

VIP BNS

HUYỀN
MỘNG
LIỆP
NHÂN

TRAM THU NHẬN

TẠI ĐÂY

TRẠM THU NHẬN TẠI ÁCH

Tác giả: Huyền Mộng Lập Nhân

Thể loại: Đô Thị, Huyền Ảo, Linh Dị, Dị Năng, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM

Trạm Thu Nhận Tai Ách

☆ Mục Lục ☆

[Chương 1 - Bắt Vampire](#)

[Chương 2 - Tôi Ở Phía Sau Ngài](#)

[Chương 3 - Năng Lực Của Găng Tay](#)

[Chương 4 - Mục Tiêu Mới](#)

[Chương 5 - Chuẩn Bị & Lén Vào](#)

[Chương 6 - Bắt Quỷ Kỵ](#)

[Chương 7 - Bắt Giữ Thành Công](#)

[Chương 8 - Năng Lực Của Quỷ Hồn & Đột Biến](#)

[Chương 9 - Lần Thực Chiến Đầu Tiên](#)

[Chương 10 - Hiệp Hội Thợ Săn](#)

[Chương 11 - Tầng Sương Mù & Thế Giới Trong](#)

[Chương 12 - Cấp Bậc Người Siêu Năng](#)

[Chương 13 - Nhu Cầu Của Nữ Vampire](#)

[Chương 14 - Dây Leo Quỷ Di](#)

[Chương 15 - Ăn Cơm](#)

[Chương 16 - L Tiên Sinh](#)

[Chương 17 - Cáo Trạng](#)

[Chương 18 - Diệt Trừ Dây Leo](#)

[Chương 19 - Năng Lực Rèn Đúc](#)

[Chương 20 - Vụ Án Mất Tích](#)

[Chương 21 - Wilson & Đường Hầm Dưới Lòng Đất](#)

[Chương 22 - Bùng Nổ](#)

[Chương 23 - Xung Đột](#)

[Chương 24 - Sắp Thành Lại Bại](#)
[Chương 25 - Một Lần Nữa Cáo Trưng](#)
[Chương 26 - Bắt Đầu Hành Động](#)
[Chương 27 - Hiệp Hai](#)
[Chương 28 - Đội Cánh Thép](#)
[Chương 29 - Ủy Thác Của Hiệp Hội Thợ Săn](#)
[Chương 30 - Chu Kỳ Bái](#)
[Chương 31 - Tìm Kiếm Thực Hủ Yêu](#)
[Chương 32 - Siêu Thợ Săn](#)
[Chương 33 - Cơ Thể Mẹ Tang Thất](#)
[Chương 34 - Hai Thế Giới](#)
[Chương 35 - Đọa Thần Huyết](#)
[Chương 36 - Nhà Máy Xử Lý Nước Thải](#)
[Chương 37 - Godo](#)
[Chương 38 - Thiên Sứ Thánh Tinh](#)
[Chương 39 - Bắt Được Thực Hủ Yêu](#)
[Chương 40 - Không Phải Nhân Loại](#)
[Chương 41 - Năng Lực Của Thực Hủ Yêu](#)
[Chương 42 - Phúc Lợi Của Tù Nhân](#)
[Chương 43 - Cây Sồi Trong Công Viên](#)
[Chương 44 - Quỷ Ngôn Thụ Tinh](#)
[Chương 45 - Năng Lực Của Thụ Tinh](#)
[Chương 46 - Kiểm Tra](#)
[Chương 47 - Chỉ Điểm](#)
[Chương 48 - Tập Kích](#)
[Chương 49 - Hình Người Đen Như Mực](#)
[Chương 50 - Quá Điên Cuồng](#)
[Chương 51 - Rèn Luyện](#)

[Chương 52 - Khu Vui Chơi Phù Dung Hà](#)
[Chương 53 - Lễ Ki Niệm Máu Tanh](#)
[Chương 54 - Bên Ngoài Khu Vui Chơi](#)
[Chương 55 - Rắn Ba Mắt](#)
[Chương 56 - Hồ Âu Lãng](#)
[Chương 57 - Truy Bắt](#)
[Chương 58 - Hơi Thở Cực Ác](#)
[Chương 59 - Gà & Rùa](#)
[Chương 60 - Bá Kê Song Sát](#)
[Chương 61 - Mất Không Ché](#)
[Chương 62 - Trái Tim Sống](#)
[Chương 63 - Bọ Ngựa Hắc Quang](#)
[Chương 64 - Con Mắt Màu Đỏ](#)
[Chương 65 - Kết Thúc](#)
[Chương 66 - Cấp Tai Hại](#)
[Chương 67 - Tương Lai Mờ Mịt](#)
[Chương 68 - n Oán Của Nữ Quái Vật](#)
[Chương 69 - Năng Lực Của Hồ Âu Lãng](#)
[Chương 70 - Ghi Chép](#)
[Chương 71 - Chước Hồ & Quần Lang](#)
[Chương 72 - Giáo Đường Vinh Quang](#)
[Chương 73 - Ủy Thác Của Nhân Viên Thu Ngân](#)
[Chương 74 - Husky Mặt Người](#)
[Chương 75 - Nhiệm Vụ Mới](#)
[Chương 76 - Nhóm Ba Người](#)
[Chương 77 - Người Mất Tích](#)
[Chương 78 - Con Rối Máu Thịt](#)
[Chương 79 - Mặt Nạ Ô Uế](#)

[Chương 80 - Tòa Nhà Chứa Hoàn Thành](#)
[Chương 81 - Galil](#)
[Chương 82 - Phân Bón Cao Quý](#)
[Chương 83 - Báo Ma Ba Đuôi](#)
[Chương 84 - Đã Đến Giờ](#)
[Chương 85 - Người Này Rất Xấu](#)
[Chương 86 - Tao Sẽ Không Đánh Mày](#)
[Chương 87 - Hàng Xóm Mới](#)
[Chương 88 - Kho Đồ Của Kẻ Điều Khiển Rối](#)
[Chương 89 - Dao Găm Khắc Ký Hiệu](#)
[Chương 90 - Dầu Tay Màu Đen](#)
[Chương 91 - Bốn Thành Viên Khương Gia](#)
[Chương 92 - Chó Đầu Người](#)
[Chương 93 - Trạm Thu Nhận Thăng Cấp](#)
[Chương 94 - Ngục Ti Tai Hại](#)
[Chương 95 - Hiện Giờ Không Có Lựa Chọn Nào, Đáng Lý Ra Trước Đây Nên Làm Người Tốt](#)
[Chương 96 - Kiểm Tra Năng Lực](#)
[Chương 97 - Thế Giới Khác Biệt](#)
[Chương 98 - Đêm Nay Ông Sẽ Chết](#)
[Chương 99 - Cạnh Quỷ Hồn](#)
[Chương 100 - Báo Thủ Tới Chậm](#)
[Chương 101 - Linh Hồn Biến Mất](#)
[Chương 102 - Cánh Cửa Màu Đen](#)
[Chương 103 - Kết Thúc & Nguyên Do](#)
[Chương 104 - Một Bên Giáp Đen, Một Bên Mới Nhú](#)
[Chương 105 - Trong Chúng Ta Có Kẻ Phản Bội](#)
[Chương 106 - Suy Đoán Đáng Sợ](#)

[Chương 107 - Giám Định](#)

[Chương 108 - Cao Phỏng Ôn Văn](#)

[Chương 109 - Kiểm Tra Người Hiềm Nghi](#)

[Chương 110 - Ký Hợp Đồng](#)

[Chương 111 - Tỉnh Lại](#)

[Chương 112 - Phòng Ở Của Nhân Viên Thu Nhận](#)

[Chương 113 - Nhật Ký](#)

[Chương 114 - Tiệm Bánh Bao Hấp Ăn Ngon](#)

[Chương 115 - Bóng Dáng Quen Thuộc](#)

[Chương 116 - Vụ Án Khả Nghi](#)

[Chương 117 - Người Cả Nhà Chinh Tề](#)

[Chương 118 - Ba Ngày](#)

[Chương 119 - Giao Hàng](#)

[Chương 120 - SCP](#)

[Chương 121 - Hóa Trang Lẻ Vào](#)

[Chương 122 - Tên Hề Rũ Rượi](#)

[Chương 123 - Nhà Triết Học](#)

[Chương 124 - Triết Học Công Lược](#)

[Chương 125 - Tạo Dựng Quyền Uy](#)

[Chương 126 - Nhiệm Vụ Lĩnh Mới](#)

[Chương 127 - Trò Chơi Bắt Đầu](#)

[Chương 128 - Lần Thứ Hai Mất Không Chế](#)

[Chương 129 - Loại Bỏ Dấu Ấn](#)

[Chương 130: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Vô Đề](#)

[Chương 131: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ký Hợp Đồng](#)

[Chương 132: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhan Bích Thanh](#)

[Chương 133: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Thực Lực Của Nhan Bích Thanh](#)

[Chương 134: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Từ Mạng Internet Ra Chém Chết Mày.](#)

[Chương 135: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Đột Phá](#)

[Chương 136: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ghi Nước](#)

[Chương 137 - Thử Nghiệm](#)

[Chương 138 - Người Và Con Kiến](#)

[Chương 139 - Cấp Trên Tối](#)

[Chương 140 - Tóm Được Hẳn Rồi](#)

[Chương 141 - Tôi Chỉ Viết Tiểu Thuyết Thôi](#)

[Chương 142 - Sức Mạnh Và Tốc Độ](#)

[Chương 143 - Ghi Nhớ Mùi](#)

[Chương 144 - Con Dơi và Máu Độc](#)

[Chương 145 - Hung Linh](#)

[Chương 146 - Bắt Đầu Vây Bắt](#)

[Chương 147 - Rút Lui](#)

[Chương 148 - Lại Tối Khu Vui Chơi](#)

[Chương 149 - Chiến Đấu Bắt Đầu](#)

[Chương 150 - Trận Chiến Kịch Liệt](#)

[Chương 151 - Hỏa Diễm Thần Điều](#)

[Chương 152 - Trò Chơi Chân Thật Nhất](#)

[Chương 153 - Đương Nhiên Là Tha Thứ Cho Hẳn](#)

[Chương 154 - Gậy Ông Đập Lưng Ông](#)

[Chương 155 - Thuốc Vạn Năng](#)

[Chương 156 - Tam Tể Nhi](#)

[Chương 157 - Vô Đề](#)

[Chương 158 - Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học](#)

[Chương 159 - Chim Báo Tử](#)

[Chương 160 - Trương Khả Vi](#)

[Chương 161 - Tự Hành Hạ Chính Minh](#)
[Chương 162 - Giữa Điên Cuồng Và Lý Trí](#)
[Chương 163 - Ngục Tốt Thứ Nhất](#)
[Chương 164 - Giải Quyết Tốt Hậu Quả](#)
[Chương 165 - Thôn Du Đàng](#)
[Chương 166 - Con Rối](#)
[Chương 167 - Con Rối Quý Di](#)
[Chương 168 - Dãy Núi Tề Linh](#)
[Chương 169 - Khi Đầu Chó Lông Quăn](#)
[Chương 170 - Ôn Văn Khom Người, Rút Ra](#)
[Chương 171 - Vui Sướng Khó Có](#)
[Chương 172 - Tử Vong Chính Là Cứu Rỗi](#)
[Chương 173 - Khủng Hoảng Lan Trần](#)
[Chương 174 - Anh Ứng Quái](#)
[Chương 175 - Xông Lên Tận Trời](#)
[Chương 176 - Trở Lại Thành Phố Phù Dung Hà](#)
[Chương 177 - Khu Chung Cư Hủ Hóa](#)
[Chương 178 - Ý Tưởng Táo Bạo](#)
[Chương 179 - Biến Hóa Kinh Ngạc](#)
[Chương 180 - Một Nhà Quý Di](#)
[Chương 181 - Xé Rách Vỏ Bọc](#)
[Chương 182 - Dạ Dày Di Động](#)
[Chương 183 - Máy Sạc Pin Di Động](#)
[Chương 184 - Cánh Tay Phải Tai Ách](#)
[Chương 185 - Đầu Nguồn & Trận Kịch Chiến](#)
[Chương 186 - Cảm Giác Khao Khát](#)
[Chương 187 - Hắc Thập Tự](#)
[Chương 188 - Đầu Nguồn Hủ Hóa](#)

[Chương 189 - Hoàn Thành](#)
[Chương 190 - Tao Có Thể Làm Ma Pháp Thiếu Nữ](#)
[Chương 191 - Lộ Ra Thực Lực](#)
[Chương 192 - Vui Sướng Nhân Hai](#)
[Chương 193 - Một Phần Hợp Đồng](#)
[Chương 194 - Giao Dịch Đồ Cổ](#)
[Chương 195 - Quái Vật Học Tập](#)
[Chương 196 - Có Biến Hóa](#)
[Chương 197 - Kiếm Pháp Có Chút Thành Tựu](#)
[Chương 198 - Giành Lấy Cuộc Sống Mới](#)
[Chương 199 - Tẩu Thuộc Huyền Thái](#)
[Chương 200 - Sau Hủ Hóa Và Hắc Thập Tự](#)
[Chương 201 - Phùng Duệ Tinh](#)
[Chương 202 - Chiến Thuật Đe Dọa](#)
[Chương 203 - Kiểm ngăn Khắc Ký Hiệu](#)
[Chương 204 - Hiệp Hội Liên Hoan](#)
[Chương 205 - Đừng Sợ, Tôi Là Người Tốt](#)
[Chương 206 - Bác Sĩ Ôn](#)
[Chương 207 - Thứ Kia](#)
[Chương 208 - Trịnh Phong Thật Giả](#)
[Chương 209 - Bọn Tao, Ai Mới Là Thật?](#)
[Chương 210 - Phân Liệt Vô Hạn](#)
[Chương 211 - Bóng Ma Ác Ma](#)
[Chương 212 - Nhờ Viện Trợ](#)
[Chương 213 - Ác Ma Tụ Hội](#)
[Chương 214 - Kiểm Tra Quái Vật](#)
[Chương 215 - Thế Giới Người Siêu Năng](#)
[Chương 216 - SRS Cơ Kim Hội](#)

[Chương 217 - Khu Tai Nạn Mở Ra](#)
[Chương 218 - Tình Trạng Của Nhan Bích Thanh](#)
[Chương 219 - Lâm Triết Viễn Kiểm Tra](#)
[Chương 220 - Trước Khi Chia Tay](#)
[Chương 221 - Pho Tượng Vũ Nữ](#)
[Chương 222 - Trò Chơi Tử Vong](#)
[Chương 223: Trạm Thu Nhận Tai Ách – Thợ Săn Sở Vĩ](#)
[Chương 224 - Trò Chơi Đi Săn](#)
[Chương 225 - Ngon Nguồn](#)
[Chương 226 - A Vĩ Đã Chết](#)
[Chương 227 - Kẻ Cuồng Bom](#)
[Chương 228 - Cô Bé Hôn Mê](#)
[Chương 229 - Sơn Trang Lệ Thủy](#)
[Chương 230 - Nhịp Tim Năng Nề](#)
[Chương 231 - Bồi Dưỡng](#)
[Chương 232 - Vest Trắng Và Trêu Đùa](#)
[Chương 233 - Sức Mạnh Triết Học Hoàn Chính](#)
[Chương 234 - Thực Lực Của Đọa Thần Huyết](#)
[Chương 235 - Trước Giông Bão](#)
[Chương 236 - Khai Chiến](#)
[Chương 237 - Cứu Ra](#)
[Chương 238 - Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của](#)
[Chương 239 - Thu Phục Dê Yêu Hấp Dưỡng](#)
[Chương 240 - Tội Nghiệt Của Nhân Loại](#)
[Chương 241 - Bên Hồ Đại Minh](#)
[Chương 242 - Chạy Trốn](#)
[Chương 243 - Đọa Thần Huyết](#)
[Chương 244 - Nhân Viên Thu Nhận Hoành Âm](#)

[Chương 245 - Xương Thú](#)
[Chương 246 - Phật Thuyết Gatling](#)
[Chương 247 - Trần Quang Phổ Hoàn Mỹ](#)
[Chương 248 - Mày... Có Tội!](#)
[Chương 249 - Máy Người Nhìn Gì?](#)
[Chương 250 - Người Nhẹ Như Yên](#)
[Chương 251 - Đây Mới Là Kiếm](#)
[Chương 252 - Thiên Sứ Phổ Quang](#)
[Chương 253 - Số Liệu Hóa Cơ Thể](#)
[Chương 254 - Chúng Sinh Đều Có Tội](#)
[Chương 255 - Đại Chiến Thiên Sứ](#)
[Chương 256 - Nhất Tiễn Song Điều](#)
[Chương 257 - Thần Giáng Phái và Thần n Phái](#)
[Chương 258 - Bản Chất Diên Cuồng](#)
[Chương 259 - Phủi Sạch Quan Hệ](#)
[Chương 260 - Kế Hoạch Tiếp Theo](#)
[Chương 261 - Bệnh Viện Tâm Hồn Âm Áp](#)
[Chương 262 - âm Thanh Không Nên Nghe Thấy](#)
[Chương 263 - Phòng Bệnh Quỷ Di](#)
[Chương 264 - Giường Sắt Lớn](#)
[Chương 265 - Mùi Gà Chiên](#)
[Chương 266 - Thế Giới Này Diên Rồi](#)
[Chương 267 - Quái Vật May Quần Áo](#)
[Chương 268 - Mình Đã Từng Tới](#)
[Chương 269 - Tôi và Tôi](#)
[Chương 270 - Chủ Nhân Tử Tịch Không Minh](#)
[Chương 271 - Lý Trí VS Không Thể Không Chế](#)
[Chương 272 - Cuộc Chiến Không Công Bằng](#)

[Chương 273 - Bàn Điều Kiện](#)
[Chương 274 - Kế Hoạch Săn Giết](#)
[Chương 275 - Quái Vật Dấu Ấn Bàn Tay Máu](#)
[Chương 276 - Nghẹn Sh*t Đi!](#)
[Chương 277 - Thế Giới Tĩnh Lặng](#)
[Chương 278 - Trạm Thu Nhận Biến Đổi](#)
[Chương 279 - Kẻ Lừa Gạt Gilderero](#)
[Chương 280 - Năng Lực Của Hoành Âm](#)
[Chương 281 - Trở Về Hiện Thực](#)
[Chương 282 - Thành Phố Thịnh Kinh](#)
[Chương 283 - Trường Tôn Cảnh](#)
[Chương 284 - Hai Nhân Viên Thu Nhận Mới](#)
[Chương 285 - Hội Nghị Nhân Viên Thu Nhận](#)
[Chương 286 - Trừng Luật và Cải Bệ](#)
[Chương 287 - Sát Hạch Bắt Đầu](#)
[Chương 288 - Không Gian Ảo](#)
[Chương 289 - Trị Số Lý Trí](#)
[Chương 290 - Ký Ưc Phủ Bụi](#)
[Chương 291 - Thoải Mái](#)
[Chương 292 - Căn Cứ Thu Nhận](#)
[Chương 293 - Mê Cung Dưới Lòng Đất](#)
[Chương 294 - Quái Vật Mê Cung](#)
[Chương 295 - Thú Cưỡi Quái Vật](#)
[Chương 296 - Móng Heo Bụi](#)
[Chương 297 - Thú Vương Hồng](#)
[Chương 298 - Hợp Lực Đánh Chết](#)
[Chương 299 - Kiều Phi Nhã – Joelle](#)
[Chương 300 - Ô Hủy Diệt](#)

[Chương 301 - Đầu Độc Trí Mạng](#)
[Chương 302 - Mọc Thêm Cơ Thể Vô Hạn](#)
[Chương 303 - Rời Khỏi Cung Điện Dưới Lòng Đất](#)
[Chương 304 - Sát Hạch Kết Thúc](#)
[Chương 305 - Cục Vị Lâu](#)
[Chương 306 - Vô Tình Gặp Trên Xe Bus](#)
[Chương 307 - Biệt Hiệu ‘Biến Thái’](#)
[Chương 308 - Con Dao Cấp Tai Nạn](#)
[Chương 309 - Cây Gãi Ngựa](#)
[Chương 310 - Nhiệm Vụ Mới](#)
[Chương 311 - Thị Trấn Cổ Tích](#)
[Chương 312 - Shermore](#)
[Chương 313 - Chó Săn Màu Đen](#)
[Chương 314 - Công Chúa Và Thú Một Sừng](#)
[Chương 315 - Chuẩn Bị Trước Khi Hành Động](#)
[Chương 316 - Bạch Tiểu Mật](#)
[Chương 317 - Thức Tỉnh](#)
[Chương 318 - Trùng Phạt Và Lý Tưởng](#)
[Chương 319 - Người Sói và Cô Bé Quàng Khăn Đỏ](#)
[Chương 320 - Thủ Vệ Xui Xẻo](#)
[Chương 321 - Nghĩ Cách Cứu Nguy.](#)
[Chương 322 - Vận Rủi Trí Mạng](#)
[Chương 323 - Tao Làm Đối Thủ Của Mày.](#)
[Chương 324 - Cô Bé Quàng Khăn Đỏ Bán Vũ Khí](#)
[Chương 325 - Mình tự ăn mình](#)
[Chương 326 - Thú Vui Quái Ác](#)
[Chương 327 - Khôi phục ký ức](#)
[Chương 328 - Thân Phận Thật Sự](#)

[Chương 329 - Thuận lợi nghĩ cách cứu viện](#)

[Chương 330 - Tôi đã không còn là tôi](#)

[Chương 331 - Nguồn gốc sức mạnh](#)

[Chương 332 - Công chúa Máu Đen](#)

[Chương 333 - Thả rắm cầu vòng](#)

[Chương 334 - Lưỡi dao ô uế](#)

[Chương 335 - Trấn đồng hóa](#)

[Chương 336 - Hội họp](#)

[Chương 337 - Trò hề](#)

[Chương 338 - Sư vương Băng hậu](#)

[Chương 339 - Thiên sứ siêu tha thứ](#)

[Chương 340 - Phá vỡ cục diện bế tắc](#)

[Chương 341 - Vương hậu bánh tét](#)

[Chương 342 - Tướng quân bài tây.](#)

[Chương 343 - Kế hoạch đổi tên](#)

[Chương 344 - Tạm biệt trước khi đi](#)

[Chương 345 - Phi tiêu bài tây.](#)

[Chương 346 - Nặc danh đặt hàng](#)

[Chương 347 - Về nhà](#)

[Chương 348 - Gậy Diên Cuồng](#)

[Chương 349 - Tin nhắn quý dị](#)

[Chương 350 - Uông Tử Hiên](#)

[Chương 351 - Ma thai](#)

[Chương 352 - Tôi đến khám bệnh đây.](#)

[Chương 353 - Thực lực của Tam Tể Nhi](#)

[Chương 354 - Chinh phạt ác ma](#)

[Chương 355 - Kiểm tra điện thoại](#)

[Chương 356 - Ác ma vô diện](#)

[Chương 357 - Kế hoạch của Krui](#)
[Chương 358 - Đột phá](#)
[Chương 359 - Lật thuyền trong mương](#)
[Chương 360 - Cuồng – bạc hà mèo– khí](#)
[Chương 361 - Khóa mục tiêu](#)
[Chương 362 - Cải tạo quái vật quy mô lớn](#)
[Chương 363 - Hắc Thập Tự tập kết!](#)
[Chương 364 - Quái vật tấn công](#)
[Chương 365 - Cẩn nuốt con rối nhân ma](#)
[Chương 366 - Nghệ thuật chính là nổ tung](#)
[Chương 367 - Trận chiến của quái vật](#)
[Chương 368 - Tự giết hại lẫn nhau](#)
[Chương 369 - Trăm ngàn gương mặt](#)
[Chương 370 - Một lần nữa tiến hóa](#)
[Chương 371 - Đấu một một](#)
[Chương 372 - Kết thúc công việc](#)
[Chương 373 - Thám tử Ôn thưởng phạt rõ ràng](#)
[Chương 374 - Rào cản sức mạnh](#)
[Chương 375 - Tri thức và trí tuệ](#)
[Chương 376 - Tạm biệt và mưu đồ bí mật](#)
[Chương 377 - Viện bảo tàng quý hiếm](#)
[Chương 378 - Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ thần bí](#)
[Chương 379 - Phiền não của Trường Tôn Cảnh](#)
[Chương 380 - Trái tim ma quỷ](#)
[Chương 381 - Câu chuyện đêm khuya \(1\)](#)
[Chương 382 - Câu chuyện đêm khuya \(2\)](#)
[Chương 383 - Anh hùng đã tới](#)
[Chương 384 - Trà trộn](#)

[Chương 385 - Ngụy Thám](#)
[Chương 386 - Cứu giúp lần cuối](#)
[Chương 387 - Ròng lửa và cùng đường bùng nổ](#)
[Chương 388 - Ôn Văn đốc toàn lực](#)
[Chương 389 - Viện bảo tàng](#)
[Chương 390 - Con rối ác ma](#)
[Chương 391 - Viện bảo tàng huyền bí](#)
[Chương 392 - Bùng nổ xung đột](#)
[Chương 393 - Cùng chết với mày.](#)
[Chương 394 - Biến động ở viện bảo tàng](#)
[Chương 395 - Ròng lửa và khủng long bạo chúa](#)
[Chương 396 - Không cần hỏi nữa](#)
[Chương 397 - Cha và con](#)
[Chương 398 - Hội Học Thuật Chân Lý](#)
[Chương 399 - Viện bảo tàng biến mất](#)
[Chương 400 - Trở lại là chính mình](#)
[Chương 401 - Hộp âm nhạc kỳ dị](#)
[Chương 402 - Chữ viết Yuta](#)
[Chương 403 - Hùng Ưng tỉnh lại](#)
[Chương 404 - Thư uy hiếp](#)
[Chương 405 - Hội nghị và xin giúp đỡ](#)
[Chương 406 - Trợ giúp tới](#)
[Chương 407 - Biểu diễn sức mạnh](#)
[Chương 408 - Mình muốn chúng!](#)
[Chương 409 - Vạn vật đều có thể vo tròn](#)
[Chương 410 - Mở màn âm ỉ](#)
[Chương 411 - Sự phản nộ của Hủ Huyết Giả](#)
[Chương 412 - Thực lực của Hủ Huyết Giả!](#)

[Chương 413 - Có thể nói nhiều hơn một chút](#)

[Chương 414 - Lần đầu giao lưu](#)

[Chương 415 - Trò chơi tuyệt vọng](#)

[Chương 416 - Tai bay vạ gió](#)

[Chương 417 - Hành trình thức tỉnh](#)

[Chương 418 - Giá bán bất thường](#)

[Chương 419 - Trấn Bì Dực](#)

[Chương 420 - Tìm kiếm kích thích](#)

[Chương 421 - Thủy triều nhím biển](#)

[Chương 422 - Tránh tránh dịch](#)

[Chương 423 - Nhím biển Hoàng Kim](#)

[Chương 424 - Thay đổi kế hoạch](#)

[Chương 425 - Tra hỏi Vệ Tô](#)

[Chương 426 - Quyết chiến nhím biển](#)

[Chương 427 - Thắng bại đã rõ](#)

[Chương 428 - Uống canh vàng đi nào](#)

[Chương 429 - Kiểm tra dược hiệu](#)

[Chương 430 - Năng lực thức tỉnh!](#)

[Chương 431 - Cung điện Hắc Thạch](#)

[Chương 432 - Hắc Thể](#)

[Chương 433 - Cùng vui](#)

[Chương 434 - Hơi thở của Ngô Vọng](#)

[Chương 435 - Mệnh lệnh bắt buộc](#)

[Chương 436 - Giới nghiêm toàn thành](#)

[Chương 437 - Tiến hành hành động](#)

[Chương 438 - Mục tiêu: quái trùng](#)

[Chương 439 - Trong văn phòng](#)

[Chương 440 - Tự sát giết quái vật](#)

[Chương 441 - Hơi thở Tai Nạn](#)
[Chương 442 - Rút đi sinh mệnh](#)
[Chương 443 - Sarupol và Sa Lực Sĩ](#)
[Chương 444 - Thủy quái xuất động](#)
[Chương 445 - Cơ thể rết mẹ *Scutigera Coleoptrata*](#)
[Chương 446 - Kế hoạch lừa quái](#)
[Chương 447 - Sắp đặt hai tầng](#)
[Chương 448 - Hoa hồng đỏ thẫm](#)
[Chương 449 - Chơi một phen](#)
[Chương 450 - Thời đại thay đổi](#)
[Chương 451 - Cuộc chiến thương tự](#)
[Chương 452 - Lần thứ hai chơi trò chơi](#)
[Chương 453 - Trò chơi lừa gạt](#)
[Chương 454 - Thần Dục Thị Giả](#)
[Chương 455 - Ý tưởng táo bạo](#)
[Chương 456 - Tai Biến phủ xuống](#)
[Chương 457 - Giai đoạn kết thúc công việc](#)
[Chương 458 - Chia chiến lợi phẩm](#)
[Chương 459 - Chinh sửa ký ức](#)
[Chương 460 - Nhân viên quản lý trung tâm tầng hai](#)
[Chương 461 - Cửa hàng thu nhận](#)
[Chương 462 - Thu hoạch trên người Ngô Vọng](#)
[Chương 463 - Nhân viên điều tra và trắng đờ](#)
[Chương 464 - Hành tinh Tử Triệu](#)
[Chương 465 - Văn phòng trinh thám siêu nhiên](#)
[Chương 466 - Tiếng bước chân đêm khuya](#)
[Chương 467 - Một đêm kinh hoàng](#)
[Chương 468 - Lời mời của Ôn Văn](#)

[Chương 469 - Nhân viên thu nhận 72609](#)
[Chương 470 - Cửa hàng mở ra](#)
[Chương 471 - Hội nghị kết thúc](#)
[Chương 472 - Người tốt bụng](#)
[Chương 473 - Tương tự](#)
[Chương 1: Phần mở đầu](#)
[Chương 474 - Thôn Yêu Linh](#)
[Chương 475 - Bắn tia ở lối vào](#)
[Chương 476 - Cây thương từ phía tây bay tới](#)
[Chương 477 - Phá kén](#)
[Chương 478 - Kẻ theo dõi](#)
[Chương 479 - Tới hồi tội](#)
[Chương 480 - Tuân Tiên và Kỳ Linh Châu](#)
[Chương 481 - Siêu thợ săn Hoang Hồn](#)
[Chương 482 - Thực lực của Tần Sảng](#)
[Chương 483 - Hoang Hồn](#)
[Chương 484 - Công thành su](#)
[Chương 485 - Nhà của bọn tôi](#)
[Chương 486 - Kiếm xuất thành sơn](#)
[Chương 487 - Bạch Thương Long Thương](#)
[Chương 488 - Lần đầu tiên nói chuyện](#)
[Chương 489 - Nói chuyện ngắn gọn](#)
[Chương 490 - Ông muốn làm thế nào](#)
[Chương 491 - Trịnh Đại Thiên](#)
[Chương 492 - Giống như trút được gánh nặng](#)
[Chương 493 - Không còn đường lui](#)
[Chương 494 - Thương Nhãn](#)
[Chương 495 - Cô chờ tôi](#)

[Chương 496 - Dốc toàn lực đối phó](#)
[Chương 497 - Ác ý của Ôn Văn](#)
[Chương 498 - Tiếp tục đi săn](#)
[Chương 499 - Một chút cũng không còn](#)
[Chương 500 - Chúa Tể Bầu Trời](#)
[Chương 501 - Thời điểm nghịch chuyển](#)
[Chương 502 - Bắt đầu triệu hồi](#)
[Chương 503 - Thần Mặt Trăng](#)
[Chương 504 - Trâm cài tóc và lĩnh vực kiếm](#)
[Chương 505 - Sức mạnh tứ linh](#)
[Chương 506 - Tìm ra kiếm của cậu](#)
[Chương 507 - Cái gương và linh cảm](#)
[Chương 508 - Điềm giám sát](#)
[Chương 509 - Ốc gào thét](#)
[Chương 510 - Tứ Tể Nhi](#)
[Chương 511 - Ngọc hồn](#)
[Chương 512 - Diêm Tu khác thường](#)
[Chương 513 - Thiên Sứ Tịnh Nghiệp](#)
[Chương 514 - Thiên sứ Tịnh Nghiệp 2](#)
[Chương 515 - Một tập tranh](#)
[Chương 516 - Cô gái si ngọc](#)
[Chương 517 - Điều tra Quách Thịnh Nghiệp](#)
[Chương 518 - Cái gương kỳ dị](#)
[Chương 519 - Gương yểm](#)
[Chương 520 - Trâu Hiệu Mẫn](#)
[Chương 521 - Cơ hội của Gildero](#)
[Chương 522 - Phá hủy danh tiếng](#)
[Chương 523 - Bóng ảo màu bạc](#)

[Chương 524 - Nhà tắm sau mặt gương](#)
[Chương 525 - Mê cung gương](#)
[Chương 526 - Thăm dò mê cung](#)
[Chương 527 - Kẻ trông coi gương](#)
[Chương 528 - Bạo lực tìm kiếm lời giải](#)
[Chương 529 - Chuyện của Quách Thịnh Nghiệp](#)
[Chương 530 - Đề nghị của Gildero](#)
[Chương 531 - Gương yểm khổng lồ](#)
[Chương 532 - Tóm lấy gương yểm](#)
[Chương 533 - Gương ma thăng cấp](#)
[Chương 534 - Trở về hiện thực](#)
[Chương 535 - Khách sạn cũ](#)
[Chương 536 - Bạc thầy Râu Đỏ](#)
[Chương 537 - Có vợ ở tù](#)
[Chương 538 - Răng mới của Tam Tể Nhi](#)
[Chương 539 - Cuộc sống của người có tiền](#)
[Chương 540 - Rèn kiếm](#)
[Chương 541 - Hành trình lúng túng](#)
[Chương 542 - Người quen ở thành phố Bảo Áp](#)
[Chương 543 - Vào ở khách sạn cũ](#)
[Chương 544 - Khách sạn cũ kỳ quái](#)
[Chương 545 - Sức mạnh của Sa Lục Sĩ](#)
[Chương 546 - Ôn Văn biến mất](#)
[Chương 547 - Ngôn Ngữ Hoang Đường](#)
[Chương 548 - Tinh thể kiếm khí](#)
[Chương 549 - Nghiệp lực ngập trời](#)
[Chương 550 - Hùm Dịch](#)
[Chương 551 - Thế Cầm](#)

[Chương 552 - Kiếm và cánh](#)
[Chương 553 - Truy đuổi Thế Cầm](#)
[Chương 554 - Nữ thần dưới ánh trăng](#)
[Chương 555 - Sát thủ Barcode](#)
[Chương 556 - Tìm kiếm kết tinh](#)
[Chương 557 - Râu Đỏ và dây chuyền](#)
[Chương 558 - Kiếm tâm](#)
[Chương 559 - Trở lại khách sạn cũ](#)
[Chương 560 - Kẻ Vui Đùa](#)
[Chương 561 - Chương 561: Quân đoàn đồ chơi](#)
[Chương 562 - Đục nước béo cò](#)
[Chương 563 - Kiếm điên viêm ma](#)
[Chương 564 - Cướp đoạt kết tinh](#)
[Chương 565 - Tuân Vô Hạn](#)
[Chương 566 - Kiếm gãy.](#)
[Chương 567 - Bao vây khách sạn cũ](#)
[Chương 568 - Nửa tiếng vui vẻ](#)
[Chương 569 - Sự quật cường của Râu Đỏ](#)
[Chương 570 - Bàn tay nhỏ màu bạc](#)
[Chương 571 - Chuyến tàu điện ngầm cuối cùng](#)
[Chương 572 - Gặp người muốn gặp](#)
[Chương 573 - Bức thư của người đã mất](#)
[Chương 574 - Trạm xe hoa bị nạn](#)
[Chương 575 - Tâm nguyện của người đã chết](#)
[Chương 576 - Hậu Mộ Diệu](#)
[Chương 577 - Xin Lỗi](#)
[Chương 578 - Khúc bị nạn trấn hồn](#)
[Chương 579 - Tù nhân ngàn năm trước](#)

[Chương 580 - Cánh sắt X](#)
[Chương 581 - Chiến thuật của Ôn Văn](#)
[Chương 582 - Ba vấn đề](#)
[Chương 583 - Ác nghiệt thần ma](#)
[Chương 584 - Đào Thanh Thanh thay đổi](#)
[Chương 585 - Cô muốn đi ra ngoài không](#)
[Chương 586 - Hồ dữ](#)
[Chương 587 - Kết giới và tượng binh không lồ](#)
[Chương 588 - Doanh trại và đột phá vòng vây.](#)
[Chương 589 - Cuộc họp trước trận chiến](#)
[Chương 590 - Gây hỗn loạn](#)
[Chương 591 - Năng lực của Bát Trọng](#)
[Chương 592 - Mưa bạc hà mèo](#)
[Chương 593 - Kim Đại Hồ phần nộ.](#)
[Chương 594 - Tao mời bọn mày khiêu vũ](#)
[Chương 595 - Hồ người và hồ gấu](#)
[Chương 596 - U Huyết Lang Vương](#)
[Chương 597 - Dùng số đông bắt nạt người khác](#)
[Chương 598 - Lang Vương khó giải quyết](#)
[Chương 599 - Vô bảo vệ](#)
[Chương 600 - Suluman đáng sợ](#)
[Chương 601 - Kiếm khí bùng nổ](#)
[Chương 602 - Tiếp tục chạy trốn](#)
[Chương 603 - Mầm mống tai họa](#)
[Chương 604 - Phản công bắt đầu](#)
[Chương 605 - Hắc Thể tăng cường](#)
[Chương 606 - Ba bên giằng co](#)
[Chương 607 - Giống như điên cuồng](#)

[Chương 608 - Trận mở màn của Vua Thiết](#)
[Chương 609 - Khu Tai Biến](#)
[Chương 610 - Kết thúc công việc](#)
[Chương 611 - Hội nghị của tội phạm trốn chạy](#)
[Chương 612 - Năng lực mới](#)
[Chương 613 - Trấn Điền Thị](#)
[Chương 614 - Lần đầu điều tra](#)
[Chương 615 - Cầu thang vô tận](#)
[Chương 616 - Chân tướng của cầu thang](#)
[Chương 617 - Thị trấn chỉ có một người](#)
[Chương 618 - Hiệp hội viện trợ](#)
[Chương 619 - Bạc thầy cà ri](#)
[Chương 620 - Cơ thể lạnh run](#)
[Chương 621 - Thị trấn điên cuồng](#)
[Chương 622 - Biện pháp duy nhất](#)
[Chương 623 - Ma quỷ ghê tởm](#)
[Chương 624 - Huyền Dục Thiên Y](#)
[Chương 625 - Khủng hoảng thăng cấp](#)
[Chương 626 - Trấn nhỏ kinh hoàng](#)
[Chương 627 - Bắt được mày rồi](#)
[Chương 628 - Cuồng khí gia tăng](#)
[Chương 629 - Thiên Thạch Công lên án](#)
[Chương 630 - Trấn Thiên Thạch](#)
[Chương 631 - Phôi kiếm hoàn thành](#)
[Chương 632 - Huyết Hà Kiếm](#)
[Chương 633 - Kém một chút](#)
[Chương 634 - Không phải chỉ có một mình tôi](#)
[Chương 635 - Cam bẫy thực vật](#)

[Chương 636 - Nắm đỏi địa ngục](#)
[Chương 637 - Nắm khô](#)
[Chương 638 - Tiến sĩ thực vật](#)
[Chương 639 - Nhờ vả săn giết](#)
[Chương 640 - Nhà thuần hóa thú truyền kỳ](#)
[Chương 641 - Căn hầm kỳ lạ](#)
[Chương 642 - Người bảo vệ khu mỏ](#)
[Chương 643 - Ais Wakaz](#)
[Chương 644 - Sức mạnh tín ngưỡng](#)
[Chương 645 - Quan sát từ xa và trại trẻ mồ côi](#)
[Chương 646 - Phòng thí nghiệm](#)
[Chương 647 - Cạm bẫy và vật thí nghiệm](#)
[Chương 648 - Chiến thuật của Ôn Văn](#)
[Chương 649 - Uy phong của Huyết Hà](#)
[Chương 650 - Lời uy hiếp của tiên sĩ Phong](#)
[Chương 651 - Căn nuốt dị biến](#)
[Chương 652 - Ôn Văn chết](#)
[Chương 653 - Xiềng xích ẩn núp](#)
[Chương 654 - Ý tưởng táo bạo](#)
[Chương 655 - Mọc cỏ bốn lá](#)
[Chương 656 - Khí thể của Hồ Ngạn Bình](#)
[Chương 657 - Khí má sét](#)
[Chương 658 - Ngụy kiếm thuật](#)
[Chương 659 - Tâm ý thần kiếm](#)
[Chương 660 - Đùng cướp công](#)
[Chương 661 - Bắt được](#)
[Chương 662 - Cấp Tai Nạn trung tự](#)
[Chương 663 - Kết thúc công việc và cung mang thai](#)

[Chương 664 - Kiểm tra cung mang thai](#)
[Chương 665 - Trạm thu nhận ngàn năm trước](#)
[Chương 666 - Phòng trừng phạt và phòng xử lý.](#)
[Chương 667 - Kiến trúc phụ thuộc](#)
[Chương 668 - Mã hóa và súng lựu đạn](#)
[Chương 669 - Hội giao lưu thợ săn liên bang](#)
[Chương 670 - Chó săn](#)
[Chương 671 - Lại tới Cực Vi Lâu](#)
[Chương 672 - Nhân loại mới](#)
[Chương 673 - Khách du lịch thời gian](#)
[Chương 674 - Phòng bếp tối đen](#)
[Chương 675 - Huyết tộc đột kích](#)
[Chương 676 - Breadman](#)
[Chương 677 - Long Sách và Asir](#)
[Chương 678 - Quái vật ở góc tường](#)
[Chương 679 - Elie Stuart](#)
[Chương 680 - Chân tự tập hợp](#)
[Chương 681 - Pháp lệnh, xung phong, cây hoa cúc](#)
[Chương 682 - Hoi thờ kỳ dị](#)
[Chương 683 - Chó săn Tinh](#)
[Chương 684 - Du hành thời gian tuyệt vọng](#)
[Chương 685 - Stein Marcul](#)
[Chương 686 - Vô tình gặp gỡ](#)
[Chương 687 - Kẻ ăn mục rữa thời gian](#)
[Chương 688 - Iswett thích sạch sẽ](#)
[Chương 689 - Tự chui đầu vào lưới](#)
[Chương 690 - Quả bóng màu đen](#)
[Chương 691 - Thần nguyệt Bạch Độc](#)

[Chương 692 - Ma nghiệt Mặc Cung](#)
[Chương 693 - Sương mù dày đặc kéo tới](#)
[Chương 694 - Hộp sương mù](#)
[Chương 695 - Quái vật trong sương mù](#)
[Chương 696 - Sương mù thần phục](#)
[Chương 697 - Không nên tìm](#)
[Chương 698 - Cuộc gặp gỡ lúng túng](#)
[Chương 699 - Cướp người trước miệng chó](#)
[Chương 700 - Phương pháp lừa gạt](#)
[Chương 701 - Chìa khóa màu đen](#)
[Chương 702 - Công dụng kỳ diệu của sương mù](#)
[Chương 703 - Kế hoạch cướp quyền](#)
[Chương 704 - Cá voi khổng lồ trong mây](#)
[Chương 705 - Người linh thực](#)
[Chương 706 - Bàn tay khổng lồ màu đen](#)
[Chương 707 - Làm lại từ đầu](#)
[Chương 708 - Thì ra là thế](#)
[Chương 709 - Không phải người may mắn](#)
[Chương 710 - Đâu mất cả rồi?](#)
[Chương 711 - Ve sầu quái dị màu xanh da trời](#)
[Chương 712 - Dự cảm bất an](#)
[Chương 713 - Sức mạnh trọng tâm](#)
[Chương 714 - Thánh chiến](#)
[Chương 715 - Phản ứng của giáo hội](#)
[Chương 716 - Quạ máu ba mắt](#)
[Chương 717 - Quả bóng thịt Pac-Man](#)
[Chương 718 - Túi da dày ngo ngoậy](#)
[Chương 719 - Tóc, con mắt, dây thanh](#)

[Chương 720 - Cổ Đạo Thanh](#)
[Chương 721 - Xương khô và ngọn lửa màu xanh lá](#)
[Chương 722 - Ai là thật](#)
[Chương 723 - Bộ da di động](#)
[Chương 724 - Hoài nghi là thiên sứ](#)
[Chương 725 - Xoạc chân đi](#)
[Chương 726 - Ô nhiễm tinh thần](#)
[Chương 727 - Đạn Uế Khí](#)
[Chương 728 - Sương mù Dẫn Đạo Giả](#)
[Chương 729 - Tách thành tám khối](#)
[Chương 730 - Vũ đạo và đạo thiên sứ](#)
[Chương 731 - Hội nghị](#)
[Chương 732 - Ngô Lục Căn](#)
[Chương 733 - Nhỏ cỏ tận gốc](#)
[Chương 734 - Lục căn không sạch](#)
[Chương 735 - Kế hoạch phục hưng](#)
[Chương 736 - Đồng quy vu tận](#)
[Chương 737 - Kẻ phạm thần và ma quỷ](#)
[Chương 738 - Thánh sứ Lam Thiên](#)
[Chương 739 - Tự dung đuổi giết](#)
[Chương 740 - Ba chỏm lông mày](#)
[Chương 741 - Gấp](#)
[Chương 742 - Ve sầu không lồ bị đóng đinh trên trời](#)
[Chương 743 - Ve chúa](#)
[Chương 744 - Đua xe và thành phố chết](#)
[Chương 745 - Đạo thiên sứ](#)
[Chương 746 - Quyết định](#)
[Chương 747 - Nhà tù sợ hãi](#)

[Chương 748 - Sương mù màu đen](#)
[Chương 749 - Đồi mắt với Mayyami](#)
[Chương 750 - Tặng sức mạnh](#)
[Chương 751 - Thời gian cá mẫn](#)
[Chương 752 - Tuân Anh tới](#)
[Chương 753 - Uẩn kiếm thuật](#)
[Chương 754 - Ve kêu và khuếch tán](#)
[Chương 755 - Người chứng kiến](#)
[Chương 756 - Qua loa có lệ](#)
[Chương 757 - Mưa bão sấm chớp](#)
[Chương 758 - Thoát khỏi trói buộc](#)
[Chương 759 - Chất độc tín ngưỡng](#)
[Chương 760 - Ve sâu trắng tinh](#)
[Chương 761 - Thai nghén sinh mệnh mới](#)
[Chương 762 - Trong bụng ve sâu](#)
[Chương 763 - Hôm nay đúng là một ngày tốt lành](#)
[Chương 764 - Thực lực thăng cấp](#)
[Chương 765 - Đặc ý vênh váo](#)
[Chương 766 - Giám ngục Tai Biến](#)
[Chương 767 - Lần thứ hai nói chuyện](#)
[Chương 768 - Ba bậc thần](#)
[Chương 769 - Khu Tai Biến](#)
[Chương 770 - âm thanh kỳ quái](#)
[Chương 771 - Máy bay và Ninh Chiết Loan](#)
[Chương 772 - Lão hiệu trưởng](#)
[Chương 773 - Xét xử cuối cùng](#)
[Chương 774 - Tao sẽ không bỏ qua cho đám bọn mày](#)
[Chương 775 - Truy tìm manh mối](#)

[Chương 776 - Tiếng chuông lúc nửa đêm](#)
[Chương 777 - Cơ hội cho mày đã không còn dùng được](#)
[Chương 778 - Oán hận](#)
[Chương 779 - Tình thế không có cách giải](#)
[Chương 780 - Trận pháp](#)
[Chương 781 - Trong kho hàng](#)
[Chương 782 - Cảm hóa oán hận](#)
[Chương 783 - Hạ Duy Nhất](#)
[Chương 784 - Đột biến](#)
[Chương 785 - Sách ký hiệu Lovevis](#)
[Chương 786 - Dấu ấn máu](#)
[Chương 787 - Thứ không tốt](#)
[Chương 788 - Ký ức xa xưa](#)
[Chương 789 - Một kết quả](#)
[Chương 790 - Đại hội xin lỗi](#)
[Chương 791 - Rubik gương](#)
[Chương 792 - Hai loại hình thức](#)
[Chương 793 - Cánh cửa mới](#)
[Chương 794 - Hoàn cảnh khó khăn của Cung Bảo Đình](#)
[Chương 795 - Mê cung giết chóc](#)
[Chương 796 - Mê cung và quái vật](#)
[Chương 797 - Sửa BUG](#)
[Chương 798 - Kế hoạch lớn thành công](#)
[Chương 799 - Tây nam và pháo hoa](#)
[Chương 800 - Bình bát và hũ sành](#)
[Chương 801 - Mặt nạ và cây đinh](#)
[Chương 802 - Cam Triết Tự](#)
[Chương 803 - Lĩnh vực tối tăm](#)

[Chương 804 - Hang quỳ ăn thịt người](#)
[Chương 805 - Gặp lại Sở Vĩ](#)
[Chương 806 - Tử vong hoàn toàn](#)
[Chương 807 - Tập kích Đạt Thiên](#)
[Chương 808 - Bạch Tiểu Bạch](#)
[Chương 809 - Gọi tên](#)
[Chương 810 - Doanh trại che chở](#)
[Chương 811 - Chúa tể Tinh Hồng](#)
[Chương 812 - Tiệc tối lửa trại](#)
[Chương 813 - Quy tắc tàn khốc](#)
[Chương 814 - Trận chiến mở màn của Khấp Sứ Bảo](#)
[Chương 815 - Hắc Thập Tự xuất chiến](#)
[Chương 816 - Tài Nhân Tương](#)
[Chương 817 - Bớt chơi may vá](#)
[Chương 818 - Bình bát tha thứ](#)
[Chương 819 - Người ngu dốt](#)
[Chương 820 - Thức tỉnh và thẩm vấn](#)
[Chương 821 - Dao mổ và kim khâu vết thương](#)
[Chương 822 - Mau tới tìm tao](#)
[Chương 823 - Quái vật cứu viện](#)
[Chương 824 - Áo đỏ và bèm xám](#)
[Chương 825 - Thôn thổ yêu](#)
[Chương 826 - Rừng cây khô](#)
[Chương 827 - Vô tình gặp gỡ ở ngoài rừng](#)
[Chương 828 - Có chung nhận thức](#)
[Chương 829 - Núi thịt ma ngữ](#)
[Chương 830 - Bom của Sở Vĩ](#)
[Chương 831 - quái vật dấu ấn bàn tay máu](#)

[Chương 832 - Chiến đấu kịch liệt bắt đầu](#)
[Chương 833 - Huyết Cửu Nhất](#)
[Chương 834 - Đinh dài lộ uy](#)
[Chương 835 - Tao tha thứ cho mày](#)
[Chương 836 - Giác quan thứ sáu](#)
[Chương 837 - Ruột già trí mạng](#)
[Chương 838 - Tiêm xoa bóp Thỏ Thỏ](#)
[Chương 839 - Không phải cậu thì không được](#)
[Chương 840 - Thực lực của Ôn Lệ](#)
[Chương 841 - Một vị hội phó khác](#)
[Chương 842 - Sát thủ](#)
[Chương 843 - Sự tự tin của Ôn Lệ](#)
[Chương 844 - Pháp sư hài cốt](#)
[Chương 845 - Bao vây tấn công Ôn Lệ](#)
[Chương 846 - Kẻ phàm ăn Yên Thực](#)
[Chương 847 - Kẻ phản bội](#)
[Chương 848 - Timur ánh sáng rực rỡ](#)
[Chương 849 - Chương 849: Trục giác chiến đấu](#)
[Chương 850 - Trời đất chấn động](#)
[Chương 851 - Bệnh viện tâm thần tái hiện](#)
[Chương 852 - Ôn Lệ tự sát?](#)
[Chương 853 - Thuốc quy nhất](#)
[Chương 854 - Hình cắt tương lai](#)
[Chương 855 - Thế giới tâm linh](#)
[Chương 856 - Tài năng nhỏ tự tìm đường chết](#)
[Chương 857 - Linh hồn che chở](#)
[Chương 858 - Quá khứ của Ngô Lục Căn](#)
[Chương 859 - Thọ sản bình thường không có gì lạ](#)

[Chương 860 - Cùng chết đi](#)
[Chương 861 - Tai Biến cuồng bạo](#)
[Chương 862 - Sở Vĩ là Vampire](#)
[Chương 863 - Huyết hoàng đế](#)
[Chương 864 - Người nguyên lượng siêu cấp phiên bản 2.0](#)
[Chương 865 - Ôn Lệ bay lên trời](#)
[Chương 866 - Mạnh mẽ kéo lên thuyền giặc](#)
[Chương 867 - Căn nhà nhỏ trong tuyết](#)
[Chương 868 - Kiểm kê thu hoạch](#)
[Chương 869 - Huyện Linh Nguyên](#)
[Chương 870 - Cộng đồng mục nguyên](#)
[Chương 871 - Người khổng lồ trên tầng mây.](#)
[Chương 872 - Thu nhận chí cao – người sáng tạo nhân loại](#)
[Chương 873 - Khách sạn kỳ dị](#)
[Chương 874 - Odnnett](#)
[Chương 875 - Tam Tê Nhi và con chuột](#)
[Chương 876 - Thiên Tử Bắc n](#)
[Chương 877 - Người canh mộ.](#)
[Chương 878 - Sương mù an giấc](#)
[Chương 879 - Người đã chết](#)
[Chương 880 - Ba tầng hầm](#)
[Chương 881 - Bí mật lịch sử](#)
[Chương 882 - Nơi ngủ say.](#)
[Chương 883 - Không ai tới cứu](#)
[Chương 884 - Con giận dữ của Ôn Văn](#)
[Chương 885 - Đại uy thiên long](#)
[Chương 886 - Sát Tăng Phật Hải](#)
[Chương 887 - Tinh hướng khu yên giấc](#)

[Chương 888 - Hệ thống nhà xí vô hạn](#)
[Chương 889 - Cuộc chiến một lời khó nói hết](#)
[Chương 890 - Người không lò màu đen](#)
[Chương 891 - Chín quý long](#)
[Chương 892 - Phi long tại thiên](#)
[Chương 893 - Người không lò xanh đen](#)
[Chương 894 - Người không lò khiên quan tài](#)
[Chương 895 - La Phong xuất quan](#)
[Chương 896 - Giả chết và hợp thể](#)
[Chương 897 - Tuần hoàn sợ hãi](#)
[Chương 898 - Đầu hàng đi](#)
[Chương 899 - Bóng quỷ Slanda](#)
[Chương 900 - Nơi yên giấc tan vỡ](#)
[Chương 901 - Niềm vui bất ngờ](#)
[Chương 902 - Miếng sắt khế ước](#)
[Chương 903 - Trụ sở chính của Cơ Kim Hội](#)
[Chương 904 - Cảnh Hình Thư](#)
[Chương 905 - Hội nghị hoang đường](#)
[Chương 906 - Hình thức ban đầu của hình thức cốt truyện](#)
[Chương 907 - Trò chơi sinh tồn](#)
[Chương 908 - Sự kiên định của Cảnh Hình Thư](#)
[Chương 909 - Hamster Siberia](#)
[Chương 910 - Đánh gục Hamster](#)
[Chương 911 - Xác chết treo trên cây](#)
[Chương 912 - Đoàn kết nhất trí](#)
[Chương 913 - Tôi nghĩ tới việc vui](#)
[Chương 914 - Giun đất không lò](#)
[Chương 915 - Năm vùng](#)

[Chương 916 - Toàn quân bị diệt](#)
[Chương 917 - Kiểm tra kết thúc](#)
[Chương 918 - Hi vọng và giải thoát](#)
[Chương 919 - Tới từ tình không bên ngoài](#)
[Chương 920 - Bạch Độc xui xẻo](#)
[Chương 921 - Ra sân](#)
[Chương 922 - Tung tích ma quỷ tái hiện](#)
[Chương 923 - Từ Thái Nhu](#)
[Chương 924 - Điều tra hiện trường](#)
[Chương 925 - Ôm cây đọt thỏ](#)
[Chương 926 - Kế hoạch lớn cải tạo tù nhân](#)
[Chương 927 - Ôn Văn trở lại](#)
[Chương 928 - Ánh Mắt Vực Sâu](#)
[Chương 929 - Bọ ngựa bắt ve](#)
[Chương 930 - Trước tiên tới thành phố Tứ Hồ](#)
[Chương 931 - Nhà hàng nhỏ bên sông Liễu](#)
[Chương 932 - Đầu búa đầu chùy](#)
[Chương 933 - Thương vong thảm trọng](#)
[Chương 934 - Thuận theo tự nhiên](#)
[Chương 935 - ông nội mũi khoan](#)
[Chương 936 - Linh quỷ chìa vôi trắng](#)
[Chương 937 - Xưởng chế tạo ô tô](#)
[Chương 938 - Nơi ma quỷ cuồng hoang](#)
[Chương 939 - Lĩnh vực chìa vôi trắng](#)
[Chương 940 - Tao giàu hơn mày](#)
[Chương 941 - Hút máu và tra hỏi](#)
[Chương 942 - Kẻ phản bội](#)
[Chương 943 - Khế ước với Lovevis](#)

[Chương 944 - Thông báo chiến tranh](#)
[Chương 945 - Động viên trước cuộc chiến](#)
[Chương 946 - Chiến hữu quái vật](#)
[Chương 947 - Hội nghị trước cuộc chiến](#)
[Chương 948 - Ngôi sao trở lại, cánh cổng mở ra](#)
[Chương 949 - Ốc biển thần kỳ](#)
[Chương 950 - Song kiếm Andras](#)
[Chương 951 - Thế giới mới, tao tới rồi](#)
[Chương 952 - Tranh cướp con đường](#)
[Chương 953 - Viêm Ma khổng lồ](#)
[Chương 954 - Chân tỵ đối đầu](#)
[Chương 955 - Sự phẫn nộ của thiên sứ Tà Quang](#)
[Chương 956 - Crossel khó giải quyết](#)
[Chương 957 - Nhân ma Ollie](#)
[Chương 958 - Không ai có thể ngăn cản tao](#)
[Chương 959 - Nghi thức tan biến](#)
[Chương 960 - Đột phá chân trời](#)
[Chương 961 - Thứ đồ chơi gì đây?](#)
[Chương 962 - Lấy danh nghĩa của cha](#)
[Chương 963 - Khả năng của con người trong tương lai](#)
[Chương 964 - Nguy cơ trở lại](#)
[Chương 965 - Pháo đài mạnh nhất](#)
[Chương 966 - Tính toán thu hoạch](#)
[Chương 967 - Ác ma hai sừng](#)
[Chương 968 - Móng vuốt kỳ dị](#)
[Chương 969 - Không buồn](#)
[Chương 970 - Mạo hiểm, nói đi liền đi](#)
[Chương 971 - Cốc Thần Huyết](#)

[Chương 972 - Bài thi kỳ quái](#)
[Chương 973 - Phòng in ấn](#)
[Chương 974 - Kiểm tra Ôn Văn](#)
[Chương 975 - Máy in đa chức năng](#)
[Chương 976 - Sau này sẽ không ra đề thi cho bọn mày nữa](#)
[Chương 977 - Hồ Hoa Mai](#)
[Chương 978 - thôn Ngũ Tiên](#)
[Chương 979 - Đáng đánh](#)
[Chương 980 - Đại đế Vertu](#)
[Chương 981 - Khu bảo hộ thiên nhiên](#)
[Chương 982 - Thú cuồng hoan](#)
[Chương 983 - Công việc của mặt theo](#)
[Chương 984 - Đầu bay khát máu](#)
[Chương 985 - Hẻm núi Chuột Nhắt và sơn trang Đánh Chết Chuột](#)
[Chương 986 - Nữ vương Thành Đức Artea](#)
[Chương 987 - Máu đen quái dị](#)
[Chương 988 - Vệ Đại Quất](#)
[Chương 989 - Tiểu Trương](#)
[Chương 990 - Mưa năm đấm laser](#)
[Chương 991 - Ôn Văn ra tay](#)
[Chương 992 - Bí ẩn thần huyết](#)
[Chương 993 - Nhiếp Ảnh](#)
[Chương 994 - Đủ sáu loại cảm xúc](#)
[Chương 995 - Tình hữu nghị của đại đế Vertu](#)
[Chương 996 - Đồ nướng ở vùng địa cực](#)
[Chương 997 - Đàn ông xấu xí câm miệng](#)
[Chương 998 - Tà ngữ vạn kiếm thuật](#)

[Chương 999 - Kiếm ma ra đời](#)
[Chương 1000 - Tiên cảnh tươi đẹp](#)
[Chương 1001 - Hành cung Thần Mặt Trăng](#)
[Chương 1002 - Bí cảnh thánh thụ](#)
[Chương 1003 - Ôn Lê hoàn dương](#)
[Chương 1004 - Biển sâu khủng bố](#)
[Chương 1005 - Dụng cụ tra tấn vạn năng](#)
[Chương 1006 - Cứng rắn cứu người](#)
[Chương 1007 - Dư nghiệt triều trước](#)
[Chương 1008 - Giang sơn của trăm đã mất rồi](#)
[Chương 1009 - Không thể phá giải](#)
[Chương 1010 - Ngụ si làm ra kỳ tích](#)
[Chương 1011 - Đêm khuya tụ tập](#)
[Chương 1012 - Khách sạn trên núi](#)
[Chương 1013 - Quần short thần kỳ](#)
[Chương 1014 - Tiên tri Tịch Tĩnh](#)
[Chương 1015 - Phục vụ](#)
[Chương 1016 - Lao Sư Nhân](#)
[Chương 1017 - Thánh tử sương khói](#)
[Chương 1018 - Lướt trúc qua sông](#)
[Chương 1019 - Long thăng quyền](#)
[Chương 1020 - Bóng ảo cúp vàng](#)
[Chương 1021 - Cuộc chiến tranh cướp Cốc Thần Huyết!](#)
[Chương 1022 - Thánh Thành](#)
[Chương 1023 - Cuộc chiến tranh đoạt bắt đầu](#)
[Chương 1024 - Phát hiện bất ngờ](#)
[Chương 1025 - Bạch Hà và động lòng](#)
[Chương 1026 - Hóa đá](#)

[Chương 1027 - Khu vực đi săn](#)
[Chương 1028 - Ve sầu xuất hiện](#)
[Chương 1029 - Windsor và thiên sứ kiếm thánh](#)
[Chương 1030 - Vui sướng nhân đôi](#)
[Chương 1031 - Hosta và Byler](#)
[Chương 1032 - Ánh sáng màu đỏ](#)
[Chương 1033 - Đá quét địa ngục](#)
[Chương 1034 - Nháy mắt chia lìa](#)
[Chương 1035 - Ve chúa? Ve chúa!](#)
[Chương 1036 - Chênh lệch thực lực](#)
[Chương 1037 - Bạc thầy nuôi rồng](#)
[Chương 1038 - Yêu cầu nhỏ nhỏ](#)
[Chương 1039 - Ra sân chói lòa](#)
[Chương 1040 - Vị cha sứ già](#)
[Chương 1041 - Quan báo tư thù](#)
[Chương 1042 - Cái rắm mà phóng](#)
[Chương 1043 - Tình yêu cấm kỵ](#)
[Chương 1044 - Nữ chiến thần Sao Mai](#)
[Chương 1045 - Vị cha sứ già tới chơi](#)
[Chương 1046 - Trúng lớn thánh vật](#)
[Chương 1047 - Bàn tay hư ảo](#)
[Chương 1048 - Chúc mừng anh đã tới thế giới thật](#)
[Chương 1049 - ‘Bàn tay giam cầm’ và ‘thực hiện lời hứa’](#)
[Chương 1050 - Biến thiên](#)
[Chương 1051 - Kỳ Sĩ Đêm Tối](#)
[Chương 1052 - Nàng hầu số hai](#)
[Chương 1053 - Nghi hoặc của Ishna](#)
[Chương 1054 - Thiếu niên mắc bệnh ảo tưởng](#)

[Chương 1055 - Kiểm tra đặc tính Tai Biến](#)
[Chương 1056 - Vàng hào quang nhân vật chính](#)
[Chương 1057 - Linh khí sống lại](#)
[Chương 1058 - Kamila căm ghét](#)
[Chương 1059 - Xóm nghèo hỗn loạn](#)
[Chương 1060 - Harman và thú sợ hãi](#)
[Chương 1061 - Sự trả thù của Kamila](#)
[Chương 1062 - Anh trai không thiếu tiền](#)
[Chương 1063 - Sợ hãi](#)
[Chương 1064 - Ôn Văn ra tay](#)
[Chương 1065 - Mở màn cuộc chiến Tai Biến](#)
[Chương 1066 - Hành động truy bắt](#)
[Chương 1067 - Ôn Võ hồi hương](#)
[Chương 1068 - Lục Chiêu Tuyết](#)
[Chương 1069 - Đảo Bành Loan](#)
[Chương 1070 - Đại hiệp chụp đĩa](#)
[Chương 1071 - Nhân duyên của đĩa](#)
[Chương 1072 - Gặp lại Kiều Phỉ Nhã](#)
[Chương 1073 - Yurianu](#)
[Chương 1074 - Nơi bình yên của quái vật](#)
[Chương 1075 - Eiger hiện thân](#)
[Chương 1076 - Lý Cầu Đản và anh hùng bàn phím](#)
[Chương 1077 - Thực lực của Long Vương miệng méo](#)
[Chương 1078 - Chiến đấu hỗn loạn](#)
[Chương 1079 - Tai Biến xuất hiện](#)
[Chương 1080 - Văn Hương Lâu](#)
[Chương 1081 - Vương triều Đại Túng](#)
[Chương 1082 - Giang hồ và yêu quái](#)

[Chương 1083 - Người trẻ tuổi và Côn Bằng](#)
[Chương 1084 - Quán rượu và heo yêu](#)
[Chương 1085 - Heo yêu hiện thân](#)
[Chương 1086 - Một thần một tiên](#)
[Chương 1087 - Trư Bồng Bái hiện thân](#)
[Chương 1088 - Một tay trấn áp heo yêu](#)
[Chương 1089 - Cẩm Sát Vệ xuất hiện](#)
[Chương 1090 - Gặp kẻ ngu si ở trên đường](#)
[Chương 1091 - Tử vong xã hội](#)
[Chương 1092 - Cuộc sống tốt đẹp của Harman](#)
[Chương 1093 - Định ra kế hoạch](#)
[Chương 1094 - Hữu Đạo chân tiên](#)
[Chương 1095 - Khốn cảnh của Phòng Đạo Môn](#)
[Chương 1096 - Công thủ núi Kê Độc](#)
[Chương 1097 - Nhân viên thu nhận mới](#)
[Chương 1098 - Mạnh mối rời đi](#)
[Chương 1099 - Vòng đá lập công](#)
[Chương 1100 - Thi Gia Trang](#)
[Chương 1101 - Mưu mô của Eiger](#)
[Chương 1102 - Phải giết chết hẳn](#)
[Chương 1103 - Sự lãng mạn của đàn ông](#)
[Chương 1104 - Thần Vặn Vẹo](#)
[Chương 1105 - Ôn Văn ra trận](#)
[Chương 1106 - Tan vỡ](#)
[Chương 1107 - Oai Long xuất hiện](#)
[Chương 1108 - Bí ẩn của cái nệm](#)
[Chương 1109 - Chiến đấu vui vẻ](#)
[Chương 1110 - Tai Biến xuất hiện](#)

[Chương 1111 - Thu nhận Tai Biến](#)
[Chương 1112 - Kỳ Lân và âm thiên tử](#)
[Chương 1113 - Mộng tượng của Hữu Đạo chân tiên](#)
[Chương 1114 - Cuộc chiến ngày diệt vong](#)
[Chương 1115 - Damocles rơi xuống](#)
[Chương 1116 - Trở về Yurianu](#)
[Chương 1117 - Bắt được Chân Tiên](#)
[Chương 1118 - Thành phố thời không Yurianu](#)
[Chương 1119 - Hình chiếu thời gian](#)
[Chương 1120 - Nhà xưởng quái vật](#)
[Chương 1121 - Ôn Võ hữu dụng](#)
[Chương 1122 - Kế hoạch Kỳ Lân trở về](#)
[Chương 1123 - Muốn sống chân chính không?](#)
[Chương 1124 - Kỳ Lân quy châu](#)
[Chương 1125 - Quốc gia trí tuệ](#)
[Chương 1126 - Nhóm nhân viên điều tra](#)
[Chương 1127 - Giành lấy cuộc sống mới](#)
[Chương 1128 - Ngôn ngữ thống nhất](#)
[Chương 1129 - Cường giả bên ngoài](#)
[Chương 1130 - Thành phố Acme](#)
[Chương 1131 - Đạt thành giao dịch](#)
[Chương 1132 - Tình báo Hội Học Thuật Chân Lý](#)
[Chương 1133 - Thiếu nữ bình xịt bảo vệ môi trường](#)
[Chương 1134 - Bị tập kích ngoài ý muốn](#)
[Chương 1135 - Thánh sở Mỹ Gia](#)
[Chương 1136 - Kết giới khác thường](#)
[Chương 1137 - Tin tức kinh người](#)
[Chương 1138 - Bí ẩn của thánh sở](#)

[Chương 1139 - Điện thần Vua Thiết](#)
[Chương 1140 - Bí ẩn ngũ mê](#)
[Chương 1141 - Thiên Địa Nhân Cửu Tiên](#)
[Chương 1142 - Linh hồn của cô, tôi nhận](#)
[Chương 1143 - Tin tức chấn động](#)
[Chương 1144 - Đại hiền giả](#)
[Chương 1145 - Tư tế Sa Hải](#)
[Chương 1146 - Phục khắc người bị hại](#)
[Chương 1147 - Trong mộng](#)
[Chương 1148 - Mộng.yêm Mộng Lam](#)
[Chương 1149 - Trăm thu nhận trong mơ](#)
[Chương 1150 - Người phụ nữ độc ác](#)
[Chương 1151 - Chiến đấu với mộng.yêm](#)

———— o O o ————

Chương 1 - Bắt Vampire

[1] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bắt Vampire

Tí tách, tí tách, tí tách...

Là tiếng máu từ trên không trung tí tách nhỏ xuống, trong một căn phòng tối đen đóng kín tất cả cửa nẻo, một cô gái trẻ bị treo ngược trên xà nhà.

Bởi vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt có chút tái nhợt, trên cổ có vết thương nhỏ, máu đậm đặc theo vết thương từng giọt từng giọt chảy xuống, nhỏ vào trong thùng sơn được rửa sạch đặt ở bên dưới.

Vẻ mặt cô gái đầy sợ hãi, biểu tình vừa ủy khuất lại sợ hãi, trông rất đáng thương.

Một người đàn ông trẻ cao gầy mặc áo khoác trắng, khoe môi nhếch lên tạo thành nụ cười như kẻ thần kinh đứng ở bên cạnh, tay cầm một con dao mũi nhọn, hơi run rẩy.

Đương nhiên, người này không mắc bệnh Parkinson, chỉ là có chút hưng phấn mà thôi.

“Cầu xin anh thả tôi ra, cầu xin anh đó.” Cô gái yếu ớt cầu xin.

“Vẫn còn sức nói chuyện, không được, quá nguy hiểm.”

Người đàn ông kia liền đâm một dao vào bụng cô gái, làm cô ta trợn trắng mắt.

Vẻ mặt cô gái đầy căm thù, miệng lộ ra bốn chiếc răng nhọn hoắt, giống như cá mập bị treo trên dây hong gió, vùng vẫy kịch liệt.

“Tao muốn giết mày, tao nhất định phải giết mày, tao phải hút khô máu của mày, không chỉ mày, ngay cả người nhà của mày, người quen biết mày, tao sẽ không buông tha kẻ nào hết.”

Thì ra, cô gái bị trói là quái vật, là vampire sống chỉ xuất hiện trong các tác phẩm tưởng tượng, mà người đàn ông trẻ cao gầy có khí chất phản diện mãnh liệt kia tên là Ôn Văn, là một người ‘bình thường’.

Chí ít xét từ góc độ sinh vật học thì đúng là người bình thường...

Ôn Văn run run, anh bị cô gái vampire này dọa phát hoảng, vì thể liền chộp lấy bình phun, xịt nước thánh cả người cô ta...

Nước thánh xịt lên người cô ta liền giống như xịt vào bàn ủi, không ngừng phát ra tiếng xèo xèo và khói trắng, cô gái lại càng suy yếu hơn, nhưng không có cách nào tạo thành tổn thương thật sự.

“Hừm, như vậy chắc an toàn rồi, dù sao thì mình cũng rất yếu.”

Ôn Văn thở dài một hơi, đối với anh thì bắt được một con vampire như vậy thật sự quá kích thích.

“Mày, mày đúng là một con quỷ.” Bị nước thánh rút hết sức lực, nữ vampire yếu ớt nói.

“Không, tao không phải quỷ, bọn mày mới là quỷ.” Ôn Văn nghiêm túc sửa lại.

Sau khi xác định cô gái vampire này đã không còn chút sức lực phản kháng nào, Ôn Văn xắn tay áo đi tới, mắt nhắm lại, một thứ vật chất màu đen giống như bùn nhão từ lỗ chân lông trên cánh tay tách ra, tạo thành một cái bao tay đen tuyền.

Bao tay rất dài, kéo tới tận phần khuỷu tay, giống như bao tay của các vị phu nhân, phần ngón tay năm chiếc nhẫn vàng, trên cổ tay cũng có một chiếc vòng kim loại màu vàng lớn hơn một chút.

“Mày là người siêu năng?” Nữ vampire trợn to mắt nhìn đôi bao tay màu đen kia.

Ôn Văn lắc đầu, sau đó lại gật đầu: “Chắc là vậy.”

“Vậy mày đúng là một kẻ rác rưởi, thân là người siêu năng đối phó với vampire sơ đẳng như tao lại dùng những thủ đoạn hèn hạ như vậy.” Nữ vampire khinh bỉ nói.

“Mày nói có lý.”

Ôn Văn gật đầu đồng ý, sau đó liền bật cười rồi nhét một củ tỏi vào miệng nữ vampire....

Một tháng trước, Ôn Văn cảm thấy tinh thần mình có chút vấn đề, vì thế sau khi được người ta giới thiệu liền tìm tới một bệnh viện tâm thần tư nhân có danh tiếng rất tốt.

Quá trình điều trị rất thuận lợi, đến lần nọ thử nghiệm liệu pháp thôi miên.

Sau khi bị thôi miên tỉnh lại, Ôn Văn phát hiện người của bệnh viện này đều biến mất, chỉ còn lại một mình mình, mà bản thân anh thì lại sinh ra liên hệ với một không gian thần bí.

Không gian đó là một tòa ngục giam, tên của nó là Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Ý thức của Ôn Văn có thể tiến vào trong không gian kia, tới lui tuần tra ở tầng thứ nhất của nó, nhưng nó chẳng có ý nghĩa gì cả, bởi vì bên trong trống rỗng, nếu muốn làm không gian này hữu dụng một chút thì ít nhất phải giam giữ một phạm nhân.

Ừm... Ôn Văn không biết mình làm thế nào biết, nhưng anh biết là phải như vậy.

Anh đã thử nghiệm với lũ chó hoang cắn người, mấy tên bọm rựu đánh lộn trên đường, thậm chí là kẻ giết người bị giam trong tù, nhưng trạm thu nhận không hề có hứng thú.

Hiển nhiên chỉ có sinh vật dị thường mới kích động được không gian này.

May mà Ôn Văn cũng không hoàn toàn là người bình thường, bởi vì tính chất công việc nên anh đã từng tiếp xúc với một ít chuyện tương tự, biết được thế giới này không đơn thuần như vẻ ngoài.

Trước đây anh sẽ chùn bước khi gặp phải chuyện thế này, nhưng bây giờ anh muốn chủ động đi săn bắt thứ này.

Mục tiêu đầu tiên của anh chính là nữ vampire ở trước mặt.

Bắt một vampire cũng không dễ dàng, nhưng cũng không khó như Ôn Văn tưởng tượng, mặc dù anh chỉ là một nhân loại không có sức mạnh siêu năng, chỉ cần tìm đúng phương pháp thì vẫn có thể đối phó với đám quái vật này.

Anh chạy tới một giáo đường, trộm mấy thùng nước thánh và vài cây thánh giá đã được chúc phúc, còn tự chuẩn bị thêm

chút đồ có tác dụng trấn áp vampire trong truyền thuyết.

Sau đó bắt đầu lập bẫy rập ở một nơi có lời đồn là vampire xuất hiện, cấm chốt canh me vài ngày, rồi cuộc chộp được con vampire này.

Sau khi bắt được vampire, Ôn Văn cũng không thả lỏng cảnh giác, liên tục lấy máu, đồng thời dùng nước thánh làm đối phương suy yếu.

Cho dù bị khô máu, vampire cũng sẽ không chết, nhưng máu chính là suối nguồn sức mạnh của vampire, chỉ cần bảo trì rút máu như vậy, cô ta sẽ không có sức lực phản kháng.

Ôn Văn nhất định phải cẩn thận cảnh giác, dù sao thì cho dù là một con vampire suy yếu cực độ cũng có thể dễ dàng giết chết anh!

Hiện giờ anh đã hoàn toàn chế ngự được vampire này, kế tiếp thì phải nhốt cô ta vào trạm thu nhận.

Ôn Văn đưa găng tay nhắm thẳng vào nữ vampire, thử dẫn dắt sức mạnh của trạm thu nhận.

Trạm Thu Nhận Tai Ách không có sách hướng dẫn sử dụng, nhưng không chế cũng không quá gay go, Ôn Văn chỉ thử phóng sức mạnh của trạm thu nhận ra bên ngoài, một luồng sức mạnh liền từ găng tay tràn ra, rơi vào người con quỷ hút máu ở trước mặt.

Nó đang tiến hành quét hình, sau khi xác nhận hoàn toàn không có năng lực phản kháng thì biến bị xảy ra.

Vài sợi xích màu đen từ trong găng tay lú ra, dùng tốc độ chậm ì ạch làm người ta giận sôi gan trói chặt quỷ hút máu lại rồi kéo vào trong lòng bàn tay, nữ vampire vặn vẹo cơ thể chui vào lòng bàn tay Ôn Văn.

Chỉ là, thu nạp được một nửa thì bị kẹt lại!

Trước đó Ôn Văn trói gô nữ vampire rồi treo lên xà nhà, chính vì sợi dây này mà cô ta không có cách nào bị hút vào bên trong!

Ôn Văn cảm nín: "...ngay cả sợi dây mà cũng không đối phó được, đúng là cái thứ bỏ đi mà, nếu không phải mình đã làm

cô ta suy yếu, tùy tiện thu nạp như vậy chắc chắn đã có chuyện.”

Thở dài một tiếng, Ôn Văn đưa tay tới phần hông và giữa đôi chân dài của nữ vampire, cố gắng cắt đứt sợi dây, rốt cuộc mới có thể hoàn toàn thu nạp cô ta.

“Để xem xem, Trạm Thu Nhận Tai Ách này có thay đổi gì đây.”

Ôn Văn còn chưa kịp lau mồ hôi, một giọng điện tử lạnh băng không có chút tình cảm nào vang lên trong đầu anh, sau đó anh biến mất tại chỗ.

[Kiểm tra phạm nhân, quỹ hút máu cấp thấp...]

Đã nhốt vào phòng giam Tai Họa - 0001...

Khu Tai Họa của Trạm Thu Nhận Tai Ách đã kích hoạt.

Nhân viên thu nhận thực tập Ôn Văn nhận được quyền hạn tiến vào trạm thu nhận.

Nhận được chức vụ ‘Nhân Viên Thu Nhận Tai Họa’.

Mời tới khu Tai Họa nhận giấy chứng nhận và bộ trang bị...]

Chương 2 - Tôi Ở Phía Sau Ngài

[2] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tôi Ở Phía Sau Ngài

Lúc mở mắt ra, Ôn Văn phát hiện mình đã xuất hiện trong Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Dùng ý thức để xem nơi này và bản thân tự cảm nhận là hai cảm giác hoàn toàn khác biệt, cảm giác trang nghiêm và áp lực trải rộng khắp không gian.

Trên mặt đất có một tầng to bụi thật dày, xem ra đã lâu rồi không có ai tới nơi này.

“Đây là đâu hả? Thả tao ra!”

Âm thanh của nữ vampire từ bên cạnh truyền tới, Ôn Văn nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy cô ta đang bị nhốt trong một cái lồng kim loại cỡ năm mét vuông, lồng được đánh số là Tai Họa - 0001.

“Là nơi mà mày vĩnh viễn không thể thoát ra được.”

Ôn Văn mỉm cười nói với nữ vampire, sau đó mặc kệ cô ta không ngừng mắng chửi, anh không dừng lại ở nơi này mà đi sâu vào bên trong trạm thu nhận, anh nhớ là âm thanh kia nói mình tới khu đầu mỗi nhận gì gì đó.

Đối với những thứ này, kỳ thực Ôn Văn không để ý lắm, anh quan tâm tới chuyện Trạm Thu Nhận Tai Ách này rốt cuộc là thứ gì hơn, vì sao anh lại được chọn.

Không làm rõ ràng chuyện này, ngay cả ngủ anh cũng không ngủ yên, sợ dĩ mạo hiểm lớn như vậy để sẵn quỹ hút máu cũng vì anh muốn biết rõ nguyên do chuyện này.

Tầng thứ nhất của trạm thu nhận, cũng chính là khu Tai Họa có diện tích rất lớn, trước mắt đều là phòng giam và các thiết bị mà anh không nhận ra.

Rất nhanh, anh đã tới được trung tâm khu Tai Họa, cũng chính là khu đầu mỗi.

Khu đầu mỗi này có một cánh cửa kim loại rất lớn, lúc Ôn Văn dùng ý thức quan sát nơi này cũng chưa từng tiến vào bên trong khu đầu mỗi.

Lúc Ôn Văn đi tới cửa, cánh cửa kim loại tự động mở ra, sau khi tiến vào bên trong thì anh phát hiện nơi này là một không gian lớn có hình tròn.

Đối diện Ôn Văn là một quả cầu màu bạc trắng, quả cầu này được hợp thành từ vô số viên bi kim loại nhỏ hợp thành.

“Ồ... đây chính là đầu mỗi sao? Nhìn không giống kỹ thuật của liên bang cho lắm.”

Thấy viên bi kim loại không ngừng chuyển động, Ôn Văn không khỏi há to miệng, ngoại trừ những bộ phim khoa học viễn tưởng, anh chưa từng thấy qua thứ gì thần kỳ như vậy.

“Hoan nghênh tới Trạm Thu Nhận Tai Ách, nhân viên thu nhận tai họa số 72580, Ôn Văn tiên sinh.” Quả cầu viên bi kia hóa thành một người đàn ông mặc vest, khom người cung kính nói với Ôn Văn.

“Lợi hại thật, còn biết nói chuyện nữa, vậy ông có thể nói cho tôi biết Trạm Thu Nhận Tai Ách này rốt cuộc là gì không?” Ôn

Văn nhú mày, thực kinh ngạc hỏi.

“Phát hiện uy hiếp, khống chế uy hiếp, thu nhận uy hiếp, giảm thiểu tai họa phát sinh, giam giữ những sinh vật dị thường có hại đối với thế giới, duy trì cân bằng thế giới, đó là nhiệm vụ chủ yếu của Trạm Thu Nhận Tai Ách...” Người đàn ông kim loại trung thực nói.

“Tôi hỏi thì ông phải trả lời à?” Ôn Văn nheo mắt, cứ tưởng đâu phải dùng chút mách khéo bóng gió mới có thể moi được tin tức từ miệng người này.

“Tin tức này nằm trong quyền hạn của nhân viên thu nhận tai họa.” Người đàn ông kim loại trả lời.

“Vậy thì, có gì có thể nói cứ cặn kẽ nói đi, tự dưng tôi lại trở thành nhân viên thu nhận tai họa, cái gì cũng không hiểu.”

Ôn Văn tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, bắt đầu tuần tự hỏi ra những điều mình nghi hoặc.

...

Qua khoảng chừng một tiếng đồng hồ, Ôn Văn từ mặt đất đứng dậy, anh đã biết khá rõ ràng rồi.

Người đàn ông kim loại này không phải sinh vật sống mà là quản lý đầu mối của trạm thu nhận, vì thế cuộc nói chuyện của hai người càng giống như tìm kiếm tư liệu từ máy tính.

Ôn Văn muốn biết rất nhiều thứ, nhưng vì quyền hạn không đủ nên không thể nào biết được, như là vì sao anh đột nhiên lại có liên hệ với không gian này, tới bây giờ anh vẫn chưa hiểu rõ.

Nhưng anh vẫn có được chút thu hoạch, chính là giống như lời người đàn ông kim loại đã nói, đây là một nơi tồn tại để chống lại những thứ dị thường.

Không biết từ bao nhiêu năm trước, không gian này đã hoàn toàn ngừng vận hành, thẳng đến khi Ôn Văn bắt được một con vampire, không gian này mới một lần nữa vận hành.

Nhân viên thu nhận tai họa là công nhân cơ bản nhất, chủ yếu là bắt giữ và đối phó những thứ dị thường trong thế giới.

Nếu trạm thu nhận còn vận hành bình thường thì Ôn Văn chính là công nhân đang lặn lội ở tầng chót, cả ngày phải đối

mặt với nguy hiểm, nhưng bây giờ anh chính là nhân loại có quyền hạn cao nhất trạm thu nhận...

Sau khi xác nhận tình huống, Ôn Văn nhận một cái vali xách tay từ người đàn ông kim loại, bên trong là một cái huy hiệu và một chiếc áo gió màu đen, đây là toàn bộ trang bị của nhân viên thu nhận tai họa.

Chiếc áo gió này có chất liệu rất đặc biệt, ít nhất Ôn Văn cũng chưa từng thấy nó ngoài thị trường, bán đi có lẽ sẽ được không ít tiền.

Về phần huy hiệu, nó là một mảnh kim loại màu bạc lớn cỡ trứng vịt, bên trên có dây xích mảnh màu bạc, có lẽ dùng để đeo vào cổ.

“Đồ đen... huy hiệu... lại phối hợp với găng tay, trông cứ như một đĩa sứ sứ nhi.” Ôn Văn xia xói.

“Ngài đã nhận vật phẩm xong, xin hãy cố gắng bắt nhiều quái vật hơn, để trạm thu nhận có thể sớm khôi phục vinh quang.” Người đàn ông kim loại nói với Ôn Văn.

“Cái này phải coi tôi có muốn không đã.”

Ôn Văn phát phát tay với người đàn ông kim loại, bắt đầu dạo quanh khu đầu mối, mà ở phía sau Ôn Văn, gương mặt người đàn ông kim loại kia xuất hiện biểu tình thất vọng.

Nơi này giống như một thành phố nhỏ, trước kia có lẽ có người ở trong những căn phòng này, nhưng bây giờ chúng chỉ là những tòa kiến trúc trống rỗng mà thôi, vô hình làm Ôn Văn cảm thấy quạnh hiu.

Đi đi một hồi Ôn Văn liền rời khỏi phạm vi kiến trúc, nhìn thấy một loạt bia mộ nguy nga, to lớn.

Nơi này là nghĩa trang của nhân viên thu nhận tai họa.

Bên trên những chiếc bia mộ ghi lại chiến công của nhân viên thu nhận.

Đan Hà Tử, bắt được 27 con quái vật, thu nhận 48 món vật phẩm nguy hiểm, cứu giúp hơn trăm người...

Uy Liêm - Á Luân, bắt được 74 con quái vật, thu nhận 25 món vật phẩm nguy hiểm, giúp trấn Hôi Phổ thoát được nguy cơ bị

hủy diệt...

...

Mỗi khi đặt lực chú ý lên bia mộ, trong đầu Ôn Văn sẽ tự động xuất hiện bóng dáng cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ.

Những bóng dáng chợt lóe chợt hiện này tựa hồ đang kể lại chuyện xưa xúc động, trong chuyện ẩn chứa nỗi niềm bi hùng, làm nội tâm Ôn Văn khó tránh bị ảnh hưởng.

Trước mặt anh là cả mấy vạn ngôi mộ đại diện cho mấy vạn người đã vì cứu giúp người khác mà hi sinh.

Mặc dù Ôn Văn là người có chút lạnh nhạt nhưng giờ phút này cũng không hề hững hờ.

“Hoàn cảnh nơi này ảnh hưởng tới tâm tình của mình sao...”

Nhưng không sao cả, nơi này đáng giá để anh cảm động.

Ôn Văn than nhẹ một tiếng, trong lòng có chút buồn ngủi.

Giống như khi thấy tin tức một người hùng cứu hỏa hi sinh, người đa cảm sẽ khó chịu một thời gian rồi cũng không quan tâm nữa, người thờ ơ thì chỉ coi nó là một bản tin bình thường.

Nhưng nếu đứng ở hiện trường tang lễ, cho dù là người có ý chí sắt đá cũng không thể nào thờ ơ.

Mấy vạn ngôi mộ tạo thành cảm giác chân thật, bầu không khí bi hùng trang nghiêm cũng nâng lên tới cực hạn, chỉ cần đứng ở trong đó sẽ chịu ảnh hưởng, Ôn Văn cũng không ngoại lệ.

Anh từng bước từng bước đi tới trước, lúc đi tới tận cùng thì nhìn thấy một bia mộ có chút đơn sơ, trên bia không có bóng mờ, mà phía trước tấm bia chỉ là một chiếc quan tài rỗng đầy bụi bặm.

Bên trong không có thi thể, bởi vì không có ai nhật xác giúp hẳn...

Dòng chữ trên bia mộ làm Ôn Văn có chút xúc động.

Trên đó viết: ‘Đây là, mộ bia của tôi!’

Tên tôi là Kinh Độc, là nhân viên thu nhận cuối cùng, năm nay đã bảy mươi tám tuổi, người đồng bạn cuối cùng của tôi đã qua đời mười bảy năm trước...

Đến hôm nay tôi đã bắt được 124 con quái vật, thu nhận được 54 món vật phẩm nguy hiểm...

Tôi có thể cảm giác được sinh mệnh của mình đang trôi đi, thời gian có lẽ không còn nhiều lắm, không ai có thể lập bia mộ cho tôi nên tôi đã tự lập cho mình.

Đối mặt với quái vật, đối mặt với nguy hiểm, tôi chưa từng sợ hãi.

Nhưng, khi chỉ còn lại một mình, tôi thật sự rất sợ.

Tôi không muốn trở thành người cuối cùng...'

Sau khi xem xong, Ôn Văn than nhẹ một tiếng, ông đã không muốn làm người cuối cùng vậy tôi sẽ giúp ông hoàn thành tâm nguyện này, dù sao cũng chỉ là việc rất dễ dàng.

Ôn Văn chán ghét những chuyện không thể khống chế, cũng rất chống cự Trạm Thu Nhận Tai Ách này, nhưng khi nhìn thấy những lời ghi trên bia mộ, anh thật sự không chán ghét nổi.

Trước tiên anh khom người với mộ bia, sau đó tìm một tấm ván cắm ở bên cạnh rồi viết tên của mình lên.

“Ít ra thì bây giờ ông không phải là người cuối cùng nữa rồi.”

...

Chương 3 - Năng Lực Của Găng Tay

[3] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Năng Lực Của Găng Tay

Xem khu mộ xong, tâm tình của Ôn Văn có chút nặng trĩu, vì thế anh không tiếp tục ở trong trạm thu nhận nữa, một lần nữa xuất hiện trong căn phòng bắt giữ vampire trước đó.

Nhìn chiếc vali màu bạc trong tay, Ôn Văn thở dài một tiếng.

“Minh khác với nhân viên thu nhận tai họa bình thường là vì cái găng tay kia à?”

Nhân viên thu nhận tai họa bình thường không thể tùy ý ra vào trạm thu nhận, họ cần phải tiến hành nghi thức đặc biệt hoặc thông qua thông đạo đặc biệt mới có thể tiến vào, mà Ôn Văn chỉ cần có ý nghĩ là có thể tiến vào bất cứ lúc nào.

Ôn Văn để găng tay xuất hiện, anh phát hiện nó cũng đã biến đổi.

Trên năm chiếc nhẫn kim loại và vòng tay kim loại đều có một màn sáng nhỏ, anh có thể điều chỉnh vài thứ trong màn sáng này.

Ôn Văn nhìn chiếc vòng cổ tay, trên đó chỉ có một lựa chọn là 'Tai Họa - 0001', không chỉ cổ tay, những bộ phận khác cũng chỉ có một lựa chọn này mà thôi.

Vì thế Ôn Văn liền chạm nhẹ vào vòng đeo cổ tay để thử nghiệm, nháy mắt đó, thân thể anh xuất hiện biến hóa.

Cùng lúc đó ở trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, phòng giam có tấm bảng Tai Họa - 0001 đột nhiên lóe lên ánh sáng vàng rực lộng lẫy...

Đó là một loại thể nghiệm rất kỳ diệu, cảm giác tê tê từ trong thân thể bắt đầu khuếch tán ra các bộ phận bên ngoài, Ôn Văn có thể cảm giác được từng bộ phận trong cơ thể mình đang xuất hiện biến hóa.

Biến hóa rất kịch liệt, nhưng nó không đau đớn, ngược lại còn rất thoải mái, có cảm giác thoải mái khác thường.

Sau khi biến hóa này dừng lại, Ôn Văn cảm thấy mình trở nên không giống như bình thường.

Ánh mắt nhạy bén hơn, thân thể mạnh mẽ hơn, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng dòng máu mình đang lưu động.

Tựa hồ... anh đã biến thành vampire!

Lẽ nào chọn một số phòng giam trên vòng tay thì có thể sở hữu năng lực của sinh vật ở bên trong?

Chức năng này rõ ràng là quá phạm quy!

Vì muốn xác nhận năng lực mà mình có, Ôn Văn tiến thêm một bước thử nghiệm.

Đầu tiên trên vòng tay sẽ có chọn lựa phòng giam, sau đó là một phần năng lực căn bản của sinh vật trong phòng giam, như là sức mạnh cơ thể, năng lực hồi phục này nọ.

Mà chiếc nhẫn trên ngón tay thì có thể lựa chọn năng lực siêu phàm của sinh vật trong phòng giam, nữ vampire này chỉ có

một lựa chọn là thôi miên sơ cấp.

Đến bây giờ Ôn Văn mới biết nữ vampire này có năng lực thôi miên, nghĩ lại mà sợ, may mắn anh không cho cô ta có chút cơ hội nào để phản kháng.

Mỗi phòng giam chỉ có thể bị một khoen kim loại lựa chọn, nói cách khác, Ôn Văn chỉ có hai lựa chọn, một là sở hữu năng lực căn bản của nữ vampire hoặc là nắm giữ năng lực thôi miên sơ cấp không biết có hiệu quả gì.

Vì thế Ôn Văn không chút do dự lựa chọn năng lực căn bản của nữ vampire.

So với thôi miên, Ôn Văn thích để mình có năng lực ‘phi nhân loại’ một chút.

Đợi đến khi anh xác nhận xong năng lực của găng tay thì mặt trời cũng ló dạng, ánh mặt trời âm áp xuyên qua khe hở cửa sổ chiếu rọi vào phòng, hạt bụi li ti nhìn thấy rất rõ ràng.

Nhìn thấy ánh mặt trời, Ôn Văn theo bản năng có chút sợ hãi, hiện giờ anh đang sở hữu thể chất quý hút máu, liệu anh có sợ ánh mặt trời như chúng không?

“Phải thử một chút vậy, hi vọng là không quá đau.”

Ôn Văn làm bầm vài tiếng rồi thận trọng đưa tay tới ánh mặt trời, sau đó vội vàng rút lại.

“Ồ... hình như không sao cả.”

Trải qua nhiều lần xác nhận, Ôn Văn khẳng định thân thể mình không sợ ánh mặt trời nhưng khi bị ánh mặt trời chiếu vào người thì vẫn có chút khó chịu, cũng không biết là tác dụng tâm lý hay gì.

Hơn nữa anh cũng không có răng nanh của vampire, hiển nhiên anh không giống vampire, cần phải dựa vào máu để duy trì sự sống, anh cũng thử dùng nước thánh, cuối cùng xác nhận trên người mình không có nhược điểm của vampire.

Nhưng có được tất có mất, không có nhược điểm này, năng lực cơ bản của thân thể Ôn Văn cũng không thể nào mạnh mẽ được như nữ vampire.

Xác định trạng thái của mình tiêu tốn khá nhiều thời gian, bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp, phương diện này anh đặc biệt cẩn thận.

“He he, bây giờ mình đã không tính là người bình thường nữa rồi...”

Con mắt nhỏ dài của Ôn Văn híp lại, con ngươi tựa hồ có thể lóe sáng, ngón tay gõ gõ cảm như nhân vật phản diện đang lên kế hoạch tà ác.

“Có siêu năng lực rồi, không tìm người khoe khoang một chút thì cứ thấy thiếu thiếu cái gì ấy... Không thể tìm người quen biết, mình vẫn chưa đủ mạnh, hiện giờ không thể bại lộ, hơn nữa có quái vật thì chắc chắn cũng có người xử lý quái vật, mình mới không muốn bị bọn họ xử lý.”

Bộp!

Ôn Văn vỗ tay một cái, không thể tìm người để khoe thì đi tìm quái vật vậy!

Mặc dù không có dự định thực hiện nghĩa vụ của nhân viên thu nhận tai họa, cũng không muốn kế thừa trách nhiệm gì đó, nhưng cái gắng tay này cần có ít nhất sáu con quái vật mới có được năng lực hoàn chỉnh, hiện giờ anh chỉ có một con quái vật mà thôi!

Cho nên, vì chính nghĩa và hòa bình, anh muốn đi tìm quái vật khác để hoàn thiện năng lực của mình.

Sau khi đã lên kế hoạch, Ôn Văn có chút hưng phấn, anh xắn tay áo lên, bắt đầu xử lý sạch sẽ vết thích của mình và nữ vampire lưu lại trong căn phòng này, sau đó rời đi.

Trên đường cái, bước đi của Ôn Văn có thể xem là đang nhún nhảy.

Không quản là ai, đầu óc có bình thường hay không, lúc có được năng lực vượt trội hơn người bình thường thì đều hưng phấn như vậy.

Trở lại phòng trọ, Ôn Văn mở máy tính ra, bắt đầu thăm dò tư liệu.

Bình thường anh hay nghỉ lại khách sạn phòng trọ, bởi vì nguyên nhân công việc nên anh không thể nào định cư ở một

nơi cố định, hơn nữa anh cũng không có nhà...

Lúc này, cũng nên giới thiệu đơn giản một chút, nửa đời trước Ôn Văn cũng giống như phần lớn người bình thường.

Đi học bình thường, tốt nghiệp bình thường, lên đại học bình thường, không có điểm nào dị thường.

Nhưng khi học năm hai đại học, Ôn Văn đã nghỉ học, bởi vì buồn chán.

Anh có thể nhìn thấy cuộc đời sau này của mình, một cuộc đời bình thường không có biến số, cũng không có gì khác lạ.

Cho nên, anh đã thi lấy giấy phép thám tử, trở thành một thám tử hợp pháp.

Không sai, thám tử hợp pháp.

Ở liên bang địa cầu, thám tử có hiệp hội chuyên ngành riêng của mình, phải trải qua kỳ thi chính quy mới có thể trở thành thám tử.

Nhưng nghề thám tử này không được nhiều người đánh giá cao.

Nhưng Ôn Văn không thêm để ý tới những chuyện này, sau khi trở thành thám tử, anh tìm được cảm giác kích thích, cảm giác phá án và bắt giữ tội phạm không phải là cảm giác có thể tìm thấy trong cuộc sống bình thường.

Chính là dần dần, những vụ án bình thường không thể làm anh thỏa mãn nữa.

Lúc này anh không tiếp tục tìm kiếm kích thích mới mà cho rằng tinh thần mình có vấn đề, vì thế anh tìm tới một bệnh viện tâm thần tư nhân.

Chuyện sau đó chính là không biết vì sao anh lại liên kết với Trạm Thu Nhận Tai Ách, cuộc đời cũng xảy ra biến đổi lớn.

Cảm giác tiếp xúc với loại dị thường này làm anh có cảm giác hưng phấn và nghi hoặc rất lâu.

Vì muốn giải quyết nghi hoặc, anh đã làm ra quyết định mà người bình thường sẽ không bao giờ chọn lựa, đi săn quái vật!

Hơn nữa, anh còn thành công!

Hiện giờ, anh đang lên kế hoạch tìm kiếm con quái vật thứ hai.

Chương 4 - Mục Tiêu Mới

[4] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Mục Tiêu Mới

Nhóm thám tử có trang web riêng của mình, bọn họ sẽ chia sẻ những vụ án kỳ quái mà mình gặp phải ở trên đó.

Phần lớn vụ án đều rất được nhóm thám tử hoan nghênh, bọn họ sẽ tranh nhau công hiến trí tuệ của mình, góp một phần sức lực để phá giải mê án.

Nhưng có một loại án mà phần lớn thám tử không quá quan tâm cũng không muốn đụng tới, thậm chí nó còn tạo thành quy tắc ngầm trong nghề là ngay cả nhắc cũng không nhắc tới.

Đó chính là vụ án có liên quan tới chuyện siêu nhiên dị thường, loại án này ở trên web được gọi là ‘vụ án ẩn’, chúng được niêm phong ở tầng chót, không thể nào tùy tiện tìm ra.

Nữ vampire trước đó chính là mục tiêu tương đối dễ ra tay được Ôn Văn sàng lọc, lựa chọn ra từ trong đồng vụ án ẩn.

Trong phòng trọ, Ôn Văn không ngừng lăn chuột, ánh mắt lia thật nhanh.

“Ồ, nơi này trông có vẻ rất tuyệt.”

...

Mười giờ tối, ánh trăng không có cách nào xuyên thấu qua tầng mây đen trải khắp bầu trời, sương mù dày đặc bao lấy cả tòa thành phố.

Từ bên ngoài nhìn lại, trường cấp hai Lục Nguyên, ký túc xá số hai, phòng ngủ cuối tầng hai lộ ra chút ánh sáng màu vô quýt.

Hiện giờ trường học đã tắt đèn, theo lý thì tất cả mọi người đều đã ngủ, hiển nhiên, căn phòng ngủ này không nên sáng đèn.

Trong phòng ngủ, ba học sinh ngồi tụ lại một chỗ đánh bài, ngọn nến được đặt ở giữa ba người.

“Ha ha, bom! Tui thắng!” Một cậu học sinh hơi mập mạp siết nắm tay, la to.

Học sinh đen gầy ở bên cạnh hoảng sợ, vội vàng bùm miệng cậu học sinh mập kia lại.

“Phan Đại Bằng, ông nhỏ giọng đi! Ông muốn la làng cho ông già kia tới hả?”

Nghe thấy ông già, Phan Đại Bằng mập mạp vội vàng ngậm miệng, trong mắt bọn họ thì người quản lý ký túc xá là người rất đáng sợ, ông ta vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, còn rất hung ác, làm việc chưa bao giờ nể mặt ai.

Sau đó, ba cậu học sinh cố gắng hạ thấp âm thanh, tiếp tục đánh bài, mặc dù bọn họ rất sợ ông quản lý nhưng đánh bài thì vẫn tiếp tục chơi, bọn chúng chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, đang ở độ tuổi thích chơi đùa.

Một khi chơi vui, chúng liền quên mất thời gian, rất nhanh đã tới mười hai giờ đêm, vận may của chúng khá tốt nên đến tận bây giờ vẫn chưa bị quản lý phát hiện.

“Thôi đủ rồi, không chơi nữa, sáng mai còn phải dậy sớm đi học.” Lý Tiểu Lượng đen gầy ngáp một cái rồi đứng dậy muốn đi vệ sinh.

Vừa kéo cửa ra, cậu bé liền nhìn thấy một ông già mặt đầy nếp nhăn, sắc mặt tái xanh đứng ở cửa, con mắt nhìn mình chằm chằm, cơn buồn tiểu cũng bị hoảng sợ thổi bay mất.

Ông già này chính là quản lý tòa ký túc xá này!

Lý Tiểu Lượng cười cười xấu hổ, sau đó đóng cửa phòng ký túc xá lại, làm cậu ta kinh ngạc là ông quản lý cũng không ngăn cản, thậm chí ngay cả chớp mắt cũng không chớp cái nào!

Lý Tiểu Lượng quay trở về, trên mặt lộ ra biểu tình kỳ quái, muốn nói cho đám bạn nghe tình huống bên ngoài.

Chỉ là Lý Tiểu Lượng phát hiện đám bạn đang dùng biểu tình kinh hoàng nhìn mình.

“Ừa, sao mấy ông biết ông quản lý ở bên ngoài vậy?” Lý Tiểu Lượng kinh ngạc hỏi.

Nhưng rất nhanh, Lý Tiểu Lượng phát hiện đám bạn không phải sợ ông quản lý.

Hai bàn tay màu đen khoác lên vai Lý Tiểu Lượng, một cái đầu người không có con người từ bên người cậu ta thò ra, mặt không biểu cảm nhìn cậu ta!

Thì ra, đám bạn sợ cái này!

Cảm giác lạnh lẽo khác thường và nỗi sợ không thể nào ức chế tập kích vào đầu Lý Tiểu Lượng, so với cái thứ ở sau lưng mình, ông quản lý thật sự rất ôn hòa...

...

“Hắt... xì...”

Trong trạm xe lửa, Ôn Văn đeo túi du lịch nhìn không được hắt hơi một cái, mùi trong không khí quá hỗn tạp, trong khoảng thời gian ngắn anh có chút chịu không nổi.

Sau khi có năng lực căn bản của vampire, khứu giác của anh được tăng mạnh, giống như mũi chó vậy, có thể phân biệt được đủ loại mùi.

Mùi mồ hôi, mùi hôi nách, thậm chí là mùi quần lót bẩn, anh đều ngửi thấy rất rõ ràng.

“Nơi này chính là thành phố Phù Dung Hà, một thành phố lớn có mấy triệu dân số, xem ra mình phải ở lại đây một thời gian.”

Là một thành phố lớn, Phù Dung Hà có rất nhiều vụ án dị thường, nhưng những vụ án này bình thường không có người biết, Ôn Văn phải thông qua mạng thám tử nội bộ mới biết Phù Dung Hà là thành phố xảy ra nhiều ‘vụ án ẩn’ nhất.

Tìm một phòng trọ sạch sẽ, Ôn Văn mở laptop của mình.

Trước đó anh đã giải quyết không ít vụ án khó, lấy được không ít tiền thưởng của cục cảnh sát, vì thế anh không thiếu tiền.

“Để chắc chắn một chút, trước tiên tìm một vụ án đơn giản thử nghiệm, xem xem nào...”

Tìm kiếm một chút, Ôn Văn chọn được một vụ án.

‘Đáng sợ! Ba học sinh trung học đánh bài lúc nửa đêm lại xảy ra tai nạn nghiêm trọng, nguyên nhân đơn giản tới bất ngờ!’

“Loại tiêu đề này vừa nhìn đã biết chẳng có chút nội dung... nhưng mình vẫn chịu không nổi mà click vào xem...”

Ôn Văn vừa xĩa xối vừa bắt đầu lướt xem nội dung vụ án này.

“Ồ, ba cậu học sinh trung học này sau đó bị hoảng sợ phải nhập viện, có dấu hiệu tổn thương vì giá rét, tinh thần cũng có chút thất thường, ông cụ quản lý ký túc xá vì đứng ngoài cửa suốt một đêm mà đôi chân gần như bị phế bỏ, cũng đang nằm ở bệnh viện chữa trị...”

Ôn Văn sờ cằm, lẩm nhẩm: “Cái này thoạt nhìn quả thật chính là vụ án siêu nhiên, hơn nữa cũng không phải quá nguy hiểm, người bình thường cũng không chết, với năng lực của mình bây giờ hẳn là không có vấn đề gì.”

Tiếp đó, Ôn Văn lại lên mạng tìm kiếm chút tin tức liên quan tới vụ án này nhưng không có gì cả, điều này lại càng xác nhận suy đoán của anh.

Những vụ án siêu nhiên thật sự thì người bình thường không thể nào tìm kiếm tin tức từ mạng truyền thông, những sự kiện kỳ lạ rất hot trên mạng không được che giấu đều là có người cố tình giả thần giả quỷ, căn bản không có chút tác dụng nào với Ôn Văn.

Vụ án này không thể tìm thấy tin tức trên mạng, càng chứng minh nó chính là loại án mà anh cảm thấy hứng thú.

Tiếp theo đó, anh gọi điện thoại cho một người bạn ở cục cảnh sát hỏi một ít tư liệu nội bộ, sau khi xem xong thì đã có quyết định.

“Tuyệt vời, đây chính là ‘vụ án ẩn’ đầu tiên mà đại thám tử Ôn Văn xử lý... à phải là thứ hai, thôi kệ đi.”

...

Giữa trưa hôm sau, chuông cửa nhà Phan Đại Bằng reo vang.

Một người phụ nữ trung niên mặc áo lông cừu mở cửa, thấy người đứng bên ngoài thì có chút sững sốt.

“Xin hỏi có chuyện gì không?”

“Xin chào bà, tôi là nhân viên kiểm tra của công ty bảo hiểm Nụ Hoa Liên Bang, nghe nói mấy hôm trước con trai bà gặp chuyện kinh hãi trong ký túc xá trường học, tôi tới bàn bạc về chuyện bồi thường bảo hiểm.”

Ôn Văn đeo kính gọng đen, mặc vest đen giá rẻ, tay cầm cặp táp lịch sự nói.

Chương 5 - Chuẩn Bị & Lẻn Vào

[5] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Chuẩn Bị & Lẻn Vào

“Công ty bảo hiểm Nụ Hoa Liên Bang... tôi không nhớ nhà chúng tôi có mua bảo hiểm của công ty anh.” Người phụ nữ trung niên nghi hoặc nói.

Ôn Văn đẩy kính mắt, mỉm cười đưa qua một phần tài liệu: “Bà không mua nhưng trường trung học Lục Nguyên mua, tất cả học sinh của trung học Lục Nguyên xảy ra tai nạn trong trường, nếu chúng mình được là trách nhiệm của trường học thì chúng tôi sẽ tiến hành đền bù.”

Tài liệu này là Ôn Văn tùy tiện in ra ở tiệm photocopy ven đường, con dấu do chính anh khắc từ củ cải, thám tử nha, chung quy vẫn có chút bản lĩnh kỳ kỳ quái quái.

Nhìn tài liệu, người phụ nữ để Ôn Văn đi vào nhà, rốt cuộc anh cũng thấy được người từng trải đầu tiên của ‘vụ án ần’, học sinh trung học năm hai Phan Đại Bằng.

“Phan Đại Bằng, cậu có thể kể lại chuyện mình đã gặp trong ký túc xá trường trung học Lục Nguyên không?”

“Kỳ túc xá?”

Phan Đại Bằng lắc đầu nói: “Buổi tối hôm đó ba người bọn em tới gần kho lạnh của trường học chơi, không cẩn thận nên bị nhốt trong kho suốt mấy tiếng đồng hồ...”

“Chỉ vậy thôi? Không xảy ra chuyện gì đặc biệt khác?”

Ôn Văn hơi nghiêng người tới trước, nhin không được hỏi, lời nói của Phan Đại Bằng và nội dung tư liệu anh có được không khớp.

“Sao, như vậy còn chưa đủ à, anh có nhân tính không vậy, thằng bé bị nhốt vào kho lạnh đáng thương biết bao nhiêu chứ, anh không có chút đồng tình nào sao?”

Mẹ Phan Đại Bằng bị lời nói của Ôn Văn chọc giận, chăt vắn hỏi.

“Không, không, tôi không có ý này, tôi chỉ muốn hỏi ngoại trừ kho lạnh thì ở ký túc xá có xảy ra chuyện gì hay không, đáng về cậu bé bị như thế này thật sự là vì kho lạnh gây ra sao?” Ôn Văn nhíu mày hỏi.

“Không phải kho lạnh thì còn cái gì có thể đông lạnh con người ta thành như vậy chứ?” Bà Phan ôm lấy bả vai Phan Đại Bằng, tức giận nói với Ôn Văn.

Lời của Ôn Văn cứ như đang nói, con bà biến thành dáng vẻ này căn bản không nghiêm trọng chút nào vậy.

Bà hoài nghi Ôn Văn không muốn trả tiền bảo hiểm nên cố ý hỏi như vậy, hơn nữa bà vốn là người nóng nảy, đương nhiên sẽ không lộ ra vẻ mặt tốt với Ôn Văn.

Ôn Văn lại hỏi thêm vài vấn đề, cuối cùng bị bà Phan đuổi đi...

Trong mắt bà Phan thì sự thật đã rõ ràng rành, nhưng Ôn Văn thì cứ nói bóng nói gió tới chuyện khác, điều này làm bà Phan vốn đã vì chuyện của Phan Đại Bằng mà nóng nảy có chút chịu không nổi.

Từ nhà Phan Đại Bằng rời đi, Ôn Văn cũng không vì thái độ của bà Phan mà cảm thấy không vui, lúc làm thám tử, chuyện này anh cũng đã gặp phải không ít, sớm đã quen rồi.

Nhưng tại sao Phan Đại Bằng lại phải giấu chuyện xảy ra trong ký túc xá, nếu cậu ta diễn kịch thì biểu hiện thật sự quá tốt...

“Mình không hề nhìn ra dấu vết cậu nhóc đang nói láo...” Ôn Văn lầm bầm.

Ngay sau đó, anh tiếp tục tìm tới một học sinh khác và Lý Văn Lượng hiện giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, từ miệng miệng họ lấy được đáp án hoàn toàn tương tự với lời Phan Đại Bằng.

Đều là ba người bọn họ không cẩn thận đi tới kho lạnh của nhà ăn trường học, sau đó bị đông lạnh tổn thương.

Nhưng căn cứ theo tình huống Ôn Văn điều tra, kho lạnh phòng ăn trường học căn bản không phải nơi ba học sinh như bọn họ có thể tiến vào.

Vì thế, hoặc là tư liệu Ôn Văn tra được là giả, hoặc là ba học sinh này liên kết nói dối.

“Không, có lẽ cả hai bên đều không nói dối...”

Trở lại phòng trọ, Ôn Văn bắt đầu tiến thêm một bước điều tra, anh muốn tra ra thân phận thật sự của thứ tác quái trong ký túc xá.

Tuy mới ra nghề không lâu nhưng thành tích của Ôn Văn rất nổi bật, anh có thể dễ dàng lấy được một ít tư liệu nội bộ, một phần tư liệu trong đó có lẽ sẽ giúp Ôn Văn xác nhận thân phận của thứ trong ký túc xá.

Ba năm trước, có một học sinh nam tên là Tần Sảng trêu ghẹo em gái ở trên mạng...

“Phụt, chút chèo như vậy đã đòi yêu đương rồi? Lũ nhỏ bây giờ thật là...” Ôn Văn lắc lắc đầu nói.

Tần Sảng hẹn gặp một cô gái trẻ, muốn cùng cô gái thuê phòng, kết quả bị bạn trai của cô gái bắt gặp, sau đó Tần Sảng bị cặp nam nữ kia phanh thây, nhét vào trong tủ lạnh, vụ án này kéo dài hơn một năm mới được phá giải, lý do là cặp nam nữ kia đã tự thú.

“Yêu mạng nguy hiểm quá.” Ôn Văn cảm thán.

“Tức là, Tần Sảng này đã biến thành quỷ, trở về ký túc xá ngày xưa của mình, mà nhóm Phan Đại Bằng lại ngoài ý muốn bị thằng nhóc xui xẻo này hại.”

Phần này coi như thuận lợi, không cần phải đi thăm hỏi những người biết chuyện, hiện giờ Ôn Văn có cảm giác rất thành công.

“Thứ mình phải đối phó chắc hẳn là quỷ hồn... trạm thu nhận, tao phải làm sao để đối phó quỷ hồn hả?”

Trạm Thu Nhận Tai Ách hoàn toàn không có chút phản ứng.

“Aiz, cái phần mềm hack này giống hệt như hũ nút vậy, có công năng gì cũng cần phải tự đoán, không giống hệ thống nhà người ta, còn có thể tám chuyện với kí chủ.” Ôn Văn oán giận.

Đương nhiên, anh cũng chỉ oán giận một chút mà thôi, với tính cách của anh, nếu thứ này thật sự có trí năng của mình, có lẽ anh đã bỏ não ra vô số khả năng đáng sợ, ví dụ như muốn chiếm đoạt hoặc dùng thân thể anh để âm mưu gì đó.

Trợ giúp lớn nhất của Ôn Văn vẫn là mạng internet, thông qua đủ con đường, anh tìm hiểu được rất nhiều biện pháp đáng tin để đối phó với ma quỷ.

Ừm... đáng tin nhất chính là học đạo pháp, đáng tiếc anh không có cửa để đi đường này.

Nước mắt trâu, máu đầu lười, nước mắt đồng tử, muối ăn, vũ khí có sát khí, còn cả thánh giá và thánh kinh trộm từ giáo hội.

Trước đây vì đối phó vampire, anh đã trộm không ít đồ của giáo hội...

Anh không thể xác nhận những thứ này có thể đối phó với quỷ hồn hay không, nhưng ít nhiều gì có lẽ cũng có chút tác dụng, dù sao thì lúc đối phó với quỷ hút máu, anh cũng dùng những thứ này.

Chín giờ tối, bầu trời đen kịt, sắc trời rất giống với ngày xảy ra chuyện.

Ôn Văn vũ trang đầy đủ rời khỏi phòng trọ, anh đeo một cái túi lớn, trên mặt đeo khẩu trang, thoạt nhìn không giống người tốt.

Chờ tới khi anh chạy tới trường trung học Lục Nguyên, ký túc xá đã tắt đèn, vừa vặn thích hợp cho anh lén vào.

Anh không đi công chính, với cách ăn mặc này, bảo vệ cổng cho anh vào mới là lạ.

Đi tới bên tường, đưa tay vịn vào đầu tường rồi dùng lực nhảy lên.

“Thể chất của quỷ hút máu quả thật không phải chỉ trung cho đẹp, có thể bắt được một con vampire như vậy, mình đúng là quá trâu bò.”

Tự sướng một phen, Ôn Văn tìm được ký túc xá số hai, nằm bò ngoài cửa liếc nhìn một chút, anh phát hiện một bảo vệ trẻ tuổi đang nghiêm chỉnh ngồi trong phòng quản lý.

“Có hơi phiền, phải giải quyết hẳn mới được.”

Ôn Văn nói phiền không phải có bảo vệ thì anh không vào được, mà là quý hồn mà anh để mắt tới có lẽ sẽ nháo ra động tĩnh, có bảo vệ ở đây thì không tiện hành động.

Anh chạm nhẹ vòng tay, chuyển phòng giam Tai Họa - 0001 tới ngón giữa.

Thân thể Ôn Văn nhanh chóng trở nên yếu ớt, trở về dáng vẻ bình thường, nhưng đôi mắt lại biến thành ửng đỏ, hiện giờ anh cảm giác mình có thể dùng mắt để khống chế người khác.

Anh cẩn thận mở cửa, mặc dù không có thể chất quý hút máu nhưng anh vẫn có thể dễ dàng lén tới sau lưng người bảo vệ.

Thám tử nha, biết chút tay nghề của lũ trộm cắp cũng bình thường.

Đến khi chuẩn bị xong, Ôn Văn búng tay một cái, bảo vệ lập tức bị hấp dẫn sự chú ý quay đầu lại, vừa vận đối diện với ánh mắt Ôn Văn.

Đôi mắt hẹp dài, lại tựa hồ ẩn chứa rất nhiều bí ẩn.

Bảo vệ nháy mắt bị mê hoặc choáng váng.

“Anh không nhìn thấy tôi... còn nữa, tối hôm nay, không quản nghe thấy cái gì cũng không được đi lên lầu hai, hiểu chưa?”

Bảo vệ mờ mịt gật đầu, ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, giống như không hề nhìn thấy Ôn Văn vậy.

Ôn Văn thở dài một hơi, có vẻ thôi miên sơ cấp đã có hiệu quả, bằng không anh chỉ có thể đánh ngất người bảo vệ này mà thôi.

Lúc khởi động năng lực của nhân thì chỉ cần búng tay một cái, cũng may đôi gân tay này không nẹt lửa mà chỉ phát ra âm thanh mà thôi, không cần lo bị lửa đốt ngón tay mà không thể kích phát năng lực.

Chương 6 - Bắt Quỷ Ký

[6] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bắt Quỷ Ký

Ký túc xá lúc nửa đêm an tĩnh đến đáng sợ, Ôn Văn bước đi trên hành lang, bước chân phát ra tiếng vang.

Lối lên lầu hai bị một cánh cửa sắt chặn lại, toàn bộ hành lang là một mảnh tối đen, ngay cả đèn cũng không mở.

Xảy ra chuyện lần trước, lầu hai đã bị phong tỏa, không còn người ở, phòng chùng chờ chuyện được giải quyết xong mới có thể mở ra.

Ôn Văn ngồi trước cửa sắt chờ một chốc, sau đó chuyển phòng giam Tai Họa - 0001 tới vòng tay, một lần nữa có được sức mạnh và tốc độ của quỷ hút máu.

Mỗi lần chuyển đổi năng lực thì cần mười phút cold-down, vì thế trước khi chính thức bắt đầu, Ôn Văn nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó Ôn Văn lấy ra hai que sắt nhỏ đút vào ổ khóa cửa sắt thao tác một chút, còn vừa làm vừa lầm bầm.

“Mấy cảnh thế này ở trong phim ma, người đi vào trong đều sống không được nửa tập.”

Nói xong, ổ khóa cũng vang lên một tiếng giòn tan, ổ khóa được mở ra.

Thám tử nha, biết chút mảnh khóa cạy ổ khóa cũng là bình thường.

“Mình phải lấy phí trừ ma từ hiệu trưởng mới đúng, mình xử lý xong thì ngôi trường này liền bốt đi một mâm họa... hừm, lần này coi như hành động công ích vậy.”

Sau khi mở khóa xong, Ôn Văn từ trong ba lô lôi ra một con dao bở dừa, bắt đầu tiến vào hành lang đen kịt.

Con dao bở dừa này là công cụ gây án của một vụ án giết người mà anh từng phá giải trước đây, tên tội phạm kia đã dùng con dao này hại không ít người, có thể xem là một hung khí.

Trong truyền thuyết dân gian, quỷ hồn sợ dụng cụ cắt gọt có sát khí nặng, vì thế Ôn Văn mới mang con dao này tới.

Trong hành lang đen kịt, Ôn Văn dễ dàng tìm được phòng ngủ 225 của nhóm Phan Đại Bằng trước đó.

Thị giác nhìn đêm của vampire cực kỳ xuất sắc, vì thế không cần bật đèn anh vẫn có thể hành động như thường.

Vừa mở cửa ra, Ôn Văn liền cảm giác được khí lạnh âm u đập vào mặt, làm anh không khỏi bịt mũi lại, cảm giác tồn tại của luồng khí này quá mạnh mẽ!

Không biết vì thể chất vampire làm cảm giác của anh nhạy cảm hơn hay vì quỷ hồn này thật sự quá mạnh mẽ.

“Ừm... thật ra thì rất thoải mái.”

Luồng khí lạnh lẽo đột nhiên ập tới kia chẳng những không hù dọa được Ôn Văn, ngược lại suýt chút nữa làm anh sững tới rên rỉ, đối với thể chất vampire mà nói, hoàn cảnh này so với phòng tắm hơi còn thoải mái hơn.

Nhưng cho dù thoải mái thì cũng không thể khinh thường, chuyện bắt quỷ này đối với Ôn Văn cũng hết như con gái lần đầu bước chân lên kiệu hoa vậy.

Mở ba lô, lấy mấy thứ chuẩn bị bên trong ra, đặt ở dưới đất.

Sau đó đầu tiên là bôi chút nước mắt trâu lên mí mắt, lại thận trọng lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong chứa nước tiểu đồng tử tươi mới, sau đó rắc chút muối lên cửa và trên người mình.

Bên trong cửa, một bóng quỷ trong suốt vẽ mặt thật thà nhìn Ôn Văn bần rợn ở bên kia, trong lòng có chút sợ hãi.

Giống như một đũa nhỏ ở nhà một mình thông qua mắt mèo nhìn thấy một người lớn cầm hung khí, có thể phá cửa xông vào bất cứ lúc nào vậy.

Theo động tác của Ôn Văn, tình cảnh của người và quỷ liền đảo điên.

Lúc còn sống quỷ hồn tên là Tần Sáng, sau khi chết ba năm vẫn luôn lang thang không có mục đích, tỉnh tỉnh mê mê.

Khoảng thời gian trước Tần Sáng đang mờ mịt lang thang ở gần trường học thì nghe thấy nhóm Phan Đại Bằng thảo luận chuyện xưa của mình, lại còn dùng giọng điệu cười cợt, Tần Sáng liền thoát ra khỏi trạng thái mờ mịt vốn có.

Nhưng cũng phải hao tổn vài ngày mới có thể thật sự xuất hiện trong phòng ngủ, thừa dịp bóng tối dày đặc nhất tập kích đám Phan Đại Bằng.

Khi đó sức mạnh của Tần Sảng cũng không mạnh, bằng không cũng không để đám Phan Đại Bằng sống sót quay về.

Nhưng bây giờ, Tần Sảng đã mạnh hơn trước kia rất nhiều, sau khi thành công tổn thương nhóm Phan Đại Bằng, cậu ta đã từ quỷ hồn hơi mạnh chuyển hóa thành ác linh.

Nhưng cho dù là Tần Sảng đã biến thành ác linh, nhìn Ôn Văn lúc này vẫn không thể ức chế được sợ hãi.

Trực giác của quỷ hồn báo cho Tần Sảng biết, Ôn Văn khác với nhân loại bình thường, hơn nữa sâu trong cơ thể Ôn Văn còn mơ hồ có hơi thở tàn ác làm Tần Sảng run sợ từ sâu trong linh hồn!

Sau khi chuẩn bị xong, Ôn Văn tay trái cầm dao, tay phải cầm bình nước tiêu, sải bước bước vào trong phòng ký túc xá, liếc mắt liền nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của Tần Sảng.

“Nước mắt trâu thật sự dùng rất tốt...”

Tuổi của Tần Sảng xấp xỉ nhóm Phan Đại Bằng, cơ thể được phủ một tầng sương mỏng, đồng thời còn có dấu vết ghép lại, xem ra khi còn sống quả thật đã bị người ta phanh thây.

“Tôi có thể thấy cậu, không định trao đổi một chút à?” Ôn Văn vuốt ve con dao bồ dưa lóe sát khí, chậm rãi tiếp cận Tần Sảng.

Tần Sảng im lặng không nói, cứ vậy nhìn Ôn Văn, cậu ta trở thành quỷ hồn đã nhiều năm, không biết cách giao lưu với người khác.

Hơn nữa kỳ thật lúc này cậu ta đã phát động công kích, nhiệt độ của căn phòng này hiện giờ còn thấp hơn nhiệt độ tủ lạnh, người bình thường sẽ bị đông cứng trong khoảng thời gian ngắn, mất đi năng lực phản kháng.

Nhưng Ôn Văn lại không hề cảm thấy không khỏe, vampire vốn rất yêu thích hoàn cảnh âm lạnh, thực tế thì gia tộc vampire thích dùng pháo đài cổ có quỷ hồn bị giam cầm để sáng tạo ra hoàn cảnh sinh hoạt thoải mái.

Nhận thấy tiểu quỷ này không chào đón mình, Ôn Văn chỉ có thể cười mỉa vài tiếng rồi lộ ra nụ cười âm áp, nói: “Kỳ thật tôi tới để cứu cậu, tôi biết quỷ hồn bình thường đều có lời khó nói, tâm sự một chút đi, tôi sẽ giúp cậu.”

Tần Sáng nhượng mày, mặc dù sẽ không bỏ qua cho nhân loại này nhưng cậu cũng muốn giải bày một chút, để đôi phương biết mình đã gặp phải bất công như thế nào.

“Tôi....”

Tần Sáng vừa mở miệng đã nhìn thấy đao quang lóe sáng bổ xuống!

Một dao chưa đủ, Ôn Văn vung tay nhanh tới mức chỉ có thể nhìn thấy chút tàn ảnh, chém linh thể Tần Sáng biến dạng trở nên mờ nhạt...

Đúng vậy, Ôn Văn động thủ chém người, à không, chém quỷ.

Ôn Văn không có tâm tư giúp quỷ hồn tâm sự giải buồn, anh chỉ muốn bắt quái vật mà thôi, về phần đối phương vui vẻ hay ủy khuất thì nó không nằm trong phạm vi lo nghĩ của anh.

Anh đã xem Tần Sáng là đồ của mình rồi.

Chặt chém một hồi thì Ôn Văn ngừng lại, linh thể Tần Sáng một lần nữa ngưng tụ, ánh mắt nhìn Ôn Văn lại càng lạnh lẽo hơn, bởi vì phần nộ mà cậu ta thậm chí còn mạnh mẽ hơn trước đó!

Khóe miệng Ôn Văn co rút, sau đó ném con dao bổ dưa xuống đất, ánh mắt híp lại thành một đường cong, nịnh nọt nói với Tần Sáng.

“Quả nhiên truyền thuyết dân gian chẳng đáng tin chút nào, bây giờ chúng ta tâm sự còn kịp không?”

“Mày! Chết! Đi!”

Tần Sáng rít lên một tiếng làm Ôn Văn có chút choáng đầu hoa mắt, sau đó hóa thành một luồng khí đen trực tiếp vọt tới thân thể Ôn Văn.

Tần Sáng không có ý định tranh cướp quyền khống chế thân thể với Ôn Văn, là một con ác linh vẫn chưa thành hình, Tần

Sảng không có năng lực tiến hành thao tác cao cấp như chiếm xác.

Tần Sảng chỉ muốn từ bên trong cơ thể đóng băng Ôn Văn mà thôi!

Nhưng Tần Sảng chỉ khựng lại trong cơ thể Ôn Văn một chốc rồi bị bắn ngược ra ngoài, ánh mắt nhìn Ôn Văn tràn đầy khiếp sợ.

Ở trong thân thể Ôn Văn, Tần Sảng cảm nhận được nỗi sợ hãi kinh hoàng không thể nào diễn tả nổi, giống như bị ác ý khổng lồ nhìn chăm chăm vậy!

Tần Sảng còn đang khiếp sợ thì một chất lỏng bốc mùi tanh tưởi đã văng đầy người cậu ta, Tần Sảng mờ mịt nhìn chất lỏng trên người mình, có chút không biết phải làm sao.

“Ừm... nước tiểu đồng tử không tạo thành sát thương hiệu quả như tưởng tượng, nhưng nó có thể chạm vào quỹ hồn, thật thần kỳ.”

Chương 7 - Bắt Giữ Thành Công

[7] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bắt Giữ Thành Công

Sau khi thử nghiệm nước tiểu, Ôn Văn ném thùng đựng xuống đất, khác với vampire, có rất nhiều phương pháp đối phó với quỹ hồn trong dân gian không dùng được.

Nhưng trải qua một màn giao thủ đơn giản vừa nãy, Ôn Văn cơ bản đã xác nhận là tiểu quỷ này không thể làm gì được mình, vì thế cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

“Cái này là... nước tiểu?” Tần Sảng mờ mịt nói, âm thanh có chút khàn khàn chói tai, nghe rất khó chịu.

Ôn Văn gật đầu: “Đúng vậy, nước tiểu đồng tử tinh khiết, mới vừa lấy tối nay, chắc vẫn chưa biến chất đâu.”

Tần Sảng trầm mặc một lúc lâu, sau đó nói với Ôn Văn: “Ông rất kỳ quái, tôi không có cách nào đối phó ông, mấy thứ đồ chơi này của ông cũng không thể tổn hại tôi.”

Tần Sảng chỉ đồng đồ mà Ôn Văn chuẩn bị, nói tiếp: “Dừng ở đây đi, thế nào?”

Ôn Văn phiền não gãi gãi đầu: “Nói quả thật không sai, lần này tao suy nghĩ chưa kĩ càng, loại quái vật không có thực thể như mày quả thật hơi khó giải quyết.”

Sau đó, hai người chìm vào an tĩnh quý dị, một người một quý đối diện trầm mặc một phen, hóc phòng ký túc xá đã tích tụ một đồng băng sương, ngoài miệng nói là dừng ở đây nhưng Tần Sảng vẫn cố gắng muốn đóng băng Ôn Văn.

“Chờ đã, tao còn một chiêu!”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, đưa tay tới, găng tay màu đen xuất hiện, xiềng xích đen kịt từ lòng bàn tay anh tuôn ra...

Xiềng xích màu đen tỏa ra hơi thở chẳng lành làm Tần Sảng không khỏi thót tim, nhưng nhìn một hồi lâu thì giễu cợt nói: “Không lẽ ông chú muốn dùng cái thứ chậm như rùa này để bắt tôi à?”

Thì ra tốc độ của xiềng xích tuôn ra từ găng tay thật sự rất chậm, so với rùa bò còn chậm hơn, muốn dùng nó để bắt quý hồn căn bản là không thể.

“Dùng thứ này để bắt thằng oắt con nhà mày quả thực có chút cố sức, nhưng phạm vi hoạt động của mày chỉ có trong vòng căn phòng này thôi, chỉ cần tao bao hết toàn bộ căn phòng thì tự nhiên sẽ bắt được mày.” Ôn Văn cười nói.

...

Sau mười lăm phút, Tần Sảng bị xiềng xích đen kịt trói gô như đòn bánh tét nằm dưới đất, tốc độ của xiềng xích rất chậm, mất hết mười lăm phút mới có thể khuếch tán hết căn phòng ký túc xá này.

Hiện giờ Tần Sảng cơ bản đã có thể coi là bị bắt, nhưng Ôn Văn cũng không vội tóm vào ngục giam.

“Thằng oắt con nhà mày đúng là rất khó chơi, nhưng tao lợi hại hơn, dù sao thì tao cũng là người siêu năng lực mà ha ha ha.” Ôn Văn ngồi xuống bên cạnh Tần Sảng, điên cuồng khoe khoang, không hề cảm thấy xấu hổ chút nào.

“Tao kể mày nghe, trước đó tao đã bắt được vampire, chính là loại quái vật hút máu người ấy, tao thậm chí còn không ra mặt đã dân cô ta như tử, tao có lợi hại không hả?”

Trước khi bắt quỷ Ôn Văn đã chuẩn bị kế hoạch kỹ lưỡng, mục tiêu của anh là tìm một con quái vật để khoe khoang thành tích, phát tiết cảm giác hưng phấn sau khi có được Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Từ sau khi mất đi ý thức ở bệnh viện tâm thần, anh có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng những chuyện này không muốn bị người khác biết, cho nên quỷ hồn sắp bị tóm vào ngục giam chính là đối tượng tốt nhất để tâm sự.

Về phần vì sao không tâm sự với nữ vampire kia... anh ngưng có được không?

Sau khi nói xong mọi chuyện, Ôn Văn thở hắt một hơi, hiện giờ đã thoải mái hơn rất nhiều, giống như tháo gỡ được trọng trách nặng nề.

Sau đó anh đưa tay phải tới nhéo nhéo mặt Tần Sảng.

“Tao có xem qua hồ sơ của mày, tuổi còn nhỏ như vậy mà lại học đòi người ta...”

Nói được phân nửa thì Ôn Văn sừng sốt, anh vừa sờ được mặt Tần Sảng!

Trước đó không quản anh tấn công kiểu nào cũng không thể chạm được vào người Tần Sảng, bởi vì thân thể của quỷ hồn là hư ảo.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn lại dùng tay trái chạm vào mặt Tần Sảng nhưng lại không chạm được.

Tức là nguyên nhân chạm vào được Tần Sảng là do cái găng tay màu đen của Trạm Thu Nhận Tai Ách!

Sau khi xác định, ánh mắt Ôn Văn nhìn về phía Tần Sảng có chút bất thiện, ánh mắt hẹp dài lộ ra hưng phấn.

“Tuổi nhỏ không chịu lo học cho giỏi, bày đặt học người ta yêu đương trên mạng, sau khi chết rồi còn hại người, tao phải thay mẹ mày dạy dỗ mày một chút!”

Tiếp đó, Ôn Văn dùng tay phải điên cuồng đánh đấm, bạt tai, thậm chí là bứt tóc...

Giáo dục dạy bảo gì đó kỳ thực đều là mượn cớ, anh chỉ muốn thử cảm giác đánh quỷ hồn mà thôi.

Một lát sau, Tần Sảng sung mặt sung mũi kêu rên nói: “Đại sư, ngài đừng đánh nữa, mau thu thân thông đi.”

Cho dù biến thành quỷ nhưng bản chất vẫn chỉ là một thằng nhóc hư hỏng mới mười mấy tuổi mà thôi.

Ôn Văn dừng lại, bụm mặt cố gắng không để vẻ mặt mình trông quá biến thái, đập quỷ hồn quả thật sảng quá.

Sau đó, anh thu xiềng xích lại, Tần Sảng bị kéo vào trong Trạm Thu Nhận Tai Ách.

“He he, thoải mái quá!”

Ôn Văn tiện tay chỉnh lại tóc một chút, sau đó nhăn mũi, vẻ mặt gằn như sụp đổ.

“Trên người thằng oắt con kia... dính nước tiểu đồng tử! Mình cứ nhiên lại dùng tay không đánh nó! Hơn nữa, còn sờ mặt nó nữa chứ!”

...

Sau khi trở lại phòng trọ, Ôn Văn đóng kín cửa sổ, trực tiếp tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Quỷ hồn Tần Sảng xếp vào tầng thứ nhất của trạm thu nhận, bên cạnh phòng Tai Họa - 0001, trong phòng giam Tai Họa - 0002.

Phòng giam này vẫn là loại lồng giam có song chắn kim loại, đối với quỷ hồn có khả năng xuyên tường thì phòng giam này chẳng khác nào thùng rỗng kêu to.

Nhưng Tần Sảng lại thành thật ở bên trong, dáng vẻ uể oải không phân chấn, căn bản không có ý tưởng chạy trốn.

Song chắn nhà lao tuy giống nhau nhưng sàn và trần đều có ký hiệu màu vàng, bên phòng giam của nữ vampire không có.

Không phải Tần Sảng không muốn trốn, mà là không có cách nào trốn!

“Xem ra Trạm Thu Nhận Tai Ách này vì giam giữ thứ khác nhau mà có bố trí khác biệt... ký tự này có tác dụng với quỷ hồn, ghi nhớ lại, sau này tìm cơ hội thử nghiệm mới được.” Ôn Văn tự nói.

Một lần nữa nhốt thêm quái vật, trạm thu nhận thoát nhìn không có gì khác biệt, xem ra đối với trạm thu nhận này, một con quái vật và hai con quái vật không có gì khác biệt.

Nhìn thấy Ôn Văn tiến vào, quỷ hồn Tần Sáng rúc ở trong góc, ký ức về trận đánh đẫm máu trước đó vẫn còn rất mới mẻ.

Ôn Văn chỉ nhà tù bên cạnh cười nói: “Đừng có sợ thế, nói cho nhóc biết, kế bên có một chị gái xinh đẹp dịu dàng lắm...”

“Gào! Gù! Tao sẽ không tha cho mày đâu!”

Anh vừa mới nói được phân nửa, nữ vampire kia đã vọt tới sát rìa phòng giam, gào thét với Ôn Văn, bốn chiếc răng nhọn làm cô ta trông giống như ác quỷ ăn thịt người.

Siêu hung ác!

Tiểu quỷ hồn Tần Sáng đổi hướng ần núp...

“Cô cũng thật là, đừng kích động như vậy, không phải tôi sợ cô ở đây khó chịu nên tìm một bạn tù tới cho cô à?” Ôn Văn cười nói.

“Mày sẵn quái vật, mày muốn làm thợ săn? Tao nói cho mày biết, không có thợ săn nào có kết cục tốt đâu, tao chờ ngày mày chết thảm, hi vọng ngày đó không quá xa.”

Nữ vampire đột nhiên an tĩnh, sau đó oán hận nguyên rủa.

Nghe thấy lời lẽ độc ác của nữ vampire, Ôn Văn đột nhiên muốn sờ đầu cô gái này, cảm giác giống như đang nuôi một con thú cưng hung bạo vậy.

“Không biết quái vật bị nhốt trong phòng giam có bị đói bụng hay không, có chết đói hay không, khó lắm mới bắt được.”

Sau khi xác nhận sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Ôn Văn liền rời khỏi Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Chương 8 - Năng Lực Của Quỷ Hồn & Đột Biến

[8] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Năng Lực Của Quỷ Hồn & Đột Biến

Vào lúc này, một cặp nam nữ trẻ tuổi xuất hiện ở căn phòng ký túc xá 225 mà Ôn Văn đã chiến đấu tối hôm qua.

“Nhiệt độ lạnh lẽo vẫn chưa tản hết, chỉ vừa ra tay thôi!” Người đàn ông trẻ đội nón cao bồi ngồi chồm hồm dưới đất, đưa tay cảm nhận nhiệt độ.

“Là người của chúng ta hả?” Cô gái trẻ tóc đỏ mặc quần short và váy trắng hỏi.

“Không phải, nhân viên hỗ trợ ở ngoài cửa có lẽ đã bị thôi miên, trí nhớ của anh ta có vấn đề.” Người đàn ông đội nón cao bồi lắc đầu nói.

Sau đó anh ta nhắm mắt, khi một lần nữa mở ra thì trông trắng đã biến thành màu xanh lá cây, quét một vòng căn phòng, một lát sau thì thở dài, trông mắt cũng khôi phục bình thường.

“Có phát hiện gì không?” Cô gái trẻ bịt mũi, cứ cảm thấy nơi này có mùi khai khai.

“Người tới tới qua rất cẩn thận, không để lại chút dấu vết gì, nhưng hơi thở vẫn chưa tiêu tán, tôi có thể truy lùng được... Hơn nữa từ hơi thở thì chắc là một người siêu năng vừa thức tỉnh, hi vọng không giống những kẻ điên trước kia, bằng không... sau này lại phiền.”

...

Sau khi từ trạm thu nhận ra ngoài, Ôn Văn liền hiện găng tay, nhấn một chút, anh muốn thử nghiệm năng lực căn bản của quỹ hồn, xem thử xem có gì khác biệt với năng lực của quỹ hút máu.

Sau khi chọn lựa xong, cơ thể anh bắt đầu biến đổi quỹ đi, từng tế bào đều đang xảy ra biến đổi, sau đó...

Sau đó quần áo của anh rớt xuống...

Cả người biến thành hư thể, nhưng hiển nhiên, Trạm Thu Nhận Tai Ách không ban cho quần áo của anh có năng lực này.

“Cái này... xấu hổ quá.”

Bây giờ Ôn Văn giống như quỹ hồn, anh có thể bồng bênh ở giữa không trung, có thể không bị người thường nhìn thấy, cũng có thể xuyên qua một vài thứ.

Nhưng ngoại trừ những chuyện này thì anh không còn năng lực nào khác, xem ra năng lực đóng băng của tiểu quý hồn Tần Sảng thuộc về năng lực đặc biệt, không nằm trong năng lực căn bản.

Cứ vậy Ôn Văn ngồi trong phòng trọ chừng mười phút, tới khi thời gian cold-down qua đi mới chuyển đổi trạng thái cơ thể.

“Cho dù người khác không nhìn thấy nhưng mình cũng không muốn cởi truồng chạy loanh quanh như vậy.”

Ôn Văn khổ sở gãi gãi đầu, nếu không thể giải quyết vấn đề quần áo biến mất khi chuyển đổi trạng thái, tác dụng của thể chất quý hồn liền bị phế bỏ hơn phân nửa, ít nhất thì đối với anh chính là vậy.

“Quần áo và đồ dùng hằng ngày bình thường không thể bị Trạm Thu Nhận Tai Ách ảnh hưởng... vậy, quần áo của chính trạm thu nhận thì sao?”

Anh mở chiếc vali xách tay màu bạc, thay đổi một thân áo gió màu đen, quần áo này rất vừa người, rất tôn dáng.

“Nhẹ nhàng quá... hơn nữa cũng ảnh hưởng rất nhỏ tới hành động, sau này có thể nghĩ tới chuyện thường xuyên mặc đồ này.”

Sau khi thay đổi quần áo, Ôn Văn một lần nữa thử biến thành trạng thái quý hồn, lần này chỉ có mỗi cái quần lót màu đen im lìm rơi xuống đất...

Quần áo của trạm thu nhận, không bao gồm quần lót...

“Ờ... tuy hơi lạnh lẽo trống vắng một chút nhưng vẫn tốt hơn trước nhiều, ra ngoài xem thử xem.”

Ôn Văn điều khiển thân thể ẩn hình bay ra khỏi phòng, dạo một vòng trong khách sạn, thể nghiệm cảm giác trở thành người trong suốt.

Trêu đám chó mèo nhạy cảm, thổi hơi lạnh vào gáy cổ làm người ta nổi da gà, rình xem chút chuyện riêng tư...

Ừm, anh không chạy tới nhà tắm nữ đã là có tiết tháo lắm rồi.

Thỏa thích thể nghiệm một phen, Ôn Văn phát hiện thân thể quý hồn không phải vạn năng, nó cũng có nhiều hạn chế.

Đầu tiên là có rất nhiều kim loại anh không thể xuyên qua, hơn nữa ở trong trạng thái này ngoại trừ đột nhiên xuất dọa người thì không còn thủ đoạn nào khác để tấn công người khác, nếu như chạm tới người linh thể thì hiện giờ anh chỉ là bia ngắm mà thôi.

Cho nên trạng thái này tuy mới mẻ nhưng vẫn không dùng tốt bằng vampire, chỉ trong vài trường hợp đặc biệt thì có lẽ sẽ có tác dụng lớn.

Anh rời khỏi phòng trọ, nhìn lên bầu trời, bầu trời vốn xanh thẳm trở nên lu mờ, tựa hồ có không ít bóng dáng mơ hồ trôi nổi trong không khí.

Trong góc đường mơ hồ có một ít bóng người mờ ảo, những bóng người này về mặt mờ mịt lượn lờ tới lui.

Đó là quỷ hồn bình thường, không thể nào so với ác linh, ngay cả Tần Sảng cũng mạnh hơn những quỷ hồn này không ít.

“Đây có lẽ là tầm nhìn của quỷ hồn, có chút khác với nhân loại bình thường, nếu trên mặt đất là quỷ hồn bình thường thì thứ bay trên trời là gì chứ?”

Ôn Văn nheo mắt, cố gắng nhìn rõ bóng dáng mờ ảo trôi nổi trên không trung, theo sự cố gắng của anh, cái bóng kia ngày càng rõ ràng hơn.

Đó là một con quái vật có nửa thân trên là người, lưng có hai cánh, thân dưới là cái đuôi rắn ngo ngoậy!

Lúc Ôn Văn thấy rõ con quái vật kia, nó đột nhiên quay đầu nhìn về phía Ôn Văn, con người xanh biếc phát ra điên cuồng làm người ta hoảng sợ!

“Không hay rồi! Làm nó chú ý rồi!” Ôn Văn vội vàng thu hồi ánh mắt nhưng đã quá muộn.

Lúc hai ánh mắt chạm vào nhau đã tạo thành một sợi dây nhỏ từ sương mù, con quái vật kia thông qua sợi dây nhỏ này cấp tốc bay tới chỗ Ôn Văn!

Lúc bay được một nửa thì nó đột nhiên dừng lại, giống như đang chen chúc qua một không gian cực kỳ chật hẹp để tiến tới.

Hiện giờ tốc độ của nó rất chậm, nhưng mỗi khi tiến tới được một chút thì dáng vẻ của nó lại càng chân thực hơn một chút, nó không còn là bóng dáng hư ảo nữa, mà giống như một con quái vật thật sự tồn tại!

“Chết tiệt, thứ không nên nhìn quả nên bớt nhìn thì hơn.”

Ôn Văn nhỏ giọng chửi tục một tiếng, sau đó cấp tốc quay trở lại phòng trọ của mình, cũng chuyển thành hình thái vampire, may mắn anh đã chơi đùa tiêu tốn không ít thời gian cho trạng thái quỷ hồn, bằng không hiện giờ anh chỉ có thể làm mồi cho con quái vật kia.

Trong trạng thái quỷ hồn anh không có năng lực chiến đấu, chỉ có thể trở thành mồi ngon cho con quái vật kia!

Hiện giờ anh quay trở về phòng không phải vì chạy trốn, mà là lấy vũ khí.

Tay trái cầm dao bô dưa, tay phải cầm một khẩu súng lục tinh xảo.

Là một thám tử hợp pháp có chút danh tiếng, Ôn Văn có tư cách mang theo súng ở bên người, cho dù nổ súng ngay trong thành phố, chỉ cần có giải thích hợp lý cũng không gặp chuyện phiền phức.

Ôn Văn không phải người tốt theo ý nghĩa truyền thống, có một số chuyện anh đã làm nếu công bố ra ngoài có lẽ sẽ bị công chúng trách móc.

Nhưng ít nhất, anh không có thói quen gây phiền hà người khác!

Hơn nữa cho dù phải chạy thì cũng phải chờ tới khi xác nhận được mình không thể nào giải quyết.

Chạy lên sân thượng khách sạn, Ôn Văn chăm chú nhìn con quái vật chậm rãi xuất hiện ở thế giới thật, trong lòng có đủ loại cảm xúc đan xen, không ngờ bắt được quái vật không chỉ không làm anh mạnh mẽ hơn mà còn lại mang tới phiền phức.

“Tao chỉ liếc nhìn mày có một cái, có cần phải đuổi tới tận đây không? Còn nữa... hi vọng cảnh sát sẽ tin tưởng mình thật sự đánh quái vật...”

Anh cầm súng nhắm vào con quái vật đang từng chút chui tới kia, quyết đoán nổ súng, đạn trong băng toàn bộ bắn ra, tiếng súng điếc tai làm xung quanh khách sạn hỗn loạn một trận.

Cũng may hiện giờ là nửa đêm, trên đường cũng không có người tới lui, bằng không... cục diện lại càng hỏng bét hơn.

Chương 9 - Lần Thực Chiến Đầu Tiên

[9] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Lần Thực Chiến Đầu Tiên

Con quái vật này đang bị kẹt ở đó, động tác chậm chạp, đây chính là thời cơ tấn công tốt nhất.

Chờ đến khi nó hoàn toàn tiến vào thế giới thực này thì không dễ đối phó nữa rồi, có trời mới biết nó có thể tránh được viên đạn hay không.

Toàn bộ viên đạn bắn vào thân thể con quái vật kia, dòng máu xanh lá tanh hôi phun ra, nhưng con quái vật kia lại càng cuồng bạo hơn, nó nhìn chăm chăm Ôn Văn như muốn xé toạc máu thịt của anh.

“Ồ, khả năng bắn súng của mình hình như đã chuẩn hơn nhiều, xa như vậy mà bắn trúng toàn bộ... chỉ là mục tiêu đang cố định.”

Ôn Văn bỏ súng vào túi, gắng tay đen kịt xuất hiện, hai tay anh nắm chặt dao bổ dưa, ánh mắt nhìn chăm chăm con quái vật kia, mơ hồ có chút hưng phấn.

“Tới đây, nếu nói quái vật thì bây giờ tao cũng là quái vật, ai sợ ai chứ!”

“Ao ~ ao ~ hu!” Quái vật tức giận rống lên.

Âm thanh của con quái vật này rất lạ, giống như tiếng cá voi kêu, lực xuyên thấu mạnh mẽ của nó làm người có thính giác nhạy bén như Ôn Văn cảm thấy khó chịu.

Nhưng những hộ gia đình xung quanh khách sạn lại có rất ít người nghe thấy âm thanh này, có một số nghe thấy chút âm thanh mơ hồ nhưng cũng không dám ra ngoài kiểm tra.

Thực tế thì cho dù bọn họ dám ra cũng rất khó nhìn thấy con quái vật này, ngoại trừ Ôn Văn có thể nhìn thấy nó rõ ràng,

trong mắt người bình thường thì nó có độ tồn tại rất thấp!

Chờ một chốc, con quái vật cuối cùng cũng thoát ra khỏi lớp chắn không nhìn thấy, đôi cánh sau lưng đập đập, loạng choạng đáp xuống sân thượng, thân rắn vặn vẹo quý dị, nhanh chóng tiếp cận Ôn Văn.

Trên cánh tay nhân loại của nó mọc ra móng vuốt dài như dao nhọn, thoát nhìn rất có lực uy hiếp.

Bởi vì ánh mắt của nó và Ôn Văn giao nhau nên nó mới có cơ hội đi tới thế giới này, còn bị Ôn Văn công kích một trận, vì thế mục tiêu đầu tiên của nó chính là Ôn Văn.

Cơ thể Ôn Văn hơi nghiêng tới trước, tay cầm dao bô dừa có chút rịn mồ hôi, đây là lần đầu tiên anh đối đầu trực diện với loại quái vật có uy hiếp lớn như vậy.

Toàn bộ quá trình bắt quỷ hút máu anh không hề lộ diện, mà quỷ hồn Tần Sáng thì không có cách nào uy hiếp được anh, nhưng bây giờ, con quái vật không biết là gì kia thật sự có thể uy hiếp tới tính mạng của anh!

Không đợi quái vật vọt tới trước mặt, Ôn Văn đã điểm mũi chân xông tới, tốc độ cực nhanh, người bình thường thậm chí chỉ có thể nhìn thấy chút tàn ảnh mà thôi.

Dựa vào hành động của quái vật khi xông tới, Ôn Văn có thể kết luận tốc độ của con quái vật này không nhanh bằng mình!

Giống như sau khi có được năng lực của quỷ hồn Ôn Văn đã tiến hành thử nghiệm xem mình có thể làm được gì, khi có được năng lực căn bản của quỷ hút máu, anh cũng từng tiến hành thử nghiệm toàn diện.

Thứ mà anh thiếu chỉ là thực chiến mà thôi.

Ôn Văn nhanh chóng lướt qua con quái vật kia, lưỡi dao bô dừa để lại một vết thương dài hơn ba mươi cm ở dưới nách nó, máu màu xanh lá phun ra, lúc bắn xuống đất thì phát ra tiếng xèo xèo.

“Mình nhanh hơn nó, mình có thể chiến thắng!”

Khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười vặn vẹo, ánh mắt sung huyết, Ôn Văn rất kích động, nếu đối thủ không phải quái

vật mà là con người nhìn thấy dáng vẻ này của Ôn Văn có lẽ đã xem anh là nhân vật phản diện.

“Đây đúng là kích thích mà mình vẫn luôn tìm kiếm!”

Có được siêu năng lực, bắt quái vật, hết thấy những thứ này đều làm Ôn Văn cảm thấy vui sướng không gì sánh bằng, nhưng những thứ này đều không thể sánh với cảm giác trực tiếp giao chiến với quái vật!

Con mắt lóe ra tia sáng màu xanh lá âm u của quái vật liếc nhìn vết thương, miệng phun ra đầu lưỡi thật dài liếm vết thương một chút, vết thương liền không còn chảy máu nữa.

Sau đó nó rống giận bỏ nhào về phía Ôn Văn, móng vuốt sắc bén cắt đứt mặt sàn.

“Ai mạnh ai yếu cũng không phân biệt được, quả nhiên chỉ là một con thú không có trí khôn, cho dù mày khéps lại vết thương thì chỉ cần tao chém thêm vài dao....”

Ôn Văn bình tĩnh đứng trước mặt quái vật, nhìn nó xông tới mà thậm chí còn có vài phần mong đợi, nhưng đột nhiên anh cảm thấy trọng lượng trong tay mình có chút không đúng lắm.

“Ôi đệt, dao của mình đâu mất rồi?”

Con dao bỏ đưa chém quái vật khi nãy chỉ còn lại mỗi cái cán!

Máu của con quái vật này có tính ăn mòn rất mạnh!

Lúc này quái vật đã vọt tới trước mặt Ôn Văn, rơi vào đường cùng, Ôn Văn chỉ có thể nhảy lên thật cao dùng cán dao động vào trán con quái vật này.

Mặc dù không có vũ khí nhưng ở trạng thái vampire, sức mạnh của Ôn Văn còn mạnh hơn cả võ sĩ quyền anh vô địch.

Sau đó... Ôn Văn trực tiếp bị con quái vật này dùng trán húc bay ra ngoài, đụng hông hàng rào chắn, rơi xuống.

“Ai u, cái thất lưng già của tui.”

Ôn Văn đỡ hông đứng dậy, cảm giác mình sắp rã thành từng mảnh, may mắn thể chất vampire quá cường hãn, cho dù ngã từ tầng bốn xuống cũng không bị làm sao.

Anh cảm giận liếc nhìn con quái vật kia, trực tiếp hóa thành tàn ảnh, biến mất trên đường phố.

Đúng vậy, Ôn Văn bỏ chạy, trong tay không có vũ khí, anh không có cách nào đối phó với thứ này.

Trong mắt quái vật mất đi bóng dáng của Ôn Văn, nó ngẩng mặt lên trời gầm nhẹ một tiếng rồi dùng đôi mắt làm người ta lạnh run quét nhìn xung quanh, nó phải tìm con mồi mới.

Ở trong thế giới kia không có nhiều thức ăn yếu ớt như vậy.

Bởi vì tiếng súng và tiếng gầm khi nãy mà không có người nào xuất hiện trên đường, nhưng lân cận vẫn có các hộ gia đình, nó tới lui loanh quanh một chút, tìm kiếm mục tiêu để ra tay.

Đột nhiên hai bóng người một nam một nữ chắn trước mặt nó.

“Chết tiệt, dự cảm của mình không sai mà, người siêu năng mới xuất hiện này chính là phiền phức, nhanh như vậy đã dẫn dân của ‘thế giới trong’ tới rồi.”

Người đàn ông trẻ tuổi đội nón cao bồi nhíu mày nhìn con quái vật đang chảy nước miếng, nhưc đầu nói.

“Nhưng lại chạy mất rồi.” Ở bên cạnh, cô gái trẻ tóc đỏ mặc áo lông hồng nhạt, quần short và vớ trắng nhún vai nói.

“Đây là dân của thế giới trong, không quản nó có giết người hay chưa, cứ để mặc nó như vậy không được, Lâm Lộ, em giải quyết nó đi!”

“Rõ, đội trưởng.”

Cô gái nhún nhảy tới bên cạnh con quái vật kia, ngẩng đầu nhìn nó, làm ra vẻ mặt sợ hãi.

Con quái vật kia liền không suy nghĩ vung vuốt muốn cào cô gái, một trảo này nếu cào trúng thì cho dù là sắt thép cũng bị cắt xuyên.

Nhưng cô gái kia chỉ quỳ một gối xuống nhẹ nhàng né tránh, tốc độ của cô không biến thái như Ôn Văn nhưng độ linh hoạt thì chỉ hơn chứ không kém.

“Đội trưởng, thứ này hình như là sản phẩm mới, có cần mang tới bên tổng bộ nghiên cứu một chút không?” Chân cô gái

giống như có lắp lò xo, vừa nói chuyện phiếm với người đàn ông kia vừa dễ dàng né tránh công kích.

“Không cần, nó là vũ xà quái, máu có tính ăn mòn, chỉ số IQ không cao, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, phải chăm chỉ xem tư liệu vào.” Người đàn ông đội nón cao bồi thở dài.

“Mau giải quyết nó đi, anh còn phải dành thời gian tìm kiếm người siêu năng mới xuất hiện kia, để một người siêu năng không hiểu chút gì tự do hành động như vậy quá nguy hiểm.”

“Tuân mệnh, đội trưởng!”

Cô gái nghiêm nghị nói, sau đó đôi chân thon dài biến lớn gấp đôi, đôi vớ trắng cũng lộ rõ đường nét cơ bắp.

Sau khi chân biến lớn, tốc độ của cô gái cũng gia tăng, một cước đá vào bụng vũ xà quái, âm thanh phát ra giống như tiếng búa đập vào lớp xe, vũ xà quái trực tiếp bị đá bay văng tới đụng cong một cái cột đèn ở ven đường!

Uy lực của cú đá này có thể so với cú húc của một chiếc xe tải hạng nặng!

Chương 10 - Hiệp Hội Thợ Săn

[10] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hiệp Hội Thợ Săn

Lúc Ôn Văn quay trở lại, vũ xà quái đã nằm trên đường, tất cả khớp ngón tay đều bị lệch, nền xi măng bên dưới thân thể quái vật xuất hiện một cái hố to, có thể tưởng tượng nó bị đối xử bạo lực cỡ nào.

Một cô gái tóc đỏ nhỏ bé chân trần đứng bên cạnh vũ xà quái, mà trên thân thể của nó lại có mùi máu dầu giầy.

“Cậu chính là người siêu năng đã đưa vũ xà quái tới đây?”

Người đàn ông đội nón cao bồi nhìn thấy Ôn Văn thì lộ ra biểu tình kinh ngạc, anh không ngờ Ôn Văn lại còn quay trở lại.

Thì ra con quái vật này gọi là vũ xà quái...

Bọn họ gọi người có sức mạnh dị thường là người siêu năng...

“Tôi không hiểu ông đang nói gì.” Biểu tình Ôn Văn có chút mờ mịt, nếu quái vật đã được giải quyết thì anh cũng không

cần phải bại lộ thân phận.

“Cậu không cần giả ngu, dẫn dụ nó tới đây chính là cậu, người bắt con quỷ hồn nhỏ yếu ở trường trung học Lục Nguyên cũng là cậu, tôi nhớ mùi của cậu.” Người đàn ông nhìn Ôn Văn, bình tĩnh nói.

“...”

Người này đã nói rõ ràng như vậy, Ôn Văn có giả ngốc cũng không có ý nghĩa, anh thở dài một hơi, chỉ dấu vết đánh nhau ở xung quanh nói.

“Mấy người không muốn xử lý hiện trường một chút à? Động tĩnh vừa nãy rất lớn.”

“Chuyện này không cần chúng ta quản, sẽ có người tới xử lý, người ở xung quanh chứng kiến sự kiện siêu nhiên sẽ bị xóa ký ức liên quan, hiện giờ cần phải xử lý là chuyện của cậu.” Người đàn ông nhàn nhạt nói.

“Ồ... thì ra là chuyện tốt mấy người làm, hèn chi đám học sinh gặp quỷ kia cứ nói rằng mình tới kho đông lạnh, đó không phải chuyện phi lí quá à?”

Ôn Văn hiểu ra, trước đó anh vẫn còn nghi hoặc chuyện này, lúc xem danh sách ‘vụ án ẩn’ mới phát hiện thì ra có nhiều vụ án siêu nhiên như vậy.

Vụ án siêu nhiên tuy nhiều nhưng người chứng kiến lại ít tới đáng thương, mấy người luôn mồm thề thốt nói mình đã từng thất quái vật đều là mấy lời nói dối vớ vẩn mà thôi.

Mà rất nhiều vụ án siêu nhiên thật sự này, bởi vì không có người chứng kiến, không có cách nào chứng thực nên cuối cùng lại trở thành câu chuyện huyền bí được lưu truyền trong thành phố.

Vì thế tới bây giờ, trong lòng dân chúng bình thường, liên bang địa cầu vẫn là một thế giới không có thần không có quỷ.

Người đàn ông nhắc mũ, tự giới thiệu với Ôn Văn: “Lâm Triết Viễn, đội trưởng đội thợ săn khu Phù Dung Hà của Hiệp Hội Thợ Săn.”

“Lâm Lộ, thợ săn khu Phù Dung Hà.” Cô gái tóc đỏ nhảy tới bên cạnh Lâm Triết Viễn nói.

“Còn phải nói biệt hiệu hả?” Ôn Văn vuốt tóc nói: “Ừm... đại thám tử Ôn Văn?”

Lâm Triết Viễn, Lâm Lộ: “...”

Ôn Văn không có tính toán chạy trốn, chuyện anh sở hữu năng lực siêu nhiên đã bại lộ khi nãy rồi, mà thân phận của anh cũng không coi là quá bí ẩn.

Diện mạo đã bại lộ, trừ phi anh quyết tâm mai danh ẩn tích từ bỏ thân phận của mình, bằng không sẽ trốn không thoát.

Mà Ôn Văn không có ý định này, trên thế giới này chỉ có một quốc gia là liên bang địa cầu, không có ‘ngoại quốc’ để anh chạy trốn, vì thế Ôn Văn dự định sẽ phối hợp với hai người này.

“Theo chúng tôi một chuyên đi, chúng tôi sẽ không làm gì cậu cả, chỉ để cậu hiểu rõ một chút về kiến thức cơ bản của người siêu năng, đừng để giống như hôm nay, làm sai rồi chỉ biết chạy trốn.”

Lâm Lộ liếc nhìn Ôn Văn, xia xói nói.

“Cải chính một chút, tôi không chạy trốn, tôi chỉ chạy đi tìm vũ khí mà thôi.”

Ôn Văn xúc áo gió, bên trong là một đồng công cụ dắt gọt, cách ăn mặt này thường thấy trên người những kẻ cuồng sát.

Thì ra khi nãy anh chạy nhanh như vậy là vì tìm kiếm vũ khí, sức mạnh không bằng con quái vật kia, mà máu của nó còn có tính ăn mòn rất mạnh, vì thế Ôn Văn chỉ có thể dốc hết sức tìm thật nhiều vũ khí để giết nó.

“Rõ ràng là ông muốn chạy trốn, nghĩ một đằng nói một nẻo, đàn ông mà.” Lâm Lộ khinh thường nói.

“Chặc...” Con người Ôn Văn ửng đỏ, quét một vòng trên người Lâm Lộ từ dưới lên trên.

Từ đôi chân trần tới phần vớ có nhiều chỗ rách tét, rồi tới phần sân bay bằng phẳng...

Ánh mắt này làm Lâm Lộ nổi da gà, bị ánh mắt ti hí kia quét một vòng, lại còn phối hợp với hơi thở không may ả ả từ

trong cơ thể Ôn Văn truyền tới liền có cảm giác bị một con rắn độc hung ác nhìn chằm chằm.

“Khẩu vị của thợ săn mấy người nặng thật.”

Thu hồi ánh mắt, Ôn Văn làm ánh mắt mà tất cả đàn ông đều hiểu với Lâm Triết Viễn, làm Lâm Lộ hận tới nghiến răng.

Trở lại phòng trọ lấy đồ đạc của mình, sau đó Ôn Văn và bọn họ leo lên một chiếc xe Van, lái xe khoảng nửa tiếng thì bọn họ đi tới vùng ngoại ô phía Tây, tới bệnh viện tâm thần Số Tám.

Kích thước bệnh viện này không nhỏ nhưng thoạt nhìn cũng khá vắng vẻ, ở một góc còn mơ hồ nhìn thấy đồng rác.

Cửa sắt mở ra, Ôn Văn theo Lâm Triết Viễn tiến vào bệnh viện.

“Bệnh viện tâm thần? Mấy người sẽ không bắt tui làm thí nghiệm chứ? Cái bệnh viện Số Năm chính là một cái bệnh viện gà rừng, Số Tám... chắc chắc.”

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn xảy ra ở bệnh viện tư nhân kia nên Ôn Văn có chút ác cảm với bệnh viện tâm thần, thế nhưng xuất phát từ nghề nghiệp bản thân, Ôn Văn vẫn cẩn thận quan sát bệnh viện này một phen.

Nơi này nằm ở ngoại ô phía Tây nhưng giao thông thuận tiện, hơn nữa hoàn cảnh địa lý cũng không quá phức tạp, người không nhiều lắm, không dễ bị chú ý.

Cho nên bệnh viện tâm thần này chỉ là nguy trang mà thôi, nơi này có lẽ là tổng bộ đội thợ săn của bọn họ.

Nhưng cho dù bọn họ thật sự muốn mang anh ra làm thí nghiệm, anh cũng không sợ, dù sao thì anh có thể tiến vào trạm thu nhận bất cứ lúc nào.

“Nói ra thì sao bọn anh có thể tìm được con quái vật kia nhanh như vậy? Nó chỉ mới xuất hiện không bao lâu.” Đi theo phía sau Lâm Triết Viễn, Ôn Văn đột nhiên hỏi.

“Không phải tìm con quái vật kia, mà là tìm ông, nếu bọn tôi sớm tìm được ông thì con quái vật kia căn bản đã không xuất hiện.” Lâm Lộ trả lời.

“Xem ra tôi đã sớm bị mấy người theo dõi rồi.”

Ôn Văn nhíu mày, lúc bắt được quỷ hồn Tần Sảng ở trường trung học Lục Nguyên, anh cảm thấy mình đã dọn dẹp sạch sẽ hết vết tích rồi nhưng không ngờ vẫn bị hai người này tìm tới.

“Đương nhiên, chỉ cần ông không đi quá xa, không có chuyện đội trưởng không tìm được ông.” Lâm Lộ ngẩng đầu, kiêu ngạo cứ như mình là người tìm thấy Ôn Văn vậy.

“Mấy người nói sớm tìm được tôi thì con quái vật kia căn bản sẽ không xuất hiện, là vì sao?” Ôn Văn nghi hoặc hỏi, anh rất tò mò với con quái vật kia, rốt cuộc làm sao nó lại xuất hiện?

Ở trong thế giới sương mù mờ mịt kia có vô số những cái bóng mờ, vì sao chỉ có một con quái vật kia nhào tới tấn công anh chứ?

Lâm Triết Viễn dừng lại, Ôn Văn cũng dừng theo.

“Trước khi trả lời, tôi muốn hỏi cậu, trước đó cậu có từng bị quái vật khác tấn công hay không?”

“Không có.” Ôn Văn lắc đầu, anh cực kỳ khẳng định, bởi vì trước đó đều là anh chạy đi tấn công quái vật khác.

“Quái vật đó sao lại tấn công cậu, tôi có thể đoán được đại khái, cậu đã tiến vào một thế giới đều là sương mù xám xịt, sau đó cậu cố gắng nhìn rõ nó, đúng không?” Lâm Triết Viễn dùng giọng điệu khẳng định nói.

Ôn Văn gật đầu, quả thật là anh nhìn thấy rõ con vũ xà quái kia xong thì nó bắt đầu nổi điên muốn tấn công anh.

“Linh cảm của cậu quả thực rất mạnh, cậu mới thức tỉnh không bao lâu đã có thể tiến vào tầng sương mù, đồng thời còn dẫn quái vật từ thế giới trong tới đây.” Lâm Triết Viễn khen ngợi.

Chương 11 - Tầng Sương Mù & Thế Giới Trong

[11] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tầng Sương Mù & Thế Giới Trong

“Tầng sương mù? Thế giới trong?” Ôn Văn chép miệng, lần đầu tiên anh nghe thấy hai cụm từ này.

“Không sai, tầng sương mù và thế giới trong.” Lâm Triết Viễn gật đầu nói.

“Ngoài thế giới hiện thực thì còn một thế giới trùng điệp, thế giới đó được gọi là ‘thế giới trong’, thế giới trong và thế giới hiện thực có khoảng cách rất gần, giới hạn cũng rất mơ hồ.

Không quản là người siêu năng hay sinh linh trong thế giới trong đều không thể trực tiếp tới thế giới đối diện, không quản là người mạnh mẽ đến thế nào.

Thế nhưng, ở giữa thế giới thực và thế giới trong có một khu vực hòa vào nhau gọi là ‘tầng sương mù’, nó cùng tồn tại ở cả hai thế giới, có vài sinh linh ở thế giới trong và một phần người siêu năng có thể xuất hiện trong tầng sương mù.”

“Là cái bóng!” Ôn Văn vỗ tay nói.

“Không sai, chính là cái bóng, khi người siêu năng nhìn thấy rõ một cái bóng thì nó sẽ hình thành thông đạo vượt qua không gian ở trong tầng sương mù, mà sinh mệnh của thế giới trong có thể thông qua lối đi này xuất hiện trong thế giới hiện thực.”

“Cho nên, quản kỹ ánh mắt của cậu, không nên tùy tiện nhìn thứ không nên nhìn.”

Biểu tình của Ôn Văn có chút suy sụp, anh thích kích thích nhưng anh cũng có lý trí, kích thích quá cũng không tốt.

“Thì ra, thế giới này nguy hiểm như vậy... nếu vận may của tôi không tốt, nhìn thấy quái vật lão đại thì...”

“Ông nghĩ nhiều quá rồi đấy.” Lâm Lộ hừ một tiếng: “Ông không thể nào nhìn thấy rõ quái vật mạnh hơn ông quá nhiều, quái vật càng mạnh, muốn xuất hiện ở hiện thực thì điều kiện lại càng khó.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, không có cách nào dẫn quái vật quá mạnh mẽ tới?

Vậy sau này anh có thể bố trí sẵn bẫy rập, sau đó dẫn dụ lũ quái tới, bắt giữ chúng nó?

Anh tựa hồ đã nhìn thấy tương lai tốt đẹp sau này có thể mỗi ngày bắt một con quái vật rồi nhận được càng nhiều quyền hạn hơn.

“Cho dù không thể đưa tới quái vật quá mạnh thì ông vẫn phải quản tốt mắt mình ở tầng sương mù, có một số sự tồn tại tuy ông không thể nào thấy rõ nhưng hành vi cố gắng nhìn rõ có thể sẽ hoàn toàn phá hủy ông!”

Nhìn thấy đôi mắt tỏa sáng của Ôn Văn, Lâm Lộ bỏ sung.

Ôn Văn thở dài một tiếng, thu hồi ý tưởng không đáng tin của mình, liếc mắt một cái là ngủm? Quái vật trong thế giới trong đúng là khủng bố.

“Được rồi Tiểu Lộ, em đừng dọa cậu ta, chuyện này cậu ta hiểu mà, về nghỉ trước đi.”

Thì ra trong lúc nói chuyện, bọn họ đã dẫn Ôn Văn tới trước phòng kế toán trong bệnh viện tâm thần.

Mở cửa ra, bên trong là một người trẻ tuổi với cái đầu Địa Trung Hải [hói], ừm, chính là người trẻ tuổi...

Xung quanh người này đặt máy vi tính, máy gõ chữ và rất nhiều máy móc khác, trên bàn còn đặt một cái ly giữ ấm chứa cầu kỷ.

“Cậu ta là Đinh Minh Quang, nhân viên điều hành hiệp hội sợ sấn Phù Dung Hà chúng ta, chuyện kế tiếp cậu cứ nói chuyện với cậu ta, nhớ kỹ, không quản cậu lựa chọn như thế nào cũng không nên đổi ý.” Nói xong, Lâm Triết Viễn rời khỏi phòng.

“Xin chào, tôi được Lâm Triết Viễn dẫn tới...”

“Tôi có nghe Lâm đội trưởng nói, thám tử tự do Ôn Văn đúng không, hiện giờ kho tin tức của Hiệp Hội Thợ Săn đã có số liệu của anh, giấy chứng nhận tôi đã in rồi, chỉ cần anh không làm trái với hiệp định người siêu năng thì Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không làm phiền anh.”

Đinh Minh Quang ngắt lời Ôn Văn, giao cho đối phương hai quyển sổ nhỏ, một cái là chứng nhận thân phận, cái khác là hiệp định người siêu năng, trên đó viết một ít yêu cầu.

“Sao cậu biết nhiều tin tức của tôi như vậy?” Ôn Văn liếc nhìn giấy chứng nhận mà có chút sững sốt, tất cả tin tức bên trên

không sai chút nào, thậm chí bên trên còn có một tấm hình, mà anh thì chỉ vừa mới được Lâm Triết Viễn dẫn tới mà thôi.

“Cái này không khó tìm, vớ lại, một số điều mà người siêu năng nên biết tôi cũng đã viết ở phía sau hiệp định, anh xem trước đi, xem xong thì chúng ta tiến hành những chuyện khác.”

Đinh Minh Quang hơi ngửa người ra sau, bưng cốc nước lên hớp một ngụm, màn hình trước mặt tự động phát hình một bộ phim anime của khu Hoa Anh Đào, nội dung hình như có liên quan tới chính hình.

“Thần thần bí bí, kỳ kỳ quái quái.”

Ôn Văn làm bầm hai câu, bắt đầu lật xem hiệp định người siêu năng.

Hiệp định người siêu năng cũng chính là ước định được đặt thành quy củ cho tất cả người siêu năng.

Thứ nhất: Không được sử dụng năng lực làm xằng làm bậy.

Thứ hai: Không được bộc lộ siêu năng lực trước mặt người bình thường.

Thứ ba: Không cho phép có ý định kết nối với thế giới trong.

...

Sau khi xem xong, Ôn Văn vuốt trán, ngoại trừ hiểu biết thêm một chút về người siêu năng, anh cũng có thêm một phần kiến thức về thế giới trong.

Thế giới trong là một thế giới đầy vụn vẹo và tuyệt vọng, mỗi sinh vật ở nơi đó đều là yêu ma quỷ quái khát máu, không hề có đối tượng nào bình thường.

Người ở thế giới hiện thật chết đi, linh hồn sẽ tiến vào thế giới trong, khi thế giới hiện thực xảy ra chuyện, hoặc vì một ít nguyên nhân khác, linh hồn sẽ từ thế giới trong quay trở về thế giới hiện thực, biến thành quỷ hồn trong truyền thuyết dân gian.

Đó cũng là sự tồn tại dễ dàng từ thế giới trong tiến vào thế giới hiện thật nhất, bởi vì quỷ hồn rất nhỏ yếu, nhỏ yếu tới mức gần như không thể tạo thành ảnh hưởng cho thế giới hiện thực.

Những quái vật khác muốn tiến vào thế giới hiện thực rất khó, cụ thể khó thế nào thì không nói, chỉ nói người siêu năng nên quản tốt ánh mắt của mình.

Không quản là quý hồn hay những thứ quái vật khác, khi lần đầu tiên tiến vào thế giới hiện thực thì chúng sẽ có một khoảng thời gian đồng hóa.

Thời gian dài ngắn khác biệt, nhưng trong khoảng thời gian này chúng không có cách nào can thiệp vào hiện thực, chỉ có thể chạm vào người siêu năng, cũng không thể gây ảnh hưởng cho người bình thường, người bình thường cũng không thể phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

Nhưng người bình thường có linh cảm mạnh có thể cảm nhận được sự tồn tại của chúng, đồng thời cũng dễ bị quái vật để ý tới.

Hiệp Hội Thợ Săn sẽ cố gắng tiêu diệt quái vật trong khoảng thời gian này, nhưng muốn làm được thì kỳ thật cũng rất khó.

Nhìn thấy Ôn Văn đặt quyền sở nhỏ xuống, Đinh Minh Quang tạm ngừng bộ phim, nói tiếp: “Xem xong rồi hả? Vậy nói xem sau này anh có tính toán thế nào, trước mắt có vài lựa chọn.”

“Thứ nhất, nếu anh thích săn giết quái vật thì gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn chúng tôi, tới tổng bộ huấn luyện, gia tăng thực lực, còn được hưởng rất nhiều tiện lợi từ hiệp hội.”

“Thứ hai, không gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, giữ nguyên hiện trạng, nhưng không được chủ động tiếp xúc với sự kiện siêu nhiên để tránh quấy nhiễu tới chúng tôi.”

Tiếp nhận huấn luyện người siêu năng, tận hưởng tiện lợi của Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn khá động tâm.

Nhưng anh hiểu rõ, Trạm Thu Nhận Tai Ách của anh không thể lộ ra ngoài sáng, để người khác thấy anh ‘nuốt’ quái vật thì nhất định sẽ coi anh là uy hiếp mà xử lý.

Nhưng không gia nhập hiệp hội thì không thể đi giết quái vật, sự phát triển của trạm thu nhận sẽ bị gián đoạn, từ khi bị Lâm Triết Viễn dễ dàng tìm được, Ôn Văn liền biết muốn lên Hiệp Hội Thợ Săn săn quái vật căn bản là chuyện không có khả năng.

“Vậy nếu như, tôi muốn giết quái vật... nhưng lại không muốn bị hiệp hội ràng buộc thì sao?” Ôn Văn thử dò hỏi.

“Vậy thì anh có thể chọn lựa làm thợ săn tự do, chúng tôi sẽ không huấn luyện anh, nhưng có thể cho anh tư cách săn quái vật, anh còn có thể dùng quái vật mình săn được tới đây đổi lấy một ít tài nguyên, nhưng mỗi lần anh hoàn thành săn bắn cần phải báo cáo lại hiệp hội.”

Đình Minh Quang cũng không ngẩng đầu lên nói, xem ra lựa chọn của Ôn Văn cũng không hiếm thấy trong giới người siêu năng.

“Được, vậy tôi chọn trở thành thợ săn tự do.”

Chương 12 - Cấp Bậc Người Siêu Năng

[12] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Cấp Bậc Người Siêu Năng

Ôn Văn vừa dứt lời thì cái máy đánh chữ ở bên cạnh thanh niên đã tự động hoạt động, hai phần hợp đồng được in ra.

Ôn Văn nhìn thao tác này mà tròn mắt sắp lọt ra ngoài tới nơi, anh không phát hiện người trẻ tuổi này có bất kỳ động tác nào, máy móc tự hoạt động à?

Khoa học kỹ thuật của liên bang địa cầu không phát triển như địa cầu khác, vì thế trong mắt Ôn Văn, chuyện này có chút khó tin.

“Tất cả thủ tục tôi đã cấp hết cho anh rồi, hợp đồng có hai phần, anh ký xong lấy một phần là có thể rời đi.” Đình Minh Quang ghét bỏ nói, Ôn Văn ở đây quấy rầy cậu xem phim hoạt hình.

Ôn Văn: “...”

Từ trong phòng đi ra, cả người Ôn Văn có chút mờ mịt, chưa bao giờ anh ký hợp đồng nhanh gọn lẹ đến vậy, trước đây khi lấy giấy chứng nhận thám tử, thủ tục phức tạp hơn lần này rất nhiều.

“Sao vậy, bị cậu ta hù à?” Lâm Viễn Triết đứng chờ bên ngoài cười hỏi.

“Ừm... cậu ta quả thật có chút kỳ quái.” Ôn Văn thở dài một tiếng nói.

“Năng lực của cậu ta là ‘vượn trình tự’, là một con vượn từng sống trong thế giới giả tưởng, có thể tự do khống chế tất cả thiết bị điện tử bên cạnh mình.

“Năng lực này làm cậu ta xử lý công việc có liên quan tới trình tự có hiệu suất cao kinh người, rất nhiều khu khác ao ước được như khu chúng ta đó.” Lâm Viễn Triết giải thích.

Vượn trình tự...

“Đúng rồi, sự lựa chọn của cậu là gì thế?” Lâm Triết Viễn hỏi.

“Thợ săn tự do.” Ôn Văn trầm ngâm một chút rồi trả lời.

“Tiếc thế, bản lĩnh của cậu không tệ, lại từng làm thám tử, tôi còn muốn cậu gia nhập tiểu đội thợ săn của tôi.” Lâm Triết Viễn lộ ra biểu tình tiếc nuối, trong lòng lại không biết vì sao cảm thấy thả lỏng.

Tuy hiện giờ Ôn Văn vẫn chưa làm chuyện gì xấu nhưng Lâm Triết Viễn cứ cảm thấy Ôn Văn không giống người tốt, người này có khí chất của những kẻ xấu xa.

“Đều là săn quái vật, ở đâu mà chẳng giống nhau.” Ôn Văn thực hào hiệp nói.

“Nếu gặp phải chuyện không có cách nào xử lý thì nhất định phải liên hệ với bọn tôi, đừng tự mình xử lý, như vậy sẽ xảy ra phiền toái rất lớn.” Lâm Triết Viễn căn dặn.

“Không có cách nào xử lý, ý anh là sao?” Lời này khơi gợi hứng thú của Ôn Văn.

“Là những sinh vật, quái vật mà cậu không nắm chắc là mình có thể xử lý, còn nữa... cẩn thận với những tổ chức người siêu năng không phải Hiệp Hội Thợ Săn, bọn họ rất nguy hiểm.” Lâm Triết Viễn nhiều lần nhấn mạnh với Ôn Văn.

“Tôi nhớ kỹ rồi, với lại những chuyện anh vừa nói có hết trong tư liệu mà con khỉ hói kia đưa cho tôi, cũng đã dặn dò rõ ràng...” Ôn Văn quơ quơ tay, muốn rời đi.

“Là vượn, không phải khỉ.” Lâm Triết Viễn nghiêm túc sửa lại.

“Vượn chính là khỉ còn gì.” Ôn Văn cũng nghiêm túc đáp lại.

...

Từ bệnh viện tâm thần rời đi, Ôn Văn có thêm một thân phận nữa, đó chính là thợ săn tự do của Hiệp Hội Thợ Săn.

Cái này làm hành động đi săn của Ôn Văn có thêm một tầng bảo hiểm, rất nhiều chuyện không cần phải cố gắng che giấu nữa, còn có thể hưởng thụ tài nguyên của Hiệp Hội Thợ Săn ở một mức độ nào đó.

Cũng giống như anh từ một người siêu năng không có hộ khẩu biến thành người siêu năng hợp pháp vậy.

Nhưng hiệu suất làm việc của Hiệp Hội Thợ Săn làm Ôn Văn có chút kinh ngạc, nhanh tới mức làm người ta có cảm giác qua loa đại khái, cứ tưởng đầu lần này tới Hiệp Hội Thợ Săn sẽ rất phức tạp.

Trở lại phòng trọ, Ôn Văn lật xem tài liệu Đinh Minh Quang đưa cho mình.

Thực lực của người siêu năng thật sự không dễ phân chia, hiện tượng khắc chế lẫn nhau rất nghiêm trọng, nhưng tổng thể thì có thể căn cứ theo khả năng nắm giữ siêu năng lực để chia thành năm cấp bậc.

Thăm dò, nắm giữ, đồng hóa, chân ngã, siêu thoát.

Thăm dò chính là người siêu năng vừa có được siêu năng lực, không rõ bản thân mình có thể làm được gì, cũng không rõ cực hạn của mình là bao nhiêu, đang từng bước từng bước thăm dò, ngày càng mạnh mẽ hơn.

Mặc dù nhờ vào găng tay mới có được siêu năng lực nhưng Ôn Văn đại khái cũng nằm ở cấp bậc thăm dò này, tuy đã trải qua thăm dò nhất định nhưng anh vẫn chưa biết rõ mình có thể làm tới mức nào.

Nắm giữ chính là khi người siêu năng hoàn toàn hiểu được sức mạnh của bản thân, đồng thời cũng vận dụng sức mạnh này thuần thục, biến nó thành sức mạnh thuộc về chính mình.

Mà đồng hóa thì trong tài liệu không nói rõ, chỉ nói rằng người siêu năng ở cảnh giới đồng hóa sẽ sinh ra biến chất, phần lớn cao tầng của Hiệp Hội Thợ Săn nằm ở cảnh giới này.

Còn phần lớn người siêu năng thì đều nằm ở cấp bậc thăm dò và nắm giữ, cho dù có được tài liệu về đồng hóa thì cũng không có tác dụng gì.

Đồng hóa mà đã không có, chân ngã và siêu thoát lại càng không có tài liệu căn kẽ, chân ngã là cấp bậc chiến lược cao cấp nhất của Hiệp Hội Thợ Săn, mà siêu thoát thì hoàn toàn không có tài liệu.

Về phần làm sao rèn luyện siêu năng lực thì cũng không được đề cập tới, sức mạnh của mỗi người siêu năng đều có chỗ khác biệt, vì thế cũng không có phương pháp thông dụng.

Hiện giờ Ôn Văn chỉ là nhân viên ngoài biên chế mà thôi, cho dù Hiệp Hội Thợ Săn có thì cũng không nói cho anh biết, anh không chắc lắm.

Ngoại trừ thực lực của người siêu năng, còn có những thứ khác làm Ôn Văn chú ý, đó chính là tổ chức người siêu năng không thuộc về Hiệp Hội Thợ Săn.

Những tổ chức người siêu năng bí ẩn này bình thường cũng không dễ trêu, trong tài liệu căn kẽ liệt kê những vụ thảm án ghê rợn mà những tổ chức này gây ra, nhưng chi tiết căn kẽ thì lại không nói tới.

“Quả nhiên, Hiệp Hội Thợ Săn có giữ lại một phần thông tin với ‘nhân viên ngoài biên chế’ như mình.” Ôn Văn nhếch khóe, bọn họ càng giấu thì anh lại càng muốn biết.

Nhưng trong tư liệu không phải chỉ có hai thứ này, trong đó có rất nhiều nội dung, không phải chỉ một chốc là có thể xem xong, sau khi Ôn Văn hiểu rõ được những chuyện này, anh lại hiểu hơn về thế giới người siêu năng.

...

Năm ngày sau.

“Đội trưởng, giám thị Ôn Văn cứ vậy kết thúc à?” Một người đàn ông đầu trọc mặc áo lông hồng nhạt nhíu mày hỏi.

“Năm ngày là đủ rồi, cậu ta chỉ là lính mới, thân phận cũng rõ ràng, tạm thời cứ vậy đi, chúng ta không thể cứ lãng phí thời gian giám thị cậu ta.” Lâm Triết Viễn vừa xử lý tài liệu vừa nói.

“Cũng đúng, gần đây nhân viên của chúng ta khá túng thiếu.”
Người đầu trọc thở dài: “Mấy năm gần đây mấy thứ kia ngày càng sinh động hơn, tôi có dự cảm xấu.”

“Cũng tương đối thôi, người siêu năng mới thức tỉnh cũng có không ít, mấy thứ đáng ghét kia cứ giao cho nhóm nhân vật lớn xử lý là được, chuyện chúng ta cần phải làm là bảo vệ tốt thành phố này.”

Lâm Triết Viễn dựa vào lưng ghế nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, lơ đãng nói.

Muốn có được sự tin tưởng của Hiệp Hội Thợ Săn, đương nhiên không phải chỉ ký tên vào hai phân hợp đồng là xong.

Trong mấy ngày nay, Hiệp Hội Thợ Săn đã điều tra triệt để ngọn nguồn của Ôn Văn, tất cả những người anh từng tiếp xúc thời gian dài đều bị kiểm tra, họ muốn xác nhận trên người Ôn Văn không tồn ẩn nguy hiểm.

Đây vốn là chuyện rất rườm rà nhưng với năng lực của Đinh Minh Quang đã bị rút ngắn đi rất nhiều.

Chỉ năm ngày ngắn ngủi đã thông qua xét duyệt, chủ yếu là vì Ôn Văn thoát nhìn là một người mới vừa thức tỉnh siêu năng, nếu là người siêu năng trước kia chưa từng xuất hiện thì bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Chương 13 - Nhu Cầu Của Nữ Vampire

[13] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhu Cầu Của Nữ Vampire

Thời gian trôi qua vài ngày, mấy hôm nay Ôn Văn không đi săn quái vật mà trải qua đủ con đường, hoàn thiện tri thức về siêu năng lực của mình.

Đối với dự định bắt quái vật, Ôn Văn có lòng tin nhất định, nhưng anh hiểu biết quá ít về thế giới người siêu năng, không có cách nào ứng phó với tình huống đột ngột phát sinh, tình cảnh vũ xà quái trước đó chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Hơn nữa, làm một thám tử, Ôn Văn có năng lực phản trình sát rất mạnh, anh có thể cảm giác được mấy ngày gần đây có người luôn giám thị mình.

Tùy tiện nghĩ một chút cũng hiểu được, là một tổ chức quản lý người siêu năng, Hiệp Hội Thợ Săn không có khả năng chỉ ký tên vài cái, khai báo vài tin là sẽ bỏ qua.

Đó cũng là nguyên nhân mà mấy ngày nay Ôn Văn không có bất kỳ hành động nào, thậm chí anh cũng không tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách, anh không muốn bại lộ chuyện mình sở hữu Trạm Thu Nhận Tai Ách ở trước mắt Hiệp Hội Thợ Săn.

Mặc dù phòng trọ không lắp camera giám sát nhưng có trời mới biết Hiệp Hội Thợ Săn đang dùng phương thức kỳ quái gì để giám thị anh.

“Phù... tri thức cần thiết đã bổ sung không sai biệt lắm rồi, người giám thị cũng đã rút lui, còn ở đây nữa thì mình sẽ nổi mồm luôn mất.”

Ôn Văn thở hắt một hơi dài, ném ly mì ăn liền ở bên cạnh vào thùng rác, sau đó bắt đầu đi lại xung quanh khách sạn, trước đó anh phát hiện những người giám sát mình đều đã biến mất.

Anh thu dọn đồ đạc, chuyển tới một khách sạn khác, dọc theo đường đi cẩn thận quan sát, lúc này mới xác nhận thật sự không còn người nào giám sát.

“Xem ra giám sát thật sự đã kết thúc.”

Ôn Văn rớt cuộc cũng thả lỏng, cảm giác bị giám sát thật sự không dễ chịu chút nào, nhưng bị giám sát mấy ngày nay cũng không hẳn là không có thu hoạch, ít nhất thì sau này anh không cần quá kiêng dè Hiệp Hội Thợ Săn.

Sau đó, Ôn Văn bắt đầu tung quyền tung cước ở tại chỗ, động tác của anh rất lớn, tốc độ rất nhanh, quyền cước phát ra tiếng gió vun vút nhưng khi chạm vào mặt đất lại cực kỳ mềm mại.

Rèn luyện như vậy không có tác dụng gia tăng sức chiến đấu nhưng có thể giúp anh quen thuộc với thể chất quỷ hút máu.

Hơn nữa Ôn Văn mơ hồ cảm thấy, sử dụng thể chất vampire một thời gian dài thì thể chất của anh cũng đang chậm rãi phát triển.

Theo dự kiến, khi năng lực của Trạm Thu Nhận Tai Ách được gia tăng, cho dù không dựa vào găng tay thì anh cũng sẽ ngày càng mạnh hơn.

Hoạt động một chốc, Ôn Văn ngừng lại, nhíu mày.

“Động tác của mình đang chậm chạp hẳn... nguyên nhân là gì chứ?”

Mấy ngày nay anh vẫn luôn tập trung hoàn thiện tri thức của bản thân, không chú ý tới biến hóa cơ thể, phát hiện động động tác trở nên chậm chạp hơn, anh lập tức chú trọng.

Giai đoạn hiện giờ, thể chất quý hút máu chính là tiền vốn bản mệnh của anh, vì thế anh rất coi trọng.

“Mấy ngày nay mình không hề làm gì cả, vấn đề không phải trên người mình, hơn nữa mình cũng không cần uống máu mới đúng...”

Suy nghĩ một hồi, Ôn Văn đi vào WC, sau khi đóng kín cửa thì tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách, đi tới trước phòng giam Tai Họa - 0001.

Nếu anh không có vấn đề thì vấn đề chỉ có thể chính là nữ vampire đang bị giam trong Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Lúc Ôn Văn tiến vào, nữ vampire đang uể oải ngồi trong góc, tiểu quý Tần Sảng ở phòng bên cạnh thì đang làm mặt quỷ, địa vị của hai người bị đảo lộn hoàn toàn.

Thấy Ôn Văn tới, con người của nữ vampire lập tức biến thành đồ bưng, thân thể nháy mắt xuất hiện ở sát chân song phòng giam, vươn tay muốn túm lấy Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn đứng cách phòng giam ít nhất một mét, cho dù nữ vampire có duỗi thẳng cánh tay cũng không thể nào chạm tới.

Phòng giam này, nữ vampire không có cách nào lay động.

Nữ vampire cũng hiểu rõ điểm này nhưng cô vẫn cố chấp vươn tay tới Ôn Văn.

Ôn Văn nhíu mày, tình huống của cô ta có chút không đúng, so với ban đầu thì yếu ớt hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không mất lý trí đến vậy.

“Không lẽ.... đói bụng?”

Ôn Văn đâm thủng ngón tay rồi nặn ra một giọt máu tươi đưa qua đưa lại trước mắt nữ vampire, con người của cô ta cũng

chuyển động theo ngón tay, giống hệt như chó con đòi ăn.

“Hay thật, xem ra đúng là bị đói bụng, Trạm Thu Nhận Tai Ách này không quản vụ ăn uống à...”

Nhìn tiểu quỷ hồn Tần Sảng tràn đầy tinh thần đang làm mặt quỷ ở kế bên, Ôn Văn gãi gãi đầu, xem ra năng lực của anh phụ thuộc vào thực lực của quái vật trong phòng giam.

Nữ vampire càng mạnh thì thực lực của anh lại càng mạnh, vì thế anh không thể để nữ vampire uể oải như vậy.

Quý hồn Tần Sảng không xuất hiện dị thường, chứng tỏ quý hồn không cần bổ sung năng lượng như vampire, cũng chính là cần phải hút máu định kỳ.

Kỳ thực cô gái vampire này cố gắng đến tận bây giờ mới suy yếu đã coi như rất bền bỉ rồi, sau khi bị Ôn Văn bắt đã bị dằn vặt một trận, hơn nữa còn bị lấy đi không ít máu, cô ta sớm đã rơi vào trạng thái đèn cạn dầu.

Mấy ngày nay không được ăn uống gì lại càng tiến thêm một bước suy yếu, vì thế hiện trạng của nữ vampire bây giờ đang là cực kỳ đói bụng.

“Không ngờ mình chẳng những phải bắt quái vật mà còn phải làm nhân viên nuôi dưỡng...”

Là một chủng loại quái vật khá thường gặp, Ôn Văn có thể dễ dàng tra được tư liệu về quý hút máu.

Vampire cấp thấp, thời gian dài không ăn không uống sẽ rơi vào trạng thái mất lý trí, thẳng đến khi hấp thu được đủ máu thì mới khôi phục lại lý trí.

Nếu không kịp bổ sung máu thì cơ năng thân thể của quý hút máu sẽ nhanh chóng đình trệ, tiến nhập vào trạng thái ngủ say, tới thời cơ thích hợp mới có thể tỉnh lại.

Cho nên, nếu Ôn Văn không bổ sung máu cho nữ vampire thì cô ta sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, năng lực này cũng coi như bị phế bỏ.

Rời khỏi Trạm Thu Nhận Tai Ách, Ôn Văn nhìn sắc trời một chút, bây giờ là lúc hừng đông trắng sáng sao thưa, chính là thời điểm thích hợp để đi làm vài chuyện bí mật.

Vì thế sau khi mặc áo gió đen, nghĩ ngợi một chút lại đeo huy hiệu của nhân viên thu nhận lên cổ, sau đó từ cửa sổ nhảy ra ngoài, động tác lén la lút lút, giống hệt như một tên trộm.

À mà cũng đúng, anh chính là đi trộm đồ.

Mục tiêu của Ôn Văn chính là một bệnh viện ở gần đó, bệnh viện nhân dân Nhân Ái, bệnh viện này có kho máu riêng của mình, mà Ôn Văn muốn tới đó ăn trộm chút máu.

Đối với Ôn Văn sở hữu thể chất vampire mà nói, trộm chút máu hẳn là rất đơn giản.

Anh muốn đút no cho nữ vampire kia mà thôi, về phần máu có tươi hay không mùi vị có ổn hay không, nó không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh.

Cho dù anh muốn bắt một kẻ tội ác tày trời để làm thức ăn sống cho nữ vampire thì cũng không thể nào mang người thường vào Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Đứng trong một chỗ bóng râm bên ngoài bệnh viện, cảnh tượng không trông vắng như Ôn Văn tưởng tượng, mặc dù đang nửa đêm nhưng cũng có không ít người tới chữa bệnh, dù sao thì bệnh tật cũng không chờ tới ban ngày hay thời điểm thích hợp mới ập tới.

Vì hành động thuận tiện nên Ôn Văn mặc áo gió đen, nhưng bây giờ bộ đồ này lại không thích hợp đi vào bệnh viện.

Đi vào cũng không sao, chỉ là cảm giác tồn tại hơi mạnh một chút...

Ôn Văn vòng quanh một vòng bệnh viện, phát hiện hơn phân nửa số phòng ở khu phụ phía tây tối đen như mực, sắc mặt Ôn Văn liền vui vẻ, anh có thể từ nơi này tiến vào bệnh viện.

Chương 14 - Dây Leo Quỷ Di

[14] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Dây Leo Quỷ Di

Trước đã có nói tới, khoa học kỹ thuật ở liên bang địa cầu không phải rất phát triển, nhất là ở phương diện camera thì lại càng kém địa cầu hiện thật không phải chỉ một bậc.

Thiết bị camera có giá cả cao chót vót, ngoại trừ một số nơi đặc biệt, những nơi bình thường khác có rất ít camera giám sát, tiệm chụp hình ở nơi này vẫn còn rất thịnh hành.

Ít nhất lúc trộm đồ không cần lo lắng bị camera quay lại.

Ôn Văn dễ dàng bò lên lầu hai, sau đó phát hiện cửa sổ nơi này bị dùng mảnh gỗ phong kín, rõ ràng không có ý định mở ra.

Nhưng nó không làm khó được Ôn Văn, anh tìm vị trí đóng đinh rồi lấy ra một con dao nhỏ nhẹ nhàng nạy một chút, thanh gỗ đã im lặng bị tháo ra, tháo xong mấy thanh gỗ, cửa sổ cũng mở ra.

Ừm, anh đúng là một thám tử...

“Trong căn phòng này không có mùi thuốc sát trùng, xem ra đã lâu rồi không có ai sử dụng.”

Bước vào trong bệnh viện, Ôn Văn hít sâu một hơi rồi nhận biết mùi vị trong không khí, anh muốn dùng khứu giác để tìm ra vị trí kho máu, so với xem bản đồ bệnh viện còn tiện lợi hơn.

Đây là một căn phòng rất lớn, cỏ cây trong chậu đều tràn hết ra ngoài, không cẩn thận sẽ bị vấp ngã, trên mặt đất còn phủ một tầng bụi thật dày, thoạt nhìn đã rất lâu rồi không có ai lui tới.

Mặc dù nơi này là một mảnh tối đen nhưng Ôn Văn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Anh tùy tiện đá văng một sợi dây leo, xỉa xói nói: “Cây cỏ mọc dài thế này rồi, qua một khoảng thời gian nữa trực tiếp làm thành vườn cây luôn cho rồi.”

“Thiết bị thoạt nhìn bình thường, có lẽ còn có thể sử dụng, sao bệnh viện này lại bỏ trống một không gian lớn như vậy chứ...”

Đạo một vòng xung quanh, Ôn Văn phát hiện tất cả cửa ra vào thông tới khu phụ này đều bị mảnh gỗ phong kín như ngoài cửa sổ, chỉ có cầu thang là vẫn còn thông nhau.

“Nơi này chắc chắn có điếm kỳ quặc, nhưng mình không có ý định quản, chỉ muốn trộm chút máu mà thôi.”

Tìm kiếm một vòng, Ôn Văn không phát hiện được cửa ra vào nào bình thường, nếu muốn bạo lực phá cửa thì sẽ gây sự chú ý, Ôn Văn chỉ có thể chọn lựa rời đi.

Với lại bản thân Ôn Văn cũng muốn sớm rời khỏi căn phòng này, tuy không phát hiện nguy hiểm nhưng trong lòng anh cứ cảm thấy có chút bất an.

Đột nhiên tai anh khẽ động, chỉ thấy ngoài cửa sắt đóng kín truyền tới tiếng mở khóa.

“Có người muốn vào đây sao? Có lẽ mình có thể thừa dịp đối phương không chú ý lên ra ngoài.”

Ôn Văn trốn phía sau một thiết bị nhìn chăm chăm cánh cửa mở ra, ánh đèn âm áp chiếu sáng vào phòng.

Một chiếc xe đẩy nhỏ có cán dài xuất hiện trong tầm mắt Ôn Văn, anh hít khẽ một hơi, trên xe có mùi máu tươi nhàn nhạt, thứ đặt trên xe đẩy kia, là máu!

Cán dài dịch chuyển làm thứ trên xe đẩy lăn xuống, là túi máu được buộc qua quýt, có hơn mười túi.

Sau đó cán dài dần lùi lại ra sau, xe đẩy cũng lùi ra, cửa sắt một lần nữa đóng chặt.

“Cái này thú vị nha.”

Ôn Văn liếc mắt nhìn một vòng xung quanh, ngoại trừ chậu bông đặc biệt tươi tốt kia thì chẳng có gì cả.

Vì thế anh đi tới trước, nhìn số túi máu mà mỉm cười, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, anh chỉ cần mang mấy túi máu này đi là được rồi.

“Nhưng lại sao bọn họ lại vất máu ở đây chứ, thôi bỏ đi, nơi này quý dị quá, không quản nhiều vậy làm gì, để lại chút tiền rời đi thôi.”

Ôn Văn lấy ra một cái túi lớn, bỏ hết số bạch máu vào trong, đang định theo đường cũ trở lại thì cảm thấy lồng ngực nóng lên.

Cúi đầu nhìn, là huy hiệu của nhân viên thu nhận đang nóng lên!

Một luồng nhiệt từ huy hiệu tràn vào thân thể, cơ thể Ôn Văn tựa hồ có thứ gì đó thông suốt, hình ảnh trước mắt nhanh chóng biến hóa, mồ hôi lạnh của Ôn Văn túa ra.

Xung quanh anh xuất hiện đầy những sợi dây leo đỏ như máu! Chúng nó phủ kín tất cả đường đi, mà trước khi huy hiệu nóng lên, Ôn Văn hoàn toàn không cảm giác được chút nào!

“Ôi đệt, mình chỉ tới trộm vặt chút thôi mà, cái giá làm chuyện xấu sao cao thế.”

Đám dây leo này rõ mồn một là đầy quỷ dị, Ôn Văn không dám khinh thường, từ vạt áo gió lôi ra hai con dao nhỏ, khẩn trương nhìn chăm chăm mớ dây đeo màu đỏ đang lúc nhúc kia.

“Trước đó sao mình không thấy gì cả nhỉ, rõ ràng đến vậy mà...”

Ôn Văn nheo mắt, anh nhìn thấy trong phòng có chút sương mù màu đỏ nhạt nhạt, sau khi thấy làn sương này, anh liền hiểu ra, là nó tạo ra ảo giác làm anh không hề cảm nhận được dị dạng.

Chuyện đầu tiên khi tiến vào đây chính là hít sâu một hơi!

Sau khi huy hiệu nóng lên, anh mới phát hiện dị dạng, xem ra huy hiệu của Trạm Thu Nhận Tai Ách không phải chỉ là vật trang sức trung cho có như anh tưởng tượng, nó còn có chức năng khác!

Vậy tại sao đến bây giờ nó mới báo động?

Ôn Văn nhìn túi máu lớn trong tay, chợt hiểu ra mấy thứ dây leo này lấy máu làm thức ăn, mình động tới thức ăn của nó nên nó mới sinh ra địch ý với mình!

Ở phía sau Ôn Văn, một sợi dây leo yên lặng trườn tới, nhưng sau lưng anh giống như có con mắt, lập tức xoay người lại chém một dao vào nó.

Trong tình cảnh quỷ dị như thế này, sao anh lại không chú ý tới phía sau mình chứ?

Dao thép và dây leo va chạm phát ra tiếng vang trong trẻo, dây leo rút trở lại, một dao này cư nhiên không chém đứt được cái dây leo này!

Ôn Văn biểu tình âm trầm, anh biết tình huống có chút không ổn.

Nơi này không phải chỉ có một cọng, mà là tràn đầy lấp kín hết lối đi, lại còn không ngừng co rút lại.

Giống như tiểu quỷ hồn Tần Sảng bị anh bắt lần trước, hiện giờ anh cũng là một con cá chậu chim lồng, bị vây ở đây không có cách nào đi ra ngoài!

“Trước đó không bỏ đói cô ta thì tốt rồi, bằng không... đã có thể chặt đứt mớ dây leo này.”

Ôn Văn phun một ngụm nước bọt, hiện giờ có nói cũng vô dụng, vẫn nên nghĩ cách trốn khỏi nơi này thì hơn.

Giằng co một hồi, mớ dây leo này bắt đầu tăng nhanh tốc độ, giống như một đám rắn độc không hẹn mà cùng công kích về phía Ôn Văn.

Ôn Văn không ngừng quơ dao chống đỡ nhưng chỉ có thể kéo dài một chốc, chỉ dựa vào chính mình thì khẳng định không có cách nào trốn khỏi nơi này.

Tốc độ của đám dây leo này đối với Ôn Văn mà nói cũng không nhanh, nhưng vấn đề là anh không có chỗ né tránh, sớm muộn gì cũng thất thủ mà thôi.

Vì vậy, Ôn Văn cắn răng chụp lấy túi máu trên mặt đất, thân mình đột nhiên biến mất, tất cả dây leo cũng mất đi mục tiêu.

Đám dây leo thăm dò tìm kiếm trong không gian này nhưng lại không tìm thấy gì, con mồi rõ ràng ở ngay đây, sao lại đột nhiên biến mất chứ?

Ôn Văn ngồi chồm hổm trong hành lang, miệng há to thở hổn hển, chống cự một hồi như vậy, anh cũng có chút mệt mỏi.

Thì ra, vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Ôn Văn đã tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách!

Chương 15 - Ăn Cơm

[15] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ăn Cơm

Trạm Thu Nhận Tai Ách là một nơi có thể làm Ôn Văn an tâm, lần này tiến vào vẫn là chỗ cũ, Ôn Văn quay đầu lại nhìn phòng giam ở bên cạnh, nơi đó đang nhốt nữ vampire.

Lúc này, nữ vampire đang dùng tư thế ngồi chồi hồm, động tác chậm chạp, ánh mắt nhìn Ôn Văn đầy thèm muốn.

Thân thể co rút hẳn một vòng, vóc dáng đáng kiêu ngạo cũng trở nên khô quắt.

Bộ ngực cũng bị đói tới xẹp lép.

“Xem ra không kiên trì được bao lâu nữa, cũng không thể kéo dài nữa.”

Ôn Văn nghỉ ngơi một chốc rồi đi tới khu đầu mối tìm kiếm lọ đựng.

Tất cả phòng ốc ở khu đầu mối đều bị khóa, không bạo lực phá hư thì không thể nào vào được.

Bình thường loại ngục giam có công nghệ cao thế này, nếu dùng bạo lực chắc chắn sẽ dẫn tới hậu quả không tốt, vì thế Ôn Văn không chọn phương pháp cạy khóa.

Nhưng rất nhanh anh đã tìm ra mục tiêu của mình, ở bên ngoài một cửa phòng có một cái chậu nhôm có in hình chân chó.

Đó là một cái chậu cho chó ăn.

Dùng nước rửa sạch, Ôn Văn nhìn chậu cho chó ăn mà thỏa mãn gật đầu, sau này cái chậu này sẽ làm chậu thức ăn cho nữ vampire.

Lại nói tiếp, mặc dù bây giờ không có ai ở lại nhưng bên trong trạm thu nhận vẫn có nước có điện, kỳ thực lúc rảnh rỗi ở lại nơi này cũng được, so với ở khách sạn tiện dụng hơn, chỉ là không có phòng riêng của mình nên có chút phiền mà thôi.

Mỗi phòng giam trong Trạm Thu Nhận Tai Ách đều có một cái cửa nhỏ để đưa thức ăn, Ôn Văn rút một túi máu vào chậu thức ăn cho chó, sau đó đẩy cái chậu vào phòng giam.

Nháy mắt nhìn thấy máu, con người của nữ vampire liền biến thành đồ ăn, động tác khoa trương bò tới trước chậu thức ăn cho chó, lè lưỡi liếp láp.

Uống uống một hồi, từ liếm biến thành hút, động tác ngày càng phóng khoáng hơn, thân thể từ thịt khô hong gió khô phục thành vóc người nở nang như cũ.

Ôn Văn cũng cảm nhận được sức mạnh trong người mình không ngừng gia tăng, cảm giác mệt mỏi theo tốc độ mất thường có thể nhận ra dần dần tan biến.

“Sức mạnh của mình dựa vào rút sức mạnh của cô ta sao...”

Nữ vampire bị đói rất nghiêm trọng, chỉ một túi máu căn bản không đủ để cô ta khôi phục, nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Ôn Văn trút hai mươi túi máu mới dừng lại.

Hiện giờ có uống thêm nữa thì sức mạnh của nữ vampire cũng không tăng lên quá rõ ràng nữa, vì thế mặc dù cô ta vẫn còn khao khát nhưng Ôn Văn vẫn kiên quyết không cung cấp thêm máu nữa.

Ôn Văn có thể cảm giác được tốc độ và sức mạnh của mình bây giờ còn mạnh hơn cả lúc mới có được sức mạnh!

Lúc này nữ vampire da trắng chân dài đang ngồi trong nhà tù lạnh như băng, trong lòng ôm một cái chậu nhôm nhỏ, không ngừng vờn đầu lưỡi mê người liếm láp.

Ôn Văn quan sát một chốc, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Cái này hình như có chút giống.... ui ui, hình như mình có chút biến thái, không nên không nên, phải thuần khiết, phải xanh tươi.

Sau này cứ cách một thời gian phải tới uy máu cho cô ta, số máu còn lại cỡ hai mươi túi, có thể dùng một khoảng thời gian rất lâu.

Nói ra thì, một con vampire lâu lâu ăn cơm một lần đã phiền vậy rồi, nếu mình lại bắt một con quái vật cần phải ăn cơm mỗi ngày thì... aiz, giống như tiểu quỷ thì bớt lo biết bao nhiêu.”

Ở phòng giam bên cạnh, tiểu quỷ hồn Tần Sáng lại một lần nữa co rúc trong góc, trước đó nữ vampire cạn kiệt năng lượng

thì cười nhạt, bây giờ người ta khôi phục, tiểu quý này lại co quéo lại.

Cái thứ chỉ giỏi bắt nạt kẻ yếu.

Ôn Văn lắc đầu, không chờ ở đây lâu mà trực tiếp đi tới khu đầu mối.

Lần này, Ôn Văn muốn chờ ở Trạm Thu Nhận Tai Ách một thời gian, muốn chờ đám dây leo kia rút đi rồi tìm cơ hội chạy ra khỏi bệnh viện.

Chỉ cần mở dây leo kia không vây kín xung quanh như trước đó, với sức mạnh đã gia tăng hiện giờ, Ôn Văn hoàn toàn có thể dễ dàng chạy ra khỏi bệnh viện Nhân Ái.

Vừa vặn mấy hôm trước bị Hiệp Hội Thợ Săn giám sát không thể vào trạm thu nhận, hiện giờ nhân cơ hội này hỏi đầu mối một chút về thế giới trong và người siêu năng.

“Hey hey, đầu mối.” Ôn Văn lên tiếng chào hỏi.

“Chào Ôn Văn tiên sinh, nhân viên thu nhận tai họa 72580.” Quả cầu kim loại biến thành người đàn ông mặc vest, nói với Ôn Văn.

“Trạm thu nhận có thể làm giúp tôi hai nhân viên để chăm sóc quái vật không?” Ôn Văn móc móc tai hỏi.

“Xin lỗi, quyền hạn của ngài không đủ.” Đầu mối lễ phép nói.

“Vậy tự tôi bắt người vào đây làm việc giúp tôi, được không?” Ôn Văn tiếp tục hỏi.

Đầu mối dừng một chút, biểu tình của người đàn ông tây trang có chút không đúng lắm.

Chuyện này, nghe giống chuyện mà nhân viên thu nhận sẽ làm sao?

“Xin lỗi, hiện giờ quyền hạn của ngài không đủ.” Đầu mối trả lời.

“Hiện giờ quyền hạn không đủ, nói cách khác sau này sẽ có cơ hội, như vậy thì còn tạm, bằng không chờ bắt được nhiều quái vật rồi, tôi không cần làm gì nữa, cứ vào đây làm bảo mẫu thôi.” Ôn Văn lắc đầu.

“Về chuyện người siêu năng, tôi có chút chuyện muốn hỏi ông.”

...

Giống Hiệp Hội Thợ Săn, có rất nhiều thứ vì quyền hạn của Ôn Văn không đủ mà không thể hỏi, nhưng trạm thu nhận vẫn có rất nhiều đồ vật độc đáo.

Những thứ cấp bậc quá cao thì Ôn Văn không đủ quyền hạn, nhưng một ít chuyện căn bản thì đầu mỗi giải thích cặn kẽ hơn rất nhiều, hơn nữa Ôn Văn còn có thể đặt câu hỏi, chỉ cần không liên quan tới quyền hạn cao hơn, đầu mỗi sẽ giải đáp.

Nhưng đầu mỗi cũng có nhiều tin tức thua kém Hiệp Hội Thợ Săn, là những vấn đề có giới hạn thời gian.

Những thứ mà đầu mỗi cung cấp, có nhiều thứ đều đã quá cũ xưa rồi, vì thế Ôn Văn cũng không thể quá ỷ lại, cao lắm là xem tin tình báo tham khảo mà thôi.

Hỏi xong hết những vấn đề mình muốn, Ôn Văn tìm một nơi, đánh một giấc.

Sau khi tỉnh ngủ mới nghĩ tới chuyện đi ra ngoài, khi đó dây leo cũng đã tản ra hết rồi.

...

Bệnh viện nhân dân Nhân Ái.

Một y tá với hàng mi rũ xuống thành vệt bóng mờ trên gương mặt bôi một lớp phấn dày cộm, đẩy một cái xe đẩy nhỏ đi tới trước cánh cửa sắt bị phong tỏa ở lầu hai.

Cô ta tên là Liễu Thanh Nga, là y tá trưởng của khoa phẫu thuật.

Nhân viên y tế làm việc ở bệnh viện này đều biết không thể tới khu phụ phía tây bệnh viện, nhưng rất ít người biết lý do.

Mà Liễu Thanh Nga chính là một trong số ít những người biết nguyên nhân.

Cô ta biết trong phòng xác thuộc khu tây có một góc dây leo quỷ dị khủng khiếp.

Nhưng chỉ cần mỗi ngày đúng hạn cho nó chút máu thì nó sẽ không rời khỏi khu tây, mà Liễu Thanh Nga phụ trách công việc đưa máu vào thứ hai, thứ tư và thứ sáu.

Cũng chính vì nhiệm vụ này mà cô ta mới từ một y tá bình thường nhảy lên làm y tá trưởng khoa phẫu thuật.

Trong bệnh viện địa phương như thế này, máu quả thực không có nhiều.

Nhưng máu lưu lại từ phẫu thuật sót trên bàn mổ, thậm chí là máu từ thi thể của bệnh nhân chết trong bệnh viện cũng có thể trở thành thức ăn cho gốc cây kia.

“Minh chỉ là không muốn gốc gậy kia gây nguy hại cho người khác mà thôi, ừm, chính là như vậy.” Vừa mở cửa sắt, Liễu Thanh Nga vừa an ủi chính mình.

Mặc dù là vì cuộc sống nên không thể không nhận công việc này nhưng trong lòng Liễu Thanh Nga vẫn cảm thấy rất bất an, cô biết công việc này rất có thể là đang làm chuyện xấu, nếu không thường xuyên tự an ủi mình như vậy, có lẽ cô sẽ không kiên trì được.

Phải dựa vào nhiệm vụ này thì người nhà của cô mới có được cuộc sống tốt hơn, con trai cô cũng nhận được nền giáo dục tốt hơn, cô có địa vị cao hơn, vì thế, cô phải kiên trì!

Mở cửa sắt ra, Liễu Thanh Nga vốn định như bình thường dùng cán dài đẩy máu trên xe vào trong.

Chính là lần này tình huống có chút không đúng lắm, một sợi dây leo đỏ au như máu từ trong cửa sắt thò ra, quấn lấy chân cô!

Sau đó một lực mạnh không thể chống đỡ túm cô ta vào trong...

Chương 16 - L Tiên Sinh

[16] Trạm Thu Nhận Tai Ách - L Tiên Sinh

Thịch!

Ôn Văn với một mảnh vải đen che mặt đột nhiên xuất hiện trong khu tây tối om.

Miếng vải này để đề phòng một lần nữa bị làn sương đỏ kia mê hoặc, tuy bản thân anh có thể nín thở một khoảng thời gian dài nhưng có miếng vải này vẫn tăng thêm một phần bảo hiểm.

Nhưng có một vấn đề, quần áo của nhân viên thu nhận trên người Ôn Văn rất dai, căn bản không có cách nào phá hỏng, vì thế thứ duy nhất trên người Ôn Văn có thể lấy ra để che mặt chính là...

Được rồi, anh đương nhiên sẽ không mang quần lót ra bịt mặt!

Đây là anh dùng một túi máu đôi lấy một mảnh vải trên người nữ vampire, bên trên vẫn còn mùi thơm thoang thoang.

Trong hoàn cảnh này, ăn mặc như thế này, nếu có người thấy Ôn Văn thì nhất định sẽ coi anh là kẻ xấu.

Một lần nữa xuất hiện ở khu lầu tây, xung quanh Ôn Văn đã không còn dây leo chằng chịt nữa, điều này chứng minh suy nghĩ trước đó của Ôn Văn là chính xác, mớ dây keo kia sẽ không ngu ngốc mà chờ ở đây.

Nhưng có chút kỳ quái, cánh cửa sắt trước mặt mở ra, xe đẩy ngã nhào dưới đất, còn có một phần tay cụt chân cụt và nội tạng văng đầy trên đất, mà xung quanh thì không còn loại dây leo quỷ dị kia nữa.

“Có chút không đúng... lẽ nào vì mình mà mớ dây leo kia đã đi ra ngoài rồi?”

Ôn Văn nhắm mắt lại, đặt lực chú ý vào thính lực, mơ hồ từ phòng kế bên nghe thấy chút tiếng vang quỷ dị, còn có thể ngửi thấy mùi máu tươi!

Ôn Văn có chút phiền lòng, suy nghĩ một chút vẫn quyết định sang phòng bên xem tình huống, đi tới một góc thì anh nhìn thấy một tình cảnh khủng khiếp.

Vô số dây leo đỏ au quấn quanh thi thể một nữ y tá, gai nhọn trên dây leo cắt thân thể cô ta máu thịt be bét, có vài cọng thậm chí còn chui vào bên trong, không ngừng hấp thu máu thịt cô ta.

Nữ y tá này chính là Liễu Thanh Nga, lúc này cô ta sớm đã không còn hình người, thế nhưng vẫn còn hô hấp yếu ớt.

“...thật xin lỗi, tôi không có năng lực cứu cô.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, tuy anh không tính là người tốt nhưng cũng coi như là một thám tử có đạo đức nghề nghiệp, anh không thể nào để mặc nhìn người ta chết đi.

Anh rút ra một con dao nhỏ phóng về phía cổ nữ y tá, lưỡi dao chuẩn xác đâm vào cổ cô ta, kết thúc tính mạng.

Lúc Ôn Văn nhìn thấy thì nữ y tá đã không còn đường cứu chữa nữa rồi.

Dây leo cũng không có phản ứng gì với con dao kia, nó chỉ tập trung hưởng dụng thức ăn, giai đoạn hiện giờ sức ăn của nó không lớn, một thân thể nhân loại là đủ rồi.

Liếc nhìn nữ y tá một cái, Ôn Văn rút hai con dao ngắn từ trong áo gió ra, chuẩn bị đối phó mớ dây leo quỷ dị này, từ lần trước gặp phải vũ xà quái, trên người anh vẫn luôn mang theo nhiều hơn một con dao ở trên người.

Sức mạnh tăng lên, Ôn Văn đã có khả năng chém đứt dây leo, dây leo tập kích người là do anh gây ra, vì thế bây giờ anh muốn kết thúc chuyện này.

Đột nhiên huy hiệu trên ngực Ôn Văn nóng hừng hực, so với lần suýt bị dây leo tập kích trước đó mãnh liệt hơn rất nhiều!

Ôn Văn khựng lại, cùng lúc đó ngoài cửa sắt truyền tới âm thanh.

“L tiên sinh, tôi cam đoan mỗi ngày đều đưa máu tới, không biết vì sao nó lại đột nhiên bạo động.” Một âm thanh có chút già nua thấp giọng nói.

“Nhưng bây giờ ‘dây leo khát máu’ đã hoàn mất khống chế.” Một âm thanh nhẹ nhàng không có chút độ ấm nào vang lên, âm thanh của người đàn ông này làm Ôn Văn nổi da gà.

Không chỉ huy hiệu, cảm giác khi đối mặt với nguy hiểm thuộc về vampire cũng đang cảnh báo Ôn Văn, tên bên ngoài cực kỳ nguy hiểm!

“Đây chỉ là ngoài ý muốn, sẽ không ảnh hưởng tới kế hoạch sau này của chúng ta đâu...” Ông lão cười xòa nói.

“Tốt nhất ông nên cầu nguyện chỉ là ngoài ý muốn.” Một người đàn ông mặc áo choàng dài màu đen bước nhanh tới, đi theo sau là một bác sĩ già mặc áo blouse trắng.

Sau khi bọn họ đi vào, Ôn Văn không chút nghĩ ngợi trực tiếp từ cửa sổ lúc tới nhảy xuống.

“Ai?”

Người đàn ông áo đen phản ứng cực nhanh, trực tiếp hóa thành một vệt tàn ảnh, theo sát Ôn Văn xuất hiện ở cửa sổ, nhìn xuống, nhưng lại không phát hiện thứ gì.

“Tốc độ cũng không tính là quá nhanh, nhưng... hắn đã biến mất...” L tiên sinh trầm mặc nói.

“L tiên sinh, L tiên sinh, vừa nãy là gì vậy?” Bác sĩ già chạy tới đứng phía sau L tiên sinh, hốt hốt nói.

Vừa nãy L tiên sinh đột nhiên biến mất làm lão kinh hãi, một mình lão không dám ở trong phòng này.

“Có người trốn khỏi đây, là một người siêu năng.” L tiên sinh bình thản nói.

“Không có khả năng!” Trán bác sĩ già túa mồ hôi lạnh, lão biết giúp người đàn ông này làm việc lại xảy ra chuyện không hay thì sẽ có kết quả gì.

“Tôi không nhìn nhầm, nơi này đã bại lộ.”

“Vậy... chuyện ngài đáp ứng sẽ giúp tôi kéo dài tuổi thọ...”
Bác sĩ già thử dò hỏi.

“Ông đã không còn giá trị nữa rồi.” L tiên sinh đưa tay tới, thân thể bác sĩ già liền lơ lửng trên không, tay chân không thể động đậy.

Lơ lửng trên không, bác sĩ già biến sắc, nước mắt nước mũi ồ ạt trào ra, cầu xin nói: “L tiên sinh, xin cho tôi một cơ hội, cầu xin ngài...”

Bác sĩ già còn chưa nói xong đã biến thành tiếng hét thảm, gương mặt hướng về phía L tiên sinh của lão từng chút từng chút xoay ra phía sau!

L tiên sinh nhẹ nhàng vung tay, thi thể bác sĩ già bỗng bành trôi tới trước mặt gốc dây leo quý dị, dây leo đỏ như máu nhanh chóng bao phủ lấy thi thể.

Một thi thể đã đủ rồi, nhưng nếu có thêm thì nó cũng không từ chối.

“Aiz, thật đáng tiếc, rõ ràng đã dưỡng được một khoảng thời gian, nếu trưởng thành hẳn thì có tác dụng lớn hơn rồi... Còn nữa, vừa nãy có thể là ai... Liệu có thấy mặt hẳn không...?”

L tiên sinh đứng im tại chỗ, linh cảm tỏa ra, kiểm tra xung quanh một lần, xác nhận Ôn Văn không ẩn núp ở xung quanh hẳn mới rời đi.

Hắn muốn xóa đi hết thấy dấu vết của mình ở nơi này, không để Hiệp Hội Thợ Săn theo đuôi.

...

Một tiếng sau ở bên ngoài cửa sổ, bóng dáng Ôn Văn hiện ra, tay vịn bệ cửa sổ, thở hắt một hơi thật dài.

Lần này, Ôn Văn lại trốn vào Trạm Thu Nhận Tai Ách nên mới thoát được một kiếp.

Tốc độ của người đàn ông kia vượt khỏi tưởng tượng của anh, nếu biến chậm thì chắc chắn đã bị bắt rồi, một khi bị bắt, với thực lực của Ôn Văn hiện giờ thì không có cách nào may mắn trốn thoát.

“Aiz, đây là thế giới mà mình biết sao.”

Lúc là người bình thường, Ôn Văn có thể dựa vào trí tuệ của mình xử lý thành thạo rất nhiều chuyện.

Còn bây giờ tuy sức mạnh của anh đã gia tăng nhưng cũng gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Anh theo đuôi kích thích chứ không phải muốn bị người ta hành hạ tới chết, cũng giống như khi làm thám tử, anh thích những vụ án khó, đối phó với một kẻ địch狡 hoạt sẽ làm anh cảm thấy hài lòng.

Nhưng khi bảo anh đối phó với một trăm người vác RPG trên vai thì đó không còn là tìm kiếm kích thích nữa rồi, đó là đi tìm đường chết.

Ôn Văn buông tay rơi xuống đất, liếc nhìn bệnh viện này một cái rồi trực tiếp rời đi.

Không biết tên khùng bố kia có quay trở lại hay không, anh không thể lẩn quẩn ở đây làm chậm trễ thời gian.

Chương 17 - Cáo Trạng

[17] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Cáo Trạng

Đi được nửa đường, Ôn Văn đột nhiên dừng bước.

“Minh chạy cái gì chứ, gốc dây leo kia, còn cả tên áo đen kia nữa đều không phải thứ tốt, tuy mình không đánh lại nhưng chuyện này không thể cho qua như vậy.”

Cười nhạt hai tiếng, Ôn Văn lấy điện thoại ra bấm số Lâm Triết Viễn.

“Ôn thám tử?”

Tỉnh lại từ cơn mơ, Lâm Triết Viễn có chút nghi hoặc hỏi, Ôn Văn vừa mới kết thúc giám sát sao lại đột nhiên gọi điện cho anh?

“Lâm đội trưởng, trước đó không phải anh nói khi gặp phải vụ án siêu nhiên không thể đối phó thì phải lập tức liên hệ anh à, cho nên tôi tìm anh đây.”

Lâm Triết Viễn nằm trên giường lập tức ngồi dậy ngay ngắn, khóe mắt có chút co rúm, anh có dự cảm xấu.

“Không phải cậu lại dẫn dân của thế giới trong tới chứ?”

“Anh nói gì vậy chứ, tôi đâu phải kẻ chuyên gây chuyện.” Ôn Văn bĩu môi, vẻ mặt vô tội.

“Chuyện là thế này, tôi ăn trứng đồ ôi thiu bị đau bụng nên chạy tới bệnh viện Nhân Ái khám bệnh, sau đó tôi phát hiện ở đó đang dưỡng một gốc cây cực kỳ khủng bố, hình như nó vẫn luôn hấp thu máu thịt sinh mệnh, ít nhất cũng đã giết một người.

Hơn nữa còn có một người siêu năng rất mạnh, thoát nhìn không giống Hiệp Hội Thợ Săn bọn anh, tôi không tự xử lý được, vì thế liền giao cho anh.”

“Bị đau bụng, cậu ăn thứ gì vậy, năng lực tiêu hóa của người siêu nhiên...”

“Không cần để ý tới chi tiết này.” Ôn Văn không muốn nói cho Lâm Triết Viễn biết mình đi trộm đồ.

Tắt điện thoại, Ôn Văn quay trở lại gần bệnh viện nhân dân Nhân Ái, tìm một bụi cây xanh biếc né vào, quan sát tình hình.

Nửa tiếng sau, vài chiếc xe màu đen có rèm che chạy tới, Lâm Triết Viễn dẫn theo Lâm Lộ từ trên xe bước xuống, còn có một ông chú trung niên đầu tóc bù xù.

Ba người mặc thường phục, những người khác thì mặc đồng phục màu đen, chắc hẳn là nhân viên tầng chót của Hiệp Hội Thợ Săn, đội hỗ trợ.

Hiệp Hội Thợ Săn cũng không phải là tổ chức chỉ có người siêu năng, còn có một lượng lớn nhân viên là người bình thường, nhiệm vụ là phụ trách hỗ trợ, giải quyết hậu quả và một ít công việc hậu cần.

Nhìn thấy bọn họ đi tới, Ôn Văn tựa hồ đã tìm được cứu viện, lập tức chui ra khỏi bụi cỏ, thân thiết tiến tới đón, vừa mới đi nửa đường đã bị một loạt súng chia vào đầu.

“Đừng kích động, người một nhà người một nhà.”

Lâm Triết Viễn gật đầu, nhân viên hỗ trợ thu hồi súng.

Ôn Văn tỏ vẻ tức giận đứng bên cạnh Lâm Triết Viễn nhìn đội hỗ trợ ở xung quanh, dáng vẻ được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, tố chất có thể so với cảnh sát vũ trang, xem ra thế lực của Hiệp Hội Thợ Săn còn lớn hơn anh tưởng tượng.

“Gốc thực vật khủng bố mà cậu nói ở đâu?” Lâm Triết Viễn đi tới trước một chút, đánh giá bệnh viện Nhân Ái.

“Chính là ở bên kia, khu lầu phụ phía tây, chỗ đèn đóm tối om ấy.” Ôn Văn chỉ hướng đó nói.

“Tiểu Lộ, chú Cung, hai người chia ra dẫn người tiến vào, cẩn thận một chút, người siêu năng của tổ chức bí ẩn có khả năng vẫn còn ở bên trong.”

Hai người gật đầu, phân biệt dẫn dắt một đội hỗ trợ cầm súng phun lửa đeo mặt nạ đen tiến vào tòa nhà.

“Khoan đã, trước đó quên nói, trong căn phòng đó có một loại sương mù đỏ có thể mê hoặc tâm trí con người.” Ôn Văn nhắc nhở nói, anh không muốn Hiệp Hội Thợ Săn bị hao binh tổn tướng.

“Chuyện này bọn tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, phần hoa của dây leo khát máu có tác dụng mê hoặc nhưng hạt phần của nó rất to, có thể dùng cái này để loại bỏ, cậu cũng theo bọn tôi vào trong đi.” Lâm Triết Viễn ném cho Ôn Văn một cái mặt nạ đen có bộ lọc khí, nói.

Thì ra nó là dây leo khát máu, cái tên quả thật rất chuẩn xác.

Ôn Văn đeo mặt nạ, phát hiện nó đặc biệt xứng đôi với chiếc áo gió màu đen của mình, làm mình đặc biệt có khí chất của nhân vật phản diện.

Đi theo phía sau Lâm Triết Viễn, Ôn Văn một lần nữa tiến vào tòa nhà này.

Hiệp Hội Thợ Săn rất có tiếng nói ở liên bang, một bệnh viện thế này nói vô là vô, hoàn toàn không có ý giấu giếm, cũng không ai tới ngăn cản.

“Lúc tôi phát hiện thì bọn họ ở ngay ngoài cửa này, có một ông già gọi hắn là L tiên sinh, nhưng cổ hắn quá cao nên tôi không thấy rõ mặt.” Đứng bên ngoài cánh cửa sắt, Ôn Văn cố gắng diễn tả lại những gì mình thấy khi đó với Lâm Triết Viễn.

Ôn Văn hi vọng Hiệp Hội Thợ Săn báo thù cho mình, đương nhiên sẽ cố hết sức dẫn đường.

“L tiên sinh... gần tổng bộ có một nhà hàng tên là L tiên sinh, với cái tên này thì căn bản không có cách nào truy ra.”

Lâm Triết Viễn ngoài miệng nói vậy với Ôn Văn, nhưng trong lòng lại rất coi trọng, L tiên sinh này có khả năng là biệt danh của người bình thường, cũng có thể đại diện cho một tổ chức khủng bố, sự việc lần này nhất định phải cẩn thận.

“Đúng rồi, ông già mà cậu nói là người này à?”

Lâm Triết Viễn lấy ra một tấm hình cho Ôn Văn xem, Ôn Văn nhìn thoáng qua rồi gật đầu xác nhận.

Ông ta là viện trưởng của bệnh viện Nhân Ái, xem ra bệnh viện này cũng có vấn đề, cần phải kiểm tra toàn diện một phen.”

Lâm Triết Viễn đưa hình chụp cho nhân viên hỗ trợ ở bên cạnh, sau đó tròng trắng mắt biến thành màu xanh lá, ngồi xồm xuống đất.

Ôn Văn mơ hồ cảm nhận được hình như có thứ gì đó từ trên người Lâm Triết Viễn phát tán ra ngoài, khuếch tán ra cả bệnh viện.

“Năng lực của anh ta có vẻ là tra xét, trước đó có thể tìm tới mình cũng vì năng lực này, sau này làm chuyện gì phải cố gắng né tránh anh ta.”

Sau khi ra quyết tâm, Ôn Văn chờ Lâm Triết Viễn đưa ra kết quả dò xét.

Lâm Triết Viễn ngồi xồm dưới đất lắc đầu, thất vọng thở dài một tiếng.

“Quả nhiên đã rời đi, chúng giống như lũ chuột dưới cống, một khi bại lộ thì rất khó thấy được bóng dáng, hiện giờ chúng ta cứ tập trung đối phó dây leo khát máu.”

Lúc Ôn Văn và Lâm Triết Viễn tra xét tình huống, cuộc chiến bên khu phụ phía tây đã diễn ra, nơi này không còn là một mảnh tối om nữa rồi, vài chiếc đèn pha chiếu sáng rõ mồn một.

Nhân viên hỗ trợ cầm súng phun lửa, cẩn thận thu hẹp phạm vi hoạt động của dây leo khát máu.

Dây leo khát máu có tới mấy trăm cọng dây leo, mỗi cọng dài hơn mười mét, cứng rắn không gì sánh bằng, cứ như một mái tóc đỏ au múa may quay cuồng.

Đám dây leo mạnh mẽ này dưới sức ép của ngọn lửa giống như côn trùng bị hoảng sợ, không ngừng lui về sau.

“Gốc dây leo khát máu này vẫn chưa biến ra thân thể nên nhược điểm khá rõ ràng, qua một đoạn thời gian nữa thì không dễ đối phó như vậy.”

“Tuy nói là nó vẫn chưa biến ra thân thể nhưng cũng rất phiền, lại còn có người siêu năng của tổ chức khác tồn tại, cậu có thể dễ dàng thoát thân như vậy thật sự làm tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa, không giống như người siêu năng mới xuất hiện.”

“Là may mắn thôi.” Ôn Văn cười ha hả nói, anh cũng không muốn khơi gợi hứng thú của người này, sau đó lại bị giám sát thêm vài ngày.

Nhân viên hỗ trợ áp chế dây leo khát máu tới một không gian trống trải thì không tiến tới nữa, phía trước có quá nhiều dây leo, cho dù bọn họ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng không nhất định có thể đảm bảo an toàn.

“Chú Cung, chuyện kế tiếp phải nhờ chú rồi.” Lâm Triết Viễn ra lệnh.

Người đàn ông trung niên dáng vẻ lôi thôi vẫn luôn chờ đợi ở bên cạnh bước tới một bước, sau đó đưa tay về phía đám dây leo khát máu đang vằn vẹo, một ngọn lửa màu đỏ bay tới.

Chương 18 - Diệt Trừ Dây Leo

[18] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Diệt Trừ Dây Leo

Trong ngọn lửa này ẩn chứa nhiệt lượng mạnh mẽ làm Ôn Văn sở hữu thể chất vampire có chút khó chịu, vì thế anh né ra sau lưng Lâm Triết Viễn hai bước.

Ngoại trừ ngọn lửa này, lửa từ súng phun lửa của nhân viên hỗ trợ phun ra giống như bị dẫn dắt, bắt đầu vây quanh đám dây leo khát máu, dần dần tạo thành một vòi rồng lửa, bọc lấy đám dây leo kia.

Bên trong ngọn lửa nóng rực mơ hồ truyền tới tiếng rên rỉ, sắc bén chói tai trước khi chết.

“Thực vật cũng có thể phát ra tiếng à...” Ôn Văn ở phía sau Lâm Triết Viễn lầm bầm.

“Dù sao thì đó cũng là thực vật ở thế giới trong.” Lâm Triết Viễn trả lời.

Lúc hai người trò chuyện, vô số dây leo khát máu cứng rắn bị ngọn lửa thiêu rụi thành tro tàn, sau khi ngọn lửa tắt đi, dây leo khát máu đã từng đẩy Ôn Văn vào tuyệt cảnh cứ vậy biến thành một đồng cảnh khô vằn vẹo.

“Wow, ông chú lợi hại quá, có năng lực lợi hại như vậy sao không ra tay ngay từ đầu.” Ôn Văn chạy hai bước tới bên cạnh đồng tro tàn, vừa dùng dao găm gặt gặt vừa sợ hãi than thở với chú Cung.

Lâm Triết Viễn gật đầu, trước đó anh vẫn cho là Ôn Văn là người không đứng đắn, không ngờ cũng cẩn thận như vậy, chủ động tới kiểm tra thi thể dây leo khát máu.

Nhưng sự thật là Ôn Văn muốn xem xem có đốt sạch sẽ hay chưa rồi tìm cơ hội nhốt nó vào ngục giam, chỉ là anh phải thất vọng rồi, Hiệp Hội Thợ Săn xử lý rất sạch sẽ, không hề để lại chút tai họa ngấm nào.

Chú Cung chỉ vết tích xung quanh dây leo bị lửa cháy sém: “Nếu tôi ra tay ngay từ đầu thì toàn bộ khu lầu phụ sẽ biến thành dạng này, sau này sẽ không dùng được nữa.”

Sau khi xác định không thể tranh thủ cháy nhà hôi của, Ôn Văn lùi ra sau, ông chú này thoát nhìn là một người siêu năng có uy lực hạng nặng.

“Thật ra thì ông không cần lo lắng có sơ hở, Hiệp Hội Thợ Săn chúng tôi xử lý rất sạch sẽ, có cơ chế vận hành giải quyết hậu quả, chỉ cần là quái vật bị chúng ta đánh bại thì rất hiếm khi có cơ hội tro tàn bùng cháy.”

Lâm Lộ nhảy tới vỗ vai Ôn Văn nói, lần này Ôn Văn chủ động xuất lực làm cô thay đổi ấn tượng về Ôn Văn rất nhiều.

Ôn Văn cười khỏ một tiếng, anh chính là sợ Hiệp Hội Thợ Săn giải quyết sự tình quá sạch sẽ, sau này sẽ không thể hành động chung với bọn họ, bằng không vừa phải tốn sức lại không có cách nào đạt được lợi ích.

“Chuyện lần này cảm ơn cậu, thù lao cung cấp thông tin sẽ được chuyển tới thẻ của cậu, chúng tôi còn phải tiến hành chút công việc nữa nên không giữ cậu lại, hi vọng sau này có cơ hội tiếp tục hợp tác.”

Lâm Triết Viễn cười hiền hòa nói với Ôn Văn.

“Nhất định nhất định.”

Ngoài miệng thì Ôn Văn đáp ứng nhưng trong lòng thì đã có chủ ý, sẽ không tùy tiện hợp tác với Hiệp Hội Thợ Săn nữa.

“Cậu thật sự không suy nghĩ tới chuyện gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn à? Năng lực của cậu không tệ, hiện giờ Hiệp Hội Thợ Săn đang thiếu nhân viên, rất cần nhân tài như cậu, đãi ngộ chắc chắn sẽ làm cậu thỏa mãn.”

“Thôi quên đi, tôi vẫn thích tự do tự tại hơn.”

...

“Không Tử dạy rằng mỗi ngày phải tự phản tỉnh ba điều, biến thái không? Biến thái hay không? Biến thái hay không nè?”

Ôn Văn nằm trên ghé bành phơi nắng, thỉnh thoảng còn lắc lư một chút để duy trì lay động.

Trong tay anh cầm một viên đạn tỉ mỉ ngắm nhìn.

Lần hành động trước tới nay đã qua hơn mười ngày, mười ngày này Ôn Văn lại giúp Hiệp Hội Thợ Săn bắt thêm một con vampire khác.

Về phần trước đó anh có nói sẽ cố gắng không hợp tác với Hiệp Hội Thợ Săn....

Bởi vì thù lao của Hiệp Hội Thợ Săn cũng coi như phong phú, người siêu năng thì vẫn cần phải ăn cơm...

Dù sao thì cũng thơm mà.

Bởi vì có năng lực tương tự, trong lần vây bắt vampire này Ôn Văn có tác dụng rất lớn, vì trả thù lao, Hiệp Hội Thợ Săn đã tìm một chỗ ở cho Ôn Văn, là một căn hộ có ban công.

Thành phố Phù Dung Hà có rất nhiều vụ án siêu nhiên, trong khoảng thời gian ngắn thì thủ ở đây tốt hơn chạy khắp nơi thử vận may, vì thế Ôn Văn liền ở lại thành phố Phù Dung Hà, cũng nhận lấy chỗ ở này.

Đương nhiên, căn hộ này vẫn là tài sản của Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn chỉ ở mà thôi, Hiệp Hội Thợ Săn không giàu đến mức có thể tùy tiện tặng một mảnh bất động sản cho người ta như vậy.

Nói tới thì trong lần hành động này, Ôn Văn có nghĩ tới chuyện tóm con vampire vào trong trạm thu nhận, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay.

Thứ nhất, xung quanh có quá nhiều người của Hiệp Hội Thợ Săn, hành sự bất tiện, có khả năng sẽ bại lộ chuyện anh sở hữu Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Thứ hai, trong trạm thu nhận đã có một mỹ nữ vampire rồi, anh không cần thêm một ông chú vừa hôi lại vừa xấu nữa...

Ngoại trừ chỗ ở và tiền tài, Hiệp Hội Thợ Săn còn có thêm thù lao cho anh, cũng chính là viên đạn trong tay Ôn Văn.

Tổng cộng hai chục viên, tên là đạn săn ma, nó có thể tạo thành thương tổn cho phần lớn sinh vật siêu nhiên, chỉ cần trúng mục tiêu thì uy lực cũng rất khả quan.

Nếu là con vũ xà quái lần trước, chỉ cần trúng một viên đạn này thôi thì nó cơ bản đã tàn phế rồi.

Nhưng viên đạn này không thể sử dụng tùy tiện, bởi vì tổng cộng chỉ có hai mươi viên, có muốn mua cũng không được. Lâm Triết Viễn vì muốn lôi kéo Ôn Văn nên mới cho anh hai chục viên.

Người siêu năng vừa thức tỉnh đã năng lực chiến đấu mạnh như Ôn Văn rất hiếm thấy.

Vì thế sau khi nhận được cơn mưa vật chất của Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn liền thất thủ, bằng lòng thỉnh thoảng sẽ giúp bọn họ làm vài việc.

Đối với chuyện này, Ôn Văn cũng không quá mâu thuẫn, lúc còn là người bình thường, anh cũng thường hỗ trợ cảnh sát phá án, hiện giờ hỗ trợ Hiệp Hội Thợ Săn liên bang xử lý quái vật, kỳ thật cũng giống như nhau thôi.

Trên viên đạn này có lẽ có khắc ký hiệu, thứ làm tổn thương sinh vật siêu năng chính là thứ ký tự này, nhưng vị trí then chốt của ký tự đã bị kim loại che mất, muốn phục khắc ký tự căn bản là không có khả năng.

Cho dù Ôn Văn là người hoàn toàn bình thường thì anh cũng biết mấy thứ thuộc về huyền học này phải hoàn chỉnh mới có hiệu quả.

Chỉ nhìn như vậy thì không thể nhìn ra được gì, Ôn Văn tiến vào WC, ngồi trên bồn cầu, thân hình dần dần biến mất.

Vì lý do an toàn, chỉ cần có điều kiện, lúc tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách, Ôn Văn thường sẽ chọn lựa những nơi nhỏ hẹp không lo lắng bị giám sát.

WC là lựa chọn khá tốt.

...

Trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, nữ vampire dựa vào chấn song ngồi dưới đất, đôi chân dài đặt theo tư thế thoải mái, ống quần bên trái bị xé mất một mảnh, lộ ra da thịt trắng nõn.

Mảnh vải này trước đó được Ôn Văn trao đổi, dùng làm khăn bịt mắt.

Nữ vampire liếc mắt thấy Ôn Văn xuất hiện thì khước miệng lộ ra nụ cười nhạt khinh thường, nhưng rất nhanh đã quay đầu đi.

Đối với Ôn Văn, nữ vampire có cảm giác rất kỳ quái, mặc dù cô rất căm thù Ôn Văn, muốn Ôn Văn chết bất đắc kỳ tử, nhưng cô lại cần Ôn Văn cung cấp thức ăn cho mình, vì thế lại không muốn Ôn Văn gặp chuyện không may bên ngoài.

Vì thế, cô khá là xoắn xuýt.

Mà ở bên cạnh, Tần Sảng giống như đứa nhỏ bị ngược đãi núp ở trong góc, mơ hồ còn đang run rẩy.

Nhưng đừng nhìn dáng vẻ đáng yêu nhút nhát đó mà nhầm, chỉ cần có cơ hội, bất cứ lúc nào cậu ta cũng có thể tập kích Ôn Văn, khi chuyển biến thành ác linh, cậu ta căn bản chính là một linh hồn bị ác ý điều khiển.

Ôn Văn không để ý tới hai phạm nhân, mục tiêu lần này của anh không phải bọn họ, mà là ký hiệu trong phòng giam của Tần Sảng.

Số ký hiệu mạnh mẽ trời buộc làm Tần Sảng không có cách nào chạy trốn!

Chương 19 - Năng Lực Rèn Đúc

[19] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Năng Lực Rèn Đúc

Ký hiệu trên đạn săn ma có lẽ là kỹ thuật khoa học chủ yếu của Hiệp Hội Thợ Săn.

Cho nên Ôn Văn muốn có phương pháp điều chế thì hiện giờ căn bản là không có khả năng.

Nhưng bản thân Ôn Văn có thể nắm giữ ký hiệu này, nếu khắc ký hiệu này lên viên đạn hoặc thiết bị thì liệu nó có tác dụng không?

Ôn Văn lấy bút ra vẽ lại ký tự, nhiều lần xác nhận không có chút sai lầm nào mới ngừng lại.

Làm một thám tử, hội họa cũng là một kỹ năng cần phải nắm giữ... là vậy đó....

Ôn Văn cẩn thận nhét tờ giấy vào túi trong chiếc áo gió, anh dự định sau này sẽ tìm cơ hội học kỹ thuật điêu khắc kim loại, sau này tự mình chế tạo ra những món vũ khí có ẩn chứa năng lực đặc biệt.

Chuyện này coi như xử lý xong, kế tiếp phải làm chuyện khác, anh đi tới trước một khoảng, tìm được một cái tủ lạnh có tạo hình kỳ lạ, số máu còn dư lại trước đó được để trong này.

Trong Trạm Thu Nhận Tai Ách có đầy đủ điện nước, các loại thiết bị điện cũng có, mặc dù hình thức hơi khác với bên ngoài, thậm chí lại càng tiên tiến hơn nhưng Ôn Văn vẫn có thể sử dụng bình thường.

Lúc Ôn Văn bụng chậu máu đi tới, nữ vampire xoay người sang chỗ khác, đứng lưng về phía Ôn Văn.

Hiện giờ cô không đói bụng như trước nữa nên có thể giữ được tôn nghiêm của huyết tộc, ít nhất sẽ không giống một con thú hoang đang đói bụng nữa.

Cách vài ngày, Ôn Văn sẽ đưa thức ăn tới cho nữ vampire, bằng không sức mạnh của cô ta sẽ bị suy giảm, Ôn Văn cũng bị ảnh hưởng mà yếu theo, vì thế anh không thể để cô ta quá đói.

Cũng may hiện giờ mỗi lần ăn nữ vampire cũng chỉ cần một túi máu là đủ, không cần hơn hai mươi túi như lần đầu tiên nữa, Ôn Văn cũng không cần cố gắng đi trộm.

“Mau, uống đi.”

Ôn Văn đẩy chậu máu vào trong phòng giam, không kiên nhẫn nói.

Lúc ban đầu nữ vampire không muốn để ý tới Ôn Văn, nhưng cô thật sự không chịu nổi sự mê hoặc của máu, chỉ một chốc lát đã bắt mẫn xoay người lại, tiến tới gần chậu cho chó ăn, húp ừng ực.

“Dù sao thì tôi cũng là huyết tộc cao quý, có thể đổi đồ đựng có thể diện một chút không vậy?” Uống uống hai ngụm, nữ vampire thăm dò hỏi.

“Cô muốn đổi thành gì?” Ôn Văn móm móm tai hỏi.

Thật ra thì nhìn nữ vampire liếm cái chậu cho chó ăn như vậy, bản thân anh có chút khoái trá, nhưng vì không muốn để mình trông quá biến thái, anh vẫn quyết định đổi một vật dụng khác cho cô ta.

Thấy Ôn Văn có vẻ chịu đáp ứng mình, ánh mắt nữ vampire sáng lên, vội vàng nói: “Cốc rượu bằng bạc, tốt nhất là loại có khảm ngọc.”

“Được một tác lại muốn tiên một thước, cô cứ dùng cái chậu cho chó ăn này đi.”

“Nè, nè, đừng vậy mà, vậy ông cứ đổi cho tui một cái chậu nhỏ bình thường là được rồi.”

Nữ vampire thở dài một tiếng, nhìn chút cặn máu còn dính trên chậu, vẻ mặt có chút biến đổi, cuối cùng vẫn cầm lên liếm sạch...

...

Sau khi từ trạm thu nhận ra ngoài, Ôn Văn lại bắt đầu rèn luyện như thường lệ.

Đầu tiên là rèn luyện năng lực đóng băng của quỹ hồn Tần Sáng, anh đưa tay đặt trên một xô nhựa, khí lạnh tỏa ra, không qua bao lâu bên trong xô đã hoàn toàn kết băng.

“Phù... chỉ vậy thôi, Tần Sáng quá yếu, mức độ cao nhất của năng lực này cũng chỉ được vậy thôi.”

Năng lực đóng băng của tần Sáng được chọn đặt ở ngón trỏ, Ôn Văn chỉ cần búng tay một cái là có thể kích phát khả năng...

Năng lực này hiện giờ chỉ có tác dụng bấy nhiêu, dựa vào nó để đối phó với kẻ địch thì chỉ cần nửa phút là Ôn Văn đã đập thành đầu heo rồi.

“Hay thả thẳng nhóc kia ra ngoài, chờ nó chuyển hóa thành ác linh rồi mới tóm lại... không được không được, ý tưởng này

quá nguy hiểm.”

Ôn Văn lắc đầu nguầy nguậy, cố đè nén ý tưởng nguy hiểm trong lòng.

Anh là người có năng lực hành động rất mạnh, đồng thời cũng có đủ sự thông minh để hoàn thành ý tưởng của mình, đã từng bắt giữ rất nhiều tội phạm IQ cao, Ôn Văn biết một người như mình một khi rơi vào bóng tối thì sẽ tạo thành thiệt hại khủng khiếp cỡ nào.

Cho nên Ôn Văn vẫn luôn kiểm chế những ý tưởng có chút biến thái của mình, anh biết rõ, sa đọa chính là bắt đầu từ những ý tưởng nguy hiểm.

Ngồi xuống ghế dựa, Ôn Văn để găng tay xuất hiện, mặc dù dưới ánh mặt trời chiếu rọi nhưng màu đen bóng của nó không hề giảm bớt chút nào, chiếc vòng kim loại màu vàng phản xạ ra tia sáng chói mắt, tạo thành hai mặt sáng tối rõ rệt.

“Mày rớt cuộc là cái gì vậy....”

Về Trạm Thu Nhận Tai Ách, tuy Ôn Văn vẫn chưa hiểu rõ ràng nhưng ít ra vẫn là có thể hiểu, nhưng găng tay đen này thì vẫn còn là mê đề.

Ngoại trừ có thể sử dụng năng lượng của sinh vật trong trạm thu nhận, găng tay này còn một đặc tính khác nữa là không bị hư hại.

Dao chặt, búa bở, thậm chí là máy khoan điện Ôn Văn đều đã dùng thử nhưng không thể nào tồn tại chút mảy may nào, thậm chí anh cũng không cảm thấy đau đớn.

Đồng thời khi găng tay xuất hiện thì sức mạnh của cánh tay phải cũng lớn hơn bình thường một chút, mặc dù không rõ lắm nhưng sức lực quả thực có khác biệt.

Có đôi khi, Ôn Văn thậm chí còn hoài nghi khi găng tay xuất hiện, cái tay này còn là tay của anh sao?

Thứ vật chất màu đen kia thay vì nói là găng tay, không bằng nói là một phần thân thể của một sinh vật khác!

“E rằng, đây chính là siêu năng lực của riêng mình đi, nếu đã vậy thì cần phải có một cái tên... cứ gọi là ‘Tai Họa’ đi!”

...

Đi trên đường, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên người làm Ôn Văn có chút ngứa ngứa, vẫn luôn sử dụng năng lực căn bản của quỷ hút máu nên anh có cảm giác hơi khác biệt với ánh mặt trời.

Hiện giờ anh đi ra ngoài là muốn tiến hành một loại huấn luyện khác, anh muốn rèn luyện một trong các năng lực căn bản của vampire, khứu giác.

Lúc sử dụng thể chất vampire, năm giác quan của anh trở nên nhạy cảm hơn, tai có thể nghe tiếng máu chuyển động, mắt có thể nhìn thấy mọi thứ trong bóng đêm, mà khứu giác cũng cực kỳ nhạy bén, giống như mũi chó vậy.

Mà bây giờ, Ôn Văn muốn sử dụng những giác quan này một cách hiệu quả nhất, hiện giờ anh muốn rèn luyện khứu giác.

Cấp bậc đầu tiên của người siêu năng chính là thăm dò, thăm dò xem cực hạn của năng lực mình là gì, vì thế khoảng thời gian này Ôn Văn vẫn luôn tiến hành rèn luyện thử nghiệm, thực lực đã có chênh lệch rất lớn so với ban đầu.

Hôm qua Ôn Văn đã bắt mấy con mèo hoang chó hoang ở xung quanh đây, cũng phun chút nước hoa có hương vị kỳ lạ rồi thả chúng ra.

Hôm nay, Ôn Văn muốn dựa vào khứu giác để bắt toàn bộ chúng nó.

Như vậy có thể rèn luyện rất lớn cho khứu giác của anh, sau này cũng sẽ mang tới tác dụng lớn!

Quá trình tìm kiếm khó hơn tưởng tượng, một khi anh cố gắng nhận biết phân biệt mùi hương thì tất cả các mùi hương tởm lợm cũng tràn vào mũi, muốn từ mớ mùi hỗn tạp này để xác định mùi nước hoa mình đã phun ra quả thực có chút khó khăn.

Nhưng nó không làm khó được Ôn Văn, trải qua một đoạn thời gian phân biệt, anh đã tìm được một con mèo quýt mập.

“Ngoan, bé cưng, tới chỗ chú nè.”

Ôn Văn rón rén tiếp cận, hiện giờ đang là ban ngày, vì để tránh phiền phức nên anh không muốn sử dụng năng lực siêu nhiên.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, con mèo mập kia cong lưng lên, phốc một cái biến mất khỏi tầm mắt Ôn Văn.

Mèo quýt chạy mất, Ôn Văn cũng không tức giận, tìm được con mèo kia tức là rèn luyện của anh đã thành công, anh lấy điện thoại ra xem, trên màn hình là một dãy số lạ.

“Alo, xin chào.” Ôn Văn nhấn nút nghe máy.

“Xin chào, anh là Ôn thám tử sao?” Đầu dây bên kia là một người phụ nữ, ngôn ngữ thông dụng không được thuần thực cho lắm, xem ra không phải người địa phương khu Hoa Phủ.

“Đúng rồi, xin hỏi bà là ai?” Chân mày Ôn Văn nhướng lên, là có khách tới cửa.

“Tôi muốn nhờ anh tìm một người...” Giọng của đối phương run rẩy, khẳng định là rất cần giúp đỡ.

...

Chương 20 - Vụ Án Mất Tích

[20] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Vụ Án Mất Tích

Một giờ chiều, gió thổi ấm áp, Ôn Văn mặc áo gió đen từ trên xe taxi bước xuống, đi tới trước một ngôi biệt thự, đây chính là nơi ở của người phụ nữ đã gọi điện thoại trước đó.

Mặc dù không phải vụ án siêu nhiên nhưng Ôn Văn vẫn quyết định tiếp nhận vụ án này... bởi vì... người nhà này có tiền.

Nam chủ nhân gia đình này là Wilson tiên sinh, là ông trùm khai thác mỏ ở khu Ai Phi, gia đình sở hữu mỏ, đương nhiên không thiếu tiền.

Một năm trước bọn họ dạo chơi ở các thành phố lớn ở khu Hoa Phủ rồi dính vào một vụ án phiền phức, Ôn Văn đã giúp đỡ bọn họ giải quyết, vì thế hai bên cũng coi như là có quen biết.

Hiện giờ bọn họ đang định cư ở thành phố Phù Dung Hà, muốn hưởng thụ an tĩnh và hạnh phúc ở nơi này.

Nói tới định cư, từ hơn một trăm năm trước, khi liên bang không có khái niệm quốc gia mà chia ra thành mười khu lớn

khác nhau.

Theo thứ tự nơi Ôn Văn đang ở, người da vàng chiếm phần lớn khu Hoa Phủ, khu Gấu Trắng có số lượng dân cư thưa thớt nhưng rất nhanh nhẹn dũng mãnh, khu Mỹ Gia với nền kinh tế phát đạt, khu Úc Đại có rất nhiều loài động vật quý hiếm, khu Ai Phi chuyên khai thác quặng mỏ...

Tổng cộng có mười khu lớn, công dân liên bang có thể ở bất kỳ nơi nào, vì thế mặc dù khu Hoa Phủ chiếm phần lớn là người da vàng nhưng những chủng tộc khác cũng không ít.

Không thể nào vứt bỏ nghề kiếm cơm của mình, nhất là khi gia chủ là hộ nhà giàu như Wilson, vì thế Ôn Văn đi tới nhấn chuông cửa biệt thự.

Một lát sau, một người phụ nữ trung niên ra ngoài mở cửa, mời Ôn Văn vào trong, anh thuận lợi gặp được vợ của Wilson, quý bà Melissa.

Melissa là một người phụ nữ có làn da đen và mái tóc xoăn, với thẩm mỹ của khu Hoa Phủ thì không coi là mỹ nữ, nhưng ở khu Ai Phi thì hơn phân nửa dân cư đều là diện mạo như vậy, xem ra ở đó như vậy là rất đẹp.

“Bà Wilson, bà nói chồng mình mất tích, vậy bà đã báo cảnh sát chưa?” Ôn Văn lấy ra một quyển sổ nhỏ, vừa ghi chú lại vừa hỏi.

“Đã báo cảnh sát được hai ngày rồi, bọn họ nói là đang cố gắng tìm kiếm, nhưng vẫn không có kết quả, hơn nữa có một số việc không thể nói rõ trong điện thoại, tôi không muốn để cảnh sát biết, chỉ có anh có thể giúp tôi.” Melissa lau nước mắt nói.

Ôn Văn bĩu môi, gì mà chỉ có tôi mới có thể giúp đỡ chứ, vậy sao bà báo cảnh sát hai ngày rồi mới chịu tìm tới tôi, hai ngày trôi qua, rất nhiều manh mối không dễ tìm nữa.

“Được rồi, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, trước khi ông Wilson mất tích có chuyện gì khác thường không?”

Khó chịu thì khó chịu nhưng Ôn Văn vẫn tiếp nhận ủy thác, hiện giờ năng lực của anh đã mạnh hơn trước rất nhiều, cho dù qua vài ngày thì anh vẫn nắm chắc mình có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Bà Wilson có chút do dự, sau đó nói với Ôn Văn: “Trước khi anh ấy thì không có gì khác thường cả, chính là lúc đi ảnh có để lại một đoạn ghi âm.”

Ôn Văn sờ cằm, để lại ghi âm, tức là tự mình rời đi sao?

“Đưa đoạn ghi âm cho tôi nghe thử.”

Bà Wilson bảo người giúp việc tránh đi một chút, sau đó lấy ra một cái máy ghi âm, mở ra.

“Melissa, anh phải đi ra ngoài một đoạn thời gian, em không cần lo lắng.”

Ôn Văn nhảy bén chú ý tới trong đoạn ghi âm có tiếng va chạm kịch liệt, Wilson bị người ta bức ép nói ra những lời này sao?

“Chết tiệt, mày đừng có lộn xộn! Hãy nghe anh nói, chuyện anh rời đi em đừng nói với ai, anh có chút vấn đề nhưng không bao lâu nữa sẽ tốt thôi.”

Trong lúc mơ hồ có âm thanh kim loại va chạm truyền tới.

Ôn Văn nhướng mày, xem ra không phải bị bức ép, người bị bức ép sẽ không có giọng điệu cứng rắn như vậy.

“Trời ạ, làm sao có thể lấy thứ này xuống đây chứ...” âm thanh của câu cuối cùng rất nhỏ, có vẻ Wilson đã đi xa.

Nghe đoạn ghi âm xong, Ôn Văn cảm thấy hứng thú, có khả năng đây không phải một vụ mất tích đơn giản.

“Đoạn ghi âm này tìm được ở đâu?”

“Trong phòng sách của chồng tôi, nơi đó rất lộn xộn, có phải anh ấy bị bắt cóc không?” Melissa khẩn trương hỏi.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Bây giờ vẫn chưa thể khẳng định, dẫn tôi tới phòng sách của chồng bà xem một chút, nói không chừng tôi có thể tìm được chút manh mối.”

Tới phòng sách, quả nhiên giống như lời bà Wilson đã nói, một mảnh hỗn loạn, so với bị lũ trộm cướp ghé thăm còn thảm khốc hơn, có nhiều nơi giống như bị rìu chặt.

“Cảnh sát có tới đây không?” Đeo găng tay cao su vào, Ôn Văn bắt đầu tra xét phòng sách.

“Có.” Melissa cẩn thận quan sát Ôn Văn: “Có ảnh hưởng gì không?”

“Nhiều manh mối có giá trị có khả năng bị phá hỏng, nhưng không quan trọng, bà ra ngoài trước đi, tôi cần ở đây tra xét một chút.”

Bình thường Ôn Văn sẽ mượn lý do này để yêu cầu tăng tiền công, nhưng hiện giờ tâm tư của anh không nằm ở đây, anh phát hiện được một vài thứ thú vị.

Dấu vết hư hại trong căn phòng này rất kỳ quái, không giống đang cố gắng tìm kiếm thứ gì đó, cũng không giống đánh nhau kịch liệt, nó giống thuần túy phá hỏng thì đúng hơn.

Loại phá hỏng này giống như trong nhà có nuôi thú cưng nhưng vì buồn chán mà nó thích cắn cái này xé cái kia vậy, không hề có quy luật và nguyên nhân vào cả, chỉ là quy mô khác nhau mà thôi.

Ôn Văn dùng tay chạm vào vết bị rìu chặt, con người có chút co rút.

Thứ bị chặt là kệ sách, chuyện này cũng không kỳ quái, bản thân thứ này vốn đã không chịu được lực chém mạnh.

Thế nhưng phần tiếp nối của các tấm ván gỗ được cố định lại bằng đinh thép, và nó cũng giống như ván gỗ, có vết cắt rất chính tề!

Người bình thường dùng rìu chém không thể nào làm được như vậy!

Có dùng cưa điện cũng không được!

Kết hợp những dấu vết này, cộng thêm Wilson nói có thứ gì đó bám dính vào trên người mình, Ôn Văn có thể kết luận đây là một vụ án siêu nhiên!

Tìm được manh mối về sự kiện siêu nhiên làm Ôn Văn có chút hưng phấn.

Dựa vào tin tức của Hiệp Hội Thợ Săn, có thể tìm được không ít manh mối về các vụ án siêu nhiên, nhưng những vụ án này đều nằm trong tầm giám sát của Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn xử lý thì đương nhiên không thành vấn đề, chỉ là xử lý xong

thi thể biến mất thì sẽ có chuyện, cho dù chỉ là có khả năng thì Ôn Văn cũng không muốn mạo hiểm.

Cho nên đây chính là một vụ án siêu nhiên chỉ có một mình anh biết, anh hoàn toàn có thể thu thứ đang bám trên người Wilson vào trong trạm thu nhận, sau đó thu hoạch được năng lực của nó!

“Xác định là vụ án siêu nhiên, chuyện cũng dễ giải thích hơn, có thứ gì đó đang bám vào người Wilson, nhưng nó và Wilson là hai người tách biệt, hai cá thể, không thể không chế lẫn nhau...”

Wilson lo lắng dáng vẻ của mình bị người khác nhìn thấy nên đã ra ngoài tránh né một chút...

Như vậy, thứ bám vào người ông ta rốt cuộc là gì?”

Ôn Văn tìm kiếm trong phòng, sau đó tìm được một cái hộp gỗ trống rỗng bị mở ra, bên trong hộp có vết cắt sắt bén, giống với vết chặt chém trong phòng sách.

Ôn Văn tìm bà Wilson hỏi: “Xin hỏi trong chiếc hộp này chứa món đồ gì vậy?”

Melissa quan sát một hồi, có chút không xác định nói: “Cái này hình như là một vật sưu tầm mà anh mang về từ khu Ai Phi, là một đôi cánh kim loại đào được từ trong hầm mỏ, anh cảm thấy công nghệ của nó rất tinh xảo nên đã đem về nhà.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, chính là nó!

Chương 21 - Wilson & Đường Hàm Dưới Lòng Đất

[21] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Wilson & Đường Hàm Dưới Lòng Đất

Xác nhận mục tiêu, ông Wilson và một đôi cánh kim loại!

“Cái hộp gỗ này tôi cần dùng, tôi sẽ cố hết sức tìm chồng bà, nhưng không dám đảm bảo nhất định tìm được.” Ôn Văn ôm hộp gỗ, rời khỏi biệt thự.

“Hi vọng anh tìm được chồng tôi, không có anh ấy thì cái nhà này phải làm sao bây giờ.”

Melissa nắm tay Ôn Văn, đau buồn nói, đồng thời nhét một phong bì vào tay anh. Ôn Văn bóp nhẹ một cái, cảm nhận độ dày của nó, sau đó lại càng cam đoan thành khẩn hơn.

Đi trên đường, Ôn Văn lôi ra một cái túi áo ba lỗ, là quần áo có mùi của Wilson, nó có thể giúp Ôn Văn tìm ra Wilson.

Kỳ thực mùi trên quần lót sẽ nồng hơn một chút... nhưng Ôn Văn không muốn cầm một cái quần lót của một người đàn ông khác đứng hít hít ngửi ngửi ở trên đường.

Sau đó anh cũng ngửi cái hộp gỗ kia, loại gỗ này có mùi hương rất đặc biệt, đôi cánh được đặt ở bên trong có lẽ cũng bị dính mùi hương này.

“Có hai loại mùi hương này, mặc dù không thể trực tiếp tìm ra ông ta nhưng ít nhất cũng có thể xác định phương hướng, bớt được không ít chuyện.”

Trước đó cố gắng rèn luyện khứu giác rốt cuộc cũng có đất dụng võ, Ôn Văn chọn một phương hướng bắt đầu đuổi theo, đi được một khoảng thì mùi đột nhiên biến mất.

“Kế tiếp, phải dựa vào biện pháp cũ để tìm người rồi.”

Liếc nhìn một vòng xung quanh, Ôn Văn tìm kiếm một cửa hàng rồi tiến vào, trước khi trở thành người siêu năng thì anh chính là thám tử, chuyện tìm người này mặc dù không phải chuyên gia nhưng vẫn có thể làm được.

Tìm một người có nhận dạng rõ ràng như vậy, đối với Ôn Văn không phải là chuyện gì khó khăn.

Lần theo các manh mối, tới ban đêm thì Ôn Văn tìm được một phòng khám bệnh dưới tầng hầm.

Theo tin tức thăm dò được, phòng khám này chuyên nhận những vụ làm ăn không thể lộ ra ánh sáng, xã hội đen và những tên tội phạm bị cảnh sát truy nã ở thành phố Phù Dung Hà khi bị thương rất thích tới đây.

Ôn Văn gõ cửa nhưng không có người đáp lại, con người anh có chút co rút, bởi vì anh ngửi thấy mùi máu tươi, còn có mùi thi thể nhân loại thối rữa!

Anh tung một cước đá cửa, cảnh tượng ở bên trong phòng khám bệnh này khẳng định chính là một tràng tu la!

...

Trong một con đường dưới lòng đất, Wilson vóc người trắng kiện mặc quần áo bó chặt co rúm ở trong góc, thoát nhìn có chút đáng thương.

Trên bộ quần áo cũ của ông dính đầy máu tươi, bộ quần áo đang mặc trên người hiển nhiên là của ông chủ phòng khám bệnh dưới tầng hầm, vì thế mới không vừa kích cỡ như vậy.

Wilson tự lầm bầm: “Tuy tao không biết mày có nghe hiểu hay không, nhưng mày có thể đừng tự ý hành động không vậy, nếu mày không muốn rời khỏi người tao thì nghe tao đi, được không?”

Phía sau không truyền tới tiếng đáp lại nào, nhưng cảm xúc lạnh như băng lại rất chân thật, những chuyện trải qua suốt mấy ngày nay thật sự là quá điên cuồng đối với Wilson.

Nói thật, ông cũng không biết có phải mình đã điên rồi hay không.

Ở bên dưới lớp áo khoác nhô lên một cục to, làm ông thoát nhìn giống như một kẻ bị gù lưng, hơn nữa còn là tình trạng rất nghiêm trọng.

Nhưng chỉ có bản thân Wilson biết sau lưng mình là một cái cánh thép, rải rộng ra thì phỏng chừng phải rộng tới bốn mét!

Đôi cánh này là ông mua lại từ vị tù trưởng của bộ lạc thổ dân ở khu Ai Phi, là thánh vật được bộ lạc kia thờ cúng.

Nhưng người tù trưởng kia không nói cho tộc nhân của mình biết là đôi cánh đã bị mình bán đi, hẳn nói là đã có người đánh cắp, vì thế người của bộ lạc kia đang tìm kiếm tung tích đôi cánh này ở khắp nơi.

Bọn họ tuyên bố nếu tìm được kẻ ăn cắp thánh vật thì sẽ bắt hắn thừa nhận hình phạt khủng khiếp nhất mà chết đi!

Mặc dù Wilson có chút tiền tài nhưng cũng không muốn luôn đối mặt với nguy hiểm tính mạng, vì thế ông dẫn theo người nhà và đôi cánh này, chuyển chỗ ở tới khu Hoa Phủ.

Về phần vì sao ông không trả đôi cánh này lại cho nhóm cư dân bản xứ kia, ông muốn mua đôi cánh này vì cảm thấy nó và mình có chút liên hệ mơ hồ, hiện giờ nó đã tới tay, ông lại càng không muốn trả lại.

Ông mang đôi cánh này theo bên người hơn một năm, mỗi khi đêm khuya vắng lặng lại lấy ra xoa xoa, nhưng nó chưa từng biểu lộ ra chút hiện tượng thần kỳ nào.

Nhưng mấy hôm trước, lúc Wilson đang ngắm nhìn nó thì không cẩn thận bị đôi cánh cắt đứt ngón tay, sau đó đôi cánh liền bám vào trên lưng ông, không quản dùng biện pháp gì cũng không thể gỡ ra được!

Đôi cánh này có ý thức của riêng mình, tự ý hành động mà không cần Wilson đồng ý, vì không muốn người nhà rơi vào tình huống nguy hiểm nên Wilson đã chọn lựa bỏ nhà đi.

Nhưng trải qua vài ngày giày vò, đôi cánh này cũng chịu thu liễm một chút, chí ít thì trong tình huống không có gì kích động, nó nguyện ý ngủ đông trên lưng Wilson.

“Mấy ngày nữa, thêm mấy ngày nữa... nếu nó không gây họa thì mình có thể về thăm nhà một chút, sau đó liền rời khỏi nơi này, tìm một nơi không có người ở, không trở về nữa.”

Wilson không muốn bị xem là quái vật, ngay từ ngày đầu tiên bị thứ này dính vào người, ông đã lập tức tìm tới phòng khám dưới tầng hầm, muốn tách thứ này ra khỏi lưng mình.

Bác sĩ kia dùng thuốc tê cho Wilson ngất đi, đôi cánh tựa hồ cũng mất đi sức sống, nhưng khi bác sĩ cầm dao phẫu thuật tiếp cận, đôi cánh giống như bùng nổ mà xuyên thủng người bác sĩ, tiếp sau đó là một trận tàn sát đầy máu tanh.

Lúc Wilson tỉnh lại thì căn phòng khám nhỏ dưới tầng hầm này, ngoại trừ ông thì không còn bất kỳ người nào sống sót.

Lúc này, Wilson mới hiểu ra được, muốn loại bỏ thứ này ra khỏi người mình căn bản là không thể nào, hơn nữa ông cũng không cần nghĩ tới chuyện quay về nhà, có thứ này ở sau lưng, không biết lúc nào đó nó lại cướp đi sinh mệnh của người ở bên cạnh.

Wilson chỉ muốn trở về thăm một chút, nói rõ ràng với vợ con rồi rời đi thật xa, tới một nơi không có ai bị ông tổn thương.

“Ê coi kìa, bên đó có một ông chú vô gia cư.”

Wilson đang ngủ ngồi dưới đất đột ngột thức dậy, ông nhìn thấy vài thanh niên nhuộm tóc xanh tóc đỏ chỉ chỉ trỏ trỏ mình.

Ông nhận ra được phong cách này, hình như đang thịnh hành mấy năm gần đây ở khu Hoa Phủ, gọi là thời trang ‘sát nhân quý tộc’ gì đó, bản thân ông không thích phong cách này, nhưng ông tôn trọng lựa chọn của người khác, vì thế sẽ không chỉ trích cách ăn mặc của bọn họ.

Wilson không để ý tới nhóm thanh niên, tiếp tục chôn đầu vào gối, bây giờ ông không có tâm tình nói chuyện vô nghĩa với nhóm thanh niên này.

Bây giờ bọn họ thích những điều đặc biệt như vậy, cũng coi nó là cá tính, nhưng rồi một ngày nào đó bọn họ sẽ hiểu được đáng vẻ của mình bây giờ rốt cuộc gây thơ cỡ nào.

“Chắc chắc, ông chú da đen này hình như rất có tiền, cái đồng hồ đeo tay kia tao biết, hình như hơn mấy ngàn...”

Đám thanh niên nhìn nhau rồi cười rộ lên, lắc lư đi tới trước mặt Wilson, khinh miệt nói: “Ông chú, đáng vẻ của ông không giống lũ thang thang nha?”

“Tôi giống ai, không liên quan với mấy cậu.” Wilson gấp gấp nói, hiện giờ tâm tình của ông không được ổn định lắm.

“Ôi chao, nói chuyện ngang ngược nhi?”

Một thanh niên nhuộm tóc đỏ dáng người cao gầy rút một cây côn bên hông ra chọt chọt Wilson.

Nháy mắt đó, phía sau Wilson nhô lên!

Chương 22 - Bùng Nổ

[22] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bùng Nổ

Wilson cố kiểm chế đôi cánh thép rục rịch muốn ngóc đầu dậy, sau đó đẩy khúc côn kia ra, trừng mắt nhìn đám người trẻ tuổi này.

Ông hiểu ra được, đám người này không như ông nghĩ, không phải chỉ là mấy người trẻ tuổi có ‘cá tính’ mà thôi.

Bọn họ đã vượt qua từ cá tính này một bước, tiến hóa thành một sự tồn tại khác, chính là cặn bã xã hội, sự tồn tại bị người ta chán ghét, khinh bỉ.

Sau này, bọn họ phải gánh chịu sự tàn nhẫn của xã hội, nhưng bây giờ, bọn họ chính là mối nguy hiểm với những người bình thường.

“Tôi biết các cậu muốn làm gì, mau rời đi đi, bằng không... chịu thiệt chính là bọn cậu.” Wilson cố gắng khuyên nhủ, nếu có thể không phát sinh xung đột thì tốt.

“Hiểu thì mau đưa cho bọn này chút tiền tiêu vặt, nơi này tối lửa tắt đèn, xung quanh cũng không có ai lui tới, bọn này có làm gì cũng không ai phát hiện, ông chú thức thối một chút thì tốt hơn.”

Người trẻ tuổi tóc đỏ thấy Wilson có dấu hiệu nhượng bộ, liền bức ép nói.

“Tao nói, bọn mày cút ngay cho tao!”

Wilson hét lớn một tiếng, ông vốn là người nóng tính, cảnh ngộ gặp phải hai ngày nay làm ông gần như tan vỡ, với tính tình trước kia thì ông sớm đã lao vào đánh nhau với đám này rồi, nhưng hiện giờ ông tuyệt đối không thể ra tay.

Thanh niên tóc đỏ kia hoảng sợ, Wilson ngồi ở vị trí khá cao, gầm lên một tiếng như vậy trông đặc biệt có khí thế.

Nhưng rất nhanh đã nghĩ lại, đã nghèo túng tới mức qua đêm trong đường hầm, lại còn là một kẻ gù, ông chú này còn bày đặt giả vờ giả vịt gì chứ.

Hắn vung côn về phía đầu Wilson, đám đàn em cũng bu tới quyền đấm cước đá Wilson.

Suốt mấy ngày nay không được sống một cách bình thường, thể lực của Wilson sớm đã chống đỡ hết nổi, hơn nữa ông còn phải áp chế đôi cánh thép, vì thế lúc này ông bị đám người trẻ tuổi này giẫm dưới chân, hành hạ tàn nhẫn.

Dưới đường hầm có ánh đèn yếu ớt đang diễn ra hành vi bạo lực rất ít người trải qua nhưng vẫn đang phát sinh hằng ngày.

Trong lúc chịu đựng, Wilson vừa co rúc vừa nhỏ giọng lầm bầm.

“Đừng động đây, an tĩnh, đừng động, bọn chúng không đáng chết, không đáng chết...”

Sau lưng Wilson, đôi cánh kim loại khẽ run muốn rải rộng ra cắt những sinh vật yếu ớt này thành từng mảnh vụn.

Nhưng Wilson dựa lưng vào tường, cố gắng đè chặt không cho nó mở ra, ông cảm thấy mình cần phải nhẫn nại, chờ bọn chúng rời đi là được.

Suốt mấy ngày qua, ông và đôi cánh đã có được chút nhất trí, vì thế cũng coi như miễn cưỡng có thể khống chế đôi cánh kim loại này.

“Ông đang chịu đựng cái gì vậy, ông cảm thấy đám cận bã xã hội này đáng giá để mình phải chịu đựng đau khổ, nhục nhã như vậy sao?” âm thanh khinh thường vang lên trong tai Wilson.

“Ông là ai?” Trong trận quyền đấm cước đá, Wilson cố sức hỏi.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... ông là ai. Trên người ông đang sở hữu sức mạnh mà những kẻ phạm tặc này không có, ông phải người đứng trên cao, là sự tồn tại khác biệt với những sinh vật tầm thường này. Sao ông lại phải ở đơ bản này, chịu đựng sự nhục nhã mà mình không cần phải thừa nhận chứ, thuận theo ý nghĩ thật sự của mình, lộ ra trạng thái vốn có của ông đi!”

Kèm theo những lời nói đầy mê hoặc kia, một luồng khí đen cũng xuất hiện trong mắt Wilson, vẻ mặt của ông chuyển thành hung tàn.

Soạt!

Một đôi cánh kim loại to lớn sáng lóng lánh xòe rộng ở phía sau lưng Wilson, ở dưới ánh đèn mờ nó chói mắt hết như cánh chim thiên sứ.

Đôi cánh nhanh chóng vỗ vài cái, mấy người trẻ tuổi ở gần Wilson bị cắt xén thân thể, máu tươi văng đầy đất...

Wilson đứng dậy, đôi cánh trên lưng cũng trở nên rõ ràng hơn, mỗi bên cánh được hợp thành từ hơn hai mươi mảnh lông vũ kim loại, lông vũ này so với lưỡi dao còn sắc bén hơn, những cọng lông vũ được kết nối lại với nhau bằng đinh tán và xiềng xích, bên trên không hề có bộ phận truyền lực nhưng so với cánh chim thật sự còn linh hoạt hơn.

“Lời của ông không có chút đạo lý nào cả, tôi cũng chẳng cao quý hơn người khác, tôi phải nhẫn nhịn mới đúng...”

Wilson lau máu dính trên mặt, khí đen trong mắt cũng biến mất.

“Nhưng tôi quả thật không muốn nhịn nữa!”

Đám thanh niên ầu đả Wilson đã đầu một nơi thân một nẻo, nhưng thanh niên tóc đỏ thì thoát được một kiếp, hấn há to miệng làm điều thuốc rớt xuống đất.

“Quái vật! Ông là quái vật!”

Vẻ mặt thanh niên tóc đỏ như sắp hỏng mắt, sau khi hét thảm thì xoay người nhấc chân muốn bỏ chạy, hi vọng mình có thể thoát được kiếp nạn này.

Hấn chạy hơn mười mét, quay đầu lại thấy Wilson cũng không đuổi theo thì có chút vui mừng, khoảng cách này có muốn đuổi cũng khó.

Nhưng ngay lúc này, hấn thu hồi ý nghĩ này, chỉ thấy cánh bên trái của Wilson đột nhiên vươn dài ra một cách quỷ dị, hai mươi chiếc lông vũ kim loại được kết nối bằng xiềng xích tạo hình thành một thanh đao dài, thanh đao nhoáng một cái, trực tiếp xuyên thủng trái tim thanh niên tóc đỏ.

Bộp bộp bộp.

Một người đàn ông mặc vest đỏ, trên mặt bôi vệt màu trắng đen xen kẽ, vừa vỗ tay vừa từ chỗ tối bước ra.

“Thực sự đặc sắc, là năng lực chiến đấu, tôi rất ước ao loại năng lực này.”

“Người khi nãy nói chuyện trong đầu tôi là anh?” Wilson nhìn người nọ, trầm giọng nói.

“Đúng vậy, là tôi.” Người đàn ông mỉm cười thừa nhận.

“Anh có mục đích gì?” Wilson cẩn thận hỏi.

“Ông có thể gọi tôi là J tiên sinh, nhân tài như ông lại mớ meo ở nơi như thế này thật sự quá lãng phí, người siêu năng chính là chúa tể thế giới, phải hưởng thụ quyền lực cao hơn, tôi hi vọng ông sẽ gia nhập vào tổ chức của bọn tôi.” J tiên sinh cười nói.

“Không phải là tà giáo gì chứ?” Wilson hỏi.

“Đương nhiên không phải, bọn tôi không tôn sùng tà thần.” J tiên sinh cười nói, bởi vì vết máu trên mặt nên mặc dù hắn không hề thay đổi biểu tình nhưng lại nhìn như đang cười.

“Thôi bỏ đi, không quản anh muốn làm gì, tôi cũng sẽ đi theo anh, tôi đã không còn đường quay đầu nữa rồi.” Đôi cánh sau lưng Wilson run run hai cái, hắt văng máu dính bên trên, có chút buồn phiền nói.

...

Ôn Văn đứng trước một đồng thi thể bị cắt lia, đôi mắt hẹp dài lóe ra tia sáng nguy hiểm.

Nơi này chính là đường ngầm dưới lòng đất mà Wilson vừa đại khai sát giới!

Vết thương của những người này không khác biệt gì với vết thối trong phòng sách của Wilson, là ai ra tay đã quá rõ ràng.

“Haiz... vẫn tới chậm rồi, tính cả phòng khám kia và nơi này, ông ta đã giết ít nhất mười người, cứ tiếp tục như vậy thì không biết còn bao nhiêu người phải chết, không thể kéo dài nữa.”

Sau khi rời khỏi phòng khám bệnh dưới tầng hầm, Ôn Văn lần theo dấu vết của Wilson một đường tìm tới đây, chỉ cần nơi ông ta lưu lại vết thối, Ôn Văn có thể căn cứ vào đó để tìm kiếm tung tích.

Nếu không phải bà Wilson không chịu tìm tới Ôn Văn sớm hơn, anh đã sớm tìm được Wilson rồi, cũng có thể ngăn cản hai vụ giết chóc này.

“Phải chuẩn bị kỹ lưỡng, có khả năng mục tiêu sẽ không chịu thương lượng bình thường, có điều....”

Ôn Văn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận mùi hương lưu lại trong không khí, có lẽ Wilson chỉ mới rời đi không lâu.

Vampire nhạy cảm với mùi gì nhất?

Mùi máu tươi!

Chương 23 - Xung Đột

[23] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Xung Đột

Lần theo mùi máu tanh nồng tới gay mũi kia, Ôn Văn tìm được một nhà xưởng bỏ hoang, hiện giờ có lẽ Wilson đang ở bên trong.

Nhưng Ôn Văn không vội vàng tiến vào, Wilson rất nguy hiểm, chốc nữa nói không chừng cần phải đánh nhau một trận, anh cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

Vũ khí của Wilson chỉ là một đôi cánh kim loại sắc bén, đối với thứ mình chưa từng thấy tận mắt, Ôn Văn không thể nào nghĩ ra biện pháp đối phó.

Ngay cả đinh thép cứng rắn như vậy cũng bị chém đứt một cách dễ dàng, cho dù có mặc áo chống đạn cũng không có hiệu quả, ngược lại còn ảnh hưởng tới hành động, vì thế đòn công kích của nó tuyệt đối không thể đón đỡ, phải chọn địa điểm rộng rãi một chút để tiện né tránh.

Đáng tiếc không có thời gian chuẩn bị quá lâu, bằng không... dùng súng thuốc mê gây mê có lẽ là một lựa chọn tốt.

Trong phòng có mùi của hai người, Ôn Văn không có cách nào kết luận đó là đồng bọn của Wilson hay một người bình thường, vì thế anh tính toán đợi hai người tách ra mới ra tay.

Chờ bên ngoài một hồi, Ôn Văn nhìn thấy bóng một người đàn ông mặc áo khoác từ bên trong đi ra.

“Tôi đi mua thuốc, vết thương trên người ông cần xử lý, trước khi tôi trở lại, đừng rời đi.” Người nọ nói xong liền bỏ đi, mà Wilson thì chắc hẳn vẫn còn ở trong xưởng.

Hiện giờ chính là thời cơ tốt để Ôn Văn ra tay với Wilson!

“Wilson tiên sinh, cuối cùng cũng tìm được ông.”

Mở cửa sắt của xưởng, Ôn Văn nghênh ngang từ cửa chính tiến vào, thấy Wilson đang ngồi trên một cái thùng gỗ hỏng ở kho hàng, trong tay cầm một chai rượu, thỉnh thoảng uống một ngụm.

Nhìn thấy Ôn Văn, gương mặt Wilson lộ ra biểu tình kinh ngạc, ông không ngờ mình sẽ thấy Ôn Văn ở đây, sau đó lắc đầu nói: “Ôn thám tử, là Melissa gọi anh tới à? Rõ ràng tôi đã nói cô ấy đừng làm gì cả mà cô ấy lại gọi anh tìm tôi, đúng là đàn bà lắm chuyện.”

“Trước khi rời đi ông đã gây ra thiệt hại rất lớn, vợ ông lo lắng cũng bình thường. Ôn Văn tiếp cận Wilson vài bước, dùng giọng điệu như đang tán gẫu.

“Vây bây giờ anh đã tìm thấy tôi, cũng biết tôi không sao, anh quay về nói với cô ấy, bảo cô ấy đừng tìm nữa, tới lúc thì tôi sẽ về.” Wilson lại nốc một ngụm rượu.

“Không, tôi muốn ông cùng tôi quay trở về ngay bây giờ.” Ôn Văn từ chối yêu cầu của Wilson, đến bây giờ thì mục tiêu của Ôn Văn sớm đã không phải số tiền tài mà Melissa hứa hẹn nữa rồi.

Wilson đặt chai rượu xuống, chăm chú nhìn Ôn Văn: “Ngài thám tử, chuyện này đâu có nằm trong phạm vi nghiệp vụ của anh.”

“Ai biết được chứ... trong quá trình tìm kiếm ông, tôi đã tới phòng khám bệnh dưới tầng hầm và cả con đường ngầm kia, thấy được vài thứ không nên thấy, cho nên tôi không thể để mặc ông đi loạn được.”

Tuy Ôn Văn mỉm cười nhưng lại không hề có chút độ ấm nào, đôi cánh sau lưng Wilson rất ngoan ngoãn, hơn nữa vẻ mặt Wilson cũng không hề khó chịu, chúng tỏ hai vụ giết chóc trước đó không nhất định là do đôi cánh chủ động thực hiện.

Ít nhất thì Wilson hiện giờ không hề cảm thấy hối hận về hành vi của mình.

“Sao, anh muốn bắt tôi về giao cho cảnh sát, hay là muốn báo thù cho đám người kia?” Wilson đứng dậy, đôi cánh kim loại sau lưng khẽ nhúc nhích rồi từ từ rải rộng, thần kinh Ôn Văn không khỏi căng thẳng.

“Đám người trong đường hầm có lẽ thật sự khôn khiếp, nhưng bác sĩ trong phòng khám thì không, nhưng tôi cũng không phải sù giả chính nghĩa, tôi tới bắt ông chỉ vì đó là công việc của tôi mà thôi.”

Tay phải Ôn Văn cầm súng chia thẳng vào Wilson, đồng thời tay trái cũng cầm một con dao găm.

Nhìn khẩu súng kia, ánh mắt Wilson lóe lên một tia sợ hãi, ông biết đôi cánh kim loại của mình rất lợi hại nhưng bản thân ông thì chỉ là một thân thể máu thịt bình thường mà thôi.

“Nhiệm vụ của tôi là tìm ông chứ không phải giết ông, cho nên tôi hi vọng ông ngoan ngoãn theo tôi trở về.”

Nhìn thấy biểu tình nhút nhát của Wilson, Ôn Văn thở dài một hơi, nếu biết sợ thì chúng tỏ Wilson cũng không quá mạnh mẽ.

Nhưng Wilson sợ không có nghĩa là đôi cánh kia cũng sợ.

Cánh bên trái sải rộng tạo thành một lưỡi dao lóe sáng dài hơn mười mét, nó giống như một con rắn độc nhanh như chớp đâm về phía Ôn Văn!

Đôi mắt với tập kích đột ngột này, con người Ôn Văn có chút co rút, vội vàng đưa dao găm tới chắn ngang trước ngực, đồng thời nháy mắt lui về sau vài mét.

Keng...

Dao găm bị cắt đứt rồi rớt xuống đất, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Đồng thời phần ngực Ôn Văn cũng xuất hiện một vết thương nhỏ, máu trào ra làm trước ngực là một mảng dinh dính, nhưng vết thương nhanh chóng khép lại, nếu không phải đúng lúc lùi lại phía sau thì anh đã bị chiếc cánh này đâm xuyên qua rồi!

Bị đâm một phát cũng không thể giết được Ôn Văn, thế nhưng bị thương nặng như vậy thì không phải anh sẽ rơi vào thế hạ phong tùy ý để Wilson bắt chẹt à?

Người này, khó đối phó!

Lưỡi dao thu lại, biến trở thành chiếc cánh lộng lẫy nhẹ nhàng phe phẩy ở sau lưng Wilson.

“Ôn thám tử, không ngờ anh cũng không phải người bình thường.” Wilson nhìn Ôn Văn, lộ ra biểu tình kiêu dè.

Nhưng Ôn Văn không trả lời Wilson mà trực tiếp nã một phát súng.

Chiếc cánh bên phải của Wilson nhanh chóng vươn tới, bảo vệ cả người Wilson, đạn bắn vào cánh chỉ làm nó run rẩy một chút nhưng không bị tổn hại.

Loại đạn này không có hiệu quả!

“Đúng là phạm quy mà! Nhưng mà... cũng không phải không có biện pháp đối phó!” Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, có chút hưng phấn, anh biết trận chiến sắp tới sẽ rất khó khăn.

Trong khoảnh khắc, chiếc cánh bên trái lại biến thành lưỡi dao dài quét tới chỗ Ôn Văn, tốc độ rất nhanh, giống như một thanh đao lớn dài hơn mười mét chém đứt tất cả mọi thứ thành hai nửa.

Nó làm Ôn Văn không thể nào dừng lại, nhất định phải không ngừng tránh né mới có thể may mắn trốn thoát, nếu không phải nhờ vào thể chất và tốc độ của vampire, cộng thêm phản xạ thần kinh của anh, anh sớm đã bị Wilson thái lát rồi.

Lúc tránh né, Ôn Văn không ngừng nổ súng bắn về phía Wilson, viên đạn bình thường không có cách nào tạo thành tổn thương, nhưng nó có thể ngăn chặn cánh bên phải hành động, nó sẽ không tham gia tấn công.

Chỉ một bên cánh thì Ôn Văn vẫn có thể ứng phó được, sau khi né tránh một hồi, Ôn Văn ngày càng quen thuộc với trạng thái hành động của đôi cánh này, bắt đầu phân tích, tìm kiếm cơ hội chiến thắng.

“Cánh bên trái, phạm vi công kích tầm mười lăm mét, tốc độ rất nhanh, tất cả mọi nơi trong nhà xưởng này đều có thể chạm tới... Cánh bên phải có thể phòng ngự rất toàn diện, cơ hồ không có góc chết, từ hình dáng thì có lẽ cũng giống như cánh bên trái, có thể kéo dài để tấn công. Nhưng đôi cánh này tuy sắc bén, sức mạnh kinh người, nhưng cứ mỗi khi công kích được ba lần nó sẽ thu lại một lần... Hơn nữa, nhược điểm lớn nhất chính là bản thân Wilson!”

Sau khi đã nghĩ kỹ, Ôn Văn nheo mắt bắn một phát về phía Wilson, mục tiêu là trái tim, đây là viên đạn cuối cùng trong băng đạn của anh, cũng chính là...

Đạn săn ma!

Chương 24 - Sắp Thành Lại Bại

[24] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Sắp Thành Lại Bại

Viên đạn bắn trúng cánh nhưng không bị văng ngược ra như trước đó, ký hiệu trên đầu đạn phát ra ánh sáng trắng chói mắt, toàn bộ phần cánh bị lõm xuống, mà Wilson cũng không đứng vững nổi, trực tiếp bị xung lực đẩy lùi ra sau mấy mét.

Bị viên đạn săn ma ảnh hưởng, phần cánh bên phải bị cứng ngắt bất động, mà cánh bên trái cũng vừa tấn công ba lần, hiện giờ đang trong quá trình co lại!

Ôn Văn bắt lấy cơ hội hiếm có này, theo cánh co lại, anh nhanh chóng tiếp cận Wilson, đưa tay tới đập vào đầu Wilson một phát, Wilson liền ngất xỉu, lưng úp xuống nằm bẹp dưới đất.

Sau khi làm xong, phần cánh bên phải cũng khôi phục tự do, Ôn Văn nhảy tới trước một cái, đứng trên xà nhà.

Phạm vi hoạt động của đôi cánh kim loại vốn rất rộng, thế nhưng sau khi Wilson ngất xỉu thì bộ phận linh hoạt nhất đã bị ông ta đè ở dưới người, vì thế hiện giờ đôi cánh này chỉ có thể công kích mục tiêu cách mặt đất không quá cao, căn bản không thể nào chạm tới xà nhà mà Ôn Văn đang đứng!

“Ô? Vật chủ đã mất đi ý thức mà đôi cánh này vẫn có thể hoạt động sống động như vậy... nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.”

Vừa chú ý quỹ tích hoạt động của đôi cánh, Ôn Văn vừa nhét đạn vào băng, lần này sử dụng toàn bộ là đạn săn ma!

Nếu đạn săn ma có thể làm đôi cánh kia bị đơ một khoảng thời gian, lần này anh muốn sử dụng nó rồi tìm cơ hội tách đôi cánh ra khỏi Wilson!

Lắp đạn xong, Ôn Văn đang định bắt đầu tiến hành công kích thì đột nhiên tim đập thình thịch, đầu cũng cấp tốc nghiêng

qua một bên, ngay sau đó là một tiếng vang điếc tai.

Thì ra vừa nãy cái tay cầm súng của Ôn Văn đột nhiên quay ngược lại, hướng về phía đầu mình nả một phát!

Đạn săn ma bắn ra thành một đường đạn xẹt qua tai Ôn Văn, máu thịt be bét, phần da ở gần đó bị nhiệt độ của đầu đạn đốt rụi.

“Này là sao chứ...”

Còn không chờ Ôn Văn hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, chân của anh đột nhiên trượt một phát, mất thăng bằng từ trên xà nhà rơi xuống!

Tóc gáy Ôn Văn dựng đứng, vôi vàng đưa tay chống đất rồi giống như một cái lò xo bắn lên, đưa tay chụp xả nhà.

Vào lúc này, một chiếc cánh kim loại xẹt qua vị trí rơi mới vừa nãy của anh, ghim vào cánh cửa sắt của xưởng, nếu không phải Ôn Văn phản ứng đúng lúc thì hiện giờ anh đã bị chiếc cánh kia xuyên thủng.

Lúc chiếc cánh thu lại đồng thời cũng kéo ngã cánh cửa sắt, một người đàn ông mặc vest đỏ, mặt bôi màu đen trắng có chút lúng túng đứng ngoài cửa, chiếc mũ đội trên đầu bị chiếc cánh cắt hỏng.

Ôn Văn cảnh giác nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia, trong lòng bắt đầu lên kế hoạch chạy trốn.

Chỉ mười mấy giây mới vừa nãy thôi, anh đã gặp phải hai lần nguy cơ sinh tử, đó là trong điều kiện người này vẫn chưa trực tiếp ra tay, nếu hấn tấn công thì Ôn Văn có khả năng không chống đỡ nổi.

“Vừa nãy thân thể mình có phản ứng dị thường, có lẽ là năng lực của người này, nó thật sự rất nguy hiểm.... vớ lại, sao hấn lại quay lại nhanh như vậy chứ?”

Ôn Văn lại một lần nữa ngồi chồm hồm trên xà nhà, đồng thời luôn để tay và chân mình có động tác với biên độ nhỏ, như vậy một khi có phần thân thể nào mất đi sự khống chế, anh sẽ phát hiện và lấy lại cân bằng ngay lập tức.

J tiên sinh thở dài một tiếng, lui lại mấy bước, hấn vốn định ở bên ngoài giết chết Ôn Văn, không lộ diện trực tiếp.

“Khó hiểu vì sao tao quay lại nhanh như vậy à? Hi hi, trước đó tao đã biết có người rình coi ở bên ngoài, ban đầu còn tưởng là chó săn, không ngờ lại là huyết tộc.”

“Không biết huyết tộc vẫn luôn tự xưng là cao quý sao lại không tìm lũ thợ săn gây sự, ngược lại chạy tới đây ra tay với bọn tao vậy?”

Từ động tác và phân thái dương đã bắt đầu khôi phục của Ôn Văn, J tiên sinh suy đoán Ôn Văn là một vampire.

Mà suy đoán này cũng rất chuẩn xác, nhưng vì có trạm thu nhận nên Ôn Văn mới không bình thường.

Nghe thấy câu hỏi của J tiên sinh, Ôn Văn không trả lời mà trực tiếp bắn một phát súng về phía đối phương.

Nếu muốn trốn khỏi tay hắn, nhất định phải xác định xem hắn có năng lực gì.

Khóe miệng J tiên sinh nhếch lên, cũng không né tránh, lúc nổ súng cổ tay Ôn Văn vô thức dịch chuyển một chút, đạn bắn vào người J tiên sinh chuyển thành mặt đất ở trước mặt.

Viên đạn bắn vào mặt sàn xi măng làm văng lên những mảnh vỡ nhỏ, mảnh vỡ đập vào mặt J tiên sinh làm khóe miệng hắn có chút co quắp.

“Đạn săn ma, đây không phải vũ khí của lũ chó săn à?”

J tiên sinh chăm chú nhìn Ôn Văn: “Thôi kệ đi, bắt mày rồi thì tao sẽ biết mày rốt cuộc bị làm sao thôi.”

Đầu óc Ôn Văn nhanh chóng vận hành, cố nghĩ cách thoát thân.

Trước đó người này đứng ngoài cửa nhưng vẫn có thể dễ dàng làm thân thể Ôn Văn tạo phản, hơn nữa có lẽ hắn còn ẩn giấu năng lực khác.

Mà Wilson tuy đã bắt tinh nhân sự nhưng đôi cánh kia vẫn có lực uy hiếp nhất định, vì thế muốn thu nạp đôi cánh kia căn bản là chuyện không thể.

Nhưng... người đàn ông này bị mảnh vụn sàn xi măng tổn thương, chứng tỏ năng lực thân thể của hắn không mạnh.

Còn nữa, vì sao hấn lại đứng ở bên ngoài phạm vi công kích của đôi cánh chứ... trừ phi, đôi cánh này, tấn công không phân địch ta!

Thoáng suy tính một chút, Ôn Văn liền tìm được cách phá cuộc, đúng lúc này chân của anh lại co rút một trận làm anh từ trên xà nhà rớt xuống.

Nhưng lần này Ôn Văn không dùng tay chụp xà nhà mà giả vờ khiếp sợ rớt xuống đất!

Giống như Ôn Văn dự liệu, đôi cánh kim loại của Wilson giống như rắn độc ngửi thấy mùi con mồi, lập tức tập kích.

Nhưng lần này Ôn Văn không chọn lựa né tránh mà cho hiện chiếc găng tay màu đen, vượt ngực mình một chút rồi trực tiếp nắm lấy lưỡi dao dài biến hóa từ chiếc cánh!

Găng tay Tai Ách không thể bị phá hư, nhưng đôi cánh này thật sự cũng quá cứng rắn, trước đó Ôn Văn không dùng găng tay chống đỡ công kích chính là lo lắng găng tay sẽ bị tổn hại.

Nhưng bây giờ không phải lúc lo lắng vấn đề này, nếu không bắt được nó thì anh sẽ không có cách nào trốn khỏi nơi này!

Sau khi chụp được, Ôn Văn dùng toàn lực kéo một phát, trực tiếp kéo thân thể Wilson ở bên kia ném về phía J tiên sinh, rơi xuống ngay phía trước mặt hấn.

Tiếp theo đó, đôi cánh kim loại lập tức địch ta bắt phân công kích J tiên sinh!

Sắc mặt J tiên sinh biến đổi, trên người toát ra một luồng khí đen quỷ dị, bên trong làn khí kia tựa hồ có một cái bóng mơ hồ, mà nó đang vây xung quanh J tiên sinh, chống đỡ công kích của đôi cánh.

Mà Ôn Văn thừa dịp này, thân hình nhoáng một cái từ cửa sau nhà xưởng vọt ra ngoài!

Trước khi tiến vào nhà xưởng này, anh đã định sẵn con đường rút lui!

J tiên sinh đang luống cuống chân tay nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Ôn Văn trốn đi ở trước mắt mình, hấn tức giận rống lớn, khí đen trên người tăng vọt, tạm thời ngăn chặn được đôi cánh

rồi bùng một tia khí đen vào trán Wilson, khí đen chui vào đầu ông ta, Wilson trực tiếp tỉnh lại.

“Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi sao, đồ ăn hại!” J tiên sinh âm trầm quát lớn, nếu không phải Wilson dễ dàng bị đánh ngất như vậy, hẳn đã có thể dễ dàng bắt Ôn Văn rồi.

“Xin lỗi, J tiên sinh.” Wilson cúi đầu, trước đó ông vốn đã bị thương, lại bị Ôn Văn đánh ngất nên tình trạng cơ thể không quá tốt.

J tiên sinh còn muốn tiếp tục quở mắng Wilson nhưng đột nhiên lại híp mắt, nói với Wilson: “Ông vào trong xưởng tránh một chút đi, đừng lo lắng, tên kia không dám trở lại đâu.”

Sau khi Wilson rời đi, một người đàn ông mặc áo choàng cổ cao màu đen từ trong bóng tối bước ra.

Chương 25 - Một Lần Nữa Cáo Trạng

[25] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Một Lần Nữa Cáo Trạng

“Tới rồi sao, L tiên sinh.”

Người từ trong bóng tối bước ra kia chính là người đàn ông áo đen đã nuôi dưỡng dây leo khát máu trong bệnh viện lần trước!

“Ha hả, J tiên sinh? Nực cười!”

L tiên sinh cười nhạo: “Tên hề tà thuật Grandi, mày lại mạo danh người của bọn tao, chơi vui lắm à?”

Thì ra, người đàn ông mặc com lê đỏ trên mặt bôi màu này không phải J tiên sinh, hẳn là hàng giả.

“Đương nhiên... chơi rất vui! Tổ chức nhỏ như bọn tao sao lại có danh tiếng như Đọa Thần Huyết chứ, không giả dạng làm người của bọn mày, lẽ có người bắt nạt tao rồi sao.”

Grandi mặc com lê đỏ lộ ra nụ cười khoa trương, khí đen tuôn ra giương nanh múa vuốt với J tiên sinh.

“Tao tới không phải tìm mày để đánh nhau, mà là muốn hợp tác, chuyện tốt của mày bị một tên siêu năng mới xuất hiện

quẩy rồi đúng không? Tao cũng thế, cho nên tao muốn diệt nó.”

“Người siêu năng?” Grandi nhướn mày, tình báo của L tiên sinh tựa hồ có chút vấn đề.

“Không phải người siêu năng à?” L tiên sinh rất kinh ngạc, hắn thấy Ôn Văn và người của Hiệp Hội Thợ Săn nói cười rất vui vẻ, cứ tưởng đâu hắn chính là người siêu năng.

“Không không, chính là người siêu năng.” Grandi che giấu nói, hắn không có hứng thú chia sẻ tình báo với L tiên sinh.

“Nhất định không phải là người siêu năng!” Thấy phản ứng của Grandi, L tiên sinh liền có kết luận.

...

Một đường chạy đi thật Ôn Văn mới dám dừng lại.

Grandi tuyệt đối mạnh hơn anh, còn là mạnh hơn rất nhiều, nếu không phải tìm được cơ hội bỏ chạy, anh chỉ có thể trốn vào Trạm Thu Nhận Tai Ách mà thôi.

Hiện giờ Ôn Văn đã biết được năng lực của Grandi, là vận vẹo hành động của người khác, uy lực cũng chẳng thua gì đôi cánh thép kia, lại còn có khí đen không rõ là gì kia nữa.

Thật ra Ôn Văn không biết, Grandi còn một năng lực nữa, đó cũng là nguyên nhân hắn được gọi là tên hề tà thuật.

Hắn có thể thông qua nói chuyện đơn giản để moi móc đục vụng đen tối trong lòng người ta, một người vốn rất hiền lành nhưng sau khi nói chuyện với hắn rất có thể sẽ làm ra chuyện cực kỳ điên rồ.

Nhưng loại năng lực này tiêu hao rất lớn, hơn nữa ảnh hưởng cũng không phải vĩnh viễn, Grandi cũng không thường sử dụng.

Trước đó Wilson đột nhiên phát cuồng như vậy cũng nhờ một phần công lao của Grandi.

Nhưng hắn không dùng chiêu này với Ôn Văn, lúc giao chiến lại đào móc đục vụng hắc ám trong lòng kẻ địch, lỡ như làm đối phương trở nên mạnh mẽ hơn thì sao?

“Hừ, đến khi năng lực của tao hoàn thiện, có sinh vật siêu phàm làm trụ cột, có đủ năm sức mạnh siêu phàm, tao sẽ giết chết mày, hừ!”

“Nhưng mà, mình không chờ được lâu đến như vậy... mình phải cáo trạng!”

Gặp kẻ địch không đối phó nổi thì phải làm sao? Chẳng lẽ phải ỉn núp, chờ đến khi đủ sức mạnh mới tiến hành phản kích?

Đương nhiên là phải cáo trạng, gọi tao thủ tới!

Lúc làm thám tử gặp phải tội phạm mà mình không thể đối phó, Ôn Văn sẽ gọi cảnh sát tới, sau khi trở thành người siêu năng, đương nhiên anh cũng không thay đổi phương thức hành động của mình.

Chuyện cáo trạng này, trước lạ sau quen, làm nhiều một chút thì sẽ quen ngay thôi.

Nhưng Ôn Văn không định gọi điện cho Lâm Triết Viễn ngay lập tức, anh muốn tìm được chỗ dừng chân của lũ người này rồi mới cáo trạng, như vậy anh có đủ thời gian để lên kế hoạch, trong lúc hỗn loạn có thể nhân cơ hội cướp đi đôi cánh của Wilson.

Lần trước khi chụp lấy cánh Wilson, Ôn Văn đã lấy chút máu của mình bôi lên khe hở của chiếc cánh.

Nếu đám Wilson không phát hiện, cho dù có rửa thì cũng không thể nào hoàn toàn xóa bỏ được cái mùi này.

Vuốt ve phần da không có tóc ở sát mép tai, Ôn Văn cười lạnh, lần này anh suýt chút nữa đã ngửi rồi, lũ người kia cũng đừng mong được sống khá giả.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, nhưng anh không phải là quân tử, là biến thái... à không, là thám tử.

Lần theo mùi hương mờ nhạt, Ôn Văn một lần nữa bắt đầu truy đuổi Grandi và Wilson.

Hành tung của đối phương rất bí ẩn, không có quá nhiều sơ hở để Ôn Văn bắt được, thế nhưng phần máu kia giống như chút tín hiệu mơ hồ, có thể chỉ ra hương phướng đại khái.

Có phương hướng này, Ôn Văn có thể dễ dàng tìm được bọn họ.

Nhưng quá trình tìm kiếm của Ôn Văn cũng không quá thuận lợi, đám Wilson hẳn đã được tắm rửa nên mùi lưu lại rất nhạt, thẳng đến sáng ngày thứ hai, Ôn Văn mới xác nhận được điểm dừng chân của đôi phương.

Đó là một khu khách sạn bình dân ở gần trường học, quản lý nơi này cũng không quá nghiêm ngặt, ngay cả học sinh chưa có giấy căn cước cũng có thể thuê phòng, nhóm Wilson ở nơi này sẽ không lo bị phát hiện.

Ôn Văn không tiến hành điều tra kỹ lưỡng, bởi vì người đàn ông com lê đỏ kia đã từng cảm ứng được anh ả núp bên ngoài, lần này trước khi viện quân tới, Ôn Văn tuyệt đối sẽ không tiếp cận.

Anh chỉ cần xác định vị trí đại khái là được rồi, năng lực cảm nhận của Lâm Triết Viễn còn siêu hơn cả mũi chó của Ôn Văn, chỉ cần anh ta tới đây, chuyện này liền nắm chắc tám chín phần.

“Alo, đội trưởng Lâm Triết Viễn hả, vâng vâng, là tôi đây.” Mở điện thoại, Ôn Văn chuyển sang trạng thái cợt nhả nói.

“Mới có năm giờ rưỡi sáng, sao cậu không chịu nằm nướng thêm đi.” Lâm Triết Viễn oán giận nói, Ôn Văn mơ hồ nghe thấy tiếng phụ nữ hừ nhẹ ở đầu dây bên kia.

“Ngủ nướng thì không chộp được cá lớn đâu nha Lâm đội trưởng.”

“Cá lớn, cá lớn gì?” Lâm Triết Viễn lập tức tỉnh táo, anh ý thức được có lẽ Ôn Văn lại dụng phiền phức nữa rồi.

“Là vậy, không phải bọn anh vẫn luôn săn đuổi người của tổ chức siêu nhiên khác à? Tôi phát hiện một kẻ, bây giờ vẫn đang ở đây nhìn chăm chăm nè!”

Trong lúc nói chuyện, Lâm Triết Viễn đã mặc quần áo đang hoàn chuẩn bị xuất phát, anh hiểu người tổ chức bí ẩn nguy hiểm cỡ nào, đồng thời cũng là công trọng lớn.

“Vị trí của cậu.” Lâm Triết Viễn hỏi.

“Khu khách sạn phía bắc trường trung học Số Chín, năng lực cảm ứng của kẻ này rất mạnh, tôi không dám tới gần, chỉ có thể xác nhận là đang ở gần đây nhưng cụ thể ở trong khách sạn thì tôi không rõ.”

“Những tổ chức này được gọi là tổ chức bí ẩn vì bọn chúng hành động rất quỷ dị, không dễ chộp được đuôi của chúng, sao cậu lại dễ dàng đụng trúng hai tên như vậy chứ?” Lâm Triết Viễn thực kinh ngạc hỏi.

“Này không phải vì tôi tận hết chức trách với hiệp hội à?” Ôn Văn cười he he nói.

Sau khi cúp máy, Ôn Văn ngồi ở một băng ghế kế bên cột điện, lộ ra nụ cười thỏa mãn, cáo trạng xong rồi thoải mái quá, vẫn là cáo trạng sướng nhất.

Sau đó anh nhìn khu khách sạn bên kia mà chìm vào suy ngẫm, sau đó ngoắc ngoắc tay gọi một cậu nam sinh cấp hai tóc ngắn tới.

“Bạn nhỏ à, giúp anh trai làm chút chuyện đi, tôi cho cậu hai chục đồng sài chơi. Cậu chỉ cần viết tên khách sạn và số điện thoại liên lạc lên tờ giấy này, sau đó quay lại đây đưa cho tôi, thế nào?”

Nếu Ôn Văn tự mình điều tra thì bọn chúng nhất định sẽ cảnh giác, thậm chí người trưởng thành khác cũng sẽ bị nghi ngờ, nhưng một học sinh cấp hai thì sẽ không.

Xung quanh nơi này có rất nhiều học sinh, chỉ cần không cố tìm hiểu kỹ thì sẽ không bị phát hiện.

Nhưng cậu học sinh này lại lắc đầu từ chối Ôn Văn.

“Sao vậy, làm chút chuyện nhỏ như thế đã có hai mươi đồng, không ít mà?” Ôn Văn kinh ngạc hỏi.

“Ông nhìn không giống người tốt, mẹ tui nói không thể tùy tiện lấy đồ của người khác.” Cậu học sinh lắc đầu nói: “Cho nên... phải thêm tiền.”

“.... con nít bây giờ, trước đó tùm một thằng nhóc yêu sớm qua mạng, giờ thì... haiz.” Ôn Văn thở dài nói.

...

Chương 26 - Bắt Đầu Hành Động

[26] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bắt Đầu Hành Động

Ở giao lộ cách khu khách sạn một khoảng cách, vài chiếc xe màu đen có rèm che ngừng lại.

Ngoại trừ đội hỗ trợ mặc đồng phục màu đen, còn có vài người mặc thường phục.

Theo thứ tự người Ôn Văn quen biết là Lâm Triết Viễn, Lâm Lộ, chú Cung có thể phóng ra lửa đã gặp lần trước, còn có một người phụ nữ mặc áo choàng trùm đầu màu xám.

Ôn Văn đặc biệt nhìn người phụ nữ kia vài lần, ở liên bang, áo choàng đã sớm lùi khỏi võ đài lịch sử, bây giờ có rất ít người mặc, đi trên đường không chỉ không có tác dụng che dấu thân phận, ngược lại càng nhận được không ít ánh mắt khác thường của người khác.

Cho nên, vì sao cô ta lại muốn mặc áo choàng chứ?

Nhưng nếu cô gái này là người của Hiệp Hội Thợ Săn thì chắc hẳn sẽ không dựa vào mặc quần áo lố lăng để hút ánh nhìn của người khác...

Ôn Văn tiến tới nghênh đón, trực tiếp nói với Lâm Triết Viễn: “Khách sạn Song Hồng, phòng gần cửa sổ lầu ba, bọn chúng đang ở đó! Trong khách sạn chỉ có mỗi nhóm khách là bọn chúng, ông chủ ở dưới lầu.”

“Bọn chúng có tổng cộng ba người, một người đã có thể xác nhận là thành viên của tổ chức bí ẩn, có thể khống chế hành động của người khác và phóng ra khí đen để tấn công, đồng thời khả năng nhận biết rất nhạy bén, chỉ cần có người siêu năng tiếp cận hẳn sẽ phát hiện.”

Một người da đen khác tên là Wilson, tôi nhận ủy thác của vợ ông ta muốn tìm ông ta về nhà, năng lực là sau lưng có một đôi cánh kim loại có thể biến hình, người này giao cho tôi xử lý, tôi có thể bắt được ông ta.”

“Về phần người thứ ba... chỉ biết đó là một người đàn ông mặc đồ đen, tư liệu khác thì tôi không rõ.”

Nghe Ôn Văn nói xong, Lâm Triết Viễn cực kỳ kinh ngạc:
“Không phải cậu nói mình không dám tới gần à?” Tin tức của Ôn Văn đã tiết kiệm được phân đoạn điều tra cho bọn họ, làm bọn họ có thể trực tiếp tiến hành hành động!

“Khi đó không biết, nhưng bây giờ thì đã biết, đúng rồi, tôi tìm người làm gián điệp điều tra tốn mất tám trăm đồng đấy, nhớ chỉ trả cho tôi.”

Kỳ thật bản thân Ôn Văn biết rõ nhất, anh chỉ tốn hơn một trăm đồng mà thôi...

“Cậu yên tâm, sẽ không thiếu thù lao của cậu đâu.”

Lâm Triết Viễn bất đắc dĩ nói, chỉ là ngoài mặt tỏ ra bất đắc dĩ nhưng trong lòng vẫn khá khiếp sợ với hiệu suất hành động của Ôn Văn, Ôn Văn là người siêu năng thích hợp làm thợ săn tự do nhất mà Lâm Triết Viễn từng gặp.

“Như vậy, dựa theo tin tức Ôn thám tử cung cấp, hành động chính thức bắt đầu!”

...

“Ông ra ngoài đợi một chốc đi, tôi và vị tiên sinh này có chút chuyện cần bàn.”

Grandi đuổi Wilson đã được băng bó vết thương ra ngoài hành lang chờ đợi, mình thì ở trong phòng bắt đầu nói chuyện với L tiên sinh.

“Đó là thành viên tổ chức bọn mày muốn thu nhận đấy hả? Vớ va vớ vẩn, chả ra gì.” Mặc dù là đang ở trong phòng nhưng Grandi cũng không thể thấy rõ mặt L tiên sinh, nhưng hẳn cũng tương tự như vậy, thành viên của các tổ chức bí mật như bọn họ rất hiếm khi lộ mặt thật của mình.

“Muốn xây lâu cao thì phải đắp từng chút một, hội Mithril Brotherhood bọn tao sao mà sánh được với Đọa Thần Huyết lớn mạnh của bọn mày chứ, mỗi thành viên mới đều rất quý giá.”

“Thì mày chỉ cần mang đôi cánh kia đi thôi, tên kia chẳng có giá trị gì, ở bên cạnh chỉ là trời buộc.”

“Hờ hờ, không nói tới chuyện để đôi cánh đó thoát ra khỏi cơ thể ký sinh sẽ tạo thành hỗn loạn, chuyện tìm một ký chủ mới

phù hợp với nó cũng đủ phiền rồi.”

“Rắc rối.” L tiên sinh quay đầu đi, hừ khẽ một tiếng.

“Trước không nói chuyện này, mặc kệ thằng kia có phải người siêu năng hay không thì chính là kẻ thích bật báo, tin tức của mày ở thành phố Phù Dung Hà có lẽ đã lọt vào tai bọn Hiệp Hội Thợ Săn rồi.”

“Đừng lo lắng, không có người siêu năng nào tiếp cận khách sạn này, hơn nữa trên người chúng ta cũng không lưu lại tin tức, mùi cũng bị tẩy sạch, cho dù có là vampire cũng không thể nào truy tìm được.”

Grandi ngồi xồm trên phần lưng dựa của chiếc ghế, nhưng quý dị duy trì cân bằng nói.

“Không lơ là thì tốt hơn... ngoại trừ hôm nay, có lẽ tao cũng có khả năng sẽ tập kích bọn mày, chỉ là hiện giờ tao cần bọn mày hỗ trợ mà thôi. Cho nên bọn mày phải cẩn thận một chút, bằng không... bị đám linh cậu kia để mắt tới thì tao cũng chẳng dễ chịu gì.”

“Mày nói cứ như đối với bọn tao bây giờ mày an toàn lắm vậy.” Grandi cười lạnh, hấn vẫn luôn đề phòng L tiên sinh.

Xét về thực lực, L tiên sinh không mạnh bằng hấn, nhưng xét về tổ chức bí ẩn thì ác danh của tổ chức Đọa Thần Huyết thật sự quá lớn, Grandi nhất định phải cẩn thận, cực kỳ cẩn thận.

Đột nhiên Grandi biến sắc, số lượng dân thường ở xung quanh đang giảm đi... tốc độ còn rất nhanh! Thay vì nói là giảm đi, không bằng nói là đang rút lui!

“Hiệp Hội Thợ Săn đã phát hiện chúng ta, L, có phải mày đã tiết lộ tin tức vị trí không hả?”

Grandi đã xử lý lẩn che giấu hơi thở, dọc theo đường đi không hề có người theo dõi, bây giờ bị phát hiện chứng minh có người đã tiết lộ hành tung!

“Tao cũng đang ở đây, tiết lộ để chúng tới bắt tao à?” Sắc mặt L tiên sinh âm trầm, hấn cũng không rõ vì sao bọn chúng lại bị phát hiện, phải biết chúng chỉ mới ở đây vài tiếng đồng hồ mà thôi.

“Bây giờ nói mấy chuyện này là vô dụng, chúng muốn tìm tới đây vẫn cần tốn chút thời gian, Wilson, chúng ta...”

Âm!

Một quả tên lửa RPG bắn thẳng vào phòng rồi nổ tung, cú nổ phát ra hơi nóng hắt bay hai người, nếu không phải có năng lực siêu nhiên mạnh mẽ bảo vệ, phát RPG này có lẽ đã đủ chôn vùi bọn chúng.

Nhưng cho dù thực lực của chúng mạnh mẽ cỡ nào, đối mặt trực diện với vũ khí hiện đại uy lực lớn như vậy cũng khó tránh bị chút tổn thương, ngoại trừ người siêu năng có đặc tính đặc biệt, phần lớn người siêu năng đều bị vũ khí hiện đại uy hiếp.

Mà Hiệp Hội Thợ Săn đáng sợ như vậy, ngoại trừ số lượng người siêu năng chiếm phần lớn thì còn một ưu thế là không cần cố kỵ chuyện sử dụng vũ khí hiện đại.

Các tổ chức bí ẩn muốn che giấu tung tích tuyệt đối không thể nào nắm giữ loại ưu thế này.

Bắn một phát tên lửa xong, nhóm nhân viên hỗ trợ cầm vũ khí triệt để phong tỏa xung quanh, nhiệm vụ của bọn họ không phải đối kháng chính diện với người siêu năng của tổ chức bí mật, mà là giải quyết tốt hậu quả và đề phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Ngọn lửa do quả tên lửa khi nãy bùng nổ cũng không biến mất mà tạo thành một cụm lửa bùng bành ở giữa không trung, thoạt nhìn có chút giống chú Cung lôi thôi lếch thếch đứng dưới lầu, vừa hút thuốc vừa lạnh lùng nhìn bọn chúng.

“Không ngờ chúng lại hành động nhanh như vậy, chúng ta đã quá khinh thường chúng rồi.” L tiên sinh âm trầm nói.

“Không chỉ một mà tới hai thành viên của tổ chức bí ẩn, có chút phiền phức rồi.” Lâm Triết Viễn nghiêm nghị nhìn lên lầu, năng lượng dao động khi L tiên sinh và Grandi chống đỡ cú nổ của tên lửa tỏa ra rất rõ, cả hai đều không phải kẻ yếu.

Trận chiến của người siêu năng không phải cứ số lượng đông là có thể thắng, nhưng không thể nghi ngờ, thêm một người cũng chính là thêm một phần nguy hiểm.

Hiệp Hội Thợ Săn có bốn người siêu năng, khẳng định có thể chiếm giữ ưu thế, nhưng không thể đảm bảo có thể dễ dàng bắt được hai người này.

L tiên sinh và Grandi liếc nhìn nhau, đều hiểu rõ ý tưởng của đối phương, trực tiếp chia ra hai hướng bỏ trốn, Grandi thậm chí còn không thèm quan tâm tới Wilson, trực tiếp bỏ chạy nhanh như chớp.

Chương 27 - Hiệp Hai

[27] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hiệp Hai

Hai người tách ra hai hướng bỏ chạy, người của Hiệp Hội Thợ Săn thấy vậy chỉ có thể chia nhau ra đuổi theo, hai tên này, một tên cũng không thể thả.

Người phụ nữ thân bí mặc áo choàng có nón trùm đầu và chú Cung đuổi bắt L tiên sinh, mà Lâm Triết Viễn và Lâm Lộ thì đuổi theo Grandi.

Cùng là chạy trốn nhưng phương thức chạy của thành viên hai tổ chức bí ẩn có điểm khác biệt, tốc độ của L tiên sinh rất nhanh, so với Ôn Văn còn nhanh hơn rất nhiều, chỉ một thoáng đã bỏ rơi được chú Cung, nhóm nhân viên hỗ trợ ở xung quanh thậm chí không có cách nào ngăn chặn hiệu quả, chỉ có người phụ nữ khoác áo choàng kia vẫn như cũ bám chặt phía sau.

Mà Grandi, bản thân hẳn chạy không nhanh nhưng năng lực quỷ dị của hắn có thể khiến cho người đuổi theo mình phải chạy chậm hơn, Lâm Triết Viễn và Lâm Lộ đuổi theo hắn thật sự rất cố sức.

Nhưng chạy chậm tức là hắn cần tốn nhiều thời gian hơn để đột phát nhóm hỗ trợ đang vây quanh, cũng dẫn tới hắn phải đối mặt với toàn bộ hỏa lực của bọn họ, mà hai người đuổi theo gắt gao không chịu buông bỏ ở phía sau làm hắn không thể nào phân chia tâm trí để đối phó đám nhân viên hỗ trợ.

...

Wilson ngồi trong hành lang, trong lòng có đủ loại cảm xúc đan xen.

Chiến đấu với Ôn Văn làm Wilson ý thức được mình nhỏ yếu cỡ nào, mà thái độ của Grandi sau trận chiến làm ông hiểu được, mình cũng không được J tiên sinh quá coi trọng.

“Sao khi đó mình lại nóng đầu mà giết người chứ, đã giết người thì không còn đường quay trở lại nữa, ngoại trừ theo hãn đi vào con đường tăm tối thì mình không còn nơi nào để nương thân nữa rồi.”

Wilson đang tự oán trách chính mình thì một tiếng vang lớn truyền tới, tai ông bị chấn động tới tê rần, cánh cửa gỗ của khách sạn bị nổ tung văng ra, ngọn lửa từ cửa lan ra, hơi nóng hừng hực làm Wilson không thể không đưa tay bịt mắt.

Ông vội vàng chạy tới, vừa vào liền thấy L tiên sinh và Grandi chia nhau ra bỏ chạy, không hề để ý tới ông!

Wilson hốt hoảng, vội vàng chạy tới cuối hành lang, mở cửa sổ muốn leo xuống.

Nói ra thì ông cảm thấy mình có chút may mắn, đám người đột nhiên tập kích này chỉ tập trung vào hai người kia, vì thế đã không chú ý tới ông.

Nhưng Wilson không biết, ở các nơi cao và vị trí then chốt đều có nhân viên hỗ trợ trông chừng, không phải bọn họ không chú ý, mà là cố ý không ra tay với Wilson, bởi vì trước đó Lâm Triết Viễn đã có thông báo, người này giao cho Ôn Văn xử lý.

Mà giờ phút này, Ôn Văn đang đứng trên nóc khách sạn nhìn Wilson theo đường ống bò xuống!

“He he, hiệp hai, bắt đầu!”

Ôn Văn thả người nhảy xuống, một cước giẫm lên người Wilson, Wilson chỉ mới leo tới lầu hai đã trực tiếp rơi xuống đất, nếu không phải đôi cánh kim loại đúng lúc cắm phập vào mặt đất để giảm xóc thì có lẽ Wilson lại ngất xỉu lần nữa.

Xoay người thật đẹp mắt, Ôn Văn ổn định đáp xuống đất, cầm súng chia vào Wilson.

“Khoan đã, đừng nổ súng, tôi đầu hàng!” Wilson giơ tay, đôi cánh sau lưng cũng giơ lên theo.

“Mọi chuyện đều do tên đàn ông kia bảo tôi làm, không liên quan gì tới tôi hết, tôi cũng không điều khiển được đôi cánh này, xin đừng bắn tôi.”

Wilson nói thật nhanh với Ôn Văn, hi vọng đối phương có thể buông tha cho mình.

“Đầu hàng... chật chặc, vậy tự còng tay mình lại đi.” Ôn Văn cười híp mắt móc ra bộ còng tay, giống như không hề đề phòng mà tiếp cận Wilson.

Thấy khoảng cách Ôn Văn đã đủ gần, ánh mắt Wilson lóe lên một tia tàn nhẫn, có thể trở thành người đứng đầu gia tộc thì khẳng định không phải người thích giao vận mệnh của mình cho người khác, hiện giờ ở quanh đây chỉ có một mình Ôn Văn, chỉ cần giết người này thì ông có thể cao bay xa chạy.

“Khoảng cách gần như vậy, hẳn chắc chắn không thể nào thoát được!”

Đôi cánh thép nhanh chóng biến thành lưỡi dao chém về phía Ôn Văn!

Sau khi công kích được tung ra, Wilson khiếp sợ phát hiện Ôn Văn chẳng những không hề kinh hề mà lại còn nhếch khóe miệng lộ ra nụ cười.

Ôn Văn đương nhiên sẽ không tin Wilson đầu hàng, anh biết rõ sau khi đã từng giết người thì trạng thái tư duy sẽ có thay đổi rất vi diệu, trong tình huống như vậy, hi vọng Wilson đầu hàng là chuyện không thực tế.

Huống chi, điều Ôn Văn không hi vọng nhất bây giờ chính là Wilson đầu hàng!

Đối mặt với tập kích đột ngột, lần này Ôn Văn không hề luống cuống tay chân, găng tay Tai Ách xuất hiện chụp lấy.

Vũ khí có tính công kích dài như vậy, khoảng cách càng gần thì quỹ tích lại càng dễ nhìn thấu, càng dễ bắt được!

Sau trận chiến lần trước, Ôn Văn đã hiểu rõ, đôi cánh sắc bén này căn bản không có cách nào tạo thành tổn thương cho găng tay Tai Ách, vì thế trong trận chiến lần này, Lâm Triết Viên sẽ lợi dụng điểm này!

Chụp được cánh, hai chân Ôn Văn tách ra dồn sức toàn thân, sau đó ném bay Wilson tới một căn phòng khác trong khách sạn, tiếp đó anh cũng bám theo, nhảy vào bên trong.

Chuyện anh muốn làm tiếp theo không tiện phơi bày trước mặt nhân viên hỗ trợ, vì thế anh cần phải thay đổi chiến trường!

Roi vào trong phòng, Wilson bị đập tới choáng váng, đang định xin tha đã bị một cái chân đạp mạnh lên lưng, hoàn toàn bất tỉnh.

Sau đó Ôn Văn một tay túm chặt cánh thép, tay kia nã vài phát đạn săn ma vào chiếc cánh còn lại, uy lực mạnh mẽ của đạn săn ma đủ để làm nó bất động, cứ vậy, Ôn Văn hoàn toàn không chế cả hai chiếc cánh!

Quá trình chiến đấu rất đơn giản, lần trước Wilson đã tổn thương Ôn Văn được một chút nhưng lần này thì không chịu nổi một kích!

Ôn Văn quả thực mới vừa trở thành người siêu năng, nhưng Wilson chỉ là một người bình thường sở hữu sức mạnh siêu phàm, không được tính là người siêu năng.

Sau khi nắm rõ năng lực của đôi cánh thép này, ở trong mắt Ôn Văn, Wilson chỉ là một đứa con nít đang cầm vũ khí quơ qua quơ lại mà thôi!

Đôi cánh thép này tuy linh hoạt sắt bén nhưng sức mạnh thì lại không lớn, sau khi tiếp cận thì Ôn Văn có thể dễ dàng áp chế.

“Bây giờ phải nghĩ xem làm sao lấy thứ này ra khỏi lưng ông ta, mình tốn nhiều công sức như vậy chỉ để tóm cái cánh này vào tù...”

Ôn Văn mặc kệ chuyện nhốt một đôi cánh vào phòng giam có kì lạ hay không, chuyện anh cần làm bây giờ là phải nâng cao sức mạnh.

Ôn Văn giẫm lên người Wilson, muốn thử kéo đôi cánh ra thì phát hiện phần tiếp nối rất chặt chẽ, muốn dùng lực kéo đơn thuần là không thể.

Trong quá trình lôi kéo, Ôn Văn phát hiện đôi cánh này chỉ dán vào trên da Wilson mà thôi chứ không chui vào trong thân thể ông ta...

Cho nên...

Ôn Văn lôi ra một con dao nhỏ, anh muốn cắt phần da nối liền với đôi cánh!

Thẳng thắn mà nói, làm vậy quả thực có chút biến thái nhưng vì muốn thu hoạch một món vật phẩm siêu năng, làm vậy rất đáng giá.

Cắt được một nửa thì đôi cánh thép từ bỏ chống cự, tự động buông bỏ Wilson làm Ôn Văn tiết kiệm được không ít công sức.

Sau đó Ôn Văn đặt tay lên vết thương máu me đầm đìa của Wilson, khí lạnh tỏa ra đông cứng vết thương đang chảy máu, đề phòng Wilson bị mất máu quá nhiều mà chết.

Về phần nó có tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với Wilson hay không thì nó không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Ôn Văn.

Chương 28 - Đôi Cánh Thép

[28] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Đôi Cánh Thép

Xiềng xích màu đen từ găng tay tràn ra, chậm chậm trói lại đôi cánh, nó vốn còn giãy giụa nhưng khi bị xiềng xích trói lại thì lập tức mất đi sức sống, bị kéo vào trong trạm thu nhận.

Sau đó trong sự chờ đợi đã lâu của Ôn Văn, âm thanh máy móc lạnh lẽo nhưng rất dễ nghe vang lên, Ôn Văn cười toe toét, cái cánh này hữu dụng hơn quý hồn Tần Sảng nhiều.

[Kiểm tra được vật phẩm thu nhận nguy hiểm, đánh số ZH - 0001, được đặt trong phòng số một kho hàng khu thu nhận tai họa.

Nhà kho khu thu nhận tai họa, Trạm Thu Nhận Tai Ách đã được kích hoạt...

Nhân viên thu nhận tai họa Ôn Văn nhận được quyền hạn tiến vào kho hàng...

Nhận được chức vụ ‘nhân viên quản lý kho hàng khu tai họa’

Mời tiến vào khu tai họa nhận chứng nhận và bộ trang bị]

Ồ...

“Không bị nhốt trong phòng giam trạm thu nhận mà là ở trong kho hàng, xem ra quái vật và vật phẩm thu nhận được tách ra.”

Tuy có chút lệch với suy đoán của Ôn Văn nhưng mở ra quyền hạn mới của Trạm Thu Nhận Tai Ách có thể nói là niềm vui ngoài ý muốn.

Chờ hành động tối nay kết thúc, anh sẽ tới kho hàng xem thử xem nó rốt cuộc như thế nào.

Sau khi đặt quyết tâm, Ôn Văn gọi nhân viên hỗ trợ tới, để bọn họ nhanh chóng đưa Wilson đi điều trị.

Sau đó Ôn Văn gọi một cuộc điện thoại.

“Alo, bà Wilson đúng không? Chồng bà đã được tìm thấy, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ông ấy vẫn chưa thể trở về nhà được, bà thứ lỗi cho.”

...

Giữa trưa, hoạt động vây bắt kết thúc.

Hành động vây bắt ở hai bên đều thất bại, bên L tiên sinh căn bản không giao chiến chính diện, cuối cùng dựa vào tốc độ biến thái của mình mà biến mất.

Mà bên tên hề mặt trắng Grandi, tuy hắn bị Lâm Triết Viễn và Lâm Lộ phối hợp đánh cho bị thương nặng nhưng cuối cùng đã sử dụng một chiêu thức kỳ quái rồi biến mất.

Đám người của các tổ chức thần bí này rất tinh thâm về nghệ thuật trốn chạy.

Lâm Triết Viễn đoán rằng tuy hắn có thể chạy thoát nhưng trong khoảng thời ngắn không thể nào gây chuyện.

“Đôi cánh thép trên người Wilson đâu?” Lâm Triết Viễn hỏi Ôn Văn.

“Sau khi giải quyết ông ta, tôi muốn tháo đôi cánh ra, nhưng tháo được một nửa thì tự nó biến mất, tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì.” Ôn Văn tỏ ra khó hiểu nói.

Lâm Triết Viễn nhìn chăm chăm Ôn Văn, sau lưng Wilson có dấu vết bị cắt, trên người Ôn Văn cũng không có chỗ để giấu.

Nhưng quá trình chiến đấu của bọn họ không có ai nhìn thấy, chuyện này chỉ có thể dựa vào lời Ôn Văn, vì thế anh cảm thấy Ôn Văn đang nói dối.

Nhưng cho dù Ôn Văn nói dối thì anh cũng không có chứng cứ, vì thế chỉ có thể lắc đầu, dẫn đội trở về bệnh viện tâm thần.

Vài ngày sau đó, phân hội Hiệp Hội Thợ Săn Phù Dung Hà rơi vào khoảng thời gian bận rộn, thành viên của tổ chức bí ẩn trong khoảng thời gian ngắn liên tục xuất hiện hai lần, đây không phải dấu hiệu tốt.

Nhất là sau sự kiện lần đó L tiên sinh vẫn còn ở trong thành phố Phù Dung Hà, Lâm Triết Viễn thật sự buồn bực tới ăn không ngon, vì thế trong khoảng thời gian này bọn họ tập trung truy lùng tung tích của tổ chức bí ẩn.

Cũng vì thế mà khoảng thời gian này Hiệp Hội Thợ Săn mới bận rộn như vậy, mà thợ săn tự do như Ôn Văn cũng được thả lỏng quản lý hơn nhiều.

Như vậy rất phù hợp với mong đợi của Ôn Văn, ít nhất thì trong khoảng thời gian này, anh có thể cố gắng hoàn thiện năng lực của mình.

...

Ngồi trên bồn cầu, bóng dáng Ôn Văn biến mất, một lần nữa xuất hiện trong Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Thấy Ôn Văn xuất hiện, nữ vampire lập tức tiến tới sát cửa phòng giam, nhưng Ôn Văn lắc đầu với cô, chỉ mới ăn hai ngày trước, chưa tới ngày đưa thức ăn.

Biết không được uống máu, nữ vampire tức giận đặt mông ngồi xuống đất, má phồng lên.

Ôn Văn không để ý tới cô ta, anh cần phải tới khu đầu mối nhận trang bị và chứng nhận nhân viên kho hàng, anh muốn xem thử xem đôi cánh kia được sắp xếp thế nào.

“Xin chào, đầu mối.” Ôn Văn chào hỏi với đầu mối khu Tai Họa.

“Xin chào, nhân viên thu nhận 72580, Ôn Văn tiên sinh, chúc mừng ngài nhận được chức vụ nhân viên quản lý kho hàng khu tai họa.” Người đàn ông mặc tây trang ở khu đầu mối nói.

“Tôi đã có chức vụ nhân viên thu nhận rồi, sao lại thêm một chức vụ nhân viên kho hàng nữa? Một mình tôi kiêm hai chức vụ à?” Mặc dù Ôn Văn rất hài lòng khi nhận được đồ mới nhưng vẫn làm như bất mãn oán giận nói.

“Xin lỗi, tôi không có quyền hạn bổ nhiệm nhân sự nên cũng không rõ nguyên nhân ngài được bổ nhiệm, xin ngài hãy quý trọng chức vụ của mình, thực hiện đúng chức trách.” Đầu mỗi lúc đầu.

Không có quyền hạn bổ nhiệm nhân sự...

Tức là...

Điều khiển trạm thu nhận này, còn có thứ khác!

Ôn Văn nheo mắt, trước đó có thể giải thích là nhân công trí năng của trạm thu nhận thức tỉnh rồi chọn lựa mình là mẫu chốt hồi phục trạm thu nhận.

Nhưng hiện giờ xem ra vẫn còn một vài thứ mà Ôn Văn không biết đang điều khiển hết thảy trong trạm thu nhận này!

Ôn Văn không ở lại đây quá lâu, sau khi hỏi thăm những tin tức mẫu chốt, anh liền đi thẳng tới một bên khác của khu đầu mỗi, cũng giống như lần đầu tiên tiến vào khu này, chỉ cần Ôn Văn đứng ở đó thì cửa sẽ tự động mở ra.

Kỳ thực Ôn Văn đã từng tới nơi này rồi, nhưng khi đó cánh cửa không hề có chút phản ứng nào, xem ra phải có được quyền hạn tương ứng mới có thể từng bước thăm dò Trạm Thu Nhận Tai Ách này.

Giống như nơi giam giữ quái vật, kho hàng cũng được chia thành từng ô riêng biệt, liếc mắt không nhìn thấy điểm cuối.

Nhưng trong phòng này không phải chấn song sắt mà là mặt kính trong suốt.

Trong ô thu dụng số 1, xuyên qua mặt kính thủy tinh không hề nhìn thấy đôi cánh thép kia, chỉ thấy bên trong là một cái hộp vuông màu trắng to cỡ hai mét vuông.

Cái hộp trắng này có lẽ là biện pháp mà trạm thu nhận dành để đối phó với đôi cánh thép này.

Ôn Văn vừa đi tới gần phòng thu nhận số một, tấm bảng ngoài cửa liền ting một tiếng, giọng nữ máy móc truyền tới.

“Nhân viên quản lý kho Ôn Văn tiên sinh, xin hãy hoàn thiện tin tức ZH - 0001 để có thể quản lý tốt hơn.”

Bên ngoài tấm bảng xuất hiện một màn hình sáng, bên dưới nó có một cây bút nhỏ, có thể dùng nó để thêm tin tức về đôi cánh thép này.

“Đây là khoa học kỹ thuật chưa từng thấy qua ở bên ngoài, trạm thu nhận rốt cuộc làm sao làm được, người ngoài hành tinh?”

Ôn Văn cầm bút lên, nhìn màn hình sáng tự hỏi.

Bên trên có rất nhiều thông tin cần Ôn Văn hoàn thiện, ví dụ như tên của đôi cánh thép, đặc tính, thời gian thu nhận, địa điểm, nhân viên...

Sau khi suy nghĩ xong, Ôn Văn bắt đầu viết: “Tên... lười nghĩ quá, cứ trực tiếp gọi là Đôi Cánh Thép đi.”

“Địa điểm thu nhận là thành phố Phù Dung Hà, còn phải viết cụ thể quá trình thu nhận sao... hừm, tùy tiện viết một chút là được rồi, dù sao cũng không có ai kiểm tra.

Đặc tính... đặc tính là bám vào cơ thể người, có thể tiến hành hỗ trợ công kích, rất sắc bén, tốc độ rất nhanh, nhưng lực không đủ mạnh, có năng lực tự chủ nhất định.

Nhân viên thu nhận và nhân viên quản lý... đương nhiên đều là bản thám tử rồi.”

Chương 29 - Ủy Thác Của Hiệp Hội Thợ Săn

[29] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ủy Thác Của Hiệp Hội Thợ Săn

Sau khi viết xong, Ôn Văn lắc lắc cổ tay, đứng viết chữ như vậy có chút mỏi tay.

“Trước đây thì viết báo cáo cho cảnh sát, bây giờ viết báo cáo cho Hiệp Hội Thợ Săn, ở địa bàn của chính mình vẫn phải viết

báo cáo...”

Viết thì được rồi đó nhưng lại thêm một việc thì Ôn Văn có chút khó chịu, nếu có một cấp dưới giúp Ôn Văn xử lý công việc trong trạm thu nhận lớn như vậy thì tốt biết bao nhiêu.

“Xong, tư liệu cũng bổ sung xong rồi, bây giờ cũng nên xem thử xem đôi cánh này có thể mang tới chỗ tốt gì cho mình.”

Ôn Văn mong đợi triệu hồi găng tay ‘Tai Họa’, muốn chọn phòng thu nhận ZH-0001, nhưng anh tìm một hồi vẫn không tìm được chọn lựa này.

Dự cảm không may hiện lên trong đầu Ôn Văn.

“Lẽ nào... hồ hàng rồi? Mình bận rộn một phen như vậy, cái cánh thép này lại không dùng được?”

%...&...@@0

Sau khi phát tiết một chuỗi ngôn từ ô uế khó nghe, Ôn Văn trầm mặc rời khỏi kho hàng.

Không thể sử dụng sức mạnh của cánh thép làm tâm tình của Ôn Văn rất khó chịu, bận rộn vất vả lâu như vậy chỉ mong có thêm một năng lực, kết quả lại công dã tràng.

Nhưng chỉ cần anh tích cực bắt quái vật, có được càng nhiều quyền hạn hơn thì nhất định có thể sử dụng được những thứ được thu nhận này.

Nếu đôi cánh thép tạm thời không dùng được, Ôn Văn sẽ kiểm tra những thu hoạch khác.

Trang bị của nhân viên quản lý kho hàng cũng được đặt trong một cái vali màu bạc, giống như vali trang bị của nhân viên thu nhận, bên trong là giày và một bộ áo blouse trắng hoàn chỉnh, không có quần lót.

Cái áo này có lẽ là dành cho nhân viên nghiên cứu trạm thu nhận mặc, nhưng nó khác với áo blouse mà bác sĩ thường mặc, phong cách thoải mái hơn một chút, bình thường mặc ra ngoài cũng được.

Sờ vào có cảm xúc không khác biệt gì với đồ của nhân viên thu nhận, nhưng xét về công năng trọng điểm thì có chút khác biệt.

Ngoại trừ quần áo thì còn một tấm thẻ màu bạc, trên đó viết tên và mã số nhân viên của Ôn Văn.

Vào thời khắc nguy hiểm có thể phát huy công dụng khác với huy hiệu nhân viên thu nhận, Ôn Văn vừa đeo tấm thẻ này lên ngực áo liền cảm nhận được sự khác biệt.

Anh trở nên càng bình tĩnh hơn, lực chú ý cũng mạnh hơn!

Hai phương diện này Ôn Văn vốn đã mạnh mẽ hơn người bình thường, có thêm tấm thẻ tên này thì cảm giác đó lại càng rõ ràng hơn.

Cảm nhận một chốc, Ôn Văn gỡ xuống, bỏ vào trong túi.

Anh quyết định chỉ đeo nó vào lúc cần thiết, quá lãnh tĩnh và tập trung cũng không phải chuyện tốt, trạng thái lúc bình thường của Ôn Văn đã đủ dùng rồi.

Về phần chiếc áo khoác trắng kia...

E rằng chỉ có thể dùng làm áo ngủ mà thôi.

...

Đêm khuya, dưới ánh đèn bàn sáng ngời, Ôn Văn dùng dao cẩn thận khắc trên bảng tre, anh muốn khắc ký hiệu trong phòng giam Tai Họa - 0001.

Anh muốn thử hiệu quả của ký tự khi khắc lên mảnh trúc này, chỉ là hiệu quả cũng không rõ rệt lắm.

Năng lực của găng tay Tai Ách rất mạnh, nếu có đầy đủ thời gian, Ôn Văn tin tưởng mình sẽ mạnh hơn phần lớn người siêu năng, nhưng ngoại trừ Trạm Thu Nhận Tai Ách, anh muốn có thêm một chút năng lực thuộc về mình.

Anh sẽ không ký gửi hết toàn bộ hi vọng vào Trạm Thu Nhận Tai Ách không rõ nguồn gốc kia, anh muốn cho dù một ngày nào đó trạm thu nhận biến mất thì mình vẫn nắm được quyền chủ động trong tay!

‘Tôi muốn... dùng cây gậy sắt này để làm gì...’

Có điện thoại, Ôn Văn đặt miếng thẻ trúc trong tay xuống, biết là có vụ làm ăn mới, anh chỉ có một chiếc điện thoại, rất hiếm người liên lạc với anh mà không phải vì công việc.

Không có người thân, không có bạn bè, thậm chí liên hệ với bạn học cũng sớm bị chính anh cắt đứt, ngoại trừ công việc thám tử này, Ôn Văn của ngày xưa mà mọi người biết chỉ là một con người có cũng như không mà thôi.

Cho dù có một ngày anh chết đi ở một góc tăm tối nào đó, cùng lắm chỉ có người tiếc hận mà thôi, sẽ không có ai buồn đau...

“Tìm tôi có việc gì sao, Lâm đại đội trưởng?” Ôn Văn cười cười nghe điện thoại, vui vẻ tiếp chuyện khách hàng là tổ chức quan trọng đối với công việc.

“Ừm, Ôn thám tử, tôi có chuyện muốn nhờ cậu.” Lâm Triết Viễn có chút mệt mỏi nói, đã nhiều ngày rồi anh không được nghỉ ngơi đầy đủ.

“Có chuyện gì cứ nói, nếu nằm ngoài khả năng, tôi sẽ không nhận.”

Lâm Triết Viễn khựng một chút: “Không phải người bình thường sẽ nói nếu nằm trong khả năng thì nhất định sẽ không từ chối à... thôi quên đi, cậu có nhớ hai thành viên của tổ chức bí ẩn kia không?”

“Đương nhiên nhớ rồi.” Đối với kẻ địch bí ẩn, trước nay Ôn Văn đều nhớ rất kĩ.

“L tiên sinh kia không rõ tung tích, nhưng tên hệ tà thuật Grandi bị thương nặng, chắc hẳn vẫn còn ở trong thành phố Phù Dung Hà dưỡng thương, cậu là cao thủ truy tìm, có thể nhờ cậu tìm giúp không?”

“Thên hệ tà thuật Grandi, là cái tên mặc com lê đỏ hả?” Ôn Văn kinh ngạc hỏi, đến tận bây giờ anh mới biết tên của người đàn ông đi cùng Wilson.

“Ừm, tên hệ tà thuật Grandi, thành viên của hội Mithril Brotherhood, chủ nghĩa người siêu năng tối cao, đối với người bình thường thì bọn họ cực kỳ nguy hiểm.” Nếu không phải muốn nhờ Ôn Văn hỗ trợ bắt người, Lâm Triết Viễn sẽ không nói cho Ôn Văn biết những tin tức này.

Ôn Văn sờ cằm, đây có thể coi là tổ chức bí ẩn đầu tiên mà anh biết, sau đó liền hứng thú hỏi: “Anh nói hẳn bị thương

nặng lắm à, nặng cỡ nào?” Nếu cực kỳ nguy hiểm với người bình thường thì có lẽ Trạm Thu Nhận Tai Ách sẽ có hứng thú.

“Đừng có làm bừa, cũng đừng đánh giá quá cao năng lực của mình, cậu chỉ cần tìm được hãn là tốt rồi.” Lâm Triết Viễn trịnh trọng nói.

“Trong năm cấp bậc người siêu năng, hãn nằm trong hàng ngũ Năm Giữ, nhưng đồng thời đã bắt đầu thử tiến tới Đồng Hóa, cho dù bản thân hãn bị thương nặng thì cũng không phải người siêu năng vừa mới thức tỉnh như cậu có thể đối phó đâu.”

Lâm Triết Viễn nghiêm túc cảnh cáo Ôn Văn, vừa mới trở thành người siêu năng, bình thường sẽ rất tự tin với mình, nhưng vào một số thời điểm nó sẽ biến thành lưỡi dao trí mạng.

“Rồi, rồi... nhưng thành phố Phù Dung Hà lớn như vậy, anh cũng đâu thể nào bảo tôi tìm bừa chứ...”

“Lần trước hãn xuất hiện bên cạnh Wilson vừa mới nắm giữ được sức mạnh siêu nhiên, anh nói hãn là người theo chủ nghĩa người siêu nhiên tối cao, cho nên tôi cảm thấy rất có thể hãn sẽ tìm cách tiếp xúc với những người siêu năng khác, hoặc là nội tuyến của thành phố Phù Dung Hà...” Ôn Văn kéo dài âm thanh nói.

“Nói thẳng đi, cậu muốn cái gì?” Lâm Triết Viễn nhíu mày hỏi.

“Tôi muốn tin tình báo liên quan tới sức mạnh siêu nhiên ở thành phố Phù Dung Hà, đương nhiên những thứ không tiện cho tôi biết thì thôi.”

Ôn Văn nói ra yêu cầu của mình, cái anh muốn chính là tình báo, anh là thợ săn tự do nên không có quyền hạn lấy được tư liệu này, hiện giờ bọn họ muốn nhờ anh giúp đỡ, đây chính là cơ hội tốt.

Lâm Triết Viễn do dự, anh cảm thấy mục đích mà Ôn Văn muốn phân tình báo này không đơn giản, chỉ là sau khi suy nghĩ một chút anh vẫn gật đầu nói.

“Tôi sẽ giao tư liệu cho cậu, nhưng tôi hi vọng cậu sẽ cố gắng tìm kiếm một chút, dù sao thì giá trị của chúng cũng rất lớn.”

“Cho dù giá trị rất lớn nhưng thù lao vẫn phải đưa như bình thường nhá, tư liệu là vì hoàn thành ủy thác, không thể coi là thù lao.” Ôn Văn trừng mắt nói.

Lâm Triết Viễn: “...”

Anh cũng đâu có nói là muốn cắt xén thù lao đâu chứ...

...

Chương 30 - Chu Kỳ Bái

[30] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Chu Kỳ Bái

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Văn nhanh chóng nhận được một món hàng, bên trong chính là tư liệu liên quan tới sức mạnh siêu nhiên ở thành phố Phù Dung Hà.

Qua quýt lật xem một chút, Ôn Văn có chút cảm thán, không hổ là tổ chức người siêu năng chính thức, tư liệu toàn diện hơn cậu tự thu thập rất nhiều.

Số quái vật nguy hiểm dễ bị phát hiện lại gây hại cho dân chúng, gần như đã bị xử lý toàn bộ.

Còn những sinh vật không nguy hiểm thì lại không có giá trị quá cao với Ôn Văn, phần lớn đều là những quái vật an phận được Hiệp Hội Thợ Săn che chở, Ôn Văn cũng không thể tùy tiện đụng tới.

Số còn lại là quái vật bắt giữ rất phiền, chính là quỷ hồn giống như Tần Sáng vậy.

Nói tiếp thì loại quỷ hồn này không chỉ là phiền phức với Hiệp Hội Thợ Săn, bản thân Ôn Văn cũng ngại phiền không muốn ra tay.

Bắt được Tần Sáng chỉ là Ôn Văn gặp may mắn mà thôi, Tần Sáng chỉ có thể hoạt động được trong một căn phòng nhỏ, nếu gặp phải loại quỷ hồn có thể hành động tự do thì chưa chắc đã bắt được.

Có nhiều quỷ hồn chưa bị bắt như vậy cũng chứng minh nó khó đối phó cỡ nào.

Bắt thì không dễ, không bắt thì có khả năng tạo thành nguy hại nhất định, sự tồn tại giống như cái que trộn c*t vậy.

Cho nên Hiệp Hội Thợ Săn mới thường chọn cách cách ly quỷ hồn, gom lại tới một mức độ nào đó thì sẽ mời người siêu năng tới xử lý, cũng giống như vụ Ôn Văn bắt Tần Sáng ở trường trung học Lục Nguyên.

Suy tư một hồi, Ôn Văn mở trang web thám tử, bắt đầu tìm kiếm 'vụ án ẩn' ở thành phố Phù Dung Hà, so sánh hai phần

tài liệu có lẽ sẽ phát hiện thứ có giá trị.

Về chuyện tìm kiếm tên hề tà thuật Grandi... Ôn Văn sẽ tìm, chỉ là không quá tích cực mà thôi.

Hai lần cáo trạng trước đó đã đủ làm Ôn Văn đắc tội hai tổ chức bí ẩn kia rồi, không tiện tiếp tục soát độ tồn tại trước mặt bọn họ, lỡ như để bọn họ chữa mũi dùi vào mình thì xôi hỏng bỏng không.

Giống như Lâm Triết Viễn đã nói, anh không biết Grandi bị thương như thế nào, tùy tiện tiếp cận rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng Ôn Văn sẽ không thất hứa, tổ chức bí ẩn quá nguy hiểm, nếu có cơ hội dồn chúng vào chỗ chết, Ôn Văn nhất định sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa... cũng có thể sẽ tặng thêm vài tên tù binh cho trạm thu nhận!

Cho nên, Ôn Văn dự định sẽ bắt vài con quái vật trước, trong quá trình sẽ thuận tiện tìm kiếm tung tích Grandi.

Tìm kiếm một hồi, Ôn Văn khóa được một mục tiêu, sau đó mặc quần áo đàng hoàng, mang theo trang bị xuất phát, đã đáp ứng người ta sẽ tìm người, cứ ở nhà mãi cũng không tốt lắm.

Bước xuống xe taxi, Ôn Văn đánh giá nhà hàng trước mặt, ghi nhớ tất cả lối ra lối vào, mục tiêu lần này của anh chính là ở nơi này.

Nhà hàng này tên là Phù Dung Tiểu Trù, tuy tên là Tiểu Trù nhưng kỳ thật so với những nhà hàng lớn ở Phù Dung Hà này còn nổi tiếng hơn, cộng thêm bây giờ là bây giờ, gây sự ở đây có chút không thích hợp cho lắm.

Nhưng lần này Ôn Văn tới không phải để động võ, anh lẳng lẳng đi tới phòng bếp, quan sát nhóm đầu bếp đang nấu nướng.

Trong đó có một vị khá bắt mắt, chiều cao cỡ hai mét, cơ bắp trên người rất rắn chắc, đồng phục đầu bếp bị bó chặt cứng, liếc nhìn giống như một tay đấu vật hoặc vận động viên thể hình, dù sao thì người bình thường sẽ không thể nào liên hệ người này với hai chữ đầu bếp được.

Trên người cơ bắp cuộn cuộn săn chắc nhưng gương mặt thì lại rất mập, hẳn chính là đầu bếp chính của Phù Dung Tiểu Trù, đầu bếp hàng đầu của khu Hoa Phủ, Chu Kỳ Bái, cũng chính là mục tiêu Ôn Văn muốn tìm.

Dưới cái túi da đầu bếp hàng đầu này chính là một con quái vật hoàn toàn khác biệt với nhân loại, con quái vật này đã xuất hiện mấy chục năm, không hề gây họa, có đôi khi còn cung cấp một ít tình báo quan trọng cho Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không quấy rầy cuộc sống của hắn.

Sinh vật thể giới trong giống như Chu Kỳ Bái kỳ thực có không ít ở thể giới hiện thực, thể giới trong điên cuồng vặn vẹo nhưng cũng giống như xã hội hiện thực thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài kẻ biến thái, trong thể giới trong thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện quái vật có lối suy nghĩ bình thường.

Ôn Văn không quấy rầy Chu Kỳ Bái mà chờ ở một bên, anh biết đầu bếp có địa vị như Chu Kỳ Bái sẽ không làm việc quá nhiều trong ngày.

Làm xong món lòng heo xào lăn, Chu Kỳ Bái rửa tay rồi bước ra khỏi phòng bếp liền thấy Ôn Văn ngồi chồm hồm dưới đất.

“Xin chào Chu tiên sinh, tôi có chút chuyện muốn nói chuyện riêng với ông.”

Ôn Văn đưa tay phải về phía Chu Kỳ Bái, trong lòng bàn tay là chứng nhận thợ săn tự do do Hiệp Hội Thợ Săn cấp.

Ánh mắt Chu Kỳ Bái lóe sáng, không bắt tay Ôn Văn mà chỉ nói: “Tôi biết một chỗ yên tĩnh, đi theo tôi.”

Chu Kỳ Bái dẫn Ôn Văn đi lên lầu, đi tới một phòng trống không có khách, đóng cửa lại ngồi xuống ghế sofa, nhắm mắt nhíu mày nhìn Ôn Văn.

“Hiệp Hội Thợ Săn đã đáp ứng sẽ không tới làm phiền tôi.”

Cái đầu Chu Kỳ Bái nhúc nhích nhích nhích một phen rồi biến thành một cái đầu heo thật to, hai chiếc nanh sắc bén từ chỗ quai hàm thò dài ra, hẳn là người đầu heo!

Trên người Chu Kỳ Bái có khí thế rất áp lực, Ôn Văn không khỏi hơi ngửa ra sau một chút.

“Ông đừng hiểu nhầm, tôi không tới làm phiền, tôi muốn hỏi một chút tình báo, tôi đã được Hiệp Hội Thợ Săn cho phép rồi, xin hỏi ông có từng thấy một người đàn ông mặc com lê đỏ, trên mặt bôi vệt màu trắng đen hay không? Hẳn là tội phạm bị hiệp hội truy nã.”

Chu Kỳ Bái nghiêm túc suy tư một phen, sau đó lắc đầu, lúc ngừng lại thì tai vẫn còn khẽ lay động.

“Chưa từng thấy, hỏi xong chưa, xong rồi thì tôi đi nghỉ ngơi, tôi không thích giao tiếp nhiều với mấy người.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, như vậy nhiệm vụ của hiệp hội đã kết thúc, tôi còn chuyện khác muốn hỏi, xin hỏi ông có biết manh mối gì về một ít sinh vật siêu năng không tuân thủ quy củ không?”

Chu Kỳ Bái nhìn Ôn Văn một lúc lâu, sau đó ánh mắt lóe sáng nói với Ôn Văn: “Quả thật tôi có biết một manh mối, nhưng tôi không có nghĩa vụ phải giúp cậu, cho dù có điên thì đó vẫn là đồng hương của tôi.”

Ôn Văn sững sốt, loại ánh mắt này anh rất quen, lúc cò kè mặc cả với cố chủ anh vẫn luôn lộ ra ánh mắt như vậy.

“Nói đi, ông muốn thù lao gì?”

“Nói chuyện với người thông minh đúng là thoải mái.”

Chu Kỳ Bái liếc nhìn một vòng xung quanh, thân thể to lớn nhích tới trước một chút, lén lén lút lút nói với Ôn Văn: “Tôi cần phải giải quyết chút vấn đề sinh lý, tôi tới thế giới này hơn mười năm rồi mà chưa từng gặp đồng tộc nữ giới....”

“Tui làm sao tìm được người nữ đầu heo chứ...” Ôn Văn giống như bị trúng ánh nhìn hóa đá, ngay cả lời nói cũng chậm rì rì.

Chu Kỳ Bái lắc đầu: “Không phải tôi muốn cậu tìm nữ đầu heo cho tôi, chỉ cần cậu nghĩ cách cho tôi phát tiết là được, ghen hơn mười năm, tôi thật sự quá khổ sở.”

“Vậy... tui dẫn ông đi chơi gái nha?” Ôn Văn do dự hỏi, nói ra lời này thật sự cần dũng khí rất lớn.

“Tôi không có hứng thú với nhân loại.” Chu Kỳ Bái lắc đầu, lỗ tai vẫn bép bép vào mặt hắn.

Ôn Văn thở hắt một hơi, cho dù là kẻ biến thái như anh cũng không nỡ để những người phụ nữ đáng thương vì hoàn cảnh mà phải làm công việc đó đi hầu hạ một tên người đầu heo, như vậy thật sự quá tội ác.

“Vậy... tui mua giúp ông vài con lợn mẹ nha?” Ôn Văn tiếp tục thăm dò.

Chu Kỳ Bái lộ ra vẻ mặt chán ghét: “Tôi là người đầu heo, không phải heo, đừng có đánh đồng với loại súc vật đó.”

Ôn Văn đưa tay bầu đầu mình, có chút hồng mắt: “Vậy thì ông cho tui chút gợi ý đi, ông rút cuộc muốn cái gì đây hả, bằng không tôi càng nói lại càng đi xa mắt!”

Chu Kỳ Bái xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng nói ra nhu cầu của mình.

Nghe xong, Ôn Văn thật sự có xúc động muốn rút súng ra chia vào đầu hắn mà ép hỏi tình báo, nhưng ngẫm tới cảm giác áp lực mình cảm nhận được, Ôn Văn cố kiềm chế ý tưởng mất lý trí này.

Chương 31 - Tìm Kiếm Thực Hủ Yêu

[31] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tìm Kiếm Thực Hủ Yêu

Sau một ngày, mang theo vành mắt đen xì xì, Ôn Văn tóc tai bù xù một lần nữa tới tìm Chu Kỳ Bái.

“Chuyện tôi nói cậu đã làm xong rồi hả?” Chu Kỳ Bái bước tới trước mặt Ôn Văn, chụp lấy tay Ôn Văn nói.

“Thứ ông muốn tôi đã làm xong rồi.” Ôn Văn dờ dẫm nói, anh là một vị thám tử vô cảm.

“Tôi phải kiểm tra trước, không có vấn đề gì thì tôi sẽ giao manh mối cho cậu.” Chu Kỳ Bái có chút gấp gáp chụp lấy USB, chạy tới một căn phòng trống, khóa chặt cửa, tìm máy tính mở ra.

Qua một thời gian thật dài, Chu Kỳ Bái vẻ mặt sáng khoái quay trở lại.

“Ở khu nhà cũ phía bắc thành phố Phù Dung Hà có một con thực hủ yêu, trước đó tôi có việc qua bên đó, bị nó nổi điên tập

kích.”

“Thực hủ yêu bình thường đều ẩn giấu rất kỹ, chúng núp trong công thoát nước ăn vụn thịt thối bị nhân loại vứt bỏ, có đôi khi chúng cũng tập kích con người, nhưng tôi không rõ vì sao nó lại tấn công tôi.”

“Vậy sao ông không báo cho Hiệp Hội Thợ Săn biết?” Ôn Văn hỏi.

“Bọn họ đâu có hỏi.”

Chu Kỳ Bái hiển nhiên nói, sinh vật như bọn họ mặc dù đang sinh sống trong thế giới hiện thực này nhưng chung quy vẫn không một lòng một dạ với nhân loại, chịu hợp tác với Hiệp Hội Thợ Săn chỉ vì muốn được che chở mà thôi.

“Được rồi, ông có thể cung cấp tư liệu cụ thể một chút không?” Ôn Văn đã không còn ôm chút mong đợi nào với cái tên đầu heo không có tiết tháo này nữa rồi.

“Được, vị trí của thực hủ yêu không cố định nhưng sẽ không rời khỏi khu nhà cũ phía bắc thành phố đâu, ngoài ra thì những nơi nó đi qua sẽ lưu lại chút dịch nhờn màu xanh lá, cậu phải chú ý, thực hủ yêu có thể phun ra chất lỏng có tính ăn mòn siêu mạnh...”

“Đã lấy được thứ tôi muốn, tôi đi đây.” Ôn Văn đứng dậy muốn rời đi, ở chung với Chu Kỳ Bái thêm nữa thì tinh thần của anh sẽ ô nhiễm mất.

Chu Kỳ Bái ngồi trên ghế sofa vỗ vỗ vai Ôn Văn nói: “Cậu đã là bằng hữu của tôi rồi, chỗ tôi có nhiều tin tức lắm, nhớ thường xuyên ghé chơi nha.”

“Không có lần sau đâu.”

Ôn Văn ghét bỏ gạt tay Chu Kỳ Bái, cảm thấy sau khi trở về phải tắm rửa giặt đồ một phen, có trời mới biết cái con heo này mới này có chịu rửa tay hay không, với lại đời này có lẽ anh sẽ không bao giờ tới Phù Dung Tiểu Trù này ăn cơm.

“Nhớ thường xuyên tới chơi nha....”

Đi tới cửa, âm thanh của Chu Kỳ Bái vẫn còn vọng tới bên tai Ôn Văn.

Rời khỏi nhà hàng Phù Dung Tiểu Trù, biểu tình trên mặt Ôn Văn biến đổi cực kỳ khoa trương, giống như muốn cười như điên, lại giống như muốn khóc lóc tỉ tê.

“Không phải chỉ cần ghép video không thể nói và video heo đực lai giống lại với nhau thôi sao, có gì khó đâu chứ, ha ha ha ha ha ha, ha ha ha ha...”

Người trên đường nhìn thấy dáng vẻ Ôn Văn liền vô thức né ra thật xa, người đàn ông này bị điên rồi à?

...

Khu nhà cũ phía bắc là khu kiến trúc cũ kĩ nhất thành phố Phù Dung Hà này, đã có hơn trăm năm lịch sử, nhưng bây giờ đã có chút cũ kĩ lỗi thời.

Phương diện quản lý cũng không được hoàn thiện như các nơi khác trong thành phố, người ở nơi này phần lớn đều là người già hoài cổ và người của tộc đi làm muốn mượn phòng giá rẻ, dù sao thì cũng có rất ít người giàu có.

Con thực hủ yêu mà Ôn Văn muốn bắt đang ở nơi này.

Quá trình hoàn thành yêu cầu của Chu Kỳ Bái có chút tởm, hừm, chính xác hơn là rất tởm, nhưng đối với Ôn Văn là rất đáng giá.

Dịch nhờn mà thực hủ yêu phun ra có thể ăn mòn sạch sẽ tất cả sinh vật, nếu Ôn Văn có năng lực này, sau này khi bắt sinh vật siêu nhiên, anh có thể báo cáo với Hiệp Hội Thợ Săn là nó đã bị ăn mòn rồi.

Như vậy sẽ có trợ giúp rất lớn trong chuyện che giấu Ôn Văn.

Về phần cái chuyện mất tiết tháo trong quá trình thì...

Tiết tháo đáng mấy đồng tiền chứ, nếu bắt Ôn Văn ở trường chạy trên đường nhưng bù lại sẽ tặng cho anh một con quái vật, như vậy Ôn Văn chắc chắn sẽ chửi người, sẽ oán giận, sẽ xấu hổ và do dự nhưng cuối cùng, anh vẫn sẽ chạy.

Dù sao chỉ cần chạy nhanh một chút thì mọi người sẽ không thể nào thấy rõ được...

Mà Lâm Triết Viễn Ôn Văn vẫn luôn tìm kiếm manh mối ở khu thành cũ thì rất vui mừng, thậm chí còn có ý phái vài nhân

viên tới hỗ trợ, nhưng bị Ôn Văn từ chối.

Anh mới không muốn dẫn theo tai mắt Hiệp Hội Thợ Săn ở bên cạnh, như vậy khác nào để Lâm Triết Viễn biết anh đang làm chuyện riêng chứ.

...

Tìm kiếm thực hủ yêu đã được ba ngày.

Mây đen che khuất ánh trăng, chỉ có vài vì sao kiên trì lộ diện trên bầu trời lóe ra chút ánh sáng, Ôn Văn đứng trên mái nhà quan sát toàn bộ khu thành cũ, làn gió hiu hiu lạnh quất vào mặt làm anh thoải mái ngắm nghiền mắt.

Tập tính của thực hủ yêu là ban ngày ẩn núp ban đêm hoạt động, vừa vặn trạng thái của Ôn Văn cũng mạnh nhất vào ban đêm, vì thế mấy ngày gần đây anh vẫn luôn tìm kiếm vào ban đêm.

Trên mái nhà này Ôn Văn tìm được chút dịch nhờn màu xanh lá, anh dùng đầu ngón tay quẹt một chút rồi đưa lên mũi ngửi, sau đó thất vọng lắc đầu, dịch nhờn này không phải hàng mới.

Loại mùi không tươi mới này có mặt ở khắp nơi, căn bản không thể dựa vào nó để tìm kiếm thực hủ yêu.

Quá trình tìm kiếm khó khăn ngoài dự liệu, Ôn Văn vốn tưởng sau khi biết tập tính và phạm vi hoạt động đại khái của thực hủ yêu, với năng lực của anh sẽ dễ dàng tìm được.

Nhưng anh đã thất bại, không phải không có đủ manh mối mà ngược lại, manh mối có quá nhiều, nhiều tới mức Ôn Văn không thể nào tiến hành truy tìm và nghiệm chứng cặn kẽ.

Muốn tóm được thực hủ yêu thì ít nhất cũng phải tìm ra dịch nhờn tươi mới, chỉ là nơi này tuy có nhiều dấu vết nhưng đều là hàng cũ, ngoại trừ tạo thành quấy nhiễu thì không có chút tác dụng gì.

Ôn Văn thậm chí còn hoài nghi thực hủ yêu đã rời khỏi thành phố Phù Dung Hà.

Đột nhiên, Ôn Văn dựng tai lên, anh nghe thấy tiếng kêu cứu, chẳng lẽ thực hủ yêu đã bắt đầu tập kích người rồi?

Anh vội vàng phóng như bay trên nóc các tòa nhà, nhờ vào thể chất và tốc độ của vampire, Ôn Văn có thể dễ dàng phóng qua các tòa nhà cách nhau không quá xa như cảnh trong các bộ phim điện ảnh.

Rất nhanh, anh đã chạy tới nơi truyền ra tiếng kêu cứu.

“Cứu mạng, ai cứu tôi với!”

Một cô gái đáng yêu buộc tóc đuôi ngựa mặc đồ hầu gái trắng đen đang cố gắng bỏ chạy.

Tiếng kêu cứu rất lớn nhưng tất cả các căn hộ ở gần đó đều đóng kín cửa, không ai ra giúp đỡ.

Mặc dù Hiệp Hội Thợ Săn sẽ cắt bỏ ký ức liên quan tới sự kiện siêu nhiên của người bình thường, nhưng bởi vì các thể lực siêu năng hoành hành suốt nhiều năm nay nên phần lớn người bình thường đã tập thành thói quen tuyệt đối không ra ngoài lúc nửa đêm.

Ở phía sau cô gái, một người đàn ông mặc đồ tây và một ông chú trung niên há to miệng, nước bọt đã chảy đầy cằm, động tác quái dị đuổi theo.

Ở trên mái nhà, Ôn Văn đạp lên lan can nhìn một màn này.

“Động tác chạy của hai người này rất kỳ quái, hơn nữa trên người cũng có mùi rất quái dị, giống như thi thể thối rữa... hơn nữa còn có hơi thở làm người ta chán ghét, có lẽ không phải là nhân loại.”

“Về phần người cô gái kia... trên người không có năng lượng dao động, có lẽ là người bình thường...”

“Dáng dấp rất đẹp, đúng kiểu mình yêu thích nhưng cứ có cảm giác quen quen, ừm... mỹ nữ đều không khác nhau là mấy.”

“Nhưng sao lại mặc đồ hầu gái nhỉ? Thời bây giờ còn người mặc đồ như vậy sao, cho dù có thì cũng không nên xuất hiện ở khu thành cũ này chứ...”

“Chẳng lẽ chơi cosplay?”

Ôn Văn không gấp gấp cứu người mà nhìn quần áo của cô gái này, chìm vào trầm tư.

Chương 32 - Siêu Thợ Săn

[32] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Siêu Thợ Săn

Quy hoạch trong khu thành cũ không tốt lắm, ở đầu đường cuối ngõ có rất nhiều góc cụt, rất nhanh, cô gái mặc đồ hầu gái kia đã hốt hoảng lao vào một ngõ cụt.

Dựa vào bức tường xây thật cao, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hai người đàn ông không ngừng tới gần.

Ôn Văn đứng trên sân thượng xoa xoa cằm, cười hết như hồ ly trộm được trứng gà, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này tuy hơi cũ kỹ một chút nhưng nếu làm rồi sẽ thu được cảm giác thành tựu rất lớn.

Nếu có năng lực và can đảm, phần lớn đàn ông sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Ừm, chờ thêm chút nữa, đến khi cô ta tuyệt vọng nhất thì mới xuất hiện, như vậy mới kịch tính.”

“Mấy ngày nay tìm con thực hủ yêu kia tới muốn ói rồi, nếu tôi đã định cứu em thì liền mượn cơ hội này giải trí một chút, em cũng đừng trách tôi nha...”

...

Dưới lầu, cô gái núp trong góc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hai người đàn ông kia, nhưng trong đáy mắt lại ẩn giấu đắc ý nồng đậm.

“Tồn một khoảng thời gian dài như vậy, bản tiên nữ rốt cuộc cũng tìm được manh mối, chốc nữa hai con heo ngu này sẽ dẫn mình tới chỗ của bọn chúng...”

Ông chú trung niên với tay tới chỗ cô gái, cô gái hoảng sợ nhưng lại ần ần có chút vui vẻ, nhưng ngay sau đó, gương mặt nhỏ nhắn của cô đã đen như đáy nồi!

Bởi vì một con dao găm lóe sáng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp ghim lên bả vai ông chú kia, ghim chặt hẳn dưới đất!

Ông chú phát ra tiếng gầm nhẹ, tay chống đất kịch liệt giãy giụa, muốn bò dậy.

“Như vậy mà vẫn còn sức giãy giụa... quả nhiên không phải con người, mình phải ra tay ác hơn mới được!

Ôn Văn từ trên cao nhảy xuống, không hề làm động tác giảm tốc nào, trực tiếp giẫm lên người ông chú trung niên kia, dùng lực chân động mạnh mẽ trực tiếp giẫm gãy xương sống ông chú này, ông ta yếu ớt giãy vài cái, cuối cùng bất tỉnh.

Người đàn ông mặc đồ tây ở bên cạnh mặt không biến sắc rút ra một con dao nhỏ đâm về phía Ôn Văn, nhưng Ôn Văn chỉ nghiêng đầu qua rồi vọt tới, tay trái đẩy ngực đối phương động mạnh vào mặt tường, sức mạnh của quý hút máu làm người này không thể động đậy.

Găng tay bên tay phải Ôn Văn hiện ra, xiềng xích màu đen lan ra người người đàn ông mặc đồ tây, nhưng chỉ thò ra một đoạn nhỏ đã ghét bỏ rứt trở lại.

“Chậc... thì ra chỉ là một con gà bệnh mà trạm thu nhận không thèm.”

Xác nhận đối phương không giá trị, Ôn Văn trực tiếp dùng dao găm rạch cổ, máu đỏ lại lần theo mùi hôi thối phun ra, anh thông dong lui về sau một bước, không để giọt máu nào vẩy trúng quần áo mình.

Ừm, đây là một lần hành động anh hùng cứu mỹ nhân hoàn mỹ, kế tiếp chính là phải tỏ ra thật soái trước mặt cô ấy, cuối cùng lạnh lùng bỏ cô ấy lại....

“Mỹ nữ, đêm khuya thanh vắng tốt nhất không nên ra ngoài một mình như vậy, nếu không phải gặp được tôi....”

“Nếu không phải gặp ông, kế hoạch của bà đây sao lại thất bại chứ?” Cô gái nghiêm mặt, cực kỳ phẫn nộ.

Ôn Văn sững sốt, tình huống này hình như có chút không đúng lắm, anh nhạt nhẽo nói: “Cô gái à, nói chuyện mà xưng bà như vậy nghe có hơi thô bỉ đấy.”

“Thô bỉ, ông còn dám nói bà đây thô bỉ?”

Cô gái chống nạnh, tức giận nhìn Ôn Văn mà không có chỗ xả: “Tôi tính toán suốt cả một ngày, rốt cuộc cũng dụ chúng tới bắt tôi đi, bây giờ kế hoạch vừa mới bắt đầu thì ông đã bay ra giết chết hết bọn chúng rồi!”

Ôn Văn gãi gãi đầu: “Cô cố ý để chúng bắt à? Khẩu vị của cô nặng vậy, tại hạ chịu thua.”

Cô gái: “...”

Ôn Văn xua xua tay nói: “Không quản thế nào, tuy tôi đã hủy chuyện của cô nhưng dù sao thì tôi cũng cứu cô mà, chuyện này thôi đi vậy.”

Cô gái cắn răng nói: “Ông thấy tôi cần ông cứu sao?”

Ôn Văn liếc nhìn cô gái vài lần, mặt mũi trong sáng, vóc người nóng bỏng, đúng chuẩn đám người xấu yêu thích, vì thế anh gật đầu nói: “Tôi thấy là rất cần đây.”

“Ông đã nói vậy thì chúng ta so hai chiêu đi, nhưng nếu ông không đánh lại tôi thì ông phải giúp tôi làm cho xong chuyện này.”

Ôn Văn nhún vai: “Tùy cô, nhưng nếu tôi thắng, tôi muốn làm gì cô thì cô phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đây.”

Vừa mới đáp ứng xong, con người của Ôn Văn đã híp lại, bởi vì một nắm tay nhỏ xinh đã đâm thẳng tới mặt anh.

Anh muốn né tránh nhưng lại cảm giác được không quản mình né thế nào cũng sẽ bị nắm đấm này đánh trúng!

Cô gái này là cao thủ, hơn nữa còn không phải cao thủ bình thường!

Còn chưa kịp cảm thán xong, Ôn đại thám tử mới khi nãy còn oai phong đã bị nắm tay thoát nhìn nhỏ xinh yếu ớt này đâm cho quỳ rạp xuống đất.

Anh ngồi bệt xuống, vô tội nhìn cô gái nói: “Còn chưa nói bắt đầu mà, sao cô đã đánh người rồi chứ?”

Cô gái đi tới bên cạnh Ôn Văn, đá đá chân Ôn Văn nói: “Mau đứng dậy, ông đã phá hỏng kế hoạch của tui thì phải giúp tui làm cho xong.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, có chút căm nín, lúc ban đầu chỉ vì muốn xả stress một chút nên định thử trò anh hùng cứu mỹ nhân.

Kết quả làm thì làm được rồi, nhưng sự việc lại nằm ngoài dự liệu của anh.

Nếu cô gái này là người lợi hại như vậy sao lại không phản kháng, chẳng lẽ là người máu M?

Anh hùng cứu mỹ nhân ở trong truyện đều là gạt người....

...

Nửa tiếng sau, trong một góc quán bar, Ôn Văn cầm túi chườm đá chườm mặt, ai oán nhìn cô gái xinh đẹp ở đối diện.

Có vài tên đàn ông muốn tiếp cận nhưng đều bị cô gái này đấm ngã như rạ, sau đó không còn ai dám tới nữa.

“Có chơi có chịu, cô thắng rồi, tôi sẽ giúp cô. Nói đi, cô muốn tôi làm gì.” Ôn Văn có chút đau răng nói, anh phát hiện sau khi bị cô gái này đánh, năng lực tự hồi phục của anh lại không hề phát huy công dụng!

Cô gái nâng ly rượu, cái miệng nhỏ chóp chép thưởng thức món cocktail, sắc mặt có chút ửng đỏ: “Chuyện ông phải làm rất đơn giản, chính là tìm cho ra tên kia, phần còn lại cứ giao cho tôi.”

Tìm cái gì?

Quái vật hay là người?

Ôn Văn cười khò: “Vậy cô có thể nói sơ một chút được không, ít nhất cũng phải để tôi hiểu xem rốt cuộc là chuyện gì chứ.”

“Đây là chuyện cơ mật, ông nghe rồi thì nhất định phải cùng tôi tìm cho ra nó.” Cô gái hạ thấp giọng, giả vờ thần bí nói.

“Ồ được, vậy tôi không nghe.” Ôn Văn thức thờ nói.

“Ông đã nói sẽ giúp tôi rồi, không làm thì tôi đấm đấy!” Cô gái quơ quơ nắm tay nói.

Ôn Văn là đàn ông con trai, sao có thể bị một cô gái uy hiếp chứ, cho nên anh thực ngoan ngoãn ngồi nghe cô gái này kể rõ ngọn nguồn câu chuyện.

“Đầu tiên tự giới thiệu một chút, tên của tôi là Cố Phán Hề, là siêu thợ săn.” Cô gái dùng giọng điệu lấy le nói với Ôn Văn.

“Cô là... siêu thợ săn?” Ôn Văn khiếp sợ nhìn cô gái tên là Cố Phán Hề này, trong mắt tràn đầy cảm xúc không thể tin nổi.

Cô gái kiêu ngạo ngẩng đầu lộ ra cằm cổ trắng như tuyết, mạch máu màu xanh nhạt có thể thấy rất rõ.

Mặc dù cô gái đã thừa nhận nhưng Ôn Văn vẫn có chút khó tin, siêu thợ săn chính là người có cấp bậc cao hơn thợ săn, họ sẽ đi khắp nơi trên thế giới, xử lý những con quái vật mà phân bộ ở đó không thể xử lý.

Trong năm cấp bậc người siêu năng, phải đạt tới bậc ba là Đổng Hóa mới có tư cách trở thành siêu thợ săn, cao hơn nữa chính là cấp bậc đại lão của Hiệp Hội Thợ Săn, có thể xem là nhân vật đứng đầu thế giới siêu năng.

Mà Cố Phán Hề thoát nhìn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, trông cứ như một con nhóc còn đang đi học, tuổi này sao có thể sở hữu thực lực này chứ?

“Nhưng mà... nếu là siêu thợ săn thì có thể nói xuôi được.”

Loại cảm giác thực lực hoàn toàn nghiền ép này, thợ săn bình thường căn bản không có cách nào làm được, Ôn Văn thậm chí còn hoài nghi Lâm Triết Viễn cũng không làm được trình độ này.

Người siêu năng có thực lực như vậy vẫn là lần đầu tiên Ôn Văn được gặp, vì thế anh mới ngoan ngoãn theo cô ta tới quán rượu này.

Ôn Văn làm ra dáng vẻ co quắp, nói với Cố Phán Hề: “Nói đi, tôi đang nghe đây.”

“Tôi có nghe Lâm đội trưởng nói về ông, ông có vẻ rất am hiểu chuyện truy lùng dấu vết, vì thế tôi muốn ông giúp tôi tìm một con quái vật.” Cố Phán Hề nói ra yêu cầu của mình.

“Quái vật gì?”

Ôn Văn cảm thấy hứng thú, có thể khiến siêu thợ săn dốc sức truy lùng như vậy, nó nhất định là một con quái vật rất mạnh mẽ, nếu có thể nhốt nó vào trạm thu nhận thì năng lực chiến đấu của Ôn Văn sẽ gia tăng rất lớn!

Cố Phán Hề uống một ngụm rượu, sau đó dùng âm thanh chỉ có Ôn Văn nghe thấy nói: “Cơ thể mẹ tang thất!”

Chương 33 - Cơ Thể Mẹ Tang Thất

[33] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Cơ Thể Mẹ Tang Thất

“Cơ thể mẹ tang thi... thành phố Phù Dung Hà này sắp nháo loạn tang thi hả?” Ôn Văn tròn tròn mắt, trong lòng bắt đầu tính toán xem nên làm thế nào trốn ra khỏi thành phố này, được đủ tác phẩm điện ảnh soi sáng, Ôn Văn biết rõ tang thi đáng sợ đến cỡ nào.

“Bình tĩnh, ông là đàn ông con trai sao lại nhát gan vậy chứ, thiệt uổng công ông là người siêu năng.” Cố Phán Hề ghét bỏ nói.

Ngược lại Ôn Văn lại cảm thấy Cố Phán Hề không bình thường: “Người bình thường có ai không sợ tang thi đâu chứ...”

“Sửa lại một chút, là thất của thất lạc, đánh mất, không phải thi của thi thể, hai từ này khác biệt rất lớn.”

“Cái gọi là cơ thể mẹ tang thất là một con quái vật duy nhất mang theo virus, điểm đặc biệt của loại virus này là nếu người bình thường bị dịch của cơ thể mẹ xâm nhập thì cơ thể sẽ bị lây nhiễm, cho dù là người siêu năng nếu bị tiêm một lượng độc tố đủ lớn cũng sẽ bị lây nhiễm.”

“Một khi bị loại virus tang thất này lây nhiễm thì sẽ không có cách nào xoay chuyển, triệu chứng khởi đầu là mất đi khả năng kiểm chế bản thân.”

“Đạo đức, tình thương, tinh thần trọng nghĩa, thậm chí ngay cả những điều cơ bản nhất cũng biến mất, chỉ còn lưu lại một thể xác bị dục vọng chiếm giữ, muốn ăn sẽ tùy ý ăn, muốn giết người cũng sẽ tùy ý ra tay.”

“Mà giai đoạn thứ hai thì hoàn toàn mất đi ý chí của mình, trở thành con rối của cơ thể mẹ.”

Nghe Cố Phán Hề miêu tả xong, Ôn Văn ồ định trở lại, tuy nghe vẫn rất nguy hiểm nhưng không phải tang thi xác sống zombie trong phim thì dễ nói rồi.

Hai tên đàn ông khi nãy có lẽ chính là người bị lây nhiễm nhưng đã bị anh tùy ý giết chết như một con gà bệnh, không đáng sợ.

“Cô nói cơ thể mẹ là thứ duy nhất mang theo virus, cho nên loại virus này chỉ có thể thông qua cơ thể mẹ để phát tán?”

“Đúng vậy, một khi virus thoát ra khỏi cơ thể mẹ sẽ mất đi hiệu quả.” Cố Phán Hề gật đầu nói.

Ôn Văn cân nhắc một chút mới nói: “Nói vậy, uy hiếp cũng không phải quá lớn, cần siêu thợ săn như cô tự mình ra tay sao?”

“Hoàn toàn chính xác, chỉ có mỗi cơ thể mẹ thì không có cách nào lây truyền quá rộng rãi, nhưng ông không nên đánh giá thấp tính nguy hại của loại virus này, lần trước cơ thể mẹ xuất hiện ở Hải Bắc, tử thương hơn ngàn người!”

“Cho dù không nói những vấn đề này, chỉ riêng thực lực của cơ thể mẹ đã đủ làm tôi phải ra tay rồi, phân bộ Phù Dung Hà vây bắt nó cũng không biết sẽ bị tổn thất lớn cỡ nào, loại người người siêu năng yếu như ông thì chỉ vài phút đã biến thành con rối của nó rồi.”

“Trong kho tài liệu của Hiệp Hội Thợ Săn, đánh giá cấp bậc của quái vật không căn cứ vào thực lực, mà là nó sẽ tạo thành nguy hại lớn cỡ nào, mà cơ thể mẹ tang thất chính là loại quái vật có tính uy hiếp tương đối cao kia.”

Nghe Cố Phán Hề nói xong, Ôn Văn lại tự mình suy nghĩ một chốc, sau đó mới nói: “Cần tôi giúp cũng được nhưng phải cho tôi tiền thù lao đầy đủ, tôi không rành cấp bậc nhiệm vụ này cần phải trả bao nhiêu tiền, nhưng cô không thể lừa phỉnh tôi.”

Dáng vẻ sống chết đòi tiền của Ôn Văn làm Cố Phán Hề tức giận quơ nắm tay, thân là thợ săn bảo vệ dân chúng, động lực tiếp nhận nhiệm vụ là tiền sao?

“Cô có đánh tui thì vẫn phải trả tiền thù lao cho tui.” Ôn Văn rụt cổ.

Cố Phán Hề bất đắc dĩ nói: “Ông yên tâm, sẽ không thiếu đâu.”

“Vậy thì tôi hài lòng rồi, tôi sẽ giúp cô chú ý...”

Rời khỏi quán rượu, Ôn Văn buồn phiền gãi gãi đầu, anh và Cố Phán Hề lại trò chuyện thêm một chốc mới phát hiện hóa

ra cô chính là người phụ nữ mặc áo choàng trong lần vây bắt trước đó.

Cố Phán Hề tới thành phố Phù Dung Hà vì cơ thể mẹ tang thất, tham gia lần vây bắt thành viên của tổ chức bí ẩn trước đó là bị Lâm Triết Viễn tóm tới mượn sức mà thôi.

“Lần trước mặc áo choàng, lần này mặc đồ hầu gái.... cô gái này không chỉ là máu âm mà còn thích chơi cosplay nữa!”

Ôn Văn sờ cằm, tự lẩm bầm.

...

Theo thường lệ uy máu cho nữ vampire, tiếp đó Ôn Văn tiếp tục tìm kiếm manh mối trong khu thành cũ.

Đáng ăn mừng chính là không quản cơ thể mẹ tang thất hay thực hủ yêu mà anh muốn tìm thì đều lưu lại manh mối ở khu này.

Như vậy anh chỉ cần dốc hết toàn bộ tinh lực vào khu này.

Càng tìm kiếm, Ôn Văn lại càng bực bội, cơ thể mẹ tang thất cũng giống như cái tên mình, không tung không tích, anh căn bản không thể nào tìm ra, mà thực hủ yêu thì cũng như cũ, không có đột phá gì mới.

...

Cởi cà vạt thuận tay ném vào thùng rác, Lý Thu Dược ngo ngác mắt hồn đi trên đường.

Hắn không biết sao mình lại lết thết ở trên đường như một kẻ thất tình như vậy, hắn cũng không biết vì sao mình lại vất cái cà vạt đã tốn không ít tiền để mua của mình.

Ký ức cuối cùng của hắn là sáng nay đi làm, vì không kịp lên xe bus nên hắn phải chạy bằng đường tắt.

Sau đó, hắn cứ vậy lang thang trên đường, mà bây giờ thì đã là chạng vạng rồi!

Hắn không biết gì cả!

Nhưng không biết cũng tốt, không cần xoắn xuýt gì hết, cứ về nhà thì được rồi, ở nhà rất thoải mái.

Dùng chìa khóa mở cửa, cô vợ Triệu Hi Nguyệt nhiệt tình tới đón, trong phòng tràn ngập mùi thơm thức ăn, con trai bảo bố Lý Trì Học chạy tới ôm chân hẳn, mọi thứ đều thực tốt đẹp.

Oh... hẳn có chút đói bụng.

Có lẽ cơm nước đã chín rồi, có thể ăn rồi.

Lý Thư Dục lấy đũa, mở nắp nồi, trực tiếp gấp một khối thịt bò ở trong nồi nhét vào miệng chậm rãi thưởng thức.

“Sao anh lại gấp vậy chứ, hôm nay đói lắm hả, đừng để bị phỏng.” Triệu Hi Nguyệt dịu dàng nói.

“Em làm đồ ăn ngon quá mà.”

Đói với người vợ vẫn luôn nấu những bữa cơm thơm ngon, Lý Thư Dục chưa từng keo kiệt ngôn từ ca ngợi, sau khi ăn một miếng, hẳn lại tiếp tục động đũa, chỉ một thoáng đã ăn sạch cả nồi thịt bò.

Sắc mặt Triệu Hi Nguyệt có chút khó coi, hôm nay chồng có chút gì đó không đúng, nhà bọn họ cũng không giàu có gì, vì con trai có thành tích tốt ở trường mới đặc biệt mua phần thịt bò này, làm một người cha, sao chồng có thể ăn hết như vậy chứ.

“Lý Thư Dục, hôm nay anh bị bệnh à?” Triệu Hi Nguyệt oán giận nói.

“Anh làm sao?” Lý Thư Dục ợ một cái, nghi hoặc hỏi.

“Đó là thịt mua cho con trai, anh ăn hết rồi giờ làm sao đây?” Triệu Hi Nguyệt chất vấn.

“Em làm ngon nên anh ăn thôi, có vấn đề gì sao?” Lý Thư Dục đương nhiên nói.

“Anh... anh... anh!” Triệu Hi Nguyệt tức tới không nói nên lời, Lý Thư Dục là trụ cột trong nhà, bình thường tính tình rất ôn hòa rất tốt, sao hôm nay lại biến thành như vậy chứ.

Lý Thư Dục bị cảm râm có chút phiền, nhịn không được nói: “Anh cái gì mà anh, em còn nói nữa có tin tôi...”

“Tin cái gì? Lý Thư Dục, hôm nay anh lại còn dọa nạt nữa hả, tôi xem thử xem anh có thể làm được gì?”

Triệu Hi Nguyệt tức giận chỉ vào mặt Lý Thư Dục mắng to, ăn chút thịt bò cũng thôi đi, nhưng thái độ của anh ta như vậy thì sao này làm sao sống chung được nữa chứ?

Lý Thư Dục cầm lấy cái chảo đập vào đầu Triệu Hi Nguyệt, thức ăn nóng nổi đổ vào mặt cô, lực đập lớn làm cô trực tiếp bất tỉnh.

“Có tin tôi đập cái chảo vào đầu cô không hả?” Lý Thư Dục tỉnh rụi nói, hoàn toàn không cảm thấy hành động của mình có vấn đề.

Lý Trì Học vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn cha mẹ cãi nhau không dám lên tiếng, nhìn thấy mẹ ngã nhào xuống đất thì rất cuộc chịu không nổi òa khóc.

“Khóc khóc khóc, ngày nào cũng chỉ biết khóc, không phải tao chỉ đánh mẹ mày thôi à, mày khóc cái gì?”

Lý Thư Dục bị tiếng khóc nháo phiền lòng, ánh mắt nhìn Lý Trì Học trở nên nguy hiểm.

“Chỉ cần vá miệng mày lại thì mày sẽ không khóc nữa....”

Chương 34 - Hai Thế Giới

[34] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hai Thế Giới

Mặt trời lên cao, Ôn Văn rời giường, tối hôm qua vẫn không thu hoạch được chút gì ở khu thành cũ.

Sáng sớm nay quay về liền đánh một giấc no say, thể chất vampire làm tốc độ hồi phục tinh lực của anh cũng nhanh hơn người bình thường, chỉ cần ngủ tầm hai tiếng là tinh lực đã dồi dào.

Sau khi rời giường anh liền mở máy vi tính, bắt đầu kiểm tra những vụ án xảy ra gần đây trong thành phố Phù Dung Hà, vụ án siêu nhiên cũng không nhất định phải quý dị huyền bí, có rất nhiều vụ án thoát nhìn rất bình thường nhưng có khả năng là bị sức mạnh siêu nhiên quấy phá.

Điều tra một hồi thì có một vụ án vừa xảy ra hôm qua hấp dẫn sự chú ý của Ôn Văn.

Lý Thư Dục, trước nay vẫn luôn có quan hệ tốt với đồng nghiệp trong công ty, thái độ vui vẻ với hàng xóm láng giềng, là một người chồng tốt, một người cha hiền.

Nhưng ngày hôm qua, suốt cả ngày hấn không đi làm, buổi tối về nhà thì đầu tiên là ụp cái chảo nóng vào đầu vợ mình, sau đó dùng kim chỉ khâu miệng con trai lại.

Làm xong chuyện này hấn còn nhàn nhã vào phòng nằm ngủ, nếu không phải cửa không đóng kín, hàng xóm nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết chạy tới thông qua khe cửa thấy được thảm trạng bên trong rồi kịp thời báo cảnh sát thì có lẽ hai mẹ con đã lỡ mất thời gian trị liệu tốt nhất.

Nhưng quá trình bắt giữ cũng rất gian nan, năm sát cảnh sát khỏe mạnh mới có thể miễn cưỡng áp chế được Lý Thư Dục gầy yếu, trong quá trình này có hai cảnh sát bị thương.

Hiện giờ nhân viên ngân hàng Lý Thư Dục này đang bị tạm giam ở cục cảnh sát thành phố Phù Dung Hà, chờ đợi xét xử.

Sau khi biết toàn bộ sự việc, Ôn Văn mở hai bức hình bi thảm tới không nỡ nhìn kia, cẩn thận quan sát.

Người bình thường nhìn thấy hình ảnh như vậy sẽ nhin không được dời mắt đi, mà Ôn Văn thì nhìn rất nghiêm túc, từ phạm vi bị phỏng của người phụ nữ tới số lượng mũi kim trên môi đũa nhỏ.

Những chi tiết thật nhỏ cũng không bỏ qua, từ những chi tiết đó anh có thể suy đoán được trạng thái của tên tội phạm khi ra tay.

“Sạch sẽ gọn gàng không hề có chút do dự nào, cũng không hưng phấn, giống như... hấn đang làm một chuyện rất bình thường vậy.”

“Trước đó bà điên họ Cố kia có nói đặc điểm của virus tang thất là...”

Ôn Văn mặc thêm áo gió màu đen, cầm theo trang bị, soi gương điều chỉnh lại một chút, dùng chút trang sức nhỏ làm cách ăn mặc của mình trông sáng sủa một chút, nhưng khí chất tối tăm tận trong xương của anh không thể nào điều chỉnh được.

Anh muốn tới cục cảnh sát để quan sát Lý Thu Dược này kỹ càng hơn, từ đó phán đoán xem người này có phải bị virus lây nhiễm hay không, dùng dáng vẻ người xấu tiến vào cục cảnh sát không tiện hành động cho lắm.

Vốn theo trình tự bình thường thì anh phải tới xem người bị hại trước, nhưng tội phạm cũng đã bị bắt rồi, anh không cần tốn công tốn sức làm chi nữa.

“Mặc kệ Lý Thu Dược này có phải bị virus tang thất lây nhiễm hay không, hay chỉ đơn thuần là một tên biến thái thì mình vẫn phải tự mình tới cục cảnh sát xem một chút, thuận tiện tìm hiểu các vụ án phát sinh gần đây, xem thử xem có gì mờ ám hay không.”

Trang web của nhóm thám tử là trang web nội bộ, nhưng không phải chỉ có thám tử sử dụng, một số cảnh sát, luật sư, hoặc là người bình thường có hứng thú với lĩnh vực này cũng thường đăng lên vài vụ án thú vị.

Cho nên những vụ án ở đây đều có chút độ khó, hoặc là khá kỳ lạ, những vụ án trộm cướp bình thường rất hiếm khi được post lên, vì thế muốn có tư liệu cặn kẽ hơn thì cần phải tới cục cảnh sát.

Ngồi trên taxi, Ôn Văn sờ sờ cảm nhíu mảy trâm tư, nhưng anh không nghĩ về vụ án.

“Có lẽ mình nên sắm một chiếc xe, cứ kêu xe mãi như thế cũng không tiện lắm... Gần đây vẫn luôn giúp đỡ Hiệp Hội Thợ Săn làm việc, có được chút thù lao không nhỏ, với lại chờ Hiệp Hội Thợ Săn thả Wilson trở về, mình lại có thêm chút tiền tới tay, chắc cũng đủ mua một em xe thuận mắt.”

...

Trong phòng tiếp khách của cục cảnh sát, Ôn Văn đưa ra giấy chứng nhận thám tử và thợ săn tự do của Hiệp Hội Thợ Săn cho cảnh sát, nói ra yêu cầu của mình, trong lúc chờ đợi Ôn Văn liền nghĩ tới hai người bị hại trong vụ án này.

Tồn thương của người mẹ không uy hiếp tính mạng, ít ra cũng chỉ bị hủy đi diện mạo mà thôi, nhưng tổn thương tâm lý đối với đứa nhỏ thì không có cách nào trị hết.

Ôn Văn không tính toán giúp đỡ hai mẹ con này, làm trong nghề này anh đã gặp quá nhiều người bị hại, muốn giúp từng người là chuyện không có khả năng, với lại anh cũng không biết giúp thế nào mới là tốt nhất cho họ.

Anh vì tìm kiếm kích thích mà trở thành thám tử, vì có được năng lực mạnh hơn mà săn quái vật, mục đích của anh vẫn luôn rất rõ ràng, vì thế ngay từ ban đầu anh đã biết mình chỉ cần tốt chuyện mà mình nên làm thôi, trước kia là bắt tội phạm, bây giờ là bắt quái vật.

Ôn Văn chỉ có chút cảm khái, nếu như Lý Thu Dục thật sự bị virus tang thất ảnh hưởng mới làm ra chuyện như vậy, vậy thì trong những vụ án mà anh xử lý trước kia, liệu có vụ án nào là do năng lực siêu nhiên ảnh hưởng hay không?

Anh vốn cho rằng người siêu năng và người bình thường nằm ở hai thế giới hoàn toàn riêng biệt, không hề có liên hệ tới nhau.

Hiện giờ xem ra kỳ thật hai thế giới liên kết chặt chẽ hơn anh tưởng, chỉ là chút va chạm nhỏ trong giới siêu năng nhưng đối gia đình người bình thường lại chính là tai họa ngập đầu.

Đáng sợ nhất là người bình thường hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này, một khi gặp phải sự kiện siêu nhiên thì chỉ có thể yên lặng thừa nhận!

Bọn họ giống như đám dê con không buồn không lo sống trong thế giới thoạt nhìn có vẻ rất an toàn này, nhưng không biết một ngày nào đó sẽ bị bắt đi ăn thịt, mà những con dê khác căn bản không hề chú ý tới chuyện trong đàn thiếu mất một con.

Nếu người bị hại có mối quan hệ rộng rãi sẽ được Hiệp Hội Thợ Săn nguyện trang thành chết tự nhiên, mà người không có tiếng tăm gì thì thậm chí ngay cả dấu vết từng tồn tại cũng bị xóa đi sạch sẽ!

Bây giờ nghĩ lại, Ôn Văn có thể được Trạm Thu Nhận Tai Ách chọn trúng kỳ thực chỉ là may mắn mà thôi.

“Ôn thám tử, mời đi theo tôi.” Một cảnh sát trẻ tuổi cắt đứt mạch suy nghĩ của Ôn Văn, đối phương dẫn anh tới bên ngoài

phòng thẩm vấn, hiện giờ Lý Thư Dục đang bị hai cảnh sát trẻ thẩm vấn.

Đi tới đây thì Ôn Văn bắt gặp một bóng người quen thuộc, là Cố Phán Hề mặc đồ cảnh sát.

“Sao cô cũng ở đây?” Đối với chuyện cô ta mặc đồ cảnh sát, Ôn Văn đã không còn lấy làm lạ nữa rồi.

“Tôi bảo Đinh Minh Quang giám sát toàn bộ cục cảnh sát của thành phố Phù Dung Hà, một khi có vụ án có nghi vấn dính líu tới virus tang thất thì phải chuyển tới cho tôi xét duyệt, vì thế tôi xuất hiện ở nơi này là rất bình thường, nhưng ông xuất hiện ở đây thì làm tôi có chút kinh ngạc đấy.” Cố Phán Hề nhún vai nói.

“Còn không phải vì tôi muốn hoàn thành nhiệm vụ cô đã giao cho tôi sao? Gặp cô ở đây thì tôi biết suy đoán của mình có lẽ đã chính xác.”

Ôn Văn thông qua mặt kính một chiều quan sát Lý Thư Dục trong phòng thẩm vấn.

Hắn bị trói chặt trên ghế thép, vẻ mặt cau có, thỉnh thoảng còn rung lắc kịch liệt làm vị cảnh sát đang tra hỏi bị giật mình.

Dáng vẻ tâm thần điên cuồng này tuyệt đối không phải giả vờ, Ôn Văn vẫn luôn tự xưng là biến thái đứng trước mặt Lý Thư Dục bây giờ chẳng khác nào gặp phải sư phụ.

Chương 35 - Đọa Thần Huyết

[35] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Đọa Thần Huyết

Cố Phán Hề đi tới bên cạnh Ôn Văn, oán giận: “Đáng ra lúc ban đầu tiểu đội thợ săn ở thành phố Phù Dung Hà cũng giúp đỡ tôi, nhưng thành viên Đọa Thần Huyết xuất hiện cũng là chuyện lớn, vì thế tôi chỉ có thể tự mình tới tìm manh mối.”

“Đọa Thần Huyết, ý là L tiên sinh hay tên hệ tà thuật Grandi?” Ôn Văn kinh ngạc hỏi, đây là lần đầu tiên anh nghe nói tới tổ chức này.

“Ông không biết? Mà cũng đúng, dù sao ông cũng mới trở thành người siêu năng không bao lâu, không biết cũng không

lạ.” Cố Phán Hề liếc nhìn Ôn Văn, cảm giác ưu việt lộ rõ trên mặt.

“L tiên sinh mà ông nói chính là một thành viên của Đọa Thần Huyết.”

“Trong số tất cả các tổ chức thần bí, Đọa Thần Huyết chính là tổ chức nguy hiểm nhất, chúng hứng thú với việc tổ chức huyết tế quy mô lớn ở các nơi trên thế giới để dâng hiến cho chúa tể của mình, vì thế một khi Đọa Thần Huyết xuất hiện, không quản là ở đâu đều được đưa lên ưu tiên hàng đầu.”

Ánh mắt Ôn Văn khẽ đảo, khó trách Hiệp Hội Thợ Săn lại giao nhiệm vụ tìm kiếm tung tích Grandi cho anh, thì ra bọn họ đang bận truy tìm tung tích L tiên sinh.

“Vậy, chúa tể của chúng là gì?” Ôn Văn tò mò hỏi tiếp.

Cố Phán Hề lắc lư ngón tay xinh xắn trước mặt Ôn Văn, thần thần bí bí nói: “Không thể gọi thẳng tên, không thể nhìn kỹ diện mạo, không thể nghe lời nói, không thể ngông cuồng đánh giá! Chúa tể của chúng chính là tà thần tồn tại trong thế giới viễn cổ chi ác, năng lực cao tới mức không thể nào biết được!”

“Khi người ở thế giới hiện thực sản sinh ra một phần liên hệ, ví dụ như đọc tên của hắn, nghe lời thì thầm của hắn, hoặc từ tầng sương mù xa xa nhìn thấy bóng dáng hắn thì sẽ tạo ra một thông đạo nhỏ kết nối thế giới hiện thực và thế giới trong!”

“Khi thông đạo tạo ra đủ nhiều thì hắn có thể để một phần sức mạnh của mình tiến vào thế giới hiện thực, mang tới tai họa thật lớn!”

“Đương nhiên, đối với người bình thường, thậm chí ngay cả người siêu năng như chúng ta thì chỉ cần đọc cái tên đó thôi cũng có thể làm chúng ta trở nên điên cuồng, còn tự hủy diệt bản thân!”

Thẳng thắn mà nói, Cố Phán Hề không hề có tài năng kể chuyện xưa chút nào, mặc dù đã hạ nhỏ giọng để kể, lời nói ra từ miệng cô ta lại chẳng có chút đáng sợ nào.

Thế nhưng đối với Ôn Văn đã từng tự mình đặt chân vào tầng sương mù, đồng thời còn dẫn quái vật tới thực tế, những tin

tức này làm anh hiểu được chúa tể là nhân vật nguy hiểm tới cỡ nào.

Ôn Văn chờ dẫn gặt đầu, thông qua cuộc nói chuyện với Cố Phán Hề, anh lại càng hiểu hơn về thế giới này, trong thế giới trong có rất nhiều sự tồn tại bí ẩn, không biết đến khi nào anh mới thấy rõ được diện mạo thật của thế giới này.

“Đúng rồi, nhóm Lâm Triết Viễn đội trưởng trước giờ không nói cho tôi biết tin tức này, cô nói thì không sao chứ?”

“Không, cho dù tôi không nói, chỉ cần ông tiếp tục làm thợ săn tự do thì sau này cũng sẽ biết thôi, Lâm Triết Viễn không nói là vì cơ sở yêu cầu thôi.” Cố Phán Hề nhún vai nói.

“Chờ đã, khoan nói chuyện đó, tình huống bên trong có chút không đúng lắm.” Ôn Văn chỉ vào phòng thẩm vấn, Lý Thu Dục xảy ra biến hóa.

Lúc này hai người cảnh sát trẻ tuổi đang tra hỏi Lý Thu Dục, đối với hành vi của Lý Thu Dục, bọn họ cảm thấy rất phần nộ nhưng thân là nhân viên chấp pháp, trong quá trình tra hỏi không thể làm ra những hành vi không lý trí.

Quy trình tra hỏi của hai người không hề sai lầm, nhưng hành vi của Lý Thu Dục lại có chút quá đáng.

Hắn không ngừng khiêu khích hai vị cảnh sát này, đồng thời biểu tình cũng rất quý dị, miệng ban rộng sắp tét tới tận mang tai, vì muốn tạo ra nụ cười khoa trương này mà da thịt trên mặt có chút nứt toát!

Rõ ràng người bị trói là Lý Thu Dục nhưng hai cảnh sát trẻ càng nhìn lại càng cảm thấy lạnh người, giống như bọn họ bị thứ tà ác gì đó nhìn chăm chăm vậy!

Sau đó, máu tanh từ mắt, mũi và tai của Lý Thu Dục trào ra, Lý Thu Dục chẳng những không cảm thấy đau đớn mà ngược lại lại càng tỏ ra vui sướng hơn!

“Hắn ta đang từng chút biến đổi thành phi nhân loại, tôi đa cỡ một hai ngày nữa, hắn sẽ giống như hai con heo ngu mà ông đã giết trong con hẻm tối đó, một con rồi có sức mạnh lớn hơn người bình thường bị thất lạc cơ thể mẹ.” Cố Phán Hề ở bên cạnh giải thích.

“Tuy yếu thì yếu thật nhưng mớ xiềng xích kia không thể trói buộc được đâu, không thể xem tiếp nữa rồi, chúng ta vào trong nói chuyện một chút đi.”

Ôn Văn đẩy cửa phòng thẩm vấn, nói với hai cảnh sát ở bên trong: “Chuyện kế tiếp do chúng tôi tiếp nhận, đã báo với cấp trên của hai người rồi.”

Cố Phán Hề lấy ra một quyển chứng nhận lắc lắc trước mặt hai cậu cảnh sát trẻ, vì thế bọn họ lập tức đi ra ngoài.

Là cảnh sát thì chắc chắn đều đã từng bị người của Hiệp Hội Thợ Săn tiếp nhận vụ án, tuy bọn họ không biết Hiệp Hội Thợ Săn muốn làm gì, nhưng bọn họ phải phối hợp với công việc của Hiệp Hội Thợ Săn.

“Đừng đi, tao còn muốn nói chuyện với bọn mày mà, tao đã nhớ kỹ mặt mũi và đánh số bọn mày rồi, sau này có cơ hội tao nhất định phải chơi một chút với bọn mày.” Lý Thư Dục dữ tợn cười nói.

“Đàng hoàn chút đi!” Ôn Văn đưa tay nhấn đầu Lý Thư Dục, để hấn đập đầu vào mặt bàn kim loại, đầu óc choáng váng.

“Sau này mày cũng là mục tiêu của tao.” Máu tươi theo trán Lý Thư Dục nhỏ xuống nhưng hấn vẫn nhe răng cười.

Cố Phán Hề đi tới, ngón tay quẹt lên vết máu trên mặt bàn người một chút, sau đó gật đầu với Ôn Văn.

“Xác nhận lần nữa, hấn quả thật đã trúng virus tang thất.”

“Vây thì hết cứu rồi.” Một khi đã bị loại virus này hoàn toàn lây nhiễm thì căn bản không có khả năng cứu chữa, vì thế virus tang thất mới bị Hiệp Hội Thợ Săn coi trọng như vậy.

“Hết cứu, ông thử coi có thể moi được chút tình báo nào từ miệng hấn không.” Cố Phán Hề khoanh tay trước ngực, chỉ huy Ôn Văn.

“Sao lại là tui?” Ôn Văn nhìn Lý Thư Dục đang không ngừng phả ra những lời yêu thương nồng nàn, chỉ hận không thể tung một quyền trực tiếp kết liễu.

Quả thực Lý Thư Dục chỉ là một người đáng thương bị virus lây nhiễm mà thôi, thế nhưng dáng vẻ của hấn bây giờ thật sự không tội nghiệp nổi.

“Cảnh sát Ôn Văn, xin hãy phục tùng mệnh lệnh, tôi là cấp trên của ông đấy!” Cố Phán Hề bày ra dáng vẻ cảnh sát nói.

Thì ra, cô không chỉ thích cosplay, còn thích đóng vai...

“Haiz, tôi là người trưởng thành, không có tâm tình chơi đóng kịch với cô.” Ôn Văn cười nhạt.

Cuối cùng, Ôn Văn bị nắm đấm của Cố Phán Hề thuyết phục.

Dù sao thì cũng không thể nào nói anh khuất phục vì sắc đẹp gì gì đó được, sau lần đầu tiên bị đánh toi bời, anh đã không coi Cố Phán Hề là phụ nữ nữa rồi.

Mà Cố Phán Hề thật sự khắc chế Ôn Văn, ở trước mặt cô ta Ôn Văn không có chút năng lực phản kháng nào, thậm chí bị thương cũng chỉ có thể chờ đợi nó khôi phục tự nhiên.

Hảo hán không chịu thua thiệt trước mắt, bây giờ cứ thuận theo cô ta, chờ đến khi thực lực mạnh hơn thì sẽ trả thù.

Đến ngày đó rồi, Ôn Văn muốn ngày ngày đê Cố Phán Hề xuống đất mà đánh cái mông cô ta!

Chương 36 - Nhà Máy Xử Lý Nước Thải

[36] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhà Máy Xử Lý Nước Thải

Đối với chuyện làm sao thăm vấn Lý Thu Dược, Ôn Văn đã có tính toán trong lòng, anh muốn một căn phòng kín hoàn toàn, yêu cầu trong vòng nửa tiếng không cho phép có người tiến vào.

Năng lực cảm nhận của Cố Phán Hề rất kém, bằng không lúc Ôn Văn quấy rầy kế hoạch cô đã không tới mức không kịp phản ứng, vì thế chỉ cần Cố Phán Hề không xông vào sẽ không thể nào biết được Ôn Văn muốn làm gì.

Sau khi khóa kín cửa phòng, Ôn Văn túm lấy cổ áo Lý Thu Dược, ấn chặt hẳn lên tường.

“Hờ hờ, mày muốn làm gì, nghiêm hình tra tấn à, không cần đâu, mày muốn hỏi cái gì tao sẽ phối hợp, chỉ cần mày... a!”

Ôn Văn lấy ra một con dao ghi vào tay trái Lý Thu Dược, đóng đinh người này vào tường, sau đó dùng cách tương tự

ghim thêm năm dao nữa, hoàn toàn cố định hẳn.

“Ừm, như vậy ổn thỏa rồi, chốc nữa năng lực chiến đấu của tao có hơi thấp nên tao cần phải đảm bảo mày không có năng lực phản kháng.” Ôn Văn dùng giọng điệu dỗ dành con nít nói.

Anh không tin bất kỳ lời nói nào của Lý Thu Dược, vì thế anh muốn dùng cách thối miên rồi hỏi ra tin tức máu chốt, nhưng lúc thối miên thì không thể sử dụng thể chất vampire nên anh làm Lý Thu Dược tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Ngay sau đó, Ôn Văn tắt thể chất vampire, chọn năng lực thối miên của vampire vào một ngón tay, tiếp đó chuyển thành thể chất quỷ hồn.

Thân thể Ôn Văn biến mất ở trước mặt Lý Thu Dược, một cái quần lót màu đen in hình hoa rớt xuống...

Nửa tiếng sau, Ôn Văn mặc quần lót từ trong phòng đi ra ngoài.

Cố Phán Hề lộ đầu nhìn vào, phát hiện cổ Lý Thu Dược đã bị cắt đứt, liền nhíu mày hỏi: “Ông giết hẳn rồi à? Nếu không có tin tức hữu dụng, hướng điều tra này có khả năng sẽ bị cắt đứt.”

“Yên tâm, tôi sẽ cho cô câu trả lời thỏa mãn.”

Mới vừa nãy Ôn Văn đã lộ ra năng lực thật của mình trước mặt Lý Thu Dược, anh không trông chờ virus tang thất sẽ làm Lý Thu Dược giúp mình giữ bí mật, vì thế sau khi có được thứ mình muốn, Ôn Văn đã giúp đối phương thoát khỏi nỗi đau bị virus khống chế.

“Theo hồ sơ điều tra của cảnh sát thì ngày trước khi xảy ra vụ án hẳn không đi làm, hơn nữa cũng không có ký ức về đoạn thời gian đó, vì thế vấn đề chính là khoảng thời gian này.”

“Cái này ai không biết.” Cố Phán Hề nhíu mày.

Ôn Văn tìm kiếm bản đồ khu thành cũ, mở ra trước mặt Cố Phán Hề.

“Đây là nơi Lý Thu Dược xuất hiện cuối cùng, đây là nơi hẳn xuất hiện sau khi khôi phục ký ức, mà vị trí ở giữa hai nơi này chính là một nhà máy xử lý nước thải.”

“Ông nói nơi hẳn xảy ra vấn đề ở giữa hai nơi này thì hợp lý, nhưng ở đây không phải chỉ có mỗi nhà máy xử lý nước thải mà thôi...” Cố Phán Hề nhìn bản đồ nói.

“Khoảng thời gian này kỳ thực tôi vẫn đang truy lùng một con quái vật khác, phạm vi hoạt động của nó rất rộng, rộng đến mức không có cách nào xác định, khi chúng ta so sánh tư liệu của hai vụ án này lại có một nơi trùng khớp, chính là nhà máy xử lý nước thải này!”

“Ý ông là cơ thể mẹ tang thất và con quái vật ông đang truy lùng đã liên kết với nhau? Nghe có hơi gượng gạo một chút.” Cố Phán Hề nhíu mày hỏi.

“Tôi không rõ chúng có liên kết hay không, nhưng tôi không tin đó chỉ là trùng hợp, không bằng cứ dành ra chút thời gian tìm kiếm đi, dù sao chúng ta cũng không có manh mối khác, không phải à?”

Kỳ thực Ôn Văn không nói ra một tin tức, dưới tác dụng của thuật thôi miên của vampire, tuy Lý Thư Dục không nói ra hang ổ của cơ thể mẹ ở đâu nhưng gần nhà máy xử lý nước thải có một cửa hàng bán quà lưu niệm, sáng sớm hôm nay lúc đi làm việc Lý Thư Dục đã cố ý đi đường vòng để tới cửa hàng đó, mua quà cho con trai!

“Chúng ta... ông muốn tôi đi với ông?” Cố Phán Hề có chút mâu thuẫn với chuyện tới nhà máy xử lý nước thải, cô ghét những nơi bẩn.

“Đương nhiên, thực lực của tôi không đủ, lỡ bút dây động rừng đề chúng chạy thoát thì sao?”

Ôn Văn hiển nhiên nói, anh mới không tự mình thâm nhập vào hang ổ đâu, kéo người phụ nữ bạo lực này theo thì ít nhất lúc trốn chạy có thể để cô ta níu chân kẻ địch...

...

Ánh trăng khuyết treo trên bầu trời đêm, gió lạnh thổi lất phất, trong bụi cỏ ven đường truyền tới tiếng dế kêu râm rân, có chút âm ỉ.

Ôn Văn ngồi xỏm bên cạnh buồng điện thoại, tay xoay xoay một viên rubik 5x5, trò chơi này có thể luyện tập năng lực suy tư của anh.

Anh đang ở đây chờ Cố Phán Hề, hai người chuẩn bị cùng đi thăm dò nhà máy xử lý nước thải.

Nơi này kỳ thực cũng có dấu vết thực hủ yêu xuất hiện, thoát nhìn cũng không khác những nơi khác là mấy, nhưng vì nơi này có khả năng cũng chính là nơi cơ thể mẹ tang thất ẩn núp nên Ôn Văn đặc biệt coi trọng.

Cho dù cơ thể mẹ tang thất không ở nơi này, nếu có thể bắt một con thực hủ yêu cũng hơi rồi.

Lúc xế chiều, Ôn Văn đi một chuyến tới cửa hàng Lý Thu Dược ghé mua quà, lại điều tra ở lân cận một chút, cuối cùng xác định trong nhà máy xử lý nước thải này khẳng định có điều mờ ám.

Sau khi đợi một hồi thì có tiếng vang âm âm xuất hiện, ồn tới mức ngay cả tiếng re ré của lũ côn trùng trong bụi cỏ cũng bị lấn át, lúc âm thanh dừng lại thì một chiếc mô tô phân khối lớn xuất hiện trước mặt Ôn Văn, Cố Phán Hề mặc áo da màu đen bó sát người cỡi nón bảo hiểm, bước tới trước mặt Ôn Văn.

“Cô mặc đồ như vậy để hành động á hả?”

Ôn Văn quan sát một phen, vẻ mặt có chút quý dị nhìn Cố Phán Hề, bộ đồ da màu đen bó sát người này có thể tôn lên dáng người xinh đẹp của cô ta.

Đẹp thì đẹp nhưng mặc đồ như vậy đi chiến đấu, cô ta tính tặng phúc lợi cho kẻ địch ha gì?

“Sao, không được à? Hôm nay phải chui xuống cống thoát nước tìm kiếm, bộ quần áo này của tôi là chất liệu không thấm nước, không phải rất thích hợp à?” Cố Phán Hề hùng hồn nói.

Ôn Văn không muốn nói thêm nữa, có phải cô ta đã hiểu nhầm gì đó không, chỉ có nữ chính trong những bộ anime của khu Anh Đào mới mặc loại quần áo này để bí mật đột nhập, hơn nữa theo hướng phát triển thường thấy thì chắc chắn sẽ bị bắt lại...

Nhìn một hồi, Ôn Văn đột nhiên cảm thấy mũi có hơi nóng lên, anh vội vàng thu hồi ánh mắt.

“Cô ta nhất định rất thích cosplay mấy bộ quần áo dị dị kiểu này!” Ôn Văn một lần nữa kết luận.

Vào ban đêm nhưng thiết bị trong nhà máy xử lý nước thải vẫn không ngừng vận hành, nhưng nhân viên thì rất ít, Ôn Văn và Cố Phán Hề dễ dàng đột nhập vào trong.

Bọn họ không dùng thân phận thợ săn hiệp hội để kiểm tra, bởi vì rất có thể có tai mắt của đối phương, trước khi tra ra kết quả rõ ràng thì không nên bứt dây động rừng.

Hai người qua loa tìm kiếm nhà máy này một vòng, sau đó liền đặt mục tiêu vào nơi khác, nếu đây là hang ổ quái vật thì chúng sẽ không xuất hiện ở nơi có nhiều người như vậy, chúng cần nhóm công nhân này che mắt cho mình.

“Gần nhà máy xử lý nước thải chính là hệ thống cống thoát nước phức tạp nhất thành phố Phù Dung Hà, nếu có quái vật ở nơi này, chúng chắn chắn sẽ trốn ở đây.”

Mở lối vào cống thoát nước, Ôn Văn nói với Cố Phán Hề một câu rồi dẫn đầu nhảy vào đường cống bản thủ, giẫm trên mặt đất ướt át như nhớp.

“Tốt nhất là nơi này có chút manh mối, bằng không tôi sẽ xén thù lao của ông.” Cố Phán Hề ghét bỏ nhảy xuống.

Môi Ôn Văn có chút run run, anh không lo lắng chuyện thù lao, mà là mùi hương trong cống thoát nước quá khủng khiếp, khứu giác của anh nhạy bén hơn người bình thường bao nhiêu thì cảm nhận về mùi thú lại càng khủng khiếp hơn bấy nhiêu.

Chương 37 - Godo

[37] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Godo

Sau khi cố nhìn một phen, Ôn Văn móc ra một cái mặt nạ màu đen trùm lên mặt, sau đó phát ra tiếng thở phào thoải mái.

Cảm giác này nó còn sướng hơn cả một bệnh nhân táo bón vừa dốc bầu tâm sự.

“Này không phải mặt nạ đặc chế của Hiệp Hội Thợ Săn à, ông còn cái nào nữa không?” Bịt mũi, Cố Phán Hề hỏi Ôn Văn, người bình thường không có ai chịu nổi cái mùi này.

“Chỉ có một cái thôi, cô có muốn tôi cũng không đưa đâu.” Ôn Văn giữ chặt mặt nạ, còn lè lưỡi liềm liềm, sợ bị bạo lực cướp

mất.

Cố Phán Hề lộ ra biểu tình ghét bỏ: “Thứ ông đã dùng, có cho tôi cũng không thêm.”

Vượt qua khoảng thời gian đầu chưa thể thích ứng, hai người bắt đầu thăm dò đường cống thoát nước hết như mê cung này, tiến hành tìm kiếm. Lúc này Ôn Văn có chút ao ước nhìn bộ đồ da của Cố Phán Hề, mặc đồ da quả thực không lo thấm nước!

Hoàn cảnh trong cống thoát nước có nhiều đoạn khó tránh phải lội nước, mà trong nước thì... khỏi phải bàn có bao nhiêu thứ tởm lợm.

Đi một hồi thì Ôn Văn ngừng lại, tiến tới một vách tường quan sát.

“Ông nhìn gì vậy?” Cố Phán Hề hiếu kỳ hỏi.

“Dịch nhờn màu xanh lá, là dấu vết của thực hủ yêu lưu lại, hơn nữa nó còn rất mới, suy đoán của tôi không sai, nơi này thật sự có vấn đề.” Ôn Văn cố gắng trợn to đôi mắt ti hí hẹp dài của mình, nụ cười ở dưới lớp mặt nạ cực kỳ khoa trương.

“Nó là con quái vật ông đang tìm kiếm à, có vẻ khá tởm.” Dịch nhờn này làm Cố Phán Hề nhớ tới những sinh vật thể mềm đáng ghét.

....

“Cám ơn ngài đã giúp đỡ, cơ thể mẹ tang thất tôn kính.”

Trong một không gian lớn, tên hề tà thuật Grandi thoát khỏi tay Lâm Triết Viễn đang ngồi trên một chiếc xô pha cũ kĩ ẩm ướt rách nát, nói chuyện với một thứ quỷ dị.

“Tên của ta... Godo.” Phát âm không được rõ cho lắm, giọng nói giống như có lẫn bọt nước nhớp nháp.

Chủ nhân của âm thanh này chính là một con quái vật có tạo hình quỷ dị đứng đối diện Grandi.

Nó có làn da trơn nhẵn, thân hình giống như một con sâu lớn màu trắng, năm cái chân nhện loại mảnh khảnh xếp thành hàng chỉnh tề như chân sâu róm.

Nửa thân trên lại là thân trần của một người đàn ông hoàn mỹ, bắp thịt rõ rệt nhưng không quá khoa trương, nhưng trên lưng lại có chi chít những phần thịt lồi ngọ nguậy lúc nhúc, giống như có một ổ giòi bọ!

Trên đầu của nó là bốn con mắt đỏ ngầu, chúng đảo loạn không theo một quy tắc nào, thỉnh thoảng quét qua cơ thể Grandi làm hấn tê dại một trận.

Mười mấy nhân loại vẽ mặt đờ đẫn đứng xung quanh Godo, là nhân loại bình thường bị cơ thể mẹ lây nhiễm, thể năng vượt trội hơn người bình thường, không sợ đau đớn, còn hoàn toàn phục tùng nó.

“Hiện giờ tôi đã có thể tự hành động, có thể để tôi rời đi không? Cứ ở đây làm phiền ngài cũng không tốt lắm.”

Grandi thận trọng nói với Godo, kỳ thực hấn cũng không muốn tới nơi này, cho dù là hấn thì cũng không muốn tiếp cận loại quái vật cơ thể mẹ tang thất này, lỡ như không cẩn thận dính phải dịch thể của nó thì cơ thể này coi như phế bỏ.

“Người... đã đồng ý trở thành... thân thuộc của mẹ vĩ đại, ở bên ngoài không an toàn... đừng đi.” Godo lắc đầu, bốn con mắt cùng nhìn Grandi nói.

“Rồi rồi rồi, tôi không đi.”

Grandi co quắp ngồi trên ghế sofa, thở dài một tiếng, vẫn luôn căng thẳng đề phòng bị đánh lén như, thần kinh của hấn đã bắt đầu suy yếu rồi.

Trả cái giá là bị trọng thương để thoát khỏi tay Lâm Triết Viễn, Grandi chui vào cống thoát nước để trốn tránh, không ngờ lại bị con quái vật này chộp được.

Con quái vật này nói hấn có thể trở thành thân thuộc của ‘Mẹ Vĩ Đại’ nên dẫn hấn tới nơi quỷ quái này.

Năng lực đầu độc người khác của Grandi có vài phần giống với virus tang thất, nhưng nó không khủng bố và không có cách giải như virus, cũng chính vì thế nên hấn mới bị mang tới đây.

Hơn nữa Grandi nghi ngờ là so với chuyện biến hấn thành thân thuộc của Mẹ Vĩ Đại, Godo lại càng muốn ăn mình hơn!

Cơ thể mẹ tang thất, nó muốn cắn nuốt Grandi!

Sở dĩ nó vẫn không ra tay vì có vài phần kiêng kỵ với Grandi, nhưng chỉ cần tiếp tục kéo dài, sớm muộn gì nó cũng có được cơ hội, chỉ cần không ngừng bị tiêm nọc độc, hẳn sẽ trở thành con rối của con quái vật này!

Không phải Grandi không muốn trốn, đối với đám nhân loại ở xung quanh, hẳn có cả trăm cách dễ dàng tiêu diệt bọn họ, nhưng ở trong đường cống này không phải chỉ có người thường mà thôi!

Godo dời bốn con mắt của mình khỏi người Grandi, nhìn sang một người phụ nữ sớm đã sợ tới phát ngốc.

Thức ăn của cơ thể mẹ tang thất là nhân loại bình thường chưa bị lây nhiễm, thường thì cứ cách một đoạn thời gian Godo sẽ phát người bắt nhân loại bình thường tới cung cấp thức ăn cho nó, khi đó Cố Phán Hề chính là muốn hai tên kia bắt mình tới đây.

Nhìn Godo quay lưng về phía mình chăm chú ăn cơm, Grandi đặt tay lên ngực, muốn nhân cơ hội này trốn thoát.

Nhưng ngay lúc này, một con mắt của Godo nhúc nhích rồi chậm rãi xê dịch ra phía sau đầu, đầy cảnh cáo nhìn Grandi.

“Người... phải ngoan.”

Grandi cười gượng, từ trong lòng lòi ra một điều thuốc, châm lửa, thực tiễn muộn.

Người phụ nữ đáng thương thấy Godo chậm rãi tới gần thì phát ra tiếng hét chói tai, nhưng Godo hoàn toàn không thèm để ý tới, ở trong đường cống này, có kêu to cũng vô dụng, âm thanh sẽ không thể nào truyền lên mặt đất được, hơn nữa nó cũng rất yêu thích tiếng hét chói tai này.

Khóe mắt Grandi khẽ run run, không phải hẳn thương xót cho người phụ nữ kia, trong mắt hẳn nhân loại bình thường chỉ là súc vật mà thôi, nhưng hẳn thật sự chịu không nổi phương thức ăn cơm của Godo.

Cho dù xem người phụ nữ kia là một con heo, thấy người rượt theo gặm sống mông heo thì có là ai cũng sẽ cảm thấy tởm lợm thôi.

Đột nhiên, Grandi biến sắc, bởi vì hắn nhận ra một hơi thở quen thuộc.

“Tại sao lại là tên đó chứ, sao nó cứ bám dai như đĩa vậy chứ, ở đâu cũng có bóng dáng của nó!”

“Nhưng mà... như vậy có lẽ là một cơ hội!”

Grandi mỉm cười, hắn đã tìm được cách trốn khỏi nơi này rồi!

...

Lần theo tung tích thực hủ yêu lưu lại, Ôn Văn và Cố Phán Hề một đường truy đuổi, rất nhanh đã tới gần chỗ cơ thể mẹ tang thất, lại đi tới thêm một đoạn, Ôn Văn đột nhiên dừng lại, nhíu mày.

“Sao thế?” Cố Phán Hề kinh ngạc hỏi, khả năng cảm nhận của cô không mạnh, vì thế mới phải ủy thác Ôn Văn giúp mình tìm kiếm.

“Hình như tôi ngửi thấy một cái mùi rất quen.”

Ôn Văn tháo mặt nạ ra, hít sâu một hơi, đủ loại mùi lạ suýt chút nữa đã hun anh tới phát ngất, nhưng trong mớ mùi hỗn loạn đó, anh tìm được một mùi mà mình đã từng ngửi qua!

“Tên hề tà thuật, Grandi! Hắn cũng ở đây!”

Sắc mặt Ôn Văn có chút khó coi, đến tận bây giờ anh vẫn rất kiêng kỵ năng lực của Grandi, cảm giác không thể khống chế được cơ thể mình thật sự quá tệ.

Đột nhiên, một tiếng thét tuyệt vọng truyền tới, là tiếng kêu la thảm thiết của một người phụ nữ!

Chương 38 - Thiên Sứ Thánh Tinh

[38] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Thiên Sứ Thánh Tinh

“Ồ bên kia, có âm thanh của nhân loại, mau đi theo tôi!”

Nghe thấy tiếng thét kia, Cố Phán Hề lập tức chạy theo hướng phát ra âm thanh, tốc độ so với thể chất vampire của Ôn Văn còn nhanh hơn không ít!

Ôn Văn đứng im tại chỗ, vẻ mặt âm trầm bất định.

“Quá lỗ mãng, tiến vào như vậy thì sẽ bị bại lộ, cũng không biết bên trong có nguy hiểm gì không, nếu âm thanh kia là cái bẫy thì sao?”

Hừm...

Do dự một chốc, Ôn Văn bắt đắc dĩ lắc đầu rồi cũng đuổi theo, hiện giờ không biết tình huống bên đó thế nào, cho nên anh định phải xem một chút, nếu thực sự nguy hiểm thì sẽ lập tức rời đi.

Godo vừa mới gặm cánh tay trái của người phụ nữ thì nhìn thấy Cố Phán Hề mặc đồ đen bó sát nhảy tới, sắc mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm mình.

“Nhân loại... thợ săn?”

Nó dùng sức nhấm nuốt hai cái, nuốt máu thịt trong miệng xuống, bốn con mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Cố Phán Hề, đầu lưỡi thật dài liếm láp máu tươi vơn vãi bên môi, nó cảm thấy Cố Phán Hề ăn ngon hơn người phụ nữ này.

“Bốn con mắt... còn có dáng vẻ quý dị này, xác nhận là mục tiêu cơ thể mẹ tang thất, cuộc săn bắt đầu!” Cố Phán Hề làm ra tư thế chuẩn bị xuất phát, cơ thể mảnh khảnh ẩn chứa sức mạnh cường đại, giống như một con báo đang nhìn chằm chằm con mồi.

“Ồ... cô tính dùng tay không đối phó tên này à? Dịch nhờn của nó nguy hiểm lắm, có cần tôi bán cho cô một con dao không, ba nghìn đồng một cây, mười ngàn ba cây...”

Ôn Văn cũng chạy tới nhìn đội hình kẻ địch, lại nhìn lại hai người lẻ loi bên bọn họ, chỉ có thể gây hài một chút để giảm bớt bầu không khí khẩn trương.

“Không cần... tôi không cần vũ khí của ông!”

Nhóm nhân loại bị lây nhiễm bỏ nhào tới, Ôn Văn rút dao găm định chiến đấu thì nhìn thấy Cố Phán Hề đã tiến tới trước một bước, thân hình nhoáng một cái đã xuất hiện phía sau bọn họ.

Ánh sáng trắng mờ hồ quang quanh cổ đám nhân loại lây nhiễm, tiếp đó ánh sáng khẽ động một cái, mấy cái đầu người rớt xuống, máu tươi tanh hôi văng tung tóe khắp mặt đất!

Ôn Văn nhìn lại thì chỉ thấy trong tay Cố Phán Hề xuất hiện một thanh kiếm dài, là một thanh kiếm sắc bén được tạo thành từ tinh thể màu trắng!

Anh thậm chí còn không thấy rõ thanh kiếm này làm sao xuất hiện.

“Năng lực này tốt thật, không cần lo lắng không có vũ khí sử dụng...” Trong tình huống này, Ôn Văn chỉ có thể thức thời đảm nhiệm vai cá mẫn.

Dáng vẻ chém giết quái vật của Cố Phán Hề làm Godo cảm thấy áp lực rất lớn, nó phát ra một tiếng rít gào quỷ dị, sau khi tiếng rít kết thúc thì toàn bộ công thoát nước trở nên hỗn loạn.

Sáu con sấu màu xanh lá từ trong mây đường công nước bò ra nhìn chằm chằm hai người, cái miệng kết cấu phức tạp chậm rãi ngọ nguậy làm người ta nhìn mà tê cả da đầu, chúng chính là thực hủ yêu mà Ôn Văn đang tìm kiếm!

Một bóng đen lông dài màu đen xuất hiện phía sau Godo, cái đuôi dài hết như chiếc roi quật xuống đất phát ra tiếng đùng đùng, là một con chuột yêu khổng lồ!

Nước bắn cũng bắn đầu dâng lên, tạo thành một khối bắn có tai mắt mũi miệng cao hơn một mét ở phía sau nhóm Ôn Văn, này là...

Ôn Văn cũng không biết nó là cái quỷ gì...

Chúng là những sinh vật siêu nhiên sinh sống trong đường cống của thành phố Phù Dung Hà, tất cả bọn chúng đều đã bị virus tang thất lây nhiễm!

Sau khi bị nhiễm virus tang thất chúng sẽ có một đoạn thời gian không bị khống chế thỏa thích phát tiết dục vọng, sau đó sẽ dần dần biến thành con rối của cơ thể mẹ tang thất, nếu Ôn Văn không giết Lý Thư Dục thì qua vài ngày nữa hẳn cũng sẽ biến thành loại con rối này!

Godo xem Cố Phán Hề là đối thủ rất có tính uy hiếp nên nó phải dốc toàn lực đối phó!

“Khó trách khắp khu thành cũ này đều là dấu vết của thực hủ yêu, bởi vì không phải chỉ có một con mà là nhiều như vậy!” Ánh mắt của Ôn Văn đặt trên người đám thực hủ yêu này,

giống như đang nhìn tài sản của mình, suýt chút nữa đã chảy nước miếng.

Nếu không phải đám thực hủ yêu này đã trở thành con rối của Godo, có lẽ chúng cũng không chịu nổi ánh mắt nóng hừng hực của Ôn Văn.

“Nè, nhiều quái vật như vậy hai chúng ta đối phó nổi không, hay là rút lui trước đi.” Mặc dù rất thèm muốn nhưng Ôn Văn vẫn lùi lại hai bước, muốn rút lui.

Thực hủ yêu rất phiền, Grandi rất nguy hiểm, cơ thể mẹ tang thất siêu cấp nguy hiểm, Ôn Văn không muốn ở lại nơi này thêm một phút giây nào nữa.

“Nhiệm vụ của ông đã hoàn thành, có thể rời đi, việc còn lại tự tôi giải quyết.”

Mặc dù đối mặt với nhiều quái vật như vậy, Cố Phán Hề cũng không hề có chút hoảng loạn nào, cô có tự tin tuyệt đối về mình, bởi vì cô chính là siêu thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn, là người siêu năng cấp bậc thứ ba, Đồng Hóa!

“Oh, vậy tôi đi trước.” Ôn Văn không chút do dự nhảy vào một đường cống khác, nhưng anh không đi xa mà núp ở đó, quan sát cuộc chiến.

Cố Phán Hề từng bước từng bước tiếp cận đám quái vật, cứ đi một bước thì thân hình liền biến hóa lớn hơn.

Thân thể trở nên cao to hơn, tinh thể màu trắng xoay tròn ở bên ngoài cơ thể hợp thành một bộ áo giáp tinh xảo, một đôi cánh thuần trắng từ sau lưng mọc ra, con ngươi đen kịt cũng biến thành màu trắng.

Thanh kiếm trắng tinh kia từng chút dày thêm nặng thêm, biến thành khổng lồ, ánh sáng màu trắng từ trên người Cố Phán Hề tỏa ra chiếu rọi đường cống ngầm đen kịt, đám quái vật kia nhìn không được lui lại, vì bị Godo không chế mới không bỏ chạy tán loạn.

Đây chính là trạng thái đồng hóa của Cố Phán Hề, thiên địch bất tử, thiên sứ Thánh Tinh!

Ôn Văn ló ra một con mắt quan sát bị ánh sáng này chiếu rọi tới tê dại, anh không khỏi nghiêng người đi, sau đó nheo mắt

đánh giá Cố Phán Hề lúc này.

“Đây chính là hình thái của người siêu năng cấp bậc cao, là sau khi sức mạnh thực chất hóa bao trùm lên bên ngoài cơ thể thì sẽ có dáng vẻ này sao?”

“Không, không chỉ sức mạnh, ngay cả hình thể cũng có biến hóa, đôi cánh kia không giống do sức mạnh ngưng kết, chiều cao còn cao hơn mình... chẳng lẽ cô ta vốn không phải nhân loại?”

Mà ở bên kia, Grandi nhìn thấy hình thái này cũng lộ bộ rớt mồ hôi lạnh, vệt sáng trên mặt cũng có chút mờ nhạt.

“Này là, người siêu năng cảnh giới đồng hóa! Cơ thể mẹ tang thất chết tiệt, sao lại cuốn tao vào chuyện này chứ?” Grandi thấp giọng mắng.

Godo xoay đầu lại, nói với Grandi: “Chúng ta... cùng nhau... đối phó cô ta!”

“Mày còn thuộc hạ nào khác không, mớ cùi bắp này không đối phó được cô ta đâu.” Grandi nhíu mày hỏi.

Godo lắc đầu, quái vật trong công thoát nước thành phố Phù Dung Hà không nhiều như tưởng tượng.

“He he, vậy thì tốt, mày không còn con rối nào ở bên ngoài, sẽ không có ai cản trở tao chạy trốn!” Grandi cười hắc hắc nói.

“Cái gì?” Gogo ngạc nhiên.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Godo, phía sau Grandi xuất hiện một cái bóng đen kịt, một tay đẩy Godo ra xa.

Sau đó Grandi tự mình trốn vào một đường cống, Godo muốn phá đám quái vật thủ hạ cản lại nhưng lũ quái vật lại xoắn lại với nhau, gặp đủ vấn đề ngoài ý muốn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Grandi biến mất.

Mà dưới áp lực của Cố Phán Hề, cơ thể mẹ căn bản không dám phá thủ hạ đuổi theo bắt lại Grandi.

Chạy được một khoảng, Grandi trực tiếp ngồi bệt xuống vũng nước dơ, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bắt đầu cười ha hả.

Cố cường ngành sử dụng sức mạnh làm hấn có chút không chịu nổi, nhưng hấn đã thoát ra khỏi sự khống chế của cơ thể mẹ tang thất!

Hấn không cần lo lắng mình sẽ biến thành con rối của tên kia!

Nhưng Grandi không chú ý tới, dưới da mặt của hấn mơ hồ xuất hiện những đường vân xanh biếc nhưng lại nhanh chóng biến mất....

Chương 39 - Bắt Được Thực Hủ Yêu

[39] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bắt Được Thực Hủ Yêu

Dưới sự chỉ huy của Godo, một con thực hủ yêu lao tới Cổ Phán Hề, đồng thời ở giữa không trung phun ra dịch ăn mòn xanh biếc.

Nhưng chất dịch nhờn này còn chưa kịp tiếp xúc với cơ thể Cổ Phán Hề đã bị ánh sáng trắng hắt văng ra, sau đó Cổ Phán Hề đập mạnh tới trước một cái, túm lấy cổ thực hủ yêu, dùng sức một phát làm làn da của nó nứt toát, trong những khe hở kia lóe ra ánh sáng màu trắng.

Buông tay, thực hủ yêu rơi xuống đất thành một đồng khối vụn nhưng không hề có huyết dịch chảy ra, bởi vì máu của nó đã bị ánh sáng hơ khô mất rồi.

Biểu tình của Godo lại càng ngưng trọng hơn, bốn con mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Cổ Phán Hề.

Nó hiểu được, cũng giống như đám nhân loại vô dụng ở bên cạnh Cổ Phán Hề, đám quái vật lây nhiễm của hấn cũng chỉ có thể hỗ trợ một chút mà thôi, thậm chí ngay cả kéo dài thời gian để nó chạy trốn cũng rất cố sức.

Cho nên, nó nhất định phải tự mình ra tay.

Số xúc tua nhỏ chia chít rậm rạp ở phía sau Godo bắt đầu biến thành lớn hơn dài hơn, phần đầu mọc ra gai nhọn sắc bén, chỉ cần bị cái gai này đâm trúng thì sẽ bị tiêm virus tang thất vào cơ thể!

Nhìn thấy mớ xúc tua này, Ôn Văn rụt về sau xa hơn chút nữa, bị cuốn vào trong cuộc chiến của hai vị này rồi bị chích cho

một phát virus thì chẳng vui chút nào.

Đối diện với mớ xúc tua đầy gai nhọn kia, Cố Phán Hề không có chút sợ hãi nào, trên tay kia ngưng tụ thành một cái khiên sáng lóng lánh, nhắm về phía Godo.

Hai bên bắt đầu va chạm.

Đám thực hủ yêu, con chuột khổng lồ và cái cục nước bắn không biết là gì kia bắt đầu dùng phương thức của mình tấn công Cố Phán Hề.

Nhưng cho dù đối mặt với nhiều quái vật như vậy, thân thể Cố Phán Hề vẫn kiên cố không thể nào bị tổn thương, giống hệt như một thiên sứ chân chính, dùng bạo lực nghiền ép đám quái vật này.

Ôn Văn núp ở phía sau nhìn thực hủ yêu phun ra dịch nhờn ăn mòn mà thèm thuồng.

“Phải nghĩ cách tóm một con thực hủ yêu mới được, bằng không chuyến này triệt để trắng tay rồi.”

Sau đó Ôn Văn bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiện ra tay trong số thực hủ yêu kia, có một con bò ở bên ngoài không ngừng phun ra dịch nhờn về phía Cố Phán Hề.

Dịch nhờn của thực hủ yêu mặc dù không có cách nào ăn mòn được ánh sáng trắng trên người Cố Phán Hề nhưng vẫn có thể làm suy yếu đi, nhờ đó cũng giảm bớt áp lực cho Godo.

Nó đang phun hăng say thì đột nhiên có một con dao đâm vào vai.

Nó quay đầu lại, ánh mắt kíp tởm lợm nhìn về phía Ôn Văn nhưng không phát hiện gì, nó quay đầu lại tiếp tục công việc phun dịch nhờn của mình.

Sau đó lại thêm một dao nữa ghim vào người.

Tiếp đó lại một dao nữa...

Rốt cuộc, lúc trên người bị ghim tới con dao thứ sáu, cơ thể mẹ khổng chế con thực hủ yêu này cũng bắt đầu chịu không nổi, cái con sâu chết tiệt lén lén lút lút kia rốt cuộc muốn ghim bao nhiêu dao chứ hả?

Nó dùng ánh mắt ra hiệu với thực hủ yêu, con thực hủ yêu kia lập tức gầm thét phóng tới chỗ Ôn Văn, trên người bị ghim sáu dao, có lẽ kẻ ngu cũng biết mấy con dao này tới từ hướng nào.

Thực hủ yêu chạy rất nhanh, nó quẹo một phát liền chui vào trong cống thoát nước mà Ôn Văn đang trốn, sau đó liền vấp té...

Đúng vậy, lúc quyết định ném dao thu hút sự chú ý của thực hủ yêu, Ôn Văn đã phóng ra xiềng xích tạo thành một cái bẫy gạt chân ngựa đơn giản.

Xiềng xích màu đen rất khó bị phát hiện trong hoàn cảnh cống thoát nước tối tăm này.

Thừa dịp nó ngã chổng vó, Ôn Văn lập tức cưỡi lên người nó, dùng xiềng xích ghim chặt cổ nó, muốn không chế nó.

Trải qua quan sát, Ôn Văn phát hiện dịch nhờn chỉ có thể phun ra từ miệng nó nên chỉ cần ở phía sau lưng nó thì sẽ an toàn.

Theo lý thì lâm vào tình thế như vậy cuộc chiến đã sớm kết thúc rồi, nhưng thực hủ yêu ở trước mắt Cố Phán mới yếu đuối như một con búp bê vải mà thôi, Ôn Văn muốn không chế nó thật sự không dễ dàng.

Sức mạnh của nó thậm chí còn lớn hơn cả Ôn Văn đang sở hữu thể chất vampire, nhưng xét về phương diện tốc độ thì chậm hơn không chỉ một bậc, cộng thêm thân mình trơn trượt, không chỉ phần đầu là côn trùng, thân thể cũng có cấu tạo lớp giáp như côn trùng.

Ôn Văn chỉ có thể dùng xiềng xích trói chặt, thuận tiện ghim thêm dao găm vào thân mình nó mới có thể miễn cưỡng cố định ở phía sau, cảm giác như đang chinh phục một con ngựa hoang cuồng bạo.

Thực hủ yêu không ngừng đập vào tường hoặc mặt đất để tạo thành va chạm kịch liệt, Ôn Văn bị tông tới mắt nổ đom đóm.

“Sinh lực của con quỷ này quá dồi dào, cho dù mình có thể chất tự lành cũng chịu không thấu!”

Mục đích của Ôn Văn không phải giết, muốn giết chết thì chỉ cần bắn vài phát đạn săn ma vào sọ não của nó là được, vấn đề là Ôn Văn muốn bắt sống nó.

Ý thức được cứ vậy thì không ổn, Ôn Văn cắn răng búng tay một cái, khí lạnh từ trong tay anh toát ra làm nhiệt độ cơ thể thực hủ yêu cấp tốc giảm xuống.

“Nếu lớn lên giống côn trùng thì tập tính có lẽ cũng không khác mấy đi?”

Ngoại trừ một số ít côn trùng, phần lớn đều sẽ chết khi đối mặt với giá rét, vì thế Ôn Văn mới dùng phương thức này để đối phó thực hủ yêu, trong nhiệt độ quá giá lạnh, cơ năng của nó sẽ bị đình trệ!

Sau khi đóng băng một hồi, động tác của thực hủ yêu ngày càng chậm hơn, cuối cùng hoàn toàn dừng lại, chỉ còn cọng râu trên đầu vẫn còn ngo ngoe.

Ôn Văn thở hắt một hơi, sợi xích màu đen tuôn ra trói chặt thực hủ yêu lại, sau đó từ từ kéo vào trong găng tay.

Giải quyết được thực hủ yêu, Ôn Văn ngồi bệt dưới đất thở hổn hển vài tiếng, sau khi hồi phục lại chút thể lực thì rút khẩu súng chứa đạn sẵn ma ra, rời khỏi cống thoát nước này.

Anh muốn đi chặt mót một chút, hai loại quái vật khác cũng có năng lực rất hấp dẫn, gặp được nhiều quái vật như vậy, lại còn có người giúp anh hấp dẫn hỏa lực, cơ hội như vậy quả thực không nhiều.

Nhưng khi nhìn thấy chiến trường, Ôn Văn phát hiện đã không còn gì để mình mót nữa rồi.

Chuột yêu khổng lồ bị cắt thành hai mảnh, cái đuôi thỉnh thoảng co rúm hay phát, mà cái cục nước bắn kia... ừm, chỉ còn sót lại một đồng bắn bắn rớt xuống đất, không còn sót lại gì, cũng không có cách nào cứu chữa.

Còn có rất nhiều xúc tua của cơ thể mẹ tang thất bị chặt đứt, cả mấy con thực hủ yêu không bị Ôn Văn chọn vô vào trạm thu nhận bị cắt cụt tay chân.

Cơ thể mẹ tang thất bị đánh rơi bởi hoa lá, mà Cô Phán Hề thì ngay cả chút bụi nhỏ cũng không thể chạm vào lớp giáp của cô, chỉ là ánh sáng trắng đã yếu hơn lúc ban đầu khá nhiều mà thôi.

Bốn con mắt của Godo phát ra ánh sáng quỷ dị, nó muốn thao túng đám quái vật nhỏ để kéo dài thời gian cho mình bỏ trốn, nhưng Cố Phán Hề không cho nó có được cơ hội này.

Bây giờ chỉ cần nó đưa lưng về phía Cố Phán Hề thì chính là tự tìm đường chết, chờ đợi nó đúng là tử vong!

Hiện giờ thủ hạ của nó đã chết gần chết rồi, nếu còn tiếp tục giấu giếm thì tuyệt đối không thể nào trốn thoát, vì thế ánh mắt Godo lóe lên tia ngoan độc.

Số xúc tua còn lại đều tự đâm vào thân thể mình, cắt đứt nửa thân dưới như sâu lông của mình, huyết dịch tanh hôi văng tung tóe khắp mặt đất.

“Nó muốn tự hại mình à?” Ôn Văn quan sát cuộc chiến kinh hoàng.

Khi đồng xúc tua kia ngừng lại, cơ thể mẹ tang thất cư nhiên bị phân tách ra làm hai, biến thành một quái vật hình người sở hữu tay chân và một con sâu lông có chân là bấp đùi nhân loại!

Chương 40 - Không Phải Nhân Loại

[40] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Không Phải Nhân Loại

Phần trên bỏ chạy ra ngoài, phần dưới là dạng sâu lông đáng ghét dùng tốc độ nhanh hơn cơ thể mẹ rất nhiều bò tới, mặt cắt xuất hiện từng hàm răng sắc bén!

Cố Phán Hề muốn dùng khiên hất văng nó đi, nhưng không ngờ con sâu lông to lớn kia lại bám dính tấm khiên không buông!

Cố Phán Hề vẫn luôn nghiền ép lũ quái vật, cứ vậy bị phần còn lại của cơ thể mẹ kéo chân.

Godô nhân cơ hội này bỏ chạy, dùng phương thức này bỏ trốn thì nó bị tổn thất hơn phân nửa thực lực, nhưng nếu không làm vậy thì nó sẽ chết ở đây!

Chạy chạy một hồi, một viên đạn mang theo ánh sáng bắn trúng vào vai nó, lấy đi một mảng lớn máu thịt.

Godo cảm tức quay đầu lại thì nhìn thấy Ôn Văn đang cầm súng, điên cuồng bắn về phía mình!

Cơ hội bỏ đá xuống giếng thế này, Ôn Văn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nhưng hiện giờ Godo không dám dừng lại đối phó Ôn Văn, đoạn thân dưới của nó có lẽ sẽ không kéo được quá nhiều thời gian, sau khi trúng vài phát đạn, nó biến mất trong đường cống thoát nước.

Bắn đạn tử quang xong, Ôn Văn lắc lắc cổ tay không tiến hành truy đuổi, thỏa thích bắn lên thì ok, nhưng bảo anh đuổi theo phần tử nguy hiểm như vậy thì chắc chắn không có khả năng.

Cố Phán Hề thuận tay bóp chết một con thực hủ yêu mà Ôn Văn phải tốn rất nhiều sức lực để không chế, cơ thể mẹ tang thất có thể chiến đấu với Cố Phán Hề lâu như vậy, cho dù nó đã bị thương nặng thì vẫn mạnh hơn Ôn Văn rất nhiều!

Một lát sau, nửa đoạn cơ thể của cơ thể mẹ tang thất rơi xuống đất, mất đi sức sống rồi biến thành một đồng thịt lúc nhúc.

Cố Phán Hề đáp xuống đất, cũng không truy đuổi, nó đã chạy xa rồi, có đuổi theo cũng không còn ý nghĩa.

Ôn Văn lấy ra một con dao nhỏ, cẩn thận chọc vào nửa phần cơ thể còn sót lại, trên mặt lộ ra biểu cảm ghét bỏ.

“Chậc chậc, thứ này đúng là đáng ghét, nói thế nào thì tôi cũng giúp cô bắn lên vài cái, có phải nên bày tỏ chút gì không?”

Ôn Văn cười cợt nhìn Cố Phán Hề, sau đó Cố Phán Hề liếc nhìn Ôn Văn, nụ cười trên mặt anh lập tức biến mất.

Chỉ cái liếc mắt đó thôi, tóc gáy của Ôn Văn đã dựng lên như bị thứ nguy hiểm nhìn chằm chằm!

Ánh mắt đó giống như thiên sứ cao cao tại thượng nhìn người phạm như nhìn lũ kiến hôi, không phải là cô gái nhân loại trước đó!

Ít nhất thì Cố Phán Hề bây giờ, không còn là nhân loại!

“Cái gọi là đồng hóa, chính là biến mình thành quái vật sao...”

Ánh sáng trên người Cố Phán Hề biến mất, một lần nữa biến trở lại cô gái mặc đồ da bó sát người, cười cười vỗ vai Ôn

Văn: “Đừng tự dát vàng lên mặt mình, kỳ thực ông không có chút tác dụng gì cả, nhưng lần này quả thực là ông đã giúp tôi tìm ra nó, cũng coi như giúp tôi một ơn lớn, sẽ không thiếu thù lao của ông.”

Ôn Văn lui về sau một bước, anh có chút không xác định cô gái đang tươi cười xán lạn trước mắt rốt cuộc là người biến thành quái vật, hay căn bản là quái vật biến thành người!

Cố Phán Hề sửng sốt một chút, sau đó hiểu ra: “Thì ra là thế, ông đang sợ tôi à? Cũng đúng, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy có người tiến hành Đồng Hóa.”

“Đồng hóa mà cô nói rốt cuộc là sao?” Ôn Văn nhíu mày hỏi.

“Lúc cần biết thì ông tự nhiên sẽ biết thôi, bây giờ có nói cũng chỉ làm ông bị rối.” Cố Phán Hề thần bí cười cười, không cho Ôn Văn lời giải đáp.

...

Cơ thể mẹ tang thất chỉ còn lại hai cái đùi chạy như điên trong cống thoát nước, mặc dù bị thương rất nặng nhưng tốc độ của nó không phải thứ mà người bình thường có thể đuổi kịp.

Chạy chạy một hồi thì Godo nhìn thấy một bóng người mặc áo choàng dài màu đen ở phía trước, nó liền khựng lại.

“Thợ săn... hay là...”

“Biệt danh của tao là L, tao muốn mời này tham gia một buổi tiệc.” L tiên sinh giang rộng hai cánh tay, cười to nói với Godo.

“Ta... từ chối.” Godo vẫn còn bị thương, nó không muốn dính vào mấy chuyện phiền phức.

“Mày đồng ý thì đây là lời mời, mày từ chối thì chính là bắt giữ, mày muốn đãi ngộ gì thì tự chọn đi.” L tiên sinh tiến tới trước hai bước, trên người tỏa ra khí thế chẳng lành.

“Ta... từ chối.” Godo không cảm nhận được áp lực từ người đàn ông trước mặt, vì thế nó vẫn từ chối.

L tiên sinh cởi áo khoác vắt qua bên cạnh, lộ ra gương mặt đáng sợ, thân hình cũng nhanh chóng biến hóa, vụn vụn thành một hình dáng khác.

“Người... cũng là!” Godo trợn to bốn con mắt, hiện giờ nó đã cảm nhận được áp lực!

“Đúng vậy, tao cũng vậy!”

...

“Không khí này, đúng là thiên đường!” Hắt nắp miệng cống qua một bên, Ôn Văn tham lam hít thở luồng không khí mới mẻ.

“Tránh ra coi, đừng có chần miêng cống.” Sau khi đẩy Ôn Văn ra, Cố Phán Hề cũng nhảy ra ngoài.

Hoàn cảnh bên ngoài thật sự quá tốt đẹp, đối với người có khứu giác nhạy bén mà nói, cống nước chẳng khác nào địa ngục.

Cố Phán Hề nhìn quang một vòng, sau đó đi tới một tiệm rửa xe mượn vòi nước xịt người mình một phen, mấy thứ bẩn trên người đều bị xịt sạch sẽ, sau đó đưa tay lên người vẫn còn cảm thấy có mùi thúi.

Ôn Văn ở bên cạnh nhìn Cố Phán Hề đã hồi phục như lúc ban đầu, lại nhìn mình, từ trên xuống dưới đều bị nước bẩn thấm ướt nhẹp...

“Áo da đúng là tốt thật...”

“Nói đi, ông muốn thù lao thế nào, theo lệ cũ của hiệp hội thì sẽ cho tiền, nhưng nếu ông muốn những thứ không thể mua được ở bên ngoài thì tôi cũng có thể giúp ông.” Cố Phán Hề lấy một chai nước hoa trong xe mô tô của mình, vừa xịt hai phát lên người vừa nói.

“Tôi muốn...” Ôn Văn bước tới trước hai bước nói.

Cố Phán Hề bịt mũi, cản Ôn Văn tiến tới gần, ghét bỏ nói: “Khoan đã, cách xa tôi một chút rồi nói.”

“Được rồi...” Ôn Văn thở dài một tiếng: “Tôi muốn vũ khí hạng nặng, uy lực càng mạnh càng tốt.”

“Vũ khí hỏa lực mạnh, ông muốn làm gì?” Cố Phán Hề nhíu mày, thợ săn bình thường đều thích mang theo vũ khí thuận tiện.

“Đương nhiên là để giết quái vật.” Nếu hôm nay trong tay Ôn Văn có một khẩu RPG, nói không chừng đã có thể giữ chân cơ thể mẹ tang thất.

“Được rồi, vũ khí sẵn ma uy lực lớn có giá cả không nhỏ, thù lao đáp ứng ông chưa chắc đủ, với lại phải chờ bắt được cơ thể mẹ thì tôi mới có thể đưa cho ông.”

Ôn Văn hiếu kỳ hỏi: “Được, nhưng mà tiền thù lao tôi có thể lấy rốt cuộc là bao nhiêu?”

“Ông giúp tôi tìm được cơ thể mẹ tang thất, tôi có thể tích năm nghìn tiền sẵn ma từ thù lao của tôi cho ông.” Cố Phán Hề giơ tay tính toán một hồi rồi nói ra con số với Ôn Văn.

“Tiền sẵn ma là gì?” Lần đầu tiên Ôn Văn nghe nói về thứ này.

“Là một loại tiền tệ chỉ lưu hành trong nội bộ Hiệp Hội Thợ Săn, chỉ có thợ săn chính thức mới có thể sử dụng, thợ săn tự do như ông không dùng được nên có biết cũng không có ý nghĩa gì, trừ phi ông chính thức gia nhập hiệp hội.” Cố Phán Hề giải thích.

“Sao, muốn gia nhập không?” Cố Phán Hề huých tay Ôn Văn hỏi.

“Thôi quên đi.” Ôn Văn cúi kính nói, anh mới không muốn bị quản thúc.

Chương 41 - Năng Lực Của Thợ Hủ Yêu

[41] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Năng Lực Của Thợ Hủ Yêu

Sau khi về nhà, Ôn Văn nhét áo khoác đen vào máy giặt xong liền chui vào tắm.

Mùi trong cống thoát nước rất phức tạp, vì thế nước tắm của Ôn Văn cũng phức tạp, sữa tắm, xà bông thơm, nước rửa chén, gừng, chanh...

Ngâm hơn một tiếng thì Ôn Văn cảm thấy trên người mình không còn mùi vị khác thường làm người ta buồn nôn nữa.

Sau đó anh mặc một chiếc áo khoác bình thường, cầm áo khoác đen tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách, anh muốn tìm lan can treo bộ quần áo này lên hong khô.

Quần áo nhân viên thu nhận có giá trị không nhỏ, Ôn Văn không muốn treo ở trong nhà bên ngoài, lỡ như lúc anh không có nhà bị người ta ăn cắp mất thì phải làm sao.

Lúc đầu anh còn ghét dáng vẻ sừ nhi của nó, nhưng mặc quen rồi lại không thích mặc quần áo khác nữa.

Bộ quần áo này mặc vào thật sự rất thoải mái, hoàn toàn không có cảm giác gò bó, với lại có mặc lúc nào cũng rất phù hợp.

...nhưng công thoát nước thì không tính!

Năng lực phòng hộ của nó rất kinh người, mặc dù không thể chống đỡ được vài loại công kích đặc biệt nhưng những loại công kích dao kiếm bình thường không thể nào đâm rách được, thần kỳ nhất là nó còn có thể tự động khôi phục vài nơi hư hại nhỏ!

Cho nên so với bộ áo gió đen này, những thứ quần áo mà anh có thể dùng tiền mua được chỉ là một đồng cặn bã.

Nhưng bây giờ Ôn Văn có chút chướng ngại tâm lý với bộ áo này, cứ cảm thấy nó có mùi thú thú, trong khoảng thời gian ngắn anh không muốn chạm vào nó nên mới lôi bộ áo khoác trắng ra mặc lên người.

Sau khi xử lý xong trang bị, Ôn Văn đi tới khu phòng giam, nhìn phòng giam Tai Họa - 0003, nơi này hiện giờ đang nhốt thực hủ yêu.

Thực hủ yêu ngây ngốc đứng đó, không nhúc nhích, không hề hoạt bát sinh động như hai tù nhân khác.

Ánh mắt của tiểu quý hồn Tần Sảng và nữ vampire đều đặt trên người thực hủ yêu, bọn họ muốn trò chuyện một chút với cậu em mới tiến vào, đáng tiếc cậu em này không chịu phối hợp.

“Sau khi bị ngắt liên hệ với cơ thể mẹ, quái vật này vẫn duy trì trạng thái con rồi.”

Ôn Văn gọi găng tay màu đen ra, nhìn biểu hiện bên trên mà có chút giật mình, phòng giam Tai Họa - 0003 xuất hiện, chứng tỏ thực hủ yêu mặc dù đang trong trạng thái con rối nhưng Ôn Văn vẫn có thể lợi dụng năng lực của nó.

Sau khi xác nhận chuyện này, Ôn Văn đi tới khu đầu mỗi thử nghiệm năng lực của thực hủ yêu.

Sau khi chuyển năng lực cơ bản thực hủ yêu thay thế cho vampire, trải qua một khoảng thời gian biến hóa quý dị, cảm quan của Ôn Văn một lần nữa có chút khác biệt.

Đầu tiên là thị giác nhìn người khác, màu sắc trở nên phong phú hơn rất nhiều, đó là một cảm giác không có cách nào để hình dung, đồng thời tầm nhìn cũng rộng hơn không ít.

Ngoại trừ tầm nhìn thì những cảm quan khác lại bị yếu đi, khứu giác có cảm giác với mùi thối rữa, mà thính giác thì còn không bằng người bình thường.

Tiếp đó là năng lực cơ thể, so với thể chất vampire thì làn da bền bỉ hơn rất nhiều, có vỏ cứng như côn trùng, nó làm Ôn Văn có chút khó chịu.

Quơ tay vài cái thì phát hiện sức mạnh cũng lớn mạnh hơn so với thể chất vampire, nhưng cũng không quá nhiều.

Ngược lại, tốc độ hạ thấp tới mức Ôn Văn không thể nào tiếp thu, đồng thời còn mất đi năng lực tự lành.

“Xét theo giá trị năng lực thì thể chất thực thủ yêu và vampire không kém nhiều, nhưng từ cảm giác cá nhân thì mình lại càng thích thể chất nhanh nhẹn của vampire hơn, thực hủ yêu dùng làm năng lực đặc biệt sẽ tốt hơn.”

Đợi chừng mười phút, Ôn Văn chuyển về thể chất vampire, sau đó ở chiếc nhẫn ngón giữa chọn lựa phòng giam Tai Họa - 0003, bây giờ anh đã có thể sử dụng năng lực phun ra dịch nhờn ăn mòn của thực hủ yêu rồi.

Dùng ngón giữa búng tay một cái, trong tay Ôn Văn xuất hiện một cục dịch ăn mòn, ném nó vào một cánh cửa, nó liền trượt xuống, không hề tạo thành chút tổn hại nào...

Ôn Văn gãi gãi đầu, xem ra cửa trong Trạm Thu Nhận Tai Ách rất chắc chắn, ít nhất cũng có tác dụng chống ăn mòn.

Nhưng trong trạm thu nhận vẫn còn lưu lại chút đồ đạc của nhân viên thu nhận trước kia, Ôn Văn tùy tiện thấy một sợi dây bị đứt vào vũng dịch màu xanh biếc kia, chỉ nghe xèo một tiếng, rất nhanh đã không còn thấy tăm tích.

“Ồ, năng lực này quả thực rất hữu dụng, mạnh hơn năng lực đóng băng yếu nhót của quý hồn.”

Sau khi có được năng lực mới, Ôn Văn lộ ra nụ cười thật khoa trương đi tới đi lui bên ngoài phòng giam nhót ba con quái vật, nữ vampire và tần Sảng nhìn mà dựng tóc gáy.

Sau đó con mắt Ôn Văn xoay tít một vòng, quyết định đi ra ngoài một chút, thời điểm vui vẻ như thế này không thể chỉ đi dạo trong nhà.

Sau khi từ trạm thu nhận đi ra ngoài, Ôn Văn đi tới một cửa hàng bán đồ dùng thú cưng ở gần nhà.

Dạo trong cửa hàng thú cưng một hồi, Ôn Văn tìm được một cái chậu nhỏ hình dấu chân mèo màu hồng, anh mang nó ra quầy tính tiền.

Nhân viên thu ngân là một cô gái thanh tú, nhìn thấy Ôn Văn cầm cái chậu nhỏ liền thân thiết cười nói: “Tiên sinh, bảo bối nhà anh tên là gì vậy? Nếu cần thức ăn cho mèo thì cửa hàng chúng tôi có rất nhiều loại để giới thiệu cho anh.”

“Oh...” Ôn Văn trầm ngâm hai giây, không biết nên nói sao, hiển nhiên cô nhân viên này đã hiểu nhầm mất rồi.

Nhân viên cửa hàng lúng túng đứng im chờ đợi, sau khi Ôn Văn tiến vào trạng thái trầm tư, cô cũng bắt đầu quan sát anh.

Áo blouse trắng không nhiễm một hạt bụi, trước ngực đeo dây chuyền màu bạc có mặt dây hình sao năm cánh, ngoại trừ con mắt đặc biệt hẹp dài kia thì đúng là một soái ca tiêu chuẩn.

Lúc ban đầu dùng ánh mắt thường thức không phát hiện được gì, nhưng rất nhanh cô đã cảm thấy Ôn Văn trở nên có chút khác thường, càng nhìn lại càng thấy người này quá tối tăm, cuối cùng cô cảm thấy Ôn Văn chính là một kẻ cuồng sát ẩn giấu trong đám người!

Mà cô thì giống như một con cừu con run lẩy bẩy bị mãng xà quần chặt!

“Nói ra thì mình cũng không biết tên là gì, khi đó lập bẫy ở ven đường rồi canh giữ suốt vài ngày, còn chưa kịp hỏi tin tức thì đã trực tiếp dọa cho chết khiếp rồi bắt lại...” Ôn Văn cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm.

Nhân viên thu ngân ở bên cạnh nghe mà túa mồ hôi lạnh, đối với mèo mà đã tàn nhẫn như vậy, với con người còn tệ tới đâu chứ?

“Quên đi, về rồi hỏi, đúng rồi, cái chậu này bao nhiêu tiền?” Ôn Văn cầm chậu lên hỏi, hồn nhiên không hay biết hành động của mình đã hù dọa cô gái này.

“Mười lăm đồng...” Nhân viên thu ngân có chút run run nói.

“Có hơi đắt một chút...” Chỉ một cái chậu bé như thế mà bán mười lăm đồng, không thì cứ mua đại cái chậu nhựa cho rồi.

“Vậy tôi sẽ bớt cho anh nha, mười đồng được không?” Nhân viên thu ngân cười hiền lành nói, cô muốn nhanh chóng tiễn Ôn Văn đi.

“Như vậy ỏn chứ?” Ôn Văn nghi hoặc hỏi.

“Không sao, ỏn mà...”

Nhìn Ôn Văn rời đi, tâm tình của cô gái rớt cuộc cũng bình ỏn trở lại, rõ ràng Ôn Văn không hề biểu lộ chút hành động công kích nào nhưng cô vẫn cảm thấy sợ!

Từ cửa hàng thú cưng đi ra ngoài, Ôn Văn híp mắt nhìn vào trong một chút, sau đó lộ ra nụ cười đầy hứng thú.

Chương 42 - Phúc Lợi Của Tù Nhân

[42] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Phúc Lợi Của Tù Nhân

“Quả nhiên mình không cảm nhận sai, cô gái này quả thực có thể cảm nhận được hơi thở của mình biến hóa.”

“Người thường giao tiếp với động vật có giác quan thứ sáu nhạy cảm hơn người bình thường sao...”

Không sai, Ôn Văn cố ý thả ra hơi thở của mình, anh cảm giác được cô gái thu ngân này có chút khác với người bình thường

nhưng lại không đến mức như người siêu năng, chính vì thế mới tỏa ra khí thế để thăm dò một chút.

Anh cũng không có mục đích gì khác, chỉ muốn thăm dò mà thôi, giống như khi làm thám tử gặp những người trẻ tuổi khác muốn làm nghề này thì sẽ muốn thử nghiệm một chút chứ chẳng có ý tưởng gì đặc biệt.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn lại đẩy cửa tiến vào cửa hàng thú cưng, dọa cô nhân viên thu ngân hoảng sợ lùi về sau.

Ôn Văn sờ mũi, tựa hồ khi nãy đã làm hơi quá thì phải.

“Đây là danh thiếp của tôi, nếu gặp phải phiền phức mà người bình thường không giải quyết được thì có thể gọi cho tôi, tôi sẽ tính giá ưu đãi cho cô, coi như cảm ơn cô đã giảm cho tôi năm đồng.”

Đặt danh thiếp xuống, Ôn Văn liền rời khỏi cửa hàng.

Đại thám tử, Ôn Văn, điện thoại: 1**.

Nhân viên thu ngân cầm lấy tờ danh thiếp kia muốn ném vào thùng rác, nhưng nghĩ lại thì vẫn nhét vào trong ví tiền, thám tử nhìn dọa người như vậy có lẽ rất có bản lĩnh.

Đưa danh thiếp cho nhân viên kia là ý định nhất định nhất thời của Ôn Văn, các chuyện siêu nhiên thường tự hấp dẫn lẫn nhau, cô gái này có linh cảm vượt trội hơn người bình thường, nói không chừng sau này sẽ gặp phải vụ án siêu tự nhiên, đến khi đó Ôn Văn sẽ bắt được quái vật mới.

Chỉ cần vung lưới thật rộng thì sẽ bắt được cá.

Sau khi rời khỏi cửa hàng thú cưng, Ôn Văn đã tới chợ bán thức ăn, tới trước một quầy bán thịt heo, cùng ông chủ kỳ kèo nửa ngày trời mới mua một túi nội tạng.

Sau khi mua thêm chút đồ ăn cho mình thì không đi dạo thêm nữa, trực tiếp về nhà.

Hoàng đế thời xưa khi tiến hành sự kiện đại hỷ thỉnh thoảng cũng sẽ đại xá thiên hạ, giảm hình phạt cho tất cả phạm nhân trong ngục, mà sau khi bắt được thực hủ yêu, tâm tình của Ôn Văn cũng rất tốt nên anh tính cho nhóm tội phạm chút phúc lợi.

Một lần nữa từ WC tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách, trước tiên Ôn Văn ném cái chậu cho mèo ăn cho nữ vampire.

“Cái này là thau ăn cơm mới cho cô!”

“Từ chậu chó đổi thành chậu mèo thì khác nhau chỗ nào chứ?” Nữ vampire cắn chặt răng gầm nhẹ với Ôn Văn.

“Oh... chậu chó có chó ăn qua rồi, chậu mèo chưa có mèo ăn, với lại, đẹp mắt hơn.” Ôn Văn thản nhiên nói.

Nữ vampire tức giận tới không nói nên lời, chỉ có thể trừng Ôn Văn trắng mắt, ánh mắt đó tựa hồ có ý nghĩa đặc biệt làm Ôn Văn có chút nổi da gà.

“Mẹ oai, cô gái này không phải mắc chứng Stockholm chứ? Mình cũng đâu có thú tính như vậy!”

Ôn Văn gãi gãi đầu, xách túi nội tạng heo rời khỏi phòng giam nữ vampire.

Nữ vampire nhìn chậu mèo và chậu chó, niết cầm, sau một hồi xoắn xuýt thì tung một quyền đấm cái chậu chó bể thành mảnh nhỏ, so với cái chậu chó đã có chút rỉ sét kia, vẫn là chậu mèo dễ tiếp nhận hơn một chút.

Ôn Văn ném nội tạng heo vào phòng giam thực hủ yêu, nó quay đầu sang liếc mắt nhìn mấy thứ kia, sau đó vẫn không nhúc nhích, nó là một con thực hủ yêu không có cảm tình.

“Là không đói hay muốn chờ rửa ra mới ăn? Nhưng ngàn vạn lần đừng có sau khi mất liên hệ với cơ thể mẹ thì ngay cả ăn cũng không biết ăn nhá, bằng không... mình lại phải đút nó nữa...”

“Còn tui, còn tui, ông mua cái gì cho tui vậy?” Tiểu quỷ hồn Tàn Sáng bay tới chắn song phòng giam, mong đợi nhìn Ôn Văn, cứ hết như đứa bé đang chờ quà sinh nhật.

Ôn Văn mặt không biến sắc lướt qua trước mặt Tàn Sáng, một quỷ hồn mà còn muốn gì chứ, không xị một thân nước tiểu đồng tử là may lắm rồi.

Tàn Sáng: “...”

...

“Vẫn chưa tìm được tung tích của hắn à?” Hai mắt Lâm Triết Viễn đầy tơ máu, mệt mỏi ngồi trên ghế.

“Không có, từ tình báo có được thì L đã bắt vài quái vật nhưng địa điểm ẩn thân của hắn thì không thể nào xác định được.”

Đứng trước mặt Lâm Triết Viễn là người đàn ông cơ bắp đầu trọc mặc chiếc áo len màu hồng, người này là người phụ trách tình báo của phân bộ Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Phú Dung Hà.

Khoảng thời gian gần đây, toàn bộ thợ săn của phân bộ được điều động liều mạng tìm kiếm tung tích L tiên sinh, nhưng cho dù thỉnh thoảng bắt gặp hắn cũng không thể nào bắt được.

Thông thường người của tổ chức bí ẩn vừa lộ diện một cái sẽ nhanh chóng rút lui, nhưng sau khi bị phát hiện L tiên sinh vẫn tiếp tục ở lại thành phố Phú Dung Hà này, chứng tỏ chỉ có một khả năng.

Đó chính là hắn chuẩn bị tiến hành một lần huyết tể quy mô lớn ở thành phố này!

Lâm Triết Viễn đã gửi yêu cầu nhờ tổng bộ Hiệp Hội Thợ Săn giúp đỡ, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn bọn họ cũng không rút người được, chỉ có thể ủy thác cho Cố Phán Hề đang truy tìm cơ thể mẹ tang thất ở khu vực này hỗ trợ.

“Tôi có dự cảm xấu.” Vụ Hán âm trầm nói.

“Cậu lúc nào mà chẳng dự cảm xấu, đừng có nói, cậu ra ngoài trước đi, tôi muốn yên tĩnh một chút.” Lâm Triết Viễn cản lại lời Vụ Hán muốn nói.

Vụ Hán đi rồi, Lâm Triết Viễn đứng trước cửa sổ, gió lạnh thổi vào làm anh có chút không mở mắt nổi.

“Gió thổi trước khi cơn bão ập tới sao?”

...

Sau khi có được năng lực của thực hủ yêu, lại qua năm sáu ngày, mấy ngày này Ôn Văn vẫn luôn chú ý tin tức, đáng tiếc là không tìm được vụ án nào thích hợp.

Cả thành phố Phú Dung Hà này giống như đột nhiên trở nên rất hòa bình, không hề có tổ chức người siêu năng bí ẩn nào

quấy phá, cũng không nghe thấy tin đồn có chuyện gì kỳ quái, giống như đám quái vật đồng loạt nghỉ ngơi vậy.

Ôn Văn nằm trên ghế bành ngoài ban công, biên độ dao động khá lớn, ghế bành làm anh có cảm giác như đang chơi xích đu, lúc này cũng đang nghĩ tới vài ý tưởng khá nguy hiểm.

“Hừm... có lẽ mình nên đi bắt cóc người siêu năng, sau đó để bọn họ tới tầng sương mù hấp dẫn quái vật, nếu yếu thì mình sẽ giải quyết, còn mạnh quá thì chuồn luôn...”

“Hoặc là cứ dứt khoát chạy tới chỗ Hiệp Hội Thợ Săn giam giữ quái vật cướp ngục...”

Không có quái vật để bắt, Ôn Văn nhàm chán tới sắp mọc nấm, chỉ có thể nghĩ ngợi một chút cho đã ghiền.

Ting ting ting, điện thoại Ôn Văn đặt trên bàn đồ chuông.

Cầm lên xem thử, là dãy số lạ, anh liền nghe máy.

“Xin chào, là Ôn thám tử đúng không?” Bên kia đầu dây truyền tới giọng đàn ông trầm ồm.

“...sao ông có được số điện thoại của tôi vậy?” Ôn Văn biến sắc đưa điện thoại ra xa, giống như trong điện thoại có thứ gì đó rất đáng ghét vậy.

Người bên kia thành thật nói: “He he, quan hệ của tôi với Lâm đội trưởng không tệ, hỏi chút là ông đưa số điện thoại của cậu ngay ấy mà.”

“...” Ôn Văn không biết sắc, cố nén xúc động muốn cúp máy nói: “Có chuyện gì mau nói, kiên nhẫn của tôi có giới hạn.”

“Cái đó, chỗ tôi có tin tức mà Hiệp Hội Thợ Săn không có, cậu có muốn giao dịch không?” âm thanh này có mùi hèn mọn khó diễn tả.

Vẻ mặt Ôn Văn âm trầm bất định, anh đang đắn đo suy nghĩ được và mất.

“Ông để tôi suy nghĩ một chút.”

“Tôi chờ tin của cậu đây!” Bên kia thực hưng phấn cúp máy.

Chương 43 - Cây Sồi Trong Công Viên

[43] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Cây Sồi Trong Công Viên

Ánh trăng treo cao trên bầu trời, ánh sáng nhàn nhạt lạnh lẽo của nó chiếu lên cây cối um tùm, tạo thành những vệt bóng râm chập chờn.

Bây giờ tầm chín giờ tối, nơi này là một công viên nhỏ đóng cửa vào ban đêm, đột nhiên có hai tia sáng sáng ngời lóe lên.

Nhìn kỹ thì hóa ra là hai thiếu niên tuổi tác không lớn, nhìn quần áo thì hẳn là học sinh của trường cấp ba gần đây.

“Đào Văn, muộn như vậy rồi chúng ta còn tới đây không tốt lắm đi?” Một thiếu niên đội mũ trùm vóc người cao lớn run run nói.

“Lý Đại Trang, ông sợ cái quái gì vậy chứ, lớn xác rồi chúng có có vậy đó hả? Tui với ông là đàn ông con trai, trên người lại chẳng có các bực nào, còn sợ bị người ta làm gì à? Gan chút đi!” Cậu thiếu niên gầy teo ở bên cạnh khinh bỉ nói.

“Nhưng mà mẹ tui nói...” Lý Đại Trang muốn giải thích.

“Nghe làm gì cho mệt, gì mà trời tối tới đây chơi thì sẽ mất tích chứ, đều là mấy lời dọa con nít, ông bao nhiêu tuổi rồi mà con tin chứ.” Đào Văn nhện không được nói.

“Nhưng mà...”

“Ông đừng có léo nhéo nữa, hôm nay tui nhất quyết muốn xem thử xem nơi này rốt cuộc có cái gì quái dị, không phải chúng ta đã đánh cược với mấy thằng oắt kia rồi à, tối nay phải ở đây một đêm, chờ chúng ta về rồi xem còn thằng nào dám nói ông nhát gan nữa.”

Đào Văn đẩy Lý Đại Trang, tiếp tục thăm dò nơi này.

Lúc này bọn họ đang ở độ tuổi phản nghịch, lúc ban ngày vừa đánh cược với đám bạn học là sẽ ở lại công viên này một đêm, vì thế mới tới đây vào giờ này.

Đào Văn kỳ thực cũng không cứng như lời mình nói, chỉ là đã đánh cược rồi, không thể rút lui.

Đi đi một hồi, tâm tình của hai thiếu niên cũng dần dần thả lỏng, tin đồn về nơi này khá là khủng bố nhưng nó quả thực đã

bị nói hơi quá, hai bọn họ đi lâu như vậy nhưng không phát hiện thứ gì dọa người.

Chỉ là một buổi tối trong công viên bình thường mà thôi.

Đi đi một hồi thì trước mắt bọn họ có chút thoáng đặng, phía trước là một bãi cỏ lớn, phía bên trong có một cây sồi lớn, nó cao to hơn nhiều so với những cây khác, cũng không biết đã được bao nhiêu năm tuổi rồi.

Tán cây rộng lớn tạo thành một mảng bóng râm, ban ngày lúc ánh mặt trời chói chang có rất nhiều người thích nằm nghỉ dưới tàng cây của nó hóng mát, Đào Văn và Lý Đại Trang cũng từng tới đây nên không phát hiện cái cây to này có gì cổ quái.

“Có ai không...” Phía sau gốc cây truyền tới tiếng kêu của một cụ già dọa hai người giật mình.

Đào Văn và Lý Đại Trang nhìn nhau, đều có chút run rẩy, nửa đêm nửa hôm trong công viên thanh vắng truyền tới âm thanh của cụ già, thấy thế nào cũng thực kỳ quái.

“Có, cụ ơi, cụ bị làm sao vậy?” Do dự một hồi, Lý Đại Trang cố lớn giọng hỏi.

“Ta bị trặc chân, con có thể dẫn cụ về nhà giùm được không?” Cụ già ở phía sau gốc cây yếu ớt nói.

“Sao nửa đêm mà cụ còn tới công viên làm gì...” Đào Văn cảm thấy chuyện này có chút quái lạ, vì thế liền đặt câu hỏi.

“Ai nói nửa đêm ta chạy tới đây chứ?” Cụ già thay đổi giọng điệu, có chút tức giận.

“Ban ngày ta tới đây dạo bộ rồi bị ngã, xung quanh có nhiều người như vậy mà không ai thèm chạy tới đỡ ta, đến tận giờ công viên đóng cửa cũng không ai chú ý tới ta, vì thế ta phải ngồi ở đây tới tận bây giờ, sắp chết đói luôn rồi.”

Nói tới chuyện đói bụng, cụ già ở sau gốc cây còn ừng ực nuốt nước miếng, âm thanh rất lớn, tăng thêm vài độ tin cậy.

“Người nhà cũng không tới tìm cụ sao?” Đào Văn suy nghĩ một chút lại hỏi.

“Mấy đứa nhóc đó, ai cũng bận rộn cả, làm sao có thời giờ quan tâm ta chứ.” Cụ già tức giận nói.

Đào Văn và Lý Đại Trang liếc nhìn nhau, cảm thấy cụ già này không có vẻ lừa người, hoặc là bọn họ theo bản năng không nghĩ tới khả năng này.

Khoảng thời gian này hay có tin người giả đột nhiên bị ngã nhưng không đỡ, không quản là nhân tính vạn vật hay đạo đức suy đồi, nói chung là tình huống mặc kệ người già không phải không tồn tại.

“Cụ ơi, cụ chờ chút nha, bọn con qua đỡ cụ ngay.” Lý Đại Trang lớn giọng nói.

Học sinh cấp ba bây giờ thường rất có tinh thần trọng nghĩa, chúng không như vội số người trưởng thành, vì một vài án lệ mà sợ đầu sợ đuôi lo được lo mất mà mất đi một vài thứ quý giá, hiện giờ chúng vẫn tin rằng thế giới này vẫn còn rất tốt đẹp.

Mãi đến khi phần ngậy thơ kia bị cuộc đời này mài mòn góc cạnh...

“Vẫn là học sinh tốt bụng, bà cảm ơn các con.” Cụ già không ngừng nói cảm ơn, lại càng làm hai thiếu niên có cảm giác thành công hơn.

Vì đỡ bà cụ về mà không cần ở trong công viên này cả đêm cũng coi như có nguyên nhân, vì thế, hai người liền chạy tới.

Phía sau cái cây kia bắt đầu tỏa ra hơi thở quý dị, mặt đất khẽ rung động, chỉ chờ hai người tới đủ gần nó sẽ lập tức giải quyết!

“Chờ đã, cụ già kia để tôi tới đỡ!”

Hai cậu học sinh vừa đi được một nửa thì một người đàn ông xuất hiện ở sau lưng, đưa tay ngăn cản bọn họ.

Lý Đại Trang và Đào Văn quay đầu nhìn lại, mồ hôi lập tức túa ra khắp người, chân sợ tới mềm nhũn, hai người chỉ có thể đỡ nhau mới đứng được, giờ phút này bọn họ thật sự tin rằng lời đồn ở công viên này là sự thật.

Chỉ thấy ở sau lưng có một người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng, trên mặt đeo mặt nạ phòng độc màu đen, đôi mắt

hẹp dài lóe lên tia sáng điên cuồng.

Chỉ đơn giản như vậy cũng không dọa người lắm, quan trọng là trong tay hắn ta còn xách một cây چرا điện thật to!

Ở sau lưng vác một cái bao bố lớn, trong bao là thứ gì đó có hình tròn tròn, trông có vẻ rất nặng.

Đèn pin trong tay Lý Đại Trang đã rút xuống đất vì quá sợ hãi, Đào Văn thì sợ tới ré lên, nhưng tay thì vẫn còn cầm chặt đèn pin rơi vào gương mặt người đàn ông này, làm cho ánh mắt đối phương trông lại càng nhỏ hơn.

“Ông... ông là ai?” Đào Văn run run hỏi.

“Đừng có chiếu vô mắt tôi, chói quá sắp không thấy rõ luôn rồi.” Người đàn ông mặc áo khoác trắng đẩy đèn pin trong tay Đào Văn xuống thấp một chút, từ âm thanh thì, người này là Ôn Văn.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... kính già yêu trẻ là truyền thống tốt đẹp của khu Hoa Phủ, bà cụ kia bị thương ở chân rất nghiêm trọng, tùy tiện đỡ dậy sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng, nên cứ để tôi tới thì hơn!”

“Bọn tôi không được, sao ông thì được chứ?” Lý Đại Trang nhỏ giọng phỉ nhổ, không ngờ Ôn Văn tai thính mắt tinh lại nghe rất rõ ràng.

Ôn Văn không tức giận mà hiền hòa xoa xoa đầu Lý Đại Trang: “Anh trai hỏi cung một vấn đề, bình thường bác sĩ mặc đồ gì?”

“Áo... áo blouse trắng.” Lý Đại Trang lắp ba lắp bắp trả lời.

“Tôi mặc áo khoác trắng cho nên tôi chính là bác sĩ, tôi tới chữa bệnh cho cụ bà này.” Ôn Văn suy luận nói.

Cụ già phía sau gốc cây có chút bối rối, lớn tiếng nói: “Tôi không có bệnh, cứ để hai đứa nhỏ đưa tôi về là được rồi.”

“Ồ, không có bệnh, không có bệnh thì thử đi hai bước coi?” Ôn Văn nhướng mày, lớn giọng nói.

Cụ già phía sau gốc cây: “...”

Đào Văn và Lý Đại trang: “...”

Đi hai bước cái quỷ gì chứ, người này thực xấu xa mà.

“Nhưng mà...” Lý Đại Trang còn muốn nói vài lời, đoạn nói chuyện trước đó làm cậu cho rằng tinh thần của Ôn Văn tuy có chút vấn đề nhưng vẫn có thể giao tiếp.

Ánh mắt ôn hòa của Ôn Văn trở nên nóng hừng hực, bàn tay đặt trên đầu Lý Đại Trang cũng tăng thêm vài phần sức mạnh, có cảm giác nếu còn dám nói thêm lời nào nữa sẽ bị bóp nát sợ vậy.

Chương 44 - Quỷ Ngôn Thụ Tinh

[44] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Quỷ Ngôn Thụ Tinh

Ôn Văn buông tay đang đặt trên đầu Lý Đại Trang xuống, dùng hai tay cầm cửa điện, mở công tắc, lưỡi cửa sắc bén nhanh chóng xoay tít, phát ra tiếng ồn chói tai.

“Nếu hai đứa đã không muốn đi thì cứ ở lại đi!”

Anh giờ cửa điện lên thật cao, biểu tình hung ác tiến tới gần.

Lý Đại Trang và Đào Văn sợ tới dựng tóc gáy, cũng không để ý tới cụ già kia nữa, trực tiếp nhấc chân bỏ chạy.

Những lời người lớn nói đều là thật, công viên này vào ban đêm có thứ rất khủng khiếp!

“Phù, người vương tay vương chân đã đi rồi.”

Ôn Văn buông cửa điện, mắt thấy hai thiếu niên biến mất trong tầm mắt mình thì xoay người lại, nhìn chăm chăm cây sồi to lớn kia, liếm môi một cái.

“Kế tiếp tới phiên mày, nên cửa hay là đốt đây?” Cầm cửa điện, Ôn Văn từ từ tới gần gốc sồi.

“Tôi không sao nữa, chốc nữa tôi có thể tự về nhà.” âm thanh của cụ già từ phía sau gốc cây truyền tới.

“Đừng tới đây!” Cụ già hoảng sợ.

“...”

Theo Ôn Văn tới gần, âm thanh của cụ già ngày càng hoảng loạn, lúc Ôn Văn chuyển sang mặt sau nhìn mới phát hiện nơi

đó căn bản không có cụ già nào cả, chỉ có một thân cây to lớn!

“Quả nhiên không có ai cả, cây quý ngôn thụ tinh này quả thực giống như Chu Kỳ Bái đã nói, có thể giả giọng nhân loại.” Ôn Văn sờ cằm, kinh ngạc nhìn cái cây này.

Cây sồi này chính là mục tiêu tình báo mà Ôn Văn có được từ Chu Kỳ Bái sau con thực hủ yêu kia, cái giá là phải chỉnh sửa vài tấm hình chụp hủy hoại tam quan.

Haiz... Ôn Văn đã từng nói mình sẽ không tiếp xúc với Chu Kỳ Bái, thế nhưng lần này là Chu Kỳ Bái chủ động tìm anh...

Còn nữa, thám tử nha, sẽ không để ý mấy chuyện vặt vãnh đó đâu!

Từ tài liệu thu thập được thì công viên này lúc ban đêm thỉnh thoảng sẽ xảy ra những vụ án mất tích, nhưng án mất tích ở thành phố Phù Dung Hà này thật sự quá nhiều, hơn nữa gần đây Hiệp Hội Thợ Săn còn bận những chuyện khác nên mới tạm thời không làm Hiệp Hội Thợ Săn chú ý tới.

Xét tổng thể, đối với Ôn Văn thì đây là một mục tiêu sẵn bán tốt.

Ôn Văn tới gần gốc sồi to lớn này, thoạt nhìn không hề đề phòng chút nào, trong lòng thầm lẩm bẩm: “Khoảng cách này thì nó cũng nên ra tay rồi đi?”

Ôn Văn vừa dứt lời thì một cái rễ cây thô to từ dưới đất vươn lên muốn trói chân Ôn Văn lại, nhưng Ôn Văn sớm đã có dự liệu nhẹ nhàng nhảy ra tránh đi, mấy cái rễ thô to quơ quào kịch liệt nhưng không thể nào chạm vào được góc áo Ôn Văn.

“Lực của rễ cây có lẽ rất lớn nhưng tốc độ thì chậm tới sôi gan, nếu không có gì bất ngờ thì muốn vồ người bình thường cũng rất khó khăn.”

Sau khi né tránh vài lần, Ôn Văn liền lùi về sau vài bước, đám rễ cây cũng bất động, không truy đuổi nữa.

“Phạm vi công kích là trong vòng bốn mét xung quanh thân cây, đơn giản mà nói thì con quái vật này đúng là một thứ vô dụng, người bình thường cầm cưa điện tới cũng có thể giết chết nó.”

“Nhân loại, người phân tích thì cứ phân tích đi nhưng đâu cần nói lớn tiếng như vậy!”

Lần vùn trên vỏ cây vụn vẹo vài cái tạo thành hình dáng tai mắt mũi miệng, cành khô phía trên cũng giống như đám rễ, bắt đầu uống éo, bị nhân loại phát hiện không đáng sợ, đáng sợ là mỗi lời nhân loại này nói ra đều rất chuẩn xác.

“Tao nói lớn tiếng đây, mày qua đây mà đánh tao.” Ôn Văn giờ cửa điện, khiêu khích nói.

Cây sồi: “...”

Nó không có khả năng chạy qua đó mà đánh Ôn Văn, ở trong đất nó mới có sức mạnh, một khi di chuyển ra khỏi đất, cái cửa điện trong tay nhân loại có thể dễ dàng giết chết nó!

“Vây đi, tao cho mày một cơ hội, tự mày chui ra chịu thua để tao bắt mày đi thì mày sẽ không bị thương.”

Quý ngôn thụ tinh lay động một chút, chế nhạo nói: “Nhân loại, người có thể làm gì ta chứ, dùng cái cửa điện đồ chơi đó sao? Người không thể tới gần ta được, bớt mơ mộng đi thôi!”

“Đúng vậy, thứ này chỉ là đồ chơi thôi.” Ôn Văn tiện tay ném cây cửa điện xuống, sau đó từ sau lưng lôi ra một khẩu hỏa tiễn RPG...

Đúng vậy, hỏa tiễn RPG!

Cái thứ Ôn Văn để trong bao bố sau lưng chính là nó, Cô Phán Hề không chịu trả thù lao cho Ôn Văn, phải chờ tới khi cô bắt được cơ thể mẹ tang thất mới tính, vì thế trước tiên từ phân hội Phù Dung Hà tìm một thứ vũ khí hỏa lực nặng cho Ôn Văn vui vẻ.

Lần đầu tiên Ôn Văn sở hữu vũ khí khủng như vậy nên hưng phấn không thôi, muốn thử nghiệm trên người quý ngôn thụ tinh một chút.

“Thứ này là gì vậy, thoát nhìn còn không lợi hại bằng cái cửa kia...” Mạch não của quý ngôn thụ tinh có chút hạn hẹp, tri thức của nó về xã hội hiện đại chỉ giới hạn trong câu chuyện phiếm của các cụ ông cụ bà tới đây hóng mát, vì thế nó căn bản không rõ ống phóng hỏa tiễn là gì.

Quý ngôn thụ tinh còn chưa nói xong thì một viên đại họa tiễn đã xẹt qua bên cạnh thân cây bắn trúng mặt đất ở sau lưng nó rồi phát ra trận nổ khủng khiếp, nhiệt độ cao và sóng xung kích làm lá cây của nó rơi rụng đầy đất, một phần vỏ cây còn bị nhiệt độ cao tổn thương.

“Thật ngại quá, lần đầu tiên dùng món đồ chơi này nên bắn lệch mất rồi, nhưng thứ này dùng đúng là sướng tay quá, là đàn ông thì phải chơi thứ này!” Ôn Văn cười khoái chí, từ ba lô sau lưng lôi ra một viên đạn tên lửa...

“Khoan đã, ta đầu hàng!” Quý ngôn thụ tinh phát ra tiếng hét chói tai của phụ nữ.

“Mau vậy đã đầu hàng rồi hả, vậy chui ra khỏi mặt đất đi.” Ôn Văn có chút thất vọng nói, nếu nó không đầu hàng thì anh quả thực muốn nả nó thử một phát.

Quý ngôn thụ tinh sợ Ôn Văn lại tấn công mình nên rẽ cây hành động thật nhanh, từ trong đất bò ra ngoài, lưu lại một cái hố to đường kính tới vài mét.

Từ trong đất chui ra, cả cây quý ngôn thụ tinh đều có chút uể oải, sức mạnh của nó bắt nguồn từ đất, một khi rẽ rời khỏi đất thì nó không còn chút uy hiếp nào nữa.

Hơi thở chẳng lành từ găng tay Tai Ách tỏa ra, xiềng xích đen kịt ló ra giống như xiềng xích mà thần chết dùng để bắt lấy linh hồn trong thần thoại.

Những thứ xiềng xích này chậm rãi bò ra ngoài, từng chút quấn quanh trên người thụ tinh, vốn nó vẫn còn chút sức sống nhất định nhưng sau khi bị ổ khóa này quấn lên thì nó hoàn toàn không thể động đậy được nữa.

Đừng thấy tốc độ của nó chậm, lại chẳng có bao nhiêu sức mạnh, thế nhưng một khi bị nó hoàn toàn trói lại, Ôn Văn chưa từng thấy quái vật nào có thể thoát khỏi nó.

Quá trình kéo vào có chút dài dằng dặc, dài đến mức Ôn Văn buồn chán tới ngủ gà ngủ gật, dù sao thì cái cây này cũng rất lớn.

Sau khi chấm dứt, Ôn Văn đi tới cái hố mà thụ tinh chui ra, nhìn xuống bên dưới thì con người có chút co rút.

Chỉ thấy trong cái hố thật lớn mà quỹ ngôn thụ tinh lưu lại có mười mấy thi thể khô héo!

Nếu hôm nay Ôn Văn không tới ngăn cản thì Đào Văn và Lý Đại Trang cũng đã gặp phải kết cục này, bị chôn dưới gốc cây, chất dinh dưỡng trong thân thể từng chút từng chút bị hút khô, trở thành chất dinh dưỡng cho quỹ ngôn thụ tinh.

Anh thở dài một hơi, thả chút dịch ăn mòn vào hố đất trống, sau đó lại dùng ống phóng hỏa tiễn tàn phá mấy cái cây ở xung quanh, lưu lại khắp nơi trên mặt đất là những phân tay cụt chân cụt.

Không quản là có giấu được hay không, chí ít thì hiện giờ anh cũng phải bố trí hiện trường gây án một chút.

Bố trí xong xuôi, anh liền bấm điện thoại gọi cho Lâm Triết Viễn.

Chương 45 - Năng Lực Của Thụ Tinh

[45] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Năng Lực Của Thụ Tinh

“Alo, Lâm đội trưởng, là tôi...”

“Ôn thám tử, tôi biết là cậu, trong nhóm thợ săn tự do chỉ có mỗi mình cậu là chịu thương chịu khó gọi điện thoại cho tôi mà thôi.” Lâm Triết Viễn thờ dài nói, lần này gọi tới cũng không biết lại làm chuyện thiêu thân gì rồi.

“Ah là vậy, tôi tiêu diệt được một con quái vật ở công viên nhỏ gần nhà máy xe hơi, bọn anh tới xử lý chút đi.”

“Lại tiêu diệt quái vật?”

Âm thanh Lâm Triết Viễn nhin không được cất cao, với hiệu suất làm việc của Ôn Văn, nếu như ở trong Hiệp Hội Thợ Săn thì nói không chừng đã được cấp trên khen thưởng, đồng thời còn có được kỳ ngộ tốt hơn.

Đáng tiếc, cậu ta chỉ là thợ săn tự do.

“Ah, còn nữa, hiện trường có mười mấy bộ thi thể, là những người bị mất tích khoảng thời gian gần đây, nếu người nhà có treo tiền thưởng tìm người thì nhớ gửi tiền vào tài khoản của tôi nha.” Ôn Văn bổ sung.

“Tiền này mà cậu cũng không bỏ qua hả?” Lâm Triết Viễn kinh ngạc hỏi.

“Không ai treo thưởng thì tôi, nhưng nếu có thì sao bỏ qua được, tôi đâu có gia lớn nghiệp lớn như Hiệp Hội Thợ Săn bọn anh, nếu có người chết liền không lấy tiền thì tôi đã chết đói từ sớm rồi.” Ôn Văn nhướn mày nói.

“Được rồi, cậu yên tâm, nếu có thì không thiếu phân tiền nào của cậu đâu.”

“Đừng yếm bớt đấy!” Ôn Văn nhấn mạnh.

Lâm Triết Viễn bắt đắc dĩ: “Yên tâm, sẽ không.”

Cúp điện thoại, Ôn Văn cầm lấy mớ trang bị của mình, lại liếc nhìn số thi thể kia rồi rời khỏi công viên.

Sau khi báo tin tức lần hành động này cho Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn cũng không có cách nào, có Lâm Triết Viễn ở đây, Ôn Văn không thể nào thoát khỏi liên hệ với chuyện này, vì thế không bằng cứ trực tiếp báo cho bọn họ biết.

Trở lại xe, Ôn Văn lái xe về nhà.

Ah đúng rồi, mọi người vẫn chưa biết chiếc xe này từ đâu mà có.

Sau khi bắt được thực hủ yêu, Ôn Văn bị chiếc mô tô của Cố Phán Hề hấp dẫn, cũng sâu sắc cảm nhận được mình thiếu phương tiện đi lại, vì thế anh không do dự nữa, lập tức sắm cho mình một chiếc xe.

Đó là một chiếc xe xài rồi màu đen, giá cả không đắt, tính năng cũng ok, dù sao thì Ôn Văn cũng chỉ muốn một phương tiện đi lại mà thôi, chứ không phải muốn lái xe để trốn truy sát.

Trên cửa sổ xe dán miếng dán chống nhìn trộm, vì thế ở trong xe tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách cũng không cần lo lắng bị người ta phát hiện, lúc cần thiết Ôn Văn có thể tiến vào từ đây.

Sau khi về nhà, Ôn Văn lập tức đi vào WC, tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Quý ngôn thụ tinh bị giam ở phòng giam Tai Họa - 0004, phòng bên cạnh phòng thực hủ yêu, lúc Ôn Văn đi vào, nữ vampire và quý hồn Tần Sảng vẫn như cũ.

Làm Ôn Văn có chút ngoài ý muốn là thực hủ yêu đã ăn hết số nội tạng heo mà anh đã ném vào, xem ra mặc dù đã biến thành con rối nhưng thực hủ yêu vẫn biết tự ăn đồ ăn, không đến mức để mình chết đói.

Điều này làm Ôn Văn rất vui mừng, ít nhất anh không cần lo lắng năng lực phun ra dịch ăn mòn của mình sẽ biến mất.

Mà phòng giam Tai Họa - 0004 lại làm Ôn Văn có chút kinh hãi, mặt đất của phòng giam này cư nhiên đã biến thành đất để quý ngôn thụ tinh có thể cắm rễ!

Những phòng giam giam giữ quái vật trước đó tuy có khác biệt nhưng cũng không có biến hóa quá lớn, nhưng căn phòng này xuất hiện đất thì làm Ôn Văn có chút khó hiểu.

Anh hiểu là phòng giam cho mỗi loại quái vật có chỗ khác biệt, anh cũng biết Trạm Thu Nhận Tai Ách có khoa học kỹ thuật cao hơn ngoài thực tế, nhưng có thể đột nhiên biến hóa ra đất như vậy thì thật sự không bình thường.

Số quái vật này được nhốt vào phòng giam theo thứ tự bị bắt giữ, không hề được chuẩn bị trước, ngay cả chính bản thân Ôn Văn cũng không biết mình sẽ bắt được quái vật gì.

Mà Ôn Văn cũng không phát hiện trong trạm thu nhận có người máy trí năng hay gì đó tương tự, cho nên số đất này rất cuộc từ đâu mà có?

Nói chung thì nó làm Ôn Văn có chút kiềm nén, giống như Trạm Thu Nhận Tai Ách này là một sinh vật khổng lồ có ý chí của riêng mình vậy.

Mà Ôn Văn thì đang vận chuyển chất dinh dưỡng cho sinh vật này, mà số quái vật bị vò vào đây chính là chất dinh dưỡng, sau đó sinh vật khổng lồ này sẽ cho anh chút phần thưởng ngon ngọt.

Suy nghĩ thật lâu, Ôn Văn vẫn không có được đáp án, trong trạm thu nhận này thật sự có quá nhiều thứ mà anh không hiểu, cũng không thể nào thay đổi, chỉ có thể tiếp tục sống như vậy.

Trước khi đáp án cuối cùng bị vạch trần, không quản suy luận theo hướng tốt hay hướng xấu thì đều không có ý nghĩa.

Sau đó, Ôn Văn đi tới khu đầu mối, dựa theo lệ cũ thử năng lực của quỹ ngôn thụ tinh, theo số lượng quái vật bắt được ngày càng nhiều, Ôn Văn cũng ngày càng quen việc quen tay hơn.

Khi biến thành thể chất quỹ ngôn thụ tinh, động tác của anh sẽ trở nên chậm chạp, nhưng năng lực phòng ngự sẽ tăng lên, năm giác quan đều yếu hơn tiêu chuẩn của người bình thường, ngay cả tư duy cũng trở nên chậm chạp, ngoài ra còn một khả năng khá đặc biệt chính là có thể khống chế lông tóc trên người mình để công kích...

Ôn Văn thử một chút, có thể dễ dàng khống chế tóc của mình, những sợi tóc ngắn trên đầu lúc nhúc ngọ nguậy trông quý dị như một ổ giun sắt, ngoài ra thì chẳng có hiệu quả gì khác.

Lực chống đỡ thì cũng chẳng mạnh bao nhiêu, không thể bay ra đâm mù mắt người khác, cũng không thể mọc dài ra để bảo vệ thân thể, thậm chí khi tóc bị gãy còn cảm thấy đau đớn!

“Hãy... thể chất này ngoại trừ gây cười thì không có tác dụng nào khác, đặt trong phòng giam làm vật biểu tượng vậy.”

Ôn Văn trầm mặc bỏ qua năng lực này, sau đó chuyển Tai Họa - 0004 tới chiếc nhẫn trên ngón áp út, thấy được năng lực của quái vật quỷ ngôn thụ tinh.

Cái năng lực này tên là quỷ ngôn!

Dùng năng lực này có thể bắt chước bất cứ giọng nói nào mà mình từng nghe qua, ấn tượng càng sâu sắc thì âm thanh bắt chước càng chuẩn, ngược lại ký ức về âm thanh mơ hồ thì giọng bắt chước cũng rất thô.

Nếu là âm thanh rất quen thuộc thì không quản là giọng điệu hay thói quen cũng có thể bắt chước hoàn mỹ, đồng thời còn có chút ma lực làm người ta tin tưởng.

Trước đó Đào Văn và Lý Đại Trang dễ dàng bị quỷ ngôn thụ tinh dụ dỗ như vậy cũng vì năng lực này, bằng không... hai đứa nhỏ này cũng không dễ dàng tin tưởng âm thanh của cụ già kia.

Quỷ ngôn thụ tinh dựa vào năng lực này mới có được thu hoạch phong phú như thế, chỉ cần nó không săn quá nhiều lần, Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không dễ dàng tóm được đuôi nó.

Năng lực này rất thú vị, chắc chắn là thú vị hơn điều khiển tóc.

Sở dĩ Ôn Văn chọn làm thám tử có phần lớn nguyên nhân là bị bộ phim hoạt hình thám tử Conan của khu Anh Đào ảnh hưởng.

Trong bộ phim này cũng có một thiết bị có thể giả giọng người khác, nhờ vào nó mà có thể giải quyết được rất nhiều phiền toái.

Mà bây giờ bản thân Ôn Văn cũng có được năng lực này, anh không khỏi có chút hưng phấn, cho dù sau này không săn quái vật nữa cũng có thể đi biểu diễn giả giọng kiếm sống.

Làm xong tất cả thử nghiệm, Ôn Văn liền rời khỏi Trạm Thu Nhận Tai Ách, mở TV, dự tính bắt chước giọng nói của những

người xuất hiện trong chương trình.

“Bánh nướng, bánh nướng, bánh nướng của tôi...”

“Xin chào mọi người, tôi là XX, là anh em thì mau tới chém gió....”

“Xin chào, tôi là thực tập sinh XXX, thích hát, thích nhảy, thích RAP, cũng thích chơi bóng rổ...”

...

Chương 46 - Kiểm Tra

[46] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Kiểm Tra

Lúc Ôn Văn đang chơi đùa vui sướng tới quên hết trời đất, một cuộc điện thoại gọi tới.

“Tôi là Lâm Triết Viễn.” Lâm Triết Viễn trầm giọng nói.

Ôn Văn liền hướng điện thoại, trôi chảy nói: “Ai nha má ơi, này không phải Lâm đội trưởng sao nha, anh tìm tui làm gì nha?”

“...” Người bên kia đầu dây im lặng một hồi, sau đó hỏi: “Cậu là ai?”

Tròng mắt Ôn Văn xoay tít hai vòng, cũng im lặng một hồi, làm ra chút âm thanh kỳ quái, sau đó nói với Lâm Triết Viễn: “Tôi là Ôn Văn, vừa nãy là bạn tôi nghe máy, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Ôn Văn không muốn lộ ra quá nhiều năng lực của mình ở trước mặt Hiệp Hội Thợ Săn, mỗi loại năng lực đều có thể đưa tới hiệu quả không tưởng.

“Cổng thoát nước mà cậu nói lần trước chúng tôi đã phát người tới thăm dò rồi nhưng chỉ thu hoặc được vài thi thể sinh vật siêu nhiên.”

“Hướng cơ thể mẹ tang thất trốn đi có dấu vết chiến đấu, nhìn vết tích thì có lẽ nó đã thất bại, mà người kia thì chắc là L tiên sinh, tên hề tà thuật Grandi lại một lần nữa chạy thoát.”

Lâm Triết Viễn nói chuyện cổng thoát nước lần trước, chuyện này vốn không nên nói với Ôn Văn nhưng dù sao Ôn Văn

cũng là người trực tiếp tham gia sự kiện lần này nên vẫn cần thông báo một tiếng.

“Ngoài ra thì tôi còn một chuyện muốn tìm cậu, chốc nữa chú Cung sẽ tới tìm cậu làm một phần kiểm tra, cậu phải phối hợp tốt với chú ấy.” Lâm Triết Viễn dừng một chốc rồi nói.

“Sao lại muốn kiểm tra tôi? Tôi giúp Chu Kỳ Bái làm video cũng đâu có phạm pháp.” Ôn Văn chột dạ nói.

Bên kia đầu dây, vẻ mặt Lâm Triết Viễn có chút quỷ dị: “Cậu cứ nhiên lại giúp Chu Kỳ Bái làm video... khó trách tên đó chạy tới chỗ tôi đòi phương thức liên lạc của cậu, hay thật, tôi bội phục cậu đấy, cậu đúng là dũng sĩ.”

Ôn Văn gãi gãi đầu, hình như mình lỡ miệng làm lộ mất chuyện gì đó rồi.

“Là như vậy, tôi nhận được tin là cậu đe dọa hai cậu nhóc học sinh cấp ba, sau đó dùng ống phóng hỏa tiễn của Hiệp Hội Thợ Săn chúng tôi oanh tạc công viên?”

“Ừm... nói vậy quả thực không sai, nhưng tui chỉ tiêu diệt một con thụ tinh hại người thôi mà, chuyện này bọn anh có thể che giấu giúp tôi mà.” Ôn Văn không xác định nói.

“Công quả thực lớn hơn tội, nhưng lần này động tĩnh quá lớn, hơn nữa cậu không phải nhân viên nội bộ của Hiệp Hội Thợ Săn, kiểm tra là cần thiết.”

Ôn Văn thở dài một hơi, chỉ có thể tiếp nhận: “Được rồi, chuyện tôi làm video cho Chu Kỳ Bái đừng nói ra đấy!”

“Yên tâm đi, tôi không nói đâu.” Lâm Triết Viễn có chút mệt tâm, người này chịu giúp Chu Kỳ Bái làm loại video đó thì chắc chắn không thể trông cậy cậu ta có chút tiết tháo rồi.

Để điện thoại xuống, biểu tình trên mặt Lâm Triết Viễn dần dần trở nên dịu đi, bắt đầu suy nghĩ về chuyện của Ôn Văn.

Làm đội trưởng tiểu đội thợ săn Phù Dung Hà, trong khoảng thời gian này anh bận rộn truy tìm tung tích Đọa Thần Huyết nhưng cũng không phải hoàn toàn không chú ý tới những chuyện khác.

Mà toàn bộ thành phố Phù Dung Hà này, bắt mắt nhất chính là Ôn Văn.

So với phần lớn thợ săn tự do, Ôn Văn tuyệt đối là dị tộc.

Người siêu năng lựa chọn thành thợ săn tự do kỳ thực vì bọn họ không muốn bị Hiệp Hội Thợ Săn quản lý quá nhiều mà thôi.

Vì thế mặc dù có cái danh thợ săn tự do nhưng phần lớn đều không cố ý tìm kiếm quái vật để tiến hành chiến đấu, bọn họ chỉ là người bình thường sở hữu chút siêu năng lực mà thôi.

Thợ săn tự do ở thành phố Phù Dung Hà này có ít nhất cũng hơn mười người, nhưng không có người nào hoạt động mạnh như Ôn Văn.

Nhân tài như vậy, Ôn Văn thật sự rất muốn kéo vào Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy trên người Ôn Văn tựa hồ có ẩn giấu điều gì đó.

“Năng lực không rõ, nguyên nhân chiến đấu với quái vật không rõ, thi thể đám quái vật từng giao chiến với cậu ta đều biến mất... hi vọng chú Cung có thể hỏi được chút gì đó.”

Đúng vậy, Lâm Triết Viễn vì muốn hiểu Ôn Văn hơn mới đề chú Cung đi kiểm tra, không cần biết rõ bí mật của Ôn Văn, ít nhất cần phải biết cậu ta có ác ý với Hiệp Hội Thợ Săn hay không.

Có bí mật không đáng sợ, trong Hiệp Hội Thợ Săn có rất nhiều người có bí mật, nhưng không đủ sức tạo thành uy hiếp đối với Hiệp Hội Thợ Săn.

Bằng không, với chuyện Ôn Văn đã làm tối hôm trước thì chỉ cần tùy tiện viết một bản báo cáo cho có là được.

...

“Chốc nữa bọn họ sẽ tới, mình cần phải bố trí một chút.”

Ôn Văn gãi gãi cằm, tất cả đồ đạc quan trọng đều nằm trong trạm thu nhận, cũng không sợ chú Cung nhìn thấy thứ không nên thấy, vì thế anh chỉ đơn giản xử lý phòng ốc một chút mà thôi.

Khi có khách tới nhà, người ta thường dọn dẹp nhà cho sạch sẽ, để khách có cảm giác thoải mái như đang ở nhà.

Nhưng Ôn Văn thì không...

Đầu tiên anh xé một ít giấy vệ sinh vo lại thành nùi, thấm chút nước rồi ném xuống đất, lại lôi ra vài cái bcs chưa mở nhét vào khe hở ghế sofa, là mấy chỗ khe hở rất dễ thấy.

Về phần anh lấy bcs ở đâu ra...

Đương nhiên là nhận được trong siêu thị rồi, được phát miễn phí, nói không chừng trong lúc bắt quai vật nó sẽ phát huy được công dụng thì sao... dù sao thì Ôn Văn cũng xuất phát từ mục đích đó mới nhận mớ bcs này.

Nói chung là, trải qua một phen bố trí nhà cửa của Ôn Văn, người bình thường căn bản sẽ không muốn ở lại nơi này quá lâu, anh muốn xem thử xem chú Cung có thể kiên trì được bao lâu.

Ôn Văn không có bạn bè gì cả không phải là không có lý do, ngoại trừ công việc thì anh rất ít khi giao tiếp với mọi người, cũng ghét người khác gần gũi, lẩn lộn thành tình trạng này hoàn toàn là do anh tự tìm.

Tiếng đập cửa vang lên, chú Cung quần áo chỉnh tề, mặt mày hớn hờ đứng ở ngoài cửa.

Ôn Văn mở cửa, nhăn nhó nói: “Tới kiểm tra tôi, hừ, vào đi.”

Về mặt chú Cung có chút lúng túng, bước vào nhà một bước, dưới chân liền đạp trúng 1mốt5 thứ gì đó dính dính, là một cục giấy vệ sinh ướt át...

“Hừ, hoàn cảnh tởm tới phát hoảng như vậy, tùy tiện hỏi vài câu rồi mau đi đi.” Ôn Văn thầm nói trong lòng.

Chú Cung lật miếng khăn giấy dưới chân ra, sau đó tùy tiện ném xuống đất, biểu tình trên mặt lập tức thả lỏng, thoải mái đi tới chiếc ghế sofa ở bên cạnh, đặt mông ngồi xuống, chân trực tiếp gác lên bàn trà, Ôn Văn nhìn mà huyết thái dương nảy lên thành thịch.

“Aiz... thoải mái quá, tôi cứ tưởng đâu cậu là thanh niên thích chỉnh tề sạch sẽ chứ, hại tôi lúc tới đây run muốn chết, thấy cậu cũng là quỷ lôi thôi như tôi thì thoải mái rồi.”

Chú Cung nhanh gọn lẹ cởi áo khoác, lộ ra chiếc áo có vết bẩn ở bên trong, rút một điều thuốc ngậm lên môi, phả ra khói thuốc.

Sắc mặt Ôn Văn có chút nghiêm nghị, anh nhớ lần đầu khi gặp ông chú này, đối phương cũng là đáng vẻ lôi thôi lếch thếch, vì thế hoàn cảnh này lại càng làm hắn thả lỏng hơn!

Đây là một đối thủ đáng sợ!

“Tôi hù dọa hai đứa nhóc kia vì chúng bị thụ tinh mê hoặc, nếu đuổi chúng đi quá muộn thì chúng sẽ gặp nguy hiểm, dùng ống phóng hỏa tiễn RPG vì cái cây đó quá lớn mạnh, không thể không dùng loại hỏa lực hạng nặng này, chú muốn hỏi chuyện này đúng không, hỏi lẽ rồi đi đi.” Trước khi chú Cung đặt câu hỏi, Ôn Văn liếng thoảng nói.

“Chuyện này không có vấn đề, nhưng cậu nên biết, tôi không phải tới hỏi mấy chuyện này.” Chú Cung phà ra một vòng khói, tùy tiện nói.

Chương 47 - Chỉ Điểm

[47] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Chỉ Điểm

“Vậy chú tới hỏi chuyện gì?” Ôn Văn đương nhiên biết mục đích của chú Cung không đơn giản, nhưng anh vẫn giả vờ hồ đồ nói.

Chú Cung tự trong quần áo lôi ra một quyển sổ nhỏ, nói với Ôn Văn: “Đội trưởng bảo tôi hỏi cậu vài chuyện.”

“Vậy chú mau hỏi đi.” Ôn Văn nhin không được nói.

“Trong tư liệu không có tin tức về gia đình cậu, mà cậu cũng không có người bạn nào, ngoại trừ công việc, cậu giống như một kẻ trong suốt vậy, lý do là gì?”

“Chuyện riêng tư này mà Hiệp Hội Thợ Săn cũng muốn quản à?” Ôn Văn nhướn mày, không trả lời.

“Được rồi, vậy tôi đổi vấn đề, lý do cậu tích cực săn quái vật như vậy là gì? Có rất ít thợ săn tự do giống như cậu.”

“Bởi vì tôi thích, có người câu cá thích dạo chơi ở những nơi tĩnh lặng, có người thích chơi điện tử, có người thích làm mấy trò 18+, tôi thì thích đấu trí thích so gan với quái vật, như vậy cũng không phạm pháp đi?” Ôn Văn giang tay, mỉm cười nói.

Chú Cung lắc đầu, ghi vài chữ trên quyển sổ, sau khi trầm tư một hồi thì chậm rãi nói với Ôn Văn: “Quả thực không phạm pháp, tôi tiếp tục hỏi vấn đề kế tiếp.”

“Quý hồn, thực hủ yêu, thụ tinh, đôi cánh thép siêu nhiên, đây là những quái vật cậu một mình đối phó sau khi tới thành phố Phù Dung Hà, quý hồn có khả năng bị đánh tan, nhưng thực hủ yêu, quý ngôn thụ tinh và cả đôi cánh thép kia nữa, chúng không thể biến mất mà không có lý do, thì thể của chúng đâu rồi?”

“Mặc dù cậu cố ý che giấu nhưng Hiệp Hội Thợ Săn chúng tôi không có khả năng làm như không biết.”

Tới rồi, biết ngay là hỏi chuyện này!

Ôn Văn hơi nheo mắt lại, vẻ mặt thì không biến đổi quá lớn, khi biết sự tồn tại của Hiệp Hội Thợ Săn, anh sớm đã biết sẽ có thời khắc này.

“Đó là gì...”

“Đừng vội trả lời, nếu cậu che giấu thì chắc chắn sẽ không dễ dàng chịu nói thật với tôi, cho nên cậu hãy suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời tôi.” Chú Cung nheo mắt nằm trên sô pha, giống như đang nghỉ ngơi.

“Cái này có liên quan tới năng lực của tôi, chi tiết cụ thể không thể nói với chú.” Ôn Văn trầm mặc một hồi rồi trả lời không quá rõ ràng, biểu hiện của chú Cung làm anh không dám nói ra lời nói dối mình đã bịa sẵn từ trước.

“Ừm... không nói dối, tôi đoán là thế, cậu chịu trả lời như vậy làm tôi rất hài lòng.” Chú Cung ngồi dậy, cười nói với Ôn Văn.

Ôn Văn kỳ quái nhìn chú Cung: “Sao chú biết tôi không nói dối?”

Chú Cung học theo vẻ Ôn Văn, đáp lời: “Cái này có liên quan tới năng lực của tôi, chi tiết cụ thể không thể nói với cậu.”

“...” Ôn Văn có chút may mắn khi không nói ra lý do mình bịa trước đó, lời nói dối bị phát hiện, ấn tượng của anh với Hiệp Hội Thợ Săn có lẽ sẽ bị hạ thấp.

“He he.” Chú Cung không chút ngại ngùng cởi giày, lộ ra đôi vớ bị lủng phần ngón chân và mùi hương cực kỳ tuyệt vời.

“Người siêu năng như chúng ta ai mà không có chút bí mật, chỉ cần là tâm tư không xấu thì tốt rồi, nhiệm vụ đội trưởng giao cho tôi đã hoàn thành.”

“Được rồi, nếu nhiệm vụ đã xong thì chú mau đi đi.” Ôn Văn bịt mũi, không muốn che dấu ý định đuổi người của mình.

“Đừng mà, thanh niên, tôi còn muốn ở lại nhà cậu dùng cơm đây.” Chú Cung ném đầu thuốc xuống đất, trực tiếp đập tắt, Ôn Văn nhìn mà máu nóng dồn lên, thế nhưng chính anh đã biến phòng mình thành cái dạng này, lúc này cũng không tiện ngăn cản.

“Chú nhiệt tình thế?”

“Đội trưởng nói, nếu cậu không có âm mưu gây rối thì tôi chỉ điếm cậu một chút, cậu không muốn thì tôi đi.” Chú Cung bắt đầu kì kèo mang giày.

Ôn Văn do dự, anh muốn ông chú này chỉ điếm mình nhưng lại không muốn mời cơm, cuối cùng lý trí cũng chiến thắng được tâm tình, anh mặt lạnh nói: “Tôi không có chuẩn bị, chỉ có thể tôi ăn gì thì cho chú ăn nấy thôi.”

“Không sao, không cần khách sáo.” Chú Cung cười hề hề nói.

Nhưng khi Ôn Văn bung lên một đĩa sủi cảo và một chai hồng trà lạnh, biểu tình chú Cung có chút cứng ngắc, vọt tới mở tủ lạnh thì phát hiện bên trong chỉ có thực phẩm đông lạnh!

Vì thế chú Cung thất vọng ngồi trở xuống, bắt đầu ăn sủi cảo: “Không ngờ cậu trẻ tuổi như vậy mà ngày ngày lại ăn mấy thứ này, thân thể sẽ không chịu nổi đâu.”

“Không phải chú muốn chỉ điếm cho tôi à? Mau nói đi.” Ôn Văn cũng lôi ra một quyển sổ, mong đợi nhìn chú Cung.

“Trong năm cấp bậc người siêu năng, cậu đang ở giai đoạn đầu tiên là thăm dò đúng không?” chú Cung nhai kỹ nuốt chậm một cái sủi cảo, hỏi Ôn Văn.

Ôn Văn gật đầu, anh biết mình không tính là người siêu năng bình thường, thế nhưng cũng muốn tìm ra phương pháp có thể rèn luyện bản thân.

“Giai đoạn thứ hai gọi là Năm Giữ, kỳ thực hai giai đoạn này không có giới hạn quá rõ ràng, lúc cậu tiến vào cấp bậc thứ hai thì sức mạnh cơ bản cũng không có gì biến hóa, cậu cũng sẽ không đột nhiên có thêm kỹ năng.”

“Vậy khác biệt ở đâu?” Ôn Văn khiêm tốn hỏi.

Chú Cung đưa tay trái ra, không làm động tác gì nhưng có một quả cầu lửa đỏ rực lơ lửng giữa không trung.

“Đây là ngọn lửa ở giai đoạn Thăm Dò.”

Sau đó đưa tay phải, ngón tay khê nhúc nhích vài cái, một con chim nhỏ có kích cỡ tương tự với quả cầu lửa kia xuất hiện sống động trong tay, uy hiếp đối với Ôn Văn cũng vượt xa quả cầu lửa kia.

“Đây là ngọn lửa của giai đoạn Năm Giữ, mức tiêu hao năng lượng của hai loại này hoàn toàn khác nhau.”

“Khác biệt ở không chế năng lượng à?” Ôn Văn hỏi.

“Đúng, mà cũng không đúng.” Chú Cung nhấp một ngụm trà lạnh, nói tiếp: “Cái gọi là thăm dò chính là khám phá tiềm lực của chính mình, biết mình có thể làm được những gì, phát ra lửa thì biết mình có thể tạo ra được bao nhiêu, năng lực cơ bản thì biết rõ mình có thể gánh được bao nhiêu phụ trọng.”

“Mà năm giữ chính là biết mình có thể làm được những gì ngoại trừ những thứ cơ bản, mở rộng năng lực hơn, để uy lực của năng lượng càng mạnh mẽ hơn.”

“Nói dễ hiểu một chút, giả sử cậu là kiếm khách, chỉ cần cậu cầm một thanh kiếm vung vung một chút thì đó là cảnh giới thăm dò, nhưng khi cậu bắt đầu học kiếm thuật rồi trở thành bậc thầy kiếm thuật thì gọi là cảnh giới năm giữ của người siêu năng.”

Lúc chú Cung nói, Ôn Văn nhanh chóng ghi chú lại, chú Cung thậm gật đầu, người này là một thanh niên rất nghiêm túc.

“Vậy còn đồng hóa?” Ôn Văn nhớ tới trạng thái làm mình lạnh gáy của Cố Phán Hề, liền dò hỏi.

“Đồng hóa... he he, khi cảnh giới năm giữ của cậu tiến đủ xa, cậu sẽ tự mình hiểu được, bây giờ nói với cậu chưa chắc là tốt.” Sâu trong ánh mắt chú Cung có chút phiến muộn, ông

biết làm sao để đạt tới cảnh giới đồng hóa nhưng ông không dừng khí để bước tới.

“Giống lời bà điên kia nói... như vậy, tôi phải làm sao để tiến vào cảnh giới nắm giữ?” Ôn Văn thất vọng lắc đầu.

“Không có đường tắt, thăm dò năng lực của mình tới cực hạn rồi nghĩ cách đột phá nó!”

“Lấy tôi ra làm ví dụ đi, tôi có thể phóng ra bao nhiêu lửa, lửa có thể đạt tới độ cao bao nhiêu, lúc tôi có được siêu năng lực thì nó đã là cố định rồi.”

“Trước cảnh giới đồng hóa, chuyện tôi có thể làm chính là dự dụng năng lực hữu hạn này để phát ra uy lực chiến đấu mạnh mẽ, giống như thành viên của tổ chức bí mật mà cậu đã gặp trước đó, năng lực của chúng cũng không mạnh hơn cậu bao nhiêu, chỉ là chúng hiểu năng lực của mình hơn mà thôi.”

“Tôi nghe nói tốc độ của cậu rất nhanh, sức mạnh cũng lớn hơn người bình thường nhưng không có năng lực siêu nhiên, như vậy cậu có thể thử học tập kỹ xảo cận chiến, để năng lực chiến đấu của mình tăng lên đột phá...”

...

Chương 48 - Tập Kích

[48] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tập Kích

Chú Cung vừa uống trà lạnh ăn sủi cảo đông lạnh vừa giảng giải những kiến thức cơ bản của người siêu năng với Ôn Văn, nói tầm một tiếng thì Ôn Văn đã ghi chú đầy mấy trang giấy.

Ừm, làm một thám tử, tốc độ bút ký của Ôn Văn rất nhanh, có thể coi là tiêu chuẩn của tốc ký viên.

“Được rồi, đại khái thì thế tôi, bao nhiêu kinh nghiệm trong bụng tôi bị cậu moi hết rồi, chỉ được lấp bằng ba cái thứ thực phẩm đông lạnh.”

Chú Cung đứng dậy, xoa xoa bụng cảm thán nói: “Nói ra thì cậu là người trẻ tuổi mà rượu không dính thuốc lá không dính, ăn thì chỉ ăn mớ hàng đông lạnh này, sống chẳng có gì thú vị.”

“Tôi thấy chú ăn ngon lành còn gì...” Ôn Văn nhướn mày, sau đó anh có nấu thêm một nồi, cũng đã bị chú Cung tiêu diệt hết.

“Khụ khụ khụ, bình thường ở nhà tôi cũng ăn mấy món này, chỉ là không được ăn món ngon khác nên có chút thất vọng thôi, được rồi, không nói thêm nữa, tôi cũng phải đi rồi, còn ở nữa thì người trẻ tuổi sẽ không vui mất.”

Chú Cung ăn mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài, Ôn Văn rất muốn nói bây giờ mình không muốn đuổi nữa, chỉ là cuối cùng vẫn không nói.

Lúc châm chích cà khịa người khác Ôn Văn có thể nói rất lưu loát, nhưng những lời tiết lộ tình cảm thật sự của mình thì anh rất hiếm khi nói ra.

“Rất cảm ơn buổi chỉ dạy này, tôi nợ chú một ân tình.”

Tiền chú Cung ra cửa, Ôn Văn trịnh trọng nói, anh rất ít khi cảm ơn người khác, trước kia khi làm thám tử, Ôn Văn vẫn luôn là người nhận lời cảm ơn.

“Cảm ơn thì không cần, sau khi trở thành thợ săn tự do cậu đã hoạt động rất mạnh mẽ, như vậy đã giúp chúng tôi giảm bớt rất nhiều áp lực.”

“Có lẽ cậu cũng nhìn ra được, nhân thủ của chúng tôi hiện giờ đang khá eo hẹp, vì thế cho dù cậu chỉ là nhân viên ngoài biên chế, chỉ cần cậu có thể giúp đỡ thì chúng tôi cũng không ngại giúp đỡ cậu mạnh mẽ hơn. Nhưng nếu có thể, tôi hi vọng cậu gia nhập tổ chức, chúng tôi bây giờ thật sự không dễ dàng.”

Sau khi nói xong, chú Cung liền xoay người rời đi, Ôn Văn thì quay trở về phòng, bắt đầu dọn dẹp hiện trường bản thủ mà chính mình tạo ra.

Đúng là tự tạo nghiệt mà.

...

Một mình đi trên đường, chú Cung có chút xúc động, gần đây phân hội Phù Dung Hà của bọn họ thật sự quá bận rộn, bận tới mức chỉ dẫn cho Ôn Văn lại chính là ngày thả lỏng nhất của ông.

Giống như lời ông đã nói với Ôn Văn, Hiệp Hội Thợ Săn hiện giờ áp lực rất lớn, chỉ cần xác nhận là không có tâm tư xấu với hiệp hội, bọn họ không ngại để người siêu năng trở nên mạnh mẽ hơn.

Quái vật hay người siêu năng của tổ chức bí mật, những năm gần đây đám đáng ghét này ngày càng xuất hiện nhiều hơn.

Đột nhiên chú Cung dừng bước, trên con đường này không hề có người đi lại, tất cả cửa nẻo đều đóng chặt, cả con đường cực kỳ vắng vẻ, điều này hiển nhiên không bình thường.

Có người siêu năng ở gần đây đã ảnh hưởng tới mọi người!

“Ai đây?”

Trong con hẻm nhỏ chật hẹp, một người đàn ông mặc áo khoác cổ cao màu đen đi tới đối diện chú Cung.

“Mày là... Đọa Thần Huyết L, bọn tao vẫn luôn tìm kiếm mày, không ngờ mày lại chủ động xuất hiện.” Trong lòng chú Cung có dự cảm không may.

“Bọn mày đang tìm tao... nhưng kỳ thực đang cũng đang tìm mày đây, năng lực của mày có hơi phiền, sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của tao, cho nên mày chết đi.” L tiên sinh mặt không biến sắc nói.

“Mày tin tưởng có thể bắt được tao, chứ không phải là tao bắt được mày à?” Chú Cung giống như tám chuyện mà hỏi L tiên sinh.

L tiên sinh lắc đầu: “Đúng vậy, tao nắm chắc, mày có kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn tao rất nhiều, thế nhưng dù sao thì mày vẫn chưa bước ra một bước kia, kết quả chiến đấu của tao và mày đã xác định rồi.”

Chú Cung ném tàn thuốc đi, một quả cầu lửa bao lấy nó: “Sao mày biết tao sẽ xuất hiện ở đây?”

“Tao đã nói đủ nhiều rồi...”

L tiên sinh không nói thêm nữa, hai tay vươn tới trước làm thành động tác kỳ quái, hai con mắt nhanh chóng phình ra còn to hơn cả trứng ngỗng, chú Chung vừa định phóng lửa về phía hắn thì phát hiện mình không thể động đây!

Không phải ràng buộc về tính chất vật lý mà càng giống như một loại kính sợ hơn, giống như động vật nhỏ yếu sẽ vô thức kính sợ kẻ săn đuổi cấp bậc cao hơn!

Ngay sau đó, L tiên sinh nhanh chóng xông tới, tay xẹt qua lồng ngực chú Cung, vết cắt thật dài xuất hiện, máu tươi phun ra!

Chú Cung còn không kịp khiếp sợ đã không còn sức lực ngã xuống đất, hết thở diễn ra quá nhanh.

“Xin lỗi, còn chưa nói xong đã đánh lèn rồi, tuy mày chỉ là cảnh giới năm giữ nhưng nếu mày dốc hết toàn lực thì tao cũng rất khó đối phó.”

Trên tay L tiên sinh lộ ra một lưỡi dao cong màu đen, nhắm ngay cổ chú Cung mà chém xuống, nhưng ngay lúc này hắn nhìn thấy tay chú Cung phát ra ánh sáng đỏ hóng rực phóng về phía mình, tạo thành một cột lửa thật lớn!

Cột lửa tiêu tán, trên người L tiên sinh bao phủ một lớp năng lượng màu đen, vẻ mặt âm trầm, quần áo của hắn đã bị đốt trụi, gò má bên phải nổi lên mụn bóng nước, mặc dù đã đánh lén trước đó nhưng hắn vẫn còn sức phản công.

“Chết tiệt, thế mà vẫn chưa mất đi ý thức.”

L tiên sinh gầm nhẹ một tiếng, lưỡi dao trên tay một lần nữa chém xuống cổ chú Cung, lần này không quản chú Cung có làm ra phản ứng gì cũng không thể cản được hắn!

Đột nhiên, một tiếng chuông lanh lảnh vang lên, lưỡi dao của L tiên sinh dừng lại trên cổ chú Cung.

L tiên sinh cắn răng, muốn tiếp tục chém xuống.

Sau đó tiếng chuông lại vang lên, đồng thời nhịp điệu cũng gấp gáp hơn.

“Không phải mày nói cho tao biết nó ở đây à? Sao bây giờ lại không cho tao giết chứ?” L tiên sinh đứng dậy, phẫn nộ quát.

Nhưng mà, không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại hắn.

“Mày đã không muốn nó chết thì tao tha cho nó đấy.”

L tiên sinh thu hồi dao, con mắt cũng biến về hình dạng ban đầu, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Trên dao của hắn có nọc độc trí mạng, cho dù bây giờ chú Cung không chết thì cuối cùng cũng phải chết vì loại độc này.

...

Ôn Văn đang ở trong nhà dọn dẹp, lúc đứng trước cửa sổ thì nhìn thấy ở phía xa có một cột lửa phóng lên cao.

Anh sững sốt một hồi lâu rồi vội vàng mặc quần áo, chạy tới hướng đó.

Chú Cung tới đây kiểm tra anh, kết quả kiểm tra rất có lợi với Ôn Văn, nhưng nếu sau khi kiểm tra lại bị tập kích gặp chuyện không may thì Ôn Văn sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn hoài nghi!

Lúc Ôn Văn chạy tới, từ rất xa đã nhìn thấy chú Cung nằm dưới đất, anh không vội chạy tới kiểm tra thương tích mà lập tức gọi điện cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Anh không thể xác định được là nơi này còn kẻ địch hay không, tùy tiện xông ra có khả năng sẽ bị tập kích, kẻ địch có thể dễ dàng giải quyết chú Cung thì đương nhiên cũng có thể dễ dàng giải quyết anh.

Chuyện liên quan tới sống chết của một thợ săn, Hiệp Hội Thợ Săn hành động rất nhanh, chỉ không tới mười phút, Lâm Triết Viễn đã từ trên một chiếc xe bước xuống.

Chuyện đầu tiên anh làm là báo mười mấy nhân viên hỗ trợ vây ở xung quanh, sau đó anh tiến hành kiểm tra vết thương của chú Cung, làm anh an tâm là hiện giờ chú Cung vẫn chưa chết, nhưng xung quanh vết thương có màu đen, hiển nhiên là trên vũ khí có độc.

Ôn Văn từ trong bóng tối bước ra, đứng phía sau Lâm Triết Viễn.

Chương 49 - Hình Người Đen Như Mực

[49] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hình Người Đen Như Mực

“Lúc tôi chạy tới thì chú ấy đã vậy rồi, vì thế tôi liền báo với bọn anh ngay.” Ôn Văn nhỏ giọng nói.

Lâm Triết Viễn quay đầu nhìn lại, ánh mắt đó làm tâm Ôn Văn trầm xuống.

Phẫn nộ, chất vấn, hoài nghi, không tin tưởng, thứ có thể bị tiết lộ thông qua ánh mắt thật sự quá nhiều.

“Quả nhiên anh nghi ngờ tôi, cũng đúng, vừa mới kiểm tra tôi xong thì xảy ra chuyện, có là tôi cũng sẽ nghi thôi.” Ôn Văn cười khỏ nói.

“Chuyện chú Cung tới đây chỉ điềm cho cậu chỉ có hai chúng tôi biết.” Lâm Triết Viễn lạnh giọng nói.

Ôn Văn nhún vai: “Tôi không nghĩ anh ngu xuẩn như vậy, cho dù tôi có vấn đề thì cũng không chọn ra tay vào lúc này, hơn nữa tôi và chú Cung nói chuyện rất vui vẻ.”

“Nói chuyện vui vẻ...”

Lâm Triết Viễn tìm thấy một quyển sổ ghi chép dính máu trong túi áo chú Cung, lật ra xem thấy chữ viết bên trên thì nghi ngờ trên mặt Lâm Triết Viễn giảm bớt một chút.

“Cậu cam đoan trận tập kích này không liên quan tới mình?”

“Tôi quyết đối không có quan hệ, nhưng có lẽ anh sẽ không tin.” Ôn Văn nhàn nhạt nói.

“Tốt nhất là không có.”

Lâm Triết Viễn cất quyển sổ đi, gọi hai nhân viên mang cáng cứu thương tới đưa chú Cung đi, sau đó lại liếc mắt nhìn Ôn Văn thật sâu rồi rời khỏi hiện trường.

Chú Cung đã công nhận Ôn Văn, hiện trường cũng không có dấu vết Ôn Văn ra tay, hơn nữa còn là do Ôn Văn thông báo cho Lâm Triết Viễn, những chuyện này làm anh không có lý do gì bắt Ôn Văn trở về thẩm vấn.

Nhưng Lâm Triết Viễn vẫn nhin không được mà nghi ngờ Ôn Văn, thời gian và địa điềm tập kích quá trùng hợp, trừ phi bắt được hung thủ, bằng không ở trong lòng anh, Ôn Văn vĩnh viễn dính hiềm nghi này.

Nhìn theo bóng lưng nhóm người Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn thở dài một tiếng.

Anh biết mình sẽ không bị vụ tập kích này liên lụy, thế nhưng vẫn có chút khó chịu.

Chú Cung là một trong số ít những người mà Ôn Văn cảm ơn, một người như vậy sau khi rời khỏi nhà mình liền bị tập kích trọng thương gần chết, chuyện này bảo anh làm sao cao hứng nổi.

Đồng thời cũng có chút căm tức vì bị Lâm Triết Viễn nghi ngờ, anh vẫn luôn lấy lòng Hiệp Hội Thợ Săn nhưng không ngờ vẫn bị bọn họ nghi ngờ.

Đây chính là nguyên nhân anh không muốn liên lạc với nhiều người, hành vi của người khác sẽ không vì nguyện vọng của Ôn Văn mà thay đổi.

Một mình đi trên đường, tâm tình của Ôn Văn có chút suy sụp nhưng dựa vào phẩm chất của nghề thám tử, anh nhanh chóng hồi phục tâm tình.

“Haiz, mình và bọn họ vốn không phải người chung đường, mình buồn rầu cái gì chứ.”

Nếu bị tâm tình này ảnh hưởng thì sẽ suy sút tinh thần, không làm được chuyện gì!

Sau khi nghĩ thông suốt rồi, bước chân của Ôn Văn nhẹ nhàng hơn nhiều, anh sẽ chú ý tới vụ việc này, nếu có thể tìm ra kẻ tấn công chú Cung thì có thể coi như đáp lại ơn tình của đối phương rồi.

Đột nhiên một tiếng chuông vang lên, mồ hôi lạnh trên người Ôn Văn túa ra.

Tay trái nhanh chóng rút dao, tay phải mở khóa an toàn trên khẩu súng, cảnh giác nhìn xung quanh, anh đã nghĩ thấy mùi này ở hiện trường chú Cung bị tập kích!

“Ai?”

“Bị nghi ngờ rất tức giận, phải tuân theo quy tắc của người khác, rất khó chịu, kiềm chế bản tính của mình, rất nghẹn khuất!”

Một sinh vật hình người màu đen từ trong tối góc tường đi tới, cả người đen thùi như một người đàn ông không mặc quần áo.

Trên mặt không có ngũ quan, chỉ có một cái miệng há rộng tới tận mang tai, hàm răng màu trắng sắc bén chỉ chít trong khoang miệng, thoạt nhìn làm người ta tê dại da đầu.

Trong tay nó cầm một cái chuông nhỏ tinh xảo khẽ lắc lư.

“Trước đó là chú Cung, bây giờ là tao à?”

Ôn Văn cảnh giác nhìn hình người màu đen này, chuẩn bị sẵn sàng trốn vào Trạm Thu Nhận Tai Ách bất cứ lúc nào, nếu người này có thể nhanh chóng hạ gục chú Cung như vậy, muốn đánh bại anh cũng không cần hao phí bao nhiêu thời gian.

Kỳ quái là mặt dây chuyền trên cổ Ôn Văn chỉ có chút cảm giác ám áp mà thôi, cảm ứng nguy hiểm của vampire cũng không báo động về con quái vật này, giống như thực lực của hình người màu đen này không quá mạnh vậy.

“Tao có tức giận hay không thì liên quan gì tới mày, mày có bệnh à?” Sau khi xác nhận thực lực kẻ này có lẽ không phải quá mạnh, Ôn Văn cũng lớn giọng hơn.

“Mày và tao là cùng một loại người, cho dù mày giả bộ giống như người bình thường cỡ nào thì sự điên cuồng trong lòng mày cũng không thể nào che giấu được, chúng ta giống nhau.” Bóng người màu đen kia khép miệng mở miệng nói ra những lời làm người ta không hiểu.

Ôn Văn dồn lực vào chân một chút, lên tới trước mặt bóng đen, lưỡi dao sắc bén lạnh lùng lóe lên, đâm thẳng tới.

Anh cảm thấy mình không có cách nào nói chuyện với thứ này nên trực tiếp ra tay.

“Rất tốt, vậy thì biểu diễn thực lực của mày đi, tao cũng muốn xem nhiều hơn.” Hình người màu đen kia đứng im tại chỗ, thân hình vận vẹo bất quy tắc, nhẹ nhàng tránh được công kích của Ôn Văn, sau đó tiếp tục quấy nhiễu tinh thần.

Ôn Văn không trả lời, dao găm vung ra tàn ảnh nhưng bóng đen kia cứ như một làn khói tạo thành, biến hóa bất định, thân hình có thể vận vẹo né được lưỡi dao của Ôn Văn.

Đồng thời miệng của nó còn không ngừng nói ra những lời kích động làm Ôn Văn không thể nhẫn nại nổi mà phóng thích tâm tình của mình!

“Phiền chết đi được!”

Ôn Văn búng tay một cái kích hoạt năng lực phun dịch ăn mòn, chất lỏng màu xanh lá theo đầu ngón tay Ôn Văn phun ra, thế nhưng bóng đen kia vẫn dễ dàng né tránh được.

“Dịch ăn mòn... năng lực rất thú vị, nhưng tao không muốn xem cái này, tao có thể cảm nhận được trong thân thể mày có một thứ đen tối còn đen hơn cả tao, tao muốn biết đó là cái gì?”

Bóng đen điên cuồng nói, càng giao chiến với bóng đen này thì Ôn Văn lại càng phiền, có cảm giác muốn hủy diệt hết thấy mọi thứ ở xung quanh.

“Mày là ruồi à, sao cứ vo ve vo ve mãi thế, mày đi tìm một cái cây bắt ruồi mà chui vào đi.”

“Mày thật sự cảm thấy tao đang làm nhảm à?” Hình người màu đen lùi lại phía sau hai bước, cái miệng rộng vắn vẹo lộ ra dáng vẻ cực kỳ quỷ dị.

“Vây, tại sao mày cũng cười?”

Ôn Văn đang đuổi giết bóng điên đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc, đến lúc này anh mới phát hiện trên mặt cũng cũng lộ ra nụ cười giống hệt như bóng đen kia!

Anh đang hưởng thụ cuộc nói chuyện này, và cả trận chiến này!

Ôn Văn trừng to mắt, biểu tình khôi phục bình thường, trong lòng có chút chấn động, anh cư nhiên đắm chìm đắm vào lời nói của bóng đen này.

Không sai, trong lòng Ôn Văn vẫn luôn có cảm giác xung động, nó làm Ôn Văn không theo đuổi cuộc sống bình thường mà bước vào con đường truy bắt quái vật, nhưng mặc dù vậy thì Ôn Văn cũng không bước ra khỏi ranh giới cuối cùng của mình.

Bóng người màu đen này mặc dù không có ngũ quan nhưng khí chất lại bộc lộ hoàn toàn, bị nó ảnh hưởng nên Ôn Văn cũng biến hóa theo chiều hướng này!

“Không thể tiếp tục như vậy nữa, nhất định phải giải quyết nó, bằng không mình sẽ điên mất!”

Bóng đen này nhẹ nhàng né tránh công kích của Ôn Văn, nhưng không tấn công Ôn Văn, nó chỉ muốn ô nhiễm tinh thần của anh.

“Làm sao để đối phó nó?”

Đột nhiên Ôn Văn nghĩ tới chỉ dẫn của chú Cung trước đó, ở trước cảnh giới đồng hóa, nếu muốn mạnh mẽ hơn thì phải tìm ra cực hạn của mình, sau đó đột phá nó!

Chương 50 - Quá Điên Cuồng

[50] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Quá Điên Cuồng

“Với năng lực của mình bây giờ thì không có cách nào tấn công được nó, cho nên nhất định phải ra chiêu bất ngờ...”

“Tốc độ di chuyển không quá nhanh, có lẽ nhờ vào cấu tạo cơ thể quái dị nên mới có thể dễ dàng né được công kích...”

“Nó không chủ động tấn công mình có lẽ không phải là không muốn, mà là không thể...”

Ôn Văn vừa duy trì công kích mãnh liệt vừa nghĩ cách thoát khỏi tình huống này, sau khi quyết định chủ ý, anh xoay người bỏ chạy!

“Nếu nó không thể đuổi kịp thì mình cứ vậy chạy đi, nếu nó đuổi kịp...”

Tốc độ của Ôn Văn rất nhanh, nhưng bóng đen kia cũng không chậm, vẫn cứ bám sát phía sau Ôn Văn, cho dù không thể đuổi theo nhưng Ôn Văn cũng không có cách nào cắt đuôi nó.

“Quả nhiên không có cách nào đơn giản kết thúc như vậy...”

Ôn Văn đột ngột dừng lại, vì quá đột nhiên nên da dẻ lại vết tích thật dài trên đường, ngay sau đó anh xoay người lại búng tay một cái, dịch ăn mòn màu xanh phun về phía bóng đen kia.

Người trước mặt bất ngờ dừng lại làm bóng đen hình người cũng có chút không ngừng kịp, chỉ có thể nhìn dịch ăn mòn phun tới chỗ mình, nhưng nó không hề hoảng sợ, thân thể màu đen giống như bị làn khói bị nứt ra, dịch ăn mòn xuyên qua kẽ nứt đó, không thể chạm vào nó.

“Loại công kích vung về này không thể nào chạm vào tao đâu... mà...”

Đột nhiên bóng đen há to miệng, bởi vì Ôn Văn xòe năm ngón tay chắn phía trước dịch ăn mòn!

Bị bàn tay cản lại, chất dịch giống như vòi sen phun về phía bóng đen, dịch ăn mòn dày đặc làm nó không quản vận vẹo thế nào cũng không né tránh được hết phạm vi ảnh hưởng!

Dịch ăn mòn giống như giọt mưa rơi lên người bóng đen phát ra tiếng xèo xèo và khói trắng, nó bắt đầu bị ăn mòn!

Làn da màu đen bị ăn mòn lộ ra thân thể trống rỗng ở bên trong, bên trong nó chẳng có gì cả, chỉ có một màu đen kịt.

“Tao sơ ý quá rồi... vì đánh bại tao mà nguyện ý phế một tay của mình, mà quả nhiên rất điên cuồng.”

“Lần này coi như mày thắng, lần sau gặp mặt sẽ rất thú vị, mày chờ tao.”

Nói xong, bóng đen thì trực tiếp hóa thành khói tan biến trong không khí, không để lại chút dấu vết nào.

Lúc nó mất đi năng lực phản kháng, Ôn Văn có thử muốn kéo nó vào trong trạm thu nhận, thế nhưng trạm thu nhận lại không có phản ứng gì với nó!

Bóng đen này mặc dù không thể công kích nhưng với kinh nghiệm của Ôn Văn thì thực lực của nó tuyệt đối không đến mức làm trạm thu nhận không có phản ứng như vậy, cho nên đáp án chỉ có một, anh vẫn chưa chế ngự được nó!

“Con mẹ nó, khó hiểu mà!”

Ôn Văn ngửa đầu nhìn bầu trời, tâm tình vừa mới chuyển biến tốt lại một lần nữa trở nên ác liệt.

Lúc này tay trái của anh chỉ còn lại xương trắng, dịch ăn mòn tuy là anh phun ra nhưng anh cũng không có khả năng miễn dịch với nó, vì muốn đánh bại bóng đen kia, Ôn Văn không thể hi sinh một tay của mình.

Nhưng may mắn là thần kinh cũng ăn mòn tới tê dại nên không cảm thấy đau đớn.

Ôn Văn giơ tay lên, dùng dao găm nạo đi toàn bộ phần máu thịt còn dính dịch ăn mòn, quá trình này đau tới nghiến răng nghiến lợi nhưng tay cầm dao của anh không hề run rẩy một chút nào.

Sau khi trên tay đã không còn dịch ăn mòn, tốc độ hồi phục cũng bắt đầu nhanh tới mức mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ cần dưỡng một đoạn thời gian thì cánh tay này có thể hồi phục như ban đầu.

“Minh quá yếu, mình muốn làm thợ săn chứ không phải một con cá mẫn chỉ biết hò hét trợ uy hay thỉnh thoảng nhân cơ hội ăn hôi, phải nghĩ cách trở nên mạnh mẽ hơn!”

Lời nói của bóng đen trước khi biến mất làm Ôn Văn có cảm giác nguy cơ rất lớn, anh cảm thấy khi nó một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình, nó tuyệt đối sẽ không dễ dàng đối phó như thế này.

“Mục đích của nó rốt cuộc là gì... chỉ muốn làm mình sa đọa thôi sao?”

...

Về tới nhà, Ôn Văn đặt mông ngồi trên ghế sofa, lười tiếp tục dọn dẹp nhà.

Hiện giờ anh đang rất phiền, chú Cung bị tập kích và bóng đen hình người xuất hiện đã triệt để quấy rối tâm tình vốn đã vững vàng bình ổn của anh.

Vì vậy anh mở máy tính, bắt đầu lướt xem tin của trang web thám tử, xem thử xem gần đây thành phố Phù Dung Hà đã xảy ra chuyện gì, hi vọng tìm được chút chuyện làm mình cảm thấy hứng thú, phân tán lực chú ý.

Sau đó, anh thấy được một tin.

Cảnh sát thành phố Phù Dung Hà phá được vụ án lớn, mười lăm người bị hại chỉ vì tiền!

Tài xế taxi họ Ngô nào đó suốt mấy tháng qua đã giết hại khách hàng cướp tài sản, thi thể thì chôn dưới tàng cây công viên gần xưởng chế tạo ô tô, hiện giờ đã tìm được, người nhà cũng đã tới nhận...

Tính chất vụ án này cực kỳ ác liệt, tình tiết nghiêm trọng, hung thủ họ Ngô kia không chút ăn năn hối lỗi, tòa án đã phán tử hình...

Người nhà của mười lăm người bị hại liên hợp biểu tặng cảm kỳ cảm ơn cảnh sát thành phố Phù Dung Hà, đồng thời cũng bày tỏ biết ơn Ôn tiên sinh đã cung cấp đầu mối quan trọng...

“Hiệp Hội Thợ Săn xử lý chuyện như vậy sao... cộng thêm xóa bỏ ký ức và phong tỏa tin tức, mỗi ngày xảy ra nhiều vụ án như vậy, vụ nào là quái vật làm, vụ nào là người làm, ai phân biệt được thật giả chứ?”

Xem tin tức xong, tâm tình Ôn Văn thoải mái hơn rất nhiều, ít ra thì những việc anh làm cũng có ý nghĩa.

“Nhưng nói tiếp thì cái vị Ngô tiên sinh xúi quẩy kia tìm ở đâu ra thế nhỉ?”

Ôn Văn vừa định tắt tin này chuyển sang xem tin khác thì trên màn hình xuất hiện một tin quảng cáo.

“Nửa tháng sau, khu vui chơi Phù Dung Hà tổ chức kỷ niệm mười năm thành lập, rất nhiều hoạt động vui chơi giải trí chờ bạn tham gia... mình cũng đâu phải con nít, đề cử thứ này làm quái gì chứ, bệnh tâm thần!”

Mạng internet bây giờ chính là vậy, luôn đưng phải mấy tin quảng cáo khó hiểu, phiền chết được mà, mà Ôn Văn cũng lười xử lý mấy thứ này...

...

Rèm cửa sổ hé mở phân nửa, ánh trăng trong treo lạnh lùng chiếu rọi vào phòng, một người đàn ông không thấy rõ mặt ngồi trên ghế, tay khẽ vuốt ve chiếc cốc chân dài chứa rượu chất.

Trần căn nhà này tựa hồ bị đột, thỉnh thoảng có giọt nước nhỏ xuống đất, người đàn ông kia cũng không đi xử lý mà lắng nghe âm thanh tí tách kia, giống như đang hưởng thụ.

“Bị phá hỏng rồi sao, chắc, có chút đau lòng nha... tuy mình đã tôn không ít công sức nhưng cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi... he he, Ôn Văn... mày có giống như tao không, tao sẽ tới gặp mày.”

“Nhưng chuyện này cứ để sau đi đã, bây giờ nên bàn về vấn đề của chúng ta, nhân loại như bà, ta rất không thích.”

Người đàn ông đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Chỉ thấy trên trần nhà cư nhiên có một người phụ nữ trung niên mập mạp!

Thân thể người phụ nữ bị mấy cây thép xuyên qua đóng đinh vào trần nhà, mà tiếng nước nhỏ trước đó không phải là nước, là máu!

Người phụ nữ dùng ánh mắt cầu xin nhìn người đàn ông, bà chưa từng trêu chọc, thậm chí còn không nhận ra người này, vì sao lại muốn đối xử như vậy với bà chứ?

Đúng rồi, miệng của bà đã bị dính lại, không thể mở ra.

“Cái truyện bà viết trên mạng, chính là truyện có rất nhiều người hùa theo ấy, ta rất không thích, vốn ta còn tưởng bà là một người phụ nữ xinh đẹp kiêu hãnh, nào ngờ lại là dáng vẻ này, ta lại càng không thích, cho nên bà cứ ở trên đó mà mốc meo đi.”

Người đàn ông phát tay với người phụ nữ rồi rời khỏi căn phòng này, không hề có ý giúp đỡ.

Hắn làm hết thấy chỉ vì cảm thấy thú vị, về phần mục đích?

Hắn không có mục đích!

Chương 51 - Rèn Luyện

[51] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Rèn Luyện

Rạng sáng hôm sau, Ôn Văn ra ngoài dạo một vòng, không phát hiện xung quanh có người theo dõi mình, điều này làm anh bớt sầu không ít.

Cũng không biết là khoảng thời gian này Hiệp Hội Thợ Săn bận rộn quá nên không rút ra đường thời gian canh chừng, hay là mức độ hoài nghi không tới mức đó nên mới không giám thị.

Nhưng như vậy cũng tốt, ít ra thì anh cũng không cần quá cầu nê.

Về tới nhà, tiến vào WC, cầm theo một đồng thực phẩm lớn rồi xuất hiện trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, thao tác này bây giờ Ôn Văn đã làm rất thành thục.

Đoạn thời gian kế tiếp, Ôn Văn dự định sẽ dành phần lớn thời gian ở trong trạm thu nhận để tiến hành rèn luyện.

Trước khi chú Cung gặp chuyện không may, những chỉ dẫn của chú rất quan trọng, nếu có thể sử dụng thật tốt thì thực lực của anh sẽ tăng lên rất nhiều, anh không muốn làm người phụ việc bên cạnh kẻ mạnh nữa.

“Then chốt từ thăm dò đến nắm giữ chính là thăm dò được cực hạn của mình, sau đó nghĩ cách vượt qua nó! Nhưng tình huống của mình hơi khác.... có lẽ mình không được tính là một người siêu năng thật sự.” Ôn Văn ngồi trong khu Tai Họa, muốn tìm được then chốt để bản thân tiến bộ.

Năng lực của anh không phải là của chính mình, nó thuộc về đám quái vật bị nhốt trong trạm thu nhận, vì thế nếu luyện tập theo phương pháp của chú Cung thì nói không chừng chỉ không công mà thôi.

Có lẽ anh phải tiếp tục bắt thêm quái vật mới có được sức mạnh càng lớn hơn.

Nhưng bây giờ, Ôn Văn dự định thử rèn luyện một chút để có được năng lực chiến đấu càng mạnh mẽ hơn.

Phạm vi của khu đầu mối rất rộng, đủ để Ôn Văn hoạt động, anh định thời gian rồi bắt đầu dốc toàn lực chạy.

Nếu muốn đột phá cực hạn, trước tiên phải biết cực hạn của mình là gì!

...

Ở khu đầu mối luyện tập cả ngày, sau khi nghỉ ngơi một chút thì Ôn Văn xách vài túi máu đi tới trước phòng nữ vampire.

Hiện giờ anh đã biết dựa vào năng lực vốn có của mình thì có thể làm tới trình độ nào, nếu như muốn trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ dựa vào cậy mạnh là không được.

Vì thế anh muốn tìm nữ vampire học tập một ít phương pháp chiến đấu của quý hút máu, đối với một người phải dựa vào

thể chất vampire để chiến đấu như Ôn Văn thì không có phương thức chiến đấu nào hữu dụng hơn.

Lúc này nữ vampire đang ngồi trên mặt đất có vẻ uể oải không được phần chấn cho lắm, vừa mới khôi phục một cánh tay cho Ôn Văn, hơn nữa cả ngày nay Ôn Văn còn không ngừng rèn luyện, tất cả đều tiêu tốn năng lượng của cô.

Cô giống như một cục pin cung cấp năng lượng cho Ôn Văn, vì thế khi nhìn thấy Ôn Văn, vẻ mặt cũng chẳng đẹp để gì nổi.

“Tôi tới vì muốn hỏi cô vài vấn đề, cô phải thành thật trả lời.” Ôn Văn khoanh chân ngồi trước cửa phòng giam nói với nữ vampire.

Nữ vampire xoay mặt đi, không thèm nhìn Ôn Văn, hiển nhiên không có ý định trả lời bất cứ vấn đề nào của Ôn Văn, Ôn Văn là chủ nhân của cô nhưng không có nghĩa là cô nhất định phải phục tùng Ôn Văn.

Ừm, hiện giờ cô đã xem Ôn Văn là chủ nhân rồi...

“Hỏi trước một câu đơn giản, cô tên là gì, bắt cô vào đây lâu vậy rồi mà vẫn chưa biết cô tên là gì.” Ôn Văn cười hỏi.

Nữ vampire vẫn không nhúc nhích, ánh mắt hờ hững không chút biến đổi, cô là một con quái vật khát máu, không có cảm tình.

Ôn Văn cũng không tức giận mà chỉ cười he he, lấy ra một cái ống hút dài cắm vào túi máu, đầu kia thì đặt vào chậu mèo của nữ vampire.

“Cô nói cho tôi biết, tôi sẽ cho cô một chút, phải biết tận dụng cơ hội nha.”

Gương mặt băng giá của nữ vampire tan chảy, chỉ đơn giản là nói ra tên mình đã có thể đổi được một ngụm máu, rốt cuộc nên đồng ý hay là không đồng ý đây...

“Tên tôi là Đào Thanh Thanh...” Cô nhẹ giọng nói.

“Tốt lắm, tên không tệ, làm vampire thật tiếc quá, phải biết khu Hoa Phủ này có rất nhiều thanh niên đến tuổi vẫn chưa tìm được vợ, thưởng cho cô một ngụm đây.”

Ôn Văn bóp một chút máu, nữ vampire Đào Thanh Thanh vội vàng nâng chậu húp sạch. Ôn Văn mỉm cười bỉ ổi nói với Đào Thanh Thanh.

“He he he, nhớ kỹ vị trí của cô đấy, cô chỉ là một con thú cưng mà thôi, tới đây, học theo chó kêu cho tôi nghe xem.”

“Thợ săn ngu xuẩn khốn khiếp, đừng có mà quá đáng, tôi là huyết tộc cao ngạo!” Đào Thanh Thanh gầm lên, răng nanh và móng tay nhọn hoắt cùng vươn ra hết như một con mèo con xù lông.

Ôn Văn không bị hù, cho dù nữ vampire có bùng nổ cỡ nào cũng không thể nào tạo thành uy hiếp cho Ôn Văn: “Hai tiếng, ba tiếng, đâu có nhiều đâu.”

Biểu tình dữ tợn trên mặt Đào Thanh Thanh hơi khựng lại, nếu chỉ là hai ba tiếng... cũng không phải không thể suy nghĩ!

Ôn Văn mỉm cười, đây mới là mục đích của anh, dùng máu làm mỗi câu, từng chút đánh tan phòng tuyến tâm lý của nữ vampire rồi nói ra hết mọi thứ với Ôn Văn.

“Được rồi, không đùa nữa, đây mới là vấn đề thứ hai, cô biến thành quỷ hút máu từ khi nào?”

“Hai năm trước...”

Kế tiếp, mỗi khi hỏi một vấn đề Ôn Văn lại rót một ít máu tươi vào trong chậu mèo, mới đầu chỉ là chút chuyện vặt không đáng kể, sau đó thì bắt đầu hỏi những vấn đề máu chót như vampire chiến đấu như thế nào, rèn luyện ra sao.

Một ngụm cũng không chê, cả một túi cũng không chê, Đào Thanh Thanh cũng không hề giấu giếm nói ra hết mọi thứ mình biết với Ôn Văn, điều này làm ánh mắt Ôn Văn ngày càng sáng hơn.

Sau khi tất cả số túi máu còn lại đều bị uống sạch, Ôn Văn cũng đã biết nên làm sao để sử dụng năng lực của mình.

Đào Thanh Thanh cũng hiểu mục đích của Ôn Văn, nhưng bản năng của quỷ hút máu làm cô không có cách nào chống cự lại máu, máu đối với vampire đã vượt qua chứng nghiện thuốc lá hay rượu, nó giống như ghiền chất cảm vậy, căn bản không thể dựa vào ý chí để chống đỡ.

Hiện giờ có vài quyển tiểu thuyết thanh xuân thích ghép cặp nữ sinh xinh đẹp với vampire đẹp trai, thoạt nhìn quả thực rất có lực hấp dẫn, nhưng Ôn Văn biết rõ, trong hiện thực gần như không tồn tại khả năng đó.

Để một con nghiện lang thang giữa một đồng ma túy không có ai trông coi mà không quất một ngục căn bản là không có khả năng.

Nhìn Đào Thanh Thanh bị máu mê hoặc mà có thể dễ dàng vứt bỏ tiết tháo của mình, Ôn Văn liền đưa ra kết luận này.

“Biết được những chuyện này rồi, sau này mình sẽ càng mạnh mẽ hơn nữa...” Sau khi hỏi đáp xong, Ôn Văn tự lẩm bầm.

...

Thời gian trôi qua nhanh vun vút, thoáng cái đã qua hơn nửa tháng.

Nửa tháng này Ôn Văn vẫn luôn tự rèn luyện trong trạm thu nhận, tập mệt thì ra ngoài một chút để biểu lộ cảm giác tồn tại, tránh Hiệp Hội Thợ Săn nghi ngờ anh làm chuyện xấu.

Trong khoảng thời gian này anh lại tới bệnh viện trộm một thùng máu, lần này không gặp phải chuyện thiêu thân gì nên sau khi lưu lại chút đồ giá trị liền trốn đi.

Sau khi thể hữu thể chất vampire, Ôn Văn có thể dễ dàng làm mấy chuyện trộm gà trộm chó, không như trước đây cần phải khảo sát địa hình, lên kế hoạch cẩn thận tỉ mỉ, hiện giờ chỉ cần chọn bệnh viện là có thể trực tiếp ra tay.

... làm mấy chuyện trộm gà trộm chó này cũng vì bắt đắc dĩ mà thôi, tuyệt đối không phải anh muốn làm như vậy, thật sự!

Chương 52 - Khu Vui Chơi Phù Dung Hà

[52] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Khu Vui Chơi Phù Dung Hà

Mặt trời vừa lặn không lâu, làn gió nhẹ vẫn còn mang theo nhiệt độ ấm áp.

Trước cửa căn hộ bình thường trong khu nhà máy sản xuất ô tô, một học sinh cấp ba đang gõ cửa nhà.

“Đại Trang, đêm nay khu vui chơi Phù Dung Hà tổ chức kỷ niệm mười năm thành lập đây, giá vé giảm phân nửa còn có rất nhiều hoạt động đặc sắc, cùng đi chơi đi!”

Người nói chuyện chính là cậu thanh niên mà Ôn Văn đã gặp trong công viên ngày đó, tên là Đào Văn, mà cái nhà kia là của cậu học sinh Lý Đại Trang.

Lần trước sau khi hai người báo cảnh sát về Ôn Văn, người nhà cũng biết bọn họ nửa đêm nửa hôm lén chạy tới nơi nguy hiểm chơi trò thám hiểm, vì thế hai người đã bị cấm túc một đoạn thời gian.

Tới tận hôm nay mới có thể coi là được gỡ bỏ lệnh cấm nhưng cũng bị yêu cầu là không được chạy tới mấy chỗ nguy hiểm.

Vừa có được tự do, Đào Văn liền tới tìm Lý Đại Trang, rủ cậu ta tới khu vui chơi Phù Dung Hà.

Cha mẹ của Lý Đại Trang vốn không muốn để Lý Đại Trang đi ra ngoài, thế nhưng nghĩ tới khu vui chơi cũng không phải nơi nguy hiểm, hai đứa nhỏ này cũng đã bị nhốt ở nhà hơn nửa tháng nay, vì thế mới cho đi.

Hơn bảy giờ tối, hai người cầm vé vào cửa, xếp hàng chuẩn bị tiến vào khu vui chơi Phù Dung Hà.

Khắp nơi trong công viên đều treo đèn kết hoa, nhìn không được bên trong, chỉ biết vì lần kỷ niệm mười năm này mà khu vui chơi đã chi ra bọn tiền, người xếp hàng cũng nhiều đếm không xuể, không khỏi làm hai người có chút hưng phấn.

Tranh ảnh hoặc chữ viết đầy màu sắc treo trên kiến trúc bị gió thổi bay phấp phới, Lý Đại Trang ngẩng đầu quan sát, chỉ cảm thấy hoa cá mắt.

Đột nhiên, Lý Đại Trang tựa hồ nhìn thấy một bóng người khoác một mảnh vải đen rách rưới ở phía trên đèn đường, chờ đến khi muốn nhìn rõ thì bóng người kia đã biến mất rồi.

“Sao thế?” Đào Văn đưa tay quơ quơ trước mặt Lý Đại Trang.

“Hình như tui thấy thứ gì đó, rất đáng sợ.” Lý Đại Trang líu ríu nói.

“Đừng có nghi thần nghi quỷ nữa, thứ gì có thể đáng sợ hơn lão biên thái áo blouse trắng ngày đó chứ? Với lại có nhiều

người ở đây như vậy, cho dù có kẻ xấu thật thì có sao đâu chứ?” Đào Văn vỗ vỗ vai Lý Đại Trang.

Lý Đại Trang gật đầu, Đào Văn nói đúng, hiện giờ cũng không phải đang ở đồng không mông quạnh vắng vẻ gì mà là trung tâm vui chơi thành phố Phù Dung Hà, có thể có nguy hiểm gì chứ.

Thế nhưng không biết vì sao, trong lòng Lý Đại Trang cứ xuất hiện bóng người với gương mặt tái nhợt kia.

...

Hơn bảy giờ bốn mươi phút tối, bệnh viện tâm thần Số Tám của thành phố Phù Dung Hà.

“Tôi có cảm giác bất an, gần đây không phải đã quá bình yên rồi à?” Người đầu trọc mặc áo len màu hồng cầm quyển sổ ghi chép đứng phía sau Lâm Triết Viễn nói.

“Miệng quạ đen, em bớt linh cảm giùm cái.” Lâm Triết Viễn dờ khóc dờ cười: “Nhưng sau khi chú Cung bị thương, sự kiện quỷ dị ở thành phố Phù Dung Hà quả thật đã giảm bớt không ít, có phải nó là điềm báo trước gì đó không?”

“Ôn Văn kia gần đây có gì dị thường không?” Lâm Triết Viễn nghiêng đầu hỏi.

“Không có, vẫn ngồi xôm trong nhà như bình thường, thỉnh thoảng thì ra ngoài một chuyến.” Người đầu trọc trả lời.

“Tình huống của chú Cung vẫn không chuyển biến tốt, hiềm nghi của cậu ta không có cách nào rửa sạch.”

Chú Cung bị thương làm Lâm Triết Viễn tổn thất một cấp dưới đại tướng, càng làm anh buồn phiền hơn chính là trong cơ thể chú Cung có một loại độc không biết là gì, cho dù hiệp hội đặc biệt trị liệu thì tình huống vẫn tiếp tục chuyển biến xấu.

“Tôi cứ cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra, hi vọng sẽ không như tôi nghĩ.” Lâm Triết Viễn thở dài.

Người đầu trọc mặc áo len hồng có chút ủy khuất: “Anh không cho tôi nói mà sao anh cứ nói hoài vậy.”

Lâm Triết Viễn khựng một chút: “Bởi vì tôi không có miệng quạ đen như em.”

Hai người nói một hồi thì cửa phòng làm việc của Lâm Triết Viễn bị mở tung một cách bạo lực, Đinh Minh Quang tóc lưa thưa hớn hênh chạy vào, chụp lấy ly nước của Lâm Triết Viễn ừng ực uống.

“Tiểu Đinh, nhóc nên rèn luyện thân thể một chút đi, phòng làm việc của nhóc với của tôi chỉ cách nhau có ba tầng lầu thôi đấy...” Lâm Triết Viễn cười nói.

“Khu vui chơi Phù Dung Hà!” Đinh Minh Quang lớn tiếng rống.

“Khu vui chơi làm sao? Hôm nay là đêm kỉ niệm khánh thành, đông người lắm, tôi đã bảo đội hỗ trợ chú ý rồi, có tình huống gì thì chúng ta sẽ biết tin ngay.”

Lâm Triết Viễn cười nói: “Không lẽ cậu muốn đi chơi hả? Tuy có bận thật nhưng tôi có thể cho cậu nghỉ tối nay, nhưng hai ngày tới thì phải làm bù đấy.”

“Không phải, vườn trường khu vui chơi Phù Dung Hà đã bị tai nạn chết trong lúc khảo sát thành phố bên cạnh hôm nay đấy!” Đinh Minh Quang lớn tiếng nói.

“Hắn bị tai nạn chết thì cũng đâu liên quan gì tới lễ kỉ niệm khánh thành?” Lâm Triết Viễn nghiêm túc, anh biết Đinh Minh Quang nói có khả năng liên quan với đám quái vật.

“Sau khi ông ta xảy ra tai nạn, tôi tra xét khu vui chơi Phù Dung Hà một phen thì phát hiện lễ kỉ niệm khánh thành mười năm không phải hôm nay, là hai tháng sau mới đúng!”

“Bởi vì khoảng thời gian gần đây vẫn luôn quảng cáo nên mọi người cũng không để ý lắm, nhưng tôi cảm thấy chuyện thay đổi thời gian này không bình thường, hơn nữa bắt đầu vào buổi tối lại càng không phù hợp.”

“Vừa nãy tôi đã tiến hành kiểm tra sơ bộ khu vui chơi, tôi phát hiện năng lượng tiêu cực ở khu đó rất cao, đêm nay có nhiều người tụ tập ở đó như vậy chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn.” Đinh Minh Quang một lèo nói hết phân tích của mình, mệt tới thở hồng hộc.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Lâm Triết Viễn lập tức biến đổi, tối nay người tới khu vui chơi ít nhất cũng hơn mười ngàn người, bình thường quái vật sẽ không xuất hiện ở nơi có nhiều

người như vậy, nhưng nếu là lũ điên Đọa Thần Huyết thì không thể nào đảm bảo chúng sẽ không hành động!

“Lễ kỉ niệm sẽ bắt đầu lúc mấy giờ?”

“Tám giờ tối!” Đinh Minh Quang trả lời.

Lâm Triết Viễn lập tức đứng dậy: “Thông báo tất cả người siêu năng có năng lực chiến đấu của phân hội, lập tức tới khu vui chơi Phù Dung Hà!”

“Còn nhóc, Minh Quang ở lại đây làm người điều hành, sẵn tiện liên hệ với tất cả thợ săn tự do của thành phố Phù Dung Hà, nói bọn họ tới khu vui chơi hỗ trợ!”

Lâm Triết Viễn theo bản năng cảm thấy chuyện ở khu vui chơi lần này không bình thường, vì thế anh muốn tập trung hết toàn bộ sức chiến đấu.

...

“Sắp tám giờ rồi, hoạt động sắp bắt đầu rồi.” Đào Văn mong đợi nói.

“Khụ khụ, mọi người nghe rõ không, hoan nghênh các vị đã tới công viên trò chơi Phù Dung Hà, hôm nay chúng tôi cử hành lễ kỉ niệm mười năm, tất cả quà lưu niệm sẽ được giảm hai mươi phần trăm, ngoài ra chỉ cần giữ vé vào cửa thì sẽ có một cơ hội rút thăm trúng thưởng, giải thưởng mười triệu đang chờ mọi người.”

Âm thanh trong loa phát thanh có chút trầm thấp nhưng mọi người không hề để ý, chỉ cảm thấy MC phụ trách hôm nay có chút không phù hợp mà thôi.

“Sao ông cứ rầu rĩ mãi thế?” Đào Văn hưng phấn dạo chơi trong khu vui chơi, sau đó phát hiện dáng vẻ Lý Đại Trang có chút lo lắng bất an.

“Tôi có cảm giác rất khó nói, không thể nào thả lỏng được.” Lý Đại Trang buồn bực nói, bóng dáng nhìn thấy trước khi tiến vào khu vui chơi cứ ám ảnh trong đầu.

“Đừng nghĩ nhiều như nhiều, tui ghen hơn nửa tháng nay rồi, hôm nay chơi cho đã một đêm đi.” Đào Văn vỗ vỗ vai Lý Đại Trang nói.

“Ừm, hi vọng là tôi nghĩ nhiều thôi.” Lý Đại Trang gật đầu nói.

Chương 53 - Lễ Kỷ Niệm Máu Tanh

[53] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Lễ Kỷ Niệm Máu Tanh

Loa phát thanh tiếp tục thông báo những chuyện nhảm chán, đợi đến tám giờ thì âm thanh đột nhiên trở nên kích động.

“Trước tiên xin thông báo cho tất cả các vị được biết, chúng tôi chuẩn bị cho các bạn một ít bất ngờ.”

Pháo hoa ở các góc khu vui chơi bắn lên trời, tất cả pháo hoa đều có màu đỏ, bắn liên tục cỡ năm phút để tất cả mọi người thưởng thức một phen.

Sau khi pháo hoa bắn xong, bầu không khí ở khu vui chơi Phù Dung Hà cũng được hâm nóng, âm thanh kia lớn tiếng nói:

“Bất ngờ là gì... đing đing đing, đó chính là hoạt động trốn giết trong công viên trò chơi!”

“Tôi đã ẩn giấu mấy chục con quái vật trong khu vui chơi, hôm nay mọi người chính là con mồi của chúng, khu vui chơi đã bị phong tỏa nên sẽ không ai ra ngoài được, nếu mọi người có thể sống sót tới ngày mai thì có thể hưởng thụ cuộc sống.”

“Sinh mệnh chính là thứ quý báu nhất, cho nên phần thưởng này cũng là quý nhất, đêm nay sẽ là một buổi cuồng hoan khó quên!”

Khắp nơi trong công viên nổi lên tiếng vui cười, Đào Văn và Lý Đại Trang cũng không để ý tới lời nói trong loa phát thanh, bọn họ tưởng rằng đây là hoạt động mà công viên trò chơi đã chuẩn bị, còn đang mong chờ không biết hoạt động trốn giết này sẽ tiến hành theo phương thức nào.

Đúng lúc này, ở khu tập trung đông người nhất, một con rết khổng lồ dài mười lăm mười sáu mét từ dưới đất chui lên, trực tiếp gặm một người kéo lên giữa không trung rồi xé thành hai mảnh!

Lý Đại Trang bị máu phun đầy mặt, cả người cũng sùng sốt cứng đờ đứng tại chỗ, vẫn là Đào Văn phản ứng nhanh kéo Lý Đại Trang bỏ chạy ra xa con rết kia.

Không chỉ bọn họ, cả khu vui chơi đều chìm vào khủng hoảng, không chỉ con rết này, mấy chục con quái vật từ các góc ngách công viên xuất hiện, bắt đầu tấn công nhân loại.

Công viên vui chơi vốn tràn đầy vui vẻ hạnh phúc nháy mắt biến thành địa ngục trần gian, mọi người kêu la thảm thiết, cuống cuống muốn trốn ra khỏi địa ngục này.

Thế nhưng lúc này bọn họ mới tuyệt vọng phát hiện sau trận pháo hoa vừa nãy, toàn bộ khu vui chơi đã bị một lớp màn chắn trong suốt màu đỏ bao phủ, không có người nào có thể trốn thoát!

Tín hiệu điện thoại cũng bị cắt đứt, người bên ngoài cũng không biết khu vui chơi hiện giờ chính là tràng tu la.

Giờ phút này, tuyệt vọng phủ xuống!

Đào Văn và Lý Đại Trang núp trong bụi cỏ bên dưới một pho tượng, từ bên ngoài liếc nhìn qua sẽ không phát hiện được nơi này, có thể coi là an toàn, hai người đều lạnh run, bởi vì mỗi phút đều có người chết đi.

So với tình cảnh ở khu vui chơi hiện giờ, kẻ quái nhân áo blouse trắng gặp ở công viên nhỏ lần trước thật sự rất hiền lành.

Một cậu bé trai ôm một con gấu bông bị lạc cha mẹ đang chạy trên hành lang.

Lý Đại Trang định gọi đứa bé chui vào đây núp thì lại thấy một bóng dáng khoác áo choàng đen rách nát lướt qua bên người cậu bé, gương mặt tái nhợt nhìn quang quạnh.

Động tác của Lý Đại Trang khựng lại, con quái vật kia muốn dùng đứa bé này làm mồi dụ!

Vì thế cậu ta liền rụt vào trong góc, không dám làm ra một cử động nhỏ nào.

...

Một tia ánh sáng trắng xẹt qua lớp chắn màu đỏ, có vài người nhanh chóng thông qua lỗ hồng hình tam giác bị cắt ra chui vào, sau khi tất cả qua được thì lỗ hồng kia nhanh chóng biến mất.

“Tôi không có cách nào hoàn toàn phá giải, cho dù đánh thủng một lỗ thì nó cũng sẽ nhanh chóng khép lại, không thể cứu người ra ngoài, nhóm nhân viên hỗ trợ cũng không vào được, phỏng chừng phải giải quyết kẻ đứng sau chuyện này mới kết thúc được trận giết chóc này.”

Cô Phán Hề mặc vest biểu tình nghiêm nghị nhìn khu vui chơi như luyện ngục này.

“Trước tiên chúng ta cố gắng giải quyết đám quái vật này, sau đó tìm kiếm kẻ đứng sau, chỉ có thể làm vậy thôi.”

Lâm Triết Viễn nghiên răng nghiên lợi nói, anh biết đại khái kẻ đứng sau là ai, ngoại trừ lũ điên Đọa Thần Huyết thì còn ai có thể làm ra chuyện mất trí như vậy nữa chứ?

“Tách ra hành động.”

Nói xong, Cô Phán Hề liền tự mình chạy đi, nhiều con môi như vậy, sau khi kết thúc chần chẫn hiệp hội sẽ thưởng không ít.

Những thợ săn khác cũng tản ra, thực lực của bọn họ mạnh hơn quái vật bình thường, thế nhưng số lượng quái vật ở đây thật sự quá nhiều, người cần bảo vệ cũng có quá nhiều, không ai biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

...

Đào Văn và Lý Đại Trang vẫn còn núp dưới pho tượng, đột nhiên bọn họ thấy con quái vật mặt trắng khoác áo trùm rách một lần nữa bỗng bành quay trở lại.

“Lẽ nào nó phát hiện chúng ta?” Đào Văn hoảng sợ tới mức mặt cũng trắng như con quái vật kia.

Đúng lúc này một thanh kiếm trắng tinh từ trên bầu trời rơi xuống đâm xuyên vào người con quái vật kia, năng lượng màu trắng từ thanh kiếm bùng nổ thiêu nó thành tro bụi!

Cô Phán Hề đáp xuống đất, rút trường kiếm tinh thể, sau đó sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía xa.

“Đi theo cô ta có lẽ chúng ta sẽ được cứu!” Lý Đại Trang muốn chạy ra nhờ giúp đỡ lại bị Đào Văn níu lại.

“Chờ chút đã, hình như cô ta đang chờ gì ấy.” Trong tình huống thế này, Đào Văn bình tĩnh hơn Lý Đại Trang rất nhiều.

Chỉ thấy một người đàn ông bước đi xiêu vẹo tiến tới gần Cổ Phán Hề, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong mắt lộ ra dục vọng nguyên thủy nhất.

Cổ Phán Hề túm lấy người này, móng tay nhẹ nhàng rạch một phát vào cổ họng đối phương, dòng máu tanh tươi trào ra, sau đó cô vung kiếm chặt đứt đầu người đàn ông này.

Đào Văn và Lý Đại Trang trốn trong góc vốn muốn chui ra nhờ giúp đỡ, nhưng sau khi nhìn thấy Cổ Phán Hề lạnh lùng chém giết người đàn ông này thì lập tức thành thật ở nguyên vị trí.

Chị gái này thoát nhìn cũng không tốt hơn đám quái vật kia là bao!

Bởi vì góc nhìn không phải quá tốt nên bọn họ không phát hiện điểm dị thường của người đàn ông kia.

“Virus tang thất... tức là cơ thể mẹ tang thất cũng đang ở đây, mình phải sớm tìm ra nó!” Cổ Phán Hề xác định phương hướng rồi lao nhanh đi.

Cô biết dưới pho tượng kia có ẩn núp hai người, nhưng núp ở đó an toàn hơn so với đi theo cô, cô không có thời gian bảo vệ bọn họ, giết được nhiều quái vật mới là chuyện quan trọng nhất.

...

Theo hoạt động trốn giết bắt đầu, vòng xoay cao chọc trời ở trung tâm công viên trò chơi đột nhiên mọc ra năm đường ống thật dài giống như mạch máu, đường ống này kéo ngày càng dài rồi cắm vào rìa công viên, hoàn toàn bao phủ nơi này.

Lâm Lộ nhanh chóng chạy tới trước mặt một mạch máu, đập mạnh một cước, lực mạnh đến mức có thể đập lún một tấm thép dày mấy cm, thế nhưng lại không thể lay chuyển đường ống này, không phải sức mạnh của cô không đủ mà là chân của cô xuyên trực tiếp qua nó, giống như hoàn toàn không vướng thứ gì cả.

“Đừng phí sức, tuy cô có thể nhìn thấy đường ống này nhưng lại không thể nào chạm vào nó, đó là nghi thức cúng tế và triệu hoán, trừ phi giết chết được kẻ thi thuật hoặc phá được hạt nhân, bằng không cô không có cách nào ngăn cản.”

Một người đàn ông mặc áo dài, tóc dài cột sau đầu trông như thư sinh thời xưa ôn hòa nói.

Lâm Lộ cảnh giác nhìn đôi phương: “Ông là ai?”

Người đàn ông kia bật cười: “Tôi là ai không quan trọng, phong cảnh nơi này rất đẹp, không biết tiểu thư có thể cùng tôi phong hoa tuyết nguyệt một phen hay không?”

Bên dưới lớp áo dài tựa hồ có thứ gì đó đang ngo ngoại làm người ta tê dại cả da đầu.

“Tao khinh, thứ tôm lợm.” Lâm Lộ nhỏ giọng mắng.

Chương 54 - Bên Ngoài Khu Vui Chơi

[54] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bên Ngoài Khu Vui Chơi

Ôn Văn đẩy một chậu máu tươi vào trong phòng giam, mà Đào Thanh Thanh thì thông thả uống.

Gần đây Ôn Văn thường thỉnh giáo phương pháp chiến đấu của quỷ hút máu nên cũng uy máu cô thường xuyên, hiện giờ có thấy máu cô cũng không quá gấp gáp nữa.

Sau khi từ trạm thu nhận ra ngoài, Ôn Văn thâm nghĩ, lúc nào đó cũng tìm ra chút phúc lợi cho Tần Sáng, hiện giờ trong số tù nhân chỉ có mỗi hắn là không được hưởng thụ chỗ tốt từ Ôn Văn.

Đối với quái vật cung cấp sức mạnh cho mình, Ôn Văn vẫn còn chút lương tâm, nếu để bọn họ khổ sở quá rồi tự sát trong phòng giam thì phải làm sao?

Đột nhiên, điện thoại của anh điên cuồng đổ chuông, cầm lên xem thử thì thấy màn hình có mười mấy cuộc gọi nhỡ... ở trong trạm thu nhận không bắt được tín hiệu.

Những cuộc gọi này đều tới từ Hiệp Hội Thợ Săn, mà Ôn Văn nhướng lên.

“Xảy ra chuyện lớn gì sao, bọn họ vẫn luôn tỏ ra cao lãnh, chưa từng tìm tới mình gấp như vậy.”

Vì thế Ôn Văn bấm gọi lại, hiện giờ anh đang nằm trong danh sách hoài nghi của Hiệp Hội Thợ Săn, thả bô câu thì không tốt lắm.

“Alo, xin chào, tôi là Ôn Văn.”

“Ông đang ở đâu vậy, sao không chịu nghe điện thoại?” Đinh Minh Quang gấp gấp nói.

“Đinh Minh Quang?” Ôn Văn kinh ngạc hỏi, trong ám tượng của anh thì Đinh Minh Quang là tử trạch không có hứng thú với thứ gì ngoại trừ xem anime, chuyện liên lạc này không nên do Đinh Minh Quang phụ trách.

“Là tui, ông có ý kiến gì à? Mà thôi quên đi, trước tiên không nói mấy lời nhảm nhí này, khu vui chơi Phù Dung Hà hiện giờ đang bị quái vật tập kích, cục diện rất hỗn loạn, cần ông lập tức tới hỗ trợ, hiệp hội sẽ không keo kiệt với ông đâu.”

Đinh Minh Quang gấp gấp nói, sự kiện lần này nghiêm trọng vượt khỏi dự đoán của cậu.

“Đừng đùa, có thể có bao nhiêu quái vật chứ, Hiệp Hội Thợ Săn mấy người còn không xử lý được sao?” Loại chuyện nghe có vẻ cực kỳ nguy hiểm này, Ôn Văn mới không muốn rớ vào.

“Không đùa với ông, có ít nhất mấy ngàn người bị vây trong khu vui chơi, mấy chọc con quái vật tùy ý giết chóc, ông đi sớm một chút thì có thể cứu được nhiều người hơn!” Nghe ra được Ôn Văn không có ý muốn hỗ trợ, Đinh Minh Quang gấp gấp.

“Chờ đã, trước đó ông nói cái gì ấy nhỉ?” Ôn Văn đột nhiên thay đổi ý định.

“Mấy ngàn người...”

“Không phải.” Ôn Văn bác bỏ.

“Đi sớm một chút...” Đinh Minh Quang thăm dò.

“Ai nha, cái đầu ông bị làm sao vậy chớ, không phải ông nói có mấy chục con quái vật hả?” Ôn Văn dứt khoát nói.

“Ông đã nghe rõ rồi sao lại còn bắt tui lặp lại làm chi, đây là chuyện lớn liên quan tới mạng người, không phải trò đùa!” Đinh Minh Quang gầm lên, Ôn Văn nhin không được đưa điện thoại ra xa một chút.

“Rồi, an tâm, tôi sẽ tới, cũng sẽ dốc hết khả năng xử lý quái vật kia, ông yên tâm đi, he he.” Ôn Văn thềm nhỏ dãi nói.

Cúp điện thoại, chuẩn bị trang bị xong, Ôn Văn lập tức xuất phát tới khu vui chơi Phù Dung Hà, có tới mấy chục con quái vật thì có thể dễ dàng chộp vãi con để làm phong phú kho hàng, hoàn cảnh hỗn loạn này rất thích hợp cho anh ra tay.

Hơn nữa, còn có thể xem thử xem khoảng thời gian này mình đã tiến bộ cỡ nào!

...

Trong sân chơi, thợ săn và quái vật chiến đấu kịch liệt.

Thực lực của lũ quái vật này không mạnh nhưng chủ yếu là số lượng quá nhiều, hơn nữa còn có quá nhiều người bình thường cần phải bảo vệ, vì thế mặc dù toàn bộ thợ săn của thành phố Phù Dung Hà đã tham gia nhưng tình huống vẫn không chuyển biến quá tốt đẹp.

Quái vật giết hại người thường, thợ săn bảo vệ người thường, thợ săn và quái vật chém giết, hiện giờ khu vui chơi đầy niềm vui này đã thành nơi xay máu thịt.

Vòng quay khổng lồ cao chọc trời đã ngừng xoay, ánh đèn lung linh cũng biến mất, thay vào đó là những sợi đỏ chi chít rậm rạp, những sợi này kết hợp với những ký hiệu quái dị tạo thành một hình trận pháp khổng lồ.

L tiên sinh đứng trên đỉnh vòng quay ngắm nhìn sân chơi hỗn loạn, trên mặt lộ ra nụ cười vắn vẹo.

Mấy chục con quái vật kia, có một số là L tiên sinh mời tới, một số là bị bắt tới.

Vì trận giết chóc này, L tiên sinh đã chuẩn bị suốt mấy năm trời, nếu không phải Ôn Văn ma xui quỷ khiến thế nào phát hiện dây leo khát máu, hẳn đã đã chờ tới đúng dịp kỉ niệm mười năm mới ra tay.

Nhưng không quản thế nào, đây là buổi hiến tế lộng lẫy mà hắn đã chuẩn bị rất lâu, không ai có thể ngăn cản buổi tiệc thịnh soạn này tiến hành, cho dù là đám thợ săn kia cũng không được!

Thợ săn xuất hiện sớm như vậy quả thực nằm ngoài dự tính của hắn, nhưng thì sao chứ, chỉ cần tiến vào sân chơi của hắn thì kết quả chỉ có một mà thôi.

Tử vong!

Đối với những con quái vật kia mà nói, đây là một lần đối đầu trực diện với thợ săn, cũng là trận cuồng hoan sau một khoảng thời gian dài kiềm nén, là sự trả thù của chúng với Hiệp Hội Thợ Săn.

Nói vậy rất đúng, nhưng cũng không đúng hoàn toàn, bởi vì đám quái vật này cũng là chất dinh dưỡng mà hắn chuẩn bị cho màn hiến tế này.

Không quản chúng có sống được đến cuối hay bị L tiên sinh giết, hay là bị thợ săn giết thì cũng đều là chất dinh dưỡng mà thôi, còn sống sót chỉ có một mình L tiên sinh.

Toàn bộ khu vui chơi Phù Dung Hà này chính là một phần của nghi thức hiến tế, không quản là máu thịt của kẻ nào cũng có thể làm nghi thức này càng hoàn mỹ thêm mà thôi.

Nghi thức đã bắt đầu thì không ai có thể ngăn cản, cho dù hiện giờ có người đánh nát vòng xoay khổng lồ này, cho dù L tiên sinh có tử vong, chỉ cần nơi này vẫn còn máu chảy ra thì nghi thức vẫn sẽ tiếp diễn!

Một phần của trận pháp thoát nhìn đang ở thế giới thực nhưng kỳ thực lại nằm ở không gian khác như tầng sương mù, ván đã đóng thành thuyền, L tiên sinh hắn đây cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

L tiên sinh bán quỳ trên vòng quay, miệng không ngừng lầm bầm.

“Vì đại chúa tể, tôi tớ hèn mọn kính dâng lên ngài nghi thức hiến tế, cầu xin ngài liếc mắt tới nơi đây, ban cho ta chút sức mạnh chẳng là gì đối với ngài...”

...

Một chiếc xe màu đen có rèm che dừng lại trước cổng khu vui chơi Phù Dung Hà, một đường tới đây anh phóng như bay, chuyện nhỏ nhất như tiền phạt vượt đèn đỏ này, tin tưởng Hiệp Hội Thợ Săn có thể giải quyết.

Nơi này đã bị đội hỗ trợ phong tỏa, thế nhưng bọn họ không rõ tình hình chiến đấu ở bên trong, bởi vì tin tức không thể nào truyền ra được.

Ôn Văn cầm một bao đồ lớn bước xuống xe, vài nhân viên hỗ trợ chạy tới đón, nói một chút về tình huống ở bên trong.

Bởi vì gần đây Ôn Văn hoạt động rất sinh động nên nhân viên hỗ trợ ở thành phố Phù Dung Hà cơ bản đều biết mặt anh.

Nghe một chút, Ôn Văn đã nắm được sơ bộ, tình huống hỗn loạn như thế này vừa vặn để anh phát huy, nếu thật sự gặp nguy hiểm thì chỉ cần bỏ chạy đúng lúc là được.

Anh tự cảm thấy mình không phải người tốt, cho nên anh sẽ ưu tiên đảm bảo an toàn của mình.

“Ok, vậy thì tôi vào trong đây!” Ôn Văn liền chạy tới chỗ tường vây.

“Chờ đã Ôn thám tử, bên ngoài khu vui chơi có lớp bảo hộ rất mạnh, không có phương pháp thì không vào được đâu...” Nhân viên hỗ trợ còn chưa kịp nói hết câu, Ôn Văn đã nã một phát RPG.

“Không sao, tôi không cần phương pháp bình thường.” Ôn Văn cười nói.

Sau khi khói bụi tản hết, lớp chắn màu đỏ xuất hiện một lỗ hổng nhưng nó đang nhanh chóng khép lại, không chờ Ôn Văn kịp chạy tới thì nó đã thu nhỏ đến mức người bình thường không thể chui vào.

“Quả nhiên không dễ tiến vào.” Ôn Văn cảm thán.

Chương 55 - Rắn Ba Mắt

[55] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Rắn Ba Mắt

Ôn Văn liếc nhìn một chút, phát hiện ở đây còn vài người mặc đồ bình thường giống mình, có lẽ bọn họ cũng là thợ săn tự do

của thành phố Phù Dung Hà.

Chủ lực của Hiệp Hội Thợ Săn đương nhiên có thể dễ dàng đột phá lớp chắn này, nhưng người siêu năng bình thường muốn vào thì phải tốn sức một chút, đều là người siêu năng nhưng thợ săn bình thường đã quen vào sinh ra tử đánh giết quái vật rất khác biệt với thợ săn tự do chỉ có sức mạnh lớn hơn người bình thường.

“Bồ tào, đừng phí sức nữa, lớp chắn này không dễ phá đâu, cao thủ của Hiệp Hội Thợ Săn còn không giải quyết được, chúng ta có vào cũng chưa chắc có tác dụng, không bằng ở lại đây chờ kết quả.”

Một thanh niên bảnh bao mặc áo sơ mi màu tím vổ vai Ôn Văn cười nói, người này trông giống như vai nam chính thường thấy trong mấy bộ phim thần tượng.

“Ở bên ngoài chờ an toàn hơn, không bằng chúng ta giao lưu tình cảm một chút, làm quen nhé, tôi tên là Ngô Vọng.”

Nhóm thợ săn tự do ở bên ngoài cũng biểu hiện thiện chí gật đầu với Ôn Văn, bọn họ đều là dân chúng sở hữu siêu năng lực, căn bản không muốn chém giết quái vật.

Không chỉ bọn họ, phần lớn thợ săn tự do đều là cá mẫn, thời điểm nguy cấp bọn họ sẽ nghe theo lệnh điều động của Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng đừng hi vọng bọn họ thật sự dốc hết sức.

“Trở về hội của ông thì sẽ an toàn hơn đây.” Ôn Văn liếc mắt, lạnh nhạt nói.

“Hội... hội gì?” Ngô Vọng có chút kinh ngạc, hẳn không hiểu lời Ôn Văn có ý gì.

“Có siêu năng lực thì dùng bụi nhùi chắc dễ lắm.” Ôn Văn không đầu không đuôi giải thích.

“Bụi nhùi...” Ngô Vọng gãi đầu, càng nghe lại càng không hiểu Ôn Văn muốn nói gì.

“Nghe không hiểu cũng tốt.” Ôn Văn không nói chuyện tiếp với Ngô Vọng mà cầm ống phóng hỏa tiến đi tới tường vây, nhảy lên đầu tường sờ sờ lớp màn chắn.

“Lớp màn chắn này biết tự mình khép lại, hơn nữa còn rất nhanh... có chút phiền phức, mình phải dùng tốc độ cực nhanh

chui qua mới được.”

Ôn Văn một lần nữa lấp hỏa tiễn, suy tư một chút rồi nhảy lên gốc cây to ở bên cạnh, canh góc độ rồi trực tiếp khai hỏa.

“Bắn hỏa tiễn với khoảng cách gần như vậy, hấn ta điên rồi sao?”

Nhóm thợ săn tự do náo động, gốc cây và lá chắn chỉ cách nhau có vài mét, nếu khai hỏa ở khoảng cách này thì chắc chắn Ôn Văn cũng sẽ bị thương!

Khói súng còn chưa kịp tan hết, Ôn Văn đã bụm miệng mũi trực tiếp nhảy vào lỗ hồng vừa bị phá vỡ, đồng phục nhân viên thu nhận có thể chống đỡ một phần thương tổn, nhưng phần mặt thì không có gì phòng ngự.

Lúc lỗ hồng khép lại, Ôn Văn đã xuất hiện ở bên trong lớp chắn.

Lúc này trên người Ôn Văn có không ít vết thương nhỏ, nhưng nhờ vào năng lực tự lành của vampire mà chúng đang nhanh chóng khép lại, mấy ngày nay vì muốn thu thập tình báo mà anh đã đút không ít máu cho nữ vampire.

Vì thế năng lực của Đào Thanh Thanh rất sung túc, tốc độ hồi phục của Ôn Văn cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

“Bùi nhùi... bùi nhùi... nó đang khĩa mình à?” [OV cà khĩa là mau rúc vào bếp mà dùng siêu năng lực chà nôi đi]

Cẩn thận suy nghĩ một hồi về ý nghĩa của lời nói này, Ngô Vọng muốn tìm Ôn Văn tính sổ thì phát hiện đối phương đã lợi dụng cú nổ mà chui vào bên trong lớp chắn.

“So đo làm gì, khĩa thì khĩa, lý tưởng của người ta không giống với chúng ta.” Một thợ săn tự do mập lùn an ủi Ngô Vọng.

“Không, bọn ta giống nhau.” Hấn nhìn theo hướng Ôn Văn nói.

...

Ôn Văn khẽ hít thở một chút, trong mũi toàn là mùi máu tanh nồng nặc, mùi ở nơi này thật sự quá hỗn loạn, âm thanh cũng quá nhiều, tất cả đều tạo thành quấy nhiễu đối với anh.

Nhưng anh không đeo mặt nạ, nơi này không giống cống nước, mỗi nơi đều có thể tồn tại nguy hiểm, bảo trì năng lực cảm nhận nhạy bén có thể giúp anh nắm giữ được ưu thế.

Hơn nữa... mùi máu tươi không quấy nhiễu anh nhiều như mùi hôi thối của cống nước!

“Dựa theo lời con khi Đỉnh kia nói thì nơi này có rất nhiều quái vật khác chủng loại, hơn nữa thực lực của chúng cũng không phải quá mạnh, đều nằm trong phạm vi anh có thể đối phó, điều này làm Ôn Văn có chút mong đợi.

Lúc Ôn Văn đang hưng phấn thì cách đó không xa có một con rắn nhỏ dài mảnh có màu sắc rất giống bùn đất chặm rãi tiếp cận.

Con rắn này có ba con mắt, đầu lưỡi và mắt có màu đỏ au, đó cũng là nơi có màu sắc khác biệt nhất, khả năng biến ảo màu sắc của nó có thể so với loài tắc kè hoa, nếu không nhìn kỹ thì nó giống như trong suốt vậy.

Chờ tới khi tiếp cận được mắt cá chân Ôn Văn, con rắn nhỏ kia liền hung ác tấp một phát.

Sau đó... nó không cần xuyên được lớp quần áo của Ôn Văn!

Cảm nhận được dị trạng ở phần gót chân, Ôn Văn kinh hãi, trước đó anh căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của con rắn này!

Vì thế anh ngồi xổm xuống, tò mò nhìn bạn rắn nhỏ kỳ lạ này.

Sau khi bị Ôn Văn phát hiện, con rắn nhỏ cũng không hề sợ hãi mà tấp thêm lần nữa, nhưng lần này Ôn Văn sẽ không để nó thực hiện được ý đồ.

Anh ra tay nhanh như chớp, trực tiếp bóp phần thất thốn của nó, sau đó xách nó tới trước mắt cẩn thận quan sát.

Ở trong tay Ôn Văn, con rắn này nhanh chóng biến thành màu sắc giống như màu da của Ôn Văn, nếu không phải sớm biết nó là một con rắn, người bình thường đều sẽ nhìn nhầm.

“Vật nhỏ này... đầu óc hình như không được tốt cho lắm.”

Có năng lực ẩn giấu này, nếu phát triển theo hướng vừa công kích vừa ẩn nấp thì nhất định sẽ trở thành một nhân vật rất

nguy hiểm.

Thế nhưng con rắn nhỏ này sau khi bị phát hiện vẫn tiếp tục tấn công, có thể nói là rất ngu xuẩn.

Nhưng Ôn Văn sẽ không vì thế mà coi thường con rắn nhỏ này, nếu không phải nhờ vào đồng phục nhân viên thu nhận thì Ôn Văn đã bị con rắn này cắn trúng, sau đó sinh ra hậu quả gì thì không ai biết được.

“Ba con mắt, dáng vẻ khá đặc biệt.”

Ôn Văn cầm một que gỗ nhỏ chọt chọt vào người con rắn, kiểm tra thử xem là đực hay cái, dài ngắn thế nào, chờ đến khi anh chơi đã thì nó cũng cạn kiệt sức sống luôn rồi.

Theo Ôn Văn quan sát thì con rắn nhỏ này ngoại trừ thay đổi màu sắc và ba con mắt thì năng lực khác cũng không hơn gì đám rắn bình thường, bị Ôn Văn chọt tới chọt lui cũng không có năng lực chống đỡ, đòn sát thủ có lẽ chính là hai chiếc răng nọc.

Tay phải Ôn Văn dùng lực một chút, găng tay Tai Ách xuất hiện, anh muốn túm vật nhỏ này vào ngục giam, anh mặc kệ nó có quá yếu hay không, dù sao thì anh cũng có rất nhiều phòng giam, không sợ lãng phí.

Sau khi găng tay Tai Ách xuất hiện, con rắn nhỏ trước đó vẫn còn giãy giụa kịch liệt lập tức xụi lơ, ba con mắt nhỏ đầy sợ hãi, tựa hồ bị hơi thở của găng tay hù dọa.

Sợi xích màu đen từ trong găng tay nhú ra lắc lư hai vòng quanh người con rắn nhỏ rồi rụt trở lại, trước khi rụt về còn lắc lư hai cái.

Ôn Văn gãi gãi đầu: “Mình có bị ảo giác không thế, khi nãy hình như sợi xích kia tỏ vẻ khinh thường... xui thật, chỉ là một con gà bệnh không có tác dụng gì.”

Anh tìm kiếm một chút, trên người một thi thể tìm được một cái túi nhỏ, đầu tiên là nhỏ hai chiếc răng nanh của con rắn nhỏ rồi nhét nó vào trong túi, như vậy nó sẽ không chui ra được.

“Cho dù là gà bệnh thì cũng không thể lãng phí, để xem xem có thể dùng nó đổi được chút gì từ Hiệp Hội Thợ Săn không,

không đỏi được thì có thể nuôi một chút, chờ nó mạnh lên thì ném vào trong ngục giam.”

Lần theo mùi của quái vật cảm nhận được, Ôn Văn đi tới trước.

...

Chương 56 - Hồ Ấu Lăng

[56] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hồ Ấu Lăng

Bên dưới pho tượng, trong bụi cỏ, Đào Văn và Lý Đại Trang không dám nhúc nhích tẹo nào.

Tiếng kêu khóc và tiếng quái vật gầm rú dần rời xa nơi này, hiện giờ không có quái vật chú ý, bọn họ chỉ hi vọng có thể sống sót qua tối nay.

Đột nhiên có một cô gái xuất hiện trong tầm mắt.

Cô gái này rất xinh đẹp, da thịt trắng nõn, ánh mắt long lanh như có thể nói, khóe mắt hơi nhướng cao lên làm cô trông rất đặc biệt, chỉ nhíu mày thôi đã có sự quyến rũ mà nữ sinh bình thường khó lòng có được.

Cô gái mặc quần áo truyền thống của khu Hoa Phủ, ống tay áo khê lay động giống như tiên nữ mới bước ra từ trong tranh.

Cô gái này đi chân trần trong khu vui chơi, biểu tình hoảng sợ, ánh mắt mê mang tựa hồ không biết nên đi hướng nào.

Lý Đại Trang và Đào Văn liếc mắt nhìn nhau, trên người cô gái này có mị lực khó tả câu đi linh hồn nhỏ bé của bọn họ, Lý Đại Trang nhỏ giọng nói với cô gái: “Mỹ nữ ơi, bên ngoài không an toàn đâu, trong này an toàn hơn một chút, cô mau vào đây trốn với bọn tôi đi, đám quái vật kia có thể xuất hiện bất cứ lúc nào đó.”

Ánh mắt mỹ nữ sáng rực, mặt lộ ra nụ cười mỉm, nụ cười đó làm hai thiếu niên trốn trong bụi cỏ sửng sò.

Cô gái vội vàng chạy vào trong bụi cỏ, chen ở giữa hai thiếu niên làm Lý Đại Trang và Đào Văn đỏ mặt, hơi nhích sang bên cạnh một chút.

“Đừng ngại mà, mau ngồi xuống.”

Mỹ nữ kéo hai thiếu niên tới bên cạnh, ba người dính chặt vào nhau, âm thanh của cô gái rất êm tai, lập tức làm hai thiếu niên bình tĩnh trở lại.

“Tôi tên là Hồ Âu Lãng, hai người thì sao?” Mỹ nữ nhẹ giọng hỏi.

“Đào Văn.”

“Lý Đại Trang.”

Hai người đỏ mặt nói, học sinh cấp ba chính là thời điểm dễ động tâm nhất, mà cô gái này lại quá phù hợp với hình tượng mỹ nữ trong lòng bọn họ.

“Hai em trai thật đáng yêu.” Biểu tình trên mặt Hồ Âu Lãng không còn kinh hoàng như vậy nữa, chuyển thành quyến rũ động lòng người.

Động tác của cô làm hai người đỏ mặt như quả đào chín mùi, loại ôn nhu này làm bọn họ quên mất hiện giờ mình đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Lý Đại Trang khoác tay lên lưng Hồ Âu Lãng, cảm giác này làm cậu ta có chút say mê, đột nhiên hình như cậu ta sờ trúng một thứ lông xù gì đó, nhìn lại thì phát hiện đó là một cái đuôi màu trắng!

Hồ Âu Lãng khẽ giã hay cái.

Tâm tình chộn rộn trong lòng Lý Đại Trang nháy mắt biến mất, chuyển thành hoảng sợ cực độ, cô ta có đuôi, tức là cô ta không phải nhân loại!

Nếu là trường hợp bình thường, gặp được mỹ nữ như thế này có lẽ còn cho rằng cái đuôi này là một loại hóa trang đáng yêu.

Thế nhưng bây giờ Lý Đại Trang không ngu xuẩn như vậy, nơi này chính là địa ngục trần gian, đám quái vật không hề cố kỵ săn giết nhân loại, trong tình huống này, bên cạnh bọn họ xuất hiện một mỹ nữ phi nhân loại, là chuyện tốt sao?

Không có khả năng!

Bây giờ nghĩ lại thì sự xuất hiện của cô ta rất bí ẩn, hai bọn họ rõ ràng là bị ma ám rồi mới gọi cô ta qua đây, bình thường thì

tuyệt đối không nên mạo hiểm như vậy.

Lý Đại Trang vội vàng nhìn sang Đào Văn, phát hiện Đào Văn vẫn còn đang dựa vào người Hồ Ấu Lăng, híp mắt.

Lý Đại Trang muốn gọi Đào Văn tỉnh táo lại, nhưng lúc này cậu ta mới phát hiện thân thể mình đã không thể động đậy được, điều này làm Lý Đại Trang cảm thấy giống như rơi vào hầm băng, hai bọn họ đã vô thức bị người cô gái này túm đầu!

Mà con quái vật này là chính bọn họ gọi tới.

“Khụ khụ khụ, mấy người tạm dừng một chút, tôi có nhiệm vụ muốn giao cho cô.” Một người đàn ông mặc áo gió màu đen ngồi xôm trên tảng đá, lạnh giọng nói với Hồ Ấu Lăng.

Giọng điệu này, âm thanh này làm Hồ Ấu Lăng nháy mắt khôi phục bình thường, kinh ngạc nói với người đàn ông áo đen vừa xuất hiện: “Ôi chào? L tiên sinh, không phải ngài trấn giữ ở trung tâm à?”

“Xảy ra chút vấn đề, tôi cần cô đi xử lý một chút.” Người đàn ông lạnh lùng nói.

“Phong cách ăn mặc của ngài hình như không giống bình thường lắm.” Hồ Ấu Lăng híp mắt, nghi hoặc hỏi.

“Đừng làm nhảm, mau tới đây.” âm thanh của người đàn ông rất nghiêm nghị, Hồ Ấu Lăng sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội vàng chui ra khỏi bụi cỏ.

Lý Đại Trang mở to mắt nhìn người đàn ông kia, tùy quần áo thay đổi, cũng không đeo mặt nạ, âm thanh cũng khác...

Nhưng Lý Đại Trang có thể khẳng định đây chính là tên biến thái mà bọn họ đã gặp trong công viên tối hôm đó, hẳn quả nhiên không phải người tốt, cư nhiên là kẻ đứng sau vụ giết hại ở khu vui chơi lần này!

Không sai, người mặc đồ đen này chính là Ôn Văn giả trang, căn cứ theo tin tức Hiệp Hội Thợ Săn cung cấp, kẻ đứng sau vụ giết hại ở khu vui chơi này chính là L tiên sinh, vì thế Ôn Văn dùng năng lực của quỷ ngôn thụ tinh bắt chước âm thanh của L tiên sinh, mê hoặc Hồ Ấu Lăng.

Hồ Ấu Lăng chen ở giữa hai người, Ôn Văn muốn ra tay thì khó tránh gây ngộ thương, đồng thời dùng ánh mắt cảnh cáo

Lý Đại Trang, để đối phương đừng nói ra chân tướng.

“Đi tới tầm một trăm mét hướng bắc có một thợ săn không mạnh nhưng khá phiền toái, nhược điểm lớn nhất của hắn là háo sắc, giao cho cô giải quyết.” Ôn Văn dùng âm thanh âm trầm nói.

“Được rồi, cứ giao cho tôi.” Hồ Âu Lăng đáp ứng, sau đó xoay người rời đi.

Ôn Văn đứng dậy, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, chuẩn bị đánh lén, nhưng cô ta đã nhanh chóng quay trở lại, Ôn Văn vội vàng ngồi xuống.

Hồ Âu Lăng cười nói: “Mày định đánh lén tao đúng không? Tao ghét nhất là loại đàn ông như mày.”

Bị vạch trần ý tưởng, Ôn Văn lúng túng gãi gãi đầu: “Mình bắt chước âm thanh đâu có vấn đề gì nhỉ?”

Hồ Âu Lăng liếc mắt: “Đừng có coi người ta là kẻ ngốc, ngoại trừ giọng nói, mày và hắn có chỗ nào giống nhau chứ?”

“Còn nữa, hắn sẽ không trực tiếp chỉ huy bọn tao đi giết địch, thực tế là hắn không thèm quản, với lại tên nhóc này rõ ràng có quen biết với mày, một người bình thường vậy mà lại có thể nhận ra mày, mày nghĩ tao không phân biệt được thật giả sao?” Hồ Âu Lăng chỉ Lý Đại Trang không thể động đậy bên kia nói.

Hành động cử chỉ trong lúc nói chuyện của Hồ Âu Lăng rất phong phú, mỗi động tác đều rất xinh đẹp, nếu như cô gái này là nhân loại thì có thể tính là cấp bậc hồng nhan họa thủy.

“Oh... được rồi, vốn cũng không trông cậy vào năng lực này hù dọa cô, chỉ muốn đùa chút thôi.”

“Vớ lại cô rất đẹp mắt, cho nên tôi quyết định sau này cô chính là thú cưng số một của tôi.” Ôn Văn sờ cằm, cười nói.

“Thú cưng?”

Biểu tình Hồ Âu Lăng trở nên khó coi: “Nhân loại bọn mày luôn tự cao tự đại như vậy, mày chọn đánh lén tao tức là thực lực của mày không phải quá mạnh, rốt cuộc là ai cho mày dũng khí mà dám lớn lối như vậy ở trước mặt tao?”

Vẻ mặt dữ tợn, ngón tay cũng mọc ra thành móng vuốt thật dài, hai cái đuôi ngoe nguẩy ở phía sau, là một con hồ ly hình người cực kỳ sống động!

“Ồ... nguyên do là vì cái này?”

Ôn Văn từ phía sau tảng đá lấy ra ống phóng hỏa tiễn đã lắp đạn sẵn, chỉ vào Hồ Ấu Lăng nói.

Hồ Ấu Lăng: “...”

Lý Đại Trang lý trí tỉnh táo: “...”

Lần trước là cửa điện, lần này là ống phóng hỏa tiễn, người này sao luôn mang theo những thứ nguy hiểm như vậy chứ?

Chương 57 - Truy Bắt

[57] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Truy Bắt

Bị ống phóng hỏa tiễn chia vào mặt, Hồ Ấu Lăng khôi phục dáng vẻ bình thường, biến thành đại mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ, cô giơ hai tay nói: “Rồi rồi, tôi đầu hàng!”

Hồ Ấu Lăng cân nhắc một chút, cảm thấy mình không có cách nào cứng đối cứng với hỏa tiễn RPG trong tay người siêu năng, cô chỉ là một con bạch hồ yêu cấp bậc thấp mà thôi, không phải đại yêu.

Vì thế, Hồ Ấu Lăng tính toán chờ Ôn Văn lộ ra sơ hở thì sẽ tập kích.

“He he, đầu hàng thì tốt.”

Ôn Văn cười tươi rói, vác ống phóng hỏa tiễn lắc lư hai cái, ý bảo Hồ Ấu Lăng đi tới phía trước, tìm một chỗ vắng người.

Hồ Ấu Lăng ngoài mặt cười tươi như hoa, trong lòng lại hừ lạnh, đàn ông quả nhiên đều giống như nhau, để tao tìm được cơ hội thì nhất định sẽ moi thận mày ra nướng!

Hai người đi tới một nơi không người, trên đường đi Ôn Văn vẫn luôn dùng ống phóng hỏa tiễn chia vào lưng Hồ Ấu Lăng, để cô không có cơ hội phản kháng.

“Được rồi, nơi này không tệ, có lẽ sẽ không có người quấy rầy chúng ta, bắt đầu thôi.” Ôn Văn cười bỉ ổi nói.

“Hừ, nhân loại ngu xuẩn, cuối cùng cũng chỉ là một sinh vật không thể không chế bản thân, xem tao hút hô dương khí của mày.” Hồ Ấu Lăng liếm môi nói.

“Chờ sau này tôi tìm cho cô vài quyển sách đọan chính, để cô xem xem cái gì là xã hội hài hòa, học tập tam quan chính trực.”

Vẻ mặt Hồ Ấu Lăng đỏ rực, ánh mắt nhìn Ôn Văn có chút xấu hổ.

Ôn Văn nói đạo lý xong thì đặt ống phóng hỏa tiễn sang bên cạnh, có chút sâu xa nhìn Hồ Ấu Lăng.

Hồ Ấu Lăng bĩu môi, xem ra là một tên thay đổi thất thường, nhưng tính ra như vậy cũng tốt, có thể thoát được khốn cảnh hiện giờ.

“Bây giờ, cô chính là của tôi rồi.” Ôn Văn mỉm cười nói.

“Được, người ta đang chờ đây nè.” Hồ Ấu Lăng nhìn Ôn Văn nói.

Sau đó, Ôn Văn đâm một quyền vào hóc mắt Hồ Ấu Lăng!

Đúng vậy, là một đâm thẳng vào mắt, dùng lực mạnh tới mức trực tiếp tạo thành một cái vành mắt đen xì.

Hồ Ấu Lăng bị đánh tới choáng váng, tình huống gì đây, lẽ nào tên đàn ông này là kẻ biến thái?

Còn không chờ Hồ Ấu Lăng kịp suy nghĩ rõ ràng, Ôn Văn lại đâm thêm một quyền, nó làm cô biến thành một con hồ ly lai gấu mèo luôn rồi.

Hồ Ấu Lăng vội biến về hình thái chiến đấu nửa người nửa thú, sau đó hai cái đuôi chống đất một cái, lùi nhanh ra sau vài mét, chỉ cần để cô có chốc thời gian điều chỉnh thì cô có thể dùng tay không xé nát tên đàn ông biến thái này!

Cô đáng yêu như vậy, sao có thể đánh cô chứ?

Nhưng Hồ Ấu Lăng còn chưa kịp đứng vững, Ôn Văn đã xuất hiện ở ngay trước mặt, trên mặt là nụ cười thần kinh, bàn tay to màu đen chụp lên mặt Hồ Ấu Lăng, trực tiếp ấn cô ngã nhào xuống, đầu va mạnh vào mặt đất!

Ôn Văn một lần rồi lại một lần túm đầu cô lên, sau đó lại nhấn xuống đất, lực lớn đến mức phát ra âm thanh côm cốp, mỗi một lần đều động Hồ Ấu Lăng choáng váng, mặt đất cũng bị động thành một cái hố sâu.

Hồ Ấu Lăng vươn móng vuốt sắc bén, không ngừng cào cào bàn tay màu đen kia, nếu là tay người bình thường thì có lẽ đã sớm bị cắt đứt, nhưng không quản cô cố gắng thế nào cũng không thể tổn hại nó!

Từng chút từng chút một, Hồ Ấu Lăng bị đánh cho thất khiếu chảy máu, ý thức cũng dần mơ hồ, mất đi sức phản kháng.

“Phù, mệt quá, nếu không phải tập kích bất ngờ thì chưa chắc có thể bắt được cô ta, ừm... ít nhất cũng phải tốn công tốn sức một phen.”

Thừa dịp Hồ Ấu Lăng mất đi sức phản kháng, Ôn Văn dùng dây thừng trói chặt cô ta lại, là loại nút thắt dùng để trói heo rừng, cho dù sức của cô ta lớn cỡ nào cũng không thoát được.

Về phần tại sao Ôn Văn lại biết thắt nút trói heo rừng... thám tử cái gì cũng biết không phải rất bình thường sao.

Trên người Ôn Văn cũng có rất nhiều vết thương, đồng phục của nhân viên thu nhận bị cào nát, sức lực của Hồ Ấu Lăng không nhỏ hơn Ôn Văn bao nhiêu, nếu không phải ra tay bất ngờ, Ôn Văn thật sự rất khó bắt được cô ta.

Đánh cô ta tới mức mất đi sức phản kháng là rất cần thiết, bởi vì xiềng xích chỉ có thể túm quái vật không có năng lực phản kháng vào trạm thu nhận mà thôi.

Đừng thấy cô ta vẫn luôn tỏ ra mềm yếu vô lực, nếu nhìn thấy xiềng xích đen chắc chắn sẽ phản kháng.

Về phần tại sao không dùng ống phóng RPG, không nói tới chuyện có bắn trúng hay không, nếu bắn cô ta thành bã thì Trạm Thu Nhận Tai Ách có chịu nhận hay không chính là một chuyện khác.

Hồ Ấu Lăng có chút tỉnh táo, nhìn người đàn ông trước mặt mà có chút ủy khuất, cô vẫn luôn đùa giỡn đàn ông trong lòng bàn tay, đây là lần đầu tiên gặp phải người kỳ lạ như vậy.

Sau khi vết thương trên người đã khôi phục không sai biệt lắm, Ôn Văn nhìn Hồ Ấu Lăng suy nghĩ một hồi rồi từ bên hông lôi ra một cái túi nhỏ, từ trong túi lôi ra một con rắn, trực tiếp ném vào cổ áo Hồ Ấu Lăng!

Hồ Ấu Lăng vốn còn không để ý, rắn dài cả nửa mét cô cũng từng giết qua rồi, còn sợ con rắn nhỏ to bằng ngón tay này sao?

Thế nhưng khi xuyên qua lớp áo nhìn rõ con rắn kia thì Hồ Ấu Lăng suýt chút nữa đã sợ tới bất tỉnh, đó là một con rắn huyền quang ba mắt!

Nó có thể hoàn mỹ ẩn giấu thân mình của mình, thứ vũ khí đáng sợ nhất là nọc độc cực độc, người bình thường bị cắn một cái thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ biến thành máu loãng, cho dù là quái vật như bọn họ, nếu bị tiêm một lượng nọc độc đủ nhiều thì cũng khó tránh kết cục tử vong!

Bây giờ vẫn còn nhỏ, thế nhưng khi trưởng thành thì có năng lực tự do biến hóa kích cỡ lớn nhỏ, thậm chí có thể biến thành mãng xà to như thùng nước... cái tên này cư nhiên trực tiếp ném một thứ hung ác như vậy vào trong quần áo của cô?

“Yên tâm, nhờ rắn rồi, sẽ không cắn người đâu.”

Nghe thấy nó đã bị nhử rắn rồi, Hồ Ấu Lăng thở phào một hơi, mặc dù có hơi phung phí của trời nhưng ít ra cũng có thể cam đoan sự an toàn của mình.

“Bây giờ thử xem có thể mang luôn con rắn này vào trạm thu nhận hay không.”

Thực lực con rắn này quá yếu, trạm thu nhận không có hứng thú, nhưng Ôn Văn thì lại hứng thú với năng lực của nó, anh muốn có được năng lực ẩn thân tuyệt vời này.

Vì thế anh bỏ nó vào trong quần áo Hồ Ấu Lăng, hi vọng thông qua quá trình thu nạp Hồ Ấu Lăng sẽ sẵn tiện mang luôn con rắn nhỏ này vào trạm.

Sợi xích màu đen vươn dài ra trói chặt Hồ Ấu Lăng kéo vào trong trạm thu nhận.

“Đây là thứ gì, mày muốn làm gì?” Hồ Ấu Lăng kinh hoàng la.

“Đưa cô tới nơi cô nên tới, he he.” Ôn Văn cười nói.

...

Chương 58 - Hơi Thở Cực Ác

[58] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hơi Thở Cực Ác

Xiềng xích này thoát nhìn không hề cứng cáp chút nào, thế nhưng cảm giác không may của nó tỏa ra lại làm Hồ Ấu Lăng có chút run rẩy, giống như nó là thiên địch của cô, thiên địch của quái vật vậy!

“Yên tâm, tôi tìm cho cô một chỗ rất tốt, miễn phí ăn ở, còn có một đám đồng bọn, bọn họ đều là nhân tài, nói chuyện rất êm tai.” Ôn Văn cười nói.

“Cầu xin anh, buông tha cho tôi đi, anh muốn làm gì tôi cũng bằng lòng.”

Hồ Ấu Lăng bị dọa tới mặt mũi nhợt nhạt, nước mắt giàn giụa, nhan sắc trực tiếp suy giảm cấp bậc.

Mọi người đều biết, khi động vật nhỏ bị kinh sợ quá độ nó sẽ mất không chế... mà Hồ Ấu Lăng là hồ yêu...

“Cái tôi muốn, chính là cô!” Ôn Văn ghét bỏ bịt mũi lại, thu hồi xiềng xích, theo đôi chân trắng nõn của Hồ Ấu Lăng biến mất trong lòng bàn tay, trận chiến với quái vật này cũng kết thúc.

Bịch một tiếng, một con rắn nhỏ rơi xuống đất, ba con mắt nhỏ lảo liên nhìn xung quanh rồi lập tức trườn tới thật nhanh, nó muốn bỏ chạy nhưng lại bị một cái chân to đạp vào đuôi.

Ôn Văn túm con rắn nhỏ lên, phiền não gãi gãi đầu, xem ra muốn lén mang nó vào trạm thu nhận là không thể.

Con yêu quái lẳng lơ kia nhìn thấy con rắn này thì có vẻ rất kinh ngạc, hẳn không phải rắn bình thường, cứ nuôi đi vậy, nuôi lớn rồi có lẽ sẽ nhốt vào trạm được.

Chờ đến khi Ôn Văn một lần nữa quay trở lại chỗ pho tượng, Đào Văn và Lý Đại Trang vẫn còn giữ nguyên tư thế ngồi chồm hồm ở đó, hiệu quả mị thuật mà Hồ Ấu Lăng lưu lại trên người bọn họ vẫn chưa biến mất.

“Đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, hai tên nhóc này đúng là mạng lớn, cả hai lần đều được tôi cứu, lần sau còn cứu nữa thì tôi sẽ thu tiền đấy.”

Ngay cả Ôn Văn cũng cảm thấy vận may của hai cậu nhóc này rất tốt, sau khi nghĩ một chút liền lấy ra một tờ danh thiếp nhét vào trong tay Lý Đại Trang.

“Hiện giờ hai cậu không thể động đây được nhưng cũng là chuyện tốt, nơi này coi như khá bí mật, không nên tùy tiện đi lại, đến khi chuyện này chấm dứt thì hai cậu sẽ được an toàn, tấm danh thiếp này cậu giữ lại, nếu còn gặp chuyện tương tự thì có thể gọi điện cho tôi, nhưng có lẽ ký ức của hai cậu sẽ bị xóa bỏ...”

Cũng giống với lần gửi danh thiếp cho nhân viên thu ngân, cho dù bọn họ quên mất hoặc vứt bỏ danh thiếp của Ôn Văn, cho dù sau này bọn họ không còn gặp phải sự kiện siêu nhiên, Ôn Văn cũng chỉ tổn thất một tấm danh thiếp mà thôi.

Nếu vận may của bọn họ không tốt mà gặp phải quái vật, khi đó sẽ là may mắn của Ôn Văn, bắt thêm được quái vật sẽ làm thực lực của Ôn Văn mạnh hơn!

Sau đó, Ôn Văn rời khỏi chỗ núp của hai học sinh cấp ba này, anh không có thời gian ở đây bảo vệ bọn họ, nếu bị quái vật giết chết thì chỉ có thể trách vận may của bọn họ không tốt thôi.

Ôn Văn cần phải tìm ra nhiều quái vật hơn, có được nhiều năng lực hơn, cơ hội có nhiều quái vật tụ tập lại đông như vậy không có nhiều!

Mạch máu đỏ to lớn trải rộng khắp khu vui chơi, làm sân chơi này có cảnh sắc rất khác biệt, nếu không phải khắp nơi đang diễn ra tình cảnh giết chóc thì tạo hình của nó rõ ràng có phong cách hơn lúc đầu rất nhiều.

Hoàn cảnh như vậy sẽ làm người bình thường cảm thấy áp lực, mà Ôn Văn thì giống như cá gặp nước, mỗi tế bào của anh đều đang nhả căng lên hoan hô, hoàn cảnh này giống như được dành riêng cho anh vậy.

Găng tay Tai Ách cũng có vẻ rất hưng phấn, không cần Ôn Văn gọi nó cũng tự động duy trì trạng thái lộ diện.

Bản thân Ôn Văn thì rất hưởng thụ cảm giác đi săn, không quản là săn thú hay săn người hay là săn quái vật, có lẽ chính vì thế mà Trạm Thu Nhận Tai Ách mới chọn anh làm kí chủ.

“Như vậy, đối tượng kế tiếp sẽ là ai đây? Tên phía đông có vẻ rất khó đối phó, hơi thở bên phía tây thì lại quá nhỏ yếu.”

Ôn Văn đang tính toán tìm kiếm quái vật để chiến đấu thì đột nhiên khu vui chơi Phù Dung Hà chấn động một phen, sau đó Ôn Văn cảm nhận được cảm giác khiếp sợ chưa từng có, tựa hồ trái tim run rẩy sắp rớt ra ngoài.

Lòng ngực giống như bị bàn ủi ấn vào, thiêu rụi làn da của anh, Ôn Văn vội vàng kéo huy hiệu trên áo ra, phát hiện nhiệt độ của nó tăng cao dị thường, thậm chí còn hơi đỏ lên.

Lúc gặp phải quái vật bình thường thì nó chỉ hơi ấm lên mà thôi, cho dù đôi diện trực diện với cơ thể mẹ tang thất thì nó cũng chỉ hơi nóng thôi, vậy nhiệt độ bây giờ có ý nghĩa là gì?

Có quái vật mạnh hơn cơ thể mẹ tang thất... không, căn bản là không cùng cấp bậc với cơ thể mẹ tang thất xuất hiện!

Ôn Văn quỳ một chân dưới đất, một tay che mặt, cố che đi nụ cười vụn vẹo trên mặt, bị hơi thở kia ảnh hưởng, sự điên cuồng vốn đã chạm mốc giới hạn của anh lại càng dễ dàng mất khống chế hơn.

...

Ánh sáng trắng chói mắt bao quanh một cơ thể thánh khiết, trên lưng là đôi cánh, Cố Phán Hề mặc áo giáp tinh thạch tay phải cầm kiếm tay trái cầm khiên lơ lửng giữa không trung.

Ở phía sau người cô là mười mấy người bình thường bị vây trong sân chơi.

Đương nhiên, Cố Phán Hề không muốn bọn họ quỳ, như vậy sẽ ảnh hưởng tới quá trình chiến đấu của cô, nhưng cô không có cách nào thay đổi suy nghĩ của bọn họ.

Hình thái của Cố Phán Hề rất giống với hình thái thiên sứ mà giáo hội tạo ra, điều này làm bọn họ vốn là tín đồ giáo hội tin rằng Cố Phán Hề là Chúa phái tới cứu mình, vì thế liền giống như tùm được cọng rơm cứu mạng, sẽ không vì cô không nguyện ý mà rời đi.

Thậm chí, có người còn cho rằng có thể chết ở bên cạnh thiên cứ có thể coi là một loại vinh quang...

Chính vì thế mà Cố Phán Hề mới không thích giáo, rất nhiều người nhìn thấy hình thái của cô sẽ sinh ra tâm lý điên cuồng vạn vạ, thậm chí gần như là bệnh trạng này.

Tín ngưỡng chân chính không phải là như vậy.

Mà ở đối diện Cố Phán Hề là một thứ đứng thẳng có bốn con mắt, chính là cơ thể mẹ tang thất Godo bị L tiên sinh bắt đi trước đó!

Sau lưng nó là thi thể nằm đầy đất, có quái vật, cũng có người, hình thành khác biệt rõ ràng với tình cảnh phía sau Cố Phán Hề.

“Sinh vật dơ bẩn, lần này mày trốn không thoát đâu.”

Âm thanh của Cố Phán Hề không hề có chút tình cảm nào, cao cao tại thượng, những lời này từ miệng cô nói ra có vẻ thực đương nhiên, giống như cảm nhận của Ôn Văn trước đây vậy, trong trạng thái này Cố Phán Hề kỳ thực không tính là nhân loại.

“Ta... không phục!”

Đúng vậy, Godo không phục, trước đó nó thoát được nhưng lại bị L tiên sinh cường ngạnh bắt tới đây, bằng không nói tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Đột nhiên một hơi thở làm người ta run sợ bao phủ toàn bộ khu vui chơi, tuyệt vọng, không may, cảm giác áp lực như sắp xảy ra một trận tai họa lớn vậy, là ác ý cực đoan nhưng cũng mạnh mẽ!

Hơi thở này trong linh cảm của Cố Phán Hề hóa thành thực thể, giống như vô số xúc tua khổng lồ đang tỏa ra khắp nơi, cũng đang ngọ nguậy xung quanh cơ thể cô, là đại ác vốn không nên tồn tại trong thế giới hiện thực!

Người có linh cảm không mạnh không cảm nhận được ác ý này, nhưng bọn họ cũng bị nó ảnh hưởng.

Vẻ mặt của nhóm người vốn đang thành kính quỳ dưới đất trở nên quỷ dị, cái tên đang lẩm nhẩm niệm cũng yên lặng biến

thành một cái tên khác... một cái tên không thể nói ra ở thế giới hiện thực.

Cổ Phán Hề chỉ kiếm về phía Godo, ánh sáng trắng trên người lại càng chói lòa hơn.

“Không còn thời gian dây dưa với mày, sinh vật tội ác, chết đi!”

...

Chương 59 - Gà & Rùa

[59] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Gà & Rùa

Con rết dài hơn mét nằm rạp dưới đất, lớp xác cứng rắn không hề có vết thương, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện cơ thể bên trong của nó đã bị hóa lỏng, hiện giờ chỉ còn lại lớp xác ngoài dọa người mà thôi.

Lâm Triết Viễn vẻ mặt chán chường ngồi trên thi thể con rết, miệng phun ra vòng khói thuốc, có chút uể oải.

Con rết này là một trong số những sinh vật mạnh nhất khu vui chơi, nếu xét về năng lực chiến đấu thì nó còn mạnh hơn cả Godo khi chưa bị thương, vì thế Lâm Triết Viễn phải tốn không ít tâm tư mới giải quyết được nó.

Dựa theo xếp loại cấp bậc quái vật nguy hiểm của Hiệp Hội Thợ Săn thì con rết này là cấp tai nạn, tương đương với người siêu năng cấp đồng hóa, bản thân của họ đối với thế giới hiện thực chính là tai nạn.

Làm người phụ trách của thành phố này, Lâm Triết Viễn có thể một mình giải quyết quái vật cấp bậc này đã có thể coi là rất mạnh rồi.

Nhưng thuốc còn chưa hút xong thì hơi thở không may đã giống như một chậu nước lạnh rưới vào người, tay cầm điếu thuốc của Lâm Triết Viễn khẽ run nhè nhẹ.

“Chậc... này là quá phạm quy rồi, cho dù là người của Đọa Thần Huyết thì như vậy cũng quá đáng quá rồi!”

Lâm Triết Viễn nhìn vòng xoay chọc trời mà có chút run run, rốt cuộc cũng hiểu được bố trí ở khu vui chơi này là gì, nó

không chỉ là hiến tế cho chúa tể, mà còn muốn triệu hoán một con quái vật cường đại tới!

“Bây giờ chỉ có thể thử giết chết người triệu hồi trước khi thứ kia thứ kia tới mà thôi, bằng không thì khu vui chơi này... không, là tất cả mọi người xung quanh đây không ai sống được!”

“Phải liều mạng!”

Lâm Triết Viễn ném điều thuốc trong tay xuống, thân hình nhanh chóng trướng lên, cuối cùng biến thành một con người màu xanh lá cây quý dị có đường kính hơn hai mét trôi nổi bồng bênh trên không trung!

Phía sau con mắt kia là tua tủa những sợi xúc tua màu đỏ nhạt, thoạt nhìn qua trông giống như một con nhím biển sặc sỡ.

Cấp bậc đồng hóa, chân tri tà nhân!

...

“Phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa, tự do, bình đẳng, công bằng, pháp chế...”

Hơi thở kia chỉ lóe lên một thoáng cực ngắn nhưng ảnh hưởng mà nó tạo thành thì không chỉ là một thoáng, cần phải hao tổn rất nhiều sức lực Ôn Văn mới có thể điều chỉnh tốt tâm tình của mình, trên trán cũng túa mồ hôi lạnh.

Nháy mắt vừa nãy anh muốn quay trở lại vị trí pho tượng, dùng tay không xé nát Đào Văn và Lý Đại Trang rồi mang vào trạm thu nhận làm thức ăn cho quái vật!

“Quá nguy hiểm, tình huống đã xảy ra biến hóa, không thể ở lại nơi này nữa.”

Ôn Văn có ý muốn rời khỏi nơi này, đối với người như anh thì anh tình nguyện tử vong cũng không muốn biến thành một con quái vật không thể khống chế chính mình.

Một khi bước ra một bước kia, cho dù bản thân vẫn là người nhưng không được tính là người nữa rồi!

Ôn Văn phải tự bảo vệ mình, anh không ngại cứu vớt sinh mệnh nhưng không cao thượng đến mức vì người khác mà hi sinh chính mình.

Lần này tới khu vui chơi, cứu được người đương nhiên là tốt, nếu không cứu được cũng coi như anh đã cố hết sức rồi, có thứ nguy hiểm như vậy tồn tại, ở đây thêm giây nào cũng tức là tiến tới gần điên cuồng và tử vong hơn.

Lúc Ôn Văn đang chuẩn bị rời đi thì găng tay Tai Ách đột nhiên xuất hiện, nó truyền tới một loại cảm giác khác thường, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được tâm tình, hoặc đúng hơn là nhu cầu của nó.

Đói bụng, khao khát, nó muốn thứ gì đó, mà thứ đó đang ở sâu trong khu vui chơi, găng tay muốn Ôn Văn bắt lấy thứ đó.

Ôn Văn đứng im tại chỗ, sắc mặt âm trầm, đang tính toán được mất.

Vốn sự an toàn và lý trí nặng hơn so với cứu người và tìm kiếm kích thích, nhưng nếu cộng thêm nhu cầu của Trạm Thu Nhận Tai Ách thì Ôn Văn không khỏi phải cân nhắc kỹ lưỡng hơn.

Ôn Văn có được thực lực như vậy giờ là nhờ vào Trạm Thu Nhận Tai Ách, nếu lần này có thể lấy được thứ mà nó muốn, nói không chừng sẽ mở thêm được nhiều quyền hạn hơn, anh cũng càng mạnh hơn.

Anh vốn cũng không phải người quá tiếc mệnh, tìm kiếm và chiến đấu với quái vật vốn đã là bước đi trên lưỡi dao rồi, khi đối mặt với đối thủ có thực lực tương đương, anh sẽ không bao giờ chạy trốn, chỉ là anh không muốn lãng phí sinh mệnh vào cuộc chiến biết rõ mình nhất định sẽ thua mà thôi.

Trạm thu nhận cũng không cưỡng chế Ôn Văn nhất định phải thu nhận thứ kia, nhưng khát vọng của nó truyền tới làm Ôn Văn không thể không suy nghĩ.

Sau khi cân nhắc một phen, Ôn Văn quyết định tạm thời không trốn mà là tìm được thứ kia rồi mới trốn.

Theo sự chỉ dẫn của trạm thu nhận, Ôn Văn đi sâu vào khu vui chơi Phù Dung Hà, nơi này cách vòng xoay khổng lồ một đoạn.

Trên đường đi Ôn Văn tinh thoảng có thể cảm nhận được sự tồn tại của vài người bình thường, vì bị hơi thở kia ảnh hưởng, bọn họ đã trở nên không đúng cho lắm.

Bọn họ là nhân loại nhưng sâu trong tâm hồn thì đã có chút gì đó không giống nữa.

Vòng qua nhóm người siêu năng hoặc quái vật đang chiến đấu, Ôn Văn đi tới trước cửa nhà ma dưới lòng đất.

Nơi này có thể xem là khu bỏ trống trong khu vui chơi Phù Dung Hà, khoảng sân trước cửa nhà ma bị lan can vây lại, bên trong cỏ dại rập rập, ngay cả bảng chỉ dẫn cũng không có.

Đất trong khu vui chơi cũng không rẻ, sao lại để trống cả một khu như vậy... có lẽ nơi này có vấn đề.

Mà cũng đúng, nếu găng tay Tai Ách đã chỉ tới nơi này, nó có vấn đề là đương nhiên.

Ôn Văn đang định tiến vào trong lấy đồ rồi đi thì đột nhiên mí mắt anh giật thật nhanh, vệt vàng ngời xôm xuống, một tia kim quang xẹt qua trên đầu, mang theo vài cọng tóc.

“May mà không dùng thẻ chất quý ngôn thụ tinh, bằng không gãy nhiều tóc như vậy thì chắc đau chết rồi.” Ôn Văn đứng dậy buồn bực nói, anh sớm biết quá trình lấy thứ kia sẽ không quá dễ dàng.

“Cục cục cục...”

Một con gà trống lớn cao như người trưởng thành bước đi ưu nhã từ trong nhà ma tiến ra, kiêu ngạo hết như một con chim công.

Con gà trống này toàn thân có bộ lông vàng óng ánh, mào gà đỏ ươm như muốn nhỏ máu, phần mỏ mơ hồ có thể nhìn thấy hàm răng nhọn sắc bén, có lẽ không phải để ăn chay.

Phía sau con gà trống còn có một bóng đen rất lớn, người bình thường có lẽ sẽ không nhìn rõ, nhưng Ôn Văn thì thấy rất rõ.

Đó là một con rùa đen to lớn cao một mét, bốn chân và phần vảy trên đầu có màu vàng, trong phần miệng to như chậu máu của nó tràn đầy răng sắc nhọn, rất khác với lũ rùa bình thường.

“Con gà này đủ làm hai bàn tiệc, con rùa này... chắc chắn, hầm canh cũng không tệ.” Nhìn con gà và con rùa to như vậy, Ôn Văn liền xác nhận một phen xem có phải mình bị thu nhỏ hay không.

“Nhân loại, người muốn sống không? Chỉ cần người làm ta vui vẻ, ta sẽ không giết người.” Con gà trống kiêu ngạo nói, âm thanh giống như mấy ông già ngày xưa.

Sắc mặt Ôn Văn có chút quái lạ, lẽ nào anh gặp một con quái vật kỳ lạ sao?

Nhưng thứ quái vật này vốn đã khác nhân loại, cho nên có kỳ lạ cũng thực bình thường.

“Làm sao để mày vui?”

“Khen ta!” Gà trống ngẩng đầu nói.

“...mày là con gà rất đẹp?”

Nghĩ ngợi một hồi, Ôn Văn phọt ra được vài chữ, bình thường trình cà khịa của anh không tệ, còn khen người?

Chương 60 - Bá Kê Song Sát

[60] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bá Kê Song Sát

“Bình thường người vẫn luôn khen người khác như vậy à?”

Gà trống quạt cánh, đôi mắt tròn tròn như quả cầu thủy tinh, cảm tức nhìn Ôn Văn, con rùa ở phía sau cũng có chút rục rịch.

“Oh... vậy thì mày rất xinh đẹp? Rất mạnh mẽ? Hay là mày thích RAP?”

Con gà trống thật sự không chịu nổi nữa, nó hướng về phía Ôn Văn mổ mạnh một phát, cổ của nó co rúm lại, một tia kim quang từ miệng nó bắn ra ngoài.

Lần thứ hai nhìn thấy loại công kích này, Ôn Văn nhẹ nhàng nghiêng đầu vọt tới, tốc độ của kim quang rất nhanh nhưng động tác của con gà trống này cũng quá rõ ràng, rất dễ nhìn thấu quỹ đạo của nó.

“Vậy là trực tiếp ra tay à... thôi quên đi, mình cũng đánh là được rồi, dù sao cũng không hi vọng xa vời là có thể hòa bình giải quyết chuyện này.”

Nếu là bình thường, Ôn Văn còn có hứng thú cù cưa dây dưa với nó một phen, nhưng bây giờ có một thứ quái vật cường đại không biết là gì uy hiếp làm Ôn Văn có cảm giác có gai ghim sau lưng, căn bản không có tâm tư làm con gà này vui vẻ.

Hai con dao găm từ trong tay áo trượt ra ngoài, Ôn Văn cấp tốc tiếp cận con gà trống này.

Trong số quái vật Ôn Văn đã gặp qua có rất ít loại hợp thành tổ, hai con quái vật này tuy không có hơi thở không quá mạnh mẽ nhưng cũng không thể khinh thường.

Rèn luyện hơn nửa tháng nay, phương thức chiến đấu của Ôn Văn xét về tổng thể thì vẫn như vậy, nhưng có vài điểm nhỏ khác biệt, tư thế chạy, tư thế cầm dao, thậm chí là ngay cả hơi thở cũng có sự khác biệt.

Nhưng chính sự khác biệt này đã làm thực lực của anh tăng lên một tầng, vốn anh chỉ có tốc độ nhanh của quỷ hút máu mà

thôi, nhưng tốc độ phản ứng của anh thường không theo kịp động tác của mình nên không có cách nào tự do chiến đấu với tốc độ cao.

Nhưng bây giờ thì đã khác!

Cổ con gà trống lớn kịch liệt co rút, cái mỏ so với lưỡi dao còn sắc bén hơn giống như một cây giáo dài đâm về phía Ôn Văn, mỗi lần như vậy đều phóng ra một tia kim quang làm Ôn Văn phải lập tức né tránh.

Ánh sáng màu vàng kia cũng không mạnh, Ôn Văn dùng dao găm cũng có thể chống đỡ, chỉ là tốc độ quá nhanh, cho dù quỹ đạo hành động của con gà trống rất dễ nhìn thấu nhưng nếu nó không gián đoạn phun ra kim quang thì Ôn Văn tránh né cũng khá vất vả.

Nhưng cũng chỉ là có chút vất vả mà thôi.

Vốn Ôn Văn cần phải dùng tổn thương đổi lấy tổn thương, dựa vào năng lực hồi phục mạnh mẽ của mình để tiếp cận đối phương.

Nhưng bây giờ anh có thể lấy điều kiện tiên quyết là cảnh giác con rùa kia, đồng thời né tránh kim quang và tiếp cận con gà trống.

Từ trải nghiệm giao chiến này giờ, con gà trống này là quái vật chiến đấu, năng lực tấn công tầm xa rất mạnh mẽ, cận chiến có lẽ rất yếu.

Mà con rùa đen kia là quái vật phòng ngự, cận chiến có lực phá hoại rất mạnh nhưng động tác lại rất chậm, chỉ cần giải quyết con gà trống này thì Ôn Văn có thể dùng cách thả điều để dần nhừ tử con rùa đen kia!

Ôn Văn di chuyển với tốc độ cực nhanh, phương thức hai chân di chuyển không giống với người bình thường, sau đó điều động một phần năng lượng ẩn vào trong cơ thể, cư nhiên làm thân thể tạo thành tàn ảnh mờ hồ, có vài kim quang thậm chí không cần né tránh, chúng trực tiếp xuyên qua cơ thể nhưng lại không thể tổn thương tới anh.

Đây chính là phương thức chiến đấu của quý hút máu, ngoại trừ không hút máu thì chuyện mà vampire có thể làm, Ôn Văn

đều có thể làm, hơn nữa có được năng lực khác trợ giúp, anh thậm chí còn làm tốt hơn.

Mặc dù con gà trống này tấn công liên tục không ngừng nghỉ nhưng Ôn Văn vẫn có thể nhanh chóng tiếp cận nó, rạch một dao vào cổ nó, chỉ cần dao này đủ lực thì con gà trống này sẽ mất đi sức chiến đấu.

Nhưng đột nhiên Ôn Văn cảm thấy hoa mắt, dao găm trong tay ghim vào một thứ rất cứng rắn rồi trực tiếp gãy ngang, là vỏ rùa của con rùa đen kia!

“Không có khả năng, con rùa đen này ở cự ly rất xa, nó không có khả năng đuổi kịp tốc độ của mình...” Ôn Văn trợn to hai mắt nhìn con rùa ở trước mặt, cảm thấy khiếp sợ.

Sau đó con gà trống kia nhún nhảy ở tại chỗ, bấp bùi so với chân heo còn to hơn nhanh như chớp giơ lên đá vào bụng Ôn Văn, trực tiếp đá Ôn Văn bay ra ngoài, anh húc ngã rào chắn ở ngoài nhà ma mới ngừng lại được.

Ôn Văn loạng choạng đứng dậy, phun ra một ngụm máu, phần bụng có bốn lỗ máu rất sâu, là bị chân gà đâm thủng, nếu nó đá lệch đi một chút thì có lẽ thận của Ôn Văn đã bị đâm thủng rồi.

“Người nghĩ rằng ta chỉ là một con gà trống bự con thôi sao?”

Con gà trống linh hoạt lắc lư đầu, thân thể không ngừng nhún nhảy, đôi chân thô dài vun vút lóe thành tàn ảnh: “Sai rồi, ta là gà yêu có huyết thống kim kê!”

“Ta là rùa yêu có huyết thống bá hạ cao quý.”

Rùa đen chậm chậm đi tới bên cạnh gà trống, chậm rãi nói: “Còn nữa, có phải người có ảo giác con rùa bò rất chậm không?”

“Tính sai rồi... hai thứ này mạnh hơn mình dự đoán rất nhiều.” Vết thương của Ôn Văn đã khép lại, bắt đầu suy tính đối sách.

Nếu như chỉ có một con thì Ôn Văn nắm chắc mình có thể giành được thắng lợi, nhưng hai thì có chút cố sức.

“Hai bọn ta mặc dù không phải dạng nhân vật lớn như L tiên sinh nhưng cũng không phải nhân vật nhỏ để mặc người ta nắm

bóp, trong dãy núi Tề Linh phía bắc thành phố Phù Dung Hà tám mươi dặm, Bá Kê Song Sát bọn ta cũng coi như có chút danh tiếng.”

Gà yêu kiêu ngạo nói, nó rất thích biểu hiện bản lĩnh của mình, để người khác thấy nó lợi hại như thế nào, đó là bản năng đã khắc sâu vào linh hồn nó.

“Bá Kê Song Sát... là tư tưởng của tao quá đen tối hay bọn họ quá thuần khiết vậy?”

Ôn Văn cà khịa một câu, sau đó ném dao găm trong tay xuống, găng tay Tai Ách xuất hiện, búng tay một cái, dựa vào thể chất vampire đối phó cả hai con quái vật này là không thể, vì thế anh cần phải dùng năng lực khác.

“Tao chỉ cần tiến vào căn phòng đó mà thôi, nếu bọn mày để tao qua thì chúng ta không cần phải chiến đấu, lưỡng bại câu thương cũng không tốt cho bên nào.” Trước khi chiến đấu, Ôn Văn muốn xã giao với hai con quái vật này một phen.

“Bây giờ không phải ngươi quyết định có chiến đấu hay không, mà là bọn ta có tha cho ngươi hay không.”

Gà yêu lao nhanh tới chỗ Ôn Văn, vừa chạy vừa phóng ra kim quang, tuy nó có năng lực công kích tầm xa rất mạnh, nhưng thứ mạnh nhất của nó là thể thuật!

Rùa yêu cũng theo sát phía sau, so ra cũng không chậm hơn gà yêu bao nhiêu, hai chúng nó đã phối hợp sinh tồn nhiều năm, hợp lại có thể phát huy uy lực chiến đấu rất mạnh mẽ.

“Đã vậy thì... đánh thôi!”

Mí mắt Ôn Văn rũ xuống, biểu tình trở nên quý dị, ánh mắt híp lại nhỏ hơn, nhưng bên trong ánh mắt hẹp dài đó ẩn chứa ý chí chiến đấu cuồng nhiệt.

Gà yêu đạp một cước, tay trái cầm dao găm của Ôn Văn cũng đâm tới, mục tiêu là lòng bàn chân của nó, hai bên chạm vào nhau, tay Ôn Văn có lẽ sẽ bị gãy xương, nhưng móng vuốt của con gà yêu này cũng sẽ bị phế bỏ!

Gà yêu tinh mắt vội vàng dừng lại, mà Ôn Văn cũng thừa cơ hội này lách người tiến tới, một cước giẫm lên móng vuốt gà

yêu, tay phải cũng huých mạnh một cú, con gà trống tinh này trực tiếp bị đẩy ngã xuống đất.

Rùa yêu giống như một chiếc xe tăng điên cuồng chạy tới, cái miệng to như chậu máu nhanh như chớp tấp về phía Ôn Văn, người từng nuôi rùa sẽ biết tốc độ co duỗi của đầu rùa nhanh kinh người, mà con rùa này không chỉ nhanh mà lực cắn cũng rất kinh người, có thể trực tiếp cắn rụng một miếng sắt!

Nhưng Ôn Văn đã nhảy bật lên tại chỗ một mét, né tránh cú tấp này, tay chống đỡ một chút, nhẹ nhàng lộn ra phía sau con rùa lớn!

Lần giao chiến này, Ôn Văn đã linh hoạt hơn trước đó gấp bội!

Chương 61 - Mất Không Ché

[61] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Mất Không Ché

Ôn Văn đáp xuống đất, nhanh chóng xoay người lại phun ra dịch ăn mòn xanh biếc, cả hai con quái vật đều nằm trong quỹ đạo phun, mà lúc này rùa yêu vẫn chưa xoay người lại!

Mặc dù thế nó vẫn có biện pháp ứng phó, bốn cái chân giẫm một phát, bên ngoài thân thể nháy mắt xuất hiện một lớp bảo hộ màu vàng đất ngăn chặn lại phần lớn dịch ăn mòn, thế nhưng vẫn có một phần nhỏ văng lên vỏ rùa phát ra tiếng xèo xèo/

Phun dịch xong, Ôn Văn lùi về sau vài bước, hơi khom người làm ra tư thế sẵn sàng công kích.

Gà yêu và rùa yêu liếc nhìn nhau, từ ánh mắt đối phương nhận ra kiêng kỵ nồng đậm, lần giao thủ này năng lực của Ôn Văn đã mạnh hơn trước đó không chỉ một cấp bậc, hơn nữa phương thức chiến đấu giống như hai người vậy, cứ như hoàn toàn biến thành một người khác.

Ôn Văn đứng im tại chỗ bất động, đầu cúi thấp không thấy rõ vẻ mặt, thân thể lay động không bình thường, có thể nói là toàn thân đầy kẻ hở, thế nhưng rùa yêu và gà yêu lại không dám công kích, chúng nó có thể cảm giác được Ôn Văn bây giờ rất nguy hiểm!

Nếu chúng ở bên cạnh Ôn Văn thì có thể nhìn thấy miệng Ôn Văn há rộng, bốn chiếc răng nhọn phân biệt mọc ra ở hai hàm trên dưới, mạch máu quanh mắt lồi lên, con ngươi cũng biến thành màu đỏ!

Hiện giờ anh có trạng thái chiến đấu giống hệt như nữ vampire Đào Thanh Thanh!

Thế nhưng Ôn Văn không để ý tới biến đổi của mình, anh đang ở trong trạng thái hưng phấn cực độ, hai con quái vật trước mặt giống như mỹ nhân trần trụi trước mặt sắc lang, chờ đợi anh lâm hạnh.

Chính mình biến thành dáng vẻ gì không phải vấn đề, chỉ cần chiến đấu đủ sáng khoái là được!

Hơi thở khi này quả thực đã ảnh hưởng tới Ôn Văn, sự điên cuồng mà anh đang cố kiềm nén đã bị kích thích khi chiến đấu với hai con quái vật này.

Ôn Văn ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hai chúng nó, nước bọt trào ra!

“Huyết tộc?” Gà yêu lui về sau hai bước, con ngươi trợn to trừng Ôn Văn.

“Không đúng, huyết tộc không thể phun ra dịch ăn mòn như vậy, hơn nữa trên tay phải của hắn cũng có thứ gì đó rất quái lạ, hắn rốt cuộc là thứ quý gì vậy?” Rùa yêu cũng làm thế sẵn sàng đón dịch.

Ánh mắt Ôn Văn nhìn bọn nó làm bọn nó cảm thấy sợ hãi, đó không phải ánh mắt nên có của nhân loại, thậm chí trong hàng ngũ quái vật cũng rất hiếm khi có loại ánh mắt này!

Hai bên giằng co một hồi, rốt cuộc vẫn là rùa yêu và gà yêu chịu thua trước, chúng chậm rãi lui về sau, nháy mắt đó Ôn Văn đã trực tiếp dùng cả tay và chân nhào về phía hai con quái vật, dáng vẻ rất giống một con quái vật từng xuất hiện trong phim ma.

Rùa yêu giẫm hai chân xuống đất, một tấm khiên màu đất xuất hiện, so với trước đó thì rùa yêu muốn thiên về phòng ngự hơn, bằng không nếu muốn công kích thì nó đã không mở khiên như vậy.

Gà yêu núp phía sau tấm khiên của rùa yêu, không ngừng phóng ra kim quang công kích, cũng không muốn tiến hành cận chiến nữa, đảm bảo an toàn là quan trọng nhất.

Nhưng mặc dù chúng đã phối hợp rất ăn ý thì vẫn bị Ôn Văn đánh bẹp, chỉ một chốc sau đã bị đánh tới chật vật không chịu nổi.

Dịch ăn mòn có thể phun ra bất kỳ lúc nào, không khí xung quanh cực kỳ giá rét, rùa yêu thậm chí có kích động muốn chìm vào trạng thái ngủ đông, phản ứng chậm chạp đi không ít.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn Ôn Văn cũng không có cách nào chạm vào hai con quái vật này, đội hình một phòng ngự một tấn công này thật sự quá khó tìm ra nhược điểm.

Hai yêu quái kỳ thực cũng không quá am hiểu phong cách chiến đấu này, chúng không bị sự điên cuồng của thế giới tẩy rửa, đối thủ thường gặp đều là thợ săn nhân loại hoặc quái vật khác giống như bọn nó, vì thế khi gặp phải loại người có phong cách tác chiến còn giống quái vật hơn mình thì có chút trở tay không kịp.

Hết thấy ngọn nguồn của sức mạnh siêu nhiên ở thế giới hiện thực đều có liên quan tới thế giới trong, nhưng mặc dù là chung ngọn nguồn nhưng biểu hiện vẫn có chỗ khác biệt.

Hiện giờ quái vật ở thế giới hiện thực có hai loại, một là trực tiếp thông qua đủ con đường từ thế giới trong để tới đây, vì thế chúng không quá quen thuộc với thế giới hiện thực, chúng có dực vọng phá hoại mọi thứ, đối với nhân loại ở thế giới hiện thực này cũng đầy ác ý.

Một loại khác là quái vật đã tới đây từ rất lâu trước kia, chúng nó sinh sống trên dãy núi Tề Linh, không qua lại với thế giới loài người, nhưng khi bị L tiên sinh tìm tới thì có sự thay đổi.

Không nói thêm nữa, hai con quái vật vừa đánh vừa lui nhưng Ôn Văn thì đuổi theo không tha, thậm chí đã rời xa căn nhà ma kia vẫn quyết tâm muốn giết chết hai con quái vật này.

Mắt thấy chạy không được, rùa yêu quyết tâm nhắm chuẩn cơ hội tấp về phía tay phải Ôn Văn.

Nó biết, rất nhiều công kích kỳ quái của Ôn Văn phát ra từ cánh tay này, chỉ cần phẩy nó đi thì Ôn Văn chỉ là một cục bột tùy ý chúng nó nắn bóp.

Ôn Văn ngay cả né tránh cũng không làm, thậm chí còn chủ động đưa tay tới, điều này làm rùa yêu cảm thấy vui vẻ, miệng của nó ngay cả sắt thép cũng có thể cắn đứt, một cánh tay thì không phải cốt kết một tiếng là cắn nát rồi à?

Cùng lúc đó, khoe miệng Ôn Văn cũng nhếch lên ý cười, cơ hội đột phá tới rồi!

Rùa yêu hung tợn cắn vào tay Ôn Văn, hàm răng bị cộm tới phát đau mà không hề tổn hại được gân tay chút nào!

Sau đó Ôn Văn búng tay một cái, một lượng lớn dịch ăn mòn phun ra rót vào bụng rùa yêu.

Dịch ăn mòn đủ mạnh mẽ để tổn hại máu thịt rùa yêu, nếu lớp xác ngoài không thể phá vỡ vậy thì phá từ bên trong!

Nhìn rùa yêu lăn lộn dưới đất, Ôn Văn biết nó đã xong đời rồi.

Ôn Văn vung tay vẩy văng dịch ăn mòn còn sót lại, đi tới chỗ gà yêu, hai chân gà yêu có chút run rẩy, vừa nãy rùa yêu cắn vào tay Ôn Văn, nó cứ tưởng rằng cơ hội thắng lợi đã tới, không ngờ chỉ trong nháy mắt rùa yêu đã thua rồi.

“Chỉ còn lại mày thôi, mày muốn chết thế nào đây?”

Ôn Văn nghiêng đầu nhìn gà yêu hỏi, khoe môi nhếch lên tạo thành nụ cười điên cuồng, hiện giờ anh không có ý nghĩ muốn để nó sống sót.

“Không thể mặc cả đường sống một chút à?” Gà yêu run rẩy nói, không có rùa yêu che chở, nó căn bản không có cách nào chống đỡ lại Ôn Văn quá lâu.

“Ừ... mày có thể chọn phương thức tử vong, tự sát hoặc là bị tao chém chết.” Dao găm sắc bén không ngừng xoay tròn trong tay Ôn Văn, thoạt nhìn làm người ta hoảng sợ, nhưng không có lần vào nó cắt vào tay anh.

Gà yêu nghiêng răng kẽo kẹt, mào gà giống như bọt biển sung huyết trương to, lông gà khắp người nó lóe ra ánh sáng màu vàng.

“Ta liều mạng với ngươi!”

Gà yêu lao nhanh về phía Ôn Văn, chỉ có một con gà nhưng khí thế giống như thiên quân vạn mã.

“Thanh thế lớn đấy, nhưng... toàn là kẽ hở!”

Ôn Văn đón lấy gà yêu lao tới, hai tay cầm dao găm, lúc sắp va chạm vào nhau thì đột nhiên dừng lại, dao găm vung tới trước.

Kê yêu trợn to mắt, trong mắt là cảm xúc khó tin, theo bầu ngực cao ngất của nó, dọc theo phần cổ gà dài mảnh, tới tận phần cầm đột nhiên xuất hiện một đường vết thương thật dài.

Máu gà mang theo ánh sáng vàng óng giống như từ trong bình phun phun ra xung quanh, văng đầy người Ôn Văn, anh nhào tới bên cổ gà, há to miệng hút máu.

Sau khi uống no, Ôn Văn đứng dậy, ở trong vũng máu im lặng cuồng tiếu...

Chương 62 - Trái Tim Sống

[62] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Trái Tim Sống

Cười cười một hồi, vẻ mặt của Ôn Văn dần dần khôi phục bình thường, sau đó chuyển thành có chút bi thương, liếc nhìn quần áo trên người mà thở dài một hơi...

“Đúng là vẫn chưa thể khống chế chính mình... may mắn mà xung quanh không có nhân loại.”

Lúc trận chiến tiến hành được phân nửa thì Ôn Văn bắt đầu không thể khống chế được mình, anh nhớ rõ bất kỳ chi tiết nào trong cuộc chiến này, cũng nhớ được hành động của mình trong suốt quá trình, trận đấu này xuất phát từ tự nguyện, nhưng chính vì tự nguyện nên mới đáng sợ.

Cảm giác dâng trào từ tận đáy lòng kia thực sự làm anh không thể nào dừng lại được, ăn rồi quen mùi, đại khái chính là vậy.

Thế nhưng Ôn Văn vẫn muốn khống chế chính mình, chuyện thể này tốt nhất không nên xảy ra nữa, anh không muốn mất khống chế.

Tâm tình vừa suy sụp một chút, Ôn Văn đã lập tức hồi phục lại, anh không phải người thích mấy trò bi ai thương cảm, nếu đã xảy ra, lại không có cách nào thay đổi, có hối hận cũng không làm được gì, điều anh có thể làm chính là sau này sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa.

Ôn Văn nhìn thi thể hai con quái vật, tự nói với mình: “Nói ra thì hai con quái vật này thật sự rất khó dây dưa, mình đã mạnh hơn trước kia nhưng vẫn cảm thấy khá vụng tay vụng chân, nhưng sau khi mất không chế lại có thể dễ dàng giết chết chúng...”

“Đây chính là trạng thái hắc hóa vô địch, tẩy trắng yếu đi ba phần trong truyền thuyết sao?”

Cảm khái xong, Ôn Văn liền ôm ngực, anh cảm thấy đau lòng quá, đau tới thở không nổi.

“Sao lại giết chứ... sao lại giết chứ hả... lãng phí biết bao nhiêu!”

“Vốn đã có thể có được năng lực phòng hộ với công kích tầm xa rồi, bây giờ thì mất hết ráo trọi, chẳng còn gì nữa... tuyệt đối không thể mất không chế nữa.” Ôn Văn kiên định nói.

Anh túm lấy mào con gà trống ném nó lên trên thân thể con rùa đã bị ăn mòn hơn phân nửa, sau đó ngồi lên trên, muốn thử mang hai thi thể này vào trạm thu nhận, xem xem có mót được chút cặn nào hay không, giá trị quan trọng nhất đã lãng phí cả rồi, ít nhất cũng cứu vãn được chút tổn thất từ xác của chúng, cho dù chỉ là chút cặn thịt thì Ôn Văn vẫn muốn mang vào trạm.

Trước khi tiến vào trạm thu nhận, Ôn Văn có chút quái dị nhìn chăm chăm nơi gà yêu ngã xuống trước đó, nơi đó đã bị máu của gà yêu nhuộm đỏ.

“Có nên xúc mớ đất này về không nhỉ... có thể cho Đào Thanh Thanh liếm...”

Xoắn xuýt một hồi, cuối cùng Ôn Văn cũng từ bỏ ý nghĩ mê người này, để một mỹ nữ vampire ăn đất như vậy thật sự hơi quá đáng.

...

Đào Thanh Thanh nằm trên mặt sàn lạnh như băng, muốn ngủ một giấc.

Vampire không sợ tịch mịch, loại sinh vật này chỉ cần ăn uống no đủ, sau đó tìm một cái quan tài là có thể ngủ rất nhiều năm.

Nhưng Đào Thanh Thanh lại ngủ không được an ổn cho lắm, làm một vampire, cô đã mắc chứng khó ngủ hiếm thấy, tên khó ưa kia vẫn luôn rút sức mạnh của cô, làm cơ thể cô giống như bị móc sạch.

Cứ thử tưởng tượng đi, bạn đang ngủ ngon lành thì đột nhiên bị rút đi phân nửa sức lực, một lần hai lần cũng thôi đi, nhiều lần quá thì ai mà chịu nổi.

Vừa nãy phòng giam Tai Họa - 00005 lại xuất hiện thêm một người, là một cô gái mặc đồ trắng đi chân trần, người này đến giờ vẫn còn hôn mê, cũng không biết khi nào mới tỉnh lại.

Nhưng Đào Thanh Thanh cũng không quá quan tâm, đó chẳng qua chỉ là một người bị hại mà thôi, ở trước mặt Ôn Văn thì đám quái vật bọn họ mới là người bị hại.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh chưa từng có trước đây dũng mãnh tràn vào thân thể Đào Thanh Thanh, sức mạnh này rất vững bền, giống như cô được hút máu sở hữu năng lượng cao vậy.

“Sức mạnh này từ đâu mà có... ừm... không chịu nổi, sướng quá đi mất.”

Sức mạnh từng đợt từng đợt ồ ạt đổ ập vào làm Đào Thanh Thanh phải kêu rên thành tiếng, cảm giác sức mạnh từ trong thân thể truyền tới này rất khác với khi hút máu, nó làm ý thức của cô trở nên mơ hồ.

Qua một hồi thì cảm giác này khựng lại, cô ước lượng một chút, sức mạnh này tương đương với hút khô máu một người siêu năng, hơn nữa bởi vì sức mạnh từ trong thân thể truyền tới nên cô có thể hấp thu trọn vẹn.

Vampire có thể dựa vào hấp thu máu có năng lượng cao để nâng cao thực lực, thế nhưng phương thức này bị tổn hao rất lớn, vì thế nguồn sức mạnh không bị tổn hao này có thể giúp thực lực của cô tiến thêm một bước tiến lớn!

Đào Thanh Thanh vui vẻ một hồi, sau đó tâm tình lại có chút suy sụp, cho dù thực lực có gia tăng thì cô vẫn bị giam trong phòng giam này, tình huống không có gì thay đổi.

Đúng lúc này, Ôn Văn cả người đầy máu me xuất hiện, đồng thời còn có thi thể hai con yêu quái!

Đào Thanh Thanh liếc nhìn Ôn Văn một cái liền sửng sò, cô cư nhiên cảm nhận được hơi thở thuộc về quỷ hút máu trên người Ôn Văn, hơi thở này làm Ôn Văn có sức hấp dẫn đặc biệt đối với cô.

Nhưng Ôn Văn không cho Đào Thanh Thanh có quá nhiều thời gian thưởng thức đã trực tiếp biến mất trong trạm thu nhận, điều này lại làm tâm tình của cô một lần nữa suy sụp.

...

Sau khi mang xác gà trống vào trong trạm thu nhận, Ôn Văn không lãng phí quá nhiều thời gian mà đi ra ngoài, anh muốn tranh thủ lấy được thứ đồ mà Trạm Thu Nhận Tai Ách mong muốn, hiện giờ đã không còn thứ gì ngăn cản anh nữa rồi.

Ôn Văn đi vào căn nhà ma, khắp nơi đều là bụi bặm, thậm chí còn có thể nhìn thấy rất nhiều mạng nhện, là loại hàng thật.

Xét theo một ý nghĩa nào đó, nơi này bây giờ không có ánh đèn, cũng không có cơ quan hoạt động nhưng so với khi còn kinh doanh còn đáng sợ hơn.

Ôn Văn chỉ đi vài bước đã có một hình nộm cương thi bật tới, phương thức hù dọa này khá cũ kỹ nhưng cũng rất hữu dụng... vì thế Ôn Văn trực tiếp tung một quyền đấm nát nó thành mảnh nhỏ.

Cơ bản thì anh sẽ không bị thứ này hù dọa, mặc dù không sợ hãi như vị đại văn hào nào đó nhưng thần kinh của anh lại đặc biệt thô hơn người bình thường, mấy cảnh tượng khủng bố này căn bản không thể dọa được anh.

Một đường vô kinh vô hiểm đi sâu vào trong nhà ma, trước mặt Ôn Văn là một căn phòng nhỏ cỡ năm sáu mét, nhưng căn phòng này không dễ tiến vào như vậy.

Các góc ngách bên trong đầy ắp những loài côn trùng có độc như bò cạp, rắn, rết, nhện, căn bản làm người ta không có chỗ

nào để đặt chân.

Nếu đi vào bên trong thì chắc chắn sẽ phải đối địch với lũ côn trùng này.

Mặc dù chúng ở chung với nhau có vẻ rất hòa bình nhưng Ôn Văn không dám cam đoan mình sẽ an toàn.

Đây không phải phim điện ảnh mô típ thám hiểm kiểu cũ, kiểu trong hang động có một đồng côn trùng có độc nhưng chỉ có mỗi nhân vật chính chính dũng cảm tiến vào rồi kích hoạt hiệu ứng hào quang nhân vật chính, kết quả không có con nào có thể cắn trúng.

Nơi này là thế giới thật, đám côn trùng này đều không phải thứ hiền lành, Ôn Văn tin rằng chỉ cần mình bước vào căn phòng này thì đám côn trùng sẽ lập tức theo khe hở quần áo chui vào cơ thể, tiếp đó trong khoảng thời gian ngắn sẽ phát độc tử vong.

Mà thứ Trạm Thu Nhận Tai Ách muốn là gì cũng rất rõ ràng, ở chính giữa căn phòng này có một trái tim lớn cỡ một người đang mạnh mẽ nảy lên!

Trên trái tim có vài mạch máu đỏ tươi kéo dài lên đỉnh căn phòng, những mạch máu này làm Ôn Văn có cảm giác nó chính là đầu nguồn của số mạch máu bao phủ khắp khu vui chơi Phù Dung Hà này.

Chương 63 - Bộ Ngựa Hắc Quang

[63] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bộ Ngựa Hắc Quang

“Trước tiên thử nghiệm cái đã.” Ôn Văn kéo một con quỳ làm nền ở bên cạnh tới, moi tròn mắt nó ra rồi ném về phía trái tim đang nảy lên bên kia.

Con người còn chưa chạm tới trái tim đã bị một quầng sáng đỏ ngăn cản, sau đó, con người plastic kia trực tiếp bị đóng băng nứt ra!

“Quả nhiên thứ này không phải không hề có năng lực phòng vệ, muốn dùng một cây gậy kéo trái tim ra căn bản là chuyện không có khả năng.”

Sau đó anh nhìn lại ống phóng hỏa tiễn của mình, lại lắc đầu.

“Đạn hỏa tiễn chỉ còn lại hai phát, không nhất định có thể giết chết toàn bộ đám côn trùng này, hơn nữa nơi này là dưới hầm, một khi nổ sập nơi này thì mình cũng sẽ bị vây chung với đám trùng độc này....”

“Dịch ăn mòn... dịch ăn mòn không có cách nào xử lý trùng độc phạm vi lớn như vậy, năng lực đóng băng của quỹ hồn Tần Sảng không thể làm tắt cả lũ côn trùng kia mất đi sức sống, hơn nữa còn cần một khoảng thời gian nhất định... quả thực có chút khó khăn.”

Ôn Văn nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi, sau đó mở mắt ra lớn tiếng quát: “Đi ra đi, tao biết mày đang ở đây.”

Một bóng dáng hư ảo lượn lờ từ trong căn phòng đầy trùng độc kia đi ra, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Ôn Văn.

“Tôi không muốn chọc tới ông, ông muốn làm gì cũng không liên quan tới tôi.” âm thanh âm trầm từ bóng người này truyền tới, là một quỹ hồn.

Trước đó con quỹ này vẫn luôn ở trong phòng, nhìn thấy Ôn Văn bạo lực giết chết hai con quái vật, trong lòng nó thật sự rất kiêng kỵ Ôn Văn.

“Ừm, quả nhiên quỹ hồn có thể an toàn xuyên qua lũ trùng độc này, được rồi mày có thể đi rồi, rời khỏi nhà ma này đi, đừng để tao thấy mày nữa.”

Ôn Văn phát tay một cái, dáng vẻ muốn xua đuổi, quỹ hồn này vẫn luôn núp ở vách tường đối diện, anh gọi ra chỉ vì muốn thử xem đám côn trùng này có thể ảnh hưởng tới quỹ hồn hay không mà thôi.

“Tôi không thể rời khỏi nhà ma này, nó là toàn bộ tâm huyết của cha mẹ tôi, tôi phải để nhà ma này phát dương quang đại, nhưng ban giám đốc khu vui chơi lại muốn dỡ bỏ nhà ma này, tôi...”

“Chuyện cũ thì tạm dừng ở đây đi, dù sao mày cũng là người chết, ở nơi này không cho người ta tiến vào, vì thế mới làm nơi này bị bỏ hoang đúng không?” Ôn Văn căn quỹ hồn đang thao thao bất tuyệt lại.

“Mày là quỷ buộc định ở nơi này, không có cách nào rời đi, đã vậy thì để tao giúp mày.”

Ôn Văn điều chỉnh trên găng tay một chút, thân hình dần dần trở nên hư ảo, một cái quần lót sọc trắng xanh và một đồng trang bị vũ khí rớt xuống đất.

Lúc này, Ôn Văn đã biến thành trạng thái quỷ hồn.

“Xin lỗi, không thể nghe tình cảnh bi thảm của mày, bởi vì... tên này đã không đợi nổi nữa rồi.”

Trong trạng thái quỷ hồn, găng tay Tai Ách giống như một làn sương đen quấn quanh làm quỷ hồn kia phải run rẩy.

Ôn Văn lao nhanh tới bên cạnh quỷ hồn, găng tay Tai Ách cũng nhắm thẳng vào đối phương, Ôn Văn biết găng tay Tai Ách có thể chạm vào quỷ hồn, vì thế chiêu này đối phó với quỷ hồn rất hữu dụng.

Quỷ hồn kia cũng muốn phản kháng, đều là quỷ hồn nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hai bên lại khác nhau một trời một vực, quỷ hồn trực tiếp bị Ôn Văn đâm một quyền vào ngực.

Lúc đầu Ôn Văn muốn khuất phục quỷ hồn này rồi thu vào trong găng tay, tuy anh đã có một quỷ hồn rồi nhưng vẫn chê ít.

Nhưng chính anh cũng không ngờ trạng thái của găng tay hôm nay có gì đó không đúng, lúc chạm vào quỷ hồn này cư nhiên bùng nổ một lực hút cực mạnh!

Lực hút này không phải hút quỷ hồn vào Trạm Thu Nhận Tai Ách, mà là trực tiếp xoắn nát nó thành mảnh năng lượng nhỏ rồi hấp thu vào trong găng tay!

Hấp thu xong, găng tay vẫn chưa thỏa mãn, vẫn cực kỳ khao khát trái tim đang nảy lên trong kia.

Đám trùng độc rít lên, chúng nó có thể cảm nhận được Ôn Văn đang tiến tới nhưng lại không có cách nào chạm vào trạng thái quỷ hồn, những con trùng độc này tuy rất nguy hiểm nhưng cũng chỉ là côn trùng bình thường mà thôi.

Càng tiếp cận trái tim năng lượng này, Ôn Văn lại càng khó có thể khống chế tâm tình của mình, vì thế chỉ có thể quay đầu đi, không nhìn năng lượng được tạo thành từ vô số thứ dư bản kia.

...

Một tròng mắt xanh biếc khổng lồ lơ lửng bên cạnh vòng xoay khổng lồ, sợi râu màu đỏ giống như dây thần kinh ngo nguây xung quanh, thỉnh thoảng còn quất mạnh như roi da để ngăn cả công kích, che chở cho con mắt này.

“Tao đúng là đã quá xem thường mày, không ngờ mày cũng là người siêu năng cấp bậc đồng hóa, hơn nữa còn trông buồn nôn hơn cả tao.”

L tiên sinh đứng trên vòng xoay khổng lồ, tròng mắt lồi ra trông rất đáng sợ, bên khóe miệng vẫn còn dính máu tươi.

Chiến đấu với Lâm Triết Viễn làm hắn có chút chịu thiệt, phương thức chiến đấu của hắn chính là dùng mắt để thi triển năng lực gây ra hoảng sợ, đồng thời sẽ làm đối thủ không thể động đậy.

Nhưng khi đối thủ là một con mắt khổng lồ như Lâm Triết Viễn thì không thể nào thực hiện được, hắn không bị con mắt của Lâm Triết Viễn ảnh hưởng đã coi như rất giỏi rồi.

“Vòng xoay chọc trời này chính là hạt nhân của nghi thức triệu hoán, chỉ cần phá hủy nó thì tất cả sẽ kết thúc.”

Lâm Triết Viễn không nói với L tiên sinh, so với thứ sắp được gọi tới, thành viên Đọa Thần Huyết như L tiên sinh kỳ thực cũng không quá quan trọng.

Ánh sáng màu xanh từ con mắt bắn ra chiếu vào giá sắt đang chống đỡ vòng xoay, bị ánh sáng này chiếu vào, cây trụ sắt trực tiếp gãy ngang!

Với uy lực của chiêu này, chỉ cần thêm vài phát là có thể hoàn toàn phá hủy vòng xoay khổng lồ này.

Sắc mặt L tiên sinh đen xì, hắn không thể trơ mắt nhìn Lâm Triết Viễn phá hỏng thành quả của mình, vì thế hắn cắn răng, các bộ phận cơ thể bắt đầu vận vẹo, âm thanh cơ thịt biến hóa truyền tới.

“Mày đang chiến đấu với tao, nhưng mục tiêu công kích lại không phải tao, mày nghĩ dễ dàng được như ý mày vậy sao?”

Sau khi bấp thịt của hắn ngừng vận vẹo, thể hình của L tiên sinh lớn hơn gấp mấy lần, làn da cũng biến thành màu đen kịt,

phần bụng dẻo dai kéo dài ra cả mét, hai con mắt to như quả bóng rổ, đôi tay lóe ra tia sáng sắc bén như lưỡi dao đưa ngang trước ngực.

L tiên sinh cư nhiên biến thành một con bọ ngựa khổng lồ màu đen cao mấy mét!

Đây chính là trạng thái đồng hóa của L tiên sinh, bọ ngựa hắc quang!

Thế nhưng Lâm Triết Viễn vẫn không thềm để tâm tới L tiên sinh, tiếp tục gom năng lượng, chuẩn bị phá hỏng vòng xoay chọc trời kia, tia sáng xanh kia là công kích cực kỳ mạnh mẽ, không có khả năng liên tục phát ra.

“Tao đã nói, đừng có coi thường tao!”

Đôi cánh sau lưng L tiên sinh bắt đầu quạt mạnh, sau đó thân thể khổng lồ dùng tốc độ khó tin bay vút lên không trung, chỉ một thoáng chốc đã tiến tới trước mặt Lâm Triết Viễn.

Những sợi râu tua tủa phía sau trông mắt cố gắng đẩy L tiên ra nhưng chúng dễ dàng bị cánh tay lưỡi dao cắt đứt, cái càng bên mép bọ ngựa ban rộng rồi kẹp về phía bản thể Lâm Triết Viễn.

Lâm Triết Viễn than nhẹ một tiếng, anh vốn không phải người siêu năng hình thức chiến đấu, trước đó chiến đấu với con rết kia đã tiêu hao rất nhiều thể lực.

Trước đó dùng hình thái đồng hóa đối diện với L tiên sinh ở trạng thái bình thường, anh có thể dễ dàng chiếm thế thượng phong, thế nhưng bây giờ cả hai đều là trạng thái đồng hóa, cho dù không đặt mục tiêu vào vòng xoay thì anh cũng rất khó địch lại L tiên sinh.

Đột nhiên một thanh kiếm màu trắng khí thế hào hùng bay tới, L tiên sinh vội vàng dùng cánh tay lưỡi dao của mình cản lại, cả người bị sức mạnh khủng khiếp đánh bay!

Cô Phán Hề từng bước từng bước đi tới, một cánh phía sau đầm đìa máu, thoạt nhìn có chút chật vật, nhưng thứ xách trên tay làm cô trông đặc biệt khí thế.

Đó là một cái đầu người có bốn con mắt, là đầu của cơ thể mẹ tang thất!

Chương 64 - Con Mắt Màu Đỏ

[64] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Con Mắt Màu Đỏ

Cố Phán Hề tùy tiện ném cái đầu của Godo qua một bên, con người giống như kim cương nhìn chăm chăm L tiên sinh, đôi mắt phải bước tới trước, khiên chắn ngang trước người, đôi cánh sau lưng rải rộng.

L tiên sinh trợn to mắt, da thịt trước người lại nhúc nhích, sau đó lại mọc ra thêm hai cánh tay lưỡi dao, bốn lưỡi dao sắc bén dựng song song trước ngực sẵn sàng đón địch, trước đó hẳn từng bị Cố Phán Hề truy sát một lần, đương nhiên biết người phụ nữ này đáng sợ cỡ nào.

Cố Phán Hề là người siêu năng hệ chiến đấu, hơn nữa so với L tiên sinh còn mạnh hơn nhiều!

Hai bên đều vào tư thế chuẩn bị, ánh sáng trắng trên người Cố Phán Hề lóe sáng rực rỡ, khước mắt cũng lóe sáng sắc lạnh, đôi mắt phải dùng lực một phát, cả người giống như một quả đạn pháo phóng thẳng về phía L tiên sinh, là cú húc thánh khiên!

L tiên sinh vung bốn lưỡi dao sắc bén chém về phía Cố Phán Hề, nhưng cả bốn lưỡi dao đều bị tẩm khiên trước người Cố Phán Hề chắn văng ra, thân thể to lớn của bộ ngựa hắc quang bị khiên của Cố Phán Hề húc ngã!

Nương theo va chạm mà Cố Phán Hề dừng lại, sau đó khiên lui về sau, thanh trường kiếm bên tay phải chém hai phát, kiếm khí chói mắt xẹt tới, hai cánh tay lưỡi dao vừa mới mọc cùng lúc rút xuống đất!

Chỉ mới một hiệp mà L tiên sinh đã rơi vào thế bất lợi!

Bên này, L tiên sinh bị Cố Phán Hề treo lên đánh túi bụi, bên kia Lâm Triết Viễn không còn bị L tiên sinh quấy rầy nên thuận lợi phá hỏng vòng xoay.

Sau vài tia sáng xanh, vòng xoay không lồ cao chọc trời rốt cuộc cũng bị phá hỏng, âm âm đổ sập xuống, Lâm Triết Viễn và Cố Phán Hề cùng thở phào một hơi, sự tình kết thúc.

Nhưng ngay sau đó vẻ mặt của bọn họ lại trở nên nghiêm nghị hơn, tuy vòng xoay đã sập nhưng trận pháp vẫn còn lơ lửng

trên không trung!

L tiên sinh phát ra tiếng cười điên cuồng, theo tiếng cười của hắn có hai ngụm máu màu xanh sẫm phun ra.

“Bọn mày tưởng tao thật sự sẽ đặt vật quan trọng nhất của nghi thức ở một nơi bắt mắt như vậy sao?”

“Nó chỉ là miếng mồi hấp dẫn bọn mày, kéo dài thời gian mà thôi, bây giờ ván đã đóng thành thuyền, bọn mày không thể thay đổi được gì nữa rồi.”

“Vậy thì tao giết mày trước!”

Cố Phán Hề phẫn nộ quát một tiếng, trường kiếm màu sắc chia về phía L tiên sinh, L tiên sinh lui lại mấy bước, trước đó chiến đấu với Lâm Triết Viễn, cộng thêm mới bị Cố Phán Hề dẫn cho một trận, hiện giờ hắn đã là nỏ hết đà.

“Hạt nhân năng lượng rốt cuộc nằm ở đâu?” Lâm Triết Viễn biến về hình người, quát lớn.

“Mày nghĩ tao sẽ nói cho mày biết sao, hơn nữa cho dù mày tìm được cũng vô ích, tao đã bố trí đủ bẫy rập ở nơi đặt hạt nhân năng lượng, cho dù là nhóm cường giả như bọn mày cũng phải hao phí một khoảng thời gian mới phá giải được.”

“Hơn nữa quan trọng nhất là hạt nhân năng lượng cũng giống như trận pháp này, thoạt nhìn là ở thế giới này nhưng kỳ thực bọn mày căn bản không có cách nào chạm vào nó, bọn mày đã thua rồi.”

L tiên sinh điên cuồng nói, khoảng không trên đỉnh đầu hắn đang tan rã, có một nhân vật mảnh mẽ ở thế giới trong sắp từ thông đạo tiến vào.

“Có lẽ bọn tao đã thua, nhưng mày cũng không sống được tới lúc hưởng thụ thành quả thắng lợi đâu.” Cố Phán Hề giang rộng đôi cánh, hóa thành một ngôi sao băng màu trắng phóng thẳng tới L tiên sinh.

L tiên sinh ngay cả tránh né cũng không làm, chỉ bình tĩnh nhìn Cố Phán Hề.

Lúc Cố Phán Hề còn chưa bay tới thì trên bầu trời đã chiếu xuống một trụ ánh sáng đỏ bao bọc lấy L tiên sinh, Cố Phán Hề bị trụ ánh sáng này hất văng.

Lâm Triết Viễn nhìn lên bầu trời, chỉ thấy không trung đã hé ra một khe hở, năng lượng màu đỏ nương theo khe hở đó trút xuống, một ngón tay to lớn dài mấy mét đang chọt qua khe hở, cổ xé nó mở rộng ra.

Sau đó một con mắt đỏ thẫm áp sát tới gần khe hở, tò mò nhìn thế giới hiện thực!

L tiên sinh nằm ở trung tâm trụ năng lượng quỳ rạp dưới đất, tay giang rộng hấp thu năng lượng tới từ thế giới khác, vết thương của hắn đang nhanh chóng khôi phục.

“Chủ nhân của ta, cảm tạ ngài đã ban ân, cầu xin sứ giả giáng xuống nơi này, thanh lọc thế giới dơ bẩn này.”

Theo năng lượng rót vào cơ thể, đôi mắt L tiên sinh biến thành màu đỏ ngẫu, thân thể cũng bành trướng bất quy tắc, trên cơ thể con bộ ngựa màu đen xuất hiện những bọc mủ màu đỏ, mà bên trong bọc mủ tựa hồ có thứ gì đó đang ngo ngoậy muốn phá xác xông ra ngoài.

Con mắt kia quan sát toàn bộ khu vui chơi, từ trong ánh mắt đó có thể nhìn thấy đủ loại tâm tính giết chóc, tàn bạo, điên cuồng, chỉ là không có chút tâm tình tích cực nào.

Nhóm người thường đang ẩn núp ở xung quanh cũng cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng này, nháy mắt bọn họ trở nên thực hèn mọn, giống như đám côn trùng ở trên mặt đất.

Cơ thể người bình thường ở gần khu vực vòng xoay cũng bắt đầu xảy ra biến dị, bắt đầu mọc ra bứu thịt, thịt lồi, bộ phận cơ thể, lông tóc...

Càng nhiều hơn chính là tinh thần tan vỡ!

“Làm sao bây giờ?” Cô Phán Hề đáp xuống bên cạnh Lâm Triết Viễn, nghiêng đầu hỏi, trước giờ cô vốn không phải người giỏi suy tính, vì thế cần Lâm Triết Viễn quyết định.

“Có thể làm sao chứ, cô không tổn thương được L tiên sinh, chúng ta cũng không thể cắt đứt liên hệ của hai thế giới, sau khi thứ kia giáng xuống, chúng ta khẳng định không thể đổi phó nó, cho nên, kết thúc rồi.” Lâm Triết Viễn chán nản nói.

Cô Phán Hề ở trạng thái thiên sứ liếc nhìn con mắt trên bầu trời, cũng không khỏi cảm thấy bất lực.

“Ít nhất cũng là cấp bậc tai biến, loại quái vật cấp bậc này tiến vào hiện thực đã định sẵn sẽ tạo thành một trận thảm họa rồi, nếu ở gần thành phố Phù Dung Hà có người siêu năng cấp bậc Chân Ngã thì tốt rồi. Nhưng vấn đề là toàn khu Hoa Phủ cũng không có được mấy người cấp bậc như vậy!”

Hai người liếc nhìn nhau, đều thấy được tâm tình tuyệt vọng của nhau, bây giờ nếu bọn họ lao ra khỏi lá chắn thì có lẽ vẫn còn đường sống, nhưng làm vậy thì đồng nghĩa là tất cả những người khác đều phải chết ở đây.

Đột nhiên nguồn năng lượng màu đỏ kia trở nên yếu đi, lỗ hồng không gian cũng bắt đầu thu hẹp lại, L tiên sinh đang biến đổi thành một dạng trạng thái khác sừng sốt.

“Không có khả năng, huyết tể nhiều người như vậy, không có khả năng không đủ năng lượng chống đỡ, chẳng lẽ hạt nhân năng lượng...”

L tiên sinh lộ ra biểu tình khó tin, hẳn để Bá Kê Song Sát có thực lực rất cao nhưng hơi thở lại không quá mạnh trấn giữ ở đó, căn bản không dễ bị chú ý.

Cộng thêm có hắn ở nơi này hấp dẫn hỏa lực, bản thân hạt nhân năng lượng cũng có khả năng phòng vệ, không có khả năng bị phá hỏng, trừ phi thành phố Phù Dung Hà này có cường giả ẩn núp mà hắn không biết!

...

Ôn Văn đứng bên cạnh quả tim năng lượng, cảm nhận được áp lực từ bầu trời ngày càng khủng khiếp thì không do dự nữa, đưa tay phải chậm rãi tiếp cận trái tim năng lượng.

Năng lượng màu đỏ lóe sáng đập vào găng tay Tai Ách, năng lượng này có sức mạnh đủ để cắt thép phá ngọc, thế nhưng Ôn Văn lại không hề cảm nhận được đau đớn, chỉ là vì chúng nó tồn tại nên tay phải anh tạm thời vẫn chưa thể nào chạm vào trái tim này.

Ôn Văn tiến tới trước một chút thì sức đẩy lại càng mạnh mẽ hơn, nhưng xét tổng thể thì vẫn đang tiếp tục tiến dần tới trước, nếu không phải nhờ có găng tay Tai Ách thì chỉ sợ cho dù Ôn Văn hóa thành tro cũng không thể chạm vào trái tim này.

“Không hổ là thứ mà găng tay Tai Ách coi trọng, quả nhiên không giống vật bình thường, nếu không phải bên ngoài rất nguy hiểm thì tao có thể chơi đùa với mày cả ngày.” Trong lúc giằng co với dòng năng lượng, Ôn Văn sẵn tiện cạ khía một chút.

Đột nhiên, trái tim Ôn Văn giật thót một cái, giống như bị người ta bóp chặt vậy, hơi thở kia lại xuất hiện!

Hơn nữa lần này và lần trước có khác biệt, cảm giác lại càng mãnh liệt hơn, cũng gần hơn, là gần trong gang tấc!

Chương 65 - Kết Thúc

[65] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Kết Thúc

Ôn Văn cắn răng, dùng sức mạnh toàn thân nhấn găng tay tiến vào trong, anh từ bỏ phương thức an toàn, liều mạng tiến tới làm năng lượng đổ tủa ra tứ tán, thân thể Ôn Văn cũng vì thế mà bị vài tia năng lượng tổn thương.

Nhưng cũng nhờ Ôn Văn dốc sức một phen, lớp chắn này nhanh chóng bị găng tay Tai Ách đột phá, đồng thời cũng chính thức chạm vào được trái tim năng lượng màu đỏ kia!

Sau đó găng tay Tai Ách giống như biến thành lỗ đen như khi nãy đã hấp thu linh hồn vô danh kia, bắt đầu hấp thu năng lượng mà L tiên sinh dốc lòng chuẩn bị để triệu hoán vị nào đó trong thế giới trong.

Năng lượng xấu ồ ạt tràn vào găng tay Tai Ách, nhưng bản thân Ôn Văn thì không có cảm nhận gì đặc biệt, chỉ giống như cầm một cái máy hút hút, mà nước thì không hề tiến vào cơ thể anh vậy.

Ôn Văn nhìn thấy trái tim năng lượng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành kích cỡ trái tim người bình thường.

Lúc anh cho rằng trái tim này sẽ biến mất thì găng tay Tai Ách đột nhiên chủ động nắm lấy trái tim này, sau đó cầm nó nhét vào ngực Ôn Văn!

Máu tươi phọt ra, Ôn Văn ngã quy xuống đất, sắc mặt vì mất máu quá nhiều mà trở nên tái nhợt.

“Thì ra... trạng thái quỷ hồn cũng có thể chảy máu...”

Anh nằm giữa một đồng trùng độc, ý thức dần dần mờ nhạt.

“Kết thúc như vậy... kỳ thực cũng không tệ.”

Trong lúc mơ hồ, Ôn Văn nghe thấy một ít âm thanh, là tiếng máy móc lạnh như băng.

‘Trạm Thu Nhận Tai Ách, khu Tai Hại tầng hai đã được kích hoạt, có thể thông qua khu Tai Họa để tới khu Tai Hại...’

Nhân viên thu nhận tai họa 72580 Ôn Văn, tiến hành thay đổi chức vụ, thăng cấp là nhân viên thu nhận tai hại 10086, xin hãy tới khu đầu mối Tai Hại để nhận trang bị...

Nhân viên quản lý kho hàng thu nhận khu Tai Họa Ôn Văn, nhận được chức vụ mới là nhân viên quản lý kho hàng thu nhận khu Tai Hại...

Nhân viên thu nhận tai hại Ôn Văn nhận được chức vụ mới là ngục ti, nhận được quyền quản lý nhà giam khu Tai Hại và Tai Họa...

Trạm Thu Nhận Tai Ách tiến vào trạng thái bảo trì, tất cả những thay đổi kể trên chờ sau khi hoàn thành nâng cấp sẽ được mở ra, xin hãy kiên trì chờ đợi...’

Nghe xong câu cuối, Ôn Văn đã không thể kiên trì nổi nữa mà trực tiếp hôn mê, suy nghĩ trước khi ngất đi của anh là: “May mà dùng trạng thái quỷ hồn, bằng không hiện giờ đã bị lũ côn trùng kia gặm sống rồi...”

...

Khe hở trên bầu trời dần dần biến mất, chủ nhân của con mắt kia phát ra tiếng rít gào điếc tai nhưng không thể làm được gì, chỉ có thể nhìn thế giới tốt đẹp ở trước mắt biến mất.

Trụ năng lượng màu đỏ cũng hóa thành mảnh nhỏ năng lượng rồi tan biến trong không khí, chỉ để lại L tiên sinh biến hóa được phân nửa, vòn những bọc mủ trên người sẽ biến thành vũ khí mạnh mẽ, nhưng giờ đây nó chỉ trở ngại hấn chiến đấu mà thôi.

“Không thể nào, bố trí của tao không thể nào bị ngăn cản, rốt cuộc là vì sao... vì sao chứ?”

L tiên sinh biến về hình người, trên người đầy mọc mủ màu đỏ, sắc mặt mờ mịt, miệng thì thào.

“Rất hiển nhiên, mày đã sai rồi.”

Trường kiếm của Cố Phán Hề chỉ thẳng lên trời, một tia sáng từ bầu trời chiếu xuống kết nối với kiếm của cô.

Sau đó cô vung thanh trường kiếm một phát, ánh sáng trắng bao phủ làm L tiên sinh muốn tránh né cũng không thể, thân thể bị ánh sáng trắng nóng rực hơ khô...

Thực tế thì khi chuyển hóa thất bại thì L tiên sinh đã định trước là không thể sống nổi rồi.

Thế nhưng nếu bỏ mặc thì hắn sẽ biến thành quái vật không có lý trí, không thể khống chế, so với quái vật ở thế giới trong còn khó hơn, vì thế Cố Phán Hề phải nhanh chóng giải quyết hắn.

...

Theo L tiên sinh tử vong, số quái vật còn sót lại của cuộc chiến này hoặc là trốn ra khỏi công viên hoặc là bị chém chết.

Nguy cơ trong công viên đã được giải quyết, người bình thường ần núp ở xung quanh cũng chui ra, bị vây trong địa ngục này mấy tiếng đồng hồ, khách tới khu vui chơi chết hơn ngàn người, nếu không phải Hiệp Hội Thợ Săn đến kịp thì số lượng tử thương có lẽ còn thảm trọng hơn nhiều.

Nhưng bây giờ vẫn chưa thể để bọn họ đi ra ngoài, nhất định phải xóa đi ký ức về khu vui chơi, bằng không sẽ tạo thành hỗn loạn rất lớn.

Nhiệm vụ chủ yếu nhất của Hiệp Hội Thợ Săn chính là không để thế giới siêu tự nhiên bại lộ trong mắt người bình thường.

Người bình thường không có lý trí, một khi xảy ra hỗn loạn thì đó chính là điều kiện thích hợp để tà ác sinh trưởng, khi đó sẽ có sự tồn tại càng mạnh mẽ hơn giáng xuống.

Ngoại trừ loại bỏ ký ức thì nhóm người thường trong khu vui chơi cũng cần nghiêm khắc xử lý, tất cả bọn họ đã bị chủ nhân con mắt kia ảnh hưởng, cần phải cách ly một khoảng thời gian mới có thể thả ra.

Biến dị trên cơ thể thì dễ xử lý, nhưng biến dị tâm lý mới là đáng sợ nhất.

Lâm Triết Viễn mặc quần sọt không biết lấy từ thi thể nào, thân trên để trần, miệng ngậm một miếng thuốc bị đờ gãy nhìn lên bầu trời đêm sáng ngời, trông có vẻ khá rầu rĩ.

Đúng vậy, lúc biến thân anh lõa thể, dù sao thì từ một người biến thành một quả cầu to đùng như vậy, quần áo hiển nhiên chịu không nổi mà rách toạt thành mảnh nhỏ.

Tuy sự việc đã được giải quyết nhưng anh vẫn không vui, sự kiện tập kích lần này nháo loạn thành thế này, anh nhất định sẽ bị phạt, nói không chừng sau này còn đảm nhiệm vị trí người phụ trách thành phố Phù Dung Hà hay không cũng khó nói.

Nhiều người bị tập kích như vậy, muốn giấu nhẹm chuyện này chắc chắn phải hao phí một lượng tài nguyên rất lớn, Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Phù Dung Hà có lẽ phải gánh một khoản nợ lớn.

Nhưng Lâm Triết Viễn không quan tâm chuyện này, điều làm anh khó chịu là thân là người thủ hộ thành phố Phù Dung Hà mà lại...

“Aiz, mình rốt cuộc bảo vệ được cái gì chứ...”

...

Trong một khu rừng trắng tinh, một người không lồ làn da tái nhợt cao hơn hai trăm mét đang hí hoáy với một khe hở không gian to cỡ ngón tay.

Thế giới ở bên kia khe hở chính là ‘thế giới ngoài’ trong truyền thuyết, theo truyền thuyết thì nơi đó chưa bị sinh vật cường đại thống trị, tài nguyên phong phú, sinh linh đa dạng, đối với loại quái vật cường đại như bọn chúng thì đó là thế giới tuyệt vời nhất.

Đáng tiếc, tuy thế giới kia cách chúng nó rất gần nhưng càng là nhân vật mạnh mẽ lại càng khó tiến vào.

Mà hôm nay một sinh linh nhỏ bé ở thế giới kia cư nhiên mở ra một thông đạo kết nối nó với thế giới kia, điều mà sinh linh kia muốn chỉ là chút sức mạnh nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Thông qua khe hở, nó có thể xác nhận sinh linh của thế giới kia thật sự rất nhỏ yếu, chỉ cần nó giáng xuống thì thế giới kia chính là của nó!

Thế giới hoang vu khắp nơi tràn ngập sinh vật cường đại này không đáng để nó quyền luyện, thế giới kia mới chính là nơi mà nó muốn.

Hiện giờ tâm tình của nó đang rất sung sướng nên mặc dù có hai bầy tiểu quái đang chí chóc đánh nhau ở dưới chân nó, nó cũng không có tâm tình để ý tới.

Nó thông qua khe hở không gian nhỏ bé này quan sát thế giới kia, thứ mà nó nhìn thấy, chính là của nó!

Đột nhiên, sức mạnh chống đỡ đường hầm không gian yếu đi, đường hầm vốn đang mở rộng bắt đầu thu nhỏ lại!

Nó truyền sức mạnh không lồ vào lối đi kia, muốn chống đỡ một chút nhưng đường hầm chỉ có thể dễ dàng mở ra từ thế giới bên kia, còn bên nó thì khó như lên trời!

Cho nên cho dù nó đã phóng ra toàn bộ sức mạnh vẫn không thể nào cứu vãn, chỉ có thể nhìn khe hở kia dần dần biến mất.

“A.... rống!”

Nó phần nộ dậm chân, sức mạnh không lồ làm cả khu rừng trắng tinh chấn động, đám tiểu quái đánh nhau ở dưới chân nó cũng trực tiếp bị sóng xung kích mạnh mẽ chấn nát thành mảnh nhỏ...

Chương 66 - Cấp Tai Hại

[66] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Cấp Tai Hại

Ngồi dậy giữa đám côn trùng, Ôn Văn sờ sờ ngực, ánh mắt có chút đại ra.

“...vừa nãy hình như mình đã chết rồi, còn nữa, sao găng tay Tai Ách lại tự hành động chứ...”

Anh đứng lên đi tới chỗ đồng trang bị của mình, chuyển về hình thái vampire, mặc quần lót, cầm trang bị, sau đó Ôn Văn kéo áo lên nhìn ngực mình, chột nhột hai cái.

“Rất mềm, còn trắng trắng non non nữa, may mắn là không bị hở, bằng không mình sống thế nào được...”

“Xem ra là da mới mọc, cho nên vừa nãy không phải là ảo giác, hình như nó đã nhét trái tim năng lượng kia vào trong ngực mình... vậy thì, trái tim vốn có của mình đâu?”

Ôn Văn thở dài một tiếng, sau đó lắc đầu, bây giờ không phải là lúc nghĩ mấy chuyện này, anh không biết mình đã ngủ mê bao lâu, tình huống bên ngoài là thế nào.

Anh rời khỏi nhà ma thì phát hiện khu vui chơi đã khôi phục trật tự, dân chúng được nhân viên hỗ trợ mặc đồng phục đen hướng dẫn tiến hành xóa bỏ ký ức hoặc là điều tra sâu hơn.

Sau đó Ôn Văn nhìn thấy Lâm Triết Viễn ngồi dưới một pho tượng mỹ nữ trong phim hoạt hình, liền tới chào hỏi.

“Hey, sao ở trường ngồi ở đây thế, còn tùy tiện mặc quần người ta như vậy nữa, không sợ dính bệnh à, giang mai, trĩ này nọ...”

Tay cầm điều thuốc của Lâm Triết Viễn run khẽ, sắc mặt có chút cứng ngắc, sao tên này biết anh bị trĩ?

“Cậu không nói tiếng nào thì không ai bảo cậu là kẻ câm đâu, cậu mới bị trĩ!”

Mặc dù có chút chột dạ nhưng Lâm Triết Viễn vẫn khịa lại một câu, sau đó nhìn dáng vẻ chật vật dính đầy máu gà của Lâm Triết Viễn, khá kinh ngạc nói: “Sao cậu lại ở đây, trước đó gọi điện cũng không nghe máy.”

“He he, khi đó tôi bận làm vài chuyện không tiện nói cho anh biết nên mới không nghe máy, nhưng tôi vẫn tới giúp rồi đây, lần này tôi giải quyết được ba con quái vật, không thể thiếu tiền thù lao của tôi đâu đấy.”

Ôn Văn giấu chuyện găng tay Tai Ách hủy diệt hạt nhân năng lượng đi, nếu chuyện này để Hiệp Hội Thợ Săn biết thì khó tránh phiền phức.

“Được rồi, tôi sẽ ghi công cho cậu, chỗ tốt cũng sẽ không thiếu, cậu thật sự không cần nhắc tới chuyện gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn chúng tôi à? Cậu rất thích hợp với công việc này.”

Mặc dù Lâm Triết Viễn vẫn còn chút hoài nghi với Ôn Văn nhưng một con ngựa là một con ngựa, chuyện lần này anh phải cảm ơn Ôn Văn.

“Thôi quên đi, nếu có thể làm siêu thợ săn tự do chạy loanh quanh giống như bà điên kia thì còn được, chứ làm thợ săn bình thường bị trói buộc ở một chỗ thế này thì thôi.” Ôn Văn nhún vai.

“Ông nói ai là bà điên?” Cố Phán Hề xuất hiện ở phía sau Ôn Văn, trực tiếp cho anh một đấm, Ôn Văn bị đấm mà vẫn phải cười hì hì nhận lỗi.

“Tôi đã giết chết cơ thể mẹ tang thất rồi, phần thù lao tôi hứa có thể làm chút thứ tốt cho ông!” Đập Ôn Văn một trận xong, Cố Phán Hề thần thần bí bí nói.

“Thứ tốt gì vậy?” Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, có thể làm cô ta nói là thứ tốt, nhất định không phải là đồ bình thường.

“Đến khi đó thì ông sẽ biết, sẽ không làm ông thất vọng.” Nói xong, Cố Phán Hề trực tiếp lướt qua Ôn Văn rời đi, nơi này có quá nhiều người bình thường nhìn thấy hình thái thiên sứ của cô, ánh mắt của bọn họ làm cô không thích.

“Xem đi, may mà tôi không gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn của bọn anh, đều là liều mạng bảo vệ thành phố này, tới hỗ trợ thì được thưởng mà thợ săn bản xứ thì sẽ bị phạt.”

Ôn Văn cũng ngồi lên pho tượng, Lâm Triết Viễn ngồi trên mông, mà Ôn Văn thì ngồi trên ngục.

“Tuy không muốn thừa nhận nhưng cậu nói đúng là sự thật.”

Lâm Triết Viễn thở dài một tiếng, đối với chuyện này không hề có một câu oán giận nào, công việc của anh là bảo vệ thành phố này, mà nhiệm vụ của Cố Phán Hề là săn giết quái vật.

Anh không bảo vệ tốt, mà Cố Phán Hề săn giết thành công, mặc dù hành động giống nhau nhưng kết quả lại khác biệt.

“Nói ra thì lần này coi như vận may không tệ, con quái vật cấp tai biến kia chưa thành công giáng xuống, bằng không thì tôi cũng không biết mình có chờ được đến khi nhận phạt của hiệp hội hay trực tiếp chết ở đây luôn rồi.”

“Cấp tai biến... hơi thở kinh khủng đó chính là quái vật cấp tai biến mà anh nói à?” Ôn Văn nhíu mày hỏi.

“Ừm, ít nhất thì cũng phải cấp tai biến, có khả năng là càng mạnh hơn.”

Lâm Triết Viễn ném tàn thuốc đi, sau đó lại châm một điếu khác ngậm vào miệng, trải qua trận chiến kịch liệt thì thuốc của anh cũng bóp méo chẳng ra hình ra dáng gì nữa nhưng anh cũng không lãng phí, giả cả loại thuốc này cũng không rẻ.

Tai biến...

Ôn Văn nhíu mày, đây là cấp bậc Hiệp Hội Thợ Săn phân chia quái vật sao?

Trạm thu nhận của anh có tên là Trạm Thu Nhận Tai Ách, mà trong trạm đã kích hoạt khu Tai Họa và Tai Hại... cho nên cấp tai biến này là...

“Anh có thể hình dung một chút cho tôi hiểu quái vật cấp tai biến đại khái là tiêu chuẩn gì không?” Ôn Văn thăm dò hỏi.

“Câu vẫn chưa biết à, cũng được, dù sao thì chuyện này cũng không có gì cần giữ bí mật.”

Lâm Triết Viễn điều chỉnh tư thế một chút rồi nói: “Giống như phân cấp bậc của người siêu năng, quái vật cũng chia làm năm cấp bậc là tai họa, tai hại, tai nạn, tai biến và cuối cùng là tai ách!”

Ôn Văn biểu tình bình tĩnh gật gù, nhưng trong lòng lại đầy kinh hãi.

Cấp tai họa, tai hại, chẳng phải chính là khu Tai Họa và khu Tai Hại mới mở gần đây à?

Phương thức phân chia cấp bậc của Hiệp Hội Thợ Săn và Trạm Thu Nhận Tai Ách giống như đúc!

Hai bên có âm thầm liên hệ không vậy?

Sau khu tai hại, liệu có còn khu tai nạn với khu tai biến không?

“Cấp tai họa tương ứng với cảnh giới thăm dò của người siêu năng, có chút phiền phức nhưng cũng dễ xử lý.”

“Cấp tai hại, nếu bỏ mặc không quản thì cuối cùng có lẽ sẽ gây nguy hại cho cả thành phố, tạo thành tai nạn khó có thể cứu vãn.

“Mà quái vật cấp tai biến thì chỉ cần phát ra hơi thở cũng đủ làm người bình thường xảy ra dị hóa, biết sa mạc Thar không?”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Một trong bốn sa mạc lớn của khu Hoa Phủ, trải qua mấy nghìn năm bị gió bào mòn và thảm thực vật héo úa mà tạo thành sa mạc...”

“Không sai, trên sách viết như vậy.” Lâm Triết Viễn ném tàn thuốc đi, nửa điều mà chỉ hút vài hơi đã hết.

Ôn Văn nhướn mày nói: “Ý anh là, tình huống thật sự không phải như vậy à?”

“Đương nhiên không phải, nơi đó vốn là một mảnh đất màu mỡ, thẳng tới khi có một bộ lạc thổ dân ngu xuẩn gọi tới một con cương thi từ thế giới trong...”

“Cương thi và sa mạc có liên quan gì?”

“Con cương thi đó tên là Hạng Bạt, cấp bậc tai biến, chân đạp đất một phát đất sẽ lập tức cần cỗi ngàn dặm!”

“Khi đó không có Hiệp Hội Thợ Săn, giáo hội Sáng Thế tồn mấy chục năm mới có thể phong ấn được con quái vật kia, nhưng khi đó trăm ngàn mẫu ruộng màu mỡ đã biến thành hoang mạc vạn dặm rồi!”

Ôn Văn có chút khiếp sợ, cấp tai họa và tai hại còn đỡ, cấp tai nạn kiểu Godo cũng có thể tiếp nhận, nhưng sao tới cấp tai biến thì lại giống như đột nhiên nhảy tới cấp bậc thần thoại vậy chứ?

“Cấp bậc tai biến đã mạnh vậy rồi, vậy cấp tai ách cuối cùng thì sao?”

“Cấp tai ách... ít ra tôi không biết có thật sự có quái vật cấp tai ách từng giáng xuống hiện thực hay không, bởi vì Hiệp Hội Thợ Săn định ra tiêu chuẩn cho cấp tai ách là... diệt thế!”

Chương 67 - Tương Lai Mờ Mịt

[67] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tương Lai Mờ Mịt

Ôn Văn nhíu mày, có chút không tin lời Lâm Triết Viễn nói: “Diệt thể cũng quá khoa trương rồi đi, thật sự có quái vật cấp bậc như vậy xuất hiện sao?”

Lâm Triết Viễn hung ác cắn điều thuốc, hít một ngụm khói lớn làm anh trợn trắng mắt: “Quái vật cấp tai ách, tôi cũng chưa từng thấy qua, thậm chí tôi còn cảm thấy thế giới hiện thực này không có ai từng thật sự thấy qua quái vật cấp tai ách, nhưng nếu quả thực có quái vật cấp bậc đó tồn tại thì chúa tể đứng sau tổ chức Đọa Thần Huyết chính là cấp tai ách!”

Vẫn còn một câu mà anh không nói, nếu Đấng Tạo Hóa đứng sau giáo hội Sáng Thế cũng được coi là quái vật thì cũng là cấp tai ách!

Thực tế thì ngoại trừ Hiệp Hội Thợ Săn, đứng sau mỗi tổ chức bí ẩn lớn trong thế giới hiện đại này đều có liên hệ với cấp tai ách ở thế giới trong.

Tuy quái vật cấp tai ách vẫn chưa giáng xuống nhưng uy hiếp của chúng chưa từng biến mất.

Cấp tai ách = nguy cơ diệt thể.

Ôn Văn gật đầu, anh phát hiện Trạm Thu Nhận Tai Ách không bình thường chút nào, không thể nghi ngờ là nó có thể giam giữ được quái vật cấp tai biến!

Thậm chí, nếu tên của nó là Trạm Thu Nhận Tai Ách, có khi nào nó có thể giam giữ cả quái vật cấp tai ách diệt thể hay không?

Lúc Ôn Văn và Lâm Triết Viễn nói chuyện trời chuyện đất, nhân viên hỗ trợ đã kết thúc công việc tra xét khu vui chơi, một nhân viên vẫy tay với Lâm Triết Viễn.

“Chúng ta nói chuyện tới đây thôi, hai ngày nữa hết bận bịu tôi sẽ gửi tin báo, cậu tới hiệp hội một chuyến, chuyện hôm nay cần phải ghi chép lại, với lại hôm nay cậu tới giúp đỡ, chúng tôi sẽ biểu hiện một chút.”

Lâm Triết Viễn có chút mệt mỏi, không muốn thảo luận chuyện này với Ôn Văn, Ôn Văn gật đầu, hôm nay anh cũng có rất nhiều thu hoạch, cũng nên quay về kiểm kê thành quả.

Ôn Văn toàn thân đầy máu gà quay về nhà, đang định tẩy đi chất bẩn trên người thì đột nhiên có chút sừng sốt.

“Nếu bây giờ mình vào trạm thu nhận, một thân máu me thế này trong mắt Đào Thanh Thanh nhất định rất có khí chất... ừm, không sai!” Nghĩ tới ánh mắt Đào Thanh Thanh nhìn mình, Ôn Văn cảm thấy có chút kích thích.

Trước tiên đặt con rắn bị nhổ răng kia qua một bên, sau đó bắt đầu tẩy máu dính trên người, đứng trước chiếc kính lớn chạm đất, Ôn Văn vuốt ve cánh tay phải, có chút trầm tư.

Trước đó cánh tay phải này đã tự mình cử động nhét trái tim năng lượng kia vào trong cơ thể anh, tính ra thì anh phải có biến hóa gì đó mới đúng.

Anh giải trừ trạng thái vampire, trên người không còn ảnh hưởng của bất kỳ sức mạnh siêu nhiên nào, sau đó cong tay lên, hơi ấn bấp thịt một chút.

Khi không dùng sức thì giống như bấp thịt người bình thường, nhưng khi dùng sức thì cứng rắn như đá, so với trước khi sở hữu Trạm Thu Nhận Tai Ách đã mạnh lên gấp đôi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn ra phòng khách, đi tới trước máy nước uống, xách thùng nước ở bên trên lên.

“Rất nhẹ... giống như một chai nhỏ vậy...”

Sức nặng của thùng đựng nước không nhẹ, trước đây tuy cũng không tốn nhiều sức nhưng tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng đến vậy.

“Hiện giờ cho dù không có Trạm Thu Nhận Tai Ách, chỉ dựa vào thể chất này thì mình cũng có thể coi là quái vật rồi.” Ôn Văn cảm thán nói.

Sau khi sở hữu Trạm Thu Nhận Tai Ách, thực lực của Ôn Văn vẫn tăng lên từng chút một, nhưng không có lần nào giống lần này, tăng một cách bùng nổ!

Sau đó Ôn Văn biến về trạng thái vampire, một lần nữa xách thùng nước, ánh mắt chăm chú, anh thậm chí còn không cảm giác được trọng lượng của nó!

Ở trạng thái vampire sức lực cũng tăng lên rất nhiều!

Nếu như lại gặp con vũ xà quái lần trước, anh tuyệt đối sẽ không yếu hơn nó quá nhiều!

“Theo kết quả hiện giờ thì gắng tay tự hành động tựa hồ là chuyện tốt đối với mình, nhưng mình chẳng thà không có chỗ tốt này chứ không muốn nó tự hành động như vậy.”

Tuy thực lực trở nên mạnh mẽ hơn nhưng gắng tay tự động hành động như vậy vẫn làm Ôn Văn có chút lo lắng.

“Lần này Trạm Thu Nhận Tai Ách bảo trì thăng cấp có lẽ vì đã hấp thu năng lượng trong trái tim kia, tức là sau này chỉ cần để gắng tay hấp thu nhiều năng lượng hơn thì nó sẽ càng mạnh hơn.”

“Đáng tiếc, loại hấp thu này không thể khống chế, bằng không... sau này chiến đấu sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Ôn Văn biết, nguy cơ khu vui chơi lần này có thể giải quyết là vì gắng tay Tai Ách đã hấp thu sạch năng lượng, có thể thấy thứ mà gắng tay cần chính là loại năng lượng tà ác dơ bẩn này.

Lần này anh có thể dễ dàng tiếp cận hạt nhân năng lượng như vậy cũng nhờ may mắn, sau này muốn tiếp cận loại năng lượng cấp bậc này thì không dễ dàng như vậy nữa.

Sau đó Ôn Văn triệu hồi gắng tay Tai Ách, làm anh kinh ngạc gắng tay có chút khác biệt với trước kia.

Phạm vi bao phủ của gắng tay hiện giờ đã lớn hơn, đã lan với tận bả vai Ôn Văn, bây giờ nhìn lại không giống gắng tay nữa mà giống như một cánh tay đen kịt!

Phạm vi bao trùm lớn hơn, đương nhiên cũng có sức lực lớn hơn, Ôn Văn đoán sức mạnh của tay phải bây giờ ít nhất cũng phải gấp đôi tay phải.

Đừng xem phùng phần gấp đôi này, có thêm trái tim năng lượng, hơn nữa sức mạnh của vampire, sức mạnh này đã lớn tới mức khi sử dụng Ôn Văn cần phải cẩn thận.

Anh mang theo gắng tay Tai Ách vung vẩy trong không khí phát ra âm thanh vù vù một phen, không hề hoài nghi, một đấm này có thể trực tiếp đánh gục một người bình thường.

“Hiện giờ... mình đã trở nên rất mạnh!”

Sau khi xác nhận thực lực của mình đã mạnh mẽ hơn, Ôn Văn cũng không vui sướng bao nhiêu, bởi vì nghi hoặc trong lòng anh lại càng nhiều hơn.

“Găng tay này làm thực lực của mình ngày càng mạnh hơn, hơn nữa nó cũng dần bao phủ rộng hơn... đến khi nó bao trùm hết cơ thể mình, mình vẫn còn là mình sao?”

“Cần loại năng lượng dơ bẩn này mới có thể tiến hóa, thực sự giống như đầu mối đã nói, mục đích của Trạm Thu Nhận Tai Ách là cân bằng hai thế giới sao...”

“Có năng lượng xấu như vậy... mình không phải là cái lồng ấp tà ác chứ...”

“Còn nữa, trạng thái mất khống chế trước đó cũng có gì không đúng lắm, giống như mình thật sự biến thành vampire vậy, rốt cuộc là vì sao chứ...”

Ôn Văn dùng sức cào cào tóc, thở dài một tiếng, càng nghĩ lại càng cảm thấy có rất nhiều vấn đề khó hiểu, tương lai anh sẽ biến thành dáng vẻ gì, mọi thứ đều là một màn sương dày đặc.

Anh trực tiếp khoác thêm áo blouse trắng, tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Chương 68 - n Oán Của Nữ Quái Vật

[68] Trạm Thu Nhận Tai Ách - n Oán Của Nữ Quái Vật

“Đau quá... nơi này là đâu, sao mình lại ở đây?”

Sau gáy Hồ Ấu Lăng đau đớn, tên kia không biết thương hương tiếc ngọc một xíu nào cả, đối với mỹ nhân như cô mà lại ra tay tàn bạo như vậy, sau này nhất định sẽ độc thân cả đời...

“Xiềng xích màu đen kia rốt cuộc là thứ gì, loại hơi thở đó... tuyệt đối không phải thứ thông thường, mình dính líu tới thứ như vậy, sau này không biết sẽ như thế nào đây.”

Sau khi ý thức khôi phục được một chút, Hồ Ấu Lăng cũng thấy rõ tình cảnh của mình, nơi này là một phòng giam có một phòng vệ sinh nhỏ, có một chiếc giường có vẻ rất cứng và một ngọn đèn.

“Tên biến thái kia tính kim ốc tàng kiều à? Nơi này cũng quá đơn sơ rồi đi, muốn nuôi mình thì ít nhất cũng phải bố trí như khách sạn năm sao chứ?”

Sau khi quan sát bố cục trong phòng giam, Hồ Âu Lãng bắt đầu nhìn ra bên ngoài phòng giam, ngoài hành lang có hai thi thể.

Một là gà trống lớn bị rạch cổ, một cái xác khác là con rùa đen đã bị ăn mòn hơn phân nửa, chỉ còn mỗi lớp xác ngoài còn nguyên vẹn.

“Đó là... Bá Kê Song Sát của núi Tề Linh!”

Hồ Âu Lãng từng ở núi Tề Linh, đương nhiên cũng biết tới danh tiếng của Bá Kê Song Sát, tổ hợp này tuy hơi ngốc một chút, tính cách cũng có vấn đề, nhưng thực lực thì là thật.

Một mình cô đấu với một trong hai người cũng có thể ngang tay được, nhưng nếu là tổ hợp hai người thì có thể phát huy hiệu quả một cộng một lớn hơn hai, cô căn bản không phải đối thủ.

Trong giới quái vật cấp thấp ở núi Tề Linh, hai chúng nó cũng coi như có chút tiếng tăm, không quản làm gì vẫn luôn ở cùng nhau, tên biến thái kia cư nhiên có thể giết chết hai con quái vật này?

Trước đó Hồ Âu Lãng vẫn cảm thấy Ôn Văn nhờ vào đánh lén mới có thể thắng được mình, vì thế không coi Ôn Văn là anh hùng, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy có chút may mắn khi mình không rơi vào kết cục tương tự.

“Ít ra thì bọn mày cũng chết chung một chỗ.”

Sau đó, Hồ Âu Lãng nhìn sang phòng giam bên cạnh, bên cạnh phòng cô nhốt một gốc cây sồi rất lớn, mặc dù cô chưa từng thấy qua nhưng chắc hẳn là một gốc thụ yêu.

Mà ở đối diện cây sồi là một con thực hủ yêu trông khá đàn, ánh mắt đờ đẫn, vẫn luôn duy trì tư thế đứng, ngồi không tốt sao?

Còn có một quỷ hồn nhỏ yếu, thứ này không cần phải để ý tới...

Cuối cùng là một nữ vampire trông có chút chật vật, giống như loài yêu quái bọn họ, vampire cũng là huyết thống quái vật thời viễn cổ lưu lại trên thế giới này, có thể xem là chủng tộc quái vật lớn được bảo tồn.

Thế nhưng... sao có cảm giác nữ vampire này có chút quen mắt vậy nhỉ?

“Xin hỏi, nơi này là nơi giam giữ quái vật của Hiệp Hội Thợ Săn à? Tôi nghe nói Hiệp Hội Thợ Săn chỉ giam giữ những quái vật quý hiếm thôi mà, loại hồ yêu bình thường như tôi sao lại có tư cách bị giam ở đây chứ?”

Hồ Ấu Lăng dùng giọng điệu ngọt ngào nũng nịu nói, không quản là người hay quý, chỉ cần nghe thấy âm thanh của cô bình thường đều không chán ghét nổi.

Thế nhưng cô vừa nói xong liền cảm nhận được một ánh mắt tràn đầy địch ý, nó tới từ phòng giam của nữ vampire kia!

“Nè chị ơi, tui với chị đều là người gặp khó như nhau, không cần phải nhìn tui căm thù như vậy đâu.” Hồ Ấu Lăng ra vẻ đáng thương nói với Đào Thanh Thanh.

Trước đó Hồ Ấu Lăng hôn mê nằm dưới đất đưa lưng về phía cô, bây giờ đứng dậy thì Đào Thanh Thanh liền nhận ra, cô hừ khẽ một tiếng, sau đó từ miệng phun ra hai chữ: “Con đ*!”

“Ai u, không nói tiếng nào còn không nhận ra, thì ra là mày à, con ả máu lạnh không có kinh nguyệt, không ngờ mày cũng bị bắt vào đây.” Hồ Ấu Lăng lập tức chuyển từ trạng thái đáng thương sang hùng hổ, khiêu khích nói với Đào Thanh Thanh.

Nói ra thì hai bọn họ đã từng gặp nhau một lần.

Mấy năm trước, lúc Đào Thanh Thanh mới vừa bị chuyển hóa thành quỷ hút máu, dục vọng khát máu không có cách nào kiềm chế được, nhưng lại sợ mình tùy tiện hút máu thì sẽ bại lộ thân phận nên liền đặt mục tiêu vào người bạn trai sống một mình của mình.

Tên này ngoại trừ bạn gái là cô thì quan hệ xã giao rất ít, cho dù đột nhiên biến mất cũng không làm người khác chú ý.

Nhưng khi cô tới chỗ bạn trai thì phát hiện gã ta đang tàng tịu với Hồ Ấu Lăng, tinh túy trên người đã bị Hồ Ấu Lăng hút

khô, máu cũng chẳng còn dinh dưỡng.

Vì thế lòng ghen tị và phần nộ cùng phùng lên thiêu đốt Đào Thanh Thanh, cô liền cùng Hồ Ấu Lăng đánh nhau một trận. Nhưng khi đó cô chỉ vừa mới trở thành vampire nên cũng không phải quá mạnh, vì thế không phải là đối thủ của Hồ Ấu Lăng.

Kết quả bị Hồ Ấu Lăng dễ dàng bắt lại, sau khi làm vài chuyện có chút xấu hổ mới chịu thả cô đi.

Vì vậy, thù của hai người cũng vì thế mà kết.

“Thứ đ* như mày bị bắt tới đây là đáng đời, tên kia chính là một kẻ biến thái, sau này không có quả ngon cho mày ăn đâu.” Kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mặt, Đào Thanh Thanh giấu cọt nói.

“Tao rất chờ mong không biết hấn sẽ làm gì tao đây.” Cơ thể Hồ Ấu Lăng khẽ run, đưa tay vuốt ve cơ thể mình, đỏ mặt nói: “Nói ra thì bà chị bị giam lâu vậy rồi, hấn là bị điều giáo không tệ nhĩ.”

Hai người giấu cọt lẫn nhau làm bầu không khí phòng giam đặc biệt căng thẳng, quỷ hồn Tần Sảng lơ lửng giữa không trung, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên vui sướng, ở trong này mà cũng được xem khẩu chiến, cũng thú vị phéch.

Quý ngôn thụ tinh lắc lư cành nhánh một chút, nhái giọng Ôn Văn nói: “Nơi này chỉ có mấy con quái vật chúng ta thôi, phải hòa đồng, đừng ồn ào, phải đoàn kết nhất trí đối phó đại ma đầu Ôn Văn....”

“Cút!” Hai người đồng thời quát to với quý ngôn thụ tinh.

Quý ngôn thụ tinh rụt cành về, lá cây cũng ủ rũ, nó bị mắng tới tụt ki luôn rồi.

...

Lúc Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận thì phát hiện bầu không khí trong phòng giam có chút không đúng, bình thường mỗi khi anh tới thì tuyệt đối sẽ trở thành tiêu điểm, sao hôm nay anh vào mà không có con quái vật nào thèm để ý tới anh hết vậy?

“Này... bọn mày làm sao thế?”

Nữ vampire không quay đầu lại, mà chỉ phòng giam Tai Họa - 0005 của Hồ Ấu Lăng nói: “Sao phòng giam của nó có WC, có giường, phòng tôi thì không có gì cả?”

Ôn Văn gãi đầu: “Cô là vampire mà, ngủ ở đâu mà chả được, với lại cô cũng không cần bài tiết...”

“Tôi muốn có!” Nữ vampire kiên định nói.

“Cô có muốn thì tôi cũng không cho được.” Ôn Văn có chút lúng túng nói, bình thường nữ vampire căn bản không thèm để ý tới anh, sao hôm nay lại chuyển thành dây dưa thế kia.

“Không đổi được thì ông đưa cái này cho nó đi, bắt nó ăn bằng cái này!”

Đào Thanh Thanh xoay người lại, thấy cho Ôn Văn một đồng mảnh vụn, là cái chậu chó mà cô đã dùng trước đó.

“Cái này đã vỡ thành như vậy rồi...” Ôn Văn có chút khó xử nói.

“Dán lại là dùng được thôi!” Đào Thanh Thanh lạnh lùng nói.

Ôn Văn không để ý tới Đào Thanh Thanh đang điên cuồng, đi tới bên ngoài phòng giam Hồ Ấu Lăng nhìn bố trí bên trong, tuy anh không biết ân oán của hai người nhưng cũng có thể hiểu được.

Phòng giam của mình chỉ có chấn song và sàn nhà lạnh như băng, phòng giam của người khác lại có giường lớn ấm áp và WC, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy bất công thôi.

Nhưng Ôn Văn cũng không có cách nào, anh không có quyền hạn thay đổi bố trí phòng giam, thật sự là lực bất tòng tâm.

Bây giờ tạm thời cứ vậy, sau này có quyền quản lý nhà giam rồi hãy nói tiếp.

Chương 69 - Năng Lực Của Hồ Ấu Lăng

[69] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Năng Lực Của Hồ Ấu Lăng

“Đại nhân siêu năng, nơi này đơn sơ quá đi, nếu anh đổi cho tôi một nơi tốt một chút, người ta tùy ý cho anh xử trí đó nha.” Hồ Ấu Lăng nũng nịu nói với Ôn Văn, cô hận Ôn Văn tới

nghiền răng nghiền lợi nhưng cũng giống như bản năng khát máu của Đào Thanh Thanh, bản năng của Hồ Âu Lãng chính là dụ dỗ đàn ông.

Ôn Văn sờ cảm, dùng ánh mắt sẫm soi tia một vòng Hồ Âu Lãng từ trên xuống dưới, dù sao cũng là tù nhân của anh, không nhìn thì uổng.

“Không quản trong lòng nghĩ thế nào, thái độ của cô tốt hơn bà mặt liệt kia, làm một thú cưng thì cô hợp cách hơn nhiều.”

Nghe thấy lời Ôn Văn, Hồ Âu Lãng then thùng nháy mắt với Ôn Văn, mà Đào Thanh Thanh bên kia lại tức giận đập chân song, chỉ tiếc cho dù cô dùng sức cỡ nào cũng không thể phá hư nổi.

Nói chuyện vài câu, Ôn Văn quan sát nhóm tù nhân của mình một chốc rồi đi tới trước hai thi thể quái vật, suy tính xem nên xử lý thế nào.

Mặc dù không có cách nào sở hữu năng lực của hai con quái vật này nhưng thi thể của sinh vật siêu phàm như thế không thể lãng phí.

Đầu tiên anh lấy ra một con dao, thuần thực xẻ thịt con gà trống lớn, bên trong vẫn còn chút máu tươi chưa kịp đông đặc lại, anh dự định dứt số máu này cho Đào Thanh Thanh, máu tươi có ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ có thể hỗ trợ thực lực của cô gia tăng.

Về phần thịt của con gà trống này, Ôn Văn dự định mang ra ngoài tìm vài con động vật thử độc, sau đó sẽ lưu lại cho mình dùng, ăn thứ thịt này chắc hẳn sẽ giúp anh gia tăng thực lực.

Còn số nội tạng kia thì Ôn Văn ném một nửa vào phòng giam Tai Họa - 0004 của quỷ ngôn thụ tinh, nửa còn lại ném vào phòng của thực hủ yêu, khi nó đói thì có thể tự mình ăn.

Đến lúc này thì con gà trống kia đã được tận dụng hoàn toàn, không bị lãng phí một chút nào, trong tay Ôn Văn hiện giờ có một chậu máu tươi và một thứ màu vàng giống như cục đá, có lẽ là yêu đan trong truyền thuyết.

Ôn Văn có thể cảm giác được bên trong yêu đan này có năng lượng rất mạnh mẽ, anh tính toán cất viên yêu đan này đi, chờ

tới lần tới Hiệp Hội Thọ Săn sẽ đưa cho bọn họ xem thử, xem có thể bán được giá tốt hay không.

Tiếp đó, nên xử lý thi thể con rùa đen kia.

Nói thật, so với gà yêu thì con rùa yêu này lại càng làm Ôn Văn cảm thấy đau lòng hơn, ít ra gà yêu cũng còn thi thể nguyên vẹn, Ôn Văn có thể tận dụng một phen.

Mà rùa yêu... thoáng nhìn qua thì có lẽ chỉ có phần giáp xác cứng rắn là còn dùng được.

Tất cả máu và thịt của nó đều dính dịch ăn mòn, mang đi nuôi quái vật cũng chỉ hại bọn họ mà thôi.

Ôn Văn đổi vài con dao găm mới có thể khoét rỗng vỏ rùa, mỗi con dao chỉ rạch được vài phát là bị ăn mòn.

Sau đó từ trong đồng nội tạng Ôn Văn moi ra được một viên yêu đan màu vàng đất không bị ăn mòn, số nội tạng kia thì ném vào trong phòng giam của thực hủ yêu, ngoại trừ nó thì không còn quái vật nào có thể ăn được thứ này.

Nói tiếp thì tuy khả năng chống chịu của áo blouse trắng của nhân viên quản lý kho hàng kém xa quần áo của nhân viên thu nhận nhưng khả năng chịu bắn và chịu ăn mòn lại rất cao, Ôn Văn cặm cùi xử lý hai con quái vật một phen mà nó vẫn còn sạch sẽ hết như mới.

Sau khi xử lý xong, Ôn Văn cầm một chậu máu gà có chứa điểm sáng đi tới phòng giam của Đào Thanh Thanh, đẩy vào trong.

Đào Thanh Thanh vốn đang khẩu chiến với Hồ Ấu Lăng lập tức dựng thẳng tròn mắt, nhào tới ừng ực uống từng ngụm từng ngụm, loại máu năng lượng cao này tuy không được tươi nhưng vẫn rất quý giá.

“Để nuôi thật, mới này vẫn còn cái giận, bây giờ chỉ biết ăn, chắc chỉ cần cho cô ăn no thì có làm gì cô cũng không thềm quản, he he he.”

So với ở bên ngoài, Ôn Văn lại càng thích ở trong Trạm Thu Nhận Tai Ách hơn, cũng thích bầu không khí ở nơi này, bởi vì quan hệ của anh và quái vật ở đây rất đơn thuần, chính là quan hệ của chủ nhân và thú cưng.

...tuy đám thú cưng này có vẻ hơi nóng nảy một chút.

Sau khi giải quyết xong công chuyện, liếc nhìn Hồ Ấu Lăng đang làm dáng quyền rũ thì có chút đau đầu, cái này nên uy thế nào đây nhỉ, lẽ nào phải tóm một tên đàn ông vào đây?

Đột nhiên toàn bộ trạm thu nhận xảy ra một trận chấn động kịch liệt, trần nhà và mặt đất tuôn ra một ít năng lượng màu đen, bên trong năng lượng này ẩn chứa hơi thở cực kỳ không may làm đám quái vật lạnh run.

Hồ Ấu Lăng ngừng quyền rũ, cảnh khô của thụ tinh co rúm, quỷ hồn Tần Sảng núp vào trong góc, Đào Thanh Thanh ngừng ăn cơm, cảnh giác nhìn số năng lượng kia.

Chỉ có thực hủ yêu không có trí tuệ vẫn ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Sau một hồi chấn động, số năng lượng kia biến mất, Ôn Văn biết là trạm thu nhận đang tiến hành nâng cấp!

Theo xu thế này thì sau khi nâng cấp biến hóa có lẽ rất lớn, sau khi nâng cấp xong rồi, Ôn Văn cũng sẽ có được nhiều quyền hạn hơn.

Ôn Văn hi vọng đến khi đó có thể có thêm nhân viên thu nhận khác, bằng không... mỗi ngày đều phải làm bảo mẫu cho đám quái vật này, số lượng ít thì còn tạm, chứ nếu nhiều thì cũng chẳng phải việc nhẹ nhõm gì.

Trạm thu nhận này khổng lồ như vậy, không lý nào chỉ có một mình Ôn Văn làm việc, cao lắm là Ôn Văn có địa vị đặc biệt một chút mà thôi.

Sau khi chấn động dừng lại, Ôn Văn đi tới khu đầu mối, anh muốn thử nghiệm năng lực của hồ yêu Hồ Ấu Lăng.

Sau khi chọn thể chất hồ yêu, Ôn Văn phát hiện thể chất hồ yêu là thể chất duy nhất ngoại trừ vampire phù hợp để chiến đấu.

Đầu tiên là sức mạnh và tốc độ, so với vampire thì thua một bậc nhưng cũng không kém quá nhiều, tay có thể biến ra móng vuốt sắc bén, tương đương có năm con dao găm.

Tiếp nữa, phương diện giác quan thì cũng có ưu có khuyết so với vampire, khó phân cao thấp, có thể không chế đuôi để tiến

hành công kích, đáng tiếc Ôn Văn không có đuôi, nhưng vẫn có thể làm xương cụt nhích tới nhích lui một phen, cũng coi như thú vị.

Nói chung thì nếu thể chất vampire có vấn đề, thể chất hồ yêu là một thứ tốt để thay thế.

Sau đó Ôn Văn chuyển về thể chất vampire, chọn năng lực hồ yêu cho ngón vô danh, năng lực đặc biệt chỉ có một.

Tên của năng lực này gọi là mê hoặc.

Chỉ cần trang bị lên găng tay, cho dù không kích hoạt cũng có thể gia tăng lực hấp dẫn với người khác phái, sau khi kích hoạt có thể thông qua tiếp xúc thân thể làm người khác phái mất đi năng lực hành động, thậm chí có thể trực tiếp bắt giữ đối tượng khác phái có ý chí kém làm tù binh, chỉ là hiệu quả tùy theo mỗi người.

Hiệu quả của năng lực này coi như tạm được, nếu có thể sử dụng với đối tượng nam giới thì hoàn mỹ rồi.

Bây giờ Ôn Văn tổng cộng bắt giữ được năm con quái vật.

Vòng tay của găng tay Tai Ách sử dụng thể chất vampire, có thể gia tăng sức mạnh và tốc độ của Ôn Văn, đồng thời cũng có năng lực tự lành rất mạnh.

Nhẫn ngón cái là năng lực của quý hồn Tần Sáng, hiệu quả đóng băng hơi kém một chút, trực tiếp đối đầu kẻ địch thì không quá thực tế, nhưng nếu thời gian kéo dài thì có thể làm đối phương bị đông cứng.

Nhẫn ngón trỏ là năng lực phun dịch ăn mòn của thực hủ yêu, sở hữu tính ăn mòn rất mạnh, lực phá hoại kinh người, chỉ là tốc độ phun dịch khá chậm, nếu là người có chuẩn bị thì có thể né tránh.

Nhẫn ngón giữa là năng lực quý ngôn của quý ngôn thụ tinh, có thể bắt chước giọng nói của những người mà Ôn Văn có ấn tượng.

“Bắt thêm một con quái vật nữa thì mình đã góp đủ một bộ rồi, cũng coi như không tệ...”

Chương 70 - Ghi Chép

[70] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ghi Chép

Ôn Văn ở trong Trạm Thu Nhận Tai Ách hơn nửa ngày mới quay trở ra, sau khi ra ngoài liền mở máy tính, mỗi ngày anh đều xem tin tức quan trọng, thuận tiện tìm hiểu những chuyện xảy ra xung quanh.

Hiện giờ khắp nơi trong thành phố Phù Dung Hà đều tràn ngập bầu không khí bi thương, sự kiện tử vong quy mô lớn như vậy, cho dù là Hiệp Hội Thợ Săn thì cũng không dễ che đậy.

Chỉ có thể thông báo là khu vui chơi Phù Dung Hà xảy ra một vụ hỏa hoạn, rất nhiều người đã mất mạng, vườn trường xảy ra tai nạn trước đó trở thành đối tượng gánh vác hết thảy trách nhiệm và tiếng xấu.

Nhưng L tiên sinh động tay động chân ở khu vui chơi nhiều như vậy, nếu nói vườn trường hoàn toàn không hay biết gì thì cũng không quá hợp lý, vì thế để ông ta gánh tội cũng không oan uổng.

Mặc dù chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ nhưng khi tất cả người sống sót đều tin rằng đây là một vụ hỏa hoạn thì những lời phản đối nhỏ nhoi khác không thể gây ra bất kỳ tác dụng gì.

Ôn Văn rất thích xem dạng tin tức như thế này, bởi vì nó có thể làm anh nhận thức rõ được thế giới này không giống như mình vẫn thấy, phải duy trì tâm tư như thế mới có thể bảo trì được lý trí khi gặp phải thứ gì đó vượt khỏi thế giới quan của mình.

Hơn nữa nó cũng làm anh ý thức được, anh đang cứu vớt người khác chứ không phải theo đuổi kích thích cho chính mình...

Đối với anh mà nói, ém nhem tin tức không phải chuyện không thể tiếp thu, mặc dù rất nhiều người sẽ tìm ra vô số lý do để phản đối chuyện này, nhưng Ôn Văn biết, có một số chuyện không thích hợp tuyên truyền cho mọi người.

Đã xử lý qua không ít vụ án nên Ôn Văn hiểu rõ, con người dễ dàng lợi dụng tin đồn như thế nào, lại dễ dàng vì tin đồn điều khiển mà làm ra chuyện ngu xuẩn như thế nào.

Trên thực tế, phần lớn mọi người đều rất dễ bị lời đồn có dụng ý lôi kéo, mà thú vị là theo căn cứ khoa học điều tra thì phần lớn mọi người vẫn luôn cho rằng mình không dễ bị lời đồn ảnh hưởng, ngược lại chỉ lo lắng người khác bị ảnh hưởng.

Nếu ai ai cũng khôn khéo như vậy thì mỗi khi tin đồn xuất hiện, người tin tưởng nó từ đâu ra chứ?

Cho nên, Ôn Văn hiểu rất rõ phong tỏa tin tức là cần thiết, dù sao thì anh vẫn có những con đường mà người thường không thể tiếp xúc được, chí ít thì tin tức mà anh có được có độ chân thật rất cao.

Không ảnh hưởng tới sự phát triển của mình, mạng giao tiếp tin tức cũng không bị ảnh hưởng, đương nhiên cũng lười để ý chuyện phong tỏa tin tức.

Sau đó Ôn Văn ở nhà đợi vài ngày, suốt khoảng thời gian này anh vẫn luôn đeo thẻ nhân viên quản lý kho hàng trên ngực, nó giúp anh bảo trì trạng thái cực kỳ chú tâm để nghiên cứu chuyên khắc ký hiệu lên vũ khí.

Bản thân Ôn Văn vốn đã rất lý trí, có thêm tấm thẻ ảnh hưởng thì lại càng giống một cái máy hơn là con người, có thể nghiên cứu mớ ký tự khô khan kia cả mấy ngày mà không hề buồn chán.

Đó cũng là nguyên nhân Ôn Văn không thích sử dụng thẻ bài này, trạng thái này thật sự không thú vị, chuyện gì khi quá quá cũng không nhất định là chuyện tốt, lý trí cũng vậy.

Nghiên cứu cường độ cao suốt vài ngày, Ôn Văn đã có được chút thành quả, nếu tiếp tục nghiên cứu thêm thì một ngày nào đó nhất định sẽ chế tạo được vũ khí có ký tự của riêng mình.

Đồng thời sau khi uống sau phần máu còn dư lại của gà yêu, Đào Thanh Thanh đã chìm vào giấc ngủ say, sau lần ngủ say này cô sẽ càng mạnh mẽ hơn nữa, mà Ôn Văn cũng sẽ mạnh hơn.

Hơn nữa Ôn Văn phát hiện chỉ cần cho Hồ Ấu Lăng ăn thức ăn bình thường thì cô ta cũng sẽ không suy yếu, chỉ là không hấp thu được dương khí thì sẽ không thể tiếp tục mạnh mẽ hơn mà thôi, vì thế Hồ Ấu Lăng thật sự rất dễ nuôi, chỉ cần mỗi ngày hai bữa cơm.

Ban đầu Hồ Ấu Lăng vẫn còn kén ăn, sau khi Ôn Văn dứt khoát bỏ đói một hai ngày, cô ta liền ngoan ngoãn.

Không quản là người hay quái vật thì đều giống nhau, không dạy bảo một chút thì không biết mình họ gì.

“Ừm... mấy ngày nay ở nhà tới mốc meo rồi, cũng nên ra ngoài một chút.”

Lúc sáng Ôn Văn nhận được một tin nhắn, là Lâm Triết Viễn gửi tới bảo anh tới Hiệp Hội Thợ Săn làm ghi chép về sự kiện ở khu vui chơi mấy hôm trước.

Chỉ là khi đó Ôn Văn vẫn còn đeo thẻ tên trên ngực, cảm thấy chuyện này không quan trọng bằng nghiên cứu nên không xuất phát.

Sau khi gỡ thẻ tên xuống, Ôn Văn tùy tiện ăn chút gì đó rồi lái xe tới chỗ Hiệp Hội Thợ Săn, bệnh viện tâm thần Số Tám của thành phố Phù Dung Hà.

Nơi này khá vắng vẻ, tấm bảng hiệu bệnh viện tâm thần Số Tám kia thậm chí còn có chút cũ nát, bảo vệ ngoài cổng là nhân viên hỗ trợ tay bó bột, đầu quấn băng vải, làm nơi này thoạt nhìn lại càng thê lương hơn.

Đi vào đại sảnh, Ôn Văn phát hiện nơi này đang rất bận rộn, phần lớn mọi người đều bận tới sát đầu mẻ trán, có một số còn ôm vết thương làm việc, có thể thấy ảnh hưởng của sự kiện khu vui chơi đối với Hiệp Hội Thợ Săn vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt.

Sau khi dạo quanh một hồi, một nữ nhân viên hỗ trợ tóc đen buộc đuôi ngựa đi tới đưa tay với Ôn Văn.

“Xin chào thợ săn tự do Ôn Văn, tên của tôi là Miêu Hân Di, là thư ký của Lâm đội trưởng, nơi ghi chép ở bên tòa nhà khác, xin mời đi theo tôi.”

“Tên kia có cả thư ký à, chắc chắn, thì ra ông cũng giàu cảm xúc như vậy, rất biết hưởng thụ nha.”

Ánh mắt gian xảo của Ôn Văn đảo một vòng trên người Miêu Hân Di, diện mạo bậc thượng đẳng vóc người cũng không tệ, nuôi thư ký xinh đẹp như vậy, tên Lâm Triết Viễn này có lẽ cũng không tốt đẹp gì nha...

Miêu Hân Di cảm nhận được ánh mắt của Ôn Văn, cô hơi nhú mào nói: “Quên nói, tôi là vợ của anh.”

“Ah ah, chào chị ạ.”

Ôn Văn lúng túng thu hồi tầm mắt, vừa nãy ý của anh là Lâm Triết Viễn và thư ký của mình lén làm bậy sau lưng vợ, cư nhiên vừa vắn để chính chủ bắt tại trận, thật sự ngại quá đi mất.

Đi thêm một quãng đường có chút lúng túng, Ôn Văn theo Miêu Hân Di tới một căn phòng, trong phòng có một cái bàn, ngồi trước bàn là hai người trung niên vẻ mặt nghiêm túc.

Hoàn cảnh này lập tức làm Ôn Văn nhớ tới tâm tình khẩn trương khi đi phỏng vấn xin việc, cũng giống như rõ ràng đã tốt nghiệp rồi nhưng trở về trường thấy thầy cô vẫn cứ sờ sợ.

Nhưng may mắn là hai người này tuy dáng vẻ trông dọa người nhưng cũng không làm khó dễ Ôn Văn, thậm chí còn tán thưởng, nhiều lần mời Ôn Văn gia nhập hiệp hội, làm Ôn Văn phải uyển chuyển từ chối một phen.

Đối với Hiệp Hội Thợ Săn mà nói, nhân tài mà bọn họ cần không chỉ thực lực mạnh thiên phú tốt mà là có năng lực hành động cao và hứng thú với săn bắt quái vật, thiên phú thì chỉ cần là nhiều siêu năng thì kỳ thực không khác là mấy.

Cho dù thiên phú tốt, thực lực mạnh mà không tham gia săn bắt quái vật thì cũng chẳng có tác dụng gì với hiệp hội.

Ôn Văn kể lại những chuyện đã trải qua ở khu vui chơi Phù Dung Hà với hai người, chỉ giấu đi một vài chuyện về Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Sau đó hai người lại hỏi thêm vài vấn đề nhỏ, Ôn Văn thuận thực trả lời, sau đó hai người để Ôn Văn rời đi.

“Lần này quy trình cũng rất đơn giản, xem ra Hiệp Hội Thợ Săn không theo trend sĩ diện mà làm tất cả mọi thứ trở nên phức tạp.”

Sau khi ra khỏi phòng ghi chép, Ôn Văn phát hiện Miêu Hân Di vẫn còn chờ ở bên ngoài, thấy Ôn Văn đi ra liền nói: “Lâm đội trưởng muốn gặp cậu, có chuyện muốn nói.”

Chương 71 - Chúc Hồ & Quần Lang

[71] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Chúc Hồ & Quần Lang

Ôn Văn theo Miêu Hân Di tới trước phòng làm việc của Lâm Triết Viễn, sau đó một mình tiến vào, mặc dù cô là vợ của Lâm Triết Viễn nhưng ở nơi này thì cô là cấp dưới.

Trên người Lâm Triết Viễn quấn một tầng băng vải, trận chiến với L tiên sinh làm anh bị thương rất nặng, hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

“Anh tìm tôi có chuyện gì không? Thời gian của tôi đáng tiền lắm đấy.” Ôn Văn như thường lệ bắt đầu duyên thuyên.

“Vấn đề cần hỏi, cậu đã trả lời trong phòng kia rồi, mời vào hiệp hội chắc cậu cũng không đồng ý, nên lần này tôi gọi cậu tới chủ yếu là có hai chuyện.”

“Hai chuyện?” Ôn Văn nghi hoặc hỏi.

Lâm Triết Viễn giơ một ngón tay: “Thứ nhất, Cố Phán Hề đã rời khỏi thành phố Phù Dung Hà.”

Ôn Văn nhún vai, hiểu ra: “Tôi cũng sớm đoán được rồi, cô ta là siêu thợ săn, không có khả năng ở lại một chỗ quá lâu.”

“Hôm qua cô ta có gửi cho tôi một túi đồ, nói là thù lao của cậu, kiểm tra chút đi.” Lâm Triết Viễn giao một chiếc hộp đặc biệt tinh xảo cho Ôn Văn.

“Thù lao của tôi có rồi à?”

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời nhìn thoáng qua Lâm Triết Viễn một cái rồi ôm cái hộp vào lòng, dự định sau khi về nhà rồi mới mở hộp ra.

Lâm Triết Viễn cười khò: “Cậu không cần cảnh giác như thế, tôi biết thứ bên trong là gì, tất cả bưu phẩm gửi tới Hiệp Hội Thợ Săn đều phải kiểm tra...”

“Hơn nữa thứ này phân hội Phù Dung Hà bọn tôi cũng có góp tiền, đoạn thời gian này cậu hoạt động dẫn giết quái vật tích cực như vậy, cộng với hỗ trợ ở khu vui chơi Phù Dung Hà, tất cả thù lao được gửi cho Cố Phán Hề để mua thứ này cho cậu.”

“Vậy tôi phải cảm ơn anh rồi.”

Nói xong, Ôn Văn cũng không tiện tính toán nữa, thực mong đợi mở hộp ra.

Bên trong là hai khẩu súng, một khẩu hơi lớn một chút, trên lớp nền màu đen có hoa văn như da hổ, cây còn lại nhỏ hơn một chút, rất tinh xảo, trên lớp nền màu trắng bạc là hoa văn chó sói màu xanh nhạt.

Bên cạnh mỗi khẩu súng có mười viên đạn, mỗi viên có màu xám xanh.

Lâm Triết Viễn chỉ hai khẩu súng nói: “Đây là hàng cao cấp chỉ có thợ săn ở cấp bậc siêu thợ săn trở lên mới làm ra được, ngay cả tôi cũng rất hâm mộ đấy.”

“Khẩu màu đen này gọi là Chước Hổ, tốc độ bắn rất chậm nhưng uy lực rất lớn, mười viên đạn màu đỏ này là đạn nổ, uy lực của nó không hề yếu hơn hỏa tiễn RPG, đối với quái vật thì sát thương thậm chí còn mạnh hơn!”

“Cho dù là viên đạn bình thường cũng có thể phát ra hiệu quả của đạn săn ma, nếu sử dụng đạn săn ma thì uy lực lại càng mạnh mẽ hơn.”

“Khẩu màu trắng gọi là Quần Lang, khẩu này có uy lực giống như súng bình thường, nó có hai loại trạng thái là tĩnh âm xạ kích và phân tán xạ kích, tốc độ rất nhanh, về phần nhanh cỡ nào thì cậu tự thể nghiệm mới biết được.”

“Mười viên đạn kia là đạn xuyên thấu, cho dù là tấm thép cũng có thể dễ dàng bắn thủng.”

Nghe Lâm Triết Viễn miêu tả mà ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, bàn tay vuốt ve hai khẩu súng thậm chí đã có chút run rẩy.

Giống như đang vuốt ve tình nhân trong mộng của mình vậy, đây đúng là vũ khí hạng nặng mà anh vẫn khao khát ước mơ, hai khẩu súng này thực sự quá soái, bỏ xa khẩu RPG kia!

“Trong hộp vẫn còn một lớp chắn, mở ra xem đi.” Lâm Triết Viễn nói với Ôn Văn.

Ôn Văn dựa theo hướng dẫn của Lâm Triết Viễn mở tầng chắn của hộp gỗ, bên dưới cư nhiên chứa năm hộp đạn, mỗi hộp bốn mươi viên, tổng cộng là hai trăm viên đạn săn ma!

Hai mươi viên lần trước, Ôn Văn tiết kiệm nên vẫn chưa dùng hết, lần này đã có thêm nhiều như vậy.

Lâm Triết Viễn chỉ số đạn nói: “Số đạn này coi như phân hội Phù Dung Hà tặng cậu, đạn đặc biệt có giá rất cao, bình thường dùng đạn sẵn ma thay thế thì tốt hơn.”

“Cái này có hơi quý quá.” Ôn Văn nhét đạn vào túi tùy thân, giả vờ nhăn nhó nói.

“Cũng không quý gì, thực tế thì thứ này có thể sản xuất hàng loạt, chỉ là cung cấp cho thợ săn tự do như bọn cậu thì phải giới hạn số lượng, thế nào, có kích động muốn gia nhập hiệp hội không?” Lâm Triết Viễn dụ dỗ nói.

Ôn Văn bĩu môi, anh mới không bị viên đạn bọc đường đánh bại đâu.

“Ừm... hai cây súng này rất mạnh, khẩu RPG mà Hiệp Hội Thợ Săn bọn tôi đưa cho cậu... cậu cứ nháo động tĩnh lớn như vậy hoài bọn tôi cũng không tiện khai báo.” Thấy Ôn Văn rất thích hai khẩu súng này, Lâm Triết Viễn thử dò hỏi.

“Không có khả năng, đó là của tui, là mấy người cho tui.” Ôn Văn trực tiếp từ chối Lâm Triết Viễn, ông phóng hỏa tiền chính là sự lãng mạn của đàn ông, lấy đi chính là muốn cướp đi sự lãng mạn của Ôn Văn.

Lâm Triết Viễn thở dài một tiếng: “Được rồi... aiz, chỉ hi vọng lần sau cậu đừng sử dụng ở nơi đông người nữa, như vậy làm khó bọn tôi lắm.”

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên, một người mặc giáo phục màu đen, trước ngực đeo dây chuyền thánh giá bằng bạc, trên mặt đeo mặt nạ thuần trắng đi tới.

Ôn Văn kinh ngạc nhìn người này, chỉ có người của giáo hội Sáng Thế mới mặc giáo phục, nhưng rất hiếm khi mặc giáo phục đi ngoài đường thế này, lại còn đeo mặt nạ như sợ người ta nhận ra vậy.

“Tôi là thợ săn mới tới, trực thuộc giáo đường Vinh Quang, khoảng thời gian này tôi sẽ làm việc ở thành phố Phù Dung Hà, tên của tôi là Diêm Tu.” Người nọ lạnh giọng nói.

“Theo âm thanh thì tuổi tác không quá lớn nhưng giọng điệu thì cứ như người ta thiếu tiền mình vậy, với lại giáo đường Vinh Quang là tổ chức nào? Sao mình chưa từng nghe qua vậy nhỉ.” Ôn Văn đánh giá Diêm Tu, muốn biết rõ lai lịch của người này.

“Ôn thám tử, cuộc nói chuyện của chúng ta dừng ở đây, cậu ra ngoài trước đi, chú Cung đang ở bên phòng bệnh, nếu cậu muốn tới thăm thì tôi sẽ bảo thư ký dẫn cậu qua đó.”

Sau khi Diêm Tu vào phòng, Lâm Triết Viễn không tiếp tục tám chuyện với Ôn Văn nữa, hai bọn họ có chuyện quan trọng hơn cần bàn.

“Được rồi, vậy tôi ra ngoài trước, đứng rồi, thứ này cảm ơn nhé.” Ôn Văn quơ quơ tay, anh biết rõ giá của hai khẩu súng này không nhỏ, Cố Phán Hề có thể làm ra loại hàng cao cấp thế này, Lâm Triết Viễn phỏng chừng cũng ra sức một phen.

Sau đó Ôn Văn vỗ vỗ vai Diêm Tu nói: “Mới tới hả, sau này ở chung vui vẻ nhé.”

Diêm Tu gạt tay Ôn Văn, liếc nhìn anh, ánh mắt có chán ghét, có cao cao tại thượng, duy chỉ không có thân thiết hòa đồng.

Hay rồi, lại thêm một người khó sống chung.

Ôn Văn không để ý tới thái độ ác liệt của Diêm Tu, anh không phải người thích hoan nghênh, không cầu tất cả mọi người đều thương thức mình, ngoại trừ mỹ nữ, anh không muốn được người ta yêu thích đâu.

Rời khỏi phòng làm việc của Lâm Triết Viễn, Ôn Văn nói Miêu Hân Di dẫn mình tới phòng của chú Cung, anh muốn tới xem một chút.

“Đúng rồi chị dâu, tôi có chút chuyện muốn hỏi, giáo đường Vinh Quang có lai lịch thế nào vậy?” Ôn Văn đi theo phía sau Miêu Hân Di hỏi.

Miêu Hân Di sửa lời lại: “Xin hãy gọi tôi là Miêu thư ký, cậu cũng biết giáo hội Sáng Thế đúng không?”

“Đương nhiên biết, tín ngưỡng là Đấng Đạo Hóa, là tôn giáo hợp pháp lớn nhất liên bang, có mấy nghìn năm lịch sử, có vài khu lớn gần như toàn dân đều theo tín ngưỡng này.”

Ôn Văn không chút nghĩ ngợi thuận miệng nói ra tư liệu về giáo hội Sáng Thế, mặc dù không phải tất cả người dân liên bang đều theo giáo hội nhưng tri thức về giáo hội thì ai ai cũng biết.

Chương 72 - Giáo Đường Vinh Quang

[72] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Giáo Đường Vinh Quang

“Giáo đường Vinh Quang là tổ chức người siêu năng chịu sự quản lý của giáo hội Sáng Thế, tính ra cũng có thể coi là tổ chức bí ẩn, nhưng mấy trăm năm trước Hiệp Hội Thợ Săn có thể thuận lợi thành lập cũng nhờ được giáo đường Vinh Quang ủng hộ mạnh mẽ.”

“Trước khi Hiệp Hội Thợ Săn phát triển, giáo đường Vinh Quang vẫn luôn chiến đấu với sinh vật tới từ thế giới trong, mặc dù hiện giờ giáo đường Vinh Quang và Hiệp Hội Thợ Săn là quan hệ hợp tác nhưng rất nhiều người siêu năng của giáo đường Vinh Quang cũng đồng thời là thợ săn.”

“Là vậy à... tôi cứ tưởng giáo hội Sáng Thế chỉ là một tôn giáo đơn thuần mà thôi.”

Ôn Văn gãi gãi cằm, ngẫm nghĩ một phen rồi cũng bình thường trở lại, nếu nước thánh trộm từ giáo hội Sáng Thế có thể tạo thành tổn thương và suy yếu nữ vampire Đào Thanh Thanh, thì giáo hội Sáng Thế có liên quan tới sức mạnh siêu nhiên cũng không có gì lạ.

“Nhưng mà, tuy giáo đường Vinh Quang khá thân thiết với hiệp hội nhưng cũng không nên vì thế mà quá thân với giáo đường Vinh Quang, là một tổ chức bí ẩn, giáo đường Vinh Quang rất cuộc có hoạt động gì không thể để người khác biết hay không, không ai dám khẳng định.”

Làm thư ký của Lâm Triết Viễn, Miêu Hân Di có thể tiếp xúc với rất nhiều tư liệu mật, nhưng cô không thể nói rõ với mọi người, đây là quy định của Hiệp Hội Thợ Săn.

“Thế giới này đúng là rất khác với tưởng tượng của tôi.” Ôn Văn cảm thán, cũng hiểu được, những thứ mà mình không biết thật sự rất nhiều.

“Không ai có thể thấu suốt được thế giới này, chỉ cần thế giới trong vẫn còn tồn tại thì nhất định vẫn có sự tình mà chúng ta không thể nào hiểu được tồn tại.”

Miêu Hân Di cũng than thở một câu, mặc dù cô không phải người siêu năng nhưng vẫn có thể hiểu được cảm nhận này, càng hiểu về thế giới này thì lại càng có nhiều thứ mà mình không biết.

Một đường đi tới Ôn Văn nhìn thấy rất nhiều phòng bệnh, cửa phòng đều có chấn song sắt như bệnh viện tâm thần thật sự.

Bệnh nhân bên trong vẻ mặt đờ đẫn, miệng không biết lắm bảm gì đó, có người mọc thêm bộ phận cơ thể, có người diện mạo thì giống người bình thường nhưng ánh mắt lại đặc biệt điên cuồng.

Ôn Văn dừng lại trước một phòng bệnh nhìn một người phụ nữ mọc ra bốn cái tay bốn cái chân, lúc này giống như một con nhện bò tới bò lui trong phòng, trên vách tường thẳng đứng hay thậm chí là trần nhà, muốn bò đi đâu là bò.

“Ui... Hiệp Hội Thợ Săn mấy người có cái loại tơ nhện trong phim không, có thì cho cô ta đi, có thể ra ngoài cos nữ Spider Man rồi, không thì có thể bảo cô ta đóng phim, kiếm chút kinh phí.” Ôn Văn tầm tắc nói.

“Những người này có lẽ cậu đã từng gặp qua rồi, là nhóm người thường trong sự kiện khu vui chơi, bọn họ bị con quái vật cấp tai biến kia ảnh hưởng nên biến thành dáng vẻ như vậy.” Miêu Hân Du đứng bên cạnh Ôn Văn, chỉ nữ người nhện nói.

“Trong đó có một số chịu ảnh hưởng nhỏ hơn, sau khi trị liệu xong đã được xóa ký ức đưa về nhà, những người này thì...”

“Những người này thì sao?” Ôn Văn nhướn mày.

“Nếu bọn họ may mắn có thể chữa trị được thì cũng sẽ được đưa về nhà, còn nếu không may, tình huống tiếp tục chuyển biến xấu... thì rất có thể sẽ bị tiêu hủy.”

Ôn Văn sững sốt: “Tiêu hủy... tức là giết chết à?”

“Vâng, chính là giết chết, thi thể cũng phải thiêu hủy, đồng thời cũng xóa đi vết tích tồn tại của bọn họ trong xã hội.”

Miêu Hân Di nặng nề nói: “Bởi vì nếu cứ tiếp tục chuyển biến xấu như vậy thì bọn họ sẽ biến thành quái vật cấp bậc thấp, mặc dù ngay cả cấp tai họa cũng không tới nhưng nhất định phải tiêu hủy.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, đối với quái vật cấp tai biến lại tăng thêm một phần sợ hãi, chỉ một ngón tay và con mắt thôi đã làm nhiều người bình thường bị biến dị như vậy, nếu hoàn toàn giáng xuống thì sẽ là tình cảnh thế nào?

“Đúng rồi, người đàn ông khu Ai Phi bị thương ở lưng mà cậu đưa tới trước đó hai hôm trước đã khỏi hẳn rồi, sau khi chỉnh sửa ký ức thì vừa được đưa về nhà hôm qua.” Miêu Hân Di đột nhiên nói.

“Người đàn ông bị thương ở lưng, là ông Wilson hả? Cám ơn đã nhắc, chốc nữa tôi phải qua bên đó đòi tiền!”

Đúng vậy, phản ứng đầu tiên của Ôn Văn là đi đòi tiền, trước đó bởi vì Wilson bị giữ lại ở Hiệp Hội Thợ Săn nên anh vẫn chưa lấy được tiền công từ bà Wilson, bây giờ thì có thể đi đòi rồi.

Miêu Hân Di lắc đầu, cô nói chuyện này với Ôn Văn cũng không phải muốn cậu ta đi đòi tiền!

Đi thêm một đoạn, cô chỉ căn phòng phía trước nói: “Tới rồi, đây là phòng bệnh của chú Cung, tôi sẽ chờ cậu ở bên ngoài.”

Ôn Văn đẩy cửa đi vào trong, nhìn thấy chú Cung nằm trên giường bệnh, trên người ghim đủ loại ống, cả người gầy hẳn đi, có lẽ lúc này đây là thời điểm sạch sẽ nhất của người đàn ông lười thôi này.

Chú Cung vẫn còn hôn mê, độc mà L tiên sinh lưu lại rất ác độc, mặc dù đã được Hiệp Hội Thợ Săn chữa trị nhưng vẫn không thể nào cứu chú Cung tỉnh lại, thậm chí tình huống vẫn còn đang chuyển biến xấu.

L tiên sinh trực tiếp tiêm độc vào trong tim, cho dù là độc bình thường cũng đủ trí mạng chứ nói chi là loại kịch độc người bình thường dính vào thì chết ngay lập tức này.

Thực tế nếu không phải vì chú Cung là người siêu năng, siêu năng lực trong cơ thể đã cứu vớt sinh mạng của chú thì chỉ một dao rạch lồng ngực kia đã đủ lấy mạng rồi.

Ôn Văn nhìn chú Cung vài lần, trong mắt cũng không có quá nhiều bi thương.

“Haiz... hi vọng chú mau tỉnh lại, tôi vẫn còn nợ ân tình của chú, nếu chú không tỉnh thì coi như xóa bỏ đó nha.”

Nói xong câu này, Ôn Văn xoay người rời đi, anh không có ý định ở lại đây lắng nghe trò chuyện với chú Cung thật lâu, sau khi xác nhận trạng thái của chú liền rời đi.

“Nhanh vậy?” Miêu Hân Di kinh ngạc hỏi.

Ôn Văn đi thẳng ra ngoài, nhàn nhạt nói: “Không có gì để nói, kỳ thật tôi và chú ấy cũng không quá thân thiết.”

Miêu Hân Di kinh ngạc nhìn bóng lưng Ôn Văn, cảm thấy có chút buồn cười, nếu thật sự không thân thì sao cậu lại tới thăm người ta chứ.

...

Sau khi rời khỏi bệnh viện tâm thần, Ôn Văn không về nhà mà lái xe tới nhà Wilson.

Đúng vậy, Ôn Văn muốn đi đòi tiền.

Anh gõ cửa một chút, qua một hồi lâu sau thì Melissa mới mặc áo ngủ ra mở cửa.

Ôn Văn hít hít một chút, ngửi thấy chút mùi đặc biệt, biểu tình trên mặt cũng trở nên quỷ dị.

Người ta hay nói tiểu biệt thắng tân hôn, ông Wilson rời nhà đi lâu như vậy, Melissa chần đờn gối chiếc, sau khi Wilson trở về lập tức phóng túng một phen cũng dễ hiểu.

“Ông Wilson đã trở về nhà, tôi tới đây nhận tiền công, thuận tiện hỏi thăm tình huống của ông ấy.”

“À vâng, anh vào đi.”

Ông Wilson mặc quần short, khoác khăn tắm đi ra, thấy người tới là Ôn Văn thì có chút hoảng sợ quay trở về phòng ngủ, một chốc sau thì mặc tây trang bước ra.

Melissa trách móc nhìn Wilson.

“Anh mặt nghiêm túc như thế làm gì?”

“Ôn tiên sinh là ân nhân cứu mạng của anh, đương nhiên phải nghiêm túc rồi.”

Mặc dù Ôn Văn đã xẻo phần da sau lưng ông tới rớt tinh rồi mù, mặc dù ông suýt chút nữa đã bị Ôn Văn giết chết, thế nhưng trong trí nhớ của Wilson, Ôn Văn chính là ân nhân cứu mạng của ông.

Chỉ là không biết vì sao, ông cảm thấy Ôn Văn có chút đáng sợ.

Bởi vì tình cảnh bị Ôn Văn đánh đập toi bời đã ản sâu vào trong linh hồn ông.

“He he, không cần khách sáo như vậy đâu, đưa tiền là tốt rồi.” Ôn Văn híp mắt, mỉm cười nói.

Chương 73 - Ủy Thác Của Nhân Viên Thu Ngân

[73] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ủy Thác Của Nhân Viên Thu Ngân

Sau khi rời khỏi nhà Wilson, Ôn Văn rất hài lòng, tiền nhận được khá sộp, ít nhất cũng bổ sung được vấn đề tài sản thâm hụt vì mua xe.

Với lại từ cuộc nói chuyện với Wilson, Ôn Văn biết trong ký ức của mình, Wilson bị tổ chức khủng bố bắt cóc, mà Ôn Văn đã một mình đơn thương độc mã cứu ông ta ra.

Sau đó ông bị chính phủ nhốt lại tiến hành cách ly điều tra, tới tận hôm nay mới được thả ra.

Kỹ thuật cải tạo ký ức của Hiệp Hội Thợ Săn thật sự biến thái, nếu không phải chỉ có thể sử dụng với người bình thường, với người có linh cảm khá mạnh sẽ không có tác dụng, Ôn Văn thậm chí đã cho rằng Hiệp Hội Thợ Săn là tổ chức giả tưởng số một.

Nói tới thì ở liên bang kỳ thực không có tổ chức khủng bố quy mô lớn, hoàn toàn là tổ chức phi pháp do nhân loại tạo ra, độ nguy hại chỉ ở mức độ nhất định, chỉ cần phái vài người siêu năng tới là có thể giải quyết.

Vài tổ chức khủng bố khá nổi tiếng hiện giờ thật ra là cái nôi do Hiệp Hội Thợ Săn và chính phủ tạo ra, một khi có sự tình nào đó thoát khỏi sự kiểm soát thì những tổ chức khủng bố này sẽ đứng ra lãnh trách nhiệm này.

Qua nhiều năm như vậy, Hiệp Hội Thợ Săn cũng nhờ thế mà giảm bớt không ít áp lực.

Đó là chuyện mà sau khi trở thành thợ săn tự do Ôn Văn mới biết được.

Sau khi lấy được tiền, Ôn Văn không về nhà mà đi tới cửa hàng thú cưng đã mua chậu mèo cho cho Đào Thanh Thanh.

Anh thích tích góp nhiều chuyện lại với nhau rồi ra ngoài một chuyến giải quyết toàn bộ, đi hết lần này tới lần khác chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Lần này Ôn Văn cũng mua một cái chậu mèo cho Hồ Ấu Lãng, cùng là thú cưng với nhau không thể nặng bên này nhẹ bên kia được.

... được rồi, chủ yếu là mấy ngày nay Hồ Ấu Lãng vẫn luôn dùng cái chậu chó dán lại kia, hiện giờ đã có chút khó nhẫn nhịn nổi nên Ôn Văn muốn mua cho cô một chậu com mới.

Mặt khác, anh còn phải mua một cái hồ cá thủy tinh cho rắn ba mắt huyền quang, mấy hôm nay vẫn nuôi trong bồn rửa mặt, nhìn có chút thiếu thẩm mỹ.

Nói ra thì con rắn ba mắt huyền quang này cũng rất dễ nuôi, chỉ cần thỉnh thoảng đút cho chút thức ăn nước uống thì sẽ không làm sao cả.

Có vài loại thú cưng khi nuôi còn phải tìm hiểu xem có thể cho ăn cái gì không thể cho ăn cái gì, phải cho ăn ra làm sao, phải nuôi trong hoàn cảnh thế nào mới tốt, lại còn phải tới phòng khám thú cưng kiểm tra định kỳ.

Con rắn nhỏ này thì khác, nó rất khỏe mạnh, cho dù hai chiếc nanh đã bị Ôn Văn nhổ mất nhưng vẫn ăn ngon lành, không quản là thịt sống, com thừa rượu cặn hay thậm chí là xác đậu phộng, gạo sống, còn cả da chân bong ra khi Ôn Văn rửa chân, con rắn nhỏ này đều ăn ngon lành.

Hơn nữa sau khi nuôi vài ngày thì con rắn nhỏ này cư nhiên bắt đầu thân thiết với Ôn Văn, thỉnh thoảng còn làm ra vài hành động nịnh nọt lấy lòng, vì thế Ôn Văn định đổi hoàn cảnh sống cho nó, chính thức trở thành thú cưng.

Loại thú cưng chịu phối hợp như vậy, cho dù anh bị trúng nắng trúng gió hay trúng gì đó mà muốn nướng nó thì cũng không nổi.

Nữ thu ngân của cửa hàng thú cưng ngồi trước quầy tính tiền, dùng tay đỡ đầu, vẻ mặt u sầu, thoạt nhìn tâm tình không được tốt cho lắm.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, cô vội vàng ngồi thẳng người dậy, là âm thanh có khách tới.

Lúc nhìn thấy người tới là Ôn Văn, sắc mặt cô gái lập tức thay đổi, cô vẫn nhớ rõ ký ức khủng bố mà người này lưu lại, thế nhưng sợ thì sợ, cô vẫn phải duy trì nụ cười vì đang làm việc.

Trước đó Ôn Văn đã từng tới cửa tiệm này, đương nhiên biết nơi này có thứ gì không có thứ gì, vì thế chỉ dạo một vòng đã lấy được thứ mình muốn.

Một cái chậu mèo màu sắc khác cái lần trước và một cái hồ cá thủy tinh.

Nhân viên thu ngân nhanh chóng tính tiền, muốn mau mau tiễn vị ôn thần này đi, thế nhưng đột nhiên cô cảm thấy người đàn ông này hình như không giống lần trước.

Đẹp trai quá đi...

Nhìn mặt Ôn Văn, cô thu ngân có chút đỏ mặt, sững sờ tại chỗ không biết đang nghĩ gì.

Ôn Văn gãi đầu, đây chính là hiệu quả của năng lực mê hoặc của Hồ Âu Lăng, mặc dù không kích hoạt nhưng vẫn gia tăng khả năng hấp dẫn người khác phái.

Hiệu quả cũng không tệ lắm, he he he.

Nhưng nếu hiệu quả của nó mạnh như vậy, sao trước đây mình không bị Hồ Âu Lăng hấp dẫn chứ....

Lẽ nào vì mình là biến thái?

Xem ra biến thái cũng có chỗ tốt, sau này phải biến thái thỏa đáng một chút.

“Khụ khụ, cô nên tính tiền rồi.” Ôn Văn nhắc nhở nhân viên thu ngân.

“Ah vâng vâng, xin lỗi xin lỗi anh, anh lại nuôi thêm một con mèo nữa à? Là giống mèo gì?”

Cô hỏi một chuỗi vấn đề, đơn giản là gì hôm nay Ôn Văn trông đẹp hơn nên thái độ liền có sự khác biệt lớn.

“Mèo.... lại nuôi thêm một con, mới tới mà nó cứ phát tình mãi, không thì cứ cãi nhau với con kia, phiền chết đi được.” Ôn Văn suy nghĩ nói.

“Là một tiêu yêu tinh dính người rồi, làm người ta ước ao thật đấy, mèo nhà tôi cao lãnh lắm, nhưng nếu chúng đánh nhau thì cần phải chú ý một chút, hồ cá này anh định dùng nuôi cá à? Coi chừng mèo ăn vụng nhé.” Nhân viên thu ngân nghiêng tới gần nói.

Ôn Văn nhếch môi bật cười: “Không nuôi cá, nuôi rắn.”

Nhân viên thu ngân giật mình, cô khá sợ loài máu lạnh như rắn, xem ra không thể tiến triển với chàng đẹp trai này rồi.

Nhưng cho dù có nuôi rắn thì cũng đẹp trai quá đi!

Toàn bộ quá trình tính tiền, nhân viên thu ngân vẫn luôn ở trạng thái mê trai làm Ôn Văn có chút đau đầu, nếu sau này gặp phải nữ giới nào cũng có thái độ như vậy thì anh phiền chết mất.

Dù sao thì trên thế giới này ngoại trừ gái đẹp thì vẫn còn vài cô gái không được đẹp cho lắm...

Lúc Ôn Văn sắp rời đi, nhân viên thu ngân có chút thất vọng, cô muốn trò chuyện với Ôn Văn nhiều hơn một chút, vì thế trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng.

“Ôn, Ôn tiên sinh, lần trước anh nói nếu như gặp phải chuyện kỳ quái thì có thể tìm anh giải quyết đúng không?”

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, lẽ nào cô gái này đã gặp trúng sự kiện siêu nhiên? Trước đây để lại danh thiếp đúng là quyết định sáng suốt.

“Không sai, tôi là thám tử tư, chuyên xử lý những vụ án như vậy, án bình thường tôi không động vào.”

Nhân viên thu ngân có chút do dự nói với Ôn Văn: “Là như vậy, tôi có một người bạn mở trại chó cưng, gần đây trong trại xuất hiện một con chó rất kỳ quái, nó rất thông minh, thông minh đến mức làm cậu ta thấy sợ, hơn nữa còn có chút yêu thích kỳ quái.”

“Chuyện này làm cậu ta cảm thấy rất bất an, mang đi cho cũng không ai muốn, cậu ta lại không đành lòng bỏ nó đi hoang, nó đã cứu kính mấy ngày nay rồi, không biết chuyện này có nằm trong phạm vi anh giải quyết hay không.”

Khóe miệng Ôn Văn có chút co rúm, này là cái nhiệm vụ quý gì vậy, nếu là thám tử bình thường nhất định đã phui mông bỏ đi, bảo thám tử đi điều tra một con chó, rõ ràng là sỉ nhục nghề nghiệp người ta.

Nhưng nghề chính của Ôn Văn hiện giờ đã không còn là thám tử nữa rồi, vì thế anh cũng không từ chối.

“Cô cũng biết tôi là thám tử chứ không phải bác sĩ thú y... nếu con chó kia chỉ kỳ quái bình thường thì tôi sẽ không quản, nhưng nếu thật sự rất kỳ quái thì tôi có thể suy nghĩ tới chuyện nhận vụ án này.”

“Thật sao?” Nhân viên thu ngân vui sướng tới mức suýt chút nữa đã nhảy dựng lên: “Tôi cho anh xem hình nó là biết ngay, con chó này thật sự rất kỳ quái.”

Cô gái mở một tấm hình đưa cho Ôn Văn xem.

Ôn Văn xem xong thì nhướn mày: “Cô khẳng định không phải down meme trên mạng về lừa tôi?”

Chương 74 - Husky Mặt Người

[74] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Husky Mặt Người

Bức hình mà nhân viên thu ngân cho Ôn Văn xem là một con Husky!

Nhưng loại chó này vì tính đặc biệt ‘ngốc’ mà rất được mọi người yêu thích, thế nhưng con chó trong tấm hình này thì

không phải vấn đề ngốc, Ôn Văn cứ nhiên nhìn thấy vẻ mặt của con người trên mặt con Husky này, không phải chỉ là thần thái, mà là giống hệt!

Miệng, mắt, mũi, tai, tất cả đều có thể nhìn ra bóng dáng ngũ quan nhân loại!

Nếu không phải nhân viên thu ngân này ít nhiều gì cũng có chút linh cảm, không giống người bình thường, có lẽ Ôn Văn sẽ cho rằng cô gái này đang trêu đùa mình.

“Không phải, sao tôi có thể lấy một tấm hình trên mạng cho anh xem được chứ, đây là thật, bằng không cũng không đau đầu như vậy.”

Có chuyện mà cô chưa nói rõ, sự tình kỳ thực không phải chỉ là một con chó kỳ quái.

Người mở trại chó kia là bạn thời cấp ba của cô, quan hệ của hai người rất tốt, có thể coi là nam khuê mật, mấy ngày gần đây vẫn luôn nói về chuyện con chó này, hôm qua gọi điện tới thậm chí còn khóc nức nở!

Vì nuôi chó mà cậu ta đã thuê một căn biệt thự, con Husky này vì dáng dấp đặc biệt nên được nuôi ở nhà bọn họ.

Ban đầu lúc ban đêm sẽ thường xuyên nghe thấy tiếng đùa nhỏ hi hi ha ha đùa giỡn, thỉnh thoảng có khi hoa mắt thậm chí còn thấy được quả bóng cao su, nhưng nhìn kỹ lại thì sẽ không thể thấy được gì.

Mà nhà bọn họ thì căn bản không có đùa nhỏ nào cả!

Sau đó, theo con chó này ngày càng quái dị, chuyện khó tưởng tượng trong trại chó cũng ngày càng nhiều, đồ đạc bị dờn khỏi vị trí vốn có, thỉnh thoảng đèn sẽ chớp lóe, còn có khí lạnh đột nhiên xuất hiện...

Ban đầu bọn họ không hề liên tưởng tới chuyện con chó có vấn đề, vì thế dẫn theo nó tạm thời dờn tới một nơi khác, nhưng dị tượng vẫn tồn tại, thậm chí ngày càng nghiêm trọng hơn.

Sau đó vẻ mặt của con chó này ngày càng giống người, bọn họ cho rằng vấn đề là từ con chó này nên thử đuổi nó đi.

Nhưng chuyện làm bọn họ suy sụp nhất đã xảy ra, bọn họ không có cách nào đánh đuổi con chó này, không quản bọn họ mang nó tới nơi nào, nó vẫn sẽ bám theo bọn họ, cho dù nhất nó ở ngoài cửa, nó cũng sẽ quỷ dị xuất hiện ở trong nhà.

Thậm chí bọn họ còn cho nó ăn thuốc độc, muốn giết chết nó, nhưng nó vẫn sống, vẫn nhiệt tình với cả nhà bọn họ như cũ, không hề quan tâm tới chuyện bọn họ đánh mắng.

Sau đó, chuyện quỷ dị vẫn luôn xuất hiện nhưng không có thành viên nào trong gia đình gặp tai nạn, vì thế bọn họ chỉ có thể tạm thời ở như vậy.

...

Cụ thể thế nào thì nhân viên thu ngân không kể rõ với Ôn Văn, cô cảm thấy những chuyện kia quá quỷ dị, cho dù có nói ra thì Ôn Văn cũng sẽ không tin tưởng.

Cô chỉ nói nhìn một cái là biết ngay vấn đề do con chó kia, trước khi con Husky này trở nên quái dị, cô cũng từng thấy nó, khi đó đã cảm thấy con chó này làm mình rợn da gà.

Nhân viên thu ngân cố ý che giấu, Ôn Văn đương nhiên có thể nhìn ra được, bằng không thì trước kia anh đã uống công làm nghề thám tử.

Ôn Văn thân là cao thủ PTS, thậm chí còn có thể giúp Chu Kỳ Bái tạo ra bức hình bị cấm, vì thế sau nhiều lần cẩn thận quan sát, anh có thể khẳng định tấm hình này không có dấu vết PTS!

Nhưng mà nói ra thì, dáng vẻ của con chó này thật sự rất giống mấy hình meme!

“Có thời gian thì tôi sẽ tới xem con chó này, nó rất thú vị, nuôi một con chó như vậy đi trên đường nhất định rất có phong cách.”

Ôn Văn vẫn không thể xác nhận đây có phải là sự kiện siêu nhiên hay không, nhưng anh sẽ đi thử. Không vì gì khác, chỉ coi như xem một thứ thú vị cũng rất đáng giá.

“Thật tốt quá, nếu có thể giải quyết chuyện này thì cậu ấy sẽ gửi thù lao cho anh.”

Nhân viên thu ngân vỗ ngực cam đoan nói, lực vỗ rất lớn, rung rung chân động, có chút chói mắt.

Thế nhưng Ôn Văn không hề kích động hay gì, ở trong ngày được Hồ Âu Lăng phát phúc lợi suốt cả ngày, hơn nữa kích cỡ còn lớn hơn nhiều, có sẵn châu ngọc trước mặt, anh đã hoàn toàn miễn dịch với loại rung rung này rồi.

Cuối cùng Ôn Văn lấy được phương thức liên lạc của nhân viên thu ngân, cũng biết tên của đối phương, Tiêu Tân Lôi.

...

“Phù.... đúng là mệt chết mà... lúc đầu chắc đầu em bị nước vô rồi mới chịu theo anh cỡi xe đạp đi phượt ấy.” Một cô gái tóc ngắn đẩy xe đạp oán giận nói.

“Ha ha ha, Lý Tiểu Yên, không phải em chơi vui lắm à, ngày mai là được về nhà rồi.” Một người đàn ông trẻ đạp xe đạp ở bên cạnh cười sang sảng nói.

“Ê Cao Tường, anh mau nhìn kia, phía trước có khách sạn kia, cứ tưởng đâu tối nay hai chúng ta phải ngủ bờ ngủ bụi rồi chứ.” Lý Hiểu Yên nhìn thấy một khách sạn ở bên đường, liền vui sướng nói với người đàn ông đi cùng.

Khách sạn không có tên, chỉ treo một tấm bảng gỗ ghi hai chữ Khách Sạn, cả tòa nhà có lối kiến trúc đặc biệt phục cổ.

“Đi tới nữa chắc cũng không còn chỗ nào, hôm nay ở lại đây đi vậy, nhưng lúc chúng ta đi ngang qua đây trước đó hình như đâu có khách sạn, đi rồi mới xuất hiện à?” Cao Tường nhìn khách sạn này, có chút nghi ngờ nói.

“Để ý làm gì, mau vào đi.” Lý Hiểu Yên đã khóa xe đạp lại, chuẩn bị tiến vào trong.

Cô vừa đi tới cửa thì cửa liền mở ra, trước cửa là một ông cụ gầy còm chống gậy, tóc đã rụng sạch, trên gương mặt âm trầm đầy nếp nhăn và đốm đồi mồi, lưng khom thành góc bốn mươi lăm độ, giống như sắp gãy tới nơi.

“Có khách tới, trên lầu có phòng thượng hạng...”

Lý Hiểu Yên có chút không biết phải làm sao, lúc này Cao Tường đi tới phía sau, liếc nhìn bố trí trong khách sạn liền bật cười.

“Bối cảnh giống mấy bộ phim cổ trang trong TV ghê, đi du lịch miết mà chưa từng được ở loại khách sạn này, lần này nhất định không thể bỏ qua.” Cao Tường ở phía sau đẩy Lý Hiểu Yên một chút, hai người liền tiến vào trong khách sạn.

Sau khi vào trong, hai người phát hiện không phải chỉ bộ cục phục cổ, bố trí bên trong cũng rất phục cổ, chính thể đều được làm từ gỗ, thậm chí còn không nhìn thấy nguồn điện, thứ chiếu sáng là đèn dầu.

“Mời hai vị theo tôi, trên lầu có phòng thượng hạng.” Một người mặc đồ nhân viên phục vụ đi tới, ân cần nói với hai người.

“Wow, học cách nói chuyện giống thật, trong TV cũng chưa thấy ra vị như thế này.” Cao Tường cười nói, nhân viên phục vụ mỉm cười với hai người, không nói thêm gì.

Đi theo nhân viên phục vụ, hai người một đường đi lên lầu, trên lầu có mười mấy căn phòng, có không ít khách trọ.

Làm Lý Hiểu Yên cảm thấy sợ hãi chính là những người này thoạt nhìn rất bình thường nhưng trong mắt lại không hề có chút nhiệt độ nào.

Giống như, bọn họ chỉ là những con rối tinh xảo mà thôi!

Điều này làm Lý Hiểu Yên rợn gai ốc.

Thế nhưng Cao Tường thì cứ dửng dưng dẫn Lý Hiểu Yên tiến vào phòng khách sạn, có thể ở lại đây chính là một loại trải nghiệm mới lạ, bọn họ sao có thể bỏ qua chứ?

Có gì thú vị hơn được du lịch tới một nơi có cảnh đẹp chứ?

Đó chính là trên đường quay về lại gặp được một cảnh đẹp hơn, đối với Cao Tường thì khách sạn này chính là một nơi như thế.

Mọi thứ trong phòng đều làm anh cảm thấy mới mẻ, không hề có chút cảm giác hiện đại, so với cảnh đẹp đã dạo chơi trước đó, nơi này càng làm anh có cảm giác được khám phá hơn.

Ở dưới lầu, vài người mặc đồ cổ trang chậm rãi tụ tập lại một chỗ rồi đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên lầu, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Một lát sau có tiếng thét chói tai tuyệt vọng từ trên lầu truyền tới, máu loãng thấm ướt sàn nhà bằng gỗ, thấm thấu, nhỏ giọt xuống đất.

Nhóm người ăn ý cầm đủ loại dụng cụ bắt đầu quét dọn, chuyện như thế này bọn họ đã làm qua vô số lần rồi.

...

Chương 75 - Nhiệm Vụ Mới

[75] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhiệm Vụ Mới

Rất nhanh, lại vài ngày trôi qua, mấy ngày nay Ôn Văn không đi khắp nơi tìm kiếm quái vật nữa mà ở trong nhà làm cá mẫn, trạm thu nhận đang tiến hành thăng cấp, anh thật sự không có nỗi nhiệt tình để săn bắt quái vật.

“Thật là, Trạm Thu Nhận Tai Ách này không nhân tính hóa chút nào, có thăng cấp thì tốt xấu gì cũng cho tao biết tiến độ chứ, chả biết ngày nào tháng nào mới thăng cấp xong.”

Ôn Văn vừa xĩa vừa lôi một mảnh trúc ra khắc ký tự cuối cùng, sau đó thử truyền sức mạnh của quỹ hút máu vào trong ký tự mình đã khắc.

Mảnh trúc an tĩnh một hai giây, sau đó bắt đầu lách tách bèn tia lửa làm Ôn Văn có chút luống cuống, chỉ một chốc lát sau toàn bộ thẻ trúc đã cháy đen.

“Thất bại...”

“Có lẽ cũng không tính là thất bại, dù sao thì... không phải lần này đã có phản ứng rồi à.” Ôn Văn nhặt mảnh vỡ đưa lên mũi ngửi một chút, cảm thấy mùi vị không tệ lắm.

Đột nhiên, điện thoại của Ôn Văn đổ chuông, là Lâm Triết Viễn gọi tới.

“Alo, Lâm đội trưởng, có chuyện gì thế, điện thoại của tôi sắp bị anh gọi hỏng luôn rồi.”

Trong mười cuộc điện thoại của Ôn Văn thì có hết bốn cuộc là do Lâm Triết Viễn gọi tới, bốn cuộc còn lại là những người khác của Hiệp Hội Thợ Săn, hai cuộc cuối cùng mới là điện thoại riêng của Ôn Văn.

“Trên quốc lộ từ thành phố Phù Dung Hà đi theo hướng thủ đô tới thành phố Thịnh An đã có mười mấy người mất tích, theo điều tra thì có lẽ là sự kiện siêu nhiên, cậu có thể tới đó xử lý một chút không?”

“Oh.... cũng được.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút liền đồng ý, chính mình không đi tìm là một chuyện, nhưng có việc mà không làm lại là một chuyện khác, Ôn Văn đang muốn thử uy lực của vũ khí vừa mới có được, vì thế đi một chuyến cũng tốt.

Lâm Triết Viễn cười nói: “Tốt lắm, trưa hôm nay các cậu sẽ xuất phát.”

“Các cậu?” Ôn Văn nhú mày, có thêm người khác thì sẽ không tiện hành động cho lắm.

“Đúng vậy, Lâm Lộ với Diêm Tu sẽ đi chung với cậu, sau sự kiện L tiên sinh lần trước, thành phố Phù Dung Hà an tĩnh không ít, cho nên lần này ba người bọn cậu coi như đi giải sầu một chuyến.”

“Nhưng mà...” Ôn Văn tùy tiện muốn tìm lý do cự tuyệt.

“Đừng có nhưng nhị nữa, cậu đã đáp ứng rồi.” Lâm Triết Viễn cúp máy làm Ôn Văn không thể nói ra lời tiếp theo.

Anh châm thuốc, đứng bên cửa sổ phun ra làn khói.

Lâm Triết Viễn rất thích đứng ở vị trí này nhìn thành phố này, nhiệm vụ của anh là bảo vệ nó, chỉ khi đứng ở đây anh mới có chút cảm giác thỏa mãn.

Vụ án mất tích trên đường quốc lộ mà anh vừa nói rốt cuộc có phải ảnh hưởng của sức mạnh siêu nhiên hay không, kỳ thực vẫn chưa thể xác định.

Người mất tích khá hỗn loạn, có tài xế đường dài, có tình nhân đi du lịch, thậm chí có cả cảnh sát tới điều tra tình huống, tất cả đều sống không thấy người chết không thấy xác, không tới một tuần đã mất tích mười mấy người.

Có lẽ chỉ là cướp bóc thông thường, có lẽ chỉ là trùng hợp, nhưng dù thế nào thì cũng cần phải người đi điều tra một phen.

Nhưng cấp bậc vụ án như thế này thì không cần ba người cùng đi, Lâm Triết Viễn phái ba người đi là có tính toán khác.

Diêm Tu vừa mới tới phân hội Hiệp Hội Thợ Săn, có chút cao ngạo, nhìn ai cũng chướng mắt, vì thế để cậu ta cùng người khác chấp hành nhiệm vụ một phen để bào bớt tâm tính.

Mà Ôn Văn vẫn không chịu gia nhập hiệp hội, để bọn họ hành động giúp đỡ lẫn nhau để gia tăng hảo cảm với hiệp hội, khi hảo cảm tăng tới một mức độ nhất định, nói không chừng cậu ta sẽ chịu gia nhập.

Về phần Lâm Lộ, Lâm Triết Viễn phái cô em này tới đề đề phòng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Lâm Lộ tuy tuổi còn nhỏ, tính tình hơi hơi hợm nhưng hiện giờ cũng đã là một thợ săn có uy tín.

... với lại, mấy ngày gần đây Lâm Lộ vẫn gào la đòi ra ngoài giải sầu, Lâm Triết Viễn bị làm ồn có chút đau đầu, vì thế liền phái đi luôn.

Chuyện chú Cung bị tập kích, Lâm Triết Viễn không còn hoài nghi Ôn Văn nữa, chí ít thì không còn nghi ngờ như trước.

Thời gian có thể chứng minh rất nhiều chuyện, biểu hiện của Ôn Văn trong khoảng thời gian này Lâm Triết Viễn đều thấy rõ ràng, anh có thể xác nhận Ôn Văn không có vấn đề quá lớn, vì thế phải cố gắng thuyết phục Ôn Văn gia nhập hiệp hội.

Kỳ thực anh rất xem trọng Ôn Văn, bởi vì trên người Ôn Văn có một loại khí chất đặc biệt, mà loại khí chất này chính là đặc trưng của rất nhiều thợ săn xuất sắc.

Chính là chấp nhất đối với săn giết quái vật!

Không quản là vì kích thích, tiền tài, dục vọng hay là căm thù, chỉ cần có chấp nhất đối với săn giết quái vật thì chính là nhân tài mà Hiệp Hội Thợ Săn cần.

...

Buổi trưa, cửa nhà Ôn Văn bị gõ, Lâm Lộ và Diêm Tu đeo mặt nạ đứng chờ ở trước nhà.

“Chuẩn bị xuất phát thôi, đường đó phong cảnh đẹp lắm, nói không chừng có thể vui chơi một chút.” Lâm Lộ mang theo nón che nắng, lưng đeo ba lô nhỏ, cũng không biết chứa cái gì, trên người mặc áo tay ngắn, bên dưới là quần short phối với vớ trắng đen.

Trên cổ quấn một chiếc khăn lụa, Ôn Văn lạnh mắt liếc một cái liền nhìn ra chiếc khăn kia che dấu một vết sẹo, từ vết thối

bị lộ ra thì giống như bị thứ gì đó có xúc tu quấn chặt tạo thành.

Hắn là vết thương trong sự kiện khu vui chơi trước đó.

Mà Diêm Tu thì mặc áo giống như lần gặp gỡ trước, đeo mặt nạ trắng che khuất cả gương mặt, cậu ta trầm giọng nói với Ôn Văn: “Mau chuẩn bị đi, đừng để tôi chờ quá lâu, thời gian của tôi rất quý giá.”

Ôn Văn bắt đầu dĩ cười cười, xách ba lô đã sớm chuẩn bị xong, khóa cửa rồi cùng bọn họ đi xuống lầu.

Diêm Tu đi trước ở phía trước, mà Ôn Văn và Lâm Lộ ở tít phía sau xì xầm.

“Nè, trong ba lô ông là cái gì đó hả, không phải là cái đó chứ?” Lâm Lộ bụm cái miệng nhỏ hung phần nói.

Mặc dù là người siêu năng nhưng cô cũng bị năng lực mê hoặc của Ôn Văn ảnh hưởng, bằng không với quan hệ của hai người, Lâm Lộ sẽ không thân thiết tám chuyện với Ôn Văn như vậy.

Nhưng loại ảnh hưởng này cao lắm chỉ là gia tăng mức độ hảo cảm mà thôi, sẽ không phát triển tới mức cura đồ.

Nhưng nếu để những kẻ bỉ ổi có được năng lực này, có lẽ sẽ sướng tới phát điên.

“Oh, cô nói không sai, chính là thứ đó!” Ôn Văn vỗ nhẹ hai cái đáp lại.

“Lớn như vậy, nhất định rất kích thích, Lâm đội trưởng chưa bao giờ cho tui đụng vào thứ này.” Ánh mắt Lâm Lộ lấp lánh, muốn đưa tay sờ nhưng bị Ôn Văn cản lại.

Ôn Văn ôm khẩu RPG ở trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve: “Tôi bắn vài lần rồi, dùng thứ này quả thực quá đã!”

“Lâm Triết Viễn nói tui là con gái, không nên dùng mấy thứ bạo lực như vậy, ông cho tui mượn chơi thử một chút được không?” Về mặt Lâm Lộ đầy mong đợi hỏi.

Ôn Văn lập tức nhét ống phóng hỏa tiễn vào trong túi, mặt không biến sắc nói: “Không được, nó là của tui.”

Lâm Lộ: “Meo meo meo?”

Từ chối dứt khoát không chịu nể mặt chút nào như vậy, đồ trai thẳng sắt thép!

Diêm Tu đứng ở dưới lầu nhìn hai người đi xuống, vì đeo mặt nạ không nhìn ra vẻ mặt nhưng ánh mắt vẫn luôn chú ý tới hành động của hai người, cộng thêm đoạn nói chuyện khi này làm cậu ta có chút suy nghĩ miên man, tới khi Ôn Văn lôi khẩu RPG ra thì thật sự làm cậu ta mở rộng tầm mắt.

Người của Hiệp Hội Thợ Săn đều là phong cách này sao, quả nhiên giống như giáo chủ đã nói, Hiệp Hội Thợ Săn đều là những kẻ thô bỉ...

Ba người ngồi lên chiếc xe ô tô đen có rèm che của Ôn Văn, cùng nhau chạy tới quốc lộ xảy ra vấn đề.

Người lái xe đương nhiên là Ôn Văn, trao đổi một chút Ôn Văn mới biết thì ra hai người này không lái xe tới!

“Tôi nghi ngờ là hai người biết lái xe, nhưng tôi không có bằng chứng.”

Ôn Văn nghiêm túc nói.

Chương 76 - Nhóm Ba Người

[76] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhóm Ba Người

Lúc xe sắp lái ra khỏi khu vực thành phố, Ôn Văn vừa lái xe vừa hỏi tình huống: “Nói một chút cho tôi nghe đi, tôi vẫn chưa rõ tình huống của vụ án này lắm, đoạn đường xảy ra sự cố, người mất tích, có hiện tượng gì dị thường, nói nghe thử xem.”

“Đoạn đường xảy ra chuyện là đoạn quốc lộ 315, lái xe tới đó không tới nửa ngày đi xe, đó là vị trí có tỷ lệ mất tích cao nhất, tổng cộng hơn hai mươi người... chỉ riêng tuần này thôi thì đã mười mấy người rồi, còn nhiều hơn nữa hay không thì không biết.

Lâm Lộ lấy ra một quyển sổ nhỏ, bên trong ghi chép lại tư liệu vụ án này, bắt đầu đọc cho Ôn Văn nghe: “Trong số người mất tích có cặp tình nhân cuỡi xe đạp đi phượt, tài xế đường dài, khách du lịch tự túc, bây giờ vẫn chưa xác định được bọn họ

chính xác đã mất tích ở đâu, nhưng có lẽ chính là đoạn đường này.”

“Vậy bọn cô có chứng cứ gì chứng minh đây là sự kiện siêu nhiên? Nói không chừng đám người này bị túm tới mỗ than đào than rồi ấy.”

Mặc dù là đang lái xe nhưng Ôn Văn vẫn nhớ kỹ hết thủy tin tức mà Lâm Lộ đã nói, cũng hình dung được vấn đề.

“Bọn đó sẽ không bắt cóc ông già ngay cả đi cũng không có sức....” Lâm Lộ liếc mắt nói: “Suýt chút nữa đã bị ông dẫn đi lệch hướng rồi, xe tải của tài xế, xe bánh mì của khách du lịch đã được cảnh sát của thành phố Phù Dung Hà tìm thấy trong mấy ngày gần đây....”

“Có người thấy người mất tích đã lái xe tới nơi có nhiều người qua lại, xuống xe, sau đó thì không xuất hiện nữa.”

“Tất cả đều vậy à?” Ôn Văn nhíu mày.

“Không sai, có rất nhiều người mất tích đều từng xuất hiện, nhưng sau đó thì không thấy tung tích nữa, hiện giờ điểm suy nhất có thể xác nhận là trước khi gặp chuyện không may bọn họ đều từng qua đêm trên con đường kia.” Lâm Lộ giải thích.

Ôn Văn có chút suy tư: “Ngụy trang, thôi miên, uy hiếp, tổ chức phi pháp, tạo ra sự việc này không nhất định là sự kiện siêu nhiên, vì một vụ án không thể xác định có phải là vụ án siêu nhiên hay không mà phải cả ba người chúng ta tới đây...”

“Hoặc là mấy người có tin tức quan trọng không nói cho tôi biết, hoặc là Lâm Triết Viễn có tâm tư gì đó.” Ôn Văn bĩu môi.

“Nếu để tôi tới xem mấy chiếc xe đã phát hiện kia trước thì phỏng chừng chúng ta sẽ có được nhiều manh mối hơn... nhưng xe đã đi được nửa đường rồi, cứ tới hiện trường xem thử xem.”

Lâm Lộ mắt tự nhiên nhìn Ôn Văn, cô biết hành động lần này kỳ thật không phải vì vụ án, là vì muốn bọn họ cùng làm nhiệm vụ để thân thiết hơn một chút mà thôi.

“Nè, người mới tới, ông có ý kiến gì thì nói đi, tuy tôi không hi vọng quá lớn với sự thông minh của ông nhưng người ngu

tất có cái hay của người ngu, nói không chừng ông có thể cho tôi chút gợi ý hữu dụng.”

Ôn Văn thuận miệng khiêu khích, Diêm Tu nhìn anh không thuận mắt, anh cũng chẳng cần mặt nóng áp mông lạnh làm chi.

“Tôi không có ý kiến gì cả, tôi là tinh anh của giáo đường Vinh Quang, khác với đám thô tục mấy người, đến khi đó cứ xem sắc mặt tôi mà hành động.” Diêm Tu lạnh giọng nói.

Ôn Văn sững sốt, sau đó có chút hứng thú nhìn mặt nạ của Diêm Tu, người này thoát nhìn giống hủ nút nhưng tựa hồ rất biết chơi!

Biểu tình Lâm Lộ cũng có chút không đúng lắm, hàng này đeo mặt nạ, làm thế quái nào mà dòm mặt hành động được chứ?

...

Sát biên giới phía nam của thành phố Phù Dung Hà có một tòa dinh thự bỏ hoang đã lâu, bên trong sân cỏ dại mọc rậm rạp, vài đứa nhỏ bảy tám tuổi đang bắt đám côn trùng châu chấu, bọ ngựa chơi đùa.

Đôi với chúng mà nói, đây là niềm vui khó có, sau khi lớn hơn một chút liền mất đi bản tính ngây thơ này.

Đột nhiên một người đàn ông lưng còng khoác vải đen trên người bước vào dinh thự thu hút ánh mắt kính ngạc của đám nhỏ, nơi này bình thường không có người lớn tới.

Người đàn ông kéo miếng vải đen xuống, lộ ra gương mặt bôi đầy vệt màu màu trắng, mỉm cười quý dị với đám nhỏ.

Đám nhỏ hoảng sợ gào la chí chóc rồi chạy đi, người đàn ông này chính là tên hề tà thuật Grandi đã trốn khỏi cổng thoát nước trước đó.

Grandi rên khẽ một tiếng rồi đẩy cửa tiến vào trong dinh thự, đi tới phòng sách lục lợi trên kệ sách cũ nát, sau đó một lối đi tiến vào đường hầm dưới lòng đất xuất hiện.

Trong tầng hầm là một mảnh tối đen, chính giữa đặt một chiếc quan tài kiểu dáng Tây u làm không khí dưới này tăng thêm vài phần âm u.

Grandi đưa tay khê búng quan tài hai cái, quan tài từ từ mở ra, một bóng người mặc tây trang màu đen ngồi dậy nhìn Grandi, trong mắt lóe ra tia sáng sắc lạnh.

“Mày tới tìm tao làm gì, tuy chúng ta cùng hoạt động ở khu Hoa Phủ nhưng không có nghĩa là chúng ta đi chung đường.”

“Tao tới không phải để tám chuyện, có chuyện cần mày làm, có một huyết tộc cấp thấp đang làm việc cho lũ thợ săn, tao cần mày giúp tao diệt trừ nó.”

Grandi đưa một cái lọ nhỏ cho bóng người trong quan tài, trong bình là bùn đất có chút nhuộm đỏ.

“Đây là máu của nó, mày có thể dựa vào cái này để tìm nó.”

Bóng người kia không nhận lấy cái lọ mà lạnh giọng nói: “Này, tao không phải thuộc hạ của mày, không cần mày chỉ huy đâu, sao mày không tự mình ra tay?”

Grandi siết chặt miệng vải đen trên người, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ có chút bất tiện.”

“Không phải có chút, mà là phiền toái lớn thì có, máu trên người mày đã thúi cả rồi!” Bóng người kia cười xùy, con ngươi đỏ lờm giễu cợt nhìn Grandi.

Grandi gặm nhẹ một tiếng, lăn vằn màu xanh lá cây trên mặt lộ ra: “Đừng làm nhảm, rốt cuộc có nhận nhiệm vụ hay không, sẽ không thiếu phần thù lao của mày đâu!”

Bóng người kia sững sốt, thứ trên mặt Grandi khi này là gì? Không quản đó là gì, đối với hắn nó rất nguy hiểm!

“Mày xác định chỉ là huyết tộc cấp thấp?” Bóng người kia nhận lấy cái lọ nhỏ hỏi.

“Tao còn có thể gạt mày à!”

Bóng người ngửi cái lọ kia một chút, ánh mắt sáng rực.

“Mùi máu này... là huyết duệ của tao, chuyện này, tao làm!”

“Là huyết duệ của mày? Vậy nhiệm vụ này thật sự thích hợp với mày.” Grandi cười hắc hắc.

...

Xe dọc theo quốc lộ tiến tới trước, địa điểm xảy ra chuyện có thể là bất cứ nơi nào, Lâm Lộ và Diêm Tu chia nhau ra nhìn hai bên, tìm kiếm mục tiêu có khả năng, mà Ôn Văn thì tập trung lái xe.

Dòng xe cộ lưu thông trên quốc lộ này cũng không lớn, trên đường cũng có rất ít kiên trúc, suốt chặng đường có rất ít thứ khả nghi, hai người nhìn tới hoa cả mắt nhưng không phát hiện được gì.

Đột nhiên Ôn Văn dừng xe lại, mở cửa bước xuống xe làm hai người có chút nghi hoặc.

“Trước đó cô có nói trong số người mất tích có một cặp tình nhân đi phượt bằng xe đạp đúng không?” Ôn Văn hỏi nhóm Lâm Lộ.

Lâm Lộ gật đầu: “Không sai, một người tên là Lý Hiểu Yến, người kia tên là Cao Tường.”

“Vậy cô xem xem hai chiếc xe đạp này có phải là của bọn họ không?” Ôn Văn chỉ hai chiếc xe đạp được khóa lại ở cạnh thân cây ven đường.

Lâm Lộ xem tư liệu một chút, sau đó gật đầu: “Chính là bọn họ.”

“Có thời gian khóa xe, hẳn không phải là tập kích đột ngột, nhưng vì sao lại dừng lại ở đây chứ...”

Ôn Văn đi tới đi lui xung quanh chỗ dựng xe đạp, sau đó ánh mắt trở nên chăm chú.

Chương 77 - Người Mất Tích

[77] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Người Mất Tích

“Hai người xem, mặt đất nơi này có dấu vết bị đè ép... diện tích rất lớn, không phải là xe hay thứ gì đó, hơn nữa hình dáng rất có quy tắc, giống như là...” Ôn Văn suy nghĩ một chút, không nói ra.

“Một ngôi nhà, trước đó ở nơi này có một ngôi nhà!”

Diêm Tu vốc một nắm bùn đất đưa tới trước mặt nạ, hít sâu một hơi: “Ngôi nhà này vừa rời đi tầm năm sáu ngày, làm bằng

chất liệu gỗ.”

“Giỏi nha, người trẻ tuổi, có nghề đấy!”

Ôn Văn vỗ vỗ vai Diêm Tu, không phải khen Diêm Tu có khứu giác nhạy bén hơn Ôn Văn, là Ôn Văn không nghĩ tới phương diện này.

Nhưng mà... tên nhóc này sao lại ngửi cách lớp mặt nạ vậy chứ?

Diêm Tu đứng dậy, gạt tay Ôn Văn đi, có chút ghét bỏ nhìn anh.

Điều này làm Ôn Văn có chút không thể hiểu rõ, sao người này lại ghét mình nhỉ, cảm giác không phải là căm hận, cũng không phải phẫn nộ, càng không phải khinh thường, là ghét bỏ!

Giống như Ôn Văn là một ông chú tanh tươi mà cậu ta là một tiểu thiên sứ vậy.

“Vậy nghĩa là chúng ta cần phải tìm một cái nhà di động?”

Thân là tiên bối Hiệp Hội Thợ Săn, Lâm Lộ không nhìn ra được gì, nhưng cô vốn không phải loại hình mưu trí, cô am hiểu về chiến đấu.

“Theo con đường này tìm kiếm một chút xem, nếu người mất tích trên đường này thì cái nhà kia có lẽ vẫn còn ở gần đây, mục tiêu lớn như vậy chỉ cần nhìn thấy thì chúng ta sẽ không bỏ qua được đâu.” Ôn Văn quyết định nói.

Ba người tiếp tục đi ô tô tới trước, đi trên con đường này thật lâu, tới tới lui lui một hồi, rất nhanh trời đã bắt đầu tối.

Lúc bọn họ chuẩn bị quay về thành phố Phù Dung Hà thì phía trước đột nhiên xuất hiện một khách sạn đầy hương sắc cổ xưa.

Khách sạn này tuy xuất hiện đột ngột nhưng lại quý dị là không hề làm người ta cảm thấy kinh ngạc, nếu không phải nhóm Ôn Văn đã sớm biết có một căn nhà quý dị có thể di động thì chưa chắc đã chú ý tới điểm dị thường của nó.

Bọn họ còn như vậy thì nói chi tới người bình thường.

“Con đường này hôm nay đã đi hai lượt rồi đều không nhìn thấy khách sạn nào, hiện giờ ở đây lại đột nhiên xuất hiện một cái, mục tiêu của chúng ta có lẽ là nó.” Ôn Văn vỗ tay một cái, nhìn khách sạn phục cổ trước mặt nói.

“Trên khách sạn này có ô uest rất nồng, nhưng không nồng bằng trên người ông, có lẽ chính là nơi này.” Diêm Tu từ trên xe bước xuống, trực tiếp đi tới trước cửa khách sạn, đánh giá xung quanh.

“Ô uest... cả nhà mày mới ô uest.” Ôn Văn giống như hòa thượng không sờ thấy tóc.

Cửa khách sạn mở rộng, mặc dù không lớn nhưng bên trong giống hệt như chốn bồng lai tiên cảnh, tầng này là nhà hàng, tầng trên là phòng nghỉ, nhân viên phục vụ cũng không ít, chừng bảy tám người.

Một ông già chống gậy ngồi ở cửa thân thiện nhìn nhóm Ôn Văn, một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ở phía sau rửa chén rửa rau, trong bếp thỉnh thoảng vang lên tiếng la hùng hậu của đầu bếp.

Đứng trước quầy là một cặp năm nữ trẻ tuổi, một người phụ trách sổ sách, một người phụ trách quầy rượu, đứa nhỏ năm sáu tuổi ngồi bên cạnh bàn ăn, chơi trống bỏi.

Tình cảnh trông rất hài hòa, hài hòa tới mức làm người ta rợn gai ốc!

“Những người này... đều là người mất tích trong khoảng thời gian gần đây!” Lâm Lộ nhìn một hồi rồi tiến tới bên cạnh hai người, nhỏ giọng nói.

“Thì ra bọn họ mất tích là vì chơi trò sắm vai nhân vật ở đây.” Ôn Văn cười hắc hắc, anh cảm thấy chuyện này thật thú vị.

Diêm Tu thì cười không nổi, người mất tích đều ở đây, hơn nữa tựa hồ đã biến thành một người khác.

“Gặp phải chuyện như vậy sao ông vẫn cười được vậy, thấy cảnh tượng sinh mệnh bị lừa dối tàn ác như vậy, ông rất vui vẻ à?” Diêm Tu liếc nhìn Ôn Văn, ý ghét bỏ trong mắt lại càng sâu đậm hơn.

Ôn Văn lại càng cười khoái trá hơn, hai tay đưa lên làm tư thế đầu hàng, nhưng nụ cười thì không có xu thế suy giảm chút nào.

“Nếu nơi này thật sự tà ác như vậy, tôi trực tiếp nổ banh nó là được, tôi còn dư hai phát hỏa tiễn, đủ để phá hủy kiến trúc bằng gỗ này rồi.

“Nơi này có nhiều người thường như vậy, ngay cả thử cứu vớt bọn họ ông cũng không thử đã muốn hi sinh bọn họ rồi sao? Quả nhiên đám thợ săn đều là những kẻ không có tín ngưỡng...”

Ôn Văn ngắt lời: “Vậy thì cậu vào đi, đứng đây léo nhéo làm cái quái gì!”

Ánh mắt người ta nhìn mình vẫn luôn có gai, Ôn Văn cũng không cần... nhẹ nhàng hầu hạ.

Hai người đứng ngoài cửa đấu võ mồm hơn nửa ngày nhưng không ai chịu nhấc bước tiến vào khách sạn.

Cả hai đều không phải tân binh lần đầu tiên đối mặt với sự kiện siêu nhiên, khách sạn này có thể làm nhiều người bình thường quên mất mình là ai như vậy, nói không chừng nó cũng có thể làm người siêu năng như bọn họ quên mất mục tiêu của mình, biến thành một phần của khách sạn.

Cho nên mặc dù đấu võ mồm nhưng trước khi hiểu được khách sạn này rốt cuộc là thứ gì, bọn họ sẽ không tùy tiện tiến vào.

Người trong khách sạn cứ vậy nhìn nhóm Ôn Văn đấu khẩu, không ai có ý định tiến tới ngăn cản, ai cũng có chuyện cần làm, giống như nhóm Ôn Văn căn bản không hề tồn tại trong mắt bọn họ vậy.

Nhưng sự tình vẫn phải giải quyết, cứ dây dưa lê mê như thế không phải biện pháp, hai người ngừng châm biếm nhau, Ôn Văn vẫy tay với ông cụ ở cửa: “Xin hỏi, giá cả phòng nghỉ ở đây thế nào vậy?”

Ông cụ máy móc quay đầu lại, miệng hé ra hợp lại nói: “Phòng khách đã đầy rồi, không đón thêm khách.”

Ôn Văn híp mắt nói: “Không tiếp đãi sao... xem ra khách sạn này đã biết chúng ta là người siêu năng nên không muốn trêu chọc, là sợ hay là...”

Diêm Tu vói tay vào túi cổ áo ông già kia lôi ra, thấp giọng cảnh cáo: “Nếu bọn tôi nhất quyết phải vào thì sao?”

“Phòng khách đã đầy rồi, không đón thêm khách.”

Ông cụ vẫn chỉ nói một câu như vậy, thậm chí ngay cả giọng nói cũng không hề thay đổi, không hề vì chuyện áo bị túi mà thay đổi thái độ.

Ôn Văn đưa tay quẹt nhẹ một cái trên cổ ông cụ, sau đó đưa lên mũi ngửi một hơi, mỉm cười.

Cùng lúc đó, trên mặt nạ Diêm Tu cũng xảy ra biến hóa quỷ dị, trên chiếc mặt nạ thuần một màu trắng kia hiện ra vài chữ to.

Tôi hiểu rồi!

Ôn Văn sững sốt, cậu ta hiểu?

Cậu ta hiểu cái gì vậy?

Vì sao trên mặt nạ lại xuất hiện chữ?

Chả trách trước đó người này lại bảo xem sắc mặt mà hành động, bởi vì... trên mặt nạ này có chữ!

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời bước một bước, tiến vào khách sạn, Lâm Lộ ở phía sau thấy hành động của hai người mà sững sốt, mới nãy vẫn còn cãi nhau sao bây giờ đồng tác lại đồng bộ như vậy?

Sau khi suy nghĩ một chút thì cô cũng vào theo, nhiệm vụ của cô là không để lần hành động này xảy ra rắc rối gì, trước đó hai người này nói chuyện có chút tức tối, cô không muốn nhìn thấy cảnh bọn họ đánh nhau.

“Phòng khách đã đầy rồi, không đón thêm khách.” Nhân viên phục vụ đi tới trước mặt hai người, cản lại nói, người trong khách sạn này tựa hồ chỉ biết nói một câu mà thôi.

“Ông không tiếp, bọn tôi vẫn muốn lên lầu xem thử một chút.” Diêm Tu đẩy nhân viên phục vụ, đi lên lầu.

Con mắt Ôn Văn xoay tít một vòng, thân hình thoáng chốc đã tiến tới giữa khách sạn, cướp lấy một thứ rồi cũng chạy lên lầu.

Những người này ngoại trừ thiết lập cố định thì không hề làm ra hành động ngăn cản ba người, giống như là NPC trong trò chơi vậy...

Đợi đến khi cả ba người đã đi lên lầu, người bên dưới liền tụ tập lại cùng ngẩng đầu nhìn lên.

Giống như, đang chờ đợi máu thấm thấu nhỏ xuống vậy!

Chương 78 - Con Rối Máu Thịt

[78] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Con Rối Máu Thịt

Ba người đi lên lầu, chỉ thấy trên lầu có mười mấy căn phòng khách, những phòng này đều đóng kín cửa.

“Sao hai người đột nhiên lại chạy lên đây vậy?” Lâm Lộ nghi hoặc hỏi.

“Nguyên do là vì khách sạn di động này không có công năng cải tạo người vào ở, những người ở dưới lầu mặc dù giống như người mất tích nhưng bọn họ không phải người mất tích!”

“Hơn nữa ở cửa tôi đã phát hiện ô uế của bản thân khách sạn này không nghiêm trọng lắm, nghiêm trọng là thứ ở bên trong khách sạn!”

Bên này Diêm Tu đang giải thích với Lâm Lộ, bên kia Ôn Văn đã dạo qua một vòng tầng hai, mở cửa phòng ra kiểm tra, người ở bên trong không hề có phản ứng gì với hành động của Ôn Văn, vẫn như cũ làm chuyện của mình.

Hương suy đoán của Ôn Văn và Diêm Tu không khớp cho lắm, nhưng tổng thể thì không quá khác biệt.

Huy hiệu trên ngực chỉ hơi ám mà thôi, chứng tỏ nơi này mặc dù có nguy hiểm nhưng không quá quý dị, vẫn còn nằm trong phạm vi anh có thể ứng phó, hơn nữa trước đó ông cụ kia vẫn luôn từ chối không muốn anh tiến vào, chứng tỏ nơi này không nắm chắc có thể xử lý bọn họ.

Sau khi đơn giản điều tra một vòng, Ôn Văn không tìm được kẻ đứng sau chuyện này, vì thế đi tới nói với hai người.

“Cậu nói những người này không phải người mất tích là sai rồi, bọn họ chính là người mất tích, hoặc ít nhất là có một phần của người mất tích.”

“Ông có ý gì?” Diêm Tu nhíu mày hỏi, cậu ta đã xác nhận những người này không phải nhân loại, vì thế mới nói là không phải người mất tích.

“Vì muốn để hai người hiểu được lời tôi, tôi đã mang theo một thứ ở dưới lầu, hai người xem là hiểu.”

Ôn Văn từ trong trong cái túi lớn luôn mang theo bên người lôi ra một đĩa nhỏ đang chơi trống bỏi.

Diêm Tu: “Đây là thứ mà ông nói đó hả...”

Lâm Lộ: “...nó chỉ là một đĩa bé thôi mà.”

“Ày, không phải đĩa bé đâu.”

Ôn Văn cười hắc hắc rồi túm lấy da đầu đĩa nhỏ xé toạt một phát, trực tiếp kéo lớp da ra, máu thịt và nội tạng văng đầy đất, thế nhưng bên trong không có xương cốt vốn có, mà chỉ có xác con rối!

Nếu người bình thường nhìn thấy một màn máu tanh này có lẽ sẽ sợ tới ói ra, nhưng ba người đứng ở đây lại không hề cảm thấy khó chịu.

Làm thợ săn, có nhiều tình cảnh còn đẫm máu hơn kích thích hơn, bọn họ đều đã thấy qua rồi.

Ban đầu sẽ thấy tởm lợm, nhưng tởm riết rồi cũng quen.

“Bọn họ quả thực chính là những người mất tích, hoặc nên nói là lớp da thịt bên ngoài chính là của người mất tích, còn con rối bên trong thì không phải... không, từ mùi của nó thì con rối này cũng có một phần thân thể của người bị hại.”

Trên phần trán mặt nạ màu trắng của Diêm Tu xuất hiện ký hiệu tức giận, nó biểu thị cậu ta đang tức giận.

“Cho nên nói cách khác...” Lúc này Lâm Lộ mới có chút hiểu được, theo như lời Ôn Văn đã nói, nếu như không giải thích rõ

ràng thì muốn cô hiểu được có lẽ phải phí công sức miệng lưỡi một phen.

“Nói cách khác trong khách sạn này không còn người mất tích sống sót, toàn bộ đều là con rối mà thôi, kể tiếp chúng ta có thể muốn làm gì thì làm.”

Ôn Văn cười hắc hắc liếc nhìn khách sạn này, giống như một đứa trẻ đang nhìn sân chơi.

Sau khi giải thích rõ với hai người, con rối trẻ con này liền mất đi tác dụng, vì thế Ôn Văn cầm lấy đầu và chân của con rối, bấp thịt gồng lên, dùng sức trực tiếp xé thành hai đoạn rồi thuận tay ném xuống đất.

Phần tay cụt chân cụt vẫn còn ngo ngoe dưới đất, duy trì động tác chơi trống bỏi, một màn này làm Ôn Văn trông giống như đang tàn sát quái vật lương thiện.

“Muốn xé đứt thứ này có chút cố sức... loại con rối này có lẽ không dễ đối phó.”

Sức mạnh của Ôn Văn đã vượt trội hơn hẳn trước kia mà vẫn cảm thấy cố sức, chứng tỏ sức chống đỡ của con rối này rất cao.

Diêm Tu ngồi xổm xuống nhìn phần bị xé đứt của con rối, bên trong có rất nhiều sợi kim loại mảnh và khung kim loại, mà tất cả đều bị Ôn Văn bạo lực xé đứt!

Trên mặt nạ xuất hiện ký hiệu giọt mồ hôi, người này có thể tay không xé đứt thứ này, chỉ còn là có chút cố sức mà thôi, anh ta rốt cuộc có dạng năng lực gì?

Con rối bị phá hư giống như một tín hiệu, cả khách sạn bắt đầu chấn động, nhóm khách trọ mặt không biểu tình trong các căn phòng bước ra, lạnh lùng nhìn nhóm Ôn Văn.

Mà nhóm nhân viên làm việc dưới lầu cũng bắt đầu leo lên cầu thang, chặn bọn họ lại ở lối lên xuống.

Ông cụ run lấy bầy ở ngoài cửa đã đứng thẳng người, hai bên đầu gậy xuất hiện dây xích đang xoay rất nhanh, đó cư nhiên là một cái cửa điện dài mảnh!

“Quý khách, tôi đã nói là phòng đầy rồi, không đón thêm khách rồi mà.” Ông cụ cười gằn với ba người, nụ cười đặc biệt

dọa người.

Ngoại trừ ông cụ thì những người khác cũng mọc ra lưỡi cưa từ trong tay chân của mình, không còn giống hình người nữa, phòng chừng mười mấy con rối bao vây lấy ba người.

“Ôi chao, hình như tôi gãy vạ mất rồi, nhưng đám rối này mặc dù khó đối phó nhưng ba người chúng ta vẫn xử lý dư dả.” Ôn Văn rút ra một khẩu súng màu đen vân đỏ, có chút hưng phấn nói.

Nhìn thấy khẩu súng lục kia, trên mặt nạ của Diêm Tu xuất hiện một dấu chấm thang thật lớn, giáo đường Vinh Quang bọn họ là tổ chức siêu năng khá cổ xưa, hơn nữa từng là tổ chức siêu năng mạnh nhất liên bang.

Nhưng hiện giờ dù sao cũng là Hiệp Hội Thợ Săn quản lý, phần lớn tài nguyên đều do hiệp hội nắm giữ, vì thế...

Vì thế người siêu năng của giáo đường Vinh Quang như Diêm Tu thật sự rất nghèo!

Cái nghèo này không phải thiếu tiền tài, xét về phương diện tiền tài, giáo đường Vinh Quang có lịch sử lâu đời hiển nhiên có rất nhiều, chỉ cần bán vài cái bô hay ống nhỏ của các vị tiên bói cũng có thể kiếm được một số tiền lớn...

Thứ bọn họ thiếu là vũ khí siêu năng, vì thế mặc dù là Diêm Tu trẻ tuổi ưu tú cũng không thể nắm giữ vũ khí siêu năng trong tay, khi thấy khẩu súng có vẻ có cấp bậc không thấp trong tay Ôn Văn, Diêm Tu thật sự ghen tị muốn chết...

Hành vi xé toạt con rối tuy có chút lỗ mãng nhưng Ôn Văn chính là người theo phái chiến đấu, bên cạnh có hai người nên Ôn Văn không tiện phát huy, chỉ có thể thử nghiệm uy lực của vũ khí mới.

Sau khi có được món vũ khí này, Ôn Văn vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm, anh khá là chờ mong hiệu quả của chúng.

Lâm Lộ lui lại hai bước, đứng trong góc khoanh tay nhìn hai người chiến đấu, trừ phi xảy ra tình huống nguy cấp, bằng không cô sẽ không tham gia, khá là nhàn nhã.

Ông cụ kia giờ cửa điện vọt tới chỗ ba người, Ôn Văn bước tới trước một bước sút một cú vào lồng ngực đối phương, trực

tiếp đạp ông ta rớt xuống lầu.

“y za, vừa mới đánh trẻ con xong bây giờ lại đá cụ già, nếu không phải biết đám này là con rôi, mình cũng muốn tự xử mình rôi.”

Ôn Văn vừa phi nhỏ vừa tiếp tục đá, vì thế cuộc chiến cũng chính thức bắt đầu.

Trận chiến này không có gì hay ho để miêu tả, đám con rôi này tuy trông có vẻ dọa người, gương nanh múa vuốt rất lợi hại nhưng so với hai người thì thực lực thua kém quá nhiều, tình hình chiến đấu cơ bản là một bên bị treo lên đánh.

Phương thức chiến đấu của Diêm Tu khá đặc biệt, một tay nắm thánh giá đeo trước ngực, tay kia thì phóng ra ánh sáng trắng để công kích.

Ánh sáng kia không thể tạo thành tổn thương thực chất với đám con rôi này, nhưng khi bị ánh sáng bao phủ, con rôi sẽ nhanh chóng mất đi sức chiến đấu, gục ngã xuống đất không nhúc nhích.

Số con rôi còn lại tuy vẫn cố gắng tấn công Diêm Tu nhưng lại quý dị không thể nào tiếp cận, chỉ có thể để mặc Diêm Tu tiêu diệt từng con một.

Nhìn Diêm Tu chiến đấu, Ôn Văn cũng không cam chịu tỏ ra yếu kém, hưng phấn dùng Chước Hồ nhắm vào đám con rôi nả một phát súng.

Đùng!

Tiếng vang thật lớn phát ra từ khẩu súng của Ôn Văn, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng hồ gầm!

Chương 79 - Mặt Nạ Ô Uế

[79] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Mặt Nạ Ô Uế

Ôn Văn lắc lắc cổ tay, lúc nổ súng không chú ý, nhưng bây giờ thì cổ tay có chút tê tê.

Với sức của anh bây giờ mà vẫn cảm thấy lực giật của khẩu súng này khá lớn, nếu là người bình thường thì có lẽ xương tay đã trực tiếp bị chấn vỡ rôi.

Sức giật cực kỳ kinh người, hiệu quả cũng rất kinh người, đường đạn bắn trúng ba con rôi, tất cả đều mất đi năng lực hành động, con rôi thứ nhất bị bắn trực diện, phần ngực bị bắn thủng một lỗ lớn, suýt chút nữa đã rã thành mảnh nhỏ.

Mà bên trong khẩu súng này chỉ là đạn săn ma mà thôi, nếu là loại đạn đặc biệt màu đỏ kia thì không biết hiệu quả sẽ kinh khủng tới cỡ nào.

Sau khi kiểm tra hiệu quả của Chúc Hồ, Ôn Văn đút súng vào túi, né tránh một con rôi công kích nhào tới, sau đó một cước đá bay nó rồi rút khẩu súng trắng hoa vân màu lam trông mảnh khảnh hơn, khẩu này là Quần Lang.

Một súng nả một phát đã đủ để Ôn Văn thử nghiệm rồi, hiện giờ anh có rất nhiều đạn săn ma nhưng loại đạn này cũng không dễ tìm, tùy tiện dùng trên người đám quái vật có thể dùng sức tay xé nát này có chút lãng phí.

Nói tới thì trước đó Ôn Văn không thử nghiệm cũng vì không có đối thủ thích hợp, anh tiếc đạn.

Quần Lang có hai trạng thái xạ kích, một là phân tán xạ kích, một là tĩnh âm xạ kích, ở gần chốt an toàn có ký hiệu công tắc, có thể chuyển đổi.

Ôn Văn nhắm vào một con rôi, một súng bắn tới, con rôi trước mặt trực tiếp bị bắn thủng thành tổ ong vò vẽ, vài con rôi phía sau cũng bị trúng đạn.

Chỉ có một viên nhưng hiệu quả lại giống như khẩu shotgun!

Bên ngoài con rôi đều là máu thịt của loài người nên sau phát súng này, cục diện liền thảm thiết khỏi bàn, nhưng Ôn Văn thích phong cách bạo lực này, càng thảm thì chứng minh khẩu súng này càng tốt.

Sau đó Ôn Văn nhấn công tắc, chuyển thành trạng thái tĩnh âm xạ kích, lại bắn một phát, phát này trực tiếp bắn nát đầu con rôi nhưng không hề phát ra chút âm thanh nào, so với ống hãm thanh tốt nhất trên thị trường còn trâu bò hơn nhiều.

Hơn nữa không quản là tĩnh âm xạ kích hay phân tán xạ kích, tốc độ bắn đều nhanh hơn Chúc Hồ rất nhiều, chỉ cần ngón tay khê nhúc nhích đã có thể bắn ra ngoài, chỉ cần Ôn Văn

muốn thì thậm chí có thể bắn cả băng đạn trong vòng một giây!

Tốc độ bắn của khẩu súng này phụ thuộc vào tốc độ tay, nếu để lão Kato dùng, bỏ đi hạn chế của băng đạn thì có lẽ sẽ có hiệu quả của Gatling.

Nói tiếp thì Ôn Văn có thể nhàn nhã thử nghiệm súng của mình như vậy cũng vì hiện giờ thể chất của anh không chỉ tăng lên một bậc, chỉ cần có con rối lao lớn anh sẽ tung cước sút bay nó.

Với sức của anh, một cú đá mặc dù không thể giết chết một con rối nhưng có thể đá nó văng ra xa, tạm thời không có cách nào tấn công.

Đám con rối này thoát nhìn dọa người nhưng kỳ thực cũng không khó đối phó, so với đám quái vật mà Ôn Văn đã chiến đấu trước đó, đám con rối này thật sự quá yếu ớt, nếu một mình anh đối phó với nhiều con rối như vậy quả thực có chút khó khăn, nhưng hợp tác với người khác thì lại không khó gì mấy.

Ôn Văn và Diêm Tu hợp sức, những con rối này nhanh chóng bị tiêu diệt.

Đường thấy Ôn Văn đánh nhau có thanh thế rất lớn, kỳ thực có tác dụng lớn nhất lại là Diêm Tu.

Mặc dù thân thể đám con rối này bị đạn bắn xuyên nhưng chúng vẫn có thể tiếp tục công kích, phải hủy đi toàn bộ linh kiện thì mới tính là thành công.

Nhưng ánh sáng của Diêm Tu có thể hoàn toàn giết chết loại con rối này, khiến chúng không thể tiếp tục chiến đấu.

“Đám con rối này đã giải quyết xong, nhưng kẻ đứng sau đây, tìm không được hấn thì nhiệm vụ lần này cũng không thể coi là thành công.” Diêm Tu thở dốc một hơi nói.

“Kẻ đứng sau nói không chừng chính là khách sạn này, đốt đi.” Ôn Văn cố chấp muốn hủy cái nhà này đi, bởi vì anh muốn xem thử xem trong này có huyền cơ gì.

Diêm Tu lắc đầu: “Không phải, sau khi vào đây tôi mới phát hiện bản thân căn nhà này ô uế không nặng, thậm chí gần như

là không có, tất cả ô uest đều tới từ số con rối này, hiện giờ chúng ta đã giết chết chúng, ô uest cũng biến mất.”

“Cậu cứ luôn nói ô uest ô uest, rốt cuộc ô uest đó là gì, nếu cậu không chịu nói rõ thì tôi không tin lời cậu được.” Ôn Văn híp mắt hỏi.

Diêm Tu do dự một chút mới nói: “Cái mặt nạ này của tôi tên là ‘Mặt Nạ Ô uest’, nó là thánh khí được truyền lại của giáo đường Vinh Quang, nó có thể nhìn thấy ô uest của người và cả đồ vật, ô uest càng nhiều thì tội nghiệt cũng càng sâu nặng!”

Sau khi kê vai chiến đấu với Ôn Văn, địch ý của Diêm Tu đã không còn lớn như trước nữa, sở dĩ cậu ta ghét bỏ Ôn Văn là vì trên người Ôn Văn có ô uest rất nhiều, so với toàn bộ con rối trong phòng này gộp lại còn nồng đậm hơn.

“Ồ, thánh khí là cái gì?” Ôn Văn nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi Lâm Lộ.

“Ày, đừng nghe bọn họ gọi cái tên oách vậy, kỳ thực cũng giống như súng của ông, là vật phẩm siêu nhiên mà thôi.” Lâm Lộ nhỏ giọng giải thích.

“Hai người bị thần kinh à, đứng gần tôi như vậy thì nhỏ giọng có ích lợi gì chứ?” Diêm Tu gầm nhẹ, trên mặt nạ xuất hiện ký hiệu tức giận.

Xét ở một mức độ nào đó thì cái mặt nạ này có thể trực tiếp xác định quái vật mà tội nhân, chỉ là nó có chút khuyết điểm.

Chính là chỉ cần Diêm Tu có ý nghĩa mãnh liệt một chút thì nó sẽ lập tức xuất hiện trên mặt nạ, vì thế cậu ta vẫn luôn lộ ra dáng vẻ lạnh như băng, bằng không trên mặt nạ sẽ không ngừng xuất hiện đủ ký tự và ký hiệu, biến cậu ta thành trò hề.

Nhưng đặc tính này đã xuất hiện trước mắt hai người, Diêm Tu cũng lười che giấu.

“Khụ khụ.”

Ôn Văn ho khan hai tiếng nói: “Cậu đã nói thế thì tôi liền tạm tin vậy, nhưng cậu có thể thấy được ‘ô uest’ kia đã đi đâu không?”

Diêm Tu lắc đầu nói: “Không nhìn thấy, tôi chỉ có thể nhìn thấy ô uest ở trước mắt, ví dụ như ông vậy.”

“Oh...”

Ôn Văn nghẹn lời, ô ướ đại diện cho tội nghiệt, ý cậu ta là đại thám tử Ôn Văn anh đây là người nghiệp chướng nặng nề sao? ... xét theo một ý nghĩa nào đó thì có lẽ cũng không sai...

Không nói tới bản thân Ôn Văn đã làm ra bao nhiêu chuyện thất đức ‘thoạt nhìn không trái pháp luật’, chỉ riêng trái tim năng lượng mà găng tay Tai Ách nhét vào trong lồng ngực anh đã đủ nghiệp chướng nặng nề rồi.

“Ha ha ha, tôi là một người đàn ông có nhiều tâm sự.”

Ôn Văn vừa cười vừa tùy tiện giải thích cho qua chuyện, sau đó nói với hai người: “Tức là ‘ô ướ’ của cậu đã không dùng được, vậy thì nghe theo tôi đi, nếu kẻ đó có lưu lại dấu vết thì tôi sẽ tìm được.”

Ôn Văn bắt đầu tìm kiếm manh mối từ số thi thể đầy trên đất, đối với Ôn Văn mà nói, khắp nơi trong khách sạn này đều là manh mối.

Nếu kẻ đứng sau không phải khách sạn này thì phải là một người hay một sinh vật nào đó, mặc dù bây giờ không có mặt trong khách sạn này nhưng khẳng định có lưu lại vết tích.

Con rôi chỉ hành động theo trạng thái chỉ định, như vậy vết tích khác với con rôi có khả năng rất lớn chính là do kẻ đứng sau lưu lại.

Trải qua chút sàng lọc, Ôn Văn tìm được một căn phòng không có con rôi ở.

“Nếu không có gì bất ngờ thì kẻ đứng sau đã ở nơi này, xem thử xem có manh mối gì không.”

Ôn Văn tìm kiếm trong phòng thật lâu, cuối cùng ở trong khe hở bàn ghế tìm được một cái quần lót mốc meo.

“Chậc... xem ra con quái vật này khá lười, có lẽ không phải nhân loại...”

Chương 80 - Tòa Nhà Chưà Hoàn Thành

[80] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tòa Nhà Chưà Hoàn Thành

Nụ cười trên mặt Ôn Văn có chút cứng ngắc, dùng hai ngón tay cầm cái quần lót này, thật sự không muốn ngửi mùi của nó chút nào.

“Tìm thêm chút nữa xem, biết đâu còn thứ khác nặng mùi hơn...”

Tìm kiếm vài phút, Ôn Văn chỉ đành thất vọng, manh mối có giá trị nhất nơi này chỉ có mỗi cái quần lót này mà thôi.

“Ngửi một chút, chỉ thoáng qua một chút thôi...”

Ôn Văn ghét bỏ tiến tới gần cái quần lót không biết đã bao lâu chưa giặt kia, hít một hơi, sau đó trợn trắng mắt, da mặt run lên bần bật.

“Ai nha cái con âm nó, so với nhân loại còn khó ngửi hơn! Sặc chết rồi, tao thề tao mà bắt được mày thì không để mày được thoải mái đâu!”

Nôn khan một hồi, Ôn Văn hồi phục tâm tình, lấy ra một cái bật lửa thiêu rụi cái quần lót này.

Chuyện anh ngửi cái thứ này tuyệt đối không thể lộ ra ngoài!

Không cho phép người nào biết chuyện!

Sau khi thiêu rụi nó, Ôn Văn làm dáng một chút rồi rời khỏi phòng, thấy hai người kia đang vận chuyển số thi thể con rôi kia ra ngoài.

Tuy những thi thể này đã không thể coi là nhân loại nhưng vẫn còn lớp da con người ở bên ngoài, không thể để thi thể họ bị thối rữa ở đây.

Người chết sẽ được hỏa táng, không để người ta không có nhà để về sau khi chết, đây là phong cách làm việc của Hiệp Hội Thợ Săn.

Bản thân Ôn Văn không cần thiết phải làm, nhưng anh cũng tôn trọng cách làm của Hiệp Hội Thợ Săn.

Nói ra thì khó xử lý nhất chính là con rôi do Ôn Văn giải quyết, anh ra tay rất nặng, con rôi bị Ôn Văn giết thì có thể bảo trì toàn thân, mà bị Ôn Văn giết thì... phỏng chừng phải khâu lại một chút.

“Hiện giờ tôi có thể xác định phương hướng đại khái của kẻ này, có thể tiến hành truy lùng, hai người mau xử lý đi rồi đi ngay, chậm thì có khả năng hãn sẽ chạy mất.”

“Anh trai tôi nói không sai, ông quả nhiên rất thích hợp làm nhiệm vụ này.” Lâm Lộ đang cố ghép một cái đầu và thân thể lại với nhau, có chút kinh ngạc liếc nhìn Ôn Văn.

“Anh trai cô?” Ôn Văn nghi hoặc hỏi.

“Lâm Triết Viễn chính là anh trai tôi, hai bọn tôi đều họ Lâm, lại làm việc chung với nhau, tôi tưởng ông biết rồi chứ?” Lâm Lộ trợn to mắt, không ngờ Ôn Văn lại không biết.

“Nếu không phải tư liệu nhân viên Hiệp Hội Thợ Săn đều bị mã hóa siêu cấp thì tôi sớm đã tra hết dòng họ mấy người rồi.” Ôn Văn phỉ nhổ.

Lâm Lộ xử lý thi thể, mà Ôn Văn và Diêm Tu thì thiêu hủy khách sạn quý dị này.

Mặc dù bản thân cái khách sạn này có vẻ không nguy hiểm, nhưng nó có thể trở thành chỗ ở tạm thời của đám quái vật, vì thế không thể để nó đi lung tung được.

Hai người phụ trách tìm kiếm chút củi ở xung quanh, lấy chút dầu từ xe Ôn Văn rưới lên củi, châm lửa.

Ngọn lửa cháy hùng hực, rất nhanh đã thiêu rụi cả tòa khách sạn.

“Hơ, cứ nhiên lại thành thật bị đốt rụi, có chút ngoài dự kiến của tôi, cứ tưởng đâu sẽ có con thiêu thân nhảy ra chứ, thật không có ý nghĩa mà.” Ôn Văn nhìn khách sạn, tiếc nuối nói.

Ôn Văn vừa dứt lời thì khách sạn đã ‘tách’ một tiếng, trực tiếp biến mất không thấy bóng dáng, đốm lửa lả tả rơi xuống hệt như ảo mộng.

Diêm Tu và Lâm Lộ ở bên kia thiêu thi thể cùng lúc nhìn qua Ôn Văn, Ôn Văn bị nhìn tới giờ tay, tức giận nói.

“Này đâu thể nào trách tôi được, cái nhà này tự mình chạy mà, tôi có quản được đâu.”

Hai người vẫn cứ nhìn Ôn Văn, Ôn Văn liền lôi khẩu RPG của mình ra nói: “Nếu là tôi thì ngay từ ban đầu đã nả cho nó hai

phát hỏa tiễn, trực tiếp cho nó đi đòi nhà ma rồi, căn bản không có cơ hội bỏ chạy.”

Ông phóng hỏa tiễn còn hai phát nhưng lại không thể phát huy công dụng làm Ôn Văn có cảm giác cao thủ tịch mịch.

Sau khi xử lý sự tình xong xuôi, Ôn Văn hít sâu một hơi, xác nhận phương hướng đại khái rồi lái xe đuổi theo.

Mùi của quái vật nồng hơn mùi của người bình thường một chút, người thường không thể phân biệt được nhưng Ôn Văn thì rất dễ dàng, vừa đi vừa nghĩ, ba người cư nhiên quay trở về thành phố Phù Dung Hà.

“Con quái vật này cư nhiên lại quay về đây, gan lớn thật.” Lâm Lộ xoa xoa nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Mùi trong khu vực thành phố phức tạp quá, tôi không có cách nào truy đuổi, kế tiếp phải nhờ hai người rồi, nếu tìm được thì nhất định phải gọi tôi tới tham gia vây bắt đấy.” Ôn Văn dừng xe lại, nói với Lâm Lộ và Diêm Tu.

“Không có cách nào tiếp tục truy đuổi à?” Diêm Tu nhíu mày hỏi, này có chút ngoài dự liệu của cậu ta.

“Độ phức tạp trong thành phố không giống như ngoài quốc lộ, tôi chỉ có thể khẳng định nó đã tiến vào thành phố Phù Dung Hà, cụ thể ở nơi nào thì không biết.”

Ôn Văn đương nhiên có thể tiếp tục điều tra, nhưng hai người này hiển nhiên sẽ đi theo, đến khi đó anh sẽ không tiện bắt kẻ kia nhốt vào trạm thu nhận.

Hơn nữa anh cũng không muốn để Hiệp Hội Thợ Săn đánh giá cao năng lực của mình, bảo trì một giới hạn mơ hồ là tốt nhất.

Nếu Ôn Văn biểu thị không thể tiếp tục điều tra, ba người sẽ chia tay ở đây, mà Ôn Văn đầu tiên là quay về nhà cất xe, sau đó liền nương theo mùi vị truy lùng.

Khống chế con rối, Ôn Văn muốn có năng lực này!

Nếu anh có được năng lực này, sau này làm việc sẽ thuận tiện hơn, cho dù không giết người làm con rối thì có thể dùng động vật hoặc là kẻ địch tự đưa tới cửa!

Anh quay trở lại lối vào thành phố, theo mùi hương mơ hồ bắt đầu tìm kiếm, mùi vị ngửi được trên cái quần lót kia giống như một tín hiệu không ngừng chỉ dẫn phương hướng cho Ôn Văn.

Loại quái vật không biết che giấu mùi của mình như thế này, Ôn Văn tìm kiếm thật sự quá dễ dàng.

Tìm, tìm một hồi, anh liền tìm tới một căn nhà chưa hoàn thành.

...

Tòa nhà đang thi công này cao hơn mười tầng, diện tích rất lớn, bên trong mơ hồ có chút ánh sáng, có người ở trong đó.

Những tòa nhà thế này ở khu Hoa Phủ phần lớn là vì tài chính không đủ, không thể trả tiền lương cho công nhân, hoặc là chủ đầu tư bỏ trốn, hoặc là giấy phép không ổn không thể tiếp tục tiến hành xây dựng.

Bởi vì quá nhiều tranh cãi nên những tòa nhà chưa hoàn thành này dễ dàng trở thành đất tranh chấp không có người quản lý, cũng là nơi khá âm u.

Bởi vì không có người quản lý, cũng không cần bỏ tiền thuê nhà nên nó được rất nhiều người vô gia cư, người nhặt ve chai, kẻ lang thang, tội phạm bị truy nã tìm tới, thậm chí là những vụ giao dịch đen cũng thường được chọn tiến hành ở đây.

Nơi này hiển nhiên trở thành khu đất không được quản lý của thành phố, hiển nhiên cũng sẽ có quái vật xuất hiện.

Từ Hải vừa tới đây không bao lâu, bộ tây trang trên người hẳn có vẻ không quá phù hợp với nơi này.

Nhưng cũng chỉ có nơi này để ẩn náu, hang ổ của hắn đã bị thợ săn lật ngược rồi, chỉ có thể chạy tới đây mà thôi.

Căn nhà di động kia vốn là một khách sạn cổ kính không có người mà hắn khó khăn lắm mới tìm được, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện ở nơi có người cần.

Nếu không phải có loại quái vật như hắn chiếm giữ, khách sạn kia chính là một nơi thần kỳ tạo phúc cho xã hội.

Nhưng sau khi Từ Hải tới, hắn liền dựa vào đặc tính của nó mà biến toàn bộ người tiến vào khách sạn trở thành con rối của

mình, không buông tha bất kỳ kẻ nào, sau khi chiếm giữ nơi đó, hẳn từ một kẻ điều khiển rôi nhỏ yếu nhanh chóng trở nên mạnh mẽ!

Chương 81 - Galil

[81] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Galil

Đáng tiếc bản thân căn nhà đó không bị hẳn khống chế, bằng không lúc nhóm ba người Ôn Văn tới, hẳn đã di chuyển căn phòng đi rồi.

Trước đó vận may của hẳn tốt, lúc thợ săn tìm tới cửa thì hẳn có việc cần ra ngoài xử lý, phát hiện sự tình không thích hợp liền khống chế con rôi kéo chân nhóm Ôn Văn, chính mình thì vội vàng quay trở lại thành phố Phù Dung Hà.

Hẳn có thể cảm giác được tất cả con rôi đều bị giết chết, không còn con rôi chỉ dẫn, hẳn muốn tìm căn nhà kia phỏng chừng là không dễ.

Vì thế chỉ có thể tạm thời chạy tới nơi này.

Cũng may mà có tòa nhà chưa hoàn công này, cho dù có nhiều người biến mất cũng sẽ không để Hiệp Hội Thợ Săn chú ý, hẳn thật sự phải cảm ơn người đã làm ra tòa nhà này, đây chính là tổ ấm thích hợp để hẳn chế tạo quái vật.

Đầu tiên Từ Hải cần phải ở nơi này nghỉ ngơi, sau đó sẽ tìm mục tiêu ra tay, những con rôi mà hẳn tích góp được đã bị giết chết, cần phải chế tạo lại từ đầu, hẳn muốn biến tòa nhà chưa hoàn công này thành đại bản doanh con rôi của mình.

Tìm một căn phòng không có người ở, cất đồ đạc của mình xong, hẳn bắt đầu lang thang trong tòa nhà rộng lớn này, tìm kiếm mục tiêu thích hợp.

Toàn bộ tòa nhà này có hơn trăm người đang sinh sống, chuyển hóa hết toàn bộ những kẻ này thì thực lực của hẳn sẽ tăng thêm một bậc.

Đi đi một hồi thì hẳn chăm chú nhìn một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn tầm tám tuổi, cô bé và một người đàn ông trung niên nằm xụi lơ trên giường cùng ở trong một căn phòng ngay cả cửa cũng không có.

Người đàn kia bị cắt đi phần bàn chân, nằm trên giường bằng ván gỗ không thể động đậy, cuộc sống của hắn cần có cô bé này chăm sóc.

Hắn là trong số những người chịu trách nhiệm tòa nhà này, bởi vì chung cư này mà mắc một khoản nợ lớn, chân bị đám đòi nợ chặt mất, vợ cũng chạy mất, chỉ có thể cùng con gái sống ở nơi này.

Lúc nhìn thấy cô bé, ánh mắt Từ Hải sáng rực, hắn chưa từng chế tạo con rối bé gái, hoặc nên nói là chưa từng chế tạo con rối bé gái ở độ tuổi này.

Hắn bước vào căn phòng, ngoẹo đầu đánh giá cô bé, hắn nên cho con rối này thêm công năng gì đây...

Không, không cần khả năng chiến đấu, cô bé chỉ cần làm một con búp bê tinh xảo là đủ rồi.

Sau ngày hôm nay, Từ Hải lại có thêm một vật sưu tập.

Ánh mắt Từ Hải nóng hừng hực, cô bé hoảng sợ lùi về sau hai bước.

Cha cô bé dùng tay chống đỡ thân thể, nói với Từ Hải: “Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn làm gì, ngài dọa con bé sợ đấy.”

Từ Hải ngay cả đầu cũng không quay sang, ngón tay đưa tới chỉ về phía người đàn ông, sau đó nó đột nhiên duỗi dài ra rồi trực tiếp ghim thủng trái tim đối phương, máu tươi ồ ạt trào ra.

“Ta không cần đàn ông tàn phế.” Từ Hải lạnh giọng nói, một tên đàn ông hai chân bị cụt, chế thành con rối cũng không có lợi ích gì, cho nên hắn không có chút giá trị nào.

“Bé con, đi theo ta, ta có thể cho ngươi cuộc sống mà ngươi mong muốn.” Trên mặt Từ Hải lộ ra nụ cười dối trá, ánh mắt nhìn cô bé không giống như đang nhìn một con người.

Mà là một miếng thịt nằm trên tấm ván!

Cha bị giết, bản thân bị một tên biến thái xấu xa để mắt tới, cô bé bụm miệng, nước mắt theo hai bên gò má chảy xuống.

Cuộc sống này đã bắt công với cô như vậy, vì sao cô còn phải gặp tình cảnh bi thảm hơn vậy chứ?

Trên mặt Từ Hải lóe ra nụ cười cuồng nhiệt, hắn không quan tâm cô bé này nghĩ thế nào, dù sao thì sau hôm nay cô bé cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn mà thôi, nhân loại đúng là con rối hoàn mỹ của hắn.

Đột nhiên hắn khựng lại, sắc mặt biến đổi kịch liệt, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

“Tới rồi! Bọn nó đuổi tới rồi!”

“Sao có thể chứ, mình đã chạy đúng lúc như thế... lẽ nào trong số bọn nó có người siêu năng am hiểu truy lùng sao?”

“Không được, mình phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, hơn nữa còn phải rời khỏi thành phố Phù Dung Hà này, không bao giờ quay trở lại nữa!”

Từ Hải xoay người rời đi, không kịp làm gì cô bé này, lúc chạy trốn còn mang theo trói buộc thì khác nào muốn tìm chết.

Hắn chạy xuống hai tầng lầu thì đột nhiên dừng lại, tìm một góc ẩn nấp, khước miệng nhếch lên.

“Chậc, xem ra mình nên xem một tuồng kịch hay rồi hãy đi...”

...

Tiến vào tòa nhà chưa hoàn thành, mùi của Từ Hải lại càng rõ rệt hơn, Ôn Văn lần theo mùi hương kia mắt đầu tìm kiếm.

Lúc anh đi tới tầng năm thì mũi khẽ giật giật, anh ngửi thấy mùi máu tươi!

Ôn Văn không chút chập trễ đi tới, thân thể trực tiếp vụn thành tàn ảnh cấp tốc xuất hiện trong căn phòng của cô bé kia.

Liếc nhìn một chút liền hiểu đại khái đã xảy ra chuyện gì.

“Người đâu, hắn chạy đi đâu rồi?”

Cô bé núp trong góc phòng, mắt không có tiêu cự, tựa hồ đã mất hết hi vọng.

“Đúng là tên khốn khiếp mà... nhỏ như vậy mà cũng ra tay cho được, đúng là muốn chết mà!”

Hơi dừng lại một chút, Ôn Văn xác định phương hướng rồi đuổi theo, câu hỏi kia chỉ là thói quen mà thôi, chỉ thời gian

nói ra một câu nói, anh đã xác định được hướng trốn chạy của Từ Hải.

Hiện giờ đêm đã khuya, tòa nhà này chưa có điện nước nên thoát nhìn chỉ có một màu đen kịt như tình cảnh trong phim kinh dị, nhưng trong mắt Ôn Văn thì rõ ràng chẳng khác nào ban ngày.

Anh chậm chậm chạy tới vài bước rồi đột ngột ngừng lại, hơi ngửa người về sau.

Cùng lúc đó, một móng vuốt sắc nhọn xẹt qua vị trí trán Ôn Văn khi này!

Nếu anh không ngửa ra sau đúng lúc thì có lẽ đầu đã bị móng vuốt chọc thủng rồi!

Ôn Văn nheo mắt lại làm ra tư thế chiến đấu, ở trước mặt anh bất ngờ xuất hiện một người đàn ông cao gầy mặc tây trang đồ đen, sắc mặt người này tái nhợt, kiểu tóc vuốt ngược, cũng không biết đã bôi bao nhiêu keo xịt tóc.

Chắc đám côn trùng mà dính vào thì bay không nổi...

Nếu nơi này là tòa nhà bình thường thì khi người này xuất hiện sẽ có ánh đèn chớp lóe tạo hiệu ứng đặc biệt, đáng tiếc nơi này không có đèn nên có lẽ trước đó hắn đã trốn trên xà nhà, chờ Ôn Văn đi ngang qua mới từ xà nhà nhảy xuống tập kích.

“Thật không ngờ mày có thể thoát khỏi công kích của tao, đối với huyết tộc cấp thấp vừa mới chuyển hóa thì có thể coi như lợi hại, khó trách có thể mang tới phiền phức cho tên kia.” Người đàn ông trước mặt chỉnh lại cổ áo, giọng nói phát ra như một giai điệu du dương.

Âm điệu này được một số ít người của khu Kim Ưng gọi là tao nhã, nhưng trong hoàn cảnh phần lớn mọi người đều nói tiếng thông dụng như vậy giờ, loại giọng điệu này chỉ có thể coi là giọng địa phương khó nghe mà thôi.

“Tên kia là ai... tao trêu chọc nhiều kẻ lắm, làm sao biết mày nói tới thứ đồ chơi nào chứ.” Ôn Văn lui lại hai bước, bấp thịch căng cứng nhìn người đàn ông này.

Mùi của Từ Hải vẫn còn ở gần đây, vẫn chưa trốn đi, vì thế Ôn Văn cũng không gấp gấp giải quyết hắn, phải luôn đặt an toàn

lên trên hết, anh không muốn vì chút sai lầm mà bị Từ Hải biến thành con rối.

“Tên của tao là Galil, là sát thủ của gia tộc huyết tộc cổ xưa của khu Kim Ứng, tao không thể tiết lộ tin tức cố chủ, mà mày cũng không cần phải biết.”

Galil đùa nghịch ngón tay, trong mắt lóe lên tia sáng đỏ, cao cao tại thượng nói: “Huyết tộc nhỏ bé vô danh, ta lấy thân phận huyết mạch gia trưởng lệnh cho người đứng im tại chỗ không phản kháng, ngoan ngoãn để ta giết người.”

Ôn Văn sững sốt hỏi: “Mày là ai? Bộ điên sáng hay sao thế hả, mày bảo tao không phản kháng thì tao liền không phản kháng à?”

Anh cảm thấy đầu óc của con quỷ hút máu này hồng mắt rồi, anh cần phải dùng khẩu RPG của mình chỉnh sửa lại.

Chương 82 - Phân Bón Cao Quý

[82] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Phân Bón Cao Quý

“Câm mồm, thân là huyết tộc cao quý, sao mày có thể nói ra những từ ngữ thô bỉ như vậy chứ?”

Galil quát lớn, sau đó đột nhiên hấn khựng lại, không thể tin nổi mà nhìn về phía Ôn Văn, vì sao tên này có thể chống cự lại mệnh lệnh của mình chứ?

“Từ hơi thở thì mày là quỷ hút máu được chuyển hóa từ Đào Thanh Thanh, như vậy tao chính là huyết mạch gia trưởng, mày phải tuân theo mệnh lệnh của tao mới đúng, vì sao mày có thể phản kháng lại mệnh lệnh của tao chứ?”

“Đào Thanh Thanh là do mày chuyển hóa?”

Con người của Ôn Văn có chút phóng đại, loại quái vật vampire này, tuổi tác càng lớn thì huyết mạch lại càng thuần khiết, thực lực càng mạnh mẽ, tức là tên này ít nhất cũng là vampire mạnh hơn Đào Thanh Thanh.

Khu Hoa Phủ không có vampire bản xứ, hết thảy vampire da vàng đều là do vampire khu khác chuyển hóa thành, mà người

đàn ông này thoát nhìn dáng vẻ rất giống người khu Kim Ưng...

Cho nên, có lẽ hẳn rất khó đối phó.

“Không sai, chính là tao chuyển hóa...” Galil đưa tay đặt lên cằm, lộ ra nụ cười biến thái.

“Cô ta từ chối lời mời của tao, còn sỉ nhục tao, cho nên tao đã chuyển hóa cô ta, trước khi chuyển hóa cao ngạo như vậy, không nghe lời như vậy, nhưng sau khi chuyển hóa thì cũng ngoan ngoãn như một con chó mà thôi...”

“Đáng tiếc sau đó nhìn thấy gương mặt cô ta tao liền cảm thấy chán ghét, vì thế đã thả cô ta đi, để cô ta tự mình hoạt động, không ngờ lại chuyển hóa ra một môi trường phức tạp như này, mấy ngày nữa tao phải bắt nó về, dạy bảo một phen.”

Ôn Văn có chút tức giận, đánh chó cũng phải nể mặt chủ, tên này cư nhiên công khai nói muốn hành hạ thú cưng của anh, thật sự làm anh cảm thấy khó chịu.

“Mày không có cơ hội đó đâu, hiện giờ cô ấy là thú cưng của tao rồi, mày muốn giành với tao là không có khả năng, nhưng mà ta có thể đưa mày tới làm bạn với cô ấy!”

Ánh mắt Galil nhìn Ôn Văn lại càng ngạc nhiên hơn: “Ôi chao? Cô ta chuyển hóa mày mà cũng không thể áp chế huyết mạch à? Tức là trên người mày đã xảy ra vấn đề gì đó, hoặc là mày là một chủng loại đặc biệt!”

“Hay đấy, bây giờ tao lại càng hiếu kỳ về mày hơn, nếu mày chịu phối hợp để tao nghiên cứu vấn đề trên người mày thì tao sẽ tha cho mày một mạng.” Galil tràn đầy tính xâm lược nói với Ôn Văn, hiện giờ hẳn cho rằng Ôn Văn rất có giá trị.

Ở khu Kim Ưng, huyết tộc sẽ do nguyên lão quản lý, huyết tộc có năng lực đặc biệt sẽ được đưa tới chỗ nguyên lão để tiến hành giáo dục riêng biệt.

Galil không biết lý do là gì, nhưng hẳn biết cho dù là nguyên lão trong huyết tộc cũng cho rằng loại huyết tộc đặc biệt này rất trân quý, cho nên lần này, hẳn đã nhận được bảo bối rồi!

“Tha tao một mạng... nếu không có gì bất ngờ thì ngược lại, tao mới là người tha cho mày một mạng.” Ôn Văn nói là lời

thật, anh muốn túm cổ con vampire này vào trạm thu nhận, vì thế sẽ không tổn thương tính mạng hắn.

Galil ghen lòi, trong xã hội huyết tộc phân chia giai cấp rõ ràng, một huyết tộc cấp thấp khiêu khích như vậy đại biểu cho sỉ nhục, Ôn Văn năm lần bảy lượt chống đối làm hắn mất hết mặt mũi, vì thế hắn hừ lạnh một tiếng: “Tuổi tác không lớn mà khẩu khí thì không nhỏ, tao nhận nhiệm vụ này vì nghe nói có một huyết tộc cấp thấp đi làm tay sai cho lũ thợ săn, hơn nữa còn là huyết duệ của tao!”

“Cho nên tao mới tự mình tới đây giải quyết mày, đây là vinh hạnh của mày! Nếu mày có niềm kiêu hãnh của huyết tộc thì nên khoan tay chịu trời!”

“A ha...”

Ôn Văn có chút câm nín, anh và tên này có chướng ngại giao tiếp, vì thế liền khiêu khích nói: “Kỳ thực tao đã sớm muốn nói... mày tưởng mày là ai, vừa xuất hiện đã léo nhéo không ngừng nghỉ, muốn đánh thì đánh, không đánh thì đầu hàng, đừng có ở đó giả trang ông to ông lớn với tao!”

“Thực lực của huyết tộc sẽ tăng trưởng theo thọ mệnh, mà mày chỉ là một huyết tộc trẻ tuổi mà thôi, nói chuyện với tao phải tôn kính một chút, phải dùng kính ngữ!” Galil tức giận, thân thể khẽ run, áp lực vô hình tỏa ra.

Áp lực này không có tác dụng với những sinh vật khác, chỉ có thể dùng để kinh sợ vampire, cấp bậc của vampire chỉ cần dựa vào khí thế là có thể phân ra mạnh yếu.

Nhưng Ôn Văn không cảm giác được, anh nhíu mày, vốn tưởng tên này là một nhân vật hung ác, nhưng không ngờ lại cứ léo nhéo dong dài, giống như nhân vật phản diện trong mấy bộ phim ảnh kiểu cũ.

Anh không muốn phí thời gian tổn miệng lưỡi với kẻ này nữa, điểm mũi chân một cái liền vọt thẳng tới, trong quá trình này găng tay Tai Ách cũng xuất hiện.

Để bày tỏ sự kính trọng với con quỷ hút máu bị thần kinh này, Ôn Văn quyết định sẽ tung ra quyền mạnh nhất.

“Cảm nhận được khí thế của tao mà vẫn còn dám xông tới, đúng là một tên nhóc không biết trời cao đất rộng, tao sớm đã

biết khu Hoa Phủ không thích hợp để huyết tộc phát triển, bởi vì người khu này không hiểu cái gì là tôn kính.”

Galil nhú mày vươn một tay lên hướng về phía nắm đấm của Ôn Văn: “Giữa hai chúng ta có sự chênh lệch sức mạnh như trời với đất, cú đấm này của mày có lẽ rất mạnh đối với người khác, nhưng tao chỉ cần cầm lấy nó, nhẹ nhàng dùng sức một chút, mày sẽ vỡ nát xương.”

Àm!

Tiếng vang phát ra, âm thanh xương cốt vỡ vụn vang vọng thật xa trong tòa nhà chưa thể hoàn thành này.

Nhưng thứ tan vỡ không phải xương của Ôn Văn, mà là Galil!

Xương cánh tay của hắn trực tiếp gãy nát, dưới sức mạnh to lớn của Ôn Văn, đầu khớp xương lòi ra khỏi lớp da, cánh tay biến thành tình trạng máu me đầm đìa.

“Không có khả năng! Mày chỉ là huyết duệ hèn mọn được chuyển hóa lần thứ hai, làm sao có thể sở hữu sức mạnh mạnh hơn tao chứ?” Galil không dám tin nhìn Ôn Văn.

Cấp bậc của huyết tộc nghiêm ngặt như vậy không phải không có lý do, Galil là loại thuần huyết, đối tượng được hắn chuyển hóa là hỗn huyết, hỗn huyết chuyển hóa sẽ là loại cấp bậc kém cõi nhất, mà loại này thì không có năng lực chuyển hóa huyết tộc!

Trong tình huống cấp bậc ngang nhau, thuần huyết có thể nghiền ép loại kém hơn mình!

Cho nên nếu Ôn Văn thật sự là vampire do Đào Thanh Thanh chuyển hóa thì sẽ bị hắn nghiền ép.

Chỉ tiếc Ôn Văn không phải.

Ôn Văn có sức mạnh ngang ngửa Đào Thanh Thanh, hơn nữa vì sức mạnh cơ thể vốn có nên không hề thua kém Galil, thậm chí còn có chút cao hơn hắn.

Cộng thêm sức mạnh của găng tay Tay Ách, sức mạnh của Ôn Văn ít nhất cũng phải gấp bội Galil!

Đừng xem thường cái gấp bội này, khi sức mạnh của hai người tương đương nhau, có thêm phần gấp bội này thì chênh lệch sẽ

biến thành một khoảng cách khổng lồ!

Vì thế khi Galil dùng tay cản lại công kích của Ôn Văn, rõ ràng là muốn chết, không thể nói là Galil ngu xuẩn, chỉ có thể nói là tin tức của hai người không chính xác mà thôi.

Một quyền đấm thủ, Ôn Văn không cho Galil có cơ hội thở dốc, tay trái túm cổ áo hắn, tay phải đấm vào gương mặt tinh tế trắng nõn kia.

Trái một đấm phải một đấm, sau năm sáu đấm, Galil đã bị đấm cho choáng váng, cái đầu thậm chí đã có chút biến hình.

Ôn Văn bóp cổ Galil xóc hẳn dậy, ngoẹo đầu hỏi: “Bây giờ có thể nói cho tao biết, ‘tên kia’ là ai chưa? Nếu mày không chịu nói thì tao sẽ để huyết tộc cao quý biến thành thi thể cao quý, sau đó có khả năng sẽ biến thành phân bón cao quý đấy.”

Chương 83 - Báo Ma Ba Đuôi

[83] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Báo Ma Ba Đuôi

“Tao sẽ không nói cho mày biết!”

Vết thương trên người Galil bắt đầu lành lại, nhưng Ôn Văn cũng tiếp tục bồi thêm vài đấm, làm hắn duy trì dáng vẻ đó.

“Ở nhà tao vẫn còn nửa thùng nước thánh, trên người mày khá là bẩn, không bằng để tao tắm gội giúp mày nhé, tao sẽ giúp mày chà hết những thứ bẩn thỉu trên người.”

“Dùng bụi nhùi nhé.”

Ôn Văn lấy ra một con dao găm chọt tới chọt lui trên người Galil, uy hiếp nói.

Đối với sinh vật vampire này, cần phải để chúng suy yếu, bằng không... với năng lực tự lành mạnh mẽ của mình, bất cứ lúc nào chúng cũng có thể từ trạng thái bị thương nặng sắp chết biến thành tràn đầy sức sống.

Đây là lần thứ ba Ôn Văn đối phó với vampire nên hành động rất quen tay.

“Mày nên rõ ràng, tao là huyết tộc cao quý mạnh mẽ, mày không thể nào trốn thoát khỏi tay tao đâu!”

Galil khẽ cắn môi làm ra dáng vẻ cực kỳ không tình nguyện, Ôn Văn tưởng rằng hẳn muốn chiêu hàng, không ngờ đột nhiên hắn lại lột quần áo ra.

“Làm cái gì vậy cha nội, tui không có muốn thân thể của cha đâu nha!”

Ôn Văn hoảng sợ, vội vàng buông tay.

Nếu Galil là mỹ nữ vampire da trắng của khu Kim Ưng thì may ra Ôn Văn còn nghĩ tới chuyện túm lâu hơn một chút, nhưng gã đàn ông hôi thúi này thì thôi quên đi.

Nhưng thực sự Ôn Văn buông tay chủ yếu là vì sợ Galil dùng năng lực đặc biệt gì mà thôi.

Trong điều kiện tiên quyết không rõ đối phương có năng lực gì, không nên tự cao tự đại thì hơn.

Trong thế giới người siêu năng, cẩn thận cũng quan trọng giống như thực lực vậy.

Galil đương nhiên không phải muốn sắc dụ Ôn Văn, sau khi vén quần áo lên thì có mấy chục con dơi nhỏ màu đen mắt đỏ bay ra, chúng nhe hàm răng nhọn bả nhào tới muốn cắn xé Ôn Văn.

Ánh mắt Ôn Văn lóe lên tia sáng lạnh, dao găm vung nhanh thành tàn ảnh, chỉ một chốc lát chỉ còn sót lại vài con, mà Galil vẫn chưa thể chạy xa.

Sức mạnh của Ôn Văn mạnh hơn Galil rất nhiều, tốc độ thì xấp xỉ, thế nhưng hiện giờ Galil đang bị thương nặng, khẳng định không thể nào thoát được Ôn Văn, chỉ cần một thoáng chốc Ôn Văn đã có thể túm hắn trở lại!

Nhưng vào lúc này, dị biến xảy ra...

Ôn Văn đột nhiên khựng lại, không đuổi theo nữa mà mặt lạnh nhìn Galil chạy đi.

Bởi vì anh vừa nhận được thông báo từ trạm thu nhận.

[Tù nhân phòng giam Tai Họa - 0001 chuẩn bị thăng cấp, sau khi thăng cấp sẽ chuyển tới phòng giam Tai Hại - 0001, chờ khu Tai Hại mở ra mới có thể tiếp tục sử dụng năng lực...]

Âm thanh máy móc lạnh như băng vang lên trong đầu, trước đó âm thanh này vẫn luôn truyền tới tin tức tốt, thế nhưng tin tức ngày hôm nay lại làm Ôn Văn muốn chửi má nó.

“...motherfucker!”

“Sớm không thăng cấp muộn không thăng cấp, canh ngay lúc này mà thăng cấp, nếu tôi bị cô hại chết thì sau này không có chậu máu mà uống đâu.”

Đào Thanh Thanh có thể thăng cấp bất cứ lúc nào, thể chất vampire có thể sẽ không dùng được, khi đó muốn chuyển sang thể chất khác thì phải chờ mười phút.

Nếu bây giờ đuổi theo, có lẽ sẽ phải nộp mạng cho Galil.

Nhưng... như vậy cũng không nhất định là chuyện xấu.

Bởi vì có nghĩa là sau khi khu Tai Hại mở ra, Ôn Văn không cần phải tiên hành săn bắt đã sở hữu được một con quái vật cấp tai hại.

Nhưng điều kiện tiên quyết là mười phút này không xảy ra bất trắc gì, theo lý thì bây giờ trốn vào trong trạm thu nhận là phương pháp an toàn nhất, nhưng như vậy cũng có nghĩa là buông tha Từ Hải, do dự một hồi, Ôn Văn quyết định ra bên ngoài, chờ tới thời gian chuyển đổi.

Dùng trạng thái suy yếu của mình làm mồi, Từ Hải vốn đang định chạy trốn sẽ quay trở lại!

...

“Thực lực của con quỷ hút máu kia rất mạnh, cư nhiên dễ dàng bại trong tay tên này như vậy?”

Từ Hải đang âm thầm quan sát, nhìn thấy Ôn Văn dễ dàng đánh gãy tay Galil, đồng thời làm tên kia chạy trời chết thì khiếp sợ tới tột đỉnh.

Hắn sớm đã biết Ôn Văn rất lợi hại, nhưng không ngờ có thể đơn giản giải quyết một vampire mạnh như vậy.

Sau khi Galil bị đánh bại, Từ Hải lập tức nhanh chóng trốn chạy, mặc dù Ôn Văn am hiểu truy lùng nhưng chỉ cần hắn chạy ra khỏi biên giới thành phố Phù Dung Hà, Ôn Văn cũng không có khả năng đuổi theo.

Nhưng khi Từ Hải sắp chạy ra khỏi tòa nhà này, hắn đột nhiên dừng lại nửa đường, bởi vì thông qua con rối để lại bên trong hắn phát hiện khí thế của Ôn Văn đột nhiên giảm xuống, giống như cách biệt một trời một vực vậy.

Hiện giờ Ôn Văn rất nhỏ yếu, giống như một người bình thường!

“Thừa dịp hắn đang suy yếu, lụm mạng hắn! Kẻ này có thể truy đuổi mình, hiện giờ có cơ hội diệt hắn thì không thể nào bỏ qua!”

Từ Hải quyết tâm, mở túi xách lôi ra một mô hình trông giống như một món đồ chơi lông xù.

Hắn lấy món đồ chơi này ra đặt xuống đất, qua vài giây thì món đồ chơi này giống như bong bóng phình to lên rồi biến thành một con quái vật cao hơn ba mét!

Thê hình của con quái vật này giống như một con báo, phía sau là ba cái đuôi dài như thân mình, trên đầu có hai chùm lông bờm màu đen, thoạt nhìn trông rất oai vệ.

“Bảo bối à, đi đi, giết chết tên thợ săn kia đi!”

Con báo khổng lồ phát ra tiếng gầm giống như trẻ con khóc, sau đó giẫm lên cầu thang, vọt tới tầng lầu mà Ôn Văn đang đứng.

Con báo này là thứ mà Từ Hải ẩn giấu, lần nọ khi né tránh thợ săn đuổi giết hắn đã trốn vào một ngọn núi lớn rồi phát hiện thi thể con ma báo này, hắn liền lợi dụng nó để chế tạo con rối mà mình yêu thích nhất.

Thi thể này là quái vật cấp tai nạn, nhưng với thực lực của Từ Hải thì cao lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng chế tạo thành con rối cấp tai họa mà thôi, nhưng cho dù là vậy thì da lông lẫn xương thịt đều là quái vật cấp tai nạn, tuyệt đối không phải thứ mà quái vật cấp tai họa có thể so sánh.

...

Sức mạnh quỷ hút máu biến mất, Ôn Văn mất đi thể chất quái vật, nhưng anh không hề hốt hoảng.

Chỉ chăm chú nhìn vòng kim loại trên găng tay Tai Ách, trong lòng thầm đếm ngược thời gian.

Một lát sau, Ôn Văn cảm thấy mặt đất có chút rung động, huy hiệu trên ngực bắt đầu nóng lên, là biểu hiện có thứ gì đó ở dưới lầu tiến lên!

“A ha ha.... hắc quả nhiên đã quay trở lại, chỉ cần gắng gượng qua mười phút này thì hắc chính là của mình!”

Mười mấy giây sau một con báo kỳ quái có hình thể to lớn hơn cả hổ từ cầu thang nhảy lên, khí thế hung hăng bỏ nhào tới chỗ Ôn Văn.

Nếu không phải tòa nhà này chưa hoàn thành, độ cao đủ lớn thì có lẽ con quái vật thậm chí ngay cả đứng thẳng cũng không được!

Với tốc độ, hình thể và dáng vẻ hành động của nó, Ôn Văn nháy mắt phân tích được hiện giờ mình không có cách nào đối phó con quái vật này!

Hơn nữa từ mùi của nó truyền tới thì con quái vật này do Từ Hải chế tạo ra, chứng tỏ Từ Hải nhìn trúng anh bây giờ đang suy yếu, muốn dùng nó để xử anh!

Ôn Văn nhắc chân bỏ chạy, không có thể chất vampire, cứng đối cứng với con quái vật này là lựa chọn không sáng suốt.

“Có chút thất sách, không ngờ tên kia vẫn còn con bài chưa lật, có điều cũng không phải không thể đối phó!”

Ôn Văn vừa chạy vừa rút Chước Hồ ra, không có thể chất vampire thì anh chỉ có thể dựa vào năng lực phun ra dịch ăn mòn, tỏa khí lạnh và hai khẩu súng siêu năng này mà thôi.

Chạy một khoảng ngắn thì Ôn Văn phát hiện khoảng cách của mình và con báo này đang nhanh chóng rút ngắn.

“Không thể chạy thoát, vậy thử giao thủ xem sao!”

Ôn Văn đột nhiên dừng lại, xoay người, dùng Chước Hồ nhắm thẳng vào con báo.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, từ họng súng Chước Hồ, một viên đạn nóng rực điên cuồng gào thét bay ra ngoài.

Nhưng phát đạn này lại không bắn trúng mục tiêu, nháy mắt Ôn Văn nổ súng, chân sau con báo kia giẫm một phát, thân

hình bay vọt qua một bên, cư nhiên tránh khỏi quỹ đạo viên đạn bay tới!

Đạn săn ma bắn trúng mặt tường, trực tiếp bắn thủng một cái lỗ to cỡ móng ngựa, bốn phía xung quanh đầy vết rạn!

“Thể hình lớn như vậy nhưng động tác còn nhạy bén hơn cả đám mèo....”

“Chung quy vẫn là quái vật thể giới trong, quả nhiên không thể nào xem như dã thú thể hình to lớn bình thường!”

Chương 84 - Đã Đến Giờ

[84] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Đã Đến Giờ

Ôn Văn thở hắt một hơi, nâng tay cùng con báo ma này giằng co, sau khi bắn phát súng kia, cả cánh tay anh đều đau nhức.

Cho dù thể chất của anh mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều nhưng sau khi mất đi thể chất của vampire vẫn có chút chịu không nổi sức giạt của khẩu súng này.

“Xem ra không thể tùy tiện nổ súng rồi, động tác cần phải chuẩn xác hơn, bằng không cánh tay mình sẽ không chịu nổi...”

“Nhưng... với độ linh hoạt của con báo này, với tốc độ bắn của khẩu súng này căn bản không thể bắn trúng nó...”

Từ Hải cũng bò lên lầu, ẩn mình trong bóng tối, thông qua ánh mắt của con báo nhìn Ôn Văn bị truy đuổi chạy loạn khắp nơi, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt.

“Mày nghĩ rằng sau khi tao biết uy lực của khẩu súng này, tao sẽ dễ dàng để con ròi của tao bị mày bắn trúng sao?”

“Uy lực mạnh cỡ nào nhưng không bắn trúng thì không có chút ý nghĩa nào!”

“Cây súng này không tồi, sau này nó sẽ là của tao, thân thể của mày cũng không tệ, sau này cũng là của tao.”

“Khà khà khà....”

...

Bên này sau khi bị con báo ma này tấn công, Ôn Văn thờ hồn hên chủi thể một câu, trán bị rách một lỗ, máu chảy ra có chút ảnh hưởng tới tầm mắt của anh.

Cánh tay phải cầm Chước Hồ của Ôn Văn đã biến thành màu đen kịt, găng tay Tai Ách hiện ra.

“Như vậy thì không cần lo lắng tới sức giật nữa rồi, mình thật là thông minh.... nhưng thích hợp với tình huống này hơn là Quần Lang!”

Ôn Văn tay trái cầm Quần Lang, tay phải cầm Chước Hồ, sẵn sàng đối mặt với con báo ma này.

Vì muốn chuẩn bị tốt cho hai khẩu súng này, anh suýt chút nữa đã bị con báo này bắt được.

“Để tao hưởng thụ thêm một chút đi!”

Ôn Văn muốn kéo dài mười phút, nhưng mười phút này anh không định cứ bị động chịu đòn như vậy.

Anh vẫn luôn theo đuổi kích thích chiến đấu, cơ hội ngàn năm có một thế này, không hưởng thụ thì sao được chứ!

Chỉ cần thời gian tới, anh có thể lựa chọn thể chất của một loại quái vật khác, đến khi đó sẽ không còn thú vui quá lớn nữa rồi.

Hơn nữa cho dù rất nguy hiểm nhưng tình huống vẫn còn nằm trong lòng bàn tay Ôn Văn, bất cứ lúc nào anh cũng có thể trốn vào trong trạm thu nhận để né tránh nguy hiểm tính mạng.

Nhưng nếu làm vậy, Từ Hải thấy Ôn Văn đột nhiên biến mất nhất định sẽ lập tức chạy trốn, đối với một người một lòng muốn chạy trốn thì chỉ cần vài phút đã đủ để hắn chạy đi thật xa.

Vì thế Ôn Văn liền ở bên ngoài dây dưa với con báo này, đồng thời cùng kẻ núp trong bóng tối kia chơi đùa mười phút.

Nhưng trận chiến này lại làm máu Ôn Văn bốc cháy!

Trong điều kiện sinh mệnh được đảm bảo, chiến đấu với một con dã thú có thực lực vượt xa chính mình.

Dùng sức mạnh thuộc về chính mình chứ không phải mượn của ai khác!

Điều này làm Ôn Văn sướng tới mức tê dại cả da đầu!

Nếu không phải con quái vật kia đeo đuôi không buông, Ôn Văn thậm chí có lẽ đã hưng phấn tới mức run rẩy!

Ôn Văn vừa nổ súng vừa tránh né công kích của quái vật, chỉ một chốc anh đã bắt đầu quen thuộc với cách thức hành động của nó.

Mặc dù tốc độ rất nhanh, sức lực mạnh mẽ, nhưng chỉ cần tập trung chú ý thì vẫn có thể dựa vào động tác của nó để tránh né.

Dù sao thì nó cũng không phải quái vật cấp tai nạn chân chính, nó chỉ là một con rôi khoác lớp da quái vật mà thôi, bởi vì trái tim máu lùn trước nên hành động của Ôn Văn nhanh nhẹn hơn người bình thường rất nhiều.

Có điều tuy đã giải quyết được vấn đề sức giạt của Chước Hồ nhưng muốn bắn trúng con quái vật này cũng không dễ dàng.

Bởi vì mục tiêu quan trọng nhất của nó là né tránh Chước Hồ, chỉ cần Ôn Văn chuẩn bị bóp cò, nó sẽ tiến hành tránh né.

Hình thức chiến đấu này đảm bảo con quái vật này sẽ không bị Chước Hồ bắn trúng, nhưng nó cũng giúp Ôn Văn có thể độ sức với nó mà không quá thua thiệt.

Mỗi khi bị ép vào đường cùng, Ôn Văn sẽ làm bộ như muốn sử dụng Chước Hồ, con quái vật kia sẽ lập tức tránh đi, anh cũng nhờ vào đó mà có cơ hội thở dốc.

Hình thức phân tán xạ kích của Quần Lang cũng mang tới không ít tác dụng, khẩu súng này không cần quan tới tới độ chuẩn xác, chỉ cần nhắm đúng hướng thì nhất định sẽ bắn trúng.

Sau vài phát đạn, con quái vật kia đã máu thịt be bét, trên người đều là vết đạn thật nhỏ, chỉ chút dày đặc làm người ta cảm thấy tê dại da đầu.

Đáng tiếc bên trong con quái vật này chính là con rôi, cho dù bắn nát lớp da thịt bên ngoài cũng không thể ảnh hưởng tới hành động của nó.

Hơn nữa uy lực của hình thức tĩnh âm xạ kích còn kém hơn cả đạn săn ma, cộng thêm da lông con quái vật này kỳ thực rất cứng rắn, công kích của Quần Lang chỉ có thể tạo ra chút tổn

thương ngoài da mà thôi, căn bản không có cơ hội chạm vào bản thể con rôi ở bên trong.

Kỳ thực phần lớn thời gian Ôn Văn chỉ dành để tránh né, số lần chân chính nổ súng cũng không nhiều, bởi vì công kích của con báo này thật sự quá mạnh, mỗi lần nổ súng đều mạo hiểm rất lớn.

Trong cuộc chiến cường độ cao này, Ôn Văn kiên trì được năm phút thì thể lực bắt đầu không chịu nổi, dù sao hiện giờ anh đang dùng tổ chất thân thể của chính mình.

Có thể chống đỡ năm phút trước mặt loại quái vật này, đổi lại là người bình thường thì đã có thể coi là siêu nhân rồi.

“Không thể cứ tiếp tục như vậy, mình cũng sượng đủ rồi, còn khoảng bốn phút...”

“Trước tiên công kích bản thể vậy, sẽ vui lắm đây, he he.”

Con báo xông tới từ cầu thang phía đông, vì thế Từ Hải cũng ở bên đó, mặc dù không có thể chất vampire nhưng Ôn Văn vẫn có thể ngửi thấy mùi hương làm người ta buồn nôn ở trên người Từ Hải, chứng tỏ tên này cách bọn họ rất gần!

Từ Hải đang quan sát cuộc chiến đột nhiên bị dọa run rẩy:

“Chỗ này tối đen như mực, khoảng cách lại xa như vậy, sao hẳn xác định được mình chứ?”

Thợ săn có trăm ngàn phương pháp truy lùng quái vật, lần theo mùi chỉ là một trong số đó, hơn nữa phần lớn là do quái vật sử dụng.

Tuy nói là nói vậy nhưng muốn tiến hành truy lùng bằng mùi thì cần một vật có mùi hương cực kỳ mãnh liệt, hẳn thậm chí còn chưa từng chính thức đối mặt với Ôn Văn, cũng không để sót thứ gì có mùi nặng, theo lý thì Ôn Văn không thể tiến hành truy lùng mới đúng.

Đúng vậy, Từ Hải đã quên mất cái quần lót chưa kịp giặt mà hẳn nhét trong góc.

Cũng không ý thức được, bản thân mình là một kẻ nặng mùi...

Thời gian không cho phép Từ Hải ngẫm nghĩ, Ôn Văn đang xông thẳng tới chỗ của hắn, mà hắn chỉ có thể lựa chọn vừa

chạy trốn vừa điều khiển con báo kia ngăn cản hành động của Ôn Văn.

Câu thang vang lên âm thanh vang dội chứng minh suy đoán của Ôn Văn, khoe miệng anh nhếch lên, sự tình phát triển thực thú vị.

Ôn Văn không phải đối thủ của con báo ma này, nhưng bản thể Từ Hải cũng không phải đối thủ của Ôn Văn, anh chỉ cần một bản một phát súng là có thể giải quyết Từ Hải.

Khi cuộc truy đuổi chính thức bắt đầu, mục tiêu chiến đấu của con báo kia chuyển từ tấn công Ôn Văn thành ngăn cản Ôn Văn tiến tới, tình cảnh này làm áp lực của Ôn Văn giảm đi đáng kể, có thể miễn cưỡng chống đỡ thêm vài phút.

Anh cố gắng phối hợp với tốc độ chạy trốn của Từ Hải, truy đuổi không quá nhanh cũng không quá chậm, giống như một người thợ săn lành nghề hoàn hảo không chế tiết tấu của màn rượt bắt, mục đích của anh là kéo dài thời gian chứ không phải tìm cơ hội giết chết người điều khiển con rối.

Trong chút thời gian cuối cùng còn lại, Ôn Văn đột nhiên gia tăng tốc độ làm Từ Hải có chút trở tay không kịp.

Thể chất của hắn chỉ giống như người bình thường, rất nhanh đã bị Ôn Văn tóm lại trong đại sảnh tầng hai.

Ôn Văn, con rối báo ma và Từ Hải, ba người đều cách nhau một khoảng cách là mười mét.

“Thợ săn, chỉ cần sau này mày không chủ động gây sự với tao, tao có thể tha cho mày.”

Từ Hải cố gắng duy trì trấn định, ngoài mạnh trong yếu đe dọa Ôn Văn.

Hiện giờ hắn bắt đầu hối hận, vì sao hắn phải quay lại để giết Ôn Văn chứ, trực tiếp chạy đi không phải tốt rồi sao.

Nhưng khi đó Từ Hải làm sao biết được mặc dù thực lực đã giảm mạnh nhưng tên này vẫn có thể chiến đấu ngoan cường như vậy chứ?

Từ Hải nuốt nước miếng, trước mặt hắn là Ôn Văn đang cầm hai thứ vũ khí nguy hiểm trên tay, hoàn toàn không có chút sức lực phản kháng nào.

Ôn Văn máu me đầy mặt, thoát nhìn giống như đang ở thế yếu nhưng độ cung khoe miệng nhếch lên ngày càng cao, cuối cùng trở nên vắn vẹo, cười cực kỳ vui sướng.

“He he he, tới giờ rồi!”

Chương 85 - Người Này Rất Xấu

[85] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Người Này Rất Xấu

“Tới giờ gì?”

Từ Hải có chút không hiểu nổi tình huống, sao tên này đột nhiên cười phá lên như một kẻ biến thái vậy chứ?

Ah, xin lỗi, tên này vẫn luôn là kẻ biến thái.

Nếu không phải gặp gỡ trong tình huống này, Từ Hải có lẽ có thể sẽ kết giao bằng hữu với Ôn Văn.

Bởi vì lúc hắn chế tạo ra vật suu tầm vẫn luôn lộ ra nụ cười như vậy.

Ôn Văn chậm rãi lau máu trên mặt, mỉm cười nói với Từ Hải: “À... là tới lúc tao đánh mày tới phát khóc rồi.”

“Mày đừng quá kiêu ngạo, với dáng vẻ của mày bây giờ mà muốn đánh tao sao, nếu không mau chóng tiến hành chữa trị thì cho dù không ai tấn công, mày cũng sẽ chết!” Từ Hải lại thả ra vài con rối tự bảo vệ mình, sau đó chỉ mặt Ôn Văn nói.

“Mày yên tâm, mày sẽ lập tức kêu ba ba ngay thôi.”

Ôn Văn đột nhiên đưa tay lên, chia Chúc Hồ về phía Từ Hải nả một phát súng, động tác quá nhanh, Từ Hải thậm chí còn không kịp phản ứng.

Sau phát súng, bắp đùi Từ Hải run run, phát đạn kia sượt qua đầu hắn bắn ra ngoài, đục thủng mặt tường ở phía sau lưng hắn.

“Ngay cả súng mày cũng không bắn chuẩn, còn đòi ai kêu ba ba chứ?” Run một hồi, con báo ma to lớn kia đi vòng tới bên cạnh Từ Hải, làm hắn có lại chút khí thế.

Ôn Văn giơ hai khẩu súng lên nói: “Hai khẩu súng này mỗi khẩu chỉ còn một viên đạn, sau hai phát đạn thì cuộc chiến sẽ

kết thúc.”

“Không sai, cuộc chiến sẽ kết thúc, khi mìn hết đạn rồi thì tùy ý tao xâu xé.”

Biết được súng của Ôn Văn chỉ còn hai viên đạn, Từ Hải cũng an tâm hơn, hẳn sẽ không để Ôn Văn có cơ hội nạp đạn.

“Không, kẻ kết thúc là mìn.” Ôn Văn giờ Quần Lang nhắm thẳng tới con báo ma kia.

“Mìn nói mê sảng gì vậy, chỉ còn hai viên đạn, bộ con ròi của tao sẽ đứng im cho mìn bắn chắc...”

Từ Hải còn chưa nói hết lời, Ôn Văn đã nổ súng, hiệu quả của một phát này hoàn toàn khác biệt với đạn sãn ma trước đó, không phãn đạn phân tán, là mìn luồng sáng trắng xanh xoắn lại với nhau!

Viên đạn cuối cùng trong súng của Ôn Văn không phải đạn sãn ma, là đạn xuyên thấu bắn ra với hình thức phân tán!

Ánh sáng trong nháy mắt xuyên thủng cơ thể con ròi con báo ma kia, lưu lại mìn lỗ máu nhỏ cỡ ngón trở!

Sức sống của con ròi báo ma rất ngoan cường, bị trúng đạn như vậy vẫn chưa tử vong, thế nhưng mìn vết thương này làm hành động của nó bị ảnh hưởng.

Nhân cơ hội này, Chúc Hồ bên tay phải Ôn Văn chia về phía thân hình báo ma nả một phát súng.

Viên đạn đỏ rực như rồng lửa thoát ra khỏi nòng súng mang theo một cái đuôi lửa bắn trúng vào ngực báo ma, nháy mắt liền nổ tung tỏa ra ánh sáng đỏ chói mắt, giống như hỏa tiễn bắn trúng người con báo vậy!

Đạn nổ phát ra nhiệt lượng cực lớn làm Từ Hải đứng bên cạnh khét lẹt cả tóc, tỏa ra mìn hương khó ngửi, thế nhưng lúc này đây Từ Hải không có tâm tình quản tới chuyện tóc tai của mình, nhìn thấy uy lực của hai phát đạn này, hẳn sẽng sốt cứng đờ người.

Sau khi khói súng tản đi, con ròi báo ma nằm bẹp dưới đất, trên cơ thể bị bắn thủng tạo thành một vết thương khổng lồ có đường kính một mét, những bộ phận khác cũng bị nhiệt độ cực cao nướng thành thit khét, bộ lông xinh đẹp trên người đã bị

thieu rụi, diện mạo vốn rất soái nhưng lúc này lại có chút xấu xí.

Từ Hải nhìn vết thương khủng khiếp kia mà có chút thất thần: “Sao hai phát cuối cùng này lại khác với trước đó như vậy...”

Ôn Văn đút súng vào túi, dùng máu loãng dính trên tóc tạo kiểu, cười nói: “Thứ tốt đương nhiên phải để lại sau cùng.”

Anh vẫn luôn muốn thử nghiệm uy lực của hai cây súng này nhưng lại không có đối thủ thích hợp, con báo này vừa vặn có thể làm bia ngắm.

Nhưng đột nhiên con rôi báo ma kia lại lao đảo đứng dậy, ánh mắt lóe ra tia sáng đỏ kinh người, nó cư nhiên vẫn chưa hoàn toàn tồn tại!

Từ Hải phát ra nụ cười như điên, khi mưa giông qua đi thì trời lại trong xanh, hẳn cảm thấy thời của mình tới rồi!

“Bây giờ mày đã không còn đạn, tao sẽ không để mày có thời gian nạp đạn, với sức lực của mày bây giờ thì chỉ có một kết cục mà thôi!”

Ôn Văn tức giận vò hỏng kiểu tóc mà mình mới tạo kiểu xong: “...tao đã nói bắn xong hai phát đạn thì trận chiến sẽ kết thúc, mày không thể ngoan ngoãn ngã xuống à?”

Anh điềm nhẹ một chút vào chiếc vòng ở cổ tay, chọn lựa phòng giam Tai Họa - 0005, chỉ trong thoáng chốc đã chuyển đổi thành trạng thái hồ yêu.

Ánh mắt Ôn Văn biến thành màu lá cọ, phối hợp với đôi mắt hẹp dài kia, cả người trông hết như một con hồ ly.

Ngón tay mọc ra móng vuốt dài mảnh như dao găm, ánh mắt trong bóng tối lóe ra tia sáng xanh, khí chất trên người Ôn Văn xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, Từ Hải nhìn mà phát hoảng.

“Này...”

Ôn Văn khụy gối xuống nhảy bật lên tận trần nhà, sau đó mượn lực từ trần nhà trực tiếp nhảy xuống trên lưng con rôi báo ma, tốc độ so với khi nãy không chỉ nhanh hơn một cấp bậc.

Sau đó dùng tay trái túm phần lông bờm còn lại trên cổ con báo, tay phải nắm lại đám một quyền vào đầu nó, thân thể khổng lồ của con báo trực tiếp bị hạ gục.

Hiện giờ sức mạnh của Ôn Văn so với lúc đánh nát tay Galil chỉ yếu hơn một chút mà thôi!

Xét về phương diện chiến đấu, thể chất hồ yêu cũng không hề thua kém vampire, tuy sức mạnh và tốc độ đều kém hơn một chút nhưng phương thức chiến đấu như dã thú của hồ yêu có thể bù đắp lại phần thua kém này.

Hơn nữa cộng thêm sức mạnh cơ thể của bản thân Ôn Văn và găng tay Tai Ách, hiện giờ Ôn Văn rất đáng sợ.

Con báo vốn đã bị thương, một khi ngã xuống, lại bị sức mạnh khổng lồ của Ôn Văn ngăn chặn thì rất khó đứng dậy.

Ôn Văn từng đâm từng đâm động vào người con báo, mỗi một đâm động xuống, sàn nhà lại chấn động một phen.

Tới khi Ôn Văn tung ra một đâm cuối cùng, sàn nhà tầng hai đã đầy vết rạn, trực tiếp lõm thành một cái hố to có đường kính hơn ba mét!

Ôn Văn giẫm trên người con rôi báo ma đã nát như, nhảy tới trước mặt Từ Hải đang ngậy người như phỗng, mà con rôi con báo thì trực tiếp nằm bẹp dưới đất, không còn đứng dậy nữa.

“Lần này, tao xem xem mày làm thế nào đứng dậy nữa.”

Ôn Văn vung vung tay, găng tay kết hợp với sức mạnh còn một chỗ tốt chính là khi vung nắm đám không lo bị đau, điều này làm Ôn Văn lại càng si mê thú vui chuyện dùng găng tay Tai Ách đánh người hơn.

“Xong, xong thật rồi...”

Từ Hải đứng trên mặt đất thấp giọng lầm bầm, tất cả thực lực của hắn đều dựa vào số con rôi kia.

Không có con rôi, hắn chỉ có thể bắt nạt nhóm người bình thường mà thôi.

Không nói tới Ôn Văn hiện giờ, cho dù là Ôn Văn mất đi thể chất vampire trước đó, với thể chất cơ thể mạnh mẽ kia thôi đã có thể dễ dàng nghiền ép Từ Hải.

Ôn Văn đi tới, vỗ vỗ vai Từ Hải, giả mù sa mưa an ủi:
“Chuyện vẫn chưa xong mà, chỉ cần còn sống thì sẽ còn hi vọng.”

“Chỉ cần mày đánh bại tao, thì có thể an toàn trốn khỏi nơi này!”

“Trời không tuyệt đường người, không nên từ bỏ như vậy!”

Được Ôn Văn an ủi như vậy, ánh mắt Từ Hải lóe lên một tia sáng lạnh, ngón trái mọc dài ra một cây gai nhọn hoắt, trực tiếp đâm vào dưới nách Ôn Văn, nếu phát này đâm trúng thì có thể đâm thủng phổi Ôn Văn.

Nhưng cây gai này còn chưa chạm vào được Ôn Văn đã bị găng tay Tai Ách chụp lấy, Ôn Văn siết chặt tay, dùng lực bẻ gãy phần gốc cây gai làm Từ Hải đau đớn tới kêu rên thành tiếng.

“Đúng rồi, chính là như vậy, chỉ cần mày không chịu từ bỏ thì sẽ có hi vọng chạy thoát.”

Ôn Văn dùng cây gai nhọn hoắt mình vừa bẻ gãy đầu Từ Hải.

Từ Hải đáng thương nhìn Ôn Văn không nói gì, tên thợ săn này thật sự rất xấu.

Chương 86 - Tao Sẽ Không Đánh Mày

[86] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tao Sẽ Không Đánh Mày

Từ Hải ôm tay lui về sau hai bước, hoảng sợ nhìn Ôn Văn.

Cánh tay của hắn đã được chỉnh sửa, có thể bắn ra gai nhọn, hiện giờ ngay cả thủ đoạn này cũng không thể dùng được với Ôn Văn, hắn còn cách nào để chạy trốn đây chứ?

“Mày yên tâm, chỉ cần mày không phản kháng, tao sẽ không đánh mày đâu.”

Ôn Văn mỉm cười thân thiện hệt như đức cha với Từ Hải đang run lấy bầy, cả người giống như đang bùng sáng.

Tâm tình Từ Hải bình ổn lại, lần này hắn không nghĩ cách phản kháng nữa, bởi vì hắn đã nhận mệnh.

“Tao không phản kháng đâu, tao sẽ phục tùng sắp xếp của mày, nghe nói Hiệp Hội Thọ Sản bọn mày rất ưu đãi tù binh bị bắt...”

“Không phải mày nói mày sẽ không đánh tao à?” Từ Hải ôm hạ bộ đau đón hỏi.

“Trước đó tao bảo tao sẽ đánh cho mày kêu ba ba mày không tin, tao nói không đánh mày mày liền tin?”

Ôn Văn một cước đạp ngã Từ Hải, sau đó bắt đầu một phen giẫm đạp, đạp đến mức Từ Hải không ngừng kêu la thảm thiết, giẫm mệt, Ôn Văn kéo Từ Hải đã hoàn toàn biến dạng dậy.

“Một màn phục vụ giẫm đạp mát xa khi này là để báo đáp chuyện mày làm tao bị thương, chuyện này coi như xong.”

Từ Hải cảm động chảy nước mắt, rốt cuộc cũng kết thúc rồi.

Sau đó Ôn Văn đưa tay tới, thi triển kỹ năng liên hoàn tạt với Từ Hải....

Ừm, chính là loại thỏa thích bạt tai.

Sau khi mặt Từ Hải đã sưng thành đầu heo, Ôn Văn lau bàn tay dính máu của mình lên quần áo Từ Hải, nói: “Phục vụ chăm sóc gương mặt này là vì báo đáp mày đã biến nhiều người vô tội như vậy thành con rối, tuy tao đánh mày thì cũng không thể thay đổi được gì, nhưng chủ yếu là tao muốn đánh mày thôi.”

Lần này Từ Hải không dám thả lỏng thêm một phút một giây nào nữa, tên biến thái này nhất định sẽ đánh hấn nữa!

Quả nhiên, Ôn Văn thở hắt một hơi rồi cời dây nịt, cầm nó quất Ôn Văn túi bụi, thẳng đến khi quất bộ đồ tây của Từ Hải rách thành vãi vụn mới thôi.

“Đây là vì báo đáp cái quần lót có mùi hương ghê tởm của mày!”

“Hãy, dây nịt quất người không sướng tay gì cả, lần sau mình nên mua một cọng roi da.”

Cuối cùng Từ Hải nằm bẹp dưới đất cuộn thành một đoàn, ánh mắt nhìn Ôn Văn giống như đang nhìn một tên ác ma.

“Tao đã nói sẽ đánh mày kêu ba ba rồi mà, bây giờ gọi ba đi, bằng không tao lại đập tiếp bây giờ.” Ôn Văn chống nạnh, thờ hờn hờn nói.

“Ba ba...” Từ Hải ủy khuất nói.

“Con trai ngoan, thận của ba ba không tốt lắm, con có thể cố gắng hiến một quả thận cho ba ba không? Nghe nói ăn gì bổ nấy, ba ba muốn nường...” Ôn Văn chậm chậm tiến tới trước mặt Từ Hải, nắm cằm hắn mỉm cười nói.

Từ Hải trợn trắng mắt, cư nhiên bị dọa tới hôn mê bất tỉnh.

“Thế mà cũng sợ, tao muốn thận của mày làm cái quái gì chứ, quần lót thúi như vậy, thận nhất định cũng chẳng ra gì...”

Ôn Văn phun một bãi nước bọt có mang theo máu, trở về trạm thu nhận lấy ra một cái bình nhỏ để chứa máu của Từ Hải.

Đây là anh chuẩn bị cho Đào Thanh Thanh, từ tình huống thăng cấp của Đào Thanh Thanh có thể xác nhận quái vật trong phòng giam cũng có thể gia tăng thực lực, mà chúng càng mạnh thì thực lực của Ôn Văn cũng sẽ càng mạnh, vì thế anh phải cố hết sức bồi dưỡng đám quái vật này.

Ôn Văn quét một vòng Từ Hải, xem thử xem trên người hắn còn thứ gì có thể sử dụng hay không, sau khi tìm một phen thì lắc đầu.

Mặc dù đang hôn mê nhưng Từ Hải vẫn nổi lên một tầng da gà.

Nghĩ một hồi, Ôn Văn vẫn từ bỏ suy nghĩ mê người này, hiện giờ tên này đã rất yếu rồi, moi thận xong hắn ngủ luôn thì không tốt.

Vì thế Ôn Văn thả xiềng xích ra lôi Từ Hải vào trạm thu nhận, nhốt vào phòng giam Tai Họa - 0001, thay thế vị trí trống của Đào Thanh Thanh.

Làm xong mọi chuyện, Ôn Văn nhảy xuống lầu, nằm trên thi thể con báo, lấy điện thoại ra.

“Alo, Lâm đội trưởng hả, tới tòa nhà chưa hoàn công bên ngoài ô phía nam nhé, địa chỉ cụ thể thì hỏi bên cảnh sát rồi tới cứu tôi, tôi sắp không ổn rồi.” Sau khi cúp điện thoại, Ôn Văn bắt đầu dựa vào thi thể con báo, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lần chiến đấu này, Ôn Văn quả thực hơi mệt mỏi, dựa vào thân thể nhân loại chiến đấu với con quái vật kia lâu như vậy, bị thương vài chỗ, tiếp đó lại vì đập Từ Hải mà cạn hết sức lực, vốn anh còn muốn thay cô bé kia đánh tên này một trận.

Có điều cũng không nghiêm trọng tới mức sắp ngóm tới nơi, nếu có người muốn thừa dịp này đánh lén, Ôn Văn nhất định sẽ cho kẻ đó một bất ngờ.

Anh gọi điện chẳng qua bởi vì không có thể chất vampire, không có cách nào tự lành vết thương nên muốn cọ Hiệp Hội Thọ Săn để chữa bệnh mà thôi.

...

“Lại thêm một kẻ nữa... bị đánh thảm như vậy, chắc hẳn đã đắc tội tên ôn thần kia rồi.” Quỷ hồn Tần Sảng nhẹ nhàng lượn lơ ở bên cạnh chần song nhìn Từ Hải, có chút hả hê nói.

Tần Sảng hiển nhiên đã quên mất trước đây mình cũng từng bị Ôn Văn đánh tới kêu cha gọi mẹ van xin lạy lục, hơn nữa còn là bị hất một thân nước tiểu rồi mới đánh.

“Đàn ông mà lặn lội thảm như vậy, đúng là cái thứ bỏ đi.” Hồ Ấu Lăng ngồi trên giường khinh thường nhìn Từ Hải.

Nơi này chỉ có một đám hình thù kỳ quái, khó khăn lắm mới tới một tên đàn ông, Hồ Ấu Lăng đáng lý ra phải thực hưng phấn mới đúng, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy thực mệt mỏi, giống như vừa trải qua một cuộc chiến kịch liệt nên ánh mắt nhìn Từ Hải cũng đầy ghét bỏ.

“Tâm tình mọi người tốt như vậy, để tôi kể chuyện cười cho mọi người nghe nha, có một củ hành tây chuẩn bị đi ngủ, ngủ thì phải cởi quần áo, cởi cởi cởi, cởi một hồi lại bật khóc, ha ha ha ha...”

Quý ngôn thụ tinh dùng âm thanh của Đào Thanh Thanh để kể chuyện cười, vừa nói còn vừa run run cành lá.

“Mày đừng có kể chuyện xàm ruồi nữa!”

Hồ Ấu Lăng và Tần Sảng lập tức quát quý ngôn thụ tinh, sau khi đám tù nhân bọn họ quen thuộc với nhau, ngày nào quý ngôn thụ tinh cũng kể mấy câu chuyện buồn chẳng buồn cười chút nào.

Quý ngôn thụ tinh hơi rứt cành lá về một chút, lại tự kỷ.

Trong phòng giam truyền tới bầu không khí rợn rùng, chỉ có mỗi thực hủ yêu trí chướng vẫn đứng im ở đó, không nói lời nào...

Rất nhanh, người của Hiệp Hội Thợ Săn đã tới rồi, bọn họ bao vây tòa nhà vẫn chưa hoàn công này, Lâm Triết Viễn dẫn theo Lâm Lộ và Diêm Tu đi vào trong.

Nhìn mớ bừa bộn trong tòa nhà, Lâm Triết Viễn nhíu mày, phạm vi ảnh hưởng của cuộc chiến này không nhỏ, có thể tưởng tượng được tình huống khi đó rất kịch liệt.

Thi thể con báo khổng lồ kia cũng làm người ta chấn động, nếu không phải trong thi thể có con rối, đánh giá của Lâm Triết Viễn về Ôn Văn lại còn tăng cao vài cấp bậc.

“Còn nói chuyện nổi không?” Lâm Triết Viễn hỏi.

“Mấy người tới chậm thế, vết thương của tôi sắp lành rồi đây này.” Ôn Văn ngồi dậy cười nói với Lâm Triết Viễn.

Trên tay Lâm Triết Viễn mọc ra vài sợi xúc tua màu đỏ đê Ôn Văn lại: “Đừng nhúc nhích, coi chừng vết thương tét ra bây giờ.”

Vết thương của Ôn Văn thoát nhìn rất thâm, đột nhiên làm ra động tác kịch liệt như vậy quả thực dọa hoảng Lâm Triết Viễn.

“Thứ này là tự cậu giải quyết à?”

“Đương nhiên, đúng rồi, vũ khí mà anh cho tôi dùng rất tốt.” Ôn Văn hí mắt cười trả lời, dùng nó chiến đấu với con báo này thật sự sướng tới cực điểm, vì thế tâm tình của anh lúc này rất tốt.

“Dùng tốt là được rồi, sau này không nên hành động đơn độc như vậy, quá nguy hiểm.” Lâm Triết Viễn dặn dò nói.

“Tôi sẽ chú ý.” Ôn Văn ngoài miệng đáp ứng nhưng trong lòng tính toán cái gì thì không ai biết.

“Đúng rồi, trên tầng năm có một cô bé bảy tám tuổi, cha cô bé bị tên kia giết chết rồi, mấy người xử lý một chút.”

Lâm Triết Viễn gật đầu đáp ứng: “Biết rồi, bọn tôi sẽ đưa cô bé tới cô nhi viện.”

“Vậy thì hết chuyện rồi.” Sau khi thông báo xong, Ôn Văn nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Anh thật sự rất mệt mỏi.

Chương 87 - Hàng Xóm Mới

[87] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hàng Xóm Mới

Lâm Triết Viễn bắt đầu chỉ huy mọi người xử lý thi thể con báo, mà Ôn Văn thì được nhân viên hỗ trợ đưa lên cáng cứu thương, chuẩn bị đưa về Hiệp Hội Thợ Săn để chữa trị.

Lâm Lộ và Diêm Tu một trước một sau đi tới cạnh cáng cứu thương của Ôn Văn, Lâm Lộ đưa ngón tay tới chốt đầu Ôn Văn một cái, tức giận nói: “Không phải ông nói ông không thể truy lùng được hắn à?”

“Thì đâu có cách nào đâu, tôi tới đây vì muốn điều tra một vụ án khác, nào ngờ trùng hợp đụng mặt hắn thôi.”

Là một thám tử đủ bản lĩnh, lúc bịa chuyện thì mặt không đỏ tim không đập là tổ chất cơ bản.

Ừm... ít nhất thì Ôn Văn nghĩ thám tử chính là như thế.

“Hừ, gạt người.” Lâm Lộ không tin chuyện hoang đường mà Ôn Văn nói, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã biết người này rất giỏi nói dối rồi.

“Sao cô lại nói tui gạt người chứ, thật sự tổn thương trái tim tui mà, mới nãy có lẽ Lâm Triết Viễn đã cảm nhận được hơi thở của vampire trong tòa nhà này rồi, tui tới để bắt vampire!”

Làm thám tử, sao có thể nói là gạt người chứ, phải gọi là chiến lược tung hỏa mù.

“Nếu không có vampire, tôi nhất định sẽ tính sổ ông.” Lâm Lộ khễ cấn môi quay người rời đi, cô vốn định quan tâm Ôn Văn một chút, nhưng nhìn dáng vẻ mồm mép trơn tru thiếu đánh của đối phương thì lập tức tức giận mà không có chỗ phát tiết.

“Cô yên tâm, có mà!” Ôn Văn lớn giọng nói.

Diêm Tu đứng sau lưng Lâm Lộ cũng tiến tới góp mặt, đưa tay tới chọt vào vết thương Ôn Văn một chút, sau đó gật đầu.

“Vết thương là thật, trên người tuy có ô uế rất nồng nhưng có thể xem là một thợ săn, ông hợp cách.”

“Có phải thật hay không cậu không nhìn bằng mắt được à, cậu...”

Ôn Văn còn chưa kịp mắng chửi người thì Diêm Tu đã đi xa rồi.

...

Sau khi được Hiệp Hội Thợ Săn tiến hành khâu vết thương và chữa trị, Ôn Văn tự mình lái xe về nhà, bác sĩ hiệp hội đề nghị anh nên nằm lại dưỡng thương hai ngày rồi hãy đi nhưng Ôn Văn từ chối.

Thế chất hồ yêu mặc dù không có năng lực tự lành biến thái như thế chất vampire, nhưng tốc độ khép vết thương vẫn mạnh hơn nhiều so với người bình thường.

Sau khi khử trùng, khâu lại và bôi thuốc, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn thì Ôn Văn sẽ khôi phục lại, vì thế không cần phải ở đây làm gì.

Mà bác sĩ Hiệp Hội Thợ Săn cũng từng điều trị cho không ít quái nhân, vì thế sau khi Ôn Văn biểu lộ ý nguyện của mình, bọn họ cũng không cưỡng ép giữ lại.

Trên đường lái xe về nhà, trong lòng Ôn Văn tràn ngập chờ mong, anh muốn xem xem Từ Hải có thể mang tới thu hoạch gì cho mình.

Thế chất của Từ Hải chỉ vất đi, Ôn Văn ngay cả thử cũng không muốn thử, nhưng năng lực của Từ Hải làm anh cảm thấy rất hứng thú.

Năng lực chế tạo và điều khiển rối, trong số quái vật mà Ôn Văn bắt giữ được thì đây chính là năng lực mạnh nhất.

Nếu như Ôn Văn có thể chế tạo con rối như hấn thì sẽ có nhiều chuyện hành động thuận tiện hơn.

Chí ít thì anh có thể sử dụng mấy con rối này để làm vài công việc đơn giản trong trạm thu nhận, để mình được tự do hơn,

không cần phải làm những công việc lao động nhàm chán kia nữa.

Đương nhiên Ôn Văn sẽ không bắt nhân loại để chế tạo con rỗi, nhưng nếu có người chủ động dâng tới cửa thì Ôn Văn sẽ không từ chối, trên đời này không hề thiếu kẻ đáng chết.

Sau khi dừng xe lại, Ôn Văn một tay cầm balo chứa khẩu RPG đi lên lầu, phát hiện hành lang có chút đông người.

“Nè nè, chú ý một chút, đặt tủ lạnh xuống nhẹ thôi, TV đặt trong phòng ngủ cho tôi đi...”

Chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần tây màu đen, áo sơ mi màu tím rìm, mặt mũi bôi son trét phấn lờ lợc đang chỉ huy nhóm nhân viên dọn nhà bố trí đồ đạc vào căn hộ bên cạnh căn hộ của Ôn Văn.

Căn hộ này vẫn luôn để trống, xem ra sau này Ôn Văn có hàng xóm rồi.

Nhân viên công ty dọn nhà thấy Ôn Văn máu me đầy người liền vội vàng né ra một con đường, trong xã hội hiện giờ, với dáng vẻ này Ôn Văn, cho dù đi tới đâu cũng không có ai dám cản đường.

Nhưng chủ nhân căn hộ mới không hề e ngại, thực thân thiết ngoắc ngoắc tay với Ôn Văn: “Đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, ông còn nhớ tôi không?”

“Đương nhiên nhớ rồi, trí nhớ tôi rất tốt, ông là thành viên của hội các ông bù nhùi đây mà.” Ôn Văn thuận miệng nói.

“Đừng nói tới bù nhùi nữa, tôi tên là Ngô Vọng!” Người nọ nhấn mạnh nói.

“Biết rồi, bù nhùi.” Ôn Văn mở cửa nhà, bước vào.

“Sao ông lại chật vật như vậy, máu me khắp người, có cần...” Hắn còn chưa nói xong thì Ôn Văn đã đóng cửa lại.

Người đàn ông bù nhùi kia sờ sờ cầm nhìn cửa nhà Ôn Văn, không biết đang nghĩ gì.

...

Đóng cửa lại, Ôn Văn liền gọi điện thoại cho Lâm Triết Viễn.

“Sao, lại có chuyện gì muốn làm phiền tôi nữa hả?” Lâm Triết Viễn mắt kiên nhẫn nói, Ôn Văn tuy là một người giỏi bắt quái vật nhưng xét về khía cạnh gây rối thì cũng chẳng kém cạnh gì.

Ôn Văn nhìn về phía cửa nhà nói: “Tên Ngô Vọng kia lai lịch thế nào vậy, sao lại ở kế bên nhà tôi?”

“Ngô Vọng... hắn là thợ săn tự do tới từ thành phố khác, giúp bọn tôi bắt được một con quái vật hiếm thấy, hắn nói muốn ở lại thành phố Phù Dung Hà một hồi gian ngắn, vì thế tôi đã sắp xếp chỗ ở cho hắn.”

“Hắn tự chọn chỗ ở à?”

Ôn Văn một lần nữa hỏi, anh nghi ngờ tên bụi nhùi này tiếp cận mình vì có mục đích riêng, bởi vì tên này liên tục hai lần chủ động bắt chuyện, còn muốn ở bên cạnh anh.

Lần trước Ngô Vọng bị Ôn Văn giấu cọt một phen, ngoại trừ tên này có máu M, bằng không cũng không vui vẻ sắp tới gần để Ôn Văn mĩa mai như vậy.

Lâm Triết Viễn có chút khó hiểu hỏi: “Là tôi để hắn chọn, tòa nhà đó là tài sản riêng của phân bộ, vừa vặn căn hộ bên cạnh cậu để trống nên tôi bảo hắn tới đó.”

“Được rồi...”

Ôn Văn cúp điện thoại, trước mắt thì tên Ngô Vọng có vẻ không có gì khả nghi, thế nhưng Ôn Văn vẫn có chút không yên lòng, anh quyết định sau này sẽ chú ý động tĩnh bên đó nhiều một chút.

Khóa chặt cửa sổ, tiến vào WC, sau khi kiểm tra không có vấn đề gì thì Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận.

Nhà bên cạnh có kẻ khả nghi, Ôn Văn đương nhiên phải cẩn thận một chút.

Hiện giờ Từ Hải bị nhốt trong phòng giam Tai Họa - 0001, thay thế cho Đào Thanh Thanh, Ôn Văn ra tay không nhẹ, vì thế đến tận bây giờ Ngô Vọng vẫn còn đang hôn mê.

Phòng giam vốn nhốt một mỹ nhân mặt lạnh chợt biến thành một tên đàn ông mặc quần lót, điều này làm Ôn Văn khó hiểu có chút cảm giác mất mát.

Giống như phòng giam của Hồ Ấu Lăng, phòng giam của Từ Hải cũng có các đồ dùng sinh hoạt, giường và WC có đủ.

Nếu Đào Thanh Thanh nhìn thấy thì thể nào cũng sẽ ghen tị.

“Ha ha, nếu như mày vô dụng thì cứ chờ ngày lành đi.” Ôn Văn cười nhạt nói với Từ Hải.

Từ Hải vẫn còn đang hôn mê không hiểu sao nổi lên một trận da gà.

Đầu tiên Ôn Văn kiểm tra tình huống của đám quái vật khác, đều không có vấn đề gì, nhưng cả ngày hôm nay Ôn Văn không cung cấp cơm cho Hồ Ấu Lăng, hiện giờ cô ta có chút đói bụng.

Sau khi chuẩn bị cơm tối cho Hồ Ấu Lăng xong, Ôn Văn không còn chuyện gì khác phải làm, vì thế anh đi tới khu đầu mối, muốn bắt đầu kiểm tra năng lực của Từ Hải.

Nếu năng lực tốt thì nó sẽ ảnh hưởng tới mức độ sống thoải mái ở trong ngục của hắn sau này.

Chương 88 - Kho Đồ Của Kẻ Điều Khiển Rối

[88] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Kho Đồ Của Kẻ Điều Khiển Rối

Đầu tiên là phải kiểm tra thể chất, mặc dù Từ Hải thoát nhìn chỉ là một con gà bệnh, nhưng Ôn Văn vẫn muốn kiểm tra...

Mười phút sau, Ôn Văn mặt không biểu tình lần thứ hai chuyển đổi về tư chất hồ yêu.

Có thể coi là quái vật cấp tai họa nhưng thể chất lại không hề gia tăng chút nào, thậm chí tổ chất cơ thể thậm chí còn có chút yếu ớt, thật sự quá thần kỳ.

Thể chất của bản thân Ôn Văn kết hợp với thể chất của quái vật mới là thể chất mà anh biểu lộ.

Nó không phải là phép cộng, mà là phép nhân.

Bản thân Ôn Văn là hai, quái vật khác là bốn, kết quả biểu hiện ra cuối cùng chính là tám.

Mà tổ chất thân thể của Từ Hải là 0.5, sau khi kết hợp với Ôn Văn thì sẽ biến thành một...

Đương nhiên này chỉ là ví dụ mà thôi, quy luật biến hóa cụ thể thì không có khả năng đơn giản qua loa như vậy, nó phức tạp và cân nhắc tới nhiều nhân tố hơn.

Có một điều là thể chất của Từ Hải có năng lực linh cảm siêu mạnh, phạm vi cảm nhận rất lớn, vì thế mới nhiều lần phát hiện Ôn Văn như vậy.

Nhưng khi chuyên hoá sang thể chất này Ôn Văn thật sự quá yếu, nguy hiểm rất lớn, chỉ có thể sử dụng vào những thời điểm mấu chốt mà thôi.

Tiếp đó Ôn Văn bắt đầu kiểm tra năng lực của Từ Hải, năng lực này có tên là ‘điều khiển rối’.

Nó có hai trạng thái, điều khiển và không điều khiển.

Trạng thái điều khiển thì chỉ cần người điều khiển có ý nghĩ, bản thân con rối có năng lực tự hoàn thành, nó sẽ tự mình hành sự.

Để điều khiển được tốt nhất thì số lượng chỉ cần một đến hai con rối mà thôi, điều khiển quá nhiều con rối thì khả năng điều khiển sẽ yếu đi, chỉ có thể hoàn thành những mệnh lệnh đơn giản mà thôi.

Không phải trạng thái điều khiển thì có thể làm hình thức thiết lập sẵn hành vi, con rối sẽ dựa theo thiết lập của người điều khiển để hành động, giống như nhóm khách trọ và nhân viên phục vụ trong khách sạn kia.

Có thể tự hành động, năng lực này có thể nói là rất mạnh, chỉ tiếc là hiện giờ Ôn Văn có năng lực điều khiển rối nhưng lại không có kỹ thuật chế tạo con rối.

Kỹ thuật chế tạo rối thuộc về tri thức chứ không phải năng lực, vì thế Ôn Văn không có cách nào có được từ Từ Hải.

Thứ Ôn Văn hiểu kỳ không ít, nhưng anh không hiểu về chế tạo mấy thứ này.

“Chờ hẩn tỉnh lại thì hỏi xem nên làm sao chế tạo con rối, nếu hẩn không nói thì bỏ đói mấy ngày cho biết.” Từ Hải là tù nhân, Ôn Văn không lo lắng hẩn phản kháng.

Sau đó, Ôn Văn nhìn tới chiếc túi xách của Từ Hải.

Trong số tất cả quái vật, Từ Hải là quái vật duy nhất để Ôn Văn có thêm một phần chiến lợi phẩm khác, tuy chiến lợi phẩm này có khả năng không được bao nhiêu tiền.

Đó là một cái vali xách tay màu đen dài bốn mươi cm, rộng ba mươi cm, cao hai mươi cm, thoạt nhìn không chứa được bao nhiêu.

Ôn Văn mở ra thì phát hiện bên trong có một vài món đồ chơi tinh xảo, bắt mắt nhất là hai con rối plastic cao cỡ mười cm.

“Ồ... này là sản phẩm của khu Anh Đào đi, bình thường hay được gia công ở khu Hoa Phủ, mình nhớ thứ này rất đắt, từng có một vị cố chủ thích thứ này, một món giá cả ngàn NDT, tính ra thì hai con búp bê này còn tinh xảo hơn con của cố chủ nhiều.”

Ôn Văn đưa tay tới một con búp bê tóc dài màu đen mặc đồ thủy thủ và mang vớ đen, néo néo một cái.

“Ồ, có da có thịt mềm mại luôn này, dùng silicon đi, mắt mũi cũng rất tinh tế, quái vật có tài nghệ cao như vậy coi như không lỗ lỗ rồi, tìm người có tiền bán cắt cổ một chút, he he he...”

Anh cầm lấy con búp bê, bật cười thô bỉ muốn cời chiếc váy của nó.

“Nếu làm chân thật như vậy, bên dưới quần áo chắc cũng phải giống thật chứ?”

Là một thằng đàn ông, khi thấy món đồ chơi mặc quần áo thì đều muốn cời ra xem thử xem bên trong cấu tạo như thế nào.

Đây là bản năng.

Váy vừa mới lột được phân nửa thì mô hình búp bê này xảy ra biến hóa, thân thể cấp tốc trương to, trọng lượng tăng lên gấp trăm, cư nhiên biến thành một mô hình có kích cỡ xấp xỉ người thật...

Không, cái này không còn là mô hình nữa rồi, rõ ràng là người thật!

Ôn Văn bất ngờ nên có chút cầm không chắc, để mô hình cô gái trực tiếp rớt xuống đất, còn nảy lên một chút.

Chiếc váy chỉ mới lột được phân nửa, tiếp tục cởi thì giống dê xồm quá, mà mặc lại thì lại không cam lòng, có chút khó chịu và đầu bứt tai.

“Này... là sao đây ta, vừa nãy xảy ra chuyện gì?”

Ôn Văn ngỡ ngàng xoay quanh mô hình cô gái này vài vòng, nghiên cứu cẩn thận hồi lâu, sau đó mới hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô gái này không phải mô hình, cũng không phải người thật, là một con rối hình người do Từ Hải chế tạo!

Ôn Văn bóp vài cái trên tay chân con rối, phát hiện bên trong không có vũ khí, tức là mỹ nữ này không phải dùng để chiến đấu, là hàng cất giấu của Từ Hải.

Đã vậy, Ôn Văn liền mặc váy vào cho nó.

Thứ nhất, đây là con rối Từ Hải chế tạo, nhất định là người đã chết, cởi quần áo người đã chết thật sự không thể nào nói nổi.

Thứ hai, nếu là hàng cất giấu thì khẳng định hẳn đã dùng qua, nói thật, bị một kẻ có quân lót thú như vậy dùng qua, Ôn Văn có chút ghét bỏ...

Kiểm tra con búp bê còn lại, nó cũng là con rối, là một mỹ nữ tóc vàng mặc áo cưới.

Sau khi lấy ra khỏi vali, đợi vài giây thì nó cũng liền biến thành kích cỡ người thật.

“Hai thứ này chỉ là con rối bình thường, nếu nó có khả năng biến lớn biến nhỏ thì lúc ở khách sạn không có lý nào không dùng, vì thế vấn đề chính là cái vali này.”

Không gian trong cái vali đen này cũng không lớn, trừ bỏ hai mô hình kia thì còn vài thứ linh tinh như đồ chơi mini.

Ôn Văn lấy mấy thứ linh tinh kia ra ngoài, chờ vài giây thì chúng cũng biến thành kích cỡ bình thường.

Nhìn roi da, vòng cổ, nệm linh tinh đầy dưới đất, Ôn Văn liền liếc nhìn cái vali kia.

“Quả nhiên, tuy nó rất nhỏ nhưng lại chứa được rất nhiều thứ... còn có thể dễ dàng lấy ra, làm thế nào mới bỏ đồ vào được nhỏ?”

Ôn Văn gãi gãi cằm, lấy một cái roi ra đặt vào vali đang mở, vài giây sau thứ trong tay Ôn Văn bắt đầu thu nhỏ lại mấy chục lần rồi rơi vào trong vali.

“Hàng tốt! Hàng tốt nha!”

Ôn Văn ôm lấy vali, lộ ra nụ cười hạnh phúc, giống như con nít có được món đồ chơi yêu thích vậy.

“Có điều... thứ này tạm thời không có ích lợi gì với mình...”

Mỗi lần lấy ra cần tốn vài giây, khoảng thời gian này đã đủ để Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận lấy đồ rồi tiến ra ngoài rồi.

Có điều có cái vali này rồi, sau này Ôn Văn lại có thể dễ dàng ẩn giấu sự tồn tại của trạm thu nhận hơn, chí ít nếu muốn đột nhiên lấy ra thứ gì đó thì cũng có thể viện cớ.

“Thứ tốt, ai lại chê ít chứ.”

Ôn Văn lật qua lật lại thưởng thức vali, sau khi phút hưng phấn qua đi, anh đặt vali qua một bên, chuẩn bị sau này sẽ mang theo bên người sử dụng thường xuyên.

Cuối cùng, anh nhìn sang hai con rối, trên mặt lộ ra nụ cười bí ối.

Đương nhiên, không phải anh muốn làm chuyện không phù hợp thiếu nhi.

Anh chỉ đang phát sầu vì không có con rối để sử dụng thì hai con rối này lại tự mình đưa tới cửa.

“Mình đã kế thừa được năng lực của tên kia, theo lý thì mình cũng có thể sử dụng con rối của hắn đi?”

Ôn Văn búng tay một cái, kích hoạt năng lực điều khiển rối, lúc sử dụng năng lực này không có cảm giác đứt khoát, lạnh lẽo như những năng lực khác, có cảm giác giống như bẻ ngón sen mà chưa đứt hẳn vậy.

Sợi tơ vô hình theo đầu ngón tay Ôn Văn lan tràn ra, chậm rãi tiến vào trong cơ thể mỹ nữ mặc đồ thủy thủ, sau khi thành lập liên kết, Ôn Văn có thể điều khiển hành động của con rối này.

Ôn Văn sờ sờ cằm, đôi mắt sáng lên, từ trong đồng đồ linh tinh kia nhặt lên một quả bóng cao su ném qua.

“Chơi bóng cho tôi xem!”

Vì thế con rối mỹ nữ liền nhận lấy quả bóng, tung bóng, hát váy, tung bóng, hát váy, hát bóng, xoay người, lắc mông lắc mông...

Chương 89 - Dao Găm Khắc Ký Hiệu

[89] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Dao Găm Khắc Ký Hiệu

Động tác của con rối mỹ nữ dùng động tác hôn gió để kết thúc, Ôn Văn ở bên cạnh quan sát liền vỗ tay.

“Hoàn mỹ!”

Động tác tăng bóng này có độ khó cao, phỏng chừng ngoại trừ chính mình thì rất khó làm được, cho dù là con rối, năng lực hành động độc lập cũng không đủ nhưng vẫn có thể hoàn mỹ dựa vào suy nghĩa của Ôn Văn mà hành động.

“Minh có thể chơi như thế này cả ngày!”

Tiếp đó Ôn Văn thử thêm nhiều trò chơi với mấy loại gậy gộc, điều khiển chán rồi thì chuyển sang hình thức thiết lập hành vi.

Nếu muốn trực tiếp điều khiển thì không thể cách quá xa, mà Ôn Văn không thể mang hai con rối này ra khỏi trạm thu nhận.

Vừa vặn hiện giờ trong trạm không có công nhân, Ôn Văn dự định sẽ để hai con rối này làm vài việc đơn giản. Ôn Văn giao nhiệm vụ quét dọn vệ sinh cho con rối mặc váy cưới, không gian trạm thu nhận rất lớn, khắp nơi toàn là bụi bẩn, Ôn Văn không có hơi sức quét dọn, nhưng anh có thể giao cho con rối.

Nhiệm vụ của con rối mặc đồ thủy thủ là chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của quái vật, thật ra là đến giờ ăn thì đưa cơm cho quái vật mà thôi.

Như vậy Ôn Văn cũng có thể thoát khỏi công việc nhân viên nuôi dưỡng, có càng nhiều thời gian để hưởng thụ lạc thú hơn.

Giống như một kẻ cuồng mèo nhưng không cần phải để ý tới chuyện cho mèo ăn, khám bệnh cho mèo, xúc phân cho mèo, mỗi ngày chỉ cần tuốt mèo mà thôi, thật sự là chuyện rất thoải mái.

...

Thời gian trôi qua năm ngày, vết thương trên người Ôn Văn đã khỏi hẳn, có điều là để lại chút vết sẹo, này cũng khó tránh, dù

sao thì năng lực tự lành của hồ yêu cũng không mạnh như vampire.

Lúc này Ôn Văn đang cầm một con dao khắc kim cương khắc ký hiệu lên một con dao găm.

Dựa vào sức lực mạnh mẽ hiện giờ, anh đã có thể khắc ký hiệu lên dao găm.

Hai ngày trước anh thành không khắc ký hiệu trên phòng giam Tần Sảng lên thẻ trúc, hiện giờ anh muốn khắc ký hiệu này lên vũ khí của mình.

Tuy Ôn Văn không rõ ký hiệu này có hiệu quả cụ thể thế nào, nhưng khẳng định sau khi hoàn thành, hiệu quả khẳng định tốt hơn là không có.

Theo nét khắc cuối cùng hoàn thành, Ôn Văn cẩn thận truyền sức mạnh hồ yêu vào ký tự để kích hoạt nó, sau đó thì núp ra xa.

“Không có bốc khói, không có nổ tung... nhưng để đảm bảo an toàn, cứ chờ hai phút đi.”

Hai phút sau, Ôn Văn cẩn thận cầm lấy con dao găm kia vung vẩy vài cái, trên mặt lộ rõ vui sướng.

Mặc dù không xảy ra dị tượng gì nhưng Ôn Văn biết con dao này đã không còn như trước, không thể nói rõ là xảy ra biến hóa cụ thể gì nhưng rõ ràng thuận tay hơn trước kia rất nhiều.

So với nó thì mấy con dao găm khác của Ôn Văn giống như thứ bỏ đi vậy, anh cầm một con dao bình thường rạch nhẹ một đường trên tay mình, sau đó lại dùng con dao khắc ký tự rạch một đường.

“Ui... dao có ký tự dễ dàng cắt rách làn da, cùng một lực nhưng vết thương sẽ sâu hơn, cũng không dễ lành lại, còn đau hơn...”

Sau đó Ôn Văn ôm cánh tay, cắn môi, run run nói: “Sớm biết như vậy, mình nên chạy ra ngoài túm tên nào đó không vừa mắt để thử nghiệm, mang mình ra thử dao, thật sự rất đau!”

‘Ta muốn ~ cây gậy sắt này để làm chi...’

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Ôn Văn cầm lên định trêu ghẹo một phen nhưng lại phát hiện người gọi tới không phải là Lâm Triết Viễn, là cô bé thu ngân ở cửa hàng bán đồ dùng thú cưng trước kia, tên là Tiêu Tân Lôi.

“Cái đó... Ôn thám tử, xin hỏi anh có rảnh không, hôm nay tôi được nghỉ, anh cùng tôi tới thăm nhà người bạn kia được không, trước đó chúng ta có nói rồi ấy.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, đây là thời điểm anh nên chủ động săn bắt quái vật, con chó kia chính là con mèo tốt.

“Được, tôi sẽ tới đúng hẹn.”

Sau khi cùng Tiêu Tân Lôi định xong thời gian, Ôn Văn cúp điện thoại, kỳ thực anh rất hứng thú với con chó kia nhưng trạm thu nhận vẫn luôn thẳng cấp, làm anh không có động lực để đi bắt nó.

Giống như chơi game vậy, khi sắp có phiên bản update thì phiên bản trước sẽ trở nên buồn tẻ vô vị.

...

Tiêu Tân Lôi đứng trước cửa hàng thú cưng, mặt có chút phiếm hồng.

“Này có tính là hẹn hò không nhỉ...”

Tiêu Tân Lôi vẫn còn nhớ cảm giác rung động mà Ôn Văn mang tới lần trước, vì thế đối với lần gặp mặt này, trong lòng khó tránh có vài phần thấp thỏm.

Mấy ngày nay cô và người bạn kia chỉ nói chuyện điện thoại một lần, cậu ấy đã không kể khổ nữa, trong lòng đầy tịch mịch, điều này làm cô rất lo lắng, vì thế vừa tới ngày nghỉ liền mời Ôn Văn cùng mình tới thăm.

Nếu người này nói thích xử lý những chuyện kỳ kỳ cổ quái, chuyện này có lẽ sẽ có chút tác dụng đi.

Hơn nữa hai người đi chung với nhau như vậy, ít nhiều gì cũng có thể gia tăng tình cảm đi...

Hắt xì...

Một chiếc xe hơi màu đen ngừng lại trước mặt Tiêu Tân Lôi, là Ôn Văn tới.

“Xe này có hơi cũ một chút, nhưng nếu người lái xe là một chàng đẹp trai thì...”

Tiêu Tân Lôi còn đang ảo tưởng thì Ôn Văn đã mở cửa xe, dùng đôi mắt cá chết hẹp dài của mình nhìn cô.

“Lên xem, cô chỉ đường.”

Vui sướng trong lòng Tiêu Tân Lôi thoáng chốc biến sạch, người đàn ông này không đẹp xuất sắc như lần trước!

Người này đã khôi phục dáng vẻ lần đầu tiên gặp mặt, có chút âm trầm đáng sợ, sao lại như vậy chứ?

Đột nhiên cô có chút hối hận, nếu như không phải là đại soái ca thì cô cũng không quá muốn đưa người này tới nhà bạn mình.

Tiêu Tân Lôi chính là loại nghĩ gì làm nấy, hiện giờ Ôn Văn đang dùng thể chất hồ yêu nên đương nhiên không dùng được năng lực mê hoặc của hồ yêu, vì thế không tạo ra được cảm giác kinh diễm của lần trước.

Độ hảo cảm trực tiếp từ 90 rớt xuống 20...

“Ngớ ra đó làm gì, lên xe đi.” Ôn Văn hỏi thúc.

Tiêu Tân Lôi cuối cùng vẫn lên xe Ôn Văn, chuyện của bạn cô thật sự cần giải quyết.

Sắp xếp trong xe rất đơn giản, thoát nhìn chủ xe không hề trang trí gì thêm cho nó.

Đối với Ôn Văn mà nói, xe chỉ là phương tiện đi lại mà thôi, bằng không anh cũng không mua một chiếc cà tàng như vậy.

Kỳ thực hiện giờ đã có thể coi là may mắn, nếu là mấy hôm trước leo lên xe Ôn Văn thì có lẽ đã thấy một đồng đồ kỳ lạ như khẩu RPG, lựu đạn, cưa điện, dây thừng, nước tiểu đồng tử.

Hiện giờ những món đồ kia đã được Ôn Văn đặt trong vali đen kia rồi, vì thế tình cảnh mới bình thường như thế.

Thứ duy nhất có vẻ đặc biệt trong xe chính là một bức tượng đất miến cưỡng có thể nhìn ra hình người.

“Ôn thám tử, nó là do anh nặn hã, xấu quá.” Tiêu Tân Lôi có chút lúng túng chủ bức tượng đất nói.

Ôn Văn sầm mặt: “Đây là mua từ cửa hàng, không phải tôi làm.”

Thứ này kỳ thực là mấy ngày nay Ôn Văn đang thử làm con rối, nhưng chế tạo quá cầu thả, anh mới không muốn thừa nhận cái thứ xấu xí này là do mình làm.

“Anh nói đùa đúng không, tiệm nào mà lại bán cái thứ... à, mộc mạc như vậy được chứ.” Kỳ thực cô muốn nói là xấu.

Ôn Văn cầm lấy tượng đất xét, đưa tay ra phía sau tượng đất vỗ nhẹ một cái, kích hoạt con rối, nó liền bắt đầu lay động thực quỷ dị.

Miệng thì phát ra âm thanh máy móc: “Chúng ta là... người vũ trụ!”

Sau khi biểu diễn xong, Ôn Văn đặt tượng đất lại chỗ cũ rồi nói: “Xem đi, tự mình nặn sao có thể động đậy được chứ!”

“Oh.”

Tiêu Tân Lôi gật đầu, sau đó nhìn thấy Ôn Văn mặt không biến sắc phỉ phỉ vụn đất sét đi.

Chương 90 - Dấu Tay Màu Đen

[90] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Dấu Tay Màu Đen

Điểm đến của hai người là vùng ngoại ô phía đông thành phố Phù Dung Hà, một biệt thự ở gần viện dưỡng lão của thành phố, mặc dù ở ngoại ô thành phố nhưng giá của căn biệt thự này cũng không rẻ.

“Người bạn học kia của cô giàu thế, lẽ nào nuôi chó kiếm được nhiều tiền lắm hả?” Ôn Văn quay đầu qua hỏi.

Từ xe cô đang đậu thể thấy được các hộ gia đình nơi này không phú cũng quý, mà bạn học cô gái này lại dùng nơi này để nuôi chó?

“Chưa từng nghe nói nhà cậu ấy có tiền, nhưng cậu ấy có khoe với tôi là giá thuê căn biệt thự này rất rẻ, có lẽ vì căn nhà này

có vấn đề nên giá mới rẻ như vậy.” Tiêu Tân Lôi suy nghĩ một chút mới trả lời.

Ôn Văn gật đầu, ghi nhớ lại chuyện này rồi tiếp tục lái xe.

Lái xe thêm một hồi thì Tiêu Tân Lôi chỉ phía trước, nói với Ôn Văn: “Ôi chao, phía trước không phải là Văn Nguyệt hả? Hình như em ấy đang rất buồn, anh dừng xe đi, tôi xuống xe xem thử xem sao.”

Chỉ nhìn thấy trên con đường phía trước có một nữ sinh tầm mười sáu mười bảy tuổi mặc quần áo thể thao màu cam kéo vali hành lý ở phía trước, đầu cúi xuống, cô độc lẻ loi đi trên đường.

Ôn Văn dừng xe lại, Tiêu Tân Lôi liền chạy tới, muốn hỏi thăm tình huống một chút.

...

Khương Văn Nguyệt kéo vali hành lý, vừa khóc nức nở vừa đi tới.

Cô thật sự chịu hết nổi cái nhà đó rồi, đủ chuyện kỳ quái cứ không ngừng xảy ra, căn nhà đó tuyệt đối không phải chỉ có bốn người bọn họ mà giống như có vô số người trốn trong góc phòng nhìn bọn họ vậy.

Đôi khi mở tủ ra sẽ nhìn thấy một gương mặt chột lóe lên rồi biến mất, khi mở đèn nháy mắt sẽ nhìn thấy vài bóng dáng mơ hồ, khi đi vệ sinh luôn có cảm giác bên trong không gian chật hẹp đó có người khác tồn tại...

Còn con chó kia nữa, nó ngày càng quý dị hơn!

Cả nhà bọn họ dọn đi thì sự kiện quý quái này vẫn bám theo như bóng với hình, vì thế Khương Văn Nguyệt quyết định không sống trong nhà nữa.

Cô liên lạc với một người bạn, người đó nói có thể để cô ở nhờ vài ngày, hi vọng không cần phải tiếp tục chịu đựng tinh thần dằn vặt nữa.

Khương Văn Nguyệt đang đi ở ven đường thì nhìn thấy Tiêu Tân Lôi và một người đàn ông xa lạ vẫy tay với mình.

Khương Văn Nguyệt nhận ra Tiêu Tân Lôi, chị gái này có quan hệ rất tốt với anh trai cô, cô vẫn luôn cho rằng Tiêu Tân Lôi sẽ trở thành chị dâu của mình.

Nhưng người đàn ông này... làm cô có cảm giác rất bất an, giống như trong nháy mắt cô đã nghĩ rằng Ôn Văn giống như những thứ trong nhà, lẽ nào ngay cả ban ngày ban mặt mà chúng cũng có thể xuất hiện sao?

Khương Văn Nguyệt bị hù tới hốt hoảng, ngay cả vali cũng không cần vội vàng chạy ngược lại.

Kỳ thực cô đang đứng bên bờ vực tan vỡ.

“Ôi chao, cô bé này bị làm sao vậy, giống như thấy thứ gì đáng sợ ấy.”

Tiêu Tân Lôi nghi hoặc liếc nhìn Ôn Văn, người này nhìn thoáng qua quả thực có hơi dọa người một chút, tinh thần của Khương Văn Nguyệt bây giờ không quá ổn định, bị Ôn Văn hù cũng không phải chuyện lạ.

Đột nhiên Khương Văn Nguyệt ngã nhào xuống, trực tiếp lăn ra giữa đường!

Trong khoảng thời gian ngắn không thể đứng dậy được!

Tiêu Tân Lôi vội vàng muốn tới đỡ Khương Văn Nguyệt dậy, xe cô trên đường này không nhiều lắm, có lẽ sẽ không gặp chuyện không may...

Vừa mới nghĩ vậy, trái tim Tiêu Tân Lôi đã bị bóp chặt, bởi vì có một chiếc xe ô tô đang lái tới chỗ Khương Văn Nguyệt, khoảng cách xa như thế thì có dư thời gian để thắng lại, thế nhưng chiếc xe kia có vẻ không hề có xu thế muốn thắng lại!

Khương Văn Nguyệt nằm dưới đất không bò dậy nổi cũng lộ ra biểu tình tuyệt vọng, có lẽ cô phải kết thúc sinh mạng ở nơi này.

Chết đi có lẽ cũng không tệ, ít nhất thì không còn bị dằn vặt nữa.

Đột nhiên có người xách cổ áo cô, sau đó cô bị ném ra ngoài vệ đường, người cứu cô chính là người đàn ông mặc áo gió đen mà cô thấy khi này!

Người đàn ông kia đứng im tại chỗ, không hề né tránh, đã sắp bị xe tông trúng.

“Lẽ nào người đàn ông này vì cứu mình mà hi sinh bị xe tông sao...” Chỉ trong nháy mắt trong đầu Khương Văn Nguyệt đã nghĩ tới rất nhiều tình tiết phim thần tượng, sau đó bị suy nghĩ của mình làm cảm động.

Ôn Văn híp mắt, nhìn chiếc ô tô đang lái tới.

Ánh mắt người tài xế có chút mờ mịt, hiển nhiên không biết phía trước có vật chướng ngại.

“Haiz... thật phiền phức.”

Lúc sắp bị xe đụng, Ôn Văn thở dài một tiếng, tay đặt lên nắp capo dùng sức nhấn một cái, mượn lực trực tiếp nhảy qua mui xe!

Khương Văn Nguyệt và Tiêu Tân Lôi tròn tròn mắt, tựa hồ vừa nhìn thấy siêu nhân.

Bị Ôn Văn nhấn một phát, chiếc xe chân động kịch liệt làm người tài xế kia cũng tỉnh táo lại, thẳng xe mở cửa sổ, ló đầu ra mắng chửi Ôn Văn.

“Cái đệt, xông ra giữa đường như thế bộ muốn chết à, muốn chết thì ra ngoài sông mà nhảy nhá!” Phần lớn tài xế, khi lái xe trên đường đều có chút táo bạo.

Vẻ mặt Ôn Văn có chút phiền, anh bước tới túm đầu tên tài xế kia ấn lên cửa sổ xe chà tới chà lui, thẳng tới khi mặt của đối phương bị mài hồng cả da.

“Mày... mày dám đánh tao à...” Tài xế phát âm không rõ nói, mặt của hắn rất đau nhức.

“Đi lại trên đường, an toàn là số một, lái xe không tuân thủ quy tắc, người thân rơi nước mắt.”

Ôn Văn nghiêm nghị nói: “Mày uống rượu mà còn dám lái xe, để tao thay cha mẹ dạy dỗ mày một chút!”

“Vâng vâng, là tôi không tốt.”

Tài xế gật đầu vâng dạ, lập tức nhận sai, nhưng sau khi lái xe ra được năm sáu mét thì lại rống to: “Thằng oắt, mày chờ đó cho tao, tao...”

Hắn còn chưa dứt lời, Ôn Văn đã một lần nữa túm lấy tóc hắn, tên tài xế trợn to mắt không thể tin nổi nhìn Ôn Văn, hắn tính toán chỉ cần Ôn Văn có xíu động tĩnh thì sẽ lập tức đạp chân ga phóng đi, nhưng sao tên này lại nhanh đến như vậy chứ?

“Mày vẫn còn mười tám đời tổ tông đây, có cần tao thay bọn họ dạy dỗ mày một chút không hả?” Ôn Văn thân thiện nói.

“Không cần, không cần đâu.” Tài xế vội vàng xua tay.

Ôn Văn buông ra, tên tài xế này lập tức đàng hoàng lái xe rời đi, không dám mở miệng nói thêm lời dọa nạt nào nữa.

Tên tài xế này mặc dù đã uống rượu nhưng chỉ dăm ba ly mà thôi, không có khả năng say đến mức không nhìn thấy người trên đường, phỏng chừng là đã bị thứ gì mê hoặc.

Hành động của Ôn Văn khi này đã làm tên tài xế tỉnh táo lại, bằng không cứ với trạng thái như thế thì có lẽ sẽ tiếp tục gây tai nạn.

Vì thế, Ôn Văn đánh hắn một trận là vì tốt cho hắn.

Ừm, chính là như vậy, không sai.

“Vừa nãy anh vẫn còn ở phía sau tôi mà, sao lại có thể nhanh chóng cứu Văn Nguyệt như vậy?” Tiêu Tân Lôi kinh hãi nhìn Ôn Văn.

“Thám tử chạy rất nhanh, bình thường mà.” Ôn Văn ngồi xổm xuống trước mặt Khương Văn Nguyệt, híp mắt đánh giá.

“Vậy sao anh có thể xách em ấy lên rồi ném đi dễ dàng như vậy?” Tiêu Tân Lôi không tin vào lời giải thích của Ôn Văn.

“Thám tử sức lực lớn lắm, bình thường thôi.” Ôn Văn có lệ nói, anh nhìn chằm chằm Khương Văn Nguyệt.

“Vậy anh... được rồi, anh là thám tử, như vậy cũng là bình thường.” Tiêu Tân Lôi vốn muốn hỏi Ôn Văn làm sao mà nhảy qua mui xe được như thế, nhưng nghĩ một chút liền đoán được Ôn Văn sẽ trả lời thế nào.

Ôn Văn nhìn chằm chằm Khương Văn Nguyệt, cô bé vẫn chỉ là học sinh cấp ba bị nhìn tới ngượng ngùng, bị ân nhân cứu mạng nhìn như vậy, thật sự có chút xấu hổ.

“Cái đó... anh còn muốn nhìn bao lâu nữa vậy?” Khương Văn Nguyệt yếu ớt hỏi.

“Ah ah, ngại quá, tôi mãi suy nghĩ.” Ôn Văn thu hồi tầm mắt, chỉ phần chân Khương Văn Nguyệt nói: “Cởi quần ra.”

Khương Văn Nguyệt: “? ? ?”

Tiêu Tân Lôi: “? ? ?”

Coi như là anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân muốn lấy thân báo đáp cũng là tình tiết thường thấy, nhưng người này cũng quá gấp gáp rồi đi?

“Anh muốn làm gì hả, con bé vẫn còn là con nít!” Tiêu Tân Lôi vội vàng đẩy Ôn Văn nói.

Ôn Văn giải thích: “Tôi có làm gì đâu, tôi chỉ muốn nhìn chân cô bé thôi.”

Biểu tình của hai cô gái lại càng quý dị hơn, lời này giống hệt như anh chỉ cọ cọ thôi chứ anh không tiến vào vậy...

“Hầy, dám con gái mấy cô sao lại suy nghĩ xấu xa vậy chứ.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, chuyện này phải nói có sách mách có chứng, chỉ nói miệng là không được.

Anh liền đưa tay tóm lấy một chân Khương Văn Nguyệt, sau đó từ trong lòng lôi ra một con dao găm, cắt một đường dọc theo ống quần.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai cô gái lập tức ngậm miệng.

Bởi vì trên cẳng chân trắng nõn của Khương Văn Nguyệt đột nhiên có một vết ấn đen xì...

Là dấu tay con người!

Chương 91 - Bốn Thành Viên Khương Gia

[91] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bốn Thành Viên Khương Gia

“Đây là...” Tiêu Tân Lôi nhìn dấu tay kia, trong lòng có chút ớn lạnh.

“Chứ cô nghĩa trước đó vì sao cô bé lại đột nhiên ngã nhào xuống như vậy.” Ôn Văn thu hồi dao găm, dẫu tay trên đùi này đã xác nhận suy đoán của anh.

Tiêu Tân Lô nghi ngờ hỏi: “Ý anh là có người túm chân làm Văn Nguyệt bị ngã à? Nhưng khi này tôi không nhìn thấy gì cả.”

Khương Văn Nguyệt giơ cao chân lên, đầu cúi sát bắp đùi, cơ thể khẽ run, từ những lời Ôn Văn vừa nói, cô cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

“Tới nhà cô xem một chút đi, tôi hiểu kỳ với chuyện này hơn rồi đây.”

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, nhà Khương Văn Nguyệt quả thật có chuyện, nhưng tuyệt đối không phải chỉ là chuyện con chó.

“Còn muốn về sao, tôi không muốn...” Khương Văn Nguyệt lắc đầu, đôi với cô mà nói, căn nhà đó quá kinh khủng.

“Cô ở bên ngoài thì chuyện này sớm hay muộn cũng lại xảy ra, không bằng cô theo tôi về nhà, để tôi giải quyết ngọn nguồn, lựa chọn như thế nào, cô tự chọn đi.”

Ôn Văn đứng dậy, nói với Khương Văn Nguyệt.

Khương Văn Nguyệt suy nghĩ một chút, ở nhà tuy khá đáng sợ nhưng chưa từng xuất hiện tình huống nguy hiểm tính mạng, vì thế cô gật đầu đồng ý với yêu cầu của Ôn Văn.

Sau đó, Khương Văn Nguyệt lên xe, ba người cũng chạy tới nhà cô, trên đường đi, Ôn Văn cũng hiểu đại khái về gia đình này.

Gia đình Khương Văn Nguyệt có tổng cộng bốn người, cha Khương Vũ Sinh, mẹ Tôn Nhã, anh trai chính là người bạn khuê mật Khương Văn Hồ của Tiêu Tân Lô, và cô.

Trong sân biệt thự nuôi hơn mười con chó, ở trong nhà với các thành viên gia đình là con Husky mặt người.

Ban đầu con chó này cũng không có chỗ nào đặc biệt, chỉ là một con Husky khá hiểu tính người mà thôi.

Nhưng từ khi dọn tới biệt thự này thì con chó này càng ngày càng quái dị, trở nên ngày càng giống người hơn.

Mà trong nhà cũng bắt đầu xuất hiện chuyện quỷ dị.

Cùng là một chuyện nhưng do bên thứ ba và người trong cuộc nói ra có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nghe Khương Văn Nguyệt miêu tả, Tiêu Tân Lôi không hiểu sao có chút lạnh người, da gà cũng nổi lên.

Trước đó Tiêu Tân Lôi còn tưởng rằng tâm lý nhà bạn mình có vấn đề, nhưng khi nhìn thấy dấu tay kia, cô liền biết chuyện không đơn giản như vậy.

Đối với chuyện tới Khương gia, trong lòng Tiêu Tân Lôi khó tránh có chút thấp thỏm.

“Cô nói, chuyện kỳ quái chỉ xuất hiện vào tuổi tôi thôi đúng không? Nhưng con chó kia thì cả ngày đều rất quái, hơn nữa thời gian mọi người ở nhà thì chưa từng bị tập kích?”

“Nhưng khi cô rời khỏi nhà, bây giờ đang là ban ngày nhưng vẫn bị tập kích.”

Ôn Văn cúi đầu suy tư, hiện giờ anh đã có suy đoán về sự việc ở Khương gia.

Có lẽ, thứ nguy hại đối với Khương gia không phải con chó kia, có điều phải chờ anh tới Khương gia mới có thể xác định được.

Khương Văn Nguyệt dẫn Ôn Văn tiến vào biệt thự, đám chó trong sân bắt đầu sủa điên cuồng, ồn tới mức Tiêu Tân Lôi phải che tai lại.

“Trước kia chị cũng tới nhà em rồi, chúng đâu có như vậy đâu chứ.” Dáng vẻ đám chó này thật sự làm cô có bóng ma tâm lý.

“Thật ngại quá, sau khi xảy ra mấy chuyện kỳ lạ thì đám chó cũng biến thành như vậy, một nửa thì thoi thóp, nửa kia thì tinh thần có chút kích động, ngay cả em chúng cũng không nhận ra.” Khương Văn Nguyệt buồn bã nói.

Nhà cô mở ổ chó, bình thường cũng rất thích đám chó, nhưng sau khi xảy ra chuyện quỷ dị thì đám chó vốn rất khỏe mạnh đã chết mất vài con.

Số còn lại cũng giống như phát điên, cũng lâu rồi không ai mua chó nhà bọn họ.

“Chó là sinh vật có linh tính mạnh, chúng có thể thấy được thứ mà con người không thể thấy, cũng dễ bị những thứ đó ảnh hưởng, nhà cô thú vị thật đấy.” Ôn Văn mỉm cười nói với hai cô gái.

Tiêu Tân Lôi gật đầu, theo lời Ôn Văn nói thì Khương gia thật sự có thứ quý dị tồn tại sao?

“Có điều... đám chó này cứ sủa như thế thì có chút âm ỉ!”

Ôn Văn chột chột tai một chút, nhắm mắt lại hít sâu một hơi rồi mở mắt ra, khí thể trên người cũng bùng phát.

Tất cả tiếng chó sủa lập tức im bật, chúng quỳ rạp xuống đất, đuôi cụp lại phát ra tiếng nghẹn ngào nức nở.

Đám chó bị khí thể của Ôn Văn dọa sợ, không dám sủa nữa!

Khương Văn Nguyệt không cảm nhận được gì cả, chỉ biết chó trong nhà đột nhiên im lặng mà thôi, nhưng Tiêu Tân Lôi đứng bên cạnh Ôn Văn thì lại cảm nhận được, trái tim cô giống như đột nhiên co rúm lại vậy.

Khí thể trên người Ôn Văn đột nhiên trở nên rất khủng bố, giống như trên người có vô số oán niệm quỷ quái vậy!

So với lần đầu tiên gặp mặt mà Ôn Văn cố ý muốn dọa cô còn khủng khiếp hơn.

Mỗi người siêu năng đều có một loại khí thể thuộc về riêng mình, khi nó mạnh mẽ tới một trình độ nhất định, mỗi khi phát ra ngoài thì nó sẽ có uy thế khác hẳn với người bình thường.

Khí thể của người siêu năng có thể kinh sợ đối thủ, uy thế của cường giả cấp cao thậm chí còn có dị tượng.

Giống như quái vật ở thế giới trong lần trước chỉ lộ ra một con mắt nhưng dựa vào uy thế vẫn có thể làm người bình thường trong công viên xảy ra biến dị.

Mà hơi thở trên người Ôn Văn có thể giải thích là cực kỳ âm trầm cực kỳ kinh khủng, giống như nhân vật phản diện vậy.

Đối với chuyện này, Ôn Văn cũng không có cách nào...

Anh cũng muốn khí thế của mình như vua chúa hàng phục người khác, không thì cũng kiêu hời thờ thánh khiết làm người ta an tâm, hoặc là sắc bén, nóng rực này nọ...

Chỉ nghĩ tới thôi đã cảm thấy soái bạo rồi, nhưng thật sự thì khí thế của Ôn Văn một khi bộc phát chỉ làm người ta nghĩ tới yêu ma quỷ quái hay quái vật khủng khiếp mà thôi.

Nói chung là, Ôn Văn làm việc tốt nhưng anh lại giống người xấu...

“Ừm... như vậy thanh tịnh hơn nhiều rồi, chúng ta vào thôi.” Ôn Văn thỏa mãn nhìn đám chó, sau đó cùng Khương Văn Nguyệt tiến vào biệt thự.

Cha mẹ và anh trai Khương Văn Nguyệt lúc này đang ngồi trong phòng khách, vẻ mặt ba người rất tiêu tụy nhưng biểu hiện thì có chút khác biệt.

Ánh mắt ba Khương trông rỗng, vẻ mặt đại ra, đáy mắt còn có một tia tự trách, hiện giờ đã không thể nghĩ được gì nữa.

Mẹ Khương rúc vào bên người ba Khương, cơ thể hơi run run, thấy nhóm Ôn Văn tiến vào thì có chút kinh hoảng, bị hành hạ hơn một tháng, không phát điên đã coi như lợi hại.

Khương Văn Hồ thì nhìn lên trần nhà, dáng vẻ sống không còn gì luyến tiếc, gia đình, sự nghiệp, hết thảy đều đã tan vỡ rồi.

Nhóm Ôn Văn đi theo phía sau Khương Văn Nguyệt nhìn ba người trong nhà, Tiêu Tân Lô có chút sợ hãi, bởi vì trong mắt ba người này không thể nhìn thấy hi vọng nữa.

“Chào chú chào cô ạ, con là bạn của Văn Hồ, trước kia từng tới chơi rồi, con nghe nói trong nhà xảy ra chuyện.” Tiêu Tân Lô chào hỏi ba người.

“Không có, có thể xảy ra chuyện gì chứ.” Với tư cách là gia chủ trong nhà, Khương Vũ Sinh thờ dài một hơi, đứng dậy đón tiếp hai người, một tháng này tóc ông đã bạc đi phân nửa.

Tiêu Tân Lô chỉ Ôn Văn giới thiệu: “Người bạn này của con là thám tử, chuyên xử lý những vụ án kỳ quái...”

“Ý tốt của con chúng tôi xin nhận, nhưng con và bạn con về đi thôi.” Khương Vũ Sinh tiêu tụy nói, ông không tin Ôn Văn có thể giải quyết vấn đề.

Chương 92 - Chó Đầu Người

[92] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Chó Đầu Người

Bọn họ tìm bác sĩ tâm lý, tìm người xem bói trên đường, tìm người bắt quỷ trừ tà, tìm người giải quyết chuyện thần quái, hết thấy những phương pháp có thể làm đều đã làm rồi.

Những người này hoặc là không tìm được chỗ máu chốt, hoặc là vừa vào cửa liền xoay người rời đi, có người dự tính xem tình huống rồi mới quyết định, kết quả ở một đêm liền bị dọa tới tè ra quần.

Từ người có danh tiếng hay người quy ân, chỉ cần là đại sư có năng lực bọn họ đều đã tìm tới.

Hiện giờ, ông đã không ôm hi vọng gì nữa rồi.

Ngày hôm nay Tiêu Tân Lôi dẫn tới đại sư nào cũng vậy thôi, một thám tử bắt tội phạm có thể có tác dụng gì?

Khương Vũ Sinh biết rõ, vấn đề nhà bọn họ tuyệt đối không phải người gây ra!

Chí ít thì, không phải là người sống...

Để thám tử tới quản chuyện này chỉ mang tới phiền phức ngoài ý muốn mà thôi.

“Đừng vội từ chối như vậy, ở đây có phòng nghỉ cho khách đúng không, đêm nay chúng tôi nghỉ lại, có tác dụng gì hay không thì sáng mai sẽ biết.”

“Thế nhưng...”

Khương Vũ Sinh vẫn còn muốn, Ôn Văn đã lướt qua người ông ta đi vào phòng khách, ngồi xôm xuống trước mặt con Husky.

Mục đích anh tới đây chính là bắt giữ thứ mình cảm thấy hứng thú chứ không phải giúp Khương Vũ Sinh giải quyết vấn đề, vì thế thái độ của người nhà họ Khương không thể quyết định vấn đề đi hay ở của Ôn Văn.

“Đây là con chó kỳ quái kia đúng không, quả nhiên lớn lên thực kỳ quái, mày có thể nói tiếng người không hả?”

Con chó kia trở mình liếc mắt một cái, miệng chép chép, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn Ôn Văn, nó là một con chó, làm sao có thể nói được chứ.

Tiêu Tân Lô đi theo sau lưng Ôn Văn bụm miệng, suýt chút nữa đã kêu thành tiếng, hiện giờ con chó này đã hoàn toàn khác với hình chụp mấy hôm trước!

Không, hiện giờ nó đã không thể coi là một con chó nữa rồi.

Con chó này bây giờ mọc ra một cái đầu nhân loại, tóc đen giống bờm sư tử trùm lên phần vai và gáy cổ, trên mặt chỉ có một chút lông tơ mỏng, từ đó có thể nhìn thấy ngũ quan loài người rất rõ ràng.

Nó giống người hơn là một con chó!

Mắt của Khương ba, tai của Khương mẹ, mũi của Khương Văn Hồ, miệng của Khương Văn Nguyệt... diện mạo của nó, giống như ghép nối từ bốn người trong nhà này!

Ôn Văn ôm tâm tình như thế nào mà mặt không biến sắc ngồi xồm trước mặt con chó này đặt câu hỏi chứ?

“Chó ngoan, tối nay tao sẽ ở lại đây, mày phải ngoan nha!” Ôn Văn vuốt tóc con chó nói, vuốt vuốt một hồi, con chó kia liền thoải mái lộ ra cái bụng.

“À mà, con chó này tên gì vậy?” Ôn Văn sờ một chốc mới cười híp mắt hỏi Khương Văn Nguyệt, thái độ của anh rất giống một người thích động vật nhỏ.

Khương Văn Nguyệt do dự một chút rồi lắc đầu, con chó này tính ra khá nổi tiếng, nhưng từ sau khi biến dị thì không còn ai gọi tên nó nữa.

“Vậy gọi mày là chó đầu người đi.”

Ôn Văn tự mình đặt tên mới cho con chó này, làm nó liếc mắt.

“Gặp quỷ rồi, mỏ của một con chó mà lại có chút gợi cảm, suýt chút nữa là bị dụ mất rồi.”

Sờ sờ một hồi, Ôn Văn có chút quỷ dị nhìn con chó này rồi vội vàng đứng dậy, cách ra thật xa.

“Đêm nay anh thật sự muốn ở chỗ này à...”

Tiêu Tân Lô có chút thấp thỏm hỏi, khi nhìn thấy con chó này, cô cảm thấy nơi này nhất định chính là hang quý, không có người nào bình thường, chó cũng không bình thường, nói tới thì nhất định vẫn còn thứ khác không bình thường.

Lúc ban đầu vì sao cô lại quyết định tới nơi này chứ?

“Không chỉ tôi, cô cũng phải ở lại.” Ôn Văn nhẹ giọng nói.

Tiêu Tân Lô kinh hoàng: “Cái gì?”

“Hiện giờ vấn đề mà người nhà này gặp phải có hai khả năng, thứ nhất là chính người nhà bọn họ tự gây ra họa nên bị mấy thứ kia trả thù.”

“Khả năng thứ hai là bọn họ vô tội, nhưng đã xúc phạm phải cấm kỵ gì đó nên bị mấy thứ kia quẩn lấy.”

“Nếu là khả năng thứ hai thì khi cô bước vào biệt thự này có lẽ cũng đã phạm vào cấm kỵ, nếu bây giờ cô rời đi thì nói không chừng sẽ giống như Khương Văn Nguyệt, nửa đường gặp chuyện.”

“Khả năng này rất nhỏ, nhưng cô có dám đánh cược không? Dù sao thì căn nhà này tuy dọa người một chút nhưng có lẽ sẽ không xuất hiện tình huống nguy hiểm tới tính mạng.”

Ôn Văn hài hước nói với Tiêu Tân Lô, anh chắc chắn chín phần mười, sau khi Tiêu Tân Lô rời đi sẽ không xảy ra chuyện, nhưng anh muốn Tiêu Tân Lô ở lại nơi này.

Bốn người trong căn biệt thự này đều là người xa lạ với Ôn Văn, có người quen như Tiêu Tân Lô ở lại thì sự tình sẽ dễ làm hơn, anh không muốn quan tâm tới chuyện tạo mối quan hệ tốt với người khác.

Anh thấy, một nhà bốn người này đều có chuyện.

Khương gia này, ngoại trừ Khương Văn Nguyệt thì không có người nào quá tin tưởng Ôn Văn, nhưng Ôn Văn mặt dày mày dạn ở lại, bọn họ cũng không có cách nào.

Ôn Văn quan sát tổng thể một phen, sau đó nói với Khương Văn Nguyệt: “Khương tiểu thư, cô dắt tôi đi dạo một vòng biệt thự đi, tôi muốn xem tình huống một chút, cố gắng giải quyết mọi chuyện trong đêm nay.”

Khương Văn Nguyệt gật đầu, cô vừa được Ôn Văn cứu mạng, cơ bản là Ôn Văn nói gì thì nghe vậy.

Được sự dẫn dắt của Khương Văn Nguyệt, Ôn Văn đi thăm từng góc ngách biệt tự, lúc ở trên lầu và tầng hầm, Ôn Văn cảm nhận được hơi thở vong linh nồng đậm.

So sánh với đám vong linh này, tiểu quỷ hồn Tần Sảng chính là một con gà chíp bông vừa mới được ấp nở, quả thực là cực kỳ yếu ớt.

Hơn nữa, bây giờ vẫn còn là ban ngày!

Có điều làm anh an tâm là hơi thở kia không phải phát ra từ một cá thể mà là nhiều hơi thở quỷ hồn hòa lẫn lại với nhau.

Trong căn biệt thự này chỉ sợ không phải chỉ có một quỷ hồn, có thể tưởng tượng chờ tới buổi tối số quỷ hồn này sẽ như thế nào.

Nhưng sống trong hoàn cảnh như vậy, gia đình này cứ nhiên lại bình yên sinh sống vài tháng mà chỉ bị chút kinh sợ mà thôi?

“Nói ra thì khi ở gần con chó kia, hơi thở của vong linh lại càng nặng hơn, lạ nào... he he.” Ôn Văn nhếch miệng cười.

...

Ôn Văn dạo một vòng xong, người Khương gia sắp xếp phòng ngủ cho Ôn Văn và Tiêu Tân Lôi.

Đây là căn phòng duy nhất có thể ngủ nghỉ của nhà bọn họ, sau khi chuyển tới nơi này chuyện ma quái vẫn không ngừng phát sinh, bọn họ cũng không còn tâm trí dọn dẹp những căn phòng khác.

Thực tế thì cứ tới buổi chiều thì người nhà bọn họ rất hiếm khi đơn độc làm gì.

Chỉ có điều Ôn Văn không có dự định nghỉ ngơi, sức sống của anh dồi dào, cho dù không ngủ cũng không thành vấn đề.

Trong phòng ngủ, Ôn Văn bắt chéo chân vượt ve con dao găm khắc ký hiệu trong tay, thoạt nhìn không hề có chút lo lắng nào.

Mà Tiêu Tân Lôi thì ngồi bên cạnh Ôn Văn liếc nhìn ra ngoài cửa, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Anh có nắm chắc không vậy, không nắm chắc thì chúng ta về đi, tôi hơi sợ...”

Ngoại trừ Ôn Văn và Khương Văn Nguyệt, ba người khác trong nhà này đều làm cô sợ, nhất là con chó kia, sự tồn tại của nó làm Tiêu Tân Lôi gần như không dám rời khỏi Ôn Văn.

“Thật không có tiền đồ mà, có tôi ở đây mà cô sợ cái gì chứ, linh cảm trên người cô đúng là lãng phí mà.” Ôn Văn bĩu môi.

Tiêu Tân Lôi gãi gãi đầu: “Linh cảm, linh cảm gì cơ?”

“Vốn không nên nói cho cô biết, nhưng cô đã dính vào chuyện này thì tôi cũng giải thích một chút vậy.” Ôn Văn cắt dao găm, mỉm cười nói.

Chương 93 - Trạm Thu Nhận Thăng Cấp

[93] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Trạm Thu Nhận Thăng Cấp

Tiêu Tân Lôi nhíu mày, dự tính ban đầu của cô chỉ là muốn giúp bạn giải quyết vấn đề, hơn nữa có chút cơ hội gia tăng tình cảm với trai đẹp mà thôi.

Hiện giờ vấn đề không phải chuyện cô có thể giải quyết, trai đẹp cũng đột nhiên thay đổi phong cách, nghe lời Ôn Văn nói thì có lẽ cô còn có điểm đặc biệt hơn người khác?

“Cô có thể cảm nhận được khí thế của tôi đúng không?”

Ôn Văn dùng đầu ngón tay phóng ra một tia năng lượng nhỏ, hơi vẽ một đường, ánh mắt của Tiêu Tân Lôi cũng chuyển động theo.

Tiêu Tân Lôi do dự một chốc rồi gật đầu, từ nhỏ đến lớn cô có thể cảm giác được những thứ mà người khác không thể thấy, nhưng cô vẫn không nói ra.

Bởi vì cảm giác đó rất mơ hồ, cô thậm chí còn không xác nhận được nó có thật sự tồn tại hay không, thẳng đến lần trước bị Ôn Văn dọa một phen, cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn.

Vì thế khi tiến vào căn biệt thự này, Tiêu Tân Lôi liền cảm thấy rất bất an.

“Năng lực cảm nhận được vật siêu nhiên này là linh cảm, có thể nói là người có linh cảm mạnh thường có tư chất thức tỉnh siêu năng lực của mình.

“Anh nói là, tôi là người siêu năng lực hả?” Tiêu Tân Lôi kích động.

“Suyt, nói nhỏ thôi, chuyện này đừng nói cho người khác biết, hơn nữa cô cách tiêu chuẩn của người siêu năng còn quá xa, nếu không có kích thích thì phỏng chừng sẽ không thức tỉnh được năng lực.” Ôn Văn không chút nề mặt nói thẳng.

“Ah.” Tiêu Tân Lôi có chút thất vọng.

“Cô chỉ có linh cảm nhưng không có siêu năng lực, nói cho cô biết những thứ này vì hi vọng cô có hiểu được, thế giới này không đơn thuần như cô tưởng tượng đâu, có rất nhiều thứ vượt khỏi sự hiểu biết của cô, vì thế ở trong biệt thự này, cô nhất định phải nghe theo lời tôi.”

“Vâng... khoan đã, nói vậy thì anh chính là người siêu năng lực hả?” Tiêu Tân Lôi đột nhiên khiếp sợ nhìn Ôn Văn.

“Đúng vậy.” Ôn Văn gạt đầu, xoay người tiếp tục nghiên cứu con dao kia.

“Vậy năng lực của anh là gì vậy, có thể cho tôi xem một chút không.” Tiêu Tân Lôi tò mò nhìn Ôn Văn, cô chưa từng thấy siêu năng lực.

Ôn Văn có chút bực bội, cô gái này cứ léo nhéo mãi làm cô không thể tập trung nghiên cứu.

Vì thế, ánh mắt của anh đột nhiên biến thành màu lá cọ, răng nanh cũng lộ ra, móng tay biến thành vuốt nhọn sắc bén, cả người trông rất kinh khủng.

Anh âm trầm nói với Tiêu Tân Lôi: “Mỗi khi tôi sử dụng siêu năng lực thì nhất định phải ăn máu thịt nhân loại, cô có nguyện ý cống hiến cho tôi không?”

Phối hợp với hơi thở âm trầm khủng khiếp của Ôn Văn, Tiêu Tân Lôi sợ tới ngã bệt xuống đất, bò vào góc phòng, không dám hỏi han thêm gì.

Cho nên quan hệ của Ôn Văn với bạn cùng lứa nhạt nhẽo như vậy, đến tận bây giờ vẫn còn độc thân như vậy là có lý do cả,

ngoài công việc thì anh chẳng có chút hứng thú tám chuyện với con gái, thậm chí còn cảm thấy phiền.

Sau khi ẩn đi biến hóa trên người, Ôn Văn liếc nhìn Tiêu Tân Lôi, như vậy đã đủ để cô gái này an tĩnh một chút rồi đi.

An tĩnh được nửa tiếng, Tiêu Tân Lôi lại nhin không được hỏi Ôn Văn.

“Con chó kia lớn lên kì quái như vậy, biệt thự này khác thường như vậy hẳn là do nó gây ra, sao anh không giải quyết nó vào ban ngày luôn mà phải chờ tới buổi tối chứ?”

Ôn Văn lắc đầu: “Cô đừng nghĩ sự tình đơn giản như vậy, tình huống trong biệt thự có chút ngoài dự liệu của tôi, con chó kia quả thực có gì đó rất quái lạ, nhưng chưa hẳn là giống như cô nghĩ...”

“Nói chung là trước khi mấy thứ kia xuất hiện, tôi chỉ cần chờ là được...”

Ôn Văn vừa nói xong liền biến sắc, trực tiếp quỳ một gối xuống đất nâng tay phải run liên hồi.

Trái tim của anh đột nhiên nảy lên kịch liệt, máu cả người trở nên khô nóng, cánh tay phải vặn vẹo bất quy tắc, giống như bên dưới lớp da có mấy con rắn đang uốn éo vậy.

Tiêu Tân Lôi bị hù hoảng, dáng vẻ của Ôn Văn giống như bị động kinh vậy, biệt thự này đầy chuyện quỷ dị, mà Ôn Văn chính là người đáng tin nhất, nếu Ôn Văn gặp chuyện không may thì cô không biết nên làm sao vượt qua đêm nay ở biệt thự.

Có điều biến hóa khác thường này cũng không duy trì quá lâu, một lát sau Ôn Văn đã đứng dậy, lộ ra gương mặt tươi cười khoa trương.

“Ban này... anh bị làm sao vậy?” Tiêu Tân Lôi thử hỏi.

“He he, không có chuyện gì đâu, tôi ra ngoài làm chút chuyện, cô đợi ở đây, đừng đi bậy.”

“Oh, trời sắp tối rồi, nhớ kỹ đừng ở riêng một mình, phải ở chung với người nhà này, như vậy cô sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng, cao lắm là kinh sợ một chút mà thôi.”

“Đợi tới khi tôi trở lại, hết thầy sẽ được giải quyết.”

Nói xong, Ôn Văn giơ tay cầm lấy vali, trực tiếp muốn đẩy cửa rời đi.

“Nè nè nè, anh đừng đi mà.”

Tiêu Tân Lôi níu tay áo Ôn Văn, có chút bối rối, nếu Ôn Văn ở đây thì còn đỡ, Ôn Văn không ở, nơi này thật sự quá kinh khủng.

“Cũng đúng, để mình cô ở lại đây thật sự rất nguy hiểm.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy mình cứ vậy rời đi đúng là không tốt lắm, vì vậy anh rút ra một con dao găm, đưa cho Tiêu Tân Lôi.

“Con dao găm này có thể tạo thành tổn thương với thứ kia, cộng với linh cảm của cô thì có lẽ sẽ có thể phản kháng một chút.”

Tiêu Tân Lôi có chút sững sốt cầm dao găm, một con dao thì có thể có tác dụng gì chứ?

Cô còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng thì Ôn Văn đã lấy lại, trong tay cô xuất hiện một thanh kiếm dài một mét bằng trúc.

“Con dao này đưa tôi đi, tôi sợ cô không biết dùng rồi lại tự làm mình bị thương, dùng cái này đi, cái này cũng có thể tạo thành tổn thương cho mấy thứ kia.”

Ôn Văn giật lại dao găm, sau đó nhét thanh kiếm trúc vào trong tay Tiêu Tân Lôi.

Thật ra là Ôn Văn không nữa...

Ngộ nhờ Tiêu Tân Lôi làm hỏng con dao găm mà anh khó khăn mới làm ra được thì phải làm sao, cho cô ta kiếm trúc là được rồi.

Sau đó Ôn Văn đẩy cửa, rời khỏi phòng.

Tiêu Tân Lôi sững sốt một hồi liền cảm thấy không đúng:

“Không được! Anh đi rồi thì tôi phải làm sao đây, với lại tôi không thích kiếm trúc, anh có thể cho tôi con dao kia không vậy?”

Tiêu Tân Lôi vội vàng đuổi theo, nhưng không còn thấy bóng dáng Ôn Văn nữa, chỉ mới một vài giây thôi mà Tiêu Tân Lôi đã biến mất khỏi căn biệt thự này...

...

Đứng trong trạm thu nhận, Ôn Văn lộ ra biểu tình hài lòng, ngay cả hương vị mồi meo ở nơi này cũng làm anh cảm thấy thơm ngọt.

Sở dĩ Ôn Văn vội vàng rời đi như vậy là vì trạm thu nhận đã nâng cấp xong!

Âm thanh máy móc kia trở thành âm thanh tuyệt vời nhất, mỗi câu mỗi chữ đều làm tinh thần Ôn Văn phấn khởi.

Lúc này trạm thu nhận đã không còn rách nát như thế nữa, bụi bặm trên đất cũng được dọn sạch, con rôi mặc áo cưới vẫn đang không biết mệt mỏi quét dọn vệ sinh.

Chiếc áo cưới trên người đã bẩn tới mức không còn nhìn ra hình dáng, nhưng Ôn Văn tạm thời không có hứng thú đổi cho cô ta.

Quả thật, thay quần áo là một trò thú vị, nhưng hiện giờ tâm tư của anh không đặt ở nơi này.

Từ Hải đã tỉnh lại, nhìn thấy Ôn Văn thì cả người run bần bật trốn vào trong góc, cứ hết như cô vợ nhỏ bị bạo hành.

Hiện giờ, Từ Hải nhìn thấy Ôn Văn thì liền cảm thấy giữa hai chân có chút đau đớn.

Sắc mặt Hồ Ấu Lăng đã tốt hơn nhiều, xét về phương diện chăm sóc tù nhân, cho dù là con rôi hành động theo thiết lập cũng làm tốt hơn Ôn Văn nhiều.

Mấy ngày nay Ôn Văn không thường tới trạm thu nhận, bao gồm cả quỹ ngôn thụ tinh và quỹ hồn Tàn Sáng, tâm tình của tất cả quái vật đều không tệ.

Tới khi Ôn Văn xuất hiện, tâm tình của bọn họ thoáng chốc liền hồngбет.

Nhưng Ôn Văn cũng mặc kệ tâm tình của bọn họ, hiếm khi không đùa giỡn đám quái vật mà đi thẳng tới khu đầu mối, anh muốn kiểm tra tình huống của trạm thu nhận sau khi nâng cấp!

Chương 94 - Ngục Ti Tai Hại

[94] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ngục Ti Tai Hại

Hiện giờ tầng hai của trạm thu nhận đã được mở ra, Ôn Văn có thể thông qua trung tâm khu Tai Họa để đi lên tầng hai, khu Tai Hại.

Có ba chức vị bị thay đổi.

Thứ nhất là nhân viên thu nhận tai hại, này không có gì đáng nói, cơ bản là phiên bản nhân viên thu nhận tai họa thăng cấp mà thôi.

Nhưng sẽ có đồng phục mới, trang bị mới, công việc thì vẫn là tìm kiếm quái vật rồi bắt chúng, chẳng qua cấp bậc cao hơn nhân viên thu nhận tai họa mà thôi.

Thứ hai là nhân viên quản lý kho hàng khu Tai Hại, chức vụ này tạm thời không có tác dụng, bởi vì Ôn Văn vẫn chưa có vật thu nhận cấp tai hại nào...

Về phần thứ ba, cũng chính là thứ Ôn Văn quan tâm nhất, ngục ti tai hại!

Chức vụ này có quyền hạn quản lý phòng giam khu Tai Họa và khu Tai Hại, theo miêu tả thì đây là quyền hạn khá cao, thậm chí có thể thả quái vật ra ngoài...

Và cả mang người khác vào ngục!

Chuyện này khá ngoài ý muốn, còn có một thứ làm Ôn Văn đặc biệt chú ý.

Đó là trong găng tay tai ách xuất hiện một nguồn năng lượng mà Ôn Văn có thể điều khiển!

Năng lượng này không thể phát ra, chỉ có thể trữ trong găng tay, lúc Ôn Văn kích hoạt nó, găng tay sẽ sinh ra lực hút.

Lực hút này Ôn Văn biết rất rõ, chính là lực hút dễ dàng xoắn nát một quỷ hồn mạnh hơn Tần Sảng!

Có được sức mạnh này thì sau này Ôn Văn có thể đối phó quỷ hồn rồi!

Hơn nữa găng tay tai ách tựa hồ vẫn còn năng lực khác nhưng không quản Ôn Văn thử thế nào cũng không có cách nào sử dụng.

Xem ra muốn dùng năng lực này cần phải thỏa mãn được một điều kiện nào đó.

Ôn Văn không chần chừ nữa, tới khu đầu mỗi Tai Họa hỏi một chút liền tìm được lối lên tầng hai.

Đó là một chiếc cầu thang xoắn ốc có khắc hoa văn phức tạp, khi Ôn Văn đi tới bậc thang cao nhất thì cầu thang tự động nâng lên, đưa Ôn Văn tới tầng thứ hai.

Trung tâm khu Tai Hại thoạt nhìn có chút giống với khu Tai Họa, nhưng mọi thứ trở thành hạng sang hơn.

“Phân biệt cấp bậc quả nhiên nơi nào cũng có, có điều như vậy thì mình đang ở tầng cao nhất của trạm thu nhận rồi, chắc, thích nha.”

Thoáng đánh giá bố trí tầng hai một chút, Ôn Văn tìm được đầu mỗi kiểm soát khu Tai Hại.

Nơi này có chút khác với người đàn ông kim loại ở tầng một, nó là những điểm sáng xanh lục lơ lửng trên bệ.

Khi Ôn Văn tới thì những điểm sáng này ngưng tụ lại thành một người phụ nữ mặc lễ phục, mọi thứ trên người người này đều có màu xanh lá cây, chỉ là đậm nhạt khác biệt mà thôi.

“Nhân viên thu nhận tai hại số hiệu 10086, hoan nghênh tới khu tai hại, mời nhận trang bị.”

Một cái vali màu bạc xuất hiện trong tay Ôn Văn.

Ôn Văn nhíu mày, sao lại là một vali chứ, anh thay đổi ba chức vụ, phải có ba bộ trang bị mới đúng.

“Còn hai cái nữa đâu?”

Sau khi nhận ra vấn đề, Ôn Văn không chút khách sáo hỏi.

Người phụ nữ xanh lá này và đầu mỗi dưới tầng một kỳ thực giống nhau, đều chỉ là một vật giống như chương trình vi tính, nhìn giống như có trí năng nhưng kỳ thực chỉ giống như máy vi tính mà thôi.

Vì thế Ôn Văn không cần chú ý tới thái độ nói độ, trong quyền hạn thì có hỏi có đáp, ngoài quyền hạn thì một lời cũng sẽ không tiết lộ.

“Đồng phục nhân viên thu nhận tai hại, nhân viên quản lý kho hàng khu tai hại và huy hiệu đã thăng cấp hoàn tất, xin chú ý kiểm tra.”

“Đã thăng cấp rồi sao?”

Ôn Văn nhìn lại quần áo trên người mình, phát hiện không biết từ khi nào chiếc áo gió màu đen đã trở nên khác biệt.

Phần áo, ống tay áo, khóa kéo đều tăng thêm một đường vân màu bạc, phía sau có thêm mũ trùm.

Không chỉ bề ngoài, chất liệu cũng có khác biệt, có cảm giác cứng cáp hơn, mặc trên người cũng càng thoải mái hơn!

Ôn Văn cầm lấy huy hiệu thu nhận, hình dáng ngôi sao năm cánh không thay đổi nhưng màu bạc tựa hồ đã sáng hơn trước kia, hơn nữa bên trên còn có hoa văn tinh tế, thoạt nhìn trông cao cấp hơn hẳn!

“Chỉ ít thì trước khi bước lên tầng hai thì những thứ trên người vẫn chưa biến hóa... xem ra thì sau khi nhìn thấy người phụ nữ này mới có thể hoàn thành thăng cấp.”

Nghĩ ngợi một chút, Ôn Văn liền cảm thấy sợ hãi: “Cũng may trước đó không ham chút lợi nhỏ mà mang mớ quần áo này đi bán, biết đâu nó có thể thăng cấp thành trang bị cấp thần thì sao...”

Nếu đồng phục nhân viên thu nhận đã thế thì đồng phục nhân viên quản lý kho hàng cũng như vậy, vì thế Ôn Văn không xoắn xuýt nữa, mở cái vali duy nhất nhận được.

Bên trong vali là một cái áo choàng màu đen, cũng giống như hai vali trước, ngoài trừ quần lót thì có đủ một bộ quần áo.

“Ngay cả vớ cũng có, sao lại không có quần lót chửa... lẽ nào nhân viên của trạm không cần mặc quần lót?” Ôn Văn hít một hơi khí lạnh, bắt đầu tự hỏi mình có nên phát dương truyền thống quang vinh của trạm thu nhận hay không.

Quần áo ngục ti tai hại là một bộ quần áo có áo choàng hai màu đen kết hợp với đồ thẫm, có mũ trùm đầu và một cái mặt

na che khuất nửa gương mặt.

Sau khi mặc bộ quần áo này vào, có lẽ người khác không thể nào nhận ra anh là ai.

Ngoài ra thì còn có một cái vòng cổ kim loại có gai màu đồng, vừa vặn rất phù hợp với hoa văn trên áo choàng, rất đẹp mắt.

Sau khi mặc vào, xoay vài vòng, Ôn Văn khá vừa ý với bộ quần áo này, sau khi mặc vào người liền có cảm giác rất uy nghiêm.

Nếu nhân viên thu nhận là nhân viên chiến đấu, nhân viên quản lý kho hàng là nhân viên hậu cần, vậy thì ngục ti tai hại chính là nhân viên quản lý.

Ngục ti tai hại tổng cộng có ba quyền hạn.

Thứ nhất, quản lý ngục tốt.

Đương nhiên, hiện giờ trong trạm không có ngục tốt, vì thế quyền hạn này chưa có tác dụng.

Thứ hai, quản lý phòng giam.

Hiện giờ Ôn Văn có thể thay đổi bố trí trong phòng giam, ví dụ như có thể thêm giường, thêm WC cho phòng giam của Đào Thanh Thanh, thậm chí có thể chuyển đổi phòng giam của quái vật.

Quái vật xấu thì có thể thêm màn che, quái vật âm ỉ thì có thể cách âm.

Nếu không muốn người khác tiếp xúc thì có thể đặt ngăn cấm không cho người khác tiếp xúc với quái vật.

Thứ ba, chiêu mộ ngục tốt!

Chức năng này làm ánh mắt Ôn Văn tỏa sáng, anh muốn nhất chính là thu người vào trạm, như vậy mới đủ sức vận hành Trạm Thu Nhận Tai Ách khổng lồ này.

Hiện giờ anh có thể thông qua xiềng xích kéo người bình thường vào trạm.

Có điều thông qua con đường này để tiến vào trạm thu nhận thì người bình thường sẽ bị tẩy não và trông xiềng xích, trở

thành ngục tốt của Trạm Thu Nhận Tai Ách, ở lại trong trạm, vĩnh viễn không thể ra ngoài.

Giống như đây tớ vậy!

Bởi vì công việc của ngục tốt không chỉ là quản lý phòng giam, có đôi khi cần phải trấn an quái vật, đối với người bình thường là hi sinh, đối với ngục tốt là cống hiến đời mình.

Hiện giờ trong trạm thu nhận của Ôn Văn không có quá nhiều quái vật, đương nhiên chưa có nhu cầu, nhưng sau này chắc chắn sẽ có.

Mặc dù là phòng giam của trạm thu nhận nhưng chúng cũng không phải vạn năng.

Vì thế thường thì ngục tốt trong trạm đều là những kẻ tội phạm đáng tử hình.

“Ừm... xem ra, muốn chiêu mộ ngục tốt thì phải tìm mấy kẻ phản diện mới được, tốt, không thành vấn đề.”

Đối với cảnh ngộ của ngục tốt, Ôn Văn không hề cảm thấy phản cảm, ngược lại chỉ cảm thấy rất đương nhiên.

Có đôi khi nó sẽ bị người ta lên án, nhưng điều ác có khi vẫn phải tồn tại!

Chương 95 - Hiện Giờ Không Có Lựa Chọn Nào, Đáng Lý Ra Trước Đây Nên Làm Người Tốt

[95] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hiện Giờ Không Có Lựa Chọn Nào, Đáng Lý Ra Trước Đây Nên Làm Người Tốt

Ôn Văn có chút thất vọng nói: “Hiện giờ chỉ có vài con quái vật, cũng không cần phải tìm ngục tốt, hai con rồi đã đủ ứng phó rồi.

“Thực ra thì mình khá mong chờ tìm được ngục tốt, có thể để Hồ Ấu Lăng hấp thu dương khí, chỉ cần không hút chết thì hẳn là không có vấn đề.”

“Sau này nếu gặp người chọc giận mình thì có thể tùm vào đây, bắt làm trâu làm ngựa, he he.”

“Chà, nếu có tội phạm mỹ nữ làm ngục tốt thì tốt biết bao nhiêu, mình chả có hứng thú với con rôi, người sống vẫn...”

Đối với Ôn Văn mà nói, suy nghĩ điên cuồng vĩnh viễn không thiếu, nhưng suy nghĩ vẫn chỉ là suy nghĩ, nếu anh không làm thì nó sẽ không tồn tại.

Anh đã từng thử không chế suy nghĩ của mình, nhưng so với hành vi, suy nghĩ thật sự quá khó không chế.

Càng không muốn nghĩ thì nó lại càng nghĩ nhiều hơn, vì thế phần lớn thời gian, Ôn Văn vẫn luôn thuận theo tự nhiên.

Lấy thứ cần lấy, Ôn Văn rời khỏi khu đầu mối Tai Hại, đi tới khu phòng giam Tai Hại, anh muốn xem nữ vampire Đào Thanh Thanh.

Phòng giam của khu Tai Hại lớn hơn khu Tai Họa một chút, là không gian lập phương dài rộng cao cỡ mười mét, quái vật thậm chí có thể chạy vòng vòng trong phòng giam.

Đi bộ một chốc, Ôn Văn đã tới phòng giam Tai Hại - 0001.

Lúc này Đào Thanh Thanh đang dùng một tư thế khá bất nhã nằm trong phòng giam, ngủ khá say.

Đối với vampire mà nói, giấc ngủ là chuyện rất dễ dàng, tùy tiện tìm một hơi hẻo lánh im ắng là có thể ngủ mười năm tám năm, thật sự không hề khó khăn.

Ôn Văn không rút sức mạnh của cô, vì thế có thể ngủ thật ngon trong phòng giam thật sự là chuyện khó có.

“Thử quyền hạn mình mới có được xem nào.”

Giống như kho hàng, trước cửa phòng giam khu Tai Hại cũng có màn hình để chạm vào, vốn Ôn Văn không thể điều chỉnh, bây giờ có lẽ là có thể.

Anh điem nhẹ vài cái, dưới người Đào Thanh Thanh chậm rãi nâng lên một cái giường đôi.

Đào Thanh Thanh bị đánh thức mê mang mở hai mắt, nhìn thấy Ôn Văn đứng ở ngoài cửa thì tâm tình khá mâu thuẫn.

Lúc ban đầu, Ôn Văn bắt cô tới nơi này, đối xử với cô như tù nhân, còn luôn rút sức mạnh của cô, hết thấy đều làm Đào

Thanh Thanh chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống máu thịt Ôn Văn.

Nhưng xét theo phương diện khác, ở đây vài ngày mà không nhìn thấy Ôn Văn cô sẽ lo lắng, sợ Ôn Văn gặp chuyện không may, nếu Ôn Văn chết ở bên ngoài thì cô sẽ không có máu uống...

Sau đó, chuyện đầu tiên Đào Thanh Thanh làm là sờ sờ giường lớn mềm mại dưới thân, trên mặt lộ ra biểu tình hạnh phúc.

Ngủ trên sàn nhà một khoảng thời gian lâu như vậy, cô hiểu rõ giường là thứ tốt thế nào, ánh mắt nhìn về phía Ôn Văn có vài phần cảm kích.

Nhìn ánh mắt cảm kích kia, Ôn Văn nổi da gà.

Kẻ phạm tội là uy hiếp tính mạng đối với người bị hại.

Kẻ phạm tội ban chút ơn huệ nhỏ nhoi cho người bị hại.

Người bị hại hoàn toàn bị cách ly với thế giới bên ngoài.

Người bị hại không còn mong muốn chạy trốn.

Đây là bốn điều kiện của hội chứng Stockholm, chỉ cần thỏa mãn bốn điều kiện này thì người bị hại sẽ sinh ra ấn tượng tốt với kẻ phạm tội.

“Mình và cô ta, hình như phù hợp với bốn điều kiện này...”
Ôn Văn lẩm bẩm.

“Có điều cô ta không thể xem là người bị hại vô tội, cô ta là quái vật, mà mình cũng không phải là kẻ phạm tội, mình là người bắt quái vật, là nhân viên thu nhận chính nghĩa, ừm, mình là chính nghĩa.”

“Nhưng nếu cứ thế phát triển tới cuối cùng, liệu cô ta có hoàn toàn vâng dạ nghe theo lời mình không nhỉ, đáng chờ mong đây, he he...”

Ôn Văn tiếp tục điem vào màn hình, trong phòng giam xuất hiện bàn, tủ, mặt đất lúc là đất cát, lúc là mặt cỏ, có khi lại biết thành dáng vẻ phòng thẩm vấn, có vài sợi dây thừng từ không trung rũ xuống.

Lúc ban đầu Đào Thanh Thanh khá là hiếu kỳ, nhưng sau vài lần biến hóa thì cô cảm thấy thực vô vị, Ôn Văn giống như đang chơi game, mà cô là người nhìn người ta chơi game.

“Phòng giam này đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của mình, giống như đang chơi trò ‘thế giới của tôi’ vậy, mình có thể bố trí bất cứ thứ gì mà mình muốn, chỉ tiếc chỉ có thể sử dụng trong phòng giam mà thôi.”

Cuối cùng Ôn Văn dựa theo bố trí phòng giam Hồ Ấu Lăng để bố trí phòng Đào Thanh Thanh, điều này làm cô rất cảm động.

“Tiếp theo, xem thử xem sau khi nâng cấp thì vampire mang tới cho mình thực lực thế nào.”

Ôn Văn bắt đầu điều chỉnh găng tay Tai Ách, vừa định chọn lựa sử dụng Tai Hại - 0001 thì trong lòng đột nhiên truyền tới cảm giác kích động.

“Ban này... mình muốn đặt găng tay Tai Ách lên vòng cổ ngục ti, rốt cuộc là gì cái gì?”

“Trước đó mình cảm nhận trong găng tay Tai Ách có một loại năng lực nhưng muốn dùng nó thì cần có điều kiện, lẽ nào điều kiện chính là chạm vào vòng cổ ti Tai Hại?”

Đẫn do một chút, Ôn Văn đặt tay lên vòng cổ, nháy mắt đó hai thứ này kết nối với nhau, năng lượng trong găng tay có thể thông qua kết nối này truyền vào trong vòng cổ!

Hít sâu một hơi, Ôn Văn kích hoạt năng lượng.

Nháy mắt, toàn bộ khu Tai Hại chấn động, trên người Ôn Văn cũng sinh ra biến hóa kịch liệt!

Trong chấn động, Đào Thanh Thanh vốn đang thả lỏng có chút nghi hoặc nhìn phòng giam.

“Lẽ nào là động đất, hay là nơi này muốn sụp đổ? Hi vọng mình có thể nhân cơ hội này trốn thoát.”

Đáng tiếc, tình huống mà Đào Thanh Thanh tưởng tượng không xuất hiện.

Không phải trạm thu nhận bị tấn công, cũng không phải động đất, là phòng giam trong trạm thu nhận đang tiến hành cộng hưởng với Ôn Văn!

Lúc Đào Thanh Thanh quay lại nhìn Ôn Văn, ánh mắt lật tức sừng sốt.

Ôn Văn đã không còn dáng vẻ ban đầu, xung quanh cơ thể bị một năng lượng đen kịt vây lấy, phía sau mơ hồ có một cái bóng khổng lồ, nó lớn tới mức ngay cả phòng giam khu Tai Hại cũng không chứa nổi.

Áo choàng ngực ti trên người giống như ngọn lửa màu đen tĩnh lặng thiêu đốt, toàn thân chỉ có hai nơi có màu sắc khác biệt.

Một là vòng cổ màu đồng.

Một nơi khác là con ngươi có màu vàng óng chói lóa hơn cả vàng!

“Cảm giác này... mình bây giờ giống như ‘thần linh’ vậy!”

Ôn Văn giang tay đánh giá cơ thể mình, khẽ lẩm bẩm.

Anh có thể cảm giác phòng giam khu Tai Hại và khu Tai Họa đã thiết lập liên hệ không bình thường, ở trong khu vực phòng giam, anh giống như có năng lực toàn năng vậy.

Nói vậy có lẽ hơi quá, dù sao thì anh cũng không thể nào sinh con được.

“Nếu như phải hình dung thì đó là quyền hạn của nhân viên quản lý, ở trạng thái này, trong phạm vi phòng giam này, mình có năng lực tuyệt đối!”

Ôn Văn đưa tay tùy ý chạm một điểm, một chiếc gương xuất hiện trong phòng giam, hiện giờ anh không cần chạm vào màn hình cũng có thể điều chỉnh phòng giam.

Anh nhìn dáng vẻ của mình trong gương, tặc lưỡi kỳ lạ.

Áo choàng đen cuộn cuộn, cả người tỏa ra hơi thở không may, con ngươi vàng rực không thuộc về chính mình, khẳng định là một nhân vật phản diện điển hình.

“Mình bây giờ càng ngày càng chạy xa trên con đường hình tượng người xấu rồi... cũng không còn lựa chọn nào khác, đáng lý ra trước đây mình nên làm người tốt.”

Anh liếc nhìn Đào Thanh Thanh, tóc gáy Đào Thanh Thanh lập tức dựng lên, nháy mắt trốn vào phía sau chiếc giường lớn

trong phòng giam.

Tên biến thái này ngày càng dọa người!

Chương 96 - Kiểm Tra Năng Lực

[96] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Kiểm Tra Năng Lực

Nhưng Ôn Văn vừa có được hình thái mới không có ý định buông tha Đào Thanh Thanh, dù sao thì hiện giờ cô chính là lựa chọn tốt nhất để anh kiểm tra năng lực.

Ngón tay Ôn Văn khẽ nhúc nhích, cửa phòng giam mở ra, oai phong lẫm liệt tiến vào.

Đây là lần đầu tiên anh tự mình tiến vào phòng giam trạm thu nhận, cảm giác khác hẳn với khi ở bên ngoài.

“Ừm, để bọn cô ở nơi thế này đúng là rất đáng thương.”

Ngoài miệng Ôn Văn đồng tình nhưng ánh mắt thì lại không hề có chút đồng tình nào, ngược lại chỉ đầy hăng hái.

Thấy Ôn Văn tiến tới, cả người Đào Thanh Thanh cứng ngắc, cô không biết người này rốt cuộc có mục đích gì, nhưng cô biết Ôn Văn bây giờ cực kỳ nguy hiểm!

Đột nhiên, ánh mắt Đào Thanh Thanh chăm chú nhìn cánh cửa phòng giam ở phía sau Ôn Văn, cửa không khóa!

‘Mình đã không còn giống trước kia nữa, với tốc độ bây giờ... nói không chừng mình có thể chạy đi!’

Đơn giản đánh giá đường chạy trốn một chút, sau đó lúc cô vượt qua người Ôn Văn, Ôn Văn cũng không có hành động ngăn cản.

Lúc Đào Thanh Thanh cách cửa phòng giam ngày càng gần, cảm xúc mừng như điên chiếm cứ trái tim cô.

“Chỉ một chút nữa thôi, mình không cần phải ở nơi này nữa!”

“Không cần bị hạn chế tự do nữa, muốn uống máu thì cứ việc uống...”

“Chạy khỏi nơi này rồi, mình sẽ rời khỏi thành phố Phù Dung Hà, vĩnh viễn không gặp lại tên biến thái này...”

Tay Đào Thanh Thanh đã chạm vào rìa phòng giam, chỉ cần thêm vài giây nữa là có thể chạy thoát.

Nhưng lúc này, tuyệt vọng ập tới!

Cửa phòng giam trong nháy mắt đó đóng lại, cả người Đào Thanh Thanh va vào cửa.

Cô ôm đầu xoay người lại nhìn Ôn Văn, khóe mắt ầng ậ nước mắt, có chút ủy khuất.

“Thời hạn thi hành án của cô chưa kết thúc, bây giờ không thể rời đi.”

Đào Thanh Thanh có chút hồng mắt hỏi Ôn Văn: “Rốt cuộc ông muốn làm gì hả?”

Ôn Văn giang tay, mỉm cười nói: “Đến, đánh tôi đi.”

“Gì chứ?”

Đào Thanh Thanh không thể tin nổi nhìn Ôn Văn, người khác nói ra yêu cầu này, cô nhất định sẽ lao tới đánh, nhưng Ôn Văn thì... kẻ này rất xấu xa.

“Tôi nói, đánh tôi đi!”

Đào Thanh Thanh cắn môi, cô không biết Ôn Văn có âm mưu gì, nhưng cô có thể khẳng định tuyệt đối không phải là chuyện tốt, bị giam lâu như vậy, cô chưa từng thấy Ôn Văn chịu lỗ.

“Lá gan nhỏ thế, lúc ban đầu mới bị bắt vào đây, cô chửi mắng không ngừng còn gì?”

Mục đích của Ôn Văn là muốn mượn Đào Thanh Thanh để kiểm tra thực lực, muốn xem xem trạng thái này rốt cuộc có thực lực thế nào.

“Như vậy đi, tôi có một lọ máu người siêu năng, chỉ cần cô đánh tôi, tôi sẽ cho cô.”

Lọ máu kia chính là máu của Từ Hải, cho dù Đào Thanh Thanh không đánh thì Ôn Văn cũng sẽ cho Đào Thanh Thanh mà thôi.

Hiện giờ Ôn Văn đã xem Trạm Thu Nhận Tai Ách là trò chơi dưỡng thành, chỉ cần có cơ hội bồi dưỡng, anh sẽ không bỏ qua.

Đào Thanh Thanh cúi đầu, mao mạch máu đỏ sậm hiện lên quanh mắt, răng nanh mọc dài ra, móng tay cũng trở nên bén nhọn.

Cô đang vận sức, nếu Ôn Văn muốn cô đánh thì cô sẽ đánh, tốt nhất là có thể đánh chết Ôn Văn!

Soạt!

Đào Thanh Thanh bắt đầu chuyển động chạy thật nhanh quang người Ôn Văn, cơ hồ có thể nhìn thấy tàn ảnh, cô muốn đẩy tốc độ lên tới cực hạn để mê hoặc Ôn Văn.

“Tốc độ so với trước đây nhanh hơn nhiều, rất tốt, nghĩa là ở bên ngoài mình có được tốc độ như vậy.” Ôn Văn hài lòng gật đầu, ánh mắt nhìn Đào Thanh Thanh giống như cha hiền nhìn con gái.

Đào Thanh Thanh đột nhiên dừng lại phía sau Ôn Văn, năm ngón tay khép lại đâm vào lưng anh, cô muốn moi tim Ôn Văn!

Không thể thừa cơ trốn thoát, vậy chỉ cần giết chết Ôn Văn thì cô có thể trốn đi!

Nhưng nháy mắt, Ôn Văn đã xoay người lại, đưa một ngón tay chặn tay Đào Thanh Thanh!

Đúng vậy, chỉ một ngón tay!

“Sức mạnh cũng gia tăng, nhưng so với Galil kia thì vẫn yếu hơn một chút, nhưng có tăng vẫn hơn không tăng.”

Ôn Văn dễ dàng nắm lấy tay Đào Thanh Thanh, Đào Thanh Thanh không thể cử động được, không quản cố gắng thế nào cũng không thoát khỏi tay Ôn Văn được.

“Quả nhiên, trạng thái này mình rất mạnh, mạnh phi thường!”

Trải qua một phen giao thủ đơn giản, Ôn Văn biết được đại khái mình đạt tới trình độ nào.

“Cảnh giới đồng hóa... cũng có lẽ là cao hơn một cấp, là cảnh giới chân ngã, không đúng, trạng thái này có lẽ không thể dùng cấp bậc người siêu năng để tính, vậy chính là... cấp tai biến!”

Ôn Văn đưa tay tùy ý vẽ một đường, xiềng xích liền từ mặt đất phòng giam và trần nhà vươn ra trói chặt Đào Thanh Thanh, treo ngửa người trên không trung.

“Vừa nãy cô đã động sát tâm với tôi, như vậy thật không có lý trí, tôi chết rồi thì không phải cô sẽ móc meo trong phòng giam này à?”

Ôn Văn vỗ vỗ mặt Đào Thanh Thanh nói: “Trước tiên cứ treo cô thế này một ngày coi như là nghiêm phạt, nếu sau này cô còn không thành thật, tôi sẽ sử dụng chút đạo cụ trừng phạt cô đấy!”

Đào Thanh Thanh cắn mạnh tay Ôn Văn, nhưng Ôn Văn đứng lúc rút tay ra, làm cô ta không cắn được gì.

“Phải ngoan nha.”

Nói xong, Ôn Văn rời khỏi phòng giam Đào Thanh Thanh, chỉ để lại cô bị treo ở giữa không trung.

Ôn Văn rất hài lòng với sức mạnh này, nhưng càng thỏa mãn chừng nào thì lại càng tiếc nuôi chừng này.

“Đáng tiếc, sức mạnh này chỉ có thể sử dụng trong trạm thu nhận, nếu có thể sử dụng ở bên ngoài thì mình không cần cố kị gì nữa.”

Đúng vậy, sức mạnh này chỉ có thể sử dụng trong trạm thu nhận, chuẩn xác mà nói thì chỉ có ở trong phòng giam mới có thể vận dụng sức mạnh lớn nhất, sử dụng ở những nơi khác trong trạm thu nhận thì sẽ bị suy giảm một phần nhất định.

Nguyên nhân thì phải nói từ bản chất, sức mạnh này tới từ bản thân trạm thu nhận, cũng chỉ có tác dụng trong trạm thu nhận mà thôi.

Cho nên khi ở bên ngoài, Ôn Văn vẫn có thể sử dụng trạng thái này, nhưng đó chỉ là ngoại hình mà thôi, sức mạnh không hề gia tăng chút nào.

“Nếu kết nối găng tay Tai Ách và vòng cổ ngục ti sẽ có hiệu quả kinh người, vậy nếu mình kết nối găng tay với huy hiệu nhân viên thì sẽ có hiệu quả như thế nào?”

Ôn Văn thay đổi đồng phục nhân viên thu nhận, đeo dây chuyền huy hiệu, vừa định thử nghiệm thì đột nhiên sừng sột.

“Ôi chà... có phải mình đã quên mất chuyện gì rồi không?”

Anh lấy điện thoại ra, nhìn đồng hồ, sau đó lúng túng bật cười.

“Ừm... bây giờ đã hơn tám giờ, trời cũng đã tối rồi, mấy thứ kia có lẽ đã ra ngoài hoạt động, có con chó kia ở đó thì có lẽ bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu, chắc vậy rồi...”

Đúng vậy, anh mãi khám phá chức năng mới của trạm thu nhận mà quên mất nhóm Tiêu Tân Lôi!

...

Tầng một biệt thự, bốn người Khương gia cộng thêm một con chó quý dị ngồi trong phòng khách.

Tiêu Tân Lôi ngồi bên cạnh bọn họ, một tay nắm chặt thanh kiếm trúc mà Ôn Văn cho, một tay nắm tay Khương Văn Nguyệt.

Sau bữa cơm tối, người Khương gia sẽ mở toàn bộ đèn tầng một rồi ngồi ở phòng khách, không ai nói năng gì, cũng không ai rời khỏi nơi này, hành động đơn độc.

Bầu không khí quý dị này làm Tiêu Tân Lôi cảm thấy rất áp lực, mơ hồ có cảm giác có vô số ánh mắt đang nhìn bọn họ!

Trên lầu, dưới lầu, bất kỳ xó xỉnh nào cũng có người đang nhìn bọn họ!

Chương 97 - Thế Giới Khác Biệt

[97] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Thế Giới Khác Biệt

Thời gian gần đây, Khương gia vẫn luôn vượt qua ban đêm như vậy.

Chỉ có như vậy bọn họ mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ, một khi rời khỏi nơi này sẽ gặp phải chuyện khủng khiếp.

Ban đầu, buổi tối bọn họ sẽ cảm thấy có thứ gì đó đè trên chăn, ngủ say sẽ bị ngộp thở.

Sau đó, buổi tối ngủ sẽ có cảm giác có một bàn tay lạnh lẽo đang sờ trên người, sáng sớm khi thức dậy sẽ rụng rất nhiều tóc.

Cuối cùng, một khi trời tối, chỉ cần rời khỏi phòng khách này, không quản là ở xá xinh nào trong biệt thự cũng sẽ gặp phải thứ khủng khiếp.

Trên trần nhà là một người đang bò bò hết như một con nhện, khe cửa quần áo có một đôi mắt đang dòm trộm, và một đứa bé chơi trò kinh dị đang núp dưới gầm giường...

Cho dù có rúc trong chăn bông trùm kín cơ thể, không nhìn gì cả cũng vô ích.

Bởi vì khi đó sẽ phát hiện có một thân thể lạnh như băng nhưng lại khiếm khuyết không đầy đủ đang dùng chung ổ chăn với mình, gương mặt tái nhợt, đôi mắt đối diện với mình!

Nói chung là chỉ cần trời vừa tối thì không ai dám đơn độc tác lễ.

Tiêu Tân Lôi kỳ thực không muốn ở cùng bọn họ, nhưng bảo cô một mình ở trong phòng ngủ, cô thật sự không dám.

Con chó đầu người kia thoải mái nằm úp sấp ở giữa mọi người, thỉnh thoảng còn duỗi chân ra đập đập tự gãi ngứa, thoạt nhìn không hề giống hang ma khủng khiếp, ngược lại giống như một gia đình ấm áp, so với bầu không khí âm trầm của gia đình này thì có khác biệt rất lớn.

Tiêu Tân Lôi vừa thất thần một chút, con chó đầu người kia đã chạy tới dưới chân cô, dùng đầu người kia mà cọ cọ bấp đùi cô, biểu tình rất hưởng thụ.

Nhưng nó hưởng thụ không có nghĩa là người khác cũng vậy, chó lại có biểu tình của con người, Tiêu Tân Lôi nhìn mà kinh hoảng, suýt chút nữa đã hét âm lên.

Nhưng cô đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, bị con chó này cọ lại có cảm giác rất thoải mái, thân thể bị không khí quý dị trong căn biệt thự này làm cho lạnh lẽo bắt đầu có chút ấm áp trở lại!

Khương gia không phát hiện được hơi thở này nên vẫn luôn trốn tránh con chó này, nhưng lúc này Tiêu Tân Lôi lại có suy nghĩ là nhờ có con chó này nên mặc dù sống trong hoàn cảnh như vậy mà một nhà này vẫn có thể sống sót.

Tiêu Tân Lôi bắt đầu nghĩ tới lời Ôn Văn đã nói, vấn đề của người nhà này không phải xuất hiện trên người con chó này, mà là thứ khác!

Nghĩ đi nghĩ lại, biểu tình của Tiêu Tân Lôi có chút lúng túng, cô muốn đi vệ sinh.

Trong bữa tối, người Khương gia đều không ăn uống nhiều, chỉ có một mình cô là ăn uống thỏa thích, bây giờ cũng chỉ có mình cô muốn đi vệ sinh.

Lúc này Tiêu Tân Lôi đã hiểu được vì sao bọn họ lại ăn ít như vậy rồi, bởi vì ở trong nhà này, nửa đêm đi WC cũng là một chuyện kinh khủng.

“Cái đó... có ai có thể cùng tôi đi WC không?” Tiêu Tân Lôi yếu ớt hỏi, cô cũng biết yêu cầu này rất quá đáng, nhưng nhu cầu quá cấp bách, không phải muốn nhịn là nhịn được.

Bốn người Khương gia không trả lời, Khương Văn Nguyệt chỉ cái thùng ở trong góc, cười khỏ nói: “Nếu có thể nhịn thì cố nhịn chút đi, nếu không nhịn được thì có thể giải quyết vào cái thùng đó, em khuyên chị đừng đi WC.”

Tiêu Tân Lôi xin giúp đỡ nhìn về phía nam khuê mật Khương Văn Hổ của mình, nhưng Khương Văn Hổ cũng khó xử lắc đầu: “Có lẽ bà cảm thấy xấu hổ, nhưng ở trong biệt thự này, buổi tối tốt nhất không nên đi WC.”

Chuyện tới bây giờ, đối với chuyện tay thò ra từ bồn cầu, vòi nước chảy ra máu gì gì đó thì nhà bọn họ đã có thể坦然 nhiên tiếp nhận.

Nhưng thứ trong bồn cầu không chỉ dọa mà còn có thể hất tung thứ bạn mới vừa thải ra!

Không chỉ dọa người mà còn có thể tạo ra tổn thương thật sự, còn có cực kỳ tởm lợm!

Nhưng lời này Khương Văn Hổ không có cách nào nói rõ với một cô gái, chỉ có thể nói tốt nhất là đi vệ sinh ở ngay nơi này.

Tiêu Tân Lôi nắm chặt kiếm trúc trong tay, cuối cùng cũng không có cách nào đi vệ sinh trước mặt bao người, vì thế cô đứng dậy, chuẩn bị một mình đi WC ở ngay tầng một.

“Cây kiếm trúc này rất âm áp, có lẽ Ôn thám tử không nói dối, cây kiếm này thật sự hữu dụng với thứ kia.”

Trong hành lang có đèn, chỉ vài bước ngắn ngủi sẽ không xảy ra được chuyện gì, vì thế Tiêu Tân Lôì an tâm hơn không ít.

Tiêu Tân Lôì chung quy vẫn chưa từng ở trong nhà, vì thế không biết mình sẽ gặp phải tình cảnh kinh khủng thế nào.

Cô đóng cửa phòng vệ sinh lại, khóa kín, cô có chút đề phòng với người nhà này, trong hoàn cảnh này, người không nhất định an toàn hơn quý.

Đột nhiên biến dị xảy ra, cây kiếm trúc thật dài trong tay cô quẹt trúng bồn rửa tay nên rớt xuống đất, cô vội vàng khom người nhặt lên.

Bởi vì cây kiếm trúc này chính là chỗ dựa trong lòng cô, có nó cô mới cảm thấy an toàn.

Nhưng khi Tiêu Tân Lôì ngẩng đầu, ánh mắt cô liếc nhìn tới tấm gương thì đột nhiên cảm thấy lạnh hết cả người, tóc gáy dựng lên, mồ hôi lạnh túa ra khắp toàn thân.

Ở trong gương, cô cứ nhiên không cúi người như hiện thực!

Tiêu Tân Lôì hoảng sợ ngẩng đầu, trợn to mắt nhìn gương, răng va lộp cộp, cô sợ tới mức sắp không thể không chế được mình rồi.

Tiêu Tân Lôì ở trong gương mỉm cười tà mị với cô, căn phòng nhà vệ sinh nho nhỏ này giống như đột nhiên biến thành hang quý vậy.

Ngọn đèn biến thành màu ó vàng, mọi thứ trong biệt thự đều tỏa ra hơi thở cũ kỹ, mặt gương trở nên mờ mịt, tựa hồ có rất nhiều người ở bên trong muốn bò ra!

Dấu tay máu bắt đầu xuất hiện trên mặt tường, có tiếng rì nước, có tiếng nẹt điện, hết thảy âm thanh giống như được khuếch đại, tạo ra một bầu không khí cực kỳ kinh khủng.

Tiêu Tân Lôì nhắm mắt lại, thét lên, nhưng tiếng thét chói tai của cô lại không có cách nào truyền ra ngoài buồng vệ sinh nho nhỏ này.

Tiêu Tân Lôi nắm chặt kiếm trúc vung tứ tung trong phòng vệ sinh, cô không nhìn thấy đám quỷ trong phòng đều đang né tránh cây kiếm này.

Nếu cô đủ bình tĩnh, cây kiếm này có thể bảo vệ an toàn cho cô, nhưng cô chỉ nhắm mắt quơ lung tung nên nó căn bản không thể tổn thương đám quỷ vật kia.

Có điều, mặc dù không có cây kiếm trúc này thì Tiêu Tân Lôi cũng sẽ không xảy ra nguy hiểm tính mạng.

Quý quái trong căn nhà này đã nhìn chằm chằm bốn người nhà này cả tháng nay nhưng họ vẫn còn sống, không phải chúng không muốn, mà là không thể làm được.

Nếu có thể làm thì ngay ngày đầu tiên người nhà này dọn tới biệt thự đã bị cắn xé chết không toàn thây rồi.

Người nhà họ Khương để Tiêu Tân Lôi tự vào WC một mình cũng vì bọn họ sợ hãi mà thôi.

Tiêu Tân Lôi kinh hoảng không ngừng quơ kiếm trúc, sau một chốc thì có chút mệt, hơn nữa tựa hồ cũng không còn âm thanh khùng bố nữa, vì thế cô ngừng lại.

Tiêu Tân Lôi dè dặt mở mắt ra, rất sợ mình sẽ nhìn thấy một thứ kinh khủng.

Trong những bộ phim kinh dị mà cô từng xem, tình huống này vừa mở mắt ra sẽ thấy một gương mặt rất dọa người, vì thế cô cần phải chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng ngoài dự đoán của Tiêu Tân Lôi là cô không hề thấy gì cả, hết thấy hiện tượng kỳ quái đều biến mất, chỉ có phòng vệ sinh bị kiếm trúc của cô quơ quào hỗn loạn hết cả mà thôi.

Hiện giờ cô cũng không còn muốn đi vệ sinh nữa rồi, thứ kia nếu không bị dọa tè ra quần thì thường là bị dọa tới hết buồn tiểu...

Vì vậy, Tiêu Tân Lôi vội vàng mở cửa phòng vệ sinh, đi ra ngoài, nhưng cảnh tượng trước mắt làm cô phải trợn tròn mắt.

Trong mắt cô, thế giới đã trở nên khác biệt!

Chương 98 - Đêm Nay Ông Sẽ Chết

[98] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Đêm Nay Ông Sẽ Chết

Khắp nơi trong biệt thự là những bóng người mờ ảo, trước đó cô chỉ mơ hồ cảm giác được sự tồn tại của chúng mà thôi, nhưng bây giờ thì có thể thấy rất rõ.

Phần lớn bóng người đều có vẻ mặt đại ra, lơ lửng bồng bênh, có một số nhỏ có biểu tình khá phong phú, đang dùng ánh mắt căm thù nhìn người nhà Khương Văn Hồ.

Bóng người càng ở gần thì biểu tình lại càng bình tĩnh, xa xa bên ngoài thì điên cuồng.

Những bóng người này mặc quần áo kiêu dáng hơn hai mươi năm trước, là nhóm đồng lứa với cha mẹ Tiêu Tân Lôi mặc.

Phần lớn bóng người đều có thân thể không trọn vẹn, thậm chí có bóng dáng không nhìn ra hình người, chỉ có một mảng máu thịt be bét, mọi thứ trước mắt trông giống như hiện trường tai nạn kinh hoàng.

Bọn họ có lẽ chính là đầu sỏ làm biệt thự này trở nên quỷ dị như vậy đi?

Nhưng kỳ quái này những bóng người này không nhìn cô, thỉnh thoảng liếc một cái, gật đầu một cái rồi thôi!

Giống như coi Tiêu Tân Lôi là đồng loại của mình vậy!

“Lẽ nào mình đã chết rồi, sau đó đã biến thành quỷ?”

Vẻ mặt Tiêu Tân Lôi thực bi thương, cô chỉ mới hai mươi thôi, là độ tuổi tươi đẹp nhất, sao lại chết ở đây chứ?

Cô dùng kiếm thúc đập vào mặt mình một cái, sau đó nghe thấy một tiếng chát rồ mồn mồn.

“Ai u! Đau quá đi, mình vẫn là người, không biến thành quỷ, rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ?”

Cô vượt qua bóng người, quay trở lại phòng khách, phát hiện con chó đầu người kia vẫn còn nằm úp sấp ở giữa mọi người, trên người tỏa ra ánh sáng màu vàng sáng ngời, làm những quỷ ảnh kia không thể tiếp cận nơi này.

Thấy Tiêu Tân Lôi quay lại, con chó đầu người ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó lộ ra biểu tình kinh ngạc đầy nhân tính hóa.

Một nhà bốn người kia cũng kỳ quái nhìn Tiêu Tân Lôi, bọn họ còn tưởng cô sẽ bị dọa tới tè ra quần rồi quay trở lại, nhưng không ngờ biểu tình của Tiêu Tân Lôi lại bình tĩnh như vậy.

Kỳ thực bản thân Tiêu Tân Lôi cũng không hiểu được, hiện giờ cô không hề sợ hãi những bóng quỷ kia, trải nghiệm kinh khủng trước đó cũng trở nên mờ nhạt.

Lá gan của cô giống như thoáng chốc đã phình to lên vậy.

Hơn nữa ngoài trừ những bóng quỷ kia, thế giới trong mắt cô còn có những thứ khác biệt.

Trên đầu bốn người Khương gia đều lơ lửng một khối màu sắc lẫn lộn, Khương mẹ thì màu vàng chiếm phần lớn, Khương Văn Nguyệt là màu lam, Khương Văn Hồ là màu đỏ, nhưng độ sáng của màu sắc trên đầu ba người khá ảm đạm.

Chúng tỏ tình trạng của bọn họ không tốt.

Chỉ có khối màu sắc trên đầu một người khác khác biệt, đó là Khương ba, Khương Vũ Sinh.

Màu sắc trên đỉnh đầu ông ta là màu đen như mực!

Tiêu Tân Lôi vô thức đi tới trước mặt Khương Vũ Sinh, quan sát tổng thể một phen, sau đó không có chút biểu tình nào nói: “Đêm nay, ông sẽ chết!”

Sau khi nói xong, Tiêu Tân Lôi khiếp sợ bùm miệng, cô cũng không biết tại sao mình lại nói như thế.

Nhưng hiện giờ cô có một loại trực giác mãnh liệt, Khương Vũ Sinh tuyệt đối không sống quá buổi tối hôm nay, tuyệt đối không!

Sắc mặt Khương Vũ Sinh xanh mét, nhưng không nói lời nào.

Khương Văn Hồ đi tới nắm lấy vai Tiêu Tân Lôi, nhíu mày hỏi: “Tân Lôi, bà nói cái gì vậy, ông ấy là cha tui.”

“Tôi không biết, tôi không biết...”

Tiêu Tân Lôi ôm đầu, hiện giờ cô rất hỗn loạn, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tất cả giống như đã biến đổi vậy.

...

Trên lầu hai, trong căn phòng ngủ được sắp xếp cho Ôn Văn và Tiêu Tân Lôi trước đó, bóng dáng Ôn Văn lặng im xuất hiện, chỉ có điều là thân thể anh hơi mờ.

Là thể chất quý hồn!

Vì thế, trên người Ôn Văn không có mặc quần lót.

Bởi vì mỗi lần biến thân quần lót đều rơi ra nên Ôn Văn quyết định sau này nếu biến thành trạng thái quý hồn thì không mặc quần lót.

Tất cả đồ đạc của anh đều đặt trong vali, sau đó dùng găng tay tai họa xách vali.

Quý hồn mặc dù không mạnh nhưng đối phó cũng không dễ, chẳng qua với năng lực mới có được, muốn đối phó với chúng cũng không cần biến hóa thể chất.

Anh dùng thể chất này là vì muốn tiến hành giao lưu với quý hồn trong biệt thự, để hiểu được ngọn nguồn mọi chuyện.

Mười phút trước khi ra ngoài, Ôn Văn đã biến thành thể chất quý hồn, như vậy một khi có nguy hiểm thì không cần tốn thời gian không thể tự vệ, có thể ngay lập tức biến đổi thành trạng thái khác.

Trước khi vào trạm thu nhận, Ôn Văn biết mối uy hiếp lớn nhất trong biệt thự này chính là số quý hồn kia chứ không phải con chó đầu người kì lạ.

Con chó đó tuy quý dị, hơn nữa tựa hồ có ẩn giấu bí mật gì đó nhưng chính vì có nó che chở, người nhà này mới có thể bình an sống sót.

Vì thế con kia không hề có ác ý, thứ mà Ôn Văn muốn đối phó không phải nó mà là gần trăm quý hồn trong căn nhà này!

Đúng vậy, gần trăm, tuy chúng không mạnh nhưng số lượng thật sự quá khổng lồ!

Trong thể chất quý hồn, Ôn Văn có thể dễ dàng nhìn thấy quý hồn trong biệt thự, cũng thấy được tình trạng của bọn họ.

“Ày, quả nhiên giống như mình nghĩ, ở trại thái bình thường không phát hiện nhưng trạng thái quý hồn thì có thể thấy rất rõ ràng.”

Trong tầm mắt Ôn Văn, biệt thự này tràn ngập ánh sáng màu vàng, ở trong quang sáng này, sức mạnh của quỹ hồn bị áp chế rất lớn.

Hơn nữa tính công kích cũng bị giảm xuống thấp nhất, đó cũng là nguyên nhân người nhà họ Khương vẫn an toàn, mà Khương Văn Nguyệt vừa ra khỏi biệt thự đã suýt chút nữa gặp nguy hiểm tính mạng.

Bởi vì Khương Văn Nguyệt rời khỏi biệt, cũng tức là rời khỏi phạm vi ánh sáng của con chó đầu người kia bao phủ.

Bản thân Ôn Văn cũng bị ảnh hưởng rất lớn, chỉ là anh không quá chú ý, anh vốn không tính toán dựa vào thể chất quỹ hồn để chiến đấu, muốn công kích thì chỉ cần gắng tay Tai Ách là đủ rồi.

Nhìn một vòng xung quanh, Ôn Văn tìm được một quỹ hồn ở trong góc dựa lưng về phía mình, quỹ hồn này thoạt nhìn có chút tự kỷ, hẳn là rất dễ nói chuyện.

“Xin chào quỹ hồn tiên sinh, tôi là Ôn Văn... ừm, thám tử linh giới, đúng vậy, tôi là thám tử linh giới, tôi muốn hỏi vì sao lại có nhiều quỹ hồn như vậy tụ tập ở đây, tập hợp phi pháp là sẽ bị pháp luật trừng trị đó.”

Ôn Văn đưa tay đặt lên vai quỹ hồn béo, mồm mép nói.

Quỹ hồn béo kia quay người lại chuẩn bị trả lời câu hỏi của Ôn Văn, nhưng còn không chờ đối phương mở miệng, Ôn Văn đã nói: “À xin lỗi, nhận nhầm người, tôi tìm người khác.”

Chỉ thấy trên mặt quỹ hồn này có hàng tá lỗ chân lông như lỗ kim, những dải mỡ trắng từ lỗ chân lông tràn ra thành sợi, lủng lẳng trên mặt...

Nhìn quỹ mà nhìn mặt là không đúng, nhưng vị lão ca này thật sự nhìn tởm quá.

“Đừng có láo! Mày ghê tởm tao đúng không? Có đúng không?”

Quỹ hồn mập kia thấy biểu tình Ôn Văn thì đột nhiên kích động nhảy bật lên, bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Ôn Văn trợn to mắt lùi ra sau, vẻ mặt kinh hoàng, tình cảnh này so với con rối báo ma của Từ Hải bỏ nhào về phía anh còn

đáng sợ hơn.

“Mày đừng có tới đây à, mày còn tới nữa thì đừng có trách tao không khách khí đấy!” âm thanh của Ôn Văn cũng có chút thay đổi.

Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình yếu đuối như vậy, nếu anh bị quỷ hồn béo này chạm vào thì nó giống như chuyện giúp đỡ Chu Kỳ Bái lần trước.

Sẽ vĩnh viễn trở thành bóng ma trong lòng anh!

Chương 99 - CẶN QUỶ HỒN

[99] Trạm Thu Nhận Tai Ách - CẶN QUỶ HỒN

Nhưng quỷ hồn méo này vẫn nhào tới, cấp tốc muốn tiếp cận Ôn Văn, nhìn dáng vẻ bề nhào tới của hắn, chỉ sợ muốn bôi một thân mỡ của mình lên người Ôn Văn.

Diện mạo này chính là oán niệm lớn nhất của hắn trước khi chết, sau khi trở thành quỷ hồn hắn lại càng xấu xí hơn, Ôn Văn ghét bỏ tướng mạo của hắn cũng chính là chạm vào nỗi đau của hắn.

“Mẹ ôi! Đừng thấy tên này lớn lên quá béo, tốc độ chạy lại rất nhanh!”

Cùng là quỷ hồn nhưng Tần Sáng mạnh hơn quỷ hồn này rất nhiều, nhưng Ôn Văn không quen với thể chất quỷ hồn nên mới không chạy lại con quỷ béo này.

Anh cắn răn buông vali rồi vọt tới trước, một quyền trực tiếp động vào bụng quỷ hồn béo.

Quỷ hồn béo mờ mịt nhìn Ôn Văn, tên này muốn làm gì?

“Người anh em, có trách thì chỉ có thể trách mày đuối theo không buông...”

Ôn Văn kích hoạt năng lượng trong găng tay Tai Ách, lực hút mạnh mẽ xuất hiện trực tiếp xoắn nát quỷ hồn béo thành mảnh nhỏ rồi hút vào trong găng tay.

Chỉ thấy trong tay Ôn Văn chỉ còn lại một thứ giống như hạt châu thủy tinh, xem ra đây là phần cặn mà găng tay Tai Ách

không muốn thu nạp.

Ôn Văn ghét bỏ lau lau găng tay, hút một quỳ hồn như vậy, anh cảm thấy có chút ghê tởm.

Nhìn thấy hạt châu thủy tinh kia, đám quỳ hồn ở gần đó liền trợn mắt, vẻ mặt u mê trở nên đầy khao khát.

Đám quỳ hồn có thần trí tinh táo hơn lập tức bay tới chỗ Ôn Văn, mục tiêu chính là hạt châu kia.

“Đưa thứ đó cho tao!”

Một quỳ hồn nửa người máu me be bét nhìn chằm chằm Ôn Văn, biểu tình đáng sợ, giống như chỉ cần Ôn Văn từ chối thì hắn sẽ xé Ôn Văn thành muôn mảnh vậy.

Người bình thường bị dọa như vậy thì có lẽ đã khuất phục rồi, nhưng Ôn đại thám tử không phải người bình thường.

Ôn Văn cầm hạt châu thủy tinh đưa qua đưa lại một chút, tầm mắt đám quỳ hồn cũng chuyển động theo, điều này làm Ôn Văn xác nhận được hạt châu thủy tinh này chính là đồ tốt.

Mà thứ tốt, anh sẽ giữ lại cho mình dùng.

“Muốn thứ này, được thôi, nhưng bọn mày phải nói cho tao biết, tại sao bọn mày muốn tấn công người nhà này.”

“Đưa... cho tao!”

Quỳ hồn không trả lời câu hỏi của Ôn Văn, chỉ tiếp tục yêu cầu.

“Xem ra không thể trao đổi, mày đã muốn vậy thì tao sẽ cho mày vậy!”

Ôn Văn ném hạt châu qua, quỳ hồn vội vàng chụp lấy rồi nhét vào miệng, sợ đồng bạn sẽ cướp của mình.

Nhưng cùng lúc đó, găng tay Tai Ách của Ôn Văn cũng đã áp sát lồng ngực của quỳ hồn, lực hút bá đạo phát ra xoắn quỳ hồn kia thành mảnh nhỏ.

“Bây giờ tao có hai hạt châu, trong số bọn mày có ai muốn trả lời vấn đề của tao không?”

Thấy Ôn Văn giơ tay nhắc chân đã có thể dễ dàng giết chết một quỳ hồn, đám quỳ hồn khác chẳng những không sợ hãi mà

càng thềm muốn hơn.

Chúng dữ tợn bỏ nhào về phía Ôn Văn, hạt châu lại có thêm một hạt, sức cảm dỗ lại càng lớn hơn.

“Ai nha... kỳ thực tao không phải người thích dùng vũ lực, nguyện vọng của tao là thế giới hòa bình...”

Ngoài miệng Ôn Văn nói là không thích vũ lực nhưng nắm tay không ngừng tung tới tấn công đám bạn nhỏ, chỉ khoảng mười phút, toàn bộ quỹ hồn trong phòng đã bị xử lý sạch sẽ!

Chỉ còn lại một con quỷ để kiêu đầu quý tộc trước đó không dám xông tới, lúc này đang núp trong góc phòng hoảng sợ nhìn Ôn Văn.

Ánh mắt kia giống như Ôn Văn là ác ma giết người, mà quỷ hồn như bọn họ chính là người bị hại vô tội.

Vốn, Ôn Văn không định dùng vũ lực, bởi vì Tần Sảng quá nhỏ yếu nên Ôn Văn cho rằng thể chất quỷ hồn dùng để chiến đấu sẽ rất yếu.

Nhưng không ngờ thể chất của Tần Sảng lại mạnh hơn đám quỷ hồn trong phòng này!

Đám cô hồn dã quỷ này thoát nhìn rất hung ác nhưng thực lực không mạnh chút nào, cộng thêm bị ánh sáng màu vàng kia làm suy yếu, chúng thậm chí không thể tạo thành tổn thương cho Ôn Văn.

Mà Ôn Văn tuy cũng bị khống chế ở một mức nhất định nhưng sức mạnh của anh không dựa vào năng lực quỷ hồn mà là gắng tay Tai Ách, vì thế toàn bộ quỷ hồn trong phòng đều bị hấp thu.

Ôn Văn nhét mớ hạt châu thủy tinh kia vào vali rồi hỏi quỷ hồn đang run lẩy bẩy kia: “Tao hỏi mày, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thành thật khai báo.”

“Thứ đó, có thể cho tôi một cái không, một là được rồi.”

Quỷ hồn đầu quý tộc yếu ớt hỏi, bởi vì trước khi diễn ra trận chiến, Ôn Văn từng nói chỉ cần trả lời vấn đề thì sẽ được thưởng.

“Không thể, cú!”

“Tình huống khi này có thể so với bây giờ à, mà mà không chịu khai báo rõ ràng, tao cũng sẽ biến mày thành hạt châu đấy.”

Ôn Văn cố trợn to mắt, đe dọa.

“Tôi nói, tôi sẽ nói hết.”

Quý hồn đầu quý tộc gật đầu cứ như gà mổ thóc, trong lòng hấn bây giờ thì Ôn Văn chính là giết quý cuồng ma.

Vì thế, hấn cực kỳ phối hợp...

...

Quý hồn đầu quý tộc nói rõ mọi chuyện rồi khom người lùi về sau, biến mất khỏi căn phòng.

Chỉ để lại Ôn Văn đang trầm tư.

“Ừm... thì ra là vậy, quả nhiên gút mắt giữa người và quý chắc chắn có nguyên do, quả kết ngày trước không phải không báo, là thời gian chưa tới mà thôi...”

Ôn Văn cũng không phải cảm khái hay gì, anh chỉ cảm thấy nói vậy sẽ phù hợp với bầu không khí lúc này mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một phen, anh chuyển về thể chất vampire, sức mạnh mẽ tràn đầy trong cơ thể Ôn Văn làm anh nhin không được khẽ rên một chút.

“Khụ khụ, bây giờ không phải thời gian hưởng thụ, là thời gian làm chính sự.”

Anh lấy điện thoại ra, gọi một cuộc.

Bình thường ở nơi có nhiều quý hồn như vậy thì tín hiệu sẽ bị nhiễu rất nặng, nhưng nhờ phúc của con chó kia, tín hiệu ở đây vẫn thông suốt.

Mặt khác, dùng thể chất quý hồn gọi điện thoại thì sẽ xuất hiện âm thanh net điện, hơn nữa nói chuyện cũng không rõ ràng được, đó là tính chất đặc biệt của quý hồn, Ôn Văn không có cách nào thay đổi, vì thế anh mới dùng thể chất vampire để gọi điện thoại.

“Alo, Đinh lão sư, cậu có thể bảo con khỉ kia giúp tôi tra xem hai mươi lăm năm trước có một vụ án...”

Bên đầu dây bên kia, Đinh Minh Quang đang uống nước cầu kỳ xem anime suýt chút nữa đã bị sặc nước.

“Đó là vượn trình tự, không phải khi!”

“Cũng giống nhau mà, giống hết á, cậu giúp tôi tra tư liệu đi.”

Nếu không phải đang khá cấp bách, Ôn Văn nhất định sẽ cùng Đinh Minh Quang thảo luận một phen về chủ đề vượn và khi có khác nhau hay không.

“Thời gian, địa điểm, loại hình vụ án.”

“Thời gian là hai mươi lăm năm trước, ngày 16 tháng 4, nơi xảy ra có lẽ là đoạn đường quốc lộ gần thị trấn Song Sơn, nơi đó từng xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, cậu tra giúp tôi đi.”

Chỉ chờ tầm mười mấy giây, điện thoại của Ôn Văn đã nhận được vài tin nhắn, tình tiết cụ thể của vụ án đều nằm trong tin nhắn.

Nếu trong tay Ôn Văn có máy Fax, Đinh Minh Quang thậm chí có thể gửi hình hiện trường sang.

Lật xem tin nhắn, Ôn Văn gật đầu: “Xem ra quý hồn đầu quý tộc kia không lừa mình, vậy bây giờ... mình nên làm thế nào đây?”

Con ngươi hẹp dài của Ôn Văn lóe lên tia sắc lạnh!

Chương 100 - Báo Thù Tới Chậm

[100] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Báo Thù Tới Chậm

Ôn Văn mặc đồng phục nhân viên thu nhận mới, có chút lúng túng từ trên lầu đi xuống.

“Khụ khụ, tôi về trễ, xem sắc mặt mọi người thì cũng không tệ lắm, không thiếu tay thiếu chân gì cả, tôi an tâm rồi. Xem ra khoảng thời gian tôi rời đi không xảy ra chuyện gì cả.”

Đã nói đêm nay sẽ giúp người ta giải quyết vấn đề, kết quả lại nửa đường biến mất, Ôn Văn cũng có chút xấu hổ, mặc dù anh đã nghĩ kỹ xem nên giải quyết thế nào.

“Trước đó anh đi đâu vậy hả?”

Thấy Ôn Văn trở lại, Tiêu Tân Lôi an tâm không ít, tuy cô và Ôn Văn cũng không quá thân thiết nhưng trong hoàn cảnh này, Ôn Văn hiển nhiên là người làm cô có cảm giác an toàn nhất.

“Khi ấy có chút việc.” Ôn Văn qua loa có lệ nói.

“Cậu, sao cậu lại từ đó đi ra? Cậu là người hay quỉ vậy?”

Khương mẹ nhìn Ôn Văn, môi run run nói, lúc ăn tối bọn họ có cố ý lên tìm Ôn Văn, kết quả phát hiện Ôn Văn không còn ở trong biệt thự, bọn họ cứ tưởng Ôn Văn mạnh miệng xong đã lâm trận bỏ chạy.

Nhưng sau khi biến mất mấy tiếng đồng hồ, Ôn Văn lại từ lầu hai xuất hiện, cũng không khó hiểu khi một nhà chịu đủ hành hạ này nghĩ nhiều.

“Xét nghiêm túc thì tôi là người.”

Ôn Văn tùy tiện đưa ra một câu trả lời, sau đó nhìn chằm chằm Tiêu Tân Lôi, ánh mắt giống như muốn nhìn thấu cô vậy.

Cô gái này tựa hồ đã không giống trước đó nữa, trên người có thêm một tầng khí chất rất đặc biệt, là khí chất giống với tử vong...

Chẳng lẽ... cô ta đã thức tỉnh năng lực rồi?

Anh chỉ mới rời đi vài tiếng đồng hồ mà thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ôn Văn lắc đầu, quyết định trước tiên giải quyết vấn đề của nhà này trước, sau đó mới xem tới vấn đề của Tiêu Tân Lôi.

Hiện giờ trạm thu nhận đã thăng cấp xong, Ôn Văn có được rất nhiều năng lực mới, thực lực cũng gia tăng rất lớn, cũng chính là thời điểm tự tin tràn đầy, tin tưởng mình có thể giải quyết được vấn đề.

Anh đi tới giữa đám người, đặt mông ngồi xuống bên cạnh con chó, vuốt đầu nó nói: “Mày nghe hiểu lời tao nói đúng không, người nhà này như vậy, mày còn bảo vệ bọn họ làm gì... tất năng lực của mày đi, tao cần giải quyết vấn đề.”

Con chó kia thè lưỡi, mờ mịt nhìn Ôn Văn, tựa hồ đang nói, tui nghe không hiểu ông đang nói gì, tui chỉ là một con chó.

Ôn Văn ôn nhu vỗ nhẹ đầu chó: “Không phải tao đang thương lượng với mày, mày không đáp ứng thì tao sẽ mang mày đi hầm canh chó, mày biết tao có năng lực làm như thế mà.”

“Ấu ấu ấu.”

Chó đầu người không giả nai nữa, nó đứng dậy gần nhẹ với Ôn Văn, nó cảm nhận được uy hiếp từ anh.

“Mày yên tâm, oan có đầu nợ có chủ, chỉ cần tên đầu sỏ trả hết nợ của mình là được, tao sẽ không để người khác bị liên lụy.”

Ôn Văn đảm bảo nói.

“Ôn thám tử, rốt cuộc anh đang nói gì vậy?”

Khuong Văn Hồ nhìn Ôn Văn đang nói chuyện với chó, trong lòng có chút sợ hãi, lại còn gì mà oan với nợ, thật sự không thể nào hiểu được, lẽ nào tên thám tử này bị mấy thứ quỷ quái kia nhập xác rồi?

Này cũng không phải không có khả năng, trước đó Ôn Văn thân bí biến mất, mà trong biệt thự này, chỉ cần hành động đơn độc thì sẽ bị mấy thứ kia quán lấy!

Ôn Văn không để ý tới Khuong Văn Hồ, tiếp tục nói với con chó đầu người: “À đúng rồi, mày có khả năng trói buộc làm đám quỷ hồn kia không thể trốn ra khỏi biệt thự đúng không?”

Con chó đầu người thấp giọng kêu một tiếng, rốt cuộc cũng gật đầu.

“Vậy thì tao tự có tính toán của mình.”

Ôn Văn đứng dậy, nói với Khuong Văn Hồ: “Tôi nói gì cậu nghe không hiểu nhưng cha cậu thì hiểu, đúng không, Tướng Húc Thăng tiên sinh.”

Trong lòng Khuong Vũ Sinh có chút giật thót, trầm giọng nói với Ôn Văn: “Tôi là Khuong Vũ Sinh...”

Ôn Văn lắc đầu: “Ừ... tính toán thời gian thì đại khái cỡ hai mươi lăm năm trước, quốc lộ gần thị trấn Song Sơn của thành phố Phù Dung Hà, hai chiếc xe khách hai tầng tông vào nhau nổ tung, tử thương hơn trăm người!”

“Mà nguyên nhân va chạm là gì?”

“Trên đường có đinh, là đinh do người ta cố ý rải xuống đường.”

“Hai chiếc xe khách đi ngược hướng, lớp xe cùng bị đinh đâm thủng, mất khống chế tông vào nhau!” Ôn Văn đưa tay diễn tả hai chiếc xe.

Da mặt Khương Vũ Sinh hơi nhăn lại, cố tỏ ra trấn định nói với Ôn Văn: “Cậu nói chuyện này là có ý gì, chuyện hơn hai mươi năm trước có liên quan gì tới tôi chứ?”

“Xin đừng ngắt lời tôi.”

Ôn Văn trừng Khương Vũ Sinh, nói tiếp: “Nếu tôi không nhớ nhầm thì Tưởng Húc Thăng tiên sinh ngài khi đó ở gần vị trí hai chiếc xe khách xảy ra tai nạn có một cửa hàng sửa xe nhỏ...”

Cơ thể Khương Vũ Sinh có chút không đứng vững, nhưng vẫn cố tỏ ra cứng rắn nói: “Tiên sinh, chuyện cậu nói không liên quan gì tới nhà chúng tôi cả.”

Ôn Văn mặt không biến sắc, tiếp tục kể chuyện: “Số đinh đó là ông rải, sau khi hai chiếc xe tông vào nhau thì có một số ít người đã chết, nhưng vẫn có rất nhiều người vẫn chưa chết!”

“Đúng lúc này có một đám cướp được một người trông rất trung hậu đang hoảng là ông dẫn dắt cướp bóc sạch sẽ tiền tài của người bị hại!”

“Cho dù có người cầu xin ông cứu giúp, ông cũng thờ ơ, sau khi cướp hết tiền tài thì ông rời đi trước, sau đó...”

“Trong lúc đồng bọn vẫn chưa kịp xuống xe, ông đã châm lửa đốt bình xăng!”

Ôn Văn hờ hững nhìn Khương Vũ Sinh, tựa hồ đang nhìn một kẻ đã chết.

“Chuyện này chỉ có một mình ông biết, nguyên nhân là vì tất cả những người trong cuộc khác đều đã chết, sau đó ông mai danh ẩn tích cưới vợ sinh con, không chịu bất cứ sự trừng phạt nào, thẳng đến khi ông tiến vào căn biệt thự này!”

Khương Vũ Sinh tức giận nói: “Ôn thám tử, cậu đừng nói hươu nói vượn nữa, mời cậu rời khỏi nhà thôi!”

“Tuởng tiên sinh, ông nói ông nghe ông hiểu, không sao!”

“Người nhà ông nghe không hiểu, cũng không sao!”

“Bởi vì bọn họ nghe hiểu, đồng thời cũng nhớ rất kỹ!”

Ôn Văn ngửa đầu, dùng ánh mắt cực kỳ miệt thị nhìn Khương Vũ Sinh.

“Thằng thán mà nói, nếu khi đó là tôi xử lý vụ án kia thì ông đã không có cơ hội trốn thoát rồi.”

“Ôn thám tử, có lẽ anh nhầm rồi, những chuyện này sao có thể là do cha tôi làm chứ, ông ấy...” Khương Văn Hổ muốn giải thích với Ôn Văn, nhưng lại bị Ôn Văn ngắt lời.

“Cậu cho rằng mình thật sự may mắn, có thể thuê được cả biệt thự với một cái giá rẻ như vậy sao?”

“Cho dù nơi này là vùng ngoại ô thì giá cả cũng không thể nào rẻ được, trên đời này làm gì có nhiều chuyện may mắn như vậy chứ?”

“Biệt thự này được mua vào hai mươi lăm năm trước, tên chủ hộ là... Tuởng Húc Thăng!”

Khương Văn Hổ lui về sau hai bước, liếc nhìn sắc mặt cha mình rồi chán nản ngồi xuống.

Cậu ta vốn đã nghi hoặc chuyện này nhưng vì cha khuyên nhủ nên cứ nghĩ là mình may mắn nhất được tiện nghi, nhưng bây giờ thấy ánh mắt của cha, cậu ta liền hiểu ra, Ôn Văn nói là thật...

“Sau hai mươi lăm năm, số vong hồn kia tới tìm ông báo thù đó Tuởng Húc Thăng.” Ôn Văn nhấn mạnh, lặp lại cái tên kia.

Khương Vũ Sinh có chút đứng không vững, từ trong lòng móc ra một điều thuốc, run run châm lửa.

Chuyện Ôn Văn nói ngoại trừ những người đã chết thì không ai biết, tất cả chứng cứ đã biến mất sau trận nổ lớn kia, nếu hấn không thừa nhận thì không ai có thể làm gì hấn.

Nhưng người nhà gặp phải cảnh ngộ quý dị suốt thời gian dài như vậy, thật sự làm hấn không thể tiếp tục mạnh miệng.

Chương 101 - Linh Hồn Biến Mất

[101] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Linh Hồn Biến Mất

Nhìn mái tóc có điểm bạc trắng và gương mặt u sầu của Khương Vũ Sinh, trong lòng Ôn Văn không có chút đồng tình nào, cũng không có cảm hận.

Có lẽ hắn đã từng đấu tranh, có lẽ từng sám hối, nhưng vẫn phải chịu trách nhiệm cho chuyện mà mình từng làm.

Chuyện mà Khương Vũ Sinh đã từng làm ngay cả giấc cướp cũng khinh thường, bởi vì hắn đã giết luôn cả đồng bọn của mình.

Từ cuộc sống bình thường sau đó có thể thấy hắn cũng không mang số tiền tài từ phạm tội kia để sống cuộc sống giàu sang, cũng không chạy xa trên con đường tội ác.

Lần đó, có lẽ chỉ là thoáng nảy ra ý nghĩ tội ác, có lẽ chỉ là nhất thời kích động, nhưng nếu đã làm thì phải trả cái giá thật lớn.

“Lúc mới tới nơi này tôi đã nói rồi, đêm nay tôi sẽ giải quyết vấn đề của nơi này, mà bây giờ đã đến lúc nên kết thúc rồi.”

“Cậu muốn giải quyết như thế nào, bắt tôi vào trong tù sao, cũng đúng, cậu là thám tử, bắt được người như tôi chắc chắn sẽ được nhận thưởng.”

Khương Vũ Sinh nhìn Ôn Văn, phiền muộn nói, lời nói tỏ rõ cũng không muốn che giấu nữa, Khương mẹ và Khương Văn Nguyệt khiếp sợ nhìn Khương Vũ Sinh, giống như lần đầu tiên biết người này vậy.

Chuyện đó vẫn luôn là nút thắt trong lòng Khương Vũ Sinh, một lần mưu tính giúp hắn có được một khoản tiền tài rất lớn vào thời điểm đó, toàn bộ số tiền đó hắn đã dùng để mua căn biệt thự này, nhưng hơn hai mươi năm nay chưa từng nghỉ lại đây đêm nào.

Thẳng đến khi con trai hắn nuôi chó, cần có một nơi lớn hơn một chút hắn mới dẫn cả nhà dọn tới.

Ngày hôm nay bị Ôn Văn chọc thủng, hắn đột nhiên cảm thấy thực hoảng loạn, nhưng cũng giống như buông bỏ được gánh

nặng trong lòng.

“Tù... ha ha, nhà tù của tôi, ông không có tư cách tới đó đâu.”

Ôn Văn quay đầu lại nhìn con chó đầu người, lạnh giọng nói:
“Tất năng lực của mày đi, để hấn trả nợ của mình!”

Nó nằm dưới đất dùng móng vuốt che mắt, không muốn nhìn một màn kế tiếp, sau đó nó rút năng lực của mình lại, cả tòa biệt thự nháy mắt trở nên lạnh băng.

Chỉ nháy mắt đó tất cả bóng người thiếu tay thiếu chân thoát nhìn thê thảm không ra hình người xuất hiện trong không khí.

Biệt thự vốn có thể coi là rộng rãi nháy mắt trở nên chen chúc, khắp nơi đều là quỷ hồn đáng vẻ đáng sợ!

Khương Vũ Sinh nhìn thấy những bóng dáng này xuất hiện thì vẻ mặt đại ra, gương mặt của đám quỷ hồn này chính là những gương mặt mà hấn vẫn luôn thấy trong giấc mơ suốt hai mươi năm qua.

Hấn sợ nhất, cũng chính là những người này!

Khương mẹ thấy một màn này thì sợ tới trực tiếp ngất xỉu, Khương Văn Nguyệt hét lên một tiếng rồi bụm mặt không dám nhìn.

Chỉ có Khương Văn Hồ run run môi nhưng vẫn còn duy trì được lý trí.

Nhưng bình tĩnh nhất không phải Khương Văn Hồ, mà là Tiêu Tân Lôi theo Ôn Văn tới đây, Tiêu Tân Lôi vốn rất nhát gan, sau khi đi WC một chuyến thì vẫn luôn nhìn thấy mấy thứ này, đối với cô thì tình cảnh bây giờ cũng không phải quá khủng bố.

“Tuởng tiên sinh, tôi chỉ là thám tử, không phải người chấp pháp, tôi sẽ không phán xét ông, nhưng đồng thời tôi cũng không có nghĩa vụ của cảnh sát, vì thế tôi cũng sẽ không bảo vệ ông!”

Ôn Văn không nhìn tới Khương Vũ Sinh đã có chút ngu si bên kia nữa, chuyển sang đám quỷ hồn lạnh giọng nói: “Bọn mày có thể báo thù, nhưng cơ hội này là tao cho, phải dựa theo cách thức của tao mà làm, oan có đầu nợ có chủ, bọn mày chỉ có thể trả thù hấn, bằng không t sẽ không khách khí đâu.”

Ôn Văn nói xong thì đám quý hồn lập tức bỏ nhào tới chỗ Khương Vũ Sinh, không ngừng cắn xé.

Khương Vũ Sinh cũng không phản kháng, miệng không ngừng nhỏ giọng lầm bầm những lời mà người khác nghe không hiểu.

Hiện giờ hắn rất hối hận, vốn hắn chỉ là một tiệm sửa xe bình thường, thỉnh thoảng rải chút đỉnh để kiếm chút cơm mà thôi chứ không có can đảm như vậy, cũng không có năng lực gây ra vụ án tử thương hơn trăm người, cuối cùng còn bình yên thoát thân.

Hết thầy nguyên nhân là vì có người xúi giục.

Chính người đó đã giúp hắn định ra tất cả kế hoạch, giúp hắn giải quyết hậu quả và xử lý tất cả nhân tố không xác định, mà người kia chỉ muốn một thứ mà thôi.

Ở khoảnh khắc sau cùng, Khương Vũ Sinh hồi tưởng lại hình ảnh đó.

Trước cửa tiệm sửa xe, hắn đang oán giận về chuyện thu thập quá thấp, sau đó có một người mặc vest trắng chống gậy rất thân sĩ đưa một tờ hợp đồng trông rất cũ xưa cho hắn...

Mắt thấy quý hồn cắn xé cha mình, Khương Văn Hồ giật lấy kiếm trúc trong tay Tiêu Tân Lôi muốn tấn công quý hồn, muốn cứu cha!

Nhưng vai Khương Văn Hồ bị Ôn Văn dễ dàng tóm lấy, vì thế không thể nào tiến thêm bước nào.

“Buông ra!” Khương Văn Hồ cố gắng giãy giụa.

Ôn Văn nhướn mày: “Ông ta có chết cũng không hết tội.”

“Nhưng ông ấy là cha tôi.” Khương Văn Hồ rống to.

Thấy người này vẫn muốn tiếp tục xông tới, Ôn Văn thở dài một hơi, tay khép lại thành lưỡi dao chặt một phát vào gáy Khương Văn Hồ.

Khương Văn Hồ kêu thảm một tiếng, trực tiếp bị đập ngã nhào xuống đất, cổ sừng đỏ lên nhưng không bị ngắt.

“Trong TV đánh vậy là ngắt mà nhi... nhất định là phương pháp của mình không đúng.”

Vì thế Ôn Văn lại đập thêm một phát vào phần cổ bên phải, vị trí đó cũng biến thành vừa đỏ vừa sưng...

Lúc này Khương Văn Hồ không thể chạy tới cứu cha nữa rồi, bởi vì vai cậu ta rất đau, đau đến mức không thể bò dậy.

“Ừm.... thao tác sai rồi, sai quá sai.”

Ôn Văn ngồi xồm xuống lúng túng duỗi tay, trong tiếng rú thảm thiết của Khương Văn Hồ động đầu cậu ta một phát, sức lực lớn đến mức làm cậu ta lập tức bất tỉnh nhân sự.

“Ừm, như vậy mới đúng nè.”

Lúc này Ôn Văn mới hài lòng đứng dậy, về phần Khương Văn Hồ có vì thế mà chấn động não hay không thì đó không phải vấn đề mà anh cần quan tâm.

Xử lý Khương Văn Hồ xong, Khương Vũ Sinh bên kia đã bị quỷ hồn cắn tới máu thịt be bét, ruột xương lòi ra, tình cảnh máu me cực điểm, đã không sống nổi nữa rồi.

Linh hồn của Khương Vũ Sinh thoát ra khỏi thể xác, nhóm quỷ hồn đang định xé nát cả linh hồn hắn thì đột nhiên bị một lực hút văng ra,

Sau đó, linh hồn Khương Vũ Sinh biến mất!

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, anh chưa từng thấy linh hồn nhân loại, cũng không biết linh hồn Khương Vũ Sinh đã biến mất, nhưng vừa nãy có một thoáng anh cảm nhận được vị trí của Khương Vũ Sinh mở ra một thông đạo đi tới thế giới trong!

Nhóm quỷ hồn không phá hỏng linh hồn Khương Vũ Sinh, chưa hoàn toàn báo thù, con người đỏ ngầu liền nhắm tới ba người còn lại của Khương gia, bọn họ đã bị kích phát hung tính, tiếp theo có lẽ là một trận công kích mãnh liệt.

Ôn Văn chắn trước mặt ba người, ngoẹo đầu nhìn đám quỷ hồn: “Thù của bọn mày đã báo xong, ba người này không hề có chút liên quan nào tới vụ án, trở về thế giới của bọn mày đi.”

Nương theo lời Ôn Văn, một phần quỷ hồn dần dần biến mất, chấp niệm chống đỡ bọn họ tồn tại ở thế giới hiện thực đã biến mất, bọn họ cũng có thể rời đi.

Mà số quỷ hồn còn lại vẫn mắt lạnh ở lại trong biệt thự.

“Quả nhiên, đám bọn mày không thể dùng phương thức giao tiếp lý tính, trong TV không ai có thể thương lượng với quỷ hồn, tao cứ tưởng đâu tao có thể...”

“Sau khi biến thành quỷ hồn rồi, bọn mày đã không thể tính là người, muốn thương lượng với bọn mày là lỗi của tao.”

Ôn Văn bật cười, sau đó vẻ mặt âm trầm, đầu hơi nâng lên, hơi thở điên cuồng tỏa ra.

“Hiện giờ, tao cho bọn mày hai lựa chọn, hoặc là ngoan ngoãn trở lại thế giới trong, hoặc là chết ở đây.”

Hơi thở Ôn Văn toát ra làm đám quỷ hồn hơi lùi về sau một chút, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục bu tới.

Người tạo thành cảnh ngộ bi thảm của bọn họ chính là Khương Vũ Sinh, nhưng giết Khương Vũ Sinh vẫn chưa đủ, mỗi thù này, chỉ chết một người là quá ít!

“Nếu không muốn trở lại, vậy ở lại đây đi.”

Ôn Văn vuốt ve găng tay nói.

Chương 102 - Cánh Cửa Màu Đen

[102] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Cánh Cửa Màu Đen

Đối với Ôn Văn mà nói, loại quỷ hồn cấp thấp này không khó chơi chút nào.

Anh cũng không cần biến về thể chất quỷ hồn, chỉ dùng thể chất vampire cũng đủ đối phó với bọn họ.

Găng tay Tai Ách xuất hiện, mắt Ôn Văn hơi ửng đỏ, sau đó biến mất tại chỗ rồi xuất hiện trên đỉnh đầu một quỷ hồn, tốc độ nhanh đến mức thân hình có chút vắn vẹo.

Tay phải vung một đường, giữa đường đã kích phát năng lực của hăng tay tai ách, quỷ hồn trực tiếp bị hút vào trong găng tay, một hạt châu thủy tinh xuất hiện trong tay Ôn Văn.

Đám quỷ hồn này tuy số lượng thì đông nhưng thực lực thì chẳng ra sao, không có con nào vừa mắt Ôn Văn.

Bọn chúng thậm chí còn không có năng lực đặc biệt, có thể đã thương người chẳng qua nhờ vào số đông mà thôi, đám quý hồn này không đáng để Ôn Văn thu vào trạm thu nhận.

Được làm chất dinh dưỡng cho găng tay Tai Ách và hạt châu thủy tinh chính là giá trị lớn nhất của chúng.

Vì thế Ôn Văn lười vô tình con vào trạm thu nhận, trực tiếp xử lý toàn bộ.

Trước đó găng tay hấp thu một lượng lớn năng lượng rồi mở khóa ra rất nhiều chức năng mới, cho nên khi hấp thu số lượng quý hồn nhất định nói không chừng có thể sẽ mở ra được năng lực mới.

Tuy năng lượng quý hồn không thể nào sánh với trái tim không lồ kia nhưng tích tiểu rồi sẽ thành đại, chỉ cần Ôn Văn tích cực sử dụng năng lực của găng tay thì nhất định sẽ có một ngày xuất hiện năng lực mới.

Lần thứ hai sử dụng thể chất vampire, Ôn Văn cảm thấy thuận tay hơn lần trước rất nhiều, bởi vì Đào Thanh Thanh đã trở thành quái vật cấp tai hại, thực lực mạnh hơn không ít.

Thân thể của anh nhanh chóng xẹt qua đám quý hồn, mỗi khi dừng lại thì có một quý hồn hồn bay phách tán, ngay cả kiên trì một chút thời gian trong tay Ôn Văn cũng không làm được.

Chỉ một thoáng chốc đã có hơn mười quý hồn chết trong tay Ôn Văn, số còn lại cũng hoảng hốt không cố chấp muốn giết ba người còn lại nữa mà bắt đầu tản ra chạy trốn.

Lúc này, Ôn Văn trở lại giữa phòng khách, nói với con chó đầu người: “Trước đó tao có hỏi mày có thể trói buộc đám quý hồn này ở trong biệt thự hay không, mày đã nói là có thể, vậy bây giờ hãy làm đi!”

Chó đầu người hưng phấn sủa một tiếng, ánh sáng vàng rực từ trên người nó tỏa ra bao phủ lấy căn biệt thự này, quý hồn đang trốn chạy tứ tán lập tức bị nhốt lại bên trong biệt thự.

Chúng không thể thoát ra ngoài, càng làm chúng hoảng sợ hơn là ngay cả khả năng xuyên tường sở trường cũng không thể sử dụng!

Với tốc độ nhanh đến khủng khiếp của Ôn Văn, biệt thự này cũng không tính là lớn, đám quý không thể trốn ra ngoài chỉ có thể từng con từng con bị Tống Duệ bóp vỡ, cắn nuốt vào trong găng tay.

Găng tay Tai Ách là là một cái bụng bự không đáy, sau khi đã hấp thu nhiều quý hồn như vậy lại không hề tỏ vẻ ăn no, ngược lại trông giống như khá bất mãn hơn.

Khi quý hồn cuối cùng biến thành hạt châu thủy tinh, Ôn Văn nhìn tới nhóm người trong nhà, người duy nhất trong nhà còn tỉnh táo là Khương Văn Nguyệt, ánh mắt cô nhìn Ôn Văn giống như đang nhìn một con quái vật.

Đương nhiên, khi này Ôn Văn đúng là quái vật, dù sao cũng đang dùng thể chất quý hút máu.

“Tất cả quý hồn đều đã bị tôi xử lý, từ hôm nay trở đi người nhà cô sẽ không bị dẫn vật nữa, lời hứa của tôi đã hoàn thành.”

Khương Văn Nguyệt oa một tiếng bật khóc, lời hứa của Ôn Văn đã làm được thật đấy, nhưng thứ mất đi chính là cha cô, làm gia đình bọn họ tan nát...

“Chuyện vẫn chưa kết thúc, cô chờ ở đây, không cho phép gọi điện thoại, cũng đừng làm chuyện gì dư thừa, chốc nữa sẽ có người tới xử lý chuyện xảy ra ở đây.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn bắt đầu kiểm kê hạt châu thủy tinh, xác nhận không bỏ sót thì cất hết vào trong vali.

Lúc anh làm chuyện này, Tiêu Tân Lôi vẫn luôn nhìn anh.

Cô có thể nhìn thấy màu sắc khác biệt trên đỉnh đầu mỗi người, mỗi loại màu sẽ làm cô thu được tin tức khác nhau.

Giống như sau khi nhìn thấy màu đen trên đầu Khương Vũ Sinh cô liền vô thức nói rằng ông ta sẽ chết.

Nhưng trên đầu Ôn Văn không có gì cả, vì thế Tiêu Tân Lôi cũng không thấy được gì.

Tiêu Tân Lôi dùng sức dụi mắt, cố gắng muốn nhìn rõ Ôn Văn, sau đó cô cảm thấy trong lòng mình dâng lên một nguồn năng lượng chảy vào mắt, nhờ vào nó mà cô rốt cuộc cũng nhìn thấy màu sắc trên đỉnh đầu Ôn Văn.

Không, đó không thể tính là màu sắc.

Trên đỉnh đầu Ôn Văn, Tiêu Tân Lôi nhìn thấy một cánh cửa lớn màu đen, hai bên cửa mơ hồ có một con quái vật, tay của chúng chập lại khóa chặt cánh cửa này!

Nhìn thấy thứ này Tiêu Tân Lôi lập tức thu lại ánh mắt của mình, bởi vì bản năng nói cho cô biết, nếu cô thấy rõ dáng vẻ của cánh cửa kia thì cô sẽ chết!

Sau khi từ WC ra ngoài, thân thể đã bình ổn rất nhiều của Tiêu Tân Lôi lại một lần nữa khẽ run, từng giọt mồ hôi lạnh túa ra tới ướt sũng cả người, mệt lả.

Cánh cửa kia làm cô có cảm giác rất sợ hãi!

Cảm nhận được ánh mắt dò xét, Ôn Văn quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Tân Lôi.

Quả nhiên cô gái này không giống với trước kia, cảm giác bị dòm ngó này không phải chỉ đơn giản là linh cảm nữa rồi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn gọi một cuộc điện thoại cho Lâm Triết Viễn, chuẩn bị báo lại chuyện xảy ra trong biệt thự với đối phương.

“Alo, Lâm đại đội trưởng, tôi lại tìm anh có chuyện đây!”

Lúc này Lâm Triết Viễn đang nằm trong phòng nghỉ văn phòng, cùng Miêu Hân Di ôm lấy nhau, căn phòng nhỏ này là nơi hai vợ chồng thân thiết, đêm nay làm việc có hơi muộn nên dứt khoát không về nhà nữa.

“Có chuyện mau nói, có rắc mau thả.” Lâm Triết Viễn tức giận nói.

“Chậc, giọng điệu kém như vậy, không phải đang vui vẻ chứ...” Ôn Văn trêu ghẹo.

“Cút, có chuyện gì mau nói đi.”

“Là như vậy, vùng ngoại ô phía đông, bên cạnh viện dưỡng lão thành phố có một khu biệt thự, anh có biết không? Tôi mới tiêu diệt chút quỷ hồn, có vài người thường chúng kiến, bọn anh tới xử lý một chút đi.” Ôn Văn qua loa nói.

Lâm Triết Viễn đẩy Miêu Hân Di trong lòng ra, ngồi dậy nhíu mày hỏi: “Một chút... rốt cuộc là bao nhiêu quỷ hồn?”

Ôn Văn chăm chú suy nghĩ xem rốt cuộc là bao nhiêu, nhưng rất nhanh liền từ bỏ: “Số lượng hơi nhiều, không tiện đếm, dù sao cũng chính là không ít.”

“Ah đúng rồi, tôi còn tìm được một người siêu năng vừa thức tỉnh cho anh, chỉ dẫn người siêu năng mới thức tỉnh là nghề của bọn anh mà.”

“Người siêu năng, phương diện gì?” Lâm Triết Viễn nghiêm nghị hỏi, mỗi người siêu năng đều là quân dự bị của Hiệp Hội Thợ Săn.

“Có lẽ không phải phương diện chiến đấu mà là nhận biết, tôi cũng không rõ lắm, bọn anh tự tới xem đi.”

Nói xong, Ôn Văn cúp điện thoại, quay sang nói với chó đầu người: “Mày qua đây, chúng ta nói chuyện.”

Husky ngoan ngoãn đi theo Ôn Văn tới ngoài cửa biệt thự, hoàn toàn không có chút chống cự nào.

“Bình thường thì tao sẽ bắt mày lại, nhưng mày không làm chuyện xấu gì cả nên tao không tiện ra tay, mày đi đi.”

Chó đầu người dùng ánh mắt nhân loại đáng thương nhìn Ôn Văn, tựa hồ không nghe hiểu anh nói gì.

Chương 103 - Kết Thúc & Nguyên Do

[103] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Kết Thúc & Nguyên Do

Nhìn con chó đầu người vẫn ngoắt đuôi không chịu đi, Ôn Văn dùng tay banh mắt ra, sau đó le lưỡi làm mặt quỷ.

“Tao đã nhớ kỹ mùi của mày rồi, còn không mau chạy đi, tao mà thay đổi ý kiến một cái là mày hối hận cũng không kịp đâu.”

Ôn Văn ngồi trên bậc thang làm ra dáng vẻ hung tợn dọa con chó, mặc dù nếu chộp nó vào trạm thu nhận thì Ôn Văn sẽ có được năng lực hữu dụng nhưng anh không muốn làm vậy.

Chí ít thì, hiện giờ không muốn.

Nhưng dáng vẻ này dùng được với con người chứ chó thì không, con chó đầu người quay sang ngoắt ngoắt đuôi với Ôn

Văn, giống như muốn xin Ôn Văn cái gì đó.

Thỉnh thoảng nó lại quay đầu nhìn vào trong biệt thự, ánh mắt nhìn ba người trong nhà rất ôn nhu.

Chó đầu người vẫn nhớ rõ, trong một đêm mưa to lạnh lẽo, nó vẫn chưa xuất hiện dị thường đang trốn dưới hộp thư biệt thự, lạnh run.

Khi đó Khương Văn Nguyệt đã dẫn nó về, quan tâm chăm sóc.

Ngoại trừ Khương Vũ Sinh thì người nhà này đều đối xử với nó rất tốt, nuôi nó lớn, vì thế nó cũng đối xử thật tình với bọn họ.

Thẳng đến khi dọn tới biệt này, chó đầu người bắt đầu nhiều lần sử dụng năng lực của mình, mặt của nó cũng trở nên quý dị, từ đó thái độ của người trong nhà bắt đầu trở nên ác liệt, thậm chí có vài lần muốn giết chết nó!

Nhưng tình cảm của động vật có đôi khi lại càng chân thành hơn, mặc dù bị đối xử tàn ác như vậy nhưng nó vẫn muốn bảo vệ một nhà Khương Văn Nguyệt.

“Mày vẫn còn luyến tiếc bọn họ à? Đã không còn bị quý quán thân nữa rồi, mày không cần phải bảo vệ bọn họ nữa.”

Một khi con chó đã có gương mặt con người thì tâm tình của nó cũng rất dễ đoán, vì thế Ôn Văn dễ dàng nhìn ra được nó đang nghĩ gì.

Chó đầu người nhỏ tiếng nức nở, có vẻ ỉu xiu, một lát sau nó vươn móng vuốt lay lay bấp đùi Ôn Văn.

“Mày muốn đi theo tao à?” Ôn Văn nhướn mày hỏi.

Con chó gật đầu.

“Đi theo tao cũng không tốt đẹp như mày nghĩ đâu, mày sẽ mất đi tự do.” Ôn Văn híp mắt.

Chó đầu người vẫn gật đầu.

“Nếu đây là lựa chọn của mày thì tao đáp ứng.”

Ôn Văn đưa tay phải về phía con chó, sợi xích của găng tay Tai Ách liền lan ra, bao trùm lấy nó rồi kéo vào trong trạm.

Toàn bộ quá trình, con chó đầu người không hề có chút phản kháng nào, đây là lần đầu tiên Ôn Văn gặp phải tình huống quái vật ngoan ngoãn bị nhốt vào trạm thu nhận như vậy.

Con chó này là một quái vật rất trân trọng mạng người, hơn nữa so với con người nó còn có nhân tính hơn.

Quái vật nghĩ gì, Ôn Văn đoán không được, nhưng anh tôn trọng ý nguyện của nó.

Có điều làm Ôn Văn ngạc nhiên là con chó này không bị giam trong khu phòng giam mà giam ở kho hàng, ZHI - 0001.

“Nó thật ra là vật thu nhận... chứ không phải quái vật?”

Ôn Văn đau đầu, có chút không hiểu tiêu chuẩn phân loại của trạm thu nhận, có lẽ sau này con chó đầu người này có thể làm Ôn Văn kinh hãi.

Xử lý xong chuyện con chó, Ôn Văn vào biệt thự vẫy tay với Tiêu Tân Lôi: “Cô đi theo tôi ra đây, cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi tôi đúng không, tôi sẽ lựa chọn một chút để trả lời cô.”

“Không phải phải là cố gắng hết sức mới đúng à, sao lại là lựa chọn một chút để trả lời chứ...”

Tiêu Tân Lôi từ trong biệt thự chạy ra ngoài, cùng Ôn Văn ngồi trên bậc thang, thật sự là cô có quá nhiều vấn đề muốn hỏi.

“Tôi muốn biết, tôi rốt cuộc bị làm sao vậy, trước khi anh xuất hiện tôi đã biết chú Khương nhất định sẽ chết vào đêm nay, là vì sao chứ...”

“Trước khi tôi quay lại, cô đã biết ông ta sẽ phải chết...”

Ôn Văn sờ cằm, cảm thấy năng lực của Tiêu Tân Lôi rất thú vị: “Có thể biết trước sự kiện sẽ xảy ra, hay là có thể nhìn thấy tử vong? Đám quỷ hồn kia làm như không thấy cô, về sau có lẽ hợp lý hơn.”

“Trước đó tôi đã nói cô có linh cảm khác với người bình thường nhưng cô không phải người siêu năng, cần phải trải qua kích thích mới có thể thức tỉnh siêu năng lực, khoảng thời gian tôi rời đi, cô đã bị thứ gì kích thích à?”

Tiêu Tân Lôi gật đầu, tình cảnh trong nhà vệ sinh suýt chút nữa đã dọa tim cô ngừng đập.

“Vậy cô nên cảm ơn tôi, nếu không phải tôi rời đi thì cô cũng sẽ không có cơ hội thức tỉnh siêu năng lực.” Ôn Văn cười hắc hắc nói.

Tiêu Tân Lôi liếc mắt, nếu không phải may mắn thì không biết cô đã trở thành thế nào rồi, còn cảm ơn? Không phải vì người này thì làm sao lại xuất hiện tình huống này chứ.

“Quý hồn, quái vật, người siêu năng lực gì đó, tất cả đều thật sự tồn tại sao?” Tiêu Tân Lôi do dự một chút, tiếp tục hỏi.

“Cái này tự cô đã biết đáp án rồi, trải qua chuyện hôm nay, cô còn nghĩ rằng chúng nó không tồn tại nữa sao?” Ôn Văn bình thản nói.

Đúng vậy, Tiêu Tân Lôi biết đáp án, bởi vì cô tận mắt nhìn thấy hết thấy.

Nhưng cô vẫn muốn Ôn Văn nói rằng tất cả đều là giả, cô vẫn có thể quay trở lại cuộc sống an tĩnh trước kia.

Bởi vì đối với cô mà nói, có thể nhìn thấy tử vong không phải là năng lực tốt đẹp gì.

Điều chỉnh tâm tình của mình một chút, sau đó Tiêu Tân Lôi hỏi tiếp: “Chú Khương đã gây án vào hai mươi lăm năm trước, tại sao đến tận bây giờ đám quỷ hồn kia mới tới báo thù?”

“Bởi vì liên kết của bọn họ chính là căn biệt thự này, trước khi nó được tạo thành thì đám quỷ hồn kia căn bản không ở thế giới hiện thật.”

“Liên kết?” Tiêu Tân Lôi nghi hoặc hỏi.

“Không sai, tôi sẽ giải thích đơn giản cho cô hiểu, thế giới mà quỷ hồn sinh sống không liên quan gì tới thế giới chúng ta, nơi đó gọi là thế giới trong...”

Sau đó, Ôn Văn giải thích về thế giới trong thế giới ngoài và điều kiện để quỷ hồn đi từ thế giới trong tới thế giới hiện thực, cuối cùng tổng kết: “Năm đó sau khi mua căn biệt thự này, Khương Vũ Sinh chưa từng tới đây ở, ngược lại còn làm bài vị trong tầng hầm nơi này để cúng tế cho những vong hồn đã chết.

“Thẳng đến một tháng trước, vì muốn người nhà dọn tới đây mà không phát hiện những việc ông ta đã từng làm, Khương Vũ Sinh đã đốt hết số bài vị kia!”

“Đốt?” Tiêu Tân Lôi khiếp sợ.

“Đúng vậy, đốt, sau khi đốt rụi thì đã tạo ra liên kết, đám quỷ hồn kia liền men theo lối đi này tới thế giới hiện thật...”

Tiêu Tân Lôi cúi đầu, thật sự là tự làm bậy không thể sống, Khương Vũ Sinh có thể nói là đã tự chui đầu vào chỗ chết.

“Tức là, hoàn toàn không hề liên quan tới con chó quỷ dị kia?”

“Đúng vậy, không có chút liên quan nào, ngược lại, nó vẫn luôn bảo vệ người nhà này, tôi không rõ nó có năng lực gì nhưng hiển nhiên là nó có thể làm quỷ hồn mất đi tính công kích, có thể nói nó chính là khắc tinh của quỷ hồn.”

“Ồ, vậy nó đâu mất rồi?”

Nghe Ôn Văn nói vậy, Tiêu Tân Lôi đột nhiên có hảo cảm với con chó kia, tuy đáng vẻ hơi quỷ dị nhưng cô cũng muốn nuôi nó.

“Đi rồi, người Khương gia đã không còn gặp nguy hiểm, ở đây cũng không còn quỷ hồn, nó ở lại đây làm gì.” Ôn Văn tròn tròn mắt nói dối.

Tiêu Tân Lôi gật đầu, cô tin tưởng lời Ôn Văn, dù sao thì người nhà này cũng không tính là đối xử tốt với con chó kia.

Chương 104 - Một Bên Giáp Đen, Một Bên Mới Nhú

[104] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Một Bên Giáp Đen, Một Bên Mới Nhú

“À đúng rồi, tôi vừa nhớ ra, ở...” Tiêu Tân Lôi còn muốn nói.

Nhưng vào lúc này Ôn Văn lại đứng dậy nhìn về phía xa, người của Hiệp Hội Thợ Săn đã tới.

Thấy Ôn Văn không có hứng thú tiếp tục giải quyết vấn đề của mình, Tiêu Tân Lôi cũng thu lại những lời định nói.

Tiêu Tân Lôi vốn định nói lúc Khương Vũ Sinh đã chết cô nhìn thấy có một bóng người hư ảo xuất hiện rồi mang linh hồn ông ta đi...

Nhân viên hỗ trợ mặc đồng phục màu đen tự động phong tỏa biệt thự, bắt đầu tiến hành công việc xử lý hiện trường.

Xét về mặt giải quyết hiện trường vụ án của người siêu năng lưu lại, bọn họ rất chuyên nghiệp.

Sau khi đơn giản hỏi chuyện Tiêu Tân Lôi và Khương Văn Nguyệt, Lâm Triết Viễn đi tới trước mặt Ôn Văn, có chút mệt tâm nói: “Từ khi cậu trở thành thợ săn tự do, tôi có cảm giác mình từ người bảo vệ thành phố Phù Dung Hà này biến thành một nhân viên cảnh sát trong mấy bộ phim.”

Ôn Văn nhú mày: “Hử? Nói vậy là sao?”

Lâm Triết Viễn thở dài nói: “Sau khi sự việc đã kết thúc với xuất hiện.”

“Không sai, bọn anh chính là vậy.” Ôn Văn không chút nề mặt nói, bởi vì tình huống này chính là do anh cố gắng tạo ra.

Một nhân hỗ trợ ở bên cạnh ghi chép lại, Lâm Triết Viễn liền đặt câu hỏi với Ôn Văn: “Quý hồn bên trong đâu rồi?”

“Chết rồi, hồn bay phách tán.” Ôn Văn đắc ý nói.

“Vậy... tôi nghe nói còn có một con chó.” Lâm Triết Viễn tiếp tục hỏi.

“Chạy rồi, tôi dọa nó là muốn ăn canh thịt chó, nó liền chạy mất.” Ôn Văn không quá chú ý nói ra lời nói dối kia.

Lâm Triết Viễn không tin tưởng lời Ôn Văn, chuyện con chó đầu người kia anh sẽ hỏi Tiêu Tân Lôi, đến khi đó bọn họ sẽ có được câu trả lời phiên bản khác, nhưng chỉ cần không phải xuất phát từ miệng Ôn Văn thì chắc chắn sẽ đáng tin hơn.

Đương nhiên, cho dù bọn họ không tin thì Ôn Văn cũng không quá quan tâm, dù sao thì nghi ngờ cũng không thể nào xóa bỏ được.

Thật thật giả giả, mờ mờ ảo ảo, cứ để bọn họ tự suy đoán đi.

Sau khi nói rõ chuyện với Lâm Triết Viễn, Ôn Văn cũng không ở lại lâu trong biệt thự này, hiện giờ anh không có ý định dây dưa quá lâu ở đây.

Trạm thu nhận vừa nâng cấp mới là vấn đề anh quan tâm nhất.

Lâm Triết Viễn cũng không cản Ôn Văn, chỉ yêu cầu Ôn Văn có thời gian thì tới hiệp hội làm ghi chép một chút, chuyện này làm nhiều lần cũng không còn lạ lẫm gì.

Trở về xe, Ôn Văn tùy tiện lái xe tới một bãi đậu ở gần đó, đóng kín cửa, trực tiếp tiếp vào trạm thu nhận.

Anh vội vàng rời đi, ngoại trừ muốn thăm dò trạm thu nhận sâu hơn thì vẫn còn một nguyên nhân khác.

Đó chính là sau khi hấp thu tất cả quỷ hồn, đầu ngón tay trái của anh cứ nhiên có chút nóng lên!

Cảm giác này rất giống cảm giác khi anh mới sở hữu găng tay Tai Ách!

“Lẽ nào, tay trái cũng có một cái găng tay?”

Nếu tay trái cũng có găng tay Tai Ách, hơn nữa cũng có chiếc nhẫn này thì năng lực mà Ôn Văn có thể sử dụng sẽ tăng lên gấp bội, anh sẽ càng mạnh mẽ hơn nữa!

Ôn Văn thử kích phát một chút, giống như anh suy đoán thì vật chất màu đen từ trong da chiết ra, biến thành năm cái móng tay đen...

Đúng vậy, chỉ có móng tay biến thành màu đen, những phần khác không có chút biến hóa nào.

Anh rút dao găm ra chọc chọc vào móng tay, xác nhận thứ màu đen trên móng tay mình có cùng chất liệu với găng tay Tai Ách bên tay phải, đều không thể bị phá hỏng.

“Một bên giáp đen, một bên mới nhú... haiz, chỉ có mỗi cái móng tay thiệt là đáng thương quá đi mà.”

Ôn Văn có chút ghét bỏ nhìn năm cái móng tay đen, so với bên kia đã đen hết cả cánh tay, năm cái móng thật sự quá chênh lệch.

Có điều, Ôn Văn vẫn rất coi trọng chuyện này.

Tay phải sau khi hấp thu một lượng lớn năng lượng thì đã lan rộng ra toàn bộ cánh tay, chuyện này chứng tỏ vật chất màu đen này có thể mở rộng nhờ vào việc hấp thu năng lượng.

Chỉ cần Ôn Văn tiếp tục hấp thu quỹ hồn, có lẽ một ngày nào đó tay trái của anh cũng sẽ giống như tay phải!

Tiếp đó, Ôn Văn mở vali đen, trút hết hạt châu thủy tinh bên trong ra một cái túi nhỏ.

Số hạt châu này là cạn quỹ hồn mà găng tay Tai Ách không thềm hấp thu, nhưng đám quỹ hồn lại rất khao khát.

Vì thế Ôn Văn mới muốn xem thử xem nó có thể giúp Tần Sáng nâng cao thực lực hay không.

Đào Thanh Thanh thẳng lên cấp tai hại làm Ôn Văn ăn được quả ngọt, bây giờ anh rất có hứng thú với chuyện bồi dưỡng quái vật.

Anh đưa găng tay lên cổ, để khí đen quán quanh trên người, biến thành dáng vẻ ngục ti tai hại.

Sau khi nhìn thấy hiệu quả của vòng cổ, Ôn Văn vẫn luôn đeo cái vòng cổ này, thứ này dán sát vào da, bình thường có thể giấu trong quần áo, người khác cũng không nhìn thấy.

Một luồng khí đen ồ ạt tuôn ra, sau đó chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở cửa phòng giam Tần Sáng.

Ở trạng thái này, Ôn Văn có thể làm được rất nhiều chuyện mà lúc bình thường không thể làm, thậm chí có thể tiến hành dịch chuyển không gian!

Nhìn thấy dáng vẻ mới của Ôn Văn, năm quái vật bị giam giữ trong khu Tai Họa, ngoại trừ thực hủ yêu thì tất cả đều nhìn không được co rụt người.

Trước đây Ôn Văn làm bọn họ có cảm giác là một kẻ biến thái, còn hiện giờ chỉ sợ hãi!

Ôn Văn lấy ra một hạt châu lắc lư lay động trước mặt Tần Sảng vài cái, ánh mắt Tần Sảng lập tức dựng thẳng, bay về tới cửa phòng trông mong nhìn Ôn Văn, dáng vẻ còn chân chó hơn cả con chó đầu người.

“Đây là bảo bối tốt gì vậy, có thể cho tui xem một chút không?” Ánh mắt Tần Sảng không thể nào dời đi được.

“Muốn không?” Ôn Văn dùng giọng điệu chọc chó nói với hắn.

“Muốn, muốn!” Ánh mắt Tần Sảng sáng rực.

Ôn Văn trêu tức: “Vậy sửa tiếng chó ta nghe thử coi.”

“Gâu, gâu, gâu!”

“...không do dự chút nào sao, ít nhiều gì cũng phải có chút tiết tháo của quái vật chứ!”

Ôn Văn cười mắng hai tiếng, sau đó ném hạt châu thủy tinh vào trong phòng giam, Tần Sảng liền giống như chó dùng miệng đớp lấy.

Sau khi nuốt hạt châu rồi, đại khái tầm mười mấy giây thì một luồng sức mạnh vô danh từ trong cơ thể Tần Sảng tuôn ra, gương mặt Tần Sảng có chút vặn vẹo, hơi thở trên người cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

Thậm chí dáng người cũng cao lớn hơn!

Thật sự không thể tưởng tượng nổi, quỷ hồn mà vẫn có thể cao lên sao?

Những người cao chưa tới một mét sáu, nói không chừng sau khi chết sẽ cảm thấy rất vui.

“Thật sự có thể gia tăng thực lực, he he he, bắt nhiều gà bệnh hơn cũng không tốt bằng bồi dưỡng một quỷ hồn mạnh mẽ, sau này gặp quỷ hồn không có năng lực đặc biệt thì cứ làm chất dinh dưỡng cho tao đi!”

Ôn Văn lấy thêm vài hạt châu trong túi ra nhét vào túi áo, sau đó ném cả túi hạt châu vào trong phòng giam!

Nhiều đây cũng đủ cho Tần Sảng tiến hóa rồi đi?

Tần Sảng giống như chó dữ vồ tới, gặm cắn hạt châu thủy tinh.

Cảnh tượng này làm đám quái vật khác nhìn mà ước ao, thân là tù nhân mà vẫn có cơ hội gia tăng thực lực, vì sao cơ hội đó không phải thuộc về bọn nó chứ.

Sau khi nuốt hết toàn bộ hạt châu, Tần Sảng đột nhiên ôm bụng kêu rên rồi lăn lộn trong phòng giam, tiếp đó cơ thể hắn trướng lên gấp mười lần!

Cơ thể phình to lên như một quả cầu thịt khổng lồ, bên trên không ngừng xuất hiện những gương mặt kêu la thảm thiết và những phần tay cụt chân cụt nhiều đếm không hết.

Cả người giống như một cục thịt dị dạng khổng lồ.

“Ày, xem ra thứ này không thể uy một lúc quá nhiều, bằng không sẽ không tiêu hóa nổi.” Ôn Văn nhìn dị vật trong phòng giam, gãi đầu nói.

Chương 105 - Trong Chúng Ta Có Kẻ Phản Bội

[105] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Trong Chúng Ta Có Kẻ Phản Bội

“Chậc, thì ra trong hạt châu thủy tinh có lưu lại một phần ý thức của quý hồn, khó trách lại gặp tình huống như vậy.”

Trong số những quý hồn kia, Ôn Văn nhìn thấy gương mặt đầy mỡ của quý hồn béo kia, vì thế mới xác định được tình huống.

Ý thức của những quý hồn kia không cam lòng cứ vậy bị Tần Sảng cắn nuốt, vì thế đang kịch liệt phản kháng.

Tuy là với tư cách quý hồn thì Tần Sảng mạnh mẽ hơn bất cứ con quý hồn nào trong số này, nhưng lại không chống cự nổi số lượng quý hồn quá lớn như vậy, cho nên hiện giờ Tần Sảng tạm thời bắt đi quyền khống chế quý thể.

Thân thể to lớn nhúc nhích một hồi rồi miễn cưỡng hóa thành một hình thái ổn định.

Bên trên là cánh tay và đầu chi chít, bên dưới giống như một cái bàn chải lông với vô số bắp đùi.

Hơn mười cái đầu tùm lại một chỗ cùng nhìn về phía Ôn Văn, chúng nhận ra, là Ôn Văn hại bọn họ thành kết cục này.

Vì thế chúng đồng loạt kêu rên phát ra tiếng rít của vong linh, oán niệm không lồ xuyên qua chấn song làm Hồ Ấu Lăng phải bịt tai ngồi bệt xuống đất.

Từ Hải ở phòng bên cạnh mới tỉnh lại không tới vài ngày, thậm chí còn chưa kịp tìm hiểu tình huống trong trạm thu nhận, nghe thấy âm thanh này thì tai mũi liền chảy máu, hôn mê bất tỉnh.

Trong số quái vật, hắn là người yếu ớt nhất, vì thế không thể nào chịu nổi âm thanh này chấn động.

Sắc mặt Ôn Văn âm trầm, ngón tay khẽ nhúc nhích, một lớp màn khẽ nâng lên, che chắn âm thanh của quỷ hồn ở trong phòng giam, không thể truyền ra ngoài.

“Ở trong tù, thái độ phải nghiêm chỉnh, bằng không phải chịu khổ.”

Ôn Văn nhìn dáng vẻ quỷ hồn hợp thể làm người ta tê dại, khẽ hừ một tiếng rồi đưa tay.

Quỷ hồn đang đại phát thần uy trực tiếp bị trời buộc trong phòng giam, cơ thể bị một sức mạnh vô hình đè ép, cuối cùng sức mạnh kia vượt qua khả năng cơ thể có thể thừa nhận, cơ thể to lớn trực tiếp nổ tung.

Vô số phần tay cụt chân cụt văng khắp phòng giam, cực kỳ tởm lợm.

Tàn Sảng bán quỳ trong đống máu thịt, hai mắt nhắm chặt.

Máu thịt và phần tay cụt chân cụt ở xung quanh chậm chậm lúc nhúc quay về, tạo thành một quả cầu thịt đỏ au. Giống như một cái kén tằm.

“Như vậy hắn là không thành vấn đề đi.”

Trong trạng thái ngục tù Tai Hại, Ôn Văn có thể làm được rất nhiều chuyện, vì thế khi này tuy anh ra tay hơi ngoan độc nhưng vẫn có chừng mực.

Anh chỉ nghiền nát ý thức của những quỷ hồn khác, không tổn hại đến bản thể Tần Sáng.

Lúc Tần Sáng thoát ra khỏi kén kẹt này, có lẽ cậu ta không còn thích hợp ở trong phong giam khu Tai Họa nữa rồi.

Tình cảnh khi này làm đám quái vật khác nhìn mà ớn lạnh, thực lực của tên biến thái này từ khi nào đã bành trướng đến độ này rồi?

Đây không đơn giản là thực lực trở nên mạnh mẽ nữa rồi, mà là sinh mệnh bản thân đã nhảy lên một cấp bậc khác biệt.

Không ai bảo ai, cả đám quái vật đều tự từ bỏ suy nghĩ thoát khỏi nơi này, có một tên quản ngục khủng khiếp như vậy, bọn họ muốn trốn là trốn được sao?

Ôn Văn liếc mắt nhìn đám quái vật kia vài lần, ngoại trừ thực hủ yêu vẫn luôn chờ đợi và Từ Hải hôn mê, tất cả đều lộ ra dáng vẻ yếu thế.

Hồ Ấu Lăng cung kính hành lễ, quý ngôn thụ tinh thì hạ thấp cảnh lá.

Ôn Văn thỏa mãn gật đầu, trước đây đám quái vật này chưa từng biết điều như vậy, sau đó bóng dáng anh biến mất, xuất hiện ở kho hàng khu tai Hại.

Hiện giờ, anh muốn đi xem con chó đầu người kia.

Con chó đầu người là vật thu nhận đầu tiên của khu Tai Hại, cũng là quái vật đầu tiên tự nguyện bị bắt, Ôn Văn khá ngạc nhiên với tình trạng của nó.

Lúc này nó đang quỳ rạp dưới đất nghỉ ngơi.

Trong căn phòng rộng mười mét, đối với một con chó đơn độc thì có thể tính là rất rộng rãi.

Dưới đất là một bãi cỏ, bên trong có một ao nước đường kính hơn ba mét, con chó đầu người nằm bên cạnh ao nước, biểu tình thả lỏng.

Tựa hồ nó không đói không khát cũng không cô đơn, ở trong không gian nho nhỏ này, nó rất vui vẻ.

Năng lực của chó đầu người là gì, đến giờ Ôn Văn cũng chưa rõ, có điều hiển nhiên là nó có năng lực khác chế quỷ hồn, với lại còn có vài điểm khác với quái vật khác.

Sau khi xác nhận sinh hoạt của con chó này không có vấn đề gì, Ôn Văn đi tới khu đầu mối Tai Hại.

Anh muốn kiểm tra huy hiệu của nhân viên thu nhận tai hại và thẻ đeo của nhân viên quản lý kho hàng.

Ôn Văn muốn xem thử xem, khi găng tay Tai Ách kết nối với hai thứ này thì sẽ có dị tượng gì.

Anh biết, găng tay Tai Ách trong trạm thu nhận có lẽ là bộ phận nồng cốt, có được quyền năng quan trọng.

Cho nên mới có thể làm những thứ này xuất hiện công năng mà nó vốn không lộ ra.

Không, không phải công năng của chúng, là công năng của găng tay Tai Ách, vòng cổ chẳng qua là môi giới để kích phát năng lực này mà thôi.

Trước tiên anh đặt găng tay lên thẻ bài nhân viên quản lý kho hàng ở trên ngực, không có dị tượng gì xuất hiện, điều này làm Ôn Văn có chút thất vọng.

Xem ra không phải tất cả phụ kiện chứng minh đều có hiệu quả.

Sau đó, anh có chút thấp thỏm đặt găng tay lên dây chuyền nhân viên thu nhận, nháy mắt hai thứ thành lập liên kết, dị biến xảy ra!

Ở xung quanh anh xuất hiện những bong bóng có hình ảnh khác biệt!

Mà trong bong bóng gần Ôn Văn xuất hiện hình ảnh của chú Cung đang nằm trên giường bệnh!

Ôn Văn mở to mắt đưa ngón tay tới cẩn thận chạm vào bong bóng, một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu Ôn Văn.

Họ tên: Cung Bảo Đình

Cấp bậc: Cảnh giới nắm giữ

Năng lực: Điều khiển lửa, dò xét lời nói dối...

Trạng thái: Gần chết

...

Đề nghị chiêu mộ làm nhân viên thu nhận!

“Ồ, mình có thể chiêu mộ người khác làm nhân viên thu nhận rồi sao?”

Ôn Văn coi đi coi lại những tin tức kia, vẫn cảm thấy có chút khó tin.

“Nhưng sao lại có chú Cung chứ, chú ấy đã sắp chết rồi, còn chiêu mộ làm nhân viên thu nhận có lợi ích gì chứ...”

Anh vừa nghĩ tới đây thì trong đầu lại xuất hiện một đoạn tin tức.

‘Dùng cứu vớt sinh mệnh làm giá, ký hợp đồng, tuân thủ quy định của trạm thu nhận, không được tiết lộ sự tồn tại của trạm thu nhận với người ngoài!’

‘Hợp đồng này không thể vi phạm, không thể hủy bỏ!’

‘Nội dung liên quan tới trạm thu nhận được trạm thu nhận bảo vệ, không thể bị năng lực siêu năng thăm dò...’

“Suy tính rất chu đáo, ngay cả mình cũng không tìm ra lỗ hổng nào.”

Ôn Văn tiếp tục nhấn xem những bong bóng khác, phát hiện người có thể thu nhận làm nhân viên phần lớn đều là người của Hiệp Hội Thợ Săn.

Hoặc là trọng thương chưa lành hoặc là gặp sự cố mất đi năng lực, chỉ có một số ít không phải người của Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng điểm chung đều là đang gặp khó khăn.

Tùy tiện nghĩ một chút cũng dễ hiểu, thích hợp làm nhân viên thu nhận nhất chính là thợ săn, vì thế đương nhiên lựa chọn người của Hiệp Hội Thợ Săn cũng nhiều hơn.

Mà những người này đều có nhu cầu cấp bách, chỉ cần dùng nó làm điều kiện thì không sợ bọn họ không đồng ý trở thành nhân viên thu nhận.

Sau khi tắt đi số bong bóng này, Ôn Văn ngồi dưới đất, tay chống cằm, trong đầu bắt đầu ảo tưởng một hình ảnh.

Không biết bao nhiêu năm sau, Ôn Văn trở thành hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn, anh đứng trên chỗ cao nhất, lớn tiếng nói với toàn bộ thành viên Hiệp Hội Thợ Săn.

“Các đồng chí, trong chúng ta có một kẻ phản bội!”

Thế là nhóm cao tầng đồng tâm hợp lực túm lấy người duy nhất vẫn còn trung thành với Hiệp Hội Thợ Săn, cưỡng chế ký hợp đồng...

Chương 106 - Suy Đoán Đáng Sợ

[106] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Suy Đoán Đáng Sợ

“He he, he he, tình cảnh đó nghĩ tới thôi đã thấy kích thích rồi, để đạt được mục tiêu này thì có lẽ mình nên gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn...”

Kết thúc ảo tưởng nhằm chán, Ôn Văn gãi gãi cằm, suy nghĩ xem kế tiếp nên làm gì.

“Chiêu mộ nhân viên thu nhận là chắc chắn phải làm, nhiều phòng giam như một, một mình mình căn bản không thể nào bắt đầy nổi...”

“Nhưng cũng không thể tùy tiện tuyển dụng, đầu tiên là không thể bại lộ thân phận, tuy hợp đồng trông có vẻ rất an toàn, nhưng thế giới này điên cuồng như vậy, ai biết cuối cùng sẽ gặp phải chuyện gì.”

“Trước tiên cứ dùng chú Cung thử nghiệm một chút đi, mình thiếu chú ấy một nhân tình, cứu chú ấy một mạng coi như trả xong.”

“Nói ra thì khó trách bị mọi người gọi là chú Cung, thì ra tên thật là Cung Bảo Đình, nghe là thấy ngon rồi, he he.”

...

Nếu đã quyết định sẽ chiêu mộ Cung Bảo Đình làm nhân viên thu nhận, Ôn Văn nhất định phải khảo sát một chút.

Có điều trước khi tới Hiệp Hội Thợ Săn, anh muốn chuẩn bị một chút.

Trong khoảng thời gian này săn bắt quái vật, Ôn Văn đã thu hoạch được một số đồ vật mà mình không rõ giá trị, anh định mang tới Hiệp Hội Thợ Săn giám định một chút.

Nếu giá cả hợp lý thì bán cho bọn họ, nếu không OK thì Ôn Văn cầm về là được.

Anh cân nhắc một chút rồi cầm hai hạt châu thủy tinh, mai rùa yêu, viên đan có lẽ là yêu đan của gà yêu, nhánh cây của quỷ ngôn thụ tinh và một vài món linh tinh khác.

Nói ra thì, quỷ ngôn thụ tinh cũng không có tác dụng gì lớn với Ôn Văn, năng lực mô phỏng âm thanh chỉ chơi vài lần liền chán.

Năng lực này chỉ có thể lừa được người bình thường mà thôi, đối với người siêu năng và quái vật thì rất ít khi dựa vào âm thanh để phân biệt địch hay bạn.

Vì thế nếu cành nhánh của quỷ ngôn thụ tinh đáng tiền, Ôn Văn dự định sẽ cắt trụi nó, mang hết đi bán.

Kỳ thực trước đây Ôn Văn đã có ý nghĩ này, chỉ là anh không có cách nào tiến vào phòng giam nên chỉ có thể ở ngoài mà nhìn thôi.

Cầm đồ đạc ổn thỏa, Ôn Văn liền lái xe tới Hiệp Hội Thợ Săn, đi được phân nửa thì phát hiện đường bị chặn, có một hàng xe dài không thể tiến tới.

“Phía trước xảy ra tai nạn hả?”

Ôn Văn mở cửa xe, leo lên mui xe nhìn tới trước, chỉ thấy phía trước là một đội ngũ đang diễu hành.

Cờ của bọn họ là... Giáo Hội Sáng Thế!

“Giáo hội Sáng Thế có hoạt động à, nói ra thì dạo gần đây giáo hội tổ chức hoạt động ngày càng thường xuyên hơn... bắt đầu từ khi Diêm Tu tới nơi này!”

Ôn Văn mơ hồ cảm giác được trong đội ngũ diễu hành này có một hơi thở đặc biệt quỷ quái.

Đó là sức mạnh tín ngưỡng của mỗi người trong đoàn, tín ngưỡng của bọn họ và sức mạnh của thần linh quán lại với nhau, tạo thành một sức mạnh đặc biệt.

Hơi thở này làm người trong đoàn diều hành lại càng thành kính hơn, làm người vây xem cũng rất có hảo cảm với giáo hội Sáng Thế.

Thằng thẩn mà nói, đây là một sức mạnh rất tích cực, vì thế Ôn Văn cũng không có ác cảm gì với giáo hội Sáng Thế.

Nhưng Ôn Văn cứ cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Anh chợt nhớ tới Miêu Hân Di từng nói, giáo đường Vinh Quang cũng có thể xem là một tổ chức bí ẩn...

Chị ta nói rằng phần lớn tổ chức bí ẩn đều có liên hệ với một sự tồn tại cấp tai ách ở thế giới trong!

Vì thế, giáo hội Sáng Thế đã tồn tại ở liên bang mấy nghìn năm, thần linh trong tín ngưỡng gọi là Đấng Tạo Hóa của bọn họ rốt cuộc là người thế nào?

Cứ có thêm một người tụng niệm tên của thần thì sẽ kéo sự tồn tại tai ách kia tới thế giới gần hơn một chút...

Nhiều người tụng niệm như vậy, tôn kính như vậy...

Nếu Đấng Tạo Hóa thật sự là cấp tai ách của thế giới trong thì con đường thông giữa hai thế giới nói không chừng sớm đã được tạo dựng rồi!

Nghĩ tới khả năng nào đó, trên người Ôn Văn đột nhiên túa mồ hôi lạnh!

Đột nhiên anh cảm thấy phía sau giáo hội Sáng Thế tồn tại một bóng ma khổng lồ, bóng ma đó làm anh có chút không thở nổi.

“Có lẽ mình nghĩ nhiều rồi, theo như sách cổ của giáo hội Sáng Thế, Đấng Tạo Hóa toàn trí toàn năng, sáng tạo ra tất cả, siêu việt mọi mặt, đứng trên đỉnh vũ trụ, bao quát hết thảy...”

“Nếu quả thật như vậy, nói không chừng thế giới trong cũng là vị này sáng tạo, thật khó nói.”

Ôn Văn cố thuyết phục chính mình đừng nghĩ tới khả năng đó, nhưng ý nghĩ này có làm thế nào cũng không gạt bỏ được.

Anh mơ hồ nhớ kĩ, hình như anh từng nghe nói là tất cả sức mạnh siêu nhiên đều tới từ thế giới trong!

Vậy thì Đấng Tạo Hóa...

Ôn Văn gõ gõ đầu mình, khẽ mỉm cười.

Anh có thói quen nghĩ sự tình theo hướng tối tăm, không chỉ giáo hội Sáng Thế, những tổ chức khác ở trong lòng anh cũng không tốt hơn bao nhiêu, bao gồm cả Hiệp Hội Thợ Săn.

Trừ phi có chứng cứ rõ ràng, bằng không một suy nghĩ sẽ không chứng tỏ được gì.

“Có điều, không quản thế nào, bọn họ làm kẹt xe là thật, đến Hiệp Hội Thợ Săn nếu gặp Diêm Tu thì nhất định phải chửi một trận!”

Bởi vì trận diễu hành kia nên Ôn Văn phải lái xe đường vòng, tốn không ít thời gian mới tới được bệnh viện tâm thần Số Tám, tìm được Lâm Triết Viễn.

“Người như cậu bình thường không có chuyện thì nhất định sẽ không tới điện tam bảo, nói đi, tới làm gì.”

Lâm Triết Viễn đang xử lý hồ sơ, nhìn thấy Ôn Văn thì đặt cây bút trong tay xuống, dựa vào lưng ghé hỏi.

“Oh... là vậy, tôi muốn hỏi bọn anh có thu mua các phần cơ thể của quái vật hay không, tôi sẵn được không ít quái vật, tích trữ được một ít.”

Ôn Văn ngồi xuống đối diện, cười hắc hắc hai tiếng rồi nói với Lâm Triết Viễn.

“Có thu mua, nhưng bình thường mấy thứ đó sẽ thanh toán bằng tiền sẵn ma, cậu không phải nhân viên nội bộ Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế chỉ có thể đưa tiền mặt.”

“Tiền mặt...”

Ôn Văn có chút do dự, tiền mặt thì không có ích lợi gì với anh, mấy thứ đó có thể đổi thành tiền mặt, nhưng tiền mặt thì không mua được chúng.

Anh đang suy nghĩ xem có nên gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, sau này nhân viên mà anh chiêu mộ khẳng định phần lớn đều

tới từ Hiệp Hội Thợ Săn, chung quy cũng sẽ đào góc tường hiệp hội mà thôi.

Tình huống như vậy, nếu anh vào Hiệp Hội Thợ Săn thì có một số việc sẽ dễ làm hơn.

“Giám định không tốn tiền chứ?” Do dự một hồi, Ôn Văn hỏi.

“Không.” Lâm Triết Viễn bắt đắc dĩ đỡ trán, cái người này tính toán chi li quá đi mà.

“Tốt lắm, vậy đi đâu giám định đây?”

“Phân bộ không có chuyên gia giám định, muốn giám định thì phải thông qua bưu điện gửi tới tổng bộ, nhưng cậu cứ để tôi xem là được rồi, tôi còn chuyên nghiệp hơn bọn họ.”

Trạng thái đồng hóa của Lâm Triết Viễn là chân tri tà nhãn, nó mang tới cho anh một lượng lớn tri thức cấm kỵ, chỉ giám định tài liệu lấy từ cơ thể quái vật thì đơn giản như trở bàn tay.

Nói ra thì, với tư cách là người đứng đầu phân bộ, Lâm Triết Viễn không cần phải tự mình làm việc này, anh chỉ tò mò muốn biết trong tay Ôn Văn có đồ gì mà thôi.

Ôn Văn đặt mấy thứ đó trước mặt Lâm Triết Viễn, cho Lâm Triết Viễn xem.

Nhân cơ hội này, Ôn Văn liếc nhìn phần hồ sơ trên bàn Lâm Triết Viễn.

Thợ săn thành phố Phủ Hưng, thăng cấp thất bại, đã trốn theo hướng tới thành phố Phù Dung Hà, dọc đường...

Còn chưa xem xong, Lâm Triết Viễn đã khép hồ sơ lại.

Thăng cấp thất bại sao lại phải trốn chứ? Lại còn làm thợ săn ở khu vực gần đó tiến hành vây bắt...

Lẽ nào thăng cấp thất bại thì sẽ có biến đổi không tưởng?

Khi nói tới cảnh giới đồng hóa, biểu tình của chú Cung cũng rất quái lạ.

Cảnh giới đồng hóa rốt cuộc là gì?

Chương 107 - Giám Định

[107] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Giám Định

Trong lòng không ngừng suy nghĩ nhưng trên mặt Ôn Văn không hề có chút biến hóa nào, dáng vẻ đầy mong đợi nhìn Lâm Triết Viễn phân tích số đồ này cho mình.

“Mai rùa yêu, thứ tốt, có thể dùng làm khiên, nhưng chắc là cậu không cần đâu nhỉ?”

Ôn Văn gật đầu, anh không muốn vừa vác một cái khiên vừa chiến đấu.

“Đây là hạt nhân năng lượng của quái vật, còn một cách gọi khác là yêu đan, chỉ có cơ thể của nhóm quái vật có hình thái dã thú mới có thứ này, giá trị rất cao, là nguyên liệu để chế tạo vũ khí siêu năng.”

“Thứ này... có lẽ là cành nhánh của quái vật thực vật, không phải loại thực vật đặc biệt nên không có giá trị gì cả.”

Ôn Văn tiếc nuối liếc nhìn cành cây kia, có điều ít ra quỷ ngôn thụ tinh cũng giữ được tóc của mình rồi.

“Tiếp theo, hai hạt châu này... rất thú vị, làm sao cậu làm được vậy?”

“Trong căn biệt thự có mấy chục quỷ hồn, sau khi tiêu diệt chúng thì rút ra loại châu này, đây là gì vậy?”

Ôn Văn đương nhiên biết đây thứ do găng tay Tai Ách chế tạo ra, nhưng anh không thể nói với Lâm Triết Viễn.

Lâm Triết Viễn vân vê hạt châu, giải thích với Ôn Văn: “Quỷ hồn là linh hồn con người sau khi chết hóa thành, nhưng hai thứ này lại có chút khác biệt, linh hồn chỉ là một dạng năng lượng mà thôi, nhưng trong cơ thể quỷ hồn lại có một phần vật chất khác.”

“Thứ vật chất đó chính là thứ phát ra năng lực của quỷ hồn, hai hạt châu này chính là tạp chất trong cơ thể quỷ hồn, bình thường phải thông qua phương pháp đặc biệt mới có thể tách thứ này ra, cậu chỉ giết chết chúng đã có thể lấy được loại tạp chất này...”

Lâm Triết Viễn chăm chú liếc nhìn Ôn Văn, trên người Ôn Văn thật sự có không ít bí mật.

“Mấy thứ này tôi không định cầm về, cũng không muốn tiền mặt, anh xem xem có thứ nào có giá trị tương đương rồi đổi cho tôi là được rồi, Cố Phán Hề cũng từng làm như thế, hẳn là không thành vấn đề đi?”

Lâm Triết Viễn tự định giá một hồi rồi gật đầu nói: “Số này sẽ được đưa tới tỉnh Hải Bắc để giám định, đến khi đó tôi sẽ mang đồ tới cho cậu, nhưng cụ thể là gì thì tôi không dám hứa chắc.”

“Sao cũng được, anh đừng bịp tôi là được, với lại anh đưa phần tư liệu quý hồn ở thành phố Phù Dung Hà cho tôi đi, tôi muốn tổng thanh lý.”

Sau khi đã thân với Lâm Triết Viễn, yêu cầu này Ôn Văn đã có thể tùy tiện nói ra mà không cần quanh quanh co co như trước kia nữa.

Số lượng quý hồn trong thành phố Phù Dung Hà kỳ thực rất nhiều, nơi xảy ra chuyện ma quái không ít hơn trăm chỗ.

Nhưng thứ quý hồn này không dễ xử lý, trừ phi là có phương pháp hữu hiệu như Ôn Văn, bằng không không có cách nào tiêu diệt hết.

Mà người siêu năng ở thành phố Phù Dung Hà vừa vặn không có năng lực kiểu này.

Nhóm Lâm Triết Viễn kỳ thực cũng có thể đối phó quý hồn, nhưng sức lực cần bỏ qua và phần thưởng nhận được lại kém qua xa, vì thế bình thường bọn họ chỉ đóng kín nơi có quý hồn rồi ghi chép lại, trừ phi là xử ra vụ án nghiêm trọng, bằng không sẽ không xử lý lễ tể.

So với những loại quái vật khác, quý hồn tuy dọa người nhưng nguy hại thật sự không lớn.

Bởi vì phần lớn quý hồn không có năng lực tổn thương người, còn quý hồn có năng lực tổn thương người thì thường ở cố định một nơi, không thì cũng đi theo một người nào đó, sẽ không tùy ý hành động.

Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ có một tổ thợ săn chuyên xử lý quý hồn, cứ cách vài năm sẽ tới thành phố Phù Dung Hà một chuyến, xử lý sạch sẽ số quý hồn bị phát hiện ở đây.

Mà hiện giờ Ôn Văn có phương pháp xử lý, đương nhiên muốn tóm hết một phen, để găng tay được lan rộng hơn.

Chờ đến khi anh xử lý xong toàn bộ quỹ hồn ở thành phố Phù Dung Hà này, găng tay bên trái sẽ lan rộng hơn.

Khi anh xử lý xong toàn bộ quỹ hồn ở thành phố Phù Dung Hà này, găng tay bên trái nói không chừng sẽ thành hình, đến khi đó anh sẽ có càng nhiều năng lực hơn.

“Oh... cậu muốn xử lý quỹ hồn của thành phố Phù Dung Hà, tôi rất vui, cũng sẵn sàng để cậu xử lý, chỉ là...” Lâm Triết Viễn có chút do dự.

“Chỉ là thế nào?” Ôn Văn nhíu mày, đối với Hiệp Hội Thợ Săn thì đây là chuyện tốt, sao anh ta lại do do dự dự như vậy.

Lâm Triết Viễn thở dài: “Nói cho cậu biết cũng không sao, phân tài liệu mà cậu muốn, có thì có nhưng đã muộn rồi, tất cả quỹ hồn để xử lý trong thành phố Phù Dung Hà đã bị Diêm Tu giải quyết cả rồi, còn lại toàn là mấy thứ phiền phức khó xơi thôi.”

“Cậu ta xử lý hết rồi?”

Âm thanh của Ôn Văn cũng thay đổi, cảm giác mình vừa tổn thất một trăm triệu: “Cậu ta mới tới đây bao lâu đâu chứ?”

“Ngoại trừ thời gian cần để nghỉ ngơi và lần ba người cùng hành động, cậu ta dùng toàn bộ thời gian còn lại để đi giết quỷ, mà người bên giáo đường Vinh Quang bọn họ có khả năng khắc chế quỹ hồn rất mạnh.”

Sắc mặt Ôn Văn âm trầm, anh vậy mà lại bị giành mối làm ăn.

“Sao cậu ta lại tích cực như vậy?”

Lâm Triết Viễn chỉ chỉ đầu mình nói: “Người của giáo đường Vinh Quang, phần lớn đều cố chấp với một vấn đề nào đó, mà Diêm Tu thì chính là một kẻ cuồng việc.”

“Chỉ là cậu ta có tính toán của riêng mình, muốn thông qua chuyện giết quỷ này để mở rộng sức ảnh hưởng của giáo hội Sáng Thế, khoảng thời gian Diêm Tu tới nơi này, giáo hội Sáng Thế phát triển lớn mạnh ở thành phố Phù Dung Hà không chỉ một bậc.” Lâm Triết Viễn cười khổ nói.

Vốn anh không muốn để người giáo đường Vinh Quang gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Phù Dung Hà, bởi vì giáo đường Vinh Quang đại diện cho phiền phức, tuy bọn họ thật sự đứng cùng trận doanh với hiệp hội.

Nhưng bởi vì chuyện khu vui chơi lần trước, Lâm Triết Viễn không thể không thỏa hiệp.

Ôn Văn thở dài một tiếng, chuyện đã đến nước này, anh cũng không thể làm đám quỷ hồn kia sống lại mà giết lại lần nữa.

Vì thế anh nói với Lâm Triết Viễn: “Vậy anh cứ đưa mấy cái xương khó gặm cho tôi đi, tôi xem thử xem có tìm được vụ nào tốt để ra tay không.”

“Đưa cho cậu thì được rồi, có điều cậu phải cẩn thận, Diêm Tu không đụng tới số quỷ hồn này cũng là có nguyên do.”

Ôn Văn gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, nhưng kỳ thực không để lời nói của Lâm Triết Viễn trong lòng.

Đôi với anh mà nói, chỉ cần quỷ hồn không mạnh tới một mức độ nhất định thì chỉ là thịt trên thớt mà thôi, nhưng thịt ngon đều bị Diêm Tu cướp hết, anh chỉ có thể gặm xương nên vẫn cảm thấy khó chịu.

“À đúng rồi, tình huống chú Cung thế nào rồi?” Ôn Văn không trực tiếp rời đi mà hỏi một chút về tình hình của Cung Bảo Đình.

“Tình huống của chú ấy không tốt, vị trí dính độc lại quá nguy hiểm, cao lắm là hơn mười ngày nữa, chúng tôi không có cách nào duy trì tính mạng của chú ý nữa.”

“Tổng bộ có điều kiện tốt hơn, nhưng với tình huống của chú ấy hiện giờ, chỉ cần dịch chuyển vị trí một chút thì tình huống sẽ lập tức chuyển biến xấu, lập tức tử vong.”

Nói tới Cung Bảo Đình, sắc mặt Lâm Triết Viễn liền ảm đạm, anh đã cố hết sức, dùng mọi cách, nhưng tình huống của chú Cung vẫn không chuyển biến tốt, thậm chí có khả năng không còn cơ hội chuyển biến tốt nữa rồi.

Ôn Văn gật đầu làm ra quyết định, anh muốn chiêu mộ chú Cung làm nhân viên thu nhận.

Cũng dựa vào lần chiêu mộ lần này để lấy kinh nghiệm chiêu mộ nhân viên thu nhận sau này!

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Lâm Triết Viễn, Ôn Văn rời khỏi bệnh viện tâm thần, mang theo tin tức về mấy chục con quỷ còn sót lại, lái xe về nhà.

Lúc lái xe, Ôn Văn nhìn thấy ở ven đường có người đội mũ trùm vầy vầy tay với mình, anh không quá để ý, ở trên đường có nhiều xe như vậy, ai biết tên kia đang chào hỏi ai chứ.

Nhưng ở mỗi đầu đường đều nhìn thấy kẻ này, anh không thể không để ý.

Chương 108 - Cao Phỏng Ôn Văn

[108] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Cao Phỏng Ôn Văn

“Lại có phiền phức tìm tới cửa.”

Ôn Văn đậu xe ở ven đường, thấy người nọ lại xuất hiện ở đầu một hẻm nhỏ ngoắc ngoắc mình.

Anh đưa tay sờ trên người một phen, xác định dao găm và súng vẫn mang theo bên người thì đi tới con hẻm kia, anh muốn xem xem, kẻ này tìm mình để làm gì.

Dây chuyền trước ngực cũng không nóng lên, chứng tỏ tên này cũng không phải rất nguy hiểm.

Lúc Ôn Văn đi vào hẻm, chỉ thấy người nọ đang ngồi trên một cái hộp cao, nhàn nhã chờ anh.

Thấy Ôn Văn đi tới, người nọ liền kéo mũ trùm đầu xuống, lộ ra gương mặt mà Ôn Văn rất quen thuộc.

Ôn Văn trợn to mắt, nháy mắt tay phải cầm lấy súng, tay trái cầm dao găm, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tướng mạo người này cư nhiên giống hệt như Ôn Văn!

Đúng vậy, ngoại trừ một vài chi tiết nhỏ thì giống Ôn Văn như đúc!

“Hai chúng ta lại gặp mặt rồi, tao đã nói lúc gặp lại sẽ rất thú vị rồi mà.” Ôn Văn giả dùng âm thanh cũng giống như Ôn Văn nói.

“Mày là... thứ đen đen đêm đó? Dáng vẻ mày thế này tao nên xưng hô thế nào?” Nghe thấy giọng này, Ôn Văn liền hiểu ra, anh đã biết kẻ này là ai.

“Ừm... không sai, nhưng cũng không đúng hoàn toàn, dù sao hiện giờ dáng vẻ đã không giống như trước đó nữa rồi.”

Người nọ ngồi trên hộp gỗ lắc lư hai chân, mỉm cười nói với Ôn Văn: “Về phần xưng hô... cứ gọi tao là Cao Phong đi.”

“Mày mô phỏng theo dáng vẻ của tao, rốt cuộc có mục đích gì?” Ôn Văn căng thẳng chất vấn.

“Mục đích? Tao không có mục đích!”

Cao Phong cười vắn vẹo, dáng vẻ rất giống lúc Ôn Văn mất không chế: “Nhân loại buồn chán bọn mày làm gì cũng phải vì một mục đích nào đó, thật sự có cần phải như vậy không chứ, lần này tao tới chỉ vì muốn chơi một trò chơi với mày thôi.”

“Tao sẽ không chơi với mày, mày tới nhà trẻ mà tìm người chơi cùng đi.” Ôn Văn thuận miệng từ chối.

“Kỳ thực tao cũng tới nhà trẻ rồi, trẻ con thật sự rất thuần khiết, không có đề ý tới mục đích, chơi rất vui, nhưng mà có vài đứa sừu nhi quá làm tao nhịn không được muốn giẫm nát sọ não của chúng!”

Cao Phong lắc lắc chân, cười vắn vẹo nói.

Động tác lơ đãng này làm con người Ôn Văn có chút co rút, tên này không chỉ nghĩ mà còn đã làm rồi!

“Ngừng ngừng ngừng, trọng tâm câu chuyện bị lệch mất rồi, tao tới tìm mày chơi trò chơi, tao biết mày thích quái vật, vì thế nếu mày thắng, tao sẽ tặng cho mày một con quái vật, nếu thua thì mày phải chịu nghiêm phạt!”

Cao Phong rất nghiêm túc nói với Ôn Văn.

“Tao không có nghĩa vụ phải chơi trò chơi với mày.”

Ôn Văn nhíu mày, kẻ mà anh đang nói chuyện giống như là một kẻ điên, nếu Ôn Văn không khống chế chính mình thì đại khái chính là dáng vẻ như vậy.

“Không chơi là không được!”

Cao Phong trợn to mắt nhìn Ôn Văn: “Nếu mày không chơi, tao sẽ dùng daga về này đi giết người!”

“Giả cuối cùng vẫn là giả.” Ôn Văn nhú mày nói.

“Nhưng tao làm giả thì không ai có thể phát hiện.” Cao Phong tự hào nói: “Nói ra thì bây giờ, mày có thể tìm ra điểm khác biệt của tao và mày không?”

Ôn Văn cười khẩy, thản nhiên: “Mắt tao không thể trợn to được như mày khi này!”

Cao Phong sừng sốt, có chút căm tức dụi dụi mắt: “Tao đã cố gắng híp lắm rồi, không ngờ vẫn đánh giá mày quá cao.”

Nhìn dáng vẻ Cao Phong, sát ý trong lòng Ôn Văn dâng lên ngàn ngút, tên này có mặt mũi giống như anh, quả thật anh cũng sợ tên này sẽ vác mặt mình đi gậy rồi.

Ôn Văn vẫn là người sinh sống trong thế giới hiện thực, không thể mất đi lớp thân phận này.

Mặc dù bản thân anh có thể từ chút khác biệt nhỏ để phân biệt ai thật ai giả, nhưng người khác thì chưa chắc.

“Không quản thế nào, mày cứ xem phần thưởng mà tao chuẩn bị cho mày trước đi, tao thích mày thích sưu tập quái vật, có lẽ mày sẽ có hứng thú với nó đấy.”

Cao Phong nhảy xuống, mở hộp gỗ, bên trong cư nhiên chính là vampire Galil!

Thế nhưng trước khi chiếc hộp được mở ra, không quản là hơi thở hay mùi vị, Ôn Văn không hề phát hiện một chút manh mối nào!

Galil lúc này đã bị chém đứt tay chân, thân mình bị một cây đinh màu đen ghim lại, thoạt nhìn rất thê thảm.

“Hắn còn sống, rót vài lít máu thì sẽ sống lại, thế nào, phần thưởng đủ giá trị chứ?” Cao Phong đứng cạnh chiếc hộp chỉ Galil, dùng giọng điệu như nhân viên bán hàng chào hàng nói.

Ôn Văn quan sát Galil một phen, không quá hứng thú.

“Mày không thích à?” Cao Phong kinh ngạc nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn gật đầu, sau khi Đào Thanh Thanh thắng cấp thì đã mạnh hơn Galil một chút, vì thế anh không quá hứng thú với Galil.

Có điều Ôn Văn vốn đã định tìm thời gian truy sát Galil, không ngờ lại bị tên quỷ dị này giải quyết trước.

“Không thích... vậy vô dụng.”

Tên giả mạo kia đưa tay búng nhẹ vào đỉnh, chiếc đỉnh đen kia liền chui vào trong cơ thể Galil, sau đó bắt đầu từ miệng vết thương kia, cơ thể Galil dần dần tan vỡ ra, biến thành một thứ giống như đất đá!

Sau đó cái đỉnh kia từ trong đất đá chui ra, bay tới tay Cao Phông, mà cơ thể Galil thì đã biến thành một đồng bụi đất.

Con người Ôn Văn co rút, năng lực tự lành của quỷ hút máu lại không hề có chút ý nghĩa nào với cái đỉnh kia, anh tuyệt đối không thể bị nó tổn thương!

“Ừm, vậy trò chơi tạm ngừng... chờ tao tìm được phần thưởng mà hài lòng thì trò chơi lại tiếp tục, bây giờ tao đi đây!”

“Khoan!”

Ôn Văn vung tay cầm dao găm khắc ký hiệu chém vào đầu Cao Phông, tay kia phun ra một lượng lớn dịch ăn mòn, nhưng cả hai công kích đều không thể chạm tới Cao Phông.

Nguyên nhân là cơ thể người này trực tiếp tan rã trong không khí, không hề có chút vết tích nào!

Ôn Văn đứng im tại chỗ, trừng to mắt, không cảm nhận được gì.

Hơi thở, vết tích, mùi vị, chẳng có gì cả, căn bản không thể nào kiểm tra thật giả!

“Đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, hành vi so với đứa trẻ trong nhà trẻ còn khó hiểu hơn, hần rớt cuộc muốn làm gì?”

Ôn Văn thở dài một tiếng, đi ra khỏi con hẻm, anh có chút không biết nên làm thế nào.

Một giây trước tên này vẫn còn đe dọa muốn Ôn Văn chơi game, giây sau lại vì Ôn Văn không hài lòng với phần thưởng

mà bỏ đi tìm phần thưởng mới.

Hành vi hỗn loạn không theo thứ tự nào, tựa hồ chỉ là vì thú vị mà thôi.

Nếu Ôn Văn không khống chế được mình, chỉ sợ cũng sẽ biến thành dáng vẻ như vậy, chỉ vì tìm kiếm kích thích mà hành động không mục đích.

“Bị một kẻ như vậy nhắm tới là phiền phức rất lớn, nhất định phải tìm cơ hội giết chết hắn!”

Không quản thế nào, hiện giờ Ôn Văn có thể xác định người này nhất định sẽ còn tới tìm mình, nhưng Ôn Văn không biết tên này là ai, có bao nhiêu năng lực, hết thấy mọi thứ đều là mê đề.

“Chờ đã, hắn có sự hiểu biết nhất định về mình, biết mình thích săn quái vật, có lẽ hắn ở ngay bên cạnh mình.”

“Hơn nữa thời điểm đầu tiên hắn bắt đầu chú ý tới mình là khi chú Cung bị tập kích...”

“Người cô gắng tiếp cận mình trong khoảng thời gian này đều có hiểm nghi!”

Chương 109 - Kiểm Tra Người Hiềm Nghi

[109] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Kiểm Tra Người Hiềm Nghi

Ôn Văn híp mắt lại một chút, hiện giờ anh có một đối tượng nghi ngờ!

Có nghi ngờ thì cần phải kiểm tra, anh không trực tiếp về nhà mà đi tới siêu thị một chuyến, mua chút đồ.

Chất tẩy rửa, chất khử trùng, bột ót này nọ...

Mua xong, Ôn Văn để mấy thứ này vào trạm thu nhận, bắt đầu chế tạo một món đồ chơi nhỏ.

Quá trình chế tạo tạm thời không nói tới, chỉ là sau khi làm xong thì mắt của anh cũng đỏ au.

Sau khi về tới nhà, Ôn Văn từ cửa sổ chui ra, bỏ tới cửa sổ nhà kế bên, rình xem tình huống bên trong.

Sát vách nhà Ôn Văn chính là người đàn ông bị Ôn Văn gọi đùa là thành viên hội bụi nhùi Ngô Vọng.

Lúc này, Ngô Vọng đang ngồi trước màn hình TV siêu rộng, dùng hai tay làm ra một ít vận động không phù hợp với thiếu nhi.

Ánh mắt Ôn Văn ở ngoài cửa sổ có chút quỷ dị: “Thì ra là đức hạnh này, có thể là tên kia không... quên đi, không quản, thứ nên làm cũng đã làm rồi, cứ thử xem sao.”

Ôn Văn lén lút mở cửa sổ, sau đó dùng lực ném hai món đồ chơi nhỏ mà mình chế tạo trước đó tới trước mặt Ngô Vọng, sau đó lập tức đóng kín cửa sổ.

Thứ kia lăn tới trên mặt đất thì xì ra một hỗn hợp khói, nháy mắt đã dày đặc cả căn phòng.

Ngô Vọng đang vận động sững sốt, làn khói này cực kỳ cay mũi, chỉ tiếp xúc một chút mà hần cảm thấy mắt, mũi và phần hạ thân lộ da thịt ở bên ngoài bắt đầu nóng hừng hực.

Không chỉ cay nóng, hần thậm chí còn cảm thấy có chút choáng váng.

“Khói này có độc!”

Ngô Vọng vội vàng chạy ra cửa muốn thoát ra khỏi nhà, nhưng hần phát hiện cửa nhà mở không ra, tựa hồ đã bị chặn lại!

Ngô Vọng có chút há hốc, năng lực của hần không phải thuộc tính vật lý, trong điều kiện này thì siêu năng lực căn bản không có tác dụng gì.

Nếu nhảy từ trên lầu xuống thì chẳng khác nào muốn chết.

Ngô Vọng chỉ có thể tuyệt vọng đập cửa, cố chịu đựng nỗi đau đớn này.

“Cuống tới mức ngay cả nhúng khăn ướt bịt miệng mũi cũng không nghĩ tới, có lẽ không phải là hần, cũng có lẽ hần biết mình đang nhìn, không quản thế nào, phần kiểm tra này coi như chấm dứt.

Thứ mà Ôn Văn chế tạo ra cần phải có tri thức hóa học nhất định, lúc còn là thám tử tay mơ, vì muốn đối phó kẻ địch mà anh đã nghiên cứu rất nhiều món đồ thú vị, sau khi trở thành người siêu năng mới ngừng học tập mở tri thức đường ngang ngõ tắt này.

Ôn Văn do dự một chút rồi bò về nhà, đi tới trước cửa nhà Ngô Vọng, một cước đá tung cửa.

“Woa, tình huống nhà ông... đúng là hồng bét.”

Ôn Văn bịt miệng mũi, đưa tay xách Ngô Vọng đang ngồi xồm ở cửa đi ra ngoài.

“Cám ơn ông nhá, nếu không có ông thì chắc tôi chết ở trong luôn rồi.” Ngô Vọng nức nở nói, nước mắt trào ra giàn giụa, không phải vì cảm động, là vì sặc khói.

Ôn Văn an ủi nói: “Chúng ta làm thợ săn, khó tránh bị người ta chướng mắt trả thù, bình thường phải chuẩn bị tốt một chút, tránh bị trúng ám chiêu.”

“Cám ơn, cảm ơn.”

Ngô Vọng cời chuông thực chân thành cảm ơn Ôn Văn, không hề biết người đàn ông ở trước mặt chính là kẻ đứng sau lần tập kích này.

“Không cần cảm ơn, đều là thợ săn thì nên giúp đỡ lẫn nhau.”

Ôn Văn chính nghĩa nói, trên người tựa hồ tỏa ra ánh sáng thần thánh.

“À đúng rồi, sao ông không bị khói độc hun sao mắt cũng đỏ vậy?” Ngô Vọng đột nhiên nghi ngờ nhìn Ôn Văn.

“À... tại ban nãy tui đang cắt củ hành ấy mà.” Ôn Văn có chút chột dạ nói.

Ngô Vọng cũng không nghi hoặc, nhìn căn nhà đến bây giờ vẫn còn mù mịt khói, lửa giận liền phùng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chết tiệt, rốt cuộc là thù oán với kẻ nào, cứ nhiên dùng thủ đoạn này hại tôi, để tôi tìm được thì nhất định sẽ không bỏ qua cho hẳn!”

Ôn Văn có chút lúng túng sờ mũi, nói: “Cũng không hẳn là phải có thù oán, biết đâu chỉ là trò đùa dai thì sao, ông bị nhốt

lâu như vậy mà không bị nguy hiểm tính mạng, có thể thấy khói đó cũng không phải khí độc nguy hiểm.”

“Trò đùa dai cũng không được, tui nhất định sẽ không bỏ qua!”

“Ông có kẻ tình nghi à?”

Ngô Vọng khẳng định nói: “Hừ, ngoại trừ hắn thì còn ai, trước đó tôi giúp Lâm đội trưởng nhà bọn ông bắt một con quái vật, nó có một tên đồng bọn!”

“Vậy thì nhất định là hắn, ngoại trừ tên này, ông còn kẻ thù nào ở thành phố Phù Dung Hà này nữa không?” Ôn Văn giật dây, cố gắng loại mình ra khỏi diện tình nghi.

Càng giao lưu với Ngô Vọng, Ôn Văn lại càng cảm thấy xấu hổ, rất sợ Ngô Vọng phát hiện ra manh mối, vì thế phải tranh thủ kết thúc trọng tâm câu chuyện này.

“Tôi đã gọi người bên hiệp hội rồi, bọn họ sẽ tới chữa trị cho ông, tôi về trước đây, tôi còn chuyện quan trọng phải làm.”

Nói xong, Ôn Văn liền chạy về nhà mình, đóng kín cửa, để lại Ngô Vọng ở chuồng mờ mịt đứng ngoài hành lang.

Ngô Vọng chậm một nhịp, sau đó phát hiện không đúng: “Kêu hiệp hội..... không được, như vậy không phải sẽ có rất nhiều người nhìn thấy dáng vẻ này của mình à, mở cửa đi, cho tui vô với!”

Nhưng Ôn Văn không mở, lỡ như để hắn phát hiện mình không cất củ hành thì phải làm sao.

Dựa vào cửa, Ôn Văn nhiều lần suy xét tới hành vi của Cao Phong khi nãy.

“Gặp chút chuyện nhỏ mà xử lý vụng về như vậy, kẻ kia chắc hẳn không phải là hắn...”

“Tên kia tuy rất điên nhưng lại có năng lực, sẽ không rụng vì chút thủ đoạn nhỏ này, vậy thì hẳn có thể là ai, hẳn có sự hiểu biết nhất định về mình là chắc chắn, mình phải từng gặp qua...”

“Còn nữa, Galil đã chết, lại một vấn đề bị cắt đứt hướng điều tra, rốt cuộc là ai bảo Galil tới giết mình...”

Suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra manh mối, tất cả đầu mối đều bị cắt đứt, chỉ có thể chờ tới lần sau Cao Phong xuất hiện mà thôi.

“Trước tiên xử lý chuyện chiêu mộ nhân viên thu nhận đã, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, đầu tiên là tới khu nghĩa trang của tầng một trạm thu nhận, xóa tên mình trên tấm bia mộ cuối cùng.

Nó liên quan tới thân phận thật của anh, không thể để nhân viên thu nhận phát hiện.

Sau đó anh để găng tay Tai Ách kết nối với huy hiệu trên dây chuyền, xung quanh anh lại xuất hiện một đồng bóng bóng hư ảo, hiện giờ anh có thể chiêu mộ nhân viên thu nhận rồi.

Không do dự quá nhiều, Ôn Văn trực tiếp lựa chọn chú Cung.

Nháy mắt tiến hành chọn lựa, bóng dáng Ôn Văn đã xuất hiện trong phòng bệnh của chú Cung.

Trong phòng còn có những người khác, thế nhưng không ai nhìn thấy Ôn Văn, giống như Ôn Văn không hề tồn tại vậy.

Ôn Văn nhìn cơ thể mình, phát hiện mình đang trong trạng thái khá kỳ quái, cơ thể hư ảo nhưng lại không phải là quỷ hồn.

Trong tay anh có một tờ hợp đồng, chỉ cần chú Cung ký vào tờ hợp đồng này thì sẽ trở thành nhân viên thu nhận.

Nhưng Ôn Văn không lựa chọn tiếp tục mà lui lại.

Một lát sau, mặc áo choàng ngực ti tai hại, cả người tỏa ra khí đen, Ôn Văn một lần nữa xuất hiện.

Với dáng vẻ khi nãy thì chú Cung sẽ dễ dàng nhận ra anh là ai, vì thế anh phải thay đổi một chút.

Trước khi chiêu mộ nhân viên, Ôn Văn đã lên sẵn kế hoạch, anh muốn tạo ra hình tượng thần bí, là dạng nhân vật Boss ẩn đứng sau màn.

Mà trang phục này lại rất phù hợp với khí chất thần bí lại đặc biệt mạnh mẽ.

...

Chương 110 - Ký Hợp Đồng

[110] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ký Hợp Đồng

Tôi là Cung Bảo Đình, đây là một cái tên có chút buồn cười.

Bởi vì tôi có một người chị gái bị mất sớm nên tôi được đặt tên là Bảo Đình, ý là thuận lợi trưởng thành.

Khi đó, tư tưởng không giống như bây giờ, ai ai cũng biết.

Đại khái năm mười bốn tuổi thì trở thành thợ săn, làm việc hơn hai mươi năm ở thành phố Phù Dung Hà này, từ Tiểu Cung trở thành anh Cung, tiếp đó là chú Cung.

Nếu không có vụ tai nạn lần này thì nói không chừng tôi sẽ trở thành lão Cung.

Thợ săn xấp xỉ tuổi tôi không hi sinh thì cũng đã thăng cấp, chỉ có tôi là giống như một kẻ vô dụng, vẫn dậm chân ở cảnh giới này không dám bước tới.

Dù sao thì cái giá phải trả khi thất bại quá lớn, so với tử vong còn khủng khiếp hơn!

Từ sau ngày bị L tiên sinh tập kích, tôi vẫn luôn nằm ở đây, tôi biết mình nên tỉnh lại nhưng tôi không làm được.

Tôi có thể nghe thấy âm thanh, có thể tự hỏi, nhưng tôi không thể đáp lại mọi người.

Có rất nhiều người tới thăm tôi, có người đau buồn, có người khóc, có người thờ ơ, nhưng mà trong số đó không có người thân của tôi.

Đúng vậy, từ năm mười bốn tuổi thì đã chỉ còn một mình tôi mà thôi.

Có lẽ tôi sẽ cứ nằm ngủ như vậy, tới khi ý thức tiêu tán...

Làm một thợ săn, kết cục như thế này cũng không tệ.

“Chờ đã, trong phòng bệnh còn có người khác, nhưng vì sao không ai có thể nhìn thấy người đó, rõ ràng là sự tồn tại đáng sợ như vậy, sao không ai phát hiện chứ?”

...

Ôn Văn đứng trước mặt Cung Bảo Đình, đưa tay vỗ nhẹ một cái, một hình người trong suốt lập tức chui ra khỏi thân thể anh, đứng trước mặt Ôn Văn.

Đó là linh hồn của Cung Bảo Đình.

Cung Bảo Đình nhìn thân thể hư ảo của mình, tùy ý đi vài bước, sau khi xác nhận xong thì có chút thoải mái nhìn Ôn Văn.

“Xem ra tôi đã chết rồi, ngài... ngài là thần chết tới thu vong hồn người chết à? Quần áo rất giống trong truyện, nhưng sao ngài không cầm lưỡi hái.”

Cung Bảo Đình nhìn Ôn Văn đang mặc áo trùm dài màu đen, không thấy mặt, chỉ thấy được hai con ngươi vàng óng.

“Nghe nói sau khi chết linh hồn sẽ trực tiếp xuất hiện trong thế giới trong, tôi cứ tưởng đâu thần chết không tồn tại chứ.”

Tử vong đối với anh chính là giải thoát, vì thế lúc này mà Cung Bảo Đình vẫn còn tâm tình nói đùa.

“Tôi không phải thần chết, tôi tới đây là muốn giao dịch với anh.” Ôn Văn duy trì dáng vẻ lạnh lùng, cao cao tại thượng nói.

“Giao dịch, tôi không làm!” Cung Bảo Đình từ chối, ngay cả hỏi cũng không muốn hỏi.

Trong thế giới người siêu năng, giao dịch với một người mà mình không biết là ai là chuyện rất nguy hiểm.

May mắn có thể có được đồ mình muốn, không may thì có nhiều khả năng, nhưng phần lớn đều là tình cảnh còn đáng sợ hơn cả tử vong.

Vì thế giao dịch này đối với thợ săn là cấm kỵ.

“Không nghe điều kiện một chút sao, anh đã sắp chết rồi, chỉ có tôi có thể giúp anh, mà cái giá để anh có lại được mạng sống chính là làm việc cho tôi.”

Cung Bảo Đình cười nhạt: “Ông nghĩ tôi là thứ tham sống sợ chết sao? Chết và trở thành con rối để người khác giật dây, tôi lựa chọn cái chết.”

Ôn Văn xụ mặt nói: “Tôi không phải loại đó, công việc mà tôi muốn anh làm cũng là công việc đảng hoàng.”

“Ha, mấy lời mồm mép này nhất định nằm trong sách giáo khoa đầu đầu con người của đám ngoại tộc.”

Cung Bảo Đình lại càng khinh thường hơn, tuy anh đã chết nhưng với tư cách là thợ săn, anh phải giữ vững niềm kiêu ngạo của thợ săn.

Ôn Văn tức giận trợn to mắt, muốn ném hợp đồng trong tay vào mặt người này, tên này sao lại cố chấp như thế chứ!

Nếu không phải vì nợ một nhân tình, Ôn Văn sớm đã chạy đi tìm một chị gái da trắng diện mạo đẹp chân lại dài để ký hợp đồng rồi, nói không chừng còn có thể đổi lại một cái ôm, tội tình gì phải chạy tới tìm lão già chết tiệt này chứ!

“Hợp đồng tôi để ở đây, cho anh nửa ngày suy nghĩ, đây là cơ hội cuối cùng.” Ôn Văn đặt hợp đồng lên giường, sau đó quay trở lại trạm thu nhận.

Anh muốn ở trạm thu nhận chờ chú Cung, chỉ cần tinh thần bình thường thì nhất định sẽ ký.

Đôi mắt với sống chết, rất nhiều người sẽ vì nhất thời kích động mà chọn cái chết, nhưng nếu có đủ thời gian tự hỏi thì kết quả có lẽ sẽ khác.

Ôn Văn không phải nghi ngờ sự kiên định của chú Cung, chỉ là làm việc cho trạm thu nhận không phải hổ, ngược lại đó có thể chính là kỳ ngộ.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, có lẽ chú Cung sẽ có lựa chọn chính xác.

Cung Bảo Đình đặt tay lên hợp đồng, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Hợp đồng thực sạch sẽ...” Đây là cảm giác đầu tiên của anh.

Trong ghi chép của Hiệp Hội Thợ Săn, khi ngoại tộc lừa gạt nhân loại ký hợp đồng thì thường ẩn rất nhiều điều khoản khó phát hiện.

Mặt sau, nếp gấp, hoa văn, đường ngăn cách, tất cả đều có thể ẩn giấu thủ đoạn gạt người.

Một khi sơ sẩy không phát hiện, chờ tới khi hợp đồng có hiệu lực thì nhất định sẽ hối hận không kịp.

Nhưng phần hợp đồng này thì bên trên chỉ có chữ viết, ngay cả một chút nội dung dư thừa cũng không có, nó làm Cung Bảo Đình giảm độ nguy hiểm xuống mức thấp nhất.

“Trên hợp đồng không động tay động chân, như vậy điều kiện có lẽ rất hà khắc.”

Sau đó, Cung Bảo Đình bắt đầu xem nội dung phần hợp đồng này.

Trên này viết rõ quyền lợi được hưởng và nghĩa vụ sau khi anh gia nhập trạm thu nhận.

Làm anh ngạc nhiên là điều kiện đơn giản hơn tưởng tượng rất nhiều, thậm chí so với điều kiện khi gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn còn ít hơn.

“Lấy cứu vớt sinh mệnh của mình làm giá chỉ vì muốn mình ký một phần hợp đồng như vậy, cái gọi là Trạm Thu Nhận Tai Ách này rốt cuộc là nơi thế nào?”

Cung Bảo Đình do dự thật lâu, cuối cùng vẫn cắt ngón tay, dùng máu ký tên của mình lên hợp đồng.

Nếu có thể không chết thì anh vẫn không muốn chết, nội dung trên hợp đồng này anh có thể tiếp nhận, vì thế anh muốn đánh cuộc một lần, hi vọng đây không không phải là âm mưu.

Cùng lúc đó, ở trên giường bệnh, ngón tay trên cơ thể Cung Bảo Đình cũng bị rách ra một vết thương nhỏ, máu tươi nhỏ ra.

...

Ở trong trạm thu nhận, Ôn Văn đang nghiên cứu sâu hơn về ký hiệu kia thì chợt mỉm cười.

Cung Bảo Đình rút cuộc cũng ký phần hợp đồng kia, Ôn Văn sắp nghênh đón vị nhân viên thu nhận đầu tiên.

Nháy mắt hợp đồng được ký kết, linh hồn Cung Bảo Đình và phần hợp đồng kia cùng biến mất rồi xuất hiện ở bên trong trạm thu nhận.

“Đây chính là Trạm Thu Nhận Tai Ách à.”

Nháy mắt chuyển tới một nơi khác, Cung Bảo Đình có chút không thể dời tầm mắt, hết thấy mọi thứ ở nơi này đều rất mới mẻ.

Anh biết, mình đã tới một nơi rất đáng kinh ngạc.

Xem hợp đồng xong, Ôn Văn thỏa mãn gật đầu, sau đó phân hợp đồng kia chậm rãi biến mất trong tay anh.

“Hoan nghênh anh, nhân viên thu nhận mới.”

Ôn Văn đặt tay lên vai Cung Bảo Đình, nương theo một làn khí đen, bóng dáng hai người biến mất rồi xuất hiện ở khu đầu mối.

“Xin chào mừng anh, nhân viên thu nhận tai họa số 72581, Cung Bảo Đình tiên sinh.” Người đàn ông kim loại mặc vest thân thiết nói với Cung Bảo Đình.

“Đưa đồ cần dùng cho anh ta đi.” Ôn Văn thấy thái độ của người đàn ông này mà có chút ghen tị nói.

Thái độ đối với Cung Bảo Đình rõ ràng tốt hơn với Ôn Văn rất nhiều, bởi vì dáng vẻ của Cung Bảo Đình giống như những nhân viên thu nhận trước kia, làm hắn cảm thấy âm áp.

Mà Ôn Văn... thì không giống người tốt!

Cho dù là trí tuệ nhân tạo thì cũng có vui buồn của mình.

Chương 111 - Tỉnh Lại

[111] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tỉnh Lại

Người đàn ông mặc vest kia cũng không trò chuyện dư thừa, đưa cho Cung Bảo Đình một cái vali màu bạc, một chìa khóa và một sợi xích màu đen lớn cỡ nửa ngón tay dài hơn mười mét.

Ôn Văn nhìn đồ mà Cung Bảo Đình nhận được, giải thích.

“Trong vali là đồng phục và huy hiệu, chất liệu đồng phục tốt hơn quần áo bình thường, huy hiệu có tác dụng giúp anh cảm nhận được uy hiếp từ quái vật.”

“Chìa khóa này là căn phòng số 1 bên khu nhà ở, nếu lẫn lộn ngoài đời gặp khó khăn thì có thể vào ở trong trạm thu nhận ở.

Nói tới chìa khóa, Ôn Văn lại có chút ghen tị.

Với tư cách là người có quyền hạn cao nhất trạm thu nhận hiện giờ, nơi này cư nhiên lại không có phòng dành riêng cho anh, mà phòng ở khu nhà thì anh cũng không vào được.

Hiện giờ Cung Bảo Đình là người mới lại nhận được ngay một phòng, lão đại như anh lại không có phòng, cảm thấy có chút không công bằng.

Có điều Ôn Văn cũng biết, anh không có phòng chính vì anh là sự tồn tại đặc biệt trong trạm thu nhận này.

Nếu dùng sự đặc biệt này để đổi lấy một phòng ở, Ôn Văn chắc chắn sẽ không chịu.

“Cuối cùng là xiềng xích này, sợi xích này không thể bị phá hủy, kiên cố không gì sánh bằng, quái vật bị trói lại sẽ không thể phản kháng, hơn nữa anh có thể dùng sợi xích này làm nghi thức đơn giản, tiến vào trạm thu nhận.”

Sợi xích này không có gì để nói, nó cùng chất liệu với xiềng xích màu đen chui ra từ trong găng tay Tai Ách của Ôn Văn.

Những tin tức này đều là sau khi Cung Bảo Đình ký hợp đồng, Ôn Văn mới biết.

Sau đó Ôn Văn dẫn Cung Bảo Đình tới trước phòng để nhận điện, sau đó đưa linh hồn của anh về chỗ cũ.

...

Lúc này, Cung Bảo Đình đang nằm trên giường bệnh, quần áo bệnh nhân mở rộng.

Một cô y tá nhỏ nhắn xinh xắn đang dùng khăn ướt lau sạch thân thể anh.

Bởi vì cơ thể Cung Bảo Đình không thể di động một chút nào nên chỉ có thể dùng phương pháp này để làm vệ sinh.

Đối với Cung Bảo Đình tuy thể xác hôn mê nhưng ý thức vẫn tỉnh táo thì thời gian vệ sinh thân thể chính là thời khắc hạnh phúc nhất.

Lúc cô y tá lau tới thân dưới của Cung Bảo Đình, linh hồn Cung Bảo Đình trở về thân thể.

Cảm nhận được kích thích ập tới, anh lập tức nổi lên phản ứng, dựng thẳng.

Mặt Cung Bảo Đình đỏ lên, nếu không phải hiện giờ linh hồn vừa mới quay trở lại cơ thể, vẫn chưa thể tỉnh lại, bằng không anh thật sự muốn tìm một cái lỗ mà chui vào.

Không nên như vậy, không chết cũng tốt, được y tá xinh đẹp lau người cũng tốt, đều là chuyện hạnh phúc.

Hai chuyện hạnh phúc gộp chung lại với nhau phải là hạnh phúc nhân đôi mới đúng.

Nhưng vì sao lại xấu hổ như vậy chứ!

Phải biết, y tá này cũng xấp xỉ tuổi con gái anh, anh có phản ứng thì chẳng phải còn không bằng cầm thú à?

À đúng rồi, anh không có con gái.

Kỳ thực trước đây khi được lau người, Cung Bảo Đình cũng đã muốn bắt đầu phản ứng rồi, chỉ là khi đó có tâm mà không có lực....

Y tá nhỏ cũng không xấu hổ, cũng không cảm thấy khó chịu, có thể tới Hiệp Hội Thợ Săn làm y tá thì đều là người có kinh nghiệm phong phú, tình cảnh nào mà chưa từng gặp phải.

Giống như Cung Bảo Đình, thật sự không đáng nhắc tới.

Đầu tiên cô quan sát Cung Bảo Đình hai giây, sau đó đặt tay lên lồng ngực anh, cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ thì vui sướng chạy ra ngoài.

Một lát sau, nhóm bác sĩ ở phân bộ đều chạy tới phòng bệnh, kiểm tra toàn diện cho Cung Bảo Đình.

Sau một phen kiểm tra thì bọn họ phát hiện cơ năng cơ thể của Cung Bảo Đình đang nhanh chóng hồi phục, chất độc trí mạng kia đã hoàn toàn bị loại bỏ!

...

Khôi phục tầm nửa ngày, Cung Bảo Đình rốt cuộc có thể mở mắt.

Lúc này Lâm Triết Viễn đang ngồi bên cạnh giường bệnh, vừa gọt táo, vừa nhìn anh.

Trên chiếc bàn trước mặt Lâm Triết Viễn, quả táo được khắc thành đủ loại hình dáng, hiển nhiên Lâm Triết Viễn đã ngồi đây rất lâu rồi.

“Rốt cuộc cũng tỉnh, bây giờ chú có thể nói chuyện không?”

Cung Bảo Đình dùng tay chống đỡ cơ thể, ngồi dậy một chút rồi gật đầu nói: “Cảm giác hiện giờ rất tốt.”

“Tôi không ngờ chú lại có thể tỉnh lại nhanh như vậy, không quản là vì lý do gì, tôi đều mừng cho chú.” Lâm Triết Viễn chân thành nói.

Cung Bảo Đình bước xuống giường bệnh, thử đi vài bước, giống như người bị bệnh nặng mới khỏi, đi lại thực khó khăn.

“Cảm giác thế nào?”

Xúc tua thần kinh đỏ như máu từ trên người Lâm Triết Viễn lan ra vây xung quanh Cung Bảo Đình, giống như đang bảo vệ, không để đối phương xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Rất tốt, giống như có được cuộc sống mới vậy, trong cơ thể tràn đầy sức sống, tình trạng của tôi chưa từng tốt như vậy.”

Cung Bảo Đình cảm thán nói, lúc anh hôn mê, siêu năng lực vẫn luôn bảo vệ cơ thể anh, vì thế tình trạng của anh rất tốt, thậm chí tốt đến mức không cần phải tịnh dưỡng.

“Có được cuộc sống mới...”

Lâm Triết Viễn thở dài nói: “Chú Cung, chú có thể tỉnh lại, với tư cách là đội trưởng và một người bạn, tôi thật sự rất vui vẻ, khoảng thời gian này tôi vẫn luôn cầu mong chú có thể tỉnh lại.”

“Nhưng có một chuyện, tôi muốn xác nhận một chút.”

Cung Bảo Đình sững sốt, sau đó ngồi trở lại giường, chăm chú nhìn Lâm Triết Viễn, anh biết Lâm Triết Viễn muốn hỏi gì.

“Chú Cung, chú... thật là chú Cung sao?”

Lâm Triết Viễn nhìn vào mắt Cung Bảo Đình, xúc tua trở nên bén nhọn, chỉ cần Cung Bảo Đình có chút dị động thì tuyệt đối không thể trốn ra khỏi nơi này.

“Đúng vậy, là tôi.” Cung Bảo Đình khẳng định trả lời.

Anh biết vì sao Lâm Triết Viễn lại hỏi như vậy, có rất nhiều người siêu năng sau khi gặp sự cố, sau khi tỉnh lại thì biến thành một người khác, hoặc nên nói là một thứ khác.

Không chỉ đơn giản là vấn đề tính cách thay đổi nữa, mà thật sự biến thành thứ khác, chỉ có dáng vẻ là giống mà thôi, bên trong đã là sự tồn tại khác.

Loại biến đổi này bất cứ người siêu năng nào cũng có thể xuất hiện, mà thời điểm xuất hiện thường nhất chính là khoảnh khắc bước vào cảnh giới đồng hóa.

Chính vì e ngại chuyện này nên Cung Bảo Đình mới dừng lại ở cảnh giới này mười mấy năm.

Mà lần này anh vốn phải chết lại đột nhiên khỏi hẳn, khẳng định là sẽ bị nghi ngờ.

Cung Bảo Đình hiểu rất rõ phong cách của Hiệp Hội Thợ Săn, một khi nhân viên xảy ra vấn đề thì sẽ bị giám thị, thẳng đến khi được loại trừ hiềm nghi mới thôi, hoặc có lẽ đã bị xử lý.

“Tôi muốn hỏi chú một vấn đề, chú còn nhớ lần đầu tiên gặp tôi không, khi đó đã xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt Cung Bảo Đình lộ ra nụ cười ôn hòa, ký ức đó rất tốt đẹp.

“Khi đó cậu chỉ mới mười một tuổi, vừa mới thức tỉnh năng lực, cảm thấy mình chính là quái vật tà ác trong phim hoạt hình nên bị dọa trốn chui trốn nhủi trong phòng ngủ không dám ra ngoài.”

“Tôi là người đầu tiên tiến vào phòng ngủ của cậu, khi đó cậu cứ lảm nhảm về một bộ phim có liên quan tới quái vật xúc tua.”

Biểu tình Lâm Triết Viễn dịu đi một chút, tình cảnh khi đó chỉ có anh và Cung Bảo Đình biết, nếu Cung Bảo Đình thật sự bị thứ gì đó thay thế thì không thể nào biết được những thứ này.

“Tôi lại hỏi chú một vấn đề, trước khi chú gặp chuyện, trong quá trình kiểm tra Ôn Văn, cậu ta có vấn đề gì không?”

Cung Bảo Đình lắc đầu: “Đó là một người trẻ tuổi rất thích hợp làm thợ săn, thẳng thắn mà nói thì còn thích hợp hơn cả cậu, tôi xác định cậu ta không có ác ý với hiệp hội.”

“Vậy tại sao sau khi rời khỏi nhà cậu ta thì anh lại bị tập kích?”

Lâm Triết Viễn tiếp tục hỏi, anh hỏi chuyện này không phải vì càng nghi ngờ Ôn Văn hơn, mà là muốn giải trừ hoài nghi.

“Lần tập kích này không liên quan gì tới cậu ta, là L tiên sinh tập kích tôi, nói tới thì bọn cậu đã giải quyết chuyện L tiên sinh chưa?” Cung Bảo Đình hỏi ngược lại.

Lâm Triết Viễn bật cười nói: “m mưu của Đọa Thần Huyết đã bị chúng ta phá hỏng rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.” Cung Bảo Đình vui mừng gật đầu.

Chương 112 - Phòng Ở Của Nhân Viên Thu Nhận

[112] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Phòng Ở Của Nhân Viên Thu Nhận

Lâm Triết Viễn đi tới đối diện Cung Bảo Đình hỏi: “Vấn đề cuối cùng, ngày đó vì sao L tiên sinh lại không giết chú?”

“Vấn đề này tôi cũng rất khó hiểu, khi đó hấn quả thật đã muốn ra tay rồi nhưng có một hồi chuông vang lên thì hấn lại ngừng tay.”

“Tiếng chuông à?” Lâm Triết Viễn nhíu mày.

Cung Bảo Đình nghĩ lại tình cảnh khi đó: “Không sai, tiếng chuông, sau khi tiếng chuông vang lên, L tiên sinh nói: ‘Không phải mày nói cho tao biết nó ở đây à? Sao bây giờ lại không cho tao giết chú?’.”

“Tức là không phải L tiên sinh tìm được tôi, là có kẻ khác báo vị trí cho hấn biết.”

“Xem ra chuyện của L tiên sinh vẫn chưa kết thúc, còn có đồng đảng ẩn mình phía sau.”

Biết được chuyện này, Lâm Triết Viễn cũng không chán nản, đối với thợ săn thì phiền phức vĩnh viễn không thể nào giải quyết hết.

“Đoạn thời gian ngắn tiếp theo, chú phải chịu giám sát, đến khi có thể xác nhận là chú không có vấn đề, chú đồng ý không?”

Mặc dù Lâm Triết Viễn đã không còn hoài nghi Cung Bảo Đình, nhưng quy trình cần thiết vẫn phải làm.

“Không thành vấn đề, tôi sẽ tiếp nhận giám sát.”

Kỳ thực bản thân Cung Bảo Đình cũng muốn như vậy, mặc dù giao dịch của anh và người áo đen kia trông có vẻ không có vấn đề, nhưng anh vẫn muốn xác nhận xem trên người mình có lưu lại chút ám thủ nào của người kia hay không.

Lúc bị người của hiệp hội đưa ra ngoài, Cung Bảo Đình sờ sờ ngực một chút.

Không biết từ khi nào, dây chuyền huy hiệu của nhân viên thu nhận đã xuất hiện trên cổ anh...

...

Ở bên kia, trong trạm thu nhận, Ôn Văn đang xoa xoa tay lên lút xem máy thứ mà Cung Bảo Đình để lại.

Trước đó Cung Bảo Đình tiến vào với hình thái linh hồn, vì thế ngoại trừ dây chuyền của nhân viên thu nhận bị buộc định thì không thể mang theo thứ gì.

Mà Ôn Văn có quyền hạn rất cao, anh có thể tùy ý lật xem đồ đạc của nhân viên khác.

Đồng phục của nhân viên thu nhận, có cùng phong cách với bộ của Ôn Văn, nhưng thoát nhìn có khác biệt rất lớn, người bình thường rất khó liên hệ hai người với nhau.

Đồng phục của Ôn Văn thoải mái phóng khoáng một chút, mà Cung Bảo Đình thì nghiêm túc hơn.

Hơn nữa đồng phục của Cung Bảo Đình mặc dù tốt hơn quần áo bình thường nhưng vẫn có khác biệt rất lớn với bộ của Ôn Văn, đó là khác biệt của mẫu có một không hai và mẫu được sản xuất số lượng lớn.

Hơn nữa Cung Bảo Đình cần phải thông qua xiềng xích tiến hành nghi thức đặc biệt mới có thể tiến vào trạm thu nhận, mà Ôn Văn thì có thể trực tiếp tiến vào.

Điều này làm Ôn Văn lại càng khẳng định mình là đặc biệt hơn.

Điểm đặc biệt này từ đâu mà có, anh không thể nói được.

Có lẽ vì anh là nhân viên đầu viên của trạm thu nhận sau khi kích hoạt lại.

Cũng có lẽ vì anh vốn đã đặc biệt.

Sau khi xem qua một lượt, Ôn Văn cầm lấy chìa khóa phòng của Cung Bảo Đình, đi tới khu nhà ở ở khu đầu mỗi Tai Hòa.

Mỗi nhân viên thu nhận đều có phòng của riêng mình, nhưng Ôn Văn thì không có...

Anh vốn đã muốn rình coi mấy căn phòng ở nơi này rất lâu rồi, nhưng vì không có chìa khóa mà không vào được.

Làm thám tử vốn có kỹ thuật cạy cửa rất thành thạo, nhưng cửa phòng ở trạm thu nhận thì lực bất tòng tâm.

Mở cửa ra, trong không khí truyền tới mùi nấm mốc làm Ôn Văn không khỏi bịt mũi, hiển nhiên đã lâu rồi không có người tiến vào nơi này.

Nhìn bày trí cổ xưa bên trong giống như là chỗ ở của người thời xưa, ánh mắt Ôn Văn sáng ngời.

Tùy tiện lôi một thứ ra thôi cũng có thể tính là đồ cổ, bình, chén, đĩa... có lẽ sẽ bán được giá tốt.”

“Cảm giác này giống như đang tầm bảo vậy, he he he.”

Trước tiên Ôn Văn mang hết số đồ trông đáng giá nhất ra ngoài cửa, số còn dư lại thì muốn lưu lại cho Cung Bảo Đình, anh ăn được thịt thì cũng phải để người ta ăn canh chứ!

Lấy đồ lộ lộ bên ngoài xong, Ôn Văn bắt đầu tìm kiếm kỹ hơn.

Đây là chỗ ở của nhân viên thu nhận, chắc chắn sẽ có những thứ hữu dụng.

Rất nhanh, Ôn Văn đã tìm thấy đồ vật mà nhân viên phòng này ẩn giấu trong ngăn tủ hai lớp.

Phía trên cùng là mấy cái thỏi vàng và một ít bạc!

“Khụ khụ... có lẽ mình nên từ bỏ thú vui kiếm tiền cấp thấp này.”

“Minh phải chuyên tâm săn giết quái vật, tất cả đều là tinh thần trọng nghĩa, tiền tài này nọ chỉ là mây bay.”

Ôn Văn vừa bỏ vàng bạc vào túi vừa lẩm bẩm, số vàng bạc này thật sự mang tới kích thích rất lớn cho anh.

Nhớ tới mấy năm làm thám tử, anh thậm chí còn không trữ đủ tiền để mua nhà, thật sự rất là buồn khi phải nói ra điều chua xót này.

Có điều sau này anh không phải rầu rĩ về chuyện tiền tài nữa rồi, Trạm Thu Nhận Tai Ách chính là một kho tàng, chỉ cần nhờ vào kho tàng này thì Ôn Văn có thể kiếm được tiền tài đếm không xuể rồi!

Ngoại trừ vàng và bạc bắt mắt nhất, còn có vài thứ làm anh chú ý.

Một con dao găm cổ khí lạnh bức người, một con búp bê cổ có dáng vẻ quý dị, còn có một cái sừng dài cong queo không biết là của sinh vật gì, còn có một mặt dây chuyền ngọc bích.

Bốn món này, trông có vẻ từng là vật phẩm siêu năng.

Nhưng bây giờ ngoại trừ con dao găm thì ba thứ kia không hề có linh tính, dù sao thời gian cũng đã quá lâu.

Con dao găm này không hề có chút vết tích rỉ sét nào, Ôn Văn cầm lên vung vung một chút, cảm giác rất thuận tay, thậm chí so với con dao găm khắc ký hiệu mà anh tỉ mỉ chế tạo ra còn tốt hơn nhiều.

“Minh đã có dao găm ký tự rồi.... có điều vũ khí thì mình cũng không chê ít, dùng đồ cổ chém người, nghĩ tới thôi cũng thấy sướng rồi.”

Ba món đồ kia, Ôn Văn chỉ cầm lấy cái sừng dài, thứ này mặc dù đã không còn linh tính nhưng cũng là tài liệu quý giá.

Về phần hai món đồ còn lại, anh muốn để lại cho Cung Bảo Đình.

Nếu Ôn Văn không cướp bóc chuyện này thì mọi thứ trong phòng vốn đều là của Cung Bảo Đình.

Anh khép lại tường kếp, tiếp tục tìm kiếm trong phòng.

Trong phòng sách có một kệ sách, bên trên chất đầy sách cổ, nhưng vì đã không được bảo dưỡng nên số sách này phần lớn đều đã rách bươm.

Ôn Văn chọn lấy vài quyển còn hoàn chỉnh nhất mang đi, dự định làm đồ cổ mang đi bán, mấy thứ này cũng đáng mấy đồng tiền đi?

Đột nhiên, Ôn Văn nhìn thấy một cái hộp trên kệ sách, cái hộp này được đậy kín, thứ bên trong có lẽ rất quan trọng.

Ôn Văn thực mong đợi mở hộp ra, quả nhiên quyển sách ở bên trong vẫn còn hoàn chỉnh, không bị hư hại quá nghiêm trọng.

Anh mở quyển trên cùng, sau đó biểu tình liền cứng ngắt.

Thứ này cư nhiên là sách đen thời cổ, là cái loại có hình vẽ!

Cả hai ba quyển bên trên đều là loại sách đen này, Ôn Văn vốn còn rất tôn trọng vị tiên bối không biết tên này, nhưng sau khi thấy mấy thứ này thì cảm thấy...

Ủm, thân thiết hơn nhiều.

Thứ này, Ôn Văn không định mang đi bán, mặc dù là đồ cổ nhưng bán sách đen như vậy sẽ có chút ảnh hưởng tới danh tiếng của Ôn Văn.

“Ủm, mấy thứ này để lại cho Cung Bảo Đình đi, ông lớn tuổi vậy rồi mà vẫn còn độc thân, có lẽ sẽ cần.”

Cười gian vài tiếng, Ôn Văn lôi ra một thứ khác biệt ở dưới cùng.

Đó là một quyển nhật ký nhỏ, bên trên ghi là, hiệp khách, Lâm Tùng Chi.

Chương 113 - Nhật Ký

[113] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhật Ký

Khu Hoa Phủ vẫn luôn coi trọng văn hóa truyền thừa, Ôn Văn mặc dù chưa học xong đại học nhưng ít nhiều gì cũng xem hiểu được cổ văn, chỉ là lúc đọc có chút cố sức mà thôi.

Quyển nhật ký này viết bằng bút lông, trang thứ nhất viết: ‘Tống, ngày hai mươi tám tháng chạp năm Thiên Bảo thứ

năm, kiếm pháp có được chút thành tựu, gặp một ngọn núi thần quái, tiến vào khám phá thì liền gia nhập vào Trạm Thu Nhận Tai Ách...’

“Năm Thiên Bảo thứ năm là năm nào?”

Ôn Văn bấm đốt tay tính toán một chút, phát hiện quyển nhật ký này có hơn một nghìn năm lịch sử, chứng tỏ ít nhất ngàn năm trước, Trạm Thu Nhận Tai Ách cũng đã tồn tại.

Tiếp tục lật xem, cũng không phát hiện tin tức quan trọng, chủ yếu là người anh em này viết nhật ký quá qua loa, Ôn Văn có thể xem hiểu nhưng không thể tìm được tin tức quan trọng.

Ví dụ như có một trang thế này: “Ngày mừng sáu tháng hai năm Thiên Bảo thứ chín, nghe nói núi Tề Linh có yêu quái liền tới xem thử, gặp lang yêu, chém một kiếm lấy mạng, gặp nghiệt long, đấu pháp tám mươi một hồi, không địch lại liền trốn đi...”

Toàn bộ quyển nhật ký không có ghi chép nào chi tiết, như cấp bậc lang yêu là gì, tập tính lang yêu ra sao, tất cả đều không có, điều này làm Ôn Văn muốn thu hoạch chút tri thức có giá trị cũng là không có khả năng.

Có điều ở mặt sau quyển nhật ký thì có vẽ một đồng người que diêm xấu xí cầm côn làm ra các loại động tác, cũng không biết rốt cuộc là đang làm gì.

“Núi Tề Linh... cái tên này sao quen thế nhỉ, bá kê song sát không phải là từ núi Tề Linh sao, xem ra nơi này thời xưa có rất nhiều quái vật sinh sống, chờ đến khi thực lực đủ mạnh thì có thể tới đó bắt chút quái vật.”

Ôn Văn ghi nhớ địa danh này, cũng tức là một ngày nào đó đám quái vật ở đó sẽ gặp nạn.

Cuối cùng kiểm tra thêm một vòng nữa, xác nhận trong phòng đã không còn gì giá trị, khí đen trên người Ôn Văn liền tuôn ra bao phủ khắp cả phòng.

Tất cả những vết chân, dấu tay, vết tích hoạt động, toàn bộ đều bị xóa đi.

“Đâu thể nào để người ta biết mình làm chuyện vơ vét này chứ.”

Cười khà khà hai tiếng, Ôn Văn nhét hết mớ đồ tốt vào trong vali, rời khỏi khu nhà ở.

“Aiz, có đôi khi nhiều người cũng không hẳn là chuyện tốt, vốn toàn bộ trạm thu nhận này đều là không gian tư nhân của mình, nhưng bây giờ người ta có phòng ngủ mà mình thì không.”

Oán giận hai tiếng, sau đó Ôn Văn rời khỏi Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Lúc ra ngoài, Ôn Văn phát hiện con rắn tam nhãn huyền quang kia đã bò ra khỏi vạc thủy tinh của mình, chờ ngoài cửa nhà vệ sinh, trông mong chờ Ôn Văn cho ăn.

Nuôi một thời gian đủ dài, con rắn nhỏ này đã khá dính người, hơn nữa chỉ số thông minh cũng khá cao, thỉnh thoảng Ôn Văn có thể lệnh cho nó làm chút việc nhỏ.

Tỷ như khi đang ngồi chồm hồm trên bồn cầu mới phát hiện hết giấy...

Đúng vậy, là ngồi chồm hồm.

Ôn Văn cảm thấy ngồi bẹp đi xí không thoải mái, vì thế vẫn luôn giẫm lên bồn cầu mà đi.

Vốn tư thế này khá là cô sức, nhưng sau khi trở thành người siêu năng, có được thân thể mạnh mẽ cân đối, ngồi chồm hồm trên bệ xí đối với Ôn Văn chỉ nhẹ nhàng như ăn một bữa sáng.

Nếu như muốn, chậm chí anh còn có thể đứng chổng ngược...

“Không biết khi nào Cung Bảo Đình mới có thể chân chính tiến vào trạm thu nhận, khoảng thời gian này mình cũng không thể nhàn rỗi, ra ngoài xem thử xem có tìm được chút manh mối nào hữu dụng hay không vậy.”

Bởi vì có đồng chí Diêm Tu chăm chỉ cần mẫn, Ôn Văn tạm thời không muốn săn quỹ hồn, vì thế anh đi tới một nhà hàng.

Phù Dung Tiểu Trù.

Không sai, Ôn Văn tới tìm Chu Kỳ Bái là muốn có manh mối, sau hai lần tiếp xúc, Ôn Văn phát hiện trong tay Chu Kỳ Bái có rất nhiều tin tức mà Hiệp Hội Thợ Săn không có.

Mà muốn có được số tin tức này, Ôn Văn cần phải bỏ ra chút tiết tháo không đáng kể mà thôi.

Cái chuyện ném tiết tháo này, có một lần thì sẽ có một vạn lần.

Phát hiện Ôn Văn tới, Chu Kỳ Bái lập tức ngừng lại công việc, niềm nở đi tới trước mặt Ôn Văn.

Không ai dám ngăn cản hành vi đột ngột đình công của Chu Kỳ Bái, bởi vì Phù Dung Tiểu Trù có được thành công như vậy giờ đều nhờ vào tay nghề của Chu Kỳ Bái.

Đối với Chu Kỳ Bái mà nói, hiện giờ Ôn Văn chính là thợ săn có quan hệ tốt nhất với mình.

Chỉ có Ôn Văn chịu giúp hắn làm một vài chuyện kỳ quái.

Gặp lại Chu Kỳ Bái, thực lực của Ôn Văn đã khác với trước rất nhiều, nhưng đứng trước mặt người này vẫn cảm thấy cảm giác áp bách rất lớn.

Trong cơ thể cao lớn của Chu Kỳ Bái không phải thịt mỡ, mà còn có sức mạnh kinh người!

Ít nhất thì hiện giờ, Ôn Văn chắc chắn không phải đối thủ của Chu Kỳ Bái.

“Hai lần trước tôi cảm thấy rất thỏa mãn, ông còn tin tức nào cho tôi không?” Ôn Văn chủ động hỏi.

“Có, đương nhiên là có, he he, tôi biết ngay là cậu muốn loại tin tức này nên tôi đặc biệt lưu ý giúp cậu, sớm đã chờ cậu tới rồi.”

Chu Kỳ Bái xoa xoa tay, thô bỉ nói với Ôn Văn, dáng vẻ này nếu để đồng nghiệp trong nhà hàng Phù Dung Tiểu Trù nhìn thấy thì nhất định sẽ mở rộng tầm mắt.

Mặc dù tướng mạo không xuất chúng, nhưng vì cơ thể cường tráng và tài nghệ nấu ăn hàng đầu nên có không ít mỹ nữ hâm mộ Chu Kỳ Bái.

Nhưng Chu Kỳ Bái từ trước tới nay chưa từng biến sắc.

Vẻ mặt bỉ ổi thể này lại càng chưa từng thấy qua.

“Lần này ông muốn video hay là hình?” Ôn Văn nghiêm túc hỏi.

Chu Kỳ Bái cười thần bí nói: “Lần này tôi không muốn video cũng không muốn hình.”

“Vậy ông muốn...” Trong lòng Ôn Văn có chút dự cảm không tốt.

“Tôi muốn búp bê, không phải là loại bom hơi chất lượng kém kia, là loại cực kỳ chân thật!” Chu Kỳ Bái nắm bả vai Ôn Văn, thực mong đợi nói.

Ánh mắt Ôn Văn có chút dừng đứng, video với hình ảnh thì còn dễ nói, nhưng nếu tìm loại búp bê này thì sẽ bị người ta cho là đại biến thái mất!

“Tôi có thể đổi điều kiện không?” Ôn Văn có chút khó xử, không phải là vấn đề chế tạo thứ đồ như vậy là có tiết tháo hay không nữa rồi, cho dù anh muốn thì cũng không có kỹ thuật đó!

Chu Kỳ Bái lắc đầu, hai lỗ tai to võ bôm bốp.

“Tin tức lần này là một vật thần bí rất mạnh mẽ, giá trị cao hấp hai lần giao dịch trước, vì thế yêu cầu của tôi cũng cao hơn.”

Sắc mặt Ôn Văn có chút âm trầm, có nên đi bắt quỷ hồn hay không, tuy số dễ đã bị Diêm Tu quăng lưới hút hết rồi nhưng số còn lại chất lượng có lẽ rất cao, nói không chừng có thể gặp được quỷ quái có năng lực đặc biệt...

Ôn Văn vốn đã định từ bỏ nhưng đột nhiên tia sáng lóe lên, anh không thể chế tạo thứ này, nhưng có thể bảo Từ Hải làm mà!

Được xem là một kẻ điều khiển rối, Từ Hải khẳng định có năng lực chế tạo ra búp bê làm Chu Kỳ Bái hài lòng, lại còn không cần Ôn Văn phải vất bỏ tiết tháo của mình.

Hai con rối nữ xinh đẹp đang làm việc trong trạm thu nhận hiện giờ chính là do Từ Hải làm!

Sau khi nghĩ thông suốt, Ôn Văn vỗ tay một cái, đảm bảo nói với Chu Kỳ Bái: “Mấy ngày nữa tôi sẽ mang đồ tới cho ông, nhưng đổi lại, ông nhất định phải xác nhận tính chân thực của tin tức kia!”

“Cậu yên tâm, Chu Kỳ Bái tôi trước nay buôn bán không lừa gạt người khác!”

Ánh mắt Chu Kỳ Bái sáng rực, vồ mạnh lên vai Ôn Văn, lực mạnh tới mức làm Ôn Văn lão đảo.

“Chỉ cần cậu hoàn thành được việc này, cậu vĩnh viễn là bằng hữu của Chu Kỳ Bái tôi!”

“Át ất ất, ất xì!”

Trong trạm thu nhận, Từ Hải vượt mũi, trong lòng có chút kỳ quái.

“Sao mình lại có dự cảm xấu thế nhỉ...”

Chương 114 - Tiệm Bánh Bao Hấp Ăn Ngon

[114] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tiệm Bánh Bao Hấp Ăn Ngon

“Tao không muốn làm thứ này, đó là sỉ nhục kẻ điều khiển rồi!”

Chát!

Một phát roi không chút khách khí quất vào người Từ Hải, người quất roi là con rối mỹ nữ tóc đen mặc quần áo thủy thủy, trước kia là Từ Hải cầm roi quất con rối này chơi đùa, tình huống bây giờ lại đảo ngược.

Từ Hải bị treo trong phòng giam, chịu đựng trận đòn roi mà đáng lý ra không phải chịu.

Ôn Văn đứng ở bên cạnh, trừng cặp mắt cá chết chỉ huy con rối mỹ nữ, anh xem xem Từ Hải có chịu thỏa hiệp hay không.

“Mày không chịu làm, tao sẽ dùng hết tất cả bảo bối đạo cụ mày tích trữ trên người mày một lần!” Ôn Văn vừa nghịch mó đạo cụ kia vừa tàn bạo nói.

Đạo cụ của Từ Hải không thể nói là phong phú, nhưng nếu dùng hết thì chỉ sợ sẽ tàn đời mất.

“Tao quả thật là quái vật, nhưng tao cũng là nghệ thuật gia, làm thứ đồ như vậy đúng là sỉ nhục nghệ thuật!” Từ Hải vẫn mạnh miệng nói.

“Mày không chịu làm thì tao sẽ đi tìm người khác làm, sau khi thứ đó làm xong, mày là đứa đầu tiên dùng nó!” Ôn Văn lần thứ hai uy hiếp.

Từ Hải nghe Ôn Văn nói mà muốn khóc, tên này khẳng định chính là ác ma.

“Hoặc là, đưa mày tới phòng của Hồ Ấu Lăng, để mày biến thành bã thật sự!” Ôn Văn bổ sung.

Từ Hải quay đầu nhìn sang phòng giam Hồ Ấu Lăng, nhìn Hồ Ấu Lăng đang tạo dáng yêu kiều, hẳn thậm chí có chút chờ mong.

Nhưng nghĩ tới kết cục sau một phen sung sướng thì quéo ngay.

Cuối cùng, ý chí của Từ Hải cũng không thể kiên định nổi, sau lần uy hiếp của Ôn Văn, hẳn rốt cuộc thỏa hiệp, muốn Ôn Văn cung cấp một đồng lớn nguyên liệu rồi bắt đầu chế tạo.

Ôn Văn cũng không lo lắng Từ Hải giờ chiêu trò, chỉ cần còn ở trong trạm thu nhận thì Từ Hải không thể làm ra chuyện thiêu thân gì.

Để chế tạo con ròi này, Ôn Văn mua cho Từ Hải hai con lợn cái, còn có một chút silicon và một ít vật liệu thường dùng trong thẩm mỹ viện, cũng coi như tốn không ít tiền, nếu Từ Hải làm không tốt, Ôn Văn sẽ bán búp bê của hắn để trả nợ.

Từ Hải chế tạo búp bê cần ít nhất ba ngày, vì thế Ôn Văn dự định nhân cơ hội đi tìm số quý hồn kia chơi đùa.

Số quý hồn mà Diêm Tu chừa lại thoạt nhìn đều không dễ đối phó, Ôn Văn chỉ có thể lựa chọn quý hồn trông có vẻ dễ đối phó một chút để ra tay.

Có điều quý hồn không dễ đối phó cũng có nghĩa là thực lực mạnh mẽ, có thể mang tới càng nhiều lợi ích cho Ôn Văn hơn.

Mục tiêu đầu tiên của Ôn Văn đêm nay là một cửa hàng bánh bao bên ngoài ô phía đông, cửa hàng bánh bao này tên là Cửa Hàng Bánh Bao Hấp Ăn Ngon

Theo tư liệu của Hiệp Hội Thợ Săn thì cửa hàng này do một gia đình năm người kinh doanh, ba thế hệ cùng chống đỡ cửa hàng này, lúc ban đầu chính là người làm ăn chân chính.

Lão Chu cả đời làm bánh bao và người bạn già Triệu Yển, con trai Chu Khải Nhạc và con dâu Mao Linh Linh là người kế thừa, cuối cùng là cháu gái dùng khoảng thời gian rảnh sau khi học xong tới cửa hàng phụ giúp.

Bọn họ làm bánh bao rất có lương tâm, nguyên liệu được chọn lựa tỉ mỉ, đã tốt rồi vẫn muốn tốt hơn, không ngừng thay đổi khẩu vị, vì thế danh tiếng cũng rất tốt.

Người một nhà hòa thuận vui vẻ, cuộc sống rất tốt đẹp.

Nhưng mọi thứ chỉ vì một tin tức mà thay đổi.

Có một đoạn thời gian, khu Hoa Phủ nổi lên hoạt động giữ gìn an toàn thực phẩm, một lượng lớn cửa hàng không đạt tiêu chuẩn chất lượng vệ sinh hoặc sử dụng chất phụ gia không đúng quy định bị đóng cửa trừng phạt, nhà xưởng làm dầu từ chất thải cũng bị niêm phong.

Người người đều chú ý tới vấn đề an toàn thực phẩm, đủ loại vấn đề bị đưa ra ánh sáng tạo ảnh hưởng rất lớn đối với nghề kinh doanh thực phẩm.

Đây đương nhiên là chuyện tốt, ít nhất lúc ra ngoài ăn cơm sẽ an tâm hơn rất nhiều.

Mãi đến một ngày nọ, tin tức về một cửa hàng bánh bao bụng dạ ác độc vì muốn tiết kiệm nguyên vật liệu mà bỏ thêm vụn giấy vào trong nhân xuất hiện rồi không hiểu sao hot lên, có hơn trăm ngàn người, thậm chí là cả triệu người quan tâm.

Mà hình ảnh trong bài viết đó, lại chính là hình cửa hàng Bánh Bao Hấp Ăn Ngon...

Mặc dù trong bài viết không đề tên cửa hàng là cửa hàng Bánh Bao Hấp Ăn Ngon nhưng cửa hàng Bánh Bao Hấp Ăn Ngon cũng vì thế mà bị đẩy lên đầu ngọn sóng.

Hình ảnh không bị xử lý làm mờ để dễ dàng bị người ta tìm được, cửa hàng vốn buôn bán rất rôt đột nhiên tuột dốc không phanh, thường xuyên có ban ngành vệ sinh tới kiểm tra, hơn nữa cả nhà bọn họ cũng bị hàng xóm láng giềng lạnh lùng khinh bỉ.

Mặc dù bọn họ đã cố gắng giải thích và làm sáng tỏ nhưng không có ai chịu tin tưởng.

Khi mấy chục ngàn người, thậm chí là mấy trăm ngàn người nhận định cửa hàng bạn có vấn đề, thì cửa hàng bạn thật sự có vấn đề.

Chỉ với một nhà bình thường vài nhân khẩu, không quản bọn họ nói gì cũng không thể thay đổi hiện trạng.

Ánh mắt của quần chúng sáng như tuyết, nhưng thứ mà quần chúng nhìn thấy có đôi khi lại không phải do bọn họ quyết định.

Sau khi sự tình nháo lộn, khi chân tướng nổi lên mặt nước, bên chính phủ đứng ra làm sáng tỏ cho cửa hàng Bánh Bao Hấp Ăn Ngon, một số ít bạn mạng lý trí cũng lên tiếng giải thích hiu hắt.

Cứ vậy, sự tình trôi qua, nhưng tổn thương của gia đình bọn họ lại không thể nào được bù đắp trọn vẹn.

Hàng xóm láng giềng vẫn xa lánh, bạn mạng dùng ngòi bút làm vũ khí không hề đề cập tới tin tức này thì đã coi là mình không tổn hại người khác, mà bọn họ giả tạo tin tức đăng lên truyền thông, chỉ cần xóa đi là xong chuyện.

Nhiệt độ tuy đã hạ thấp nhưng việc kinh doanh lại không thể chuyển biến tốt đẹp, gia đình vốn hạnh phúc mỹ mãn lại gần như tan vỡ.

Đột nhiên có một ngày, hương vị của cửa hàng Bánh Bao Hấp Ăn Ngon thay đổi, ăn rất là ngon, chỉ cần đi ngang qua ngửi thấy hương vị liền bị kích thích thèm ăn.

Tình hình kinh doanh của cửa hàng cũng khá hơn, mọi chuyện phát triển theo hướng tốt đẹp.

Cứ vậy kéo dài hơn một tháng, đó là một buổi sáng sớm, khi mọi người tới mua bánh bao thì phát hiện cả nhà năm sinh mạng đã cùng treo cổ trong cửa hàng!

Cảnh sát tới điều tra rồi xác nhận là tự sát, ở trong tủ lạnh của hàng phát hiện hai thi thể một nam một nữ chỉ còn lại xương cốt.

Mà phóng viên và nhà nhiếp ảnh đã chụp hình và tung tin tức một tháng trước đã ly kỳ mất tích...

...

“Ồ, vụ án này có chút thú vị, có chút đáng ngờ, vì sao cả nhà bọn họ phải tự sát, bọn họ chỉ là năm người bình thường, sao có thể bắt cóc hai người sống mà tận một tháng sau cũng không bị ai phát hiện chứ?”

Bởi vì nghề thám tử phát triển, cộng thêm cảnh sát năng lực giỏi, tỉ lệ phá án của khu Hoa Phủ rất cao, vụ án mất tích suốt cả tháng như hai người này thật sự rất hiếm thấy, rất ít vụ hơn một tháng mà không có manh mối.

“Chẳng lẽ có sức mạnh siêu nhiên tham gia?”

“Cái này khó nói, dù sao thì năm quỷ hồn này cũng khó đối phó.”

Theo tư liệu có được, sau khi cảnh sát niêm phong cửa hàng bánh bao thì cứ mỗi sáng sớm căn nhà trống kia lại xuất hiện tiếng rao bán bánh bao.

Một khi có người tiến vào, lúc đi ra trong bụng cũng không biết đã ăn thứ gì.

Đồ bản, côn trùng thì còn đỡ, có người còn nuốt cả đinh sắt và vụn gỗ, may mắn thì còn có thể phẫu thuật cứu lại, xui thì trực tiếp tử vong ngay trong tiệm.

Sự kiện siêu tự nhiên rõ ràng như vậy đương nhiên hút sự chú ý của Hiệp Hội Thợ Săn, sau khi dùng phương pháp đơn giản không thể giải quyết được, bọn họ liền phong ấn nơi này lại.

Chương 115 - Bóng Dáng Quen Thuộc

[115] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Bóng Dáng Quen Thuộc

Trong những bộ phim kinh dị thường thấy hay có tình huống quỷ quái bị phong ấn thoát khỏi niêm phong.

Sau đó quỷ hồn bắt đầu tác quái, cuối cùng sẽ giết hết toàn bộ diễn viên, hoặc là bị nhân vật chính may mắn giết chết.

Như vậy sẽ có một vấn đề, một tên tay mơ không hay biết gì lại có thể giết chết một con quỷ, vậy mà người phong ấn rõ ràng có năng lực mạnh hơn nhiều lại chỉ phong ấn nó, lưu lại hậu họa?

Trong phim thường có cách giải thích của riêng mình, nhưng có một điều rất rõ ràng.

Đó chính là, phong ấn đơn giản hơn giết chết rất nhiều.

Đối với loại quỷ hồn công thủ đều không được nhưng lại không thể dễ giết chết như thế này, phong ấn chính là lựa chọn tốt nhất.

Vì thế khi gặp quỷ quái, phản ứng đầu tiên của Hiệp Hội Thợ Săn chính là phong ấn.

Dù sao muốn giết quỷ hồn cũng tốn nhiều sức lực, thu hoạch lại không lớn.

Phong ấn thì chỉ cần phong tỏa nơi đó, bên ngoài khắc một vòng ký hiệu là được.

Mà giết chết quỷ quái thì...

Không có phương pháp hữu hiệu, cho dù là người siêu năng cấp bậc như Lâm Triết Viễn, muốn giết chết quỷ hồn cũng có chút cố sức.

Quỷ hồn khẳng định chính là cấp bậc que trộn c*t của thế giới quái vật, phần lớn thợ săn nhìn thấy quỷ hồn đều sợ bị thứ phiền toái này quấy lầy.

Nếu Ôn Văn muốn, anh cũng có thể phong ấn quỷ hồn, nhưng anh không cần phải làm vậy, bởi vì đối với anh bây giờ mà nói, quỷ hồn chính là một loại quái vật dễ đối phó.

Dừng xe, Ôn Văn bước xuống, nhìn cửa hàng bánh bao đã tan hoang mà có chút cảm khái.

“Nơi này thoạt nhìn đã không muốn tới gần rồi, vậy mà còn có người bị dụ chui vào, năng lực của quỷ hồn một nhà này rất thú vị.

Theo tư liệu thì năng lực của quỷ hồn nhà này là chế tạo ảo giác, thậm chí có thể tạo ra ảo cảnh lừa bịp.

Trước khi nơi này bị phong ấn, người bình thường cho dù biết nơi này có vấn đề nhưng chỉ cần đi ngang qua sẽ bị đám quỷ hồn này mê hoặc. Ngay cả Diêm Tu tới trừ quỷ trước đó cũng không chú ý tới năng lực của đám quỷ hồn này.

Nếu không phải lúc sắp bị mê hoặc được mặt nạ đánh thức thì Diêm Tu đã dính đạn rồi.

“Chế tạo ảo cảnh... đây là một năng lực tốt, vừa vặn bây giờ Tần Sảng đang thăng cấp, mình có thể dùng quỹ hồn này để thế chỗ.”

Cửa hàng bánh bao sớm đã bị phong tỏa, mỗi lối ra vào đều bị khắc ký hiệu khó phát hiện, với sức lực của đám quỹ hồn này thì không thể nào vượt qua những ký hiệu này.

Ôn Văn suy tư một hồi liền lấy thẻ nhân viên quản lý kho hàng đeo lên ngực.

Năng lực của thẻ bài này trước khi thăng cấp là giúp Ôn Văn càng lý trí hơn, như vậy có thể giảm nhẹ ảnh hưởng của ảo cảnh.

Sau khi thăng cấp thì có một tác dụng kỳ diệu, chính là bảo vệ tinh thần của Ôn Văn, đồng thời giảm thấp ảnh hưởng của siêu năng lực đối với anh.

Làm nhân viên quản lý kho hàng khó tránh phải tiếp xúc với nhiều thứ nguy hiểm, năng lực này chính vì đề phòng nhân viên bị vật thu nhận ảnh hưởng mà gây ra tổn thất không cần thiết.

Vừa lúc thích hợp dùng ở nơi này, nếu không phải vì thẻ bài có năng lực này, Ôn Văn cũng không chọn nơi này là mục tiêu đầu tiên.

Dù sao thì có thể làm Diêm Tu dính đòn, chưa chắc nó không thể ảnh hưởng tới Ôn Văn.

Sau khi chuẩn bị xong, Ôn Văn đeo bao tay, lấy ra một bình xịt đặc biệt, cẩn thận xịt lên giấy niêm phong, sau đó xé giấy rồi bước vào trong cửa hàng bánh bao.

Xé giấy niêm phong rất đơn giản, nhưng làm sao để không lưu lại dấu vết thì cần có kỹ thuật.

Mà Ôn Văn thì vừa vặn lại rất rành kỹ thuật này.

Ừm, anh là thám tử đó nha, biết cũng dễ hiểu.

Nếu Ôn Văn dùng thân phận thợ săn tự do tới thì đương nhiên không thành vấn đề.

Nhưng quý hồn nơi này có khả năng có năng lực đặc biệt, Ôn Văn không biết người khác biết mình từng tới nơi này.

Trước đây thì thôi đi, sau này nhân viên thu nhận sẽ ngày càng nhiều, nếu như mỗi con quái vật Ôn Văn đều dùng thân phận của mình đi bắt thì chỉ cần có ý, có thể dễ dàng tra ra thân phận của Ôn Văn.

Vì thế khi quyết định bắt quái vật, Ôn Văn sẽ cố gắng không bại lộ thân phận.

Bước vào cửa hàng bánh bao cũ nát, cảnh tượng trước mắt Ôn Văn đột nhiên biến đổi.

Giống như cảnh trong phim kinh dị, thoáng chốc đã biến thành khung cảnh cửa hàng ẩm áp.

Bàn trong cửa hàng ngồi đầy người, chỉ còn lại hai ba cái ghế trống, trước quầy đặt một chồng vỉ hấp thật cao, mùi thơm mê người từ đó tỏa ra.

Ôn Văn tinh mắt, mơ hồ có thể nhìn thấy bên cạnh chậu nhân bánh có tay chân con người.

“Chào anh, anh muốn ăn gì?” Chu Huân, con gái của chủ cửa hàng luôn vui vẻ mỉm cười đi tới trước mặt Ôn Văn, cười giả lả hỏi.

“Tùy tiện, mang bánh bao chiêu bài của tiệm là được rồi.”

Ôn Văn ngồi xuống chiếc bàn còn vài ghế trống, đánh giá cửa hàng ăn sáng này.

Người thu tiền là người mẹ Mao Linh Linh, người quét dọn vệ sinh là bà cụ Triệu Yến, sau bếp là lão Chu và người cha Chu Khải Nhạc đang gói bánh bao.

Hơn nữa còn có khách khứa đang ăn sáng, cảnh tượng sống động như thật.

Nhưng Ôn Văn biết, hết thảy đều là giả dối, bởi vì anh có thể nhìn thấy tình cảnh thật sự.

Tất cả những thứ này đều không tồn tại, chỉ có năm quý hồn sắc mặt tái mét vây quanh Ôn Văn, ánh mắt đầy oán hận nhìn anh chăm chăm.

Có điều Ôn Văn làm như không thấy, thậm chí còn tự nhiên nói chuyện với vị khách ở bên cạnh, nói không chừng có thể moi được tin tức hữu dụng.

Một lát sau, một vỉ bánh bao được Chu Huân bung tới trước mặt Ôn Văn, Ôn Văn nhìn mà mắc ói.

“Ừm... cửa tiệm đúng là ưu đãi tôi.”

Trong mắt người bình thường thì đây có lẽ chỉ là một phần bánh bao nóng hôi, nhưng trong mắt Ôn Văn thì đó là một đồng sán heo lúc nhúc...

Sán heo là ký sinh trùng chủ yếu trong cơ thể, có màu trắng sữa, bẹp, dài mảnh như sợi mì, không ngừng ngo ngoậy...

Nó làm Ôn Văn nhớ tới mấy sợi dài trên mặt quỷ béo mà mình đã gặp ở Khương gia trước đó.

“Ông anh nói đúng thật, phần bánh bao này coi như tôi mời.”

Ôn Văn lẳng lặng đẩy vỉ hấp tới trước mặt vị khách ngồi bên cạnh, chính mình không ăn chút nào.

Đột nhiên, một âm thanh quen thuộc truyền vào lỗ tai Ôn Văn.

“Văn Văn, hôm nay mẹ dẫn con tới ăn bánh bao, về nhà phải nghe lời mẹ đó!”

“Con biết rồi mẹ.”

Một người phụ nữ có đôi mắt to rất có thần thái mặc váy dài in hoa dẫn theo một đứa bé trai khoảng tám tuổi đi vào tiệm, gọi hai vỉ bánh bao.

Ánh mắt Ôn Văn có chút hoảng hốt, dáng vẻ của đứa nhỏ kia chính là anh lúc còn nhỏ.

Mà người phụ nữ mặc váy dày kia, chính là mẹ anh.

Anh nhớ rõ khi đó, anh chính là bảo bối trong nhà, được che chở từng li từng tí.

Đáng tiếc, mọi thứ không thể quay trở lại nữa rồi.

Đáng tiếc, mọi thứ đã không thể quay trở lại nữa rồi.

Anh không phá vỡ ảo cảnh này, chỉ tiếp tục nhìn người mẹ và đứa nhỏ kia ở cùng nhau.

Tuổi thơ của anh không hề có ký ức tới tiệm bánh bao này, vì thế cảnh tượng này là do quỷ hồn tạo ra, mặc dù chỉ là giả nhưng Ôn Văn cũng không hi vọng nó biến mất.

“Haiz... ký ức đã có chút mơ hồ rồi, mẹ mình là đáng vẻ như vậy sao, thật sự rất đẹp...”

“Ít nhất có thể chứng minh, đôi mắt ti hí này là di truyền từ cha...”

Chương 116 - Vụ Án Khả Nghi

[116] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Vụ Án Khả Nghi

Đột nhiên, mẹ Ôn Văn chú ý tới Ôn Văn ở bên này, bà nhìn Ôn Văn mà có chút sững sờ, giống như nhớ ra gì đó, khóe mắt chảy ra dòng lệ.

Sau đó, bà chậm rãi đi tới, giống như muốn sờ mặt Ôn Văn.

Ôn Văn thở dài một tiếng, anh biết không thể nhìn tiếp nữa.

Nếu là người bình thường thì có lẽ sẽ nhân cơ hội này để được tiếp xúc với người thân, nhưng như vậy cũng chính là bước chân vào tròng của đám quỷ hồn này.

Nhưng Ôn Văn sẽ không, bởi vì anh biết bàn tay ở sau lưng mẹ đang cầm một cái dùi sắt đã rỉ sét!

Mà đây cũng không phải mẹ anh, đó là bà lão Triệu Yên của cửa hàng bánh bao giả trang thành mẹ Ôn Văn, muốn dùng cái dùi kia đâm chết Ôn Văn!

“Khó trách Diêm Tu lại trúng chiêu, ai lại không có người mà mình không thể tàn nhẫn ra tay chứ.... nhưng, mình thì khác!”

Còn xem tiếp nữa thì sự tình sẽ phát triển theo hướng mà Ôn Văn không muốn nhìn thấy.

Anh không muốn nhìn thấy một người mẹ dữ tợn, cho dù là giả thì cũng không được!

Ôn Văn kích phát công hiệu của thẻ bài trước ngực, tất cả ảo giác đều biến mất, chỉ còn lại Ôn Văn đơn độc ngồi bên chiếc bàn gỗ và năm quỷ hồn vây ở xung quanh.

Trong đó bao gồm bà lão Triệu Yên đang chơi trò sấm vai để tiếp cận Ôn Văn.

Bà vẫn chưa biết Ôn Văn đã thoát khỏi ảo cảnh.

Những người trừ quỷ tới đây trước đây hoặc là không bị ảo thuật mê hoặc, hoặc là sẽ chết trong ảo cảnh, không thì phải tới tận khi đối mặt với sống chết mới thoát ra khỏi không chế.

Giống như Ôn Văn, cho dù đã tiến vào ảo cảnh nhưng câu chuyện còn chưa kịp triển khai mà người đã thoát ra khỏi không chế thì bọn họ chưa từng thấy qua.

Ôn Văn dò dẫn đi tới trước mặt bà cụ, đưa tay muốn sờ mặt đối phương.

Sau đó, trong ánh mắt khiếp sợ của nhóm quỷ tát một cái nháng lửa, âm thanh rất lớn, thậm chí còn vang vọng hồi âm trong cửa hàng bánh bao trống trải này.

Bà cụ Triệu Yên quỳ rạp dưới đất, không thể tin nổi mà nhìn Ôn Văn, vì sao kẻ này có thể chạm vào hồn thể chứ?

“Ừm, theo quan sát hiện giờ thì trò sở trường của bọn mày không có tác dụng với tao, mà tao thì có thể chạm vào bọn mày, cho nên muốn sống thì mau mau ra chiêu gì mới mẻ hơn đi.”

Ôn Văn túm cổ áo bà cụ kia lôi dậy, bà ta giống như nổi điên muốn dùng sức mạnh của quỷ hồn muốn kéo tay Ôn Văn ra, thể nhưng không có chút tác dụng nào.

“Bọn mày kém quá, nếu là tao, tao sẽ đặt đinh sắt bôi độc lên ghế, chỉ cần ngồi lên một cái là trúng độc chết ngay rồi, cũng không cần chủ động ra tay.”

Chu Huân bước tới trước, sắc mặt tái xanh nói với Ôn Văn: “Buông bà tao ra, sao mày lại muốn tới bắt bọn tao chứ, bọn tao chỉ muốn sống thật an bình nhưng lại phải chịu bất công lớn như vậy, tao hận tất cả mọi người, trước đây...”

Ah đúng rồi, sắc mặt của cô ta tái mét xám xịt, không phải khoa trương mà là thật, trẻ con mà thấy thể nào cũng bị dọa khóc.

“Thôi dừng đi, bớt chút thời gian của hai bên, chuyện xưa của bọn mày tao đã biết rồi, không cần phải léo nhéo như thế đâu.”

“Tao chỉ muốn hỏi, lúc ban đầu bọn mày làm sao bắt giữ được tên phóng viên và nhiếp ảnh kia, lại làm sao che giấu được cảnh sát suốt cả tháng trời.” Ôn Văn nói ra nghi vấn của mình.

Nghĩ tới chuyện trong biệt thự Khương gia lần trước, trong lòng Ôn Văn có chút nghi hoặc.

Anh phát hiện những vụ án sản sinh ra oan hồn đặc biệt, người gây án căn bản không có năng lực thực hiện.

Giống như vụ án tông xe của Khương Vũ Sinh, tuy đúng là Khương Vũ Sinh đã làm nhưng ông ta căn bản không có năng lực hoàn thành vụ án, cũng không có khả năng tránh được sự đuổi bắt của cảnh sát và thám tử.

Trong liên bang mà nghề thám tử có chuyên môn và kỹ thuật phát triển cấp bậc cao, người ngoài nghề lần đầu tiên hãy án lại có thể hoàn mỹ trốn tránh là chuyện rất khó có.

Căn cứ vào nghi ngờ này, Ôn Văn đã điều tra rất nhiều quý hồn có liên quan tới những vụ án mạng, phát hiện không ít kỳ hoặc.

Tiểu quý hồn bình thường tạm thời không nói, trong phạm vi thành phố Phù Dung Hà này, quý hồn có điểm đặc biệt có dính líu tới những vụ giết người thì kẻ gây án đều có kỹ xảo gần như hoàn mỹ!

Vân tay, vết chân, phương pháp giấu kín thi thể và hung khí, người chứng kiến, hết thảy tình tiết đều bị ẩn giấu.

Giống như có một hung thủ khác trong những vụ án này, tất cả đều do một tên tội phạm có kinh nghiệm phong phú bày!

Trong đó bao gồm cả cái chết của Tần Sảng!

Cậu ta yêu đương trên mạng được người ta hẹn đi thuê phòng, sau đó bên gái bị bạn trai phát hiện, cuối cùng Tần Sảng nhỏ tuổi bị đôi nam nữ kia bắt tay giết chết, cắt nhỏ phan thanh giấu trong tủ lạnh!

Vụ án này kéo dài tới tận khi đôi tình nhân kia tự thú, đăng đăng suốt một năm trời cư nhiên không có ai điều tra ra hung thủ!

Vụ án tương tự như vụ của Tần Sảng, đâu đâu cũng có.

Số quý hồn mạnh mẽ trong thành phố Phù Dung Hà này, hơn phân nửa chính là những vụ án tương tự.

Nếu Ôn Văn không phải từ thám tử đổi nghề làm thợ săn, anh cũng tuyệt đối không chú ý tới điểm mờ ám trong chuyện này.

Vì thế, anh muốn tìm người một nhà này hỏi cho rõ.

“Mày cũng biết bọn tao chết oan sao lại còn muốn tới bắt, bọn tao rốt cuộc đã làm sai cái gì chứ, đều là đám người sống đáng hận kia sai.”

Chu Huân không trả lời vấn đề của Ôn Văn mà tràn đầy oán hận nói.

“Hơi thở của cô ta không giống bốn quý hồn còn lại... xem ra, hôm nay mình chỉ cần tóm cô ta mà thôi.”

Ôn Văn suy tư một chút rồi nói: “Tao là thợ săn, bọn mày là quý, tao tới bắt bọn mày là chuyện hợp tình hợp lý, có cần nhiều lý do như vậy không chứ.”

Sát khí trên người Chu Huân lại càng nặng hơn, âm u nói với Ôn Văn: “Mày cũng là kẻ khoan tay đứng nhìn, tất cả mọi người đều khoan tay đứng nhìn, cho nên nhà bọn tao rơi vào kết cục như vậy, bọn mày chính là hung thủ!”

“Đúng, đúng rồi, tao là hung thủ, vậy mày có thể nói cho tao biết, là ai giúp bọn mày báo thù không?” Ôn Văn có chút nhúc nhích đầu hỏi.

“Tao hận, chính là đám bọn mày...” Chu Huân tiếp tục phát ra tiếng quý khóc với Ôn Văn, đám quý khác cũng phụ họa theo.

Ôn Văn than khẽ một tiếng, tùy ý Chu Huân tự biên tự diễn ở đó, sau đó nhìn bà cụ Triệu Yến trong tay mình, nghiêng đầu hỏi: “Tui bắt bà lâu lắm rồi, có thủ đoạn gì thì mau ra tay đi, tui không ngại đâu.”

Nhưng bà cụ cũng chỉ kêu khóc với Ôn Văn, nội dung không khác nhóm Chu Huân là bao.

“Hiểu rồi, mấy người không có năng lực khác.”

Ôn Văn rút một con dao găm ra, trực tiếp đâm vào bả vai bà cụ, là con dao găm khắc ký hiệu!

Dao găm đâm vào người Triệu Yên, không phát sinh ra hiệu ứng ánh sáng gì đặc biệt, nhưng cơ thể quý hồn của bà ta lại dần dần tan rã, giống như bị hòa tan vậy.

Thẳng đến khi bà ta sắp tan biến hoàn toàn, bà ta vẫn không biểu lộ năng lực gì khác thường, điều này làm Ôn Văn xác nhận Triệu Yên thật sự chỉ là quý hồn cơ bản.

Vì thế Ôn Văn kích hoạt năng lực của găng tay Tai Ách, lực hút cực lớn xuất hiện hút Triệu Yên vào trong găng tay.

“Dao găm ký hiệu có thể tạo thành lực sát thương rất lớn đối với quý hồn, nhưng không cần sử dụng nó để đối phó quý hồn thì tốt hơn, quá lãng phí năng lượng quý hồn.

Thấy bà cụ Triệu Yên bị hút vào trong găng tay, bốn con quý hồn còn lại đều phát ra tiếng rít gào, khí thế trên người không chỉ tăng vọt một cấp bậc.

“Mày, mày cứ nhiên giết chết bà nội tao, năm người bọn tao vẫn luôn nương tựa vào nhau mà sống...” Chu Huân còn muốn trách móc Ôn Văn thì đã bị anh trực tiếp cắt đứt.

“Tao tới để sẵn giết bọn mày, không phải tới để tâm sự, có năng lực đặc biệt thì mau tung ra, không có thì chết, đơn giản vậy thôi.”

Khí thế âm trầm và điên cuồng còn khủng khiếp hơn cả quý hồn bộc phát ra từ người Ôn Văn, bốn quý hồn đang kêu rên đồng loạt lùi một bước, bọn họ cứ nhiên hoảng sợ.

Chương 117 - Người Cả Nhà Chinh Tề

[117] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Người Cả Nhà Chinh Tề

Bản thân Ôn Văn không thích thông qua quý hồn nói chuyện tâm sự, sau đó hoàn thành tâm nguyện của quý hồn để giải quyết vấn đề.

Như vậy có lẽ sẽ đưa quý hồn đi, nhưng có khả năng chính mình cũng sẽ bị kéo vào vực sâu.

Trước đó Ôn Văn có rất nhiều kinh nghiệm xử lý quý hồn, đồng thời trước khi Tần Sáng thẳng cấp anh đã tìm hiểu kỹ càng về quý hồn từ cậu ta.

Có rất nhiều quý hồn mang oán niệm, quả thật rất đáng thương, nhưng sau khi bọn họ báo thù xong mà vẫn còn lưu lại ở thế giới hiện thực này thì không còn đáng thương nữa.

Bởi vì quý hồn vẫn còn quyến luyến nhân thế thì đều sẽ lạm sát người vô tội, khi đó thứ chống đỡ bọn họ tồn tại ở thế giới hiện thực này không còn là thù hận nữa rồi, chỉ là dục vọng giết chóc trần trụi.

Và lòng căm hận đối với người sống!

Nếu như Ôn Văn còn hứng thú thì sẽ chơi trò chơi ‘mày kẻ khổ đi, tao sẽ lên tiếng bất bình giúp mày, sau đó sẽ đại nghĩa mà thu phục mày’ với đám quý hồn này một chút.

Nhưng nhìn thấy mẹ mình trong ảo cảnh thì anh đã không còn tâm tình chơi đùa với bọn họ nữa rồi.

Chu Huân đứng lại rít lên một tiếng, sau đó mở to mắt nhìn chăm chăm Ôn Văn, một sức mạnh kỳ lạ phóng thẳng vào trong não Ôn Văn, làm anh có chút hốt hoảng!

Nhân cơ hội này, lão Chu liền bỏ nhào về phía Ôn Văn, muốn nhập vào xác anh.

Nhưng ông lão không thực hiện được, bởi vì Ôn Văn dễ dàng phát hiện mưu đồ của ông, túm áo đè ông xuống đất.

Ôn Văn chỉ hoảng hốt một chớp mắt mà thôi, đó là cơ hội duy nhất của bọn họ, bọn họ không nắm được thì không còn cơ hội đối phó Ôn Văn nữa rồi.

“Ừm... người có năng lực đặc biệt là cô gái này, vậy mục tiêu chính là cô ta, số quý hồn còn lại làm chất dinh dưỡng vậy!”

Ôn Văn rút ra một con dao găm khác rạch lên vai lão Chu, cánh tay ông ta giống như cánh tay người thật, bị cắt lìa rơi xuống đất.

“Con dao găm này có thể tổn thương hư thể của quý hồn, hiệu quả không tệ lắm, không biết dùng nó cắt cổ quý hồn thì có hiệu quả gì...”

Con dao găm này chính là con tìm thấy trong phòng Cung Bảo Đình, là món đồ cổ duy nhất vẫn còn lưu lại linh tính.

Sau khi tự mình thử nghiệm một phen, Ôn Văn phát hiện con dao này quả nhiên có chỗ bất phạm, quý hồn chỉ là một loại năng lượng thể, mà con dao găm này cư nhiên có thể khiến năng lượng thể phải cụt tay chảy máu.

Kiểm tra xong, Ôn Văn cất dao găm, găng tay Tai Ách chụp lên lưng lão Chu, trực tiếp hấp thu.

Thấy Ôn Văn liên tục giết hai quý hồn, ba quý hồn còn lại cũng luống cuống, nhưng nơi này bị Hiệp Hội Thợ Săn phong ấn, bọn họ không thể chạy trốn, Chu Huân là người mạnh nhất trong số bọn họ, nhưng năng lực của cô lại không có chút tác dụng nào với Ôn Văn.

Rất nhanh, cha mẹ của Chu Huân cũng bị Ôn Văn biến thành chất dinh dưỡng, chỉ còn lại mình Chu Huân lẻ loi cô độc, nhìn Ôn Văn mà run cầm cập.

Thân thể quý hồn hư ảo không có chút tác dụng nào, bọn họ kỳ thực rất yếu, cũng không mạnh hơn người bình thường bao nhiêu, đối với bọn họ, Ôn Văn muốn giết thì dễ dàng như giết gà giết chó vậy.

“Mày.... mày đừng có tới đây!”

“Hê hê, có từng thấy người xấu trong TV bị nói đừng tới thì sẽ không tới không hả?” Ôn Văn đã tự phong vai người xấu cho mình.

“Yên tâm, anh đây còn chuyện muốn hỏi, với lại cung còn có năng lực mà quý hồn khác không có, anh sẽ không giết cung đâu!”

Ôn Văn vừa tới gần Chu Huân vừa nói ra lời thoại thường thấy của nhân vật phản diện.

Mắt thấy mình đã không còn đường trốn, Chu Huân khẽ cắn bờ nhào về phía Ôn Văn, so với những quý hồn trưởng bối thì cô mạnh hơn rất nhiều, chắc chắn có thể tổn thương tới Ôn Văn đi?

Nhưng đáng tiếc, cô bị Ôn Văn dễ dàng tóm cổ hết như vò một con gà mái.

Nhìn Chu Huân bị mình tóm chặt nằm dưới đất quơ quào đấm đá lung lung nhưng không thoát ra được ở dưới đất, Ôn Văn

hít một hơi khí lạnh.

“Chậc... đêm hôm khuya khoắt xông vào nhà người ta, giết sạch ông bà nội với cha mẹ người ta, sau đó túm đứa con gái xinh đẹp đi, sao có cảm giác hình tượng của mình không được vẻ vang lắm ấy nhỉ.”

Chu Huân không để ý tới tiếng than thở của Ôn Văn, chỉ há miệng liều mạng cắn xé găng tay Tai Ách của Ôn Văn.

“Như vậy thực không ngoan.”

Móng tay đen xuất hiện bên tay trái Ôn Văn rồi bắt đầu búng vào đầu Chu Huân, búng tới mức cô gái choáng váng, lực giãy giữa cũng nhỏ đi không ít.

“Chế ngự cô ta rất dễ, nhưng muốn kéo vào trạm thu nhận thì có vẻ không dễ.”

Với thủ đoạn của Ôn Văn, muốn giết Chu Huân là chuyện rất dễ, nhưng muốn thu vào trạm thì không dễ, bởi vì Chu Huân vẫn không ngừng phản kháng.

“Aiz, mặc dù là quý hồn nhưng cũng là một mỹ nữ, tôi vốn không muốn đối xử với cô như vậy đâu, nhưng không có cách nào...”

Vì thế Ôn Văn liền đâm một quyền vào hốc mắt Chu Huân, tiếp đó là một trận liên hoàn đâm, khoảng chừng mười phút sau, Chu Huân chỉ còn thoi thóp.

“Như vậy hẳn là có thể thu vào rồi.”

Chu Huân quần áo không chỉnh tề, hai mắt đờ đẫn, từng chút từng chút bị kéo vào trong trạm thu nhận, ánh mắt không còn chút hi vọng nào.

Đã không còn quý hồn, cửa hàng bánh bao này vẫn cũ nát như cũ nhưng thiếu đi một chút âm trầm.

Cho dù hoàn cảnh giống nhau, nhưng có hay không có quý hồn tồn tại thì cảm giác sẽ rất khác biệt.

Ôn Văn không trở vào trạm thu nhận, ở ngay nơi này kiểm tra năng lực của Chu Huân, thử một chút liền trọn tròn mắt.

Năng lực chế tạo ảo cảnh kia cư nhiên lấy Chu Huân làm chủ đạo nhưng cần phải có sức lực của năm quý hồn hòa lẫn mới

đạt thành hiệu quả!

Chỉ một mình Chu Huân căn bản không có cách nào tạo ra ảo cảnh!

“Chậc, thế thì lỗ nặng rồi, sớm biết vậy thì đã để năm người nhà bọn họ chinh tề rồi.”

Ôn Văn có chút ủ rũ, thậm chí còn muốn khóc một trận, anh cảm thấy mình mới vừa ném đi cả trăm triệu.

Có điều kỳ thật lần này Ôn Văn cũng không tính là lỗ.

Bản thân anh tới đây bắt quý hồn chỉ vì muốn giết thời gian chờ Từ Hải làm xong búp bê mà thôi.

Bắt được bốn quý hồn lớn mạnh một chút thì ít nhiều gì cũng có thể làm phần găng tay bên tay trái lan rộng hơn.

Hơn nữa năng lực của nữ quý kia cũng rất thực dụng.

Ôn Văn đã có lớp bảo vệ tinh thần, thế mà công kích của nữ quý vẫn có thể làm anh hoảng hốt một chút, nếu Ôn Văn có thể dùng năng lực này thì nó sẽ trở thành một năng lực đặc biệt thực dụng.

Dù sao thì trong chiến đấu chân chính, chỉ cần một nháy mắt hoảng hốt cũng đủ để quyết định thắng bại.

Nhưng nếu không phải vì sai lầm thì Ôn Văn đã có thể thu hoạch được càng nhiều hơn, vì thế liền nghĩ là mình bị lỗ.

Điều chỉnh tâm tình một chút, Ôn Văn nhắm mắt lại chuyển sang hình thức ngục ti tai hại, khí đen liền tỏa ra quanh người.

Ở bên ngoài trạm thu nhận, hình thức này không có chút công năng nào, nhưng nó có một loại hơi thở đặc biệt, có thể giúp Ôn Văn che giấu thân phận.

Sau khi thay đổi trạng thái, Ôn Văn bắt đầu cố gắng lưu lại hơi thở của ngục ti tai hại trong cửa tiệm này, đây là phương pháp che giấu thân phận của anh.

Sau khi hoàn thành, Ôn Văn rời khỏi cửa hàng bánh bao, sau đó cẩn thận dán giấy niêm phong lại như cũ, thẳng đến khi không còn nhìn ra dấu vết có người từng tới.

Ôn Văn không ần giấu hơi thở của mình, bởi vì trước đó anh từng hỏi về tin tức những quý hồn này, hơn nữa chuyện anh xử lý quý hồn cũng không thể gạt được, nếu ngay cả dấu vết từng tới đây cũng không có thì sẽ làm Lâm Triết Viên hoài nghi.

Vì thế kịch bản mà Ôn Văn chuẩn bị là anh đã tới, sau khi thử nghiệm phát hiện mình không đối phó được quý hồn ở đây thì bỏ đi.

Về phần số quý hồn này sao lại bị tiêu diệt thì anh không rõ....

Chương 118 - Ba Ngày

[118] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ba Ngày

Ngày thứ ba, đêm khuya tầm mười một giờ năm mươi mấy phút.

Một người đàn ông hơi mập ngồi trước màn hình kiểu cũ, vừa xem một bộ phim truyền hình vừa cầm túi khoai tây chiên, không ngừng nhét vào miệng.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ màn hình TV nên có chút tăm tối.

Nhưng người đàn ông này không chú ý, một năm gần đây hắn vẫn luôn sống như thế.

Hắn không thích bên ngoài, không thích giao tiếp với người khác, chỉ thích ở nhà, xem những bộ phim truyền hình đã lỗi thời.

Đi làm là vì muốn cuộc sống tốt hơn, nếu hắn đã thỏa mãn với cuộc sống hiện giờ, cuộc sống cũng không có gì khó khăn, cần chi phải đi làm chứ.

Hắn nghĩ như vậy nên tuổi tác đã gần ba mươi nhưng vẫn ở đây làm một thành viên gia tộc NEET.

Đột nhiên hình ảnh trong TV khựng lại, biến thành bầu trời đầy bông tuyết, sau đó hình ảnh chuyển thành một cái giếng cạn!

Một cô gái tóc dài mặc đồ ngủ màu trắng bê bát máu chậm rãi bò ra khỏi giếng, động tác của cô ta rất chậm, nhưng mỗi khi hình ảnh chớp lóe một cái thì cô ta sẽ càng tiến tới gần màn hình hơn.

Người đàn ông có cảm giác, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô gái kia sẽ từ trong Tv chui ra, bò tới trước mặt mình!

Thẳng thẳng mà nói, bây giờ hắn còn cảm thấy có chút hưng phấn.

Đời này chưa từng có người phụ nữ nào tiếp cận hắn...

Sau vài lần chớp lóe, cô gái trong TV đã bò tới mép màn hình, mà người đàn ông rút cuộc cũng thấy rõ mặt cô ta.

Bên dưới lớp tóc dài đen nhánh là gương mặt tái nhợt, trong mắt đầy tích mịch, thỉnh thoảng cái miệng há ra lộ ra một màu đen kịt, chiếc áo ngủ màu trắng dính máu thịt be bét!

Người đàn ông này cuối cùng cũng ý thức được độ nghiêm trọng của vấn đề, nhưng phản ứng đầu tiên của hắn không phải chạy trốn, mà là hai chân lung lay chảy ra thứ gì đó.

Không sai, hắn bị dọa tới tè ra quần.

Sau đó, cô gái kia bấu tay vào cạnh màn hình, trực tiếp chui ra, bò tới chỗ người đàn ông, đưa tay chụp lấy đối phương.

Bình thường xuất hiện tình huống này thì người bị hại cơ bản đều nguội lạnh cả, nhưng tình huống lúc này có vẻ không giống lắm.

Cô gái vừa bò ra khỏi TV thì một bóng dáng phóng như bay tới, trực tiếp xách cổ cô ta lên, dễ dàng hệt như xách một túi đồ vậy.

“Chờ đợi lâu như vậy, cô rút cuộc cũng chịu chui ra rồi.”

Bóng người đột nhiên xuất hiện kia chính là Ôn Văn trong trạng thái ngục tù tai hại, vì muốn bắt con quỷ này mà anh đã canh giữ ở đây hai tiếng đồng hồ.

Đây chính là một quỷ hồn mạnh mẽ trốn trong TV, dựa vào năng lực có thể tổn hại mạng người mà cô ta đã báo được thù, hiện giờ chỉ là đơn thuần là giết chóc mà thôi.

Cô ta nhập vào một chiếc TV kiểu cũ, không quản là nơi nào, chỉ cần xem tiết mục trong chiếc TV kiểu cũ này sẽ bị cô ta nhắm tới.

Người bị nhắm tới, nếu vừa vặn xem TV vào lúc nửa đêm mười hai giờ thì cô ta sẽ từ trong TV bò ra giết người.

Sau khi giết được vài người thì chiếc TV kiểu cũ mà cô ta trú ngụ bị phong ấn, thẳng đến khi Ôn Văn tìm thấy nó, đồng thời còn giải trừ phong ấn.

Vốn, Ôn Văn muốn tự xem TV để dụ cô ta ra, thế nhưng quỷ hồn này biết Ôn Văn không dễ chọc nên Ôn Văn xem cỡ nào

cô ta cũng không chịu ra.

Vì thế Ôn Văn liền tìm tới chỗ ở của tên mập này, thôi miên để hắn xem TV, sau đó anh trốn đi, ôm cây đọt thỏ.

Ừm, béo không phải là lỗi, lỗi của hắn là vừa vận bị Ôn Văn nhắm trúng mà thôi.

Mặc dù là quý hồn có chút mạnh mẽ nhưng có phương thức hành động cố định, vì thế cho dù chạm bẫy mà Ôn Văn bố trí rất sơ sài nhưng vẫn bị lọt hố.

Nữ quý giãy giụa trên tay Ôn Văn, phối hợp với hình tượng tối tăm kinh dị của cô ta thì trông có chút buồn cười.

Ôn Văn lắc lắc tay một chút, nữ quý trông lại càng thâm hơn, cứ thử tưởng tượng nàng Sadako chơi nhảy Bungee đi, đại khái chính là cảm giác này.

Rất nhanh cô đã bị Ôn Văn lắc tới hai mắt trắng dã miệng sùi bọt mép rồi kéo vào trong trạm thu nhận, quý hồn này cũng có năng lực đặc biệt, vì thế Ôn Văn mới tốn hết tâm tư để bắt lấy cô ta.

Buổi tối ba ngày nay, Ôn Văn vẫn luôn tìm kiếm quý hồn trong thành phố Phù Dung Hà, quý hồn nhỏ yếu đã bị Diêm Tu bắt hết, tuy Ôn Văn mất đi nhiều con mồi nhưng số còn lại cũng có chất lượng rất cao.

Ba ngày nay Ôn Văn giải quyết được mười mấy quý hồn mạnh mẽ, trong đó có ba quý hồn có năng lực đặc biệt.

Con đầu tiên là Chu Hân của cửa hàng bánh bao, có năng lực chấn động tinh thần.

Con thứ hai là thủy quý trong một giếng cổ, có năng lực khống chế nước làm người ta phải chết chìm.

Con thứ ba thì chính là nữ quý áo trắng này đây, có năng lực nhập vào trong TV.

Về phần những quý hồn khác, tuy thực lực cũng không kém nhưng Ôn Văn nhìn không thuận mắt nên để găng tay Tai Ách hấp thụ.

Ngoại trừ những quý hồn có năng lực này, ba ngày nay Ôn Văn còn có thu hoạch khác, đó chính là vật chất màu đen bên

tay trái đã lan được nửa ngón tay.

Hiện giờ nếu Ôn Văn dùng tay trái biểu diễn công phu đại lực kim cương chỉ thì hiệu quả nhất định rất tốt.

Chất lượng quý hồn cao, năng lượng một con có thể bằng nhiều quý hồn nhỏ yếu, cứ tiếp tục như vậy thì nói không chừng một ngày nào đó tay trái Ôn Văn sẽ có thêm những chiếc nhẫn.

Sau khi giải quyết nữ quỷ xong, Ôn Văn nhìn về phía gã đàn ông urot sững đững quần bên kia, đôi mắt ti hí kết hợp với khí thế bùng nổ mãnh liệt trùng một cái, gã đàn ông kia liền hôn mê bất tỉnh.

Đến khi đó, nếu Hiệp Hội Thợ Săn hỏi chuyện thì trong đầu người đàn ông này chỉ có một đôi người vàng rực mà thôi, bọn họ sẽ không liên hệ thân phận này với Ôn Văn.

“Bắt quỷ suốt ba ngày, mình cảm thấy cả người cũng tối tăm theo, cũng nên làm chút chuyện khác rồi, tên Từ Hải kia có lẽ đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, ngàn vạn lần đừng để mình thất vọng nhé!”

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn liền thu cái TV kiểu cũ kia vào trong trạm thu nhận, nói không chừng cái TV này có thể cường hóa nữ quỷ.

Sau đó anh mới rời khỏi phòng.

Ôn Văn không biết, sau khi bị người của Hiệp Hội Thợ Săn hỏi chuyện, người đàn ông này đã dứt khoát kết thúc cuộc đời NEET của mình, bắt đầu cố gắng chăm chỉ làm việc, có được cuộc sống mới...

Được rồi, chủ yếu là vì mặc dù đã được xử lý ký ức nhưng hẳn cứ nhìn thấy màn hình là sợ, vì thế không thể nào nhốt thây ở nhà được nữa...

Ôn Văn nhún nhảy trên các tòa nhà cao tầng, chạy về nhà.

Để che giấu tung tích, khi truy bắt những quý hồn có năng lực đặc biệt, Ôn Văn đều không lái xe.

Chạy chạy một hồi, anh đột nhiên dừng lại ở một mái nhà, sau đó gọi điện thoại cho Lâm Triết Viễn.

“Sao, lại gọi muốn tôi tới thu dọn tàn cục cho cậu nữa hay sao?” Nửa đêm bị gọi điện đánh thức, Lâm Triết Viễn cực kỳ bất mãn hỏi.

Ôn Văn cười gian hai tiếng nói: “Nào có, tôi chỉ muốn một thứ của anh thôi, cái thiết bị xóa ký ức kia, có thể cho tôi một cái không?”

“Hử, cho cậu một cái, có trời mới biết cậu sẽ gây ra chuyện phiền phức gì.” Lâm Triết Viễn từ chối.

Ôn Văn bĩu môi: “Chậc, sao lại không tin tưởng tôi vậy chứ, nhân viên hỗ trợ còn có tư cách mang theo mà, anh giấu giếm gì tôi à?”

“Vớ lại, xóa bỏ ký ức giống như bug kỹ thuật vậy, chỉ dùng để tẩy não nhân loại chứng kiến sự kiện siêu nhiên thì đúng là quá lãng phí.”

Lâm Triết Viễn sừng sốt hỏi: “Vậy cậu muốn làm gì?”

Ôn Văn ho khẽ một tiếng, sau đó thực đương nhiên nói: “Ừm... đương nhiên là chuyện mà đàn ông đều muốn làm, đừng nói bọn anh không làm nha.”

Chương 119 - Giao Hàng

[119] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Giao Hàng

“Cậu lặp lại lần nữa coi!”

Giọng điệu Lâm Triết Viễn trở nên gấp gáp, anh bị mấy lời không đứng đắn của Ôn Văn chọc cho phát cáu.

“Cậu nghĩ bọn tôi bị ối như cậu tưởng tượng chắc?”

“Mỗi khi sử dụng thiết bị xóa ký ức đều phải được xét duyệt nghiêm khắc, nhân viên hỗ trợ mỗi khi sử dụng đều phải báo cáo lại, bị phát hiện không tuân thủ quy định thì thiết bị sẽ báo hỏng, đồng thời mỗi lần sử dụng đều phải báo cáo lại.”

“Còn một khả năng chính là siêu thợ săn đã trải qua khảo sát nghiêm khắc, thợ săn bình thường không có tư cách độc lập sử dụng thiết bị này, nguyên do là sợ có người lợi dụng thiết bị xóa ký ức để làm xằng làm bậy.”

“Chậc, phiền toái vậy à?” Ôn Văn ngoáy ngoáy lỗ tai, không tin hỏi.

“Công năng của thiết bị này rất mạnh mẽ, ngay cả chúng tôi khi sử dụng cũng phải rất cẩn thận.” Lâm Triết Viễn trịnh trọng nói, cuộc nói chuyện này ảnh hưởng tới danh dự của hiệp hội, vì thế anh rất nghiêm túc.

“Thôi quên đi, tôi cũng không muốn một thứ phiền toái như vậy.”

Ôn Văn cúp điện thoại, anh gọi cuộc điện thoại này đương nhiên không phải muốn quấy rầy Lâm Triết Viễn, mà vì anh khá lưu tâm tới thiết bị xóa ký ức này.

Thứ này có thể sử dụng quy mô lớn, không chế ký ức của dân chúng bình thường, nếu bị lạm dụng thì sẽ sinh ra âm mưu rất khủng khiếp.

Nếu Lâm Triết Viễn dễ dàng giao nó cho anh thì anh ngược lại phải chú ý tới hướng đi của Hiệp Hội Thợ Săn.

Sau đó Ôn Văn quay trở về trạm thu nhận, đi tới khu phòng giam tai họa.

Đầu tiên anh nhìn về phía phòng giam của Tần Sáng, phát hiện đối phương vẫn còn đang nằm trong quỹ kén, nhưng năng lượng của kén đã mỏng manh đi rất nhiều, căn cứ theo tốc độ này, chỉ cần thêm năm sáu ngày nữa, cậu ta sẽ thoát ra khỏi kén.

Đến khi đó, Ôn Văn sẽ có quỹ hồn cấp tai hại đầu tiên của mình.

Sau đó anh đi tới nơi giam giữ ba con quỹ hồn có dị năng, nhìn ba vị khách trọ mới của mình.

Tai Họa-0006 là nữ quỹ cửa hàng bánh bao Chu Huân, trên chấn song có thêm một tầng dạng lưới, để phòng tinh thần cô bị chấn động.

Tai Họa-0007 là nam quỹ trên đầu mọc rong, thân thể có làn da tái nhợt, trong phòng giam này có một cái giếng nước.

Tai Họa-0008 là nữ quỹ trong TV, trong phòng này không có gì đặc biệt.

Trong phòng giam của ba quý hồn này đều có ký hiệu tương tự với phòng giam của Tần Sảng, có thêm ba quý hồn này, năng lực của Ôn Văn lại càng phong phú hơn.

Ba quý hồn này nhìn thấy Ôn Văn thì đều trừng mắt, Ôn Văn chỉ cười cười, không có tính toán gì.

Hồ Ấu Lăng bĩu môi, ba tên mới tới này đúng là nghe con mới sinh không sợ cọp, có giỏi thì mấy người cứ giữ luôn thái độ này tôi xem, tên biến thái này không chơi hồng mấy người thì bà đây một năm không đụng vào đàn ông!

Dù sao thì hiện giờ cô cũng không gặp được đàn ông, có thể thề thốt khá tùy tiện.

Đầu tiên Ôn Văn móc ra bốn hạt châu thủy tinh kẹp ở giữa năm ngón tay, hấp dẫn ánh mắt ba quý hồn.

Thủy quý và nữ quý TV muốn nuốt số hạt châu này để có sức mạnh mạnh mẽ, mà Chu Huân thì muốn lấy lại người nhà.

Sau đó Ôn Văn cất ba hạt châu đi, lúc này thái độ của ba quý hồn đối với Ôn Văn dịu ngoan hơn hẳn, bởi vì trong tay Ôn Văn có thứ mà bọn họ mong muốn.

Bốn hạt châu này, Ôn Văn định cho Chu Huân.

Năng lực tạo ra ảo cảnh của Chu Huân cần cả nhà năm người mới có thể thực hiện, như vậy Ôn Văn sẽ cho cô ta căn nuốt bốn hạt châu này, nói không chừng sẽ có thể khôi phục năng lực.

Chỉ là bây giờ chưa thể đưa cho cô ta, bởi vì Tần Sảng đang thăng cấp, nếu Chu Huân ăn hạt châu xong cũng thăng cấp thì số lượng quý hồn để sử dụng trong tay Ôn Văn sẽ không đủ.

Sau đó Ôn Văn ném chiếc TV cũ của nữ quý vào phòng giam Tai Họa-0008, cô ta lập tức chui vào trong, cứ hết như chui vào ổ chó.

Cuối cùng, Ôn Văn đi tới phòng số 1, cũng là cửa phòng giam của Từ Hải, trông mong nhìn đôi phương.

“Đồ đã làm xong chưa?”

Từ Hải cười hèn mọn với Ôn Văn, dáng vẻ trung trinh giữ gìn tiết tháo sớm đã bay biến.

“Đảm bảo ngài sẽ thỏa mãn!”

“Mau, cho ta xem.”

Từ Hải bật cười thần bí, động tác thực thô bỉ kéo thân thể một người phụ nữ từ chiếc hộp ở phía sau ra ngoài.

Bàn chân tinh xảo, cặp đùi thon dài trắng như tuyết, phần bụng bằng phẳng, cuối cùng... là cái đầu heo siêu chân thực siêu xấu xí!

Ôn Văn nhin không được nôn khan một trận, nếu không phải vì giao dịch với Chu Kỳ Bái, anh tuyệt đối sẽ không oan uổng chính mình đi xem cái thứ này.

Từ Hải có chút khó hiểu nhìn Ôn Văn: “Cảm thấy tởm mà còn bảo mình chế tạo thứ này, khẩu vị tên biến thái này nặng thật, tuy mình thích con rối nhưng tốt xấu gì cũng là hình người, lại còn đẹp...”

“Mau cất đi, sao không mặc quần áo, cay mắt quá!”

Ôn Văn che mắt lại, nhưng ngón tay lại hơi nhếch lên, lộ ra khe hở nhỏ.

Ừm, nếu không nhìn tới cái đầu heo kia, vóc người đúng là rất tuyệt, quả thực là hoàn mỹ...

Thằng nhãi Từ Hải này, sao có thể từ lợn mẹ với silicon mà tạo ra mô hình nhân loại hoàn mỹ đến như vậy chứ?

Sau này phải đối xử tốt với tù nhân này, đây là một nhân tài!

Cũng không lãng phí thời gian mặc quần áo cho búp mê mô phỏng, Ôn Văn trực tiếp rút nhỏ chiếc hộp đựng rồi bỏ vào trong vali đen.

Sau đó Ôn Văn nhanh chóng rời khỏi trạm thu nhận, đi thẳng tới Phù Dung Tiểu Trù.

Lúc Ôn Văn tới Phù Dung Tiểu Trù thì phát hiện Chu Kỳ Bái đang ngồi trong phòng bảo vệ ở bãi đậu xe, thấy xe của Ôn Văn thì lập tức tròn mắt.

Vì chờ Ôn Văn, bắt đầu từ sau ngày hôm ấy, mỗi ngày Chu Kỳ Bái đều chạy tới nói chuyện với bảo vệ ngoài bãi đậu xe...

“Đồ đâu?” Chu Kỳ Bái dạo quanh một vòng, sau đó đi tới trước mặt Ôn Văn hỏi.

“Trong vali.” Ôn Văn cúi đầu, nhỏ giọng nói, rất sợ người khác nghe thấy.

“Nhỏ vậy à? Không phải cậu làm mô hình mini chứ? Vậy tôi không giao tin tức cho cậu được đâu.” Chu Kỳ Bái ghét bỏ nhìn vali của Ôn Văn.

Ôn Văn vỗ vỗ chiếc vali đen, đảm bảo nói: “Ông yên tâm, thứ ông muốn ở trong này, tôi không có khả năng mang thứ kia đi nghênh ngang trên đường.”

Chu Kỳ Bái trịnh trọng gật đầu, sau đó dẫn Ôn Văn tới phòng riêng của mình.

Đọc theo đường đi Ôn Văn vẫn luôn cúi đầu, sợ người ta nhớ kỹ mặt mình.

Nếu để người không hiểu chuyện nhìn thấy, có lẽ sẽ tưởng hai người này đang làm gián điệp.

Tới phòng rồi, Ôn Văn mở vali lấy thứ kia ra, sau năm giây, trong ánh mắt khiếp sợ của Chu Kỳ Bái nó thoáng chốc biến về kích cỡ người thật.

Chu Kỳ Bái cẩn thận ôm lấy búp bê, mặt cũng thoáng chốc biến về hình đầu heo, mũi phì ra hơi thở hỗn hển, lỗ tai đỏ bừng đến mức có thể nhìn thấy mạch máu.

“Này, đúng là quá hoàn mỹ rồi, cậu vĩnh viễn là bạn tốt của Chu Kỳ Bái tôi!” Chu Kỳ Bái xoa xoa búp bê, nói với Ôn Văn.

“Tỉ lệ người thật, tay chân sống động, cảm giác mô phỏng thân thể người hoàn mỹ, diện mạo không tỳ vết, đã làm xử lý chống phân hủy, chỉ cần chú ý bảo dưỡng, có thể sử dụng nhiều năm cũng không hư.”

Ôn Văn dùng giọng điệu của nhân viên tiếp thị nói, trong lời nói có vài phần tự hào.

Tuy thứ này không phải do anh làm ra, nhưng sản phẩm mình bán ra được khen ngợi thì vẫn luôn làm người ta cao hứng.

Chương 120 - SCP

[120] Trạm Thu Nhận Tai Ách - SCP

Chu Kỳ Bái ôm con búp bê hình người kia đi tới căn phòng bên cạnh, đóng cửa lại.

Ôn Văn đeo tai nghe, lấy ra một quyển tiểu thuyết trinh thám huyền huyền tên là Cánh Đồng Xanh, chậm rãi thưởng thức.

Anh thích loại tiểu thuyết này, mặc dù đối với một thám tử chuyên nghiệp mà nói, nội dung trong truyện có nhiều điểm rất vô lý nhưng Ôn Văn có thể từ đó học được rất nhiều chiêu trò chọt chọt nhả.

Sau khi có được chiếc vali đen này, Ôn Văn có thể tùy thân mang theo rất nhiều truyện sách.

Mỗi lần kết thúc giao dịch, Ôn Văn phải chờ Chu Kỳ Bái một khoảng thời gian ngắn, thời gian này phụ thuộc vào trạng thái sinh lý của Chu Kỳ Bái, đó tựa hồ đã trở thành lệ cũ.

Ước chừng khoảng một tiếng, Chu Kỳ Bái mặt đỏ lừ từ phòng bên cạnh đi tới, ngồi đối diện Ôn Văn.

“Bây giờ nói chuyện tin tức, đảm bảo tin này tuyệt đối tương xứng với đồ mà cậu cho tôi, Trương Khả Vi, cậu biết người này không?”

Ôn Văn nhướn mày nói: “Tổng giám đốc công ty Coway?”

“Không sai, hắn đã về hưu rất nhiều năm rồi, bây giờ đang dưỡng lão ở thành phố Phù Dung Hà, tự mình xây dựng một bảo tàng tư nhân, bên trong cất giữ những món đồ mà hắn đã sưu tầm cả đời này.

“Trong bảo tàng đó có một vật thần bí rất mạnh mẽ, cũng chính là vật thu nhận mà đám thợ săn bọn cậu hay nói ấy.”

“Vật thu nhận bị người bình thường cất giấu?” Ôn Văn có chút khó tin hỏi.

Chu Kỳ Bái bổ sung: “Thứ đó rất bí mật, ngay cả tôi cũng chỉ xác nhận vị trí của nó thôi chứ không biết là thứ gì.”

Biểu tình của Ôn Văn lại càng hoài nghi hơn, anh cảm thấy tên đầu heo này muốn bán được giá hơn nên mới thổi phồng như thế.

“Ông không xác định được nó là thứ gì, làm sao ông biết thứ đó mạnh mẽ chứ?”

Biểu tình Chu Kỳ Bái có chút không đúng lắm, sau đó hàm hồ nói với Ôn Văn: “Chờ cậu tận mắt nhìn thấy, cậu sẽ hiểu vì sao tôi nói là thứ đó rất mạnh.”

Ôn Văn giống như lọt vào sương mù, cảm giác có chút không hiểu, im lặng một hồi thì xuất hiện một ý nghĩ.

“Ông nói không rõ, căn bản không giá trị bằng con búp bê mà tôi làm cho ông, ông biết để làm được nó tôi đã tốn bao nhiêu không hả, để bồi thường, ông phải trả lời vài vấn đề của tui.”

Chu Kỳ Bái chợt dạ nên lập tức đáp ứng, hẳn không biết chi phí nguyên liệu làm con búp bê kia kỳ thực chỉ là hai con lợn mẹ mà thôi.

“Người siêu năng, vật thu nhận và vũ khí siêu năng ở trong thế giới của bọn ông được phân chia thế nào.”

Vốn Ôn Văn cho rằng mình hiểu rất rõ những thứ này, nhưng khi vật thu nhận như con chó đầu người xuất hiện thì anh đã bắt đầu cảm thấy mơ hồ.

Chu Kỳ Bái kinh ngạc liếc nhìn Ôn Văn nói: “Chậc, cậu đã có thực lực như thế này rồi mà vẫn chưa hiểu cái này sao?”

Ôn Văn sờ sờ mũi, có thể xem là một người siêu năng độc lập không có tổ chức, anh thật sự không hiểu được những chuyện này.

“Nói đơn giản một chút đi, không quản là người hay là thú, chỉ cần sở hữu siêu năng lực thì chính là người siêu năng, chuyện này trong giới chúng tôi cũng giống như con người bọn cậu.”

“Mà một thứ ẩn chứa siêu năng lực có thể phân tích, có tính chất ổn định, người sử dụng có thể dễ dàng khống chế thì nó chính là vũ khí siêu năng.”

“Mà thứ chứa siêu năng lực không thể phân tích, hơn nữa bị siêu năng lực khống chế thì sẽ có được năng lượng không thể tưởng tượng nổi thì đó chính là vật thu nhận, nói cách khác không quản là người, vật hay là thú, chỉ cần càng tương tự với siêu năng lực của bản thân thì nó chính là vật thu nhận.

Ôn Văn liền lấy chó đầu người ra làm ví dụ: “Nhưng trước đó tôi gặp một con chó, nó thật sự đã dùng ý chí của mình để sử dụng năng lực, nhưng nó lại được chỉ định là vật thu nhận...”

“Có lẽ giám định đã có sai lầm, hoặc là con chó mà cậu nhìn thấy chỉ là biểu hiện bên ngoài của siêu năng lực, đó vốn không phải chó thật.” Chu Kỳ Bái kết luận.

“Nhưng siêu năng lực sao có thể là một con chó?” Ôn Văn vẫn có chút không tin.

“Ai nói với cậu, siêu năng lực không thể là một con chó?”

Ôn Văn suy nghĩ một chút, Chu Kỳ Bái nói cũng không phải không có lý, cho dù là người siêu năng thì cũng cần phải ăn uống ngủ nghỉ.

Mà một con chó lại không ăn không uống, ở trong không gian chật hẹp cũng không cảm thấy cô đơn...

Tiếp đó, Ôn Văn lại hỏi Chu Kỳ Bái vài vấn đề nghe có vẻ khá ngu, sau đó mới rời khỏi Phù Dung Tiểu Trù.

Đã hỏi được tin tức, đương nhiên phải hành động.

Hiện giờ kế hoạch của Ôn Văn chính là tiến vào bảo tàng tư nhân kia, đánh cắp vật thu nhận.

Đối với Trương Khả Vi kia, Ôn Văn có chút hiểu biết nhất định.

Bởi vì người này có tiền có thế, là một vị kim chủ đỉnh cấp, là cố chủ tốt nhất đối với một thám tử như Ôn Văn.

Đáng tiếc, Ôn Văn cuối cùng cũng chưa từng được ông chủ cấp bậc này thuê....

Trương Khả Vi, đàn ông, bảy mươi lăm tuổi.

Mười tám tuổi thì bắt đầu kinh doanh gậy dựng sự nghiệp, từ hai bàn tay trắng kiếm được tài sản lớn đến như vậy.

Công ty chủ yếu kinh doanh các sản phẩm điện tử và thiết bị thông tin liên lạc, vươn vọt tới rất nhiều lĩnh vực, hiện giờ tập đoàn Coway đã lọt top năm trăm xí nghiệp lớn của liên quang.

Mà Trương Khả Vi thì nắm trong tay sáu mươi phần trăm cổ phần công ty.

Hiện giờ ông ta đã không còn quản lý công ty nhưng không ai dám khinh thường.

Sau khi trở thành thợ săn tự do, Ôn Văn biết vị ông lớn cấp bậc như Trương Khả Vi bình thường vẫn luôn được Hiệp Hội Thợ Săn đặc biệt chăm sóc, nói không chừng bản thân ông ta cũng có liên quan tới thế giới người siêu năng.

Dù sao thì cấp bậc nhân vật như vậy, nếu dễ dàng bị sức mạnh siêu nhiên tập kích thì sẽ tạo thành tổn thất và hỗn loạn thậm chí còn nghiêm trọng hơn sự cố ở khu vui chơi Phù Dung Hà.

Vì thế muốn trộm đồ trong bảo tàng tư nhân của ông ta như lũ giặc ủa vào làng căn bản là không có khả năng.

Trước tiên phải xác định rõ mục tiêu, sau đó mới tìm cơ hội lên vào, lấy đồ xong thì lập tức rời đi ngay.

Nhưng bảo tàng này mở cửa với những người có thân phận và địa vị nhất định, như quan chức, người làm nghệ thuật, người làm trong ngành giáo dục, người kinh doanh lớn.

Thực hiện nhiên, loại ‘đại thám tử’ như Ôn Văn không phải đối tượng được mời...

Nếu anh dùng con đường của Hiệp Hội Thợ Săn thì nhất định có thể tiến vào nhưng nếu phát hiện mất trộm, nói không chừng sẽ có người nghi ngờ Ôn Văn.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn mở máy tính ra đăng nhập vào một trang web rồi bắt đầu tiến hành giao dịch bí mật.

Trên góc phải trang web có ba ký tự S.C.P thật to!

Đây là một công ty mà người bình thường không thể nào tiếp xúc, chỉ có người làm nghề thám tử như Ôn Văn hoặc những người có công việc khá bí ẩn mới biết.

Tên đầy đủ của nó là công ty photo siêu cấp, Super Copy Paper Company.

Đơn giản là một công ty chuyên cung cấp chứng từ giả, tư liệu giả mà khách hàng cần, sau khi trở thành thợ săn tự do, Ôn Văn biết công ty này còn có thể tạo thân phận giả cho người siêu năng.

Mặt khác, công ty này còn nhận làm giả hồ sơ công việc, đây đúng là giúp đỡ lớn cho Ôn Văn.

Chương 121 - Hóa Trang Lẻ Vào

[121] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Hóa Trang Lẻ Vào

Mặc dù là công ty chế tạo thân phận giả nhưng nếu công ty này có thể tồn tại trong hoàn cảnh như thế thì chắc chắn có cách sinh tồn của mình.

Khách hàng bọn họ phục vụ thường là quan chức có nguy hiểm tới tính mạng, cảnh sát có nhiệm vụ phải nằm vùng, cũng có một số thám tử tư, hoặc là minh tinh muốn mai danh ẩn tích.

Công ty từ chối phục vụ người bình thường, người có nghề nghiệp đặc biệt và người có lịch sử đen tối.

Mà thám tử như Ôn Văn cũng cần phải hành nghề vài năm, hơn nữa còn phải có danh tiếng tốt mới được công ty này phục vụ.

Hơn nữa SCP cũng rất phối hợp với công việc của liên bang, một khi liên bang có nhu cầu, các bộ phận an ninh có cấp bậc nhất định và các tổ chức đặc biệt có thể truy cập thông tin cụ thể của khách hàng.

Vì thế, thân phận mà công ty này tạo ra cũng chỉ giấu người những tổ chức bình thường và người dân bình thường của liên bang mà thôi.

Muốn dựa vào thân phận giả này để gây chuyện thì chắc chắn sẽ chết rất khó coi.

Lúc Ôn Văn tiến vào thì có một vị thám tử tiền bối cho rằng năng lực của công ty này rất lớn mạnh nên đã dùng thân phận giả vợ vét tài sản của một ông lớn hàng top của liên bang, sau đó... người này đã bốc hơi khỏi thế gian.

Vì thế Ôn Văn hiểu rất rõ, thân phận của công ty này có thể sử dụng, nhưng đừng thái quá.

Xét tới nghiệp vụ làm thân phận giả của toàn liên bang này, tất cả đều bị công ty này lũng đoạn, hơn nữa chỉ có thân phận giả

của SCP mới có tác dụng nhất định thì Ôn Văn cũng không cần tìm tới công ty này.

Ôn Văn không có ý định dùng thân phận này để trộm đồ, anh muốn dùng nó để tiến vào bảo tàng, xác định xem thứ đó là gì.

Đợi vài tiếng, Ôn Văn lấy được thứ mình muốn trong một tiệm photocopy của công ty SCP.

Thân phận giả này của Ôn Văn là một tác giả tiểu thuyết trinh thám có chút danh tiếng, thích tự xưng là đại văn hào.

Lên mạng thậm chí có thể tìm ra tin tức về người này, kỳ thực những tin tức kia đều là ngụy tạo, thời gian dài sẽ không gạt được người, nhưng ứng phó vài ngày thì không thành vấn đề.

Tiếp đó, Ôn Văn xe nhẹ đường quen mua mấy chòm râu mép để ngụy trang đơn giản, hóa trang cũng là một trong những kỹ thuật mà thám tử cần phải biết.

Thông qua gương quan sát một phen, Ôn Văn nhíu mày, thực không hài lòng.

Vốn anh muốn hóa trang mình thành một ông chú trung niên đặc biệt có khí chất, nhưng sao bây giờ nhìn có chút giống chó Bull Terrier thế nhỉ?

Dù sao thì ánh mắt anh cũng có hơi nhỏ một chút...

Tiếp đó, Ôn Văn rửa mặt, một lần nữa hóa trang, hi hục hơn hai tiếng đồng hồ mới miễn cưỡng gạt đầu.

“Ừm, như vậy mới là mình.”

Xuất hiện ở trước gương là một người trung niên đặc biệt có phong độ người trí thức, còn có vài phần đẹp trai.

Dù sao thì Ôn Văn ngoại trừ cặp mắt hơi nhỏ thì những ngũ quan khác trên mặt vẫn có thể tính là suất sắc.

Mặc vào mộ vest vừa người, đôi kính gọng vàng, thuê một chiếc xe tốt, Ôn Văn liền đi tới bảo tàng.

Đi tới cửa, Ôn Văn bị một nhân viên an ninh cản lại, muốn kiểm tra thân phận của Ôn Văn.

Bảo tàng này mỗi tuần chỉ mở cửa một ngày, chỉ cho phép người có thân phận nhất định tiến vào, hôm nay chính là ngày

mở cửa.

“Tiên sinh, ngài có thiệp mời không?”

“Không có, nhưng tôi nghe nói bảo tàng có rất nhiều đồ quý giá, vừa vặn tôi tới nơi này dạo chơi nên không muốn bỏ qua cơ hội này.”

Ôn Văn dùng âm thanh mê người nói, là giọng của một tài tử trung niên khá nổi tiếng, tựa hồ có từ tính làm nhân viên an ninh kia say mê.

Nhân viên an ninh cẩn thận nhìn cách ăn mặc của Ôn Văn, sau đó đặt chứng minh thân phận của Ôn Văn lên một chiếc máy nhỏ, xác nhận không có vấn đề thì cho Ôn Văn đi vào trong.

Nơi này dù sao cũng chỉ là bảo tàng nhỏ, kiểm tra cũng không quá nghiêm ngặt.

Trong viện bảo tàng có không ít người đang tham quan, bọn họ dạo quanh viện bảo tàng không lớn, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với người bên cạnh.

Trong số này có người đã từng tới rất nhiều lần, nơi này không phải bảo tàng lớn, kỳ thực không cần phải tới nhiều lần như vậy.

Nhiều người tới nơi này chủ yếu là vì muốn lấy lòng Trương Khả Vi, coi như đây là cầu nối xã giao mà thôi.

Vì thế Ôn Văn chăm chú quan sát đồ triển lãm có vẻ khá đặc biệt.

Tuy anh bày ra dáng vẻ của người có ăn có học, nhưng khí chất thì... ừm, mọi người cũng biết rồi đó.

Thẳng thắn mà nói thì anh có thể lặn lội tới giờ mà chưa bại lộ, phần lớn công lao chính là năng lực của quý ngôn thụ tinh.

Năng lực đó làm Ôn Văn có thể dễ dàng làm người bình thường tin tưởng mình.

“Tạm thời mình sẽ không măm me tới nhánh cây của nó nữa, tên này thỉnh thoảng cũng có được chút tác dụng.”

Vật sưu tầm có thể xuất hiện trong viện bảo tàng này, tùy tiện lấy ra một món cũng có giá trị làm người ta phải sợ hãi, nhưng

những thứ này để Ôn Văn xem thì chẳng khác nào trâu gặm mẩu đờn, không nhìn ra được chút nào hay ho.

“Tiên sinh trông khá lạ mặt, xin hỏi anh là...” Một người phụ nữ trung niên đeo dây chuyền ngọc trai dáng vẻ yếu điệu đi tới bên cạnh Ôn Văn, nhẹ giọng hỏi.

“Đại văn hào.” Ôn Văn nhìn chằm chằm một cái bô mà một vị triết học gia từng dùng qua, đầu cũng không thèm ngẩng lên.

“Tôi là Liêu Gia Hân, không biết tác phẩm của anh là gì, xin hỏi có hứng thú...”

Ôn Văn ngẩng đầu, dùng ánh mắt khinh thường và ghét bỏ nhìn người phụ nữ, trầm giọng nói: “Mọi thứ ở nơi này đều là bảo bối hiếm thấy, xin đừng nói tới chuyện khác.”

“Nhưng anh đang nhìn một cái bô...” Liêu Gia Hân yếu ớt nói, đột nhiên có cảm giác là mình đã làm sai.

“Haiz, người vô tri, cô biết cái bô này đã bầu bạn bậc thầy này trải qua bao nhiêu năm tháng không, cô có biết câu chuyện ẩn sau cái bô này không?”

Ôn Văn thực chính nghĩa nói, sau đó bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng nhìn sang cái ống nhỏ mà vị triết học gia này từng dùng.

Liêu Gia Hân đứng ngây người tại chỗ, bị xả một tràng như vậy, cô lại càng cảm thấy tội lỗi hơn.

Sau đó cô lập tức phản ứng kịp, có chút bó tay nhìn Ôn Văn, người đàn ông này không phải bị bệnh thần kinh chứ?

Liêu Gia Hân có thể coi là một nữ đại gia độc thân lớn tuổi, sở dĩ mỗi tuần đều tới nơi này, mục đích là muốn tìm một người bầu bạn lý tưởng.

Với tư cách là chủ tịch của một công ty trà lớn, tuy đã qua trung niên nhưng phong thái không giảm, là máy bay lí tưởng của rất nhiều chàng tiểu bạch kiểm, cho dù phải thừa nhận mình là cục bùi nhùi bám váy đàn bà cũng không từ chối.

Nhưng yêu cầu của Liêu Gia Hân rất cao, cảm thấy chỉ có nhân vật tinh anh mới đủ xứng đôi với mình, vì thế mới độc thân tới tận bây giờ.

Trước đó nhìn thấy Ôn Văn, cảm thấy thích hợp nên muốn làm quen một phen, nào ngờ vừa mới mở miệng đã bị trách móc một phen như vậy...

...

“Trương tiên sinh có vẻ rất thích triết học.”

Ôn Văn không để ý tới Liêu Gia Hân, chỉ đặt hết tâm trí vào những món đồ trưng bày.

Trong số vật phẩm này, phần lớn đều có liên quan với triết học, sách triết học, pho tượng của nhà triết học, bút mà nhà triết học từng dùng, bản nháp này nọ.

Nếu bỏ đi những món đồ lẻ tẻ khác thì nơi này thậm chí có thể xưng là viện bảo tàng triết học.

Có điều Ôn Văn đã xem hết tất cả một lần nhưng không tìm được manh mối của vật thu nhận.

Trong viện bảo tàng này quả thực có hơi thở siêu năng, hơn nữa còn là rất nhiều, không ít món đồ bị lây nhiễm.

Nhưng hơi thở này không giống mùi của đồ trưng bày, mà là tiếp xúc một khoảng thời gian dài với vật thu nhận nên bị lây nhiễm.

Hiện giờ Ôn Văn chỉ có thể xác nhận là trong viện bảo tàng này quả thật có vật thu nhận tồn tại, những thứ khác thì không thể xác nhận.

“Có chút khó làm đây...”

Chương 122 - Tên Hề Rũ Rượi

[122] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tên Hề Rũ Rượi

Ôn Văn không tin, lại một lần nữa quan sát kỹ lưỡng số đồ này, thẳng đến khi bảo tàng gần đóng cửa vẫn không tìm được manh mối.

Có điều có lẽ sự tình vẫn còn có thể xoay chuyển, Ôn Văn tính toàn đợi đến tối sẽ tới một lần nữa, ban ngày nhiều người, có vài phương pháp mà anh không tiện sử dụng.

Đến tối thì không cần phải cố kỵ như vậy nữa rồi.

Ôn Văn chuẩn bị dùng găng tay Tai Ách lần lượt chạm vào những món đồ này.

Lúc rời đi, Ôn Văn dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn những món đồ kia, không tìm được mục tiêu, anh thực không cam lòng.

Một màn này rơi vào mắt Liêu Gia Hân, làm cô có chút đổi mới ấn tượng với Ôn Văn.

“Có lẽ, hẳn cũng không phải người bất lịch sự, chỉ là quá si mê những vật trưng bày đó mà thôi, anh ta nói mình là đại văn hào, nhà văn có chút dở hơi cũng bình thường...”

Nếu gặp thêm vài lần, có lẽ Liêu Gia Hân sẽ thành công công lược Ôn Văn.

Sau khi rời khỏi viện bảo tàng, Liêu Gia Hân vẫn thầm phân tích ưu điểm và khuyết điểm của Ôn Văn, còn định sau khi về nhà sẽ điều tra một chút về tình huống của Ôn Văn.

Liêu Gia Hân thật sự muốn gả mình ra ngoài rồi, năm nay cô đã ba mươi lăm tuổi, mỗi ngày mẹ đều lái nhái bảo cô phải mau mau tranh thủ thời gian mà lập gia đình đi, ánh mắt của người xung quanh ngày càng làm cô chịu không nổi.

Không phải đói bụng ăn quà, mà là đối tượng để Liêu Gia Hân lựa chọn thật sự không nhiều.

“Đó là người à?”

Liêu Gia Hân dừng xe lại nhìn ven đường, một người đàn ông trùm vải đen đang co rúc ở đó, thoát nhìn có chút đáng thương.

Đoạn đường này thường có những người ăn xin giống như vậy, bình thường cô sẽ không quan tâm.

Không nói tới chuyện đồng tình này nọ, chỉ nói bản thân Liêu Gia Hân chỉ là một người phụ nữ đơn độc, cần phải chú ý tới an toàn của mình.

Nhưng lần này, nhìn bóng dáng kia ngã xuống đất mà trái tim Liêu Gia Hân giống như bị chạm tới, ánh mắt mê ly.

Giống như người nằm dưới đất là người rất quan trọng trong sinh mệnh của cô vậy.

Liêu Gia Hân mờ mịt bước xuống xe, đi tới bên cạnh người nọ, đưa tay muốn đỡ đôi phương đứng dậy.

Lúc sắp chạm vào người người này, Liêu Gia Hân tự nhéo tay mình một cái, sau đó vẻ mặt tỉnh táo lại, ánh mắt đầy kinh hoàng.

“Anh... anh là cái gì vậy?”

Người đàn ông đưa tay chống đất ngồi dậy, trên bàn tay đầy ắp đường vân màu xanh thẫm, dưới da mơ hồ có thứ gì đó đang ngậy.

Sau đó Liêu Gia Hân thấy rõ gương mặt của người đàn ông này, trên mặt thoa đầy thuốc màu màu trắng, những vết màu này tựa hồ đã bị thấm nước nên lộ ra một mảng da lớn.

Từ phần bị lộ ra thì có thể nhìn thấy đây là một người đàn ông rất thanh tú.

“Là cái gì... tôi cũng không biết, tôi cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao vậy.”

Người đàn ông giãy giụa đứng lên, lão đảo đi tới một góc hẻo lánh.

Liêu Gia Hân vốn rất hoảng sợ nhưng ánh mắt đột nhiên trở nên mộng lung, cô tiến tới trước kéo tay người đàn ông này về xe mình.

“Anh như vậy là không được, sẽ xảy ra chuyện mất, trước tiên cứ tới nhà tôi ở một đoạn thời gian đi...”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Liêu Gia Hân liền bụm miệng mình, nháy mắt vừa nãy cô lại mất khống chế.

Đây rốt cuộc là sao?

“Tôi khuyên cô cách xa tôi một chút, bằng không sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không rõ.”

Người đàn ông này chính là tên hệ ma thuật Grandi đã thoát được trước đó, nếu là trước kia, một người phụ nữ là nhân loại bình thường như Liêu Gia Hân nếu dám chạm vào hắn, có lẽ hắn sẽ hành hạ cô tới chết.

Nhưng giờ đây Grandi sớm đã không còn tâm tư như vậy, thậm chí hắn còn khuyên Liêu Gia Hân rời xa mình.

Từ khoảnh khắc rời khỏi cổng thoát nước, Grandi bắt đầu trở nên kháng khác.

Ban đầu trên thân thể chỉ có vài đường vân màu xanh lá, căn bản không hề ảnh hưởng tới hắn, hắn vẫn có thể giao dịch với vampire Galil, để Galil đi giết Ôn Văn.

Nhưng sau đó, cho dù hắn dốc toàn lực điều khiển siêu năng lực đối kháng với những đường vân xanh biếc kia thì cũng không chống đỡ nổi, vì thế mới rơi vào thảm trạng lê lét đầu đường như thế này.

Hắn hiểu rõ một khi mình không thể chống chọi được nữa thì sẽ nhanh chóng biến thành một thứ khác, đó không phải thăng lên cảnh giới đồng hóa thất bại mà sinh ra biến đổi.

Mà là một sinh vật mạnh mẽ nào đó đang tiến hành cải tạo hắn, một khi cải tạo hoàn thành, hắn sẽ trở thành một con rối mặc cho người ta điều khiển, không còn ý chí của riêng mình nữa.

Hắn biết sinh vật mạnh mẽ kia là gì.

Mẹ vĩ đại!

Lúc ban đầu cơ thể mẹ tang thất Godo đã gọi sự tồn tại đó như vậy. Godo muốn Grandi trở thành người nhà của vị đó, vốn Grandi cho rằng mình đã thành công trốn thoát, nhưng hiện giờ xem ra kỳ thực là không thoát được.

“Nhưng mà... anh!” Không biết vì sao, Liêu Gia Hân vẫn muốn giúp đỡ Grandi.

“Đừng có nhưng nhị gì cả, ngu xuẩn, cô căn bản không biết mình đang đối mặt với cái gì đâu!” Grandi quát lớn.

Grandi hiểu rõ, nếu còn tiếp tục chống cự thì hắn nhất định sẽ chết, nhưng đối với hắn thì chết chính là giải thoát.

Nhưng bây giờ thứ ở trong cơ thể Grandi lại đang dụ dỗ người phụ nữ này, để cô ta giúp đỡ mình.

Một khi bị cô ta chăm sóc, tình huống của Grandi sẽ biến đổi bất ngờ, đến khi đó bản thân Grandi cũng không thể tự khống chế.

Nhưng tình huống hiện tại là vì muốn chống lại những lần vên xanh lá trong cơ thể mà ngay cả sức mạnh để phản kháng người phụ nữ này, Grandi cũng không có!

Có Grandi nhắc nhở, Liêu Gia Hân cũng ý thức được sự việc không đúng lắm, cô buông tay Grandi vội vàng rời đi.

Nhưng ngay lúc này, Grandi lại ngã xuống đất, hấn cư nhiên đã hôn mê rồi!

Mà những lần vên xanh lá ở bên ngoài cơ thể hấn lóe lên ánh sáng quý dị, chút cảnh giác vừa lóe lên của Liêu Gia Hân nháy mắt biến mất, bắt đầu tràn đầy thương tiếc Grandi.

Lần vên xanh không muốn Grandi chết, vì thế Grandi không thể chết!

Thẳng tới khi, Grandi hoàn thành được sứ mệnh của mình.

...

Đêm đó, mây đen che khuất vàng trăng, gió lạnh càng quét.

Một người mặc áo khoác dài màu đen, trên người tỏa ra khí đen như ngọn lửa thiêu đốt đứng bên ngoài viện bảo tàng, dừng chân lại quan sát.

Người này chính là Ôn Văn, lần trộm đồ này, anh muốn dùng dáng vẻ này để loại bỏ hiềm nghi cho mình.

Lúc rời đi, Ôn Văn sẽ lưu lại hơi thở ở một nơi có quái vật, như vậy chỉ cần Ôn Văn không tự tìm đường chết mà khai ra thì sẽ không ai nghĩ tới là do anh làm.

Ôn Văn không định mặc áo choàng ngực ti trong những trường hợp công khai, anh sẽ dùng hình thái này làm lớp áo may ô khi làm chuyện xấu.

Có chuyện không thể để người ta biết thì cứ dùng thân phận này mà làm.

Trước tiên anh đảo quanh bên ngoài viện bảo tàng một vòng, sau đó đứng trên đỉnh đèn đường, nhìn bảo tàng trầm tư.

Cả viện bảo tàng này cư nhiên chỉ có một nhân viên an ninh, mà người nhân viên này đang ngồi trong phòng bảo vệ mà ngủ gà ngủ gật, thậm chí còn không chịu đi vào trong bảo tàng tuần tra.

“Hừm... có chút không đúng, bảo tàng này có giá trị lớn như vậy mà chỉ có một nhân viên an ninh trông coi thôi sao?”

Nếu người này làm tốt nhiệm vụ thì còn có thể miễn cưỡng giải thích, nhưng chỉ ngồi trong phòng bảo vệ thì chuyện này khẳng định có điều kỳ hoặ.

Ban ngày Ôn Văn đã tự mình tới khảo sát một phen, trong viện bảo tàng cũng không có biện pháp an ninh công nghệ cao, so với các bảo tàng khác thì không đảm bảo bằng.

“Trước tiên cứ vào xem tình huống thế nào, không ổn thì lập tức rút lui.”

Chương 123 - Nhà Triết Học

[123] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhà Triết Học

Trước tiên Ôn Văn chuyển về thể chất quý hồn, đặt năng lực thôi miên của quý hút máu vào nhẫn, chờ mười phút, đảm bảo mình có thể thay đổi trạng thái chiến đấu bất kỳ lúc nào.

Sau đó anh bay tới phòng bảo vệ, tiến hành thôi miên nhân viên an ninh, để hẳn ta cho dù nghe thấy âm thanh cũng sẽ không rời khỏi phòng này.

Cuối cùng, Ôn Văn thoải mái xuyên tường tiến vào trong viện bảo tàng, không gặp bất kỳ biện pháp an ninh nào, lỏng lẻo đến mức khác thường.

Với nhiều năng lực mà anh có, len vào nơi này dễ dàng cũng thực bình thường, nhưng trong lòng anh vẫn có chút bất an.

Anh để găng tay Tai Ách xuất hiện, sau đó dựa vào ký ức ban ngày, bắt đầu kiểm tra những món đồ bị nhiễm hơi thở siêu năng.

Một, hai, ba, liên tiếp kiểm tra mười mấy món, nhưng tất cả đều không có sinh ra phản ứng với găng tay Tai Ách...

“Không phải chứ...”

Lông mày Ôn Văn nhíu chặt, sau đó dần dần giãn ra, biểu tình trên mặt cũng không quá bình thường.

“Cứ dứt khoát mang hết đồ trong bảo tàng về vậy, mang về rồi sàng lọc lại, cùng lắm tìm ra nó rồi thì mang số đồ kia trở lại!”

Ôn Văn cũng không nói chơi, anh thật sự muốn làm như vậy.

Có chiếc vali đen kia, muốn mang hết đồ đạc trong bảo tàng này đi không phải chuyện khó đối với Ôn Văn.

Nghĩ liền làm, Ôn Văn liền quay trở vào Trạm Thu Nhận Tai Ách một chuyến, lấy vali đen ra rồi lôi một cái búa tạ ra.

Anh quay tròn búa tạ, đang chuẩn bị đập xuống thì sau lưng truyền tới một âm thanh nho nhỏ.

“Cậu đang làm gì vậy?”

Ôn Văn quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng mình không biết từ khi nào đã xuất hiện một người.

Người này đeo mắt kính, mặc vest thắt nơ, trên mép để bộ ria gọi cảm, tuy râu tóc bạc phơ nhưng gương mặt đặc biệt đẹp trai, lúc này người này đang tò mò nhìn Ôn Văn.

“Ê, tôi muốn đục một cái tủ âm tường, một búa tám mươi...”

Làm chuyện xấu bị phát hiện, Ôn Văn có chút xấu hổ nói.

Người nọ ôn hòa lắc đầu, ý bảo Ôn Văn không cần phải lo lắng, đáng vẻ ấy làm Ôn Văn sững sốt.

“Gặp quý rồi, mình cứ nhiên lại cảm thấy một tên đàn ông gọi cảm!”

Lắc lắc đầu, Ôn Văn cảnh giác nhìn người đàn ông này, có thể đột nhiên xuất hiện ở sau lưng anh, tuyệt đối không thể khinh thường.

Đột nhiên, Ôn Văn trợn to mắt, người đàn ông này anh đã từng thấy qua vào ban ngày, chính là bức tranh treo trên tường viện bảo tàng!

Ông ta là nhà triết học trong bức tranh!

Cương thi sống lại? Trường sinh bất tử? Siêu năng lực tạo ra ảo ảnh? Ảo giác? Người biến hình?”

Trong đầu Ôn Văn xuất hiện vô số khả năng, nhưng không có cách nào xác nhận rốt cuộc là cái nào.

“À đúng rồi, cậu có thích triết học không?” Nhà triết học râu bạc đột nhiên hỏi.

Ôn Văn sững sốt, không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ là thử nghiệm để nhận được món đồ kia?

Anh suy tư một giây rồi thử nói: “Tôi thích?”

Ánh mắt nhà triết học râu bạc sáng ngời, dùng giọng điệu như hoa sen nở rộ nói: “Vậy tôi hỏi cậu một vấn đề, một kẻ điên cọt năm người vô tội vào đường ray xe điện sẽ chạy qua, năm người này sẽ chết.”

“Cậu có thể kích hoạt cần gạt để chuyển đoàn tàu sang một hướng khác, nhưng trên đường ray đó cũng có một người bị trói, cậu có gạt cần hay không?”

“Đây là vấn đề quỷ quái gì vậy chứ, đề thi vong mạng à?”

Ôn Văn đen mặt, lại suy tư hai giây rồi quyết định: “Tôi chọn bỏ đi, để người khác lựa chọn, tôi sẽ không chọn.”

“Trả lời sai rồi!”

Nhà triết học râu trắng cởi bỏ áo vest, trên người chỉ còn lại chiếc áo ba lỗ màu trắng, bắp thịt rắn chắc cuộn cuộn làm chiếc áo ba lỗ căng cứng.

Sau đó không biết từ đâu lòi ra một cây chùy!

“...hình tượng thay đổi hơi nhanh thì phải!”

“Ya! Triết học trùng trị!”

Nhà triết học vung chùy thét lớn.

Ôn Văn lùi ra sau, cây chùy xẹt sát qua chóp mũi của anh, mang theo một tia máu.

Con người vàng ươm hơi nheo lại, nhà triết học này cư nhiên có thể tổn thương quỷ hồn!

Cả người Ôn Văn bay lên, anh dựa vào tốc độ của mình chiến đấu với nhà triết học một hồi, sau đó vội vàng thối lui.

Tố chất thân thể của người này này có lẽ đạt tới cực hạn của con người, là loại có thể dùng tay không mà tháo gỡ cửa xe, nhưng so với trạng thái vampire của Ôn Văn thì căn bản không đáng giá nói tới.

Nhưng công kích của hắn lại có chút đặc biệt làm Ôn Văn cảm thấy không đúng.

Hơn nữa nhà triết học râu bạc này không hề biết mệt, đánh nhau lại yên lặng không một tiếng động, không hề phá hư bất kỳ vật kiến trúc nào.

Ôn Văn vừa định chuyển về hình thái vampire để giải quyết người này, nhưng đột nhiên lại ngừng lại, híp mắt.

“Trước tiên không vội giải quyết, xem tình huống cái đã...”

Sau đó, thân thể Ôn Văn trở nên mở rộng, trực tiếp chui xuống đất, một lát sau thì xuất hiện ở ngoài cửa viện bảo tàng, quan sát nhà triết học này.

Sau khi Ôn Văn rời đi tầm mười phút, bóng dáng nhà triết học cuồng bạo cũng bắt đầu tan ra như bọt biển rồi biến mất trong không khí.

“Quả nhiên là vậy, nếu mình giải quyết ông ta thì chưa chắc có thể tìm được món đồ kia, nếu không cẩn thận phá hủy thứ gì đó trong khi chiếu đấu, để bị chú ý rồi thì sau này chưa chắc có cơ hội nữa...”

“Thứ kia nhất định là ở nơi này, kiểm tra lại toàn bộ quá trình một lần nữa, nói không chừng có thể tìm ra manh mối.”

Ôn Văn đi tới ao nước trước viện bảo tàng, lấy một chút nước rồi mang theo nó tiến vào viện bảo tàng, lợi dụng năng lực của thủy quý, để nước bốc hơi thành hơi sương, lơ lửng bên cạnh mình.

Có năng lực khống chế nước của thủy quý, Ôn Văn tự nhiên cũng có thể cảm nhận được hơi nước, chỉ cần làn sương này có biến hóa, Ôn Văn sẽ cảm nhận được.

Phương thức này không thể áp dụng vào phạm vi quá lớn, nhưng chỉ dùng để tra xét xung quanh thì rất ổn, lần trước nhà triết học râu bạc đã xuất hiện ở bên cạnh Ôn Văn.

Một lát sau, hơi nước sẽ chuyển động, Ôn Văn liền hiểu rõ, quay người lại.

“Hơi nước mát mẻ, tôi giống như tìm được cảm giác của biển rộng.”

Một ông chú trung niên mặc áo ngủ màu xanh da trời xuất hiện ở sau lưng Ôn Văn, khí chất nho nhã thường thức làn sương, không hề táo bạo giống như vị trước đó.

Không ngoài dự đoán, Ôn Văn cũng từng thấy qua người này trong tranh của viện bảo tàng.

“Ông thích biển thì tôi có thể dẫn ông tới biển chơi...” Ôn Văn cắt lời nhà triết học văn nghệ đang cố ngửi hơi sương.

“Cậu thích triết học không?” Nhà triết học văn nghệ mỉm cười hỏi.

“Thích?” Ôn Văn không xác định trả lời.

“Vậy xin hỏi, một con thuyền bị hỏng, bởi vì hỏng hóc nên cần phải thay đổi linh kiện, sau khi đổi hết toàn bộ linh kiện một phen thì nó còn tính là con thuyền đó nữa không?” Nhà triết học văn nghệ hưng phấn hỏi.

“Ê, tính đi... hay là không tính?”

Không biết vì sao, lúc trả lời Ôn Văn có chút sợ sệt, giống như lúc còn nhỏ phải đối mặt với giáo viên vậy.

“Trả lời sai rồi, tiếp nhận phán quyết triết học đi!”

Nhà triết học văn nghệ cởi bỏ chiếc áo choàng trên người, bên trong là bộ áo liền quần bó sát cơ thể màu xanh nhạt, bên dưới lớp áo rõ ràng chính là cơ thể cường tráng tương tự nhà triết học râu bạc trước đó.

Sau đó người này nhảy dựng lên hai ba mét, tay không đập về phía Ôn Văn, nhìn động tác thì có lẽ muốn đập nát sọ Ôn Văn.

“Aiz....”

Ôn Văn thở dài một tiếng, vừa né tránh công kích vừa than thở.

“Mấy người trở nên nóng nảy thì tôi cũng hiểu được, nhưng đâu có thể vi phạm sự thực khách quan như vậy chứ, nhà triết học nào có cơ thể lực lưỡng như mấy người...”

Chương 124 - Triết Học Công Lực

[124] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Triết Học Công Lực

Ông chú này không biết từ đâu học được quyền pháp, quơ tay múa chân không hề có chút kẽ hở, Ôn Văn chỉ có thể chạy trốn chết, suýt chút nữa đã nhin không được mà biến thành hình thái vampire để phản kích.

Có điều cuối cùng Ôn Văn cũng thoát khỏi tay ông chú, sau khi Ôn Văn rời khỏi thư viện, ông chú này cũng giống nhà triết học trước đó, biến mất.

Ngồi xồm trước cửa viện bảo tàng, Ôn Văn suy nghĩ đôi sách.

“Mỗi lần lại xuất hiện một người khác, cách thức phản ứng thì giống lần trước, vì thế những thứ này có lẽ không có trí năng mà dựa theo một quy tắc nào đó để hành động...”

“Mỗi lần nhà triết học tức giận đều vì mình trả lời sai, nếu mình trả lời đúng thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Mặc kệ, thử lại lần nữa!”

Anh muốn khiêu chiến vật thu nhận này, anh không tin đại thám tử như anh lại không xử được một vật chết.

Lần thứ ba tiến vào viện bảo tàng, Ôn Văn đứng ở chính giữa, chờ nhà triết học mới xuất hiện.

Cảm nhận được hơi nước biến hóa rất nhỏ, Ôn Văn quay đầu lại, liếc mắt nhìn một cái thì hoảng hồn, cặp mắt hí trừng to như mắt người bình thường.

Người này không giống nhà triết học cho lắm!

Đứng ở phía sau Ôn Văn là một người da vàng, một chiếc mặt nạ màu đen che đi nửa phần trên của gương mặt, cổ áo đính đinh tán sáng lóng lánh, áo khoác da màu đen và quần tây, thoạt nhìn không phải người lương thiện.

“Cậu, có thích triết học không?”

Lần này, Ôn Văn muốn đổi phương thức trả lời, vì thế do dự một giây rồi nói: “Không, tôi không thích.”

Nếu đã muốn thử thì phải thử ngay từ cái đầu tiên nhất.

“Trả lời sai rồi!”

Đôi mắt của nhà triết học mặt nạ đen trợn lên tròn xoe, sau đó xé nát áo khoác da trên người, lộ ra cơ thể cơ bắp cuộn cuộn

quần chi chít dây lưng màu đen cực kỳ cay mắt, tay cầm một chiếc roi da trông rất có lực.

“Aiz... tôi thật sự không muốn nói, nhưng sao phong cách của mấy người lại kỳ quái như vậy chứ?”

Không đợi nhà triết học mặt nạ đen tấn công. Ôn Văn đã trực tiếp trốn thoát, chiến đấu không có ý nghĩa gì cả.

Suốt cả buổi tối, Ôn Văn không ngừng tiến vào viện bảo tàng, sau đó bị một tên đàn ông lực lưỡng đuổi chạy trốn chết.

Chỉ là cũng không phải bị rượt đánh không công, tuy mỗi lần đều xuất hiện một nhà triết học khác nhưng sau mười hai lần thì bắt đầu xuất hiện trở lại, vì thế số lượng nhà triết học có lẽ chỉ có mười hai người.

Thứ hai, câu hỏi đầu tiên của các nhà triết học chính là ‘cậu có thích triết học không’.

Đáp án chuẩn xác của câu hỏi này là thích, nếu trả lời đáp án khác thì sẽ bị đánh tơi bời.

Vấn đề kế tiếp, tuy câu hỏi trông có vẻ rất khó hiểu cũng khó giải nhưng chỉ cần không tự tỏ ra khôn ngoan mà tự nghĩ ra câu trả lời, ngược lại cứ dựa theo câu hỏi mà đáp là được, đáp đúng sẽ tiến vào đề tiếp theo.

Theo quan sát của Ôn Văn, mỗi nhà triết học sẽ ra một đề, phạm vi ra đề tuyệt đối không vượt phá kho câu hỏi, vì thế sau khi thử nhiều lần, Ôn Văn đã gặp rất nhiều đề tương tự.

Trải qua một đêm thử nghiệm, Ôn Văn thành công đáp đúng ba đề của một nhà triết học mũ đen, tới câu hỏi thứ tư thì thất bại tan tác quay trở về.

Chỉ cần số lần trả lời đủ nhiều, Ôn Văn tin rằng mình có thể trả lời được tất cả câu hỏi!

Sau khi trả lời hết tất cả câu hỏi, có lẽ Ôn Văn sẽ nhận được món đồ đó.

Mặc dù không biết nó rốt cuộc có năng lực gì, nhưng không thể nghi ngờ, nhất định là có liên quan tới mười hai nhà triết học kia, nếu Ôn Văn có thể điều khiển được mười hai người đàn ông lực lưỡng kia chiến đấu thì nhất định sẽ có trợ lực rất lớn trong chiến đấu.

Mười hai nhà triết học cơ bắp cuộn cuộn cùng vây công một kẻ địch, hình ảnh đó quả thực không đẹp để gì cho cam.

Độ khó để giành được vật kia, nói khó thì không khó, nhưng nói dễ thì cũng chẳng dễ chút nào.

Nếu không phải là người siêu năng có nhiều năng lực như Ôn Văn, người khác căn bản không có cơ hội thử nghiệm nhiều lần như vậy, muốn qua được ải kiểm tra thì nhất định phải trả lời xong một lượt.

Nếu trả lời sai, trong lúc chiến đấu lỡ làm ảnh hưởng tới bảo tàng thì không cần nghĩ tới chuyện quay lại lần nữa, bởi vì khi đó Hiệp Hội Thợ Săn nhất định đã để ý tới nơi này.

Nói ra thì cũng khó trách nơi này chỉ có một nhân viên an ninh.

Đám trộm vặt bình thường nếu dám mon men nơi này, còn chưa đầy nửa phút đã bị nhóm nhà triết học đập thành bánh dẹp rồi.

Sau khi về nhà, Ôn Văn lập tức mở máu tính tìm kiếm những tài liệu liên quan tới triết học.

Những nhà triết học mà anh gặp ở viện bảo tàng có thể tìm được thông tin trên mạng, họ đều là nhà triết học nổi tiếng, tất cả đều có đặc điểm riêng, đương nhiên bọn họ thật sự không nóng nảy như vậy.

Tiếp đó, Ôn Văn bắt đầu tìm hiểu những vấn đề triết học khó ở trên mạng, anh muốn bổ sung kiến thức về phương diện này, nhất định phải công lược được đám cơ bắp kia, bằng không thật sự quá có lỗi với nhiều lần chạy trốn chết như vậy.

...

Ra khỏi bệnh viện tâm thần, Cung Bảo Đình ngẩng đầu nhìn mặt trời, không hề cảm thấy chói mắt chút nào.

Kỳ cách ly kiểm tra của anh đã kết thúc, toàn bộ quá trình không hề có chút vấn đề nào.

Điều này làm Cung Bảo Đình vừa thả lỏng lại cảm thấy có chút khẩn trương.

Ngay cả kiểm tra của Hiệp Hội Thọ Săn cũng không phát hiện sự tồn tại của Trạm Thu Nhận Tai Ách, chứng tỏ năng lực phía sau Trạm Thu Nhận Tai Ách rất mạnh!

Không biết lần khởi tử hồi sinh này rốt cuộc là phúc hay là họa.

Có điều chuyện cũng đã xảy ra rồi, anh cần phải tới trạm thu nhận một chuyến.

Nếu không thể tận mắt nhìn Trạm Thu Nhận Tai Ách kia, anh sẽ không thể an tâm.

Cung Bảo Đình về nhà, khóa kỹ cửa phòng ngủ và cửa sổ, anh muốn tiến vào trạm thu nhận ở đây.

Không phải tất cả mọi người đều thích tiến vào từ WC...

Cung Bảo Đình dùng phấn vẽ một trận pháp có chút phức tạp trên mặt đất, sau đó đặt bốn món đồ có thuộc tính khác nhau ở bốn góc, tay cầm dây chuyền của nhân viên thu nhận, nhẹ giọng đọc câu thần chú.

Sau đó, Cung Bảo Đình cảm thấy một luồng sức mạnh thần bí bao trùm lấy anh, đưa anh tới một không gian khác.

Khi mở mắt ra, Cung Bảo Đình nhìn thấy mình đang ở khu đầu mối của khu Tai Họa trạm thu nhận.

Cung Bảo Đình nhéo mu bàn tay mình một chút để xác nhận tình huống.

“Không giống lần trước dùng linh hồn tiến vào, lần này là bản thể, chứng tỏ tổ chức này có năng lực dịch chuyển không gian...”

Tiếp đó, Cung Bảo Đình bắt đầu đi dạo một vòng trong trạm thu nhận, nơi đầu tiên tìm được chính là khu vực giam giữ quái vật.

“Kẻ điều khiển rồi, quý hồn mạnh mẽ không biết là loại nào, thực hủ yêu, thụ tinh, hồ yêu, còn có ba quý hồn...”

“Tổng cộng tám con quái vật, xem ra lúc chào mời mình, người đó nói không sai, nơi này thực sự đang bắt giữ và giam giữ quái vật.”

Sau đó Cung Bảo Đình chăm chú nhìn thực hủ yêu vài lần, trong số quái vật mà Ôn Văn từng đối phó thì có một con thực hủ yêu đã biến mất, lẽ nào nó đang ở đây?

Còn quỷ hồn và thụ tinh nữa...

“Đám quái vật này có vài con trông rất quen mắt...”

Thực tế thì nếu không phải Tần Sảng đang tiến hóa, Cung Bảo Đình nhìn thấy Tần Sảng một cái là sẽ lập tức xác nhận được thân phận nhân viên thu nhận của Ôn Văn.

Dù sao thì anh đã từng làm kiểm tra Ôn Văn, biết lúc Ôn Văn bắt vật thì chúng đều biến mất.

“Rốt cuộc có phải là cậu ta hay không...”

Cung Bảo Đình tự hỏi một chốc rồi đi tới trước phòng giam của Hồ Ấu Lăng, trầm giọng hỏi.

“Thợ săn bắt cô tới đây, là ai?”

Chỉ cần Hồ Ấu Lăng nói ra đặc điểm nhận diện của Ôn Văn, anh có thể khóa chặt thân phận của Ôn Văn.

Nhưng Hồ Ấu Lăng không trả lời anh, chỉ là ánh mắt lóe sáng ngời, tiến tới cửa phòng giam, bắt đầu bày ra tư thế yêu kiều.

Cô không nghe thấy lời nói của Cung Bảo Đình!

Chương 125 - Tạo Dựng Quyền Uy

[125] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Tạo Dựng Quyền Uy

Cung Bảo Đình nhíu mày, đi tới cạnh phòng giam nhìn về phía quỷ ngôn thụ tinh, hỏi một câu tương tự, sau đó anh xác định mình không thể giao lưu với quái vật bị giam bên trong.

Nếu không thể giao lưu thì không thể xác nhận đám quái vật này có bị Ôn Văn bắt hay không.

Tình huống này đương nhiên là do Ôn Văn cố ý tạo thành, nếu để Cung Bảo Đình tùy ý giao lưu với đám quái vật kia thì anh sẽ liên hệ Ôn Văn với nhân viên thu nhận là tất nhiên.

Không chỉ Cung Bảo Đình không thể giao lưu với quái vật, sau này tất cả những nhân viên thu nhận khác cũng đều như

thế.

Trước khi trạm thu nhận triệt để lớn mạnh, không bại lộ thân phận gia tăng nguy hiểm thì tốt hơn.

Đối với Ôn Văn có chức vụ ngục ti tai hại mà nói, anh hoàn toàn có năng lực và quyền hạn làm vậy.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng Ôn Văn vẫn cảm thấy mình không thể giấu được Cung Bảo Đình, dù sao thì khi trước anh đã từng điều tra về Ôn Văn.

Thứ mà Ôn Văn muốn giấu chỉ là sự đặc biệt của mình trong trạm thu nhận mà thôi.

Nhưng ngoại trừ Cung Bảo Đình, trong khoảng thời gian ngắn Ôn Văn không muốn để người khác đoán được thân phận của mình.

Sai lầm trước đó không thể che giấu, dù sao khi đó Ôn Văn không biết mình có thể chiêu mộ nhân viên thu nhận, nhưng sau này anh sẽ đặc biệt chú ý vấn đề này.

Sau khi rời khỏi khu phòng giam, Cung Bảo Đình tìm được khu nghĩa trang thật lớn ở bên ngoài.

Sau khi nhìn thấy những ngôi mộ ở đó, tâm tình Cung Bảo Đình trở nên nặng trĩu.

Anh không phải Ôn Văn, anh đã tự mình trải qua tình huống chiến hữu rời đi, anh lại càng dễ bị bầu không khí này ảnh hưởng hơn.

Lúc đọc được những vết tích trên các ngôi mộ, Cung Bảo Đình cũng có thêm một tia tán thành với Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Cũng giống với những nhân viên thu nhận đã hi sinh, thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn cũng vì đối đầu với quái vật mà hi sinh, vì thế so với Ôn Văn, Cung Bảo Đình lại càng dễ sinh ra đồng cảm với nghĩa trang này.

Cuối cùng, anh nhìn thấy một cái bia mộ mới bị xóa tên.

“Quả nhiên mình không phải người đầu tiên tới nơi này, vẫn còn người khác, rốt cuộc có phải là Ôn Văn hay không...”

Suy tư một hồi, Cung Bảo Đình lắc đầu, nhin không được bật cười.

“Tìm hiểu thân phận của cậu ta có ích lợi gì đâu chứ, tìm được rồi cũng không thể tố cáo với hiệp hội, bởi vì như thế là vi phạm hợp đồng, đồng thời cũng sẽ hại anh bị lộ thân phận.”

“Hiện giờ mình phải cố làm quen với nơi này đã, không nên làm chuyện khác người...”

Cuối cùng, anh đi tới trước mặt người đàn ông kim loại mặc vest ở khu đầu mối, sau khi tìm hiểu tình huống cơ bản của trạm thu nhận thì từ đối phương lấy được phần đồ dùng của mình đã bị Ôn Văn lật tung một phen.

Nhìn đồng phục và xiềng xích, Cung Bảo Đình suy nghĩ một chút rồi lấy xiềng xích quấn vào thắt lưng.

Về phần đồng phục thì anh để trong vali, anh không định mặc nó xuất hiện ở bên ngoài.

Bởi vì anh không xác định có phải chỉ có một mình mình mặc đồ này hay không.

Xiềng xích thì phải mang theo, có xiềng xích thì sau này anh chỉ cần dùng nó quấn thành một vòng tròn trên mặt đất, nắm dây chuyền nhân viên thu nhận, yên lặng đọc thần chú là có thể tiến vào trạm.

Nếu muốn bắt quái vật đưa vào trong trạm thì cũng chỉ cần thông qua xiềng xích mà thôi.

May mắn là tuy xiềng xích rất dài nhưng lại rất mảnh, đeo trên thắt lưng cũng không quá bắt mắt.

Cuối cùng, Cung Bảo Đình cầm lấy chìa khóa, đi tới phòng của mình.

Mở cửa ra, nhìn căn phòng tràn đầy hơi thở lịch sử, Cung Bảo Đình không khỏi cảm thán một tiếng, người từng ở nơi này có lẽ đã hóa thành tro bụi rồi.

“Trạm thu nhận này quy mô lớn như vậy, nếu có người ở đây tất cả các phòng thì thậm chí đủ cho thợ săn một khu lớn sử dụng...”

“Hơn nữa có thể thông qua dịch chuyển không gian để tới nơi này, không có nơi nào thích hợp làm tổng bộ hơn, đáng tiếc nơi này không thuộc về Hiệp Hội Thợ Săn.”

Cung Bảo Đình vẫn không biết, hiện giờ phạm vi mà mình có thể đi lại trong Trạm Thu Nhận Tai Ách vẫn còn giới hạn, nếu như toàn bộ đều được mở ra thì không gian sẽ lớn kinh người.

Mọi thứ trong phòng đều có thể xem là đồ cô, Cung Bảo Đình cẩn thận thu dọn, đặt ở góc phòng.

Anh không định dùng những thứ này để kiếm lời, bởi vì bán chúng đi cũng tức là sỉ nhục chúng, là không tôn kính với người đi trước.

Cung Bảo Đình nghĩ vậy.

Nhưng anh không biết, thật ra những món đồ có giá trị nhất ở trong phòng đều đã bị Ôn Văn mang đi, đồng thời còn chuẩn bị đôi thành tiền.

...

Trong nhà, Ôn Văn đang nghiên cứu triết học đột nhiên ngừng lại, nhắm mắt quan sát tình huống trong trạm thu nhận một chút.

Nhìn thấy Cung Bảo Đình dạo qua hết những nơi mình có thể đi một vòng, Ôn Văn liền từ WC tiến vào trạm thu nhận.

Sau đó mặc áo choàng biến thành trạng thái ngục ti tai hại, xác nhận hình tượng thần bí mạnh mẽ của mình thì yên lặng không một tiếng động xuất hiện sau lưng Cung Bảo Đình.

“Hiện giờ, anh đã có hiểu biết về trạm thu nhận rồi, cảm thấy thế nào?”

Cảm nhận được phía sau xuất hiện một người, Cung Bảo Đình đột nhiên kinh hoàng, thấy là Ôn Văn đã ký hợp đồng với mình thì bình tĩnh trở lại.

“Hiện giờ cảm giác không tệ lắm, nhưng tôi muốn biết ngài muốn tôi làm gì, có phải các người có âm mưu gì hay không?”

Thực hiện nhiên, Cung Bảo Đình không nhận ra người trước mặt là Ôn Văn.

“Tôi không muốn làm gì cả, mục đích của chúng ta là bắt được nhiều quái vật, giữ cân bằng cho hai thế giới trong và ngoài, vì thế yêu cầu của tôi dành cho anh chỉ có một, đó chính là bắt quái vật, hoặc là nhân vật nguy hiểm.”

Cung Bảo Đình nhếch môi: “Không có yêu cầu gì sao? Nếu tôi không làm gì cả thì không phải ngài đã ủng hộ công cứu tôi rồi à?”

“Trên hợp đồng có yêu cầu, không cho phép biếng nhác tiêu cực, mà năng lực của phần hợp đồng này rất mạnh mẽ.” Ôn Văn thân nhiên nói, phần hợp đồng nhân viên thu nhận mặc dù không phức tạp nhưng không có kẽ hở để chui.

Cung Bảo Đình không nói gì, anh biết hợp đồng của người siêu năng có sự ràng buộc rất lớn, mà hợp đồng của trạm thu nhận có lẽ còn đặc biệt mạnh mẽ hơn.

“Bắt quái vật không phải không có lợi đối với anh, mỗi con quái vật mà anh bắt được sẽ làm sức mạnh của anh tăng lên một mức nhất định, vì thế anh cứ cố gắng hết sức đi.”

Đúng vậy, khác với Ôn Văn, Cung Bảo Đình bắt quái không thể có được năng lực của nó, thay vào đó là siêu năng lực của anh sẽ được nâng cao.

Đừng xem thường chút nâng cao nhỏ nhỏ này, người siêu năng thật sự không dễ dàng gia tăng thực lực.

Hiện giờ Cung Bảo Đình vẫn chưa biết bắt quái vật sẽ làm mình trở nên mạnh mẽ hơn, đợi đến khi nắm được vị ngon, anh sẽ tích cực lên ngay.

Ôn Văn hí hóp mắt quan sát một hồi, quyết định lộ ra chút thực lực của mình ở trước mặt Cung Bảo Đình, dùng nó để tạo thành quyền uy trong trạm thu nhận.

Ôn Văn vừa nghĩ một chút thì khí đen liền giống như ngọn lửa bùng lên ở quanh người, hơi thở khủng bố liền quấn quanh người Cung Bảo Đình.

Gương mặt Cung Bảo Đình nháy mắt túa mồ hôi, người trước mặt anh, mạnh mẽ tới mức không có đạo lý!

Cảm giác, ở trước mặt anh chính là một cái vực sâu không đáy.

Thực lực của người này, chỉ sợ là tương đương với Người Phán Quyết!

Mà Người Phán Quyết bình thường đều là người siêu năng ở cấp bậc chân ngã, có thể đối mặt chính diện với quái vật cấp

tai biến, là người siêu năng mạnh nhất liên bang!

Thợ săn ở liên bang có được danh hiệu Người Phán Quyết, tính cả hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn thì tổng cộng chỉ có tám vị mà thôi!

Chỉ dựa vào tám vị Người Phán Quyết này, Hiệp Hội Thợ Săn đã đủ sức uy chấn liên bang, làm tất cả tổ chức bí ẩn không dám ló đầu ra mạo hiểm!

Cung Bảo Đình từng có may mắn gặp một vị Người Phán Quyết, cảm giác áp lực cũng giống như thế này.

Đáng tiếc Cung Bảo Đình không biết, Ôn Văn chỉ là một cái thùng rỗng chỉ có thể ra vẻ ta đây trong trạm thu nhận mà thôi...

Chương 126 - Nhiệm Vụ Lính Mới

[126] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhiệm Vụ Lính Mới

Mà nói tới thì, phân chia cấp bậc của người siêu năng và quái vật kỳ thực rất kỳ quái.

Tổng cộng có năm cấp, cấp thứ năm cứ như thần long thấy đầu không thấy đuôi, mà cấp một cấp hai thì kỳ thực không có gì khác biệt.

Phân chia như vậy thay vì nói là căn cứ vào thực lực, thì không bằng nói là người siêu năng sẽ không ngừng tiến hóa qua năm giai đoạn.

Cấp thứ năm, cấp tai ách hoặc là cảnh giới siêu thoát chính là vượt qua người siêu năng và quái vật, thậm chí siêu việt tới mức giống như thần ma trong các câu chuyện thần thoại thường nghe tới.

Cực hạn của năng lực là gì, người siêu năng không có cách nào tưởng tượng, sự tồn tại đó hoàn toàn vượt qua sự hiểu biết của nhân loại, đến nay thì vẫn chưa tận mắt nhìn thấy nhân vật đạt tới cấp bậc đó mà vẫn còn sống.

Mà cấp một cấp hai thì chỉ là người siêu năng có năng lực hợp cách mà thôi, rất nhiều người thậm chí còn không hiểu được mình có thực lực gì.

Mà trong hai cấp bậc này, nếu muốn phân chia rõ ràng thì có thể chia tới sáu hay mười cấp, nhưng làm vậy cũng không có ý nghĩa, bởi vì trong hai cấp bậc này, vượt cấp chém giết là chuyện rất dễ dàng.

Người siêu năng bình thường hoặc là quái vật, có biến đổi rõ ràng nhất chính là ở cấp bậc thứ ba.

Đồng hóa, hoặc là cấp tai nạn.

Ở cấp bậc này, người siêu năng có được năng lực gần như sinh vật thần thoại, có chênh lệch rất lớn với nhân loại bình thường.

Song song đó, người siêu năng ở cấp bậc này cũng có chênh lệch lớn.

Người yếu thì cỡ như con rết không lộ bị Lâm Triết Viễn giết chết trước đó, lớp vỏ cứng rắn tới mức có thể chống đỡ được súng đạn và thậm chí là lựu đạn, thân thể cao lớn có thể đè bẹp một chiếc xe con.

Kẻ mạnh có thể bay lên trời chui xuống đất, phát tay phá bỏ một tòa nhà, chỉ dựa vào sức mạnh của mình đã có thể gây ra tai họa cho tự nhiên.

Thánh Tinh Thiên Sứ của Cố Phán Hề nằm ở giữa cấp hai và cấp ba, căn bản không thể coi là kẻ mạnh.

Bởi vì có chênh lệch sức mạnh rất lớn nên trong cảnh giới đồng hóa mới được phân chia rõ ràng, chỉ là hiện giờ Ôn Văn vẫn chưa thể chạm tới cấp bậc đó.

Về phần cảnh giới thứ tư, cấp tai biến, nó tương đương với thần ma trong truyện thần thoại, chỉ cần tồn tại thì sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với xung quanh, ví dụ như sự kiện ở khu vui chơi, thiệt hại còn nhiều hơn những cái mà mắt thường nhìn thấy.

Vì thế, Ôn Văn có được thực lực này thật sự nằm ngoài dự đoán của Cung Bảo Đình.

Thái độ của anh trở nên thực cung kính, bởi vì anh hiểu rõ thực lực của người này giống như cách biệt một con hào, không có cách nào vượt qua.

Ôn Văn rất hài lòng với thái độ của Cung Bảo Đình hiện giờ, chí ít thì lớp áo may ô mây cũng có quyền uy tuyệt đối trong

trạm thu nhận.

Suy nghĩ một chút, Ôn Văn nói với Cung Bảo Đình: “Anh vừa mới trở thành nhân viên thu nhận, tôi sẽ cho anh một nhiệm vụ đi.”

“Nhiệm vụ gì? Tôi sẽ cố gắng hoàn thành.”

Cung Bảo Đình lên tinh thần, anh vừa mới tới Trạm Thu Nhận Tai Ách, nhiệm vụ đầu tiên này nhất định phải biểu hiện tốt một chút.

Nếu nhiệm vụ đầu tiên làm tốt, sau này muốn phát triển trong trạm thu nhận cũng dễ hơn.

Giống như nhiều năm trước, sau khi trở thành thợ săn và nhận được nhiệm vụ đầu tiên vậy.

Có điều, mặc dù đã quyết tâm sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật tốt nhưng Cung Bảo Đình cũng không nói ra rõ ràng, người trung niên chính là như vậy.

“Quái vật trong trạm thu nhận cần phải cung cấp thức ăn, hiện giờ kho dự trữ không đủ, anh đi mua chút đồ đi.”

Nghiêm chỉnh là nói thì trạm thu nhận cũng không có nhiệm vụ gì, anh để Cung Bảo Đình làm chủ yếu là vì không muốn tự mình đi mua mà thôi.

Mỗi lần anh đi mua nội tạng heo thì ông chủ cứ nhìn anh là lạ...

“Cái gì cơ?” Cung Bảo Đình khiếp sợ hỏi.

“Anh không hài lòng với nhiệm vụ này à?” Ôn Văn nhíu mày.

“Hài lòng hài lòng.” Vừa mới cảm nhận sức mạnh kinh người của Ôn Văn khi này, Cung Bảo Đình đương nhiên không dám phản bác lời Ôn Văn.

“Máu, thức ăn bình thường, phân bón, và nội tạng thối rữa, anh đi tìm về một ít đi, sau này cũng chú ý một chút, thấy trạm thu nhận không đủ thức ăn thì chuẩn bị một ít.”

Cung Bảo Đình ghi nhớ những loại thức ăn kia, trong lòng có cảm giác mất mát.

Giống như khi chơi game online, cứ tưởng nhiệm vụ chính lại là đi truyền tin...

“À đúng rồi, không cần dùng tiền túi của anh, đây là kinh phí hoạt động.”

Ôn Văn ném một thỏi vàng vào tay Cung Bảo Đình, cảm nhận được độ nặng trong tay mình, Cung Bảo Đình có chút khiếp sợ.

Thỏi vàng này vốn chính là đồ cổ, dựa theo giá vàng bây giờ thì một gam cũng ba trăm NDT...

Mua số thức ăn kia chỉ cần tốn một chút đầu thừa đuôi thẹo của thỏi vàng này mà thôi.

“Trạm Thu Nhận Tai Ách đúng là tiền nhiều như nước...”

Cung Bảo Đình không biết, nếu không phải Ôn Văn càn quét phòng của anh thì thỏi vàng này vốn chính là của anh rồi.

Chỉ một thỏi vàng này, Cung Bảo Đình đã có thêm hai ấn tượng với trạm thu nhận, giàu có và cổ xưa.

...

Sau khi từ trong trạm thu nhận ra ngoài, Ôn Văn cũng không thả lỏng mà bí mật quan sát hành động của Cung Bảo Đình ở trong trạm thu nhận.

Làm anh vui mừng là Cung Bảo Đình ở trong trạm cũng không làm ra hành động gì bất thường.

Thật ra nhân viên thu nhận bình thường có quyền hạn rất nhỏ, cho dù Ôn Văn không quan sát thì bọn họ cũng không có cách nào thay đổi bất kỳ thứ gì trong trạm.

Nhưng Ôn Văn vẫn không an tâm, thẳng đến khi Cung Bảo Đình rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn mới tiếp tục dốc sức học triết học.

Anh nhất định phải lấy được vật thu nhận kia, bị đánh đuổi chạt vật nhiều lần như vậy chính là vết nhơ lớn nhất đời này của Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn kỳ thực cũng không học được triết học, sau khi học một ngày trời, anh vẫn không thể nào hiểu được mấy vấn đề đó.

Dù sao thì vấn đề này cũng quá cực đoan, rất khó có đáp án chính xác.

Cuối cùng Ôn Văn quyết định lần lượt thử nghiệm, dù sao thì số lượng đề cũng chỉ có nhiều đó, chỉ cần số lần thử đủ nhiều thì anh nhất định có thể thành công công lược được nhóm nhà triết học này.

Ôn Văn tin rằng, thứ càng khó lấy được thì giá trị nhất định sẽ càng cao.

...

Hùng đông ngày thứ ba, Ôn Văn từ chỗ nhà triết học tóc trắng đáp đúng đề thứ bảy.

Tuy Ôn Văn không biết mỗi nhà triết học có bao nhiêu đề, nhưng anh tin rằng chỉ cần tiếp tục như vậy thì nhất định có thể thành công lấy được vật kia.

Choáng đầu hoa mắt rời khỏi viện bảo tàng, chạy một đoạn đường thì đi tới một khu đèn đỏ cách viện bảo tàng khá xa, tìm được xe của mình.

Mấy đêm nay Ôn Văn đều không ở nhà nên phải tìm có che giấu, mà đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Thấy Ôn Văn đi tới, nhóm gái đứng đường liền xúm tới, cả đêm nay bọn họ không đón được khách, vì thế vẫn đứng ở đây tới tận hùng đông.

Lúc này nhìn thấy Ôn Văn, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Ôn Văn có chút không vừa ý tựa vào cửa xe nhìn nhóm cô gái chào hàng chính mình.

Xem cảnh này cũng rất thú vị.

Trước kia Ôn Văn vẫn luôn cung kính mà lánh xa những chuyện này, mà hiện giờ anh có thể dùng một thái độ khác đối với chuyện này, đó là một loại thái độ không có cảm tình, chỉ là đang quan sát mà thôi.

Có lẽ là vì có Trạm Thu Nhận Tai Ách tồn tại làm Ôn Văn thoát ra khỏi hàng ngũ người bình thường, hình thức ngục tù tai hại lại làm anh thể nghiệm được cảm giác sức mạnh đỉnh cao, vì thế mới làm anh sinh ra loại tâm tình này.

Nhưng hành vi quan sát của Ôn Văn nhanh chóng dừng lại, sắc mặt đen như đáy nồi, ánh mắt híp lại chỉ còn một đường kẻ.

Bởi vì, anh nhìn thấy ở ngoài đầu ngõ khu đèn đỏ có một người đàn ông đang ngoắc tay với mình.

Là Cao Phỏng Ôn Văn!

Chương 127 - Trò Chơi Bắt Đầu

[127] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Trò Chơi Bắt Đầu

Lại là tên này!

Hắn lại tới tìm Ôn Văn chơi game rồi!

Ôn Văn từ cửa xe đứng dậy, thô bạo đẩy mấy cô gái vây quanh ra, thậm chí có người bị đẩy ngã ngồi xuống đất.

Sau đó anh không thèm để ý tới tiếng mắng chửi của bọn họ, trực tiếp đi vào con hẻm, đối mặt với Cao Phỏng.

“Mày lại muốn gì đây?”

“Đợi mày lâu rồi, lần này tao đã tìm được phần thưởng rất thú vị.” Cao Phỏng hứng thú nói.

Chờ lâu rồi...

“Chúng tao hẳn không thể trực tiếp tìm được mình mà thông qua phương thức ngồi xổm cạnh me ở cạnh xe mình...”

“Hắn biết mình ở đâu, là ai, nhưng lại không thể nắm được hành tung chuẩn xác...”

“Tức là hắn không có năng lực theo dõi mình mọi lúc...”

Trong lòng thâm suy tư nhưng ngoài mặt Ôn Văn lại không lộ ra gì khác thường, chỉ lạnh lùng nhìn Cao Phỏng biểu diễn.

Cao Phỏng vui vẻ từ trong ba lô lôi ra một cái ly giữ ấm hồng nhạt vẽ tai mèo.

“Đây là một vật thu nhận tên là ly trăm vị, chỉ cần đổ đầy nước vào trong, chờ một thời gian ngắn để biến đổi, sau đó nó sẽ xuất hiện chất lỏng mà mày muốn, rượu, cà phê, đồ uống, và cả... máu tươi nữa!”

“Ah, đúng rồi, điều kiện tiên quyết là phải từng rót loại chất lỏng đó vào trong ly.”

“Thế nào, rất thần kỳ đúng không?”

Dáng vẻ giống như MC trong chương trình mua sắm hô hào rằng chỉ mất chín mươi chín chín để đánh lừa mọi người, làm người ta không thể tin vào hiệu quả của nó.

Ôn Văn không trả lời mà búng tay một cái, một tia công kích tinh thần trực tiếp bắn qua.

Lần trước đánh nhau với vật thể màu đen kia, công kích vật lý rất khó chạm tới, vì thế lần này Ôn Văn trực tiếp dùng công kích tinh thần, hi vọng sẽ có hiệu quả.

Nhưng công kích tinh thần đập vào người Cao Phỏng lại giống như đập vào một làn khí vậy, chẳng có gì cả.

Cao Phỏng có chút nghi ngờ nhìn động tác của Ôn Văn, sau đó mới kịp phản ứng.

“Mày mới động thủ với tao đúng không, có lẽ là một loại công kích tin thần... đừng uổng phí sức lực nữa, công kích tinh thần vô dụng với tao.”

Hắn không hề tức giận với chuyện Ôn Văn đánh lén, chỉ gõ gõ đầu mình nói: “Nơi này của tao, trống rỗng!”

“Trò chơi này phải tiếp tục tiến hành, mày có giết tao cũng vô ích.”

“Nói để mày hiểu thì đang đứng ở trước mặt mày nhưng kỳ thật không phải là tao, chỉ là một công cụ ký gửi ý chí của bản thể mà thôi, tao chết rồi thì những gì tao trải qua sẽ được gửi về bản thể.”

“Tao chỉ vì thưởng thức niềm vui của bản thể mà tồn tại, vì thế tao có được năng lực bảo vệ tính mạng nhưng không có năng lực tấn công.”

“Với thực lực của mày thì có thể giết tao đó, nhưng mày giết tao rồi chỉ làm bản thể càng cảm thấy hứng thú hơn mà thôi, hắn sẽ phát tiếp ý chí khác tới, lần trước là bóng đen, lần này là tao, tiếp theo cũng không biết là gì.”

Sau khi Cao Phỏng nói xong, Ôn Văn liền trầm mặc.

Từ những lời này, Ôn Văn đã có thể hiểu được, thứ đứng trước mặt mình chỉ là một thứ giống như con rối mà Từ Hải điều khiển, có giết thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Tôi không hài lòng với phần thưởng, thứ này không có tác dụng gì với tôi.”

Ôn Văn nhìn ly nước có tạo hình đáng yêu kia, nếu vì anh không hài lòng với phần thưởng mà hẳn sẽ đi tìm món mới thì để hẳn tìm tiếp đi, Ôn Văn cũng vui vẻ nhàn nhã.

“Thứ này thú vị như vậy mà mày còn không hài lòng à?” Cao Phong trừng to mắt, thực khoa trương nhìn Ôn Văn.

“Có điều mày có không hài lòng cũng vô ích, đôi miễn phí chỉ có một, trò chơi bắt đầu rồi.”

Ôn Văn: “...”

“Trước tiên nói một chút về trò chơi đi, trò chơi của chúng ta chính là người này, mày sẽ săn giết hẳn, còn tao sẽ đảm bảo hẳn sẽ bình an rời khỏi thành phố Phù Dung Hà!”

“Nếu hẳn chết ở thành phố Phù Dung Hà thì mày thắng, nếu hẳn thành công rời khỏi thành phố Phù Dung Hà thì tao thắng.”

Cao Phong cho Ôn Văn xem một tấm hình, trên hình là một người đàn ông mặc áo thun trắng, bên ngoài khoác vest màu trà nhàn nhã.

“Người này tên là Nhan Bích Thanh, thăng cấp cảnh giới đồng hóa thất bại, đang bị Hiệp Hội Thợ Săn truy lùng, hiện giờ đang ẩn núp ở thành phố Phù Dung Hà.”

Nhan Bích Thanh...

Người này trước đó Ôn Văn từng thấy qua trong tài liệu của Hiệp Hội Thợ Săn, cũng biết hẳn đã tới thành phố Phù Dung Hà, nhưng tên này làm sao biết được?

Nghĩa là, có lẽ tên này có con đường bí mật trong Hiệp Hội Thợ Săn, hoặc là bản thân hẳn chính là người của Hiệp Hội Thợ Săn!

“Không phải nói tiến hành trò chơi à, cái này mà tính trò chơi gì?” Ôn Văn nhíu mày hỏi.

“He he, trong thành phố này không có nhiều thứ làm tao hứng thú lắm, Nhan Bích Thanh chính là một món đồ chơi thú vị, đương nhiên, hẳn không thú vị bằng mày.” Cao Phong liếm môi, Ôn Văn nhìn mà cảm thấy môi mình cũng khô ran.

“Mày thắng thì tao sẽ đưa cái ly thần kỳ này cho mày, nếu mày thua...” Cao Phong kéo dài giọng nói.

“Thua thì sao?” Hiện giờ Ôn Văn đã quyết định sẽ cùng tên này chơi thứ mà hẳn gọi ‘trò chơi’ này rồi.

“Thua, thì tao muốn xem thứ đen tối ở sau lưng mày rốt cuộc là gì?”

“Đen tối?” Ôn Văn nhú mày, anh không biết sau lưng mình có thứ gì đó.

“Đúng vậy, một thứ đen tối bị đè ép tới tận cùng, tao chỉ cần liếc mắt là nhìn thấu được phần lớn mọi người, nhưng thứ kia thì không, vì thế tao muốn xem!”

Cao Phong trợn to mắt, đầy mong đợi nói, ánh mắt của hẳn giống như muốn xé Ôn Văn ra vậy.

Ôn Văn trầm giọng hỏi: “Với năng lực của mày, muốn xem thì tao cũng không cần được, vì sao lại phải chơi trò chơi này?”

“He he, trên bản chất thì mày là cùng loại người với tao, chơi game với mày sẽ thú vị lắm.”

Ôn Văn liếc mắt, khinh thường nói với Cao Phong: “Không phải mày ghét làm việc có tính mục đích à, sao bây giờ lại muốn xem thứ đó, lại còn đòi chơi game với tao?”

“Đúng vậy, tao tiêu chuẩn kép vậy đấy, nhưng tao thích, mày có thể làm gì tao?” Cao Phong cười như điên, Ôn Văn thật sự không biết có chỗ nào buồn cười.

“Để đảm bảo tính công bằng của trò chơi, trong vòng năm ngày tao sẽ không chủ động tiếp xúc Nhan Bích Thanh, cũng không đuổi hẳn ra khỏi thành phố Phù Dung Hà, nếu trong vòng năm ngày mà mày vẫn chưa thành công thì mày phải cẩn thận đấy!”

“Quy tắc đã nói xong, mày chuẩn bị tiến hành trò chơi chưa?” Giọng điệu của Cao Phong trở nên nghiêm túc.

Ôn Văn gật đầu.

“Như vậy bây giờ, trò chơi bắt đầu!”

Trong tay Cao Phong xuất hiện một cái cân công lý tinh xảo, bàn cân lắc lư một chút rồi miễn cưỡng giữ được cân bằng, sau đó hóa thành ánh sáng rực rỡ rồi biến mất trong không khí.

“Đây là cái gì?”

Ôn Văn đưa tay lên, cảnh giác hỏi, trên tay anh xuất hiện một ký hiệu hình tay cầm chơi game.

“Là chúng nhận trò chơi bắt đầu, để đảm bảo cả quá trình công bằng, khi trò chơi kết thúc, nó sẽ biến mất.”

“Chỉ cần may mắn tuân thủ quy tắc, thứ này sẽ không gây ra tổn hại gì cả, chỉ là trò chơi của chúng ta vốn cũng không có quy tắc gì cả.”

Cao Phong cười một trận khặc khặc thật quái dị, sau đó thân hình hắn biến mất trong không khí, chỉ còn lại Ôn Văn không thể làm được gì.

Ôn Văn ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đã bắt đầu hừng sáng, bắt đắ dĩ thở dài một hơi.

“Aiz... chẳng hiểu gì cả, xét đến cùng vẫn là vấn đề thực lực, mình không tin tên kia dám đùa giỡn ông lớn Hiệp Hội Thợ Săn.”

Chương 128 - Lần Thứ Hai Mất Không Chế

[128] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Lần Thứ Hai Mất Không Chế

Thở dài một tiếng, Ôn Văn rời khỏi con hẻm nhỏ.

Định lái xe về nhà thì cảnh tượng nhìn thấy làm anh có chút choáng váng, suýt chút nữa đã trực tiếp mất không chế.

Vốn vì chuyện của Cao Phong mà đã có chút bực bội rồi, hiện giờ Ôn Văn suýt chút nữa đã mất không chế.

Chỉ thấy chiếc xe đậu trước một cửa tiệm làm tóc của anh bị người ta dùng sơn xịt vẽ thành đủ loại hình thù khó coi.

Những hình vẽ kia đặc biệt tục tĩu, có hình vật bài tiết, có hình bộ phận sinh dục nam nữ, chúng làm chiếc xe tuy cũ nhưng sạch sẽ của Ôn Văn đã không còn nhìn ra hình dáng.

Vài tên đàn ông trông khá côn đồ ngồi ở bên cạnh xe, thấy Ôn Văn xuất hiện thì liền huýt sáo.

Ôn Văn híp mắt thành một đường thẳng, khóe miệng nhếch lên độ cong nửa vòng tròn, giống như đang cười, lại có chút kinh khủng.

Nhưng mấy gã đàn ông kia cũng không chú ý tới biểu tình của Ôn Văn, trời vẫn chưa sáng tỏ, bọn họ tưởng rằng Ôn Văn đang cười làm lành với mình.

“Thằng nhóc, hồi nãy mày oách quá nhỉ, nhóm chị em của tao tới tìm mày chơi, mày đẩy ngã người ta là sao? Đây xong còn chạy, mày là cái thá gì hả?”

Một tên để tóc máy bay chừa lọn xoắn ở phía sau, tay cầm gậy bóng chày chỉ về phía Ôn Văn nói.

Bên cạnh là hai cô gái trang điểm rất đậm đang ngồi cắn hạt dưa, chờ xem trò hề của Ôn Văn.

Mí mắt Ôn Văn hơi nhấc lên một chút, sau đó lưng hơi khom xuống.

“Mới vừa nãy là tôi không đúng, tôi xin lỗi hai vị tiểu thư, trước đó tâm tình không tốt, chiếc xe này coi như bồi tội, vừa lúc tôi cũng muốn đổi một chiếc mới.”

Sau đó Ôn Văn xoay người muốn rời đi, từ khi có vali, anh không còn đặt đồ quan trọng trong xe nữa.

Đối với chuyện có người tới gây sự, Ôn Văn cũng có thể hiểu được, chúng để các cô gái ra ngoài đứng đường, nếu xảy ra chuyện không ai ra mặt thì công việc sau này sẽ bị ảnh hưởng.

Đương nhiên nếu là bình thường Ôn Văn nhất định sẽ dạy dỗ đám người này một trận, lúc còn là người bình thường, anh vốn đã không sợ chuyện thế này, nói chi là hiện giờ.

Nhưng bây giờ Ôn Văn biết trạng thái của mình thật sự không tốt, nếu ra tay thì không còn là dạy dỗ một trận nữa rồi.

Nếu không thể khống chế thì rất có thể anh sẽ làm ra loại chuyện cắt đầu đám này rồi nhét vào mông đít chúng...

“Minh là một người siêu năng hiền lành, không nên tính toán với đám các kẻ đầu đường xó chợ này, phải cho bọn họ một cơ hội, ai cũng cần có cơ hội khi còn sống...”

“Ông đây cho mày đi chưa?”

Tên đàn ông kia nắm vai Ôn Văn, giữ lại.

Trước đó bọn hắn dám ra tay với xe của Ôn Văn như vậy, chủ yếu là vì xe của Ôn Văn thật sự không đáng tiền.

Hơn nữa đầu xe cả đêm ở đây lại không tìm gái, thoát nhìn không giống người không dễ chọc.

Cuối cùng, dáng vẻ sừng sốt của Ôn Văn sau khi nhìn thấy xe của mình lại càng làm hắn lớn gan hơn.

Gặp phải người như thế mà không hung ác đập một trận thì đúng là quá có lỗi với kiểu đầu này.

“Aiz... mình đang cố gắng kiềm chế, thật sự...”

Ôn Văn thở dài một tiếng, thân thể bất động, quay đầu lại lạnh lùng nhìn tên đầu trọc kia, động tác mà nhân loại bình thường tuyệt đối không thể nào làm được.

“Buông tay ra.”

Tên đàn ông để kiểu tóc máy bay kia sừng sốt, trước đó trời tối cộng thêm khoảng cách khá xa nên không nhìn rõ, bây giờ tới gần thì đột nhiên cảm thấy Ôn Văn có chút dọa người.

Ngoại trừ mắt ti hí thì ngũ quan rất bình thường, nhưng khi ghép lại, phối hợp với ánh mắt điên cuồng thì có cảm giác rất tà ác, hơn nữa xung quanh còn bắt đầu nổi lên mạch máu xanh đen, đồng thời còn ngày càng rõ ràng hơn!

Người đàn ông để kiểu đầu máy bay kia ít đọc sách, hắn thực khó có thể hình dung cảm giác này, nhưng rõ ràng là chỉ một cái liếc mắt thôi đã làm hắn hoảng sợ!

Hắn vội vàng rút tay lại, nhưng không được phân nửa đã bị tay trái Ôn Văn túm lấy làm hắn không thể nào lay động, cứ như bị kèm sắt kẹp chặt vậy.

“Tao nói, mày buông tay ra.” Ôn Văn chậm rãi xoay người lại, giọng điệu tối tăm, mấy chiếc răng tựa hồ cũng trở nên nhọn hơn.

“...tao, tao buông rồi mà.” Tên đầu máy bay run rẩy, khóc không ra nước mắt nói.

Đám còn lại không biết xảy ra chuyện gì, chúng chỉ nhìn thấy anh lớn nhà mình đi tới rồi bắt đầu run lẩy bẩy.

Lẽ nào rung rung là kiêu ra oai mới?

Tay phải Ôn Văn nắm lấy bả vai hấn, tay trái dùng lực một chút, tên đầu máy bay trực tiếp bị một sức mạnh khổng lồ chụp lấy, xoắn nát, xương cốt đều bị bẻ nát.

“Buông ra quá muộn rồi.”

Tên đầu máy bay vừa định kêu rên thì Ôn Văn đã vung tay đập một cái, tất cả răng đều rơi rụng vào trong mồm làm hấn nghẹn lại không thể hét lên được.

“Bây giờ mọi người đang ngủ, không nên quá âm ỉ.”

Đám người còn lại bị sự cố đột ngột dọa hoảng tới run chân, muốn hét chói tai rồi bị động tác của Ôn Văn dọa hoảng tới mức bụm miệng, không dám lên tiếng.

Gã đàn ông này khi nãy còn bị bắt nạt tới run lẩy bẩy như một con cừu nhỏ, sao bây giờ lại biến thành quái vật khủng bố rồi chứ?

Ôn Văn nói lỏng bàn tay kèm chặt tên đầu máy bay, hấn lập tức ôm đầu nằm bẹp dưới đất, sau đó mũi chân Ôn Văn đá vào cổ của hấn một phát, hấn liền bất tỉnh nhân sự.

Lần trước không thành công đánh ngất Khương Văn Hồ, Ôn Văn đã lên học tập một phen xem xem nên làm sao để đánh một phát là ngất.

Anh nhặt cây gậy đánh bóng chày lên, tiện tay quơ vài cái, sau đó cầm hai đầu gậy, dùng sức một cái đã trực tiếp bóp cây gậy thành gỗ vụn.

Phải biết, trước khi Đào Thanh Thanh tiến hóa, Ôn Văn đã có thể dùng tay không bứt đứt dây kim loại, bây giờ sức lực của anh lại càng mạnh hơn.

“Muốn đi uy hiếp người khác, cầm thứ này thì có lợi ích gì chứ...”

Sau đó anh móc ra khẩu súng màu trắng có hoa văn hình sói chia vào đám người, khoe mắt và khoe miệng cùng co rút.

“Dùng thứ này mới có tác dụng này!”

Đám người này không phải không muốn trốn, mà là sự việc phát triển quá nhanh, căn bản không có cơ hội để chạy.

Hiện giờ Ôn Văn đang cầm súng chia vào bọn họ, bọn họ lại càng không dám làm bừa.

Anh lớn té xiu, một tên tâm phúc tóc đỏ ở trong nhóm bước tới hai bước, run rẩy nói.

“Đại ca, à không, đại hiệp! Ngài muốn gì chúng tôi cũng sẽ đưa cho ngài, ngài còn trẻ, ngàn vạn lần không thể bước vào con đường phạm tội được đâu.”

Tên tóc đỏ chỉ mới chớp mắt một cái, Ôn Văn đã xuất hiện ở trước mặt hắn, tay nắm đầu hắn nhấc lên, từng câu từng chữ nói: “Đều cho tao? Tao muốn xem bọn mày nhảy múa!”

Giọng điệu của Ôn Văn có chút biến đổi, tuy vẫn là âm thanh đó nhưng lại càng làm tên tóc đỏ sợ hãi hơn.

Tên tóc đỏ bị nắm đầu xóc lên không thể không chế được nửa người dưới, quần đã ướt nhẹp, bị dọa tới tè ra quần.

Cho dù là ai bị xách bổng lên như vậy cũng sẽ không không chế nổi bàng quang của mình.

Ôn Văn muốn ném tên tóc đỏ này lên không trung rồi thưởng thức kỹ thuật nhảy múa của hắn, nhưng đột nhiên anh dừng động tác lại.

Anh nhìn chăm chăm biểu tình của tên tóc đỏ một hồi, sau đó lại nhìn biểu tình của những người khác.

Sợ hãi...

Ngoại trừ sợ hãi thì không còn gì khác.

Biểu tình điên cuồng trên mặt Ôn Văn tan biến, ánh mắt có chút cô độc.

Thứ mà anh không muốn nhìn thấy nhất chính là tình cảnh như vậy.

Nếu như là lúc bình thường có lý trí, cho dù băm nhỏ một người cho heo ăn thì anh cũng không cảm thấy có vấn đề, nhưng anh không muốn ra tay với người bình thường ở trạng thái không lý trí như vậy.

“Thật không có ý nghĩa...”

Ôn Văn ném tên tóe xuống đất, cắm súng vào bao súng, trực tiếp rời khỏi khu đèn đỏ.

Chương 129 - Loại Bỏ Dấu Ấn

[129] Trạm Thu Nhận Tai Ách - Loại Bỏ Dấu Ấn

Máu tươi nhớp nháp văng tung tóe trên mặt đất, vài thi thể không trọn vẹn rải rác nằm trong phòng, thoạt nhìn có chút đáng sợ.

Một người trẻ tuổi còn chưa được hai mươi quỳ trong vũng máu, cúi đầu im lặng không nói.

Trên mặt, trên quần áo, trên tay hằn đều là máu tươi đỏ sẫm, tất cả số máu này là do những thi thể kia lưu lại.

Một người phụ nữ trung niên mặc váy hoa gối đầu lên đầu gối của hắn, mắt nhắm lại, vẻ mặt có chút không cam lòng.

Phản ngực cô ta có một vết máu đỏ sẫm.

Người phụ nữ này, đã không còn nhiệt độ cơ thể.

Câu nói cuối cùng mà cô ta lưu lại là: ‘Con dọa mẹ đấy, đừng như vậy...’

Ánh mắt người trẻ tuổi trông rỗng, vẫn duy trì tư thế bất động quỳ dưới đất, máu đông đặc lại, cử động cũng không còn linh hoạt.

Đột nhiên không biết nghĩ tới gì đó, biểu cảm trên mặt trở nên mất khống chế, người trẻ tuổi cúi người ôm lấy đầu người phụ nữ, nước mắt rơi như mưa.

“Mẹ, con sai rồi, con sẽ không như vậy nữa đâu...”

“Mẹ có thể tỉnh lại không...”

“Xin lỗi, con sẽ không đi đâu mà...”

...

“Tao tưởng mày sẽ xử lý chúng thật thú vị chứ, không ngờ chỉ được như vậy, thất vọng quá.”

Âm thanh quen thuộc truyền tới, Ôn Văn từ trong hồi ức tỉnh táo lại, trên mặt không có biểu cảm gì, cũng không nhìn được gì.

“Mày vẫn chưa đi à, thích rình coi hả? Đúng là thú vị tởm lợm.” Ôn Văn mỉa mai.

“Chậc, trước đó tao đã chú ý tới đám người này rồi, muốn xem thử xem mày xử lý chúng thế nào, không ngờ mày lại nhân từ nương tay cho chúng, về phần thú vui... chỉ cần làm tao hài lòng thì đó chính là thú vui.”

Cao Phóng ngồi trên nóc một chiếc xe, hứng thú nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn thử hỏi: “Trò chơi này kéo dài năm ngày, mày định sẽ nhìn tao chăm chăm như vậy sao?”

“Không không không, như vậy thật không thú vị, tao mới không hứng thú bám theo sau đít mày đâu, tao sẽ tìm chuyện thú vị hơn để làm.”

Cao Phóng cười vắn vẹo, sau đó biến mất trong tầm mắt Ôn Văn, cũng không biết muốn đi gieo họa cho ai.

Lần này Ôn Văn cẩn thận dò xét một vòng xung quanh, xác định tên kia không trốn ở góc nào đó xem cuộc vui mới hoàn toàn thả lỏng.

Anh chạy tới một mái nhà, ngồi trên lan can, để gió lạnh thổi quét, bắt đầu suy ngẫm đối sách.

“Không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu cứ để hấn nắm tiết tấu như vậy thì mình không có chút khả năng thắng nào.”

“Nếu muốn thắng thì phải nắm chặt tiết tấu trò chơi ở trong tay mình!”

Ôn Văn xoa xoa trán, tự nói với mình: “Hiện giờ cần làm ba chuyện, thứ nhất là giải quyết dấu ấn trên tay, dấu ấn này nói

không chừng có ẩn hậu chiêu của tên kia, nhất định phải nghĩ cách giải quyết uy hiếp này.”

“Chuyện thứ hai chính là tìm ra biện pháp đối phó tên kia, theo lời hấn thì thứ mà mình tiếp xúc chỉ là phân thân, mình có giết chết phân thân thì cũng không thể làm gì hấn...”

“Về chuyện thứ ba, mình phải tìm ra Nhan Bích Thanh, thắng trò chơi này!”

Trời sần sáng ngời, mặt trời ló dạng ở phía đông thành phố, ánh nắng ban mai chiếu rọi vào mặt Ôn Văn, làm anh có cảm giác thực trong lành.

“Nói tiếp thì hình như mình vẫn chưa từng ngắm mặt trời mọc như thế này... thực đẹp.”

Kế tiếp Ôn Văn đưa tay lên, mu bàn tay trơn bóng trắng nõn, không có gì khác thường, nhưng anh biết, trước đó ở nơi này từng có một dấu ấn tay cầm chơi game.

“Trước tiên giải quyết cái này, bằng không làm gì cũng không an tâm.”

Trước tiên Ôn Văn biến về trạng thái ngục ti tai hại, sau đó tâm niệm lóe một cái liền tiến vào trong trạm thu nhận, nháy mắt tiến vào trạm xung quanh người anh liền xuất hiện một lớp chắn màu đen bao trùm lấy anh.

Làm như vậy thì cho dù Cao Phong có thể thông qua dấu ấn kia nhìn coi anh thì cũng không thấy được gì cả.

Ôn Văn không tin thực lực của Cao Phong lại lợi hại hơn ngục ti tai hại trong trạm.

Sau khi biến thành trạng thái ngục ti tai hại, thực lực của Ôn Văn không còn là cấp bậc trước đó nữa, dấu ấn mà trước đó không thể phát hiện, lúc này đã lộ ra rõ ràng.

“Ừm... thứ này có vẻ chỉ là đảm bảo trò chơi được tiến hành mà thôi, chỉ cần mình không quy phạm quy tắc vốn không tồn tại, hoặc gian lận sau khi thua cuộc thì dấu ấn sẽ không kích hoạt.”

“Hấn không thể thu được lợi ích gì từ dấu ấn này, vì thế mình không cần lo lắng dấu ấn sẽ bùng nổ như một quả bom hẹn

giờ, cũng không cần lo lắng hẳn dựa vào dấu ấn này để rình coi.”

“Minh cũng có thể hủy đi dấu ấn này nhưng nó và hẳn có liên hệ, một khi hủy bỏ thì hẳn cũng sẽ phát hiện, đến khi đó lại phát sinh ra rất nhiều phiền phức.”

“Có điều...”

Ôn Văn gãi cằm, nhìn sơ qua thì dấu ấn này khá là hiền lành, công hiệu tương tự với hợp đồng của người siêu năng.

Nhưng xem kỹ thì dấu ấn này có một công năng rất đặc biệt.

Đó chính là nếu Ôn Văn thua thì sẽ tự động bắt đầu vòng chơi tiếp theo!

Đúng vậy, nếu không có trạm thu nhận mà thua cuộc thì Ôn Văn phải không ngừng chơi trò chơi với tên kia.

Nếu thua đến cuối cùng, có trời mới biết tên kia sẽ ra điều kiện gì.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Ôn Văn liền ra quyết định.

Đó chính là chỉ hủy đi hậu chiêu của dấu ấn này, chức năng khác thì bảo lưu.

Thông thường thì người siêu năng tuyệt đối không thể làm được, nhưng Ôn Văn ở bên trong trạm thu nhận thì hoàn toàn có khả năng.

Khí đen trên tay anh tuôn trào, sau đó phủ lên trên dấu ấn, năng lượng màu đen hoạt động tinh tế hết như đang tiến hành một ca phẫu thuật ngoại khoa.

Ôn Văn không quá hiểu biết về mấy thứ ký hiệu này cho lắm, nhưng khi thực lực mạnh đến một mức độ nhất định, những thứ ở cấp bậc thấp này, anh có thể thấu hiểu triệt để.

Xử lý dấu ấn xong, Ôn Văn ngồi xếp bằng dưới đất, bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để tìm kiếm Nhan Bích Thanh, đồng thời giải quyết hẳn.

Cho dù đã có thể khống chế được dấu ấn này bất cứ khi nào nhưng Ôn Văn cũng không muốn thua, bởi vì nếu anh thua, cho dù không còn dấu ấn thì tên kia cũng sẽ tiếp tục quẩn lầy anh.

Dựa vào vài lần tiếp xúc trước đó, Ôn Văn biết loại người như tên Cao Phồng kia giống như keo dán da chó vậy, nếu không thể đánh chết thì khẳng định sẽ bám dính lấy anh.

Vì thế, Ôn Văn không chỉ muốn thắng mà còn muốn thừa dịp này, thoát khỏi tên kia!

“Mục tiêu là Nhan Bích Thanh, mình không hiểu chút nào về người này, chỉ biết gần đây có khả năng hắn đang ở thành phố Phù Dung Hà, chuyện này mình đang ở thế yếu.”

“Nội bộ Hiệp Hội Thợ Săn có lẽ sẽ có tin tức liên quan, nhưng mình làm sao có được đây?”

“Tiền vào trộm tin thì nói không chừng sẽ bị Lâm Triết Viễn phát hiện, như vậy quan hệ của mình với Hiệp Hội Thợ Săn sẽ kết thúc.”

“Ưu thế duy nhất chính là thời hạn năm ngày, thời gian qua rồi, với năng lực quý dị của tên kia, rất có thể mình sẽ không còn cơ hội nữa.”

Mặc dù đối với Ôn Văn mà nói, muốn tìm một người siêu năng mà chỉ biết mỗi tên và diện mạo thì thật sự quá khó rồi.

Hơn nữa, Nhan Bích Thanh thăng lên cảnh giới đồng hóa thất bại, tức là ít nhất hắn cũng đang có thực lực mạnh nhất của cảnh giới nắm giữ, chỉ dựa vào một mình Ôn Văn thì nói không chừng không phải là đối thủ, có tìm được cũng chưa chắc thành công giết hắn.

Đột nhiên, Ôn Văn vỗ tay nói: “Dứt khoát gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn là được rồi!”

“Như vậy thì mình có thể lợi dụng Hiệp Hội Thợ Săn vây bắt tiêu diệt Nhan Bích Thanh, sau đó tìm cơ hội giết chết hắn!”

“Để thoát khỏi tên kia, mình phải cố gắng hết sức, đây là chuyện nên làm!”

...

Chương 130: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Vô Đề

Trong tầng cao nhất bệnh viện tâm thần, gần mười người ngồi trong phòng họp tiến hành bàn bạc một chuyện quan trọng.

Lâm Triết Viễn đang ngồi ở ghế chủ vị, vẻ mặt thật nghiêm túc.

Những người khác đều là thợ săn chính thức, Cung Bảo Đình vừa mới khỏi hẳn, Diêm Tu vẫn luôn sẵn giết quỷ hồn trước đó, thanh niên hỏi đầu Đinh Minh Quang, em gái Lâm Triết Viễn, Lâm Lộ, và sĩ quan tình báo cơ bắp mặc áo lông hồng nhạt Vu Hấn.

Thợ săn chính thức của phân bộ Phù Dung Hà chỉ có nhóm bọn họ mà thôi, nhưng nếu tính cả thợ săn không chính thức và nhóm nhân viên hỗ trợ thì nhân số cũng không ít.

“Căn cứ vào tin tức có được thì hiện giờ có lẽ Nhan Bích Thanh đang ở trong thành phố Phù Dung Hà, nhiệm vụ kế tiếp của chúng ta chính là bắt... hoặc là giết chết hắn!”

“Tuy hắn thăng cấp lên đồng hóa thất bại nhưng mức độ nguy hiểm không hề thấp hơn người siêu năng đồng hóa cấp thấp, với thực lực của hắn bây giờ thì ít nhất cũng tương đương với quái vật cấp tai nạn.”

“Vì thế chỉ cần xác định được vị trí của hắn thì tuyệt đối không nên đơn độc chiến đấu, cần tất cả nhân viên xuất phát bao vây diệt trừ, nếu cần thiết, chúng ta có thể xin viện trợ của Hiệp Hội Thợ Săn bên tỉnh Hải Bắc.”

Lâm Triết Viễn nói tình huống xong thì quan sát phản ứng của mọi người.

Sắc mặt của mọi người không tính là quá tốt, bởi vì bọn họ hiểu rõ, uy hiếp mà Nhan Bích Thanh mang tới không hề thua kém L tiên sinh lần trước.

Hơn nữa trước khi xảy ra chuyện Nhan Bích Thanh cũng từng là người của Hiệp Hội Thợ Săn nên có hiểu biết về cách thức hành động của Hiệp Hội Thợ Săn, muốn bắt hắn thì độ khó lại càng cao hơn.

“Lần này, tui cũng muốn tham gia hành động bên ngoài.” Ngồi cuối chiếc bàn dài, Đinh Minh Quang giơ tay nói.

Lâm Triết Viễn nhíu mày, đây là lần đầu tiên Đinh Minh Quang chủ động yêu cầu làm việc bên ngoài như vậy.

“Năng lực của cậu không thích hợp tham gia chiến đấu, tham gia như vậy quá nguy hiểm.”

Đinh Minh Quang lắc đầu nói: “Nhưng không có tôi, bọn anh không làm được!”

“Quả thật là vậy...”

Lâm Triết Viễn trầm mặc một hồi, sau đó nói với Đinh Minh Quang: “Tôi có thể duyệt cho cậu hành động chung, nhưng cậu phải đảm bảo mình vẫn luôn đi cùng tôi, hiện giờ Nhan Bích Thanh rất nguy hiểm!”

Đinh Minh Quang gật đầu, vẻ mặt kiên định, cậu biết mình phải làm thế nào.

Trước khi được điều tới thành phố Phù Dung Hà, Đinh Minh Quang từng là học trò của Nhan Bích Thanh...

Vì thế, Đinh Minh Quang cũng là người hiểu Nhan Bích Thanh nhất, không có cậu ta, nhóm Lâm Triết Viễn thậm chí ngay cả cái bóng của Nhan Bích Thanh cũng không bắt được.

...

Ôn Văn đón xe tới cổng Hiệp Hội Thợ Săn, trong lòng vẫn còn thấp thỏm.

Trước đó vẫn luôn từ chối lời mời của Lâm Triết Viễn, bây giờ đột nhiên lại muốn sáp tới, cảm giác có chút mất mặt.

“Dù sao thì nếu sau này trạm thu nhận cũng sẽ phát triển lớn mạnh, Hiệp Hội Thợ Săn nhất định là một trở ngại, lần này cứ coi như mình đánh thẳng vào nội bộ kẻ địch...”

“Aiz, thơm quá...”

Hỏi thăm một phen, Ôn Văn biết được nhóm thợ săn đang ở tầng chót hợp nên anh liền đi thẳng lên trên.

Người bình thường muốn lên tầng chót thì nhất định sẽ bị nhóm nhân viên hỗ trợ cản lại, nhưng Ôn Văn cũng không phải lần đầu tiên tới nơi này, không cần dùng vũ lực cũng có thể dễ dàng lừa dối qua ải.

Lúc đi tới cửa phòng họp, Ôn Văn phát hiện một bóng người quen thuộc.

Là nhân viên thu ngân tiệm bán đồ dùng thú cưng Tiêu Tân Lôi đã từng cùng anh tới căn biệt thự lần đó, thực hiện nhiệm vụ cô gái này đã đổi nghề rồi.

Ôn Văn kinh ngạc hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Tiêu Tân Lôi nhìn thấy Ôn Văn thì vui mừng nhường cao mày, từ sau khi gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, mọi thứ đều thật xa lạ, mà Ôn Văn có thể tính là người quen duy nhất của cô.

“Khi đó sau khi ông đi rồi, Lâm đội trưởng nói người siêu năng phải được Hiệp Hội Thợ Săn quản lý, vì thế tôi liền gia nhập hiệp hội.”

Ôn Văn chép miệng hỏi: “Đơn giản vậy à?”

Tiêu Tân Lôi gật đầu, không thì còn phức tạp thế nào chứ?

“Aiz... trẻ người non dạ mà.”

Nhìn dáng vẻ u mê của Tiêu Tân Lôi, Ôn Văn đại khái có thể đoán được tình hình khi đó.

Nhất định là Lâm Triết Viễn nhân cơ hội cơ gái trẻ này lần đầu tiên tiếp xúc với thế giới người siêu năng liền lừa dối dọa nạt dụ người ta gia nhập hiệp hội, ký hợp đồng tự bán mình.

Nếu là Ôn Văn, cho dù muốn gia nhập cũng phải yêu cầu một vài chỗ tốt.

“Vậy sao cô không vào trong?” Ôn Văn tiếp tục hỏi.

“Bọn nó lần này cần bàn chuyện bí mật, cấp bậc của tôi không đủ nên phải chờ ở đây.” Tiêu Tân Lôi oan ức nói.

Ôn Văn chớp mắt ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tân Lôi: “Vậy chúng ta ở đây tâm sự một chút đi, ba người nhà Khương gia thế nào rồi?”

Tiêu Tân Lôi liếc Ôn Văn trắng cả mắt: “Ông còn nói nữa à, cổ và vai Khương Văn Hồ dính thương tật vĩnh viễn, còn bị chấn động não nghiêm trọng, bây giờ vẫn còn đang được điều trị... Văn Nguyệt và mẹ em ấy bị xóa ký ức, dọn khỏi biệt thự kia rồi.”

“Vậy căn biệt thự kia đưa cho ai, nói ra thì tôi giúp bọn họ đuổi quỷ mà chưa thu tiền công đấy, nếu không ai muốn thì tôi có thể nhận biệt thự kia...” Ánh mắt ti hí của Ôn Văn sáng long lanh nói.

Ông đi đuổi quỷ mà giết cha người ta, con trai lớn thì bị đánh nhập viện, ông còn không biết ngại mà đòi tiền công nữa sao?

Đương nhiên, Tiêu Tân Lôi sẽ không nói ra, cô chỉ mờ mịt nói: “Oh, hình như bị sung công rồi.”

“Sung công... chắc!”

Ôn Văn thất vọng lắc đầu, trước đó vì quá vui sướng vì trạm thu nhận thăng cấp mà quên mất chuyện lấy tiền công.

Tiếp đó, Ôn Văn ngồi bên cạnh Tiêu Tân Lôi, bắt đầu vô tình cố ý nói chuyện tìm hiểu tin tức.

Trong Hiệp Hội Thợ Săn này, thành viên mới ngỡ ngác này là người dễ dụ nhất.

Đầu óc Tiêu Tân Lôi quả thật không đủ dùng, hơn nữa cô đã sớm cho rằng Ôn Văn chính là tiền bối trong Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế không có gì giấu giếm.

Từ miệng Tiêu Tân Lôi, Ôn Văn biết được hoạt động của Hiệp Hội Thợ Săn trong đoạn thời gian này, cũng biết quá trình khi thêm người mới vào Hiệp Hội Thợ Săn.

Chuẩn bị kỹ càng để chốc nữa cò kè mặc cả với Lâm Triết Viễn.

...

“Được, vậy kế hoạch hành động quyết định như vậy, đoạn thời gian gần đây mọi người chịu khó một chút, sự kiện khu vui chơi mọi người đã làm rất tốt, lần này cũng không có vấn đề gì đâu...”

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lâm Triết Viễn dẫn đầu đi ra khỏi phòng họp, liếc mắt liền thấy Ôn Văn đang ngồi tám chuyện, lập tức cảm thấy huyết áp mình tăng cao.

Anh tức giận quát: “Tên họ Ôn kia, làm gì đấy hả?”

“Cái đó, Tân Lôi à, đây là một bài học đau thương đó, sau này không nên tùy tiện tin người khác như vậy nhé, nếu không

phải là nói chuyện với tôi, cô để lộ nhiều tình báo như vậy chắc chắn sẽ bị phạt nặng đấy!”

Ôn Văn cười gượng, sau đó quay đầu lại dạy dỗ Tiêu Tân Lôi.

“Cậu cho rằng nếu tiết lộ với cậu thì tôi sẽ không xử phạt sao?” Lâm Triết Viễn hừ lạnh nói.

Tiêu Tân Lôi bụm miệng, trợn tròn mắt: “Anh không phải là người của hiệp hội à? Nhưng rõ ràng anh...”

“Ừm... tôi là nhân viên ngoài biên chế, có ngạc nhiên không, có bất ngờ không? Yên tâm, cô sẽ không bị phạt đâu.”

Ôn Văn cười híp mắt an ủi Tiêu Tân Lôi, sau đó đứng dậy đưa một điều thuốc qua cho Lâm Triết Viễn.

Thuốc này là anh mua trên đường, một hộp cả trăm NDT, là loại thuốc đắt tiền nhất, anh đặc biệt mua một gói để nịnh nọt Lâm Triết Viễn.

Nếu Lâm Triết Viễn không đáp ứng yêu cầu của Ôn Văn, sớm muộn gì Ôn Văn cũng sẽ đòi lại phần thiệt hại để mua thuốc lá này từ đối phương.

“Lâm đội trưởng, nói chuyện chút nhé?” Ôn Văn khom lưng cười nói, dáng vẻ có chút hèn mọn.

Lâm Triết Viễn không vừa mắt dáng vẻ nịnh nọt của Ôn Văn, mặt lạnh nói: “Với tư cách thợ săn tự do, cố ý muốn moi tin tình báo của hiệp hội, cậu làm vậy là muốn phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp của mình với hiệp hội.”

Cho dù anh xem trọng Ôn Văn cỡ nào, dám lừa gạt cấp dưới của anh như vậy, Lâm Triết Viễn thật sự khó chịu.

“Nhưng tôi quyết định gia nhập hiệp hội mà!” Ôn Văn híp mắt, cười nói.

“Cho dù cậu có vào thì tôi cũng... chờ đã, cậu nói gì đó?” Lâm Triết Viễn trợn to mắt nhìn Ôn Văn, giống như đang nhìn một động vật quý hiếm vậy.

Chương 131: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ký Hợp Đồng

“Tôi nói, tôi muốn gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn.” Ôn Văn lặp lại.

Khóe miệng sụp xuống của Lâm Triết Viễn thoáng cái đã điên cuồng cong quất lên, anh chờ ngày Ôn Văn chịu gia nhập lâu lắm rồi.

“Mau, tới phòng làm việc của tôi, chúng ta ký hợp đồng.” Lâm Triết Viễn vội vàng nói.

Ôn Văn mỉm cười với Tiêu Tân Lôi, sau đó năm người trong số họ liền theo Lâm Triết Viễn đi tới văn phòng của anh ta.

Lâm Triết Viễn sớm đã muốn Ôn Văn gia nhập hiệp hội, dù sao cũng đang gặp tình trạng thiếu hụt nhân sự.

Một thành phố giao cho vài nhân viên siêu năng trông coi, mười mấy năm trước, thậm chí là mấy năm trước thì vẫn còn rất dư dả.

Nhưng mấy năm gần đây, liên hệ của thế giới trong và thế giới hiện thật ngày càng chặt chẽ, thực lực của các tổ chức bí ẩn cũng vững chắc hơn, vì thế áp lực của hiệp hội dạo gần đây rất lớn.

Trong tình huống như vậy, nhân tài thật sự rất hiếm thấy.

Mà Ôn Văn chính là nhân tài mà Lâm Triết Viễn muốn, anh không quản hôm nay mặt trời mọc đằng tây hay sao, dù sao thì Ôn Văn chính là người nói ra, anh nhất định sẽ kéo Ôn Văn lên chiến xa của Hiệp Hội Thợ Săn.

Anh cũng dùng phương thức này với Tiêu Tân Lôi, chỉ cần ký hợp đồng rồi, cho dù có hối hận thì cũng không còn kịp rồi.

“Sao cậu lại đột nhiên quyết định muốn gia nhập hiệp hội?”

Trước khi chính thức kết nạp, Lâm Triết Viễn tò mò hỏi, bởi vì thái độ của Ôn Văn trước đó hoàn toàn không có chút dao động nào cả.

Ôn Văn liếm mép một cái, vẻ mặt có chút biến thái nói: “Bởi vì chán, làm thợ săn tự to thật sự không thú vị chút nào, chẳng có con mồi nào vui, nếu trong Hiệp Hội Thợ Săn không có loại con mồi này, nói không chừng tôi sẽ không tham gia.”

Ánh mắt Lâm Triết Viễn sáng rực, trong tay anh quả thực có một con mèo rất ngon, bởi vì Ôn Văn vẫn luôn tích cực săn giết quái vật nên Lâm Triết Viễn cũng không hề nghi ngờ.

“Hiện giờ bọn tôi có một đối thủ rất thú vị, nhưng cậu phải gia nhập hiệp hội thì tôi mới có thể nói cho cậu biết tin tức cụ thể.”

Muốn đối phó Nhan Bích Thanh, sức mạnh trong tay Lâm Triết Viễn có chút thiếu hụt, vì thế anh muốn dụ dỗ Ôn Văn tham gia cùng vây bắt Nhan Bích Thanh.

Đừng thấy Ôn Văn vừa mới trở thành người siêu năng không bao lâu, theo Lâm Triết Viễn quan sát thì thực lực của Ôn Văn đã không hề thua kém người siêu năng cảnh giới năm giữ, vì thế chắc chắn sẽ có trợ giúp rất lớn cho hành động lần này.

Ôn Văn thầm vui vẻ, anh đương nhiên biết đối tượng mà Lâm Triết Viễn nói là ai, chỉ có thể là Nhan Bích Thanh.

Xem tình huống thì chỉ cần Ôn Văn tham gia Hiệp Hội Thợ Săn thì sẽ được tham gia hoạt động vây bắt Nhan Bích Thanh, đây là một tin tức tốt.

Nhưng Ôn Văn vẫn làm như tự suy xét một hồi mới quyết định tham gia Hiệp Hội Thợ Săn.

Lâm Triết Viễn mỉm cười, cứ hệt như con cáo nhỏ vừa trộm được gà.

“Vậy chúng ta ký hợp đồng đi.”

“Hợp đồng? Còn phải ký hợp đồng à?” Ôn Văn khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, phải ký hợp đồng, thợ săn chính thức khác với thợ săn tự do, cần phải ký hợp đồng thì mới có hiệu lực, phần hợp đồng này do vật thu nhận cấp tài biến đặt ra, nếu vi phạm hợp đồng thì sẽ bị nghiêm phạt.”

Lâm Triết Viễn lấy ra một phần hợp đồng in trên giấy A4, giọng điệu nghiêm nghị nói với Ôn Văn.

“Đây không phải chỉ là một tờ giấy bình thường à?”

Ôn Văn cầm lấy tờ giấy, sau đó có chút sửng sốt, mặc dù tờ giấy này nhìn rất bình thường nhưng khi dùng linh cảm để cảm nhận thì có thể phát hiện nó không hề đơn giản.

Thứ này có lẽ có tác dụng như lời Lâm Triết Viễn đã nói.

Ôn Văn tùy ý lật xem vài cái, phát hiện sự tình không đơn giản liền nhíu mày hỏi.

“Chờ đã... sao anh đã sớm điền hết mọi thứ rồi vậy, chỉ cần tôi tự ký tên vào là xong?”

“He he, chỉ cần là người tôi coi trọng thì đều chuẩn bị sẵn một phần hợp đồng, chỉ cần cậu ký tên một cái thì sẽ chính thức trở thành thợ săn.” Lâm Triết Viễn mở một ngăn tủ ra, bên trong đều là hợp đồng...

Ôn Văn không nói gì, trầm mặc một hồi mới tiếp tục hỏi: “... sao có cảm giác anh đang treo thòng lọng vào cổ tôi thế nhỉ, tôi có thể hỏi là nếu tôi vi phạm hợp đồng thì sẽ xảy ra chuyện gì không?”

“Tác dụng đối với người bình thường thì chắc là bị chó cắn một phát thì sẽ dính bệnh chó dại, đi bộ thì sẽ bị xe tông vậy, kiểu sẽ làm vận may của cậu bị giảm tới mức thấp nhất.”

“Đối với người siêu năng thì cũng giống vậy, có điều những chuyện phải gặp có lẽ không giống vậy, có lần nọ có một tên xui xẻo đã bước vào trong tầng sương mù, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy một thứ có cấp bậc trên tai biến, trực tiếp phát điên...” Lâm Triết Viễn cười híp mắt nói.

Ôn Văn trầm mặc một hồi, đột nhiên cảm thấy mình không nên ký vào bản hợp đồng này.

Nếu có nghiêm phạt cụ thể thì còn có thể nghĩ cách mà tránh, nhưng bị biến thành một kẻ xúi quẩy thì không dễ đề phòng cho lắm.

Ai biết được là xui về phương diện nào chứ, đột nhiên lên cơn tắc nghẽn cơ tim cũng không phải là không thể.

Ôn Văn cầm hợp đồng quan sát cẩn thận một phen, sau đó mới thở dài một hơi.

Trùng phạt nghiêm khắc nhất chỉ có vài điều cấm kỵ mà thôi, ví dụ như dẫn dắt một lượng lớn quái vật tới thế giới hiện thực, tiết lộ tình báo làm hiệp hội chịu tổn thất nặng nề.

Về phần vi phạm những điều khác thì chẳng qua chỉ làm anh xui xẻo hai ngày mà thôi.

Nhưng có một điều làm Ôn Văn cảm thấy có chút không ổn.

Đó chính là một điều cực kỳ đơn giản, không được có ác ý với Hiệp Hội Thợ Săn.

“Muốn đục quyền lực hiệp hội từ bên trong thì có tính là ác ý không? Nếu cũng coi là ác ý thì chẳng phải ngày ngày mình đều phải chịu xúi quẩy à?”

“Thôi quên đi, không cần phải nghĩ nhiều như vậy... ký cái là xong, mình mới không tin một vật thu nhận cấp tai biến có thể qua được Trạm Thu Nhận Tai Ách.”

Vừa định ký tên mình vào thì Ôn Văn đột nhiên sừng sốt, khóe mắt lóe ra ý cười, chuyện thế này không cò kè mặc cả một phen thì sao được chứ.

“Chờ đã, nếu như muốn tôi gia nhập thì phải có thêm điều kiện khác!”

“Sao chuyện của cậu lại nhiều như vậy chứ!” Lâm Triết Viễn cầm lấy cây bút trên bàn ném về phía Ôn Văn nhưng bị Ôn Văn nhẹ nhàng chụp lấy.

Ôn Văn dùng hai tay trả bút lại, cười làm lạnh nói: “Cái đó, trước đó xe của tôi bị một đám côn đồ phá hỏng, vì không muốn gây chuyện cho hiệp hội nên tôi đã không làm gì bọn chúng.”

“Hiện giờ tôi đã gia nhập rồi, với tư cách phúc lợi của nhân viên, anh có thể phái người tới thuyết phục bọn họ đền cho tôi một chiếc xe mới không?”

Lâm Triết Viễn xoa xoa trán nói: “Sau khi cậu vào hiệp hội rồi, tôi sẽ phát cho cậu một chiếc, đừng có gây chuyện với người bình thường.”

Ôn Văn rên khẽ một câu: “Ồ, phát xe thì có gì thú vị nữa, tôi muốn bọn họ mua cho tôi một chiếc xe mới!”

Trước đó vì sợ mình sẽ mất khống chế nên Ôn Văn mới thả đám người đó đi, bây giờ có cơ hội, chuyện xe của anh không thể cứ bỏ qua như vậy.

“Rồi rồi rồi, nói thời gian và địa điểm cho tôi biết, tôi sẽ bảo nhân viên hỗ trợ xử lý chuyện này.”

Lâm Triết Viễn thở dài một tiếng, nếu không phải Ôn Văn nhất quyết muốn như vậy, anh thật sự không muốn để nhân viên hỗ trợ quản lý mấy chuyện vặt vãnh không đáng kể này.

Sau đó, Ôn Văn liền ký tên vào bản hợp đồng, sau khi ký thì cũng không cảm thấy có gì biến hóa, may mắn cũng không có xu thế suy giảm.

Thực tế thì chỉ cần không phải loại ác ý mãnh liệt với Hiệp Hội Thợ Săn thì cơ bản sẽ không bị phân hợp đồng này trừng phạt.

Kỳ thực Hiệp Hội Thợ Săn cũng không đặt hợp đồng quá nghiêm ngặt, bởi vì vật thu nhận dù sao cũng không thể không chế được, chỉ có thể đặt ra một hợp đồng khá là hợp lý, đảm bảo không xuất hiện rủi ro mà thôi.

Lúc đầu khi phát hiện vật thu nhận này, Hiệp Hội Thợ Săn cảm thấy giống như nhặt được bảo bối, nghĩ rằng có thể dựa vào nó để tăng cường cách thức quản lý hiệp hội.

Vì thế bọn họ dùng vật thu nhận này định ra quy định rất nghiêm khắc, nhưng vì thế mà tạo thành tai nạn rất lớn, gần trăm vị thợ săn ký tên vào hợp đồng tử vong.

Vì thế cuối cùng để có thể phát huy tác dụng lớn nhất của vật thu nhận này chính là định ra những bản hợp đồng lập lờ nước đôi như vậy.

“Trước đó tôi đòi xe là phúc lợi trước khi nhận chức, bây giờ tôi đã chính thức trở thành người của Hiệp Hội Thợ Săn rồi, có phải cũng nên có phúc lợi sau khi nhận chức không?”

Ký hợp đồng xong Ôn Văn xoa xoa tay, cười ngây ngô nhìn Lâm Triết Viễn, hoàn mỹ giải thích cho câu nói được nước lán tới...

Chương 132: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Nhan Bích Thanh

Lâm Triết Viễn đưa tay chống cằm, có chút nói không nên lời.

“Bình thường thì chúng tôi quả thực sẽ trợ giúp một chút cho thợ săn mới gia nhập... còn sắp xếp giáo viên hướng dẫn, nhưng bây giờ có cho cậu mấy thứ này thì chỉ lãng phí tài nguyên mà thôi, vì thế cậu không có phúc lợi.”

“Quyền hạn chính thức của thợ săn cũng tạm thời chưa thể sử dụng, phải đợi qua thời gian khảo sát mới có thể cấp, hiện giờ cậu là thợ săn tập sự, cùng cấp bậc với Tiêu Tân Lôi.”

Ôn Văn trợn trừng mắt nhìn Lâm Triết Viễn ngồi trước bàn, giọng điệu tức tối: “Trước đó còn niềm nở như vậy, sao tôi vừa gia nhập thì ông liền đổi giọng thế hả?”

“Ồ, hợp đồng cũng ký rồi, cậu có giỏi thì phản đi!” Lâm Triết Viễn khinh thường nói.

Ôn Văn: “...”

Sau đó, trong phòng làm việc truyền tới tiếng tranh luận kịch liệt, còn kèm theo chút từ ngữ thô tục, mọi thứ đều thực hài hòa, rất rất hài hòa.

Chỉnh lại áo một chút, Ôn Văn rời khỏi phòng làm việc của Lâm Triết Viễn, không thèm để ý tới thư ký Miêu Hân Di che miệng cười tùm tùm ngoài cửa, phẫn nộ bỏ đi.

Mặc dù không mò được chỗ tốt nhưng Ôn Văn cũng đã lấy được một phân tài liệu quan trọng.

Đó chính là toàn bộ tin tức về Nhan Bích Thanh mà Hiệp Hội Thợ Săn đang nắm giữ!

Có số tin tức này, Ôn Văn có thể tiến hành hành động, thậm chí có thể giải quyết Nhan Bích Thanh trong vòng năm ngày!

Hiện giờ nhóm Lâm Triết Viễn đã định ra kế hoạch hành động nên không xếp Ôn Văn vào hành động lần này mà bảo Ôn Văn đi điều tra.

Đối với chuyện này, Ôn Văn không có ý kiến, chiến đấu đơn độc mới phát huy tối đa thực lực của anh.

Hơn nữa hiện giờ Ôn Văn có thể chỉ huy một ít nhân viên hỗ trợ, rất nhiều chuyện vặt vãnh không cần anh tự làm nữa, hiệu suất công việc cũng có thể tăng cao rất nhiều.

Không gấp gáp xem tư liệu của Nhan Bích Thanh, Ôn Văn tìm tới Cung Bảo Đình, nhân viên thu nhận đầu nhiên của Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Mặc dù đã từng gặp rất nhiều lần nhưng Ôn Văn vẫn tỏ ra khiếp sợ, nói với Cung Bảo Đình.

“Chú Cung, trước đó có nghe là chú đã tỉnh lại rồi nhưng không có thời gian tới thăm, hiện giờ tôi đã chính thức gia nhập hiệp hội, cố ý tới thăm lão đồng chí nè.”

Phản ứng của Ôn Văn rất phù hợp với hành vi của người bình thường, điều này làm Cung Bảo Đình giảm bớt nghi hoặc với Ôn Văn.

“Chỉ có thể nói là may mắn, mạng của tôi không tới mức rơi vào đường cùng, ông trời vẫn còn muốn tôi làm việc thêm một thời gian nữa.” Cung Bảo Đình cảm thán nói.

“Là người tốt thì tự nhiên được trời giúp.” Ôn Văn phụ họa.

Hai người nói chuyện một hồi, Ôn Văn mới chân chính nói ra ý đồ mình tới.

“Lần này tới tìm chú là vì có chút vấn đề muốn hỏi.”

“Biết ngay cậu vô sự bất dăng tam bảo điện mà, có chuyện gì thì cứ nói.” Chú Cung hợp một ngụm hồng trà lạnh, cười nói.

“Chú đi săn nhiều năm như vậy, có lẽ đã gặp rất nhiều loại quái vật rồi, tôi muốn biết là nếu có một con quái vật ẩn giấu bản thể ở phía sau rồi điều khiển con rối làm chuyện ác thì chúng ta nên ứng phó thế nào?”

Thứ mà Ôn Văn nói chính là bản thể phía sau Cao Phỏng, nếu không thể đối phó tên này, cho dù thắng được trò chơi mà Cao Phỏng đưa ra thì chẳng có ý nghĩa gì.

Thực lực của Cung Bảo Đình không phải đặc biệt lớn mạnh nhưng lại là người siêu năng lớn tuổi nhất mà Ôn Văn biết, tri

thức biết được có lẽ cũng nhiều hơn người khác.

“Sao cậu lại hỏi vậy?” Cung Bảo Đình nghi hoặc hỏi.

“Là như vậy, trước đó tôi bắt được một con quái vật điều khiển rôi, nếu không phải may mắn thì đã để hắn chạy mất rồi, vì thế tôi muốn biết có phương pháp nào xử lý hắn trong tình thế không tìm được bản thể hay không.”

Ôn Văn lấy Từ Hải ra làm bia đỡ đạn để giải thích với Cung Bảo Đình.

“Ừm, vậy thì rất khó, nếu không tìm được bản thể, muốn tóm kẻ đứng sau thì gần như là không thể, trừ phi...” Cung Bảo Đình gãi cằm nói.

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, lẽ nào Cung Bảo Đình có cách?

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi cậu có thể men theo con đường điều khiển con rôi để định vị bản thể!”

Sau khi nói xong, Cung Bảo Đình lại lắc đầu.

“Nhưng chuyện này đối với cậu căn bản là không thể, trừ phi cậu là người siêu năng đạt tới cảnh giới Chân Ngã, có được năng lực đặc biệt, bằng không thì căn bản là không có cách lần theo mối liên hệ...”

Ôn Văn híp mắt, cảnh giới Chân Ngã đúng là không có, nhưng cấp Tai Biến thì có!

“Rất cảm ơn chú.” Ôn Văn hơi khom người, sau đó cùng Cung Bảo Đình trò chuyện phiếm một chút rồi mới rời khỏi văn phòng của Cung Bảo Đình.

Cung Bảo Đình nhìn bóng lưng Ôn Văn mà trầm mặc.

Anh hoài nghi Ôn Văn chính là nhân viên thu nhận gia nhập trước mình, mặc dù Ôn Văn đã che giấu một cách hoàn mỹ nhưng trước đó dù sao Cung Bảo Đình cũng từng điều tra về Ôn Văn.

Sau khi biết về nhân viên thu nhận thì người có hiềm nghi lớn nhất chính là Ôn Văn.

Đặc biệt là khi nhìn thấy mấy con quái vật bị giam trong phòng giam, so với chiến tích của Ôn Văn thì rất khó để không nghi ngờ.

Chỉ là bây giờ vẫn còn thiếu một vài chứng cứ mang tính mấu chốt, vì thế Cung Bảo Đình mới không thể xác định.

Nhưng cho dù Cung Bảo Đình có xác định thân phận của Ôn Văn, anh cũng không trực tiếp hỏi, thậm chí cũng không thử dò xét.

Bởi vì cũng giống như anh không thể xác định thân phận của Ôn Văn, Ôn Văn có lẽ cũng không biết thân phận của anh, tùy tiện hỏi chỉ tự làm bại lộ chính mình mà thôi.

Trước khi hiểu rõ hoàn toàn, không nên hành động tùy tiện thì tốt hơn.

Gia nhập vào tổ chức thần bí như thế này, chuyện phải làm nhất không phải là thăm dò, mà là bảo toàn chính mình.

Sau khi rời khỏi chỗ Cung Bảo Đình, Ôn Văn tìm một WC trống, gọi điện cho Chu Kỳ Bái, hỏi chút vấn đề.

Hai người nói chuyện khá lâu, sau khi cúp điện thoại thì Ôn Văn bắt đầu suy tư.

“Vậy bây giờ, rốt cuộc cũng biết nên làm thế nào rồi, trước tiên là đối phó Nhan Bích Thanh kia!”

Nhan Bích Thanh, nam giới, bốn mươi sáu tuổi.

Năng lực là lợi dụng thiết bị điện tử để tiến hành dịch chuyển với khoảng cách không quá mười km, hiện giờ có lẽ phạm vi đã lớn hơn!

Có năng lực số liệu hóa cơ thể, có thể cường hóa năng lực cơ bản của mình tăng lên cực đại.

Nửa tháng trước, Nhan Bích Thanh thử thăng cấp nhưng thất bại, bị hiệp hội phát lệnh truy nã, hiện giờ đã chạy tới thành phố Phù Dung Hà.

Sau đó còn có phần giới thiệu về vài thói quen của Nhan Bích Thanh, Ôn Văn chỉ nhìn lướt qua một chút liền ghi nhớ toàn bộ, tốc ký là năng lực cơ bản cần phải luyện tập của một thám tử.

Ghi chú cuối cùng là ‘thực lực của mục tiêu là cấp tai nạn, cực kỳ nguy hiểm’.

Khép tài liệu lại, Ôn Văn suy tư.

“Phân tích đơn giản một chút, hiện giờ tư liệu mình nắm được chỉ có tên và diện mạo, có năng lực dịch chuyển bằng thiết bị điện tử.”

“Tin tức khác thì không rõ lắm, nhất là số liệu hóa cơ thể, cụ thể là thể nào chứ?”

“Thực lực là cấp tai nạn, nếu thất bại thì sao thực lực lại tăng lên. Với lại, cho dù gia tăng thì không phải là cảnh giới đồng hóa à, sao lại gọi là quái vật cấp tai nạn?”

Bí ẩn về cảnh giới đồng hóa ngày càng nhiều, trước đó Ôn Văn đoán rằng khi thăng cấp lên đồng hóa thất bại thì sẽ bị tâm ma thay thế, nhưng bây giờ anh đoán là có lẽ bên trong đã bị một thứ quý dị nào đó ở thế giới trong thay thế!

Nhưng thứ đó là gì thì Ôn Văn không rõ lắm.

“Tư liệu về Nhan Bích Thanh thì mình đã lấy được rồi, nhưng vẫn chưa biết hành động của hắn, mình không thể xác định được trong vòng năm ngày này tên kia có chơi chiêu hay không...”

“Chờ đã, nếu năng lực là số liệu hóa thì con khi Đinh Minh Quang kia có lẽ có tác dụng...”

Chương 133: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Thực Lực Của Nhan Bích Thanh

Nghĩ liền làm, chuyện truy bắt Nhan Bích Thanh này cần phải nắm chặt thời gian, vì thế Ôn Văn liền đi thẳng tới phòng làm việc của Đinh Minh Quang.

Gõ cửa một cái liền mở ra, thấy cảnh tượng trong phòng thì Ôn Văn có chút sững sốt.

Đinh Minh Quang không xem anime, cũng không uống nước cầu kỳ mà đang nhắm mắt ngồi trên ghế, tất cả thiết bị điện tử trong phòng đều đang điên cuồng hoạt động.

Màn hình lóe lên ký tự chi chít chằng chịt, tốc độ xuất hiện rất nhanh, căn bản không phải tốc độ mà não người có thể ghi nhớ được.

Tuy Ôn Văn xem không hiểu những thứ kia, nhưng cũng không khỏi cảm thấy Đinh Minh Quang hiện giờ có chút bí hiểm.

“Ừm... tôi có chuyện muốn hỏi cậu, bây giờ cậu có rảnh không?” Ôn Văn có chút không xác định hỏi.

“Có gì nói đi, tôi nghe đây.” Đinh Minh Quang không mở mắt ra, đám thiết bị vẫn còn hoạt động.

‘Có thể vừa nói chuyện với mình vừa không chế được thứ phức tạp như vậy, đầu óc người này cấu tạo kiểu gì vậy, khó trách tuổi còn trẻ mà đã hói đầu rồi...’

Ôn Văn vừa oán thăm vừa đưa ra nghi hoặc của mình, tất cả đều là về Nhan Bích Thanh.

“Ông muốn tui giúp ông tra Nhan Bích Thanh?” Nghe Ôn Văn nói xong, Đinh Minh Quang mở mắt ra, kinh ngạc hỏi.

“Không sai, tôi muốn đánh một trận với hấn, nhất định sẽ rất kích thích.” Ôn Văn bịa lý do để ứng phó Lâm Triết Viễn.

Đinh Minh Quang hơi nghiêng người tới trước, trừng to mắt nghiêm túc nói với Ôn Văn: “Ông đánh không lại đâu, không cần tự tìm đường chết thì tốt hơn.”

“Hử?” Ôn Văn nhướn mày, sao tên này lại khẳng định như vậy chứ.

“Đầu tiên, ông không tìm được hấn, trừ phi hấn gây ra chuyện gì đó, bằng không ngay cả tôi cũng không có cách nào truy lùng được tung tích của hấn, hơn nữa tôi cũng không đề nghị ông chiến đấu với hấn.”

“Vì sao?” Ôn Văn nghi hoặc.

Đinh Minh Quang hồi tưởng lại một chút, sau đó nói với Ôn Văn: “Ông đã có tư liệu về hấn, trên đó có ghi năng lực của hấn là số liệu hóa cơ thể, chỉ xem năm chữ này thì ông không thể nào hiểu được hấn mạnh tới mức nào đâu.”

“Có thể nói cho tôi nghe một chút không?” Ánh mắt Ôn Văn lóe sáng, làm bộ có vẻ rất hứng thú tiến tới trước mặt Đinh Minh Quang hỏi.

“Đầu tiên, hấn có thể tiến vào không gian ảo chỉ trong một thời gian ngắn, nó sẽ giúp hấn không dính phần lớn loại công kích, đương nhiên ở trạng thái này thì hấn cũng không thể tấn công người khác.”

“Chờ đã.” Ôn Văn đưa tay hỏi: “Không gian ảo là gì vậy?”

“Nếu không gian mà chúng ta sinh hoạt được gọi là không gian thực, như vậy cũng có một không gian được xây dựng bằng dữ liệu ảo, lấy một điểm ở không gian thực, trong không gian ảo sẽ...”

Nói được phân nửa, Đinh Minh Quang liền vỗ đầu trục lóc của mình, lắc đầu nói với Ôn Văn: “Tôi nói cái này với ông làm chi chứ, ông cũng nghe không hiểu... nói chung là, hấn có thể trong một thời gian ngắn trốn vào một không gian khác, phương thức bình thường sẽ không thể can thiệp được.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, anh vẫn luôn tự xưng là có IQ hơn người, nhưng ở chỗ của Đinh Minh Quang tựa hồ lại bị khinh bỉ IQ.

Đinh Minh Quang nói tiếp: “Sau đó phải nói tới năng lực chiến đấu của hấn.

“Tôi biết ông chủ yếu dựa vào cơ thể để chiến đấu, giả sử sức mạnh, tốc độ, năng lực phản ứng, năng lực cảm nhận, sức chịu đòn, mỗi hạng mục này của ông đều là hai mươi điểm, cộng lại hết thì chính là một trăm điểm.”

“Mà chỉ số cộng lại của Nhan Bích Thanh chỉ có năm mươi mà thôi!”

Ôn Văn gãi cằm: “Như vậy thì tôi phải mạnh hơn mới đúng chứ?”

“Nhìn bề ngoài thì đúng là như vậy, nhưng hấn lại có thể biến thuộc tính của mình thành số, tùy ý cộng thêm điểm, loại chuyển đổi này rất nhanh, thậm chí so với suy nghĩ của ông còn nhanh hơn.”

“Tôi nói cụ thể hơn nhé, nghĩa là lúc hấn vung nắm tay thì lực sát thương của nắm đấm có thể là năm mươi, lúc né tránh đòn thì năng lực phản ứng cũng sẽ là năm mươi...”

Suy tư một chút, Ôn Văn phát hiện nếu giống như Đinh Minh Quang nói thì Nhan Bích Thanh kia quả thực không dễ đối phó.

Nhưng cùng lúc đó, năng lực của Nhan Bích Thanh cũng làm Ôn Văn thêm thủng!

Nếu Ôn Văn có được năng lực đó thì có thể sử dụng những năng lực mà mình có tốt hơn, nhất định sẽ càng mạnh mẽ hơn!

Thấy Ôn Văn im lặng, Đinh Minh Quang không bỏ qua, tiếp tục bổ sung: “Hơn nữa ông đừng quên là Nhan Bích Thanh đã hoàn thành thăng cấp, thực lực không giống như những gì tôi biết nữa, có lẽ trong phân bộ Phù Dung Hà chúng ta, ngoại trừ đội trưởng Lâm Triết Viễn thì không có ai là địch thủ của hấn.”

Ôn Văn thực kinh ngạc hỏi: “Thăng cấp, không phải hấn thăng cấp thất bại mới...”

“Thăng cấp thì tất nhiên là thành công, bất cứ người siêu năng nào, chỉ cần tích lũy đủ thì sẽ có thể thăng lên cảnh giới đồng hóa, không hề có ngưỡng cửa khó khăn nào.”

“Chỉ là tiêu chuẩn phán xét thành công và thất bại của hiệp hội không phải là sức mạnh biến đổi, mà là sau khi thăng cấp ý thức của người đó do ai nắm giữ.”

...

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Đinh Minh Quang, Ôn Văn không ngừng tổng kết lại các vấn đề.

“Tuy IQ rất cao nhưng tính cách không nghiêm như những người khác, hiểu biết về cảnh giới đồng hóa của mình ngày càng nhiều hơn.”

“Theo lời Đinh Minh Quang thì Nhan Bích Thanh là một người siêu năng rất mạnh, vì thế thăng cấp thành công hay thất bại thì không hề ảnh hưởng tới thực lực.”

“Thất bại tức là ý thức bị thay thế...”

“Cái này khá là gần với suy đoán của mình, theo phản ứng của Cung Bảo Đình thì người siêu năng nào cũng biết về nguy cơ tiềm ẩn khi thăng cấp lên cảnh giới đồng hóa, nó giải thích rõ vấn đề tới từ bản thân người siêu năng... nhưng mình thì tựa hồ không có vấn đề này.”

“Như vậy, thứ thay thế ý thức bản thể từ đâu mà tới, nhân cách thứ hai?”

...

Lục Giang nhíu mày liếc nhìn bình luận trên bản tin.

Hắn có một người bạn là nhân viên cứu hỏa, trước đó có một tòa cao ốc bị cháy, người bạn kia xông vào trong chữa cháy, sau đó căn hộ kia nổ tung, người bạn kia cũng hi sinh.

Chuyện này được báo chí đưa tin khắp Phù Dung Hà, thậm chí là ở tỉnh Bắc Hải, bình luận trên mạng phần lớn đều là tưởng nhớ và thương tiếc, nhưng có một bình luận rất chói mắt.

Đó là bình luận của một kẻ nặc danh, lời lẽ rất khó nghe, nó làm trái tim Lục Giang đóng băng.

‘Thương tiếc? Hắn đáng thương cái quái gì chứ, đám nhân viên cứu hỏa bọn tôi lấy tiền một người mà làm thì như hai người, chuyện gì mà không làm được, hắn chết chỉ chứng tỏ nghiệp vụ của hắn không thuần thực, trước đó cũng không biết đã ẵm bao nhiêu quỹ đen rồi, có chết cũng đáng.’

Bình luận này rớt cuộc đã làm rất nhiều người tức giận, bị dân mạng phản đối kịch liệt, nhưng sức chiến đấu của người này cũng rất mạnh.

Liên tiếp kể ra những tin liên quan, gì mà nhân viên cứu hỏa lười biếng, gì mà nhân viên cứu hỏa thu giá thù lao trên trời này nọ kia.

Không biết từ đâu mà hắn lôi ra cả đồng tin tức tiêu cực về nhân viên cứu hỏa, cũng sử dụng những tin tức đó làm bằng chứng và vũ khí chiến đấu.

Lục Giang thực khó hiểu, kẻ này rớt cuộc có suy nghĩ như thế nào vậy, trong tin tức một người lính cứu hỏa hi sinh vậy mà hắn lại dùng những tin tức tiêu cực kia để bôi xấu hình tượng nhân viên cứu hỏa.

Lục Giang càng xem lại càng tức giận, rõ ràng biết mình không nên so đo với loại người như vậy, rõ ràng dưới bình luận đều là người đang mắng chửi, hấn không cần phải tham gia.

Thế nhưng Lục Giang vẫn không nhịn được.

Vì thế, hấn cũng tham dự vào cuộc chiến chửi rủa kia...

Chương 134: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Từ Mạng Internet Ra Chém Chết Mày

“Người chết là bạn của tôi, nếu có lương tâm thì xin đừng chửi bới.” Lục Giang rep lại.

Bên kia liền trả lời: “Ồ, mấy chuyện tôi nói là bạn ông làm à? Nếu không, ông có thể nói những tin tức mà tôi nói là giả không? Nếu không thì ông léo nhéo cái gì vậy?”

Lục Giang suyt chút nữa đã giận tới nghẹt thở, khu Hoa Phủ có hơn tỷ dân số, mỗi thành phố đều có đội cứu hỏa, không biết đã cứu giúp bao nhiêu dân chúng bình thường, lòi ba cái án lệ tiêu cực ra để bôi xấu số đông, làm vậy mà còn nói mình đúng sao?

Lục Giang bắt đầu nói lý lẽ tranh luận với người này, thế nhưng không quản hấn nói gì, kẻ kia vẫn luôn có cách nói làm hấn á khẩu không trả lời được.

Người qua đường cảm phẫn sao có thể đấu lại một tên bình xịt đã sớm có chuẩn bị chứ.

Dần dần bắt đầu có người tin tưởng cách nói sai lệch của tên nặc danh này, hướng gió ở khu bình luận mơ hồ có xu hướng xoay chuyển.

Lục Giang rốt cuộc không nhịn được nữa, trực tiếp @ người nọ ở khu bình luận: “Tao ở khu nhà đường Điện Công thành phố Phù Dung Hà, mày tới tìm tao đi, tao với mày nói chuyện một phen, không thì mình cứ cho tao địa chỉ, tao tới tìm mày.”

Nhưng bên kia lại khinh thường nói: “Uy hiếp tao à, tao sợ lắm đó, tao sẽ từ trên mạng internet tới chém chết mày!”

Lục Giang tức giận trực tiếp tắt websites đi, hắn không thể xem nổi nữa rồi, còn xem tiếp nữa thì hắn sợ mình sẽ phát bệnh tim mất.

Người nặc danh bên kia cũng không thèm để ý nữa, hắn chỉ ước gì có người tiếp tục mắng mình, mắng càng nhiều thì nhiệt độ lại càng cao, hắn cũng kiếm được càng nhiều tiền hơn.

Sau khi bình ổn tâm tình, Lục Giang bấm điện thoại tố cáo.

Liệt sĩ không nên bị sỉ nhục như vậy, hiện giờ ở khu Hoa Phủ đã có luật đặc biệt bảo vệ liệt sĩ, Lục Giang muốn tên bình xịt kia ném trái đấng.

Sau khi để điện thoại xuống, Lục Giang chợt phát hiện màn hình máy tính của mình mờ đi hẵn, sau đó bắt đầu xuất hiện những ô vuông nhỏ và ký hiệu kỳ quái màu xanh biếc.

Lục Giang nhíu mày đi tới trước, dùng sức đập đập màn hình.

Dựa vào kinh nghiệm của hắn, TV có lỗi thì cứ đập vài cái là ổn, màn hình máy tính cũng có thể dùng cách ấy.

Nhưng rất nhanh động tác đập đập của Lục Giang khựng lại, đồng thời lộ ra biểu cảm kinh hãi, bởi vì trong màn hình đột nhiên thò ra một cái tay.

Một cái tay cầm con dao phay làm bếp!

Lục Giang dụi dụi mắt nhìn chăm chăm cái tay kia, nhanh chóng quyết định chạy trốn.

Gặp phải chuyện kỳ quái, Lục Giang không ngu tới mức đứng đó dòm tới khi hiểu ra là chuyện gì rồi mới chạy đi, ngược lại phải chạy càng nhanh càng xa mới có thể sống sót.

Nhưng tính toán này của hắn cũng không ổn, không biết vì sao, cửa nhà lại không mở ra được.

Lục Giang chỉ có thể trơ mắt nhìn một bóng dáng từ trong máy tính chui ra.

“Tao từ... trên mạng internet tới chém chết mày đây!”

Sau đó, ở trong căn phòng đó, máu tươi văng tung tóe!

...

Ôn Văn ngậm một cây tăm trong miệng ngồi xếp bằng trong phòng làm việc của mình, không ngừng kiểm tra tài liệu mà cục cảnh sát Phù Dung Hà đưa tới.

Đúng vậy, hiện giờ Ôn Văn đã có phòng làm việc của mình rồi, hơn nữa muốn có được tài liệu của cục cảnh sát cũng không phiền như trước nữa, chỉ cần nói một tiếng là được.

Tất cả tài liệu này đều đã được nhóm nhân viên hỗ trợ kiểm tra qua nhưng Ôn Văn không yên tâm nên phải tự xem toàn bộ.

Tài liệu bày trước mặt anh là những vụ án mạng lớn nhỏ bình thường tới những vụ án đặc biệt, chỉ cần là sự kiện xảy ra trong đoạn thời gian gần đây thì Ôn Văn đều sẽ xem qua.

Anh tin rằng chỉ cần Nhan Bích Thanh lưu lại vết tích ở thành phố Phù Dung Hà này thì nhất định sẽ tìm được manh mối.

Săn giết Nhan Bích Thanh rất khó khăn, nhưng bước đầu tiên thì ít nhất cũng phải tìm được manh mối, bằng không tới ngày thứ năm tên Cao Phỏng kia đột nhiên tuyên bố trò chơi kết thúc thì đúng là không hay chút nào.

Ôn Văn không chỉ muốn thắng trò chơi này, anh còn muốn tìm cơ hội thoát khỏi kẻ điên kia.

Đáng tiếc, hiện giờ quyền hạn của anh chỉ giới hạn ở kiểm tra thật giả và tài liệu liên quan tới Nhan Bích Thanh mà thôi.

Nếu như Ôn Văn có thể tra được tài liệu của Cao Phỏng thì khẳng định sẽ có được thu hoạch.

Với tính cách khoái toạc móng heo của tên kia, nhất định sẽ lưu lại vết tích trong Hiệp Hội Thợ Săn.

Đừng thấy thành phố Phù Dung Hà này lớn, mỗi ngày người chết đi cũng rất nhiều, nhưng vụ án được kết luận là án mạng thì không nhiều.

Vì thế Ôn Văn khá dễ dàng tìm được điều mình muốn từ những vụ án này.

Đó là một vụ án giết người trong phòng kín.

Trong phòng người bị hại chỉ có dấu vân tay của một mình hắn, không có dấu vết người khác ra vào.

Mà người bị hại bị chém tui bụi tới chết, trong quá trình này hẳn vẫn luôn cố gắng thoát ra khỏi nhà.

Khe cửa đóng lại vết máu chứng minh sau khi hắn chết thì không hề có ai đi ra ngoài...

Nếu chỉ là vậy thì có khả năng là một vụ án giết người trong phòng kín khá kỳ mà thôi, nhưng nếu vụ án giết người như vậy lặp lại hai lần, ba lần thì thật sự đủ lý do để Ôn Văn coi trọng.

Tử trạng của ba vụ án này hoàn toàn khác biệt, điểm giống duy nhất chính là cả ba vụ án này đều không có người khác tiến vào hiện trường, mà người bị hại thì đang mở máy tính hoặc là dùng điện thoại.

Mà năng lực của Nhan Bích Thanh chính là dịch chuyển thông qua thiết bị truyền tin, vì thế những vụ án này rất có khả năng là Nhan Bích Thanh lưu lại.

Đương nhiên, chỉ dựa vào những chi tiết này thì không thể xác định, vì thế Ôn Văn cần phải đích thân đi điều tra một phen.

Lúc Ôn Văn tới nhà Lục Giang thì phát hiện nơi này đã bị phong tỏa, vài nhân viên hỗ trợ trông giữ ở xung quanh, không cho người ngoài tiến vào.

Ôn Văn vỗ đầu một cái, manh mối rõ ràng như vậy, anh có thể chú ý tới, không lý nào Hiệp Hội Thợ Săn lại không chú ý.

Đáng tiếc, bởi vì anh mới gia nhập nên bị loại ra khỏi nhiệm vụ vây bắt Nhan Bích Thanh, không thể đúng lúc nhận được tin tức.

Bằng không, kế hoạch săn Nhan Bích Thanh của Ôn Văn lại càng thuận lợi hơn.

Chỉ là hiện giờ nhóm Lâm Triết Viễn không có ở đây, bọn họ có lẽ đã đi tới hai hiện trường khác.

Đưa ra chứng nhận thân phận thợ săn với nhân viên hỗ trợ ở cửa, Ôn Văn liền dễ dàng tiến vào hiện trường.

“Ở trong tổ chức chính là tốt như vậy, nếu là trước kia thì nói không chừng phải nghĩ ra chủ ý thiếu đạo đức nào đó mới có thể vào đây.”

Vừa than thở, Ôn Văn vừa mang bọc giày, sau đó cẩn thận bước chân vào phòng.

Thi thể vẫn còn ở chỗ cũ, trong phòng cơ hồ không có chỗ đặt chân, khắp nơi đều là máu và thịt vụn.

Người này bị chém tủa bụi tới chết, thế nhưng hiện trường lại không phát hiện dao kéo gì.

“Dấu vết thì có lẽ là dao phay... độ sâu này chỉ cần vài dao là đủ lấy mạng, nhưng người này bị chém mấy chục dao mới chết...”

“Có lẽ tốc độ chém rất nhanh, hẳn là chỉ trong một tích tắc đã chém ra rất nhiều dao, người bình thường không thể nào có được tốc độ này.”

“Chắc, nếu là mình thì chắc chắn đã không chém thiếu mỹ cảm như vậy rồi.”

Kiểm tra thi thể xong, Ôn Văn nhìn sang máy tính, đeo găng tay vào chạm nhẹ một cái, phát hiện trước đó Lục Giang đang xem một bản tin.

Tuy không nhất định là manh mối hữu hiệu nhưng Ôn Văn vẫn ghi nhớ chuyện này.

“Trên màn hình có chút siêu năng lưu lại, có lẽ thật sự là Nhan Bích Thanh, đáng tiếc chút tin tức đó không thể nào tiến hành truy lùng.”

“Đừng nói lông tóc vụn tay này nọ, ngay cả chút mùi vị cũng không để lại, cho dù muốn nhờ vào mùi quần lót để tìm cũng không có khả năng, chuyện này không dễ rồi...”

Sau đó Ôn Văn bắt đầu kiểm tra căn nhà, nhưng cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

Cuối cùng Ôn Văn gọi điện cho Lâm Triết Viễn, thử đối chiếu với manh mối bên bọn họ, giống như Ôn Văn suy đoán, cũng không tìm được manh mối hữu dụng.

Bây giờ có thể khẳng định là cả ba người đã do Nhan Bích Thanh sát hại, nhưng vì sao hẳn lại chọn ba người này thì không ai biết.

Giết người có dự tính thì không khó bắt, khó nhất chính là loại giết người không có chút lý do nào.

Chương 135: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Đột Phá

Ngày thứ nhất cứ vậy trôi qua, sáng sớm hôm sau, Ôn Văn lại nhận được thêm hai vụ án.

Một là học sinh trung học bị đánh chết bằng nắm tay ở trong phòng riêng ở tiệm nét, một người khác thì lên mạng ở nhà, là một phụ nữ độc thân bị một cây giáo dài đóng đinh trên tường.

“Liên kết lại... thì trong đó có rất nhiều quan hệ.”

Ôn Văn tới tìm Đinh Minh Quang, lấy được hoạt động lên mạng của năm người bị hại trước khi chết.

Chỉ cần Đinh Minh Quang muốn, không có bí mật nào trên mạng có thể giấu được cậu ta.

Có điều, làm Ôn Văn có chút ngoài ý muốn là trong lịch sử mạng của những người này, anh phát hiện có rất nhiều trang web phúc lợi mà mình không biết...

Dù sao cũng đang tra án, Ôn Văn cũng không quá phẫn, chỉ lưu những trang web này lại, sau này sẽ chậm rãi nghiên cứu.

Nói tiếp thì, chỉ mấy người này thôi mà đã có mấy trang web mà Ôn Văn không biết rồi, trong tay Đinh Minh Quang rốt cuộc có bao nhiêu chứ?

Khó trách tuổi còn trẻ đã hói thế kia rồi.

Phàm là chuyện có quả thì tất có nhân, đối với cái đầu hói của Đinh Minh Quang, Ôn Văn vẫn không ngừng suy đoán.

Tiếp đó Ôn Văn không ngừng phân tích điểm giống nhau của những vụ án này.

Thật ra Hiệp Hội Thợ Săn cũng đang làm chuyện này, đồng thời phạm vi điều tra còn lớn hơn Ôn Văn rất nhiều, có điều Ôn Văn tin tưởng mình có thể tra được những thứ khác.

Anh đeo thẻ bài nhân viên quản lý kho hàng, bắt đầu lật xem tất cả số tài liệu kia, người bình thường xem một lần thôi đã đủ

choáng đầu hoa mắt rồi, nhưng Ôn Văn lại xem tới ba lần.

“Không có bất kỳ điểm nào giống nhau, đám người này ở trên mạng chưa từng xuất hiện cùng nhau, thậm chí đoạn thời gian vòng bạn bè của họ cũng không hề liên quan, cuộc sống ngoài đời thực cũng không có điểm nào dính dáng...”

“Không lẽ thật sự là giết bừa, nếu xem Nhan Bích Thanh là quái vật thì cũng không phải không có khả năng...”

Ôn Văn nằm sõng soài ra trên bàn làm việc của mình, quàng mắt thâm xì, có chút nóng giận.

Cầm lấy chồng tài liệu trên bàn trực tiếp ném lên trời, tùy ý để chúng lả tả rơi xuống.

Dù sao mỗi ngày cũng có nhân viên vệ sinh tới quét dọn phòng làm việc...

“Sau chuyện lần này nhất định phải tóm một con quái vật có đầu óc tốt, để nó giúp mình phân tích tình báo, tự mình làm thật sự quá mệt mỏi, còn mấy đứa đàn độn kia, để chúng xem mớ tài liệu này thì cũng chẳng giúp ích được gì.”

Nghĩ một hồi, Ôn Văn có chút buồn ngủ, vẫn luôn nằm trong trạng thái suy nghĩ cường độ cao như vậy, cho dù thể chất vampire mạnh mẽ thế nào cũng khó tránh mệt mỏi.

Nhắm mắt ngủ vài chục phút, tinh thần của Ôn Văn lại tràn đầy, giờ tờ tài liệu ụp trên mặt, chuẩn bị tiếp tục tra xét.

Đột nhiên ánh mắt Ôn Văn chăm chú hẳn, nhìn chăm chăm nội dung trên tờ giấy.

Tờ giấy này anh đã xem đi xem lại ba lần, tất cả nội dung cũng đã thuộc nằm lòng rồi, đó là nội dung một cuộc khẩu chiến của Lục Giang với người khác.

Khi một lần nữa lần thấy tờ giấy này, Ôn Văn mới chú ý tới.

Chỉ là khẩu chiến thì căn bản không hề có giá trị, nội dung này Ôn Văn đã từng thấy qua trên màn hình máy tính của Lục Giang, khi đó anh chỉ xem sơ qua đoạn tin nhắn cuối cùng.

Trong đó có một câu làm Ôn Văn đặc biệt chú ý.

“Từ mạng internet ra chém chết mày?”

“Những lời này ở trên mạng rất bình thường, nhưng nếu đặt vào vụ án này thì có cái gì đó không đúng.”

Sau khi xem kỹ lại, Ôn Văn có được thu hoạch mới, thao tác cuối cùng ở trong lịch sử lên mạng của Lục Giang là tắt website này đi.

Nhưng lúc Ôn Văn tới hiện trường, vừa mở màn hình máy tính liền thấy tin tức này!

Tức là, trang web này không bị tắt đi!

Người khác có lẽ sẽ bỏ qua chi tiết này, nhưng Ôn Văn thì không.

Anh xem lại lịch sử lên mạng của năm người kia trước khi chết, phát hiện trong vòng một tiếng đồng hồ này, tất cả người bị hại đều từng lên mạng chửi nhau với người khác.

Đối tượng mà bọn họ tranh cãi không phải cùng một ID, thoát nhìn giống như không có liên quan, cùng chính vì thế điểm này mới không bị Hiệp Hội Thợ Săn chú ý.

Nhưng năm người đó đều nói là muốn từ mạng internet làm gì đó, chuyện này nói không chừng có liên quan.

Càng làm Ôn Văn chắc chắn nó có vấn đề là phong cách của cả năm người này có chút giống!

Vì thế điểm đột phá nhất định chính là ở đây.

Ôn Văn lập tức chuyển thông tin năm ID này sang cho Đinh Minh Quang, mà Đinh Minh Quang cũng không phụ mong đợi của Ôn Văn, không tới một phút đã tìm được mối liên hệ.

Mặc dù không phải là một ID, thậm chí ngay cả địa chỉ IP cũng không ở cùng một nơi nhưng tất cả hoạt động của năm tài khoản này đều tiến hành trên một thiết bị.

Tức là có khả năng lớn là cả năm bình xịt này chính là một người!

Nếu như không nhờ Đinh Minh Quang, cho dù Ôn Văn biết là có vấn đề nhưng với kỹ thuật của anh cũng đừng mong tìm được kẻ này.

“Mà ông bảo tôi tìm người này làm gì, có phải ông có đầu mối gì rồi không?” Sau khi báo kết quả cho Ôn Văn, Đinh Minh

Quang hứng thú hỏi.

“Lần sau gặp rồi nói.”

Ôn Văn đơn giản nói một câu rồi từ cửa sổ nhảy xuống, để lại Đinh Minh Quang sửng sò.

Đinh Minh Quang đau đầu, nghĩ rằng nên nói vấn đề này cho Lâm Triết Viễn biết, sau đó ngón tay khẽ động một chút, tất cả số liệu thần bí trên màn hình điện tử đều biến mất.

Có một việc, Đinh Minh Quang vẫn không nói cho người khác biết.

Đó chính là số ký hiệu với biểu đồ trông rất trâu bò kia kỳ thực ngoại trừ làm ra vẻ thì không có chút tác dụng nào.

Cho dù là một đĩa mù máy tính cũng có thể dùng một phần mềm nhỏ để tạo thành hiệu ứng như vậy.

Đinh Minh Quang làm vậy để mình trông như một ông lớn mà thôi.

...

Tổng Liên Thanh thoải mái dựa vào ghế, một tay không ngừng nhét thức ăn vào miệng, tay kia thì vun vút gõ chữ trên bàn phím.

Với kinh nghiệm phun xịt nhiều năm, Tổng Liên Thanh chỉ cần dùng một tay cũng đủ nghiền ép tốc độ gõ chữ của người bình thường.

Nếu tham gia cuộc thi gõ phím tốc độ nhanh nhất, cho dù không thể giạt hàng top nhưng Tổng Liên Thanh nhất định cũng sẽ nằm trên bảng có tiếng tăm.

Hắn điều khiển hơn hai mươi tài khoản khác nhau hoạt động trên các nền tảng lớn, công việc chủ yếu là tìm những tin tức nhạy cảm để phun người, hoặc là phát tán những tin tức giả.

Một bình luận được năm đồng, tạo ra bình luận có ảnh hưởng lớn thì còn được khen thưởng.

Công việc của Tổng Liên Thanh không có yêu cầu cụ thể, tất cả đều do chính hắn phát huy.

Cơ bản chính là dội phân vào chỗ trắng, lại tẩy trắng chỗ đen, dẫn dắt hướng gió, khẩu chiến, gây xích mích, tóm lại là những chuyện không tốt lành gì.

Hắn cũng không lo lắng vì thế mà bị xử phạt, bởi vì chỉ cần thành công gây ra xích mích thì cho dù hắn không tự mình vận hành cũng sẽ có rất nhiều người nhảy ra làm giúp.

Cho dù là cảnh sát cũng không có cách nào từ trăm ngàn bình luận tiêu cực này lọc ra được người cố ý khiêu khích.

Nếu như hắn bị cảnh sát mạng theo dõi thì hắn sẽ lập tức bỏ nick, dù sao thì với kỹ thuật của hắn, bọn họ không thể nào xác định được vị trí và thân phận của hắn, hắn rất có lòng tin về chuyện này.

Tổng Liên Thanh thật ra là người khu Hoa Phủ, là chuyên gia cao cấp về máy tính, khẩu chiến trên mạng chẳng qua chỉ là phần việc làm thêm mà thôi.

Nhận tiền chửi người cũng không phải chỉ có một mình hắn, thêm hắn hay thiếu hắn chẳng ảnh hưởng gì, còn không bằng kiếm thêm chút thu nhập.

Chương 136: Trạm Thu Nhận Tai Ách - Ghi Nước

Hai ngày trước, trên mạng đột nhiên xuất hiện một hộp thoại, người kia nói với hắn, sẽ làm công việc của hắn trở nên thú vị hơn.

Ban đầu Tổng Liên Thanh còn tưởng là mình bị cảnh sát mạng theo dõi, suýt chút nữa đã trực tiếp trốn chạy, sau đó mới phát hiện kỹ thuật của người này còn cao hơn mình, hơn nữa cũng không có ác ý.

Hai ngày nay thỉnh thoảng hắn lại tâm sự với người nọ, Tổng Liên Thanh còn cảm thấy người nọ thật thú vị, thậm chí còn nghĩ tới chuyện muốn người nọ làm đàn em, mỗi bình luận sẽ cho đối phương ba đồng...

Nhưng giao lưu của hai người chỉ nằm trong giới hạn nói chuyện phiếm mà thôi, bởi vì Tổng Liên Thanh mơ hồ có chút sợ đối phương.

Lúc giao lưu, Tống Liên Thanh có cảm giác mình bị đối phương giám sát, hơn nữa từ đôi lời mà đối phương để lộ thì có vẻ không giống người bình thường.

Vì thế, Tống Liên Thanh không dám tiếp xúc quá sâu.

Đột nhiên cửa nhà hắn bị gõ, người gõ là Ôn Văn.

“Ai thế?” Tống Liên Thanh nhin không được hỏi.

“Ghi nước.” Ôn Văn thuận miệng nói.

“...đồng hồ nước có đặt trong nhà tôi đâu, ở bên ngoài đấy.” Tống Liên Thanh ý thức được có chút không đúng.

“Vậy ghi điện!”

“Thật ra thì, đồng hồ điện cũng ở bên ngoài nốt.”

Tống Liên Thanh vừa trả lời vừa mặc quần áo chỉnh tề, cầm luôn đồ đạc quan trọng, chuẩn bị chuồn đi từ cửa sau.

“Oh... vậy thì bác gái lâu dưới tổ cáo ông là kẻ đòi truy, dù sao thì cũng mau mau để tôi vào nhà nào.” Ôn Văn không quá để ý nói.

Thật ra thì Tống Liên Thanh cũng biết chuyện mình làm không phải chuyện tốt, vì thế vẫn luôn cảnh giác rất cao.

Ngay cả khi mua nhà cũng mua luôn căn bên cạnh, thông tường lại, một khi gặp chuyện không may thì có thể từ nhà bên cạnh trốn thoát.

“Không ngờ chỉ vì kiếm chút bạc lẻ mà biến cuộc sống thành phim hình sự truy bắt tội phạm thế này, từ khi nào kỹ thuật của đám cảnh sát mạng lại lợi hại vậy chứ, mình không hề hay biết là đã bị chộp đuôi.”

Tống Liên Thanh vừa định chuồn qua cửa sau thì chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, cửa chống trộm nhà hắn cư nhiên xuất hiện một dấu giày lõm vào, cả cánh cửa bị đá tới biến dạng!

“Đây không phải phim hình sự, là phim kinh dị!”

Ngoài cửa, Ôn Văn chặc một tiếng, cửa nhà Tống Liên Thanh bèn hơn là anh tưởng.

“Kỳ quái, trong phim cảnh sát đá một cái là văng cái cửa chống trộm rồi, mình lợi hại như vậy mà cũng không đá nổi, lẽ nào là hiệu ứng đặc biệt?”

“Ah, thì ra là thế, cửa trong phim hình sự đều là mở vào trong, cái cửa này lại mở ra phía ngoài...”

Tiếp đó Ôn Văn siết chặt nắm tay đầm vùi cú vào chỗ bản lề của cửa chống trộm và vách tường, sau đó trực tiếp tháo cánh cửa sắt ra!

Mà lúc này, Tống Liên Thanh ở trong nhà vẫn chưa kịp chạy tới cửa sau!

“He he he, chắc chắc mày có vấn đề, bằng không mày chạy cái gì chứ?”

Một lát sau, Tống Liên Thanh bị dùng dây trói lại, bị treo ngược lên như cá mẫn hong gió.

Không sai, chính là cái thế trói lần bắt Đào Thanh Thanh.

“Mày đuổi theo tao, tao có thể không chạy sao?” Tống Liên Thanh khóc không ra nước mắt nói.

“Nói vô ích, mày không chạy thì tao việc gì phải đuổi theo chứ.” Ôn Văn búng vào đầu Tống Liên Thanh, sức lực vừa đủ búng bể một tấm kính.

Lần này Tống Liên Thanh không dám phản bác nữa nhưng vẫn cảm thấy oan ức, người này cứ thế mà hủy cửa nhà người ta, ai mà không chạy chứ.

“Tao muốn hỏi mày, mày có biết người này hay không?” Ôn Văn lấy ra hình của Nhan Bích Thanh cho Tống Liên Thanh xem.

“Tao không biết người này, tao nói thật đấy.”

Sau khi thấy hình chụp Nhan Bích Thanh, ánh mắt Tống Liên Thanh liền sáng ngời, xem ra Ôn Văn không phải vì tới tính toán những chuyện mà hắn đã làm trên mạng, như vậy chỉ cần phối hợp thật tốt thì nhất định sẽ không có chuyện.

“Vậy gần đây mày có làm chuyện gì thất đức không?” Ôn Văn tiếp tục hỏi.

“Không có không có, tao là công dân lương thiện.” Tống Liên Thanh cười gượng.

Khóe miệng Ôn Văn rũ xuống, trừng mắt: “Mày không ngoan rồi, tao phải cho mày chút bài học mới được.”

Ôn Văn mở vali màu đen, từ bên trong lấy ra hai cái bình, một bình có màu đỏ sẫm, bình khác là một loại chất lỏng vàng vàng.

“Một bình là máu kinh của phụ nữ, một bình là nước tiểu đồng tử, cũng để được một thời gian rồi, chọn một loại để uống đi.” Ôn Văn trừng cặp cá chết nói.

Hai thứ này là Ôn Văn chuẩn bị khi đối phó với Tần Sảng nhưng không dùng tới, sau này có thêm vali đen nên vẫn luôn mang theo.

Nếu hai thứ này có thời hạn sử dụng thì chắc chắn đã quá đất rồi.

Tiếp tục giữ mấy thứ này cũng vô dụng, không bằng mang ra tận dụng cho lần này.

Vẻ mặt Tống Liên Thanh đầy kinh hãi, tên này sao lại mang theo thứ này ở bên người chứ, hắn là biến thái đúng không?

Sau đó Ôn Văn lại từ trong vali lôi ra vài món đồ, nệm, roi này nọ, Tống Liên Thanh nhìn mà khóe mắt giật liên hồi.

“Tao nói... tao nhận tiền làm việc không chế dư luận, mấy hôm trước có một...”

Không đợi Ôn Văn ra tay, Tống Liên Thanh đã bắt đầu kể hết tất tần tật những chuyện thất đức mà bình thường mình làm.

Nhưng làm hắn lạnh người là, động tác lấy mấy thứ đồ kinh khủng kia của Ôn Văn vẫn không hề dừng lại...

...

Trong hành lang, Vu Hán đầu trục cơ bắp cuộn cuộn mặc áo hồng nhạt dẫn theo Đinh Minh Quang gầy như gà con nhanh chóng phóng lên cầu thang.

Sau khi Đinh Minh Quang nói chuyện này cho Lâm Triết Viễn biết, Lâm Triết Viễn lập tức lệnh cho Vu Hán và Đinh Minh Quang tới bắt người này.

Bởi vì người này nhất định chính là manh mối quan trọng để bắt Nhan Bích Thanh.

Lúc chạy tới cửa thì sắc mặt Đinh Minh Quang sa sầm, cửa chống trộm bị kẻ nào đó trực tiếp tháo ra đặt ngoài hành lang, lẽ nào có kẻ tập kích?

Vậy chẳng phải manh mối bị cắt đứt rồi à?

“Cẩn thận một chút, bên trong có lẽ có kẻ địch!” Đinh Minh Quang nhắc nhở.

Vưu Hán nghe vậy thì cơ thể gồng lên, tốc độ tăng nhanh vượt bậc, trực tiếp lao vào trong phòng.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì Vưu Hán giải trừ trạng thái chiến đấu.

Chỉ thấy Tống Liên Thanh quần áo xóc xệch nằm trên bàn, ánh mắt trống rỗng, miệng trào nước bọt, trông giống như một con cá mất hết mống tưởng.

Đừng hiểu nhầm, Ôn Văn cũng không xâm hại hắn, chẳng qua chỉ chơi hỏng mà thôi.

À mà, ý nghĩa của hai cái này hình như cũng gần như nhau.

Ôn Văn chỉnh lại vạt áo một chút, chỉ chỉ đầu mình rồi nói với Vưu Hán: “Tư liệu mà hắn nắm giữ bây giờ đang ở trong đầu tôi, là người phát hiện ra manh mối này, tôi muốn tham gia hành động truy bắt Nhan Bích Thanh.”

“Hắn bị làm sao vậy?”

“Có sao đâu, tôi chỉ cho hắn uống chút thuốc bổ thôi, chắc là tạm thời chưa phát huy công hiệu.” Ôn Văn bụm miệng cười nói, khi này anh đã chơi rất khoái chí.

Nếu không phải đám Lâm Triết Viễn nhất định sẽ điều tra hành tung tên này, Ôn Văn thật sự muốn bắt Tống Liên Thanh vào trạm thu nhận làm ngục tốt, loại mặt trắng da non thịt mềm này, Hồ Ấu Lăng nhất định rất thích.

“Mấy người có gì muốn hỏi thì cứ hỏi tôi là được.” Ôn Văn vỗ ngực nói.

“Không cần hỏi ông... tôi chỉ cần nó là đủ rồi.”

Đình Minh Quang đi thẳng tới chỗ dàn máy tính của Tổng Liên Thanh, thiết bị lập tức khởi động.

Trên màn hình xuất hiện một con vượn, nó đặt tay lên trán nhìn về xa xa, giống như muốn tìm thứ gì đó.

Đây chính là năng lực của Đình Minh Quang, vượn trình tự!

“Chậc, còn nói năng lực không phải khi, tôi đã thấy cả bản thể rồi này, cậu còn chống chế nữa à?” Ôn Văn chỉ con vượn kêu la.

“Đó là vượn, không phải khi...”

Đình Minh Quang đỡ trán, có chút mệt tâm khi nói chuyện với Ôn Văn: “Có dấu vết hoạt động của hắn, chỉ cần cho tôi chút thời gian ngắn, tôi nhất định có thể bắt được hắn!”

“Lần này, em đã tóm được đuôi thầy rồi!”

Chương 137 - Thử Nghiệm

“Một thời gian ngắn là bao lâu?” Ánh mắt Ôn Văn lóe sáng, đứng dậy hỏi.

“Nếu chỉ là định vị vị trí thì hiện giờ có thể làm được, nhưng làm vậy sẽ bị hắn phát hiện, với năng lực của hắn thì sẽ đơn giản trốn thoát.”

“Nếu không muốn bị hắn phát hiện, đồng thời tìm được vị trí thì sớm nhất cũng phải là ngày mai, nếu hắn lại hành động thì có thể sẽ sớm hơn, không có hành động thì sẽ muộn hơn, nói chung thì chỉ trong ngày mai sẽ biết được vị trí của hắn!” Đình Minh Quang tự tin nói.

“Tốt lắm, mấy người điều tra đi, tôi còn chuyện khác cần tra, có tin thì phải báo cho tôi biết đấy, dù sao thì manh mối này cũng là do tôi cung cấp.”

Nói xong, Ôn Văn và Đình Minh Quang tách ra, đảo một vòng ở xung quanh rồi thay đổi quần áo một chút, bắt taxi đi tới ngoại ô phía bắc.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ thuộc về Đình Minh Quang, vì thế kỳ thật Ôn Văn cũng không còn gì để điều tra.

Anh nói dối Đinh Minh Quang và Vu Hán là vì muốn làm chuyện không để người khác biết.

Mục đích của anh là một nhà xưởng bỏ hoang bên ngoài ô, bởi vì nơi này bị một con quỷ chiếm cứ nên mới bị bỏ hoang, nhưng nó đã bị Ôn Văn xoắn thành hạt châu thủy tinh, chuẩn bị mang đi làm chất dinh dưỡng cho quỷ hồn khác.

Nơi này khá bí ẩn, người qua lại thưa thớt, vì thế Ôn Văn muốn ở đây luyện tập phương pháp xử lý Cao Phong.

Cung Bảo Đình từng nói, nếu như là cảnh giới chân ngã, cũng tức là thực lực cấp tai biến thì có thể thông qua mối liên hệ của con rối và kẻ điều khiển, trực tiếp phản phệ đối phương.

Đối với Cung Bảo Đình thì đó là chuyện căn bản không thể làm được, nhưng đối với Ôn Văn thì lại là hoàn toàn có thể hoàn thành.

Nếu không thử trước một phen, chờ đến lúc lại không làm được thì hay rồi.

Đầu tiên Ôn Văn bắt một con chuột to bự da lông mượt mượt, xách nó vào trạm thu nhận, trực tiếp ném vào phòng giam của Từ Hải.

Nhìn thấy con chuột này, Từ Hải liền buồn thảm, chả lẽ cái trạm thu nhận rách nát này đã nát tới mức không cung cấp nổi cơm tù rồi sao? Hẳn đường đường là kẻ điều khiển con rối lại phải dựa vào ăn thịt chuột mà sống tạm.

“Dùng thứ này chế thành con rối thì mất bao lâu?” Ôn Văn lạnh giọng hỏi.

Từ Hải sững sốt, sau đó lập tức vui vẻ, không phải bắt hấn ăn chuột là tốt rồi.

“Con rối không phân biệt lớn nhỏ, cho dù chỉ là một con vật nhỏ như vậy nhưng muốn làm hoàn mỹ thì ít nhất cũng phải một ngày, để chế tạo con rối bình thường cũng cần thời gian như thế.”

Sau lần chịu khuất phục chế tạo mỹ nữ đầu heo cho Ôn Văn, Từ Hải đã không còn làm giá nữa, Ôn Văn nói gì hấn sẽ lập tức đồng ý.

“Vậy sao lần trước làm búp bê lại tốn tới ba ngày, lẽ nào mà lừa tao?” Ôn Văn nhíu mày hỏi, anh nghĩ rằng Từ Hải đã lừa dối mình.

Từ Hải giật mình, nếu để tên biến thái này biết mình qua loa có lệ thì ngày tháng sau này sẽ không sống yên, vì thế hắn vội vàng giải thích.

“Chế tạo con rối thì tốt xấu gì xương thịt cũng có cả rồi, chỉ cần cải tạo một chút là có thể dùng, nhưng chế tạo búp bê thì lông tóc mềm mịn dài ngắn thế nào, đặt ở nơi nào đều phải tỉ mỉ lựa chọn bố trí, có thể không tốn thời gian sao...”

“Rồi, cứ coi như mà không lừa tao.”

Trước tiên để Từ Hải chờ một chút, Ôn Văn bắt đầu suy tư.

“Một ngày... nếu may mắn thì ngày mai có thể bắt đầu cuộc đi săn Nhan Bích Thanh, mình sẽ có thể đổi mặt với tên kia, chờ con rối làm xong thì đưa món cũng nguội lạnh luôn rồi.”

“Tức là không thể chờ Từ Hải làm xong con rối, chỉ có thể dùng con rối có sẵn mà thôi...”

Suy nghĩ một chút, Ôn Văn gọi hai con rối thiếu nữ xinh đẹp tới, vừa sờ cảm vừa cẩn thận đánh giá.

“Rốt cuộc nên dùng ai làm thí nghiệm đây chứ... chắc, đều là hàng thượng đẳng, bỏ ai cũng tiếc.”

Ôn Văn để hai con rối đứng cạnh nhau, xoa tóc, sờ da, ướm kích cỡ, thật sự quá khó khăn khi phải chọn lựa.

Cuối cùng, Ôn Văn chọn cô dâu da trắng tóc vàng làm vật hi sinh, nếu hỏi nguyên nhân thì...

Cũng không phải không đủ đẹp, mà vì mấy ngày nay con rối này vẫn luôn quét dọn làm vệ sinh, tuy trạm thu nhận đã sạch sẽ hơn nhưng bộ áo cưới trắng tinh trên người cũng bẩn mất, thậm chí còn có vài chỗ rách, mà Ôn Văn thì không thể đi mua đồ con gái...

Cũng vì giúp Ôn Văn làm việc mà bẩn quần áo, con rối cô dâu này đã gặp phải tai ương.

Nếu như nó là người sống, Ôn Văn nhất định chính là ông chủ tồi nhất.

Ôn Văn mang con rối cô dâu ra khỏi trạm thu nhận, bỏ vào kho hàng cũ nát, chính mình thì ngồi xồm trong trạm thu nhận.

Anh muốn thử xem có thể dựa vào liên hệ với con rối cô dâu để chuyển sức mạnh ngục ti tai hại qua hay không.

Ôn Văn không biết trạng thái ngục ti tai hại của mình mạnh đến cỡ nào, nhưng ít ra thì cũng phải mạnh hơn cấp tai nạn mà anh từng thấy rất nhiều, thậm chí là không cùng một cấp bậc.

Vì thế, trong điều kiện tiên quyết là giấu được sự tồn tại của trạm thu nhận, lừa Cao Phong tiến vào trong trạm, sau đó dựa vào mối liên hệ của hắn với bản thể mà trực tiếp giết chết tên kia!

Ôn Văn đưa găng tay lên chạm vào vòng cổ, cả người liền biến thành một trạng thái khác, giống như có một sức mạnh không giới hạn đang tràn đầy trong cơ thể.

Bản thân là kẻ điều khiển con rối cô dâu, cẩn thận cảm nhận một phen, sau đó phát hiện có một sợi dây dài ra kết nối với con rối.

Không cần nghiên cứu thì Ôn Văn đã phát hiện mình có thể thông qua liên hệ này chuyển sức mạnh qua, trực tiếp phá hỏng con rối.

Chuyện này nghe có vẻ khá ảo tưởng nhưng chỉ cần kết nối đầy đủ thì ngay cả hai thế giới trong và ngoài cũng có thể thông hành, nói chi là chuyển sức mạnh trong cùng thế giới.

Nhưng Ôn Văn không làm vậy, tìm kiếm liên hệ từ người mình đương nhiên là dễ rồi, cái mà anh muốn là tìm ra liên hệ của người khác.

Vì thế anh đi vào phòng giam của Từ Hải, trả quyền không chế con rối lại cho Từ Hải, sau đó đặt tay lên đầu đối phương, yên lặng cảm nhận.

Từ Hải bị hù tới muốn đá ra quần, hắn đã không còn giá trị lợi dụng nên tên biến thái này muốn giết chết hắn sao?

Không thể không nói, từ khi bị giam trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, Từ Hải vẫn cứ có cảm giác không an toàn, tất cả mọi chuyện đều nghĩ theo hướng xấu nhất.

Lần cảm ứng này khó khăn hơn một chút, chỉ là vẫn không thể làm khó được Ôn Văn, quả nhiên cảm nhận được Từ Hải và con rối cô dâu có một mối liên hệ nhất định, nhưng so với Ôn Văn và con rối cô dâu thì yếu hơn rất nhiều.

“Vậy để xem thử xem sức mạnh mà mình có thể chuyển sang rốt cuộc mạnh đến mức độ nào đi!”

Ôn Văn tròng mắt, một lượng lớn khí đen đột nhiên biến mất rồi chuyển tới một nơi khác, sau đó bùng phát.

Cụ thể phát ra uy lực lớn cỡ nào thì Ôn Văn không rõ, bởi vì liên hệ đã bị cắt đứt rồi.

Hiện giờ anh chỉ có thể tự mình ra xem thôi.

Vừa mới rời khỏi Trạm Thu Nhận Tai Ách, Ôn Văn trực tiếp lún xuống một khoảng, nơi mà anh giẫm lên đã không còn là mặt đất nữa.

Sau đó Ôn Văn cảm nhận được cảm giác lồng ngực đè ép khó chịu, một ngụm máu tươi phun ra...

Chương 138 - Người Và Con Kiến

Bản năng cầu sinh làm Ôn Văn không kịp xem tình huống xung quanh đã trực tiếp nhắc chân bỏ chạy, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời mình, mang theo một đám khói đen lao ra khỏi phạm vi nhà xưởng.

Sau khi trốn ra ngoài, năng lực tự lành của quý hút máu mới bắt đầu phát huy, tự chữa trị cho cơ thể.

Chỉ ở bên trong ba mươi giây thôi mà lớp da bên ngoài của Ôn Văn đã hoàn toàn bị phá hỏng.

Nhìn lại nhà xưởng ở phía xa xa, Ôn Văn phát hiện nơi đó đã bị san thành bình địa, trung tâm nhà xưởng bị đánh thủng một cái lỗ lớn, sở dĩ trước đó anh vừa ra đã rơi xuống cũng chính là vì thế.

Năng lượng màu đen quanh quần bên ngoài nhà xưởng không tiêu tan, chỉ cần đi vào trong phạm vi này thì sẽ bị sức mạnh này tấn công.

Nếu khi này chỉ chậm một chút thôi, Ôn Văn đã bị sức mạnh mà mình phóng ra giết chết.

“Cái này... chính là cấp tai biến!”

Năng lượng theo liên hệ phóng ra có lực tổn hại cực lớn, tuy sức mạnh mà Ôn Văn thả ra so với ban đầu chỉ là một phần mười mà thôi.

Vậy mà đã tạo thành tình cảnh đáng sợ như vậy.

“Lâm Triết Viễn từng nói, trăm ngàn năm trước, một tên quái vật cấp tai biến có khả năng gây ra hạn hán đã giáng xuống, chân đạp một cái liền biến thành vùng đất trắng, không một gốc cây ngọn cỏ nào sống nổi, trước đó mình còn tưởng anh ta phóng đại, nhưng có lẽ sức mạnh của cấp tai biến thật sự có thể làm được mức độ như vậy!”

“He he he, có được sức mạnh như vậy, tên xem kịch vui ở sau màn kia nhất định sẽ rất vui đây, chỉ là mình không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn.”

Da trên mặt đều bị ăn mòn, Ôn Văn nhếch môi cười như điên, làn da đang mọc ra với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, tình cảnh này thoạt nhìn có chút đáng sợ.

Cười được một nửa thì nụ cười của Ôn Văn khựng lại, bởi vì da vừa mới mọc ra đột nhiên tét bung ra, làm Ôn Văn giống như một cái hồ lô máu.

Năng lượng màu đen quần quanh bên ngoài da mặt Ôn Văn, kéo dài tổn thương, vì thế anh thậm chí còn không thể tự lành.

“M* kiếp, tự mình phóng ra công kích, tự mình khèo mình luôn, đúng là quá mất mặt mà.”

Không có cách nào Ôn Văn chỉ có thể biến về hình thái ngục tì tai hại, sau đó quay trở lại trạm thu nhận, tự mình trừ khử loại năng lượng này.

Sau khi khôi phục xong Ôn Văn tùy tiện cải tạo một phòng giam, làm nó biến thành phòng khách sạn năm sao cao cấp.

Có năng lực cải tạo phòng giam, trong trạm thu nhận này, kỳ thực Ôn Văn không cần có phòng riêng.

Sau khi tắm rửa xong, mặc áo khoác trắng nằm trên ghế sofa bắt đầu suy nghĩ nên xem sử dụng sức mạnh ngục ti tai hại này thế nào.

“Sau này nếu bị trúng độc, nguyên rửa hay những loại tấn công có tác dụng kéo dài thì có thể vào trong trạm thu nhận, giải quyết nguy cơ.”

“Chờ đã... sau này nếu gặp phải kẻ địch mà mình không thể đối phó nổi thì có thể điều khiển con rối tiến hành tự bạo, vậy thì không phải mình chính là vô địch rồi à?”

“Chắc chắn, nếu linh hoạt suy nghĩ một chút thì mình có thể làm được rất nhiều việc nha.”

Nằm trên ghế sofa, để bộ não thỏa sức hoạt động, không bao lâu sau, Ôn Văn liền ngủ thiếp đi.

Cho dù là thể chất của quỷ hút máu, bị thương nặng như vậy mà khôi phục lại thì cũng rất uể oải, anh cần nghỉ ngơi để khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

...

Bóng đêm đen như mực, mây đen dày đặc che khuất trên bầu trời, chỉ có những tòa kiến trúc của nhân loại cung cấp ánh sáng.

Cơ thể của Cao Phong Ôn Văn giống như không có trọng lượng bay bồng bềnh trong bóng đêm.

“Trước đây sao lại đồng ý với hắn là sẽ không ra tay trong vòng năm ngày nhỉ, chán quá đi, phải tìm chút chuyện thú vị để làm thôi.”

Chạy chạy một hồi thì hắn lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú đáp xuống bên ngoài một ngôi biệt thự, ngôi xóm xuống chăm chú nhìn mặt đất.

Nơi đó có hai tổ kiến, một kiến lửa và một kiến đen, hai bên đều thực ngay ngắn trật tự không hề can thiệp tới chuyện của nhau, nó làm Cao Phong có chút kinh ngạc.

Nhìn một hồi, hắn từ trong túi lôi ra một viên kẹo, bẻ ra chút mảnh vỡ nối liền tổ của hai loại kiến, rồi ném viên kẹo vào trong tổ kiến đen.

Sau đó, hắn dẫn một con kiến đỏ tới chỗ phần kẹo rắc kia.

Cao Phong hưng phấn làm đạo diễn một phen, hai tổ kiến vốn không xung đột bắt đầu chiến đấu sống chết với nhau.

“Anh thật tàn nhẫn.”

Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đứng ở phía sau Cao Phong, nhíu mày nói.

“Tàn nhẫn?”

“Không, đây chỉ là chơi đùa thôi, chúng quá yếu nên chỉ có thể tùy ý bị người ta xem là đồ chơi, chúng ta kỳ thật cũng thế thôi, sự tồn tại cao hơn cũng đối xử với chúng ta như ta đang làm với lũ kiến này, chỉ là đang đùa mà thôi.”

Cao Phong không quay đầu lại, chỉ dùng giọng điệu giễu cợt đáp.

“Mà nhân loại ngu xuẩn thì vẫn đang suy đoán rằng sự tồn tại đó có âm mưu gì hay không mà không biết, ở trước mặt sự tồn tại cao hơn, nhân loại chẳng qua chỉ là sinh vật cấp thấp vì viên kẹo mà liều sống liều chết mà thôi.”

Nói xong, Cao Phong quay sang nhìn người phụ nữ, ánh mắt sáng rực, người phụ nữ này không phải người siêu năng nhưng lại có rất nhiều đặc tính mà người siêu năng không có, nó rất không hợp với lẽ thường, vận may của hắn đúng là tốt thật, tùy tiện có thể gặp được người thú vị như vậy.

“Chỉ là một người bình thường, trời tối như vậy mà vẫn thấy được tôi đùa giỡn đám kiến này, ánh mắt cô tốt thật đấy.”

Cao Phong cầm lấy que kẹo trong tổ lũ kiến đen lên, mặc kệ bùn đất và đám kiến dính trên đó, trực tiếp ngậm vào miệng.

“Ngay cả viên kẹo này này anh cũng không cho chúng nó à?”

Người phụ nữ nhìn Cao Phong mà cảm thấy chán ghét, cô ta chính là Liêu Gia Hân đã từng gặp gỡ Ôn Văn trong viện bảo tàng, mà nơi này chính là cửa vào nhà cô.

“He he, chúng chỉ là lũ kiến vì một viên kẹo mà giành tới chết đi sống lại, đối với chúng, tôi đương nhiên muốn làm gì thì làm rồi.”

“Nếu có người coi tôi là con kiến thì đương nhiên là muốn làm gì cũng được.”

Liêu Gia Hân lộ ra vẻ mặt không đành lòng, từ sau khi gặp Grandi, cô giống như biến thành người khác vậy, đối với bất cứ thứ gì cũng đầy đồng tình, không quản là người hay là sinh vật.

Nhất là đối với Grandi, lại đặc biệt mê muội và quan tâm, không muốn anh ta chịu chút tổn thương nào.

“Tôi mạnh hơn cô, cho nên tôi muốn làm gì cô cũng được.” Cao Phong vắn vẹo mỉm cười.

Sau đó đưa tay tới nói với Liêu Gia Hân: “Trước tiên chơi một trò chơi với cô đi, sau khi trò chơi này kết thúc thì trở lại tìm tên kia.”

“Tìm cô ta làm gì, hay là chơi với tao đi.”

Một bóng người lưng gù mở cửa biệt thự, khập khễnh đi tới trước mặt hai người.

Liêu Gia Hân vội vàng đỡ tay người nọ, oán giận nói: “Tình trạng anh như vậy sao lại tùy tiện đi ra ngoài, mau vào trong đi, cẩn thận lại cảm lạnh đấy.”

Grandi bất đắc dĩ lắc đầu, hắn và Liêu Gia Hân đã sống chung một khoảng thời gian ngắn, ban đầu hắn đã nghĩ hết mọi cách để giết chết người phụ nữ này, nhưng không quản là dùng cách gì cũng không thể giết cô ta được.

Sau đó, Liêu Gia Hân vẫn luôn quan tâm từng li từng tí làm Grandi không đành lòng ra tay nữa, cho dù hiện giờ cách làm của Liêu Gia Hân so với giết chết hắn còn quá đáng hơn.

“Tao từng nghe tới mày, một kẻ điên giống như một cái que trộn c*t, thích tìm thứ mà mày xem là thú vị rồi hủy diệt nó, thử chơi với tao đi.”

Grandi chặn trước người Liêu Gia Hân nói.

Mục đích của hắn không phải muốn che chắn bảo vệ cho Liêu Gia Hân, hắn không tốt bụng như vậy, hắn muốn mượn tay Cao Phong giết chết mình.

Cao Phong hừ lạnh một tiếng nói: “Hầy, mày chỉ là thứ bỏ đi mà thôi, có gì đáng để tao để ý chứ?”

“Không phải mày đang tìm thứ thú vị sao, tao thú vị hơn cô ta nhiều.” Grandi cười như không cười nói với Grandi.

Chương 139 - Cấp Trên Tối

Trong mắt Cao Phong lóe lên tia sáng nhàn nhạt, hần nhìn chăm chăm Grandi.

Để hoàn thành trò chơi, hần cần xác định chip mà đối phương có, vì thế hần mới nhìn thấu được năng lực của đối phương.

Năng lực của hần có thể nhìn thấu phần lớn mọi người, vì thế khi nhìn Ôn Văn hần mới kinh ngạc đến vậy, bởi vì hần không nhìn được chip của Ôn Văn.

Mà Grandi thì không hề che giấu, thực hào phóng để Cao Phong quan sát.

Trong mắt Cao Phong xuất hiện một ký tự trò chơi nho nhỏ, tầm mắt xuyên vào trong thân thể Grandi, sau đó nháy mắt tủa mồ hôi lạnh.

Trong mắt hần, phía sau linh hồn của Grandi có một cái bóng mờ hồ.

Cái bóng kia là một người phụ nữ trần truồng tỏa ra ánh sáng màu xanh lá, cô ta xem linh hồn của Grandi như trẻ sơ sinh mà ôm vào trong lòng, dưới sự ảnh hưởng của cô ta, một nửa linh hồn Grandi cũng đã biến thành màu xanh.

Mà dưới thân người phụ nữ kia là một sự tồn tại khổng lồ và đáng sợ đến mức khó có thể hình dung.

Một cục thịt tròn khó có thể diễn tả, rễ cây của thực vật đang vận vẹo, lớp vỏ ngoài cứng rắn có hình thù kỳ dị, những đoạn tay chân cắt sắc bén dữ tợn bất quy tắc, hết thấy những thứ này hòa chung lại một chỗ tạo thành một sự tồn tại làm người bình thường liếc mắt nhìn một cái sẽ cảm thấy phát điên.

Nếu không phải Cao Phong chỉ là một con rối phân thân, thì bản thể của hần đã vì thế mà chịu tổn thương nặng nề!

Nhưng cho dù là vậy thì bản thể của hắn cũng không thể chịu nổi, một ngụm máu bắn phun ra, cũng bắt đầu kiêng kỵ thật sâu với thành phố Phù Dung Hà này.

Thành phố Phù Dung Hà này không thể ở lâu được, chờ trò chơi này kết thúc, hắn sẽ lập tức rời đi!

Cảm giác bị sự tồn tại kia nhìn chằm chằm ở thế giới hiện thực giống như bạn có thể ném một viên kẹo vào ổ kiến, cũng có thể giẫm một cước vào đó!

Cao Phong ngay cả một câu cũng không nói, thân thể trực tiếp biến mất, chỉ để lại hai người Liêu Gia Hân và Grandi, trong bóng tối, bốn mắt nhìn nhau, không có lời nào để nói.

“Còn tưởng lá gan của hắn lớn chừng nào... nhưng nếu đổi lại là mình, có lẽ cũng ôm đầu bỏ chạy.”

Grandi thật vọng lắc đầu, nếu không có người giúp, cuối cùng hắn sẽ biến thành đáng vè gì, ngay cả nghĩ hắn cũng không dám nghĩ.

Nhưng hắn cũng biết, thật ra không ai có thể giúp hắn.

Sự tồn tại ảnh hưởng tới hắn tuyệt đối không phải quái vật cấp tai nạn, thậm chí có khả năng không phải là cấp tai biến!

Mặc dù sự tồn tại ở cấp bậc đó không dễ dàng ảnh hưởng tới hiện thực, nhưng một khi đã ảnh hưởng được thì không phải thứ mà người bình thường có thể ngăn cản!

...

Sáng sớm hôm sau, Ôn Văn giống như bình thường đi tới Hiệp Hội Thợ Săn, là người của tổ chức thì đúng giờ quét thẻ đi làm chính là một thói quen tốt.

Được rồi, thật ra là anh không muốn bỏ sót tin tức hữu dụng nào mà thôi, bằng không với tính tình của anh, muốn anh đi làm đúng giờ thì...

Trừ phi là bị phạt trừ tiền lương!

Không, hiện giờ có trừ lương cũng không dùng được nữa rồi, bởi vì anh có tiền.

Khi tới nơi, Ôn Văn phát hiện đang có cuộc họp, Lâm Triết Viễn ngoắc tay gọi Ôn Văn vào trong.

Có thể tham gia cuộc họp cũng có nghĩa là đã tán thành Ôn Văn, tính ra thì Tiêu Tân Lôi đã vào trước nhưng đến giờ vẫn còn đáng thương ngồi xỏm ngoài cửa phòng.

“Đêm qua, một nhà xưởng bỏ hoang khu ngoại ô phía Bắc đã bị sức mạnh cấp tai biến công kích, hiện giờ vẫn còn sót lại chút sức mạnh, chuyện này không thể khinh thường, hơn nữa cũng đã vượt qua quyền hạn xử lý của chúng ta.”

Tất cả thợ săn đều rất nghiêm nghị, sức mạnh cấp tai biến một lần nữa xuất hiện ở Phù Dung Hà, có lẽ sẽ gây ra hỗn loạn rất lớn.

Mà Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Phù Dung Hà bọn họ lại không làm được gì, chỉ có thể chờ cấp trên phái người tới điều tra.

Ôn Văn cũng tỏ ra khiếp sợ, tựa hồ là bị dọa không nhẹ.

Lâm Triết Viễn liếc nhìn Ôn Văn, cảm thấy phản ứng của Ôn Văn rất bình thường, lần trước Ôn Văn cũng đã nhìn thấy con mắt kia, có phản ứng thế này là hợp lý.

Nhưng Lâm Triết Viễn không biết, công kích kia chính là Ôn Văn làm ra.

“Tôi đã báo cáo lại cho tổng bộ bên tỉnh Hải Bắc, siêu thợ săn trên tự Băng Hà sẽ tới thành phố Phù Dung Hà trong vài ngày tới để điều tra về chuyện này, trước đó chúng ta cần phải giải quyết xong vụ Nhan Bích Thanh...”

“Sau đó sẽ tập trung xử lý sự kiện sức mạnh cấp tai biến xuất hiện!”

Có liên quan tới quái vật cấp tai biến không phải là chuyện nhỏ, vì thế trước đó Nhan Bích Thanh làm Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Phù Dung Hà như gặp đại địch, nhưng bây giờ đã trở thành nhân tố không thể xác định phía sau một sự kiện lớn hơn.

Vì thế trước khi người bên trên tới, bọn họ cần phải giải quyết cho xong vụ Nhan Bích Thanh.

‘Chắc, cấp trên muốn phái người tới điều tra mình... khoảng thời gian này phải cẩn thận một chút rồi.’

Ôn Văn có chút dở khóc dở cười, vì muốn giải quyết Nhan Bích Thanh nên anh mới làm ra chuyện kia, không ngờ lại rước tới phiền phức càng lớn hơn nữa.

Có điều chỉ cần đủ cẩn thận thì có lẽ không có vấn đề gì.

Còn nữa... siêu thợ săn trên tự và siêu thợ săn bình thường có gì khác biệt à?

“Ôn Văn, cậu với chú Cung cùng tới nhà xưởng kia điều tra sơ bộ một chút đi, chỉ cần ghi chép lại tình huống thôi, không nên làm chuyện dư thừa.”

“Cấp tai biến khác biệt hoàn toàn với những thứ mà cậu từng đối phó trước đó, không quản là hành vi mạo hiểm gì cũng có nguy cơ tử vong rất cao, thậm chí có lẽ còn khủng khiếp hơn cả tử vong.”

“Vội lại nơi đó rất hẻo lánh, Vụ Hán, em điều tra xe cộ lui tới bên đó xem thử xem có người nào khả nghi không.”

Sau khi thông báo tình huống xong, Lâm Triết Viễn bắt đầu ra lệnh.

Ôn Văn có chút may mắn khi hôm qua đã làm cái trang, lại còn cố ý để tài xế cho mình xuống ở nơi khác rồi tự mình đi bộ qua.

Bằng không có lẽ sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện.

Lúc này Ôn Văn ngược lại lại muốn cảm ơn đám côn đồ đã làm hỏng xe, bằng không nếu anh trực tiếp lái xe tới ngoại ô phía bắc thì đã lọt vào vòng hoài nghi rồi.

Sau đó, Ôn Văn và Cung Bảo Đình đi tới nhà xưởng ngoại ô phía bắc kia, dọc theo đường đi, bầu không khí giữa hai người có thể xem là khá hòa hợp.

Ôn Văn không ngừng đưa ra thắc mắc về những vấn đề nhỏ trong khi sử dụng siêu năng lực, mà Cung Bảo Đình cũng kiên trì giải đáp làm Ôn Văn được lợi không nhỏ.

Hành động lần này kỳ thật rất đơn giản, đơn giản đến mức hai người chỉ cần tới đó ghi chép lại một chút mà thôi, chỉ là đề phòng Ôn Văn chưa quen việc nên Cung Bảo Đình vẫn là người chủ đạo.

Không ngờ ở trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, Ôn Văn là người lãnh đạo trực tiếp của Cung Bảo Đình, mà ở thế giới bên ngoài, Ôn Văn lại trở thành trợ lý của Cung Bảo Đình...

Đọc theo đường đi, ngoại trừ giải đáp những thắc mắc của Ôn Văn, hai người chỉ nói mấy chuyện linh tinh mà thôi.

Không hề ản ý hay dò xét gì về trạm thu nhận, điều này làm Ôn Văn khá kỳ quái, lẽ nào Cung Bảo Đình không hề hoài nghi chút nào?

Nhưng Ôn Văn không biết rằng, Cung Bảo Đình là người khôn biết giữ mình mà thôi.

Kinh nghiệm có được từ trăm ngàn vị tiền bối Hiệp Hội Thợ Săn đi trước nói cho Cung Bảo Đình biết, đối với sự tồn tại mà mình không thể nào hiểu được, biết càng ít thì lại càng an toàn.

Hai người lái xe tới nhà xưởng, sau khi xuống xe, Cung Bảo Đình nhìn mảnh đất rộng bị nhân viên hỗ trợ bao vây mà trầm tư.

Không cần tự mình đi vào nơi đó Cung Bảo Đình cũng đã cảm nhận được sức mạnh cuộn cuộn ở đó, hơn nữa anh còn rất quen thuộc với nó.

Là hơi thở của sức mạnh của người thần bí trong trạm thu nhận!

Ngày đó quả kia anh không nhận sai, người đó là một sự tồn tại cấp tai biến có thể hoạt động ở thế giới hiện thực!

Một cấp tai biến có thể tự do hành động ở thế giới bên ngoài, không quản là thế lực nào thì cũng là một nhân tố không thể không chế, thậm chí có thể ảnh hưởng tới thế cục của các thế lực lớn.

Phải biết Hiệp Hội Thợ Săn có thể trấn áp toàn bộ tổ chức bí ản toàn liên bang cũng chỉ có tám vị thợ săn cấp ‘Chân Ngã’ mà thôi!

Nhưng điều đau buồn bây giờ là Cung Bảo Đình lại chính là tay sai của người ta, vì thế chỉ có thể giúp đỡ giấu giếm một ít tin tức mấu chốt mà thôi.

Cung Bảo Đình quay đầu nhìn sang Ôn Văn, chỉ thấy Ôn Văn run bần bật, răng hàm trên va với răng hàm dưới, mắt nhìn trừng trừng, trên mặt cũng túa một lớp mồ hôi mịn, hiển nhiên bị dọa không nhẹ.

Diễn xuất cũng là một tuyệt kỹ cơ bản cần rèn luyện của thám tử, nếu như tiến vào ngành giải trí, nói không chừng Ôn Văn có thể lăn lộn giật được cái danh diễn viên phái thực lực.

Chương 140 - Tóm Được Hắc Rôi

Ôn Văn chỉ hoảng loạn một chốc thì bình tĩnh lại, vẻ mặt nghiêm túc quan sát.

Không mất đi sự bình tĩnh vốn có, lại không vì tự kiêu mà làm ra hành động ngu xuẩn, hành vi chứng tỏ Ôn Văn là một thợ săn có phẩm chất tốt, Cung Bảo Đình ở bên cạnh quan sát thâm gật đầu.

“Xem dáng vẻ thì có lẽ đã bị dọa, cũng đúng thôi, cậu ta chỉ mới trở thành người siêu năng không được bao lâu, chưa được va chạm nhiều cũng là bình thường...”

“Nếu Ôn Văn là người của trạm thu nhận, đã từng tiếp xúc với hơi thở của người kia thì sẽ không đến mức bị dọa như vậy...”

“Vậy rốt cuộc cậu ta có phải người của trạm thu nhận hay không chứ...”

Cung Bảo Đình có chút mơ hồ với phán đoán về Ôn Văn.

Suy nghĩ kỹ một chút thì Cung Bảo Đình chưa từng thấy Ôn Văn mặc quần áo của nhân viên thu nhận, cũng chưa từng thấy Ôn Văn sử dụng xiềng xích, hết thấy nghi ngờ chỉ xây dựng từ việc đám quái vật trong trạm thu nhận có chút tương tự với quái vật mà Ôn Văn từng đối phó mà thôi.

Tiếp đó hai người tiến hành kiểm tra khu vực này, đối với chuyện điều tra năng lượng dị thường, Hiệp Hội Thợ Săn có quy trình của riêng mình.

Điều kiện hàng đầu là phải bảo đảm an toàn, cố gắng thu thập tin tức.

Cứ vậy, dưới sự chỉ dẫn lão luyện của Cung Bảo Đình, Ôn Văn tiến hành thăm dò năng lượng của mình lưu lại, đồng thời cũng học được cách làm một con cá mập hợp lý trong thời gian làm việc.

...

Trong một căn hộ cho thuê cũ kỹ, một người đàn ông hơi mập mạp đang nhanh chóng gõ bàn phím.

Hắn là một tác giả mạng tên là Tôn Uy, bút danh là Bất Miên Bất Ngữ.

Lúc này hắn đang thiếu chap mới, vì thế đang rất cố gắng.

Công việc này mặc dù không thể kiếm được một số tiền lớn nhưng cũng đủ để nuôi sống mình, vì thế hắn cũng khá thỏa mãn.

Vắt hết óc gõ xong nội dung chap mới ngày hôm nay, Tôn Uy liền tùy tiện mở web, bắt đầu xem bình luận.

Mỗi ngày sau khi post chap mới, xem bình luận của độc giả chính là chuyện làm Tôn Uy có cảm giác rất thành tựu.

Đột nhiên một bình luận mới gửi có tới bảy tám phản hồi đập vào tầm mắt Tôn Uy.

“Từ khi nào khu bình luận truyện mình lại náo nhiệt như vậy chứ, nếu có thể kéo dài mãi như thế thì tốt quá.”

Tôn Uy click vào xem thử, còn chưa đọc xong đã cảm thấy máu dồn lên não, suýt chút nữa đã tức giận mà đập bàn phím.

Này cư nhiên là bình luận của một trang web lậu, xem lậu cũng thôi đi, dù sao thì cũng hơn 90% độc giả đều xem bản lậu, này cũng không có cách nào.

Nhưng nội dung bình luận của vị độc giả này thật sự làm Tôn Uy chịu không nổi.

“Tác giả viết mấy thứ rác rưởi như vậy sao lại còn dám thu tiền chứ, tao chỉ muốn kích thích mày một chút, để mày biết mà giữ lại chút mặt mũi, người ta đi xem sách lậu cả rồi, dù sao thì cũng không cần tốn tiền.”

Tôn Uy tức tới dờ khóc dờ cười, rác mà mày cũng bỏ tiền ra đọc đấy thôi, sao lại có thể mở miệng ra nói được những lời

này hay vậy chứ?

Mà bình luận này cũng bị nhóm độc giả chân chính phản bác, vì thế mới có nhiều trả lời như vậy.

Mặc dù biết rõ chỉ cần xóa bình luận này, khóa ngôn luận người này thì chuyện sẽ kết thúc, đã tham gia viết tiểu thuyết, có bình luận tiêu cực là chuyện sớm đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng bị nói như vậy, Tôn Uy vẫn không chịu được.

Hắn cầm bàn phím mà hét như đang cầm một thanh bảo kiếm, ngón tay lướt vun vút trên thân kiếm, ngón tay giống như được bôi nước ớt ép, phát ra những lời thô tục sắc người.

Đối với Tôn Uy mà nói, mắng chửi người không cần kỹ xảo, chỉ cần tốc độ tay là đủ, chỉ cần tốc độ gõ nhanh hơn đối phương thì đã có thể coi là thắng.

Thật may mắn, tốc độ gõ chữ của Tôn Uy thật sự rất nhanh.

Thông qua trận khẩu chiến thỏa thích này, Tôn Uy coi như đó là một phương thức phát tiết cảm xúc của mình.

Từ khi viết tiểu thuyết tới nay hắn vẫn luôn có chút bức bối, nhạc, video, phim ảnh, những bản lậu bên các lĩnh vực này đều bị ngăn chặn, nhưng vì sao nạn sách lậu của văn học mạng lại không có cách nào giải quyết, thậm chí là không thể nào ngăn chặn?

Trong tổng số độc giả của hắn thì chỉ có 1%, hoặc thậm chí là càng ít hơn chịu trả tiền để đọc.

Nguyên nhân có lẽ rất nhiều, giá bên sách lậu rẻ hơn, kiểm soát không dễ, công cụ tìm kiếm bị chi phối, nhà quảng cáo cũng đăng ký quảng cáo trên các trang web vi phạm bản quyền, đọc bản gốc quá đắt, nếu mà đã muốn tìm lý do thì thật sự có vô số lý do để nói.

Nhưng lý do chung quy cũng chỉ là lý do mà thôi.

Tất cả những điều này tạo thành một chuỗi hút máu khổng lồ, mà tất cả mọi người trong chuỗi này, bao gồm phần lớn độc giả, đều cảm thấy vui vẻ.

Chỉ có tác giả và một số độc giả chân chính là kêu la bất bình.

Nhưng tiếng nói của bọn họ lại quá nhỏ bé, không có cách nào thay đổi.

Ở trong tình cảnh như vậy, lại bị độc giả sách lậu mỉa mai, Tôn Uy thật sự chịu không nổi.

Lần khẩu chiến này không phải nhất thời nóng máu, mà là cơn nóng giận đè nén đã lâu bùng phát.

Mắng xong, Tôn Uy cảm thấy cả người thật sảng khoái, giống như ngồi trong phòng tắm hơi cả ngày vậy, hần mỉm cười bầm cậm ngôn luận và gửi bình luận của đối phương, sau đó đi rửa mặt.

Cứ treo đây một đêm, sáng mai rồi xóa, đúng là quá vui sướng mà.

Đối với Tôn Uy mà nói, làm vậy thực sự rất đã.

Từ khi bắt đầu viết truyện, đã lâu rồi hần không còn thời gian vui chơi giải trí nữa.

Trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, Tôn Uy cảm thấy có chút kỳ quái, hần đứng dậy, đi tới trước máy tính, sau đó... hần chui vào trong!

Ở trong máy tính, Tôn Uy bay lượn ở giữa những số liệu xanh lá, cảm giác rất thoải mái.

Đối với chuyện này, Tôn Uy không hề cảm thấy kỳ quái, có lẽ hần đang ở trong mơ, mà mơ thì chuyện gì cũng có thể xảy ra cả.

Khi hần ngừng lại thì hần nhìn thấy vị độc giả kia đang rất tức giận vì bị cậm ngôn.

Nhìn một chút, trong lòng Tôn Uy dâng lên tà niệm: “Nếu đã là mơ thì mình làm gì cũng không thành vấn đề đi?”

Tôn Uy từ phòng bếp lấy được một con dao, chậm chậm đi tới phía sau người nọ, một dao đâm vào lưng, sau đó xoay ghé lại, điên cuồng đánh đấm vào đầu đối phương.

Chỉ vài cái thì người nọ đã không động đậy nữa, nhưng Tôn Uy thì vẫn còn đang đánh, giống như đang phát tiết vậy, lúc hần ngừng lại thì kẻ này đã không còn hình người nữa rồi.

Lắc lắc cổ tay mỗi nhừ, Tôn Uy nằm xuống giường, cười nói:
“Giấc mơ này thật quá đi...”

Tôn Uy lắc đầu, nếu không phải mơ thì hẳn thật sự không ngờ mình cũng có lúc điên cuồng đến như vậy.

“Chỉ là nếu không phải mơ thì chắc mình không thể nào đánh lại người này, hẳn vừa cao lớn lại khỏe như vậy, mình chỉ là một tên mập luôn trạch trong nhà mà thôi...”

Sau đó, Tôn Uy liền nằm ở dưới đất, một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

...

Cuộc điều tra hôm qua đụng trúng ngõ cụt, phải làm việc tới tận nửa đêm.

Sáng sớm hôm nay Ôn Văn từ sớm đã chạy tới Hiệp Hội Thợ Săn, thậm chí còn mua bữa sáng và chuỗi tiêu cho Đinh Minh Quang.

Chuỗi là cho con khỉ kia, cũng không biết nó có ăn được hay không.

Đinh Minh Quang đảm bảo là hôm nay nhất định có thể tóm được hành tung của Nhan Bích Thanh, vì thế Ôn Văn liền chạy tới.

Truy bắt Nhan Bích Thanh, Đinh Minh Quang có vẻ còn sốt sắng hơn cả Ôn Văn, sau khi mang máy tính về vẫn luôn trông chừng nó để tra manh mối.

Lúc Ôn Văn tới, mọi người trong Hiệp Hội Thợ Săn cũng đang vây quanh Đinh Minh Quang, chờ manh mối của cậu ta.

Ôn Văn nhẹ nhàng nhảy một cái, đáp xuống một cái ghế, toàn bộ quá trình không hề phát ra chút âm thanh nào, anh sợ quấy rầy tới trạng thái của Đinh Minh Quang.

Chờ khoảng một tiếng đồng hồ, Đinh Minh Quang đột nhiên mở mắt ra.

“Tôi đã tóm được hắn rồi!”

Chương 141 - Tôi Chỉ Viết Tiểu Thuyết Thôi

Theo Lâm Triết Viễn ra lệnh một tiếng, cả Hiệp Hội Thợ Săn lập tức hành động, từng chiếc xe màu đen nối đuôi nhau rời khỏi bệnh viện tâm thần.

Mặc dù không có đèn báo hiệu nhưng đoàn xe vẫn một đường thông suốt.

Ở liên bang, chỉ cần Hiệp Hội Thợ Săn có hành động lớn thì vẫn luôn là cách thức này, trực tiếp tiến hành điều chỉnh giao thông, tất cả đèn giao thông đều chuyển xanh để đảm bảo đội ngũ của hiệp hội tiến tới hiện trường với thời gian tối ưu nhất.

Biện pháp này là cần thiết nhưng lại không thể để dân chúng bình thường biết nguyên do.

Vì thế người chứng kiến cảnh này ngày càng nhiều, nương theo lời đồn lên men trên phố, đoàn xe của Hiệp Hội Thợ Săn đã được đồn thành xe của lãnh đạo liên bang, dưới sự dẫn dắt có mục đích của một số người, đây là chính phủ liên bang đã lạm dụng quyền lực của mình...

Trong lúc vô tình, chính phủ liên bang đã gánh tội giúp Hiệp Hội Thợ Săn.

Lần này Ôn Văn coi như được hưởng thụ đặc quyền, không thể không nói, lẫn lộn trong tổ chức sừng hơn hành động một mình rất nhiều.

Căn cứ theo quan sát hai ngày nay của Ôn Văn, cho dù chỉ là thợ săn có thực lực bình thường, có được sự chống đỡ mạnh mẽ như vậy thì hiệu suất săn bắn quái vật cũng có thể sánh ngang với anh.

Này quả thực có chút dọa người.

Nhưng mà thật ra trong mắt người khác, Ôn Văn một thân một mình làm ra được chiến tích kinh người như vậy mới là chuyện dọa người.

...

Tôn Uy mở mắt ra, từ trên giường ngồi dậy.

Giấc mơ ngày hôm qua quá chân thật nên hẳn ngủ không được ngon cho lắm.

Chờ đến khi mở mắt ra, Tôn Uy phát hiện tình cảnh có chút không đúng lắm, tủ, giường nệm, tất cả mọi thứ đều thực xa lạ, thậm chí là có chút tương tự với cảnh trong giấc mơ kia!

“Đây hình như không phải nhà mình...”

Cửa phòng ngủ không đóng, Tôn Uy nhìn ra ngoài cửa thì chỉ thấy có một người đàn ông trung niên mặc đồ vest màu trà cầm một quyển tiểu thuyết lật xem.

Tôn Uy rất quen thuộc với trang bìa kia, nó là quyển tiểu thuyết duy nhất được xuất bản của hắn.

Tiếp đó... thứ nằm dưới đất là...

Là một cái xác!

Một cái xác bị một thứ khá cùn đập chết, đã không còn nguyên hình!

Càng làm Tôn Uy kinh hoàng hơn là cái xác kia rất giống độc giả đọc sách lậu đã bị hắn đập chết trong giấc mơ.

Không, không phải rất giống, căn bản là giống như đúc!

Bố trí trong căn nhà này, cái xác ở dưới đất, ngoại trừ người đàn ông trung niên kia thì tình cảnh hoàn toàn nhất trí!

“Này... này là...” Tôn Uy lùi về sau hai bước, có chút run chân.

“Không sai, mày đã giết người.”

Người đàn ông trung niên chính là Nhan Bích Thanh khép lại quyển sách trong tay, nhàn nhạt nhìn Tôn Uy, trong mắt không có chút cảm xúc nào.

“Không phải tôi giết, đó chỉ là một giấc mơ mà thôi... bây giờ nhất định cũng đang mơ thôi!”

Tôn Uy kéo mặt mình, muốn dùng cơn đau để có thể thoát ra khỏi giấc mơ này, đáng tiếc chiêu này không hiệu quả.

“Hôm qua lúc tao kéo mày qua đây, mày rất phấn khích, vì thế tao chỉ dẫn dắt một chút thôi thì mày đã đánh chết người này rồi, nhân vật trong truyện của mày vẫn luôn an tĩnh và lý trí

như vậy, nhưng bản thân mày thì lỗ mãng và ngu xuẩn, đúng là ngoài dự đoán của tao.”

Trải qua lúc ban đầu hoảng loạn, Tôn Uy cố bình tĩnh lại, viết nhiều tiểu thuyết, linh dị thần quái cũng có chút tin tưởng, năng lực tiếp thu cũng cao hơn không ít.

“Ông muốn gì tôi cũng cho ông, chỉ cần ông đừng tổn thương thôi.” Tôn Uy đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất.

“Trước kia tao rất thích tiểu thuyết của mày, vì thế tao khá là hiếu kỳ, nhưng bản thân mày lại làm tao thất vọng...”

Nhan Bích Thanh tùy tiện ném quyển sách kia vào trong vũng máu, Tôn Uy nhìn mà mí mắt giật giật, trán và lưng bị mồ hôi thấm ướt, bị dọa không nhẹ.

Kẻ này mang hấn từ nhà tới nơi quỷ quái này, lại còn điều khiển hấn giết người, nếu để một kẻ nguy hiểm như vậy thất vọng thì sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp gì?

Khóe miệng Nhan Bích Thanh nhếch lên, tựa hồ đang bắt chước dáng cười nhưng lại thất bại.

“Không cần căng thẳng vậy đâu, tạm thời tao sẽ không làm gì mày, bởi vì tao vẫn còn chuyện muốn hỏi mày.”

“Tôi nhất định sẽ thành thật trả lời.” Tôn Uy khúm núm hỏi.

Nhan Bích Thanh chăm chú hỏi: “Trong tiểu thuyết của mày có một tổ chức có thể chế tạo thiết bị xóa ký ức, nguyên lý của cái máy đó là gì?”

“Ách, tôi không biết, tôi chỉ viết tiểu thuyết thôi.”

Tôn Uy túa mồ hôi lạnh, đây là độc giả thần tiên gì vậy, hấn có nằm mơ cũng không ngờ được có người lại hỏi nguyên lý của một thứ trong tiểu thuyết của mình.

Muôn tìm hiện thực trong ảo tưởng, kẻ này không phải là một tên điên chứ?

Nhan Bích Thanh thất vọng lắc đầu: “Tức là, thứ trong tiểu thuyết của mày chỉ là những gì mày tưởng tượng, không phải thứ thật sự tồn tại.”

“Vậy tao lại hỏi mày, trong tiểu thuyết của mày, con người giết quái vật là chuyện hiển nhiên, nhưng quái vật giết con người

lại là tội nghiệt không thể tha thứ, sẽ bị chém giết, bị truy bắt, đó là tại vì sao?”

Tôn Uy lạnh run trả lời: “Bởi vì tôi là người, tôi đứng ở lập trường của con người nên mới như vậy.”

Hiện giờ Tôn Uy thật sự có chút thấp thỏm, rất sợ mình trả lời không đúng thì kẻ này sẽ bùng nổ mà giết người, cảm giác giống như bài bảo vệ luận án tốt nghiệp vậy, giáo viên sẽ ở dưới đài nhìn bạn chăm chăm.

“Nói cách khác, nếu đứng ở lập trường không phải là con người, cho dù tao giết người thì cũng không có gì sai cả?”

“Cái này không thể thành lập được, bởi vì ông chính là con người, cho nên vẫn không nên giết người thì tốt hơn.”

Tôn Uy khuyên giải an ủi, cái mạng nhỏ của hắn nằm trong tay người này, vì thế hắn muốn xóa bỏ ý nghĩ muốn giết người của người này.

Nhan Bích Thanh đứng dậy, chỉnh lại quần áo một chút: “Vấn đề cuối cùng, mày nói sức mạnh không phân thiện ác, cũng không có ý thức của mình, chỉ là công cụ.”

Tôn Uy thấp thỏm hỏi: “Ê, cái này có chỗ nào không đúng à?”

“Không đúng... không đúng chút nào, từ trước đến giờ nó chưa từng là công cụ!”

Sắc mặt Nhan Bích Thanh âm trầm, giống như bị che phủ bởi một lớp mây đen, bầu không khí cũng có chút khác biệt.

“Trước kia tao thích sách của mày nên mới tới thăm mày, nhưng sau khi gặp rồi mới biết tất cả những gì mày viết chỉ là tưởng tượng của mày mà thôi, không có gì là thật, thật không hiểu vì sao lại thích sách của mày.”

“Vì thế... mày không cần thiết phải tồn tại nữa!”

Nhan Bích Thanh duỗi ngón tay, nhanh như chớp đâm về phía Tôn Uy, chỉ cần đâm trúng thì đầu Tôn Uy sẽ nổ tung nát bấy như một quả dưa hấu.

Đúng lúc này một tiếng vang lớn truyền tới, một người cao lớn đập nát trần nhà nhảy xuống, dùng chính cơ thể mình bảo vệ Tôn Uy.

Người này, chính là Vu Hán!

Ngón tay của Nhan Bích Thanh không thể tổn thương tới Vu Hán, nhưng lại phá hỏng chiếc áo lông màu hồng.

“Áo lông này là của bạn trai tao tặng đấy!”

Vu Hán tức tới sùi bọt mép, lập tức phát ra tiếng rống giận, tiếp đó một quyền tấn công Nhan Bích Thanh.

Siêu năng lực của Vu Hán rất đơn thuần, đó chính là cường hóa sức mạnh cơ thể!

Hiện giờ đang ở đỉnh cấp Năm Giữ, nếu không phải là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa thì căn bản không dám cứng đối cứng với Vu Hán.

Được xem là chuyên gia tình báo của Hiệp Hội Thợ Săn, xét về phương diện đánh sập lá cà thì Vu Hán cũng là người mạnh nhất!

Trong mắt Nhan Bích Thanh vẫn không có cảm xúc, chỉ lạnh nhạt đưa tay phải tới, phía trước liền xuất hiện số liệu xanh biếc.

Sau đó Nhan Bích Thanh dễ dàng đỡ được nắm đấm của Vu Hán!

Giống như đỡ cú đấm của một đứa nhỏ vậy!

Chương 142 - Sức Mạnh Và Tốc Độ

Nhan Bích Thanh có chút gầy yếu và Vu Hán cao hai mét cơ bắp cuộn cuộn, hai bên chênh lệch rất rõ ràng.

Nhưng nắm đấm của Vu Hán lại bị cái tay kia nắm lấy, căn bản không thể nào rút ra.

“Một người sức lớn có thể đánh bại mười người biết võ, mà rất khó đối phó, nhưng nếu so về sức mạnh thì tao mạnh hơn!”

Chân Nhan Bích Thanh lóe lên số liệu xanh biếc giống như được phủ một lớp màng kim loại xanh biếc, hấn nhảy lên rồi đá vào cổ Vu Hán.

Một cước này nếu đá trúng thì Vu Hán căn bản sẽ mất đi sức chiến đấu, chênh lệch cấp bậc của hai người thật sự quá lớn.

Trước khi thăng cấp, Vu Hân dốc hết sức có lẽ có thể đánh được hai chiêu với Nhan Bích Thanh, nhưng bây giờ thì căn bản không phải là đối thủ!

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, cơ thể Nhan Bích Thanh đột nhiên biến thành một bóng dáng màu xanh đậm.

Mờ ảo, lộn xộn, chỉ có thể nhìn ra đó là một hình người màu xanh đậm mà thôi, Nhan Bích Thanh đã tiến vào không gian ảo!

Ngay sau đó một viên đạn màu đỏ nóng rực xuyên qua cơ thể Nhan Bích Thanh rồi ghim vào mặt tường ở phía sau, phát ra tiếng nổ kịch liệt, cả căn phòng đều bị nhiệt độ cao và bụi mù phủ kín.

Viên đạn này làm tình huống trở nên phức tạp.

Mà cái chân đá về phía Vu Hân cũng trực tiếp xuyên qua cổ, không tạo thành tổn thương.

Nhân cơ hội này, Vu Hân thoát ra khỏi sự khống chế của Nhan Bích Thanh, lấy tay làm sống dao chuẩn xác đánh ngất Tôn Uy, sau đó kéo hẳn ra khỏi trung tâm cuộc chiến.

Lúc này, lại một tiếng nổ điếc tai truyền tới, là tiếng Ôn Văn nổ súng.

Trên nóc tòa nhà bên cạnh, Ôn Văn tiếc nuôi lác đầu, uy lực của Chước Hồ tuy mạnh thật nhưng động tĩnh lại quá lớn, muốn bắn trúng thật sự không dễ.

Nếu như bắn trúng thì có thể làm Nhan Bích Thanh suy yếu một chút.

Cơ thể Nhan Bích Thanh dần dần ngưng tụ thành thực, liếc nhìn Ôn Văn và Vu Hân, biểu cảm có chút biến đổi.

Dùng nơi này làm tâm điểm, dân chúng trong vòng 500m xung quanh đã bị sơ tán, nơi này sẽ trở thành chiến trường của người siêu năng.

Hơn nữa không chỉ có Ôn Văn và Vu Hân, tất cả người siêu năng có năng lực chiến đấu của Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Phù Dung Hà đều có mặt!

Vây bắt một thợ săn đã mất khống chế, hiệp hội Phù Dung Hà nhất định phải dốc hết toàn lực ứng phó.

“Xem ra bọn mày đến có chuẩn bị, tao đã quá sơ ý rồi, bằng không bọn mày cũng không tìm được tao.”

Nhan Bích Thanh thực bình tĩnh nói, tựa hồ không hề hốt hoảng.

“Cho dù mày không sơ ý, bọn tao cũng sẽ tìm tới tận cửa thôi!”

Lâm Triết Viễn đẩy cửa, từ một phòng khác bước tới, mỗi bước đi đều có một lượng lớn huyết quản như dây thần kinh từ cơ thể anh lan ra.

Nhan Bích Thanh cảnh giác nhìn đám huyết quản kia, người siêu năng bình thường hẳn không quan tâm, nhưng Lâm Triết Viễn thì cần phải cẩn thận ứng phó.

Những huyết quản như dây thần kinh kia ngọ nguậy như lũ rắn, sau khi chuẩn bị xong thì từ đủ góc độ công kích Nhan Bích Thanh, tất cả mọi thứ trên đường đi của nó đều bị chọt thủng!

Nhan Bích Thanh hừ nhẹ một tiếng, đôi tay mang găng kim loại vung nhanh tới mức chỉ còn lại tàn ảnh, ngăn chặn lại toàn bộ dây thần kinh.

Sau khi tăng thuộc tính của mắt, Nhan Bích Thanh có thể nhìn rõ công kích của Lâm Triết Viễn.

Nhưng mặc dù vậy thì hẳn cũng không ngừng lui về sau, kiểu chiến đấu này quá bất lợi cho hắn.

Lúc thối lui tới sát cánh cửa sổ đã bị Ôn Văn bắn nát, Nhan Bích Thanh trực tiếp nhảy xuống, tiếp tục chiến đấu chính là muốn chết, vì thế hắn phải nghĩ cách trốn đi.

Nhưng còn chưa rơi xuống đất thì một đôi mắt giống như đang phun ra lửa lọt vào tầm mắt hắn, tiếp đó, ngọn lửa nóng rực ngưng tụ lại thành một con rồng thật dài bò nhào về phía Nhan Bích Thanh.

Nếu hắn rơi xuống đất thì nhất định sẽ bị ngọn lửa này công kích!

Cho dù hấn hoán đổi thuộc tính nào thì cơ thể vẫn sẽ bị ngọn lửa tổn thương.

Nhan Bích Thanh chuyển hết toàn bộ thuộc tính vào tay mình, sau đó vung một quyền xuống dưới, cả người nương theo sức giật dờ sang hướng khác, tránh được ngọn lửa kia.

Nhưng ngọn lửa được Cung Bảo Đình điều khiển giống như bóng với hình mà bám sát Nhan Bích Thanh, Nhan Bích Thanh cắn răng, trực tiếp nhảy lên mái nhà.

Vừa nhảy lên thì một viên đạn nóng rực bay tới, Ôn Văn đã chờ ở đây tới sắp hết chịu nổi rồi.

Hai tay Ôn Văn cầm súng, bắn đầu nả đạn liên tục, loại đạn sử dụng đương nhiên là đạn săn ma, anh không xa xỉ tới mức dùng đạn đặc biệt.

Uy lực của đạn đương nhiên không thể khinh thường, nhưng động tác của Nhan Bích Thanh đặc biệt quý dị, Ôn Văn muốn bắn trúng là rất khó khăn, liên tục hơn mười phát nhưng không có phát nào bắn trúng!

“Loại kẻ địch toàn năng đúng là phiền!”

Ôn Văn dứt súng vào bao, sau đó cơ thể hơi hạ thấp, hai tay trái phải cầm dao găm.

Từ sau khi Đào Thanh Thanh thăng cấp, anh vẫn chưa chân chính dốc hết toàn lực, hiện giờ anh muốn thử một chút xem thế nào!

Chân đạp lên nóc nhà, dùng sức giẫm một phát làm phát ra một tiếng lớn, sau đó tốc độ của Ôn Văn tăng lên như bão tố!

Cho dù là Đào Thanh Thanh từ phòng giam xuất trận cũng không thể nào đuổi kịp tốc độ của Ôn Văn, nơi anh xẹt qua thậm chí còn kéo theo một luồng gió mạnh, tốc độ nhanh tới mức mắt thường căn bản không thể nào thấy rõ.

Chỉ trong nháy mắt Ôn Văn đã xuất hiện trên đỉnh đầu Nhan Bích Thanh, một lưỡi dao găm chém xuống, cả hai con dao này đều có năng lực đặc biệt, cho dù Nhan Bích Thanh tương đương với quái vật cấp tai nạn cũng không có cách nào chiếm ưu thế.

Nhan Bích Thanh hừ nhẹ một tiếng, tốc độ một lần nữa nhanh hơn, nhanh tới mức không hợp với lẽ thường, hai người hóa thành hai bóng dáng mơ hồ cấp tốc va chạm trên mái nhà.

“Tốc độ tạo thành sức nặng, nhưng tốc độ của tao nhanh hơn mày!”

Nhan Bích Thanh giẫm lên chân Ôn Văn, thoáng cái đã đẩy Ôn Văn ra ngoài, trong tình huống tốc độ cao này, Ôn Văn bị đẩy ra xa mười mấy mét, đụng bệ một cây cột xi măng mới ngừng lại được.

Nhan Bích Thanh rốt cuộc cũng đã là cấp tai nạn, có năng lực như bug, chỉ cần muốn thì hẳn sẽ có được tốc độ vượt xa Ôn Văn!

Xét về phương diện đánh sập lá cà thì Nhan Bích Thanh có thể xem là toàn năng, vì thế Đinh Minh Quang mới nói là Ôn Văn không thể đánh bại Nhan Bích Thanh.

Ôn Văn còn chưa nôn sạch ngụm máu, Nhan Bích Thanh đã tiến tới trước người Ôn Văn, vung tay đâm dao vào ngực Ôn Văn.

Cho dù là thể chất vampire, bị đâm xuyên trái tim thì chắc chắn cũng phải chết!

Ôn Văn cắn răng búng tay một cái, sau đó trừng mắt thả ra một đòn công kích tinh thần, Nhan Bích Thanh liền khựng lại động tác!

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn thành công sử dụng công kích tinh thần trong thực chiến, mà đối thủ lại còn là người siêu năng cấp tai nạn!

Tức là, nhược điểm của Nhan Bích Thanh là tinh thần!

Nắm lấy cơ hội này, Ôn Văn đâm một dao tới, mục tiêu là tròng mắt Nhan Bích Thanh.

Đối thủ là người siêu năng cấp tai nạn, không thể tính toán theo lẽ thường, nếu muốn dấn vào chỗ chết thì đáng tin nhất là trực tiếp phá hủy não!

Nhưng khi dao găm của Ôn Văn chạm vào mi mắt Nhan Bích Thanh thì hẳn cũng tỉnh táo lại, một lần nữa tiến vào không gian ảo, thoát được một dao của Ôn Văn.

Dù sao cũng là người siêu năng cấp tai nạn, Ôn Văn chỉ có thể giữ chân hắn trong một tích tắc mà thôi.

Cơ thể Nhan Bích Thanh lùi nhanh về sau vài mét, mắt túa ra máu tươi, đây là lần đầu tiên hắn bị thương trong trận vây bắt này.

Nhan Bích Thanh chăm chú nhìn Ôn Văn, không chỉ nắm giữ tốc độ cực cao hiếm thấy, còn có năng lực về tinh thần.

Tên thợ săn này nếu còn tiếp tục phát triển thì sẽ rất nguy hiểm!

Chương 143 - Ghi Nhớ Mùi

Nhan Bích Thanh vừa khựng lại thì một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống bao phủ lấy hắn, tất cả động tác của hắn trở nên chậm chạp hẳn.

Diêm Tu nắm thánh giá trên ngực, nửa quỳ trên mái một căn nhà khác, cơ thể hơi run run, không chế dạng cao thủ như Nhan Bích Thanh, hắn cũng rất khó khăn.

Chuyện xảy ra giống như đã qua một khoản thời gian rất dài, nhưng kỳ thật thì chỉ không tới một phút mà thôi, Lâm Triết Viễn và những người siêu năng khác cũng đã đáp xuống mái nhà, bao vây Nhan Bích Thanh.

Cho dù có thực lực cấp tai nạn, nhưng nếu muốn cùng lúc đối phó nhiều người như vậy thì chính là người si nói mộng.

Ở giữa luồng sáng, dáng vẻ của Nhan Bích Thanh đã ngày càng thông dong hơn, hắn đã điều chỉnh được trạng thái phù hợp với tia sáng này.

“Muốn một lần đối phó cả đám bọn mày thì hiện giờ vẫn còn chút khó khăn, vì thế để lần sau nhé.” Nhan Bích Thanh mỉm cười cứng ngắc, cơ thể biến thành màu xanh hư ảo, trực tiếp rơi xuống dưới lầu.

Hắn có năng lực dịch chuyển bằng thiết bị truyền tin, chỉ cần một chiếc điện thoại có công năng bình thường nhất cũng có thể giúp hắn trốn thoát.

Không ai có thể ngăn cản hắn!

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Nhan Bích Thanh trở nên âm trầm, bởi vì tất cả thiết bị truyền tin trong tòa nhà này đều không hoạt động!

Hắn chỉ có thể duy trì trạng thái tiến vào không gian ảo một vài giây mà thôi, vì thế rất nhanh đã bị người của Hiệp Hội Thợ Săn chặn lại.

“Trước kia mày từng làm việc trong hiệp hội, cũng rất hiểu phong cách làm việc của hiệp hội rồi, nếu bọn tao đã hành động thì sẽ không để mày có cơ hội trốn thoát.

Ánh sáng trong mắt Lâm Triết Viễn chớp lóe, đòn công kích mạnh mẽ đã sẵn sàng kích hoạt.

“Nếu mày có thể di chuyển giữa các thiết bị truyền tin thì trước khi bắt mày, bọn tao đương nhiên phải cắt tín hiệu điện thoại lẫn mạng internet trong phạm vi một km này, cắt đứt đường chạy trốn của mày.”

“Hơn nữa năng lực chiến đấu đơn độc của mày rất mạnh nhưng lại không am hiểu đối phó với nhiều đối thủ cùng lúc, khi mày gia tăng một loại năng lực thì những năng lực khác sẽ yếu đi, đã nắm rõ được nhược điểm này, cho dù tao không ra tay, mày cũng không thắng được đâu!”

Lâm Triết Viễn muốn giải quyết Nhan Bích Thanh ở đây, vài ngày nữa siêu thợ săn ‘Băng Hà’ sẽ tới thành phố Phù Dung Hà, Lâm Triết Viễn không hi vọng đến khi đó còn nhân vật như Nhan Bích Thanh tồn tại.

“A ha ha ha, ha ha ha.”

Nhan Bích Thanh cười cứng ngắc, so với dáng vẻ tươi cười lúc bắt đầu thì nụ cười này tự nhiên hơn nhiều, từ khi nắm giữ thân thể này, hắn vẫn luôn thử biến thành người.

Vì thế dựa vào ký ức của Nhan Bích Thanh, học cách làm một con người.

Học kết giao bạn bè, vì thế hắn mới ở trên mạng giúp đỡ người ta hoàn thành những lời mình đã nói.

Hắn học được theo đuổi idol, vì thế hắn mới tìm tới Tôn Uy, nhưng khi Tôn Uy làm hắn thấy thất vọng, hắn đã quyết định giết chết Tôn Uy.

Mặc dù quá trình học tập của hắn chính là một đường máu tanh, nhưng bản thân hắn lại không cho là vậy.

Bởi vì, đây là học tập.

“Trong trí nhớ của Nhan Bích Thanh, Hiệp Hội Thợ Săn chỉ là một tổ chức giám hộ, giữ gìn cân bằng mà thôi... nhưng bọn mày không phải, bọn họ chỉ là một tổ chức đứng trên lập trường của nhân loại, loại bỏ tất cả những tổ chức bạo lực có tính uy hiếp đối với nhân loại.”

Số liệu xanh biếc giống như sợi tơ vây quanh cơ thể Nhan Bích Thanh, phủ kín người hắn, tóc hắn cũng dựng đứng lên.

Nếu không thể trốn thoát thì cứ trực tiếp đột phá vòng vây là được, năng lực của hắn chính là dùng để chiến đấu, không sợ bất kỳ kẻ nào!

“Mày biến thành kẻ tha thứ siêu cấp à, xin lỗi nhưng ngày hôm nay tao muốn bắt mày ở đây, hi vọng mày sẽ tha thứ cho tao.”
Phạn Già La chọt chọt lỗ tai phì nhổ nói.

Ôn Văn vừa dứt lời thì mọi người cũng bắt đầu công kích Nhan Bích Thanh, nhưng Nhan Bích Thanh lại chặn được tất cả công kích.

Năng lượng, tốc độ, sức mạnh, tất cả đều bị chặn lại!

Chỉ có thể cường hóa một thuộc tính chính là khuyết điểm của Nhan Bích Thanh trước khi thăng cấp. Nhưng sau khi thăng cấp rồi, Nhan Bích Thanh cũng có trạng thái kỳ dị như Lâm Triết Viễn.

Mà bây giờ hắn đang ở trong trạng thái đó, toàn bộ thuộc tính cơ thể để được gia tăng triệt để!

Sau khi ngăn cản tất cả đòn tấn công, Nhan Bích Thanh vọt tới chỗ Vu Hán, hắn muốn đột phá cửa của Vu Hán để thoát khỏi vòng vây.

Chỉ cần chạy tới nơi có thiết bị điện tử thì hắn có thể dễ dàng trốn thoát, mặc dù thời gian cold-down của năng lực này rất dài nhưng hắn chỉ cần dùng một lần là đủ.

Ở bên ngoài vòng chiến, Đinh Minh Quang cầm khăn ướt lau mồ hôi, thở dài một hơi, khẽ nói: “Thầy à, tạm biệt.”

Nhan Bích Thanh chỉ lo ứng phó người xung quanh nhưng không chú ý tới trong số dữ liệu ở dưới chân mình có một con vượn ảo với cái móng đỏ rực, nó nương theo những số liệu kia chui vào trong cơ thể hắn.

Sau khi nó tiến vào, số liệu trên người Nhan Bích Thanh đột nhiên đông cứng lại, sau đó hắn đưa tay gãi gãi móng mình, dáng vẻ giống như một con vượn vậy!

Vượn trình tự giống như virus máy tính vậy, sau khi chui vào trong cơ thể Nhan Bích Thanh sẽ tạo thành ảnh hưởng cho năng lực của hắn!

Với năng lực chỉ có thể sinh tồn trong thế giới giả tưởng, vượn trình tự chính là thiên địch tự nhiên của năng lực Nhan Bích Thanh.

Hơn nữa cấp bậc của người siêu năng kỳ thực cũng không quá nghiêm khắc, khả năng khắc chế năng lực của nhau là rất lớn, ví dụ cho trường hợp yếu thắng mạnh nhiều không kể xiết.

Nắm lấy cơ hội này, Ôn Văn là người đầu tiên vọt tới tung ra công kích tinh thần với Nhan Bích Thanh, sau đó hai con dao găm song song đâm về phía mắt đối phương!

Chỉ cần đâm trúng thì lần đánh cược này, Ôn Văn thắng.

Nhưng vào lúc này dị biến xảy ra, một cái bộ đàm được kết nối bay tới xẹt ngang qua đỉnh đầu Nhan Bích Thanh!

Nhan Bích Thanh liền nhân cơ hội này hóa thành số liệu, chui vào trong bộ đàm, biến mất ở giữa vòng vây.

Lần hành động vây quét tỉ mỉ này cứ vậy thất bại!

Dao găm của Ôn Văn ghim vào ngực Nhan Bích Thanh, nhưng cũng không đâm quá sâu, chỉ lưu lại được chút máu tươi mà thôi.

“Đáng chết!”

Ôn Văn giậm chân một phát, trực tiếp giẫm thủng một lỗ trên nóc nhà, ngay lúc sắp thành công lại để Nhan Bích Thanh chạy mất, anh tức tới không nói nên lời.

“Xảy ra chuyện gì, chúng ta đã chặn hết tín hiệu rồi mà.” Lâm Triết Viễn nhíu chặt mày, để Nhan Bích Thanh chạy mất thì sẽ

có biến số xảy ra, mà thứ anh không muốn nhìn thấy nhất bây giờ, chính giờ biến số.

“Thực hiển nhiên, có sự cố rồi.” Lâm Lộ thở dài nói, trong lần vây quét này, cô không có tác dụng gì.

Đinh Minh Quang chạy tới, nhặt bộ đàm lên cẩn thận quan sát, sau đó ném xuống đất.

“Công suất của bộ đàm này rất mạnh, với lại khi này có người đã phá hỏng kỹ thuật nhiễu sóng của khu vực này...”

“Tên đó có người giúp đỡ!” Cung Bảo Đinh nghiêm nghị nói.

Bên này thảo luận, Ôn Văn ở bên kia sắc mặt tái xanh ngồi xồm xuống, đương nhiên anh biết là ai đã ra tay cứu tên kia đi.

Ngoại trừ tên Cao Phong kia thì còn ai nữa chứ?

Ôn Văn lấy ra một cái bình nhỏ, cố gắng thu thập máu của Nhan Bích Thanh, anh muốn dùng số máu này đút cho Đào Thanh Thanh, gia tăng thực lực của cô.

Sau đó anh dùng tay quạt máu tươi, đưa lên mũi.

Hiện giờ, anh đã ghi nhớ kỹ mùi của tên kia.

Chương 144 - Con Dơi và Máu Độc

Vết máu xong, Ôn Văn đi tới bên cạnh Vu Hán, về mặt quái dị nhìn đối phương.

Mặc dù khi đó khoảng cách khá xa nhưng giọng Vu Hán rất lớn, Ôn Văn đã nghe thấy tiếng rống giận kia rất rõ.

Áo len bạn trai tặng....

Kia chẳng phải là...

Vu Hán đột nhiên quay đầu sang, căm tức nhìn Ôn Văn, hiển nhiên là đã cảm nhận được ánh mắt của Ôn Văn.

Ôn Văn lúng túng lùi lại một bước: “Hey hey... người anh em, tới hôm nay tui mới biết bạn là người ấy đó, yên tâm đi, tui kín miệng lắm, sẽ không truyền ra ngoài đâu.”

“Vớ lại, đồng tính mới là tình yêu chân chính, dị tính chỉ là chuyện nói dối tông đường thôi, tui không kì thị gì đâu, ủng hộ

bạn theo đuổi tình yêu chân thực.”

Ôn Văn càng nói thì sắc mặt Vu Hân lại càng đen, nắm đấm siết chặt, muốn đánh người.

Thật ra Ôn Văn không có ác ý, nhưng mọi người cũng hiểu được là anh có chút vấn đề nhỏ không đáng kể nên vạ miệng thiếu đánh cũng là chuyện khó tránh.

Bốp ~!

Lâm Lộ nhảy tới vỗ nhẹ vào ót Ôn Văn, oán giận nói: “Nói gì đó, đừng nói lung tung, chị Vu không phải kiêu mà ông nghĩ đâu.”

Lâm Lộ đi tới, thân thiết ôm lấy cánh tay Vu Hân.

Chị Vu...

Ánh mắt Ôn Văn có chút tan rã.

Này không phải ý là... Vu Hân là nữ à?

Lời nói đùa này... kinh khủng quá rồi đấy!

Từ diện mạo bên ngoài, có chỗ nào giống nữ chứ?

Ngũ quan oai phong, đầu bóng lưỡng, cơ ngực săn chắc lực lưỡng...

Lẽ nào phần cơ ngực hùng vĩ kia không chỉ hoàn toàn là cơ ngực?

Khó trách một người cao lớn cơ bắp như vậy cứ luôn mặc áo len hồng nhạt, nếu là nữ thì có thể hiểu được...

Sau khi mọi người rời đi, Ôn Văn vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này, chuyện này mang tới kích thích thật sự hơi lớn.

Cho dù Lâm Lộ đột nhiên nói rằng mình là đàn ông thì Ôn Văn cũng không khiếp sợ như thế, đầu năm nay đàn ông thích mặc nữ trang không phải chuyện lạ.

Nhưng giống như Vu Hân thì đúng là lạ...

Ôn Văn là loại người rất thích dùng não của mình cho những chuyện không liên quan.

Nếu không phải vẫn còn chút lý trí, Ôn Văn thậm chí còn muốn tung chiêu khi trộm đào tung quyền chộp thẳng đấy

quần Vu Hân để check xem rốt cuộc là nam hay nữ.

Cuối cùng Ôn Văn cũng quay trở về Hiệp Hội Thợ Săn, hành động vây quét vào ngày thứ ba đã thất bại, cả hiệp hội bị chìm trong trạng thái ngột ngạt.

Ôn Văn ngồi trên ghế, ánh mắt thần thờ nhìn trần nhà, đầu ngón chân nhịp nhịp làm chiếc ghế xoay tít, càng xoay càng nhanh, cứ hết như một con quai.

Không giải quyết xong chuyện Cao Phong anh căn bản không có tâm tình làm việc.

Xoay xoay một hồi thì chỉ nghe bịch một tiếng, dưới ghế trực tiếp bật lên một cái ống thép!

“Ai nha má ơi!”

Ôn Văn bị chọt bay ra ngoài.

Anh bung mông, ánh mắt tối tăm, hiện giờ ngay cả cái ghế cũng dám khi dễ anh à?

May mắn anh là người siêu năng, nếu là người bình thường thì chỉ sợ đã trực tiếp bị cái ghế này chọt chết rồi.

Hiệp Hội Thợ Săn lớn mạnh như vậy sao lạ không chịu mua ghế chất lượng tốt hơn chứ, sao lại dùng hàng kém chất lượng này?

Nhưng Ôn Văn lại không nghĩ tới, với tốc độ xoay tròn như vậy, cho dù là ghế tốt hơn thì cũng không chịu nổi...

Sau đó, Ôn Văn đen mặt xách cái ghế này tới tìm Lâm Triết Viễn tranh luận một phen, trực tiếp làm đồ đạc trong Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Phù Dung Hà thay máu một phen...

Chuyện nhỏ nhất thế này tạm thời không nhắc tới, Ôn Văn cầm vật bồi thường mà Lâm Triết Viễn cho mình... một hộp chocolate giá cả khá đắt, điều khiển một chiếc xe của hiệp hội, bắt đầu nướng theo mùi hương đã ghi nhớ trước đó, thử truy lùng Nhan Bích Thanh.

Ôn Văn không thể ký gửi toàn bộ hi vọng vào Đinh Minh Quang, bản thân anh cũng nên cố gắng tìm kiếm.

Máu tươi chính là mùi hương nồng nhất, mỗi con vampire đều là kẻ săn đuổi máu trời sinh.

Lái xe tới chỗ không người, Ôn Văn nhảy lên nóc xe, hít sâu một hơi rồi phát ra tiếng rít trầm thấp.

Sóng âm quái dị theo một phương thức khó hiểu truyền ra một khoảng rất xa, sau khi tiếng rít phát ra, cả khu gần đó trở nên âm ỉ.

Chỉ có điều loại âm ỉ này, nhân loại không nghe thấy được.

Đợi hơn mười phút thì khoảng trăm con dơi lớn nhỏ từ trên không trung bay xuống, lượn vòng xung quanh người anh, nhiều dơi bay lượn như vậy tạo thành những cơn gió nhẹ làm vạt áo Ôn Văn nhẹ nhàng lay động.

Đây là năng lực thu được sau khi Đào Thanh Thanh thăng lên cấp tai hại, điều khiển dơi.

Năng lực này có thể trực tiếp sử dụng trong khi dùng thể chất vampire, không chiếm dụng một ô năng lực.

Đây cũng là lần đầu tiên Ôn Văn sử dụng năng lực này, sau khi dùng rồi thì anh đứng ở vị trí cao hơn đám dơi để dễ dàng ra lệnh cho chúng.

Ôn Văn dùng ngón tay chấm chút máu của Nhan Bích Thanh, sau đó đưa tới, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ mùi này, tìm nó!”

Đám dơi bay tới gần Ôn Văn, ngửi ngửi mùi máu tươi rồi bay tứ tán.

Đám dơi lượn hết khắp góc ngách thành phố, tìm kiếm mùi hương quen thuộc, tới tận khi nào Nhan Bích Thanh bị bắt.

Trước đây khi vampire Galil đánh úp Ôn Văn, hắn cũng nhờ vào năng lực này để tìm kiếm Ôn Văn.

Sau khi phái ra số dơi mình sở hữu, Ôn Văn ngồi trên mui xe chờ đợi tin tức mà đám dơi mang về, có chúng giúp đỡ, tự mình đi tìm là không cần thiết.

Ngoại trừ điều khiển dơi, Đào Thanh Thanh còn một năng lực mới, năng lực này phải đặt vào nhãn thì mới dùng được.

Năng lực này tên là chuyển hóa vampire!

Sau khi trở thành vampire cấp tai hại, Đào Thanh Thanh có được năng lực chuyển hóa người bình thường thành quỷ hút máu!

Có điều, chuyển hóa vampire cần tiêu hao rất nhiều, sau khi chuyển hóa thì năng lực sẽ suy giảm trong một khoảng thời gian ngắn, vì thế Ôn Văn không có ý định dùng chiêu này.

Nhưng anh có thể dùng năng lực này theo một kiểu khác.

Muốn chuyển hóa quý hút máu, trước tiên cần phải thay đổi tính chất của máu nhân loại, sau đó chuyển máu của quý hút máu vào để tiến hành đồng hóa.

Quá trình chuyển máu này sẽ tạo thành tổn thương rất lớn đối với vampire, đó cũng là nguyên nhân vampire sẽ không dễ dàng mở rộng hậu duệ.

Nhưng nếu chỉ làm hồng máu mà không chuyển máu vào thì nó sẽ là một loại chất độc có lực sát thương cực mạnh.

Ôn Văn đặt tên cho năng lực này là Máu Độc!

Đợi khoảng mười phút thì trong góc truyền tới chút động tĩnh.

Sắc mặt Ôn Văn trở nên vui vẻ, sau đó lại nhanh chóng trở nên âm trầm, đó không phải động tĩnh của đám dơi.

Quả nhiên, một bóng dáng rất giống Ôn Văn từ trong góc bước ra, cười híp mắt nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn thờ ơ nhìn Cao Phỏng, mỉa mai: “Không phải mày nói trong vòng năm ngày sẽ không ra tay à, sao mày lại cứu Nhan Bích Thanh?”

“Tao không chủ động tiếp xúc hẳn, cũng không đuổi hẳn rời khỏi thành phố Phù Dung Hà, đây mới là nguyên văn lời tao đã nói.”

Cao Phỏng mặt không đỏ tim không đập nhanh lắc đầu nói: “Quả thật tao đã cứu hẳn, nhưng tao không tiếp xúc với hẳn, đến bây giờ hẳn vẫn chưa biết tới sự tồn tại của tao.”

“Ồ, quy tắc nằm trong tay mày, có lắt léo thế nào cũng được, vậy sao mày lại tới tìm tao?” Ôn Văn khinh thường hỏi.

“He he, thành phố này lại có thêm thứ thú vị, tao không biết mày có phát hiện không, dù sao thì tao cũng chú ý rồi, sau khi chết thúc trò chơi của tao với mày, tao sẽ rời khỏi thành phố này, nhưng một ngày nào đó, tao sẽ lại tới tìm mày.” Cao Phỏng cười hì hì nói.

“Lời này của mày giống như lũ nít ranh tuyên bố chủ quyền món đồ chơi của mình vậy.” Ôn Văn dốc hết sức châm chích.

Cao Phong cười híp mắt biến mất trong không khí: “Tùy mày, mày nói thế nào thì thế ấy đi...”

Chương 145 - Hung Linh

Ôn Văn lạnh lùng nhìn hướng Cao Phong biến mất, có lẽ tới tận bây giờ, tên kia vẫn cho rằng mình đang nắm quyền chủ động đi?

“Đến khi đó, mày sẽ phải khóc!”

Đợi khoảng một tiếng thì phần lớn đám dơi đã trở lại bên cạnh Ôn Văn.

Sắc mặt Ôn Văn lại càng khó coi hơn, nguyên nhân là chúng không tìm được mùi của Nhan Bích Thanh.

“Người từng làm trong hiệp hội có khác, biết phải che giấu mùi của mình... có điều tao nhất định sẽ tìm ra mày.”

Sau đó Ôn Văn một lần nữa phất lũ dơi đi, trừ phi tìm được Nhan Bích Thanh, bằng không không cho phép ngừng.

...

Trong một tầng hầm bản thiêu, Nhan Bích Thanh mặt không biến sắc xử lý vết thương trên ngực mình.

Trên vết thương lóe sáng số liệu chi chít chằng chịt, nó làm tốc độ khép lại của vết thương nhanh hơn.

Nhan Bích Thanh không có năng lực tự lành biến thái như vampire, nhưng hẳn có thể gia tăng năng lực tự lành của bản thân mình, hiệu quả quả thực rất rõ ràng.

“Tao có chút không hiểu, vì sao chúng lại tới bắt tao chứ, mày chính là người của bọn chúng, mà tao cũng chính là mày.”

Nhan Bích Thanh lậm bậm, không ai trả lời vấn đề của hắn, hắn cũng không nghĩ tới sẽ có người trả lời.

Hắn từ hỗn độn tỉnh lại, tiếp quản thân thể này, đối với thế giới, đối với mọi thứ đều rất xa lạ.

Chỉ có thể dùng ký ức trước đó của Nhan Bích Thanh để làm quen với thế giới này.

Nhưng càng quen thì lại càng không đê nén được bản tính của mình, lại càng muốn giết người hơn!

...

Ngày thứ tư, điều tra vẫn đang gấp gáp tiến hành, đám doi của Ôn Văn cũng tiếp tục tìm kiếm, mặc dù không có cách nào xác định Nhan Bích Thanh rốt cuộc đang ở nơi nào nhưng ít nhiều cũng biết phạm vi đại khái.

Lũ doi hoạt động dị thường trong thành phố cũng làm hiệp hội chú ý, nhưng không có thợ săn tiến hành điều tra chuyện này.

Ảnh hưởng của quỷ hút máu hiển nhiên thua kém Nhan Bích Thanh.

Mà quá trình điều tra của Đinh Minh Quang cũng ngày càng thuận lợi hơn, trước đó cậu ta đã lén để lại một ám chiêu trong cơ thể Nhan Bích Thanh, nó là một ký hiệu, cậu ta có thể thông qua ký hiệu này để tìm Nhan Bích Thanh.

Hơn nữa, ký hiệu này còn có thể coi là một quả bom hẹn giờ, chỉ cần kích hoạt thì nó sẽ tạo thành tổn thương rất lớn cho Nhan Bích Thanh.

Nhưng sau khi kích hoạt nổ thì sẽ không thể nào tìm kiếm Nhan Bích Thanh được nữa, vì thế Đinh Minh Quang vẫn giữ lại ám chiêu này.

Thật ra hiện giờ Đinh Minh Quang đã định vị được vị trí đại khái, nhưng Lâm Triết Viễn ra lệnh là ngày mai mới tiến hành truy bắt, hôm nay anh yêu cầu Đinh Minh Quang cố gắng làm quen với phương thức hành động của Nhan Bích Thanh, để thuận tiện cho hành động ngày mai.

Lúc chạng vạng tối, Ôn Văn ngồi trên ghế nhìn mặt trời dần dần lặn xuống mà thở dài một hơi.

Đêm nay trôi qua thì thời gian chỉ còn lại một ngày, đến khi đó tình huống sẽ rất bất lợi, Ôn Văn phải nghĩ cách thay đổi cục diện này, bằng không một khi thua trận, anh sẽ nằm ở thế yếu.

Đột nhiên ánh mắt Ôn Văn đông cứng, đứng dậy tiến vào WC.

Đúng vậy, trong phòng làm việc của mỗi thợ săn đều có phòng vệ sinh riêng, chuyện này làm Ôn Văn rất thỏa mãn.

Sau khi vào phòng vệ sinh, Ôn Văn đột nhiên biến mất, anh đã tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Khi này Ôn Văn cảm giác được Tần Sảng đã thăng cấp xong!

Cậu ta thành công biến thành quỷ hồn ở cảnh giới Năm Giữ!

Ôn Văn trực tiếp tiến vào khu phòng giam Tai Hại, quả nhiên Tần Sảng đã xuất hiện ở phòng giam số hai, căn phòng ở bên cạnh Đào Thanh Thanh.

Lúc này, Đào Thanh Thanh và Tần Sảng đang dùng ánh mắt để đối chiến với nhau.

Lúc này đây Tần Sảng đã thay đổi dáng vẻ hoàn toàn, đứng trong phòng giam không còn là tên nhóc nhút nhát run lập cập khi đối mặt với Đào Thanh Thanh nữa, mà là một thanh niên lạnh lùng nghiêm nghị cả người đầy khí lạnh.

Trên người vẫn là bộ quần áo đỏ, hơi thở của đám quỷ hồn khác quanh quần trên người Tần Sảng, chúng chẳng những không làm sự tồn tại của Tần Sảng hỗn loạn, ngược lại lại khiến cậu ta càng mạnh mẽ hơn.

Tần Sảng bây giờ đã là một con hung linh!

Trên thế giới này, phần lớn quái vật đều không phải một con mà có cả một tộc đàn của mình, có tộc đàn thì tất nhiên là có chênh lệch thực lực.

Giống như quỷ hồn, số quỷ hồn bị Ôn Văn xử lý trước đó chính là oan hồn cấp thấp nhất.

Thực lực rất yếu, chỉ có một số ít có được năng lực đặc biệt, nhưng nếu không có phương pháp ứng phó thì rất khó chơi.

Mà Tần Sảng bây giờ thì chính là sự tồn tại cao hơn oan hồn, hung linh!

Khác với oan hồn nằm ở đáy chuỗi thức ăn của quái vật, thực lực của hung linh nằm ở khúc giữa trong cấp Tai Hại của quái vật.

Hung linh có thể tạo ra sát thương vật lý, hơn nữa không giống với phần lớn oan hồn, bị trói buộc ở một nơi cố định.

Nhưng có khả năng gây ra sát thương vật lý thì cũng thua kém oan hồn, chính là không thể quý hồn hóa triệt để mà chỉ có thể duy trì trong một khoảng thời gian ngắn, những lúc khác thì có thể dễ dàng bị công kích.

Đồng thời ý nghĩ muốn giết chóc của hung linh cũng sẽ mạnh mẽ hơn, sẽ theo bản năng tấn công người sống.

Một khi phát hiện hung linh xuất hiện thì cơ bản đều bị Hiệp Hội Thợ Săn tiêu diệt, thế nên Ôn Văn tìm hết thành phố Phù Dung Hà này cũng không tìm được bóng dáng hung linh tồn tại.

Sau khi thấy Ôn Văn, gương mặt Tần Sảng vặn vẹo, trong thân thể hắn lưu giữ quá nhiều ý chí của quý hồn khác, về phần ký ức của chính mình thì lại có chút không rõ.

Thế nhưng Tần Sảng vẫn nhớ rõ, là người đàn ông trước mặt đã mang tới sự sỉ nhục lớn lao cho hắn, hắn phải trả thù!

Khí lạnh màu trắng xám xuất hiện trong tay Tần Sảng rồi phóng thẳng tới chỗ Ôn Văn, nhưng khí lạnh kia căn bản không thể nào thoát ra ngoài phòng giam.

Nhưng mặc dù vậy thì Tần Sảng vẫn không ngừng tấn công.

“Thực lực mạnh mẽ hơn nhưng đầu óc thì hỏng rồi, xem ra mày đã quên tao là ai.”

Ôn Văn hừ nhẹ một tiếng, tay đặt lên vòng cổ, một lần nữa biến thành hình thái ngục ti Tai Hại, sau đó tay đẩy một cái thì Tần Sảng đã bị đè chặt vào tường không thể động đậy.

“Cho mày chút dạy dỗ vậy.”

Ôn Văn làm ra động tác siết nắm tay, thân thể của Tần Sảng cũng theo đó mà vặn vẹo, từng gương mặt người vặn vẹo lần lượt va đập trong thân thể hắn, mang tới cơn đau đớn rất lớn.

Một lát sau, Ôn Văn thả lỏng tay, ánh mắt Tần Sảng nhìn Ôn Văn đã không còn kiêu ngạo như vừa nãy nữa, ngược lại có chút sợ hãi rụt rè, rúc trong góc tường sợ hãi nhìn Ôn Văn.

Chỉ cần có thực lực mạnh tuyệt đối, cho dù là quý hồn cũng sẽ biết sợ.

“Để tao xem xem, năng lực của mày có thể mang tới bao nhiêu kinh ngạc cho tao.”

Ôn Văn đi tới trung tâm khu Tai Hại, sau đó chọn năng lực của Tần Sảng, cơ thể nhúc nhích một chút rồi biến thành trạng thái có chút mờ ảo.

Bởi vì sớm đã quen với chuyện không mặc quần lót nên Ôn Văn không còn xuất hiện tình huống rơi quần lót làm người ta lúng túng như trước nữa.

Nhiều lần chuyển đổi năng lực làm Ôn Văn sớm đã quen với chuyện kiểm tra các loại năng lực khác biệt, liền xe nhẹ chạy đường quen.

“Sức lực lớn hơn người bình thường, chỉ cần dựa vào vật lộn cũng có thể nghiền ép người bình thường, nhưng so với người siêu năng thì không có cách nào so sánh...”

“Năng lực của oan hồn thì hung linh cũng có, hơn nữa có thể dựa vào ý chí của mình để quyết định có để người bình thường nhìn thấy hay không.”

“Nơi hung linh xuất hiện thì điện đóm sẽ mất ổn định, có thể coi là được tặng kèm hiệu ứng đèn chớp lóe.”

“Có thể dùng ý nghĩ di chuyển đồ vật, nhưng trọng lượng có hạn chế, cũng không thể làm ra động tác quá phức tạp.”

“Xét tổng thể thì nếu không dựa vào năng lực đặc biệt thì hung linh không có cách nào so sánh với vampire cấp Tai Hại.”

Chương 146 - Bắt Đầu Vây Bắt

Nếu thể chất không mạnh thì thứ mạnh của hung linh sẽ nằm ở năng lực.

Sau khi thăng lên cấp Tai Hại, năng lực đặc biệt của Tần Sảng có hai thứ.

Một là năng lực vốn có của tất cả hung linh, không cần chiếm dụng ô nhân cũng có thể sử dụng.

Năng lực này là mê cung ảo giác.

Nó có thể quấy nhiễu cảm quan của con người, làm bọn họ cảm thấy hỗn loạn, đồng thời dẫn tới tình huống bị lạc đường.

Năng lực này còn một cái tên khác nữa chính là quỷ đánh tường!

Quỷ đánh tường là năng lực cơ bản của hung linh, người có linh cảm không mạnh một khi rơi vào hoàn cảnh đó thì chỉ có một con đường chết.

Có điều mê cung ảo giác của Tần Sảng còn mạnh mẽ hơn hung linh bình thường một chút, cậu ta có thể cải tạo mê cung của mình, làm nó có những biến đổi thần kỳ, vì thế thậm chí nó có tác dụng với cả người siêu năng.

Sau khi thử nghiệm năng lực này xong, Ôn Văn chờ mười phút rồi chuyển về trạng thái vampire, bắt đầu kiểm tra một năng lực khác của Tần Sảng.

Năng lực này chính là phóng ra khí lạnh.

Hình thức thì cơ bản vẫn là như thế, nhưng cường độ thì khác một trời một vực, khí lạnh trước kia cho dù có độc toàn lực thì chỉ có thể lạnh cóng người bình thường mà thôi, bằng không lần đó ba học sinh trung học kia cũng không thoát được.

Nhưng bây giờ khí lạnh mà Tần Sảng tỏa ra lại càng tập trung hơn, thậm chí có thể trong nháy mắt đông nước thành băng, vì thế đương nhiên cũng có thể nháy mắt đông đặc máu lại!

Sau khi suy nghĩ một chút Ôn Văn liền tiếp búng tay hai cái, dòng nước ở phía sau cơ thể hình thành một quả bóng nước,

sau một trận chuyển động thì ngưng kết thành mười mấy cột nước!

Anh vung tay lên, cột nước liền phóng thẳng tới trước, cùng lúc đó anh kích hoạt năng lực đóng băng, biến toàn bộ số nước kia thành nhũ băng!

Nhũ băng nhọn hoắt đâm vào mặt tường, trông có chút tàn bạo.

“Chậc, thoát nhìn dọa người thôi chứ uy lực thì chỉ tạm được, còn không bằng trực tiếp dùng Quần Lang nã một phát súng giảm thanh, nhưng lúc cần che giấu tung tích thì dùng chiêu này lại rất hợp.”

“Nếu mình bắt được vài con hung linh rồi gộp năng lực của chúng lại thì có thể ngưng trang thành một hung linh có thiên phú mạnh mẽ.

“Lại có một chiếc áo may ô đẹp rồi, he he.”

...

Check xong năng lực của Tần Sáng, Ôn Văn bắt đầu suy nghĩ về đối sách, hiện giờ anh muốn trong vòng một ngày phải giải quyết cho xong chuyện Nhan Bích Thanh.

“Minh không thể chỉ dựa vào Hiệp Hội Thợ Săn, phải nghĩ cách giải quyết hẳn, mục tiêu của Hiệp Hội Thợ Săn quá lớn, hơn nữa không thể tiết lộ sự tồn tại của Cao Phong, có rất nhiều chuyện mình không tiện hành động, muốn thắng hẳn là quá khó.”

“Muốn nhờ giúp đỡ thì chỉ có Cung Bảo Đình, còn có Chu Kỳ Bái... Nhưng Chu Kỳ Bái thì quá bắt mắt, cho dù hẳn đồng ý không lộ ra tình báo thì cũng sẽ có người liên tưởng tới mình.”

“Như vậy, chỉ có thể làm vậy thôi.”

Cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, Ôn Văn đã quyết định kế hoạch hành động.

Tiếp đó, anh dùng quyền hạn của ngục ti Tai Hại trong trạm thu nhận gửi tin cho Cung Bảo Đình, bảo anh tìm thời gian tiến vào trạm thu nhận, anh có nhiệm vụ cần giao.

Qua khoảng một tiếng đồng hồ thì Cung Bảo Đình đã đứng trước mặt Ôn Văn.

Sau khi nhìn thấy sức mạnh mà Ôn Văn biểu lộ ở bên ngoài, thái độ của Cung Bảo Đình đối với Ôn Văn lại càng khiêm tốn hơn.

Bởi vì thời gian gấp gáp nên Ôn Văn cũng không lãng phí thời gian ra vẻ cường giả với Cung Bảo Đình, chỉ trực tiếp đưa ra nhiệm vụ.

“Nghe đây, tôi có một nhiệm vụ cho anh.”

Sắc mặt Cung Bảo Đình có chút quái dị, không phải lại bảo anh đi mua đồ nữa chứ, loại nhiệm vụ này anh không muốn làm tiếp nữa.

“Lần này là nhiệm vụ chính thức.” Ôn Văn bổ sung.

Lúc này Cung Bảo Đình mới bắt đầu mong chờ.

“Người này chính là mục tiêu thu nhận của bọn anh, tôi cho anh một ngày, ngày mai phải bắt hắn vào trạm thu nhận.”

Ôn Văn dùng năng lượng màu đen của mình ngưng kết thành một hình người, Cung Bảo Đình nhìn một cái liền sững sờ.

“Thực lực của kẻ này rất mạnh, tôi không phải đối thủ của hắn, hơn nữa một ngày thì thật sự quá gấp.”

Bóng người kia, hiển nhiên chính là Nhan Bích Thanh.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Không vội, ngày mai tôi sẽ để một nhân viên thu nhận khác tới giúp anh, anh chỉ cần thăm dò vị trí của kẻ này rồi báo cho người kia, hai người sẽ cùng hành động.”

Nhân viên thu nhận khác mà Ôn Văn nói kỳ thực chính là anh, chỉ là anh không dùng thân phận thật sự của mình mà dùng một chiếc áo may ô giúp Cung Bảo Đình hành động.

Vừa vặn Tần Sáng thành công thăng cấp lên cấp Tai Hại, Ôn Văn có thể mượn dùng thân phận này để hành động.

“Nhưng mà...”

Cung Bảo Đình vẫn cảm thấy có chút không thực tế, hiệp hội bọn họ đã truy bắt vài ngày cũng không bắt được, hiện giờ Ôn

Văn nói một câu đã muốn hai người bọn họ bắt Nhan Bích Thanh trong vòng một ngày.

“Anh cứ yên tâm, tôi sẽ cung cấp một ít trợ giúp, hai người cứ an tâm hành động là được.”

Cung Bảo Đình nghi hoặc hỏi: “Nếu ngài nguyện ý trợ giúp, vì sao không tự mình ra tay, chỉ cần ngài...”

Ôn Văn trầm mặc hai giây, sau đó vung tay áo xoay người đi, âm thanh trầm thấp nói: “Vẫn chưa phải lúc, thời cơ chưa tới.”

Chỉ một câu nói này, đã có thể thuyết phục Cung Bảo Đình.

Trong đầu anh lập tức bỏ não thật nhiều nguyên nhân.

Âm mưu gì đó, kế hoạch gì đó, bố cục gì đó, muôn hình muôn dạng.

“Không hổ là cường giả cấp bậc Tai Biến, ngay cả mình cũng không thể nào nhìn thấu được.” Cung Bảo Đình cảm thán.

Nhưng Cung Bảo Đình không biết, chẳng qua là Ôn Văn không tìm ra lý do gì để có lệ nên mới tùy tiện che lấp thế thôi.

Sau khi Cung Bảo Đình đi rồi, Ôn Văn lại gọi điện cho Chu Kỳ Bái.

Không thể để Chu Kỳ Bái tham gia hành động vây bắt Nhan Bích Thanh, nhưng có thể nhờ hắn giúp đỡ vài chuyện khác. Trong lần hành động vây bắt Nhan Bích Thanh, chuyện quan trọng nhất kỳ thật không phải là chiến đấu.

Sau khi lên kế hoạch xong xuôi, Ôn Văn thở dài một hơi.

Hiện giờ đã chuẩn bị xong, kế tiếp chính là chờ thời cơ đến.

...

Ngày hôm sau, bốn giờ sáng, Ôn Văn nhận được thông báo của Lâm Triết Viễn, hành động vây bắt Nhan Bích Thanh chính thức bắt đầu.

“Hiện giờ Minh Quang đã sắp định vị được vị trí của Nhan Bích Thanh, hôm nay chúng ta nhất định phải giải quyết hắn.” Trước khi hành động, Lâm Triết Viễn lớn tiếng nói.

“Hắn có thể trốn một lần, chúng ta sẽ bắt hắn lại một lần, hắn trốn hai lần, chúng ta sẽ bắt hắn hai lần!”

Nhân viên hỗ trợ giống như một tấm lưới trải ra khắp các nút trong thành phố, chỉ cần nhận được tin thì bọn họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất xuất phát, đồng thời sẽ ứng phó với người bình thường và xử lý các công việc liên quan.

Sau đó tất cả thợ săn của thành phố Phù Dung Hà sẽ xuất phát, tiến hành vây bắt Nhan Bích Thanh!

Lần đầu tiên, Nhan Bích Thanh bị chặn lại trong công thoát nước, trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, bản thân Nhan Bích Thanh đã bị thương nặng.

Nhưng cuối cùng hắn lại bị một cái bộ đàm đột ngột bay tới cứu đi.

Mặc dù nhóm Lâm Triết Viễn đã chuẩn bị sẵn biện pháp ngăn chặn nhưng bọn họ không biết được sự tồn tại của Cao Phong, vì thế vẫn ngăn chặn thất bại.

Có điều Lâm Triết Viễn cũng không tức giận, anh đã sớm làm sẵn chuẩn bị, chỉ tốn khoảng một tiếng đồng hồ thì Đinh Minh Quang đã một lần nữa định vị được Nhan Bích Thanh.

Ngày hôm nay nếu không bắt được Nhan Bích Thanh, bọn họ tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Chương 147 - Rút Lui

Lần vây bắt thứ hai, Nhan Bích Thanh núp trong một tòa nhà chưa hoàn công, bị nhóm thợ săn dễ dàng tìm thấy.

Không biết vì sao, Nhan Bích Thanh tựa hồ có chấp niệm với thành phố Phù Dung Hà này, nhất định không chịu rời khỏi phạm vi thành phố, bằng không với năng lực của hắn thì có thể dễ dàng chạy đi rất xa.

Không quản là bởi vì sao, nếu hắn đã chọn ở lại thành phố Phù Dung Hà thì cần phải nhận cái giá cho quyết định đó.

Bây giờ Nhan Bích Thanh đã thương tích đầy mình, cho dù là hồ dữ cỡ nào cũng không chịu nổi, với cường độ bị công kích kiểu này, hắn khẳng định không thể kiên trì nổi.

Trong lúc chiến đấu thì ở phía xa đột nhiên xuất hiện một chùm pháo hoa!

Sau khi nhìn thấy pháo hoa, Lâm Triết Viễn biến sắc, lẽ nào Nhan Bích Thanh có mai phục ở đó?

Nhưng Lâm Triết Viễn chờ một hồi lâu cũng không có gì xảy ra, giống như đó chẳng qua chỉ là một phát pháo hoa bình thường mà thôi.

Chỉ có Ôn Văn biết phát pháo đó có nghĩa là gì, nghĩa là Chu Kỳ Bái đã tìm được Cao Phông!

Đúng vậy, bắt đầu từ lần vây quét đầu tiên, Chu Kỳ Bái vẫn luôn ở bên ngoài quan sát.

Trong cuộc điện thoại tối hôm qua, Ôn Văn đã nói hết những đặc điểm của Cao Phông cho Chu Kỳ Bái nghe, nhờ vậy Chu Kỳ Bái mới có thể tóm được đuôi của Cao Phông.

Thật ra Hiệp Hội Thợ Săn cũng phái người tìm kiếm nhưng thực lực của bọn họ không đủ, căn bản không thể phát hiện được Cao Phông.

Sau khi thấy tin tức này, Ôn Văn quan sát trạng thái của Nhan Bích Thanh thêm một chút, xác định thực lực của hắn đã giảm mạnh thì biết đây là thời điểm mình nên tìm đường rút.

Cứ tiếp tục như vậy thì cho dù hôm nay có thể giết chết Nhan Bích Thanh nhưng lại không đúng với mong muốn của Ôn Văn.

Nếu hắn đã suy yếu, vậy sao không vồ hắn vào trong Trạm Thu Nhận Tai Ách chứ?

Nhưng nếu muốn vồ Nhan Bích Thanh vào Trạm Thu Nhận Tai Ách thì không thể hành động trước mặt nhiều người như vậy!

Ôn Văn dứt vào túi, sau đó cầm lấy dao găm nhắm thẳng tới Nhan Bích Thanh, muốn chơi giáp lá cà.

Làm một thợ săn, làm sao để có thể chính đáng rời khỏi chiến trường?

Đáp án chính là bị thương.

Dựa vào tốc độ của mình, Ôn Văn và Nhan Bích Thanh đây đưa một chốc lát.

Bởi vì Nhan Bích Thanh còn phải đối mặt với những người siêu năng khác nên không thể dùng phương diện tốc độ nghiền ép Ôn Văn, qua vài lần thì suýt chút nữa đã bị Ôn Văn đâm bị thương, hiện giờ đã có chút áp lực như núi.

Nhưng đột nhiên Nhan Bích Thanh đạp hụt một phát rồi lao đảo muôn ngã, cũng vì thế mà xuất hiện sơ hở.

Nhan Bích Thanh không lập tức tấn công, bởi vì hấn sợ đó là bẫy.

Nhưng sau khi quan sát thì hấn phát hiện Ôn Văn thật sự xảy ra sai lầm, sắc mặt Nhan Bích Thanh trở nên vui sướng, trực tiếp đâm một dao về phía Ôn Văn.

...

Ôn Văn cố gắng đè nén bản năng muôn tránh né, để công kích của Nhan Bích Thanh thành công, cả cánh tay rạch trúng phần bụng bên trái của Ôn Văn.

Thế nhưng sau khi phần bụng bị thương, Ôn Văn lại giữ chặt tay Nhan Bích Thanh, không cho hấn rút tay lại!

“Tóm được mày rồi!”

Nhân cơ hội này, công kích của những người khác cũng ùn ùn kéo tới, vốn đã bị thương rất nặng lại nhận thêm vài đòn công kích, tình cảnh của hấn lại càng thê thảm hơn.

Nhất là cánh tay phải chọc thủng bụng Ôn Văn, mắt thấy đã không thể nào sử dụng được.

Năng lực của Nhan Bích Thanh là số liệu hóa cơ thể, có thể điều chỉnh trạng thái cơ thể mình thành một thanh HP, khi bị thương thì sẽ bị trừ máu đi mà thôi, không ảnh hưởng quá lớn thực lực của hấn.

Lúc lần vây bắt này, tổn thương sớm đã vượt qua giới hạn có thể thừa nhận của thanh HP, vì thế lúc này hấn đang bị thương tổn thật sự.

Nhan Bích Thanh một lần nữa rơi vào đường cùng, quả nhiên không ngoài suy đoán của Ôn Văn, lại có một cái bộ đàm không biết từ đâu bay tới.

Nhìn thấy bộ đàm, một sợi tơ máu trực tiếp đâm thủng nó nhưng không có tác dụng, khi bộ đàm xuất hiện trong phạm vi năng lực của Nhan Bích Thanh, hắn đã trốn thoát rồi.

Đình Minh Quang khôi phục hệ thống mạng ở xung quanh, đồng thời gọi nhóm nhân viên hỗ trợ tới xử lý.

Tiếp đó mọi người vây quanh bên cạnh Ôn Văn, kiểm tra vết thương.

“Sao rồi, không sao chứ, kiêu chiến đấu của cậu quá nguy hiểm, sau này đừng như vậy thì tốt hơn.”

Lâm Triết Viễn vỗ vỗ vai Ôn Văn, ân cần nói, mặc dù Ôn Văn vừa gia nhập hội nhưng anh đã xem Ôn Văn là thuộc hạ mạnh mẽ.

“Không sao, không sao, năng lực tự lành của tôi mạnh mẽ hơn người bình thường, loại tổn thương này có thể tự mình khôi phục, nhưng trong khoảng thời gian ngắn có lẽ không thể tham gia chiến đấu.”

Ôn Văn ôm bụng mình, cố gắng ức chế tốc độ khôi phục của mình, anh không muốn nhóm Lâm Triết Viễn nhìn ra manh mối.

Lần trước khi bị thương Ôn Văn đang dùng thẻ chất hồ yêu, khi đó tốc độ khôi phục quả thực rất chậm, vì thế Lâm Triết Viễn cũng không nghi ngờ.

Bị thương nặng như vậy, quả thực không nên tiếp tục hoạt động vậy bất bất nữa, vì thế Lâm Triết Viễn gọi nhân viên hỗ trợ tới đưa Ôn Văn về nhà.

Cứ vậy, Ôn Văn có được lý do chính đáng để rút ra.

Sau khi về tới nhà, Ôn Văn liền chui vào trạm thu nhận, mở trạng thái ngục tù tai hại.

Ngày hôm qua anh đã thả một con rôi hình chuột vào tầng cao nhất của tòa nhà cao nhất thành phố, tòa nhà của tập đoàn Coway, hiện giờ đã đến lúc nó phát huy tác dụng.

...

Sau khi Ôn Văn đi rồi, Đình Minh Quang tiếp tục truy lùng tung tích Nhan Bích Thanh, dùng thời gian còn ngắn hơn lần

trước, một lần nữa xác định vị trí của Nhan Bích Thanh.

Đội bọn họ một lần nữa xuất phát đi tới địa điểm mới, nhưng vừa vắn đi được nửa đường thì một sức mạnh cực đoan không may mắn bao trùm khắp thành phố!

Người hình thường không cảm nhận được hơi thở này, nhưng với nhóm người siêu năng Lâm Triết Viễn thì nó cực kỳ chói mắt!

Đoàn xe gấp gấp dừng lại, Lâm Triết Viễn xuống xe phóng lên lơ lửng giữa không trung, ánh mắt cũng biến thành màu xanh.

“Đó là... sức mạnh cấp tai biến, nó lại xuất hiện!”

“Địa điểm là Coway Building!”

Sắc mặt Lâm Triết Viễn nặng trĩu, Coway Building là tòa nhà cao nhất thành phố Phù Dung Hà, nếu sức mạnh cấp tai biến bùng nổ ở nơi này thì chính là một tai nạn!

Hơn nữa một khi nơi đó bị hủy thì tuyệt đối không chỉ đơn giản là chết vài mạng người!

“Trước tạm ngừng hành động truy bắt Nhan Bích Thanh, chúng ta qua bên đó xem tình huống.” Toàn bộ đoàn xe trực tiếp quay đầu, so sánh giữa Nhan Bích Thanh và sức mạnh cấp tai biến, bên nào nặng bên nào nhẹ ai cũng hiểu rõ.

“Bên Building phải tới, bên Nhan Bích Thanh cũng không thể từ bỏ, hẳn chính là tai họa ngầm, không thể để hẳn dễ dàng chạy đi như vậy, tôi sẽ đuổi theo hẳn, tránh để hẳn trốn đi.”

Cung Bảo Đình đứng ra nói với Lâm Triết Viễn.

“Để Minh Quang đi chung với chú đi, hai người có thể chăm sóc lẫn nhau, những chuyện khác cũng phải cẩn thận chú ý, không nên tùy tiện tiếp cận.

Cung Bảo Đình là đàn anh của Lâm Triết Viễn, hơn nữa Cung Bảo Đình cũng nói rất có lý, vì thế Lâm Triết Viễn cũng không nghĩ nhiều.

“Cậu yên tâm, chuyện này tôi có kinh nghiệm hơn cậu, các cậu mới cần phải cẩn thận, đối diện với sức mạnh cấp tai biến nguy hiểm hơn nhiều.” Cung Bảo Đình nói với Lâm Triết Viễn.

Chương 148 - Lại Tới Khu Vui Chơi

Sau khi hai đội tách ra, Cung Bảo Đình tự tính toán xem nên làm sao ứng phó Đình Minh Quang.

Đầu tiên Cung Bảo Đình đi tới địa điểm đã định, sau đó thì nhất định phải tách khỏi Đình Minh Quang, bởi vì anh cần phải gặp nhân viên thu nhận kia, thật ra chính là Ôn Văn trong lớp áo may mô, dẫn Đình Minh Quang đi theo thì không tiện lắm.

Nhưng phải dẫn Đình Minh Quang thì mới có lợi, cậu ta không cần ra tay cũng có thể quấy nhiễu sức mạnh của Nhan Bích Thanh.

Có Đình Minh Quang ở, hành động của bọn họ sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Trước đó khi còn ở trong trạm thu nhận, Ôn Văn đã để lại một ký hiệu trên người Cung Bảo Đình, chỉ cần Ôn Văn đang ở trong trạm thu nhận thì có thể thông qua ký hiệu này liên hệ với Cung Bảo Đình.

Dù sao thì có sự tồn tại của Đình Minh Quang, không quản là dùng sản phẩm điện tử nào giao dịch cũng không an toàn.

Ôn Văn không dùng điện thoại liên lạc thì không sợ bại lộ.

Sau khi Đình Minh Quang tìm được vị trí của Nhan Bích Thanh, Ôn Văn bắt đầu đi tới nơi Nhan Bích Thanh ẩn núp.

Không biết có phải vừa vặn hay không, lần này nơi ẩn núp của Nhan Bích Thanh chính là khu vui chơi của thành phố Phù Dung Hà.

Hiện giờ khu vui chơi này đã bị đóng kín, không cho phép ai tiến vào, đối với bên ngoài nói là vì trận cháy lớn nên kiến trúc bên trong rất dễ sụp đổ, không thể cho người tiến vào.

Nhưng thực tế thì bởi vì nơi này có ý chí của quái vật cấp tai biến lưu lại, người bình thường đi vào có khả năng sẽ sinh ra biến dị.

Hơn nữa cũng không biết là nơi này còn quái vật gì hay không.

Dù sao thì lần trước ở đây cũng tụ tập quá nhiều quái vật, cho nên ngay cả Hiệp Hội Thợ Săn cũng không thể đảm bảo nơi này tuyệt đối an toàn.

Có điều những thứ này đối với Nhan Bích Thanh thì căn bản không thành vấn đề, chút hơi thở của quái cấp tai biến không đến mức tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

Hơn nữa không có người khác tới đây, vừa tiện cho hắn ẩn núp.

Mặc dù không chân chính thừa kế toàn bộ ký ức của Nhan Bích Thanh nhưng hắn cũng lờ mờ hiểu được năng lực của Đinh Minh Quang.

Hắn biết Đinh Minh Quang có thể dựa vào một sinh vật điện tử giả lập để điều khiển các thiết bị điện tử.

Vì thế hắn nghi ngờ lần phát hiện trước là Đinh Minh Quang đã nương theo dấu vết xuyên không gian để tìm ra hắn.

Nguyên nhân chính là vậy nên lần này sau khi xuyên không, hắn không ở yên ở đó mà chạy đi một khoảng cách nữa, trốn trong khu vui chơi Phù Dung Hà.

Trải qua một biến cố lớn nên không còn bất kỳ sản phẩm điện tử nào tồn tại, đối với Đinh Minh Quang mà nói, nơi này là một nơi không thể giám sát.

Nhưng nếu lần này còn bị tìm được thì tình huống có lẽ sẽ rất ác liệt.

...

Tuy nhóm Cung Bảo Đình xuất phát trước nhưng vị trí của Ôn Văn cách khu vui chơi Phù Dung Hà gần hơn, vì thế nên anh lại tới sớm hơn.

Vị trí mà Đinh Minh Quang định vị được chỉ là một phạm vi mơ hồ, chỉ biết Nhan Bích Thanh đang ở trong khu vui chơi mà thôi, nhưng cụ thể ở nơi nào thì không thể dò xét được.

Tuy Đinh Minh Quang có để lại ký hiệu trên người Nhan Bích Thanh nhưng ở nơi không có thiết bị điện tử tồn tại như thế này, năng lực của Đinh Minh Quang cũng suy yếu hẳn, chỉ có thể xác định được vị trí đại khái mà thôi.

Có điều, đối với Ôn Văn, muốn tìm Nhan Bích Thanh ở nơi này lại là chuyện rất dễ.

“Không thể tóm được mày trong thành phố, nhưng nếu chỉ là một khu vui chơi thôi, tao còn không tìm được mày à?”

Ôn Văn rít dài một tiếng, chờ một lát sau, một đám dơi ồ ạt bay tới.

Nhưng chúng nó chỉ nguyện ý ở bên ngoài công viên mà thôi, không dám bay vào trong.

So với nhân loại thì động vật lại càng nhạy bén với nguy hiểm hơn, đối với đám dơi mà nói, nơi này giống hệt như hang quỷ vậy.

“Tao muốn tìm một kẻ ở bên trong, đi tìm hắn, nhưng đừng làm hắn chú ý.” Ôn Văn ra lệnh.

Nhưng đám dơi cứ lần quần bên ngoài không chịu vào.

Ôn Văn than khẽ một tiếng, trừng mắt, khí tức quái dị tỏa ra.

Đám dơi không còn do dự nữa, tất cả chúng đều bay ào vào trong khu vui chơi.

Mệnh lệnh của vampire đối với lũ dơi có hai loại, một là ôn hòa, có thể điều khiển chúng giúp mình làm việc, loại còn lại có tính cưỡng chế hơn, thậm chí có thể lệnh cho lũ dơi đi tìm chết.

Khu vui chơi khủng bố với lũ dơi như vậy, nếu không ra mệnh lệnh cưỡng chế thì chỉ sợ không có con nào nguyện ý tiến vào.

Đám dơi bay lượn khắp các ngõ ngách trong sân chơi, Ôn Văn thông qua tin tức đám dơi truyền về để suy đoán những nơi mà Nhan Bích Thanh có khả năng ẩn nấp.

Lúc Ôn Văn cuối cùng cũng xác định được vị trí của Nhan Bích Thanh thì chỉ có một nửa đám dơi bình an trở lại.

Một nửa còn lại không hẳn là chết nhưng chúng đã thoát khỏi sự khống chế của Ôn Văn, có lẽ tinh thần lẫn thân thể chúng đã xuất hiện biến dị.

Hơi thở tại biên lưu lại nơi này đã rất yếu ớt, nếu người bình thường tiến vào nhưng may mắn thì có thể nguyên vẹn đi ra.

Nhưng nếu may mắn không tốt lắm thì có khả năng sẽ biến thành kẻ sát nhân điên cuồng, tệ thì tệ nhưng không nguy hiểm tới tính mạng.

Nhưng đối với sinh vật nhỏ bé như loài dơi thì ảnh hưởng rất lớn, mức độ nguy hiểm còn ghê hơn cả đám rồng hang hổ.

Gương mặt chuột của đám dơi xuất hiện biểu cảm sợ sệt đầy nhân tính hóa, Ôn Văn quơ quơ tay bảo chúng bay đi.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, đám dơi giống như nhận được lệnh ân xá, vội vàng bay đi.

“Cái đệt, lúc tao gọi bọn mày tới sao không thấy bọn mày bay nhanh vậy chứ?”

“Sau này gần đây nói không chừng sẽ có truyền thuyết về dơi đột biến gen, nhưng có liên quan gì tới mình đâu chứ, he he he.”

...

Tới bên ngoài khu vui chơi, Cung Bảo Đình và Đình Minh Quang ngừng lại, nếu còn tiến tới nữa thì rất có thể bọn họ sẽ bị Nhan Bích Thanh phát hiện, cho dù Nhan Bích Thanh đã bị thương nặng nhưng như vậy cũng là quá nguy hiểm.

“Nhóc ở đây quan sát nhé, tôi dạo một vòng kiểm tra tình huống, cẩn thận một chút đừng liều lĩnh.” Cung Bảo Đình nói với Đình Minh Quang.

Đình Minh Quang gật đầu, Cung Bảo Đình vẫn luôn là đàn anh đáng tin cậy, vì thế Đình Minh Quang chỉ cho là Cung Bảo Đình muốn hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn mà thôi, căn bản không ngờ Cung Bảo Đình chỉ muốn tự mình liều lĩnh mà thôi.

Sau khi rời đi, Cung Bảo Đình thử liên hệ với Ôn Văn nhưng phát hiện không thể liên lạc được.

Bởi vì tín hiệu mà Ôn Văn đặt trên người Cung Bảo Đình chỉ có thể dùng được khi Ôn Văn ở trong Trạm Thu Nhận Tai Ách mà thôi, một khi Ôn Văn rời khỏi trạm thu nhận thì không thể dùng được năng lực này.

Có điều hiện giờ không cần dùng tín hiệu để liên hệ nữa rồi, bởi vì chẳng biết từ khi nào, ở trước mặt Cung Bảo Đình xuất

hiện một bóng dáng quỷ dị.

Bóng dáng ấy khoác áo choàng màu đen, mà bên dưới lớp áo khoác đó là một thân thể trong suốt có chút mơ hồ.

Dùng linh cảm quan sát thì sẽ phát hiện bên ngoài cơ thể này hình như có mấy chục oán niệm quần lầy, thoạt nhìn có chút kinh sợ.

Lẽ nào... không phải là nhân loại?

Không, tuy thoạt nhìn rất giống hung linh nhưng lại không có hơi thở hung ác vốn có của hung linh, có lẽ là người siêu năng có năng lực đặc biệt.

“Khà khà, ông chính là nhân viên thu nhận mới gia nhập à? Không ngờ lại là một lão già.”

“Tôi không già.” Cung Bảo Đình nhíu mày.

Giọng nói của người này khàn khàn khó nghe, giống như cảm giác dùng móng tay cào vào lá sắt vậy, làm người ta nghe mà ngứa ngáy.

Chỉ với âm thanh này, người này phỏng chừng cũng không phải người lương thiện gì.

Người này chính là Ôn Văn đang sử dụng thể chất hung linh của Tần Sảng, lại dùng năng lực quỷ hồn thụ tinh tạo ra một giọng nói kỳ quái, có thể hoàn mỹ che giấu danh tính.

Ôn Văn cảm thấy may mắn vì hung linh có một phần thực thể nên vẫn có thể quặc quần áo, bằng không vì không muốn bại lộ thân phận, có lẽ Ôn Văn đã phải mát mẻ mà tới rồi...

Ừm, chính là mát mẻ thật sự ấy.

Chương 149 - Chiến Đấu Bắt Đầu

Sau khi nhìn thấy Ôn Văn, Cung Bảo Đình nhíu mày.

Mặc dù không thể xác định nhưng trước đó Cung Bảo Đình vẫn cho rằng Ôn Văn chính là nhân viên thu nhận.

Nhưng người xuất hiện ở trước mắt Cung Bảo Đình hiện giờ không thể nào là Ôn Văn, điều này làm anh khá nghi hoặc.

“Ngoại trừ tôi và ông, trạm thu nhận còn nhân viên nào nữa không?” Cung Bảo Đình nghiêm túc hỏi.

Ánh mắt Cung Bảo Đình hơi đỏ lên, phát ra năng lực.

Năng lực này có thể phân biệt được người khác có nói dối hay không, nhưng cần phải chuẩn bị từ sớm, hơn nữa chỉ có tác dụng với người siêu năng không đề phòng, hoặc là người bình thường.

Cung Bảo Đình không thử Ôn Văn chẳng qua là vì anh không muốn Ôn Văn cảnh giác rồi bại lộ chuyện mình cũng là nhân viên thu nhận mà thôi.

Nhưng bây giờ, đứng trước mặt anh chính là một nhân viên thu nhận, anh không cần phải che giấu chính mình.

“Không cần làm chuyện vô vị, đối với trạm thu nhận tôi cũng không biết nhiều hơn ông đâu.” Ôn Văn nhún vai nói.

Cung Bảo Đình nhíu mày, anh không thể nào phân biệt được người này có nói dối hay không.

Năng lực của Cung Bảo Đình thoát nhìn có vẻ rất thần kỳ, nhưng kỳ thực chỉ là căn cứ vào biểu cảm, tim đập, âm thanh để phán đoán mà thôi.

Mà thân thể Ôn Văn vốn là thể ảo, Cung Bảo Đình không thể nhìn ra biểu cảm, thậm chí ngay cả âm thanh cũng là giả, nếu Cung Bảo Đình phân biệt được mới là lạ.

“Ok, đây là lần đầu tiên tôi nhận nhiệm vụ, mong được chỉ dẫn nhiều hơn.” Cung Bảo Đình buông nghi hoặc trong lòng, khiêm tốn nói.

“Không có gì cần chỉ dẫn cả, mục tiêu mạnh hơn hai chúng ta nhiều, cho dù đã bị thương nặng nhưng cũng khó đối phó, hai chúng ta nhất định phải hợp tác thật tốt.” Ôn Văn cười quái dị nói.

Cung Bảo Đình gật đầu, mặc dù có người kỳ quái này hỗ trợ nhưng anh không cho rằng hai bọn họ có thể bắt được Nhan Bích Thanh, nhưng dù sao đây cũng là nhiệm vụ của người khủng bố trong trạm thu nhận giao phó, anh chỉ có thể kiên trì.

“Để tỏ thành ý, tôi giới thiệu năng lực của tôi trước, nhưng ông đã thấy rồi đấy, tôi rất giống hung linh, có năng lực cơ bản

của hung linh, song song đó, tôi cũng có năng lực công kích của mình.”

“Điều khiển lửa!” Cung Bảo Đình đơn giản nói.

“Để đảm bảo thành công, chúng ta nên bàn trước xem chốc nữa nên hành động thế nào...”

...

Trong khu vui chơi Phù Dung Hà, Nhan Bích Thanh đang tự điều trị vết thương của mình.

Dã thú bị thương chính là thời điểm nguy hiểm nhất, nếu nguy hiểm vượt quá giới hạn chịu đựng thì chúng chính là con mồi ngon nhất.

Nếu vết thương của Nhan Bích Thanh còn nặng thêm nữa thì hẳn không thể tiếp tục ở lại thành phố Phù Dung Hà nữa rồi.

Tuy hẳn chiếm giữ thân thể Nhan Bích Thanh nhưng vẫn chưa thể khống chế hoàn toàn, cũng không thể phát huy toàn bộ sức mạnh.

Nếu như muốn hoàn toàn khống chế thân thể này thì nhất định phải cắt đứt tất cả quyền luyện của Nhan Bích Thanh với thế giới này, để hẳn từ bỏ chống cự không cần thiết.

Mà trong thành phố này có người mà Nhan Bích Thanh quyền luyện nhất.

Đáng tiếc, trước khi bị chiếm giữ thân thể, Nhan Bích Thanh đã mạnh mẽ xóa đi toàn bộ tin tức và ký ức ủa người đó.

Hắn chỉ biết là người này ở thành phố Phù Dung Hà, vì thế mới dựa vào chút manh mối có được bắt đầu tìm kiếm.

Không quản thế nào, chỉ cần nhìn thấy người đó thì thân thể này nhất định sẽ có phản ứng!

Trong căn nhà ma này vẫn còn không ít độc trùng, có tác dụng phòng hộ nhất định cho hắn.

Đột nhiên Nhan Bích Thanh biến sắc, hắn cảm nhận được ở ngoài cửa có hai người siêu năng!

Bên ngoài tầng hầm, đầu tiên Ôn Văn mở một cái máy vi tính rẻ tiền đã được cải tạo rồi mang tới giấu ở một nơi không bị

trận chiến ảnh hưởng.

Sau đó cùng Cung Bảo Đình đứng ở ngoài cửa, nói với đối phương: “Trước tiên phải bức hấn rời khỏi nơi này, hấn chọn nơi này để trốn chúng tao nó phù hợp với khả năng chiến đấu của hấn, muốn ép hấn phải ra ngoài, ông có thể làm được đúng không?”

“Không cần ông nói...”

Cung Bảo Đình quát khẽ một tiếng, đôi mắt bùng cháy hùng hực, một ngọn lửa thật lớn ngưng tụ lại thành một con rồng lửa kéo dài rồi chui vào trong nhà ma, chỉ một thoáng chốc cả căn hầm dưới lòng đất đã bị ngọn lửa bao trùm, đám trùng độc kia không phát huy được chút công dụng nào đã bị chết cháy.

Nhan Bích Thanh phấn nộ trừng mắt, trực tiếp tiếp vào không gian ảo, sau đó nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Đáng tiếc không gian ảo không thể duy trì một khoảng thời gian quá dài, vì thế chờ đến khi hấn ra được bên ngoài thì trên người đã có rất nhiều chỗ bị tổn thương.

Hấn thở hồng hộc nhìn nhóm Ôn Văn: “Tao thực nghi hoặc, làm sao hai bọn mày tìm được tao, tao đã xóa đi mùi và hơi thở, bên này cũng không hề có thiết bị điện tử nào cả.”

Hai bọn họ không trả lời vấn đề này, bởi vì bọn họ cũng không biết Đinh Minh Quang làm sao tìm được Nhan Bích Thanh, cho dù Đinh Minh Quang nói với bọn họ thì bọn họ cũng nghe không hiểu, thiên tài và kẻ ngu chính là khác biệt điểm này.

“Aiz, cho dù tao đã sắp không xong rồi nhưng chỉ phải hai người tới thì không phải quá coi thường tao rồi à?”

“Có coi thường hay không, cứ thử thì biết!”

Ôn Văn liên tiếp búng tay hai cái, song song phát ra hai năng lực phun nước và phun dịch ăn mòn.

Nước thì không có lực sát thương, nhưng ẩn bên trong dòng nước chính là dịch ăn mòn có thể tan chảy cả sắt thép, đủ để tạo thành tổn thương đối với Nhan Bích Thanh!

Chỉ đơn thuần sử dụng một năng lực chính là lãng phí khả năng bug của Trạm Thu Nhận Tai Ách, chỉ cần kết hợp hai

năng lực vốn không mạnh mẽ lại với nhau thì có thể tạo ra năng lực mới làm người ta kinh ngạc.

Hiện giờ năm năng lực mà Ôn Văn chọn lựa chính là phun ra dịch ăn mòn, khống chế nước, máu độc, công kích tinh thần và giả giọng.

Ôn Văn tin tưởng năm khả năng này hợp lại đủ để uy hiếp Nhan Bích Thanh đang bị thương.

Dòng nước sau khi phun ra thì uốn lượn tạo thành một con trường long, theo sự điều khiển của Ôn Văn bay về phía Nhan Bích Thanh.

Ôn Văn và Nhan Bích Thanh giao chiến không phải lần đầu tiên, căn cứ theo quan sát của anh, năng lực của Nhan Bích Thanh xét theo khía cạnh cận chiến thì chính là vô địch, ít nhất đối với Ôn Văn có thể nói là vô địch.

Cho nên đối sách với Nhan Bích Thanh là tránh cận chiến, sử dụng đòn tấn công không thể nào dùng quyền cước phòng ngự, ví dụ như dịch ăn mòn!

Nhan Bích Thanh nhượng mảy, một tên điều khiển lửa, một tên điều khiển dịch ăn mòn, chính là loại đối thủ mà hắn ghét nhất.

Nhưng chỉ như vậy thì chưa đủ để uy hiếp hắn.

Thực lực của hai người này dù sao cũng chưa tới cảnh giới Đồng Hóa, cho dù năng lực khá phiền thì cũng chẳng thể làm được gì.

Trên người Nhan Bích Thanh lóe ra ánh sáng xanh, trực tiếp né tránh thủy long lẫn dịch ăn mòn, lao tới trước người Nhan Bích Thanh tung một quyền.

Ôn Văn trừng mắt, thân thể nháy mắt biến hóa, nắm tay Nhan Bích Thanh đâm xuyên qua.

Thân thể hung linh muốn hóa thành thể ảo chỉ cần một khoảng thời gian rất ngắn, hơn nữa chỉ có thể tránh né công kích vật lý, căn bản không thể so sánh với thủ đoạn trốn trong không gian ảo của Nhan Bích Thanh.

Nhưng đối phó với Nhan Bích Thanh chỉ có thể sử dụng công kích vật lý thì lại rất dễ dùng!

Bởi vì cho dù hấn điều chỉnh thuộc tính cơ thể cỡ nào cũng không thể điều chỉnh ra năng lực vốn không tồn tại, chỉ là năng lực cơ thể bình thường thì không có cách nào tổn thương được quỷ hồn!

Nhan Bích Thanh nhanh chóng nhận ra điểm này, ánh sáng xanh trên tay óe sáng rồi vung mạnh một quyền về phía Ôn Văn, trực tiếp vung ra quyền phong.

Thân thể quỷ hồn vốn rất nhẹ, bị một quyền này xẹt qua liền trực tiếp bay ra xa mười mấy mét.

Đúng lúc này ở phía sau Nhan Bích Thanh có một con trường long lửa gầm thét bay tới!

Chương 150 - Trận Chiến Kịch Liệt

Nhan Bích Thanh hừ khẽ một tiếng, không chút hoang mang nhảy bật lên vài mét cao, lách khỏi trường long công kích về phía Cung Bảo Đình.

Nhưng còn chưa kịp tiếp cận thì đã vội vàng lùi lại, bởi vì quanh người Cung Bảo Đình xuất hiện một vòng tường lửa.

Tùy tiện tiếp cận, cho dù là Nhan Bích Thanh cũng sẽ bị thương.

Năng lực thân thể của Cung Bảo Đình không mạnh, vì thế anh dùng phương thức này để bảo vệ chính mình, sau đó tập trung tấn công.

Vô số ngọn lửa bay lên trời, vụn vụn thành ngọn lửa nóng hừng hực, vụn vụn xông về phía Nhan Bích Thanh.

Năng lực của hấn rất đơn giản, chính là điều khiển lửa, nhưng năng lực càng đơn giản thì lại càng mạnh.

Cung Bảo Đình dốc hết toàn lực điều khiển lửa, so với nhiều người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa khác thì khiếp người hơn nhiều.

Trước đây L tiên sinh lựa chọn giải quyết Cung Bảo Đình trước cũng chính là năng lực của anh.

Đối phó với kẻ mạnh thì năng lực của Cung Bảo Đình có lẽ không quá xuất sắc, nhưng với đám tiểu quái thì đúng là rất

thuận lợi.

Có Cung Bảo Đình ở, đám quái vật không yếu nhưng cũng không mạnh sẽ bị một mình anh ta quét sạch mà không tốn bao nhiêu thời gian!

So với Ôn Văn sử dụng dịch ăn mòn thì Cung Bảo Đình khó đối phó hơn nhiều.

Dù sao hắn cũng đang ở đỉnh cao của cảnh giới Năm Giữ, trải qua nhiều năm như vậy, chỉ xét về kinh nghiệm chiến đấu thôi đã không phải thứ mà Ôn Văn có thể so sánh.

Ôn Văn bay trở lại, giống như một con bọ chết mà nhảy tới nhảy lui bên cạnh Nhan Bích Thanh, hai tay vươn ra chụp tới.

Ôn Văn kích hoạt năng lực vốn có của hung linh, mê cung ảo giác, cũng chính là quỷ đả tường!

Trong mắt Nhan Bích Thanh, quỹ tích ngọn lửa vốn rõ ràng đột nhiên trở nên mơ hồ, hắn rất khó đoán được ngọn lửa sẽ theo hướng nào công kích mình.

Chỉ một thoáng chốc hắn đã bị không ít ngọn lửa đốt trúng.

Thế nhưng rất nhanh, ánh sáng xanh trên người hắn lóe sáng, hắn tìm ra cách để giữ được mức độ tỉnh táo lớn nhất trong mê cung ảo giác, tuy khá là tốn sức nhưng đã hoàn toàn thích ứng.

Thấy một màn này, Ôn Văn mỉm cười búng tay một cái, công kích tinh thần đã sẵn sàng.

Cung Bảo Đình đã đợi sẵn liền phóng ra một quả cầu lửa lớn như một cái thớt. Sau đó Ôn Văn trừng mắt, phóng ra công kích tinh thần, Nhan Bích Thanh trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Chờ đến khi hắn tỉnh táo lại thì quả cầu lửa đã ở ngay trước mặt hắn, trốn không thoát được!

Thấy ngọn lửa nổ tung, Cung Bảo Đình bật ngón cái với Ôn Văn.

Cung Bảo Đình biết rõ Nhan Bích Thanh khó chơi cỡ nào, nhưng khi hai người bắt tay với nhau cư nhiên có thể dễ dàng giành được ưu thế như vậy.

Hai người siêu năng cảnh giới Năm Giữ chiến đấu một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, lại còn chiếm ưu thế, này quả

thực là kỳ tích.

Tuy Cung Bảo Đình cũng không biết năng lực của Ôn Văn là gì nhưng hiển nhiên, Nhan Bích Thanh vì Ôn Văn nên mới nhiều lần trúng công kích của anh.

Khó trách vị kia lại bảo anh và nhân viên thu nhận này cùng bắt Nhan Bích Thanh.

Sau khi ngọn lửa tắt đi, Nhan Bích Thanh biến thành người lửa, nháy mắt vừa nãy hắn đã điều chỉnh toàn bộ thuộc tính vào tính chịu nhiệt của da.

Nếu không phòng ngự đầy đủ thì da của nhân loại bình thường có cường hóa cỡ nào cũng sẽ bị ngọn lửa tổn thương.

Nhan Bích Thanh không gấp dập lửa trên người mà nhìn chăm chăm Ôn Văn.

Người siêu năng giống như quỷ hồn này giống như tên siêu năng tốc độ kia, có năng lực quấy rối hắn.

Nếu không giải quyết Ôn Văn trước thì Nhan Bích Thanh căn bản không thể thắng được trận chiến này!

Sau khi nghĩ kỹ, hắn mặc kệ ngọn lửa trên người, trực tiếp đánh móc sau gáy.

Chỉ cường hóa thân thể đơn thuần không thể tổn thương được quỷ hồn, nhưng hiện giờ trên người Nhan Bích Thanh lại đang mang theo ngọn lửa của Cung Bảo Đình!

Ôn Văn còn chưa kịp phản ứng thì Nhan Bích Thanh đã nhào tới bên cạnh, trực tiếp ôm chầm lấy Ôn Văn!

Cái giá khi có được lực công kích mạnh mẽ hơn oan hồn bình thường chính là hung linh sẽ dễ bị sự tồn tại khác công kích bị thương.

Hơn nữa không sử dụng thể chất vampire, Ôn Văn căn bản không thể theo kịp động tác của Nhan Bích Thanh!

Nhan Bích Thanh ôm lấy Ôn Văn, chuyển hết ngọn lửa trên người mình sang người Ôn Văn, sau đó hất văng cơ thể Ôn Văn ra ngoài.

Sau khi Ôn Văn rơi xuống đất thì hơi thở trên người ngày càng yếu, sau đó biến mất hoàn toàn.

Nhan Bích Thanh gật đầu, tên này giống như hung linh, khi chết dáng vẻ cũng giống như quỷ hồn.

Cung Bảo Đình suýt chút nữa đã ngoác mồm kinh ngạc, khi này anh còn thầm khen người này là một đồng đội tốt, sao chỉ chớp mắt một cái đồng đội tốt đã bị knock out rồi?

Bây giờ Cung Bảo Đình chỉ có thể đơn độc đối mặt với Nhan Bích Thanh.

Hiện giờ trên người Nhan Bích Thanh không còn quần áo, làn da đã bị cháy đen nhưng hắn vẫn có thể hành động như thường, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Số liệu hóa cơ thể có thể không chế một cách hoàn mỹ, dưới sự điều khiển của hắn, da bỏng đã không có cách nào ảnh hưởng tới năng lực chiến đấu!

Thương tích trên người hắn bây giờ đủ để khiến người bình thường tử vong nhưng hắn có thể dùng năng lực của mình để duy trì sự cân bằng một cách vi diệu.

“Chỉ còn lại một mình mày, nếu muốn giải quyết mày thì tao phải trả một cái giá rất lớn, nhưng tóm lại là tao có thể giải quyết mày, mày sẽ chết, nếu mày nguyện ý tự rời đi thì tao sẽ không ra tay.”

Nhan Bích Thanh khuyên Cung Bảo Đình, hiện giờ hắn cũng đã có ý rời khỏi thành phố Phù Dung Hà, còn tiếp tục ở lại nơi này thì hắn chắc chắn sẽ chết.

Cung Bảo Đình im lặng không nói, Nhan Bích Thanh nói không sai, năng lực của anh tuy phiền thì phiền nhưng chưa đủ để đánh bại Nhan Bích Thanh.

Nhưng anh không chọn lùi bước, đây là nhiệm vụ đầu tiên của anh trong trạm thu nhận, không thể để nó thất bại như vậy.

Nhân viên thu nhận kia đã chết, nếu như anh lông tóc vô thương từ bỏ nhiệm vụ thì không biết sẽ bị nghiêm phạt thế nào.

Lúc không có ai chú ý, một con chuột to béo đang trốn trong góc tối dùng đôi mắt như hạt đậu xanh của mình quan sát tình huống chiến đấu.

Mà bản thể thì đang ở trong trạm thu nhận, thông qua con chuột để quan sát cuộc chiến.

Chú chuột này là con rối mà Ôn Văn bảo Từ Hải chế tạo, tổng cộng chế ra được hai con, một con đã bị Ôn Văn phái tới tòa Coway Building tỏa ra hơi thở người siêu năng cấp tai biến, dẫn dụ nhóm Hiệp Hội Thợ Săn tới đó.

Một con khác thì ở đây, quan sát tình hình chiến đấu.

Sau khi lần trước phải hi sinh con rối cô dâu mỹ nữ, Ôn Văn liền ý thức được tầm quan trọng khi có một vài con rối, vì thế đã gấp rút bảo Từ Hải chế tạo con rối chuột.

Nhưng bởi vì thời gian cấp bách nên chỉ chế tạo được hai con mà thôi.

Nếu như Cung Bảo Đình không thể đối phó Nhan Bích Thanh thì Ôn Văn sẽ để con chuột này tiếp cận, sau đó trực tiếp phát động công kích kiểu ôm bom tự sát, như vậy nhất định có thể giết chết hẳn.

Nếu bên ngoài ngăn chặn Cao Phong thất bại thì Ôn Văn cũng sẽ lập tức giết chết Nhan Bích Thanh.

Chỉ cần không chế tốt sức mạnh, ngoại trừ Nhan Bích Thanh thì sẽ không giết thêm ai nữa.

Nhưng Ôn Văn vẫn muốn bắt Nhan Bích Thanh, vì thế tạm thời không dùng chiêu này, đợi đến khi tình huống thật sự ác liệt mới dùng chiêu này thì vẫn còn kịp.

Năng lực của Cung Bảo Đình tạo ra thanh thể quá lớn, ánh lửa ngát trời kia không thể nào che giấu được.

Đình Minh Quang ở bên ngoài quan sát nhìn thấy ánh lửa mà run run.

Bảo tui cẩn thận, sao chú lại trực tiếp đánh nhau với tên kia Nhan Bích Thanh kia rồi?

Ông chú này vẫn luôn thận trọng, không có khả năng lỗ mãng như vậy.

Chẳng lẽ vô tình đụng mặt nên chiến luôn?

Đình Minh Quang suy nghĩ một chút, vẫn nên phong tỏa tín hiệu khu này thì hơn.

Nếu chú Cung đã ra tay thì chắc hẳn đã có niềm tin sẽ bắt được Nhan Bích Thanh, vì thế mới không muốn bỏ qua cơ hội này.

Sau khi hoàn thành phong tỏa tín hiệu xong, Đinh Minh Quang liền chạy sâu vào trong khu vui chơi, cậu sớm đã cài ám chiêu trên người Nhan Bích Thanh, nói không chừng có thể giúp Nhan Bích Thanh một tay.

Chương 151 - Hỏa Diễm Thần Điều

Nếu Cung Bảo Đình không thắng được Nhan Bích Thanh thì vào thời điểm mấu chốt Đinh Minh Quang có thể kích hoạt ám chiêu, kéo dài thời gian giúp Cung Bảo Đình chạy trốn.

Đinh Minh Quang cũng không muốn Cung Bảo Đình bị thương nặng mới khỏi lại chết trong nhiệm vụ.

Không có Ôn Văn ở bên cạnh giúp đỡ, trận chiến của Nhan Bích Thanh và Cung Bảo Đình nhanh chóng kết thúc, tuy Cung Bảo Đình đã rất cố gắng nhưng thực lực hai người có cách biệt quá lớn, vì thế Cung Bảo Đình chỉ đành thất bại.

Cung Bảo Đình quỳ một chân dưới đất, ngọn lửa trên người suy yếu, tường lửa bảo hộ cũng chỉ còn lại một tầng thật mỏng, dáng vẻ đã sắp chống đỡ không nổi nữa.

“Là một người siêu năng cảnh giới Năm Giữ, thực lực của mày thật sự rất mạnh, nhưng tao lại phải tiêu diệt mày ở nơi này, thật đáng tiếc.”

Tuy nói đáng tiếc nhưng Nhan Bích Thanh lại đang nhe răng cười.

Ban đầu hẳn còn thử dựa vào ký ức để học tập xem làm sao để làm người.

Nhưng những chuyện xảy ra trên đường học hỏi làm hẳn hiểu được, hẳn không cản trở thành nhân loại.

Hẳn vốn lạ sự tồn tại cao hơn, sao có thể trở nên thấp kém chứ?

Tiếng hét chói tai, âm thanh tuyệt vọng và tiếng khóc mới là thứ hẳn mong muốn, về phần những thứ vớ vẩn kia chẳng qua chỉ là ý thức của Nhan Bích Thanh ảnh hưởng mà thôi.

Nhan Bích Thanh cúi người nhặt lên một cục đá to bằng cái chén, ước lượng một chút rồi cười lạnh với Cung Bảo Đình.

“Lửa, có thể chống đỡ được đá sao!”

Ánh sáng xanh trên tay Nhan Bích Thanh chớp lóe, dồn hết toàn bộ sức mạnh vào tay, chuẩn bị ném cục đá này tới.

Uy lực của nó chẳng khác gì một quả đạn pháo!

Cung Bảo Đình nhắm mắt lại, hiện giờ đã không còn sức né tránh nữa.

Nhan Bích Thanh đang định ném đá thì trong thân thể hắn đột nhiên truyền tới tiếng vang giòn tan, sau đó số liệu trên người cũng bắt đầu hỗn loạn.

Cục đá kia bị ném lệch hướng, xệt vút qua trên đỉnh đầu Cung Bảo Đình, trực tiếp đốn gãy cái cây lớn ở phía sau!

“Này là.... thứ gì đây?”

Máu tươi từ vết thương trào ra, Nhan Bích Thanh đưa tay tới muốn chặn máu lại nhưng vết thương trên người hắn không phải chỉ có một hai chỗ, hai tay căn bản không chặn được.

“Hiện giờ năng lực của ông đã không dùng được, với tình huống thân thể của ông, cho dù tôi không ra tay thì ông cũng sẽ chết.”

Đình Minh Quang từ trong chỗ tối bước ra, nhìn Nhan Bích Thanh nói: “Thầy.... không thể gọi là thầy nữa rồi, kế tiếp nó sẽ tiếp tục quấy nhiễu thân thể ông.”

Sau khi tới đây, Đình Minh Quang phát hiện hiện giờ chính là cơ hội tốt mà mình vẫn luôn tìm kiếm, chỉ cần kích nổ ám chiêu thì Nhan Bích Thanh sẽ trực tiếp tử vong.

“Thầy, tôi vẫn luôn kính trọng thầy, với tư cách là học trò của thầy, ít nhất tôi cũng phải để thầy chết như là một nhân loại.”

“Ha ha... ha ha... ha ha ha!”

Nhan Bích Thanh cười như điên, ánh sáng xanh bao phủ khắp cơ thể, máu tươi cũng không còn phun nữa, sắc mặt Đình Minh Quang biến đổi, cậu không thể liên lạc được với ám chiêu kia!

“Trong số học trò của tao, mày là đứa rất thông minh, nhưng có phải mày đã quá tự tin rồi không?”

“Tao không phải học trò của mày, đừng giả vờ làm thầy tao.”
Đình Minh Quang quát khế.

“Tao dùng cơ thể hấn, có trí nhớ của hấn, vì sao tao không phải là hấn, vì sao tao vừa xuất hiện đã bị đám bọn mày truy sát chứ?” Nhan Bích Thanh truy hỏi.

Đình Minh Quang nghẹn lời.

“Có điều không sao cả, chỉ cần giải quyết mày rồi thì đám bọn mày không thể nào truy lùng tao được nữa.”

Nhan Bích Thanh đặt tay lên ngực, sau đó từ trong ngực kéo ra con vượn giả thuyết to cỡ nắm đấm!

“Tao biết mày động tay động chân trên người tao, nhưng tao không biết nó là cái gì thôi, nếu mày không kích hoạt thì tao vĩnh viễn không thể loại trừ nó, may mắn tới cuối cùng mày cũng chịu dùng tới quả bom mà mày đã chôn giấu.”

“Có điều tao thật không ngờ thứ mày chôn trong người tao lại chính là năng lực của mày, nếu tao phá hủy nó thì sẽ xảy ra chuyện gì hả?”

Sắc mặt Đình Minh Quang cứng ngắc, với năng lực của cậu, muốn lưu lại ký hiệu trên người Nhan Bích Thanh mà không bị phát hiện thì chỉ có thể nhét vượn trình tự có ý thức tự chủ nhất định vào cơ thể Nhan Bích Thanh mà thôi.

Vì thế khoảng thời gian này năng lực của Đình Minh Quang suy giảm rất nhiều, thật không ngờ cuối cùng vẫn bị Nhan Bích Thanh phát hiện.

Nhan Bích Thanh không kéo dài, ánh sáng xanh trên người lóe sáng, con vượn trong tay hấn phát ra tiếng rên rĩ tuyệt vọng rồi trực tiếp hóa thành mảnh nhỏ.

Đình Minh Quang phun ra một ngụm máu tươi, vượn trình tự bị giết chết có ảnh hưởng rất lớn đối với cậu.

Tạm thời Đình Minh Quang mất đi toàn bộ năng lực, tuy đã qua vài ngày thì vượn trình tự sẽ tự sống lại nhưng Đình Minh Quang nghi ngờ là liệu Nhan Bích Thanh có cho cậu nhiều thời gian như vậy hay không.

“Tao giải quyết hẳn trước đã, hiện giờ mày chỉ là một tên vô dụng mà thôi, không có chút uy hiếp nào cả.”

Nhan Bích Thanh lại nhặt một cục đá, chuẩn bị ném.

Lần này Ôn Văn ẩn núp trong bóng tối đã chuẩn bị sẵn con chuột, anh sẽ không để nhân viên thu nhận đầu tiên của mình chết như vậy.

Nhưng rất nhanh, Ôn Văn mỉm cười điều khiển con chuột lần đi thật xa, tiếp tục quan sát cuộc chiến.

Bởi vì anh biết, lần này Cung Bảo Đình sẽ thắng!

Cục đá bị Nhan Bích Thanh ném đi, nhưng cũng vào khoảnh khắc này, ngọn lửa trên người Nhan Bích Thanh bùng lên dữ dội, trực tiếp hóa thành một quả cầu lửa đường kính vài mét vây quanh anh.

Cục đá kia còn chưa thể tiếp cận người Cung Bảo Đình đã hóa thành nham thạch nóng chảy rớt xuống đất.

Cầu lửa bay lên giữa không trung rồi phát ra một tiếng kêu bén nhọn vang tới tận mây xanh.

Một lát sau, một đôi cánh mang theo ngọn lửa hùng hực đâm thủng quả cầu lửa kia rồi giang ra thật rộng, tia lửa giống như hạt mưa rơi xuống, tình cảnh trông giống như mộng ảo.

Cung Bảo Đình đã hoàn thành đồng hóa!

...

Bên ngoài khu vui chơi, Cao Phỏng thở dài một hơi.

“Aiz, người này đúng là không hăng hái chút nào, mình không chỉ phải đề phòng tên thám tử điên kia mà còn phải đề phòng hẳn bị người khác giết chết.”

Cao Phỏng lấy ra một bộ đàm có tín hiệu mạnh, chuẩn bị ném vào trong khu vui chơi để Nhan Bích Thanh trốn thoát.

Bộ đàm này được đặc chế, tín hiệu gửi đi rất khó bị quấy nhiễu, vì thế mới có thể giúp Nhan Bích Thanh trốn thoát nhiều lần như vậy.

Nhờ vào năng lực quý dị của hẳn, bộ đàm trực tiếp bay ra ngoài.

Đây là vật phẩm hấn dùng năng lực của mình để đổi, rất khó bị cắt đứt.

Nhưng ngay lúc này, bộ đàm bị một bàn tay lớn như một cái quạt hương bồ chặn lại, trực tiếp đập vỡ, biến thành một mớ linh kiện.

“Ui... bộ đàm này có tiền cũng không mua được đâu đó...”

Cao Phóng đau lòng đưa tay tới, chỉ là không có cách nào cứu vãn.

Đứng trước mặt hấn là một người đàn ông cao lớn như một cái tháp sắt, trên người mặc áo giáp vừa dày vừa nặng, đứng ở đó giống như một cái lon sắt.

“Kỳ quái, mày là ai thế hả?” Cao Phóng quay đầu sang hỏi.

“Tao là ai không quan trọng, quan trọng là... mày phải chết ở đây!”

Người đàn ông cao lớn ồm ồm nói xong thì cả người giống như một chiếc xe tải lao tới chỗ Cao Phóng.

Cao Phóng hừ nhẹ một tiếng, tùy tiện xuất hiện một tên nói hấn phải chết ở đây, này chẳng phải quá mất mặt à?

Cao Phóng theo gió lượn tới trước tên cao lớn này, tay cầm một cây đinh đen rỉ sét, hấn muốn giết chết tên này.

Là một phân thân tồn tại để làm bản thể vui vẻ, bản thân Cao Phóng không có chút năng lực công kích nào, nhưng cây đinh đen này thì có!

Chương 152 - Trò Chơi Chân Thật Nhất

Cây đinh dài màu đen kia là một vật thu nhận, tên là đinh lụi tàn.

Nó không phân biệt địch ta, không quản thuộc tính, chỉ cần bị nó đâm bị thương thì cơ thể sẽ lập tức tàn rụi thành tro bụi!

Có lẽ nhân vật mạnh mẽ sẽ chống đỡ nổi đặc tính của nó, nhưng phải là rất mạnh mẽ mới được.

Vì thế chỉ cần dùng thứ này ghim tên này một phát thì nhất định có thể thắng!

Nhưng không đợi Cao Phong tiếp cận, tên đàn ông cao lớn kia đã trực tiếp quay sang hương của hắn tát mạnh một phát, cái tát kia lạo thành một luồng gió tự nhiên trực tiếp thổi bay Cao Phong!

Phải biết là Cao Phong không phải dạng linh hồn thể như Ôn Văn!

Người đàn ông kia đứng im tại chỗ, lạnh nhạt nhìn Cao Phong nói: “Mày đừng có cảm thứ nguy hiểm như vậy tiếp cận tao thì tốt hơn đấy.”

“Mày biết thứ này à?” Cao Phong kinh ngạc.

Hiện giờ Cao Phong khá là gấp, chỉ cần tên cao lớn này ở đây thì hắn không có cách nào giúp đỡ Nhan Bích Thanh, hiện giờ chỉ có thể hi vọng tên kia may mắn trốn thoát mà thôi.

Trong trò chơi này, thắng hay thua kỳ thực cũng không sao, cho dù thua thì sau này hắn vẫn sẽ tới tìm Ôn Văn mà thôi.

“Không chỉ có mình mày tin tức linh thông.”

Tên đàn ông cao lớn kia siết nắm tay, nhắm thẳng tới Cao Phong, chuẩn bị chiến đấu!

...

Đình Minh Quang lau máu bên khóe miệng, lão đảo đứng dậy, có chút lo lắng trừng to mắt nhìn sang: “Chú Cung— chú đã hoàn thành Đồng Hóa rồi à?”

Con chim lửa thật lớn liếc nhìn Đình Minh Quang, gật đầu.

Đình Minh Quang thở dài một hơi, ánh mắt Cung Bảo Đình thật ôn hòa, không hề có cảm giác quỷ dị điên cuồng lại lạnh băng như ánh mắt Nhan Bích Thanh, quả thực đã thật sự thành công lên cấp.

Nhưng từ trước đến giờ Đình Minh Quang chưa từng thấy ai lên cấp... tùy ý như vậy!

Trong trạm thu nhận, Ôn Văn mặc áo trùm đen vỗ tay, mỉm cười nói: “Gặp khó liền cải mệnh, hồi sinh từ ngọn lửa, đây chính là cảnh giới Đồng Hóa của Cung Bảo Đình!”

“Cảnh giới Đồng Hóa tuy nguy hiểm nhưng quả thật là rất thần kỳ, không biết cảnh giới Đồng Hóa của mình sẽ là dạng

gì.”

Nói xong, Ôn Văn tự giễu lắc đầu: “Tình huống như mình thì hẳn là không có cảnh giới Đồng Hóa... chỉ cần bắt được quái vật cấp Tai Nạn thì mình sẽ có được thực lực cảnh giới Đồng Hóa...”

“Ừm... tình huống hiện giờ thì Cung Bảo Đình nhất định sẽ chiến thắng, cũng tức là Nhan Bích Thanh sẽ chọn lựa chạy trốn, mình cũng nên ra ngoài rồi.”

Ôn Văn búng tay hai cái, giải trừ trạng thái ngục ti Tai Hại rồi từ trong trạm thu nhận đi ra ngoài.

Bên ngoài trạm thu nhận, Nhan Bích Thanh có chút đứng không vững nhìn về mặt như muốn ăn thịt hân của Cung Bảo Đình.

“Cảnh giới Đồng Hóa, đơn giản thặng cấp như vậy... vì sao mà lại phải khuất phục, vì sao mà lại thấp kém vậy chứ! Nhân loại căn bản không có tư cách điều khiển chúng ta!”

Số liệu màu xanh biếc một lần nữa bao trùm khắp cơ thể, Nhan Bích Thanh chuẩn bị dùng cơ thể chông chát vết thương này đánh một trận với Cung Bảo Đình!

“Đơn giản? Không, không đơn giản một chút nào.”

“Để có được giờ phút này tao đã phải chuẩn bị cả chục năm nhưng vẫn không dám bước ra một bước kia, hiện giờ tao bị ép phải thặng cấp nhưng thật không ngờ lại thuận lợi bất ngờ.”

Cung Bảo Đình lạnh giọng nói, âm thanh của anh khác hẳn với trước kia, có chút sắc bén, lại có chút hùng hực như ngọn lửa đang thiêu đốt.

Một con chim lửa sáng ngời và một quái nhân cả người bị cháy đen giăng co, tình cảnh có chút kỳ quái.

Nhiệt độ xung quanh rõ ràng tăng lên rất cao, cao tới bất thường, nếu như còn tuyến mồ hôi thì có lẽ Nhan Bích Thanh đã tóa mồ hôi đầy mặt, loại kẻ địch như Cung Bảo Đình, cho dù hẳn không bị thương cũng không thắng được.

Thuộc tính khắc chế thật sự quá nghiêm trọng.

Cung Bảo Đình không giằng co với Nhan Bích Thanh quá lâu, ngửa đầu thét dài một tiếng, đôi cánh giang rộng, lông vũ rực lửa khê nhúc nhích, một con chim có hình dáng ngọn lửa lao thẳng tới Nhan Bích Thanh.

Tốc độ của ngọn lửa không nhanh, Nhan Bích Thanh thực dễ dàng tránh được, nhưng hấn phát hiện nhiệt độ của ngọn lửa quá cao, chỉ cần xẹt qua bên cạnh cũng đã có thể tạo thành tổn thương!

Sau đó, Cung Bảo Đình bay ra phía sau hấn, quẹo lại rồi bay trở lại!

Công kích này có tính bám sát!

Nhan Bích Thanh biết, chỉ cần bị ngọn lửa này bắn trúng thì hấn nhất định sẽ chết!

Nhan Bích Thanh vội vàng tiến vào không gian ảo, toàn bộ nhận thức kích hoạt, muốn tìm kiếm thiết bị điện tử ở khu vực lân cận, hoặc là chờ đến khi người thần bí kia lại ném bộ đàm tới.

Nếu là ở thành phố khác, với năng lực của Nhan Bích Thanh, cho dù là người của Hiệp Hội Thợ Săn có thực lực mạnh gấp đôi cũng không có cách nào làm hấn rơi vào trạng thái chập vật như vậy.

Hấn chỉ cần tùy thân mang theo một chiếc điện thoại rồi trốn đi bất cứ lúc nào mình muốn.

Nhưng năng lực của Đinh Minh Quang thật sự quá bug, có thể phong tỏa tín hiệu điện tử ở xung quanh, chỉ có bộ đàm của người thần bí kia có thể truyền tín hiệu trong phạm vi của Đinh Minh Quang.

Chỉ là lần này mãi vẫn không có bộ đàm bay tới, xem ra người đó cũng không phải luôn chú ý tới hấn.

Nhưng hiện giờ không cần phiền toái như vậy, năng lực vượt trình tự của Đinh Minh Quang đã bị hấn giết chết, vì thế năng lực của Đinh Minh Quang cũng tạm thời bất đi hiệu lực.

Nhan Bích Thanh chỉ cần tìm kiếm một thiết bị truyền tin bình thường có thể sử dụng là có thể trốn thoát!

Ánh mắt Cung Bảo Đình đông cứng, một khi Nhan Bích Thanh trốn vào không gian ảo, cho dù là ngọn lửa nóng hùng hực cũng không có cách nào tổn thương hẳn.

Nhưng trước đó vì muốn tránh né năng lực của Đinh Minh Quang nên Nhan Bích Thanh đã chọn một nơi tách biệt hoàn toàn với sản phẩm điện tử, trong khoảng thời gian ngắn, Nhan Bích Thanh thật sự khó mà tìm được thiết bị truyền tin...

Đột nhiên, Cung Bảo Đình nhìn thấy một cái máy tính mini được cải tạo khá kỳ quái, mà phía sau máy tính chính là một cái bộ đàm đang mở!

“Không ổn!”

Cung Bảo Đình vội vàng muốn hủy chiếc máy tính kia đi nhưng Nhan Bích Thanh đã hóa thành số liệu chui vào trong, bây giờ muốn cản là không thể nào nữa rồi.

Cung Bảo Đình chỉ có thể chán nản ngừng tay, không ngờ sau khi thăng cấp thành công vẫn để hắn chạy thoát, ở thời đại điện tử này, năng lực của Nhan Bích Thanh thật sự quá thích hợp để chạy trốn.

Vốn Nhan Bích Thanh cũng không ôm hi vọng quá lớn, nhưng khi phát hiện được bộ đàm phát ra tín hiệu mạnh mẽ hẳn liền tưởng là Cao Phóng trợ giúp, mừng rỡ không thôi.

Vì thế hắn liền vội vàng tiến vào trong thiết bị phát ra tín hiệu kia.

Nhưng sau khi chui vào đó thì Nhan Bích Thanh phát hiện tình cảnh có chút không đúng.

Chỉ thấy ở trước mặt hắn có một người đàn ông mặc áo vải với bím tóc thật dài đang đi trên đường, không biết từ đâu truyền tới âm thanh quý dị: ‘Tiểu Cầu bị thương, bạn chọn lựa cứu giúp, quan tằng tam phẩm; Tư Mã đập vỡ lu bạn phán vô tội, quan tằng nhất phẩm; có người vay tiền người không cho mượn, đây là cửa kiểm tra nhân phẩm, giáng xuống bình dân!’

‘Thử nghiệm trò chơi làm quan chân thật nhất, sướng mê hồn nhất...’

Nhan Bích Thanh ngỡ ngác, con đường truyền tin mà hắn thường sử dụng không phải như vậy!

Suy nghĩ một chút, Nhan Bích Thanh liền biết mình đã lọt bẫy, tên có dáng vẻ hung linh trước đó có năng lực ảnh hưởng cảm quan, này là hấn ra tay.

Có điều động tay động chân tới mức như thế này thì đúng là quá cơ trí rồi...

Nhan Bích Thanh đặt tay lên trán, ánh sáng xanh chợt lóe, quát khê một tiếng: “Tiêu tan cho tao!”

Hấn không thể thay đổi ảo cảnh nhưng có thể làm mình nhìn thấu ảo cảnh!

Hình ảnh quảng cáo dần dần biến mất, xuất hiện trước mặt hấn là một rừng cây khô héo, mà ở trong đó có một cái giếng cổ xưa...

Chương 153 - Đương Nhiên Là Tha Thứ Cho Hấn

Nhan Bích Thanh nhướng mày, phát hiện sự tình không hề đơn giản.

Lúc này hấn mới chú ý tới, tuy tín hiệu tỏa ra nhưng nó không phải bộ đàm, nó là một cái máy vi tính mini!

Mà hấn thì không có cách nào dùng tín hiệu bộ đàm trong máy vi tính để chạy trốn!

Rừng cây khô và cái giếng này là có người tạo ra, là không gian linh tính trong máy vi tính!

Trước đó hoảng hốt chạy vội tới nơi này, thật sách quá.

Nhưng Nhan Bích Thanh không chọn lựa lập tức đi ra ngoài, hiện giờ có lẽ Cung Bảo Đình vẫn còn canh giữ ở bên ngoài, một khi hấn ra ngoài mà lại không tìm được thiết bị truyền tin thì thật sự sẽ chết!

Nếu muốn ẩn nấp ở nơi này thì phải tìm được chủ nhân của không gian này, không chế hấn mà không thể giết chết, cũng không thể để hấn có cơ hội giết chết mình.

Hiện giờ hấn thật sự quá yếu rồi, rất dễ để người ta có cơ hội lợi dụng.

Cả không gian này, làm người ta chú ý nhất chính là cái giếng cũ kia.

Nó là điểm ngưng tụ sức mạnh đặc biệt nhất trong không gian này, có lẽ người siêu năng tạo ra không gian này đang trốn ở bên trong giếng nước, chờ cơ hội đánh lén hấn.

Nhan Bích Thanh khom người nhặt vài hòn đá nhỏ, làm bộ khá thả lỏng đi tới chỗ cái giếng, nhìn xuống đáy giếng.

Sau đó vô số tia nước phun lên như dây thừng nhắm tới tay chân Nhan Bích Thanh, muốn trói hấn lại.

Nhan Bích Thanh nhếch khóe miệng mỉm cười, trò đánh lén sơ sài như thế mà muốn bắt được hấn sao?

Nằm mơ đi!

Số liệu xanh biếc trên tay Nhan Bích Thanh lóe sáng, trực tiếp tung quyền đánh tan dòng nước.

Sau đó Nhan Bích Thanh cầm hòn đá trong tay, dồn sức, ném xuống giếng.

Mỗi cục đá đều có uy lực không kém gì đạn pháo, nếu tên kia núp ở trong giếng thì nhất định sẽ bị bắn trúng!

Thế nhưng chuyện làm Nhan Bích Thanh bất ngờ đã xảy ra, cục đá không chút trở ngại rơi thẳng xuống đáy giếng, không hề có chút va chạm nào cả!

“Có bẫy!”

Sau khi hiểu ra vấn đề, Nhan Bích Thanh vội vàng lùi ra sau, nhảy ra một khoảng cách cái giếng kia hơn mười mét.

“Không đúng... cảm giác khi lùi về sau không đúng lắm, không phải mình muốn nhảy tới đây... này giống như năng lực của tên siêu năng nhìn giống hung linh kia!”

Hấn bị chiêu quỷ đả tường ảnh hưởng!

Nhan Bích Thanh vừa cảm thấy không đúng thì từ trong bùn đất thò ra một cánh tay túm lấy cổ chân hấn!

Móng tay màu đỏ cào rách da hấn, máu tươi giống như nước ồ ạt trào ra!

Nhan Bích Thanh hừ lạnh một tiếng rồi nhảy lên, trực tiếp kéo kẻ dưới đất lên, sau đó một cước đá vào ngực người nọ, đá văng ra xa mười mấy mét.

Kẻ núp dưới đất chính là Ôn Văn, Ôn Văn bị một cước này đập tới phun máu tươi, bởi vì dùng năng lực của quỷ hồn chế tạo không gian này nên anh không có năng lực né tránh công kích vật lý.

“Bố trí này thật sự rất tinh tế, nhưng thực lực của mày không đủ thì có thể làm được gì chứ?” Nhan Bích Thanh khinh thường nói.

Ôn Văn từ dưới đất đứng dậy, nhìn Nhan Bích Thanh cười nói: “He he, mày biết không, lúc tao còn chưa phải người siêu năng, tao chính là nhờ cạm bẫy mà bắt được một con vampire đấy.”

“Tao khác vampire.”

Nhan Bích Thanh lạnh giọng nói, hẳn không vội giết Ôn Văn, bởi vì hẳn phải nhờ vào không gian này để tránh né Cung Bảo Đình.

“Nhưng tao cũng đã khác với trước kia rồi.” Ôn Văn mỉm cười nói.

“Tao không quan tâm mày có khác hay không, tao có một vấn đề muốn hỏi.”

“Hỏi đi, tao nghe đây.”

Ôn Văn cười ha hả, anh đã nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng nếu Nhan Bích Thanh muốn tán dóc một phen thì anh cũng rất sẵn lòng.

Nhan Bích Thanh nhíu mày nói: “Mày chọn lựa có hoặc không, để tao làm ra quyết định! Nếu có một ngày mày tỉnh lại từ hỗn độn, phát hiện có một thứ không sạch sẽ tồn tại đang mượn dùng sức mạnh của mày mỗi ngày, mày sẽ làm sao?”

Ôn Văn có chút giật thót, lẽ nào tên này đang nói tới Trạm Thu Nhận Tai Ách?

Không, có lẽ hẳn đang nói chính bản thân mình, mượn dùng sức mạnh... lẽ nào đây là phương pháp sử dụng sức mạnh của người siêu năng?

Sau đó Ôn Văn nói: “Đương nhiên là chọn lựa tha thứ cho hần!”

Mỗi ngày anh đều đang mượn dùng sức mạnh của nhóm quái vật trong trạm thu nhận, là người được lợi từ hành vi này, anh chắc chắn sẽ không nói bậy về mình.

Nhan Bích Thanh liếc nhìn Ôn Văn, hần vốn cũng không chờ mong gì với câu trả lời của Ôn Văn, chỉ tự quyết định.

“Cái này cũng không tính là gì, nhưng kẻ đó còn vô sỉ cho rằng đó là sức mạnh của mình, mà mày mới chính là tà ma muốn đánh cắp sức này, đồng thời còn muốn tiêu diệt mày, triệt để loại bỏ ý chí phản kháng của mày, chiếm đoạt sức mạnh của mày! Vậy mày sẽ làm thế nào?”

“Vẫn là tha thứ thôi.” Ôn Văn chớp mắt nói.

Nhan Bích Thanh thở dài nói: “Mày quả nhiên không phải là một người nghe tốt, vậy kế tiếp, mày chọn lựa ngoan ngoãn bó tay chịu trời hay là...”

“Ha hả...” Ôn Văn nhin không được bật cười.

“Mày cười cái gì?” Nhan Bích Thanh nhíu mày hỏi, tuy hiện giờ hần đã không còn lông mày nữa rồi...

“Xin lỗi, tao nhin không được, mày vẫn cho rằng mày có thể dễ dàng bắt được tao, nhưng kỳ thực ngay từ khi bắt đầu thì trận chiến đã kết thúc rồi.”

Sau đó Ôn Văn chỉ Nhan Bích Thanh, búng tay nói: “Mày trúng độc, hơn nữa còn là loại độc kịch liệt!”

Ôn Văn vừa dứt lời thì Nhan Bích Thanh liền phun ra một ngụm máu tanh hôi, trừng mắt nhìn Ôn Văn mà không nói nên lời.

Máu trong cơ thể hần đang cuộn cuộn, bắt đầu phản kháng hần!

Chúng đang điên cuồng chuyển hóa tính chất, vì thế Nhan Bích Thanh cần dùng hết toàn bộ sức mạnh để kháng cự lại chất độc trong cơ thể, căn bản không thể phân tâm tranh luận với Ôn Văn.

“Năng lực này có tên là máu độc, tức là làm máu nhiễm độc, khi này lúc móng tay cắt vào chân mày thì mày đã trúng độc rồi, chỉ có điều là tao vẫn chưa kích hoạt nó mà thôi.”

“Nếu là trạng thái mạnh nhất của mày, trúng loại độc này mày cũng có thể dễ dàng ngăn chặn, nhưng với tình trạng bây giờ thì hiển nhiên là không được.

“Có điều, chỉ khoảng một tiếng đồng hồ hoặc càng ngắn hơn thì mày sẽ khôi phục sức mạnh đủ để giết chết tao... nhưng mày đoán coi tao có để mày có đủ thời gian không?”

Ôn Văn đứng trước mặt Nhan Bích Thanh, để găng tay Tai Ách xuất hiện, dây xích đen tỏa ra quấn chặt lấy cơ thể Nhan Bích Thanh.

“Thứ này, rốt cuộc là gì?”

Nhan Bích Thanh khiếp sợ nói, trí nhớ của hắn tới từ Nhan Bích Thanh chân chính, nhưng xiềng xích này mang tới một cảm giác rất kỳ lạ.

“Là cái gì thì tao cũng không thể nói rõ, nhưng không phải mày rất ghét chuyện bị rút đi sức mạnh à, thế thì xin lỗi nhé, sau này mày phải sống cuộc sống như vậy đấy.”

Nói xong, Ôn Văn kéo Nhan Bích Thanh vào trong trạm thu nhận.

‘Đã thu nhận quái vật cấp Tai Nạn thứ nhất, giam giữ trong phòng giam Tai Nạn - 001, quyền hạn khu Tai Nạn chưa mở, xin hãy chờ đợi...’

“Tức là tuy mình đã bắt được hắn nhưng không thể dùng được sức mạnh của hắn đúng không?”

“Không sao, rồi sẽ dùng được thôi... chỉ cần mở được khu Tai Nạn!”

Sau khi bắt được Nhan Bích Thanh, Ôn Văn nghỉ ngơi một chút, không đi ra ngoài.

Con chuột kia chính là mắt của anh, anh phải quan sát chờ đến khi Cung Bảo Đình và Đình Minh Quang rời đi rồi mới đi ra ngoài.

Bằng không, Đinh Minh Quang ở ngoài đó, bị nhìn thấy tuy không phải vấn đề lớn nhưng chung quy cũng là một chuyện phiền phức.

Chương 154 - Gậy Ông Đập Lưng Ông

Nhìn chung thì hành động lần này, quan trọng nhất không phải Ôn Văn, cũng không phải Cung Bảo Đình đột nhiên thăng cấp, mà là Chu Kỳ Bái.

Nếu Chu Kỳ Bái không thể ngăn chặn Nhan Bích Thanh chạy trốn thì mọi thứ đều không còn ý nghĩa.

Cái giá để Ôn Văn thuê Chu Kỳ Bái giúp mình là năm con búp bê đầu heo phong cách khác biệt, heo đen, heo trắng, heo sữa, heo rừng và heo hương.

Dù sao thì người phụ trách chế tạo cũng không phải Ôn Văn, anh chỉ cần bảo Từ Hải làm là được, số nguyên liệu thừa thì có thể để cho thực hủ yêu ăn.

Thực lực của Chu Kỳ Bái rất mạnh, ít nhất cũng phải là cấp Tai Nạn.

Nhưng Ôn Văn không để Chu Kỳ Bái trực tiếp đối đầu với Nhan Bích Thanh, mà chỉ là giao nhiệm vụ quan trọng nhất là ngăn cản Cao Phỏng cho hắn.

Bởi vì Chu Kỳ Bái ra mặt đối phó Nhan Bích Thanh hiển nhiên rất dễ dàng, nhưng tên Nhan Bích Thanh này cũng rất dễ chạy trốn, cộng thêm Hiệp Hội Thợ Săn cũng biết Ôn Văn và Chu Kỳ Bái có quan hệ rất tốt, Chu Kỳ Bái xuất hiện rất dễ làm người ta liên tưởng tới Ôn Văn.

Ngoại trừ lần đầu tiên vây bắt, kỳ thật những lần sau đó Chu Kỳ Bái vẫn luôn quan sát, thẳng đến khi nắm chắc mình có thể nhả cản Cao Phỏng.

Chu Kỳ Bái mà đã như vậy, nếu đổi lại là người khác thì căn bản không thể nào cản được Cao Phỏng.

...

Ôn Văn đợi hơn một tiếng thì Cung Bảo Đình mới dẫn Đinh Minh Quang rời khỏi nơi này, lúc này nhân viên hỗ trợ đã vây

nơi này lại.

Có điều nhóm nhân viên hỗ trợ căn bản không thể ngăn cản được Ôn Văn, lúc này anh biến về trạng thái quý hờn, lặng yên rời khỏi vòng vây.

Cùng lúc đó, ở Coway Building.

Lâm Triết Viễn dẫn theo nhóm thợ săn đứng ở tầng cao nhất, trên mặt lộ ra biểu cảm nghi hoặc.

“Ở đây không có gì cả, ý chí và năng lượng lưu lại cực kỳ ít ỏi, như vậy hơi thở khi này rốt cuộc là sao?”

Lâm Lộ yếu ớt hỏi: “Có phải là kẻ điệu hỏ ly sơn không, hấn muốn cứu Nhan Bích Thanh nên...”

Lâm Triết Viễn liếc mắt: “Em đúng là hồ đồ, cấp Tai Biến không phải là ông chú bán đậu hủ thúi của em đâu, nếu hấn đã muốn giúp Nhan Bích Thanh thì trực tiếp giết chết chúng ta không phải tốt hơn à?”

Lâm Lộ đau đầu, cô rất thích ăn đậu hủ thúi nhưng vì sợ ảnh hưởng tới hình tượng thực nữ nên vẫn luôn lén lén lút lút, không ngờ vẫn bị anh trai phát hiện.

“Có thể là, vị cường giả Tai Biến này không có kiểu cách như thế...”

“Lộ Lộ, em cần phải kính nể cường giả cấp Tai Biến, lời nói của em chẳng khác nào bảo một kẻ sành ăn thích món sashimi ruột già tươi vậy, căn bản là không thể nào.”

Vưu Hán vỗ vỗ vai Lâm Lộ: “Cấp bậc cường giả này ấy, mọi hành vi đều có thâm ý của mình, tuy chúng ta không đoán ra được nhưng cũng không cần suy đoán xằng bậy.”

Mọi người im lặng một hồi, đột nhiên Diêm Tu nói: “Là ra oai!”

“Sao lại nói vậy?” Lâm Triết Viễn kinh ngạc hỏi.

Diêm Tu gõ mặt nạ một cái, trên mặt nạ liền xuất hiện ký hiệu bóng đèn: “Loại trừ tất cả khả năng thì cái còn lại chính là gần với kết quả nhất.”

“Hấn đang ra oai với một sự tồn tại khác trong thành phố Phù Dung Hà, tôi đoán trong thành phố có khả năng có uy hiếp

vượt quá cấp Tai Nạn!”

Mặc dù quá trình suy đoán có hơi sai sai một chút nhưng đánh bậy đánh bạ lại chuẩn xác kết luận được tình huống thật sự của thành phố Phù Dung Hà hiện giờ.

Lâm Triết Viễn ngẩng đầu, thở dài một tiếng: “Ra oai sao... thành phố Phù Dung Hà đã quá rối loạn rồi, đúng là thời buổi rối ren mà...”

...

Ôn Văn tìm tới một con hẻm nhỏ, đậu xe lại chờ Cao Phỏng tới.

Không chờ bao lâu thì Cao Phỏng có chút chật vật từ trong góc xuất hiện.

Ôn Văn không chút nể mặt châm chọc: “Sao mày lại chật vật thế hả, trông như bị mấy chiếc xe tăng giày xéo vậy ấy.”

Cao Phỏng tức giận trừng Ôn Văn, sau đó ném cái ly hồng nhạt qua.

Cái ly này chính là phần thưởng trò chơi đã nói trước đó, ly trăm vị.

“Trò chơi lần này mày thắng, nhưng mày đừng cao hứng quá sớm, tao sẽ còn tới tìm mày, chờ tới khi thành phố Phù Dung Hà này không còn nguy hiểm như bây giờ nữa...”

Cao Phỏng nhe răng cười nói, vẻ mặt của Ôn Văn nhìn hẳn có chút kỳ lạ.

“Tao hi vọng mày đừng trở lại nữa.”

“Này là không thể, mày đã bị tao nhắm tới rồi.” Cao Phỏng lắc đầu tron to mắt, có chút cố chấp nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn híp mắt nói: “Mày nhắm tới tao là vì hắc ám trong cơ thể tao, tao có thể cho mày xem, nhưng xem rồi thì mày không được tới quấy rầy tao nữa.”

“Mày muốn cho tao xem à?” Cao Phỏng vui sướng hỏi.

Ôn Văn gật đầu: “Đúng vậy, thay vì để mày cứ tìm tới mãi như vậy, không bằng để mày xem cho rõ thì tốt hơn.”

“Vậy mày phải cho tao xem một thứ đủ thú vị mới được đây.”

Tuy Cao Phong đã đồng ý nhưng hiện giờ là ngoài trò chơi, hẳn có thể đòi ý như thường.

Tuy Ôn Văn đang cố nén bản tính của mình, nhưng một người thú vị như thế, sao có thể chỉ chơi một game thì thôi chứ?

“Như vậy, tao sẽ cho mày xem một chút!”

Sợi xích màu đen từ trong lòng bàn tay Ôn Văn lan ra làm hơi thở của Ôn Văn trở nên tối tăm, đáng sợ.

“Nếu muốn xem thì tao cần dùng xiềng xích này kéo mày vào trong cơ thể tao, nếu mày sợ thì thôi.”

“Sợ?”

Cao Phong chủ động đi tới khoảng giữa xiềng xích của Ôn Văn, mong đợi nhìn anh.

Hắn không lo Ôn Văn giờ chiêu trò, hắn chỉ là một con rối, sau khi chết rồi toàn bộ trí nhớ của hắn sẽ quay trở về bản thể, cho dù bị Ôn Văn giết thì cũng không có gì đáng ngại.

Chỉ cần để bản thể thấy thứ kia.

Hướng chi, cho dù chết thì có sao đâu chứ?

Đối với Cao Phong mà nói, theo đuổi niềm vui là chuyện quan trọng nhất, sinh mệnh chỉ có thể xếp ở vị trí thứ hai mà thôi.

Phản ứng của Cao Phong nằm trong dự đoán của Ôn Văn, loại người điên như hắn, chỉ cần có được thứ mình muốn thì chắc chắn sẽ không chú ý tới những chuyện râu ria không đáng kể.

Sau khi bị xiềng xích trói lại, vẻ mặt Ôn Văn lại càng mong chờ hơn, nhìn biểu cảm vụn vẹo đó, Ôn Văn tựa hồ nhìn thấy chính mình khi mất khống chế, vì thế anh cũng thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không để mình hoàn toàn mất khống chế như vậy.

“Không sai, tiếp tục đi, chính là loại hơi thở này, tao rất thích!”

Xiềng xích kéo Cao Phong vào trong trạm thu nhận, nhưng không phải phòng giam mà là ở trong một quả cầu năng lượng màu đen có đường kính năm mét.

“Đây chính là hắc ám trong cơ thể mày à? Quả nhiên rất là đen.” Cao Phong kinh ngạc nói.

Hắn tự cho là mình đã biết được đáp án nhưng lại không biết quả cầu năng lượng này là Ôn Văn đặc biệt tạo ra để che mắt hắn.

Ngoại trừ quả cầu năng lượng này, Ôn Văn sẽ không để Cao Phong nhìn thấy bất cứ thứ gì trong trạm thu nhận!

Một khi tiến vào trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, Cao Phong chỉ có thể mặc Ôn Văn bắt bí, căn bản không có chút năng lực phản kháng nào.

Ôn Văn trong trạng thái ngục ti Tai Hại xuất hiện phía sau Cao Phong, một tay đặt trên đỉnh đầu hắn, bắt đầu men theo liên kết tìm kiếm bản thể.

Mà Cao Phong thậm chí còn không phát hiện, chỉ hưởng thụ hơi thở năng lượng Tai Ách tràn ngập.

Giữa bản thể và phân thân của Cao Phong không có hạn chế khoảng cách, phân thân muốn đi bao xa cũng được, cũng không cần bản thể tự mình điều khiển.

Đây là một ưu điểm, nhưng cũng chính vì thế mà bản thể không thể biết được phân thân gặp phải chuyện gì, cũng không thể ngăn cản hành vi của Ôn Văn.

“Tìm được liên hệ rồi, kế tiếp... mày chờ mà đón nhận lễ rửa tội đi!”

...

Chương 155 - Thuốc Vạn Năng

Sát biên giới thành phố Phù Dung Hà, trong một căn nhà gỗ nhỏ, năm người đàn ông bị trói lại chung một chỗ.

Người trói bọn họ là một người đàn ông trẻ mặc áo sơ mi màu tím, hiển nhiên chính là Ngô Vọng ở bên cạnh phòng Ôn Văn!

“Tôi đã định rời khỏi nơi này rồi, sao tụi mày lại lẩn quẩn mà muốn chặn đường tao chứ?”

Ngô Vọng cầm một cây súng nước, mỗi khi nói vài chữ lại quay sang thít vào mặt đám người kia vài phát, đạn nước xịt lên mặt cũng có chút đau đớn.

“Tao không có hứng thú với đám đàn ông, nhưng bọn mày đã tự mình dâng tới cửa thì tao sẽ cho bọn mày thú vị thêm một chút.”

Hơi thở cấp Tai Biến không ngừng xuất hiện, lại có bóng dáng khủng khiếp ẩn phía sau Grandi, Ngô Vọng đã không muốn ở lại thành phố này nữa rồi, nơi này thật sự quá nguy hiểm.

Hắn có thể vì hưởng lạc mà liều lĩnh, nhưng mà phải sống thì mới có thể tiếp tục hưởng lạc.

Có thể làm hắn không để ý tới sinh mệnh bản thể để theo đuổi niềm vui cũng có, nhưng ít ra thì nó không tồn tại ở thành phố Phù Dung Hà.

Nhưng lúc hắn lái xe sắp ra khỏi thành phố Phù Dung Hà thì lốp xe của hắn bị đám người này đâm lủng, còn muốn cướp của.

Vì thế, năm tên đàn ông này biến thành món đồ chơi của Ngô Vọng.

“Ừm... quyết định vậy đi, tao muốn biến bọn mày thành tác phẩm nghệ thuật của tao!”

Ngô Vọng cười gằn rồi đi tới gần chỗ đám đàn ông kia.

Năm người đàn ông bị dọa tới co quắp, chỉ tiếp xúc một chốc thôi mà bọn họ đã phát hiện người này đúng là một kẻ điên không thể nói lý, hơn nữa còn là một kẻ điên mạnh mẽ!

Tiếng kêu thảm thiết từ nhà gỗ truyền ra, kéo dài hơn mười mấy phút thì tiếng kêu thảm thiết kia mới toàn toàn biến mất.

Lúc này, ở trong nhà gỗ đang diễn ra một màn quỷ dị.

Năm người đàn ông bị xâu ở giữa không trung, như vậy thì không có gì kỳ quái. Kỳ quái là năm người đàn ông đều không nhìn thấy đầu, mà phần háng thì rộng một cách bất thường.

Ngô Vọng vỗ tay, thưởng thức kiệt tác của mình.

Hắn đã nhét đầu của người này vào miệng người kia, sau đó tạo thành một vòng tròn, treo trên xà nhà.

“Minh đúng là nhà nghệ thuật, có thể làm ra tác phẩm tuyệt vời đến vậy, mình sẽ đặt cho nó cái tên là vòng rất thân người!” Ngô Vọng tự luyến nói.

Thẳng thắn mà nói, nhét đầu người vào trong mông là một chuyện rất khó, tốn chút công sức của Ngô Vọng, nhưng may mắn cuối cùng cũng hoàn thành hoàn mỹ.

Tuy trên tay khó tránh bị dính chút vật bẩn nhưng thành quả làm hẳn rất thỏa mãn.

“Khoan đã, nếu treo đèn lồng trên cổ bọn chúng thì không phải sẽ biến thành đèn chùm vòng rất thân người à?”

Chờ đến một ngày nọ, khi mọi người phát hiện kiệt tác của hẳn thì sẽ có biểu tình gì nhỉ?

Nhất định là rất sáng khoái!

Đang say mê thì đột nhiên Ngô Vọng biến sắc, còn không đợi hẳn có động tác thì toàn bộ căn nhà gỗ và phạm vi hai mươi mét xung quanh đều bị năng lượng mãnh liệt bao phủ.

Nơi bị năng lượng bao trùm, toàn bộ vật chất đang tiêu tan từ từ, cho dù là người sắt cũng sẽ biến thành sắt vụn.

Đám thú vật côn trùng trong rừng đều sợ hãi rời khỏi khu vực này, chúng theo bản năng cảm thấy sợ hãi hơi thở kia.

Mười mấy phút sau, gần sát bên này đã không còn hơi thở của sinh vật, an tĩnh đến mức có chút đáng sợ.

Đúng lúc này, một bàn tay từ trong làn năng lượng màu đen kia vươn ra ngoài!

Tiếp đó là một thân thể gầy như đã nát vụn từ bên trong bò ra.

Hẳn chính là Ngô Vọng, hẳn vẫn chưa chết!

Ngô Vọng từ trong phạm vi năng lượng màu đen lết ra ngoài, sau đó không dám ngừng nghỉ, trong tay xuất hiện một lọ thuốc màu trắng.

Hẳn run rẩy trút một viên thuốc màu trắng từ trong lọ ra, nhét vào miệng.

Đây là vật thu nhận cấp Tai Nạn, thuốc vạn năng!

Nó có thể chữa trị bất cứ bệnh tật, chất độc thông thường nào, thậm chí có thể tái sinh chi gãy, là thần dược chân chính!

Nhưng sau khi uống thuốc một khoảng thời gian ngắn thì sẽ gặp phải một chút vấn đề, càng điều trị thì bệnh lại càng nghiêm trọng hơn, vấn đề tinh thần cũng nghiêm trọng hơn.

Nhưng mặc dù là vậy thì vật thu nhận có công hiệu nghịch thiên này ở bất cứ nơi nào cũng rất quý giá.

Sau khi ăn vài viên thuốc thì tình huống của Ngô Vọng mới ổn định lại, muốn điều trị tổn thương thì thuốc này dư sức, nhưng muốn loại bỏ hoàn toàn ảnh hưởng của hơi thở cấp Tai Biến thì chỉ dùng loại thuốc này là không đủ.

“Con rời thể thân, khiên đá, chuyên đòi mục tiêu... hai vật thu nhận và một vũ khí siêu năng đều hỏng, mình còn suýt chút nữa đã tử ọe rồi... chần chẫn là đòn tấn công cấp Tai Biến!”

Ngô Vọng khẽ cắn môi, bản thể của hắn không mạnh, thậm chí có thể nói là nhỏ yếu.

Vì thế hắn chưa từng trực tiếp để bản thể hành động, nhưng từ những trò chơi thắng được, trong tay hắn có khá nhiều đồ quý giá.

Nếu cho rằng bản thể hắn yếu mà thả lỏng cảnh giác thì nhất định sẽ chịu thua thiệt.

Đôi lại là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa khác, cho dù thực lực mạnh gấp đôi Ngô Vọng cũng không có cách nào sống sót khỏi công kích của Ôn Văn.

“He he, mình vẫn luôn coi tên kia là cừu non, thì ra hắn mới chính là sói đói...”

“Trước khi vết thương hồi phục, không thể trêu chọc hắn, phía sau hắn có một quái vật cấp Tai Biến có thể tùy ý ra tay! Có chút đáng sợ.”

“Nói tới thì, cái thành phố tầm thường này thật sự quá đặc sắc, không biết người phụ nữ có bố cục kinh dị kia và quái vật cấp Tai Biến hiện thể này rốt cuộc là ai khủng khiếp hơn, có điều cũng có khả năng chúng là cùng một phe.”

“Lần này ăn nhiều thuốc như vậy, tìm một cái thôn nhỏ phát tiết một chút vậy...”

...

Trong trạm thu nhận, Ôn Văn nhếch môi cười khoái trá.

“Đùa giỡn tao lâu như vậy, mày cũng nên trả giá rồi.”

Sức mạnh anh phóng ra khi này còn mạnh mẽ gấp nhiều lần lần thí nghiệm trước đó, có lẽ đủ để giết chết bản thể của Cao Phong.

Tuy anh chưa từng thấy bản thể nhưng có lẽ là người siêu năng cấp Tai Nạn, mà cấp Tai Nạn thì không thể nào đủ sức chống đỡ.

“Giải quyết hẳn rồi, có thể lộ ra một vài chuyện, qua một đoạn thời gian nữa sẽ có người từ tổng bộ Hiệp Hội Thợ Săn tới, đến khi đó mình chỉ cần giấu tài là được, không cần trêu chọc bọn họ.”

“Chỉ cần từ từ phát triển thì Trạm Thu Nhận Tai Ách sẽ là sự tồn tại làm tất cả mọi người phải khiếp sợ.”

Một lát sau, Ôn Văn sừng sốt, bởi vì Cung Bảo Đình đang làm nghi thức muốn tiến vào trong trạm thu nhận.

Anh vội vàng biến ra một cái ghế, ngồi vững vàng ở vị trí Cung Bảo Đình sẽ xuất hiện.

Làm một Boss lớn, anh cần phải giữ vững mặt mũi của mình.

Cung Bảo Đình vừa tiến vào trạm liền nhìn thấy Ôn Văn ngồi trên ghế, đôi mắt vàng ươm óng ánh lạnh nhạt nhìn hẳn.

Cung Bảo Đình vội vàng cúi đầu đứng im, giống như cậu học sinh tiểu học làm sai chuyện, cho dù thực lực của hắn đã tăng lên nhưng cũng không dám có chút bất kính nào đối với Ôn Văn.

Không quản anh là cảnh giới Năm Giữ hay Đồng Hóa, ở trước mặt sự tồn tại này căn bản không có khác biệt quá lớn.

“Nhiệm vụ mà ngài giao cho tôi đã thất bại, nhân viên thu nhận kia cũng...” Cung Bảo Đình cúi đầu, có chút lo sợ Ôn Văn sẽ nghi ngờ mình lập kế hãm hại nhân viên thu nhận kia.

“Anh không cần phải khẩn trương như vậy, nhiệm vụ này đã thành công rồi.” Ôn Văn mỉm cười nói.

“Thành công, sao có thể chứ, lẽ nào...”

Cung Bảo Đình suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

Thì ra nhân viên thu nhận kia không yếu ớt như anh tưởng, sau khi bị Nhan Bích Thanh đánh bay thì trốn đi, chờ đến khi Nhan Bích Thanh chạy trốn thì bắt lấy hắn.

“Không sai, hắn thành công, nhiệm vụ lần này hoàn thành tốt đẹp.”

“Thật ra thì cho dù thất bại thì anh cũng không cần khẩn trương, nơi này không đen tối như anh nghĩ đâu.” Ôn Văn ôn nhu nói.

Cung Bảo Đình ngẩng đầu, nhìn ánh mắt vàng ươm như có thể nhìn xuyên mọi thứ của Ôn Văn, trong lòng dần dần an tĩnh lại.

Nhưng thật ra... ánh mắt Ôn Văn căn bản không thâm ý chút nào cả....

Chương 156 - Tam Tể Nhi

Ôn Văn đứng thẳng dậy, trên tay xuất hiện một thỏi vàng, ném cho Cung Bảo Đình.

“Nhan Bích Thanh là do nhân viên thu nhận kia bắt được, vì thế phần thưởng cho anh chỉ có cái này thôi.”

Nói xong, Ôn Văn chấp tay sau đít xoay người rời đi, da mặt thoáng có chút co quắp.

Bảo một người siêu năng liệu mạng, cuối cùng chỉ thưởng một thỏi vàng, anh cảm thấy có phần xấu mặt.

Nhưng cho dù chỉ là một thỏi vàng thì Ôn Văn cũng có chút tiếc nuối.

“Phải nghĩ cách kiếm tiền thôi, bằng không ngay cả khen thưởng cho cấp dưới cũng không cấp nổi.”

Tuy lần trước thu hoạch được chút thỏi vàng nhưng cũng đủ nều cứ dùng mãi như thế.

...

Từ sau ngày đó Nhan Bích Thanh không còn xuất hiện nữa, hành động vây bắt của Hiệp Hội Thợ Săn dừng lại, cuộc sống của Ôn Văn cũng khôi phục bình ổn.

Tuy rằng vài ngày sau, người của Hiệp Hội Thợ Săn sẽ tới điều tra sức mạnh cấp Tai Biên trước nhưng Ôn Văn không muốn quá lộ liễu, bằng không sẽ xảy ra vấn đề.

Anh từ Lâm Lộ nghe được, buổi tối hôm nọ thợ săn Ngô Vọng muốn rời khỏi thành phố Phù Dung Hà nhưng nửa đường bị sức mạnh cấp Tai Biên tập kích, ngay cả xương cốt cũng không còn.

“Xem ra kẻ đứng sau quả nhiên chính là hắn, nhưng sao lúc thử nghiệm hắn lại tỏ ra cùi bắp vậy chứ?”

“Aiz, cuộc sống như trò đùa, kỹ thuật diễn xuất cỡ này mà mang ra bên ngoài thì khéo làm ảnh đế chứ chả chơi...”

Ôn Văn sờ sờ cằm, suy tư nói: “Có điều nếu là vậy thì tức là công kích của mình đã thành công, cũng giải quyết được một mối họa lớn trong lòng, đúng là sáng khoái mà.”

Ôn Văn cảm giác như mình vừa buông xuống một gánh nặng lớn, vốn đã nhen suốt vài ngày, nhưng cuối cùng nuốt xuống được thì thật sự quá đã.

Cảm giác này không có lời nào diễn tả được, bước chân của Ôn Văn cũng giống như mang kèm theo làn gió.

Thậm chí còn lần đầu tiên mua mớ cá chạch cho con rắn tam nhãn huyễn quang làm thức ăn, nhìn thấy số cá này, con rắn nhỏ suýt chút nữa đã cảm động tới rớt nước mắt, quần quít lấy Ôn Văn thân thiết một trận.

Rốt cuộc không cần phải ăn da chân của người này nữa rồi!

Nhìn con rắn nhỏ kia đuôi bắt đám cá chạch, Ôn Văn sờ sờ cằm.

“Ừm... nuôi lâu vậy rồi cũng nên đặt tên, mà có ba con mắt... vậy gọi mà là Tam Thiếu đi!”

Con rắn nhỏ ngẩng đầu mừng rỡ nhìn Ôn Văn, làm một con rắn thì trí thông minh của nó cao hơn rất nhiều so với chó mèo.

Suy nghĩ một hồi, Ôn Văn lại lắc đầu: “Không được, gọi mày Tam Thiếu thì tao thành gì, Ôn lão gia à? Thôi kêu mày là Tam Tra đi.”

Con rắn nhỏ trông như đũa đám, nó không thích cái tên này.”

“Nhưng mà... kêu Tam Tra cứ có cảm giác trì trì ấy...”

Tiếp đó, Ôn Văn bắt đầu hoạt động bộ não, đặt tên cho con rắn nhỏ.

“Tam Bảng Tử, Tam Hoàng Kê, Tam Mao...”

“Aiz, không nghĩ nữa, cứ gọi mày là Tam Tể Nhi đi.” Nghĩ tên tới phát mệt, cuối cùng Ôn Văn tùy tiện chọn một cái tên.

Con rắn nhỏ mờ mịt gật đầu, ít ra thì cái tên này cũng coi như bình thường.

Sau đó Ôn Văn ngồi trên ghế sofa, mở TV, lấy cái ly tai mèo kia ra.

“Tên kia nói chỉ cần rót đầy nước vào trong ly, chờ một hồi gian ngắn thì nó sẽ xuất hiện chất lỏng mình muốn... đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đã từng rót loại chất lỏng đó vào ly.”

“Thật thần kỳ, sau này muốn vang đỏ không cần bỏ tiền mua nữa rồi, có thể chuyển đổi phần thưởng cho cấp dưới thành rượu đỏ cao cấp, một chai rượu đỏ ngon giá cũng mấy chục ngàn, dùng để khen thưởng cũng không mất mặt.

Ôn Văn liền rót đầy nước vào ly, sau đó bắt đầu nghĩ tới chất lỏng mình muốn.

Trên nắp ly có một ngọn đèn nhỏ cỡ hạt mè, lúc chuyển đổi nó sẽ có màu đỏ, chuyển đổi xong sẽ có màu xanh, thời gian chuyển đổi dài hay ngắn căn cứ vào độ quý giá của chất lỏng.

Chỉ vài giây đồng hồ, ly nước đã chuyển hóa ra loại nước mà Ôn Văn mong muốn.

Ôn Văn hài lòng mở nắp, bên trong liền tỏa ra mùi khai nồng.

Đây là ly, nước tiêu đồng tử tươi mới...

Ôn Văn mặt không biến sắc, chỉ dùng ánh mắt hẹp dài như cá chết khinh thường trừng cái ly này: “A, quả nhiên đã có tên

dùng cái ly này chứa nước tiểu đồng tử, nếu không phải mình quá thông minh thì đã dùng nó để uống nước rồi, xem ra cái ly này chỉ có thể dùng làm công cụ mà thôi.”

Vốn Ôn Văn muốn pha một cốc nước đá hạnh phúc nhưng đột nhiên lại muốn thử nghiệm một chút, không ngờ lại thử ra được nước tiểu đồng tử thật...

Sau đó, Ôn Văn lại thử nghiệm nào là chất kiềm, axit, nước hoa, xì dầu, nước ép mù tạt, nước ép ớt, đủ thứ chất lỏng kỳ quái, thậm chí còn thử cả nước thánh, kết quả toàn bộ đều thành công.

Sau khi thử nghiệm một phen, Ôn Văn mở vali đen lôi hết mớ bình xịt kỳ kỳ quái quái mình luôn mang theo ra ngoài.

Có ly nước thần kỳ này rồi, còn cần mang theo mớ bình này nữa sao.

...

Hà... hà!

Ôn Văn trừng mắt, khí thể tỏa ra mãnh liệt làm anh trông như ma vương giáng thế.

Cả người hết như ác quỷ từ địa ngục bò ra, đôi mắt hẹp dài lóe sáng đầy điên cuồng đang tìm kiếm người bị hại.

Nhưng rất nhanh Ôn Văn đã xua tan khí thể này đi, thất vọng lắc đầu.

“Quả nhiên vẫn không được, khi đó mình làm sao làm được chứ...”

Lúc giết chết bá kê song sát, Ôn Văn có một khoảng ngắn ngủi mất kiểm soát, khi đó anh đã tiến vào một trạng thái kỳ lạ.

Trong trạng thái đó, anh đã uống máu gà yêu!

Giống như anh thật sự biến thành một con vampire chứ không phải là người siêu năng có thể chất vampire nữa.

Vốn, Ôn Văn cho rằng đó chẳng qua là ảo giác khi anh không thể khống chế mà thôi, nhưng lúc bị đám lưu manh các ké kia phá hỏng xe, anh lại một lần nữa tiến vào loại trạng thái đó.

Khi đó anh có thể trực tiếp sử dụng tất cả năng lực của Đào Thanh Thanh, không cần phải dùng tới nhãn không gian!

Ký ức của Ôn Văn rất rõ ràng, trong trạng thái đó mặc dù anh không quá lý trí nhưng thực lực so với bình thường thì mạnh mẽ hơn khá nhiều, nếu nhưng có thể giữ được lý trí thì thực lực của anh khẳng định sẽ càng mạnh hơn nữa.

Lần vây bắt Nhan Bích Thanh này làm anh ý thức được thực lực của mình không đủ, vì thế anh muốn tìm biện pháp để mình mạnh mẽ hơn.

Nếu tính riêng năm loại sức mạnh kia ở trong đám người siêu năng cấp thấp thì có lẽ anh sẽ chiếm được tiên cơ, nhưng nếu là tầng cấp bậc cao hơn, người siêu năng sao lại chỉ có năng lực thôi chứ?

Vì thế nếu muốn sau này vẫn có thể giữ vững ưu thế thì Ôn Văn nhất định phải nghiệm ra được trạng thái kia.

Đáng tiếc, anh đã thử vài lần nhưng vẫn không có hiệu quả.

Ôn Văn suy đoán là cần phải có kích thích thì mới có thể tiến vào trạng thái đó.

Vì thế anh đã tìm kiếm không ít bộ phim điện ảnh đủ thể loại để xem, nhưng không có bộ phim nào có thể khiến anh tiến vào trạng thái đó, chỉ nhờ vào chút kích thích đơn giản này căn bản không có cách nào làm anh tìm ra trạng thái đó.

“Lẽ nào, thật sự phải là khoảnh khắc gần mất khống chế thì mới có thể tiến vào trạng thái kia?”

Ta muốn... cây gậy sắt này để làm gì...

Chuông điện thoại vang lên, Ôn Văn cầm điện thoại lên, phát hiện người gọi tới là Lâm Triết Viễn.

“Xe mới của cậu có rồi đấy, đậu ở chỗ cũ, tới nhận đi.” Nói xong, Lâm Triết Viễn liền cúp máy.

Ôn Văn cười hề hề nói: “Chậc, ông này khó chịu thế.”

Lâm Triết Viễn đương khó chịu rồi, anh đường đường là thủ lĩnh của thợ săn thành phố Phù Dung Hà này, vậy mà lại phải đích thân giúp Ôn Văn xử lý mấy chuyện nhỏ xíu xiu không đáng kể này.

Cộng thêm ngày ‘Băng Hà’ tới ngày càng gần, Lâm Triết Viễn lại càng phiền não hơn.

Chương 157 - Vô Đề

Đề điện thoại xuống, Ôn Văn thoáng có chút chờ mong.

“Ra ngoài một chuyến thay đổi tâm tình cũng không tệ, trước đó mình đã tiến vào trạng thái ở trước mặt đám người kia, lần này nói không chừng cũng có thể tìm được cửa đột phá từ bọn chúng.”

Vì thế Ôn Văn lại tới khi đèn đỏ kia, sau đó phát hiện nơi này đã bị phong tỏa.

Phong tỏa nơi này không phải bên chính phủ mà là một đám đàn ông mặc áo trắng tay lưng, bọn họ đứng thành hai hàng, ở chính giữa chừa ra một con đường.

Sao giống tình cảnh đón tiếp của xã hội đen trong mấy bộ phim xưa vậy trời, Ôn Văn nhướn mày, không phải là gì anh chứ.

Nếu thật là vậy thì... xấu hổ quá.

Ôn Văn xuống xe, đang định đi vào trong khu đèn đỏ thì nhìn thấy một người đàn ông đầu hói cao không tới một mét sáu nhưng vòng bụng đã sập sỉ một mét sáu chậm chậm chạy tới.

Nếu mắt không tốt lắm thì sẽ không phân rõ là đang chạy hay là lăn tới nữa.

Người đàn ông tròn như quả bóng cao su kia chạy tới trước mặt Ôn Văn, khom người nói: “Ngài chính là Ôn Văn đúng không? Ngưỡng mộ đã lâu, tận mắt nhìn thấy thì đúng là đồn đãi không nhầm chút nào.”

Lúc người đàn ông này nói chuyện thì lộ ra chiếc răng vàng, thoạt nhìn có chút gian gian.

Ôn Văn nheo mắt nói: “Tôi cũng không nổi danh gì nên đừng có nói mấy lời khách sáo ấy lừa tôi, tôi chỉ tới nhận xe thôi, không cần bày ra chiến trận lớn vậy.”

Người đàn ông khiêm tốn nói: “Không quan trọng ngài là nhân vật nào, có thể hạ cố tới chỗ tôi đã là cho tôi mặt mũi rồi.”

Người đàn ông này tên là Triệu Kim Võ, người trong giới gọi là Kim Nha ngũ gia, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch ngờ nghệch nhưng thật ra chính là một kẻ hung ác người gặp người sợ.

Đối với người bình thường thì hẳn chính là một nhân vật lớn.

Sau khi liên bang thống nhất, những thế lực tồn tại trong mặt tối xã hội như bọn họ muốn tồn tại thì không thể không thỏa hiệp, vì thế trông hẳn vẫn luôn nở mày nở mặt thế thôi chứ vẫn luôn cụp đuôi với người ta.

Lâm Triết Viễn không có khả năng tự mình làm chuyện này, vì thế đã giao cho cấp dưới của mình, mà cấp dưới thì lại coi đây là chính sự mà xử lý.

Chính sự của Hiệp Hội Thợ Săn thì toàn bộ trên dưới thành phố Phù Dung Hà này đều phải phối hợp, vì thế có thể đoán được Triệu Kim Võ nhận được bao nhiêu áp lực.

Phải biết, là một băng nhóm xã hội đen, ở thành phố Phù Dung Hà này bọn hắn cũng không phải băng lớn nhất.

Chính vì thế mặc dù chỉ là bồi thường một chiếc xe mà Triệu Kim Võ cũng làm ra thế trận lớn như vậy.

Ngoại trừ bồi thường thì hẳn còn muốn tự mình gặp gỡ người gây ra trận giông bão này, xem thử xem Ôn Văn là người thế nào.

Hắn đã tự mình kiểm tra thương tích của đám đàn em, xương cốt cả cánh tay bị bẻ gãy, một cái răng đều gãy tận gốc, đời này đừng mong lặn lội nữa.

Vì thế hẳn biết Ôn Văn không phải là người bình thường.

Trước khi gặp Ôn Văn, hắn đã tiến hành bỏ não về thân phận thật sự của Ôn Văn, hẳn cho rằng Ôn Văn chính là vua của những người lính trong tiểu thuyết mạng!

Chính là loại người từng làm chức vị rất lớn trong quân đội nhưng đã giải ngũ tiến vào xã hội lặn lội.

Người như Triệu Kim Võ chính là loại nhân vật phản diện dễ dàng bị lật đổ trong các câu chuyện, vì thế hẳn không muốn mình rơi vào kết cục đó, Triệu Kim Võ vẫn luôn tỏ ra khúm núm.

Được xem là một người bình thường không thể tiếp xúc với thế giới khác, Triệu Kim Võ có nghĩ nát óc cũng không đoán được Ôn Văn rốt cuộc là người thế nào.

Triệu Kim Võ vừa nghĩ lung tung vừa dẫn Ôn Văn tới xem chiếc xe mình được bồi thường.

Đó là một chiếc xe thể thao đồ thẩm, đường cong lưu loát, phối màu hoàn mỹ, mỗi phần bộ phận xe đều toát ra mùi tiền.

Ôn Văn không quá quan tâm tới tin tức về ô to cho lắm, ngoại trừ những mẫu thường thấy thì anh không kể được tên những loại khác.

Bằng không trước đây cũng không mua một chiếc xe rơm để đỡ phải đi bộ như vậy, vì thế hiển nhiên anh cũng không nhận ra chiếc xe này là hiệu gì, chỉ biết là trông rất đắt đỏ.

Trước khi trở thành người siêu năng, có lẽ táng gia bại sản anh cũng không mua nổi.

“Chậc chậc, sa đọa quá... có điều tôi thích đây.”

Ôn Văn gật gù đắc ý đảo quanh chiếc xe kia, thỉnh thoảng còn đưa tay sờ sờ.

Xe chính là vợ của đàn ông, vợ cũ bị đám này phá hoại, bây giờ đổi lại một người vợ mới siêu siêu đẹp thì cũng không tệ.

Đàn ông mà, chính là sinh vật có mới nới cũ.

“Đám khốn trên chọc ngài đêm đó đã bị tôi trói lại rồi, ngài muốn xử lý thế nào cũng được.” Triệu Kim Võ tiến tới trước mặt Ôn Văn, dáng vẻ thâm độc nói.

Ôn Văn vỗ cái chỏm đầu bóng lưỡng của hắn, quát lớn: “Sao ông lại nghĩ theo hướng âm u vậy chứ, đèn xe là được rồi, đừng làm chuyện dư thừa.”

Xe này tám chín phần mười là Triệu Kim Võ ra tiền, Ôn Văn nếu không nói câu này thì đám côn đồ kia chỉ sợ không thấy được mặt trời ngày mai.

Vỗ xong, Ôn Văn ôm cổ Triệu Kim Võ, nhỏ giọng nói: “À đúng rồi, bên bọn ông có làm mấy cái việc đặc biệt hèn hèn vô sỉ, làm người ta đặc biệt khó chịu không vậy?”

Sắc mặt Triệu Kim Võ có chút quái dị, không biết nên trả lời thế nào, người này hoặc là EQ bằng không, hoặc là cố ý muốn kiếm chuyện.

Có câu thà chịu chết chứ không chịu nhục, người trong băng đảng như bọn họ coi trọng nhất chính là mặt mũi, lời này của Ôn Văn chẳng khác nào xé mặt bọn họ, hẳn là phải trở mặt ngay với Ôn Văn mới đúng.

Nhưng nghĩ tới thảm trạng của đàn em mình, lại nhìn cần cổ mình cũng đang nằm trong tay người ta, Triệu Kim Võ không trở mặt.

“Đừng hiểu nhầm, ông cứ nói cho tôi biết là có hay không thôi, tôi có việc cần, phải bản một chút, càng bản thì tôi càng vui, sau này không thiếu chỗ tốt cho ông đâu.”

Ôn Văn nhướng nhướng mày nói, thuận tiện đưa tay chùi mỡ dính trên tay lên quần áo Triệu Kim Võ vì võ đầu hấn khi nãy.

Triệu Kim Võ do dự một chút mới nói: “Còn phải xem xem ngài muốn làm gì nữa, tuy chúng tôi không đi đường ngay nhưng có một số việc sẽ không làm.”

“Cũng không có gì, chỉ muốn bọn ông bắt cóc tôi, sau đó đánh đập tôi, muốn tàn bạo cỡ nào thì cứ chơi cỡ ấy.” Ôn Văn cười hợt giải thích.

Triệu Kim Võ giật bắn người thoát ra khỏi tay Ôn Văn, kinh ngạc nhìn anh.

Người này là siêu cấp cuồng bị ngược đãi à? Cho dù chơi trò đó thì cao lắm cũng chỉ là dùng roi quất vài cái, dùng nến nhỏ vài giọt thôi, có ai chơi lớn tới mức tìm người bắt cóc mình không chứ?

Sau đó Triệu Kim Võ nghĩ tới giá trị võ lực của Ôn Văn, tên này không phải đang câu cá, tìm ra tội chứng của bọn họ rồi một lưới quơ hết đó chứ?

Triệu Kim Võ bi thương nói: “Ngài muốn đổi phó bọn tui thì việc gì phải tổn công tổn sức vậy chứ, chỉ cần nói một tiếng bảo tôi bó tay chịu trói là được rồi.”

“Aiz, trí tưởng tượng của ông đừng có phong phú quá như vậy.”

Ôn Văn móc móc lỗ tai, tay khẽ xoay xoay mấy thỏi vàng ròng, đây là những thỏi vàng cuối cùng trong tay anh.

“Chuyện này nếu ông làm thì số này là của ông, nếu ông không chịu làm thì tôi không để yên vụ xe đâu.” Ôn Văn uy hiếp.

Uy hiếp nhưng người như vậy nhưng Ôn Văn hoàn toàn không có chút áp lực tâm lý nào.

Nghe thấy lời này, Triệu Kim Võ lập tức kinh sợ, vội vàng đáp ứng.

Vì một chiếc xe rơm mà kinh động tới nhiều ông lớn như vậy, nếu vấn đề này không giải quyết êm xuôi thì nhân vật nhỏ như hần không thể nào gánh vác nổi.

Vì thế, Ôn Văn đi tới ôm vai bá cổ Triệu Kim Võ, bắt đầu bàn bạc chi tiết.

“Ông cứ làm thế này thế này thế này, không cần phải sợ quá ác, chỉ sợ thiếu ác thôi.”

Triệu Kim Võ nghe yêu cầu của Ôn Văn mà nhú mày, hần không ngờ lại có người đối xử với mình như vậy, ngay cả kẻ thù cũng rất hiếm khi hành hạ như thế.

...

Chương 158 - Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học

Dùng xe mới cảm giác tốt thế nào, tạm thời không nhắc tới.

Nói tới lúc này trời đã dần khuya, Ôn Văn mặc áo khoác đen một lần nữa xuất hiện dưới ngọn đèn đường trước viện bảo tàng, yên lặng chăm chú nhìn viện bảo tàng này.

Hiện giờ mọi chuyện đã xong, anh cũng nên tiếp tục ứng phó với nhóm nhà triết học làm người ta đau não.

Trước đó Ôn Văn đã công phá được hơn phân nửa nhà triết học, cao lắm thì chỉ cần vài ngày nữa là có thể đột phá.

Thời gian tiếp theo, anh sẽ dành chết cho triết học.

...

Thời gian trôi nhanh như con thoi, thoáng cái đã qua, nháy mắt ba ngày đã qua.

Hiện giờ là chín giờ tối, Ôn Văn đứng trước mặt một nhà triết học mặc áo đen.

“Trong hộp có một con mèo, tôi phải mở hộp ra mới biết con mèo này sống hay chết, xin hỏi hiện giờ con mèo này sống hay chết.”

“Có thể sống, cũng có thể chết.” Ôn Văn mỉm cười nói.

Trước đó Ôn Văn đã từng trả lời vấn đề này hai lần, một lần trả lời còn sống, một lần trả lời đã chết, nhưng đều bị nhà triết học đuổi giết, vì thế lần thứ ba này Ôn Văn đã trả lời như vậy.

“Chúc mừng, cậu đã trả lời chính xác, hoàn thành đề thứ mười, cũng hoàn thành khảo nghiệm của tôi.”

Nhà triết học mỉm cười, nụ cười rục rờ.

Ôn Văn cũng cười theo, có cảm giác khổ tận cam lai.

Trước đó ở đây chịu đủ dằn vặt, khuất nhục ở nơi này, cuối cùng bây giờ cũng có được hồi báo.

Không biết phần thưởng mà anh nhận được là gì, nhưng chỉ cần nỗ lực và hồi báo tương đương thì Ôn Văn tuyệt đối sẽ không thất vọng!

Sau đó, nhà triết học này đột nhiên đứng dậy xé nát quần áo, biến thành nhà triết học cơ bắp...

Ôn Văn: “? ? ?”

Tui không trả lời đúng ông đánh tui, tui hiểu.

Nhưng sao tui qua ải rồi ông vẫn đánh tui chứ?

Bệnh tâm thần à?

Nhà triết học này dùng chiêu trâu điên hùng hực xông tới chỗ Ôn Văn, Ôn Văn vội vàng bỏ chạy nhưng phát hiện lần này tốc độ của nhà triết học đã nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa bản thân Ôn Văn cũng bị một sức mạnh không biết tên trói buộc lại, không thể nhúc nhích.

Nếu Ôn Văn muốn thì có thể gắng gượng thoát ra được, nhưng sau khi cần thận suy nghĩ thì anh không có hành động gì quá lớn.

Bởi vì anh mơ hồ cảm nhận được, nhà triết học đang xông tới này chính là phần thưởng cho anh khi đã hoàn thành toàn bộ câu hỏi.

Nhà triết học này vọt tới trước mặt Ôn Văn, dùng cơ thể cường tráng của mình ôm chầm lấy Ôn Văn, hình ảnh trông khá là triết học.

Ôm tầm mười phút, Ôn Văn bị siết tới trợn trắng mắt, sau đó cơ thể nhà triết học dần dần biến mất, toàn bộ hòa nhập vào người Ôn Văn.

Sau đó, trên tay Ôn Văn xuất hiện một sợi dây xích chỉ có một hạt châu.

Để ý thức nhập vào vòng tay, Ôn Văn nhìn thấy thông tin của nó.

Tên của vòng tay này là Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học!

Hoàn thành khảo nghiệm của mười hai nhà triết học thì có thể nhận được Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học, kiên cố không gì có thể phá vỡ...

“Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học, nghe có vẻ rất trâu bò.”

Ôn Văn sờ cảm, trong lòng rất vui sướng, thoát nhìn đây là dụng cụ có thể gia tăng sức mạnh rất lớn.

“Hiện giờ chỉ có một hạt, tức là chỉ có thể dùng một phần mười hai thôi đúng không?”

Sức mạnh của anh hiện giờ vốn đã vượt quá người bình thường, có thêm buff triết học thì khẳng định sẽ đạt tới một độ cao mới.

“Nhân cơ hội này, mình thử nghiệm sức mạnh này một chút xem!”

Ôn Văn không chút do dự trực tiếp kích hoạt sức mạnh của hạt châu này.

Anh muốn thử xem vật thu nhận mà mình gian khổ lắm mới nhận được rốt cuộc có năng lực bug cỡ nào.

Vừa kích hoạt, Ôn Văn đã cảm giác được cơ thể mình đang bành trướng lên một cách bất quy tắc, cảm giác đó rất giống với khi anh chuyển đổi năng lực thể chất của trạm thu nhận.

Khi chuyển đổi ngừng lại, biểu cảm của Ôn Văn cứng ngắc.

Chiều cao của anh vọt lên hơn hai mét, trên cơ thể là cơ bắp cuộn cuộn săn chắc hết như một nhà vô địch thể hình, trong cơ thể này tràn đầy sức mạnh.

Nhưng, đó không phải vấn đề, vấn đề là quần áo của anh, biến mất!

Không phải vì trướng lên mà rách bươm, cũng không phải bị cởi ra, là đột nhiên biến mất rồi!

Mà anh vốn không mặc quần lót, hiện giờ dưới háng lại có thêm một cái quần lót tam giác hình cờ liên bang, trên cơ thể bành trướng quần vài chiếc đai lưng màu đen chính là phần quần áo duy nhất.

May mắn là trên mặt có một cái mặt nạ lộ cằm màu đen, bằng không chỉ sợ Ôn Văn phải tìm một cái lỗ mà chui vào rồi.

“Này... biến thân này không ngờ lại biến thái như vậy.... một đời thanh danh của mình...”

Ôn Văn giống như nàng trinh nữ che lấy thân mình, đôi tay không biết nên để ở đâu, cứ vậy vài phút mới có thể thích ứng.

Hình dáng tuy biến thái nhưng không phải quá tệ, Ôn Văn có thể cảm nhận được sức lực mạnh mẽ trong cơ thể mình, chỉ một hạt châu thôi đã vượt xa người bình thường rồi.

Phông chừng mấy hạt châu gộp lại thì sức mạnh có thể ngang với Vu Hán.

Nếu có đủ toàn bộ Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học, có lẽ anh có thể dựa vào sức mạnh cơ thể đánh ngang cơ với cường giả cấp Tai Nạn!

Có được vòng tay này, sau này nếu Ôn Văn muốn tiếp nhận khảo nghiệm thì không cần phải tới viện bảo tàng này nữa, chỉ cần nhờ vào vòng tay thì có thể triệu hồi nhà triết học tiến hành khảo hạch.

Ngoại trừ ưu điểm thì cũng có không ít khuyết điểm làm Ôn Văn ghét bỏ.

Lúc sử dụng năng lực này thì phải một tiếng sau mới có thể giải trừ biến thân, đồng thời khi biến thân thì không thể sử dụng những siêu năng lực khác.

Sau một giờ hạn chế này thì thời gian nhận được sức mạnh triết học sẽ biến mất, muốn biến thân bao lâu cũng được.

Nhưng mà vấn đề bài xích những năng lực khác thì vẫn còn tồn tại.

“Xem ra hạn chế biến thân này rất lớn, lúc ban đầu sao mình phải cố gắng lấy bằng được thứ này chứ...”

Có điều, vòng tay này chỉ có hạn chế lớn với kẻ dị loại như Ôn Văn mà thôi, nếu là người bình thường không có siêu năng lực thì vòng tay này có thể biến họ thành cấp Tai Nạn, có thể coi là rất mạnh rồi.

Ôn Văn đang thử nghiệm năng lực của vòng tay thì đột nhiên chuông báo động của viện bảo tàng vang lên.

Ôn Văn kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy nhân viên an ninh duy nhất đang đứng sau cửa thủy tinh, ngơ ngác nhìn Ôn Văn.

Vì biến thân nên năng lực thôi miên của Ôn Văn đã mất hiệu lực!

Hiện giờ Ôn Văn chỉ hận không thể tìm một cái ngực giả mà đập đầu, sao lại để người ta nhìn thấy chứ?

Sau tiếng cảnh báo vang lên, Ôn Văn có chế ngự nhân viên an ninh này thì cũng không có ý nghĩa, bởi vì cảnh báo liên kết trực tiếp tới cục cảnh sát gần nhất, chỉ sợ hiện giờ bên đó đã xuất phát rồi.

Ôn Văn thở dài một tiếng, hai tay che trước mặt rồi trực tiếp phá vỡ mặt kính thủy tinh viện bảo tàng, sải bước chạy như điên.

Anh không chọn tiến vào Hiệp Hội Thợ Săn vì vào từ nơi nào thì sẽ ra ở đó, tiến vào trạm thu nhận ở nơi này hiển nhiên là không sáng suốt.

Biến thành một người khổng lồ cao hai mét chỉ mặc mỗi cái quần lót, Ôn Văn chạy như điên ở trên đường.

Nơi này có thể coi là trung tâm thành phố nên cho dù là đêm khuya cũng có rất nhiều người không ngủ, hiện giờ chỉ mới hơn chín giờ cũng không tính là muộn, vì thế rất nhiều người nhìn thấy Ôn Văn.

Đàn ông nhìn thấy Ôn Văn thì ồn ào reu đùa, mà phụ nữ thì phần lớn đều che mặt hét âm lên.

“Kêu đi, kêu đi, dù sao mấy người cũng không biết đây là tôi.”

Chương 159 - Chim Báo Tử

Ôn Văn che cảm chạy như điên, cơ thể có cảm giác lạnh lạnh, mơ hồ có chút khoan khoái.

“Khó trách có người kẻ cuồng ở trường chạy rông như vậy, thật sự rất thoải mái!”

Bị nhiều người thấy như vậy, Ôn Văn dứt khoát mặt kệ, càng chạy lại càng thả lỏng hơn.

Chạy tới một nơi không có ai thì lập tức chui vào trong trạm thu nhận, chờ đợi một tiếng đồng hồ qua đi.

“Bỏ, bỏ ngay!”

“Biến thân này quá xấu hổ, căn bản không có cách nào sử dụng, sau này mình tuyệt đối sẽ không dùng nữa!”

Ôn Văn tức giận đảo lòng vòng trong trạm thu nhận, trông có chút cáu kỉnh.

Nhưng sau khi chóng đờ vượt qua một tiếng đồng hồ, kết thúc biến thân, Ôn Văn lại bắt đầu suy tư.

“Nếu quên đi yếu tố biến thái này đi, cộng thêm năng lực của vòng tay đủ mạnh mẽ, hơn nữa có thể hoàn mỹ che giấu thân phận của mình.... thì nó chính là một lớp áo may ô rất tốt.”

“Hơn nữa dáng vẻ này, cũng khá là thú vị...”

Nghĩ tới trước đó mình đã thề son sắt là sau này sẽ không sử dụng năng lực này nữa, Ôn Văn có chút do dự.

...

Một tiếng đồng hồ sau đó, Ôn Văn mặc áo gió đen, vẽ mặt bình thường từ trong trạm thu nhận ra ngoài, tìm tới chỗ chiếc xe mới của mình.

Vui vẽ lái xe về nhà, giống như chưa từng xảy ra chuyện mình ở trường chạy không không vậy.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Văn tới Hiệp Hội Thợ Săn, bắt đầu cuộc họp theo thông lệ.

Họp buổi sáng là truyền thống của Hiệp Hội Thợ Săn, chỉ cần có sự kiện khác thường xảy ra, không quản mức độ nghiêm trọng lớn cỡ nào cũng phải mở họp.

Lâm Triết Viễn ho khẽ một tiếng: “Đêm qua có một người siêu năng đột nhập viện bảo tàng tư nhân, có lẽ đã trộm đi thứ khá quý giá ở đó, căn cứ theo miêu tả của quần chúng đã vẽ ra hình của hắn.”

Anh lấy một bức phác họa ra cho mọi người xem.

Đình Minh Quang vừa nhìn thấy hình vẽ liền phun nước cười trong miệng ra ngoài, này là cái quỷ gì vậy chứ?

Sắc mặt của những người khác cũng khá quái dị, người siêu năng này không phải đang chơi nghệ thuật trình diễn chứ? Nửa đêm nửa hôm trôn trường chạy đi cướp, đầu óc hư rồi sao?

“Không nên xem thường hắn, căn cứ vào thủy tinh bị tông vỡ và tốc độ lúc chạy trôn thì thực lực của người này không yếu, không thể khinh thường được đâu.”

Lâm Triết Viễn vẽ mặt bình tĩnh nói, chuyện trào phúng thì lúc nhận được phần tài liệu này anh đã phun đủ rồi.

“Mặc khác, chúng ta không thể xác định được hắn là quái vật hay người siêu năng...”

“Quái vật, nhất định là quái vật, làm gì có người siêu năng nào ăn mặc như thế chứ.” Cung Bảo Đình cũng cầm cốc nước giống như Đình Minh Quang, vừa uống vừa nói.

Nếu là bình thường, nhìn thấy hình ảnh này thì Ôn Văn nhất định sẽ là người phì nhổ tàn nhẫn nhất.

Thế nhưng hôm nay, anh thật sự không muốn nói lời nào.

“Kỳ quái, sao hôm nay ông lại không phun ra câu nào cợt nhả hết vậy?” Lâm Lộ khó hiểu nhìn Ôn Văn, cảm thấy người này không bình thường.

Ôn Văn chợt dạ nói: “Khụ khụ, vết thương vẫn chưa lành, không có tâm tư.”

Tiếp đó, anh chú ý tới vẻ mặt Vu Hán có chút không đúng lắm.

À không đúng, là ánh mắt Vu Hán nhìn bức vẽ kia có chút tỏa sáng.

“Chậc... không phải cô ta coi trọng người này rồi chứ?”

Nghĩ tới khả năng này, Ôn Văn lại càng ho kịch liệt hơn, dẫn tới ánh mắt ân cần quan tâm của mọi người.

Dù sao ngày đó bọn họ cũng tận mắt nhìn thấy phần eo của Ôn Văn bị xuyên thủng...

“‘Băng Hà’ đã sắp tới rồi, những mối tai họa ngầm của thành phố Phù Dung Hà cần phải loại bỏ, hiện giờ chú Cung đã Đổng Hóa thành công, sẽ được phân công tới nơi khác làm đội trưởng.”

“Chú ở đây với bọn tôi không còn được mấy ngày nữa đâu, mấy ngày này cố gắng phát huy chút nhiệt lượng thừa đi.”
Lâm Triết Viễn nói với Cung Bảo Định.

Cung Bảo Định bất đắc dĩ gật đầu, ý của Lâm Triết Viễn là muốn anh xử mấy cục xương khó gặm...

“Ôn Văn, hiện giờ cậu đang bị thương nên đừng làm nhiệm vụ quá kịch liệt, năng lực điều tra của cậu rất mạnh, như vậy đi, cậu với Tiêu Tân Lôi một tổ, điều tra cái tên trần truồng chạy rông kia.”

“Cái này...” Ôn Văn có chút do dự, tự mình điều tra mình có chút không ổn lắm đi.

“Quyết định vậy đi, tan họp.” Lâm Triết Viễn vỗ bàn một cái, tất cả mọi người bắt đầu hành động.

Vu Hán đi tới trước mặt Ôn Văn nói: “Tìm được tin tức kẻ đó, nhớ báo tôi biết.”

Ôn Văn thành thật gật đầu, mà da gà thì đã nổi lên đầy người.

Sau đó Lâm Lộ tiến tới bên cạnh Ôn Văn, vẻ mặt gian trá hỏi: “Ông không tò mò vì sao ông anh nhà tui lại có phản ứng lớn với ‘Băng Hà’ kia như vậy à?”

“Cô nói tới thì đúng là kỳ quái thật đấy, gần đây hình như ông hơi quá nhiệt tình thì phải.”

Ôn Văn gật đầu, ngọn lửa nhiều chuyện ở trong lòng cũng bùng lên hừng hực.

Lâm Lộ nhỏ giọng nói: “He he he, trước đây anh tui với ‘Băng Hà’ cùng theo đuổi chị dâu đấy...”

“Ah...”

Ôn Văn cười gian, gật đầu thấu hiểu, từng là tình địch bây giờ biến thành cấp trên tới địa bàn của mình, không quản là ai cũng sẽ khấn trương thôi.

Rời khỏi phòng họp, Ôn Văn liền nhìn thấy Tiêu Tân Lôi ngồi xồm trước cửa phòng họp.

Khoảng thời gian trước hiệp hội vẫn luôn bận rộn nhiều việc nên ném Tiêu Tân Lôi qua một bên, không ai quản tới, cô gái này trông có chút đáng thương.

“Đứng dậy đi, chấp hành nhiệm vụ này, lần này tôi dẫn cô.”

“Thật à?”

Tiêu Tân Lôi vui mừng nói, cô đã bị ghẻ lạnh rất lâu rồi.

“Đương nhiên là thật, chúng ta đi điều tra một người đàn ông.”
Ôn Văn mơ hồ nói.

“Người đàn ông nào vậy?” Tiêu Tân Lôi nghi hoặc hỏi.

Ôn Văn nói lại tin tức trong cuộc họp khi nãy một lần, Tiêu Tân Lôi bắt mắt mím môi.

“Thì ra là bắt một tên biến thái không biết liêm sỉ, tôi còn tưởng mình được công nhận rồi chứ, không ngờ lại là loại nhiệm vụ không quan trọng này.”

Ôn Văn búng đầu Tiêu Tân Lôi một phát, chỉ dạy.

“Không quản là nhiệm vụ gì cũng phải ứng phó cẩn thận, với lại đó không nhất định là một tên biến thái không biết liêm sỉ, biết đâu là sở thích người ta có chút khác lạ thôi thì sao.”

“Biết rồi, nhưng mà... nửa đêm nửa hôm trần truồng chạy thế kia, rõ là biến thái mà...”

Tiêu Tân Lôì bụm trán, nhỏ giọng lầm bầm.

Ngồi trên chiếc xe mới cóng, hai người đi tới trước viện dưỡng lão thành phố.

“Xe này cao cấp thật đấy!”

Tiêu Tân Lôì tò mò sờ đông sờ tây, nếu cô không trở thành người siêu năng thì Ôn Văn lái xe như vậy chỉ sợ chính là người đàn ông độc thân kim cương cực phẩm rồi.

“Nè đừng có sờ xe tôi, tôi còn chưa hỏi cô ngày đó ở biệt thự cô rút cuộc đã thức tỉnh năng lực gì vậy?” Ôn Văn vừa lái xe vừa hỏi.

“Năng lực...” Nói tới năng lực, vẻ mặt Tiêu Tân Lôì có chút suy sụp.

“Tôi có thể nhìn thấy tử vong!”

“Trong mắt tôi, trên đỉnh đầu mỗi người đều có màu sắc khác nhau, màu đen đại biểu cho tử vong, tử vong càng gần thì dự đoán lại càng chuẩn xác hơn.”

“Lâm Triết Viễn đặt tên cho năng lực của tôi là chim báo tử!”

“Thú vị đấy, vậy cô có thể nhìn thấy khi nào tôi chết không?” Ôn Văn thuận miệng hỏi.

Tiêu Tân Lôì lắc đầu: “Muốn nhìn rõ người siêu năng có chút cố sức, với lại tôi cũng không có cách nào thay đổi tử vong, vì thế tôi không muốn nhìn thông tin người quen.”

Biết người mình quen biết sẽ chết lúc nào nhưng lại không thể thay đổi tình huống, mấy ngày nay cô đã cảm nhận rất nhiều lần rồi.

Cảm giác đó thật sự quá tệ, vì thế nếu không cần thiết, Tiêu Tân Lôì sẽ không dùng tới năng lực của mình.

Hơn nữa cô cũng đã từng nhìn Ôn Văn một lần, ở trên đỉnh đầu Ôn Văn không có màu đen, chỉ có một cánh cửa đen mà cô nhìn không thấu mà thôi!

Chương 160 - Trương Khả Vi

Tiêu Tân Lôi còn muốn nói chuyện tiếp nhưng cơ thể cô đột nhiên cứng ngắc, sau đó trực tiếp hét chói tai.

Bởi vì một thứ gì đó như nhóp chui vào trong ống quần cô, hiện giờ đã trườn lên tới ngực rồi!

Nó vẫn còn ở trong quần áo cô mà trườn qua trườn lại!

“Nhỏ giọng xiu, đừng quấy nhiễu tôi lái xe, đường có ngàn vạn lối, an toàn là trên hết.” Ôn Văn cảm thấy quá âm ỉ, vì thế quát lớn một câu.

“Có rần, có rần!” Cảm nhận được con rần ở bên trong quần áo mình, Tiêu Tân Lôi gần như hồng mắt nói.

Tuy cô đã trở thành người siêu năng nhưng hiện giờ vẫn không có được năng lực chiến đấu, thậm chí cũng chưa trải qua trận chiến nào thật sự, vì thế xét về chuyện này thì không khác gì những cô gái bình thường.

“An tâm, là rần tôi nuôi, không có lệnh của tôi thì sẽ không cắn người.” Ôn Văn trấn an.

“Vậy mau bảo nó chui ra đi!” Tiêu Tân Lôi hét chói tai nói.

“Aiz, phụ nữ đúng là phiền phức, Tam Tể Nhi, mau chui ra đây, đừng có làm rộn.” Ôn Văn bắt đặc dĩ lệnh cho Tam Tể Nhi chui ra.

Sau đó Tiêu Tân Lôi nhìn thấy một con rần nhỏ trong suốt to cỡ ngón cái dài hơn nửa mét từ cổ áo cô bò ra, leo lên người Ôn Văn, vòng một vòng quanh cổ anh rồi nhắm mắt lại ngủ.

Quần trên cổ như vậy trông nó giống như một chiếc vòng cổ.

Trước khi đặt tên thì Tam Tể đã hoàn thuận phục Ôn Văn, Ôn Văn bảo nó đi ăn da chân, nó sẽ không dám ăn cá chạch.

Năng lực màu sắc tự vệ của nó có thể mang tới trợ giúp rất lớn cho Ôn Văn, vì thế bây giờ Ôn Văn thỉnh thoảng sẽ mang nó theo bên người.

Trên người Tam Tể Nhi có mùi hương thoang thoang, Ôn Văn hít sâu một hơi, sau đó nói với Tiêu Tân Lôi: “Mùi nước hoa

thơm đây.”

Bị con rắn kia hù, tâm tình Tiêu Tân Lôi nhất thời khó có thể bình tĩnh, vì thế cũng không hiểu được Ôn Văn đang nói gì.

Rất nhanh hai người đã tới được viện dưỡng lão thành phố, đầu tiên bọn họ muốn tới gặp Trương Khả Vi.

Chuyện xảy ra trong bảo tàng tư nhân của ông ta, muốn điều tra thì cần phải hỏi chuyện ông ta một chút.

Mặc dù là trong thế giới người siêu năng thì sức mạnh của tư sản cũng rất mạnh mẽ.

Trải qua một phen xét duyệt an toàn, Ôn Văn rốt cuộc tận mắt nhìn thấy Trương Khả Vi trong truyền thuyết.

Khác với tám hình một vị doanh nhân tinh thần phấn chấn, ngồi trước mặt Ôn Văn là một ông cụ tóc bạc hoa râm, trên tay cầm ống truyền dịch.

Có điều Ôn Văn cũng không vì thế mà khinh thường, anh có thể cảm nhận được ở nơi này có ít nhất là năm người siêu năng!

Rất nhiều người siêu năng không muốn gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng dưới sự giám sát của hiệp hội cũng không thể làm ra chuyện phạm pháp, vì muốn có được cuộc sống tốt hơn, một phần người siêu năng lựa chọn trở thành vệ sĩ cho những nhân vật lớn giống như Trương Khả Vi.

Đương nhiên vấn đề này Hiệp Hội Thợ Săn quản lý rất nghiêm, chỉ có nhân vật lớn có danh tiếng như Trương Khả Vi mới có tư cách thuê người siêu năng bảo vệ.

Mà những kẻ giàu có không biết về thế giới siêu năng thì căn bản không thể tiếp xúc được với người siêu năng.

Trong năm người siêu năng này, có ba người có cường độ hơi thở tương tự với Tiêu Tân Lôi ở bên cạnh Ôn Văn, cũng tức là người siêu năng cấp bậc Thẩm Di.

Còn một người có lẽ là người siêu năng cấp bậc Năm Giữ, thoạt nhìn có lẽ là đội trưởng của tiểu đội vệ sĩ.

Người cuối cùng là người phụ nữ trung niên đang nằm trên ghế sofa hí hoáy chơi game, Ôn Văn nhìn không thấu được

thực lực của cô ta, nhưng từ ánh mắt thân thiện của cô ta thì có lẽ là người siêu năng mà Hiệp Hội Thợ Săn phải tới bảo vệ Trương Khả Vi.

Rất nhiều thợ săn sau khi rút khỏi tuyến đầu sẽ tiếp nhận các nhiệm vụ đơn giản như bảo vệ các nhân vật quan trọng.

“Trương tiên sinh, tối hôm qua một viện bảo tàng tư nhân của ông bị người siêu năng phá cửa xông ra, xin hỏi ông có biết gì về chuyện này không?”

Con người Trương Khả Vi đảo một chút, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Hiểu biết của tôi về người đó không thể nào nhiều hơn bọn cậu, sau khi chuyện xảy ra tôi đã phái người điều tra, trong buổi tối khoảng thời gian trước đó cũng có dấu vết người siêu năng hoạt động, nhưng rất là ít.”

Trương Khả Vi suy nghĩ lâu như vậy không phải muốn giấu giếm hay gì, mà vì đầu óc hoạt động khá chậm so với trước kia.

“Vậy ông mất thứ gì không?” Ôn Văn theo thông lệ hỏi.

“Không có, không mất gì cả.” Trương Khả Vi trả lời.

Ôn Văn gật đầu, Trương Khả Vi trả lời rất dứt khoát, không giống nói dối.

Chúng tỏ Trương Khả Vi thật sự không biết chuyện vòng tay triết học, như vậy thì không ai biết Ôn Văn đã lấy đi thứ gì từ viện bảo tàng, đây là một tin tốt.

Theo thông lệ hỏi chuyện xong, Ôn Văn và Tiêu Tân Lôi cũng không ở đây lâu, hai người rời khỏi viện dưỡng lão.

“Aiz... kẻ có tiền, xem cuộc sống của người ta đi, rồi lại nhìn mình đi...”

Ôn Văn thở dài một tiếng, trước đó khi có được số vàng và xe mới, anh có cảm giác mình rốt cuộc cũng trở thành kẻ có tiền.

Nhưng khi so với Trương Khả Vi, anh lại giống như một tên ăn mày vậy.

“Con người mà, không bao giờ thấy đủ cả.”

Ngồi trong xe, hai người bắt đầu phân tích câu hỏi dành cho Trương Khả Vi khi này.

“Ông ta không mất vật gì, tức là người siêu năng kia cũng không làm chuyện gì xấu, có lẽ bị thứ gì đó quấy rối nên mới xuất hiện ở đó.”

Ôn Văn lén lút giải vây cho mình.

“Nhưng hẳn vẫn là một tên biến thái.” Tiêu Tân Lôi nghiêm túc nói.

“Biến thái đâu phải là tội...” Ôn Văn có chút cảm nín.

Chuyện người siêu năng gây ra sự cố nhưng không phạm lỗi lớn thế này, bình thường Hiệp Hội Thợ Săn sẽ tra rõ thân phận, sau đó tiến hành quản thúc nhưng không truy cứu.

Chỉ cần không làm chuyện xấu thì có thể coi là người siêu năng tốt.

Nhưng nếu thật sự không tra được thân phận, hiệp hội cũng không cưỡng cầu, chỉ ghi chú lại mà thôi.

Vì thế chỉ cần Ôn Văn không để lộ sơ hở, sau một thời gian dài điều tra không có kết quả thì Hiệp Hội Thợ Săn sẽ từ bỏ sự kiện trần truồng bỏ chạy kia.

Mỗi ngày hiệp hội có nhiều chuyện cần xử lý như vậy, nếu ngay cả những chuyện nhỏ nhất không đáng kể cũng truy tìm tận gốc rễ thì bọn họ không cần làm chuyện khác nữa.

Sau đó, Ôn Văn chỉ cần giả bộ cùng Tiêu Tân Lôi điều tra một phen rồi trình báo cáo cho Lâm Triết Viễn thì chuyện này coi như xong.

Chuyện còn lại sẽ do nhân viên hỗ trợ tiến hành điều tra.

Sau khi thảo luận chuyện người đàn ông trần truồng kia xong, Tiêu Tân Lôi do dự nói với Ôn Văn: “Tôi cảm thấy Trương Khả Vi có chút không đúng lắm.”

“Hử? Chỗ nào không đúng?” Ôn Văn thuận miệng hỏi.

Tiêu Tân Lôi cân nhắc một chút rồi nói: “Ông ta đã chết rồi.”

Ôn Văn lên tinh thần, kinh ngạc hỏi: “Cô nói ông ta là cương thi à?”

Tiêu Tân Lôi lắc đầu: “Không, ý của tôi là ông ta sớm phải chết rồi mới đúng nhưng bây giờ ông ta vẫn còn sống, ông ta

đã không chết vào ngày mình cần phải chết.”

“Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, chỉ có thể chứng minh tử vong mà cô nhìn thấy có thể can thiệp và thay đổi, đối với cô thì đây có lẽ là chuyện tốt.” Ôn Văn an ủi.

“Có chút không giống, tuổi thọ của ông ta đã sớm khô cạn rồi, không phải chỉ đơn giản là tránh né một lần nguy cơ sống chết, ông ta đã dựa vào một thứ gì đó để duy trì tính mạng của mình nhưng tôi không rõ đó là gì, dù sao thì chính là không phải thuốc thang bình thường.”

Ôn Văn không quá để ý: “Loại đại gia có tiền như ông ta, có phương pháp kỳ quái để kéo dài tính mạng cũng không kỳ quái, nếu phương pháp đó trái với quy định của hiệp hội thì mới tới phiên chúng ta quản.”

Tiêu Tân Lôi gật đầu, cũng không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này nữa, chuyện này cô không có kinh nghiệm bằng Ôn Văn.

Nếu Ôn Văn thật sự đang điều tra tên đàn ông trần truồng kia thì chắc chắn anh sẽ không bỏ qua điểm khả nghi này.

Nhưng bởi vì người đàn ông chính là anh nên Ôn Văn cũng không muốn đào sâu, vì thế mới qua loa cho qua chuyện.

Trên sân thượng tòa nhà cao nhất viện dưỡng lão, một bóng người mặc vest trắng không nhìn rõ mặt yên lặng chăm chú nhìn Ôn Văn và Tiêu Tân Lôi đang dần đi xa.

Nhìn một hồi lâu hắn mới thu lại tầm mắt, sau đó đưa tay lên, cẩn thận nhìn món đồ trong tay.

Đó là một con rối hình chuột đã vỡ!

Chương 161 - Tự Hành Hạ Chính Mình

Trong xe, Tiêu Tân Lôi không ngừng trêu đùa Tam Tể Nhi, sau khi phát hiện nó không nguy hiểm, cô bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Trước đó Tiêu Tân Lôi chọn làm nhân viên thu ngân ở cửa hàng bán đồ dùng thú cưng là vì cô yêu thích động vật nhỏ.

Mặc dù Tam Tể Nhi tỏ ra cực kỳ cao lãnh nhưng Tiêu Tân Lôi vẫn nhiệt tình chăm sóc.

“Tam Tể Nhi ngoan như vậy sao lại muốn chui vào trong quần áo tôi chứ?”

Tiêu Tân Lôi trừng mắt hỏi Ôn Văn: “Nhất định là tên biến thái ông dạy nó!”

“Cô nói vậy là oan uổng tôi quá, tôi dạy nó làm thế làm chi chứ?” Ôn Văn cười khở, đúng là tai bay vạ gió mà.

Tiêu Tân Lôi không tin: “Mới vừa nãy ông còn nói người thấy mùi, nhất định là ông dạy nó.”

“Chuyện này phải nói rõ ràng, tuy tôi đúng là biến thái nhưng gu thẩm mỹ của tôi thì vẫn bình thường, cô không phải gu của tôi, bảo nó chui vào quần áo cô làm chi chứ, muốn tự gây phiền phức cho mình à?”

Tiêu Tân Lôi bị lời nói của Ôn Văn chọc giận, muốn nhéo tay anh, người này ăn nói thẳng như ruột ngựa như vậy chẳng trách lớn tuổi rồi mà chẳng có được một người bạn gái.

Nhưng đột nhiên bài ca gậy sắt vang lên, Ôn Văn có điện thoại.

Anh cầm điện thoại lên thì phát hiện là Triệu Kim Võ gọi tới.

“Sao rồi, chuyện tôi muốn ông đã chuẩn bị xong chưa?” Ôn Văn lạnh nhạt nói.

Triệu Kim Võ khép nép nói: “Đã xong, đã xong rồi, là Trình hói bên thành Tây, người của hắn ra tay ác nhất.”

“Ác thì tốt, tôi chỉ sợ không đủ ác thôi.” Ôn Văn thỏa mãn gật đầu, muốn Triệu Kim Võ làm chuyện này chính là tiện lợi như vậy.

“Hôm nay bọn họ đang tìm kiếm ngài ở khắp nơi, tôi không tiết lộ thân phận, chỉ cần ngài tới địa bàn của Trình hói bên thành Tây, lộ diện ở nơi nào dễ thấy một chút, bọn họ sẽ tới.”

Ôn Văn bàn vài vấn đề chi tiết với Triệu Kim Võ, sau đó nói: “Rồi cúp máy đi, chuyện thành công sẽ không thiếu chỗ tốt cho ông đâu.”

Cúp máy, Ôn Văn nhìn sang Tiêu Tân Lôi, lộ ra nụ cười tủm tỉm.

Sau đó sa sầm mặt trực tiếp chạy thẳng tới thành Tây, Tiêu Tân Lôi không rõ tình huống, ngay cả chuyện Tam Tề Nhi cũng quên hỏi.

“Ông làm sao vậy?”

Trên mặt Ôn Văn lộ ra biểu tình bi thương, giống như chiến sĩ chuẩn bị liều chết.

“Tôi gặp phiền phức rồi.”

“Phiền phức gì?”

Tiêu Tân Lôi trừng to mắt, phiền phức gì làm anh ta biến thành như vậy chứ?

“Tôi không thể nói, nhưng làm phiền cô chốc nữa lái xe tôi về giùm nhé.”

Tiếp đó, Ôn Văn không nói thêm gì nữa, bầu không khí trong xe cũng trở nên ngột ngạt.

Ôn Văn không ngừng đặt câu hỏi, hi vọng có thể giúp được Ôn Văn nhưng Ôn Văn chỉ lắc đầu không nói câu nào, điều này làm cô lại càng lo lắng hơn.

Rất nhanh, Ôn Văn đã tới được mục tiêu, lồi vào một khu trung tâm bơi lội ở thành Tây.

“Cô ở đây chờ, nếu tôi không quay lại thì cô nhất định phải bảo vệ xe của tôi thật tốt đấy.”

Nói xong, Ôn Văn liền xuống xe rồi nghênh ngang đi tới đi lui ngoài cửa trung tâm, rất nhanh sau đó đã bị một đám đàn ông đang trò chuyện ở gần đó chú ý.

Đại ca treo thưởng, ai bắt được tên này sẽ thưởng mười nghìn NDT!

Mà Ôn Văn thì giống như không phát hiện, vẫn mờ mịt đi qua đi lại ở nơi này.

Một lát sau, trong ánh mắt sợ hãi của Tiêu Tân Lôi, một người đàn ông tiếp cận phía sau Ôn Văn, đập một cục gạch vào ót anh, tiếp đó vài người xúm tới trùm bao bố rồi vác lên một chiếc xe bánh mì.

Tiêu Tân Lôị bụm miệng, bị dọa tới phát hoảng, nhưng nghĩ tới lời Ôn Văn nói khi nãy nên không dám đi ra ngoài.

Cô có thể nhìn thấy tử vong, thế nhưng hiện giờ thì vẫn chưa có được năng lực chiến đấu.

Phần lớn người siêu năng đều tốn thời gian rất lâu mới biết được mình rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, mình rốt cuộc có thể làm gì.

Khoảng thời gian này chính là cảnh giới Thăm Dò, người siêu năng biết rõ mình có năng lực gì như Ôn Văn thật sự rất ít.

Sau một phen hoảng loạn, Tiêu Tân Lôị bình tĩnh lại rồi gọi điện thoại cho Lâm Triết Viễn.

“Lâm đội trưởng, chuyện lớn không tốt rồi!”

Nghe thấy giọng nói hoảng sợ của Tiêu Tân Lôị, Lâm Triết Viễn cũng khẩn trương: “Sao vậy?”

“Ôn Văn bị bắt rồi!”

Lâm Triết Viễn có chút giật thót, vội hỏi: “Ai bắt, Đọa Thần Huyết, Hoang Đường Chi Ngữ hay tổ chức thần bí nào khác...”

“Không phải... là một đám xã hội đen, rất hung ác!” Tiêu Tân Lôị nghẹn ngào nói.

Sắc mặt Lâm Triết Viễn bình tĩnh trở lại, sau đó không trả lời mà trực tiếp cúp máy.

Không phải con nhóc này đang lừa anh chứ?

Một người đàn ông trưởng thành, bị cảnh sát bắt cũng tin được, không thì bị bang hội xã hội đen bắt cũng tin được, nhưng nếu nói là bị đám trẻ mẩu giáo thành Bắc bắc trói thì không phải đang đùa à?

Nghe thấy tiếng cúp máy, Tiêu Tân Lôị cũng tỉnh táo lại.

Cô đã tận mắt nhìn thấy sự khủng khiếp của Ôn Văn, một người siêu năng mạnh như vậy sao có chuyện bị người thường bắt cóc chứ...

Sở dĩ trước đó cô bị dọa đến vậy là vì Ôn Văn đã tạo ra một bầu không khí quá bi thảm.

Bây giờ nghĩ lại thì hơn phân nửa là tên Ôn Văn kia đùa giỡn cô.

Bằng không trong trạng thái khẩn trương như mà hắn còn nhiều lần nhấn mạnh tới chuyện xe của mình như vậy chứ?

...

Trùm đầu bị xóc ra, Ôn Văn nhìn thấy rõ địa điểm hiện giờ.

Đây là căn nhà xưởng cũ nát.

Nơi này bình thường không nhìn thấy, nhưng muốn tìm thì luôn có thể tìm được.

Quần áo trên người bị cởi, tay chân tách ra, bị dây thừng treo lên, thoạt nhìn cực kỳ thê thảm.

Bọn họ chính là đám đàn em của Trình hói mà Triệu Kim Võ nói trong điện thoại trước đó, những tên tay đâm chân chính sinh sống trong mặt tối của xã hội.

Đám thanh niên lông màu Wilson giết trong đường hầm trước đó so với đám người này thì chỉ là đám búp bê thánh thiện mà thôi.

“Thằng nhóc, tỉnh.”

Một người đàn ông tóc húi cua trên mặt có sẹo bóp cằm Ôn Văn, bắt anh phải ngẩng đầu.

Ôn Văn làm bộ hoảng sợ nhìn tên mặt sẹo này, thế nhưng trong mắt thì không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn muốn cười.

“He he, xem thằng nhóc này bị dọa này.”

Mặt theo chỉ mặt Ôn Văn cười to hai tiếng, sau đó trực tiếp quất một roi vào người Ôn Văn, phần da thịt bị quất trúng lập tức xanh tím.

Ôn Văn cắn chặt răng không lên tiếng, loại đau đớn này anh có thể nhịn được.

“Cơ thể khá rắn chắc đấy, người bình thường bị một roi này của tao đã sớm da tróc thịt bong rồi.”

...

Mặt theo đưa tay dùng sức xoa nắn vết thương, ngạc nhiên nói.

Để chính mình không có một cơ thể có tố chất quá mạnh mẽ rồi ảnh hưởng tới chuyện bắt cóc lần này, hiện giờ Ôn Văn đang dùng thể chất của kẻ điều khiển rồi.

Thân thể yếu ớt của Ôn Văn kết hợp với sức lực mạnh mẽ của bản thân Ôn Văn sẽ sinh ra hiệu quả một cộng một nhưng lại nhỏ hơn không chám năm, như vậy thể chất của anh sẽ không quá thái quá.

Nhưng cho dù đã hạ thấp thì tố chất cơ thể Ôn Văn vẫn mạnh mẽ hơn người bình thường không ít, hoàn toàn có năng lực giết chết đám tay đám này.

May là đám người này không phát hiện.

Tên kia lại quất hai roi, sau đó chỉ cái bàn dụng cụ tra tấn ở bên kia, vỗ vỗ vai Ôn Văn nói: “Đây chỉ là món khai vị thôi, chốc nữa tất cả những món này đều sẽ dùng trên người mày một lần.”

“Có một ông chủ chi ra năm trăm ngàn muốn hành hạ mày tới chết, mà không chỉ đơn giản là hành hạ tới chết mà thôi, phải là càng thảm thì ông chủ lại càng vui.”

“Bọn tao bình thường cũng là người tử tế, nhưng ai mà lại không cần tiền để sống chứ, mày có chết cũng đừng tìm tao, muốn tìm thì tìm ông chủ kia kìa, kiếp sau nhớ đừng đắc tội người không nên đắc tội.”

Ôn Văn rút cuộc không thể không chế được biểu cảm hoảng sợ nữa, chuyển thành nụ cười mỉa mệ cười.

Ông chủ ra tiền hành hạ anh chính là bản thân anh!

Chương 162 - Giữa Điên Cuồng Và Lý Trí

Kiểm người tới bắt cóc mình, cũng không phải Ôn Văn ngựa da muốn tìm người gãi ngựa giúp.

Mà vì nguyên nhân sâu xa hơn, anh muốn cường hóa năng lực của mình thêm một bước nữa.

Hai lần mà anh chìm vào trạng thái mất khống chế đều có sức mạnh mạnh hơn hẳn bình thường, vì thế anh muốn nắm giữ được trạng thái đó.

Nhưng hai lần đó đều bị vây trong trạng thái gần như mất khống chế, anh muốn sức mạnh nhưng lại không muốn mất khống chế, vì thế mới nghĩ ra biện pháp này.

Tìm người bình thường tới hành hạ mình tới chết, chủ động để mình phải phần nộ, để mình bị thương, nhưng sẽ không làm mình hoàn toàn lạc mất phương hướng.

Ôn Văn tin tưởng, làm anh mạnh hơn không phải điên cuồng, mà là điểm giới hạn giữa điên cuồng và lý trí.

Chính vì thế mà anh mới cố gắng làm mình yếu đi, cũng phí công bày ra lần bắt cóc này.

Đương nhiên, người bình thường sẽ không có suy nghĩ này.

“Cười? Cười cái đầu mày!”

Mặt theo hung ác tát Ôn Văn một bạt tai, sức rất lớn, âm thanh rất vang, tay hắn cũng đỏ lên, nhưng mặt Ôn Văn thì chỉ hơi ửng đỏ mà thôi.

Nhưng nụ cười trên mặt Ôn Văn không hề thay đổi, trong mắt mặt theo thì đó chính là mỉa mai.

“Đánh, đánh ác vào cho tao, dốc hết nhiệt tình của bọn mày khi bắt nạt người khác ra đi, tao không tin thằng nhóc này vẫn còn cười được.”

Phía sau hắn, đám tay đấm cũng cắn tay áo hàm hè tiến tới cầm lấy đủ loại dụng cụ, không chút keo kiệt dùng chúng lên người Ôn Văn.

Bởi vì thể chất của anh hiện giờ không tính là mạnh mẽ nên mớ công cụ tra tấn này dùng lên người thật sự rất đau.

Đau đến mức Ôn Văn chỉ hận không thể dùng tay mình bóp nát đầu đám người này!

Nhưng Ôn Văn vẫn cố nhịn xuống, chống đỡ cơn đau buốt như kim châm muối xát này!

Cho dù trận trừng phạt này là chính bản thân Ôn Văn sắp xếp nhưng trong lòng anh vẫn dâng lên cơn giận khó có thể lắng

xuống.

“Giết, giết hết tất cả chúng nó.”

“Không thể giết, mình vẫn chưa tìm được...”

“Máu của tên mặt sẹo kia, có mùi vị thế nào nhỉ...”

“Lý trí... nhất định phải lý trí! .... lý trí là gì vậy?”

...

Roi, que ủi, đủ loại phương pháp tàn bạo cùng cực đều dùng trên người Ôn Văn làm tinh thần anh ngày càng hoảng hốt hơn.

Ban đầu, anh vẫn còn gào la đau đớn, còn cắn răng kiên trì.

Nhưng sau đó, Ôn Văn bắt đầu lần thứ hai mỉm cười, hơn nữa càng cười lại càng điên cuồng hơn.

Này, thật sự quá kích thích rồi!

Cảm giác đau đớn đủ cấp bậc này và biểu cảm của đám côn đồ này thật sự làm anh say mê.

“Cười, mày còn cười à? Có phải mày bị bệnh tâm thần không hả?”

Mặt theo phần nộ, ông chủ kia yêu cầu là phải làm Ôn Văn càng đau đớn càng tốt, nhưng tên này cứ cười mãi là sao?

Ông chủ kia cho hai yêu cầu, một là không thể động vào tay phải Ôn Văn, một là phải cố gắng hết sức hành hạ hấn đau đớn, nếu không thì sẽ trừ tiền!

Mặt theo rút ra một con dao nhỏ đặt bên khóe miệng Ôn Văn, có chút điên cuồng gầm lên: “Cười đi, mày còn cười nữa tao xem nào!”

Bị nụ cười của Ôn Văn cảm hóa, tinh thần của đám côn đồ này cũng có chút không đúng lắm, phương pháp hành hạ ngày càng tàn nhẫn hơn, bây giờ trên người Ôn Văn không hề có một tác da nào lành lặn.

“He he, tao quyết định rồi, tuy diện mạo của mày rất xấu nhưng tao sẽ tìm một cô gái đẹp cho mày.” Ôn Văn mở to mắt, nghiêm túc nói.

Xẹt xẹt!

Mặt theo dùng dao găm rạch gò má Ôn Văn kéo dài tới bên khóe miệng, sau đó làm tương tự ở bên còn lại.

Hiện giờ không quản thế nào, Ôn Văn vẫn luôn cười.

“Mày đã thích cười như vậy, thì cứ cười đi!”

Mặt theo tức giận ném dao găm xuống đất, sau đó hình phạt tiếp tục thẳng cấp.

Trong sự hành hạ không thuộc về nhân loại đó, mắt Ôn Văn một lần rồi lại một lần biến thành màu đỏ, sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

Cứ vậy giằng co hơn bốn tiếng đồng hồ, cho dù chúng đã giày vò Ôn Văn đến mức không còn hình người nhưng đám côn đồ này vẫn không thấy được biểu tình tuyệt vọng mà chúng muốn thấy.

Ngược lại là chính chúng, đã rất mệt mỏi.

Ôn Văn vẫn cứ cười, cười ngày càng lớn, cũng ngày càng dọa người.

“Đại ca, hẳn không phải là kẻ điên chứ?”

Một tên đàn em chạy tới chỗ mặt theo, run giọng nói.

Ngay cả đám hung ác như bọn họ thì đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người như Ôn Văn.

Kẻ xương cứng khó chơi bọn họ cũng đã gặp qua, nhưng cao lắm cũng chỉ là mạnh miệng mà thôi.

Nhưng chúng chưa từng thấy ai như Ôn Văn, rõ ràng đã bị hành tới tàn rồi vẫn còn cười như vậy.

Tiếng cười đó không phải loại cười to tuyệt vọng, mà là tiếng cười khi hưng phấn cực độ.

“Cám ơn bọn mày, tao đã tìm ra được điểm giới hạn rồi.”

Ôn Văn dùng khe miệng lọt gió nói, âm thanh có chút không nghe rõ.

“Quả nhiên phải trải qua thực tế mới có thể chân chính tiếp cận chân lý, giữa điên cuồng và lý trí lại có một trạng thái đẹp như vậy.”

Ôn Văn híp mắt, vẻ mặt mê ly giống như chưa tỉnh ngủ, lại giống như đắm chìm trong gì đó.

Đám đàn em liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy rét lạnh.

Mặt theo làm dáng rạch một đường trước cổ, một tên đàn em cầm dao tới muốn đâm vào trái tim Ôn Văn.

Hiện giờ bọn chúng chẳng thà kiếm ít đi tiền cũng không muốn nhìn thấy nụ cười của Ôn Văn, biểu hiện của Ôn Văn làm tối nay chúng sẽ mơ thấy ác mộng mất.

Nương theo nụ cười của Ôn Văn, vết thương bên môi cũng theo đó mà đóng đũa, đáng sợ hơn bất cứ bộ phim kinh dị nào.

Hơn nữa không biết từ khi nào, trong căn phòng này đã bị bầu không khí điên cuồng bao phủ, đám côn đồ cũng bắt đầu chìm đắm trong đó.

Đến lúc này bọn chúng mới tỉnh táo lại, mồ hôi lạnh vì sợ hãi chảy ròng ròng.

Nhưng theo hai tiếng búng tay không quá vang dội, tên côn đồ giơ dao găm muốn giết Ôn Văn đột nhiên dừng lại động tác.

Mặt theo đi vòng qua, phát hiện trên trán đũa đàn em này có một cây kim băng màu đỏ!

Kim băng bị nhiệt độ cơ thể hòa tan, biến thành máu loãng chảy xuôi xuống.

Sau đó mặt meo dờ ra nhìn về phía Ôn Văn, ánh mắt kinh hãi tới mức sắp rớt ra ngoài.

Chỉ thấy số máu nhỏ dưới đất chỗ Ôn Văn lơ lửng bay lên rồi ngưng kết thành một lưỡi dao băng, lưỡi dao đó trực tiếp cắt đứt sợi dây, thả Ôn Văn xuống.

Khoảnh khắc này trên người Ôn Văn không có phần da thịt nào lành lặn.

Nhưng chính là Ôn Văn như vậy lại càng làm đám côn đồ bị dọa tới run chân.

Bọn chúng muốn chạy trốn nhưng lại phát hiện cửa đã bị băng đông cứng lại, căn bản không thể mở ra.

“Mày... mày rốt cuộc có phải là người không?” Mặt theo run rẩy hỏi.

“He he, là người thì sao, không phải người thì sao, bọn mày là người thì có thể làm chuyện như vậy đối với tao à, là người thì có thể làm được à?”

Ôn Văn điềm điềm cổ tay phải hai cái, sau đó khí chất cả người bắt đầu thay đổi hoàn toàn.

Mạch máu màu đỏ ở quanh mắt nổi lên rõ rệt, hai con mắt cũng chuyển thành màu đỏ.

Thông qua gò má bị rạch ra có thể nhìn thấy bốn cái răng trong miệng hần dần dần mọc dài ra thành răng nhanh sắc bén!

Nhưng rất nhanh bọn họ đã không thể nhìn thấy được nữa, bởi vì vết thương trên gò má Ôn Văn đã khép lại, những vết thương khác trên người cũng đang lành lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Trong quá trình hồi phục này, Ôn Văn vuốt ve gương mặt, có chút thất vọng nói: “Chậc, sao lại có cảm giác bị hờ như trước kia thì thoải mái hơn ấy nhỉ...”

Chương 163 - Ngục Tốt Thứ Nhất

Khép lại được hơn phân nửa, Ôn Văn có thể rõ ràng cảm nhận được tốc độ khép lại đang dần chậm hơn.

Khác với Ôn Văn vẫn đưa cơm dựa theo tâm tình, con rôi mỹ nữ vẫn luôn đưa cơm đúng giờ.

Sẽ không để Đào Thanh Thanh uống máu no, nhưng cũng không xảy ra tình trạng thiếu máu.

Vì thế lần này tiến hành tự lành quy mô lớn này làm huyết năng tiêu hao quá lớn, tốc độ khôi phục cũng trở nên chậm đi.

Đương nhiên, chỉ là chậm hơn một chút mà thôi, đổi lại là bình thường thì Ôn Văn thậm chí có khả năng không nhận ra được, nhưng bây giờ anh có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Bởi vì hiện giờ chỉ cần dựa vào vòng tay thì anh đã chân chính có được toàn bộ năng lực của Đào Thanh Thanh!

Không, hiện giờ không chỉ có được thể chất, mà là hoàn toàn biến thành một nam vampire cường đại hơn hẳn Đào Thanh Thanh!

Không chỉ năng lực biến hóa mà ngay cả một ít chỗ tốt của quỷ hút máu cũng được sao chép.

Cảm nhận được huyết năng trong cơ thể bị thiếu hụt, Ôn Văn nhìn bốn người còn lại mà giống như đang nhìn bốn món ăn ngon.

Anh liêm liêm môi, mũi hít sâu một cái, không khỏi cảm thán nói: “Chậc, ngay cả bốn tên đàn ông xấu xí bọn mày hiện giờ trong mắt tao lại giống như mỹ nữ cực phẩm vậy, loại cám dỗ này thật sự không phải người bình thường có thể chống đỡ được mà, cũng may bất cứ khi nào tao cũng có thể chấm dứt trạng thái này.”

Nhưng Ôn Văn không kết thúc trạng thái như lời mình mà thân mình chợt lóe lên đánh ngã một tên đàn em, sau đó cắn vào cổ hắn.

Máu trào vào cổ họng Ôn Văn làm anh nhanh chóng khôi phục.

Chỉ hơn mười giây mà thân thể tên đàn ông kia đã trở nên khô quắt, Ôn Văn ghét bỏ lau lau miệng, rời khỏi người đối phương.

“Đây là mùi vị của máu à, tanh, mặn, có vị rỉ sét... nhưng mà, nó có một loại hương vị kỳ diệu khó tả, làm người ta muốn dừng mà không được.”

“Mặc dù chỉ là một tên đàn ông bản thủ xấu xí nhưng mùi vị cũng không tệ lắm.”

Hiện giờ đám đàn em chỉ còn hai, cộng thêm mặt theo thì tổng cộng là ba tên, cả ba người lúc này nhìn Ôn Văn như nhìn ác ma, đều tuyệt vọng run rẩy.

“Bọn mày yên tâm, tao không phải ác ma khát máu, bọn mày cũng không phải mỹ nữ xinh đẹp, chỉ cần thỏa mãn nhu cầu thì tao sẽ không hút máu bọn mày.”

Ôn Văn an ủi ba người còn lại, để chúng an tâm một chút, ít nhất là có thể sống sót.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện lời nói của Ôn Văn chỉ là đánh rắm.

Chỉ thấy ánh mắt của Ôn Văn biến thành đỏ bừng rồi nhìn chằm chằm một tên côn đồ, ánh mắt của tên côn đồ kia lập tức trở nên mê ly.

“Mày không cảm thấy mình sống trên đời này là quá lãng phí không khí à?”

Tên kia liền líu ríu nói: “Tao đúng là một kẻ rác rưởi... tao đáng chết, đáng chết.”

Sau đó hắn rút con dao nhỏ của mình ra, tự đâm vào cổ họng mình!

Bấp thịch bên khõe miệng Ôn Văn rung động, cuối cùng bắt đầu cười hô hô như điên.

“Thôi miên hoàn toàn tự nhiên có thể làm tới nước này, tốt, quá tốt!”

Tên đàn em cuối cùng và mặt theo nhìn nhau một cái, phát hiện Ôn Văn không có ý định bỏ qua cho bọn họ.

Con người khi tuyệt vọng sẽ điên cuồng phản kháng hoặc là quỳ xuống cầu xin tha thứ, mà hai người bọn họ đã làm ra lựa chọn khác nhau.

Mặt theo trực tiếp quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu với Ôn Văn.

Mà người còn lại thì rút dao găm của mình, điên cuồng la hét xông về phía Ôn Văn, hắn muốn liều mạng một phen.

“Aiz, đau đầu thế, tao cũng đâu phải ác ma, không thích lạm sát kẻ vô tội.”

Ôn Văn dễ dàng tóm lấy cổ tên côn đồ xông tới, có chút nhưc đầu nói.

Tên côn đồ kia bị tóm chặt, trên mặt lộ ra biểu tình hi vọng sống sót, không thích lạm sát người vô tội, có phải sẽ thả bọn họ đi không?

Rắc...

Ôn Văn vặn gãy cổ hắn.

Cơ thể mặt thạo run lên nhưng chỉ ngã quy dưới đất, không dám ngẩng đầu.

“Đáng tiếc, hiệp hội biết tao bị bọn mày bắt đi, mà đáng về tao bây giờ lại không tiện để bọn họ biết, vì thế... tao không thể để bọn mày đi ra ngoài nói lung tung được.”

“Tôi sẽ không nói lung tung đâu, thả tôi đi đi.” Mặt thạo cầu xin nói.

“Tao không phải con nít, mày nói vậy tao sẽ không tin đâu.” Ôn Văn ngồi xổm xuống trước mặt mặt thạo, liếm môi.

“Vậy, ngài muốn tôi chứng minh thế nào?” Mặt thạo run run hỏi.

“Tao sẽ đổi một công việc mới cho mày!”

“Công việc gì?” Mặt thạo run rẩy.

“Công việc tốt hơn chết đi.”

Ôn Văn mỉm cười, sau đó xiềng xích màu đen vắn vẹo từ trong tay anh nối đuôi nhau chuôi ra rồi trói chặt mặt thạo lại, kéo vào trong trạm thu nhận.

Lần này, tốc độ của xiềng xích đã không còn chậm rãi nữa, ít nhất thì người bình thường cũng không trốn thoát được!

Đối với mặt thạo, Ôn Văn có sắp xếp khác, anh muốn mặt thạo làm ngục tốt.

Ngục tốt là sinh vật có cấp bậc thấp nhất Trạm Thu Nhận Tai Ách, sẽ hoàn toàn phục tùng ý muốn của ngục ti Tai Hại, không thể làm ra bất kì hành vi phản kháng nào.

Thậm chí có thể nói là một vật tiêu hao, vốn Ôn Văn không có kế hoạch thu nhận ngục tốt, nhưng mặt thạo thật sự thích hợp với công việc này.

Trước đó Ôn Văn nói muốn tìm mỹ nữ cho mặt mọo khắng định không phải lời nói suông, anh định đưa mặt thạo cho Hồ Ấu Lăng!

Sau khi hành động một phen, trong căn nhà xưởng này ngoại trừ Ôn Văn thì đã không còn người sống nữa.

Ôn Văn giải trừ trạng thái kia, nhìn lại dáng vẻ hỗn loạn ở nơi này mà có chút sầu não gãi gãi đầu.

“Loại trạng thái đó mặc dù tốt hơn không thể không chế rất nhiều nhưng vẫn không thể tính là lý trí được... có điều, không sao cả.”

Đối với Ôn Văn mà nói, giết người không phải một chuyện khó có thể tiếp thu, chuyện mà anh không thể chịu nổi chính là giết người trong trạng thái điên cuồng không có lý trí.

Vì thế tuy là trong trạng thái vampire anh đã đại khai sát giới nhưng vẫn có thể tiếp thu được.

Huống chi, tuy trận bắt cóc này là chính Ôn Văn bày ra nhưng anh sẽ không bỏ qua cho những kẻ đã dẫn vật mình.

Nếu buông tha bọn họ thì tâm lý của Ôn Văn chắc chắn đã xảy ra vấn đề.

Ôn Văn sờ cảm, trực tiếp tiến vào trạm thu nhận, tìm được mặt thẹo đang ngơ ngác đứng bên ngoài khu phòng giam Tai Họa.

Ôn Văn vừa xuất hiện thì trực tiếp đặt tay lên đầu hắn, năng lượng màu đen bao trùm hắn rồi tiêu tan, trên trán mặt thẹo xuất hiện một dấu ấn màu đen, đó là ấn ký ngực tốt Tai Hại.

“Đây... đây là nơi nào vậy.” Mặt thẹo quỳ dưới đất, khiếp sợ hỏi Ôn Văn.

Mấy con quái vật bị giam giữ trong phòng giam đã hoàn toàn đánh nát thế giới quan của mặt thẹo, quý hôn, cây đại thụ nói giọng mỹ nữ, trùng người quỷ dị, những thứ này là gì vậy chứ...

“Từ nay về sau, mày chính là ngực tốt khu Tai Họa, nhiệm vụ của mày chính là chăm sóc đám quái vật kia.”

Mặt thẹo trắng bệch mặt líu ríu nói: “Chăm sóc chúng nó...”

“Không sai, chính là chăm sóc chúng nó, đúng giờ cung cấp thức ăn phù hợp với chúng nó, thỏa mãn những nhu cầu không quá đáng của chúng.”

Ôn Văn gọi con rối mỹ nữ vợ đen còn lại tới: “Sau này, cô ta chính là cấp trên của mày.”

“Công việc cụ thể thế nào mà có thể hỏi cô ta, nếu mà không hoàn thành tốt công việc thì tao sẽ ném mà vào phòng giam số năm, để cô nàng hồ ly tinh kia hảo hảo hầu hạ mà.”

Hồ Âu Lãng nghe vậy thì ánh mắt lập tức bùng sáng, vọt tới cửa phòng giam, thềm nhỏ dãi nhìn mặt thạo.

Đã lâu lắm rồi cô không được gần gũi đàn ông.

Chương 164 - Giải Quyết Tốt Hậu Quả

Mặt thạo vốn không biết người phòng số năm là ai, nhưng nhìn thấy phản ứng của Hồ Âu Lãng liền hiểu được.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đến vậy, nếu bởi vì phạm sai lầm mà bị đưa vào trong phòng giam đó có lẽ cũng không tệ...

Đáng tiếc, mặt thạo nghĩ quá đẹp, hắn căn bản không biết mình sẽ phải đổi mặt với cái gì.

Phải biết là, Hồ Âu Lãng đã nhìn nhin quá lâu rồi!

“Ngoại trừ khu vực bên ngoài phòng giam này thì mà không được phép đi đâu cả, đồng thời còn phải phụ trách vấn đề vệ sinh ở nơi này, nếu có nhân viên thu nhận khác tới đây thì mà phải cố gắng phục vụ bọn họ, nhưng không cho phép tiết lộ bất kỳ tin tức nào về tao và đám quái vật này.”

Mỗi khi Ôn Văn nói ra một câu, mặt thạo lập tức gật đầu một cái, những lời này đã hóa thành quy tắc nhập vào thân thể hắn, hắn không thể vi phạm bất cứ mệnh lệnh nào của Ôn Văn, cho dù Ôn Văn muốn hắn đi chết.

“À đúng rồi, từ giờ trở đi, mà không có tên cũng không có quá khứ, sẽ vĩnh viễn là một tên ngục tốt của Trại Thu Nhận Tai Ách, gọi là Họa Tốt Số Một đi.”

Ôn Văn thông báo, một lát sau con rối vớ đen cầm một bộ quần áo đi tới, là đồng phục của ngục tốt.

Qua một khoảng thời gian ngắn, Ôn Văn sẽ chế tạo mặt nạ cho ngục tốt, đảm bảo không ai từ diện mạo mà nhận ra bọn họ.

“Như vậy có lẽ không có vấn đề gì, chắc, khi này giết người vội vàng quá, mang hết vào đây làm ngục tốt thì tốt rồi.”

Mặt tọ đã đổi tên thành Họa Tốt Số Một có chút mờ mịt, còn không hiểu sao mình đang từ vị trí đại ca biến thành một tên tiểu tốt.

“Trước giờ tao vẫn luôn là người tuân thủ hứa hẹn, trước đó có nói sẽ giới thiệu gái đẹp cho mày, vì thế tao không thể nuốt lời được.”

Ôn Văn mở cửa phòng giam của Hồ Ấu Lăng, đẩy Họa Tốt Số Một về mặt say mê vào bên trong.

Đồng thời lạnh giọng nói với Hồ Ấu Lăng: “Cho cô một tiếng, một tiếng này tùy ý cô lăn qua lăn lại thế nào cũng được nhưng không được để hấn chết, không được làm hấn mất đi năng lực hành động.”

Sau đó Ôn Văn vung tay, phòng giam Hồ Ấu Lăng xuất hiện một lớp lá chắn, không ai biết bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Từ khi bị Ôn Văn bắt tới nay, Hồ Ấu Lăng là quái vật duy nhất không được thưởng thêm.

Những quái vật khác, lúc Ôn Văn cao hứng có thể cho chút nó phần thưởng, nhưng Hồ Ấu Lăng thì ngoại trừ đàn ông thì không cần gì khác.

Vì thế lần chiêu mộ ngục tốt này, suy nghĩ đầu tiên của Ôn Văn chính là phát thưởng cho Hồ Ấu Lăng.

Ừm, thật ra thì Từ Hải cũng chưa từng được thưởng, lại còn bị bóc lột giá trị, nhưng bị Ôn Văn bỏ qua không thèm để ý.

Ai bảo diện mạo hấn không đẹp làm chi.

Một tiếng đồng hồ sau, Họa Tốt Số Một sắc mặt tái xanh, bước chân yếu nhót từ trong phòng giam bước ra, nhìn lại Hồ Ấu Lăng sắc mặt đỏ thắm trong phòng giam mà run run.

Hấn không muốn bước vào phòng giam này nữa, một tiếng đồng hồ này còn dài đằng đẵng hơn cả một ngày.

Cảnh tượng tuyệt vời căn bản không tồn tại, sự thật chỉ có cướp đoạt khủng khiếp mà thôi!

Chỉ có một tiếng đồng hồ, Hồ Ấu Lăng cũng lười dây dưa dài dòng, chỉ muốn thỏa mãn nhu cầu của mình mà thôi.

Từ đó về sau Họa Tốt Số Một làm việc rất thận trọng, làm những nhân viên khác của trạm cũng cực kỳ chăm chú, có trách nhiệm.

Mà mục đích của đám ngực tốt làm việc chăm chỉ như vậy chỉ vậy muốn rời xa một vị mỹ nữ xinh đẹp.

...

Xử lý xong chuyện ngực tốt, Ôn Văn một lần nữa đi ra căn nhà xưởng kia, sau khi suy nghĩ một phen thì lôi cả bốn thi thể kia vào trong trạm thu nhận.

Nếu đã làm một người biến mất, không bằng để đám bọn họ biến mất sạch sẽ một chút.

Tiếp đó, Ôn Văn cầm lấy máy ghi hình bọn chúng dùng trước đó, từng chút từng chút thương thức thảm trạng của mình.

Bởi vì Ôn Văn yêu cầu nên lúc đám côn đồ kia đánh đập Ôn Văn vẫn luôn quay hình lại.

Ở liên bang, thiết bị quay hình rất đắt, có thể nói là xa xỉ phẩm.

Máy chụp hình đã đắt, camera còn đắt hơn, vì thế mới không có tình trạng giám sát khắp đường phố.

“Chậc chậc, mình đúng là quá kiên nhẫn, ngay cả mình cũng tự phục mình luôn.”

Ôn Văn càng xem càng thấy thú vị, giống như có người thích tích trữ video riêng của mình để thương thức vậy, Ôn Văn nhìn hình ảnh mình bị hành hạ mà mơ hồ cảm thấy khoái cảm.

Thực thức xong, Ôn Văn lấy thẻ nhớ trong máy ghi hình bỏ vào máy tính, lưu trữ những tấm hình chụp thảm trạng của mình.

Về phần thẻ gốc, Ôn Văn muốn giấu đi.

Bởi vì trong thẻ gốc có hình ảnh Ôn Văn giết ngược lại đám côn đồ kia, anh không thể để đám Lâm Triết Viễn nhìn thấy.

Chỉ cần để Lâm Triết Viễn nhìn thấy thảm trạng của anh, chuyện Ôn Văn giết đám côn đồ này có thể bùng nổ được.

Chuyện vài tên rác rưởi, chỉ cần có lý do chính đáng thì Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không cố điều tra.

Không sai, Ôn Văn muốn thắng thắn chuyện mình giết người.

Bởi vì cái chết của đám người này không thể nào giấu được, không quản là Triệu Kim Võ hay Tiêu Tân Lô đã thấy Ôn Văn bị bắt đi lần trước, đã có quá nhiều người biết chuyện này, vì thế không bằng chủ động thắng thắn.

Về phần thi thể biến mất, Ôn Văn sẽ nói là do năng lực của mình, dù sao thì những lần trước khi quái vật biến mất anh cũng dùng lý do này.

Sau khi xử lý xong toàn bộ, Ôn Văn bắt đầu nhớ lại trạng thái đó.

Giữa điên cuồng và lý trí có một điểm giới hạn, chỉ cần anh nắm giữ được điểm giới hạn đó thì có thể kích hoạt được trạng thái đó.

Lúc bị vây trong trạng thái đó, sức mạnh và tốc độ của anh cũng không thay đổi, nhưng anh có thể có được toàn bộ năng lực của đối tượng thể chất mà anh đang nắm giữ.

Hơn nữa tuy sức mạnh lẫn tốc độ không đổi nhưng cách thức chiến đấu thì thay đổi, anh có thể phát huy thực lực chính mình một cách hoàn mỹ, không còn vụng về nữa.

Đương nhiên tác dụng phụ cũng có, chính là thừa hưởng luôn một chút ham mê và nhược điểm của quái vật.

Giống như khi là thể chất vampire, Ôn Văn sẽ sợ ánh sáng mặt trời và có yêu thích với máu.

Đương nhiên, anh không cần phải luôn bảo trì trạng thái đó, chỉ cần khi chiến đấu tiến hành chuyển đổi là được.

...

Sáng sớm hôm sau Ôn Văn và Lâm Triết Viễn cùng từ phòng làm việc của Lâm Triết Viễn tiến ra, cùng tới phòng họp.

Ôn Văn vừa mới thắng thắn chuyện mình giết người với Lâm Triết Viễn, đúng như anh suy đoán, Lâm Triết Viễn không đi sâu vào chuyện này.

Chỉ là vài tên cận bã xã hội chủ động tấn công thợ săn chính thức mà thôi, huống chi Ôn Văn còn có chứng cứ, Lâm Triết Viễn sẽ không quan tâm tới sống chết của chúng.

Vừa vào cửa, Lâm Lộ đã nhảy tới, có chút hưng phấn nói với Ôn Văn: “Nghe nói ông bị đám người thường bắt cóc hả?”

Những người khác cũng tò mò nhìn Ôn Văn, thợ săn bị xã hội đen bắt cóc cũng không thường thấy.

Dáng vẻ của Diêm Tu trông không quá hứng thú, nhưng đầu chằm hỏi thật to trên mặt nạ đã bán đứng cậu ta.

“Ừm... vết thương trước đó chưa lành hẳn, nhất thời không kịp đề phòng... nên là...” Ôn Văn mơ hồ giải thích.

Đối với lời giải thích của Ôn Văn, mọi người đều cười nhạt, khả năng người siêu năng bị người thường bắt cóc là bao nhiêu?

Người này nhất định có bí mật không muốn để người khác biết.

Có điều mọi người cũng không miệt mài theo đuổi, người siêu năng nào mà lại không có bí mật không muốn người khác biết chứ?

Chương 165 - Thôn Du Đẳng

“Khụ khụ, yên lặng, hôm nay có hai chuyện muốn nói rõ.” Kỳ Tuân ho khẽ hai tiếng, mọi người lập tức an tĩnh.

“Chuyện thứ nhất, ngày mai ‘Băng Hà’ sẽ tới, đến khi đó hẳn sẽ ở tạm trong phân bộ Phù Dung Hà chúng ta, tập trung xử lý chuyện khí tức cấp Tai Biến.”

“Suốt quá trình, chúng ta phải giúp đỡ hẳn vô điều kiện.”

Giúp đỡ vô điều kiện, nghe thấy cái này mọi người đều cảm thấy khá rầu rĩ, nhưng đồng thời cũng có chút chờ mong.

Khác với thợ săn dừng lại ở một nơi nhỏ bé này như bọn họ, Băng Hà với tư cách là siêu thợ săn cao cấp, là người rất nổi danh trong hội thợ săn ở tỉnh Bắc Hải.

Có thể phối hợp với Băng Hà một lần nhất định có thể gia tăng kiến thức cho bọn họ, cũng sẽ tiến xa hơn trong nghề thợ săn này.

Đương nhiên, đối với Ôn Văn thì không phải như vậy, người này càng nổi tiếng thì anh lại càng lo sợ bị nhìn ra manh mối, dù sao thì lần này bị truy tìm cũng chính là anh.

“Chuyện thứ hai là thôn Du Đăng bên huyện Cổ An xảy ra chuyện dị thường, cần người tới xử lý một chút.

Huyện Cổ An là khu vực hành chính chịu cấp dưới của thành phố Phù Dung Hà, nơi này không có tiểu đội thợ săn theo biên chế, chỉ có một nhóm nhân viên hỗ trợ mà thôi, một khi gặp chuyện sẽ cần thành phố Phù Dung Hà trợ giúp.

Nghे thấy chỗ đó, mọi người đều không quá hứng thú, ngay cả thư thể ngồi cũng lộ rõ mùi cá mặn.

Bọn họ không thích thú xuống vùng nông thôn phá án cho lắm, đi thì cũng phải tốn thời gian vài ngày, hơn nữa một khi xảy ra chuyện thì viện trợ còn tới chậm.

Còn nữa, Băng Hà tới đây có thể xem là kỳ ngộ, thợ săn chính thức nếu không muốn bị trói buộc ở cố định một thành phố thì có ba phương pháp.

Thứ nhất là tự mình thăng cấp trở thành cảnh giới Đồng Hóa, sau đó trải qua sát hạch để trở thành siêu thợ săn, khi đó có thể tự do tới lui giữa các thành phố, xử lý các sự kiện khó.

Thứ hai là có được năng lực đặc biệt, được tuyển chọn gia nhập vào các tổ chuyên môn đặc biệt, giống như tiểu đội trừ quỷ trước kia đã nói tới.

Cuối cùng chính là được siêu thợ săn lựa chọn, trở thành trợ thủ của siêu thợ săn.

Mà Băng Hà chính là siêu thợ săn thích dẫn theo trợ thủ, vì thế đối với những thợ săn có ước mơ bước lên sân khấu lớn hơn thì Băng Hà chính là một cơ hội tốt.

Nhưng nếu thật sự bị phân công làm nhiệm vụ thì bọn họ cũng không thể nói được gì, chỉ có thể nhắm mắt mà nghe theo thôi.

Bọn họ không muốn đi, nhưng Ôn Văn thì muốn!

Ánh mắt anh sáng ngời, nói với Lâm Triết Viễn: “Tình huống cụ thể là gì, mấy ngày nay tôi rảnh rồi tới sắp sinh bệnh rồi đây.”

Lâm Triết Viễn cũng lên tinh thần, nhiệm vụ này vốn không ai nguyện ý đi, cưỡng ép phân công thì anh cũng gặp khó, hiện giờ nếu Ôn Văn chủ động xung phong nhận việc thì tốt quá rồi.

“Chuyện xảy ra ở bờ sông thôn Du Đằng, mười mấy học sinh tiểu học của thôn cùng tới bờ sông bơi, lúc được phát hiện thì cả đám nhóc ấy đều nằm ở bờ sông, gào khóc không thôi.”

“Chậc, lúc học tiểu học tôi đã được dạy là không nên tới bờ sông chơi rồi, lần này xảy ra chuyện, chỉ là quái vật cũng khá hiền nha, chỉ dọa ngắt thôi hả?” Ôn Văn cười nhạo nói.

Lâm Triết Viễn lắc đầu, trầm giọng nói: “Đầu gối của tất cả nhóm học sinh kia đều bẻ nát, cho dù nhận được điều trị tiên tiến nhất thì cũng không có cách nào khôi phục được tất cả công năng.”

Ôn Văn sờ cằm, chép miệng nói: “Chỉ đập nát đầu gối mà không công kích những bộ phận khác, quái vật này thú vị đấy.”

“Đây là ngọn nguồn thôi, hiện giờ đã càng ác liệt hơn, đến giờ thì thôn Du Đằng lại có thêm mười mấy người bị đập nát đầu gối nhưng lại không thấy được cái bóng của hung thủ, chỉ có thể xác định là hung thủ vẫn còn ở trong thôn mà thôi.”

“Nhân viên hỗ trợ ở huyện Cổ An không đối phó được nên đã mời chúng ta đích thân tới xử lý, cậu muốn nhận nhiệm vụ này à?”

“Đúng là một nhiệm vụ thú vị, tôi đi xem một chút, về nhà chuẩn bị chút rồi xuất phát luôn.”

Lâm Triết Viễn gật đầu nói: “Đi sớm về sớm, chú ý an toàn.”

Ôn Văn cười nói: “Nếu thất bại thì ít ra đầu gối tôi cũng có thể mọc trở lại, còn đám bọn anh mà thất bại thì phải ngồi xe lăn rồi.”

Về tới nhà, Ôn Văn bắt đầu chuẩn bị, xem bản đồ thì mắt liền híp lại.

“Huyện Cổ An này cách dãy núi Tề Linh rất gần, mình có nên tới chơi một chuyến không nhỉ?”

Ôn Văn sớm đã muốn tới dãy núi Tề Linh một chuyến, đối với anh mà nói, nơi này chính là sân săn bắn tốt nhất.

Lần này nếu tình huống nhiệm vụ không rõ, anh tốn vài ngày mới hoàn thành được cũng là bình thường, đến khi đó đám Băng Hà không điều tra được gì thì cũng rời đi rồi.

Đơn giản chuẩn bị một chút, Ôn Văn liền lái xe xuất phát.

Theo khoảng cách với thành phố Phù Dung Hà ngày càng xa, đường xá cũng trở nên gập ghềnh, con đường đất gồ ghề này làm Ôn Văn cảm thấy thương cho xe mình.

Tuy thành phố rất sầm uất nhưng khi rời xa thành phố thì những nơi nghèo khó vẫn còn tồn tại.

Người siêu năng của Hiệp Hội Thợ Săn rất mạnh mẽ, hơn nữa số lượng cũng rất nhiều, nếu như muốn cướp quyền không chế thế giới thì cũng có thể làm được.

Nhưng thứ mà thế giới cần để phát triển kỳ thực không phải người siêu năng, mà là người bình thường.

Phát động chiến tranh chỉ có thể mang tới tai họa mà thôi.

Xã hội không ổn định, ngoại trừ khiến cho sinh vật của thế giới trong giáng lâm số lượng lớn thì không còn ý nghĩa nào khác.

Hơn nữa cho dù người siêu năng giải quyết được hết tất cả vấn đề thì cũng chỉ có thể làm xã hội này thụt lùi mà thôi.

Thực lực của bọn họ có mạnh thế nào cũng không thể khiến cho con người nơi này thoát khỏi nghèo khó hay làm xã hội tiến bộ.

Vì thế tôn chỉ của Hiệp Hội Thợ Săn chính là bảo vệ người bình thường, giữ gìn sự ổn định của xã hội chứ không phải đàn áp người bình thường.

Theo bản đồ hướng dẫn tiến tới công thôn thì Ôn Văn bị chặn lại, là tiểu đội hỗ trợ ở huyện Cổ An.

“Chào anh, tôi là người phụ trách tiểu đội hỗ trợ ở huyện Cổ An, Lý Lam Thiên: “Một người đàn ông tóc mai bạc trắng đi

tới đưa tay tới nói với Ôn Văn.

Ôn Văn bắt tay, lịch sự lắc nhẹ hai cái rồi buông ra.

“Dẫn tôi tới xem tình huống một chút đi, chuyện này sẽ do tôi tiếp nhận, mọi người chỉ cần ở bên cạnh giúp đỡ là được rồi.”

Lý Lam Thiên gật đầu đồng ý, sau đó nghi hoặc hỏi: “Xin hỏi xưng hô thế nào vậy, lần trước khi tôi tới phân bộ thì không thấy anh.”

“Tôi mới gia nhập không lâu, ông không thấy tôi cũng bình thường, chỉ là việc nhỏ không đáng kể, vẫn là nói về tình huống cụ thể thì hơn.” Ôn Văn mất kiên nhẫn nói.

Anh muốn sớm giải quyết chuyện này, sau đó tới núi Tề Linh chơi một chút, nơi đó chắc chắn có không ít thứ tốt.

Lý Lam Thiên cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp dẫn Ôn Văn vào lều, căn kê kê rõ tình huống nơi này.

Trải qua một ngày điều tra, bọn họ cũng hiểu một chút về tình huống trong thôn Du Đăng.

Bắt đầu từ hôm qua, các vụ tập kích không hề ngừng lại, tất cả những người bị tập kích đều nói rằng mình nhìn thấy một con rôi hình người cao cỡ hai mươi cm, là nó đã dùng một cây búa đập nát đầu gối họ.

Sau khi tiểu đội hỗ trợ tới thôn thì chuyện đầu tiên là di chuyển toàn bộ người trong thôn đi.

Trong quá trình này có hai nhân viên hỗ trợ gặp phải con rôi kia, cũng không có năng lực phản kháng bị nó đập vỡ đầu gối.

Chương 166 - Con Rôi

Lý Lam Thiên thở dài một tiếng, nơi nhỏ này của nhân viên hỗ trợ bọn họ đã rất lâu rồi không xảy ra chuyện gì dị thường, nhưng mỗi khi có chuyện xảy ra thì đều có nhân viên thương vong.

Lần này thật ra cũng coi như may mắn, ít ra thì không có người chết.

Không quản là ở đâu, nhân viên hỗ trợ vẫn luôn là một nghề nguy hiểm.

Bình thường thì nhân viên hỗ trợ khi tới bốn mươi tuổi, nếu không phải cấp bậc tiểu đội trưởng trở lên thì có thể xuất ngũ.

Nhưng thực tế có thể lấy thân phận thương tật mà xuất ngũ đã coi như rất may mắn.

Phần lớn nhân viên hỗ trợ rời đi, đều là vì tử vong!

Nhân viên hỗ trợ đã hơn năm mươi tuổi vẫn còn xông pha tuyến đầu như Lý Lam Thiên là rất hiếm thấy.

Nhưng nhìn cấp dưới của mình không ngừng thay đổi, trong lòng ông cũng có chút chịu không nổi.

“Ông có thấy con rôi đó chưa?”

“Chưa, người từng thấy nó đều bị đánh nát đầu gối, nếu tôi đã thấy nó thì ngài đã không gặp được tôi ở đây rồi.” Lý Lam Thiên lắc đầu cười khổ nói.

“Chuyện tôi có thể làm là sơ tán thôn dân, dẫn bọn họ tới một doanh trại cứu hộ, sau đó cách ly thôn này, tránh có người bị con rôi kia tập kích.”

“Vậy ông dẫn tôi tới xem nhân viên bị thương đi.” Ôn Văn đứng dậy, anh muốn đích thân hỏi người chứng kiến.

Lý Lam Thiên gật đầu, dẫn Ôn Văn tới chỗ hai nhân viên hỗ trợ bị thương.

Nhìn thấy hai người, Ôn Văn thẫn thờ dài một tiếng, bọn họ còn rất trẻ tuổi.

Anh đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh ôn hòa hỏi: “Kể lại tình huống khi hai người nhìn thấy con rôi đó đi, tôi tới xử lý nó.”

Nhân viên hỗ trợ trẻ tuổi giãy giụa cố ngồi dậy, nói với Ôn Văn: “Khi đó chúng tôi đang đưa một cụ già bị đập vỡ đầu gối ra khỏi thôn, sau đó phát hiện con rôi kia cứng ngắc từ trong chuồng heo đi ra.”

“Chuồng heo?” Ôn Văn kinh ngạc.

Nhân viên hỗ trợ gật đầu nói tiếp: “Sau khi phát hiện chúng tôi thì tốc độ của nó liền trở thành rất nhanh, trực tiếp đầu vỡ đầu

gối của chúng tôi, sau đó lại khôi phục dáng vẻ đờ đẫn, chậm rãi rời đi.”

Xem ra con rối kia chỉ tấn công đầu gối mà thôi, hơn nữa sau khi phát hiện con người mới tiến hành tấn công, khi không phát hiện con người sẽ ở trạng thái vô hại...

Ôn Văn tiếp tục hỏi: “Con rối đó có dáng vẻ thế nào?”

“Là một con rối chỉ cao hai mươi cm, mặc áo vest màu đỏ, nơ đen, tay cầm một cái búa nhỏ, là loại búa có đầu gỗ đinh.”

Ôn Văn ngồi xổm xuống bên cạnh, đưa tay đặt lên phần đầu gối đã vỡ nát của nhân viên hỗ trợ.

Anh cảm nhận được vết thương này, sắc mặt có chút nghiêm nghị, đây là vết thương bị búa nhỏ đinh đập ra.

Sức đập rất lớn, có lẽ tự mình Ôn Văn ra tay cũng không khác bao nhiêu, nhưng nó chỉ đánh nát phần đầu gối, những nơi khác thì hoàn toàn không có chút tổn thương nào...

Động tác của Ôn Văn thoát nhìn giống như đang ấn vào vết thương, vì thế nhân viên hỗ trợ muốn cản Ôn Văn tổn thương đồng đội của mình nhưng lại bị Lý Lam Thiên cản lại, ông tin tưởng Ôn Văn sẽ không làm cấp dưới của mình bị thương.

Ôn Văn có năng lực cảm nhận và điều khiển dòng máu, vì thế anh có thể giúp nhân viên hỗ trợ này loại bỏ một ít máu bầm bị ứ đọng lại, cũng là chuyện duy nhất mà anh có thể làm được.

So với thợ săn, nhóm nhân viên hỗ trợ không có tiếng tăm này cũng đánh giá được tôn kính.

Bọn họ vẫn luôn bảo vệ nhân loại nhưng bởi vì không có được phần thiên phú kia mà vẫn luôn lấy máu thịt của mình ra chống cự lại tà ác khó có thể diễn tả.

Ở thời xa xưa, khi người siêu năng vẫn chưa hình thành hệ thống, nhóm thợ săn đầu tiên chính là bọn họ.

“Nói tiếp đi, con rối đó còn đặc điểm gì nữa không.”

“Nó có thể nói chuyện, đúng rồi, có thể nói, giọng nói như trẻ con vậy, nội dung đại khái là... kẻ nào cúi đầu nhìn tao, tao sẽ nhảy lên đập vỡ đầu gối nó...”

Cảm giác phần chân gãy của nhân viên hỗ trợ dần dần trở nên khá hơn, cậu ta ngạc nhiên nhìn Ôn Văn.

“Chân của tôi... cảm ơn anh.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhưng tôi cũng chỉ có thể làm được như vậy.”

Ôn Văn đứng dậy, đi tới bên cạnh người nhân viên hỗ trợ khác, sau khi giúp đối phương chữa trị vết thương thì rời khỏi lều.

“Kế tiếp tôi sẽ vào thôn bắt thứ kia, thông báo mọi người trốn xa một chút, đừng để bị ngộ thương.”

Lý Lam Thiên vội nói: “Thứ đó rất nguy hiểm, nếu anh muốn vào đó thì để tôi gọi vài người đi cùng, cũng để giúp đỡ nhau hơn.”

Ôn Văn lắc đầu: “Chính vì rất nguy hiểm nên tôi mới phải tự mình vào, càng nhiều người vào đó thì lại càng gia tăng thương vong mà thôi.”

Nói xong, Ôn Văn liền thân nhiên tiến vào trong thôn.

Con rôi kia vẫn luôn loanh quanh trong thôn này, đập nát đầu gối của những người mà nó thấy, mà Ôn Văn thì muốn xem thử xem nó rốt cuộc là thứ gì.

Sau khi thoát khỏi tầm mắt của nhóm nhân viên hỗ trợ, Ôn Văn rít một tiếng, chờ đợi một chốc thì có một lượng lớn con dơi bay tới.

“Trong thôn này có một con rôi hình người cao cỡ hai mươi cm, tìm ra nó cho tao!”

Đám dơi bay đi điều tra từng góc ngách trong thôn.

Nhưng làm Ôn Văn cảm thấy kỳ lạ là đám dơi không tìm được con rôi kia, lúc anh triệu hồi đám dơi thì phát hiện thiếu mất vài con.

“Không đúng lắm...”

Anh hít sâu một sâu rồi bắt đầu tìm theo mùi của đám dơi, sau đó anh nhìn thấy một con dơi mà mình thả ra ngoài.

Chỉ thấy nửa người dưới của con dơi bị một sức mạnh khổng lồ đập nát, chảy máu quá nhiều mà chết, vì thế tin tức không thể truyền về được.

“Không phải chúng không tìm được con rối kia, mà là sau khi tìm được thì bị nó phát hiện, đồng thời bị đập bể đầu gối, nhưng bởi vì kích thước của con dơi khá nhỏ nên những bộ phận khác cũng bị đập nát...”

“Nói vậy, dùng đám dơi không thể tìm được nó, nhưng như vậy thì mình càng cảm thấy hứng thú hơn.”

Ôn Văn tiếp tục lang thang trong thôn, chỉ là một thôn làng mà thôi, Ôn Văn không tin mình không tìm được nó.

Đọc theo đường đi tình cảnh mà Ôn Văn nhìn thấy có chút máu tanh, tất cả động vật trong thôn gồm heo, chó, bò đều vì bị đập nát đầu gối mà ngã quỵ dưới đất không bò dậy nổi.

“Không chỉ con người, ngay cả động vật cũng bị tấn công...”

Sau khi xảy ra chuyện, nhân viên hỗ trợ chỉ có thể ưu tiên lo cho người trong thôn, vì thế đám động vật liền gặp nạn.

Phần lớn đám súc vật đều đã chết, dù sao chúng cũng bị đập nát đầu gối từ rất lâu rồi, mất máu quá nhiều làm chúng tử vong.

Số ít động vật còn sống sót cũng đang chờ chết mà thôi.

“Nếu sớm muộn gì cũng chết, không bằng để tao giúp bọn mày bớt đau đớn.”

Ôn Văn đi tới bên cạnh một con bò sắp chết, nhẹ tay gõ một cái, con bò lập tức mất đi ý thức, sau đó Ôn Văn liền lôi nó vào trong trạm thu nhận.

Xác động vật ở khắp nơi trong thôn không thể lãng phí, có thể mang vào trạm thu nhận làm lương thực cho đám quái vật.

Trong trạm thu nhận có vài kho lạnh cỡ lớn, có thể hoàn mỹ cất giữ số xác động vật này.

Ôn Văn hiểu phong cách làm việc của hiệp hội, nơi xảy ra chuyện thế này, cho dù đã được giải quyết thì cũng sẽ phong

tỏa vài ngày, đến khi đó thi thể đều sẽ bị hư thối cả rồi, hiệp hội sẽ bồi thường cho người bị hại.

Tiền bồi thường trích ra từ thuế của liên bang, vì thế có để lại cũng lãng phí.

Được rồi, chủ yếu là hiện giờ tiền mặt trong tay Ôn Văn không nhiều lắm, bình thường phải cung cấp thức ăn cho nhiều quái vật như vậy thật sự quá đau túi tiền, có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm thôi...

Chương 167 - Con Rối Quỷ Dị

“Mười tám con bò, năm mươi bảy con heo, mười bốn con chó, gà... gà thì quá xá, quên mất là bao nhiêu con luôn rồi.”

Ôn Văn cười tới sắp lệch cả miệng luôn rồi, với số lượng này thì trong một khoảng thời gian dài, Trạm Thu Nhận Tai Ách có thể giảm được một khoản chi lớn rồi.

“Số đồ cỏ kia nên dành thời gian mang đi bán, với lại mình cũng nên tìm một nhân viên thu nhận có tiền để chống đỡ khoản tài chính của trạm thu nhận, không thể cứ đổ hết lên đầu mình được.”

Thu thu một hồi thì Ôn Văn phát hiện một chuyện kỳ quái, đó chính là số bị đập vỡ đầu gối đều là đám động vật có thể hình lớn một chút.

Giới hạn đại khái là cỡ con gà mái, lớn hơn gà mái thì đều bị dính đòn, còn nhỏ hơn gà mái, ví dụ như đám gà con thì vẫn sinh động bình thường.

Hơn nữa cũng không thấy thi thể động vật nhỏ như lũ chuột này nọ.

“Là nguyên nhân kích cỡ à... không đúng, kích cỡ của con dơi cũng chỉ cỡ lũ gà con thôi, bay trên trời còn bị đập rớt, không lý nào lũ gà con lại may mắn thoát được...”

“Chờ đã, bay trên trời...”

“Độ cao!”

Ôn Văn vỗ tay một cái, rốt cuộc cũng hiểu được là chuyện gì.

Trước đó nhân viên hỗ trợ kia có nói, con rối này có thể nói, hơn nữa còn ghét người khác cúi đầu nhìn nó.

Vậy tức là nếu từ nơi cao hơn nhìn nó thì nó mới đập đầu gối, vậy nếu tầm mắt bằng hoặc thấp hơn thì sẽ không bị con rối tấn công?

“Như vậy biện pháp đối phó tốt nhất là nằm thẳng, đồng thời tầm mắt phải thấp hơn nó.

Đang suy nghĩ thì Ôn Văn đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, phía sau anh có tiếng bước chân rất nhỏ nhưng lại không hề có chút hơi thở nào.

Anh vội vàng quay đầu nhìn lại thì thềm hô một tiếng không tốt, ngay cả nhịp tim cũng hẫng mất một nhịp.

Chỉ thấy một con rối mặc vest đeo nơ vác một cái búa nhỏ dính rỉ sét ngơ ngác đứng ở sau lưng mình!

Ôn Văn đã quá sơ ý rồi, chỉ lo suy nghĩ mà không phát hiện con rối này đã đi tới sau lưng mình.

Con rối gỗ này không hề có chút hơi thở sinh mạng nào, trên người cũng không có năng lượng gì khác thường, nó thoát nhìn giống như một con rối bình thường mà thôi.

Nhưng vào khoảnh khắc tầm mắt chạm vào nhau, con rối này liền há mồm nói chuyện.

“Nhân loại ngu xuẩn, dám cúi đầu nhìn tao, tao sẽ nhảy lên đập nát đầu gối mày!”

Nói xong, con rối thật sự nhảy lên, giơ búa nhỏ dính hướng về phía đầu gối Ôn Văn.

Sức bật và tốc độ của nó có thể sánh ngang với Lâm Lộ!

Ánh mắt Ôn Văn chăm chú, trực tiếp đá một cú vào ngực con rối, giống như đá banh sút bay con rối đi.

Khi sức mạnh và tốc độ không chênh lệch nhiều thì hình thể sẽ ảnh hưởng tới năng lực chiến đấu.

Chân Ôn Văn dài hơn nên cũng sẽ công kích trước con rối, chỉ cần Ôn Văn không lơ là nó tuyệt đối không thể nào chạm vào Ôn Văn được.

Con rôi đung vào một thân cây rồi bật dậy, sau đó lại nhảy lầy đà, cấp tốc tiếp cận Ôn Văn.

Cú đá khi nãy của Ôn Văn không hề tổn hại nó xíu xiu nào, mà lần này sức mạnh của nó lại càng nhiều hơn nữa.

“Lần này phiền rồi đây!”

Ôn Văn vòng ra sau con rôi, túm chặt nơ ấn nó xuống đất, một chân giẫm lên nó.

Sau đó rút chước hồ ra nhắm thẳng vào sọ não nó, bắn một phát.

Tiếng nổ mạnh, chân Ôn Văn bị uy lực của đạn tổn thương một chút, nhưng con rôi kia thì không hề tổn hao một chút nào cả, ngay cả tóc giả trên đầu cũng không rụng một cọng nào!

Ôn Văn biến sắc, mặc dù thực lực đã mạnh mẽ hơn không ít nhưng sức công kích của chước hồ vẫn xếp hạng đầu trong số phương pháp tấn công của Ôn Văn, không ngờ ngay cả chước hồ cũng không thể tổn hại con rôi gỗ này.

Nó được làm bằng kim cương sao?

Sau khi nổ súng, Ôn Văn phát hiện mình đã không đè được con rôi này nữa, vì muốn giã ra khỏi khối buộc của Ôn Văn, sức lực của nó lại tăng lên rất nhiều.

Dùng súng không được, vậy dùng dịch ăn mòn thử xem!

Sau một cái búng tay, dịch ăn mòn xanh biếc bao trùm trên người con rôi, nhưng thứ tiếp xúc với dịch ăn mòn bốc lên một đám khói trắng rồi giống như nước chảy xuống đất.

Nhưng thứ bị tan chảy khi nãy chẳng qua chỉ là tạp chất trên người con rôi mà thôi, ngay cả dịch ăn mòn cũng không có cách nào tan chảy con rôi gỗ thoát nhìn rất bình thường này.

“Thật không khoa học mà, gỗ thông không có khả năng rắn chắc như vậy.”

Ôn Văn luống cuống ứng phó con rôi hình người dính dịch ăn mòn, nếu không phải nó chấp nhất muốn tấn công vào đầu gối Ôn Văn, Ôn Văn muốn đối phó với nó chỉ sợ lại càng khó khăn hơn.

Tiếp đó Ôn Văn thử công kích tinh thần, đóng băng, thậm chí là cả chất độc nhưng đều không thể tổn tại con rối này.

Sau khi thử nghiệm hết tất cả năng lực mà mình có, Ôn Văn xác nhận không phải mình dùng sai cách, mà là con rối này căn bản không thể bị hư hại.

Không bị hư hại chính là một đặc điểm của nó, đơn thuần dựa vào cây mạnh thì không thể nào chế ngự được nó.

Muốn bạo lực phá hỏng con rối này có lẽ được, nhưng hiện giờ Ôn Văn chưa có được thực lực này.

Anh thở dài một tiếng nói: “Thứ này không biết mệt mỏi, giằng co như vậy mà sức lực của nó không hề bị hao mòn chút nào, còn kéo dài nữa thì mình chả còn sức để dây dưa với nó, nếu muốn thoát ra khỏi tình huống này thì chỉ còn một cách.”

Ôn Văn túm cổ áo con rối ném bay nó ra ngoài, sau đó lập tức nằm bẹp xuống đất.

“Bây giờ tao thấp hơn mày rồi, mày sẽ không tiếp tục đuổi theo tao chứ?”

Nhưng chuyện làm Ôn Văn bất ngờ vẫn xảy ra, con rối này vẫn vọt tới chân anh, giơ búa nện xuống.

Ôn Văn phải cố gắng nhẫn nhịn lắm mới không làm ra phản ứng né tránh, xem ra nếu không để thứ này nện một phen thì không thể nào thoát được nó.

Trong trạng thái vampire xương cốt của Ôn Văn bền chắc hơn xương con người rất nhiều, nhưng vẫn bị con rối này dùng một búa đập nát.

“Khi này mình đã thử qua, cây búa này căn bản không thể nào đánh vỡ được xương, xem ra đánh vỡ đầu gối cũng là một thuộc tính cố định của con rối này.” Ôn Văn âm nín nói.

Chỉ là đầu gối bị đập vỡ nhưng Ôn Văn không hề cảm giác quá đau đớn.

Trước kia khi bị hành hạ, mức độ đau đớn còn cao hơn nhiều, lần này chẳng là gì, thậm chí còn có chút thoải mái.

Có một số người có cảm thấy nghiện với cảm giác đau, hơn nữa số lượng còn rất nhiều, chỉ là mức độ khác biệt mà thôi.

Nếu nói rõ ra thì vị cay thật ra cũng là một loại đau...

Cho nên khi nhìn thấy người cuồng ngược đãi thì bạn cũng không cần kinh ngạc, bọn họ chỉ nghiện đau nặng hơn người thích ăn cay một chút mà thôi.

Sau khi cả hai bên đầu gối đều bị đánh nát, biểu tình dữ tợn của con rôi trở thành đờ đẫn, khôi phục dáng vẻ hiền lành trước đó, từng bước từng bước máy móc rời khỏi nơi này.

Ôn Văn không vội đứng dậy, đầu gối của anh mặc dù đã bị đánh nát nhưng căn bản không phải vấn đề, không tới một phút thì đã khôi phục lại như ban đầu.

Nếu muốn bắt được thứ này thì nhất định phải hiểu được đặc tính của nó, bằng không sẽ rất phiền phức.

“Đầu tiên, điều kiện kích hoạt con rôi tấn công có lẽ là ánh mắt từ trên nhìn xuống, chỉ cần nhìn tới nó thì nó nhất định sẽ đánh nát đầu gối của chủ nhân ánh mắt, nếu không thành công nó sẽ không ngừng tấn công.”

“Thứ hai, sức mạnh và tốc độ của con rôi sẽ căn cứ vào độ phản kháng mà thay đổi, nhưng thay đổi này là có hạn, vì thế có lẽ nó là một vật thu nhận cấp Tai Hại.”

“Cuối cùng, con rôi này không thể bị phá hủy và bị cây búa của nó nện trúng thì đầu gối nhất định sẽ vỡ chính là hai thuộc tính cố định.”

Chương 168 - Dãy Núi Tề Linh

Đầu gối bị đập nát nhanh chóng khôi phục, Ôn Văn nhìn bóng lưng con rôi, bắt đầu tính toán.

Lúc này nhìn con rôi thì nó cũng không có chút phản ứng nào, chỉ mờ mịt lượn lờ xung quanh, thoạt nhìn còn có chút đáng yêu.

“Xem ra điều kiện kích hoạt công kích của con rôi này quả nhiên là ánh mắt từ trên cao nhìn xuống.”

“Kế tiếp, chỉ cần không đáp ứng điều kiện này rồi tiến hành bắt nó là được.”

Ôn Văn hít sâu một hơi, mặt hướng lên bầu trời, ngón tay dùng sức như móng vuốt loài sát, cả người bắt đầu nhanh chóng bò tới trước.

Cứ như một con sâu lông có hình người.

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn dùng cách thức như vậy để hành động, có thể chất mạnh mẽ và năng lực cân bằng thân thể chống đỡ nên cảm giác cũng không tệ lắm.

Anh nhanh chóng tiếp cận con rôi, đúng như anh suy đoán, con rôi không hề có phản ứng với sự tiếp cận của anh, thậm chí còn thân thiện chào hỏi anh.

Sau đó, Ôn Văn liền trực tiếp đưa hai tay tới giơ nó lên cao rồi chậm rãi đứng dậy.

Con rôi có phản kháng nhưng sức lực còn không bằng đũa nhỏ bình thường, khi không có đối tượng từ trên cao nhìn nó, thứ này thật sự quá yếu ớt.

Ôn Văn thở dài một hơi, sợi xích màu đen từ trong găng tay Tai Ách tràn ra quấn chặt con rôi rồi kéo vào trong trạm thu nhận.

Quá trình bắt con rôi thu nhận này thật sự rất đơn giản, đơn giản tới không tưởng, nhưng nếu đổi lại là người khác thì có lẽ không dễ được như vậy.

Đầu tiên, người bình thường bị đánh nát đầu gối thì cơ bản đã bị phế.

Thứ hai, không có trạm thu nhận thì trong quá trình vận chuyển con rôi này phải đảm bảo không có bất cứ con chim chóc nào bay trên không.

Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận, phát hiện con rôi gỗ này quả nhiên là vật thu nhận cấp Tai Hại, nó đang nằm trong kho hàng số hai khu Tai Hại, ở bên cạnh con chó đầu người.

Kho hàng thu nhận này bị một lớp màn đen bao phủ, hoàn toàn che khuất con rôi kia, không ai có thể nhìn thấy nó.

“Giống như lời Triệu Nhất Phi đã nói, vật thu nhận chỉ là một món đồ có một sức mạnh kỳ quái mà thôi, xét theo một khía cạnh nào đó sẽ mạnh đến đáng sợ, nhưng khi nắm được điểm yếu của nó thì đối phó cũng rất dễ.”

Đứng trong kho hàng, Ôn Văn nghĩ ngợi một hồi rồi viết lên tấm bảng trên cửa:

Sau một phen ngẫm nghĩ, anh viết.

‘Số hiệu ZHI-0002, tên con rôi đập vỡ đầu gối’

‘Thời gian thu nhận: không rõ’

‘Địa điểm thu nhận: dãy núi Tề Linh’

‘Nhân viên thu nhận: nhân viên thu nhận tai hại 10086’

Đặc tính: không thể phá hủy, không biết mệt mỏi, chỉ cần bị cái búa đập trúng thì đầu gối nhất định sẽ nát.

Biện pháp thu nhận: phải đảm bảo không có bất cứ sinh vật nào từ trên cao nhìn xuống con rôi này.

...

Sau khi từ trạm thu nhận ra ngoài, nhìn một mảnh hỗn loạn trong thôn, Ôn Văn sờ cằm.

“Kế tiếp thì phải đóng kịch rồi, phải làm chân thực một chút.”

Ôn Văn vác một tảng đá to gấp hai đầu người, dùng sức ném thẳng tới hướng dãy núi Tề Linh.

Tiếp đó anh lại bố trí một chút, làm ra dáng vẻ giống như vừa trả qua một trận đại chiến kinh thiên động địa, sau đó có chút chật vật rời khỏi làng.

Ôn Văn vừa đi ra ngoài, nhóm Lý Lam Thiên đang chờ đợi lập tức chạy tới, mong đợi hỏi: “Bắt được nó không?”

Ôn Văn bắt đắc dĩ lắc đầu: “Chưa bắt được, suýt chút nữa tôi cũng bị đập nát đầu gối, có điều sau đó tôi tìm được điểm yếu của nó, hiện giờ nó đã trốn về hướng bắc rồi, tôi sẽ đuổi theo.”

Lý Lam Thiên thất vọng lắc đầu, ông còn tưởng rằng chuyện này có thể kết thúc, sau đó ông khiếp sợ nói: “Phía bắc... phía bắc chính là núi Tề Linh!”

“Anh muốn tới núi Tề Linh à? Nơi đó có rất nhiều quái vật loại dã thú, bình thường hiệp hội cũng không chủ động tiến vào đó, thật sự quá nguy hiểm.”

Ôn Văn quơ quơ tay, ý bảo không có vấn đề: “Nguyên nhân là vậy nên tôi mới phải bắt nó, đập vỡ đầu gối nhiều người như

vậy, nhất định phải trả cái giá thật lớn, tôi sẽ không để nó chạy tới dãy núi kia mà ngồi không thu giãn đâu.”

“Thời gian cấp bách, tôi không nói nhiều với mọi người nữa, thôn làng này hiện giờ đã an toàn nhưng mọi người nên quan sát thêm hai ngày, tôi đi trước đây.”

Nói xong, Ôn Văn quỳ gối xuống, sau đó cả người giống như một viên đạn bắn ra ngoài, để lại đám Lý Lam Thiên ngo ngác.

Sau khi trở thành thành viên chính thức của hiệp hội, Ôn Văn đã bổ sung thêm chút tri thức, kiến thức đã gia tăng không ít.

Ít ra thì bây giờ anh biết núi Tề Linh là nơi nào.

Từ xưa đến nay, dân trong thế giới trong vẫn không ngừng xâm lấn thế giới hiện thực.

Mà sức mạnh của nhóm thợ săn bọn họ thì có hạn, không có khả năng quét sạch toàn bộ quái vật, cho dù mỗi năm lọt lưới một hai con thì số lượng quái vật sinh tồn trong thế giới này cũng rất khổng lồ.

Số cá lọt lưới này bắt đầu tự phát tụ lại một chỗ, tạo thành một khu quái vật.

Giống như quỷ thành Phong Đô nổi tiếng ở khu Hoa Phủ, sa mạc Tử Vong ở khu Ai Phi, hang ổ huyết tộc ở khu Kim Ưng, đều là nơi như thế.

Những khu quái vật tụ tập này bình thường đều có ký khế ước với hiệp hội, chỉ được quyền hoạt động trong khu, không chủ động đi ra ngoài ảnh hưởng tới nhân loại, bằng không sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn tiến hành thanh trừ.

Mà những khu này cũng có những quái vật có thực lực khá mạnh mẽ, Hiệp Hội Thợ Săn cũng không nguyện ý chủ động phát sinh xung đột với chúng.

Thật ra có những khu này tồn tại làm đám quái vật tụ lại với nhau đối với hiệp hội thì đó mới là chuyện có lợi, để chúng lớn vồn xung quanh phá hoại mới đúng là chuyện phiền phức.

Núi Tề Linh tuy chiếm diện tích rất lớn, tuy chỉ có thể tính là một khu quái vật hạng trung nhưng lại có yêu ma cường đại

chiếm giữ từ thời cổ đại, cho dù là Hiệp Hội Thợ Săn muốn đối phó cũng là chuyện khó.

Tụ tập ở nơi này phần lớn là quái vật có hình dáng quái thú, giống như Bá Kê Song Sát trước đó.

Hiệp hội và đám đại yêu quái cao cấp nhất trong núi Tề Linh ký khế ước, chỉ cần chúng nó không rời khỏi phạm vi núi Tề Linh, hiệp hội sẽ không chủ động tấn công chúng.

Có điều khế ước này chỉ hữu hiệu với những con quái vật mạnh nhất mà thôi, về phần những só khác thì càng giống như chuồng nuôi gia súc của Hiệp Hội Thợ Săn hơn.

Thỉnh thoảng hiệp hội sẽ xem nơi này là sân khảo nghiệm cho nhóm thợ săn mới, vì thế Ôn Văn tới đây săn, chỉ cần không trêu chọc trúng đám quái vật mạnh nhất thì cũng không coi là trái quy định.

Lúc Ôn Văn tới đây thì phát hiện nó được bao vây bằng lưới điện, khắp nơi treo đầy biển báo nguy hiểm.

Lưới sắt này chỉ ngăn chặn người bình thường mà thôi, sâu bên trong một chút mới là lá chắn chặn quái vật.

Bởi vì có quái vật tồn tại nên đám mãnh thú như hổ báo, lợn rừng, gấu ngựa đồ đều sinh sống ở khu vực ngoài rìa ngọn núi, vì thế cho dù là ở ngoài thì cũng rất nguy hiểm đối với người bình thường.

“Đây là núi Tề Linh à... không khí trong lành hơn những nơi khác một chút.”

Cho dù chỉ là vùng ven ở bên ngoài thì cây cối cũng cao lớn hơn nơi khác rất nhiều, hơn nữa còn tiềm ẩn sinh mệnh lực mà nơi khác không có.

Một con gà béo với gương mặt tròn trịa đứng trên ngọn cây tò mò nhìn Ôn Văn, giống như đang nhìn một thứ thú vị.

Ôn Văn mỉm cười nhảy vọt qua tấm lưới sắt thật cao kia, đáp xuống cành cây mà con gà béo kia đang đậu.

Gà béo mặt tròn há to miệng, giống như đang nói: “Mẹ ôi, con thú hai chân này sao lại biết bay vậy?”

...

Chương 169 - Khi Đầu Chó Lông Quấn

Thành phố Phù Dung Hà, trong nhà xưởng bỏ hoang.

Năng lượng màu đen mơ hồ lẫn quần trong không khí, tỏa ra hơi thở Tai Ách không may.

Một người đàn ông tóc màu băng lam chấp tay sau lưng đứng bên ngoài quan sát nguồn năng lượng này, anh ta chính là siêu thợ săn thượng cấp ‘Băng Hà’.

Phía sau lưng anh ta là một nhóm thợ săn có cách ăn mặc thống nhất, tất cả đều là trợ thủ của Băng Hà.

Nhóm trợ thủ chia ra tiến hành kiểm tra nơi này, nhóm trợ thủ này là nhóm người siêu năng đủ lĩnh vực, đảm bảo trong các tình huống không có điểm yếu.

Một thợ săn cầm một thiết bị khá kỳ quái, sau khi thu hồi thiết bị thì nói với Băng Hà: “Tổ trưởng, sau khi xác nhận với tổng bộ thì hơi thở này không thuộc về bất cứ người phán quyết nào, cũng không phải hơi thở cường giả cấp Tai Biến trong kho dữ liệu của hiệp hội.”

Sắc mặt Băng Hà thay đổi, đi tới đi lui vài bước, nhìn hơi thở màu đen kia lẩm bẫm: “Một cấp Tai Biến mới... này không phải là tin tức tốt.”

Nếu hơi thở này từng có ghi chép thì nhiệm vụ này rất đơn giản, chỉ cần giao nộp tài liệu điều tra được, sau đó sẽ có người khác tới phân tích cụ thể.

Nhưng nếu là cường giả Tai Biến mới thì nhiệm vụ cũng sẽ phức tạp hơn rất nhiều.

Cấp Tai Biến khác hoàn toàn với những cấp bậc khác, muốn bước vào cấp bậc này không dễ, hơn nữa sẽ dẫn tới dị tượng và dấu hiệu mãnh liệt, hiệp hội cũng có được cơ hội ứng phó.

Nhưng hơi thở Tai Biến này lại không có bất cứ điềm báo trước nào cả, quái vật cấp Tai Biến này giống như đột nhiên xuất hiện vậy!

Nếu là dạng lão ngoan đồng ẩn núp từ rất xa xưa, ẩn núp lâu vậy rồi lại đột nhiên xuất hiện thì rốt cuộc có âm mưu gì đây?

Nếu là từ thế giới trong tiến tới thế giới hiện thực thì lại càng đáng sợ hơn, chúng tỏ đã xuất hiện phương pháp im hơi lặng tiếng tiến vào thế giới này!

Băng Hà bao bọc tay mình bằng một lớp băng mỏng rồi luồn vào trong làn năng lượng màu đen kia, cảm nhận được năng lượng ăn mòn cuồng bạo nhưng vẻ mặt vẫn thực bình thường.

“Độ phá hoại của năng lượng này rất mạnh, hơn nữa còn tràn đầy hơi thở không may của cấp Tai Ách... nhưng kỳ quái là tính chất của năng lượng này so với phần lớn năng lượng tích cực lại càng bình thản và ổn định hơn... Ngoại trừ lực phá hoại chính bản thân nó thì không mang theo bất kỳ hiệu quả tiêu cực nào cả.”

Phần lớn sức mạnh cấp Tai Biến, cho dù không trực tiếp tiếp xúc, chỉ cần dựa vào hơi thở tỏa ra cũng có thể tạo thành tổn thương không thể chống cự với người bình thường, nhưng năng lượng này lại không như thế.

Băng Hà rất ngạc nhiên, sự tồn tại cấp Tai Biến này, rốt cuộc có đáng vẻ như thế nào.

“Còn dấu vết nào khác không?” Băng Hà hỏi.

Thợ săn kia lắc đầu: “Nơi này đã bị hơi thở cấp Tai Biến triệt để phá hủy, không thể nhìn ra được gì hữu dụng, cũng không có cách nào tiến hành truy tìm.”

Băng Hà thở dài một hơi: “Đã vậy thì không nên tiếp tục lãng phí thời gian ở đây nữa, chúng ta tới hai nơi còn lại xem một chút đi.”

Tổng cộng có ba nơi bọn họ cần kiểm tra, nhà xưởng bỏ hoang, sân thượng tòa nhà Coway, và cuối cùng là căn nhà gỗ nhỏ đã bị chôn vùi triệt để.

Đây cũng là ba địa điểm duy nhất mà bọn họ có thể điều tra.

Sân thượng tòa nhà Coway và căn nhà gỗ nhỏ kia Ôn Văn không tự mình tới đó, vì thế cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Nếu bọn họ đã không tìm được manh mối ở nhà xưởng bỏ hoang thì lại càng không có khả năng bắt được Ôn Văn.

Chính vì không có chút sơ hở nào cả nên Ôn Văn mới dám an tâm chạy lên núi Tề Linh chơi đùa.

...

Ôn Văn đứng trên ngọn cây, đối diện với con gà béo mặt tròn kia.

Con gà béo này không phải quái vật, nó chỉ là động vật bình thường mà thôi, nhưng con động vật bình thường này lại có chỉ số thông minh rất cao.

Nó thậm chí còn có thể hiểu được một ít ý muốn của Ôn Văn, vì thế Ôn Văn liền ở nơi này chơi trò ai chớp mắt trước thì sẽ thua.

Cũng như cái tên Tề Linh của mình, tất cả động vật trong ngọn núi này đều có linh tính kinh người.

Ngay cả cây cối cũng có mùi vị tươi mới, Ôn Văn không hề nghi ngờ nếu người bình thường sống ở nơi này có thể dễ dàng sống hơn trăm tuổi.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là nơi này không có nhiều quái vật như vậy.

Ôn Văn cũng không săn bắt bừa bãi, bởi vì quái vật ở đây không phải đều là lũ mắc tội không thể tha.

Phần lớn là số quái vật được Hiệp Hội Thợ Săn xác nhận không có uy hiếp nên mới ném ở đây tự sinh tự diệt, vì thế Ôn Văn không có ý tàn sát một phen.

Vì thế kế hoạch của Ôn Văn chính là ngụy trang thành một người bình thường, lang thang trong khu rừng này.

Chỉ cần có quái vật coi anh là con môi thì nó sẽ trở thành con môi của anh.

Anh không lo tới chuyện đụng tới quái vật mà mình không thể đối phó, bởi vì quái vật trong dãy núi này đều có ý thức lãnh địa của mình, Ôn Văn có thể dựa vào nhiệt độ mà huy hiệu nhân viên thu nhận Tai Hại tỏa ra để xác nhận mình có thể trêu chọc quái vật đó hay không.

Cách làm của Ôn Văn được gọi là phương pháp câu cá, cách này rất cuộc đúng hay sai thì anh mặc kệ, chỉ cần hữu dụng là

được.

Đáng tiếc một ngày này anh chỉ gặp một vài quái vật, cũng chỉ có một con quái vật chủ động tấn công anh.

Tỉ lệ này so ra cũng chỉ nhiều hơn thành phố Phù Dung Hà mà thôi, Ôn Văn ở nơi này vài ngày cũng chỉ gặp mỗi một con quái vật.

Chỉ tiếc là Ôn Văn không bắt được con quái vật kia, ngược lại bị nó đánh chạy té khói.

Đúng vậy, Ôn Văn có đủ bản lĩnh mãnh khỏe lại bị một con quái vật ngang cấp dí chạy trốn chết, cuối cùng chật vật trốn thoát.

Cho nên Ôn Văn quá buồn bực, liền cùng con gà béo mặt tròn kia chơi game.

Đó là một con quái vật khi đầu chó lông quăn, cơ thể mạnh một cách khủng khiếp, Ôn Văn liều mạng một phen cũng không đấu lại nó, chỉ có thể dùng chiến lược lui lại.

Nhưng Ôn Văn vốn không phải người dễ dàng chịu thua như vậy, cái cây này cũng nằm trong lãnh địa con khi đầu chó kia, anh đang ở đây chờ nó.

Cùng con gà béo mặt tròn này đấu mất nửa tiếng, hai mắt Ôn Văn sáng ngời, con khi đầu chó chết tiệt kia rốt cuộc cũng xuất hiện!

Hình thể con khi đầu chó này cũng không lớn, chỉ gấp đôi khi đầu chó bình thường mà thôi, trên người mọc đầy lông quăn có màu xám tro.

Lúc này nó đang dùng cả tay và chân để đi về phía Ôn Văn, xem dáng vẻ nhàn nhã kia thì hiển nhiên nó cũng không phát hiện Ôn Văn.

Lần chiến đấu trước đó Ôn Văn đã phát hiện tuy thực lực của con khi đầu chó này rất mạnh nhưng đầu óc thì lại có vấn đề.

Còn có vấn đề cỡ nào thì đại khái là Ôn Văn ngồi xỏm ngay trên nhánh cây, không hề che dấu hơi thở, chỉ cần Ôn Văn không lên tiếng thì nó căn bản sẽ không phát hiện trên nhánh cây có người tồn tại...

Sau khi con khỉ đầu chó xuất hiện, Ôn Văn liền chăm chú nhìn chăm chăm nó nên trong lúc lơ đãng đã chớp mắt một cái.

Nhìn thấy Ôn Văn chớp mắt, con gà béo mặt tròn lập tức nhảy dựng lên, dùng cánh mình chỉ Ôn Văn hưng phấn kêu to, ý bảo mình thắng.

Ôn Văn bắt đắc dĩ đưa tay chụp lên mặt con gà béo, đẩy nó ra, sau đó nhảy xuống cành cây.

Ngay sau đó, cả cái cây bị con khỉ đầu chó kia bẻ gãy ngang!

Tiếng kêu của con gà béo làm con khỉ đầu chó lông quăn ngẩng đầu nhìn lên, nó nhớ kỹ Ôn Văn!

Ôn Văn cười he he nhảy xuống trước mặt khỉ đầu chó, khiêu thích nhìn nó.

Lần trước bị đánh bỏ chạy, lần này Ôn Văn dám trở lại đương nhiên là có tự tin có thể bắt được nó!

Chương 170 - Ôn Văn Khom Người, Rút Ra

Ôn Văn xoay người lại khom lưng rút ra hai con dao găm, cười gằn nhìn con khỉ đầu chó kia.

Chỉ quần một hồi Ôn Văn đã có thể dễ dàng không chế con khỉ đầu chó lông quăn này.

Thẳng thắn mà nói thì sức mạnh của con khỉ đầu chó này lớn hơn Đào Thanh Thanh không ít, nhưng những mặc khác thì tuyệt đối yếu hơn Đào Thanh Thanh.

Lần trước nó có thể đánh Ôn Văn chạy trôi chết như thế là vì năng lực gia tăng của nó đặc biệt quá biến thái.

Con khỉ đầu chó lông quăn này vừa rơi vào thế bất lợi không bao lâu thì ánh mắt đột nhiên đờ đẫn hẳn ra.

Thấy ánh mắt nó bắt đầu dại ra, trông rỗng, Ôn Văn rùng mình, lần trước nó cũng dùng trạng thái này đuổi anh chạy té khói.

Con khỉ đầu chó quơ quào cánh tay nện xuống đất, trực tiếp đâm thủng một cái hố to!

Sau khi trở nên ngốc nghếch thì toàn bộ thuộc tính của nó không chỉ tăng lên gấp đôi, đồng thời còn có trực giác chiến đấu siêu nhạy bén, thực lực thì trực tiếp tăng lên gấp mấy lần.

Vừa thấy nó tiến vào trạng thái, Ôn Văn lập tức nhắc chân bỏ chạy, cứng đối cứng với nó bây giờ chính là ngu dốt.

Trong trạng thái này, thực lực của con khi đầu chó lông quăn kia quả thực không sai nhưng đầu óc thì kém hơn bình thường, thậm chí có thể nói là căn bản không có não, chỉ biết liều mạng đuổi theo tới cùng.

Nếu không phải bởi vì thực lực thật sự quá mạnh mẽ, lần trước Ôn Văn đã có thể dễ dàng xử nó.

Mà lần này thì Ôn Văn đã sớm bố trí xong cạm bẫy, chỉ chờ nó xuất hiện.

Chạy một đoạn thì đã tới nơi lập bẫy, cái bẫy này rất đơn sơ, chính là một cái hố sâu lớn có đường kính hai mét, bên trên phủ một lớp rơm rạ đơn giản.

Chỉ cần là dã thú có chút thông minh sẽ không mắc bẫy lộ lộ như vậy.

Chỉ tiếc là con khi đầu chó lông quăn này căn bản không có chỉ số thông minh.

Ôn Văn chỉ đơn giản dụ dỗ một chút, con khi đầu chó lông quăn này lập tức nhào thẳng vào trong bẫy, rớt xuống.

Vì để nó không dễ dàng chui ra được, Ôn Văn đã đào cái hố này sâu tới mười mét!

Đương nhiên chỉ mỗi cái bẫy này thì không thể bắt được khi đầu chó, móng của nó bấu vào trong bùn đất, nhanh chóng leo lên.

“Hôm nay tao mà để mày bò lên được, tên của tao đọc ngược!”

Ôn Văn cầm lấy cọc gỗ to hơn hai người ôm được vót nhọn sẵn mà mình chuẩn bị trước đó, trực tiếp ném vào trong hố.

Sau đó Ôn Văn nhảy lên phần dít cọc gỗ, găng tay Tai Ách xuất hiện, dồn lực cả người đánh một quyền vào cọc gỗ, giống như đang đóng đinh mà động cọc gỗ xuống hố bẫy!

Anh không tin làm như vậy mà vẫn không khổng chế được con khí đầu chó này.

Nhưng rất nhanh, Ôn Văn phát hiện mình sai rồi, cái cọc này từng chút bị đẩy ngược trở lên.

Cho dù đã làm tới vậy vẫn không thể chặn được con khí đầu chó này, Ôn Văn cảm thấy thật thất bại.

Ôn Văn cắn răng, vừa cố đè chặt cọc gỗ, đồng thời búng tay một cái, nước từ dòng suối nhỏ ở bên cạnh bay vút lên trời rồi theo khe hở chui vào trong hố bẫy.

Một lượng nước lớn làm con khí đầu chó này không thể mượn lực được nên bị Ôn Văn từng chút áp chế.

Lúc dòng nước che khuất một phần hai cọc gỗ, Ôn Văn lại búng tay một cái tỏa ra khí lạnh, trực tiếp đông cứng nước trong hố và cả con khí đầu chó kia lại!

Đông cứng vẫn chưa đủ, với thực lực của con khí đầu chó kia chỉ làm nước đóng băng thì không thể nào vây khốn được nó.

Ôn Văn đè ép cọc gỗ không để nó có cơ hội giãy giụa, đồng thời không ngừng tỏa ra khí lạnh để khối băng ngày càng rắn chắc hơn.

May mà chỉ số thông minh của con khí đầu chó này không đủ, bằng không nó chỉ cần đập một cái hố ở bên sườn là có thể thoát được.

Nhưng nó không nghĩ được chuyện phức tạp như vậy, chỉ biết từ đây chui vào thì cũng sẽ từ đây chui ra.

Vì thế nó từng chút từng chút mất đi năng lực phản kháng, bị Ôn Văn trấn áp trong khối băng.

Quái vật không có trí khôn, cho dù mạnh mẽ cỡ nào thì cũng chỉ là một con thú mà thôi.

Ôn Văn chờ một hồi lâu, xác nhận hơi thở của khí đầu chó đã yếu tới một mức độ nhất định mới rút cọc gỗ, lôi con khí đầu chó bị đóng băng kia lên.

Trong khối băng, biểu tình của con khí đầu chó vẫn còn rất nghi hoặc, nó không hiểu vì sao mình lại đột nhiên bị đóng băng như vậy.

“He he he, tao bắt được mày rồi.”

Ôn Văn túm khi đầu chó bỏ vào trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, anh rất mong chờ, một con khi đầu chó mạnh mẽ như vậy rốt cuộc sẽ mang tới cho anh năng lực gì.

Năng lực trở nên mạnh mẽ thì không tồi, nếu Ôn Văn dùng bây giờ, thực lực có lẽ sẽ đạt tới cấp Tai Nạn!

Nhưng khi nhìn thấy năng lực con khi đầu chó này, vẻ mặt của Ôn Văn trở nên cứng ngắc, chỉ có thể ngửa đầu nhìn trời, không nói nên lời.

“Năng lực này... sau này dùng dùng thì hơn.”

Năng lực này có tên là ‘Vứt Bỏ Suy Nghĩ’.

Bởi vì chỉ số thông minh vựng về của khi đầu chó lông quăn hạn chế nó phát huy thực lực rất nhiều.

Quái vật bình thường sẽ phát triển theo hướng nâng cao IQ, nhưng khi đầu chó lông quăn lại đi theo hướng ngược lại, đó chính là vứt bỏ suy nghĩ, để bản năng điều khiển thân thể, như vậy nó có thể phát huy toàn bộ thực lực...

Nếu Ôn Văn sử dụng năng lực này, chỉ sợ sẽ không khống chế được mất.

“Aiz... ngày đầu tiên đã bắt được một hàng ngọc như vậy, xuất quân bất lợi quá, nhưng nơi này nhiều quái vật như vậy, bắt thêm vài con thì thể nào cũng có được quái vật hữu dụng, thực sự không được thì có thể dùng để trấn kho cũng không tệ.”

Đang suy nghĩ thì trong lòng Ôn Văn đột nhiên chấn động, trong Trạm Thu Nhận Tai Ách có biến hóa mới!

Một biến hóa làm anh kinh ngạc.

Đó chính là Cung Bảo Đình đã bắt đầu bắt quái vật, đồng thời còn thu nhận một con quái vật cấp Tai Hại bỏ vào trạm!

Cung Bảo Đình không có quyền tiến vào khu Tai Hại, vì thế Ôn Văn đã trực tiếp tiến vào, xem xem con quái vật ngây thơ vẫn chưa rõ tình huống kia.

Con quái vật này nằm ở phòng số ba cạnh con khi đầu chó lông quăn, hai con quái vật nóng nảy nhìn nhau, lớn tiếng gầm

thét.

Ngôn ngữ của chúng không thông nhưng mà vẫn có thể mắng chửi nhau, Ôn Văn thật sự không thể hiểu được.

Con quái vật này là một con nhân mã giới tính nữ.

Nhân mã, tên như nghia, là một con quái vật nửa người trên là người nửa người dưới là ngựa.

Nửa người trên của con nhân mã này không mặc quần áo nhưng Ôn Văn không hề cảm thấy hình ảnh này không hợp thiếu nhi.

Bởi vì nửa người trên của cô nàng bị lớp lông màu xanh đen bao trùm, làn da cũng có màu xanh, bắp thịt cuộn cuộn, hoàn toàn không giống phụ nữ.

Chẳng qua là có dáng vẻ gần giống như nhân loại mà thôi, chú kỳ thật không phải cùng giống loài.

Ôn Văn dùng ánh mắt tò mò quan sát tổng thể một phen, sau đó khó hiểu hỏi: “Nói ra thì có hơi mạo muội, nhưng tao thật sự khá là tò mò, sau khi bọn mày sinh ra nhân mã con thì rốt cuộc dùng thân người hay thân ngựa cho bú vậy?”

Dù sao thì cả trên và dưới nhân mã đều có thể cho bú...

Nhưng nhân mã không trả lời Ôn Văn, chỉ điên cuồng gào thét xông về phía Ôn Văn, cho dù bị chắn song cản lại cũng không ngừng gào rú.

Nếu như nó nghe hiểu lời Ôn Văn thì có lẽ lại càng táo bạo hơn.

“Chậc, xem ra không nghe hiểu lời mình.”

Ôn Văn mỉm cười rồi biến thành hình thái ngục ti Tai Hại, sau đó búng ngón tay về phía nhân mã, nhân mã lập tức ngã quy xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Ôn Văn.

Cho dù ngôn ngữ khác biệt nhưng thực lực chênh lệch có thể làm nó nhìn rõ tình thế.

Mà con khỉ lông quăn ở kế bên nhìn thấy nhân mã tỏ ra kinh sợ liền vừa gãi gãi mông vừa cười ha hả, nó đang cười nhạo nhân mã.

Ừm...

Với sự thông minh nó thì không đủ để nhìn rõ tình hình...

Chương 171 - Vui Sống Khó Có

Ôn Văn đi tới cửa phòng giam khi đầu chó lông quăn, quan sát nó một chút.

Sau đó anh phát hiện nó đang gãi cái mông đỏ au của mình, gãi xong còn đưa lên mũi ngửi ngửi, không hề có tự giác nào của tù nhân.

Ôn Văn câm nín, đây là quái vật bình tĩnh nhất sau khi tiến vào trạm thu nhận mà anh từng thấy.

“Mày đã thoải mái vậy thì tốt rồi, cứ nhàn nhã mà ở lại đây đi...”

Sau đó, Ôn Văn đi tới trung tâm khu Tai Hại, muốn kiểm tra xem hai con quái vật này mang tới niềm vui bất ngờ gì cho mình.

Đầu tiên là con khi đầu chó lông quăn kia.

Thân là quái vật cấp Tai Hại, khi đầu chó lông quăn ngoại trừ thể chất cường hãn thì nó chỉ có mỗi một năng lực là ‘Vứt Bỏ Suy Nghĩ’, Ôn Văn có lẽ sẽ không thử năng lực này, vì thế chỉ có thể thử thể chất của nó.

Đối với thể chất khi đầu chó lông quăn, Ôn Văn khá là mong chờ, bởi vì đây là con quái vật Tai Hại duy nhất có thể chính diện đánh bại anh.

Trước khi bắt đầu kiểm tra, Ôn Văn tìm vài tờ giấy rời viết vài đề lên đó.

Tất cả đều là đề toán, thông qua thời gian trả lời những đề này, Ôn Văn có thể biết được chỉ số thông minh của mình có bị khi đầu chó lông quăn ảnh hưởng hay không.

Sau đó Ôn Văn chuyển sang thể chất khi đầu chó lông quăn.

Vừa chuyển đổi xong, Ôn Văn đã kinh ngạc cười rộ lên.

Trong cơ thể tràn đầy sức mạnh, không cần kiểm tra cũng biết là mạnh mẽ cỡ nào, so với thể chất vampire hiển nhiên mạnh

hơn rất nhiều.

Chỉ là không có được tốc độ cao, năng lực tự lạnh và cảm quan siêu mạnh như quỷ hút máu thôi.

Chỉ là thực lực cơ thể gia tăng thật sự quá lớn, năng lực chiến đấu trực diện tuyệt đối vượt xa thể chất vampire!

Sử dụng thân thể này, lại kích hoạt trạng thái, nói không chừng Ôn Văn có thể chống lại một ít cường giả Đồng Hóa yếu yếu một chút!

Nhưng... dựa theo thực lực của khí đầu chó lông quăn thì mức độ nâng cao sẽ không lớn được như vậy.

Tự đánh giá một chút, Ôn Văn liền hiểu được nguyên do.

Khi sử dụng năng lực ‘Vứt Bỏ Suy Nghĩ’ thì năng lực tăng lên rất đáng kể, bởi vì bản thân nó có thực lực rất mạnh nhưng chỉ số thông minh lại không đủ để khống chế sức mạnh này.

Vì thế không bằng cứ dứt khoát vứt suy nghĩ đi thì lại phát huy được thực lực mạnh hơn.

Nhưng chỉ số thông minh của Ôn Văn thì đủ nên cho dù không cần năng lực ‘Vứt Bỏ Suy Nghĩ’ cũng có thể hoàn toàn phát huy được thực lực của nó.

Đây đúng là bất ngờ ngoài ý muốn, nụ cười trên mặt Ôn Văn đã bắt đầu không thể khống chế được, rất hiếm khi anh cười tới vui vẻ như vậy.

Dáng cười có chút không giống bình lắm, giống như đang cười khúc khích vậy...

Sau đó, Ôn Văn nhìn những đề toán kia.

Trầm ngâm hai giây.

“Thứ quỷ gì đây, nhìn là đau đầu rồi, đừng hòng làm khó ông đây!”

Ôn Văn vung tay, trực tiếp xé tờ giấy thành mảnh nhỏ rồi ném đầy ra đất.

“Trước đây sao mình không phát hiện trạm thu nhận thú vị như vậy nhỉ?”

Anh đi đằng tây một chút, lại sang đằng đông một chút, thỉnh thoảng phát hiện thứ gì đó mới mẻ thì loay hoay khá lâu.

Bắt đầu từ một ngày nào đó của rất nhiều năm trước, Ôn Văn đã lâu không được vui vẻ như vậy, chỉ thuần túy là vui vẻ chứ không phải nhận được cái gì đó, hay hoàn thành cái gì đó mà vui vẻ.

Vui và vui cũng có khác biệt.

Đại khái qua tầm nửa ngày Ôn Văn mới ý thức được mình không nên chơi như vậy, còn phải kiểm tra năng lực và thể chất nhân mã nữa, lúc này mới lưu luyện chuyên đổi thể chất.

Sau khi chấm dứt, nụ cười khúc khích trên mặt Ôn Văn chậm rãi biến thành cười nhạt, sau đó là mặt không biểu tình, cuối cùng biến thành mặt khô qua.

Nhìn giấy vụn rơi đầy đất, anh cười khô: “Khi này... xảy ra chuyện gì vậy, quang sáng trí tuệ bùng nổ à?”

Nửa ngày trước đó xảy ra chuyện gì, tất cả đều rõ mồn một trước mắt anh, nghĩ tới hành động khi đó, Ôn Văn thật sự muốn chửi má nó.

“Một khi biến thành thể chất đó thì chỉ số thông minh sẽ lập tức rời xa mình, thể chất này ít dùng thì hơn...”

Có điều thể chất này cũng không phải không có tác dụng, một ngày nào đó khi mình sắp mất kiểm soát thì có thể chuyển thành thể chất này, nói không chừng có thể dễ dàng điều chỉnh tâm tình.”

Ôn Văn cũng không quá rầu rĩ, cũng lâu rồi anh chưa từng vui vẻ như vậy, cho dù anh sẽ không chủ động chuyển đổi trạng thái đó nữa nhưng cũng không cảm thấy nó quá tệ.

Tiếp đó, anh bắt đầu kiểm tra thể chất và năng lực của nhân mã.

Chân mày Ôn Văn hơi cau lại, tình huống của nhân mã hơi khác với quái vật khác, số liệu phòng giam quái vật trên găng tay đều tỏa ra ánh sáng, chỉ có của nhân mã là âm đạm.

“Có khi nào là vì không phải mình bắt nên sử dụng có khác biệt không.”

Sau khi chuyển đổi thể chất, Ôn Văn liền phát hiện được sự khác biệt, thể chất nhân mã này có lẽ chỉ đạt được một nửa thực lực bình thường mà thôi.

“Này cũng bình thường, nếu như không có sự hạn chế này, mình chỉ cần liều mạng tuyển dụng nhân viên thu nhận rồi ngồi chờ cũng có thể vô địch thiên hạ rồi...”

Thể chất nhân mã không có tác dụng, nhưng năng lực thì lại không tệ, năng lực này có tên là ‘Xạ Kích Chuẩn Xác’.

Mỗi con nhân mã có thể nói là cung tiễn thủ trời xung, mà năng lực này cũng chính là năng lực ơ bản của chủng tộc chúng nó.

Tuy hiệu quả đã bị giảm mất phân nửa nhưng năng lực này vẫn rất có lợi đối với Ôn Văn.

Ít ra thì lúc bắn súng, anh có thể nhắm chuẩn xác hơn.

Thậm chí chỉ cần luyện tập một chút thì Ôn Văn có thể nắm giữ được kỹ thuật cao cấp hơn.

Ví dụ như lúc nổ súng, cổ tay run khẽ một cái thì có thể bắn ra đường đạn hình cung...

Sau khi kiểm tra xong, Ôn Văn sờ cằm tổng kết: “Xem ra chiêu mộ nhân viên thu nhận có nhiều chỗ tốt cho mình, những năng lực kỳ quái này cho dù bị giảm đi phân nửa thì vẫn nâng cao được độ đa dụng cho năng lực của mình.”

Nghĩ liền làm, sau khi xác nhận chiêu mộ nhân viên thu nhận là có lợi, Ôn Văn liền đặt găng tay Tai Ách lên huy hiệu nhân viên thu nhận, xung quanh người anh liền xuất hiện vài quả bong bóng.

Đã có kinh nghiệm từ Cung Bảo Đỉnh, Ôn Văn đã không còn là tay mơ không biết gì trong việc thu nhận nhân viên nữa rồi.

Lần này, anh muốn thử mời nhân viên mà mình chưa quen biết để giảm bớt độ nguy hiểm bị bại lộ thân phận.

Khi Ôn Văn đặt ý thức vào bong bóng thì nhìn thấy tin tức của đối tượng tuyển chọn làm nhân viên thu nhận.

Anh sàng lọc từng bong bóng một nhưng đều không hài lòng lắm, hiện giờ anh vẫn chưa muốn chiêu mộ quá nhiều nhân

viên thu nhận nên phải chọn lựa cẩn thận.

Sau khi để ý thức chìm vào quả bong bóng thứ năm, trong đầu Ôn Văn hiện ra một hình ảnh.

Đó là một hầm giam nhỏ hẹp lò mò tối, một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo mỏng manh ngồi trong góc tường, trên tay và chân bị đeo xiềng xích nặng nề.

Thế nhưng ánh mắt của người này rất sáng, giống như tràn đầy hi vọng vậy.

Bên ngoài cửa phòng giam, một người phụ nữ khoác áo choàng màu tro dùng giọng nói khàn đặc khó nghe nói: “

“Gia nhập hội bọn tao đi, mày đã không thuộc về thế giới bên ngoài nữa rồi, dòng máu đang chảy trong người mày chính là Đạo Thần Huyết, mày nên đứng về phía bọn tao.”

“Chỉ cần mày gạt đầu một cái thì mày có thể rời khỏi nơi này, nắm giữ được tiền tài và quyền lợi mà mày không thể nào tưởng tượng được đâu. Mà những gì mày cần làm chỉ là gạt đầu mà thôi.”

Chương 172 - Tử Vong Chính Là Cứu Rỗi

Người đàn ông trẻ tuổi kia bật cười, mặc dù bị giày vò tới tang thương nhưng giọng nói thì vẫn trẻ tuổi như thế.

“Ngày nào cũng là giọng điệu này, tao nghe tới mức tai mọc kén rồi đây này, tao sẽ không làm đầy tớ của bọn mày, tao sẽ quang minh chính đại rời khỏi nơi này, sau đó tìm tới từng đứa bọn mày, để bọn mày phải trả giá!”

“Ngu xuẩn, vô tri, đàn độn!”

Người phụ nữ áo choàng xám kia hét lên chói tai, mỗi ngày ả đều tới đây khuyên nhủ người đàn ông này, thế nhưng đã mất đi kiên nhẫn từ lâu rồi.

Nếu không phải cấp trên yêu cầu không được tổn hại tới tính mạng ả, ả đã sớm chém tên này thành muôn mảnh rồi.

“Mày nhất định sẽ khuất phục, không ai có thể cứng cỏi mãi được, ý chí của con người chính là thứ buồn cười nhất, đến khi đó mày sẽ là L mới...”

“Vậy mày cứ thử đi, mù già táo bạo một tháng ba mươi ngày ngày nào cũng có kinh.” Người đàn ông kia khiêu khích nói.

Người phụ nữ áo khoác xám tro vươn đầu ngón tay gầy đét điềm nhẹ một cái, mớ rơm rạ trong phòng giam kết lại thành một con bù nhìn đê chặt người trẻ tuổi kia.

Con bù nhìn rơm lộ ra nụ cười quỷ quyết, sau đó từ phần tay của bù nhìn mọc ra một sợi dây leo có đầy gai nhọn, dây leo vung lên rồi quất xuống.

Người đàn ông trẻ tuổi kia nhắm mắt lại, bảo vệ đầu, không hề sợ hãi.

Cậu ta sẽ tiếp tục chống chọi, tuyệt đối sẽ không khuất phục, thẳng đến ngày có thể rời khỏi nơi này.

Có lẽ... ngày đó chính là tử vong.

...

Từ cảnh tượng rời ra ngoài, Ôn Văn vỗ vỗ tay, người trẻ tuổi này rất hợp khẩu vị của anh.

“Người này rất tốt, thân ở trong bóng tối nhưng tâm lại hướng về ánh sáng, là tài nguyên tốt để làm nhân viên thu nhận.”

“Không thể để cậu ta chịu dần vặt như vậy được, mình phải cứu cậu ta ra, nhưng mình nên làm thế nào đây nhỉ...”

Ôn Văn vừa mới lóe lên ý nghĩ này, trong bong bóng đã hiện lên một đoạn tin tức.

‘Tỉnh Đông Sơn thành phố Diên Lăng, sơn trang Lê Thủy, phân hội Đọa Thần Huyết...’

“Tuyệt vời, mình dành ra chút thời gian cứu cậu ta... cái quý gì vậy?”

Phân hội Đọa Thần Huyết, này không phải là hang ổ của đám người siêu năng biến thái giống L tiên sinh à?

Bảo Ôn Văn tới đó cứu người thì không bằng tự giết mình cho đỡ chét đau đớn.

“Vấn đề này tạm gác lại, nó đã vượt khỏi phạm vi năng lực của mình, có điều địa chỉ này cũng coi như là một tin tức quan trọng, mình có thể báo tin này cho hiệp hội.”

...

Trong biệt thự sang trọng, dưới ánh đèn nhu hòa, Liêu Gia Hân đang xử lý một chậu tôm càng xanh sinh động thật lớn.

Tôm càng xanh nhảy bật lên dọa Liêu Gia Hân giật mình nhảy lên một chút, tình cảnh trông có chút ảm áp.

Grandi ngồi trên ghế sofa ngoài phòng bếp nhìn một màn này, nhưng trong lòng chỉ có ý lạnh không thể nào tiêu tan và cảm giác vô lực sâu đậm.

Hiện giờ, làn da toàn thân hắn đã biến thành màu xanh lá cây đậm, thoạt nhìn không còn giống con người nữa.

Người phụ nữ này đang từng chút kéo hắn xuống vực sâu.

“Cao lắm thì chỉ một hai ngày nữa mình sẽ hoàn toàn mất đi ý thức, biến thành ruộm uơm cho thứ gì đó chào đời...”

“Có người phụ nữ này ở, ngay cả tự sát mình cũng không thể làm được, người siêu năng khác cũng không thể trông cậy.”

Grandi thở dài một hơi, chìm vào quyết định khó khăn.

“Do dự lâu như vậy cũng nên có quyết định, nếu như không muốn chìm đắm trong đau đớn vô tận, mình chỉ có thể làm như vậy mà thôi!”

Đột nhiên Grandi đứng dậy, một luồng khí đen từ trên người hắn tỏa ra tạo thành một bóng đen đi theo phía sau hắn.

Hiện giờ, hắn có một thoáng ngẩn ngui hồi phục toàn bộ thực lực của mình!

Nhưng trạng thái này chỉ có thể duy trì liên tục vài phút mà thôi, hơn nữa hắn cũng không thể tiến hành tự sát, cũng không thể giết được Liêu Gia Hân.

Sau khi sức mạnh của hắn tiêu hao hết, chuyển đổi sẽ lập tức bắt đầu.

Trước đó Grandi không dám làm như vậy, nhưng bây giờ thì hắn nguyện ý dùng ngày cuối cùng có ý thức tỉnh táo của

mình, liều mạng một phen!

Hắn muốn đánh cuộc tất cả, phóng ra hơi thở của ‘Mẹ Vĩ Đại’!

Hắn sẽ không để chuyện này yên lặng tiến hành, hắn muốn nó phải oanh oanh liệt liệt.

“Thân mến à, anh muốn làm gì vậy?”

Liêu Gia Hân nhú mày vội vàng đi tới, muốn ấn Grandi xuống ghế ngồi, trước giờ cô ta vẫn luôn làm vậy.

“Tao muốn, he he... làm chuyện mà bọn mày vẫn luôn muốn làm!”

Grandi cắn cổ tay mình, sau đó bóp cổ Liêu Gia Hân, rót dòng máu xanh lục tanh hôi ẩn chứa vô số điều quý dị của mình vào miệng cô ta.

Sau khi máu xâm nhập cơ thể, ánh mắt Liêu Gia Hân trở nên mê ly, dưới làn da tựa hồ có thứ gì đó đang vặn vẹo ngo ngoại, muốn xé da chui ra.

Người phụ nữ xinh đẹp hơi lớn tuổi một chút này nháy mắt trở nên cực kỳ xấu xí.

Grandi ngồi phịch xuống ghế sofa, ý thức bắt đầu không rõ, nhưng khoe miệng thì lộ ra ý cười, chuyện có thể làm hắn đã làm rồi, còn lại thì giao cho ý trời định đoạt.

Cuối cùng, hắn cư nhiên có cảm xúc áy náy với Liêu Gia Hân.

Trong mắt người phụ nữ này, cô ta không phải đang đẩy Grandi vào vực sâu, mà là đang chăm sóc một người đàn ông đáng thương có khuynh hướng muốn tự sát, là tình yêu của cả cuộc đời cô.

Đáng tiếc, vì một tia hi vọng cuối cùng, Grandi buộc phải làm như vậy.

Cuối cùng Liêu Gia Hân gào thảm một tiếng, làn da bị xé toạt, hơi thở quý dị men theo dòng máu của cô văng tung tóe ra ngoài.

Cả ngôi biệt thự tựa hồ chuyển động, tất cả những thứ là chất hữu cơ đều xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Côn trùng dưới đất, cá kiểng trong hồ cá, chậu tôm càng xanh mới xử lý được phân nửa trong nhà bếp, bồn hoa ngoài sân, thậm chí là gà vịt thịt cá đều giống như sống lại, bắt đầu chạy như điên.

Những thứ này hợp lại thành một tình cảnh cực kỳ quý dị, nhưng phảng phất lại có một loại hài hòa quái dị.

Rất nhiều thứ tụ lại ở bên cạnh Liêu Gia Hân, giống như hàng hóa đang chờ đợi được lựa chọn.

Mà làn da bị vỡ tung của Liêu Gia Hân, phần máu thịt be bét kia ngưng kết lại thành xúc tua thò ra ngoài, sau đó dung hợp với những thứ đang chờ đợi kia.

Dung hợp tốn khoảng mười mấy phút, Liêu Gia Hân đã không còn là người phụ nữ xinh đẹp kia nữa rồi, mà là một con quái vật đáng sợ cao gần ba mét.

Ngoại trừ phần thân thể con người, những bộ phận khác trên người Liêu Gia Hân thật sự khó có thể hình dung.

Gương mặt đã vặn vẹo biến hình kia vẫn còn biểu tình dị dạng khủng khiếp như trước, Liêu Gia Hân ôm lấy Grandi đã hôn mê, nhẹ nhàng đỡ đưa đỡ dành đưa bé chìm vào giấc ngủ.

Trước khi Grandi hoàn toàn chuyển đổi, cô ta sẽ không để ai quấy rối hẳn.

Dị biến không ngừng xảy ra trên người Liêu Gia Hân, lấy biệt thự của cô ta làm trung tâm, hơi thở quý dị chậm rãi lan tỏa.

Nơi bị liên lụy cũng giống như biến thành một thế giới khác, một thế giới chỉ có quý dị và vặn vẹo.

Đây là lần đánh cược cuối cùng của Grandi.

Nếu như hẳn không làm vậy thì có lẽ hẳn sẽ lặng lẽ tiến hành chuyển đổi mà không bị ai phát hiện, thẳng đến khi hẳn thật sự biến thành một sự tồn tại quý dị nào đó.

Đến khi đó, hẳn sẽ vĩnh viễn chìm đắm trong tuyệt vọng và đau khổ.

Nhưng giờ đây, quý dị bùng nổ, Hiệp Hội Thợ Săn nhất định sẽ chú ý tới.

Với năng lực của Hiệp Hội Thợ Săn, có lẽ hắn sẽ bị giết trước khi chuyển đổi hoàn toàn.

Đây chính là kế hoạch của Grandi, chủ động gọi Hiệp Hội Thợ Săn tới giết mình.

Đối với hắn bây giờ mà nói, tử vong chính là cứu rỗi.

...

Chương 173 - Khủng Hoảng Lan Trần

Trên sân thượng tòa nhà Coway Building, Băng Hà đang đứng trên ngọn tháp, gió lạnh gào thét thổi qua hai bên má, có thể xua tan đi chút lo nghĩ.

Hơi thở Tai Biên lưu giữ ở nơi này ít tới mức có thể bỏ qua, giống như sự tồn tại cấp Tai Biên kia chỉ lộ ra một chút hơi thở mà thôi chứ không làm gì cả.

“Không có khả năng, mỗi hành vi của sự tồn tại cấp Tai Biên đều có ý nghĩa, hắn rút cuộc muốn làm gì...”

Băng Hà rơi vào trầm tư, anh thật sự không hiểu hắn thả ra hơi thở ở nơi này để làm gì.

Bỗng nhiên, Băng Hà đứng không vững, từ trên ngọn tháp tuột xuống, suýt chút nữa đã bị phần đỉnh nhọn của ngọn tháp đâm vào giữa hai chân.

Nhưng Băng Hà không kịp lo lắng tới chuyện này, một tay nắm chặt ngọn tháp, mắt nhìn về một hướng, trên mặt là biểu cảm kinh hãi không thể che giấu được.

“Cấp Tai Biên... không, còn trên cả thế!”

“Đáng chết, sao lại có thứ này tồn tại chứ!”

Băng Hà vội vàng từ đỉnh tháp nhảy xuống, nói với nhóm trợ thủ vẫn còn đang ngơ ngác mờ mịt của mình: “Đi theo tôi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Sau đó Băng Hà không chờ nhóm trợ thủ của mình mà trực tiếp nhảy xuống lầu.

Băng tuyết dưới chân Băng Hà tạo thành một cây cầu trượt làm anh di chuyển với tốc độ khó có thể tin nổi, mà mục tiêu

của anh chính là khu chung cư của Liêu Gia Hân.

“Ông đã biết rồi, nơi có sức mạnh cấp Tai Biến xuất hiện không thể nào đơn giản!”

“Cũng biết tại sao hắn lại lộ ra hơi thở, đó là cảnh báo, cảnh báo chúng ta rằng sắp tới sẽ xảy ra chuyện lớn!”

Băng Hà tự cho là đã thấu suốt được nguyên do Ôn Văn tỏ ra sức mạnh.

“Xem ra, vị kia có thiện ý với chúng ta...”

“Cũng đúng, nếu hắn đã giáng xuống thế giới hiện thật từ rất lâu nhưng chưa từng tạo ra thảm án thì đã là thiện ý rồi.”

Chỉ một khoảng thời gian ngắn khi nhảy xuống lầu, Băng Hà đã suy nghĩ xong vấn đề lập trường của Ôn Văn.

...

Biệt thự số bảy ở khu Tửu Tam, một bé trai tám tuổi dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Bé tên là Chu Nặc, mẹ bé rất là nghiêm, chỉ cần bé đòi ra ngoài chơi thì mẹ sẽ rất giận dữ, vì thế bé rất ít có cơ hội được ra ngoài.

Bình thường, bé thích nhất là nhìn sang căn biệt thự ở đối diện.

Người ở bên đó là dì Trần, dì từng là ngôi sao, ở trong mắt Chu Nặc thì dì Trần là người xinh đẹp thứ hai, người đẹp nhất chính là mẹ bé.

Ở tuổi này, Chu Nặc không hề có suy nghĩ gì xấu xa, chỉ đơn thuần là yêu thích mà thôi.

Bỗng nhiên Chu Nặc dụi dụi mắt, cảm thấy hình như mình bị hoa mắt.

Chỉ thấy trên cửa sổ biệt thự đối diện đột nhiên xuất hiện hai vết bàn tay máu đỏ au, sau đó dấu bàn tay kia ngày càng nhiều hơn, giống như đôi tay người dính đầy máu không ngừng cào cào mặt kính.

“Mẹ, mẹ ơi, mẹ mau tới đây xem nè, nhà dì Trần bị làm sao á!”

Mẹ không trả lời, Chu Nặc cũng không để ý, tiếp tục nhìn sang căn nhà của dì Trần ở đối diện.

Đột nhiên cửa sổ đầy vết tay máu kia vỡ nát, sau đó, dì Trần từ trong cửa sổ bò ra!

Không sai, là bò ra, giống như con nhện bò ra ngoài, sau lưng dì mọc ra tám cái chân dài đầy da lông như chân nhện, những phần cơ thể khác cũng dính lại kết hợp với những thứ kỳ quái để dì ấy có thể tự bo bò qua bò lại trên vách tường.

Chu Nặc bị dọa tới dựng tóc gáy, bình thường bé vẫn luôn ở trong nhà, ngay cả phim kinh dị cũng không được tiếp xúc, nói chi là cảnh tượng đáng sợ tới vậy.

Dì Trần nhanh chóng leo lên mái nhà, hướng về phía bầu trời phát ra tiếng rít gào quỷ dị.

Theo tiếng rít đó, Chu Nặc phát hiện trong không khí xuất hiện một thứ bột khí màu xanh đậm trôi lơ lửng làm bầu trời trông xám xịt đi.

Mặt đất từng chút thay đổi màu sắc, bên trong tựa hồ có thứ gì đó đang quay cuồng làm đất vốn có màu đen biến thành vật chất màu xanh lá không rõ nguồn gốc, mặt bê tông cứng rắn cũng bị phủ một tầng dịch nhờn màu xanh lá có dạng lưới.

Chu Nặc sợ tới mức không nói nên lời, đúng lúc này dì Trần cũng chú ý tới sự tồn tại của Chu Nặc, trên trán mọc ra tám đôi mắt kép đỏ ngầu!

Sau đó, dì Trần bắt đầu bò tới nhà Chu Nặc!

Chu Nặc sợ tới bật khóc, quái vật muốn tới ăn bé.

Nhưng trong quá trình cô ta nhảy xuống thì trong biệt thự xuất hiện một cánh tay cường tráng vằn vện quỷ dị kéo cô ta vào trong biệt thự, tiếp đó bên trong biệt thự xuất hiện âm thanh đánh nhau rất đáng sợ.

Chu Nặc vừa khóc vừa chạy tới phòng bếp, bé muốn nói cho mẹ biết đã xảy ra chuyện rồi.

Nhưng làm bé khó hiểu là bình thường mỗi khi bé khóc một cái thì mẹ sẽ lập tức chạy tới dỗ dành, chị và ba cũng sẽ có phản ứng khác để quan tâm bé.

Nhưng lần này lại không có âm thanh nào cả, cứ như trong căn biệt thự to lớn này chỉ có một mình bé.

Khi Chu Nặc ngẩng đầu nhìn lên thì sợ tới ngã quỵ xuống đất, bé thấy được một cái đôi chân đung đưa.

Đó là cha bé.

Trần nhà và đèn treo bị phủ đầy bởi một thứ giống như máu và thịt có màu xanh, nửa người trên của cha cũng bị dính vào đó, chỉ còn có đôi chân vô lực vẫy đong đưa.

Trong lòng Chu Nặc có dự cảm không may, bé vừa chạy vừa bò vào phòng bếp, đến cửa thì lén nhìn vào trong chứ không dám tiến vào.

Bởi vì từ dư quang bé nhìn thấy thứ xúc tua máu thịt kỳ quái kia!

Bé không muốn nhìn thấy hình ảnh kế tiếp nữa.

Chu Nặc chạy về phòng của mình, trốn trong tủ quần áo không dám phát ra chút âm thanh nào, hi vọng không có ai phát hiện mình.

Qua hơn nửa tiếng, cả ngôi biệt thự không có chút âm thanh nào, nhưng Chu Nặc biết có chuyện cực kỳ khủng khiếp đang lặng lẽ xảy ra.

Đột nhiên cửa phòng bé bị mở ra, trái tim Chu Nặc hẫng đi nửa nhịp.

“Nặc Nặc, Nặc Nặc à, con ở đâu vậy, mẹ lo sắp chết rồi đây.”

Nghe thấy âm thanh này Chu Nặc liền yên tâm, là giọng của mẹ, mẹ không sao thì tốt rồi.

Chu Nặc xuyên qua khe tủ nhìn ra ngoài, chỉ thấy ở bên ngoài là một người phụ nữ tiều tụy đang cầm dao làm bếp.

Biểu cảm của người phụ nữ khá kinh hoàng, giống như bị dọa tới tan vỡ tinh thần nhưng vẫn cố tích góp dũng khí đi tìm kiếm con mình.

Vì vậy Chu Nặc mở cửa tủ, nhỏ giọng gọi: “Mẹ mau tới đây đi, bên ngoài có quái vật đó, chúng ta mau trốn đi, đừng lên tiếng.”

Người phụ nữ nhìn thấy Chu Nặc hoàn hảo không bị gì thì có chút không kiềm được, nước mắt rơi đầy mặt bồ nhào tới, ôm chặt lấy cậu bé, hai người cùng trốn vào tủ.

Bọn họ không chọn chạy trốn, bởi vì bọn họ biết ở bên ngoài có thứ càng đáng sợ hơn, so ra thì căn biệt thự này còn có thể xem là an toàn.

“Mẹ, khi này mẹ ở đâu vậy, Nặc Nặc sắp bị hù chết rồi.” Chu Nặc nhỏ giọng hỏi.

Người phụ nữ đau lòng ôm lấy Chu Nặc, roi lệ nói: “Mẹ đi ra ngoài mua thức ăn, mẹ sẽ không rời khỏi con nữa đâu, bên ngoài đều là quái vật, chúng ta cứ trốn ở đây, chờ cứu viện.”

“Dạ mẹ, chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau, không tách ra nữa.”

Chu Nặc ngoẹo đầu mỉm cười nhìn mẹ mình, tai mắt mũi miệng trào ra dịch nhờn màu xanh đậm, giống như có thứ quý dị gì đó đang ngọ nguậy trong đầu thằng bé.

Lúc này người phụ nữ mới phát hiện phần tử ở sau lưng Chu Nặc đã biến thành vật chất quý dị như máu thịt màu xanh.

Tức là, con trai cô sớm đã không còn là con trai cô nữa rồi.

Mà hành động liều chết tìm con của cô thật ra chính là tự chui đầu vào lưới...

Tiếng gào thét thảm thiết tuyệt vọng của người phụ nữ từ trong tủ truyền ra, sau đó dần dần im bật.

Căn biệt thự ở đối diện của di Trần hóa thành hang ổ của lũ nhện, hơn mười con người mọc ra bộ phận như nhện mờ mịt dò xét xung quanh.

Mà trong nhà Chu Nặc thì một lần nữa sáng lên ánh đèn âm áp...

Chương 174 - Anh Ưng Quái

Trong núi Tề Linh, Ôn Văn ngồi bên cạnh đồng lửa, đang nướng một cái chân heo.

Phần đầu gói bị bể nát, là thi thể động vật trong thôn Du Đẳng lần trước, mặc dù dùng để cung cấp thức ăn cho quái vật nhưng thịt này không có vấn đề gì, không bằng trước tiên để mình có một bữa ăn ngon.

Từ phòng bếp trạm thu nhận lấy ra một đồng đồ gia vị, vì thế thừ cần làm ngoài dã ngoại này chính là nhóm lửa mà thôi.

Da heo bị nướng giòn rụm, nước sốt rưới ở bên trên tạo thành màu sắc mê người, cầm dao găm đâm nhẹ một phát, nước thịt lẫn theo nước mỡ liền chảy xuống rơi xuống đồng lửa làm phát ra tiếng xèo xèo.

Ôn Văn cười he he, cắt một khối thịt thơm ngon vẫn còn nóng hổi, trực tiếp nhét vào miệng rồi thỏa mãn nhai nuốt.

Anh không sợ phỏng, vì thế có thể thỏa thích hưởng thụ hương vị ngon nhất của món thịt nướng.

Trên cái cây ở bên cạnh Ôn Văn, một cô gái mặc đồ trắng cao không tới một mét hai bị sợi xích đen quấn bên hông, treo lên cao cao.

Trên đầu cô gái có lỗ tai dài đầy lông nhưng mềm mại, phía sau còn một cái đuôi bông xù màu trắng.

Đây là một con thỏ yêu.

Thỏ yêu mắt đỏ hồng nhìn chăm chăm thịt nướng trong tay Ôn Văn, không ngừng nuốt nước bọt, nhưng Ôn Văn không chia cho nó một ngụm nào.

Anh thích ăn một mình.

“Tôi chỉ là một con thỏ bé nhỏ đáng thương mà thôi, người tốt bụng kia ơi, anh mau thả tôi ra đi mà.”

Thỏ yêu cầu xin, sau đó dùng ống tay áo lau mặt mình một chút, cũng không biết là lau nước bọt hay lau nước mắt nữa.

“Nè, đừng có khóc sụt sùi như vậy, ông chú kia đáng thương hơn mày nhiều đấy.” Ôn Văn không chút mềm lòng nói.

Đừng bị vẻ ngoài của con thỏ yêu này lừa, lúc Ôn Văn nhìn thấy cô ta, cô ta đang gặm nhắm một thợ săn nhân loại không biết làm sao lại tiến vào núi Tề Linh này, xem miệng vết thương trên người thì hẳn đã bị con thỏ yêu này giết chết.

Thỏ yêu làm nũng nói: “Người ta đói bụng mà, trong núi này ai ai cũng hung tợn hết, tôi không tìm được thức ăn...”

“Đừng có làm nũng, không có tác dụng đâu.”

Ôn Văn cầm lấy một hòn đá nhỏ, nhẹ nhàng ném qua, nhờ vào năng lực của nhân mã chuẩn xác ném vào trong miệng thỏ yêu.

Sau đó chỉ đồng phân của con vật nào đó ở bên kia: “Còn nói nữa thì tao cho mày ăn phân đấy!”

Thỏ yêu vội vàng oan ức bùm miệng lại, không dám nói thêm lời nào.

Thỏ yêu này thực lực không mạnh nhưng lại có chút năng lực đặc biệt là kích thích ý muốn bảo vệ của người khác, để người ta không tổn thương cô ta.

Nhưng chiêu này đối với Ôn Văn căn bản không có tác dụng.

Ôn Văn bình thường không có ý muốn bảo vệ gì cả, thấy người mà không có ý muốn hãm hại đã là kiềm chế lắm rồi, vì thế khi cảm xúc dị thường đó vừa lóe lên đã bị anh phát hiện, sau đó bóp chết từ trong trứng nước.

Sở dĩ Ôn Văn không lập tức vồ thỏ yêu vào trong trạm thu nhận là vì muốn dùng cô ta làm mồi, xem thử xem có quái vật nào mắc câu hay không.

Lang thang trong rừng sâu núi thẳm, cảm giác mới lạ lúc ban đầu trôi qua xong thì bắt đầu cảm thấy chán.

Sau đó, Ôn Văn cầm lấy cái chân heo đủ sắc hương vị mà gặm.

Chân heo này thật sự không tệ, không kém hơn mấy quán nướng chút nào, là một thám tử... à không, là một người đàn

ông sống một mình nhiều năm, kỹ năng làm bếp của Ôn Văn cũng rất ok...

Một mình ăn sạch cả một cái chân heo, mà Ôn Văn hơi nhướng lên, có thứ đang tiến tới nơi này.

Quả nhiên, Ôn Văn vừa xuất hiện ý nghĩ này thì trên bầu trời xuất hiện tiếng kêu to dễ nghe.

“Rít ~ rít ~ rít.”

Một con chim ưng lông viền vàng từ trên bầu trời bay xuống, hai móng vuốt sắc bén chuẩn xác vỗ lấy thỏ yêu.

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, mắc câu rồi!

Kim ưng mang theo thỏ yêu bay một đoạn, đột nhiên cảm giác được tốc độ bay có hơi trì, lúc này mới phát hiện ra xiềng xích trên người thỏ yêu, mà phần đầu xiềng xích nằm ở trong tay Ôn Văn.

Kim ưng muốn kéo cả Ôn Văn theo nhưng phát hiện sức lực của Ôn Văn lớn kinh người, mà xiềng xích thì có thể tự do điều chỉnh độ dài.

Nó giống như một con diều, mà Ôn Văn thì chính là người thả diều.

Phát hiện cứ vậy thì không thể bay được, kim ưng rít một tiếng rồi lao xuống, móng vuốt có thể bầu nức đá nhắm thẳng về phía Ôn Văn.

Bắt một con môi là bắt, bắt hai con môi cũng là bắt, không bằng cứ bắt luôn cả Ôn Văn.

Ôn Văn mỉm cười, con chim ngu này còn không biết mình đang đối mặt với cái gì.

Nó túm thỏ yêu lâu như vậy, xiềng xích bên hông thỏ yêu sớm đã quấn lấy chân nó rồi!

Kim ưng chụp một móng vuốt vào người Ôn Văn nhưng bị anh dễ dàng né tránh, sau đó có chút ngạc nhiên nhìn con kim ưng này.

“Ngầu thật đấy.”

Con kim ung này đứng dưới đất cũng cao tới ba mét, phần cánh sải ra cũng phải được mười mét, lông chim trên người có màu nâu nhạt, phần đuôi thì có màu vàng óng, dưới ánh mặt trời chiếu sáng lóng lánh rực rỡ.

To con, tức là phạm vi tấn công cũng lớn, con kim ung này không ngừng tấn công làm Ôn Văn tránh né có chút luống cuống.

Có điều, rất nhanh sau đó Ôn Văn đã biết nên làm thế nào ứng phó với kẻ địch bay trên không, bắt đầu phản ứng khá thông dong.

Kim ung cũng không có năng lực gì đặc biệt, chỉ xét về thực lực, bậc trung của cấp Tai Hại có thể coi là nhỏ yếu, so với Bá Kê Song Sát còn không bằng.

Nhưng nó có thể bay nên đã bù lại được khá nhiều khuyết điểm.

Sau vài lần tấn công đều bị Ôn Văn né tránh, kim ung đáp xuống một góc cây to, từ trên cao nhìn xuống Ôn Văn.

“Ríu rít, nhân loại, nơi này không phải nơi mày nên tới.”

Đừng hiểu nhầm, tiếng ríu rít kia không phải bán manh, là tiếng kêu của con chim này.

Rất nhiều loài chim trông rất oai phong nhưng tiếng kêu lại chẳng oai hùng chút nào, ví dụ như loài đại bàng đầu trắng kêu là ríu ríu.

“Nhân loại siêu năng, chưa được phép bước vào vùng đất này, hành vi của mày là vi phạm khế ước.”

“Nhân loại? Không, tao không phải nhân loại.”

Ôn Văn nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì ánh mắt đã trở nên đỏ bừng, răng nanh sắc bén từ trong miệng lộ ra.

Để không dính phải phiền phức không cần thiết, Ôn Văn không làm người nữa!

“Huyết tộc... núi Tề Linh này không phải nơi huyết tộc bọn mày nên tới.”

Khí thế hung ác trên người con chim to kia giảm đi một chút, không phải nhân loại thì dự vọng tấn công của nó rất thấp.

Loài huyết tộc này rất khó đối phó lại không thể ăn được, miễn cưỡng ăn thì lại còn dễ bị tiêu chảy.

Đáng sợ nhất là, ăn vào dạng gì thì lúc ị ra vẫn y chang cái dạng ấy.

Lần trước nó thấy một con anh ung quái cái ị ra một đồng thịt nát thì đã trực tiếp chia tay với nàng ta...

“Hu hu, anh ung quái đáng sợ quá, ông thả tui ra đi được không?”

Lúc đánh nhau khi nãy, thỏ yêu nhân cơ hội thoát khỏi móng vuốt của kim ung, nhưng bên hông vẫn còn bị xiềng xích quấn chặt.

Ôn Văn quay đầu sang, kinh ngạc hỏi cô gái thỏ kia: “Mày nói nó là gì chứ?”

“Anh ung quái đó!” Thỏ yêu thẳng thốt nói.

“Không sai, bôn đại gia chính là anh ung quái.” Chim to dùng cánh chống nạnh nói, dáng vẻ khá là tự hào.

“Sau khi Bá Kê Song Sát biến mất một cách thần bí, anh ung quái đã thay thế vị trí của chúng, trở thành tiểu ác bá của núi Tề Linh này, rất nhiều quái vật nhỏ bị nó hại.”

Cô nàng thỏ dộc sức bơi đen anh ung quái, cô ta hi vọng Ôn Văn và anh ung quái đánh nhau tới lưỡng bại câu thương, khi đó cô ta sẽ trở thành ngư ông đắc lợi.

Nhưng Ôn Văn không để cô ta có cơ hội này, găng tay Tai Ách xuất hiện, nắm tay siết lại, đấm một quyền vào đầu cô nàng thỏ, sau đó kéo cô ta vào trong trạm thu nhận.

Sau đó Ôn Văn chỉ anh ung quái nói: “Kế tiếp, chính là mày.”

Chương 175 - Xông Lên Tận Trời

Sau khi quyết định bắt, xiềng xích trong tay Ôn Văn bắt đầu thu lại, anh ung quái chú ý tới chân mình không biết từ khi nào đã quấn một sợi xích màu đen.

Nó gấp gấp muốn thoát khỏi sợi xích này nhưng lại phát hiện sợi xích rất chắc chắn, căn bản không thể gãy đứt.

“Nếu không phải mày biết bay, mày chỉ là một con dê đọi làm thịt mà thôi.”

Mất đi năng lực phi hành, anh ung quái không còn anh dũng và hung ác như bình thường nữa, dù sao thì nó cũng không phải sinh vật sinh sống trên đất bằng, chỉ vụng vầy được vài phút đã bị Ôn Văn dễ dàng trấn áp.

Trong trạm thu nhận của Ôn Văn lại có thêm một con anh ung quái cấp Tai Hại và thỏ yêu cấp Tai Họa.

Dựa theo lệ cũ, Ôn Văn phân biệt thử nghiệm năng lực của thỏ yêu và ung quái.

Thỏ yêu thì không có gì đáng nói, thể chất nát bét, năng lực là có thể làm Ôn Văn có biểu cảm điềm đạm đáng yêu, kết hợp với khí chất tối tăm vốn có, cảm giác lệch tông cực kỳ rõ ràng.

Nhưng thực lực của anh ung quái thì lại làm Ôn Văn bất ngờ, nó không có năng lực gì đặc biệt, chỉ là khi chuyển thành thể chất của nó, sau lưng Ôn Văn mọc ra một đôi cánh chim ung!

Đôi cánh có chút kích động, không cần thích ứng thì Ôn Văn đã bay vút lên rồi.

Cậu có thể cảm nhận được sức lực mạnh mẽ của đôi cánh, nó có thể giúp anh bay trên không với tốc độ cực nhanh!

Nơi này không thể phát huy hết được, Ôn Văn chờ mười phút, xác nhận đã có thể tùy ý chuyển đổi trạng thái mới rời khỏi trạm.

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn check năng lực ở thế giới bên ngoài, chỉ là không có cách nào, ai bảo năng lực này không thể phát huy ở trong trạm chứ.

Ôn Văn quỳ gối dưới đất, đôi cánh sau lưng quạt mạnh, làn gió mạnh mẽ hất tung bụi đất ở xung quanh giống như bão cát.

Bởi vì trái tim màu đen kia nên tổ chức cơ thể Ôn Văn vẫn luôn tăng lên, kết hợp với thể chất kỳ lạ của anh ung thì mạnh hơn trước rất nhiều.

Sau đó Ôn Văn dùng sức đạp một cái, cả người phóng vút lên cao, đôi cánh không lồ mở ra làm Ôn Văn giống như một con quái chim ung thân người kỳ lạ.

Gió đập vào mặt mang tới cảm giác kích thích mới lạ.

“Thì ra, bay lượn là cảm giác như vậy.”

Ôn Văn cảm thán một câu, tự mình bay lượn có cảm giác rất khác với khi dùng thể chất của quái vật khác.

Giống như cả người hoàn toàn tự do tự tại.

Đương nhiên, nếu không mặc quần áo thì sẽ càng thoải mái hơn nữa.

Ôn Văn dùng lực một chút, trực tiếp bay lên cao, trực tiếp xuyên thấu lên tầng mây!

Lơ lửng trên không trung nhìn cảnh sắc khác biệt trên mặt đất, cảm thán: “Bay quả nhiên nên mặc quần áo, bằng không sẽ rất lạnh...”

Bỗng nhiên tóc gáy Ôn Văn dựng lên, vôi vàng lách sang bên cạnh né tránh, ngay sau đó một tia sét sáng ngời xẹt ngang qua người anh.

Dòng điện nhỏ lưu chuyển trên lông tóc và cánh chim của Ôn Văn, làm anh xù lông cả người lên.

“Dám đánh lén tao, lá gan không nhỏ!”

Vừa trải nghiệm được bay lượn, Ôn Văn đang trong giai đoạn khá hăng hái, hưng phấn, phát hiện có người tấn công mình thì nháy mắt nổi lên máu chiến.

Vì thế đôi cánh quạt một phát, giống như một con ung khổng lồ bay về phía đó.

Bay lên, bay lên nữa thì Ôn Văn cảm thấy không đúng, khoảng cách đòn công kích kia có hơi xa.

Hơn nữa càng bay thì huy hiệu trên ngực lại càng nóng, giống như anh đang tới gần nguy hiểm vậy.

Ôn Văn dừng lại, hiện giờ nhiệt độ đã gần như lúc tiếp cận quái vật cấp Tai Nạn, với thực lực của Ôn Văn bây giờ thì tuyệt đối không thể tiếp cận.

“Mới vừa nãy không phát hiện nguy hiểm là vì khoảng cách đủ xa mà thôi, quái vật mạnh như vậy sao lại công kích mình ở khoảng cách xa như vậy chứ...”

Trong lúc đang suy nghĩ, khóe mắt Ôn Văn hơi nhếch lên một cái, mạch máu trên trán cũng không khỏi nảy lên.

“Cái lùm mía, thứ quái gì vậy?”

Chỉ thấy một cụm mây đen có đường kính hơn mười mét đang ở cách đó mấy trăm mét lượn lơ trôi về phía này.

Bên trong cụm mây đen đó lóe lên tia sét sáng ngời, thỉnh thoảng sẽ có tia sét văng ra ngoài, nó giống như một cụm sấm chớp di động vậy.

“Tia sét khi nảy chính là từ thứ này văng ra, căn bản không phải đặc biệt nhắm vào mình!”

Tiếp tục quan sát, Ôn Văn phát hiện trong cụm mây đen kia hình như có thứ gì đó đang ngo ngoàng, dài như một con rắn ẩn hiện trong cụm mây.

Thơ cỡ hai mét, độ dài... không biết bao nhiêu... có móng vuốt, không phải là rồng chứ?”

Ôn Văn vừa dứt lời thì đám mây bị xé mở, một cái đầu dị thú có cặp sừng hươu và chòm râu tua tua thật dài từ trong đám mây chui ra, có chút tò mò nhìn Ôn Văn bay trên không.

“Tao %... ¥ #... là rồng thật á?”

Với tư cách là công dân khu Hoa Phủ, rồng ở trong lòng Ôn Văn chính là biểu tượng của điềm lành, anh chưa từng nghĩ tới có một ngày rồng lại biến thành quái vật xuất hiện ở trước mặt mình.

“Sau khi trở thành người siêu năng, ngay cả sinh vật này cũng có thể nhìn thấy, lựa chọn ban đầu quả nhiên chuẩn xác, chỉ khi trở thành người siêu năng thì con đường mới xa hơn, mình cũng có thể nhìn thấy một thế giới rộng lớn đồ sộ hơn.”

Bên này Ôn Văn đang cảm thán, mà bên kia con rồng cũng nhìn Ôn Văn giống như nhìn một vật quý hiếm.

Trong núi Tề Linh này, bình thường mỗi khi nó xuất hiện, ngoại trừ mấy con đứng đầu một khu thì không có quái vật nào dám bay trên trời.

Hơn nữa thân người cánh ưng thì chính là lần đầu tiên nhìn thấy.

Vì thế nó giẫm móng vuốt lên cụm mây, dùng một quỹ tích khá là quỷ dị nhanh chóng bay về phía Ôn Văn.

“Đừng có đuổi theo tao, tao chỉ đi ngang qua thôi.”

Ôn Văn không quản thương thức biểu tượng nữa, vội đập cánh, vất giò lên cổ mà chạy.

Lúc này Ôn Văn mới nhớ tới quyển nhật ký của nhân viên thu nhận đi trước.

‘Gặp lang yêu, một kiếm chém chết, gặp nghiệt long, chiến đấu tám mươi một hiệp, đánh không lại, trốn đi...’

Sau đó quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt con rồng này phát sáng, bay giữa quầng mây tụ sấm sét, bất cứ thứ gì ngoài nó đều bị sét đánh.

Ôn Văn thậm chí nhìn thấy một con vượn lông dài đang phơi nắng thực tiếp bị tia sét đánh trúng, biến thành một con khỉ đầu chó lông quăn...

“Nó, chính là nghiệt long đi...”

Trong núi Tề Linh lại thật sự có rồng!

Mà nhân viên thu nhận ngàn năm trước chỉ nhờ vào kiếm thuật và mấy thứ cự thú tầm thường thời hồng hoang đấu với nó tám mươi một hiệp...

“Hình vẽ người diêm vạn vẹo ở phía sau quyển nhật ký không phải là kiếm pháp thật chứ? Sau khi trở về phải luyện một chút mới được!”

Con nghiệt long này không có cánh nhưng tốc độ bay lại rất nhanh, thỉnh thoảng còn bắn ra tia sét, chỉ truy đuổi hơn mười giây đã làm Ôn Văn mệt mỏi.

Mất thấy nếu còn tiếp tục thì tuyệt đối sẽ trốn không thoát, Ôn Văn liền trực tiếp lao xuống một cái ao nhỏ rộng hơn hai mươi mét, sau đó tiến vào trong trạm thu nhận.

Rất hiếm khi Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận ở trước mặt sinh vật có trí khôn, chỉ cần một chút không cẩn thận sẽ dẫn tới trạm thu nhận bại lộ, vì thế anh vẫn luôn cẩn thận.

Nghiệt long nhìn thấy Ôn Văn biến mất trong hồ nước thì gầm lên một tiếng, nước và bùn trong ao văng lên trời, nhưng Ôn

Văn thì không thấy bóng dáng.

“Gào!”

Nghiệt long phần nộ gầm lên, móng vuốt vươn vào trong ao nước tóm lấy một con cá nheo dài năm sáu mét, trực tiếp nhét vào miệng, sau đó chậm rì rì bay mất.

Thân là một trong số hỗn thể ma vương trong dãy núi Tề Linh này, nó mới không có hứng thú đuổi cùng diệt tận Ôn Văn.

Chỉ là căn cứ theo nguyên tắc kẻ gian không có chuyện ra đi tay trắng, một khi đã vận động thì nhất định phải có thứ gì đó để ăn.

Ôn Văn trốn chui trốn nhủi trong trạm thu nhận một tiếng đồng hồ mới từ trong ao nước chui ra, nhìn tình cảnh hỗn loạn của nơi này mà thở dài một hơi.

Sau đó, anh vừa nhặt cá chết khắp nơi vừa cảm thán: “Khó trách vị tiên bối kia gọi nó là nghiệt long, đúng là thứ chết tiệt mà.”

“Chỉ là, nếu mình có được thể chất của nó.... he he he.”

Chương 176 - Trở Lại Thành Phố Phù Dung Hà

“Khó trách hiệp hội lại giữ nơi này lại mà không diệt trừ, có thứ đó, toàn thể hiệp tội Phù Dung Hà ra tay cũng chẳng làm gì được nó.”

Nghiệt long xuất hiện làm Ôn Văn hiểu được thực lực của mình, biết rõ núi Tề Linh này không phải nơi mà mình có thể tùy ý diễu võ giương oai.

Vì thế trong hành trình đi săn tiếp theo đó Ôn Văn đã cẩn thận hơn hẳn.

Lúc này anh đang sắm vai một người bình thường nấu nướng mỹ thực trong rừng.

Ở phía sau anh có một con mèo yêu mập mạp có màu vỏ quýt, từ xa xa dòm anh.

Một chốc thì vươn vuốt về phía cổ anh, một chốc lại rút lại liềm liềm móng vuốt, có chút dây dưa không dứt khoát.

Rốt cuộc nó cũng quyết tâm yên lặng tiếp cận Ôn Văn, nệm thịt mềm mại giẫm lên mặt đất không phát ra chút tiếng vang nào.

Đang định bắt đầu tấn công thì một âm thanh quái dị vang lên, hù mèo yêu trực tiếp lùi lại hơn mười mét.

‘Chúng ta học theo tiếng mèo nà, cùng nhau meo meo meo meo nà...’

Là tiếng chuông điện thoại của Ôn Văn, không sai, Ôn Văn đã đổi nhạc chuông, nhạc chuông cũ bị các vị nữ đồng nghiệp than vãn quá nhiều nên anh đã chuyển thành bài nhạc kiểu đáng yêu này.

“Alo, Lâm đại đội trưởng, có chuyện gì vậy, tôi đang làm nhiệm vụ đây, con rối này khó dây dưa thật ấy, làm tôi đau hết cả đầu.”

Kỹ năng trốn mắt nói dối này Ôn Văn đã dùng tới mức hoàn hảo không có chút lỗ hổng nào.

“Cậu ở đâu đấy?” Người nói chuyện là Lâm Triết Viễn, giọng điệu khá nghiêm túc.

“Ờ, tôi ở núi Tề Linh, con rối kia trốn tới núi Tề Linh rồi...”
Ôn Văn có chút chột dạ.

Lâm Triết Viễn liền ra lệnh: “Quên đi, tôi không quản cậu đang ở đâu, lập tức từ bỏ nhiệm vụ quay về.”

Ôn Văn sững sốt: “Giọng điệu của anh... bộ đã xảy ra chuyện gì à?”

“Xảy ra chuyện lớn, hiện giờ cần tất cả mọi người giúp một tay, cậu phải dùng tốc độ nhanh nhất quay về, tình huống cụ thể thế nào thì chờ cậu về tôi sẽ nói kĩ hơn.”

Vội vàng nói xong, Lâm Triết Viễn liền cúp điện thoại, để lại Ôn Văn trầm tư ở đó.

“Gấp gáp như vậy... có khi nào đã phát hiện được chân tướng của mình, muốn dụ mình về phối hợp điều tra không?”

“...chắc là không, mình không để lại sơ sót nào, hơn nữa nếu là vậy thì bọn họ phải dùng một cách không làm người ta hoài nghi để gọi mình về mới đúng.”

“Tức là thật sự xảy ra chuyện?”

“Uy hiếp cấp Tai Biến chính là mình, mình không ở đó thì có thể xảy ra chuyện lớn gì chứ?”

Cho dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc thì Ôn Văn vẫn quyết định dành thời gian quay trở về.

Nếu đã gia nhập hội thợ săn thì phải xem mình là một thợ săn.

Mà trách nhiệm của thợ săn chính là bảo vệ người bình thường không bị sức mạnh siêu nhiên làm hại, phần công việc này không thể kéo dài được nữa rồi.

Ôn Văn sẽ kiểm chuyện ở những chuyện nhỏ, nhưng khi có chuyện lớn, chỉ cần không uy hiếp tới tính mạng thì anh nhất định sẽ không hàm hồ.

Trước đây khi lựa chọn trở thành một thám tử, lý do hiển nhiên là muốn theo đuổi kích thích, nhưng trong lòng vẫn có chút cảm giác chính nghĩa.

Sau khi trở lại xe của mình, suy nghĩ một chút, Ôn Văn trực tiếp cất xe vào trạm thu nhận rồi đập cánh bay vút lên không, cấp tốc quay trở lại thành phố Phù Dung Hà.

Ở bên kia có lẽ đã xảy ra chuyện lớn, còn chậm trễ lái xe về thì không thích hợp lắm.

...

Nghĩa trang ngoài thành phố, Cung Bảo Đình đang chơi chờ cùng người giữ mộ dưới một gốc hòe.

Anh đã canh chừng ở đây hai ngày rồi, muốn bắt một con quái vật trộm thi thể.

Lần trước sau khi bắt được nhân mã, siêu năng lực trong cơ thể Cung Bảo Đình đã tăng lên một chút, này quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết là sau khi đạt tới cảnh giới Đồng Hóa, muốn tăng trưởng sức mạnh là rất khó khăn.

Hiện giờ trạm thu nhận lại có thể giúp anh tiến thêm một bước, vì thế anh lại càng cố gắng bắt quái vật hơn.

Đột nhiên túi tiền chấn động, anh lấy điện thoại ra nghe thì sắc mặt trở nên khó coi.

“Cụ Tần ơi, hôm nay chơi cờ tới đây thôi nha, cháu có việc rồi...”

...

Chung cư Tửu Tam, khu nhà giàu của thành phố Phù Dung Hà, người ở nơi này tuy không phải là nhân vật lớn gì nhưng cũng là người của tầng thượng lưu.

Đáng tiếc bây giờ nơi này đã biến thành địa ngục trần gian.

Nơi này đã bị sức mạnh siêu nhiên phá hủy, cho dù Hiệp Hội Thợ Săn che dấu cỡ nào cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định tới thành phố Phù Dung Hà.

Ôn Văn đáp xuống một con hẻm nhỏ, lấy xe ra, sau đó vội vàng chạy tới hiện trường, phát hiện nơi này đã bị vây kín.

Không chỉ nhân viên hỗ trợ mà còn có cả quân đội có vũ trang đầy đủ.

Tình huống hiện giờ nếu chỉ dựa vào nhân viên hỗ trợ thì không thể nào kiểm soát được cục diện.

Ôn Văn leo lên một tòa nhà, nhìn khu biệt thự ở xa xa phía trong, phát hiện nơi đó đã không thể xem là thế giới hiện thực nữa rồi.

Trên không trung bao phủ khí độc màu xanh biếc, mọi thứ trong khu chung cư bị phủ kín một tầng vật chất kỳ quái, giống như một thế giới khác vậy.

Thỉnh thoảng có quái vật nhỏ dáng vẻ vượn vẹo từ bên trong lao ra, sau đó bị nhân viên hỗ trợ và quân đội ở bên ngoài bắn chết.

Ôn Văn từ trên mái nhà nhảy xuống, tìm được trung tâm chỉ huy được xây dựng tạm thời cho sự việc lần này.

Lâm Triết Viễn và một vị sĩ quan trung niên, từ xa chỉ huy toàn bộ hoạt động.

“Tình huống hiện giờ thế nào?” Ôn Văn trực tiếp đi vào hỏi.

“Cậu hỏi tôi à, thật ra chúng tôi cũng không rõ ràng lắm.” Lâm Triết Viễn thở dài.

“Theo tình huống trước mắt có thể suy đoán là có sự tồn tại trên cấp Tai Biến đang cố gắng để một thứ gì đó giáng xuống hiện thực này, quá trình này đã toát ra năng lượng làm cả khu này xuất hiện hiện tượng hủ hóa.”

“Sự tồn tại trên cấp Tai Biến...” Ôn Văn nhíu mày, chẳng lẽ là cấp Tai Ách?

“Chốc nữa cậu chuẩn bị một chút, tiến vào bên trong khu biệt thự, tìm kiếm đầu nguồn hủ hóa, trước cậu đã có không ít người tiến vào nhưng bọn họ không truyền về được tin tức tốt.”

“Tôi đi vào đó... chuyện ở cấp bậc thế này, anh ra tay thì đáng tin cậy hơn chứ?” Ôn Văn khó hiểu hỏi.

Lâm Triết Viễn lắc đầu chỉ chân mình cười khò: “Không phải tôi không muốn, mà là không thể đi được.”

Ôn Văn nhìn theo đầu ngón tay Lâm Triết Viễn, chỉ thấy dưới chân anh chỉ chí rậm rạp xúc tua có dạng như dây thần kinh màu đỏ, số xúc tua đó lan ra rất dài, thông tới khu chung cư bên kia.

“Tôi và Băng Hà liên thủ dùng năng lượng cố định phạm vi hủ hóa ở nơi này, nếu tôi ra tay thì hủ hóa sẽ lan ra ngày càng rộng hơn.”

“Vậy... trước tiên dùng hỏa lực mạnh loại trừ bớt số quái vật bên trong thì sao?” Ôn Văn tiếp tục suy nghĩ.

Lâm Triết Viễn thở dài một hơi: “Biện pháp mà cậu có thể nghĩ tới, chúng tôi cũng đã nghĩ tới, sử dụng hỏa lực mạnh sẽ ảnh hưởng tới tôi và Băng Hà, đến khi đó hủ hóa lan rộng. Hỏa lực mạnh có thể giải quyết quái vật bên trong nhưng nếu không xử lý được đầu nguồn thì hủ hóa vẫn sẽ tiếp tục lan ra.”

“Vậy được rồi, sau khi vào trong tôi cần làm gì?” Ôn Văn đáp ứng.

“Không cần làm gì cả, chỉ cần xác định vị trí đầu nguồn dẫn tới hủ hóa rồi phóng ra đạn tín hiệu, dính dáng tới sức mạnh

trên cấp Tai Biến, để bọn cậu xử lý là quá nguy hiểm.”

Lâm Triết Viễn nói: “Đã có tiểu đội khẩn cấp tới xử lý chuyện này, trong vòng nửa ngày nữa sẽ tới, mà tôi và Băng Hà cao lắm cũng chỉ duy trì được nửa ngày mà thôi, để không làm lỡ thời gian, bọn cậu cần phải vào trong xác định vị trí ngọn nguồn trước khi tiểu đội xử lý tới.”

“Chuyện này phải giành giật từng phút từng giây một, chỉ cần muộn một phút thôi cũng sẽ dẫn tới thiệt hại rất lớn.”

Chương 177 - Khu Chung Cư Hủ Hóa

Mặc trang phục phòng hộ xong, Ôn Văn chuẩn bị tiến vào khu biệt thự đã biến dị.

Tiến vào nơi này tuy nguy hiểm nhưng không phải ai cũng có tư cách tiến vào, chỉ có người siêu năng cấp Tai Hại có thể tự lập đối phó với tình huống phức tạp mới có thể tiến vào đây tìm kiếm đầu nguồn.

Người siêu năng cấp Tai Họa tiến vào thậm chí có khả năng bị hoàn cảnh quỷ dị ở nơi này đồng hóa, trở thành kẻ địch của hiệp hội.

Vì thế tất cả người siêu năng cấp Tai Họa và hơn phân nửa người siêu năng cấp Tai Hại chia ra canh giữ ở xung quanh khu chung cư, nhiệm vụ chủ yếu là đề phòng quái vật ở bên trong xông ra.

“Tuy đã đồng ý là sẽ tiến vào nhưng quả nhiên vẫn có chút chướng ngại tâm lý.” Đứng bên ngoài khu chung cư, Ôn Văn cảm thán nói.

Từ không khí tới đất đai, khắp mọi góc ngách ở nơi này đều mang tới cảm giác không tốt cho Ôn Văn, so với lần trước tiến vào đường công thoát nước còn tởm lợm hơn.

Công thoát nước thì tốt xấu gì Ôn Văn cũng biết bên trong có gì, có tởm nhất cũng chỉ là ba cái phân nước tiểu đồ thôi.

Mà ở nơi này thì thứ gì cũng có thể tồn tại.

Ôn Văn đi tới sát mép rìa khu hủ hóa, nhìn vào bên trong, đập vào mắt là mặt đất bị bông tuyết bao trùm.

Bông tuyết tỏa ra khí lạnh kinh người, người bình thường chỉ cần sờ một cái thôi cũng sẽ bị tổn thương vì giá rét, nó là sản phẩm của siêu năng lực.

“Đây là năng lực của Băng Hà sao? Toàn bộ bờ rìa khu hủ hóa bị thứ tuyết này bao phủ, giống như một dòng sông băng thật sự...”

Chính vì có ‘dòng sông băng’ này tồn tại nên tình trạng hủ hóa mới ngừng lại, băng không nơi mà Ôn Văn đang đứng đã sớm trở thành quỷ vực rồi.

“Băng Hà cấp Tai Nạn, Nhan Bích Thanh cũng là cấp Tai Nạn nhưng chênh lệch của hai người quá xa rồi đi!”

Nhan Bích Thanh chỉ có thể điều chỉnh thuộc tính cơ thể, mà ‘Băng Hà’ người ta vẫy tay một cái đã trực tiếp đông cứng một nơi rộng như bãi đậu xe rồi, mà làm được không?

Bởi vì khoảng cách quá lớn, cảnh giới Đồng Hóa thường được chia ra làm bốn cảnh giới nhỏ là hạ tự, trung tự, thượng tự, và chân tự. Mà chân tự cũng chính là cấp bậc có được chút đặc điểm của Chân Ngã.

Người siêu năng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Đồng Hóa như Nhan Bích Thanh thường được xếp vào bậc hạ tự.

Có điều cũng có vài người siêu năng có chút năng lực đặc biệt, một khi bước vào trình tự Đồng Hóa thì cũng đạt tới bậc trung tự hoặc thượng tự, cái này phụ thuộc vào thiên phú.

Nói tiếp thì người siêu năng cao cấp có khả năng phá hoại kinh người như vậy mà Hiệp Hội Thợ Săn có thể làm phần lớn người bình thường không hay biết gì về thế giới này như vậy, thật sự không thể bỏ qua công lao của thiết bị chỉnh sửa ký ức.

Quỳ gối xuống nhảy một phát xa bảy tám mét, trực tiếp lướt qua khu vực bị đóng băng, Ôn Văn rút cuộc cũng giẫm vào khu đất bị hủ hóa.

Chân có cảm giác mềm nhũn như giẫm lên một cây nấm phủ đầy mạng nhện, mà bên trong cây nấm kia còn ẩn giấu một con gián to với lớp da mỏng, chỉ cần giẫm mạnh thì sẽ xì ra tùm lum, khá là tởm.

“Về nhà lại phải giặt quần áo nữa rồi...”

Ôn Văn ngồi xổm dưới đất quan sát một chút, phát hiện thứ trên mặt đất giống như hỗn hợp của thực vật, máu thịt và côn trùng trộn lẫn, nhưng cụ thể gọi là gì thì Ôn Văn không phân biệt được.

Không chỉ là mặt đất, trên mỗi căn nhà đều bao trùm thứ này, dịch nhờn màu xanh đậm này có thể nhìn thấy ở mọi nơi.

“Lâm Triết Viễn nói, nơi này tạm thời không phát hiện quái vật cấp Tai Nạn tồn tại, tạm coi là an toàn... nhưng mình cứ cảm thấy không an tâm.”

Bởi vì hủ hóa lan rộng bất quy tắc nên đầu nguồn có khả năng tồn tại ở bất cứ nơi nào.

Mà Ôn Văn có thể cảm nhận được, hơi thở của quái vật trong những tòa nhà kia không yếu chút nào.

Muốn kiểm tra rõ ràng nơi này thì chỉ sợ phải tốn không ít thời gian.

Trong không khí là vật chất màu xanh lá mù mịt, mặc dù đã đeo khẩu trang nhưng Ôn Văn vẫn cảm thấy nơi này không quá sạch sẽ.

Ôn Văn đi một đoạn ngắn thì nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn truyền tới ở giữa khu cây cối xanh hóa.

Ôn Văn dừng bước, trầm tư hai giây rồi đi về phía đó.

Trong hoàn cảnh này thì cơ bản không có người thường nào may mắn sống sót, nhưng Ôn Văn vẫn muốn xem thử xem quái vật ở nơi này như thế nào.

Anh vừa mới đi được vài bước thì vài con quái quật đã từ trong bụi cỏ đột nhiên xuất hiện rồi lao tới chỗ Ôn Văn.

Ôn Văn vội vàng rút ra Quần Lang, chuyển thành hình thức giảm thanh, một phát bắn qua, cả đám quái vật đều ngã xuống không bò dậy nổi.

“Quá yếu... nếu quái vật ở bên trong này đều là trình độ này thì không tính là phiền phức lớn...”

Lúc này Ôn Văn mới có tâm tư quan sát xem đám quái vật này rốt cuộc có đáng về thế nào.

Có khi chúng nó là một thứ máu thịt hỗn hợp màu xanh mang theo rễ cây thực vật và bùn đất, có thứ thì thân là thân người nhưng tay chân lại có hình thù rất kỳ quái.

Mà kích cỡ của đám quái vật này cũng không lớn, giống như máu thịt nhân loại và thứ gì đó tùy tiện tổ hợp lại hình thành thành một loại quái vật nhỏ vụn vẹo.

Tuy hình dáng kỳ quái nhưng Ôn Văn có thể từ phong cách này cảm nhận được chút quen thuộc.

Đó chính là cơ thể mẹ tang thất Godo mà anh từng truy bắt trước kia!

“Đám quái vật này lẽ nào có liên quan với Godo? Nhưng nó đã chết rồi cơ mà.”

Không chờ Ôn Văn thở hắt một hơi thì thi thể của đám quái vật ngã xuống đất bắt đầu nhúc nhích một cách quỷ dị, tay chân lúc nhúc sáp lại với nhau, giống như muốn ghép thành một con quái vật vụn vẹo lớn hơn.

“Đạn không thể giết được chúng sao, có chút phiền, chẳng lẽ uy lực của Quân Lang không đủ?”

Ôn Văn rút Chước Hồ, muốn bắn một phát vào con quái vật vẫn chưa thành hình.

Anh còn chưa kịp tấn công thì một ngọn lửa hình con chim từ trên bầu trời bay tới, lụi thẳng về phía quái vật không thể diễn tả kia, chỉ một thoáng chốc đã thiêu rụi nó thành than tro.

Sau đó, Ôn Văn nhìn thấy Cung Bảo Đình đi tới.

“Chú cũng tới à?”

“Chuyện thế này tôi không tới không được.”

Cung Bảo Đình thở dài một hơi, mấy ngày nữa anh sẽ rời khỏi thành phố Phù Dung Hà tới nơi khác làm việc, không ngờ đúng lúc này lại xảy ra chuyện lớn.

“Loại quái vật nhỏ này thực lực không mạnh, có dung hợp hai con lại cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng sinh mệnh lực thì lại rất biến thái, không hủy diệt tới một mức độ nhất định thì chỉ một chốc lát sau sẽ sống lại.”

“Ngoại trừ chuyện này, chú còn biết gì nữa không?” Ôn Văn hỏi.

“Không nhiều hơn cậu đâu, tôi cũng mới tới không bao lâu.”
Cung Bảo Đình nhún vai nói.

“Con của tao... bọn mày đã giết chết con của tao...”

Âm thanh quỷ dị truyền tới cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, trong khu vực xanh hóa, một con quái vật vằn vẹo chậm rãi bò ra.

Con quái vật này là một người đàn ông nằm ngửa lên, tay và chân bẻ ngoặc ra sau một cách dị thường chống đỡ cơ thể di chuyển.

Cơ thể hần trướng to hơn vài phần, đủ loại vật chất kỳ quái chất chồng trên người làm hần trông như một con cá sấu khổng lồ.

“Khoan đã... mày nói bọn tao giết con mày, lẽ nào đám quái vật nhỏ này là con mày? Nhưng mày là đàn ông mà?” Ôn Văn có chút khó tin nhìn tên đàn ông này nói.

Chương 178 - Ý Tưởng Táo Bạo

Cũng không phải nói là đàn ông thì không thể có con.

Chỉ là đám quái vật này rõ ràng không phải từ trẻ con nhân loại biến thành.

Vì thế đám quái vật nhỏ này có lẽ là mới xuất hiện sau khi hủ hóa xảy ra.

Nếu chúng nó là con của người đàn ông này... nếu là nữ quái vật thì Ôn Văn có thể hiểu, cùng lắm thì trực tiếp thai nghén tạo ra quái vật mà thôi.

Chỉ là rất nhanh sau đó Ôn Văn đã không còn nghi ngờ nữa, người đàn ông kia mặc dù không trả lời vấn đề của cậu nhưng bụng của ông ta đột nhiên phình lên, sau đó một con quái vật nhỏ dị dạng từ trước hai chân.

Đúng vậy, nó mang theo nước ối màu xanh đậm, bị phun ra.

Người đàn ông này đang trực tiếp hiện trường sinh quái vật!

Mồ hôi lạnh của Ôn Văn là tả rơi xuống, nháy mắt có suy nghĩ muốn lùi bước.

Đám quái vật nhỏ khó dây dưa này bị sinh ra, Ôn Văn không hề kinh ngạc.

Điều anh kinh ngạc là thứ sinh ra đám quái vật này lại là một tên đàn ông!

Một tên đàn ông, đàn ông sao lại có thể sinh con chứ? !

Trước khi tiếp xúc với thế giới người siêu năng, Ôn Văn ở thời phản nghịch cảm thấy ngoại trừ sinh con thì không có chuyện gì mà mình không làm được.

Nhưng nếu hôm nay anh ngã quỵ ở nơi này thì sẽ thật sự là không gì không thể nữa rồi....

“Bọn mày là con của tao... là con của tao!”

Gã đàn ông kia phát ra tiếng rít gào quỷ dị, dùng cả tay lẫn chân con người bỏ chạy với tư thế khớp xương bị bẻ ngược làm người ta có cảm giác khủng bố khó có thể hình dung.

Ôn Văn nhướng mày, giờ Chúc Hồ, bóp cò.

Viên đạn nóng rực trực tiếp ghim vào hộp sọ gã đàn ông này, mà gã thì thậm chí không hề có chút phản ứng né tránh nào.

Đầu gã nổ tung, nhưng không có tình cảnh óc át văng tung tóe như dự đoán, bên trong căn bản là khô đét!

Bột phấn màu xanh lá tỏa sáng nhàn nhạt phun ra như pháo hoa, Ôn Văn lui vội về sau vài bước, không để bột phấn này chạm vào người mình.

Thứ bột này khi dính vào máu thịt của quái vật thì phần máu thịt đó liền giống như sống động hẳn, như sâu lông ngo ngoáy bò tới vị trí phần đầu, một lần nữa kết thành hình.

Lần này, phần đầu đã khác trước đó rất lớn, tai mắt mũi miệng vẫn còn đủ nhưng số lượng và vị trí thì hỗn loạn hết cả.

“Đám quái vật nhỏ này không hổ là do nó sinh ra, năng lực phục hồi mạnh mẽ hơn hẳn!”

Sắc mặt Ôn Văn khá nghiêm trọng, sức mạnh và tốc độ của gã đàn ông quái vật này đều chỉ gần đạt tới cấp Tai Hại, nhưng

với năng lực khôi phục biến thái này thì đã có thể coi là quái vật cấp Tai Hại.

Phải biết cho dù là thể chất vampire của Ôn Văn, nỗ đầu kiểu thể thì cũng không khôi phục lại được.

Mà đây chỉ là con quái vật hình người đầu tiên mà bọn họ gặp ở nơi này mà thôi!

Nếu tất cả mọi người trong khu này đều biến thành loại quái vật cấp bậc này thì trong này và bên ngoài đúng là quá khác biệt, đây là một thế giới vừa vụn vẹo lại tuyệt vọng!

“Nhìn thấy không, nếu hôm nay chúng ta không giải quyết vấn đề ở nơi này thì ngày mai toàn bộ thành phố Phù Dung Hà này sẽ biến thành như vậy.”

Ánh mắt Cung Bảo Đình nóng rực, ngọn lửa nóng hùng hực cũng bùng lên trên người con quái vật kia, lập tức thiêu đốt gã ta tới mất đi năng lực phản kháng.

Cho dù năng lực tự lành mạnh đến cỡ nào, nếu bản thân quá yếu đuối thì cũng không thể chống chọi được ngọn lửa không ngừng thiêu đốt.

Gã đàn ông quý dị này chỉ có năng lực cơ bản của cấp bậc Tai Hại, nhưng lại không có trí lực của quái vật bình thường, muốn đối phó kỳ thật không khó, đối với Cung Bảo Đình là quá dễ dàng.

Ôn Văn dùng dao găm chọt chọt thi thể quái vật hai cái, cảm thán nói: “Cảnh giới Đồng Hóa quả nhiên mạnh mẽ, nếu là tôi thì phải tốn chút thời gian rồi.”

“Với năng lực của cậu, chỉ cần thuận lợi thăng cấp thì những gì tôi làm hôm nay là quá đơn giản đối với cậu.”

“Hi vọng là vậy.”

Tuy Ôn Văn nói vậy nhưng trong lòng lại biết rõ, chỉ cần mình cứ từng bước từng bước phát triển thì tương lai nhất định sẽ càng mạnh hơn Cung Bảo Đình!

Nhưng ai biết được, phía sau phần mạnh mẽ đó có tai họa ngầm nào hay không chứ?

Sau khi gã đàn ông này chết đi, xung quanh bắt đầu xôn xao, tiếng gầm rú trước đó của nó là tín hiệu gọi đồng bọn tới!

Vài con quái vật hình người mặc quần áo nhân viên an ninh chậm rãi vây quanh muốn xé nát hai người.

“Ở đây giao cho tôi đi, tôi đối phó khá dễ dàng, cậu đừng lãng phí thời gian ở nơi này, đi tìm đầu nguồn đi.”

Cung Bảo Đình phun đầu lọc điếu thuốc đi, ngọn lửa trên người bùng lên dữ dội, sau đó chậm rãi đi tới chỗ đám quái vật.

Ôn Văn gật đầu, không cậy mạnh lưu lại, lựa chọn rời đi.

Thực lực của Cung Bảo Đình thật sự áp đảo Ôn Văn, giao chuyện ở đây lại cho hắn là sự lựa chọn tốt nhất.

Sau đó, chiến đấu kịch liệt bắt đầu, ngọn lửa tung bay, tiếng gầm rung trời, Cung Bảo Đình một mình đối phó với vài con quái vật cấp Tai Nạn, chẳng những không rơi vào thế yếu mà ngược lại rất nhanh đã chiếm được ưu thế!

Ôn Văn an tâm, bắt đầu tìm kiếm sâu vào trong khu chung cư cao cấp này.

Rất nhanh anh đã tìm được một con quái vật nhỏ lạc đàn.

Đó là một con cá la hán thật lớn có chân người, phần trán cao bóng loáng nhô lên cao cao, cái miệng cá không có răng há to, thoạt nhìn có hơi ngu ngốc.

“Chậc, miệng con cá này to như vậy lại bóng loáng, mình có một ý tưởng táo bạo.” Ôn Văn sờ cằm, mỉm cười nhìn con cá này.

Sau đó, con quái ngư kia nhìn thấy Ôn Văn thì lập tức thè cái lưỡi dài đầy gai nhọn của mình liếm môi một cái.

“Thôi được rồi, mình thu hồi ý tưởng đó.”

Ôn Văn rút dao găm ra, lần này muốn thử xem làm thế nào đối phó loại quái vật này đơn giản nhất, nhanh nhất.

Đối tượng chiến đấu chỉ là một con quái nhỏ dị dạng, có thể mặc Ôn Văn thỏa thích kiểm nghiệm.

Nếu không kiểm tra một phen đã mù quáng vọt tới trước mặt boss lớn mà lại không có biện pháp đối phó thì quá buồn cười rồi.

Sau khi phát hiện Ôn Văn, quái ngư kia cũng không sợ hãi, hai cái chân nhân loại to khỏe lao thẳng tới chỗ Ôn Văn.

Ánh mắt Ôn Văn chuyển thành đỏ bừng, nói với con cá la hán kia: “Tao lệnh cho mày, dừng lại!”

Đây là năng lực khống chế tinh thần của huyết tộc, có thể khống chế tinh thần của những sinh vật nhỏ yếu, nếu chiêu này có tác dụng thì hành động lần này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ánh mắt quái ngư có chút mê man, sau đó lại tiếp tục lao tới chỗ Ôn Văn.

Ôn Văn phun một ngụm nước bọt, sức của con cá này cũng không mạnh, ngược lại so với nhân loại bình thường còn yếu hơn nhiều.

Nhưng trong đầu của chúng chỉ là triệt để hỗn loạn và dục vọng phá hoại, không còn gì nữa, vì thế cho dù Ôn Văn khống chế được tư duy của nó thì hành động của nó cũng không hề thay đổi.

Nghĩ một chút cũng phải thôi, trong đầu nó ngay cả óc cũng không có, chỉ là một đồng bụi có màu xanh lục như phấn hoa, khống chế tinh thần có hiệu lực mới là lạ.

Khống chế tinh thần không có tác dụng, Ôn Văn cũng không tức giận, tiếp đó thử nghiệm đóng băng và dịch ăn mòn.

Thậm chí anh còn bắt con quái vật kia, tách rời ra từng chút một, thử kiểm tra xem loại quái vật này bị phá hủy tới mức độ nào mới không thể phục sinh nữa.

Kết quả kiểm nghiệm là, chỉ đơn giản đóng băng không thể giết chết nó, nhưng có thể làm nó tạm thời không thể hoạt động.

Không biết năng lực của Băng Hà có thể triệt để phá hủy loại quái vật này hay không.

Mà hiệu quả của dịch ăn mòn thì lại tốt đến kỳ lạ, chỉ là trước khi bị ăn mòn phân nửa thì chúng vẫn có khả năng hành động, mặt khác thì có một số quái vật có vật thể chống ăn mòn bao

bọc bên ngoài cơ thể thì hiệu quả của dịch ăn mòn sẽ không quá lý tưởng.

Về phần đơn giản tổn hại thân thể, trừ phi phá hỏng nhiều hơn phân nửa, bằng không không quản bị tổn thương trí mạng thế nào, chúng nó cũng có thể thông qua vật chất bị ố nhiễm ở xung quanh để tổ hợp cơ thể.

Có thể nói là rất khó chơi.

Nhưng đám quái vật nhỏ này chẳng qua chỉ là tầng chót trong khu chung cư cao cấp bị hủ hóa này mà thôi, chúng nó tấn công ra ngoài thì hiệp hội vẫn có thể phòng ngự được.

Nhưng nếu tất cả đều quái vật cấp Tai Hại cùng tấn công ra, hiệp hội chưa chắc sẽ phòng ngự nổi!

Chương 179 - Biến Hóa Kinh Ngạc

“Phù... kẻ tiếp thử xem có thể mang đám này vào trạm thu nhận hay không, quái vật ở đây nhiều như vậy, vừa vặn có thể lấp kho một chút.”

Có điều Ôn Văn chỉ định bắt thử thôi, về phần thể chất của đám này, Ôn Văn không định sử dụng, ít nhất là trước khi xác định an toàn anh sẽ không sử dụng.

Trước đó trong khoảng thời gian sử dụng thể chất khi lông quần đầu chó, độ thông minh của anh đã bị suy giảm không ít.

Loại quái vật ngoại trừ vụn vẹo tởm lợm thì không có đặc điểm gì khác này nói không chừng sẽ khiến Ôn Văn trở nên vụn vẹo, lỡ như chuyển đổi thể chất xong cũng có thể sinh con thì quá hài.

Con quái vật trước đó đã bị Ôn Văn dẫn vật thành mảnh nhỏ, vì thế cơ hội này Ôn Văn dành cho một con quái vật may mắn đang lang thang trên đường, sợi xích màu đen giống như một đám rắn độc giương nanh múa vuốt bỏ nhào tới.

Khi đã tiến vào trạng thái giới hạn thì tốc độ của xiềng xích sẽ không còn chậm nữa, ngược lại sẽ rất nhanh.

Đôi phó với đám quái nhỏ chỉ có mỗi năng lực khôi phục này quả thực là dễ như trở bàn tay.

Con quái nhỏ còn chưa kịp phản ứng đã bị sợi xích màu đen trói chặt, ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích, trực tiếp bị kéo tới trước mặt Ôn Văn.

Nó giãy giụa kịch liệt nhưng không có chút tác dụng nào, Ôn Văn động ý nghĩ, muốn thu con quái nhỏ này vào trong trạm thu nhận.

Nhưng tình huống mà anh không nghĩ tới đã xảy ra, thứ bị hấp thu chính là năng lượng quý dị trong cơ thể con quái nhỏ này!

Mà thân thể của nó thì trạm thu nhận không thêm ngó tới!

Năng lượng đen tối màu xanh lá chổng đờ quái vật hoạt động trong khoảng thời gian ngắn đã hấp thu vào trong găng tay Tai Ách.

Sau đó, cơ thể quái vật bị hút khô trực tiếp hồng mất!

Vật chất hợp thành cơ thể nó cấp tốc biến về trạng thái vốn có, thịt nát và đủ thứ lẫn lộn lại với nhau cùng rơi xuống đất làm Ôn Văn cảm thấy tởm lợm.

Tởm thì tởm nhưng ánh mắt Ôn Văn lại sáng bừng, năng lượng trong cơ thể quái vật có thể bị hấp thu?

Nếu thật là vậy thì đám quái vật này đối với Ôn Văn không chỉ là quái vật.

Mà là kho báu!

Phải biết, sau khi săn giết hơn phân nửa quỷ hồn thành phố Phù Dung Hà, đã lâu rồi Ôn Văn không bỏ sung loại năng lượng kỳ dị này!

“Ừm... nói vậy thì trong quá trình tìm kiếm đầu nguồn, nếu gặp quái vật thì không thể bỏ qua.”

“Mặc dù sẽ chậm trễ thời gian một chút nhưng còn có những người khác đang tìm kiếm, mình giảm bớt số lượng quái vật cũng là giảm bớt áp lực cho bọn họ.”

Sau khi ra quyết tâm, Ôn Văn liền nhảy lên nóc một ngôi biệt thự nhìn ra xa xa, tìm kiếm kẻ bị hại mới.

Đột nhiên, phần mái nhà bề nát, ngói bay tán loạn.

Một bàn tay to có bộ lông đen nhánh từ phần lỗ hồng thò ra túm lấy chân Ôn Văn, trực tiếp kéo anh vào trong biệt thự.

Con quái vật này cao gần ba mét, trên làn da màu xanh là bộ lông đen nhánh, bấp thịt cuộn cuộn, hình dáng giống như một con tinh tinh có thể hình không cân đối.

Sau khi kéo Ôn Văn vào biệt thự, con quái vật kia túm Ôn Văn như đang túm một miếng vải rách mà quật xuống đất, trái một phát phải một phát, đập vào nền gạch bê nát rồi mới xách Ôn Văn lên, nhìn Ôn Văn.

Quần áo Ôn Văn có chút xóc xệch, đưa tay khoanh trước ngực, thở dài một tiếng.

“Này là mày tự tìm, kẻ may mắn kế tiếp chính là mày.”

Quái vật run lên phen, rõ ràng nó mới là kẻ đi săn, trong tay là con mồi, vì sao hiện giờ lại là nó cảm thấy chột dạ chứ?

Giống như bị một thứ nguy hiểm dòm trúng vậy.

Vẻ mặt Ôn Văn nháy mắt trở nên tái nhợt, mạch máu quanh mắt nổi lên, răng nanh cũng thò dài ra.

Hơi thở đầm máu cực kỳ đáng sợ từ trên người Ôn Văn tỏa ra, hết như một thần ma khát máu!

Trong khu chung cư cao cấp bị hủ hóa này không có ánh mặt trời, cũng tức là Ôn Văn có thể duy trì trạng thái quỷ hút máu!

Hiện giờ, cuộc đi săn đã bắt đầu!

...

Từ biệt thự này đi ra ngoài, Ôn Văn tiếp tục chuyển hành trình đi săn của mình sang một biệt thự khác.

Nhìn thấy con nào liền túm con nấy, cơ bản là giết sạch không hề buông tha.

Bản thân đám quái vật này cũng không mạnh mẽ, chỉ là sinh mệnh lực mạnh mẽ biến thái và đặc tính gần như bất tử làm chúng nó có vẻ hơi khó đối phó mà thôi. Nhưng Ôn Văn có thể dễ dàng giết chết chúng nó, năng suất nhanh tới khó tin.

Ở đây, quái vật tầng chót thực lực Tai Hại có khắp mọi nơi, quái vật cấp Tai Họa cũng quá nhiều, không chút nghi ngờ nơi

này chính là trảng săn bắn tuyệt vời cho Ôn Văn.

Mức độ năng lượng của đám quái vật này mạnh hơn quỷ hồn nhiều, vì thế theo quá trình đi săn, phần găng tay bên tay trái cũng lan rộng ra nhiều hơn, dần dần diện tích bao phủ cũng đã xấp xỉ tay phải.

Năm ngón tay và cổ tay phân biệt xuất hiện bột phấn lơ lửng màu vàng.

Thực hiện nhiên, chỉ cần Ôn Văn tiếp tục đi săn thì số bột màu vàng đó sẽ thành hình, trở thành những chiếc nhẫn vàng.

Những chiếc nhẫn này không quản là năng lực mới hay là năng lực kết hợp với thể chất như tay phải cũng đều là gia tăng rất lớn cho thực lực của Ôn Văn.

Tuy chủ yếu là đi săn nhưng Ôn Văn cũng không quên nhiệm vụ tìm kiếm nguồn gốc hủ hóa.

Bởi vì đầu nguồn không nhất định là nằm ở nơi nào, làn sương màu xanh kia ảnh hưởng rất lớn tới năng lượng cảm nhận, vì thế nếu muốn tìm kiếm xem đầu nguồn ở đâu thì chỉ có thể kiểm tra từng chút một.

Mà mỗi căn biệt thự Ôn Văn đều muốn túm lấy quái vật, vì thế cũng đang dùng một phương pháp của riêng mình để tìm kiếm, loại bỏ đầu nguồn.

Có điều mặc dù có thể chất vampire nhưng cơ thể và tinh thần của Ôn Văn không phải làm bằng sắt, liên tiếp bắt quái vật trong năm sáu ngôi biệt thự, anh cũng đã có chút mệt mỏi.

Hiện giờ anh cần tìm một chỗ, nghỉ ngơi một chút, lấy lại chút sức lực.

Hút máu có thể làm anh hồi phục nhanh chóng, nhưng tất cả quái vật ở nơi này đều bị hủ hóa, có máu hay không cũng không nhất định.

Cho dù có máu, Ôn Văn hút máu của chúng cũng khó nói là có thể trực tiếp mất không chế hay không.

Đến khi đó thì boss lớn của biệt thự có lẽ chính là anh...

Anh đi tới trước một đoạn, nhìn thấy hai căn biệt thự đối diện với nhau.

Một căn thì giống như hang ổ của lũ nhện, tối tăm đáng sợ, vừa nhìn đã thấy không đơn giản.

Mà căn bên kia làm ánh mắt Ôn Văn có hơi khựng lại.

Căn biệt thự này không hề có dấu vết hủ hóa, trong biệt thự lóe lên ánh đèn âm áp, từ cửa sổ nhìn vào thì mơ hồ có bóng người đi lại bên trong.

“Trông giống như một ngôi nhà bình thường... cũng không có hơi thở siêu năng lực, không đúng, trong hoàn cảnh này không thể dựa vào cảm nhận.”

“Với hoàn cảnh nơi này không có khả năng có người sống tồn tại, vì thế nơi này nhất định có chuyện!”

Ôn Văn do dự một chút, không biết có nên vào hay không, nơi này có thể chính là đầu nguồn hủ hóa, cũng có thể tồn tại phương pháp khắc chế quái vật hủ hóa, trong tình huống này tùy tiện tiến vào chỗ nào cũng rất nguy hiểm.

Nhưng hiện giờ toàn bộ thành phố Phù Dung Hà đang rơi vào nguy cơ, cho dù có nguy hiểm thì Ôn Văn cũng không thể đứng đó nhìn căn biệt thự này.

Anh đang do dự thì cửa biệt thự đã mở ra, một bé trai dáng vẻ bình thường ló đầu ra, kinh ngạc nói với Ôn Văn: “Chú ơi, mau vào đi ạ, đám quái vật kia không vào đây được!”

...

Chương 180 - Một Nhà Quỷ Dị

Xé nát một con quái vật tổ hợp, lại đập nó đến nát bậy để phòng nó tiếp tục tái sinh, sau đó Vu Hân lau chút máu đen dính trên mặt nạ, chăm chú nhìn căn biệt thự ở phía trước.

Đây là căn biệt thự thứ năm mà cô muốn kiểm tra, nếu nơi này là đầu nguồn, với thực lực của cô thì chưa chắc có thể toàn thân trở ra, nhưng cô nhất định phải tiến vào, bởi vì cô là thợ săn.

Sờ khẩu súng báo vị trí, Vu Hân nhảy lên vài mét, từ một cánh cửa sổ tiến vào căn biệt thự này.

Tình huống bên trong cũng giống như bên ngoài, khắp nơi bao trùm vật chất hình lưới màu xanh đậm và dịch nhờn xanh lá tằm lợm.

Nhưng so với những căn biệt thự khác thì nơi này có chút an tĩnh kỳ lạ.

Dựa theo kinh nghiệm của cô thì trong phạm vi hủ hóa, mỗi nơi có người ở đều chính là một hang hổ quái vật, vì thế nơi này không có khả năng không có gì.

Vưu Hán từ lầu hai chậm rãi vòng xuống lầu một, lúc ở cầu thang thì nghe thấy tiếng động, cô nhìn thấy ở trong bếp có người đang nấu nướng.

Vì thế Vưu Hán chuyển sang tiếp cận vị trí phòng bếp, loáng thoáng nhìn thấy một con quái vật có đường nét khá giống một người phụ nữ.

Chiều cao của con quái vật này sắp xỉ ba mét, có bốn cánh tay dài nhọn thanh thoát và tám cái chân thon dài trắng nõn như vòi bạch tuột.

Mỗi cái chân đều có thể nói là rất hoàn mỹ, chân trần giẫm trên mặt đất, phong thái tuyệt đỉnh.

Người khác mà thấy, một cái một năm, có thể chơi tám năm.

Nhưng tám cái chân dài lại cùng ở trên một cơ thể thì đúng là có chút đáng sợ.

Thân thể phụ nữ thì có thể coi là khá hài hòa, nhưng sau lưng lại mọc ra mấy cái xúc tua khủng bố được tùy ý ghép nối làm người ta sởn gai ốc.

Lúc này, nữ quái vật đang nấu tôm càng xanh.

Trên một cái tay dử tợn ở sau lưng có chi chít lũ tôm càng xanh, bọn chúng trông có vẻ vẫn còn sống, đang giương nanh múa vuốt.

Phía trước của đuôi là phần đầu tôm với cái kìm thật to, còn phía sau là phần đuôi tôm.

Mà người phụ nữ này lại trực tiếp đặt một cái xúc tua của mình lên chảo mà nấu nướng.

Sau khi con tôm hùm kia bị nấu chín, người phụ nữ bắt đầu không biến sắc lột vỏ, nhét thịt tôm vào miệng, vừa nhai vừa lộ ra vẻ mặt say mê.

Mỗi khi ăn một con, trên xúc xua lại sinh ra thêm một con.

Cảnh tượng tự sinh tự ăn quỷ dị này làm Vu Hán xem mà tê rần da đầu.

Cô có cảm giác, nữ quái vật cao lớn này có thực lực mạnh hơn tất cả đám quái vật hủ hóa trong khu này, ít nhất cũng phải là cấp Tai Nạn!

Đám quái vật ngoài kia tuy nhiều nhưng Vu Hán chưa từng thấy con nào ở cấp Tai Nạn.

Vì thế, nơi này rất có thể chính là đầu nguồn hủ hóa!

Vu Hán đặt tay lên súng báo hiệu, đang định lén rời khỏi nơi này ra phòng tín hiệu thì đột nhiên sắc mặt cô thay đổi, lập tức nhảy bật lên.

Mà ngay nháy mắt Vu Hán nhảy lên, sà nhà mà cô đứng trước đó bị một dòng nước màu xanh đậm chặt đứt!

Chỉ thấy một thợ săn tay cầm một thanh đao dài chậm rãi xuất hiện ở trước mặt cô, làm ra tư thế muốn tấn công.

Người thợ săn này Vu Hán từng gặp qua, là một trong số thợ săn cùng cô tiến vào trong khu biệt thự lần này.

Là một vị trợ thủ của Băng Hà, có thể thông qua thanh đao kia chém ra đao khí dạng dòng nước.

Nhưng lúc này ánh mắt người này trông rỗng, trên người lộ ra những đường vân xanh biếc, hiển nhiên ý thức đã không còn do hấn điều khiển nữa rồi.

Người thợ săn kia vung thanh đao trước ngực, dòng nước màu xanh ngưng tụ trên thân đao, sau đó nhẹ nhàng xung lên, nước đao theo đó mà chặt đứt tất cả mọi thứ trên đường đi của mình.

Theo một đao đó, Vu Hán biết mình không phải đối thủ của người này.

Ánh mắt Vu Hán nghiêm nghị, thực lực của người này rõ ràng chỉ gần như cô, cho dù có ấn dấu thực lực thì cũng không nên chênh lệch lớn như vậy mới đúng.

Tình huống hiện giờ quá khẩn cấp, không có thời gian để Vu Hân suy nghĩ quá nhiều, cô nhanh chóng quyết định từ bỏ chiến đấu, trực tiếp chạy trốn.

Chuyện cô phải làm chính là phóng tín hiệu, để mọi người biết đầu nguồn ở đây mà thôi.

Nhưng Vu Hân không phát hiện thợ săn trên mặt đầy đường vân màu xanh kia đang chia súng về phía mình...

...

“Rốt cuộc có nên vào hay không.... nơi này rất có khả năng chính là đầu nguồn, nhưng nếu không vào thì tò mò quá.”

Đứa bé trai kia xuất hiện làm sự do dự của Ôn Văn cũng kết thúc, binh tới tướng chặn, nước đến đất ngăn, hiện giờ cả thành phố đang chìm trong nguy cơ, nơi này dị thường như vậy, cho dù có nguy hiểm thì anh vẫn phải kiên trì xông vào một phen.

Ôn Văn giả vờ kinh ngạc, một đường chậm chậm chạy vào biệt thự, dao găm khắc ký tự giấu trong tay áo, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra chém người.

Sau khi tiến vào trong biệt thự, Ôn Văn phát hiện ngoại trừ Chu Nặc thì một nhà này tổng cộng có bốn người.

Một cặp nam nữ trung niên có lẽ chính là chủ nhân căn biệt thự này, một cô gái độ tuổi xuân xanh trên mặt có chút tàn nhang, có lẽ là chị gái thằng bé kia.

“Chú ơi, con là Chu Nặc, chú tên gì vậy ạ?”

Bé trai đi tới trước mặt Ôn Văn, vẻ mặt hồn nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Chú à, chú tên Ngô Vọng.” Ôn Văn híp mắt nói.

Mặc dù không biết nơi này có vấn đề gì, nhưng Ôn Văn biết chắc chắn là có vấn đề, vì thế anh mới báo ra tên Ngô Vọng.

“Chú Ngô Vọng, chú chơi cờ bay (Airplane Chess) với con được không ạ, vui lắm ạ.” Chu Nặc thực mong chờ hỏi Ôn Văn.

“È... không tốt lắm đâu.”

Cùng phụ nữ đi dạo phố, cùng con nít chơi đùa chính là chuyện mà Ôn Văn không thích làm nhất.

Chu Nặc mím miệng bắt đầu mếu máo khóc, túm tay Ôn Văn không chịu buông.

Ôn Văn nhức đầu, cố nén dục vọng muốn đập bay thằng nhóc này, nói với ba Chu: “Có thể trông con ông một chút được không vậy, đừng để nó quẩn lấy tôi.”

“Nó chỉ là con nít thôi, cứ chơi cùng nó đi.” Ba Chu cười nói.

Ôn Văn cười nhạt: “Tôi cũng còn nhỏ, tôi đập nó một trận không có vấn đề gì đúng không?”

Có lẽ giọng điệu của Ôn Văn khá dọa người nên Ôn Văn buông lỏng tay Ôn Văn, chạy tới nơi khác chơi đùa.

Nếu Chu Nặc vẫn không chịu buông, có lẽ Ôn Văn thật sự sẽ làm ra hành vi đánh trẻ nhỏ.

Với dáng vẻ của khu chung cư cao cấp Tửu Tam hiện giờ, nếu Chu Mặc thật sự là một đứa bé bình thường, tên của Ôn Văn sẽ đọc ngược.

Sau khi Chu Nặc đi rồi, bầu không khí trở nên hài hòa hơn rất nhiều.

Ngoại trừ Chu Nặc ngồi một bên bực bội thì mọi chuyện giống như chưa từng xảy ra, thái độ của ba người trong nhà đối với Ôn Văn không có gì thay đổi.

Bọn họ giống như NPC, chỉ biết máy móc thực hiện những thiết lập về nhân vật của mình.

“Ngô tiên sinh, hôm nay anh tới chính là tin tốt với gia đình chúng tôi, tối nay chúng ta chúc mừng một chút nhé?” Ba Chu cười nói.

“Cái này có gì hay mà ăn mừng.” Ôn Văn khó hiểu hỏi.

“Trong thế giới như vậy thì phải đoàn kết lại chúng ta mới có thể sinh tồn, hôm nay anh tới nhà chúng tôi thì sau này chúng ta chính là người một nhà.”

Ba Chu nói xong thì quay người đi, người một nhà bắt đầu chuẩn bị cơm nước.

“Trong tình huống này mà còn muốn chúc mừng... người nhà này quả nhiên có vấn đề.”

Bốn người kia bận rộn, Ôn Văn thì trầm tư suy ngẫm một giây rồi an tĩnh ngồi trên sô pha, quan sát gia đình khác thường này.

Chương 181 - Xé Rách Vỏ Bọc

Cả nhà bọn họ biết rõ bên ngoài đều là quái vật đáng sợ nhưng lại không hề có chút khẩn trương hay sợ hãi nào.

Ôn Văn là một người không rõ thân phận đột nhiên xuất hiện, thế nhưng bọn họ không hề cảnh giác, ngược lại còn tỏ ra hoan nghênh nhiệt liệt.

Mà bây giờ bọn họ lại để Ôn Văn qua một bên, chuẩn bị thức ăn ngon, muốn cùng Ôn Văn dùng bữa tối.

“Không bình thường, tuyệt đối không bình thường, nhưng trên người bọn họ lại không cảm giác được chút hủ hóa nào... nếu thật sự có vấn đề thì tức là sau khi tiến vào nơi này, cảm quan của mình đã bị nhiễu loạn.”

Ôn Văn không gấp gáp ra tay, chỉ tiếp tục quan sát.

Mặc dù có khả năng người nhà này đang lên kế hoạch độc ác gì đó, chỉ là Ôn Văn cũng đang dành thời gian để hồi phục thể lực.

Nói ra thì Ôn Văn rất hiếm khi làm chuyện mà mình không nắm chắc, sở trường của anh là soi xét kỹ lưỡng nhược điểm của đối thủ rồi mới chiến đấu.

Vì thế nhiều khi lần đầu đầu tiên anh sẽ chịu thiệt, nhưng lần hai thì có thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

Lần này cũng thế, Ôn Văn muốn thăm dò nội tình của gia đình này rồi mới lật mặt.

Ngồi trên ghế sô pha một hồi thì Ôn Văn chợt trừng to mắt, huy hiệu trên ngực anh truyền tới cảm giác âm ảm, báo hiệu nguy hiểm đang tới gần.

“Nhưng mình không hề cảm giác được gì cả?”

Ôn Văn vội vàng đứng dậy, cảnh giác với hết thảy mọi thứ, nhưng xung quanh đều như bình thường, không có chút tình huống nào dị thường.

Đột nhiên, khóe mắt Ôn Văn nhìn tới sau lưng ghét da, dưới lớp da bọc mỏng manh kia hình như có thứ gì đó nhúc nhích!

Anh đi tới, lộ ra găng tay Tai Ách, nhẹ nhàng đề lên sô pha.

Từ cảm xúc thì không có gì đặc biệt.

Nhưng Ôn Văn tin vào trực giác của mình, khi này anh rõ ràng đã nhìn thấy gì đó, chứng tỏ, năng lực cảm quan của anh quả thực đã bị khuấy rối.

Hơn nữa vấn đề lớn nhất trong căn biệt thự này có lẽ không phải bốn người nhà này, mà chính là thứ ẩn mình ở sau sô pha khi này.

Lúc Ôn Văn đang suy nghĩ thì cô gái mặt có chút tàn nhang yếu điệu bung một khay trái cây đủ loại tới đặt trước mặt Ôn Văn, còn nhoẻn miệng cười.

“Bên ngoài giống như là tận thế vậy, thế mà mấy người vẫn còn tâm tư cắt gọt trái cây cho tôi à?” Ôn Văn hí mắt hỏi.

Cô gái trẻ nghi hoặc nhìn Ôn Văn: “Không phải đây là lễ tiết đón tiếp khách tới nhà à?”

Sau đó, để lại Ôn Văn á khẩu không trả lời được, nhanh nhẹn rời đi.

Cô gái đi rồi, Ôn Văn nhìn chằm chằm theo bóng dáng yếu điệu của đối phương, đầu tiên là sau lưng, sau đó xuống một chút, xuống chút nữa...

Đừng nghĩ lệch, chủ yếu là Ôn Văn đang nhìn chân của cô gái mà thôi!

Anh phát hiện một điểm, lúc đi lại, chân của cô gái không hề rời khỏi mặt đất, thay vì đi thì nên nói là đang lướt.

Theo truyền thuyết dân gian, quỷ nhập vào người thì sẽ dán sát phía sau lưng, chân đặt dưới chân người bị nhập để điều khiển hành động, vì thế người bị quỷ nhập thường kiêng chân dùng mũi chân để đi lại.

Phía sau cô gái này mặc dù không có quỷ hồn nhưng động tác cơ thể có phần không cân đối làm Ôn Văn rất hoài nghi.

“Để mình chứng thật suy đoán một chút đi vậy.”

Ôn Văn nhanh chóng lên tới sau lưng cô gái, yên lặng rút dao găm rồi phóng xuống đất, sàn nhà bằng gỗ thoảng cái đã bị đâm thủng.

Xét về độ sắc bén, con dao găm này được chế tạo từ phương pháp ngàn năm trước, có thể so sánh với đôi cánh thép, vì thế chỉ cần ném nhẹ một phát đã đủ xuyên thủng sàn nhà.

Nháy mắt đó, một nhà bốn người bắt đầu mất tử nhiên ngộ ngộ quay sang Ôn Văn, làn da tỏa ra ánh sáng xanh xanh, đây tử khí chăm chăm nhìn anh.

Nếu là người bình thường nhìn thấy một màn này có lẽ sẽ bị dọa tới ngất xỉu.

Ôn Văn ngồi xổm xuống cười cười nói: “Trượt tay, trượt tay thôi.”

Sau đó anh rút dao ra, khoảnh khắc rút ra đó anh nhìn thấy ở bên dưới có thứ gì đó đang ngộ ngộ!

Nhưng cũng chỉ nháy mắt thì thứ đó đã ngừng lại động tác, Ôn Văn nhìn lại lần nữa thì nơi đó đã không khác gì sàn nhà bình thường.

Mà biểu cảm của bốn người kia cũng khôi phục bình thường, tiếp tục nấu thức ăn, một màn khi này tựa hồ chỉ là ảo giác.

Tuy trong hoàn cảnh này, bọn họ an bình làm cơm như vậy cũng là rất dọa người rồi.

Đứng dậy, Ôn Văn bắt đầu suy ngẫm.

“Tình huống gần như đã rõ ràng rồi, một nhà bốn người này chỉ là con rối, thứ thật sự nguy hiểm chính là căn biệt thự này, hoặc là đồ vật ở trong biệt thự.”

“Chân của bọn họ dán sát mặt đất là vì biệt thự phải thông qua tiếp xúc mới có thể điều khiển.”

Đã thấy được gần hết những gì mình muốn, Ôn Văn cũng không tiếp tục chờ nhà này làm xong bữa tối, thời gian cấp

bách, anh không có nhiều thời gian bởi người nhà này chơi đùa.

Ôn Văn đi tới cửa phòng bếp, đứng cạnh món tráng miệng ăn sau bữa cơm, khều khều cái đĩa.

“Sốt ruột rồi hả, xong ngay rồi đây, hôm nay tôi đã xuất ra hết tay nghề của mình đó.” Mẹ Chu dịu dàng nói.

“Thật ra không cần phiền phức vậy đâu, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, mục đích của mấy người rốt cuộc là gì?”

“Để chúc mừng...” Ba Chu dùng vẻ mặt tương tự nói với Ôn Văn.

Ôn Văn than khẽ một tiếng, xem ra người nhà này vẫn tính tiếp tục diễn kịch, anh cầm lấy một chiếc đĩa đi tới cạnh ba Chu.

Sau đó, anh trực tiếp dùng đĩa đâm xuyên tay ba Chu!

“Quả thực nên chúc mừng, bởi vì tôi tới nên mấy người mới có thể thoát khỏi đau khổ vô tận, kết thúc được cuộc sống con rối, đây đúng là chuyện tốt đối với mấy người.”

“Ngô tiên sinh, anh có ý gì, chúng tôi tốt bụng mời anh ăn cơm, anh...”

Ba Chu đứng dậy chỉ Ôn Văn tức giận mắng, giống như người đang gây chuyện là Ôn Văn, mà bọn họ thì chỉ là người vô tội.

Ôn Văn lắc đầu, nếu người nhà này mà đi làm diễn viên thì khẳng định chỉ được đóng vai quần chúng, tay bị đâm thủng thế kia mà phản ứng đầu tiên là chỉ trích anh cứ không phải đau đớn...

“Tao đang làm gì, bọn mày biết rất rõ mà, tao cũng không nói nhiều làm gì, chỉ là nãy giờ tao chỉ thắc mắc là bọn mày rốt cuộc muốn cho tao ăn cái gì?”

Ôn Văn cầm lấy món tráng miệng kia, nắm trong lòng bàn tay, siết chặt.

Xiềng xích màu đen lặng lẽ chui ra mà không ai hay biết, hút sạch đi năng lượng bên trong đồ ăn, sau đó lại rụt trở lại.

Lúc xòe tay ra thì lòng bàn tay chỉ còn lại một đồng thịt vụn, ngoại trừ máu đen thì thứ duy nhất có thể nhận ra là một đoạn

ngón tay và một phần da có lông đen.

“Quả nhiên là thứ này...”

Ôn Văn chán ghét ném lên mặt cô gái, thuận tiện rút một tờ khăn giấy lau tay.

Nếu Ôn Văn ngu ngốc tham gia bữa tối, ăn số thức ăn này thì nói không chừng sẽ bị nó ảnh hưởng, biến thành một dạng tồn tại giống như thành viên của ngôi nhà này, làm một khách hiền lành.

Có điều không quản là người siêu năng có chỉ số thông minh bình thường nào cũng sẽ không tùy tiện ăn thức ăn trong khu vực bị hủ hóa như vậy.

Biểu tình ôn hòa trên mặt bốn người nhà này biến mất, tai mắt mũi miệng chảy ra dịch nhờn xanh biếc, mơ hồ có thứ đáng sợ đang nổi lên trên người bọn họ.

Theo tình huống bây giờ, có che dấu cũng không còn tác dụng.

“Đúng vậy đấy, nên là thế, rõ ràng là một đám quái vật, sao phải làm ra dáng vẻ giống như con người chứ.”

Ôn Văn mỉm cười, không chờ bọn họ bùng nổ đã trực tiếp nhảy qua chiếc bàn, túm lấy vai Chu Nặc ném cậu nhóc lên giữa không trung.

Khi thân thể Chu Nặc rời khỏi mặt đất, một cái xúc tua xanh biếc cũng thò ra theo, muốn tiếp tục không chế Chu Nặc.

Thế nhưng Ôn Văn đã một dao chặt đứt!

Sau khi rơi xuống đất, vẻ ngoài của Chu Nặc nhanh chóng biến đổi.

Thân thể cứng ngắt vạm vạp, trên mặt là biểu tình tuyệt vọng cực kỳ khủng bố, phía sau lưng có vết tích kết nối.

Đây chính là dáng vẻ của bé khi chết, mà Chu Nặc trước đó thì chỉ là biểu hiện giả dối được tạo ra bởi một sức mạnh quý dị nào đó mà thôi.

“Chậc, dám giở thói quý con với tao, tao sẽ khèo mày trước nhất.”

Ôn Văn ôm ngực cười nhạt nói.

Chương 182 - Dạ Dày Di Động

Xúc đua bị cắt đứt vụn vẹo biến dạng muốn tiếp cận thân thể Chu Nặc, một lần nữa không chế.

Nhưng Ôn Văn đã búng tay một cái, dịch ăn mòn lập tức phun đầy ra người Chu Nặc, hòa tan cơ thể cậu bé.

Ba người còn lại biến sắc, dịch nhờn xanh đậm dạng sợi quái dị từ mắt mũi miệng bọn họ trào ra bao lấy cơ thể, chuyển hóa thành trạng thái dễ chiến đấu.

Biến hóa của bọn họ đối với người khác có lẽ là rất nhanh, nhưng với Ôn Văn thì lại quá chậm.

Anh sẽ không để bọn họ có cơ hội này!

Ôn Văn cố sức giẫm lên sàn nhà bên này, mặt sàn bên kia trực tiếp bật ngược lên, ba người kia cũng bị hất tung lên không!

Sau đó Ôn Văn cúi thấp người, cực kỳ quý mị xẹt qua người bọn họ, đến khi anh dừng lại thì xúc tua kết nối với cả ba đều đã bị chặt đứt!

Sau đó, Ôn Văn nhanh chóng dùng dịch ăn mòn hòa tan sạch sẽ, đề phòng bọn họ lại tái sinh.

Cứ vậy một nhà bốn người đã bị Ôn Văn tiêu diệt!

Sau khi bọn họ hoàn toàn biến đổi, nếu cố gắng thì có lẽ sẽ có thực lực Tai Hại, nhưng Tai Hại và Tai Hại cũng có khác biệt.

Loại quái vật sản sinh ra số lượng lớn như thế này chỉ có được sức mạnh và tốc độ vừa đủ để đạt tới cấp Tai Hại, nhưng khi đánh nhau, bất kỳ người siêu năng cảnh giới Năm Giữ nào cũng có thể dễ dàng giết chết bọn chúng.

Mà thực lực của Ôn Văn thì có thể xem là bậc cao nhất trong cảnh giới Năm Giữ, lại càng dễ dàng hơn.

Nhưng mặc dù là vậy, nếu để bọn họ hoàn toàn biến đổi, Ôn Văn muốn trực diện tiêu diệt bốn người cũng phải tốn không ít sức lực.

Vì thế trước tiên Ôn Văn tìm kiếm nhược điểm, sau đó mới tiến hành giải quyết.

Có điều giết bốn người xong Ôn Văn vẫn không thả lỏng cảnh giác, bởi vì anh biết khiêu chiến lớn nhất thật ra vẫn còn ở phía sau.

Một nhà bốn người kia chỉ là mỗi câu mà thôi, thứ mà Ôn Văn phải đối phó là người thả mồi ở phía sau, cũng chính là bản thân căn biệt thự này!

Quả nhiên sau khi cả bốn người bị Ôn Văn giết chết, cả căn nhà này bắt đầu rung chuyển.

Âm thanh quái dị từ các nơi trong nhà truyền ra, giống như nước đang chảy trong đường ống, lại giống như một loài bò sát nào đó không biết tên đang bò loạn trong biệt thự, mặt đất lồi lên sụp xuống, trên tường xuất hiện những đường vân như mạch máu.

Vô số thứ hiểm ác đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công Ôn Văn.

Căn biệt thự ám áp nhất khu chung cư cao cấp bị hủ hóa này thoáng chốc đã biến thành địa ngục đáng sợ nhất.

“Như vậy trông bình thường hơn đấy, tao không có thời gian, không muốn đưa đưa lâu dài, tuy tao không biết là mày có chỉ số thông minh để mà dây dưa hay không nữa.”

Ôn Văn vừa dứt lời thì mặt đất dưới chân anh biến thành một cái miệng rộng dữ tợn muốn nuốt chửng lấy anh.

Ôn Văn vội vàng nhảy đi thì phát hiện nơi này đã không còn chỗ để đặt chân.

Cả căn biệt thự đều trở nên cuồng bạo, sàn nhà, bà, tường, đồ trang trí đều đã biến mất, thay vào đó là một bức tường bằng xương bằng thịt cực kỳ đáng sợ.

Tất cả những thứ mà Ôn Văn có thể tiếp xúc đều đang vụn vụn vỡ vỡ.

Một số thì phun ra khí hôi, một số thì biến thành xúc tua có răng nhọn tùy ý công kích, trong tình huống dưới chân không có nơi đặt chân an toàn, Ôn Văn lâm vào tình thế ốc không mang nổi mình ốc.

Đủ loại năng lực cùng xuất trận mới miễn cưỡng đảm bảo chính mình không bị chạm tới.

“Tính sai rồi, không nên chui vào trong rồi chiến đấu, đáng ra lúc ở bên ngoài phải trực tiếp phát ra công kích rồi mới phải.”

Nhưng kỳ thật Ôn Văn cũng biết, một khi đã tiến vào thì có lẽ sẽ rất khó trở ra.

Người một nhà này chỉ là mỗi câu, mà bên trong căn biệt thự là cạm bẫy, lúc anh đồng ý tiến vào thì cũng đã bước vào trong cạm bẫy rồi.

Hành động quái dị của nhóm Chu Nặc chỉ là thử dò xét của thứ quái dị muốn cắn nuốt Ôn Văn mà thôi.

Nếu từ bên ngoài nhìn lại thì căn biệt thự này chính là một cái cục thịt khổng lồ mà thôi, hoặc nói đúng hơn là một cái dạ dày khổng lồ, mà Ôn Văn đang ở bên trong cái dạ dày này.

Giống như thức ăn chuẩn bị bị tiêu hóa.

Hai con dao găm của Ôn Văn không ngừng quơ múa, chặt đứt tất cả đám tua vôi, đồng thời không ngừng di chuyển, né tránh, thoát ra khỏi những đòn tấn công không thể cắt đứt.

“Chuyện lần này kết thúc thì nhất định phải luyện mớ kiếm pháp ghi phía sau quyển nhật ký kia, chỉ dựa vào sức mà vung chém, hiệu quả thật sự quá thấp.”

Ôn Văn muốn khi vung dao lên thì sẽ trực tiếp chặt đứt cả một nùi xúc tua, chứ không phải như bây giờ, mỗi lần chỉ cắt được một cái.

Xúc tua bị Ôn Văn chặt đứt rớt xuống đất sẽ hòa tan vào trong cục thịt.

Nói cách khác, hành vi của Ôn Văn chỉ là bảo vệ chính mình, thậm chí còn không thể làm cục thịt này bị tiêu hao.

“Muốn phá giải cục diện này hẳn là có thể, mình chỉ cần thả một con chuột ra thì có thể dễ dàng xử nó... nhưng làm thế thì mình chả có lợi lộc gì, còn tăng nguy cơ bại lộ trạm thu nhận.”

“...có điều, ở trong này hẳn là không có ai nhìn thấy mình, có đám người này tồn tại, hơi thở cũng sẽ bị che đậy.”

Thoáng suy ngẫm một chút, Ôn Văn liền có kế hoạch, anh trực tiếp chui vào trong Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Cảm nhận được Ôn Văn biến mất, cục thịt kia trở nên phần nộ.

Con mỗi đã chui vào trong bầy rập cứ vậy mất đi, hơn nữa còn lỗ mất vài con mỗi thượng hạng.

Vì thế cục thịt kia trực tiếp trôi lên khỏi mặt đất, chậm rãi đi tới gần hang ổ lũ nhện bên nhà dì Trần ở bên kia!

Nếu không ăn được người siêu năng, ăn đám quái vật khác cũng không tệ, nó đã đói lắm rồi!

Lũ nhện con bảo vệ ổ nhện cố chống lại nhưng thực lực của chúng và cục thịt này chênh lệch quá lớn, chỉ có thể bị cắn nuốt từng con một.

Mỗi khi cắn nuốt một con quái vật, cục thịt này lại càng lớn hơn, năng lực tấn công cũng mạnh mẽ hơn, đến cuối cùng, ngay cả con nhện cấp Tai Hại mạnh nhất cũng bị nó cắn nuốt.

Khi không còn nguy trang nhảm chán nữa, tốc độ và sức mạnh của cục thịt này cũng trở nên cực kỳ đáng sợ.

Không ai biết sau khi cắn nuốt hết toàn bộ quái vật trong khu chung cư bị hủ hóa này thì nó sẽ biến thành bộ dáng gì.

Nhưng vào lúc này, Ôn Văn một lần nữa xuất hiện trong biệt thự, trong tay cầm một cái bao khá là nặng.

Trong bao đều là thuốc nổ!

Là một thám tử, muốn tìm được một số thuốc nổ đủ để hủy một tòa nhà nhỏ, cũng là chuyện có thể...

Được rồi, trong liên bang hiện giờ, rất nhiều loại vũ khí sát thương lớn bị quản lý rất chặt.

Với năng lực của Ôn Văn, muốn làm chút chuyện vi phạm lệnh cấm cũng không khó, nhưng để lưu lại sơ hở.

Có điều loại đơn giản như thuốc nổ thì chỉ cần có tiền thì Ôn Văn muốn bao nhiêu cũng có, hơn nữa còn không lưu lại chút dấu vết nào.

Tác phong của Ôn Văn trước giờ là phòng trước sẽ tránh được tai họa, vì thế khi sau thu được kho hàng lớn bí mật trạm thu nhận, anh liền tích trữ không ít thứ để phòng, thuốc nổ chính là một trong số đó.

Tuyệt đối không phải vì muốn gây sự mà trữ thuốc nổ đâu.

Một bao thuốc nổ này là toàn bộ tích trữ của Ôn Văn, anh muốn cho chúng nổ tung hết chỗ này!

Số thuốc nổ này đủ để nổ tung một tòa lầu nhỏ, có lẽ không đủ để giết chết cục thịt này, nhưng Ôn Văn chỉ cần suy yếu nó mà thôi!

Chương 183 - Máy Sạc Pin Di Động

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên ý cười, lúc châm thuốc nổ thì tay có hơi run, chính là cảm giác khi bé chơi pháo cho nổ tung bình nước.

Phát hiện con mồi đã quay trở lại trong bụng, quái vật cục thịt khổng lồ kia lại bắt đầu tấn công Ôn Văn, nó nhất quyết muốn ăn thịt Ôn Văn.

So với con mồi bên ngoài, Ôn Văn hấp dẫn hơn.

Đám quái vật hủ hóa khác chỉ có thể dùng để đỡ đống mà thôi, mà người siêu năng như Ôn Văn thì chính là một bữa tiệc lớn phong phú.

Ôn Văn không vội tiến vào trạm thu nhận mà quơ dao găm, bảo vệ ngòi nổ.

Nếu không làm vậy thì có lẽ thuốc nổ sẽ không thể kích nổ được.

Mắt thấy ngòi nổ chỉ còn không tới một cm, Ôn Văn ném nó lên giữa không trung, chính mình thì lại chui vào trong trạm.

Ầm ầm!

Bao thuốc nổ nổ tung, nhiệt lượng cực cao và sức công phá càn quét tất cả mọi thứ trong cái dạ dày di động này.

Quái vật thịt còn đang thản nhiên ngo ngoài ở bên ngoài đột nhiên phình to kích cỡ lên vài lần, bên dưới lớp máu thịt mơ hồ lộ ra tia sáng màu quả quýt, giống như bất cứ khi nào cũng có thể nát nhừ ra thành thịt vụn.

Nhưng vào lúc này, trên cơ thể quái vật lộ ra vài cái lỗ thông hình tròn, mang theo đốm lửa và luồng khói đen đặc nóng rực phun lên không trung.

Quái vật cục thịt cũng cấp tốc khôi phục kích cỡ vốn có, thế mà nó lại có thể dùng phương pháp này để giảm sát thương của thuốc nổ xuống mức thấp nhất!

Năng lực thích ứng với hoàn cảnh xung quanh của cục thịt này quả thực biến thái.

Nhưng cho dù là vậy thì nó cũng đã bị tổn thương rất lớn, uy lực mạnh mẽ như vậy trực tiếp nổ tung trong người, quái vật cấp Tai Nạn bình thường thì sớm đã bị nổ chết rồi.

Dưới thân quái vật cục thịt này mọc ra vô số cái chân nhỏ, nhanh chóng phóng tới một căn biệt thự khác.

Nó phải cắn nuốt nhiều thứ hơn nữa để đảm bảo cơ thể mình không tan vỡ, thương tích vừa phải chịu quá nghiêm trọng.

Con quái vật trong biệt thự kia đang găm thét với quái vật cục thịt, cảnh cáo nó không được tiếp tục tiến tới nữa.

Nhưng lần này quái vật cục thịt ngay cả thăm dò cũng không thềm nữa, trực tiếp biến thành thịt nát bao trùm lấy cả căn biệt thự.

Không chỉ sinh vật bên trong, ngay cả mặt tường cửa kính và phần vật chất màu xanh bao trùm ở bên ngoài cũng bị nó tiêu hóa, sau đó bắt đầu tự chữa lành cơ thể mình.

Một lần bị thương quá nghiêm trọng làm nó trở nên hung bạo hơn hẳn, đám quái vật ở gần đó đều gặp tai ương.

...

Trận nổ qua được vài phút, Ôn Văn phủ một tầng băng lạnh ở trên người một lần nữa từ trong trạm thu nhận đi ra ngoài, nhìn tình cảnh trong cơ thể quái vật, Ôn Văn thất vọng lắc đầu.

“Ày, nhiệt độ không cao như mình tưởng tượng, thứ này thế mà lại có thể thích ứng với một cú nổ khủng khiếp như vậy, đúng là đáng sợ, chỉ là không sao cả, nó đã bị mình làm cho suy yếu đi rồi.”

Ôn Văn hít sâu một hơi, xắn tay áo đồng phục nhân viên thu nhận lên tới vai, găng tay màu đen hiện ra, chạm vào mặt đất.

Mặt đất nháy mắt biến thành một cái miệng máu khổng lồ muốn cắn nuốt Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn ngược lại lại duỗi tay vào bên trong!

Sợi xích màu đen từ lòng bàn tay, mu bàn tay và các phần trên cánh tay mọc dài ra, xuyên thấu vào máu thịt quái vật, phủ kín toàn bộ mặt đất!

Sau đó, Ôn Văn bắt đầu hấp thu năng lượng bên trong cơ thể con quái vật này.

Với thể tích khổng lồ của nó, năng lượng ẩn bên trong là con số mà đám quái vật nhỏ không thể nào so sánh được.

Năng lượng cực lớn tràn vào trong găng tay Tai Ách khiến cho bụi phấn màu vàng trên tay trái Ôn Văn bắt đầu ngưng tụ lại thành thực thể.

Sau khi bị hấp thu năng lượng, cả người con quái vật bắt đầu chấn động, giống như thân thể bị đào móc.

Nhưng nó sẽ không để Ôn Văn tùy ý hấp thu năng lượng quý giá của mình, trên đỉnh đầu Ôn Văn xuất hiện một cái chùy thịt lớn đầy gai nhọn nện xuống.

Nhưng Ôn Văn đã đưa tay trái lên trên, xiềng xích màu đen bắt đầu tỏa ra ngoài cản lại chùy thịt kia!

Số lượng xiềng xích trên tay trái không nhiều bằng tay phải, nhưng nó vừa vặn lại có thể tạo thành một vòng tròn, vững vàng bảo vệ Ôn Văn ở bên trong.

Hiện giờ chỉ cần dựa vào xiềng xích của hai cánh tay, cho dù không sử dụng năng lực của quái vật thì Ôn Văn cũng không hề thua kém người siêu năng khác.

Bởi vì quái vật cục thịt này thật sự quá lớn, hơn nữa nó vẫn luôn chống cự nên xiềng xích không thể trói nó lại, việc hấp thu năng lượng cũng không quá nhanh, nếu đổi lại là quái vật khác thì chỉ sợ đã bị Ôn Văn hút khô rồi.

Quái vật cục thịt không có cách nào với Ôn Văn, vì không muốn bị hút khô nên nó chỉ có thể nhắm tới các biệt thự khác, thông qua tấn công quái vật khác để chống cự sự hấp thu của Ôn Văn.

Nhưng theo năng lượng gia tăng, hiệu suất hấp thu của Ôn Văn cũng cao hơn, tốc độ tấn công quái vật của quái vật cục thịt đã bắt đầu không theo kịp tốc độ hấp thu của Ôn Văn.

Nhưng lúc này, tốc độ hấp thu của Ôn Văn đột nhiên ngừng lại.

Đương nhiên không phải Ôn Văn không hút nổi nữa, chỉ là anh muốn nuôi con quái vật này.

Cứ vậy chết đi không phải quá lãng phí rồi sao?

Không bằng để nó cắn nuốt quái vật khác, sau đó Ôn Văn sẽ hấp thu nó, coi nó là một cái máy sạc pin di động, này chẳng phải sướng quá rồi à?

Phát hiện Ôn Văn ngừng hấp thu, quái vật cục thịt vui sướng, bắt đầu tranh thủ thời gian bắt quái vật nhỏ để bổ sung số năng lượng mất đi.

Lúc nó khôi phục được một chút, đồng thời cũng bắt đầu có lực phản kháng, Ôn Văn lại tiếp tục hấp thu năng lượng của nó.

Cứ vậy lăn qua lăn lại, hai chiếc nhẫn vàng và vòng tay bên tay trái Ôn Văn đã thành hình!

“He he he, thành hình rồi, máy sạc pin tốt như vậy tìm ở đâu ra chứ, không thể chơi hỏng được, tính ra thì thế này hiệu quả cao hơn tự mình tìm kiếm đầu nguồn nhiều.”

Đương nhiên tiệc vui thì chóng tàn, con quái vật cục thịt này tàn sát bừa bãi trong khu hủ hóa dẫn tới sự chú ý của nhóm Lâm Triết Viễn ở bên ngoài.

Bị làn sương mù màu xanh bao phủ, người bình thường không thể nhìn thấy tình huống bên trong khu chung cư, nhưng con quái vật cục thịt này thật sự quá bắt mắt, hơn nữa còn rất sinh động, nó không ngừng phá hủy các ngôi biệt thự nên bị Lâm Triết Viễn phát hiện.

Từ xa xa nhìn con quái vật cục thịt này, ánh mắt Lâm Triết Viễn trở nên nghiêm nghị, sau đó dùng bộ đàm nói với Băng Hà.

“Băng Hà, ông có nhìn thấy con quái vật kia không? Tôi cảm thấy không ổn chút nào.”

Ở rìa biên giới khu hủ hóa bên kia, Băng Hà ngồi trên một cái đĩa băng lơ lửng trên không trung.

“Đương nhiên thấy rồi, rõ như vậy sao có thể không thấy, có điều thứ đó cũng giúp chúng ta loại đi một số nơi khả nghi, hơn nữa cũng coi như loại bỏ bớt kẻ địch của chúng ta.”

Lâm Triết Viễn nhíu mày, anh không muốn dựa vào thứ này để kiếm lợi: “Ý ông là, cứ để thứ này tiếp tục chủ trương hành động?”

“Không phải như thế.”

Băng Hà lắc đầu: “Đó là khi nãy thôi, bây giờ nó đã cắn nuốt nhiều quái vật như vậy rồi, cho dù không thể cảm nhận nhưng thực lực của nó chắc chắn rất đáng sợ, không chỉ đám quái vật khác gặp nạn, nhóm thợ săn mà chúng ta phải vào đó cũng không thể chống lại công kích của nó.”

“Quan trọng nhất là thứ đó rất có thể chính là đầu nguồn hủ hóa, bây giờ chúng ta phải nghĩ cách giết chết nó!”

Lâm Triết Viễn sàu nào: “Giết chết nó? Làm sao được chứ, hai chúng ta đều không thể ra tay, chú Cung ở bên trong không biết đã bị thứ gì quán lấy...”

Băng Hà cười tự tin, sau đó lạnh giọng nói với Lâm Triết Viễn: “Làm sao tôi biết nên làm thế nào chứ, nơi này là địa bàn của ông, ông có hậu chiêu gì thì cứ mang hết ra mà dùng đi, đừng có kì kèo không giống đàn ông như vậy, ông không làm gì được thứ kia thì cứ bảo Hân Di tái hôn với tui.”

Trán Lâm Triết Viễn nổi gân xanh, rống giận với Băng Hà: “Tiền Tiểu Tường, ông...”

Ở bên kia, Băng Hà đã tắt bộ đàm, không nghe thấy lời Lâm Triết Viễn.

Chương 184 - Cánh Tay Phải Tai Ách

Lâm Triết Viễn nhức đầu xoa xoa trán, có chút không biết nên làm sao bây giờ.

Cứ để thứ kia tiếp tục tàn sát bừa bãi trong khu chung cư sẽ là một phiền phức lớn.

Nhưng bọn họ bây giờ quả thật không có cách nào đối phó với nó, điều này làm Lâm Triết Viễn rầu rĩ tới mức mép tóc cũng

muốn lùi ngược về sau.

Mặc dù người khác sẽ nghĩ rằng Băng Hà nói Hân Di tái hôn là đùa, nhưng Lâm Triết Viễn không có cách nào xem là đùa, anh không muốn bị tên Tiền Tiểu Tường kia dùng chuyện này để cười nhạo mình.

Nói tiếp thì sở dĩ Băng Hà vẫn luôn kiên quyết bắt người khác gọi mình bằng biệt hiệu là vì cái tên kia gọi một cái nghe không khí phách gì cả.

Vì thế, ngoại trừ Lâm Triết Viễn vốn không hòa hợp thì rất hiếm có người trực tiếp gọi Băng Hà bằng tên như vậy.

Lâm Triết Viễn đang sâu khỏ thì một âm thanh ở phía sau truyền tới.

“Để tôi đi, bộ xương già này có lẽ sẽ phát huy được chút tác dụng đấy.”

Một người phụ nữ trung niên đeo một cái túi nhỏ trên lưng từ trong góc tối đi tới bên cạnh Lâm Triết Viễn, dây kéo của túi không kéo kín để lộ ra bên trong chứa máy chơi game và mấy quyển tiểu thuyết.

“Sao ngài lại tới, ngài không nên tham gia nhiệm vụ của hiệp hội nữa đâu, ngài đã xuất ngũ rồi mà.” Mới đầu vẻ mặt Lâm Triết Viễn rất vui vẻ, nhưng ngay sau đó thì trở nên nghiêm nghị hẳn.

“Gì mà không nên tham gia chứ, chỉ cần là ở nơi này, có ai lại không để tâm, nếu thật sự tai họa xảy ra ở thành phố này thì sẽ không vì tôi đã xuất ngũ mà bỏ qua tôi đâu.” Người phụ nữ trung niên mỉm cười nói.

Nghe đối phương nói vậy, Lâm Triết Viễn hơi thả lỏng một chút, có người này ở, bọn họ cũng thoải mái hơn.

Người này tên là một siêu thợ săn hơn chín mươi tuổi đã xuất ngũ!

Đương nhiên, nhìn về ngoài thì chỉ không tới ba mươi lăm tuổi mà thôi.

“Hiện giờ cái khó của bọn cậu là cục thịt di động khổng lồ kia đúng không? Đúng là thứ quái vật đáng ghét, để tôi thăm dò xem nó mạnh yếu thế nào.”

Vương Cầm tìm kiếm trong túi một hồi, sau đó móc ra một cây cung gấp có hơi mảnh khảnh.

Sau đó những đốm sáng màu xanh lá dần ngưng tụ trong tay Vương Cầm, cuối cùng biến thành một mũi tên tràn đầy hơi thở sinh mệnh.

Đây chính là năng lực của Vương Cầm, có thể ngưng tụ sức mạnh tự nhiên, bắn ra những mũi tên có hiệu quả khác biệt!

Còn một túi máy chơi game và tiểu thuyết kia không hề có quan hệ gì với năng lực của Vương Cầm, bà chỉ dùng chúng để giải trí mà thôi.

Vương Cầm kéo căng dây cung, mũi tên xanh lá hóa thành một ngôi sao chổi xanh biếc bay về phía khu chung cư hủ hóa.

“Là xạ kích tầm cực xa, uy lực không mạnh, xem thử xem nó phản ứng ra sao, căn cứ vào biểu hiện của nó thì tôi sẽ xác định hướng tác chiến thích hợp.”

Mũi tên bay đi một quãng đường khá dài, ghim vào người quái vật cục thịt làm nó phát ra một tiếng rên rỉ.

“Năng lực của tôi có lực sát thương rất lớn đối với loại quái vật ô uế này, vì thế...”

Vương Cầm nhìn về hướng con quái vật cục thịt kia, bà tin rằng mũi tên của mình chắc chắn sẽ tổn thương được nó.

Bà còn chưa dứt lời thì quái vật kia đã bắt đầu héo khô, sau đó trực tiếp vỡ ra thành thịt nát đầy đất!

Giống như, nó đã bị mũi tên kia bắn chết vậy!

Lâm Triết Viễn kinh hãi muốn rút cằm, nhìn hướng đó ngờ ngác nói: “Nó chết rồi hả, cái này... này... thật không hồ là siêu thợ săn đã giải ngũ, thực lực quá khủng khiếp, đời này có lẽ tôi cũng không đạt tới thực lực này.”

Vương Cầm nghi ngờ gãi gãi đầu, mũi tên kia quả thực chỉ là dò xét mà thôi, khoảng cách xa như vậy, ngay cả một con quái vật cấp Tai Hại cũng không giết được.

Nhưng xem dáng vẻ của con quái vật kia thì chắc chắn phải đạt tới bậc trung của cấp Tai Nạn.

Thế mà con quái vật khổng lồ kia, cứ vậy chết đi.

Này là tình huống gì đây?

...

Trong khu chung cư bị hủ hóa, Ôn Văn đang xem quái vật cục thịt khổng lồ này là máy sạc pin để bổ sung năng lượng cần dùng.

Đột nhiên một mũi tên xanh lá từ xa bắn tới, trực tiếp đâm xuyên cơ thể quái vật.

Phần máu thịt bị mũi tên tác động lập tức mất đi năng lượng đặc biệt, biến thành máu thịt thuần túy, cũng giống như khi bị gãy tay Tai Ách của Ôn Văn hút khô.

Nhưng đó chỉ là biểu hiện tương tự mà thôi, thực tế thì sức mạnh của mũi tên kia hoàn toàn trái ngược với sức mạnh trong cơ thể quái vật, vì thế sinh ra hiệu quả giống như tinh lọc.

“Quái vật trong khu chung cư hủ hóa không biết dùng năng lượng, tức là đòn tấn công này là của thợ săn, con quái vật này xung đột với thợ săn?”

Ôn Văn hiểu rõ thực lực của con quái vật này, thợ săn tiến vào khu chung cư hủ hóa này mặc dù đều là người có nghề nhưng rất ít người có thể chống lại được nó.

Vì thế Ôn Văn biết, đã tới lúc nên kết thúc sinh mệnh con quái vật này rồi.

Trong tình huống chính mình có thể giải quyết nó bất cứ lúc nào, Ôn Văn không thể để nó đi làm tổn hại sinh mệnh thợ săn khác.

Vì thế cánh tay phải Ôn Văn dùng lực một chút, tốc độ hấp thu thoáng cái tăng mạnh nhiều lần, quái vật vốn có thể miễn cưỡng bảo trì cân bằng trực tiếp tan vỡ thành một đống thịt ngọ nguậy.

Mà số thịt kia cũng dần dần mất đi sức sống, năng lượng chống đỡ để chúng có thể hoạt động đã bị hút hết vào trong gãy tay Tai Ách.

Khắp nơi đều là phần tay cụt chân cụt và chất nhờn sền sệt tởm lợm, Ôn Văn ghét bỏ từ bên trong chui ra, sau đó gõ nhẹ trên người mình một cái, lớp băng vụn và chất bẩn cũng theo đó rơi xuống.

Trước đó vì muốn chống đỡ nhiệt độ cao mà tạo ra lớp băng này, không ngờ nóng đâu không thấy lại trời xui đất khiến giúp Ôn Văn ngăn cách được mớ ô ứ kia, cũng coi như không lãng phí năng lực của Tần Sáng.

“Kỳ quái, bên này không hề có thợ săn nào tồn tại.”

Sức ảnh hưởng của quái vật cục thịt này quá khủng khiếp, thợ săn bình thường đều phải trốn nó thật xa, vì thế ở gần đây không hề có thợ săn tồn tại.

“Lẽ nào mình ra tay quá chậm, thợ săn đã bị thứ này cắn nuốt rồi?” Ôn Văn đau đầu, có chút khó hiểu.

“Quên đi, không nghĩ nữa, mình đã làm tốt chuyện mình nên làm rồi, nếu vận may của kẻ đó thật sự không tốt thì mình cũng không có cách nào.”

Lúc này lấy quái vật cục thịt làm tâm điểm, đã có hơn mười ngôi biệt thự bị con quái vật này phá hủy, đầu nguồn khẳng định không phải những nơi đó.

Tiếp tục với nhiệm vụ, Ôn Văn chuyển sang tìm kiếm ở các tòa kiến trúc khác, tìm ra nơi có khả năng là đầu nguồn hủ hóa.

Có điều trước khi xuất phát, Ôn Văn muốn xem thử phần găng tay Tai Ách đã hình thành toàn diện có thể mang tới bất ngờ gì cho mình.

Đầu tiên, xét về bề ngoài thì găng tay trái cũng giống hệt như găng tay phải, đều là chất liệu không thể phá vỡ.

Cùng lúc đó, găng tay này mang tới một sức mạnh khổng lồ cho tay trái Ôn Văn, hiện giờ sức mạnh của phần chi trên của anh đã hoàn toàn vượt xa phần thân dưới.

Tiếp đó là xiềng xích của phần găng tay bên trái, thoạt nhìn thì khá là giống với sợi xích bên găng tay bên phải, nhưng chúng không có khả năng đặc biệt là hấp thu năng lượng.

Ngược lại vẻ ngoài của nó trông mạnh mẽ hơn nhiều, cũng càng có tính xâm lược hơn, phần đầu sợi xích thậm chí còn là lưỡi dao sắc bén, mà phần đầu sợi xích bên tay phải chỉ là những quả cân nhỏ mà thôi.

Sợi xích này cũng có đặc tính của riêng mình, chỉ là hiện giờ Ôn Văn vẫn chưa khám phá được.

Sau đó chính là phần Ôn Văn mong đợi nhất, những chiếc nhẫn, chạm nhẹ hai cái thì anh phát hiện nhẫn này không thể lựa chọn số phòng giam.

Nói cách khác, Ôn Văn không thể sử dụng chiếc nhẫn ở tay trái để dùng năng lực của quái vật.

Nhưng, chúng lại có thể chọn số phòng ở kho hàng.

Chương 185 - Đầu Nguồn & Trận Kịch Chiến

“Lẽ nào... thông qua chiếc nhẫn này có thể sử dụng năng lực của vật thu nhận?”

Ôn Văn mừng rỡ, anh đã lấy được kha khá vật thu nhận nhưng vẫn không thể sử dụng chúng.

Vì thế khi lấy được vật thu nhận có thể dễ dàng sử dụng như vòng tay triết học và ly trăm vị, anh không cất chúng vào trong trạm, bởi một khi làm vậy thì anh không thể sử dụng được chúng nữa.

Nhưng bây giờ tình huống đã đổi khác.

So với năng lực của quái vật, năng lực của vật thu nhận có chút khó nắm bắt, Ôn Văn khá tò mò không biết năng lực của vật thu nhận sẽ được biểu hiện như thế nào.

Để không tạo thành tình huống không thể xoay chuyển, trước tiên Ôn Văn dùng thử vật thu nhận cấp Tai Họa duy nhất trong kho, đôi cánh sắt thép ở kho ZH-0001.

Sau khi lựa chọn xong, Ôn Văn búng tay một cái, cảm giác sau lưng nặng hơn một chút, sau đó thì trọng lượng bắt đầu giảm đi, giống như không có gì cả.

Nhưng Ôn Văn biết sau lưng mình có thêm một thứ.

Một đôi cánh sáng loáng phân biệt có hai mươi chiếc lông nhỏ bằng sắt thép, đôi sắt thép!

Ôn Văn khẽ động tâm, đôi cánh hóa thành trường đao nối với xích sắt, chặt đứt một cái cây bị hủ hóa ở ven đường.

“Thì ra không phải chỉ sử dụng năng lực, là trực tiếp sử dụng vật thu nhận!”

Khóe miệng Ôn Văn chậm rãi nhếch lên, năng lực của chiếc găng tay thứ hai này cũng không hề thua kém chiếc găng tay thứ nhất!

Ôn Văn tiếp tục nghiên cứu năng lực của nhẫn, phát hiện năm chiếc nhẫn trên tay trái cũng giống như năm chiếc nhẫn bên tay phải, cũng có chút hạn chế.

Tuy trong thời gian sử dụng anh có thể dễ dàng điều khiển những vật thu nhận này nhưng điều khiển và tự do sử dụng vẫn có khác biệt.

Ít nhất là không có cách nào tránh được những hiệu quả tiêu cực, chỉ có thể làm chúng dễ sử dụng hơn mà thôi.

Nếu thả con rối đập vỡ đầu gối ra, cao lắm là cho dù Ôn Văn từ trên cao nhìn nó thì nó cũng sẽ không đập vỡ đầu gối của anh thôi, chứ anh không thể kiểm soát nó không được đập vỡ đầu gối người khác.

Những vật thu nhận kia sẽ không vì Ôn Văn thông qua trạm thu nhận sử dụng chúng nó mà mất đi đặc tính của mình, cùng lắm chỉ là hiền lành với Ôn Văn một chút mà thôi.

Còn nữa, tay trái không giống với tay phải, có thể dùng lúc sử dụng nhiều loại năng lực, chiếc nhẫn tay trái chỉ có thể làm một vật thu nhận kết hợp với Ôn Văn mà thôi, nếu thả những vật thu nhận khác ra thì chúng sẽ không bị Ôn Văn khống chế.

Nhưng vật thu nhận được găng tay tay trái thả ra, không quản chúng chạy bao xa, chỉ cần Ôn Văn búng tay một cái thì nó sẽ trở về trong trạm ngay.

“Ừm... như vậy mình có thể bỏ những vật thu nhận khác vào, có thể sử dụng vật thu nhận trong kho hàng bất cứ lúc nào.

“Những vật thu nhận này mặc dù sẽ không hoàn toàn bị mình khống chế nhưng chỉ cần dùng tốt thì cũng có thể phát huy tác dụng rất lớn.”

Ôn Văn thỏa sức tưởng tượng, liền nghĩ tới không ít hành động chơi xấu, nếu anh một mình đối mặt với cường địch thì

có thể thả con rối đập vỡ đầu gối ra, nó sẽ tạo thành quấy nhiễu rất lớn với kẻ địch.

Kiểm tra nhẫn xong, Ôn Văn bắt đầu nhìn tới cổ tay, chiếc vòng tay này sẽ mang tới cho anh năng lực gì đây?

Nhưng nhìn một cái thì Ôn Văn có chút thất vọng: “Aiz... không phải cũng là sử dụng thể chất quái vật à? Thoạt nhìn tay trái cũng không có gì khác biệt với tay phải cả.”

Công dụng của vòng tay bên trái tương tự với vòng tay bên phải, bên phải đã chọn thể chất vampire rồi, tay trái lại chọn thể chất nữa thì có thể có ích lợi gì chứ?

Nhưng Ôn Văn vẫn thử nghiệm một chút, để tránh bỏ sót biến đổi quan trọng.

Vì thế, trên vòng cổ tay trái, Ôn Văn chọn lựa thể chất kim ung.

Trải qua một đoạn thời ngắn chuyển đổi, Ôn Văn mở mắt ra, lúc này sau lưng anh đã xuất hiện thêm một đôi cánh kim ung!

Anh thế mà đã thành công chuyển sang thể chất kim ung!

Mà thể chất vampire cũng không biến mất!

Hiện giờ Ôn Văn có thể cùng sử dụng hai loại thể chất, mà chúng lại không hề liên quan gì với nhau!

Quả thực là không thể tượng tượng nổi!

Hai loại thể chất quái vật cấp Tai Hại chồng lên nhau làm sức mạnh Ôn Văn lại tăng mạnh, thậm chí anh cảm thấy ngay cả Nhan Bích Thanh nếu không đạt tới cảnh giác siêu cấp tha thứ thì cũng không phải là đối thủ của mình!

“Chậc... đúng là tốt thật!”

Đối với những thợ săn khác mà nói, khu chung cư bị hủ hóa này chính là một nơi đáng sợ bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm rình rập, nhưng đối với Ôn Văn thì nơi này là một mảnh bảo địa làm anh không nỡ rời bỏ.

Sau khi rời khỏi nơi này, Ôn Văn không biết mình còn gặp được cơ hội tốt như vậy nữa hay không.

Ôn Văn đang thử nghiệm sức mạnh mới thì đột nhiên quay đầu lại nhìn ra sau lưng, chỉ thấy một tia sáng đỏ sáng ngời bay vút lên bầu trời, là đạn tín hiệu siêu mạnh của Hiệp Hội Thợ Săn.

Có người bắn đạn tín hiệu, chứng tỏ đã có người tìm ra vị trí đầu nguồn.

Ôn Văn hơi nheo mắt lại, do dự một chút rồi trực tiếp bay về phía đó.

Lâm Triết Viễn nói, bọn họ chỉ cần tìm ra đầu nguồn thì có thể rút lui, giao lại cho đội hành động của hiệp hội đang tới xử lý.

Nhưng Ôn Văn muốn xác nhận một chút, phát đạn tín hiệu kia có chuẩn xác hay không.

Hơn nữa nếu có khả năng, Ôn Văn cũng không muốn chờ đội hành động tới, nếu bọn họ tới chậm, Băng Hà và Lâm Triết Viễn không chống đỡ nổi thì người gặp họa chính là người bình thường của thành phố Phù Dung Hà.

Với tư cách là thợ săn, ít nhất anh cũng muốn thử loại bỏ đầu nguồn, nếu ngay cả thử cũng không làm đã bỏ chạy thì đó không phải là phong cách của anh.

Bay một khoảng ngắn, đôi cánh sau lưng Ôn Văn tự động thu lại, đôi cánh của thể chất kim ưng có thể tùy ý thu hồi vào trong cơ thể.

Lúc Ôn Văn tới thì phát hiện nơi này đã bắt đầu kịch chiến, đủ loại dị năng tung bay, so với phim khoa học viễn tưởng còn kích thích hơn.

Một bên chiến đấu là Cung Bảo Đình, Diêm Tu, Lâm Lộ.

Còn bên kia là ba người siêu năng trên người có lằn vân màu xanh lá.

Trước đó có lẽ Cung Bảo Đình đã gặp phải kẻ địch mạnh, phần ngực của anh có vết thương rõ ràng, nhưng thể chất người siêu năng rất mạnh mẽ nên có thể chống đỡ anh tiếp tục chiến đấu.

Đối với chuyện Cung Bảo Đình bị thương, Ôn Văn cũng không thấy kỳ quái, khu chung cư hủ hoá này có quái vật cục thịt thì tự nhiên cũng có những loại quái vật đáng sợ khác.

Nếu Ôn Văn không gặp quái vật cục thịt kia mà là một con quái vật có sức chiến đấu ngang cơ với mình, có lẽ anh cũng không chiếm được chỗ tốt.

Cung Bảo Đình một mình chiến đấu với hai người siêu năng bị hủ hóa không chế, một người chính là người siêu năng sử dụng thủy đao, sức mạnh của dòng nước màu xanh lá kia có thể dập tắt ngọn lửa.

Mà người siêu khác khác là một người phụ nữ vác một cây súng trường, liên tục thay đổi vị trí, thỉnh thoảng nã một phát về phía Cung Bảo Đình, mỗi phát súng đều nhắm vào điểm yếu, làm Cung Bảo Đình phải lùi ra phòng ngự.

Hai người siêu năng cấp Tai Hại hợp sức thể mà lại đánh ngang cơ với Cung Bảo Đình.

Cung Bảo Đình mặc dù đã bị thương nhưng không phải người mà hai người siêu năng cấp Tai Hại có thể chống lại, tức là sau khi bị hủ hóa, thực lực của bọn họ đã gia tăng!

Mà bên kia, nhóm Lâm Lộ vs Diêm Tu đang hợp sức đối chiến với một người cao lớn đầu trọc, người này mỗi khi giáng ra một quyền đều tạo thành tổn hại rất lớn.

Diện mạo người này bị lẫn vân xanh biếc làm cho vắn vẹo, nhưng mơ hồ thì vẫn có thể nhìn ra thân phận.

Chính là Vu Hán!

Chương 186 - Cảm Giác Khao Khát

“Vu Hán cũng bị khống chế rồi sao?” Ôn Văn sầm mặt.

Ôn Văn cũng vào Hiệp Hội Thợ Săn được nhiều ngày, tuy không thân thiết gì quá với Vu Hán nhưng cũng có thể coi là người quen.

Nhìn thấy Vu Hán biến thành như vậy, trong lòng Ôn Văn cũng có chút khó chịu.

Nhìn lại bên hông Vu Hán, Ôn Văn hiểu rõ, phát đạn tín hiệu kia là cô bản.

Vu Hán dùng chút sức lực cuối cùng để phóng ra tín hiệu, nhưng chính mình thì không thể thoát khỏi.

Xoa xoa tay, Ôn Văn muốn gia nhập cuộc chiến, với thực lực của anh bây giờ, chỉ cần anh tham gia thì có thể dễ dàng xoay chuyển cục diện.

Ôn Văn không rõ hai loại thể chất kết hợp thì thực lực của mình mạnh đến cỡ nào, chỉ là anh biết rõ nó nhất định sẽ không làm mình thất vọng.

Chỉ là Ôn Văn vừa mới bước ra một bước thì đột nhiên khựng lại.

Bởi vì găng tay Tai Ách lại một lần nữa xuất hiện cảm giác khao khát!

Ôn Văn trừng to mắt, khiếp sợ nhìn ngôi biệt thự kia, thứ làm găng tay Tai Ách khao khát đang ở trong tầng hầm ngầm của biệt thự.

Sau khi gia nhập hiệp hội, Ôn Văn nhìn thấy được nhiều tài liệu mà trước kia mình không thể tiếp xúc, vì thế trong thế giới người siêu năng này, anh cũng không tính là tay mới cái gì cũng không hiểu nữa rồi.

Anh biết, trái tim máu mà găng tay Tai Ách hấp thu trước đó là năng lượng hạt nhân để cấp Tai Biến có thể giáng thế.

Mà chút năng lượng cuối cùng của năng lượng hạt nhân đã nhập vào trái tim Ôn Văn, làm cơ thể anh trở nên mạnh mẽ hơn.

Tuy tốc độ rất chậm nhưng tố chất cơ bản của Ôn Văn quả thực vẫn đang mạnh lên.

Mà cũng chính loại năng lượng đó đã làm trạm thu nhận mở ra tầng thứ hai.

Lần này trạm thu nhận lần thứ hai xuất hiện cảm giác khao khát, có khi nào trong tầng hầm biệt thự này có nguồn năng lượng tương đương, thậm chí là mạnh mẽ hơn cả trái tim máu kia không?

“Nói vậy thì nơi này quả thực chính là đầu nguồn hủ hóa sinh ra, chỉ cần mình để găng tay Tai Ách hấp thu hết năng lượng thì có thể ngừng lại trận tai họa này.”

Ôn Văn suy nghĩ một phen, quyết định không tham gia giúp nhóm Cung Bảo Đình, dù sao thì tình thế cũng đang giằng co,

bọn họ không rơi vào thế yếu.

Với lại vừa nảy tín hiệu cũng đã được phát ra, chốc nữa nhất định sẽ có những thợ săn khác chạy tới, ví dụ như người siêu năng đã bắn mũi tên kia.

Khi bọn họ tụ họp lại đây thì Ôn Văn sẽ không tiện hấp thu năng lượng hạt nhân.

Không quản là để ngăn chặn trận tai họa này hay vì để mình mạnh mẽ hơn, Ôn Văn không nên xuất hiện lúc này.

Vì thế Ôn Văn giấu đi hơi thở, lặng lẽ vòng qua phía bên trái biệt thự.

Anh đi tới trước cửa chống trộm ở phía sau biệt thự, đặt tay lên cửa nhẹ nhàng vặn một phát, cả cánh cửa sắt liền bị xoắn lại, rớt xuống.

Hiện giờ, Ôn Văn có thể xem là một con quái vật hình người.

Trước đây anh muốn phá cánh cửa này cũng rất đơn giản, nhưng mà xoắn nát một phát như vậy thì căn bản là không thể làm được.

Thế chất kim ưng ngoại trừ cho Ôn Văn đôi cánh thì còn có một bộ móng vuốt có thể cắt đứt cả đá.

Cẩn thận bước vào biệt thự, sau khi xác nhận không có nguy hiểm, Ôn Văn nhanh chóng tiến tới.

Anh muốn tranh thủ thời gian để hấp thu năng lượng, bằng không chờ tới khi người khác tiến vào thì không hay nữa.

Rất nhanh sau đó, Ôn Văn đã tìm được lối vào tầng hầm, đang định tiến vào thì một cái xúc tua đỏ thẫm không chút báo trước đánh tới.

Tốc độ cực nhanh làm Ôn Văn vừa tiến vào không kịp né tránh, chỉ có thể lộ ra găng tay Tai Ách, che chắn trước ngực.

Nhưng xúc tua này không chỉ nhanh mà còn mạnh kinh người, Ôn Văn bị trực tiếp đánh văng ra ngoài, đụng thủng một vách tường rồi mới dừng lại.

Với thể chất quái vật nhưng Ôn Văn vẫn cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, khiếp sợ nhìn phía trước.

“Chỉ sợ mình đụng trúng thiết bản rồi.”

Lúc Ôn Văn đứng dậy, một nữ quái vật dị dạng dùng tám cái chân dài xinh đẹp bước tới chỗ Ôn Văn.

Tỉ lệ cơ thể có chút kỳ quái, chân là hình dạng chân phụ nữ bình thường nhưng kích cỡ lại to lớn hơn rất nhiều, eo thô to hơn eo phụ nữ bình thường, nhưng đặt vào cơ thể kia lại khá vừa vặn, với gu thẩm mỹ kỳ dị của Ôn Văn thì thật sự có chút xinh đẹp.

“Chân này....sướng gấp tám lần luôn!”

Ôn Văn liếm liếm môi, ánh mắt quỷ dị, nữ quái vật này có dáng vẻ thật sự quá mới lạ.

Sau đó anh giơ tay lên xem một chút, mới suy nghĩ ướm át đã biến sạch, vẻ mặt có chút nghiêm nghị, chỉ thấy bộ đồng phục với chất liệu bền bỉ không gì sánh bằng đã bay mất phần ống tay áo, chỉ còn lại phần găng tay Tai Ách đen kịt.

“Nếu chỉ là sức mạnh thôi thì tay áo của mình không nên bị nghiền nát như vậy mới phải...”

Ôn Văn lập tức nhìn về phía xúc tua, phát hiện bên trên mọc ra vô số tôm càng xanh.

Đám tôm kia vẫn còn sống, móng vuốt của chúng cứ như những cái kim sắc bén cắt nát mọi thứ tiếp xúc, nếu Ôn Văn không lộ ra găng tay Tai Ách thì chỉ sợ cánh tay này đã không giữ được.

“Gì mà tôm càng xanh sống trong nước bản toàn là giả, thì ra chúng sống trên người mỹ nữ.... bản thám tử không bao giờ ăn tôm càng xanh nữa.”

Bây giờ vẫn chưa rơi vào thế cùng đường nên tâm tình của Ôn Văn có thể coi là không tệ, thậm chí còn có tâm tình đùa giỡn.

Hai con dao găm theo ống tay áo trượt xuống, phân biệt cầm ở hai tay, dáng vẻ sẵn sàng đón địch.

Chỉ với một đòn khi nãy đã đủ để Ôn Văn xác nhận thứ này ít nhất cũng phải là quái vật cấp Tai Nạn, hơn nữa còn không phải cấp Tai Nạn bình thường.

Chiến đấu trực diện với đối thủ cấp bậc này vẫn quá mạo hiểm, nhưng không phải không có cách nào, anh muốn hấp thu được năng lượng của đầu nguồn hủ hóa thì nhất định phải đột phá rào chắn của con quái vật này.

Hơn nữa cho dù hiện giờ Ôn Văn không muốn đánh, con quái vật này cũng chưa chắc sẽ bỏ qua.

Dù sao thì trên gương mặt xinh đẹp của cô ta chỉ đầy biểu cảm hung ác!

Chỉ giăng co một chốc, xúc tua to như cọng roi quất về phía Ôn Văn, phần mũi nhọn thậm chí còn phát ra tiếng nổ đáng sợ!

Cơ thể Ôn Văn hơi nghiêng đi né tránh xúc tua, chỉ cần tập trung tinh thần, Ôn Văn muốn né tránh công kích của chúng không phải việc khó.

Nhưng xúc tua của người phụ nữ này không phải chỉ có một!

Vài cái xúc tua thay phiên đập tới làm Ôn Văn có chút không xuê, tốc độ của nữ quái vật này nhanh tới thái quá, chỉ bằng vài cái xúc tua mà con mẹ nó làm anh có cảm giác mình đang đối mặt với một cái quạt điện.

Tuy Ôn Văn có thể miễn cưỡng đảm bảo không bị tấn công chính diện, nhưng anh cũng không thể tới gần nó, nói chi tới chuyện phản công, chỉ có thể chặt vật phòng ngự mà thôi.

Dùng dao găm tuy có thể cắt được xúc tua nhưng chúng lại quá cứng, Ôn Văn dốc hết sức cũng chỉ có thể tổn thương lớp da bên ngoài, mà tầng da bên ngoài này lại có thể được nữ quái vật khép lại trong nháy mắt.

Tình huống này dùng súng là lựa chọn khá tốt, nhưng nổ súng sẽ để lại dấu vết, người khác sẽ biết Ôn Văn đã chiến đấu ở nơi này.

Đánh một hồi, Ôn Văn đột nhiên tìm thấy một tia cảm giác quen thuộc trên người nữ quái vật này.

Anh đã từng gặp người phụ nữ này ở đâu đó rồi!

Là lúc ở viện bảo tàng kia, người phụ nữ trẻ Liêu Gia Hân đã chủ động tiếp cận Ôn Văn!

Hơi thở hủ hóa trên người người phụ nữ này rất nặng, căn bản không cùng cấp bậc với đám quái vật bên ngoài, may mắn trước đó không nhận lời mời của cô ta, bằng không nói không chừng đã hồ chết rồi.

Nhưng Ôn Văn không biết, nếu khi đó mình nhận lời mời của Liêu Gia Hân, Liêu Gia Hân cũng sẽ không gặp Grandi, như vậy thì nơi này cũng sẽ không biến thành địa ngục nhân gian.

Đáng tiếc, không có nếu như...

Cho dù Liêu Gia Hân không gặp tai tương thì cũng sẽ có người khác bị ‘Mẹ Vĩ Đại’ khống chế, trở thành đầu nguồn của tai nạn.

Chương 187 - Hắc Thập Tự

Ôn Văn đang tự suy ngẫm, Liêu Gia Hân cũng tấn công tới phát chán rồi.

Kẻ này linh hoạt như khi, không phải một con sâu có thể tùy ý nghiền chết.

Vì thế cô ta cần phải tung ra chút bản lĩnh để đối phó với Ôn Văn.

Liêu Gia Hân khom người hướng về phía Ôn Văn, gằm nhẹ một tiếng.

Sau đó Ôn Văn phát hiện mình không cử động được!

Không phải đòn tấn công tinh thần, quanh người không có cảm giác trói buộc rõ ràng, nhưng anh lại không động đậy được!

Còn không chờ Ôn Văn nghĩ ra cách đối phó, đám xúc tua đã phóng tới chọc thủng Ôn Văn!

Ôn Văn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, xúc tua của Liêu Gia Hân rất thô to, tất cả cùng đâm vào cơ thể, cho dù Ôn Văn có thể chất vampire cũng chịu không nổi.

Lúc này Ôn Văn mới phát hiện thực lực của hai người không ở cùng một đẳng cấp, chỉ cần Liêu Gia Hân nghiêm túc thì Ôn Văn không thể nào chống đỡ được.

Vì thế Ôn Văn cắn răng, trực tiếp quay trở vào trạm thu nhận, nếu đánh không lại, anh mới không ngu mà ở lại liều mạng.

Liêu Gia Hân mờ mịt thu hồi xúc tua, ngoẹo đầu liếm vết máu, có chút không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mới vừa xiên xong, đang định ăn sao lại không thấy nữa vậy?

Người siêu năng khác xông vào biệt thự này đều bị cô lây nhiễm, trở thành người bảo vệ biệt thự này, bảo vệ sự an toàn của Grandi.

Đó là sức mạnh tà thần, nó đã cải tạo não và linh hồn của Liêu Gia Hân, làm cô ta từ trong ra ngoài đều biến thành quái vật có sự cố chấp rất mạnh.

Sự đáng sợ của tà thần chính là điểm này, cho dù chỉ là một ý nghĩ cũng có thể làm người bình thường hoàn toàn vạn vạ.

...

Sau khi trở lại trạm thu nhận, cơ thể Ôn Văn bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Nhưng khôi phục như vậy quá chậm, chỉ có thể dựa vào năng lực của Đào Thanh Thanh để tự lành, muốn hoàn toàn khôi phục thì món ăn cũng nguội lạnh hết cả rồi.

Vì thế Ôn Văn đi vào kho lạnh của trạm thu nhận, lấy ra hơn mười túi máu tươi, dùng răng nanh cắn bể rồi trực tiếp hút ừng ực.

Uống máu tươi có thể làm cơ thể quý hút máu khôi phục cực nhanh, mà tốc độ khôi phục của quý hút máu cấp bậc cao lại càng kinh người hơn.

Ôn Văn từng thấy một tin tức không rõ thật giả trong hiệp hội, nói rằng có một vampire danh tiếng rất lớn tích trữ một lượng máu lớn trong cơ thể, toàn bộ máu của một người bình thường đại diện cho một sinh một.

Trước khi tắt cả sinh mệnh mà hãn căn nuốt bị tiêu hao hết, hãn là bất tử.

Ôn Văn đương nhiên không làm được tới mức độ đó, nhưng sau khi vài túi máu rót vào bụng, vết thương của anh gần như

đã khôi phục hoàn toàn, sau đó anh lắc mạnh đầu, hít sâu một hơi, ngừng lại.

Anh chỉ cần hồi phục mà thôi, còn uống nữa thì chỉ thuần túy là bị dục vọng khát máu quấy phá.

Xét các khía cạnh, Ôn Văn sẽ không để mình sa lầy trong loại dục vọng ô uế này.

Sau đó, Ôn Văn đi tới cửa phòng giam của Từ Hải, nghe thấy tiếng bước chân Ôn Văn, Từ Hải vội vàng chạy tới cạnh chắn song, đón Ôn Văn.

Hiện giờ trong khu phòng giam Tai Hại, phòng giam của Từ Hải là phòng có diện tích lớn nhất, cả phòng giam là một phòng làm việc, bên trong có rất nhiều vật nhỏ thú vị để hẳn thuận tiện chế tạo con rối.

Không giống quái vật khác, ngay cả hành vi đếm tóc nhằm chán cũng trở thành thú vị.

Chỉ là trong phòng giam của Từ Hải chỉ có đồ dùng để làm việc, không có đồ dùng giải trí, cũng không biết này là may mắn hay xui xẻo.

Ôn Văn dừng một chút mới hỏi: “Bây giờ mày có bao nhiêu con rối chuột?”

Từ Hải thấp thỏm nói: “Năm mỹ nữ đầu heo mà ngài dặn làm trước đó vừa mới hoàn thành, con rối chuột hiện giờ chỉ mới làm được hai con.”

Cuộc sống gian nan đã bào mòn đi hết góc cạnh của Từ Hải, hiện giờ hẳn còn không dám nói chuyện lớn tiếng với Ôn Văn.

“Hai...”

Ôn Văn sờ cằm, tính toán thì hai cũng miễn cưỡng đủ dùng.

Sau đó, Ôn Văn cũng không lãng phí thời gian, cầm con rối chuột rời khỏi trạm thu nhận, một lần nữa đối diện với Liêu Gia Hân.

Liêu Gia Hân ngạc nhiên mỉm cười, thức ăn lại xuất hiện rồi.

Đáng tiếc, Ôn Văn chỉ xuất hiện trong một nháy mắt mà thôi, anh thả con chuột xong lại quay trở về trong trạm thu nhận.

Không sai, anh định dùng năng lượng cấp Tai Biến, trực tiếp tập kích Liêu Gia Hân!

Hiện giờ không có ai quan sát, anh đương nhiên có thể sử dụng mọi biện pháp.

Khi không có gì cần khẩn khoản thì đó chính là lúc Ôn Văn mạnh nhất, bởi vì khi đó anh có thể không cần kiêng dè sử dụng sức mạnh của trạm thu nhận.

Con chuột nhỏ rơi xuống đất, bò dậy muốn trốn đi, đương nhiên, đó là do Ôn Văn ở phía sau điều khiển.

Còn chưa đi được hai bước, con đường trước mặt đã bị một gương mặt xinh đẹp dán lên mặt đất chặn lại.

Liêu Gia Hân nằm xuống quan sát chú chuột này, nước miếng cũng trào ra.

Con chuột kêu thảm một tiếng, bộ lông cũng kinh hoàng dựng đứng lên.

Sau đó, Liêu Gia Hân tóm con chuột, trực tiếp nhét vào trong miệng.

Cô ta có thể nhìn ra con chuột này là một sinh mệnh không bình thường, nhưng có không bình thường cỡ nào thì cũng là thức ăn của cô mà thôi.

May mà đám sinh vật hủ hóa không có chỉ số thông minh, Liêu Gia Hân có ý nghĩ bảo vệ Grandi đã rất hiếm có rồi, bằng không đổi lại là đám quái vật bình thường thì có lẽ sẽ không nuốt một con chuột trông không bình thường như vậy.

Khi con chuột bị nuốt vào miệng, Liêu Gia Hân còn chưa kịp nhắm nuốt thì năng lượng màu đen đã từ trong cơ thể con chuột bùng nổ, hóa thành tia sáng màu đen, bắn thẳng lên chân trời!

Liêu Gia Hân chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, cơ thể nhanh chóng bị phân rã, vài cái xúc tu không bị sóng năng lượng ảnh hưởng muốn tái sinh nhưng rất nhanh đã bị năng lượng màu đen đuổi tới, nghiền thành mảnh vỡ.

Trước đây Ôn Văn chỉ bị sóng năng lượng tổn thương đã không thể hoàn toàn tự lành, Liêu Gia Hân bị năng lượng trực tiếp đánh trúng, lại càng không có khả năng hồi phục.

Một con quái vật vượt xa trình độ quái vật cấp Tai Nạn bình thường cứ vậy dễ dàng bị giết chết.

Có điều, Liêu Gia Hân chết cũng không oan uổng, có thể bị sức mạnh cấp Tai Biến nổ tung trong miệng mà chết, kiểu chết này cũng coi như khá hiếm thấy.

Ở bên ngoài biệt thự, nhóm Cung Bảo Đình đang chiến đấu kịch liệt.

Đột nhiên một tia sáng màu đen xuyên thủng nóc biệt thự bay vút lên bầu trời đêm.

Ở độ cao hơn hai mươi mét thì tách ra thành một dòng năng lượng nằm ngang, hai dòng năng lượng giao nhau tạo thành một cây thập tự màu đen thật to!

Ánh sáng màu đen nhàn nhạt bao phủ lấy cây thập tự to lớn này, xua tan đi hết tất cả hơi thở hủ hóa ở gần đó.

Đề phạm vi công kích của sức mạnh Tai Biến không quá lớn mà ngộ thương người khác, cũng để mình bình yên hấp thu năng lượng.

Lần tấn công này Ôn Văn đã cố gắng không chế phạm vi, lại dẫn uy lực dồn lên phía bên trên, lúc này mới sáng tạo ra dị tượng thập tự đáng kinh ngạc này!

Cung Bảo Đình phát tay vung ra một ngọn lửa bức lui hai người siêu năng bị không chế, sau đó khiếp sợ nhìn cây thập tự màu đen kia.

“Đây là.... sức mạnh của vị kia, hẳn cũng ở đây sao?”

“Hẳn chịu ra tay, lần tai họa này thật sự có thể bình ổn bị dẹp bỏ.”

Khóe miệng Cung Bảo Đình lộ ra ý cười, ngọn lửa trên tay lại càng mạnh mẽ hơn, hai người kia trực tiếp bị ngăn chặn.

Nếu vị kia đang ở gần đây, anh không thể biểu hiện quá yếu đuối được.

Chương 188 - Đầu Nguồn Hủ Hóa

Chữ thập ngược màu đen, vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nó giống như một thanh kiếm thần phạt từ trên trời giáng xuống đâm thủng thế giới bị hủ hóa này, uy áp đặc trưng của cấp Tai Biến làm tất cả sinh vật chung quanh cảm nhận được áp lực cực lớn.

Không thể so với sự kiện ở khu vui chơi Phù Dung Hà lần đó, khi đó chỉ là sự tồn tại cấp Tai Biến muốn giáng xuống mà thôi, lần này là bọn họ trực tiếp đối mặt với đòn tấn công của cấp Tai Biến.

Ngoại trừ Cung Bảo Đình lộ ra chút phần khởi, trạng thái của Diêm Tu và Lâm Lộ đều bị ảnh hưởng lớn, vì thế Diêm Tu bị Vu Hán đá bay, mặt nạ lập tức nhân tính hóa xuất hiện biểu cảm hộc máu.

Dù sao thực lực của bọn họ vẫn còn quá yếu.

Sức mạnh cấp Tai Biến, cho dù không nhắm tới bọn họ nhưng vẫn tạo thành áp lực rất lớn.

Ở bên ngoài khu chung cư bị hủ hóa, tay Băng Hà run một cái, một mảnh băng từ trên tay anh rơi xuống đâm xuyên qua người một con quái vật xui xẻo.

“Hơi thở này... không phải chính là sự tồn tại cấp Tai Biến mà mình đang điều tra à?”

“Hắn thế mà lại trực tiếp ra tay đối phó ngọn nguồn hủ hóa?”

“Suy đoán của mình quả nhiên không sai, vị này có thiên ý đối với thế giới hiện thực, lần bùng nổ hơi thở trước đó là muốn nhắc nhở chúng ta là sắp tới thành phố Phù Dung Hà sẽ có tai họa.”

Sau đó, Băng Hà nhìn về phía khu chung cư xa xa, mỉm cười.

Không quản thế nào, có thêm một vị cấp Tai Biến tựa hồ không có ác ý là chuyện tốt đối với hiệp hội.

Dù sao thì toàn bộ hiệp hội chỉ có được tám vị Người Phán Quyết ở cảnh giới Chân Ngã mà thôi.

...

Sau khi Liêu Gia Hân đã chết, Ôn Văn lập tức từ trạm thu nhận chui ra ngoài, anh đã cố khống chế không để năng lượng lan tới nơi mình đã biến mất.

Hiện trường hỗn loạn, phần tay chân bị phá hủy của Liêu Gia Hân không thấy tăm hơi, toàn bộ đã bị phá hủy.

Năng lượng màu đen vẫn còn sừng sững trong biệt thự làm Ôn Văn vốn là người phóng ra công kích cũng cảm thấy áp lực.

Sức mạnh của ngục ti Tai Hại điểm nào cũng tốt, chỉ là thời gian lưu lại khá lâu, nếu không cố gắng khắc chế thì phải trải qua một khoảng thời gian thật lâu năng lượng mới tiêu tán.

Nhưng như vậy cũng có chỗ tốt, đó chính là nếu cây thập tự đen này vẫn còn tồn tại thì người bên ngoài sẽ không dám tiến vào biệt thự, nó làm Ôn Văn hành động thuận tiện hơn.

Còn sắp đặt của sự tồn tại trên cấp Tai Biến, nếu thật sự đối mặt với bản thể thì sức uy hiếp sẽ mạnh hơn.

Sắp đặt của tà thần, không không thuận lợi giáng xuống thì cũng chỉ có thể dừng lại ở đây mà thôi.

Nhưng sự tồn tại cấp Tai Biến ở hiện thế có nghĩa là người này đủ sức để xóa sổ một thành phố khỏi bản đồ.

Hai chữ tai biến trong cấp Tai Biến không phải chỉ là lời nói suông, họ thật sự có thể dựa vào sức mình gây ra một trận tai họa khủng khiếp!

Mỗi sự tồn tại với năng lực Tai Biến đều xấp xỉ với các vị thần linh thần thoại trong truyền thuyết cổ xưa!

Ôn Văn không biết tình huống bên ngoài thế nào, nhưng đoán cũng đoán được, đơn giản chính là kinh hãi, chỉ khác là kinh hãi đến mức nào mà thôi.

Thừa dịp không ai quấy rầy mình, Ôn Văn tiện thể tháo bỏ cửa vào tầng hầm, đi xuống.

Thật ra là một thám tử, Ôn Văn biết vài mảnh khóa cạy cửa, chỉ là bạo lực phá hỏng thì sẽ sáng khoái hơn.

Càng đi xuống Ôn Văn lại càng cảm nhận được bầu không khí quý dị, giống như có thứ tà ác không gì sánh bằng đang chăm chú nhìn mình vậy.

Trong đầu cũng không ngừng vang lên những lời kỳ quái, lý trí tựa hồ dần dần biến mất, dục vọng đen tối bắt đầu sinh ra.

Chỉ một đoạn cầu thang ngắn ngủn, Ôn Văn giống như đang lội vào đầm rông hang hồ.

“Không được, không thể cứ để như vậy, cứ thế thì mình sẽ không khống chế được mắt... bên dưới rốt cuộc có thứ gì.”

Ôn Văn cắn răng mở thẻ bài nhân viên quản lý kho hàng trên ngực, lúc này mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

“Bên dưới có lẽ có một thứ ý chí gì đó tồn tại, cứ vậy đi xuống thì sẽ có chút nguy hiểm, cho dù lúc này không sao nhưng sau đó chắc chắn sẽ có vấn đề.”

“Hơn nữa chỉ dựa vào thẻ bài là vô dụng, mình rất có thể sẽ điên mất, cần một biện pháp ổn thỏa hơn.”

Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận, thay đổi áo choàng ngực ti Tai Hại, đầu tiên phải thay đổi hình dạng, không để thứ đó nhớ kỹ diện mạo của mình.

Sau đó, Ôn Văn viết vài dòng lên tay trái, là những việc mà mình cần phải làm.

Cuối cùng chuyển thành thể chất khi đầu chó lông quăn rời từ trong trạm thu nhận ra ngoài.

Trong trạng thái này, tuy chỉ số thông minh của Ôn Văn không cao nhưng độ nguy hiểm vì mắt khống chế cũng hạ xuống thấp nhất, IQ thấp cũng có chỗ tốt.

Quả nhiên sau khi đi ra ngoài, lời nói quý dị kia vẫn còn tồn tại nhưng cảm xúc của Ôn Văn rất bình ổn, không hề có chút dấu hiệu mất khống chế nào.

Sau đó anh nhìn tay trái mình, xem những dòng ghi chú trên đó.

Chỉ số thông minh của khi đầu chó lông quăn thật sự rất thấp, nhưng dựa vào yêu cầu để hành động thì vẫn có thể làm được,

tuy có chút không đáng tin lắm nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Tiếp tục đi xuống bên dưới cũng không gặp phải thứ quái dị gì, những lời làm nhảm kia ngày càng vang dội hơn nhưng Ôn Văn nghe như nghe nhạc, thậm chí còn có khá hưng phấn.

Tiếp đó Ôn Văn nhìn thấy cảnh tượng dưới tầng hầm, nơi này là một mảnh màu xanh mờ mịt, không gian dưới này bị phủ đầy một thứ giống như sợi bông màu xanh.

Ngẫm nghĩ một chút, Ôn Văn trực tiếp gỡ cửa gỗ xuống làm thành hai que gỗ rồi bắt đầu gạt mớ sợi bông này ra.

Nhưng chỉ gạt vài cái thì khúc gỗ đã gần như biến mất, ngay cả vị trí tay cầm cũng bắt đầu bị hủy hoại.

Ôn Văn ném mảnh gỗ đi, quan sát một phen mới phát hiện thứ làm khúc gỗ kia biến mất kỳ thực là những con sâu nhỏ gần như trong suốt, chúng đã gặm cắn làm khúc gỗ biến mất.

“Thật là, mấy ông lớn trong thế giới trong sao lại cứ thích dùng lũ sâu bọ để bảo vệ thứ quan trọng vậy chứ, tởm chết được.” Ôn Văn nhin không được gãi gãi người mình hai cái.

Sau đó Ôn Văn búng tay một cái, khí lạnh tỏa ra, chỉ một thoáng chốc thì nhiệt độ của nơi này đã giống như ngày đông giá rét, lũ sâu cũng mất đi sức sống.

Sau đó Ôn Văn thừa dịp lũ sâu uể oải không thể động đậy bung ra xiềng xích gạt đám sợi bông ra hai bên, để không gian trong tầng hầm lộ ra.

Đến lúc này Ôn Văn mới biết đầu nguồn hủ hóa là cái gì.

Đó là một cục thịt mờ đục màu xanh lá có đường kính cỡ hai mét, hoặc nên nói là phôi thai.

Bên trong phôi thai kia mơ hồ có một thứ đang được dựng dựng, giống như người, nhưng cũng có phần giống với bạch tuột.

Bên ngoài phôi thai có thể nhìn thấy một cơ thể con người đã bị biến dạng, chính giữa là một gương mặt tuyệt vọng.

Gương mặt này Ôn Văn rất quen thuộc, chính là tên hề tà thuật Grandi!

“Sau lần chật vật trốn thoát khỏi cổng thoát nước thì tao chưa từng gặp lại mày, không ngờ mày lại biến thành dáng vẻ này.”

Mặc dù là kẻ địch nhưng nhìn Grandi rơi vào kết cục này, Ôn Văn cũng có chút thôn thức.

Lần đầu tiên gặp mặt, kẻ này khí thế rạng ngời đứng ở xa xa dựa vào năng lực của mình hại Ôn Văn suýt chút nữa đã bị chôn thây ở đó.

Nhưng giờ đây hẳn lại bị tà thần dùng làm ruộng uơng để dựng dục một thứ gì đó.

Chút thôn thức của Ôn Văn dừng lại ở đây, thể chất khi đầu chó lông quăn làm Ôn Văn không thể suy nghĩ quá nhiều.

Chương 189 - Hoàn Thành

Sau khi thấy Ôn Văn, ánh mắt mờ mịt của Grandi bùng sáng, biểu cảm cũng trở nên khao khát.

Thật ra hẳn đã không còn tư duy, cũng không có ý thức, nhìn thấy Ôn Văn liền có phản ứng chỉ vì chút chấp niệm sau cùng mà thôi.

Chấp niệm đó là theo đuổi tử vong, không muốn vĩnh viễn chìm đắm trong đau khổ.

Ôn Văn không nói gì, trực tiếp vươn tay phải hướng về phía cục thịt kia, sợi xích màu đen nối đuôi nhau tuôn ra bao trọn lấy phôi thai.

Năng lượng màu xanh sẫm đột nhiên xuất hiện chống lại xiềng xích, năng lượng này mới chính là lớp phòng hộ mạnh nhất của phôi thai.

Nhưng năng lượng này căn bản không có cách nào đột phá phong tỏa của xiềng xích, chớ nói chi đến việc tổn thương Ôn Văn.

Thấy phòng hộ không có tác dụng, thai nhi quái dị ở bên trong phôi thai thay tư thế một chút, chuyển thành đối mặt với Ôn Văn, bắt đầu nói ra những lời khó hiểu nhưng lại làm người ta sờn tóc gáy.

Âm thanh không có cách nào có thể hình dung từ miệng nó phát ra, sức công phá có thể làm người siêu năng trực tiếp phát điên, nhưng Ôn Văn chỉ cảm thấy có chút âm ỉ.

Trước đó anh đã chuẩn bị sẵn, hơn nữa xiềng xích cũng ngăn cách được một phần nhất định, làm thai nhi căn bản không thể ảnh hưởng tới Ôn Văn.

Tiếp đó Ôn Văn dùng lực cố ấn vào trong lớp chắn năng lượng, bắt đầu hấp thu năng lượng của lớp phòng hộ này.

Không tới một phút, xiềng xích màu đen đã hút khô vòng phòng hộ, sau đó đâm vào trong phôi thai, bắt đầu hấp thu nguồn năng lượng hủ hóa khổng lồ ở bên trong.

Lúc bắt đầu hấp thu, thai nhi quái dị kia có chút luống cuống, trực tiếp mở mắt ra, lộ ra con ngươi đen kịt như vực sâu.

Ý thức của Ôn Văn trở nên mờ mịt, lúc tỉnh táo lại thì bản thân đã xuất hiện trên một cái sàn rất lớn phủ đầy sương mù màu xanh lá.

Trên sàn khắc ký hiệu kỳ lạ không rõ ý nghĩa, trông giống như một tế đàn cúng tế.

Sau đó Ôn Văn ngẩng đầu nhìn lên, vừa mới ngẩng đầu một cái người đã túa mồ hôi lạnh, vệt vàng ngời xôm xuống che mắt.

Anh vừa nhìn thấy ở phía trên lơ lửng một con quái vật có nửa thân trên là hình dáng phụ nữ tuyệt mỹ, nhưng nửa thân dưới lại là tổ hợp thịt đáng sợ!

Khoảng cách của quái vật kia với tế đàn không biết bao xa, nhưng thoát nhìn rất khổng lồ, lớn đến mức mà Ôn Văn giống như xảy ra vấn đề với chuyện nhận biết khoảng cách.

Mà Ôn Văn có một loại trực giác, nó chính là đầu nguồn hủ hóa, là tà thần ở thế giới khác xa xôi!

Anh thế mà lại trực diện với tà thần mất rồi!

Không đúng, nếu đó thật sự là tà thần, cái nhìn khi này đã đủ làm anh biến thành quái vật vụn vụn rồi.

Thứ kia chỉ là một hư ảnh không tồn tại, mà Ôn Văn hiện giờ có lẽ đang ở trong thế giới tinh thần mà thai nhi kia tạo ra!

Lúc này Ôn Văn mới yên tâm, khi nãy còn cho rằng mình sụp hố ở nơi này mất rồi.

Làn sương màu xanh lá trên tế đàn cuộn lại thành một vòng xoáy nước, ở bên trong là một bóng người cao lớn.

Bóng người này có cái bụng căng tròn, phía sau là một đôi cánh dài to lớn có nhiều lỗ thủng, trên đầu là cái đầu bạch tuột đầy chất nhầy.

“Chậc chậc, mày không phải thai nhi ở trong phôi thai à, lớn lên nhanh như vậy là nhờ ăn Jinkela à?” [một loại phụ gia phân bón được quảng cáo phóng đại]

Mớ xúc tu trên đầu bạch tuột ngo nguậy, nói với Ôn Văn: “Dừng lại, bằng không mày sẽ phải hối hận!”

Ôn Văn gãi móng, híp mắt, có chút thoải mái nói: “Mày kêu tao dừng lại, nếu tao dừng lại thật thì không phải quá mất mặt rồi à.”

“Tao có thể ban cho mày được sống mãi!”

“Giống đám người siêu năng phẩm thương ở bên ngoài à, thế thì miễn đi.” Ôn Văn mất kiên nhẫn nói.

Con mắt của đầu bạch tuột trợn trừng, lớn tiếng nói: “Nhân loại đáng chết, mày căn bản không biết cái gì địa ngục thật sự!”

“Tao không cần biết.”

Thân hình Ôn Văn khẽ động, cả người hóa thành tàn ảnh, nháy mắt vọt tới trên đỉnh đầu bạch tuột, đâm một phát, trực tiếp đâm xuyên sọ bạch tuột, quyền phong mạnh mẽ làm thân thể của nó cũng trở nên mờ ảo.

Ôn Văn hiện giờ khá là thiếu nhẫn nại, chỉ nói mấy câu đã mất kiên nhẫn rồi.

Ở trạng thái khi đầu chó, chỉ số thông minh thật sự không tốt, nhưng xét về thực lực thì chính là loại thể chất mạnh nhất hiện giờ của Ôn Văn!

Cộng với thể chất vampire, năng lực chiến đấu trực diện của Ôn Văn đang ở trạng thái mạnh nhất.

“Aiz... chỉ là hư ảnh mà thôi, xem ra mày cũng không có cách gì để đối phó tao, chỉ có thể dùng thứ này để kéo dài thời gian.”

Mắt thấy Ôn Văn mềm không được cứng không xong, đầu bạch tuột ngày càng phần nộ hơn, xúc tu ngo nguậy, sức vung đủ để đập chết ruồi.

Ôn Văn liếm môi nói: “Chậc, xúc tua trên mặt mày có vẻ khá là sai á, nếu cắt xuống cho tao ăn thì có lẽ tao sẽ suy nghĩ tới chuyện chậm lại một chút.”

“A! Khinh người quá đáng!”

Đầu bạch tuột thật sự chịu không nổi, cả người phình to lên biến thành một con bạch tuột thật lớn có chi chít xúc tua, đồng thời cũng càng lúc càng lớn, nhanh chóng phình lên chiếm trọn hết tế đàn.

Ôn Văn hoảng sợ, anh không có nơi nào để tránh né nên vội vàng đưa tay cản trước người, hô to.

“Đừng có tới gần ông!”

“Mày không được qua đây!”

Nhưng rất nhanh, bóng dáng con bạch tuột kia đã quỳn qua cơ thể Ôn Văn, mặc dù khá là tởm nhưng không tạo thành tổn thương cho Ôn Văn.

Ôn Văn xụ mặt: “Aiz... mày chỉ là hư ảnh thôi, mày không thể chơi chiêu khác à? Đừng có dọa mãi được không?”

Đầu bạch tuột cũng có nỗi khổ khó nói, vốn nó vẫn chưa hoàn thành giáng xuống, chỉ tới được một phần ý thức mà thôi, không hề mang theo được chút sức mạnh nào.

Mà Ôn Văn thì lại có thể miễn dịch với ảnh hưởng tinh thần của nó, nó lại càng không có cách nào với Ôn Văn.

Vì thế chuyện duy nhất mà nó có thể làm là tạo ra hư ảnh dọa Ôn Văn mà thôi.

“Thôi quên đi, xem ra mày chỉ là một con cạp giấy, tao ra bên ngoài, hút khô mày nhanh một chút.”

Ôn Văn sờ sờ thẻ bài trước ngực một chút, tập trung tinh thần, ảo cảnh trước mắt biến mất.

Đầu bạch tuột vươn tay, đầy căm hận nói với Ôn Văn: “Chờ đã, đừng đi, nói cho tao biết tên của mày!”

“Hừ, mày tưởng tao sẽ nói cho mày biết chắc.”

“Tao sẽ tìm được mày, đến khi đó mày sẽ cảm nhận được tuyệt vọng thật sự!”

“Chờ mày tìm được tao đi rồi hãy nói, dù sao thì khi đó cũng là mày tới biếu quà cho tao thôi, đại trượng phu đi không đổi tên người không đổi họ, tao là Ngô Vọng, có gan thì cứ tới tìm tao!”

Nói xong, Ôn Văn mạnh mẽ rời khỏi không gian tinh thần này, để lại đầu bạch tuột phần nộ mà không làm được gì.

Từ ảo cảnh tiến ra, đã không còn ai có thể ngăn cản Ôn Văn hấp thu năng lượng nữa rồi.

Theo năng lượng hút vào, Ôn Văn có thể cảm giác được găng tay Tai Ách đang lặng lẽ biến đổi, bắt đầu từ hai vai, màu đen từng chút lan tràn lên người, bắt đầu mở rộng phạm vi.

Đột nhiên trong đầu Ôn Văn xuất hiện một âm thanh lạnh như băng, anh không khỏi mỉm cười.

‘Tầng thứ ba, khu Tai Nạn của Trạm Thu Nhận Tai Ách đã được kích hoạt, có thể thông qua khu đầu mối Tai Hại để tới khi Tai Nạn...’

Nhân viên thu nhận Tai Hại 10086 Ôn Văn được thay đổi chức vụ, thăng cấp làm nhân viên thu nhận Tai Nạn 4399, xin hãy tới khu đầu mối Tai Nạn, tiến hành thay đổi chức vụ...

Nhân viên quản lý kho khu Tai Hại Ôn Văn nhận được chức vụ mới, nhân viên quản lý kho khu Tai Nạn...

Ngục tù Tai Hại Ôn Văn, tiến hành thay đổi chức vụ, thăng cấp làm ngục đốc Tai Nạn, nhận được quyền quản lý phòng giam dưới khu Tai Nạn...

Trạm Thu Nhận Tai Ách tiến vào trạng thái đổi mới, tất cả thay đổi sẽ hoàn thành mở ra sau khi đổi mới kết thúc, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi...’

Chương 190 - Tao Có Thể Làm Ma Pháp Thiếu Nữ

Trạm Thu Nhận Tai Ách một lần nữa thăng cấp, có nghĩa là qua một khoảng thời gian nữa, sau khi khu Tai Nạn được mở ra thì Ôn Văn có thể sử dụng năng lực của Nhan Bích Thanh, cũng có được thực lực cảnh giới Đồng Hóa!

“Chuyện này không lỗ, hời to rồi.”

Cơ thể Ôn Văn run run, cười đến mức không khép chân lại nổi.

Cùng là cười lộ tám cái răng nhưng người ta thì có thể cười thật phong cách, mà Ôn Văn thì cười tới ngu ngục.

Hừm...

Lúc Ôn Văn đang cười lộ ra bốn cái răng hàm trên và bốn cái răng hàm dưới...

Ánh mắt Ôn Văn lia tới dòng ghi chú trên tay, gãi gãi đầu rồi chuyển thể chất khí lông quăng đầu chó thành thể chất kim ung.

“Lần này không làm trò cười cho thiên hạ, sau khi hai thể chất kết hợp, tuy trạng thái khi đầu chó lông quăng sẽ khá ngu ngốc nhưng tốt xấu gì cũng có thể dựa vào kế hoạch định trước để hành động, đây có thể coi là một chuyện tốt.”

“Chờ đã!”

Ôn Văn búng tay một cái, sắc mặt sầu khổ, anh nghĩ tới một khả năng không được tốt cho lắm.

“Lần thăng cấp này phỏng chừng phải kéo dài mười ngày nửa tháng, Nhan Bích Thanh mặc dù là người siêu năng nhưng dù sao cơ thể cũng chỉ là nhân loại, bị giam trong khu Tai Nạn lâu như vậy, sẽ không bị chết đói chứ?”

Nghĩ tới khả năng đó, Ôn Văn có chút ớn lạnh.

Mình liệu mạng bắt được một con quái vật cấp Tai Nạn, cuối cùng biến thành thi thể, anh phải tìm nơi nào để kêu khóc đây chứ?

“Ê... thi thể có lẽ có thể giao cho Từ Hải chế tạo con rối, con rối chế tạo từ cường giả cấp Tai Nạn ít ra cũng phải phát huy được thực lực cấp Tai Hại đi? Vậy thì cũng không coi là vô ích.”

Tiếp đó, Ôn Văn chuyển ánh mắt về phía phôi thai to lớn kia.

Bên trong lớp mạng thịt hơi mờ này, chất lỏng như nước ôi kia chỉ còn lại không tới phân nửa, thai nhi nho nhỏ ở bên trong hô hấp có chút khó khăn.

Nhưng nó vẫn còn sống.

Vẻ mặt Grandi tỉnh táo một chút, vẻ mặt đầy thoải mái.

“Cám ơn mày, bây giờ chỉ còn một bước cuối cùng mà thôi, xin hãy giết tao đi.”

Ôn Văn lắc đầu, anh muốn giữ lại chút năng lượng kỳ dị này, không để hủ hóa kết thúc vào lúc này.

Thấy Ôn Văn không có ý định ra tay, Grandi nóng nảy: “Mày còn đứng ngây ra đó làm gì, ra tay đi!”

“Đừng ra lệnh cho tao, coi chừng tao bỏ đi đấy.” Ôn Văn nhếch môi nói.

“Mày không có chút động tình nào cả à, tao đã không sống được rồi, chỉ muốn sớm chấm dứt đau khổ mà thôi.” Grandi buồn bã nói.

Ôn Văn chột chột tai, không quan tâm nói: “Ha hả, mày cũng đâu phải ma pháp thiếu nữ*, sao tao phải đồng tình với mày?”
[tên một bộ manga]

“Ma pháp thiếu nữ...”

Grandi nghẹn lời, hẳn không biết nói tiếp thế nào, bởi vì hẳn không hiểu Ôn Văn nói gì.

Im lặng một hồi, Grandi thử nói: “Ý của mày là, chỉ cần tao chịu làm ma pháp thiếu nữ thì mày sẽ giúp tao kết thúc đau khổ à?”

Ôn Văn run rẩy, trong đầu hiện lên dáng vẻ Grandi biến thành phụ nữ, da gà lập tức bùng lên.

Với thể chất mạnh mẽ, da gà nổi lên như thế thì có thể sử dụng như giấy nhám...

Ôn Văn không trả lời mà trực tiếp xoay người rời đi, còn ở lại nơi này thì có lẽ Ôn Văn sẽ nghĩ tới hình ảnh không tốt mắt.

“Đừng đi, chỉ cần mày đồng ý giúp tao, muốn tao gì tao cũng chịu.”

Biến thành dáng vẻ này, Grandi đã không còn ý nghĩ nào khác, liêm sỉ này nọ cũng có thể vứt bỏ.

“Aiz... chịu không nổi, chịu không nổi nữa rồi.”

Ôn Văn không nhìn tới màn cầu xin của Grandi, khoanh tay rời khỏi tầng hầm này.

Hiện giờ Ôn Văn muốn dọn dẹp dấu vết mình lưu lại ở nơi này.

Dấu vết chiến đấu với Liêu Gia Hân, còn cả vết máu nhỏ dưới đất thì dễ xử rồi.

Nhưng dấu vết của thể chất khi đầu chó lông băng lưu lại thật sự quá nhiều, máu chót là bản thân Ôn Văn cũng không nhớ rõ đã lưu lại dấu vết ở nơi nào.

Như vậy sau khi chuyện kết thúc, rất dễ bị hiệp hội tra ra chuyện mình từng tiến vào căn biệt thự này.

Chính vì nguyên nhân này nên Ôn Văn mới không hấp thu tia năng lượng cuối cùng.

Bởi vì chỉ cần hủ hóa kết thúc, Lâm Triết Viễn và Băng Hà sẽ rảnh tay rồi chạy tới đây, đến khi đó muốn loại bỏ manh mối thì có quá ít thời gian.

Ôn Văn không muốn mạo hiểm, vì thế anh dự định trước tiên rời khỏi biệt thự, ra ngoài giúp nhóm Cung Bảo Đình xử lý nhóm người siêu năng bị lây nhiễm.

Sau đó dùng sức mạnh ngục ti Tai Hại, triệu đê phá hủy mọi thứ trong biệt thự.

Kiểu phá hủy này, đương nhiên là cần dùng một con rối chuột khác.

Ôn Văn trước tiên tạo một cái lồng nhỏ bằng băng ở trong biệt thự, bảo vệ con chuột ở bên trong.

Sau đó chuyển thể chất kim ung thành thể chất quý hồn.

Sau khi chuyển đổi thì Ôn Văn có được năng lực hư hóa chính mình, trực tiếp chìm xuống đất, từ lòng đất rời khỏi phạm vi biệt thự.

Xoạt!

Một lát sau, Ôn Văn từ dưới đất trời lên, nôn khan hai tiếng.

Hư hóa không chỉ trên mặt đất, dưới mặt đất cũng bị sức mạnh kỳ dị ăn mòn, chui trong đó khỏi phải bàn là tởm lợm cỡ nào.

Sau khi chuyển về thể chất kim ung, Ôn Văn dùng băng kết thành gương, quan sát dáng vẻ mình hiện giờ.

“Minh tới chiến trường muộn, để không bị nghi ngờ thì nhất định phải có lời giải thích hợp lý, bị thương là một ý không tệ.

“Quần áo của mình rách bươm, nhưng trên người lại không có vết thương, này chính là sơ hở.

Do dự một chút, Ôn Văn cố nén đau đớn tự làm bị thương ở phần cơ thể bị rách quần áo, để chính mình trông thực thê thảm, cũng không để vết thương hồi phục.

Hành động chung với người khác chính là phiền phức như vậy, còn phải tự hại mình để che dấu hành tung, sau khi có được năng lực cảnh giới Đồng Hóa, mình sẽ tham gia cuộc thi sát hạch siêu thợ săn, tới khi đó mới thật sự tự do tự tại.”

Sau khi tới chiến trường, Ôn Văn phát hiện tình huống đã có thay đổi.

Bên thợ săn có thêm vài người siêu năng, trong đó bao gồm cả Vương Cầm cầm trường cung, bà đứng trên cao không ngừng bắn ra những mũi tên màu xanh biếc, mỗi khi tên bắn ra thì luôn dành được kết quả rất tốt.

Cung Bảo Định đã biến thành trạng thái hỏa thần điều, ngọn lửa nóng rực tùy ý di chuyển, hai người siêu năng kia đã sớm không chịu nổi.

Nhóm trợ thủ của Băng Hà cũng có năng lực rất mạnh.

Nhưng mặc dù vậy thì bên thợ săn cũng không thể chiếm thế thượng phong.

Bởi vì kẻ địch sớm đã không còn là ba người siêu năng bị lây nhiễm nữa, toàn bộ quái vật trong khu chung cư bị hủ hóa đều tụ tập tới đây, trong đó có cả sinh vật hủ hóa ngang cấp với quái vật cục thịt trước đó.

Nhóm thợ săn vây thành vòng tròn, chặt vật chống lại công kích của đám quái vật điên cuồng này.

Mặc dù thực lực riêng lẻ của đám quái vật này không mạnh, nhưng kiến nhiều cắn chết voi, đám thợ săn ứng phó cũng khó gian nan.

Khoảnh khắc trước khi chết Liêu Gia Hân đã phát ra một tiếng hét lớn.

Tiếng hét đó không phải kêu rên tuyệt vọng, mà là mệnh lệnh, cũng là tín hiệu báo cho tất cả quái vật biết đầu nguồn hủ hóa đang bị uy hiếp.

Vì thế tất cả quái vật đều chạy tới đây, bảo vệ Grandi, đặc biệt là khi Ôn Văn hấp thu năng lượng, thai nhi ngày càng yếu thì đám quái vật cũng càng điên cuồng hơn.

Ôn Văn quan sát một chốc rồi đặt mục tiêu của mình vào Vu Hân.

Qua một thời gian ngắn nữa anh sẽ ‘thăng cấp’ thành người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, để không có vẻ quá đột ngột, Ôn Văn cần lộ ra chút ‘dấu hiệu’ trước khi thăng cấp.

Mà dấu hiệu tốt nhất chính là thực lực gia tăng!

Vì thế, Ôn Văn tập trung vào vị trí của Vu Hân, trực tiếp nhảy tới.

Chương 191 - Lộ Ra Thực Lực

Lúc này, Vu Hân đang vung cánh tay to lớn của mình, thô bạo tấn công.

Diêm Tu không chế tia sáng trắng, nhưng căn bản không thể trói chặt được Vu Hân, vì thế chỉ có thể hóa chúng thành một

tấm khiên chắn trước người, giống như một tấm bia ngấm chịu đựng trận đấm điên cuồng của Vu Hán.

Lâm Lộ giống như một con bọ chó to lớn, đôi chân mạnh mẽ giúp cô có năng lực di chuyển mạnh mẽ làm Vu Hán không thể tóm được cô.

Nhưng đồng thời năng lực công kích của cô cũng không đủ lực, đôi chân có thể đá thủng tấm thép cũng không thể đá động được cơ thể vững như bàn thạch của Vu Hán.

Hai người hợp lực, đến giờ vẫn không thể không chế được Vu Hán.

Dương nhiên chủ yếu là trong quá trình có quá nhiều quái vật nhỏ quấy rối, với lại bọn họ cũng cố gắng không tấn công vào các vị trí trí mạng.

Bằng không cho dù Vu Hán hiện giờ rất mạnh nhưng lại không có chỉ số thông minh đã sớm bị giải quyết rồi.

Đột nhiên Ôn Văn xuất hiện ở phía sau Vu Hán, Vu Hán theo bản năng vung một quyền ra sau, quyền này đủ đâm gãy một cây đại thụ.

Nhưng Ôn Văn xòe năm ngón tay thành dáng ưng trảo, trực tiếp giữ chặt cổ tay Vu Hán, để cô ta không thể giãy giụa.

Vu Hán xoay người lại, cảm giận gầm rú một tiếng, nắm tay còn lại giống như máy đóng cọc tấn công Ôn Văn, nhưng cái tay còn lại cũng bị Ôn Văn khóa chặt.

Hai tay Ôn Văn dùng sức làm Vu Hán không thể động đậy, dễ dàng áp chế.

Nếu Vu Hán ở như dưới người Ôn Văn không phải là một cơ thể cơ bắp cuộn cuộn mà là thiếu nữ mềm mại thì nếu để người qua đường nhìn dáng vẻ Ôn Văn lúc này, bọn họ có lẽ sẽ báo cảnh sát.

Đột nhiên Lâm Lộ tung một cước đá bay con quái vật tập kích sau lưng Ôn Văn, đồng thời nói với anh: “Đừng tổn thương tính mạng cô ấy, bọn họ vẫn còn cứu được.”

Ôn Văn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, người siêu năng như Vu Hán, tuy bị khống chế nhưng chỉ cần thời gian không lâu thì sẽ không tới mức không thể cứu vãn.

Ngay cả Grandi cũng có thể chống lại lâu như vậy, không lý nào nhóm Vu Hán chỉ bị khống chế một khoảng thời gian ngắn đã triệt để hủ hóa.

Bình thường trong tình huống này, hiệp hội sẽ ưu tiên bắt sống, nhưng nếu sự tình quá nghiêm trọng thì cũng có thể đánh chết, bảo đảm an toàn của chính mình là vấn đề ưu tiên hàng đầu.

Diêm Tu và Lâm Lộ đều đủ sức chống cự nên mới không tổn hại Vu Hán.

Ôn Văn giữ chặt hai tay Vu Hán, ánh mắt lóe lên một tia sáng quỷ dị, công kích tinh thần giống như một lưỡi kiếm sắc bén đâm vào não Vu Hán.

Lực phòng ngự tinh thần của Vu Hán vốn không mạnh, sau khi bị hủ hóa ăn mòn thì lại càng yếu hơn, trực tiếp sững sờ, không còn giãy giụa nữa.

Công kích tinh thần khi đối phó với kẻ địch yếu hơn mình đúng là thần kỹ.

Không đợi Vu Hán lấy lại tinh thần, Ôn Văn buông tay, đánh một chỗ vào cằm Vu Hán, lực mạnh tới mức làm cằm Vu Hán bị lệch vị, nhưng cô vẫn không bất tỉnh.

Vu Hán cắn răng một cái, bắp thịt giật giật vài cái, cằm đã vào lại khớp.

“Vẫn còn có thể khống chế cơ thể của mình, có chút biến thái nha, năng lực này nếu có thể dùng vào nơi khác thì ông chồng tương lai của cô nàng chỉ sợ sẽ bị kẹp đứt mất thôi.”

Ôn Văn than thở một tiếng, sau đó đưa tay nắm lấy đầu Vu Hán, lên gối vào trán cô.

Lực cú này còn mạnh hơn lần trước làm Vu Hán choáng váng, lui về sau vài bước, có chút đứng không vững.

Tiếp đó tay Ôn Văn biến thành dao, trở mình vài lần trên không, giống như cánh quạt xoay tròn.

Hai lưỡi dao tay liên tiếp chém sáu bảy lần trên vai Vu Hán, cho dù cơ thể cô rắn chắc mạnh mẽ cỡ nào, cuối cùng cũng không chống đỡ nổi mà ngắt đi.

Lúc này phần cổ của Vu Hân đã sưng đỏ, xương bả vai thậm chí đã bị đánh nát.

Không thể trách Ôn Văn mạnh tay, trong tình huống như vậy thì đây đã là biện pháp xử lý tốt nhất.

Thực tế nếu không phải bị hủ hóa lây nhiễm dẫn tới ý chí không còn cứng cỏi, muốn đánh ngất Vu Hân là chuyện không thể nào.

Sau khi đánh ngất Ôn Văn, Ôn Văn giả vờ ngồi bẹp xuống đất thở dốc vài cái, tỏ vẻ khi này mình đã phải dốc hết sức mới được.

“Ông ghê đây, trước đây vẫn luôn dẫu nghề đúng không?”

Lâm Lộ kinh ngạc nhìn Ôn Văn, thật sự bị thực lực của người này chấn động.

Diêm Tu không nói lời nào, làm ra vẻ lãnh khốc, thế nhưng một loạt dấu chấm thang trên mặt nạ đã bán đứng cậu ta.

Vương Cầm đang đứng trên cao xử lý quái vật khế gặt đầu, với biểu hiện của Ôn Văn khi này, bà có thể xác định Ôn Văn là hạt giống tốt.

Chỉ cần thăng lên cảnh giới Đồng Hóa, muốn làm siêu thợ săn là không có vấn đề gì cả.

Bà làm siêu thợ săn mấy chục năm, đối với công việc này cũng có tình cảm rất sâu, mặc dù đã nghỉ hưu nhưng vẫn muốn bổ sung thêm máu cho hiệp hội.

Tiếp đó, Vương Cầm kéo dây cung, mười mũi tên lần lượt xuất hiện rồi nhanh chóng bắn ra.

Ở hướng đó, vài con quái vật nhỏ không kịp né tránh chỉ có thể xếp hàng bị mũi tên bắn chết.

Tên của bà khắc chế năng lượng hủ hóa rất mạnh, đám quái vật nhỏ bình thường chỉ cần trúng một mũi tên sẽ tan rã.

Đơn giản nghỉ ngơi một chút, Ôn Văn đổi một mục tiêu mới, xông tới chỗ nữ thợ săn đang không ngừng chơi trò bắn lén.

Súng của cô ta khá khó chịu, làm nhóm thợ săn bó tay bó chân, vì thế Ôn Văn muốn giải quyết cô ta trước, tháo gỡ cục diện.

Được rồi, chỉ là trong số kẻ địch thì chị gái này xinh đẹp nhất mà thôi, trên người mặc váy dài màu đen, gương mặt trang điểm tinh xảo, tư thái yếu điệu, mặc dù trên mặt có đầy lần vân màu xanh lá thì vẫn có vài phần xinh đẹp, vì thế Ôn Văn mới chọn cô ta để ra tay.

Cứ đối diện với đám quái vật dị dạng này miết, Ôn Văn thật sự sợ gu thẩm mỹ của mình xảy ra biến đổi.

Trước đó nhìn thấy tám cái chân của Liêu Gia Hân mà lại có suy nghĩ nó đẹp chính là dấu hiệu.

Ánh mắt trống rỗng của nữ thợ săn tập trung vào Ôn Văn, viên đạn mang theo năng lượng quái dị từ nòng súng bắn ra.

Tròng mắt Ôn Văn híp mắt gục xuống tại chỗ, các bộ phận cơ thể bắt đầu phát động, dùng phương thức quý dị phóng tới chỗ người phụ nữ kia.

Súng của cô ta không hề thua kém Quần Lang hay Chức Hồ, bị trực tiếp bắn trúng sẽ rất phiền phức, phải dùng cách này tiến tới mới có thể né tránh được đường đạn tốt nhất.

Sau lần đánh bại con rối đập vỡ đầu gối, Ôn Văn đã mở ra được một tư thế mới, hiện giờ anh chỉ cần dựa vào ngón tay và ngón chân là có thể di chuyển với tốc độ cao.

Động tác thoạt nhìn hơi lạ một chút nhưng thật sự dùng rất tốt.

Đối mặt với phương thức di chuyển của Ôn Văn, nữ thợ săn cũng không thay đổi phương thức chiến đấu, mà cô ta cũng không có cách nào thay đổi.

Hiện giờ cô ta đang sử dụng cách thức chiến đấu mình thường dùng, nó có thể đối phó với phần lớn kẻ địch, nhưng nó không bao gồm 'loại kỳ dị' như Ôn Văn.

Mà trong trạng thái bị lây nhiễm, cô ta không có cách nào thay đổi phương thức chiến đấu của mình.

Ôn Văn dễ dàng tiếp cận nữ thợ săn, tầm mắt quét trên người cô ta.

Cần phải đánh cô ta ngất xỉu, dù sao thì cũng là vì muốn cứu người, cho dù đánh thế nào cũng không bị nói là đùa giỡn lưu manh.

“Ha ha, xạ thủ bị tiếp cận thì chính là con dê bị làm thịt, mình...”

Àm!

Nữ thợ săn bước tới trước một bước, một cú đá vào vai Ôn Văn, giống như đá banh mà giơ chân lên thật cao, trực tiếp đá Ôn Văn văng ra xa, tông vào một căn biệt thự ở bên kia.

Vũ khí chủ yếu của cô ta là súng, nhưng ngoại trừ súng thì khả năng cận chiến của cô ta cũng không yếu chút nào.

Lúc bay trên không trung, Ôn Văn ảo não mắng một tiếng: “Chết tiệt, quần an toàn là phát minh thất bại nhất của nhân loại!”

Chương 192 - Vui Sướng Nhân Hai

Ôn Văn từ trong đồng gạch vụn leo ra, trợn mắt nhìn dòng năng lượng đen kịt bên kia.

Sẵn tiện quan sát vẻ mặt của những người khác, quả nhiên đều là biểu cảm khiếp sợ.

Có thợ săn nhìn thấy năng lượng màu đen lan rộng ra thì thậm chí còn muốn nhấc chân bỏ chạy.

Nhưng thấy năng lượng ngừng lại ở sát rìa biệt thự thì yên tâm.

Biểu cảm của Ôn Văn cũng đồng bộ với mọi người, chỉ cần anh có mặt ở bên cạnh nhóm thợ săn khi năng lượng bùng nổ thì sẽ không có ai nghi ngờ anh chính là người phóng ra năng lượng màu đen kia.

Mặc dù nếu Ôn Văn không làm vậy cũng không có ai nghi ngờ tới trên đầu anh, nhưng anh vẫn cố hết sức gạt bỏ hiềm nghi.

Sơ hở thường xuất hiện khi mình ý y nhất, vì thế mặc kệ tình huống như thế nào, Ôn Văn vẫn muốn làm tốt nhất.

Sau khi năng lượng cấp Tai Biến bùng nổ, hủ hóa cũng triệt để ngừng lại, làn sương màu xanh lá trên không trung bắt đầu nhạt đi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Đống vật chất quý dị trong khu chung cư cũng ngừng sinh trưởng, đồng thời còn có xu thế sắp héo rút, thoạt nhìn vẫn còn rất quái dị nhưng ít ra cũng không còn giống thế giới khác nữa rồi.

Nghĩa là đầu nguồn hủ hóa đã bị công kích Tai Biên khi này triệt để phá hủy!

Cảm nhận sâu khắc nhất đối với tình trạng này chính là Lâm Triết Viễn và Băng Hà đang khó khăn ngăn cản tình trạng hủ hóa.

Băng Hà giẫm trên mặt băng, đứng giữa trong khung, trong lòng thực bụi ngùi: “Quả nhiên hấn đã ra tay bảo vệ thành phố Phù Dung Hà, đáng tiếc hấn không muốn lộ diện, bằng không mình có thể xin hấn trao đổi với Người Phán Quyết khu Hoa Phủ, nói không chừng hiệp hội lại có thêm một vị Người Phán Quyết.”

Sau đó, dưới chân Băng Hà xuất hiện một cây cầu trượt bằng băng, đưa anh nhanh chóng di chuyển tới khu vực trung tâm chiến trường.

Mất đi trời buộc, Băng Hà có thể phát huy năng lực thượng tự của cảnh giới Đồng Hóa.

Sau khi cùng mọi người khiếp sợ một phen, Ôn Văn một lần nữa phóng về phía nữ thợ săn kia.

Lần này tốc độ của anh lại càng nhanh hơn nữa, không có đầu nguồn chống đỡ, tốc độ phản ứng của nữ thợ săn chậm hơn trước rất nhiều.

Ôn Văn thực thoải mái tiến tới bên cạnh, cô ta lại đá một cú.

Nhưng lần này Ôn Văn không bị đá trúng, anh trực tiếp túm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của đối phương, sau đó nhấc lên cao làm cô ta bất cân bằng, ngã xuống đất.

Tiếp đó một tay không chế chân, tay kia túm chặt cổ, từng chút động đầu cô ta xuống nền đất, chỉ động vài cái thì nữ thợ săn đã mất đi ý thức.

Tuy chị gái này lớn lên xinh đẹp nhưng Ôn Văn lại không quen biết gì cô ta, chịu bắt sống đã là nể mặt mũi hiệp hội lắm

rồi, về phần cần phải ra tay ôn nhu với bọn họ, căn bản là không có khả năng.

Không chỉ riêng nữ thợ săn này, tất cả số quái vật khác cũng đều suy giảm thực lực, mọi người đối phó cũng dễ dàng hơn.

Ôn Văn đang định tìm một kẻ xui xẻo để ra tay tiếp thì một dòng sông băng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống nơi quái vật dày đặc nhất, đóng băng toàn bộ bọn chúng.

Không như Ôn Văn chỉ có thể dùng năng lực đóng băng để không chế hành động của quái vật mà không thể giết chúng.

Mà đám quái vật kia khi bị Băng Hà đóng băng là cũng đã bị giết chết rồi.

Sau đó Băng Hà đáp xuống đất, bông tuyết ngưng kết lại thành dòng sông, dùng khí thế khó có thể ngăn cản, mạnh mẽ dọn dẹp tất cả đám quái vật ở xung quanh.

Sức mạnh, thật sự khủng khiếp.

Đây mới chính là thực lực của Băng Hà thợ săn thượng tự cảnh giới Đồng Hóa, với sức của một mình mình ngăn chặn hủ hóa!

Ông lớn đã tới, Ôn Văn liền thả lỏng, ngồi dưới đất xem Băng Hà một mình biểu diễn.

Không thể không nói năng lực của Băng Hà không chỉ sát thương mạnh mà còn rất đẹp mắt.

Nếu là mùa hè, bảo Băng Hà tung ra chiêu này, còn Ôn Văn thì ở bên cạnh dùng năng lực của Băng Hà để ướp dưa hấu thì đúng là quá sướng.

Lâm Triết Viễn cũng gia nhập cuộc chiến, với sự hợp lực của hai người bọn họ, số quái vật còn lại nhanh chóng bị tiêu diệt sạch sẽ, một mình Băng Hà tiêu diệt hơn phân nửa quái vật.

Sau khi ngừng lại, Băng Hà gọi một cuộc điện thoại, thông báo cho đội hành động đặc biệt không cần phải tới nữa.

Là tiểu đội khẩn cấp chuyên xử lý những sự kiện siêu năng phạm vi lớn, những chuyện mà bọn họ phải xử lý cũng không hề dễ dàng hơn khu chung cư hủ hóa này.

Bọn họ phải cứu hỏa khắp khu Hoa Phủ, bốn ba khắp nơi, khó khăn mệt mỏi, nếu không cần thì không phải gọi bọn họ tới.

Bởi vì bọn họ còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Sau khi toàn bộ quái vật bị tiêu diệt, một lượng lớn nhân viên hỗ trợ bắt đầu ồ ạt đổ vào khu chung cư bị hủ hóa, tiến hành giải quyết hậu quả.

Sau khi đầu nguồn biến mất, khu chung cư hủ hóa đã không còn độ lây nhiễm quá cao, người bình thường chỉ cần mặc đồ phòng hộ là có thể tiến vào.

Nhóm người siêu năng đã chiến đấu trước đó, bao gồm cả Ôn Văn đều đã rất mệt nhọc, vì thế đi ra ngoài, hiện trường chỉ còn lại Lâm Triết Viễn và Băng Hà.

“Cuối cùng cũng kết thúc...”

Lâm Triết Viễn cũng không ngại bản mà đặt mông ngồi xuống đất, trước đó anh hỗ trợ Băng Hà ngăn cản hủ hóa, hao tổn sức lực rất lớn.

Trong khoảng thời gian này thật sự mệt mỏi, sự kiện khu vui chơi, sự kiện vây bắt Nhan Bích Thanh, hiện giờ lại thêm một sự kiện lớn liên quan tới tà thần, một thành phố bình thường suốt mười năm tám năm cũng không gặp chuyện lớn gì, thế mà nơi này của anh lại liên tục gặp chuyện ba lần.

Băng Hà đứng phía trước Lâm Triết Viễn, đưa lưng về phía Lâm Triết Viễn nói: “Đầu nguồn đã bị phá hủy triệt để, không có thứ gì có thể lưu lại, tôi cũng không cần phải tiếp tục điều tra.”

“Tôi sẽ báo cáo lại cho cấp trên, người siêu năng Tai Biến này không có ác ý với hiệp hội, chí ít thì hiện nay không có ác ý.”

Lâm Triết Viễn có chút xúc động, lúc ban đầu anh còn rất cảnh giác với sự tồn tại Tai Biến này, nhưng hiện giờ thì quả thực chính là nhờ vào người này mới tránh được một trận nguy cơ.

“Quyền hạn của tôi không cao bằng ông, nhưng tôi có thể cảm giác được mấy năm gần đây không quản là tổ chức bí ẩn hay đám quái vật thì đều trở nên sinh động hơn hẳn, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Băng Hà thở dài nói: “Nhiều hơn thì tôi không nói được, tôi chỉ có thể nói cho ông biết, không nên thả lỏng cảnh giác, tình huống sẽ ngày càng ác liệt hơn, ông phải sẵn sàng cho một trận chiến kéo dài.”

Lâm Triết Viễn nằm bẹp dưới đất, lớn tiếng nói: “Loại chuẩn bị này, ngay từ khi trở thành thợ săn đã làm xong rồi...”

...

Về tới nhà, vết thương trên người Ôn Văn mới bắt đầu khép lại.

Trước mặt người bên ngoài, anh không muốn để lộ năng lực tự lành quá biến thái, bởi vì bị thương là một cái có tốt, một khi anh lộ ra năng lực tự lành siêu mạnh thì cái có này sẽ không thể dùng được nữa.

Sau khi khôi phục, chuyện đầu tiên mà Ôn Văn muốn làm chính là tắm.

Lúc rời khỏi chung cư hủ hóa, thật ra Ôn Văn đã tắm rồi, còn tiến hành khử trùng, đề phòng mình mang hủ hóa trong khu chung cư ra ngoài.

Nhưng trong lòng Ôn Văn vẫn có chút bóng ma, nơi đó thật sự quá bản.

Nằm trong bồn tắm, Ôn Văn lấy cái ly tai mèo kia ra lần lượt rót sữa tắm, thuốc tẩy, chất tẩy trắng, nước gừng, đủ thứ kỳ quái vào trong bồn.

Dù sao thì chính là nước tắm của Ôn Văn cực kỳ phức tạp, người bình thường mà ngâm thì có lẽ sẽ rụng ra một lớp da, nhưng đối với Ôn Văn thì chính là thứ tốt để tẩy đi thứ ô uế trên người.

Thoải thoải mái tắm một phen, Ôn Văn bước ra khỏi bồn tắm, đứng trước gương, lộ ra găng tay Tai Ách.

Anh muốn xem thử hiện giờ găng tay Tai Ách có dáng vẻ gì.

Phần màu đen bắt đầu lan rộng ra, hai cánh tay đã hoàn toàn đen kịt, chỉ là phần màu đen không ngừng lại ở đó, sau khi lan tới vai thì nó bắt đầu phân tách ra thành những lằn vân màu đen, tiếp tục lan rộng rồi tập trung lại ở phần trước ngực, bảo vệ ngực anh.

Ôn Văn xoay qua xoay lại trước gương hai vòng, sắc mặt cũng đen kịt, không phải bởi vì găng tay Tai Ách lan tới mặt, mà vì anh quá xấu hổ và giận dữ.

“Phạm vi của găng tay lan rộng thì mình rất vui, bảo vệ được phần ngực là nơi yếu hại thì càng vui, cộng lại thì phải là vui sướng nhân hai mới đúng...”

“Nhưng mà, cái hình dáng này, nhìn thế nào cũng giống cái áo tắm hai mảnh thế?”

Chương 193 - Một Phần Hợp Đồng

Vội vội vàng vàng mặc áo ngủ vào, sắc mặt Ôn Văn mới đỡ hơn một chút.

Sau đó sờ cằm, lẩm bẫm: “Aiz, mà nói ra thì dáng vẻ này của mình cũng khá hấp dẫn ấy chứ...”

“y, mình nghĩ cái gì vậy, đáng sợ quá.”

Ôn Văn rùng mình, không soi gương nữa bỏ ra ngoài.

Sau đó Ôn Văn giặt đồng phục thu nhận vài lần, treo lên móc áo rồi mang vào trạm thu nhận chờ nó tự khôi phục.

Mặc dù đồng phục có năng lực tự chữa trị nhưng dù sao cũng đã bị tổn hại quá nghiêm trọng, phải tốn một khoảng thời gian mới được.

Trong khoảng thời gian này, Ôn Văn chỉ có thể mặc chiếc áo khoác trắng mà thôi.

Có điều không quản là mặc cái gì, Ôn Văn cũng quyết tâm tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa người trên khi sử dụng găng tay Tai Ách.

Cho dù anh nhìn thuận mắt thì cũng không thể để người khác nhìn thấy.

Mặc dù anh là biến thái nhưng cũng không có ham mê mặc bikini hai mảnh của phụ nữ, nếu mặc thật thì sẽ bị người ta cười nhạo.

Xử lý xong chuyện trong nhà, Ôn Văn dẫn theo Tam Tế Nhi ra ngoài.

Khoảng thời gian này hơi căng thẳng, anh muốn ra ngoài thư giãn một chút, thuận tiện mua chút quà cho đám quái vật.

Chúng bị giam trong trạm thu nhận, không có gì giải trí, khá buồn tẻ, với tư cách là nhân viên quản lý phòng giam tốt bụng, Ôn Văn muốn giúp chúng giải quyết vấn đề này.

Vì thế anh tới nhà sách lớn của thành phố Phù Dung Hà.

Đầu tiên là mua vài quyển sách mà mình muốn xem, đều là tiểu thuyết trinh thám mà anh thích.

Ví dụ như Cuộc Sống Xanh, Vụ Giết Người Của Lão Vương Kế Bên, Tuyệt Đối Không Tha Thứ...

Ừm... những truyện này thật sự là tiểu thuyết trinh thám.

Dù sao thì tuy nghề thám tử ở liên bang hiện giờ khá phát triển, nhưng loại thám tử chỉ thích chú ý tới những vụ án mạng có độ khó cao như Ôn Văn thì lại càng ít hơn, nhiệm vụ mà thám tử bình thường nhận phần lớn chỉ là bắt tiểu tam...

Vì thế trong ngành nghề thám tử này, phần lớn đều là giải quyết những chuyện yêu hận tình thù.

Chọn xong sách mình muốn, Ôn Văn bắt đầu tìm kiếm sách mà mình muốn mua cho đám quái vật.

Không sai, Ôn Văn mua sách cho chúng, vừa vặn kỳ thi đại học vừa kết thúc, đây cũng là lúc nên nâng cao văn hóa và tu dưỡng cho đám quái vật kia.

Tuyệt nhất là có thể chinh lại tam quan của chúng, để chúng trở thành quái vật có ích cho xã hội.

Ôn Văn cũng không phải ma quỷ, nếu đám quái vật kia có thể cải tà quy chính, sau khi nhốt mười năm tám năm gì đó, có lẽ Ôn Văn sẽ thả chúng nó ra để chúng nó làm vài chuyện có ý nghĩa.

Ví dụ như để quý ngôn thụ tinh đi chắn gió cố định cát, để Từ Hải đi bán búp bê plastic...

Vì thế, Ôn Văn đã mua hơn mười bộ sách giáo khoa cấp ba, lại mua thêm một đống sách tràn đầy năng lượng tích cực, ví dụ như Giá Trị Cốt Lõi Của Liên Bang, Cách Mài Giữa Kim Cương, Ba Ngàn Súp Gà Cho Linh Hồn...

Ôn Văn không ngừng mua sách, với lại để đề phòng đám quái vật không biết chữ mà không thể đọc sách, anh còn cố ý mua vài chiếc loa, định bung mỗi ngày vào thời gian cố định sẽ tuần hoàn phát tin về nội dung của những quyển sách này.

Anh đúng là một ngục ti Tai Hại hiền lành mà.

Mua sách xong, Ôn Văn tùy tiện tìm một quán cà phê, ngồi xuống gọi một cuộc điện thoại rồi an tâm ngồi chờ.

Anh vừa liên hệ với Triệu Kim Võ, muốn bán số đồ cổ mà mình tìm thấy trong phòng Cung Bảo Đình trước đó đi.

Tiền bán đồ cổ, Ôn Văn dự tính cho Triệu Kim Võ một phần năm, coi như là tiền thù lao.

Sau khi mua vài cái loa và một đồng sách, tài chính của trạm thu nhận đã có chút không chịu nổi.

Ừm... tiền riêng của Ôn Văn vẫn còn không ít, nhưng đó là tiền của anh, công tư phải phân chia rõ ràng.

“Hi vọng nhân viên thu nhận tiếp theo là người có tiền, như vậy thì mình có thể.... he he he.”

Đột nhiên, tâm tình vui vẻ của Ôn Văn biến mất, ở phía sau anh truyền tới tiếng khóc khe khẽ.

Âm thanh rất nhỏ, không quấy rối tới người khác, nhưng đối với Ôn Văn thì nó đặc biệt rõ ràng, muốn không chú ý cũng khó.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam sinh thanh tú nói với cô gái hiền dịu ngồi đối diện: “Lộ Lộ, em đừng khóc, em đã khóc cả một ngày rồi, còn khóc nữa sẽ không đẹp đâu.”

Cô gái cỡ mười lăm mười sáu tuổi, chắc là đang học cấp ba, mặc đồng phục cũng không che giấu được nét đẹp của cô.

“Nhưng mà Triệu Phạm, chị của em... hu hu.” Cô gái lại bật khóc.

Ôn Văn đỡ trán, thở dài tự nói với mình: “Người trẻ tuổi bây giờ sao toàn như thế ấy nhỏ, trẻ như vậy đã có đôi có cặp rồi, mà ông đây bôn ba mệt mỏi lại vẫn là một con chó độc thân.”

Anh đứng dậy, muốn ra ngoài ngồi, tiếng khóc làm anh thấy phiền, ảnh hưởng tới tâm tình anh.

Nhưng nam sinh tên Trương Phàm kia nói một câu làm Ôn Văn một lần nữa ngồi xuống.

“Lộ Lộ, thiên tai nhân họa thì sao tránh được, ai ngờ được đột nhiên lại có thiên thạch rơi xuống làm nổ đường ống dẫn khí đốt của khu chung cư, không ai có thể sống sót đâu chứ? Em mau mau lấy lại tinh thần đi, chị gái em cũng không hi vọng em như vậy đâu.”

Trương Phàm ôm lấy vai cô bé gọi là Lộ Lộ kia, nhẹ giọng an ủi.

Biểu cảm trên mặt Ôn Văn có chút cứng đờ, nhìn không được than thở: “Thiên thạch rơi xuống làm nổ đường ống dẫn khí đốt... lý do này do vị thiên tài nào nghĩ ra vậy, đúng là hiếm thấy.”

Khi xảy ra sự kiện siêu nhiên, lý do để ứng phó dân chúng thường sẽ do hiệp hội và chính phủ cùng thương lượng.

Nói cách khác, trong chuyện này Ôn Văn cũng có quyền lên tiếng, chỉ là mấy ngày nay anh không đi làm nên mới xuất hiện một cái lý do hiếm thấy như vậy.

Trương Phàm đang an ủi thì đột nhiên cảm thấy có chút hốt hoảng, lúc mở mắt ra thì hẳn đã xuất hiện ở một nơi khác.

Nơi này giống một khu vườn hoa nhỏ, một con chim nhỏ đang đứng trên ngọn cây, hót véo von, có thể coi như chốn bồng lai tiên cảnh.

“Đây là nơi nào? Ông là ai vậy, tôi đang ngồi trong quán cà phê mà...”

Ở đối diện cậu ta là một bóng người mặc tây trang màu trắng, bóng dáng không nhìn rõ được mặt mũi, nhưng nó lại làm cậu ta cảm thấy an tâm.

“Cậu có muốn có được Liêu Gia Lộ, cùng cô ta bước vào thánh đường hôn nhân không?” Người áo trắng kia hớp một ngụm cà phê nói.

“Ông hỏi cái này để làm gì, có liên quan gì tới ông?”

“Tôi chỉ hỏi, cậu có muốn có được cô ta không hay?” Người nọ trầm giọng hỏi.

Trương Phàm do dự một chút, sau đó rớt cuộc mở miệng nói: “Đương nhiên tôi muốn rồi, chị của cô ấy là Liêu Gia Hân, là chủ tịch công ty trà rất lớn, giá trị con người cực khủng, đã chết trong vụ khu chung cư Tửu Tam rồi, mà cô gái này chính là người thừa kế di sản duy nhất.”

“Tôi chỉ muốn ở cùng một chỗ với cô ta, để đỡ đi vài chục năm phấn đấu...”

“Nhưng tôi hiểu rõ chúng tôi là không có khả năng, trông chúng tôi giống như có quan hệ rất tốt nhưng kỳ thật tôi chỉ là lớp dự phòng mà thôi.”

Không biết bị thứ gì ảnh hưởng, Trương Phàm đã nói ra hết mọi suy nghĩ trong lòng, không hề giấu giếm.

Những lời này nếu là bình thường, cậu ta chắc chắn sẽ không thể nào nói nên lời.

Nhưng hôm nay, ở trước mặt một người xa lạ, cậu ta lại nói ra.

Người mặc đồ trắng kia mỉm cười, thiếu niên này có nhu cầu thì tốt rồi, như vậy thì hẳn có thể tiến hành giao dịch: “Tôi có thể giúp cậu, bắt cô ta cho cậu.”

Trương Phàm mừng rỡ gật đầu, sau đó hỏi người nọ: “Nhưng mà, cái giá là gì chứ?”

“Không có gì đâu, chỉ ký một phần hợp đồng thôi...”

...

Chương 194 - Giao Dịch Đồ Cổ

Trương Phàm không còn an ủi cô gái nữa, sau đó an tĩnh hơn nhiều, Ôn Văn rớt cuộc cũng có thể tĩnh tâm uống cà phê.

Nhưng Ôn Văn lại đột nhiên nhíu mày, bởi vì anh cảm giác được có năng lượng dị thường xuất hiện, nó đang dây dưa trên người nam sinh tên Trương Phàm kia.

Sức mạnh này rất bí ẩn, nếu không phải thực lực của anh đã gia tăng thì có khả năng sẽ không chú ý tới.

“Thật là, không thể để mình an ổn uống cà phê sao chứ.”

Ôn Văn đứng dậy quan sát Trương Phàm, phát hiện ánh mắt cậu ta trống rỗng, miệng tựa hồ đang lẩm bẩm gì đó.

Đột nhiên Trương Phàm cầm lấy cây viết trên bàn, tựa hồ muốn viết gì đó nhưng ngòi bút lại cách mặt bàn một khoảng chừng một cm.

Không đợi Trương Phàm bắt đầu viết, Ôn Văn đã trực tiếp nắm lấy tay Trương Phàm, cản cậu ta lại.

Ôn Văn không biết cậu ta muốn làm gì, nhưng anh có thể xác định nó không phải chuyện tốt.

Trương Phàm tỉnh táo lại, nhìn Ôn Văn như nhìn thấy quỷ, một tên đàn ông tự dung lại nắm tay mình là sao chứ?

“Nhóc, tay mày trắng trắng mềm mềm thế này, tốt thật đấy.”

Ôn Văn không chút xấu hổ túm lấy tay Trương Phàm, nhẹ nhàng nắn nắn nói.

Là một người siêu năng khi sử dụng năng lực sẽ có hoa văn áo tắm hai mảnh trên người, thật sự rất khó có chuyện bình thường nào có thể làm Ôn Văn lúng túng nữa.

Trương Phàm ớn lạnh, da gà nổi lên đầy người, vội vàng rút tay lại, ánh mắt nhìn Ôn Văn hết như đang nhìn một tên biến thái.

Ah không đúng, cậu ta chính là đang nhìn một tên biến thái.

“Lộ Lộ, chúng ta đi thôi, nơi này có kẻ ngu.”

Trương Phàm kéo Liêu Gia Lộ rời khỏi quán cà phê, sức mạnh kỳ quái kia cũng biến mất.

Ôn Văn hí mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc cầm lấy tay Trương Phàm, anh nhìn thấy một bóng người mặc vest trắng ở bên ngoài cửa sổ!

Điều này làm anh nhớ tới phát hiện khi đi bắt quỷ hồn, ẩn phía sau rất nhiều vụ tội ác ở thành phố Phù Dung Hà này có sức mạnh dị thường quái phá, có khi nào có liên quan với gã đàn ông mặc vest trắng kia hay không?

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn gọi điện thoại về hiệp hội, gọi hai nhân viên hỗ trợ tới theo dõi cặp nam nữ này.

Tuy bị Ôn Văn ngăn cản, có khả năng người nọ sẽ không tiếp tục tìm tới hai người này nhưng Ôn Văn vẫn muốn phái người tới trông chừng, đề phòng xuất hiện bất trắc.

Một lát sau, một chiếc xe hơi khá phô trương đậu lại trước cửa quán cà phê, Triệu Kim Võ dẫn theo hai tên đàn em đi vào quán.

“Ôn tiên sinh, ngài có gì cần xin chứ căn dặn, tôi sẽ cố gắng hoàn thành.” Triệu Kim Võ cúi người thật thấp nói, thái độ so với lần trước còn thấp hơn hơn ít.

Trước đó, hẳn nhờ Trình đầu hỏi bên thành Bắc hành hạ Ôn Văn tới chết, nhưng cả đám bọn nó lại không còn thấy tăm hơi, sống không thấy người chết không thấy xác.

Càng đáng sợ hơn là sau đó không hề có ai truy cứu chuyện này, giống như đám người đó chưa từng tồn tại vậy.

Đừng thấy đám bọn họ sống trong giới này có vẻ rất oai phong, cũng làm không ít chuyện thất đức, nhưng làm việc phải rất cẩn thận, một khi vượt qua ranh giới sẽ bị sét đánh.

Liên bang quản lý giới bọn họ rất nghiêm, chỉ cần chạm vào điểm mấu chốt thì khẳng định sẽ không có kết cục tốt.

Nhưng người trước mặt có lẽ đã giết rất nhiều người nhưng ngay cả chút gọn sóng cũng không gọn lên được.

“Không nói nhằm vô ích, lần này tôi muốn nhờ ông giúp tôi bán chút đồ.” Ôn Văn vỗ vỗ cái hộp ở bên cạnh ghế ngồi.

Triệu Kim Võ vỗ ngực nói: “Ngài và tôi còn nói nhờ gì chứ, cứ trực tiếp dặn tôi là được rồi mà.”

“Là đồ cổ, sách cổ, ít nhất cũng có hơn nghìn năm lịch sử, bảo tồn rất tốt, tiền bán được... ông có thể lấy một phần mười.”

Ôn Văn vốn định cho một phần năm, nhưng sau khi nhìn thấy thái độ của Triệu Kim Võ thì anh giảm xuống.

Thứ tiền tài này, có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Triệu Kim Võ mở hộp ra, ánh mắt lóe lên một tia tham lam.

Những món đồ cổ giá trị thường được dùng đủ loại biện pháp để bảo vệ.

Thế nhưng vị trước mặt hắn lại trực tiếp bỏ tất cả chúng vào trong một cái hộp rồi mang đi bán...

Trong đầu Triệu Kim Võ xuất hiện không ít tình tiết trong tiểu thuyết trên mạng, lẽ nào người này không phải cảnh sát thành phố mà là truyền nhân của thế gia trộm mộ?

Khó trách Triệu Kim Võ suy nghĩ miên man, đồ trong hộp này quả thực có giá trị không nhỏ, đồ cổ quý giá thời loạn lạc, liên bang đã được thành lập mấy trăm năm, đang là lúc cường thịnh, giá cả đồ cổ rất khả quan.

Ôn Văn nghiêng người tới trước, mắt đỏ ửng lên nói: “Sau khi bán xong thì chuyển tiền vào tài khoản của tôi, chỉ lấy đi phần được chia của mình, không nên có tâm tư gì đấy đâu.”

Triệu Kim Võ mờ mịt gật đầu, nếu như vừa nãy hắn thật sự có tâm tư thì bây giờ đã không còn rồi.

Bởi vì Ôn Văn đã chôn vào trong lòng hắn một ám chỉ tinh thần, làm hắn không thể nào nảy lên chút lòng tham nào với số tiền kia.

Trạm thu nhận đã sắp rơi vào tình trạng thiếu hụt tài chính rồi, số tiền đó không thể xảy ra chuyện.

Sau khi nói chuyện xong, Ôn Văn liền đứng dậy rời đi, anh còn chuyện khác cần làm.

Lần trước nhờ Chu Kỳ Bái hỗ trợ, thù lao đáp ứng là năm mỹ nữ đầu heo, lần này ra ngoài Ôn Văn vừa vặn muốn mang tới cho hắn.

Không thể không nói, sự tồn tại của Từ Hải thật sự đã gia nâng tình hữu nghị của Ôn Văn và Chu Kỳ Bái, hiện giờ hai người thân thiết cứ như anh em.

Lúc Ôn Văn tới, Chu Kỳ Bái đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên mặc vest mang giày da.

Gương mặt người nọ khá khổ sở, tựa hồ đang cầu xin Chu Kỳ Bái gì đó, thấy Ôn Văn tới, Chu Kỳ Bái dứt khoát để mặc người này, đi tới chỗ Ôn Văn.

Sau đó, ánh mắt người đàn ông trung niên kia nhìn Ôn Văn trở nên u ám, thậm chí còn có chút căm hận.

Ôn Văn đầu đầu, anh đâu có làm gì đắc tội người này, ánh mắt nhìn anh vậy là sao?

Nhưng anh không biết, người đàn ông này chính là ông chủ Phù Dung Tiểu Trù, trù nghệ thần kỳ của Chu Kỳ Bái chính là cột trụ cho Phù Dung Tiểu Trù.

Nhưng từ khi Ôn Văn xuất hiện, đầu bếp Chu rất ít khi tự mình nấu ăn nữa, bình thường cũng không biết đang bận rộn gì đó.

Hiện giờ Ôn Văn tới, đầu bếp Chu liền bỏ hẳn lại, thật sự làm hẳn rất khó chịu.

Tất cả đều vì Ôn Văn làm hại!

Có điều, người đàn ông trung niên này chỉ không vừa mắt Ôn Văn thôi, cũng không có ý muốn tìm Ôn Văn gây sự.

Vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà liều mạng bắt cóc, uy hiếp một kẻ xa lạ không có chút quan hệ nào với mình, hành vi ngu xuẩn này chỉ xuất hiện trong mấy bộ tiểu thuyết đô thị kiểu cũ mà thôi.

Người có hành vi bá đạo ngang ngược như vậy sẽ bị xã hội đào thải và vứt bỏ.

Loại người này có lẽ cũng có một số ít tồn tại, nhưng không nhiều tới mức làm người khác dễ dàng gặp phải.

Sau khi đưa Ôn Văn tới nhà mình, Chu Kỳ Bái xoa xoa tay nói: “Thứ tôi muốn đã làm xong chưa?”

Ôn Văn gật đầu, hiện giờ anh đã sớm không còn cảm giác xấu hổ khi làm chuyện này nữa rồi, trước lạ sau quen, giao dịch nhiều cũng thành thói quen.

Ôn Văn mở vali, lần lượt lấy ra năm mỹ nữ đầu heo lần lượt là heo đen, heo trắng, heo sữa, heo thơm, heo rừng, đặt tới trước mặt Chu Kỳ Bái.

Chu Kỳ Bái run lẩy bẩy ôm năm con búp bê vào phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại, Ôn Văn nhìn mà lắc đầu.

“Người này tuy cơ thể cường tráng nhưng lần này tới sáu em, có thể chống đỡ nổi không vậy... đừng có mà đột tử đấy.”

Chương 195 - Quái Vật Học Tập

Ác ý nghĩ thầm một phen, Ôn Văn ngồi trên ghế, đeo tai nghe, bắt đầu đọc quyển Cuộc Sống Xanh.

Quyển sách này làm Ôn Văn khá hứng thú, nội dung chủ yếu là nam chính thiết lập kiểu long ngạo thiên vào một ngày đột nhiên phát hiện hành tung của một trong số bạn gái mình có chút kỳ lạ nên đã tìm tới thám tử tư, theo thám tử điều tra thì hẳn mới phát hiện, tất cả những người phụ nữ ở xung quanh hẳn đều...

Đang đắm chìm trong chuyện xưa, đảo mắt đã qua một tiếng đồng hồ, Chu Kỳ Bái thỏa mãn từ trong phòng đi ra.

Ôn Văn cầm nín nói: “Ông không thể nói chuyện trước rồi hãy làm việc à?”

Chu Kỳ Bái lắc đầu nói: “Heo cũng có cấp bách mà, chuyện này không nhịn được.”

“À đúng rồi, lần trước ông giúp tôi ngăn cản kẻ kia, cảm thấy thế nào?”

Ôn Văn chỉ thuận miệng hỏi, tuy Ngô Vọng có lẽ đã chết rồi nhưng anh vẫn chú ý tới tin tức về hắn, dù sao thì anh chưa từng tận mắt nhìn thấy thi thể Ngô Vọng.

Chu Kỳ Bái lôi ra một cây đinh dài màu đen, có chút tiếc rẻ nói: “Mánh khéo thì khá nhiều nhưng chẳng qua chỉ là tôm tếp nhãi nhép mà thôi, trong tay có không ít thứ tốt, đáng tiếc tôi chỉ mới cướp thứ này thì hắn đã chạy mất rồi.”

Ôn Văn nheo mắt, theo bản năng cách xa cây đinh này một chút, thứ này thật sự quá nguy hiểm.

Ôn Văn nhớ rõ vampire Galil đã bị thứ này đâm chết, Chu Kỳ Bái có thể cướp cái đinh này từ tay Cao Phỏng, xem ra thực lực của Chu Kỳ Bái còn mạnh hơn hắn biểu hiện.

“Trước tiên không nói tới những thứ này, gần đây ông có tin tức gì không?”

Trạm thu nhận sắp nâng cấp, thực lực của Ôn Văn sẽ tăng lên rất nhiều, anh muốn tìm một con quái vật, bắt giải sấu.

Chu Kỳ Bái lắc đầu: “Gần đây thành phố Phù Dung Hà khá là sạch sẽ, quái vật nhạy cảm với nguy hiểm hơn con người rất nhiều, lại còn là sức mạnh tà thần bùng nổ, rồi cường giả cấp Tai Biến, đám quái vật thừa hiệu nơi này rất nguy hiểm.”

Ôn Văn nhú mày, có dự cảm xấu: “Tức là...”

“Tức là không có tin tức gì cả, đám quái vật mạnh một chút đều chạy khỏi thành phố rồi, không muốn ù ù cạc cạc chôn thây ở đây.”

Ánh mắt Ôn Văn chăm chú, ý Chu Kỳ Bái là, hẳn không sợ tai bay vạ gió!

...

Không thu hoạch được gì rời khỏi nhà Chu Kỳ Bái, Ôn Văn trực tiếp quay về nhà.

Mấy ngày gần đây Hiệp Hội Thợ Săn Phù Dung Hà bị vây trong trạng thái ngừng lại, Lâm Triết Viễn đang tập trung xử lý chuyện khu chung cư hủ hóa.

Phạm vi khu chung cư hủ hóa quá lớn, nếu mặc kệ thì căn bản không thể che giấu được, vì thế bọn họ muốn khôi phục khu đó thành dáng vẻ bình thường.

Đối với vấn đề loại bỏ dấu vết năng lượng của cường giả cấp cao lưu lại, Hiệp Hội Thợ Săn có biện pháp của mình.

Dù sao thì năng lượng của cường giả cấp cao sẽ lưu lại một khoảng thời gian quá rộng, cũng quá lâu, nếu như buông bỏ tất cả những nơi bị ảnh hưởng thì sự tồn tại của người siêu năng sớm đã không thể che giấu được.

Mà ngay cả những nơi Ôn Văn lưu lại năng lượng trước đó cũng được tiến hành xử lý sau khi đã điều tra hoàn tất.

Những việc này không liên quan tới nhóm thợ săn như Ôn Văn, hơn nữa Ôn Văn thoát nhìn đã bị thương không nhẹ nên Lâm Triết Viễn đã cho anh nghỉ ngơi vài ngày.

Ngoại trừ xuất hiện quái vật cần thiết phải đối phó, bằng không trong khoảng thời gian này sẽ không tìm tới Ôn Văn, vì thế Ôn Văn đang trong trạng thái ăn không ngồi rồi.

Sau khi về nhà, Ôn Văn lập tức vào WC, sau đó từ WC tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Đầu tiên là tiến vào khu Tai Hại, lúc này khu Tai Hại có bốn con quái vật đang trong trạng thái khác biệt.

Đào Thanh Thanh mặc áo ngủ màu hồng bằng tơ tằm nằm trên giường lớn mềm mại nghỉ ngơi, ngủ rất thơm ngon, người thường nhìn thấy tuyệt đối sẽ không nghĩ cô là một con vampire.

Khắp nơi trong phòng giam Tần Sảng là tay chân tán loạn, tóc buộc bằng dây thừng, đầu thì treo lơ lửng trên không trung, thoát nhìn kinh dị dị thường, khác hẳn với dáng vẻ lúc chết, quỷ hồn là loại có tinh thần bất bình thường này, làm gì cũng có khả năng.

Mà khi lông quăn đầu chó... nó đang ngủ, nằm trên đồng cỏ ngủ tới mức nước mũi phì ra thành bong bóng mà vẫn còn ngáy khò khò, có thể nói là khá vô tâm.

Về phần nhân mã, thấy Ôn Văn thì nó bán quỳ xuống, tỏ vẻ thần phục.

Tộc nhân mã bọn nó tôn kính nhất là kẻ mạnh, chỉ cần có thực lực mạnh mẽ sẽ có được sự thần phục của chúng.

Vì thế ở thế giới trong, hành động thường thấy của nhân mã là làm chó săn cho những nhân vật mạnh mẽ...

“Ừm... không tệ, không tệ, xem ra bọn mày đã thích ứng với cuộc sống trong trạm thu nhận, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, trầm lắng quá lâu sẽ sinh ra ức chế, vẫn nên học tập thì hơn.”

Ôn Văn vỗ tay, hấp dẫn sự chú ý của đám quái vật.

“Học tập cái gì?”

Đào Thanh Thanh từ trên giường leo xuống, trừng mắt liếc Ôn Văn rồi đi tới chắn song, tức giận nhìn anh.

Trên người cô chỉ mặc một cái áo ngủ tơ tằm màu hồng, da thịt như ẩn như hiện, thoát nhìn có vài phần mê người.

Bởi vì Ôn Văn vẫn luôn dùng thể chất vampire nên đái ngộ đối với nữ giới duy nhất là Đào Thanh Thanh, ngoại trừ không để

cô ta thoát ra ngoài thì tất cả những thứ cung cấp đều là hàng tốt nhất.

Lúc ban đầu Đào Thanh Thanh vẫn còn rụt rè, thề sống thề chết sẽ không chịu khuất phục trước sự mê hoặc vật chất của Ôn Văn.

Nhưng chỉ một khoảng thời gian thì Đào Thanh Thanh đã từ bỏ, thái độ đối với Ôn Văn cũng không còn ác liệt như vậy nữa.

Thấy mọi người đều đã tiến tới gần, Ôn Văn chia chồng sách cho Tần Sảng và Đào Thanh Thanh lựa chọn.

Anh không cho khi đầu chó lông quăn và nhân mã, bởi vì hai hàng này một là ngôn ngữ không thông, người kia thì... không có chỉ số thông minh để đọc sách.

“Này là cái gì?” Đào Thanh Thanh thực kinh ngạc hỏi.

“Oh... là sách, sách chính là bậc thang tiến bộ của nhân loại, có thể loại bỏ dã tính, tăng trưởng hiểu biết.” Ôn Văn nhin không được nói hươu nói vượn.

Đào Thanh Thanh liếc mắt, cầm một quyển sách tùy tiện lật xem, sắc mặt trở nên khó coi.

“Bảo bọn tôi đọc sách cũng được, nhưng ông có thể tìm loại sách nào thú vị một chút được không? Có một tác giả tên là Huyền Mộng Lập Nhân ấy, viết cũng không tệ.” Đào Thanh Thanh cố tranh thủ quyền lợi cho mình.

Ôn Văn không quan tâm nói: “Ah, sách này mới là kết tinh trí khôn của nhân loại, tác giả mà cô nói chỉ viết truyện thú vị thôi chứ không có dinh dưỡng, phải đọc nhiều sách đúng đắn một chút thì mới gia tăng hiểu biết, nâng cao chính mình, tôi cũng vì tốt cho mọi người thôi.”

Đào Thanh Thanh rất muốn xé nát những thứ này, nhưng nghĩ lại thì mặc dù nội dung số sách này rất khô khan nhưng cũng là thứ duy nhất có thể tiêu khiển thời gian, cô thật sự không nỡ phá hư.

Nhưng ở phòng giam bên cạnh, Tần Sảng là một trạng thái hoàn toàn khác, hắn tùy tiện lật xem vài trang liền xé số sách

kia thành mảnh nhỏ, trang giấy rơi vãi đầy dưới đất làm căn phòng giam kia trông lại càng tăm tối kinh khủng hơn.

Thứ quý hồn này cho dù không có chuyện gì để làm cũng có thể bảo trì tinh táo mấy chục năm mà không hề bị tinh thần thất thường.

Không đúng, tinh thần của chúng sớm đã thất thường rồi, vì thế có buồn tẻ nữa cũng không có vấn đề gì.

Nhưng nếu chúng không chịu đọc sách thì Ôn Văn vẫn có cách.

Anh mang ra dàn loa, bắt đầu mở nội dung trong sách, đám quái vật sùng sờ, hồn nhiên không biết Ôn Văn rốt cuộc đang làm gì.

Ôn Văn chống nạnh, nói với bốn con quái vật: “Sau này sáng trưa tối nghe một tiếng phát thanh, học tập thật tốt tri thức đó, cố gắng trở thành quái vật hữu dụng của trạm thu nhận.”

“Hoạt động này sẽ được lưu truyền như một nét văn hóa trong phòng giam của trạm thu nhận, gọi là ‘Quái Vật Học Tập’ đi.”

Chương 196 - Có Biến Hóa

Sau khi sắp xếp khu Tai Hại xong, Ôn Văn tới khu Tai Họa,

Lúc này khu Tai Họa đã được quét dọn sạch sẽ.

Họa Tốt Số Một mặt theo đã mất đi tên họ của mình đeo một cái mặt nạ tái nhợt kỳ quái ở trên mặt, cẩn thận làm việc trong khu phòng giam, không dám có chút chậm trễ nào.

Hồ Ấu Lăng dựa vào chấn song mỉm cười nhìn Họa Tốt Số Một làm việc, mỗi khi Họa Tốt Số Một di chuyển tới, Hồ Ấu Lăng sẽ ném qua một ánh mắt quyến rũ, có khi thì thả ra một nụ hôn gió.

Chỉ trong phút chốc đã làm người ta say đắm, diện mạo và dáng vẻ của Hồ Ấu Lăng nếu nói khuynh quốc khuynh thành thì có phần phóng đại, nhưng so với mấy người được tôn xưng là mỹ nữ mấy nghìn năm ở khu Anh Đào thì xinh đẹp hơn nhiều.

Nhưng Họa Tốt Số Một chỉ run rẩy một chút rồi quay đầu đi, cố gắng không nhìn tới Hồ Ấu Lăng.

Hiện giờ mỗi khi Họa Tốt Số Một nghĩ tới Hồ Ấu Lăng thì cặp đùi lập tức run run, đừng nói chi tới chuyện có ý nghĩ gì gì đó.

Đoạn hôn ức màu phấn hồng kia, đối với Họa Tốt Số Một mà nói là kinh khủng tới khó tả.

Quái vật khu Tai Họa cũng chỉ là số ban đầu, mới tăng thêm một con quái vật chính là con thỏ yêu chỉ biết bán manh kia.

Thỏ yêu dựa vào chấn song phòng giam, tay cầm chấn song, đáng thương nhìn Ôn Văn, trông nó tiều tụy rất nhiều, da lông trên tai cũng có chút hỗn loạn.

“Hu hu hu, ở đây đáng sợ quá đi, có thể thả tôi đi không?”

Ôn Văn đương nhiên sẽ không bị đáng vẻ của thỏ yêu mê hoặc, chỉ cần có cơ hội, vật nhỏ này sẽ không chút do dự ăn thịt người!

Vì thế Ôn Văn mỉm cười: “Đừng khóc, ngoan, chú cho con ăn, muốn ăn cái gì cứ nói với chú.”

Ánh mắt thỏ yêu sáng long lanh, lộ ra biểu cảm chờ mong: “Tôi muốn ăn thịt!”

“Được.”

Ôn Văn đáp ứng, sau đó nhét một củ cà rốt đã rửa sạch vào miệng thỏ yêu.

“? ? ?”

Trên đầu thỏ yêu đầy dấu chấm hỏi, không phải đã đáp ứng sẽ cho ăn thịt à, sao lại là cà rốt chứ?

Ôn Văn thực hùng hồn nói: “Ăn thịt cái gì chứ, thỏ thì phải ăn cà rốt, sau này cô phải ăn chay.”

Thỏ yêu há mồm nhưng không dám phản kháng Ôn Văn, đôi tai dựng thẳng, oan ức rôm rốp nhai cà rốt, hai bên má phình lên, khó khăn nuốt xuống.

“Đừng có làm ra vẻ mặt đó, cứ như tôi bắt nạt cô vậy... được rồi, đúng là tôi đang bắt nạt cô.”

“Nhưng tôi đã giúp cô rửa sạch cà rốt rồi, vậy là tốt lắm rồi lắm, lần sau tôi sẽ trực tiếp đút củ dền bòn.”

Chuyện bắt nạt thú con đáng thương làm tâm lý biến thái của Ôn Văn được thỏa mãn rất lớn.

Dù sao thì con thỏ yêu này cũng không phải người lương thiện gì, anh không cần phải có cảm giác có lỗi.

Tiếp đó, Ôn Văn đi tới cửa phòng giam Hồ Ấu Lăng, mở video về mấy cuộc thi thể hình, dùng bút màu đen vẽ hai chấm nhỏ trên lớp vỏ cứng ở ngực của thực hủ yêu...

Nói chung là đùa giỡn nhóm quái vật ở khu Tai Họa một phen, làm chúng giận mà không dám nói gì.

Cuối cùng anh giao phó nhiệm vụ liên quan tới kế hoạch ‘Quái Vật Học Tập’, làm chúng kêu khổ thấu trời.

Nếu không phải bởi vì hiện giờ không đủ nhân viên để dùng, Ôn Văn thập chí còn muốn cách một đoạn thời gian, kiểm tra đánh giá tiến độ học tập của chúng, thẳng đến khi chúng biến thành quái vật hữu dụng với thế giới.

Để chúng học tập là tốt cho chúng chứ không phải là thú vui quái ác của Ôn Văn đâu.

Lăn qua lộn lại xong, Ôn Văn rời khỏi trạm thu nhận, ngồi trên chiếc ghế nằm ở ban công nhà mình, xem một quyển nhật ký cũ kỹ.

“Từ con nghiệt long ở núi Tề Linh, vị nhân viên thu nhận này là một cao thủ kiếm đạo, có lẽ có thể nói là bậc thầy kiếm pháp, vì thế những bức vẽ ở phía sau quyển nhật ký này có lẽ chính là kiếm pháp.

Ôn Văn nghiên cứu đám người diêm kia, phát hiện trên người chúng, ngoại trừ động tác vung kiếm thì trên người nó còn có đường cong không rõ ý nghĩa.

Vị tiên bối kia không viết rõ đường cong này có ý nghĩa gì, vẽ nghịch ngoạc trông xấu tới mức không giống bức tranh, nói là tâm hồn họa sĩ đã rất coi trọng hẳn rồi.

Mà thứ ‘bí tịch’ ảo ảo thật thật này so với mấy thứ Như Lai Thần Chưởng bịp trẻ con ven đường quả thực trông giống ‘bí tịch’ hơn một chút.

“Không quản thế nào cũng phải thử xem.”

Trong nhật ký dùng kiếm dài, mà Ôn Văn chỉ có dao găm, bởi vì kiếm dài là vũ khí được kiểm soát nên trước giờ Ôn Văn vẫn luôn dùng dao găm, sau khi trở thành người siêu năng thì lại càng quen dùng dao găm hơn.

Anh cầm lấy con dao găm cổ lóe ra tia sáng sắc bén, dựa theo tư thế trong hình mà chém một nhát vào không khí.

Lực vung mạnh tới mức đủ để chặt đứt xương trâu, nhưng Ôn Văn lại thất vọng lắc đầu.

“Là tư thế của mình không đúng hay sao nhỉ? Không cảm thấy có chút biến đổi nào, thử thêm vài lần xem.”

Tiếp đó Ôn Văn dựa vào tư thế đó luyện hơn trăm lần, có thể làm ra động tác hoàn toàn chuẩn xác nhưng vẫn không cảm nhận được chút thay đổi nào.

“Không đúng, không phải vấn đề tư thế, là mình thiếu đi thứ gì đó.”

Kinh nghiệm dùng dao găm chém người của Ôn Văn rất phong phú, có cảm giác rõ ràng, chỉ cần chém ra thì có thể biết một nhát này có thể tạo ra tác dụng gì.

Tuy anh chưa từng luyện kiếm pháp nhưng tốt xấu gì cũng là người siêu năng, xét về phương diện nắm giữ sức mạnh, bậc thầy kiếm pháp bình thường căn bản không thể nào so với anh.

Vì thế chỉ luyện một chút, Ôn Văn đã biết cho dù mình có luyện tiếp thì cũng không có tác dụng gì.

Có lẽ giống như trong tiểu thuyết, cứ ba ngày đông rét lạnh ba ngày hè oi bức, luyện suốt mười năm tám năm thì tích lũy đủ, nhưng Ôn Văn không muốn như thế.

Ôn Văn gãi cằm nói: “Thì chốt có lẽ chính là đường cong trong hình, nếu chỉ là tư thế thì không quản là dạng động tác gì cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn tới uy lực.”

“Những đường cong này có khi nào là kinh mạch trong truyền thuyết không nhỉ, hay là lúc vung kiếm thì vận chuyển năng lượng theo đường này?”

Tiếp đó Ôn Văn thử chuyển động huyết năng của quỹ hút máu, để nó vận chuyển theo quỹ tích kia rồi một lần nữa vung dao găm.

Trên dao găm xuất hiện một tầng ánh sáng màu máu nhàn nhạt, một dao chém ra, uy lực so với trước đó mạnh mẽ hơn không ít.

Nhưng Ôn Văn vẫn còn bất mãn: “Ánh sáng đỏ chính là huyết năng bám trên lưỡi dao, không cần luyện loại kiếm pháp này thì mình cũng có thể làm được chuyện này.”

“Nếu đây là kiếm pháp thì không phải ai có trụ cột mạnh thì kiếm pháp sẽ càng mạnh à, thứ mình muốn là kỹ xảo chiến đấu có thể gia tăng năng lực vượt trội!”

Tiếp đó Ôn Văn thử hết tất cả năng lượng quái vật mà mình sở hữu một lần, nhưng phát hiện không có loại nào có hiệu quả rõ ràng.

“Thứ này không phải là tên kia vẽ chơi chứ? Đúng là lãng phí thời gian.”

Chính mình giống như kẻ ngu chăm chú luyện tập theo thứ không đầu không đuôi này cả nửa ngày, Ôn Văn buồn bực cào tóc.

Đột nhiên trong đầu anh lóe lên một suy nghĩ: “Hoặc là phương pháp này chỉ có con người mới có thể luyện được, hoặc là vì ý vào thể chất quái vật mà mình đã không chú ý tới thứ gì đó.”

Nghĩ vậy, Ôn Văn tắt hết toàn bộ thể chất của mình, trở về trạng thái một người bình thường.

Tuy người bình thường này một quyền có thể đâm vỡ một tảng đá lớn, có thể vụn gãy thanh thép, nhưng quả thực là một người bình thường không có siêu năng lực.

Ôn Văn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, dựa theo ký ức cơ thể đã luyện tập rất nhiều lần, thực tự nhiên chém ra một dao.

Dao găm lóe tia sáng sắc bén tựa hồ xé rách không khí, phát ra tiếng xé gió dữ dội.

Nhưng uy lực chỉ là thứ yếu, lần này dao găm của Ôn Văn vung rất thuận tay, thuận tay một cách kỳ quái!

“Có thay đổi rồi!”

Chương 197 - Kiếm Pháp Có Chút Thành Tựu

Sau khi không sử dụng thể chất quái vật, thể lực của Ôn Văn suy giảm rất lớn, nhưng lực nắm giữ chính mình lại đạt tới mức cao nhất.

Hiện giờ anh có thể cảm nhận được mỗi phần cơ thể mình biến đổi rất nhỏ, vì thế tay kia khẽ động, anh đã cảm nhận được thay đổi, cảm giác hoàn toàn khác với khi nãy.

“Khi nãy chưa phải là đầy đủ nhất, mình cảm thấy nó còn có thể biến hóa nữa.”

Ôn Văn một lần nữa nhắm mắt lại, bình tâm tĩnh khí, điều chỉnh trạng thái cơ thể về điều kiện tốt nhất.

Trái tim từng được năng lượng màu máu kia cải tạo nảy lên chậm rãi nhưng có lực, thời gian dần trôi qua, một luồng sức mạnh của chính bản thân Ôn Văn từ trung tâm trái tim chảy ra, di chuyển tới các phần cơ thể.

Sau đó sức mạnh này hóa thành luồng khí, theo nơi miêu tả đường cong tạo thành một vòng tuần hoàn kỳ diệu.

Tuy đã nhắm mắt nhưng Ôn Văn tựa hồ nhìn thấy trong không khí xuất hiện một sợi tơ cực nhỏ, theo sợi tơ đó, dao găm một lần nữa chém ra.

Xoạt!

Một luồng năng lượng hình cung từ dao găm phóng ra, sau đó chậm rãi tiêu tan trong không khí.

Ôn Văn mở mắt ra, nhìn lại tư thế của mình, tuy chỉ là sợi tơ bị cắt đứt, không cố ý vung dao theo tư thế nhưng nó lại hoàn toàn ăn khớp với hình ảnh trong quá khứ.

“Được rồi! Mình đã bắn ra kiếm khí rồi! Ờ... dùng dao găm bắn ra thì phải gọi là dao khí...”

Ôn Văn mỉm cười, biểu cảm trên gương mặt rất thỏa mãn, bắt được quái vật có được năng lực mới mang tới cảm giác thành

tự, nhưng nó căn bản không sáng khoái bằng tự gia tăng năng lực bản thân.

“Quả nhiên, mấu chốt đột phá là những đường cong kia, bí mật thật sự chính là đường cong kia đại diện cho quỹ tích vận hành của năng lượng, về phần tư thế vung kiếm này nọ kia chẳng qua chỉ là chút râu ria không đáng kể mà thôi.”

Bỗng nhiên, một trận gió nhẹ thổi qua, cây xương rồng đặt trên ban công nhà kế bên lạch cạch một tiếng rớt xuống, nụ cười trên mặt Ôn Văn cũng đông cứng lại.

Ôn Văn chỉ sửng sốt một chốc, sau đó sắc mặt bình thường quay trở về nhà, từ trong trạm thu nhận xách ra một cái chân heo, ném qua ban công nhà bên.

Cái chân heo này coi như bồi thường đi, chuyện còn lại, Ôn Văn không quản được.

Sau đó Ôn Văn không tiếp tục luyện tập trên ban công nữa mà quay trở vào trong trạm thu nhận.

Anh biết, chặt hoa chặt cỏ chỉ là hiệu quả thấp nhất của kiếm pháp này, bởi vì anh chỉ dựa theo quỹ tích kia vung về mô phỏng theo.

Nhưng nếu nắm giữ được tất cả tư thế ghi trong đó, thậm chí đột phá được hạn chế trong nhật ký, nói không chừng có một ngày nào đó Ôn Văn có thể chém ra kiếm khí có thể cắt đứt cả một con sông lớn!

“Có điều, mình chỉ mới luyện tập nửa ngày đã có thể bắn ra kiếm khí, này cũng quá đơn giản rồi, vậy kiếm khách thời xưa đáng sợ cỡ nào chứ?”

Nhưng Ôn Văn không biết, thật ra chỉ luyện một ngày đã luyện ra kiếm khí như anh, nếu là thời xưa thì chắc chắn chính là thiên tài trăm nghìn năm khó gặp.

Nhưng tốc độ luyện tập của anh cao như vậy cũng không phải vì anh là thiên tài, mà vì năng lực trụ cột của anh thật sự quá cao.

Kiếm khách bình thường, cho dù luyện cả đời, một kiếm chém ra cũng không bằng một dao vung tiện tay của Ôn Văn, tố chất cơ thể của anh sớm đã thoát khỏi phạm trù nhân loại rồi.

Hơn nữa trái tim không ngừng cung cấp năng lượng cần thiết để phóng ra kiếm khí, đây là yêu cầu quá xa vời đối với kiếm khách bình thường.

Cuối cùng là phần kiếm phổ trên nhật ký, mặc dù quá ư là sơ sài nhưng kỳ thực cũng là bí tịch kiếm pháp hàng đầu, uy lực không như bình thường.

Trước đây vị nhân viên thu nhân kia lại chỉ nhờ vào kiếm pháp đã có thể chiến đấu với con rồng kia!

Con đường kiếm pháp từ xưa tới nay, từ thời viễn cổ tới thế giới quái vật, giờ đã bắt đầu xâm lấn hiện thực rồi.

Mà khi đó số lượng người siêu năng rất ít ỏi, một số trở thành chó săn của quái vật, số khác xem mình là thần linh mà làm mưa làm gió.

Vì thế để đối chiến với quái vật mạnh mẽ, kiếm pháp giống như một phương thức rèn luyện, ứng dụng mà sinh ra.

Trải qua năm tháng trui rèn mài giũa, người bình thường cũng có thể có được năng lực của người siêu năng cấp thấp.

Nhưng võ đạo lại yêu cầu thiên phú quá khắc khe, giới hạn tối đa cũng không xa, độ thực dụng kém xa siêu năng lực, vì thế đã dần dần biết mất trong dòng lịch sử, không còn ai quan tâm.

Chỉ có người không thiếu siêu năng lực lại một lòng một dạ muốn gia tăng năng lực của bản thân như Ôn Văn mới hứng thú với thứ này.

Tiếp đó anh lại luyện tập suốt cả ngày, gia tăng lại càng rõ ràng hơn.

Hiện giờ, khi đang sử dụng thể chất quái vật anh cũng có thể sử dụng kiếm pháp, đồng thời có thể để năng lực của quái vật kèm vào kiếm khí, để uy lực của nó lại càng tăng hơn.

Thật ra, thể chất quái vật cũng không hề ảnh hưởng tới chuyện phát huy kiếm pháp, nhưng bởi vì sự tồn tại của sức mạnh quái vật quá mạnh mẽ nên Ôn Văn đã không thể chú ý tới sức mạnh của mình, vì thế lúc đầu luyện tập mới cảm thấy không có hiệu quả.

Hiện giờ uy lực của kiếm khí vẫn không đáng là bao, nhưng kiếm pháp đã được nâng cao, cũng làm năng lực cận chiến của

Ôn Văn gia tăng không ít.

Chỉ cần chăm chỉ luyện tập, sớm muộn gì cũng có ngày kiếm pháp trở thành phương thức chiến đấu chủ yếu của Ôn Văn.

Cứ luyện tập mãi cũng có chút mệt lử, Ôn Văn rời khỏi trạm thu nhận, xuất hiện trong phòng tắm, xem thời gian một chút thì quyết định tới hiệp hội báo danh.

Sau khi đậu xe xong, Ôn Văn trước tiên tới căn tin, chọn một đùi cừ nướng, một phần thịt kho tàu, một con tôm hùm lớn...

Sau đó ngồi bên cạnh một người phụ nữ trẻ tuổi mặc đồ tây trùm khăn đội đầu để chờ thức ăn.

Người phụ nữ này vóc người rất tốt, bộ ngực đầy đặn gần như sắp bung mấy chiếc nút áo, nhưng vòng eo lại cực kỳ nhỏ gọn, trên mặt đeo kính gọng đen, gương mặt dịu dàng xinh đẹp.

“Kỳ quái, trước kia ở trong hiệp hội chưa từng thấy qua người này.”

Chỗ mà Ôn Văn ngồi bình thường đều là vị trí của nhóm thợ săn, nhân viên hỗ trợ thường sẽ không ngồi ở đây.

Đây không phải phân chia đẳng cấp, chỉ là thói quen của mọi người mà thôi.

Mà trên người người phụ nữ này lại không hề có chút hơi thở của sức mạnh siêu nhiên, hơn nữa cũng không giống nhân viên hỗ trợ.

Trí nhớ của Ôn Văn rất tốt, người trong hiệp hội anh đều đã gặp ít nhất một lần.

Đã gặp một lần thì anh sẽ có ấn tượng, nhưng người này thì anh chưa gặp lần nào.

Đánh giá đối phương nửa ngày, thẳng đến khi cô ta nhíu mày, Ôn Văn mới thu hồi ánh mắt, không phải vì cảm thấy như vậy là không lễ phép, mà là món ăn anh gọi đã được bung lên.

Chỉ một chốc sau, trên bàn đã bày đầy thức ăn đủ sắc hương vị, làm người ta nhin không được chảy nước miếng.

Rèn luyện cả một ngày làm Ôn Văn rất đói khát, mà bây giờ có thể ăn thì đương nhiên phải ăn rồi.

Năng lực tiêu hóa của người siêu năng không phải người thường có thể so sánh, một lần có thể ăn lượng cơm của mấy người mà không hề béo lên.

Nếu kẻ tham ăn có được thể chất này thì sẽ rất hạnh phúc.

Nói tiếp thì động lực lớn nhất làm Ôn Văn ngày ngày chạy tới Hiệp Hội Thợ Săn quẹt thẻ báo danh chính vì tới ăn cơm.

Đầu bếp của phòng ăn hiệp hội đã từng là đầu bếp nổi tiếng, sau đó bị cuốn vào một sự kiện siêu nhiên nên không thể quay trở lại cuộc sống ban đầu nữa.

Thật ra thì nhân viên lựa chọn làm việc ở hiệp hội Phù Dung Hà, có rất nhiều người nằm trong tình huống này.

Đều là người đáng thương mà thôi.

Chương 198 - Giành Lấy Cuộc Sống Mới

Tiền trợ cấp ăn uống hằng ngày của thợ săn khá cao, hơn nữa nếu dùng không hết thì còn có thể tích góp để dành lại.

Vì thế Ôn Văn mặc dù ham ăn nhưng cũng dùng không hết tiền cơm mà mình để dành.

Bình thường ở nhà anh ngại phiền nên chỉ ứng phó qua loa cho xong, ở nơi này mới ăn thoải mái.

Anh trực tiếp bẻ chân tôm, vỏ cũng không lột, trực tiếp bỏ vào miệng nhai.

Có đôi khi sẽ rút ra chút vụn thịt và mảnh vỡ của vỏ cứng, Tam Tể Nhi lập tức bó tới nuốt mảnh vụn kia vào bụng.

Cho dù là cơm thừa rượu cạn thì vẫn ngon hơn mấy thứ kỳ quái trong nhà Ôn Văn.

Nó đã ăn da chân Ôn Văn tới sắp ói ra rồi.

Tướng ăn của Ôn Văn khá điên cuồng, vỏ tôm bị nhai rôm rốp làm người phụ nữ ngồi bên cạnh nhíu mày.

“Nè, ông có thể ăn nhả nhận một chút được không vậy?”

Ôn Văn dùng ngón tay gạt vụn thịt bên khóe miệng, sau đó đề tay lên bàn, Tam Tể Nhi liền vọt tới giúp Ôn Văn liếm ngón

tay sạch sẽ.

“Cô là ai vậy, chúng ta quen nhau sao?”

Mi tâm người phụ nữ kia giãn ra lộ ra ý vui mừng, nói với Ôn Văn: “Ông thật sự không nhận ra tôi à?”

Lẽ nào, bọn họ từng quen biết?

Người càng xinh đẹp thì ký ức lưu lại lại càng rõ ràng, nếu Ôn Văn từng thấy cô ta thì sẽ không có chuyện không nhớ.

Hơn nữa, người bình thường gặp phải người quen mà lại quên mình thì không phải nên giận dữ à, sao tôi ta trông vui vẻ thế.

Chờ đã...

Ôn Văn nheo mắt, năng lực trinh sát của thám tử kích hoạt.

“Đội khăn trùm đầu, không nhìn thấy tóc, chứng tỏ có thể cô ta để tóc ngắn.”

“Minh rất tự tin với trí nhớ của mình, không có khả năng nhận sai, tức là cô ta đang nguy trang, tóc trắng.... lại nguy trang... lẽ nào là giả gái?”

Trong số người mình quen biết thì chỉ có mỗi Diêm Tu là không biết dáng vẻ thế nào, cả ngày mặc áo choàng, vóc người thế nào cũng không rõ, nếu mà có ai có thể giả thành dạng nữ trang như thế này thì chỉ có Diêm Tu thôi!”

Ôn Văn cười phá lên, vỗ vai người phụ nữ nói: “Thì ra là cậu à Diêm Tu, không ngờ dưới lớp mặt nạ của cậu lại là cái mặt đàn bà đến vậy, trước ngực cậu độn cái gì vậy, nhìn có vẻ rất mềm, khi nãy tôi còn thấy nó lắc lư nữa.”

Trán người phụ nữ nọ chảy ra vài đường hắc tuyến, đập tay Ôn Văn tức giận nói: “Ông nghĩ cái gì vậy hả, tôi là Vu Hán!”

Vu Hán.....

Ôn Văn im lặng một hồi rồi giơ tay lên đưa tới trước ngực người phụ nữ, muốn kiểm tra thật giả.

Sau đó trong ánh mắt phẫn nộ của đối phương mà hậm hực rút tay lại.

Trải qua một phen quan sát, diện mạo của người phụ nữ này quả thực có vài phần đặc điểm của Vu Hán.

Thế nhưng Ôn Văn không muốn thừa nhận.

Trước kia cái tên cao to vạm vỡ đầu trọc kia lại là một phụ nữ, anh cũng đã không thể tiếp thu nổi rồi.

Hiện giờ cái người phụ nữ vạm vỡ đó lại biến thành một người như vậy, anh lại càng không có cách nào tiếp thu!

“Cô đang gạt tôi đúng không?” Ôn Văn nhìn chằm chằm vào mắt Vu Hân nói.

Vu Hân đáp lại một cái liếc mắt: “Tôi lừa ông làm gì, Vu Hân, tôi chính là Vu Hân, trước kia vì năng lực nên tôi mới có dáng vẻ đó, giờ năng lực đã biến mất nên đương nhiên phải biến về dáng vẻ ngày trước rồi.”

“Năng lực biến mất?” Ôn Văn sùng sốt: “Chỉ là tạm thời hay là...”

Vu Hân khựng một chút mới nói: “Là vĩnh viễn, hủ hóa đã cắm rễ trong năng lực của tôi, lúc loại trừ hủ hóa thì cũng lấy đi cả năng lực của tôi.”

Ôn Văn thoáng nghĩ một chút liền mất hứng ăn uống, nếu một ngày nào đó mất đi năng lực, anh sẽ có cảm nhận thế nào?

Ít nhất thì không thể ăn đồ ngon như hôm nay, cũng không thể đùa giỡn quái vật được nữa.

Chỉ ngẫm nghĩ một chút, Ôn Văn đã cảm thấy cuộc sống đó thực nhạt nhẽo, vô vị.

Thấy cảm xúc của Ôn Văn có phần hạ thấp, Vu Hân mỉm cười nói: “Ông đừng nhăn nhó thế kia, thật ra cảm giác cũng không tệ lắm, tuy mất đi năng lực nhưng tôi cũng có được một vài thứ mà trước kia vẫn luôn mơ ước.”

Ôn Văn an tâm, đối với một người phụ nữ mà nói, có một loại năng lực như vậy là một chuyện xui xẻo đi.

“Cám ơn ông đã cứu tôi, tuy là ông đã chặt đứt xương vai của tôi nhưng tôi vẫn cảm ơn.” Vu Hân đứng dậy, khom người nói với Ôn Văn.

Ôn Văn xua tay, không để tâm nói: “Lời cảm ơn hơi thiếu thành khẩn đấy, cứ dứt khoát dùng thân báo đáp là được rồi.”

Vưu Hán có chút xấu hổ đập nhẹ Ôn Văn một cái, nhưng đã không còn sức lực cực lớn có thể đập chết người nữa rồi.

Ôn Văn cười he he hai tiếng, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này xấu hổ đẹp mắt đến vậy, đáng vẻ xấu hổ của người này trước kia... thực sự quá cay mắt.

Vưu Hán ngồi xuống, cảm khái nói: “Sau này tôi không thể làm thợ săn nữa rồi, nhưng công việc chủ yếu của tôi vẫn là chuyên gia tình báo của Hiệp Hội Thợ Săn Phù Dung Hà, công việc này tôi sẽ tiếp tục làm.”

“Không quản thế nào, hi vọng cuộc sống sau này của cô luôn thuận lợi.”

Tiếp đó, hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện, Vưu Hán ăn xong chén cháo loãng của mình trước liền muốn rời đi, trước đây khi Ôn Văn ăn cơm chung với Vưu Hán, sức ăn của cô khi đó còn khoa trương hơn cả anh, bây giờ chỉ có một chén cháo loãng đã đủ no bụng rồi.

“À đúng rồi, người siêu năng dùng đao trước đó còn ở trong hiệp hội không? Tôi có chút chuyện muốn hỏi.” Trước khi Vưu Hán rời đi, Ôn Văn đột nhiên hỏi.

Vưu Hán gật đầu: “Ông nói Trương Tôn Cảnh hả, lúc này chắc đang ở vườn sau luyện đao rồi, mấy ngày nay ông hay ra ngoài đó luyện tập lắm.”

Ôn Văn nghi hoặc hỏi: “Luyện đao... hẳn cũng bị mất năng lực giống như cô đúng không?”

“Oh, tuy không còn năng lực nhưng vẫn còn thực lực nhất định, tình huống so với tôi chắc đỡ hơn.”

Sau khi nói xong, Vưu Hán rời đi, Ôn Văn ở lại tiếp tục giao chiến với số thức ăn trên bàn.

“Trương Tôn Cảnh sau khi mất đi năng lực mà vẫn có thể duy trì thực lực nhất định, có lẽ hẳn am hiểu đao pháp, mình có thể tới xin chỉ dạy một chút, đao pháp và kiếm pháp vẫn luôn có điểm tương tự, mình hoàn toàn đột đặc cán mai với mấy thứ này, không nên nhắm mắt làm liều.”

Qua loa ăn xong thức ăn trên bàn, Ôn Văn liền chạy ra phía sau bệnh viện tâm thần, tới khu vườn nhỏ.

Còn chưa thấy Trương Tôn Cảnh đã nghe thấy tiếng thanh đao vung vun vút.

Trương Tôn Cảnh mặc happi, đang gắng sức vung một thanh đao dài, trán đầy mồ hôi, cơ thể cũng run rẩy, có thể nhìn ra khá cố sức.

Mỗi khi chém ra một đao, bên trên có kèm theo một tia khí lưu yếu ớt làm Trương Tôn Cảnh có thể áp đảo người bình thường, thậm chí có thể dùng sức một người đánh mười người.

Nhưng so với trước đó thì nhất định là một cái trên trời một cái dưới đất.

Thấy Trương Tôn Cảnh luyện đao, Ôn Văn lắc đầu, khí thế phát ra từ đao pháp của người này còn không bằng anh chỉ mới luyện tập hai ngày.

Xét đến cùng thì Trương Tôn Cảnh đã hoàn toàn biến thành người bình thường, trụ cột kém xa Ôn Văn, cho dù kỹ thuật cao hơn Ôn Văn rất nhiều cũng không có cách nào so sánh.

Nhìn một hồi, Ôn Văn không lên tiếng hỏi mà trực tiếp rời đi.

Anh sẽ hỏi, nhưng không phải bây giờ.

Chương 199 - Tẩu Thuốc Huyền Thái

Trên mặt Trương Tôn Cảnh là biểu cảm căm hận, oán giận, hỏi hận, vì thế cho dù cơ thể đã sắp không chống đỡ nổi thì vẫn cố gắng luyện đao.

Mất đi năng lực làm tâm tình của anh triệt để bùng nổ, lúc này tới hỏi làm sao để cường hóa chính mình thì thật sự không quá thích hợp.

Rời khỏi vườn hoa, trong lòng Ôn Văn lại có vài phần bùi ngùi.

Con đường của thợ săn chính là bước trên băng mỏng, nói không chừng ngày nào đó sơ sẩy một chút, gặp chuyện ngoài ý muốn thì sẽ rớt ngay xuống hầm băng, không thể đi tiếp được nữa.

Mất đi năng lực thật sự đã có thể coi là may mắn, nếu bị biến thành như Grandi mới thật sự là bi ai.

...

Về tới phòng làm việc của mình, Ôn Văn bắt đầu tìm kiếm tài liệu trên máy vi tính.

Không hỏi Trưởng Tôn Cảnh, anh có thể tìm kiếm tài liệu từ nơi khác.

Nhập số hiệu thợ săn của mình vào, tiến hành xác nhận thân phận, sau đó Ôn Văn đã đăng nhập vào trang web của thợ săn.

Sau khi chính thức gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn đã vứt bỏ trang web thám tử, bởi vì so sánh nội dung liên quan tới sức mạnh siêu nhiên ở web thám tử và web thợ săn thì chính là muối bỏ biển.

Trong trang web này, Ôn Văn có thể tìm hiểu được tất cả những thứ nằm trong quyền hạn của mình.

Như là đặc điểm của đám quái vật bình thường, một số phạm nhân mà Lý Đại Trang truy nã, thậm chí có thể mua vài món hàng siêu năng, hoặc là nguyên liệu cho những nghi thức đặc biệt.

Đương nhiên, không quản là thu hoạch tri thức hay đồ dùng đều cần dùng tới tiền nội bộ của Hiệp Hội Thợ Săn, tiền săn ma.

Tài liệu về cảnh giới Thăm Dò, nguyên vật liệu, vật siêu năng, tất cả đều ở dưới giá nghìn tiền săn ma.

Cảnh giới Năm Giữ thì thường là dưới mười ngàn tiền săn ma.

Cảnh giới Đồng Hóa thì lại càng cao hơn, Ôn Văn thậm chí còn nhìn thấy một cái cây gãi ngứa giá chín triệu tiền săn ma....

Về phần đồ ở cảnh giới ‘Chân Ngã’, Ôn Văn không tìm thấy.

Trước đây Cố Phán Hề giúp Ôn Văn mua hai khẩu súng chính là mua bằng tiền săn ba, giá trị là mười ngàn tiền săn ma.

Mà Ôn Văn sau khi đóng góp một loạt nhiệm vụ thì hiện giờ đang có hơn năm ngàn tiền săn ma trong tay, trong nhóm thợ săn đã có thể coi là giàu có, dù sao thì anh cũng rất chịu khó làm nhiệm vụ.

Lần này Ôn Văn dự định xem thử xem trên web có bán bí tịch luyện tập kiếm pháp hay không, đơn giản đi hỏi người ta vài câu còn không bằng tự mình trực tiếp mua cả bộ.

Kết quả chỉ đơn giản tìm kiếm một chút, Ôn Văn đã phát hiện cả một đồng lớn bí tịch.

Toàn là những cái tên rất dọa người, gì mà Ma Kiếm Thần Quyết, Bích Tà Kiếm Phổ, kiếm pháp XXX bí truyền, giá cả thì khá là rẻ, quyền đất nhất cũng không tới một trăm tiền sắn ma.

Nếu nói những thứ này là giả thì có chút võ đoán, nhưng người bình thường có lấy được số bí tịch này cũng không luyện tập được gì.

Đối với người siêu năng thì mấy thứ này cũng không có giá trị.

Cao lắm cũng chỉ là thỏa mãn giấc mộng trở thành đại hiệp thời trẻ thơ mà thôi, người siêu năng bình thường, dựa theo thứ đồ chơi này luyện mười năm còn không thực tế bằng tự mình khám phá ra một kỹ năng mới.

Ôn Văn cẩn thận chọn lựa một phen, sau đó chọn quyền Trụ Cột Kiếm Pháp Hiệp Hội Thợ Sắn, anh không thiếu thứ cao cấp, cái anh thiếu chính là trụ cột.

Sau khi trả tiền, quyền kiếm pháp này lập tức được chuyển tới máy tính của Ôn Văn, anh chuyển nó xem điện thoại rồi mới xem.

Thật sự là anh phát hiện được một vài thứ thú vị.

Tỷ như một thứ vũ khí tên là ‘Phật Thuyết Gatling’, mỗi khi bắn ra một viên đạn sẽ kèm theo một câu chân ngôn trong nhà Phật, có thể tạo thành tổn thương dạng nổ đối với phần lớn quái vật.

Đáng tiếc giá cả quá đắt, hơn ba mươi ngàn tiền sắn ma, Ôn Văn không mua nổi.

Còn một chút là quyền sổ chép tay của nhà thuần hóa thú, nguồn gốc xuất phát từ một vị thợ săn truyền kỳ ở khu Kim Ứng, vị thợ săn này được mọi người thân thiết gọi là Phong Bia đại sư.

Vị đại sư này đã từng bắt giữ rất nhiều quái vật nhưng không tổn thương chúng, ông bắt đầu tiến hành huấn luyện nghiêm khắc, để chúng trở thành trợ thủ cho mình trong quá trình săn ma.

Quyển ghi chép này có giá ba trăm tiền săn ma.

“Thù này hữu dụng thật sao, nếu mình mua nó thì Đào Thanh Thanh với Hồ Ấu Lăng.... he he he.”

Đừng nghĩ nhầm, Ôn Văn chỉ muốn bọn họ làm chân chạy giúp mình làm việc mà thôi, tuyệt đối không có ý đồ xấu.

“Chậc chậc, người mua nhiều như vậy, xem ra đồng đạo trong hiệp hội có không ít.”

Tiếp đó, Ôn Văn mở phần bình luận của quyển hướng dẫn này, phát hiện đều là lời chê bai.

“Mọi người đừng mua, thứ này rõ là hồ người, tôi muốn thuần hóa một con lang nhân, kết quả nó biến thành người cún luôn!”

“Dựa theo phương pháp này huấn luyện con quái bạch tuột nhà tôi xong thì cả ngày nó cứ quẩn trên người tôi không chịu xuống, phiền chết đi được!” Đây là một nữ thợ săn bình luận.

“Dùng phương pháp này ngày thứ hai, mộng thiết là đau...”

...

Ôn Văn sờ cằm nói: “Sao đọc mớ bình luận này xong mình lại càng muốn mua thế nhỉ, số bình luận này không phải là do người bán cố ý đăng chứ?”

Cũng may Lâm Triết Viễn đúng lúc này đẩy cửa tiến vào ngăn cản bàn tay tội ác của Ôn Văn, làm đám quái vật trong trạm thu nhận may mắn trốn được tai họa.

Lâm Triết Viễn ngồi xuống đối diện Ôn Văn, ném cho anh một cái hộp.

Ôn Văn chụp lấy hỏi: “Gì đây?”

“Còn nhớ lần trước mớ nguyên liệu từ người quái vật mà cậu đưa tôi lần trước không?”

Ôn Văn gật đầu, đương nhiên nhớ, Lâm Triết Viễn vẫn chưa đưa thù lao cho anh.

“Tôi chuyển chúng tới phân bộ tỉnh Bắc Hải, hôm qua thì bọn họ gửi thù lao tới, cũng chính là thứ trong tay cậu, trước đó tôi đã nói rồi, thù lao không xác định, cậu cũng đừng oán giận.”

Ôn Văn bĩu môi: “Nghe anh nói thế thì thứ này không phải thứ ngon lành gì rồi...”

Anh mở hộp ra, phát hiện bên trong là một cái tẩu thuốc tạo hình cũ xưa, liếc mắt nhìn một cái thì không có gì kỳ lạ.

Lâm Triết Viễn chỉ tẩu thuốc giải thích: “Thứ này là một vật thu nhận, tên nó là tẩu thuốc huyền thái.”

“Vật thu nhận? Hiệp hội tỉnh hào phóng thế, thế mà lại cho tôi một vật thu nhận?” Ôn Văn cầm lấy tẩu thuốc, yêu thích không buông tay mà vuốt ve.

“Vật thu nhận cũng có ba bảy loại, không phải tất cả vật thu nhận đều nguy hiểm hay quý giá, phần lớn vật thu nhận đều có đặc tính khá thần kỳ, nhưng lại không có tác dụng quá lớn.”

Ôn Văn lật tẩu thuốc trong tay hai vòng, thứ này có lẽ chính là như Lâm Triết Viễn, là một vật thu nhận không có tác dụng gì.

Lâm Triết Viễn giải thích: “Tẩu thuốc này không thể dùng để hút thuốc, nhưng nó có thể dựa theo ý của cậu mà biến đổi hình dáng và màu sắc, chỉ cần đặt lên miệng hút một hơi thì sẽ có khói tiến vào miệng, loại khói này có thể biến hóa màu sắc và hình dạng.”

“Sau đó thì sao?” Ôn Văn hỏi tiếp.

Lâm Triết Viễn nhún vai: “Không còn sau đó.”

Động tác xoay tẩu thuốc của Ôn Văn khựng lại, nhặt nhẹo hỏi: “Chỉ thế à?”

Lâm Triết Viễn gật đầu: “Đúng rồi, chỉ thế thôi.”

“...vậy không bằng ông mua cho tui một cái điện thoại 8848 còn có mặt mũi hơn đây.”

Nói xong, Ôn Văn đặt tẩu thuốc lên miệng, phả ra một làn khói, làn khói ở trên không trung tụ lại thành một hình dạng kỳ quái, là một ngón giữa thật to.

Lâm Triết Viễn dờ khóc dờ cười, vung tay đánh tan làn khói. Cái tên Ôn Văn này, có đôi khi tính tình cứ như đũa nhóc vậy, thật sự làm người ta cảm nín.

Chương 200 - Sau Hủ Hóa Và Hắc Thập Tự

Chơi vài lần, Ôn Văn bỏ tẩu thuốc vào trong túi áo, vẻ mặt ghét bỏ nói với Lâm Triết Viễn: “Tuy không có tác dụng gì nhưng cũng coi như thú vị, tôi nhân từ nhận lấy vậy.”

“Hơ, tôi thấy cậu khoái chí lắm mà, rõ ràng là rất thích.” Lâm Triết Viễn ngoài mặt không có biểu cảm, nhưng trong lòng thì đã thâm than thở.

“Ông tự mình tới tìm tôi một chuyến, không phải chỉ vì chuyện này chứ?” Sau khi nhận tẩu thuốc, Ôn Văn vừa xoay ghế vừa nói.

Sau khi hiệp hội đổi số ghế mới, Ôn Văn lại càng thích xoay hơn.

Khóe môi Lâm Triết Viễn co rút: “Đừng có xoay nữa, ghế của cậu mà còn gãy thì tự cậu chi tiền mua ghế mới.”

Ôn Văn lập tức ngừng lại, dựa vào trên ghế, mắt chớp chớp cứ hệt như một bé ngoan.

“Lần này tôi đến là muốn thông báo với cậu một chút về chuyện khu chung cư Tửu Tam kia.” Nói xong, Lâm Triết Viễn ngừng một chút, sợ Ôn Văn lại làm ra chuyện gì đó mờ ám.

Ôn Văn mỉm cười: “Ông nói đi, tui nghe này.”

“Hủ hóa trong khu chung cư cơ bản đã xử lý xong, nhưng trong vòng năm năm không cho phép dân chúng bình thường tiến vào.”

Tuy ngoài mặt đã dọn dẹp sạch sẽ rồi nhưng ai biết sẽ có thiêu thân gì xảy ra chứ, hiện giờ nếu để người bình thường vào ở, nói không chừng chỉ vài ngày sẽ xuất hiện một đám quái vật dị dạng mất.

“Vị cấp Tai Biến kia chưa thể xác định lập trường, phán xét sơ bộ là có thiện ý, danh hiệu là ‘Hắc Thập Tự’, người siêu năng biết chuyện thì chú ý tin tức liên quan, nếu tin tình báo đủ quan trọng thì sẽ được hiệp hội khen thưởng.”

“Hắc Thập Tự, danh hiệu này không phải quá oai phong rồi à?”

Tuy ngoài miệng Ôn Văn than vãn nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, có nên tự mình bán tin của mình hay không.

Tiếp đó, Lâm Triết Viễn lại nói một chút về những chuyện xử lý kế tiếp, sau khi nói xong thì nói với Ôn Văn: “Những chuyện này cậu chú ý giữ bí mật, không được tiết lộ với bất cứ ai.”

Ôn Văn gật đầu, đôi với tin tức liên quan tới sự tồn tại của trên cấp Tai Biến, hiệp hội sẽ tiến hành bảo mật nghiêm ngặt.

Có điều đôi với người trực tiếp tham dự sự kiện thì cần để bọn họ biết những tin tức cần thiết, để đề phòng sau này xuất hiện tai họa ngầm.

“À đúng rồi, cậu có hứng thú trở thành siêu thợ săn không?”

Ôn Văn không chút do dự nói: “Đương nhiên là có rồi.”

“Vậy, thứ này cho cậu.” Lâm Triết Viễn đưa cho Ôn Văn một lá thư, Ôn Văn sững sốt.

“Đây là ‘Băng Hà’ đưa cho cậu, thư giới thiệu tham gia sát hạch siêu thợ săn, khi thực lực của cậu đạt tới cảnh giới Đồng Hóa thì có thể tham gia cuộc sát hạch này.”

Ôn Văn nhíu mày: “Không có thư giới thiệu thì không thể tham gia à?”

“Vẫn được, nhưng nếu có thư giới thiệu của ‘Băng Hà’ thì giám khảo có lẽ sẽ có đánh giá tốt hơn về cậu.”

Nói xong, Lâm Triết Viễn rời khỏi phòng làm việc của Ôn Văn.

Vừa ra ngoài, Lâm Triết Viễn lại thò đầu trở lại, nói với Ôn Văn: “Ba ngày sau chú Cung sẽ rời khỏi thành phố Phù Dung Hà, tới nơi khác báo danh làm việc, vì thế tối một chúng ta tổ chức liên hoan tiễn chú Cung, đừng quên đấy.”

Lần này, Lâm Triết Viễn đi thật, Ôn Văn cầm thư giới thiệu, có chút chờ mong đối với tương lai.

Thư giới thiệu này thật ra là Vương Cầm đòi Băng Hà, trong cuộc chiến ở khu chung cư, Vương Cầm đã nhìn trúng tiềm lực của Ôn Văn nên đã tới tìm Băng Hà đòi thư giới thiệu.

Cho dù là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa thì cũng không phải tất cả mọi người đều có tư cách trở thành siêu thợ săn.

Khác với những người siêu năng khác, phần lớn thời gian của siêu thợ săn là hành động độc lập khi không có tình huống cần trợ giúp.

Vì thế siêu thợ săn cần có năng lực đủ để xử lý những sự kiện dị thường, còn phải có năng lực tác chiến độc lập với quái vật ngang cấp.

Có thể nói, mỗi siêu thợ săn đều là chuyên gia xử lý sự kiện siêu nhiên, vì thế sát hạch cũng rất nghiêm ngặt.

Mà Ôn Văn, chắc chắn muốn tham gia lần sát hạch này.

Quái vật ở thành phố Phù Dung Hà này đã không thể thỏa mãn khẩu vị của anh nữa rồi, bên ngoài chính là trời đất càng rộng lớn hơn, nhưng phải trở thành siêu thợ săn thì anh mới có thể quang minh chính đại đi lại.

...

Sau khi tới nhà ăn Hiệp Hội Thợ Săn đóng gói một thùng thức ăn, Ôn Văn quay trở về nhà, bắt đầu luyện tập kiếm pháp.

Quyển Trụ Cột Kiếm Pháp Hiệp Hội Thợ Săn không có kiếm đạo gì cao siêu, chỉ có trụ cột, nhưng bên trong có giải thích một chút về kiếm pháp, nó đã giúp Ôn Văn được lợi không nhỏ.

Ôn Văn có được bí tịch kiếm pháp của nhân viên thu nhận, tuy đã luyện ra kiếm khí nhưng vẫn chưa thấu hiểu được hệ thống kiếm pháp.

Kiếm pháp của anh giống như một cái cây không rễ, tuy nhìn khá mạnh mẽ nhưng lại có phần bất ổn.

Nhưng bây giờ, Ôn Văn có thể từng chút bù đắp lại phần bất ổn này, bổ sung những thiếu sót về phương diện kiếm pháp

này.

Trong trụ cột kiếm pháp của hiệp hội không có ý tưởng kiếm thuật linh tinh, cũng không có quan niệm về hướng kiếm pháp.

Chỉ là có thể làm thanh kiếm trong tay phát huy ra uy lực mạnh mẽ hơn mà thôi.

Kiếm pháp chỉ là phương pháp để giết địch, làm sao để đạt được sát thương lớn nhất mới là căn bản.

Sau khi có được chút hiểu biết về trụ cột của kiếm pháp, Ôn Văn cũng hiểu sâu hơn về bí tịch kiếm pháp của nhân viên thu nhận kia.

Kiếm pháp kia tổng cộng có ba mươi sáu bức hình, mỗi hình đại diện cho một dạng khí tức chuyển động.

Có thể bắn ra kiếm khí, có thể làm lưỡi kiếm càng sắc bén hơn, cũng có thể làm tốc độ vung kiếm nhanh hơn, nhiều hình vẽ kết hợp lại cũng có thể sinh ra hiệu quả khác nhau.

Hiện giờ Ôn Văn chỉ mới thông thạo được mỗi bức hình thứ nhất, nếu muốn nắm giữ thuần thục hơn thì cần phải siêng năng luyện tập hơn nữa.

Suốt buổi tối, Ôn Văn ở trong trạm thu nhận đồ mô hôi.

Đến khi trời hừng sáng, một tia kiếm khí có màu đỏ của máu dài mấy mét vụn vụn bắn ra từ dao găm của Ôn Văn, giống như tia chớp xẹt qua cọc gỗ ở trước mặt.

Sau đó, nửa trên của cọc gỗ chậm rãi trượt xuống.

“Ồ, uy lực của không tặc, có thể sử dụng trong chiến đấu bình thường.”

“Vị tiên bối kia không lưu lại tên kiếm pháp, dùng như thế cứ cảm giác không khí phách lăm.”

Ôn Văn sờ sờ cằm, bắt đầu sử dụng tới năng lực đặt tên thiên tài của mình.

“Vô danh kiếm pháp, vụ trụ kiếm pháp, tai ách kiếm pháp.... aiz... thật là phiền quá đi.”

Đặt tên một hồi, Ôn Văn liền mặc kệ, trực tiếp vọt vào tắm.

Tiếp đó, anh muốn làm vài chuyện khác, có luyện tập thì cũng phải dành thời gian nghỉ ngơi.

Hiện giờ Ôn Văn muốn làm nhất đương nhiên là săn giết quái vật, nhưng sau nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, số lượng quái vật ở thành phố Phù Dung Hà này đã giảm ít rất nhiều, mặc dù vẫn còn sót lại vài con tôm tép nhưng anh lười đi.

Còn nữa, tối mai hiệp hội sẽ tổ chức tiệc chia tay Cung Bảo Đỉnh, nếu bị cuốn vào sự kiện siêu nhiên thì có khả năng sẽ không thoát thân ra được.

Vì thế Ôn Văn quyết định tìm chút chuyện khác để làm, nghĩ một hồi, Ôn Văn đã quyết định.

“Dứt khoát tìm một người may mắn, để kẻ đó làm nhân viên thu nhận của mình đi, đội ngũ nhân viên thu nhận cũng nên mở rộng một chút.”

Ôn Văn đặt găng tay Tai Ách lên vòng cổ nhân viên thu nhận, xung quanh bắt đầu xuất hiện những quả bong bóng, bên trong chúng chính là tin tức của người có thể chọn làm nhân viên thu nhận.

Mà Ôn Văn sẽ chọn lựa nhân viên thu nhận mới từ những quả bong bóng này.

Chương 201 - Phùng Duệ Tinh

Người có khoảng cách gần với Ôn Văn nhất là Vu Hán.

Trạm thu nhận quả nhiên có cách khôi phục năng lực của cô ta!

Ôn Văn đặt tay lên bong bóng, trong đầu xuất hiện một hình ảnh.

Vu Hán một mình chỉnh sửa lại căn phòng của mình, từ phong cách mạnh mẽ biến thành phòng của cô gái thơ mộng nữ tính, sau đó bắt đầu thử những bộ váy, có một số hình ảnh làm Ôn Văn nhìn không được có chút xấu hổ.

Có điều những hình ảnh này trực tiếp xuất hiện trong đầu nên Ôn Văn không có cách nào che đi, bằng không một người thân sĩ như Ôn Văn chắc chắn sẽ không nhìn.

Sau khi thử vài bộ đồ, Vu Hán ngồi trên giường, ánh mắt có chút dại ra, thoạt nhìn có chút mất mát.

Mặc dù đã biến về dáng vẻ trước kia nhưng cô không vui sướng như biểu hiện.

Xoắn xuýt một hồi, Ôn Văn không gửi lời mời cho Vu Hán.

Mất đi năng lực đối với Vu Hán chưa hẳn là chuyện không tốt, Ôn Văn không cần phải biến về dáng vẻ kia.

Anh dự tính quan sát một phen, nếu Vu Hán thật sự rất hối tiếc vì mất năng lực, anh sẽ không ngại kéo cô một phen.

Lướt qua Vu Hán, hai người kế tiếp là hai vị trợ thủ của ‘Băng Hà’.

Trưởng Tôn Cảnh và cô gái dùng khẩu súng trường.

Nhìn hai người này, kỳ thật Ôn Văn có chút động tâm, tình huống của bọn họ hiện giờ rất thích hợp làm nhân viên thu nhận.

Ôn Văn không chút nghi ngờ, chỉ cần giúp bọn họ khôi phục năng lực, bọn họ sẽ không chút do dự chấp hành mệnh lệnh của Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn cũng chỉ ghi nhớ hai người, không lựa chọn bọn họ.

Trong kế hoạch của Ôn Văn, anh muốn nhân viên thu nhận của mình sẽ trải rộng khắp thế giới, hình thành một tổ chức không lồ không hề thua kém Hiệp Hội Thợ Săn, thậm chí có thể thay thế cả Hiệp Hội Thợ Săn.

Tổ chức như vậy, trong quá trình phát triển ắt hẳn sẽ làm Hiệp Hội Thợ Săn chú ý.

Nếu sau đó xảy ra chuyện, tất cả nhân viên thu nhận ban đầu đều xuất hiện ở thành phố Phù Dung Hà thì thân làm một thợ săn của thành phố này, cho dù Ôn Văn không có kẽ hở nào cũng sẽ bị xem là đối tượng hoài nghi.

Đó không phải điều Ôn Văn muốn, vì thế để tránh phiền toái này, giai đoạn đầu tuyệt đối không thể chiêu mộ nhân viên thu nhận là người thường xuyên gặp gỡ.

Tiếp đó Ôn Văn tiếp tục xem, có người anh không hài lòng với điều kiện, có người rất hài lòng nhưng tạm thời không thể chiêu mộ, cuối cùng anh rút cuộc cũng nhìn thấy một người trẻ tuổi hào hoa phong nhã, hai mắt lập tức tỏa sáng.

...

Trong con hẻm tối tăm nằm ngổ ngang vài người trẻ tuổi sắc mặt khó coi.

Từ màu tóc và quần áo thì có lẽ không phải người lương thiện.

Nhuộm tóc màu kỳ quái không nhất định là người xấu, xăm mình nhiều cũng không nhất định là người xấu.

Nhưng cả một đám người hung tợn tập trung lại với nhau, nếu không phải nhóm fans hâm mộ thần tượng thì rất khó làm người ta nhìn với con mắt khác.

Phùng Duệ Tinh gài nút áo tây trang lại, thắt lại cà vạt, ung dung từ trong ngõ nhỏ bước ra.

“Phùng, Phùng tổng, ngài lợi hại quá.” Một người phụ nữ xinh đẹp đứng ngoài ngõ, có chút lấp bắp nói.

Phùng Duệ Tinh phong độ nhanh nhẹn bật cười, nói với người phụ nữ: “Muốn theo đuổi tôi thì cứ nói thẳng, diện mạo của cô cũng không tệ, tự tin hơn chút đi, đừng có làm mấy trò đường ngang ngõ tắt này.”

Sau đó Phùng Duệ Tinh đi ngang qua, vồ vồ mặt đối phương nói: “Ah đúng rồi, mỹ nữ à, cô bị sa thả.”

Người phụ nữ kia sững sờ đứng im tại chỗ, nước mắt theo khóe mắt trào ra.

Cô vốn là một nhân viên nhỏ của công ty Phùng Duệ Tinh, ngày ngày tỉ mỉ trang điểm, một lòng muốn bám được một người giàu có nào đó.

Phùng Duệ Tinh là phú nhật đại tự gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, chưa tới ba mươi đã trở thành người giàu, lúc biết Phùng Duệ Tinh vẫn chưa có vợ, cô liền nổi tên tà niệm.

Kế hoạch của cô ta là thuê vài tên côn đồ, để chúng bắt cóc Phùng Duệ Tinh, sau đó cô sẽ dựa vào năng lực và trí khôn để giải cứu Phùng Duệ Tinh.

Sau đó Phùng Duệ Tinh chắc chắn sẽ rất có hảo cảm với cô.

Chỉ là cô ta không ngờ ngay từ bước đầu tiên thì kế hoạch đã sụp đổ rồi.

Trước giờ chưa từng nghe nói tổng giám đốc công ty có thể một chọi mười, anh ta cũng đâu phải Diệp sư phụ...

Quay kính xe xuống, tùy ý để gió lạnh quất vào gương mặt tuấn tú của mình, Ôn Văn lộ ra nụ cười tự luyến.

Cuộc đời của anh, trong mắt người khác thì giống hệt như đang mở auto vậy.

Mỗi cuộc thi anh đều có thể đạt được điểm cao, lúc tốt nghiệp cấp ba đã lấy được vị trí đứng đầu danh sách toàn tỉnh, vào được trường đại học trọng điểm, sau đó ở năm đầu tiên đại học bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Ban đầu bắt đầu mua bán tôm càng xanh, sau đó chuyển sang giày thể thao Replica, khi tích góp đủ tài chính thì cùng vài người bạn cùng hợp tác mở một công ty.

Đến hiện giờ Phùng Duệ Tinh đã hai mươi bảy tuổi, công ty kia cũng trở thành doanh nghiệp ngôi sao ở phía nam Hồ Nam.

Mọi người cho rằng Phùng Duệ Tinh có được thành tựu như vậy là vì mở auto à?

Không sai, chính là mở auto.

Phùng Duệ Tinh có được siêu năng lực, chính là dựa vào nó mà anh mới có được cuộc đời đặc sắc như thế.

Năng lực của anh chỉ có hai loại, một loại được anh đặt tên là ‘Tài Nguyên Cuộn Cuộn’.

Chỉ cần là việc kinh doanh trải qua tay anh thì sản phẩm sẽ rất dễ bán, khách hàng cũng dễ thỏa hiệp, cũng dễ được người khác ủng hộ.

Năng lực này mặc dù không trực tiếp biểu hiện nhưng nó thật sự đã làm anh có được tiền tài rất lớn.

Loại năng lực thứ hai được anh đặt tên là ‘Cửa Đi Thay Người’.

Anh có thể tiêu sài một số ít tiền tài của mình để phá giải tình thế khó khăn.

Khi đối thủ cạnh tranh có ác ý, anh chỉ cần tốn chút tiền đã có thể làm bọn họ thu hồi ý nghĩ này, hòa khí sinh tài.

Có người muốn bắt cóc anh thì chỉ cần giống như khi này, tốn năm nghìn đồng, chỉ trong khoảng thời gian có được thực lực của Diệp sư phụ.

Có điều, năng lực Của Đi Thay Người này cũng có giới hạn, một khi vượt quá giới hạn thì tiền tài tiêu hao rất ác liệt.

Khi dùng năng lực Của Đi Thay Người, trong vòng năm ngày anh nhất định phải thông qua từ thiện để tiêu hao số tiền mà mình dùng Của Đi Thay Người.

Bằng không sau năm ngày, một số tiền tài gấp mấy lần sẽ đột nhiên biến mất.

Nguyên nhân chính vì thế nên Phùng Duệ Tinh còn là một nhà từ thiện có danh tiếng của tỉnh Hồ Nam.

Hai năng lực này làm Phùng Duệ Tinh như cá gặp nước ở thành phố này, trải qua cuộc sống như nam chính trong tiểu thuyết.

Có điều Phùng Duệ Tinh vẫn luôn kiềm chế chính mình, không được quá phô trương, bởi vì anh biết ẩn bên dưới thành phố an bình này có vô số sự tồn tại bí hiểm.

Anh đã từng cảm thấy năng lực của mình là vô địch, muốn tìm một con quái vật thử nghiệm.

Vì thế anh tìm tới một nữ vampire có lẽ là quái vật cấp bậc thấp nhất, kết quả bị đánh chạy trời chết, tốn rất nhiều tiền mới thành công trốn thoát.

Này cũng thôi đi, anh còn bị nữ vampire kia nhắm tới, bị tập kích nhiều lần, cuối cùng chỉ có thể chạy tới giáo đường nhờ giúp đỡ.

Thế nhưng ngày hôm đó, giáo đường lại bị mất trộm...

Có người nói giáo đường bị trộm đi rất nhiều đồ trừ ma, vì thế Phùng Duệ Tinh gạt bỏ ý nghĩ muốn nhờ giáo đường giúp đỡ.

Giáo đường bị mất trộm có lẽ không có năng lực đối phó loại quái vật như vampire.

Cũng may hai ba ngày sau đó, nữ vampire kia đột nhiên mất tích, bằng không Phùng Duệ Tinh cũng không biết phải làm sao mới tốt.

Từ đó về sau, Phùng Duệ Tinh bắt đầu che giấu chính mình.

Bởi vì anh hiểu được, năng lực của anh chỉ thích hợp sử dụng trong xã hội loài người, một khi bại lộ, anh chính là một con cừu non không có chút khả năng phản kháng nào.

Chương 202 - Chiến Thuật Đe Dọa

Phùng Duệ Tinh lái xe đi hóng gió, vừa mới chạy tới một đoạn đường vắng người thì đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng.

Cơn buồn ngủ vô thức ập tới, giống như có người ở bên cạnh cất giọng hát bài hát ru làm anh mơ hồ có cảm giác bồng bềnh nhẹ bồng.

Phùng Duệ Tinh theo bản năng tiêu hao một nghìn đồng tiền, khôi phục năng lực suy nghĩ, dừng xe lại ở ven đường để tránh gặp tai nạn tử vong.

Sau đó, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

“Chuyện này không bình thường, mình đã bị bỏ thuốc, hay là... bị người siêu năng khác theo dõi?”

“Không đúng, mình vẫn rất cẩn thận, nếu thật sự bị người siêu năng dòm trúng thì cuộc sống an bình của anh có lẽ sẽ không còn nữa.

Phùng Duệ Tinh cắn răng, không quản thể nào, anh phải thoát ra khỏi hoàn cảnh khó khăn này đã.

Ở trong đầu Phùng Duệ Tinh xuất hiện một dãy số màu vàng đại diện cho tài sản mà anh có.

Mà bên dưới dãy số màu vàng kia là một dãy số màu xám tro.

Nó đại diện cho tiền tài mà anh cần phải tiêu hao.

Theo tiếng tiền xu va chạm loảng xoảng, con số thay đổi, anh tốn năm chục ngàn đồng.

Sau khi số tiền này tiêu hao, Phùng Duệ Tinh cảm giác như mình thoát được trói buộc, từ trong cơn buồn ngủ kỳ dị kia tỉnh táo lại.

“Dùng tiêu hao tiền tài để có được sức mạnh siêu phàm, năng lực thực thú vị.”

Âm thanh trầm tháp từ chỗ ngồi phía sau truyền tới làm Phùng Duệ Tinh túa mồ hôi lạnh cả người.

Anh quay đầu lại thì nhìn thấy một bóng người mặc áo choàng đen quái dị, bên ngoài lớp áo kia giống như có một ngọn lửa màu đen đang vụn vẹo bùng cháy, nhưng lại không hề có chút nhiệt độ nào.

Làm Phùng Duệ Tinh có ấn tượng sâu sắc chính là ánh mắt hẹp dài có màu vàng óng, trong đôi mắt kia tựa hồ ẩn chứa uy nghiêm vô tận.

Người này, chính là Ôn Văn.

“Tôi thật sự rất ngạc nhiên, giới hạn cao nhất của năng lực anh là gì?”

Phùng Duệ Tinh lớn tiếng hỏi: “Ông là ai?”

Ôn Văn mỉm cười, khí đen trên người tỏa ra cuộn cuộn, hơi thở như ngày tận thế đập vào mặt Phùng Duệ Tinh.

“Tôi là....”

Phùng Duệ Tinh cảm thấy trái tim mình sắp đột ngột ngừng đập, chỉ trong nháy mắt đó trong đầu anh nghĩ tới rất nhiều khả năng, sau khi chết rồi tài sản của anh sẽ để lại cho ai, có người nào sẽ nhớ anh không, hiện giờ anh có chút hối hận, anh vẫn chưa gặp được một người phụ nữ thật lòng yêu thương mình...

“...khắc tinh của thảm họa.” Để bảo trì hình tượng mạnh mẽ lại thần bí của mình, có đôi khi Ôn Văn sẽ nói chuyện kiểu kéo dài âm như vậy.

“...ông có bị bệnh gì không vậy, nói lấp lửng thế hù chết người đấy.”

Đương nhiên, Phùng Duệ Tinh không dám nói ra miệng, không quản thế nào, khả năng của anh không phải đối thủ của người này.

Năng lực ‘Cửa Đi Thay Người’ của anh dùng trong chiến đấu nghe có vẻ khá là bug, giống như chỉ cần có tiền thì cái gì cũng làm được.

Năng lực này dùng trên người người khác có thể tạo ra chút trùng hợp, hoặc có thể thông qua ám chỉ tâm lý để thay đổi suy nghĩ.

Dùng trên người mình thì có thể trực tiếp gia tăng năng lực chiến đấu, có thể làm anh có được năng lực siêu phàm trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Nhưng tất cả những thứ đó đều bị giới hạn rất nghiêm khắc, một khi vượt khỏi giới hạn thì tiền tiêu hao sẽ tăng lên gấp bội, cho dù anh giàu nứt đổ đổ vách cũng không chống đỡ nổi.

Bằng không trước đây cũng không tới mức đánh không lại một nữ vampire cấp thấp nhất như vậy.

“Năng lực của anh rất thú vị, vì thế tôi muốn mời anh gia nhập với chúng tôi.” Ôn Văn mỉm cười nói.

Phùng Duệ Tinh thở dài một hơi, xem ra Ôn Văn không tính sử dụng bạo lực, trong lòng anh cũng tăng thêm vài phần khí thế: “Tổ chức của bọn ông mời thành viên kiểu vậy đây à, trông không có vẻ thành ý cho lắm.”

Ôn Văn hơi nghiêng về trước một chút, dùng giọng nói khá là quý dị nói: “Thành ý của tôi, chính là không trực tiếp ra tay với anh.”

Phùng Duệ Tinh không dễ bị hù như vậy, lắc đầu: “Có lẽ là vì, ông không có cách nào nắm chắc được tôi.”

“Vậy anh không ngại đứng lên nhìn lại thân thể của mình đi.” Ôn Văn chỉ Phùng Duệ Tinh ngồi ở vị trí phó lái.

Phùng Duệ Tinh nhíu mày, thử đứng dậy khỏi chỗ ngồi, sau đó lập tức ngậy đại.

Sau khi có hành động Phùng Duệ Tinh mới phát hiện, thân thể mình hiện giờ ở trạng thái hư ảo, giống như linh hồn người chết vậy.

Mà thân thể anh thì vẫn còn nằm úp sấp trên ghế lái, duy trì trạng thái ngất đi.

Tức là khi nãy Phùng Duệ Tinh tốn năm mươi ngàn nhưng căn bản không thể thoát khỏi cơn buồn ngủ kia, nó chỉ làm anh thoát ra khỏi cơ thể mà thôi.

Nuốt nước miếng, Phùng Duệ Tinh ngồi xuống.

Trong đầu bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

‘Để tôi quay trở lại cơ thể-- không đủ tiền...’

‘Để tôi có sức mạnh đánh bại hắn— không đủ tiền...’

Trán Phùng Duệ Tinh túa mồ hôi tới sắp nhỏ giọt nhưng anh không có cách nào chạy trốn.

“Tiết kiệm sức lực đi, năng lực của anh rất thần kỳ nhưng chênh lệch giữa chúng ta là quá lớn, không có cách nào bù đắp.”

Căn cứ vào quan sát của Ôn Văn, năng lực của Phùng Duệ Tinh kỳ thật còn không ngon bằng năng lực ‘Số Liệu Hóa Cơ Thể’ của Nhan Bích Thanh, trông có vẻ như không có gì là không làm được, nhưng những gì làm được thì rất có hạn.

Cho dù tất cả dùng hết vào chiến đấu thì cao lắm chỉ là Diệp sư phụ nhân hai mà thôi.

Chính vì Phùng Duệ Tinh vẫn chưa tiếp xúc với người siêu năng nên mới không nhận thức rõ được thực lực của mình.

Sau khi thử nghiệm một phen, Phùng Duệ Tinh tỉnh táo lại nói: “Muốn tôi gia nhập thì ít nhất cũng phải nói cho tôi biết, bọn ông làm cái gì chứ?”

“Tổ chức bọn tôi tên là Trạm Thu Nhận Tai Ách, nhiệm vụ chủ yếu là phát hiện uy hiếp, thu nhận uy hiếp, khống chế uy hiếp, duy trì cân bằng của thế giới trong và ngoài, mà anh chính là nhân tài bọn tôi cần.”

Phùng Duệ Tinh cười khỏ: “Tôi có thể từ chối không, tôi thật sự không phải nhân tài gì cả, tôi chỉ muốn sống cuộc sống người bình thường mà thôi.”

Ôn Văn nhíu mày, khí đen trên người lại càng dày đặc hơn, oai phong lẫm liệt nói: “Mỗi phút mỗi giây đều có người bình thường vô tội bị quái vật uy hiếp, mỗi ngày đều có thảm kịch sinh ra!”

“Thân là một người siêu năng, anh hẳn tâm để người bình thường không có chút năng lực phản kháng nào bị quái vật tàn sát à? Gia nhập với bọn tôi đi, tôi sẽ dẫn anh vào thế giới người siêu năng.”

Có lẽ đã nhận ra Ôn Văn không có ý ép buộc mình, Phùng Duệ Tinh kiên quyết nói: “Tôi từ chối.”

Ôn Văn thở dài, lùi lại dựa vào lưng ghế, giọng điệu âm trầm: “VẬY sao, tôi hiểu ý anh rồi, tức là anh không có tác dụng gì với bọn tôi.”

Giọng điệu này rất giống giọng điệu của boss lớn sau màn khi muốn giết người diệt khẩu trong TV.

Sát khí tràn ngập trong xe, Phùng Duệ Tinh cảm thấy mình chỉ cần động một cái sẽ bị đánh thành tro.

Khóe miệng Phùng Duệ Tinh co rút, nói với Ôn Văn: “Lời của ông có ý gì?”

Ôn Văn cười lạnh: “Có ý gì, từ chối thì phải trả một cái giá thật lớn, mà giá thì... rồi anh sẽ biết.”

Thật ra Ôn Văn chỉ đang dọa người mà thôi, trong tình huống hiện giờ anh không thể tổn hại Phùng Duệ Tinh, mà anh cũng không thể thật sự chạy tới tận Hồ Nam để tính sổ.

Nói xong, bóng dáng Ôn Văn bắt đầu mơ hồ, sắp biến mất trong không khí.

“Chờ đã, chuyện gì cũng phải từ từ chứ, khoan đi đã.” Sắc mặt Phùng Duệ Tinh biến ảo, đưa tay tới gọi Ôn Văn quay lại.

Ôn Văn khựng lại, vui mừng hỏi: “Anh đồng ý à?”

Phùng Duệ Tinh bắt đắ dĩ gạt đầu, anh nắm chắc 80% là cho dù mình từ chối thì người này thật ra cũng không làm khó mình, đáng vẻ kia có lẽ chỉ muốn dọa anh mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ là 20% khả năng bị ghi thù thì anh cũng không muốn mạo hiểm.

Chương 203 - Kiểm ngăn Khắc Ký Hiệu

Phùng Duệ Tinh có ý nhân nhượng, hơi thở của Ôn Văn lập tức biến thành ấm áp như xuân về.

Nhanh chóng đưa qua một phần hợp đồng, đồng thời còn căn kẽ giải thích cho Phùng Duệ Tinh về những gì ghi trên hợp đồng, giải đáp tất cả thắc mắc của đối phương.

Dáng vẻ nhiệt tình hơn hẳn lần chiêu mộ Cung Bảo Đình.

Dù sao thì chiêu mộ Cung Bảo Đình chỉ là chiêu mộ một cấp dưới, mà Phùng Duệ Tinh thì chính là chiêu mộ một vị thần tài.

Mắt thấy Phùng Duệ Tinh đã ký vào hợp đồng, Ôn Văn mới hồi phục lại dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo, nhưng kỳ thực ở trong lòng đã cười toe toét hết như chồm trộm được gà mái.

“Ký phân hợp đồng này rồi, anh chính là thành viên của trạm thu nhận, phải suy nghĩ cho trạm nhiều một chút, hiểu không?”

Phùng Duệ Tinh bất đắc dĩ gật đầu, theo thái độ biến đổi của Ôn Văn, Phùng Duệ Tinh hiểu được, màn hăm dọa kia chỉ là lừa gạt, anh đã bước nhậm lên thuyền tặc rồi.

Trong số nhóm đối tượng lựa chọn nhân viên thu nhận, năng lực chiến đấu của Phùng Duệ Tinh xếp hạng khá thấp, hơn nữa bản thân cảm thấy không cần trạm thu nhận giúp mình giải quyết phiền phức, cũng không có kinh nghiệm và thực lực bắt giữ quái vật.

Vì thế, nếu đơn thuần gửi lời mời, Phùng Duệ Tinh chưa chắc sẽ tiếp nhận.

Nhưng khi Ôn Văn nhìn thấy Phùng Duệ Tinh liền chọn trúng người này, không quản thế nào cũng phải thu người này vào trạm, vì thế mới có một màn đe dọa như thế.

Phùng Duệ Tinh không có kinh nghiệm, không biết về thế giới siêu năng, hơn nữa quan trọng nhất là, có tiền!

So với Ôn Văn không phải lại càng thích hợp đảm nhận trách nhiệm tài chính của trạm thu nhận hơn à?

Không sai, Ôn Văn chính là nhìn trúng tiền của Phùng Duệ Tinh.

Chỉ dựa vào Ôn Văn, muốn duy trì trạm thu nhận ngày càng mở rộng quy mô là rất khó, vì thế Ôn Văn muốn tìm một vị kim chủ, mà người này chính là Phùng Duệ Tinh.

Sau khi ký hợp đồng xong, Ôn Văn trước tiên dẫn linh hồn Phùng Duệ Tinh vào trạm, tiến hành trao đổi một chút, sau khi nhận được dây chuyền nhân viên thu nhận, Phùng Duệ Tinh chính là nhân viên thu nhận mới của trạm.

Ôn Văn nghiêm trang nói: “Từ hôm nay trở đi, anh chính là một thành viên của trạm thu nhận, sau này phải tích cực bắt quái vật, không phụ lại kỳ vọng của tôi.”

“Bắt quái vật, tôi sợ mình không làm được.” Suy xét tới năng lực chiến đấu của mình, Phùng Duệ Tinh không nắm chắc nói.

“Nếu không thể bắt quái vật thì anh bù đắp bằng phương diện khác đi.”

Nói xong, Ôn Văn đưa linh hồn Phùng Duệ Tinh quay trở lại, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Trở lại cơ thể của mình, Phùng Duệ Tinh hơi run rẩy, mở tay ra thì nhìn thấy một cái huy hiệu màu bạc.

Anh thở dài, cười khổ: “Bù đắp bằng phương diện khác.... aiz... không phải là muốn tiền của mình sao chứ.”

Có điều, mặc dù chịu thiệt thật nhưng Phùng Duệ Tinh vẫn cảm thấy khá nhẹ nhõm.

Từng ấy năm qua, anh vẫn luôn cố gắng che giấu thân phận người siêu năng của mình, đồng thời vẫn luôn không có cảm giác an toàn.

Mà bây giờ, nếu gia nhập tổ chức trông có vẻ rất lợi hại, dù sao thì cũng có thể cung cấp sự che chở nhất định cho anh đi?

Nhưng Phùng Duệ Tinh có nghĩ thế nào cũng không ngờ được, thành viên chính thức của tổ chức này, tính cả anh thì chỉ có mỗi ba người.

...

Sau khi đưa Phùng Duệ Tinh đi rồi, Ôn Văn cầm chìa khóa phòng của Phùng Duệ Tinh, cực kỳ phấn khởi mở cửa căn phòng thứ hai của nhân viên thu nhận.

Sau khi mở ra, để không khí đầy ẩm mốc tràn bót ra ngoài, Ôn Văn phát hiện đây từng là phòng của một nhân viên thu nhận nữ giới.

Trong phòng không có nhiều sách nhưng có không ít đồ trang sức, xem phong cách thì vị này có lẽ không phải người Hoa Phủ.

Giống như căn phòng đầu tiên, phòng này có vài món đồ có lẽ từng có siêu năng lực nhưng nó đã mất đi đặc tính của mình, không còn giá trị nữa.

Với lại trong phòng này cũng không có bí tịch mà Ôn Văn mong đợi, cũng không có vật gì bí ẩn trong khuê phòng của nữ giới cổ đại.

Xét tổng thể thì thứ giá trị nhất trong căn phòng này chính là số đồ cổ có thể mang đi bán, đơn giản kiểm tra một phen, sau khi không phát hiện có thứ gì hữu dụng, Ôn Văn trực tiếp dọn đồ đi.

Lần này Ôn Văn không hề khách sáo, dứt khoát gom hết tất cả những thứ trông khá đáng giá trong phòng, tính toán lưu lại cho Phùng Duệ Tinh một căn phòng trống.

Dù sao thì Phùng Duệ Tinh cũng không thiếu chút tiền này.

Lúc tới một cái gương đồng, Ôn Văn dùng khăn lau sạch sẽ lớp bụi bên trên, lau vài cái thì trên mặt gương đồng xuất hiện một gương mặt khá tang thương.

“Trai qua năm tháng dài đằng đẵng, rớt cuộc một lần nữa cũng có người mở phong ấn, người trẻ tuổi kia ời, tôi sẽ chỉ dẫn cậu đi tới huy hoàng!” Người trong gương cao cao tại thượng nói.

Ôn Văn gãi đầu: “Ôi chao, mà có thể nói tiếng thông dụng liên bang không?”

“Người nước ngoài trẻ tuổi ời, tôi là ma kính không gì không biết, có thể giải đáp tất cả nghi hoặc của cậu.”

Ôn Văn: “... nghe không hiểu, mà nói tiếng chim gì vậy, nhưng chắc hẳn mà là vật thu nhận.”

Sau đó Ôn Văn búng tay một cái, xiềng xích màu đen nối đuôi nhau thò ra trói chặt ma kính.

Thấy xiềng xích, ma kính trào nước mắt nước mũi gào khóc: “Người trẻ tuổi ời, đại nhân ời, chủ nhân ời... xin cho tôi một cơ hội, tôi sẽ tận tình tỉ mỉ phục vụ ngài.”

Tiếp đó, Ôn Văn túm nó vào trong kho hàng của trạm thu nhận.

“Có lẽ là đồ tốt, nhưng ngôn ngữ không thông thì mình cũng không sử dụng được, aiz.... tiếc quá.”

Ôn Văn chỉ biết hai loại ngôn ngữ, một là tiếng Hoa Phủ cổ, một là tiếng liên bang thông dụng rất giống với tiếng Hoa Phủ cổ, về phần ngôn ngữ của cái gương kia, có trời mới biết đó là tiếng gì.

Ôn Văn gom hết đồ xong thì đặt mớ đồ này chung với một số ít đồ cổ còn lại lấy từ phòng Cung Bảo Định.

Anh tính toán chờ đến khi Triệu Kim Võ mang tiền bán đồ cổ trở lại, anh sẽ giao số tiền đó và số đồ cổ này cho Phùng Duệ Tinh.

Sau đó để Phùng Duệ Tinh dùng số tiền này kinh doanh, dùng tiền lời kiếm được để duy trì chi tiêu bình thường của trạm.

Có thể xem là một thám tử có liêm sỉ, anh đương nhiên sẽ không trực tiếp đòi tiền của Phùng Duệ Tinh.

“Không thể cứ bắt ngựa chạy mà không cho ăn cỏ, bắt người ta cứ cố gắng mãi như thế không phải chuyện tốt, sẽ không có lòng trung thành với trạm thu nhận.”

Ôn Văn gãi cằm, quyết định cho Phùng Duệ Tinh chút ngon ngọt.

Vì thế, đầu tiên anh mua một cây kiếm ngắn dài hơn bốn mươi cm, trở về trạm thu nhận, chuyển thành hình thái ngục ti Tai Hại.

Sau đó, anh dùng năng lượng màu đen bao trùm lên kiếm ngắn.

Ôn Văn không biết nên làm sao để rèn vũ khí siêu năng, nhưng nếu loại bỏ đi tạp chất bên trong kiếm ngắn thì sẽ có được một cây kiếm ngắn tốt.

Năng lượng màu đen cuộn cuộn không ngừng loại đi tạp chất trong kiếm ngắn, đồng thời năng lượng này cũng đang cường hóa tính chất kim loại.

Lúc Ôn Văn kết thúc quá trình, anh có chút khó chịu phát hiện, cây kiếm ngắn bằng thép mà mình mua bây giờ đã biến thành một con dao gọt trái cây....

Gãi gãi đầu, Ôn Văn rời khỏi nơi này, một lát sau ôm một đồng dao găm quay trở lại.

Vốn đã có con dao găm khắc ký hiệu trước đó nhưng Ôn Văn vẫn luôn dự trữ sẵn rất nhiều dao găm, sau khi có dao găm khắc ký hiệu, số này liền không còn tác dụng nhưng Ôn Văn cũng không ném chúng đi.

Tiếp đó là tinh luyện lại tất cả số dao găm kia rồi miễn cưỡng nung chảy số kim loại đã được tinh luyện tạo thành hình dáng kiếm ngắn.

Cuối cùng Ôn Văn lại khắc ký hiệu bản thẳng cấp lên kiếm ngắn, điều chỉnh tạo hình một chút, một cây kiếm ngắn khắc ký hiệu mới tinh ra lò.

Chương 204 - Hiệp Hội Liên Hoan

Giải trừ trạng thái ngục ti Tai Hại, Ôn Văn lau tay, có chút mong đợi cầm lấy cây kiếm ngắn kia.

Cầm trong tay có cảm giác nặng trịch trịch, dù sao thì nó cũng là trọng lượng dung hợp lại từ mấy chục con dao găm, có điều đối với Ôn Văn thì khá phù hợp, trước đó anh còn ghét bỏ vũ khí quá nhẹ.

Nghịch thử một chút, Ôn Văn quay người ném về phía một con dao găm, con dao kia lập tức gãy nát.

“Mình không dùng lực quá lớn, độ sắc bén của cây kiếm ngắn này có lẽ còn hơn cả dao găm cổ, thật không uổng phí một phen công sức của mình.”

Tiếp đó Ôn Văn nhắm mắt lại, năng lượng của trái tim máu tạo thành một vòng tuần hoàn kỳ dị, trên lưỡi kiếm bị phủ một tầng năng lượng màu đen thật mỏng.

Một kiếm chém ra, thế mà lại truyền ra âm thanh không khí bị cắt rời!

“Thứ như kiếm pháp quả nhiên cần phải có kiếm mới tiện tay, tuy kiếm ngắn này cũng không tính là quá dài nhưng cảm xúc thật sự không giống nhau.”

Chỉ chém ra một kiếm mà Ôn Văn đã thích cây kiếm này, không quản là khía cạnh nào, cây kiếm ngắn này cũng bỏ xa con dao găm kia mười tám con phố.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, dù sao lúc chế tạo cây kiếm ngắn khắc ký hiệu này Ôn Văn cũng đang dùng sức mạnh của ngục ti Tai Hại.

Vũ khí do cường giả cấp Tai Biến tự mình chế tạo vũ khí, cho dù không có kỹ thuật thì vũ khí siêu năng bình thường cũng không thể nào so sánh.

“Ngon, tuyệt vời.”

Ôn Văn gật đầu, giắt cây kiếm này ở bên hông, sau đó ánh mắt lia tới đồng dư thừa còn lại sau khi chế tạo kiếm ngắn.

“Ừm.... chơi đùa một phen vậy.”

Ôn Văn bắt đầu nung chảy đồng cặn dư kia rồi bao trùm lên con dao găm khắc ký hiệu của mình, dùng năng lượng cấp Tai Biến đơn giản tôi luyện một phen, chỉ tốn mười phút, một con dao găm mới tinh có lần vân kỳ quái xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

“Con dao này chính là món quà mình sẽ cho Phùng Duệ Tinh, vừa nhận chức đã được tặng vũ khí siêu năng rồi, làm gì có nơi nào hào phóng được như mình chứ.”

Đúng vậy, cây kiếm ngắn khắc ký hiệu mà Ôn Văn chế tạo cả buổi chiều kia, anh muốn để lại cho mình dùng.

Còn thứ tùy ý chế tạo sau cùng, mới là phần thưởng mà anh muốn đưa cho Phùng Duệ Tinh.

...

Đến buổi tối, Ôn Văn đúng hẹn đi tới nhà hàng đã đặt sẵn, tham gia buổi liên hoan của hiệp hội.

Nhìn bảng hiệu tiệm cơm, Ôn Văn có chút bất an, nơi này là Phù Dung Tiểu Trù.

“Không phải ổng làm cơm chứ, nghe nói gần đây ổng rất ít khi tự mình xuống bếp, chắc không phải đâu...”

Ôn Văn cũng biết, lúc bình thường khi ở nhà Chu Kỳ Bái làm chuyện gì, nghĩ tới có lẽ là người này xuống bếp, anh liền cảm

thấy khó chịu hết cả người.

Anh tới hơi muộn, mọi người đã gọi đồ ăn xong rồi.

“Thám tử Ôn, tới muộn thế, bạn làm gì hả?” Lâm Lộ cười hỏi.

Ôn Văn phun ra hai chữ: “Luyện kiếm!”

Lâm Lộ nhìn không được phì cười: “Luyện chơi bản, quả nhiên là phong cách của ông.” [chơi chữ đồng âm lian jian]

Những người khác cũng bật cười, chỉ có Ôn Văn là tức muốn chết, cố gắng giải thích với bọn họ là luyện kiếm nhưng không ai chịu tin.

Có điều tuy Ôn Văn khá nghiêm túc cải chính nhưng kỳ thật anh đang rất vui vẻ.

Bắt đầu từ một ngày nào đó mấy năm trước, anh vẫn luôn một thân một mình, không tương tác với bất kỳ ai ngoại trừ chuyện công việc.

Mà bây giờ, anh và nhóm người của Hiệp Hội Thợ Săn này, tuy quan hệ không thể nói là quá tốt nhưng cũng là nhóm người có quan hệ thân thiết nhất trong những năm gần đây.

Rất nhanh, thức ăn đã được dọn lên bàn, những món ăn này không chỉ sắc hương vị đầy đủ mà trông cứ như đang tỏa sáng vậy.

Ông chủ trước đó từng nhìn Ôn Văn không vừa mắt đi tới, mỉm cười nói với mọi người: “Hôm nay là đầu bếp Chu tự mình xuống bếp, các vị có lộc ăn rồi nha.”

Vừa nghe là Chu Kỳ Bái xuống bếp, tất cả mọi người đều cực kỳ háng hái, chỉ có mỗi mình Ôn Văn nhìn vị ông chủ kia.

“Tên này không phải vì nhìn mình không vừa mắt nên muốn nhân dịp này hồ mình chứ?”

Được rồi, ngày hôm nay Chu Kỳ Bái chịu xuống bếp kỳ thực chính là vì Ôn Văn, có điều không phải hồ, mà là muốn cho bạn tốt có mặt mũi một phen.

Không quản là ai, chỉ cần có thể cung cấp búp bê cho Chu Kỳ Bái thì đó chính là bạn của hắn!

Nếu đồ ăn đã dọn lên rồi, Ôn Văn cũng không già mồm cãi láo, tùy tiện nhét một miếng thịt heo vào miệng, ánh mắt anh lập tức nheo hại.

Không phải nói chứ tay nghề nấu nướng của Chu Kỳ Bái thật sự rất giỏi, khó trách thái độ tẻ nhạt như vậy mà ông chủ vẫn cố chịu đựng.

Có điều Ôn Văn khá là ngạc nhiên, lúc nấu nướng thịt heo, Chu Kỳ Bái rốt cuộc có cảm giác gì...

Tiếp đó, toàn bộ ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Diêm Tu vẫn im lặng không lên tiếng.

Bắt đầu từ ngày gia nhập hiệp hội cậu ta chưa từng gỡ mặt nạ, mọi người cũng không biết Diêm Tu có diện mạo thế nào, lần này cùng nhau ăn cơm ít nhiều gì cũng phải gỡ mặt nạ xuống đi.

Sau đó, trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Diêm Tu gắp một con tôm được bóc vỏ, trực tiếp bỏ vào miệng, say mê nhấm nuốt.

“? ? ?”

Trên đầu Ôn Văn xuất hiện một đồng dấu chấm hỏi.

Quá trình đâu?

Không gỡ cái mặt nạ trên mặt xuống, làm sao nhét được vào miệng?

Nơi này nhiều người siêu năng như vậy lại không có ai nhìn ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có thể nhìn thấy trên mặt nạ của Diêm Tu xuất hiện biểu cảm ngất ngây vì mỹ thực, cả đám quay mặt nhìn nhau, không biết nói gì.

Nói chung là bữa cơm này tiến hành khá là vui vẻ, đối tượng được tạm biệt lần này, Cung Bảo Đình lớn tuổi nhất chỉ mỉm cười nhìn đám người trẻ tuổi, rất ít khi mở miệng nói chuyện.

Buổi tiệc liên hoan của thợ săn, rất hiếm khi có đau buồn tồn tại.

Đối với người mà có lẽ ngay ngày mai sẽ mất đi đồng bạn như bọn họ thì đau buồn khi chia tay là tâm tình căn bản không cần

tồn tại.

Sau khi liên hoan kết thúc, mọi người ngồi ngoài cổng Phù Dung Tiều Trù để tỉnh rượu, khoe mẽ đánh rắm, coi như là một khoảng thời gian nhàn nhã hiếm có.

Ôn Văn mặt đỏ lựng hưởng thụ cảm giác gió thổi quất vào mặt, thỉnh thoảng trải qua một lần như vậy cũng khá tốt.

Đột nhiên điện thoại trong túi anh đổ chuông, Ôn Văn chép miệng một chút, ánh mắt cấp tốc khôi phục tỉnh táo, trên người mơ hồ có mùi cồn gay mũi, anh đã đẩy cồn ra khỏi máu mình.

Không chỉ Ôn Văn, những người khác kỳ thực cũng là cố ý để mình rơi vào trạng thái ngà say.

Vói thể chất của thợ săn bọn họ, rượu bình thường muốn làm bọn họ say là rất khó.

Bắt máy, không chờ Ôn Văn lên tiếng hỏi, đầu dây bên kia đã truyền tới giọng nói non nớt có chút gấp gáp.

“Xin chào... anh là thám tử Ôn đúng không? Cậu của tôi điên rồi, xin hỏi anh có thể giúp được không?”

Ôn Văn nhíu mày: “Cậu là ai vậy, sao lại biết số của tôi?”

“Tôi là Lý Đại Trang, tôi cũng không biết làm sao mình lại có số điện thoại của anh, chỉ là tôi nghĩ, chuyện này thì nên tìm anh.” Bên kia đầu dây run rẩy nói.

Thì ra là Lý Đại Trang, Ôn Văn cũng có chút hiểu ra.

Anh từng gặp người trẻ tuổi này hai lần, một lần là lúc bắt quỷ ngôn thụ tinh, lần khác là sự kiện ở khu vui chơi Phù Dung Hà.

Nói tới thì người này thật sự quá xui xẻo, nếu lần này cũng là sự kiện siêu tự nhiên thì cậu ta đã liên tục gặp phải ba lần sự kiện siêu tự nhiên.

Lần trước cũng vì nghĩ rằng cậu nhỏ này quá xui xẻo nên anh mới nhét danh thiếp cho cậu ta.

“Trước tiên cậu đừng có gấp, nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ôn Văn trấn an cảm xúc của Lý Đại Trang.

Chương 205 - Đừng Sợ, Tôi Là Người Tốt

Lý Đại Trang háng giọng một tiếng, hơi run rẩy nói: “Cậu của tôi là giáo viên trường trung học Lục Nguyên, cậu vẫn luôn...”

Ôn Văn cản Lý Đại Trang lại: “Chờ đã, trước tiên khoan thao thao bất tuyệt mấy lời này, cậu nói xem ông ta có biểu hiện gì, để tôi đoán xem chuyện này có cần phải do đích thân tôi xử lý hay không.”

“Ở trước mặt người khác cậu biểu hiện rất bình thường, nhưng tôi lại thấy cậu cứ buồn vui thất thường, còn nói về những điều rất khó hiểu.” Lý Đại Trang nói ra vài vấn đề của cậu mình.

“Có lẽ cậu của cậu chỉ là... chưa mất đi tính trẻ con thôi, cậu nên dẫn ông ta tới gặp bác sĩ tâm lý.” Ôn Văn thử nói.

“Không phải như thế, ban đầu tôi cũng tưởng như thế, còn dẫn cậu đi gặp bác sĩ tâm lý, nhưng bác sĩ không kiểm tra được vấn đề nào cả, tôi cũng không coi là chuyện lớn lao gì, mãi đến tận một ngày...”

Lý Đại Trang run run, sau đó mới tiếp tục nói: “Mãi đến tận một ngày, tôi nhìn thấy cậu cắn chết một con chuột!”

Khóe miệng Ôn Văn co rúm: “Mùi của con chuột vừa tanh lại khai, thật không hiểu sao cậu cậu lại ăn nổi... có điều nếu rắc thì là rồi mang đi nướng thì mùi vị chắc cũng không tệ.”

“Thám tử Ôn, anh nói gì vậy?” Lý Đại Trang run rẩy, hiện giờ bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc mình có nên gọi cho số này không?

“À, không gì cả, còn manh mối gì khác không?” Ôn Văn cười ha hả.

Nhớ lại ngày đó, khi Ôn Văn còn là thám tử bình thường đã từng đuổi theo một tên tội phạm tiến vào trong rừng sâu núi thẳm, sau đó thì bị lạc trong núi hơn mười ngày.

Trong mười ngày này, Ôn Văn đã ăn tất cả những con vật còn sống mà có thể bắt được, bao gồm cả bọ hung... chính là loại bọ đùn phân ấy.

Có điều chuyện này không thể nói với khách hàng, bằng không sẽ bị khách hàng coi là biến thái.

Lý Đại Trang lắc đầu: “Không có.”

Ôn Văn híp mắt, bắt đầu suy tư.

Không quản là vui buồn thất thường hay cần chết chuột thì cũng không thể nào chứng minh được là có sức mạnh siêu nhiên quấy phá, nhưng nó đủ làm Ôn Văn hứng thú, anh chính là người không thể chịu nổi rảnh rỗi.

Mấy ngày nay anh đã rảnh quá lâu rồi, cũng là lúc nên ra ngoài tìm việc để chơi đùa một chút.

“Nói địa chỉ đi, tôi tới tìm cậu, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện.” Sau khi hẹn chỗ xong, Ôn Văn cúp máy.

“Tôi đi trước đây, có chuyện cần xử lý.” Ôn Văn đơn giản tạm biệt mọi người rồi lái xe tới chỗ hẹn với Lý Đại Trang.

Lúc Ôn Văn tới, Lý Đại Trang đang ngồi trên lều đường bầu chạt quần áo trên người, bị gió thổi lạnh tới phát run.

Thấy Ôn Văn mặc áo choàng dài màu trắng bước xuống xe, Lý Đại Trang lập tức nhìn trừng trừng, ánh mắt khủng khiếp xuất hiện trong đầu, trực tiếp dọa cậu ta giật mình, xoay người bỏ chạy.

Ôn Văn từng cứu Lý Đại Trang ở khu vui chơi, nhưng ký ức ở khu vui chơi Phù Dung Hà sớm đã bị Hiệp Hội Thợ Săn tẩy sạch.

Hiện giờ trong ấn tượng của Lý Đại Trang, Ôn Văn chính là một tên biến thái khuya lơ khuya lác cầm چرا điện đi lông nhông.

Vì thế, khi thấy Ôn Văn, Lý Đại Trang liền vội vàng muốn bỏ chạy.

“Nè nè nè, đừng có chạy, không phải cậu tìm tôi tới giúp cậu giải quyết vấn đề à?”

Ôn Văn bước nhanh tới hai bước, túm lấy cổ Lý Đại Trang, giống như điều hâu vồ gà con, kéo cậu nhóc lại.

“Ông... ông...”

Lý Đại Trang chỉ Ôn Văn mà nói không nên lời, suýt chút nữa đã sợ tới phát khóc.

Ôn Văn xốc áo của mình lên, hung tợn nói với Lý Đại Trang:
“Ông cái gì mà ông, tui là người tốt.”

Lý Đại Trang: “...”

Bên trong chiếc áo kia có kiếm ngắn, có dao găm, còn có hai cây súng...

Qua một chốc, cảm xúc của Lý Đại Trang mới chậm rãi ổn định lại, cho dù Ôn Văn thoát nhìn không giống người tốt lắm nhưng bây giờ cậu chỉ có thể dựa vào Ôn Văn mà thôi.

“Sợ gì mà mặt cả mặt thế kia, tôi giống người xấu lắm à?” Ôn Văn ngồi xuống ở bên cạnh Lý Đại Trang, hùng hùng hổ hổ hỏi.

Lý Đại Trang vốn định gật đầu, nhưng nhìn thấy ánh mắt cực kỳ hung ác của Ôn Văn thì vội vàng chuyển thành lắc đầu:
“Không giống, anh không giống người xấu chút nào.”

“Này mới giống lời nên nói này, tới đây, nói tình huống của cậu cậu tôi nghe.”

Lý Đại Trang sắp xếp lời nói một chút mới nói: “Tôi và cậu từng sống chung vài tháng nên quan hệ của bọn tôi rất tốt, hai tháng trước tôi tới nhà cậu chơi thì phát hiện mợ đã dọn đi rồi, mà biểu hiện của cậu thì rất tiêu tụy.”

“Có lẽ vì mợ cậu bỏ đi nên cậu cậu mới buồn...”

“Ban đầu tôi cũng nghĩ như thế, nhưng lúc nói chuyện phiếm với tôi thì biểu hiện của cậu rất tốt, nhưng một khi tôi dời tầm mắt đi thì cậu lại bắt đầu lảm bảm, hơn nữa có vài lúc còn làm ra những chuyện rất kỳ quái.

...

Căn hộ hơn trăm mét vuông được quét dọn sạch sẽ, không có một hạt bụi.

Một người đàn ông sắc mặt tái nhợt vẻ mặt tiêu tụy nhưng không hề có chút lời thô nào ngồi trên sàn nhà, tay ôm lấy đầu, vẻ mặt trống rỗng.

Tên của hắn là Trịnh Phong, một người làm việc và nghỉ ngơi theo thời gian rất quy luật, chín giờ tối đi ngủ, sáng sáu giờ rời

giường, ăn cơm, vận động, thời gian làm việc cũng sắp xếp quy luật.

Hơn nữa có phần thích sạch sẽ và rối loạn lo âu, vì thế việc vệ sinh nhà cửa vẫn luôn do hấn đảm nhiệm.

Nhưng hiện giờ đã gần hai tháng mà hấn không quét dọn nhà cửa, thậm chí còn không thêm tắm, chỉ chịu ăn uống mà thôi.

Nhưng hết thấy mọi thứ vẫn rất ngăn nắp sạch sẽ, giống như hấn vẫn sống như trước kia vậy.

Không chỉ vậy, hai tháng nay hấn không hề làm việc nhưng cấp trên cũng không hỏi tiếng nào.

Bởi vì trong mắt cấp trên, hấn vẫn như thế, vẫn đúng giờ đi làm.

Nhưng hết thấy tất cả đều bắt đầu từ một tai nạn, ngày đó tan tầm về nhà, trong không khí lơ lửng một làn sương mỏng, sau đó hấn không biết bị thứ gì đó đụng trúng, bất tỉnh.

Từ đó trở về sau, khác thường bắt đầu xuất hiện.

Ngày đó, rõ ràng Trịnh Phong về nhà rất là khuya nhưng vợ hấn lại làm như không thấy.

Này cũng không đáng nói đi, nhưng au đó thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hấn hoàn toàn bị quấy rối, chuyện gì cũng không làm nhưng giống như có một người giống y hệt như hấn đã hoàn thành trước cuộc sống của hấn.

Người này thay hấn làm việc, thay hấn ăn cơm, thay hấn quét dọn nhà cửa...

Mà người này, ngoại trừ chính hấn thì ai cũng có thể nhìn thấy.

Ban đầu Trịnh Phong cảm thấy khá kinh khủng, hấn cực kỳ hoảng loạn nên cố gắng tỏ ra khác thường, muốn thu hút sự chú ý của người khác.

Nhưng sau đó Trịnh Phong phát hiện cảm giác về sự tồn tại của mình đang dần dần biến mất, cuối cùng hình như đã biến thành người trong suốt.

Khi đó Trịnh Phong mới phát hiện, thì ra xuất hiện dị thường là chính bản thân mình.

Vợ của hắn có lẽ phát hiện một chút vấn đề nên mới trở về nhà mẹ đẻ.

Đương nhiên Trịnh Phong biết, thật ra vợ mình không hề trở về nhà mẹ đẻ, mà là đang nằm trong tủ lạnh nhà hắn...

Mỗi ngày, trên cơ thể cô ấy lại thiếu đi một miếng thịt...

Đáng tiếc, Trịnh Phong không thể chuyển tin tức này cho bất kỳ ai.

Gần đây làm hắn hoảng sợ là cháu trai Lý Đại Trang của hắn hình như cũng phát hiện dị thường của hắn.

Thằng bé liệu có gặp chuyện không?

Nếu có, không biết là hương vị gì...

Chương 206 - Bác Sĩ Ôn

Ôn Văn phiền não gãi gãi đầu, Lý Đại Trang léo nhéo kể một đồng lớn nhưng lại không có tin tức gì hữu dụng.

Nói trắng ra là Lý Đại Trang không hề có bằng chứng sắt thép chứng minh được chuyện của cậu mình có liên quan tới sức mạnh siêu nhiên.

“Chuyện này rất khó, cậu không biết cậu của mình có vấn đề gì, nhưng có thể khẳng định là ông ta có chuyện?”

“Hiện giờ chỉ là nghi ngờ thôi, mà nghi ngờ thì có gì hữu dụng chứ.”

Lý Đại Trang cười khổ, cậu cũng không muốn như vậy, nhưng ngoại trừ màn cắn chết con chuột thì cậu quả thực không phát hiện được điểm nào dị thường.

Không quản là trước mặt Lý Đại Trang hay trước mặt người khác, cậu vẫn chính là người đó, người không có chút biểu hiện dị thường nào.

Nguyên nhân làm Lý Đại Trang quyết định tìm Ôn Văn nhờ trợ giúp là vì có một lần, Lý Đại Trang nhìn thấy ánh mắt cậu nhìn mình.

Ánh mắt đó không phải đang nhìn người, mà là đang nhìn thức ăn!

“Quên đi, không quản thế nào thì tôi cũng muốn gặp cậu của cậu một chút, không tận mắt xác nhận thì rất khó nói được gì.”

Thật ra Ôn Văn khá tin tưởng lời Lý Đại Trang, bởi vì anh biết cậu nhóc Lý Đại Trang này khá xui xẻo...

Vì thế Ôn Văn quyết định tự mình tới gặp người cậu Trịnh Phong của Lý Đại Trang.

Có điều không thể cứ vậy mà đi, anh không thể trực tiếp nói với người ta mình là thợ săn, vì thế cần phải hóa trang đơn giản một chút.

Trước tiên bảo Lý Đại Trang chờ mình, anh chạy tới cửa hàng 24h mua ông nghe bác sĩ đeo lên cổ, còn không biết từ đâu lôi ra một cặp mắt kính.

Phối hợp với áo khoác trắng, thoạt nhìn quả thật có vài phần giống bác sĩ.

Cuối cùng Ôn Văn lấy ra một cái túi nhỏ lục tới lục lui vài cái, tìm ra giấy chứng nhận bác sĩ tâm lý, đeo lên cổ.

Lúc làm thám tử tư thì thỉnh thoảng cũng cần hóa trang thành thân phận khác, mà thân phận bác sĩ tâm lý có thể dễ dàng lấy được niềm tin của đám thiếu nã, vì thế Ôn Văn đã chuẩn bị sẵn giấy chứng nhận giả.

Ừm...

Không chỉ là bác sĩ tâm lý, trong túi còn có một đồng lớn giấy phép cảnh sát, giáo sư đại học, cán bộ liên bang, sĩ quan tham gia quân ngũ...

Là một thám tử, nhất định phải có... là vậy đi.

“Đi thôi, dẫn tôi tới gặp cậu cậu nào.” Sau khi hoàn thành hóa trang, Ôn Văn nói với Lý Đại Trang.

Nhìn Ôn Văn chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã thay đổi khí chất hoàn toàn, Lý Đại Trang không khỏi há to miệng, đang chơi trò úm ba la hô biến sao?

“Nghĩ ngợi gì đấy, dẫn đường đi.”

Đi tới nhà Trịnh Phong, Ôn Văn lịch sự gõ cửa, gõ vài cái mà không ai mở cửa, Ôn Văn hơi nhướn mày, sức lực dần dần

tăng lên, nếu gõ hơn một phút nữa mà còn không chịu ra mở cửa, có lẽ anh sẽ tháo bung cái cửa này ra.

Nghe thấy tiếng động ùng ùng vang dội, Lý Đại Trang đứng ở phía sau Ôn Văn mà lạnh run, cậu dẫn Ôn Văn tới sẽ không hại chết cậu chứ?

“Tới đây, làm gì đây, muốn đập nát cửa hay gì vậy.”

Trịnh Phong mở cửa, vẻ mặt bất mãn nhìn Ôn Văn và Lý Đại Trang ngược ngùng ở phía sau.

“Đại Trang, con làm gì vậy?”

“Ah... cậu, đây là bác sĩ tâm lý con mời tới cho cậu á, Ôn...”

Lý Đại Trang yếu ớt nói.

Mày Trịnh Phong nhíu chặt, vẻ mặt mất hứng: “Cậu cần con mời bác sĩ tâm lý sao, hơn nữa, có tìm thì cũng phải tìm người nghiêm chỉnh một chút, người này thoạt nhìn so với cậu còn nóng nảy hơn.

Ôn Văn đứng trước mặt Lý Đại Trang, hùng hồn nói: “Thưa ông, ông có thể nghi ngờ nhân cách của tôi nhưng không thể nghi ngờ sự chuyên nghiệp của tôi.”

“Tôi đã từng điều trị cho rất nhiều bệnh nhân có vấn đề tâm lý quá khích, trải qua điều trị, bọn họ không còn làm hại người khác nữa, ngược lại đang cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ.”

Thật ra Ôn Văn không nói láo, bệnh nhân của anh chính là đám quái vật trong trạm thu nhận.

Thật sự thì chúng đúng là đang cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ, và cũng cùng nhau hận không thể bóp chết Ôn Văn...

Nhìn biểu cảm của Ôn Văn, Trịnh Phong sửng sốt, có cảm giác mình đã làm tổn thương Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn thừa dịp khoảnh khắc Trịnh Phong ngây người để đẩy cửa, tiến vào trong nhà, trực tiếp nghênh ngang ngồi xuống ghế sofa.

Thấy người đã vào trong rồi, Trịnh Phong cũng không đuổi người nữa, ngồi xuống đối diện, muốn ứng phó cho qua chuyện.

“Bác sĩ Ôn, chúng ta nói thẳng vấn đề đi, tôi thật sự không có bệnh tinh thần, cũng không cần sự trợ giúp của anh, anh có thể rời đi.”

Ôn Văn không đáp lời, mũi khẽ giật giật, trong phòng này có mùi máu tươi, là máu của con người!

Vì thế, anh đứng dậy nói: “Thơm quá đi.”

Tiếp đó Ôn Văn đi tới bếp, đứng ở cửa lướt một vòng, con người co rút lại.

Trịnh Phong vội vàng đi tới phía sau Ôn Văn nói: “Ôn tiên sinh, anh chú ý một chút giùm, đây là nhà tôi.”

Vẻ mặt Trịnh Phong lộ rõ mất hứng, vị bác sĩ này chuyên nghiệp thật sao, dứt khoát gọi Ôn tiên sinh cho rồi.

“Ngại quá, nhận được nhờ vả của đứa bé này là tôi chạy tới ngay, còn chưa kịp ăn cơm tối...”

Lý Đại Trang bĩu môi, lừa quỷ chắc, lúc bọn họ gặp mặt, cái người này toàn là mùi rượu nồng nặc.

Trịnh Phong thở dài một hơi nói: “Đây là canh xương hươu hầm tôi làm, anh muốn ném thử một chút không?”

“Không không không, trong quá trình trị liệu, tôi không ăn với bệnh nhân.”

Ôn Văn uyển chuyển từ chối, anh tuyệt đối sẽ không ăn mấy thứ không rõ là gì khi đang xử lý một vụ việc có nghi ngờ liên quan tới sự kiện siêu nhiên.

Có điều, nói tới thì mùi vị của món canh đó rất kỳ quái, không giống thịt heo bò dê thường thấy.

Nếu là xương hươu thì cũng được, dù sao thì Ôn Văn cũng chưa từng ăn thịt hươu.

Anh quay trở lại sô pha, dùng giọng điệu ôn hòa như nhóm bác sĩ tâm lý thường thấy trong TV nói: “Không quản thế nào, tôi tới chuyên này chính vì muốn trị liệu cho ông, ông cứ nói tình huống của mình một chút đi.”

Ôn Văn khẽ búng tay một cái, kích hoạt năng lực của quỷ ngôn thụ tinh, nếu Trịnh Phong là người bình thường thật sự thì hẳn sẽ không từ chối đề nghị của Ôn Văn.

Quả nhiên, thái độ của Trịnh Phong mềm dịu hẳn, thật sự nhập vào vai bệnh nhân, bắt đầu tự thuật với Ôn Văn.

“Chuyện bắt đầu vào hai tháng trước, lúc tôi về nhà thì gặp một màn sương mù rồi không cẩn thận đập trúng thứ gì đó, bất tỉnh.”

Thấy Trịnh Phong phối hợp như vậy, nghi ngờ của Ôn Văn giảm bớt một chút, chẳng qua nếu năng lực của quý ngôn thụ tinh không có tác dụng thì có thể chứng minh Trịnh Phong không phải người bình thường.

Nhưng nếu năng lực của quý ngôn thụ tinh có tác dụng thì cũng không thể chứng minh là Trịnh Phong không có vấn đề, dù sao cũng có thể hẳn đang nguy trang.

“Ông có thể hình dung, đó là dạng sương gì không?” Ôn Văn híp mắt hỏi.

Trịnh Phong sửng sốt, không hiểu vì sao Ôn Văn lại hứng thú với một thứ thông thường như sương mù.

“Đêm đó trời rất tối, tôi cũng không thấy rõ, nhưng trong sương mù hình như có thứ gì đó lơ lửng, không khí của thành phố Phù Dung Hà này đúng là cần phải xử lý rồi.”

“Có chút đáng sợ nên tôi đi rất nhanh, ngay lúc đó thì đập trúng cái gì đó, đến khi tỉnh lại thì làn sương kia cũng tan hết rồi.”

Ánh mắt Ôn Văn hơi lóe sáng, thứ gì đó bay bổng trong sương mù...

Chẳng lẽ là tầng sương mù xám?

Chương 207 - Thứ Kia

Căn cứ vào tài liệu của Hiệp Hội Thợ Săn, người bình thường trong điều kiện đặc biệt cũng có khả năng rất nhỏ sẽ tiến vào tầng sương mù xám, chỉ là cơ hội sống sót gần như là bằng không.

Nếu Trịnh Phong thật sự đã tiến vào tầng sương mù xám, đồng thời còn sống đi ra ngoài thì chuyện có lẽ không đơn giản.

Thái độ của Ôn Văn trở nên nghiêm túc hơn, hỏi tiếp: “Nói tiếp đi, sau đó ông có gì lạ?”

“Có gì lạ đâu chứ.” Trịnh Phong cười khở.

“Tôi là người có thời gian làm việc và nghỉ ngơi cố định, cuộc sống cũng rất bình thường, nhưng không quản là thằng nhóc này hay vợ tôi thì cứ cảm thấy tôi có vấn đề, ba lần bốn lượt muốn dẫn tôi đi khám bệnh.”

“VẬY... vợ ông đi đâu rồi, ông có biết không?”

Trịnh Phong rầu rĩ gãi đầu nói: “Tôi cũng không biết cô ấy đi đâu, tự dưng không nói lời nào rồi biến mất, nhưng lúc đi thì cô ấy có để lại một lá thư, nói là muốn ra ngoài giải khuây một chút, bảo tôi không cần lo lắng.”

Ôn Văn hơi nghiêng đầu, dựa sát tới bên người Lý Đại Trang nói: “Thế nhưng... trước đó ông lại nói với Lý Đại Trang là vợ mình đã về nhà mẹ đẻ rồi.”

“Có sao, tôi chưa từng nói như vậy.” Trịnh Phong không chút do dự phủ nhận.

Không quản là Lý Đại Trang hay Trịnh Phong, hai người không hề hay biết Ôn Văn đã lặng lẽ móc bóp tiền của Lý Đại Trang nhét vào một nơi không dễ dàng bỏ sót nhưng cũng không quá nổi bật ở phía sau ghế sofa.

Ôn Văn từng bắt một tên móc túi, sau đó đã cố ý học tập tài nghệ của tên đó một chút, tuy không thể coi là siêu trộm nhưng muốn móc một cái bóp tiền từ trên người Lý Đại Trang thì không thành vấn đề.

“Ngoại trừ vấn đề tâm lý, từ ngày đó ông có vấn đề gì về mặt sinh lý không?”

Trịnh Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không thể nói là không có, có lẽ đêm đó bị kinh sợ nên gần đây tôi khá thích ngủ, bình thường cứ hay đột nhiên ngủ thiếp đi mất.”

“Hơn nữa còn thường xuyên thấy ác mộng, tôi thậm chí còn nằm mơ thấy vợ mình đang nằm trong tủ lạnh dụi dụi nhìn tôi, có thể là do gần đây tôi quá mệt mỏi.”

Bình thường hay đột nhiên ngủ thiếp đi... nhân cách phân liệt?

Tiếp đó Ôn Văn lại hỏi thêm một số vấn đề không quan trọng, sau đó dẫn Lý Đại Trang rời khỏi nhà Trịnh Phong.

“Kỳ quái, trước đây cậu tôi rất chống cự chuyện khám bác sĩ tâm lý, anh là người đầu tiên mà cậu chịu phối hợp như vậy đó.”

Ôn Văn không biết liêm sỉ nói: “Bởi vì tôi là người tốt.”

Trước tiên Ôn Văn bảo Lý Đại Trang chờ mình một chốc, sau đó gọi một cuộc điện thoại.

“Alo, Minh Quang hả, giúp tôi tra một người tên là Trịnh Phong, tôi cần tung tích của vợ hắn.”

“Ông hỏi tung tích vợ người ta làm gì, ôi chao!!! Là tiểu mỹ nhân đó, không phải ông coi trọng người ta chứ, hiệp hội chúng ta không thể làm chuyện phạm pháp được đâu.”

“Cậu nghĩ cái c*t chó gì thế hả?” Ôn Văn oán giận một câu.

Bên kia đầu dây, Đinh Minh Quang vừa tám xàm với Ôn Văn vừa tra ra tất cả tài liệu cần thiết, đồng thời chuyển chúng tới điện thoại của Ôn Văn.

Tùy tiện lướt xem một chút, Ôn Văn rơi vào trầm tư.

Không hề nghi ngờ, trong nhà Trịnh Phong chắc chắn có vấn đề.

Ôn Văn rất nhạy cảm với mùi máu tươi, anh có thể dễ dàng phân biệt được mùi máu trong nhà Trịnh Phong, hơn nữa nó không phải là máu của Trịnh Phong.

Quan trọng nhất là, Ôn Văn đã thấy được một vài thứ thú vị trong nhà bếp.

Chỉ là hiện giờ Ôn Văn không thể xác định vấn đề rốt cuộc là chỗ nào.

Tùy tiện ra tay không phải là lựa chọn tốt, vì thế anh mới dẫn Lý Đại Trang rời đi.

Sau khi tính toán cẩn thận những chuyện cần làm tiếp theo, Ôn Văn làm bộ thất vọng lắc đầu nói to với Lý Đại Trang: “Cậu của nhóc không có vấn đề gì đâu, nhóc mau về nhà mình đi, haiz, lại đi tay không một chuyến rồi.”

“Khoan đã, nơi này hẻo lánh như vậy, còn không có xe buýt, anh bảo tôi tự mình về á?” Lý Đại Trang không thể nào tin nổi nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn hùng hồn nói: “Sao, tôi nghe lời cậu chạy tới đây một chuyến, một cục bạc cũng không có, còn muốn tôi đưa cậu về nhà à?”

Sau đó, Ôn Văn trực tiếp lái xe bỏ đi, để lại Lý Đại Trang một mình lạc lõng giữa gió rét.

“Mụ nội nó, đầu óc mình đúng là có vấn đề rồi mới tìm tên này tới xem bệnh cho cậu, tên này đúng là cái đồ điên mà.”

Vì thế Lý Đại Trang chỉ có thể một mình trở về, nhà cậu của Lý Đại Trang ở trong một khu chung cư cũ, khoảng cách tới trạm xe buýt có hơi xa, cần phải đi một đoạn.

Đèn đường có chút u ám, còn hơi chớp tắt lúc sáng lúc tối làm Lý Đại Trang rụt rụt cổ.

Cậu cứ cảm thấy trong bóng tối mình không nhìn thấy hình như có thứ gì đó.

Đột nhiên, vai bị ai chụp một cái, đau nhức.

Lý Đại Trang chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh từ đầu ngón chân xuyên tới từng cọng tóc, trong lòng có cảm giác lạnh như băng.

“Tiêu, tiêu rồi, nếu mình mà chết thì tất cả là do tên thám tử biến thái kia.”

“Trang Tử, con sợ gì vậy, là cậu nè.”

Âm thanh quen thuộc truyền tới làm Lý Đại Trang thở dài một hơi, quay lại thì thấy người phía sau đúng là cậu mình, Trịnh Phong.

“Aiz, cậu, sao lại đột nhiên xuất hiện ở phía sau vậy ạ, làm con sợ muốn chết.”

Lý Đại Trang nói chuyện có chút không rõ, hiện giờ ngay cả nói cũng bắt đầu run run rồi.

Nước mắt Trịnh Phong thoáng chốc rơi xuống, nghẹn ngào lắc vai Lý Đại Trang: “Con có thể nhìn thấy cậu, con quả nhiên có thể nhìn thấy cậu.”

Lúc này Lý Đại Trang mới chú ý tới Trịnh Phong có chút không đúng.

Rõ ràng Lý Đại Trang mới từ trong nhà Trịnh Phong rời đi, mà khi này Trịnh Phong vẫn còn mặc quần áo gọn gàng sạch sẽ, trông rất nho nhã.

Nhưng bây giờ sắc mặt tái nhợt đầu tóc rối bời, mắt đầy to máu, tay túm lấy vai Lý Đại Trang kích động lắc mạnh, cứ như một người điên vậy.

“Con đương nhiên có thể nhìn thấy cậu rồi, sao chỉ mới mấy phút mà cậu đã biến thành như vậy rồi?”

Trịnh Phong kịch liệt lắc đầu nói: “Không phải vài phút mà là hai tháng rồi, con có biết hai tháng nay cậu sống thế nào không hả?”

“Trước không nói tới chuyện này, khi này ở nhà cậu nhìn thấy con tìm bác sĩ tâm lý cho thứ kia, con phát hiện nó khác thường rồi, nó sẽ không bỏ qua cho con đâu, chúng ta mau chạy đi.”

Lý Đại Trang ngu người, cậu làm sao vậy, gì mà thứ kia rồi gì mà không nhìn thấy gì gì đó.

Những lần trước khi Lý Đại Trang thấy Trịnh Phong khác thường hình như chính là trạng thái này, lẽ nào cậu lại phát bệnh?

Lý Đại Trang vỗ vỗ vai Trịnh Phong, trấn an: “Cậu ơi, bình tĩnh đã nào, con mới từ nhà cậu ra mà, mà cái thứ cậu nói rất cuội là gì vậy?”

Trịnh Phong nhăn nhó, lúc nói tới thứ kia, còn nhịn không được run run: “Cậu cũng không biết nó là gì, người cậu mà con thấy lúc bình thường chính là thứ đó, nó là quái vật, quái vật đáng sợ”

Lý Đại Trang thở dài một tiếng, Trịnh Phong đã không còn lý trí nữa rồi, cậu quyết định sẽ nói cho ba mẹ biết, để bọn họ nghĩ cách đưa Trịnh Phong vào bệnh viện tâm thần.

“Rồi rồi cậu ơi, con hiểu rồi, chúng ta về nhà đã nào.”

“Không thể về nhà được, không thể về nhà đâu, thứ đó đang chờ chúng ta.”

Vừa nghe tới về nhà, Trịnh Phong lập tức run rẩy kịch liệt, giống như rất kinh sợ.

Lý Đại Trang nhíu mày, thứ mà cậu nói, rốt cuộc là gì?

Đột nhiên, điện thoại của Lý Đại Trang lóe sáng, có người gọi điện cho cậu.

Lấy điện thoại ra xem, tên người gọi là... Trịnh Phong!

Chương 208 - Trịnh Phong Thật Giả

Không phải Trịnh Phong đang đứng ở đây à, sao lại có điện thoại của cậu gọi tới?

Sau khi hoảng sợ một hồi, Lý Đại Trang tự an ủi mình: “Nhìn dáng vẻ của cậu thì chắc nửa đường đã làm rơi điện thoại mất rồi, có lẽ có người nhặt được nên gọi tới.”

Lý Đại Trang nói với Trịnh Phong: “Cậu chờ chút đã nhé, con nghe điện thoại đã.”

Thực quái lạ là Trịnh Phong rõ ràng đang điên điên khùng khùng nhưng lại không ngăn cản Lý Đại Trang nghe máy, ngược lại chỉ an tĩnh quan sát, trong đáy mắt lộ ra ý cười lạnh.

“Đại Trang à, bóp tiền của con rớt trong nhà cậu này, con quay lại lấy đi.”

Trong điện thoại truyền tới giọng nói quen thuộc, nghe thấy âm thanh này, trong lòng Lý Đại Trang cảm thấy rét lạnh tới thấu xương.

Âm thanh đó, chính là giọng nói của cậu mình.

Nhưng nếu người nói chuyện ôn hòa trong điện thoại chính là cậu của mình, vậy người trước mặt là ai đây?

Nếu người trước mặt là Trịnh Phong thật, vậy người bên kia đầu dây, là ai?

“Không, không cần đâu ạ, trước tiên cứ đi ở nhà cậu đi ạ, dù sao cũng không có gì quan trọng ạ.”

Lúc nói chuyện hàm răng của Lý Đại Trang cứ va lộp cộp vào nhau, thật sự có chút không thể không chế được tâm tình của mình.

Bên kia đầu dây, Trịnh Phong nhiệt tình nói: “Tiền của con ở trong bóp cả này, còn chìa khóa nhà nữa, muện thế này rồi con làm sao về nhà được, con đang ở đâu đó, để cậu qua đưa con về.”

Lý Đại Trang cứng ngắc từ chối: “Thật sự không cần đâu cậu, con...”

“Ngoan, nghe lời, bây giờ cậu tới tìm con, con cứ ở trên đường chờ cậu.”

Nói xong, Trịnh Phong ở bên kia đầu dây đã cúp máy, không để Lý Đại Trang có cơ hội từ chối.

Lý Đại Trang để điện thoại xuống, Trịnh Phong vội vàng hát điện thoại của cậu rớt xuống đất, sau đó túm cổ tay cậu, kéo cậu chạy như điên.

“Sao rồi, bây giờ con hiểu tình huống rồi đúng không, có một thứ đang giả thành dáng vẻ của cậu, mà bình thường không quản cậu làm gì cũng không ai chú ý tới cậu, ngoại trừ con.”

“Nhưng mà, sao chúng ta phải chạy vậy chứ?”

Cổ tay Lý Đại Trang bị túm có chút đau nhức, đồng thời cũng đang tiếc nuối điện thoại của mình, yếu còn điện thoại thì cậu có thể gọi điện báo cảnh sát.

“Con biết, một người chú ý tới cậu trước con là ai không?”

“Là ai?” Lý Đại Trang thở hên hên hỏi.

Trịnh Phong trầm giọng nói: “Là mợ của con, lúc cô ấy phát hiện dị thường thì ngay ngày hôm sau đã bị thứ đó hại chết, cậu không thể để con cũng bị như mợ con.”

Mợ đã chết rồi sao?

Không phải mợ đã về nhà mẹ đẻ à?

Lý Đại Trang giật mình, không chống cự bị Trịnh Phong kéo đi một đoạn đường.

Nhưng chạy một hồi, Lý Đại Trang phát hiện có chút không đúng, sao xung quanh ánh đèn lại ngày càng ít, ngày càng hẻo lánh vậy?

Hơn nữa, trong quá trình chạy, Lý Đại Trang không thể nhìn thấy mặt của Trịnh Phong!

Cậu trong điện thoại có lẽ có vấn đề, nhưng còn người cậu này thì sao, thật sự không có vấn đề sao?

Vì thế Lý Đại Trang bước nhanh hai bước tới trước mặt Trịnh Phong, nhìn thấy mặt Trịnh Phong thì trái tim suýt chút nữa đã ngừng đập.

Hắn đang nhe răng cười!

Lúc này Lý Đại Trang nhớ tới trước đây Trịnh Phong chính là dùng vẻ mặt này cắn chết một con chuột đang sống sờ sờ!

Lý Đại Trang cố gắng giãy tay ra nhưng không biết là sức của Trịnh Phong đặc biệt lớn hay Lý Đại Trang chạy mệt mà không thể nào giật được cái tay này ra.

Cái tay kia giống như một cái kềm kẹp chặt, không quản Lý Đại Trang cố gắng thế nào cũng không thể lay động được xíu xiu nào.

“Cậu, cậu túm tay con đau quá, buông ra đi.” Lý Đại Trang cầu xin nói.

Trịnh Phong đáp lại: “Không được, buông ra thì thứ kia sẽ đuổi tới mất.”

Tiếp đó không quản Lý Đại Trang nói thế nào, Trịnh Phong cũng không chịu buông tay, đồng thời cũng không chịu trả lời vấn đề của Lý Đại Trang, chỉ cầm đầu kéo Lý Đại Trang chạy tới trước.

Cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng ‘thứ kia’ còn chưa đuổi tới thì Lý Đại Trang đã xong đời trước rồi.

Vì thế Lý Đại Trang hung ác trực tiếp cắn vào tay Trịnh Phong, làm Trịnh Phong buông lỏng tay rồi lật đật chạy ngược trở lại.

Hiện giờ, cả hai người cậu này đều không thể tin tưởng, ở một mình mới là an toàn nhất.

Trịnh Phong quát một tiếng, lại một lần nữa đuổi theo Lý Đại Trang.

Chạy một đoạn đường, thể lực của Lý Đại Trang đã sắp chống đỡ không nổi nữa chạy ra khỏi con hẻm, chỉ một chút nữa thôi là sẽ tới được đoạn đường có nhiều người qua lại, ở phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng dáng cản bước Lý Đại Trang.

“Con chạy chi dữ vậy, cậu tới đưa bóp tiền cho con này.”

Người này quần áo gọn gàng không dính một hạt bụi, trên mặt lộ ra ý cười, chính là Trịnh Phong nói muốn tới trả bóp trước đó.

“Đại Trang, đừng tới gần nó, nó chính là quái vật!” Ở phía sau, Trịnh Phong có chút tiều tụy lại điên cuồng gào to.

Trịnh Phong gọn gàng sạch sẽ tựa hồ không nghe thấy lời nói của Trịnh Phong điên cuồng, mỉm cười nói: “Đại Trang, sao con làm như nhìn thấy quỷ vậy, lớn thế rồi mà sao lá gan bé xíu thế kia.”

Lý Đại Trang chỉ về phía Trịnh Phong, vẻ mặt vắn vẹo nói: “Bên đó, bên đó... có một người giống y như cậu vậy, cậu không thấy à?”

Trịnh Phong gọn gàng chăm chú nhìn một chốc, nhưng giống như không thấy được gì cả, hẩn khó hiểu nói với Lý Đại Trang: “Ở đây chỉ có hai chúng ta thôi, có ai trông giống cậu đâu chứ, con còn đòi tìm bác sĩ tâm lý cho cậu, con mới là người có vấn đề ấy.”

Chỉ có hai người...

Lý Đại Trang ôm đầu, hiện giờ cậu muốn chết tới nơi rồi, nước mắt giàn giụa.

Hiện giờ cậu đã không thể phân rõ được ai là thật, ai là giả nữa rồi.

Nhưng Lý Đại Trang nhất định phải chọn, nếu chọn sai thì phải trả một cái giá thật lớn.

Cuối cùng Lý Đại Trang chọn đi tới chỗ Trịnh Phong gọn gàng, bởi vì Trịnh Phong tiều tụy đã mang tới cho cậu cảm giác quá đáng sợ.

Đồng thời, hiện giờ Lý Đại Trang bắt đầu nghi ngờ là liệu Trịnh Phong tiều tụy kia có thật sự tồn tại hay là mình tự

tưởng tượng ra, có khả năng là tâm lý của cậu đã xảy ra vấn đề.

Sau trận hỏa hoạn lớn ở khu vui chơi Phù Dung Hà, Lý Đại Trang cứ cảm thấy trí nhớ của mình có chút kỳ quái, trong đầu cứ luôn xuất hiện những hình ảnh kỳ lạ, có lẽ chính vì thế nên cậu mới nghĩ rằng cậu mình xảy ra vấn đề.

Càng nghĩ Lý Đại Trang lại càng thả lỏng, cho dù mình điên thật thì sao chứ, ít nhất cũng không cần phải đối mặt với hai người cậu....

Trịnh Phong gọn gàng lộ ra nụ cười tươi rói, chờ Lý Đại Trang tới gần hẳn sẽ cho cậu nhóc một bất ngờ.

Nhưng ngay lúc này, Lý Đại Trang chợt nhớ ra khi mình đối mặt với người cậu điên, mình có bình tĩnh như Trịnh Phong gọn gàng không?

Tuyệt đối không!

Với lại, cậu bị Trịnh Phong tiêu tụy kéo đi xa như vậy, Trịnh Phong gọn gàng sao lại biết mình ở đâu, lại còn kịp lúc chạy tới?

Trịnh Phong tiêu tụy có vấn đề hay không, Lý Đại Trang không rõ, nhưng Trịnh Phong gọn gàng này, khẳng định có vấn đề!

Hai đầu con hẻm đen kịt phân biệt đứng hai Trịnh Phong lẳng lẳng nhìn Lý Đại Trang, làm Lý Đại Trang không thể chạy ra ngoài được.

Lý Đại Trang ngồi xồm xuống đất, đầu óc giống như sắp nổ tung tới nơi, cảm xúc tuyệt vọng ồ ạt chạy lên não.

“Nếu, cả hai người này đều không muốn chọn thì không bằng chọn tôi đi.”

Một âm thanh từ trên đỉnh đầu truyền tới, Lý Đại Trang lại không tỏ ra quá kinh sợ, có lẽ đã quá hoảng loạn rồi đi.

Lý Đại Trang mờ mịt ngẩng đầu, phát hiện phía trên cây đèn đường không chiếu sáng ngồi một người.

Người này mặc áo khoác dài màu trắng, vui sướng đung đưa chân, trên mặt là nụ cười bất cần đời.

Là Ôn Văn!

Chương 209 - Bọn Tao, Ai Mới Là Thật?

Ôn Văn nhẹ nhàng từ trên đèn đường nhảy xuống, chiếc áo khoác trắng tung bay như đôi cánh dơi giúp anh vững vàng đáp xuống.

Ánh mắt Lý Đại Trang lộ ra cảm xúc mừng rỡ, sau đó vội vàng trốn ra sau lưng Ôn Văn.

Mặc dù ở trong lòng Lý Đại Trang, Ôn Văn cũng rất nguy hiểm, nhưng trong tình huống này, núp sau lưng Ôn Văn chính là an toàn nhất.

“Không phải mây đã đi rồi à, tao tận mắt nhìn thấy xe của mây đã lái về phía trung tâm thành phố...” Trịnh Phong tiều tụy khiếp sợ nói.

Trịnh Phong gợn gàng cũng trừng to mắt, giống như đang tự hỏi một bác sĩ tâm lý như Ôn Văn từ trên đèn đường nhảy xuống mà không hề có chút vấn đề nào.

Ôn Văn nhếch môi cười: “He he, mây xác định thứ ở trong xe là tao à?”

Trịnh Phong tiều tụy câm nín.

Tiếp đó Ôn Văn chặt tay một phát, Lý Đại Trang ngất xỉu, chuyện kể tiếp nếu để người bình thường như cậu ta nhìn thấy thì không tốt lắm.

“Bác sĩ Ôn, anh làm gì vậy?” Trịnh Phong gợn gàng nhú mày hỏi.

Ôn Văn ngoẹo đầu nói: “Sao, thấy tao xuất hiện ở đây, có kinh ngạc không, có bất ngờ không?”

Trịnh Phong gợn gàng tựa hồ đã bị Ôn Văn làm cho hồ đồ: “Bác sĩ Ôn, tôi không hiểu lời anh nói cho lắm.”

“Không, mây hiểu mà.”

Ôn Văn giơ tay lên, xung quanh truyền tới vô số âm thanh đập cánh, hai Trịnh Phong cùng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy từ

trong các ngõ ngách của con hẻm xuất hiện chi chít những điểm đỏ.

Những điểm đỏ kia chính là mắt, mắt của lũ doi!

“Sau khi rời khỏi nhà, tao vẫn luôn giám sát bọn mày, tất cả hành động của bọn mày đều nằm trong lòng bàn tay tao.”

Đúng vậy, Ôn Văn đương nhiên sẽ không sơ suất lớn như vậy, sau khi phát hiện vấn đề còn để Lý Đại Trang tự mình trở về nhà.

Anh làm như vậy là vì muốn để Lý Đại Trang làm mồi dụ, sau đó xem thử xem rốt cuộc ai mới là quái vật.

Lúc ở trong nhà Trịnh Phong, Ôn Văn đã phát hiện Trịnh Phong tiều tụy rồi.

Chỉ có điều khi đó ở trong mắt Ôn Văn chỉ là một cái bóng ma không rõ, người bình thường thậm chí sẽ không hề phát hiện.

Nấu nướng trong phòng bếp cũng là bóng ma kia!

Khi đó Ôn Văn đã biết Trịnh Phong tiều tụy này không phải là người.

Nhưng điều mà Ôn Văn không thể xác định là, Ôn Văn gọn gàng chỉnh tề ở bên ngoài rốt cuộc có phải là người hay không.

Vì thế Ôn Văn đã cố ý để rơi bóp tiền của Lý Đại Trang lại nhà Trịnh Phong, sau đó còn bỏ Lý Đại Trang lại trên đường, thử xem ai sẽ đuổi theo.

Kết quả cả hai Trịnh Phong đều xuất hiện đuổi theo, đồng thời còn tiến hành đe dọa Lý Đại Trang làm Ôn Văn xem say sưa, giống như đang xem hiện trường một bộ phim kinh dị vậy.

“Vì thế, hai bọn mày có giả vờ hay không, là thật hay là giả tạm thời để sang một bên, nhưng có thể khẳng định cả hai bọn mày đều không phải thứ tốt.”

Sắc mặt Trịnh Phong gọn gàng trở nên âm trầm: “Mày đã thấy hết rồi?”

Ôn Văn mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, tao đã thấy hết rồi.”

“Nói tiếp thì bọn mày cũng khá thú vị đấy, lúc tao tới nhà mày đã cố lộ ra những biểu hiện giả dối, không quản là canh thít trong bếp hay chứng thích ngủ, chỉ cần tao điều tra sâu hơn thì sẽ bị kéo vào tiết tấu của mày.”

Trịnh Phong gọn gàng trầm trọng nói: “Nhưng mày đã rời đi.”

“Đúng vậy, bởi vì tao đã điều tra sơ qua về mày, mặc dù mày chỉ là giáo viên môn văn của trường trung học Lục Nguyên nhưng chuyên ngành mày học ở trường đại học lại là tâm lý học, vì thế tao phải cố gắng tránh đi sức ảnh hưởng của mày.”

Ôn Văn có chút đặc ý cười nói: “Mặc dù tao không cho rằng một người tốt nghiệp một trường đại học bình thường có thể làm ra thứ gì đó quá phức tạp, nhưng hiện giờ xem ra lựa chọn của tao là chính xác.”

Nghe Ôn Văn nói xong, biểu cảm của Trịnh Phong gọn gàng trở nên vụn vặt, đáng sợ: “Không sai, tao tốt nghiệp tâm lý học nhưng những kẻ có thành tích không bằng tao lại có được công việc tốt hơn tao, mà tao thì chỉ có thể làm một giáo viên trung học!”

Ôn Văn vuốt tóc hỏi: “Thế nên, mày muốn báo thù xã hội à?”

Cả hai Trịnh Phong cùng im lặng, sau đó cùng lộ ra nụ cười có phần dọa người: “Mày biết không, để một người bình thường rơi vào tuyệt vọng, sau đó cho nó một chút hi vọng rồi trực tiếp bóp nát đi phân hi vọng kia, biểu cảm mà nó lộ ra khi đó là đẹp mắt nhất.”

Ôn Văn gật đầu: “Oh, tao biết rồi, mày là biến thái.”

Cả hai Trịnh Phong đều không tức giận, ngược lại xem rằng đó là lời khen ngợi, nhe răng cười: “Coi như tao biến thái đi, nhưng mày nói nhiều như vậy rồi có phân tích được ai trong hai bọn tao mới là Trịnh Phong thật hay không?”

“Mày nghĩ cái rắm gì vậy.”

Ôn Văn đưa tay lên tạo dáng chia ngón giữ: “Tao mới không rảnh mà chơi game với bọn mày, tao tới để bắt người, ai thật ai giả, chờ tao bắt được rồi tất sẽ rõ.”

“Mày khẳng định là không chơi à, tao còn tưởng mày sẽ thú vị một chút, mày biết không, khi đó vợ của tao bị dọa tới phát

điên luôn!”

Cơ thể Trịnh Phong dần dần hư hóa, biến thành một bóng dáng không rõ quần quanh trên người Trịnh Phong gọn gàng.

“Lúc cô ta tin tao là thật, tao sẽ dọa cô ta một phen, lúc cô ta tin người còn lại là thật, tao lại một lần nữa giành lại lòng tin của cô ta, chỉ chơi vài lần thì cô ta đã điên mất rồi, nhân loại đúng là quá yếu đuối.”

“Có điều, tao vẫn còn yêu cô ta nên đã đặt cô ta trong tủ lạnh để bảo tồn, sau khi mày chết thì không có giá trị bảo tồn nên tao sẽ cắt nhỏ mày ra cho Đại Trang ăn, hôm nay thằng bé bị dọa sợ, phải cho nó bồi bổ cơ thể mới được.”

Sau khi nói xong, Trịnh Phong tiêu tụy đã biến thành bóng ma gào thét bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Ôn Văn nhún nhẹ mũi chân một cái, dễ dàng né tránh.

Tốc độ của bóng ma này cũng không nhanh nhưng Ôn Văn không biết nó rốt cuộc là thứ gì, vì thế sẽ không dễ dàng để nó tiếp cận.

Lúc Ôn Văn đang né tránh bóng ma, Trịnh Phong đột nhiên nhảy lên, giống như một con khỉ leo trên tường rồi từ chỗ cao nhảy xuống, đập một cước thẳng vào đầu Ôn Văn.

Ôn Văn hơi nhích khóe môi, hai tên này phối hợp không tệ, chỉ là bọn chúng quá chậm.

Bóng ma và cả Trịnh Phong cao lắm cũng chỉ là thực lực Thăm Dò mà thôi, rốt cuộc là ai cho chúng lá gan, để chúng cho rằng mình có thể giết chết Ôn Văn chứ.

Ôn Văn bây giờ đã sớm không còn là Ôn Văn ngày xưa, cây kiếm ngắn khắc ký hiệu từ trong tay áo xuất hiện, nhẹ nhàng vung một cái, một tia kiếm khí màu đen giống như một con rồng đen bay thẳng tới chân trời.

Sau đó Ôn Văn đi tới trước hai bước, Trịnh Phong rơi xuống đất, sau đó giữa người xuất hiện một khe máu, cả người đã bị cắt thành hai mảnh!

Sau khi cắt Trịnh Phong xong, Ôn Văn lộ ra ý cười nhìn bóng ma.

Kiểm khách thực thụ sẽ không quay đầu lại nhìn thi thể.

Bóng ma dần dần ngưng tụ thành thực thể, biến thành dáng vẻ Trịnh Phong tiêu tụy, lần này vẻ mặt của hắn không còn huênh hoang nữa, ngược lại có phần nhút nhát, thực lực của Ôn Văn đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hai người bọn hắn cũng chưa từng chiến đấu với người siêu năng khác.

“Chậc, sau khi tên kia chết mà cũng không biến mất, tức là mà mới là bản thể, vậy chỉ cần giải quyết mà thì chuyện đêm nay sẽ kết thúc đúng không?”

Ôn Văn hơi khom người, chân giẫm mạnh một phát, cả người hết như đạn pháo bắn tới, thanh kiếm ngắn sắc bén màu đen cũng trực tiếp đâm vào đầu bóng ma Trịnh Phong.

Thế nhưng, một kiếm này của Ôn Văn đã định sẵn là, đâm vô ích!

Chương 210 - Phân Liệt Vô Hạn

Bóng ma Trịnh Phong cũng không né tránh, mà căn bản cũng không thể thích ứng với tốc độ phản xạ thần kinh của Ôn Văn.

Nhưng cơ thể hắn giống như một cái bóng ma mờ ảo, kiếm của Ôn Văn trực tiếp xuyên vào trong đó.

Tiếp đó bóng ma Trịnh Phong mới phản ứng được là đầu mình bị ghim một cây kiếm.

Tiếp đó cả người hắn biến thành đen đặc như cái bóng rồi hòa nhập vào bóng tối trên mặt đất, một lát sau thì xuất hiện ở một nơi cách xa Ôn Văn cỡ mười mét.

“Cơ thể hư ảo, là quỷ hồn sao?”

“Không, không phải quỷ hồn, chỉ là bóng ma thuần túy, cơ thể của hắn là cái bóng, mà hắn thì có thể di chuyển trong bóng tối.

Sắc mặt Ôn Văn âm trầm, hiện giờ đang là ban đêm, bóng tối muốn bao nhiêu thì có đủ bấy nhiêu, muốn bắt hắn trong tình huống này thật sự không dễ.

Bóng ma Trịnh Phong lau lau trán, bị dọa tới túa mồ hôi lạnh, động tác của Ôn Văn thật sự quá nhanh, khoảnh khắc đó hẳn thật sự cho rằng mình đã chết rồi.

Đột nhiên, Ôn Văn ngồi xuống tại chỗ, hai nắm tay vùn vụt sượt qua đầu mình.

Tiếp đó Ôn Văn lui về sau một bước, thụt cùi chỏ ngược ra sau, hai người đàn ông bị một lực mạnh đánh văng ra xa mấy mét, ôm bụng ngã xuống đất không bò dậy nổi.

Ôn Văn nhìn lại, kinh ngạc phát hiện hai người đàn ông vừa tập kích mình đều là Trịnh Phong!

Mà hai mảnh thi thể ở dưới đất thì đã biến mất, không thấy đâu nữa.

Mày Ôn Văn nhú chặt, có chút bực mình với tình huống hiện giờ.

“Đáng chết, bọn mày là sinh ba à?”

Ôn Văn đương nhiên biết đám này không phải sinh ba gì cả, thi thể bị cắt làm hai không thấy đầu, vì thế hai người này có lẽ chính là hai phần thi thể đó biến thành.

Mặc dù là trong thế giới siêu năng thì chuyện này cũng có chút quỷ dị.

Biểu cảm của hai tên Trịnh Phong này đều rất vắn vẹo, giống như có lửa giận rất lớn, Trịnh Phong bên trái chỉ Ôn Văn, giọng điệu hung ác nói: “Mày nhất định phải chết, tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao...”

Xoạt!

Ôn Văn vung tay chém tới một tia kiếm khí màu đen, phần đầu của tên Trịnh Phong đang nói chuyện rơi xuống đất.

Anh muốn quan sát một chút, xem hai tên Trịnh Phong này làm thế nào xuất hiện.

Vài giây sau, trong ánh mắt khiếp sợ của Ôn Văn, cái đầu rơi xuống đất nhúc nhích biến hóa, cuối cùng biến thành một Trịnh Phong phiên bản nhỏ rồi giống như thổi bong bóng mà phình lên thành kích cỡ người bình thường.

Mà Trịnh Phong bị chém đứt đầu thì đã mọc đầu trở lại.

Hiện giờ, Ôn Văn phải đối phó với bốn Trịnh Phong.

Ôn Văn thở dài một hơi, hiện giờ anh đã có thể khẳng định, cơ thể tên này nếu bị chặt nhỏ thì sẽ một lần nữa tái tạo thành một Trịnh Phong.

Đối với người siêu năng am hiểu công kích vật lý như anh thì ứng phó năng lực này khá phiền phức.

Vì thế anh thu hồi kiếm ngắn, than thở nói: “Tao biết rồi, mày là khâu dẫn quái [con giun], quần áo làm sao biến ra được thế... có năng lực này thì mày có thể kinh doanh quần áo làm giàu mà, việc gì lại đi làm giáo viên chứ.”

Nhưng cả ba tên Trịnh Phong này đều không để ý tới lời Ôn Văn, chỉ sa sầm mặt lao tới chỗ Ôn Văn, vẻ mặt của bọn chúng cực kỳ dữ tợn, nhìn Ôn Văn giống như nhìn kẻ thù sống còn.

Được rồi, nói thế nào thì Ôn Văn cũng coi như đã giết bọn chúng hai lần, có thù là đương nhiên.

Ôn Văn dễ dàng đá bay ba người nhào tới, tay khoanh trước ngực nói: “Dịch ăn mòn, đóng băng, chấn động tinh thần, RPG, chắc chắn có biện pháp đối phó, có điều, ở nơi này không dễ ra tay cho lắm.”

Vì thế Ôn Văn không tiếp tục chiến đấu mà túm lấy Lý Đại Trang nằm bẹp bên kia, bắt đầu chạy trốn.

Lúc chạy Ôn Văn vẫn luôn cố gắng khống chế tốc độ của mình, đề phòng Trịnh Phong chạy quá chậm mà không đuổi kịp.

Trong mắt Trịnh Phong, Ôn Văn chạy là vì sợ hãi, vì thế không chút do dự đuổi theo.

Nhưng Trịnh Phong không biết, Ôn Văn chỉ muốn tìm một chỗ không người để chiến đấu.

Có thể dự đoán được theo cuộc chiến thăng cấp, số lượng Trịnh Phong sẽ ngày càng nhiều hơn.

Tới khi đó một khi không khống chế được thì sẽ không dễ dàng kết thúc công việc, vì thế Ôn Văn muốn tìm một nơi không có người bình thường qua lại để tiến hành chiến đấu.

Chạy chạy một hồi, Lý Đại Trang trong tay Ôn Văn đã biến mất, trên đường đi Ôn Văn thừa dịp Trịnh Phong không chú ý đã tùy tiện ném Lý Đại Trang vào một góc.

Bằng không không quản là dẫn theo hay ném cậu nhóc về chỗ cũ thì rất có khả năng làm cậu ta bị thương trong cuộc chiến.

Cũng may đám Trịnh Phong này hình như đã nhắm vào Trịnh Phong, căn bản cũng không quản tới chuyện Lý Đại Trang biến mất, vì thế cũng giúp Ôn Văn thuận tiện một chút.

Rất nhanh, Ôn Văn đã chạy tới một khu nhà xưởng cũ kỹ, anh chuẩn bị tiến hành chiến đấu ở nơi này.

Hiện giờ là đêm khuya, công nhân trong nhà xưởng đều đã rời đi, chỉ có một ông cụ giữ cửa.

Ánh mắt Ôn Văn chuyển thành đỏ ngầu, liếc mắt một cái, vẻ mặt ông cụ liền trở nên mê mang, nhanh chóng rời khỏi vị trí làm việc của mình, tìm một nơi an toàn núp vào.

Vampire cấp Tai Hại có thể điều khiển người bình thường ở một mức độ nhất định, hiện giờ Ôn Văn có thể sử dụng năng lực này bất cứ khi nào.

Sau khi chuẩn bị xong, xác định sẽ không có người bị ngộ thương, Ôn Văn ngồi ở vị trí cao nhất là một thùng chứa nước, chờ Trịnh Phong tới.

Rất nhanh cả đám Trịnh Phong đã xuất hiện ở trước mặt Ôn Văn, vẻ mặt âm trầm, biểu tình của chúng nếu để người bình thường nhìn thấy có lẽ sẽ gặp ác mộng.

Bóng ma Trịnh Phong đi theo ở phía sau đám thực thể Trịnh Phong, không dùng năng lực di chuyển trong bóng tối của mình để tiến tới trước ngăn cản Ôn Văn.

Này cũng là bình thường, sau khi thấy được thực lực của Ôn Văn, hẳn đã hiểu rõ, một mình mình tìm tới cũng sẽ vô dụng.

Ngồi trên tháp nước, Ôn Văn chống cằm, tò mò hỏi: “Thật ra, tao có chút nghi hoặc, không biết mày có thể giải thích cho tao hay không?”

Đám Trịnh Phong chỉ nhìn Ôn Văn, không trả lời.

“Coi như đám bọ mày không thể bị giết chết nhưng thực lực chênh lệch là chuyện quá rõ ràng, chỉ với trình độ sức mạnh của bọ mày, cho dù số lượng có nhiều cỡ nào cũng không thể làm gì được tao, lựa chọn chính xác nhất hẳn là phải lợi dụng ưu thế nhân số để trốn thoát mới đúng.”

“Thế nhưng bọ mày lại không trốn mà giống như giận tới mê muội đầu óc, một lòng một dạ muốn giết chết tao, mày bây giờ và mày lúc ban đầu giống như là hai người khác biệt vậy.”

Ba Trịnh Phong cùng lộ ra biểu cảm dữ tợn: “Cho dù không giết được mày, bọ tao cũng có thể từ từ giày vò mày đến chết!”

Ở phía sau bọn chúng, bóng ma Trịnh Phong lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ.

Ôn Văn sờ cằm tự nói: “Quả nhiên không sai, theo phân thân gia tăng, không chỉ chỉ số thông minh suy giảm mà tâm tình cũng khó không chế, vì thế mới bám riết lấy mình không tha...”

“Nhưng cái bóng ma này thì khác với đám này, có lẽ hẳn chính là người đặc biệt!”

Sau khi nghĩ xong, Ôn Văn nhảy xuống tháp nước, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện phía sau bóng ma Trịnh Phong.

Trước lúc hẳn kịp phản ứng, xiềng xích màu đen đã bắn ra, trực tiếp trói chặt hẳn lại.

Ôn Văn suy đoán hẳn chính là bản thể, muốn trực tiếp thu vào trong trạm thu nhận!

Thế nhưng làm Ôn Văn kinh ngạc là trạm thu nhận hoàn toàn không có chút hứng thú nào với người này.

Cho dù là con người bị cơ thể mẹ Tang Thất lây nhiễm thì trạm thu nhận cũng có chút kích động, thế mà đối với người này thì lại không có chút phản ứng nào cả.

Chương 211 - Bóng Ma Ác Ma

Hơi suy tư một chút, Ôn Văn liền hiểu được bóng ma Trịnh Phong này không phải một cá thể đơn độc, vì thế Ôn Văn không thể bắt hấn bỏ vào trạm thu nhận, cho dù muốn bắt thì cũng phải tập trung lại tất cả cá thể lại.

Lúc Ôn Văn sững sốt, ba Trịnh Phong khác từ các hướng khác nhau tấn công tới.

Ôn Văn hừ nhẹ một tiếng, tay trái búng một cái, đôi cánh kim loại lóe sáng từ sau lưng anh xòe rộng ra, trực tiếp chém ngang Trịnh Phong ở hai bên.

Sau đó anh xoay người đập vào mặt tên Trịnh Phong ở phía sau, âm thanh vang dội như tiếng gõ trống.

Đầu Trịnh Phong mang theo thân thể văng ra xa mười mét, rơi xuống đất, toàn bộ gương mặt lõm xuống, nếu là người bình thường thì khẳng định đã chết chắc rồi.

Nhưng Trịnh Phong không phải người bình thường, đầu của hắn tự động bong ra, sau đó trên cổ lại mọc ra một cái đầu mới.

Mà cái đầu nát toét kia lại biến thành một Trịnh Phong mới.

Thừa dịp khoảng thời gian ngắn Ôn Văn phản kích, bóng ma Trịnh Phong đã từ khe hở xiềng xích bỏ trốn, đứng ở xa xa bên ngoài quan sát.

“Aiz, phiền phức quá, phải cùng lúc đánh với bảy kẻ địch, à không là sáu, cái bóng ma kia làm mình có cảm giác không giống với đám này.”

“Tên này thật sự có thể phân liệt vô hạn à... nếu vậy thì có chút khó đối phó, xem ra không thể chém nữa, mình không muốn nhìn thấy một trăm tên này.”

Ôn Văn khổ sở nói với Trịnh Phong: “Mày biết không, bây giờ cứ nhìn thấy cái mặt mày thì tao lại muốn ói.”

Lần này, sáu Trịnh Phong đã không còn trả lời nữa, giống như chó điên mà nhào về phía Ôn Văn, mà bóng ma Trịnh Phong thì trốn ra bóng tối ở phía xa.

“Chậc chậc, không phải bọn mày chia ra càng nhiều thì chỉ số thông minh lại càng thấp chứ, với kiểu tấn công này của bọn mày thì còn không bằng khi lông quăn đầu chó nhà tao.”

Ôn Văn nhẹ nhàng nhảy lên, sau đó ở trên không trung chém một kiếm, chỉ là không phải chém Trịnh Phong, mà là tháp nước lớn ở phía sau.

Dòng nước lớn từ trên tháp trút xuống như thác, sau đó Ôn Văn giơ tay phải liên tiếp búng tay hai cái, mở khả năng đóng băng và điều khiển nước.

Năng lực không chế của thủy quỷ không có cách nào không chế lượng nước lớn như vậy, nhưng Ôn Văn chỉ cần dẫn dắt một chút để nước chảy tới bao phủ bốn tên Trịnh Phong.

Tiếp đó, khí lạnh màu trắng phun lên tới, đông cứng dòng nước xung quanh, sau khi nước chảy đi hết, chỉ còn lại bốn bức tượng băng sừng sững đứng đó.

“Sau khi bị đóng băng, hành động của bọn mày sẽ bị hạn chế đi?”

Tiếp đó, Ôn Văn nhìn sang Trịnh Phong khác, đầu tiên là thả xiềng xích ra khóa hãm lại, sau đó dịch ăn mòn phun tới.

Hiện giờ, năng lực ăn mòn của thực hủ yêu đã không quá tác dụng với Ôn Văn.

Dịch ăn mòn tuy rất mạnh, nhưng lực phun ra của nó thì còn không mạnh bằng tia nước tiểu của Ôn Văn.

Kẻ địch có thể dễ dàng né tránh.

Tên Trịnh Phong bình thường cuối cùng muốn nhân cơ hội đánh lén Ôn Văn nhưng Ôn Văn chỉ trừng mắt một cái, tấn công tinh thần phát ra làm tinh thần Trịnh Phong bị phá hủy, làm hắn trực tiếp ngã xuống đất.

Hiệu quả tốt đến thần kỳ, bình thường khi gặp kẻ địch, chiêu này chỉ làm bọn họ sững sờ vài giây mà thôi, mà Trịnh Phong thì trực tiếp bị giết chết.

“Xem ra sau khi phân liệt, đầu óc cũng bị chia đều ra, năng lực của hắn không phải tên là não tàn phân thân thuật chứ?”

Đợi chừng hai phút, không quản là Trịnh Phong bị đóng băng, bị ăn mòn, hay bị công kích tinh thần cũng không tiếp tục phân liệt nữa, điều này làm Ôn Văn thở dài một hơi.

Nhìn sang bóng ma Trịnh Phong cuối cùng nói: “Xem ra năng lực của mày cũng không phải khó giải, chỉ cần không thể phân tách cơ thể thì cũng không khó đối phó, tao còn tưởng mày là vô địch nữa chứ.”

Ngoài dự liệu của Ôn Văn là, bóng ma Trịnh Phong chẳng những không tức giận mà còn thoải mái bật cười to.

“Thợ săn không quen biết, cảm ơn mày đã không chế bọ nó, bằng không thì tao cứ phải duy trì dáng vẻ ngu xuẩn đó.”

Bóng ma Trịnh Phong đặt tay trước ngực, khom người nói với Ôn Văn.

Ôn Văn nhíu mày, phát hiện sự tình có chút không đúng lắm, bóng ma Trịnh Phong này quả nhiên không đồng tâm với đám Trịnh Phong khác.

Bóng ma Trịnh Phong nhếch môi cười: “Mày vẫn không hiểu là xảy ra chuyện gì đúng không, thật ra tao không phải Trịnh Phong, chỉ là bị ép phải ở trong cơ thể này mà thôi.”

Nói xong, trên trán hắn mọc ra hai cái sừng cong cong, phần xương cụt cũng mọc dài ra thành một cái đuôi linh hoạt, cả người biến thành một tên ác ma thường thấy trong các tác phẩm phim ảnh truyền hình.

“Xem dáng vẻ của mày thì chắc hẳn không phải là người rồi.” Ôn Văn chỉ bóng ma Trịnh Phong nói.

Bóng ma Trịnh Phong ưỡn ngực, kiêu ngạo nói: “Không sai, tao là ác ma bóng tối Bariel cao quý.”

Ôn Văn híp mắt hỏi: “Thì ra là ác ma... tao còn tưởng đâu là sơn dương đen thành tinh, vậy sao mày lại biến thành một phần của Trịnh Phong?”

Anh cảm thấy khó hiểu với mọi thứ về Trịnh Phong, nếu tên tự xưng là ác ma bóng tối này có thể giải đáp một chút thì quá tốt, nếu không thể thì Ôn Văn cũng không thiệt gì.

Bariel ngồi dưới đất, sâu não nói: “Hai tháng trước, cái tên không hiểu gì cả này đã xông vào tầng sương mù xám, đụng phải tao đang thử tiến vào thế giới này.”

“Vì thế tao thuận thế chui vào trong cơ thể nó, vốn tưởng chỉ là một nhân loại bình thường, không ngờ nó lại là người siêu

năng.”

“Vì giành quyền kiểm soát cơ thể mà tao và nó đã tiến hành chiến đấu ý thức kịch liệt, lúc tao sắp chiến thắng thì nó lại tách tao ra ngoài, tao thành một cơ thể mới!”

“Nó có quyền khống chế tuyệt đối với cơ thể mình phân tách ra, vì thế tao chỉ có thể duy trì dáng vẻ này, đi theo bên cạnh nó nghe theo mệnh lệnh của nó, bây giờ là mày đã cứu tao, tao phải cảm ơn mày thật tốt mới được.”

“Có chút buồn cười là nó lại cho rằng dùng một thân thể thì có thể phong ấn được tao, kết quả tao chỉ châm ngòi một chút thôi thì nó đã tự tay giết chết vợ mình rồi, thậm chí còn phát nghiện với trò chơi này.”

Nghe ác ma tự thuật một phen, Ôn Văn cũng có chút manh mối về chuyện của Trịnh Phong.

Ôn Văn rút kiếm ngắn, chỉ ác ma bóng tối nói: “Cảm ơn mày đã luyện thuyên một phen, nói vậy thì đầu sỏ tội lỗi chính là mày, chỉ cần giải quyết mày rồi thì sự việc sẽ kết thúc đúng không?”

Ác ma bóng tối giơ một ngón tay lay động trước mặt một chút rồi nói: “Tao rất hiếm khi thấy người siêu năng có nhiều loại năng lực như mày, cho nên mới nói nhiều như vậy, nhưng mày cũng đừng quá ngạo mạn, mày không có cách nào giải quyết được tao.”

“Có giải quyết được hay không, phải thử mới biết.”

Ôn Văn nhướng mày, kiếm khí màu đỏ đen cuộn cuộn toát ra, một loạt ký hiệu trên lưỡi kiếm tỏa ra ánh sáng màu vàng sáng ngời.

Ác ma bóng tối lộ ra vẻ mặt kiêng kỵ, hẳn có thể xuyên vào bóng tối nhưng không có nghĩa là hẳn vô địch, cao lắm chỉ là có thể khiến hắn không dính phải những đòn công kích vật lý bình thường mà thôi.

Nhưng hắn cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn không có ý định cứng đối cứng với Ôn Văn, đồng thời cũng có cách ngăn chặn Ôn Văn.

Cánh tay hấn quỹ dị biến thành một cây đao lớn rồi hóa thành bóng ma biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện trở lại thì đứng bên cạnh bốn tên Trịnh Phong bị đóng băng.

Sau đó hấn vung tay trực tiếp đập bốn bức tượng băng vỡ thành vô số mảnh vụn, mảnh vụn gặp không khí thì bắt đầu phình to lên.

Ôn Văn nhìn mà tê rần da đầu, nhiều mảnh vụn như vậy, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu Trịnh Phong đây chứ?

Chương 212 - Nhờ Viện Trợ

Sau khi cắt nhỏ thân thể Trịnh Phong, ác ma bóng tối cười gằn nói với Ôn Văn: “Thân thể nhân loại này có thể tiến hành phân liệt vô hạn, hiện giờ liệu mày còn bản lĩnh truy sát tao nữa không?”

“Nó phân chia ra càng nhiều thì tinh thần càng suy yếu, nếu trong vòng mười phân thân thì lý trí của hấn sẽ bị giảm xuống, nhưng nếu vượt quá con số mười thì sẽ hoàn toàn mất đi lý trí.”

Tiếp đó hấn đá những mảnh băng vụn đang sinh trưởng văng ra khắp nơi.

“Hiện giờ hấn chia ra nhiều như vậy, ý thức đã không còn khả năng khôi phục trạng thái người bình thường, tao cũng mất đi trí buộc, tạm biệt nhé tên thợ săn không biết tên.”

Nói xong, ác ma bóng tối hóa thân lên vào trong bóng tối, nghênh ngang rời đi.

Mà Ôn Văn cũng không đuổi theo, bởi vì uy hiếp lớn nhất bây giờ không phải con ác ma bóng tối kia, mà là đám Trịnh Phong ở khắp nơi.

Vô số Trịnh Phong xuất hiện trong khắp ngõ ngách nhà xưởng, giống như chiêu thức phân thân thuật của ninja hay thấy trong phim hoạt hình.

Nhưng đám Trịnh Phong này không hài hòa như những phân thân kia, mặt mũi chúng rất dữ tợn, miệng chảy nước bọt, trong mắt tràn đầy căm hận với Ôn Văn.

Rất nhiều Trịnh Phong thậm chí không thể duy trì dáng vẻ nhân loại, đủ loại bộ phận cơ thể dính liền lại một chỗ tạo thành hình dáng còn kinh khủng hơn cả quái vật.

Bọn chúng đã hoàn toàn không còn lý trí, không cần bị cắt nhỏ nữa, tự bản thân chúng cũng không ngừng tiến hành mọc thêm, mà Trịnh Phong mọc thêm sẽ không phải hình người hoàn chỉnh.

Trong đầu của đám Trịnh Phong này chỉ có một ý nghĩ có thể coi là hoàn chỉnh, đó chính là giết chết Ôn Văn.

Ôn Văn thở dài, hiện giờ anh thật sự không có biện pháp đối phó đám này, trừ phi là dùng tới sức mạnh ngục ti Tai Hại.

Nhưng chuyện anh tới đây xử lý chuyện này có quá nhiều người biết chuyện, nếu sử dụng sức mạnh ngục ti Tai Hại thì không thể nghi ngờ chính là nói cho người khác biết anh có liên quan tới ‘Hắc Thập Tự’.

Vì thế Ôn Văn phun ra dịch ăn mòn ép lui vài tên Trịnh Phong sáp tới gần, một mình nhảy lên chỗ cao của nhà xưởng, gọi một cuộc điện thoại.

“Alo, đội trưởng Lâm, mau tới đây giúp đỡ một chút đi, tình huống hiện giờ một mình tôi không đối phó được, chú Cung vẫn chưa đi hả, gọi chú ấy qua đây luôn đi.”

Sau khi báo địa chỉ và một ít tin tức cần thiết, Ôn Văn cúp máy rồi tiếp tục nhảy lên cao hơn.

Sau khi anh nhảy lên, một chuỗi con rết được tạo thành từ đầu và cánh tay của mười mấy tên Trịnh Phong đã nhào tới vị trí khi này, cắn xé một trận.

“Không nói tới chuyện có thể làm mình bị thương hay không, nếu thật sự bị đám này tóm lấy, mình sẽ tởm chết mất.”

Ôn Văn cười khỏ nhảy tới trước người rết, giống như đá banh mà đá bay từng cái đầu một.

Hiện giờ Ôn Văn cần cố gắng kiểm soát tình hình, chờ đợi tiếp viện.

Năng lực của anh không thích hợp ứng phó với loại kẻ địch này, nhưng hiệp hội thì có những người khác am hiểu.

Đồng thời Ôn Văn còn cần phải cố gắng khống chế đám này ở trong một phạm vi nhất định, bằng không nếu để thứ có thể phân tách vô hạn này chạy ra khu dân cư thì sẽ tạo thành một trận tai họa mất.

“Nói tiếp thì nếu tiến hành phân loại rác rưởi thì Trịnh Phong là loại rác gì nhỉ?”

Cứ chờ như vậy một hồi, vô số tổ hợp Trịnh Phong còn kỳ quái hơn cả người rết đã hình thành, chúng giương nanh múa vuốt bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Ôn Văn than khẽ một tiếng, nắm kiếm vọt thẳng vào trong đồng Trịnh Phong.

Ánh sáng màu đen xoay chuyển, kiếm khí sắc bén ngang dọc, Ôn Văn trực tiếp xem đám Trịnh Phong này là đối tượng luyện kiếm, dùng bọn chúng để luyện tập kiếm pháp.

Dùng người để luyện kiếm và dùng không khí luyện kiếm mang tới hiệu quả hoàn toàn khác biệt, chỉ chém hơn mười phút thì Ôn Văn đã cảm nhận được kiếm pháp của mình có tiến triển.

Mà cũng trong vòng mười phút này, Ôn Văn đã chém ít nhất mấy trăm Trịnh Phong.

Đương nhiên không quản cậu chém thế nào, số lượng Trịnh Phong chỉ ngày càng nhiều hơn.

Rốt cuộc nương theo tiếng xe hơi vang dội, một đoàn xe hơi màu đen dừng lại ngoài nhà xưởng, hơn trăm nhân viên hỗ trợ bao vây đám Trịnh Phong lại.

Ngọn lửa nóng rực phun vào người đám Trịnh Phong, làm thân thể bọn họ cháy khét lẹt, nhịn không được rụt vào trong.

Để nhân viên hỗ trợ đối phó với đám Trịnh Phong này là hoàn toàn không có vấn đề, bởi vì phân liệt quá nhiều nên thực lực của mỗi Trịnh Phong đơn lẻ đã hạ thấp tới mức không bằng người bình thường, nhóm nhân viên hỗ trợ được huấn luyện nghiêm khắc hoàn toàn có khả năng đối phó bọn họ.

Ôn Văn không có cách nào chẳng qua là vì anh không có đòn sát thương phạm vi rộng mà thôi.

Không quản là dịch ăn mòn hay đóng băng, hay tinh thần công kích thì cao lắm chỉ có thể đối phó với mười tên Trịnh Phong, nhiều hơn nữa thì quái vật trong trạm thu nhận sẽ không chịu nổi.

Thấy nhóm thợ săn đã tới, Ôn Văn nhảy một phát tới trước mặt nhóm Lâm Triết Viễn.

Ở phía sau Ôn Văn, một con nhện lớn tạo thành từ các phần cơ thể Trịnh Phong gặm thét đuổi theo.

Chú Cung đưa tay đẩy nhẹ tới trước, cơ thể con nhện của Trịnh Phong bắt đầu tự bùng cháy, chỉ qua vài giây đã biến thành một đồng than đen bốc khói nghi ngút.

Ôn Văn thở dài một hơi, dùng giọng điệu giành được cuộc sống mới nói: “Quả nhiên năng lực của mọi người thích hợp đối phó loại quái vật này, không quản tôi chém thế nào cũng chỉ làm chúng ngày càng nhiều hơn mà thôi.”

Lâm Triết Viễn chỉ đám Trịnh Phong đang giương nanh múa vuốt: “Cậu rời khỏi buổi liên hoan sớm chính vì đối phó thứ này à?”

“Anh nói thế là oan uổng tôi, trước đó một vị khách cũ của tôi gọi điện tới nói cậu mình điên rồi, tôi chỉ muốn kiếm một khoản thu nhập thêm thôi, nào ngờ cuối cùng lại biến thành xử lý thứ này.” Ôn Văn hùng hổ oán giận.

Lời này cũng không phải Ôn Văn nói dối, vốn anh đoán cao lắm là một con quái vật có thể biến hình mà thôi, không ngờ lại gặp trường hợp hiểm thấy như Trịnh Phong.

Sau khi đã chém quá nhiều Trịnh Phong, giờ Ôn Văn nhìn thấy người liền cảm thấy chán ghét.

“Nói chuyện sau đi, trước tiên giải quyết đám này đã.”

Cung Bảo Đình ở phía sau giang ra đôi cánh ngọn lửa bay lơ lửng trên không trung, điều khiển lửa tiêu diệt tất cả Trịnh Phong.

Quái vật mà Ôn Văn không có cách nào ứng phó, Cung Bảo Đình lại có thể dễ dàng đốt rụi thành tro, này không phải thực lực hai người chênh lệch quá xa, mà là vì thuộc tính khắc chế quá nghiêm trọng.

Có điều cũng nhờ thế mà Cung Bảo Đình chỉ cần nửa tiếng đồng hồ đã triệt để xử lý đám Trịnh Phong hình thù kỳ quái.

Cung Bảo Đình đáp xuống đất, oán giận nói với Ôn Văn: “Ngày mai tôi đã phải tới nơi khác báo danh rồi, nửa đêm hôm nay vẫn còn gọi tôi tới trợ giúp, thân già này sắp bị các cậu ép khô rồi.”

“He he, người giỏi thì khổ mà, chú giống như một con bò sữa cần cù vất vả vậy, phải ăn nhiều cỏ một chút mới cho ra sữa được.”

Kế tiếp, Diêm Tu và nhân viên hỗ trợ ở lại kiểm tra xem còn lưu lại Trịnh Phong nào chưa xử lý sạch sẽ hay không, mà Ôn Văn thì lấy lý do quá mệt mỏi rời đi trước.

Trước tiên Ôn Văn tìm thấy Lý Đại Trang, kéo cậu nhóc từ trong thùng rác ra đặt trên nắp.

Sau đó anh đi tới một nơi không người, lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ.

Mở hộp ra, chỉ thấy bên trong lại chứa một phần máu thịt của Trịnh Phong.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đây là khối máu thịt cuối cùng của Trịnh Phong, nếu mặc kệ thì cuối cùng sẽ hóa thành một Trịnh Phong.

Ôn Văn dùng xiềng xích bao trùm rồi kéo vào trong trạm thu nhận.

Tiếp đó, anh cũng tiến vào trạm.

Chương 213 - Ác Ma Tụ Hội

Trịnh Phong là người siêu năng nhưng hắn vẫn bị nhốt trong phòng giam khu Tai Hại.

Biểu hiện của hắn đúng là còn giống quái vật hơn cả quái vật.

Nhìn Trịnh Phong nhúc nhích trong phòng giam rồi thành hình, Ôn Văn cảm thấy có chút ghê tởm.

Trịnh Phong hiện giờ đã không thể khôi phục ý thức của mình, chỉ là một cục thịt có hình dáng nhân loại mà thôi.

Sau khi trải qua chuyện Trịnh Phong, Ôn Văn sâu sắc cảm nhận được Hiệp Hội Thợ Săn rất cần tồn tại.

Nếu phần lớn người siêu năng lúc mới thức tỉnh không được Hiệp Hội Thợ Săn hướng dẫn thì rất có thể sẽ vô tình tiến vào tầng sương mù xám, dẫn tới tình huống không tốt.

Như vậy thì thế giới này cũng không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Trịnh Phong có thể nói là người siêu năng đáng buồn, nhưng Ôn Văn cũng không đồng tình.

Nếu có một ngày Ôn Văn không thể kiểm soát mà tùy ý tàn sát người lương thiện thì anh cũng không đáng được đồng tình.

Không quản là lý do gì, sai chính là sai.

Có điều Ôn Văn bắt Trịnh Phong không phải vì muốn sử dụng thể chất của hắn.

Thể chất khi đầu chó lông quăn đã làm Ôn Văn trở nên đủ đàn độn rồi, sử dụng thể chất Trịnh Phong, Ôn Văn sợ mình sẽ trực tiếp biến thành não tàn mất.

Anh cũng không muốn một lúc nào đó mình xuất hiện với dáng vẻ một con rết người, nếu vậy thì Ôn Văn có lẽ sẽ tự sát mất.

Mục đích Ôn Văn đưa Trịnh Phong vào phòng giam là vì muốn mượn liên hệ của cơ thể Trịnh Phong, tìm kiếm con ác ma bóng tối kia!

Trong số quái vật thế giới trong, ác ma là loài bước vào thế giới hiện thực sớm nhất.

Chúng nó dựa vào đặc tính gian xảo của mình để để lại dấu ấn riêng của mình ở thế giới loài người, vì thế chúng là chủng loại quái vật khá nổi tiếng.

Phần lớn quái vật ác ma thường không có thực thể, nếu muốn đi lại trong thế giới loài người, chúng cần một cơ thể nhân loại, mà sự lựa chọn của ác ma bóng tối chính là cơ thể Trịnh Phong.

Hiện giờ ác ma bóng tối đã không còn bị Trịnh Phong kiềm chế, có thể nói là đã có được tự do.

Nhưng dù sao hấn vẫn đang sử dụng cơ thể Trịnh Phong, giữa hai người có một mối liên hệ nhất định.

Mà Ôn Văn thì muốn nương theo phần liên hệ này, dùng sức mạnh của ngục ti Tai Hại triệt để giết chết ác ma bóng tối!

Ác ma bóng tối đã nhìn thấy Ôn Văn sử dụng đôi cánh thép, cũng thấy xiềng xích của trạm thu nhận, đồng thời cũng biết Ôn Văn có nhiều loại năng lực.

Mặc dù có lẽ hấn cũng không rêu rao về những gì mình đã thấy, nhưng Ôn Văn cũng không thể bỏ qua.

Anh muốn trong khi nó vẫn chưa kịp phản ứng, giết ma diệt khẩu.

...

Ngoại ô thành phố Phù Dung Hà, trong một khu biệt thự chim hót hoa nở.

Khu biệt thự này do tỷ phú Trương Khả Vi đứng tên, lúc còn trẻ thỉnh thoảng ông sẽ tới đây ở một đoạn thời gian, mà hiện giờ thì cơ bản đều là ở viện dưỡng lão.

Ác ma bóng tối Bariel đã khôi phục thành dáng vẻ Trịnh Phong nghênh ngang đi tới cửa biệt thự, tỏa ra chút hơi thở của mình.

Chỉ một chốc sau đó, cửa biệt thự mở ra, một người hầu dẫn hấn tiến vào trong.

Trong đại sảnh biệt thự có vài người mặc vest màu trắng, có người đang đánh bi a, có người đang uống rượu, thoạt nhìn rất thoải mái.

“Baril, đáng lí ra ông phải tới từ sớm rồi chứ, sao bây giờ mới tới?”

Một người phụ nữ yếu điệu quyền rũ đi tới bên cạnh Bariel, đưa cho hấn một bộ vest trắng tinh.

“He he, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

Bariel cười he he, cũng không né tránh những người khác, trực tiếp bắt đầu thay quần áo.

Người phụ nữ kia dán sát người Bariel, ngón tay vuốt nhẹ phần lưng, đồng thời áp sát bên tai hắn phà hơi nói: “Xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao không tìm tôi giúp.”

Bariel đẩy người phụ nữ kia ra nói: “Tìm cô? Tôi còn muốn sống lâu thêm một chút.”

Ánh mắt người phụ nữ trở nên đen kịt, căm tức nói: “Bariel, ông có ý gì đây?”

“Đánh đê, đánh nhau đê.”

Một đứa nhóc mặc vest trắng ngồi trên bàn, vỗ tay nói với hai người.

“Yên lặng.”

Ngồi ở ngoài rìa đại sảnh, một người đàn ông không thấy rõ mặt, trước mặt là một con chuột bị hỏng, lời vừa nãy là do hắn nói.

Mặc dù âm thanh không lớn nhưng tất cả những người mặc vest trắng đều lập tức an tĩnh.

Trong đại sảnh này, tất cả những người mặc vest trắng đều là ác ma.

Mà người đàn ông này chính là kẻ có đẳng cấp cao nhất trong đám ác ma ở đây, hắn là ác ma vô diện Krui.

Bariel khom người nói: “Krui đại nhân, ngài gọi bọn tôi tới thế giới này rốt cuộc là vì cái gì?”

“Nhiệm vụ của bọn mày chính là mê hoặc nhân loại, hoàn thành tâm nguyện của bọn chúng, ký khế ước với chúng, sau khi chết thì linh hồn chúng sẽ thuộc về chủ nhân của chúng ta.”

“Linh hồn của người bình thường...” Bariel nhíu mày: “Đối với bệ hạ, linh hồn nhỏ yếu của nhân loại không có ý nghĩa gì đi, hơn nữa nếu muốn linh hồn cứ trực tiếp giết chúng không phải tốt hơn sao?”

“Mày không có tư cách nghi ngờ bệ hạ.” Krui liếc nhìn Bariel, làm Bariel lạnh run, không dám nói nữa.

“Đó là yêu cầu của bệ hạ, mày chỉ cần hoàn thành là được, đừng dò xét chuyện thừa thãi.”

Đột nhiên, sắc mặt Krui biến đổi. kịch liệt.

Hắn cảm giác được có thứ gì đó đang tới, nó giống như cảm giác ở tầng đỉnh Coway Bulding lần trước.

Nhưng tầng đỉnh Coway Building chỉ là một hơi thở, mà lần này thì không nhất định là thứ gì.

“Trốn!” Hắn chỉ kịp nói một tiếng rồi bắt đầu liều mạng chạy như điên ra ngoài.

Đám ác ma còn lại cũng hành động cực nhanh, lập tức bắt đầu chạy trốn.

Bariel cũng muốn trốn, nhưng hắn phát hiện chính mình không thể động đậy.

Tiếp đó ánh sáng màu đen từ cơ thể hắn bùng nổ, cắn nuốt tất cả mọi thứ ở xung quanh, hai tên ác ma không kịp trốn trực tiếp bị ánh sáng màu đen kia cắn nuốt, cơ thể bị hủy hoại thành căn, chết tới không thể chết thêm nữa.

Một cây thập tự màu đen không lồ hình thành trên không trung khu biệt thự, tỏa ra uy áp kinh người.

Không quản là hắc thập tự hay uy áp, chỉ cần là người siêu năng thì sẽ cảm nhận được, mà người bình thường nếu không trực tiếp chạm vào năng lượng đó thì căn bản sẽ không cảm nhận được.

“Chết tiệt! Mày là ai? Bọn tao đã trốn đi rồi, sao mày vẫn còn muốn tấn công bọn tao chứ?” Krui trừng to con ngươi đỏ lôm, nhìn lên bầu trời, tức giận gầm rú.

Lần trước chúng trốn ở tầng đỉnh của Coway Building, kết quả hơi thở cấp Tai Biến đột nhiên ập tới làm chúng vội vàng trốn khỏi cao ốc, đồng thời ngừng hoạt động một khoảng thời gian.

Hiện giờ chúng đã chạy tới khu biệt thự nông thôn này mà vẫn tiếp tục bị tấn công.

Thực rõ ràng, sự tồn tại không biết tên kia đang nhắm vào bọn chúng.

“Cho dù ngài là cường giả như lãnh chúa vực sâu thì cũng không thể sỉ nhục chúng tôi như vậy, ít nhất ngài cũng phải

báo cho chúng tôi biết, chúng tôi rốt cuộc đã làm gì chọc tới ngài chứ?”

Krui gầm to nửa ngày nhưng không hề nhận được lời đáp lại.

Sắc mặt hắn âm trầm, nói với đám ác ma còn lại: “Chúng ta đi thôi, không thể ở lại thành phố này nữa, cứ như vậy, nói không chừng chúng ta sẽ bị giết hết ở đây mất.”

“Nhưng mà Krui đại nhân, vẫn còn giao dịch chưa...”

“Từ bỏ giao dịch đó đi!”

Chương 214 - Kiểm Tra Quái Vật

Trong trạm thu nhận, Ôn Văn không hề hay biết mình đã làm một tổ chức ác ma di chuyển lần thứ hai, anh sờ cằm gật đầu.

“Ày, tên đó chắc đã bị giết chết rồi, dù sao thì thực lực của hắn cũng không mạnh.”

Giải quyết xong một mối họa về sau, tâm tình Ôn Văn khá tốt.

Vì thế anh đi ra ngoài mua mấy bộ bài thi tư tưởng đạo đức cấp ba phát cho đám quái vật, tiến hành kiểm tra chúng.

Người có thành tích tốt nhất sẽ nhận được phần thưởng từ Ôn Văn.

Nhưng mặc dù vậy thì tiếng oán than, chửi bới Ôn Văn vẫn không ngừng vang vọng trong phòng giam.

Thỏ yêu nhìn mớ chữ chỉ chút trên đề thi, oa một tiếng bật khóc: “Oa, thỏ thỏ đáng yêu như thế, sao lại bắt nạt thỏ thỏ.”

Đúng vậy, cô ta không biết một chữ nào cả.

Nhưng cô ta muốn có phần thưởng, muốn được ăn thịt, mấy ngày nay vẫn luôn ăn chay, miệng nhạt như nước ốc rồi.

Phản ứng của đám quái vật khác cũng khá đặc sắc, có tên thì thử gian lận, có tên ăn luôn bài thi, có tên uốn éo làm dáng, ý đồ muốn hối lộ người chấm thi.

Có điều, tất cả phản ứng của chúng đều không hữu dụng.

Ôn Văn là một vị giám khảo rất chính trực, sau một tiếng đồng hồ, Ôn Văn thu bài thi, lần lượt phán thành tích.

“Bọn mày là đám kém nhất mà tao từng dẫn dắt đấy!”

Chỉ cần mười phút, Ôn Văn đã thống kê xong thành tích của đám quái vật.

Hủy bài thi, thưởng một roi; không nghiêm túc trả lời, thưởng một roi; roi này là do sức mạnh ngục ti Tai Hại ngưng tụ tạo thành, đảm bảo có thể khiến đám quái vật này cảm nhận được đau đớn chân thực.

Về phần đám quái vật xem không hiểu bài thi, Ôn Văn không tiện đánh lăm.

Người làm bài thi nghiêm túc nhất là Từ Hải, nhưng suy nghĩ của hắn lại quá kỳ lạ, có một đề thi hỏi là, nếu bắt gặp một người rơi xuống sông thì bạn sẽ làm gì.

Từ Hải trả lời là, chờ người đó chìm xuống ngất xỉu rồi sẽ vớt lên, mang đi chế tạo con rối...

Có điều để khen thưởng cho thái độ làm bài nghiêm túc của Từ Hải, Ôn Văn quyết định phần thưởng của hắn là một bữa ăn ngon.

Người có thành tích tốt nhất là Đào Thanh Thanh, dù sao cô cũng từng là nhân loại, làm loại bài thi tư tưởng đạo đức cấp ba này đương nhiên là dễ như trở bàn tay.

Ôn Văn đi tới trước phòng giam Đào Thanh Thanh, vui mừng nói: “Thành tích của cô là tốt nhất, tôi quyết định sẽ khen thưởng cho cô.”

Ánh mắt Đào Thanh Thanh sáng rực: “Tôi muốn uống máu, là máu tươi của thiếu nữ thuần khiết dưới mười tám tuổi...”

Ôn Văn gật đầu, sau đó nói: “Tôi quyết định phần thưởng của cô là năm bộ quần áo Cos, tôi đã chọn lựa rất lâu, rất đáng yêu.”

Đào Thanh Thanh: “...ông đúng là tên biến thái, cái này căn bản không phải phần thưởng hiểu không?”

Đang trêu đùa Đào Thanh Thanh thì Ôn Văn đột nhiên chấn động, liếc nhìn sang phòng giam phía bên cạnh.

Chỉ thấy phòng giam thứ sáu trong khu Tai Hại xuất hiện một con quái vật mới, có lẽ là Cung Bảo Đình bắt.

Con quái vật này có gương mặt giống như linh cẩu, cơ thể nhân loại màu xanh và đôi mắt đục ngầu màu da cam.

Trên người nó tỏa ra hơi thở thối nát, còn có mùi tanh tươi thoang thoảng.

Nó là một con quỷ ăn xác!

Cung Bảo Đình đã theo dõi con quái vật này nhiều ngày, trước khi đi rút cuộc cũng bắt được nó.

Ôn Văn tò mò nhìn con quỷ ăn xác này, anh lôi ra một cái ná cao su bắn những viên đá nhỏ vào người nó, làm con quái vật này nổi trận lôi đình mà không có cách nào với Ôn Văn.

“Quỷ ăn xác.... chắc, thứ này thật sự dựa vào ăn xác nhân loại mà sống sao, không dễ nuôi nha.”

Kế tiếp, dựa theo lệ cũ, Ôn Văn tiến thành thử nghiệm thể chất của quỷ ăn xác.

Năng lực chiến đấu của con quỷ ăn xác này rất mạnh, thậm chí nếu so với vampire cấp Tai Hại còn mạnh hơn rất nhiều, bằng không Cung Bảo Đình cũng không phí nhiều sức như vậy mới bắt được nó.

Nhưng đây không phải quái vật mà Ôn Văn tự tay bắt nên Ôn Văn chỉ có thể sử dụng một nửa thực lực mà thôi, xét tổng thể thì vẫn không thực dụng bằng thể chất vampire.

Nếu muốn trở nên mạnh hơn nữa, Ôn Văn chủ yếu vẫn phải dựa vào chính mình, quái vật mà người khác bắt phần lớn đều không hữu dụng, chỉ có thể dùng để gia tăng số lượng.

Ôn Văn hơi ngẩng đầu nhìn trần nhà trạm thu nhận, thở dài một tiếng.

“Lúc nào mới thăng cấp xong đây, mình đã chờ không kịp muốn thử sức mạnh của Nhan Bích Thanh lắm rồi, còn kéo dài nữa nếu bị đói chết thì phải làm sao.”

...

Ba ngày sau, Ôn Văn nhận được một cuộc điện thoại, là Triệu Kim Võ gọi tới, hắn đã bán hết số đồ cổ kia.

Bởi vì không đi con đường chính quy, tổng cộng chỉ bán được hơn bốn triệu, giá trị mất hơn phân nửa.

Nhưng đối với Ôn Văn thì đây có thể coi là một khoản tiền lớn, đủ để trạm thu nhận vận hành bình thường một khoảng thời gian dài.

Ôn Văn muốn tiền mặt, vì thế bọn họ đã hẹn sẽ tiến hành giao dịch ở quán cafe đã gặp trước đó.

Ôn Văn đang nhàn nhã nhấp nhấp cà phê thì chợt nhíu mày lại, anh lại nghe thấy tiếng cãi vã.

Ôn Văn thở dài một tiếng, sao mỗi lần tới đây uống cà phê đều có người phá hỏng bầu không khí thế nhỉ.

Lần gây gỗ này liệu có phải cũng so tên trẻ tuổi mặc vest trắng ảnh hưởng hay không?

Trương Phàm nắm tay Liêu Gia Lộ, đau khổ cầu xin: “Lộ Lộ, em không thể đối xử với anh như vậy, chúng ta đã đính hôn rồi.”

“Trương Phàm, tôi cảnh cáo anh, anh đừng có quẫn quít lấy tôi nữa, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát đấy.” Liêu Gia Lộ hất tay Trương Phàm, vẻ mặt lạnh lùng nhìn đối phương nói.

Trương Phàm có chút tan vỡ: “Lộ Lộ, lời thề non hẹn biển hai hôm trước, em đã quên hết rồi sao, chúng ta cùng nhau trải qua nhiều như vậy...”

Liêu Gia Lộ ghét bỏ nhìn Trương Phàm, giống như đang nhìn một đồng vật bản: “Ai biết anh bỏ bùa mê thuốc lý gì cho tôi, mấy hôm trước nhất định là tôi bị ngu rồi mới mơ mơ hồ hồ đính hôn với ai, trong chuyện này có quỷ hay không tự mình anh biết, tôi thật không ngờ anh lại là người như vậy.”

Nói xong, cô ta trực tiếp bỏ đi, Trương Phàm quỳ dưới đất lồm bồm.

“Mày đã đáp ứng, đã đáp ứng sẽ giúp tao có được cô ấy, khế ước cũng ký rồi, sao mày lại đột nhiên biến mất chứ...”

Nhưng Trương Phàm không biết, có người đã nghe thấy những lời thì thầm rất nhỏ của hắn.

“Chậc, chỉ mới mấy ngày mà hai bọn họ đã phát triển tới mức đính hôn rồi sao, rõ ràng mình đã gọi người nhìn chăm chăm bọn họ rồi mà...”

“Khế ước cũng đã ký, xem ra cuối cùng hấn cũng không chống lại được mê hoặc, phương pháp của tên đó rất bí mật, nếu không phải hấn đột nhiên biến mất thì hai người này không biết đã phát triển thành thế nào rồi.”

Ôn Văn lắc đầu, có chút thương hại nhìn Trương Phàm.

Anh dự định chốc nữa lấy tiền xong sẽ báo tình huống của Trương Phàm với Lâm Triết Viễn.

Hành vi người bình thường ký khế ước với sự tồn tại không biết là gì này ít nhất cũng nên bị Hiệp Hội Thợ Săn quan sát một khoảng thời gian ngắn.

Mà khoảng thời gian này Hiệp Hội Thợ Săn có làm gì hấn hay không, Ôn Văn không biết.

Hiện giờ, Trương Phàm đang chán nản còn không biết tình cảnh mà mình sắp gặp phải.

...

Đợi tầm vài phút, Triệu Kim Võ dẫn theo vài người tới, còn xách theo vài cái vali.

Hơn bốn triệu tiền mặt, một cái vali bình thường không chứa nổi.

Ôn Văn vừa uống cà phê vừa bình tĩnh nhìn số vali kia, kỳ thật trong lòng khá kích động.

Thật tội nghiệp cho anh làm thám tử một thời gian dài như vậy mà tiền kiếm được còn không bỏ đầy được một cái vali này.

Chương 215 - Thế Giới Người Siêu Năng

Đuổi Triệu Kim Võ đi, Ôn Văn mang theo số vali đựng tiền kia lên xe của mình.

Tuy anh không phải người ham tiền như mạng nhưng lần đầu tiên có được nhiều tiền như vậy nên vẫn khá kích động.

Có điều chỉ kích động vài phút đồng hồ thì anh đã bình tĩnh lại.

Đối với Ôn Văn mà nói, nếu chỉ muốn tiền, có trạm thu nhận làm chỗ dựa thì cho dù muốn trở thành tỷ phú như Trương

Khả Vi cũng không phải không có khả năng.

Nhưng đó không phải điều anh mong muốn.

Những số tiền này chỉ là hòn đá kê chân giúp anh hoàn thành mục tiêu mà thôi, xét giá trị thì còn không bằng một vật thu nhận bình thường, không có gì đáng coi trọng.

“Có điều... nếu đưa hết số tiền này cho Phùng Duệ Tinh thì liệu có không ổn hay không?”

“Với tư cách là người sở hữu quyền hạn tối cao của trạm thu nhận, bình thường mình cũng không thể quá keo kiệt, cần có một chút tiền để hoạt động.

Ừm, cuối cùng Ôn Văn đã xén bớt năm trăm ngàn từ số tiền kia.

Sau khi tiền đã vào tay, Ôn Văn quay trở về trạm thu nhận, gửi tin cho Phùng Duệ Tinh, bảo hắn nhanh chóng vào trạm thu nhận một chút, có nhiệm vụ cần giao.

...

Lúc này, trong nhà hàng xa hoa, Phùng Duệ Tinh đang cùng một nhà cung cấp lớn của mình ăn tối.

Anh gia nhập Trạm Thu Nhận Tai Ách đã được vài ngày, mấy ngày nay anh chưa vào trạm lần nào.

Thẳng thắn mà nói, anh có hơi sợ với nơi đó, dù sao cũng là bị đe dọa mà gia nhập.

Nếu Ôn Văn không chủ động tìm, Phùng Duệ Tinh cũng sẽ không chủ động đi tìm Ôn Văn.

Phùng Duệ Tinh không hề quen thuộc với nơi đó, cho dù bị người ta bắt nạt thì cũng không có ai ra mặt giúp anh.

Làm người siêu năng ở đó, nào có thoải mái được như vậy giờ.

Ở trên thương trường, anh có thể thoải mái khổng chế toàn bộ, mà ở trước mặt Ôn Văn thì anh chỉ là một tên đàn em.

Đột nhiên, Phùng Duệ Tinh rùng mình.

Một hơi thở đầy uy nghiêm xuất hiện trong đầu Phùng Duệ Tinh, kèm theo hơi thở này là một tin tức.

Là Ôn Văn đang hỏi thúc Phùng Duệ Tinh tiến vào Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Sau khi nhận được thông báo, tuy trước mặt toàn là sơn hào hải vị nhưng Phùng Duệ Tinh vẫn cảm thấy nhạt nhẽo như nước ốc, có cảm giác khẩn trương khó hiểu.

Cảm giác giống như khi giáo viên chuẩn bị kiểm tra bài tập mà bạn chưa làm bài vậy.

Phùng Duệ Tinh vội vàng kết thúc cuộc trao đổi với nhà cung cấp này, tới một căn phòng không người, tìm một cục phấn viết bảng, xúc thăm lên rồi bắt đầu vẽ đồ án kỳ quái.

Lần đầu tiên dùng cơ thể tiến vào trạm thu nhận cần trải qua nghi thức đặc biệt.

Những lần sau đó thì chỉ cần có huy hiệu và xiềng xích của nhân viên thu nhận thì có thể tiến vào bất cứ khi nào.

Ôm tâm tình thấp thỏm, Phùng Duệ Tinh rút cuộc bước chân vào trạm thu nhận, vị trí là khu đầu mỗi khu Tai Họa.

“Nơi này trông khá cổ xưa nhưng tựa hồ khoa học kỹ thuật còn hiện đại tiên tiến hơn bên ngoài rất nhiều.”

Tỷ như người đàn ông mặc vest được tạo thành từ những viên bi kim loại màu bạc đang chào hỏi Phùng Duệ Tinh, đây tuyệt đối không phải sản phẩm của khoa học kỹ thuật hiện giờ.

Phùng Duệ Tinh hít sâu một hơi, sải bước đi ra ngoài.

Anh biết, bắt đầu từ lúc này, anh đã không còn là một người siêu năng lực đàn nữa rồi.

“Đây, chính là thế giới người siêu năng!”

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên quản lý kim loại mặc vest, Phùng Duệ Tinh lấy được trang bị của mình trong khu Tai Họa.

Những trang bị này mặc dù trông khá tầm thường nhưng Phùng Duệ Tinh biết, những thứ này cho dù có tiền cũng không mua được.

Có điều, toàn bộ quá trình, Phùng Duệ Tinh không hề gặp người nào khác, xem ra thành viên của tổ chức này không nhiều.

Đi một hồi thì có một con bướm màu đen lớn cỡ bàn tay không biết từ đâu bay tới, vòng quanh người Phùng Duệ Tinh vài vòng.

Nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện con bướm này thật ra được tạo thành từ năng lượng màu đen.

Phùng Duệ Tinh liền hiểu là con bướm này muốn dẫn mình tới nơi nào đó, vì thế anh liền đi theo nó.

Đầu tiên, con bướm dẫn anh tới khu nghĩa trang của nhân viên thu nhận, mộ bia ở nơi này có sức mạnh kỳ diệu.

Để nhân viên thu nhận mới đắm chìm trong không khí này có trợ giúp cho việc hòa nhập vào trạm.

Ngay cả người không thích dính vào chuyện không liên quan tới mình, sau khi rời khỏi khu nghĩa trang cũng có cảm xúc bù ngùi sâu đậm.

Tiếp đó, con bướm này dẫn Phùng Duệ Tinh đi tới một khu nhà giam thật lớn, hai dãy phòng giam ở hai bên trống rỗng, không có gì.

Đi đi một hồi thì một nàng mỹ nữ tóc đen đang cầm khăn cẩn thận lau chùi phòng giam hấp dẫn sự chú ý của Phùng Duệ Tinh.

Cô gái trẻ này có khí chất mà anh không thấy được trên người những người phụ nữ khác, thế mà người này lại ở đây làm công việc lau dọn.

Này đúng là phung phí của trời mà!

Được rồi, chính vì cô gái này là con rối nên mới có khí chất không giống với phụ nữ bình thường...

Tiếp đó, Phùng Duệ Tinh nhìn thấy đủ loại quái vật bị giam giữ ở khu Tai Họa, nhìn đám quái vật dữ tợn kỳ quái này, anh có chút tự ti mặc cảm.

Anh chỉ là một con gà bệnh ngay cả vampire cũng không đối phó nổi...

Ở bên ngoài một phòng giam trông cực kỳ lộng lẫy là một ngục tốt đeo mặt nạ, con bướm biến mất ở bên ngoài cửa phòng giam này, biểu lộ rõ Phùng Duệ Tinh đã tới nơi.

Đây cũng là một căn phòng giam nhưng thoát nhìn không giống với những phòng giam khác.

Phong cách bố trí ở bên trong rất kỳ quái, mặc dù không có vàng bạc gì nhưng lại có một hương vị khác.

Người mặc đồ đen đã mời Phùng Duệ Tinh vào trạm thu nhận đang ngồi trước bàn, đưa tay về phía anh.

Phùng Duệ Tinh theo bản năng chỉnh lại quần áo một chút, sau đó có chút thấp thỏm ngồi xuống đối diện người áo đen nọ.

Người này đương nhiên chính là Ôn Văn, anh lấy ra một cái vốc giữ ấm có tai mèo, rót một ly rượu có màu đỏ sậm đặt trước mặt Phùng Duệ Tinh.

“Ở đây khá đơn sơ, chỉ có thứ này để chiêu đãi anh thôi.”

Phùng Duệ Tinh uống một ngụm, chép chép miệng, sau đó có chút kinh ngạc nhìn Ôn Văn.

Rượu vừa vào cổ, Phùng Duệ Tinh thật sự kinh ngạc.

Anh nhận ra mùi vị của rượu này, nó giống như loại rượu mà anh vừa chiêu đãi khách khi nãy, là một chai rượu có giá trị sáu con số!

Có thể lấy ra rượu như vậy nhưng sao lại chứa trong một cái cốc đơn sơ như vậy chứ, người này không thiếu tiền mới đúng.

Vậy mục đích người này chiêu mộ anh là gì?

Thật ra Phùng Duệ Tinh không biết, Ôn Văn nhìn anh uống rượu mà còn thèm thở.

Bởi vì đây chính là loại rượu đắt đỏ nhất trong ly trăm vị.

Nếu Ôn Văn muốn, anh thậm chí có thể xem nó như nước mà uống.

Chỉ là anh biết cái ly này có thể rót ra thứ gì, mặc dù biết rượu này không hề trộn lẫn bất kỳ tạp chất nào, anh cũng không có cách nào uống nó.

Rất nhiều thứ, khi bạn không biết nó từ đâu mà có thì có thể tùy ý ăn, chẳng hạn như những thức ăn chế biến sẵn, chẳng hạn như rượu, chẳng hạn như chân gà rút xương.

Nhưng khi bạn tận mắt nhìn thấy khu bếp chế biến bữa thối, hoặc thấy người nấu bếp nhấm nuốt nó rồi phun ra...

Thì bạn không thể nào ăn nổi.

Chờ Phùng Duệ Tinh đặt ly rượu xuống, Ôn Văn trầm giọng nói: “Từ khi trở thành nhân viên trạm thu nhận đến giờ, anh chưa từng vào trạm lần nào, như vậy là không tốt đâu, anh nên tích cực một chút.”

“Anh đã tới khu nghĩa trang rồi, vì thế anh nên biết, Trạm Thu Nhận Tai Ách không phải tổ chức khủng bố, tôi hi vọng anh có thể thật lòng cống hiến sức mình cho trạm thu nhận.”

Chương 216 - SRS Cơ Kim Hội

Phùng Duệ Tinh vừa cười gượng vừa oán thầm.

“Nói nhiều như vậy, còn không phải vì đe dọa mới có thể mời mình vào đây à, nhìn ông dọa người như thế, tôi mới không tin ông là người lương thiện.”

Đương nhiên, lời này Phùng Duệ Tinh không dám nói ra khỏi miệng.

Ôn Văn lấy ra một con dao găm, đưa qua cho Phùng Duệ Tinh.

“Sau này trạm thu nhận còn rất nhiều chuyện cần anh cố gắng, con dao găm này có thể tổn thương vật siêu tự nhiên, coi như là quà gặp mặt của tôi.”

Phùng Duệ Tinh cầm con dao găm khắc ký hiệu, vừa cầm trong tay đã cảm nhận được khác biệt, con dao này tuyệt đối không phải vũ khí bình thường.

Trên thân dao khắc đầy hoa văn trông giống như chòm sao, đây là lần đầu tiên Phùng Duệ Tinh nhìn thấy hoa văn kỳ quái như vậy được khắc trên kim loại.

Không hề nghi ngờ, con dao này khẳng định có giá trị không nhỏ!

Ừm...

Tuy lớp bên ngoài của con dao này phủ một tầng kim loại phế liệu nhưng nó thật sự là đồ tốt.

Dù sao thì nó cũng được sức mạnh cấp Tai Biến tôi luyện tạo thành...

Ôn Văn hơi ngửa người ra sau nói: “Bình thường nhiệm vụ chủ yếu của nhân viên thu nhận chính là cố gắng giải quyết những chuyện siêu tự nhiên có tính uy hiếp, anh làm được không?”

Phùng Duệ Tinh cười khỏ, anh đây ngay cả một con vampire cũng không đánh lại, có thể giải quyết được thứ gì chứ.

“Nếu tôi không muốn chiến đấu, tôi có thể làm việc gì?”

Ôn Văn hơi nhếch môi, anh chính là chờ câu này: “VẬY anh cần phải bù đắp vào phương diện khác, tôi cần anh duy trì chỉ tiêu thường ngày của hội.”

“Rốt cuộc chính là thế.”

Phùng Duệ Tinh nhướn mày, anh biết, sở dĩ người này gần như đe dọa cũng muốn anh gia nhập trạm thu nhận chính vì anh có tiền mà thôi.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không chiếm tiện nghi của anh, điều tôi muốn anh làm, chỉ là công việc mà thôi.”

Ôn Văn búng tay một cái, một đồng lớn đồ đặc nháy mắt xuất hiện ở phía sau lưng.

Đó là một đồng lớn tiền mặt và đủ loại đồ cổ.

Anh nói với Phùng Duệ Tinh: “Những thứ này anh có thể mang đi toàn bộ, tôi hi vọng anh có thể dùng số tiền này để kinh doanh một sản nghiệp, sản nghiệp hoàn toàn do anh quản lý, đồng thời anh có thể lấy 30% cổ phần công ty, nhưng phần tiền lời còn lại thì phải dùng hết vào trạm thu nhận.”

Phùng Duệ Tinh gật đầu, rốt cuộc cũng đáp ứng, dù sao thì điều kiện mà Ôn Văn đưa ra thật sự vượt xa dự đoán của anh.

Ít ra thì cũng không phải nghiền ép một bên, nó làm Phùng Duệ Tinh có thêm chút ấn tượng tốt với trạm thu nhận.

“Cố gắng kinh doanh sản nghiệp này đi, không thiếu chỗ tốt cho anh đâu, đến cuối cùng anh sẽ phát hiện thứ mà mình có được sẽ vượt xa những gì mà mình bỏ ra.”

Sau khi hai người bàn bạc phương án cụ thể, Phùng Duệ Tinh hỏi Ôn Văn: “Sản nghiệp này, ngài muốn đặt tên là gì?”

Ôn Văn ngẩng đầu, thoáng suy tư một chút rồi trả lời: “Gọi là—SRS Cơ Kim Hội đi.”

Phùng Duệ Tinh ghi chú tất cả yêu cầu của Ôn Văn, chuẩn bị rời đi, lúc đi tới cửa thì quay đầu lại hỏi: “Tôi sẽ hoàn thành yêu cầu của ngài, nhưng tôi muốn hỏi một chút, nếu như tôi gặp phiền phức, trạm thu nhận có thể cung cấp sự che chở cho tôi không?”

“Đương nhiên là có thể.”

Ôn Văn mỉm cười, sau đó đột ngột bộc phát khí thế trên người mình.

Tóc gáy Phùng Duệ Tinh nháy mắt dựng đứng, anh có thể cảm nhận được đang ngồi ở nơi đó không phải một con người, mà là một pho tượng Thần Ma màu đen!

Thu lại khí thế, Ôn Văn chậm rãi nói: “Bỏ mớ tạp niệm trong lòng đi, tôi và trạm thu nhận mạnh hơn anh tưởng tượng nhiều đấy.”

Phùng Duệ Tinh cung kính rời đi, sau lưng đầy mồ hôi lạnh.

Anh hiểu được khí thế đột nhiên bùng nổ khi nãy, ngoại trừ làm anh an tâm thì còn có ý cảnh cáo.

Có điều, tuy bị sức mạnh kia dọa tới run sợ nhưng Phùng Duệ Tinh cũng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

“Ít ra thì sau này mình cũng có người chống lưng rồi.”

Tiếp đó, Phùng Duệ Tinh tới tới lui lui trạm thu nhận để vận chuyển số tiền mặt và đồ cổ kia ra ngoài.

Khác với Triệu Kim Võ, Phùng Duệ Tinh có đủ năng lực để bán số đồ cổ này với giá bình thường, thậm chí chính bản thân anh còn tự chi tiền mua lại hai món mình nhìn trúng.

Anh không có suy nghĩ cắt xén tiền của trạm thu nhận, thứ nhất là quy mô của ‘SRS Cơ Kim Hội’ hiện giờ không đáng để làm anh động tâm.

Thứ hai, trạm thu nhận làm anh có cảm giác không tệ lắm, vì thế anh muốn hảo hảo kinh doanh sản nghiệp này.

Phùng Duệ Tinh có năng lực ‘Tài Nguyên Cuồn Cuộn’ thì đã định sẵn anh sẽ không thiếu tiền, vì thế cái mà anh cần không phải tiền mà là cảm giác an toàn của một người siêu năng.

Trước đó Ôn Văn biểu lộ sức mạnh đủ làm anh có được cảm giác an toàn mà mình muốn.

...

“Để Phùng Duệ Tinh quản lý túi tiền của trạm thu nhận đúng là một ý kiến thiên tài.”

Có thể xem là một boss lớn nhưng không có chân chó, Ôn Văn chỉ có thể tự khen mình để tìm kiếm niềm vui.

“Trong rất nhiều quyển tiểu thuyết, nhân vật chính vừa có tiền là sẽ an tâm giao tiền cho đám anh em kinh doanh, này không phải quá vớ vẩn à, bộ là anh em thì đều là thiên tài tài chính chắc?”

Mỗi người đều có chuyên môn của riêng mình, để người bình thường quản lý một khoản tiền tài lớn như vậy, không lỗ tới ngay cả quần lót cũng không có mà mặc thì đã coi như may mắn lắm rồi.

Tự ca tụng mình một chốc, Ôn Văn chợt nhớ tới cái gương đồng tìm thấy trong phòng Phùng Duệ Tinh trước đó.

“Thứ đó hình như rất có tiềm năng, có lẽ mình nên chỉnh sửa một chút.”

Trong kho hàng số ba ở khu Tai Hại, một chiếc gương đồng lẻ loi đứng sừng sững.

Lúc Ôn Văn xuất hiện ở bên ngoài kho hàng, trên mặt gương xuất hiện một mặt người rất rõ ràng, khác với biểu cảm cao ngạo lúc lần đầu tiên xuất hiện, hiện giờ nó lộ ra biểu cảm nịnh nọt rõ rệt.

“Quản lý Tai Ách vĩ đại ơi, kẻ hầu ma kính hèn mọn Gildero xin nguyện ý trung thành với ngài.”

Ôn Văn thở dài một hơi: “Aiz, quả nhiên không thể nào nghe hiểu thứ đồ chơi này đang nói cái gì.”

Vì vậy, Ôn Văn liền ném quyển từ điển ngôn ngữ thông dụng liên bang vào trong phòng giam.

“Mày xem thử coi có thể học được ngôn ngữ thông dụng không, nếu học được thì có lẽ mày còn có được chút tác dụng.”

Sau khi quyển từ điển bị ném vào, sức mạnh vô hình bắt đầu lần mò quyển sách này, trang sách không ngừng bị lật qua lật lại.

“Chậc, thứ này thế mà lại thật sự đang học ngôn ngữ, chờ nó học xong thì bên cạnh mình sẽ có một chân chó hoàn mỹ rồi, he he he.”

Sau đó, Ôn Văn im lặng biến mất.

Vài ngày sau đó, Ôn Văn nhận được một nhiệm vụ của Hiệp Hội Thợ Săn, bắt được một người bình thường bị sức mạnh siêu nhiên ảnh hưởng, ngoại trừ lần đó thì vẫn luôn trốn trong nhà.

Sự kiện lớn và sức mạnh Tai Biến liên tiếp bùng nổ làm đám sinh vật siêu nhiên trong thành phố này đều lặng lẽ hành quân, thành phố Phù Dung Hà này có được sự an bình hiếm có.

Nhưng loại an bình này không được Ôn Văn yêu thích, vì thế anh tính chờ đến khi khu Tai Nạn mở ra sẽ đề nghị tiến hành dự thi siêu thợ săn.

Về phần khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đẵng này, Ôn Văn thử chế tạo vũ khí siêu năng.

Trong tay anh hiện giờ có vài món nguyên liệu chế tạo vũ khí siêu năng đã mất đi linh tính.

Anh định thử dùng sức mạnh Tai Biến để thức tỉnh linh tính của chúng, hoặc là cho chúng linh tính mới.

Sau khi quyền hạn của Ôn Văn ở trong trạm thu nhận nâng cao lên một chút, anh cũng thu hoạch được càng nhiều tri thức hơn.

Mặc dù vẫn không thể vô căn cứ tạo ra vũ khí siêu năng nhưng với sức mạnh cấp Tai Biến, anh vẫn có thể làm được một vài chuyện.

Theo trạm thu nhận phát triển lớn mạnh, Ôn Văn cần có một ít vật phẩm có giá trị để khen thưởng cấp dưới của mình.

Nếu đến khi cần thưởng mà anh lại không có thứ gì để đưa ra thì phong cách boss lớn của anh không thể duy trì nổi nữa rồi.

“Aiz... lúc nào mới có thể bắt được một con quái vật công tượng nhỉ, như vậy thì không cần mình tự làm nữa rồi.”

Chương 217 - Khu Tai Nạn Mở Ra

Hiện giờ số nguyên liệu trong tay Ôn Văn có một cái sừng dài lấy được từ phòng Cung Bảo Định, hơn chục hạt châu có được từ hấp thu quỷ hồn, cùng với vòng tay bằng đồng, một tiêu bản

bị cánh cứng và một cái khăn lụa trắng thu hoạch được từ phòng của Phùng Duệ Tinh.

Anh có thể dùng những thứ này để chế tạo, mặc dù không có kinh nghiệm nhưng nếu thất bại thì cùng lắm là vất vào lò chế tạo lại thôi, thành công thì sẽ có được vũ khí siêu năng mới.

Ngược lại nếu không làm vậy thì số nguyên liệu này sẽ không có chút giá trị nào với Ôn Văn.

Tiếp đó, Ôn Văn bắt đầu nhiệt tình chế tạo.

Trải qua vài ngày lặn qua lộn lại, Ôn Văn cuối cùng cũng chế tạo được bốn món đồ siêu năng.

Đó không phải nói tay nghề Ôn Văn cao siêu cỡ nào, mà là những món đồ này vốn đã là đồ siêu năng sẵn rồi, Ôn Văn chỉ cần kích hoạt chúng mà thôi.

Sau khi được sức mạnh cấp Tai Biến của Ôn Văn chỉnh sửa và cường hóa, năng lực của chúng mặc dù không mạnh mẽ bằng ngàn năm trước nhưng cũng có thể sử dụng như vũ khí siêu năng.

Cái sừng dài bị Ôn Văn móc rộng, đục mấy cái lỗ, chế tạo ra một loại nhạc khí kỳ quái, bởi vì tâm tình của Ôn Văn có thể coi như khá tốt nên âm thanh mà nó phát ra cũng không quá tệ, về phần giai điệu thì thôi đừng nghĩ tới.

Có điều, một khi sử dụng siêu năng lực để thổi cái sừng dài này thì bên trong sẽ phát ra tạp âm rất khó chịu, mức độ có thể sánh với công kích sóng âm, có thể làm người bình thường ngất xỉu và người siêu năng bị ù tai.

Khuyết điểm cũng có, chính là địch ta bất phân....

Năng lực của dải lụa trắng kia là ẩn hình, thứ gì bị trùm nó lên sẽ lập tức biến mất, nếu kích thước lớn hơn một chút thì hoàn toàn có thể dùng làm áo tàng hình, đáng tiếc hiện giờ nó chỉ lớn như khăn đội đầu mà thôi.

Tiêu bản con bọ cánh cứng kia có độ cứng rất lớn, trên miệng có một loại chất độc cực mạnh, cho dù là Ôn Văn, nếu không phải trạng thái ngục tì Tai Hại thì cũng không thể nào phá hủy nổi.

Được Ôn Văn tôi luyện, con bọ cánh cứng này có thể sử dụng làm con rôi, trong số những món vũ khí siêu năng, Ôn Văn thích nhất chính là con bọ này.

Sau cùng chính là vòng tay đồng thau, Ôn Văn tốn chút công sức, trực tiếp khảm hạt châu lên vòng tay.

Thì ra cái vòng tay này có thể điều khiển một người không khí ẩn hình đi làm việc, nhưng nó không có tính công kích.

Mà bây giờ nó đã sức mạnh của mười mấy oan hồn.

Bốn món này hao tốn thời gian mấy ngày của Ôn Văn, nếu không phải chúng nó vốn chính là đồ siêu năng thì có lẽ anh đã không làm được món nào cả.

Sau khi hoàn thành, Ôn Văn định làm cá mặn một phen thì cả trạm thu nhận chấn động.

“Gì đây, động đất hả?”

Năng lượng màu đen chuyển động trên phần mái nhà, hơi thở Tai Ách bao trùm lấy cả trạm thu nhận, tất cả quái vật theo bản năng bò lồm ngồm dưới đất, không dám ngẩng đầu.

Nhưng khóe miệng của Ôn Văn lại điên cuồng nhếch lên, anh biết khu Tai Nạn mà mình mong chờ đã lâu rốt cuộc cũng mở ra!

...

Thông qua cầu thang tự động lên cao, Ôn Văn đi tới trung tâm khu Tai Nạn.

Quản lý ở nơi này là một con nòng nọc khổng lồ hình thành từ nước tinh khiết, nếu như nhìn kỹ thì có thể phát hiện con nòng nọc khổng lồ này được tạo thành từ vô số con nòng nọc nhỏ.

Ừm....

Ôn Văn thì cho nó là nòng nọc, bởi vì nếu là thứ khác thì có hơi bất nhã.

Không gian trong khu trung tâm Tai Nạn thoạt nhìn lớn hơn khu Tai Hại rất nhiều.

“Càng lên cao thì diện tích lại càng lớn, Trạm Thu Nhận Tai Ách này có lẽ là kiến trúc hình nón chổng ngược... có lẽ nằm

dưới đất.”

Ngoại trừ lớn hơn một chút thì trung tâm đầu mỗi khu Tai Nạn và khu Tai Hại không có gì khác biệt, hơn nữa lần này Ôn Văn cũng không nhận được chức vụ mới.

Có điều ba chức vụ vốn có thì đều được thăng cấp.

Sự thăng cấp đầu tiên biểu hiện ở quần áo, hoa văn màu bạc trên lai đồng phục nhân viên tai hại biến thành màu vàng, hiện giờ thì phải gọi là đồng phục nhân viên thu nhận tai nạn rồi.

Ôn Văn kéo nhẹ hai cái, phát hiện sức chống đỡ của quần áo tăng lên không ít.

Sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn rút ra một khẩu súng bình thường, trực tiếp nã một phát vào tay mình.

Không sai, Ôn Văn chính là không nói tiếng nào tự bắn vào mình.

Sau một tiếng vang thật lớn, đầu đạn bị bẹp dí, rơi xuống đất phát ra tiếng keng lanh lảnh.

“Ừm, không cảm thấy chấn động rõ rệt, thử lần nữa bằng đạn săn ma xem sao.”

Lại một tiếng vang thật lớn trôi qua, viên đạn màu bạc trắng rơi xuống đất, mà Ôn Văn thì ôm tay nhảy nhót.

“Mình có phải bị ngu không chứ, chuyện này đáng lý ra nên để quái vật mặc quần áo rồi thử nghiệm mới đúng!”

Cơn đau đón ngăn ngủ trôi qua, sau đó Ôn Văn nhìn lại tay mình, trên quần áo ngay cả một nếp nhăn cũng không có, nhưng chấn động của đầu đạn thì vẫn xẹt qua một chút làm Ôn Văn cảm thấy đau đón.

Nhưng mức độ này đã đủ làm Ôn Văn vui mừng, anh nhếch môi cười.

“Quần áo này thế mà lại có thể chống đạn, có một bộ phim tên là Nhà Sư Chống Đạn, sau này mình chính là biến thái chống đạn... à không, trai đẹp chống đạn rồi!”

Ngoại trừ quần áo, chức vụ nhân viên thu nhận tai hại tăng lên nhân viên thu nhận tai nạn, quyền hạn của Ôn Văn ở trong trạm thu nhận lại một lần nữa tăng lên.

Có điều, nó không có ý nghĩa quá nhiều đối với Ôn Văn, dù sao thì quyền hạn của trạng thái ngục ti Tai Hại vốn đã cao tới đáng sợ rồi.

Nhưng sự biến hóa của dây chuyền nhân viên thu nhận thật sự đã làm Ôn Văn bất ngờ.

Sau khi chuyển năng lượng vào trong dây chuyền, phía trước sẽ xuất hiện bản đồ địa hình phạm vi 50m, trên bản đồ này sẽ chỉ định rõ vị trí của tất cả người và vật phẩm ẩn chứa sức mạnh siêu nhiên, đồng thời còn dùng màu sắc để biểu lộ cường độ khác biệt.

Bản đồ địa hình này chỉ có một mình Ôn Văn nhìn thấy, người khác cho dù có linh cảm mạnh cỡ nào cũng chỉ thấy được chút hình ảnh mơ hồ mà thôi.

Có thứ này rồi, sau này khi phải đối mặt với tình huống phức tạp, Ôn Văn sẽ có được rất nhiều lựa chọn.

“Cấp Tai Nạn đã lợi hại như vậy rồi, sau này đạt tới cấp Tai Biến thì dây chuyền sẽ biến hóa đến mức nào nữa đây.”

Sau nhân viên thu nhận chính là nhân viên quản lý kho hàng, hiện giờ chức vụ này của Ôn Văn đã biến thành nhân viên quản lý kho hàng khu Tai Nạn.

Quyền hạn cũng không tăng thêm bao nhiêu, chỉ là có thể điều chỉnh phòng giam và phương thức thu nhận.

Năng lực của thẻ bài trên ngực cũng được thăng cấp giống như dây chuyền của nhân viên thu nhận, hiện giờ khi kích hoạt thẻ bài, bên ngoài cơ thể sẽ xuất hiện một tầng lá chắn bảo vệ không màu.

Sức chống đỡ của nó cũng không quá cao, tuy có thể đỡ được đạn nhưng vẫn không chắc chắn bằng quần áo của Ôn Văn.

Nhưng hiệu quả chủ yếu của lá chắn này không phải chống đạn, mà là cắt đứt ảnh hưởng tinh thần của ngoại giới đối với Ôn Văn.

Không bị ngôn từ cấm kỵ, hình ảnh đầu độc, hay thậm chí là trực tiếp quấy rối tinh thần, ngoại trừ gặp trúng sự ảnh hưởng siêu việt, ví dụ như nhìn thẳng vào Tà Thần, bằng không lá chắn này có thể phòng ngự được tất cả.

Cuối cùng chính là ngục ti Tai Hại thăng cấp trở thành ngục đốc Tai Nạn.

Sau khi trở thành ngục đốc, lực khống chế của Ôn Văn đối với trạm thu nhận lại càng mạnh hơn, hiện giờ cho dù anh không tiến vào trong trạm cũng có thể thấy rõ mọi thứ bên trong.

Hơn nữa hiện giờ Ôn Văn có thể thăng cấp cho nhân viên thu nhận và ngục tốt! Ví dụ anh có thể trực tiếp thăng cấp cho Cung Bảo Đình trở thành nhân viên thu nhận tai hại.

Có điều, Ôn Văn tính đợi đến khi Cung Bảo Đình lập được nhiều công lao mới tiến hành thăng cấp.

Sau đó Ôn Văn đặt tay lên vòng cổ, trực tiếp tiến vào trạng thái cấp Tai Biến, hiện giờ phải gọi là trạng thái ngục đốc Tai Nạn.

Chiếc áo choàng trên người phùng lên dữ dội như ngọn lửa đang thiêu đốt, mà phạm vi thì ít đi rất nhiều, cũng an tĩnh hơn nhiều, làm người ta cảm thấy không còn quá đáng sợ nữa.

Nhưng không có nghĩa là sức mạnh của anh suy giảm, ngược lại, Ôn Văn có thể rõ ràng cảm nhận được, so với trước kia thì hiện giờ mình mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nếu nói sức mạnh mà anh sử dụng trước kia chỉ là học sinh tiểu học chơi khẩu Gatling, thì hiện giờ chính là học sinh trung học đang chơi Gatling.

Tuy cùng là một loại vũ khí, nhưng hiệu quả có được hoàn toàn khác biệt.

Chương 218 - Tình Trạng Của Nhan Bích Thanh

Những thứ này đều là biến hóa khi trạm thu nhận thăng cấp.

Bản thân Ôn Văn cũng nhờ vào đó mà có được năng lực mới.

Anh giơ tay lên, vật chất màu đen từ dưới da tỏa ra, hợp thành đôi tay đen kịt như mực.

Hai cánh tay này hiện giờ phân biệt thành hai năng lực.

Tay phải có khả năng hấp thu, có thể hấp thu năng lượng tấn công thuần khiết mà nó chạm vào, nhưng đòn công kích này không thể vượt quá khả năng thừa nhận của găng tay.

Ôn Văn thoáng đánh giá một chút, hẳn là có thể thừa nhận nổi năng lượng tấn công của cảnh giới Đồng Hóa bậc hạ tự.

Có điều là chỉ hấp thu phần năng lượng mà cánh tay tiếp xúc mà thôi, phạm vi bên ngoài cánh tay thì không thể hấp thu được.

Về phần tay trái, nó có thể phóng ra siêu năng lực mà tay phải đã hấp thu!

Không quản là hấp thu hay phóng ra thì đều có hạn chế rất nghiêm khắc, nhưng chỉ cần sử dụng tốt năng lực này thì nó có thể gia tăng rất lớn cho năng lực chiến đấu của Ôn Văn.

Có hai năng lực này rồi, hiện giờ cho dù không sử dụng năng lực của Nhan Bích Thanh thì nếu dốc hết toàn lực đối phó, Ôn Văn cũng có thể ngang cơ với một số quái vật cấp Tai Nạn.

Anh có nhiều dạng năng lực, đối với quái vật và người siêu năng bình thường, anh sở hữu được lợi thế chiến đấu mà người khác khó có thể có được.

Sau khi thực lực gia tăng vượt trội, chuyện mà Ôn Văn vẫn luôn muốn làm, cũng có thể bắt đầu tiến hành.

“Hiện giờ sức mạnh của mình cũng đã đủ rồi, cũng là lúc tham gia cuộc thi sát hạch siêu thợ săn.”

Khoảng thời gian gần đây Ôn Văn cũng không bắt quái vật, bởi vì đám chít chít ở thành phố Phù Dung Hà này đã không còn phù hợp với anh nữa, chúng không còn chút khiêu chiến nào nữa rồi.

Mà siêu thợ săn có thể nhận được ủy thác từ Hiệp Hội Thợ Săn, tự do chọn lựa sự kiện cấp Tai Nạn ở tất cả các khu lớn, điều này vừa vặn phù hợp với Ôn Văn.

Hơn nữa siêu thợ săn có được đặc quyền tương đối cao trong hiệp hội, có thể huy động người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa và tài nguyên vượt trội, có thể độc lập hành động, cũng có thể thành lập tiểu đội siêu năng của mình.

Đương nhiên đặc quyền mà siêu thợ săn có được phải đánh đổi bằng năng lực giết quái vật mạnh mẽ của mình.

Không phải tất cả thành phố đều có cấp bậc thợ săn như Lâm Triết Viễn trấn thủ, một khi gặp phải vấn đề khó giải quyết sẽ cần siêu thợ săn tới xử lý.

Vì thế tỷ lệ thương vong của siêu thợ săn đạt mức cao nhất trong số người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, song song đó năng lực chiến đấu của họ cũng là mạnh nhất!

Sau khi đã có quyết định, Ôn Văn nhìn về phía phòng giam, hơi duỗi người nói: “Trước tiên tới xem tên Nhan Bích Thanh kia xem thế nào, hẳn chính là bảo bối, đừng có bị chết đói nhé.”

Tuy đây là lần đầu tiên tới khu phòng giam Tai Nạn nhưng sắp xếp các tầng đều giống nhau nên anh khá là quen đường quen lối.

Phòng giam tầng này rộng hơn khu Tai Hại và khu Tai Họa rất nhiều, tất cả là không gian lập phương rộng và cao 20m, đủ để giam giữ những con quái vật có thể hình to lớn.

Đi tới phòng giam số một, Ôn Văn nhếch mép, thế mà lại không nhìn thấy bóng dáng Nhan Bích Thanh, cũng không cảm nhận được hơi thở.

Ôn Văn ôm ngực, có chút đau lòng: “Lẽ nào... hẳn thật sự đã chết đói rồi bị trạm thu nhận xử lý?”

Đột nhiên Ôn Văn đặt tầm mắt vào một cục than đen ở góc phòng giam.

Cục than kia mơ hồ có hình người, hơn nữa còn có một xiu hơi thở sinh mệnh, có thể nói là cục kỳ thể thảm.

“Bảo bối à, mày làm sao vậy hả...” Ôn Văn vội vàng chạy vào phòng giam, ngồi xổm ở bên cạnh kiểm tra tình huống.

Nhan Bích Thanh đáng thương trước đó đã bị vài cú tổn thương trí mạng, da bị ngọn lửa của Cung Bảo Đình đốt cháy khét, cuối cùng còn trúng phải chiêu máu độc của Ôn Văn.

Đổi lại là người bình thường thì sớm đã chết tám lần mười lần rồi.

Nhưng Nhan Bích Thanh ngoan cường dựa vào năng lực số liệu hóa để điều chỉnh cơ thể, kéo dài được một tia sinh mệnh của chính mình.

Chỉ cần có thức ăn và nước uống, qua một khoảng thời gian ngắn thì hẳn sẽ khôi phục.

Nhưng làm hẳn tuyệt vọng là hẳn bị nhốt vào một phòng giam không có gì cả, ngay cả thức ăn và nước uống cũng không có.

Nếu như có cuộc bỏ phiếu phòng giam đen tối nhất liên bang, Nhan Bích Thanh chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho Trạm Thu Nhận Tai Ách, làm gì có phòng giam nào ngay cả thức ăn cũng không chịu cung cấp chứ?

Vì thế để chính mình không ngóm sớm, Nhan Bích Thanh chỉ có thể điều chỉnh trạng thái cơ thể xuống mức hao tổn thấp nhất, tiến hành một giấc ngủ tương tự với ngủ đông.

Cũng vì thế mà Ôn Văn mới nhìn thấy một màn này.

Ôn Văn mang tới một chút thức ăn rồi lắc lư trước mặt Nhan Bích Thanh, hẳn không hề có phản ứng.

“Tới mức không thể tự ăn luôn rồi sao, thảm quá...”

Nếu Ôn Văn có thể nhìn thấy số liệu của Nhan Bích Thanh, anh có thể thấy được người này chỉ còn sót lại một chút thể lực mà thôi, chỉ cần vận động mạnh một chút thì sẽ vất luôn tính mạng.

Ôn Văn gãi gãi đầu, lôi ly trăm vị ra rót đầy nước rồi đập nắp lại, sau một chốc thì nước bên trong biến thành đường gluco.

Sau đó Ôn Văn tìm ra một cái ống tiêm lớn từ trong số đồ dùng kỳ quái của Từ Hải, tuy ống tiêm này không có kim nhưng Ôn Văn cũng chỉ có thể dùng tạm.

Đầu tiên dùng sức mạnh Tai Biến khử trùng cho ống tiêm siêu to không biết đã từng được dùng làm gì này, sau đó rót đường gluco vào trong.

“Tao đã hầu hạ mày đến thế này, nếu mày còn không chịu sống lại thì đúng là quá có lỗi với tao.”

Ôn Văn nhét ống tiêm vào miệng Nhan Bích Thanh, sau đó truyền dung dịch đường gluco vào cơ thể hẳn.

Với năng lực của Nhan Bích Thanh, chỉ cần có năng lượng rót vào cơ thể thì hẳn sẽ vận dụng số năng lượng một cách hoàn mỹ.

Tiếp đó Ôn Văn hầu hạ Nhan Bích Thanh hai tiếng đồng hồ thì hẳn rốt cuộc cũng mở mắt ra, bản thân cũng có thể hoạt động trong một phạm vi nhỏ.

Ôn Văn xách tới một thùng nước, một cái chân heo nướng đặt trong phòng giam Nhan Bích Thanh.

Nhan Bích Thanh dùng tốc độ ì ạch như ốc sên mà tới gần cái chân heo kia, bắt đầu gặm từng chút một.

“Ồ... trạng thái này thì có lẽ mày không chết được đâu nhỉ, tao cũng không cần phải tiếp tục hầu hạ mày nữa.”

Ôn Văn lau mồ hôi không tồn tại trên trán, chống nạnh nói.

Anh thật sự không biết hầu hạ người khác.

Có điều, mặc dù đã cứu sống được Nhan Bích Thanh nhưng Ôn Văn tạm thời vẫn không thể sử dụng được sức mạnh của đối phương.

Lúc sử dụng sức mạnh của quái vật, nơi phát ra năng lượng chính là bản thân quái vật, với trạng thái của Nhan Bích Thanh hiện giờ, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị hút chết mất thôi.

Có điều nó cũng không ảnh hưởng tới kế hoạch của Ôn Văn, hiện giờ anh cũng không yếu hơn người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa bình thường quá nhiều.

“Nên đi tìm Lâm Triết Viễn rồi, mình phải tham gia cuộc sát hạch siêu thợ săn!”

...

“Cái gì, cậu yêu cầu tham gia sát hạch siêu thợ săn, cậu đã thăng lên cảnh giới Đồng Hóa rồi à?” Lâm Triết Viễn đang chơi bài tây với Lâm Lộ và Diêm Tu khiếp sợ nói, đồng thời giật mớ dấy dán trên mặt mình xuống.

Ôn Văn do dự gật đầu.

Lâm Lộ ném bài trong tay xuống, bật dậy nhìn Ôn Văn như đang nhìn một con quái vật.

“Ông mở auto à?”

Diêm Tu nhìn cây bài tốt trong tay mình, u oán nhìn Ôn Văn, cậu ta đã sắp thắng rồi!

Nhìn ánh mắt ba người, Ôn Văn giả bộ gãi gãi đầu:

“Oh...thăng cấp lên cảnh giới Đồng Hóa quá nhanh liệu có gặp nguy hiểm gì không?”

“Có thể có nguy hiểm gì chứ, người khác ao ước còn không kịp kia kìa.”

Lâm Lộ tiến tới trước mặt Ôn Văn, dùng ngón tay mảnh khảnh của mình nâng cằm Ôn Văn, ở khoảng cách gần quan sát, khoảng cách giữa hai người còn không tới 20cm.

Tựa hồ cô ta muốn nhìn thấu bí mật mà Ôn Văn gia tăng thực lực nhanh đến vậy.

Ôn Văn mặt kiên nhẫn đẩy Lâm Lộ ra: “Nhìn thì nhìn, sắp tới gần như vậy làm gì, đừng nói thèm muốn sắc đẹp của tôi nhá?”

“Ông... ông, bị độc thân cả đời là đáng kiếp.”

Lâm Lộ bị đẩy ra giờ chân giẫm lên đồng bài tây, triệt để làm hỗn loạn ván bài, chỉ mặt Ôn Văn tức giận nói.

Mặt nạ trên mặt Diêm Tu lộ ra icon thờ dài: ε=(‘o*’))...

Ván bài này không có cách nào tiếp tục tiến hành nữa rồi.

Chương 219 - Lâm Triết Viễn Kiểm Tra

Lâm Triết Viễn thờ dài một hơi, thực nghiêm túc nói với Ôn Văn: “Khoảng thời gian trước tôi đã cảm nhận được thực lực của cậu sắp tới giới hạn cảnh giới Đồng Hóa, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã thăng cấp rồi.”

Ôn Văn tự luyến cười nói: “Có lẽ, tôi chính là thiên tài siêu năng hiếm có khó tìm trong truyền thuyết.”

Nhìn nụ cười tự tin của Ôn Văn, Lâm Triết Viễn đột nhiên cảm thấy có chút đa sầu đa cảm.

Lão tướng đặc lực dưới trướng Cung Bảo Đình sau khi thăng cấp đã bị điều chuyển đi, trợ thủ đặc lực Vu Hán mất đi năng

lực chuyển sang làm văn chức, bây giờ thì Ôn Văn muốn trở thành siêu thợ săn.

Sau này, cấp dưới có thể phái đi làm việc chỉ còn lại Lâm Lộ và Diêm Tu mà thôi.

“Thật ra thì tôi không muốn thả cậu đi lắm đâu, có điều tôi cũng không ép cậu ở lại.”

“Như vậy đi, cậu đánh một trận với tôi, nếu tôi xác định cậu có đủ thực lực để tham gia sát hạch thì tôi sẽ để cậu đi, nếu thực lực của cậu không đủ thì ở lại rèn luyện thêm một năm nữa.”

Ôn Văn mỉm cười gật đầu đồng ý, muốn tham gia sát hạch siêu thợ săn cần phải được người phụ trách địa phương cho phép, vì thế Lâm Triết Viễn yêu cầu kiểm tra thực lực của anh cũng là chuyện bình thường.

Tiếp đó, Lâm Triết Viễn dẫn Ôn Văn đi tới bãi tập của hiệp hội, Diêm Tu và Lâm Lộ cũng đi theo xem náo nhiệt, Vu Hán đi ngang qua cũng tò mò dừng bước.

Hai người phân biệt đứng vững, sau đó Lâm Triết Viễn ho nhẹ một tiếng: “Trận này chỉ là so tài thôi, đến lúc thì dừng, tôi chỉ muốn xem thử thực lực của cậu thôi.”

“Đối với người siêu năng hợp cách mà nói, sát hạch siêu thợ săn không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng nếu cậu chỉ đạt tới cảnh giới mà không có được thực lực tương xứng thì chỉ có thể chết trong trường thi, tâm lý này, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Ôn Văn hít sâu một hơi, sau đó chuyển đổi thể chất kim ung thành thể chất khí đầu chó lông quăn, cầm dao găm bày ra tư thế chiến đấu.

Thể chất vampire và thể chất khí đầu chó lông quăn là thể chất chiến đấu trực diện mạnh nhất của Ôn Văn, phải cùng sử dụng hai loại thể chất này mới có khả năng ứng phó Lâm Triết Viễn ở trạng thái nghiêm túc.

Lâm Triết Viễn giơ tay phải, mấy chục xúc tua thần kinh mảnh như mạch máu kéo dài ra từ tay anh, là trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Ôn Văn đột nhiên bước tới trước một bước, thanh kiếm ngắn màu đen chém tới một phát, kiếm khí đỏ thẫm có hình cung bay về phía Lâm Triết Viễn, tia kiếm khí này chỉ là hàng thử mà thôi.

Nhưng tia kiếm khí đủ để chém đứt kim loại này còn chưa chạm vào mục tiêu đã ngừng lại, ngăn cản nó là vài cọng xúc tua mảnh khảnh.

Lâm Triết Viễn lạnh nhạt lắc đầu nói: “Nếu cậu chỉ có chút bản lĩnh này thì tôi không thể để cậu tham gia sát hạch, tới đó chính là chịu chết!”

Ôn Văn cười he he, chân phải giẫm mạnh phía sau một cái, trực tiếp giẫm ra một cái hố to, cả người giống như tên lửa phóng tới.

Khi này chỉ là thử, bây giờ mới là thật!

Kiếm ngắn màu đen sắc bén mang theo dòng năng lượng đủ để xé rách không khí đâm thẳng mặt Lâm Triết Viễn.

Ánh mắt Lâm Triết Viễn tập trung, thoáng lui về sau một bước, xúc tua màu đỏ kết thành dạng lưới ngăn cản ở trước người.

Nhưng khi kiếm khí và xúc tua va chạm, Ôn Văn đột nhiên biến mất rồi xuất hiện ở sau lưng Lâm Triết Viễn, kiếm khí màu đen phóng ra.

Lâm Triết Viễn cắn răng, xúc tua ở trước người đột nhiên cắm xuống đất, đưa anh di chuyển ra xa hơn mười mét, né tránh được tia kiếm khí này.

Lâm Triết Viễn nhíu mày nhìn quần áo của mình, tay áo bị cắt rách.

Tốc độ và sức mạnh này quả thực đã vượt qua giới hạn cực hạn của cảnh giới Năm Giữ.

“Từ khi nào cậu bắt đầu sử dụng kiếm thế, tôi nhớ trước đây cậu chỉ biết dùng dao găm chém người mà thôi.”

Ôn Văn không trả lời mà tiếp tục giống như một con trâu điên mạnh mẽ xông tới Lâm Triết Viễn, động tác của anh phát ra tiếng vang điếc tai, là âm thanh giẫm mạnh xuống mặt đất.

Hiện giờ Ôn Văn đang sử dụng thể chất khi đầu chó lông quăn, vừa chiến đấu vừa trò chuyện đối với anh là một chuyện có độ khó quá cao.

“Xem ra tôi thật sự phải nghiêm túc một chút, nếu bị thương trong tay cậu thì tôi chẳng còn địa vị gì trong mắt nhóm đội viên còn lại nữa rồi.”

Lâm Triết Viễn vỗ tay hai cái, vô số xúc tua kéo dài ra từ sau lưng làm anh trông như một con nhím biển thật lớn màu đỏ.

Cặp mắt Lâm Triết Viễn biến thành màu xanh, đôi mắt này giúp anh thích ứng được với tốc độ của Ôn Văn.

Vưu Hán đứng xem cuộc chiến trọn tròn mắt, nói với Lâm Lộ: “Lộ Lộ... tốc độ của ông nhanh hơn cả em, sức mạnh thì còn mạnh hơn tôi khi trước, nếu hai chúng ta đánh với ông thì chỉ sợ còn không chống lại nổi một hiệp.”

Mặc dù Vưu Hán đã không còn sức mạnh nhưng ánh mắt thì vẫn còn.

Lâm Lộ gật đầu, sau đó dùng khuỷu tay huých Diêm Tu một cái: “Không phải ông vẫn luôn không phục ông à, tìm cơ hội đấu một trận đi.”

Diêm Tu quay đầu nhìn Lâm Lộ, trên mặt nạ xuất hiện biểu tình nghi hoặc: (O_o)? ?

Ôn Văn và Lâm Triết Viễn chiến đấu ngày càng kịch liệt hơn, Lâm Triết Viễn không phải người siêu năng dạng cường hóa thân thể, nhưng xúc tua màu đỏ như máu này có thể cung cấp phòng hộ không góc chết cho anh.

Cho dù là Ôn Văn cũng không có cách nào tổn thương Lâm Triết Viễn trước lớp lá chắn cứng rắn này, thậm chí còn bị đối phương đánh cho chạy trốn tứ phía, không có lực đánh trả.

Năng lực quái vật mà anh có đều không thể ứng phó với mớ xúc tua này.

Dù sao thì những năng lực đó đều không cùng cấp bậc với Lâm Triết Viễn.

Vì thế Ôn Văn búng tay một cái, đòn công kích tinh thần tấn công vào đầu Lâm Triết Viễn.

Chính bản thân Ôn Văn cũng nhanh chóng vọt tới, anh tin tưởng đòn tấn công này có thể tạo ra chút sơ hở, để mình có thể chiếm được tiên cơ.

Khoảnh khắc đó, trên mặt Ôn Văn lộ ra nụ cười đầy sảng khoái, anh đã sớm quên mất chuyện mình chỉ cần biểu lộ thực lực mà thôi, lúc này đây anh thật sự muốn thắng Lâm Triết Viễn!

Đã qua một khoảng thời gian anh không chiến đấu ngang cơ như thế, nếu không phải thực lực đối thủ quá mạnh, bị treo lên đánh, thì cũng là thực lực đối thủ quá yếu, anh vui đùa một phen cũng có thể không chế.

Mà Ôn Văn tích cực bắt quái vật như vậy chính vì muốn tìm kiếm cảm giác kích thích khi chiến đấu.

Đây cũng là nguyên nhân anh nôn nóng rời khỏi thành phố Phù Dung Hà như vậy, nơi này đã không còn quái vật mang tới kích thích cho anh nữa rồi.

Trong trạng thái khi đầu chó lông quăn, Ôn Văn lại càng cảm thấy vui sướng thuần túy hơn nữa.

Sau cú tấn công tinh thần, biểu cảm trên mặt Lâm Triết Viễn trở nên dại ra, động tác của đám xúc tua cũng chậm hẳn.

Ôn Văn vui vẻ, kiểm ngắn trong tay vung vun vút gạt đám xúc tua ra hai bên, nhanh chóng tiếp cận Lâm Triết Viễn.

Nhưng đột nhiên đám xúc tua kia trở nên cực kỳ linh hoạt, mà biểu tình đờ đẫn trên mặt Lâm Triết Viễn cũng biết mất, mỉm cười nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn khựng lại, rốt cuộc cũng hiểu được Lâm Triết Viễn căn bản không hề bị đòn công kích tinh thần ảnh hưởng, như vậy biểu cảm đờ đẫn kia chỉ là cạm bẫy dụ dỗ anh!

Vì thế Ôn Văn vội vàng lùi lại, nhưng ngay lúc đó mớ xúc tua màu đỏ kia vọt tới chỗ Ôn Văn hết như thủy triều.

Ôn Văn gần như không có chỗ tránh né, cuối cùng vẫn bị vài cọng xúc tua quấn lấy cơ thể, tạm thời bị không chế hành động.

Lâm Triết Viễn chậm rãi nói: “Tấn công tinh thần là năng lực dùng rất tốt, nhưng quái vật Tà Nhân am hiểu nhất chính là tấn

công tinh thần, năng lực Chân Tri Tà Nhãn của tôi tuy khác với Tà Nhãn bình thường nhưng cũng sẽ không bị những đòn tấn công tinh thần bình thường ảnh hưởng.”

Nói xong, ánh sáng xanh trong mắt Lâm Triết Viễn bùng phát, một tia sáng bắn về phía bụng Ôn Văn.

Chương 220 - Trước Khi Chia Tay

Trong khoảnh khắc nguy hiểm này, tay phải Ôn Văn biến thành màu đen, sức mạnh tăng vọt loại bỏ sự khống chế của mớ xúc tua rồi mạnh mẽ chặn lại tia sáng kia.

Năng lượng công kích màu xanh kia giống như làn khói bị máy hút khói hút đi, bị cánh tay hấp thu hoàn toàn.

Lâm Triết Viễn nhướn mày, để không tổn thương tới tính mạng của Ôn Văn, anh đã không dùng hết toàn bộ công suất, nhưng Ôn Văn có thể hấp thu đòn công kích này thật sự nằm ngoài dự liệu của anh.

Tiếp đó tay trái Ôn Văn lóe ra ánh sáng xanh, dòng năng lượng mạnh mẽ từ ngón tay bắn ra ngoài, chuẩn xác bắn vào mớ xúc tua đang quấn trên người.

Mớ xúc tua bèn chắc kia theo đòn tấn công của năng lượng mà trở nên mềm nhũn, làm Ôn Văn có thể dễ dàng thoát ra.

Lâm Triết Viễn liếm môi, ánh mắt sáng rực nhìn Ôn Văn: “Hấp thu và phóng thích năng lượng, đây là năng lực cậu có được khi đạt tới cảnh giới Đồng Hóa à, năng lực này rất tuyệt vời.”

Sau khi thoát khỏi sự khống chế, Ôn Văn vắn vắn vai, bày ra tư thế, nhẹ răng cười nói: “He he... tiếp tục nào!”

“Ngừng, ngừng ở đây, cậu hợp cách.” Lâm Triết Viễn làm ra tư thế đình chiến.

Ôn Văn nhăn nhó, nói với Lâm Triết Viễn: “Đừng mà, tôi chỉ vừa mới tiến vào trạng thái thôi, tiếp tục đi có được không?”

Anh biết Lâm Triết Viễn vẫn chưa sử dụng toàn lực, ít nhất thì cũng chưa biến thành trạng thái con mắt không lò kia.

Lâm Triết Viễn lắc đầu nói: “Còn đấu tiếp thì có lẽ là tôi hoặc cậu sẽ bị thương, như vậy không tốt.”

Trước đó Lâm Triết Viễn là người nắm nhịp cuộc chiến, anh nắm chắc mình sẽ không ngộ thương Ôn Văn, nhưng thực lực Ôn Văn biểu lộ ra nằm ngoài dự đoán của anh, còn đấu tiếp thì anh không nắm chắc được.

“Aiz, anh thật không thú vị chút nào.” Ôn Văn đặt mông ngồi bệt xuống đất, thất vọng nói.

Lâm Triết Viễn hỏi ngược lại: “Chiến đấu thì có gì thú vị đâu chứ?”

Điều này làm Ôn Văn khó có thể trả lời, chỉ đành hậm hực nói: “Chính là rất thú vị mà.”

Nhìn dáng vẻ Ôn Văn, Lâm Triết Viễn bật cười: “Theo đuổi chiến đấu có thể giúp cậu mạnh mẽ nhanh chóng hơn, nhưng trong thế giới siêu năng thì thua thường đồng nghĩa với tử vong, hơn nữa không có ai vẫn luôn thắng mãi được.”

“Có điều tính cách của cậu lại thích hợp làm siêu thợ săn, thế giới của siêu thợ săn kịch liệt hơn thế giới của chúng ta rất nhiều.”

Ôn Văn gật đầu, giải trừ trạng thái thể chất khi đầu chó lông quăn, chuyển thành thể chất kim ưng, lập tức từ dưới đất bò dậy, không còn khóc lóc ồm tỏi nữa.

Đã thông qua bài kiểm tra của Lâm Triết Viễn thì anh không cần để mình bị vây trong trạng thái mất trí nữa.

“Sát hạch siêu thợ săn, một năm chỉ có một lần, địa điểm thi nằm ở thành phố Thịnh Kinh gần khu Hoa Phủ, thời gian là hai tháng sau, cậu định khi nào rời khỏi thành phố Phù Dung Hà?”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Hai ngày nữa.”

Lâm Triết Viễn sững sốt: “Nhanh vậy sao?”

“Sức mạnh của tôi vẫn còn chưa hoàn thiện, cần tìm nơi để rèn luyện một chút, tôi muốn dùng trạng thái tốt nhất để tham gia sát hạch.” Trước đó Ôn Văn đã nghĩ ra xong lý do.

Lâm Triết Viễn do dự nhưng vẫn đồng ý.

Trong cuộc chiến vừa nãy, Lâm Triết Viễn cũng phát hiện sức mạnh của Ôn Văn có chỗ thiếu sót, vì thế cách nói của Ôn Văn cũng khá hợp lý.

“Bạn đã muốn đi thì tôi cũng không cản, tối mai tới Phù Dung Tiểu Trù đi, chúng tôi mở tiệc tiễn cậu.”

Sau khi nói xong, Lâm Triết Viễn liền xoay người rời đi, sau đó đám Lâm Lộ chạy tới xoay quanh Ôn Văn cứ hệt như đang nhìn động vật quý hiếm...

Sau khi trở lại phòng làm việc, Lâm Triết Viễn đứng bên cửa sổ, thở dài.

Miêu Hân Di từ phía sau lưng ôm lấy Lâm Triết Viễn hỏi: “Sao thế, không nữa à?”

Lâm Triết Viễn đắng chát nói: “Sau khi cậu ta đi rồi, dưới tay anh chỉ còn lại Lâm Lộ với Diêm Tu, có thể không tiếc sao, nhưng mà cũng sao cả.”

“Chỉ là anh cảm thấy... anh lựa chọn trở thành tiểu đội trưởng của đội săn ma thành phố Phù Dung Hà có phải là một quyết định sai lầm hay không, trước đây thực lực của anh và tên ‘Băng Hà’ kia sắp xỉ nhau, nhưng bây giờ căn bản đã không còn cùng cấp bậc nữa rồi.”

Miêu Hân Di ngơ ngác một chốc mới nói: “Vậy anh cũng muốn làm siêu thợ săn hả, chỉ cần anh muốn...”

Lâm Triết Viễn lắc đầu: “Em nghĩ nhiều rồi.”

Thứ nhất, anh không bỏ thành phố Phù Dung Hà này được.

Thứ hai, cuộc sống của siêu thợ săn không thích hợp với người có gia đình.

...

Tối hôm sau, vẫn là Phù Dung Tiểu Trù, mọi người tới tiễn Ôn Văn.

Qua ba vòng rượu, Diêm Tu ngồi xuống bên cạnh Ôn Văn, kín đáo đưa cho anh một lá thư.

“Thư này là gì vậy?” Ôn Văn khó hiểu hỏi.

“Sát hạch siêu thợ săn tiến hành ở thành phố Thịnh Kinh, ông đi ngang qua tỉnh Tương Nam thì giúp tôi gửi lá thư này cho cha sứ Lưu Đan Phong ở nhà thờ lớn thành phố Thiên Hà.”

Ôn Văn nhếch môi: “Thời đại nào rồi mà còn nhờ thôi làm người truyền tin nữa chứ?”

Diêm Tu giải thích: “Tại vì trong thế giới người bình thường, cha sứ Lưu Đan Phong là người không tồn tại, tôi không muốn thứ này rơi vào tay những người khác của giáo hội.”

Ôn Văn khó hiểu nhìn Diêm Tu: “Đây là thứ bí mật gì vậy? Không cuốn tôi vào chuyện phiền phức gì chứ?”

Diêm Tu bật cười: “Thứ này có thể có nguy hiểm gì chứ, là báo cáo công việc của tôi ở thành phố Phù Dung Hà mà thôi, với lại đơn xin chuyển đi, ông ấy là thầy của tôi, nếu tôi muốn chuyển đi thì cần ông ấy cho phép.”

Vẻ mặt Ôn Văn khá quý dị, nhìn Diêm Tu nói: “Chuyển đi... ông cũng không muốn ở lại thành phố Phù Dung Hà à, vậy thì Lâm Triết Viễn sẽ trở thành tư lệnh cô độc mất.”

Diêm Tu có chút tịch mịch giải thích: “Chỉ là đơn xin thôi, có thể chuyển đi hay không còn phải xem ý bên trên, với lại tôi khác với ông, tôi có đi thì đội trưởng Lâm cũng không buồn.”

Nói chuyện với Diêm Tu một hồi, cuối cùng Ôn Văn cũng nhận lá thư này, bởi vì anh quả thực cần phải tới thành phố Thiên Hà một chuyến.

Nói tới thành phố Thiên Hà, nơi này đối với Ôn Văn là một nơi đặc biệt, vì thế anh vỗ vỗ vai Diêm Tu nói: “Nói tới thì thì ra ông chính là mục sư của thành phố Thiên Hà hả, tôi cũng tới từ đó, hoàn cảnh bên đó đúng là không tệ.”

“Thành phố Thiên Hà... aiz...”

Nói tới thành phố Thiên Hà, Diêm Tu liền có chút phiền muộn, tâm sự với Ôn Văn: “Ông là một thám tử rất giỏi đúng không, tôi muốn nhờ ông điều tra một vụ án.”

“Có vụ án à, nói nghe thử coi?” Nếu có vụ án thích hợp, Ôn Văn sẽ không bỏ qua.

Trên mặt nạ Diêm Tu xuất hiện vẻ mặt xấu hổ: “Trước đó tôi vẫn luôn làm việc ở nhà thờ lớn thành phố Thiên Hà, suốt một

khoảng thời gian dài làm việc, tôi không hề xảy ra chút sai lầm nào, đây là điều mà tôi rất tự hào.”

“Nhưng khoảng thời gian tôi chuẩn bị rời khỏi thành phố Thiên Hà, trong một lần tôi gác đêm thì giáo đường bị mất trộm, đó là vết bẩn duy nhất trong lý lịch của tôi, tôi hi vọng ông có thể giúp tôi bắt được tên trộm đó.”

Trong lòng Ôn Văn có chút chột dạ, nhà thờ lớn ở thành phố Thiên Hà hình như chỉ có một cái đi...

Chẳng qua trên mặt anh không biểu lộ gì cả, lạnh nhạt từ chối: “Hiện giờ tôi xử lý những vụ có liên quan tới sức mạnh siêu nhiên thôi, không có hứng thú với mấy vụ bình thường.”

Diêm Tu nhú mày: “Khi đó tôi chính là người canh giữ, nếu không phải người siêu năng thì làm sao có thể trộm đồ được chứ.”

Ôn Văn đảo mắt hỏi: “Thế giáo đường đã mất thứ gì?”

Diêm Tu sừng sốt: “Nước thánh, giáo điển, chữ thập này nọ...”

“Ông nghĩ, nếu thật sự là người siêu năng thì lại đi trộm mấy món bình thường này à, ông nhận đi cho rồi.” Ôn Văn vỗ vai Diêm Tu, xoay người đi tìm người khác nói chuyện.

Anh nói nhiều như vậy, thật ra là không muốn tự bắt chính mình mà thôi.

Diêm Tu đứng yên ở đó bối rối: “Mấy thứ đó, hình như đúng là không có ích lợi gì với người siêu năng cả....”

Chương 221 - Pho Tượng Vũ Nữ

Sau khi com nước no nê, Ôn Văn về nhà mình, nằm trên giường lớn ngủ đêm cuối cùng.

Sáng sớm hôm sau khi tia nắng đầu tiên xuyên qua rèm cửa chiếu rọi vào phòng, Ôn Văn đã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Đồ cá nhân của Ôn Văn rất ít, chỉ cần một cái túi nhỏ là có thể chứa hết, về phần những thứ quan trọng thì đã để hết trong trạm thu nhận rồi.

Nhĩ một hồi, Ôn Văn nhét luôn cả chiếc ghế nằm ngoài ban công vào trạm thu nhận, cái ghế này nằm phơi nắng rất thoải mái.

Ngoài nó ra, thứ Ôn Văn cần mang đi chỉ còn Tam Tể Nhi mà thôi.

Nói tới thì sau một khoảng thời gian được Ôn Văn ‘tỉ mỉ’ nuôi nấng. Tam Tể Nhi đã tiến vào thời kỳ bán trưởng thành, đã có thực lực của quái vật cấp Tai Họa bình thường, đã có thể bị bắt vào trong trạm thu nhận.

Nhưng dù sao thì nó cũng là một thú cưng còn nghe lời hơn cả chó Nhật, vì thế Ôn Văn quyết định coi nó như thú cưng mà nuôi dưỡng.

Sau khi dọn xong tất cả những thứ sở hữu, Ôn Văn đóng cửa phòng, ngồi lên xế yêu bảo bối của mình, lái xe rời khỏi thành phố Phù Dung Hà.

Lúc tới biên giới thành phố Phù Dung Hà, Ôn Văn quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong lòng có chút bùi ngùi.

Bắt đầu từ khi làm thám tử, Ôn Văn chưa từng ở lại một nơi lâu đến như vậy, hiện giờ cũng coi như có chút xúu tình cảm với thành phố này.

“Sau này mình sẽ trở lại xem một chút!”

Sau khi nói câu đó, Ôn Văn đạp chân ga, dần dần đi xa.

Địa điểm sát hạch siêu thợ săn là thành phố lớn nhất khu Hoa Phủ, thành phố Thịnh Kinh.

Một năm sẽ tiến hành sát hạch một lần, khoảng cách lần sát hạch tiếp theo còn khoảng hai tháng nữa, trong thời gian này Ôn Văn muốn đi hai nơi.

Một là thành phố Diên Lăng của tỉnh Đông Sơn, Ôn Văn không quên chuyện phân hội Đọa Thần Huyết ẩn nấp trong sơn trang Lệ Thủy của thành phố này, mà trong nhà lao dưới lòng đất của sơn trang này có một đối tượng đề cử làm nhân viên thu nhận mà Ôn Văn rất vừa ý.

Lần này, Ôn Văn sẽ nghĩ cách cứu người này ra.

Một mục tiêu khác chính là thành phố Thiên Hà của tỉnh Tương Nam, đương nhiên mục đích chủ yếu không phải truyền tin giúp Diêm Tu.

Ôn Văn đã tiếp nhận điều trị ở bệnh viện tâm thần thành phố Thiên Hà, đồng thời ù ù cạc cạc nhận được Trạm Thu Nhận Tai Ách ở nơi này.

Trước đó thực lực của anh quá yếu, không dám điều tra sâu về chuyện này, hiện giờ anh cảm thấy thực lực mình cũng coi như khá lợi hại, vừa lúc có thể tới đó tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Thật ra Ôn Văn vẫn luôn cánh cánh chuyện này trong lòng, dù sao thì trước đây anh tới điều trị tâm thần vì một mục đích khác, là muốn có được giấy chứng nhận bệnh tâm thần.

Nhưng tất cả mọi người của bệnh viện đều đã biến mất, không còn ai cấp giấy chứng nhận nữa.

...

Mặt trời chói chang, chiếc xe thể thao đất đỏ bon bon trên đường tung lên một trận bụi mù, đồng ruộng ở hai bên đường đã ngả sang màu úa vàng, mùi ngũ cốc chín ngọt ngào làm Ôn Văn nằm trên say mê híp mắt.

Đúng vậy, anh đang nhàn nhã nằm trên mui xe.

Mà người lái xe bên trong là Tam Tể Nhi...

Với tư cách là sinh vật siêu phàm đã sắp trưởng thành, chuyện lái xe này Tam Tể Nhi cũng có thể làm được, hơn nữa so với người bình thường còn lái ổn hơn.

Đương nhiên, dù sao thì Tam Tể Nhi cũng chỉ là một con rắn, nó chắc chắn không thích lái xe, nhưng bị Ôn đại thám tử uy hiếp thì chỉ có thể bất đắc dĩ học tập kỹ năng mà mình vốn không cần phải học.

Đột nhiên, thân xe xóc nảy kịch liệt, Ôn Văn suýt chút nữa đã văng khỏi mui xe.

Nếu không phải anh có bản năng cân bằng cơ thể siêu mạnh thì chắc chắn đã văng xuống rồi.

“Tam Tể Nhi, mày lái xe đàng hoàn cho tao đấy, dám làm hỏng xe thì tối nay tao sẽ cho mày ăn móng chân tao.” Ôn Văn từ trên mui xe thò đầu xuống, trừng mắt nói với Tam Tể Nhi.

Cái đầu rắn của Tam Tể Nhi lắc lư, phát ra tiếng rít phản đối Ôn Văn, hình như đang nói chuyện đó không liên quan tới mình.

Trách móc Tam Tể Nhi vài câu, sau đó Ôn Văn đột nhiên sừng sốt, âm thanh vừa nãy hình như không đúng cho lắm.

Anh vội vàng nhảy xuống xe, sắc mặt đen như đáy nồi, xe anh bị nổ lốp.

Chiếc xe này có giá trị ít nhất cũng bảy con số, phí sửa chữa cũng đắt đỏ không kém.

Ôn Văn nhìn quanh một vòng, phát hiện gần đây có một khách sạn, hơn nữa khách sạn này còn kiêm cả sửa chữa ô tô.

Rốt cuộc là tên nào phá hỏng xe anh, đáp án tựa hồ đã được miêu tả quá sinh động.

Ôn Văn nâng xe lên thu vào trong trạm thu nhận, sau đó vẫy tay một cái, Tam Tể Nhi liền bò lên vai anh, biến thành vòng cổ.

Tiếp đó anh lôi ra một cái kính mát, miệng ngậm tẩu thuốc, vẻ mặt không mấy vui vẻ tiến tới trước cửa khách sạn, đẩy cửa muốn đi vào bên trong.

Nếu không bắt cái tên làm hỏng xe anh phải đánh đôi vài thứ, tên của anh sẽ đọc ngược.

Tầng một khách sạn là một cửa hàng nhỏ, cung cấp nơi dùng cơm cho người đi đường.

“Ra ngoài đi, đừng vào, khách sạn không đón khách.” Một người phụ nữ có diện mạo khá khó coi gấp gấp nói với Ôn Văn.

Ôn Văn sừng sốt, dám cướp đường mấy người không phải muốn lừa người ta vào rồi làm thịt à, sao lại còn vạ đuổi người nữa, muốn đuổi người thì rải đinh trên đường làm cái quái gì?

Tự tìm phiền phức à?

Ôn Văn lui về sau một bước, nhìn thấy đám người ở bên trong đều mặt ủ mày chau, thậm chí có người sắc mặt còn khá xanh xao.

“Chậc, hiểu rồi, đám bọn mày chơi chiêu mới, muốn dồn người qua đường tới đường cùng rồi mới ra điều kiện đúng không?”

Bọn họ càng không cho, Ôn Văn lại càng muốn vào.

Ôn Văn phà ra một vòng khói hình xoắn ốc, mạnh mẽ đẩy cửa bước vào.

Người phụ nữ kia tức giận tới giậm chân, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Đã bảo đừng có vào rồi mà, sao anh lại cứ xông vào đây vậy chứ? Tiêu, tiêu hết rồi!”

Ôn Văn ngậm tẩu thuốc nói: “Đúng là tiêu rồi, bọn mày rải đinh làm nổ lốp xe tao, nếu không cho tao một câu trả lời thích đáng thì không xong với tao đâu.”

Mặc dù ngậm tẩu thuốc trong miệng nhưng Ôn Văn nói chuyện không hề có cảm giác lớ lớ không rõ.

Một ông cụ có mái tóc lưa thưa không còn bao nhiêu thớ dài nói: “... không phải chúng tôi rải đinh, chúng tôi không làm loại chuyện thất đức đó, chỉ là bây giờ tranh luận chuyện này không có ý nghĩa nữa rồi.”

“Sao, gì mà không có ý nghĩ, tao...”

Ôn Văn đang định mồm mép một phen thì độ nhiên sừng sốt, anh nhìn thấy một pho tượng đồng thau ở trước quầy khách sạn.

Là một bức tượng khắc một người phụ nữ đang khiêu vũ, dáng vẻ thướt tha, giống như vụ nữ đang nhảy múa vậy.

Bức tượng này... có gì đó rất không đúng!

Không cảm giác được siêu năng lực từ bức tượng này, có điều điều này cũng không thể nói được điều gì.

Trước đây khi Ôn Văn nhận được vòng tay triết học, linh cảm cũng không có tác dụng gì.

Một khi dính dáng tới vật thu nhận, linh cảm sẽ có tác dụng rất hạn chế, có vài vật thu nhận thậm chí ngay cả chút hơi thở siêu

năng cũng không có, nhưng nó lại có thể phát huy ra sức mạnh làm người ta khiếp sợ.

Ví dụ như con rối đập vỡ đầu gối.

Có lẽ vì đã tiếp xúc với nhiều vật thu nhận hơn nhiều người, Ôn Văn có trực giác, bức tượng này chính là vật thu nhận!

Hơn nữa, ở đây không chỉ có vật thu nhận mà còn có người siêu năng!

Ôn Văn đặt ánh mắt lên người trẻ tuổi đang ngồi cạnh cửa sổ.

Cơ thể người này nhỏ gầy nhưng đầu thì có hơi lớn, lông mày nhíu thành hình chữ 八, ôm ly nước ấm mà run rẩy, biểu cảm yếu ớt chán chường, cả người có thể nói là xúi quẩy tới cực điểm.

“Khó trách người trong khách sạn này không thích hợp, vấn đề có lẽ nằm trên người người này.”

Chương 222 - Trò Chơi Tử Vong

Nói ra thì trong sinh hoạt bình thường, xác suất gặp phải vụ án siêu tự nhiên cũng không cao.

Vì thế lúc ban đầu Ôn Văn mới không nghĩ tới hướng này.

Nhưng nào ngờ đâu anh lại may mắn đến mức đụng ngay sự kiện siêu nhiên chứ.

Không sai, đối với Ôn Văn thì đây chính là may mắn, tay anh sớm đã nhàn rồi tới ngứa ngáy rồi.

Vật thu nhận kia không biết có cấp bậc gì, mà người siêu năng này dựa theo hơi thở thì có lẽ là cấp Tai Hại tiêu chuẩn.

Có điều, Ôn Văn cũng không lơ là, ngược lại càng cảnh giác và cẩn thận hơn.

Tự mãn chính khởi đầu của thất bại, mà thất bại thì chính là ý nghĩa của tử vong.

Tuy Ôn Văn vẫn luôn phóng túng nhưng từ trước đến nay anh vẫn luôn cố gắng không đặt mình vào nguy hiểm có thể dẫn tới tử vong.

Anh chuẩn bị dò xét nội tình từ người trẻ tuổi này, xem thử xem đối phương rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, là địch hay bạn, có liên quan gì với vật thu nhận kia hay không.

Có điều không đợi Ôn Văn ra tay thì đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn trung niên có theo trên mặt cầm một con dao chặt xương, khí thế hung hăng từ trong phòng bếp vọt ra.

“Mục tiêu của hần hần là người siêu năng kia... mình sẽ có cơ hội tìm hiểu lai lịch của hần.”

Có người ra tay giúp mình, Ôn Văn đương nhiên vui vẻ nhàn nhã.

Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Ôn Văn, con dao trong tay ông chú trung niên kia trực tiếp chém vào sọ não người siêu năng kia.

Máu phun đầy đất, người siêu năng kia hét một tiếng rồi ngã gục xuống, chân còn hơi co quắp.

“Này... tình huống có chút không đúng lắm.”

Ôn Văn chỉ sững sốt không tới hai giây, tẩu thuốc trong miệng rớt xuống, la lớn: “Giết người, giết người rồi!”

Một người siêu năng lại bị người bình thường một dao chém chết, tình huống này khẳng định không đúng, vì thế Ôn Văn muốn che giấu chính mình, không để người khác chú ý.

Anh không muốn giống như người siêu năng kia, trực tiếp rụng nụ.

“Ha ha, tao giết nó rồi, tao rốt cuộc có thể rời khỏi nơi quỷ quái này rồi.”

Người đàn ông cao lớn kia buông con dao, giống như một kẻ điên vừa khóc vừa cười.

Cười một chốc thì điên cuồng kéo mở cửa khách sạn, muốn xông ra.

Nhưng hần lao ra không đi được bao xa thì da thịt của hần bắt đầu lúc nhúc, rách toạt ra, cả người trực tiếp nổ tung, tình cảnh cực kỳ máu me.

Ôn Văn đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhưng không hề nhìn thấy chút máu thịt nào, giống như một màn vừa nãy chỉ là

ảo ảnh.

“Ai... ai có thể nói cho tôi biết, này rốt cuộc là sao vậy, tôi phải báo cảnh sát!” Ôn Văn há miệng run rẩy nói.

“Buông điện thoại xuống đi, báo cảnh sát cũng vô ích.”

Âm thanh biếng nhác từ vị trí người siêu năng kia chết truyền tới, con người Ôn Văn có chút co rút, sau đó kinh hoàng nói: “Ai nói chuyện đấy, là người hay quỷ?”

“Đừng sợ, tôi là người.”

Bàn tay dính máu từ dưới đáy bàn vươn ra, sau đó người siêu năng bị chém tét đầu vác nguyên con dao phay đứng dậy.

“Chậc... bị chém một dao vào đầu đúng là đau vãi.”

Ôn Văn kinh ngạc nhìn người siêu năng này, hấn đáng lý ra phải chết rồi mới đứng.

Máu là thật, hơi thở cũng thật sự đã biến mất, xem dáng vẻ hiện giờ thì cũng không giống năng lực tự lành siêu cao...

Nhưng vì sao, hấn lại đứng dậy chứ?

Sinh vật tử linh?

Không, bây giờ hấn vẫn còn sống.

Người siêu năng kia cầm lấy lấy cán dao, cường ngạnh rút nó ra khỏi đầu mình rồi ném xuống đất, mặc kệ cái đầu đang phụt máu giải thích với Ôn Văn: “Oh, chắc ông vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhỉ, để tôi kể cho ông nghe một chút, bắt đầu từ khi ông tiến vào khách sạn này thì tương đương đã tiến vào một không gian khác, điện thoại sẽ không sử dụng được.”

Tiếp đó, hấn chỉ bức tượng vũ nữ kia: “Thấy bức tượng bên kia không, tất cả mọi thứ đều là thứ này giả trò quỷ, không gian này bị phong kín hoàn toàn, chỉ có thể vào mà không thể ra, cường ngạnh chạy ra sẽ biến thành dáng vẻ của người đàn ông khi này.”

“Thường thì cứ cách một đoạn thời gian, bức tượng kia sẽ nhảy múa, trong quá trình đó mọi người sẽ tiến hành một trò chơi, người thua cuối cùng chính là ‘con mồi’, những người còn lại sẽ là thợ săn.”

“Trước khi nó nhảy múa xong, thợ săn giết được con mồi có thể nhận được tư cách rời khỏi nơi này, nếu trong quá trình này không có người chết, lần nhảy múa sau sẽ ngẫu nhiên tử vong một người thợ săn.”

Hắn nhặt cái khăn lên, lau máu tươi trên người, mỉm cười nói với Ôn Văn.

“Con mồi bị chọn trúng chính là tôi đây, thực không may, tôi là người bất tử.”

Ôn Văn sửng sốt, bất tử?

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một người siêu năng cường vọng đến vậy, chỉ cần là người, ai có thể không chết chứ?

Có điều nơi này đúng là thú vị, một không gian riêng biệt, chỉ có thể vào, không thể ra?

Ôn Văn không tin chuyện quỷ quái này, hiện giờ anh có thể trực tiếp tiến vào trạm thu nhận, anh không tin thứ này có thể làm anh nổ tung.

Có điều, cho dù không tin thì Ôn Văn cũng không muốn mạo hiểm.

Anh định quan sát nhiều hơn, tìm ra nhược điểm của pho tượng kia rồi giải quyết nó, để nhóm người ở đây thoát ra ngoài.

Hiện giờ trong khách sạn này, tính cả Ôn Văn thì có tổng cộng sáu người, ngoại trừ người siêu năng, ông cụ và nữ nhân viên thì còn hai người nữa.

Một là một người đàn ông trẻ tuổi ngồi trong góc ôm một cái ghế, vẻ mặt khản trương, thậm chí trông có chút thần kinh.

Một người khác là một cô bé tầm mười ba mười bốn tuổi núp trong góc nhỏ giọng khóc thút thít, trong lòng hình như đang ôm thứ gì đó.

Không đợi Ôn Văn cẩn thận quan sát, bức tượng kia giống như sống lại, bắt đầu nhảy múa.

Trần khách sạn cũng xuất hiện vài bóng đèn lóe sáng, những tia sáng đủ màu chớp lóe, hoàn cảnh nơi này giống như biến thành phòng KTV.

Ôn Văn có chút nghiêm nghị: “Đây chính là thời gian chơi trò chơi mà hấn nói à, không hề có gợi ý gì, bọn họ rút cuộc đã tiến hành bao nhiêu lần rồi mới thăm dò được quy tắc rõ ràng như vậy chứ?”

Ôn Văn nghi ngờ nhìn đám người còn lại, có thể sống qua nhiều lần chơi như vậy, bọn họ thoát nhìn không đơn giản như vẻ ngoài.

Nếu không có những người này tồn tại, Ôn Văn chắc chắn đã thử trực tiếp thu nhận bức tượng đang khiêu vũ kia, nhưng có đám người chướng mắt này, Ôn Văn bị cản tay cản chân khá nhiều.

“Hiện giờ tới thời gian chơi trò chơi mà ông nói rồi đúng không, vậy trò chơi đó cụ thể là bắt đầu thế nào vậy?” Ôn Văn đứng dậy, đi tới trước mặt người siêu năng kia hỏi.

Người siêu năng kia cười nhạt với Ôn Văn, thoát nhìn rất phong độ, chỉ là nếu không phải có một gương mặt đầy máu me thì sẽ có khí chất hơn nhiều.

“Đừng nóng vội, chốc nữa trò chơi này mới bắt đầu, à đúng rồi, ông tự giới thiệu mình một chút đi.”

Ôn Văn giả bộ làm dáng vẻ khấn trương, lấp bắp nói: “Tôi... tôi là Ngô Vọng, là một thám tử tư, tôi muốn tới thành phố Diên Lăng xử lý một vụ án...”

Người siêu năng kia ngồi xôm trước mặt Ôn Văn, an ủi: “Đừng lo lắng, thám tử Ngô đúng không, tôi là Sở Vĩ, là thợ săn chuyên xử lý những sự kiện siêu tự nhiên thế này, có vấn đề gì thì ông có thể hỏi tôi.”

“Được A Vĩ, chúng ta có thể sống sót ra ngoài không?” Ôn Văn lập tức hỏi.

Sở Vĩ sững sốt, vừa mới gặp đã gọi người ta là A Vĩ, nhiệt tình quá rồi đấy anh bạn, nhưng mà Sở Vĩ vẫn đảm bảo nói: “Yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, mọi người không tự tìm đường chết thì sẽ không chết.”

Chương 223: Trạm Thu Nhận Tai Ách – Thợ Săn Sở Vĩ

Không tìm đường chết thì sẽ không chết...

Ôn Văn chớp chớp mắt, người này lớn giọng thật.

Hắn chỉ là một người siêu năng ở cảnh giới Năm Giữ cao nhất mà thôi, hơn nữa thậm chí còn không phát hiện thân phận người siêu năng của Ôn Văn, phải biết lúc Ôn Văn bước vào cửa thì cũng không hề có ý che giấu hơi thở.

Chẳng qua sự tự tin khó giải thích của người này làm Ôn Văn nghĩ rằng, người này có lẽ thật sự có chút tài năng.

Đột nhiên, ánh đèn chói mắt biến mất, phía trước pho tượng xuất hiện một cái khay vuông, trên khay là một cái cốc và một viên xí ngẫu.

“Bên đó, hình như xuất hiện gì đó.” Ôn Văn chỉ pho tượng ở bên kia, nhắc nhở Sở Vĩ.

Sở Vĩ quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó nói với Ôn Văn: “Đó chính là trò chơi mà chúng ta cần tiến hành, lần này là lắc xí ngẫu, có lẽ người lắc được ít điểm nhất sẽ là ‘con môi’.

‘Lần này’ là lắc xí ngẫu, chúng tôi mỗi lần trò chơi đều không giống nhau rồi.

Xí ngẫu vừa xuất hiện, ông cụ và người phụ nữ kia lập tức tiến tới ném xí ngẫu, một người bốn nút, một người năm nút.

Bọn họ biết, một khi ngừng nhảy múa mà vẫn chưa chọn lựa được ‘con môi’ thì sẽ ngẫu nhiên tử vong một người.

Sở Vĩ không biết từ đâu lôi ra một đồng đậu phộng, vừa rôm rốp bóc vỏ vừa giải thích với Ôn Văn: “Người phụ nữ kia tên là Ngô Phụng Hà, ông già kia là Trịnh Thắng Lợi, là người kinh doanh khách sạn sửa ô tô này, bọn họ ít nhất đã vượt qua bảy tám lần trò chơi, thoát nhìn vận may không tồi.”

Tiếp đó, người thanh niên co ro bên kia cũng tiến tới ném xí ngẫu, là ba nút.

Nhìn thấy ba nút, cậu ta suýt chút nữa đã bật khóc, lỡ như cậu ta là người nhỏ điểm nhất thì phải làm sao bây giờ.

“Cậu trai vô dụng kia tên là Lục Vũ, là người đi cùng với tôi, cứ coi cậu ta là nhân vật râu ria là được.”

Cuối cùng, cô bé kia đứng dậy, Ôn Văn rút cuộc cũng thấy được mặt cô bé, đôi mắt sung đỏ đầy nước mắt, nhưng... Ôn Văn cứ cảm thấy ánh mắt cô bé có vài phần mong chờ.

Cô bé dùng động tác rất tiêu chuẩn ném xí ngẫu, điềm lặc được là sáu!

Thừa dịp cô bé kia lặc xí ngẫu, Ôn Văn liếc nhìn một góc thứ cô bé đang ôm trong lòng, nó là một thứ giống như cái hộp, họa tiết trên hộp có chút tương tự với khách sạn này.

Có điều Ôn Văn còn chưa kịp nhìn rõ thì cô bé kia đã ôm lấy cái hộp, liếc nhìn nhóm Ôn Văn, tựa hồ rất chờ mong muốn xem bọn họ ném ra số gì.

Sau đó cô bé quay trở về vị trí của mình, dấu mặt đi, chỉ lộ ra đôi mắt quan sát bên ngoài.

“Ông cảm thấy cô bé đó kỳ quái đúng không, tôi cũng thế.” Sở Vĩ ném vài hạt đậu phộng vào miệng: “Tôi không biết cô bé đã vượt qua bao nhiêu lần, bởi vì không ai chịu nói cho tôi biết tin tức về cô bé đó cả.”

Ôn Văn gật đầu, sau đó liếc nhìn Sở Vĩ hỏi: “Ông nói nhiều thế, vậy còn ông?”

Sở Vĩ sững sốt, cười nói: “Tôi à, lần trước mới vừa tới, chỉ mới sống qua một ván.”

“Vậy làm sao ông biết rõ mọi chuyện thế?”

Sở Vĩ kinh ngạc nhìn Ôn Văn: “Có phải ông bị ngu không, còn là thám tử nữa chứ, đương nhiên là điều tra rồi, khoảng thời gian giữa hai vòng chơi đã đủ để tôi điều tra rõ một số chuyện.”

Mày mới ngu ấy, cả nhà mày đều ngu!

Nếu Ôn Văn có cái mặt nạ như Diêm Tu thì hiện giờ ở trên trán khẳng định đã có một dấu 井 trên trán...

“Vậy ông nói mấy thứ này cho tôi biết là vì sao chứ?”

Sở Vĩ chỉ đám người kia, nhỏ giọng nói: “Chóc nữa tôi muốn đối phó với pho tượng kia, ông trúng tôi trông chừng Ngô Phượng Hà, Trịnh Thăng Lợi với con bé kia.”

“Với cơ chế của trò chơi này, đám bọn họ có thể sống lâu như vậy khẳng định không vô hại như vẻ bề ngoài đâu, đến khi đó ông chỉ cần để mắt tới bọn họ giúp tôi là được.”

Người này quả thực có chút tài năng, Ôn Văn lại hỏi: “Sao ông lại chọn nhờ tôi giúp?”

“Người có mặt trước khi tôi tới đều có khả năng có vấn đề, ông tới sau tôi nên có thể tin một chút, ngoài ra ông còn là thám tử, so với tên Lục Vũ kia đáng tin hơn một chút.”

Ôn Văn cười he he: “Nếu là tôi, tôi sẽ không vì người đó tới sau mà giảm bớt nghi ngờ đâu.”

Ôn Văn chuẩn bị lộ ra chỉ số thông minh và sự ưu việt của mình với tư cách thám tử ở trước mặt Sở Vĩ, khi này bị nói là đồ ngu, anh không thể coi như không nghe thấy được.

Thế nhưng Sở Vĩ không có ý đáp lời, hẳn đây Ôn Văn nói: “Mau đi lắc xí ngẫu đi, không mau chóng hoàn thành trò chơi thì thứ kia sẽ giết người tiếp mắt.”

Ôn Văn bắt đắc dĩ đi tới trước pho tượng kia, cầm lấy xí ngẫu tùy tiện ném một cái, sắc mặt tối sầm.

Thế mà lại là hai điếm, hiện giờ anh mới là người có điếm thấp nhất.

Ôn Văn suýt chút nữa đã trực tiếp bùng nổ, anh nghi ngờ pho tượng này nhắm vào mình.

Sở Vĩ vỗ vỗ vai Ôn Văn nói: “Yên tâm, có tôi ở đây, mọi người không tìm đường chết thì sẽ không chết đâu.”

Nói xong, hẳn tự tin ném xí ngẫu.

Một điếm!

Ném xí ngẫu xong, Sở Vĩ mỉm cười khở sở nói: “Xem đi, loại trò chơi tử vong này, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra thì người thua sẽ luôn là tôi, mặt khác chỉ cần có người chết ngẫu nhiên thì người đó cũng sẽ là tôi.”

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt quái dị nhìn Sở Vĩ, người này chắc chắn là kẻ xui xẻo ngoại hạng.

‘Con môi’ đã được lựa chọn, pho tượng kia cũng ngừng nhảy múa, Sở Vĩ đưa tay lên lớn tiếng nói với những người khác

trong khách sạn: “Các vị, ván này tôi chính là con mồi, mọi người cũng biết là tôi đây không thể nào chết được nên tôi hi vọng mọi người đừng uổng phí công sức nhắm vào tôi.”

Thấy ‘con mồi’ là Sở Vĩ, ngoại trừ Ôn Văn, biểu cảm của mọi người đều không dễ nhìn.

Kẻ bắt tử Sở Vĩ làm ‘con mồi’, tức là ván này không ai có được tự do.

Mà nếu như không có ai chết thì lúc trò chơi kế tiếp bắt đầu, pho tượng kia sẽ ngẫu nhiên giết chết một người!

Mặc kệ sắc mặt mọi người thế nào, Sở Vĩ nghênh ngang đi tới trước pho tượng nói: “Kế tiếp, tao muốn xem thử xem mày là thứ gì.”

Nói xong, Sở Vĩ từ trong chiếc túi nhỏ mang theo bên người lôi ra một thứ giống như kẹo cao su, tùy tiện dán nó vào pho tượng rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

Vừa mới chạy được hai bước, pho tượng kia đã phát ra một cú nổ vang dội, cả căn phòng bị chấn động rung lên, bụi đất tung bay tia lửa văng tung tóe, nếu không phải khoảng cách khá xa thì những người khác có lẽ đã bị Sở Vĩ hại ngộ thương.

Cô bé kia sợ tới mức phát ra tiếng hét chói tai, biểu cảm của những người khác cũng thực khó coi.

Mà Sở Vĩ cách quả bom gần nhất trực tiếp bị nổ văng nằm bẹp dưới đất.

Ôn Văn vẻ mặt kỳ quái nhìn Sở Vĩ ngã dưới đất, người này thật sự là thợ săn cấp Tai Hại sao, thật sự là người hiểu rõ tình huống?

Sao có cảm giác còn không bằng một người thường được huấn luyện nghiêm chỉnh vậy?

Sở Vĩ nhanh nhẹn từ dưới đất bò dậy, xoay người lại phát hiện pho tượng không tổn hại chút nào thì bất mãn chép miệng.

“Vật thu nhận này rất rắn chắc.”

Ôn Văn nhin không được than thở: “Nhưng ông thì không có rắn chắc.”

Chỉ thấy quần áo phía sau lưng Sở Vĩ đã bị nổ tung tóe, phần da lưng khét lẹt, trên mông còn bị ghim một mảnh gỗ vụn...

“Vậy thử hỏa lực mạnh hơn xem nào.”

Sở Vĩ lại lục lọi trong túi một hồi, lần này lôi ra năm miếng!

Chương 224 - Trò Chơi Đi Săn

Thứ này một miếng đã có uy lực như vậy, năm miếng gộp chung một chỗ, hẳn muốn giết người chắc?

Ôn Văn cảm thấy tê dại da đầu, vội vàng chạy tới đề đầu và tay người này lại, trực tiếp tóm gọn.

“Ông làm gì thế hả, muốn để mọi người cùng bị nổ chết à?”

Sở Vĩ bất mãn nói: “Nè, tôi bảo ông canh bọn họ, đừng để bọn họ quấy rối tôi, nhưng sao ông lại chạy tới quấy rối tôi chứ, không giải quyết thứ này thì không ai có thể sống sót rời khỏi nơi này cả.”

Sở Vĩ giẫy ra khỏi gọng kiếm của Ôn Văn, thế nhưng lại phát hiện Ôn Văn đã lấy đi cái túi mang theo bên người của mình.

Ôn Văn mở cái túi, nhìn thoáng một cái thì khóe miệng lập tức co quắp, trong túi đều là thứ bom nguy hiểm trông như kẹo cao su kia, nếu là khi còn làm thám tử, nếu có người giấu loại chất cấm thế này, anh đã trực tiếp báo lên tổng cục cảnh sát rồi.

Anh lạnh giọng nói với Sở Vĩ: “Kế tiếp chuyện ở đây do tôi tiếp nhận, muốn đối phó vật thu nhận mà dựa vào cậy mạnh là không được.”

Sở Vĩ chống nạnh nói: “Cậy mạnh không được chẳng qua là vì chưa đủ mạnh thôi, tôi có đủ bom để oanh tạc nơi này... có điều, sao ông biết về vật thu nhận vậy?”

Ôn Văn thờ dãi nói: “Ông đúng là một tên ngu, đương nhiên là vì tôi cũng là thợ săn!”

Vừa nãy bị nói là ngu, Ôn Văn nhất định phải trả lại.

Ôn Văn không quản tới chuyện che giấu danh tính nữa, còn giấu thì tên này sẽ phá hỏng hết mọi thứ mất.

Nhìn người này bày mưu tính kế, Ôn Văn vốn tưởng đây là một người hung ác, nào ngờ đầu lại là một chàng trai hề hước...

“Kể tiếp, ông không cần làm gì cả, giao hết mọi chuyện cho tôi là được.”

Sở Vĩ ồn ào nói: “Ông không cần quản đầu, lão đại đã nói chỉ cần tôi đối phó được một vật thu nhận nguy hiểm thì sẽ để tôi tham gia sát hạch siêu thợ săn!”

Ôn Văn quay đầu lại trừng to mắt nhìn Sở Vĩ: “Ông á, tham gia sát hạch siêu thợ săn?”

“Không sai, ông phải kính trọng tôi một chút đây, tôi chính là người siêu năng Đồng Hòa siêu mạnh...”

Ôn Văn liếc mắt không thèm quan tâm tới người này nữa, anh chạm vào huy hiệu nhân viên thu nhận, bản đồ địa hình mà chỉ có một mình anh có thể nhìn thấy xuất hiện.

Tấm bản đồ địa hình này không biểu lộ phạm vi lớn tới năm mươi mét vuông xung quanh, nó chỉ có khách sạn này mà thôi.

Chúng tôi không quản khách sạn này có không gian riêng biệt hay không, ít ra thì nó cũng thật sự tách biệt với bên ngoài.

Sau đó Ôn Văn vỗ vỗ Tam Tể Nhi trên cổ mình, nó trực tiếp từ trên cổ Ôn Văn bò xuống, quán quanh người Sở Vĩ.

“Coi chừng hấn, đừng để hấn quấy rối tao.”

“Nè... thứ gì đây, trơn trơn trượt trượt tởm quá.”

Sở Vĩ muốn kéo Tam Tể Nhi ra, cơ thể Tam Tể Nhi đột nhiên trở nên dài hơn, cứ như một sợi dây thừng vững vàng trói chặt hấn.

Tam Tể Nhi bây giờ sớm đã không còn là con rắn nhỏ gầy yếu nữa rồi, nó có thể biến thành dáng vẻ tam nhãn huyền quang xà bất cứ lúc nào.

Ôn Văn thực tự nhiên đi tới bên cạnh pho tượng, vượt ve phần bị nổ trước đó, bên trên ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

“Thoạt nhìn thứ này không thể bị hư hại, không quản thế nào, thử thu nhận xem.”

Ôn Văn quan sát vài lần rồi đi tới trước cửa sổ trực tiếp kéo tấm rèm xuống, thu hoạch được bốn thanh gỗ dài và bốn tấm rèm cửa.

Toàn bộ quá trình không có ai ngăn cản Ôn Văn cả, chỉ chăm chú quan sát hành động của anh.

Đối với bọn họ mà nói, Sở Vĩ giết không chết và trò chơi tử vong này đáng sợ ngang nhau, mà Ôn Văn có thể không chế Sở Vĩ thì cũng không khá hơn chút nào.

Tiếp đó Ôn Văn cầm bốn khúc gỗ xuống dàn, tạo thành dàn giáo rồi treo màn lên, hoàn toàn vây kín bức tượng kia lại.

“Điều kiện đơn sơ, chỉ có thể làm vậy thôi.”

Ôn Văn đưa tay về phía pho tượng, sợi xích màu đen nối đuôi nhau lan ra trời chặt nó, thử kéo vào trong trạm thu nhận.

Nhưng mà, thứ này không nhúc nhích chút nào.

“Sự việc quả nhiên không đơn giản như vậy.”

Thứ này không chống cự lại trạm thu nhận, hiện giờ không thể thu nhận có hai khả năng.

Một là vật thu nhận này vượt khỏi giới hạn của trạm thu nhận, Ôn Văn cảm thấy chuyện này không có khả năng lắm.

Hai là nó không phải chủ thể của vật thu nhận, hoặc nó chỉ là một phần của vật thu nhận mà thôi.

“Như vậy vấn đề nằm ở đám người kia, giống như lời Sở Vĩ đã nói, ba người kia đã sống vài lượt chơi, hiển nhiên không bình thường.”

Ôn Văn hát đóng rèm đi, ánh mắt sắc bén nhìn sang đám người bên ngoài.

Ngô Phượng Hà vẫn làm mặt buồn rười rượi, ông cụ kia cũng không ngừng than thở, thoạt nhìn khá là sầu khổ.

Nhưng nếu người bình thường rơi vào cục diện này sẽ có vẻ mặt như vậy sao?

Cậu chàng co rúc trốn trong góc mới là phản ứng tự nhiên.

Biểu cảm của bọn họ không có quá nhiều sợ hãi.

Ôn Văn không tin hai người này coi thường sống chết, vì thế bọn họ chắc chắn có vấn đề.

Nhưng vấn đề lớn nhất không phải bọn họ, mà là cô bé vẫn không ngẩng đầu kia, thứ mà cô bé ôm trong lòng cũng rất đáng nghi.

Ôn Văn đi tới, ngồi xổm trước mặt cô bé, mỉm cười nói: “Em ôm thứ gì đó, có thể cho anh coi một chút không?”

Cô bé lắc đầu, dùng âm thanh thực non nớt nói: “Anh không giống người tốt, em không cho anh xem đâu.”

Nụ cười trên mặt Ôn Văn đông cứng, đứng dậy đi tới trước mặt Sở Vĩ, bảo Tam Tể Nhi thả đối phương ra.

“Thứ trong tay cô bé kia có lẽ chính là mấu chốt để chúng ta rời khỏi nơi này, ông qua đó cướp nó đi.”

Sở Vĩ trừng to mắt hỏi: “Sao tôi phải làm chuyện này chứ?”

Ôn Văn lạnh giọng: “Không vì cái gì cả, chỉ vì tôi không muốn cướp đồ của con nít thôi.”

“Ông không muốn cướp rồi bảo tôi cướp à?” Sở Vĩ tức tới muốn nổi điên.

Ôn Văn đưa nắm tay tới: “VẬY.... chơi oản tù tì đi.”

Cuối cùng Sở Vĩ vẫn phải đi tới chỗ cô bé kia, vận may của hắn rất tệ, căn bản là chơi là thua.

Có điều đây không phải nguyên nhân hắn khuất phục, mà là hắn phát hiện Ôn Văn thật sự chuyên nghiệp hơn mình một chút xíu, ừm, chỉ một chút xíu mà thôi.

“Em gái ơi, có thể để anh xem món đồ của em một chút không?” Sở Vĩ cố gắng làm ra vẻ mặt ôn hòa.

Cô bé ngẩng đầu nhìn Sở Vĩ một cái, dùng giọng nói thực hồn nhiên nói: “Chú không giống người, con không cho chú xem đâu.”

Sở Vĩ sững sờ tại chỗ hai giây, sau đó trực tiếp túm cổ áo xách con bé lên, muốn cưỡng ngạnh cướp đồ.

Ôn Văn là anh trai, hắn lại là chú, Ôn Văn không giống người tốt, mà hắn thì trực tiếp không giống người luôn rồi, bảo hắn

sao có thể nhẫn nhịn.

Sở Vĩ vừa ra tay với cô bé thì pho tượng quý dị kia cũng bắt đầu chuyển động, nó đưa tay về phía Sở Vĩ, một tia năng lượng trong suốt từ trong pho tượng bắn ra.

Cơ thể Ôn Văn cũng khẽ di chuyển, dùng tay phải chắn trước năng lượng đó, hấp thu nó.

“Năng lượng này đại khái là mức độ thấp nhất của cấp Tai Hại, xem ra vật thu nhận này cũng không quá mạnh, chỉ là tính chất hơi đặc biệt một chút mà thôi.”

Tiếp đó, pho tượng lại tiếp tục phóng ra công kích nhưng đều bị Ôn Văn cản lại.

Ừm... người bình thường hoàn toàn không có cách nào phát hiện, vì thế trong mắt bọn họ, Ôn Văn giống như đang nhảy múa.

Có Ôn Văn bảo vệ, Sở Vĩ dễ dàng cướp được cái hộp của cô bé kia, đồng thời đưa nó cho Ôn Văn.

Nhìn thấy bề mặt cái hộp, Ôn Văn liền nheo mắt, hoa văn trên hộp giống hệt như khách sạn ô tô này!

Trên hộp có bốn chữ ‘Trò Chơi Đi Săn’ thật lớn!

Chương 225 - Ngọn Nguồn

Mở hộp ra, bên trong là một vài quân cờ và một bộ bàn cờ, là một trò chơi trên bàn cờ.

Có điều không hề có hướng dẫn trò chơi, cũng không có tin tức về hãng sản xuất cần có, hiển nhiên là sản phẩm ba không. [không có chứng nhận chất lượng, không có thông tin nhà sản xuất, không rõ nguồn gốc xuất xứ]

Trong số quân cờ, cái lớn nhất giống như pho tượng đồng thau, những quân cờ khác thì giống hệt như phiên bản hoạt hình của mọi người có mặt ở đây!

Ôn Văn đang định nghiên cứu sâu hơn thì cái hộp và đồ vật ở bên trong tan biến trong không khí cứ như một chùm pháo hoa.

Mà cô bé vẫn luôn giãy giụa trong tay Sở Vĩ cũng ngừng lại động tác, khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt hờ hững nhìn Ôn Văn.

“Chậc, mày mới chính là boss của khách sạn này đi.”

Ôn Văn đặt mông ngồi lên bàn, nhìn cô bé nói: “Bọn tao bây giờ, hẳn là đang ở trong trò chơi đó đúng không?”

Cô bé không nói lời nào, nhưng sắc mặt thì lại càng âm trầm hơn.

“Mà mày, chính là phát động trò chơi này, mọi thứ đều do mày điều khiển.” Ôn Văn chỉ cô bé nói.

Sau khi thấy cái hộp kia, Ôn Văn đã hiểu đại khái hoàn cảnh nhà mình, nghiêm túc nói: “Kết thúc trò chơi này đi, bằng không tao sẽ cưỡng chế phá hỏng nó đấy!”

Nói xong, Ôn Văn rút khẩu Chước Hồ ra, hướng về phía trần nhà trực tiếp nổ một phát súng.

Viên đạn mạnh mẽ bắn thủng một cái lỗ lớn, phía bên ngoài không phải bầu trời mà là một thứ mơ hồ khó có thể hình dung.

Phần bị xé toạt bởi viên đạn kia có một tia sáng mặt trời với độ dày như một quả dưa chuột chiếu rọi vào giữa khách sạn.

Thế nhưng lỗ hỏng này rất nhanh đã biến mất, phần hư hại đã được chữa trị.

“Xem đi, tao có năng lực phá hỏng nơi này.” Ôn Văn cất súng nói.

Ánh mắt Sở Vĩ lóe sáng, hẳn thích món đồ bạo lực này, vì thế thực hưng phấn nói với Ôn Văn: “Người anh em, khẩu súng này của ông tuyệt thế, có thể bán cho tôi không?”

Ôn Văn liếc trắng mắt, không thèm để ý tới Sở Vĩ, tiếp tục nhìn cô bé kia.

Cô ta im lặng một hồi mới nói: “Nếu mày phá hỏng tới một mức độ nhất định thì trò chơi cũng sẽ bị cưỡng chế kết thúc, đến khi đó tất cả mọi người ở đây đều sẽ chết.”

Ôn Văn tự tin nói: “Ít ra thì, tao sẽ không chết.”

“Nhưng bọn nó sẽ chết.” Cô bé chỉ những người khác nói.

“Ê, tao cũng không chết.” Sở Vĩ bước tới nói.

Cô bé ghen họng, hỏn hển nói: “Trò chơi vẫn sẽ tiếp tục, chỉ có người hoàn thành trò chơi mới có thể đi ra ngoài, bọn mày tự giải quyết đi!”

Sau khi bỏ lại một câu hung ác, cơ thể cô bé biến thành một đồng giấy màu rực rỡ tán loạn rơi đầy đất.

Hiển nhiên, cô ta đã thoát ra khỏi trò chơi này.

Ôn Văn nhìn ba người bình thường còn lại trong phòng, bỏ qua Lục Vũ đang run lẩy bẩy trong góc, đi tới chỗ Trịnh Thăng Lợi và Ngô Phượng Hà.

Nếu không có ba người bình thường này thì nhiệm vụ của Ôn Văn đã nhẹ nhàng rất nhiều, cứ trực tiếp bạo lực đột phá là được.

Nhưng có người thường ở đây, Ôn Văn còn phải chú ý tới an nguy của bọn họ.

Nhưng sự tồn tại của bọn họ cũng có tác dụng, ít nhất Ôn Văn có thể từ miệng bọn họ hỏi xem thứ này rốt cuộc là sao.

Ôn Văn tin tưởng, Trịnh Thăng Lợi và Ngô Phượng Hà chính là người biết rõ chuyện này.

“Nói đi, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liên quan tới sống chết, mấy người đừng có giấu giếm.” Ôn Văn chiếm chệ ngôi trước mặt hai người, miệng ngậm tẩu thuốc hỏi.

“Tiên sinh, chúng tôi thật sự không giấu giếm, những gì biết được đã nói hết với vị kia rồi.” Ngô Phượng Hà lộ ra biểu cảm oan ức, chỉ Sở Vĩ nói.

Sở Vĩ gật đầu: “Những điều tôi nói trước đó là do cô ta kể, kể rất cặn kẽ.”

“Ông đừng có ngắt lời.” Ôn Văn liếc mắt lờm Sở Vĩ, sau đó nói với Ngô Phượng Hà: “Những điều mấy người nói với hấn không phải chuyện tôi muốn nghe.”

Sắc mặt Ngô Phượng Hà có chút cứng đờ: “VẬY... ngài muốn nghe chuyện gì?”

Ôn Văn từng câu từng chữ nói: “Tôi muốn biết, quan hệ của các người và con bé kia.”

Ngô Phượng Hà và Trịnh Thăng Lợi liếc nhìn nhau, không nói tiếng nào.

“Aiz, thật ra tôi là người tốt...”

Ôn Văn chu môi huýt sáo một tiếng, hình thể của Tam Tể Nhi bắt đầu phình to lên hết như một quả bóng hơi, gạt hết toàn bộ bàn ghế sang một bên, biến thành một con rắn khổng lồ đường kính cỡ thùng nước.

Cả con rắn có màu đỏ tươi, bắp thịt cuộn cuộn, hướng về phía hai người phát ra tiếng khè điếc tai, nước bọt tanh hôi gần như muốn phun lên mặt bọn họ.

Hai người kia bị dọa mất hồn mất vía, không ngừng lùi về phía sau, kiểu này mà là người tốt lành gì chứ?

Khóe miệng Ôn Văn rũ xuống, cơ thể hơi nghiêng tới trước, mắt nhìn chăm chăm hai người, giống như một con thú dữ chuẩn bị vồ người ta.

“Nói hay không nói, không nói thì bọn mày cứ trở thành phân rắn đi vậy.”

Hai người liếc nhìn nhau, vẻ mặt sợ hãi và nghi ngờ nhìn Ôn Văn, giống như không hiểu Ôn Văn đang nói gì.

Ôn Văn nhìn Ngô Phượng Hà, thở dài một tiếng: “Aiz... trước đó khi tôi muốn vào cô đã cảnh báo tôi, vì thế tôi cũng khá có hảo cảm với cô, nếu cô chịu nghe lời thành thật nói cho tôi biết thì tốt biết bao.”

Dứt lời, ánh mắt Ôn Văn chuyển thành đỏ bừng, dùng giọng điệu quỷ dị nói: “Nói cho tôi biết, hai người có quan hệ gì với con bé kia!”

Tinh thần Ngô Phượng Hà lập tức trở nên mê mang: “Con bé tên là Trịnh Di, là con gái của tôi, cháu gái của ông ấy, năm nay bảy tuổi.”

“Phượng Hà, sao lại...”

Trịnh Thăng Lợi muốn cản Ngô Phượng Hà nhưng đầu của Tam Tể Nhi đã lập tức áp sát, làm ông ta không dám nói câu nào.

Ngô Phượng Hà tiếp tục kể: “Một tháng trước, không biết con bé từ đâu có được món đồ chơi này, nó tìm tôi để chơi nhưng tôi bận việc nên không chơi với con bé.”

“Vốn tôi cũng không để ý, nhưng từ đó về sau, mỗi ngày con bé đều cầm thứ gì đó tới tìm tôi và ông nó chơi, hơn nữa tâm tình cũng ngày càng kích động hơn, giống như si mê vậy.”

“Bảy ngày trước, tôi rất cuộc không chịu nổi nữa tát con bé một cái, đêm đó chúng tôi liền rơi vào trò chơi này, vẫn luôn tiến hành trò chơi tử vong này.”

Nghe Ngô Phượng Hà nói xong, Ôn Văn có chút suy tư dựng thẳng hai ngón tay nói: “Tôi có hai vấn đề, thứ nhất, con bé khi này trông không giống chỉ mới bảy tuổi. Thứ hai, trò chơi này đã tiến hành được bảy ngày, dựa theo quy tắc trò chơi thì các người không có khả năng sống lâu đến thế.”

Ngô Phượng Hà lập tức nói: “Bắt đầu từ khi chúng tôi tiến vào trò chơi, mỗi ngày con bé đều có thay đổi, giống như một ngày lớn thêm một tuổi vậy.”

“Mặt khác, tuy hai chúng tôi vẫn luôn ở trong trò chơi này nhưng con bé chưa từng tổn hại chúng tôi.”

“Chúng tôi không phải con mồi, người tử vong ngẫu nhiên cũng không phải là chúng tôi, thậm chí pho tượng kia còn bảo vệ chúng tôi trong vòng quy tắc cho phép.”

“Khi mọi người chết hết chỉ còn lại hai chúng tôi thì trò chơi sẽ tạm thời kết thúc, hôm sau trò chơi sẽ bắt đầu lại bình thường, mà chúng tôi thì vẫn luôn bị nhốt ở đây, cũng may trong phòng bếp có thức ăn, bằng không cũng chết vì đói rồi.”

Sau khi kết thúc thôi miên, Ôn Văn nhìn sang Sở Vĩ.

Sở Vĩ gật đầu: “Sự kiện mất tích bắt đầu từ bảy ngày trước, có một thợ săn đã tới điều tra nhưng cũng mất tích, nguyên nhân là thế nên mới để kẻ bắt tử tôi đây tới xử lý.”

Ôn Văn kết thúc thôi miên, vẻ mặt Ngô Phượng Hà có chút hoảng hốt, hai mắt vô thần, giống như bị mất hồn vậy.

Đây cũng là nguyên nhân Ôn Văn không muốn sử dụng ngay từ đầu, loại không chế tinh thần này của huyết tộc dù sao cũng là kỹ năng sinh ra để đi săn, chỉ ảnh hưởng tới những hành vi

đơn giản còn ổn, nhưng trực tiếp ép buộc đối phương nói ra chuyện mình không muốn nói thì sẽ tạo thành tổn thương tinh thần vĩnh viễn.

Chương 226 - A Vĩ Đã Chết

Nếu ngọn nguồn ‘Trò Chơi Đi Săn’ này đã rõ ràng, vậy thì hiện giờ vấn đề của Ôn Văn chỉ còn lại một— làm sao đưa ba người bình thường này ra ngoài.

Trong tình huống cực kỳ nghiêm trọng, thợ săn sẽ ưu tiên tính mạng chính mình, nhưng nếu trong tình huống đủ khả năng thì cần phải cố hết sức bảo vệ người bình thường, để họ không bị sự kiện siêu tự nhiên ảnh hưởng.

Ôn Văn dù sao cũng đã ký hiệp nghị thợ săn, không thể chỉ chú ý tới niềm vui của mình mà để ba người kia chết đi.

Vì thế, Ôn Văn muốn nghĩ cách để ba người này thoát ra.

Đầu ngón chân Ôn Văn giẫm lên mép ghế, một tay nắm lưng ghế, cả cái ghế chỉ có mỗi một cái chân tiếp xúc với mặt đất, tuy lão đảo nhưng vẫn duy trì được sự cân bằng kỳ quái.

Tay kia thì cầm tẩu thuốc huyển thái, thỉnh thoảng phà ra một hơi, anh đang suy nghĩ.

“Con bé từng nói, nếu muốn an toàn rời khỏi nơi này thì phải hoàn thành trò chơi, cũng tức là phải giết chết con mồi, thoát nhìn thì vấn đề này không thể giải được.”

“Dẫn bọn họ cùng đột phá... không được! Tự mình xông ra ngoài... cũng không được...”

Sở Vĩ đứng ở bên cạnh tò mò nhìn Ôn Văn đang suy nghĩ, mỗi lần phun khói ra đều có hình dạng khác nhau, chốc thì là con cá côn, chốc lại là một con thú nuốt trọn con cá kia.

Đôi mắt nhỏ của Ôn Văn ngày càng sáng ngời, trực tiếp phà ra một người đàn ông chơi bóng rổ!

“...có lẽ, có thể chơi như vậy.”

Anh từ trên ghế nhảy xuống, hỏi Sở Vĩ: “A Vĩ, ông thật sự sẽ không chết à?”

“Đừng có gọi tui A Vĩ.” Sở Vĩ vung tay tự tin nói: “Có điều, không quản là tôi bị thương thế nào thì cũng không thể chết.”

Ôn Văn trầm ngâm hai giây nói: “Nếu bị đổ xi năng hay chìm xuống biển thì thế nào?”

Sở Vĩ cười he he nói với Ôn Văn: “Ông chỉ nghĩ được vậy thôi đó hả, nhớ ngày đó có một con quái vật cấp Tai Nạn, vì không giết được tôi nên nó đã nhốt tôi vào trong một cái thùng sắt rồi chôn xuống đất, kết quả sao ông biết không?”

“Kết quả mười phút sau, tôi phát hiện mình không thể từ chỗ đó chui ra, cũng không có cách nào tự sát, thế là tôi chết tại chỗ luôn.”

Ôn Văn: “...”

Chết tại chỗ là cái quỷ gì, ý là tên này muốn chết lúc nào thì chết lúc ấy à?

“Sau khi tôi chết được ba mươi giây thì sống lại ở trên mặt đất, tiếp đó tôi sử dụng đủ mọi phương pháp, cứ vậy dày vò chết một con quái vật!”

Sau khi nói xong, Sở Vĩ bắt đầu cười ha hả, hiển nhiên trận chiến đó làm hắn cảm thấy rất tự hào.

Ánh mắt Ôn Văn lại càng sáng hơn nữa: “Nói vậy... ông thật sự sẽ chết, nhưng sau khi chết thì sẽ sống lại đúng không?”

Sở Vĩ tự ngẫm nghĩ một chốc mới nói: “Ông nói vậy cũng không sai, chỉ có điều sau khi chết ba mươi giây tôi sẽ sống lại, nếu như chết ở một nơi không thể chạy trốn thì tôi sẽ sống lại ở một nơi an toàn.”

Ba mươi giây....

Ôn Văn nhớ lại một chút, ông chú chạy ra ngoài trước đó đã ở lại trong đại sảnh một khoảng thời gian ngắn, thời gian chạy ra ngoài vượt quá ba mươi giây, vì thế mới chết thảm như vậy.

Sau khi xác nhận chuyện này, Ôn Văn mỉm cười với Sở Vĩ.

Giống hệt như con chồn đang vuốt ve con gà mái mới vừa đẻ trứng xong vậy.

“Nhưng trong ba mươi giây đó, ông thật sự bị vây trong trạng thái tử vong, đúng không?”

Sở Vĩ đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, ôm lấy cánh tay, nghi ngờ nhìn Ôn Văn nói: “Không phải ông đang nghĩ tới mấy chuyện không tốt chứ?”

“Không sai, đối với ông đúng là không tốt lắm.” Ôn Văn gật đầu.

“Ông thừa nhận rồi, ông thế mà lại dám thừa nhận là có mưu đồ gây rối tui!” Sở Vĩ lui về sau hai bước, muốn cách xa Ôn Văn một chút.

Ôn Văn tiến tới một bước, thân thiết ôm vai Sở Vĩ nói: “Người anh em, chuyện tôi sắp nói chính là để chúng ta có thể rời khỏi nơi này, ông nhất định phải trả lời đàng hoàng đấy, ông đã nói mỗi lần chơi game thì người xui xẻo nhất luôn là ông, cái này là mỗi lần đều thế hay chỉ là phần lớn?”

“Là mỗi lần.”

Sở Vĩ lộ ra biểu cảm khổ sở nói, mỗi lần nói tới chuyện này, hẳn đều cảm thấy buồn rười rượi.

Chỉ cần gặp phải tình cảnh có người phải chết thì người chết đầu tiên sẽ luôn là hắn.

Đến mức mà đám thợ săn xung quanh thành phố luôn coi hắn là cột thu lôi, mỗi khi có hành động lớn đều dẫn hắn theo.

Khi Sở Vĩ không chết thì tức là cả đội an toàn, một khi Sở Vĩ chết có nghĩa là nguy hiểm bắt đầu.

Lúc này đội trưởng thường hô to là: “A Vĩ chết rồi, mọi người chú ý an toàn của chính mình nhé!”

Nếu không phải Sở Vĩ muốn trở thành siêu thợ săn, hẳn sớm đã bị nhóm thợ săn tinh anh túm vào đội rồi.

Năng lực như vậy, không quản là ở trong đội ngũ nào cũng chính là bảo bối.

Sau khi xác nhận tin tức mình muốn xong, Ôn Văn nói ra suy nghĩ của mình: “Nếu vậy, đợi chốc nữa khi vòng chơi tiếp theo bắt đầu, ông vẫn là con mồi, để bọn họ giết ông rồi trong vòng ba mươi giây rời khỏi nơi này, ok không?”

Sở Vĩ suy nghĩ một chút, có chút không tình nguyện nói: “Ý tưởng của ông quả thực có thể thực hiện... nhưng lúc chết đau

lắm!”

Ôn Văn thấy có triển vọng, liền rèn sắt ngay khi còn nóng:
“Ông xem, tôi có súng, vũ khí siêu năng đây! Trực tiếp bắn bẻ đầu thì chắc ngay cả đầu đón cũng không có đâu.”

Sở Vĩ cười xùy: “Cũng không phải ông chết, ông làm sao biết là có đầu hay không?”

Ôn Văn đảo mắt, tiếp tục lừa dối: “Bằng không thì vầy đi, chỉ cần ông chịu làm như vậy, tôi sẽ nói vật thu nhận này là do ông giải quyết, như vậy thì ông cũng có thể tham gia sát hạch siêu thợ săn rồi.”

Công lao thì Ôn Văn không cần, nhưng nếu có cơ hội, Ôn Văn vẫn muốn vớt chút chỗ tốt.

Sở Vĩ xoắn xuýt một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đồng ý với biện pháp của Ôn Văn.

Mặc dù hẳn không sợ chết, có chết bao nhiêu lần cũng sẽ sống lại, nhưng chung quy vẫn rất hiếm khi tự tìm đường chết, vì thế muốn hạ quyết tâm cũng không dễ dàng.

Sau khi bàn bạc xong, mọi người bắt đầu chờ đợi vòng chơi mới.

Hơn mười phút sau, pho tượng đồng thau một lần nữa bắt đầu nhảy múa, lần này chơi trò oản tù tì.

Dưới sự uy hiếp của Ôn Văn, tất cả mọi người đều ra bao, chỉ có Sở Vĩ ra kéo, vì thế con mồi cuối cùng chính là Sở Vĩ.

Ôn Văn giơ tay lên, hỏi Sở Vĩ: “Chuẩn bị xong chưa?”

Sở Vĩ nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ mặt anh dũng hi sinh.

Vì thế, Ôn Văn vung mạnh tay một cái, Tam Tể Nhi dùng cơ thể mình quán lấy khẩu Quân Lang nhắm vào đầu Sở Vĩ, dùng chóp đuôi bóp cò súng.

Một viên đạn không một tiếng động bay ra, đầu Sở Vĩ bị bắn thủng, hẳn cơ quắp tại chỗ vài cái thì hơi thở sinh mệnh mới hoàn toàn biến mất.

Ôn Văn nhắm chuẩn lúc này, quát khẽ một tiếng: “A Vĩ đã chết, bắt đầu tính thời gian!”

Thê hình Tam Tể Nhi cấp tốc bành trưởng, chỉ trong vòng một giây đã biến thành một con rắn khổng lồ dài hơn mười mét.

Tiếp đó Ôn Văn túm lấy chóp đuôi Tam Tể Nhi, cố sức ném nó ra ngoài.

Một mét, hai mét, ba mét....

Từ cửa khách sạn thò ra ngoài năm sáu mét vẫn không hề bị tấn công!

Mà ông chú trung niên kia chỉ mới ra không tới hai mét đã bị biến thành mảnh vụn!

“Phương pháp này có thể thực hiện được!”

Sau khi xác nhận an toàn, Ôn Văn dồn lực một phát, trực tiếp ném Tam Tể Nhi ra ngoài.

Mà thời gian thì chỉ mới bảy tám giây mà thôi.

Chương 227 - Kẻ Cuồng Bom

Ba mươi giây sau, vết đạn trên đầu Sở Vĩ nháy mắt hồi phục như cũ, sau đó hẫng nhanh nhẹn từ dưới đất bò dậy, liếc mắt nhìn Ôn Văn hỏi: “Thành công hả?”

“Không sai, thành công.”

Sở dĩ Ôn Văn để Tam Tể Nhi mạo hiểm là vì có hai nguyên nhân.

Đầu tiên là Ôn Văn cần kiểm tra xem phương pháp này có ổn hay không, độ dài cơ thể của Tam Tể Nhi có thể tự do biến hóa, vì thế có thể làm phần đuôi thò dài ra ngoài, cơ thể thì vẫn còn trong khách sạn.

Phương thức này mặc dù khó dùng nhưng nếu bị tấn công thì Ôn Văn cũng có thể bảo vệ nó an toàn.

Thứ hai, chính là bọn họ không biết tình huống bên ngoài thế nào, vì thế đưa Tam Tể Nhi ra ngoài trước sẽ có người trông coi khi bọn họ tiến ra.

Tam Tể Nhi đã sắp tiến vào thời kỳ trưởng thành, năng lực ẩn dấu khá mạnh mẽ, cho dù gặp chuyện cũng có thể dễ dàng trốn thoát.

Hơn nữa Tam Tể Nhi có thể trông chừng đám người bình thường chuẩn bị tiến ra, không để bọn họ chạy loạn.

Thấy Tam Tể Nhi thành công đi ra ngoài, ba người bình thường kia có biểu cảm khác biệt.

Lục Vũ mừng rỡ, Ngô Phượng Hà mờ mịt, mà Trịnh Thăng Lợi thì khổ sở.

Dựa vào nét mặt của bọn họ, Ôn Văn có thể nhìn ra lập trường của họ.

Lục Vũ quả nhiên là người bình thường lỡ rơi vào trò chơi, mà Trịnh Thăng Lợi thì phỏng chừng đến giờ vẫn còn lo nghĩ về cháu gái mình.

Có lẽ bởi vì có ‘thợ săn’ thành công thoát ra ngoài, lần nhảy múa tiếp theo tới rất nhanh, trước mặt pho tượng xuất hiện năm lá bài, có lẽ phương thức chọn ‘con mồi’ lần này là so lớn nhỏ.

Lần này lá bài đã có sẵn, Ôn Văn không có cách nào lên ra hiệu, chỉ có thể cầu mong vận may của Sở Vĩ thật sự kém như hắn nói.

Có điều, cuối cùng đúng là Sở Vĩ rút được lá nhỏ nhất, một lần nữa trở thành ‘con mồi’.

Ôn Văn kỳ quái nhìn Sở Vĩ nói: “Năng lực cứ chơi là thua như ông thì khác nào siêu năng lực đâu chứ, tôi không tin Trịnh Di kia không giờ trò quý.”

Sở Vĩ cười he he nói: “Nếu không sao tui lại dám nói, chỉ cần tui ở đây, mấy người không tự tìm đường chết thì sẽ không chết chứ.”

Lúc này, Ôn Văn đã có chút tin tưởng Sở Vĩ là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa rồi.

Tuy sức chiến đấu không mạnh, nhưng xét về phương diện năng lực thì đúng là bug.

Hắn trông yếu như vậy có lẽ cũng vì năng lực đã mạnh một cách quá đáng rồi, không có năng lực siêu nhiên nào có thể tác động tới cơ thể hắn.

Ôn Văn có chút muốn chiêu mộ Sở Vĩ làm nhân viên thu nhận, có năng lực của người này, sau này trạm thu nhận phát triển lớn mạnh, muốn tiến hành hoạt động tập thể gì đó cũng an toàn hơn nhiều.

Đáng tiếc, Sở Vĩ tựa hồ không sợ gì, cũng không có nhu cầu gì, vì thế anh cần phải xem xét kỹ hơn.

Nếu đã chọn con môi rồi thì kế tiếp, kế hoạch sẽ được tiến hành bình thường.

Mắt Ôn Văn trở nên đỏ ngầu, trực tiếp khống chế Lục Vũ, để cậu ta cầm súng bắn vào đầu Sở Vĩ.

Đợi đến khi Sở Vĩ triệt để không còn hơi thở, Ôn Văn nhỏ giọng nói: “A Vĩ đã chết, bắt đầu tính thời gian!”

Sau đó Lục Vũ lập tức từ trong khách sạn lao ra ngoài, không hề bị thứ gì công kích.

Mặc dù Lục Vũ thoát nhìn không hề có vấn đề nhưng Ôn Văn cũng không quá yên tâm để hẳn tự hành động, vì thế anh đã khống chế cậu ta, ai biết được người này có phải là kẻ nằm vùng mà con bé kia phái tới không chứ.

Kế tiếp, Ôn Văn dùng phương thức tương tự để lần lượt đưa Ngô Phượng Hà và Trịnh Thắng Lợi ra ngoài.

Bây giờ trong khách sạn chỉ còn lại Ôn Văn và Sở Vĩ.

Sở Vĩ lần thứ tư từ dưới đất bò dậy, lắc lắc đầu, lại dùng tay gõ gõ đầu mình: “Không phải nói chứ, bị đạn bắn thủng bốn lần, tôi thấy não còn dùng tốt hơn một chút.”

Ôn Văn than thở một câu rồi nói với Sở Vĩ: “Kế tiếp, cần phải phá hỏng trò chơi này rồi, ông không có vấn đề gì chứ?”

Sở Vĩ lắc đầu: “Tôi cảm thấy ông nên lo lắng cho mình thì hơn, tôi là người bắt tử.”

“Vậy thì quấy thôi.” Ôn Văn một lần nữa xác nhận.

Sở Vĩ chỉ cái túi nhỏ của mình bị Ôn Văn lấy đi: “Hỏa lực của ông đủ không, không đủ thì trong túi còn có rất nhiều loại bom ấy...”

Nhớ tới bom, Ôn Văn đột nhiên cảm thấy tê rần da đầu, trực tiếp trả lại mớ bom cho Sở Vĩ.

“Trông coi kĩ đồ của ông đấy, đừng có để nó nổ rồi làm tôi chết trong tay ông.”

Nếu thật sự bị nổ tung cùng với đồng bom kia, Ôn Văn không thể xác định mình có bị nổ chết hay không, phải biết là miếng bom kẹo cao su trước đó chỉ là một góc của cái núi bom trong túi kia mà thôi...

Tiếp đó, Ôn Văn mở vali xách tay, lôi ra ống phóng RPG của mình.

Số đạn trước khi vào hiệp hội đã dùng hết rồi, nhưng khi chính thức gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn nhờ vào chức vụ thuận tiện mà bổ sung số đạn được đủ cho mình quẩy bung nóc.

Phá hỏng khách sạn này, tiện lợi nhất đương nhiên là Ôn Văn tự ra tay, nhưng anh không muốn bại lộ quá nhiều trước mặt Sở Vĩ, vì thế ống phóng rốc két chính là lựa chọn tốt nhất.

Được rồi, Ôn Văn chỉ là muốn phá tung lên mà thôi.

Nhìn thấy khẩu RPG của Ôn Văn, Sở Vĩ liền trợn mắt.

“Ông anh ơi, thứ tốt của ông cũng nhiều thật đấy, ông phóng rốc két tui cũng có mấy cái, nhưng không tiện mang đi khi làm nhiệm vụ.”

“Còn nữa, cái vali này của ông đúng là đồ tốt, tôi cũng muốn có một cái, he he... có điều, cái vali này trước đó để đâu vậy, sao tôi không phát hiện ông cầm nó?”

Ôn Văn liếc mắt: “Trước đó tui vẫn cầm đấy thôi, chỉ là ông không phát hiện.”

“Không có khả năng!” Sở Vĩ phản bác.

“Ồ, gì mà không có khả năng, bây giờ tôi đang mặc đồ lót màu đen đây, ông có nhìn thấy không?”

Sở Vĩ á khẩu không trả lời được, chỉ có thể nhỏ giọng lèm bèm: “Đồ lót với vali sao giống nhau được chứ...”

Thật ra, trước đó Ôn Văn đã để vali trong trạm thu nhận, hơn nữa anh cũng không mặc quần lót....

Không thèm để ý tới Sở Vĩ, Ôn Văn nhếch miệng lộ ra nụ cười tươi rói, nâng khẩu RPG, bóp cò, trong ánh lửa nóng rực và

làn khói mù, biểu cảm Ôn Văn trông khá dữ tợn.

Sở Vĩ rút cổ, người này sao trông có vẻ còn cuồng bom hơn cả hắn.

Theo từng phát oanh tạc, khách sạn này trở nên tả tơi, nát như như dưa hấu bị heo mẹ giẫm qua.

Loại năng lượng mớ hồ kia có thể tùy ý nhìn thấy, nó đang cố gắng chữa trị khách sạn này nhưng tốc độ quá chậm, thoáng chốc đã không chịu nổi gánh nặng.

Ôn Văn vội vàng thu hồi ống phóng RPG, gắng tay màu đen lộ ra, ôm lấy đầu mình.

Anh vừa hoàn thành một loạt hành động thì không gian trong khách sạn bắt đầu xuất hiện vết nứt rồi đột nhiên nổ tung, giống như thủy tinh bị nghiền nát vậy!

Trong khoảnh khắc đó, Ôn Văn cảm thấy phần cơ thể bên ngoài của mình bị tấn công xé toạt ra.

Cường độ công kích đại khái nằm ở cấp Tai Hại, nhưng là tấn công theo góc độ không góc chết!

Tổn thương chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, sau khi chấm dứt, Ôn Văn phui phui quần áo, quần áo của anh không hề có một nếp nhăn nào.

Phải biết đồng phục của Ôn Văn hiện giờ đã có thể trực tiếp kháng lại được đạn săn ma!

Mà Sở Vĩ thì không may mắn được như thế, hắn trực tiếp biến thành một đồng mảnh vụn.

Ba mươi giây sau, ở bên cạnh Ôn Văn, Sở Vĩ đột nhiên xuất hiện, mà mảnh vụn dưới đất thì đang dần dần biến mất.

Mí mắt Ôn Văn hơi run run, năng lực của người này quả thực là vô địch!

Có điều... Sở Vĩ có thể sống lại nhưng quần áo thì không.

Chính vì thế mà Sở Vĩ hiện giờ... không có mảnh vải che thân!

Chương 228 - Cô Bé Hôn Mê

Ôn Văn và Sở Vĩ hiện giờ vẫn còn ở trong khách sạn, chỉ có điều khách sạn này là khách sạn thật sự.

Bố cục khá tương tự với khách sạn kia nhưng rách nát hơn nhiều, tùy ý là có thể nhìn thấy vết bẩn, trên bàn thì phủ đầy bụi.

Ngoài ra thì còn có thi thể, một lượng lớn thi thể!

Thi thể của những người bị hại của trò chơi tử vong suốt bảy ngày qua đều nằm rải rác trong khách sạn này, nhìn thoáng qua thì có ít nhất hai mươi, ba mươi thi thể được giữ nguyên hình người.

Về phần số thi thể không còn nguyên vẹn, thật sự khó tính toán.

Bởi vì trước đó nơi này bị ‘Trò Chơi Đi Săn’ bao trùm nên cũng không xuất hiện ruồi nhặng, tình cảnh trông không quá ghê sợ.

Ít nhất cũng chưa có giới...

Sở Vĩ chạy thẳng lên lầu, muốn tìm một bộ quần áo để mặc, hẳn không giống Ôn Văn, vẫn cần dùng quần áo để che đậy.

Mà Ôn Văn thì thản nhiên dùng huy hiệu nhân viên thu nhận, bắt đầu kiểm tra địa hình xung quanh.

Tam Tề Nhi và nhóm người bình thường ở bên ngoài khách sạn, xem dáng vẻ thì không có gì nguy hiểm.

Mà ở sân sau của khách sạn có một nguồn năng lượng khá dị thường, có lẽ đó chính là bản thể của vật thu nhận này.

Ôn Văn có chút cảnh giác, lách người né tránh số thi thể kia, chậm rãi đi tới sân sau khách sạn.

Vốn Ôn Văn cho rằng mình sẽ bị tấn công, hoặc là sẽ thấy một thứ gì đó khác với bình thường, nhưng anh chỉ thấy một cô bé ngồi trên xích đu nhẹ nhàng đung đưa mà thôi, cô bé có lẽ chính là Trịnh Di.

Trịnh Di khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi, trên người mặc bộ quần áo có hơi nhỏ, nhiều nơi bị tét chỉ, tay nắm sợi dây xích đu, đầu dựa vào tay, ánh mắt khép hờ như đang ngủ.

Mà trên đùi cô bé là một cái hộp tả tơi.

Liếc nhìn một, Ôn Văn phát hiện vết tích trên chiếc hộp đó rất giống vết nổ mà khẩu RPG của anh gây ra, vì thế nó chính là bản thể của không gian kia, là vật thu nhận kia.

Ôn Văn đi tới, sợi xích màu đen từ trong lòng bàn tay vươn ra cuốn lấy chiếc hộp kia, trực tiếp kéo nó vào trong trạm thu nhận, không hề có chút phản kháng nào.

Chiếc hộp kia bị đặt trong kho hàng thu nhận khu Tai Họa, kế bên ly trăm vị, điều này làm Ôn Văn nhướn mày.

“Thực lực của nó có lẽ còn trên cấp Tai Hại, sao lại bị đặt ở khu Tai Họa chứ... xem ra màn đột phá của mình trước đó đã làm nó bị tổn hại không thể phục hồi...”

Điều này làm Ôn Văn nghĩ mà có chút tiếc nuối, chẳng qua anh cũng không có cách nào tốt hơn.

Sau đó anh nhìn sang Trịnh Di, vỗ nhẹ mặt cô bé, thế nhưng cô bé không tỉnh lại.

“Aiz...”

Khoảng thời gian này Trịnh Di vẫn luôn kích hoạt vật thu nhận kia, mà cô bé vốn chỉ là người bình, phỏng chừng muốn kích hoạt như vậy thì cần phải bỏ ra một cái giá nào đó.

Ôn Văn không biết sau này cô bé sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn là mấy năm sinh mệnh đột nhiên mất đi không thể lấy lại, hơn nữa sau này cô bé có thể tỉnh lại hay không cũng khó nói.

Có điều, cho dù cô bé có thể tỉnh lại thì phỏng chừng sẽ phải chịu sự trừng phạt của Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Cho dù bị ảnh hưởng từ vật thu nhận nhưng dù sao cô bé cũng chủ động tham gia và điều khiển trò chơi giết người này, vì thế không thể tính là người bị hại thuần túy, cái chết của những người đó sẽ tính một phần trách nhiệm vào cô bé.

“Tình huống gì đây?”

Sở Vĩ mặc bộ quần áo ngủ của người già, vừa cột dây lưng vừa đi tới bên cạnh Ôn Văn.

“Cát bụi sẽ trở về với cát bụi, hết thầy đã kết thúc, gọi nhân viên hỗ trợ tới đi, cần phải xử lý nơi này.” Ôn Văn thuận

miệng có lệ nói.

Sở Vĩ liếc nhìn Trịnh Di, cũng hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, hẳn hỏi Ôn Văn: “Vật thu nhận đâu rồi?”

“Chịu công kích quá mạnh mẽ nên không thể duy trì hình thái, hỏng mất rồi.” Ôn Văn lừa dối nói.

Sở Vĩ gật đầu, màn phá hoại trước đó đã làm hắn không chút nghi ngờ về chuyện vật thu nhận bị hủy.

“VẬY, KẾ TIẾP LÀM GÌ ĐÂY.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Ông chờ người tới, sau đó chúng ta mỗi người một ngã, tôi tới thành phố Diên Lăng, ông thích đi đâu thì đi đó.”

Sở Vĩ kinh ngạc nhìn Ôn Văn: “Ông muốn tới thành phố Diên Lăng hả? Tui chính là thợ săn của thành phố Diên Lăng nè, chúng ta chung đường rồi.”

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: “Tôi không muốn đi chung đường với ông, mấy thứ kia của ông sẽ không nổ tung giữa đường đấy chứ?”

“Sẽ không đâu, ông nghĩ nhiều quá rồi, tôi mang chúng đi xa như vậy không phải vẫn yên lành đấy à.”

Có điều Ôn Văn không tin mấy lời nói xằng của Sở Vĩ, anh bảo Sở Vĩ ôm lấy Trịnh Di, sau đó cùng mình đi ra ngoài cửa chính khách sạn, hội họp với nhóm Tam Tể Nhi.

Về phần sao lại để Sở Vĩ ôm Trịnh Di...

Đương nhiên là vì Trịnh Di lớn lên rất giống mẹ mình, không quá xinh đẹp.

Tam Tể Nhi thấy Ôn Văn thì giống như một con chó Nhật bò lên vai Ôn Văn, thè đầu lưỡi đỏ au ra liếm láp gò má Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn đưa tay tới, bóp lưỡi nó.

“ĐỪNG CÓ LIÊM LINH TINH, MÀY KHÔNG CÓ ĐÁNH RĂNG ĐẬU ĐẬY.”

Nhìn thấy Trịnh Di, Trịnh Thắng Lợi có một thoáng không dám tin đây là cháu gái mình, mà vẻ mặt Ngô Phượng Hà thì vẫn còn mê man như trước, nhưng khóe mắt thì không ngừng trào nước mắt.

Mặc cho là con gái nhà ai, đột nhiên biến thành một cô gái còi cọc không đủ dinh dưỡng như vậy cũng rất khó tiếp nhận.

Triệu chứng của Ngô Phượng Hà sẽ biến mất trong vòng một ngày, có điều sau này trạng thái tinh thần của cô ta sẽ vẫn cảm hơn người bình thường một chút, là tổn thương tinh thần khi bị cường chế thôi miên.

Không tới nửa tiếng sau, nhóm nhân viên hỗ trợ của thành phố Diên Lăng đã tới hiện trường, tiến hành phong tỏa cả đoạn đường này, tiếp đó bắt đầu xử lý số thi thể trong khách sạn.

Một lượng lớn thi thể chất chồng ở đó, nếu như mặc kệ thì một khoảng thời gian sau có lẽ sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Tỷ như có thể hấp dẫn quái vật đặc biệt từ ‘thế giới trong’ tới, cũng có thể sinh ra dịch bệnh khó có thể không chế.

Quái vật thì còn đỡ, chỉ cần giết chết là được, nhưng bên sinh ra dịch bệnh có liên quan tới thế giới trong thì còn kinh khủng hơn nhiều.

Đã từng có một trận dịch mà không thể không chế hiệu quả, nó lây lan ra toàn bộ khu Kim Ứng, chân chính là thầy phối khắp nơi, thế nên người khu đó đến tận bây giờ vẫn còn biến sắc khi nói tới ôn dịch.

Nhân viên hỗ trợ tới nghĩa là nơi này đã không còn chuyện của Ôn Văn nữa, vì thế anh để Sở Vĩ ở lại đây một chốc rồi đẩy chiếc xe hơi sang trọng của mình tới.

Lốp xe của anh bị nổ, cần phải sửa mới đi được.

“Cái đó, nhân viên hỗ trợ chỗ bọn ông có biết sửa xe không, lốp xe tui bị nổ...” Ôn Văn ngưng ngưng nói với Sở Vĩ.

Sở Vĩ vỗ ngực: “Chuyện nhỏ thôi, nhân viên hỗ trợ của thành phố Diên Lăng bọn tôi cũng lắm nhân tài lắm.”

Rất nhanh, Sở Vĩ đã gọi một nhân viên hỗ trợ trung niên tới.

Người này không tốn bao nhiêu công sức đã sửa xong lốp xe Ôn Văn.

Kỹ thuật siêu đỉnh, Ôn Văn nhìn mà tấm tắc không thôi.

Anh vẫn luôn tự xưng là cái gì cũng biết, nhưng chuyện liên quan tới xe cộ thì anh chỉ biết mỗi chuyện lái xe mà thôi.

Dù sao thì trước khi tới thành phố Phù Dung Hà anh chưa từng có chiếc xe nào của riêng mình, vì thế không có kinh nghiệm cho chuyện này.

Sau khi xe được sửa xong, Ôn Văn liền xách theo Sở Vĩ muốn đi nhờ, cùng lái xe tới thành phố Diên Lăng.

Chương 229 - Sơn Trang Lệ Thủy

Sau khi tới thành phố Diên Lăng, Sở Vĩ sắp xếp cho Ôn Văn ở lại khách sạn chuyên tiếp đón thợ săn, hoàn cảnh và sự phục vụ chu đáo ở đây tốt hơn so với những khách sạn mà Ôn Văn tự tìm.

Quan trọng nhất là, ăn ngủ miễn phí hoàn toàn!

Lúc tách ra, Ôn Văn đã hỏi Sở Vĩ số điện thoại của Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Diên Lăng.

Có lẽ anh sẽ làm chút chuyện ở thành phố Diên Lăng này, vì thế thỉnh thoảng sẽ cần người giúp mình kết thúc công việc.

Tổng thể mà nói, chuyện mà Ôn Văn nhất định phải làm ở thành phố Diên Lăng này chỉ có một, chính là giải cứu người trẻ tuổi đang bị Đọa Thần Huyết giam giữ kia.

Trên người trẻ tuổi kia có đặc tính đặc biệt mà Ôn Văn coi trọng, vì thế Ôn Văn muốn cậu ta trở thành nhân viên thu nhận.

Có điều, ngoại trừ chuyện này, Ôn Văn cũng dự định làm vài chuyện khác ở thành phố này.

Thành phố Diên Lăng khác với thành phố Phù Dung Hà, quái vật ở nơi này vẫn còn mật độ bình thường, đối với Ôn Văn mà nói, nơi này chính là một mảnh ruộng tốt vẫn chưa được khai phá, có thể nhân cơ hội bình yên này chơi đùa một chút.

Sau khi dùng cơm tối xong, Ôn Văn tới hiệp hội của thành phố Diên Lăng chào hỏi một tiếng, sau đó Ôn Văn rời khỏi khách sạn.

Thợ săn từ khu vực khác tới thành phố, nếu muốn làm chuyện có liên quan tới giới siêu nhiên thì cần phải báo cáo với Hiệp Hội Thợ Săn địa phương.

Yêu cầu này không áp dụng với siêu thợ săn, nhưng Ôn Văn vẫn chưa phải siêu thợ săn, vì thế nếu có hành động thì nhất định phải báo lại.

Anh đã xin phép Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Diên Lăng là sẽ sẵn sàng đón hòm ở đây, hiệp hội thành phố Diên Lăng cũng đồng ý.

Giống với tình huống ở thành phố Phù Dung Hà, rất nhiều quý hòm đang chờ đến lúc đội thu phục tới.

Đương nhiên, nói là đi bắt quý hòm nhưng chẳng qua đó chỉ che đậy cho mục đích thật sự của Ôn Văn mà thôi.

Ôn Văn muốn mau chóng tới xem tình huống của sơn trang Lê Thủy, đó là phân bộ của Đọa Thần Huyết ở khu Hoa Phủ!

Anh không định đơn độc xâm nhập trại địch, mặc dù anh gần như đã có thực lực cảnh giới Đồng Hóa, nhưng thực lực này ở trước mặt phân bộ Đọa Thần Huyết thì căn bản không đủ dùng.

Vì thế trong điều kiện hàng đầu là không bị bại lộ mục đích, tới đó đơn giản thám thính tình huống một phen.

Có điều tuy bắt quý hòm chỉ là phụ nhưng Ôn Văn cũng không định qua quýt lừa qua chuyện.

Anh muốn tạo ra một ít hạt châu quý hòm, hạt châu này có thể dùng để bồi dưỡng quý hòm của mình, cũng có thể bán đi lấy tiền.

Chỉ dựa vào tiền sẵn ma kiếm được từ việc săn quái vật thì tốc độ có hơi chậm, vì thế Ôn Văn dự định bán một số thứ trên trang web của Hiệp Hội Thợ Săn.

Anh đã tra xét trên web, thứ hạt châu mà anh chế tạo ra được gọi là oan hồn châu, trong điều kiện tự nhiên rất khó hình thành, vì thế Ôn Văn dự tính xem oan hồn châu là món hàng át chủ bài của mình.

...

Sơn trang Lê Thủy được xây dựng bên cạnh hồ nước sát biên giới thành phố Diên Lăng, là nơi giao lưu của nhóm quyền quý ở thành phố Diên Lăng, không quản ngày hay đêm đều rất náo nhiệt.

Lúc ban ngày bọn họ tới đây thả lỏng trao đổi mua bán, tối thì sẽ có rất nhiều người tới học ngoại ngữ...

Ôn Văn để xe đậu bên cạnh hồ nước, nhìn sơn trang Lệ Thủy ở đối diện hồ mà cảm thán.

Ai ngờ được loại câu lạc bộ cao cấp này thế mà lại là tổng bộ của đám diên Đọa Thần Huyết cơ chứ.

Có điều so với thành phố của tỉnh Đông Sơn, thành phố Diên Lăng này vẫn là một thành phố có sự kiện siêu nhiên không quá sồng động, vì thế tiểu đội thợ săn ở thành phố này còn được khen ngợi.

Xem ra cho dù là đám diên Đọa Thần Huyết cũng hiểu được đạo lý không ăn cỏ gần hang.

Đang cảm thán thì cơ thể Ôn Văn thoáng cứng ngắc, sau đó tiếp tục thưởng thức phong cảnh của sơn trang Lệ Thủy, một lúc sau thì thu hồi ánh mắt.

Thoáng chốc khi nãy, Ôn Văn cảm giác được có người đang theo dõi mình, nhưng khi cẩn thận cảm nhận thì người đó đã biến mất không còn bóng dáng.

Chỉ mới ở bên kia bờ hồ đã bị chú ý, may mà chưa cài trang đột nhập vào bên trong.

Suy nghĩ một chút thì cảm thấy cũng hợp lý, sơn trang Lệ Thủy chính là tổng bộ của tổ chức Đọa Thần Huyết ở khu Hoa Phủ, một người xa lạ như Ôn Văn tới gần thì nhất định sẽ thu hút sự chú ý của chúng.

Chính vì biết nơi này khẳng định phòng thủ rất nghiêm ngặt nên Ôn Văn mượn cơ đuổi quý để tới đây quan sát từ một khoảng cách xa, không ngờ vẫn bị chú ý.

Anh hít sâu một hơi, ở bên hồ đi một đoạn tới cái đình nghỉ mát được xây dựng ở ven hồ.

Cái đình này tên là đình Lệ Thủy, bình thường có rất nhiều du khách tới tham quan, nhưng khoảng thời gian gần đây lại thường xuyên có người bị trượt chân rơi xuống nước ở khu vực này, sau đó ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Diên Lăng tra được hơi thở quỷ hồn ở gần đây, có lẽ là có thủy quỷ nhưng vẫn không tóm

được cái đuôi của nó.

Vì thế Ôn Văn kích hoạt huy hiệu của nhân viên thu nhận, bản đồ địa hình lằng lạng không một tiếng động xuất hiện trước mặt anh.

Quả nhiên, trong hồ nước có một cái bóng mơ hồ.

Có lẽ là thủy quỷ trong hồ.

Nhưng nhìn màu sắc thì thủy quỷ này cũng quá yếu rồi, ngay cả dọa người ta giật mình chắc cũng khó chứ nói chi tới chuyện kéo người ta xuống nước cho chết đuối.

Đương nhiên, quỷ hồn này rốt cuộc thế nào thì Ôn Văn không quan tâm lắm.

Cách anh hơn ba mươi mét có một bóng dáng bắt mắt hơn quỷ hồn đang núp sau gốc cây âm trầm nhìn Ôn Văn.

Từ màu sắc thì hẳn là cấp bậc Tai Hại, nhưng Ôn Văn không thể xác nhận đó là quái vật hay người siêu năng.

Mặc dù là trên bản đồ địa hình thì bóng dáng của kẻ này cũng như ẩn như hiện, nếu không phải có thân khí tra xét là huy hiệu nhân viên thu nhận thì Ôn Văn căn bản không thể phát hiện kẻ này.

Nhưng Ôn Văn vẫn làm như không phát hiện, tiếp tục làm chuyện của mình.

Kẻ này phòng chừng là trinh sát bên ngoài của Đọa Thần Huyết, nếu Ôn Văn ra tay thì chính là muốn nói cho đám Đọa Thần Huyết kia biết anh đã phát hiện hang ổ của chúng, có lẽ anh sẽ không thể bình yên trốn khỏi nơi này.

Vì thế Ôn Văn trực tiếp ngồi xuống một tảng đá ở bên hồ, đưa chân xuống nước quơ tới quơ lui.

“Nói ra thì cảnh sắc nơi này đúng là không tệ.”

Gió nhẹ thổi mặt hồ lăn tăn gợn sóng, ánh trăng phản chiếu lóng lánh, đám ếch và côn trùng trên bờ râm ran kêu to.

Ôn Văn thưởng thức cảnh sắc một chốc, nước trong hồ vẫn không có phản ứng gì cả, quỷ hồn kia vẫn mờ mịt lượn lờ dưới nước, giống như không hề phát hiện Ôn Văn.

“Không đúng, quý hồn cấp thấp cũng có suy nghĩ rất đơn giản, sẽ theo bản năng mà hành động, mình một mình ở đây sao lại không tấn công chứ, lẽ nào nó phát hiện mình là người siêu năng?”

Ôn Văn có che giấu hơi thở của mình, muốn như thế này để tới gần tổng bộ Đọa Thần Huyết là không thể nào, nhưng loại quỷ hồn này không nên phát hiện ra Ôn Văn mới đúng.

“Cũng không đúng, hơi thở của quý hồn này có cảm giác còn yếu hơn cả lũ cá trong hồ, làm gì có năng lực phát hiện mình.”

“... chờ đã, lũ cá trong hồ này, cảm giác tồn tại có phải quá mạnh rồi không?”

Ôn Văn rút cuộc cũng nghĩ tới điểm mấu chốt, anh lấy ly trăm vị ra lấy một ít nước trong hồ, lắc lư một chốc để nước chuyển hóa thành máu.

Sau đó Ôn Văn rót ly nước máu tanh nồng này vào trong hồ nước.

Một lát sau, lũ cá trong hồ bắt đầu xôn xao, một con cá nheo khổng lồ dài hơn ba mét ở dưới đáy hồ lẳng lặng tiếp cận Ôn Văn.

Đương nhiên, con cá nheo này cho rằng mình hành động rất bí mật, thực tế thì cũng khá bí ẩn đấy, nhưng Ôn Văn có bản đồ địa hình nên quan sát rất rõ ràng.

Con cá nheo này và cá nheo bình thường có chút khác biệt, trên thân thể to mập của nó đều là vết thương, hai bên mép có sợi râu dài gần bằng cơ thể.

Sợi râu đó lặng yên thò lên khỏi mặt nước rồi cuốn lấy chân Ôn Văn, trực tiếp kéo anh rơi xuống hồ.

Động tác của nó rất thành thực, khẳng định đã làm không biết bao nhiêu lần, nếu có người nhìn thấy cảnh này thì thật sự rất giống trượt chân rơi xuống nước.

Sau khi Ôn Văn rơi vào nước, mặt hồ xuất hiện bọt nước kịch liệt, giống như đang diễn ra một trận chiến kịch liệt.

Sau đó dần dần an tĩnh lại...

Chương 230 - Nhịp Tim Nặng Nề

Tên đang lên quan sát kia thấy Ôn Văn biến mất thì hơi nhướng mày.

Muốn xuống nước xem tình huống của Ôn Văn nhưng vội vàng dừng lại.

Mệnh lệnh của cấp trên là nếu đối phương không phát hiện phân bộ, cho dù chết cũng không cho phép bại lộ sự tồn tại của phân bộ, vì thế hẳn vẫn tránh mặt ở xa xa không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không tới mười phút, Ôn Văn từng bước từng bước từ dưới hồ bước lên, một tay túm cái đuôi cá trơn trượt, tay kia cầm một hạt châu nhỏ.

Ở trong nước, đầu tiên Ôn Văn dễ dàng đánh bất tỉnh con cá nheo này, sau đó tìm được quý hồn đang mờ mịt lượn lờ, biến nó thành oan hồn châu.

Hai chuyện này, Ôn Văn chỉ tốn không tới ba phút.

Tiếp đó Ôn Văn thử ở dưới nước tiếp cận sơn trang Lệ Thủy, có điều chỉ bơi được khoảng mười mét thì Ôn Văn phát hiện chuyện này căn bản không có khả năng.

Càng tới gần thì Ôn Văn lại càng cảm nhận rõ tiếng hít thở nặng nề và nhịp tim đập mạnh mẽ.

Nhịp đập kia rất nặng, giống như âm thanh của chiếc trống da bò khổng lồ bị bóp nghẹt ở dưới nước vậy, Ôn Văn không có cách nào tưởng tượng được sinh vật có thể phát ra tiếng tim đập này rốt cuộc có thể hình lớn tới cỡ nào.

Ôn Văn biết, chỉ cần mình tiến tới gần hơn một chút nữa thôi thì sẽ làm thứ đó chú ý, vì thế anh sáng suốt không tiếp tục thâm nhập sâu hơn.

Từ trong nước tiến lên, Ôn Văn dùng năng lực khổng chế nước của quý hồn tách nước khỏi người mình, có điều cảm giác vẫn còn dính dính, vì thế anh cảm thán nói: “Không mặc đồ lót cũng có chút chỗ tốt, ít nhất thì khi bị nước thấm ướt thì không phải khó chịu vì quần áo dính bết vào người.”

Sau đó, Ôn Văn không ở lại nơi này lâu hơn nữa, trực tiếp mang theo con cá nheo kia lên ô tô rời đi, không hề có chút lưu luyến nào với sơn trang Lệ Thủy.

Bóng dáng vẫn luôn nhìn chăm chăm Ôn Văn thở dài một hơi, nhìn thấy Ôn Văn rời đi, hắt từ phía sau thân cây bước ra.

Hắn nhấn thiết bị truyền tin trên tai nói: “Mục tiêu không có hành động khả nghi, xác nhận là thợ săn săn quý trong tin tức, không có vấn đề.”

...

Sau khi rời khỏi phạm vi sơn trang Lệ Thủy, Ôn Văn gọi một cuộc điện thoại cho Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Diên Lăng, gọi người tới xử lý con cá lớn này.

Con cá nheo này đã ăn không ít người, vì thế Ôn Văn không có hứng thú mang nó vào trạm thu nhận làm thức ăn dự phòng, anh có một xíu thích sạch sẽ.

Có điều nhìn dáng vẻ con cá nheo này, Ôn Văn cũng hiểu được vì sao thành phố Diên Lăng không giải quyết vấn đề ở nơi này.

Bởi vì nơi này quả thực có hơi thở quý hồn, vì thế bọn họ sẽ cho rằng sự kiện rơi xuống nước là do quý hồn quấy phá.

Nhưng quý hồn này quá suy yếu, yếu đến mức nếu dùng phương pháp bình thường thì căn bản không thể nào bắt được.

Mà đầu sỏ gây ra những vụ rơi xuống nước chính là con cá nheo khổng lồ này, nó chẳng qua chỉ là một động vật biến dị mà thôi, cũng không gây được sự chú ý.

Sau khi giao con cá nheo cho nhóm nhân viên hỗ trợ, Ôn Văn bắt đầu tiếp tục săn quý hồn, diễn trò thì đương nhiên phải diễn trọn vẹn.

Anh nghi ngờ trong Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Diên Lăng có gián điệp của Đọa Thần Huyết, vì thế ở trước mặt Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Diên Lăng, Ôn Văn không thể lộ ra kẽ hở.

Trước khi lái xe tới địa điểm tiếp theo, Ôn Văn tìm một nơi bí ẩn rồi tiến vào trạm, đi tới kho hàng khu Tai Hại.

Kho hàng khu Tai Hại hiện giờ có ba vật thu nhận.

Số một là con Husky đầu người thân chó, tên là chó đầu người, nó có năng lực khắc chế quỷ hồn rất lớn.

Số hai là một con rối gỗ không cao, tên là con rối đập vỡ đầu gói, nó sẽ đánh vỡ đầu gói của tất cả nhìn mình từ trên cao.

Số ba tên là ‘Mọc Thêm Cơ Thể Vô Hạn’, diện mạo bên ngoài là một đồng vụn vụn bất định hợp thành bởi các phần cơ thể con người, nó là ‘Trịnh Phong’.

Sau khi Ôn Văn giết chết ác ma bóng tối Bariel, Trịnh Phong đã triệt để mất đi đặc tính suy nghĩ, ngay cả suy nghĩ tấn công cũng không tồn tại, biến thành một cục thịt chỉ cần cắt là có thể mọc thêm vô hạn.

Vì thế hắn không còn là người siêu năng nữa mà trở thành một vật thu nhận.

Khi đó Ôn Văn mới phát hiện thì ra vật thu nhận và quái vật còn có thể chuyển đổi.

Một khi người siêu năng đã không còn ý chí của mình, hoàn toàn do năng lực làm chủ thì có thể coi là một vật thu nhận.

Có điều, lần này Ôn Văn không phải tới tìm ‘Trịnh Phong’, mà là tìm ‘Chó Đầu Người’.

Chó đầu người là khắc tinh của quỷ hồn, vì thế Ôn Văn muốn dùng nó để bắt quỷ hồn.

Mặc dù trông giống chó nhưng Chó Đầu Người một mình ở trong phòng giam lâu như vậy cũng không hề cô độc.

Khi thấy Ôn Văn thì nó vui vẻ chậm rãi tiến tới trước mặt Ôn Văn, thân thiết ngoắc đuôi.

“Chốc nữa tao sẽ thả mày ra ngoài tản bộ, mày giúp tao bắt quỷ, được không?”

Chó Đầu Người thực nhân tính hóa gật đầu, hiện giờ cái đầu của nó đã hoàn toàn biến thành đầu nhân loại, không có bất kỳ đặc điểm nào của loài chó, đồng thời diện mạo cũng rất thanh tú, cho dù có tên biến thái nào nảy ra ý tưởng táo bạo với nó thì cũng không có gì kỳ quái.

Có được sự đồng ý của nó, Ôn Văn liền rời khỏi trạm thu nhận, dùng tay trái búng một cái, chó đầu người xuất hiện ở trước mặt anh.

Mặc dù có trạm thu nhận ràng buộc, chó đầu người chắc chắn sẽ phối hợp với Ôn Văn, nhưng dù sao nó cũng là vật thu nhận duy nhất chủ động muốn nương tựa vào anh, vì thế Ôn Văn cũng muốn tôn trọng ý nguyện của nó.

Chó đầu người vừa xuất hiện, Tam Tể Nhi liền trừng mắt, phát ra tiếng gầm rú.

Tam Tể Nhi cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp, tên Ôn Văn này không phải muốn nuôi thêm thú cưng chứ?

Vừa nghĩ tới khả năng ngay cả da chân mà cũng có người muốn giành với mình, Tam Tể Nhi cảm thấy thực bi thương.

Có điều Ôn Văn không hề để ý tới chút tâm tư đó của nó, chỉ sờ cằm suy tư.

“Dùng găng tay Tai Ách sửa dụng vật thu nhận thì có thể không phải chịu phản ứng phụ, như vậy có lẽ cũng có thể sử dụng vật thu nhận mạnh nhất của mình đi? Phải tìm cơ hội để thử mới được.”

Vật thu nhận mạnh nhất mà Ôn Văn nói tới chính là vòng tay ‘Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học’, sau lần bị ép trần truồng chạy một phen, Ôn Văn đã vắt nó vào góc ăn bụi, chưa từng dùng qua lần nào.

Vòng tay bị hạn chế rất lớn, vì thế có vẻ khá yếu.

Nhưng nếu thông qua trạm thu nhận sử dụng để không bị những hạn chế này ảnh hưởng thì vòng tay triết học sẽ làm thực lực của Ôn Văn tăng lên một mức độ khá là khả quan!

Ôn Văn lắc đầu, tạm thời không nghĩ tới vòng tay nữa, dẫn chó đầu người đi tới một tòa nhà cũ nát.

Mấy năm trước, tòa nhà này đã xảy ra rất nhiều vụ thảm án diệt môn, những vong linh không cam lòng chết đi kia vẫn còn nối tiếp nhau ở trong tòa nhà này.

Chó đầu người ngoắc ngoắc đuôi, nó cảm nhận được số lượng quỷ hồn rất lớn ở nơi này, cũng cảm thấy hứng thú với chúng.

Vì thế Ôn Văn chơi trò dẫn rắn và chó đi dạo, nhàn nhã tiến vào khu đất dữ bị phong tỏa này.

Dưới sự phối hợp khăng khít của chó đầu người, bọn họ dễ dàng quét ngang tòa nhà quý ám này, bận bịu tới tận nửa đêm thì Ôn Văn mới lái ô tô về khách sạn.

Chó đầu người chỉ cần đứng im ở đó đã có thể làm suy yếu đám quỷ hồn, gầm nhẹ một tiếng thì làm chúng không có chỗ trốn.

Ngoại trừ một quỷ hồn có năng lực đặc biệt, cũng chính là thủ phạm gây ra những vụ thảm án ở tòa lâu này, một tên phóng hỏa khét tiếng.

Mấy năm trước đã bị xử tử hình, đáng ra thì hẳn không nên xuất hiện ở hiện thế với dạng oan hồn như vậy.

Nhưng có một thanh niên nào tàn xem tên phóng hỏa này là thần tượng, học theo để tiếp tục gây án.

Cuối cùng thành công triệu hoán hẳn tới thế giới hiện thật, trở thành oan hồn hung linh tàn sát bừa bãi.

Chương 231 - Bồi Dưỡng

Dáng vẻ của oan hồn phóng hỏa kia rất bệ vệ kiêu ngạo, thực lực cũng gần bằng hung linh.

Chó đầu người tuy có thể áp chế nhưng không có cách nào dễ dàng như đối phó với những quỷ hồn khác.

Xét đến cùng thì tuy chó đầu người có thể khắc chế quỷ hồn nhưng nó không có năng lực chiến đấu.

Nhưng khi có Ôn Văn ở bên cạnh thì lại khác, chỉ cần sử dụng năng lực khống chế nước của quỷ nước và năng lực đóng băng của Tần Sảng thì có thể dễ dàng bắt được con quỷ phóng hỏa kia.

Nói ra thì quỷ hồn có thể có được đủ loại năng lực, độ phong phú của chúng có thể so sánh với người siêu năng nhân loại.

Nhưng năng lực của quỷ hồn có giới hạn rất lớn, không chỉ chỉ có 1% số lượng quỷ hồn có được năng lực đặc biệt, mà chúng

loại của năng lực đặc biệt thường sẽ có liên quan tới cái chết của quý hồn đó.

Có điều, cho dù năng lực giống nhau nhưng cách dùng của người siêu năng và quý hồn lại khác biệt một trời một vực.

Ví dụ như năng lực đóng băng của Tần Sảng, nếu dùng nó để đấu với Cung Bảo Đình trước khi thăng cấp, khẳng định chỉ nửa phút là bị đốt thành tro.

Có mất tất có được, những những quý có năng lực đặc biệt này thường có khả năng thăng cấp cao hơn những quý hồn bình thường, hơn nữa cấu tạo cơ thể đặc biệt của chúng vốn đã là một năng lực mạnh mẽ rồi.

Mang theo thu hoạch suốt một đêm, Ôn Văn quay trở lại khách sạn, đóng kín cửa rồi tiến vào WC, lặng yên biến mất trong không khí.

Anh tiến hành tổng kết kế hoạch hành động tối nay, chuyện điều tra cứ điềm Đọa Thần Huyết cơ bản coi như phí công.

Nhưng nếu nơi này phòng thủ nghiêm mật như vậy thì chắc chắn nó chính là phân bộ Đọa Thần Huyết.

Hiện giờ thực lực của Ôn Văn vẫn chưa đủ, đợi đến khi anh thật sự đạt tới cảnh giới Đồng Hóa, anh sẽ bắt đầu hành động.

Về phần hành động như thế nào... đương nhiên là tố cáo rồi!

Đề Hiệp Hội Thợ Săn phái người tới vây quét, sau đó anh thừa dịp hỗn loạn giải cứu nhân viên thu nhận kia.

Nói tiếp thì, tố cáo cứ điềm của tổ chức bí ẩn cấp bậc này, có lẽ Ôn Văn còn được thưởng không ít.

Ngoài ra thì chính là phần thu hoạch được từ một đêm bắt quý hồn.

Tổng cộng có được năm mươi sáu hạt châu oan hồn và một con quý hồn sắp thăng cấp thành hung linh.

Anh chuẩn bị lấy ra hai mươi viên rao bán trên website thợ săn.

Một viên đại khái có thể bán được hơn hai trăm đồng săn ma, nếu bán lẻ thì có lẽ còn cao giá hơn, hai chục viên chính là bốn ngàn tiền săn ma.

Hơn bốn ngàn tiền sẵn ma thì ít nhất cũng mua được một món vũ khí siêu năng thực dụng cảnh giới Năm Giữ, có điều Ôn Văn dự định trữ tiền lại, chờ sau này sẽ mua thứ tốt.

Thật ra thì, Ôn Văn không thiếu vũ khí siêu năng.

Giống như Chước Hồ và Quần Lang vậy, nó thật ra chính là vũ khí siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, chỉ là bình thường Ôn Văn không nỡ dùng loại đạn đặc biệt đắt đỏ của nó mà thôi, bằng không thì uy lực thật sự rất mạnh mẽ.

Lúc ban đầu Cố Phán Hề đã cho Ôn Văn hai mươi viên đạn đặc biệt, đến hiện giờ thì Ôn Văn vẫn chưa dùng được bao nhiêu.

Bởi vì bắn một phát cũng chính là bắn ra hai viên oan hồn châu...

Còn dư lại ba mươi sáu viên, Ôn Văn dự định dùng để bồi dưỡng quỹ hồn của mình.

Bởi vì hung linh gây nguy hại rất lớn lại còn không giới ẩn giấu, cơ bản một khi xuất hiện là sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn tóm cổ ngay.

Vì thế Ôn Văn muốn bắt được hung linh hoang dã là rất khó, muốn có thêm hung linh thì chỉ có thể tự mình nuôi dưỡng mà thôi.

Đầu tiên Ôn Văn đi tới phòng giam Tai Hại, gặp Tần Sáng.

Lúc này Tần Sáng đang treo ngược trên trần nhà, trên người phủ đầy khí lạnh, đôi mắt xám trắng không có nhiệt độ, bất ngờ nhìn tới quả thực có chút dọa người.

Từ khi thăng cấp lên hung linh, Tần Sáng có chút đam mê với các hành vi nghệ thuật này.

Mặc dù thoạt nhìn hắn có vẻ đáng sợ nhất, thế nhưng trong số quái vật ở tầng hai này, hắn là quái vật yếu nhất.

Ôn Văn muốn thử xem nếu cho Tần Sáng ăn một lượng lớn oan hồn châu thì có thể khiến Tần Sáng biến thành quỹ hồn cấp Tai Nạn— cũng chính là ác quỷ hay không.

Đầu tiên Ôn Văn cầm một viên oan hồn châu lắc lư trước mặt Tần Sáng, ánh mắt Tần Sáng lập tức dựng thẳng, xem ra thứ

này rất có sức hấp dẫn đối với hắn.

Vì thế, Ôn Văn trực tiếp ném hạt châu cho Tần Sảng.

Tần Sảng giống như nhấm nuốt kẹo mà nuốt hạt châu, nuốt xong thì lập tức có phản ứng.

Trong ánh mắt chờ mong của Ôn Văn, Tần Sảng chống ngược phè ra một phát đánh rắm....

Sau đó, không còn sau đó nữa!

Trong quá trình Tần Sảng ăn cơm, Ôn Văn bị vây trong trạng thái ngục độc Tai Nạn, anh có thể rõ ràng nhìn thấy năng lượng biến hóa của hắn.

Sau khi ăn hạt châu kia, năng lượng của hắn chỉ trở nên tối tăm hơn một xíu xíu mà thôi, cho dù Ôn Văn ném hết tất cả số hạt châu này vào bụng hắn thì cũng không tốt hơn là bao.

“Thứ tốt này không cho mày ăn nữa, cho mày ăn chính là lãng phí.”

Vì thế Ôn Văn xoay người bỏ đi, Tần Sảng vội vàng từ trần nhà nhảy xuống, đáng thương vươn tay với tới theo bóng lưng của Ôn Văn nhưng cuối cùng cũng không mở miệng cầu xin.

Hắn là hung linh, hắn là hung linh lạnh lẽo, không thể nào đòi ăn giống như thú cưng được!

Kết quả khi bóng dáng Ôn Văn biến mất, Tần Sảng lại bắt đầu tự đánh miệng mình, sao lại vì sợ mất mặt mà không chịu cầu xin chứ?

Không dùng trên người Tần Sảng, Ôn Văn chuẩn bị cường hóa đám quỷ hồn khác, hiện giờ tổng cộng có bốn oan hồn cấp Tai Họa trong trạm thu nhận, năng lực theo thứ tự là công kích tinh thần, trôn vào TV, không chế nước, không chế lửa.

Năng lực có trợ giúp lớn nhất cho Ôn Văn chính là năng lực công kích tinh thần của quỷ hồn thiếu nữ Chu Hân của cửa hàng bánh bao.

Vì thế Ôn Văn muốn bồi dưỡng cô ta trước tiên.

Này tuyệt đối không phải vì cô ta lớn lên xinh đẹp nhất đâu.

Có điều Ôn Văn không trực tiếp đưa cho Chu Huân mà ném tất cả số hạt châu kia xuống đất ở ngay trước mắt bốn quý hồn.

Ánh mắt của cả bốn quý hồn lập tức dựng thẳng, chúng nhào tới cửa phòng giam, tỏ ra khao khát.

“Cho tao một viên đi... tao đáng thương biết bao nhiêu...”

Quý TV tóc tai bù xù dùng giọng điệu dọa người nói.

Quý nước cả người ướt nhẹp, vừa cắn móng tay vừa âm trầm nói: “Một viên, tao chỉ ăn một viên thôi!”

“Tao chỉ muốn liếm một cái thôi.” Chu Huân trừng to mắt, hoàn toàn quên đi chuyện Ôn Văn đã siêu độ cả nhà mình.

Quý phóng hỏa vẫn chưa rõ tình huống có phản ứng kỳ lạ nhất, hấn gào thét với Ôn Văn: “Mau đưa chúng cho ông, bằng không ông ra ngoài đốt rụi mày!”

Đối với mấy lời kêu gào của quý phóng hỏa, người rộng lượng như Ôn Văn đương nhiên sẽ không tính toán, vì thế chỉ một nháy mắt quý phóng hỏa đã đau đớn lăn lộn dưới đất, cả phòng giam đều bị ngọn lửa bao trùm, nhưng bên ngoài thì không hề có chút độ nóng nào.

Theo uy thế nghiêm phạt quý phóng hỏa, Ôn Văn trầm giọng nói: “Loại hạt châu này bọn mày muốn thì được thôi, có điều phải để tao xem kết quả học tập của bọn mày, quý hồn có thành tích tốt nhất lần thi sau sẽ được thưởng ba viên, tốt thứ hai được thưởng một viên, đứng bét thì sẽ bị phạt, nghe rõ chưa?”

Ba quý hồn tới trước lập tức gật gù hết như gà mổ thóc, mà quý phóng hỏa mặc dù không biết cuộc thi là gì nhưng vẫn học theo mà gật đầu liên tục.

Ôn Văn tin tưởng có phần thưởng hấp dẫn này, đám quý hồn nhất định sẽ cố gắng học tập, cạnh tranh để trở thành quý hồn hữu dụng.

Sớm muộn gì cũng có ngày năng lực của đám quý hồn này không còn hữu dụng với Ôn Văn nữa, khi đó Ôn Văn cần sử dụng chúng vào chuyện khác.

Tới khi chúng bị những kiến thức này triệt để tẩy não, Ôn Văn mới dám sử dụng chúng.

Về phần dùng thế nào...

Phải biết là, hiện giờ Ôn Văn có quyền lực thả quái vật trong trạm thu nhận ra ngoài!

Chương 232 - Vest Trắng Và Trêu Đùa

Ôn Văn ho khẽ hai tiếng: “Tao còn một vấn đề muốn hỏi bọn mày, câu trả lời làm tao hài lòng thì tao sẽ thưởng oan hồn châu.”

Cả bốn quỷ hồn đều nghiêm túc nghe vấn đề của Ôn Văn.

“Tao muốn biết trước khi bọn mày chết, bọn mày có làm giao dịch gì với một người đàn ông mặc vest trắng hay không?”

Nghe thấy vest trắng, quỷ phóng hỏa và quỷ TV lộ ra vẻ mặt mờ mịt, quỷ phóng hỏa chỉ là một kẻ cuồng sát thuần túy, mà quỷ TV trước khi chết tuy đã trải qua tình cảnh khá bi thảm nhưng không hề có gì kỳ quái.

Nhưng quỷ nước và Chu Huân thì xuất hiện biểu cảm suy tư, sau đó cùng lắc đầu, tỏ vẻ mình chưa từng gặp.

So sánh phản ứng của đám quỷ, Ôn Văn liền biết tên mặc vest trắng kia thật sự tồn tại.

Lúc tiến hành vây quét quỷ hồn ở thành phố Phù Dung Hà, Ôn Văn mơ hồ phát hiện ẩn phía sau rất nhiều vụ án ác tính ở thành phố Phù Dung Hà có một kẻ đứng sau giấu mặt.

Có điều suy đoán này khá là mờ mịt, Ôn Văn không thể đưa ra bằng chứng.

Thẳng đến khi Ôn Văn tận mắt nhìn thấy một người đàn ông mặc vest trắng muốn ký khế ước với người thanh niên tên Trương Phàm kia mới coi như thật sự phát hiện sự tồn tại của chúng.

Thật ra Ôn Văn vẫn luôn nhớ kỹ tên mặc vest trắng kia, chỉ là vì đủ loại nguyên nhân mà tạm gác lại, đến hôm nay mới có cơ hội để hỏi.

Nhìn thấy phản ứng của quỷ hồn, Ôn Văn liền biết bọn họ không chịu nói ra rất có thể là vì khế ước kia.

Có khế ước tồn tại, cho dù Ôn Văn hỏi thế nào thì bọn họ cũng không dám trả lời.

Một khi trả lời thì sức mạnh của khế ước kia có thể trực tiếp giết chết bọn họ!

Ôn Văn lẩm bẩm: “Tổ chức thần bí như vậy... mục đích của chúng rốt cuộc là gì, sao lại không có ai biết tới sự tồn tại của bọn họ, mục đích thúc đẩy những vụ án giết người thảm khốc kia là gì?”

Nói thật thì nếu Ôn Văn không trực tiếp hỏi hai quý hôn thì anh thậm chí còn không thể xác nhận sự tồn tại của những kẻ đó, bởi vì đến tận bây giờ, anh chỉ mới gặp thoáng qua một bóng dáng mơ hồ mà thôi.

Thế nhưng Ôn Văn không biết, tổ chức thần bí kia thật ra đã từng ăn trái đắng vì anh rồi.

Ôn Văn lắc đầu, không truy hỏi chuyện kẻ vest trắng nữa, đám đó hành động bí mật như vậy, không phải chuyện mà anh có thể quản bây giờ.

Mà anh không hề có bất cứ bằng chứng nào chứng minh bọn chúng tồn tại, vì thế cũng không thể làm Hiệp Hội Thợ Săn chú ý, hiện giờ anh vẫn tập trung bồi dưỡng quý hôn thì hơn.

Ôn Văn ho khẽ một tiếng, nói với Chu Huân: “Câu trả lời của cô làm tôi rất hài lòng, vì thế tôi sẽ cho cô phần thưởng thật lớn.”

Chu Huân mờ mịt, cô trả lời gì chứ?

Mà lòng ghen tỵ của ba quý hôn còn lại cũng đã tràn đầy ánh mắt chúng rồi.

Dù sao chính là Ôn Văn muốn tùy tiện lấy cớ để bồi dưỡng Chu Huân mà thôi.

Ôn Văn trực tiếp ném một viên oan hồn châu vào phòng giam, ánh mắt Chu Huân sáng lên, không hiểu thì không hiểu nhưng chỗ tốt thì vẫn phải lấy.

Cô trực tiếp nhảy lên, giống như chó con mà dùng miệng đớp lấy hạt châu kia, hưởng thụ nuốt xuống.

Ném một viên chưa đủ, Ôn Văn thấy Chu Huân tiêu hóa xong thì tiếp tục ném thêm một viên nữa, mà Chu Huân thì không ngừng di chuyển trong phòng giam để chụp lấy hạt châu.

Theo số lượng hạt châu bị ăn ngày nhiều, biểu cảm trên mặt Chu Huân ngày càng dữ tợn, từ một chó ngoan hiền biến thành con sói hung ác!

Lúc nuốt hạt châu thứ hai mươi bảy, Chu Huân hoàn toàn mất đi lý trí, biến thành một oan hồn cuồng bạo.

Hai mươi bảy ý chí quý hồn đang tranh giành quyền khống chế trong cơ thể Chu Huân, làm cô biến thành một thứ dị dạng, không còn tươi trẻ xinh đẹp nữa.

Có điều Ôn Văn đã có kinh nghiệm đối với chuyện này, anh dùng sức mạnh Tai Biến mạnh mẽ xóa đi ý chí trong cơ thể Chu Huân.

Chỉ còn lại mỗi mình bản thể Chu Huân nửa quý trong phòng giam, lớp vật chất bên ngoài dần dần biến thành một cái kén quý bao lấy cô.

Chỉ cần chờ đợi một khoảng thời ngắn mà thôi, Chu Huân sẽ biến thành quý hồn cấp Tai Hại thứ hai trong tay Ôn Văn, mà đòn công kích tinh thần của Ôn Văn cũng sẽ mạnh mẽ hơn!

Anh tin tưởng đòn tấn công tinh thần cấp Tai Hại nhất định sẽ mang tới bất ngờ cho mình.

Còn dư lại vài hạt châu, Ôn Văn phân biệt thầy cho quý nước và quý TV, về phần quý phóng hỏa có thực lực mạnh nhất thì không mò được hạt nào.

Trước khi đi, Ôn Văn nói với quý TV và quý nước: “Sau này chỉ cần bọn mày học tập cho giỏi thì sẽ có cơ hội có được oan hồn châu, đồng thời cũng nên dạy dỗ quý hồn mới tới, cho nó biết nên làm sao lăn lộn ở nơi này.”

Dặn dò xong, Ôn Văn cũng không để ý tới chuyện hai quý hồn này làm sao dạy quý phóng hỏa, Ôn Văn tự mình cầm lấy một đồng đồ vật rồi đi tới phòng giam khu Tai Nạn, muốn kiểm tra tình huống của Nhan Bích Thanh.

Lúc này lớp than đen trên người Nhan Bích Thanh đã bị bong ra, da bắt đầu mọc trở lại nhưng vẫn chưa bao phủ toàn bộ,

trông có phần kinh dị.

Là một quái vật sử dụng cơ thể con người, tốc độ khôi phục như vậy đã có thể coi là rất nhanh rồi.

Nguyên cái chân heo đã bị Nhan Bích Thanh ăn hết sạch, thậm chí ngay cả phần xương cứng cũng bị nhai nát nuốt vào bụng, trình độ này thật sự có thể so với Tam Tể Nhi.

Hiện giờ hắn đang núp trong góc, dùng đôi mắt lóe ra ánh sáng xanh âm trầm nhìn Ôn Văn.

Về phần vì sao hắn lại núp trong góc tường.

Mọi người biết rồi đấy, trước đó da của hắn đã bị đốt rụi thành than, da đã thắm như vậy, quần áo đương nhiên cũng bị đốt rụi thành tro...

“Mày... là ai, sao tao lại ở đây?” Nhan Bích Thanh dùng giọng nói khàn khàn hỏi, hắn vẫn chưa rõ tình huống của mình.

Ôn Văn âm trầm nói: “Khà khà, tao là ai không quan trọng, quan trọng là... sau này mày phải ở nơi này.”

Vì để tránh phiền phức không cần thiết, ngoại trừ đám quái vật lúc đầu, số sau đó căn bản chưa từng thấy qua mặt thật của Ôn Văn, anh làm vậy để tránh tình huống nhân viên thu nhận thông qua quái vật để suy đoán thân phận của Ôn Văn.

Nhan Bích Thanh hừ lạnh hai tiếng: “Ha hả.”

Mặc kệ kẻ trước mắt là ai, ít nhất thì hiện giờ hắn cũng bảo vệ được tính mạng, tiếp đó chỉ cần khôi phục tới trình độ nhất định thì hắn sẽ trốn khỏi nơi này.

Ôn Văn gõ gõ chấn song phòng giam nói: “Mày đang lên kế hoạch trốn thoát đúng không, tao khuyên mày nên từ bỏ ý nghĩ này đi, nơi này hoàn toàn vượt khỏi sức tưởng tượng của mày đấy.”

Nhan Bích Thanh im lặng không nói, hắn không muốn nói gì cả.

Ôn Văn mỉm cười, nhàn nhã mở cửa phòng giam bước vào, mang theo đồ đã chuẩn bị sẵn.

Một xâu thịt nướng thật lớn, một thùng nước trong và chõng sách....

Khu Tai Nạn tạm thời không có nhân viên phụ vụ, vì thế chuyện hầu hạ Nhan Bích Thanh ăn uống phải do tự mình Ôn Văn đảm nhiệm.

Nhan Bích Thanh nhú mày, thức ăn và nước uống thì hẳn hiểu, nhưng đồng sách kia là sao?

“Này là cái gì, đưa tao mấy thứ này là muốn sỉ nhục tao à?”

Nhan Bích Thanh có được tri thức mà tiền thân sở hữu, đương nhiên cho rằng những thứ này dùng để trêu đùa mình.

“Ah, này là để cho mày giải buồn, phải học tập cho giỏi, phấn đấu tiến tới trước, mày sẽ tìm được thú vui khi sinh sống trong trạm thu nhận thôi.” Ôn Văn nghiêm túc giải thích.

Nhan Bích Thanh rất muốn giết chết Ôn Văn, nhưng hẳn vẫn cố gắng nhẫn nhịn xúc động.

Hiện giờ hẳn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, hơn nữa hẳn cũng không rõ tình huống nơi này.

Sau khi đưa đồ xong, lại đơn giản kiểm tra tình trạng cơ thể Nhan Bích Thanh một chút, Ôn Văn chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, anh quay đầu lại nhìn Nhan Bích Thanh nói: “À, có chuyện quên nói với mày, trong phòng giam này, mày phải nhớ kỹ một điều.”

“Vĩnh viễn đừng thử làm trái ý tao!”

Nói xong, trên người Ôn Văn xuất hiện năng lượng màu đen gần như hóa thành thực thể, uy áp mạnh mẽ đến mức làm Nhan Bích Thanh nháy mắt thay đổi sắc mặt, không khỏi rúc sát vào góc tường hơn.

“Mau chóng dưỡng khỏe cơ thể đi, như vậy mày mới có chút hữu ích.” Bóng dáng Ôn Văn rời xa, chỉ để lại một mình Nhan Bích Thanh.

Nhan Bích Thanh tức giận đấm tường: “Chết tiệt... thế mà lại là quái vật cấp Tai Biến, sao mình lại bị bắt tới đây chứ, mục đích của hẳn rốt cuộc là gì...”

Chương 233 - Sức Mạnh Triết Học Hoàn Chỉnh

Hai ngày sau, Ôn Văn không còn tới dò xét sơn trang Lệ Thủy nữa, ngược lại cả ngày ngồi xỏm trong khách sạn, ngay cả cửa lớn không bước ra nửa bước.

Việc chủ yếu mà Ôn Văn phải làm chính là trả lời vấn đề triết học.

Anh lôi vòng tay triết học trong xó ra, chuẩn bị kích hoạt cả mười hai hạt châu, khai phá sức mạnh hoàn chỉnh của nó.

Sau đó đặt vòng tay vào trong kho hàng thu nhận, thông qua gắng tay Tai Ách sử dụng là có thể tránh được tác dụng phụ của nó.

Nếu toàn bộ sức mạnh của vòng tay có thể làm thực lực Ôn Văn tăng mạnh thì kế hoạch giải cứu của anh đã có thể bắt đầu rồi.

Tối ban đêm, Ôn Văn sẽ ra ngoài săn quỷ hồn, thu thập oan hồn châu.

Nỗ suốt ba ngày, tất cả quỷ hồn dễ đối phó của thành phố Diên Lăng cơ bản đều đã bị Ôn Văn biến thành hạt châu rồi.

Trưa ngày thứ ba, khu trung tâm khu Tai Nạn của trạm thu nhận.

Đối diện Ôn Văn là một nhà triết học có làn da ngăm đen với mũ trùm màu đỏ và quần lót hình cờ liên bang.

“Chúc mừng Ôn tiên sinh, cậu đã thông qua khảo nghiệm của mười hai người bọn tôi, có tư cách kế thừa sức mạnh triết học!”

Sau đó nhà triết học triu mến nắm tay Ôn Văn nói: “Từ nay về sau, cậu chính là Ôn- đại triết học- Văn!”

Dứt lời, ông hóa thành một vệt sáng rồi chui vào vòng tay của Ôn Văn, mười hai hạt châu cùng lóe sáng.

Hiện giờ Ôn Văn đã có được toàn bộ sức mạnh của mười hai nhà triết học!

Ôn Văn hít sâu một hơi, đặt vòng tay triết học vào kho hàng thu nhận.

“Chỉ một hạt thôi đã làm mình biến thành cơ thể biến thái kia, cả mười hai hạt thì sẽ thành dạng gì đây...”

Sau đó, chọn đặt vòng tay triết học vào một chiếc nhẫn, búng tay một cái kích hoạt năng lực của vòng tay.

Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học!

Chỉ trong nháy mắt, lấy Ôn Văn làm trung tâm, một luồng khí không biết từ đâu bắn ra làm Ôn Văn giống như đầu nguồn của ngọn gió.

Đó không phải là gió mà là một năng lực khi vòng tay triết học được kích hoạt toàn bộ.

Khí thể triết học!

Vòng tay triết học không phải một vật thu nhận chuyên về cường hóa sức mạnh, trước đây khi chiếm được vòng tay này, những nhà triết học kia đều có sức mạnh có thể tổn thương quý hồn.

Có điều ở trên người một vị triết học thì không quá rõ ràng, mười hai vị gộp lại thì rõ ràng hơn, thậm chí có thể xem là năng lực cấp Tai Nạn bậc nhất.

Ôn Văn có thể hoàn toàn nắm giữ khí thể triết học này, dùng nó để công kích, giống như là nội lực trong cách truyền tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Hơn nữa khí thể này có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với những nguồn năng lượng tiêu cực.

Ngoại trừ khí thể triết học, Ôn Văn còn phát hiện sức mạnh của mình cũng tăng lên rất nhiều.

Cơ thể giống như bị đúc bằng sắt thép, Ôn Văn không hề nghi ngờ là cho dù bị đạn sấm ma trực tiếp bắn trúng thì cơ thể này vẫn không bị tổn hại xí xi nào.

Sau đó anh quay lại đâm tới trước một quyền ngang, bên ngoài nắm đấm giống như đột phá thứ gì đó, sau đó liền nghe thấy một tiếng nổ mạnh, quyền phong sắc bén bất ngờ quét ngang tới trước một khoảng mười mét!

Loại sức mạnh này...

Ôn Văn tưởng tượng một chút, quyền này nếu như đánh vào thân người thì chia năm xẻ bảy là cái chắc.

“Cảm giác... nếu như so với Lâm Triết Viễn thì còn mạnh hơn... rất có thể là mức thượng tự của cảnh giới Đồng Hóa...”

Sau đó Ôn Văn lại lắc đầu, anh nhớ tới thợ săn thượng tự ‘Băng Hà’.

Dòng sông băng vây lấy toàn bộ khu chung cư và sức mạnh khủng khiếp hết như cắt rau gọt dưa kia, hiện giờ tuy anh rất mạnh nhưng nếu so với Băng Hà thì vẫn còn chênh lệch rất rõ ràng, vì thế có lẽ phải là trung tự trong cảnh giới Đồng Hóa.

Có điều vòng tay triết học cũng không phải không thiếu sót.

Mặc dù đã thông qua găng tay Tai Ách sử dụng nhưng thể chất của chính bản thân Ôn Văn cũng bị biến mất, xem ra thể chất này có tính biệt lập rất mạnh.

Có điều Ôn Văn cũng không quá quan tâm, bởi vì cho dù cộng lại tất cả các thể chất của anh thì cũng không mạnh bằng thể chất của vòng tay triết học.

Hơn nữa thể chất không thể dùng nhưng năng lực của quái vật ở chiếc nhẫn có thể sử dụng thì cũng không tính là yếu hơn quá nhiều.

Thế nhưng...

Điều duy nhất làm Ôn Văn không thoải mái chính là hình tượng sau khi sử dụng thể chất này.

Hiện giờ anh cao tới hơn hai mét, da có màu đồng, thân dưới mặc một cái quần da khảm nạm đầy đinh tán kim loại và một đôi ủng da có phong cách tương tự.

Mà nửa người trên thì không có quần áo, chỉ có vài sợi dây lưng màu đen, trên mặt là một cái mặt nạ màu đen lộ ra mắt và cằm.

Nói chung thì hình tượng này có phong cách hoàn toàn trái ngược với hình tượng vốn có của Ôn Văn.

Có điều, ít nhất thì vẫn thoải mái hơn hình thái trần truồng chạy không ngừng lần trước.

Có sức mạnh này, kế hoạch giải cứu của mình đã có thể bắt đầu rồi.”

Anh cầm lấy huy hiệu nhân viên thu nhận, trước mặt xuất hiện vài cái bong bóng, hàng trên cùng chính là thanh niên bị giam trong sơn trang Lê Thủy.

Xem lướt qua các sự lựa chọn nhân viên trong khu vực này, điều làm Ôn Văn cảm thấy bất ngờ là Sở Vĩ cũng nằm trong số bong bóng đó.

Có điều Ôn Văn tạm thời không để ý tới Sở Vĩ, ngón tay anh chạm vào chiếc bong bóng trên cùng.

Vì thế, Ôn Văn ở trạng thái linh hồn trực tiếp xuất hiện trong địa lao tối lờ mờ.

Địa lao này có diện tích không tới mười mét vuông, còn không bằng phòng giam nhỏ nhất trong trạm thu nhận của Ôn Văn.

Sau đó, Ôn Văn nhìn người trẻ tuổi đang ngủ trong góc tường.

Nhìn thấy cậu ta ở nơi này, Ôn Văn thả lỏng rất nhiều.

Nếu cậu ta đã gia nhập Đạo Thần Huyết thì Ôn Văn còn nghĩ cách cứu viện cái rắm gì nữa.

...

Hoành Âm đã bị bắt tới đây bốn tháng rồi.

Cậu là sinh viên năm nhất của trường luật, cha là luật sư, bắt đầu từ trung học đã khá phản nghịch, bởi vì cha luôn bận rộn với công việc nên không có thời gian bầu bạn với hai mẹ con.

Mãi đến một ngày, cha cậu nghỉ phép, cả nhà bọn họ cùng đi du lịch.

Nhưng không ngờ cả đoàn du lịch bị một đám người không rõ thân phận có năng lực kỳ quái trói lại bắt tới rừng sâu núi thẳm, muốn dùng máu của bọn họ để hiến tế cho thứ gì đó.

Đám người vô tội bị cắt đứt động mạch, hất máu lên một viên đá kỳ quái.

Mà cha mẹ của Hoành Âm trong tình huống đó đã chết ở ngay trước mặt Hoành Âm.

Đến lượt Hoàn Âm, cậu bị đâm thủng cổ họng, máu phun vào tảng đá kia.

Sau đó, tảng đá đó đã nổ tung!

Cả đám quái nhân kia đều đau đớn vật vã, mà vết thương của Hoàn Âm thì dần dần tự lành lại.

Sau đó thợ săn tới, chém giết hết đám quái nhân, xóa đi ký ức của Hoàn Âm.

Nhưng Hoàn Âm chỉ bị mất ký ức vài ngày thì khôi phục lại, đồng thời còn quyết tâm muốn giết chết đám quái vật kia!

Vì thế, Hoàn Âm vẫn luôn âm thầm rèn luyện chính mình, hơn nữa còn tìm kiếm tung tích thợ săn.

Đáng tiếc ngoại trừ thì bởi vì Hoàn Âm không có năng lực đặc biệt gì nên không được Hiệp Hội Thợ Săn chú ý tới.

Một đứa bé không được huấn luyện chuyên nghiệp như Hoàn Âm, muốn tìm kiếm Hiệp Hội Thợ Săn căn bản là không có khả năng.

Hướng xoay chuyển xuất hiện lúc Hoàn Âm hai mươi tuổi, cậu ta thức tỉnh được năng lực thuộc về mình, mà cũng ngay hôm đó hấn bị Đọa Thần Huyết nhốt vào địa lao này, bị hành hạ suốt bốn tháng.

Thế nhưng Hoàn Âm không khuất phục, cậu muốn tìm cơ hội, trả thù triệt để!

Chương 234 - Thực Lực Của Đọa Thần Huyết

Hoàn Âm đang ngủ say thì đột nhiên lỗ tai dựng thẳng, sau đó tóc gáy toàn thân dựng đứng.

Cậu lập tức trợn mắt bật dậy, phát hiện trước mặt mình có một bóng đen!

Bóng đen này mặc áo khoác rộng thùng thình không nhìn thấy rõ mặt, thế nhưng khí đen lượn lờ quanh người, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt.

Nhưng khi nhìn thấy Ôn Văn, Hoàn Âm lại thả lỏng hẳn.

Trên người Hoàn Âm có xiềng xích không chế sức mạnh siêu nhiên, cho dù khăn trương thì có lợi ích gì đâu, dù sao cũng là mặc cho người ta chém giết mà thôi.

“Ừm... tới xem một chút mới phát hiện, ánh mắt của cậu thật sự rất sáng.” Để có một ấn tượng tốt, Ôn Văn ôn hòa cười nói với Hoàn Âm.

Có điều, anh không nói dối, ánh mắt của Hoàn Âm lóe lên ánh huỳnh quang màu xanh nhạt, giống như đôi mắt của dã thú ở trong đêm tối.

“Sao hôm nay bà già kia không tới, mỗi ngày đều bị kinh nguyệt dí nên không chịu nổi rồi à?” Hoàn Âm một lần nữa nằm xuống, có chút phách lối nói.

Trong hoàn thành, ba hoa mồm mép chính là động lực giúp Hoàn Âm có thể kiên trì, bằng không cho dù bốn tháng này cho dù cậu không khuất phục thì cũng sẽ điên mất.

“Tôi không biết bà già cậu nói là ai, tôi đại diện cho Trạm Thu Nhận Tai Ách tới đây, hi vọng cậu có thể gia nhập hội chúng tôi.”

Hoàn Âm bật cười: “Trạm Thu Nhận Tai Ách... bọn mày cho rằng chỉ cần đổi tên thì tao sẽ đồng ý à?”

Ôn Văn lắc đầu nói: “Có lẽ cậu hiểu nhầm rồi, tôi không phải người của Đọa Thần Huyết, mà là người sẽ giải cứu cậu.”

“Giải cứu...”

Ánh mắt Hoàn Âm sáng hơn một chút, giống như hai ngọn đèn nhỏ, nhưng ngay sau đó lại trở nên ảm đạm.

“Tôi không phải trẻ con ba tuổi mà mày nói cái gì tao cũng tin, chỉ cần tao có cơ hội thoát ra, tao sẽ giết sạch tất cả bọn mày!”

Ôn Văn không tức giận, chỉ nói tiếp: “Tôn chỉ của Trạm Thu Nhận Tai Ách chúng tôi là phát hiện uy hiếp, không chế uy hiếp, thu thập uy hiếp, xét theo một ý nghĩa nào đó thì có chút tương tự với Hiệp Hội Thợ Săn.”

Nghe thấy Hiệp Hội Thợ Săn, Hoàn Âm có chút động tâm, cậu vẫn luôn muốn được trở thành thợ săn.

Nhưng đối với người bình thường không có năng lực, xét theo mọi phương diện thì Hiệp Hội Thợ Săn không tồn tại, vì thế cho dù Hoàn Âm đã tìm kiếm khắp nơi vẫn không có kết quả.

“Nhưng nhìn lại dáng vẻ của mình đi, trông không giống dáng vẻ người tốt chút nào cả, với lại nếu mà thật sự là người của tổ chức đó, bọn chúng sẽ để mà vào đây à?”

Đưa ra nghi vấn tức là Hoàn Âm đã động tâm rồi, nhưng cậu ta không thể xác nhận được lời Ôn Văn nói có phải là thật hay không.

“Thật ra tôi không chân chính tiến vào đây, với lại cậu không ngại thì nhìn lại phía sau đi.”

Hoàn Âm nhìn một cái liền sững sờ, cậu thế mà lại thấy thân thể của mình.

Gần như nháy mắt đó, Hoàn Âm đã thấu suốt hiểu được mình đang bị vây trong một trạng thái đặc biệt, mà chính là nhờ vào trạng thái này người này mới có thể tới gặp mình.

Ôn Văn không nói nhiều, bởi vì có nói cũng không thể làm Hoàn Âm thả lỏng cảnh giác.

Đối với thiếu niên có thể kiên trì chống chọi hơn bốn tháng này, không quản là bất kỳ lời khuyên nhủ gì cũng không có ý nghĩa, bởi vì tất cả đều có thể là âm mưu.

“Đợi đến khi tôi cứu cậu ta ngoài rồi, tôi sẽ tới tìm cậu ký hợp đồng, hi vọng đến khi đó cậu sẽ không từ chối tôi.”

Phải chân chính có được tự do thì Ôn Văn mới dễ dàng thu nạp cậu ta trở thành nhân viên trạm thu nhận.

Hôm nay Ôn Văn quyết định tới đây, kỳ thật chỉ muốn bắt chuyện mà thôi, tránh đến khi cứu cậu ta ra ngoài xong, cậu ta lại không chịu giữ lời.

Sau đó Ôn Văn rời khỏi phòng giam Hoàn Âm, bắt đầu dạo loang quanh nơi này.

Lợi dụng trạng thái đặc biệt này để điều tra tình huống nội bộ nơi này là một mục đích khác của Ôn Văn.

Trong trạng thái này, Ôn Văn không thể cách Hoàn Âm quá xa, nhưng ít nhiều gì cũng có thể thấy được chút tình huống.

Đầu tiên, bên ngoài địa lao là một người mặc áo giáp, Ôn Văn tiến tới gần xem thì phát hiện bên dưới lớp giáp là gương mặt đầy lông lá xồm xàm.

Nó rõ ràng là một con quái vật dị chủng!

Ôn Văn đơn giản đánh giá nó một chút, phỏng chừng có thực lực Tai Họa, ở đây để trông coi Hoàn Âm.

Lướt qua con quái vật này, Ôn Văn bắt đầu dạo quanh khu vực gần phòng giam một chốc.

Trong phạm vi mình có thể hoạt động, Ôn Văn thể mà lại gặp ba người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, tuy đều là hạ tị Đồng Hóa giống như L tiên sinh nhưng nó không hề làm Ôn Văn khinh thường.

Ngoài ra, quái vật và người siêu năng dưới cảnh giới Đồng Hóa cũng có không ít.

Có điều nó không nằm ngoài dự đoán của Ôn Văn, theo thông tin bình báo mà Ôn Văn có, nếu không có lực lượng như vậy thì căn bản không thể nào là phân bộ của Đọa Thần Huyết.

Đọa Thần Huyết là tổ chức bí ẩn ngang ngược nhất trong liên bang, nhiều lần công khai khiêu chiến Hiệp Hội Thợ Săn.

Có thể ngông cuồng như vậy, đương nhiên cũng có thực lực mạnh mẽ, cũng là mối họa lớn trong lòng Hiệp Hội Thợ Săn, trong mỗi khu lớn chúng đều có phân bộ của mình.

Phân bộ ở khu lớn sẽ có ít nhất một cường giả cảnh giới Đồng Hóa chân tị trấn giữ.

Sau đó thượng tị và trung tị chắc chắn phải có, hạ tị thì ít nhất cũng phải mấy chục người.

Người siêu nhiên hạ tị Đồng Hóa ưu tú, sẽ được đặt tên từ mười sáu chữ cái.

Ví dụ như A tiên sinh, B nữ sĩ, C này nọ.

Những tin tức đó có thể coi như là tin tình báo công khai, nhưng Đọa Thần Huyết rốt cuộc có sức mạnh thế nào thì không ai rõ.

Có điều phần lớn người của Đọa Thần Huyết ở bên ngoài gây sự thì sức mạnh lưu lại đều không quá khoa trương.

Địa lao nằm sâu dưới đất tầm mười mét, Ôn Văn muốn cứu người đi thì ít nhiều gì cũng cần hao tổn chút sức lực.

Tình huống căn bản thế nào đã nắm được, Ôn Văn liền quay trở về cơ thể mình.

“Rất tốt, hiện giờ mọi việc đã chuẩn bị rồi, chỉ còn kém một bước tố cáo mà thôi.”

Ôn Văn đương nhiên không định tự mình đi cứu người, làm vậy là muốn tìm chết, vì thế chắc chắn là phải tố cáo, sau đó thừa dịp hỗn loạn cứu người, nhưng tố cáo như thế nào thì phải chú ý kỹ càng.

Khả định không thể giống như thành phố Phù Dung Hà, trực tiếp gọi điện cho Lâm Triết Viễn, sau đó Lâm Triết Viễn sẽ lật đật chạy tới rắc rắc xử lý gọn gàng đám Đọa Thần Huyết kia.

Chuyện này là không thực tế, bởi vì đối tượng bị rắc rắc lần này sẽ chính là Lâm Triết Viễn.

Ôn Văn cũng không thể báo cho Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Diên Lăng, ai biết trong bọn họ có nội gián hay không, anh thậm chí còn không tin tưởng bất cứ ai trong nhóm cao tầng Hiệp Hội Thợ Săn tỉnh Đông Sơn.

Đủ mạnh đến mức chống lại tổ chức người siêu năng của Hiệp Hội Thợ Săn tỉnh Đông Sơn, an bình ẩn mình ở đây, khả năng cao tầng Hiệp Hội Thợ Săn tỉnh Đông Sơn bị thâm nhập cũng không phải không có.

Có thể xem là một thám tử, bản năng của Ôn Văn nghi ngờ hết mọi khả năng có liên quan tới Đọa Thần Huyết, vì thế nếu muốn tố cáo thì anh sẽ hành động không có chút sơ hở nào.

Nghĩ tới đây, Ôn Văn mở trang web thợ săn, tìm kiếm số điện thoại tiếp nhận tố cáo của tổng bộ thợ săn khu Hoa Phủ.

Nếu ngay cả tổng bộ khu Hoa Phủ cũng bị đục ruỗng thì Ôn Văn thật sự không biết nói gì nữa.

Nhưng bình thường cuộc gọi này chỉ có siêu thợ săn mới có tư cách trực tiếp gọi, thợ săn bình thường muốn tố cáo thì cần phải thông qua Hiệp Hội Thợ Săn ở địa phương, Ôn Văn là thợ săn bình thường nên anh căn bản không có tư cách gọi.

Vì thế, Ôn Văn cần tìm người giúp đỡ.

Mà người này chính là Đinh Minh Quang!

“Hey, Minh Quang... con khi của ông khôi phục xong chưa?”

Đinh Minh Quang đang uống nước cầu kỳ thì phun ra: “Tôi nói với ông cả trăm lần rồi, đó là vượn trình tự, không phải khi!”

Sau đó biểu cảm của Đinh Minh Quang trở nên thô bỉ hẳn, nháy mắt ra hiệu với Ôn Văn: “Trang web mà tôi đưa cho ông trước đó, đã xem chưa?”

Ôn Văn tăng hắng một tiếng, mấy trang web này nọ, anh có thể tìm Đinh Minh Quang để hỏi, cũng có thể tự mình lên xem, nhưng cùng người khác bàn về chuyện này trên điện thoại thì ít nhiều gì cũng có chút xấu hổ.

“Không nói tới chuyện này, tôi cần ông giúp tôi chuyển một cuộc điện thoại, đồng thời mã hóa cuộc gọi đó!”

Chương 235 - Trước Giông Bão

Trong tòa cao ốc chọc trời của thành phố Thịnh Kinh.

Một người đàn ông trung niên đầu hơi hói ngồi trong phòng làm việc, say mê nhìn thư ký của mình đang xử lý công văn.

Vóc dáng thư ký cao gầy diện mạo nghiêm túc, đeo một cặp kính gọng đen, là mỹ nữ tri thức tiêu chuẩn.

Có điều người đàn ông này có sắc tâm nhưng không có sắc đảm [gan], chỉ dám dòm lên mà thôi, khi thư ký ngẩng đầu lên thì ông vội vàng thu hồi ánh mắt.

Hết thấy thoát nhìn rất bình thường, nếu như phía sau người người đàn ông kia không có một con giao long màu trắng đang cuộn tròn thì sẽ càng bình thường hơn.

Giao long dùng móng vuốt to bự của mình cẩn thận cảm một điều xì gà thật to, hương thụ phà ra làn khói.

Tất cả khói mà nó phun ra đều ngoan ngoãn chui vào miệng cửa thông gió, hoàn toàn không để người khác ngửi thấy.

Người đàn ông trung niên kia họ Diệp, tên là Diệp Hải Mạt, là hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, bình thường nhân

viên làm việc ở tổng bộ hay gọi ông là Diệp Công.

Đột nhiên chiếc điện thoại màu đỏ đặt trên bàn thư ký đỏ chuông làm Diệp Hải Mạt nhíu mày.

Phòng làm việc của ông có tổng cộng ba chiếc điện thoại, màu đen là chuyện bình thường của Hiệp Hội Thợ Săn, màu trắng là chuyện riêng, mà màu đỏ thì chỉ đỏ chuông khi có tình huống khẩn cấp.

Vì thế Diệp Hải Mạt vội vàng nghe máy.

“Diệp Công, có một thợ săn không rõ thân phận gọi điện tới nói rằng mình biết vị trí của tổng bộ Đọa Thần Huyết, tôi xác nhận không có nguy hiểm, có thể chuyển cuộc gọi.”

Trong tổng hội khu Hoa Phủ, bất cứ cuộc gọi không rõ nào gọi tới sẽ do nhân viên có năng lực đặc biệt kiểm tra, đề phòng xảy ra nguy hiểm.

Phải biết, không chỉ Nhan Bích Thanh có năng lực liên quan tới thiết bị truyền tin, những người siêu năng khác cũng có thể dựa vào chúng để làm ra nhiều chuyện.

“Thật sao?”

Diệp Hải Mạt lên tinh thần, ông sớm đã muốn đề bẹp khối u ác tính Đọa Thần Huyết này rồi.

“Nói máy đi.”

Một lát sau, một âm thanh khá quái dị truyền tới, âm thanh này rất giống một diễn viên nổi danh vì một bộ kịch ngắn mặt thận heo, là âm thanh nguy trang của Ôn Văn.

“Ông là hội trưởng hiệp hội à?”

Diệp Hải Mạt trầm giọng: “Tôi là Diệp Hải Mạt.”

Nghe thấy âm thanh của Diệp Hải Mạt, Ôn Văn thầm gật đầu, giọng nói mà anh nghe thấy trong tài liệu chính là giọng này.

Với năng lực của Ôn Văn thì hoàn toàn có thể xác nhận chuyện này, vì thế anh trả lời: “Tôi biết vị trí tổng bộ Đọa Thần Huyết, tình báo này đáng giá không ít khen thưởng nhỉ?”

Diệp Hải Mạt lập tức nói: “Sẽ không thiếu phần thưởng cho cậu, nhưng tôi muốn xác nhận thân phận của cậu.”

Ôn Văn lắc đầu: “Không được, trước khi bọn ông thật sự xử lý bọn chúng, tôi sẽ không lộ thân phận.”

Trước khi chuyện này được xử lý xong, Ôn Văn tuyệt đối không tin tưởng bất cứ ai, huống chi nếu như bị bọn họ biết thân phận, lúc hành động Ôn Văn khẳng định sẽ bị giám thị, như vậy anh sẽ không thể đi cứu người.

Diệp Hải Mạt nhíu mày: “Vậy làm sao cậu có thể xác định lời mình nói là thật chứ không phải một cái bẫy?”

Ôn Văn trầm ngâm hai giây rồi nói: “...ừm, Đọa Thần Huyết đều là lũ ngu, thần linh chúng thờ cúng cũng là kẻ ngu!”

Diệp Hải Mạt kinh ngạc, này đúng là một biện pháp đơn giản lại đầy thô bạo, nếu là người của Đọa Thần Huyết nếu dám nói một câu như vậy, ngoại trừ chết bất đắc kỳ tử thì không còn khả năng khác, hơn nữa linh hồn cũng phải chịu đả vật vô tận.

Cho dù chỉ là người hợp tác với Đọa Thần Huyết thì làm vậy cũng là rất nguy hiểm.

Diệp Hải Mạt có chút đau đầu day day huyết thái dương: “Lá gan của cậu lớn thật đấy, mặc dù cậu không có chút liên hệ nào với Thần thì cũng không nên nhắc tới như vậy, rất nguy hiểm.”

Tuy 99% là tà thần sẽ không chú ý tới lời sỉ nhục này nhưng nếu chú ý tới thì đó không phải là chuyện nhỏ, dù sao thì đây cũng là trực tiếp sỉ nhục.

“Không mắng như thế, ông sẽ tin tôi chắc.”

“Nói những gì cậu biết cho tôi nghe đi, có điều nói trước, tôi sẽ không tin tưởng hoàn toàn những lời cậu nói, vì thế cứ chờ kết quả rồi tính.”

Trao đổi tin tức xong, Diệp Hải Mạt bắt đầu dạo bước trong phòng làm việc của mình, sau khi suy nghĩ xong thì hỏi Bạch long ở phía sau: “Tuân Tiên có thể ra tay không?”

Bạch long lắc đầu: “Tuân Tiên trấn áp quỷ thần ở Phong Đô, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào rời đi.”

Tuân Tiên mà bọn họ nói là Tuân Anh, là một trong số nhóm người phán quyết của Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, có thực

lực cảnh giới Chân Ngã, tương đương với quái vật Tai Biến!

Người này thích tự xưng là kiếm tiên, năng lực nếu so sánh với kiếm tiên trong truyền thuyết thì chỉ hơn chứ không kém, vì thế bình thường mọi người thường gọi là Tuân Tiên.

Nếu Tuân Anh có thể ra tay thì chỉ cần một mình cũng có thể dọn sạch!

“Vậy thì hơi phiền một chút rồi, có điều cũng không phải không có cách.”

Nữ thư ký ở bên cạnh hỏi: “Diệp Công, cần điều tra người cung cấp tin không?”

Diệp Hải Mạt lắc đầu: “Để sau đi, chuyện này người biết càng ít thì càng tốt.”

Sau đó ông nói với nữ thư ký: “Gọi tổ điều tra đặc biệt số hai tới điều tra thành phố Diên Lăng, tổ hành động đặc biệt số ba chờ lệnh, sau đó... bắt đầu điều động siêu thợ săn cấp bậc thượng tự đang không có nhiệm vụ!”

...

Hiệp Hội Thợ Săn hành động nhanh gọn lẹ, tính chất công việc làm bọn họ không có nhiều thời gian bàn thân trước khi hành động, dù sao thì quái vật cũng sẽ không chờ bọn họ bàn bạc xong rồi mới bắt đầu giết người.

Vì thế Diệp Hải Mạt nhận được tố cáo lúc chạng vạng tối, ngay sáng sớm ngày hôm sau đã có thành viên tổ điều tra giả làm du khách lảng lạng không ai hay biết tiến vào thành phố Diên Lăng, âm thầm tiến hành điều tra sơn trang Lệ Thủy.

Kiểu điều tra của bọn họ bí ẩn và cẩn thận hơn Ôn Văn rất nhiều, vì thế sơn trang Lệ Thủy căn bản không hề phát hiện, xét về phương diện này thì tổ điều tra đặc biệt chuyên nghiệp hơn hẳn Ôn Văn.

Ngay sau đó, đêm đó hai đội hành động đặc biệt lên tới mấy trăm người và mười mấy siêu thợ săn yên lặng tiến vào thành phố Diên Lăng.

Dưới sự phối hợp của vô số nhân viên hỗ trợ, hành động sơ tán được tiến hành thuận lợi mà không hề kinh động tới sơn trang Lệ Thủy.

...

Sau khi hoàn thành tổ cáo, Ôn Văn vẫn luôn chờ đợi người tổng bộ tới.

Anh ẩn giấu hơi thở chạy tới bên ngoài sơn trang Lệ Thủy, lưu lại vài con rối động vật nhỏ để quan sát tình huống.

Để tránh khả năng bị phát hiện, Ôn Văn trốn vào trong trạm thu nhận.

Chỉ cần anh trông coi ở đây, Hiệp Hội Thợ Săn có hành động thì anh sẽ biết ngay, sẽ không bỏ qua thời cơ cứu viện tốt nhất.

Không đợi quá lâu thì Ôn Văn phát hiện có vô số người giống nhân viên hỗ trợ nhưng được huấn luyện và trang bị tốt hơn im lặng bao vây sơn trang Lệ Thủy.

Điều này làm Ôn Văn có chút tắc lưỡi, anh vốn tưởng phải qua hai ngày nữa hiệp hội mới hành động.

Có điều như vậy cũng thực bình thường, nếu Hiệp Hội Thợ Săn không có năng lực hành động này thì làm sao có thể áp chế được toàn bộ tổ chức bí ẩn ở liên bang chứ?

Nhân viên hỗ trợ không hề che giấu hành tung của mình, bởi vì người nhiều như vậy, cho dù muốn giấu cũng không được.

Xem cách thức hành động của bọn họ thì hẳn là muốn trực tiếp tấn công, tốc chiến tốc thắng trước khi Đọa Thần Huyết kịp phản ứng.

Sau khi ai đã vào chỗ này, không chút lãng phí thời gian bắt đầu hành động, bốn người siêu năng đứng ở bốn góc sơn trang Lệ Thủy, cắm một thứ như cây côn màu trắng xuống đất.

Tiếp đó thứ đó phát ra ánh sáng âm u chiếu thẳng lên trời, bốn tia sáng nối tiếp tạo thành một lá chắn mỏng, cách ly sơn trang Lệ Thủy.

Lá chắn này không thể ngăn cản người bên trong trốn đi, nhưng có thể ngăn cách tất cả âm thanh và động tĩnh, cho dù đánh nhau nát bét thì người thường ở bên ngoài cũng không phát hiện.

Ôn Văn đang điều khiển một con chuột quan sát thì một người siêu năng tóc vàng giẫm lên đuôi con chuột, xách bổng nó lên.

“Đội trưởng, có người dùng thứ này để giám sát chúng ta.”

Sau đó Ôn Văn nhìn thấy một người đàn ông giống như tháp sắt đi tới, đưa tay trực tiếp bóp nát con rối chuột.

Trong trạm thu nhận, khoe miệng Ôn Văn co rút nói: “Bóp nát đi, mấy người chỉ bóp chết một con, tôi còn vài con khác ở bên ngoài kia...”

Chương 236 - Khai Chiến

Dưới tầng hầm sơn trang Lệ Thủy, một bóng dáng tóc đen dài ngồi dưới đất.

Bóng dáng kia mặc một chiếc áo choàng có hoa văn lộng lẫy, nếu nhìn kỹ thì sẽ nhìn thấy hoa văn kia là hình ảnh nhân loại đang chịu đủ loại hành hạ.

Mà mái tóc dài kia tựa hồ có sức sống, chúng đang khẽ ngo nguậy.

“Hủ huyết giả đại nhân... tối nay tể dân tới cúng bái sơn trang Lệ Thủy ít hơn thường ngày rất nhiều, thuộc hạ nghĩ là có khả năng có biến.”

Một người đàn ông trung niên mặc vest thận trọng nói với bóng dáng kia.

Người đàn ông mặc vest này chính là tổng giám đốc đối ngoại của sơn trang Lệ Thủy, mà tể dân chính là cách người nội bộ Đọa Thần Huyết gọi người bình thường.

Hủ huyết giả cười khẩy nói: “Không cần lo lắng, có lẽ là bị người ta phát hiện ra nơi này có chút khác thường thôi, chỉ cần không phải tổng bộ Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện chúng ta, những kẻ khác có thể gây ra uy hiếp gì chứ... nhưng sơn trang này không thể ở lâu thêm nữa rồi.”

Hắn vừa mới nói hết câu thì con người đã trùng to, mái tóc dài đen nhánh lơ lửng.

Những sợi tóc dài này chính là khả năng nhận thức của hắn, mà chúng cảm nhận được có một số lượng lớn người siêu năng đang bao vây sơn trang Lệ Thủy, ngoài ra thì trên bầu trời còn có thứ gì đó đang tiếp cận với tốc độ cực cao...

Loại cảm giác này... bọn họ hình như đã thật sự bị tổng bộ Hiệp Hội Thợ Săn nhắm tới!

...

Hiệp Hội Thợ Săn khua chiêng gióng trống bao vây như vậy, người của Đọa Thần Huyết đương nhiên cũng phát hiện.

Người siêu năng và quái vật nhanh chóng tổ chức phòng ngự, dự định ăn thua đủ với Hiệp Hội Thợ Săn.

Một khi nơi này bị công phá, cao tầng có thể thông qua đủ loại phương pháp để trốn thoát, nhưng đám quái vật tầng chót và người siêu năng như bọn hắn khẳng định là trốn không thoát.

Nhưng bọn chúng đang đề phòng nhóm người liên minh tấn công thì chợt phát hiện trên bầu trời có ba chấm đen mơ hồ.

Những chấm đen đó ngày một lớn hơn, đồng thời còn truyền tới tiếng nổ vang dội.

Đó là... máy bay ném bom!

Hàng chục quả bom lớn được thả xuống từ máy bay, tiến hành oanh tạc kiểu rải thảm trong phạm vi sơn trang Lệ Thủy.

Gần như trong nháy mắt, nơi này đã biến thành địa ngục nhân gian!

Không giống với vũ khí dùng trong chiến tranh nhân loại sẽ có những chế xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, bom thả xuống từ máy bay ném bom của hiệp hội cơ bản đều là bom uy lực lớn.

Chỉ oanh tạc một phen thì người siêu năng trên mặt đất của tổng bộ Đọa Thần Huyết cơ bản đã bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn lại một số ít người siêu năng có năng lực đặc biệt sống sót.

Có điều dùng máy bay ném bom tiến hành oanh tạc chỉ đạt hiệu quả trong lần đầu tiên mà thôi, nếu tiếp tục tiến hành lần oanh tạc thứ hai, không nói tới chuyện không đạt được bao nhiêu hiệu quả, có khả năng máy bay sẽ bị tổn hại.

Trong Đọa Thần Huyết cũng có không ít cường giả có khả năng đánh rơi máy bay!

Hơn nữa bởi vì không bùng nổ chiến tranh quy mô toàn cầu nên thực lực quân sự của liên bang cũng không phải quá mạnh, loại máy bay ném bom này đã là vũ khí rất hiện đại rồi.

Về phần bom hạt nhân này nọ thì ngay cả bóng dáng cũng không có.

Oanh tạc vừa kết thúc thì toàn bộ hồ Lệ Thủy đã sôi ùng ục, mặt đất ở gần đấy cũng chấn động nhẹ nhẹ, tựa hồ xảy ra động đất.

Ngay sau đó một con cự thú giống như hủy thiên diệt địa với tám cái xúc tua khổng lồ dài mấy chục mét và hai cái chân lớn kèm theo cặp càng từ dưới nước trồi lên!

Đó chỉ là một phần cơ thể lộ ra trên mặt đất của nó mà thôi, ở bên dưới không biết còn bao nhiêu.

Nhưng đối mặt với cự thú khủng khiếp như vậy mà nhóm Hiệp Hội Thợ Săn không hề sợ hãi, hai vị đội trưởng của hai đội hành động đặc biệt vung tay, vô số thợ săn bắt đầu triển khai hành động.

Trong thế giới người siêu năng, trừ phi hình thể to lớn đến mức che khuất cả bầu trời, bằng không thì vẫn có thể chiến thắng.

Cứ vậy, trận chiến tiêu diệt Đọa Thần Huyết của Hiệp Hội Thợ Săn đã chính thức bắt đầu.

Hai bên bắt đầu chiến đấu, Ôn Văn cũng từ trong Trạm Thu Nhận Tai Ách tiến ra, nhìn mấy trăm người siêu năng đánh nhau hỗn loạn, mỗi tế bào trên người anh đều nhảy cẫng lên hoan hô, đây chính là kích thích mà anh theo đuổi.

Có điều Ôn Văn không nóng đầu xông lên, anh biết mình nên làm gì.

“Chắc chắn, tổng bộ hiệp hội đúng là có mặt mũi hơn hẳn phân bộ nhỏ, thế mà lại có thể sử dụng cả máy bay ném bom, một lúc nào đó mình cũng có thể sử dụng thứ đồ chơi này thì sướng rồi.”

“Người siêu năng tuyệt đối không có cách nào sống sót trong trận hỏa lực như vậy, có điều tiến hành công kích trực diện phạm vi lớn như thế thì người bình thường trong sơn trang phỏng chừng không thể sống được.”

Ôn Văn thầm mặc niệm ba giây cho người thường ở bên trong, sau đó không nghĩ tới chuyện này nữa.

Hiệp hội khẳng định có tiến hành sơ tán người bình thường, người thường còn ở trong sơn trang Lệ Thủy nếu không phải thông đồng làm bậy thì cũng là người căn bản không có cách sơ tán.

Đối mặt với tổ chức bí ẩn lớn như Đọa Thần Huyết, Hiệp Hội Thợ Săn không có khả năng chăm sóc chu toàn cho sự an toàn của mỗi người bình thường.

Chỉ cần để xông một người siêu năng thôi cũng có thể tạo ra thương vong gấp nhiều lần người thường trong sơn trang, ngớ tới L tiên sinh ngày đó đã tạo ra sự kiện kinh hoàng như thế nào ở khu vui chơi Phù Dung Hà.

Nhiệm vụ của Hiệp Hội Thợ Săn chính là đảm bảo an toàn cho phần lớn nhân loại, vì thế nên lấy hay bỏ là chuyện ngay từ đầu đã không thể thay đổi.

Nhìn đám đông thợ săn đang chiến đấu với mớ xúc tua và cặp càng khổng lồ kia, Ôn Văn không khỏi tặc lưỡi: “Nói ra thì đúng là lớn thật, có điều... nếu nó là chủ nhân của tiếng tim đập mà mình cảm nhận được trong nước ngày hôm đó thì phần lộ ra lúc này có lẽ chỉ là một góc của núi băng mà thôi!”

Nói không chừng phần xúc tua và cặp càng kia chỉ là một phần không đáng kể của thứ ẩn bên dưới.

Có điều những chuyện đó không liên quan tới Ôn Văn, nếu cuộc chiến đã bắt đầu thì kế hoạch của anh cũng nên tiến hành.

Anh phải thừa dịp hỗn loạn này cứu Hoàn Âm ra ngoài, Ôn Văn sớm đã nghĩ biện pháp rồi.

Trước đó, lúc tới tìm Hoàn Âm Ôn Văn đã quan sát địa hình xung quanh một phen, vì thế anh biết phòng giam Hoàn Âm đại khái nằm ở đâu dưới đất.

Vì thế Ôn Văn trực tiếp chuyển đổi sang thể chất quỷ hồn, dễ dàng tiến xuống độ sâu hơn mười thước rồi dừng lại ở vị trí trong trí nhớ.

Hiện giờ anh đã nhìn thấy mặt tường của phòng ngầm dưới đất, phòng giam của Hoàn Âm sâu như thế, trần oanh tạc khi này có lẽ không bị ảnh hưởng.

Nói thật thì Ôn Văn không hề cảm thấy Hiệp Hội Thợ Săn có thể tiêu diệt toàn bộ thành viên của phân bộ Đọa Thần Huyết, chuyện này quá phi thực tế.

Tuy sức mạnh kém xa nhưng Đọa Thần Huyết ở nơi này kinh doanh lâu dài như vậy, không có khả năng không chuẩn bị chút gì, lần này cao lắm cũng chỉ là bị thương nặng mà thôi.

Mà trước khi rút lui, chúng nhất định sẽ mang đồ quan trọng của phân bộ đi, giết chết tù nhân hoặc trấn áp mang đi.

Vì thế Ôn Văn muốn dành thời gian cứu Hoàn Âm ra trước khi cậu ta bị mang đi.

Ở bên ngoài bức tường có một tầng lá chắn năng lượng mỏng, tầng năng lượng này được tạo thành từ siêu năng lực, nếu có người chạm vào sẽ làm Đọa Thần Huyết chú ý.

Nếu là Ôn Văn lúc bình thường thì khẳng định sẽ không dám đụng vào, nhưng bây giờ thì anh trực tiếp biến thành trạng thái triết học!

Anh muốn mạnh mẽ đột phá tầng lá chắn này!

Chương 237 - Cứu Ra

Ôn Văn từ trong vali lôi ra một kiếm bự, thanh kiếm này là sau khi nói chuyện điện thoại với hội trưởng xong thì tự mình chế tạo, không có ưu điểm gì khác, chỉ là đủ rắn chắc.

Trong trạng thái triết học, có khí thể triết học mạnh mẽ, trải qua phần kiểm tra của Ôn Văn thì khí thể triết học có thể kèm vào kiếm khí, gia tăng uy lực.

Tuy trạng thái triết học bài xích các thể chất khác nhưng kỹ năng của chính bản thân Ôn Văn sở hữu thì sẽ không bị bài xích.

Thanh kiếm to chém ra, kiếm khí tạo thành ba vết cắt trên vách tường, sau đó Ôn Văn đẩy nhẹ một cái, nơi đó xuất hiện một lối vào hình tam giác.

Bởi vì trước đó đã tính toán vị trí nên nơi Ôn Văn xuất hiện chỉ cách phòng giam của Hoàn Âm không xa.

Anh rón rén đi tới hướng phòng giam, quẹo qua góc tường thì nhìn thấy một màn khá lúng túng.

Chỉ thấy hai người đang ôm nhau bàn xem nên làm sao trốn khỏi nơi này.

Hai người này, một chính là tên đàn ông lông lá trông coi phòng giam Hoàn Âm, một người khác chính là mụ phù thủy da nhăn nheo từng dẫn vật Hoàn Âm.

Ôn Văn nhìn thấy hai người này thì trong đầu lập tức nảy ra câu chuyện mấy chục ngàn chữ, cuối cùng chép miệng nói: “Hai người yêu nhau thật đấy!”

Thấy Ôn Văn nhìn chằm chằm mình, người đàn ông lông dài sừng sốt: “Mày cũng muốn gia nhập hả?”

Thấy Ôn Văn thật lòng tôn vinh, hắn liền cho rằng Ôn Văn muốn gia nhập với bọn họ.

Bởi vì khi nãy Ôn Văn không làm ra động tĩnh quá lớn, vì thế người đàn ông lông dài này căn bản không biết Ôn Văn là kẻ xâm nhập.

“Gia nhập.... haiz, bọn mày không phải yêu, là lũ biến thái.”

Vì thế Ôn Văn vác thanh kiếm to bự chỉ vào hai tên kia, thái độ thù địch cũng biểu lộ rõ ràng.

Thấy dáng vẻ không dễ nói chuyện của Ôn Văn, tên đàn ông lông dài kia rút cuộc cũng nhận ra mình chưa từng gặp Ôn Văn ở đây, vì thế Ôn Văn chính là kẻ xâm nhập!

Vì thế hắn gầm nhẹ một tiếng, cơ thể vặn vẹo, lông trên người lại càng dày rậm hơn, lỗ tai biến nhọn, miệng cũng mọc dài ra phía trước.

Hắn rõ ràng chính là người sói!

Người sói giương nanh múa vuốt muốn xông tới chỗ Ôn Văn, chân giẫm xuống đất rồi nhảy bổ tới, giống như loài sói khi đi săn vậy, thế nhưng Ôn Văn không hề có chút khăn trương nào.

Tên này chỉ là quái vật cấp Tai Họa mà thôi, chính là cấp bậc của Đào Thanh Thanh khi mới bị bắt, căn bản không thể kích thích nổi hứng thú của Ôn Văn.

Anh xoay tay một phát, dụng thẳng thanh kiếm rồi nhẹ nhàng vẩy một cái, một tia kiếm khí mang theo khí thể triết học xẹt qua người sói, cơ thể hắn trực tiếp bị cắt thành hai nửa bay sang hai bên cơ thể Ôn Văn.

Vốn Ôn Văn còn định vỗ người sói này vào trạm thu nhận, làm vật biểu tượng mới.

Có điều người sói này thế mà lại rủ Ôn Văn gia nhập với bọn họ, nếu mục phù thủy kia là ma nữ yêu kiều diễm lệ thì cũng tạm đi, mặt cứ như trái ỏ qua thế kia mà còn dám bảo Ôn Văn gia nhập, này rõ ràng là sỉ nhục anh.

Người sói dễ dàng bị giết chết, mục phù thủy kia sừng sốt, sau đó hét lên chói tai rồi vung cây gậy gỗ trong tay chỉ về phía Ôn Văn.

Vô số rơm rạ đột nhiên xuất hiện tạo thành một con người rơm thật to, bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Ôn Văn lắc đầu, có lẽ tên người sói bị giết khi nãy là người tình của mục ta nên mục mới mất lý trí, bằng không một người siêu năng cấp Tai Họa thì có tư cách gì mà chủ động tấn công Ôn Văn chứ?

Con người rơm này chỉ được cái thể hình to bự mà thôi, trong mắt Ôn Văn thì chẳng khác gì mèo chó.

Anh tiến tới trước một bước, một quyền đâm vào con người rơm, người rơm to lớn kia giống như bóng hơi trực tiếp bị nắm tay kia đánh bại, rơm rạ lả tả rơi xuống đất.

Đầu người rơm rơi xuống đất, miệng ngoác ra hợm lại không biết đang nói gì.

Mắt thấy phép thuật của mình bị giải quyết dễ dàng, mục phù thủy kia sừng sốt, con phần nộ biến mất và sợ hãi thì dâng trào, mục hiểu được người đàn ông trước mặt có thực lực mà mình không thể chống lại!

Vốn mục cũng không phải nhân vật lớn trong Đạo Thần Huyền, chẳng qua bởi vì mục ra tay khá độc ác, động tác đẹp mắt, thích hợm dẫn vật tù nhân nên mới được ở lại trong địa lao.

Mấy tháng trước hủ huyết giả tiện tay tóm về một người siêu năng, người này có năng lực rất đặc biệt, theo lời hủ huyết giả

thì muốn để người siêu năng kia làm vật biểu tượng của Đọa Thần Huyết, nói mụ phải thuyết phục kẻ này gia nhập.

Mấy tháng nay mụ vẫn tận tụy làm nhiệm vụ, nhưng thằng nhóc Hoàn Âm kia mềm không được cứng không xong, mụ lại không dám thật sự tổn hại vật biểu tượng mà hủ huyết giả chỉ định.

Nhưng tuy là không thể hoàn thành nhiệm vụ nhưng mụ cũng có thu hoạch khác, mụ thường xuyên tới phòng giam này, quan hệ với người sói trông chừng phòng giam cũng rất tốt, thấy người sói bị Ôn Văn chém chết thì không nghĩ ngợi được nhiều, trực tiếp tấn công.

Sau khi khôi phục lý trí, mụ liền nhắc chân bỏ chạy, mụ làm sao thắng được loại quái vật như Ôn Văn cơ chứ.

Nhưng rất nhanh mụ đã phát hiện mình chạy không thoát, sợi xích màu đen quấy lầy eo mụ, sau đó một sợi khác quấn lấy người mụ.

Cuối cùng mụ bị cưỡng ép kéo tới bên cạnh Ôn Văn, từng chút từng chút bị nuốt vào một không gian không biết là gì.

Năng lực bù nhìn này làm Ôn Văn cảm thấy thú vị, vì thế mụ phù thủy này mới không rơi vào kết cục giống như người sói.

Kẻ trông coi đã chết, Ôn Văn muốn cứu Hoàn Âm đương nhiên hoàn toàn thông suốt, anh vung thanh kiếm to dễ dàng chém đứt cửa lao, đi tới trước mặt Hoàn Âm.

“Tôi là người của Trạm Thu Nhận Tai Ách, tôi tới cứu cậu.”

Ôn Văn ồm ồm nói, giọng điệu nói chuyện này khá phù hợp với hình tượng hiện giờ của anh.

Hoàn Âm lộ ra vẻ mặt vui mừng, từ sau ngày Ôn Văn rời đi, trong lòng cậu vẫn luôn ôm hi vọng.

Trong tình thế này, cho dù chỉ là một chút hi vọng thì Hoàn Âm cũng phải nắm thật chặt.

Hôm nay nhìn thấy quả thực có người tới cứu mình, rốt cuộc cũng làm Hoàn Âm buông bỏ tảng đá trong lòng.

Có hi vọng, lại nhìn hi vọng biến mất chính là chuyện tuyệt vọng nhất, cũng may mà Hoàn Âm không cần trải qua cảm

giác đó.

Tuy bị giam trong phòng giam nhưng Hoàn Âm vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống hồng bét của Đọa Thần Huyết, trên mặt đất rõ ràng đang diễn ra một trận đại chiến.

Lúc này Ôn Văn tới cứu mình, có lẽ không phải đang diễn trò, hơn nữa cho dù Ôn Văn có ý đồ thì sao chứ, dù sao tình huống cũng không thể tệ hơn bây giờ được.

Cao lắm thì, chuyển sang bị giam giữ ở một nơi khác, hoặc là tử vong.

“Cám ơn, có điều tôi...” Hoàn Âm vừa định nói gì đó đã bị Ôn Văn cắt lời.

Ôn Văn nói thẳng: “VẬY trước tiên ủy khuất cậu một chút vậy.”

Sau đó anh dùng cây kiếm to kia gõ nhẹ lên vai Hoàn Âm, lần này anh không chế lực khá chuẩn nên Hoàn Âm lập tức ngất xỉu.

Ôn Văn giờ cổ áo Hoàn Âm lên nhìn một chút, vai cũng không sưng đỏ.

“Tốt, hiện giờ rốt cuộc mình cũng thuận thực tuyệt kỹ đánh bất tỉnh người khác.” Ôn Văn có chút hài lòng tự nói.

Ôn Văn đưa Hoàn Âm vào trong trạm thu nhận, trong tình huống này không có nơi nào càng an toàn hơn.

Ôn Văn tạm thời không có ý định rời khỏi nơi này, vất vả lắm mới tới được tổng bộ Đọa Thần Huyết, nơi này lại còn đang hồng bét, nhóm phòng vệ trống rỗng, nếu không ở đây kiếm chút chỗ tốt thì căn bản không phải là phong cách của anh.

Không nói tới chuyện tìm thấy kho báu này nọ của Ôn Văn, ít nhất cũng phải bắt hai con quái vật về nuôi chơi.

Chương 238 - Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của

Ôn Văn đặt tay lên huy hiệu nhân viên thu nhận, bản đồ địa hình trong phạm vi năm mươi mét vuông xuất hiện trước mắt.

Lúc này, mật độ người siêu năng còn lâu mới được như lần anh tới trước đó.

Đám người siêu năng kia nếu không phải ở bên trên chiến đấu với Hiệp Hội Thợ Săn thì cũng là lén chuồn đi mất, vì thế trong phạm vi năm mươi mét vuông này, Ôn Văn chỉ phát hiện một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa.

Nơi mà người siêu năng Đồng Hóa kia trấn giữ có một số lượng lớn vật phẩm siêu năng, nhưng chúng đang biến mất từng cái một, xem ra chúng ra nghĩ cách vận chuyển đồ của Đọa Thần Huyết ra ngoài.

Có điều Ôn Văn tạm thời không có ý định tiếp xúc với tên siêu năng xúi quẩy kia, thời gian hoạt động của anh ở đây không nhiều.

Một khi dây dưa với hắn, không quản là thắng hay bại thì anh cũng không có quá nhiều chỗ tốt.

Ngộ nhớ làm Hiệp Hội Thợ Săn chú ý tới mình thì cái được lại không đủ bù cho cái mất.

Đương nhiên, Lý Đại Trang cũng có thể điều khiển một con chuột qua đó, trực tiếp nổ tung tên siêu năng kia rồi cướp hết mớ bảo bối kia.

Nhưng làm vậy cũng có nghĩa là cường giả cấp Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’ tuyên chiến với sự tồn tại đứng sau Đọa Thần Huyết, tuy có lẽ sẽ không có hậu quả gì không tốt nhưng Ôn Văn đã đắc tội ‘Mẹ Vĩ Đại’ kia rồi, lớp áo may ô này vẫn ít gây chuyện thì tốt hơn.

Chủ yếu là ‘Hắc Thập Tự’ vốn yên lành ở thành phố Phù Dung Hà lại xuất hiện ở thành phố Diên Lăng, mà anh thì cũng mới từ thành phố Phù Dung Hà tới thành phố Diên Lăng....

Biểu hiện rõ ràng như vậy, không bị liệt vào hàng mục tiêu trọng điểm chú ý mới là lạ.

Đột nhiên mặt đất rung chuyển, biểu cảm của Ôn Văn trở nên nghiêm nghị, trên đỉnh đầu có thể cảm giác được một nguồn năng lượng khổng lồ va chạm, hẳn là cường giả cảnh giới Đồng Hóa chân tự bắt đầu ra tay.

Nói tới thì siêu thợ săn thượng tự dạng như ‘Băng Hà’ đã rất mạnh rồi, cảnh giới Đồng Hóa chân tự sẽ mạnh đến mức nào cơ chứ?

Có điều chuyện này cũng kích động được nhiệt tình của Ôn Văn, nếu bên trên đã khai chiến toàn diện, cho dù Ôn Văn quấy một phen thì có lẽ cũng không đến mức làm cường giả chú ý mà tới ngăn cản.

Suy nghĩ một phen, Ôn Văn liền vọt thẳng tới vị trí của một kẻ cấp Tai Hại, bên cạnh kẻ này có rất nhiều hơi thở của người thường, nói không chừng sẽ có thứ tốt.

...

Giờ phút này, Lưu Ngôn Khai núp trong một đám người thường mà run rẩy, đám người này là nhân viên trung thành của sơn trang Lệ Thủy, mà hắn chính là người đàn ông trung niên đã báo cáo công việc cho hủ huyết giả, vị giám đốc của sơn trang Lệ Thủy.

Vốn hắn cũng có địa vị tương đối cao trong tổng bộ này, đám quái vật kia nể mặt mũi hủ huyết giả nên sẽ không làm nhục hắn.

Nhưng bây giờ tổng bộ bị Hiệp Hội Thợ Săn tấn công, đám quái vật kia còn có cơ hội trốn thoát, mà người bình thường như hắn thì chẳng còn giá trị gì để lợi dụng.

Ở trước mặt hắn là một quái vật sơn dương đang đứng thẳng đi lại, con quái vật nói rằng nó được hủ huyết giả phái tới bảo vệ nhóm Lưu Ngôn Khai.

Những người khác còn hi vọng xa vời, rằng con quái vật này sẽ đưa bọn họ tới nơi an toàn, nhưng Lưu Ngôn Khai biết, bọn họ không sống qua được buổi tối hôm nay.

Người thường ở đây không có người nào sạch sẽ, đám quái vật có thể sinh sống trong thành phố này mà không bị Hiệp Hội Thợ Săn chú ý cũng là một phần công lao của bọn họ.

Rất nhiều quái vật cần máu thịt, mà bọn chúng lại không thể ra ngoài đi săn, vì thế nhóm nhân viên cần phải ra ngoài dụ dỗ nhân loại, suốt mấy năm nay, không biết đám nhân viên này đã hại biết bao nhiêu người vô tội đáng thương.

Nhưng cho dù là vậy thì địa vị của họ ở trước mặt đám quái vật này vẫn chỉ như nô lệ mà thôi.

Hiện giờ di dời tổng bộ là chuyện khẳng định, mà đám quái vật kia sẽ không tốn sức đưa bọn họ đi, mà bọn họ lại biết được một ít tin tình báo về Đọa Thần Huyết, chúng sẽ làm gì bọn họ là chuyện không cần phải suy nghĩ.

Nhưng biết thì biết, Lưu Ngôn Khai cũng không có cách nào, hẳn không có năng lực thay đổi cục diện này, chỉ cần có chút khác thường thì hẳn chính là kẻ đầu tiên phải chết!

Rất nhanh, con quái vật kia đã đưa hơn ba mươi người bọn họ tới một căn phòng rộng rãi, quái vật đầu dê đứng ở cửa nhìn bọn họ, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Nó dùng đôi môi sơn dương quái dị hít khẽ một hơi, dưỡng khí trong phòng chợt loãng đi rồi hoàn toàn biến mất!

Tất cả nhân viên, bao gồm cả Lưu Ngôn Khai đều cảm thấy khó thở.

“Minh đã nghĩ tới rất nhiều kiểu chết, thật không ngờ tới cuối cùng lại là hít thở không thông mà chết.” Lưu Ngôn Khai tự giễu nghĩ.

Bắt đầu từ ngày vì được sống sót mà trở thành một con chó của hủ huyết giả, Lưu Ngôn Khai đã sớm biết sẽ có một ngày như thế này.

Không có dưỡng khí, ý thức của đám người dần dần không rõ, toàn bộ đều lộ ra biểu cảm tuyệt vọng.

Mà biểu cảm của con quái vật đầu dê kia lại càng dữ tợn hơn, nó thích xem nhất chính là dáng vẻ của người khác khi hít thở không thông.

Đột nhiên một hòn đá nhỏ bay tới đập vào trán nó, làm nó tạm ngừng lại năng lực, quay đầu nhìn lại hướng cục đá bay ra.

Đám Lưu Ngôn Khai cũng nhân cơ hội này mà há to miệng hít thở.

Chỉ thấy đối diện là một người đàn ông trí tuệ mặc quần da đinh tán, nửa trên quấn dây lưng, người này vác một cây kiếm to bản rộng tới hai mươi cm, thoạt nhìn chẳng khác gì quái vật.

Người đàn ông này chính là Ôn đại thám tử.

Quái vật sơn dương trừng cặp mắt nhỏ như hạt đậu xanh của mình tối tăm nhìn Ôn Văn, lạnh giọng nói: “Tao là dê yêu hấp dưỡng dưới quyền hủ huyết giả đại nhân, đang thi hành nhiệm vụ, nếu mày không muốn chết thì đừng quấy rầy tao, muốn máu thì tự đi bắt đi.”

Sau đó, hấn quay đầu lại, chuẩn bị giết chết đám người này.

Nhưng Ôn Văn lại cong ngón tay búng một cái, tiếp đó đưa tay hướng về phía dê yêu hấp dưỡng, một tia dịch ăn mòn màu xanh đậm phun ra.

Dê yêu dễ dàng né tránh dịch ăn mòn, nó quay đầu lại lộ ra vẻ mặt căm tức hung ác với Ôn Văn.

“Mày muốn chết sao... chờ đã, tao chưa từng thấy mày, mày là ai?”

Ôn Văn lui về sau một bước, dùng giọng điệu của nhà triết học nói: “Tao lớn lên dưới ngọn cờ liên bang, gánh vác trọng trách làm liên bang giàu mạnh, nghe nói Đọa Thần Huyết bọn mày lạm sát người vô tội, vì để xã hội hài hòa, nhân dân tiến bộ...”

Dê yêu há cái miệng đầy răng nhọn rống giận: “Nói trọng điêm!”

“Được rồi, nói dễ hiểu một chút là, tao là kẻ xâm nhập!”

Ôn Văn cười he he, sau đó để thanh kiếm vác trên vai xuống, cười híp mắt nhìn dê yêu hấp dưỡng.

Ánh mắt bé xíu của dê yêu híp lại, lông trên người nó xù lên, bởi vì nó đột nhiên cảm nhận được nguy cơ rất lớn từ người Ôn Văn!

Nó biết rõ nhóm cường giả hủ huyết giả đang chiến đấu với đám thợ săn ở bên ngoài, mà trong nội bộ lại xuất hiện một kẻ xâm nhập có thực lực không rõ có ý nghĩa thế nào.

“Đừng có híp mắt nữa, mắt mày còn nhỏ hơn cả mắt tao, còn híp nữa thì chẳng còn được chút gì đâu.”

Có thể khía người khác mắt nhỏ làm Ôn Văn sinh ra cảm giác vui sướng, kẻ địch như vậy thật sự khó tìm.

Dê yêu uy hiếp: “Tao trông mạnh mẽ hơn mày, nếu mày chịu lui bước, tao sẽ không làm khó mày.”

Vừa nói cầu hòa, dê yêu vừa âm thầm hít một hơi, gần như chỉ trong nháy mắt Ôn Văn đã cảm thấy dưỡng khí xung quanh trở nên mỏng manh, có chút khó thở.

Cho dù là thể chất triết học mạnh mẽ thì vẫn cần hô hấp.

Có điều Ôn Văn cũng không quá gấp gáp, loại cường giả như anh, cho dù không có dưỡng khí thì cũng có thể sống trong một khoảng thời gian rất lâu.

Vì thế Ôn Văn không chút hoang mang dùng tay trái búng tay một cái, trong tay xuất hiện một cái ly nước tai mèo màu hồng, trước đó trong ly đã được rót đầy nước.

Sau đó Ôn Văn tùy tiện lắc ly hai cái, mở ra, có thể nhìn thấy bên trong là chất lỏng màu lam nhạt.

Là dịch dưỡng!

Chương 239 - Thu Phục Dê Yêu Hấp Dưỡng

Một lọ dịch dưỡng nếu phát huy toàn bộ thì ít nhất cũng mười mấy phút, mà như thế đã đủ để Ôn Văn đối phó với con dê yêu này.

Anh hướng về phía miệng ly hít một hơi thật sâu, hít được dưỡng khí sung túc, người bình thường nếu hít như thế thì tám chín phần mười sẽ trúng độc, nhưng đối với Ôn Văn thì hoàn toàn không có vấn đề gì cả.

Sau đó Ôn Văn điểm mũi chân chạy tới chỗ dê yêu, bàn tay to như cái quạt hương bồ vung lên, trực tiếp tát một phát vào mặt dê yêu, đánh nó văng ra xa vài mét.

Nhưng dê yêu dù sao cũng không phải nhân loại, nó là quái vật hung tàn, mặt dê yêu tuy bị đánh tới sưng phù nhưng cũng chỉ là sưng đỏ mà thôi.

Nó không ảnh hưởng tới sức chiến đấu của dê yêu, cao lắm là làm nó choáng váng đầu hoa mắt.

Dê yêu ngã xuống dưới đất, cặp mắt đậu xanh cổ tròn to, biểu lộ sự phần nộ của mình.

Nhưng ánh mắt của nó không có cách nào mở to được như Ôn Văn.

Có điều dê yêu cũng nhận ra được chênh lệch của mình và Ôn Văn thật sự quá lớn, vì thế nó cũng không thử cận chiến với Ôn Văn.

Thủ đoạn sở trường của nó là hấp thu dưỡng khí ở xung quanh, chiêu này không có hiệu quả với Ôn Văn, bởi vì nó chỉ có thể hấp thu dưỡng khí trong không khí, không thể hấp thu dịch dưỡng.

Đợi đến khi Ôn Văn dùng xong lọ dịch dưỡng kia, dê yêu đã sớm bị thu thập rồi, có điều dê yêu vẫn còn thủ đoạn khác.

Nó từ trong lòng lấy ra một hòn đá nhỏ dài mảnh, đặt hòn đá lên sừng mình hung hăng rạch một phát, hòn đá phừng lên ngọn lửa màu cam, ngọn lửa này chính là đòn sát thủ của nó.

Nó là dê yêu hấp dưỡng, chỉ cần hít một hơi thì có thể hút cận dưỡng khí trong một không gian.

Vậy số dưỡng khí đó sẽ đi đâu?

Tất cả đều được chứa đựng trong cơ thể nó!

Nó đưa hòn đá nhỏ đang cháy kia tới bên miệng rồi quay sang Ôn Văn thổi mạnh một hơi, một luồng dưỡng khí giống như làn gió từ miệng nó phả ra.

Dưỡng khí lướt qua ngọn lửa màu cam kia thì trực tiếp biến thành một cột lửa thô to phun về phía Ôn Văn, cả hành lang đều bị lửa bao trùm làm Ôn Văn không có chỗ nào để trốn.

Ngọn lửa màu cam này vốn cũng không phải ngọn lửa bình thường, cộng thêm một lượng dưỡng khí lớn làm chất dẫn cháy, nhiệt độ của ngọn lửa đủ làm kim loại tan chảy.

Dê yêu cười lạnh, quái nhân này mạnh hơn nó thì sao chứ, cuộc chiến của người siêu năng chưa bao giờ có quy tắc là kẻ mạnh nhất định sẽ thắng!

Trong điều kiện đặc biệt, kẻ yếu hơn vẫn có thể chiến thắng kẻ mạnh!

Thấy ngọn lửa phà tới, Ôn Văn hoảng sợ vội vàng thu hồi ly trăm vị.

Sau đó bộc phát khí thể triết học, chặn ngọn lửa này lại.

Ôn Văn không biết dê yêu trữ bao nhiêu dưỡng khí, nhưng anh không cần phải cứng rắn đối kháng với ngọn lửa này, bởi vì tuy dê yêu có thể phun ra ngọn lửa mãnh liệt đến thế nhưng lại không có năng lực khống chế lửa.

Anh búng tay hai cái, chuyển đổi năng lực phun dịch ăn mòn thành năng lực khống chế lửa của quỹ phóng hỏa, sau đó vung tay, những ngọn lửa kia liền tránh đi.

“Chiêu này đối phó với người siêu năng khác có lẽ dùng được, nhưng với tao thì... he he he.”

Ôn Văn mỉm cười chỉ tay về phía dê yêu, ngọn lửa lập tức làm phản, đánh úp về phía dê yêu.

Cho dù lúc này dê yêu đã ngừng phun dưỡng khí, ngọn lửa đã yếu đi rất nhiều nhưng nó vẫn bị lửa cháy sém mặt.

Quần áo trên người dê yêu bị đốt rụi, không khí tràn đầy mùi bộ lông bị cháy khét, trong hương vị kỳ dị đó còn lẫn theo mùi thơm của thịt dê nướng.

Tuy không đến mức bị thương tới không thể chiến đấu nhưng dê yêu cảm thấy thực tuyệt vọng.

Nó và Ôn Văn chỉ giao chiến không tới vài phút mà Ôn Văn đã lộ ra rất nhiều năng lực, tên đàn ông ăn mặc biến thái này rốt cuộc có bao nhiêu loại siêu năng lực chứ?

Trâu bò như vậy, cho dù nó có liều mạng thì cũng không thắng được!

Ôn Văn chỉnh lại mặt nạ bảo hộ trên mặt một chút: “Chơi cũng đủ rồi, tao cũng biết thực lực của mày rồi, năng lực khá là thú vị đấy, vì thế tao sẽ không giết mày.”

“Không giết tao...” Sắc mặt dê yêu vui vẻ, nếu có thể giữ mệnh thì không quản là muốn nó làm gì, nó cũng đồng ý.

Nhưng không để dê yêu vui vẻ quá lâu, khí thể triết học trên người Ôn Văn bùng nổ, dễ dàng ngăn chặn dê yêu.

Sau đó Ôn Văn giống như mảnh hổ xuống núi phóng tới chỗ dê yêu, hai tay túm lấy sừng nó, đầu gối động vào đầu dê của nó.

Hai chiếc sừng gãy lìa, mà dê yêu hấp dưỡng cũng hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, cú lên gối này khá ra sức, phỏng chừng não của nó cũng bị chấn động.

“Nói không giết mày, nhưng tao đâu có nói sẽ bỏ qua cho mày.”

Đối mặt với loại quái vật dê yêu này, Ôn Văn không hề có chút suy nghĩ ôn nhu nào, sau khi đánh nó ngất xỉu thì trực tiếp ném vào trong trạm thu nhận.

Con quái vật này có thực lực cấp Tai Hại, hơn nữa năng lực hấp thu và phun ra dưỡng khí làm Ôn Văn khá vừa ý.

Năng lực phun ra dưỡng khí nếu kết hợp với năng lực không chế lửa của quý phóng hỏa có thể tạo ra ngọn lửa mạnh mẽ, mà năng lực hấp thu dưỡng khí cũng có thể khắc chế một vài người siêu năng thuộc tính lửa.

Sau khi dê yêu bị túm vào trong trạm thu nhận, hòn đá mảnh hình sợi dài từ trên người rơi xuống, là thứ mà nó dùng để đánh lửa trước đó.

Ôn Văn nhặt hòn đá lên xem thử, quẹt nhẹ phần xù xì một cái thì nơi đó lóe lên ngọn lửa.

“Dê yêu không có thứ này thì không thể phóng lửa, nhưng đối với mình thì chả có ích lợi gì... nhưng tốt xấu gì thì thứ trông phong cách hơn bật lửa nhiều.”

Vì thế Ôn Văn vẫn nhét vào túi, hiện giờ anh đã có một tẩu thuốc tùy ý biến hình khói và một cái bật lửa thú vị, sau này có thể giả làm một người nghiện thuốc.

Sau khi giải quyết dê yêu xong, Ôn Văn nhìn nhóm người thường sống sót sau kiếp nạn.

Trước đó dê yêu chuẩn bị giết đám người này, chứng tỏ đối với Đọa Thần Huyết thì những người này chết sẽ tốt hơn là sống.

Đã vậy, Ôn Văn muốn bọn họ sống!

Nhìn vài lần, Ôn Văn liếc mắt đã chọn trúng Lưu Ngôn Khai ở trong đám người.

Được xem là một thám tử ưu tú, Ôn Văn liếc mắt là có thể nhìn ra người có địa vị cao nhất ở trong đám người.

Được rồi, chủ yếu là những người khác đều mặc đồ nhân viên, chỉ có mỗi Lưu Ngôn Khai mặc vest mà thôi...

“Tới đây, ông qua đây, đúng, chính là ông, mấy người đang làm gì thế hả?” Ôn Văn gọi Lưu Ngôn Khai tới bên cạnh.

Lưu Ngôn Khai run lẩy bẩy đi tới bên cạnh Ôn Văn, tuy Ôn Văn đã cứu bọn họ nhưng ai biết được khi này liệu có phải là trận nội đấu của quái vật không chứ.

Chỉ là hấn nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, có thể sinh tồn lâu như vậy ở giữa một bầy quái vật, nếu không có năng lực gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ thì sớm đã bị giết chết rồi.

Lưu Ngôn Khai lộ ra vẻ mặt vui mừng nói: “Bẩm đại nhân, đám chúng tôi là dân thường bị đám quái vật này bắt cóc tới đây, trước đó vẫn luôn bị chúng uy hiếp bắt làm nô lệ, hiện giờ ngài tới thì chúng tôi rốt cuộc cũng được cứu vớt rồi!

Cho dù Ôn Văn là biến thái, nhưng đối mặt với người cảm ơn mình cũng không đến mức trực tiếp ra tay đi.

Ôn Văn bĩu môi, anh mới không tin mấy lời nói dối của Lưu Ngôn Khai, nếu bọn họ thật sự chỉ là người bình thường không hề có giá trị lợi dụng, dè yêu căn bản không việc gì phải phí sức giết chết bọn họ.

Chương 240 - Tội Nghiệt Của Nhân Loại

Tuy Ôn Văn không tự mình tiến vào sơn trang Lệ Thủy điều tra nhưng anh đã thông qua con đường khác, tra sạch sành sanh toàn bộ nhân viên làm việc trong sơn trang này.

Người tên Lưu Ngôn Khai này đã làm quản lý cho sơn trang Lệ Thủy này suốt mấy năm.

Nếu thật sự chỉ là người thường bị uy hiếp như lời hấn nói, hấn làm sao có thể sống sót trong đám quái vật này?

Đám quái vật kia căn bản không hề có chút nhân tính nào.

Vì thế, Ôn Văn hoàn toàn không hề tin tưởng lời Lưu Ngôn Khai.

Nếu là bình thường, có lẽ Ôn Văn sẽ nói bóng nói gió một chút, nhưng lúc này thì Ôn Văn không có thời gian.

Nếu đã có nghi ngờ thì cứ trực tiếp hỏi thứ mình muốn biết là được.

Vì thế ánh mắt Ôn Văn trực tiếp biến thành màu đỏ ngầu, kích hoạt năng lực thôi miên của quý hút máu đối với Lưu Ngôn Khai!

Gần như chỉ trong nháy mắt, biểu cảm của Lưu Ngôn Khai trở nên mê mang, hiện giờ không quản Ôn Văn hỏi gì, hắn cũng sẽ trả lời.

“Nói đi, đám người thường bọn mày ở sơn trang Lê Thủy này chủ yếu có nhiệm vụ gì?”

Mặt Lưu Ngôn Khai không biến sắc, tròng mắt không còn đảo quanh theo quy luật, không chút cảm tình nói: “Nhiệm vụ của tôi là quản lý nhân viên bình thường trong sơn trang, giúp đỡ hủ huyết giả đại nhân che giấu tình huống bên trong sơn trang.”

“Nhiệm vụ của những nhân viên khác là làm việc bên ngoài, dẫn dắt những người cho dù bị biến mất cũng không bị ai chú ý vào sơn trang, cung cấp máu thịt cho quái vật...”

“Có vài quái vật không thích ăn đồ sống, vì thế còn có cả đầu bếp...”

Mỗi khi Lưu Ngôn Khai nói một câu, biểu cảm của Ôn Văn lại lạnh nhạt thêm một chút, mà đám nhân viên khác của sơn trang cũng nhin không được mà hoảng hồn, sao hắn lại không giấu giếm mà kể hết gốc gác ra thế kia?

Ôn Văn lạnh tanh hỏi: “Nhân loại đã chết trong tay bọn mày, tổng cộng là bao nhiêu?”

Lưu Ngôn Khai suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không trả lời.

Sắc mặt Ôn Văn sa sầm, chứng tỏ bản thân hắn cũng không biết mình đã hại chết bao nhiêu người!

Cho dù là kẻ biến thái cuồng sát cũng biết mình rốt cuộc đã giết chết bao nhiêu người, kẻ không nhớ rõ số lượng người bị mình hại, trừ phi là kẻ ngu thì chính là chết nhiều đến mức không thể tính toán được nữa!

Nhìn sắc mặt của những kẻ khác, Ôn Văn đã hiểu được tình huống đại khái.

Gần như chỉ trong nháy mắt đã có quyết định, đưa tay làm thành dao, ‘nhẹ nhàng’ chặt một phát vào gáy cổ Lưu Ngôn Khai.

Lưu Ngôn Khai chỉ là một người bình thường, hẳn không thể chống lại cú chặt dao tay của Ôn Văn nên trực tiếp ngất đi, mà phần vai của hắn cũng sưng phù lên.

Ôn Văn không chút để ý nói: “Đúng là làm người ta đau đầu mà, sao mình lại không không chế tốt sức thể này.”

Được rồi, không phải anh không thể, mà là không muốn.

Những người này trong mắt Ôn Văn căn bản không phải người tốt lành gì, vì thế khi đánh ngất bọn họ, ra tay hơi nặng một chút cũng là dễ hiểu.

Tiếp đó Ôn Văn giống như mãnh hổ xông vào bầy cừu mà ào ào lao vào trong đám người, giống như đập chuột mà từng phát từng phát chặt vào gáy cổ đám người, lúc tất cả bọn họ đã không còn sức chống cự thì lần lượt ném vào trong trạm thu nhận.

Trước đó trạm thu nhận thăng cấp nên Ôn Văn đã có năng lực đưa người thường vào trong trạm.

Nếu Ôn Văn muốn mang bọn họ rời khỏi nơi này thì chỉ có thể thông qua trạm thu nhận, cùng lắm thì sau khi ra ngoài sẽ thả bọn họ ra.

Có điều trong số đám người này, rất nhiều người tiến vào rồi sẽ không có cơ hội ra ngoài, Ôn Văn dự định để bọn họ làm ngục tốt trong trạm.

Bọn họ vì nhiều nguyên nhân mà phục vụ cho đám quái vật, tổn thương rất nhiều người vô tội, có lẽ bọn họ đã bị ép buộc, có lẽ bọn họ tình nguyện...

Nhưng có rất nhiều chuyện một khi đã làm thì sẽ không có đường quay lại, cho dù là bị uy hiếp, một khi đã quen với chuyện giết người thì rất khó quay trở lại cuộc sống bình thường.

Sau khi trở về, Ôn Văn sẽ tiến hành thăm vấn đám người này, nếu không bị lún sâu thì Ôn Văn sẽ thả ra, để Hiệp Hội Thợ Săn xử lý.

Mà người đã không thể trở lại làm nhân loại bình thường thì cứ để bọn họ làm nghề chính của mình, chính là phục vụ quái vật!

Sau khi giải quyết đám người này xong, dưới lòng đất đã không còn gì đáng giá để thăm dò, Ôn Văn do dự một chút rồi chạy tới chỗ người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa kia.

Muốn xem thử xem có mò được thứ tốt gì hay không.

Ôn Văn thu bớt hơi thở, tới gần cửa thì ngưng tụ khí thể triết học vào thanh kiếm to, toàn lực vung một phát.

Kiểm khí mạnh mẽ không chút báo trước ập tới làm người siêu năng kia hoảng sợ.

Thế nhưng hắn vẫn kịp phản ứng, cơ thể nháy mắt biến thành một làn sương màu xanh nhạt rồi đột nhiên xuất hiện ở một hơi khác, kiếm khí của Ôn Văn không thể tổn hại tới hắn một chút nào.

Lúc này Ôn Văn mới thấy rõ dáng dấp của người siêu năng này.

Hắn mặc bộ đồ bằng vải denim thoải mái, làn da có màu lam nhạt, trên tay cầm một thanh kim loại màu xanh chia ra làm ba nhánh như nĩa ăn, có thể gọi nó là cây đinh ba.

Ôn Văn chỉ cái nĩa kia trêu ghẹo: “Cây xiên của mày đẹp mắt thật đấy.”

Người siêu năng kia mặt không biến sắc lưu lại một làn sương màu lam rồi thân mình đột nhiên biến mất.

Cũng gần như ngay khi đó, hắn xuất hiện ở trên đỉnh đầu Ôn Văn, dùng cây đinh ba siêu to của mình đâm xuống đầu Ôn Văn.

Cảm nhận được ý lạnh trên đỉnh đầu, Ôn Văn theo bản năng nằm rạp xuống rồi dùng tay và chân hoạt động theo một tư thế cực kỳ quý dị thoát ra khỏi phạm vi tấn công của người siêu năng kia.

Sau đó anh nhảy lên tại chỗ, thanh kiếm to mang theo tiếng gió gầm rú chém tới.

Thế nhưng cho dù là khoảng cách gần như vậy thì Ôn Văn vẫn không thể chém trúng người siêu năng kia!

“Tốc độ của hắn không nhanh bằng mình, thậm chí còn chậm hơn rất nhiều... Nhưng hình như hắn có thể tiến hành dịch chuyển không gian!”

Biểu cảm của Ôn Văn trở nên nghiêm nghị, một kẻ địch có tính cơ động siêu mạnh như vậy khá khó đối phó, nếu bị hắn quán lấy thì hậu quả sẽ không tốt lắm.

Có điều Ôn Văn nghĩ người siêu năng kia khó đối phó, đối phương cũng cảm thấy Ôn Văn khó chơi.

Theo tốc độ phản ứng của Ôn Văn, cho dù hắn có thể dịch chuyển tức thời cũng không nắm chắc trăm phần trăm là có thể bắt được Ôn Văn, hiện giờ phân bộ đã sắp tiêu rồi, hắn không cần phải liều mạng với Ôn Văn làm gì.

Vì thế, hắn liếc nhìn Ôn Văn thật sâu, sau đó một lần nữa hóa thành làn sương màu lam nhạt, lần này không kỳ quái xuất hiện ở một nơi nào nữa mà cứ vậy biến mất.

Sau khi người siêu năng này đi rồi, ngăn cản Ôn Văn chỉ còn lại đám quái vật làm tay chân cho tên người siêu năng kia.

Chúng có làn da xù xì màu xanh lá, thể hình nhỏ hơn nhân loại một chút, lỗ tai nhọn và cái mõm khá to, trên người quán một miếng vải thô.

Trong phòng này vốn có khoảng mười con, nhưng hơn phân nửa đã bị trận chiến ngăn ngui khi nãy ngộ thương chết mất.

Ôn Văn thoáng quan sát đám quái vật này, sau đó phỉ nhổ một câu: “Đám bọn mày lớn lên giống y như đám tiểu quái trong game ấy, Đọa Thần Huyết dùng loại quái vật này làm việc đúng là không có mặt mũi xú nào.”

Đám quái vật này có chỉ số thông minh không cao cho lắm, lão đại đã chạy mất rồi, nhưng chúng thì cứ hướng về phía Ôn Văn mà gầm rú làm anh nghe mà phát bực.

Vì thế Ôn Văn vung tay chém giết cả bốn con, chỉ chừa lại một con cuối cùng trông khá là cường tráng rồi thu vào trong trạm thu nhận.

Đáng nói nhất là, con quái vật trông có vẻ cường tráng này lại là con có thực lực xếp áp chót trong đám quái vật cấp Tai Họa....

Chương 241 - Bên Hồ Đại Minh

Nhìn nguyên liệu và vũ khí siêu năng linh tinh đầy trên bàn, Ôn Văn nở nụ cười, cho dù đã bị tên quái nhân màu lam kia lấy đi phần lớn nhưng số còn dư lại đối với Ôn Văn cũng có thể coi là thu hoạch tương đối khá rồi.

Nhưng lúc Ôn Văn đưa tay hướng về phía những món đồ kia, một tia lôi điện quỷ dị phóng tới.

Tốc độ của nó rất nhanh, cho dù là Ôn Văn cũng không thể tránh kịp, trực tiếp bị nó bắn trúng tay, dòng điện chạy khắp toàn thân làm phần lông ngực dựng lên bảo vệ trái tim.

Không sai, ở trạng thái triết học thì phần lông sinh trưởng ở ngực khá rậm rạp, nó tạo thành hình chữ V.

Có điều luồng điện này cũng không quá mạnh, so với đòn tấn công thì càng giống như một loại cảnh cáo hơn.

Vì thế ngoại trừ lông bảo vệ tim dựng lên mang tới cảm giác hơi ngứa ngứa thì không có chỗ nào không khỏe.

Anh quay đầu lại nhìn về hướng tia điện phóng tới, phát hiện nơi đó có một thanh niên tóc vàng.

Ôn Văn biết người này, là thợ săn, cũng là người đã bóp chết con chuột của Ôn Văn.

Tia điện lóe sáng trên tay thanh niên, cậu ta nhìn chằm chằm Ôn Văn nói: “Tao là đội trưởng đội hành động đặc biệt số một của Hiệp Hội Thợ Săn, Dương Thắng, cho mày ba mươi giây để nói ra lai lịch, bằng không tao sẽ coi mày là kẻ địch.”

Thật ra Dương Thắng sớm đã lên vào đây, Ôn Văn cũng biết thừa dịp hậu phương Đọa Thần Huyết trống trải để đánh cướp, Hiệp Hội Thợ Săn đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Dương Thắng nhìn thấy Ôn Văn đánh đuổi đám quái nhân da xanh kia, cũng thấy Ôn Văn giết đám tiểu quái màu xanh và sử dụng xiềng xích kéo tiểu quái vật vào trạm thu nhận.

Dương Thắng có thể xác nhận Ôn Văn là kẻ địch của Đọa Thần Huyết, nhưng kẻ địch của Đọa Thần Huyết không có nghĩa đã là bạn của Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế Dương Thắng không thể trơ mắt nhìn Ôn Văn lấy nhưng thứ kia đi.

Ôn Văn liếc nhìn Dương Thắng, khước miệng cụp xuống, lộ ra gương mặt thối.

“Tao là ai, ha hả.”

Điều này làm Dương Thắng cảm thấy thực khó hiểu, biểu tình kia không giống có địch ý, mà giống như Dương Thắng nợ tiền Ôn Văn vậy.

“Chúng ta, có quen biết à?” Dương Thắng có chút cứng ngắc thử dò hỏi.

Ôn Văn kiêu ngạo hát đầu: “Ha hả, mày làm gì thì mày phải tự biết chứ.”

Đã mặc quần áo như thế rồi, đã dựng lên lông ngực hộ tâm rồi, Ôn Văn liền dứt khoát cho chính mình thỏa sức bay ở trạng thái này, vì thế chuyện quái gì anh cũng có thể làm được.

“Thế rốt cuộc tao đã làm cái gì hả?”

Dương Thắng có chút nổi khùng, Ôn Văn diễn quá giống, làm Dương Thắng cứ như một tên đàn ông bạc tình vậy, nhưng mà cái dáng vẻ đó...

Có điều Dương Thắng cũng không phải là người ngu, nếu Ôn Văn không đưa ra tin tức cụ thể thì hẳn vẫn sẽ xem Ôn Văn là kẻ địch.

Thấy cảm xúc của Dương Thắng đã bị mình dao động, ánh mắt Ôn Văn xoay tít một vòng rồi thềm điềm nhẹ lên ngón tay, tiếp đó làm mặt lạnh gợn dữ mắng: “Anh thế mà lại thật sự quên tôi, hừ! Quả nhiên đàn ông đều là móng heo!”

Lần này, âm thanh của Ôn Văn là một giọng thiếu nữ yêu kiều.

Dương Thắng lộ ra vẻ mặt có chút suy tư, âm thanh này cậu ta quả thực đã từng nghe qua rồi, chẳng lẽ một cô gái nào đó mình từng quen trước kia đã biến thành dáng vẻ như thế này?

Phải biết trước khi gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, Dương Thắng có thể coi là một chàng công tử phong lưu, cậu ta thật sự không nhớ rõ mình đã trêu ghẹo qua bao nhiêu cô gái.

Nhìn thấy vẻ mặt Dương Thắng, Ôn Văn biết người này đã mắc câu, sau đó ra vẻ nhản nó nói: “Dương cơ cơ, anh có còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh không hả?”

“Hạ Vũ Hà... cái này hình như...”

Dương Thắng dù sao cũng còn trẻ, thật sự bị Ôn Văn dao động suy nghĩ.

Vì thế thừa dịp Dương Thắng ngây người một chốc, Ôn Văn liên tục búng tay hai cái, đầu tiên là hít sâu một hơi rồi phả ngược trở ra, đồng thời kích hoạt năng lực điều khiển lửa của quỹ phóng hỏa.

Ngọn lửa nóng rực hóa thành bức tường chắn vây Dương Thắng lại, sau đó Ôn Văn tiện tay vơ hết đồng đồ trên bàn rồi chuẩn bị trốn đi.

Nhưng Ôn Văn chỉ chạy được vài bước thì một tia lôi điện từ trong ngọn lửa bay tới, phóng thẳng về phía Ôn Văn!

“Tên trộm khôn khiếp, chạy đâu cho thoát!”

Mặc dù Dương Thắng bị Ôn Văn lừa dối nhưng tố chất cơ bản của thợ săn thì vẫn phải có, cậu ta chưa từng thả lỏng cảnh giác với Ôn Văn.

Thế nhưng Ôn Văn sớm đã đề phòng chiêu thức này rồi nên trực tiếp dùng tay phải chặn lại tia điện, gắng tay Tai Ách hoàn toàn hấp thu tia điện, không để Ôn Văn bị chút tổn hại nào.

“Dương cơ cơ, lần sau anh đừng quên em nữa nhé.”

Lớn tiếng giễu cợt một câu, sau đó Ôn Văn cấp tốc chạy như điên, trong chớp mắt đã biến mất trước mắt Dương Thắng.

Tâm tình Dương Thắng biến ảo, do dự một hồi, cuối cùng không đuổi theo.

Khi này Ôn Văn có thể dễ dàng hấp thu lôi điện của Dương Thắng, vì thế những gì đã thấy trước đó không phải là toàn bộ thực lực của Ôn Văn, trong lòng Dương Thắng không nắm chắc.

Chẳng qua hiện giờ Dương Thắng cảm thấy mình đã thăm dò được thân phận của Ôn Văn, là một thế lực thứ ba ngoài Hiệp Hội Thợ Săn và Đọa Thần Huyết, sau khi ra ngoài cần phải báo lại chuyện này cho sếp.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu mà Dương Thắng không đuổi theo chính là... cậu ta thật sự đã từng nghe qua âm thanh đó ở đâu rồi...

Được rồi, âm thanh kia cậu ta đương nhiên đã từng nghe qua, bởi vì âm thanh mà Ôn Văn chọn là của một nữ diễn viên thường xuyên xuất hiện trên TV nhưng không có cảm giác tồn tại quá lớn, vì thế Dương Thắng đương nhiên nghe có vẻ khá là quen nhưng lại tạm thời không nghĩ ra.

Thấy Dương Thắng không đuổi theo, Ôn Văn thở phào một hơi, cho dù anh không sợ Dương Thắng nhưng bị truy đuổi thì cũng có chút phiền.

Có điều rất nhanh sau đó Ôn Văn đã gian ác bật cười, từ hôm nay trở đi trong đầu Dương Thắng có lẽ sẽ thường xuyên xuất hiện hình ảnh một người đàn ông vạm vỡ ngực đầy lông nũng nịu gọi cậu ta là Dương cơ cơ.

Phải biết là năng lực giả giọng của quý ngôn thụ tinh còn có thuộc tính ẩn là làm người ta phải tin tưởng!

Thật ra Ôn Văn lừa gạt Dương Thắng chủ yếu là vì muốn ghê tởm người này một phen, bằng không anh chỉ cần trực tiếp trốn đi là được.

Nhưng người này đã bóp chết con chuột của anh, vì thế nếu có cơ hội thì Ôn Văn nhất định phải hốt một phát.

Ôn đại thám tử của chúng ta chính là người có thù tất báo như vậy đấy.

Xuôi theo hướng lúc tới, Ôn Văn không chuyển đổi thành hình thái quý hồn mà trực tiếp dùng thể chất mạnh mẽ của mình đào một đường hầm bò lên mặt đất.

Đầu của anh vừa lú ra thì nhìn thấy một màn cực kỳ chấn động.

Chỉ thấy trên mặt đất nằm một con quái vật khổng lồ, nó mặc dù đang nằm nhưng cũng cao tới mấy chục mét, khi đứng thẳng dậy thì chỉ sợ cũng gần trăm mét!

Xúc tua và càng vươn ra trước đó chẳng qua chỉ là một vài bộ phận trên đầu và vai của con quái vật này mà thôi, mà bản thể của nó thì vẫn luôn ở dưới đất!

Trên cơ thể nó sinh trưởng ra vô số tay chân không đối xứng, trông như loại đại quái phú được hiệu ứng thường thấy trong phim, đặc biệt kích thích thị giác.

Nhưng con quái vật khổng lồ này mặc dù đã chui hoàn toàn ra khỏi mặt đất cũng không phải đối thủ của Hiệp Hội Thợ Săn.

Hiện giờ nó đang nằm bẹp dưới đất, trên người chỉ chút vết thương tạo thành từ siêu năng lực, vết thương trí mạng chính là một vết đâm xuyên có đường kính mười mét mét ở trên ngực, vết thương không có chút máu vào, bởi vì tất cả đã bị năng lượng cường đại thiêu rụi.

Từ quy mô của vết thương thì không hề thua kém sức mạnh Tai Biến mà Ôn Văn sử dụng thông qua con chuột quá nhiều.

“Đây là thực lực của cảnh giới Đồng Hóa chân tỵ sao...”

Ôn Văn ngược nhìn vị cường giả của Hiệp Hội Thợ Săn đang chiến đấu kịch liệt với hủ huyết giả ở giữa bầu trời, có chút hướng tới.

“Ba mươi năm Hà Đông... không đúng, mình hình như không thể tính là thiếu niên nữa rồi... vậy thì là, ừm...”

“Thôi quên đi, mình không thích hợp với mấy thứ bi thương sâu thẳm này, rút thôi, rút thôi.”

Chương 242 - Chạy Trốn

Ôn Văn đang ở một góc không người này quan sát cuộc chiến thì đột nhiên một ngôi sao băng màu đen rơi xuống.

Chờ bụi mù tản đi, một con dơi khổng lồ giãy giụa dưới đất, mà ở bên cạnh con dơi kia là một nữ thợ săn cảnh giới Năm

Giữ.

Nữ thợ săn vắn gậy cổ con dơi kia, sau đó nhìn chằm chằm Ôn Văn chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

Khóe miệng Ôn Văn co quắp, đưa tay đặt bên môi cười cầu xin nói: “Suyt... đừng lên tiếng, tôi là người tốt, tôi chỉ ở đây xem náo nhiệt thôi...”

Nữ thợ săn gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu với Ôn Văn, sau đó lại lớn giọng hô to: “Ở đây có thành viên Đọa Thần Huyết, đừng để hắn thoát nhé!”

Sau khi cô ta hô xong, trực tiếp có vài thợ săn chạy tới, chỉ riêng thợ săn cảnh giới Đồng Hóa thôi đã có tới ba người!

“Đã nói là người tốt rồi mà, đúng là cái đồ ngu XXX...”

Ôn Văn trực tiếp từ dưới đất nhảy lên, hùng hùng hổ hổ vất chân lên cổ mà chạy.

Nữ thợ săn kia vuốt mũi: “Có tự ngắm mình trong gương không vậy, còn dám nói mình là người tốt, ai tin được chứ hả?”

“Tao tin!”

Một người siêu năng vác một khẩu Gatling nhảy tới, vừa tạch tạch nổ súng về phía Ôn Văn vừa cười gằn nói: “Tao tin mày là người tốt, nên mày mau đứng lại đi, chúng ta tâm sự nhân sinh nào.”

“Tin cái quỷ ấy, mày là lão già nát rượu xấu xa hung ác.”

Ôn Văn nhìn lại một cái thì sắc mặt liền sa sầm, Hiệp Hội Thợ Săn sớm đã bày ra thiên la địa võng ở nơi này, cho dù là Ôn Văn thì muốn chạy thoát khỏi nơi này cũng không dễ dàng.

Nhưng Ôn Văn sớm đã chuẩn bị, anh lấy ra một cái điện thoại ắn gọi một số đã chuẩn bị sẵn.

Cuộc gọi vừa kết nối, Ôn Văn cũng hóa thành một tia sáng xanh rồi biến mất ở trước mặt đám người.

Nhóm thợ săn nhìn nhau, tìm kiếm một hồi rồi chuyển sang mục tiêu khác.

Ai cũng hiểu rõ lần hành động này muốn tiêu diệt triệt để Đọa Thần Huyết là chuyện không thể nào.

Có người có thể thoát được, cũng là chuyện hiển nhiên.

Vì thế bọn họ không cần nhắm vào Ôn Văn chằm chằm không tha.

...

“Hoan nghênh các bạn nghe đài, đây là chương trình tình cảm đêm khuya, tôi chính là ánh mặt trời, là bạn tốt của các bạn, Tăng Xích Xích!”

Chương trình phát thanh của thành phố Diên Lăng, trong phòng phát thanh, một người đàn ông mập mạp mặc áo màu lam xắn tay áo đang tình cảm dạt dào đọc bản thảo.

Hiện giờ đã là nửa đêm, căn bản không có mấy người nghe chương trình, vì thế mấy ngày nay hắn thường xen lẫn vào chút kỳ quái nhưng chưa có ai phát hiện cả.

Đột nhiên, điện thoại trước mặt Tăng Xích Xích đổ chuông, hắn vội vàng bắt máy.

Có điện thoại tức là có người nghe!

Ngay khoảnh khắc hắn bắt máy, một bóng người cao lớn từ trong điện thoại chui ra, dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Tăng Xích Xích.

Tăng Xích Xích vội vàng túm chặt quần áo lui vào góc tường, hoảng sợ nhìn người đàn ông mặc quần áo trông rất biến thái ở trước mặt.

Người đàn ông này, chính là Ôn Văn.

“Mày là ai, mày muốn làm gì hả?”

“Chương trình phát thanh của anh rất tèm tai, hãy tin tưởng vào chính mình, đừng cam chịu.” Ôn Văn vỗ vỗ vai Tăng Xích Xích, nói vài câu an ủi tâm hồn rồi kéo mở cửa sổ, trực tiếp từ trên lầu nhảy xuống.

Tăng Xích Xích nhìn theo bóng lưng Ôn Văn, cảm thấy thực cảm động, đây là lần đầu tiên có người cổ vũ hắn.

Vì thế, hắn bấm điện thoại báo cảnh sát.

“Alo, cảnh sát hả, đây là đài phát thanh thành phố Diên Lăng, khi này có một tên biến thái mới nhảy từ tầng năm xuống.”

...

Ôn Văn không để ý tới Tăng Xích Xích, anh tin tưởng chuyện sau đó Hiệp Hội Thợ Săn sẽ xử lý tốt.

Chạy một đoạn đường thì Ôn Văn trở vào trạm thu nhận, chuyển thành trạng thái bình thường rồi im lặng quay trở về khách sạn.

Anh đột nhiên từ sơn trang Lệ Thủy xuất hiện ở đài phát thanh đương nhiên là nhờ vào năng lực của Nhan Bích Thanh.

Hiện giờ cơ thể Nhan Bích Thanh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, sử dụng thể chất thì khá nguy hiểm, nhưng năng lực thì đã có thể dùng rồi.

Có điều lúc dùng cần phải tiết chế một chút, bằng không sẽ trì hoãn thời gian khôi phục của Nhan Bích Thanh.

Đây là đường lui mà Ôn Văn đã sớm chuẩn bị cho mình, anh chịu đi cứu người đương nhiên cũng đã chuẩn bị phương pháp chạy trốn nếu bị phát hiện.

Về phần tại sao lại chọn chương trình này, chỉ có thể nói đó là thú vui quái ác của Ôn Văn thôi.

“Chờ đến khi Ôn Văn khôi phục lại như lúc ban đầu thì mình có thể làm được nhiều việc hơn, ít nhất cũng có thể mò được nhiều chỗ tốt hơn.”

Lần này hành động cứu viện này của Ôn Văn tuy trông khá là dễ dàng nhưng nếu để người khác làm thì có khả năng đã chết cả mấy lần rồi.

Cũng như lần đầu tiên tra xét sơn trang Lệ Thủy vậy, nếu khi đó anh xâm nhập điều tra sâu hơn thì rất có khả năng đã bị Đọa Thần Huyết nhắm tới, sau đó thì ngay cả tố cáo cũng không có cơ hội.

Ôn Văn làm rất nhiều chuyện, thoạt nhìn có vẻ khá mạo hiểm nhưng trước khi hành động anh đều nghĩ kỹ đường lui cho mình, sẽ không để mình thật sự rơi vào tuyệt cảnh.

“Xem thử xem lần này mình lấy về được bảo bối gì đây.”

Ôn Văn xoa xoa tay, sau đó đổ hết mớ đồ lấy được từ Đọa Thần Huyết lên bàn.

Đồng này hơn phân nữa là nguyên liệu siêu năng như vàng, sắt, ngọc bích với những thuộc tính khác nhau, chỉ có ba món đồ siêu năng có thể sử dụng.

Số lượng có hơi ít, có điều cũng dễ hiểu, không quản là tổ chức siêu năng gì, vật dụng siêu năng rất hiếm khi để lên móc trong kho hàng.

Ba món mà Ôn Văn lấy được là mục tiêu mà anh đã chọn sẵn trước lúc cãi cọ với Dương Thắng.

Ba món đồ này theo thứ tự là vỏ một thanh kiếm ngắn, một cái mũ quả dưa tạo hình khá quê mùa, cuối cùng là một cái cà vạt màu đen.

Ôn Văn nghiên cứu một chốc liền hiểu rõ năng lực của mấy thứ này.

Đầu tiên là vỏ kiếm, chỉ cần cắm một thanh kiếm vào vỏ, vỏ kiếm sẽ không ngừng dựng dựng kiếm khí, lúc rút kiếm ra thì kiếm khí cũng sẽ phóng ra theo, để kiếm trong vỏ càng lâu thì kiếm khí tích góp được lại càng mạnh.

Thứ này Ôn Văn khá vừa ý, mặc dù vỏ kiếm và thanh kiếm ngắn khắc ký hiệu không quá xứng với nhau nhưng ký hiệu trên thanh kiếm ngắn là do chính anh tạo ra, chỉ cần thay đổi hình dạng một xíu là được.

Mà cái mũ quả dưa sau khi đội lên thì có thể biến hóa hình dáng và màu sắc ở một mức độ nào đó, năng lực chủ yếu của nó là có thể thay đổi dáng vẻ quần áo trên người Ôn Văn!

Có cái mũ này rồi, cho dù Ôn Văn không mặc quần lót cũng không cần lo lắng gì nữa!

Về phần chiếc cà vạt màu đen kia, nó có thể tùy ý biến thành một cây kiếm ngắn, còn rất sắc bén.

Có điều trên người Ôn Văn không thiếu vũ khí, vì thế anh dự định sẽ tặng chiếc cà vạt này cho Phùng Duệ Tinh, người này vẫn luôn mặc vest, rất hợp với chiếc cà vạt này.

Tiếp đó Ôn Văn xách hai chậu nước đi tới một phòng giam.

Phòng giam này là nơi Ôn Văn tạm chứa đám nhân viên của sơn trang Lệ Thủy, anh muốn thẩm vấn đám người này.

Trong mắt Ôn Văn thì đám người này xứng đáng bị bằm nhỏ ra rồi uy cho thực hủ yêu.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng anh không thể làm vậy.

Sau khi có sức mạnh, Ôn Văn chưa từng không kiên ky giết chết đám cặn bã không có thuốc nào có thể cứu chữa này.

Anh vẫn luôn né tránh việc chỉ phán đoán qua quýt rồi quyết định sống chết của người khác, bởi vì anh biết rõ một khi tự phóng túng bản thân thì anh và đám cặn bã kia chẳng có gì khác biệt.

Hôm nay anh có thể không cần cân nhắc cặn kẽ đã trực tiếp giết đi những kẻ mà mình cho là đáng chết.

Ngày mai anh cũng có thể trải qua cân nhắc rồi giết chết người vô tội.

Cuối cùng đối với anh, giết người sẽ không còn là chuyện cần phải cân nhắc nữa.

Ở trong lòng Ôn Văn kỳ thật vẫn luôn có một điềm máu chột, anh chưa từng lơ lửng.

Bởi vì anh biết, một khi mình lơ lửng thì sẽ không thể không chế được nữa.

Chương 243 - Đọa Thần Huyết

Ôn Văn dùng cái mũ quả dưa cải trang ăn diện một chút, sau đó búng tay, dùng năng lực của Tàn Sáng biến hai chậu nước thường thành hai chậu nước đá.

Ào!

Ôn Văn xách một thùng nước hương về phía Lưu Ngôn Khai xối xuống, Lưu Ngôn Khai nháy mắt tỉnh táo lại, sau đó cảm thấy vai mình đau nhức khó chịu.

Trong số những người bị Ôn Văn đánh ngất, Lưu Ngôn Khai bị đánh nặng nhất.

“Đây là nơi nào... mà là...”

Không đợi Lưu Ngôn Khai nói hết lời, Ôn Văn đã trực tiếp thôi miên, cần phải thẩm vấn gần ba mươi người trước khi trời hừng sáng, anh mới không cần kiên trì chậm rãi hỏi từng người một.

“Ngoại trừ trường hợp bị đám quái vật kia ép buộc, chính mày có từng chủ động hại người không?”

Lưu Ngôn Khai líu ríu nói: “Trước đây có một con đàn bà đệ tiện tên Triệu Y Y muốn giành vị trí tổng giám đốc với tao... vì thế lúc trăng tròn tao đã lừa nó vào phòng của một người sói.”

“Người thứ hai là một tên giàu có tới sơn trang ăn cơm, hẳn lại dám coi thường tao, quái vật coi thường tao thì cũng thôi đi, hẳn...”

Lưu Ngôn Khai càng nói càng nhập tâm, nói suốt vài phút đồng hồ vẫn chưa ngừng lại, ban đầu hành vi của hắn còn có thể giải thích là vì sống sót nên không thể không làm, càng về sau thì tâm lý bắt đầu trở nên méo mó, chỉ cần có người làm hắn bất mãn, hắn sẽ tìm cách lừa gạt đối phương tới sơn trang Lệ Thủy để xử lý.

Hắn thậm chí còn chủ động giúp đám quái vật Đọa Thần Huyết tìm kiếm thức ăn một cách an toàn ở thành phố Diên Lăng này...

“Dừng lại, không cần nói nữa.”

Ôn Văn búng trán Lưu Ngôn Khai một phát, hắn lại bất tỉnh.

Tiếp đó Ôn Văn dùng phương thức tương tự tra hỏi hai mươi tám tên nhân viên còn lại.

Sau khi hỏi xong, Ôn Văn cảm thán: “Hiện giờ xem ra hiện người có thể sinh tồn trong hoàn cảnh đó phần lớn đều đã thích ứng với cách sống đó.”

Trong số hai mươi chín tên nhân viên này có mười bốn người đã sống hơn hai năm, mà mười bốn người này đều không ngoại lệ có tâm lý vắn vẹo ở một mức nhất định.

Mà mười lăm người còn lại, lâu nhất thì chỉ mới hai tháng mà thôi, tuy cũng bị ép buộc làm nhiều chuyện nhưng ngoại trừ hai người cá biệt thì đều không hề chủ động hại người.

“Hiện giờ trạm thu nhận tăng thêm mười lăm nhân viên, cũng coi như một phần thu hoạch đi.”

Tiếp đó Ôn Văn đánh bất tỉnh mười bốn người bao gồm cả Lưu Ngôn Khai, rồi rời khỏi trạm thu nhận.

Anh muốn tìm chỗ thả những người này ra, trong số mười bốn người này, ngoại trừ Lưu Ngôn Khai thì số còn lại là người mà Ôn Văn nghĩ rằng có thể cứu.

Mà Lưu Ngôn Khai biết rất nhiều thứ, Ôn Văn muốn giao hẳn cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Ôn Văn bí mật đi tới công viên gần Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Diên Lăng, cột mười bốn người này vào một gốc cây to.

Những người này vẫn còn đang trong trạng thái ngất xỉu, từ đầu tới cuối Ôn Văn không để bọn họ nhìn thấy dáng vẻ trạm thu nhận, vì thế có giao cho Hiệp Hội Thợ Săn cũng không có gì nguy hiểm.

Tiếp đó Ôn Văn đi tới trước mặt Lưu Ngôn Khai, móng tay biến thành màu đỏ, nhẹ nhàng rạch một vết thương trên cổ tay hắn.

Là máu độc của quỷ hút máu!

Ôn Văn đã cố ý không chế một chút, vì thế máu độc sẽ không phát ra trong vòng vài ngày, mà vài ngày đã đủ để Hiệp Hội Thợ Săn có được tin tức mình muốn rồi.

Về phần vài ngày sau... Ôn Văn không muốn để người này sống sót.

Tiếp đó, Ôn Văn viết vị trí của những người này vào một tờ giấy, dùng nó gói một cục đá rồi đi tới trụ sở Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Diên Lăng.

Một xưởng gia công thực phẩm quy mô nhỏ.

Tìm một nơi đủ cao, cánh tay gồng sức trực tiếp ném tảng đá kia đi.

Một lát sau chỉ nghe thấy một tiếng xoảng vang dội, mặt kính thủy tinh lớn nhất hiệp hội thành phố Diên Lăng bị đập bể nát.

Ôn Văn ở xa xa nhìn một cái rồi phì phì quần áo trốn đi, như vậy mà Hiệp Hội Thợ Săn vẫn không phát hiện đám người

kia thì Ôn Văn thật sự hết biết nói gì rồi.

Có điều Ôn Văn không về nhà mà đi tới một nơi vắng vẻ, thả Hoàn Âm đang hôn mê ra.

Đọa Thần Huyết có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết nguyên nhân tổng bộ của mình bất ngờ bị Hiệp Hội Thợ Săn tập kích là vì bọn họ đã bắt một người siêu năng vừa thức tỉnh.

“Từ hôm nay trở đi, cậu chính là... chờ đã, trước tiên xem xem cậu có gì đặc biệt đã.”

Ôn Văn biết nguyên nhân Đọa Thần Huyết bắt Hoàn Âm là vì máu cậu nhóc này có chút đặc biệt.

Vì thế Ôn Văn dự định nghiên cứu máu của Hoàn Âm một chút.

Ôn Văn lấy ra một cái chén nhỏ, rạch trên tay Hoàn Âm một cái, lấy được hơn mười ml máu tươi.

Theo mùi và màu thì máu này có vẻ không có gì khác biệt, chỉ là máu bình thường mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn rút con dao găm cổ kia ra quét quét chút máu này, xem thử xem có gì biến đổi hay không.

Đột nhiên, chuyện làm Ôn Văn khiếp sợ đã xảy ra.

Con dao găm vẫn luôn lóe sáng sắc bén theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy dần ảm đạm đi, mà phần máu kia cũng trở nên tanh hôi!

Ôn Văn vội vàng rút dao găm ra, nhưng con dao này đã mất đi linh tính, chỉ còn sắc hơn dao găm bình thường một chút mà thôi.

“Tính sai mất rồi!”

Ôn Văn đau lòng không thôi, con dao này đã theo anh một thời gian rồi.

Sau một phút đau lòng ngăn ngại, hai mắt Ôn Văn sáng ngời nhìn Hoàn Âm, so với một con dao găm không thường dùng, máu của Hoàn Âm mới là thứ tốt!

Lúc chiến đấu, một tia máu phun qua thì vũ khí siêu năng của kẻ địch hết sài, tình cảnh đó không phải quá tuyệt vời sao.

Khó trách Đọa Thần Huyết lại muốn bắt Hoàn Âm, loại máu này nếu ở trong tổ chức như Đọa Thần Huyết thì khẳng định chính là vật may mắn tự nhiên.

Càng nhìn Hoàn Âm Ôn Văn lại càng thích, từ trạm thu nhận lấy ra hai túi máu rỗng, rút máu Hoàn Âm.

Rút được bốn trăm ml máu tươi xong Ôn Văn mới chịu ngừng tay, còn rút nữa thì sẽ tạo thành tổn hại cho cơ thể Hoàn Âm.

Có số máu này, Ôn Văn coi như có đòn sát thủ, kế tiếp, Ôn Văn muốn đánh thức Hoàn Âm.

Đối xử với nhân viên tương lai của mình, Ôn Văn khẳng định không thể dùng phương pháp xối nước đá, phải dùng một cách nào đó biểu hiện được sự quan tâm hơn.

Vì thế Ôn Văn lựa chọn cách ấn huyết nhân trung.

Ấn nhẹ một cái, không phản ứng.

Cố sức ấn một chút, vẫn không có phản ứng.

“Chiêu này có hơi khó dùng, hay là cách làm của mình có vấn đề vậy?” Ôn Văn suy nghĩ một chút, tiếp tục ấn.

Hai phút sau, Hoàn Âm rốt cuộc chậm chậm tỉnh lại.

Không đợi cậu ta mở mắt, Ôn Văn đã trở vào trạm thu nhận, sau khi đổi lại quần áo thì một lần nữa tiến vào trạng thái chiêm mộ nhân viên thu nhận.

...

“...”

Hoàn Âm mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là bụm phần dưới mũi nhảy dựng lên.

“Là ai tập kích vậy hả trời? Đau quá!”

Cả phần nhân trung sưng đỏ, răng cửa cũng có hơi lung lay, nó làm Hoàn Âm trông giống như một con khi con, này đương nhiên là công lao của Ôn Văn.

Ôn Văn không có kinh nghiệm ấn huyết nhân trung, vì thế khó tránh dùng sức hơi mạnh một chút....

Sau khi nhảy nhót vài cái thì Hoàn Âm cũng cảm thấy mình khá suy yếu, lại vội vàng nằm bẹp xuống đất.

Hai mắt Hoàn Âm trống rỗng, có chút đờ đẫn líu riu:

“Chuyện gì thế này, sao mình lại biến thành như vậy chứ...”

Cậu ta không biết, khi nãy Ôn Văn còn rút của mình rất nhiều máu...

Chương 244 - Nhân Viên Thu Nhận Hoành Âm

Sau khi cơn đau đớn dần trôi qua, Hoành Âm nằm dưới đất nhìn bầu trời đêm chỉ chút sao trời mà lớn tiếng bật cười.

Trong vòng bốn tháng nay, ngoại trừ những khi mĩa mai mù già kia, đã lâu rồi Hoành Âm không cười.

“Có vẻ đúng là tổ chức Trạm Thu Nhận Tai Ách kia đã cứu mình ra, có điều còn tưởng là khi tỉnh lại mình sẽ nằm trên giường bệnh viện chứ...”

Nghĩ tới Trạm Thu Nhận Tai Ách, Hoành Âm chợt nhớ tới Ôn Văn đã cứu mình, loại trang phục kỳ quái đó làm cậu có dự cảm xấu.

Hoành Âm vội vàng sờ soạng trên người, phát hiện không có thay đổi gì mới thở phào một hơi.

Nếu hiện giờ thật sự đã được thay quần áo nằm trên giường thì lại càng làm cậu hoảng sợ hơn.

Vừa nghĩ tới khả năng đó, Hoành Âm đã nổi một thân da gà.

“Cuối cùng cậu cũng tỉnh lại rồi.”

Âm thanh quen thuộc truyền tới, Hoành Âm vội vàng ngồi dậy, nhìn thấy trên cái cây ở phía sau mình có một bóng người mặc áo choàng đen đang đứng.

Làn gió nhẹ thổi vạt áo khẽ lay động, ánh trăng treo ở phía sau cơ thể giống như một quầng hào quang màu trắng.

Hoành Âm có chút sững sốt, hình tượng của Ôn Văn hiện giờ giống như thiên thần trong truyện thần thoại vậy!

Được rồi, để có được dáng vẻ trâu bò như trên sân khấu này, Ôn Văn đã phải di chuyển vị trí khá là nhiều lần.

“Cám ơn đã cứu tôi ra khỏi nơi đó, sau này nếu cần tôi giúp gì cứ nói, tôi nhất định sẽ không từ chối.”

Hoành Âm nói rất chân thành tha thiết, bị nhốt trong hang quỷ tăm tối không có ánh mặt trời kia bốn tháng, suốt khoảng thời

gian dài đằng đẵng đó, cậu vẫn luôn cho rằng mình không có cơ hội ra ngoài nữa.

Ôn Văn trả lời: “Chuyện cần cậu giúp chỉ có một, đó chính là gia nhập Trạm Thu Nhận Tai Ách.”

Hoành Âm do dự một hồi mới hỏi: “Vậy tôi có một vấn đề muốn hỏi, thương tích trên người tôi là sao vậy, sao tôi có vẻ rất suy yếu.”

“...”

Ôn Văn có chút xấu hổ, bởi vì vết thương trên người Hoành Âm đều là do anh gây ra.

“Trong quá trình mang cậu đi, chúng tôi bị một người siêu năng chặn lại nên cậu bị chút thương tích, nhưng không quá đáng lo đâu.”

Hoành Âm gật đầu: “Vậy được rồi, tôi đồng ý gia nhập trạm thu nhận của ông.”

Hoành Âm đồng ý rất dứt khoát, dứt khoát đến mức làm Ôn Văn có hơi khiếp sợ, anh còn tưởng cần phải dùng miệng lưỡi một phen.

“Lần này sao cậu lại dứt khoát đồng ý như vậy chứ?”

Hoành Âm có chút ngòai không yên nên nằm bẹp xuống đất nói: “Ông cứu tôi không phải vì muốn tôi gia nhập à, bây giờ tôi đồng ý yêu cầu rồi, coi như trao đổi công bằng.”

Ôn Văn gật đầu, xem ra Hoành Âm này là người ân oán rõ ràng.

“À đúng rồi, nhóm người bắt tôi trước đó thế nào rồi?” Hoành Âm đột nhiên hỏi.

“Bọn họ là một phân của Đọa Thần Huyết, hiện giờ đã bị Hiệp Hội Thợ Săn bao vây tiêu diệt, có điều loại tổ chức này sẽ không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, có lẽ đã có rất nhiều tên trốn thoát.” Ôn Văn đáp.

“Còn có kẻ trốn thoát sao...”

Hoành Âm đứng dậy, ánh mắt sáng ngời nhìn Ôn Văn: “Trước đó ông có nói, nhiệm vụ của Trạm Thu Nhận Tai Ách chính là

phát hiện uy hiếp, khống chế uy hiếp, thu thập uy hiếp, tổ chức giống như Đọa Thần Huyết có tính là uy hiếp không?”

Ôn Văn sững sốt, tinh thần của Hoàn Âm hình như có chút biến đổi.

“Bọn chúng đương nhiên là mối nguy hại!”

Hoàn Âm gật đầu: “Vậy tốt rồi, sau này tôi sẽ tìm chúng!”

Ôn Văn nhíu mày: “Cậu tính gây chiến với chúng à, nhưng cậu phải biết, chúng nguy hiểm hơn quái vật bình thường rất nhiều, cậu đã chuẩn bị tâm lý tốt chưa?”

Một người siêu năng bình thường lại muốn gây sự với Đọa Thần Huyết, này không phải lựa chọn sáng suốt.

Hoàn Âm cười khê: “Trong khoảng thời gian bị giam ở nơi đó, không chỉ một lần tôi nghĩ rằng nếu có một ngày tôi thoát khỏi nơi đó, tôi chắc chắn sẽ tìm lại chúng, đồng thời sẽ bắt chúng phải trả giá nặng nề!”

Ôn Văn không khuyên nỡ, chỉ nói: “Có điều trước đó, cậu phải ký một phân hợp đồng.”

Anh đưa tay về phía Hoàn Âm, một bản hợp đồng giống như tấm da dê bay tới trước mặt Hoàn Âm.

Hoàn Âm không chút úp mở, trực tiếp ký tên mình lên trên.

Khoảnh khắc viết tên xong, tấm da dê kia đột nhiên phùng lên cháy rụi, hợp đồng đã thành lập.

Hiện giờ Hoàn Âm đã coi như là người của Trạm Thu Nhận Tai Ách rồi.

Hoàn Âm nhìn Ôn Văn nói: “Hợp đồng đã ký, vậy kế tiếp tôi phải làm gì?”

Ôn Văn lùi về sau một bước, sợi xích màu đen từ trong tay anh phóng ra, sau đó dùng giọng điệu thần bí nói: “Kế tiếp sẽ để cậu bước vào một thế giới khác!”

Xiềng xích màu đen hóa thành một chiếc lưới thật to bao phủ lấy Hoàn Âm, Hoàn Âm cũng không phản kháng, chỉ nhắm hai mắt lại.

Dựa theo các bước thông thường, Ôn Văn đáng lý ra nên để Hoàn Âm dạng linh hồn tiến vào trạm giao tiếp trước rồi mới để cơ thể tiến vào.

Nhưng nếu hiện giờ Hoàn Âm ở ngay bên cạnh Ôn Văn, Ôn Văn cũng tiết kiệm bớt một bước.

Sau khi tiến vào, Ôn Văn cười nói: “Hoan nghênh đã tới Trạm Thu Nhận Tai Ách!”

Nghe thấy âm thanh đó, Hoàn Âm mở mắt ra thì phát hiện mình đã tới một không gian rộng lớn sáng ngời.

Trong không gian có một người đàn ông mặc vest được tạo thành từ những viên bi kim loại, người đàn ông này đang vẫy tay chào Hoàn Âm.

Hoàn Âm nhìn lại, thấy Ôn Văn gật đầu với mình thì yên tâm đi tới trước mặt người đàn ông kia.

Người đàn ông mặc vest kia giao đồng phục, huy hiệu và xiềng xích cho Hoàn Âm, sau đó khom người nói: “Hoan nghênh gia nhập Trạm Thu Nhận Tai Ách, nhân viên thu nhận tai họa 72583, Hoàn Âm tiên sinh.”

Hoàn Âm cũng vội cúi người, nói với người đàn ông kia: “Cám ơn, cám ơn.”

Người đàn ông mặc vest kia mỉm cười đỡ Hoàn Âm dậy, nhân viên thu nhận này là người ông coi trọng nhất hiện giờ, Cung Bảo Đình quá già mà Phùng Duệ Tinh thì lại quá yếu.

Lúc được sáng tạo ra, ông không có ý thức, cũng không có cảm tình.

Nhưng theo trạm thu nhận trải qua mấy nghìn năm mưa gió, ông đã sớm có tình cảm sâu đậm với nơi này, chỉ là hình thức tồn tại của ông làm ông khó biểu lộ loại tình cảm này mà thôi.

Sau khi lấy được thứ thuộc về mình, Hoàn Âm bắt đầu hưng phấn hí hoáy.

Chờ cậu ta đã hí hoáy gần xong rồi, Ôn Văn tiến tới ném cho Hoàn Âm hai thứ, theo thứ tự là một cái vòng tay và một cái kèn lệnh.

“Hai thứ này là tôi cho cậu làm vũ khí phòng thân, vòng tay kia có thể điều khiển một người trong suốt, mà người trong suốt này có sức mạnh tổng hợp của vài quý hồn. Còn cái kèn lệnh này khi thổi lên có thể phát ra sóng âm công kích.”

Hoành Âm lập tức buông đồng phục nhân viên thu nhận xuống, bắt đầu nghiên cứu hai thứ Ôn Văn cho mình.

Tuy đã bị Đọa Thần Huyết hành hạ suốt bốn tháng nhưng Hoành Âm chưa từng mài mòn góc cạnh của chính mình, vẫn có tâm tính của một cậu thiếu niên.

Cũng chính vì ở trong hoàn cảnh như thế vẫn bảo trì được chính mình mà Ôn Văn mới chọn Hoành Âm làm nhân viên thu nhận.

“Chốc nữa quản lý khu sẽ giảng cho cậu biết về những kiến thức căn bản về người siêu năng, sau khi nghe xong thì hãy tới tìm tôi.”

Nói xong, Ôn Văn biến mất tại chỗ, Hoành Âm cũng không quá để ý.

Chỉ có người đàn ông mặc vest kia khẽ lắc đầu, ông đương nhiên biết Ôn Văn đi làm gì, bởi vì ông vừa giao chìa khóa phòng Hoành Âm cho Ôn Văn...

Chương 245 - Xương Thú

Ôn Văn đã dặn người đàn ông mặc vest kia, sau này mỗi khi có nhân viên thu nhận gia nhập thì phải giao chìa khóa cho Ôn Văn trước.

Dưới quyền hạn của ngục đốc, người đàn ông kim loại kia chỉ có thể nghe theo, nhưng thật sự ông không tán thành hành vi này của Ôn Văn.

Nhưng cho dù không tán thành thì trong lòng ông cũng rất biết ơn Ôn Văn.

Bởi vì ông tận mắt nhìn thấy Ôn Văn từ khi tiếp quản trạm thu nhận tới giờ, trạm thu nhận đang dần dần khôi phục sức sống.

Nói không chừng một ngày nào đó, nơi này sẽ giống như trước kia, có hơn vạn nhân viên thu nhận trải rộng khắp thế giới, duy

trì sự cân bằng của thế giới này.

Đương nhiên Ôn Văn không biết người đàn ông vest kim loại này đang nghĩ gì, anh vẫn xem người này là một dạng quản lý trí năng, mà sự thật thì đúng là vậy.

Lúc này Ôn Văn đã chạy tới trước phòng trợ Tai Họa số ba, dùng chìa khóa mở cửa phòng.

Cửa vừa mở ra liền ngửi thấy một mùi mực ruỗng khó ngửi, khẳng định không quá bình thường.

Đi vào trong nhìn một chút, Ôn Văn liền hiểu được, người từng ở căn phòng này có lẽ không phải là nhân loại!

Bố cục nơi này trông giống như hang động của dã thú vậy, trên mặt đất là một đồng rơm rạ héo khô, trong góc phòng là một đồng xương khô.

“Phòng này... hình như chẳng có gì béo bở cả, vói lại đất đá trong này chắc cũng phải mấy tấn, Hoàn Âm muốn thu dọn phòng này thì cũng tốn bộn thời gian đấy.”

Nhìn lướt một vòng, ngay cả một món đồ cổ có vẻ cũng không có, nói chi tới vật phẩm siêu năng có thể sử dụng chứ.

Có điều đã từng tra xét hai căn phòng, Ôn Văn cũng không dễ dàng từ bỏ, nơi này dù sao cũng từng là chỗ ở của người siêu năng.

Ôn Văn nhắm mắt lại, năng lượng màu đen từ cơ thể phóng ra dò xét cả phòng một lần.

Tra xét như vậy dễ dàng hơn tự mình tìm kiếm.

Sau khi năng lượng biến mất, Ôn Văn liền đi thẳng tới chỗ đồng rơm.

Phía trên đồng rơm có đặt mấy viên trứng đá lớn nhỏ, cũng không biết dùng để làm gì.

Có điều mục tiêu của Ôn Văn không phải số trứng đá này, mà là thứ gì đó ở trong đồng đất, sau khi lật đồng đất lên thì nhìn thấy một khúc xương dài cả mét, cũng không biết là xương của sinh vật gì.

Khúc xương này tỏa ra năng lượng khác thường, mặc dù đã trải qua ngàn năm cũng không hoàn toàn tản đi, có lẽ là

nguyên liệu tốt để chế tạo vật phẩm siêu năng.

Ôn Văn đơn giản đánh giá một chút, khúc xương này ít nhất cũng phải là quái vật cấp chân tự, thậm chí còn có thể là xương quái vật cấp Tai Biến!

Có điều nhìn vết răng và vết cào kỳ quái ở bên trên thì có lẽ vị nhân viên thu nhận phòng này xem nó là thứ mài răng...

“Có lẽ vị nhân viên thu nhận kia là một con mèo lớn.”

Ngoài khúc xương này thì trong phòng không hề có thứ gì hữu dụng, xương và trứng đá có lẽ có chút tác dụng nhưng Ôn Văn không làm quá tuyệt tình.

Anh ăn thịt thì cũng phải để Hoàn Âm húp được chút nước chứ.

Đứng ở cửa, Ôn Văn thở dài nói: “Xem ra hành vi kiểm tra phòng này có khi cũng không vớt được béo bở...”

“Có điều, ít nhất phòng này cũng chứng minh được một điều, phi nhân loại cũng có thể thành nhân viên thu nhận.”

“Nói vậy thì mình bắt đám quái vật kia đọc sách là chính xác, sau này chúng quả thực có thể làm việc cho mình, vì thế mình phải mua thêm sách mới được.”

Đám quái vật có nằm mơ cũng không ngờ cuộc sống của mình chỉ sau một lần Ôn Văn đi kiểm tra phòng đã trở nên càng gian nan hơn.

Ôn Văn cầm khúc xương vung vung hai phát, sờ cảm: “Thứ này có thể dùng làm một cây gậy, có thời gian thì nghiên cứu một chút vậy.”

...

Hoàn Âm còn đang như bọt biển hấp thu tri thức về thế giới người siêu năng, Ôn Văn đoán là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không học xong, bởi vì ngay cả chính bản thân Ôn Văn cũng phải tìm hiểu một thời gian thật lâu mới biết cụ thể về thế giới này.

Tri thức mà người đàn ông kim loại mặc vest kia nắm giữ đều là tri thức ngàn năm trước rồi, nhưng khoảng thời gian trước

Ôn Văn đã đổi mới tin tức một chút cho ông ta nên cũng không sợ Hoành Âm bị dẫn lệch đường.

Tiếp đó anh đi tới khu sinh hoạt của khu Tai Họa, người ở đây đều là ngục tốt và nhân viên khác của trạm thu nhận, có điều hiện giờ thì nơi này chỉ có ngục tốt mà thôi.

Ở đây có tổng cộng mười sáu người, ngoại trừ mặt sẹo thì số còn lại chính là nhân viên của sơn trang Lệ Thủy.

Ôn Văn đi tới, tất cả mười sáu ngục tốt đều cung kính đứng bên cạnh.

Trước khi đưa nhóm Lưu Ngôn Khai ra ngoài, Ôn Văn đã chỉ định bọn họ làm ngục tốt, đồng thời dẫn tới chỗ Họa Tốt Số Một mặt theo.

Hiện giờ xem ra, Họa Tốt Số Một đã dạy dỗ bọn họ không tệ lắm.

Ôn Văn gật đầu nói với Họa Tốt Số Một: “Từ hôm nay trở đi, ông chính là tiểu đội trưởng của bọn họ, công việc của bọn họ sẽ ông bố trí phân chia, tất cả do ông chịu trách nhiệm.”

Họa Tốt Số Một mặt theo khom người bày tỏ biết ơn đối với Ôn Văn.

Tuy hẳn trông có vẻ không có biểu tình gì cả nhưng kỳ thật đã mừng muốn điên rồi.

Trong khoảng thời gian bị nhốt trong trạm thu nhận, hẳn ngay cả người để nói chuyện cũng không có, lần này thoáng cái đã có tới mười lăm đứa đàn em, hẳn giống như tìm lại được cảm giác đỉnh cao khi còn làm côn đồ.

Nhưng mặt theo không dám tỏ ra đắc ý trước mặt Ôn Văn, bởi vì trong trạm thu nhận này, địa vị của ngục tốt còn thấp hơn cả đám quái vật, Ôn Văn có thể dựa vào tâm tình để quyết định sự sống chết của bọn họ.

“Mười lăm người các người, từ hôm nay trở đi sẽ không có tên, phân biệt gọi là Họa Tốt Số Hai đến Họa Tốt Số Mười Sáu, công việc cụ thể sẽ do Họa Tốt Số Một sắp xếp.”

Đơn giản thông báo một chút rồi Ôn Văn rời khỏi khu vực này, anh không có tâm tư dành quá nhiều thời gian trên người ngục tốt.

Bọn họ không có cách nào làm trái lệnh của Ôn Văn, vì thế chỉ có thể cần cù hiến dâng sinh mệnh cho trạm thu nhận.

Tiếp đó Ôn Văn dò xét chiến lợi phẩm lần cứu viện này, hai con quái vật và một người siêu năng.

Quái vật Tai Hại dề yêu hấp dưỡng sau khi bị giam vào phòng giam, nhìn đám quái vật ngang cấp mình chăm chú học hành mà lập tức thiết lập vị trí của mình.

Lúc Ôn Văn tới thị sát, nó thậm chí còn chủ động yêu cầu được học tập làm Ôn Văn thay đổi cái nhìn về nó rất nhiều.

Mà hai vị ở khu Tai Họa thì hiển nhiên không thể sáng suốt được như thế.

Quái vật cấp Tai Họa, người da xanh cường tráng....

Ừm, Ôn Văn cũng không biết nó thuộc chủng tộc gì, hơn nữa ngôn ngữ cũng không thông nên cứ gọi đại vậy thôi.

Đầu óc của nó không tốt lắm, lúc bị nhốt trong phòng giam vẫn không ngừng gào rú với Ôn Văn, vì thế Ôn Văn dứt khoát đưa nó tới phòng giam Hồ Ấu Lăng, chỉ một tiếng sau nó đã trở nên hiền lành hẳn.

Hiện giờ Hồ Ấu Lăng chỉ ước gì có quái vật không chịu phục tùng mệnh lệnh của Ôn Văn, sau đó sẽ bị Ôn Văn đưa tới chỗ cô.

Hơn nữa hiện giờ trong mắt Hồ Ấu Lăng thì hình tượng của Ôn Văn không còn là đại ác nhân giam giữ cô nữa, mà là đại thiện nhân nắm giữ tài nguyên mà cô cần có nhất.

Chỉ có thể nói, cho dù là quái vật thì ở trong phòng giam lâu ngày cũng sẽ có biến hóa.

“Đại nhân à, lần sau lại tới chơi nha...”

Hồ Ấu Lăng quơ quơ khăn tay, đầy sức sống nói với Ôn Văn.

Thẳng thắn mà nói, đối với thái độ của Hồ Ấu Lăng, Ôn Văn khá là hưởng thụ, dù sao thì tới tận bây giờ, Hồ Ấu Lăng chính là người phụ nữ đẹp nhất mà Ôn Văn từng gặp qua.

Có điều liên tưởng tới ngay cả người da xanh cường tráng mà cô ta cũng gặm nôi, Ôn Văn thật sự không hứng thú nôi với cô nàng.

Cuối cùng là mục phù thủy cảnh giới Thăm Dò kia, năng lực của cô ta là điều khiển bù nhìn.

Năng lực này khá thú vị, nhưng để Ôn Văn dùng thì cũng chỉ có thể dùng để dọa người mà thôi.

Có lẽ bởi vì Ôn Văn đã giết chết người tình của cô ta nên cô ta vẫn không chịu cho Ôn Văn xem sắc mặt dễ coi.

Có điều không sao cả, chờ Hoàn Âm học tập xong rồi, anh sẽ gọi Hoàn Âm tới.

Cậu ta nhất định rất hứng thú với chuyện bỏ đá xuống giếng.

Chương 246 - Phạt Thuyết Gatling

Xử lý xong những chuyện lặt vặt, Ôn Văn vươn eo biếng nhác rời khỏi trạm thu nhận.

“Tới lúc nói thân phận của mình với hiệp hội rồi, bằng không phần thưởng kia sẽ không tới được tay mình mất.”

Tố cáo phân bộ Đọa Thần Huyết khu Hoa Phủ, cuối cùng thành công diệt trừ được một tai họa ngầm, phần thưởng chắc chắn sẽ rất phong phú.

Ôn Văn sẽ không vì sợ bị Ôn Văn trả thù mà từ bỏ khoản hời này.

Hơn nữa quan trọng nhất là nếu Ôn Văn vẫn không thẳng thắn thân phận của mình thì Hiệp Hội Thợ Săn cuối cùng cũng sẽ tra ra thân phận của anh mà thôi.

Tra ra thân phận không sao, ngộ nhờ còn tra được những thứ khác thì không tốt.

Vì thế dựa theo phương thức lần trước, Ôn Văn một lần nữa gọi điện thoại cho Diệp Hải Mạt, cũng chỉ rõ địa chỉ nhận phần thưởng.

Cuộc gọi kết thúc không tới một tiếng, chuông cửa nơi ở hiện giờ của Ôn Văn đã reo vang.

“Hiệu suất của Hiệp Hội Thợ Săn đúng là không tồi.”

Ôn Văn tiến tới mắt mèo nhìn một cái, cảm thấy da đầu tê rần.

Đứng bên ngoài chính là người siêu năng tóc vàng Dương Thắng mà Ôn Văn đã gặp trước đó!

“Tên này không phải đã phát hiện mình chính là Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh ngày đó chứ, vậy thì không hay rồi....”

Ôn Văn cố bình ổn tâm tình, mở cửa ra, giả vờ nghi hoặc hỏi Dương Thắng: “Cậu là ai, tôi không có đặt thức ăn ngoài.”

Dương Thắng: “...”

Dương Thắng ho khẽ một tiếng: “Tôi là thợ săn tổng hội Hoa Phủ, thành viên đội hành động đặc biệt số một, Dương Thắng, tới để đưa phần thưởng đã tố cáo Đọa Thần Huyết, xin hãy nhận lấy.”

“Ah, hoan nghênh, mời vào mời vào.”

Ôn Văn nghênh đón Dương Thắng vào phòng, sau đó hỏi: “Uống gì không?”

Dương Thắng xua tay nói: “Không làm phiền, tôi hoàn thành nhiệm vụ thì đi ngay.”

Ôn Văn có chút thất vọng, anh còn định dùng ly tai mèo rót cho người này một ly thức uống nữa mà.

Dương Thắng ngồi thẳng người, nói với Ôn Văn: “Bởi vì sự kiện lần này có liên quan tới anh, nên anh có quyền biết tình hình.”

“Lần hành động vây quét lần này đã tiêu diệt được một người siêu năng cấp Đồng Hóa thượng tự, ba người siêu năng cấp Đồng Hóa trung tự, bảy người siêu năng Đồng Hóa hạ tự, hơn trăm người siêu năng dưới cảnh giới Đồng Hóa và quái vật của Đọa Thần Huyết.”

“Đả kích nặng nề với đám Đọa Thần Huyết kiêu căng phách lối kia, nhưng bộ trưởng hủ huyết giả của phân bộ và vài thành viên cấp cao đã thành công trốn thoát.”

Ôn Văn gật đầu, anh sớm biết lần này không thể nào diệt trừ bọn chúng sạch sẽ được.

“Thân phận người tố cáo của anh, ngoại trừ nhóm cao tầng thì chỉ có tôi và đội trưởng của tôi biết, nhưng anh vẫn nên cẩn thận coi chừng bị Đọa Thần Huyết trả thù.”

Ôn Văn gật đầu, nếu sợ thì trước đó anh đã không có suy nghĩ cứu người rồi lại còn nhân lúc cháy nhà đi hôi của như vậy.

“Mặt khác, anh lựa chọn trực tiếp tố cáo lên tổng bộ là chính xác, lần này cũng đã moi ra được nội gián nằm vùng của Đọa Thần Huyết trong Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Diên Lăng và tỉnh Đông Sơn.”

...

Sau khi thông báo với Ôn Văn xong, Dương Thắng đứng lên nói: “Cuối cùng, chính là phần thưởng của anh.”

“Tin tức tố cáo lần này của anh rất hữu hiệu, nhưng bởi vì anh đã che giấu thân phận của mình, cũng không tham dự hành động vây quét nên phần thưởng đã bị cắt giảm.”

Ôn Văn tỏ ra mình hiểu, anh biết điều lệ tố cáo nội bộ của Hiệp Hội Thợ Săn.

Bình thường người siêu năng chiến đấu ở tuyến đầu sẽ nhận được hơn phân nửa tổng thưởng, mà hành vi che giấu thân phận sẽ mang tới một vài nguy hiểm không cần thiết nên bị cắt giảm phần thưởng là bình thường.

“Vì thế, phần thưởng cho anh lần này là hai trăm ngàn tiền sẵn ma!”

“Hai trăm ngàn...”

Ánh mắt Ôn Văn sáng rực, trước đó lúc có tiền để dành dư dả nhất cũng chỉ được mười ngàn tiền sẵn ma mà thôi, lần này thoáng cái đã tăng lên gấp hai chục lần.

“Hai trăm ngàn này có thể mua được không ít thứ tốt, ví dụ như là khẩu Phạt Thuyết Gatling kia... hoặc là cái cây gãi ngựa kia... chờ đã, mình mua không nổi cái cây gãi ngựa đó!”

Vừa đột ngột giàu lên, Ôn Văn nghĩ tới mình ngay cả một cây gãi ngựa cũng mua không nổi thì liền bình tĩnh trở lại.

Hai trăm ngàn tiền sẵn ma đối với thợ săn bình thường chính là một khoản tiền lớn, nhưng đối với thợ săn đẳng cấp cao thì không tính là gì.

Thấy Ôn Văn có chút uể oải, Dương Thắng vội vàng bổ sung: “Ngoại trừ tiền sẵn ma thì còn một món vũ khí siêu năng nữa.”

Dương Thắng vỗ vỗ tay, vài người đàn ông mặc áo đen xách hai cái thùng kim loại tiến vào phòng Ôn Văn.

Ánh mắt của Ôn Văn lập tức bị hấp dẫn, vũ khí siêu năng kích cỡ to như vậy nhất định là rất mạnh.

Dương Thắng mở thùng ra, chỉ thấy bên trong là một khẩu súng máy sáu nòng dữ tợn, so với Gatling bình thường lớn hơn hai vòng, sáu nòng súng hơi thô dài lóe ra ánh sáng màu lam nhạt, hơn nữa còn có văng tự cổ lóe ra kim quang trên thân súng.

“Khẩu Gatling này là...”

“Tôi biết, tôi biết, là Phật Thuyết Gatling, sáu ký tự kia là chân ngôn của tôn giáo cổ đại, có năng lực trừ khử tà ác, một phát có thể quay ba nghìn sáu trăm vòng, đại từ đại bi độ thế nhân!”

Không đợi Dương Thắng giải thích, Ôn Văn đã nhào tới, cực kỳ yêu thích vuốt ve thân khẩu súng máy cao lớn hơn cả người trưởng thành.

Chờ đã, với kích thước của Phật Thuyết Gatling thì có lẽ nên nói là pháo máy...

Ôn Văn sớm đã lướt xem tin tức về khẩu súng này nhiều lần trên website chợ sãn, chỉ là không có tiền để mua.

Hiện giờ Hiệp Hội Chợ Sãn trực tiếp tặng cho một khẩu, có thể nói Ôn Văn khá là hài lòng.

Thấy biểu cảm của Ôn Văn, Dương Thắng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Món vũ khí này đặt trong kho hàng đội hành động đặc biệt số một của bọn họ đã lâu mà không có ai nguyện ý dùng.

Ngay cả hạ giá bán lỗ trên website chợ sãn cũng không có ai mua.

Thứ nhất là khẩu súng này quá lớn, dùng làm vũ khí không thuận tiện.

Thứ hai là nó thật sự quá đắt tiền, một phát quay ba nghìn sáu trăm vòng không phải nói đùa, nó thật sự có thể bắn ra ba nghìn sáu trăm phát đạn trong một phút, mà đạn chính là đạn

đặc chế, mặc dù không bằng đạn sẵn ma nhưng cũng không phải số tiền mà người bình thường có thể chi trả.

Có điều Ôn Văn yêu thích món đồ chơi này, cũng mặc kệ vấn đề đạn dược tiêu hao, cho dù chỉ có thể mang ra làm vật trang trí thì anh cũng hài lòng.

Có nó rồi, ngay cả khẩu rốc két RPG mà Ôn Văn thích nhất cũng bị mất phần súng ái.

“Trong cái thùng kia là đạn, số đạn này dùng hết thì anh phải tự mình mua đạn.”

Ôn Văn vẫn còn vuốt ve cây súng kia, không quá chú ý tới lời Dương Thắng.

“À đúng rồi, thám tử Ôn Văn, có một chuyện mà anh cần phải chú ý.” Nhìn Ôn Văn chơi một hồi, Dương Thắng nhắc nhở.

“Chuyện gì?” Ôn Văn dễ dàng vác khẩu Gatling kia lên, giống như đang cầm một món đồ chơi bằng nhựa.

“Đừng có chia nòng súng vào tôi...”

Dương Thắng lui về sau hai bước, có chút tê rần da đầu, đừng thấy thứ này không ai chịu dùng, kỳ thực uy lực của nó thật sự rất khủng, một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa như hắn cũng không nắm chắc có thể chống lại được thứ này.

“Oh, xin lỗi.” Ôn Văn chỉnh nòng lệch đi một chút, tiếp tục loay hoay.

Dương Thắng thở dài một tiếng, nghĩ rằng Ôn Văn này có hơi khó giao tiếp: “Lần hành động vây quét này có thể lực thứ ba tham dự, là một kẻ cơ bắp quái dị mặc quần da, nếu anh có tin tức về hắn thì nhớ báo cho chúng tôi biết.”

Nghĩ tới một kẻ cơ bắp nũng nịu gọi mình là Dương cơ cơ, khóe miệng Dương Thắng nhin không được co quắp.

Một màn đó đã trở thành bóng ma trong lòng Dương Thắng, không thể nào tiêu tan...

“Ok, nhất định, nhất định rồi.”

Trái tim Ôn Văn khẽ run nhưng làm bộ như không thèm để ý hòa theo.

“Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, chúc anh sớm ngày trở thành siêu thợ săn nhé, thám tử Ôn.”

“Đi đi, đi đi.” Ôn Văn vẫn còn đang thương thức cây súng kia.

Chờ đến khi Dương Thắng biến mất, Ôn Văn mới buông khẩu Gatling xuống, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ khá thâm sâu.

Chương 247 - Trấn Quang Phổ Hoàn Mỹ

Ôn Văn lắc đầu tự nói: “Có lẽ đã qua mặt được rồi, nếu người tới không phải hãn thì mình đã phát huy tốt hơn rồi.”

Trong lòng Ôn Văn hiểu rõ, tuy Dương Thắng nói rằng tới để đưa đồ, nhưng có lẽ còn có ý muốn dò xét anh.

Dù sao thì trong mắt Hiệp Hội Thợ Săn có một thể lực thứ ba đúng lúc tham gia trận vây quét này, như vậy nguồn tin của bên thứ ba rất có thể chính là Ôn Văn.

“Hai trăm ngàn tiền săn ma cũng đủ để mình mua rất nhiều thứ, nhưng khẩu Phật Thuyết Gatling mình muốn nhất đã tới tay, vì thế mua cái gì thì để sau hãn nói đi, hiện giờ quan trọng nhất là phải rời khỏi mảnh đất thị phi này.”

Đạo Thần Huyết vừa mới bị vây quét, rất nhiều thành viên đang ần núp trong thành phố, thành phố Diên Lăng này sẽ có một đoạn tương lai ngắn không yên tĩnh.

Vì thế Ôn Văn gọi một cuộc điện thoại cho Sở Vĩ, sau đó suốt đêm lái xe rời khỏi thành phố Diên Lăng, mặc kệ chuyện sau đó.

Sau khi cúp máy, Sở Vĩ thu thập hành trang, chuẩn bị xuất phát tham gia cuộc sát hạch siêu thợ săn.

Trải qua sự kiện lần này, tiểu đội thợ săn của thành phố Diên Lăng trực tiếp giải tán, đội viên có vấn đề đã bị đội hành động đặc biệt mang đi, không có vấn đề sẽ bị điều chuyển tới các thành phố khác.

Mà lão đại của Sở Vĩ, cũng chính là tiểu đội trưởng đội thợ săn thành phố Diên Lăng trực tiếp bị giải trừ chức vụ, dẫn về tổng bộ tiếp nhận điều tra.

Mấy ngày nay đối với Sở Vĩ dài đằng đẵng hết như mấy tháng vậy.

Vừa nghĩ tới Đọa Thần Huyết vẫn luôn ần núp ở nơi này mà bọn họ không hề phát hiện, Sở Vĩ còn khó chịu hơn cả chết.

Ừm...

Đối với hắn thì tử vong không phải chuyện đau khổ.

Vì thế Sở Vĩ dự định rời khỏi thành phố Diên Lăng để điều chỉnh tâm tình, mà sát hạch siêu thị sẵn chính là một lựa chọn rất tốt...

...

Trời u ám, mây đen dày đặc như một cái nồi bao lấy bầu trời, gió lạnh thổi cây cối hai bên đường phát ra tiếng xào xạc.

Trên đường lớn, một chiếc xe thể thao lẳng lẳng chạy tới, trên mui xe, Ôn Văn mặc áo gió màu đen đang đọc một quyển tiểu thuyết.

Tên của quyển tiểu thuyết đó là Thám Tử Và Nón Xanh, nó kể về một câu chuyện truyền kỳ về chàng thám tử đội nón xanh.

Một con bọ có kích cỡ cỡ hạt đậu xanh bị cơn gió cuốn bay không có cách nào khống chế hướng bay.

Nó bay bay bay rồi bay luôn vào mũi Ôn Văn.

“Ăt....xì!”

Ôn Văn ngồi dậy túm con bọ nhỏ kia ra, sau đó cong ngón tay búng nó đi.

“Ày, thời tiết hình như muốn mưa rồi, xem tin tức thì hình như sắp có bão tới.”

Ôn Văn khép sách sách, xoay người chui vào trong xe, bảo Tam Tể Nhi: “Tới thị trấn kế tiếp thì dừng lại tìm khách sạn đi, mưa thế này còn lái xe, lỡ bị bong trục thì tao lại phải tốn tiền sửa.”

Tiếp đó, Ôn Văn tiếp tục lật xem quyển tiểu thuyết, anh đang đọc tới tình tiết liên quan tới cái nón, không thể bỏ qua được.

Chừng mười phút sau thì xe quẹo vào một thị trấn, Ôn Văn ngẩng đầu nhìn lên, thị trấn này tên là trấn Quang Phổ.

Lối vào trần là một giáo đường của giáo hội Sáng Thế, trên chóp đỉnh giáo đường là một bức tượng thiên sứ điêu khắc bằng đá màu trắng, phía sau bức tượng thiên sứ là một vòng đá tượng trưng cho ánh mặt trời.

“Trần Quang Phổ... ánh sáng chiếu rọi khắp thị trấn à...”

Ôn Văn chỉ nhìn lướt qua, không quá để ý.

Xe dừng lại ở một khách sạn, Ôn Văn xuống xe, nhìn quanh một vòng liền cảm thấy ánh mắt sáng ngời.

Con đường sạch sẽ gọn gàng, người đi đường đều mặc quần áo chỉnh tề hành vi nghiêm chỉnh, không có người nào là quần áo không chỉnh tề, cũng không có ai ngồi trước cửa nói chuyện phiếm.

Hết thấy mọi thứ đều giống như cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện trong phim ảnh.

Nơi này tuy thoạt nhìn khá phồn vinh nhưng nó lại làm Ôn Văn có cảm giác không hài hòa và ần ần có chút áp lực.

“Thoạt nhìn quá ngăn nắp và trật tự lại càng làm người ta cảm thấy không được tự nhiên.”

Ôn Văn lắc đầu, bước vào khách sạn.

Khách sạn cũng tuân thủ quy củ rõ ràng, hết thấy mọi thứ đều nghiêm túc theo tiêu chuẩn, không hề có chút sơ sót nào.

Dra trải giường và áo gối giống như mới thay, sàn nhà lau sạch sẽ không có vết chân, vách tường trắng tinh, ngay cả một chút vết bẩn cũng không có.

Điểm này làm Ôn Văn khá thỏa mãn, anh vào nam ra bắc rất nhiều nơi, có nhiều khách sạn thật sự là... một lời khó nói hết.

Ôn Văn nằm bẹp trên giường tiếp tục xem tiểu thuyết, miệng lầm bầm: “Sao trong trạm thu nhận lại không có phòng của mình chứ, nếu có thì mình đã không cần phải ở khách sạn, muốn nghỉ ngơi thì chỉ cần trực tiếp quay vào trong trạm là được rồi.”

...

Lúc này, bên cạnh chiếc xe đậu ngoài khách sạn của Ôn Văn có hai người đàn ông lén lén lút lút, một người béo cao, một

người gầy lùn.

Người đàn ông gầy lùn oán giận: “Giáo chủ đại nhân cũng thật là, chỉ nghi ngờ thôi mà bảo chúng ta đi cướp đồ của thợ săn.”

Người đàn ông béo cao vỗ vỗ vai người bạn đi cùng nói: “Căn cứ theo tình báo thì người này làm việc cùng thành phố với Diêm Tu, hiện giờ đặc biệt tới thành phố Thiên Hà thế này rất có thể là muốn đem thứ gì đó quan trọng tới cho lão cầu, mà giáo chủ đại nhân thì không muốn thứ đó tới tay lão cầu.”

“Cha sứ Lưu... aiz, nhưng đó là thợ săn đó, chỉ với hai người chúng ta thì sao có thể là đối thủ của hắn được chứ?”

Người đàn ông gầy lùn kia vẫn còn chút do dự, hắn cảm thấy gần đây giáo chủ nhà mình có hơi điên cuồng, hoặc là một loại bệnh trạng của ngoan đạo, nhưng bọn họ chỉ là cấp dưới nên chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện mà thôi.

Người đàn ông béo cao suy nghĩ một chút, cười gian nói với người đàn ông gầy lùn: “He he, hắn là thợ săn, nếu phát hiện chuyện dị thường thì chắc chắn sẽ truy cứu tiếp, chỉ cần dẫn hắn tới nơi đó thì không phải muốn tròn muốn đẹp gì cũng tùy chúng ta à?”

“Vậy cứ làm theo lời ông đi...”

Người đàn ông gầy lùn kia thở dài một tiếng, cũng không biết lần này là phúc hay họa.

...

Mày... có tội...

Viên Chí bị trói trên thánh giá, ở trước mặt ông là một thiên sứ với quang sáng vô hạn ở phía sau.

Thiên sứ không quan tâm tới tiếng kêu rên mà cầm thanh kiếm dài vào ngực Viên Chí, sau đó cơ thể ông bị ánh sáng rực rỡ thiêu đốt.

Nháy mắt tử vong ập tới, Viên Chí đột nhiên giật mình tỉnh giấc, trán túa mồ hôi lạnh, mắt đầy tơ máu.

“Anh yêu à, anh làm sao vậy?”

Vợ ông mở đèn, quan tâm nhìn sang Viên Chí.

“Không có gì, anh lại mơ thấy con ác mộng kia thôi.” Viên Chí lắc đầu nói.

“Đó không phải là ác mộng mà là nhắc nhở, nhất định là anh thiếu thành kính.”

Vợ giũ cọt một câu rồi xoay người đi, ngủ tiếp.

Viên Chí thở dài một hơi, nếu là trước kia thì vợ ông nhất định sẽ không nói vậy.

Viên Chí nằm xuống, nắm chặt sợi dây chuyển cổ dằng cổ xưa trước ngực, lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được.

Năm nay Viên Chí đã hơn năm mươi tuổi, lúc còn trẻ rời quê hương ra ngoài phấn đấu, bây giờ lớn tuổi nên về quê hưởng thụ yên ả.

Ban đầu nhìn thấy quê nhà trở nên tốt đẹp như vậy, mọi thứ đều ngăn nắp gọn gàng, ông còn cảm thấy rất vui mừng.

Nhưng vài ngày sau thì Viên Chí bắt đầu cảm thấy không đúng.

Tất cả mọi người ở nơi này có vẻ rất khô khan, cứ như từ một khuôn mẫu khắc ra vậy.

Ông mặc quần đùi đi biển đi mua đồ thì mọi người nhìn ông như một kẻ cặn bã, thẳng đến khi ông phải ăn mặc nghiêm chỉnh khi đi ra ngoài thì tình huống này mới giảm bớt.

Viên Chí phát hiện chỉ cần mình làm ra chuyện gì khác với mọi người trong trấn thì sẽ bị những người khác chống lại, vì thế ông bị ép phải làm mọi thứ thật hoàn mỹ thì mới có thể sống bình thường trong thị trấn này.

Chỉ trở về đây hơn mười ngày mà Viên Chí phát hiện cuộc sống ở quê còn không bình an bằng thành phố, thậm chí còn áp lực hơn.

Ban đầu Viên Chí còn chịu được bởi vì ít ra khi ở nhà thì ông cần chịu đựng ánh mắt khác thường của người khác.

Nhưng làm Viên Chí dần dần sợ hãi là vợ ông cũng bắt đầu giống như những người đó.

Hết thảy mọi việc đều phải hoàn hảo, làm Viên Chí cảm thấy quy tắc trong nhà còn nhiều hơn cả trong tù!

Chương 248 - Mày... Có Tội!

Viên Chí trần trọc mãi vẫn không ngủ được, giấc mộng đó ông đã mơ thấy hơn mười lần rồi.

“Mình có tội, mình rất cuộc có tội gì chứ...”

Cuối cùng Viên Chí cũng xuống giường, đi ra ngồi ngoài bậc thang xi măng trước cửa, châm một điếu thuốc.

Sau khi về quê, hình như tất cả mọi thứ đều đã thay đổi, cuộc sống vốn bình thường lại trở thành tội ác tày trời trong mắt người khác.

Mà cảnh trong mơ làm cho Viên Chí cảm thấy rợn tóc gáy.

Viên Chí từng nghi ngờ là tinh thần của mình xảy ra vấn đề, nhưng trong thị trấn này không có bác sĩ tâm thần, vì thế ông không thể kiểm tra được.

“Không được, không thể cứ tiếp tục như vậy, ngày mai mình sẽ rời khỏi nơi này trở về thành phố.”

Viên Chí làm ra quyết định, đồng thời cũng gọi điện thoại cho con trai ở thành phố, nói rõ tình huống.

Sau khi cúp điện thoại, Viên Chí vừa mới quay lại đã nhìn thấy vợ mình là Nghiêm Lệ Toa đứng ở phía sau, cúi đầu nhìn mình.

Ánh mắt kia có xem thường, có chán ghét, chỉ không có sự quan tâm giữa vợ chồng.

“Sao thế, em cũng không ngủ được à?” Viên Chí bị dọa hoảng, cười gượng nói.

Nghiêm Lệ Toa từ trên cao liếc nhìn Viên Chí, sau đó nói:

“Sao anh lại muốn rời đi chứ, anh muốn trốn tránh tội lỗi của mình à?”

“Anh chỉ không hiểu được, anh rất cuộc có tội gì?”

Viên Chí đứng dậy, cố nén tức giận nhỏ giọng hỏi Nghiêm Lệ Toa, ở thị trấn nhỏ này vài ngày mà ông cảm thấy tinh thần mình đang ở sát ranh giới sụp đổ.

Nghiêm Lệ Toa ngẩng đầu lên, mang theo sự thương hại nhìn Viên Chí: “Anh thật sự hết thuốc cứu chữa rồi.”

“Em mới hết thuốc chữa ấy, em đừng có nhìn tôi như vậy!”

Viên Chí rút cuộc không thể chịu nổi nữa, trực tiếp gào lên với Nghiêm Lệ Toa, lời chất vấn của Nghiêm Lệ Toa giống như mũi dùi lửa châm vào kíp nổ áp lực đè nén suốt mấy ngày qua.

“Tôi không rõ đám bọn em bị tật xấu gì, cứ như tôi làm gì cũng sai vậy, ngay cả tôi mặc đồ cũng chỉ trích... mấy người...”

“Đừng lớn tiếng như vậy, đừng làm phiền người khác ngủ.”

Nghiêm Lệ Toa đặt một ngón tay bên môi Viên Chí, ngăn cản ông tiếp tục rống lên.

Viên Chí thô bạo gạt tay Nghiêm Lệ Toa: “Tôi chịu đủ rồi, em đúng là bị bệnh rồi, người trong trấn này bị bệnh cả rồi, hôm nay tôi phải đi, không bao giờ ở lại trong cái nơi quỷ quái này nữa!”

Viên Chí chạy ào vào phòng, mặc quần áo tử tế, cầm theo chút tiền rồi tức giận ùng ùng ra khỏi cửa, nhưng lại nhìn thấy một vòng người đứng bên ngoài sân nhà mình.

Những người này là hàng xóm láng giềng ở gần nhà, bọn họ bị tiếng gào của Viên Chí đánh thức.

Viên Chí nhìn đám người này có vẻ rất quen mắt nhưng ông lại không nhận ra được ai.

Bởi vì ngoại trừ diện mạo và tên gọi thì những người này giống hệt như nhau, không có điểm đặc biệt nào để Viên Chí nhớ ra.

Tất cả bọn họ đều nhìn chằm chằm Viên Chí, giống như đang nhìn một kẻ cặn bã xã hội.

Thấy nhiều người như vậy tụ tập ở bên ngoài nhà mình, Viên Chí có chút tê rần da đầu, nhưng nhờ có cơn giận chống đỡ nên ông cũng không quá sợ hãi.

“Mấy người nhìn gì đấy, vợ chồng cãi nhau không được à, cút về nhà mấy người hết đi!”

Những người đó không hề có chút phản ứng nào với lời nói của Viên Chí, biểu cảm trên mặt lại càng tỏ ra thương hại hơn.

“Người này thật đáng thương.”

“Vợ ông ta cũng thực đáng thương, gặp phải một người chồng như vậy.”

“Ông ta thật ghê tởm...”

Ánh mắt của tất cả bọn họ, giống như vợ ông vậy!

Nghe những lời nói kia, Viên Chí không nhịn được hét lớn một tiếng vô nghĩa rồi đẩy đám người, đi ra ngoài.

“Chỉ cần rời khỏi nơi này là tốt thôi, rời khỏi nơi này thì không cần để ý tới những kẻ tâm thần này nữa.”

Viên Chí phẫn nộ dùng dùng đi ra ngoài, mỗi khi đi ngang qua một căn nhà thì ngọn đèn ở bên trong sẽ sáng lên, đèn đường cũng sáng lên.

Không quản là ông đi tới đâu, giống như tất cả đèn đuốc đều sẽ sáng choang, nhưng hiện giờ đang là hai giờ sáng!

Phía sau ngọn đèn kia tựa hồ là một gương mặt giống như nhau đang nghìn bài một điệu chỉ trích Viên Chí.

Trong bóng tối, con người thường cảm thấy sợ hãi.

Nhưng loại ánh sáng vô duyên vô cố này lại càng làm Viên Chí sợ hơn, giống như cả người đều bị khí lạnh chiếm cứ vậy.

Tình hình hiện giờ rõ ràng không đúng, hình như có sức mạnh kỳ quái nào đó đang nhắm vào ông.

Viên Chí đứng dưới ngọn đèn, không biết có nên tiếp tục đi tới nữa hay không, hiện giờ đã là đêm khuya, không có xe chỉ dựa vào đôi chân thì ông không thể đi bao xa.

Vì thế Viên Chí thở dài một tiếng, quyết định trước tiên quay trở về thị trấn lấy xe.

“Khi này có lẽ mình đã tức tới chập mạch rồi, có điều mình cũng không thể ở lại nơi này được nữa, còn ở thì mình nhất định sẽ điên mất.”

Nhưng đột nhiên Viên Chí sững sờ, thì ra lúc này ông đang đứng trước giáo đường của thị trấn!

Bức tượng thiên sứ trên đỉnh giáo đường giống như đang tỏa ra ánh sáng, một âm thanh thực quen thuộc vang lên.

“Mày... có tội!”

Đây chính là âm thanh của thiên sứ mà Viên Chí đã nghe thấy trong mộng!

“Sao mình lại nghe thấy âm thanh này, thấy ánh sáng này chứ? Là mình đang nằm mơ hay mình điên thật rồi?”

Viên Chí ôm đầu, cảm thấy hết thảy mọi thứ đều thật hoang đường.

Đột nhiên ở bên dưới bức tượng thiên sứ, một bóng dáng mờ ảo được tạo ra từ ánh sáng cầm một thanh kiếm thật dài từng bước từng bước đi tới chỗ Viên Chí.

Viên Chí đột nhiên sững sờ ngã quy xuống đất, ánh mắt mất đi tia sáng, miệng nỉ non: “Tôi thừa nhận tội lỗi của mình, khi còn bé tôi đã hái trộm táo nhà hàng xóm, lớn lên một chút đã nhìn lén cô con gái nhà hàng xóm tắm....”

Bóng dáng thiên sứ đi tới trước mặt Viên Chí, giơ cao thanh kiếm dài chuẩn bị đâm xuống.

Đột nhiên sợi dây chuyền trước ngực Viên Chí bẻ nát, ông cũng nháy mắt tỉnh táo lại, sau đó loạng choạng bò ra khỏi phạm vi giáo đường, mà thiên sứ kia cũng không đuổi theo.

Viên Chí chạy một đoạn thì tuyệt vọng dừng lại, thị trấn này bị tường rào thật cao bao vây, chỉ có mỗi cửa ra ở giáo đường.

“Quả nhiên không phải mình có vấn đề, là giáo đường này có vấn đề, đó không phải thiên sứ mà là ác ma!”

Một người đàn ông cao mập mặc đồ trắng đi tới trước mặt hắn, lộ ra nụ cười mỉm nhìn hắn.

Nhìn thấy người này, nước mắt Viên Chí cũng dâng trào, ánh mắt của người này nhìn ông không giống đám người kia!

“Mau cứu tôi, tôi...”

Người đàn ông cao mập kia cản lại: “Ông đã chọc giận thiên sứ rồi, tôi không giúp được, nhưng trong khách sạn của thị trấn có một vị thám tử tên là Ôn Văn, người đó là thợ săn, ông

có thể tìm người đó hỗ trợ, đó cũng là cơ hội duy nhất của ông.”

Sau khi nói xong, người đàn ông cao mập kia không để ý tới lời cầu xin của Viên Chí, trực tiếp rời đi.

Ánh mắt Viên Chí lộ rõ khao khát, trong miệng lẩm bẩm một cái tên: “Ôn Văn...”

...

Trong khách sạn, sau khi đọc xong quyển tiểu thuyết, Ôn Văn đang tiến hành rèn luyện.

Anh bắt chéo một tay ra sau lưng, tay kia duỗi ra hai ngón, tiếng hành ngòi hít đất.

Hiện giờ cho dù không sử dụng bất kỳ thể chất nào thì Ôn Văn cũng không còn giống như nhân loại nữa.

Anh hít đất với tốc độ hai cái một giây, làm được tầm bảy tám phút thì cảm thấy có chút mệt mỏi.

Mỗi khi thu thập một con quái vật, cơ thể Ôn Văn tựa hồ lại trở nên mạnh mẽ hơn, đến bây giờ Ôn Văn chỉ dựa vào sức mình và kiếm khí rèn luyện được cũng có thể dạy dỗ bất cứ con quái vật cấp Tai Họa nào.

Đối mặt với quái vật cấp Tai Hại cũng không phải không thể đánh một trận!

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, mục tiêu của Ôn Văn là cho dù không có Trạm Thu Nhận Tai Ách hỗ trợ thì anh cũng có thể sống sót thật tốt trong thế giới người siêu năng.

Mà, ít nhất cũng phải đạt được thực lực cảnh giới Đồng Hóa!

Chương 249 - Mấy Người Nhìn Gì?

Có điều Ôn Văn cũng biết, cho dù mình đã trở nên mạnh mẽ hơn nhưng anh vẫn không thể tính là người siêu năng.

Người siêu năng bình thường ở thực lực như anh đã có thể cảm giác được khác thường, mà lúc thăng cấp lên cảnh giới Đồng Hóa có lẽ sẽ gặp phải nguy cơ đánh mất chính mình.

Mà Ôn Văn thì chưa từng có trải nghiệm đó.

Anh dùng phương thức cường độ cao liên tục rèn luyện bảy, tám tiếng mới ngừng lại, nếu không làm vậy thì anh căn bản không có cách nào rèn luyện cơ thể cả, nguyên nhân là cơ thể anh đã quá mạnh mẽ.

Ôn Văn đứng dậy, cầm khăn lau sạch mồ hôi trên trán rồi đi tới thùng rác, ném khăn vào đó.

“Ồ... không đúng, sao lại phải đi tới tận đây mà ném chứ?”

Ôn Văn là một người không thích làm chuyện dư thừa, anh hoàn toàn có thể ở khoảng cách khi này mà ném bay chiếc khăn vào thùng rác, sao lại phải đặc biệt đi tới đây chứ?

Nếu là người bình thường thì có lẽ sẽ không tự hỏi về những điều khác thường căn bản này, thậm chí cũng không chú ý tới.

Nhưng Ôn Văn thì khác, anh vẫn không đấu tranh để chính mình không mất không chế, vì thế anh rất quan tâm tới trạng thái của mình.

Chỉ cần xuất hiện một manh mối thì anh lập tức phát hiện mình xảy ra vấn đề.

“Thị trấn này quả nhiên có vấn đề, ngay cả mình cũng có chút... hơn nữa trạng thái của người dân trong trấn cũng có chút không đúng, cho dù quản lý nghiêm ngặt thế nào cũng không thể làm tới mức độ này.”

Đột nhiên, cửa phòng Ôn Văn bị đập mạnh.

“Cứu tôi, cứu tôi với!”

Ôn Văn mở cửa ra thì thấy đứng ngoài cửa là một người đàn ông trung niên quần áo không chỉnh tề tinh thần bất ổn, người đàn ông này chính là Viên Chí mới vừa trốn ra khỏi giáo đường.

“Anh là thám tử Ôn đúng không, anh là thợ săn đúng không, tôi cần anh giúp đỡ!”

Ở phía sau Viên Chí, ông chủ khác sạn cầm một cây đèn dầu, lẳng lặng nhìn hai người, dưới ánh đèn chiếu rọi, sắc mặt của hắn có chút tối tăm.

Ôn Văn có chút khó chịu, trực tiếp đẩy Viên Chí vào phòng, sau đó lập tức đóng cửa lại, chặn lại ánh mắt của ông chủ khách

sạn.

“Nói đi, ai bảo ông tới đây?”

Ôn Văn không tin một người bình thường có thể dễ dàng tìm ra chính xác địa chỉ của mình như vậy.

“Có một người rất cao rất béo, hắn nói chỉ có anh là có thể cứu tôi thôi, tôi không có cách nào, chỉ có thể...”

Ôn Văn nhếch mép lộ ra nụ cười vắn vẹo: “Có ý gì đây, xem ra là hướng về phía mình mà tới... nói đi, ông gặp phải chuyện gì?”

Từ khi tiến vào thị trấn này, Ôn Văn có thể cảm nhận được cảm giác không hòa hợp, hiện giờ thật sự có người tìm tới cửa, anh khá là hài lòng.

Thấy dáng cười của Ôn Văn, Viên Chí có chút do dự, có điều tuy biểu cảm của Ôn Văn khá là dọa người nhưng vẫn thoải mái hơn những người dân trông khá bình thường ở ngoài kia, vì thế Viên Chí lựa chọn tin tưởng Ôn Văn.

“Là thế này, nửa tháng trước tôi đã dọn về đây ở...”

...

Nghe xong màn tự thuật của Viên Chí, Ôn Văn sờ cằm.

“Nếu tôi không ở trấn này cả buổi chiều thì có lẽ tôi sẽ cho rằng ông điên rồi, hoặc là ông sinh ra ảo giác này nọ, chỉ là...”

Ôn Văn xác nhận trấn này quả thực có vấn đề!

Ôn Văn đưa tay kéo mặt dây chuyền đã bể nát trên ngực Viên Chí.

“Trước đó ông không bị trấn này ảnh hưởng chính là nhờ có sợi dây chuyền này che chở, có điều nó cũng có giới hạn, vì thế nó đã hỏng rồi.”

Nghe Ôn Văn phân tích rõ ràng như vậy, Viên Chí chờ mong nhìn Ôn Văn.

“Vậy... thám tử Ôn, anh có thể cứu tôi ra ngoài không, còn ở lại đây thì tôi sẽ điên mất.”

Ôn Văn gật đầu, cười nói với Viên Chí: “Được thì được, nhưng trước khi mọi chuyện kết thúc, ông không thể đi

được...”

“Vì sao chứ?” Viên Chí không hiểu hỏi.

Ôn Văn không giải thích mà nhìn chăm chăm vào túi tiền căng phòng của Viên Chí, ánh mắt tỏa sáng nói: “Tôi là một thám tử, dạo gần đây chưa nhận vụ nào cả nên... là...”

“Ah ah, tôi hiểu.”

Viên Chí từ trong túi lôi ra một xấp tiền nói với Ôn Văn: “Chỉ cần anh có thể cứu tôi ra ngoài, tôi...”

Ôn Văn chộp ngay số tiền kia: “Nhiều đây là đủ rồi, tôi đảm bảo sau này ông sẽ được sống những ngày bình thường.”

Viên Chí: “...”

Nếu không phải trước đó đã trải qua một màn quỷ dị như vậy, còn có một thiên sứ muốn giết mình, có lẽ Viên Chí sẽ nghi ngờ rằng Ôn Văn là một kẻ lừa gạt.

Trước đó ở thành phố Phù Dung Hà, tất cả chi tiêu ăn uống đều do Lâm Triết Viễn cung cấp.

Khi đi ra ngoài thì Ôn Văn không có tiền lương, chiếc xe kia đúng là kẻ nuốt tiền, trước đó hỏng lốp một phát đã tiêu tốn không ít.

Mặc dù Ôn Văn còn rất nhiều tiền gửi ngân hàng nhưng cứ ăn không ngồi rồi miết thì có núi vàng cũng phải lở, vì thế Ôn Văn quyết định khôi phục thân phận thám tử, nhận tiền tài trợ họa giúp người!

Đang vui vẻ đếm tiền thì Ôn Văn đột nhiên biến sắc, đi tới trước cửa sổ nhìn xuống.

Chỉ thấy bên ngoài đều là ánh lửa, một hai trăm người dân của thị trấn đang tập trung dưới khách sạn, mỗi người giơ một cây đuốc, âm trầm nhìn về phía phòng Ôn Văn.

Ôn Văn thè lưỡi liếm môi mình một chút: “Chuyện ngày càng thú vị hơn, có người tới gây sự rồi, đi thôi, theo tôi ra ngoài gặp bọn họ.”

Sau đó Ôn Văn ngoắc ngoắc tay, Tam Tể Nhi từ dưới chân bò lên cổ anh.

“Thám, thám tử Ôn, chúng ta cứ vậy đi ra ngoài hả?”

Nhìn ra bên ngoài thì so với trước đó đã có thêm rất nhiều người dân trong thị trấn, Viên Chí ngay cả đi cũng đang run rẩy.

“Có tôi ở đây, ông sợ gì chứ?” Ôn Văn bất mãn nói, chỉ một đám người thường mà thôi, cho dù đông thì có thể làm được gì chứ.

“Vậy... tôi có thể không ra ngoài không?” Viên Chí lùi một bước nói.

“Ông chờ chút.”

Ôn Văn từ trong vali lấy ra một sợi dây, đơn giản thắt nút một phen rồi quăng dây tới, đầu dây tròng vào cổ Viên Chí.

Viên Chí dở khóc dở cười nói: “Thám tử Ôn, anh làm cái gì vậy?”

Ôn Văn không trả lời, trực tiếp nắm đầu dây kéo Viên Chí ra ngoài cửa khách sạn.

Vừa kéo Viên Chí đi, Ôn Văn vừa lắc đầu: “Aiz, sao mình lại phải dắt một người đàn ông thế này nhỉ, nếu như dắt Hồ Ấu Lăng thì hình ảnh tốt đẹp biết bao nhiêu.”

Vừa ra khỏi cửa, người dân trong trấn liền dùng biểu cảm hết như nhau nhìn chăm chăm hai người Ôn Văn, không tản đi cũng không tùy tiện tới gần.

Viên Chí sợ hãi trốn ở phía sau Ôn Văn, mà biểu cảm của Ôn Văn thì rất tự nhiên, nếu vì ánh mắt người khác mà thay đổi hành vi của mình thì căn bản không thể gọi là biến thái rồi.

“Mấy người nhìn cái gì đấy? Chưa thấy trai đẹp bao giờ à?”

Trưởng trấn chống gậy đi tới nói với Ôn Văn: “Người nơi khác, người phía sau anh là tội nhân không thể tha thứ, chúng tôi muốn dẫn ông ta tới giáo đường tiếp nhận phán xét, anh không nên làm chuyện dư thừa.”

Ôn Văn chột chột tai hỏi: “Vậy cho hỏi, ông ta đã phạm tội gì vậy?”

“Tín ngưỡng không thành kính, gia đình không hòa thuận, tham lam, lỗ mãng...” Trưởng trấn không chút do dự nói.

Ôn Văn phun một ngụm nước bọt: “Phi, mấy thứ ông vừa nói chả có cái nào vi phạm pháp luật liên bang cả, với lại mấy người cũng đâu phải cơ quan chấp pháp, không có tư cách phán xét người khác.”

Tuy chuyện phán xét này Ôn Văn cũng làm khá thường xuyên nhưng khi chỉ trích người khác, anh không hề có chút áp lực tâm lý nào cả.

Chương 250 - Người Nhẹ Như Yến

Nhóm bà con hàng xóm bước tới lý luận với Ôn Văn nhưng ai dám mở miệng đều bị Ôn Văn phun ngược lại.

“Chỉ nói mồm chứ không động võ, với tư cách nhân vật phản diện thì các người đúng là rất hòa nhã.”

Ôn Văn thậm chí còn có thời gian để trào phúng, bởi vì năng lực tranh luận của bọn họ thật sự quá kém, suy nghĩ cứng nhắc, lật qua lật lại cũng chỉ có vài câu như thế mà thôi.

Ôn Văn muốn thử xem kiểu tranh luận này liệu có thể dẫn dụ kẻ đứng sau ra mặt hay không.

Nhưng Ôn Văn vừa mới đấu võ mồm với đám người kia thì biểu cảm của Viên Chí ở phía sau bắt đầu trở nên mê man.

Do dự một chốc rồi Viên Chí bước tới hai bước, đau khổ nói: “Tôi thật sự có tội, tôi xin lỗi mọi người...”

Ôn Văn lập tức ngậm miệng, con người phóng đại, mới vừa nãy Viên Chí vẫn còn rất bình thường, sao mới không lâu đã giống như bị tủy não vậy chứ?

Ông ta đang trở nên giống như những người dân khác trong thị trấn!

Ôn Văn khẳng định sau khi Viên Chí gặp mình thì không hề tiếp xúc với thứ gì cả.

Tức là Viên Chí và người dân của thị trấn này đã sinh ra biến hóa bởi một thứ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, duy trì liên tục không hề gián đoạn, còn là không có nơi nào không có mặt!

Nếu vậy, cho dù tiếp tục lãng phí thời gian ở nơi này thì chỉ càng hỏng bét hơn mà thôi.

Vì thế Ôn Văn quyết định thật nhanh, đưa tay chặt một phát, Viên Chí đang sấm hồi trực tiếp ngắt xiu, sau đó Ôn Văn vác ông ta lên vai.

“Tam Tê Nhi, bảo vệ xe của tao đây, nếu xe bị đám người này phá hỏng thì tao sẽ cho mày ăn phân!”

Nói xong, Ôn Văn nhảy vọt một phát lên cao hai mét, người nhẹ nhàng như chim yến đập lên đỉnh đầu một người dân, tiếp đó giống như giẫm cọc gỗ mà giẫm lên đầu bọn họ, muốn lao ra khỏi vòng vây.

Bởi vì động tác của đám người này giống hệt như nhau, lưng uốn rất thẳng nên Ôn Văn giẫm khá ổn định.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên: “Chậc, thì ta phim võ thuật cũng không phải gạt người, thật sự có thể đi như vậy...”

Hiện giờ Ôn Văn không hề sử dụng thể chất của bất kỳ quái vật nào, chỉ dựa vào thực lực bản thân đã có thể làm ra động tác chỉ xuất hiện trong phim ảnh này.

Nhưng chạy được một nửa thì nụ cười trên mặt Ôn Văn biến mất, bởi vì anh giẫm trúng một cái đầu bóng loáng!

Cái đầu trọc bóng loáng này lại còn rất trơn trượt!

Vì thế, thực hiện nhiên, Ôn Văn đang vác một người rơi xuống đất, sau đó bị đám người kia vây lại.

Người dân trong trấn giống như thủy triều ủa tới, muốn ngăn cản Ôn Văn.

Bọn họ ở sát bên người Ôn Văn, túm lấy Ôn Văn và Viên Chí không buông, Ôn Văn muốn nhảy cũng không nhảy được.

Trong mắt anh có chút sầu, nếu không đưa cái kèn lệnh kia cho Hoàn Âm thì tốt rồi, bằng không chỉ cần thổi một phát là có thể chặn được đám người này.

Có điều Ôn Văn chỉ hơi sầu một chút mà thôi, nhóm người đầu óc có vấn đề này không thể làm gì được anh.

Người dân trong trấn chỉ túm Ôn Văn lại, không cho Ôn Văn trốn thoát, sau đó bắt đầu không ngừng trách móc Ôn Văn,

phối hợp với vẻ mặt ghét bỏ, chê trách kia làm Ôn Văn cảm thấy chán ghét.

“Tao thật sự không hiểu, bọn mày túm tao lại mà không công kích, định để tao đói chết hay ghê tởm mà chết đây?”

Trưởng trấn chống gậy run run đi tới, nói với Ôn Văn: “Đáng tạo hóa giáo dục chúng ta không nên sử dụng bạo lực với đồng bào, nhưng chúng ta có thể dùng chính nghĩa và tình yêu để cảm hóa.”

Sau đó ông lão nhỏ con kia nhìn Ôn Văn bằng ánh mắt rất ôn nhu, rất chính nghĩa... muôn thức tình cảm xúc xấu hổ trong lòng Ôn Văn.

Ôn Văn trầm mặc hai giây, sau đó giơ hai ngón tay.

Trưởng trấn nghi hoặc nhìn Ôn Văn, người này đưa hai ngón tay muốn làm gì?

Tiếp đó, Ôn Văn chọt thẳng vào mắt trưởng trấn....

“Ông có bệnh không vậy hả?”

Trưởng trấn bụm mắt, đau đớn lặn lộn dưới đất, mà ánh mắt những người khác nhìn Ôn Văn lại càng chán ghét hơn nữa.

Đương nhiên là Ôn Văn không dùng lực quá mạnh, cao lắm chỉ làm trưởng trấn không thể mở mắt nổi trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Nhưng nếu trưởng trấn vì hai ngón tay này mà phát bệnh về mắt gì đó thì Ôn Văn sẽ không chịu trách nhiệm.

Sau khi chọt mắt trưởng trấn xong, Ôn Văn lạnh giọng nói: “Bọn mày vẫn chưa chịu tránh ra à, tao sẽ không vì bọn mày là người già yếu mà nương tay đâu nhé.”

Một người phụ nữ bước ra, chán ghét nhìn Ôn Văn nói: “Đôi mắt với một người mà cũng có thể ra tay, anh còn là người sao?”

Sau đó Ôn Văn một quyền trực tiếp đánh ngã người phụ nữ kia rồi quơ quơ nắm tay: “Mấy người đúng là kỳ quái, nếu trách móc hữu dụng thì còn cần cảnh sát làm gì chứ hả?”

Tiếp đó, người dân trong trấn từng người từng người tiếp cận Ôn Văn, mà Ôn Văn thì cũng không để tâm là người già hay

trẻ nhỏ, toàn bộ đều chào hỏi bằng quả đấm.

Chỉ vài phút thì anh đã chạy ra khỏi vòng vây khí thế hung hăng này.

Trên đường vác Viên Chí chạy đi, Ôn Văn lắc đầu: “Aiz, mình đã đánh vào mặt luôn rồi mà vẫn không có ai chịu phản kháng, người trong trấn này đều là mấy kẻ đánh má phải thì tặng luôn cả má trái, nếu đám quái vật kia cũng dễ nói chuyện như thế thì mình bớt được bao nhiêu hơi sức chứ.”

“May mắn là sự kiện siêu nhiên này chỉ bao trùm phạm vi thị trấn này mà thôi, nếu diện tích lớn hơn chút nữa thì đúng là tai họa, chỉ là đối với kẻ thống trị thời cổ đại thì này chính là thần khí ngu dân đi?”

Người dân trấn này tuy chạy khá chậm nhưng không quản Ôn Văn đi tới đâu cũng gặp phải quần chúng nhiệt tình dùng ánh mắt chán ghét rọi tới, muốn Ôn Văn phải xấu hổ nhục nhã.

Lúc ban đầu Ôn Văn còn lần lượt dùng nắm tay làm phần thưởng tặng cho bọn họ, sau đó thì anh lười quản, dù sao thì đám người này ngoại trừ trách móc và trừng mắt nhìn thì căn bản không thể ảnh hưởng tới anh.

Giống như đám muỗi ở bên ngoài lớp màn chống muỗi vậy, tuy vo ve rất đáng ghét nhưng lại chẳng làm được gì.

Ôn Văn chọn một tòa kiến trúc khá cao, nhảy lên đỉnh, lia mắt nhìn xuống toàn bộ thị trấn.

Sau đó anh hít sâu một hơi, nhắm mắt lại để linh cảm đạt tới mức cao nhất, lúc mở mắt ra thì thế giới cũng thay đổi đáng vẻ vốn có.

Sương mù xám xịt lượn lờ trên bầu trời, bóng qua quỹ dị vờn quanh.

Ôn Văn đã tiến vào tầng sương mù xám!

Ngoại trừ người siêu năng có năng lực đặc biệt, phần lớn sinh vật chỉ cần linh cảm đạt tới một mức độ nhất định sẽ tự động tiến vào tầng sương mù xám.

Vì để tránh nhìn thấy vài thứ không nên nhìn thấy, phần lớn người siêu năng đều không chế linh cảm của mình.

Nhưng hiện giờ Ôn Văn muốn nhìn thấy một thứ mà bình thường không thể nhìn thấy nên mới để linh cảm bộc phát tới mức cao nhất.

Ôn Văn nhìn về phía thị trấn, cho dù đang là đêm khuya nhưng thị trấn so với ban ngày còn sáng sủa hơn, trên đỉnh cổng vào giáo đường, vòng đá phía sau bức tượng thiên sứ đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi cả thị trấn.

Tất cả người dân, thậm chí là đám động vật nhỏ trong trấn đều bị nhiễm loại ánh sáng này.

Chỉ có trên người Viên Chí ngất xỉu là có ánh sáng không quá rõ ràng, nhưng tựa hồ nó đang dần đậm màu hơn.

“Xem ra chỉ cần tắm mình trong ánh sáng này thì sớm muộn gì cũng bị tia sáng kia biến thành dáng vẻ giống như người dân trong trấn.”

Ôn Văn đã hiểu được ngọn nguồn sự việc, vì thế anh chuyển linh cảm về trạng thái bình thường, sau đó sử dụng thể chất kim ung, sau lưng xòe rộng đôi cánh rồi đưa Viên Chí đến một nơi bên ngoài trấn không bị ánh sáng soi tới.

Bởi vì không biết tia sáng này có thể tạo ảnh hưởng ngược hay không nên Ôn Văn không muốn để người thuê mình mạo hiểm.

Là một thám tử, Ôn Văn vẫn có chút đạo đức nghề nghiệp.

Chương 251 - Đây Mới Là Kiếm

Sau khi đưa Viên Chí đi rồi, Ôn Văn trực tiếp bay tới tia sáng đầu nguồn ở trước cổng giáo đường.

Anh muốn xem thử xem rốt cuộc là thứ gì đã biến cả thị trấn này thành dáng vẻ vụn vẹo đến vậy.

Đáp xuống đất, Ôn Văn hô to một tiếng: “Bọn mày vì tao mà tới, bây giờ tao đã tới rồi, ra đi!”

Mục đích của đối phương không quá rõ ràng, Viên Chí chỉ là người bình thường, nếu quả thật muốn đối phó Viên Chí thì ông ta không có khả năng sóng sót để tìm tới chỗ Ôn Văn.

Tựa hồ không có nơi nào là không có người dân trong trấn, nhưng bọn họ không đuổi theo tới giáo đường, chỉ đứng đó, hướng về phía này cầu nguyện.

Bọn họ tin tưởng rằng giáo đường này có thể tẩy rửa hết tất cả tội nghiệt, nếu Ôn Văn đã tự mình tới đây thì bọn họ không cần phải làm chuyện thừa thãi nữa.

Chỉ đợi một giây thì phía sau Ôn Văn vang lên tiếng bước chân.

Ôn Văn xoay người nhìn lại thì thấy một người đàn ông cao vạm vỡ hơn hai mét rộng một mét, cái đầu nhỏ và chân nhỏ, hình thể giống như con thoi đi về phía mình.

Người đàn ông lực lưỡng này đang mặc một bộ áo giáp kiểu cổ tỏa ra ánh sáng bạc, nhưng bởi vì hình thể quá vạm vỡ nên bộ giáp có rất nhiều khe hở, trong mắt Ôn Văn thì khắp nơi đều là nhược điểm.

Theo hơi thở thì có lẽ là cảnh giới Năm Giữ, không biết khi đánh nhau thì sẽ thế nào.

Người đàn ông kia ồm ồm nói: “Thợ săn, mày biết Diêm Tu không?”

“Biết.”

Ôn Văn thuận miệng trả lời, sau đó nhượng mày, giúp Diêm Tu truyền tin quả nhiên bị dính vào phiền phức, có điều nó cũng nằm trong dự tính.

Nếu thật sự không có chút phiền phức nào thì Diêm Tu đã không việc gì cần phải nhờ một thợ săn truyền tin.

“Quả nhiên không sai, trong tay mày có thứ của giáo đường Vinh Quang bọn tao, giao nó ra thì mày có thể rời đi.”

“He he, mày đang nghĩ cái rắm gì vậy hả?”

Trên mặt Ôn Văn lộ rõ mĩa mai, lúc còn là người bình thường anh đã thành công trộm đồ của giáo đường Vinh Quang, đối với bọn họ đương nhiên không cảm thấy kính sợ.

Người đàn ông kia rút ra một cây kiếm to, nó gần giống với cây kiếm mà Ôn Văn sử dụng ở trạng thái triết học, mạnh mẽ nện xuống đất.

“Thợ săn, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, mày không biết chọc giận bọn tao thì sẽ có hậu quả gì đâu.”

Ôn Văn đau đầu đi tới trước mặt người đàn ông nọ, trong ánh mắt phần nộ của đối phương xuyên qua khe hở áo giáp chọt chọt cái bụng mềm của hắn.

“Chậc, mày ăn mặc như thế để làm gì, cosplay à?”

“Giáo chủ nói không sai, đám thợ săn này đều là rác rưởi không có tin ngưỡng!”

Sắc mặt người đàn ông nọ trở nên âm trầm, đeo mặt nạ, gio thanh kiếm lớn màu đen lên cao.

“Chờ đã, chấp sự Bàn, bình tĩnh chút đã, chúng ta vẫn chưa xác nhận được là đồ có nằm trong tay hắn hay không.” Một người đàn ông gần lùn mặc áo khoác dài màu trắng chậm chậm đi tới, muốn ngăn cản xung đột.

Nhưng hắn đã tới chậm, thanh kiếm của người đàn ông vạm vỡ kia đã chém tới đầu Ôn Văn, Ôn Văn bước sang bên cạnh một bước, nhẹ nhàng né tránh một kiếm đơn điệu kia.

Sau đó Ôn Văn đặt tay lên thanh kiếm, cười híp mắt nhìn người nọ: “Thì ra mày họ Bàn... họ này thật sự rất hợp với hình thể của mày.”

Người đàn ông vạm vỡ kia muốn gio thanh kiếm lên tiếp tục chém, thế nhưng hắn phát hiện tay Ôn Văn giống như được đúc từ sắt thép, hắn căn bản không có cách nào rút kiếm!

Thế chất kim ung có tác dụng cường hóa đôi tay rất mạnh, cộng thêm gân tay Tai Ách, sức mạnh căn bản không phải là thứ mà người này có khả năng dao động.

Ôn Văn mặc kệ người đàn ông vạm vỡ kia, quay đầu nhìn người đàn ông nhỏ gầy bên kia hỏi: “Mày trông có vẻ là người hiểu chuyện, có thể nói cho tao biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hay không, tao tưởng giáo đường Vinh Quang và Hiệp Hội Thợ Săn bọn tao có quan hệ không tệ.”

Người đàn ông vóc dáng nhỏ con kia cúi người tạ lỗi: “Tôi là Liễu Thương, hắn là Bàn Bằng, là chấp sự giáo đường Vinh Quang tỉnh Tương Nam, giáo chủ bảo chúng tôi đi tìm một

món đồ, thứ đó có lẽ đang ở trong tay anh nên mới có hành động hôm nay, xin hãy tha lỗi.”

“Trong tay tao không có thứ mà bọn mày muốn, vậy kết thúc câu hỏi rồi à?” Ôn Văn trả lời.

“Mày có hay không, bọn tao phải kiểm tra mới biết, buông kiếm ra!”

Bàng Bằng buông thanh kiếm ra, sau đó một quyền đâm về phía mặt Ôn Văn, nhưng Ôn Văn chỉ nghiêng đầu đi né tránh, cùng lúc đó biểu cảm trên mặt Ôn Văn cũng lạnh đi.

Anh nắm lấy cánh tay Bàng Bằng quật qua vai hất ngã hẳn xuống đất, sau đó bước tới một bước, giống như đá banh mà đá một cú vào bụng Bàng Bằng.

Chân Ôn Văn đá vào phần bụng mềm, sau đó bụng hẳn lồm vào, cả người văng ra xa hơn mười mét.

Sau khi rơi xuống đất, Bàng Bằng nhanh chóng bật dậy, một cú này không làm hắn bị thương, hắn quát to với Liễu Thương: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, lên đi!”

Liễu Thương thở dài một tiếng, năm Bàng Bằng bảy tuổi cha mẹ hắn đã bị quái vật tập kích giết chết, đồng thời cũng bị chuyển hóa thành quái vật.

Thế nhưng tuy cần phải tấn công nhân loại để thỏa mãn nhu cầu sinh lý nhưng bọn họ lại không ra tay với Bàng Bằng, ngược lại còn bảo vệ hắn.

Cuối cùng cha mẹ Bàng Bằng bị thợ săn giết, sau đó Bàng Bằng được giáo hội địa phương nhận nuôi, bắt đầu từ khi đó Bàng Bằng đã rất cảm hận thợ săn, đồng thời hành vi cũng rất cực đoan.

Nếu để Liễu Thương chọn lựa, hắn chắc chắn sẽ không chọn đánh nhau với Ôn Văn, nhưng bởi vì thử nghiệm ở trấn Quang Phổ này Bàng Bằng làm rất thành công nên được giáo chủ ưu ái.

Điều đó dẫn tới, tuy địa vị của hai người bằng nhau nhưng Liễu Thương vẫn phải nghe theo sự chỉ huy của Bàng Bằng.

Liễu Thương thâm lâm bảm vài câu, một quả cầu ánh sáng hình thành trong tay hắn, sau đó hắn chỉ ngón tay về phía Ôn

Văn, quả cầu ánh sáng kia biến thành trụ ánh sáng, bắn thẳng về phía Ôn Văn.

Ôn Văn híp mắt, đưa tay chặn lại cột sáng ở trước mặt, cột sáng được tạo ra từ năng lượng tinh khiết kia bị găng tay Tai Ách hấp thu toàn bộ.

Liễu Thương trừng to mắt nhìn Ôn Văn, hẳn có thể duy trì không chế trụ ánh sáng, nhưng vì sao khi năng lượng chạm vào Ôn Văn thì biến mất chứ?

Thấy Liễu Thương khiếp sợ và Bàn Bàn vừa mới một lần nữa cầm kiếm giờ lên, Ôn Văn thở dài một tiếng.

Hai người này đều là trình độ bét nhất của cảnh giới Năm Giữ, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến vừa nhìn đã biết là không đủ, cũng không biết là ai cho chúng niềm tin, chỉ với hai người cũng dám tấn công một thợ săn thâm niên.

Được rồi, trong tên tình báo của bọn họ thì Ôn Văn chỉ là một tay thợ săn mới vào nghề vài tháng mà thôi...

“Chiến đấu như vậy chẳng thú vị gì cả... như vậy đi.”

Ôn Văn điềm nhẹ cô tay hai cái, giải trừ thể chất kim ưng, hiện giờ anh không hề sử dụng bất kỳ thể chất nào cảm mà hoàn toàn dựa vào thực lực của chính mình để chiến đấu!

“Chiến đấu ngang sức mới đủ kích thích, tao đã nhượng bộ đến mức này rồi, bọn mày tốt xấu gì cũng phải để tao sướng một chút đấy!”

Nói xong, Ôn Văn lộ ra nụ cười đầy biến thái vọt tới chỗ Bàn Bàn, Bàn Bàn quơ thanh kiếm to chém Ôn Văn.

Nhưng tốc độ của Ôn Văn tuy chậm hơn trước nhưng vẫn còn rất linh hoạt, Bàn Bàn chỉ có thể chém ra một cái hố to trên mặt đất mà không có cách nào chạm tới Ôn Văn.

“Kiếm không phải búa cũng không phải chùy, nó dùng để giết người chứ không phải đập người, thứ mày sắp thấy mới là kiếm thuật!”

Ôn Văn lùi ra sau một bước, rút thanh kiếm ngắn cùng vỏ kiếm hoa lệ ở bên hông ra, chia vỏ kiếm về phía Bàn Bàn.

Bàng Bằng đã nhận ra nguy cơ nên chấn thanh kiếm to kia ở trước ngực.

Sau đó, Ôn Văn rút thanh kiếm ngắn, kiếm khí sắc bén từ trong vỏ kiếm phun ra!

Chương 252 - Thiên Sứ Phổ Quang

Kiếm khí sắc bén mang theo sức mạnh lớn tới không thể chống đỡ chém vào thanh kiếm to kia, cơ thể cao lớn của Bàng Bằng thế mà lại không đứng vững, trực tiếp bị sức mạnh to lớn đánh bay, đè nát một bụi cây.

Ôn Văn nhìn vỏ kiếm hoa lệ mà thỏa mãn gật đầu, thứ này đúng là không tệ.

Đột nhiên vài quả cầu ánh sáng màu trắng bay tới, Ôn Văn một tay cầm kiếm ngắn, tay cầm vỏ kiếm đón lấy ánh sáng trắng kia.

Với tổ chất cơ thể Ôn Văn hiện giờ, cùng lúc ứng phó nhiều bên tấn công thì có chút khó, nhưng Ôn Văn cũng dần dần tìm kiếm được niềm vui trong đó.

“Thứ này, giống như đang chơi né bóng vậy, chỉ là cao cấp hơn một chút mà thôi.”

Có lẽ vì số lượng nhiều nên quỹ đạo của những quả cầu ánh sáng màu trắng này rất dễ bị nhiễu, sau khi Ôn Văn quen thuộc rồi thì động tác né tránh ngày càng nhỏ hơn, cũng ngày càng thông dong hơn.

Liễu Thương nhìn nụ cười sung sướng không chút che giấu trên khóe miệng Ôn Văn, trán dần túa ra mồ hôi lạnh.

Hắn biết chấp sự của giáo đường Vinh Quang như bọn họ rất ít khi trải nghiệm chiến đấu, thực lực không thể so sánh với thợ săn vẫn luôn lăn lộn.

Nhưng không ngờ rằng, chỉ một tay mơ mới trở thành thợ săn vài tháng đã có thể dễ dàng áp chế bọn họ như vậy!

“Đây là thực lực của thợ săn sao...”

Biểu cảm của Liễu Thương có chút cay đắng, hắn biết ngoại trừ một số ít người làm thợ săn hiệp hội như Diêm Tu, những

người trẻ tuổi của giáo đường Vinh Quang phần lớn đều có trình độ ngang mình mà thôi.

Giáo đường Vinh Quang chìm đắm trong quá khứ huy hoàng quá lâu rồi, không biết rằng thoáng một cái mình đã bị bỏ lại rất xa!

Chơi đùa một hồi thì Ôn Văn cảm thấy ánh sáng màu trắng kia có chút nhảm chán, trong mắt anh lóe ra tia sáng, tay trái nhắm thẳng vào Liễu Thương, một cột sáng màu trắng bắn ra.

Đó là công kích của chính Liễu Thương!

Nhìn ánh sáng trắng kia, con ngươi Liễu Thương co rút, nhưng không hề làm ra động tác né tránh.

Tiếp đó cơ thể khổng lồ của Bàn Bàn chặn lại quỹ đạo của tia sáng, cây kiếm to kia chém vào tia sáng, tia sáng màu trắng trực tiếp lệch đi.

Sau tia sáng trắng chính là Ôn Văn nhảy vọt tới, một kiếm chém lên cây kiếm to kia, kiếm ngắn mảnh khảnh lại có thể áp chế làm cây kiếm to kia không thể nào vung lên được nữa.

Chỉ là lúc Ôn Văn muốn tiến thêm một bước tấn công thì một tia sáng trắng bay ra ép Ôn Văn phải lùi lại, hai người kia sóng vai đứng chung một chỗ, cảnh giác nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn hí hóp mắt quan sát hai người, trên cây kiếm lớn của Bàn Bàn có một vết kiếm hằn sâu, có lẽ là phát chém của kiếm khí khi nãy.

“Tên mập kia chịu đòn rất tốt, tên vóc dáng nhỏ con thì có phương thức tấn công khá giống Diêm Tu... hai người này một tấn công một phòng thủ, mình muốn đối phó có chút khó khăn.”

Ngoài miệng nói khó, nhưng cơ thể Ôn Văn lại hạ thấp, sau đó giống như một mũi tên xông tới, cuộc chiến khó khăn mới chính là thứ mà anh theo đuổi.

Bàn Bàn và Liễu Thương sẵn sàng đón địch, Bàn Bàn sẽ ngăn chặn đòn tấn công của Ôn Văn, mà Liễu Thương sẽ ở phía sau hỗ trợ, hai người phối hợp rất ăn ý, cũng rất có trình tự, so với Bá Kê Song Sát lần trước còn cứng cựa hơn nhiều.

“Một thân áo giáp trên người tên mập này là vật phẩm siêu năng, vì thế mới chịu đòn tốt như vậy, hẳn là thánh kỵ sĩ được truyền thừa của giáo đường Vinh Quang, mà người nhỏ con kia thì chính là thần thuật sư.”

Trong tài liệu mà Ôn Văn từng xem, giáo đường Vinh Quang thật ra có rất ít người siêu năng tự nhiên thức tỉnh.

Sức mạnh của bọn họ tới từ Đấng Tạo Hóa và Thiên Sứ mà bọn họ thờ phụng.

Chỉ cần có thiên phú, đồng thời có đủ thành kính thì sẽ nhận được sức mạnh giống như người siêu năng.

Mà sức mạnh này thường chia làm hai loại, thánh kỵ sĩ chuyên cận chiến và thần thuật sư chuyên viễn trình.

Bởi vì số lượng thiên sứ rất đông đảo nên năng lực của bọn họ cũng không coi như đơn điệu, chỉ là so với người siêu năng muôn hình vạn trạng thì không thể nào so sánh.

Vì thế để bù đắp cho nhược điểm năng lực, người của giáo đường Vinh Quang thường ghép hai người thành một tổ hành động, mà Bàn Bằng và Liễu Thương chính là tổ hai người điển hình của giáo đường Vinh Quang.

Ôn Văn vừa chiến đấu vừa phân tích hình thức chiến đấu của hai người, tìm kiếm nhược điểm, đồng thời càng đáng thì nụ cười của anh lại càng hưng phấn hơn, càng vạn vạn hơn, nếu không phải bởi vì chạy quá nhanh, nếu há miệng sẽ làm gió lùa vào miệng thì anh sớm đã bật cười thành tiếng rồi.

Thật ra Ôn Văn vẫn không hiểu cái đám vừa di chuyển với tốc độ cao vừa cười ha hả nghĩ gì trong đầu, cho dù là người siêu năng thì nếu bụng đầy khí cũng sẽ đánh rắm thôi...

Tuy chiến đấu như thế này so với khi dốc toàn lực ứng phó thì chỉ có thể coi như chơi đùa một chút mà thôi, nhưng sử dụng sức mạnh của chính mình để chiến đấu và dùng sức mạnh của quái vật để nghiền ép thì lại càng dễ thu được khoái cảm hơn.

Mà Liễu Thương và Bàn Bằng thì càng đánh lại càng sợ, tên thợ săn kia hình như càng đánh lại càng vui, hơn nữa phương thức lại càng cuồng bạo hơn?

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt lộ rõ kiêng kỵ.

“Không thể cứ tiếp tục như vậy nữa, chấp sự Bàng, mau thức tỉnh thiên sứ Phổ Quang!”

Bàng Bằng gật đầu, cắn răng quỳ một gối hướng về phía pho tượng trên mái nhà, miệng lầm bầm lời cầu nguyện gì đó không rõ.

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, muốn nhân cơ hội này đâm Bàng Bằng một phát, nhưng chỉ chạy được phân nửa thì pho tượng thiên sứ trên mái nhà giáo đường đã tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng đó tạo thành sự giam cầm vô hình làm Ôn Văn không thể động đậy.

“Cười, mày cười nữa đi.”

Bàng Bằng đứng lên nhe răng cười với Ôn Văn, sau đó một cước đá vào bụng Ôn Văn, làm anh văng ra xa mấy mét.

So với khả năng chịu đòn, sức mạnh của tên mập này cũng không hề yếu chút nào, Ôn Văn nằm dưới đất lộ ra biểu tình thất vọng: “Đúng là không có ý nghĩa mà, trận chiến này rõ ràng là thế lực ngang nhau, bọn mày thế mà lại không dám đánh tiếp với tao, giáo đường Vinh Quang đều là đám nhu nhược như bọn mày à?”

Cơ thể bị trói buộc nhưng Ôn Văn cũng không sợ, chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc mà thôi.

Đang chiến đấu hăng say thì bị dừng lại, cảm giác như đi WC được phân nửa thì bị nghẹn vậy, nó làm Ôn Văn cảm thấy rất khó chịu.

Liễu Thương giữ Bàng Bằng đang muốn hành hung Ôn Văn lại, cung kính nói với pho tượng thiên sứ kia: “Thiên sứ Phổ Quang, xin ngài hãy xem giúp đồ có ở trên người hắn hay không?”

Pho tượng thiên sứ từ trên đỉnh giáo đường bay xuống, mắt tỏa ra tia sáng nhu hòa chiếu rọi người Ôn Văn, sau một lát thì nó lắc đầu với Liễu Thương.

Điều này chứng tỏ thứ mà bọn họ muốn tìm không có trên người Ôn Văn, thậm chí Ôn Văn cũng chưa từng tiếp xúc với thứ đó.

Liễu Thương thở dài một tiếng, quả nhiên trận chiến này vốn không nên xảy ra.

“Thám tử Ôn, hiện giờ anh chỉ cần ký khế ước đảm bảo không lộ ra những gì xảy ra hôm nay thì tôi sẽ để anh rời đi.”

Bàng Bằng đẩy Liễu Thương, phần nộ nói: “Liễu Thương, ông điên rồi à, vừa nãy nó suýt chút nữa đã giết tôi rồi đấy!”

“Ông cũng thấy rồi mà, hấn không dính dáng gì tới thứ kia rồi, trận chiến này là chúng ta khơi mào, chúng ta không thể vì thế mà trở mặt với Hiệp Hội Thợ Săn!”

Lần này Liễu Thương không nhân nhượng, nếu không có lý do gì lại để một thợ săn chết trong tay bọn họ, đừng nói Hiệp Hội Thợ Săn, ngay cả giáo chủ cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Nhìn hai người đang tranh cãi, Ôn Văn thở dài một tiếng, sau đó lớn tiếng nói: “Chờ đã, hai bọn mày tạm ngừng cái, có phải bọn mày hiểu nhầm gì không vậy, tao là thợ săn, hiện giờ phải là tao nên suy nghĩ xem có nên bỏ qua cho bọn mày không mới đúng!”

Chương 253 - Số Liệu Hóa Cơ Thể

Bàng Bằng và Liễu Thương cùng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Ôn Văn.

Người này không phải điên rồi chứ, tình huống như vậy mà còn dám gào rống với bọn họ, hấn rốt cuộc lấy tư cách gì chứ?

Nhưng Ôn Văn còn chưa nói hết thì đã gian nan nghiêng đầu, nhìn hai người nói: “Từ khi nào đến phiên hai bọn mày quyết định chuyện của tao, tao vẫn còn rất nhiều vấn đề chưa hỏi đây!”

“Hai bọn mày tên họ là gì, nhà ở nơi nào, kẻ đứng sau là ai? Bọn mày muốn tìm thứ gì từ tao, hiệp hội có biết chuyện thì trấn này dị thường nay không, nếu như không biết thì bọn mày đã vi phạm hiệp định với hiệp hội, tao sẽ xem bọn mày như quái vật mà xử lý.”

Lời nói của Ôn Văn ngày càng hống hách hơn, ngay cả Liễu Thương cũng phải nhíu mày.

“Chỉ cần mày ký khế ước bảo mật, bọn tao sẽ thả mày đi, nhưng nếu mày có thái độ như vậy thì có chết ở đây cũng không thể trách bọn tao.”

Khế ước, chính là sản phẩm của quá trình thế giới trong ảnh hưởng sâu sắc tới hiện thực.

Hình thái xuất hiện có lẽ chỉ là một trang giấy nhưng nó là một quy tắc lưu hành trong xã hội người siêu năng, người siêu năng đã ký khế ước thì sẽ rất khó vi phạm.

Nhưng khế ước phải tự nguyện ký thì mới có hiệu quả, cho dù bị siêu năng lực khống chế ký tên cũng sẽ vô hiệu.

Khác với những khế ước khác, khế ước gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn là một khế ước rất mạnh mẽ, một khi vi phạm thì ngay cả uống nước cũng có thể bị nghẹn chết.

Cho dù là khế ước bình thường có hiệu quả kém cỏi thì người siêu năng cũng không nguyện ý vi phạm.

Nếu quả thật cân nhắc lợi hại, giống như Liễu Thương Nói, ký khế ước để dàn xếp ổn thỏa quả thực là một lựa chọn tốt.

Không nên đắc tội giáo đường Vinh Quang, cũng không nên chiến đấu với thiên sứ trông có vẻ rất mạnh mẽ này.

Nhưng Ôn Văn chính là không muốn cân nhắc lợi hại vậy đấy, anh chỉ muốn thuận theo tâm ý của mình mà thôi!

Ôn Văn không cảm thấy mình là người lương thiện, cũng chưa từng đặt mình vào bên chính nghĩa, anh chỉ luôn giữ vững giới hạn cuối cùng của mình, có một số việc có thể làm, có một số việc không thể làm, nếu làm thì phải trả cái giá rất lớn!

Trước khi bắt đầu biến thái anh đã biết, thích treo chính nghĩa bên mép lại chưa chắc là người chính nghĩa, trông có vẻ đường hoàng nhưng lại chưa hẳn là chân lý.

Về phần đám Liễu Thương dùng cái chết để uy hiếp anh...

Ôn Văn suýt chút nữa đã phì cười thành tiếng.

Anh sợ chết sao?

Có lẽ là sợ, ngoại trừ loại biến thái như Sở Vĩ, có bao nhiêu người không sợ chết cơ chứ.

Nhưng uy hiếp của hai người này thì Ôn Văn chỉ xem là chuyện cười, anh vừa dùng kế mượn lực Hiệp Hội Thợ Săn để giải quyết phân bộ Đọa Thần Huyết ở khu Hoa Phủ, cho dù đắc tội giáo đường Vinh Quang thì cũng không có gì ghê gớm.

Hơn nữa, hai tên này có thể đại diện cho giáo đường Vinh Quang sao?

Vì thế, sau khi Liễu Thương tỏ ra khuyên giải an ủi, biểu cảm của Ôn Văn lại càng phách lối hơn, giống như một tên cận bã xã hội đang lớn vồn khắp nơi thu phí bảo vệ vậy.

Chỉ là lời anh nói ra lại rất hiên ngang lắm liệt: “Từ giờ trở đi, mỗi câu nói, mỗi hành vi của bọn mày đều là chứng cứ trên công đường, quyết định kết cục của bọn mày!”

Liễu Thương và Bàn Bàn liếc nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên một tia sát khí, nếu Ôn Văn không hiểu chuyện như vậy thì cứ chết đi.

Bàn Bàn lắc lắc cổ tay, cười gằn, vác cây kiếm to của mình đi tới bên cạnh Ôn Văn.

“Mày ngay cả nhúc nhích cũng không được mà còn dám khiêu khích bọn tao, cũng không biết mày đang hư trương thanh thế hay thật sự ngu ngốc nữa, mà dù sao thì cũng không còn quan trọng nữa rồi.”

Bàn Bàn giơ cây kiếm, nhìn vết cửa bên trên mà đau lòng, cây kiếm này và áo giáp là được các đời giáo đường Vinh Quang truyền thừa lại, tổn hại thì không có cái để thay thế.

Nhưng cây kiếm ngắn và vỏ kiếm của Ôn Văn chính là chiến lợi phẩm khá tốt.

Vì thế, Bàn Bàn chém xuống.

Đương nhiên, hấn chém vô ích rồi, bởi vì Ôn Văn đã biến mất ngay tại chỗ.

Bàn Bàn và Liễu Thương trợn mắt nhìn nhau, tên kia vừa nãy còn ăn nói oai phong lắm liệt lắm, sao đột nhiên lại biến mất rồi?

...

Lúc này ở bên trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, Ôn Văn có chút đau đầu.

Ở bên ngoài anh không thể động đậy được, muốn thay đổi trạng thái thì nhất định phải vào trong Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Có điều phải dùng thể chất gì để nghênh chiến thì làm anh có chút khó nghĩ.

Tổ hợp béo gầy kia thì dễ rồi, Ôn Văn dùng toàn lực thì có thể dễ dàng giết chết bọn họ, nhưng thiên sứ kia thì có chút khó, ít nhất nó cũng phải đạt tới cảnh giới Đồng Hóa!

“Dùng vòng tay triết học có lẽ có thể giải quyết, nhưng mình không muốn dùng.”

Ôn Văn không muốn để người khác biết chuyện mình biến thành một người đàn ông vạm vỡ như vậy, cho dù là người chết cũng không được.

Vì thế Ôn Văn đi tới khu phòng giam Tai Nạn, anh muốn xem thử xem Nhan Bích Thanh đã khôi phục tới mức độ nào rồi, nếu anh có thể dùng thể chất của Nhan Bích Thanh thì rất tốt.

Mở trạng thái Ngục ti Tai Hại, cầm theo một cây gậy sắt, Ôn Văn xuất hiện trong phòng giam, gõ vào đầu Nhan Bích Thanh đang ngủ.

Phát gõ này Ôn Văn không dùng lực nên bị Nhan Bích Thanh phát hiện, cũng không thể đánh trúng.

Nhan Bích Thanh không biết vì sao Ôn Văn lại đánh mình, nhưng hẳn không thể cứ ngồi đó chờ chết.

Đầu tiên hẳn điều chỉnh nhanh nhẹn đến cực hạn, né tránh vài lần tấn công rồi vòng ra phía sau Ôn Văn, sau đó điều chỉnh sức mạnh lên cực hạn, một quyền tấn công Ôn Văn.

Nhưng một quyền này chỉ mới tung được phân nửa thì cả người Nhan Bích Thanh đã bị năng lượng màu đen quấn lấy, không thể động đậy.

Cấp Tai Biến và cấp Tai Nạn tuy chỉ cách biệt một cấp bậc nhưng chênh lệch lại lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

“Mặc dù mảy vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nhưng cũng có thể sử dụng được rồi, cộng thêm thứ kia thì có lẽ sẽ được.”

Có thể sử dụng được rồi?

Quái vật cấp Tai Biến này định thả mình ra ngoài làm nhiệm vụ sao?

Nhưng không để Nhan Bích Thanh cẩn thận suy nghĩ xong thì Ôn Văn đã biến mất khỏi phòng giam, để lại Nhan Bích Thanh như hòa thượng không sờ tới tóc.

Sau khi đi ra ngoài, Ôn Văn lựa chọn thể chất Vampire và thể chất của Nhan Bích Thanh để nghênh chiến với thiên sứ.

Sau khi chuyển đổi thể chất, Ôn Văn không cảm giác được thực lực gia tăng vượt trội, thực lực cũng giống như khi sử dụng thể chất Vampire mà thôi.

Nhưng có cảm giác rất kỳ diệu quanh quẩn trong lòng, tất cả thuộc tính của Ôn Văn tựa hồ đều biến thành con số, mà những con số đó có thể tùy ý điều chỉnh.

Mắt Ôn Văn híp lại, một tia năng lượng màu xanh lá cây bao lấy cánh tay, sau đó nắm tay đột nhiên vung ra, vậy mà lại đánh ra một tiếng nổ vang dội như sấm sét, quyền phong mãnh liệt tới mức có thể so sánh với hình thái triết học!

Tiếp đó, ánh sáng xanh xuất hiện trên chân, Ôn Văn di chuyển nhanh như tên bắn, nháy mắt đã xuất hiện vài hư ảnh trong phòng.

Sau khi dừng lại, Ôn Văn lộ ra nụ cười hài lòng: “Sức mạnh có thể so sánh với hình thái triết học, tốc độ thì còn nhanh hơn... có điều khi điều chỉnh tốc độ lên đến cực hạn thì sức mạnh sẽ bị giảm đi, sức mạnh đạt tới cực hạn thì tốc độ sẽ chậm lại, thời gian chuyển đổi rất nhanh.”

“Kỳ quái, thực lực của Nhan Bích Thanh trước đó không mạnh đến vậy... hơn nữa hẳn cũng chưa hoàn toàn khôi phục.”

Ôn Văn suy nghĩ sâu hơn một chút liền biết: “Hiện giờ mình đang dùng năng lực số liệu hóa cơ thể, tuy chưa phải toàn bộ nhưng biểu hiện đã mạnh hơn so với Nhan Bích Thanh rồi,

nguyên nhân có lẽ là vì tố chất cơ thể mình mạnh mẽ hơn Nhan Bích Thanh.”

Có điều Ôn Văn biết, năng lực của Nhan Bích Thanh mạnh không phải ở sức mạnh hay tốc độ, đó chỉ là cách sử dụng năng lực đơn giản nhất mà thôi.

Mạnh mẽ chân chính là có thể điều chỉnh tất cả thuộc tính để thêm vào một thuộc tính nào đó, là phản xạ thần kinh, là thị giác, là khứu giác, hoặc là linh cảm, chỉ cần Ôn Văn muốn, năng lực được nâng lên đó có thể đạt tới trình độ cấp Tai Nạn!

Có nghĩa là, Ôn Văn có thể thích ứng với bất kỳ điều kiện chiến đấu nào!

Đồng thời khi trụ cột cơ thể càng mạnh, năng lực biểu hiện cũng sẽ càng mạnh hơn, nếu như Ôn Văn có thể bắt được một con quái vật cấp Tai Nạn khác thì thực lực của anh...

“Thiên sứ kia tựa hồ là lựa chọn rất tốt đây...”

Ôn Văn sờ cằm trầm tư nói.

Chương 254 - Chúng Sinh Đều Có Tội

Sau khi Ôn Văn biến mất, nhóm hai người Bàn Liễu giống như kiến bò trên chảo nóng vậy.

Nếu để Ôn Văn nói chuyện ở nơi này ra ngoài thì hai bọn họ sẽ không gánh vác nổi, nói không chừng ngay cả giáo chủ đại nhân cũng sẽ bị liên lụy!

Chuyện bọn họ làm trong trấn này nếu không cần thận để Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện, có giáo đường Vinh Quang làm chỗ dựa thì cũng không có gì ghê gớm, bởi vì bọn họ đã sớm làm sẵn chuẩn bị rồi.

Nhưng nếu chặn giết thợ săn bất thành, dẫn tới chuyện này bị bại lộ thì tính chất câu chuyện đã thay đổi hoàn toàn.

“Thiên sứ Phổ Quang, tìm thợ săn kia, không thể để hấn sổng sót rời khỏi nơi này!” Bàn Bàn vội vàng hô to với pho tượng thiên sứ.

Ánh sáng trắng của thị trấn nhỏ này bắt đầu chuyển động theo một phương thức quỷ dị, tìm kiếm ở tất cả các góc ngách xó

xinh trong thị trấn và ở xung quanh, nhưng hiện giờ Ôn Văn không ở nơi này.

Một lát sau, pho tượng thiên sứ lắc đầu, ý bảo Ôn Văn đã hoàn toàn biến mất.

“Làm sao bây giờ?” Bàn Bằng đã triệt để luống cuống, chỉ có thể xin giúp đỡ từ Liễu Thương.

“Trước tiên tìm một nơi để tránh gió đi đã, nếu tên kia nói chuyện này ra, người khác có lẽ sẽ không gặp chuyện, nhưng chúng ta thì khẳng định sẽ bị bắt làm người chịu tội thay!”

Sắc mặt Liễu Thương cũng trở nên âm trầm, ánh mắt nhìn Bàn Bằng có mang theo một tia sát khí, nếu không phải người này lỗ mãng thì tình huống đã không ác liệt như thế này rồi.

Nhưng Liễu Thương cũng không dám biểu lộ bất mãn của mình ra ngoài, bởi vì thiên sứ Phổ Quang nghe theo sự chỉ huy của Bàn Bằng, chỉ cần Bàn Bằng ra lệnh một tiếng, thiên sứ Phổ Quang sẽ không chút do dự chém chết hắn.

Thương lượng một hồi, hai người vội vàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trốn khỏi thị trấn nhỏ này, đợi đến khi sóng gió qua đi mới quay trở lại.

Thế nhưng lúc này, Ôn Văn đã chuẩn bị xong xuôi một lần nữa xuất hiện, đưa tay hướng về phía bóng lưng hai người nói: “Đứng lại đó, bọn mày tính chạy trốn à?”

Bàn Bằng xoay người nhìn lại, lập tức lộ ra biểu cảm mừng rỡ, Ôn Văn xuất hiện có nghĩa là bọn họ không cần chột vật chạy trốn nữa!

“Thiên sứ Phổ Quang, giết hắn đi, lần này đừng để hắn chạy thoát!”

Pho tượng thiên sứ nhìn về phía Ôn Văn, thanh kiếm dài chỉ về phía Ôn Văn, ánh sáng trắng bao vây lấy Ôn Văn, muốn trói buộc anh lại.

Có điều lần này khác với lần trước, Ôn Văn đã không còn không có sức phản kháng như trước nữa.

Trên người anh hiện ra màu xanh biếc thuộc về số liệu, bắt đầu tiến hành điều chỉnh, chỉ tốn vài giây thì Ôn Văn đã thích ứng

với sự trôi buộc này!

Chuyện mà Nhan Bích Thanh có thể làm, Ôn Văn cũng có thể làm, đồng thời cũng có thể làm rất tốt.

Mặc dù hiện giờ hành động vẫn còn hơi trì trệ nhưng sức ảnh hưởng của ánh sáng trắng kia đã không còn quá lớn đối với Ôn Văn nữa rồi.

Đều là cấp Tai Nạn, thiên sứ này căn bản không thể nghiền ép Ôn Văn được nữa!

Thấy ánh sáng trắng không thể dùng, đôi cánh sau lưng pho tượng thiên sứ giang rộng, lướt nhanh tới chỗ Ôn Văn.

Nó cao tầm vài mét, cơ thể hoàn toàn do đá tảng tạo thành, chỉ tính sức hút thôi cũng đủ đâm thủng xe tăng.

Nhưng Ôn Văn không cần phải cứng đối cứng với nó, thiên sứ này bị Bàn Bằng điều khiển, như vậy chỉ cần giải quyết Bàn Bằng thì chuyện này đã kết thúc phân nửa.

Ôn Văn không để ý tới thiên sứ bay nhanh tới chỗ mình mà chỉ nhìn chằm chằm Bàn Bằng, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh.

Bàn Bằng cảm thấy cả người lạnh ngắt từ tận xương cốt vọt tới tận sọ não, cổ hần giống như bị một lưỡi kiếm lạnh băng kè sát!

Bàn Bằng vội vàng nhắc cây kiếm to, muốn tiến hành phòng ngự, đúng lúc này Ôn Văn thở ra một hơi, tiếp đó vị trí của hần phát ra một tiếng ‘đùng’ thật lớn, Ôn Văn biến mất.

Bàn Bằng rất hoảng sợ, ở trong tầm mắt của hần, Ôn Văn vừa biến mất một cái đã vượt qua khoảng cách xa mười mét mét, xuất hiện ngay trước mặt hần!

Mà lúc này, hần chỉ mới giờ cây kiếm lên tới ngực mà thôi!

Nháy mắt tiếp theo, Ôn Văn đã đứng sau lưng hần, thu hồi cây kiếm ngắn.

Sau khi Ôn Văn dừng lại, một tia kiếm quang dài hơn mười mét mới xuất hiện xẹt qua cổ Bàn Bằng, mà đầu Bàn Bằng cũng bay lên tại chỗ.

Bàng Bằng trước đó vốn có thể dây dưa đánh tới đánh lui với Ôn Văn nhưng lúc này lại bị Ôn Văn dùng một kiếm chém chết!

“Không hổ danh là kiếm chiêu hiem thấy trong kiếm pháp, quả nhiên lợi hại, chẳng qua là gánh nặng cơ thể có hơi nặng một chút.” Ôn Văn xoay người lại, nhìn thi thể Bàng Bằng mà cảm thán.

Chiêu khi này Ôn Văn sử dụng là một trong năm kiếm chiêu của kiếm pháp vô danh, kinh lôi thức.

Dùng tốc độ cực nhanh áp sát kẻ địch, tiến hành chặt đầu kẻ địch.

Trước đó Ôn Văn mặc dù có thể chặt quái vật nhưng những chiêu thức này vẫn không thể dùng được, anh vốn tưởng kiếm chiêu này chỉ là suy nghĩ của vị nhân viên thu nhận kia mà thôi.

Thẳng đến khi có được thể chất của Nhan Bích Thanh, Ôn Văn mới có được năng lực sử dụng chiêu thức này.

“Có thể dùng ra chiêu thức này, vị tiền bối kia có thể trốn thoát khỏi trảo của con nghệt long kia cũng là chuyện đương nhiên, có điều cho dù mình thi triển được thì gánh nặng cũng quá lớn, vị tiền bối kia có thể dùng cơ thể nhân loại để ra chiêu, thật sự là quá nghịch thiên!”

Ôn Văn suy nghĩ không ít chuyện, nhưng thật ra chỉ mới qua một chớp mắt mà thôi.

Liễu Thương bị một kiếm này của Ôn Văn dọa cho đứng không vững, vì sao một thợ săn khi này bị thiên sứ Phổ Quang áp chế dễ dàng sau khi biến mất một hồi lại biến thành cường giả cảnh giới Đồng Hóa chứ?

Hơn nữa xem một kiếm khi này thì chỉ sợ không phải là cường giả cảnh giới Đồng Hóa bình thường!

Giống như suy đoán của Ôn Văn, sau khi Bàng Bằng chết thì thiên sứ cũng ngừng hành động lại, vì thế Ôn Văn cũng an tâm.

Anh nghiêng đầu nhìn về phía Liễu Thương đang khiếp sợ, mỉm cười nói: “Mày rất kinh ngạc đúng không, vì sao tao lại

đột nhiên trở nên mạnh như vậy?”

“Năng lực thu thập tình báo của bọn mày cần phải tăng cường thêm đấy, tao rời khỏi thành phố Phù Dung Hà là vì tao muốn đi tham gia sát hạch siêu thợ săn, về phần vừa nãy dây dưa với bọn mày chẳng qua là vì tao đã áp chế thực lực của mình mà thôi.”

Sắc mặt Liễu Thương giống như màu của đất, hắn quỳ dưới đất không trả lời câu hỏi của Ôn Văn, hắn không hiểu được vì sao một nhiệm vụ đơn giản lại biến thành thế này.

Sau đó hắn căm giận nhìn thi thể Bàn Bàn, tất cả đều vì kẻ này, nếu không phải vì tên ăn hại này thì mọi chuyện đã không xảy ra.

“Tiêu, tiêu hết rồi!” Ánh mắt Liễu Thương trống rỗng.

Ôn Văn bật cười: “Mày yên tâm, tao tạm thời sẽ không giết mày, tao cần mày nói cho tao biết nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Liễu Thương lắc đầu, chỉ ra phía sau Ôn Văn nói: “Không phải tao sợ mày, tao sợ nó...”

Ôn Văn sửng sốt, đột nhiên quay đầu lại thì nhìn thấy pho tượng thiên sứ bắn ra ánh sáng trắng chiếu rọi mọi thứ xung quanh sáng bừng như ban ngày.

Cơ thể nó đầy vết rạn nứt, lớp đá bên ngoài từng chút bong ra, lộ ra cơ thể tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt ở bên trong.

Liễu Thương quỳ dưới đất, ánh mắt đầy tuyệt vọng: “Trong trạng thái thiên sứ bị thức tỉnh, mày lại giết đi người khổng lồ chế Bàn Bàn, vì thế thiên sứ Phổ Quang sẽ hành động theo bản năng của mình, mà bản năng của nó chính là loại bỏ hết thảy tội nghiệt và không sạch sẽ trên thế gian.”

Ôn Văn hí mắt hỏi: “Vậy mày sợ cái quái gì chứ, lẽ nào mày đã làm chuyện không thể nói ra à?”

Liễu Thương lắc đầu: “Trong mắt thiên sứ, chúng sinh đều có tội!”

Hắn vừa dứt lời, toàn bộ phần đá bên ngoài pho tượng thiên sứ đều rơi xuống.

Sau đó, một điều nhân phát sáng với đôi cánh trên lưng, tay cầm kiếm, người mặc áo giáp, xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

Chương 255 - Đại Chiến Thiên Sứ

Liễu Thương quỳ dưới đất, vẻ mặt vặn vẹo cười ha hả: “Tao và cả mày, không ai trốn thoát được đâu, thiên sứ sẽ loại bỏ tất cả tội ác, sau đó trở về Thần quốc.”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên: “Mày nói có lý, nhưng tao cảm thấy mày có thể thừa dịp tao và nó chiến đấu để chạy trốn đây.”

Ôn Văn lấy ra chiếc kiếm giả cà vạt, trước khi Liễu Thương kịp phản ứng đã dùng cà vạt ghim vào hông hắn đóng đinh xuống đất, tiếp đó hung hăng đâm vài quyền vào ngực hắn.

Khi đứng dậy khỏi người Liễu Thương, Ôn Văn lạnh giọng nói: “Còn bây giờ thì mày chạy không được nữa rồi.”

Sau đó Ôn Văn nhìn thiên sứ kia, cơ thể cao hơn ba mét, đôi cánh chim màu trắng tỏa ra ánh huỳnh quang ở sau lưng xòe rộng, lơ lửng giữa không trung, trên mặt không có chút biểu cảm.

Ôn Văn khoanh tay trước ngực, thật hứng thú nhìn thiên sứ này: “Chắc, đúng là giống như tranh ảnh tuyên truyền của giáo hội, quần áo ăn mặc không phân rõ nam nữ, theo truyền thuyết thì thiên sứ đều là người trung tính, cũng không biết có phải là thật hay không.”

Sau khi có được Trạm Thu Nhận Tai Ách, Ôn Văn đã không còn kinh sợ với những sinh vật chỉ xuất hiện trong truyền thuyết nữa rồi.

Giống như bạn sẽ rất khó quyết rũ nhóm truy quét đôi trụ khi họ đã thấy đôi trụ ở khắp mọi mặt trận rồi, thợ săn như Ôn Văn thật sự rất khó gọi lên được thứ gọi là lòng tôn kính đối với thiên sứ.

Thiên sứ lơ lửng giữa không trung, giống như một cái bóng đèn thật to ở trong đêm tối, chỉ ít thì trong mắt người dân ở thị trấn này, điều này không khác gì thần tích.

Người dân ở căn nhà bên ngoài giáo đường từ trong nhà đi tới, quỳ gối trước mặt thiên sứ, hô to tên của hắn và nói ra tội lỗi của mình.

Thiên sứ Phổ Quang quay đầu nhìn đám người kia, trong mắt không hề có chút cảm xúc: “Bọn mày... có tội!”

Sau đó ngón tay chỉ về hướng đó, vài ngọn giáo ánh sáng bắn tới.

Ôn Văn nhíu mày, nháy mắt ngăn chặn trước mặt đám người kia, đánh tan mớ giáo ánh sáng kia, lạnh giọng nói: “Bọn họ đang cung phụng mày đây!”

“Tao là... thiên sứ Phổ Quang... tao cần phải loại bỏ tội ác... bọn chúng... có tội!”

Tiếp đó đôi cánh của thiên sứ chấn động, cơ thể cao lớn dùng tốc độ cực nhanh vọt tới trước mặt Ôn Văn, chém xuống một kiếm.

Ôn Văn cắn răng, lộ ra gân tay Tai Ách, cơ thể đứng thẳng tắp, hoàn toàn ngăn chặn một kiếm kia, không để dư chấn ảnh hưởng tới một nhà ba người ở phía sau.

Sau đó Ôn Văn quay lại, lộ ra nụ cười vắn vẹo với thiên sứ Phổ Quang: “He he... không phải cũng chỉ là giết chóc thôi sao, làm điếm còn muốn lập đền thờ mà còn không biết xấu hổ.”

Ôn Văn quay lại nói với người một nhà kia: “Mấy người còn không chịu đi mau đi?”

Nhưng đám người kia vẫn thành kính quỳ ở dưới đất, không có ý muốn rời đi.

Ôn Văn vỗ đầu mình một cái, dân trong trấn này bị tẩy não cả rồi, làm gì có chuyện nghe lời anh mà chạy trốn chứ.

Vì thế Ôn Văn liền đập ngất một nhà ba người kia, sau đó búng tay một cái, một con rối nhỏ đột nhiên xuất hiện, nó chính là con rối đập vỡ đầu gối.

Đầu tiên, con rối thực bắt mắt liếc nhìn Ôn Văn, sau đó nó chuyển sang nhìn sinh vật duy nhất đang đứng ở đây ngoại trừ Ôn Văn, cũng chính là thiên sứ Phổ Quang.

Con rối gầm lên giận giữ: “Mày dám cúi xuống nhìn tao sao, tao phải đập nát đầu gối của mày.”

Con rối đập vỡ đầu gối không chút sợ hãi vọt thẳng lên trời nhưng trực tiếp bị thiên sứ đá văng ra ngoài, chênh lệch thực lực hai bên có hơi lớn.

Nhưng con rối đập vỡ đầu gối chỉ khựng lại một chút rồi tiếp tục xông tới, thực lực của nó mặc dù không mạnh nhưng cơ thể thì không thể phá vỡ, hơn nữa còn chấp nhất một cách dị thường.

Ngay cả Ôn Văn khi đó cũng bị nó đánh nát đầu gối rồi mới tìm được cách chế ngự nó.

Thừa dịp con rối quán lấy thiên sứ Phổ Quang, Ôn Văn nhanh như chớp đánh ngất xỉu tất cả người dân từ trong nhà đi ra ở xung quanh, sau đó nhét bọn họ vào một góc, như vậy sẽ không có ai quấy rối anh và thiên sứ Phổ Quang chiến đấu.

Đánh ngất xỉu người thường không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng khi Ôn Văn làm xong thì con rối đập vỡ đầu gối cũng bị thiên sứ Phổ Quang siết chặt trong tay rồi.

Mặc dù thiên sứ Phổ Quang không có cách nào phá hủy con rối này, nhưng muốn chế ngự thì rất dễ dàng, dù sao thì thiên sứ Phổ Quang mạnh hơn Ôn Văn trước kia nhiều lắm.

Ôn Văn đứng im tại chỗ, cầm cây kiếm ngắn được bọc một lớp kiếm khí xanh biếc...

Ừm... màu sắc kiếm khí của Ôn Văn sẽ do thể chất quyết định, khi dùng thể chất Vampire thì kiếm khí sẽ có màu đỏ thẫm, mà thể chất của Nhan Bích Thanh thì chính là màu xanh biếc....

Đơn giản tụ lực một phen, Ôn Văn dùng kiếm ngắn chém một phát, kiếm khí màu xanh lục dạng gợn sóng nhanh vun phụt phóng về phía thiên sứ Phổ Quang.

Thanh thế của tia kiếm khí này cũng không lớn, tốc độ cũng không nhanh, nhưng nó là chiêu cuối cùng trong năm kiếm chiêu của vô danh kiếm pháp, kích lưu thức!

Thiên sứ Phổ Quang cũng cảm thấy kiếm khí này không đơn giản nên phản ứng rất nhanh, đầu tiên là ném con rối rắn chắc

không thể phá vỡ về phía kiếm khí, sau đó lại chém tới một kiếm.

Sau khi bị con rối đập vỡ đầu gối làm cho suy yếu, thiên sứ Phổ Quang có thể dễ dàng chặt đứt tia kiếm khí của Ôn Văn.

Nhưng tia kiếm khí kia cũng không tiêu tán mà quay ngược trở lại đánh vào người hắn, cánh tay và phần ngực của thiên sứ Phổ Quang xuất hiện vết thương, ngay cả phần cánh bên trái cũng bị chặt mất nửa khúc.

Dòng máu màu trắng mang theo ánh huỳnh quang từ vết thương phun ra, sau đó thiên sứ từ giữa không trung rơi xuống.

Ôn Văn thở phào một hơi, mỉm cười.

Uy lực của kiếm khí nghịch lưu thức chỉ mạnh hơn kiếm khí bình thường một chút, tốc độ cũng không vượt trội, nhưng kiếm khí này gần như không thể nào phòng ngự!

Kiếm chiêu này là vị nhân viên thu nhận kiếm khách kia đã sáng tạo ra khi luyện kiếm chỗ dòng nước xiết, kiếm khí như dòng nước mãnh liệt, cho dù chặt đứt được cuộn sóng phía trước thì cuộn sóng phía sau cũng sẽ từ hai bên ập tới!

Có điều tuy thiên sứ Phổ Quang đã bị thương nhưng Ôn Văn cũng không chịu nổi, kết hợp thi triển hai kiếm chiêu, cho dù anh có thể chất Vampire và năng lực số liệu hóa cơ thể thì vẫn cảm thấy tay mình đau nhức không chịu nổi.

“Loại chiêu thức này, không thể dùng thường xuyên được!”

Thấy thiên sứ Phổ Quang rơi xuống đất, Ôn Văn đột nhiên sửng sốt, trong đầu lóe lên một suy nghĩ, thiên sứ đã nằm rồi, liệu con rối đập vỡ đầu gối có cần coi hắn là mục tiêu nữa không?

Thế nhưng rất nhanh sau đó Ôn Văn phát hiện mình nghĩ nhiều quá rồi, thân hình thiên sứ Phổ Quang rất cao lớn, cho dù là nằm dưới đất thì vẫn cao hơn con rối....

Thấy thiên sứ Phổ Quang ngã xuống, con rối đập vỡ đầu gối cầm cái búa nhỏ, hưng phấn bỏ về phía đầu gối thiên sứ Phổ Quang.

Đặc tính của nó là một khi đập trúng đầu gối, đầu gối chắc chắn sẽ vỡ nát, cho dù là cường giả cấp Tai Nạn cũng không

có cách nào kháng lại đặc tính này!

Nhưng khi cái búa nhỏ của nó gần chạm tới thiên sứ Phổ Quang thì một luồng ánh sáng trắng tinh đột nhiên xuất hiện, con rối đập vỡ đầu gối bị trực tiếp bắn ngược văng ra.

Ngay sau đó, thiên sứ Phổ Quang với luồng ánh sáng màu trắng bảo vệ bên ngoài cơ thể đứng dậy, tức giận nhìn về phía Ôn Văn, vết thương trên người cũng dần dần khôi phục.

Ôn Văn híp mắt, sau đó một tia kiếm khí chém tới, kiếm khí va vào lồng phòng hộ kia phát ra tiếng ken két chói tai nhưng cuối cùng cũng biến mất trong không khí.

“Tên này, chụp lên người một cái mai rùa à!”

Lúc này Liễu Thương giãy giụa bò dậy, dùng gương mặt mìa mai nhìn Ôn Văn nói: “Không quản là bị thương nặng cỡ nào, thiên sứ Phổ Quang cũng có thể hồi phục như cũ, mà lớp chắn phòng hộ bên ngoài cơ thể là loại mà người siêu năng như mày không thể nào đánh vỡ, nói đến cùng thì mày cũng chỉ là nhân loại mà thôi, làm sao có thể đánh thắng thiên sứ.”

Mặc dù là nếu thiên sứ Phổ Quang thắng, Liễu Thương cũng không thể sống được nhưng hắn vẫn muốn thấy Ôn Văn thua.

Giáo dục mà hắn nhận được chính là thiên sứ là cao nhất, vì thế hắn không thể tiếp nhận được chuyện thiên sứ bị bại trong tay một người bình thường, mặc dù hắn là thành phần có lý trí ở giáo đường Vinh Quang nhưng loại tư duy này vẫn không thể thay đổi.

Nói tiếp thì, người chân chính có lý trí căn bản sẽ không thể nhận được sức mạnh ở giáo đường Vinh Quang, bởi vì điều kiện truyền thừa sức mạnh của giáo đường Vinh Quang chính tuyệt đối thành kính với Đấng Tạo Hóa.

Liễu Thương vừa mới rống một câu, con rối đập vỡ đầu gối đang vây quanh thiên sứ Phổ Quang cũng lộ ra vẻ mặt quỷ dị, nó quay đầu sang nhìn Liễu Thương.

“Ga ga ga, mày cũng dám cúi xuống nhìn tao?”

Chương 256 - Nhất Tiến Song Điêu

Liều Thương nghi hoặc nhìn con rôi đập vỡ đầu gối: “Không phải tao muốn nhìn xuống mày, chỉ là mày...”

“Ga ga ga, mày dám nói tao lùn!” Con rôi đập vỡ đầu gối quơ cái búa nhỏ, roi vào trạng thái cuồng bạo.

Liều Thương bùm miệng lại, hấn còn chưa nói gì mà!

Chỉ là hấn có nói hay không nói thì kỳ thật cũng không quan trọng, bởi vì con rôi đập vỡ đầu gối đã chuyển mục tiêu sang hấn rồi.

Nó không đối phó được tên người chim kia, nhưng còn không đối phó được một tên bị ghim eo như Liều Thương sao?

Vì thế trong ánh mắt hoảng sợ của Liều Thương, con rôi đập vỡ đầu gối cười gằn một tiếng vung cây búa nhỏ.

Nương theo tiếng xương nứt vỡ ròn rỗng, đầu gối Liều Thương bị đánh nát, tiếp đó con rôi nhắm tới cái chân còn lại của Liều Thương...

May mắn là con rôi chỉ đập nát hai đầu gối thì dừng lại, không bởi vì quá phần nộ mà giận chó đánh mèo tới cái chân khác.

Rốt cuộc sau khi đã đập nát đầu gối, biểu cảm của con rôi đập vỡ đầu gối thoải mái hơi rất nhiều, nếu như đã ra ngoài hóng mát một phen mà ngay cả một đầu gối cũng không đập được thì nó sẽ hận chết Ôn Văn.

Ôn Văn búng tay một cái, cơ thể con rôi biến mất trong không khí, quay về trạm thu nhận, hiện giờ nó đã không còn tác dụng gì nữa.

Tiếp đó, Ôn Văn nhìn về phía thiên sứ đang nhanh chóng khôi phục, gãi gãi gương mặt, sau đó xấu xa cười rộ lên.

Cái tên kia đang mang một cái mai rùa lớn đứng im bất động không phải chính là bia ngắm tốt nhất hay sao?

Ôn Văn biến mất tại chỗ, tiến vào trạm thu nhận, khi xuất hiện thì trong tay mang theo một khẩu súng máy sáu nòng có chiều dài xấp xỉ người mình, mà ở phía sau thì còn một cái thùng kim loại thật to.

Nó chính là khẩu Phật Thuyết Gatling và thùng đạn Gatling!

Ôn Văn nhắm miệng súng về phía thiên sứ Phổ Quang, vuốt ve nòng súng say mê nói: “Một phát xả ba nghìn sáu trăm phát, đại từ đại bi độ thể nhân... tên người chim này đang trở ngại mây độ thể nhân đây, bảo bối à, để thứ không khoa học này biết một chút về sức mạnh của khoa học đi nào.”

... mà khẩu Phật Thuyết Gatling này, kỳ thực nó cũng không quá khoa học.

Thiên sứ Phổ Quang nghi hoặc nhìn Ôn Văn, hẳn không biết Ôn Văn cầm cục sắt kia để làm gì.

Là một thiên sứ, lần tới thế giới này trước đó đã là chuyện từ mấy trăm năm trước rồi, sau đó vẫn luôn ở trấn Phổ Quang làm một pho tượng.

Đôi với vũ khí của nhân loại thì hẳn chỉ biết về đao kiếm mà thôi, còn súng thì hiểu biết chỉ dừng lại ở khẩu súng lục đeo bên hông cảnh sát trưởng của thị trấn để trưng bày cho có.

Đương nhiên, Ôn Văn cũng tốt bụng mà phổ cập khoa học cho thiên sứ Phổ Quang, chỉ trực tiếp bóp cò.

Vô số viên đạn với tốc độ khủng khiếp bắn ra ngoài, giống như một dòng nước lũ kim loại, nòng súng lóe ra ngọn lửa màu xanh lam, nòng súng xoay nhanh đến mức có chút nhìn không rõ.

Mỗi giây nã sáu mươi phát đạn có ẩn chứa uy lực của chân ngôn Phật gia giống như cơn mưa xối xả bắn vào mai rùa của thiên sứ Phổ Quang.

Lá chắn kiên cố không gì không thể công phá mà Liễu Thương nói chỉ chống chọi được mười mấy giây đã bị mưa đạn công phá.

Biểu cảm của thiên sứ Phổ Quang vẫn không hề bận tâm, nhưng cơ thể hẳn thì lại chật vật bay lên không trung, muốn dựa vào tốc độ để bỏ qua những phát đạn kia.

Nụ cười trên mặt Ôn Văn đã không thể che giấu được nữa, khóe miệng suýt chút nữa đã tét tới tận bên tai, nước bọt mờ hồ nhỏ xuống, mắt vẫn vận tơ máu, vẻ mặt đầy điên cuồng.

Cảm giác sử dụng Gatling thật sự quá thoải mái, thoải mái đến mức Ôn Văn khó có thể kiềm chế.

“Đã là lúc này rồi mà vẫn còn duy trì bộ mặt lạnh như bài tây, thiên sứ bọn mày là đám mặt liệt à?”

“Còn nữa, mày nghĩ rằng bay lên trời là có thể thoát được à?”

Vũ khí hạng nặng như vậy rất khó bắn trúng mục tiêu di động với tốc độ cao như vậy, vì thế hành động của thiên sứ Phổ Quang cũng không sai.

Nhưng người sử dụng khẩu súng này là Ôn Văn, với sức mạnh lớn tới không thể giảng đạo lý của anh, cầm khẩu súng này dễ dàng như cầm súng lục bình thường vậy.

Hơn nữa anh còn kích hoạt năng lực ‘xạ kích chuẩn xác’ của Nhân Mã, cộng thêm năng lực số liệu hóa cơ thể toàn diện, những phát đạn bắn ra có thể đạt tới độ chính xác khó có thể tưởng tượng.

Thiên sứ Phổ Quang chỉ tránh né được hơn mười giây thì không cẩn thận bị một viên đạn bắn trúng cánh, động tác nháy mắt trở nên trì trệ hẳn.

Trong khoảnh khắc đó, một đồng đạn khác lữ lượt kéo tới, chỉ trong nháy mắt thiên sứ Phổ Quang đã biến thành cái sàng.

Vô số viên đạn bắn vào người thiên sứ Phổ Quang, làm hắn khựng lại trên không trung, bắn tiếp mười mấy giây, Ôn Văn mới ngừng lại.

Thiên sứ Phổ Quang giống như một miếng giẻ rách, từ trên không trung ngã xuống.

“Chậc, độ nóng của nòng súng chỉ sợ cũng đủ làm bàn ủi rồi đấy.”

Do được chế tạo từ kim loại đặc biệt nên cả sáu nòng súng đã trở nên đỏ bừng, nhiệt độ không khí ở xung quanh cũng vì nhiệt độ cao mà trở nên vẩn vọ, bây giờ mà đặt hai củ khoai tây ở gần thì có lẽ sẽ chín ngay lập tức.

Ôn Văn thu hồi khẩu Gatling, sau đó nhảy tới bên cạnh thiên sứ Phổ Quang.

Thiên sứ rớt xuống, quần áo trên người rách bươm, nằm dưới đất, cơ thể có trăm ngàn vết thủng, người mắc chứng sợ lỗ nếu nhìn thấy hình ảnh này chắc chắn sẽ trực tiếp ói một trận.

Thậm chí còn không nhìn ra hình người, chỉ là một cơ thể màu trắng chỉ đầy vết đạn mà thôi.

Nhưng thiên sứ Phổ Quang vẫn chưa chết, thậm chí còn đang chậm rãi khôi phục, dùng cái miệng bị lọt gió nhìn Ôn Văn nói: “Kẻ bất kính... dị đoan...”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, từ dưới đất nhặt một cái quần lót không biết đã giặt hay chưa nhét vào trong miệng thiên sứ Phổ Quang.

“Nói cũng nói không xong thì bớt nói chút đi, trong mắt tao, đám thiên sứ bọn mày cũng chẳng cao quý gì hơn đám quái vật kia đâu, tự cho là mình đại diện cho ánh sáng nhưng hành vi thì chẳng khác gì đám quái vật kia cả.”

“Thế giới này không cần đám quái vật kia, đồng dạng... cũng không cần ánh sáng như bọn mày!”

Nói xong thì sợi xích màu đen nối đuôi nhau thò ra, trói chặt lấy thiên sứ, kéo vào trong trạm thu nhận.

Trạm thu nhận cũng không vì thiên sứ được gọi là sinh vật ‘ánh sáng’ mà có ưu đãi, chỉ như bình thường ném hẳn vào phòng giam Tai Nạn số hai.

“Quả nhiên... cũng chỉ là quái vật mà thôi.”

Giữa cọt một câu, Ôn Văn liếc nhìn Liễu Hương ở xa xa, sau đó nâng khẩu Gatling, quay sang xả đạn làm cho bên cạnh trở nên gập ghềnh lồi lõm.

Ôn Văn dự định giữ Liễu Thương sống sót để hỏi một vài vấn đề, sau đó giao cho Hiệp Hội Thợ Săn lấy khẩu cung, như vậy không thể để hẳn biết chuyện mình đã bắt thiên sứ Phổ Quang, vì thế Ôn Văn muốn làm giả hiện trường là mình đã giết chết thiên sứ kia.

“He he, chờ đến khi thiên sứ khôi phục trở lại, mình lại có thêm một quái vật cấp Tai Nạn để sử dụng rồi.”

“Chậc, sau này nếu lặn lội ngoài đời không nổi nữa thì có thể giả dạng làm thiên sứ, tới giáo đường Vinh Quang ăn uống free nha!”

Suy nghĩ viên vông một chút, Ôn Văn chợt phát hiện là vòng đá ở sau lưng thiên sứ vẫn còn ở trên mặt đất.

“Thì ra cái vòng đá này không phải là một phần của thiên sứ.”

Ôn Văn cầm vòng đá kia lên, đột nhiên có cảm giác khá kỳ lạ, vòng đá này giống như một cái máy khuếch đại vậy, có thể phóng một thứ gì đó của mình ra ngoài!

“Cái này hình như là vật thu nhận, này coi như là niềm vui bất ngờ đi.”

Ôn Văn nheo mắt, thu vòng đá vào trong trộm, sau đó ngạc nhiên phát hiện cái vòng đá này thế mà lại là vật thu nhận cấp Tai Nạn!

Trên mặt anh lộ ra nụ cười biến thái khó có thể che giấu:

“Khắc khắc khắc... một ná bắn hai chim, chuyện này coi như không lỗ!”

Chương 257 - Thần Giáng Phái và Thần n Phái

“Minh là một thợ săn chính trực, sao có thể thấy chuyện mà mặc kệ được chứ, mau tới đây đi nào, không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.”

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tố cáo , Ôn Văn cúp máy.

Khi này anh gọi cho Hiệp Hội Thợ Săn tỉnh Tương Nam, Ôn Văn lo lắng Hiệp Hội Thợ Săn cấp thành phố sẽ xử lý không tốt.

Mà Liễu Thương nằm dưới đất thì tỏ vẻ khinh bỉ nhìn Ôn Văn, lúc gọi điện thoại cái tên này rõ ràng là khoác lác lý do vì sao mình lại tới đây, thật không biết hẳn làm sao tu luyện được cái da mặt dày đến vậy.

Nói chuyện điện thoại xong, Ôn Văn nhìn Liễu Thương không còn gì lưu luyến nằm ở dưới đất, muốn bắt đầu tra hỏi.

Ôn Văn vẫn nhớ là hai kẻ này vì mình mà tới, anh muốn biết rõ mục đích của bọn họ, hơn nữa người dân thị trấn này vì sao lại biến thành dáng vẻ như vậy, anh cũng phải hỏi cho rõ.

Có điều đang chuẩn mở miệng, Ôn Văn liếc nhìn Liễu Thương một hồi, cảm thấy tra hỏi một người nằm ở dưới đất thì có chút không phù hợp cho lắm.

Vì thế anh lấy ra một sợi dây nịt, treo Liễu Thương lên thánh giá giáo đường, sau đó tự mình kéo tới một cái ghế thật thoải mái, ngồi trước mặt Liễu Thương hỏi.

“Chốc nữa nhóm thợ săn sẽ tới, trước đó, tao hỏi mày hai vấn đề.”

“...”

Liễu Thương không có ý muốn trả lời, không phải hấn cứng rắn, chỉ là không muốn để ý tới Ôn Văn mà thôi.

Ôn Văn làm hấn thành thế này, cho dù hấn chịu mở miệng với Hiệp Hội Thợ Săn cũng sẽ không mở miệng với Ôn Văn.

Ôn Văn đau đầu, nếu Liễu Thương không chịu thỏa hiệp thì chuyện có hơi phiền, năng lực thôi miên của Đào Thanh Thanh cao lắm chỉ có thể mê hoặc người siêu năng cảnh giới Thăm Dò mà thôi, có lẽ không có tác dụng với Liễu Thương.

“Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm nghị, nếu mày không chịu trả lời, chốc nữa tao không biết tao sẽ làm ra chuyện gì đâu.” Ôn Văn tốt bụng khuyên nhủ.

Liễu Thương lơ đãng, chốc nữa người của Hiệp Hội Thợ Săn sẽ tới, cho dù dùng cả tử hình thì có thể làm được gì mình đâu chứ.

Ôn Văn bĩu môi, trong vẻ mặt câm nín của Liễu Thương mở vali đen ra, lần lượt lôi ra mớ dụng cụ tra tấn của mình.

Roi da, nến, còng tay... tất cả mớ này vốn đều là của Từ Hải.

Ôn Văn nhìn mớ thứ này, bản thân cảm thấy không có lực uy hiếp, vì thế vỗ đầu một cái, lôi ra một cái cốc tai mèo màu hồng và một cái bình nhỏ chứa máu.

Đầu tiên anh lắc lắc cốc tai mèo rồi mở nắp, để chất lỏng đỏ và xanh ở bên trong hòa lẫn với nhau, đây là hỗn hợp ớt cay nhất thị trường và mù tạc.

Ừm... thứ này là Ôn Văn tự mình làm, chủ cũ của cái ly không có.

Tiếp đó, Ôn Văn dùng hỗn hợp này tiến hành hình phạt cực kỳ tàn ác với Liễu Thương, làm hấn đau tới nổi gân xanh, mồ hôi đổ đầm đìa, nhưng mà hấn vẫn không nói một lời nào.

Ôn Văn lắc đầu, này là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vì thế anh mở nắp cái bình nhỏ chứa máu, cẩn thận nhỏ vài giọt vào trong miệng Liễu Thương.

Hình phạt lần này không khó chịu cũng không đau đớn, thế nhưng lại làm Liễu Thương sồn tóc gáy.

Siêu năng lực trong cơ thể hắn, lại đột nhiên biến mất đi một phần!

Máu này, là của Hoàn Âm!

Máu này có đặc tính loại bỏ siêu năng lực nên Ôn Văn không dám dùng cốc tai mèo để đựng, anh sợ nó sẽ phá hủy luôn cả cái cốc.

Cảm nhận được năng lượng trong cơ thể Liễu Thương biến đổi, Ôn Văn thỏa mãn gật đầu, hiệu quả của máu này không tệ.

“Mày cho tao uống cái gì?”

Liễu Thương kịch liệt giãy giụa, ngay cả nước ớt hắc cũng không sợ, nhưng bây giờ thì hắn rất sợ, siêu năng lực là thứ quan trọng nhất của hắn, hắn căn bản không thể nào tưởng tượng được nếu không còn siêu năng lực thì mình sẽ như thế nào.

“Một món đồ chơi nhỏ có thể loại bỏ siêu năng lực, một lọ nhỏ này có thể hoàn toàn biến mày thành người bình thường.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Ah đúng rồi, nếu mày không nói ra thì tao sẽ không giao mày cho Hiệp Hội Thợ Săn đầu, tao sẽ giữ mày lại, tao vẫn còn không ít thứ tốt để dùng trên người mày đấy.”

Lời nói của Ôn Văn đã đột phá phòng tuyến trong lòng Liễu Thương, nếu chỉ dẫn vật một khoảng thời gian thôi thì hắn vẫn còn có thể chịu được.

Nhưng nếu rơi vào trong tay tên biến thái Ôn Văn này, liên tục không ngừng bị dẫn vật thì đó nhất định chính là địa ngục!

Vì thế Liễu Thương chán nản thở dài một hơi nói: “Mày muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi, tao sẽ nói.”

Ôn Văn mỉm cười, ngoại trừ người kiên định thật sự và người có tâm lý biến thái, rất ít người có thể giữ miệng khi phải chịu

hình phạt.

Mà siêu năng lực vừa vặn chính là uy hiếp của phần lớn người siêu năng.

Ôn Văn dựng thẳng hai ngón tay hỏi: “Vấn đề của tao không nhiều, chỉ có hai cái thôi, vấn đề thứ nhất là hai bọn mày rốt cuộc muốn lấy thứ gì từ trên người tao?”

Nếu phòng tuyến tâm lý đã bị công phá thì Liễu Thương cũng không giấu giếm thêm làm gì: “Giáo đường Vinh Quang bọn tao có hai phái, tao và Bàn Bằng ở phái Thần Giáng, Diêm Tu thì ở phái Thần n.”

Ôn Văn gật đầu, anh từng thấy thông tin về hai phái này trong tài liệu nội bộ Hiệp Hội Thợ Săn.

Phái Thần Giáng cho rằng thế giới này do Đấng Tạo Hóa sáng tạo ra, vì thế sẽ do Đấng Tạo Hóa quản lý thế giới này, cho dù Đấng Tạo Hóa không muốn tự mình quản lý thì thế giới này sẽ do sinh vật ‘Ánh Sáng’, cũng chính là thiên sứ làm chủ.

Mà phái Thần n thì chủ chương là Đấng Tạo Hóa là ơn huệ của vạn vật, sáng tạo ra thế giới vì muốn thế giới phát triển tốt hơn, bọn họ với tư cách là người chăn dê của Đấng Tạo Hóa cần phải cố gắng giữ gìn thế giới yếu ớt này, không nên để quá nhiều thiên sứ giáng xuống, phá hỏng sự cân bằng của thế giới.

Xem ra lần tập kích này là nội bộ giáo đường Vinh Quang tranh đấu gây ra.

Liễu Thương nói tiếp: “Phái Thần n có một loại bí thuật mà chỉ có một số ít thần thuật sư có thể học tập, trải qua một phương pháp đặc biệt giết chết quỷ hồn để có được một loại vật chất thần bí, khi số lượng thứ đó đủ nhiều thì có thể dùng để sửa chữa hư hỏng bị không gian lưu lại khi cường ngạnh giáng xuống hiện thực, cũng có thể dùng nó để triệu hoán thiên sứ!”

Ánh mắt Ôn Văn bừng sáng, anh nhớ tới lúc ở thành phố Phù Dung Hà, Diêm Tu đã giải quyết một lượng quỷ hồn lớn trước mình, xem ra Diêm Tu vì muốn chế tạo loại vật chất này.

“Như vậy xem ra... Diêm Tu biết loại bí thuật kia?”

Liễu Thương gật đầu: “Sở dĩ bọn tao chặn mày lại chính vì nghi ngờ Diêm Tu ủy thác mày vận chuyển loại vật chất đó, mà giáo chủ không muốn để thứ đó rơi vào trong tay lão cầu... à không, là cha sứ Lưu Đan Phong, giáo chủ muốn dùng nó để triệu hoán thiên sứ.”

Cơ bản thì Ôn Văn tin tưởng lời Liễu Thương, là thám tử, quan sát sắc mặt là kỹ năng cơ bản, vì thế anh nhận định là Liễu Thương không nói dối.

Hơn nữa, Liễu Thương cũng không cần thiết và không có năng lực lừa dối Ôn Văn.

Dừng một chút, Ôn Văn lại hỏi tiếp: “Kế tiếp là vấn đề thứ hai, người dân của thị trấn này đã xảy ra chuyện gì?”

Liễu Thương do dự một chút, cuối cùng vẫn đành hoàng nói: “Nó có liên quan tới tôn chỉ của phái Thần Giáng bọn tao.”

“Khi Thiên sứ giáng xuống sẽ giết chết hết tất cả sinh vật không thánh khiết ở xung quanh, vì thế muốn để thiên sứ có thể chân chính đi lại trong thế gian mà không phải bị vây trong tượng đá, giáo chủ đại nhân đã đề xuất cải tạo một nơi, để toàn bộ người và vật ở nơi đó biến thành sinh vật ‘Thánh Khiết’.”

“Nơi mà bọn tao lựa chọn chính là trấn Quang Phổ này!”

Chương 258 - Bản Chất Điên Cuồng

“Thử nghiệm trấn Quang Phổ do Bằng Bằng làm chủ, kết quả làm giáo chủ đại nhân rất hài lòng, cao lắm chỉ hai tháng nữa thì dân trong trấn sẽ chuyển hóa thành thánh dân, có thể được thiên sứ tiếp nhận.”

Ôn Văn phi nhỏ: “Đánh cũng không dám nói gì, mắng cũng không dám chửi lại, trong đầu chỉ một lòng nghĩ tới giáo đường Vinh Quang, con người mà như máy móc, trong mắt bọn mày thì như vậy chính là thánh khiết à?”

“Không sai, đó chính là thánh khiết.” Liễu Thương gật đầu đồng ý.

Ôn Văn nhìn không được bùng nổ văng tục: “Chó má! Nếu bọn mày thành công thì cũng chính đã đã giết chết người của cả thị trấn này!”

Mặc dù hiện giờ là tù binh của Ôn Văn nhưng Liễu Thương vẫn nhìn không được phản đối: “Con người sinh ra đã có tội nghiệt, kế hoạch này một khi thành công thì mọi người sẽ không vô cớ tức giận, sẽ không tham lam, sẽ không trầm mê dục vọng, cũng không sinh ra tội nghiệt!”

“Để thiên sứ quản lý thế giới thì sẽ không còn quái vật xuất hiện tạo ra bi kịch, hành động của bọn tao chính là để nhân loại không còn bị quái vật...”

Liễu Thương không thể nói hết lời, bởi vì hắn đã bị Ôn Văn đánh một bạt tai.

Cho dù bị đánh thì hắn vẫn không phục, cho dù đã biến thành tù binh nhưng trong đầu hắn vẫn chỉ có giáo đường Vinh Quang.

Nhưng mỗi khi hắn há miệng, Ôn Văn sẽ thưởng hắn một bạt tai, tới khi mặt hắn bị đánh tới sưng phù, Liễu Thương rốt cuộc không dám lý giải hành vi của bọn họ với Ôn Văn nữa.

Ôn Văn đương nhiên biết Liễu Thương muốn nói gì, đơn giản chỉ là mấy lời ngụy biện, nhưng Ôn Văn không muốn nghe, ngộ nhỡ thật sự nghe tới động tâm rồi phải làm sao?

Giáo đường Vinh Quang có thể làm người này sống chết tin tưởng như vậy, tức là lý luận của bọn họ nhất định có chút đạo lý.

Phải biết đối với người có chút cục đoman như Ôn Văn, nguy hiểm rất có tác dụng, vì thế để đề phòng chính mình nhằm đường lạc lối, Ôn Văn lựa chọn không nghe.

Mà Ôn Văn cũng chưa từng hị vọng giáo dục loại phần tử cuồng nhiệt như Liễu Thương thành người bình thường, đó là trách nhiệm của cha mẹ hắn, không phải của đại thám tử Ôn.

Đợi đến khi Liễu Thương khuất phục, Ôn Văn tiếp tục hỏi: “Bọn mày làm thế làm để khiến người dân trong trấn này thay đổi, tao thấy thiên sứ kia hình như không có loại năng lực này.”

Liễu Thương bị đánh tới sưng mặt, có chút nói năng không rõ: “Là vòng đá phía sau thiên sứ... vòng đá kia có thể phóng đại một ít tính chất đặc biệt của người nắm giữ, làm sinh vật cấp thấp ở xung quanh thay đổi bản chất hướng về phía người nắm giữ.”

“Nói đơn giản là nếu để người tốt dùng cái vòng đá đó, tất cả người xung quanh sẽ biến thành người tốt, nếu để người điên dùng cái vòng đá đó thì người xung quanh đều sẽ biến người điên.”

Ôn Văn hiểu rõ gật đầu, quả nhiên không ngoài suy đoán của anh, ít nhất thì thiên sứ Phổ Quang kia không có năng lực vận vẹo tư tưởng người khác.

Cái vòng đá đó hiện giờ đang ở trong tay Ôn Văn, này chẳng phải là bây giờ Ôn Văn có thể vận vẹo nhân tâm quy mô lớn à?

Đến khi đó anh thật muốn xem một chút, một khi nhóm người bình thường kia hướng về phía mình thì sẽ biến thành dáng vẻ gì.

Khi trong lòng có suy nghĩ, Ôn Văn liền nhin không được muốn thử một chút, anh rời khỏi chỗ Liễu Thương, tìm một góc không có ai nhìn thấy, lấy cái vòng đá kia ra.

Lúc cái vòng đá này ở phía sau thiên sứ thì chỉ là một món đồ như vật trang sức mà thôi, mà ở trong tay Ôn Văn thì to như là

bánh xe vậy.

“Tuy mình không phải người tốt lành gì, nhưng chỉ thử một chút hẳn là không có vấn đề gì đi.”

Ôn Văn đặt tay lên vòng đá, nhắm mắt lại, để siêu năng lực trong cơ thể kết nối với vòng đá.

Sau đó, vòng đá trong nháy mắt biến thành màu đen như mực, Ôn Văn có thể cảm giác được, có thứ thuộc về mình đang dùng một phương thức quỷ dị khuếch tán ra thị trấn nhỏ này, âm thầm thay đổi tư tưởng mọi người trong thị trấn này.

Hơn nữa không biết vì sao, Ôn Văn cảm thấy cảm giác sử dụng vòng đá có vẻ oách hơn thiên sứ nhiều lắm.

Anh đi tới trước cửa sổ một gia đình trong trấn quan sát, nhìn thấy người trong nhà từ biểu cảm hồ hững cấp tốc khôi phục lại dáng vẻ bình thường, tiếp đó vẻ mặt trở nên quỷ dị.

Trong mắt bọn họ, Ôn Văn mơ hồ hình thấy sự điên cuồng, một người đàn ông thậm chí còn cầm lấy một con dao mũi nhọn, liếm láp phần mũi dao một cái, thoạt nhìn như đang muốn tìm người chém nhau.

“Ôi cái đệt, hóa ra mình nguy hiểm đến vậy sao?”

Ôn Văn hoảng sợ, vội vàng ngừng hoạt động của vòng đá lại, màu sắc của vòng đá cũng trở nên bình thường.

Anh không ngờ chỉ một lần thử đơn giản vậy thôi mà suýt chút nữa đã khiến người dân trong thị trấn này biến thành người điên.

Ôn Văn nhìn vòng đá, trong mắt dần hiện ra biểu cảm kiêng kỵ, thứ này rất nguy hiểm, rất rất nguy hiểm!

Nếu Ôn Văn có ý xấu thì hoàn toàn có thể dùng thứ này chế tạo ra hàng trăm hàng ngàn người điên giống như mình!

Mà trong lòng Ôn Văn biết rõ, người như mình, một khi chú tâm làm ác thì có thể gây hại tới cỡ nào.

Phải biết, trước đây anh chỉ dựa vào năng lực của người bình thường đã có thể tóm được một con Vampire!

Bản thân Ôn Văn có thể dùng nghị lực mạnh mẽ để áp chế dục vọng điên cuồng trong nội tâm mình, nhưng người người khác

thì có lẽ không thể làm được, một khi thứ này rơi vào tay người bất lương thì có thể chế tạo ra một trận tai họa.

Vì thế Ôn Văn lập tức dán cái móc nguy hiểm cho vòng đá này, niêm phong cất vào trong kho hàng trạm thu nhận, không thể tùy tiện lấy ra dùng.

“Lúc thiên sứ dùng thứ này, sức ảnh hưởng đối với người bình thường khá chậm, mà mình dùng thì lập tức thấy ngay hiệu quả, có lẽ giáo đường Vinh Quang có phương pháp bí mật có thể khống chế vòng đá này.”

Lúc Ôn Văn suy nghĩ về cái vòng đá kia, người của Hiệp Hội Thợ Săn đã tới.

Bởi vì trong điện thoại nói rằng có liên quan tới giáo đường Vinh Quang, hơn nữa toàn bộ người trong trấn đều bị ảnh hưởng, vì thế chuyện đầu tiên bọn họ làm phong tỏa thị trấn này, không thông qua kiểm tra thì ngay cả gà cũng không bay ra ngoài được.

Dẫn đầu là một thợ săn râu ria xồm xoàm, khi nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn ở giáo đường và nghe nói Ôn Văn đã giết một thiên sứ, cảm giác của hắn đối với Ôn Văn rất tốt.

Có điều khi nhìn thấy dây lưng trói chặt Liễu Thương thì sững sốt, sau đó lại thấy vết thương trên người Từ Hải, ánh mắt nhìn Ôn Văn của hắn cũng có chút kỳ dị.

Dây nịt da này... có vẻ không phải là loại dây nịt đứng đắn.

Hơn nữa có vẻ đã bị hành hạ một trận, vị Ôn Văn này chỉ sợ là một người có sở thích cuồng ngược đãi!

Ôn Văn rất muốn giải thích là dây nịt đó là chiến lợi phẩm của anh sau khi bắt được một con quái vật không đứng đắn, có điều chắc thợ săn râu ria này sẽ không tin.

Chỉ hi vọng vị thợ săn râu ria này không phải người miệng rộng, bằng không phỏng chừng một ngày nào đó tin đồn có vị thợ săn họ Ôn nào đó thích dùng phương thức đặc biệt để hành hạ tù binh sẽ lan truyền khắp giới thợ săn mất.

Sau đó người thợ săn râu ria kia tiến hành tra hỏi Liễu Thương một phen, hắn không thể chỉ nghe lời nói của Ôn Văn liền

khẳng định là giáo đường Vinh Quang có âm mưu gì đó với thị trấn này.

Có điều Liễu Thương đã bị Ôn Văn dạy dỗ dễ bảo, người rêu ria hỏi cái gì thì trả lời cái đó, không hề có chút giấu giếm nào.

Được rồi, ở trong lòng Liễu Thương thì tất cả thợ săn đều là cao thủ tra tấn đáng sợ, vì thế hẳn cực kỳ thức thời.

Nếu như lời khai của chấp sự giáo đường từng bị hành hạ vẫn chưa đủ sức nặng, như vậy chỉ cần kiểm tra người dân của trấn thì coi như chuyện này đã là ván đóng thuyền rồi.

Người dân trong thị trấn rõ ràng đã bị tẩy não một thời gian dài, mà người của Jimmy đoạn thời gian này vẫn hoạt động ở gần đây, hơn nữa quan trọng nhất là tuy bên ngoài người dân của trấn trông rất ôn hòa hiền hậu nhưng ẩn giấu bên trong là sự điên cuồng.

Mà sự điên cuồng đó chính là bằng chứng chứng minh giáo đường Vinh Quang có mưu đồ bất chính!

Tuy là, đây chẳng qua chỉ là một sai lầm nhỏ của Ôn Văn mà thôi.

Nhưng sai lầm nhỏ này khẳng định phải để giáo đường Vinh Quang đội nôi rồi, bọn họ có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Chương 259 - Phỉ Sạch Quan Hệ

Hỏi chuyện Liễu Thương và người dân trong thị trấn xong, Ôn Văn tìm Tam Tể Nhi rồi cùng rời khỏi trấn Quang Phổ.

Nếu không có nhân chứng sống Liễu Thương và nhóm người dân bị tẩy não, Ôn Văn tùy tiện kích động tranh chấp với giáo đường Vinh Quang, cho dù không bị nghiêm phạt thì cũng sẽ rơi vào chút phiền phức.

Nhưng nếu thật sự là giáo đường Vinh Quang có vấn đề thì Ôn Văn chẳng những không có sai lầm, ngược lại còn có công lớn.

Mà Hiệp Hội Thợ Săn trước giờ thưởng phạt rõ ràng, sau khi chuyện này kết thúc, phần thưởng sẽ được chuyển vào tài

khoản của Ôn Văn.

Chỉ tiếc người của Hiệp Hội Thợ Săn tới quá nhanh, bằng không Ôn Văn còn định kiếm chút béo bở trong trấn này, dù sao thì anh cũng có thể tính là người đã cứu sinh mệnh của người dân trong trấn.

Trong xã hội người siêu năng, Hiệp Hội Thợ Săn vẫn luôn chiếm giữ vị trí bá chủ tuyệt đối, chỉ cần có đạo lý thì không cần phải chịu thỏa hiệp.

Đối với thợ săn mà nói, tổ chức bí ẩn chẳng qua chỉ là lũ chuột trốn trong cống ngầm mà thôi, nếu chúng dám nhảy ra ngoài thì sẽ bị bánh xe của Hiệp Hội Thợ Săn nghiền ép tới chết.

Nếu như tất cả tổ chức bí ẩn liên bang có thể tập trung lại để đối phó Hiệp Hội Thợ Săn thì có lẽ sẽ mang tới chút phiền phức cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Nhưng muốn đám tổ chức có tư tưởng hoàn toàn khác biệt này tập trung lại với nhau, chỉ sợ so với chuyện để bọn chúng tự giết nhau.

Nói đến cùng thì từ trước đến nay, kẻ địch chủ yếu của Hiệp Hội Thợ Săn không phải đám tổ chức bí ẩn, mà là ‘Thế Giới Trong’ không thể đo lường được, và đám quái vật mỗi phút mỗi giây đều đang rình rập thế giới này.

Bởi thế Ôn Văn không có hứng thú tham gia màn đảng phái phân tranh của giáo đường Vinh Quang, không nói tới không mò được chỗ tốt gì cả, còn tạo ra một mớ rối nùi là chắc chắn.

Vì thế Ôn Văn quyết định mau chóng giao lá thư kia cho cha sứ Lưu Đan Phong, vất củ khoai nóng phỏng tay này đi, sau đó cải trang biến mất khỏi thành phố Thiên Hà, chuyên tâm làm chuyện mà mình muốn làm.

Nếu đã quyết định thì Ôn Văn sẽ không lãng phí thời gian, ngay đêm đó lái xe tới thành phố Thiên Hà.

Đương nhiên, lái xe không phải Ôn Văn mà là Tam Tể Nhi, Ôn Văn thì nằm trong xe ngủ.

Sáng hôm sau, xe tiến vào địa giới thành phố Thiên Hà, Ôn Văn lập tức chỉ huy Tam Tể Nhi lái xe tới một nơi không người, sau đó cất xe vào trong trạm thu nhận.

Bắt đầu từ khi tiến vào thành phố này, Ôn Văn không định nghênh ngang dùng thân phận của mình, bởi vì như thế rất dễ làm giáo đường Vinh Quang chú ý.

Tuy không sợ bọn họ, nhưng cứ có con muỗi vo ve bên tai thì cũng là chuyện rất phiền phức.

Dù sao từ giáo chủ trong miệng Liễu Thương cũng ở tại thành phố Thiên Hà này.

Ôn Văn kích hoạt năng lực của mũ quả dưa, để nó biến thành một cái nón mềm màu đen, áo khoác dài màu đen biến thành ba đờ xuy màu nâu, trên mặt là cặp kính mát gọng vàng, miệng ngậm một cái tẩu hút thuốc màu đen.

Hiện giờ tiết trời đã vào cuối thu, quần áo của Ôn Văn lúc này trông rất bình thường ở thành phố Thiên Hà, vì thế sẽ không làm ai chú ý tới anh.

Cha sứ Lưu Đan Phong không ở nhà thờ lớn của thành phố Thiên Hà, mà ở một khu chung cư bình thường, Ôn Văn vừa tiến vào thì lập tức cảm nhận được có người ở trong góc tối quan sát, có điều chỉ là hai người bình thường, vì thế anh cũng không quá chú ý.

Người của giáo đường Vinh Quang không sung túc tới mức theo dõi tất cả người siêu năng, hơn nữa người theo dõi này còn không phải chuyên nghiệp...

Địa chỉ mà Diêm Tu đưa cho Ôn Văn viết là chín trăm tòa số ba, cũng không nói là phòng số mấy, hơn nữa tòa nhà số ba này thì chỉ có tám tầng mà thôi.

Ôn Văn đau đầu, tiến vào trong chung cư, đi lên tới tầng tám thì không còn đường nữa: “Một cha sứ, chỗ ở còn thần thần bí bí.”

Không đợi Ôn Văn nghiên cứu thì trên vách tường tầng tám đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, là lối vào cầu thang.

“Chậc, thật sự có tầng chín.”

Ôn Văn nhún vai, trực tiếp lên cầu thang.

Sở dĩ anh dám trực tiếp tiến vào như vậy, một là tin tưởng thầy của Diêm Tu không việc gì cần phải hại mình, hai là có trạm

thu nhận tồn tại, cho dù anh bước vào đầm rồng hang hổ thì cũng không tính là cùng đường.

Theo Ôn Văn ngày càng mạnh mẽ hơn, anh đã không cần phải tính toán sợ đầu sợ đuôi như trước kia nữa rồi, trong thế giới người siêu năng này, anh đã không còn là một kẻ yếu đuối không có chút lực phản kháng nào nữa rồi.

Vì thế bắt đầu từ khi rời khỏi thành phố Phù Dung Hà, lúc sử dụng năng lực Ôn Văn cũng không còn cố ý che giấu.

Lúc thực lực của anh còn nhỏ yếu, có năng lực vượt quá lẽ thường sẽ mang tới tai họa cho anh.

Nhưng khi thực lực của anh đã mạnh mẽ hơn, những năng lực đó sẽ làm anh được coi trọng hơn!

Có điều, cảnh giác thì vẫn cần phải có, Ôn Văn cũng không muốn lật thuyền trong mương.

Đi lên lầu, hai mắt Ôn Văn liền tỏa sáng, trên tầng thượng của tòa nhà này là một vườn hoa nhỏ, cây cối, hoa cỏ, suối phun nhỏ, thậm chí còn có cả hai tầng gác lửng.

“Anh chính là thám tử Ôn tới đưa tin cho tôi mà Diêm Tu đã nói trong điện thoại đúng không, tôi là Lưu Đan Phong, anh quả nhiên tuần tú lịch sự như lời A Tu nói.” Một ông cụ mặc áo len và đeo kính đi tới trước mặt Ôn Văn, cười híp mắt nói.

Trong số những người của giáo đường Vinh Quang mà Ôn Văn đã gặp, Lưu Đan Phong là người lịch sự nhất, làm người ta vừa nhìn đã cảm thấy có ấn tượng tốt.

Có điều Ôn Văn không đáp lời, chỉ chỉ vườn hoa nói: “Đây là ông trồng à?”

Cha sứ Lưu mỉm cười, ngoại trừ đồ đệ mà ông chính tay dạy dỗ, số hoa cỏ này chính là kiệt tác đặc ý nhất của ông.

“Tùng cảnh cây ngọn cỏ, từng viên nói viên gạch đều là tôi tự làm, những người từng tới đây chơi cũng khen ngợi không ngớt, nhìn gốc lan kia đi, tôi...”

Lịch sự lắng nghe ông lão nói xong, Ôn Văn thực phá hư cảnh sắc nói: “Ông đã xin phép xây dựng bên quản lý thành phố chưa, xây dựng nhiều thứ như vậy trên sân thượng liệu có tạo

thành gánh nặng cho tòa nhà hay không, rề của thực vật có phá hư mặt sàn sân thượng hay không...”

Vị cha sứ già hiền hòa nho nhã nghe lời Ôn Văn nói xong thì mạch máu ở phần thái dương có hơi lồi lên.

Nếu Ôn Văn không phải là thợ săn có quan hệ tốt với học trò của ông, ông thậm chí đã muốn vung tay áo rời đi.

“Đây là thư mà Diêm Tu nhờ tôi đưa cho ông, tôi không đọc qua nhưng tôi có một nghi ngờ, ông và Diêm Tu có thể gọi điện thoại, vì sao lại muốn tôi chuyển giúp một lá thư chứ?”

Tâm tình Lưu Đan Phong trở nên lạnh nhạt nói: “Có nhiều thứ không thể nào nói rõ trong điện thoại.”

Những lời Ôn Văn nói khi này làm cha sứ Lưu Đan Phong không thể nào có nổi nhiệt tình với Ôn Văn.

“Đã vậy thì tôi không quấy rầy ông xử lý việc lớn.” Ôn Văn mỉm cười, xoay người rời đi.

Ôn Văn đi thẳng một mạch như vậy làm Lưu Đan Phong có chút không biết phải làm sao, ông vốn định lôi kéo người thợ săn này một chút, nhưng người này khi lên tới đây thì ba hoa chích chòe một trận sau đó trực tiếp rời đi?

Sao người này không chịu hành động theo hướng bình thường vậy chứ?

Đứng sững sờ tại chỗ một hồi, cha sứ Lưu Đan Phong nhin không được bật cười.

Diêm Tu không có khả năng tìm một tên gốc truyền tin, vì thể dáng vẻ của Ôn Văn có lẽ là cố ý gây sự, sau đó phải sạch quan hệ, để tránh chính mình bị dính vào phiền phức.

“Cứ như mình là thú dữ không bằng, người trẻ tuổi bây giờ thật là, không có chút trách nhiệm nào cả...”

Chương 260 - Kế Hoạch Tiếp Theo

“Có thể làm giáo chủ kia cảm hận tới mức gọi lão cầu, sao có thể chỉ là một ông lão hiền lành cả ngày chỉ biết đùa hoa nghịch cỏ được chứ, ông ta chính là một con thú dữ.” Ôn Văn đi xuống lầu, lăm ba lăm bậm nói với Tam Tể Nhi.

Thật ra Ôn Văn không biết Lưu Đan Phong là hạng người gì, cũng không có hứng thú hiểu.

Bởi vì anh luôn cảm thấy người có tuổi lại có địa vị cao thế này đều là người có tâm tư sâu lắng, không muốn bị những người này lợi dụng tiếp nữa.

Nếu nói là sợ thì Ôn Văn không phải sợ.

Lúc còn là người bình thường, Ôn Văn cũng thường xuyên lục đục với đám người có tâm tư thâm trầm rồi, còn thường xuyên giành được thắng lợi.

Nhưng nếu hiện giờ đã có siêu năng lực, đã biết thế giới này thật ra tuyệt vời đến vậy, đương nhiên là không có tâm tư chơi trò chơi quyền lực với ông lão kia.

Đối với anh mà nói, đám quái vật kia còn đáng yêu hơn.

Cãi cọ với một ông lão, chẳng thà đi ghẹo nữ Vampire còn thú vị hơn.

Ôn Văn dùng năng lực của mũ quả dưa thay đổi quần áo trên người mình một chút, rồi tìm một khách sạn bình thường tới ở.

Anh chuẩn bị sửa sang một chút công việc liên quan tới trạm thu nhận, sau đó lại làm việc... thăm dò bệnh viện tâm thần kia.

Bệnh viện kia tên là Tâm Hồn Âm Áp, là bệnh viện có danh tính tốt nhất khắp tỉnh Tương Nam này, nhưng nửa năm trước thì tất cả bác sĩ và bệnh nhân đã biến mất toàn bộ.

Nếu không phải trước khi rời khỏi bệnh kia Ôn Văn đã hủy đi tất cả ghi chép và tin tức của mình, phỏng chừng trước khi bắt nữ Vampire, anh đã bị Hiệp Hội Thợ Săn điều tra tới rồi.

Khi đó Ôn Văn không dám điều tra sâu, sau khi bắt được quái vật thì vội vàng rời khỏi thành phố Thiên Hà, bây giờ chính là lúc để điều tra rõ ràng.

Tin tức về bệnh viện, Ôn Văn đương nhiên đã sớm điều tra rõ rồi, bởi vì là bệnh viện tư nhân nên quy mô cũng không lớn.

Một người viện trưởng, năm bác sĩ, mười bốn y tá, mười tám hộ lý, tính thêm cả đầu bếp, bảo vệ này nọ thì nhân viên cũng không tới trăm người.

Nhưng bệnh nhân tâm thần thì lại không ít, trong đó có vài người quái dị làm Ôn Văn có ấn tượng sâu sắc.

Tỷ như có một kẻ ngu cứ nói mình là ‘người xuyên việt’...

Một lượng người lớn như vậy biến mất nhất định có thể tính vào sự kiện quái dị, nhưng theo tài liệu mà Ôn Văn xem được thì chuyện ở bệnh viện đó chỉ bị niêm phong lại, thậm chí còn không có nhân viên hỗ trợ trông coi.

Xem ra, Hiệp Hội Thọ Săn nhận định rằng những người đó biến mất không có liên quan tới bệnh viện này.

Thực tế thì khoảng thời gian nửa năm này, bệnh viện đã bị lan truyền thành một khu nhà ma thần bí, có rất nhiều thanh niên nam nữ tới đây luyện gan, nhưng không nghe nói có ai xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có điều Ôn Văn vẫn muốn tự mình tới xem, như vậy mới có thể từ bỏ ý nghĩ về nó.

...

Giẫm lên bệ xí, Ôn Văn xuất hiện trong trạm thu nhận với trạng thái ngồi xổm.

Vị trí anh xuất hiện là trung tâm khu Tai Nạn, ở đây ngoại trừ con nòng nọc nước kia thì không có sinh vật trí khôn nào khác có thể nhìn thấy Ôn Văn xuất hiện với dáng vẻ thực buồn cười này.

Nòng nọc nước nhìn thấy Ôn Văn tới, nó thực hưng phấn bơi tới bơi lui nhưng Ôn Văn không để ý tới nó, chỉ đi tới một phòng giam ở khu Tai Nạn.

Phòng giam này là nhà kho để anh chất đầy đồ đạc của mình, dù sao cũng không thể đặt hết mọi thứ vào trong vali đen.

Chủ yếu là tới xem khẩu Phạt Thuyết Gatling mà thôi, anh không biết liên tục bắn một khoảng thời gian dài như vậy có thể tạo thành ảnh hưởng cho khẩu súng kia hay không.

Có điều nó không sao cả, số lượng đạn tiêu hao làm Ôn Văn khá lo lắng, cả một thùng đạn lớn như vậy mà đã rỗng hết phân nửa, có nghĩa là sau này Ôn Văn không thể bắn thỏa thích nữa rồi.

Mặc dù trên Phạt Thuyết Gatling có khắc Lục Tự Chân Ngôn, không cần là đạn săn ma cũng có thể bắn ra hiệu quả của đạn săn ma, nhưng đạn có thể tiếp nhận nỗi chân ngôn cũng có giá trị cực kỳ xa xỉ, cho dù rẻ hơn đạn săn ma rất nhiều thì cũng không chịu nổi số lượng lớn như vậy!

“Khó trách bọn họ lại mang thứ này đi làm hàng tặng kèm cho mình, dùng thứ này giết chết quái vật kiếm được tiền săn ba căn bản không đủ để bù lại số tiền tiêu hao!”

Ôn Văn ôm ngực, có chút luyến tiếc.

Có điều đối với anh mà nói, thật ra mọi thứ đều là đáng giá, dù sao thì người khác bắt quái vật chỉ được lợi từ khen thưởng của hiệp hội, mà Ôn Văn thì có thể thu được bản thân quái vật.

Nhưng cho dù như vậy thì Ôn Văn vẫn cảm, thấy đau lòng.

Trái tim anh đau, thì anh phải tìm người khác để gây rối một chút.

Vì thế, hắn dùng máy in trong trạm thu nhận in ra một đồng bài thi rồi gửi cho đám quái vật.

Lúc làm bài thi, đám quái vật kia không kêu rên thì cũng cảm phần, cảm thấy quái vật có thể giết nhưng không thể nhục.

Lúc thu lại bài thi, đám quái vật kia đều hi vọng mình có được thành tích tốt, dù sao thì thành tích tốt thì mới có khen thưởng, thành tích không tốt...

Nghiêm phạt của Ôn Văn khá là khủng khiếp...

“Lần này Từ Hải không còn làm bài thi qua quýt nữa, Hồ Ấu Lăng thì cũng đã có quy củ hơn...”

Kết quả cuối cùng làm Ôn Văn khá hài lòng, hiện giờ thì ít nhất phần lớn quái vật đều rất mong đợi vào Ôn Văn, ít nhất cũng không còn hiện tượng nộp giấy trắng như lần kiểm tra trước nữa.

Người giành được vị trí thứ nhất vẫn là Đào Thanh Thanh có trình độ văn hóa khá cao.

Mà Nhan Bích Thanh rõ ràng có tri thức uyên bác hơn, tuy không dám chống lại mệnh lệnh của Ôn Văn nhưng cũng không quá chăm chú trả lời.

Nếu đã có người đứng thứ nhất thì phải tới phần khen thưởng, vì thế Ôn Văn định rút một ống máu từ người có thái độ không tốt là Nhan Bích Thanh, đút cho Đào Thanh Thanh.

Về phần tại sao lại không đút máu thiên sứ...

Đầu tiên là hàng đó hiện giờ vẫn còn là đáng vẻ than tổ ong, thứ hai là nếu Đào Thanh Thanh uống máu đó, chỉ sợ sẽ bị tinh lọc luôn mất.

...

Trải qua vài ngày học tập, Hoàn Âm đã có thể tính là một thợ săn mới ra đời.

Nhưng Ôn Văn vẫn không xuất hiện, Hoàn Âm chỉ có thể đi loanh quanh trong trạm thu nhận.

Ôn Văn nói rất rõ ràng, hiện giờ thân phận của Hoàn Âm ở liên bang chính là một người không có hộ khẩu, nếu muốn ra ngoài hành động tự do thì nhất định phải tìm một cơ hội thích hợp.

Bằng không cậu sao lại có thể trốn ra từ phòng giam của Đọa Thần Huyết được chứ, đó là một vấn đề sẽ bị thợ săn miệt mài theo đuổi.

Chế độ hộ tịch của liên bang rất hoàn thiện, cho dù Ôn Văn muốn làm ra thân phận cho Hoàn Âm cũng không dễ.

Ủy thác cho SCP kim cơ hội đương nhiên là có thể, nhưng thân phận giả này sẽ bị trói buộc với Ôn Văn, có lẽ sẽ mang tới phiền toái không cần thiết cho anh.

Vì thế phòng chừng Hoàn Âm còn phải ở lại trong trạm thu nhận vài ngày.

Có điều ở trạm thu nhận cũng không có gì không tốt, ở đây không lo ăn không lo mặc, còn có thể nhìn thấy mũ phù thủy mà trước kia vẫn luôn làm trò hề dẫn vật cậu, chuyện này lại càng khiến Hoàn Âm hài lòng hơn.

Hôm nay Hoàn Âm như bình thường tới xem đám quái vật kia thì phát hiện hôm nay đám quái vật có chút kỳ quái.

Giống như chúng vừa mới bị giày xéo một phen vậy....

Hỏi ngục tốt thì Hoành Âm mới biết thì ra khi nãy Ôn Văn đã bắt đám quái vật làm bài kiểm tra.

Hoành Âm không rõ để đám quái vật này học tập thì có lợi ích gì, đám quái vật muôn hình muôn dạng này rõ ràng là sự tồn tại hoàn toàn khác biệt với nhân loại.

Lẽ nào chủ nhân trạm thu nhận muốn dạy dỗ tốt đám quái vật này rồi thả bọn họ ra?

Chương 261 - Bệnh Viện Tâm Hồn Âm Áp

Không sai, Ôn Văn chính là muốn dạy dỗ tốt đám quái vật rồi thả ra.

Đương nhiên, anh không tốt bụng đến mức để đám quái vật này có được tự do, anh chỉ định biến chúng thành sức mạnh mà mình có thể tùy ý điều khiển mà thôi.

Theo trạm thu nhận lớn mạnh, nhân viên thu nhận sẽ ngày càng nhiều hơn, nhưng nghiêm chỉnh mà nói thì thật ra Ôn Văn không thể chỉ huy nhân viên thu nhận làm việc, với lại có một số chuyện cũng không thể

Vì thế, Ôn Văn cần có thuộc hạ hoàn toàn nghe theo lệnh của mình, như vậy đám quái vật này mới có giá trị.

Lúc này ở tầng hai trạm thu nhận, trong phòng giam khu Tai Hại, Ôn Văn ngồi trên ghế, trong tay cầm một túi máu.

Mà Đào Thanh Thanh thì ngồi xỏm ở trước mặt Ôn Văn, Ôn Văn bóp một ngụm máu tươi thì cô ta sẽ uống một ngụm, cực kỳ khéo léo, hồn nhiên không còn chút dáng dấp huênh hoang lúc ban đầu.

“Tốt lắm, nếu cô vẫn luôn nghe lời như thế này, có lẽ sẽ có cơ hội ra ngoài làm việc giúp ta.” Ôn Văn vỗ vỗ đầu Đào Thanh Thanh nói.

Đào Thanh Thanh đang uống máu thoải mái tới kêu hừ hừ, nghe thấy lời Ôn Văn nói thì trong mắt thoáng hiện lên tia sáng kỳ quái.

Tuy cô có được đối xử rất tốt ở trong trạm thu nhận, ngoại trừ không thể rời khỏi phòng giam thì mọi yêu cầu của cô, Ôn Văn đều cố gắng đáp ứng.

Nhưng nếu thật sự có một ngày có thể ra ngoài, Đào Thanh Thanh sẽ không hề có chút lưu luyến nào với nơi này.

Ôn Văn nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Đào Thanh Thanh, vẻ mặt cười xấu xa, nữ Vampire trước kia vẫn luôn kêu gào đòi ăn tươi nuốt sống máu thịt của mình, bây giờ lại ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, anh sao có thể không vui chứ.

Tuy anh đã bắt được không ít quái vật nhưng Đào Thanh Thanh vĩnh viễn có một vị trí nhỏ bé trong lòng Ôn Văn.

Thứ nhất, bởi vì Đào Thanh Thanh là quái vật đầu tiên mà Ôn Văn bắt được, thứ hai là vì cô là chiến lợi phẩm mà Ôn Văn coi trọng nhất.

Để bắt được Đào Thanh Thanh, anh vẫn luôn đặt bên mép khoe khoang là mình chả tốn chút sức lực nào đã bắt được một con quái vật.

Thực tế thì một người bình thường, cho dù năng lực xuất sắc tới cỡ nào, đơn thương độc mã bắt một con Vampire cũng là chuyện rất khó.

Từ khi phát hiện Đào Thanh Thanh, mãi đến khi thật sự bắt được cô ta vào trong trạm thu nhận, đó là đoạn thời gian mà Ôn Văn rất nghiêm túc.

Trước khi bắt Đào Thanh Thanh, Ôn Văn chỉ gặp cô ta một lần, ngoại lần đó ra, không quản là thử tính cảnh giác hay thử năng lực và thói quen sinh hoạt, Ôn Văn không hề trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Đào Thanh Thanh.

Nhưng sự thật chính là vậy, chỉ cần Đào Thanh Thanh sớm cảm nhận được có người muốn đối phó mình, cô ta khẳng định đủ sức phá cuộc.

Nhưng bởi vì Ôn Văn quá cẩn thận tỉ mỉ, Đào Thanh Thanh chưa bao giờ phát hiện.

Ôn Văn hiểu rất rõ về Đào Thanh Thanh, có lẽ so với chính bản thân Đào Thanh Thanh còn nhiều hơn, sau đó bắt đầu sắp đặt cạm bẫy.

So sánh với tất cả những lần trước đó, cạm bẫy sau cùng không có quá nhiều kỹ thuật, chỉ đơn giản là lấy máu tươi làm mồi nhử, lợi dụng phương thuốc cổ truyền để đối phó Vampire, bày ra cạm bẫy chồng chồng lớp lớp, sau đó loại bỏ đi mùi của mình, chờ Đào Thanh Thanh mắc câu.

Nếu cô ta không mắc câu, Ôn Văn sẽ lập tức né tránh.

Kế hoạch trông như được chuẩn bị hoàn thiện, nhưng nếu xảy ra sai lầm thì sẽ phải nhận kết quả xấu là phải tử vong.

Vì thế, bắt Đào Thanh Thanh chính là khiêu chiến lớn nhất mà Ôn Văn từng gặp phải, vì thế mỗi lần săn bắn sau đó trông có vẻ nguy hiểm hơn bắt một con Vampire Tai Họa rất nhiều, nhưng kỳ thật Ôn Văn đã phạm phải rất nhiều sai lầm.

Nếu bắt giữ khó khăn thì đương nhiên ý nghĩa cũng không hề tầm thường.

Vì thế đến bây giờ, Ôn Văn vẫn thường xuyên cho Đào Thanh Thanh ăn, thậm chí khi lấy được máu quý hiếm còn nghĩ tới chuyện cho cô ta một ít.

Đương nhiên, nếu chỉ xét về độ khó khi bắt thì Đào Thanh Thanh chỉ là một vật biểu tượng xinh đẹp mà thôi.

Nhưng Đào Thanh Thanh đối với Ôn Văn rất hữu dụng, ngay từ khi nắm giữ trạm thu nhận thì Ôn Văn vẫn luôn sử dụng thể chất Vampire, thẳng đến khi thể chất đặc biệt của Nhan Bích Thanh có thể làm được việc lớn thì tần suất sử dụng thể chất Vampire mới chậm lại.

Quan trọng nhất là, Ôn Văn tìm được một chút khả năng thuần hóa.

Hiện giờ quái vật chấp hành kế hoạch ‘Quái Vật Học Tập’ của Ôn Văn tốt nhất chính là Đào Thanh Thanh, hơn nữa còn rất ngoan ngoãn với anh.

Cho dù hiện giờ Ôn Văn muốn giải quyết Đào Thanh Thanh ngay tại chỗ, cô ta cũng không có một lời oán hận nào.

Đây chính là hội chứng Stockholm trong truyền thuyết đi, chỉ cần có thể tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày Đào Thanh Thanh sẽ có tác dụng lớn.

Có điều, không quản Đào Thanh Thanh biểu hiện giả dối thế nào, đến ngày cô ta vì mệnh lệnh của Ôn Văn mà làm trái với khát vọng khát máu của mình, Ôn Văn mới thật sự tin tưởng cô ta khuất phục.

Hiện giờ thì vẫn còn rất xa xôi...

“Chậc chậc, lý luận của đại sư Phong Bia đúng là có chút đạo lý...”

Sau khi hút hết một túi máu, Ôn Văn đi trong hành lang, lắc lắc đầu rời đi.

...

Cây đại thụ ngoài cổng bệnh viện Tâm Hồn Âm Áp đều đã khô vàng, lá cây rơi rụng đầy trên mặt đất nhưng không có người quét dọn, ngoài cổng dán giấy niêm phong, nhưng tờ giấy này đã nục nát từ lâu.

Bệnh viện tâm thần trước đây sạch sẽ ngăn nắp, còn chưa tới nửa năm đã biến thành dáng vẻ hiu tàn này.

“Thám tử Ngô, thám tử Ngô, anh đã bắt được tên cuồng sát thật hả?” Một cô gái thắt bím tóc đuôi ngựa đi theo phía sau Ôn Văn, líu ríu nói.”

“Đã bắt được, ở cửa hàng tiện lợi ở Lu Châu, giết ba nam một nữ, là một tên tội phạm suy nghĩ cẩn thận, thủ đoạn gây án cao siêu, nhưng cuối cùng vẫn bị tôi bắt được.” Ôn Văn vừa mở cổng lớn bệnh viện, vừa có lệ nói.

Anh vốn định nửa đêm hôm nay sẽ tự mình tiến vào bệnh viện tâm thần này điều tra rõ ràng một phen, nhưng đơn giản điều tra một chút thì phát hiện hiện giờ bệnh viện tâm thần Tâm Hồn Âm Áp đã bị một công viên trò chơi thuê lại, xem đó là một hạng mục trò chơi.

Mỗi khi trời tối sẽ có một nhóm người trẻ tuổi thích tìm kiếm kích thích dùng tiền để tới đây thám hiểm, đã tiến hành kinh doanh mấy tháng rồi vẫn chưa xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần nào.

Bởi vì chỉ thuê lại mảnh đất này từ người có quyền sử dụng đất nên bên công viên cũng không tiến hành cải tạo quá lớn nơi này, chỉ trang trí lại một chút mà thôi.

Thực tế thì một khi sửa thì nơi này sẽ thành một chỗ vui chơi.

Nếu không sửa thì nơi này chính là nhà ma danh chính ngôn thuận, tất cả nhân viên chỉ trong vòng một đêm đã biến mất hết, nó chính là điểm hút khách nhất ở đây, không cần phải thêm trò chơi gì nữa.

Như vậy đối với Ôn Văn có chỗ tốt cũng có chỗ xấu, tốt là ngoại trừ vài trang thiết bị đắt tiền thì mọi thứ đều duy trì nguyên trạng, có thể trợ giúp Ôn Văn tìm được một chút manh mối.

Chỗ xấu là Ôn Văn muốn tới đây lúc không có ai cơ bản là không có khả năng.

Mà anh lại không muốn dùng quyền hạn của thợ săn để giải tỏa khu này, vì thế anh chỉ có thể lẩn vào trong đội ‘thám hiểm’, xem xem có phát hiện được gì hay không.

“Thủ đoạn gây án cao siêu cơ à, cao siêu thế nào vậy?” Ánh mắt cô gái lóe sáng hỏi.

Ôn Văn thuận miệng nói: “Trước tiên bắt hai người phụ nữ, sau đó treo họ lên, bịt mắt lại...”

Vẻ mặt vui sướng của cô gái xụ hẳn đi, mím môi chạy đi, vừa đi vừa chỉ Ôn Văn nói: “Ông là đồ gạt người, ông là kẻ lừa đảo, khi nãy ông còn nói là giết ba nam một nữ...”

Chương 262 - âm Thanh Không Nên Nghe Thấy

Ôn Văn nhin không được cười phá lên, tuy anh không quá tập trung trong chuyện trả lời, nhưng cũng không đến mức trở thành chuyện nói bậy.

Vụ án anh kể là có thật, chỗ cao siêu của hung thủ nằm ở chỗ hấn để lại một người sống, đồng thời cố gắng lưu lại chứng cứ chỉ về phía người phụ nữ còn sống, nếu không dồn hết tâm trí, có lẽ Ôn Văn cũng không phát hiện được vấn đề.

Có điều không cần phải giải thích cho cô gái kia nghe, dù sao những gì cần tìm hiểu từ miệng bọn họ, Ôn Văn đã biết cả rồi,

cô gái kia không còn la hét ầm ĩ ở bên tai nữa, Ôn Văn lại càng có thể tập trung điều tra hơn.

Đội thám hiểm đêm nay tổng cộng có tám người, một cặp tình nhân trẻ tới thành phố Thiên Hà du lịch, cặp anh em học sinh cấp ba ở thành phố này, và ba học sinh nam của đại học Thiên Hà.

Khi bọn họ nghe nói Ôn Văn làm nghề thám tử, đám người bắt đầu lôi kéo làm quen với anh, nhất là Lưu Kiều Kiều không có cảm giác an toàn nhất thì lại càng đặc biệt thích quẩn lầy Ôn Văn hỏi này hỏi nọ.

Dù sao thì bọn họ phải ở lại bệnh viện không người này cả một đêm, mà Ôn Văn với tư cách là người lớn tuổi nhất, lại còn là một thám tử, có anh đi cùng thì mọi người cũng an tâm hơn rất nhiều.

Mà Ôn Văn cũng nhân cơ hội này tìm hiểu được thứ mà bọn họ gọi là ‘thám hiểm’, vì thế cũng coi như không lỗ.

Bị cô gái tên là Lưu Kiều Kiều kia nói là kẻ lừa gạt, Ôn Văn cũng không phủ nhận, ánh mắt của những người khác nhìn anh cũng trở nên khinh thường hẳn.

Kẻ lừa gạt cũng chẳng có gì, người sống một đời, có ai mà chưa từng lừa người khác đâu chứ.

Nhưng chỉ một cô bé mười bốn mười lăm tuổi cũng không lừa được, người này cho dù là thám tử thì cũng chỉ là thám tử chuyên quản chuyện nhà mà thôi.

Nhìn ánh mắt bọn họ, Ôn Văn biết bọn họ nghĩ như thế nào, chỉ là Ôn Văn không quan tâm tới.

Anh ngồi xôm xuống, nhổ một gốc cỏ dại lên cả gốc, sau đó đặt luôn cả phần bùn đất lên lòng bàn tay, hít sâu một cái, sau đó thất vọng lắc đầu.

Cỏ dại đã mọc ở nơi này nửa năm, không hề bị lây nhiễm chút hơi thở siêu năng nào.

Anh không sợ nơi này có khác thường, anh sợ là nơi này không có.

Ôn Văn chưa bao giờ tin tưởng ngẫu nhiên hay bất ngờ gì gì đó, nhất được vật thu nhận có năng lực hữu dụng là chuyện có

khả năng.

Nhưng thứ mạnh mẽ như Trạm Thu Nhận Tai Ách, làm gì có chuyện không có nguyên nhân khi chọn lựa một người cơ chứ?

Ôn Văn cũng không phải nam chính của tác giả viết tiểu thuyết, anh mới không tin mình có được vận mệnh tốt như vậy.

Ban đầu bệnh viện tâm thần này khẳng định có vấn đề, chỉ là anh không biết.

Hành động quái dị của Ôn Văn rơi vào trong mắt đám người, làm bọn họ nhìn không được phì cười.

“Được rồi, mọi người đều biết ông không phải thám tử rồi, ông có làm ra vẻ như vậy cũng không có ý nghĩa đâu, chúng ta còn phải ở lại đây cả đêm đó.” Một sinh viên tên là Chu Hải Dương đi tới vỗ vỗ bả vai Ôn Văn nói.

Hắn có lòng tốt nhưng Ôn Văn nghe xong thì khó chịu, anh đứng dậy liếc nhìn Chu Hải Dương, quyết định trêu đùa người này một phen.

Tiếp đó, anh giả vờ nói một đồng lời vô nghĩa, cuối cùng đưa ra một kết luận: “Cậu là người máu O.”

Sau đó Ôn Văn xoay người đi, lưu lại Chu Hải Dương há to miệng.

Thám tử có thể xem thấu nhóm máu người ta... không khoa học!

Thế nhưng Chu Hải Dương không biết, đối với người có thể chất Vampire như Ôn Văn, gửi được nhóm máu của một người không phải chuyện khó.

Chu Hải Dương hào hứng chạy tới trước mặt hai người anh em của mình, nhỏ giọng nói: “Cái vị Ngô tiên sinh kia có lẽ là thần thám thật đấy, ông thế mà lại có thể nhìn ra tui nhóm máu O!”

Hai người bạn học cùng chăm chú nhìn Chu Hải Dương, bọn họ đang nghi ngờ rằng người đồng hành của mình là một kẻ ngu ngốc.

Lừa dối Chu Hải Dương xong, Ôn Văn bắt đầu đặt tinh lực vào việc thăm dò bệnh viện tâm thần.

Trong này trung bày rất nhiều thứ mà Ôn Văn cảm thấy quen thuộc, nhưng đối với anh thì đã không còn giá trị, gần hai tháng nay, mỗi ngày đều có người lui tới nơi này, trong tình huống này có nhiều manh mối cũng không có tác dụng.

Bệnh viện chỉ có hai tòa kiến trúc, một tòa nhà chính, một tòa phòng bệnh, chính giữa là khoảng sân để người bệnh hoạt động.

Tòa lầu chính chủ yếu để điều trị những bệnh bình thường về tinh thần, mà trong tòa phòng bệnh thì chính là những người điên không thể thả ra ngoài.

Nếu như lúc làm người bình thường, Ôn Văn mất đi lý trí thì có lẽ sẽ ở nơi đó.

Vốn Ôn Văn lẫn trong đám người, nhưng anh không thích vừa đi vừa nghỉ như những người khác nên thoáng một cái đã đi ở trước nhất, những người khác thì đi theo ở phía sau.

Những người khác đi theo phía sau Ôn Văn, giống như tham quan viện bảo tàng vậy, chỉ có Chu Hải Dương và Lưu Kiều Kiều vẫn còn canh cánh chuyện Ôn Văn lừa gạt mình phát hiện, điểm chú ý của Ôn Văn hoàn toàn khác với những người khác.

Ôn Văn giống như tới để tìm manh mối, mà những người khác thì giống như đang dạo chơi.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới lầu ba của bệnh viện, Ôn Văn mở cửa đi vào một căn phòng, thiết bị trong phòng đều phủ đầy bụi, Ôn Văn cầm tờ bệnh án, run run phẩy bụi bên trên, nhìn qua vài lần thì khóe miệng nhếch lên, tiện tay ném xuống.

Chu Hải Dương nhặt tờ bệnh án lên, cũng tò mò đọc qua một lần.

Người bệnh của phòng này đúng là một bệnh nhân quý dị.

Bệnh nhân này bị bình hoa rơi từ trên lầu đập trúng, sau đó bắt đầu có cái nhìn vắn vẹo về thế giới này.

Nhân loại trong mắt hẳn chính là thức ăn thơm ngon, là vị tôm hùm, là vị khoai tây chiên, đều có sự khác biệt riêng.

Mà thức ăn ngon trong mắt hẳn lại là máu thịt đầm đìa của tay chân con người.

Hắn không muốn tổn thương người khác nên mới tới bệnh viện tâm thần chữa trị, đồng thời cũng rất phối hợp.

Trong quá trình chữa trị, hắn vẫn luôn cố ép mình ăn cơm nước bình thường, chịu đựng không đi tổn thương người khác.

Sau đó, khi bệnh của hắn được chữa trị xong, đáng lý ra phải là tình cảnh vui vẻ mới đúng.

Nhưng lúc này hắn chợt phát hiện khi ăn những món ăn bình thường mà mình vẫn luôn thiết tha mơ ước lại nhạt như nước ốc, thậm chí còn cảm thấy rất chán ghét.

Mà người đi đường tới tới lui lui lại làm hắn cảm thấy rất thèm ăn...

Xem xong ca bệnh này, Chu Hải Dương run run, sau đó tò mò hỏi Ôn Văn: “Bệnh án này có vấn đề gì không?”

“Bệnh viện nào mà lại viết bệnh án như vậy chứ, chỉ muốn dọa đám ‘người thám hiểm’ bọn cậu thôi.” Ôn Văn khinh thường nói.

“Có là giả thì cũng rất đáng sợ đó.” Chu Hải Dương cảm thấy lưng mình lạnh lạnh.

Ôn Văn tiếp tục tìm kiếm trong phòng một hồi, sau đó ngẩng đầu nói với hắn: “Ah đúng rồi, tuy đây chỉ là bệnh án giả, người người này thì có lẽ là thật.”

“Sao ông biết là thật?” Lưu Kiều Kiều cũng xem xong phần bệnh án kia, xen vào câu chuyện của hai người, tò mò nhìn Ôn Văn nói.

Ánh mắt Ôn Văn lặng im, miệng chậm rãi nhếch lên, vẻ mặt quỷ dị nói: “Bởi vì... tôi đã từng thấy hắn ta!”

“A!”

Lưu Kiều Kiều sợ tới hét thảm một tiếng, trốn ra phía sau anh trai mình, mà Chu Hải Dương cũng cảm thấy cơ thể mình rét run.

Ôn Văn bật người khôi phục biểu cảm, anh chỉ muốn dọa người một chút mà thôi, sau khi dạo quanh nơi này một hồi,

Ôn Văn vẫn không phát hiện được gì nên có chút tâm tư muốn gây sự.

Anh trai Lưu Chí của Lưu Kiều Kiều không chỉ không trách Ôn Văn mà còn đang cười trên nỗi đau của người khác, lại càng làm Lưu Kiều Kiều buồn bực hơn.

Làm anh, bình thường hẳn rất cung em gái, nếu con bé bị ủy khuất, hẳn nhất định sẽ ra mặt giúp.

Nhưng nếu chỉ là chút giật mình hoảng hốt khi vui đùa thì bọn họ lại có chút hả hê.

Chu Hải Dương liếc nhìn Ôn Văn thật sâu, hiện giờ lại càng cảm thấy Ôn Văn là cao nhân hơn, biểu tình khi này thật sự làm hắn bị dọa không nhẹ.

Đột nhiên biểu cảm của Ôn Văn trở nên kỳ dị.

Hiện giờ trong đội tính cả Ôn Văn thì chỉ có sáu người, cặp tình nhân trẻ kia đã tách đội từ rất sớm, Ôn Văn vốn tưởng bọn họ muốn tự mình thám hiểm, không ngờ lại nghe thấy âm thanh không nên nghe thấy.

Âm thanh kia người khác không nghe được, nhưng Ôn Văn thì nghe thấy rất rõ.

“Nơi này dù sao cũng có thể coi là tối tăm kinh khủng, dám làm chuyện như thế ở đây, không sợ bị hoảng sợ tới lên không nổi sao...”

Có điều có rất nhiều người yêu thích kích thích, chỉ cần không có nguy hiểm, Ôn Văn cũng không thể can thiệp được...

Chương 263 - Phòng Bệnh Quỷ Dị

Ôn Văn thở dài một tiếng, không hề đặt lực chú ý vào âm thanh giống như tiếng mèo kêu kia nữa.

Nếu như anh muốn nghe, Hồ Ấu Lăng sẵn sàng nguyện ý kêu cho anh nghe.

Dẫn theo đám người dạo một vòng tòa nhà chính, mọi người lần lượt rời khỏi bên cạnh Ôn Văn, bao gồm cả cặp anh em vẫn luôn lú lú Lưu Kiều Kiều kia.

Bọn họ tới đây dạo chơi chứ không phải tới thám hiểm thật sự, vì thế không có hứng thú theo Ôn Văn đi lung tung.

Lúc Ôn Văn bắt đầu quan sát phòng bệnh người bị bệnh tâm thần, đi theo phía sau anh chỉ còn lại một mình Chu Hải Dương.

“Ai cũng biết, nơi đáng sợ nhất ở đây chính là phòng bệnh, không tới đây dạo chơi một phen không phải phí công đi một phen rồi sao.”

Ôn Văn mỉm cười liếc nhìn Chu Hải Dương, sau đó tiếp tục điều tra.

Chu Hải Dương run rẩy một chút, chà chà tay mình, không biết tại sao mà nơi này tựa hồ lại càng lạnh lẽo hơn trước đó nữa.

Vì thế Chu Hải Dương theo sát bước chân của Ôn Văn, không dám rời đi quá xa, một vị ‘đại thám tử’ vẫn luôn có thể làm người ta cảm thấy an toàn.

Những căn phòng bệnh giống như lồng giam nhốt ma quỷ làm Chu Hải Dương theo bản năng cảm thấy bất an.

Đến tận bây giờ, Ôn Văn vẫn chưa phát hiện được thứ gì, nhưng càng thế thì anh lại càng hứng thú với nơi này hơn.

Theo một ít bố trí trong phòng, Ôn Văn thăm tổng hợp lại dáng vẻ của bệnh nhân nơi này.

Trong mỗi phòng bệnh ở đây đều có đặc điểm khác biệt, có phòng đầy hình vẽ ký hiệu quỷ dị, có phòng đầy dơ bẩn.

Phòng bệnh tầng hai còn tạm tạm, lên tới tầng ba thì không trí trở nên ngột ngạt hẳn, mà Ôn Văn cũng lộ ra nụ cười.

Anh đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn dáng vẻ ở bên trong, cảm thán: “Cứ tưởng đâu nơi này không lưu lại gì, tất cả chỉ là mấy thứ hù người mà thôi, không ngờ phòng bệnh này vẫn duy trì dáng vẻ của nửa năm trước.”

Chu Hải Dương kinh ngạc nhìn Ôn Văn: “Sao ông biết vậy?”

Ôn Văn chỉ phòng bệnh trước mặt nói: “Không phải người bị bệnh tâm thần thật sự thì không vẽ được hoa văn như thế đâu.

Chu Hải Dương kỳ quái nhìn phòng bệnh đầy các vệt thuốc màu kỳ quái, cầm đèn pin chiếu rọi một phen, nhúc đầu nói: “Ở đây không có gì kỳ quái cả.”

“Cậu nghĩ không kỳ quái là vì cậu chỉ thấy được một phần.”

Ôn Văn cầm lấy đèn pin của Chu Hải Dương, dựng nó đứng thẳng ở chính giữa phòng, ánh sáng sáng ngời chiếu lên trần nhà, cũng chiếu sáng cả căn phòng.

Chu Hải Dương đi vào trong phòng bệnh, đảo một vòng, lúc đang định nói với Ôn Văn là không có gì kỳ quái cả thì đột nhiên cảm thấy cảm giác muốn ói kéo tới.

Hắn giống như lạc vào một thế giới không đối xứng, vệt sáng quỷ dị kia giống như một đám ký hiệu vắn vẹo, cứ như có một chiếc kính vạn hoa đang nhảy múa ở trước mắt.

“He he...”

Ôn Văn tắt đèn pin, túm lấy Chu Hải Dương đang lao đảo quay cuồng kia, để cậu ta cảm thấy khá hơn một chút, cậu ta khiếp sợ hỏi Ôn Văn: “Này là sao vậy?”

Chỉ nhìn một phần thì không sao, nhưng thu gọn cả căn phòng này vào mắt thì lại phát hiện mọi thứ ở đây không có thứ nào cân đối cả, những vệt sáng kia đã bọp méo hết hết thảy mọi thứ trong phòng.

Hơn nữa cảm giác vắn vẹo này làm Chu Hải Dương cảm thấy sợ hãi từ sâu trong lòng.

“Cậu không biết thì tôi làm sao biết được, ngoại trừ người bệnh nhân ở căn phòng này, phỏng chừng không ai hiểu được ý nghĩa của nó.”

Ôn Văn vút đèn pin cho Chu Hải Dương, sau đó chuẩn bị đi xem phòng kế tiếp theo, lúc ra ngoài cửa phòng bệnh, anh nói với Chu Hải Dương: “Thật ra tôi muốn đề nghị cậu quay về ngay bây giờ đi, bằng không chốc nữa có lẽ cậu sẽ gặp chuyện không may, ở nơi này có rất nhiều thứ mà cậu không nên nhìn.”

Chu Hải Dương khẽ cắn môi, vẫn đi theo phía sau Ôn Văn, một bước cũng không chịu rời đi, chỉ là ánh mắt đã thu lại rất nhiều.

Trước đây khi rời khỏi bệnh viện này, Ôn Văn có ký khá khắc sâu với căn phòng vẽ đầy hoa văn đó, trong phong cách hội họa vắn vẹo đó tựa hồ ẩn chứa sức mạnh nào đó.

Trước đây còn không biết là chuyện gì, nhưng bây giờ vừa xem đã hiểu ngay.

Trên bức họa đó có mang theo chút siêu năng lực!

Tia siêu năng lực rất mỏng manh đó có thuộc tính rất kỳ quái, không giống sức mạnh của người siêu năng, không giống là do vật thu nhận tạo ra, mà giống như hoàn toàn phụ thuộc vào bức tranh đó.

Chu Hải Dương đi theo phía sau Ôn Văn, có chút không rõ Ôn Văn làm sao phát hiện được dị thường của căn phòng kia, phải biết là từ đầu đến cuối Ôn Văn chưa từng dùng tới đèn pin!

Trong phòng bệnh có ánh trắng mỏng manh chiếu vào làm bên trong không tới mức tối om, nhưng nếu muốn nhìn rõ hết thấy thì cũng có chút khó khăn.

Nhưng lần này Chu Hải Dương không hỏi Ôn Văn, chỉ đi theo phía sau mà quan sát thôi.

Kế tiếp, bọn họ lại nhìn thấy vài phòng bệnh kỳ quái, có phòng bị bao phủ bởi những vết bàn tay máu lớn nhỏ không đều rất rõ ràng.

Mỗi phòng bệnh ở nơi này đều mang tới áp lực rất lớn cho Chu Hải Dương, giống như nơi này từng có ma quỷ cư ngụ vậy.

“Bệnh nhân ở nơi này đều không phải bệnh nhân tâm thần bình thường, bọn họ có lý trí, có điên cuồng, nhưng trên người bọn họ đều có hiện tượng khó có thể giải thích.”

“Bạn biết không, ở đây từng có một tên tự xưng là kẻ quan sát, hắn nói rằng mình có thể nhìn thấy số mạng của bất cứ ai, nhưng hắn chưa từng nói lời nào chính xác về số phận của người khác.” Ôn Văn chỉ một phòng bệnh ngăn nắp sạch sẽ hiếm thấy nói.

Chu Hải Dương nhíu mày nói: “Chẳng qua chỉ là chứng vọng tưởng mà thôi.”

“Tôi cũng từng cho là vậy, nhưng sau đó cái nhìn của ta đã thay đổi.”

Ôn Văn không nói nữa, Chu Hải Dương cũng không hỏi sâu hơn.

Đối với phản ứng của Chu Hải Dương, Ôn Văn rất hài lòng, tiếp tục nhìn những căn phòng giam này.

“Tuy xé về một phương diện khác thì những người này có thiếu sót rất lớn, nhưng trong mắt tôi, bọn họ gần gũi với thứ kia hơn bất cứ người bình thường nào.

Cũng gần hơn so với người siêu năng...

Đương nhiên, câu sau Ôn Văn không nói ra.

Bắt đầu từ phòng bệnh trước đó, Chu Hải Dương không nói thêm gì nữa, bởi vì mỗi khi tới một phòng bệnh mới, Ôn Văn lại giải thích một phen, giống như mình rất quen thuộc với nơi này.

Quen như đã từng là một bệnh nhân bị nhốt ở đây vậy!

Được rồi, thật sự là anh đã từng ở đây một đoạn thời gian...

Lời nói thẳng thắn của Ôn Văn khiến Chu Hải Dương cảm thấy trong lòng rét run, nếu Ôn Văn chỉ giới thiệu thôi thì cũng chẳng có gì, khủng khiếp là người này càng nói thì nơi này càng trở nên tối tăm kinh khủng hơn.

Chu Hải Dương không phải chỉ mới tới đây chơi một lần, nhưng những lần đó không hề có cảm giác thế này, chẳng lẽ vì vị thám tử ở trước mặt?

Còn nữa, người này sao lại biết nhiều tin tức về bệnh viện tâm thần này như vậy chứ?

Trong nghi hoặc của Chu Hải Dương, lâu ba nhanh chóng đã đi tới cuối đường, cầu thang thông lên lầu bốn có một cánh cửa sắt khóa lại.

Xem ra hành trình thám hiểm bệnh viện này tới đây thì kết thúc, chúng ta quay lại hội họp với người khác đi.” Nhìn ổ khóa, Chu Hải Dương gần như thở dài một phen.

“Chậc, lúc tôi ghi danh tham gia không ai nói với tôi là có nơi không thể vào cả.”

Ôn Văn cười như không cười nhìn Chu Hải Dương, cười nói: “Có đúng không, ngài nhân viên hỗ trợ.”

Chương 264 - Giường Sắt Lớn

“Ông nói nhân viên hỗ trợ gì vậy, tôi nghe không hiểu.” Chu Hải Dương mờ mịt nói.

Ôn Văn ngồi trên bậc thang, mỉm cười chăm chú nhìn Chu Hải Dương, Ôn Văn càng nhìn thì Chu Hải Dương lại càng hoảng hốt, thẳng đến khi về mặt hần dần dần không kèm được.

Chu Hải Dương vội vàng đưa tay ra phía phần lưng phần phía sau, nơi đó có một khẩu súng, được coi là một nhân viên hỗ trợ được huấn luyện nghiêm chỉnh, Chu Hải Dương tin rằng mình có khả năng bắt được người này.

Nhưng sờ sờ sau lưng một phen, mồ hôi lạnh của Chu Hải Dương túa ra đầy trán, súng của hắn không thấy đâu nữa, trong túi chỉ có một thiết bị y tế có trọng lượng khá tương đương với khẩu súng.

Ừm, đây là Ôn Văn thừa dịp Chu Hải Dương bị mê muội trong phòng bệnh để lén tráo đổi.

Ôn Văn vuốt ve khẩu súng lục màu đen, suy ngẫm nhìn Chu Hải Dương nói: “Mày sơ ý quá, bắt đầu từ khi phát hiện tao khác thường thì mày nên đảm bảo vấn đề vũ khí không có vấn đề mới đúng.”

Tiếp đó, Ôn Văn tiện tay rã khẩu súng kia ra thành từng mảnh linh kiện: “Tao không thể để mày nổ súng trước khi tao làm xong chuyện, tao không muốn có nhiều người tới đây.”

“Mày biết từ khi nào?” Chu Hải Dương có chút tuyệt vọng hỏi.

Nhân viên hỗ trợ bị bắt được có kết quả gì, Chu Hải Dương biết rõ, hắn đã từng thấy một người duy nhất sống sót, lúc được cứu trở về thì đã bị biến thành một ông già gầy như que củi, mà người đó chỉ là một thanh niên mới hai mươi ba tuổi mà thôi.

Ôn Văn đưa tay lên cầm nói: “Sợi hỏ mảy lộ ra nhiều lắm, tử như quan hệ của mảy và hai người bạn học kia không thân thiết đến mức có thể kết nhóm cùng đi chơi như vậy, hơn nữa mảy đặt hết tâm trí vào trên người tao, còn nữa, mảy có vẻ khá quen thuộc với nơi này, thật vô lý khi cứ chăm chăm đi theo tao...”

Sau khi kê ra một đồng sợi hỏ của Chu Hải Dương, Ôn Văn chép miệng nói: “Đương nhiên, người thông minh sáng suốt như tao, ngay từ khi mảy tiếp cận thì tao đã biết mảy không bình thường rồi.”

“Chuyện được công viên trò chơi thuê lại nơi này hẳn là tin giả thôi đúng không, bọn mảy phát hiện nơi này có vấn đề nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu nên mới không ngừng để người thường tới nơi này ‘thám hiểm’?”

Chu Hải Dương có chút đứng không vững, vẻ mặt tái nhợt: “Vậy sao mảy không giết tao ngay từ lúc đầu?”

“Đương nhiên là vì thú vị rồi.” Ôn Văn không chút nghĩ ngợi nói, cứ để người này nghĩ như hắn vẫn đang nghĩ đi.

Chu Hải Dương cắn chặt răng, cũng không dám phản bác lại lời Ôn Văn.

“Tao sẽ không giết mảy, nhưng để mảy chạy loạn thì cũng không tốt lắm, vì thế kể tiếp mảy cứ đi theo tao đi.”

Ôn Văn lộ ra nụ cười sáng rực rỡ, dưới ánh trăng, nụ cười kia làm Chu Hải Dương cảm thấy ớn lạnh.

Một lát sau, hai tay Chu Hải Dương bị trói, cổ bị đeo một cái vòng, mà phần đầu của sợi xích thì nằm trong tay Ôn Văn.

“Mày giết tao đi, bằng không tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu.” Sau khi bị vòng cổ chó si nhục, Chu Hải Dương liền dứt khoát gào rống với Ôn Văn.

“Tao chờ mày tới báo thù đó.” Ôn Văn lại càng cười tươi hơn.

Ôn Văn đương nhiên không có ý định giết chết Chu Hải Dương, nghiêm chỉnh là nói thì Chu Hải Dương có thể coi như là đồng nghiệp của Ôn Văn, giả mạo làm khách tới chơi nếu không có chuyện thì tốt, nếu có chuyện không may xảy ra thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Nhưng Ôn Văn không thích nhìn bọn họ dùng người thường làm môi dụ, hơn nữa cũng không muốn để Hiệp Hội Thợ Săn nhúng tay vào chuyện này, vì thế anh dùng phương thức này để trừu đùa Chu Hải Dương.

Sau khi giải quyết vấn đề Chu Hải Dương, Ôn Văn nhìn ổ khóa to trên cửa sắt.

Đầu tiên là rất tự tin lôi ra hai que sắt, chuẩn bị mở khóa, là một thám tử, mở khóa chính là kỹ năng cần có.

Nhưng làm Ôn Văn có chút ngạc nhiên là dùng cách này lại không mở ra được.

“Từ bỏ đi, để không cho người tiên vào đây, hiệp hội thành phố Thiên Hà bọn tao đã dùng cửa sắt và ổ khóa đặc biệt, mà không thể mở ra được đâu, không để mà mở cửa, đồng nghiệp của tao đã phát hiện tình huống của tao không đúng rồi, tới khi đó thì mà tiêu đời rồi.”

Chu Hải Dương nhìn Ôn Văn, chậm chọc nói, đến bây giờ thì hẳn vẫn chưa biết Ôn Văn là người siêu năng.

Ôn Văn liếc mắt, ánh mắt nhìn Chu Hải Dương cứ như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Ôn Văn không biết từ đâu lôi ra một cái búa nhỏ, bắt đầu đập mạnh phần tiếp giáp của tường và cửa sắt, chỉ gõ vài cái, sau đó trong ánh mắt sững sờ của Chu Hải Dương tháo cả cánh cửa sắt này ra.

“Cửa là đặc chế, nhưng tường thì không phải.”

Nói xong, Ôn Văn kéo Chu Hải Dương lên lầu bốn, anh thực chờ mong muốn thấy thứ bên trên.

Chu Hải Dương có chút tê dại da đầu, lầu bốn là nơi có dị thường của bệnh viện tâm thần, bọn họ phong kín lại chính vì không muốn để người thường tiến vào nơi này.

Khác với ba lầu kia, không gian lầu bốn rất lớn, ngoại trừ tường chịu lực thì không còn bức tường nào khác, cũng không có vật bài trí nào, chỉ có mỗi một chiếc giường sắt ở chính giữa.

Ôn Văn nhớ kỹ cái giường này, trước đây anh chính là tỉnh lại ở nơi này.

Anh trực tiếp đi thẳng tới chỗ giường sắt, mặc dù đã qua nửa năm nhưng trên chiếc giường này không hề có chút bụi bần nào.

Hành động của Ôn Văn làm Chu Hải Dương kinh hoàng, người này thế mà lại có thể tới gần cái giường sắt này như vậy!

Cả cái bệnh viện tâm thần này chỉ có mỗi cái giường này là vật phẩm siêu tự nhiên, không phải hiệp hội không muốn mang nó đi, mà là không ai có thể tới gần nó cả!

Ôn Văn liếc nhìn Chu Hải Dương, lập tức đoán được đại khái là có chuyện gì, đối với anh thì đó chỉ là một cái giường sắt mà thôi, nhưng đối với người khác thì thứ này có nguy hiểm rất lớn.

Bắt đầu từ khi lên lầu ba, anh đã cảm nhận được trên tầng chót có thứ gì đó đang kêu gọi mình, thứ đó có lẽ chính là cái giường sắt này.

Trạm thu nhận không có phản ứng với nó, chúng tỏ lời gọi này nhắm tới anh chứ không có quan hệ với trạm thu nhận... chí ít thì nhìn bề ngoài chính là như vậy.

Sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn cởi dây trói Chu Hải Dương, nói với hắn: “Mày đi đi, lúc ra ngoài cũng đuổi đám người bình thường kia đi, tao đoán chốc nữa sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

Ôn Văn biết một khi mình tiến hành thăm dò thì có thể sẽ sinh ra sự kiện khác thường phạm vi lớn, nhưng anh không muốn để người bình thường liên lụy vào chuyện này.

Chu Hải Dương nghi hoặc nhìn Ôn Văn, đầu tiên là đút tay vào trong túi bóp bóp vài cái, thấy Ôn Văn không ngăn cản thì động tác rõ ràng hơn.

“Báo tin cũng được, mau chóng đuổi đám người thường kia ra ngoài...”

Đột nhiên Ôn Văn trừng to mắt, cảm giác kích động khác thường xuất hiện trong lòng anh, làm anh có cảm giác không thể tự điều khiển được mình, sau đó anh chậm rãi ngồi lên cái giường sắt kia.

Có thứ gì đó, muốn bắt đầu!

Ôn Văn muốn tiến vào trạm thu nhận nhưng phát hiện trạm thu nhận mơ hồ truyền tới ý từ chối, nếu cường ngành muốn tiến vào thì cũng được, nhưng có lẽ sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Vì thế Ôn Văn lập tức lộ ra biểu tình dữ tợn, quát lớn với Chu Hải Dương: “Cút mau!”

Mắt thấy chuyện không đúng, Chu Hải Dương nhắc chân bỏ chạy, nhóm nhân viên hỗ trợ đã được huấn luyện tình huống thế này.

Đến giờ Chu Hải Dương mới phát hiện kỳ thật Ôn Văn không có ác ý với mình, bằng không không có khả năng thả mình ra.

Hiện giờ Chu Hải Dương chỉ có một suy nghĩ trong đầu, trước khi chuyện xảy ra, phải gọi đám người kia đi.

Chu Hải Dương có trực giác là ở phía sau mình có một thứ gì đó đang dần mở rộng.

Ôn Văn vẫn luôn thử phản kháng, nhưng anh vẫn không thể không chế được cơ thể mình, nằm xuống giường sắt, nhìn không được nhắm mắt lại.

Sau đó...

Bóng tối lan tràn!

Chương 265 - Mùi Gà Chiên

Dao động quỹ dị từ giường sắt lan ra, rất nhanh đã bao phủ khắp góc vách phòng bệnh.

Chu Hải Dương chạy được nửa đường, đang báo tin với nhân viên hỗ trợ ở bên ngoài thì dưới chân đạp hụt, từ trên cầu thang lăn lông lóc xuống dưới, vẫn không nhúc nhích.

Anh em Lưu Chí đang ở dưới sân sắp xếp lều vải ngã xuống trên lều, hai sinh viên kết bạn lang thang trong bệnh viện cũng ngất xỉu trên đường, về phần cặp tình nhân đang ôm lấy nhau lén lút tình tứ cũng mất đi ý thức.

Bóng tối dày đặc bao trọn lấy bệnh viện tâm thần này, ở trong bóng đêm, không thể nhìn thấy được nữa.

Nhân viên hỗ trợ nhận được điện thoại của Chu Hải Dương, nghe thấy âm thanh báo bận ở đầu dây bên kia thì mờ mịt gãi gãi đầu, không biết là ai gọi điện thoại tới, tựa hồ đã quên đi một người tên là Chu Hải Dương.

Sau đó, bóng tối dần tản đi, bệnh viện tâm thần vẫn duy trì dáng vẻ như cũ.

Nhưng người ở bên trong thì đã biến mất cả rồi.

...

Ôn Văn mở mắt ra, sau lưng lạnh lẽo, hơn nữa cảm giác cứng ngắc nằm rất khó chịu, rõ ràng anh vẫn còn nằm trên cái giường sắt đó.

Đột, phát hiện mình vẫn còn đang ở trên tầng bốn, thế nhưng nơi này rất khác với trước kia.

Tất cả đều biến thành màu đỏ sậm như máu bản vậy, mặt tường đầy vết rạn, nơi này giống như đã trải qua năm tháng hủy hoại dài lâu rồi vậy.

“Minh ngủ một giấc bao lâu rồi vậy?”

Ôn Văn đi tới trước cửa sổ, phát hiện không phải thứ mình nhìn thấy thay đổi, mà là ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào phòng có màu đỏ sậm!

Mấy khung cửa sổ đã rách nát tả tơi, chỉ còn lại vài mảnh kính bẻ ở quanh rìa, Ôn Văn thò đầu ra ngoài, nhìn một cái thì há to miệng.

“Mẹ ôi, mình xuyên thời không à?”

Chỉ thấy trên bầu trời đêm là một mặt trăng máu to lớn, đường kính thoạt nhìn phải lớn gấp mười mấy lần mặt trăng ở thế giới hiện thật.

Có thể thấy rõ ràng những khe nứt trên mặt trăng, Ôn Văn thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy trên mặt trăng máu kia hình như có thứ gì đó đang chậm chạp di chuyển.

Bởi vì không biết khoảng cách của mặt trăng và mặt đất nên Ôn Văn không biết sinh vật đang di chuyển kia lớn cỡ nào,

nhưng nhỏ nhất cũng phải là sinh linh to lớn đến mức anh khó có thể tưởng tượng được!

Ngoại trừ mặt trăng, từ cửa sổ nhìn ra thành phố Thiên Hà ở bên ngoài.

Nhưng cả thành phố kia, ngoại trừ bệnh viện tâm thần đỏ bừng này thì tất cả chỉ là tro tàn, không hề nhìn thấy chút sức sống nào.

“Ánh trăng chỉ chiếu lên bệnh viện tâm thần, chuyện này thật sự không khoa học...”

“Nhưng hiện tượng không khoa học như vậy có thể xuất hiện thì có lẽ đã không còn ở trong thế giới hiện thực nữa rồi, một thứ biến thái như Trạm Thu Nhận Tai Ách cũng có thể có, xuyên thời không cũng không phải không thể tiếp nhận... nhưng rốt cuộc mình đã xuyên tới tương lai hay thế giới song song thế nhỉ?”

Thật ra thì Ôn Văn hiểu rõ, có lẽ mình đã rơi vào không gian tương tự như khách sạn của trò chơi tử vong lần trước.

Chỉ là, không gian này có lẽ rất lớn, rất vững chắc, vì thế nó làm Ôn Văn cảm nhận được áp lực.

Ánh trăng kia cũng không phải vật tốt lành gì, chiếu lên người Ôn Văn làm bản năng của anh trở nên kích động, mơ hồ muốn bung xõa làm chuyện gì đó.

Đột nhiên, Ôn Văn nhớ ra trước khi mình hôn mê, trạm thu nhận thể mà lại từ chối mình tiến vào!

Trạm Thu Nhận Tai Ách chính là chỗ dựa lớn nhất của anh, trong mắt Ôn Văn, rơi vào nơi này thì phiền phức vẫn kém xa chuyện trạm thu nhận xảy ra vấn đề.

Trạm thu nhận không có vấn đề, như vậy có nguy hiểm lớn cỡ nào thì anh cũng có thể dựa vào nó để làm con rùa đen rút đầu trốn tránh.

Nhưng nếu trạm thu nhận không thể sử dụng thì có rất nhiều chuyện có thể uy hiếp tới sinh mệnh của Ôn Văn.

Vì thế Ôn Văn dành thời gian để kiểm tra các loại năng lực của trạm thu nhận.

Xiềng xích màu đen không bung ra được, anh cũng không thể tiến vào trong trạm thu nhận, có nghĩa là chiến lợi phẩm thu được ở đây sẽ rất khó mang ra ngoài.

Nhưng may mắn là các loại năng lực vẫn có thể sử dụng, vì thế anh cũng không tới mức cùng đường.

“Minh nằm trên cái giường sắt này rồi tiến vào đây, tức là cơ hội ra ngoài cũng ở trên cái giường sắt này, người đã biến mất trước đó có lẽ đều ở nơi này, vì thế mình nên đi xem thử, nói không chừng có thể tìm được vài thứ hữu dụng.”

Cho dù không thể tuyệt đối đảm bảo rằng mình sẽ không chết, nhưng Ôn Văn cũng không tức giận, ngược lại trên mặt lộ ra tươi cười.

Anh dự định làm một trận lớn ở nơi này, như vậy chắc chắn sẽ rất thú vị, những cuộc chiến mà nắm chắc phần thắng tới chín phần mười ở bên ngoài căn bản không thú vị chút nào.

Lúc ban đầu bởi vì Đào Thanh Thanh thăng cấp mà đột nhiên không thể sử dụng sức mạnh của quý hút máu, Ôn Văn đã chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống Trạm Thu Nhận Tai Ách xảy ra sự cố.

Vì thế cho dù không có trạm thu nhận, muốn giết anh cũng không dễ dàng như vậy!

Vừa đi xuống lầu, Ôn Văn đã nhíu mày, bởi vì cầu thang thông tới lầu ba không thấy đâu nữa, thay vào đó là một nhà vệ sinh.

Cả lầu ba này lộ ra dáng vẻ vụn vẹo, cầu thang, phòng ở, thậm chí là cả cây cối ngoài sân bệnh viện đều có thể thấy, sau đó từ cửa sổ phòng WC nhìn ra ngoài thì nơi này căn bản không phải độ cao của tầng ba.

“Xem ra không gian nơi này đã hỗn loạn cả rồi... nơi này có chỗ quái dị.”

Ngoại trừ không gian kỳ dị, Ôn Văn còn nghĩ tới khả năng có quái vật xuất hiện, anh không chút nghi ngờ là nơi này có khả năng có không chỉ một con quái vật cấp Tai Nạn.

Cho dù có quái vật có thực lực vượt xa anh cũng có khả năng, ánh trăng kia làm năng lực của anh trở nên rất sinh động, ở nơi

này cho dù là người bình thường thì cũng sẽ thức tỉnh siêu năng lực mà thôi.

“Gà, tao muốn ăn gà!”

Một tên điên đầu tóc rối bù xuất hiện ở cửa nhà vệ sinh, sau đó chảy nước miếng nhìn về phía Ôn Văn, bị một cước của Ôn Văn đá bay, nằm bẹp dưới đất hôn mê không dậy nổi.

“Xem người là gà, có lẽ chính là kẻ điên viết trên bệnh án kia.”

Ôn Văn nhướn mày nhưng không ra tay giết hấn, nơi này chưa có gì rõ ràng cả, anh muốn tìm hiểu kỹ rồi mới nói.

Nhưng cả bệnh viện tâm thần này hình như bị vụn vẹo thành một tòa kiến trúc to lớn, mà cái giường sắt kia chỉ là một phần của tòa kiến trúc này mà thôi.

Ôn Văn đi tới vài bước thì phát hiện lại có một kẻ điên chạy theo sau mình, không ngừng chảy nước dãi, giống như Ôn Văn chính là món ăn thơm ngon vậy.

Bị một kẻ điên nhìn chăm chăm cũng chả sao, nhưng theo Ôn Văn đi tới trước, trong lúc vô thức có rất nhiều người mặc quần áo bệnh nhân từ xa xa theo sau Ôn Văn, nhìn anh thực quý dị.

Ánh mắt của đám người kia nhìn Ôn Văn giống như đang sáng lên vậy, ánh trắng đỏ au chiếu rọi lên mặt làm trạng thái của bọn họ trông như ác quỷ.

Đột nhiên, một tên điên không thể chịu nổi nữa, há to miệng nhào về phía Ôn Văn.

Ôn Văn nheo mắt, không để người nọ tới gần mình, sau đó búng tay một cái, một luồng khí rét lạnh từ trong tay anh phun ra, hoàn toàn đông cứng tên điên kia.

“Tao không dễ chọc đâu, nếu bọn mày muốn tấn công tao thì phải chuẩn bị sẵn sàng để chết.” Ôn Văn lớn tiếng nói, đám bệnh nhân kia rụt vùi một chút, nhưng ánh mắt nhìn Ôn Văn thì vẫn còn dọa người như cũ.

Ôn Văn nhíu mày, hiện giờ anh không muốn đại khai sát giới, tuy nơi này rất có thể là một không gian khác nhưng trước khi tới nơi này, phần lớn đám bệnh nhân kia đều chỉ là những con

người đáng thương, anh không muốn lạm sát kẻ vô tội mà chẳng có lý do gì.

Giằng co hoài, Ôn Văn đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, hình như anh ngửi thấy mùi thơm.

Đó là... mùi gà chiên!

Mà cái mùi đó hình như là từ trên người anh tỏa ra.

Chương 266 - Thế Giới Này Điên Rồi

Ôn Văn đưa tay lên nhìn một chút, cánh tay vẫn là hình dáng cánh tay, nhưng mà nhìn một hồi cứ có cảm giác nó là cánh gà được chiên giòn rụm, ngay cả chính mình cũng muốn cắn một phát.

Ôn Văn cắn mạnh đầu lưỡi, hi vọng dùng đau đớn để giải quyết cảm giác quái dị giống như ảo giác này.

Nhưng anh chẳng những không cảm thấy đau đớn, mà đầu lưỡi bị cắn rách còn chảy ra nước thịt đậm đà thơm ngon...

Cho dù là người có tinh thần không quá bình thường như Ôn Văn cũng mơ hồ cảm thấy rợn tóc gáy.

Đám người điên kia vây quanh anh, không phải vì muốn tấn công anh, mà vì trong mắt bọn họ, anh là một con gà chiên thật to!

“Có người giở trò quỷ... là ai chứ!”

Ôn Văn vừa quan sát đám người điên vây bên người vừa đặt tay lên ngực, khởi động năng lực của huy hiệu trên ngực, bên ngoài cơ thể xuất hiện một tầng lá chắn bảo vệ trong suốt.

Tầng lá chắn này có thể cắt đứt ảnh hưởng tinh thần khá mạnh mẽ, nhưng trạng thái của Ôn Văn không hề thay đổi, cao lắm là vì tầng chắn đó mà mùi thơm không còn tràn ra ngoài nữa thôi.

Cũng tức là, anh không phải vì bị tấn công tinh thần mới thay đổi thành như vậy, mà là thật sự bị năng lực quỷ dị nào đó ảnh hưởng.

Anh nhanh chóng đảo qua gương mặt của đám người điên kia, nhưng chỉ thấy vẻ mặt thèm thuồng, căn bản không thể từ ánh mắt của bọn họ mà nhìn ra rốt cuộc là ai giờ trò quỷ.

Song song đó, cảm giác đói bụng khó tả từ ngực Ôn Văn truyền ra, cảm giác này có chút khó mà chịu được...

Nhìn biểu cảm của đám người điên ở xung quanh, bọn họ đã không chịu nổi cảm giác đói bụng này, chỉ là vì bị uy hiếp tới tính mạng nên mới chưa xông tới mà thôi.

Ôn Văn muốn tìm chút thức ăn nhưng lại phát hiện thứ duy nhất được tính là thức ăn chỉ có mỗi mình mình!

Anh nghiêng răng kéo kẹt rung động, cổ họng phát ra tiếng gầm rú trầm thấp, sau đó tạm thời đè ép cảm giác này xuống.

Đối với Ôn Văn mà nói, chịu đựng kích động của mình thì cũng không tính là quá khó khăn.

Nhưng đói khát không có cách nào đè nén quá lâu, vì thế biểu cảm của Ôn Văn trở nên dữ tợn hơn, đồng thời đang không ngừng tìm kiếm mục tiêu, giống như một con sói đói muốn cắn người khác.

“Khi này lúc cắn đầu lưỡi không hề có cảm giác đau đớn, hơn nữa so với bình thường cũng dễ dàng hơn, xem ra biến hóa không chỉ là mùi.”

Càng là ở trong hoàn cảnh khó khăn thì càng có thể kích phát một thứ gì đó trên người Ôn Văn, vì thế anh nhanh chóng thoát ra khỏi cảm giác phần nộ, sau đó bắt đầu phân tích tình huống hiện giờ, đồng thời cảm thấy thực thú vị.

Có điều cho dù là có hứng thú thì Ôn Văn cũng sẽ không để mặc mình bị ăn tươi, lại càng không thể để mình bị ăn tươi, như vậy còn không bằng tìm một cục đậu hủ đập đầu chết tươi cho rồi.

Vì thế trước tiên Ôn Văn muốn giải quyết vấn đề đói bụng, trong điều kiện tiên quyết là có thức ăn ở trước mắt, rất khó có thể nhịn được cảm giác đói bụng tới cực điểm này.

Trong cảm giác đói khát đó, cho dù Ôn Văn có thể nhịn được thì cũng ảnh hưởng tới tình trạng của anh.

Vì thế trước tiên anh muốn chuyển đổi cảm giác đói bụng kia thành sức chiến đấu!

Ánh mắt anh cấp tốc bị mạch máu bao trùm, huyết khí trên người bốc hơi, răng nanh nhọn lộ ra.

Anh một lần nữa tiến vào trạng thái giữa điên cuồng và lý trí, hoàn toàn chuyển hóa thành thể chất quý hút máu.

Nhưng sau khi biến thành Vampire, cảm giác đói bụng sẽ biến thành khao khát máu tươi, mùi gà chiên đã không thể hấp dẫn được Ôn Văn chút nào nữa!

Hơn nữa, cảm giác khao khát này có thể khiến cho Vampire càng mạnh mẽ hơn!

Chỉ cần không phải ăn chính mình, Ôn Văn sẽ ung dung hơn nhiều, tuy vẫn rất khó chịu nhưng ít nhất cũng có thể chống chịu được tới khi thoát ra khỏi khôn cảnh này.

Mà đám người điên ở xung quanh...

Nếu muốn tìm ra kẻ xấu thật sự ở phía sau, kỳ thật rất đơn giản.

Ôn Văn khẽ bật cười, giải trừ lá chắn bảo vệ, để bọn họ người thấy mùi của mình thì nhất định sẽ không nhịn được.

Vì để mùi gà chiên trên người mình tỏa ra nhiều hơn, Ôn Văn học theo dáng vẻ của mấy nàng vũ nữ trên TV, nắm lấy vạt áo, xinh đẹp xoay tròn tại chỗ.

Chẳng qua Ôn Văn cảm thấy động tác này có thể làm mùi trên người mình tỏa ra, vì thế tình cảnh này khá là xấu hổ...

Tuy tình cảnh xấu hổ nhưng hiệu quả lại rất tốt, đã từng bị mùi thơm này kích thích, đám người điên kia không thể nhịn được nữa, tất cả đều bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Động tác của bọn họ rất nhanh nhẹn, sức lực cũng lớn đến mức có thể giẫm nát cả gạch, bọn họ đủ sức để vật lộn với thực hủ yêu.

Nhưng thực lực cấp bậc này thì cũng không đủ lọt mắt Ôn Văn, ánh sáng xanh biếc không chút dấu vết lóe ra, Ôn Văn nhẹ nhàng di chuyển ở giữa đám người điên kia, không ai có thể mò được góc áo của anh.

Có thể nói là ở giữa đám điên kia nhưng không tay người nào đánh vào người anh được.

Mà Ôn Văn thì cầm một chiếc búa nhỏ ở trong tay, đập vào ót đám điên này, nhờ vào năng lực của Nhan Bích Thanh, anh chỉ đánh bọn họ ngất xỉu chứ không ai bị chảy máu.

Thứ nhất là Ôn Văn không muốn giết người, thứ hai là trạng thái của anh hiện giờ đang là cực kỳ đói bụng, thấy máu thì có chút không ổn.

Sau khi phần lớn người điên đã bị đánh ngất, chỉ còn lại một người điên đang đứng.

Đầu tóc mặt mũi hấn rối bù bấn thủ, đứng ở ngoài hành lang ngay cửa vào, lúp ló nhìn Ôn Văn.

“Bạn của tao đã đói bụng lâu rồi, mày không thể để bọn họ ăn một bữa cơm no à...”

Ôn Văn cười he he, răng nanh nhọn hoắt làm dáng vẻ khi cười của anh trông khá đáng sợ: “Sao mày không hiến thân mình cho bọn nó ăn đi?”

Người điên kia lắc đầu: “Tao là người, bạn tao không ăn thịt người, mà mày là gà chiên nên mày có thể ăn được.”

Ôn Văn lười tranh luận, chỉ ngón trỏ tay trái về phía hấn, một tia ánh sáng màu trắng bắn ra ngoài.

Nếu như là ở bên ngoài, Ôn Văn sẽ nghĩ cách bắt tên điên này vào trạm thu nhận, nhưng ở đây thì anh chỉ có thể ưu tiên cho chuyện đảm bảo tính mạng của mình, tất cả những thứ uy hiếp tới tính mạng anh đều đáng chết!

Tia sáng này là năng lượng của thiên sứ Phở Quang khi tấn công Ôn Văn lần trước, một tia sáng này thôi cũng đủ giết chết một con quái vật cấp tai Họa bình thường.

Ôn Văn không trông cậy dùng sức mạnh này giết chết tên điên kia, chỉ muốn tìm kiếm ngọn nguồn mà thôi.

Nhưng chuyện làm Ôn Văn khiếp sợ đã xảy ra, chùm sáng kia khi chiếu tới cách người điên kia ba mét thì lại biến thành sữa bò tinh khiết!

Dòng sữa lớn cỡ ngón trỏ kia văng đầy mặt tên người điên kia, hấn lè lưỡi liếm liếm, có lẽ mùi vị cũng không tệ lắm.

“Nè, nè, ai có thể nói cho tui biết này là chuyện gì không?”

Ôn Văn túm tóc, có chút muốn phát điên, cho dù là ai nhìn thấy tia sáng biến thành sữa bò thì cũng sẽ mất lý trí như thế mà thôi.

Cho dù Ôn Văn biết, đó chỉ là một loại năng lực quỷ dị nhưng cũng không có cách nào hiểu được.

Người điên kia thấy vẻ mặt của Ôn Văn lại càng khó coi hơn thì trực tiếp nhấc chân bỏ chạy, hấn mới không muốn chết trong tay Ôn Văn.

Ôn Văn cắn răng một cái, không thể nào bỏ qua tên này được, vì thể thân hình giống như ma quỷ xuất hiện ở mười mét phía sau người điên, từ dưới sàn moi ra một miếng gạch men sứ.

“Mày có thể biến đổi năng lượng, vậy cái này thì sao!”

Ôn Văn ném miếng gạch vào người tên điên kia, miếng gạch men xoay tròn bay tới với tốc độ cao đủ để cắt đứt đầu đối phương.

Nhưng chuyện mà Ôn Văn mong đợi căn bản không xảy ra, ở khoảng cách còn ba mét, khi miếng gạch bay tới gần tên người điên kia thì nó lại biến thành một cái bánh nướng biết bay dính vào đầu hấn.

Ôn Văn: “...”

“Thế giới này nhất định là điên rồi.”

Chương 267 - Quái Vật May Quần Áo

Người nọ cầm cái bánh nướng cỡ lớn kia tùy tiện gặm hai cái rồi ném về phía Ôn Văn, lúc còn cách ba mét thì nó biến thành một miếng gạch men bình thường.

Ném gạch xong, tên điên kia dựng ngón giữa lên với Ôn Văn, dùng tư thế cực kỳ buồn cười trốn đi.

Ôn Văn một quyền đấm miếng gạch thành mảnh vụn, sau đó sắc mặt âm trầm nhìn tên điên kia biến mất ở trước mắt, cuối

cùng anh cũng không đuổi theo.

“Đúng là uất ức mà...”

Ôn Văn thô bạo cào cào tóc, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại.

Trong tình huống này, bình tĩnh là quan trọng nhất, bất cứ tâm tình không bình thường nào cũng có thể sẽ nhận phải hậu quả xấu ngoài sức tưởng tượng.

Hơn nữa Ôn Văn cũng không rõ cực hạn của năng lực của người điên kia là gì, nếu tùy tiện tới gần rồi thực sự biến thành một con gà chiêm thì không tốt.

Vì thế mặc dù Ôn Văn hiểu rõ là thực lực tên kia kém mình xa tít tắp nhưng anh cũng không dám tùy tiện tới gần.

Chờ tên kia rời đi một khoảng rồi, cảm giác đói bụng và mùi gà chiêm trên người Ôn Văn cũng đột nhiên biến mất, nó làm anh dễ chịu hơn rất nhiều.

Nếu như cách xa mà cảm giác đói bụng vẫn còn thì cho dù thế nào, Ôn Văn cũng sẽ làm thịt tên kia.

“Cảm giác đói bụng và mùi thơm sẽ biến mất ở khoảng cách ba mươi mét, chòm sáng biến thành sữa bò khi cách hẳn ba mét, đây chính là khoảng cách hạn chế năng lực của hắn, chỉ cần cách xa hắn thì sẽ không bị ảnh hưởng.”

Ôn Văn vẫn còn nhớ mùi của tên điên kia, nếu như cần thì vẫn có thể tìm được.

“Không thể không có mục đích mà đi dạo lung tung ở nơi này, trước tiên thăm dò quy luật ở đây vậy, không có trạm thu nhận nên không cần thiết phải tìm quái vật gây sự, thậm chí còn phải cố gắng né tránh, sau đó phải tìm kiếm người chưa đánh mất lý trí, và dấu vết lưu lại của vật thu nhận...”

Tự hỏi xong nên làm gì tiếp theo, Ôn Văn phát ra tiếng kêu quái dị, chờ một chốc thì không nghe thấy tiếng đáp trả.

“Xem ra nơi này không có con dơi, có lẽ có nhưng chúng không chịu nghe theo lệnh của mình, như vậy thì cần phải tự mình thăm dò từng chút một vậy.”

Tiếp đó, Ôn Văn hít sâu một hơi, đủ loại mùi hương phức tạp ò ạt tràn vào mũi, mà anh thì muốn từ trong những loại mùi

này phân biệt ra thứ mình muốn.

Đột nhiên, Ôn Văn ngửi thấy mùi quen thuộc, rõ ràng là mùi của Chu Hải Dương và đám người cùng anh tiến vào bệnh viện tâm thần để thám hiểm.

“Bọn họ thế mà cũng ở nơi này... có điều như vậy cũng thực bình thường, nếu đám người điên đã biến mất ở bệnh viện lần trước đã xuất hiện ở nơi này, như vậy trong bệnh viện xuất hiện ‘nhóm người thám hiểm’ cũng đúng thôi... là mình đã cuốn bọn họ vào đây.”

Ôn Văn tập trung vào mùi hương cách mình gần nhất, thân hình như quỷ mị nhanh chóng chạy tới hướng đó.

Nếu nguyên nhân là tại vì anh mà hại người khác bị kéo tới nơi này thì anh không thể trơ mắt trừng trừng nhìn bọn họ chết ở đây, ít nhất cũng phải thử cứu giúp một chút.

Nếu không cứu được thì chỉ đành chịu, dù sao thì chuyện dùng người bình thường ra làm mồi cũng không phải là Ôn Văn.

Mùi ở dưới lầu, nhưng Ôn Văn thông qua mùi hương tìm kiếm thì lại là leo lên lầu.

Ôn Văn qua quýt chạy một hồi thì bằng một cách kỳ tích nào đó, mùi lại ở chỗ tầng trệt.

“Không gian nơi này đã hoàn toàn hỗn loạn cả rồi...”

Cảm khái một tiếng, Ôn Văn cẩn thận tiến tới gần hướng đó.

Tới chỗ rẽ hành lang, Ôn Văn dừng lại, thò đầu nhìn vào thì thấy mười mấy y tá tụ tập lại một chỗ, ở chính giữa hình như có một người đàn ông.

Từ sau lưng xem ra thì đám y tá này đang mặc đồng phục y á có màu đỏ sậm.

“Mười mấy y tá...”

Ôn Văn quyết định tới gần xem bọn họ đang làm gì.

Vì thế anh đặt tay lên vách tường, bấu vào khe rãnh nhỏ, cả người giống như con nhện linh hoạt bò lên, tiếp cận nhóm y tá kia mà không phát ra chút âm thanh nào.

Đương nhiên, trên tay anh không có móc hay gì cả, có thể làm tới mức độ này là vì năng lực của Nhan Bích Thanh có thể không chế cơ thể rất mạnh mẽ, vốn Ôn Văn chỉ có thể đi với bất kỳ tư thế nào ở trên đất bằng mà thôi, hiện giờ thì có thể tùy ý leo trèo ở bất kỳ nơi nào.

Anh bò tới đỉnh đầu nhóm y tá, không nhìn thấy hình ảnh mình muốn thấy, ngược lại lại thấy một màn khá là kinh khủng.

Nhóm y tá kia đang cầm chỉ may khâu tứ tung trên cơ thể Chu Hải Dương, mà ánh mắt Chu Hải Dương thì đã trống rỗng, giống như một cái xác không hồn.

Ôn Văn không khống chế tốt sức mình nên một hòn đá nhỏ đã rớt xuống mặt Chu Hải Dương, sau đó Chu Hải Dương nhìn thấy Ôn Văn.

Đầu tiên hấn lộ ra biểu cảm hoảng sợ, sau đó hướng Ôn Văn gào to: “Cầu xin anh... mau cứu tôi, hoặc là giết tôi đi, đừng để bọn họ dẫn vật tôi nữa.”

Âm thanh đó rất thảm thiết và bi thương, đây là lần đầu tiên Ôn Văn nghe thấy nhân loại phát ra âm thanh như vậy, có lẽ vì bị thương quá nặng nên âm thanh có cảm giác khàn khàn kỳ quái.

“Nhân viên hỗ trợ đều đã trải qua huấn luyện rất nghiêm khắc, rốt cuộc là dạng tuyệt vọng gì có thể khiến hấn phát ra âm thanh như thế chứ?”

Bị Chu Hải Dương ảnh hưởng, nhóm y tá đang đâm tới đâm lui trên người hấn đều ngẩng đầu lên, nhìn Ôn Văn.

Nhìn bóng lưng bọn họ, Ôn Văn còn có chút ý tưởng táo bạo, nhưng khi thấy mặt rồi, tất cả những suy nghĩ đó đều biến mất sạch sẽ, thậm chí suyết chút nữa đã ỏi cả ra.

Trên mặt bọn họ không có da, đám y tá này đều là quái vật!

Nếu đã bị phát hiện, Ôn Văn cũng không lén lút nữa, từ trên trần nhà nhảy xuống, tỉ mỉ quan sát đám y tá kia.

Thực lực của đám y tá này chỉ mạnh hơn đám người điên kia một chút mà thôi, là trình độ mà Ôn Văn có thể tùy ý giết chết.

Nhưng Ôn Văn cũng không sơ suất, tên người điên thức ăn kia có thực lực không quá mạnh mẽ nhưng vẫn có thể gây ra phiền phức rất lớn.

Nhóm y tá nhìn thấy Ôn Văn thì liếc mắt nhìn nhau, cùng khàn khàn gầm lên, giống như đang tiến hành giao lưu với nhau vậy.

Cuối cùng, một y tá có gương mặt với lớp cơ khô quắt queo hưng phấn nhảy dựng lên, có vẻ cô ta đã giành được thắng lợi trong trận tranh luận của bọn họ.

Sau đó, tất cả y tá đồng loạt xúm tới gần Ôn Văn.

Ngón tay bọn họ sắc bén như cái dùi, có người cầm dao phẫu thuật, có người cầm kim dài.

Có điều không đợi bọn họ tới trước mặt Ôn Văn, Ôn Văn đã trực tiếp tiến tới, tay phải được bao trùm bởi găng tay Tai Ách, sau đó bạo lực đập vào đầu y tá ở trước nhất.

Quái vật y tá ngã xuống đất, không đứng lên nữa, cơ thể cô ta giống như một khối thịt khô vậy...

Chương 268 - Mình Đã Từng Tới

Y tá nằm ở dưới đất, cơ thể giãy đành đạch như cá vừa lên bờ, Ôn Văn ghét bỏ đá một cú vào người cô ta, đá cô ta bay ra xa.

Thấy đám y tá này yếu ớt như vậy, Ôn Văn chuẩn bị giết sạch đám bọn họ, lúc này anh phát hiện đám y tá bắt đầu rít gào lên, che mắt rồi trốn theo đủ phương hướng.

“Chậc, tao còn chưa kịp làm gì bọn mày mà, bọn mày chạy cái quái gì chứ?” Ôn Văn theo thói quen than thở một tiếng, sau đó sắc mặt trở nên khó coi.

Anh là một người có tư duy khá là sống động, nói tới hai từ làm gì, anh liền nghĩ tới hình ảnh mình sờ mò bọn họ...

“Đám bọn mày đáng chết!”

Anh búng tay một cái, một ngọn lửa đột nhiên xuất hiện, đang định phóng ra thì có một cái tay kéo ống quần anh, là Chu Hải Dương máu me đầm đìa.

Ôn Văn suy nghĩ một chút, lửa phụt tắt.

“Đừng, mau cứu tôi đi, tôi muốn chết.” Chu Hải Dương phát ra tiếng kêu rên khàn khàn.

Ôn Văn nhìn gương mặt Chu Hải Dương, sau đó nhìn lại dấu chân máu mà đám y tá kia lưu lại trên mặt đất, tựa hồ đã hiểu ra gì đó.

Sau đó Ôn Văn ngồi ngòm trước mặt Chu Hải Dương, mỉm cười nói: “Cậu đã bị bọn họ hành hạ rất thảm nhỉ, giọng nói khàn khàn có chút giống với bọn họ rồi đấy.”

Tiếng gào thét của Chu Hải Dương ngay lập tức trở nên nhỏ hơn rất nhiều, nhìn Ôn Văn mà cảm thấy sợ hãi.

Ôn Văn cười càng chân thành hơn: “Tôi không có ý gì đâu, cậu tới đây được bao lâu rồi, hiểu nơi này được bao nhiêu?”

“Tôi vừa tỉnh dậy đã bị đám y tá kia bắt lấy, tôi không biết được gì cả... tôi chảy rất nhiều máu, sắp chết rồi, trong phòng đó có thuốc, có thể cứu mạng tôi.” Chu Hải Dương đưa ngón tay run rẩy chỉ căn phòng không có bảng hiệu ở phía trước nói.

Ôn Văn híp mắt đẩy tay hấn, sau đó đi tới cửa sổ căn phòng, nhìn vào bên trong thì phát hiện trong góc quả thực có một cái kệ thuốc, nhưng trong đó chỉ toàn là thuốc về thần kinh mà thôi.

Sau đó Ôn Văn phát hiện, kệ thuốc không dựa sát vách tường, phía sau hình như có gì đó.

Ôn Văn sững sốt một chút, sau đó tỉ mỉ quan sát bố cục căn phòng, líu ríu nói: “Hình như là cách làm của mình... lẽ nào trước đây mình đã từng tới nơi này?”

Anh đứng im tại chỗ tầm một phút đồng hồ, sau đó đi tới bên người Chu Hải Dương, hiện giờ nghi hoặc của anh ngày càng nhiều hơn.

“Tôi có một vấn đề, làm sao cậu biết trong phòng đó có thuốc?”

“Tôi... tôi...”

Ánh mắt Chu Hải Dương lóe sáng, muốn giải thích, nhưng Ôn Văn đã không cho hấn cơ hội giải thích, trực tiếp xách Chu

Hải Dương đang trần truồng, đập mở cửa phòng, ném hấn vào bên trong.

Cũng không biết là kích hoạt cơ quan gì, vài sợi dây thừng nháy mắt trói chặt Chu Hải Dương lại, sau đó một cây thép xuyên thủng cơ thể hấn, xỏ xuyên hoàn toàn.

Mà Ôn Văn ở ngoài cửa quan sát một chút rồi mới an tâm tiến vào.

“Mày... mày làm gì thế hả, nếu tao chết đi thì chính là do mày giết!”

Chu Hải Dương phẫn nộ, mặc dù cơ thể bị xỏ xuyên nhưng hấn vẫn còn sức giãy giụa, hoàn toàn không còn giống vẻ suy yếu lộ ra trước đó.

“Được rồi, dừng lại đi, sơ hở trong lời nói của mày nhiều lắm, mày là một trong số nữ y tá đúng không?”

Ôn Văn đi tới bên cạnh, nắm tóc Chu Hải Dương, sau đó cứng rắn từ trên người hấn xé toạt đi hơn phân nửa lớp da, lộ ra cơ thể bị máu tươi thấm ướt có dáng vẻ rất giống với đám y tá trước đó!

“Tao không rõ bọn mày rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tổng thể là bắt được người sống thì sẽ lột da ra, tiếp đó bọn mày sẽ mặc lớp da đó vào, đúng không? Người bị hại bị lột da thì sẽ biến thành một thành viên của bọn mày.”

“Đám y tá kia vì bảo trì trạng thái đó quá lâu nên trở nên khô quắt, thậm chí là tử vong, phải tìm được da mới thì mới có thể duy trì hình dạng...”

“Y tá có máu nhiều nhất trong số đó chính là chủ nhân của bộ da trên người mày đúng không?”

Y tá máu thịt kia dừng động tác lại, tựa hồ đã bị Ôn Văn nhìn thấu, có giải thích, có biện bạch cũng không có chút ý nghĩa nào.

Ôn Văn dùng khúc gỗ nâng cằm người đối diện hỏi: “Hiện giờ tao muốn nghe lời nói thật, nơi này là nơi nào?”

Y tá mỉm cười quỷ dị nói: “Nơi này là địa ngục... mày đúng là mạnh hơn bọn tao, nhưng bọn tao chỉ là sinh vật cấp thấp nhất

ở đây mà thôi, không có nhân loại nào có thể sống sót ở nơi này, mà càng mạnh thì chết lại càng thảm...”

Ôn Văn nhướn mày: “Thế giới trong?”

Đi dạo lâu như vậy, Ôn Văn cũng phát hiện, nơi này tuyệt đối không chỉ đơn giản là một không gian được tạo thành từ siêu năng lực.

Nhưng y tá kia chỉ cười cười quỷ dị, không có ý định trả lời Ôn Văn.

Hỏi tiếp cũng không có ý nghĩa gì, Ôn Văn nghi ngờ rằng cô ta cũng không biết đây là nơi nào, vì thế anh muốn hỏi chuyện mà mình quan tâm hơn.

Ôn Văn gỡ râu giả dùng để ngụy trang xuống, lau nếp nhăn vẽ trên mặt, áp sát mặt mình tới trước mặt nữ y tá hỏi: “Mày có từng thấy tao ở đây chưa hả?”

“A... a...”

Y tá phát ra tiếng hét như lợn bị chọc tiết, hoảng sợ nói với Ôn Văn: “Tao không làm gì hết, tao không biết gì hết!”

Cô ta vững vãi kịch liệt, cho dù vết thương bị thanh thép đâm xuyên không ngừng bị xé toạt cũng không ngừng lại.

Sau khi nhìn thấy gương mặt Ôn Văn, tinh thần cô ta trở nên không bình thường.

Thấy phản ứng đối phương, Ôn Văn đã có được câu trả lời mà mình muốn, trước đó anh thật sự đã từng tới đây!

Nhưng kỳ quái là, Ôn Văn lại không có ký ức về nơi này, khi đó anh thật sự đã hôn mê một khoảng thời gian ngắn, nhưng chỉ chút thời gian đó không đủ để lưu lại ấn tượng sâu sắc đến vậy với đám người này đi?

“Mày thấy tao khi nào, lúc nhìn thấy tao, tao đang làm gì?”

Ôn Văn tiếp tục truy hỏi, thuận tiện túm lấy vai nữ y tá, tỏa ra khí lạnh, như vậy có thể tránh cô ta giãy quá mạnh, xé toạt vết thương mà chết đi.

“Mày là... mày là...”

Cô ta còn chưa nói xong thì những lần vằn vện màu đen đã từ miệng vết thương của cô ta lan rộng ra, rất nhanh đã lan khắp toàn thân.

Sau đó, cơ thể cô ta hoàn toàn hồng mất, máu thịt văng tứ tung trên mặt đất!

Con người Ôn Văn mở to, nhìn chăm chăm cây thép kia.

Phần gốc cây thép tỏa ra ánh sáng màu đen, tia sáng kia di chuyển cứ hết như lũ nòng nọc vậy...

“Trên này có độc... có lẽ có thứ gì đó khác.”

Ôn Văn hơi kiêng kỵ nhìn cây thép kia, nếu như là cạm bẫy do anh bố trí thì tuyệt đối sẽ không dùng một thứ sẽ đưa người ta vào chỗ chết như vậy!

Anh đi ra ngoài hành lang, nhặt quần áo của Chu Hải Dương lên, xé một mảnh vải rồi cẩn thận bao lấy đoạn thép, quan sát một hồi, xác định chất tộc kia không thâm thấu qua lớp vải mới an tâm cầm lấy cây thép kia.

Kiểm và một ít trang bị của anh đều đặt trong trạm thu nhận, vì thế thanh thép có chứa chất độc mãnh liệt này vừa vặn thích hợp làm vũ khí.

Chuẩn bị vũ khí xong, Ôn Văn rơi vào trầm tư: “Nếu là mình, trong tình huống thế nào dùng thứ đồ tốt này để lập một cái bẫy không có chút ý nghĩa như thế này nhỉ...”

“Trừ phi... khi đó mình đã mất kiểm soát, hơn nữa mục đích lập bẫy chỉ vì thú vị...”

Ôn Văn đưa ra một đáp án làm chính mình có chút hoảng sợ, nhưng rất nhanh lại trở nên hưng phấn.

Tuy nghi hoặc ngày càng nhiều hơn, nhưng thứ khiêu chiến đáng sợ cũng sẽ càng thú vị hơn.

Chương 269 - Tôi và Tôi

Lưu Chí ôm Lưu Kiều Kiều, trốn sau một tủ thuốc, bùm miệng nhau, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Bọn họ không biết vì sao mình đang dựng lều, chớp mắt một cái đã tới nơi quý dị này rồi.

Vốn, Lưu Chí gan lớn định ra ngoài một phen, tìm kiếm đường sống.

Nhưng hắn chỉ mới đi một khoảng đã thấy một con quái vật khủng bố đang cắt thi thể!

Mà hai thi thể đó, Lưu Chí nhận ra, chính là cặp tình nhân lên trốn đi hú hí với nhau!

Nếu không phải vận may tốt, hắn cũng sẽ rơi vào số phận giống như hai người kia.

Vì thế, Lưu Chí quay trở lại tìm Lưu Kiều Kiều, hai người cùng trốn ở phía sau tủ thuốc, hi vọng không có quái vật phát hiện mình.

Lúc này bọn họ thực hi vọng đây chỉ là một giấc mơ tàn khốc, khi chờ sáng rồi, ác mộng cũng sẽ qua đi.

Nhưng bọn họ biết rõ, đó chỉ là vọng tưởng mà thôi, bọn họ đã tới một nơi còn khủng khiếp như địa ngục!

Đột nhiên, Lưu Kiều Kiều cảm thấy mặt đất hình như hơi chấn động, giống như có một thứ gì đó có thể tích rất lớn đang chậm chậm tới gần bọn họ.

Lưu Kiều Kiều nhìn sang Lưu Chí, Lưu Chí lắc đầu, ý bảo cô đừng lên tiếng.

Đường sống duy nhất của bọn họ chính là khăn cầu cho quái vật không phát hiện mình.

Tiếng hít thở nặng nề dần dần trở nên rõ ràng hơn, mơ hồ còn có tiếng nước bọt nhỏ xuống đất.

Xuyên thấu qua khe hở của tủ thuốc, Lưu Chí nhìn thấy một con quái vật to lớn người mọc đầy lông đen như gấu bắc cực, nó đang xoay quanh ngoài cửa căn phòng thuốc này.

Nó có gương mặt con người, nhưng gương mặt đó ở phần miệng thì giống như biến thành một cái mặt khác, một cái miệng rộng mọc đầy răng bén nhọn.

Lúc này, mũi của con quái vật khủng bố đó khê giật giật, sau đó giống như ngửi thấy mùi gì đó mà ánh mắt nó nhìn chằm

chằm vào tử thuốc.

Sau đó, giống như xác nhận gì đó rồi gương mặt khủng khiếp đó lộ ra nụ cười hung ác, nó bắt đầu đi tới chỗ tử thuốc!

Lưu Chí ôm chặt em gái, nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong ập tới.

Tử thuốc to lớn bị một lực mạnh gạt qua một bên, phát ra tiếng vang chói tai, quái vật to lớn kia tru lên quái dị, âm hưởng khủng khiếp chỉ xuất hiện vài giây đồng hồ rồi rơi vào an tĩnh quỷ dị.

Một giây... hai giây...

Mùi máu tươi tanh tươi kích thích xoang mũi hai người, để bọn họ gần như kinh hoàng tới phát ngất.

Hai người không dám mở mắt ra, bởi vì bọn họ sợ rằng mình vừa mở mắt ra sẽ nhìn thấy một gương mặt khủng khiếp.

Nhưng đợi hơn nửa phút vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, hai người rốt cuộc vẫn phải mở mắt.

Sau đó, cả hai cùng hét lên chói tai.

Ở trước mặt bọn họ là một người đàn ông với nụ cười dữ tợn, đôi mắt không lớn cố gắng mở to, trong mắt đầy tơ máu, nước bọt theo khoe miệng chảy ra.

Làn khói quái dị màu đỏ tươi quanh quần xung quanh, không ngừng ngưng tụ lại thành những gương mặt người điên cuồng quỷ dị như đám bệnh nhân tâm thần, sau đó những gương mặt đó hóa thành khói rồi biến mất.

Mà con quái vật khủng bố khi nãy đã bị vài vọng xiềng xích màu đen xuyên thủng, treo ở giữa không trung, vậy mùi máu tanh hôi kia, chính là từ người nó truyền tới.

Mà đầu nguồn của mớ xích kia, chính là người đàn ông ở phía sau.

Ngoại trừ con quái vật kia thì còn có bảy tám con quái vật nữa bị dây xích xuyên thủng, lay động ở phía sau, thỉnh thoảng còn cục cựa một chút... chúng nó vẫn chưa chết!

“Người sống... bọn mày là người sống à?”

Người đàn ông kia kích động vui sướng tới huơ tay múa chân, giống như được cứu rỗi vậy, ánh mắt cũng sáng ngời.

Hai người thở phào một hơi, cảm thấy có lẽ mình đã được an toàn.

Nhưng người đàn ông này đột nhiên túm lấy tóc Lưu Kiều Kiều, xách bổng cô gái lên, lộ ra vẻ mặt tham lam.

“Không có vật trưng bày nào tốt hơn người sống cả!”

...

Ngọn lửa nóng hừng hực thiêu đốt những phần thi thể bay loạn xung quanh thành than cốc.

Sau đó Ôn Văn một cước giẫm lên một cái đầu không chịu an phận, dùng cây thép có lẫn vân màu đen hung hăng đâm một phát, cái đầu lâu kia rốt cuộc ngừng cử động.

“Người thứ năm... lẽ nào người bình thường đến nơi này đều sẽ biến thành quái vật à?”

Sau khi rời khỏi chỗ Chu Hải Dương, Ôn Văn tìm được cơ thể Chu Hải Dương mặc đồng phục y tá, tra hỏi một phen nhưng không hỏi được gì thì trực tiếp giết chết.

Dù sao cũng là người cùng tiến vào nơi này, Ôn Văn không cứu được, ít nhất cũng không thể để hắn biến thành quái vật tàn sát bừa bãi ở nơi này.

Sau đó Ôn Văn men theo mùi hương, lục tục tìm được hai cậu sinh viên đại học, và cặp tình nhân tác đội tìm vui.

Hai sinh viên kia biến thành quái vật giống như tang thi, ngo ngoe ngác ngác đi lung tung.

Mà cặp tình nhân kia thì bị phanh thây, trên thi thể mọc ra xúc tua quỷ dị, bay loạn xạ ở trên trời.

Đối phó với đám quái vật hiểm lạ này, năng lực lửa dùng rất tốt, ít nhất thì cứ đốt rụi là xong hết mọi chuyện.

“Chỉ còn lại hai anh em... nhưng chắc cũng đỡ nhiều lạnh ít rồi.”

Độ nguy hiểm của nơi này gần giống với khu chung cư cao cấp Tửu Tam lần trước, đủ loại quái vật ở khắp mọi nơi, người

bình thường rất khó sinh tồn ở nơi này.

Tâm tình Ôn Văn có chút nặng nề, người trưởng thành cũng thôi đi, lại còn liên lụy cả trẻ vị thành niên, thật sự làm trong lòng anh có chút khó chịu.

“Có điều sống hay chết, tìm được rồi tính.”

Hít sâu một hơi, tập trung vào hướng của hai anh em, Ôn Văn chuẩn bị đuổi tới.

Nhưng chỉ chạy hai bước thì anh dừng lại, ngẩng đầu cẩn thận phân biệt mùi hương trong không khí.

“Ở bên cạnh họ... còn có những người khác nữa, mà cái mùi đó... có chút giống với mình!”

“Lẽ nào là mình lúc ban đầu lưu lại?”

“Như vậy... người ở bên đó với mình ở bên này, ai mới thật sự là mình?”

Ôn Văn cúi kính gãi gãi đầu, cảm giác không nắm giữ được mọi thứ này làm anh thật buồn bực.

“Không quản cái tên kia là con lừa hay là con ngựa, cứ qua đó xem thì biết thôi!”

Ôn Văn tiếp tục đi về hướng đó, sau đó dừng lại ở một khu đại sảnh.

Ôn Văn không rõ đại sảnh này nằm ở tầng mấy, bởi vì ở trong không gian này thì cảm giác hoàn toàn vô hiệu, Ôn Văn vẫn luôn dựa vào mùi để hành động.

Trên tường, sàn và trần đại sảnh có khắc những bức họa không rõ ý nghĩa, đều là hình ảnh quái vật chém giết, mà ở chính giữa đại sảnh có một pho tượng vạm vỡ.

Pho tượng đó là một con quái vật quỳ dưới đất, hai tay nó nâng một tấm bảng kim loại màu đỏ.

Ôn Văn cẩn thận nhìn pho tượng kia, phát hiện những bức vẽ xước pho tượng kia càng xa thì tạo hình càng đơn sơ, trông rất nhỏ yếu, mà cách gần thì được điêu khắc tinh tế hơn, thoạt nhìn cũng càng mạnh mẽ hơn.

“Nơi này.... đang nuôi cô à?” [sâu độc]

Thông qua những bức tranh kia, vô số quái vật chém giết, cuối cùng sẽ chọn ra một con quái vật, về phần con quái vật này muốn làm gì thì Ôn Văn không hiểu cho lắm.

Trong đại sảnh này có lẽ ẩn chứa rất nhiều tin tức, Ôn Văn không muốn bỏ lỡ, cẩn thận điều tra một phen rồi dễ dàng nhảy lên đỉnh pho tượng, nhìn nội dung trên bảng kim loại.

Trên tấm bảng kim loại đó là một dòng chữ, nhưng loại chữ viết này thì Ôn Văn hoàn toàn không nhận ra.

Ôn Văn từng xem qua một ít tài liệu lịch sử ở hiệp hội, chữ viết này là văn tự của thế giới trong, phần lớn quái vật chỉ hiểu được dăm ba câu mà thôi.

Hàm nghĩa cụ thể thế nào là bí mật của hiệp hội, nhưng lại khá quý dị, Ôn Văn lại biết được ý nghĩa của nó, cũng biết nên đọc thế nào.

Vì thế anh không chút suy xét, mở miệng thì thào: “Xin dùng nơi trăng đỏ soi sáng, hiển tế Tử Tịch Không...”

Chương 270 - Chủ Nhân Tử Tịch Không Minh

Ôn Văn còn chưa đọc xong câu đó thì tay phải đột nhiên truyền tới một trận đau đớn làm anh không có cách nào đọc tiếp.

Ôn Văn nhìn tay mình, phát hiện không có vết thương, sau đó nhìn lại bảng kim loại, mồ hôi lạnh túa ra toàn thân.

Tấm bảng kim loại này hình như có ma lực kỳ dị làm cho anh suýt chút nữa đã đọc lên cái tên cấm kỵ không biết là vị nào!

Vì thế, Ôn Văn vội vàng nhảy xuống khỏi pho tượng, thở phào một hơi.

Mặc dù không đọc ra tiếng nhưng Ôn Văn vẫn nhớ rõ nội dung trên tấm bảng kim loại đó.

Cái tên sau cùng là– Chủ Nhân Tử Tịch Không Minh!

Trong sách cổ của Hiệp Hội Thợ Săn, tà thần Tai Ách trong thế giới trong, tổng cộng có tám vị.

Nhưng tin tức về tà thần chỉ dừng lại ở đó, tám vị này tên gọi là gì, có chức vụ là gì thì hoàn toàn không có ghi chép.

Có lẽ có, nhưng Ôn Văn không có quyền hạn để xem.

Nếu vị chủ nhân của Tử Tịch Không Minh này chính là một trong số tám vị đó thì Ôn Văn hiểu rõ kết cục của mình khi đọc lên cái tên kia.

Cho dù là ở thế giới hiện thực, dùng ngôn ngữ liên bang tụng niệm danh hiệu của tà thần vẫn có thể bị chú ý.

Mà ở một nơi thực thực ảo ảo như thế giới trong này, dùng ngôn ngữ thế giới trong đọc lên cái tên của tà thần, rõ ràng là muốn chết!

Nếu không có găng tay Tai Ách nhắc nhở, hiện giờ có lẽ Ôn Văn đã bị sức mạnh khủng khiếp của tà thần biến thành một thứ gì đó khó có thể diễn tả rồi.

Sau khi bình ổn lại tâm tình, Ôn Văn có chút phức tạp liếc nhìn cái bảng kim loại kia, thực hiện nhiên, giống như cái giường sắt kia, tấm bảng kim loại này cũng là một vật đặc biệt, có thể phát ra tác dụng rất lớn.

Ôn Văn người này, bình thường vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc kẻ gian không thể tay trắng mà đi, mỗi khi hành động vẫn cố gắng tìm kiếm chỗ tốt, giống như khi còn bé đi câu cá, nếu không câu được con nào thì ít nhất cũng phải tìm mảnh ruộng để đào khoai lang mang về...

Nhưng bây giờ trạm thu nhận không thể sử dụng bình thường nên Ôn Văn chỉ có thể tiếc nuối nhìn tấm bảng kim loại có khả năng là rất hữu dụng này, không dám ra tay, một khi bị tà thần để mắt tới, cho dù anh chuyển thành trạng thái thái ngục độc Tai Nạn cũng rất khó thoát khỏi cái chết!

Điều này làm Ôn Văn cảm thấy khó chịu như trái tim bị cắn xé vậy, vốn không thể bắt quái vật ở đây thì cũng thôi đi, giờ ngay cả có thứ tốt cũng không dám mang đi...

Chẳng qua bây giờ cuối cùng hẳn cũng hiểu được vì sao trạm thu nhận lại không chịu lộ đầu ở nơi này, bởi vì nơi này có liên hệ không bình thường với tà thần, nếu mở cửa lớn trạm thu nhận ở nơi này, có khả năng sẽ làm tà thần chú ý.

Từ hành động trạm thu nhận tỏ ra né tránh tà thần, Ôn Văn vẫn không nên trêu chọc sự tồn tại cấp Tai Ách thì thỏa đáng hơn.

May mà sự nhắc nhở đó làm Ôn Văn biết, trạm thu nhận cũng không phải hoàn toàn không thể sử dụng, thời khắc nguy cấp thì trạm thu nhận vẫn có thể có tác dụng.

Sau khi thấy được vết thích tà thần, Ôn Văn lập tức hiểu rõ vị trí của mình, ở nơi này nhất định phải cụp đuôi lại.

Sau đó Ôn Văn hít sâu một hơi, cẩn thận đi tới hướng phát ra mùi của cặp anh em Lưu Chí và người có mùi rất giống với mình.

Sau khi nhìn thấy bảng kim loại, Ôn Văn bắt đầu lưu ý kỹ một vài chi tiết, rất nhanh đã phát hiện những thứ mà trước kia mình không chú ý tới, mà khi đã phát hiện ra thì nó làm hắn cảm thấy ớn lạnh.

Quái vật nơi này hoàn toàn không có ý định hòa thuận, chỉ cần nhìn thấy kẻ địch thì phản ứng đầu tiên chính là giết chết, hoặc là chạy trốn.

Hơn nữa trong khoảng thời gian nửa năm, nhiều quái vật tự chiến đấu như vậy nhưng lại không hình thành bất kỳ đoàn thể nào, chỉ có chém giết nhàm chán.

Những thứ này không có vấn đề gì cả, vấn đề chính là đám quái vật này là do bệnh nhân của bệnh viện tâm thần biến đổi, hơn nữa số lượng cũng xấp xỉ với số lượng người đã biến mất...

Cũng tức là, trải qua hơn nửa năm chém giết, số lượng quái vật ở nơi này không ít đi, cũng không nhiều hơn.

Hơn nữa Ôn Văn gần như không hề nhìn thấy thi thể nào ở nơi này, đáp án tựa hồ đã được miêu tả rất sinh động...

“Tử Tịch Không Minh... sức mạnh của thần, hoặc là lĩnh vực quản lý có liên quan tới tử cong?”

Để kiểm tra suy nghĩ của mình, Ôn Văn đã thay đổi phương hướng, men theo mùi, tìm tới hai sinh viên đã biến thành tang thi bị giết trước đó.

Chỉ thấy thi thể sau khi bị đốt rụi thành than đan đang lờn vờn trong hành lang, trên cơ thể đen kịt thỉnh thoảng còn phùng

lên ngọn lửa.

Sau khi mất đi hơi thở hoàn toàn, nó đã sống lại, đồng thời có được năng lực có liên quan với lửa!

“Sự thực đã rõ ràng, người chết ở đây sẽ biến thành quái vật, mà quái vật chết đi... sẽ biến thành một loại quái vật khác!”

“Nơi này chính là sân chém giết ngay cả tử vong cũng sẽ không ngừng lại, thẳng đến khi trong số những con quái vật này xuất hiện một con quái vật đủ mạnh...”

Ôn Văn đi tới trước cửa sổ, chia ngón tay phóng một tia sáng, tia sáng kia phóng vào trong thành phố mù mịt bên ngoài rồi biến mất không còn thấy nữa.

“Quả nhiên, nơi này không thể rời đi... lối ra duy nhất chính là cái giường sắt kia.”

Phát hiện này làm Ôn Văn lại càng kinh sợ nơi này hơn, cũng đau đầu hơn.

Đến bây giờ, anh vẫn chưa phát hiện ra bất cứ thứ gì có liên quan tới Trạm Thu Nhận Tai Ách, mà mục đích anh tới thăm dò nơi này chính là để tìm nguyên nhân mình có được Trạm Thu Nhận Tai Ách.

“Hi vọng là ‘Tôi’ kia có thể cho mình câu trả lời như mong muốn.”

Ôn Văn cũng không lập tức đi tìm một Tôi khác, bởi vì anh phát hiện mùi hương kia đang tiếp cận mình ngày càng gần hơn, theo quỹ tích hành động thì có lẽ đã phát hiện ra mình rồi.

“Mau đến đây đi nào, hi vọng mày có gương mặt dài như thận heo, hoặc là cái mặt như chiếc giày, nói chung là không có dáng vẻ giống như tao là được.” Ôn Văn đứng im tại chỗ, chờ đối phương tới.

Mặc dù từ dấu vết và hơi thở thì Ôn Văn có thể khẳng định tám phần là nơi này còn một Tôi nữa, chỉ là vẫn chưa gặp mà thôi.

Trước đó Ngô Vọng làm ra một con rối có diện mạo giống như anh, Ôn Văn đã khó chịu lắm rồi, lần này chân chính đối mặt với mình lại càng làm Ôn Văn chỉ hận không thể xé toạt kẻ kia

ra, nhưng nghĩ tới cho dù giết thì hắn cũng sẽ sống lại mà thôi, ý nghĩ này cũng nhạt đi.

Đến tận lúc này, Ôn Văn vẫn chưa gặp quái vật có thực lực cao hơn mình ở nơi này, vì thế an toàn của anh coi như có thể đảm bảo.

Nghĩ ra thì cũng phải thôi, cho dù là ở hoàn cảnh quỷ dị này nhưng với thời gian còn chưa tới một năm thì cũng rất khó biến người bình thường trở thành quái vật cấp Tai Nạn.

Theo mùi tới gần, Ôn Văn cảm nhận được hơi thở kia, mức độ đại khái chỉ mới tiến vào cấp Tai Nạn mà thôi, điều này làm Ôn Văn thở dài một hơi.

Sau đó thì nghe thấy một âm thanh, đó là tiếng cười càn rỡ huênh hoang.

Nghe thấy tiếng cười kia, Ôn Văn cũng an tâm hơn.

“Giọng cười này quá hung hăng càng quấy rối, có lẽ không phải là mình, mình không thể nào cười khó nghe như vậy...”

Rất hiển nhiên, Ôn Văn chưa từng nghe qua tiếng cười của mình lúc mất không chế.

Ngay sau đó, vài cái xiềng xích thô to mang theo uy lực mạnh mẽ thò ra, giống như măng xà to lớn bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Ôn Văn giơ thanh thép vung mạnh về phía đó, một tia kiếm khí linh hoạt đánh về phía xiềng xích, tia kiếm khí này chỉ cần được vài cọng xích mà thôi, số còn lại vẫn tiếp tục lao tới.

“Chậc... thứ kiếm khí này, quả nhiên phải sử dụng kiếm mới tốt, dùng cây thép có uy lực quá yếu.”

Chương 271 - Lý Trí VS Không Thể Không Chế

Ôn Văn ghét bỏ liếc nhìn cây thép tròn lẳng, nếu không phải coi như có chút hiệu quả đặc biệt thì còn không dùng tốt bằng cây kiếm đồ chơi ‘FireDelight’ mua ở nhà chú Vương hàng xóm kể bên lúc còn bé...

Vì thế Ôn Văn nhẹ nhàng di chuyển, điều đó khiến cho những sợi xích xuyên qua tường xẹt qua người mình, mớ xiềng xích này có tốc độ chậm rì rì, căn bản không thể chạm tới Ôn Văn một xíu xiu nào.

Trong quá trình tránh né, Ôn Văn cũng quan sát mớ xiềng xích kia, chúng có màu đen kịt, nhìn rất giống sợi xích màu đen của trạm thu nhận, nhưng trông thô to hơn rất nhiều, hơn nữa trên mỗi sợi xích lại có lưỡi dao sắc bén, phần mũi nhọn trông như dao găm thông máu.

Sợi xích tùy tiện quơ quào vài cái, uổng phí một phen thì rụt trở lại.

Sau đó một người đàn ông quần áo rách nát, tóc tai bù xù trông như người rừng bước ra, cười gằn nhìn Ôn Văn.

Cơ thể người nọ rất to lớn, trên mặt mọc đầy râu ria, bắp thịt trên mặt vì cười trong khoảng thời gian dài mà biến hình, xung quanh cơ thể có làn khí màu đỏ không ngừng biến hóa.

Nhìn thấy gương mặt kia, sắc mặt Ôn Văn trầm xuống, mặc dù xét theo các phương diện thì có khác biệt với mình, nhưng từ đôi mắt nhỏ kia thì người này quả thực chính là anh, không sai được!

Không!

Ôn Văn không thừa nhận đó là mình, không thừa nhận cái tên quái dị trông như quái vật này chính là bản thân mình.

Đó chỉ là một con quái vật, một con quái vật đáng sợ cần phải bị tiêu diệt.

Quái vật Ôn Văn ngoẹo đầu, ứa nước miếng đánh giá Ôn Văn, một lát sau thì lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Mày đã tới rồi... mày quả nhiên đã tới, tao chờ mày lâu lắm rồi!”

Hắn nhìn không được phát ra tiếng cười kỳ quái: “Oa kha kha kha kha khura khura khura khặc khặc khặc...”

Vừa cười, cơ thể hắn còn vừa không ngừng run rẩy, Ôn Văn thậm chí còn lo rằng tên này sẽ cười tới đứt hơi.

Ôn Văn gãi gãi cằm, sắc mặt đầy ghét bỏ: “Mình cười lên có khó nghe như vậy không, sau này vẫn cố gắng bớt cười đi thì hơn...”

Nương theo tiếng cười quái dị của quái vật Ôn Văn, mớ xích ở sau lưng hắn cũng kéo dài ra lay động ở phía sau như một cái lưới khổng lồ màu đen.

Cái lưới này xâu vài con quái vật đáng sợ, con thì mặc giáp cầm khiên, con thì như một đồng thuốc màu ngọc ngậy, con to lớn như gấu, còn có một con bọ cánh cứng phụt ra lửa...

Cơ thể đám quái vật này đều bị sợi xích xỏ xuyên qua, bọn chúng không tử vong, ngược lại đang vùng vẫy kịch liệt, phát ra tiếng kêu rên tuyệt vọng.

Quái vật Diệp Văn Hiên đưa ngón tay vào trong miệng, cắn kọt kọt kọt kọt, sau đó dùng ngón tay dính máu đỏ chỉ Ôn Văn nói: “Mày biết tao đã chờ mày bao lâu rồi không, ở nơi này sống một ngày bằng một năm, bắt đầu từ khi mày để tao lại nơi này, tao vẫn luôn muốn gặp lại mày!”

Để lại nơi này...

Ôn Văn nhướn mày nói: “Mày nói là, là tao đã để mày lại nơi này? Mày không nên vô văn cứ bôi xấu người trong sạch như thế.”

Quái vật Ôn Văn hung bạo nhảy dựng lên tại chỗ, giẫm mặt đất nứt ra thành những vết rạn, trở nên điên cuồng.

“Mày đã quên rồi, mày đã quên hết cả rồi!”

Ôn Văn cảnh giác, trạng thái của tên quái vật này rất giống trạng thái của Ôn Văn khi mất khống chế, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể nhào tới tấn công.

Trong quá trình quái vật Ôn Văn điên cuồng giậm chân, có hai sợi xích vươn ra ngoài, phân biệt trói chặt Lưu Chí sắc mặt trắng bệch và Lưu Kiều Kiều đã bị dọa tới ngất xỉu.

Nhìn thấy hai người, Ôn Văn thềm thở dài một hơi, hai người này không chết thì tốt rồi, như vậy Ôn Văn có cơ hội thuận tiện cứu bọn họ ra.

Quái vật Ôn Văn bình ổn lại tâm tình, sau đó chỉ anh em họ Lưu nói: “Ban đầu, tao cũng giống như hai người này, hoảng

sợ như một con chim cú, như con thoi đảo giữa đám quái vật này, tìm kiếm cơ hội sống sót!”

“Tao chính là mày... vì thế mày nên biết, với năng lực của tao, chỉ cần đủ cẩn thận thì cho dù là nơi này thì vẫn có thể sống sót.... Thế nhưng.... ở đây không có thức ăn!”

Gương mặt của hắn trở nên vắn vẹo, giống như đang lên án vận mệnh bất công vậy.

“Mày căn bản không biết tao đã gặp chuyện gì ở nơi này, để được sống, tao phải chủ động săn giết quái vật, dựa vào ăn thi thể của chúng để sống...”

“Nhưng như thế cũng không có tác dụng, thi thể của chúng sẽ sống lại trong bụng của ta...”

Sắc mặt Ôn Văn có chút biến đổi, anh thật khó có thể tưởng tượng khi mình gặp phải tình cảnh tuyệt vọng này thì nên ứng phó thế nào.

Sau đó, biểu tình đau khổ trên mặt quái vật Ôn Văn biến mất, ngược lại trở thành nụ cười vắn vẹo biến thái.

“Sau đó tao chết đi, bị máu thịt của quái vật nổ tung trong bụng, cảm giác đó... rất thú vị!”

“Ở nơi này, không có ai sẽ phải chết, tao chưa từng nghĩ rằng có một nơi thú vị đến như vậy, từ đó trở đi, tao bắt đầu muốn tìm mày, để mày cũng được vui sướng như tao vậy...”

Theo lời kể của hắn, làn khói màu đỏ kia bắt đầu khuếch tán, Lưu Chí và Lưu Kiều Kiều sau khi hít phải làn khí này thì sắc mặt trở nên quý dị, phát ra tiếng cười khưa khưa khưa dọa người.

Mà đám quái vật kia thì cũng ngừng vắn vẹo kêu rên, bắt đầu nhìn chăm chăm Ôn Văn, lộ ra nụ cười quý dị.

Ôn Văn vội vàng ấn thẻ bài trên ngực, một tầng lá chắn trong suốt ngăn cách anh và làn khí kia, nhưng anh vẫn vô thức cười gằn.

May là lá chắn có tác dụng cắt đứt loại ảnh hưởng tinh thần kia nên Ôn Văn mới không lập tức rơi vào trạng thái mất không chế.

Anh kiêng ky nhìn làn khí kia, trán túa đầy mồ hôi lạnh, nếu không có thể bài nhân viên quản lý kho hàng trên ngực, làn khí này chính là khắc tinh lớn nhất của anh!

Ôn Văn cố chịu đựng kích động khác thường, hỏi quái vật Ôn Văn: “Mày có biết tại sao chúng ta lại tách ra không?”

“Tao cũng rất muốn biết!”

Quái vật Ôn Văn rít gào một tiếng, không chút dấu hiệu bỏ nhào về phía Ôn Văn, giống như một con dã thú phần nộ, tay của hắn quấn một sợi xích có đầy cạnh sắc bén, chỉ cần đụng trúng sẽ mất đi một mảng lớn máu thịt.

Ôn Văn cầm thanh thép thờ dài nói: “Hắn có vẻ không có lý trí, muốn hỏi tin tức từ miệng hắn là rất khó... vậy thì cứ khuất phục hắn vậy!”

Từ hơi thở thì bản thân quái vật này cũng không tính là mạnh mẽ, thể chất Vampire và thể chất Nhan Bích Thanh kết hợp đủ treo hắn lên mà đánh, ngoài ra còn có rất nhiều năng lực khác hỗ trợ, vì thế Ôn Văn không cho là mình sẽ thất bại.

Vì thế anh dùng tay phải cầm thanh thép, tay trái búng một cái, đôi cánh kim loại đột nhiên xuất hiện ở phía sau, sẵn sàng đón địch.

Tốc độ của quái vật Ôn Văn rất nhanh, chỉ thoáng chốc đã tới trước mặt Ôn Văn, vươn móng vuốt chụp vào đầu Ôn Văn.

Ôn Văn dùng tay đẩy năm tay kia đi, tay còn lại giữ chặt nách ác quỷ Ôn Văn, dùng lực một phát, trực tiếp nương theo lực của chính hắn mà ném bay hắn đi.

Tiếp đó, Ôn Văn nắm chặt đầu thanh thép, nhắm vào phần ngực của quái vật Ôn Văn ở giữa không trung vẫn còn chưa kịp rơi xuống đất, không chút nương tay!

Nhưng phản ứng của quái vật Ôn Văn cũng không chậm, sợi xích đập mạnh vào tường làm hắn cưỡng chế thay đổi phương hướng, thoát được một đòn đó.

Cùng lúc đó, đôi cánh sau lưng Ôn Văn biến thành trường đao nối với dây xích, phóng thẳng tới cổ quái vật Ôn Văn.

Lần này quái vật Ôn Văn muốn né tránh cũng không kịp, chỉ có thể dùng một cánh tay ngăn cản đòn tấn công, nhưng cái

giá là cánh tay kia trực tiếp bị chặt đứt, rớt xuống đất.

Chiếm được ưu thế, Ôn Văn cũng không nương tay, trực tiếp đưa tay trái tới, một tia sáng mạnh mẽ nóng rực phóng ra!

Đây là đòn toàn lực của thiên sứ Phổ Quang mà Ôn Văn chứa trong găng tay Tai Ách bên trái!

Chương 272 - Cuộc Chiến Không Công Bằng

Ánh sáng chói mắt, nhiệt độ so với ngọn lửa còn nóng hơn, hơn nữa có ẩn chứa thuộc tính tinh lọc mạnh mẽ, làn khí màu đỏ ở quanh người hấn dưới ánh sáng màu trắng mãnh liệt kia nhanh chóng tan rã.

Chỉ cần trúng mục tiêu, cho dù là quái vật Ôn Văn thì cũng tuyệt đối sẽ mất đi phần lớn sức chiến đấu.

Nhưng quái vật Ôn Văn nhạy bén cảm nhận được uy lực của đòn tấn công này, xiềng xích cấp tốc xoay chuyển, con quái vật áo giáp cảm khiên chắn ở trước mặt hấn.

Cột ánh sáng mạnh mẽ bắn vào người quái vật, quái vật chỉ có thực lực cấp Tai Hại bị ánh sáng kia nung chảy, nhưng vì có nó tiêu hao nên uy lực còn lại đã không đủ tổn thương quái vật Ôn Văn.

Quái vật Ôn Văn rơi xuống đất, âm u nhìn Ôn Văn, dùng cái tay còn lại túm tóc mình, bắt lực điên cuồng gào thét.

Hấn hiểu được, chỉ chút tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, hấn đã hoàn toàn rơi vào thế yếu!

“Vì sao mày lại mạnh hơn tao chứ? Như vậy là không công bằng!”

“Thời gian nửa năm này, tao vẫn luôn chiến đấu, vẫn luôn chịu khổ, mày không nên mạnh hơn tao!”

Hấn ngày càng dùng sức hơn, một bó tóc lớn bị hấn bứt đứt, thế nhưng hấn không hề cảm thấy đau đớn.

Ôn Văn nhìn mà cảm thấy da đầu mình ngứa ngáy, thì ra sâu trong tâm linh của mình, có sở thích tự hại bản thân sao?

Vì thế Ôn Văn suy tư một chút, phát hiện bình thường khi chiến đấu mình cũng cảm thấy rất vui thích, có loại ham thích này có lẽ cũng không có gì bất ngờ...

Quái vật Ôn Văn lại càng kích động hơn, chỉ Ôn Văn nói: “Không nên như vậy, mày chỉ may mắn thôi, mày là một kẻ

nhát như chuột, ngay cả chính mình cũng sợ!”

Quái vật Ôn Văn vừa tàn phá cơ thể mình, khi hấn thò bàn tay tội ác xuống phần dưới eo, Ôn Văn rớt cuộc không nhìn nổi nữa.

Là đàn ông, không ai muốn nhìn thấy tình cảnh mình bị thiến cả.

Vì thế Ôn Văn nhảy tới trước, mượn lực từ trần nhà một chút, hai tay cầm thanh thép đâm về phía quái vật Ôn Văn.

Nhưng quái vật Ôn Văn đột nhiên ngẩng đầu, khoe môi hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười giễu cợt.

Ôn Văn kinh hãi, mạnh mẽ thanh đôi phương hướng, sau đó đầu ngón chân dùng lực, lùi lại về sau mười mấy méo.

Ôn Văn nhận ra được nụ cười đó!

Lúc hồ người khác, anh thường cười như vậy!

Quả nhiên, sau khi đứng lại thì Ôn Văn phát hiện không đúng, thậm chí có chút đứng không vững.

Trạng thái của anh không có vấn đề, là không gian đang xảy ra biến đổi, tương theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy biến đổi màu sắc, hiện lên vài vệt sáng quái dị, vệt sáng này không có chỗ nào cân đối, nó làm người ta cảm giác không gian hỗn loạn tới cực hạn.

Không phải chỉ là nhiễu loạn cảm quan như cảnh sắc ở bên ngoài, mà là ngay cả bản thân cũng bị ảnh hưởng, giống như Ôn Văn hiện giờ rõ ràng đang giẫm trên đất bằng nhưng lại không thể ngăn được mà trượt xuống, cứ như đang giẫm trên sườn dốc tới tám mươi, chín mươi độ.

Nếu khi này tùy tiện tới gần thì nhất định sẽ vì loại không gian hỗn loạn quỷ dị này mà chịu thiệt thòi lớn.

“Hấn lại còn có được năng lực phiền phức này sao?”

Ôn Văn nhìn phía sau quái vật Ôn Văn, một vãi vật trên mặt và trên người bôi đầy vệt màu.

“Năng lực đó là của con quái vật kia, hấn có thể thông qua xiềng xích điều khiển quái vật sử dụng năng lực giúp mình!”

Ôn Văn nhìn quái vật Ôn Văn, trong lòng có chút kiêu kỳ, nếu suy nghĩ của anh là chính xác thì người này khó nhằn hơn đám quái vật anh từng gặp trước kia nhiều.

“Mọi thứ của mày đều là của tao... mày không xứng có được thứ đó!”

Thấy công kích không thành công, cảm xúc của quái vật Ôn Văn lại càng kích động hơn, nhảy tới nhảy lui cứ như đứa bé bị tịch thu tiền tiêu vặt vậy.

Chỉ là bản thân hắn đang bị vây trong trạng thái mất khống chế, yêu cầu hắn bình tĩnh lại thật sự là làm khó hắn quá rồi.

Xiềng xích to lớn nhất cánh tay rơi dưới đất lên đặt vào phần cánh tay của quái vật Ôn Văn, làn khí đỏ xì xì xèo xèo một trận, cánh tay cụt kia đã được nối lại hoàn hảo.

Sau đó từ miệng quái vật Ôn Văn niệm những lời không rõ ý nghĩa, cơ thể hắn cốt tủy to lớn hơn, hiển nhiên hắn đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Ôn Văn bình tĩnh quan sát: “Thứ mà hắn nói có lẽ chính trạm thu nhận... tức là mình quả thực đã lấy được trạm thu nhận từ nơi này, nhưng không biết vì nguyên do gì mà lại tách thành hai người, một người ở lại nơi này, một người quay trở lại thế giới hiện thực...”

“Chờ đã... nói tiếp thì, sau khi mình trở về thì tinh thần có vẻ lại càng dễ dàng khống chế hơn, suốt khoảng thời gian rất dài đó chỉ có hai lần gần như mất khống chế, mà gần đây thì ngày càng ổn định hơn... Thì ra vấn đề tinh thần đã chuyển biến tốt đẹp hơn, mình cứ tưởng đâu nguyên do là vì mình trở thành người siêu năng, hiện giờ xem ra, phần điên cuồng đã bị để lại nơi này.”

Trước khi giành được trạm thu nhận, Ôn Văn đã chủ động tới bệnh viện tâm thần, mặc dù anh muốn làm giấy chứng nhận bệnh tâm thần, nhưng chủ yếu hơn chính là bệnh của anh đã không dễ khống chế nữa.

Chỉ cần bị kích thích một chút thì có nguy hiểm bị mất khống chế.

“Đồng thời... hắn cũng lấy đi một phần năng lực của trạm thu nhận, phần năng lực đó, mình muốn lấy lại.”

Không quản nhìn thế nào, xiềng xích màu đen và thông qua sợi xích để sử dụng năng lực của quái vật đều có liên quan tới trạm thu nhận.

Không gian xung quanh trở nên hỗn loạn, cảm giác cân bằng đã hoàn toàn không có tác dụng, mà biến hóa của quái vật Ôn Văn cũng đã dừng lại.

Ôn Văn thở dài một hơi nói: “Xem ra mày đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu, lần này tao sẽ không nương tay, tao không cho phép một bản tao mất không chế tồn tại, tao muốn giết chết mày... sau đó cướp lại phần quyền năng đã mất đi!”

Số liệu màu xanh biếc bao phủ trên người Ôn Văn, anh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thẳng thắn mà nói, tuy hai bên đều là Ôn Văn nhưng kỳ thực đây là một cuộc chiến không công bằng.

Ôn Văn chiếm ưu thế quá lớn, trạm thu nhận cấp cho anh năng lực quá ư mạnh mẽ, mà quái vật Ôn Văn phỏng chừng ngoại trừ xiềng xích thì chỉ có hai bàn tay trắng.

Hơn nữa trụ cột của hắn quá kém, mặc dù hơi thở là cấp Tai Nạn nhưng chiến đấu không có kết cấu gì cả, cũng không được huấn luyện bài bản, phong cách chiến đấu thay vì nói là người siêu năng thì lại càng giống dã thú hơn, chỉ là luồng khí của người điên kia có hơi phiền phức một chút mà thôi.

Có điều, Ôn Văn cũng không có tâm tư chiến đấu công bằng với hắn.

Nếu cảm giác không gian đã bị quấy rầy, như vậy muốn mượn địa hình để tiến hành tấn công đã không còn ý nghĩa, chiến đấu trực diện mới có thể phát huy ưu thế của Ôn Văn!

Vì thế Ôn Văn dễ dàng chạy tới bên người quái vật Ôn Văn, vung thanh thép chiến đấu với quái vật Ôn Văn đã trướng to lên vài vòng.

Đối với Ôn Văn mà nói, chiến đấu rất dễ dàng, mặc dù đối thủ có bản năng chiến đấu biến thái thì vẫn bị Ôn Văn vưng vàng đè ép, mà Ôn Văn thậm chí còn không sử dụng toàn lực.

Ban đầu, khi mất không chế sẽ làm năng lực chiến đấu của Ôn Văn trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng khi anh quen thuộc với phương thức chiến đấu của người siêu năng, hiện giờ mất không chế ngược lại sẽ hạn chế đi sự phát huy của anh.

Mà thể chất của Nhan Bích Thanh thì càng bình tĩnh lại càng có thể phát huy tốt hơn.

Quái vật Ôn Văn càng chiến đấu lại càng tức giận, không quản hấn dùng bao nhiêu sức mạnh thì vẫn bị Ôn Văn vừa khớp đánh tan.

Chỉ giao chiến vài hơi thở, trên cơ thể hắn đã bị thanh thép kia chọt thủng mười mấy lỗ, nếu không phải làn khí đỏ bên ngoài cơ thể làm hắn có thể khép lại vết thương một cách nhanh chóng, hắn đã sớm bị Ôn Văn chém hạ.

Chương 273 - Bàn Điều Kiện

Càng chiến đấu, quái vật Ôn Văn lại càng cuồng nộ, tốc độ và sức mạnh của hắn tăng lên với biên độ nhỏ, nhưng tấn công thì lại càng không có kết cấu.

Ôn Văn lắc đầu, cảm thấy mình có chút khi dễ người khác, cũng là thời điểm nên kết thúc cuộc chiến này rồi.

Vì thế Ôn Văn ghim cây thép xuống sàn nhà, sau đó quyền cước tung bay chỉ còn tàn ảnh, chuẩn bị đánh thẳng vào trung lộ của quái vật Ôn Văn.

Mỗi một quyền đánh ra đều đánh vào các vị trí như khuỷu tay, nách, bắp đùi, hơn mười quyền trôi qua, tay chân quái vật Ôn Văn bủn rủn, không còn cách nào tiếp tục tung quyền.

Sau đó tay phải Ôn Văn trở nên đen kịt, găng tay Tai Ách xuất hiện, số liệu màu xanh biếc như sợi tơ quấn lấy nắm tay anh, một quyền đâm vào ngực quái vật Ôn Văn.

Một tiếng nổ lớn qua đi, phần ngực quái vật Ôn Văn lõm vào, cả người bị đánh bay, húc vỡ mấy bức tường mới ngừng lại được.

Sau đó không ngừng nghỉ một phút giây nào rút nhanh thanh thép, xoay người sang ngang, chân phải trụ vững, chân trái lao nhanh tới, tay phải cầm chặt thanh thép nhắm vào lòng ngực của quái vật Ôn Văn, đồng thời đặt tay trái lên đầu thanh thép.

Anh sẽ không để đối thủ có bất cứ cơ hội thở dốc nào, anh muốn một phát một đánh cho tan tác!

Tuy thanh thép không phải là kiếm, nó làm lực chiến của Ôn Văn bị ảnh hưởng rất lớn, nhưng trong bộ kiếm pháp vô danh kia, có một chiêu thức mà cho dù dùng thanh thép thì vẫn có thể thi triển.

Chiêu đó, không cần mũi kiếm!

Đơn giản vận sức một chút, cơ thể Ôn Văn chọt lao mạnh tới trước, tốc độ nhanh đến mức phá vỡ cả rào cản âm thanh, quái vật Ôn Văn chỉ vừa đứng dậy đã bị thanh thép đâm xuyên qua lồng ngực.

Không chỉ đâm xuyên, nó còn lấy thanh thép làm tâm điểm, tất cả máu thịt ở đường kính mười lăm cm xung quanh đều bị phát đâm này mang đi.

Chiêu này tên là, xuyên tâm thức!

Sau khi đâm thủng lồng ngực, Ôn Văn rút thanh thép ra đâm thủng đầu quái vật Ôn Văn.

Nhưng vào lúc này, một tiếng thét chói tai làm Ôn Văn ngừng lại, xiềng xích mang theo một cô gái buộc tóc đuôi ngựa chắn trước người quái vật Ôn Văn.

Ôn Văn nhướn mày, nhìn thấy chính mình làm ra loại hành vi như thế thì cảm thấy có chút chán ghét.

“Bây giờ tao ngày càng không thừa nhận mày là tao, mày đã sa đọa đến mức này rồi sao?”

Quái vật Ôn Văn đứng dậy, nhìn Ôn Văn cười khàn khặc quái dị: “He he... kẻ yếu đuối, mày tưởng rằng tao vẫn còn giống như mày, trong lòng có nhiều thứ mâu chót và kiêu ngạo không có chút ý nghĩa nào à? Tao và mày sớm đã không còn giống nhau rồi!”

Sau đó hắn lại cười he he nói: “Có điều, thực ra tao không có ý dùng cô ta để ngăn cản mày, tao chỉ muốn bàn điều kiện với mày.”

“Có lẽ mày cũng đã phát hiện, ở nơi này thì mày không có cách nào giết chết tao, vì thế sao không bỏ vũ khí xuống, nói chuyện xem nên làm thế nào rời khỏi đây đi.”

Sau khi phát hiện thực lực của Ôn Văn vượt xa mình, quái vật Ôn Văn thay đổi kế sách, thay vì ngu ngốc chơi cứng chọi cứng với Ôn Văn, không bằng lợi dụng Ôn Văn để đạt được mục đích của mình.

Ôn Văn lạnh giọng trả lời: “Không phải mày nói ở nơi này rất thú vị à?”

Quái vật Ôn Văn lắc đầu: “Một nơi cho dù thú vị cỡ nào, nhưng ở hơn nửa năm cũng phải chán, tao muốn rời khỏi đây.”

“Mày biết cách rời đi à?”

Ôn Văn nhướng mày, cái giường sắt kia có lẽ có liên quan tới chuyện rời khỏi nơi này, nhưng Ôn Văn không biết phải làm thế nào, nếu sau khi nằm lên mà không thể tỉnh lại ở thế giới hiện thật thì có lẽ anh sẽ vĩnh viễn bị vấy ở đây.

Vì thế, biết được một phương pháp khác để rời đi rất có ích đối với Ôn Văn.

Thấy Ôn Văn có ý muốn phối hợp, quái vật Ôn Văn liền thả lỏng hơn nhiều, tiếp tục giải thích với Ôn Văn: “Mày đã thấy tám bảng kim loại kia rồi đúng không, thế giới màu xám bên ngoài bệnh viện tâm thần và bệnh viện tâm thần bị vấy trong thứ nguyên khác với thế giới thật, mà bệnh viện tâm thần và thế giới màu xám lại ở trong cùng một thứ nguyên, màu hiểu được cái này không?”

Ôn Văn gật đầu, tức là bệnh viện tâm thần này là một không gian độc lập ở bên trong thế giới màu xám.

“Bệnh viện tâm thần này thật ra là một đấu trường, người chiến thắng sẽ trở thành một trong vô số người hầu của Kẻ Thống Trị Cái Chết, chỉ cần mày giúp tao giành được thắng lợi, kết giới giam giữ bệnh viện tâm thần này cũng sẽ biến mất, mày có thể nhân cơ hội đó trốn ra thế giới màu xám.”

Ôn Văn cười xùy một tiếng: “Trốn ra thế giới màu xám với ở chỗ này khác nhau cái gì chứ, không phải vẫn không thể trở lại thế giới thực à.”

“Không, không, không...” Quái vật Ôn Văn lắc lắc ngón tay nói: “Trong nửa năm nay, tao vẫn luôn quan sát thế giới màu xám, tao thấy có quái vật từ thế giới màu xám kia tiến vào thế giới thực!”

Có thể tiến vào thế giới thật... lẽ nào nơi đó là tầng sương mù xám?

Ánh mắt Ôn Văn hơi tỏa sáng, nếu là tầng sương mù xám thì đúng là có vài phần khả năng có thể trở lại thế giới thật, sau đó anh híp mắt hỏi: “Nếu tao giúp mày, mày sẽ cho tao cái gì?”

Quái vật Ôn Văn cười lớn nói: “Cho mày cơ hội rời đi, đó là món quà lớn rồi còn gì, tao còn có thể giao hai người này cho mày.”

“Không đủ, mấy thứ này chỉ là bổ sung thôi.” Ôn Văn không thỏa mãn nói.

“Vậy mày muốn cái gì...” Tiếng cười của quái vật Ôn Văn im bật, nhưng hiện giờ quyền quyết định nằm trong miệng Ôn Văn, hắn cũng chỉ có thể nghe yêu cầu vô lý của Ôn Văn.

Miệng Ôn Văn toét ra, nụ cười có vài phần tương tự với người đối diện: “Tao muốn thứ mà mày đã lấy được khi chúng ta tách ra!”

...

Lần theo mùi hương đã ghi nhớ trước đó, Ôn Văn xuyên đi như con thoi trong bệnh viện tâm thần.

Trải qua một phen đấu võ mồm, Ôn Văn cuối cùng vẫn định ra ước định bằng miệng với quái vật Ôn Văn, giúp hắn hoàn thành trận chiến này, rời khỏi nơi này.

Không quản là ai, chỉ cần chết một lần trong đấu trường này, khi sống lại sẽ trở thành một đấu sĩ.

Mà đấu sĩ muốn trở thành người chiến thắng cuối cùng thì có hai điều kiện, thứ nhất là giết thật nhiều đấu sĩ khác, thứ hai chính là phải là đấu sĩ có số lần tử vong ít nhất.

Điều kiện thứ nhất thì quái vật Ôn Văn đã thỏa mãn, nhưng điều kiện thứ hai thì ngoại trừ hắn, vẫn còn hai quái vật sau khi trở thành đấu sĩ vẫn chưa chết lần nào.

Một là quái vật dấu ấn bàn tay máu, tên còn lại chính là tên điên thức ăn mà Ôn Văn đã từng gặp.

Đầy cũng là nguyên nhân quái vật Ôn Văn khi sắp bị giết chết đã chịu thua với Ôn Văn, một khi Ôn Văn giết chết hắn, như

vậy không quản là ai trong hai con quái vật kia chết trước, người thắng cuối cùng chính là con quái vật còn lại.

Quái vật Ôn Văn nói rằng mình sẽ đi giết con quái vật đầu ấn bàn tay máu, mà Ôn Văn thì đi giết tên người điên thức ăn kia.

Lúc thương lượng, Ôn Văn đã từ quái vật Ôn Văn có được không ít tin tức, đối với đầu đuôi sự việc cũng hiểu biết nhất định.

Ban đầu khi Ôn Văn tới thế giới này thì cũng rơi vào trạng thái bán điên cuồng, tiếp đó trong tình huống ý thức không rõ đã mở cái giường sắt kia ra.

Sau đó từ trong giường sắt xuất hiện một thứ có diễn tả, thứ đó quấn quanh trên người Ôn Văn, giống như đang xây dựng thứ gì đó, tiếp đó thì anh ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, cơ thể Ôn Văn biến thành hai, một nằm trên giường, một quỳ dưới giường.

Ôn Văn ở dưới giường cứ vậy trơ mắt nhìn Ôn Văn ở trên giường từng chút từng chút biến mất mà hắn thì cho dù nằm trên đó làm thế nào cũng không thể rời khỏi nơi này.

Cuối cùng, ở trong một nơi giống như luyện ngục này, hắn đã hoàn toàn chìm vào điên cuồng...

Chương 274 - Kế Hoạch Săn Giết

Nhưng tất cả những chuyện đó là từ miệng quái vật Ôn Văn biết được, Ôn Văn đương nhiên sẽ không tin tưởng hoàn toàn, nhưng cũng phải là sẽ không tin.

Ôn Văn là người tự hiểu mình, chính mình là loại người gì, anh đã sớm nắm rõ.

Dựa theo thói quen của anh mà nói, những chuyện này tổng thể chính là thật, nhưng có khả năng đối phương đã giấu đi một vài thứ rất quan trọng, là những thứ liên quan tới sống chết.

Nguyên nhân chính vì thế mà Ôn Văn lựa chọn trước tiên sẽ tới căn phòng đặt chiếc giường sắt kia, kiểm tra thật giả.

Trước tiên Ôn Văn thử xem có thể thông qua giường sắt này để rời khỏi đây hay không, nếu có thể thì anh không cần phải tuân thủ những điều kiện đã bàn với quái vật Ôn Văn.

Dù sao thì hai bọn họ cũng chỉ nói miệng với nhau mà thôi, Ôn Văn tin tưởng nếu có thể thì đối phương cũng sẽ không chút do dự bội ước...

“Aiz, mình chính là người không đáng tin mà...”

Đi tới căn phòng có giường sắt, Ôn Văn một lần nữa dò xét một phen, phát hiện nơi này có dấu vết búng nổ năng lượng rất lớn, điều này làm lời nói của quái vật Ôn Văn lại có thêm sức thuyết phục.

Tiếp đó, Ôn Văn leo lên giường sắt, trong lòng nghĩ tới chuyện muốn rời khỏi nơi này, sau đó bắt đầu nằm, quỳ, khoanh chân, đứng chổng ngược, đứng một chân...

Nói chung là Ôn Văn thử hết đủ loại tư thế, bao gồm cả một vài tư thế khá xấu hổ, nhưng không quản anh làm cái quái gì, cái giường sắt này cũng không hề sinh ra chút dị tượng nào.

“Xem ra, muốn rời khỏi nơi này thì chỉ có thể tuân thủ ước định với tên kia mà thôi.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, không do dự nữa, trực tiếp theo mùi hương của tên người điên thức ăn kia tìm tới.

Anh muốn giết chết tên người điên quý dị kia, sau đó để quái vật Ôn Văn trở thành kẻ chiến thắng trong trận chiến này.

Mùi của tên điên kia rất dễ tìm, quanh người hắn vẫn luôn có đủ mùi thức ăn, vì thế Ôn Văn dễ dàng tìm thấy hắn.

Lúc này người điên kia đang ngồi ở chính giữa đại sảnh, bên cạnh là một khối chocolate hình người thật lớn.

Thình thoảng hắn bóc một miếng từ trên khối chocolate hình người kia, nhét vào trong miệng.

Trong bệnh viện tâm thần quý dị này, có lẽ hắn chính là quái vật không cần lo lắng chuyện đói bụng nhất.

Năng lực của tên này có thể nói là khá khó giải, với năng lực có hạn của quái vật Ôn Văn, muốn đối phó căn bản chính là mơ mộng hão huyền.

Đương nhiên, chính bản thân Ôn Văn thật ra cũng không có cách nào.

Hiện giờ người điên này cơ hồ không hề đề phòng, ngồi ở dưới đất gặm từng khối từng khối chocolate, thoạt nhìn muốn giết chết hắn cũng không khó khăn gì.

Nhưng sở dĩ hắn có thể thả lỏng cảnh giác như vậy chính vì ở nơi này, hắn ít gặp nguy hiểm nhất!

Không quản là quái vật hay năng lượng công kích, chỉ cần tới gần hắn trong phạm vi ba mét sẽ biến thành thức ăn, vì thế hắn gần như không thể bị thương trí mạng.

Lúc hắn muốn tấn công, hắn sẽ kích động cảm giác đói bụng của kẻ địch, sau đó để bản thân kẻ địch tỏa ra mùi hương mê người, ngoại trừ loại quái thai như Ôn Văn, rất ít người có thể chịu đựng được cảm giác đó.

“Nếu muốn săn giết hắn thì phải nghĩ biện pháp, không thể làm bừa.”

Ôn Văn tự hỏi một chốc, sau đó búng tay một cái, con rối đập vỡ đầu gói xuất hiện.

Cặp mắt ti hí của nó tỏa sáng, quơ cái búa nhỏ, sẵn sàng tìm một cái đầu gói để đập.

Ôn Văn chỉ về phía tên điên thức ăn, con rối đập vỡ đầu gói liền chú ý tới người điên thức ăn, sau đó nó vác cái búa nhỏ, nện từng bước nhỏ, từng bước từng bước đi tới gần người điên thức ăn.

Khi nó đi tới khoảng cách còn năm sáu mét, người điên thức ăn chú ý tới con rối đập vỡ đầu gói, liếc nhìn nó một cái.

Cái nhìn này làm con rối đập vỡ đầu gói trở nên điên cuồng.

“Mày dám nhìn xuống tao à, tao sẽ đập nát đầu gói mày!”

Nó giống như quả đạn pháo rời nóng phóng thẳng tới chỗ người điên thức ăn, nhưng vừa tiến vào khoảng cách ba mét thì cơ thể bằng chất liệu gỗ của nó trở thành chất liệu màu nâu như kẹo dẻo.

Nhưng chất liệu này có vẻ không hợp để đi lại, nó nhún nhảy muốn tấn công vào đầu gói của người điên thức ăn nhưng bị

hắn dễ dàng tùm lầy, tùy tiện nhét vào trong miệng, nhai a nhai, phát hiện không quản hắn nhai thế nào cũng không cắn nát được cục kẹo này.

Con rối đập vỡ đầu gối dù sao cũng là một vật thu nhận, một trong số những thuộc tính cố định của nó là không thể hư hỏng, vì thế cho dù biến thành kẹo thì người điên thức ăn vẫn không có cách nào tổn thương nó.

Người điên thức ăn nhai tới đau nhức cả hàm răng, hắn buồn bực ném con rối đập vỡ đầu gối ra ngoài.

Con rối đập vỡ đầu gối đáp xuống một khoảng đất trống, định một lần nữa tấn công, nhưng Ôn Văn đã búng tay một cái, nó biến mất trong không khí.

Quan sát không sai biệt lắm, Ôn Văn đã biết nên làm sao đối phó người điên thức ăn này.

“Mặc dù biến thành thức ăn nhưng vẫn có thể giữ lại đặc tính và năng lực bản thân, năng lực của hắn thoát nhìn không khó giải đến vậy, cao lắm chỉ là bởi vì đặc điểm của thức ăn nên không thể phát huy thực lực mà thôi, xem ra mình chỉ cần trực tiếp tiến vào phạm vi ba mét, dùng găng tay Tai Ách thì có lẽ có thể đánh chết hắn.

Trong đầu Ôn Văn xuất hiện một hình ảnh, một con gà chiên cao cỡ con người điên cuồng đánh đấm một người điên, còn vừa đánh vừa rưng vụn gà....

“Không được, như vậy quá mạo hiểm.” Ôn Văn lắc đầu, bác bỏ suy nghĩ trước đó, ở nơi này thì an toàn là số một.

“Phát hiện thứ hai là đồ vật tiến vào phạm vi gần cơ thể hắn sẽ biến thành loại thức ăn nào hình như do năng lực của hắn quyết định chứ không phải là tự hắn quyết định, bằng không sau khi không cắn nổi con rối, nhất định hắn sẽ thử biến con rối thành một thứ khác không phải kẹo...”

“Hơn nữa mặt đất và tường ở xung quanh hắn cũng không bị biến đổi, vì thế có thể mượn tường để giết hắn.”

Ôn Văn gãi gãi cằm, trong lòng đơn giản vạch ra một kế hoạch.

Đầu tiên, không biết từ nơi nào đó lôi ra một cái nồi sắt, mạnh mẽ vịn nắn nó thành tạo hình nồi lẩu.

Sau đó nghênh ngang đứng trước mặt người điên thức ăn, đôi cánh thép ở sau lưng hóa thành trường đao dây xích, đột kích tới phạm vi ba mét trước mặt người điên thức ăn, sau đó biến thành hai sợi mì thật to, mà sợi mì này không thể bị hư hại, chúng quấn lấy cơ thể người điên, Ôn Văn ở bên ngoài dùng lực một chút, trực tiếp ném người điên về phía bức tường.

Nếu cách này có thể làm hắn bị thương, như vậy Ôn Văn sẽ đập hắn chết tươi.

Nhưng đáng tiếc, kế hoạch của Ôn Văn thất bại, khi người điên thức ăn sắp đụng vào tường, mặt tường đột nhiên biến thành kẹo bông khổng lồ, người điên thức ăn đụng vào đó mà không bị tổn hại chút nào.

“Xem ra, không phải hắn không có cách nào thay đổi tính chất của vách tường, mà là không cần phải làm thế, một khi bị uy hiếp thì có thể chuyển đổi bình thường.”

“Nếu thế thì tấn công bình thường không có cách nào đối phó, thử chiêu thứ hai xem.”

Sau khi xác nhận khoảng cách và năng lực tấn công của hắn, người điên thức ăn không có uy hiếp đối với Ôn Văn, chỉ là bìa ngấm để Ôn Văn tùy ý tiến hành thí nghiệm mà thôi, ai bảo hắn chạy không nhanh chứ.

Ôn Văn cười xấu xa, sau đó búng tay một cái, ngọn lửa quán quanh nồi lẩu kia, sau đó anh ném nồi lẩu lớn kia tới.

Giống như suy đoán của Ôn Văn, nồi lẩu quả thực đã biến thành thức ăn, chỉ là lần này nó biến thành một nồi lẩu nóng hừng hực....

Dầu sôi và đủ loại thức ăn cổ quái bên trong làm người điên thức ăn bị phỏng tới oa oa gào to, mà Ôn Văn thì có chút hăng hái thưởng thức thảm trạng của hắn, năng lực thú vị như vậy, thực hiếm thấy.

Người điên thức ăn chỉ Ôn Văn gào to: “Gà chiên chết tiệt, mày có thể đường đường chính chính mà chiến đấu với tao không hả?”

“Có thằng ngu mới đường đường chính chính mà đánh với mày.”

Ôn Văn bấu môi, tháo một cái ống lò sưởi được trang trí thành dáng vẻ giống như cây trúc.

“Thứ này có thể biến thành cây mía đi, để tao thử xem nào.”

Nói xong, Ôn Văn liền ném cái ống sưởi kia tới...

Chương 275 - Quái Vật Dấu Ấn Bàn Tay Máu

Năng lực hành động của Ôn Văn rất mạnh, sau khi phát hiện nhược điểm của người điên thức ăn thì bắt đầu không ngừng đổi phương thức tấn công.

Chỉ tốn vài phút đã giày vò tên người điên thức ăn kia không còn hình người, hấn chạy trốn quá chậm, không quản ngại nguy cơ nào cũng không thoát được tập kích của Ôn Văn.

Nhưng khi Ôn Văn dùng một khúc bánh mì biến từ gậy bóng chày đập đầu người điên kia u lên một cục to, anh phát hiện là làm vậy có lẽ có thể giết hấn nhưng hiệu suất lại quá thấp.

Được xem là quái vật cấp Tai Hại, bản thân của người điên thức ăn cũng đang tự khôi phục, vì thế dùng phương pháp này để giết hấn thì đồ ăn cũng nguội lạnh hết cả rồi.

“Không thể cứ tiếp tục như vậy, phải thay đổi phương án thôi.”

Ôn Văn ngừng lại, mà người điên thức ăn cũng nhận cơ hội này điên cuồng chạy trốn, hấn không muốn chết trong tay Ôn Văn.

Nghĩ, nghĩ, trong đầu Ôn Văn đột nhiên nghĩ tới một ý nghĩ.

“Chiêu thức tấn công của hấn chính là khi tiến vào phạm vi ba mét sẽ biến thành thức ăn, vậy nếu từ không gian gần đó lấy đi thứ gì đó, thì sẽ như thế nào nhỉ?”

Ôn Văn cười xấu xa, coi như đã tìm ra được cách giải quyết người này!

Ôn Văn lập tức đuổi theo, dễ dàng tìm được người điên thức ăn, sau đó búng tay bên phải một cái, mở ra năng lực của dê

yêu hấp dưỡng, nhẹ nhàng hít một hơi đã hút khô toàn bộ dưỡng khí quanh người người điên!

Nếu không thể dựa vào đòn tấn công bên ngoài để giết chết hẳn thì cứ rút sạch dưỡng khí xung quanh, làm hẳn hít thở không thông mà chết!

Sau khi không có dưỡng khí, người điên thức ăn rơi vào đường cùng, giống như chuột sa vào bẫy, điên cuồng giãy giụa, muốn tìm được nơi có không khí mới mẻ.

Nhưng làm vậy cũng phí công mà thôi, Ôn Văn sẽ không để hẳn cơ hội giãy giụa.

“Thứ siêu năng lực này, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, năng lực của dê yêu hấp dưỡng thế mà lại chính là khắc tinh của năng lực quý dị này, chỉ cần mình có được năng lực đủ nhiều, sẽ có một ngày mình có thể khắc chế tất cả người siêu năng.”

Trong khoảng thời gian Ôn Văn tự đắc, người điên thức ăn đã tìm được cách để sống sót, hẳn vùi mặt vào giữa một bức tường, mặt tường biến thành kẹo bông, mà trong kẹo bông thì có khe hở, có chút không khí lưu lại, năng lực của dê yêu hấp dưỡng không thể hút khô toàn bộ.

“Chậc... so với gián còn sống nhậy hơn... khó trách tên kia đã hơn nửa năm cũng không có cách nào giết chết, có điều mình có cách!”

Ôn Văn búng tay một cái, hướng về phía người điên thức ăn thổi hơi, dưỡng khí như cơn gió bao phủ lấy không gian xung quanh, sau đó Ôn Văn châm lên một ngọn lửa, người điên thức ăn thoáng chốc bị lửa bao vây.

Khi ngọn lửa tiến tới quanh người hẳn thì cấp tốc biến thành sốt cà chua, nhưng ngọn lửa của Ôn Văn không ngừng phùng lên, sốt cà chua cũng không dừng lại, rất nhanh sau đó người điên thức ăn đã bị biến sốt cà chua bao phủ hoàn toàn, không có cách nào thở nổi.

Tiếp đó, Ôn Văn gia tăng độ mạnh yếu của ngọn lửa, sốt cà chua bắt đầu nhanh chóng nóng lên, người điên thức ăn bị vây ở giữa sốt cà chua vì thiếu dưỡng khí mà không có sức, chỉ có thể tuyệt vọng, bị sốt cà chua nóng luộc chết.

“Nếu năng lực của mày là biến những vật khác thành thức ăn, như vậy mày chết trong thức ăn cũng coi như là chết có ý nghĩa.”

Sau khi xác nhận người điên thức ăn đã chết, Ôn Văn liền chạy tới chỗ quái vật Ôn Văn, hắn cần đảm bảo khi quái vật Ôn Văn giết chết quái vật dấu ấn bàn tay máu, mình có mặt ở ngay bên cạnh, như vậy có thể giảm bớt khả năng hắn chơi xấu.

Động tĩnh chiến đấu của quái vật dấu ấn bàn tay máu và quái vật Ôn Văn rất lớn, cho dù cách một khoảng rất xa cũng có thể cảm nhận được.

Trước khi Ôn Văn tới nơi này, hai bọn họ và người điên thức ăn cơ bản chính là ba vị bá chủ của bệnh viện tâm thần này.

Người này không thể làm gì người kia, nếu hai phe tiến hành huyết chiến thì người được lợi ích nhất định chính là kẻ thứ ba, vì thế cả ba mới có thể hòa hợp ở chung hơn nửa năm, có điều phương thức hài hòa này rốt cuộc đã bị phá vỡ vào ngày hôm nay.

Cơ thể của quái vật dấu ấn bàn tay máu giống như một nhân loại có phần eo bị kéo dài, giống như rắn mối bò để di chuyển, lưng và đầu có đặc điểm của rắn mối, nhưng tay và chân thì là dáng vẻ con người.

Nơi hắn đi qua đều lưu lại dấu ấn bàn tay máu, mỗi dấu đó đều là một cái bẫy.

Khi kẻ địch đi ngang qua nó sẽ nổ tung, hoặc là sẽ xuất hiện một móng vuốt đỏ au cào rách kẻ địch, mà dấu ấn này khi in lên người kẻ địch cũng có hiệu quả tương tự!

May mắn là dấu ấn này chỉ có thể duy trì hiệu quả trong một khoảng thời gian không quá dài, bằng không bệnh viện tâm thần này sớm đã là thiên hạ của quái vật dấu ấn bàn tay máu rồi.

Ở chiến trường lúc này, xiềng xích và bàn tay máu cùng tung bay, vụ nổ và khí đỏ hòa lẫn thành một màu, tình cảnh rất hỗn loạn.

Quái vật Ôn Văn điều khiển xiềng xích và năng lực của đám quái vật, miễn cưỡng đấu ngang tay với quái vật dấu ấn bàn

tay máu.

Năng lực của nó tuy đơn giản nhưng lại rất mạnh, hơn nữa kiểu hành động lại khá đặc biệt, thậm chí còn có thể làm tới mức độ ẩn thân nhất định, vì vậy mặc dù quái vật Ôn Văn có thể sử dụng năng lực khác biệt của đám quái vật nhưng vẫn chỉ có thể đánh ngang tay với nó.

Quái vật đầu ấn bàn tay máu vừa chiến đấu với quái vật Ôn Văn vừa cảnh giác.

Ngày hôm nay, đối thủ cũ của hắn không biết bị lừa đá vào đầu hay bị cửa kẹp mà đột nhiên phát rồ tử chiến với hắn.

Chẳng lẽ tên này không biết nếu hai bọn họ tử chiến, người được lợi cuối cùng chính là tên điên có năng lực không mạnh nhưng rất quý dị kia à?

Đột nhiên, ánh mắt của quái vật đầu ấn bàn tay máu đông cứng, nó chú ý thấy một nhân loại đang quan sát cuộc chiến.

Gương mặt của kẻ này... rất giống với quái vật Ôn Văn!

“Không tốt, trận chiến này có bẫy!”

Quái vật đầu ấn bàn tay máu lập tức phát hiện, hơi thở của người điên thức ăn đã biến mất, mà kẻ giết người điên thức ăn rất có khả năng chính là người đang đứng dựa vào tường, vừa gãi móng vừa xem náo nhiệt kia!

Theo ánh mắt quái vật đầu ấn bàn tay máu, quái vật Ôn Văn cũng phát hiện Ôn Văn đang xem kịch vui, rộng to nói: “Mày còn đứng ngây ra đó làm gì, giúp một tay đi!”

Ôn Văn thở dài một tiếng, vốn định hóng náo nhiệt một chút.

Anh cầm thanh thép, nhắm vào quái vật đầu ấn bàn tay máu.

Quái vật đầu ấn bàn tay máu theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, nhưng lại không biết nguy hiểm tới từ đâu, khoảng cách của tên nhân loại kia và hắn vẫn còn rất xa...

Chờ đã, hắn biến mất!

Chờ đến khi quái vật đầu ấn bàn tay máu một lần nữa phát hiện Ôn Văn thì một thanh thép đã biến thành màu đen đậm xuyên qua cánh tay hắn, sức lực lớn đến mức trực tiếp xé toạc tay hắn.

Sau đó Ôn Văn nhẹ nhàng đáp xuống đất, ghim thanh thép xuyên cánh tay kia lên vách tường, đặt mông ngồi dưới đất, tiếp tục xem chiến.

Không phải hẳn không muốn trực tiếp xử lý quái vật dấu ấn bàn tay máu, chỉ là sau khi liên tục sử dụng hai lần xuyên tâm thức, cả người anh đã kịch liệt đau nhức, chỉ là đang cố nén đau đớn không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Hơn nữa Ôn Văn còn muốn dành một phần sức lực đề phòng quái vật Ôn Văn giờ trò, cho nên vẫn thành thật nghỉ ngơi thì tốt hơn.

Tuy Ôn Văn chỉ tấn công một lần nhưng nó đã đủ làm cán cân chiến thắng nghiêng đi, trạng thái cân bằng nháy mắt bị phá vỡ.

Dấu ấn mà quái vật dấu ấn bàn tay máu mới vừa tạo ra thoáng cái đã giảm bớt đi một phần tư, mà quái vật Ôn Văn cũng thừa thắng xông lên, thế tấn công lại càng mãnh liệt hơn, đảm móng vượt màu máu bị mũi nhọn sắc bén của dây xích xoắn nát, tốc độ tạo ra dấu bàn tay máu của nó đã không theo kịp tốc độ phá hỏng của quái vật Ôn Văn rồi!

Chương 276 - Nghẹn Sh*t Đi!

Mất thấy mình không có chút phần thắng nào, quái vật dấu ấn bàn tay máu trực tiếp trèo tường trốn đi.

Tay và chân của hắn có thể dính vào vách tường, để hắn có thể di chuyển ở bên trên, thậm chí là chạy trốn trên trần nhà.

Loại di chuyển quái dị nhưng linh hoạt này giúp nó nhiều lần thoát khỏi nguy cơ, nhưng nó chạy được một hồi thì phát hiện hình như có chút không đúng.

Vì thế quái vật dấu ấn bàn tay máu quay đầu nhìn lại, liền thấy nhân loại đã cắt đứt tay hắn khi này đang dùng tư thế giống như hắn, bò theo phía sau.

Sau đó, trong ánh mắt hoảng sợ của quái vật dấu ấn bàn tay máu, nhân loại kia cười bỉ ổi đưa tay cầm thanh thép đã biến thành màu đen kia, từ phía sau trực tiếp thọt vào người hắn.

Quái vật đầu ấn bàn tay máu bị tập kích trực tiếp từ trên trần nhà rớt xuống, bị xiềng xích mạnh mẽ cuốn lấy, xoắn thành mảnh nhỏ.

Ôn Văn từ trên trần nhà nhảy xuống, có chút ghét bỏ nhìn thanh thép dính chút hỗn hợp đỏ vàng tỏa ra mùi quái dị.

Suy nghĩ một chút, Ôn Văn quyết định sẽ đưa thứ này cho Hoành Âm, cậu nhóc đó vẫn chưa có vũ khí thích hợp...

“Hiện giờ, cả hai người cạnh tranh của mày đều đã chết rồi, đến lượt mày thực hiện lời hứa.”

“Đừng nóng vội, vẫn còn một bước cuối cùng nữa.”

Quái vật Ôn Văn chậm rãi dẫn Ôn Văn đi tới đại sảnh có pho tượng cầm tấm bảng kim loại kia, Ôn Văn không đi vào trong, chỉ đứng ở cửa, anh lo sợ rằng người này có trá.

“Mày yên tâm, tao sẽ không giờ trò lừa gạt, bây giờ tao không việc gì phải kiểm chuyện cả.”

Ôn Văn bĩu môi, lời này chính anh cũng rất thường nói.

Thấy Ôn Văn không chịu tiến tới, quái vật Ôn Văn cũng không tức giận, trực tiếp quỳ gối trước pho tượng kia, tụng niệm đoạn văn tự trên bảng kim loại.

“Xin dùng nơi trắng đỏ soi sáng, hiến tế chủ nhân Tử Tịch Không Minh vĩ đại!”

Sau khi đọc xong, pho tượng kia thê mà lại đứng dậy, bắt đầu vuốt ve tấm bảng kim loại kia, cùng lúc đó, những nơi trong bệnh viện tâm thần bị ánh trắng đỏ chiếu sáng bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất, tất cả ánh trắng anh đỏ đều tập trung lại trên bảng kim loại.

Tấm bảng kim loại kia tan ra, nhỏ xuống trên người quái vật Ôn Văn, dần dần hình thành một bộ giáp tạo hình quỷ dị có màu đỏ.

Quái vật Ôn Văn nhìn bộ giáp, phát ra tiếng cười càn rỡ, mục đích của hắn đã đạt được, hắn đã bước lên nhân sinh rộng lớn hơn.

Mà Ôn Văn cũng vui vẻ, sau khi ánh sáng đỏ như máu kia biến mất, trạm thu nhận cũng trở nên sinh động hơn, điều này làm

khí thể của anh tăng mạnh, xem ra thứ mà trạm thu nhận kiêng kỵ chính là vàng trắng đỏ.

Chủ yếu nhất là hiện giờ trạm thu nhận đang truyền tới cảm giác khao khát mãnh liệt, đối tượng của tâm tình này chính là quái vật Ôn Văn, xem ra trên người quái vật Ôn Văn thật sự có một bộ phận của trạm thu nhận, mà trạm thu nhận cũng muốn trở nên hoàn chỉnh.

Sau khi khí thể trở nên sung túc, Ôn Văn cất giọng cười ha hả của quái vật Ôn Văn, trừng cặp mắt cá chết nói: “Này, đưa đồ đã hứa cho tao.”

Quái vật Ôn Văn khẽ vung tay, hai anh em Lưu Chí và Lưu Kiều Kiều bị xiềng xích mang tới đặt bên cạnh Ôn Văn.

Ôn Văn nhướn mày: “Thứ chúng ta đã nói không phải chỉ có thế.”

Quái vật Ôn Văn cười như điên: “Những thứ khác, tao sẽ đưa cho mày sau, chỉ cần mày có thể sống đến khi đó!”

“Mày định chơi xỏ lá đấy hả?” Ôn Văn chuẩn bị chọt thanh sắt có mùi thum thum thú vị này vào miệng tên trước mặt.

Quái vật Ôn Văn chỉ rìa bệnh viện tâm thần, nói: “Tất cả nơi này, bao gồm tao và mày, cuối cùng sẽ bị đưa tới quốc gia của Kẻ Thống Trị Cái Chết, mà tất cả sinh vật ở đây sau này sẽ là thuộc hạ của tao... Mày cũng thế thôi, nếu bây giờ chịu thần phục tao, tao còn có thể tha cho mày một mạng.”

Ôn Văn đi tới trước cửa sổ, nhìn thấy phần rìa bệnh viện tâm thần đang nâng lên cao, anh đưa tay phóng ra một vài tia sáng.

Tia sáng khi tiếp xúc với ranh giới bệnh viện thì quỵ đi nghiêng đi, bắn về phía mặt trăng.

Quái vật Ôn Văn đi tới bên cạnh Ôn Văn, nói: “Đừng thử chống cự, ngay cả ánh sáng cũng không thể thoát khỏi nơi này, mày cũng không thể trốn được đâu.”

“Mày mạnh hơn tao rất nhiều, thậm chí có lẽ đến giờ vẫn chưa sử dụng hết toàn lực, nhưng ở trước mặt Kẻ Thống Trị Cái Chết thì sức mạnh của mày cũng chỉ như một con kiến khá mạnh mẽ thôi.”

Quái vật Ôn Văn giang rộng cánh tay, nói với Ôn Văn: “Đi cùng với tao, chúng ta trở thành hoàn chỉnh, sau đó cùng nhau trở nên mạnh mẽ hơn... cho đến khi đứng trên đỉnh cao.”

Quái vật Ôn Văn kỳ thật không biết thứ chờ đợi mình là gì, vì thế mới muốn mời chào Ôn Văn, bởi vì hắn biết rất rõ, không có trợ thủ nào tốt hơn Ôn Văn.

Mặt của Ôn Văn hơi sa sầm: “Đi chết đi, đồ biến thái, tao thích phụ nữ!”

“Mày từ chối à, thế thì mày phải hối hận!” Nghe thấy lời Ôn Văn, quái vật Ôn Văn từ bỏ ý tưởng mời chào Ôn Văn, trước đó bọn họ vốn là một thể, vì thế hắn có thể nghe ra tâm tư đối phương ngay từ câu nói đầu tiên.

Hắn cười gằn nói: “Có thần phục tao hay không không phải do mày quyết định, đợi đến trên đó rồi, tao sẽ để mày muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Ôn Văn nhún vai nói: “Phải xem bản lĩnh của mày đã ~”

Quái vật Ôn Văn nói tiếp: “Còn nữa, tao ghét có người giống tên với tao, từ hôm nay trở đi, tao gọi là Ôn Văn.”

Ôn Văn im lặng hai giây: “Khác chỗ nào?” [văn trong Ôn Văn 文 nghĩa là văn tự, chữ viết; chữ văn mà quái vật Ôn Văn nói là 蚊, nghĩa là con muỗi; đều đọc là wen]

Quái vật Ôn Văn nghe lời, sau đó hỏn hển nói: “Vậy tao gọi là Ôn Lệ!” [lệ nghĩa là tàn bạo, hung ác]

“Còn không êm tai bằng Ôn Tuyên Đản...” Ôn Văn thở dài một tiếng, ít ra thì về phương diện đặt tên, hai bọn họ đều kém như nhau. [trứng gà luộc ở suối nước nóng]

Từ đó về sau, cái tên mà Ôn Văn dùng để gánh tiếng xấu thay mình, ngoại trừ Ngô Vọng thì còn một cái khác nữa là Ôn Lệ...

Mắt thấy phần rìa bệnh viện tâm thần đã biến mất toàn bộ, qua một hồi nữa thì bọn họ cũng sẽ bay lên trời, Ôn Văn không do dự nữa, thừa dịp quái vật Ôn Văn, cũng chính là Ôn Lệ không chú ý, trực tiếp đặt tay phải lên ngực hắn.

“Mày muốn làm gì, hiện giờ tao đã là người nhà của Kẻ Thống Trị Cái Chết, ở nơi này thì mày không thể nào giết chết được tao đâu.” Ôn Lệ khó hiểu nhìn Ôn Văn nói.

Ôn Văn nhếch môi, cười nói: “Làm người phải có chữ tín, đã đáp ứng thì phải thực hiện, mày không cho tao, thì tao tự cướp lấy!”

Lực hút mạnh mẽ xuất hiện trong tay Ôn Văn, từng sợi xích đen quấn lấy Ôn Lệ, sau đó có chút khó có thể nói rõ bắt đầu từ trong cơ thể Ôn Lệ tuôn ra chảy về phía Trạm Thu Nhận Tai Ách.

“Đó là thứ gì, mày làm cái gì?”

Ôn Lệ hoảng sợ nhìn Ôn Văn, hẳn cảm giác được có thứ gì đó trong cơ thể mình đang không ngừng bị hút đi, đồng thời hẳn cũng mất đi năng lực điều khiển sợi xích...

Rất nhanh, thứ trong cơ thể Ôn Lệ đã bị hút khô, toàn thân vô lực quỳ dưới đất, âm u nhìn Ôn Văn.

“Cho dù mày cướp đi thứ từ trên người tao thì thế nào, người chiến thắng trận đấu là tao, cuối cùng mày cũng sẽ thuộc về tao, tới khi đó tao sẽ để mày phải chịu hình phạt kinh khủng nhất, tao muốn...”

“Nghện sh*t đi!”

Ôn Văn trực tiếp thọc thanh thép kia vào miệng Ôn Lệ, ghim hẳn vào tường.

Nhưng mặt dù vậy, Ôn Lệ vẫn còn đang ồm ồm không rõ mống chữi Ôn Văn.

“Chậc chậc, thật sự giết không chết.”

Ôn Văn nghiêng đầu đánh giá Ôn Lệ một hồi, sau đó nói: “Giống như mày, tao cũng không thích có một tao khác, cho dù mày đã sửa lại tên thì diện mạo của mày vẫn rất giống tao...”

“Vì thế, tao muốn chỉnh sửa lại nhan sắc giúp mày!”

Chương 277 - Thế Giới Tĩnh Lặng

Năm móng tay nhọn từ đầu ngón tay mọc dài ra, trên móng tay lóe ánh sáng màu đỏ yêu dị.

“Trên móng tay này đều là máu độc của Vampire khi chuyển đổi máu của đời sau, chỉ cần tiếp xúc với máu thì có thể kéo dài hủ hóa, máu độc có lẽ sẽ không giết được mày, nhưng cào nát mặt mày, để mày không thể khôi phục lại gương mặt này thì vẫn có thể làm được.

Ôn Văn đã quan sát rồi, quái vật nơi này mặc dù sẽ sống lại nhưng những vết thương đã bị khi tử vong sẽ không hồi phục lại như cũ, giống như tang thi bị Ôn Văn thiêu rụi vậy, sau khi sống lại nó đã dùng hình thái tiêu thi để tồn tại.

“Hiện giờ tao sẽ chinh mặt lại cho mày, nói đi, mày muốn tạo hình gì đây?” Ôn Văn liếm móng tay một chút, nhìn Ôn Lệ, biểu cảm đặc biệt tàn nhẫn.

Ôn Lệ rút thanh thép ra, ném sang một bên, mặt không biểu cảm nhìn Ôn Văn nói: “Mày vừa liếm máu độc rồi.”

Ôn Văn nhìn móng tay mình sững sốt hai giây, tức giận nói: “Máu độc phải gặp máu mới phát tác, ăn trực tiếp thì chỉ như albumin thôi!”

Sau đó thẹn quá thành giận nên Ôn Văn không để Ôn Lệ có cơ hội ý kiến nữa, trực tiếp vươn vuốt tới, cào năm đường máu thật sâu trên mặt hắn.

Máu độc nhanh chóng phản ứng trên mặt Ôn Lệ, chỉ một lát sau, mặt của hắn trở nên cực kỳ đáng sợ.

Nhưng lần này, Ôn Lệ chỉ âm trầm nhìn Ôn Văn: “Thực lực của tao quả nhiên không bằng mày, nhưng cho dù mày kêu ngạo đến thế nào thì chóc nữa tao sẽ để mày muốn chết sống không được, muốn chết không xong.”

Ôn Văn thực ngoan ngoãn gật đầu nói: “Tao có thể tượng tượng được chóc nữa mày sẽ làm thế nào, có điều mày không có cơ hội.”

Ôn Văn lùi về sau một bước, đứng bên cạnh cặp anh em họ Lưu đang hôn mê, xiềng xích tuôn ra quấn chặt hai người, sau đó thân hình Ôn Văn nháy mắt biến mất không còn thấy chút gì nữa.

Nếu mọi thứ ở nơi này đều sẽ bị đưa lên trắng đỏ, vậy Ôn Văn chỉ cần không ở nơi này là tốt rồi, trốn trong trạm thu nhận đương nhiên có thể gói cao đầu không cần lo nghĩ.

Nhìn thấy Ôn Văn biến mất, Ôn Lệ lập tức điên cuồng gào thét: “Người đâu rồi? Người đâu? Vì sao hắn lại biến mất chứ?”

Ôn Lệ giận dữ phá hư hết thảy xung quanh, nhưng không thể tìm được chút bóng dáng nào của Ôn Văn.

Ôn Văn núp trong trạm thu nhận một đoạn thời gian ngắn, đoán chừng phạm vi bay lên đã vượt qua nơi mình đã ở trước đó mới từ trạm thu nhận chui ra.

Vừa lúc nhìn thấy cơ thể Ôn Lệ bay lên, chậm rãi tiến về phía trắng đỏ.

“Bái bai ngài nhé, sơn thủy tương phù, lần sau chúng ta gặp lại.” Sau khi phách lối chào hỏi, Ôn Văn nhắc chân bỏ chạy.

Anh không biết sau khi bay lên trên đó rồi, Ôn Lệ sẽ gặp phải tình huống gì, ngộ nhờ sau khi hắn lên đó rồi, lén mách với nhân vật quan trọng gì đó về Ôn Văn, sau đó phát người tới bắt Ôn Văn về đó, như thế thì Ôn Văn muốn tìm nơi để khóc cũng không có.

Sau khi rời khỏi vị trí bệnh viện tâm thần kia, một hơi chạy mấy chục cây số, Ôn Văn mới thở dài một hơi.

Lúc này anh mới phát hiện, càng rời xa bệnh viện tâm thần thì làn sương mù màu xám càng nồng đậm hơn, màu sắc càng đơn điệu hơn, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh mù mịt.

Không có âm thanh, không có màu sắc, mọi thứ ở nơi này đều đơn điệu đến nhạt nhẽo.

“Nơi này đúng là tầng sương mù xám không sai, chỉ có điều hiện giờ mình đang ở sâu trong tầng sương mù xám, cũng tức là phần gần với thế giới trong nhất.”

Trong tầng sương mù nhạt nhất, chỉ cần hạ thấp linh cảm thì có thể trở lại thế giới hiện thực.

Nhưng ở tầng sâu hơn, dùng phương pháp này không thể thực hiện được, bởi vì hiện giờ bản thân Ôn Văn không hề nâng linh cảm lên tới mức tối đa.

Nếu muốn từ nơi này tiến vào thế giới thật, chỉ có thể tìm kiếm con đường thông tới thế giới thật mới được, may mà Ôn Văn biết nên làm thế nào để tạo thành con đường, vì thế anh nắm chắc mình có thể từ nơi này trở lại thế giới thật.

Khi đã không còn nguy cơ, Ôn Văn bắt đầu quan sát sinh thái của tầng sương mù xám.

Anh có thể nhìn thấy đủ loại quái vật muôn hình muôn dạng, cơ thể đám quái vật này có chút không rõ, có con bay bổng trên trời, có con lượn lơ dưới đất.

Giống như người siêu năng ở thế giới thật tiến vào tầng sương mù xám, thân thể của bọn nó vừa ở thế giới trong vừa ở trong tầng sương mù xám tầng sâu này, sở dĩ chúng nó tiến vào trạng thái này là vì muốn tìm cơ hội để tiến vào thế giới thật.

Nơi này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài con đường tự nhiên, sau đó nếu có người siêu năng u mê ở thế giới thực cố gắng nhìn rõ hình dáng của chúng thì chúng có thể thông qua đó tiến vào thế giới thật.

Mà mục đích của bọn chúng, chính là ăn cơm!

Đúng vậy, ăn cơm, đối với rất nhiều quái vật mà nói, linh hồn của loài người chính là thức ăn tốt nhất.

Ở trên đường phố, tùy ý có thể nhìn thấy bóng người mờ mịt đi lại, những bóng người này là linh hồn người đã chết ở thế giới thật.

Tất cả những vật thể không phải sinh mệnh sống ở thế giới thực đều có hình chiếu ở tầng sương mù xám, mà linh hồn người đã chết thì đều lơ lửng ở đây.

Những linh hồn may mắn sẽ vì vướng bận mà tiến vào thế giới thật, trở thành ác quỷ hung linh, mà số còn lại thì chính là thức ăn của đám quái vật.

Đám quái vật thỉnh thoảng sẽ đi tới trên đường phố, gặm một linh hồn con người đang mờ mịt lang thang và thưởng thức nó, mà những linh hồn khác thì giống như không nhìn thấy, linh hồn con người không hề hiếm thấy ở thế giới này, hiếm có chỉ là một vài linh hồn đặc biệt mà thôi.

Ví dụ như ác ma áo trắng đã tạo ra những thảm kịch, tạo ra những linh hồn bi thảm.

Ôn Văn không có ý cứu vớt những linh hồn đáng thương đó, bởi vì cảnh tượng này là một phần của phép tắc tự nhiên.

Ngoại trừ một số ít trường hợp đặc biệt, phần lớn linh hồn sau khi tách ra khỏi cơ thể chỉ là một thứ khá u mê và ngu ngốc.

Không có bộ phận cảm nhận thần kinh thì không thể tiếp nhận tin tức thế giới bên ngoài, không có não thì không thể tiến hành suy nghĩ và chứa đựng ký ức, không thể sinh ra các loại tin tức tố, chúng nó cũng không có hỉ nộ ái ố...

Mỗi phút đồng hồ đều có linh hồn mới sinh ra, mà linh hồn cũ chỉ có thể dùng phương thức này để tiêu hao, nếu như sự cân bằng này bị phá huỷ thì linh hồn ở tầng sương mù xám sẽ ngày càng nhiều hơn, một khi giới hạn bị phá vỡ thì sẽ mang tới tai họa không tưởng được.

Đương nhiên, người siêu năng và quái vật tồn tại vì siêu năng lực, và những linh hồn này không phải là thứ như thế, chúng sẽ tiếp tục tồn tại với một phương thức khác...

Nhiệt tình mới mẻ thoáng trôi qua, Ôn Văn đã không còn hứng thú với tầng sương mù xám nữa, nơi này thực sự quá trống trải, thả rắm cũng có cả tiếng vang.

Mà Ôn Văn thì lại không dám làm loạn, lỡ như không cẩn thận tiến vào thế giới trong thì xúi quẩy, nơi đó không phải nơi tốt lành gì.

Sau khi trở lại trạm thu nhận, Ôn Văn nhìn thanh thép có chút mùi kỳ lạ kia, mày nhíu lại.

Thanh thép này rất cuộc chính là chiến lợi phẩm duy nhất của lần hành động này, nhưng bởi vì đâm vào nơi không nên đâm mà Ôn Văn không muốn sử dụng nó nữa.

Vì thế anh dùng nước đơn giản rửa sạch một phen, sau đó tìm chút sắt vụn đúc thành một cái tay cầm an toàn cho thanh thép này, sau đó cầm nó tới tìm Hoành Âm đang luyện tập thuật cận chiến.

Bởi vì năng lực đặc biệt, nếu Hoành Âm muốn đánh người khác thì chỉ có thể dựa vào năng lực đánh cận chiến, mà hiện

giờ thì vẫn chưa có được vũ khí cận chiến thuận tay.

Cho nên khi Ôn Văn đưa thanh thép trông không chút bắt mắt nào đưa cho Hoàn Âm, cậu ta rất vui sướng, cầm lấy đùa nghịch.

Ôn Văn vốn định ngắc mở một chút, thứ này đã từng chọt vào đồ không tốt, nhưng thấy Hoàn Âm trước khi dùng đã dùng nước rửa qua một lần, Ôn Văn liền không nói gì.

“Khi dùng thanh thép này thì cẩn thận một chút, bên trên có lời nguyện rửa rất mạnh mẽ, nếu ngộ thương người khác thì có thể giết người.”

Nghe thấy lời nhắc nhở của Ôn Văn, Hoàn Âm nghiêm túc gật đầu, cũng không biết vì sao, thanh thép này hình như có mùi thúì thum thum khó tả.

Có điều nếu ẩn chứa nguyện rửa thì có chút mùi thúì hẳn là đương nhiên đi...

Ừm...

Mọi người cũng hiểu rồi đó, có rất nhiều thứ không phải dùng nước rửa qua thì có thể sạch sẽ...

Chương 278 - Trạm Thu Nhận Biến Đổi

Thấy Hoàn Âm rất thích, Ôn Văn gật đầu, sau đó đơn giản chỉ dẫn những điểm sơ hở của cậu ta rồi thản nhiên rời khỏi nơi này.

Hoàn Âm nhìn bóng lưng Ôn Văn, con người sáng ngời chớp chớp hai cái, tiếp đó khẽ khom người xuống.

Đối với Hoàn Âm thì Ôn Văn chính là người đối xử tốt nhất với cậu ta từ sau khi cha mẹ qua đời.

Đầu tiên là cứu cậu ta ra khỏi tổng bộ Đọa Thần Huyét giống như địa ngục kia, sau đó còn ra lệnh cho người đàn ông kim loại mặc vest kia tiến hành huấn luyện chiến đấu với cậu, còn cho cậu một ít đồ dùng siêu năng.

Hoàn Âm là người gần như đã tiến vào đường cùng, ai có ơn thì cậu ta nhất định sẽ báo ơn, ai có thù thì cho dù đuổi tới chân trời góc biển cũng nhất định phải báo thù.

Ở trên người cậu ta, có rất nhiều phẩm chất đặc biệt bị người ta gọi là ngu ngốc nhất, cậu ta sẽ không khuất phục, sẽ không thỏa hiệp, sẽ không học được đạo lý đối nhân xử thế, sẽ không thể tỏ ra thờ ơ.

Nhưng chính vì những phẩm chất đặc biệt này mà Hoàn Âm không bị lay chuyển suốt bốn tháng bị dẫn vật, ánh mắt cũng luôn sáng ngời như lúc ban đầu.

Mà Ôn Văn cũng vì nhìn trúng những phẩm chất đặc biệt này mới quyết định có cơ hội sẽ cứu Hoàn Âm ra ngoài, đồng thời chiêu mộ làm nhân viên thu nhận...

...

Sau khi rời khỏi chỗ Hoàn Âm, Ôn Văn bắt đầu kiểm tra thu hoạch lần này.

Chiến lợi phẩm thật sự chỉ có mỗi thanh thép chốt c*t kia mà thôi, thế nhưng Ôn Văn cũng không tức giận chút nào, bởi vì sự biến hóa của trạm thu nhận quý giá hơn bất cứ chiến lợi phẩm nào.

Trải qua một phen kiểm tra và xem xét, Ôn Văn phát hiện trạm thu nhận có rất nhiều năng lực mới.

Đầu tiên là xiềng xích mà anh thả ra ngoài, hiện giờ nó có hai loại hình thức là trói buộc và tấn công.

Hình thức trói buộc, chính là loại sợi xích mảnh khảnh màu đen, sau khi trói kẻ địch lại thì có thể kéo vào trạm thu nhận.

Mà hình thức tấn công khi thả ra chính là loại xích giống như Ôn Lê đã sử dụng, rất thô to và có mũi nhọn, uy lực đủ để xuyên thủng vách tường, làm Ôn Văn tăng thêm một phương thức tấn công.

Thứ hai chính là trạm thu nhận có thêm một quyền năng, có thể trông sợi xích vào trong cơ thể quái vật, thông qua xiềng xích không chế hành vi của chúng.

Quái vật bị trông xích có thể thả ra ngoài trạm thu nhận, giúp Ôn Văn làm vài chuyện.

Mà Ôn Văn có thể thông qua xiềng xích trông vào cơ thể chúng để tiến hành nghiêm phạt, thậm chí là một lần nữa túm về trong trạm. Ôn Văn dự định sẽ quan sát Đào Thanh Thanh

thêm một khoảng thời gian ngắn, sau đó thả cô ta ngoài xem thử.

Ngoài ra, rất nhiều chức năng của trạm thu nhận trở nên hoàn thiện hơn.

Thay đổi lớn nhất chính là người quản lý ở các tầng, như là người đàn ông kim loại mặc vest ở tầng một, người phụ nữ hội tụ từ những điểm sáng xanh lá cây ở tầng hai, và nòng nọc nước ở tầng ba.

Bọn họ không còn bị trói buộc trên một cái bệ ở khu trung tâm nữa rồi, bọn họ có thể tùy ý di chuyển trong tầng của mình, có quyền quản lý nhất định đối với trạm thu nhận, đồng thời cũng có được thực lực cấp Tai Nạn.

Cho dù Ôn Văn không ở trong trạm thu nhận, với sức mạnh của ba người này cũng đủ duy trì ổn định cục diện bên trong trạm thu nhận.

Thay đổi tương đối lớn thì chỉ có những thứ này mà thôi, nhưng những thay đổi nhỏ cũng không thể bỏ qua.

Tỷ như không khí bên trong trạm thu nhận càng tươi mát hơn, độ ẩm cũng trở nên thích hợp hơn, rất nhiều thiết bị vận hành suôn sẻ hơn, ngay cả bồn cầu của trạm thu nhận cũng tăng thêm công năng phun nước...

Nói chung, những thứ này trong trạm thu nhận được tiến hành thăng cấp toàn diện, mọi phương diện đều được hoàn thiện hơn.

Đương nhiên, ngoại trừ những thay đổi tốt này, Ôn Văn cũng có thêm chút phiền phức.

Cùng lúc với trạm thu nhận, Ôn Văn cũng lấy về chút phiền phức từ người Ôn Lệ.

Là một đám khí màu đỏ rực, chúng nó nhẹ nhàng chuyển động trên tay Ôn Văn, thỉnh thoảng ngưng tụ lại thành dáng vẻ mặt người gương nanh múa vuốt với Ôn Văn, sau đó tan biến trong không khí.

Nó là làn khí màu đỏ tươi trên người Ôn Lệ, loại khí này có tác dụng giúp Ôn Văn mạnh mẽ hơn ở một mức nhất định,

nhưng đồng thời cũng khiến Ôn Văn dễ táo bạo và mất khống chế hơn.

Hơn nữa Ôn Văn lại không có cách nào khống chế loại khí này, lúc nào xuất hiện hoàn toàn phụ thuộc vào cảm xúc của Ôn Văn, lúc nóng nảy thì nó sẽ dày đậm một chút, lúc ôn hòa nhã nhặn thì sẽ nhạt một chút.

May là làn khí bị túm tới cũng không nhiều, vẫn còn trong phạm vi có thể khống chế, bằng không có lẽ Ôn Văn phải cạo đầu xuất gia rồi...

“Có thể làm người ta phát cuồng... vậy cứ gọi mày là Cuồng Khí đi!”

Đặt tên xong, Ôn Văn khoanh chân ngồi dưới đất, bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để quay trở lại thế giới hiện thực.

Đối với tầng sương mù xám này, kỳ thật Ôn Văn cũng không hiểu quá nhiều, biện pháp duy nhất có thể nghĩ tới chính là tìm một người siêu năng, để hắn tìm kiếm chính mình ở trong tầng sương mù xám nhạt, đồng thời tạo thành một lối đi.

Nhưng làm sao để đối phương ở thế giới bên kia chuẩn xác tìm được mình mà không phải tìm thấy một đại ma vương diệt thế, đó chính là vấn đề lớn.

Trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra manh mối gì, vì thế Ôn Văn quyết định trước tiên đi thị sát tình huống trạm thu nhận một chút, nói không chừng ý tưởng chợt lóe, sẽ nghĩ ra cách.

Lúc đi tới kho hàng khu Tai Hại của trạm thu nhận, Ôn Văn đột nhiên nghe thấy một giọng điệu nịnh nọt, âm thanh kia làm anh nổi cả da gà.

“Chủ nhân vĩ đại của tôi, có phải ngài đang có tâm sự hay không, kẻ hầu hèn mọn xin được phục vụ cho ngài.” Trên mặt kính ma Gildero xuất hiện một người đàn ông mặc đồ quản gia, khom người nói với Ôn Văn.

Hắn nói chuyện khá lắp bắp, hiển nhiên là vừa mới học được ngôn ngữ thông dụng của liên bang không bao lâu.

Ôn Văn kinh ngạc nhìn nó, không ngờ vật thu nhận này thế mà lại có năng lực tự học tập, chỉ ném cho nó một quyển từ điển

thông dụng thì nó đã học được ngôn ngữ liên bang rồi.

“Mày có thể nhìn ra tao đang có tâm sự à?”

Trong trạm thu nhận, Ôn Văn vẫn luôn mặc áo choàng ngực độc Tai Nạn, người khác chỉ thấy được ánh mắt chứ không thấy được vẻ mặt của anh.

Turner khom người, lộ ra nụ cười niềm nở: “Chủ nhân vĩ đại, ý nghĩa sự tồn tại của ta chính là phục vụ cho người vĩ đại như ngài, đương nhiên cần phải có năng lực nhìn ra tâm sự của ngài...”

Thái độ của nó rất khiêm nhường, hoàn toàn không nhìn ra ý muốn lừa dối, thật sự làm Ôn Văn cảm thấy thần kỳ...

Vị chủ nhân tiền nhiệm của Gildero từng là một nhân viên thu nhận trong trạm, sống ở khu Kim Ưng ngàn năm trước, là một vị phù thủy khá nổi tiếng.

Đương nhiên, cô ta sớm đã biến mất trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, mà Gildero thì vẫn còn tồn tại, đồng thời còn cần một chủ nhân mới.

Căn cứ theo quan sát của nó, Ôn Văn chắc hẳn là người có quyền lực cao nhất trong trạm thu nhận, hơn nữa thực lực có vẻ cũng rất mạnh, xem ra lựa chọn Ôn Văn làm chủ nhân là một chuyện đáng tin.

Hiện giờ hẳn nên thể hiện giá trị của mình ở trước mặt chủ nhân mới.

Nghe xong những lời này, Ôn Văn cảm thấy khá hứng thú, tên này có lẽ có thể phá vỡ thế khó trước mắt.

“Vậy mày nói xem, tao đang có tâm sự gì?”

Gildero ghen lời, nó chỉ có chút kỹ năng quan sát sắc mặt mà thôi, chưa tới mức nhìn thấu lòng người ta như thế...

“Tâm tư của chủ nhân vĩ đại thâm sâu như đại dương, Gildero ngu muội không thể nhìn thấu.” Qua vài giây, người đàn ông bên trong mặt kính cung kính nói.

Chương 279 - Kẻ Lừa Gạt Gildero

Ôn Văn thở dài một tiếng, trông cậy một vật thu nhận chỉ có cấp Tai Hại biết hết mọi thứ đúng là không quá thực tế, anh thở dài một tiếng nói: “Vậy mà nói coi, mà có thể làm được cái gì?”

Gildero hơi nhích tới trước một chút, giống như diễn viên trong phần quảng cáo của TV, thỏa sức chào hàng về năng lực của mình.

“Chủ nhân vĩ đại, chỉ cần ngài ra lệnh, tôi có thể để ngài nhìn thấy thứ mà ngài muốn, cho dù là phòng kín canh phòng cẩn mật hay bí cảnh mà không ai hay biết, chỉ cần ngài muốn thì có thể nhìn thấy.”

Ánh mắt Ôn Văn dần sáng lên, nếu như năng lực của nó thật sự mạnh mẽ như vậy thì đúng là rất hữu dụng.

Vì thế Ôn Văn liền nói: “Vậy để tao thử một chút xem, ừm... Có Phán Hề đang làm gì vậy?”

Trên mặt kính đột nhiên xuất hiện một màn sương trắng, sau đó Ôn Văn giống như đi tới một hơi có hơi nước lượn lờ.

“Ày, để mình có mặt ở ngay hiện trường luôn sao, đúng là đồ tốt.”

Tiếng nước ào ào làm Ôn Văn suy nghĩ miên man, sau đó anh cảm thấy tầm mắt đột nhiên bị khống chế, giống như nhãn cầu bị thứ gì đó chụp lấy vậy.

Tiếp đó, anh nhìn thấy một gương mặt tức giận và một tiếng rống phẫn nộ.

“Dám nhìn lên bà mà dám à? Không cần biết mà là ai, chỉ cần để tao bắt được, tao nhất định sẽ làm thịt mà.”

Tiếp đó, Ôn Văn chỉ nghe thấy âm thanh trứng gà vỡ vụn, thứ trong tầm mắt cũng biến mất.

Sau khi mọi thứ biến mất, mắt Ôn Văn cảm thấy đau nhức, nước mắt ào ào trào ra, sau khi cơn đau giảm bớt, Ôn Văn phát hiện hai mắt mình vẩn vện tơ máu.

“Gildero, đây là chuyện gì hả?” Ôn Văn cầm một cục gạch, thực hiện lành hời ma kính Gildero, năng lực của tên này đúng là không đáng tin như sản phẩm mua sắm trên TV.

“Chủ nhân, ngài nhìn lên bị phát hiện.” Ma kính nhỏ giọng trả lời.

“Khắc khắc...” Bên ngoài cơ thể Ôn Văn bắt đầu xuất hiện luồng khí màu đỏ tươi, mắt đỏ bừng nhìn Gildero nói: “Không phải mày đã nói, chỉ cần tao muốn thì có thể nhìn thấy mọi thứ à?”

Ôn Văn nghĩ Gildero chính là kẻ lừa gạt, ngoại trừ hơi nước và một gương mặt tức giận thì anh chẳng thấy được gì cả.

Mắt cũng đã bị thương thì ít nhất cũng phải nhìn thấy thứ gì đó mới huề vốn chứ.

Gildero ở trong kính lạnh run nói: “Chủ nhân, ta chỉ có thể làm cho ngài nhìn thấy thứ mà ngài muốn, nhưng không nói là lúc ngài xem sẽ không bị người ta phát hiện mà...”

Trải qua một phen trao đổi đơn giản, Ôn Văn phát hiện, năng lực của Gildero chính là tạo ra một con mắt ma lực ở nơi Ôn Văn muốn quan sát, sau đó kết nối con mắt đó với hai mắt của Ôn Văn.

Chỉ là quá trình hình thành con mắt ma lực... khá là lộ liễu!

“Khó trách mày chỉ là vật thu nhận cấp Tai Hại, loại giám sát trắng trợn này, phỏng chừng chỉ có thể dùng ở những nơi không bị canh gác...”

Nếu thật sự giống như ma kính trong truyện cổ tích, không gì không biết không gì không hiểu, vậy thì ít nhất cũng phải là vật thu nhận cấp Tai Nạn.

Sau khi biết giới hạn năng lực của nó, Ôn Văn sẽ không đặt hi vọng vào nó nữa, chỉ hỏi nó: “Khụ khụ, tao có một thuộc hạ bị kẹt trong tầng sâu của tầng sương mù xám, tao phải làm sao để hắn quay trở lại thế giới thật?”

Tinh thần Gildero phấn chấn hẳn, phải trở nên hữu dụng với Ôn Văn thì nó mới có giá trị tồn tại.

“Chủ nhân tôn kính, đồ vật tồn tại trong thế giới thật cũng sẽ hình thành hình chiếu trong tầng sương mù xám, chỉ là tầng sương mù xám là một nơi càng rộng lớn hơn so với thế giới thật nên vị trí của hình chiếu và thế giới thực không tương ứng mà thôi.”

“Nếu như ngài muốn hẳn an toàn trở lại thế giới hiện thực, đầu tiên là phải tìm được vị trí của hẳn rồi đối chiếu với tọa độ ở thế giới hiện thực, sau đó phải một người siêu năng tới tạo ra con đường là được.”

Những gì Gildero nói, kỳ thật Ôn Văn biết cả, nhưng vấn đề là anh không thể tìm được tọa độ tương ứng.

“He he he, cái này đơn giản, ngài cứ giao cho ta là được.”
Gildero cười gian xảo.

...

Từ khi gia nhập trạm thu nhận, cuộc sống của Phùng Duệ Tinh dần trở nên phong phú hơn.

Cuộc sống ngợp trong vàng son đã bị anh hoàn toàn vứt bỏ, kinh doanh SRS Cơ Kim Hội và rèn luyện siêu năng lượng mới là nghề chính của anh.

Đối với người siêu năng nhỏ bé chỉ có một thân một mình như anh thì có chỗ dựa hay không có chỗ dựa là hai trạng thái cuộc sống hoàn toàn khác biệt.

Trước kia mặc dù anh có được siêu năng lực rất mạnh nhưng vẫn luôn phải cụp đuôi lại, không dám quá lớn, nhưng bây giờ anh chính là quản lý tài vụ của tổ chức người siêu năng cỡ lớn, đương nhiên có tự tin hơn.

Ừm... tổ chức người siêu năng cỡ lớn, chính là bản thân Phùng Duệ Tinh tưởng tượng ra.

Trong khoảng thời gian này, chuyện kinh doanh của anh đang phát triển vùn vụt, ngay cả chuyện kinh doanh của SRS Cơ Kim Hội mà anh mới phụ trách cũng ngày càng thuận lợi hơn.

Số tiền vốn mà Ôn Văn cấp cho Phùng Duệ Tinh lúc ban đầu cỡ vài triệu, nhưng bây giờ đã là một công ty với giá thị trường đã xấp xỉ mười triệu.

Đừng thấy tốc độ gia tăng không quá lớn, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà lại có tốc độ gia tăng như vậy đã là rất khả quan.

Hơn nữa lĩnh vực kinh doanh chủ yếu của Cơ Kim Hội không phải ngành nghề sinh lời nhiều, mục đích chủ yếu là đáp ứng nhu cầu của trạm thu nhận, hiện giờ ngoại trừ người sống,

không quản là dạng vật tư gì mà trạm thu nhận cần, Cơ Kim Hội cũng có thể cung ứng.

Giờ đây Phùng Duệ Tinh đang ở trong trạng thái rất đặc ý, việc kinh doanh Kim Cơ Hội đã châm lên niềm đam mê đã bị dập tắt từ lâu của anh.

Đột nhiên, huy hiệu nhân viên thu nhận của Phùng Duệ Tinh hơi chấn động một chút, anh nắm lấy nó nhận lấy tin tức.

Vì thế Phùng Duệ Tinh vội vàng tìm một nơi không người, tiến vào trong trạm thu nhận.

Sau khi hấp thu phần khiếm khuyết từ Ôn Lệ, trạm thu nhận đã có thêm công năng này, chỉ cần có quyền hạn, ai cũng có thể thông qua nhân viên quản lý ở trung tâm để gửi đi tin nhắn cho nhân viên thu nhận chỉ định.

Vừa tiến vào, Phùng Duệ Tinh liền nhìn thấy Hoành Âm đang luyện tập với người đàn ông kim loại mặc vest, hai người đánh đấm quyền cước rất bài bản, đẹp mắt hơn người bình thường đánh nhau một chút.

Thấy huy hiệu trên ngực Hoành Âm, Phùng Duệ Tinh mới ý thức được, Hoành Âm cũng là một nhân viên thu nhận.

“Còn tưởng đâu mình mới là nhân viên thu nhận yếu nhất, không ngờ còn có người yếu hơn, mình chỉ cần tiêu chút tiền là có được sức chiến đấu cấp Diệp sư phụ rồi...” Đương nhiên, Phùng Duệ Tinh chỉ nghĩ mà thôi, không có nói ra.

Hoành Âm kết thúc huấn luyện, đi tới bên cạnh Phùng Duệ Tinh, con ngươi sáng lóng lánh nhìn anh một hồi lâu.

“Anh chính là nhân viên thu nhận họ Phùng mà lão đại muốn gặp hả, ngài ấy ở phòng Tai Họa - 100 chờ anh.”

Tai Họa – 100 là một phòng giam được Ôn Văn bố trí thành phòng nghỉ, bên trong có TV, máy tính, bàn xử lý công việc, cái ghế dựa bập bênh mà anh rất yêu thích cũng được đặt ở đó.

Mà ‘lão đại’ chính là xưng hô Hoành Âm dành cho Ôn Văn, bởi vì Ôn Văn vẫn chưa nói ra mình gọi là gì, vì thế Hoành Âm thường dùng cách này để gọi Ôn Văn.

Phùng Duệ Tinh đang định rời đi thì Hoành Âm nói: “À đúng rồi, Phùng tiên sinh, có thời gian thì anh có thể đánh một trận

với tôi không? Tôi chưa từng chiến đấu với người siêu năng.”

“Được, so tài một chút thì chúng ta có thể cùng tiến bộ mà.”
Phùng Duệ Tinh mỉm cười đồng ý.

Đợi đến khi Phùng Duệ Tinh rời đi rồi, Hoành Âm nhìn về phía người đàn ông kim loại mặc vest hỏi: “Tôi có thể đánh thắng anh ta không?”

Người đàn ông kim loại mặc vest cười nói: “Hẳn là có thể, ở cảnh giới ngang bằng nhau, phần lớn người siêu năng đều không phải đối thủ của cậu...”

Chương 280 - Năng Lực Của Hoành Âm

Ôn Văn ngồi trên ghế bập bênh, ma kính to lớn trôi lượn lơ giữa không trung, bên trong ma kính xuất hiện một vài nội dung thú vị.

Năng lực của ma kính đối với người siêu năng không dễ dùng, xác suất bị phát hiện là chín mươi chín phần trăm, nhưng người bình thường thì không có năng lực phát hiện con mắt do siêu năng lực tạo thành.

Cao lắm chỉ có những người có cảm nhận đặc biệt nhạy bén sẽ có cảm giác bị rình coi mà thôi, vì thế Ôn Văn không hề cố kỵ dùng ma kính quan sát những thứ mình muốn.

Đừng nghĩ nhầm, Ôn Văn chỉ đang xem vài thứ mà mọi muốn xem nhưng không thể xem được mà thôi, tuyệt đối không phải là mấy thứ không hợp thiếu nhi gì đó đâu.

Ví dụ như có vài minh tinh có ly hôn thật hay không, chân tướng phía sau những vụ tranh chấp, nhà bếp nhà hàng có sạch sẽ hay không...

Ôn Văn là người quan tâm tới hiện thực, là thám tử tốt tuyệt đối không có ham mê bất lương, mới sẽ không dùng năng lực này làm những chuyện không tốt.

Lúc Ôn Văn cảm nhận được Phùng Duệ Tinh đang đi về phía phòng này, anh lập tức dùng tốc độ cực nhanh biến nội dung trên ma kính thành phong cảnh cực kỳ xinh đẹp, nhịp tim kịch liệt cũng bình ổn lại, biểu cảm trên mặt cũng trở nên lạnh nhạt.

“Gần đây trạm thu nhận không xuất hiện tình huống thiếu tôn vật tư, anh làm không tệ.” Ôn Văn nghiêm túc nói.

Phùng Duệ Tinh hơi khom người nói: “Đây là chuyện tôi phải làm.”

Kế tiếp, Phùng Duệ Tinh báo cáo một chút tình huống của SRS Cơ Kim Hội với Ôn Văn, sau khi nghe xong Ôn Văn nói: “Gần đây anh có rảnh không, tôi có nhiệm vụ muốn giao cho anh.”

Phùng Duệ Tinh mỉm cười nói: “Nếu người khác tìm tôi, tôi nhất định sẽ không có thời gian, nhưng là ngài giao nhiệm vụ, cho dù tôi có bận rộn thế nào thì cũng có thời gian.”

“Tốt lắm, tôi muốn vào mười hai giờ đêm mai, anh tới thành phố Thiên Hà, ở trước công trường Thiên Đạt tiến vào tầng sương mù xám, tìm một cái bóng có hành vi đặc biệt, dẫn nó tới thế giới hiện thực.”

“Cái gì là tầng sương mù xám... làm sao để dẫn vào thế giới thật?” Phùng Duệ Tinh sững sốt hỏi.

Chuyện về thế giới siêu năng, Phùng Duệ Tinh cơ bản chính là một tay mơ cái gì cũng không hiểu, còn không hiểu rõ bằng Hoàn Âm.

Ôn Văn trầm ngâm một giây rồi nói: “Đi hỏi nhân viên quản lý khu Tai Họa đi, ông ta sẽ trả lời những vấn đề của anh. Mặt khác, tìm ông ta học tập một chút về thường thức của thế giới siêu năng.”

Ôn Văn đặt thiết lập cho mình là boss lớn sau màn, nếu là boss lớn thì không thể tự mình giải đáp tất cả vấn đề, phải lạnh lùng cao ngạo mới có thể duy trì thiết lập của mình.

Phùng Duệ Tinh gật đầu vâng dạ, định rời khỏi phòng này, đột nhiên Ôn Văn lại hỏi: “À đúng rồi, Cơ Kim Hội có thể sắp xếp một thân phận cho một người không có hộ khẩu không?”

“Một thân phận hoàn toàn không có vấn đề thì không làm được, nhưng nếu là một thân phận sinh hoạt bình thường thì không thành vấn đề.” Phùng Duệ Tinh suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Ôn Văn khẽ vuốt cằm: “Được, tôi biết rồi.”

Có một số việc thì loại đại gia có tiền như Phùng Duệ Tinh dễ làm hơn Ôn Văn.

Thấy Ôn Văn không có ý muốn hỏi tiếp nữa, Phùng Duệ Tinh liền rời khỏi căn phòng này, đi tìm người đàn ông kim loại mặc vest.

Phùng Duệ Tinh cách thành phố Thiên Hà rất gần, chính mình cũng có máy bay tư nhân, vì thế vấn đề thời gian là không thành vấn đề, tìm hiểu tình huống trước quan trọng hơn.

Khi Phùng Duệ Tinh đi rồi, Ôn Văn lập tức phong kín căn phòng này, không ai thấy được trong phòng đang xảy ra chuyện gì, sau đó ma kính dần dần sáng lên...

...

“Cám ơn ngài đã chỉ dẫn, tôi đã có được lợi ích không nhỏ đây.”

Phùng Duệ Tinh ở dưới đất ngồi dậy, khom người nói với người đàn ông kim loại mặc vest.

Sau đó xem thời gian thấy vẫn còn kịp thì nói với Hoàn Âm đang lộ ra biểu tình mong đợi ở bên cạnh: “Không phải trước đó nói là muốn so tài à, thật ra tôi cũng chưa từng đấu với người siêu năng khác, chỉ thử chiêu thôi thì ngừng nhé.”

“Được được.” Hoàn Âm đặt hai tay trước người, giống như tư thế nghênh chiến của môn quyền anh.

Thấy tư thế của Hoàn Âm, Phùng Duệ Tinh khinh thường cười cười, nào có người siêu năng nào đánh nhau kiểu quyền anh vậy đâu chứ.

Phùng Duệ Tinh dùng hai nghìn tệ mua được bản lĩnh của Hoàng sư phụ, tiếp đó bày ra một vài tư thế bắt mắt nói: “Lấy ngang khắc thẳng, lấy yếu chống mạnh, hổ trảo như mãnh trùng phốc thú, cánh hạc đập nước vút lên trời mây, mênh mông cuộn cuộn như kim long ngũ trảo, bàn bàn như nhà sư thiền định, cực thân hóa chi diệu, lúc này đây chính là hổ hạc song hình!”

Người đàn ông kim loại mặc vest nghe Phùng Duệ Tinh sỗ một tràng chưa chịu hết thì trực tiếp vung một lá cờ nhỏ nói: “Bắt đầu!”

Phùng Duệ Tinh mạnh mẽ vọt tới chỗ Hoàn Âm, để tránh lật xe, anh còn dùng thêm năm nghìn tệ để cường hóa thể chất.

Phùng Duệ Tinh dễ dàng chụp lấy tay Hoàn Âm, đang định đâm một quyền vào bụng Hoàn Âm thì phát hiện cả người mình không còn sức, năng lực đối được trước đó tựa hồ đều đã biến mất hết rồi.

Ngay sau đó, Phùng Duệ Tinh bị Hoàn Âm đâm vào quai hàm, lui về sau vài bước rồi suýt chút nữa đã ngất xỉu, Phùng Duệ Tinh cắn răng quay trở lại, tiếp đó bỏ tiền mua bản lĩnh của Diệp sư phụ.

“Vừa đỡ vừa đánh trả, nhật tỵ xung quyền, xem Vịnh Xuân quyền của tôi đây...”

Àm!

Phùng Duệ Tinh lại bị Hoàn Âm đâm một quyền vào bên kia mặt, lần này thì mặt anh đối xứng rồi.

Ăn hai đâm, Phùng Duệ Tinh choáng váng ngồi dưới đất nhìn Hoàn Âm nói: “Hồi nãy... xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chắc là do năng lực của tôi, năng lực của tôi không giống với người siêu năng bình thường cho lắm.”

Thấy mình chỉ dùng hai quyền đánh ngã một người siêu năng, Hoàn Âm cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, người đàn ông kim loại mặc vest vẫn luôn nói rằng rất ít người siêu năng cùng cấp có thể đánh bại cậu, cậu vẫn luôn nghĩ rằng đó chỉ là mấy lời khách sáo mà thôi.

Nhưng khi đánh nhau thật rồi, Hoàn Âm không ngờ lại thắng dễ dàng như vậy.

“Năng lực của cậu là gì vậy, đau chết mất.” Phùng Duệ Tinh từ dưới đất bò dậy, bụm quai hàm nói.

Người siêu năng mà Phùng Duệ Tinh từng tiếp xúc đều mạnh hơn anh, vì thế anh không cảm thấy chuyện bị đánh bại là sỉ nhục, anh vốn cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi.

Hoàn Âm cũng không giấu giếm, trực tiếp giải thích nói:

“Máu của tôi có thể giải trừ siêu năng lực, vì thế năng lực của tôi tuy không trông đặc biệt soái, nhưng tôi có thể vô hiệu hóa

siêu năng lực của người siêu năng ngang cấp, đối với người siêu năng cấp bậc cao hơn thì có năng lực suy yếu rất mạnh.”

“Đây chính là thần kỹ đó được không, lợi hại hơn năng lực của tôi, tôi chỉ biết kiếm tiền thôi...”

Hoành Âm lắc đầu, tình huống của cậu giống như người tự uống nước vậy, nóng lạnh thế nào cũng chỉ có mình biết.

Loại năng lực này đối với người siêu năng đương nhiên là rất thuận lợi, nhưng khi đối mặt với người bình thường hoặc quái vật có thể chất cường đại thì đặc biệt ăn hại.

Dưới sự lôi kéo của Phùng Duệ Tinh, hai người trò chuyện rất tự nhiên, có thể xem là người kinh doanh lớn có kinh nghiệm thương trường, không quản là ai thì Phùng Duệ Tinh vẫn có thể nói chuyện hăng say.

Hơn nữa Phùng Duệ Tinh mơ hồ đoán được, Hoành Âm có lẽ chính là người không có hộ khẩu không có thân phận mà Ôn Văn đã nói, sau đó có lẽ bọn họ sẽ còn gặp gỡ, bây giờ tạo quan hệ tốt là chuyện nên làm.

Sau khi từ trạm thu nhận trở về, Phùng Duệ Tinh lập tức bảo tài xế chuẩn bị xe để tới thành phố Thiên Hà, nữ thư ký vẫn luôn lén lút nhìn anh.

Phùng Duệ Tinh tức giận nói: “Nhìn cái gì, ông chủ bị đánh đây không được à, chốc nữa theo tôi tới thành phố Thiên Hà nói chuyện làm ăn, xem xem tôi làm sao thu thập cô.”

Thư ký nhỏ lờm trắng mắt, làm mặt quỷ rồi ôm chồng hồ sơ, lạch bạch chạy đi.

Phùng Duệ Tinh la với theo: “Tôi nói cho cô biết nhé Phùng Duệ Nguyệt, thư ký nhà khác mà dám đối xử với ông chủ như vậy thì đã sớm bị đá về nhà rồi!”

Chương 281 - Trở Về Hiện Thực

Hơn mười một giờ đêm, Ôn Văn đi tới trước một dãy nhà trong tầng sương mù xám, tìm kiếm một vị trí nổi bật chờ Phùng Duệ Tinh tới.

Hiện giờ Ôn Văn cao hơn hai mét, đang sử dụng hình thái triết học.

Anh không muốn để Phùng Duệ Tinh nhìn thấy bản thể của mình, cũng không muốn dùng lớp áo may ô ngực đốc Tai Nạn, vì thế chỉ có thể sử dụng hình thái triết học, áo may ô khác thì cũng có đấy nhưng dùng ở nơi này thì có chút nguy hiểm, dù sao thì mật độ quái vật ở đây cũng rất cao, thực lực mạnh một chút thì sẽ có cảm giác an toàn hơn.

Hình thái triết học thoát nhìn cũng có chút giống quái vật, đồng thời trông cũng không dễ chọc, vì thế không có quái vật nào tới trêu chọc anh.

Có điều ngày vui của Ôn Văn khá chóng tàn, một con quái vật có tạo hình khá giống Ôn Văn, nhìn thấy tư thế hiên ngang oai hùng của Ôn Văn thì phát ra một tiếng nức nở điệu ngoan, tiếp đó, từng chút nhích tới gần bên cạnh Ôn Văn....

Trong tầng sương mù xám này tất cả mọi người đều nhìn không rõ, vì thế thứ đó đã xem Ôn Văn là đồng tộc của mình.

Ôn Văn nhíu chặt mày, chỉ cảm thấy cảm giác chán ghét bùng lên trong lòng, anh trừng mắt hừ lạnh với con quái vật kia nói: “Cút!”

Đáng tiếc, tầng sương mù xám không thể phát ra âm thanh như bình thường, vì thế lời nói của Ôn Văn phát ra chỉ là âm thanh trầm thấp có chút quái dị, nó lại có chút giống với âm thanh của quái vật kia vọng lại.

Vì thế, quái vật kia lại sáp tới gần hơn, đồng thời còn làm ra một vài hành động đặc biệt thân thiết của dã thú.

Hành động này có ý nghĩa giống như loài chó thích ngửi móng con chó khác, mèo đực thì há miệng gặm cổ mèo cái...

Biểu cảm Ôn Văn dần dần trở nên dữ tợn, làn khí màu đỏ lộ ra, anh nhìn con quái vật kia một hồi rồi trực tiếp bạo lực tóm lấy nó, bứt đứt đầu nó.

“Đã giao hẹn với Phùng Duệ Tinh là sẽ dùng tín hiệu là tư thế chơi bóng rổ, tuy mình không có bóng nhưng hình dáng của cái đầu này cũng khá giống.”

Sau khi Ôn Văn không vừa mắt liền giết chết một ‘đồng loại’, đám quái vật khác liền thức thời rời xa Ôn Văn.

Đối với đám quái vật mà nói, tầng sương mù xám là một phòng ăn hài hòa, chúng nó không cần phải nảy sinh va chạm với quái vật khác.

Mắt thấy thời gian đã gần tới, Ôn Văn bắt đầu dùng cái đầu kia để mô phỏng theo tư thế chơi bóng rổ của một ngôi sao.

Từng chút, từng chút, từng chút một...

...

Khép lại chiếc đồng hồ tinh xảo trong tay, Phùng Duệ Tinh thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, tìm kiếm một chút liên năng linh cảm lên mức cao nhất, tiến vào một thế giới quý dị.

Ở nơi này khắp nơi đều là sương mù xám tro, vô số bóng dáng mờ mịt lượn lờ và những bóng ma tràn đầy ác ý bay lượn trên không trung làm Phùng Duệ Tinh cảm thấy rợn gai ốc, mặc dù đã trở thành người siêu năng rất lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên hắn tới một chỗ như thế này.

“Nơi này bóng dáng quá nhiều, hơn nữa đều không nhìn quá rõ, mình làm sao chuẩn xác tìm thấy người đó được chứ.”

Phùng Duệ Tinh biết nếu như chọn sai thì sẽ triệu hoán một con quái vật tới thế giới hiện thực, với lực chiến của anh thì chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi, vì thế anh không dám lơ là chút nào.

Phùng Duệ Tinh nhìn một vòng, chợt phát hiện có một nơi không có cái bóng nào, sau đó đột nhiên có một con quái vật lo lớn đang đập một vật thể hình tròn.

“Động tác chơi bóng rổ, không sai, chính là hắn!”

Phùng Duệ Tinh tập trung tinh thần, muốn nhìn rõ người chơi bóng rổ kia, theo bóng dáng người đó ngày càng rõ hơn, trán Phùng Duệ Tinh cũng túa ra một mảnh mồ hôi lạnh.

Con quái vật kia có cơ thể to lớn, hơn nữa trong tay không ngừng tăng một cái đầu...

Anh thật sự đã triệu hồi một tên ma vương giết người tới thế giới thật rồi.

Phùng Duệ Tinh muốn ngừng hành động lại nhưng đã không còn kịp rồi, con đường đã thông qua ánh mắt anh mà hình thành, quái vật đang đi qua lối đi kia!

Phùng Duệ Tinh vội vàng dùng xiềng xích quấn một vòng ở bên cạnh mình, chỉ cần tình huống không đúng anh sẽ lập tức chui vào trạm thu nhận tị nạn.

Quá trình Ôn Văn đi qua lối đi có chút dài dằng dặc, dù sao anh cũng có thực lực cấp Tai Nạn, muốn vượt qua qua ranh giới thật sự không dễ dàng.

“Tính sai rồi, không nên dùng hình thái này, chen chúc tới mức ông đây mắc vệ sinh luôn rồi.”

Vừa than thở, Ôn Văn vừa cố gắng chui vào thế giới hiện thực, may là toàn bộ quá trình không hề xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, anh thuận lợi giáng xuống thế giới hiện thực, mà áp lực anh cấp cho Phùng Duệ Tinh cũng trở nên lớn hơn.

Ôn Văn tiện tay ném cái đầu kia xuống, lập tức chui vào trong xe của Phùng Duệ Tinh, đồng thời nói với đối phương: “Mau đi thôi, người của Hiệp Hội Thợ Săn sắp tới rồi.”

Sinh vật cấp Tai Nạn giáng xuống hiện thực sẽ phát ra chấn động rất lớn, Hiệp Hội Thợ Săn có lẽ đã phát hiện, nếu không đi ngay sẽ có phiền phức.

Để lại một cái đầu quái vật, có lẽ cũng có thể mê hoặc tầm mắt của Hiệp Hội Thợ Săn.

Vừa lái xe, Phùng Duệ Tinh vừa lén nhìn Ôn Văn, với dáng vẻ như thế này thì hẳn phải là một người đàn ông vụng về thô kệch mới đúng.

Không ngờ Ôn Văn lại rất an tĩnh, điều này làm Phùng Duệ Tinh thả lỏng hơn khá nhiều.

“Lần này thật sự cảm ơn anh đã cứu tôi từ thế giới đó trở về, thứ này coi như là thù lao cho anh.”

Ôn Văn đưa một chiếc cà vạt màu đen cho Phùng Duệ Tinh, chiếc cà vạt này có thể tùy ý biến thành lưỡi dao sắc bén, rất thích hợp cho người siêu năng như Phùng Duệ Tinh sử dụng.

Phùng Duệ Tinh thấy chiếc cà vạt này liền yêu thích không nổi buông tay, con dao găm trước đó cũng rất tốt, nhưng một

người làm ăn như anh lại đi cầm dao thì có hơi kỳ quặc, vẫn là cà vạt thích hợp hơn.

Đưa cà vạt xong, Ôn Văn lại hỏi: “Gần đây có gặp phải phiền phức gì không, tôi sẵn tiện giải quyết giúp anh luôn.”

Phùng Duệ Tinh nghĩ một hồi rồi nói: “Lần này tôi tới thành phố Thiên Hà còn có một chuyện khác muốn làm, thành phố Thiên Hà có một công ty nhỏ đã cướp mất thương hiệu mà tôi chuẩn bị cho SRS Cơ Kim Hội, vì thế tôi muốn tự mình tới thương lượng một chút.”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, mang theo sát khí nói: “Anh muốn tôi giết cả nhà đấy à?”

Sát khí của Ôn Văn không phải giả, dù sao thì anh mới chính là cổ đông lớn nhất của SRS Cơ Kim Hội, cướp đi thương hiệu của Cơ Kim Hội cũng chính là tổn hại tới lợi ích của thám tử Ôn anh đây.

Phùng Duệ Tinh hoảng sợ, vội vàng xoa tay nói: “Không, không, chỉ là một mình tôi thì không có sức thuyết phục, cần anh hỗ trợ chống đỡ một chút mà thôi...”

...

Buổi tối hôm sau, Ôn Văn quay trở lại khách sạn của mình ở thành phố Thiên Hà.

Tam Tể Nhi thấy Ôn Văn trở về thì vội vàng từ trong xe bò ra, quấy cổ anh thân thiết một trận.

Sau đó cơ thể ưỡn thẳng phát ra tiếng khè khè, ý bảo mình vẫn luôn bảo vệ an toàn cho xe thể thao của Ôn Văn, không để người khác phá hoại, có một đám trộm xe đã bị nó đuổi đi.

Ôn Văn nhìn không được bật cười, xoa xoa đầu Tam Tể Nhi nói: “Làm không tệ, tao dẫn mày đi ăn bữa tiệc lớn, nghe nói thành phố Thiên Hà này có một tiệm lẩu đặc biệt nổi tiếng, đêm nay chúng ta đi ăn một bữa thật đã nào.”

Tam Tể Nhi hưng phấn lắc lư cơ thể, theo Ôn Văn lâu như vậy, cuối cùng cũng được ăn bữa ngon rồi...

Lúc ban ngày, Ôn Văn và Phùng Duệ Tinh tìm tới công ty đã giành mất nhãn hiệu công ty, trải qua một phen thảo luận ‘hài hòa’, bọn họ đồng ý chuyển nhượng lại nhãn hiệu hoàn toàn

miễn phí cho Phùng Duệ Tinh, đồng thời còn ‘biểu tặng’ cho Ôn Văn một số tiền lớn...

Chuyện này vốn không phải chuyện gì khó, Phùng Duệ Tinh thậm chí còn không cần tự mình tới, anh chỉ muốn làm quen với đồng nghiệp trong trạm thu nhận, sẵn tiện dẫn Ôn Văn vui chơi ở thành phố Thiên Hà cả ngày mà thôi.

Nhưng Ôn Văn không hưởng thụ được quá nhiều thú vui của đám người có tiền, vẫn là buổi tối dẫn Tam Tể Nhi đi ăn lẩu nhanh gọn lẹ hơn...

Chương 282 - Thành Phố Thịnh Kinh

Tam Tể Nhi lái xe vào thành phố Thịnh Kinh, vẻ mặt có chút uể oải.

Lúc này Ôn Văn đã từ tầng sương mù xám quay trở lại hiện thực được mấy ngày, bọn họ một đường từ thành phố Thiên Hà tỉnh Tương Nam, lái xe chạy tới thành phố Thịnh Kinh.

Ah, à đúng rồi, tinh thần Tam Tể Nhi không được phấn chấn như vậy không phải vì phải lái xe.

Mà vì đêm đó đi ăn lẩu, Ôn Văn chọn lẩu đặc biệt cay, Tam Tể Nhi lần đầu ăn được đồ ngon, cho dù không thể ăn cay thì vẫn cứ nhét vào miệng, vì thế mấy ngày nay dạ dày nó không được ổn cho lắm.

Ôn Văn mở cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, tuy bởi vì công việc mà anh đã từng tới rất nhiều thành phố nhưng thành phố Thịnh Kinh này thì chính là lần đầu tiên tới.

Thành phố Thịnh Kinh là thành phố lớn nhất khu Hoa Phủ, dân số gần ba mươi triệu người, là trung tâm chính trị kinh tế và văn hóa của Hoa Phủ.

Nơi này có rất nhiều địa điểm du lịch trứ danh, nhưng Ôn Văn không tới xem, trước nay anh không thích du lịch, đối với anh mà nói, chém giết quái vật vui vẻ hơn.

Hơn nữa dựa theo quy định, tất cả người siêu năng khi tới thành phố Thịnh Kinh cần phải tới tổng hội đăng ký, vì thế Ôn Văn không lãng phí quá nhiều thời gian ở bên ngoài.

Anh trực tiếp bảo Tam Tể Nhi lái xe tới trước tổng hội Hiệp Hội Thợ Săn, núi Côn Ninh.

Đúng vậy, cả ngọn núi này chính là trụ sở của hiệp hội.

“Nơi này oách hơn các thành phố khác nhiều...”

Ôn Văn than thở nhìn kiến trúc chi chít trên núi, đặc biệt là tòa kiến trúc ở chính giữa, một tòa cao ốc cao chọc trời được đúc hoàn toàn từ sắt thép, thật sự làm Ôn Văn phải tấm tắc kỳ lạ.

Sau đó anh bước xuống xe, tiếp nhận kiểm tra trước khi tiến vào hiệp hội.

Kiểm tra chủ yếu là muốn xác nhận thân phận Ôn Văn, về phần hàng cấm và Tam Tể Nhi trên người Ôn Văn, chúng chỉ được nhìn thoáng qua một cái thì được thông qua.

Đối với người siêu năng thì kiểm tra như vậy là đủ, không đến mức như trạm kiểm tra của người thường, ngay cả dao gọt trái cây cũng tịch thu.

Dù sao thì bản thân của người siêu năng cũng đủ nguy hiểm rồi, cho nên chỉ cần không mang theo bom đủ để san bằng ngọn núi này thì đều là bình thường.

Vừa bước chân vào hiệp hội, Ôn Văn liền cảm nhận được cảm giác áp lực, trong không khí tựa hồ có thứ có thể áp chế người siêu năng, làm thực lực Ôn Văn bị hạn chế rất lớn.

“So với máu của Hoàn Âm thì ôn hòa hơn, nhưng lại mạnh mẽ hơn nhiều... cho dù là mình thì cũng cảm thấy bị đè ép rất lớn.”

Chỉ qua một hai phút thì Ôn Văn đã thích ứng với cảm giác đè ép này, sau đó dưới sự hướng dẫn của nhân viên hỗ trợ, hoàn thành báo danh dự thi siêu thợ săn, tiếp đó làm thủ tục vào ở tổng bộ hiệp hội.

Toàn bộ quy trình rất đơn giản, chỉ xem qua thư giới thiệu của Ôn Văn một chút, sau đó đăng ký tin tức của Ôn Văn, còn không phức tạp bằng làm thẻ ngân hàng.

Không có người nào tỏ ra khinh bỉ với xuất thân thám tử của Ôn Văn, cũng không có ai vì thiên phú của Ôn Văn mà khen ngợi, tất cả mọi thứ đều bình thản như nước.

Thật ra thì đây mới là thái độ bình thường, những tình huống được liệt kê ở trên chỉ xuất hiện trong các tác phẩm tiểu thuyết tưởng tượng mà thôi.

Cầm lấy thẻ phòng, Ôn Văn tìm tới phòng ký túc xá mà mình sẽ ở trong khoảng thời gian này.

Thay vì nói là ký túc xá, không bằng nói đó là một khu chung cư sang trọng loại nhỏ, bên trong có siêu thị, có nhà hàng, có phòng tập thể thao, có kho vũ khí...

Nói chung, thứ mà người siêu năng cần, phần lớn đều có thể tìm thấy ở đây, trừ phi là muốn ‘Đại Bảo Kiếm’.

Hết thấy những thứ này đều dùng để đặc biệt chiêu đãi nhóm người siêu năng bên ngoài tới tổng hội ở tạm... người siêu năng bình thường sẽ được phân chia phòng ở.

Trong những thứ cơ sở thiết bị này, Ôn Văn đặc biệt tới xem phòng tập thể thao kia.

Nơi đó có rất nhiều thiết bị đặc biệt chuẩn bị cho người siêu năng, có quả tạ có trọng lượng lên đến gần một tấn, máy chạy bộ với tốc độ âm thanh, dùng Gatling chơi né bóng...

“Có cơ hội nhất định phải tới đây chơi.”

Sau khi cưỡi ngựa xem hoa dạo qua một vòng, Ôn Văn liền chuẩn bị tới ký túc xá, phòng của anh là 307 tòa A7.

Lúc Ôn Văn đi tới tòa nhà A7 thì nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang đeo tai nghe điện thoại nằm trên ghế, trên mặt thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười thô bỉ.

Thực hiện hiên, người nọ đang nghe chương trình trực tiếp.

Ừm, ở liên bang, trực tiếp chỉ có thể nghe...

Bởi vì kỹ thuật quay phim bị hạn chế rất nghiêm ngặt, vì thế nghề phát sóng trực tiếp là một nghề khá kỳ lạ ở liên bang.

Hoạt náo viên có thể sáng tạo ra kênh riêng của mình, sau đó ở trong kênh kể về một ít chuyện xưa, hoặc là trò chuyện với khán giả để kiếm tiền, đây có thể coi là một nghề nghiệp mới ở liên bang.

Thấy người nọ si mê vì mấy trò giải trí, Ôn Văn trực tiếp kéo tai nghe của đối phương xuống, nói: “Chỉ còn mười mấy ngày

là tới kỳ sát hạch rồi, ông định nằm đây làm cá mẫn cà?”

“Chắc, ông tới rồi à.”

Người nọ đứng dậy, cũng chính là Sở Vĩ, hấn cười tí tưng vỗ vỗ vai Ôn Văn nói: “Ông nên biết, năng lực của tôi có tập luyện hay không thì cũng thế thôi.”

Ôn Văn có chút câm nín, anh có thể nghe thấy âm thanh trong tai nghe truyền ra, là một cô gái trẻ đang nũng nịu giả nai, âm thanh rất ngọt ngào.

Có điều Ôn Văn vẫn không thích nghe thứ này, anh chẳng thà nghe chương trình về phổ cập khoa học, ai biết được phía sau âm thanh ngọt ngào đó là mặt mũi thế nào chứ.

Nhưng âm thanh của vị hoạt náo viên kênh này, thật sự là ngọt chết đi được, Ôn Văn liền hiếu kỳ hỏi: “Hoạt náo viên này tên gì thế?”

Sở Vĩ hưng phấn nói: “Bích Loa Xuân Quyển Nhi, âm thanh rất đáng yêu, nghe nói chỉ mới mười bảy tuổi, chỉ cần ông cũng nghe chương trình của em thì chúng ta chính là anh em khác ba khác mẹ.”

Ôn Văn lắc đầu, Sở Vĩ này là một fan nảo tàn.

Vì thế anh từ chối: “Thôi, tôi tới khá muộn nên muốn tập trung cho kỳ sát hạch.”

Nói xong, Ôn Văn chạy lên lầu, Sở Vĩ cũng không để ý, tiếp tục nằm trên ghế nghe âm thanh vui vẻ kia.

Sau khi tới phòng mình, Ôn Văn kiểm tra xung quanh một phen, xác định không có giám thị thì liền tiến vào trạm thu nhận.

Khoảng cách tới kỳ sát hạch còn hơn mười ngày, mà bởi vì đặc tính đặc biệt của thành phố Thịnh Kinh, không phải người siêu năng của thành phố Thịnh Kinh thì bị cấm tiến hành hoạt động siêu năng trong nội thành thành phố.

Vì thế mười mấy ngày này tuy Ôn Văn không bị hạn chế, nhưng anh không thể tiến hành săn bắn ở thành phố Thịnh Kinh, như vậy Ôn Văn phải nghĩ cách tận dụng khoảng thời gian này.

Gần đây đã lâu rồi không có thu nhận thêm quái vật mới, Hoàn Âm vẫn còn ở trong trạm thu nhận tiếp nhận huấn luyện chiến đấu, mà thực lực của Phùng Duệ Tinh căn bản không đủ để săn quái vật.

Cung Bảo Đình thực lực mạnh mẽ, hiện giờ vừa mới trở thành tiểu đội trưởng một đội thợ săn thành phố, căn bản không có thời gian tiến hành săn bắt, điều này dẫn tới người có thể đảm nhận chức trách nhân viên thu nhận của trạm chỉ có mỗi mình Ôn Văn.

Vì thế Ôn Văn dự định sẽ tuyển thêm nhân viên thu nhận mới, anh đưa tay chạm vào huy hiệu nhân viên thu nhận, sau đó lập tức có vô số bong bóng lơ lửng ở bên cạnh.

“Ày, không hổ là thành phố lớn, ngay cả ứng cử viên nhân viên thu nhận cũng nhiều lựa chọn hơn mấy thành phố trước.”

Ôn Văn tìm kiếm một hồi trong đống bong bóng, sau đó nhìn chăm chú một cái, sờ cảm nói: “Cái này... lần trước chọn cậu ta, lần này là anh vậy.”

Chương 283 - Trường Tôn Cảnh

Vùng ngoại ô thành phố Thịnh Kinh, có một tiệm bán bánh ngọt xếp hàng rất dài.

Người xếp hàng già có trẻ có, trẻ thì nhóm nữ sinh tầm bảy tám tuổi, già thì là mấy cụ già răng cũng sắp rụng cả rồi, tất cả đều thực an tĩnh xếp hàng.

Có điều, trong hàng không hề có bóng người đàn ông nào.

Cửa sổ tiệm bánh ngọt tỏa ra hương vị ngọt ngào mê người, nhưng cũng không đặc biệt hơn những tiệm khác, xếp hàng dài đến như vậy có chút không hợp với lẽ thường.

Nguyên nhân dẫn tới tình trạng này là vì chủ tiệm bánh ngọt này là một người đàn ông rất đẹp trai.

Tóc dài hơn xoắn buộc thành đuôi ngựa ở sau đầu, gương mặt đẹp trai thoáng có chút tang thương, phối hợp với chòm râu mặt trật tự, so với minh tinh loại hình ông chú trên TV còn điển trai hơn nhiều.

Không quản là chia bánh ngọt hay bỏ vào túi, hay thậm chí là lấy tiền, động tác của hắn đều gọn gàng dứt khoát hết như nước chảy mây trôi, nhìn hắn làm việc chính là một sự hưởng thụ.

Vì thế những cô gái nhỏ cô vợ nhỏ mới thường xuyên ghé thăm.

Bởi vì buôn bán rất đắt nên mẻ bánh làm trước đó rất nhanh đã bán hết sạch, chủ tiệm nhìn sắc trời một chút rồi nói với nhóm người đang xếp hàng: “Hôm nay đã bán hết rồi, mọi người hãy về đi.”

Sau khi chủ tiệm nói xong, nhóm phụ nữ xếp hàng bắt đầu nhỏ giọng oán giận, nhưng oán giận thì oán giận, bọn họ vẫn ngoan ngoãn ai về nhà nấy.

Hai giờ chiều sẽ ra đợt bánh cuối cùng, bán xong sẽ đóng tiệm, đây là một trong những quy củ của cửa tiệm nhỏ này.

Sau khi mọi người đã tản đi rồi, chủ tiệm bắt đầu quét dọn vệ sinh, từ đầu đến cuối không hề bỏ qua một ngõ ngách nào, cho dù không quét thì cửa hàng của hắn vẫn chính là cửa hàng sạch sẽ nhất ở con phố này, nhưng hắn vẫn rất nghiêm túc quét dọn.

Sau khi quét dọn xong, Trường Tôn Cảnh sập cửa cuốn, ngồi trong tiệm châm một điếu thuốc lá, dáng vẻ có chút phiêu muộn.

Tên của hắn là Trường Tôn Cảnh, từng là một người lính đánh thuê có chút danh tiếng.

Đã từng giết con chó của Reeves, trộm xe của Diesel, cướp hàng của Statham, đánh cắp hồ sơ của Cruz, là truyền kỳ trong giới lính đánh thuê liên bang.

Sau đó vì chán ghét chém giết nên đã tới thành phố Thịnh Kinh mở một tiệm bán bánh ngọt, trải qua cuộc sống bình thản an nhàn.

—trong trí nhớ của Trường Tôn Cảnh chính là như vậy.

Nhưng Trường Tôn Cảnh cảm thấy phần ký ức này có vấn đề rất lớn, hình như hắn đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng, những trải nghiệm trước đó, rõ ràng là nhớ hết từng việc,

nhưng nghĩ lại thì cứ thấy những chuyện đó không quá chân thực.

Nhưng mặc kệ ký ức ấy kỳ lạ thế nào, thân thủ của hắn không thể nào làm giả được, mỗi khi cầm dao cắt bánh là hắn biết rõ mình có thể trong vòng không tới một phút giết chết tất cả mọi người trong tầm mắt!

Trường Tôn Cảnh lắc đầu, xua tan đi hết mớ u sầu trong đầu, mặc kệ hắn từng làm chuyện gì thì ít nhất hiện giờ hắn chính là một thợ làm bánh trứ danh, mà bản thân hắn cũng thích cuộc sống này.

“Anh là... Trường Tôn Cảnh à?”

Ôn Văn mặc áo khoác dài màu đen đứng ở bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

Nhân viên thu nhận mà Ôn Văn muốn mời lần này chính là Trường Tôn Cảnh, là một thợ săn theo siêu thợ săn ‘Băng Hà’ trước kia, trước đó vì phạm sai lầm ở chung cư hủ hóa dẫn tới mất đi năng lực.

Lần trước khi Ôn Văn tới gặp, Trường Tôn Cảnh đang vung trường đao để phát tiết buồn bực trong lòng, khi đó tuy Trường Tôn Cảnh rất không cam lòng nhưng không hề có suy nghĩ từ bỏ.

Nhưng lần gặp mặt này, Trường Tôn Cảnh lại thực sự trở thành một thợ làm bánh, nó không giống với tính cách của anh ta cho lắm.

“Nhận nhầm người rồi, tôi không phải người anh muốn tìm đâu.”

Trường Tôn Cảnh phun ra một làn khói thuốc, không xoay người lại nhìn Ôn Văn, Trường Tôn Cảnh đoán có lẽ là người quen biết trước kia tìm tới, nhưng hắn đã rửa tay chậu vàng không làm nghề cũ nữa rồi.

“Anh có muốn trở lại cuộc sống trước kia không, tôi có thể giúp anh, chỉ cần anh gia nhập Trạm Thu Nhận Tai Ách bọn tôi.” Ôn Văn hí hóp nói.

“Tôi đã không muốn quay trở lại kiếp sống trước kia nữa, cuộc sống bây giờ rất phù hợp với tôi, lính đánh thuê thì ai làm mà

không được chứ.” Trường Tôn Cảnh thở dài nói.

“Lính đánh thuê?”

Ôn Văn hơi sững sốt, chẳng lẽ mình tìm nhầm người thật?

Cơ thể của anh bay tới trước mặt Trường Tôn Cảnh, nắm cầm đối phương nhìn trái rồi nhìn phải, lại phát hiện mình không nhận nhầm người.

Nhìn thấy làn khí đen trên người Ôn Văn, con người Trường Tôn Cảnh hơi giãn ra, lúc này hắn mới ý thức được sự việc có lẽ không chỉ đơn giản là lính đánh thuê mà thôi.

Vì thế Trường Tôn Cảnh vội vàng đưa tay tới con dao làm bếp ở bên cạnh, nhưng hắn đột nhiên phát hiện ra mình lại không thể cầm được con dao kia, tay hắn xuyên qua con dao!

“Tao làm sao thế này, mà đã làm gì tao?”

“Hình như anh thật sự không nhớ rõ, xem ra ký ức đã xảy ra vấn đề.”

Nếu Ôn Văn không đoán sai thì ký ức của Trường Tôn Cảnh có lẽ đã bị máy chỉnh sửa ký ức xử lý, vì thế anh ta đã không còn nhớ được chuyện làm thợ săn trước kia nữa rồi.

Nghe thấy mấy lời ký ức xảy ra vấn đề, trong đầu Trường Tôn Cảnh đột nhiên hiện lên hình ảnh mình vung đao chém về phía một con quái vật.

Sau đó hắn lắc lắc đầu, khiếp sợ nhìn Ôn Văn: “Làm sao mà biết ký ức của tao có vấn đề?”

Trong đầu Trường Tôn Cảnh nháy mắt xuất hiện một câu chuyện âm mưu mấy chục ngàn chữ, nào là cơ thể anh đang bị đóng băng trong máy trò chơi, còn nơi này chỉ là thế giới trò chơi, nào là anh vốn là một nhân vật lớn bị tổ chức thần bí bắt đi.

Nhưng vấn đề này, ở trong mắt Ôn Văn thì rất dễ giải quyết.

Máy chỉnh ký ức này, đối với người bình thường thì thứ này đúng là thần khí, chỉ là Trường Tôn Cảnh tuy đã không còn siêu năng lực nhưng không phải là người bình thường hoàn toàn.

Chỉ cần cầm đao trong tay, cùng lúc đánh với mười Diệp sư phụ thì có lẽ hơi khó khăn một chút, nhưng hai ba người thì vẫn rất dễ dàng, vì thế máy chĩnh ký ức không thể phát huy ra tác dụng triệt để với hắn.

Hơn nữa hiện giờ Trường Tôn Cảnh đang ở trạng thái linh hồn, chỉ cần Ôn Văn cho thêm chút kích thích thì có thể khôi phục trí nhớ của hắn.

Vì thế Ôn Văn đưa ngón tay tới ấn nhẹ một cái vào trán Trường Tôn Cảnh, một dòng năng lượng màu đen ồ ạt chui vào đầu Trường Tôn Cảnh, trải qua một trận đau đớn kịch liệt, Trường Tôn Cảnh đã nhớ lại chuyện trước kia.

“Hiện giờ, anh đã nhớ ra mình là ai chưa?” Ôn Văn mỉm cười hỏi.

Trường Tôn Cảnh kiêng kỵ nhìn Ôn Văn, lúc còn là người siêu năng hắn chưa từng nghe nói tới nhân vật nào giống như Ôn Văn.

Sau sự kiện chung cư hủ hóa lần đó, Trường Tôn Cảnh và người phụ nữ dùng súng kia đều mất đi năng lực, nhưng người kia thức thời rút lui xuống vị trí tuyến hai, mà Trường Tôn Cảnh thì hoàn toàn không cam lòng.

Hắn muốn nhờ vào chém giết quái vật, một lần nữa tìm lại năng lực của mình.

Những ký ức trước đó thật ra không hề sai, trước khi trở thành người siêu năng, Trường Tôn Cảnh thật sự là lính đánh thuê truyền kỳ, sau đó trong một lần làm nhiệm vụ gặp phải quái vật, trong quá trình chém giết quái vật, hắn đã thức tỉnh năng lực của mình.

Vì thế trong những lần làm nhiệm vụ sau đó, Trường Tôn Cảnh vẫn luôn chủ động ra trận, tuy hành động của hắn rất có quy luật nhưng cách làm không quan tâm tới tánh mạng chính mình của hắn đã chấn động nhóm đồng bạn.

Vì thế bọn họ cưỡng ép trời Trường Tôn Cảnh lại, xóa bỏ ký ức, đưa tới nơi này mở tiệm bánh ngọt.

Bởi vì trong những lúc nói chuyện phiếm, Trường Tôn Cảnh từng nói với bạn mình là mơ ước lúc còn bé của hắn chính là mở một tiệm bánh ngọt...

Sau khi khôi phục trí nhớ, tâm tình Trường Tôn Cảnh có chút suy sụp, lập tức hỏi Ôn Văn: “Anh nói có thể biến tôi trở về dáng vẻ trước kia, tức là có thể khôi phục năng lực của tôi à?”

Nếu như Ôn Văn thật sự có năng lực như vậy, Trường Tôn Cảnh nguyện ý trả bất cứ cái giá nào!

Chương 284 - Hai Nhân Viên Thu Nhận Mới

“Ta nói đương nhiên là thật, hơn nữa nếu như anh may mắn thì còn có thể tiên thêm một bước.” Ôn Văn mỉm cười nói, xem dáng dấp của Trường Tôn Cảnh thì có lẽ đã chuẩn bị đáp ứng rồi.

Trường Tôn Cảnh hít sâu một hơi, sau đó nghiêm túc hỏi: “Không phải anh muốn tôi nằm vùng ở Hiệp Hội Thợ Săn hoặc là cải tạo tôi thành cỗ máy giết chóc chứ?”

“Đương nhiên là không, trách nhiệm của Trạm Thu Nhận Tai Ách bọn tôi chính là phát hiện uy hiếp...” Ôn Văn mang phần lý do thoái thác mà mình đã học thuộc lòng ra nói với Trường Tôn Cảnh.

“Như vậy... tôi đồng ý!”

Chỉ nghe một nửa, Trường Tôn Cảnh đã đáp ứng.

Anh nguyện ý vì khôi phục năng lực mà trả giá hết thảy, nếu như Ôn Văn có bấy thì cùng lắm hẳn tụt sát là được, ngày tháng như thế này, hẳn không muốn tiếp tục nữa.

Ôn Văn sững sốt, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói.

Tiếp đó, Ôn Văn dùng tốc độ nhanh chọn lựa nhất từ trước đến nay, ký kết khế ước với Trường Tôn Cảnh, sau đó trực tiếp quay trở về trạm thu nhận.

Năng lực của Trường Tôn Cảnh sẽ khôi phục sau một đoạn thời gian ngắn, bởi vì trợ giúp Trường Tôn Cảnh khôi phục năng lực cũng là một phần của khế ước, giống như bảo vệ mạng sống của Cung Bảo Đình vậy, sức mạnh của trạm thu nhận sẽ kích thích năng lực của Trường Tôn Cảnh, giúp hẳn khôi phục lại như lúc ban đầu.

Ngoại trừ vấn đề bị thể lực khác bắt cóc giống như Hoành Âm, chỉ cần là vấn đề cơ thể người siêu năng thì sức mạnh của trạm thu nhận có thể giải quyết được hết.

“Nói tới thì tên kia theo đuổi sức mạnh cuồng nhiệt như vậy, sau này có lẽ sẽ mang tới chút tai họa.”

“Có điều, người cuồng nhiệt như thế sẽ vì gia tăng sức mạnh mà cố gắng bắt quái vật.”

Nói chung, Ôn Văn khá là thỏa mãn với nhân viên thu nhận Trường Tôn Cảnh này, nhưng chỉ tuyển một mình hắn thôi thì chưa đủ.

Vì thế Ôn Văn tiếp tục tìm kiếm trong đám bong bóng, vừa tìm vừa lầm bầm: “Tính cả mình thì hiện giờ trạm thu nhận đã có năm tên đàn ông rồi, dương thịnh âm suy, là thời điểm nên chiêu mộ một nữ nhân viên thu nhận để cân bằng một chút.

Sau đó, ánh mắt Ôn Văn đặt vào người một con hồ cái.

Ừm... không phải biệt hiệu, thật sự là một con hồ cái.

Ôn Văn sờ cằm, tâm tắc lấy làm lạ: “Kỳ quái, động vật cũng có thể trở thành nhân viên thu nhận sao.”

Tư liệu trong bóng bóng, vấn đề nhức đầu nhất của con hồ này chính là năng lực của nó, mà vấn đề này thì trạm thu nhận có thể giải quyết.

Bị lòng hiếu kỳ mạnh mẽ kích thích, Ôn Văn quyết định xem thử xem có thể biến con hồ này trở thành nhân viên thu nhận hay không.

“Tất cả đều là người, có thêm một con động vật cân bằng một chút cũng không tệ.”

Lúc Ôn Văn xuất hiện trước mặt con hồ kia, nó đang nằm trong bồn tắm, trên người đều là sữa tắm, bởi vì bộ lông của con hồ khá dày đặc nên cả bồn tắm lớn đều bị bọt biển bao phủ.

Thấy Ôn Văn đột ngột xuất hiện, hồ cái đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai của thiếu nữ, che chắn cơ thể điên cuồng hét lên với Ôn Văn: “A! Có sắc lang!”

Chỉ nghe âm thanh thì có lẽ là một đại mỹ nhân, nhưng nhìn cơ thể to bự của con hồ này, Ôn Văn có ảo giác quái dị như mình đang xem phim hoạt hình.

“Ê... xin lỗi.”

Ngoài miệng nói xin lỗi nhưng Ôn Văn vẫn nhìn chằm chằm con hồ trong phòng tắm, hồ biết nói chuyện, đây là lần đầu tiên anh thấy.

“A, sao mà vẫn còn nhìn chứ?”

Con hồ suy t chút nữa muốn bật khóc, sau đó hung ác trực tiếp từ trong bồn tắm nhảy ra hướng Ôn Văn mắng chửi, trong cơ thể truyền ra tiếng nổ vang, hiển nhiên cô ta muốn ra tay với Ôn Văn.

Ôn Văn trầm mặc hai giây, sau đó chỉ cơ thể mình nói: “...Cô là con hồ đấy, tôi cũng đâu cần phải tránh chứ.”

“Ah, đúng nha, bây giờ tôi là hồ.”

Con hồ nhìn cơ thể mình một chút, lớp lông xù dựng đứng lên xếp xuống, quỳ rạp dưới đất chậm rãi liếm lông mình, đồng thời hỏi Ôn Văn: “Meow, anh nhìn lên tôi tắm không sai, nhưng anh không nói tiếng nào đã xông vào nhà tôi thì phải cho tôi một lời giải thích, bằng không tôi sẽ ăn anh đó, meow.”

Sau khi xác nhận có thể giao lưu, Ôn Văn liền mở hình thức dụ dỗ: “Cô vẫn luôn sầu não vì năng lực của mình đúng không, tôi có thể giải quyết nó, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải gia nhập Trạm Thu Nhận Tai Ách bọn tôi, trạm thu nhận bọn tôi là tổ chức bảo vệ thế giới, cô gia nhập thì tuyệt đối sẽ không có hại gì đâu.”

Con hồ có chút động tâm, năng lực của cô tuy là rất mạnh nhưng nó cũng làm cô khá là phức tạp: “Nhưng ta là thợ săn mà meow.”

“Không sao, công việc của trạm thu nhận bọn tôi và công việc của thợ săn không có xung đột, chỉ cần khi làm việc cô đừng giết chết quái vật mà chọn bắt nhốt nó vào trong trạm thu nhận là được, một công việc nhận hai phần tiền lương, chuyện tốt như thế này biết đi đâu tìm chứ?”

“Đúng nha...” Con hồ xòe móng vuốt của mình tính toán, hiển nhiên đã bị Ôn Văn thuyết phục.

Nhìn con hồ có chỉ số thông minh chỉ hơn khi đầu chó lông quăn một chút, trong lòng Ôn Văn có cảm giác tội ác, giống như chính mình đang bắt nạt con nít vậy.

“Vậy, tôi gia nhập rồi, các người thật sự có thể giải quyết vấn đề năng lực của tôi hả?” Con hồ chớp chớp đôi mắt to hỏi.

“Cô yên tâm, chuyện này viết rõ trên khế ước, nếu bọn tôi không thể giải quyết được vấn đề của tôi, cô có thể rút lui bất cứ khi nào.”

Thấy con hồ này thật sự dao động, Ôn Văn lập tức vất bỏ chút cảm giác tội ác kia đi, gặp được mục tiêu dễ dụ như vậy mà còn không chịu ra tay thì đó mới chính là tội ác lớn nhất.

Tiếp đó, Ôn Văn ngồi xỏm xuống ở trước mặt con hồ, sau khi giải thích thiệt hơn và không ngừng khẳng định, con hồ mới chịu ấn móng vuốt của mình lên khế ước.

Thực tế thì không chỉ con hồ, ngay cả với Trường Tôn Cảnh một lòng theo đuổi sức mạnh, Ôn Văn đều đã nói rõ những chuyện cần thiết.

Dù sao thì Ôn Văn muốn có được nhân viên làm trạm thu nhận phát triển lớn mạnh hơn chứ không phải một công cụ có thể vất bỏ bất cứ lúc nào, vì thế khi khuyên nhủ có lẽ anh sẽ dùng ngôn từ dụ dỗ, nhưng khi ký khế ước thì nhất định phải đảm bảo bọn họ không ở trong trạng thái bị lừa bịp.

Sau khi giải quyết xong, Ôn Văn thoải mái quay trở về trạm thu nhận, liên tiếp nhận hai nhân viên thu nhận làm tâm tình của anh rất tốt.

Tâm tình tốt, Ôn Văn dự định tìm vài thứ giải trí, vì thế anh nhớ tới ‘Bích Loa Xuân Quyển Nhi’ mà Sở Vĩ đã nói trước đó.

Không thể không nói, giọng của cô gái đó thật sự rất dễ nghe, Ôn Văn cách ông nghe điện thoại đơn giản nghe thấy hai câu thôi đã cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Vì thế anh mở điện thoại, tìm kênh của cô gái đó rồi bắt đầu nghe đối phương nũng nịu giả nai.

“Ừm... âm thanh dễ nghe như vậy, khó trách tên Sở Vĩ kia lại biến thành fan não tàn.”

Nghe một hồi, Ôn Văn cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, vì thế búng tay một cái, ma kính Gildero xuất hiện ở trước mắt Ôn Văn.

“Chủ nhân vĩ đại, lần này ngài muốn xem cái gì, căn cứ vào yêu thích của ngài lần trước, tôi đã sưu tập rất nhiều tài nguyên chất lượng tốt.” Gildero khom người gật đầu nói với Ôn Văn.

“Lần này xem chút thanh đàm đi, xem cô nàng Bích Loa Xuân Quyển đi, âm thanh của cô ta rất êm tai, tao khá là hiếu kỳ.”

Vì thế trong ánh mắt mong chờ của Ôn Văn, hình ảnh trong ma kính bắt đầu biến hóa, anh còn có chút tự hào, người khác chỉ có thể nghe âm thanh, anh thì có thể tới tận hiện trường để nhìn người.

Nhưng khi hình ảnh trong ma kính dần trở nên rõ ràng, nụ cười trên mặt Ôn Văn cũng dần dần biến mất.

“Ai nha! Sao lại đối xử với người ta như vậy, sao lại đối xử với người ta như vậy nha!”

Ôn Văn chớp lấy ma kính trực tiếp ném bay, sau đó còn nhảy lên giẫm giẫm.

Ở giữa những cú giẫm chân hỗn loạn của Ôn Văn có thể nhìn thấy ở trong kính là một bác gái đang ngồi trên giường móc khốe ngón chân, vừa móc vừa nũng nịu nói chuyện.

Một màn đó làm tâm tình vui vẻ của Ôn Văn sau khi tuyền dụng được hai nhân viên thu nhận hoàn toàn tan biến, anh dùng cốc lai mèo làm một ly nước rửa mắt, sau đó trợn mắt ào ào xối vào.

“A... tinh thần của mình bị ô nhiễm rồi, không bằng chơi game đi vậy.”

Vì thế Ôn Văn mở máy tính, chơi trò chơi xe tăng, nhấn F để vào xe...

Chương 285 - Hội Nghị Nhân Viên Thu Nhận

Mấy ngày tiếp theo, Ôn Văn không đi săn quái vật nhưng cuộc sống của anh vẫn trải qua rất phong phú.

Ban ngày anh tới phòng tập thể thao rèn luyện, trong đó có rất nhiều thiết bị làm Ôn Văn hứng thú, có thể làm Ôn Văn tiến hành rèn luyện bản thân.

Vốn cho dù Ôn Văn không dùng bất cứ thể chất nào thì anh cũng rất mạnh, phương pháp rèn luyện bình thường cần phải tốn rất nhiều thời gian mới có hiệu quả.

Nhưng trong phòng tập thể thao này, anh có thể dễ dàng làm mình tiến vào trạng thái mệt mỏi.

Cục tạ tay biến thái có trọng lượng không tính là lớn nhưng anh chỉ cần nhắc vài lần đã cảm thấy cánh tay bủn rủn, còn máy chạy bộ ở chế độ nhanh nhất có thể đạt tới tốc độ siêu thanh, Ôn Văn thậm chí chỉ có thể chơi ở chế độ thấp mà thôi...

Ngoại trừ những thứ này, nơi này còn có rất nhiều thứ tốt, có không ít người siêu năng cảnh giới đồng hóa ở nơi này tiến hành rèn luyện.

Hơn nữa trong phòng tập thể thao còn có phòng chuyên dành để luyện tập kiếm pháp, chỉ luyện tập vài ngày mà kiếm pháp của Ôn Văn đã trở nên thuần thục hơn.

Điều này làm Ôn Văn rất hài lòng, vì thế lại càng rèn luyện nhiệt tình hơn, năng lực của trạm thu nhận rất mạnh mẽ, cho dù anh không rèn luyện thì thực lực cũng sẽ vững vàng tăng trưởng, nhưng loại tăng trưởng này không phải hoàn toàn là chính bản thân Ôn Văn.

Anh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng trạm thu nhận, vì thế anh muốn thường xuyên rèn luyện bản thân.

Hơn nữa, sau khi bản thân mạnh mẽ rồi, khi sử dụng thể chất quái vật cũng có thể tiến hành không chế tốt hơn.

Bởi vì cường độ rèn luyện khá lớn, hiện giờ Ôn Văn không thể tiến hành luyện tập cả ngày được, vì thế buổi tối sẽ cùng Sở Vĩ

tới thành phố Thịnh Kinh tìm vài nơi vui chơi vui vẻ và mấy thứ ăn ngon.

Tam Tể Nhi tuy cũng đi theo, Ôn Văn có tiền cũng không keo kiệt chút thức ăn của nó, nhưng bởi vì trước đó ăn cay vẫn chưa kịp hồi phục nên nó ăn gì cũng không cảm nhận được vị...

Vui chơi xong, Ôn Văn bắt đầu vận não ghi nhớ các loại quy định của Hiệp Hội Thợ Săn.

Căn cứ theo nguồn tin bí mật của Sở Vĩ thì những quy định này cũng là một phần của kỳ thi, bởi vì phần lớn thời gian siêu thợ săn đều hành động đơn độc, không có ai quản lý, cho nên phải hiểu rõ về những thứ này.

Mà trước kia Ôn Văn chỉ nhớ những điều khá quan trọng mà thôi, đối với mấy điều khuôn khổ căn bản thì không chú ý, vì thế vẫn cần phải tiến hành học tập.

Có thể bài nhân viên quản lý kho hàng giúp đỡ, hơn nữa trước kia Ôn Văn từng làm thám tử, đối với chuyện ghi nhớ cũng khá quen thuộc, vì thế quá trình học tập cũng rất nhẹ nhàng.

Đương nhiên, Ôn Văn thì mọi người cũng biết rồi đấy, cho dù học thì anh cũng không nhất định sẽ tuân thủ...

Ôn Văn thì khá phong phú, mà Sở Vĩ thì rất mãn nguyện, cả ngày chìm đắm trong âm thanh tuyệt vời của 'Bích Loa Xuân Quyển', không thể nào thoát ra.

Xuất phát từ sự tốt bụng, Ôn Văn không vạch trần sự thật đáng sợ kia với Sở Vĩ.

Một khi biết chân tướng, người này có lẽ sẽ tự sát mất, tuy là hấn có tự sát thì cũng không thể chết được.

Trong mấy ngày này, Trường Tôn Cảnh và con hồ kia phân biệt trước sau tiến vào trạm thu nhận tiến hành giao tiếp.

Nhưng lần này Ôn Văn không can thiệp quá nhiều, mọi thứ đều giao cho người đàn ông kim loại mặc vest kia xử lý, thậm chí còn không tới phòng bọn họ thó đồ.

Hiện giờ Ôn Văn đã có tiền rồi, cũng có thực lực, không cần thương nhớ chút tài sản kia của nhân viên thu nhận.

Mấy thứ đó có thể trở thành kỳ ngộ cho nhóm nhân viên thu nhận trưởng thành hơn, Ôn Văn thó hết như vậy thì cũng có chút không ổn....

Tiếp đó, Ôn Văn gửi tin cho tất cả nhân viên thu nhận.

‘Ba giờ chiều mỗi thứ tư, trạm thu nhận tiến hành hội nghị, hỗ trợ lẫn nhau, giao lưu tin tức, không bắt buộc tham gia, mặt khác, mỗi kỳ hội nghị đầu tiên của tháng sẽ tiến hành phát tiền lương.’

Hiện giờ Ôn Văn đã có năm nhân viên thu nhận, Ôn Văn không thể cứ để bọn họ chia rẽ năm bè bảy mảng như thế, nên tiến hành quản lý nhất định, đồng thời cũng tổ chức hội nghị trao đổi cho mọi người.

Hội trường thì Ôn Văn dự định chọn một đại sảnh ở khu trung tâm Tai Hòa, bên trong đại sảnh không có bày biện dư thừa, chỉ đặt một cái bàn dài và mười hai chiếc ghế ngồi mà thôi.

Đại sảnh này rất lớn, trước khi nhân viên thu nhận vượt hơn mười hai người thì còn có thể thêm vào rất nhiều thứ.

Đồng thời, Ôn Văn dùng quyền lực và sức mạnh ngực đốc Tai Nạn tiến hành gia cố căn phòng này, nhiễu loạn hơi thở, ở nơi này nếu muốn thông qua hơi thở để nhận diện người khác là chuyện rất khó khăn.

Có một phần nhỏ nhân viên thu nhận có quan hệ thân thiết là chuyện tốt, nhưng Ôn Văn không hi vọng tất cả nhân viên thu nhận đều quen biết nhau.

Sau khi bố trí xong toàn bộ, Ôn Văn lại đưa cho người đàn ông kim loại mặc vest kia một chút đồ, chuẩn bị làm tiền lương để phát cho nhân viên.

Chỉ bắt nhân viên làm việc mà không phát lương cho nhân viên chính là mộng tưởng của tất cả ông chủ.

Tuy Ôn Văn có thể làm như vậy, nhưng anh cũng coi như có lương tâm.

Được rồi, chủ yếu là trước đó Phùng Duệ Tinh đã cấp năm trăm ngàn tiền hoa hồng cho trạm thu nhận, theo như lời anh ta thì sau này hàng tháng sẽ có ít nhất là con số này, thậm chí còn nhiều hơn.

Vì thế hiện giờ Ôn Văn không ngại phát chút tiền cho nhóm nhân viên thu nhận, dù sao hiện giờ tiền của trạm thu nhận cũng đủ dùng.

Chiều thứ tư, Ôn Văn do dự một chút rồi biến thành hình thái triết học, sau đó tìm một miếng vải đen, cắt thành hình dáng thích hợp, coi như áo choàng trùm lên người.

Như vậy mặc dù cũng khá quái lạ nhưng ít ra cũng không không quá biến thái nữa, cũng có thể che giấu thân phận ở một mức độ nào đó.

Ôn Văn chuẩn bị tham gia hội nghị nhưng không dùng hình thái ngục đốc Tai Nạn.

Một là vì duy trì thiết lập lạnh lùng cao ngạo, hai là vì có ngục đốc Tai Nạn ở đó, chỉ sợ mọi người không thể thả lỏng.

Mà hình thái triết học đã từng xuất hiện trước mặt Phùng Duệ Tinh và Hoàn Âm, vừa vặn xuất hiện trong trường hợp này, anh khá là tò mò không biết hội nghị của nhóm nhân viên thu nhận sẽ là dạng gì.

Vì thế đêm đó, Ôn Văn khoác áo choàng đi tới bên cạnh chiếc bàn dài ở trung tâm khu Tai Họa, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Ngoại trừ Ôn Văn thì còn hai nhân viên thu nhận đến nơi, theo thứ tự là Hoàn Âm vốn đã ở đây và Trường Tôn Cảnh vừa mới gia nhập.

Hoàn Âm giống như một đứa bé hiếu kỳ nhìn chằm chằm Trường Tôn Cảnh, cậu ta muốn xem thử xem mình và Trường Tôn Cảnh rốt cuộc là ai lợi hại hơn.

Mà Trường Tôn Cảnh hiện giờ đã khôi phục được thực lực nhất định, vì thế hẳn tò mò với mọi thứ về trạm thu nhận, khoảng thời gian mấy ngày nay đều chạy vào trạm, vì thế sớm đã quen với Hoàn Âm, nhưng vẫn chưa đồng ý so chiêu với Hoàn Âm.

Trên người Trường Tôn Cảnh khoác một chiếc áo khoác da sói màu trắng, giấu đi diện mạo của mình một chút.

Tám da sói trắng này là hắn tìm thấy ở trong phòng của mình, so với đồng phục nhân viên thu nhận còn bền hơn, hơn nữa

đông ấm hè mát, có thể xem là một thứ tốt.

Chờ thêm một chốc, Cung Bảo Đình trên mặt đeo mặt nạ đen cùng tới, ngồi ở đối diện Trường Tôn Cảnh, tò mò nhìn ba người ở đây.

Anh vừa trở thành tiểu đội trưởng đội thở sẵn ở một thành phố, nhiệm vụ chủ yếu là giữ gìn an toàn cho thành phố, có rất nhiều chuyện cần phải làm, vì thế đã khá lâu rồi không vào trạm thu nhận.

Nơi này tựa hồ không thể điều tra được hơi thở, vì thế Cung Bảo Đình chỉ có thể thông qua diện mạo bề ngoài để quan sát nhóm ba người Ôn Văn.

Hoành Âm trông như một học sinh cấp ba bình thường, tinh thần phấn chấn ánh mắt sáng ngời, nhưng không có điểm nào xuất sắc.

Mà Trường Tôn Cảnh tuy đã che đi gương mặt nhưng Hoành Âm nhận ra thanh trường đao của hắn.

Đối với chuyện Trường Tôn Cảnh trở thành nhân viên thu nhận, Cung Bảo Đình không hề bất ngờ, nếu trạm thu nhận có thể làm kẻ phải chết như anh khôi phục sinh mệnh, như vậy chuyện giúp Trường Tôn Cảnh đã mất đi năng lực khôi phục năng lực cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Trường Tôn Cảnh đã từng tới thành phố Phù Dung Hà, hơn nữa tính cả Cung Bảo Đình anh và Ôn Văn mà anh từng nghi ngờ là nhân viên thu nhận thì thành phố Phù Dung Hà đã có tới ba người liên quan tới trạm thu nhận.

Cung Bảo Đình không cho rằng đây là trùng hợp, nhưng nghĩ tới vị đại nhân kia lúc ban đầu cũng xuất hiện ở thành phố Phù Dung Hà thì anh liền bình thường trở lại.

Cuối cùng, Cung Bảo Đình kiêng kỵ liếc nhìn hình thái triết học của Ôn Văn, mặc dù không thể cảm nhận được hơi thở nhưng người này mang tới cho anh áp lực rất lớn, thoạt nhìn ít nhất cũng phải là người siêu năng đồng cấp với anh!

Chương 286 - Trúng Luộc và Cải Bẹ

Lại chờ thêm một chốc, một bóng dáng nhỏ xinh nhún nhảy đi tới.

Đó là một cô gái dùng áo chùng dài màu trắng che đi cơ thể, đội mũ trùm và đeo khẩu trang, thứ duy nhất lộ ra ngoài là đôi mắt màu nâu nhạt, giống như mắt mèo, trên đầu có hai cục nhỏ nhô lên, xem vị trí thì có lẽ là lỗ tai...

Vóc người rất tuyệt, mặc dù mặc áo chùng dài màu trắng cũng có thể nhìn ra đường cong cơ thể rất lả lướt, theo động tác và làn da nhẵn nhụi bên khõe mắt có thể nhìn ra đó là một người phụ nữ trẻ tuổi.

“Ai vậy... nhân viên thu nhận có người này à, Phùng Duệ Tinh đi làm phẫu thuật à?”

Những người khác chỉ tò mò với diện mạo của cô gái này thôi, mà Ôn Văn thì cái gì cũng tò mò, mỗi nhân viên thu nhận đều là anh tự mình chiêu mộ, mà anh căn bản cũng không biết người này là ai.

Nếu không phải lúc này có nhiều nhân viên thu nhận ở nơi này, Ôn Văn thật muốn trực tiếp ra tay với cô gái này.

“Xin chào mọi người, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn nha meow.”

Sau khi chào hỏi mọi người, cô gái ngồi xuống bên cạnh Trường Tôn Cảnh, tò mò nhìn mọi người, đặc biệt cảm thấy hứng thú với tấm da thú trên người Trường Tôn Cảnh, một tay đặt ở dưới bàn, ba lần bốn lượt muốn sờ tấm da lông trên người Trường Tôn Cảnh.

Nghe thấy âm thanh trong trẻo kia, Ôn Văn liền hiểu ra, cảnh giác cũng biến mất, cô gái này chính là con hổ kia!

Cô ta thật ra là người đúng không?

Điều này làm Ôn Văn có chút mất mát, anh còn tưởng rằng trong trạm thu nhận của mình có một động vật quý hiếm rồi chứ.

Nhưng có thêm một cô em có lẽ là rất xinh đẹp cũng rất tốt, chỉ ít cũng cũng không tính là dương thịnh âm suy nữa rồi.

Cô gái ngồi không yên chỗ đã lôi chiếc ba lô ở sau lưng ra để trước ngực, sau đó tìm kiếm ở bên trong một hồi, lôi ra một đồng lớn trứng lược nước trà, lật lượt chia cho mọi người, Ôn Văn vì kích thích lớn mà được chia cho hai quả...

“Trứng lược nước trà hiệu này ăn ngon lắm, coi như là quà ra mắt của tôi meow.”

Tiếp đó, cô ta vui vẻ lột vỏ trứng, bắt đầu ăn.

Sau mông cô ta hình như có thứ gì đó khẽ nhúc nhích, Ôn Văn đoán đó là một cái đuôi...

“Tai, đuôi... chẳng lẽ cô ta là Beast Girl?”

Ôn Văn tưởng tượng dáng vẻ của cô ta ở dưới lớp áo chùng một chút, cảm thấy mình chọn cô gái này làm nhân viên thu nhận là đúng rồi, mặc dù Ôn Văn là một nhà thám tử máu lạnh, chính là cũng có vài điểm yếu đối với một vài thứ nhất định....

Lúc này anh mới nhớ ra cái tên hiện ra trên khế ước, cô gái này tên là Miêu Miêu Miêu.

Trước đó Ôn Văn không thêm để ý là vì anh nghĩ rằng con hổ có tên thì bớt đi phần uy vũ, cứ gọi là con hổ thì dễ nghe hơn, nhưng bây giờ nếu gọi một cô gái là ‘con hổ’ thì lại không dễ nghe cho lắm.

Tới khi hội nghị sắp bắt đầu thì Phùng Duệ Tinh mới đẩy cửa tiến vào, tự nhiên tìm một cái ghế ngồi xuống, như vậy tất cả nhân viên thu nhận đều đã tới đông đủ.

Có điều cách mà Phùng Duệ Tinh che dấu thân phận của mình rất kỳ lạ, chính là dán một cái mặt nạ dưỡng da màu đen trên mặt...

Ting, ting, ting...

Người đàn ông kim loại mặc vest ở bên cạnh cầm một cái búa nhỏ, gõ vào một vật nhỏ giống như chuông nhạc.

“Xin các vị hãy an tĩnh, hiện giờ hội nghị xin được phép bắt đầu, tôi là nhân viên quản lý trung tâm khu Tai Họa, người thủ

hộ Kim Thuộc, các vị có thể gọi tôi là Kim tiên sinh.”

Mọi người đều gật đầu, mà Ôn Văn thì lúng túng sờ mũi, thì ra ông ta có tên à, trước giờ Ôn Văn vẫn luôn gọi đối phương là người đàn ông kim loại mặc vest.

“Bắt đầu từ lần tụ họp này, những buổi hội nghị sau này đều do tôi chủ trì, đầu tiên tôi sẽ phát tiền lương cho mọi người.”

Nghe thấy tiền lương, ngoại trừ Phùng Duệ Tinh thì tất cả nhân viên thu nhận đều khá mong đợi, mặc dù bọn họ không thiếu tiền, nhưng cũng không có ai ngại tiền nhiều cả.

Nhất là Hoành Âm, hiện giờ cậu nhóc này có thể nói là nghèo trắng tay...

Mà Miêu Miêu Miêu, nếu có tiền thì cô đã không lấy trứng lộn nước trà làm quá gặp mặt rồi.

“Lương cơ bản hàng tháng của các vị nhân viên thu nhận là năm nghìn, mỗi khi bắt được quái vật cấp Tai Họa thì tiền thưởng là một nghìn, mỗi khi bắt được quái vật cấp Tai Hại thì tiền thưởng là mười nghìn.”

Số tiền này kém xa tiền lương của Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng trạm thu nhận căn bản không hề có quy định gì với nhân viên, số tiền đó cơ bản chính là cho không, vì thế mọi người cũng không oán giận câu nào.

Người có lương nhiều nhất chính là Cung Bảo Đình, anh gia nhập thời gian lâu nhất, hơn nữa còn bắt được một con quái vật, tổng cộng có thu nhập mấy chục nghìn.

Sau khi phát lương xong, người đàn ông kim loại mặc vest kia vỗ vỗ tay, vài ngục tốt mang theo một đồng đồ vật đi tới.

“Ngoại trừ tiền lương, trạm thu nhận còn chuẩn bị một ít vật phẩm sinh hoạt cho mọi người.

Những thứ này khá giống những phần trợ cấp cuộc sống, bên cạnh mỗi nhân viên thu nhận được đặt một thùng dầu nành, một bao gạo, một túi hoa quả, còn có một cái hộp lớn khá thần bí.

Hoành Âm mong đợi mở hộp, sắc mặt trở nên kỳ lạ, thứ trong hộp là cái bẹ ngâm chua, hơn nữa thương hiệu này bọn họ chưa từng ăn qua, tên của nó là cái bẹ Bội Linh.

Nhìn một thùng cải bẹ đầy ắp, Phùng Duệ Tinh đỡ trán, có cảm giác tự làm tự chịu.

Số cải bẹ này là Phùng Duệ Tinh dùng danh nghĩa Cơ Kim Hội mở một nhà máy sản xuất, bởi vì vấn đề thương hiệu bị cướp mất trước nên dẫn tới có rất nhiều cải bẹ bị tồn đọng lại trong kho hàng không bán được, anh chỉ đành đưa vào trạm thu nhận...

Trường Tôn Cảnh sờ cằm, sau khi khôi phục sức mạnh, hẳn không có ý định mở lại tiệm bánh ngọt nữa, bằng không có thể dùng cái này làm tặng phẩm tặng cho khách hàng.

Vui vẻ nhất chính là Miêu Miêu Miêu, có thứ cải bẹ ngâm chua này thì trúng lộc nước trà của cô ăn lại càng ngon hơn...

“Chuyện cần làm tôi đã làm xong rồi, thời gian kế tiếp xin dành lại cho các vị, cần gì có thể tới tìm tôi.”

Nói xong, người đàn ông kim loại mặc vest lui ra khỏi phòng, để lại nhóm nhân viên thu nhận mắt to trừng mắt nhỏ, không biết nên làm gì.

Để giảm bớt đầu không khí ngột ngạt, Phùng Duệ Tinh đứng dậy nói: “Sau này mỗi tuần mọi người đều phải tới nơi này tập trung, nhưng nơi này thật sự quá đơn sơ, vì thế tôi chuẩn bị bố trí đại sảnh này một chút, ít nhất cũng để nó không còn đơn sơ như vậy nữa, mọi người thấy thế nào?”

Sau khi Phùng Duệ Tinh nói xong, bầu không khí vẫn khá an tĩnh, điều này làm anh có chút xấu hổ.

Ôn Văn lắc đầu, tình huống này đã nằm trong dự đoán của anh, dù sao mọi người cũng không quen biết, vì thế anh đề nghị nói: “Bắt đầu từ tôi, mọi người lần lượt giới thiệu một chút đi, sau này nếu như có thứ hữu dụng muốn bán, hoặc là có nghi hoặc gì đó cần giải quyết thì có thể nói ra ở đây.”

Có Ôn Văn dẫn đầu, mọi người cũng sinh động hơi, trải qua khoảng một tiếng thì mới xong một vòng.

Người đề xuất nhiều nhất là Phùng Duệ Tinh, vung tay xa xỉ nhất cũng là Phùng Duệ Tinh, căn bản là chỉ cần nhìn trúng cái gì là lập tức vung tiền mua ngay, cũng làm mọi người thấy được sức mạnh của đồng tiền.

Đối với những người khác thì loại giao lưu này cũng khá tốt, ngay cả Cung Bảo Đình cũng kiếm được vài chỗ tốt từ hoạt động này.

Đối với bọn họ mà nói, mỗi tuần tham gia hội nghị quả thực có chút cần thiết.

Sau khi trao đổi xong, hội trường lại rơi vào im lặng, Phùng Duệ Tinh đề nghị: “Không bằng, chúng ta cứ vậy giải tán đi?”

Dù sao cũng là lần đầu tiên, không ai có kinh nghiệm, vì thế liền chuẩn bị kết thúc.

Nhưng Miêu Miêu Miêu không đồng ý, cô ta nhảy lên bàn, lôi ra bộ bài tây: “Mọi người tới chơi bài nào meow...”

Ngoại trừ Miêu Miêu Miêu thì không ai muốn chơi bài, nhưng vì sự nhiệt tình mời chào của cô, cuối cùng ngoại trừ Cung Bảo Đình bận rộn công việc, tất cả mọi người đều tham gia chơi bài.

Chơi một hồi, mọi người rõ ràng đã thả lỏng hơn trước rất nhiều.

Cuối cùng chơi tới tận mười hai giờ, mọi người mới giải tán.

Lúc rời đi, Ôn Văn khó hiểu gãi gãi đầu, anh vốn định làm một hội nghị người siêu năng đầy thần bí, sao cuối cùng lại biến thành một đám ngốc cuồng hoan vậy chứ?

Mà Phùng Duệ Tinh thì còn chuẩn bị cải tạo nơi này thành một phòng vui chơi rồi...

Chương 287 - Sát Hạch Bắt Đầu

Mười ngày chuẩn bị nhanh chóng trôi qua, sát hạch siêu thợ săn đúng hạn bắt đầu.

Hơn bảy giờ sáng, trên một khoảng sân thượng lớn phía sau núi Côn Ninh, tất cả thợ săn tham gia khảo sát tụ thành một tiểu đoàn nhỏ, rải rác đứng trên sân chờ đợi kỳ sát hạch chính thức bắt đầu.

Mà Ôn Văn và Sở Vĩ thì câu có câu không tranh luận, nội dung cuộc tranh luận đương nhiên chính là gần đây ‘Bích Loa Xuân Quyển’ nói về cái gì.

Gần đây Ôn Văn không còn thử giải cứu nữa, ngược lại bắt đầu đầu độc Sở Vĩ, làm hấn lại càng cuồng nhiệt hơn....

Ngoại trừ nói chuyện phiếm, Ôn Văn còn đếm sơ một chút, người tham gia sát hạch khoảng chừng hơn hai trăm người, cũng tức là nơi này có ít nhất hơn hai trăm thợ săn cảnh giới Đồng Hóa.

Tuy nhóm thợ săn này có rất nhiều người không phải chỉ mới tham gia lần đầu, nhưng nếu kỳ sát hạch mỗi năm đều có nhiều thợ săn tham gia như vậy thì thực lực của Hiệp Hội Thợ Săn thật sự rất lớn mạnh, các tổ chức như Đọa Thần Huyết căn bản không thể nào rung chuyển.

Những người siêu năng này lớn lên cũng khá kỳ lạ, nhưng chân chính hấp dẫn ánh mắt Ôn Văn thì chỉ có hai, cả hai đều là nữ giới, hơn nữa còn rất xinh đẹp.

Một là một cô gái trẻ tai mèo màu vỏ quýt, trên người mặc quần đùi thể thao ngắn màu đen, cái đuôi màu cam uyển chuyển lắc lư ở phần xương cụt, rất bắt mắt.

Ôn Văn rất quen với hơi thở của cô ta, bởi vì cô ta chính là nhân viên thu nhận mà Ôn Văn mới tuyển dụng vào trạm thu nhận, Miêu Miểu Miểu.

“Ừm, không tệ, không tệ, trước đó cô ta vẫn luôn che mặt làm mình cứ sợ cô ta là dạng giống như ‘Bích Loa Xuân Quyên’, bây giờ thấy là gái đẹp thì mình an tâm rồi.”

Từ sau lần được ‘Bích Loa Xuân Quyên’ rửa mắt, Ôn Văn vẫn luôn có suy đoán khá là ác ý với những người phụ nữ không lộ diện.

“Có thể tham gia sát hạch siêu thợ săn thì ít nhất cũng phải là thợ săn cảnh giới đồng hóa, trạm thu nhận lại có thêm một cao thủ, hi vọng có thể bắt được một con quái vật cấp Tai Nạn cho mình, tuy sức lực sẽ bị giảm đi phân nửa nhưng quái vật cấp Tai Nạn thì vẫn hữu dụng hơn cấp Tai Hại.”

Ôn Văn nhìn chằm chằm cái đuôi của Miêu Miểu Miểu, tấm tắc kỳ lạ, đột nhiên cô ta quay đầu lại, nghi hoặc nhìn về phía Ôn Văn, nhưng bởi vì người có quá nhiều nên cô ta không có cách nào xác định mục tiêu chính xác.

“Phát hiện ra mình rồi sao? Không, có lẽ chỉ cảm nhận được có người theo dõi mà thôi.”

Ôn Văn vội vàng thu hồi ánh mắt, sau đó thần phục nói: “Trực giác mạnh mẽ thật, dáng vẻ của cô ta bắt mắt như vậy, ở đây có lẽ có rất nhiều người đang nhìn cô ta, nhưng chỉ có ánh mắt của mình là đặc biệt, cô ta thế mà lại có thể cảm nhận được!”

Về phần ánh mắt Ôn Văn đặc biệt chỗ nào, không ai biết...

Nếu trực giác của Miêu Miêu Miêu quá mạnh mẽ, Ôn Văn liền chuyển sang người còn lại, cô gái này trông không giống người của khu Hoa Phủ, trên người mặc áo giáp màu xanh dương bản bạc, mái tóc vàng rực chói mắt, một vài lọn tóc quật cường dựng thẳng, bên hông đeo một thanh kiếm dài màu vàng óng.

Người này thì Ôn Văn không nhận ra, mặc áo giáp như vậy nhìn từ phía sau cũng không biết đẹp hay xấu, Ôn Văn quan tâm tới cô ta chỉ vì cô ta rất mạnh mà thôi!”

Lúc Ôn Văn đặt nhận biết lên người cô ta, anh thậm chí có thể cảm nhận được chút đau đớn mơ hồ, giống như nhận biết bị cắt đứt vậy, đó là tình huống chỉ xuất hiện khi có thực lực chênh lệch quá lớn mới xuất hiện.

Những người siêu năng khác cũng có người có thực lực mạnh hơn Ôn Văn, nhưng không tới mức ngoại hạng thế này.

“Nơi này ai ai cũng là cường giả, ngoại trừ trạm thu nhận thì ở nơi này mình có lẽ không có gì đặc biệt.”

Sau khi nhìn vài lần, Ôn Văn thu hồi ánh mắt, anh chỉ cảm thấy hiếu kỳ với thợ săn có thực lực mạnh mà thôi, trong sát hạch siêu thợ săn không tồn tại sự cạnh tranh, chỉ cần phù hợp với yêu cầu thì có thể thông qua sát hạch, Hiệp Hội Thợ Săn chỉ ước gì có càng nhiều thợ săn trở thành siêu thợ săn mà thôi.

Nghe nói mấy chục năm trước, từng có quản lý cấp cao đề nghị dùng phương thức nuôi cở để tuyển chọn siêu thợ săn, đồng thời phát động mạng giao thiệp của mình, cưỡng ép thúc đẩy một lần sát hạch đẫm máu.

Kết quả nhóm siêu thợ săn thành công lần đó ít tới đáng thương, hơn nữa chất lượng cũng không cao hơn nhóm siêu

thợ săn được sàng lọc chọn lựa như bình thường, thực lực của siêu thợ săn xếp thứ nhất quả thực rất mạnh, nhưng chấp hành nhiệm vụ không tới mấy năm đã mất không chế mà chạy tới trận doanh kẻ địch.

Vì thế địa vị của vị quản lý cấp cao đưa ra đề nghị đó bị giảm mạnh, trong một trận cháy với quái vật đã âm thầm qua đời...

Một tiếng nổ lớn cắt đứt mạch suy tư của Ôn Văn, một tia sáng màu tím từ phía xa tiến tới gần sân thượng, khi khoảng cách vừa đủ thì mọi người rút cuộc cũng thấy rõ tia sáng kia là gì.

Bên trong tia sáng kia là một thanh kiếm dài màu tím và một người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng, đó là tổ hợp người và kiếm.

Kiếm dài hết như chiếc xe taxi vũng vàng dừng lại trước mặt mọi người, mà người đàn ông kia thì phiêu dật từ trên kiếm dài nhảy xuống.

“Kiểu cách này giống như mấy quyển tiểu thuyết tiên hiệp vậy, từ khi nào phong cách của Hiệp Hội Thợ Săn lại biến thành như thế chứ, với lại... tóc của hắn có phải nhuộm không?”

Lúc Ôn Văn trầm lắng bấm trong lòng, người đàn ông kia ho nhẹ một tiếng rồi nói với mọi người: “Xin chào mọi người, tên của tôi là Tuân Thanh, là giám khảo lần sát hạch siêu thợ săn lần này.”

Nghe thấy cái tên này, rất nhiều người nhỏ giọng thảo luận, Ôn Văn có chút không rõ là xảy ra chuyện gì, vì thế quay đầu sang nhìn về phía Sở Vĩ.

Lúc này lại phát hiện vẻ mặt của Sở Vĩ cũng đầy tôn sùng, giống như khoe khoang mà nói với Ôn Văn: “Đó là anh trai của Tuân Tiên, mặc dù thực lực không mạnh mẽ bằng em mình, nhưng cũng là thợ săn cảnh giới ‘Chân Tụ’!”

“Tuân Tiên? Là người siêu năng cảnh giới ‘Chân Ngã’ kia à, anh trai hắn cũng là thợ săn cảnh giới Đồng Hóa chân tụ...”

Nhìn thanh kiếm dài kia, Ôn Văn lại sờ cằm chìm vào suy tư, anh nhớ tới cuộc chiến ở tổng bộ Đọa Thần Huyết trước kia, khi đó anh ở xa xa nhìn thấy người siêu năng cảnh giới Chân Tụ chiến đấu.

Trên bầu trời có hai luồng năng lượng rất lớn, một là hủ huyết giả, một chính là người siêu năng, mà người nọ hình như sử dụng kiếm khí màu tím...

Lẽ nào người đó chính là hắn?

“Khụ khụ, xin mọi người hãy im lặng.”

Tuân Thanh đưa tay áp chế, hội trường yên lặng, tiếp đó hắn ho nhẹ hai tiếng nói: “Trước khi tiến hành sát hạch, tôi cần mọi người ký tên vào hai phần thỏa thuận, một là thỏa thuận bí mật, đảm bảo giữ bí mật về nội dung sát hạch.”

“Phần thứ hai là thỏa thuận miễn truy cứu trách nhiệm, trong quá trình sát hạch, mọi người có khả năng sẽ gặp nguy hiểm tới tánh mạng, hiệp hội sẽ cố gắng đảm bảo an toàn của mọi người, nhưng nếu như sợ thì chúng tôi cũng hiểu, mọi người có thể rời khỏi bất cứ khi nào.”

Khóe miệng Ôn Văn giật giật, tuy công nhận thực lực của Tuân Thanh nhưng anh vẫn nhịn không được than thở.

“Trước khi nói sao cứ phải ho một tiếng vậy chứ, ông bị hen à...”

Có điều mặc dù phi nhỏ thì Ôn Văn vẫn ngoan ngoãn ký vào thỏa thuận.

Đối với thợ săn mà nói, ký tên vào thỏa thuận bí mật gì đó quá thực không có gì quá đáng, mà nguy hiểm sống chết... khi thợ săn chém giết quái vật, làm gì có chuyện tuyệt đối an toàn đâu chứ?”

“Khụ khụ, tất cả mọi người đã ký tên xong, như vậy mời mọi người lần lượt tiến vào trường thi, phần sát hạch đầu tiên là thi viết, thời gian thi là từ tám giờ sáng đến mười một giờ trưa, xin mọi người nghiêm túc làm bài, đừng gian dối.”

Ôn Văn đỡ trán, cười khỏ nhìn về phía Tuân Thanh, dùng âm thanh không ai nghe thấy than thở: “Có thể đừng ho nữa không, cổ họng tui cũng ngứa theo rồi đây...”

Chương 288 - Không Gian Ảo

Theo nhân viên sắp xếp, Ôn Văn tiến vào trường thi, nơi này được chia thành những phòng vách ngăn nhỏ, mỗi phòng tựa hồ được sức mạnh đặc biệt bao phủ làm người siêu năng không thể nhìn thấy bài thi của người khác.

Nhưng chỉ bố trí như thế thì không thể nào ngăn cản được nhóm thợ săn, vì thế trong mỗi phòng đều được bố trí thêm.

Ôn Văn thở dài một tiếng, nhìn con mắt thực linh hoạt ở trước mặt.

“Cách xa tao một chút được không, gần quá làm tao căng thẳng...” Con mắt kia đúng đưa hai cái, tỏ ý không được.

Ừm... con mắt kia chỉ cách Ôn Văn một khoảng bốn mươi cm mà thôi, là người coi thi nghiêm khắc nhất mà Ôn Văn từng thấy.

Có điều Ôn Văn vốn cũng không có ý định gian lận, dù sao thì anh cũng đã ôn tập từ sớm rồi.

Bây ở trước mặt Ôn Văn tổng cộng có hai bộ đề thi, một là quy tắc của thợ săn, cái này Ôn Văn cũng đã ôn tập từ sớm rồi, vì thế có thể dễ dàng trả lời xong.

Bộ còn lại chính là hỏi đáp tình huống, tất cả các đề đều là đặt ra tình huống, sau đó để thợ săn trả lời xem nên xử lý thế nào.

“Loại câu hỏi này hẳn là không có câu trả lời tiêu chuẩn, mình cứ chọn theo sở thích của mình vậy.”

Câu hỏi thứ nhất là, có một người bình thường, bị người ta lừa gạt mà gây trở ngại cho việc chấp hành nhiệm vụ của bạn, lúc này bạn sẽ xử lý thế nào?

Ôn Văn trả lời là: ‘Đánh nó xịt ct, sau đó dùng ct của nó đánh nó, cuối cùng đánh nó vô c*t của nó...’

Anh chính là người có phong cách như vậy...

Ôn Văn thực thoải mái đi nộp bài thi, thời gian chỉ mới qua được phân nửa.

Sau khi đi ra ngoài, một nhân viên hỗ trợ liền đi tới chỗ Ôn Văn: “Thưa ngài, mời ngài đi theo tôi, tham dự phần sát hạch thứ hai.”

Đi theo nhân viên hỗ trợ kia, Ôn Văn đi tới một tòa nhà riêng biệt, tất cả cánh cửa đều xếp ngay ngắn làm mỗi phòng bên trong có vẻ khá là nhỏ.

Ôn Văn được dẫn vào một phòng, trong phòng có một thiết bị có kích cỡ giống như một cái quan tài, hai mặt căn phòng là thủy tinh.

Đối diện thiết bị kia ngồi một nam và một nữ, trước mặt mỗi người có một cái màn hình.

Sau khi tiến vào phòng, Ôn Văn quan sát kích cỡ căn phòng một chút, sau đó đi tới trước mặt thủy tinh, đưa ngón tay nhấn một cái, sau đó cười nói: “Quả nhiên, cứ cảm thấy độ rộng của căn phòng này không bình thường, đây chính là kính một chiều, hai bên chính là phòng nhỏ để quan sát, có lẽ bây giờ bên đó có người đang quan sát mình.”

“Anh không phải đang phá án mà là tiếp nhận sát hạch, xin hãy tiến tới vị trí của mình.” Người phụ nữ gõ bàn một cái, có chút đau đầu nói.

Ôn Văn ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ ngồi, sau đó đưa tay sờ thiết bị ở sau lưng, thứ làm anh tò mò nhất chính là nó.

Người đàn ông kia một lần nữa gõ gõ bàn: “Ôn tiên sinh, nơi này là trường thi phần sát hạch thứ hai, chốc nữa cậu sẽ tiến vào trong thiết bị ở phía sau, ở trong đó cậu sẽ thông qua giấc ngủ để tiến vào một không gian hư cấu, dựa vào gợi ý của không gian để hoàn thành nhiệm vụ chính là nội dung phần sát hạch thứ hai.”

“Là năng lực của vật thu nhận hay sản phẩm công nghệ cao vậy?” Ôn Văn giống như một đứa bé hiếu kỳ nhìn hẳn.

Người phụ nữ cười khỏ nói: “Đây là bí mật, chúng tôi không thể trả lời, xin cậu hãy mau vào đó đi.”

Người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa rất hiếm có bé ngoan như vậy, trong kỳ sát hạch hằng năm bọn họ đều gặp được đủ loại hình hiếm thấy.

“Oh...”

Ôn Văn đáp ứng, thiết bị ở phía sau tự động mở ra, nằm vào thì nó cũng tự động khép lại, làm Ôn Văn càng nghĩ càng cảm

thấy thứ này giống quan tài.

Bên trong quan tài rất sáng, ở vị trí đối diện mặt Ôn Văn có một cái camera.

“Xem ra bọn họ còn muốn quan sát nét mặt của mình... có lẽ sách hạch này không chỉ là hoàn thành nhiệm vụ trong không gian ảo.”

Làn khí màu trắng xuất hiện trong quan tài, Ôn Văn hít khí này vào thì cảm thấy có chút mờ mịt, nhưng anh không chống cự lại, bởi vì phần sát hạch này cần phải tiến vào trạng thái ngủ mới bắt đầu được.

Trong lúc mơ hồ, Ôn Văn nghe thấy âm thanh của nữ giám khảo kia: “Trong khi sát hạch có lẽ sẽ xuất hiện một vài tình huống làm cậu khó chịu, xin hãy thứ lỗi, tất cả cũng vì tuyển chọn được siêu thợ săn thích hợp nhất.”

Tiếp đó Ôn Văn ngủ mê mang....

Mở mắt ra, Ôn Văn phát hiện mình ngồi trên một cái ghế, trước mặt có một cái bàn, trên bàn có một khẩu súng và một tờ thông báo.

Trên đó viết yêu cầu nhiệm vụ: “Tìm ra ngoại tộc, và giải quyết nó.”

Tiếp đó, hai người đàn ông cùng tiến vào trong phòng, hai người đàn ông này giống nhau như đúc, chỉ khác là một người mặc đồ đỏ, một người mặc đồ xanh.

Người mặc đồ đỏ sau khi vào phòng thì ngồi ở dưới đất cấn rách ngón tay rồi vẽ vòng tròn trên mặt đất, mà người mặc đồ xanh sau khi vào phòng thì hướng Ôn Văn mỉm cười, nhưng từ cơ thể khẽ run rẩy thì hẳn trông có vẻ khá lo lắng.

“Từ hai người này tìm ra tên ngoại tộc... sát hạch này cũng quá đơn giản rồi đi?”

Ôn Văn cười khẩy, không gấp gáp tìm kiếm mục tiêu mà quan sát cái không gian ảo này.

Mọi thứ nơi này đều rất giống với ngoài hiện thực, cảm giác giống như rơi vào ảo cảnh, nhưng có thể từ rất nhiều điểm nhìn ra dấu vết thiết kế.

Thực lực của Ôn Văn ở nơi này tựa hồ bị hạn chế, chỉ có thực lực cảnh giới Thăm Dò mà thôi, hơn nữa năng lực chỉ mạnh hơn so với người bình thường mà thôi.

“Xem ra, mục đích của phân sát hạch này chỉ để đánh giá năng lực phán đoán khi xử lý sự kiện siêu nhiên và năng lực phân tích của mình chứ không phải thực lực, vì thế chỉ cần có thực lực ở cảnh giới Thăm Dò là đủ rồi.”

Sau khi hiểu rõ mọi thứ, thời gian cũng đã qua được một lúc, hành vi của hai người đàn ông kia cũng đã có chút thăng cấp.

Người đàn ông đồ đỏ vẽ vòng tròn dưới đất không đã, bắt đầu dùng máu vẽ vài ký tự không rõ ý nghĩa là gì ở trên tường, Ôn Văn biết loại ký tự này, nó thuộc về văn tự ở thế giới trong.

Trong tài liệu chính thức của Hiệp Hội Thợ Săn, loại chữ viết này được gọi là ‘Dị Văn’, mà trong miệng quái vật ở thế giới trong thì loại chữ viết này là ‘Ngôn Ngữ Chân Lý’.

Theo chữ ngày càng nhiều, căn phòng cũng trở nên kỳ quái, nếu viết xong thì có lẽ sẽ xảy ra một ít dị tượng.

Người đàn ông đồ xanh hoảng sợ nhìn người đàn ông đồ đỏ, thuận tiện đưa tới một tách cà phê nóng cho Ôn Văn.

Ôn Văn nhận lấy cà phê, cảm nhận độ ấm một chút, sau đó nở nụ cười với người đàn ông đồ xanh, sau đó trực tiếp giẫm lên ngón chân người đàn ông đồ xanh.

Người đàn ông đồ xanh sửng sốt một phen, sau đó ôm chân ngồi dưới đất ôm chân gào la đau đớn.

Ôn Văn sờ cằm nói: “Ừm... la chưa thảm thiết cho lắm.”

Vì thế anh trực tiếp tạt tách cà phê nóng lên mặt người đàn ông đồ xanh, độ nóng làm mặt mũi hắn vụn vụn biến dạng, tiếp đó bắt đầu đổi sắc mặt.

Người đàn ông kia phát ra tiếng gào rống khó nghe, miệng hóa thành bốn cánh hoa, cả cái đầu biến thành dáng vẻ quái vật, sau đó hung ác bổ nhào tới chỗ Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn sớm đã có chuẩn bị, nã một phát súng vào đầu gối người đàn ông kia, làm hắn phải quỳ rạp dưới đất không đứng dậy nổi.

“Tại sao lại là tao, rõ ràng vấn đề của nó càng nghiêm trọng hơn!”

Tên đàn ông kia không cam lòng gào thét với Ôn Văn, biểu hiện của hắn rất hoàn hảo, không hề lộ ra chút sơ hở nào, vì sao người này chỉ nhắm vào hắn chứ?

Ôn Văn chậm rãi đưa họng súng nhắm vào trán hắn nói: “Bình thường với tính cách của tao, tao sẽ không giải thích nhiều với mày, nhưng câu hỏi của mày cũng chính là câu hỏi của giám khảo, vì thế tao sẽ để mày chết được rõ ràng một chút.”

Chương 289 - Trị Số Lý Trí

“Hành vi của cả hai bọn mày đều có vấn đề, hơn nữa vấn đề của người đồ đồ lại càng lớn hơn, nhưng yêu cầu của tao là tìm ra ngoại tộc, mà hắn thì có lẽ chỉ là nhân loại bị vấy bẩn tinh thần mà thôi, không phải ngoại tộc.”

“Về phần mày, tuy mày rất giống nhân loại nhưng mỗi hành vi của mày đều có cảm giác không phù hợp rất nhỏ, vì thế tao đã giẫm chân mày để thử nghiệm một chút.”

“Lực giẫm của tao quả thực sẽ làm người bình thường hét to, nhưng mày thì sau khi suy tính một chút mới tỏ ra đau đớn, chứng tỏ mày không phải nhân loại bình thường, vì thế tao tạt cà phê nóng vào mày, mày thực sự hiện hình.”

Tên đàn ông kia không cam lòng hỏi: “Nếu mày đoán sai thì sao?”

Ôn Văn cười he he: “Bị giẫm ngón chân và tạt cà phê chẳng chết được, sai thì sai thôi.”

Tiếp đó, Ôn Văn bắt đầu nã súng, sinh vật giống như côn trùng kia ngã xuống trong vũng máu, máu của hắn có màu xanh đen, xem giống như màu mực của bút máy.

Sau khi ngoại tộc này chết đi, người đàn ông đồ đồ bò tới bên cạnh, chấm máu rồi mắt đầu vẽ, mà cơ thể hắn cũng ngày càng khác thường, cả căn phòng trở nên tà dị khác thường, người có tinh thần yếu ớt ở nơi này thì bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ phát điên.

Ôn Văn thử một chút, anh không thể can thiệp vào hành động của người đàn ông đồ đỏ kia, vì thế tình huống hiện giờ giống như sân khấu animation.

Khi người đàn ông đồ đỏ kia đã biến thành một thứ hoàn toàn không liên quan tới nhân loại, Ôn Văn lại xuất hiện ở một tình huống khác.

Đó là một xưởng dệt, nhóm công nhân nữ vẻ mặt lo lắng ngồi trước mặt thiết bị thắp thom làm việc, trong không khí thoang thoảng một mùi hương khó ngửi.

Trong tay Ôn Văn cầm một tờ giấy trắng, trên đó viết tình huống của xưởng dệt này, bắt đầu từ vài ngày trước, công nhân nữ trong xưởng bắt đầu vô cớ biến mất, hiệp hội nghi ngờ nơi này có quái vật quấy phá, muốn tìm ra nó, đồng thời giết chết nó!

“Trong sát hạch, tất cả cảnh tượng đều như thế này sao... Thật ra thì cũng rất thú vị, dù sao thì loại sát hạch này đối với mình cũng quá đơn giản.”

Vì thế, Ôn Văn tìm một công nhân nữ xinh đẹp, đi tới hỏi manh mối từ cô ta.

...

Bên ngoài thiết bị, hai vị giám khảo một nam một nữ phân biệt nhìn chăm chăm màn hình, rất nghiêm túc phân tích hành vi của Ôn Văn.

Màn hình trước mặt vị giám khảo nam đang chiếu quá trình mà Ôn Văn trải qua.

Hình thường hẳn làm việc trong trường học hiệp hội thành lập, chịu trách nhiệm huấn luyện thợ săn mới, nhiệm vụ của hắn là căn cứ vào biểu hiện của Ôn Văn ở trong không gian ảo, phán đoán xem người này có tư cách trở thành siêu thợ săn hay không.

Một người siêu năng chỉ có thực lực nhưng không có chỉ số thông minh, hơn nữa không biết nên phản ứng thế nào để đối phó với sự kiện kỳ quái, trở thành siêu thợ săn chính là đi chịu chết.

Xem một hồi, hấn gật đầu, ngoại trừ nhiệm vụ thứ nhất Ôn Văn có một chốc lát ngậy người thì những tình huống khác đều có biểu hiện rất xuất sắc.

Phán đoán tình huống và phương pháp xử lý đều làm hấn cảm thấy rất hài lòng, trong số những siêu thợ săn mà hấn đã gặp, không nói tới đứng đầu, nhưng ít nhất cũng phải là thượng thừa.

Chỉ cần sau đó Ôn Văn không làm ra hành động quá ngu xuẩn thì ả của hấn coi như đã được thông qua.

Màn hình trước mặt nữ giám khảo chia làm hai, một nửa có nội dung giống như màn hình của giám khảo nam, nửa còn lại thì chính là gương mặt đang say ngủ của Ôn Văn.

Cô là chuyên gia tâm lý học đặc biệt của Hiệp Hội Thợ Săn, có thể thông qua biểu cảm rất nhỏ trên mặt Ôn Văn để phán đoán trạng thái tâm lý của anh.

Siêu thợ săn có thực lực, có năng lực chuẩn xác xử lý sự kiện siêu nhiên, nhưng không có nghĩ là nhất định trở thành một siêu thợ săn tốt.

Nếu trong tâm trí siêu thợ săn có vấn đề, trong quá trình làm nhiệm vụ bị sự kiện dị thường ảnh hưởng, tiếp đó rơi vào trạng thái điên cuồng thì sẽ dẫn tới nhiệm vụ thất bại, người cũng sẽ chết trong nhiệm vụ đó.

Vì thế khi tiến hành sát hạch siêu thợ săn, đồng thời sẽ tiến hành tổng hợp đánh giá tinh thần, đánh giá này sẽ được biểu hiện dưới dạng con số cụ thể, con số này được gọi là ‘trị số lý trí’, điểm tối đa là một trăm phần trăm.

Người siêu năng đạt hơn chín mươi phần trăm đều là người có tinh thần rất ổn định, sẽ không dễ bị ảnh hưởng tinh thần.

Người siêu năng đạt từ bảy mươi đến tám mươi phần trăm là người có tinh thần tương đối ổn định, có thể xử lý thích đáng những sự kiện siêu năng bình thường.

Người siêu năng đạt từ sáu mươi đến bảy mươi phần trăm là người dễ bị ảnh hưởng tinh thần, không thích hợp xử lý nhiều sự kiện khác thường.

Mà dưới sáu mươi thì đã nằm trong trạng thái không lý trí, không thể chấp hành bất cứ nhiệm vụ nào, cần phải được kiểm soát.

Khi điểm số nằm dưới ba mươi thì người siêu năng có thể mất không chế bất cứ lúc nào, sẽ biến thành quái vật thân người tâm quỷ.

Bình thường, chỉ cần hơn bảy mươi đã đủ đáp ứng yêu cầu trở thành siêu thợ săn.

Giám khảo nữ chỉ tiến hành đánh giá tinh thần đơn giản mà thôi, nếu như cô ta cho điểm của Ôn Văn hơn bảy mươi, Ôn Văn có thể tạm thời qua ải, nếu như cô ta đánh giá dưới sáu mươi, Ôn Văn không cần tiến hành phân sát hạch tiếp theo nữa.

Tiếp sau đó sẽ có nhân viên chuyên nghiệp căn cứ vào tài liệu thu được để tiến hành đánh giá kỹ càng hơn về tinh thần của Ôn Văn, nhưng phần phân tích và đánh giá này cũng không ảnh hưởng tới thành tích sát hạch.

Những tình huống mà Ôn Văn trải qua đều đã được trải qua thiết kế tỉ mỉ, mà biểu cảm của Ôn Văn cũng thể hiện được biến hóa trong lòng anh một cách chân thật nhất.

Xử lý xong tình huống thứ chín, xem đoạn cắt cảnh thực ‘buồn chán’ đó, Ôn Văn xoa xoa trán, tuy những tình huống này đối với anh mà nói cũng không tính là quá khó khăn, nhưng liên tiếp xử lý chín sự kiện liên quan tới siêu tự nhiên vẫn làm anh cảm thấy khá mệt mỏi.

Có điều sát hạch này cũng làm Ôn Văn mở mang kiến thức, nơi này có rất nhiều quái vật mà đồ quái dị mà anh chưa từng nghe nói tới.

Ví dụ như một con quái vật bởi vì một từ ngữ đặc biệt mà sẽ chuyển từ nhập trên người người này sang người khác, cuối cùng Ôn Văn phải bịt miệng tất cả mọi người lại mới giải quyết được.

Lại ví dụ như một con quái vật có thể biến hình, nó có thể mô phỏng hoàn mỹ thành nhân loại, cơ hồ không có chút sơ hở nào, cuối cùng Ôn Văn thật sự không có biện pháp nào, chỉ đành đê cả đám người tình nghi ra đánh đấm một trận, sau đó

từ những khác biệt nhỏ mà tóm được con quái vật biến hình kia ra.

Hành vi thô bạo này làm vị giám khảo nam ở bên ngoài đã trừ đi một phần điểm của Ôn Văn....

“Thêm cái thứ mười nữa sao, những người khác liên tiếp xử lý chuyện này chỉ sợ người không nào sẽ nổi khùng luôn mất.”

Ngẫm nghĩ tới chỉ số thông minh của Miêu Miểu Miểu, Ôn Văn liền cảm thấy phần sát hạch này thật sự quá khó đối với cô ta.

Nhưng thật ra Ôn Văn đã nghĩ quá nhiều rồi, lúc này Miêu Miểu Miểu đã thông qua được toàn bộ phần sát hạch thứ hai, đang ở cùng vài người khác, ăn trái cây chờ phần sát hạch thứ ba bắt đầu.

Tuy chỉ số thông minh không cao, cũng không có cách nào phân tích vụ án quá phức tạp, nhưng trực giác của cô ta nhạy bén đến biến thái, cho dù là yêu cầu nhiệm vụ nào, chỉ cần người tình nghi xoay hai vòng ở trước mặt là cô ta đã lập tức chọn ra được mục tiêu.

Hơn nữa, Miêu Miểu Miểu còn không chọn sai...

Điều này làm Miêu Miểu Miểu sớm thông qua phần sát hạch thứ hai, đồng thời cũng không tim không phổi nghĩ rằng phần sát hạch này khá là đơn giản.

Bên kia, Sở Vĩ vẫn còn đang bối rối trong tình huống thứ năm, loại sát hạch này thật sự quá hao tổn đầu óc đối với cậu ta.

Khi hình ảnh animation rút cuộc biến mất, Ôn Văn xuất hiện trong một tiệm chụp hình đóng kín, trong tay anh cầm một tờ giấy.

‘Đây là tình huống cuối cùng, xin hãy dùng trí tuệ để vượt qua cửa ải, đừng dùng bạo lực...’

Ôn Văn không thể không bật cười thành tiếng, xem ra bên ngoài có thể biết được hành động của anh, đồng thời còn khá lên án hành vi phá vỡ quy tắc của anh.

Chương 290 - Ký Ưc Phủ Bụi

Trên mặt đất là một cái xác, cái xác này là của vợ chủ tiệm.

Vai trò của Ôn Văn là một thám tử, muốn tìm ra tên tội phạm trong số bốn người tình nghi, mà lần này anh không thể sử dụng bạo lực.

Bốn người tình nghi theo thứ tự là chủ tiệm chụp hình, ông Kim, nhân viên chụp hình của tiệm, ông Tống, em gái người bị hại, cô Mã, và một vị khách hàng thường tới tiệm chơi là bà Lý.

Nhân viên cảnh sát tới điều tra đã tra ra được một ít manh mối, hiện giờ những manh mối này đều nằm trong tay Ôn Văn.

Căn cứ vào manh mối thì cả bốn vị này đều có tình nghi là kẻ phạm tội.

Ông chủ tiệm Kim và người bị hại là bà Mã có quan hệ bất hòa, bình thường vẫn luôn âm ỉ đòi ly hôn, nguyên nhân là vì đứa con nên mới miễn cưỡng duy trì bộ mặt gia đình hài hòa.

Nhân viên chụp hình và người bị hại có quan hệ ngoại tình, ngoại trừ ông Kim thì ai ai cũng biết.

Mà cha của người bị hại vừa qua đời, cha của bà ta là một người giàu có, chỉ có hai đứa con gái là người thừa kế tài sản.

Cuối cùng, vị khách hàng kia có thói quen ăn trộm vặt, một ngày trước khi vụ án xảy ra, người này đã bị bà Mã phát hiện đang trộm đồ...

“Quan hệ thực loạn, manh mối cũng giống như một mớ chỉ rối, mỗi người đều có tình nghi, nhưng mỗi người đều có chứng cứ ngoại phạm.”

Ôn Văn gãi gãi đầu, nhìn bốn người tình nghi đứng trước mặt, thực muốn chửi tục một câu MMP, nhưng nghĩ tới mình đang thi nên không văng tục.

Có thể bịa ra câu chuyện như vậy, đi viết tiểu thuyết không phải tốt hơn sao, sao lại lặn lội vào Hiệp Hội Thợ Săn làm gì cho phí tài năng chứ.

Có điều phàn nàn thì phàn nàn, vụ án thì vẫn phải tra, hơn nữa vụ án phức tạp này rất cuộc cũng kích thích được hứng thú của Ôn Văn, làm anh có chút cảm giác quay trở lại cuộc sống thám tử trước kia.

Anh dạo một vòng trong tiệm chụp hình, tìm được không ít manh mối.

“Người bị hại từ lầu hai rớt xuống, đầu đập vào bàn mà chết, trước khi chết đã đưa lưng về phía chấn song lầu hai, xem ra người đã đẩy bà ta là người quen.”

“Nhưng cả bốn người tình nghi đều là người quen... ừm... vị khách hàng kia hẳn là bỏ qua, trộm độ trong tiệm, hẳn sẽ không có cơ hội nghênh ngang lên lầu hai nói chuyện với người bị hại như vậy.”

“Mặt khác... người bị hại trước kia chết đã tranh cãi kịch liệt, mà bà ta có bệnh tim, cứu tâm hoàn mang theo bên người đã bị đổi thành viên đường...”

“Người có khả năng giết chết bà ta chỉ có một, nhưng nếu muốn giết chết bà ta thì khả năng không chỉ có một, thật thú vị.”

Ôn Văn ngồi trên ghế, cầm chồng tài liệu mà nhân viên cảnh sát điều tra được, vừa phân tích tình vừa câu có câu không hỏi chuyện bốn người tình nghi.

Nội dung dò hỏi đều có liên quan tới quan hệ của bọn họ và người bị hại, với cả khi người bị hại tử vong, bọn họ đang làm gì, tuy bọn họ kể lể đủ chuyện nhưng trong lòng Ôn Văn đã có kết luận cơ bản.

Đột nhiên, ở trong xấp tài liệu, Ôn Văn sờ trúng một thứ cứng cứng, anh mở ra xem thì phát hiện là một xấp ảnh chụp.

“Sao khi này mình không chú ý tới xấp hình này nhỉ... có lẽ là có tin tức rất quan trọng đi.”

Ôn Văn lấy hình ra, đang định cẩn thận xem thử thì sừng sốt, ánh mắt biến thành màu đỏ, làn khí đỏ ngầu cũng lưu chuyển bên khóe mắt.

Bức hình đầu tiên là hình chụp chung, người trên hình không liên quan tới tiệm chụp hình này, cũng chẳng liên quan tới vụ án này.

Trong hình là hình ảnh chụp chung của một gia đình, một người đàn ông mắt nhỏ, một người phụ nữ xinh đẹp, ở chính

giữa là một đứa bé đang cười với cái mũi phì bong bóng nước mũi...

Đứa bé kia kia... là Ôn Văn!

Đối với hai người lớn trong hình, cũng chính là cha mẹ Ôn Văn, kỳ thực ký ức của anh về bọn họ khá là mơ hồ.

Sau khi cha mẹ lần lượt qua đời, Ôn Văn chưa từng trở về nhà, cũng chưa từng xem lại những tấm hình cũ, nếu không phải lúc bất quỳ lọt vào ảo giác, ở bên trong nhìn thấy mặt của mẹ, thậm chí có lẽ mẹ mình có mặt mũi thế nào anh cũng quên mất rồi.

Không phải vì anh dễ quên, mà là anh đã ép buộc chính mình phải quên đi!

Bởi vì mỗi lần nghĩ tới chuyện đó, anh sẽ cảm thấy đau lòng, mà đau lòng sẽ làm anh mất đi sự khống chế.

Ôn Văn đứng dậy, giống như ác quỷ nhìn bốn người tình nghi, âm thanh khàn khàn hỏi: “Hình này... các người từ đâu mà có?”

Nhóm người liếc nhìn nhau, nhưng không ai nói rõ được, ở trong trí nhớ của bọn họ không có những tấm hình này.

Ôn Văn thở dài một tiếng, anh nhớ tới những lời mà người phụ nữ kia đã nói khi mình vừa tiến vào không gian ảo.

“Tình huống có thể làm mình khó chịu... ha ha, bây giờ mình thật muốn giết người mà!”

Ôn Văn dừng lại một lúc lâu ở tấm hình đầu tiên, bởi vì anh không biết nội dung của tấm hình bên dưới là gì.

Do dự một chút, anh tiếp tục lật xuống, phát hiện tất cả đều là hình cũ trong nhà anh, mỗi tấm hình này anh đều từng xem qua, cũng là chuyện từ rất lâu trước kia.

Khi lật tới tấm hình cuối cùng trong trí nhớ, tay Ôn Văn run nhè nhẹ, bởi vì phía sau vẫn còn hai tấm!

Anh nuốt nước miếng, lật hình ra, cả người run bắn.

Nội dung trong hình là một chiếc xe hơi nổ tung, bên cạnh có một thi thể người đàn ông vì vụ nổ mà bị xé thoát— tên của thi thể đó là Ôn Duệ, là cha của Ôn Văn.

Ký ức đã rất nhiều năm mà Ôn Văn không muốn nghĩ tới một lần nữa xông ra trong đầu.

Cha anh là một thám tử, hoặc có thể tự xưng là thám tử.

Sau khi trở thành thám tử Ôn Văn đã từng điều tra qua, trong sổ danh sách thám tử được ghi danh hợp pháp không có tên cha mình, nhưng đối với tuổi thơ của Ôn Văn thì Ôn Duệ chính là thần tượng của anh.

Lần đầu tiên Ôn Văn có dấu hiệu xuất hiện vấn đề tinh thần chính là lúc cha mình trong một lần làm nhiệm vụ, bị nổ chết!

Cuối cùng Ôn Văn lựa chọn trở thành một thám tử cũng là vì Ôn Duệ ảnh hưởng.

Hiện giờ một lần nữa thấy một màn này, cảm xúc của Ôn Văn chấn động kịch liệt, một lượng lớn cuồng khí màu đỏ tươi từ trong cơ thể Ôn Văn tràn ra, dần dần tràn ngập cả căn nhà.

Mà biểu cảm của Ôn Văn cũng trở nên vạm vỡ, dữ tợn, cuồng bạo như thú dữ!

Bốn người tình nghi cũng không tỏ ra sợ hãi, bọn họ đã mất đi ý thức, ánh mắt đục ngầu, mà bên ngoài cơ thể bọn họ cũng bị làn khí đỏ kia quán lấy.

Không gian ảo phong kín siêu năng lực của Ôn Văn, nhưng không hạn chế tinh thần của anh, hiện giờ cuồng khí có thể bị không gian mô phỏng được, chứng tỏ cuồng khí càng giống một thứ thuộc về tinh thần hơn.

Xem tấm hình này xong, Ôn Văn có chút do dự không biết có nên xem tấm bên dưới hay không, hiện giờ anh đã đoán được đại khái nội dung của nó.

Dưới ảnh hưởng của cuồng khí, tổ chất cơ thể anh nhanh chóng đột phá giới hạn của cảnh giới Thăm Dò, đạt tới thực lực cảnh giới Năm Giữ, không khống chế được sức mạnh đập vào cái bàn ở trước mặt, cái bàn kia lập tức vỡ thành mảnh nhỏ.

Ở bên ngoài thiết bị, tinh thần của vị giám khảo nữ cũng trở nên khẩn trương, hiện giờ sát hạch đã tới thời điểm mấu chốt.

Xem ra điều tra của bọn họ không sai, thứ kích thích Ôn Văn dữ dội nhất chính là gia đình của hắn.

Rất nhiều người có vấn đề về tinh thần sẽ đối với một thứ gì đó, có sự chấp nhất đặc biệt khác với người bình thường.

Mà chấp nhất của Ôn Văn chính là gia đình của hắn, mà nó thì đã không còn nữa!

Vì thế dùng gia đình để kích thích Ôn Văn thì ở một mức độ nào đó có thể nhìn ra, Ôn Văn có thể giữ được lý trí khi bị kích thích mãnh liệt hay không.

Tuy nó có lẽ sẽ khiến Ôn Văn xuất hiện một vài vấn đề, nhưng ở trong hiệp hội cho dù có vấn đề gì thì cũng có thể khống chế được, dù sao vẫn tốt hơn là mất khống chế trong lúc đang thực hiện nhiệm vụ rồi biến thành kẻ địch.

[end 290]

Chương 291 - Thoải Mái

Mặc dù đã biết sau đó là gì, Ôn Văn vẫn rút tấm hình của cha mình đi, nhìn tấm hình ở bên dưới.

Không ngoài suy đoán của anh, tấm hình đó là một căn phòng đâm máu, trên mặt đất căn phòng nằm vài cái xác tử trạng thê thảm.

Mà ở chính giữa căn phòng, một thanh niên ngồi quỳ trong vũng máu, trong lòng ôm một người phụ nữ, ánh mắt tịch mịch trống rỗng...

Một màn này thật ra không có ai chứng kiến, là nhân viên điều tra của hiệp hội căn cứ vào kết quả điều tra được làm ra, có nhiều chỗ không có thật, thế nhưng vẫn làm Ôn Văn bị kích thích cực lớn.

“A, ha ha ha ha...”

Ôn Văn bật cười thật quái dị, cười xong thì lại bắt đầu khóc.

Anh muốn đưa ngón tay đặt vào trong miệng nhấm nuốt, muốn xé toạc da thịt của chính mình, nhưng cuối cùng anh đã không làm vậy, đó là thói quen xấu đã bị Ôn Lệ mang đi, anh không muốn lượm lại.

Sau khi lặp lại như vậy vài lần, cảm xúc của Ôn Văn dần dần bình ổn lại, trong mắt đã không còn bi thương như vậy nữa,

ngược lại có thêm vài phần thoải mái.

Nếu Ôn Văn trước khi gặp Ôn Lệ, hiện giờ có lẽ đã mất không chế, có lẽ đã làm ra những chuyện điên rồ mất lý trí.

Nhưng khi anh và Ôn Lệ triệt để tách biệt, cũng giống như anh và một mặt điên cuồng của mình đã chia xa mỗi người mỗi ngã, hiện giờ tuy anh vẫn là biến thái, nhưng đã không còn nguy hiểm có thể nổi điên bất cứ lúc nào nữa rồi.

Sau khi khôi phục tâm tình, Ôn Văn nhìn sang mấy người tình nghi, trên người bọn họ đều bị quán một tầng cuồng khí nhàn nhạt.

Trong đó chồng, em gái và vị khách hàng kia chỉ là khí đồ đơn thuần, mà cuồng khí trên người vị thợ chụp hình kia lại có chút khác biệt, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện gương mặt một người phụ nữ...

“Vốn còn định điều tra kỹ càng một phen, nhưng bây giờ tao đã không còn tâm tình, tình hình cũng thực sáng tỏ, chân tướng chỉ có một— kẻ giết người chính là mày...”

Ôn Văn lấy ra một sợi dây thừng, trói tên thợ chụp hình kia lại, hiếm khi không thể sử dụng hình phạt riêng, chỉ kiên trì chờ đợi cảnh tượng kết thúc.

Hình thái của cuồng khí chính là bản chất điên cuồng của con người, một khi bị cuồng khí quán lấy, trên người sẽ hiện ra vẻ mặt điên cuồng trước khi chết của người bị chính tay hắn giết.

Vì thế kẻ giết người là ai đã không cần phải điều tra nữa.

Sau khi chờ đợi vài phút, sân khấu animation chính thức chuyển động.

Ở giữa những hình ảnh đó, người bị hại đang cãi nhau với tên thợ chụp hình.

Tên thợ chụp hình này bởi vì ham mê bài bạc mà táng gia bại sản, không ngừng đòi hỏi tiền tài từ người bị hại, còn uy hiếp nếu không đưa tiền thì sẽ nói quan hệ của bọn họ cho ông chủ biết.

Sau nhiều lần như thế, người bị hại rốt cuộc chịu không nổi, bà ta đã từ chối, đồng thời tuyên bố nếu còn muốn vợ vét tiền tài nữa thì bà sẽ báo cảnh sát.

Tên thợ chụp hình kia thẹn quá thành giận, đã đẩy người bị hại xuống lầu.

Mà hai ngày trước, chồng người bị hại phát hiện chuyện xấu của vợ mình và tên thợ chụp hình, vì thế đã lên đời cứu tâm hoàn hiệu quả cấp tốc của người bị hại thành viên đường.

Người em gái trông có vẻ vì nguyên nhân thừa kế tài sản mà tranh cãi với chị mình như nước với lửa, thật ra lại chính là người đau lòng nhất sau khi người bị hại bị sát hại...

Ting...

Thiết bị mở ra, làn khí có tác dụng thôi miên vẫn còn chưa tản hết, Ôn Văn đã đỏ mắt ngồi dậy, trên người quanh quẩn hơi thở hung ác.

Hai vị giám khảo căng thẳng nhìn Ôn Văn, ở trong căn phòng nhỏ ở hai bên phòng này đã có người siêu năng mai phục sẵn, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra khống chế Ôn Văn nổi điên.

Nhưng Ôn Văn không bùng nổ, ngược lại thở dài một hơi, đi tới trước mặt hai vị giám khảo.

“Đưa số hình đó cho tôi một phần đi, đã lâu rồi tôi không được xem.”

“Ah, vâng.”

Giám khảo nữ căng thẳng hồi phục lại tinh thần, đưa xấp hình cho Ôn Văn, trong lòng thở dài một hơi.

Loại sát hạch này không chỉ Ôn Văn khó chịu, thật ra ngay chính bản thân giám khảo cũng gặp phải nguy hiểm tính mạng, dù sao thì cô cũng chỉ là người bình thường.

Sau khi lấy được hình, Ôn Văn ngay cả nhìn cũng không nhìn đã để vào túi rồi trực tiếp rời khỏi căn phòng kiểm tra này.

Sau khi Ôn Văn đi ra ngoài, hai vị giám khảo nhìn nhau mỉm cười, Ôn Văn mặc dù có thể coi là một thùng thuốc súng nhưng cuối cùng cũng không bùng nổ, chỉ cần không bùng nổ thì tức là đủ tư cách trở thành siêu thợ săn.

Bởi vì vì chuyện này mà phần nộ là rất bình thường, ai cũng sẽ phần nộ cả.

Nhưng nếu bởi vì phần nộ mà mất đi lý trí thì đó không phải là siêu thợ săn mà Hiệp Hội Thợ Săn cần.

Sau khi Ôn Văn đi rồi, giám khảo nữ viết đánh giá về Ôn Văn.

‘Thông qua quan sát, trạng thái bình thường của vị thợ săn này đạt trên chín mươi phần trăm, khi bị kích thích thì trị số lý trí đạt ở khoảng sáu mươi tới bảy mươi phần trăm— mặt khác, đây là một thợ săn sẽ không bị sức mạnh siêu nhiên lây nhiễm, bởi vì bản thân anh ta chính là một nguồn lây nhiễm.’

Ôn Văn rời khỏi tòa nhà kiểm tra, nhìn ánh mặt trời ở bên ngoài mà thở hắt một hơi.

Lúc nhìn thấy những tấm hình kia, anh thật sự muốn bùng nổ, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn xuống, hoặc nên nói là rốt cuộc cũng có thể nhìn thẳng vào khúc mắc của chính mình.

Trước kia anh vẫn luôn trốn tránh chuyện này, nhưng nếu không thể đối mặt trực tiếp với tổn thương tâm lý, như vậy tổn thương sẽ luôn tồn tại, đồng thời ngày càng sâu hơn, dần dần hư thối.

Mà bây giờ tổn thương của Ôn Văn đã bắt đầu được chữa trị, vì thế lúc này ánh mặt trời chiếu lên mặt anh, làm anh giống như có được cuộc sống mới...

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên hỗ trợ, Ôn Văn đi tới một đại sảnh, nhóm thợ săn hoàn thành phần sát hạch thứ hai đều đang ngồi ở đây, ngoại trừ người khác loài như Miêu Miểu Miểu, phần lớn người siêu năng đều có vẻ mặt khá là khó coi.

Cho dù bọn họ không giống như Ôn Văn, có tổn thương tinh thần nghiêm trọng thì Hiệp Hội Thợ Săn cũng sẽ thay thế ảnh chụp thành một thứ có thể lây nhiễm tinh thần mạnh mẽ.

Toàn bộ phần sát hạch thứ hai, tình huống mà bọn họ phải trải qua đều giống nhau, chỉ có phần ảnh chụp cuối cùng khác nhau mà thôi, chúng nó là những thứ có thể tạo thành kích thích tinh thần lớn nhất đối với thợ săn tham gia sát hạch.

Ôn Văn tìm một cái ghế ngồi xuống, nhìn trần nhà, không nghĩ ngợi gì, chờ đợi phần sát hạch kế tiếp.

Qua khoảng hai tiếng đồng hồ, có người đặt mông ngồi xuống bên cạnh Ôn Văn, không cần nhìn Ôn Văn cũng biết là Sở Vĩ.

Khóe miệng Sở Vĩ ẩn ý cười, nhìn đám thợ săn biểu cảm suy sụp trong phòng, trên mặt là biểu cảm có chút hả hê.

Ôn Văn kinh ngạc nhìn Sở Vĩ, nói: “Sao ông trông có vẻ rất vui vẻ thế, loại sát hạch biến thái này chắc chắn sẽ không làm ông có tâm tình tốt mới đúng.”

Sở Vĩ lộ ra nụ cười giống như cao tăng đắc đạo: “Ông nghĩ đối với người đã chết vô số lần như tôi, có thứ gì mà không nhìn ra nữa sao?”

Đối mặt với những tình huống đó, tuy có hơi luống cuống tay chân một chút nhưng cuối cùng khi xem nhưng tấm hình kia thì ngược lại lại không bị kích thích quá lớn.

Thực tế thì, Sở Vĩ nằm trong nhóm thợ săn có trí số lý trí cao nhất tham nhất sát hạch lần này.

Sau đó Sở Vĩ hư hỏng nhìn Ôn Văn: “Ông gặp phải thứ gì vậy, biểu cảm tệ như vậy, nói ra đi rồi tui mở lòng giúp cho.”

Dù sao thì hẳn cũng không chết được, vì thế căn bản không lo lắng chuyện sẽ chọc giận Ôn Văn.

Ôn Văn liếc nhìn Sở Vĩ thật sâu, sau đó thở dài nói: “Ở trong không gian ảo, ta nhìn thấy dáng vẻ thực của ‘Bích Loa Xuân Quyền’.”

“Thế nào hả, có phải là đẹp như tiên nữ không?” Sở Vĩ mong đợi nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn liếc nhìn một vòng đại sảnh, tìm được một bác gái đang làm công việc dọn dẹp vệ sinh, liền chỉ bà nói: “Tuổi tác gần giống bà bác đó, có hơi béo, hơn nữa còn rất xấu...”

Dáng vẻ tươi cười của Sở Vĩ đông cứng lại, có chút cứng ngắc nói với Ôn Văn: “Tui không tin, chắc chắn là ông đang gạt tui!”

“Ha ha...”

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu tôi mà nói dối thì chơi ngay quạt điện năm cánh ở trước mặt ông, cộng thêm một cây xương rồng nữa.” [ý là sẽ đưa jj vào cây quạt]

Sở Vĩ: “....”

Chương 292 - Căn Cứ Thu Nhận

Lại chờ thêm tầm nửa tiếng, phần lớn thợ săn thông qua sát hạch cũng từ tòa nhà kia ra ngoài, tiến vào đại sảnh.

Xuyên qua cửa sổ nhìn lại, tòa nhà kiểm tra kia đã bắt đầu đóng kín, xem ra sát hạch đã kết thúc.

Ôn Văn đếm sơ số người trong đại sảnh, có khoảng hai mươi mấy người không thể thông qua phần sát hạch thứ hai.

Có thể tới tham gia sát hạch siêu thợ săn thì không có người nào là người yếu cả, nhưng có một số ít người siêu năng tồn tại vấn đề tâm lý nghiêm trọng, bọn họ không thể giữ được lý trí trong tình huống cực đoan, vì thế không có tư cách trở thành siêu thợ săn.

Cửa lớn mở ra, Tuân Thanh đạp trên thanh kiếm dài màu tím của mình từ trên không trung bay vào, đứng trước mặt mọi người.

Lần này, Tuân Thanh đã chuyển thành tóc dài màu tím, trên người mặc áo khoác dài màu đỏ, cả người trông đặc biệt cợt nhả.

“Vì sao ở trong tòa nhà mà ông vẫn phải dùng phi kiếm vậy chứ, với lại còn chưa hết ngày mà ông đã biến thành dáng vẻ khác rồi!” Người than thở chính là Sở Vĩ, hiện giờ Ôn Văn đã không còn tâm tình để than thở nữa rồi.

Tuân Thanh đạp trên kiếm bay lên giữa không trung, ngón tay nhíp nhíp: “Tôi đếm thử xem nào, chắc, còn hơn một trăm chín mươi người, năm nay có không ít người thông qua hai vòng sát hạch đầu nhĩ.”

Tiếp đó Tuân Thanh đáp xuống đất, trừng mắt với mọi người, khi thể mạnh mẽ tỏa ra làm mọi người cảm thấy áp lực rất lớn, sau đó giọng nói của hắn trở nên trầm thấp, nghiêm nghị.

“Phần sát hạch thứ ba chính là phần cuối cùng, cũng là phần sát hạch nguy hiểm nhất, lần này mọi người sẽ phải đối mặt với nguy hiểm thật sự, người yếu có thể chết bất cứ lúc nào, nếu như sợ thì bây giờ còn có cơ hội rời đi.”

Lời nói của Tuân Thanh chẳng những không dọa được nhóm siêu thợ săn, ngược lại càng làm bọn họ cuộn cuộn ý chí chiến đấu, khí thế cũng bộc phát ra ngoài, trong những khí thế khác biệt đó, bắt mắt nhất chính là người phụ nữ trẻ tóc vàng.

Khí thế của cô ta giống như một thanh kiếm dài vàng rực, sắc bén không gì sánh bằng, khí thế đó đã gần xấp xỉ với Tuân Thanh!

Tuân Thanh tản khí thế đi, cười nói: “Mọi người đã làm xong chuẩn bị, vậy thì lên máy bay đi, trường thi phân sát hạch thứ ba không ở nơi này.”

Nói xong, Tuân Thanh vỗ tay sau lưng điều khiển kiếm bay ra khỏi đại sảnh, mà ở bên ngoài đại sảnh đã đậu vài chiếc máy bay vận chuyển.

Lời Tuân Thanh nói khi này không phải vì chèn ép lòng hăng hái của mọi người, mà là kích thích ý chí chiến đấu của nhóm thợ săn.

Sau phần sát hạch thứ hai, phần lớn nhóm thợ săn đều bị suy sứt cảm xúc, nếu như dùng tâm tình gà mờ này tham gia phần sát hạch thứ ba, thật sự sẽ chết người!

Bay tầm nửa tiếng, máy bay đáp xuống một khoảng sân thượng thật lớn.

Cabin vừa mở ra, Ôn Văn bước xuống máy bay, đi tới sát rìa sân thượng nhìn xuống, phát hiện lúc này mình đang đứng trên mái nhà một căn cứ rất lớn.

Mà căn cứ này nằm trong núi sâu không biết tên, từ tiếng thú gầm mơ hồ truyền tới thì nơi này không có người bình thường đặt chân tới.

Máy bay là hình thức phong kín hoàn toàn, hơn nữa bên ngoài có tầng ngăn cách cảm giác, vì thế Ôn Văn cũng không rõ phương mình đang đứng.

Nhưng nếu Ôn Văn muốn tìm thì cũng có thể tìm được.

Chỉ cần căn cứ vào tốc độ nhanh chậm của máy bay vẽ ra một phạm vi nhất định, sau đó căn cứ vào đặc điểm địa lý để loại trừ rồi tìm ra vị trí nơi này, nếu trong quá trình bay không hề thay đổi phương hướng thì còn dễ tìm hơn.

Có điều Ôn Văn không nhàm chán đến mức có hứng thú chạy đi tìm căn cứ của tổ chức nhà mình, chỉ là ngẫm nghĩ trong đầu mà thôi.

Sau khi tất cả máy bay đều đáp xuống, Tuân Thanh giẫm lên phi kiếm nói: “Nơi này là một trong những căn cứ thu nhận cỡ lớn của hiệp hội, chức năng chủ yếu là thu nhận, giam giữ những quái vật và vật thu nhận quý hiếm, nguy hiểm và có giá trị nghiên cứu, đồng thời còn tiến hành nghiên cứu về sinh vật siêu năng.”

“Trước khi sát hạch bắt đầu, tôi sẽ dẫn mọi người đi tham quan một chút.”

Mọi người đi theo sau Tuân Thanh, từ sân thượng tiến vào trong căn cứ thu nhận này, trên đường có rất nhiều phòng giam bị phong kín, thoạt nhìn rất phức tạp, đồng thời cũng có đầy đủ công năng, nhưng so với trạm thu nhận của Ôn Văn thì vẫn không có cách nào so sánh.

Tuân Thanh giống như nhân viên hướng dẫn du lịch bình thường, giới thiệu cho mọi người biết về những vật thu nhận mới lạ, dẫn đi tới một căn phòng giam đơn sơ, chỉ bên trong nói.

“Vật thu nhận này có biệt hiệu là ‘Người Chuyên Kiếp’, hiệp hội bắt được ba năm trước, theo lời hắn nói thì hắn cũng tới từ địa cầu, nhưng trong trí nhớ của hắn thì có một lịch sử khác, một hệ thống khoa học kỹ thuật khác, là một địa cầu hoàn toàn khác.”

“Từ đó đến nay, các nhà khoa học của hiệp hội vẫn không có cách nào xác nhận được địa cầu khác mà hắn nói có phải là thật hay không, chẳng qua DNA của hắn quả thật có sự khác biệt với chúng ta.”

“Nguyên nhân hắn bị bắt là bởi vì hắn lợi dụng một hệ thống tri thức hắn, mưu tính lật đổ liên bang địa cầu, thành lập một chính quyền mới...”

Ôn Văn đi tới trước cửa sổ, nhìn người bên trong, có chút cảm nín.

Chỉ thấy bên trong tường thủy tinh là một người đàn ông mập mạp đang ngồi, đang vừa ăn khoai tây chiên vừa chơi game,

giống hệt mấy tên mập thích trạch trong nhà của liên bang.

Tuân Thanh có chút lúng túng nói: “Hắn vốn không phải như thế, nhưng sau khi được chúng tôi nuôi vài năm thì biến thành dáng vẻ này.”

“Ban đầu chúng tôi muốn hợp tác với hắn, nhưng hắn vẫn cứ xem chúng ta là dân bản xứ, còn tuyên bố rằng số phận bất công với hắn, vì thế hắn muốn nghịch thiên, muốn lật đổ thế giới mục nát này... vì thế chúng tôi chỉ có thể giam giữ hắn lại.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, xem ra người chuyên kiếp này là một kẻ bị bệnh sửu nhi chứ không phải đại boss cấp Tai Ách gì cả, lấy đầu ra sức mạnh mà một mình chống đối cả thế giới chứ.

Chỉ sợ người này khi trở thành ‘người chuyên kiếp’ thì đã tự đánh mất chính mình rồi.

Trong thế giới sắc sỡ sắc màu này, một ‘người chuyên kiếp’ cũng không có gì đặc biệt cả.

Tiếp đó, Tuân Thanh lại dẫn mọi người lần lượt tham quan những thứ kỳ quái.

Có một bức tượng đá kỳ quái, nếu không có ai nhìn chăm chăm nó, chỉ cần một khoảng thời gian một cái nháy mắt thôi thì nó sẽ chạy tới trước mặt, vặn gãy cổ đối phương.

Còn có một sinh vật dị dạng rất tởm lợm, sinh vật này sẽ phát ra những lời lảm nhảm khó hiểu, mà người bình thường nếu nghe thấy những lời đó thì cũng sẽ biến thành quái vật vặn vẹo.

Ngoại trừ mới lạ, Ôn Văn cũng nhìn thấy không ít quái vật quen thuộc, ví dụ như quỷ hồn, thực hủ yêu, vampire.

Anh thậm chí còn thấy được một cơ thể mẹ Tang Thất, nó bị trói lại bằng tầng tầng xiềng xích, âm u nhìn đám thợ săn tới lui...

Thời gian tham quan, Ôn Văn có chút rục rịch, nếu như gom hết số quái vật này vào trong trạm thu nhận thì chẳng phải anh sẽ trực tiếp trở nên mạnh mẽ hơn à?

Thế nhưng rất nhanh Ôn Văn đã đè nén ý nghĩ này xuống, thực lực của anh không đủ sức để anh làm ra hành động điên cuồng như vậy, với lại anh cũng đã ký vào khế ước sẽ không tổn hại tới Hiệp Hội Thợ Săn.

Thoáng cái, nhóm người đã tới mặt đất, Tuân Thanh chỉ lối vào giống như đường vào hầm trú ẩn nói: “Nơi này chính là nơi mọi người sẽ tiến hành sát hạch, cũng chính vì nó nên căn cứ thu nhận mới xây dựng ở nơi này.”

Tuân Thanh dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói với mọi người: “Trong căn hầm ngầm này, ẩn giấu một vật thu nhận cấp Tai Biến!”

Chương 293 - Mê Cung Dưới Lòng Đất

Nghe thấy vật thu nhận cấp Tai Biến, nhóm người lập tức bùng nổ, nhỏ giọng thảo luận.

Tất cả mọi người đều là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, không có người nào không hiểu vật thu nhận cấp Tai Biến có ý nghĩa như thế nào, có ý là mạnh mẽ và nguy hiểm tuyệt đối.

“Để bọn tôi đi đối mặt trực diện với vật thu nhận cấp Tai Biến, thật sự không có vấn đề gì sao?” Một thợ săn đứng ra nhíu mày hỏi.

Tuân Thanh xua xua tay nói: “Yên tâm, bản thể của vật thu nhận đã bị phong ấn chặt chẽ ở dưới lòng đất, thứ mà mọi người phải đối mặt chỉ là hợp chất nhân bản mà thôi.”

“Vật thu nhận này tên là ‘Ồ Hủy Diệt’, sẽ không ngừng sinh ra quái vật nhỏ, thẳng đến khi đám quái vật nhỏ đó lấp đầy không gian sinh tồn mới ngừng nhân bản, trường thi của mọi người chính là mê cung khổng lồ dưới lòng đất.”

Đám quái vật nhỏ được nhân bản này có thực lực từ cấp Tai Họa đến cấp Tai Nạn, chúng có tính công kích rất mãnh liệt đối với những sinh vật không phải quái vật nhân bản, mọi người chỉ cần sẵn được ít nhất mười con quái vật cấp Tai Hại, hoặc một con quái vật cấp Tai Nạn thì coi như thông qua sát hạch này.”

Nghe thấy không cần đối mặt với cấp Tai Biến, nhóm người thoải mái hơn nhiều, mà Ôn Văn thì tính toán nhân cơ hội này ở đây bắt quái vật.

Tuân Thanh vẫy tay, một nhóm nhân viên hỗ trợ tiến tới, phát tinh thể màu xanh nhạt cho nhóm thợ săn.

“Khi gặp phải nguy hiểm hoặc là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể bóp bẻ khối tinh thể này, sau đó mọi người sẽ được dịch chuyển ra khỏi mê cung dưới lòng đất.

Người phụ nữ trẻ mặc áo giáp màu xanh da trời kia nhướn mày hỏi: “Dịch chuyển?”

Tuân Thanh ôn hòa giải thích: “Đúng vậy, mê cung dưới lòng đất này được phong kín hoàn toàn, dùng cách thức bình thường không có cách nào ra vào, mặt khác thì trên trán đám quái vật đó có một cái bướu thịt nhỏ, cắt bướu thịt đó xuống thì mới tính là hoàn thành phần đi săn.”

Kế tiếp, Tuân Thanh lại nói thêm vài chuyện cần chú ý, sau đó hỏi nhóm Ôn Văn: “Còn ai có câu hỏi gì nữa không, nếu không có thì xin mời các vị tiến vào trường thi.”

Sau khi Tuân Thanh nói xong, một người siêu năng tóc màu xanh da trời đột nhiên xuất hiện, trên tay tỏa ra quang sáng màu xanh nhạt, bao trùm lấy đám đông.

Rất nhiều người siêu năng chống lại ánh sáng màu xanh này, Tuân Thanh nhìn thấy như vậy liền giải thích nói: “Xin các vị đừng chống cự, vị này là người siêu năng có năng lực thuộc tính không gian, mọi người sắp được hấn đưa vào trường thi.”

Nghe Tuân Thanh nói xong, mọi người mới cố thả lỏng cơ thể.

Sau đó, dịch chuyển bắt đầu, trong ánh mắt kinh ngạc của Ôn Văn, nhóm thợ săn biến mất trong không khí, rất nhanh đã tới lượt Ôn Văn.

Mắt thấy nhóm người biến mất, Tuân Thanh cảm thán nói: “Hàng năm đều có thợ săn chết ở nơi này, không biết khi nào mới xong.”

Dịch chuyển mọi người xong, người siêu năng tóc xanh đã túa mồ hôi đầy đầu, lắc đầu nói: “Không có xong đâu, với năng lực của Ô Hủy Diệt, quái vật sinh ra trong vòng một năm đã

đủ nhồi nhét đầy mê cung dưới lòng đất, nếu như không phải người định kỳ dọn dẹp thì số lượng quái vật sẽ bùng nổ theo cấp số nhân, đây mới chính là tai nạn thật sự.”

“Mặc dù chúng ta vẫn cố gắng khống chế, nhưng vật thu nhận cấp bậc này vẫn không hề giảm bớt mà ngày càng nhiều hơn, chỉ có thể hi vọng có người siêu năng đủ mạnh mẽ tới phá hủy Ô Hủy Diệt này.” Tuân Thanh bất đắc dĩ nói.

Người siêu năng tóc xanh nhìn lên bầu trời: “Có lẽ chỉ có người siêu năng đạt tới cảnh giới ‘Siêu Thoát’ làm được mà thôi, đáng tiếc... hiệp hội không có người siêu năng cấp bậc đó.”

...

Khi ánh sáng màu xanh bao bọc lấy cơ thể Ôn Văn, anh cảm thấy có cảm giác trì nặng rất vi diệu, sau đó cảnh vật trước mắt chợt biến mất, giống như anh tiến vào một đại dương màu xanh vậy.

Tiếp đó, cơ thể Ôn Văn truyền tới cảm giác bị xé rách đau đớn kịch liệt và hỗn loạn, sau khi cảm giác đó biến mất, Ôn Văn đã đứng trên mặt đất kiên cố.

“Đây là cảm giác khi dịch chuyển không gian à? Trạm thu nhận có lẽ cũng là dịch chuyển không gian, nhưng thoải mái hơn nhiều.” Ôn Văn bất mãn than thở, sau khi trải qua lần dịch chuyển này, Ôn Văn cảm thấy cả người thật khó chịu.

Tiếp đó, Ôn Văn bắt đầu quan sát hình huống nơi này, đầu tiên thì nơi này là một màu đen kịt, không nhìn thấy cái gì cả.

Xét về khía cạnh âm thanh thì chỉ có thể nghe thấy tiếng giọt nước tí tách nhỏ xuống mặt đất, cùng với âm thanh rất nhỏ của đám côn trùng nhỏ.

“Có mùi đất ẩm nước, nơi này ở dưới lòng đất không sai rồi, chặc chặc, thật sự không nhìn thấy gì cả, xem ra mắt thị giác chính là vấn đề khó khăn nhất cần phải vượt qua ở đây.”

Cho dù là Ôn Văn, đối mặt với hoàn cảnh như thế cũng sinh ra một chút cảm giác khó chịu, hoàn cảnh tối tăm có thể gọi lên sự sợ hãi của con người, phía trước có thể là quái thú đang há to mồm, cũng có thể là hố to sâu không thấy đáy.

Ở một nơi đưa tay không thấy được năm ngón này, chỉ cần bước sai một bước thì tiếp theo sẽ không thể nào quay trở lại.

Ôn Văn đứng im tại chỗ, dùng năng lực của Nhan Bích Thanh điều chỉnh thị lực lên mức cao nhất mới lờ mờ thấy được đường nét xung quanh, nhưng chỉ là đường nét lờ mờ mà thôi.

Ánh sáng ở nơi này thật sự quá yếu, mắt thường có thể nhìn thấy tới trình độ này đã là cực hạn.

“Nhưng nếu người bình thường ở chỗ này, có lẽ sẽ điên mất.”

Nơi này lặng ngắt như tờ, không có âm thanh cũng không có ánh sáng, con đường dưới lòng đất dài dài dằng dặc không biết có bao nhiêu lối rẽ, không quản là đi đến nơi nào thì cũng rất khó tìm đường trở về.

Trong số những điều cần chú ý trước khi tiến vào nơi này, Tuân Thanh từng nói, rất nhiều thợ săn không phải bị quái vật giết chết, mà là bị lạc lối trong mê cung rộng lớn này.

Thứ có thể đưa bọn họ ra ngoài chỉ có tinh thể màu xanh da trời kia mà thôi, nếu như đánh rơi thì không có cách nào ra ngoài, kết cục chính là tuyệt vọng tử vong trong bóng tối, sau đó có lẽ sẽ trở thành thức ăn cho đám quái vật kia.

Mê cung dưới lòng đất này đủ sức vây vật thu nhận cấp Tai Biến ở đây, tự nhiên cũng có thể vây người siêu năng.

Dần dần nơi này không còn vắng vẻ như vậy nữa, ngược lại vang lên tiếng bước chân nhỏ kỳ lạ, trong hoàn cảnh không có ánh sáng như thế này, đột nhiên lại có tiếng bước chân vang lên lại càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Ôn Văn vẫn có thể cảm giác được, tiếng bước chân này không phải của nhân loại, cũng không giống bất cứ sinh vật nào mà anh biết.

Mê cung dưới lòng đất này sống động hơn hẳn, hơn một trăm người siêu năng xuất hiện trong mê cung này giống như thả một con cá chạch vào đầm nước an tĩnh, rất nhanh đã khuấy lên gợn sóng.

Vô số quái vật ẩn núp bắt đầu chạy loạn trong mê cung, muốn tìm ra người siêu năng vừa xuất hiện để cắn nuốt.

Bầu không khí sợ hãi lan tràn ra khắp con đường hầm đen kịt, chúng nghĩ rằng đây là một bữa tiệc thịnh soạn.

Nhưng con mồi mà chúng nó muốn cắn nuốt lại mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của chúng, hơn nữa bọn họ lại còn muốn săn bắn đám quái vật này!

“Ừm... trong hoàn cảnh này, có lẽ dùng thể chất này hợp hơn.”

Cảm nhận được xung quanh không ngừng có quái vật tập trung tới, Ôn Văn cười he he, chạm nhẹ vài cái vào cổ tay, tiếp đó cả người biến thành một cái bóng đèn sợi tóc to lớn.

Đôi cánh trắng tinh xòe rộng ở sau lưng Ôn Văn, mỗi chiếc lông chim đều chói mắt hết như đạn sáng vậy!

Đám quái vật vây bên người Ôn Văn đều phát ra tiếng gầm rú đau đớn, sau đó bắt đầu chật vật chạy trốn!

Chương 294 - Quái Vật Mê Cung

Ôn Văn đưa tay chống nạnh, nhìn đám quái vật chạy đi mà không đuổi bắt, bởi vì lúc này ánh mắt anh đang trong trạng thái sung đỏ, nước mắt chảy ào ào không ngừng.

“Quả nhiên, đám quái vật ngơ ngác lâu ngày ở dưới lòng đất, mắt đã bị thoái hóa, không chịu nổi ánh sáng kích thích, có điều chính mình cũng chịu không nổi!”

Đúng vậy, không chỉ đám quái vật bị ánh sáng kích thích, bản thân Ôn Văn cũng bị ảnh hưởng, đây là lần đầu tiên anh sử dụng năng lực của Phổ Quang, không ngờ lại kích thích tới vậy.

Vốn mắt của thể chất Phổ Quang có thể thích ứng được với ánh sáng mạnh, nhưng trước đó Ôn Văn cố ý dùng thể chất Nhan Bích Thanh, điều chỉnh năng lực cảm quang lên mức cao nhất, thậm chí cao tới mức độ biến thái...

Sau khi chịu thiệt một phen, Ôn Văn đơn giản điều chỉnh năng lượng trên người, chỉnh độ sáng thành mức độ ánh huỳnh quang rất nhạt, lúc này mới có thể thích ứng.

Hiện giờ ánh sáng trên người Ôn Văn rất nhạt, nhưng phối hợp với ánh mắt cường hóa có thể nhìn được trong bóng tối, khả năng nhìn của Ôn Văn cũng không kém chút nào với trên đất bằng.

Ngoại trừ ánh sáng, cơ thể của Ôn Văn tựa hồ đã trở nên biến đổi, trở nên giống như là năng lượng thể vậy, một lượng lớn ánh sáng giống như dòng nước chảy xuôi trong cơ thể, mà anh có thể tùy ý điều khiển số ánh sáng đó.

Đôi với anh hiện giờ mà nói, có thể tiện tay bắn ra tia đạn ánh sáng, cũng có thể phóng ra đòn tấn công xuyên thủng giống như laser.

Đôi cánh ở sau lưng cứng rắn như sắt thép, đồng thời cũng sắc bén như lưỡi kiếm, ngoại trừ không thể duỗi dài ra thì hoàn toàn có thể thay thế công năng của đôi cánh thép.

Hơn nữa lông chim còn có thể bắn ra ngoài, nơi bị lông chim bắn trúng sẽ bùng nổ thuộc tính ánh sáng, lông chim bắn ra có thể nhanh chóng mọc trở lại.

“Không biết cánh bị chặt đứt thì có thể mọc trở lại hay không, mình thật sự muốn ném thử xem cánh thiên sứ nường có mùi vị gì...”

Nghiên cứu một chốc, Ôn Văn thu đôi cánh sáng lóng lánh phía sau đi, hiện giờ đang ở trong hang ổ quái vật, đôi cánh này thật sự quá nổi bật.

Là một con quái vật thuộc tính ánh sáng cấp Tai Nạn, năng lực của Phổ Quang khá phong phú, nó làm thực lực của Ôn Văn trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, cộng thêm năng lực của Nhan Bích Thanh, hiện giờ Ôn Văn có lực chiến đấu còn mạnh mẽ hơn cả hình thái triết học.

Hiện giờ Ôn Văn rất hi vọng gặp một con quái vật cấp Tai Nạn, để anh xem thử xem bây giờ mình rốt cuộc mạnh thế nào.

...

Trong đường hầm đen kịt, một con quái vật hài lòng vỗ bụng mình một cái, nó vừa cắn nuốt xong một người siêu năng yếu ớt.

Thông qua phương thức giao lưu đặc biệt của đám quái vật nhân bản, nó biết lần này có rất nhiều quái vật hai chân xâm nhập thế giới của bọn nó, hơn nữa còn rất nguy hiểm.

–chúng nó từ khi sinh ra đã bắt đầu ở trong cung điện dưới lòng đất này, căn bản không biết thế giới bên ngoài là dạng gì.

Vốn nó còn định trốn khỏi đám quái vật hai chân kia, không ngờ lại gặp trúng một tên không hề có chút cảnh giác nào.

Vì thế nó lén lút bò ra phía sau lưng tên đó, trực tiếp đớp một phát, nhai nhai hai cái thì nuốt vào bụng, mùi vị cũng không tệ lắm.

Con quái vật này lớn lên giống như một con rắn mối khổng lồ, nhưng trên người lại có giáp như mai rùa, phần đuôi có một cây gai ngược nhọn hoắc, hai bên cơ thể có tám móng vuốt, ba cặp dùng để di chuyển, một cặp dùng để tấn công.

Hình thái cơ thể của nó hoàn toàn vì thích ứng hoàn cảnh mê cung dưới lòng đất mà sinh trưởng, ở trong mê cung này, thực lực của nó khá mạnh mẽ.

Ăn xong bữa ăn có hương vị ngon nhất cuộc đời này của mình, quái vật kia đột nhiên cảm thấy không đúng, trong bụng giống như có cái gì đó đang ngo ngoàng, làm nó đau đớn khó chịu.

“Chết tiệt, đám quái vật hai chân khốn kiếp này có độc!”

Đây là suy nghĩ cuối cùng của nó, sau đó trong cơ thể nó truyền ra một luồng năng lượng to lớn, sau một tiếng nổ lớn qua đi, nó bị nổ tung từ bên trong làm cho tan xác.

Trong mớ máu thịt của quái vật, một người đàn ông đứng dậy, phun một ngụm nước bọt.

“Dám thừa dịp ông đây đi vệ sinh mà tập kích, cái tên chết tiệt này đúng là đáng chết mà.”

Sau đó lấy ra một cái que phát sáng ném xuống đất, miễn cưỡng tìm được phần đầu quái vật, dùng dao nhỏ cắt phần bấu thịt thô hai cm dài vài cm tỏa ra mùi kỳ quái xuống.

“Mùi vị thứ này thực là kỳ quái, hẳn là nguyên liệu hữu dụng, bằng không sao lại dùng nó làm chiến lợi phẩm chứ.”

Người này chính là Sở Vĩ, sau khi thu hoạch broun thịt xong thì thả lỏng tự lảm bảm: “Chỉ cần giết chết mười con quái vật như vậy là đủ rồi à, chuyện này đối với mình rất đơn giản, cùng lắm thì chịu chết vài lần...”

Sở Vĩ còn chưa nói xong, một cái miệng to lớn đã ngoạm lấy đầu hắn, hất văng cơ thể hắn ra ngoài.

Trong hoàn cảnh u ám không có ánh sáng này, hắn thật sự bị ảnh hưởng quá lớn.

Sở Vĩ mắng chửi từ dưới đất đứng dậy, còn chưa kịp phản kháng thì cả người đã bị một cái móng vuốt to lớn từ phía trên đập xuống, trực tiếp đập bẹp xuống đất.

Khi hắn từ cái hố hình người kia đứng dậy, nương theo ánh sáng yếu ớt từ cái gậy sáng nhìn thấy trước mặt mình là một con quái vật cùng loại với con trước đó, nhưng kích cỡ thì lớn hơn vài vòng, đáng vẻ lại càng dữ tợn hơn.

Con quái vật kia đang cắn nuốt máu thịt của đồng loại, theo khí thế thì không thể nghi ngờ, con quái vật này có thực lực cấp Tai Nạn!

“Nói cách khác, chỉ cần giết chết con quái vật này thì nhiệm vụ sẽ kết thúc?”

Sở Vĩ hưng phấn, lôi ra vài miếng thuốc nổ kẹo cao su, hoàn toàn không lo lắng chuyện chênh lệch thực lực, hào hứng nhào tới chỗ con quái vật kia.

Nhưng con quái vật này và con quái vật trước căn bản không phải cùng một cấp bậc, hơn nữa chỉ số thông minh cũng cao hơn rất nhiều, mặc dù là đang ăn cơm thì vẫn đủ treo Sở Vĩ lên mà đánh.

Bị đuôi quật bay, bị đầu lưỡi xỏ xuyên, quần lấy quật xuống nền đất... chỉ ngần ngừ vài phút mà quái vật kia đã giết chết Sở Vĩ vài lần.

Nhưng không quản thế nào, Sở Vĩ cũng đứng dậy, hăng hái không suy giảm quần lấy đánh nhau với con quái vật này.

Đánh một hồi, con quái vật kia không muốn đánh nữa, cảm giác của nó lúc này giống như có một con cóc to mọng giết

không chết giam giữ không được quyết chí bền bỉ muốn bò lên chân bạn làm bản cảm thấy ghê tởm...

Vì thế con quái vật kia muốn rời đi, giết không chết, nó chạy còn không được sao?

Sở Vĩ từ dưới đất bò dậy, nhìn bóng lưng chạy chậm chậm của con quái vật kia mà cắn răng đứng lên, nhặt một cục đá ném về phía con quái vật kia.

“Ê! Tao với mày còn chưa đánh xong mà, tao cho mày rời đi khi nào đấy?”

Quái vật vốn không thèm để ý tới Sở Vĩ, nhưng nó chợt nghe thấy âm thanh trầm thấp áp lực ở phía sau, vì thế nó vô thức liếc nhìn về sau một cái, sau đó nó tròn tròn mắt, phát hiện đối thủ của mình đã rất khác với trước đó.

Sở Vĩ đứng dậy, cơ thể là một màu đen kịt, giống như được vẽ bằng đường cong lộn xộn, chúng không ngừng run rẩy chấn động làm người ta có cảm giác rất quý dị, có một số đường xanh và trắng ở mặt trước và sau cơ thể, tạo thành một loại dị văn kỳ quái.

Ý nghĩa của dị văn kia là... tử vong!

“Đã lâu lắm rồi không chuyển thành hình thái này, tao cảm thấy hình thái này quá xấu, cũng quá tàn bạo... nhưng tao không thể thả mày đi được!”

Trạng thái bình thường của Sở Vĩ chính là không chết, nhưng khả năng chiến đấu trực diện của hắn, chỉ sợ ngay cả người siêu năng cảnh giới Năm Giữ cũng không thể sánh bằng.

Nhưng năng lực ở trạng thái Đồng Hóa của hắn— lại là ban cái chết cho người khác!

Chương 295 - Thú Cưỡi Quái Vật

Quái vật không trả lời Sở Vĩ, bởi vì nó nghe không hiểu ngôn ngữ của nhân loại, nhưng nó có thể cảm giác được người trước mặt cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ đáng sợ!

Có điều quái vật ở nơi này bắt đầu từ khi sinh ra đã không rời khỏi mê cung dưới lòng đất này để ra ngoài, chúng nó không

có có ngôn ngữ văn hóa của riêng mình, chỉ biết sống một cách ngu dốt.

Vì thế nó cũng không biết nên làm sao khi cảm thấy sợ hãi, nó nghĩ loại cảm giác này là kích động muốn kiêu mạng đánh nhau!

Vì thế nó vọt tới chỗ Sở Vĩ, Sở Vĩ không phản kháng, ngược lại làm ra tư thế ôm, tùy ý quái vật cắn nuốt thân thể mình.

Tiếp đó, trong mắt Sở Vĩ lộ ra ý thương hại, dịu dàng dùng hai tay ôm lấy cơ thể quái vật đang gặm cắn mình, giống như đang trấn an con thú lớn này.

Bắt đầu từ vị trí hai người tiếp xúc, làn da của quái vật bắt đầu biến thành màu xám trắng, sức sống của nó đang nhanh chóng trôi đi, khi màu xám trắng lan ra toàn thân của nó, nó cũng chết.

Cái chết im hơi lặng tiếng...

Sở Vĩ buông quái vật, nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, vết thương trên người cũng cấp tốc khôi phục lại.

Sau đó Sở Vĩ không dùng dao, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái đã xé bướt thịt kia ra, bỏ vào trong túi.

“Không biết cái bướt đã mất đi sức sống này có được tính không nữa, aizz, sao lại ra tay nặng vậy chứ, ở trạng thái kia mình thực không dễ không chế chính mình mà.”

Sở Vĩ lắc đầu, bóp nát tinh thể màu xanh da trời kia, ánh sáng màu xanh nhạt bao phủ lấy cơ thể hắn.

Sở Vĩ đã chiến đấu ở nơi này quá lâu, tuy không mệt chút nào, vẫn còn sức để chiến đấu tiếp, nhưng quần áo của hắn đã rách nát cả rồi, đáng về này nếu gặp người quen thì không tốt lắm.

...

Lúc này, Ôn Văn cũng gặp phải một con quái vật.

Con quái vật này giống hệt như con lúc ban đầu đã nuốt Sở Vĩ, cũng là một con quái vật cấp Tai Hại.

Ôn Văn đứng im tại chỗ, tò mò nhìn nó, loại quái thú to lớn này có thể làm anh thăng cấp như thế nào?

Mà con quái vật kia thì bảo vệ mắt, cảnh giác nhìn Ôn Văn, lần đầu tiên nó gặp quái vật hai chân có thể phát sáng như thế này.

Quái vật nhin không được há cái miệng rộng của mình, một cái đầu lưỡi đỏ au từ trong miệng nó bắn ra, đầu lưỡi nhọn hoắt giống hệt như mũi giáo sắc bén.

Ôn Văn hơi nghiêng đầu vọt tới, sau đó chụp lấy cái lưỡi kia, thắt nút lại.

Quái vật rụt lưỡi lại, luống cuống muốn gỡ nút đầu lưỡi, nhưng với suy nghĩ như thú dữ của nó thì rất khó cởi bỏ được loại nút thắt đơn giản nhất này.

“Là một con quái vật đàn độn, lưng rất rộng, rất thích hợp làm thú cưỡi.”

Vì thế Ôn Văn trực tiếp nhảy lên lưng con quái vật này, nó kịch liệt ngo nguậy, thế nhưng sau khi Ôn Văn giẫm lên lưng nó thì giống như đã mọc rễ rồi vậy, có làm thế nào cũng không hất xuống được.

Sau đó con mắt nhỏ của nó lia ngang một cái, đuôi vung về phía Sở Vĩ, mũi nhọn trên đuôi thoáng lóe lên màu tím đậm, có lẽ là có kịch độc.

“Nếu là thú cưỡi, phía sau lại có một cái đuôi dễ ghim vào người chủ nhân thì không tốt lắm.”

Găng tay Tai Ách của Ôn Văn lộ ra, trực tiếp tóm lấy đuôi của nó, sau khi chụp lấy Ôn Văn mới phát hiện trên đuôi nó có rất nhiều gai nhọn chi chít, nếu bị số gai này đâm trúng thì có lẽ sẽ không chịu nổi.

Vì thế Ôn Văn trực tiếp chặt rụng phần đuôi nhọn của nó, lại quan sát một hồi, xác định nó sẽ không mọc lại ngay lập tức thì thô bạo thắt nút cái đuôi của nó rồi thả trở xuống.

Lúc này con quái vật thật sự khóc không ra nước mắt, nó cảm thấy thực oan ức, quái vật hai chân này thật sự quá khi dễ người khác, muốn chém giết hay róc thịt gì đó thì cứ làm một phát cho xong đi, đày đọa quái vật như vậy thì tính là anh hùng hảo hán gì chứ.

Phát hiện không quản mình lăn lộn cỡ nào cũng không thể làm gì được con quái vật hai chân kia, quái vật ngừng lại, tựa hồ đã chịu nghe theo mệnh trời.

Lông mày Ôn Văn nhướn lên, phóng xiềng xích mũi nhọn hướng về phía quái vật, quấn chặt cổ nó.

“Tao không quản mày có nghe hiểu hay không, nhưng bây giờ mày chính là thú cưỡi của tao, tao bảo mày làm gì thì mày làm đó.”

Bị xiềng xích cắt vào da thịt, con quái vật cảm nhận được ý tứ ra lệnh mãnh liệt, nhưng nó vẫn kiên cường chống cự, không chịu khuất phục.

“Thân thể không bị triệt để thu vào trong trạm thu nhận thì không có lực khống chế mạnh mẽ, tên Ôn Lệ kia làm sao làm được nhỉ...”

Có điều Ôn Văn cũng có cách, nếu nó phản kháng thì cứ phá hủy đi ý chí phản kháng của nó là được.

Vì thế Ôn Văn ngồi xổm trước đầu quái vật, đưa một ngón tay đặt gần mắt nó.

Quái vật vẫn còn đang nghi ngờ không rõ ngón tay này định làm cái gì, thế là nó thử cắn ngón tay đó, nhưng vì chống cự lại sự điều khiển của xiềng xích đã rất tốn sức rồi, muốn tự do hoạt động thì có chút khó.

Tay kia của Ôn Văn bảo vệ mắt mình, sau đó thấp sáng ngón tay.

Quái vật bị ánh sáng cường độ mạnh kích thích, đau đớn ọ ọ tới ọ ọ lui, Ôn Văn thấy nó sắp không chịu nổi thì ngừng lại.

Quái vật kia vừa mới thoải mái được một chút thì ngón tay Ôn Văn lại sáng lên!

Sau khi lặp đi lặp lại nhiều lần, quái vật kia rốt cuộc cũng gục đầu, tỏ ra khuất phục Ôn Văn.

Ôn Văn mỉm cười, nhảy lên lưng quái vật, thông qua xiềng xích điều khiển nó chạy tới chạy lui, tìm kiếm quái vật khác.

Nhưng rất nhanh Ôn Văn phát hiện, đám quái vật kia hình như đang trốn anh, ánh sáng nhàn nhạt trên người anh làm đám

quái vật kia rất khó chịu, vì thế chúng nó chẳng thà đi đánh nhau với quái vật khác cũng không muốn tới tìm Ôn Văn gây sự.

Ngay cả con quái vật này cũng vì ngu ngơ trực tiếp chạy tới trước mặt Ôn Văn mới bị Ôn Văn bắt được.

Không phát sáng thì sẽ có quái vật tới, nhưng thể chất thiên sứ ở trạng thái không có ánh sáng sẽ cảm thấy rất khó chịu.

“Bọn mày không chịu tới thì tao làm sao hoàn thành nhiệm vụ đây?”

Ôn Văn nhếch mép, bắt đầu nghiên cứu con quái vật ở dưới người mình.

Nghiên cứu phát hiện được quái vật ở nơi này tựa hồ hoàn toàn thích ứng với cuộc sống ở dưới lòng đất, thị giác đã thoái hóa, chỉ dựa vào thính giác, khứu giác để tiến hành đi săn.

“He he, có ánh sáng không chịu tới cũng vì sức hấp dẫn hơi ít mà thôi, mình chỉ cần gia tăng thêm một chút là được.”

Ôn Văn cười he he, tiến vào trong trạm thu nhận, sau đó nhanh chóng đi tới phòng giam của Đào Thanh Thanh.

Lúc này Đào Thanh Thanh đang thoải mái nằm trên ghế sofa, tay cầm một cái ly đế cao, bên trong là một viên đá và máu tươi, đang say sưa xem một bộ phim truyền hình, thỉnh thoảng còn nhấp một ngụm rượu máu, cuộc sống rất thoải mái.

Đúng vậy, Ôn Văn đã lắp đặt TV cho cô...

Ôn Văn đoán là trạm thu nhận nằm ở một không gian độc lập tách biệt, nhưng nơi này lại có thể bắt được tín hiệu một cách thần kỳ, cũng không biết là nguyên lý gì.

“Anh lại mang thứ tốt gì tới cho tôi à?” Đào Thanh Thanh thả lỏng cơ thể, chớp chớp mắt khao khát nhìn Ôn Văn, phần lớn thời gian Ôn Văn tới đều cho cô mấy thứ tốt.

Nhưng lần này không giống, Ôn Văn mặt không biểu cảm đi tới bên cạnh Đào Thanh Thanh, đưa tay giật lấy ly rượu, sau đó biến mất ở trước mặt cô ta.

Đào Thanh Thanh sửng sốt hai ba giây, lúc này mới phát hiện đồ uống của mình đã bị cướp mất rồi.

Tiếp đó cô nhảy bật dậy, nổi trận lôi đình.

“Cái tên này muốn làm gì, muốn làm gì chứ hả?”

Bên ngoài phòng giam, Ôn Văn căn dặn ngục tốt làm việc ở khu Tai Nạn mang vài túi máu tới cho Ôn Văn, chộc cô ta giận cũng không tốt.

Về phần vì sao không trực tiếp đi lấy túi máu mà lại cướp trong tay Đào Thanh Thanh, này chỉ có thể nói là do thú vui quái ác của Ôn Văn mà thôi.

Chương 296 - Móng Heo Bự

Mê cung an tĩnh tối đen dưới lòng đất, lúc này tựa hồ đang gặp phải biến hóa đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện.

Một bài nhạc sống động vang vọng trong mê cung an tĩnh dưới lòng đất.

”

Ôn Văn nằm trên lưng quái vật, trong tay cầm một cái ly đế cao, thỉnh thoảng búng một vài giọt máu lên người quái vật.

Ở bên cạnh anh là một chiếc loa lớn cỡ quả dưa hấu, cái này cũng được anh lấy ra từ trong trạm thu nhận.

Dưới sự kích thích của máu và âm thanh, có rất nhiều quái vật vốn không dám tới gần đang dần tiếp cận về phía Ôn Văn.

Đi được một đoạn, Ôn Văn phát hiện hình như mình bị một đám quái vật loại nhỏ vây quanh, anh dò xét một chút, phát hiện phần lớn chúng đều là cấp Tai Họa, thậm chí còn có quái vật nhỏ ngay cả cấp Tai Họa cũng chưa tới.

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, sau đó mở thiết bị khác ở bên cạnh loa.

Đó là một cái đèn màu vũ trường, ánh sáng chớp lóa từ trong bóng đèn phát ra, nhóm quái vật nhỏ vây quanh Ôn Văn nháy mắt hỗn loạn.

Sau đó Ôn Văn rút ‘Quần Lang’ ra mở hình thức phân tách, bắt đầu bắn về phía đám quái vật nhỏ.

Sau khi bắn sạch vài băng đạn, xung quanh Ôn Văn đã không còn quái vật nhỏ tụ tập nữa.

Đám quái vật kia mặc dù có cấp bậc tương tự người siêu năng nhưng chỉ là sự mạnh mẽ của cơ thể đạt tới tiêu chuẩn đó mà thôi, chúng nó không có được năng lực quý dị của người siêu năng cấp bậc này, vì thế tuy đám quái vật này ngang cấp với bọn họ nhưng thật ra rất nhỏ yếu.

Có điều đám quái vật này thích ứng rất cao với hoàn cảnh tối đen ở nơi này, hơn nữa chúng có số lượng khổng lồ, vì thế đối với người siêu năng cũng có thể coi là phiền phức.

Cũng vì lần này tới đây có tới gần hai trăm người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, Ôn Văn mới dám huênh hoang như thế.

Nếu chỉ có một mình anh ở trong không gian tối tăm này, nếu anh dám làm vậy nửa phút thì sẽ bị quái vật ập tới như thủy triều xé thành mảnh nhỏ.

Đang suy nghĩ thì Ôn Văn mắt sắc nhìn ra phía sau đám quái vật nhỏ, phát hiện một con quái vật có hình thể không chênh lệch bao nhiêu với con đang ở dưới người mình.

“Mau, đuổi theo nó đi!”

Vì thế, quái vật bị dây xích điều khiển bắt đầu điên cuồng rượt theo đồng loại của mình.

...

Sau khi săn bắn tiến hành được một khoảng thời gian ngắn, Ôn Văn đã săn được năm con quái vật cấp Tai Hại, nhốt một con vào trạm thu nhận, chỉ cần bắt thêm năm con nữa thì đã đủ đáp ứng yêu cầu sát hạch.

Đáng tiếc không đụng trúng con quái vật cấp Tai Nạn nào, điều này làm anh không có chỗ phát huy sức mạnh.

Đột nhiên Ôn Văn ngừng lại, nhìn chằm chằm quái vật dưới người mà chìm vào trầm tư, anh phát hiện một việc có chút đáng sợ.

Con quái vật mình đang cười, màu sắc ánh mắt của nó tựa hồ có chút hiền hòa, cơ thể cũng có thay đổi rất nhỏ.

Nó đã không còn cảm thấy khó chịu với ánh sáng nhạt trên người Ôn Văn nữa, ngược lại đã thích ứng với cường độ ánh sáng này, nó từ một sinh vật bóng tối hoàn toàn tiến hóa thành một quái vật có thể thích ứng với ánh sáng nhẹ!

“Quái vật ở nơi này không chỉ có số lượng khổng lồ mà còn có thể dựa vào hoàn cảnh để tiến hành tiến hóa thích nghi!”

Chuyện này đối với người siêu năng thì cũng không tính là mới lạ, nhưng cả một chủng loài quái vật có được loại năng lực này thì thật sự khá đáng sợ.

Một khi chúng nó đột phá mê cung này, quái vật có vây sẽ chui vào trong nước, quái vật biết nhún nhảy sẽ mọc cánh, quái vật có móng vuốt sắc nhọn có thể xuyên qua trong bùn đất....

Đó là một tộc đàn có thể chiếm lĩnh toàn bộ địa cầu, hơn nữa chỉ cần có vật thu nhận cấp Tai Biến kia còn tồn tại, đám quái vật này sẽ liên tục không ngừng sinh ra!

Khó trách Hiệp Hội Thợ Săn lại vì một vật thu nhận mà xây dựng một căn cứ cỡ lớn, nếu thứ này không thể khống chế tốt thì chính là một tai họa rất lớn!

Ôn Văn đang thán phục thì cảm nhận được có một luồng khí thể rất điên cuồng nhanh chóng tiếp cận mình, khí thể này làm Ôn Văn có cảm giác giống như thú dữ hơn là nhân loại.

“Có vẻ có quái vật mới tới, thực lực đại khái khoảng– cấp Tai Nạn!”

Ôn Văn hơi nhếch môi, cuối cùng cũng có quái vật đáng giá để anh dốc hết sức đối phó, cứ gặp đám tôm tép mãi làm cơ thể anh cũng sắp rỉ sét tới nơi rồi.

Chờ một chốc, Ôn Văn phát hiện một con thú dữ có hình dáng giống như loài báo săn dùng tốc độ nhanh như chớp phóng tới.

“Với hoàn cảnh trong lòng đất thì không nên tạo ra quái vật như vậy....”

Ôn Văn vừa xuất hiện ý nghĩ này thì bóng dáng kia cũng đã tiếp cận, miệng hô to: “Ánh sáng, là ánh sáng, cuối cùng mình cũng tìm được rồi, ô hu hu hu.” Sau đó bóng dáng kia nhảy lên lưng thú cưỡi của Ôn Văn.

Bởi vì tốc độ của đối phương quá nhanh, vì thế Ôn Văn không kịp nghĩ về ý nghĩa lời đối phương nói, trực tiếp đưa năm ngón tay, năm tia sáng bắn ra.

Hiện giờ Ôn Văn đang dùng thể chất Phổ Quang, có thể tự do điều khiển ánh sáng, mỗi tia sáng đều có thể tạo thành lực sát thương mạnh mẽ.

Bóng dáng kia nhẹ nhàng thoát khỏi năm tia sáng, sau đó dừng lại, hô to với Ôn Văn bày ra tư thế tấn công: “Đừng đánh, tôi là người một nhà mà meow.”

Lúc này Ôn Văn mới nhìn rõ hình dáng người tới, người này có mái tóc lấm tấm vàng, hai bên má mọc ra mấy sợi râu hồ buồn cười, tay chân là dáng vẻ của báo săn, ngoại trừ những thứ này thì cô ta chính là một nàng mỹ nữ khá là tiêu chuẩn.

Sở dĩ Ôn Văn không nhận ra được là vì cô ta giống như một con báo săn hoạt động với tốc độ cao, hơn nữa mùi của cô ta cũng giống với thú dữ hơn là người siêu năng.

Ai ngờ được người này lại là Miêu Miêu Miêu chứ!

Ôn Văn thu hồi tia sáng, tò mò nhìn cô ta, người này sao mỗi lần nhìn thấy đều có dáng vẻ không giống nhau vậy chứ?

Thấy Ôn Văn đã không còn địch ý, cô ta nhảy lên lưng thú cười, ngồi cùng một chỗ với Ôn Văn, tiếp đó những đặc điểm thú dữ ở trên người liền biến mất không thấy đâu nữa, lại biến thành dáng vẻ mà Ôn Văn nhìn thấy lúc còn ở bên ngoài.

Ôn Văn có chút suy ngẫm nhìn cô ta: “Con hồ, con báo, năng lực của cô ta chính là biến thành thú dữ sao— như vậy có lẽ khuyết điểm năng lực trước khi cô ta gia nhập trạm thu nhận chính là sẽ hoàn toàn biến thành thú dữ, hơn nữa sau khi biến đổi thì trong khoảng thời gian ngắn không thể biến trở về thân người, mà hiện giờ khi sử dụng năng lực sẽ biến thành dạng nửa người nửa thú, hơn nữa cũng có thể biến thành hình người bất cứ lúc nào.”

Đối với Ôn Văn đã từng thấy qua hình thái trước kia của Miêu Miêu Miêu mà nói, suy đoán năng lực của cô ta cũng không quá khó khăn.

Sau đó cũng không giao lưu nhiều, hai người thực tự nhiên cùng nhau tiến hành săn bắn.

Ôn Văn cũng không ngại Miêu Miểu Miểu hành động chung với mình, bởi vì cuộc sát hạch này không tồn tại cạnh tranh, chỉ cần hoàn thành yêu cầu thì có thể rời đi, vì thế hợp tác là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng rất nhanh sau đó Ôn Văn cảm thấy, có lẽ đồng ý để Miêu Miểu Miểu cùng hành động với mình không phải biện pháp tốt, cô ta thật sự quá ôn.

“Aiz, ông không phát sáng nữa hả?” Miêu Miểu Miểu dùng ngón tay chọt chọt sau lưng Ôn Văn, tò mò hỏi.

“Nguyên nhân năng lực.” Ôn Văn lạnh như băng nói.

Miêu Miểu Miểu tiếp tục hỏi: “Vậy sao ông lại nghĩ ra được chuyện không chế quái vật đi tìm quái vật vậy?”

“Bởi vì tôi thông minh.”

Ôn Văn trả lời ngắn gọn, anh định tạo ra hình tượng lạnh lùng ngẫu ngẫu trước mặt Miêu Miểu Miểu.

Là vì trước đó anh đã từng dùng hình thái khác để gặp cô ta, nếu không muốn cô ta dựa vào manh mối phát hiện thân phận của mình, dù sao thì trực giác của Miêu Miểu Miểu cũng rất mạnh mẽ.

“Có cần lạnh nhạt như vậy không chứ, rõ ràng trước đó ông còn nhìn lén tui mà meow, đàn ông quả nhiên đều là móng heo bự.” Miêu Miểu Miểu khinh thường nói.

Quả nhiên lúc ở quảng trường đã bị cô ta phát hiện.

Vì duy trì tôn nghiêm của đàn ông, Ôn Văn tức giận nói: “Nói vợ vắn, phụ nữ mấy cô chính là móng heo bự!”

Miêu Miểu Miểu nhanh chóng biến hóa, bàn tay biến thành móng heo nhỏ có màu hồng nhạt, đặc ý nói với Ôn Văn: “Thì tui chính là vậy mà meow.”

Ôn Văn câm nín....

Chương 297 - Thú Vương Hồng

Trò chuyện nhàm chán một phen, hai người dần dần tiến tới gần trung tâm của mê cung dưới lòng đất.

Nơi này không thể phân biệt được phương hướng, nhưng Ôn Văn có thể căn cứ vào mùi để phân biệt là nơi nào có mật độ quái vật dày đặc hơn.

Đã tới nơi phong ấn vật thu nhận cấp Tai Biến, cho dù Ôn Văn không muốn trêu chọc vật thu nhận kia thì cũng phải liếc mắt nhìn một cái.

Với lại vị trí mà Ôn Văn được dịch chuyển tới có lẽ nằm gần phần rìa mê cung dưới lòng đất, nơi này ngay cả quái vật cấp Tai Hại cũng khá hiếm gặp.

Trong quá trình này lại có vài con quái vật cấp Tai Hại tới gần hai người, Ôn Văn và Miêu Miêu Miêu chia ra ra tay, cơ bản thì mỗi người một con, mà năng lực của Ôn Văn cũng gần như Miêu Miêu Miêu.

Năng lực của cô ta tên là ‘Thú Vương’, có thể biến thành đủ loại thú dữ, sau đó có được sức mạnh của các loài thú dữ đó, có thể nói là một năng lực có tính linh hoạt rất mạnh.

Đương nhiên thú dữ không loại loại động vật bình thường, mà là thú dữ siêu năng có cấp bậc ngang với Miêu Miêu Miêu, báo yêu, xà yêu các loại.

Có điều có được tất có mất, trong quá trình chiến đấu dùng bao nhiêu năng lực của bao nhiêu loại thú dữ thì sau khi chiến đấu sẽ phải dùng tập tính của loài ấy sống một khoảng thời gian.

Mà mèo chính là hình thái Miêu Miêu Miêu dùng nhiều nhất.

Ngồi trên lưng thú cưỡi của Ôn Văn, Miêu Miêu Miêu cầm một cái bấu thịt vung qua vung lại.

“Cũng là ông có cách, đi theo ông thì quái vật sẽ tự mình tìm tới tận cửa, nếu không một mình ta tự tìm thì không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn thành sát hạch, hơn nữa ở đây tối đen như mực vậy, làm làm người ta sợ muốn chết.”

Có thể sử dụng năng lực của các loại thú dữ làm năng lực cận chiến của Miêu Miêu Miêu mạnh mẽ đến mức độ biến thái, nhưng đồng thời nó cũng hạn chế đi những năng lực tiện dụng khác của cô.

Ví dụ như Miêu Miêu Miêu có thể chuyển đổi hình thái thú dữ, nhưng trong hoàn cảnh tối mịt mù không thể nhìn thấy thứ gì này, cô ta cũng bị mù luôn.

“Gì, cô sợ à, nên sợ hẳn phải là đám quái vật kia mới đúng.” Ôn Văn than thở nói.

Phong cách chiến đấu của Miêu Miêu Miêu so với đám quái vật kia còn điên cuồng hơn, trái ngược rất lớn với gương mặt xinh đẹp của cô, nhưng lại rất phù hợp với chỉ số thông minh của cô.

Hai người đang nói chuyện thì mặt đất bắt đầu rung chuyển, bọn họ cùng ngậm miệng lại, lần này có quái vật mạnh tới tìm bọn họ.

Quái vật không lộ diện, xuất hiện trước chính là một cái lưới dày đầy gai ngược sắc nhọn, đầu lưới lớn như thùng nước giống như lò xo bắn ra, phản ứng của nhóm Ôn Văn rất nhanh, trực tiếp né tránh.

Nhưng thú cười của Ôn Văn thì không may mắn được như vậy, trực tiếp bị đầu lưới cắt ngang!

“Đúng là đáng tiếc, con đầu tiên của tộc đàn này thích ứng với chuyện sinh tồn với ánh sáng lại chết như vậy.” Ôn Văn mặc niệm một giây đồng hồ cho thú cười của mình, sau đó cắt lấy bươu thịt trên trán nó.

Tiếp đó, Ôn Văn cảnh giác nhìn về phía đầu lưới xuất hiện, hơi nheo mắt lại, một cái đầu lưới đã mạnh như vậy, bản thể sẽ mạnh đến mức độ nào đây?

Sau đó trong ánh mắt chờ mong của Ôn Văn, một con quái vật không lộ từ trong bóng tối chậm rãi đi tới, cấu tạo cơ thể của nó giống hệt với thú cười của Ôn Văn, nhưng so với con mà Sở Vĩ đã gặp còn lớn hơn, cơ thể cường tráng phủ đầy lớp vảy dày che chắn, ba cái đuôi có gai nhọn có độc.

Nhìn thấy rốt cuộc cũng có quái vật cấp Tai Nạn xuất hiện, Ôn Văn và Miêu Miêu Miêu liếc nhìn nhau, đều thấy được vui mừng trong mắt đối phương.

Từ đầu đến giờ đánh quái vật nhỏ tuy ổn định nhưng lại không có chút thú vị nào, hơn nữa nếu thật sự cảm mười cái bươu cấp Tai Hại về thì mất mặt biết bao.

Ôn Văn liếm liếm môi, hỏi Miêu Miểu Miểu: “Cô tới, hay là tôi?”

Miêu Miểu Miểu dẫn gân cốt một chút, tóc biến thành màu vàng đen xen lẫn, đó là vằn của mãnh hổ.

“Hai người chúng ta cùng lên đi, đối mặt với quái vật cấp Tai Nạn cũng không nên quá sợ ý, có điều ai ra lực nhiều hơn thì broun thịt thuộc về người đó, khi gặp con quái vật tiếp theo thì tặng broun thịt lại cho người kia.”

“Chậc, cứ quyết định như vậy đi, tôi còn tưởng đâu nàng hồ nhà cô sẽ quyết định tự mình giải quyết chứ, không ngờ vẫn còn hai phần lý trí.” Ôn Văn làm ra dáng vẻ ngạc nhiên, nhìn Miêu Miểu Miểu nói.

“Ta nào có ngốc như ngươi nghĩ chứ...”

Miêu Miểu Miểu còn chưa nói hết câu, Ôn Văn đã bất ngờ hành động, cơ thể trong nháy mắt hóa thành tia đạn ánh sáng, ánh sáng chói mắt từ trên người anh phát ra, quái vật và Miêu Miểu Miểu cùng che mắt mình lại.

Tiếp đó, Ôn Văn rút kiếm ngắn, kiếm khí tích lũy nhiều ngày hóa thành kiếm quang chói mắt, mang theo khí thế mạnh mẽ chém về phía con quái vật kia.

Kiếm khí mà vỏ kiếm hoa lệ kia tích lũy được có giới hạn, nhiều nhất chính là mức độ Ôn Văn dốc toàn lực chém ra một kiếm, nhưng thắng ở chỗ là Ôn Văn không cần tiêu hao năng lượng của chính mình mà thôi.

Kiếm khí sắc bén chém về phía quái vật, nhưng mắt của nó tuy bị ảnh hưởng nhưng dù sao thì nó cũng không dùng mắt của mình để nhận biết sự vật, vì thế nó phản ứng rất nhanh, thân thể hơi di chuyển sang bên cạnh một chút.

Nhưng nó vẫn bị kiếm khí đánh trúng, trong mê cung dưới lòng đất khá là chật hẹp này, cơ thể khổng lồ của nó ngược lại lại chính là trở ngại, vì thế cho dù tránh né thì vẫn nằm trong phạm vi tấn công của kiếm khí.

Chân trước của nó bị kiếm khí chém trúng, móng vuốt to lớn trực tiếp bị chặt đứt lìa, rơi xuống đất.

Sau khi một kiếm thuận lợi, Ôn Văn thừa thắng xông lên, tay trái xòe ra, tia sáng hội tụ trong tay, một ngọn giáo ánh sáng to lớn nháy mắt hình thành.

Sau đó cánh tay Ôn Văn phát ra tia ánh sáng xanh dồn sức mạnh vào giữa cánh tay, thuận thế phóng ngọn giáo ánh sáng ra ngoài, mục tiêu chính là đầu của con quái vật kia!

Đáng tiếc, con quái vật cấp Tai Nạn này cũng không cam chịu như thế, nó điên cuồng hét lên một tiếng rồi mãnh liệt xông tới trước, phần đầu cứng rắn của chúng thế mà lại trực tiếp đụng hông ngọn giáo ánh sáng mạnh mẽ kia.

Mà đầu của nó chỉ bị trầy đi chút da, rỉ ra chút máu không đáng kể mà thôi.

Ôn Văn cảm thấy ê răng, với sức chống đỡ này này, cho dù nó đứng im bất động cho giết thì có lẽ cũng phải phí chút sức lực.

“Mẹ nó, đầu mày cứng thế, mày là đầu sắt trong truyền thuyết à?”

Than thở một câu xong thì Ôn Văn vung kiếm ngăn, vài bước lên xuống dưới chân quái vật, chuyển dang chơi chận chiến.

Hình thể của quái vật tuy khổng lồ nhưng phản ứng cũng không chậm chút nào, có thể đánh qua đánh lại với Ôn Văn, nhưng không quản thế nào cũng không thể tạo thành tổn thương hữu hiệu đối với Ôn Văn.

Bởi vì năng lực của nó thật sự quá đơn điệu, chỉ có sức mạnh cơ thể thuần túy mà thôi.

Đúng lúc này, mắt của Miêu Miểu Miểu đã khôi phục bình thường, cô ta đứng một bên vừa chảy nước mắt vừa nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Ôn Văn.

“Tên này đúng là một kẻ khốn nạn, lại dám hớ mình như vậy, loại đàn ông như ông đã định sẵn là sẽ cô độc cả đời rồi!”

Hai người vừa mới thương lượng xong, ai ra sức nhiều hơn thì chiến lợi phẩm sẽ thuộc về người đó, Ôn Văn làm như thế thì thật sự đã biểu lộ ý nghĩa của mình quá rõ ràng rồi.

Vì thế ở trong lòng Ôn Văn, Ôn Văn chính là một tên đàn ông xấu xa bụng dạ hẹp hòi dùng phương pháp đê hèn.

Nhưng kỳ thật thì Ôn Văn không nghĩ nhiều như vậy, đơn giản là Miêu Miêu Miêu là cấp dưới của anh, mà anh thì không muốn để cấp dưới biểu hiện vượt trội hơn mình mà thôi.

Miêu Miêu Miêu hít sâu một hơi, sau đó quay sang hướng quái vật gầm một tiếng.

“Gào... gào...”

Ôn Văn chỉ cảm thấy da gà nổi đầy người, động tác nặng nề chậm chạp hơn vài phần, giống như bị thiên địch uy hiếp vậy.

Mà con quái vật kia thì lại càng thảm hơn, trực tiếp kẹp lấy đuôi mình, sau khi nhận ra thì nó lại càng điên cuồng hơn.

Đây là một trong vài năng lực ngoại trừ cận chiến của Miêu Miêu Miêu, Thú Vương Hồng, tất cả mọi sinh vật đều sẽ cảm thấy kinh sợ, đây chính là đòn trả thù cho cú chói mắt của Ôn Văn khi nãy.

Chương 298 - Hợp Lực Đánh Chết

Sau khi hét lớn một tiếng, cả người Miêu Miêu Miêu nhảy lên thật cao, hồ trảo chụp vào đầu con quái vật, phát ra âm thanh bị phá vỡ trầm đục.

Phần đầu có thể cứng rắn đối đầu với ngọn giáo ánh sáng của Ôn Văn thế mà lại trực tiếp bị một trảo này chụp lõm xuống, tiếp đó cả con quái vật bị đánh nằm bẹp xuống đất, bốc lên một trận bụi mù.

Ôn Văn vì Thú Vương Hồng và bị vây trong trạng thái kinh sợ có chút kinh ngạc nhìn Miêu Miêu Miêu, theo âm thanh va chạm thì sức mạnh đơn thuần của cô gái này còn mạnh hơn cả anh bây giờ.

Nhưng con quái vật kia cũng không ở yên chịu đòn, nó lắc lắc đầu đứng dậy, mặc dù nó không có năng lực kỳ quái như những quái vật cấp Tai Nạn khác, thế nhưng độ chịu đòn của nó quả thực mạnh tới biến thái.

Những cái chân của nó nhanh chóng chuyển động, miệng há to, cái đầu lưỡi đỏ au đầy gai lưỡi chi chít giống như tia chớp phóng ra ngoài.

Đầu lưỡi kia giống như một cái roi lớn, không quản là đánh vào đâu cũng làm đất sụp đá nứt, những chiếc gai ngược kia có thể tùy ý cào rách một mảng máu thịt lớn, trong khoảng thời gian ngắn Miêu Miêu Miêu không thể nào tới gần con quái vật này.

Nhưng khi quái vật nhắm vào Miêu Miêu Miêu để tấn công, Ôn Văn đã thoát khỏi trạng thái kinh sợ, nhìn Miêu Miêu Miêu đang di chuyển tránh né, muốn trả thù một phen nhưng vẫn nhịn xuống được.

Chơi đùa một chút thì có thể, nhưng cố gắng quá rỏi thì hơi quá đáng.

Ôn Văn đưa tay sờ gáy cổ, đánh giá con quái vật to lớn đang tìm kiếm mục tiêu có thể ra tay, cơ thể của nó quá cứng rắn, tấn công bình thường căn bản không có tác dụng.

Quan sát một hồi, trên mặt Ôn Văn lộ ra nụ cười biến thái, anh đã nghĩ xong nên chơi thế nào rồi.

Anh rút khẩu Chước Hồ, chuyển sang loại đạn đặc biệt màu đỏ để dự phòng, đảm bảo có thể tiến hành xạ kích bất cứ lúc nào.

Sau đó đi tới trước hai bước, kiếm ngắn chém ra, ba tia kiếm khí phân biệt chém về phía ba cái đuôi của quái vật.

Kiếm khí tung ra, tuy chỉ cắt được lớp ra giấy bên ngoài nhưng cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của nó, vì thế nó vừa tấn công Miêu Miêu Miêu, vừa điều khiển ba cái đuôi có gai độc tập kích Ôn Văn.

Ôn Văn né tránh một chốc thì quen với hình thức hoạt động của ba cái đuôi này, đảm bảo mình chạy đi đâu thì chúng sẽ theo tới đó.

Tiếp đó Ôn Văn bật người nhảy lên cao vài mét, thế là những cái đuôi kia cũng rượt theo Ôn Văn lên không trung.

“He he, mắc câu rồi.”

Chân Ôn Văn đạp lên trần mê cung dưới lòng đất, sau đó số liệu màu xanh lá cây xuất hiện trên hai chân anh, dùng tốc độ gấp nhiều lần trước đó đáp xuống đất, nhanh đến mức cái đuôi kia không kịp phản ứng.

Tiếp đó, Ôn Văn dùng Chước Hồ nhắm vào phần yếu ớt nhất ở phía sau nó, lộ ra nụ cười dữ tợn.

Năng lực của con quái vật kia rất mạnh, lúc dùng đầu lưỡi tấn công Miêu Miêu Miêu vẫn còn có thể chia tâm trí ra để đối phó với Ôn Văn.

Trong tình huống như vậy, Ôn Văn muốn tấn công vào bộ phận này thì nhất định sẽ bị ba cái đuôi ngăn cản, nhưng bây giờ nó đang tập trung đối phó Miêu Miêu Miêu, hơn nữa còn trúng chiêu của Ôn Văn, thật sự không có cách nào phản ứng.

Ầm!

Một tiếng vang lớn qua đi, một viên đạn còn mạnh hơn cả đạn pháo RPG bắn vào gốc đuôi quái vật, trực tiếp nổ tung.

Phía sau con quái vật nổ thành hoa, một cái đuôi trực tiếp đứt lìa, viên đạn nóng rực cũng không biết đã chui vào cơ thể sâu bao nhiêu.

Chỉ là con quái vật đang hung hãn tấn công đột nhiên ngưng, đôi mắt vì không tiếp xúc với ánh sáng mà bị thoái hóa trở nên trắng to, cả con quái vật trong nháy mắt rơi vào trạng thái điên cuồng, đồng thời muốn xoay người lại giết chết Ôn Văn.

Nhưng lúc này, đầu lưỡi của nó vẫn chưa rút trở lại.

Miêu Miêu Miêu nắm lấy cơ hội này, cơ thể hơi nghiêng tới trước, màu tóc chuyển thành màu đen, cánh tay to lên gấp bốn lần, độ dài cũng tăng lên gấp hai— là hình thái thú vương đại tinh tinh!

Cô ta đột nhiên vọt tới trước mặt quái vật, một trên một dưới đè lại cái miệng rộng của nó, thế mà lại cường ngạnh gập cái miệng há to của nó lại, đầu lưỡi của quái vật bị chính cái răng nanh sắc nhọn của nó cắn đứt!

Đầu lưỡi thô ráp to như thùng nước đứt đoạn rớt xuống đất, ngọ nguậy như lũ giun, nhưng đối với Miêu Miêu Miêu thì đã không còn sức uy hiếp nữa.

Mặc dù đã bị tổn thương nặng như thế nhưng mục tiêu của nó vẫn là Ôn Văn, nó dùng sức lắc đầu thật mạnh hất văng Miêu

Miêu Miêu, sau đó xoay người lại giống như một đoàn tàu cao tốc lao thẳng tới chỗ Ôn Văn.

Ở trạng thái nổi giận, tốc độ và sức mạnh của nó không chỉ tăng lên một bậc, với thực lực của Ôn Văn, nếu như đôi đầu chính diện có lẽ sẽ phải chịu chút tổn thương.

Thế nhưng Ôn Văn chỉ mỉm cười với nó, đứng im tại chỗ không né cũng không tránh, chờ đợi đòn tấn công của nó.

Đòn tấn công như bão tố của quái vật xuyên qua cơ thể Ôn Văn, Ôn Văn giống như trăng trong nước vậy, có thể nhìn thấy nhưng không có cách nào chạm tới.

Đây là một năng lực kèm theo thể chất của Nhan Bích Thanh, cơ thể tiến vào một không gian ảo, và hiện thực không cho phép can thiệp vào.

Thời gian duy trì năng lực này rất ngắn, hơn nữa khoảng cách các lần sử dụng lại lâu, nhưng chỉ cần ở trạng thái này, bất kỳ công kích nào cũng không có ý nghĩa với Ôn Văn, bởi vì bọn họ tồn tại ở hai thứ nguyên khác biệt.

Trí mạng nhất là lúc con quái vật kia phẫn nộ tấn công Ôn Văn, nó đã hoàn toàn lộ ra phần đuôi đã trở nên yếu ớt ở trước mặt Miêu Miêu Miêu!

Đương nhiên, thân là một cô gái, Miêu Miêu Miêu không bị ối như Ôn Văn, cô chỉ túm cái đuôi quái vật, dùng sức ném bay nó ra ngoài.

Ừm... nếu như hiện giờ dùng thể chất linh cầu thì cô có thể làm ra chuyện gì đó thì khó có thể đảm bảo.

Cơ thể quái vật tông phải vách tường, lộ ra phần bụng có chút mềm mại làm ánh mắt Ôn Văn sáng ngời.

“Cơ hội tốt!”

Tay Ôn Văn vẽ thành một vòng tròn, sau đó những điểm sáng lấp lánh dần lấp đầy vòng tròn kia, tiếp đó từ vòng tròn bắn ra một cột ánh sáng thật lớn.

Cột ánh sáng nóng rực chuẩn xác chuẩn xác bắn vào bụng quái vật, sức mạnh khổng lồ dí nó dính chặt vào vách đá không thể động đậy.

Lúc ban đầu, cột sáng này không thể làm tổn thương quá vật, nhưng theo thời gian dài hơn thì những điểm sáng kia từng chút thấm vào trong da nó, cuối cùng trong tiếng kêu rên sẩy khô hoàn toàn ổ bụng của nó!

Sau khi ánh sáng biến mất, quái vật từ vách tường ngã xuống, tay chân co quắp, nó đã chết.

Ôn Văn hơi thở dốc vài tiếng, mặc dù sử dụng sức mạnh của thể chất thiên sứ, nhưng giết chết một con quái vật có thân thể được cường hóa đến mức biến thái như vậy cũng khá phí sức, nếu không phải có Miêu Miểu Miểu giúp đỡ, như vậy Ôn Văn cũng chưa chắc có thể thoải mái như vậy.

Quái vật như vậy chỉ là hợp chất nhân bản của thứ kia mà thôi, giống như lũ bọ bình thường trên cơ thể con người vậy!

Điều này làm Ôn Văn lại càng tò mò với vật thu nhận kia hơn.

Có điều lại nói tiếp thì con quái vật kia kinh khủng thì kinh khủng nhưng nó không có sức mạnh nào khác ngoại trừ xác thịt, nhóm thợ săn mặc dù không thể giết chết nó nhưng cũng có đủ năng lực đọ sức với nó.

Nhưng nếu vận may không tốt mà đụng trúng một lúc hai con...

Nghĩ tới cảnh tượng đó, Ôn Văn không khỏi cười khở một chút, cảm thán nói: “Ở nơi này không biết có bao nhiêu con loại này, khó trách thợ săn tham gia sát hạch hàng năm đều có người chết ở nơi này...”

“Mù quáng cảm thán cái gì đây, đây là của ông này.”

Miêu Miểu Miểu cắt lấy bươu thịt trên đầu quái vật, ném cho Ôn Văn nói.

Ôn Văn nhận lấy bươu thịt, cảm nhận được một mùi hương gay mũi xộc vào khoang mũi, nếu như cần phải dùng từ ngữ để hình dung thì chính là mùi hỗn hợp của quần lót mốc meo trộn với kem trị trĩ.

Chương 299 - Kiêu Phỉ Nhã – Joelle

“Con quái vật này là ông giết nên thứ này cho ông, nhưng này không có nghĩa là ông lợi hại hơn tui, nếu còn gặp quái vật cấp Tai Nạn nữa, chúng ta phải cạnh tranh công bằng, ông đừng có mà giở trò quỷ nữa.”

Miêu Miêu Miêu rầu rĩ không vui nhìn cái bươu thịt kia, nếu không phải lúc ban đầu Ôn Văn chơi ám chiêu, đối mặt với quái vật sử dụng sức mạnh cơ thể thuần túy thế này, cô phải là người chiếm thế thượng phong mới đúng.

Ôn Văn cười he he nhét bươu thịt vào túi, sau đó hỏi Miêu Miêu Miêu: “Chúng ta còn tiếp tục đi sâu vào không, phía trước có lẽ quái vật sẽ càng dày đặc hơn, nói không chừng chúng ta có thể nhìn xem vật thu nhận cấp Tai Biến kia rốt cuộc là thế nào.”

“Đương nhiên, đã tới nơi phong ấn vật thu nhận cấp Tai Biến mà còn không biết hình dạng của nó thì chẳng phải quá lãng phí cơ hội rồi à.” Miêu Miêu Miêu không chút do dự trả lời.

“Vậy thì tiếp tục, chỉ tiếc thú cưỡi của ta thôi, huấn luyện thêm một con cần tốn không ít thời gian, vì thế chúng ta vẫn tiếp tục đi tới thôi.”

Hai người nhất trí với nhau, bắt đầu tiếp tục đi tới, bọn họ đều muốn xem thử xem vật thu nhận cấp Tai Biến có đáng vẻ thế nào.

Lúc ở bên ngoài Tuân Thanh từng nói qua, bọn họ có khả năng sẽ nhìn thấy bản thể của vật thu nhận, nhưng không nói là rất nguy hiểm, vì thế chỉ tới xem một chút hẵn là không có vấn đề.

Hai bọn họ cũng không có suy nghĩ liều lĩnh, nếu thật sự nguy hiểm thì bọn họ cũng không tự tìm đường chết.

Tiếp đó Miêu Miêu Miêu ôm cái loa, Ôn Văn thì đi ở phía trước chịu trách nhiệm chiếu sáng, tổ hợp quái dị này tiếp tục đi tới, rất nhanh đã xử thêm vài con quái vật cấp Tai Hại.

Nhưng trên đường đi tới, hai người phát hiện mật độ quái vật chẳng những không tăng lên mà ngược lại lại càng thấp hơn.

Sau đó lại đi vài bước thì ngừng lại, bởi vì có một cái xác nằm trước mặt bọn họ, là xác quái vật cấp Tai Nạn, bươu thịt trên đầu nó đã bị cắt mất!

Ở trong hoàn cảnh này, thấy xác quái vật cấp Tai Nạn cũng không phải chuyện làm người ta kinh ngạc, nhưng làm hai người phải ngừng bước lại chính là, con quái vật này chết quá dễ dàng rồi.

Trên đầu nó nó có một vết kiếm rất sâu, ngoài ra thì trên người không có bất kỳ vết thương nào khác, Ôn Văn biết rõ lớp da của quái vật này cứng bao nhiêu, trên người chỉ có một vết thương, tức là— đó là một phát trí mạng!

Hai người liếc nhìn nhau, đều hiểu là do ai làm.

Trong số thợ săn tham gia lần sát hạch này, chỉ có một người có thực lực mạnh đến như vậy, chính là người phụ nữ trẻ tóc vàng mặc áo giáp màu xanh kia.

“Có lẽ mật độ quái vật giảm thấp là vì màn giết chóc khủng khiếp của cô ta.”

Ôn Văn có chút không xác định, mê cung dưới lòng đất này rất rộng, người siêu năng muốn gặp được nhau cũng không dễ, nói chi là với sức một người làm giảm thấp mật độ quái vật ở nơi này.

Nhưng rất nhanh, sự thực chứng minh suy nghĩ của Ôn Văn là chính xác, hai người tiếp tục đi tới, gần như cứ cách một khoảng ngắn thì lại nhìn thấy một cái xác, chúng từ cấp Tai Nạn tới cấp Tai Hại không giống nhau, trên cơ bản thì có thể nói cảnh tượng lúc này là thây chất đầy đồng.

Mỗi kiếp đều gọn gàng linh hoạt, không hề có một chút do dự nào, nghĩa là vị này sau khi giết nhiều quái vật như vậy cũng không hề suy yếu đi chút nào.

Chênh lệch thực lực như thế khiến hai người vừa thành công săn được một con quái vật cấp Tai Nạn véo cái tan biến sạch cảm giác mừng rỡ ở trong lòng.

Tiếp tục tiến tới một khoảng, hai người tới một không gian rộng hơn mười mét, chiều cao mười mấy mét, ở trong này nhìn thấy một màn cực kỳ chấn động.

Ở chính giữa khoảng sân này, xác quái vật chất thành một cái núi nhỏ, mà một người phụ nữ mặc áo giáp màu xanh da trời đang đứng trên đỉnh ngọn núi đó, chăm chú nhìn hai người Ôn Văn.

Thấy hai bọn họ xuất hiện, ánh mắt người phụ nữ sáng rực, nhảy tới trước mặt hai người mỉm cười nói: “Tên tôi là Kiều Phi Nhã Joolle, dựa theo thói quen của người Hoa Phủ thì có thể gọi tôi là Kiều Kiều.”

“Xin chào... xin hỏi cô làm sao dụ được nhiều quái vật tụ tập tới như vậy?” Ôn Văn khó hiểu hỏi, đám quái vật này phân tán như vậy, cho dù thực lực cô ta mạnh thì cũng không thể làm tới được mức độ này.

Kiều Phi Nhã chớp chớp mắt: “Đây là bí mật của tôi, có điều tôi có một đề nghị, nếu anh đồng ý thì tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Đề nghị gì?” Miêu Miêu Miêu khó hiểu hỏi.

Kiều Phi Nhã nghịch tóc một chút, cười nói: “Tôi giết quái vật rất nhanh, cắt và mang theo bấu thịt lại quá lãng phí thời gian, nếu như tôi ở phía trước giết quái vật, hai người ở phía sau cắt bấu thịt, thu hoạch nhất định sẽ nhiều hơn bây giờ, hai người đồng ý không?”

“Cô đang sỉ nhục hai bọn tôi đấy à?”

Miêu Miêu Miêu nhú mày lại, cùng là thợ săn tham gia sát hạch lần này, cô cũng không muốn tự dung ù ù ạc cạc trở thành thuộc hạ của một người phụ nữ khác.

Khóe miệng Kiều Phi Nhã giật giật một chút, có hơi lúng lúng xua tay với Miêu Miêu Miêu nói: “Hai người hiểu nhầm rồi, này sao có thể nói là sỉ nhục chứ, đây chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.”

“Tôi không muốn lãng phí thời gian vào chuyện vô dụng, mà hai người cũng có thể có được chỗ tốt, tôi có thể chia một phần ba bấu thịt của tôi cho hai người, như vậy thì tất cả mọi người đều vui vẻ.”

Ôn Văn ở bên cạnh đột nhiên chen vào hỏi: “Chỉ cần giết chết một quái vật cấp Tai Nạn hoặc mười con quái vật cấp Tai Hại là có thể thông qua sát hạch, có kiếm dư bấu thịt cũng không có ý nghĩa mới đúng, tại sao cô lại phí công như vậy?”

Kiều Phi Nhã sững sốt hỏi: “Hai người không biết?”

Ôn Văn híp mắt: “Bọn tôi không biết cái gì?”

Kiều Phi Nhã do dự một chút mới nói: “Lần sát hạch này thật ra là một lần tiến hành nhiệm vụ quét dọn, số bướu thịt lấy được ở đây, không quản cấp bậc đều có thể nộp lại cho Hiệp Hội Thợ Săn để đổi thành tiền săn ma tương ứng...”

“Còn có chuyện tốt này sao, sao bọn tôi không biết?”

Vẻ mặt Ôn Văn đau khổ, trước đó anh tiện tay giết chết không ít quái vật nhỏ nhưng đã tùy tiện vất xác của chúng lại, điều này làm Ôn Văn hiện giờ cảm thấy mình bị lỗ cả trăm triệu.

Sau đó tâm tư của Ôn Văn lập tức linh hoạt hẳn, quái vật nhỏ cũng được tính, thế thì hiệu suất có thể rất cao!

Thấy vẻ mặt của Ôn Văn, Kiêu Phi Nhã mong đợi hỏi: “Anh đã nghĩ nó là chuyện tốt, vậy anh có chịu giúp tôi không, chúng ta hợp tác thì nhất định sẽ tốt hơn là hành động đơn độc.”

Ôn Văn kiên định lắc đầu, dựa vào bổ thí của người khác nhận lấy chiến lợi phẩm, anh không làm được.

Nhưng anh xoay sang nói với Miêu Miêu Miêu: “Nếu như cô muốn thì có thể ở lại, đề nghị của cô ta kỳ thật cũng không tệ.”

“Không cần, tui dự tính qua đó xem vật thu nhận cấp Tai Biến kia xong thì đi hoàn thành nhiệm vụ sát hạch, đến khi đó nếu tui thiếu bướu thịt cấp Tai Hại, ông có thể giúp tôi bổ sung không?” Miêu Miêu Miêu từ chối nói.

Mặc dù bình thường Miêu Miêu Miêu biểu hiện không quá thông minh nhưng cô có lòng tự ái của mình, tiếp tục ở đây cho dù có cố gắng thế nào cũng chỉ giết được quái vật bằng số lẻ của Kiêu Phi Nhã mà thôi, như vậy có ở lại thì cũng không có ý nghĩa.

“Cô đã muốn như vậy thì ta cũng không ngăn cản, có điều tôi có cách giết đám quái vật này với số lượng lớn, muốn theo không?”

Ôn Văn sững sốt một chút rồi trực tiếp lôi ra hai bướu thịt cho Miêu Miêu Miêu.

Khi này Miêu Miêu Miêu đã giúp sức rất lớn trong trận chiến với quái vật cấp Tai Nạn kia, hai cái bướu này Ôn Văn đưa cho cô ta cũng không tính là thiệt thòi gì.

“Không cần, đi theo sau ông và đi theo sau cô ta khác nhau gì đâu, thứ tôi muốn thì sẽ tự mình ra sức giành lấy nó!”

Nói xong Miêu Miểu Miểu xoay người đi về phía vật thu nhận cấp Tai Biến.

Năng lực của cô tên là ‘Thú Vương’, mà đã là vua thì không nhận đồ bố thí của người khác.

Chương 300 - Ô Hủy Diệt

Miêu Miểu Miểu đi rồi, Ôn Văn chào Kiều Phỉ Nhã một tiếng rồi cũng đi theo, anh cũng phải xem thử xem vật thu nhận kia rốt cuộc có dáng vẻ như thế nào.

Nhìn bóng lưng hai người, Kiều Phỉ Nhã mím mím môi, cảm giác mình có chút oan ức.

“Minh thật sự rất chân thành mà, sao vẻ mặt bọn họ giống như mình đang khi dễ bọn họ vậy chứ?”

Từ khi sinh ra tới giờ, Kiều Phỉ Nhã cơ bản chưa từng có bạn bè gì, bởi vì mỗi hành động của cô đều làm người ta nghĩ rằng cô đang vênh váo hung hăng, mặc dù có lẽ cô chưa từng có ý nghĩ này.

Đối với chuyện này, cha đã an ủi cô là: “Đó chính là khoảng cách của thiên tài và người bình thường, càng như vậy thì càng chứng minh con đủ ưu tú.”

Sau một lúc mất mát, Kiều Phỉ Nhã ngồi chồm hồm xuống, vẻ mặt ghét bỏ kéo bấu thịt trơn nhẵn, dùng kiếm dài vung về cắt nó xuống, sau đó lại vung thanh kiếm nhắm vào một cái bấu thịt khác.

Động tác của Kiều Phỉ Nhã giống như người lần đầu tiên vào bếp nấu cơm vậy, thật sự làm người ta lo lắng thanh kiếm dài kia sẽ cắt vào tay cô ấy.

Khi chiến đấu, Kiều Phỉ Nhã gần như là vô địch trong nhóm bạn cùng lứa, nhưng khi làm những chuyện nhỏ, cô lại khá vụng về.

Chỉ cắt vài bấu thôi mà trán Kiều Phỉ Nhã đã tóa mồ hôi hột, chất dịch màu xanh lá đậm cũng vậy bắn lộp áo giáp sạch sẽ của cô.

Có lẽ không ai tin được, vết bầm trên người cô đều là vì thu hoạch chiến lợi phẩm mà có, mà lúc chiến đấu với đám quái vật này thì căn bản không thể nào gây ra chút vết bầm nào trên người cô.

Vì thế, Kiều Phi Nhã chỉ có thể ủy khuất cắt từng bướu thịt một, bóng lưng thậm chí trông có chút đáng thương.

...

Khoảng sân lớn mà Kiều Phi Nhã chiến đấu cách trung tâm mê cung dưới lòng đất rất gần, hơn nữa tất cả quái vật gần đó đều đã bị Kiều Phi Nhã giải quyết, vì thế hai người gần như không gặp chút trở ngại nào nhìn thấy được vật thu nhận cấp Tai Biến.

Ồ Hủy Diệt!

Nhìn thấy thứ khổng lồ kia, Ôn Văn không khỏi chép miệng: “Đây chính là vật thu nhận cấp Tai Biến à... đúng là chấn động.”

Nếu trạm thu nhận có thể giam giữ được thứ thế này thì sẽ chấn động cỡ nào chứ...

Trong lòng Ôn Văn giống như bị cỏ mọc thật cao, muốn đem thú này bỏ vào trong trạm thu nhận nhưng Miêu Miêu Miêu đứng ở ngay bên cạnh, vì thế anh không nên để lộ ra loại suy nghĩ này.

Ở trước mặt hai bọn họ là một cái trứng lớn khổng lồ không gì sánh bằng có màu xanh biếc, thể tích xấp xỉ với con quái vật ẩn bên dưới lòng đất của Đọa Thần Huyết trước đây.

Phía trên cái trứng lớn là từng vòng từng vòng dị văn không biết tên và những dãy lỗ hồng to bằng cái thớt, trong những lỗ hồng ấy đang dựng dục những con quái vật con.

Đám thú con đó nhỏ hơn đám quái vật nhỏ mà Ôn Văn đã gặp vài lần, thoạt nhìn so với trẻ con nhân loại còn nhỏ hơn, bên ngoài cơ thể bao bọc một lớp màng dính, đang bình ổn hít thở.

Có điều hai người không tùy tiện tới gần, bởi vì quả trứng to lớn này bị một tầng kết giới mạnh mẽ bảo vệ.

Kết giới này do mười hai ký hiệu năng lượng lớn cỡ tòa nhà tạo thành, mười hai ký hiệu kỳ lạ này bao lấy quả trứng, những ký hiệu này được kết nối lại với nhau bằng sợi dây năng lượng màu xanh da trời với đường kính rộng hơn hai mét, bên trên sợi dây này khắc chi chít dị văn.

Quả trứng lớn bị năng lượng kết giới nâng lên, trôi lững lờ trên không trung, thoạt nhìn khá chấn động.

Có một con quái vật có thể coi như đã được dưỡng dục trưởng thành, sau khi ánh sáng lóe lên thì nó xuất hiện ở vên cạnh Ôn Văn và Miêu Miêu Miêu.

Con quái vật nhỏ này vừa rơi xuống đất thì mở mắt ra, sau đó hai ba phát nuốt đi tầng dịch nhờn trong suốt mỏng trên người, tiếp đó nó nhảy dựng lên tấp về phía Ôn Văn.

Ôn Văn nhú mày, nơi mà thứ vô liêm sỉ này muốn cắn thật sự rất gian xảo.

Vì thế anh nhanh như chớp túm lấy cục nhãn nhỏ trên đầu nó, sau đó một phát đập nó lên kết giới, mà cái bấu thịt nhỏ thì ở trong tay Ôn Văn.

Lúc quái vật nhỏ rơi trúng kết giới, năng lượng màu xanh da trời giống như tia chớp chạy qua cơ thể nó, tiếp theo đó cả người nó hoàn toàn bị năng lượng khổng lồ kia bốc hơi trong không khí.

Hai người liếc nhìn nhau, đều nhìn ra kinh hãi trong mắt đối phương.

Chỉ dựa vào năng lượng có thể làm cho một cơ thể trực tiếp bốc hơi, điều này cần phải có sức mạnh mạnh mẽ đến cỡ nào mới có thể làm được chứ, hơn nữa đây chỉ là tầng kết giới ngoài cùng nhất mà thôi!

Xem ra không nhất định là quả trứng lớn kia lơ lửng ở giữa không trung, mà là bất cứ mọi thứ bị kết giới này bao quanh, thậm chí là bùn đất ở bên trong cũng đều bị bốc hơi cả rồi!

Cấp bậc kết giới này, người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa tuyệt đối không thể nào làm được.

Người siêu năng phong ấn quả trứng lớn này ít nhất phải cũng là thực lực cảnh giới Chân Ngã!

Cẩn thận nhìn một hồi, Miêu Miêu Miêu thoải mái giãn eo, nói với Ôn Văn: “Xem xong vật thu nhận này thì lần sát hạch này của tôi đã coi như viên mãn rồi, tôi muốn rời khỏi mê cung dưới dòng đất này, chúc kế hoạch của ông thuận lợi nhé.”

“He he, ra ngoài gặp lại.” Ôn Văn tạm biệt Miêu Miêu Miêu.

Nói xong, Miêu Miêu Miêu bóp nát tinh thể màu xanh nhạt kia, ánh sáng màu xanh da trời nhu hòa bao bọc lấy cơ thể, tiếp đó giống như khi ở bên ngoài, cơ thể Miêu Miêu Miêu biến mất khỏi mê cung dưới lòng đất.

Ôn Văn nhìn nơi Miêu Miêu Miêu biến mất, lại nhìn kết giới màu xanh nhạt, có chút suy nghĩ.

“Đều là màu xanh nhạt, người siêu năng sử dụng năng lực dịch chuyển kia có liên quan gì tới kết giới không lồ này hay không... xét về mùi thì quả thực có chút tương tự.”

Đợi đến khi Miêu Miêu Miêu đi rồi, việc mà Ôn Văn có thể làm cũng nhiều hơn, đầu tiên ánh mắt anh sáng lên nhìn chăm chăm mười hai ký tự không lồ màu xanh da trời trên kết giới.

“Nếu mình khắc những ký hiệu này lên kiếm ngân của mình thì liệu nó có hiệu quả không nhỉ?”

Vì thế anh lấy giấy bút trong trạm thu nhận ra, bắt đầu vẽ lại số ký hiệu kia.

Những ký hiệu này rất lớn, với năng lực của Ôn Văn hẳn sẽ không vẽ sai mới đúng, nhưng anh liên tiếp vẽ đầy cả một quyển tập mà chỉ vẽ được hai ký hiệu mà thôi.

Không quản là khắc ghi ký ức hay là vẽ lên giấy thì đều bị sai lệch một cách quỷ dị.

Mà hai ký hiệu thành công vẽ lại được thì Ôn Văn cũng không nắm chắc là có thể sử dụng được hay không, chỉ đơn giản vẽ lại trên giấy mà thôi.

“Cứ tiếp tục như vậy không được, thay vì lãng phí thời gian ở đây, không bằng đi xem những ký hiệu khác.”

Ở trong thị giác của Ôn Văn, có vài ký hiệu bị quả trứng lớn kia che mất không thể nhìn thấy, vì thế anh cần phải tốn một khoảng thời gian ngắn để đi vòng qua đối diện, đến khi thấy rõ toàn bộ những ký tự này, con ngươi của anh vô thức trùng to lên một chút.

Bởi vì anh nhìn thấy vài ký hiệu khá quen thuộc ở trong đó.

Ký hiệu này và ký hiệu giam giữ đề phòng quỷ hồn trốn thoát ở trong trạm thu nhận lại giống nhau tới mấy phần, thậm chí

Ôn Văn còn có cảm giác ký hiệu to lớn này chính là bản thăng cấp của ký hiệu trong trạm thu nhận!

“Ồ trong trạm thu nhận, ký hiệu của phòng giam cấp Tai Hại phức tạp hơn cấp Tai Họa một chút, có lẽ khi mình bắt được quỷ hồn cấp Tai Nạn hoặc cấp Tai Biến, ký hiệu trong phòng giam sẽ có hình dạng của ký hiệu ở đây.”

Sau một thoáng thất thần ngẩn ngui, Ôn Văn bắt đầu tiếp tục vẽ lại ký hiệu, trong khoảng thời gian đó có hai con quái vật muốn tập kích anh, nhưng bị anh dễ dàng giết chết.

Miêu Miêu Miêu không có ở đây, Ôn Văn lại có nhiều phương pháp để sử dụng hơn.

Chương 301 - Đầu Độc Trí Mạng

Rốt cuộc sau khi lãng phí hai quyền võ, Ôn Văn mới xác định được trong toàn bộ mười hai ký hiệu, anh chỉ có thể khắc được ba ký hiệu mà thôi.

Theo thứ tự là hai cái không rõ ý nghĩa và một cái ký hiệu có liên quan tới quỷ hồn.

Sau đó, ánh mắt nóng rực của Ôn Văn nhìn về phía cái trứng lớn kia.

Anh chưa từng gấp gáp muốn có được một vật nào như lúc nào, muốn tóm lấy cái trứng lớn này, cho dù không thể thông qua sát hạch siêu thợ săn thì có sao đâu chứ.

Nếu như có thể làm trạm thu nhận thăng lên cấp Tai Biến, thậm chí có thể làm anh ở hiện thực có được sức mạnh cấp Tai Biến, như vậy anh sẽ thật sự đứng trên đỉnh của thế giới siêu năng.

Ôn Văn còn nhớ rõ, hai lần dẫn tới trạm thu nhận thăng cấp trước kia đều là nhờ vào hấp thu sức mạnh cấp Tai Biến hoặc là trên cấp Tai Biến.

Như vậy cái trứng lớn này thân là vật thu nhận cấp Tai Biến, nó có thể làm trạm thu nhận một lần nữa thăng cấp không?

Ôn Văn rất xem trọng tương lai này, trong đầu thậm chí còn từng nghĩ tới tình cảnh sau khi mình có được sức mạnh cấp Tai

Biến.

Vì thế Ôn Văn hơi khản trương lộ ra găng tay Tai Ách, mà găng tay Tai Ách cũng giống như Ôn Văn suy đoán, nó sinh ra khao khát rất lớn với quả trứng này.

Tiếp đó, Ôn Văn cẩn thận đưa tay phải đã hoàn toàn hóa đen tới gần kết giới to giới này.

Năng lượng khổng lồ muốn chống đỡ Ôn Văn xâm lấn, kết giới có thể dễ dàng làm quái vật bốc hơi nhưng lại không thể tổn hại chút mảy may nào tới găng tay Tai Ách.

Rốt cuộc, tay phải của Ôn Văn dừng lại trong sự chấn động của kết giới, năng lượng khổng lồ bắt đầu ồ ạt tràn vào găng tay Tai Ách.

Có điều chỉ mới hấp thu được một hai giây thì Ôn Văn cảm nhận được, găng tay Tai Ách hình như đang cố gắng cảnh báo mình.

“Cảnh báo, tại sao lại phải cảnh báo.... chuyện mình làm hiện giờ không phải là mong muốn của nó sao?”

Đơn giản suy nghĩ một chút, mồ hôi lạnh nháy mắt tứa ra đầy trán Ôn Văn, sau đó anh lập tức mạnh mẽ ấn găng tay Tai Ách, để nó ngừng hấp thu.

Ôn Văn lẩm bẩm nói: “Suy nghĩ của mình có vấn đề, khi này sao lại hoàn toàn không nghĩ với điếm này chứ?”

Chỉ cần đơn giản nghĩ một chút cũng biết, hiện giờ thứ mà găng tay Tai Ách hấp thu chính là năng lượng của kết giới này, một khi hút khô kết giới thì vật thu nhận cấp Tai Biến này cũng sẽ bị thả ra!

Mặc dù vật thu nhận có hình cái trứng lớn này không thể tiến hành phản kháng, nhưng Ôn Văn cũng không có cách nào thu nhận nó, bởi vì trạm thu nhận thăng cấp có lẽ cần ít nhất là một tháng thời gian, lo lắng tới đặc tính của cấp Tai Biến, thậm chí có lẽ sẽ càng lâu hơn.

Đương nhiên, khả năng lớn hơn là, cho dù hút khô nó cũng không đáp ứng đủ nhu cầu thăng cấp!

Mà như thế cũng tức là trong tình huống không biết thế nào, Ôn Văn sẽ thả vật thu nhận cấp Tai Biến này ra ngoài, có lẽ nó

sẽ gây ra một trận tai họa khủng khiếp!

Sau khi tĩnh táo lại Ôn Văn lập tức bắt đầu tự hỏi về hành vi của mình khi này, suy nghĩ của mình khi nhìn thấy vật thu nhận này thì hình như bắt đầu bị ảnh hưởng.

“Trong đầu mình chỉ toàn là suy nghĩ làm sao nâng lợi ích lên mức cao nhất, muốn mau chóng tiến hóa trạm thu nhận, nhưng lại không để ý tới nhiều vấn đề... khi này rất nguy hiểm.”

Ôn Văn kiêng kỵ nhìn cái trứng lớn kia, hẳn là thứ này ảnh hưởng tới tư duy của Ôn Văn, nó muốn anh thả nó ra ngoài.

Anh đứng trước trứng lớn, âm trầm nói: “Tao không biết mày có nghe hiểu lời ta hay không, nhưng nếu mày dám hớ tao thì một ngày nào đó mày phải trả cái giá thật lớn, sau này tao sẽ quay lại tìm mày, thả mày ra và cho mày một cái nhà mới, tao tin tưởng mày sẽ rất thích!”

Nói xong, Ôn Văn xoay người rời đi.

Tiếp tục ở lại gần đây, nói không chừng anh sẽ lại bị ảnh hưởng.

Nếu thứ này có thể đầu độc Ôn Văn đối phó với kết giới thì chứng tỏ nó biết Ôn Văn có năng lực phá hỏng kết giới, vì thế Ôn Văn cũng không sợ bại lộ chính mình ở trước mặt thứ này.

...

Bên ngoài cung điện dưới lòng đất, trong căn cứ, hơn ba mươi thợ săn đang nghỉ ngơi hoặc giải trí trong căn cứ, bọn họ đã thông qua sát hạch.

Lúc này người siêu năng đã rời khỏi mê cung dưới lòng đất thật ra là một trăm năm mươi bảy người, nhưng ở nơi này chỉ có ba mươi hai người mà thôi.

Hoàn thành nhiệm vụ có hơn bảy mươi, tám mươi người, nhưng phần lớn là vì thành tích của hai phần sát hạch trước không hợp cách nên bị khuyến rút lui.

Phần sát hạch thứ nhất và phần sát hạch thứ hai cần chuyên gia tiến hành phân tích đánh giá tập thể nên kết quả cuối cùng chỉ mới vừa có từ mười tiếng trước.

Trước đó cho phép nhóm thợ săn tiến hành sát hạch kế tiếp không phải vì bọn họ đã thông qua, mà vì nội dung sát hạch của bọn họ cần tiến hành phân tích trong một khoảng thời gian dài.

Vì thế chỉ cần không phải đối tượng liếc mắt nhìn đã khẳng định không thể thông qua thì đều có thể tham gia phân sát hạch thứ ba.

Mà người thua phân sát hạch thứ ba có thể là vì không thích ứng được với hoàn cảnh không ánh sáng, cũng có thể là vì không am hiểu đối phó quái vật có sức mạnh cơ thể mạnh mẽ, có người chỉ đơn giản là vận may không tốt, đụng trúng quá nhiều quái vật cấp Tai Nạn.

Nhưng không quản là vì nguyên nhân gì, thất bại chính là thất bại.

Vận may phải tốt thực lực phải mạnh, tình huống mà siêu thợ săn cần ứng phó sau này còn phức tạp hơn thế này rất nhiều, ngay cả thế này mà còn không ứng phó được thì không cần phải làm siêu thợ săn nữa.

Đương nhiên, sang năm sau bọn họ có thể trở lại, Hiệp Hội Thợ Săn không giới hạn số lần sát hạch.

Ngược lại chính là thợ săn tham gia sát hạch siêu thợ săn hàng năm đều giúp hiệp hội xử lý một vài phiền phức...

Mà ở cổng chính của mê cung dưới lòng đất được dựng lên một cái mái che nắng nhỏ, một bộ bàn ghế dưới mái che, trên bàn có đậu nành, đậu phộng xào cay để làm món nhắm rượu.

Người siêu năng tóc xanh kia và Tuân Thanh đang vừa uống rượu vừa trò chuyện.

Tuân Thanh vừa bóp vỡ một hạt đậu vừa ợ một cái, vừa nhìn thoáng qua thời gian thờ dài: “Cách thời hạn cuối cùng còn lại mười ba tiếng hai mươi phút nữa, ở bên trong còn hai mươi chín người, trong đó có hai mươi một người được chúng ta thông báo, còn tám người còn lại...”

“Tám người đó, nếu không phải hắc mã... thì có lẽ bọn họ không thể trở về được, cứ hi vọng bọn họ may mắn đi.” Người siêu năng tóc xanh phun vỏ đậu phộng nói.

Tuân Thanh dùng mớ giấy tờ trên bàn để lau tay, sau đó tùy ý lật xem, nói: “Có điều, trong sổ này có một người trẻ tuổi tên là Ôn Văn, có thư giới thiệu của Băng Hà, nghe nói chưa tới một năm đã đạt tới cảnh giới Đồng Hóa, nếu như gãy mất ở bên trong thì rất đáng tiếc, hi vọng hắn sẽ mang tới niềm vui bất ngờ cho tôi.”

“Mỗi năm đều có nhân tài mới xuất hiện, nhưng chân chính có thể trở thành trụ cột của của hiệp hội thì không được mấy người.”

Người siêu năng tóc xanh hất nước lạnh nói, trước khi đóng giữ ở trụ sở này, hắn đã thấy quá nhiều tay thợ săn mới tử vong rồi.

Đột nhiên lông mày người siêu năng tóc xanh run lên, trực tiếp cắn bẻ vỏ hạt đậu phộng cuối cùng, khoe miệng liên tục co quắp.

“Sao thế, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Tuân Thanh khẩn trương hỏi, hơi này nhốt nhiều thứ nguy hiểm như vậy, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện lớn gì.

Vẻ mặt người siêu năng tóc xanh thả lỏng trở lại, nuốt hạt đậu phộng bị cắn bẻ vỏ xuống bụng, nói với Tuân Thanh: “Không có gì đâu, kết giới chỉ chấn động một chút, hắn là thứ kia lại muốn xuất hiện, năm nào cũng có vài lần như thế, không có gì đáng ngại đâu.”

Lúc này Tuân Thanh mới thả lỏng, hai người tiếp tục tám trời tám đất chờ đợi sát hạch kết thúc.

...

Chương 302 - Mọc Thêm Cơ Thể Vô Hạn

Nếu đã biết quả trứng lớn kia ảnh hưởng tới suy nghĩ của mình, Ôn Văn sẽ không tiếp tục ở bên cạnh nó thêm nữa, anh tìm tới một nơi có mật độ quái vật vừa phải rồi ngừng lại.

Anh lấy điện thoại ra xem thời gian một chút, phát hiện cách lúc kết thúc còn hơn mười hai tiếng đồng hồ nữa, cũng là thời điểm để thu hoạch quái vật.

Trước khi xuất phát Tuân Thanh từng nói, thời gian sát hạch của bọn họ chỉ có ba mươi sáu tiếng, trước đó Ôn Văn đã lãng phí quá nhiều thời gian, không thể tiếp tục lãng phí nữa rồi.

Ôn Văn búng tay một cái, một cái hộp kim loại bị phong kín xuất hiện trong tay.

Đây là vật thu nhận cấp Tai Hại ‘Mọc Thêm Cơ Thể Vô Hạn’, tên gọi tắt của nó là ‘Mọc Thêm Cơ Thể’.

Nó được biến thành từ người siêu năng cấp Tai Hại Trịnh Phong, đòn tấn công vật lý gần như không thể loại bỏ nó hoàn toàn.

Thả thứ này ra bên ngoài tuy rất khó đối phó, nhưng nếu Hiệp Hội Thợ Săn muốn đối phó, thậm chí là hoàn toàn tiêu diệt nó thì kỳ thật không khó.

Nhưng nơi này là mê cung dưới lòng đất, ngoại trừ quái vật tấn công vật lý thì không có khả năng tấn công nào khác, nói cách khác, tất cả quái vật ở đây đều không có cách nào đối với nó!

Vì thế Ôn Văn cười nham hiểm ném cục thịt này xuống đất, qua một lúc lâu sau thì nó uốn éo trở thành cơ thể một người đàn ông.

Bởi vì trước đó đã phân chia ra quá nhiều, hiện giờ Trịnh Phong đã không còn ý chí của mình nữa, chỉ là một cục thịt có đặc tính phân liệt mà thôi.

Một khi cơ thể bị chia tách ra nó sẽ biến thành hai cá thể tương tự, khi chúng có đủ nhiều thì sẽ tổ hợp thành quái vật sẵn giết, bắt đầu tiến hành tấn công với tất cả các sinh mệnh sống!

Ôn Văn rút kiếm ngăn ra, đưa tay vung kiếm, chỉ nửa phút đã cắt một cơ thể kia thành rất nhiều khối thịt.

Nhìn những khối thịt kia biến thành cơ thể mới, Ôn Văn lộ ra nụ cười.

Hiện giờ anh chỉ cần chờ quái vật cắn câu là được.

...

Trong hang động tối đen, một con quái vật khá nhỏ gầy từ trong bóng tối mò ra.

Ngày hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, hình như khắp nơi đều đang đánh nhau, nó tận mắt nhìn thấy lão đại mà nó đi theo đã lâu bị một con quái vật hai chân dùng một cây giáo dài đâm thành tổ ong vò vẽ.

Cũng nhìn thấy lão đại bên đối đầu biến thành thịt quay thơm phức.

Hình như bất cứ phương hướng nào cũng có quái vật hai chân đang tàn sát bừa bãi, điều này làm quái thú nhỏ như bọn nó chỉ có thể trốn đi.

Ở trong cung điện dưới lòng đất này, nó là một trong số ít những quái vật khá thông minh, biết dựa vào lão đại để đảm bảo an toàn, cũng biết khi đánh không lại thì phải bỏ chạy.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất mà nó có thể sống được là vì rất nhiều người siêu năng căn bản không có hứng thú với nó.

Đột nhiên nó ngửi thấy một mùi hương ngọt ngào, nó biết đây là mùi của quái vật hai chân, bọn chúng khẳng định là ăn rất ngon nhưng cũng không dễ chọc.

Có điều nó vẫn chạy tới hướng mùi kia phát ra, nó muốn xác nhận thực lực của quái vật hai chân kia một chút.

Tộc đàn của chúng nó có phân chia mạnh và yếu, đám quái vật hai chân này cũng không phải con nào cũng mạnh hết đi.

Lúc nó tới thì phát hiện có hơn hai mươi quái vật hai chân chất chồng lên nhau, đám quái vật này quỳ rạp dưới đất khẽ ngo nguậy, trong miệng phát ra tiếng hừ hừ không có ý nghĩa.

Quái vật cảm giác được đó là mùi và âm thanh của kẻ yếu, so với thú con mới sinh ra của tộc đàn bọn nó còn yếu đuối hơn, nhưng so với thú con thì thơm ngon hơn!

Đúng vậy, nó ăn thú con của tộc đàn, bởi vì trong cung điện dưới lòng đất này, thú duy nhất có thể thu hoạch để làm thức ăn chính là đồng tộc của chúng.

Dù sao thì đồng tộc sẽ không ngừng được mẹ sinh ra, vĩnh viễn không thể nào tuyệt chủng.

Liếm môi một cái, nó đi tới chỗ quái thú hai chân, tuy nó khá thông minh nhưng trong đầu nó không hề có khái niệm ‘cạm

bầy’.

Nó liếm môi đi tới chỗ quái vật hai chân ngửi ngửi một chút, thấy con quái vật hai chân kia không có phản ứng thì liền cắn một ngụm.

Máu thịt lấp đầy khoang miệng của nó, làm nó bị vây trong trạng thái hưng phấn, trong miệng là hương vị hoàn toàn khác biệt với đồng tộc, đây mới chính là thức ăn mà chúng nên ăn.

Để có được loại thức ăn này, mọi cố gắng đều đáng giá.

Nó há to miệng cắn nuốt, vừa ăn vừa rơi ra vụn thịt, thẳng đến khi ăn no tới chóng đờ không nổi nó mới phát hiện, thức ăn ở xung quanh tựa hồ lại tăng lên rất nhiều...

Ban đầu, nó còn rất vui vẻ, bởi vì thức ăn càng nhiều thì có nghĩa là nó có thể vĩnh viễn được ăn thức ăn thơm ngon này.

Nhưng dần dần thì, nó bắt đầu sợ hãi.

Bởi vì đám thức ăn yếu ớt này đang khó hiểu tổ hợp lại thành một con quái vật to lớn dị dạng, mà nó đang bị đám quái vật dị dạng này vây ở giữa, không thể trốn được nữa.

...

Quái vật rống lên một tiếng chói tai, làm Ôn Văn đang xem cuộc chiến nhin không được chột chột lỗ tai mình.

Vì thế anh chậm rãi tiến tới đánh nó bất tỉnh, sau khi cắt bướt thịt đi thì không thèm quan tâm tới nó nữa, mà cơ thể quái vật thì nhanh chóng biến mất trong thân thể mọc thêm, nó chính là năng lượng để Mọc Thêm Cơ Thể tiến hành mọc thêm.

Mọc Thêm Cơ Thể Vô Hạn tuy được xưng là vô hạn nhưng cũng không thể trông rộng gia tăng được.

Trong hoàn cảnh trống rỗng mọc thêm thì nó chỉ có thể mọc tới một trình độ nhất định mà thôi, kế tiếp cần phải bổ sung thêm năng lượng mới có thể tiếp tục.

Đó cũng là nguyên nhân lúc ban đầu mặc dù Trịnh Phong đã không còn ý thức vẫn cố chấp tấn công Ôn Văn, bởi vì muốn gia tăng không hạn chế thì cần có năng lượng, mà máu thịt của sinh vật siêu năng chính là nguồn sinh lực tốt nhất.

Lúc con quái vật nhỏ kia ăn cơm đã làm mùi của Mộc Thâm lan tỏa ra ngoài, rất nhanh đã có càng nhiều quái vật hơn men theo mùi chạy tới.

Đối với chủng tộc này mà nói, thức ăn thơm ngon chính là sự hấp dẫn không thể nào cưỡng lại được, chúng nó tình nguyện trả giá vì loại cám dỗ này.

Dùng vị giác của chúng để nói thì đồng tộc thật ra chính là loại thức ăn tệ hại nhất, có thể tưởng tượng được, một khi để loại quái vật này thoát ra khỏi cung điện dưới lòng đất này sẽ gây ra thảm kịch như thế nào.

Mỗi khi Mộc Thâm cắn nuốt quái vật, nó lại càng lúc càng to lớn hơn, quái vật bị hấp dẫn tới ngày càng nhiều hơn, ngoài ra thì cắn nuốt được nhiều quái vật thì năng lực của nó phát ra lại càng mạnh mẽ hơn.

Ôn Văn chờ ở bên cạnh, khi Mộc Thâm trói buộc một con quái vật lại thì anh sẽ cắt đi bươu thịt của nó.

Ban đầu, hiệu suất hành động còn kém hơn Ôn Văn tự mình đi săn, nhưng tới cuối cùng, Ôn Văn phải không ngừng thu hoạch, bận rộn không ngừng nghỉ.

Bởi vì trạm thu nhận ảnh hưởng nên Mộc Thâm không tấn công Ôn Văn, vì thế Ôn Văn thu hoạch khá thuận lợi.

Nhưng cho dù nó có tấn công thì cao lắm chỉ mang tới chút phiền phức không đáng kể cho Ôn Văn mà thôi, dù sao thì cho dù nó có to bự thêm thế nào cũng chỉ là cấp Tai Hại mà thôi, chỉ dựa vào số lượng thì căn bản không có cách nào làm bị thương Ôn Văn.

Cứ vậy quy mô của Mộc Thâm càng lúc lại càng lớn, mùi hương thơm ngon cũng nồng đậm trong mũi đám quái vật, nơi có Mộc Thâm ở biến thành nhà ăn của quái vật, nhưng nhà ăn này cũng chính là nơi vong mạng của đám quái vật.

Ôn Văn giống như hồn ma không ngừng tới lui trong phòng ăn to lớn này, cắt đi bươu thịt trên người đám quái vật.

Trong quá trình đi săn, Ôn Văn nghe thấy không ít âm thanh chửi má nó của đám người siêu năng, chẳng qua anh chỉ cười trộm vài tiếng rồi tiếp tục tiến hành thu hoạch.

Nếu đám quái vật này tương đương với tiền sẵn ma, như vậy làm sao có được chỗ tốt thì phải dựa vào bản lĩnh của mình rồi.

Chương 303 - Rời Khỏi Cung Điện Dưới Lòng Đất

Trong thế giới người siêu năng, thuộc tính khắc chế thật sự là một thứ rất thần kỳ.

Mọc Thêm Cơ Thể Vô Hạn chỉ là một vật thu nhận cấp Tai Hại, chỉ cần có một người siêu năng điều khiển lửa hoặc đóng băng thì có thể trấn áp nó trước khi mở rộng tới một mức độ nhất định.

Nhưng chính là một thứ như vậy, ở trong mê cung dưới lòng đất tối âm u này gần như trở thành một nhân vật vô địch, dễ dàng làm được chuyện mà rất nhiều người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa không làm được, chính là giết số lượng lớn đám quái vật cấp thấp có thực lực yếu ớt.

Valhein cũng không lo lắng có người siêu năng ở mê cung dưới lòng đất bị Mọc Thêm làm bị thương, người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa có rất ít người chỉ biết tấn công vật lý.

Cho dù thật sự chỉ biết tấn công vật lý, với năng lực của Mọc Thêm cũng không đủ uy hiếp người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa.

Trên thực tế thì cho tới bây giờ, Ôn Văn đã thu hoạch được hai broun thịt của quái vật cấp Tai Hại mà thôi, cấp Tai Nạn thì một con cũng không có.

Quái vật từ cơ thể người bình thường biến thành, cho dù có sắp xếp thành tổ hợp thể nào thì giới hạn cao nhất cũng chỉ là giết được quái vật cấp Tai Hại mà thôi.

Nhưng Ôn Văn không cần chất lượng, chỉ cần số lượng, tốc độ sát thương khủng khiếp của Mọc Thêm cũng làm những thợ săn khác quan tâm, có vài người thậm chí cũng học theo Ôn Văn, đi theo phía sau Mọc Thêm để nhặt broun.

Có điều bởi vì Mọc Thêm cũng tiến hành tấn công bọn họ, vì thế hiệu suất thu hoạch của bọn họ còn xa mới bằng được Ôn

Văn.

Hơn mười tiếng sau, kích cỡ của mọc thêm đã đạt tới mức độ làm Ôn Văn phải kinh ngạc, nếu trước đây Trịnh Phong cũng gia tăng lớn đến mức đó, với năng lực của tiểu đội thợ săn thành phố Phù Dung Hà tuyệt đối không thể nào áp chế được.

Đủ loại quái vật có hình dáng làm đám nhỏ gặp ác mộng đều xuất hiện.

Người rết, người bọ cạp, người rắn, người chó, người cá côn...

Vô số quái vật do Mọc Thêm tạo thành tàn sát bừa bãi trong mê cung dưới lòng đất, có con thành công săn giết được quái vật nhỏ yếu, có con bị quái vật mạnh hơn xé nát, sau đó sống lại thành Mọc Thêm to lớn quỷ dị hơn.

Đối mặt với tình hình chiến đấu lan khắp mọi mặt trận như thế, cho dù Ôn Văn cầm đầu gặt brou thì cũng chỉ thu hoạch được một phần khá là nhỏ trong số quái vật bị Mọc Thêm giết chết mà thôi.

“Thứ này nếu không phải ở trong thế giới người siêu năng thì có lẽ nó đã hủy diệt thế giới rồi!”

Đột nhiên, Ôn Văn nhíu mày, bởi vì anh nhìn thấy một con người cá côn bự bị đám quái vật phanh thây.

Này cũng không kỳ quái, kỳ quái chính là phần tay chân đứt rời của nó không đổi mới tái tạo thành tổ hợp quái vật mới, ngược lại bắt đầu dần dần héo rũ.

“Là Mọc Thêm tới cực hạn rồi hay có người siêu năng ra tay với nó... không đúng, là đám quái vật kia đang tấn công Mọc Thêm!”

Ôn Văn tận mắt nhìn thấy một phần tay chân ở dưới đất đang chuẩn bị ngưng tụ thành hình bị một mũi gai nhọn đâm trúng, sau đó trở nên khô héo!

“Lẽ nào... mấy thứ này thế mà đã tiến hóa ra chất độc để đối phó với Mọc Thêm!”

Ôn Văn lại càng kiêng kỵ đám quái vật này hơn, anh tóm một con đơn giản nghiên cứu một chút liền phát hiện suy đoán của mình quả nhiên không sai, đám quái vật này thế mà đã thật sự tiến hóa ra chất độc mới.

Bắt đầu từ con cá côn kia, Mộc Thêm và đại quân quái vật bắt đầu trận chiến kịch liệt, đồng thời Mộc Thêm dần dần rơi vào thế xấu hơn!

Một khi bị tìm ra phương pháp khắc chế, khuyết điểm của Mộc Thêm lập tức lộ ra, sức lực quá yếu, căn bản chỉ có thể hành động mà không có chỉ số thông minh.

Có điều từ biên hòa, Ôn Văn cũng thấy rõ được sự tiến hóa của đám quái vật này.

Sau khi có độc tố, những năng lực khác của chúng có phần giảm xuống, thực lực so với trước kia kém hơn không ít.

“Khi một mặt trở nên mạnh mẽ, mặt khác sẽ trở nên yếu hơn... có chút giống với thể chất của Nhan Bích Thanh, nếu vậy thì cũng không tính là quá biến thái, nếu quả thật có thể tiến hóa vô hạn thì chỉ đám quái vật này thôi cũng đủ trở thành uy hiếp rất lớn cho thế giới.”

“Có điều nếu chúng nó đã trở nên yếu đi thì cũng là chuyện tốt.”

Ôn Văn cười he he tìm kiếm một con quái vật cấp Tai Nạn rồi nhào tới, này không phải cơ hội tốt để bắt đám quái vật cấp Tai Nạn này sao?

Lúc này, con quái vật kia đang tập trung đối phó với Mộc Thêm đông đúc mạnh liệt, mà Ôn Văn thì ở trong chỗ tối, móc ra khẩu Phật Thuyết Galting dữ tợn.

“Lần trước đánh thiên sứ đã dùng hết một nửa, phần còn lại thì dành cho mày vậy!”

Ôn Văn cười gằn nhắm họng súng Galting vào lưng con quái vật, bóp cò, kim loại mang theo ánh sáng màu vàng óng ánh như nước lũ thoáng cái trút vào cơ thể quái vật.

Vô số viên đạn bắn vào làm máu thịt văng tung tóe, nhưng cũng khơi dậy bản tính hung bạo của nó, nó chống đỡ con lũ đạn, xông về phía Ôn Văn.

Nhưng nó tựa hồ đã quên đi, để tiến hóa ra chất độc chống lại Mộc Thêm, cơ thể nó đã yếu đi một mức độ nhất định!

Cho nên khi nó vọt tới trước nòng súng của Ôn Văn thì đã không còn sức để mà cản Ôn Văn được ngậm nào.

“Nói ra thì, mày chính là con quái vật cấp Tai Nạn yếu nhất, cũng là dễ bắt nhất mà tao từng bắt đấy, he he he he....”

Xiềng xích màu đen giống như lũ rắn từ trong tay vươn ra, quấn quanh người quái vật cấp Tai Nạn, dễ dàng kéo nó vào trong trạm thu nhận, Ôn Văn thỏa mãn vỗ vỗ tay phải.

Phần sát hạch thứ ba này, ngoại trừ việc bị quả trứng lớn kia hốt một phen thì thu hoạch cũng khá là phong phú.

Không chỉ lần lượt bắt được bắt được hai con quái vật cấp Tai Nạn và cấp Tai Hại, còn thu được một lượng lớn bưou thịt để đổi tiền săn ma, thu hoạch lớn nhất chính là ba ký hiệu vẽ lại được!

Sau khi thu con quái vật cấp Tai Nạn kia vào trạm thu nhận, Ôn Văn nhìn đồng hồ, phát hiện cách thời hạn cuối cùng cũng không còn bao lâu.

Hiện giờ tốc độ tái tạo của Mộc Thêm đã kém xa trước kia rồi, vì thế Ôn Văn cũng không muốn tiếp tục nữa, búng tay một cái, cơ thể khổng lồ của Mộc Thêm đột nhiên hóa hư ảo rồi biến mất, cuối cùng quay trở vào hộp kim loại trong tay Ôn Văn.

Đám quái vật đã tiến hóa ra phương pháp để đối phó với Mộc Thêm, có để Mộc Thêm lại nơi này cũng chỉ là để lại thức ăn vĩnh viễn ăn không xong cho chúng nó mà thôi.

Lại thừa dịp đám quái vật này yếu đi xử thêm hai con quái vật cấp Tai Hại, tinh thể màu xanh da trời trên người Ôn Văn sáng lên, Ôn Văn liền hiểu là đã hết giờ ở trong mê cung dưới lòng đất.

Ánh sáng màu xanh nhạt bao phủ lấy Ôn Văn, dịch chuyển anh ra khỏi mê cung này.

Mà cái trứng lớn ở chính giữa mê cung dưới lòng đất, lúc này hơi khẽ trở mình một cái...

...

Ánh sáng màu xanh biến mất gần như không còn, Ôn Văn giẫm lên mặt đất, mặt trời chói lọi trên đỉnh đầu làm anh vốn đã ở dưới mê cung dưới lòng đất hơn ba mươi tiếng đồ hồ có chút không thích ứng.

Tuân Thanh đạp trên thanh kiếm dài, lơ lửng giữa không trung, đếm số một chút, phát hiện lần này ra ngoài có hai mươi bốn người.

Điều này cũng có nghĩa là lần này có năm thợ săn cảnh giới Đồng Hóa thiệt mạng trong mê cung dưới lòng đất này.

Mà trong hai mươi bốn người này, có hai mươi một người được Tuân Thanh giao nhiệm vụ quét sạch.

Người không có nhiệm vụ quét sạch nhưng lại ở lại đến cuối cùng chỉ có Ôn Văn và hai thợ săn khác, một bác gái hơi mập mạp và một người siêu năng trông như chàng trai ngọt ngào.

Chương 304 - Sát Hạch Kết Thúc

Thoáng mặc niệm vì năm thợ săn đã tử vong ở mê cung dưới lòng đất, Tuân Thanh ho khẽ một tiếng nói: “Người sống nhiều hơn tưởng tượng của tôi một chút, hiện giờ lấy thu hoạch của mọi người ra đi, hiệp hội sẽ căn cứ vào thu hoạch để đổi thành tiền sẵn ma cho mọi người.”

Sau khi Tuân Thanh nói xong, nhóm thợ săn liền biểu diễn chiến lợi phẩm của mình, từng đống từng đống bước thịch làm người ta nhìn mà có chút tê dại da đầu, nhưng số này lại có thể đổi thành tiền sẵn ma đáng yêu.

Đến phiên Kiều Phỉ Nhã, cả nhóm người được một phen dụi mắt.

Vốn bọn họ cũng biết năng lực của Kiều Phỉ Nhã, bọn họ tiến vào mê cung dưới lòng đất để chém giết và đi săn, nhưng đối với Kiều Phỉ Nhã thì cô ta giống như đi vào vườn rau để hái rau cải vậy.

Kiều Phỉ Nhã lấy ra một thứ gì đó có hình con nhộng màu hồng, đường kính một cm dài ba cm, vặn mở ra, bên trong xì ra một lượng khói trắng lớn.

Khi khói trắng tan hết, trên mặt đất xuất hiện một núi nhỏ bước thịch cao hơn một mét làm nhóm người không khỏi hít một hơi khí lạnh, rốt cuộc phải giết bao nhiêu con quái vật mới có thể thu được nhiều bước thịch như vậy chứ?

Kiều Phi Nhã vui sướng nâng đầu, cô thích nhất chính là khoảnh khắc này, bởi vì nó làm cô có niềm tin kiên định là mình chính là người xuất sắc nhất, như vậy sẽ có người chịu kết bạn với cô đi?

Nhưng cũng chính vì hành động hơi nhếch đầu đó đã làm không ít thợ săn vốn định tới trò chuyện phải dừng bước, bởi vì bọn họ nghĩ rằng người này thật sự quá kiêu ngạo.

Tiếp đó chàng trai ngọt ngào và bác gái kia cũng lấy ra hai đồng bươu thịt nhiều hơn so với đồng nhỏ của nhóm thợ săn khác, hai người cộng lại thì được khoảng một phần ba của Kiều Phi Nhã.

Thấy số lượng này, Ôn Văn liền hiểu là chuyện gì, hai vị này có lẽ đã thay cho anh vs Miêu Miểu Miểu, làm thợ cắt bươu cho Kiều Phi Nhã rồi.

Lúc tất cả mọi người đều khiếp sợ với số lượng thu hoạch của Kiều Phi Nhã thì Ôn Văn nhàn nhã đi tới.

Anh là người siêu năng cuối cùng đưa ra phần thu hoạch của mình, đương nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người, nhưng trong tay anh chỉ có một cái vali xách tay mà thôi, xem ra cũng không có thu hoạch quá lớn.

“Hai người kia hẳn là dựa vào Kiều Phi Nhã mới thu hoạch được nhiều bươu thịt như vậy, nhưng Ôn Văn là dựa vào thực lực của mình ở lại tới cuối cùng, có ít một chút cũng hợp lý.”

Tuân Thanh nhìn Ôn Văn, lộ ra vẻ mặt tán thưởng, người trẻ tuổi có được thứ tiền cỡ của Băng Hà quả nhiên có bản lĩnh.

Ôn Văn đặt vali xuống đất, ở trước mặt mọi người, có chút ngại ngùng mở ra, từ trong vali lấy ra lấy ra bốn cái túi nhỏ.

Tuân Thanh không muốn Ôn Văn bị đả kích nên an ủi nói: “Đừng nản chí, như vậy cũng...”

Hắn còn chưa nói xong thì đã ho sặc sụa, hẳn bị Ôn Văn chấn động.

Bởi vì mấy cái túi kia sau khi cầm ra ngoài lại biến thành bốn cái bao tải cỡ lớn bị nhét căng đầy, khi Ôn Văn trút hết toàn bộ bươu thịt trong bao ra ngoài, chúng còn cao hơn đồng của Kiều Phi Nhã không ít!

“Khụ khụ, cậu làm sao lại có được nhiều bươu thịt đến vậy chứ hả?” Tuân Thanh và người siêu năng tóc xanh tròn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn vắn vắn tay nói: “Chính là giết giết giết, liền nhiều vậy á.”

Những thợ săn vây xem khác cũng câm nín không nói nên lời, bọn họ thực sự không có cách nào tưởng tượng được nhiều bươu thịt như vậy đều là do một người thoạt nhìn khá là yếu như Ôn Văn thu thập được.

Kiều Phi Nhã trừng to mắt nhìn Ôn Văn, trước đó Ôn Văn nói mình có cách giết đám quái vật kia với quy mô lớn, cô tưởng rằng Ôn Văn chỉ khoác lác, thật không ngờ hắn thật sự làm được.

Nhưng hắn làm sao làm được chứ...

Kiều Phi Nhã suy nghĩ một chút liền có được đáp án, là số Mộc Thêm quý dị xuất hiện trong mấy tiếng cuối cùng ở khắp nơi trong mê cung!

Mấy thứ đó rất có thể chính là do Ôn Văn thả ra!

Kiều Phi Nhã nghĩ thông suốt, những người siêu năng khác cũng hiểu rõ, ánh mắt nhìn Ôn Văn cũng không còn quá kinh ngạc, chỉ là trở nên có chút bất thiện.

Bởi vì Mộc Thêm suy không thể uy hiếp bọn họ nhưng vẫn đủ khả năng làm bọn họ ghê tởm.

Có điều Ôn Văn không quan tâm tới ánh mắt của bọn họ là tốt hay xấu, anh chỉ cần lấy được chỗ tốt mình nên có là được.

Anh cười he he gian xảo, bọn họ khiếp sợ đến như vậy, tức là số bươu thịt này khẳng định rất đáng tiền.

Cười xong, Ôn Văn đi tới trước mặt Tuân Thanh, đưa cho đối phương một cái bình nhỏ.

Tuân Thanh sững sốt hỏi: “Thứ gì đây?”

Ôn Văn lộ ra nụ cười mỉm thân thiện: “Ngài vì lần sát hạch này mà mệt mỏi khổ cực quá rồi, bệnh luôn rồi kìa, đây là bài thuốc bí truyền của nhà tôi, si rô Golden Throat, thông cổ tiêu đàm, hết ho tan ứ, rất hữu dụng.”

Đây là Ôn Văn đã lấy ra từ cốc tai mèo trước khi rời khỏi mê cung dưới lòng đất, Ôn Văn chỉ biết đây là thuốc ho, về phần là bài thuốc nào, anh không biết.

“Khụ... ẻ, cảm ơn.”

Tuân Thanh cố nghẹn ho, có chút ngưng ngừng nhận lấy thuốc ho, thật ra hẳn không bị bệnh, ho khan như thế chỉ là thói quen mà thôi.

Bởi vì hẳn cảm thấy làm thế có hiệu quả gia tăng phong cách, cũng giống như hẳn thích đập lên phi kiếm và nhuộm tóc mặc trường bào vậy...

Có điều Ôn Văn nở mặt nở mày chỉ được một khoảng thời ngắn liền lộ nguyên hình.

Lúc nhóm người siêu năng làm công việc kiểm kê bươu thịt, trước tiên là những bươu lớn có giá sẵn, số bươu không đạt cấp Tai Hại thì dùng quy tắc cân ký.

Mà Kiều Phi Nhã thì mỗi bươu đều phải được thống kê riêng, cô căn bản không thêm thu hoạch bươu thịt cấp cấp Tai Họa.

Nhưng tới phiên Ôn Văn thì nhanh hơn, từ trong đồng bươu to kia lấy ra một số ít bươu thịt cấp Tai Hại trở lên, chỉ có số này cần định giá riêng, phần còn lại chỉ cần nhét vào trong bao mang đi cân ký...

Điều này làm ánh mắt đám người nhìn Ôn Văn hòa nhã hơn một chút, tất cả đều là bươu thịt cấp thấp, bọn họ có thể hiểu được.

Nhưng cho dù là vậy thì Ôn Văn cũng chính là thợ săn có thu hoạch lớn nhất ngoại trừ Kiều Phi Nhã.

Toàn bộ bươu thịt được kiểm kê xong, tính ra được một trăm năm mươi nghìn tiền sẵn ma, đã sắp vượt được khoảng tiền thu lao tố cáo Đọa Thần Huyết lần trước.

Hiện giờ trong tay Ôn Văn có bốn trăm nghìn tiền sẵn ma, giàu có hơn rất nhiều siêu thợ săn.

Khen thưởng và thanh toán hoàn tất, Tuân Thanh gọi luôn số thợ săn khác đang nghỉ ngơi trong căn cứ tới, sau đó đập lên phi kiếm đứng trước mặt mọi người, đang định ho khan một

tiếng thì cố cưỡng ép khựng lại, có chút lúng lúng lớn tiếng nói với nhóm người:

“Tất cả thợ săn có mặt ở đây, chúc mừng mọi người, mọi người đã thông qua được sát hạch siêu thợ săn, chốc nữa chúng ta sẽ quay trở về hiệp hội, nghỉ ngơi một ngày, lại tham gia vài chương trình cần thiết, sau đó thì mọi người chính thức là tân siêu thợ săn.”

“Đến lúc này thì lần sát hạch thợ săn này đã kết thúc tốt đẹp, hai trăm hai mươi lăm người tham gia sát hạch, tổng cộng qua được năm mươi sáu người.”

“Ba người đứng đầu mỗi hạng mục sát hạch đều sẽ được hiệp hội khen thưởng.”

“Phần sát hạch thứ nhất, ba vị trí đầu là: Long Sách, Lưu Mỹ Nại, Tề Phát Lan.

Ba vị trí đầu phần sát hạch thứ hai là: Doãn Hộ, Shermore, Miêu Miêu Miêu.

Ba vị trí đầu phần sát hạch thứ ba là: Kiều Phi Nhã Joelle, Ôn Văn, Long Sách.

Ngoại ra, người có biểu hiện xuất sắc trong lần sát hạch này cũng sẽ được khen thưởng...”

...

Chương 305 - Cực Vị Lâu

Tuân Thanh bàn giao xong chuyện cần thông báo, cũng không để mọi người tiếp tục chờ ở trụ sở này lâu mà lập tức bảo đảm người lên máy bay, bay về tổng bộ hiệp hội ở thành phố Thịnh Kinh.

Trong máy bay, Ôn Văn đi tới bên cạnh Sở Vĩ, định tâm sự với đối phương về lần sát hạch này, không phải thật sự muốn biết gì, chỉ là muốn trò chuyện giết thời gian mà thôi, phần lớn người thi xong hẳn là đều có kích động này.

Anh vỗ mạnh vai Sở Vĩ một chút, còn chưa nói chuyện đã nhìn thấy môi Sở Vĩ run run một chút, đẩy tay Ôn Văn đi.

“Ông làm sao thế?” Ôn Văn nghi hoặc hỏi.

Sở Vĩ làm ra biểu tình bình thường, qua loa có lệ nói: “Không có gì đâu, tui chỉ hơi khó chịu thôi.”

Khó chịu...

Mũi Ôn Văn giật giật, dùng thể chất của Nhan Bích Thanh cường hóa khứu giác, sau đó liền ngửi thấy chút mùi máu nhạt trên người Sở Vĩ, vị trí là ở phần bả vai và ngực....

Với năng lực của Sở Vĩ thì làm gì có chuyện có vết thương trên người, người này ngay cả đều xì máu cũng hồi phục lại như cũ chỉ trong vòng vài phút, dạng vết thương gì có thể tồn tại lâu đến như vậy chứ.

‘Có lẽ... hẳn không phải hoàn toàn bất tử, ở một trạng thái đặc biệt nào đó cũng sẽ bị thương, cũng không biết đó là dạng trạng thái gì.’

Những ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Ôn Văn không tới một giây đồng hồ, sau đó vẻ mặt của anh lại giống như bình thường, cứ như không hề có chút nghi ngờ nào cả, ngồi ở bên cạnh Sở Vĩ, hi hi ha ha trò chuyện về nội dung cuộc thi.

Khi ở cùng người khác, trong đầu sẽ không ngừng suy nghĩ về điểm yếu của đối phương, này gần như đã trở thành bản năng của Ôn Văn.

Sau một hồi trò chuyện thì Ôn Văn nói: “Tới hiệp hội rồi thì chúng ta đi quẩy một phen đi, tôi mời.”

Mắt Sở Vĩ đảo một vòng, sau đó liếm môi: “Ông đã muốn mời, vậy tôi muốn tới Cục Vị Lâu!”

Cục Vị Lâu...

Ôn Văn có chút ê răng nhưng vẫn đáp ứng.

Cục Vị Lâu mà Sở Vĩ nói là một trong nhà hàng hạng sang của hiệp hội, chỉ có thể trả bằng tiền sẵn ma.

Nghe nói đầu bếp là một sinh linh ‘sinh vật mỹ thực’ kỳ lạ, có thể hóa thứ tầm thường thành thần kỳ, có thể nấu bất cứ nguyên liệu nấu ăn nào thành món ngon làm người ta phải kinh ngạc.

Hơn nữa nguyên liệu nấu ăn ở đó cũng không phải nguyên liệu nấu ăn bình thường, mấy loại như bào ngư hoang dã cũng chỉ

có thể làm nguyên liệu phối hợp mà thôi, tốt xấu gì cũng phải là yêu quái bào ngư mới có thể làm nguyên liệu chính.

Trước đó trong thời gian chờ đợi sát hạch, Sở Vĩ và Ôn Văn đã ăn chơi một phen, từng đi ngang nhà hàng này nhưng nghe nói là cần dùng tiền sẵn ma thì không vào.

Hiện giờ thông qua được sát hạch, Ôn Văn vừa nhận được một khoản tiền sẵn ma lớn, anh cũng muốn đi nếm thử xem hương vị thế nào.

Đến khi đó mang theo cả Tam Tể Nhi, để nó mở mang tầm mắt, đừng có giống một con rắn nhà quê cái gì cũng muốn ăn, cứ như chủ nhân anh đây ngược đãi nó vậy.

Lúc này, Ôn Văn đã hoàn toàn quên mất hình ảnh mình cho nó ăn móng chân... Sau khi máy bay hạ cánh, nghỉ ngơi khoảng một tiếng, Ôn Văn liền tới Cực Vị Lâu.

Lúc này đã có hai người chờ đã lâu.

Một người tự nhiên là Sở Vĩ, một người khác chính là Miêu Miểu Miểu đang không ngừng gửi gửi hương vị trong nhà hàng.

Đúng vậy, Ôn Văn còn mời cả Miêu Miểu Miểu, lý do là cô ta đã giúp mình giết quái vật ở mê cung dưới lòng đất.

Nhưng suy nghĩ thật sự của Ôn Văn chính là, lão đại đi hưởng thụ thì cũng nên dẫn theo nhân viên mới mở mang kiến thức, kỳ thực thì động cơ cũng giống với chuyện dẫn Tam Tể Nhi đi theo mà thôi.

Mà nàng thiếu nữ nghèo Miêu Miểu Miểu cho dù ăn cải bẹ ngâm chua và trứng luộc nước trà cũng cảm thấy thơm ngon, vừa nghe Ôn Văn muốn mời mình tới Cực Vị Lâu ăn cơm thì không chút do dự đồng ý.

Cô ngược lại muốn xem thử xem nhà hàng khoáng lạc tận trời này rốt cuộc ngon hơn cải bẹ ngâm chua và trứng luộc nước trà chỗ nào!

Vừa tới nhà hàng, Ôn Văn đã ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào mê người, cảm giác đó khá khó chịu.

Anh chào hỏi hai người Sở Vĩ, sau đó cùng bước vào Cực Vị Lâu.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, ba người tiến vào một căn phòng, nhân viên phục vụ của nhà hàng này cũng khá đặc biệt, họ là những con mèo lớn mặc váy và đi thẳng đứng, trông chỉ thấp hơn người một chút.

Dẫn nhóm Ôn Văn là một con mèo tam thể.

Trong quá trình chọn món ăn, Miêu Miêu Miêu gấp gáp hỏi lai lịch của nhóm người mèo này, mà nhân viên mèo tam thể cũng rất có hảo cảm với Miêu Miêu Miêu có tai và đuôi mèo, vì thế cũng không giấu giếm gì cả.

Từ cuộc nói chuyện của bọn họ, Ôn Văn hiểu được, tổ tiên của nhóm người mèo này từng là người hầu của đại quái vật mạnh mẽ của thế giới trong từng giáng xuống thế giới hiện thực.

Sau khi con quái vật kia bị đánh chết, người hầu đã lưu lạc trong núi sâu, coi trọng một con động vật họ mèo lớn đang tung hoành trong núi rừng, sau đó phát triển thành chủng tộc người mèo ẩn cư trong núi sâu.

Vị người hầu kia đã làm gì bạn mèo lớn đáng thương kia, tạm thời không nhắc tới.

Nhưng bản năng người hầu đã khắc sâu trong xương của nhóm người mèo này, vì thế vào trăm năm trước, chúng đã từ trong núi sâu ra ngoài, bắt đầu phục vụ cho người siêu năng mạnh mẽ...

Thừa dịp Miêu Miêu Miêu và người mèo trò chuyện, Sở Vĩ tiến tới bên cạnh Ôn Văn, lặng lẽ hỏi: “Làm sao ông biết được người đẹp này vậy, cô còn chị em nào không, giới thiệu cho tui một người coi.”

Ôn Văn liếc mắt nhìn Sở Vĩ nói: “Không cần giới thiệu, ông cứ tìm cô ta là được, chỉ số thông minh hai người gần giống như nhau nên tôi gọi tới cho hai người làm quen một chút, hai người rất xứng đôi...”

Sau khi chọn món ăn xong chính là khoảng thời gian chờ đợi, ba người bắt đầu chơi bài tây, là loại bài ba người đang khá thịnh hành trong giới người siêu năng, chiến quái vật.

Một quái vật, hai thợ săn, quái vật sẽ rút thêm ba lá bài, ai xong trước thì thắng...

Có điều trong quá trình này, Ôn Văn không thể nào trải nghiệm được trò chơi, bởi vì thằng nhãi Sở Vĩ này chẳng thà để mình thua cũng muốn giúp Miêu Miểu Miểu thắng.

Đáng tiếc kiêu nịnh ngọt lầy lòng này của Sở Vĩ căn bản không có chút ý nghĩa nào đối với Miêu Miểu Miểu, cô ta thích sinh vật có lông hơn nhân loại.

Chơi một lát thì thức ăn cũng được dọn lên, Ôn Văn không cần phải chơi loại bài tây kỳ quái này nữa, mỗi món ăn đều bị chụp lại, không biết bên trong có hình dạng gì.

“Bữa ăn này tốn hơn một ngàn tiền săn ma của tôi, nếu ăn không ngon thì tôi sẽ đem cô đi gán nợ đấy.” Ôn Văn âm trầm nói với nhân viên phục vụ người mèo kia.

Nhân viên người mèo uyển chuyển mỉm cười, cô đã gặp tình huống này quá thường xuyên rồi, nơi này dạng khách hiếm thấy gì cũng từng thấy cả rồi, mới hôm trước còn có một kẻ hô to đòi ăn thịt mèo nên bị đuổi ra khỏi nhà hàng.

Tiếp đó cô ta nâng đầu kiêu ngạo tiếp tục đặt món ăn lên bàn, khi tất cả các món đều được dọn lên, nhân viên bán hàng bắt đầu giờ nắp đậy ra, Ôn Văn liền ngoan ngoãn thu hồi lại lời nói trước đó.

Cố gắng miêu tả sắc hương vị gì đó đều là sỉ nhục những món ăn này, chúng đang phát sáng!

Sủi cảo thăng long, cơm chiên sao chổi, núi cá tráp biển thái lát ướp lạnh, bánh bao hải sản bát bảo tứ thân... mỗi món ăn đều tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật!

Một bàn cơm thế này tốn hơn một ngàn tiền săn ma, thật sự quá đáng giá.

Miêu Miểu Miểu chờ không kịp kẹp lấy một cái sủi cảo thăng long bỏ vào miệng, chậm rãi nhấm nuốt, cơ thể khẽ nhúc nhích, quần áo bị luồng khí vô hình phồng lên, giống như sắp rách toạt ra tới nơi.

Ôn Văn và Sở Vĩ nhìn chăm chăm Miêu Miểu Miểu, miệng líu ríu: “Thì ra khi đồ ăn ngon tới một mức độ nhất định sẽ làm quần áo nổ tung là thật...”

Đáng tiếc công lực của đầu bếp Cục Vị Lâu hình như hơi thiếu một chút, quần áo của Miêu Miêu Miêu chỉ hơi căng đầy lên mà thôi rồi lại xẹp xuống, điều này làm Ôn Văn và Sở Vĩ cùng lộ ra biểu cảm thất vọng.

Miêu Miêu Miêu mở mắt ra, trong mắt thế mà lại có chút uơn ướn.

Sau này nếu không thể ăn đồ ngon như vậy nữa thì chỉ có thể mua vài chai Lục Lương về mượn rượu giải sầu mà thôi.

Nhìn biểu cảm của Miêu Miêu Miêu, Ôn Văn và Sở Vĩ cũng bắt đầu ăn, tuy Ôn Văn không khoa trương như Miêu Miêu Miêu nhưng anh cũng trợn to mắt.

Thức ăn này đang bắt đầu cường hóa tổ chất cơ thể của anh với biên độ nhỏ!

Nếu không phải biên độ quá nhỏ, Ôn Văn thậm chí muốn ăn cơm ở đây mỗi ngày, khó trách chỉ là một nhà hàng nhưng phải trả bằng tiền sẵn ma mới được ăn!

Trong quá trình ăn, Ôn Văn không quên Tam Tê Nhi đang quanh quẩn dưới bàn, chọn chút đầu thừa đuôi thẹo ném xuống cho nó.

Tam Tê Nhi ăn xong thì giống như say rượu quán trên đùi Ôn Văn, đầu rần bò trên đùi Ôn Văn thỉnh thoảng lại lóe sáng một cái làm nhân viên người mèo ở bên cạnh không thể nào dời mắt nổi.

Chương 306 - Vô Tình Gặp Trên Xe Bus

Ánh mặt trời phơi phơi tỏa sáng trên đồng ruộng vàng ươm, có chút chói mắt, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy nông dân đang thành thạo thu hoạch.

Trên con đường lớn bị kẹp ở giữa đồng ruộng, một chiếc xe bus chở đầy hành khách, chậm rãi tiến về phía trước.

Trên đoạn đường này có rất nhiều nông dân phơi thóc ở ven đường, có khi còn có đàn bò đi ngang, vì thế lái xe quá nhanh rất dễ gặp nguy hiểm.

Tiêu Tân Lôi dựa vào cửa sổ xe, nhìn cảnh sắc bên ngoài, ánh mắt có chút mơ màng, chỉ có lúc này cô mới nhìn thấy những thứ tốt đẹp.

Trải qua một khoảng thời gian dài thử việc, Tiêu Tân Lôi cũng đã vận dụng năng lực của mình thành thạo hơn, rốt cuộc cũng được Lâm Triết Viễn tán thành, trở thành thợ săn chính thức.

Lần này cô được sắp xếp tới thành phố Tùng Đào ở bên cạnh xử lý một vụ án, nơi ấy xuất hiện một loại ký sinh trùng kỳ lạ, người bị nó ký sinh sẽ tử vong trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Nhưng khó giải quyết ở chỗ, trước khi người bị ký sinh tử vong thì không có phương pháp nào kiểm tra được ký sinh trùng đang ở trong cơ thể người nào.

Vì thế, Tiêu Tân Lôi có thể nhìn thấy tử vong chính là thợ săn tốt nhất để giải quyết vụ án ký sinh trùng này.

Mặt khác thì Tiêu Tân Lôi đã xin nghỉ với Lâm Triết Viễn, cô dự định sau khi giải quyết vụ án xong sẽ ở lại thành phố Tùng Đào chơi vài ngày, Lâm Triết Viễn cũng đã đồng ý.

Đòi với một người bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy sinh mệnh người bình thường kết thúc, khoảng thời gian này thật sự đã tích lũy áp lực rất lớn, vì thế cần phải thư giãn một chút.

Gần đây thành phố Tùng Đào vừa mới mở ra một trấn du lịch có tên là thị trấn Cổ Tích, ở vùng lân cận có rất nhiều bình luận tốt, trước đó Tiêu Tân Lôi vẫn luôn muốn tới chơi, đáng tiếc là không có cơ hội, lần này có thể nhân cơ hội này thể nghiệm một chút.

Trải nghiệm của chuyến đi này cũng không tệ lắm, trên đỉnh đầu của nhóm nông dân đang làm việc bên ngoài tràn đầy màu sắc hi vọng, mà trong xe cũng có rất nhiều âm thanh vui vẻ.

Thật ra thì hiện giờ Tiêu Tân Lôi đã có thể không chế để chính mình có thể nhìn thấy màu sắc trên đỉnh đầu người khác hay không, nhưng cô vẫn luôn nhin không được muốn nhìn.

“Nè Đào Văn, thị trấn Cổ Tích kia chơi vui thật à?” Một người thiếu niên cao cao hỏi người vóc dáng nhỏ hơn ở bên cạnh.

“Đại Trang, tin tui đi, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi vài ngày, chui rúc ở thành phố Phù Dung Hà làm gì chứ, địa điểm du lịch ở gần đây thì chỉ có mỗi thị trấn Cổ Tích là chúng ta chưa tới chơi mà thôi.”

Thiếu niên vóc dáng nhỏ con hơn, cũng là Đào Văn võ ngực đảm bảo với Lý Đại Trang, vốn Lý Đại Trang rất thích ra ngoài chơi, nhưng không biết tại sao gần đây đột nhiên cảm thấy sợ hãi với chuyện ra ngoài vui chơi, nhưng không thể nào khuyên được bạn tốt, vì thế cuối cùng vẫn không mấy tình nguyện cùng đi chơi.

Đào Văn càng nói lại càng hưng phấn: “Nghe nói trong trấn có pháo đảo ngọt ngào, khách du lịch có thể sử dụng vũ khí đặc chế bắn ra kẹo để tiến hành chiến đấu mô phỏng.”

Nghe thấy hai người nói chuyện phiếm, Tiêu Tân Lôi liền biết hai người trẻ tuổi này cũng muốn tới thị trấn Cổ Tích chơi, vì thế cũng định tâm sự với bọn họ một chút, chỉ là trước khi nói chuyện Tiêu Tân Lôi theo thói quen mở năng lực, liếc mắt nhìn hai người.

Sau khi nhìn xong, Tiêu Tân Lôi lập tức ngừng suy nghĩ muốn nói chuyện với hai người này, thậm chí nếu không phải là đang ở trên xe, cô thậm chí còn muốn cách hai người này thật xa.

Thiếu niên tên Đào Văn kia, trên đầu là màu sắc dày đặc giống như mây đen vậy, mặc dù không phải chí tử thì trong vòng vài ngày tới cũng không được may mắn.

Mà người trẻ tuổi tên Lý Đại Trang kia, trên đỉnh đầu chính là màu nước sơn đen như mực, nhưng ở trung tâm lại có một vòng sáng rực rỡ, chứng tỏ mấy ngày sắp tới cậu ta sẽ gặp nguy hiểm ảnh hưởng tới tính mạng, nhưng vẫn có cơ hội chuyển nguy thành an.

Quan trọng nhất là, người bình thường cho dù sắp chết thì màu sắc trên đỉnh đầu chỉ là một khối đen kịt rất nhỏ mà thôi, nhưng phạm vi bao phủ màu sắc âm trầm của hai người này lại quá rộng.

Căn cứ theo quan sát của Tiêu Tân Lôi, thiếu niên tên Đào Văn kia có lẽ vì ở quá gần Lý Đại Trang nên trên đầu mới giống như mây đen như vậy, mà Lý Đại Trang thì giống như bị

vì sao xúi quẩy rơi trúng, sự việc gặp phải có lẽ sẽ không đơn giản.

Vì thế cô muốn cách hai người thật xa, tránh cho dính phải thứ không tốt.

“Đây là số phận của bọn họ, không liên quan gì tới mình, mình chỉ cần đảm bảo không dính dáng gì tới hai người bọn họ là được.”

Vì thế Tiêu Tân Lôi tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, sau khi tới Tùng Đào, cô còn rất nhiều chuyện cần hoàn thành.

...

Rạng sáng ngày hôm sau, đánh răng rửa mặt thay quần áo xong, trước tiên tới tiệm cắt tóc của hiệp hội làm một kiểu tóc thật đẹp mắt.

Thợ cắt tóc của tổng hội thợ săn từng là nhân vật tiếng tăm trong giới người bình thường, được xưng là bậc thầy Tony, có sự hiểu biết về tóc rất sâu sắc, cuối cùng thức tỉnh ra năng lực điều khiển tóc, dẫn đến không có cách nào tiếp tục cuộc sống bình thường được nữa, vì thế liền ở tổng bộ hiệp hội cắt tóc.

Ừm... người như hắn còn rất nhiều ở trong Hiệp Hội Thợ Săn, nhân tài cấp bậc kém hơn sẽ được để ở phân bộ các nơi, mà nhân tài hàng đầu thì ở lại tổng bộ.

Sau khi chỉnh chu chính mình sạch sẽ chỉnh tề, Ôn Văn liền tới tổng bộ hiệp hội, chuẩn bị trở thành một siêu thợ săn.

Lúc đi ngang qua Cục Vị Lâu, Ôn Văn dừng chân lại một chút, cuối cùng vẫn đi tới, từ trước đến giờ anh không hề thiếu năng lực chống lại cám dỗ.

Lúc Ôn Văn tới nơi, trong số năm mươi sáu người vượt qua được sát hạch, phần lớn đều đã có mặt.

Khác với trở thành thợ săn, trình tự sau khi trở thành siêu thợ săn phức tạp hơn nhiều, bởi vì quyền hạn của siêu thợ săn cũng cao hơn thợ săn bình thường rất nhiều.

Tất cả tài liệu của siêu thợ săn đều sẽ được liệt vào tuyệt mật, ngay cả quản lý cao cấp của hiệp hội muốn điều tra tài liệu về siêu thợ săn cũng cần phải thông qua quy trình nhất định mới được.

Nguyên nhân chính vì thế nên mới cần kiểm tra, đối chiếu rất nhiều, không như lúc trở thành thợ săn, chỉ cần ký tên vào hợp đồng bán mình là được.

Trong quá trình phức tạp này, Ôn Văn nhận được đồng phục siêu thợ săn, kiểu dáng khá ổn, cũng có tác dụng phòng ngự nhất định, nhưng Ôn Văn xem vài lần liền ném qua một bên.

Thứ này có cao cấp cỡ nào cũng chỉ mạnh hơn áo chống đạn bình thường một chút mà thôi, không có cách nào so sánh với đồng phục nhân viên thu nhận.

Thực tế thì gần như không có siêu thợ săn nào ngoan ngoãn chịu mặc đồng phục, thậm chí là còn quá lỗ như Cố Phán Hề vậy, mỗi ngày thay một bộ.

Vì thế đồng phục của siêu thợ săn cũng không quá hoàn hảo, việc gì phải lãng phí nguyên liệu để làm ra một thứ mà căn bản không có ai chịu mặc chứ.

Phát đồng phục chủ yếu để chụp hình chứng nhận mà thôi, siêu thợ săn có quyền lực lớn kinh người ở liên bang, vì thế không thể tùy tiện lấy một tấm hình làm giấy chứng nhận được.

Giấy chứng nhận ở thời điểm cần thiết có thể yêu cầu địa phương, bao gồm cả tiểu đội thợ săn ở đó phối hợp hành động, mặt khác cũng có thể dùng nó để thông qua khu vực bị kiểm soát.

Siêu thợ săn chỉ cần có trách nhiệm với tổng hội, chấp hành nhiệm vụ của tổng hội, tất cả vụ án xử lý đều là vụ án đã thông qua đánh giá và xếp ít nhất là cấp Tai Nạn, vụ án dưới cấp Tai Nạn thì siêu thợ săn không có nghĩa vụ cần hỗ trợ.

Ngoài ra, siêu thợ săn khi lên web thợ săn mua đồ thì sẽ được giảm 30%, đồng thời có rất nhiều tài nguyên và thông tin bị khóa trước kia sẽ được mở ra.

Nhưng siêu thợ săn không được phép lợi dụng chiết khấu và tin tức để buôn bán tài nguyên của hiệp hội kiếm lời...

Chương 307 - Biệt Hiệu ‘Biến Thái’

Ngoại trừ chúng nhận và đồng phục, siêu thợ săn có thể ăn ở miễn phí ở tất cả sản nghiệp của hiệp hội trong biên giới liên bang, vé tàu xe vé máy bay cũng được miễn phí toàn bộ.

Sau đó Ôn Văn còn nhận được một thứ thú vị, thiết bị xóa ký ức.

Thiết bị xóa ký ức thật ra là một cái gậy kim loại màu bạc, một đầu có một ngọn đèn nhỏ đặc biệt có thể phát ra ánh sáng, chỉ cần dùng nó rọi vào mắt người bình thường, lúc này người đó sẽ tiến vào trạng thái chỉnh sửa ký ức.

Ở trong trạng thái này, người cầm gậy kim loại nói gì, người bị chỉnh sửa ký ức sẽ nhớ như thế.

Mỗi thiết bị phát ra đều bị ràng buộc với người nắm giữ, một khi bị người khác không phải người nắm giữ sử dụng, nó sẽ tự hủy.

Bởi vì phần lớn thời gian siêu thợ săn đều hành động đơn độc nên nhất định phải có khả năng xóa bỏ trí nhớ, nhưng mỗi lần sử dụng đều phải làm hồ sơ báo cáo lại.

Sau khi có được gậy kim loại kia, vẻ mặt Ôn Văn trở nên quý dị, thực hiện nhiên là anh đang nghĩ tới một vài ý tưởng không tốt.

“Nếu như tôi dùng cái này với cậu, sau đó nói rằng khi cậu đi vệ sinh thích dùng lá cây để chùi đ*т thì cậu có nghe theo không?” Ôn Văn cười gian hỏi nhân viên hỗ trợ đưa gậy kim loại cho mình.

Nhân viên hỗ trợ lui về sau một bước, theo bản năng bùm mông mình, người này không phải đang nói thật chứ, vì thế hấn cứng ngắc nói: “Mỗi lần sử dụng thiết bị này đều sẽ bị hiệp hội kiểm tra...”

“He he he...”

Sau khi thỏa mãn thú vui quái ác của mình, Ôn Văn đặt thiết bị vào túi, mang theo tiếng cười làm nhân viên hỗ trợ cảm thấy hốt hoảng rời khỏi nơi này.

Lại thêm một khoảng thời gian ngắn, Ôn Văn đã hoàn thành phần lớn trình tự, đã có thể coi là một siêu thợ săn rồi.

Trên tay anh cầm một thiết bị mỏng lớn hơn hộp thuốc lá một chút, trong tay mỗi siêu thợ săn đều có một thiết bị như vậy, là thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn.

Thiết bị này có thể thay thế cho hầu hết chức năng phổ biến của điện thoại di động liên bang, bao gồm gọi điện thoại và gửi tin nhắn, chỉ ngoại trừ đập quả óc chó.

Ngoài ra thì thiết bị đầu cuối còn có thể dùng để tiếp nhận thông báo nhiệm vụ của Hiệp Hội Thợ Săn, thấy những tin tức do hiệp hội thông báo, thậm chí có thể dùng nó để vào trang web thợ săn và định vị vệ tinh.

Thứ này trong mắt nhóm dân chúng bình thường của liên bang chính xác là công nghệ đen.

Sau khi lấy được thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn, Ôn Văn liền xem nhân viên hỗ trợ như máy phát để nghịch thử.

Chơi một hồi, Ôn Văn bắt đầu kiểm tra chút tài liệu, siêu thợ săn có thể dùng thiết bị đầu cuối để xem tài liệu về những tên tội phạm truy nã của hiệp hội, truy bắt tội phạm bị truy nã cũng là một trong những nhiệm vụ thường của siêu thợ săn.

Thành viên tổ chức bí ẩn như L tiên sinh, hoặc là không có tổ chức nào như Ngô Vọng, hoặc là những người siêu năng tự do gây rối như những cái que khuấy sh*t cũng nằm trong phạm vi bị truy nã.

Nghĩ tới Ngô Vọng, Ôn Văn lật xem tin tức một chút, tìm kiếm được một tên tội phạm bị truy nã khá giống Ngô Vọng.

Số hiệu lệnh truy nã là HF1526: Kẻ Cuồng Game

Tên tội phạm bị truy nã này có chứng bệnh tâm thần rất nặng, thích cùng người siêu năng chơi game, người tham gia trò chơi nếu bị thất bại một lần thì sẽ rơi vào vực sâu.

Tên thật không rõ, hình dạng không rõ, phạm vi hành động không rõ, hành vi hoàn toàn dựa vào yêu thích...

Tiền thưởng truy bắt: 120 ngàn tiền săn ma.

“Trước đây không nổ hấn thành vụn thì hay rồi, bằng không có thể xách đầu hấn đi lĩnh thưởng.” Ôn Văn gãi gãi cằm, có chút vênh váo, một tên tội phạm bị truy nã có tiền thưởng cao như vậy lại bị mình tùy tùy tiện tiện giải quyết.

Sau đó Ôn Văn tùy tiện lật xem ghi chú phạm tội của hắn, vụ án cuối cùng xảy ra vào ngày 17 tháng 9 ở thành phố Phủ Tây tỉnh Đông Sơn, bức điên một thợ săn tự do....

“Ngày 17 tháng 9.... thời gian mình nổ chết hấn hấn là đầu tháng chín, tức là....”

Ôn Văn cắn răng tới kẽo kẹt, cố gắng đè nén không phẫn nộ.

Lần hành động cuối cùng của hắn vào ngày 17 tháng 9 tức là trước đó Ôn Văn đã không giết chết hắn, rốt cuộc hắn làm thế nào sống sót thoát khỏi sức mạnh cấp Tai Biến chứ?

May mắn là trước đây vì đề phòng vạn nhất, khi kéo Cao Phong vào trạm thu nhận Ôn Văn đã không để hắn nhìn thấy gì cả, bằng không hiện giờ đã bị hắn moi ra hết góc gác rồi.

Có điều cho dù là vậy thì cũng không an toàn, tên kia biết mình có liên quan tới cường giả ‘Hắc Thập Tự’ cấp Tai Biến, như vậy không thể để hắn sống được.

Hiện giờ Ôn Văn đã không còn là Ôn Văn trước kia nữa rồi, anh đã có thực lực để đối phó kẻ kia, vì thế Ôn Văn không chút do dự tiếp nhận nhiệm vụ ‘Kẻ Cuồng Game’.

Sau khi nhận nhiệm vụ xong, bất cứ tình báo mà hiệp hội nắm giữ đều sẽ gửi vào thiết bị đầu cuối của Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn giống như có suy nghĩ nhìn thiết bị đầu cuối: “Nói tiếp thì nếu thứ này thoát nhìn có kỹ thuật cao hơn điện thoại di động được lưu hành trong liên bang, thiết bị ở phần sát hạch thứ hai cũng thế, khi chụp hình để làm thẻ chứng nhận, hình cũng được in ra ngay.”

“Kỹ thuật trong tổng hội có vẻ cao hơn khoa học kỹ thuật thông dụng của liên bang rất nhiều, hơn nữa cũng rất thành thạo, vì sao lại không phổ biến ra nhỉ, có phải hiệp hội có ý muốn khống chế tốc độ phát triển khoa học kỹ thuật của liên bang không?”

Ôn Văn lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chuyện này trừ phi anh thật sự trở thành quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn, bằng không sẽ không thể nào có được câu trả lời chuẩn xác.

Nếu không thể tự mình thử nghiệm thì bất cứ suy đoán nào cũng có thể ẩn chứa sai lầm, Ôn Văn tự xưng là lý trí hơn

người bình thường rất hiếm khi đưa ra kết luận về những chuyện mà mình chưa nắm rõ hoàn toàn.

Sau khi hoàn tất mọi quy trình, Ôn Văn được đưa tới trước mặt Tuân Thanh, đây là bước cuối cùng, anh cần ký lại khế ước ở trước mặt Tuân Thanh.

Khế ước thợ săn mà anh ký trước kia đã bị chính thức hủy bỏ trong trình tự tiến hành trước đó, anh phải ở đây ký một phần khế ước siêu thợ săn mới.

“Trước khi ký khế ước, cậu cần đặt một biệt hiệu, lúc siêu thợ săn thông báo về nhiệm vụ đều căn cứ vào biệt hiệu.” Tuân Thanh mỉm cười nói với Ôn Văn.

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy đặt là ‘Thám Tử’ đi.”

Tuân Thanh click máy tính hai cái, sau đó lắc đầu nói: “Biệt hiệu Thám Tử đã có rồi.”

“Vậy thì Đại Thám Tử, Đại Thám Tử không được thì Siêu cấp Đại Thám Tử, Tuyệt Thế Đại Thám Tử cũng được.” Ôn Văn hùng hồn nói.

Biểu cảm của Tuân Thanh cứng ngắc, nói: “Theo quy tắc đặt biệt hiệu của siêu thợ săn, những cái tên cậu vừa nói đều không hợp cách.”

Ôn Văn trừng to mắt, có chút nói không nên lời, cái gì cũng không được, vậy thì anh dứt khoát bỏ luôn cái tên này cho rồi.

“Không bằng cứ gọi là ‘Biến Thái’ đi.” Sau khi đặt máy cái đều không được, Ôn Văn than thở nói.

“Mặc dù khi đặt biệt hiệu thì nên hướng theo nghĩa tích cực một chút...” Tuân Thanh kéo dài âm thanh nói: “Nhưng cái biệt hiệu này có thể dùng được.”

“Biến Thái thì Biến Thái đi, dù sao thì biệt hiệu cũng chỉ dùng khi nhận nhiệm vụ thôi.” Không muốn hao hơi tốn sức nghĩ tên nữa, Ôn Văn không chút nghĩ ngợi đồng ý.

Tuân Thanh tốt bụng khuyên một câu: “Cậu thật sự muốn dùng biệt hiệu này à, có lẽ nó sẽ đi theo cậu cả đời đấy.”

“Tôi muốn biệt hiệu khác thì anh không cho, vậy thì chỉ có thể chọn nó thôi.” Ôn Văn không thèm quan tâm nói, chỉ là biệt

hiệu thôi mà, cùng lắm là sau này bị gọi thì có hơi xấu hổ một chút mà thôi.

Chương 308 - Con Dao Cấp Tai Nạn

Nếu Ôn Văn đã kiên trì, Tuân Thanh cũng không khuyên nữa, trực tiếp đưa một phần khế ước đã chuẩn bị sẵn tới trước mặt Ôn Văn.

“Từ hôm nay trở đi, tôi chính là siêu thợ săn rồi đúng không?”

Ôn Văn viết tên mình vào khế ước, sau đó lại nhỏ thêm một giọt máu ở bên trên rồi đưa khế ước lại cho Tuân Thanh.

Tuân Thanh gật đầu nói: “Đúng vậy, bây giờ cậu đã chính là siêu thợ săn rồi, cậu có thể lựa chọn làm nhiệm vụ ngay lập tức, ngoài ra cậu có thể ghi chú loại hình quái vật mà mình am hiểu đối phó lên thiết bị, khi có quái vật dạng đó xuất hiện, sẽ ưu tiên cho cậu lựa chọn.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Tạm thời vẫn thôi đi, tôi dự tính nghỉ ngơi hai ngày, lần sát hạch này có hơi tiêu hao tinh thần và sức lực, tôi cần một chút thời gian để điều chỉnh và thích ứng với thân phận siêu thợ săn của mình.”

Tuân Thanh gật đầu, đây cũng là một yêu cầu hợp lý.

Sau đó ánh mắt Ôn Văn trở nên gian xảo, anh chồm tới trước một chút, nhỏ giọng nói với Ôn Văn: “Tôi xếp vị trí thứ ba ở phần thi thứ ba, trước đó anh có nói ba người xếp đầu mỗi phần thi sẽ có phần thưởng, vậy anh có phải nên...”

“Cậu không nói thì tôi cũng sẽ đưa cho cậu, đây là phần thưởng của cậu.” Tuân Thanh sáng khoái đưa một cái hộp qua cho Ôn Văn.

“Đây là một con dao siêu năng, ở trạng thái bình thường thì tương đương với đồ siêu năng cấp Tai Hại, lúc dùng để đối phó với sinh vật ánh sáng thì tương đương với vũ khí siêu năng cấp Tai Nạn, phần thưởng của cậu so với người xếp hạng đầu còn tốt hơn đấy.”

Không biết vì sao lúc nói lời này, vẻ mặt của Tuân Thanh khá là quái dị, cứ có chút không được tự nhiên.

Nhưng lực chú ý của Ôn Văn hoàn toàn đặt vào cái hộp kia, sau khi mở hộp ra, phát hiện bên trong là một con dao mổ heo tủa ra hơi thở ô ứ, từ cái mùi ô ứ này, xem ra có tác dụng đặc biệt với sinh vật ánh sáng không phải là giả.

“Vật siêu năng cấp Tai Nạn ở trạng thái đặc biệt này ít nhất cũng trị giá mấy chục ngàn tiền sẵn ma đi, các người hào phóng dữ vậy?”

Ôn Văn đưa con dao kia tới trước mũi, hít sâu một hơi, anh có thể từ mùi vị kia ngửi ra mùi vũ khí mạnh mẽ, so với thanh kiếm ngắn khắc ký hiệu của anh còn mạnh hơn không ít.

Tuân Thanh cười ha hả nói: “Dù sao thì cũng không ai muốn nên coi như phần thưởng tặng cho cậu.”

“Không ai muốn, thứ tốt như vậy sao lại không có ai muốn thế?”

Ôn Văn cầm dao vung nhẹ hai cái, không khí tựa hồ bị cắt đứt rời, anh từ con dao mổ heo này cảm nhận được sức mạnh rất lớn.

Tuy anh có thể tự mình chế tạo vũ khí khắc ký hiệu, nhưng xét cho cùng thì vũ khí khắc ký hiệu vẫn có sự khác biệt với vũ khí siêu năng chính thống.

Vũ khí khắc ký hiệu giống như tay chân được mở rộng của người siêu năng, có thể mang tới sức mạnh lớn mạnh hơn cho người sử dụng, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng vũ khí siêu năng ẩn chứa siêu năng lực có thể điều khiển ở bên trong, thậm chí nó còn có thể so với người siêu năng đồng cấp!

Một món vũ khí siêu năng như vậy ai lại không muốn, hơn nữa vẻ mặt của Tuân Thanh rất có vấn đề, giống như món vũ khí này có điều gì khó nói vậy.

Vì thế Ôn Văn liền dựa vào mô tả của Tuân Thanh nói về món vũ khí này, tìm kiếm trên trang web của thợ săn.

Mà động tác của Ôn Văn làm Tuân Thanh có chút căng thẳng, hơi nhích ghế ra sau một chút.

Rốt cuộc, từ trong rất nhiều món đồ, Ôn Văn thấy được dáng vẻ của con dao này, cũng nhìn thấy giá niêm yết của nó là

99999 tiền sẵn ma.

Giá trị cao như vậy, Ôn Văn tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Nhưng khi nhìn thấy cái tên của con dao này, sắc mặt Ôn Văn âm trầm hẳn.

Bởi vì con dao này gọi là – dao cắt ph*n!

Nhìn thấy cái tên đó, Ôn Văn lập tức ném con dao vào trong hộp, vẻ mặt đầy ớn lạnh.

Dựa theo giới thiệu của trang web thì con dao này thuộc về một người siêu năng cảnh giới ‘Chân Tụ’, vị này có được cơ thể kim cương bất hoại.

Nhưng vấn đề chính là mọi thứ của người siêu năng cảnh giới Chân Tụ kia đều là kim cương bất hoại, bao gồm cả ph*n trong quá trình đi wc...

Nguyên nhân chính là vì vậy nên khi đi vệ sinh, vấn đề bị nghẽn bồn cầu chính là phiền phức lớn nhất của người siêu năng này.

Vì vậy vị người siêu năng kia đã cố ý ủy thác cho thợ thủ công dùng nguyên liệu siêu năng cao cấp rèn thành ‘Dao Cắt Ph*n’ này.

Con dao này có các đặc tính ‘xuyên giáp’ ‘chống mài mòn’ ‘sắc bén’, có thể dễ dàng cắt số ph*n bền chắc cứng rắn kia, để chúng nó không bị nghẽn lại, thuận lợi trôi xuống cống thoát nước.

Mà theo số lần sử dụng gia tăng, con dao này lại có thêm một đặc tính khác là – ‘ô nhiễm’!

Một khi kẻ địch bị con dao này làm bị thương thì sẽ bị hơi thở ô ứ ô nhiễm, càng là sinh vật thánh khiết thì ô nhiễm lại càng mãnh liệt hơn.

Nhưng bởi vì con dao này cũng thường xuyên rạch thủng cả bồn cầu nên cuối cùng người siêu năng kia đã tìm tới một vị dược sĩ hàng đầu để điều chỉnh lại cơ thể mình.

Vì thế con dao liền mất đi tác dụng, người siêu năng kia đã mang nó đi bán.

Thẳng thắn mà nói thì kỳ thật con dao này rất mạnh mẽ, đặc tính của nó Ôn Văn cũng rất thích, nhưng cái nguồn gốc của nó lại làm Ôn Văn không thoải mái, giống như có một số ít người cho dù thế nào cũng không thể chấp nhận nổi món sashimi ruột già vậy.

Ôn Văn u oán nói với Tuân Thanh: “Tôi cảm thấy dùng con dao này chém chết kẻ địch chính là một loại sỉ nhục đối với kẻ địch, hơn nữa khi này tôi lại còn ngửi con dao này!”

Tuân Thanh nén cười nói: “Dao này đã trải qua mấy lần tẩy rửa rồi, tuyệt đối không có mùi kỳ lạ nào lưu lại cả, cậu cứ yên tâm, rồi rồi cuộc cậu có muốn hay không đây hả, không muốn thì tôi có thể đổi phần thưởng khác, nhưng giá trị chắc chắn sẽ kém xa con dao này.”

“Muốn, có hơi mà không lấy là kẻ ngu!” Ôn Văn nghiêng răng nghiêng lợi đóng cái hộp kia lại, nhét vào trong vali xách tay của mình.

Sau đó Ôn Văn dùng ánh mắt hiểm độc nhìn Tuân Thanh nói: “Vậy thuốc ho ông uống thế nào rồi, dùng tốt thì tôi cho ông thêm vài chai.”

Tuân Thanh lập tức xua tay nói: “Không cần đâu, bệnh của tôi khỏi rồi.”

Trước đó Tuân Thanh cũng nghi ngờ Ôn Văn đưa thuốc là vì muốn trêu chọc mình, nhưng khi đưa cho bên trung tâm cứu thương xét nghiệm thì đó chỉ là một loại thuốc ho tốt mà thôi.

Có điều sau khi tặng con dao kia rồi, Tuân Thanh thật sự không dám uống thứ gì của Ôn Văn nữa, ai biết Ôn Văn sẽ trộn thứ gì vào trong đó chứ.

Sau khi Ôn Văn ra ngoài, ánh mắt anh đảo tròn hai vòng, cảm thấy mình không thể bỏ qua cho Tuân Thanh như vậy được, nhất định phải gây ra chút phiền phức cho hắn.

Vì thế anh lấy ra một tờ giấy trắng, viết một hàng chữ rồi dán lên cửa phòng Tuân Thanh, sau đó cả người sáng khoái rời đi.

Một lát sau, Kiều Phi Nhã được một nhân viên hỗ trợ đi tới trước cửa phòng Tuân Thanh, nhìn tờ giấy dán trên cửa thì phốc một tiếng, bật cười.

Chỉ thấy trên tờ giấy kia viết: ‘Đang giải quyết vấn đề sinh lý, đừng quấy rầy tui, xong ngay thôi.’

Mặc dù biết có lẽ là trò đùa dai mà thôi, nhưng Kiều Phi Nhã cũng không đi vào, ai cũng biết là giả, nhưng lỡ đâu là thật thì sao?

Vì thế cô và nhân viên hỗ trợ liền đứng ngoài cửa vài phút, mà chỉ vài phút này đã có không ít người đi qua nơi này.

Cảm nhận được ngoài cửa có người đang chờ, Tuân Thanh nghi hoặc mở cửa ra hỏi: “Mấy người đứng ở ngoài cửa làm gì vậy, vào đi, đừng làm chậm trễ người phía sau ký kế ước.”

Nhân viên hỗ trợ kia bụm miệng chỉ chỉ cánh cửa, lúc này Tuân Thanh mới nhìn thấy thứ bên trên, sắc mặt đen xì, trực tiếp xé bỏ tờ giấy kia xuống.

Nhưng làm Tuân Thanh không ngờ tới chính là, sau khi tờ giấy kia bị xé xuống thì hàng chữ bị viết bằng loại mực đặc biệt vẫn còn lưu lại trên cửa, cào luôn cả tầng sơn cửa, chữ vẫn còn...

“Tên chết tiệt, quá tổn hại tác phong của mình mà...”

Chương 309 - Cây Gãi Ngựa

Thợ săn tổng hội, ngoại trừ phòng tập thể thao kia thì còn những cơ sở cường hóa khác dành cho người tiêu năng.

Mấy thứ này đối với Ôn Văn rất hữu dụng, vì thế Ôn Văn tạm thời vẫn chưa muốn rời khỏi tổng hội.

Anh muốn nắm bắt cơ hội ở tổng hội để cường hóa năng lực của mình một cách tối đa, anh muốn tận dụng tất cả cơ hội mình có ở tổng hội Hoa Phủ này.

Hoạt động ban ngày của anh rất phong phú, cơ bản là chạy tới chạy lui trong tổng bộ, phát hiện cơ sở nào mới thì thể nghiệm một chút, hoặc là tới trường học tổng hội học ké.

Đúng vậy, học ké.

Ngoại trừ các khu vực thiếu hụt người siêu năng như thành phố Phù Dung Hà, phần lớn các phân hội đều không thiếu

người, vì thế khi tìm được người siêu năng mới thức tỉnh đều sẽ đưa tới đây để bọn họ được huấn luyện.

Tuy người siêu năng rất hiếm nhưng toàn bộ thành phố của Hoa phủ đều đổ về nên người cũng khá nhiều, vì thế nơi này mỗi ngày đều tiến hành khóa học cho người siêu năng.

Khóa học kéo dài bảy ngày, mà Ôn Văn thì cố gắng học ké trong bảy ngày này, phần lớn chương trình học ở đây đều vô dụng với anh, nhưng một số tri thức nhỏ có thể làm anh được lợi ích không nhỏ.

Nếu như chương trình học vô dụng, Ôn Văn sẽ tới thư viện mượn tài liệu, nếu chương trình học hữu dụng thì anh mới ngoan ngoãn ngồi nghe giảng.

Về phần về mặt kỳ quái của giáo viên và bạn học tham gia chương trình, Ôn Văn mới không thèm để ý đâu, biệt hiệu của anh đã là ‘Biến Thái’ rồi, còn gì mà không buông bỏ được chứ.

Tất cả siêu thợ săn đều có quyền học ké, nhưng siêu thợ săn chịu kéo mặt mũi tới học ké, ngoại trừ Ôn Văn thì không còn ai nữa.

Hoặc nên nói là bọn họ không cần loại chương trình học loại căn bản này, mà Ôn Văn thì chưa từng tiếp xúc loại giáo dục này, mọi thứ đều là chính bản thân anh tìm tòi ra.

Có lẽ là tất cả những gì trong khóa học này đều vô dụng đối với trạng thái đỉnh cao của Ôn Văn, bởi vì bây giờ anh có thể dựa vào thực lực ứng phó với bất kỳ phiên phức nào.

Nhưng nếu có một ngày, thực lực của Ôn Văn bị hạn chế, như vậy những kiến thức này chính là tiền vốn để anh có thể sống yên ổn trong thế giới siêu năng này.

Ngoại trừ chương trình học của người mới, còn có một nơi làm Ôn Văn lưu luyến quên lối về, đó là một tiệm Spa.

Nơi này có dược sĩ chuyên môn điều trị cơ thể cho người siêu năng, rất nhiều người siêu năng trông mạnh mẽ, nhưng thật ra cơ thể có rất nhiều vấn đề, chỉ là bởi vì sự mạnh mẽ của bản thân đã đè ép những vấn đề đó xuống mà thôi.

Ví dụ như vị người siêu năng ‘Kim Cương Bất Hoại’ cảnh giới Chân Tự kia....

Sau khi trải qua điều trị, Ôn Văn cảm giác trên người mình gỡ đi được một gánh nặng rất lớn, vẫn luôn gánh vác năng lực của quái vật khác, kỳ thực đối với cơ thể Ôn Văn cũng là áp lực.

Có điều làm Ôn Văn cảm thấy hứng thú nhất ở đây không phải hiệu quả thần kỳ khi điều trị, mà là món bảo vật trấn tiệm.

‘Một Cây Gãi Ngựa’

Không sai, chính là cái cây gãi ngựa giá trên trời mà Ôn Văn đã phát hiện khi lướt web thợ săn trước kia.

Phần da bị cây gãi ngựa này quào qua sẽ vĩnh viễn không mắc phải bất cứ bệnh ngoài da nào, hơn nữa sẽ có được năng lực ngăn chặn các loại chất độc vi khuẩn.

Quan trọng nhất là sau khi bị quào thì ở những thời điểm cần thiết da có thể trở nên cứng rắn như sắt, khi không cần thì chỉ là da bình thường, bất cứ bộ phận nào bị nó quào qua đều có loại năng lực này.

Có thể nói, chỉ cần dùng cây gãi ngựa này quào một lần thì có thể tạo ra một người sắt!

Khó trách thứ này tuy chỉ là vật thu nhận cấp Tai Nạn nhưng lại vô giá.

Mà gãi ngựa có thể thuê được, chỉ cần trả số tiền thợ săn tương ứng thì siêu thợ săn có thể hưởng thụ loại phục vụ gãi ngựa này!

Vì vậy Ôn Văn dùng hơn hai mươi ngàn tiền săn ma gãi hết toàn thân mình một lần, không buông tha bất cứ bộ phận nào, điều này làm anh ngay cả là trạng thái bình thường cũng có được khả năng phòng ngự xuất sắc.

Đáng tiếc Ôn Văn là một người đàn ông độc thân, không thể phát huy được toàn bộ công năng cũng cây gãi ngựa này.

Đây là sắp xếp ban ngày, ban đêm thì Ôn Văn sẽ quay trở lại trạm thu nhận, tập trung nghiên cứu ba ký hiệu lấy được từ mê cung dưới lòng đất.

Trong khi tiến hành nghiên cứu thì Ôn Văn chỉ có thể chuyển thành trạng thái ngưng đọng Tai Nạn, bởi vì ở trạng thái bình thường anh thậm chí còn không thể nhớ được mấy ký hiệu này.

Mà cho dù là ở trạng thái ngưng đọng Tai Nạn, Ôn Văn chỉ có thể phân tích ba ký hiệu huyền bí này một chút xíu mà thôi, không phải vì thực lực ngưng đọng Tai Nạn thiếu, mà là không đúng chuyên ngành, chỉ có thể cố hết sức mà thôi.

Có điều càng khó thì càng chứng minh giá trị của ba ký hiệu này thật sự rất lớn, không hề nghi ngờ ba ký hiệu này ít nhất cũng phải là cấp Tai Biến, nếu như Ôn Văn có thể khắc ba ký hiệu này lên vũ khí thì nhất định có thể nâng cao công dụng của vũ khí lên rất lớn.

Ngoại trừ ký hiệu, hai còn quái vật bắt được từ mê cung dưới lòng đất cũng đang rơi vào trạng thái ứ ải, sau khi vào trạm thu nhận, chúng nó đã bị cắt đứt liên hệ với cơ thể mẹ, vì thế chúng trở nên ù lì chậm chạp hẳn.

Nhưng Ôn Văn cũng không thềm để ý tới chúng, bắt chúng vào đây chẳng qua để phong phú thêm số quái vật trong trạm mà thôi.

Ở dưới mê cung dưới lòng đất, chúng có thể dựa vào số lượng để đấu với hai trăm người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, nhưng chỉ đơn độc mang một con ra so sánh với quái vật cùng cấp thì thật sự không đủ tư cách.

Ngoại trừ rèn luyện, có khi Ôn Văn cũng nằm trên giường, lật xem từng tấm hình cũ.

Bỗng nhiên trong lòng có suy nghĩ muốn về thăm nhà một chuyến.

...

“Ngài Phùng, khi nào tôi mới có thể ra ngoài sân ma vậy?”
Hoành Âm nằm trên chiếc ghế sofa đất tiền, đối diện tới Phùng Duệ Tinh.

Phùng Duệ Tinh có chút nhức đầu day day trán: “Ngài Hắc Thập Tự muốn cậu đi theo tôi trước, vài ngày nữa thân phận của cậu sẽ có, cậu không thể yên được một chút à?”

“Yên không nổi, mỗi phút mỗi giây tôi đều muốn tìm đám người kia, để chúng phải trả giá.” Hoàn Âm nhìn trần nhà chậm rãi nói.

“Thế.... cậu biết làm sao tìm được chúng không?” Phùng Duệ Tinh thờ dài hỏi.

Hoàn Âm nghẹn lời, nhưng rất nhanh đã kiên định trở lại: “Tôi không biết bọn họ ở đâu, nhưng tôi tin tưởng chỉ cần mình muốn tìm thì sẽ tìm được!”

Đúng vậy, lúc này Hoàn Âm đã rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn bảo cậu nhóc đi theo bên cạnh Phùng Duệ Tinh.

Khả năng của Hoàn Âm đối phó với người siêu năng quả thực rất mạnh mẽ, nhưng nếu đối phương phải người bình thường tới tìm Hoàn Âm gây chuyện, như vậy Hoàn Âm rất có khả năng là không thể đối phó được.

Dù sao thì song song với khả năng diệt trừ toàn bộ siêu năng lực, cũng tức là bản thân Hoàn Âm rất có có được siêu năng lực, nếu chiến đấu với người bình thường thì không dễ có ưu thế.

Vừa lúc dưới danh nghĩa của SRS Cơ Kim Hội vừa mở một công ty bảo vệ, Ôn Văn tính để Hoàn Âm rèn luyện một chút ở công ty.

Người đàn ông kim loại mặc vest chỉ có thể dạy Hoàn Âm đối phó với người siêu năng, mà công ty bảo vệ có thể dạy cậu ta làm sao để đối phó với người bình thường.

Đối với Hoàn Âm, Ôn Văn có một ý tưởng, chính là để cậu ta và người của công ty bảo vệ cùng làm nhiệm vụ, nếu là uy hiếp tới từ người bình thường sẽ để người của công ty bảo vệ giải quyết, uy hiếp tới từ người siêu năng thì để Hoàn Âm giải quyết.

Đương nhiên, đó chỉ là ý tưởng mà thôi, thật sự muốn làm thì còn rất nhiều khó khăn.

“Tôi cũng không cản cậu, nhưng cậu chỉ mạnh khi đối mặt với người siêu năng mà thôi, bây giờ vẫn chưa thể để cậu tự mình nhận nhiệm vụ, dưới danh nghĩa của Cơ Kim Hội có một công ty bảo vệ, cậu tới đó rèn luyện một chút đi.”

“Công ty bảo vệ?” Hoành Âm nhướn mày: “Công ty bảo vệ có thể đối phó với quái vật à?”

Phùng Duệ Tinh lắc đầu nói: “Không, nhưng có thể dạy cậu làm sao để đối phó với mặt xấu của thế giới này, nòng cốt của công ty đều là tôi dùng rất nhiều tiền đào về, có đặc công, sát thủ về hưu, cũng có vệ sĩ hàng đầu và bộ đội đặc chủng từng chấp hành những nhiệm vụ đặc biệt.”

“Khi cậu tiếp nhận xong huấn luyện của bọn họ, đồng thời vượt hơn bọn họ ở mọi phương diện, tôi sẽ để cậu đi, để cậu tìm kiếm kẻ thù của mình.

Hoành Âm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đồng ý: “Dù sao thì tôi cũng còn trẻ, dù sao cũng không có vấn đề gì, nhưng anh không cần huấn luyện à, anh còn yếu hơn cả tôi nữa.”

Phùng Duệ Tinh cười he he: “Không cần, tôi chỉ cần kiếm được nhiều tiền là được rồi.”

Chương 310 - Nhiệm Vụ Mới

Khoảng thời gian bảy ngày rèn luyện ở tổng hội, Ôn Văn cảm thấy cho dù mình tiếp tục ở lại đây thì gia tăng rất có hạn.

Hơn nữa ở nơi này có rất nhiều chuyện không tiện làm, nơi này có quá nhiều kẻ mạnh, Ôn Văn cũng cần phải che giấu quá nhiều thứ.

Trong khoảng thời gian này ngay cả Trường Tôn Cảnh cũng bắt được hai con quái vật, Ôn Văn không có lý do gì để tiếp tục làm cá mẫn nữa rồi, anh muốn đi săn.

Vì thế anh bắt đầu lật xem thiết bị đầu cuối, tìm kiếm nhiệm vụ phù hợp với mình.

Trước kia khi còn ở thành phố Phù Dung Hà, Ôn Văn toàn là gặp vụ nào thì làm vụ ấy, hơn nữa cũng thường rơi vào tình huống không có chuyện gì để làm, nhưng tình huống bây giờ thì không giống như trước nữa rồi, chỉ cần Ôn Văn muốn, bất cứ lúc nào cũng có nhiệm vụ cho anh làm.

Không chỉ nhiệm vụ, thậm chí còn có thể lựa chọn khu vực và loại hình vụ án siêu nhiên để xử lý.

Mỗi một nhiệm vụ thấp nhất cũng liên quan tới siêu năng cấp Tai Nạn, điều này làm Ôn Văn có thể thỏa sức phát huy thực lực, không cần phải lãng phí thời gian vào những nhiệm vụ không có tính khiêu chiến nữa.

“Xem thử xem có nhiệm vụ nào thích hợp với mình không nào...”

“Dịch bệnh ở thôn làng bỏ hoang, con người tự nhiên biến thành thực vật vượn vẹo... mình không thích thực vật.”

“Đảo Điều Ngư vùng núi lửa Hoa Phủ xuất hiện ‘tung tích Viêm Ma’... cái này thì không tệ, có lẽ đã có vài siêu thợ săn nhận rồi, mình không thích chia sẻ chiến lợi phẩm với người khác, ăn mảnh thích hợp với mình hơn.

“Thảo nguyên Mông Tân xuất hiện loài sâu lớn, chặc chặc, cái này thì ổn đấy, nhưng mình vừa mới từ dưới lòng đất ra ngoài, tạm thời không muốn chui xuống nữa.”

Sau khi nghiêm chỉnh sàng lọc một phen, Ôn Văn đặt ánh mắt vào một vụ án mà anh cảm thấy rất thú vị.

“Một thị trấn du lịch nhỏ ở thành phố Tùng Đào tỉnh Đông Sơn chỉ có thể vào mà không thể ra, đã có vài thợ săn địa phương thất bại ở đây.... dự đoán là có sức mạnh cấp Tai Nạn ảnh hưởng, hiện giờ vẫn chưa có dấu hiệu mở rộng thêm và xảy ra chuyện đổ máu.”

“Thành phố Tùng Đào.... hình như cách nhà mình rất gần...”

...

Vài ngày trước, mấy trăm cư dân của khu ổ chuột của Tùng Đào bị nhân viên hỗ trợ súng đạn đầy đủ gom lại tập trung trên đường phố, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

Từ vài ngày trước bắt đầu có người chết, rất nhiều người muốn thoát khỏi nơi này, nhưng nó đã bị phong tỏa, bất cứ ai cũng không thể rời đi.

Điều này không khỏi làm nhóm cư dân hiểu nhầm rằng chỗ bọn họ có dịch bệnh, vì thế chính phủ muốn cách ly bọn họ ở nơi này.

Tiêu Tân Lôi cột tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục màu đen, ánh mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ xuyên qua nhóm cư dân nơi này.

Sau khi xem qua toàn bộ một lần, Tiêu Tân Lôi chỉ một người đàn ông mặc vest, nói: “Người chết kế tiếp chính là hấn, vì thế thứ đó đang ở trên người hấn.”

Sau khi cô nói xong, hai nhân viên hỗ trợ đi tới, túm tay người nọ, đeo còng tay.

Người đàn ông kia hoảng sợ vùng vẫy, rống to với đám người: “Tôi không hiểu các người đang nói gì, nhưng tôi cảnh báo các người, tôi là nhân viên của tập đoàn Coway, hôm nay tới đây để lương lượng chuyện phá dỡ, tôi chỉ mới tới mà thôi, không quản các người đang làm gì nhưng người các người muốn tìm khẳng định không có quan hệ gì với tôi.”

Hấn giãy giụa rất kịch liệt, hai nhân viên được huấn luyện bài bản thế mà lại không thể giữ được hấn.

Đúng lúc này tiếng súng vang lên, hai chân hấn bị bắn thủng một lỗ, nhóm người dân đang vây xem cũng bị dọa hoảng tới im bật không dám hó hé.

Một người đàn ông mặc vest màu xanh lá, đeo kính một tròng, vẻ mặt lạnh nhạt dứt súng vào túi, trầm giọng hỏi Tiêu Tân Lôi: “Cô xác định là hấn à, nếu không phải hấn, tiền an ủi do cô trả.”

Người đàn ông này là tiểu đội trưởng đội sợ sấn thành phố Tam Tể Nhi, Tổng Lăng.

Tiêu Tân Lôi ngáp một cái: “Chỉ cần phạm vi bọn ông đưa không sai thì thứ đó khẳng định ở trên người người này.”

Tổng Lăng gật đầu, gọi người kéo người đàn ông bị bắn vào chân kia đi, trước khi đi còn nói với một thợ săn: “Người nơi này không cho phép chạy thoát, sau khi sự việc chấm dứt thì phải quan sát thêm một tuần.”

Kéo người đàn ông kia đi không bao xa, tới một con phố không có người thì có vài nhân viên hỗ trợ đã chuẩn bị xong một cái lồng sắt đủ để chứa một người, sau đó bạo lực nhét người đàn ông kia vào trong lồng.

Người đàn ông ở trong lồng gào khóc, đầu gối đau nhức làm hấn không có cách nào chịu được, nước mắt nước mũi đều ào ào trào ra, cầu xin nhìn người xung quanh, hi vọng bọn họ thả mình ra ngoài.

Đôi mắt dạt dào tình cảm của hắn làm nhóm nhân viên hỗ trợ ở xung quanh lộ ra biểu cảm không đành lòng.

Nhưng mặc dù vậy thì việc nên làm vẫn phải làm, đối phó với loại quái vật này chỉ có thể dùng phương pháp như thế.

Ký chủ bị loại quái vật này ký sinh, trong vòng mười tám tiếng trước khi tử vong sẽ không có bất cứ dấu hiệu nào.

Mà sau khi ký chủ chết đi, nó sẽ dùng một phương pháp nào đó vẫn chưa rõ nháy mắt ký sinh vào một người bình thường khác ở trong phạm vi một trăm mét.

Điều duy nhất có thể ngăn cản loại ký sinh này chính là trước khi ký chủ tử vong, nhốt vào trong lồng được chế tạo từ nguyên liệu linh tính.

Đáng tiếc loại lồng này không tính là rất hiếm nhưng cũng không có cách nào giam được nhiều người, ở một nơi có dân số dày đặc như thế này rất khó không chế con quái vật này.

Tổng Lãnh lạnh như băng nói: “Ra tay đi.”

Một nhân viên hỗ trợ trông coi ở bên cạnh rút súng ra nhắm vào đầu người đàn ông nọ.

“Đừng giết tôi, tôi không làm gì cả thật mà, các người muốn tôi làm gì cũng...” Người đàn ông này cố rút người lại phía sau nhưng không có chỗ nào để trốn.

“Đừng giả vờ nữa, ngay từ khi mày tiến vào cơ thể người đàn ông này thì hắn đã chết rồi, mau ra tay.” Tổng Lãnh lạnh lùng nói, nhân viên hỗ trợ kia không chút do dự bóp cò.

Đạn xuyên vào đầu người đàn ông, hắn tuyệt vọng ngã xuống.

Sau khi người đàn ông kia chết đi thì không có gì xảy ra, xác cũng không có gì kỳ lạ cả, sắc mặt nhân viên hỗ trợ kia trở nên trắng bệch, lẽ nào hắn thật sự vừa giết chết một người vô tội?

Tổng Lãnh vỗ vai nhân viên hỗ trợ một cái, vẻ mặt bình tĩnh đặt tay lên lồng, năng lượng màu xanh biếc từ tay hắn tỏa ra bao phủ toàn bộ lồng sắt.

Lúc này dáng vẻ của quái vật kia mới chân chính lộ ra, đó là một vinh vật không lớn hơn trẻ mới sinh bao nhiêu, nửa thân trên là dáng vẻ con người nhưng từ nách trở xuống thì có một

loạt cái chân giống như chân côn trùng, phần đuôi giống như con sâu.

Sinh vật này hoàn toàn trong suốt, nếu không phải có năng lượng của Tống Lăng thì nó căn bản sẽ không hiện hình.

“Chính là thứ này không sai, mang đi xử lý đi, giữ nó lại mỗi phút mỗi giây nào cũng là gieo họa.” Tống Lăng lạnh lùng nói.

Con quái vật kia lộ ra vẻ mặt âm u nhìn đám người, trầm giọng nói: “Nhân loại, cho dù bọn mày có giết chết tao thì sao chứ, tao đã để lại trứng của tao trên người ký chủ, chỉ cần tao chết thì quả trứng kia sẽ lập tức ấp trứng, không bao lâu sau sẽ có một tao khác xuất hiện!”

Con quái vật kia muốn dùng trứng của mình để đổi lấy một con đường sống, nó cầu xin nhìn Tống Lăng nói: “Chỉ cần tao không chết thì việc ấp trứng sẽ bị trì hoãn, nếu như...”

Quái vật còn chưa nói xong, Tống Lăng đã đưa tay vào lồng chộp lấy cổ nó!

Tiếp đó, trực tiếp bóp gãy cổ.

Đến khi chết nó cũng không hiểu được vì sao người này còn chưa nghe điều kiện thì đã giết chết nó rồi.

[end 310]

Chương 311 - Thị Trấn Cổ Tích

Tiêu Tân Lôi ở bên cạnh thực kính ngạc nói: “Tôi tưởng anh sẽ nghe điều kiện của nó.”

Tống Lăng mỉm cười, khí thế lạnh như băng ở trên người biến mất gần như không còn.

“Nó chỉ muốn dùng quả trứng kia để yêu cầu tôi tha cho nó, nhưng nếu nó không chết trong tay ta lúc này, quả trứng kia vẫn sẽ nở, cao lắm chỉ là chậm mấy ngày mà thôi.

“Thời gian càng chậm, vị trí của trứng lại càng khó xác định, còn không bằng thừa dịp này để nó bộc phát luôn, đến khi đó có thể dễ dàng giải quyết.”

Sau khi đơn giản giải thích một chút, Tống Lăng nói với Tiêu Tân Lôi: “Chỉ cần cơ thể mẹ chết đi, ấu trùng sẽ lập tức ấp trứng, trong vòng vài ngày sẽ sinh trưởng trưởng thành, đến khi đó tôi cần cô ở đây và dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra người có khả năng đẻ trứng, bắt lấy nó, vì thế xin cô hãy ở thành phố Tùng Đào thêm một thời gian nữa.”

Tiêu Tân Lôi ưỡn lưng mệt mỏi, cô chỉ ước gì được ở lại đây thêm vài ngày mà thôi, về tới thành phố Phù Dung Hà một cái là lại bị Lâm Triết Viễn sắp xếp tới sắp xếp lui hết như công nhân bốc vác vậy.

Trong khoảng thời gian ấu trùng quái vật kia sẽ chưa thể gây ra chuyện gì, vì thế Tiêu Tân Lôi muốn nhân cơ hội này đi chơi một chút.

Cô quay trở lại phòng nghỉ dành cho khách mà Tống Lăng đã sắp xếp cho mình, thay chiếc váy trắng màu trắng đã chuẩn bị từ sớm, đội mũ vải màu trắng, cầm một cái túi xách tinh xảo, chuẩn bị ra ngoài dạo chơi.

Thị trấn Cổ Tích nằm sát rìa thành phố Tùng Đào, vốn chỉ là một thị trấn nhỏ bình thường, nhưng ba năm trước thành phố Tùng Đào bắt đầu phát triển ngành du lịch nên đã cải tạo lại thị trấn.

Bước vào cổng thị trấn Cổ Tích, Tiêu Tân Lôi giống như lạc vào một thế giới khác, kiểu kiến trúc ở nơi này giống như hình vẽ trong truyện cổ tích vậy.

Hai chú ngựa con màu trắng chậm rãi đi lại ở ven đường, không hề sợ hãi người lạ, người lùn để râu xồm xoàm đang cần cù làm việc, thiếu nữ xinh đẹp mặc quần áo công chúa trong truyện cổ tích đang chơi đùa với đám trẻ con.

Phần lớn khách du lịch đều là tình nhân thân mật, và cha mẹ dẫn con tới tham quan, rất ít khi nhìn thấy người đi một mình.

Không khí nơi này làm Tiêu Tân Lôi lập tức thả lỏng.

Mà chiếc váy trắng của Tiêu Tân Lôi cũng là một cảnh sắc của thị trấn Cổ Tích này, rước lấy rất nhiều ánh mắt ghen tỵ của nhóm nữ giới.

Ánh mắt đó không phải vì diện mạo của Tiêu Tân Lôi, mà là vì hiện giờ đã là cuối thu thế mà cô vẫn có thể mặc váy ngắn

mùa hè.

Mà Tiêu Tân Lôì đương nhiên cũng nhận ra ánh mắt của bọn họ, cô kiêu ngạo ưỡn ngực, thân là người siêu năng, căn bản không sợ loại rét lạnh này.

Hiện giờ cô chính là người rục rĩ nhất nơi này!

Đột nhiên, Tiêu Tân Lôì nhìn thấy hai bóng dáng không hài hòa trong cảnh sắc này.

Đó là hai người lính bài tây canh giữ trước cửa một căn phòng, hai người binh sĩ này mặc quần áo da hình bài tây, cứng ngắc đứng ở cửa, rất chuyên nghiệp.

Tuy bọn họ đội cái nón rất buồn cười, cũng trang điểm rất đậm, nhưng vẫn có thể nhìn ra được đó chính là Lý Đại Trang và Đào Văn.

Gặp mặt hai lần cũng coi như có duyên, Tiêu Tân Lôì có chút do dự, chuẩn bị cảnh báo hai người một chút, nói không chừng có thể giúp bọn họ tránh được kiếp nạn.

“Trùng hợp thật đấy, hai cậu không phải cũng tới thị trấn này du lịch à, sao lại trở thành nhân viên luôn rồi, có phải sài hết tiền rồi nên phải ở lại làm công không?”

Cô chuẩn bị làm quen với hai người này một chút, bằng không trực tiếp chạy tới nói rằng ấn đường bạn đen xì rồi kìa, sắp tới có lẽ sẽ gặp tai họa, nói không chừng sẽ bị coi là kẻ điên rồi đuổi đi.

Lý Đại Trang liếc nhìn Tiêu Tân Lôì một cái, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc nói: “Thưa cô, nơi này là phòng chơi bài, muốn vào chơi xin hãy đăng ký.”

Hai người này... không nhớ mình sao?

Tiêu Tân Lôì tức giận nghĩ rằng, cô dám nói mình cũng coi như tươi trẻ xinh đẹp, lúc ở trên xe bus hai người ngồi ở ngay bên cạnh mình, lẽ nào không có chút ấn tượng nào với mình sao?

Khó trách hai người đàn ông lại đi ra ngoài chơi như vậy, thì ra là...

Có điều khi cô kích hoạt khả năng, muốn xem thử trạng thái của hai người, nhưng vừa kích hoạt một cái, Tiêu Tân Lôi đã run run.

Trạng thái của hai người Lý Đại Trang giống như lúc ở trên xe vậy, nhưng hình như bọn họ đang bị thứ gì đó mê hoặc.

Có thể làm Tiêu Tân Lôi khiếp sợ như vậy không phải là hai người bọn họ, mà là khi ánh mắt nhìn thấy những người khác trong thị trấn Cổ Tích.

Nhân viên làm việc, khách du lịch, tất cả những vật sống ở đây đều có một tầng khí đen dày đặc quấn quanh ở trên đầu!

Tất cả bọn họ đều sẽ chết trong một khoảng thời gian ngắn!

Nơi này sắp gặp phải một trận tai họa lớn!

Tiêu Tân Lôi đột nhiên lùi về sau hai bước, giống như vấp phải thứ gì đó, đó là một cái gương.

Tiêu Tân Lôi theo bản năng nhìn chính mình trong gương, phát hiện sắc mặt mình tái nhợt, giống như tràn đầy tử khí vậy.

Hơn nữa, ở sau lưng cô giống như có mụ phù thủy đang giơ những chiếc móng vuốt gầy đến trơ xương!

“Nơi này không phải thị trấn Cổ Tích gì cả, nơi này là Địa Ngục!”

Một luồng hơi lạnh lủi thẳng vào sọ não, Tiêu Tân Lôi không chút do dự xoay người, cô không dám ở nơi này lâu hơn nữa, cô muốn nói cho Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Tùng Đào biết, nơi này rất có thể sẽ xảy ra chuyện lớn!

Tiêu Tân Lôi đã từng phân tích về năng lực của mình, cho dù nhìn thấy tử vong nhưng nếu dùng siêu năng lực tham gia thì cũng có khả năng thay đổi.

Vì thế nếu như có thể đúng lúc làm Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Tùng Đào chú ý thì tình huống có lẽ sẽ được thay đổi...

Nhưng Tiêu Tân Lôi không chú ý thấy lúc cô vội vàng rời đi thì có một người lùn đang quét dọn lộ ra nụ cười quỷ dị với cô.

...

“Minh... đây là đâu vậy.”

Tiêu Tân Lôi mở mắt ra, phát hiện những thứ mình nhìn thấy đều đảo ngược... không, là cô bị treo ngược mới đúng!

Cô nhớ mình đang vừa chạy vừa gọi điện thoại cảnh báo Tống Lăng, nhưng còn chưa chạy ra khỏi thị trấn Cổ Tích thì đã mất ý thức.

“Cuối cùng cô cũng tỉnh, các nữ sĩ ra tay hơi nặng, làm cô ngủ suốt một ngày mới tỉnh lại, tôi thay mặt bọn họ xin lỗi cô.”

Một giọng nam vang lên sau lưng Tiêu Tân Lôi, cô chỉ có thể nghe thấy âm thanh nhưng không có cách nào thấy được người nói chuyện.

“Tôi không biết gì cả, có thể thả tôi không...”

Tiêu Tân Lôi khóc sụt sùi giãy giụa, nhưng càng giãy thì lại càng làm sợi dây siết chặt hơn, ngón tay cô khẽ chuyển động một chút nhưng xoay vài vòng cũng không có biến hóa gì cả.

“Nữ sĩ, đừng thử dùng siêu năng lực, tình trạng của cô bây giờ không có cách nào sử dụng sức mạnh của mình đâu.” Người ở phía sau khuyên nhủ Tiêu Tân Lôi.

Thấy khóc cũng không có tác dụng, siêu năng lực cũng bị khóa, Tiêu Tân Lôi lập tức ngừng khóc, cô sớm đã không phải là cô gái gặp chuyện là khóc như trước kia nữa rồi.

“Mục đích của mày là gì, tính làm gì thị trấn này?”

“Sẽ làm gì thị trấn này sao... thật ra cô hiểu lầm tôi rồi, tôi không làm gì nơi này cả, phá hủy nơi này chỉ có bọn cô thôi, đúng không, nàng thợ săn.” Người đàn ông kia im lặng một hồi rồi nói.

“Gạt người!” Tiêu Tân Lôi phỉ nhổ.

“Không quản cô nói thế nào cũng được, cô hãy ở lại đây vài ngày đi, thử nghiệm của tôi đã sắp thành công rồi, tôi sẽ không để cô quấy rối thử nghiệm của tôi, chỉ cần cô không cố thoát đi, tôi sẽ không tổn thương cô, nếu như cô muốn phá rối— tôi sẽ giết cô!”

Chương 312 - Shermore

Bởi vì nhiệm vụ khẩn cấp, Ôn Văn sẽ không tự dùng xe của mình lái tới tỉnh Đông Sơn mà trực tiếp dùng giấy chứng nhận mua vé máy bay miễn phí, bay tới thành phố Tùng Đào... có thể ngồi máy bay miễn phí, làm gì có chuyện lãng phí tiền xăng của mình chứ.

Trước khi lên đường, Ôn Văn đội mũ quả dưa, thay đổi đáng về quần áo của mình, đổi tạo hình mới.

Trên người mặc áo khoác màu nâu, đầu đội mũ mềm, bên trong áo khoác là một bộ vest màu đen khá thoải mái.

Nhiệm vụ lần này có khả năng là không cần chiến đấu, vì thế Ôn Văn nghĩ rằng ăn mặc như vậy phù hợp với phong cách đặc biệt của thám tử, điều tra vụ án cũng càng có cảm giác hơn.

Ngồi ở chỗ của mình một chốc, có một người lên máy bay hấp dẫn sự chú ý của Ôn Văn.

Người này có kiểu ăn mặc giống như Ôn Văn, thậm chí giống như là từ một khuôn khắc ra vậy, hơn nữa trang bị còn đầy đủ hơn cả Ôn Văn, kính lúp, đồng hồ, tẩu thuốc...

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người này, Ôn Văn đã cảm thấy người này có chút không vừa mắt, đại khái là vì mặc đồ đụng hàng đi.

Mà càng làm Ôn Văn không thoải mái chính là người lại còn ngồi bên cạnh Ôn Văn, cười híp mắt nhìn anh, ánh mắt đó làm Ôn Văn có cảm giác rất tệ, đây chính là ánh mắt của anh lúc chuẩn bị lừa người.

“Tôi biết anh, anh chính là một trong số siêu thợ săn thông qua lần sát hạch này, lên máy bay này có phải vì vụ án bên tỉnh Tùng Đào không, thế anh chính là Biên Thái đúng không?”

Sắc mặt Ôn Văn trở nên khó coi, cố gắng trừng to mắt cảm tức nhìn người nọ: “Mắng ai thế hả?”

“Ê, xin lỗi, nhưng tôi không đoán sai mới đúng chứ nhỉ?”

Nhìn ánh mắt giống như muốn cắt nhỏ mình ra để cho heo ăn của Ôn Văn, người nọ có vẻ có chút xấu hổ, ngồi bên cạnh Ôn

Văn không nói lời nào.

Thật ra thì sau khi người này nói ra ba chữ siêu thợ săn, Ôn Văn cũng đã bắt đầu tìm kiếm tin tức về người này ở trong đầu, cuối cùng nhớ ra người này hẳn là một thành viên thông qua sát hạch.

Nhưng ngay từ ánh mắt đầu tiên đã có thể nói ra biệt hiệu của mình, mà mình thì phải tới khi được hắn nhắc nhở mới nhận ra người này cũng là siêu thợ săn...

“Tôi là Shermore, biệt hiệu là ‘Đại Thám Tử’, cũng là siêu thợ săn thông qua lần sát hạch này, cũng nhận nhiệm vụ ở thành phố Tùng Đào giống như anh, lần này chúng ta phải hợp tác thật tốt nhé.” Người đàn ông kia gỡ nón xuống, lộ ra mái tóc xoắn ngắn cũn, đưa tay hướng về phía Ôn Văn nói.

Đại thám tử...

Ôn Văn cắn chặt răng, chính là cái tên chết tiệt này đã cướp mất biệt hiệu của mình.

“Tôi là Ôn Văn, nghề thám tử, biệt hiệu...” Ôn Văn chuẩn bị bắt tay.

“Anh là Biến Thái, tôi biết.” Shermore bắt tay Ôn Văn, mỉm cười, lộ ra tám cái răng chính tề.

Nhưng nụ cười này Ôn Văn chỉ hận không thể đánh gãy răng hắn, bàn tay đưa ra cũng rút trở lại, anh mới không bắt tay với tên đáng ghét này đâu.

Thẳng thắn mà nói, người này cũng không làm gì bất lịch sự với Ôn Văn cả, chỉ là Ôn Văn cảm thấy hắn không vừa mắt, có lẽ là vì người này đã cướp mất hình tượng của anh.

Hơn nữa Shermore... không phải chính là thợ săn hạng nhì của phần sát hạch thứ hai à, tốc độ phá giải mười tình huống kia nhanh hơn Ôn Văn!

“Ôn tiên sinh, nếu đã gặp ở đây rồi thì chúng ta thảo luận về vụ án một chút đi.” Shermore khá nghiêm túc với vụ án mình phụ trách.

“Chờ tôi một chút.” Ôn Văn đột nhiên đứng dậy, sau đó đi tới wc của máy bay, khóa chặt cửa.

Anh lấy thiết bị đầu cuối của thợ săn ra kiểm tra nhiệm vụ một chút, phát hiện quả thật có một siêu thợ săn là ‘Đại Thám Tử’ cũng nhận nhiệm vụ này, lúc này mới yên tâm không còn nghi ngờ.

Tự nhiên nhảy ra một người nói là biết mình, nếu Ôn Văn không kiểm tra một chút thì anh đã không phải là Ôn Văn nữa rồi.

Sau đó Ôn Văn xoay cái nón trên đầu, để quần áo của mình biến thành màu tím sậm.

Khi này một bác gái ngồi bên cạnh thấy Ôn Văn và Shermore là hai người đàn ông lại mặc ‘quần áo tình nhân’ thì biểu cảm trở nên khá quý dị, chỉ sợ là đang nghĩ tới vài chuyện không tốt cho lắm.

Vì thế Ôn Văn quyết định đổi màu quần áo một chút, như vậy sẽ không bị người ta hiểu nhầm.

Nhưng khi anh ra ngoài thì phát hiện ánh mắt bác gái kia và Shermore lại tròn tròn, vì sao người này đi wc xong thì màu sắc quần áo lại khác như thế?

Shermore trầm lắng đầu, không hổ là Biến Thái, đi wc thôi cũng có thể làm quần áo đổi màu.

Ôn Văn trở lại chỗ ngồi, nói với Shermore: “Hiện giờ chúng ta có thể bắt đầu thảo luận rồi.”

Shermore mỉm cười nói: “Hiện giờ tình hình là thế này, địa điểm xảy ra vụ án có tên là thị trấn Cổ Tích, là một trấn du lịch được cải tạo từ ba năm trước.”

“Mấy hôm trước vẫn là trạng thái bình thường, nhưng đột nhiên thị trấn này bị phong tỏa, thoát nhìn thì vẫn bình thường, nhưng chỉ cần có người tiến vào đó thì không thể nào ra ngoài được nữa, nghi ngờ là có dính dáng với sức mạnh siêu nhiên.”

Ôn Văn gật đầu, những tài liệu này thì anh cũng biết.

“Ngoài ra, tôi thông qua nguồn tin của mình tìm được một ít tin tức khác, trong ba năm qua thị trấn Cổ Tích này đã xuất hiện vài sự kiện có dấu hiệu siêu tự nhiên, nhưng chưa từng xuất hiện chuyện đổ máu, vì thế tiểu đội săn ma cũng không tiếp tục điều tra.”

“Cái kia... tôi thấy kế hoạch của ông lúc ban đầu cũng cần phải tới phân hội thành phố Tùng Đào, có thể chở tôi một đoạn được không, tôi không biết đường.”

Ôn Văn bĩu môi nói: “Không phải nói sẽ chia ra làm việc à, đi taxi đi.”

Shermore im lặng một hồi mới nói: “Nói thật ra là... tôi lạc đường.”

Ôn Văn: “...”

Người này trong lúc đi tìm taxi lại lạc đường tới chỗ của mình!

Chương 313 - Chó Săn Màu Đen

Sau khi từ trên xe bước xuống, Shermore nhìn chiếc xe thể thao của Ôn Văn, hâm mộ trong mắt gần như sắp tuôn trào ra ngoài.

Nhất là hẳn có thể lái xe lại càng làm hấn đỏ mắt hơn, nếu như hẳn có một thú cưng như vậy thì sẽ không bị lạc đường nữa.

“Ông nhìn xe tui như vậy làm chi đấy, dân mù đường như ông không lái được đâu.” Ôn Văn nhếch miệng châm chọc.

Shermore thở dài một hơi: “Cũng vì không thể cho nên mới muốn.”

Vị trí của hiệp hội thành phố Tùng Đào là một trại nuôi chó cỡ lớn, ngoài sân đều là đám chó dữ cỡ lớn, có đám chó này trông coi, người bình thường rất khó phát hiện nơi này rốt cuộc làm gì, có thể hoàn mỹ ẩn giấu sự tồn tại của phân hội ở trước mặt người bình thường.

Ở địa phương thế này thường hay có lũ trộm chó ghé thăm, có điều hai năm qua thì trại nuôi chó này chính là vùng cấm của đám trộm.

Trộm chó ở nơi khác, bị phát hiện cùng lắm chỉ bị đánh gãy giò mà thôi.

Nhưng nếu trộm chó ở trại nuôi chó này thì rất có thể sẽ im hơi lặng tiếng biến mất.

“Kỳ quái, giống chó này mình chưa từng thấy qua, giống như là...”

Đi qua cổng lớn, Shermore nhìn chăm chăm mấy con chó lớn màu đen cao cỡ nửa người, vai của đám chó này rất rộng, cơ thể rất rắn chắc, có khác biệt rất lớn với chó thường.

Shermore không hề nghi ngờ, đám chó này mà hợp sức lại thì thật sự có thể giết chết hổ!

“Trên người của chúng có mùi của của thế giới trong, hẳn là tới từ bên kia, hoặc nên nói là con lai, ông cũng có nghiên cứu về chó nữa hả?” Ôn Văn nói, anh chỉ cần ngửi một cái là có thể đoán được xuất xứ của đám chó này.

“Tôi từng cố gắng tìm kiếm dấu vết của sức mạnh siêu nhiên, vì thế trước kia có nhận được một vụ án quái vật chó săn, cuối cùng chứng minh là có người sùng thuốc gây ảo giác để làm chuyện ác, có điều cũng nhờ vào phúc của vụ án kia nên tôi rất rành về các chủng loại chó của liên bang.”

Shermore hoài niệm nói, đối với hắn mà nói, đoạn thời gian tìm kiếm sức mạnh siêu nhiên kia rất đáng giá hoài niệm.

Ôn Văn dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn, nếu người này không phải dân mù đường, với khả năng điều tra của hắn, phát hiện sức mạnh siêu nhiên hẳn là rất dễ dàng.

Xem chó xong, Ôn Văn lấy giấy chứng nhận đưa cho người đồng nghiệp canh cửa, hai người có được tư cách tiến vào phân hội này.

Bước đầu tiên trong kế hoạch của hai người chính là tới phân hội tìm hiểu tình huống, ít nhất cũng phải hiểu tình huống cụ thể một chút mới được.

“Sao lại làm trại chó trá hình nhỉ, nuôi chó của thế giới trong này, có phải có nghĩa là...” Ôn Văn đi ở phía trước, mà Shermore đi ở phía sau cứ lằm bằm.

Điều này làm Ôn Văn nghe có chút phiền, xoay người lại nhìn Shermore nói: “Đoạn đường này ông thấy cái gì cũng phân tích, thấy trong chai hồng trà lạnh trong xe tôi cũng có thể phân tích một lần tôi tè ra bao nhiêu nước tiểu, ông rảnh rỗi đến vậy á hả?”

Shermore cười khở: “Đây là thói quen nghề nghiệp rồi, đầu óc tôi không dừng lại được, nếu ông cảm thấy không thích hợp thì tôi không nói với ông nữa.”

Trên đường, thỉnh thoảng có một vài con chó bulldog không có mắt sửa hai người bọn họ, nhưng mấy con chó đen to lớn nhất thì nằm bẹp ở trong góc, bày ra tư thế thần phục với hai người.

Là loài chó có huyết dịch chủ yếu tới từ thế giới trong, theo lợi né hại chính là bản năng của chúng nó, chúng nó có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nhóm Ôn Văn.

“Khó trách nơi này lại nuôi loại chó này, có mắt nhìn hơn chó bình thường.” Ôn Văn cười khẽ một tiếng, nhìn thấy thợ săn ra đón tiếp mình.

Người phụ nữ kia tết tóc kiểu Dreadlock, đeo bông tai, da ngăm đen xỉn màu, lúc này trên mặt cô ta là biểu cảm buồn rười rượi.

Sau khi nhìn thấy hai người Ôn Văn, cô cố chống đỡ tinh thần nói: “Hai vị chính là siêu thợ săn tới giải quyết vụ án kia đúng không, xin hỏi vị nào là Biển Thái, vị nào là Đại Thám Tử, hai vị muốn ở đây nghỉ ngơi một chút hay là...”

“Bọn tôi là ai cô không cần quan tâm, ở đây sao chỉ có một mình cô, những người khác đâu.” Ôn Văn phát hiện người siêu năng ở đây chỉ có một mình người phụ nữ này, nhân viên hỗ trợ cũng ít ỏi đến đáng thương.

Biểu cảm buồn bã của người phụ nữ một lần nữa lộ ra: “Bọn họ đều đang ở trong thị trấn Cổ Tích bên kia, bao gồm cả đội trưởng của bọn tôi thì đã có năm... không, sáu thợ săn biến mất ở thị trấn kia, xin hai vị nhất định phải cứu bọn họ ra.”

“Chờ đã, sau khi vụ án này được báo lên hiệp hội, đáng ra các người không nên nhúng tay vào, sao lại còn mạo hiểm tiến vào?” Shermore nhíu mày hỏi.

“Đội trưởng muốn cứu người ra, hơn nữa nơi ấy tới tận bây giờ trông cũng không nguy hiểm... hai vị cứ tới xem một chút là biết.” Lúc nói chuyện biểu cảm của người phụ nữ có hơi mập mờ, có lẽ đang che giấu gì đó, hoặc chỉ là buồn bã quá độ mà thôi.

Có điều Shermore có vẻ nghi ngờ Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Tùng Đào, nếu dùng thị giác này để phán đoán thì người phụ nữ này có chút khả nghi.

Hai người tiếp tục đưa ra nghi vấn với người phụ nữ, cô ta cũng coi như có hỏi có đáp, sau khi hỏi thăm xong thì hai người đã lấy được toàn bộ tin tức về khu vui chơi kia.

Trước khi đi, Shermore ngồi xổm xuống trước mặt một con chó mực, thuận miệng hỏi: “Đám chó này không tệ, số chó mà tôi từng thấy qua không có loại nào uy phong được bằng chúng.”

Người phụ nữ kia cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời: “Ah, chúng là đám chó mà đội trưởng mang về từ ba năm trước, hình như có chút huyết thống của sinh vật thể giới trong, chó thường kém xa, chúng nó chính là bảo bối trong lòng đội trưởng, sau khi đội trưởng có chúng nó thì lạnh nhạt với bọn tôi hơn rất nhiều.”

“Ba năm trước... là khoảng tháng bảy tháng tám của ba năm trước hả?” Shermore đoán.

“Cỡ cỡ đó, hình như là vậy, sao ngài biết?” Người phụ nữ kinh ngạc hỏi.

Shermore mỉm cười, thẳng đến khi đi tới xe Ôn Văn, Ôn Văn suy nghĩ cuộc nói chuyện của hai người một chút rồi chọt gạt đầu, cũng ngồi vào trong xe.

Nếu như tất cả không phải trùng hợp, hoài nghi của Shermore quả thực rất hợp lý.

Trước đó Ôn Văn coi thường hắn, nhưng xếp thứ hai trong phân thi thứ hai quả nhiên không phải người đơn giản, nếu hắn không phải kẻ mù đường thì nhất định chính là một siêu thợ săn khó dây dưa.

“Tôi tưởng ông sẽ hỏi tôi là đã phát hiện được gì rồi.”

Thấy sau khi ngồi vào trong xe, ngoại trừ bảo Tam Tê Nhi lái xe thì Ôn Văn không hề làm thêm gì cả, Shermore có chút kinh ngạc hỏi.

“Đó là cách làm của người bình thường, nhưng tôi không phải kẻ ngốc, trước đó ông đã nói thị trấn Cổ Tích trong ba năm

gần đây nhiều lần xuất hiện kỳ quái mà tiểu đội thợ săn lại thờ ơ với chuyện đó, sau khi chuyện bùng phát thì Tổng Lãnh lại làm trái với quy định xông vào nơi nguy hiểm rồi biến mất.”

“Trùng hợp nhất là cũng vào ba năm trước khi thị trấn Cổ Tích được xây dựng thì Tổng Lãnh cũng từ nơi nào đó mang về mấy con chó có huyết thống thế giới trong này... huyết thống trên người đám chó này rất nồng đậm, có lẽ là quan hệ huyết thống trực hệ với quái vật thế giới trong.”

“Ông nghi ngờ sự kiện ở thị trấn Cổ Tích có liên quan tới tiểu đội thợ săn thành phố Tùng Đào đúng không, nhưng chỉ với những bằng chứng này thì vẫn chưa đủ!”

Trong tình huống không đủ chứng cứ, Ôn Văn không thích đưa ra kết luận.

Shermore hơi ngã người về phía sau, miệng nhếch lên tự tin nói: “Bây giờ vẫn chưa thể đưa ra kết luận, có điều sau khi loại bỏ hết tất cả khả năng, khả năng không có khả năng nhất chính là chân tướng!”

Chương 314 - Công Chúa Và Thú Một Sừng

Lý Đại Trang và Đào Văn mặc bộ đồng phục bài tây khá buồn cười tuần tra trong thị trấn Cổ Tích.

Trước đây bọn họ chỉ là nhân viên phục vụ cho một công trình trong khu vui chơi mà thôi, mà hiện giờ thì bọn họ chính là thủ vệ chính thức của thị trấn này.

Bọn họ không nhớ rõ trước kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ mình là một tên lính bài tây, người giống như bọn họ ở trong thị trấn này còn mười mấy người nữa.

“Cầu xin ông để tôi đi đi, tôi không muốn chơi ở trong thị trấn có quỷ này đâu.” Một người đàn ông cầu xin một người mặc đồ thủ vệ ở đầu trấn.

Ông và vợ đưa con tới trường luyện thi xong thì tới đây dạo chơi một chút, vốn định chơi tới chiều sẽ quay lại đón con, nào ngờ lại bị kẹt ở đây vài ngày.

“Ông là cư dân của thị trấn Cổ Tích, không có lệnh của trưởng trấn, không cho phép ra ngoài.” Thủ vệ áo giáp máy móc nói.

“Đã năm ngày rồi, ngày nào cũng là những lời này, tôi muốn xem thử xem mấy người có thể làm gì tôi!” Người đàn ông kia trừng mắt, đẩy mạnh người thủ vệ áo giáp một cái, phần mũ giáp rơi xuống.

Bên trong— không có đầu!

“Không... không phải tôi làm.”

Người đàn ông run rẩy lui về phía sau vài bước, suốt nhiều ngày qua ông vẫn luôn bị không chế ở trong trấn, nhưng không hề biết người không chế mình lại không phải là nhân loại!

Rất nhanh sau đó ông bị vài hộ vệ áo giáp không chế, quỳ dưới đất không thể động đậy.

Thủ vệ áo giáp bị rơi đầu thì lần mò tìm kiếm cái đầu của mình, sau khi đội nó lên trở lại thì hai con mắt lóe ra ánh sáng

màu đỏ kinh người.

Nó rút thanh kiếm dài ra, bổ một phát vào đầu người đàn ông, lúc lưỡi kiếm sắp chạm vào đầu người đàn ông nó rút kiếm lại.

Tiếp đó nó và tất cả thủ vệ áo giáp ở đây đều quỳ một chân xuống đất.

Ánh sáng trắng ám áp xuất hiện, một phụ nữ ăn mặc kiêu công chúa rất xinh đẹp cười trên người một con thú một sừng đang phát sáng, tao nhã đi tới cổng thị trấn.

Không quản là thú một sừng hay công chúa thì thoát nhìn chỉ giống như nhân viên và dụng cụ của thị trấn Cổ Tích mà thôi, thế nhưng hiện giờ không có ai nghi ngờ thân phận của bọn họ.

Dưới ánh sáng thánh khiết của thú một sừng, tâm tình kinh sợ của người đàn ông kia thoáng chốc đã được an ủi, hẳn cảm thấy mình được giải thoát.

“Xảy ra chuyện gì?” Công chúa dịu dàng nói, âm thanh của nàng so với tiếng hót của chim hoàng oanh còn trong trẻo dễ nghe hơn.

Thủ vệ áo giáp ồm ồm nói: “Công chúa điện hạ, tên dân đen này muốn chạy trốn.”

Công chúa tao nhã nhảy xuống khỏi lưng thú một sừng, đi tới trước mặt người đàn ông kia, ôn nhu hỏi: “Tại sao lại muốn đi, là chúng tôi làm không tốt hay ông không muốn sống chung với chúng tôi...”

Người đàn ông suy nghĩ một chút, phát hiện đám người kỳ quái này ngoại trừ không cho bọn họ rời khỏi thị trấn này thì quả thực không làm gì quá đáng, thậm chí còn thỏa mãn rất nhiều yêu cầu của ông.

Không quản là tiền tài, thức ăn ngon hay là gái đẹp...

Vì thế ông nhỏ giọng nói: “Không phải các người làm không tốt, chỉ là con tôi nó vẫn còn ở bên ngoài...”

Công chúa lui về sau một bước, giọng nói trở nên lạnh như băng: “Tức là, ông muốn rời đi và không còn quan hệ gì với chúng tôi nữa, tất cả chính là vấn đề của ông.”

Người đàn ông do dự một chút, gật đầu nói: “Đúng vậy, hãy để tôi đi đi, tôi sẽ không...”

“Ông đã không muốn ở lại nơi này thì tôi cũng không ép buộc, bây giờ ông có thể đi rồi.” Biểu cảm thân thiết đã hoàn toàn biến mất, lộ ra dáng vẻ xa cách lạnh lùng.

Nghe thấy lời của công chúa, người đàn ông kia quá đổi vui mừng, sau khi nói cảm ơn thì chạy ra ngoài trấn.

Ông đã lấy được hai thỏi vàng ở đây, chỉ cần ra được bên ngoài thì có thể...

Phập...

Mạch suy nghĩ của người đàn ông khựng lại, ông kinh ngạc nhìn ngực mình, phát hiện nơi đó bị một cái sừng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt đậm thủng.

Là sừng của con thú một sừng kia!

Sau khi đâm thủng ngực người đàn ông kia, lông bờm bị máu nhuộm đỏ trên đường truy đuổi.

Bản tính của nó bị đè ép quá lâu, nó chỉ thích thiếu nữ thuần khiết, về phần những nhân loại khác thì biến mất tốt hơn.

Thú một sừng đang lao nhanh đột nhiên ngừng lại, nó chạy tới trốn ra sau lưng người phụ nữ, con mắt màu bạc khiếp sợ nhìn phía trước.

Một người mặc áo choàng đen từ trong bóng tối bước ra, bất mãn nói với ‘công chúa’ kia: “Các người đã đồng ý với tôi là sẽ không giết người ở đây.”

Công chúa bước tới chỗ bóng người kia, đưa tay khoác lên vai hắn, chớp chớp mắt nói: “Trước đây bọn ta đã nói là sẽ không giết dân trong trấn, nhưng hắn hình như không thích thân phận này, cố ý muốn rời đi cơ mà.”

Bóng đen kia im lặng một hồi mới nói: “Lần sau không được viện lý do này nữa!”

Công chúa bật cười khanh khách: “Ông không có tư cách yêu cầu bọn ta, chỉ cần là giao ước với ông, bọn ta nhất định sẽ không vi phạm, nhưng ngoài những chuyện đó thì ông không có quyền quản!”

Mặt của nàng ta giống như nháy mắt trở nên khô héo, trái đầy vết thương và nếp uốn, chất lỏng đen kịt chảy ra từ mắt mũi miệng, cực kỳ đáng sợ.

Nhưng cảnh tượng đó chỉ xuất hiện trong nháy mắt, cô ta lại biến thành nàng công chúa nghiêng nước nghiêng thành, nhảy lên lưng thú một sừng đầu đỏ, chậm rãi rời đi.

Vừa đi, nàng còn oán giận nói với thú một sừng: “Giẫm chết không phải tốt hơn à, giờ tao lại phải rửa lông cho mày...”

Nhìn bóng lưng công chúa, bóng đen thở dài một tiếng nói: “Vì sao lại không thể hài hòa ở chung chứ, này cũng không phải điều mình muốn thấy...”

...

Phía trước chính là thị trấn Cổ Tích, công vào chỉ có một, ông thích chơi sao thì chơi tôi không quản, tôi sẽ không quấy rầy ông, ông cũng đừng có quấy rầy tôi.” Ôn Văn không chút khách khí đuổi Shermore xuống xe.

Thấy xe của Ôn Văn biến mất trước mắt mình, Shermore cười khỏ, hấn và Ôn Văn thật sự không hợp.

Tiếp đó hấn nhìn lối vào thị trấn Cổ Tích, líu ríu nói: “Nhu vậy mục tiêu hiện giờ là, tạm thời ở nơi này duy trì không lạc đường...”

Sau khi đã cách Shermore xa một chút, Ôn Văn quay trở vào trạm thu nhận, dọc theo đường đi vẫn luôn đi cùng Shermore, có một số chuyện không tiện làm cho lắm.

Shermore là một thợ săn rất ưu tú, nhưng ưu tú tới mức có thể dựa vào từng hành vi để nhìn thấu suy nghĩ của Ôn Văn, điều này làm anh cảm thấy khó chịu.

Đúng vậy, Ôn Văn chính là người như vậy, không chịu nổi khi mà có người có chỉ số thông minh cao hơn khoa tay múa chân với mình.

Hơn nữa kế hoạch của anh không giống với Shermore, Shermore chỉ có vài thủ đoạn nhỏ, tiến hành cẩn thận thăm dò nơi này.

Nhưng Ôn Văn thì khác, anh có rất nhiều phương pháp để nắm bắt tình huống của thị trấn Cổ Tích, mà anh không muốn để

Shermore biết được.

Vì vậy anh giả vờ là mình và Shermore không hợp, tùy tiện tìm một lý do để tách ra hoạt động riêng.

Hơn nữa anh không hề lo lắng chuyện không có mình ở bên cạnh mà Shermore sẽ xảy ra chuyện, tuy chỉ mới quen biết không lâu, hơn nữa Ôn Văn cũng khá khó chịu với người này.

Nhưng anh không thể không thừa nhận, nếu không có trạm thu nhận thì người này xuất sắc hơn mình!

Chương 315 - Chuẩn Bị Trước Khi Hành Động

Ôn Văn bảo Tam Tê Nhi bo theo tường vây thị trấn Cổ Tích lái xe đi một khoảng, sau đó dừng xe lại.

Tiếp đó, Ôn Văn nhìn thấy bốn phía không có người thì tiến vào trạm thu nhận, muốn thăm dò thị trấn Cổ Tích nguy hiểm này, Ôn Văn không có lý do gì mà không mượn dùng sức mạnh của trạm thu nhận cả.

Đầu tiên anh tới kho hàng, chuẩn bị sẵn ống phóng hỏa tiễn RPG và khẩu Phạt Thuyết Gatling.

Trong vài ngày ở tổng hội Ôn Văn đã mua thêm một thùng đạn Gatling đất đỏ, đạn hỏa tiễn cũng mua thêm một ít, bởi vì kích cỡ của đạn hỏa tiễn lớn hơn một chút nên Ôn Văn còn khắc ký hiệu lên đó.

Bởi vì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nên hỏa lực nặng nhất định phải có, đồng thời còn phải sung túc.

Hiện giờ nếu như Ôn Văn cần thì có thể dùng hỏa lực nặng phá hủy một tòa nhà trong một khoảng thời gian ngắn.

Sau khi chuẩn bị vũ khí xong, Ôn Văn từ trong đồng đồ hỗn loạn, lục lọi tìm được một tiêu bản bọ cánh cứng trông rất sống động.

Con bọ cánh cứng này là Từ Hải chế tạo như con rôi, có thể bị Ôn Văn điều khiển, dùng để điều tra tầm xa, hơn nữa còn có được đặc tính không bị hư hại, là thiết bị điều tra tuyệt vời.

Trước đó bởi vì nơi cần điều tra cũng không phải rất nguy hiểm, hơn nữa còn có con rối của Từ Hải nên Ôn Văn vẫn chưa dùng con bọ cánh cứng này mà ném nó vào trong đồng đồ, suýt chút nữa đã quên mất.

Mà bây giờ, Ôn Văn không biết chút gì về thị trấn Cổ Tích cả, con rối của Từ Hải chưa chắc có thể hoàn thành nhiệm vụ điều tra, lúc này thật sự cần con bọ không thể bị phá hủy này.

Nhưng cho dù có con bọ cánh cứng thì con rối vẫn cần thiết, vì thế Ôn Văn đi tới căn phòng của Từ Hải.

Lúc này Từ Hải đã có một khoảng thời gian không có việc làm.

Trong phòng giam của hắn có một cái kệ lớn, bên trên để đây các loại con rối nhỏ, là đoạn thời gian trước hắn gấp rút làm ra.

Lúc nào Ôn Văn dùng số con rối kia hết thì có lẽ sẽ có nhiệm vụ mới cho hắn, khi đó hắn mới cần làm việc.

Lúc này Từ Hải đang chơi một trò game offline tên là ‘Linh Hồn Ánh Sáng’, đã kẹt ở ải boss nhỏ đầu tiên ba ngày rồi, nhưng hắn vẫn không biết mệt, game khó vượt ải mới hợp ý hắn, nếu qua ải quá nhanh hắn sẽ cảm thấy nhàm chán.

Trong phòng giam không hề có chút hi vọng này chẳng có gì vui vẻ hơn một trò chơi khó có thể qua ải.

Nhìn Từ Hải quên ăn quên ngủ, Ôn Văn cảm thấy có chút khó chịu.

Trước đây vì cải thiện phúc lợi của nhân viên nên đã cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt của Từ Hải và vài con quái vật hữu dụng, có phải đây là quyết định sai hay không vậy, người này bây giờ cũng quá rảnh rồi rồi!

Nên tìm một vài chuyện cho hắn làm.

Lấy xong con rối cần dùng tới, Ôn Văn đi ra khỏi phòng giam, thông qua trạm thu nhận gửi một tin nhắn cho Phùng Duệ Tinh.

‘Cơ Kim Hội có sản nghiệp nào liên quan tới Anime không, trong trạm thu nhận có một bậc thầy chế tạo mô hình, có thể kiếm được khoản thu hợp lý cho Cơ Kim Hội.’

Gửi tin xong, Ôn Văn thỏa mãn liếc nhìn Từ Hải, nếu như thành công thì sau này Từ Hải sẽ không thể rảnh rỗi như vậy nữa rồi.

Tuy trò chơi là Ôn Văn mua cho Từ Hải, nhưng ai bảo hắn dám chơi game khi ông chủ tới kiểm tra chứ, đáng đời...

Chỉ là có bộ cánh cứng và con rối thôi là chưa đủ, nếu Ôn Văn muốn hiểu sâu hơn về tình huống ở bên trong thì phát một sinh vật còn sống là lựa chọn tốt nhất.

Vì thế anh tuần tra một phen ở khu phòng giam Tai Họa, tìm kiếm quái vật được lựa chọn để hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Sở dĩ lựa chọn quái vật khu Tai Họa là vì quái vật nơi này đã bị Ôn Văn bắt khá lâu rồi, có mức độ phục tùng cao hơn một chút.

Thứ hai, cho dù quái vật khu Tai Họa xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì Ôn Văn cũng không đau lòng.

Với thực lực của Ôn Văn hiện giờ, nếu như muốn thì có thể tùy tiện bắt quái vật cấp Tai Họa.

Ừm... sở dĩ Ôn Văn không phái Đào Thanh Thanh có mức độ thuần hóa cao nhất đi cũng vì sợ Đào Thanh Thanh sẽ bị gãy ở nơi này.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn nhỏ giọng nói: “Bọn mày ở trong phòng giam lâu như vậy rồi, có muốn ra ngoài hít thở gió một chút không?”

Âm thanh rất trầm nhưng lại có thể lan truyền khắp toàn bộ phòng giam.

Sau khi Ôn Văn nói xong, cả khu phòng giam đều sôi trào, đám quái vật tiến tới chỗ chắn song, mong đợi nhìn Ôn Văn.

Không quản là người hay quái vật thì hướng tới tự do chính là bản tính, bị giam trong trạm thu nhận lâu như vậy, ai cũng muốn được ra ngoài chơi.

Ừm... ngoại trừ thực hủ yêu vẫn còn ngơ ngác đứng đó như cũ.

Tên này ngoại trừ ăn uống thì căn bản chính là một vật biểu tượng, nếu không phải dịch ăn mòn của nó vẫn còn chút tác

dụng, Ôn Văn thật sự muốn cắt lát nó ra để đút cho quái vật khác.

“Trước tiên phải nói rõ ràng, lần này là tao để bọn mày ra ngoài làm việc cho tao chứ không phải để bọn mày tùy tiện đi chơi, hơn nữa tao chỉ chọn người nghe lời...” Ôn Văn kéo dài âm thanh nói.

“Tôi nghe lời, tôi nghe lời lắm, ngài muốn gì tôi cũng nghe theo hết!”

Hồ Ấu Lăng cầm một cái khăn tay nhỏ đưa ra ngoài phòng giam lắc lắc, dáng vẻ đầy quyến rũ làm người ta phải mơ màng.

Ôn Văn không nhìn về phía Hồ Ấu Lăng, một là gì động tác của cô nàng không đứng đắn, lại còn có chút cay mắt, hai là vì Ôn Văn lo lắng nhìn lâu sẽ làm tiêu chuẩn kén vợ của mình sẽ tăng cao, sau này sẽ không dễ tìm vợ.

Mặc dù bây giờ cũng không dễ tìm rồi...

Đám quái vật khác cũng lộ ra bản lĩnh làm Ôn Văn nhìn tới hoa cả mắt, nhưng kỳ thật Ôn Văn sớm đã nghĩ xong sẽ cho ai ra ngoài.

Sở dĩ nói nhiều lời như thế là vì muốn để đám quái vật hiểu, chỉ cần chúng hữu dụng với Ôn Văn thì sau này sẽ có cơ hội đi ra ngoài, như vậy sẽ làm chúng càng ngoan ngoãn với Ôn Văn hơn nữa.

Ôn Văn đi tới trước mặt thổ yêu, nhìn cô nàng bé nhỏ với đôi mắt đỏ tội nghiệp này, mỉm cười: “Chính là cô!”

Thổ yêu hoan hô nhảy dựng lên, đang chờ mong Ôn Văn sẽ thả mình ra ngoài thì lại thấy Ôn Văn đi tới, còn đóng cửa phòng giam lại.

Sau khi đóng cửa phòng giam, Ôn Văn búng tay một cái, toàn bộ phòng giam bị tấm màn đen vây quanh, từ bên ngoài nhìn vào không thể nào biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì.

“Ngài, ngài muốn làm gì tôi.” Thổ yêu co rúc trong góc tường, đôi tai tiu ngiũ rũ xuống, trông như hoảng sợ tới cực điểm.

Ôn Văn bước tới trước mặt thổ yêu, nắm tai xách cô nàng lên, làm thổ yêu đau đến đập đập chân.

“Giả bộ đáng thương đúng là thiên phú của chủng tộc cô nhi, nhưng cô nên biết có diễn kịch trước mặt tôi cũng không có ý nghĩa gì đâu.”

Ôn Văn hứng thú nhìn thỏ yêu biểu diễn, mặc dù biết là giả bộ nhưng hành vi phản kháng này có thể thỏa mãn được tâm lý biến thái của Ôn Văn rất lớn.

Thỏ yêu không giãy nũa, nhưng nước mắt từng giọt rơi xuống, thoạt nhìn làm người ta đau lòng.

“Trước đó tôi không nói đùa, tôi quả thực cần cô giúp tôi làm việc, tôi sẽ thả cô ra ngoài, mà cô phải giúp tôi tới một nơi.” Nói xong, Ôn Văn buông lỏng tai thỏ yêu ra, thuận thế để cô ta ngồi xuống đất.

Ánh mắt thỏ yêu sáng rực, dùng tay áo thật dài lau nước mắt hỏi: “Muốn tôi đi đâu?”

“Thị trấn Cổ Tích!”

“Thị trấn Cổ Tích... xem ra là một nơi rất tốt.” Thỏ yêu bắt đầu mơ mộng, lúc cô còn nhỏ, mẹ cô từng bắt nhân loại về kể về chuyện cổ tích cho cô nghe...

Về phần nhân loại kia sau đó thế nào...

[hoàn 315]

Chương 316 - Bạch Tiểu Mật

“Muốn đi ra ngoài thì phải nghe theo yêu cầu của tôi, không được tạo thành tổn thương không thể phục hồi đối với nhân loại, không cho phép bại lộ sự tồn tại của trạm thu nhận, không cho phép vi phạm yêu cầu của tôi!”

Thỏ yêu điên cuồng gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng, một khi ra ngoài rồi muốn làm thế nào còn không phải phụ thuộc vào tâm tình của cô sao.

Ôn Văn hí mắt nói: “Nếu cô đã đồng ý rồi, vậy tôi muốn tặng thêm chút bảo đảm, cô không có ý kiến chứ?”

“Đảm bảo?”

Thỏ yêu nghiêng đầu, không biết Ôn Văn muốn làm gì.

Ôn Văn đưa tay về phía thỏ yêu, xiềng xích màu đen dũ tọng từ trong tay anh tuôn ra, giống như lũ rắn độc tỏa ra ý xấu.

Thỏ yêu bị dọa co rụt về phía sau, cô từng bị thứ xiềng xích này dày đọa, trong lòng có bóng ma tâm lý rất lớn.

Ôn Văn đẩy tay tới phía trước, thỏ yêu không thể động đậy, sau đó Ôn Văn mong đợi nói: “Lần đầu tiên dùng năng lực này, rốt cuộc sẽ là dáng vẻ thế nào nhỉ?”

Xiềng xích chọt tiến về phía thỏ yêu, quần lầy nó, một sợi xích chui vào sau ổ thỏ yêu, bốn sợi khác phân biệt chui vào trong tay chân.

Xiềng xích này không biết làm thế nào tiến vào, da của thỏ yêu không hề bị tổn hại, nhưng nhìn nét mặt thì quá trình này cũng không tốt đẹp gì.

Thỏ yêu cảm thấy đau đớn như bị kim châm, loại cảm giác này giống như chậm rãi đâm vũ khí vào trong cơ thể vậy, đau đớn này người ở bên cạnh không có cách nào cảm nhận được.

Cơ thể của thỏ yêu vì đau đớn mà vặn vẹo, phát ra tiếng gào thảm thiết.

Có điều Ôn Văn lại xem đây hào hứng, cảm giác đau đớn chân thật này thuận mắt hơn dáng vẻ giả vờ đáng thương của nàng ta trước đó rất nhiều.

Tất cả quái vật đều có thể nghe thấy tiếng hét thảm đó, chúng nó hiểu được, Ôn Văn nói sẽ thả chúng ra ngoài hít thở không khí có lẽ không phải là chuyện tuyệt vời gì.

Mà điều này cũng làm chúng nhớ lại sự sợ hãi khi bị đại ma vương Ôn Văn chi phối.

Dáng vẻ của thỏ yêu cực kỳ đáng thương, chỉ cần không phải người có ý chí sắt đá thì rất khó có thể nhìn được tình cảnh một đứa bé phải chịu hình phạt tàn khốc như thế.

Nhưng Ôn Văn chính là người có ý chí sắt đá, hơn nữa anh cũng biết rõ sự đáng yêu của thỏ yêu chỉ là lớp mặt nạ bên ngoài mà thôi, thật ra cô ta cũng giống như những tên quái vật khác, thậm chí còn càng xấu xí hơn.

Nếu không có biện pháp kiềm chế mà thả cô ta ra ngoài, hơn chín mươi phần trăm khả năng cô ta sẽ tấn công nhân loại!

Lúc xiềng xích từ cổ theo cột sống tiến vào cuốn lấy trái tim thỏ yêu thì đột nhiên biến mất, giống như chưa từng tồn tại vậy.

Nhưng biểu cảm của thỏ yêu không hề thả lỏng, cô có thể cảm nhận được cơ thể mình bị xiềng xích vô hình trói chặt.

Không, không chỉ cơ thể, mà ngay cả linh hồn hình như cũng bị xiềng xích vô hình quấn lấy!

Ôn Văn sờ cằm đánh giá hai mắt thỏ yêu, thỏa mãn nói: “Đứng dậy đi, bây giờ tôi có thể thả cô ra ngoài.”

Thỏ yêu từ dưới đất bò dậy, ánh mắt nhìn Ôn Văn giống như nhìn ma quỷ mới bò ra từ địa ngục.

Trước đó mặc dù cô là tù nhân nhưng ít ra vẫn có thể kéo hơi tàn mà sống trong phòng giam, nhưng bây giờ thì tất cả mọi thứ của cô đều nằm trong tay Ôn Văn!

“À đúng rồi, tôi vẫn chưa biết cô tên gì nữa đây.”

Vành mắt của thỏ yêu đỏ ửng, khiếp sợ nói: “Tôi là Bạch Tiêu Mật.”

“Vậy thì Bạch Tiêu Mật, chúc cô làm nhiệm vụ thuận lợi!”

Ôn Văn mỉm cười búng tay một cái, thỏ yêu biến mất trong không khí.

...

Lúc này, trời tờ mờ sáng.

Shermore đang vòng quanh tường vây của thị trấn Cổ Tích, giống như đang nhàn nhã dạo bước, một con sóc màu xám tro ở trên tường rào tò mò theo Shermore đi tới, hi vọng hẳn có thể cho chúng chút thức ăn.

Mỗi khi đi một khoảng, Shermore lại dừng lại đặt tay lên tường, sau khi tay rời đi thì trên tường xuất hiện một dấu ấn màu trắng có ý nghĩa không rõ.

Dân mù đường, thường bị lạc lối ở những nơi xa lạ, nhưng Shermore không phải dân mù đường bình thường.

Hắn là dân mù đường thảm khốc, cho dù là đoạn đường đi qua mỗi ngày hẳn cũng sẽ thỉnh thoảng đi nhầm, ở nơi xa lạ thì lại

càng khó tìm đúng đường.

Nhưng đó là tình huống bình thường, ở thời điểm cần thiết thì Shermore vẫn có phương pháp đối phó, hiện giờ hẳn đang làm như vậy.

Chỉ cần hẳn lưu lại dấu mốc thuộc về mình ở trên tường vây xung quanh thị trấn Cổ Tích, như vậy ít nhất ở thị trấn này và xung quanh, Shermore có thể cảm nhận được phương hướng cơ bản.

Tuy chuyện này tiêu tốn không ít thời gian nhưng chỉ cần bố trí ổn thì thị trấn kỳ quái này sẽ trở thành sân nhà của hẳn!

Mà chỉ đi một vòng quanh thị trấn có ranh giới rõ ràng như vậy, hẳn không đến mức bị lạc đường đâu.

Ừm...

Trên đường có đi nhầm một lần, được nhân viên hỗ trợ tiến hành phong tỏa xung quanh thị trấn Cổ Tích chỉ cho quay trở lại...

Bắt đầu từ khi xảy ra sự cố, xung quanh thị trấn Cổ Tích vẫn luôn có nhân viên hỗ trợ trông coi, đây là vì đề phòng có người bình thường ngoài ý muốn tiến vào thị trấn Cổ Tích.

Nếu tình huống trong thị trấn Cổ Tích chuyển biến xấu thì cần người đóng giữ gần đó tiến hành hoàn toàn phong tỏa cách ly.

Sau khi làm dấu mốc hoàn tất, Shermore nhẹ nhàng nhảy vào trong thị trấn.

Bên ngoài thị trấn có lá chắn có thể ngăn cản người bình thường, đó là nguyên nhân con sóc kia chỉ đi theo Shermore chứ không nhảy ra.

Nhưng đối với Shermore thì không có tác dụng gì cả, hẳn thậm chí không cần phải cố gắng phá giải đã có thể trực tiếp nhảy vào trong trấn.

Có điều có hơi khác với hình ảnh tiêu sái đáp xuống trong tưởng tượng của hẳn, hẳn giẫm lên mặt một người...

Shermore lúng túng nhảy xuống khỏi mặt người họ, sau đó cười khan hai tiếng.

Shermore không ngờ vừa mới lên vào đây đã bị phát hiện, bởi vì tầng lá chắn kia nên hẳn không cảm nhận được có người ở nơi này.

Vây quanh Shermore là một đội binh lính mặc đồ bài tây rộng thùng thình, bọn họ mặc bộ đồ hóa trang rất buồn cười nhưng vũ khí trong tay lại là thật.

Mà Lý Đại Trang và Đào Văn cũng ở trong đội ngũ binh lính này, Lý Đại Trang chính là người bị Shermore giẫm trúng, lúc này còn đang chảy máu mũi.

“Kẻ xâm nhập xin hãy bó tay chịu trói, bằng không bọn ta sẽ dùng vũ lực...”

Binh lính bài tây kia còn chưa nói hết lời thì cơ thể đã bay lên, giống như có một sợi tơ vô hình xoắn ở sau lưng hẳn, hẳn quơ quào vũ khí lung tung nhưng không không thể nào gãy ra được.

Shermore bóp cằm hẳn, quan sát một chút.

“Thế mà lại là người thường... xem ra quái vật có khả năng tẩy não, cần phải chú ý một chút.”

Nói xong, Shermore dùng tay làm dao chặt vào cổ người này, binh lính bài tây lập tức ngất xỉu, dao tay của Shermore chuẩn hơn Ôn Văn rất nhiều, hoàn hảo đánh ngất đối phương, sức không quá lớn cũng không quá nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, những binh lính bài tây khác lập tức chuẩn bị bao vây tấn công Shermore, nhưng lúc này bọn họ lại phát hiện mình không thể động đậy được!

Shermore lần lượt tiến tới cho bọn họ một nhát chặt, hẳn vừa đánh ngất bọn họ vừa lẩm bẩm: “Nếu không phải là người bình thường thì mình đâu cần phải phiền phức như vậy chứ.”

Giải quyết nhóm binh lính bài tây này xong, Shermore bĩu môi nhìn thoáng qua bản đồ, sau đó đi tới một hướng, nơi đó đang diễn ra một chuyện khá thú vị.

Hắn cảm giác được mùi của Boss nhưng lại bỏ qua.

Đối với Shermore mà nói, quá trình thăm dò lại càng thú vị hơn, về phần đối đầu chính diện với Boss thì cứ để chân tướng rõ ràng rồi mới tiến hành.

Nhưng Shermore có vẻ không chú ý tới có một người bí ẩn đang lặng lẽ đi theo mình.

...

Chương 317 - Thức Tỉnh

Binh lính bài tây ngã xuống đất giống như một đồng xác chết.

Mười mấy phút sau khi Shermore rời khỏi nơi này, một người lính bài tây đẩy những người khác ra, đứng dậy.

Người này là Lý Đại Trang.

Lý Đại Trang mờ mịt nhìn những người lính khác nằm dưới đất, sau đó ánh mắt trở nên rõ ràng lần lượt kiểm tra hơi thở, xác nhận tất cả đều còn sống thì tìm một cái xác bị đâm thủng ngực, vác lên.

Nhiệm vụ của lính bài tây bọn họ là tuần tra và xử lý xác.

Xác ở trong trần sẽ hư thối, ảnh hưởng mỹ quan, vì thế Lý Đại Trang cần phải đưa cái xác này tới trung tâm lý lý.

Trước đó thật ra bọn họ đang vận chuyển cái xác này, chỉ là trong quá trình thì có một người từ trên trời giáng xuống.

Mọi hành động của Lý Đại Trang hiện giờ đều được tiến hành theo bài bản rập khuôn, vì thế khi gặp phải tình huống này, phản ứng đầu tiên không phải đi báo cáo, mà là tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Khiêng một người tựa hồ không có ảnh hưởng gì đối với Lý Đại Trang, bước chân hắn vẫn chạy nhanh như bay.

Rất nhanh Lý Đại Trang đã tới một khoảng sân nhỏ khép kín, mở cửa ra, ở giữa sân có một cái hồ to.

Bên trong hồ chi chít con gián, mỗi con đều lớn cỡ bập lửa, chúng chồng chất lên nhau làm người ta tê dại da đầu.

Đây là nơi xử lý thi thể, đám gián này sẽ gặm cắn thi thể sạch sẽ, không còn lại xíu cặn nào.

Càng tiến tới trước, Lý Đại Trang lại càng cảm thấy không khỏe, huyết thái dương điên cuồng co rút, giống như đang cảnh cáo cậu không nên tiếp tục tiến tới nữa.

Trí nhớ nói cho Lý Đại Trang biết, đây chỉ là một hành động rất bình thường, cái hố ở phía trước sẽ giúp bọn họ xử lý những sinh vật đáng yêu trong trần, cậu chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, nhiệm vụ chính là lý do duy nhất của cuộc sống cậu.

Thế nhưng cơ thể Lý Đại Trang, bản năng Lý Đại Trang lại đang nói với cậu ta, không thể tới gần, nơi đó rất nguy hiểm!

Ở trong sự mâu thuẫn rất lớn đó, Lý Đại Trang vẫn tới gần cái hố to kia, chăm chú nhìn lũ côn trùng bên dưới, giờ xác lên.

Lúc này, Lý Đại Trang đột nhiên giật mình tỉnh táo lại, mồ hôi lạnh nháy mắt túa ra khắp toàn thân, nhuộm lớp quần áo bài tây trên người.

“Sao mình lại ở đây, mình đang làm gì vậy, Đào Văn đâu? Mình... mình....”

Đầu của Lý Đại Trang giống như muốn nổ tung, ký ức mạnh mẽ cài vào bắt đầu biến mất, ký ức thật sự chiếm ưu thế.

Nhưng trong quá trình này, đám gián trong hố đã đợi tới mất kiên nhẫn, chúng ào ào tuôn ra dững mãnh lao về phía Lý Đại Trang.

Nếu Lý Đại Trang ngoan ngoãn ném xác vào thì cậu ta không gặp bất cứ nguy hiểm nào, nhưng bây giờ một lượng lớn gián bò ra như vậy, không quản là Lý Đại Trang hay cái xác kia thì đều là thức ăn của chúng mà thôi.

Đám gián dùng tốc độ khó có thể thoát ra bò lên cơ thể Lý Đại Trang, chỉ thoáng chốc đã gặm nhắm làn da cậu ta lồi lõm, nỗi kinh hoàng không gì sánh bằng tràn đầy trong lòng Lý Đại Trang.

Cậu ta giống như phát điên mà vung vẩy, mỗi phút mỗi giây đều có côn trùng bị Lý Đại Trang giết chết, nhưng đối với một số lượng khổng lồ thì nó căn bản chẳng là gì.

Nhưng chúng nó cũng không phải con gián bình thường, mà chúng là lũ bọ ma ăn thịt người tới từ thế giới trong.

Vung vẩy không có kết quả, Lý Đại Trang rút cuộc từ bỏ chống cự, nhắm mắt lại quỳ dưới đất phát ra tiếng gào rú khàn khàn.

Gào gào một hồi thì phát hiện thế giới tựa hồ trở nên an tĩnh, đau đớn trong tưởng tượng cũng không truyền tới, đám côn trùng trên người cũng rớt xuống đất, toàn bộ chúng nó đều lùi ra xung quanh hẳn hai mét, lấy hẳn làm trung tâm mà tạo thành một cái vòng côn trùng đường kính hai mét.

Mà chúng nó đều hướng mặt về phía Lý Đại Trang, đôi cánh dưới lớp vỏ cứng trên lưng khẽ rung động, không giống đang chuẩn bị tấn công, càng giống như muốn chạy trốn hơn.

Đám côn trùng này, hình như đang sợ cậu!

“Sao lại sợ mình chứ, lẽ nào... lẽ nào mình có siêu năng lực!”

Lý Đại Trang nói siêu năng lực, nhưng thật ra chỉ là khả năng của các siêu anh hùng trong phim mà cậu ta thường xem mà thôi, là một học sinh trung học, có ai lại không có giấc mộng anh hùng đâu chứ.

Có điều mơ thì mơ, trong lòng Lý Đại Trang vẫn hiểu rõ đó thật ra chỉ là ảo tưởng, căn bản không có khả năng xuất hiện trong hiện thực.

Nhưng những gì gặp phải trong thị trấn này nói cho Lý Đại Trang biết, tựa hồ thật sự tồn tại khả năng vượt khỏi hiện thực, mà bây giờ cậu đang bị đám côn trùng này e ngại, cũng có thể thật sự đã biến thành một sự tồn tại đặc biệt!

Lý Đại Trang nuốt nước miếng, đứng dậy, thử đi tới trước một bước, đám gián kia lập tức lùi lại phía sau, không dám tiến tới gần hai bọn họ trong phạm vi một mét.

Điều này làm lá gan Lý Đại Trang phình to lên, cậu ta đi tới cạnh xác chết đang bị đám côn trùng gặm cắn, đám côn trùng trên xác lập tức giã tán.

“Nếu có năng lực này, tao không thể bị đám côn trùng bọn mày ăn tươi.”

Lý Đại Trang muốn mang cái xác rời khỏi nơi này, nhưng cả người đột nhiên cứng ngắc.

Nắng sớm chiếu vào trên người Lý Đại Trang, trên mặt đất lộ rõ một cái bóng, trong cái bóng đó, trên đỉnh đầu Lý Đại Trang... còn có một cái bóng khác!

Lý Đại Trang bừng tỉnh, thì ra đám côn trùng sợ không phải mình, mà là cái bóng trên người mình!

Cậu cứng ngắc quay đầu nhìn sang, chỉ thấy trên lưng mình toát ra làn khói dày đặc màu xanh nõn chuối, đám khói này tập hợp thành một con quái vật màu xanh nõn chuối ở trên đỉnh đầu cậu, giống như đang nằm úp sấp ở phía sau cậu vậy.

Quái vật đó nhìn thấy Lý Đại Trang quay lại thì nhe răng lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Lý Đại Trang không ngờ tới làm cho đám côn trùng kia trốn chạy lại chính là một thứ còn khủng khiếp hơn như vậy, rốt cuộc chịu không nổi nữa trợn trắng mắt, trực tiếp bị dọa tới ngất xỉu.

Quái vật kia gãi gãi cái đầu trụi lủi chỉ có vài cọng tóc của mình, không rõ vì sao nó chỉ mỉm cười với chủ nhân một cái thì chủ nhân đã ngất xỉu rồi...

...

Một bóng dáng nho nhỏ đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung, sau đó rơi xuống đất.

Tiếp đó cô nhảy bật lên tại chỗ, dụi dụi mũi nhìn phương hướng rồi đi về phía thị trấn Cổ Tích.

Xuyên qua tường vây có thể nhìn thấy các căn nhà với phong cách khác biệt, vì thế cô biết đây chính là mục tiêu của mình.

Vừa mới tới gần tường vây của thị trấn Cổ Tích thì cô đã bị hai nhân viên hỗ trợ phát hiện, hai người này một thì gầy một thì hơi mập.

Nhân viên hỗ trợ hơi mập kia đi tới, ngồi xổm xuống ở bên cạnh Bạch Tiểu Mật, mỉm cười thân thiện nói: “Em gái à, em đi nhầm đường rồi, phía trước xảy ra sự cố nên tạm thời không thể tới gần được đâu.”

Trong mắt hắn, Bạch Tiểu Mật chính là một cô bé đáng yêu mặc áo ngủ hình thỏ chạy đi khắp nơi, cũng không hề cảm nhận được Bạch Tiểu Mật là ngoại tộc.

Đây là năng lực của Bạch Tiểu Mật, cô ta sẽ dùng phương thức vô hại nhất xuất hiện trước mặt bất cứ ai.

Người không có thực lực bằng cô ta sẽ cảm thấy cô ta rất đáng yêu, sẽ thả lỏng cảnh giác, người có thực lực mạnh hơn... thì cô ta quả thực không hề có chút uy hiếp nào.

Bạch Tiểu Mật kinh ngạc nhìn nhân viên hỗ trợ này, sau đó liếm môi một cái, có chút đói bụng.

Tuy trạm thu nhận vẫn luôn cung cấp thịt cho cô ăn, nhưng số thịt đã được nấu nướng qua không hấp dẫn cô bằng thịt người vẫn còn sống sờ sờ.

“Chú ơi, khi nãy con té bị thương ở chân mắt rồi, chú có thể ôm con về không ạ, nhà con ở bên kia kia.” Khóe mắt Bạch Tiểu Mật ứa nước mắt, chỉ ngôi nhà cách đó không xa nói.

Chương 318 - Trừng Phạt Và Lý Tưởng

Nhân viên hỗ trợ hơi mập mạp cười, nói với nhân viên gầy: “Tôi đưa cô bé này về nhà, ông giúp tôi trông chừng một chốc.”

Nhiệm vụ của bọn họ chính là đề phòng người bình thường ở xung quanh đây bị thương, vì thế đưa Bạch Tiểu Mật về nhà cũng không tính là tự ý rời khỏi vị trí.

Nói xong, hắn ôm Bạch Tiểu Mật, đi về phía căn nhà Bạch Tiểu Mật chỉ.

Bạch Tiểu Mật được ôm đôi mắt trở nên đỏ thẫm như thẫm máu, hai chiếc răng cửa cũng dần mọc dài ra.

Bị nhốt lâu như vậy, rốt cuộc cô cũng ném được máu thịt rồi!

Chỉ cần qua cửa quẹo kia cô sẽ ra tay, chỉ ăn một người, có lẽ Ôn Văn sẽ không biết.

...

Ở bên trong trạm thu nhận, Ôn Văn vẫn luôn thông qua xiềng xích chú ý hành động của Bạch Tiểu Mật hừ lạnh một tiếng.

Anh có thể thông qua xiềng xích nhìn thấy tất cả hành vi của Bạch Tiểu Mật, một khi Bạch Tiểu Mật vi phạm quy tắc mà Ôn Văn đã nói trước đó, xiềng xích sẽ tự động nhắc nhở Ôn Văn, thậm chí còn có thể tự mình làm ra trừng phạt.

“Mặc dù bị nhốt lâu như vậy rồi mà cô ta vẫn muốn tìm đường chết, xem ra muốn làm đám quái vật này nghe lời, chỉ dựa vào dạy dỗ là không đủ, còn phải phối hợp với bạo lực mới được.”

Tay phải Ôn Văn nhẹ nhàng nắm lại rồi kéo một cái, âm thanh xiềng xích va chạm vang vọng, mơ hồ có thể nhìn thấy vài sợi xích mơ hồ xuất hiện trong lòng bàn tay Ôn Văn.

Lần này Ôn Văn muốn cho Bạch Tiểu Mật một bài học khắc sâu, để cô ta không dám làm trái mệnh lệnh của mình nữa.

Cùng lúc khi Ôn Văn kéo sợi xích, trên cổ và tay chân Bạch Tiểu Mật đang định cắn xé một phen đột nhiên xuất hiện xiềng xích màu đen mờ nhạt.

Những sợi xích kia ghim chặt cơ thể Bạch Tiểu Mật, thậm chí ghim sâu tới gần hai li!

Bạch Tiểu Mật hét thảm một tiếng, tiếng kêu thảm thiết hết như heo bị làm thịt, cô giãy giụa kịch liệt ở trong lòng người nhân viên hỗ trợ mập kia, sức lực lớn tới mức làm đối phương không thể ôm được cô.

Sau khi ngã xuống đất, tay chân nàng vịn vẹo theo một phương thức quý dị, hiển nhiên đang phải chịu đựng nỗi đau mà người bình thường không thể nào chịu nổi.

“Tôi không dám nữa đâu, tha cho tôi đi, tha cho tôi đi mà, tôi không dám nữa đâu!”

Bạch Tiểu Mật vừa gào la thảm thiết vừa cầu xin tha thứ, đau đớn tới tận linh hồn khủng khiếp gấp trăm lần khi Ôn Văn tròng xiềng xích vào trong cơ thể cô, phân chân lông trên da thậm chí còn rịn ra mồ hôi và máu.

Nghe thấy tiếng kêu khóc nát lòng người của Bạch Tiểu Mật, nhân viên hỗ trợ mập luống cuống tay chân, mà nhân viên hỗ trợ gầy kia cũng ném ánh mắt không tốt sang.

“Tôi để ông làm chuyện tốt là đưa cô bé về nhà, ông thế mà lại khi dễ cô bé à?”

Tình cảnh khá là khó xử, nhưng chỉ tầm mười giây thôi thì Bạch Tiểu Mật đã an tĩnh trở lại.

Đau đớn của cô chỉ kéo dài trong mười giây, nhưng cảm giác thì lại rất dài rất dài, đồng thời bên tai còn truyền tới âm thanh

lạnh lùng của Ôn Văn.

“Chấp hành nhiệm vụ mà tôi giao cho cô, lần sau còn dám không nghe lời, thời gian gấp bội.”

Bạch Tiểu Mật run run, không dám thềm muốn máu thịt của nhân viên hỗ trợ nữa, rút cuộc từ dưới đất bò dậy.

Thấy Bạch Tiểu Mật bò dậy, nhân viên hỗ trợ mập thờ dài một hơi, nếu lỡ như cô bé xảy ra chuyện thì hẳn sẽ rất áy náy.

“Chú, xin lỗi nha, con phải đánh chú rồi.”

Nhân viên hỗ trợ mập nghi hoặc nhìn cô bé mới vừa nãy vẫn còn đang gào thảm, khó hiểu hỏi: “Sao lại...”

Hắn còn chưa nói xong, Bạch Tiểu Mật đã đá một cú vào bụng hắn, đau đớn kịch liệt làm hắn quỳ rạp xuống đất không thể động đậy.

Nhân viên hỗ trợ gầy muốn chạy tới giúp nhưng chân của Bạch Tiểu Mật đã đạp mạnh xuống đất, cả người giống như cá phóng lên khỏi mặt nước, đạp vào mặt nhân viên hỗ trợ gầy, đánh hắn ngất xỉu.

Hai nhân viên hỗ trợ không kịp đề phòng nhanh chóng mất đi sức chiến đấu, tiếp đó Bạch Tiểu Mật không chút do dự nhảy vào trong thị trấn Cổ Tích.

...

Tiêu Tân Lôi ngồi trên ghế, trên người là xiềng xích nặng nề được đúc bằng sắt, ngồi trước bàn ăn, một người giúp việc không có mặt đang đút từng miếng thức ăn vào miệng cô.

“Đã là ngày thứ năm rồi, ông còn muốn nhốt tôi bao lâu nữa đây?”

“Sắp, sắp rồi, hai ngày nữa thì thị trấn này sẽ biến thành dáng vẻ mà tôi muốn.” Một người đàn ông toàn thân mặc áo khoác nón trùm che kín mặt ngồi ở một vị trí khác của chiếc bàn dài, dùng hai tay chống cằm nói.

“Ông vẫn luôn nói về dáng vẻ mà ông muốn, nó rốt cuộc là gì?” Tiêu Tân Lôi nhíu mày hỏi.

Trải qua vài ngày quan sát, cô phát hiện người đàn ông này không hề điên cuồng, đám quái vật trong thị trấn cũng dị

ngoan khủng khiếp, hoàn toàn khác biệt với đám quái vật mà cô từng thấy qua.

Nơi quái dị này tựa hồ đang thử tạo ra một loại trật tự, mà không phải đơn thuần là giết chóc nhân loại.

Quái vật quy mô lớn như vậy và nhân loại cùng ở chung với nhau thế mà lại không hề nhìn thấy sự kiện bạo lực, ở trong ấn tượng của Tiêu Tân Lôi thì đây gần như là chuyện không có khả năng xảy ra.

“Hiện giờ thử nghiệm đã hoàn thành phân nửa, tôi cũng không ngại nói với cô...”

Ánh mắt người đàn ông sáng lên, tỏa sáng giống như Hoàn Âm vậy, hắn dùng giọng điệu thoải mái nói: “Tôi muốn sáng tạo ra một thế giới mà con người và quái vật có thể cùng sinh sống hài hòa với nhau!”

“Điều đó là không có khả năng!” Tiêu Tân Lôi lập tức gạt bỏ.

“Cho hỏi ông là con nít vài tuổi à... không, ông còn ấu trĩ hơn cả chúng.” Tiêu Tân Lôi quay mặt đi, ý bảo mình đã ăn no rồi.

Suy nghĩ này của người đàn ông căn bản chính là một suy nghĩ kỳ lạ, con người và quái vật hoàn toàn chính là nước và lửa không thể nào dung hòa.

Hài hòa ở chung?

Đây là lời nói ngây thơ mà ngay cả học sinh tiểu học cũng không thể nói ra, nó giống như một điều cực kỳ viễn vông vậy.

Nhưng Tiêu Tân Lôi nhìn vào ánh mắt của người đàn ông này, biết được hắn nói rất chân thành, cũng nghiêm túc xem nó là lý tưởng.

Mà ánh mắt của hắn chính là ánh mắt của người có lý tưởng cao thượng chân chính, đồng thời cũng sẵn sàng hành động!

Người đàn ông này cũng không bất ngờ với phản ứng của Tiêu Tân Lôi, bởi vì hắn biết không quản là ai khi nghe thấy suy nghĩ của hắn cũng sẽ có phản ứng như vậy, nhưng hắn vẫn rất nghiêm túc giải thích: “Con người và quái vật tranh đấu với nhau, trong tình huống người bình thường không hay biết đã giằng co mấy nghìn năm rồi, hơn nữa cũng không có dấu hiệu ngừng lại.”

“Cô không dám thấy hành vi chém giết vĩnh viễn không ngừng lại này là một hành động rất ngu xuẩn à?”

“Quái vật cũng thế, con người cũng thế, tất cả đều là sinh vật có trí khôn, nếu có trí khôn thì có thể tiến hành giao lưu!”

Tiêu Tân Lôi cười nhạo: “Giết chóc là bản năng của quái vật, cho dù có thể giao lưu thì mục đích cuối cùng của quái vật cũng vẫn là giết chóc và bắt nhân loại làm nô dịch.”

Người đàn ông phản đối: “Ở trong thị trấn này, cô có nhìn thấy quái vật tổn thương người khác không?”

“Chỉ là không thấy mà thôi, ở những xó xỉnh âm u mà tôi không nhìn thấy, giết chóc khăng định đang xảy ra.”

Tiêu Tân Lôi rất khăng định, trước khi bị người đàn ông này bắt, cô đã nhìn thấy tương lai của thị trấn này, nếu không có ngoại lực can thiệp thì tử vong chính là kết cục của tất cả sinh vật trong thị trấn.

Người đàn ông trầm mặc, sau khi nhìn thấy ‘công chúa’ dễ dàng giết chết một nhóm người, hắn cũng không còn sức để phản bác lời Tiêu Tân Lôi.

Vì thế hắn chỉ có thể cười khổ hai tiếng, người từng nghe ‘lý tưởng’ của hắn, không quản là người hay quái vật thì đều khịt mũi coi thường.

Nhưng hắn nhất định phải xúc tiến chuyện này, nếu như không làm được thì thẳng đến khi tử vong, hắn cũng sẽ không có chỗ dung thân trong thế giới này!

Chương 319 - Người Sói và Cô Bé Quàng Khăn Đỏ

Người đàn ông kia thở dài một tiếng nói: “Phần lớn nhân viên của thị trấn Cổ Tích và một phần cư dân trấn đều là quái vật sấm vai, đám quái vật này đã sống ở nơi này ba năm, lẽ nào như vậy cũng không đủ chứng minh rằng hài hòa cùng chung sống là chuyện có thể thực hiện được à?”

Tiêu Tân Lôi vẫn không tin như cũ: “Có thể nhân nại suốt ba năm chỉ vì âm mưu lớn hơn mà thôi!”

“Tôi khuyên ông nên sớm từ bỏ đi, đám thợ săn bình thường như chúng tôi bọn ông mới có thể đối phó, nhưng bây giờ siêu thợ săn đang trên đường chạy tới, ông không phải đối thủ của bọn họ.”

Tiêu Tân Lôi muốn thuyết phục người này, nếu người đàn ông này chịu thu tay lại thì có lẽ nhóm khách du lịch ở nơi này sẽ không chết.

Người đàn ông lắc đầu, âm thanh có chút mỉa mai: “Siêu thợ săn... ha ha, tổng cộng tới hai người, một người biệt hiệu Biến Thái, người kia là Đại Thám Tử, hiện giờ đang thử lên vào nơi này nhưng vô dụng thôi.”

“‘Đại Thám Tử’ đang trong sự giám sát của bọn tôi, Biến Thái tuy vẫn chưa lộ mặt, nhưng chỉ cần hắn xuất hiện trong trấn thì bọn tôi sẽ biết ngay lập tức, thị trấn Cổ Tích quá ôn hòa làm các người đã đánh giá thấp thực lực ở nơi này, hai siêu thợ săn kia chỉ có thể chịu chết mà thôi.”

“Đã không cần phải kéo dài nữa, hiện giờ kế hoạch của tôi đã có thể thành công bất cứ lúc nào, muộn nhất chính là hai ngày nữa, nhanh nhất thì chính là hiện tại, thay đổi có lẽ đã sinh ra.”

Nói xong, người đàn ông này xoay người rời đi, Tiêu Tân Lôi bị nữ giúp việc không có mặt kia kéo ra khỏi bàn ăn, tiếp tục khóa lại.

Nhìn bóng lưng người đàn ông, Tiêu Tân Lôi có chút ớn lạnh, người này sao lại rành về đường đi nước bước của Hiệp Hội Thợ Săn đến vậy?

Ngay cả có mấy người tới hỗ trợ cũng rõ như lòng bàn tay, hơn nữa năm ngày này, Hiệp Hội Thợ Săn địa phương gần như không hề có xúu ảnh hưởng nào đối với nơi này.

Tất cả tựa hồ đều hướng về một khả năng, nhưng Tiêu Tân Lôi lại cảm thấy khả năng này quá kỳ lạ.

...

Bạch Tiểu Mật tiến vào trong trấn, đáp xuống mặt đất, đôi mắt đỏ au nhìn một vòng xung quanh, không phát hiện xung quanh có người.

Vì thế cô đưa tay vào cái quần màu trắng của mình, lôi ra vài con chuột đầy sức sống và một con bọ cánh cứng thật lớn.

Ném mớ đồ có thể làm những cô gái bình thường sợ tới hét chói tai xuống đất, nhìn chúng nó phân tán ra nhiều phương hướng, Bạch Tiểu Mật cũng tự mình bắt đầu thăm dò.

Nhiệm vụ mà Ôn Văn giao cho cô chính là xác minh tình huống ở nơi này, cũng không cho cô mục tiêu rõ ràng, vì thế hành trình thăm dò này cứ dựa theo tâm tình của cô.

Trên đường Bạch Tiểu Mật đụng vài người lính bài tây, nhưng bọn họ nhìn tai và đuôi của cô xong thì không hỏi gì nhiều.

Ở trong trấn này, quái vật chính là người thượng đẳng, lính bài tây chỉ là công cụ của nhóm quái vật bọn chúng, người bình thường tuy cầu gì được nấy nhưng bọn họ càng giống như là thú cưng của đám quái vật.

Bạch Tiểu Mật chạy tới trước cửa một căn nhà, tiến tới trước cửa sổ nhìn vào bên trong, ở bên trong là một nhà ba người bình thường, bọn họ đang ăn sáng, trên bàn cơm đều là những món ăn đắt tiền.

Trên người người mẹ đeo vàng đeo bạc, sau lưng người cha là một nữ hầu xinh đẹp, trong phòng đứa con trai có món đồ chơi nhiều tới chơi không xong.

Tất cả yêu cầu của một nhà ba người bọn họ đều được thỏa mãn, bọn họ chưa từng muốn rời khỏi nơi này, thậm chí bọn họ còn không cho rằng mình bị giam cầm ở nơi này.

Ôn Văn cũng nhìn thấy một mày này, nhú mày.

“Nếu những người bình thường này thê thảm đến cỡ nào thì mình cũng hiểu được, nhưng đãi ngộ lại tốt hơn bên ngoài rất nhiều, đám quái vật này rốt cuộc có mục đích gì.”

Tiếp đó, Ôn Văn hỏi thúc Bạch Tiểu Mật tới xem một vài nhà khác, phát hiện đãi ngộ của tất cả bọn họ cơ bản đều giống như nhau, không ai nghĩ rằng ở nơi này là chịu khổ.

Trong nhà mỗi người đều có ít nhất là một quái vật.

Tuy nó khẳng định là đang giám sát nhưng ít nhất thì đám quái vật này cũng đang phục vụ cho cư dân ở đây, Ôn Văn có năm

mơ cũng không ngờ tới, ở bên trong thị trấn Cổ Tích lại là dáng vẻ như vậy.

Nó so với thầy chất khắp nơi, máu chảy lênh láng lại càng làm Ôn Văn khiếp sợ hơn.

Tình huống bên chỗ đám chuột và con bọ cánh cứ cũng tương tự, nếu như ở nơi này không có nhiều quái vật đến mức làm người ta tê dại da đầu thì mức độ hạnh phúc của người dân nơi này thậm chí còn cao hơn nhiều so với các thị trấn kiểu mẫu.

Nơi này không giống với trấn Quang Phổ, người dân ở trấn Quang Phổ bị mê muội tới chết lạng, mà người dân nơi này... bọn họ thật sự bởi vì hưởng thụ cực hạn mà không muốn rời khỏi nơi này.

“Rốt cuộc là vì sao, mục đích của chúng là cái gì... nếu tên khốn khiếp Shermore kia có ở đây thì tốt rồi, chết tiệt, quên hỏi số điện thoại của hắn mất rồi.”

Lúc Ôn Văn hồi thúc Bạch Tiểu Mật quan sát xung quanh, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đứng trên một nóc nhà, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Mật.

Bóng dáng cao lớn là một người sói cường tráng, trên đầu quấn một cái khăn trùm đầu hoa hòe hoa hẹ lờ lờ, thoạt nhìn thậm chí còn có một chút hiền lành, nhưng không nên bị dáng vẻ bên ngoài của nó lừa, nhìn dáng vẻ hắn nhìn Bạch Tiểu Mật mà chảy nước miếng có thể thấy được, người này không phải người hiền lành gì cả.

Người còn lại là một cô bé mặc áo khoác dài màu đỏ, đội mũ trùm, tuổi thì xấp xỉ với Bạch Tiểu Mật, nhưng biểu cảm trên mặt lại rất lạnh lùng.

“Cô... cô bé quàng khăn đỏ, con thỏ này không phải người tron trấn, tao có thể ăn nó không?” Người sói hèn mọn nói.

“Không phải người trong trấn thì chính là gián điệp, mày cứ tùy ý... có điều, đừng gây ra động tĩnh quá lớn, quốc vương bề hạ không thích làm thị trấn hỗn loạn.” Cô bé quàng khăn đỏ lạnh giọng nói.

“Bà ngoại nhất định sẽ chú ý, cô bé quàng khăn đỏ cứ yên tâm.”

“Chỉ là một thứ linh tinh cấp Tai Họa mà thôi, nếu như mày không làm được thì tao sẽ lột da mày, để đưa khác làm bà ngoại của tao.”

Cô bé quàng khăn đỏ để lại một lời hung ác, sau đó từ trên lầu nhảy xuống, mà bà ngoại sói thì hướng về phía mặt trăng tròn vành vạnh cất lên một tiếng sói tru thật nhỏ, giống với tiếng kêu của Husky.

Trong ba năm ở bên ngoài cùng cô bé quàng khăn đỏ, nó không dám cất tiếng gào to nữa.

Nó chỉ là một người sói, không phải bà ngoại gì cả, bắt con mồi là thiên tính của nó, nhưng thiên tính này đã bị cô bé quàng khăn đỏ đáng sợ đè ép suốt ba năm qua, cũng nên phóng thích một chút rồi.

Mà lúc này, Bạch Tiểu Mật vẫn chưa biết mình bị một người sói theo dõi, Ôn Văn cũng nhìn bằng thị giác của Bạch Tiểu Mật, lại càng không biết Bạch Tiểu Mật gặp phải chuyện gì.

Đi tới đi tới một hồi, Bạch Tiểu Mật phát hiện một căn phòng trống, cô muốn vào đó xem thử nhưng bị Ôn Văn cản lại.

Ở trong hoàn cảnh này, phòng trống so với phòng có người ở còn nguy hiểm hơn nhiều, nơi này có giá trị thăm dò, nhưng cần phải thật cảnh giác.

Bạch Tiểu Mật đang chuẩn bị dựa theo trình tự Ôn Văn cung cấp tiến hành thăm dò căn nhà kia thì lông trên người chợt dựng đứng.

Là một quái vật lớn lên trên dãy núi Tề Linh, Bạch Tiểu Mật biết cảm giác này có ý nghĩa là gì, cô bị thiên địch theo dõi!

Vì thế hai chân Bạch Tiểu Mật cố sức đạp một phát, nhảy ra khỏi vị trí đó.

Mà ngay khoảnh khắc đó, một con sói từ trên nóc nhà nhảy xuống chụp vị trí Bạch Tiểu Mật đứng khi nãy sụp xuống thành một cái hố to, nó dữ tợn nhìn cô, chảy ra nước bọt tanh hôi.

Mà hai chân Bạch Tiểu Mật có chút run run.

Sói chính là thiên địch của thỏ, ngay cả người sói cùng cấp cô cũng không thể đối phó nổi, mà người sói này lại có thực lực

cấp Tai Hại!

Chương 320 - Thủ Vệ Xui Xẻo

“Bé thỏ à, để bà ngoại thương yêu một chút đi nào”

Người sói hung mãnh bỏ nhào về phía Bạch Tiểu Mật, tuy nó là người sói giống đực nhưng hiển nhiên nó đã rất thích ứng với nhân vật bà ngoại của mình.

Bạch Tiểu Mật đột nhiên tung một cú đá về phía người sói, khả năng mạnh nhất của cô chính là nhảy bật lên, đó có thể coi là thiên phú của loài thỏ.

Ôn Văn từng nghĩ tới, chân của Lâm Lộ có thể đá như vậy, năng lực của cô ta nhất định có liên quan tới thỏ.

Thế nhưng một đá của Bạch Tiểu Mật chỉ có thể làm người sói lui về sau hai bước, cơ thể của nó không thềm đệm xỉa tới loại đập đá lung tung này.

Ngoại trừ răng độc, toàn bộ năng lực chiến đấu của người sói tới từ cơ thể chắc khỏe của mình, không quản là sức chịu đòn hay là năng lực tấn công, trong số quái vật ngang cấp thì người sói xếp hàng đầu.

Thấy tấn công không có hiệu quả, Bạch Tiểu Mật lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, khi này vì muốn thoát khỏi lần tấn công đầu tiên của người sói, cô đã lui tới cửa phòng phía sau, cũng có nghĩa là bị người sói chặn lại ở nơi này, căn bản không có cách nào dựa vào tốc độ để chạy trốn.

Ngay lúc sắp bị người sói tóm lấy, Bạch Tiểu Mật cũng không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp trốn vào phòng, đóng cửa lại.

Vốn Bạch Tiểu Mật chỉ muốn nhờ vào nó để ngăn chặn người sói một chút mà thôi, thật không ngờ người sói này thật sự bị cánh cửa này chặn lại.

Nhìn dáng vẻ tức giận của nó thì không giống e ngại thứ trong nhà, chỉ đơn thuần là không muốn dựa vào sức mạnh khổng lồ để phá hư căn nhà này mà thôi.

Toàn bộ kiến trúc trong trần đều là tài sản của vương thất, nếu nó tùy tiện phá hỏng thì sẽ phải chịu trách phạt khủng khiếp

của cô bé quàng khăn đỏ.

Nhưng buông tha con thỏ này là không thể nào, nó liền nhào người tới, dữ tợn nói: “Bé thỏ à, ngoan ngoãn mở cửa ra nào, mau mở cửa ra để bà ngoại vào nào!”

Bạch Tiểu Mật liếc mắt với tên người sói này, cô cũng không phải kẻ ngốc, mới không mở ra đâu.

“Không mở, không mở, ta sẽ không mở, tên xấu xa như mày sẽ không vào được đâu!”

Thấy mình tạm thời được an toàn, Bạch Tiểu Mật thông qua xiềng xích cầu viện Ôn Văn, tuy người sói kia trông có vẻ đã bị cánh cửa này chặn lại nhưng chỉ cần nó muốn thì có thể xông vào tóm lấy Bạch Tiểu Mật bất cứ lúc nào.

Nhưng Ôn Văn không trả lời lời cầu viện của Bạch Tiểu Mật, lúc này Ôn Văn đang do dự.

Hiện giờ anh có hai lựa chọn, thứ nhất là dựa vào xiềng xích liên kết với Bạch Tiểu Mật, trực tiếp tiến vào thị trấn Cổ Tích, thoải mái giết chết người sói.

Ôn Văn có khả năng thông qua xiềng xích giáng xuống bên cạnh quái vật bị mình điều khiển, đây là năng lực mới sau khi Ôn Văn giành lại được phần trạm thu nhận từ Ôn Lệ.

Có điều như vậy thì coi như Ôn Văn đã tiến vào thị trấn Cổ Tích, trong tình huống vẫn chưa tra rõ nội tình nơi này, cứ vậy tiến vào thì quá lỗ mãng, ít nhất cũng phải nắm chặt được đường chạy trốn mới có thể đi vào.

Lựa chọn thứ hai chính là thu hồi Bạch Tiểu Mật vào trong trạm thu nhận, sau đó để cô ta một lần nữa tiến vào thăm dò, như vậy mặc dù sẽ lãng phí một chút thời gian nhưng lại là lựa chọn tốt nhất.

Mất thấy người sói ở bên ngoài đã ngày càng không chịu đựng nổi, chuẩn bị bạo lực phá hỏng căn phòng này, Ôn Văn đột nhiên từ tầm mắt Bạch Tiểu Mật nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Mà nhìn động tác của người này, Ôn Văn mỉm cười, thông qua xiềng xích nói với Bạch Tiểu Mật.

“Nghĩ cách chống đỡ thêm một chút, một chút thì tốt rồi.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn trực tiếp dịch chuyển tức thời tới phòng giam số ba ở khu Tai Họa, cũng chính là phòng giam của thực hủ yêu.

Thực hủ yêu vẫn ngỡ ngác đứng đó, mà Ôn Văn cũng không hỏi ý nó, trực tiếp trồng xiềng xích vào trong cơ thể thực hủ yêu.

Tuy thực hủ yêu không phản kháng nhưng trồng vào cũng cần một khoảng thời gian nhất định, nếu trong khoảng thời gian này Bạch Tiểu Mật chịu không nổi thì Ôn Văn sẽ lập tức kéo Bạch Tiểu Mật vào trạm thu nhận.

Tuy thực lực của Bạch Tiểu Mật không mạnh nhưng dù sao cũng là đồ của Ôn Văn, không thể nào tổn hại trong tay một con sói thô lỗ được.

...

Sau khi tỉnh lại lần nữa, Lý Đại Trang phát hiện mình vẫn còn nằm trong căn nhà kia, cậu đâm mạnh một cú vào đầu mình, nhìn xác côn trùng ở khắp nơi thì Lý Đại Trang biết tất cả không phải là mơ, là sự thật.

Ở quanh người mình có một đồng xác trùng, mà cái xác bị đâm thủng ngực đã biến mất, xem ra trong lúc Lý Đại Trang ngất đi thì đám côn trùng đã gặm sạch cái xác kia rồi.

Có điều, vì sao cậu lại không bị tổn hại chút nào?

Nhưng Lý Đại Trang nhớ rõ, trước khi hôn mê, cậu bị một con quái vật khủng bố nhằm chăm chăm, vì sao hiện giờ cậu lại bình yên vô sự chứ?

Lúc đang nghĩ ngợi về con quái vật kia, Lý Đại Trang hoảng sợ phát hiện sau lưng mình hình như có thứ gì đó rơi ra, tiếp đó con quái vật màu nõn chuối từ trên vai cậu vòng qua, xuất hiện ở trước mặt.

“Xin chào chủ nhân, lần đầu gặp mặt... tôi là thủ vệ xui xẻo của ngài.”

Quái vật kia ập a ập ứng nói, cơ thể màu nõn chuối kia làm người ta nhìn lâu liền có cảm giác buồn nôn.

“Thủ vệ xui xẻo của tao... mày còn gọi tao là chủ nhân, này là chuyện gì?” Lý Đại Trang có chút ngỡ ngác, không rõ là có

chuyện gì.

Thủ vệ xui xẻo nói tiếp: “Tôi là... sức mạnh của ngài... ngài có thể ra lệnh cho tôi... chiến đấu!”

Trải qua một phen trao đổi khó khăn, Lý Đại Trang mới hiểu được thủ vệ xui xẻo này rốt cuộc là chuyện gì.

Giống với ảo tưởng trước đó của Lý Đại Trang, cậu đã thật sự thức tỉnh siêu năng lực, chỉ là siêu năng lực này không giống với tưởng tượng của cậu.

Siêu năng lực này giống như một binh sĩ nghe theo lệnh của cậu, lúc cậu không ra lệnh thì nó sẽ tự bảo vệ cậu, mà lúc ra lệnh thì thủ vệ xui xẻo sẽ chấp thành nghiêm túc mệnh lệnh.

Thủ vệ xui xẻo, hoặc nên nói là năng lực của Lý Đại Trang sẽ điều khiển vận rủi của mình tấn công kẻ địch, làm hắn bị lây nhiễm vận rủi khó có thể loại trừ, tuy năng lực chiến đấu chính diện không mạnh nhưng có thể phát ra tác dụng rất lớn.

Mà cùng lúc với khi chuyển dời vận rủi cho người khác, vận may của Lý Đại Trang cũng sẽ trở nên tốt hơn.

Sau khi trở thành người siêu năng, Lý Đại Trang cũng nhớ lại những ký ức từng bị thiết bị điều chỉnh ký ức xóa bỏ trước kia.

Bắt đầu từ khi sinh ra, vận may của Lý Đại Trang đã rất không tốt, thường xuyên gặp phải các chuyện kinh khủng, nhưng cuối cùng thì tất cả đều chuyển nguy thành an.

Mà phần kinh khủng nhất trong số ký ức đó đều đã bị Hiệp Hội Thợ Săn dùng thiết bị điều chỉnh ký ức xóa đi, vì thế trước đó Lý Đại Trang mới sống bình thường như vậy.

Bởi vì vẫn chưa thức tỉnh nên may mắn và xui xẻo đều dồn hết vào người Lý Đại Trang, vì thế mới gặp phải những chuyện kỳ quái như vậy.

Mà sau khi thức tỉnh, phần xui xẻo bị tách ra, xuất hiện thủ vệ xui xẻo, bắt đầu từ giờ thì Lý Đại Trang mới có thể may mắn một chút.

Sau khi hiểu được năng lực của mình, Lý Đại Trang khổ sở nhìn quần áo trên người mình, thứ này vừa xấu lại cồng kềnh, cậu thật sự không muốn mặc.

Nhưng bây giờ Lý Đại Trang chỉ có mỗi lớp quần áo hóa trang này mà thôi, bên dưới chẳng có gì cả, vì thế chỉ có thể chịu như vậy.

Sau khi khôi phục ký ức, Lý Đại Trang tự nhiên cũng nhớ tới Tiêu Tân Lôi đã cố gắng cảnh báo mình nhưng cuối cùng đã bị bắt giữ, với cả Đào Văn cùng mình tới thị trấn Cổ Tích này.

“Những nguy hiểm mà Đào Văn gặp trước đó đều là vì bị mình liên lụy, vì thế lần này mình nhất định phải cứu cậu ấy ra ngoài!”

Chương 321 - Nghĩ Cách Cứu Nguy

Men theo trí nhớ trước kia, Lý Đại Trang dễ dàng tìm được Đào Văn.

Lúc này Đào Văn vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, Lý Đại Trang cõng Đào Văn, chuẩn bị ném đối phương ra từ lối tường vây, may là sau khi thức tỉnh khả năng tăng mạnh, bằng không thật sự không vác nổi bạn tốt của mình.

Trong thị trấn kỳ lạ này, mỗi phút mỗi giây đều tiềm ẩn nguy hiểm, Lý Đại Trang không muốn mạo hiểm.

Cậu nhớ rõ, vài ngày trước mình và Đào Văn dạo chơi ở nơi này, ban đầu cảm thấy rất vui vẻ, rất đặc sắc, nhất là trải nghiệm khó có từ ‘pháo đài ngọt ngào trên biển’.

Nhưng chơi chơi một hồi thì bọn họ bị theo dõi, bị hướng dẫn viên du lịch đưa tới một sân chơi có chút âm u, nơi này là ‘phòng thí nghiệm của nữ phù thủy’.

Phong cách phòng thí nghiệm này rất tối tăm, khá giống căn cứ của những bà phù thủy độc ác trong một vài bộ phim, làm bọn họ có được trải nghiệm trò chơi hiếm có.

Ban đầu bọn họ cảm thấy rất thú vị, nhưng theo quy trình tiến tới bước cuối cùng, bọn họ phát hiện nơi này thật sự chính là phòng thí nghiệm phù thủy thật sự.

Mà người đàn bà nhăn nheo kia, cũng thật sự là phù thủy!

Hai người bọn họ bị ép uống một loại nước thuốc có mùi rất khó ngửi, sau đó mất đi ý thức, biến thành con rối không có

suy nghĩ của chính mình, thành lính bài tây duy trì trật tự của thị trấn này.

Trong quá trình làm lính bài tây, Lý Đại Trang nhận ra những người bị chế tạo thành lính bài tây đều là nam giới độc thân tới nơi này du lịch.

Mà người có gia đình thì tựa hồ được sinh hoạt rất tốt, không biết đám quái vật ở nơi này rốt cuộc có mục đích gì.

Đột nhiên, thủ vệ xui xẻo xuất hiện, áp sát bên tai Lý Đại Trang nhỏ giọng nói: “Đừng tới gần.... tường vậy, nơi đó có... thứ, nhìn chăm chăm....”

Nếu thủ vệ xui xẻo đã nhắc nhở như thế thì tức là bọn họ muốn từ tường vậy thoát ra ngoài căn bản không thể nào làm được.

“Vậy phải làm sao đây, mình không muốn ở lại nơi quỷ quái này nữa.”

Trên trán Lý Đại Trang túa mồ hôi lạnh, cho dù đã thức tỉnh siêu năng lực nhưng cậu ta vẫn không có lòng tin có thể sống sót ở nơi này.

“Chờ đã, người đánh xiú chúng ta trước đó, còn có hình truy nã trên tay mình nữa, tựa hồ chứng minh là có người siêu năng lực mạnh mẽ xâm nhập nơi này.”

“Mấy lần trước khi gặp phải sự kiện siêu nhiên đều có một tổ chức bí ẩn ra tay, sau đó xóa bỏ ký ức của mình, lần này có lẽ cũng thế.”

“Nói cách khác, nơi này trong khoảng thời gian ngắn sẽ xảy ra đại chiến, nếu chúng ta chạy không thoát lại không muốn bị liên lụy thì chỉ có thể tìm chỗ để trốn mà thôi.”

Lý Đại Trang vừa mới thức tỉnh siêu năng lực nhưng lại rất an tĩnh, thật ra là bởi vì cậu đã nhiều lần gặp phải sự kiện siêu tự nhiên nên mới có thể tỉnh táo suy ngẫm như vậy.

Nghĩ một hồi, đôi mắt Lý Đại Trang sáng lên.

“Nơi này phần lớn các phòng đều có quái vật, hiển nhiên là tới đâu cũng không an toàn... nhưng mình biết một phòng không có quái vật, nó chính là phòng của ông anh đã bị lũ côn trùng ăn sạch, nơi ở của hắn hiện giờ có lẽ đang bị bỏ trống!”

Nếu nơi đó không có quái vật tồn tại thì nó chính là chỗ trốn tốt nhất, bọn họ chỉ cần trốn trong tầng hầm của căn nhà đó, chờ đến khi sự việc kết thúc là được.

Vì thế Lý Đại Trang vác Đào Văn hôn mê chạy tới căn nhà trong trí nhớ.

Mà khi Lý Đại Trang tới gần căn nhà đó thì được thủ vệ xui xẻo cảnh báo, cậu lộ đầu nhìn ra thì trong lòng ngội lạnh phân nửa.

Chỉ thấy trước căn nhà trong trí nhớ là một con sói to lớn cao hơn hai mét, nó đang vòng quanh tới lui ngoài căn nhà kia, muốn bạo lực đột nhập vào bên trong.

Lý Đại Trang đang định rút lui thì phát hiện bên trong mặt kính thủy tinh của ngôi nhà là một cô gái đáng thương mặc quần áo hình thỏ.

Khóe mắt cô gái trào ra vài giọt lệ, tay ôm lấy cơ thể run run, gương mặt xinh xắn lộ ra biểu cảm khủng hoảng, mục tiêu của con quái vật kia chính là cô gái đáng yêu này

Nhìn thấy vẻ mặt cô gái, trái tim Lý Đại Trang rung động, có thể xem là một người siêu năng vừa mới thức tỉnh, cậu không có cách nào nhìn một cô gái vô tội chết trong tay loài quái vật khủng khiếp này!

Thế nhưng Lý Đại Trang lại không có thực lực đánh bại con quái vật này, nếu như muốn nghĩ cách cứu viện thì chỉ có thể nghĩ biện pháp thôi.

Suy nghĩ một chút, Lý Đại Trang hỏi thủ vệ xui xẻo: “Mày có thể cách xa tao được bao nhiêu?”

“Ba mươi mét.” Thủ vệ xui xẻo cứng ngắc trả lời.

Lý Đại Trang hỏi tiếp: “Nếu mày bị thương nặng thì có chết không?”

Thủ vệ xui xẻo tiếp tục ngơ ngác trả lời: “Tôi là sức mạnh của chủ nhân, chủ nhân không chết, tôi sẽ không chết.”

Nghe thấy câu trả lời của thủ vệ xui xẻo, ánh mắt Lý Đại Trang sáng rực, nếu thủ vệ xui xẻo không chết thì cậu có thể điều khiển thủ vệ xui xẻo chiến đấu từ xa!

Lý Đại Trang không cần chiến thắng con quái vật kia, chỉ cần làm nó bị nhiễm vận rủi, sự việc nói không chừng có đường xoay chuyển.

Vì thế trước tiên Lý Đại Trang tìm một chỗ thu xếp cho Đào Văn, sau đó núp ở phía xa, hít sâu một hơi, chuẩn bị phóng ra thủ vệ xui xẻo!

...

Người sói hung ác nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Mật ở trong phòng, thè đầu lưỡi dài liếm môi, dựa vào bên ngoài cửa sổ âm u nói: “Thỏ con à, mày đã là thức ăn trong miệng tao rồi, không ai cứu mày được đâu, tao nói rồi đấy!”

Sau khi nói xong, người sói nhú mày, răng nhọn lộ rõ, nó nghĩ thấy có mùi có người đang lén lút ở gần đây.

Có điều nó không để ý, nó đoán được đó là mùi của lính bài tây, lính bài tây chỉ là đám chân chó của bọn nó mà thôi, không đáng quan tâm.

Lại uy hiếp tầm hai phút, nó đã không chịu nổi nữa rồi, móng vuốt đặt trên cửa, nhẹ nhàng dùng sức một cái thì ván cửa đã bị gỡ ra.

Tuy phá hỏng phòng ốc của thị trấn Cổ Tích sẽ bị cô bé quàng khăn đỏ nghiêm phạt nhưng chỉ cần ăn được thịt con thỏ này, cho dù bị nghiêm phạt thì nó cũng đồng ý.

Dù sao thì khi cô bé quàng khăn đỏ có bà ngoại tiếp theo để làm vật thay thế thì nó cũng sẽ bị giết.

Nhưng vào lúc này, một con quái vật xấu xí màu xanh nõn chuối từ trong góc phòng chui ra, vọt về phía người sói.

“Thứ quý gì đây, xấu tợn!”

Người sói kinh hãi, trong mắt nó, con quái vật kia xấu xí tới cực điểm, cả người tỏa ra mùi đáng ghét, chỉ cần bị nó tới gần thôi cũng là một loại ô nhiễm khủng khiếp.

Cũng giống như nhân loại chán ghét thứ bản thủ tới gần mình vậy, người sói cũng không muốn tới gần thứ đáng ghét kia.

Nó không chút do dự ném cánh cửa về phía thủ vệ xui xẻo, thủ vệ xui xẻo không kịp né tránh trực tiếp bị cánh cửa kia đập

bay, thế nhưng nó vốn được tạo thành từ làn khói, công kích này không thể tổn hại được nó.

Chỉ là ngay cả một cái cửa cũng không tránh né được, rốt cuộc cũng lộ ra điểm yếu của nó.

Người sói khinh bỉ liếc mắt nhìn thủ vệ xui xẻo, chuẩn bị tiếp tục bắt Bạch Tiểu Mật, một con gà bệnh như thế không thể uy hiếp nó.

Thế nhưng lúc này Bạch Tiểu Mật đã phá vỡ cánh cửa sổ bên kia của căn phòng, nhảy ra ngoài, nếu người sói đã gỡ cửa ra thì có tiếp tục ở trong này cũng không còn ý nghĩa.

Người sói muốn lần theo mùi của Bạch Tiểu Mật để đuổi theo nhưng lúc này thủ vệ xui xẻo lại xấp tới, người sói dễ dàng né tránh đòn tấn công của nó.

Sau đó căm tức nhìn thủ vệ xui xẻo gâm gú: “Mày muốn chết à, thế thì tao sẽ thành toàn cho mày!”

Chương 322 - Vận Rủ Trí Mạng

Nó chớp lấy một cây vải ở trên sàn nhà, hung hăng quất vào người thủ vệ xui xẻo, bạo lực đánh tan cơ thể nó.

Thủ vệ xui xẻo bị đánh tan, cơ thể dần dần khép lại, thoát nhìn trông như bất tử.

Người sói liếm môi một chút, thực lực tên này không mạnh nhưng lại rất khó chơi, một khi bị nó đụng trúng thì rất có thể sẽ xảy ra chuyện tồi tệ.

Một tên đánh không chế như vậy không phải là vô địch à?

Không, không có khả năng vô địch.

Người sói hít hít mũi, sau đó chăm chú nhìn vị trí ẩn nấp của Lý Đại Trang, khứu giác của người sói so ra còn mạnh mẽ hơn cả Vampire!

Quả nhiên, tên thủ vệ xui xẻo này là thứ bị người khác điều khiển, kẻ địch chân chính của nó chính là tên lính bài tây đang trốn ở bên kia!

“Thứ thấp kém cũng dám đánh lên bà ngoại đây à, xem tao xé xác mày ra!” Vừa mắng, người sói vừa lao nhanh về phía Lý Đại Trang.

Bạch Tiểu Mật ở cách đó không xa nhìn thấy người sói phần nộ dùng dùng chạy về phía Lý Đại Trang, khóe miệng hơi nhếch lên, có người giúp cô dẫn dụ thiên địch đi, đây là chuyện không thể nào tốt hơn được nữa.

Bạch Tiểu Mật vừa định nhân cơ hội này nhắc chân bỏ chạy thì bên tai truyền tới âm thanh lạnh lùng của Ôn Văn: “Tôi giúp cậu ta!”

Lúc này Ôn Văn đã bố trí xong xuôi, thành công trồng xiềng xích vào trong cơ thể thực hủ yêu, đồng thời thả nó ra ngoài.

Thực hủ yêu không có năng lực tư duy, cho dù đã trồng xiềng xích thì Ôn Văn cũng không có cách nào bảo nó làm việc giúp mình.

Có điều Ôn Văn không cần nó hành động, nó chỉ cần an tĩnh làm vật biểu tượng là được.

Ôn Văn đào một cái hố ở bên ngoài thị trấn Cổ Tích, chôn thực hủ yêu vào đó, với thể chất của nó, có chôn ba đến năm ngày cũng không chết được.

Sắp đặt xong, cho dù Ôn Văn thật sự bị nhốt trong thị trấn Cổ Tích không thể ra ngoài thì cũng có thể thông qua trạm thu nhận làm trung chuyển, từ vị trí của thực hủ yêu để thoát ra ngoài!

Đây chỉ là bắt đầu, sau này khi có thời gian, Ôn Văn sẽ phân tán quái vật trong tay mình tới các nơi trên thế giới, như vậy anh có thể nháy mắt xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào.

Lúc anh trở lại thì tình huống của Ôn Văn đã không còn khẩn cấp nữa rồi, vì thế Ôn Văn dự tính quan sát thêm một chút rồi nói.

Có điều cho dù Bạch Tiểu Mật không gặp nguy hiểm thì một đường lui cũng rất cần thiết.

Nghe thấy mệnh lệnh của Ôn Văn, Bạch Tiểu Mật bồi rồi một chút, hai chân đạp một phát, dùng tốc độ cực nhanh vọt về phía người sói.

Nếu dựa theo tính cách của Bạch Tiểu Mật, cô khẳng định không muốn giúp đỡ Lý Đại Trang.

Nhưng nghĩ tới khi vi phạm mệnh lệnh của Ôn Văn, cảm giác đau đớn thấu xương đó, cô lại cảm thấy hoảng sợ cực độ.

Lúc này mục tiêu của người sói chính là Lý Đại Trang, hoàn toàn không ngờ bé thỏ run rẩy ở trước mặt hấn lại dám quay lại đánh mình.

Hôm nay, con thỏ này đừng hòng sống sót thoát khỏi tay hấn!

Bạch Tiểu Mật bị người sói liếc mắt một cái, bị dọa tới xù lông nhưng vì mệnh lệnh của Ôn Văn, cô chỉ có thể dững cảm đối mặt với người sói này.

Mà Lý Đại Trang ở một bên nhìn thấy người sói phần nộ dùng dùng lao về phía mình thì chỉ cảm thấy mình không sống được bao lâu nữa.

Nhưng khi thấy cô gái đáng yêu kia lao tới cứu, Lý Đại Trang cũng dồn hết can đảm, sao cậu có thể nhìn một cô gái lao ra đánh kẻ khả nghi mà mình thì lại không làm gì cả chứ!

Lúc Lý Đại Trang cố gắng điều khiển, thủ vệ xui xẻo chỉ mới ngưng tụ lại được một nửa chột nhào tới ôm lấy bắp đùi người sói.

Người sói nhìn thấy mình bị một thứ bản thủ như vậy ôm lấy thì tức tới sùi bọt mép, tung vài quyền đánh tan cơ thể thủ vệ xui xẻo, lần này muốn hợp lại chỉ sợ cần phải tốn một khoảng thời gian khá lâu.

Nhưng trong lòng người sói chột có dự cảm xấu, tuy nó đã đánh tan thủ vệ xui xẻo nhưng lại cảm giác mình tựa hồ đã nhiễm phải thứ gì đó không tốt.

“Giải quyết hai tên này xong thì tới tìm cô bé quàng khăn đỏ xem thử một chút.”

Sau khi quyết định xong, người sói vọt tới chỗ Bạch Tiểu Mật, đối mặt với tấn công của người sói, Bạch Tiểu Mật nhảy phốc tới thân cây ở bên cạnh, muốn kéo dài thời gian.

Người sói bị chọc giận cũng không quan tâm tới chuyện giữ gìn hoàn cảnh trong trấn, trực tiếp một cước đá vào thân cây, muốn đập đổ cái cây này.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, một cú này của nó đập trúng phần hốc cây bị sâu mọt ăn rỗng, cắm vào bên trong!

Một chuyện mà bình thường có xác suất cực kỳ nhỏ sẽ xảy ra, cứ vậy lại xảy ra!

Người sói phần nộ gào thét, nó sử dụng sức mạnh muốn rút chân ra khỏi gốc cây nhưng lại làm cây bị gãy, nhưng thân cây lại ngã về phía hắn!

Một nhánh cây nhọn hoắt ghim thẳng vào lồng ngực người sói, làm nó phát ra tiếng kêu đau đớn, nhưng mức độ này chưa đủ để làm nó bị thương, da của nó không thể bị chút chuyện ngoài ý muốn này đâm thủng, nhưng bây giờ nó đang chiến đấu với Bạch Tiểu Mật!

Bạch Tiểu Mật thấy có cơ hội liền ở trên cây hung ác giẫm một phát, cành cây nhọn cộng thêm sức giẫm của Bạch Tiểu Mật, trực tiếp đâm thủng một lỗ máu trên ngực người sói!

Nhưng người sói không hổ là quái vật có sức lực mạnh mẽ, mặc dù bị thương nhưng không phải tổn thương trí mạng, ngược lại nó lại càng điên cuồng hơn, thú dữ bị thương chính là lúc nguy hiểm nhất!

Nó dùng sức mạnh khổng lồ trực tiếp đập nát thân cây khô, sau đó vác một khúc cây điên cuồng xông về phía Bạch Tiểu Mật.

Lúc này mắt nó đã đỏ ngầu, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải giết chết Bạch Tiểu Mật!

Người sói to lớn giống như một con trâu hoang nhắm về phía Bạch Tiểu Mật, lần này Bạch Tiểu Mật đã không còn đường chạy, cho dù cô rất linh hoạt nhưng đối mặt với một con quái vật sói có cấp bậc mạnh hơn mình thì không thể nào tránh được.

Nhưng ngay khi đó, ngoài ý muốn lại một lần nữa xảy ra, chân người sói đập hụt một phát rồi té lộn nhào ngay trên đất bằng!

Lúc này nó đang dốc hết toàn lực phóng tới, sau khi bỏ nhào xuống đất thì trực tiếp làm cái cây nó vác theo đâm vào trong ngực, xuyên thủng ra sau lưng!

Lần này cho dù có sức lực dồi dào cỡ nào cũng chỉ có thể quỳ rạp dưới đất mà kéo hơi tàn.

Bạch Tiểu Mật kinh ngạc nhìn người sói, cô không rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vì sao người sói mạnh mẽ này đột nhiên lại mắc phải một loại động tác hài hước như vậy, tự mình đẩy mình vào đường cùng?

Hiện giờ người sói vẫn còn hơi thở, không muốn để nó có cơ hội tro tàn lại cháy, Bạch Tiểu Mật trực tiếp nhảy lên hung ác giẫm vào đầu nó, giống như máy đóng cọc, gắng gượng ghim đầu người sói xuống đất, lúc này người sói mới hoàn toàn không còn hơi thở.

Bạch Tiểu Mật không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy mình may mắn giết chết được một tên người sói.

Nhưng thông qua thị giác của Bạch Tiểu Mật quan sát cuộc chiến này, Ôn Văn nhìn mà lạnh sống lưng.

Anh hiểu rõ, người sói chết vì năng lực của thủ vệ xui xẻo, lúc thủ vệ xui xẻo ôm lấy chân người sói thì kết quả đã được định sẵn rồi.

Nếu như khi đó người sói thối lui, cẩn thận sống hai ngày thì có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm tới tính mạng.

Nhưng nếu nó dám chiến đấu trong tình huống đó thì những tai nạn ngoài ý muốn trong khi chiến đấu cũng đủ để giết chết nó!

Chương 323 - Tao Làm Đối Thủ Của Màý

Trong trạm thu nhận, Ôn Văn thông qua ánh mắt của Bạch Tiểu Mật, chăm chú nhìn Lý Đại Trang.

“Thằng nhóc này có năng lực điều khiển vận xui sao? Không ngờ ứng dụng vào chiến đấu lại có hiệu quả kinh khủng tới vậy.”

“Có điều, mình đã cứu thằng nhóc này nhiều lần, có thể thức tỉnh loại năng lực xúi quẩy như vậy cũng thực bình thường.”

Sau đó, Ôn Văn bắt đầu đánh chú ý lên Lý Đại Trang: “Nếu mình bị dính năng lực này khi chiến đấu thì có chết thế nào cũng không biết, nếu mình và nó trở thành kẻ địch... chờ đã, sao mình và nó lại trở thành kẻ địch chứ, mình chỉ cần chiêu mộ nó thành người một nhà là ổn rồi!”

...

Ngoài trạm thu nhận, Lý Đại Trang từ trong góc phòng đi tới, xấu hổ nhìn Bạch Tiểu Mật nói: “Haiiii, xin chào, tôi là Lý Đại Trang, cô không sao chứ?”

Bạch Tiểu Mật mỉm cười ngọt ngào với Lý Đại Trang nói: “Ừm, tôi là Bạch Tiểu Mật, tôi không sao nha, cảm ơn cậu đã cứu tôi.”

Được Bạch Tiểu Mật cảm ơn, Lý Đại Trang đỏ mặt cười ngây ngô, cảm thấy mình lao tới cứu người là lựa chọn chính xác.

Ừm... cái tuổi xuân phơi phới này khi nhìn thấy một cô gái cực kỳ đáng yêu thì rất dễ làm ra một vài chuyện điên rồ.

Nhưng Bạch Tiểu Mật chỉ cảm ơn một câu rồi nhìn sang xác người sói, liếm môi yếu ớt hỏi Ôn Văn một câu.

“Cái này ăn được không?”

Nuốt chửng thiên địch có thể gia tăng thực lực của Bạch Tiểu Mật, cô rất khó kiềm chế được loại cảm dỗ này.

Ôn Văn suy nghĩ một chút, sau đó nói với Bạch Tiểu Mật: “Tùy cô.”

Ăn thịt người tuyệt đối không được, nhưng quái vật ăn quái vật, Ôn Văn cảm thấy không có vấn đề, bình thường khi đánh chết quái vật anh cũng hay mang về cho nhóm quái vật trong trạm thu nhận.

Vì thế Bạch Tiểu Mật vui sướng mỉm cười, vừa cười vừa chảy nước miếng, cô chạy nhanh tới trước mặt người sói, kiểm phần da thịt khá sạch sẽ, gặm cắn.

Mà Lý Đại Trang đang ôn nhu nhìn Bạch Tiểu Mật giống như tìm thấy hạnh phúc cuộc đời, nụ cười trên mặt dần dần cứng ngắt.

Phong cách của cô gái đáng yêu này hình như không đúng cho lắm....

Lý Đại Trang có chút không thể tiếp thu được tình cảnh này, chỉ có thể cứng ngắc nhìn sang hướng khác, cậu ta cảm thấy tình yêu say đắm tốt đẹp nhất của mình đã vỡ nát vào lúc này.

Hình tượng của Bạch Tiểu Mật ở trong lòng Lý Đại Trang đã hoàn toàn sụp đổ, thậm chí còn xếp Bạch Tiểu Mật ngang hàng với Hồ Áu Lãng mà mình từng gặp trước kia.

“Lẽ nào những cô gái làm mình động lòng đều là quái vật cả sao?” Lý Đại Trang thậm chí chảy nước mắt trong lòng, lên án nói.

Nhìn thấy bi kịch của Lý Đại Trang, Ôn Văn thậm chí cười trộm, hi vọng chàng học sinh cấp ba đáng thương này sẽ không vì chuyện này mà có tâm lý sợ hãi với nữ giới.

Nhưng như vậy cũng tốt, nếu Lý Đại Trang thật sự vừa thấy đã yêu Bạch Tiểu Mật, Ôn Văn mới cảm thấy đau đầu, lúc này để cậu ta nhìn rõ bộ mặt thật của Bạch Tiểu Mật chính là một lựa chọn tốt.

Bạch Tiểu Mật ăn cơm rất nhanh, thân thể nhỏ bé thoáng cái đã nuốt hơn phân nửa cơ thể to lớn của người sói, nhưng bụng cô chẳng phình to lên một xíu nào.

Loại ăn cơm này cũng không phải lấy no bụng làm mục tiêu, mà là một loại nghi thức tiến hóa bản thân, cho nên cơ thể nhỏ xíu của cô mới chứa được nhiều máu thịt như vậy.

“Cái kia.... cái kia... hai người có thấy bà ngoại của tôi không?”

Âm thanh nũng nịu vang lên, một nàng loli mặc váy đỏ từ trong góc đi tới, cắn môi xấu hổ hỏi Lý Đại Trang.

Cô gái này chính là cô bé quàng khăn đỏ đi cùng với bà ngoại sói trước đó!

Lý Đại Trang liếc nhìn cô gái này, nháy mắt cảm thấy mình được cứu vớt.

Cậu ta quan sát cô bé quàng khăn đỏ một chút, không có đuôi, cũng không có tai của quái vật, quả nhiên con gái bình thường mới là tốt đẹp nhất.

Lý Đại Trang đang định hỏi bà ngoại của cô bé quàng đỏ là ai, nhưng cô bé quàng khăn đỏ đã nhìn về phía Bạch Tiểu Mật.

Điều này làm Lý Đại Trang thầm kêu một tiếng không tốt, đang muốn che mắt cô bé quàng khăn đỏ lại không cho cô thấy một màn máu tanh kia.

Thế nhưng không chờ Lý Đại Trang tới gần cô bé quàng khăn đỏ, đối phương đã tung một đấm vào hông Lý Đại Trang, trực tiếp đánh Lý Đại Trang không hề đề phòng văng ra xa mười mấy mét.

Rơi xuống đất, Lý Đại Trang cảm thấy toàn thân giống như muốn bong ra thành từng mảnh, đứng lên không nổi, nếu là trước khi thức tỉnh thì một đấm này có lẽ đã đánh nát người cậu.

Nhưng đả kích lớn nhất đối với Lý Đại Trang chính là, một cô gái đáng yêu như vậy thế mà lại trực tiếp động thủ với mình.

“Minh cảm thấy, đời này không thể nào yêu được nữa rồi...”

Cô bé quàng khăn đỏ âm trầm nhìn Bạch Tiểu Mật, từng câu từng chữ nói: “Mày... giết bà ngoại của tao?”

Bạch Tiểu Mật đang ăn thật vui sướng xoay người nhìn cô bé quàng khăn đỏ, đột nhiên sững sờ, Bạch Tiểu Mật cảm nhận được sát ý và áp lực mạnh mẽ đến khó tưởng tượng từ trên người cô bé quàng khăn đỏ.

Quan trọng nhất là, Bạch Tiểu Mật bị cô bé quàng khăn đỏ kinh sợ, trong khoảng thời gian ngắn không thể động đậy!

“Mày thực sự đã giết bà ngoại của tao!”

Cô bé quàng khăn đỏ tức giận vọt tới chỗ Bạch Tiểu Mật, trước khi Bạch Tiểu Mật kịp phản ứng đã tóm lấy tai Bạch Tiểu Mật, ném ra xa.

Bạch Tiểu Mật rơi xuống đất, lỗ tai bị kéo rách, đồng thời cũng gãy mất vài cái xương sườn, nhưng đây chỉ là đòn tấn công tùy ý của cô bé quàng khăn đỏ mà thôi.

Cô bé quàng khăn đỏ đứng trước thi thể tàn tạ của người sói, quay sang lạnh lùng nói với hai người: “Đây là bà ngoại dùng lâu nhất của tao, mày cũng dám giết chết, tao sẽ để bọn mày nghênh đón tử vong bằng hình thức kinh khủng nhất!”

Lúc này, không quản là Lý Đại Trang hay Bạch Tiểu Mật cũng đều không có khả năng chống lại cô bé quàng khăn đỏ!

Ôn Văn ở trong trạm thu nhận thở dài một tiếng: “Đầu tiên là bà ngoại sói, sau đó đến cô bé quàng khăn đỏ, quái vật trong thị trấn Cổ Tích này thật sự đều là nhân vật trong truyện cổ tích sao, xin hãy để tuổi thơ của tôi tốt đẹp một chút đi!”

Ôn Văn biết, hiện giờ mình không ra tay là không được rồi, nếu còn không xuất hiện thì Bạch Tiểu Mật và Lý Đại Trang nhất định sẽ chết trong tay cô bé quàng khăn đỏ đang phần nộ.

Cũng may anh đã bố trí xong thực hủ yêu ở bên ngoài, cũng không cần sợ bị vây trong thị trấn Cổ Tích này không ra ngoài được.

Cô bé quàng khăn đỏ thoát nhìn là quái vật cấp Tai Nạn, bắt vào trạm thu nhận thì có thể coi là một vật sưu tầm tốt.

Không quản là quái vật cấp Tai Họa hay quái vật cấp Tai Hại thì đều có các năng xinh đẹp.

Chỉ có phòng giam cấp Tai Nạn là chỉ có một tên đàn ông, một con thiên sứ bệnh thần kinh, và một con quái vật xấu xí chả có chút tác dụng gì, có một thiếu nữ áo đỏ đáng yêu thì có thể làm khu Tai Nạn có thêm chút màu sắc tốt đẹp.

Lúc này ở bên ngoài trạm thu nhận, cô bé quàng khăn đỏ dùng cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của mình bóp miệng Bạch Tiểu Mật rách bồng lên, Bạch Tiểu Mật không có sức đập đá lung tung nhưng căn bản không thể làm gì được cô bé quàng khăn đỏ.

“Tao nên giết mày thế nào đây, hay là tự mày chọn kiểu chết đi, hình phạt treo cổ? Chặt đầu? Hay dứt khoát ném mày vào trong hố gián đi, chắc chắn mày sẽ thích nơi đó.”

“Mày không nói lời nào, tức là đồng ý rồi nhé!”

Miệng Bạch Tiểu Mật bị tay cô bé quàng khăn đỏ bịt lại, căn bản không thể nói chuyện, chỉ có thể nhìn cô bé quàng khăn đỏ sắp đặt vận mệnh của mình.

Đúng lúc này một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay trắng nõn nhỏ bé của cô bé quàng khăn đỏ.

Một người đàn ông mắt nhỏ có nụ cười vắn vẹo dùng ánh mắt làm người ta sợ hãi nhìn chằm chằm cô bé quàng khăn đỏ.

“Thả cô ta ra, bây giờ để tao làm đối thủ của mày!”

Chương 324 - Cô Bé Quàng Khăn Đỏ Bán Vũ Khí

Người đàn ông nắm lấy tay cô bé quàng khăn đỏ chính là Ôn Văn.

Cô bé quàng khăn đỏ liếc nhìn Ôn Văn, lộ ra vẻ mặt khinh thường, tay lại càng dùng sức hơn nữa.

Đã có người ngăn cản, vậy thì cô sẽ trực tiếp bóp nát đầu Bạch Tiểu Mật!

“Hừm hừm... muốn so sức mạnh với tao à?”

Số liệu màu xanh lá cây hiện lên trên tay Ôn Văn, sức nắm của anh đột nhiên tăng mạnh, nắm cổ tay cô bé quàng khăn đỏ phát ra tiếng răng rắc.

Dưới cảm giác đau nhức, cô bé quàng khăn đỏ rút cuộc buông lỏng tay đang bóp cầm Bạch Tiểu Mật, sau khi giã ra khỏi sự kiềm chế của Ôn Văn thì lùi ra sau hơn mười mét, cẩn thận nhìn Ôn Văn.

Cổ tay trắng nõn của cô ta đã sưng đỏ, khi nãy sức của Ôn Văn mạnh đến kinh người.

“Mày là ai, ở trong trần trước giờ chưa từng thấy qua, chẳng lẽ là thợ săn? Mày có lẽ không phải là Đại Thám Tử, vậy mày chính là tên Biên Thái kia!”

Nghe thấy lời cô bé quàng khăn đỏ nói xong, Ôn Văn nghiêm túc sửa lại: “Ừm... ăn nói lịch sự một chút, chỉ là biệt hiệu là Biên Thái thôi, đừng có nói như tao đây thật sự là biến thái như vậy.”

“Ai thèm quan tâm chứ!”

Cô bé quàng khăn đỏ vén áo choàng, trên cặp đùi xinh đẹp phân biệt giắt vài loại dây đeo vũ trang, bên trên là đủ loại vũ khí.

Cô bé quàng khăn đỏ rút hai khẩu súng, nhắm vào Ôn Văn nói: “Biến thái phải chết!” Nói xong liền bóp cò.

Ôn Văn dễ dàng né tránh quỹ tích của đạn, nhưng trán thì nổi gân xanh, anh cảm thấy con bé không hiểu chuyện này nên bị dạy dỗ một phen, bằng không không lẽ phép như vậy, sau này lớn lên sẽ bị xem thường!

Ừm, đánh đòn là một kiểu nghiêm phạt rất tốt...

Vì vậy Ôn Văn quỳ rạp dưới đất, dùng động tác né đạn quỹ di của riêng mình, nhanh chóng tiếp cận cô bé quàng khăn đỏ.

Khi này lúc cô bé quàng khăn đỏ xóc áo choàng, Ôn Văn nhìn thấy bên trong đều là vũ khí nóng, vì thế có lẽ cô gái này không am hiểu cận chiến!

Mắt thấy mình không thể đánh trúng Ôn Văn linh hoạt như nhện, cô bé quàng khăn đỏ ném súng trong tay xuống, sau đó luồn tay vào trong áo choàng, túm ra một khẩu phóng hỏa tiễn!

Phần đầu khẩu rốc két là hình đầu cá mập đang nhe răng cười, tiếp đó cô ta bấm cò súng.

Mắt Ôn Văn cũng sắp trừng ra ngoài, vì sao dưới lớp áo choàng be bé kia lại là ống phóng hỏa tiễn chứ...

Lẽ nào là một dụng cụ siêu năng thuộc tính không gian?

Hỏa tiễn phóng tới trước mặt, Ôn Văn vội vàng nhảy lên cao, sau khi vụ nổ kịch liệt xảy ra mới rơi xuống đất, Ôn Văn từ bỏ tư thế quỹ di kia, nó chỉ thuận tiện để né đạn mà thôi.

Uy lực của phát hỏa tiễn khi này rất mạnh, so với hỏa tiễn bình thường lợi hại hơn không ít.

Có điều Ôn Văn cũng không phải ngòi không, sau khi nhìn thấy đạn hỏa tiễn của cô ta thì lại càng kích thích tính háo thắng của Ôn Văn hơn.

“He he, đạn hỏa tiễn của mày và đạn hỏa tiễn của tao, rốt cuộc là ai mạnh hơn?”

Ôn Văn thoáng chốc biến mất, sau khi xuất hiện trở lại thì trên tay cũng có một ống phóng rốc két, phía trước khắc ký hiệu đạn hỏa tiễn.

Ôn Văn cười gằn phóng đạn hỏa tiễn về phía cô bé quàng khăn đỏ, cô bé quàng khăn đỏ không kịp phản ứng bị nổ một thân đầy bụi đất.

Thế nhưng cô bé quàng khăn đỏ cũng không cảm giận, ý chí chiến đấu trong mắt lại càng mạnh hơn, bởi vì cô phát hiện đây là một đối thủ có hỏa lực tương tự với mình, hẳn phải cần thận đối phó.

Vì thế cô bé quàng khăn đỏ lại lôi ra đạn hỏa tiễn, tiếp tục oanh tạc Ôn Văn, hai bên bắt đầu tiến hành oanh tạc bạo lực.

Lúc này khuyết điểm của Ôn Văn liền lộ rõ, cô bé quàng khăn đỏ có thể bổ sung đạn dược bất cứ lúc nào, mà Ôn Văn chỉ có thể trốn vào trong trạm thu nhận mới bổ sung được, chút chênh lệch nhỏ này làm Ôn Văn bị bắn tới chạy trốn chết.

Tiếng vang của đạn hỏa tiễn nổ tung làm cư dân ở gần đó đều đóng chặt cửa sổ, sợ bị cuộc chiến của hai người vạ lây.

Trốn một hồi thì Ôn Văn bắt đầu có chút mất kiên nhẫn, trốn tới trốn lui chính anh cũng thấy phiền, chiến đấu như vậy anh không có chút ưu thế nào cả.

Vì thế sau lưng Ôn Văn xuất hiện một đôi cánh, tay vươn tới trước, một lá chắn sáng trắng noãn xuất hiện ở trước mặt Ôn Văn, che chắn đòn tấn công của ông phóng rốc két.

Không quản là năng lực của Nhan Bích Thanh hay năng lực của thiên sứ, Ôn Văn cũng đều lộ ra trong quá trình sát hạch siêu thợ săn, vì thế trước khi có được sức mạnh lại càng mạnh mẽ hơn, Ôn Văn dự tính sẽ dùng hai loại thể chất này để nguy trang là một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa.

Sau khi bụi mù tan hết, Ôn Văn ở trong lá chắn ánh sáng không bị tổn hại chút nào, cô bé quàng khăn đỏ ném khẩu rốc két đi, từ dưới áo choàng lôi ra một khẩu Gatling!

Khẩu Gatling này rất có phong cách, tuy nó không mạnh như Phật Thuyết Gatling, bị hòng súng thô to nhắm tới cũng làm Ôn Văn cảm thấy tê dại da đầu.

Phải biết, lá chắn thiên sứ trước đây cũng đã bị anh dùng Gatling bắn thủng, tuy Phật Thuyết Gatling khẳng định cao cấp hơn khẩu Gatling của cô bé quàng khăn đỏ nhưng Ôn Văn

cũng không muốn dùng lá chắn cường ngạnh đối kháng dòng
lũ kim loại của cô ta.

Vì thế Ôn Văn đập cánh bay lên, bay lên không, đôi cánh chớp
lóe, lông chim lóe tia sáng giống như tên nhọn bắn về phía cô
bé quàng khăn đỏ.

Trong làn mưa tên dày đặc đó, cô bé quàng khăn đỏ căn bản
không thể điều khiển khẩu Gatling to lớn kia tấn công Ôn Văn,
chỉ có thể mệt mỏi chạy trốn.

Tuy là quái vật cấp Tai Nạn nhưng một thân sức mạnh của cô
nằm ở mớ vũ khí cường đại này, nếu không thể sử dụng vũ khí
thì cô có thể coi là quái vật yếu nhất trong đám quái vật cấp
Tai Nạn.

Trốn trốn một hồi thì cô bé quàng khăn đỏ chợt nhớ tới những
tháng ngày của ba năm trước.

Khi đó cô ở trong một thành phố to lớn ngoằn ngoèo, chiếm vị
trí chủ đạo là ‘vườn khủng bố đứng thẳng’ mạnh mẽ!

Đám vườn này bị một vị chúa tể để mắt tới, ở rất nhiều nơi
trên thế giới đều thành lập thành phố, trật tự ở trong thành phố
do đám vườn khủng bố kia đặt ra, những quái vật khác chỉ có
thể sống trong bóng râm của chúng.

Bà ngoại của cô bé quàng khăn đỏ dưới sự thống trị của đám
vườn đứng thẳng này, bị chèn ép mà buồn bã qua đời, chỉ để
lại cô bé quàng khăn đỏ không nơi nương tựa.

Vì thế cô chỉ có thể dựa vào đầu cơ trục lợi vũ khí để sống sót
trong tòa thành lớn này.

Cô bé quàng khăn đỏ không có nhà, không có thức ăn, buổi tối
chỉ có thể núp ở mái hiên lạnh run.

Thành phố vào ban đêm vừa đen kịt lại lạnh như băng, cho dù
là quái vật nếu như không có che chở thì cũng rất khó sinh tồn.

Cô bé rút ra một viên đạn, châm thuốc súng ở bên trong, lấy
được chút ấm áp và ánh sáng, trong tia sáng đó, cô nhìn thấy
thức ăn thơm ngon, giường chiếu ấm áp, nhưng rất nhanh đã
biến mất không còn nữa.

Cô lại đốt một viên đạn hỏa tiễn, nhiệt lượng tỏa ra làm rét
lạnh phải tránh xa cô bé, lần này cô bé nhìn thấy bà ngoại của

mình.

Nhưng rồi đạn hỏa tiễn của mắt đi ánh sáng.

Ngay lúc cô bé sắp chết vì lạnh, cô bé nhớ ra lời bà ngoại từng nói, nhà bọn họ còn một thứ vũ khí rất mạnh mẽ, chỉ cần sử dụng thì sẽ nhận được hạnh phúc!

Vì thế cô bé đã dùng loại vũ khí này, cướp bóc một cửa hàng quái vật, lấy được đầy đủ vật tư, đồng thời cũng đánh lui đội tuần tra của ‘vườn đứng thẳng khủng bố’.

Cuối cùng trốn khỏi tòa thành lớn kia, đi tới thế giới hiện thực...

Chương 325 - Mình tự ăn mình

Hiện giờ, cô lại một lần nữa rơi vào nguy hiểm, nếu như không thể sử dụng vũ khí thì có lẽ cô sẽ bị Ôn Văn bắt giữ rất dễ dàng.

Vì thế cô bé quàng khăn đỏ quyết tâm, từ dưới nón móc ra một ống phóng rốc két bản phóng đại quái dị.

Ống phóng rốc két này lớn hơn ống phóng bình thường không ít, phía trước đầu đạn có hình vẽ những cụm mây cát tường.

Ôn Văn nhíu mày, không biết cô bé quàng khăn đỏ có ý gì, với tốc độ của ống phóng rốc két, có thể bắn trúng anh có thể tự do bay lượn trên không trung sao?

Cô bé quàng khăn đỏ không suy nghĩ nhiều như vậy, cô nghĩ rằng vũ khí này tuyệt đối có thể tổn thương được Ôn Văn, trong hệ thống vũ khí ở liên bang thì đây đã là vũ khí có sát thương cao cấp rồi.

Bóp cò một cái, một viên đạn hỏa tiễn có tốc độ nhanh kinh người bắn về phía Ôn Văn.

Nhưng tốc độ này vẫn không thể nào bắn trúng được Ôn Văn linh hoạt, cô chỉ hơi chuyển vị trí một chút rồi vọt tới.

Nhưng lúc viên đạn hỏa tiễn này bắn ngang qua người Ôn Văn thì không hề báo trước nổ tung, tiếp đó ngọn lửa chói mắt và sóng xung kích cán nuốt hết thảy xung quanh.

Thứ mà cô bé quàng khăn đỏ bắn ra không phải đạn hỏa tiễn, mà là đạn vân bạo!

Ánh lửa chói mắt và bụi mù dày đặc theo vụ nổ lan ra, sóng xung kích làm chiếc nón rộng vành của cô bé quàng khăn đỏ bay phấp phới.

Vội phong nên là vụ nổ khủng khiếp, hình ảnh loli ôm ống phóng rốc két trông đặc biệt ngẫu.

Trong bụi mù, một bóng người rớt xuống, chính là Ôn Văn.

Da trên người anh không có bao nhiêu chỗ lành lặn, lông chim trên cánh bị đốt rụi, tỏa ra mùi thơm mê người.

Sau khi rơi xuống đất, Ôn Văn lao đảo đứng dậy, đau tới nhe răng nhếch miệng.

Một phát khi nãy thật sự quá mạnh mẽ, cho dù không trực tiếp nổ trúng người anh, đồng thời đúng lúc phòng ngự nhưng Ôn Văn vẫn biến thành dáng vẻ chật vật này.

Có điều mặc dù uy lực rất mạnh nhưng cũng không thể nào tạo thành một phát trí mạng đối với Ôn Văn, cơ thể anh phát ra ánh sáng nhàn nhạt, năng lượng ánh sáng giống như những giọt nước tụ lại và thành hình trong không khí xối lên người Ôn Văn, chữa trị cơ thể anh.

Chỉ cần không phải bị tổn hại quá nghiêm trọng, năng lực của thể chất thiên sứ mạnh hơn thể chất Vampire rất nhiều!

“Này có chút phiền phức, mình đã có hơi khinh thường rồi.”

Ôn Văn đau đầu xoa xoa phần da đầu nhẵn bóng, sau đó ngửi thấy mùi cánh mình tỏa ra, có chút nhịn không được, trực tiếp xé một miếng thịt trên cánh nhét vào miệng.

Nhai nhai mấy cái, nuốt vào bụng, sau đó không khỏi khen ngợi nói: “Ừm... không tệ không tệ chút nào, ngon hơn thịt gà, dinh dưỡng cũng phong phú hơn... nếu không phải phương pháp nấu nướng quá thô bạo, chỉ sợ so với thức ăn của Cực Vị Lôu còn thơm ngon hơn, đây mới thật sự là nguyên liệu nấu ăn cực phẩm.”

Thấy động tác của Ôn Văn, cô bé quàng khăn đỏ vốn đang định tiếp tục tấn công khựng lại, Lý Đại Trang và Bạch Tiểu

Mặt cũng trợn mắt há mồm nhìn Ôn Văn, thao tác này thật sự kinh hãi cả đám bọn họ.

Ngoại trừ người điên, nào có ai tự ăn mình như vậy chứ?

Ôn Văn dùng ánh mắt không thân thiện lườm bọn họ, sau đó oán giận nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy ai tự ăn mình bao giờ à?”

Dù sao thì với thể chất thiên sứ, thịt trên cánh vẫn có thể mọc trở lại, không bằng cứ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình một phen, xem thử xem thịt cánh thiên sứ nướng có mùi vị thế nào.

Chủ yếu nhất là, nghiêm chỉnh mà nói thì đây thật ra chính là cánh của thiên sứ trong trạm thu nhận...

Đám người câm nín nói không nên lời, bao gồm cả cô bé quàng khăn đỏ ở trong đám quái vật, bọn họ chưa từng thấy quá có ai tự ăn thịt mình như thế.

Sau khi ăn xong, Ôn Văn cũng coi như khôi phục lại chút sức lực, nhe răng cười nói với cô bé quàng khăn đỏ: “Mày làm gì đó, tao còn chưa có chết đâu, chiến đấu vẫn chưa kết thúc, hiện giờ nên tiến hành hiệp hai.”

“Khó trách biệt hiệu của mày là Biến Thái, mày đúng là đủ biến thái, có điều mày yên tâm, tao sẽ để mày chết hoàn toàn.”

Cô bé quàng khăn đỏ lạnh lùng nhìn vẻ mặt Ôn Văn, cho dù Ôn Văn không nói, cô cũng chuẩn bị tiếp tục tấn công Ôn Văn, cô không có ngu mà trơ mắt nhìn Ôn Văn hoàn toàn khôi phục.

Chỉ có kẻ địch hoàn toàn tử vong mới là kẻ địch tốt.

Chính mình cũng coi như đã dùng con bài tẩy lớn nhất, như vậy người thấy con bài này thì không thể nào sống sót.

Vì thế cô bé quàng khăn đỏ một lần nữa bóp cò súng, lại một viên đạn vân bạo bay tới.

Nhưng lần này Ôn Văn không hề bối rối chút nào, ngược lại bình tĩnh mỉm cười, anh búng tay một cái, sau đó hướng về phía đạn vân bạo hít sâu một hơi.

Tiếp đó, găng tay Tai Ách xuất hiện trên tay phải của hắn, thế mà dùng nắm tay của mình bắt lấy đạn vân bạo!

Đạn vân bạo nổ tung lên nhưng lần này quy mô lại nhỏ hơn rất nhiều, ngay cả đạn hỏa tiễn bình thường cũng không bằng, tất cả ngọn lửa và mảnh đạn đều bị ánh sáng nhàn nhạt quanh người Ôn Văn ngăn chặn, không hề tổn thương tới anh một chút xíu nào.

“Xem đi, không có tác dụng rồi.”

Ôn Văn một lần nữa lộ ra nụ cười nhe răng lúc ban đầu, nhưng lần này dáng vẻ tươi cười đó lại làm cô bé quàng khăn đỏ cảm thấy ớn lạnh.

Viên đạn vân bạo này là đạn lép à?

Không, không, không, sản phẩm của gia tộc cô bé quàng khăn đỏ hiển nhiên đều là tinh phẩm, khẳng định là có điều gì đó không đúng mới dẫn tới bom không nổ.

Cô bé quàng khăn đỏ khó hiểu rống to với Ôn Văn: “Vì sao chứ, mày đã làm cái gì?”

“He he he, mày đã không biết xấu hổ đặt câu hỏi thì tao cũng tốt bụng nói cho mày biết.”

Lúc này cơ thể Ôn Văn vẫn chưa hoàn toàn lành lại, thoạt nhìn có chút dọa người, nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô bé quàng khăn đỏ, anh giải thích.

“Đây là đạn vân bạo đúng không, tao có xem qua tài liệu liên quan, thứ này là vũ khí khá mạnh để đối phó với mục tiêu mềm, hơn nữa còn kèm theo thuộc tính siêu năng, có thể bộc phát sát thương kinh người.”

“Nhưng nếu là đạn vân bạo thì sẽ tuân thủ theo nguyên lý nổ tung của đạn vân bạo.”

Cô bé quàng khăn đỏ mờ mịt nhìn Ôn Văn, không rõ nguyên lý mà người này nói là gì.

Gia tộc của cô bé quàng khăn đỏ chỉ là nhân viên bốc vác súng đạn, không am hiểu mấy loại nguyên lý này, cô chỉ biết vũ khí này rất mạnh mà thôi.

“Đạn vân bạo là đạn nhiên liệu, bên trong chứa một loại nguyên liệu năng lượng cao là ‘thuốc vân bạo’, sau khi nổ thì nhiên liệu sẽ nhanh chóng lan rộng ra không gian xung quanh,

sau đó sẽ bùng cháy kịch liệt, có thể đạt tới hiệu quả tương đương với một vụ nổ bụi.”

“Nhưng đạn vân bạo phải ở nơi có dưỡng khí đầy đủ mới có thể phát huy toàn bộ uy lực, vì thế ta chỉ cần động tay động chân một chút thì có thể hạn chế uy lực của nó!”

Cú búng tay khi nãy của Ôn Văn chính là mở ra khả năng của dê yêu hấp dưỡng, hút hết dưỡng khí gần đó, đạn vân bạo căn bản không thể phát ra uy lực bình thường.

“Được rồi, hiện giờ trận chiến của hai chúng ta cũng nên tiếp tục.”

Ôn Văn ngoẹo đầu nhìn cô bé quàng khăn đỏ, con nít chính là con nít, cho dù có vũ khí cường đại nhưng tiết tấu chiến đấu của nó vẫn luôn nằm trong sự khống chế của Ôn Văn.

Trong lúc tự ăn cánh mình trước đó đã làm cô bé quàng khăn đỏ tạm ngừng tấn công, Ôn Văn cũng khôi phục đến tình trạng có thể dùng tay không đỡ lựu đạn.

Sau đó trong quá trình giải thích cũng làm cơ thể Ôn Văn hồi phục tới tình trạng có thể chiến đấu bình thường!

Bằng không với tính cách của Ôn Văn, anh căn bản sẽ không nói nhảm vô ích trong khi chiến đấu như vậy

Chương 326 - Thú Vui Quái Ác

Nghe Ôn Văn giải thích xong, cô bé quàng khăn đỏ cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy.

Cô không dám tưởng tượng nếu mình rơi vào trong tay tên biến thái này thì sẽ có kết cục như thế nào, có điều cô cũng không có khả năng bó tay chịu trói.

Nhìn bóng lưng cô bé quàng khăn đỏ, Ôn Văn cười khinh thường, nghe thấy anh giải thích xong còn tưởng rằng mình có thể chạy trốn được sao.

Màu xanh lá số liệu xuất hiện xuất hiện trên chân Ôn Văn, phần cánh đã mọc ra lông vũ dùng lực một phát thì giống như tên lửa bắn ra.

Ở hình thái tốc độ cao nhất, Ôn Văn dễ dàng bắt kịp cô bé quàng khăn đỏ, sau đó không chút thương tiếc đá một cú vào hông cô bé quàng khăn đỏ, trực tiếp đá bay.

“Suýt chút nữa đã nổ chín tao rồi, mày tưởng mày chạy được sao!”

Cô bé quàng khăn đỏ ôm cái hông đau nhức nện vào một căn nhà, Ôn Văn cũng chui vào theo.

Trong phòng có hai người bình thường và một người hầu yêu ma, người hầu muốn giúp cô bé quàng khăn đỏ ngăn cản Ôn Văn, nhưng cánh của Ôn Văn đâm mạnh một phát, phần cánh nhọn sắc bén đâm thủng người nó, làm nó trực tiếp bay ra ngoài.

Ôn Văn không có chút hứng thú nào với loại quái vật nhỏ ngay cả cấp Tai Họa cũng không tính này.

Sau đó, anh cười gần tiếp cận cô bé quàng khăn đỏ.

Cô bé quàng khăn đỏ đã không còn đường trốn giận dữ phản công, nhưng cô am hiểu dùng vũ khí nóng, ở trong không gian nhỏ hẹp thế này căn bản không phải đối thủ của Ôn Văn, rất nhanh đã bị Ôn Văn chế ngự, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Quá trình chế ngự tạm thời không nói tới, nói chung là một lát sau Ôn Văn đã khôi phục dáng vẻ người bình thường chỉ có tóc vẫn chưa mọc lại thỏa mãn từ trong căn phòng kia đi ra, mà cô bé quàng khăn đỏ thì không thấy tăm hơi.

Lần này tóm được một con quái vật cấp Tai Nạn làm kho quái vật dự trữ của Ôn Văn lại tăng thêm một người, anh đương nhiên rất hài lòng.

Lý Đại Trang kích động nhìn Ôn Văn, sau khi ký ức khôi phục thì cậu đã nhớ ra Ôn Văn là ai, bởi vì cậu đã được Ôn Văn cứu ít nhất ba lần, thật sự không ngờ lại có thể nhìn thấy Ôn Văn ở đây.

Duyên phận đúng là một thứ rất kỳ diệu.

Mà Bạch Tiểu Mật thì không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ quan tâm sau khi Ôn Văn tự mình tới đây thì cô có tính là làm nhiệm vụ thất bại hay không.

Ôn Văn không có suy nghĩ tâm tình với hai người, trực tiếp không để ý tới Bạch Tiểu Mật, sau đó xách Lý Đại Trang không thể động đậy tìm tới Đào Văn được Lý Đại Trang giấu đi, che dấu khí tức rồi bắt đầu chạy như điên.

Lúc Bạch Tiểu Mật biến mất trong tầm mắt Lý Đại Trang, tay Ôn Văn hơi động một chút, thu vào trong trạm thu nhận.

Hiện giờ anh đã tự mình vào thị trấn Cổ Tích thì không cần Bạch Tiểu Mật nữa.

Lý Đại Trang muốn hỏi Ôn Văn sao lại mặc kệ Bạch Tiểu Mật, nhưng nghĩ tới hình ảnh Bạch Tiểu Mật gặm người sói thì Lý Đại Trang nuốt lời muốn nói ngược trở lại, chỉ hỏi: “Ôn tiên sinh, sao chúng ta lại phải chạy vậy?”

Ôn Văn giải thích: “Nơi này không thể ở lâu, cuộc chiến khi này đã gây ra động tĩnh quá lớn, sẽ có quái vật khác chạy tới, chúng ta phải lập tức rời đi, à đúng rồi, nơi này có chỗ nào mà đám quái vật không muốn tới không?”

Lý Đại Trang suy nghĩ một chút rồi nói: “Có thì có, nhưng ở đó có rất nhiều lũ ma trùng khủng bố...”

Chỗ Lý Đại Trang nói chính là nơi có rất nhiều con gián ma trùng kia, nơi ấy chỉ có lính bài tây tới mà thôi, đám quái vật rất ít khi tự mình tới đó.

Chỉ là đối với Lý Đại Trang thì đám gián đó đã đủ nguy hiểm rồi.

Côn trùng thì không lo, người chỉ đường đi, chúng ta tới đó nói chuyện.”

Rất nhanh hai người đã tới căn nhà kia, lúc này tất cả ma trùng đã quay trở lại dưới hố to, chờ đợi lính bài tây mang xác chết tới.

Ôn Văn nhảy vào trong sân, liếc nhìn đám ma trùng một cái rồi thổi một hơi vào trong hố, tiếp đó búng tay một cái, cả cái hố to bốc cháy phừng phừng.

Trận thiêu đốt này kéo dài mười mấy giây thì đám côn trùng ở trong hầm bị giết chết toàn bộ, Ôn Văn lại hít một hơi, ngọn lửa nháy mắt tắt ngúm.

Đám côn trùng có lẽ rất khó xử lý đối với Lý Đại Trang, nhưng vào trong tay Ôn Văn thì chỉ là một thứ có thể tùy tiện giết chết mà thôi.

Sau khi an ổn, Lý Đại Trang cảm ơn Ôn Văn: “Thảm tử Ôn, anh đã cứu tôi nhiều lần, lần này cũng là anh đã cứu tôi, sau này chỉ cần anh cần gì trong khả năng của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không từ chối.”

“Không có gì, đây chỉ là công việc của tôi mà thôi.” Ôn Văn thoải mái nói, đối với chuyện Lý Đại Trang nhận ra mình, anh không hề kinh ngạc, bởi vì thiết bị xóa ký ức chỉ có tác dụng với người bình thường mà thôi.

“Vậy anh có thể nhìn xem Đào Văn thế nào không, cậu ấy giống như tôi vậy, bị người ta điều khiển thành lính bài tây, hơn nữa hiện giờ còn hôn mê bất tỉnh, tôi...”

Ôn Văn cười khẽ nói: “Chuyện này đối với tôi rất đơn giản, bây giờ tôi sẽ cứu tỉnh cậu ta.”

Ôn Văn nhìn sang Đào Văn, phát hiện trên tay cậu nhóc cầm một tờ rơi, Ôn Văn cầm lấy xem thử, sắc mặt chuyển thành đen như đáy nồi.

‘Có siêu thợ săn Biến Thái xâm nhập thị trấn Cổ Tích, nếu phát hiện lập tức báo cáo.’

Đây là lệnh truy nã mà quản lý cấp cao của thị trấn Cổ Tích gửi xuống, nhưng vì sao lại biết biệt hiệu của mình, biệt hiệu cũng thôi đi, lại còn ghi siêu thợ săn Biến Thái...

Có lệnh truy nã này thì tựa hồ càng chứng minh ý tưởng của Shermore chính xác, bởi vì nếu không có nội ứng, đám quái vật này không có cách nào biết được biệt hiệu của mình.

Ôn Văn lắc đầu tiếp tục quan sát Đào Văn, anh đặt tay lên người Đào Văn, rót ánh sáng nhu hòa vào cơ thể cậu ta.

Chỉ vài giây, Ôn Văn liền phát hiện điểm máu chốt, trong cơ thể Đào Văn có không ít sâu bọ kỳ quái, chúng đang điều khiển ý chí của Đào Văn, làm cậu ta cam tâm tình nguyện làm lính bài tây.

Ôn Văn gia tăng tia sáng phát ra, dễ dàng giết chết tất cả lũ sâu ở trong cơ thể Đào Văn, tiếp đó lấy cốc tai mèo ra, làm một

chén thuốc thúc ói rồi rót vào miệng Đào Văn.

Toàn bộ quá trình, Lý Đại Trang chỉ an tĩnh nhìn động tác của Ôn Văn, cậu biết mình không hiểu gì cả nên chỉ cần nhìn Ôn Văn là tốt rồi.

Hiệu quả của nước thuốc rất nhanh, gần như sau khi uống xong thì có tác dụng, Đào Văn quay mặt sang mặt đất bắt đầu nôn, nôn ra màu xanh đen lẫn theo xác sâu bọ xấu xí, nôn xong thì cả người Đào Văn cũng yếu đi hẳn.

Lý Đại Trang sắc mặt trắng bệch nhìn đám sâu kia, nói: “Sao trong dạ dày Đào Văn lại có thứ ghê tởm như vậy chứ, tôi cũng từng bị điều khiển, vậy tôi cũng...”

“Không sai, trong cơ thể cậu cũng có, có điều đám sâu này hình như chỉ có thể đối phó người bình thường, vì thế không có hiệu quả với cậu.” Ôn Văn gật đầu nói.

Sắc mặt Lý Đại Trang lại càng trắng hơn, giống như có thể nôn mửa bất cứ lúc nào, cậu ta run rẩy hỏi Ôn Văn: “Tức là, chúng nó vẫn còn đang ở trong cơ thể tôi?”

“Hẳn là không có.” Ôn Văn lắc đầu nói, điều này làm Lý Đại Trang vui vẻ.

Sau đó, Ôn Văn bổ sung: “Dạ dày người siêu năng rất khỏe, đối với người siêu năng thì đám sâu này chỉ là protein thôi, vì thế bây giờ cậu đã tiêu hóa sạch sẽ rồi...”

Lý Đại Trang rút cuộc không nhịn được nữa, chạy tới nhà vệ sinh của căn nhà này, bắt đầu nôn mửa một trận.

Mà Ôn Văn thì che miệng cười trộm, có đôi khi anh chính là có thú vui quái ác như vậy.

...

Chương 327 - Khôi phục ký ức

Ở chiến trường vừa trải qua một trận tẩy rửa bằng bom đạn, nhóm lính bài tây đang thu dọn tàn cục, một người đàn ông mặc áo dài màu đen về mặt u ám nhìn đống đổ nát này, tức giận dùng chân đạp mạnh mặt đất nói: “Tìm ra hắn, không

quản là ai làm, tao nhất định sẽ bắt nó phải trả giá thật lớn cho chuyện này!”

Trên người thú một sừng tỏa ra ánh sáng trắng mỏng manh, công chúa ngồi trên lưng nó bịt miệng mũi lại, không muốn ngửi mùi khói thuốc súng.

“Cô bé quàng khăn đỏ dầu gì cũng là cường giả cấp Tai Nạn lại khinh địch để bị người ngoài giết chết, ngay cả xác cũng không còn.”

Bởi vì không cảm nhận được hơi thở của cô bé quàng khăn đỏ, nơi này cũng không dễ ra ngoài, vì thế cho rằng cô bé quàng khăn đỏ đã bị giết chết.

Người đàn ông kia âm trầm nói: “Ta cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiển nhiên là do tên siêu thợ săn ‘Biển Thái’ kia gây ra, ta đã thông báo phát lệnh truy nã tên biển thái kia trong toàn trấn, chỉ cần phát hiện thì có thể chém giết hắn!”

“Hi vọng ông sớm tìm ra hắn, tôi muốn mau chóng nhìn thấy thi thể hắn!”

Công chúa có chút buồn bã nói, ở trong thị trấn Cổ Tích, cô bé quàng khăn đỏ chính là người bạn hiếm có của cô...

Sau đó cô dùng khước mắt liếc nhìn người đàn ông này, phát hiện đối phương vẫn còn chìm trong phần nô thì mới bỏ đi hoài nghi trong lòng, người này tuy vẫn luôn giúp bọn nó làm việc nhưng cô cứ cảm thấy người này giống như không có ý tốt.

Đợi công chúa rời đi rồi, biểu tình tức giận của người đàn ông lập tức biến thành bình ổn, khước miệng nhếch lên thành độ cong trào phúng.

Cô bé quàng khăn đỏ đã chết thì cứ chết đi, đối với hắn mà nói này chẳng là gì cả, biểu tình tức giận khi nãy chỉ là vì ứng phó ‘công chúa’ mà thôi.

Chỉ cần kế hoạch của hắn tiến hành thuận lợi, như vậy đám quái vật cao cấp trong trấn này chết càng nhiều càng tốt, dù sao thì hắn vốn cũng không phải một lòng với chúng.

Có điều gia tộc ‘vương thất’ trong thị trấn Cổ Tích có thực lực rất mạnh, vì thế hắn chỉ có thể qua loa có lệ.

“Nháo đi, nháo cho hỗn loạn đi, mở màn càng đặc sắc thì kết màn lại càng nổi bật đặc sắc hơn.”

“Minh thực mong đợi, đến khi thay đổi xảy ra thì mọi người sẽ có biểu tình thế nào..”

...

Đào Văn dần dần tỉnh táo lại, thấy Lý Đại Trang thì tỏ ra mừng rỡ, đoạn thời gian trở thành lính bài tây thật sự là ký ức khủng khiếp nhất của cậu ta.

Sau đó Đào Văn nhìn sang Ôn Văn, kinh ngạc nói: “Là tên biến thái kia!”

“Có điều, cảm ơn anh đã cứu bọn tôi ở khu vui chơi Phù Dung Hà, lần cũng cũng là anh đã cứu bọn tôi, cảm ơn anh.”

Ôn Văn gật đầu, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, kinh ngạc nhìn Đào Văn hỏi: “Khoan đã, cậu nhận ra tôi?”

“Đương nhiên nhận ra rồi, lần ở khu vui chơi Phù Dung Hà nếu không có anh thì bọn tôi đã chết rồi.” Đào Văn hiển nhiên nói.

Ôn Văn nhíu mày, Lý Đại Trang có thể khôi phục ký ức là chuyện bình thường, nhưng Đào Văn thì không đúng, dù sao thì cậu ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

“Là đám sâu kia đã làm thiết bị xóa ký ức mất đi hiệu quả sao, nếu vậy thì mình thử một chút xem.”

Vì thế Ôn Văn lấy thiết bị xóa ký ức ra chia về phía ánh mắt Đào Văn, một trận ánh sáng lóe lên, ánh mắt Đào Văn chìm vào khoảng mê man ngẩn ngui.

“Từ trước tới nay cậu chưa từng gặp tôi, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cậu phải quên tôi đi...”

Sau khi nói xong, Ôn Văn mong đợi nhìn Đào Văn, chờ xem phản ứng của cậu ta.

Đây là lần đầu tiên anh sử dụng thiết bị xóa ký ức, nếu không phải Lý Đại Trang đang ở bên cạnh nhìn, Ôn Văn thậm chí còn muốn nhét vài thứ thú vị vào trong đầu Đào Văn.

Nhưng làm Ôn Văn kinh ngạc chính là ký ức của Đào Văn có vẻ không hề bị xóa bỏ, hơn nữa chút mê man khi nãy càng

giống như là bị ánh sáng của thiết bị làm chói mắt mà thôi.

Với lại ánh mắt Đào Văn nhìn Ôn Văn còn có chút thương hại mơ hồ, là một tên biến thái đã rất đáng thương rồi, lại còn là một kẻ ngu si...

“Không có tác dụng à? Không đúng, tôi đã xem qua giáo trình rồi mà, cách dùng của tôi không sai.... vậy thì đó chính là vấn đề của bản thân cậu ta!”

Ôn Văn quan sát Đào Văn, đè vai cậu ta lại, sau đó để linh cảm thăm dò cơ thể cậu ta, cẩn thận cảm giác một hồi, sau đó Ôn Văn có chút nghi ngờ nhìn Đào Văn.

“Sao lại như vậy, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại người giống như cậu, cậu bây giờ rốt cuộc là gì vậy?”

Ở trong mắt Ôn Văn, Đào Văn không phải người siêu năng, không phải quái vật, cũng không phải người bình thường!

Cấu tạo cơ thể Đào Văn tựa hồ có chút khác biệt vi diệu với người bình thường nhưng lại không giống như người siêu năng, hơn nữa cũng không giống như quái vật.

Cao lắm là sức lực lớn hơn người bình thường một chút, trực giác mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi, hơn nữa quan trọng nhất là cậu ta có thể miễn dịch với sức ảnh hưởng của thiết bị xóa ký ức!

Nếu như chỉ có một người đặc biệt là Đào Văn thì vẫn có thể hiểu được, nhưng nếu tất cả người biến thành lính bài tây đều biến thành dạng này thì thị trấn Cổ Tích này rốt cuộc muốn làm gì?

“Thám tử Ôn, Đào Văn cậu ta...” Thấy biểu cảm của Ôn Văn, Lý Đại Trang có chút lo lắng hỏi, cậu không muốn bạn tốt của mình gặp chuyện.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Không có gì, chí ít thì bây giờ vẫn chưa có chuyện.”

Tiếp đó anh dùng dao tay chặt ngắt Đào Văn vừa mới tỉnh lại, nếu Đào Văn đã không thể chỉnh sửa ký ức thì chuyện kế tiếp cậu ta không biết sẽ tốt hơn.

“Anh làm gì vậy?” Lý Đại Trang sững sốt, khó hiểu hỏi Ôn Văn.

Ôn Văn nghiêm túc nhìn Lý Đại Trang, nói: “Đại Trang, cuộc nói chuyện kế tiếp của chúng ta rất quan trọng, không cho phép cậu tiết lộ với bất cứ người nào!”

Lý Đại Trang nuốt nước miếng, chậm rãi gật đầu.

“Cậu, có tin tôi không?” Ôn Văn từng chữ hỏi.

“Đương nhiên là tin rồi, nếu không phải nhờ anh cứu tôi nhiều lần như vậy, tôi không biết đã chết ở xó xỉnh nào rồi.” Lý Đại Trang không chút do dự trả lời Ôn Văn.

Tuy Ôn Văn trông khá dọa người lại còn biến thái, nhưng sau vài lần cứu mạng, Ôn Văn chính là người mà Lý Đại Trang tin tưởng nhất.

Ôn cứu mạng không cần báo đáp, huống chi còn là nhiều lần cứu mạng.

Chỉ cần không báo Lý Đại Trang cậu đi chết thì Ôn Văn có thể dùng mọi phương thức để báo đáp Ôn Văn.

Ôn Văn nheo mắt, sau đó ôn hòa hỏi: “Nếu tin tưởng tôi, như vậy thì có rất nhiều chuyện dễ làm, tôi là thành viên của một tổ chức, tôi sẽ tiến cử cậu tham gia tổ chức của tôi, cậu có đồng ý không?”

Không sai, Ôn Văn muốn để Lý Đại Trang tham gia vào trạm thu nhận, anh nhất định phải nắm giữ năng lực của Lý Đại Trang trong tay mới được.

Lý Đại Trang suy nghĩ vài giây đồng hồ, sau đó gật đầu: “Tôi tin tưởng anh sẽ không hại tôi, vì thế tôi sẽ tham gia, có điều tổ chức của anh là...”

“Phát hiện uy hiếp, thu nhận uy hiếp, khống chế uy hiếp, suy trì sự cân bằng của thế giới, nói trắng ra chính là đối phó với đám quái vật này!” Ôn Văn mỉm cười lại càng hiền hòa hơn, nhưng đang cẩn thận quan sát biểu cảm của Lý Đại Trang.

Chỉ cần Lý Đại Trang có suy nghĩ từ chối, như vậy Ôn Văn sẽ lập tức đổi lời nói tổ chức của mình là Hiệp Hội Thợ Săn, dù sao thì anh cũng nói rất mơ hồ, Lý Đại Trang cũng không thể phân biệt được.

Nếu như Lý Đại Trang muốn tham gia thì Ôn Văn sẽ trực tiếp để cậu ta gia nhập trạm thu nhận.

Chương 328 - Thân Phận Thật Sự

“Đã như vậy thì tôi lại càng không có lý do từ chối, tôi nhiều lần suýt chút nữa đã chết trong tay những thứ kia, vì thế tôi sẽ không trốn tránh.” Lý Đại Trang kiên định nói.

Ôn Văn gật đầu: “Tốt lắm, tôi sẽ báo lại suy nghĩ của cậu, đến khi đó sẽ có người tới tìm cậu ký kế ước.”

Tiếp đó Ôn Văn từ chỗ Lý Đại Trang biết được những gì cậu ta đã trải qua ở đây, từ đó hiểu sâu hơn về thị trấn Cổ Tích.

Hiện giờ Lý Đại Trang đã hiểu biến hóa của Đào Văn không phải ngoại lệ, mọi người trong thị trấn này hình như đều xảy ra biến đổi.

Mặc kệ những biến hóa này là tốt hay xấu, nhưng có thể xác nhận là kẻ đứng sau khẳng định muốn lợi dụng những biến hóa này để làm chuyện gì đó.

Mà loại chuyện này, bình thường đều là điều mà Hiệp Hội Thọ Sơn không muốn thấy.

Sau đó Ôn Văn vỗ vỗ vai Lý Đại Trang nói: “Lời cậu nói trước đó tôi cần phải nghiệm chứng một chút, nếu là thật thì nơi này có khả năng đang có một âm mưu rất lớn.”

Nói xong, Ôn Văn để Lý Đại Trang và Đào Văn ở lại nơi này, chính mình rời khỏi căn nhà này.

Nhưng kỳ thật sau khi rời khỏi tầm mắt của Lý Đại Trang, Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận, chuyển thành trạng thái ngục đóc Tai Nạn, trước đó những gì Bạch Tiểu Mật thấy thì Ôn Văn cũng thấy, vì thế anh căn bản không cần phải kiểm tra lại.

Sở dĩ nói như vậy chẳng qua là để tranh thủ chiêu mộ Lý Đại Trang vào trạm thu nhận mà thôi.

Anh chạm vào huy hiệu nhân viên thu nhận, từ trong mớ bong bóng tìm được Lý Đại Trang, tuyển dụng chính thức bắt đầu.

Ở trong phòng, Lý Đại Trang đang chú ý chăm sóc bản tốt của mình, cũng dọn sạch sẽ những thứ nôn ra trước đó.

Cứ nhìn đám sâu bọ kia Lý Đại Trang lại nhớ tới mình đã tiêu hóa những thứ này, cảm giác tởm lợm không gì sánh bằng.

Đột nhiên năng lượng màu đen nồng đậm lan khắp căn phòng, Ôn Văn mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện đứng ở trước mặt Lý Đại Trang, dùng tròng mắt vàng óng giống như ẩn chứa rất nhiều điều huyền bí, bình tĩnh nhìn cậu ta.

Lý Đại Trang lại càng hoảng sợ hơn, vội vàng tiến vào trạng thái chiến đấu, nhưng thủ vệ xui xẻo của cậu vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Ôn Văn dùng giọng nói uy nghiêm nói với Lý Đại Trang: “Đừng khẩn trương, tôi không phải kẻ địch, cậu chính là người được tiến cử làm nhân viên thu nhận Lý Đại Trang đúng không, cậu muốn gia nhập Trạm Thu Nhận Tai Ách à?”

Lý Đại Trang nhớ tới lời Ôn Văn nói trước đó, không chút do dự gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi muốn gia nhập Trạm Thu Nhận Tai Ách.”

“Vậy thì, bây giờ ký khế ước.”

...

Quá trình ký kết với Lý Đại Trang rất thuận lợi, bởi vì có lòng tin với Ôn Văn nên Lý Đại Trang rất phối hợp quy trình này.

Cứ vậy, trạm thu nhận lại có thêm một nhân viên thu nhận có thể điều khiển vận rủi.

Ôn Văn cũng không cố gắng giấu giếm thân phận trạm thu nhận của mình, dù sao thì mặc kệ là thông qua con đường nào để tiến vào trạm thu nhận, chỉ cần để Lý Đại Trang nhìn thấy đám quái vật mình bắt giữ lúc ban đầu thì khẳng định sẽ biết được thân phận của Ôn Văn.

Khác với những nhân viên thu nhận khác, Ôn Văn đã cứu Lý Đại Trang nhiều lần, mà phần lớn đám quái vật bị bắt khi cứu cậu ta đều nằm trong trạm thu nhận, vì thế không thể giấu được, không bằng chứ thẳng thắn một phen.

Đợi tới khi hết thấy quy trình thuận lợi kết thúc, Ôn Văn lại từ trong trạm thu nhận tiến ra, quay trở lại.

Lý Đại Trang không hề nghĩ ngợi nhiều cao hứng nói với Ôn Văn: “Ôn tiên sinh, tôi đã gia nhập tổ chức kia rồi.”

“Nhanh thế, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi.” Ôn Văn làm bộ kinh ngạc nói: “Có điều sau này cậu không nên nói với

người khác về thân phận của tôi, thân phận nhân viên thu nhận giữ bí mật thì sẽ tốt hơn.”

Lý Đại Trang gật đầu, trong khế ước có quy định không được tùy tiện tiết lộ những nhân viên thu nhận khác, cậu nhất định sẽ giữ kín miệng như bưng.

Lý Đại Trang đã trở thành nhân viên thu nhận, như vậy để cậu ta trốn ở đây không phải là lựa chọn tốt, tiến vào trạm thu nhận mới là an toàn nhất, Ôn Văn còn có thể giảm bớt đi trói buộc.

Vì vậy anh nói với Lý Đại Trang: “Cậu đã là nhân viên thu nhận thì hai người vào trong trạm thu nhận tránh một chút đi, bây giờ cậu đã không thể chiến đấu được nữa, chờ sự việc sắp kết thúc thì hãy trở ra.”

“À đúng rồi, đến khi đó sẽ có người tới tìm cậu gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, cậu cứ vào là được, hai tổ chức không hề xung đột, mục tiêu cũng nhất trí, có điều cậu không nên tiết lộ thân phận nhân viên thu nhận của mình.”

Lý Đại Trang nghe theo đề nghị của Ôn Văn, ngoan ngoãn tiến vào trạm thu nhận.

Chiêu mộ Lý Đại Trang, ngoại trừ năng lực thì còn vì suy nghĩ của cậu ta.

Hiện giờ trong hiệp hội có vài thợ săn là nhân viên thu nhận, nhưng bọn họ đều là gia nhập hiệp hội trước rồi mới gia nhập trạm thu nhận, độ trung thành với Hiệp Hội Thợ Săn sẽ cao hơn so với trạm thu nhận.

Mà lý lịch của Lý Đại Trang thì không có điểm nào đáng ngờ, sau sự kiện này Hiệp Hội Thợ Săn nhất định sẽ nghĩ cách để cậu ta gia nhập hội.

Vì thế, Lý Đại Trang vì tin tưởng Ôn Văn nên chính là thợ săn có độ trung thành với trạm thu nhận tương đối cao, nhất định chính là quân cờ hoàn mỹ mà Ôn Văn xếp vào trong Hiệp Hội Thợ Săn.

Đang tự đắc thì Ôn Văn nhướng mày, anh cảm nhận được ngoài cửa có người.

“Quả nhiên trước đó làm ra động tĩnh lớn như vậy, nếu không có chuyện gì thì đúng là rất khó.”

Ôn Văn không hề căng thẳng, chỉ một người mà thôi, bên cạnh mình đã không còn nhóm Lý Đại Trang vương bận, không có gì đáng sợ.

Cùng lắm thì trốn là được.

Chẳng qua bây giờ anh có chút lo lắng cho Shermore, có thể nhanh chóng tìm được anh như vậy chúng tỏ đám quái vật ở nơi này có năng lực quản lý rất mạnh, Ôn Văn có thể trực tiếp trốn thoát, nhưng Shermore thì có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Trải qua lần giao thủ với cô bé quàng khăn đỏ, Ôn Văn nhận ra thị trấn này không đơn giản như thoát nhìn, quái vật cấp Tai Nạn tuyệt đối không phải chỉ có một!

“Vào đi, trốn ở cửa làm gì.” Ôn Văn lớn giọng nói.

“Ít nhất thì như vậy có vẻ lịch thiệp hơn một chút.”

Âm thanh lạnh lùng truyền tới, một người đàn ông mặc áo trùm đen đẩy cửa tiến vào, ở phía sau hắn là hai con chó lớn dữ tợn...

Không, là một con, nó có hai cái đầu!

Thấy con chó kia, Ôn Văn đột nhiên hiểu ra, anh đã nghĩ thông suốt rồi!

Không chút nghi ngờ, con chó này chính là quái vật tới từ thế giới trong, mà dáng vẻ của nó và đám chó nuôi ở hiệp hội thành phố Tùng Đào có chút giống nhau!

Tình trạng đến bây giờ, nếu Ôn Văn còn không rõ thì đầu óc anh có thể mang đi đút cho Tam Tể Nhi rồi.

“Ông là thợ săn, lúc ký kết khế ước có lẽ đã từng phát lời thề, tôi rất muốn biết ông xuất phát từ tâm lý gì để làm ra chuyện như vậy.”

Người đàn ông kinh ngạc, vốn định tới tìm Ôn Văn thương lượng một chút, không ngờ vừa gặp mặt đã bị Ôn Văn đâm thủng thân phận.

“Không hổ là siêu thợ săn, thế mà đã phát hiện được thân phận của tôi, khâm phục khâm phục, làm sao anh phát hiện được?” Người đàn ông kia không hề có chút thành ý nào, bởi vì hắn vốn không cảm thấy mình có thể giấu giếm quá khứ một cách hoàn hảo.

“Con chó phía sau ông hẳn là...” Ôn Văn ngồi xổm xuống nhìn cái bụng con chó kia, sau đó đứng lên nói: “Hắn là cha của đám chó con mà ông nuôi ở hiệp hội!”

Người đàn ông kia mỉm cười vén áo trùm lên, sau đó nói với Ôn Văn: “Lần đầu gặp mặt siêu thợ săn biệt hiệu ‘Biến Thái’, tôi là tiểu đội trưởng đội thợ săn thành phố Tùng Đào.... Tống Lăng!”

Chương 329 - Thuận lợi nghĩ cách cứu viện

“Phù... tôi có chút khinh thường, nơi này nguy hiểm hơn nhiều so với mình tưởng, cũng không biết tên Biễn Thái kia sao rồi.”

Shermore đứng dưới tàng cây, có chút thở dốc, vừa xâm nhập vào nơi này không bao lâu thì hắn đã bị kẻ địch tấn công.

Hắn đúng là cấp Tai Nạn không sai, nhưng kẻ tới tấn công hắn ít nhất cũng phải là thực lực cấp Tai Nạn trung tụt, đột nhiên tấn công tới làm hắn suýt chút nữa đã không thể trốn được.

Kẻ tấn công hắn tự xưng là ‘hoàng tử cóc’, là một con quái vật cóc đội vương miện.

Dịch nhờn trên da của hắn có một lượng lớn chất độc, đầu lưỡi có thể tiến hành tấn công với tốc độ khó có thể tưởng tượng, so ra thì đầu lưỡi của đám quái vật địa cung căn bản chẳng là gì.

Vị trí Shermore dùng tay ôm bụng có một vết thương rất sâu, hiện giờ vết thương đang dần dần khép lại, hình như có một sợi tơ vô hình đang tiến hành khâu vá giúp hắn.

Sau đó Shermore nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần này may không giết được tao, lần sau muốn giết tao thì khó đấy.”

“Có điều con quái vật kia chỉ là hoàng tử... theo tình báo thì người nắm quyền cao nhất ở nơi này là ‘Hùng Sư Vương’ và ‘Băng Vương Hậu’, mà cùng cấp với hoàng tử còn có công chúa ‘Máu Đen’, và một vị ‘Quốc Sư’ rất thần bí...”

“Nếu hoàng tử là trung tụt, như vậy quốc vương— chẳng lẽ là thượng tụt!”

“Tình huống nơi này quá phức tạp, chỉ dựa vào mình và Biễn Thái thì tuyệt đối không có khả năng giải quyết bọn nó, cần phải nhờ người mới được...”

Vết thương ở bụng đã được khâu lại hoàn toàn, Shermore đứng dậy đi về hướng ‘Vương Cung’, theo tình báo thì có một nữ thợ săn vô tội bị nhốt ở đây, cũng cũng chính là nữ thợ săn

này đã báo cáo tình huống ở đây ra ngoài, vì thế trước khi rời đi, Shermore muốn cứu nữ thợ săn kia ra.

Trên cái cây ở phía sau Shermore treo ngược ba cái xác heo mập thật lớn.

Đây là tổ hợp quái vật ‘Ba Con Heo Già’, ba tên này muốn thừa dịp Shermore bị thương suy yếu để tập kích, nhưng bị Shermore bắt được, cũng hỏi ra rất nhiều tình báo.

...

Lại tới thời gian ăn cơm tối, Tiêu Tân Lôi được người hầu không mặt đút thức ăn, mỗi lần cô đều không quá phối hợp, nhưng lần nào người hầu nữ này cũng có thể làm cô phải ăn hết mọi thứ.

Lúc này Tiêu Tân Lôi cảm thấy rất lo lắng, bởi vì cô đã đoán ra được thân phận thật sự của kẻ đứng sau chuyện này, hơn nữa tình huống nơi này phức tạp hơn thoạt nhìn rất nhiều, hai siêu thợ săn tới xử lý sự kiện lần này không hề biết gì về nơi này, rất có thể sẽ mờ mịt bước vào bẫy rập!

Nếu hai siêu thợ săn này thất bại thì không chờ đến khi viện trợ tới, nơi này đã biến thành địa ngục thế gian rồi!

Cô đã thử đấu tranh vô số lần, nhưng xiềng xích trên người có thể hạn chế siêu năng lực của cô, làm cô không thể giãy giụa.

Đúng lúc này, Tiêu Tân Lôi phát hiện trên bàn ăn có mấy dòng chữ.

“Tôi đã giúp cô mở xích, ăn bữa cơm trước mặt xong cô hãy khôi phục toàn bộ khả năng, sau khi giãy ra được thì trốn đi ngay, đường chạy trốn ở dưới đĩa ăn.”

“Sau khi trốn ra được thì hãy tìm một chỗ núp đi, tối đa một ngày, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc.”

Tiêu Tân Lôi tròn to mắt nhìn, có chút không thể kiềm chế được tâm tình của mình, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, đây là lần đầu tiên cô ngoan ngoãn phối hợp để nữ hầu đút cơm cho mình.

Trên mặt của nữ hầu không hề có bất cứ bộ phận nào vì thế cô ta căn bản không nhìn thấy dòng chữ kia, nữ hầu còn tưởng rằng Tiêu Tân Lôi rốt cuộc đã chịu thua!

Theo thức ăn nuốt xuống, Tiêu Tân Lô phát hiện năng lực của mình đúng là đang hồi phục, bên trong thức ăn có thuốc giải độc, mà nơi này chỉ có mình cô và nữ hầu ngay cả cấp Tai Họa cũng không đạt tới này mà thôi!

Năng lượng màu đen từ kẽ ngón tay Tiêu Tân Lô phóng ra ngoài, ở trong không khí vặn vẹo thành hình rồi biến thành hình, biến thành một con quạ đen kịt, con quạ đập cánh yên lặng bay tới trên người nữ hầu không mặt.

Tiếp đó con quạ đen mãnh liệt mổ vào đầu nữ hầu, sau khi mổ ra một cái lỗ máu thì nó cường ngạnh chui vào trong cơ thể nữ hầu, cô ta chỉ giãy giụa vài cái rồi không còn hơi thở.

Con quạ này chính là khả năng ‘Chim Báo Tử’ của Tiêu Tân Lô.

Ban đầu Tiêu Tân Lô chỉ có thể nhìn thấy tử vong của người khác, nhưng sau đó cô có thể điều khiển một con quạ đen kịt để giết chết kẻ địch.

Có điều phương pháp giết người của con quạ này có chút ghê tởm nên bình thường Tiêu Tân Lô không muốn dùng nó tấn công kẻ địch.

Sau khi điều khiển quạ đen mở xiềng xích, Tiêu Tân Lô lật đĩa ăn lại thì nhìn thấy một bản đồ, bên trên còn một dòng chữ, nói cho Tiêu Tân Lô biết tất cả quái vật trên con đường đó đã bị hấn dẫn đi rồi.

“Thứ này hình như là của người đàn ông kia lưu lại, thế nhưng vì sao hấn lại phải cứu mình, rõ ràng hấn mới là kẻ đứng sau, tại sao phải giúp mình chứ...”

“Có khi nào đây là âm mưu của hấn hay không, mặc kệ, hiện giờ mình chỉ có mỗi đường này để đi mà thôi, chỉ có thể đi một bước hay một bước.”

...

Chắc chắn, này không phải là cạm bẫy chứ, vì sao nơi mục tiêu mình cần cứu viện lại có một con đường nhỏ an toàn tuyệt đối thế này...”

Shermore đứng trong hành lang gãi gãi cằm, trải qua hấn xem xét thì con đường này quả thực không có bất cứ quái vật nào

trông coi, thế nhưng điều đó lại làm hắn có ý muốn rút lui.

Nếu như nơi này có kẻ địch thì hắn sẽ không sợ, nhưng đáng về nơi này làm Shermore nghĩ rằng có âm mưu rất lớn đang chờ đợi mình.

“Vậy thì cứ coi như mạng của cô không tốt đi, tình huống này tôi thật sự không dám mạo hiểm, xin lỗi.”

Đang định rời đi thì Shermore đột nhiên cảm giác có hơi thở của người siêu năng đang tới rất gần mình, hắn trốn ở trong góc tường nhìn người nọ đi tới.

Sau đó hắn phát hiện một cô gái mặc váy trắng, dè dặt trốn đi, cũng chính là mục tiêu anh cần phải cứu viện, Tiêu Tân Lôi!

“Chậc... này rốt cuộc là tính toán gì vậy, lẽ nào chúng mai phục mình ở đây?”

Sau khi xác nhận một phen, Shermore chắc chắn nơi này không có mai phục mới xuất hiện trước mặt Tiêu Tân Lôi.

Tiêu Tân Lôi suyt chút nữa đã hét chói tai, trong lòng đầy tuyệt vọng, không phải nói rằng nơi này không có kẻ địch à?

“Suyt, đừng lên tiếng, tôi là siêu thợ săn tới cứu cô.” Shermore dựng thẳng ngón tay nói.

“Anh là siêu thợ săn!” Tiêu Tân Lôi trừng to mắt, dùng ngữ tốc cực nhanh nói: “Tôi có tin tức muốn báo cho anh.”

“Tới nơi an toàn rồi hãy nói.”

Shermore mang theo Tiêu Tân Lôi, nhanh chóng theo đường tới rời đi, nơi này cũng không phải ở sâu trong Vương Cung nên hai người chạy một đoạn thì ngừng lại.

“Hiện giờ cô có thể nói rồi.”

Tiêu Tân Lôi vội vàng nói: “Quái vật ở nơi này có vẻ mạnh mẽ hơn nhìn thấy, không chỉ có một hai quái vật cấp Tai Nạn, tốt nhất nên cầu viện với cấp trên.”

Shermore gật đầu nói: “Ừm, tôi biết.”

Tiêu Tân Lôi có chút sững sốt, nói tiếp: “Tiểu đội trưởng của thành phố Tùng Đào Tổng Lãnh chính là đồng bọn của đám quái vật kia, rất nhiều quái vật nghe theo mệnh lệnh của hắn,

hắn đã nói tình báo của hiệp hội cho đám quái vật kia, hai người phải cẩn thận.”

“Ừm, chuyện này tôi cũng biết rồi.” Shermore mỉm cười, hắn hưởng thụ nhất chính là cảm giác khống chế toàn cục này.

“Sao cái gì anh cũng biết hết vậy?”

Tiêu Tân Lôi do dự một chút, nói tiếp: “Còn có, tuy tôi không rõ là đã xảy ra chuyện gì nhưng Tổng Lãng không hề làm hại tôi, hơn nữa cũng chính là hắn đã cứu tôi ra!”

“Cái gì?”

Shermore trừng to mắt nhìn Tiêu Tân Lôi, tình huống này hắn chưa từng nghĩ tới.

Chương 330 - Tôi đã không còn là tôi

Trước khi bắt đầu nhiệm vụ thì Shermore đã tiến hành phân tích tình huống, đủ loại manh mối đều chỉ về phía Tổng Lãng, vì thế Shermore vẫn cho rằng Tổng Lãng là kẻ đứng sau.

Sau khi quan sát chân thực thì tình huống nằm trong dự đoán của Shermore, Tổng Lãng có liên quan mật thiết với thị trấn Cổ Tích này.

Có điều với tư cách là vai trò quan trọng trong sự kiện này, vì sao Tổng Lãng lại cứu Tiêu Tân Lôi?

Lẽ nào hắn đang chơi trò thân ở doanh trại quái vật, tâm ở người?

Thấy Shermore kinh ngạc, Tiêu Tân Lôi cảm thấy thoải mái một chút, ai bảo cứ tỏ vẻ cái gì cũng biết làm gì, bây giờ cũng có chuyện ông không biết rồi đấy.

Tiêu Tân Lôi nói tiếp: “Tổng Lãng nói rằng muốn sáng tạo ra một thế giới mà nhân loại và quái vật có thể hài hòa chung sống, hơn nữa kế hoạch của hắn hình như đã sắp thành công rồi.”

“Nhân loại và quái vật hài hòa chung sống.... xem ra hắn điên rồi.”

Shermore ngoài miệng nói Tống Lăng điên rồi nhưng trong lòng đang nhớ lại hết thấy mọi thứ mình nhìn thấy trong trấn, quái vật và nhân loại đúng là đúng phương thức quý dị cùng tồn tại— mặc dù loại cùng tồn tại này thông qua quái vật tiến hành thống trị và nô dịch con người.

Tiếp đó, giọng của Tiêu Tân Lôi trở nên nặng nề hơn: “Hiện giờ tôi muốn nói một chuyện rất quan trọng, trước khi tôi bị bắt, tôi nhìn thấy mỗi người ở trong trấn đều có tướng tử, bao gồm cả quái vật!”

“Nếu như các anh không tiến hành can thiệp thì sự việc sẽ phát triển theo hướng đó, ở đây thật sự sẽ xảy ra chuyện rất kinh khủng!”

Lời này làm Shermore coi trọng, hắn đã xem qua tin tức về nhân viên bị kẹt lại, biết năng lực của Tiêu Tân Lôi, nếu Tiêu Tân Lôi nói vậy thì tức là quả thực có khả năng này.

“Trước tiên tôi sẽ đưa cô tới một nơi an toàn trốn đi, tình huống nơi này có chút phức tạp, chỉ dựa vào một mình tôi chỉ sợ không có cách nào giải quyết, tôi cần phải cùng cái tên...”

Shermore còn chưa nói hết lời thì một cơ thể cao lớn từ trên trời giáng xuống, dùng đôi mắt điên cuồng óng ánh một tia màu vàng nhìn chằm chằm Shermore, hưng phấn nói.

“Tìm được mày rồi!”

Con quái vật từ trên trời giáng xuống này là một con cóc to lớn mặc lễ phục đội vương miện, nó là hoàng tử cóc!

Sau đó hoàng tử cóc nhìn sang Tiêu Tân Lôi, đầu lưỡi ghê tởm liếm môi một chút, lưu lại một mảng lớn nước bọt tanh hôi sền sệt.

“Tiêu mỹ nhân, chúng ta lại gặp rồi, lần này tên ‘Quốc Sư’ kia không ở, không ai có thể ngăn cản em trở thành vương phi của ta nữa rồi.”

Tiêu Tân Lôi ớn lạnh, cô từng gặp con quái vật ghê tởm này, ngoại trừ ‘Quốc Vương’ và ‘Hoàng Hậu’ thì nó chính là quái vật có địa vị tối cao trong trấn.

Mà sở thích của nó chính là tìm những cô gái xinh đẹp, ép bọn họ trở thành vương phi của nó!

Shermore thở dài một tiếng, hẳn biết lần này phiền phức, chỉ có mình hẳn thì hẳn còn có thể cố gắng chạy thoát khỏi tay kẻ này, nhưng dẫn theo gánh nặng Shermore, tình huống khác hoàn toàn.

Hơn nữa quan trọng nhất là lần này không phải chỉ có một mình quái vật hoàng tử cóc tới.

Ở sau lưng nó đứng đủ loại quái vật hình dáng tởm lợm.

Bảy chú lùn hung ác, vua vịt xấu xí, nàng tiên cá nắm mốc, cùng với vài mục phù thủy, tuy đám quái vật này chỉ là cấp bậc Tai Hại mà thôi, nhưng số lượng kiến đủ nhiều thì cũng có thể cắn chết voi!

Có điều chuyện đã đến nước này, hồi hận cũng không có tác dụng, liều mạng chống lại mới có thể tìm ra một con đường sống!

...

“Đội trưởng Tổng, ông tới bắt tôi đúng không, vậy thì đừng nhiều lời vô ích, trực tiếp đấu võ đi, tôi muốn xem thử xem kẻ phản bội rốt cuộc có bao nhiêu năng lực.”

Ôn Văn nắm chặt chuôi kiếm ngắn, giọng điệu âm trầm nói với Tổng Lăng.

“Siêu thợ săn, ngài nóng tính quá rồi, nóng giận hại cơ thể, vì thế đừng khản trương như thế, tôi tới tìm anh hợp tác.”

Đối với Ôn Văn chuẩn bị ra tay, Tổng Lăng giống như không nhìn thấy, ngược lại ôn hòa trấn an Ôn Văn, lộ ra dáng vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước.

“Hợp tác làm thế nào giúp quái vật giết chóc nhân loại à, thứ liêm sỉ này mặc dù tôi không có nhiều nhưng vẫn có một chút.” Ôn Văn không chút do dự từ chối lời đề nghị của đối phương, sau đó hí híp mắt hỏi.

“Có điều tôi rất ngạc nhiên, ông là tiểu đội trưởng đội thợ săn thì chắc hẳn là đã ký khế ước chính ước, dưới hiệu lực của khế ước ông làm sao có thể làm ra chuyện như vậy.”

Khế ước của thợ săn thật ra rất lỏng lẻo, bình thường cho dù thợ săn làm ra vài chuyện xấu cũng không vi phạm khế ước,

nhưng hiển nhiên trợ giúp quái vật thành lập thị trấn nô dịch nhân loại thì không phải chuyện xấu nhỏ nữa rồi.

Vì thế Ôn Văn cảm thấy rất hứng thú với chuyện Tống Lăng vi phạm khế ước, dù sao thì không biết một lúc nào đó, Ôn Văn cũng cần làm ra vài chuyện quá giới hạn.

Cho dù anh không cần phải dùng vì có sự tồn tại của trạm thu nhận, nhưng biết đâu sau này lỡ như có một ngày anh thay thế Hiệp Hội Thợ Săn bằng Trạm Thu Nhận Tai Ách, người đã từng ký kết với Hiệp Hội Thợ Săn có lẽ sẽ cần.

“Chuyện này rất đơn giản, bởi vì tôi đã không còn là tôi nữa, vì thế khế ước đương nhiên mất đi hiệu lực.” Tống Lăng không hề giấu giếm giải thích với Ôn Văn.

Con người Ôn Văn hơi phóng đại một chút, hỏi: “Ông đã không phải là ông... là ý gì?”

Tống Lăng mỉm cười, trong giọng nói có một tia thần nhiên, đây là lần đầu tiên hắn nói ra bí mật của mình với nhân loại, ngay cả nhóm thợ săn dưới tay hắn cũng không biết bí mật này.

“Chính là ý trên mặt chữ, tôi đã không còn giống với tôi trước kia.”

“Anh cũng biết, người siêu năng khi thăng lên cảnh giới Đồng Hóa sẽ có tỷ lệ mất đi ý thức của mình, bị ý thức kia chiếm lấy cơ thể, trở thành quái vật có cơ thể nhân loại, hiện tượng này được người siêu năng gọi là ‘đồng hóa thất bại’ cũng là ‘sa đọa’!”

Ôn Văn lui về sau một bước, năng lượng vận chuyển mãnh liệt trong cơ thể chỉ chờ phát động, anh nhớ tới Nhan Bích Thanh, đương nhiên biết quái vật chiếm cứ cơ thể người siêu năng này nguy hiểm cỡ nào.

“Ông chính là loại quái vật này à?”

Tống Lăng dừng lại một chút nói: “Có thể nói là vậy, cũng có thể nói là không phải.”

“Đừng có chơi đánh đố với tôi, tôi cũng không phải hòa thượng.”

Tống Lăng bắt đắ dĩ giang tay nói: “Thậ ra anh không cần khắ trương với tôi tới vậy, bởi vì tôi không phải tới tìm anh để đánh nhau, anh cũng có thể cảm nhận được tôi không có địch ý, huớng chi– tôi còn mạnh hơn anh!”

Khóe miệng Ôn Văn giậ một chút, tên này lấy đâu ra tự tin như thế, dám nói hắ mạnh hơn mình?

“Vì thế chuyệ anh cần làm chính là nghe tôi nói rõ mọi chuyệ, anh biết bản chất của ‘sa đọa’ là gì không, cái này phần lớn người siêu năng đều không biết, nhưng khi anh hiểu được cái này thì có thể hiểu được một chút về sự tồn tại của tôi.”

“Hình như ông muốn phổ cập kiến thức cho tôi, nhưng tôi không cần.”

Ôn Văn nhú mày nói, anh không thể hiểu được bầu không khí này, đối phương rõ ràng là kẻ địch nhưng lại đột nhiên lại muốn phổ cập kiến thức cho mình.

Nhưng Ôn Văn sẽ không thả lỏng cảnh giác, anh không có cách nào thả lỏng và lộ ra sơ hở trong tình cảnh này.

Tống Lăng tựa hồ có chút bắt đắ dĩ với Ôn Văn, thờ dài một tiếng rồi nói: “Để tôi nói cho xong đi, chuyệ này nói ra rất dài dòng nhưng nếu không nói rõ ràng thì anh sẽ không hiểu được.”

“Vậ nói ngắn gọn.” Giọng của Ôn Văn vẫn lạnh lùng như cũ.

Chương 331 - Nguồn gốc sức mạnh

Tống Lăng điể nhẹ mặt đất một cái, sau đó một gốc cây mọc ra, hắ thoải mái ngồi lên nó nói với Ôn Văn: “Anh không ngại tôi ngồi nói chuyệ chứ, mặt khác xin đừng ghét bỏ vì tôi không làm ghé cho anh, cho dù tôi làm thì cũng chưa chắc anh sẽ ngồi.”

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng, rút cuộc cũng ngầm đồng ý với cách làm của đối phương.

Vì vậy Tống Lăng háng giọng, bắt đầu giảng giải với Ôn Văn: “Hắ là anh biết, linh hồn của nhân loại bình thường sau khi

chết sẽ tiến vào tầng sương mù xám, trở thành thức ăn của quái vật.”

Ôn Văn gật đầu, anh đã từng tới tầng sương mù xám, đương nhiên biết nơi đó là cảnh tượng gì.

“Anh nên biết, siêu năng lực sẽ không khi không xuất hiện, cũng không khi không biến mất, tất cả siêu năng lực của thế giới hiện thực đều đến từ thế giới trong.”

Ôn Văn một lần nữa gật đầu, những lời này Chu Kỳ Bái đã từng nói với anh.

“Quái vật ở thế giới trong chết đi thì linh hồn sẽ trở về nguồn gốc linh hồn, siêu năng lực sẽ dung nhập vào thế giới, trải qua vòng tuần hoàn phức tạp bị những quái vật khác hấp thu.”

Cơ thể Tống Lăng hơi nghiêng về phía trước, mỉm cười nói với Ôn Văn: “Nhưng thế giới hiện thực không có nguồn gốc linh hồn, siêu năng lực không thể dung nhập vào thế giới, như vậy anh có từng nghĩ rằng người siêu năng hoặc quái vật tử vong ở thế giới hiện thực thì linh hồn và siêu năng lực của bọn họ sẽ đi đâu không?”

Ôn Văn sững sốt, có chút đoán được Tống Lăng muốn nói gì.

“Người siêu năng đạt tới cảnh giới Đồng Hóa và quái vật cấp Tai Nạn, năng lực của bọn họ sẽ không biến mất, linh hồn của bọn họ mặc dù tử vong cũng không tiêu tan!”

“Thời điểm tử vong thì phần lớn sức mạnh sẽ tiêu tán trong không khí, ảnh hưởng tới sự vật xung quanh, mà phần tàn hồn đó sẽ mang theo một phần nguồn gốc sức mạnh, trôi giạt trong thế giới hư vô, thẳng đến khi có người thích hợp tiếp nhận sinh ra, cá nhân tôi gọi tàn hồn mang theo nguồn gốc sức mạnh này là ‘hạt giống siêu năng’.”

“Người tiếp nhận hạt giống siêu năng thích hợp chính là người siêu năng?” Ôn Văn nhìn không được tiếp lời, cách nói này anh chưa từng nghe bao giờ.

Tống Lăng gật đầu, nhìn Ôn Văn bằng vẻ mặt trẻ nhỏ dễ dạy.

“anh nói không sai, sức mạnh của tất cả người siêu năng đều tới từ món quà của người đi trước, có lẽ khả năng của họ sẽ

mạnh hơn một chút nhưng hình dáng vẫn sẽ xấp xỉ với nguồn gốc sức mạnh, đó chính là cái gọi là trạng thái đồng hóa!”

“Nhưng song song với sức mạnh dần dần tăng trưởng thì tai họa ngầm cũng sinh sôi, sức mạnh đồng nguyên tăng trưởng sẽ tằm bổ cho tàn hồn, làm nó ngày càng lớn mạnh hơn, một khi lớn mạnh tới một trình độ nhất định thì hai linh hồn sẽ tiến hành tranh cướp cơ thể, người thắng sẽ giành được quyền khống chế cơ thể, người thua sẽ ngủ say trong sâu thẳm linh hồn, thẳng đến khi dần dần biến mất.”

“Cho nên anh cũng trải qua tình huống này, có điều anh và mọi người vẫn luôn xem rằng đó là sức mạnh tà ma ảnh hưởng tới mình.”

“Bởi vì chủ nhân của nguồn gốc sức mạnh kỳ thật đã chết rồi nên bình thường người chiến thắng trong cuộc tranh cướp này chính là chủ nhân mới, thế nhưng vẫn luôn có những người có tâm trí không kiên cố, vì thế sẽ xuất hiện hiện tượng ‘sa đọa’.”

Ngón tay Tống Lăng chỉ cái ghế một chút, cái ghế mọc ra một gốc chồi non, sau đó chồi non phun ra dòng chất lỏng mang theo hương thơm thoang thoảng vào miệng hắn.

Nói nhiều như vậy, miệng của hắn có hơi khô.

“Khi này tôi nói chính là chân tướng của cảnh giới Đồng Hóa, năm giai đoạn của người siêu năng, cái tên của mỗi giai đoạn đều có ý nghĩa.”

“Thăm dò là phát hiện quà tặng, nắm giữ là sử dụng quà tặng, đồng hóa là biến mình thành chủ nhân món quà, mà ‘chân ngã’... chân ngã tức là hoàn toàn thoát khỏi sự ảnh hưởng của nó, có được sức mạnh hoàn toàn thuộc về mình, mà bình thường cần phải đạt tới thực lực ‘cấp Tai Biến’ mới được.”

Nghe Tống Lăng luyên thuyên xong, Ôn Văn im lặng hồi lâu.

Nếu như Trạm Thu Nhận Tai Ách là năng lực của Ôn Văn, như vậy tới giờ Ôn Văn vẫn còn nằm ở tầng ‘nắm giữ’, bởi vì anh vẫn chỉ đang sử dụng năng lực của trạm thu nhận mà thôi.”

Như vậy nếu một ngày anh ‘bước vào’ cảnh giới Đồng Hóa, anh có cần phải tranh cướp quyền điều khiển trạm thu nhận

với một linh hồn nào đó mạnh mẽ tới không thể tưởng tượng nổi hay không?

Nghĩ tới khả năng này, Ôn Văn cảm thấy rất sợ, sau đó anh khô khan nói với Tống Lãng: “Lời của ông quả thực làm tôi có thêm không ít kiến thức, nhưng ông nói nhiều như vậy là vì muốn nói cho tôi biết ‘chủ nhân cũ’ của năng lực này là người tốt, muốn tôi tin tưởng ông đúng không?”

Tống Lãng lắc đầu nói: “Không phải như thế, tôi không phải Tống Lãng, nhưng tôi cũng không phải chủ cũ của nguồn gốc sức mạnh, tôi là sự tồn tại chen giữa hai người.”

Tống Lãng hít sâu một hơi, sau đó làn da trở nên xám ngắt, mắt hẹp dài, lỗ tai trở nên sắc nhọn.

“Đây là dáng vẻ hiện giờ của tôi, không phải nhân loại cũng không phải quái vật, linh hồn của hai bọn tôi đã hoàn mỹ dung hợp lại với nhau!”

Dáng vẻ này của Tống Lãng làm Ôn Văn nhớ tới Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Tùng Đào, nữ thợ săn kia nói rằng Tống Lãng đối xử với con chó đen này còn tốt hơn với bọn họ.

Trước đó Ôn Văn còn tưởng rằng Tống Lãng chỉ là một kẻ yêu thích thú cưng, nhưng hiện giờ xem ra hẳn tốt với đám chó con như vậy là vì bọn họ là ‘đồng loại’.

Tống Lãng hít sâu một hơi, nói với Ôn Văn: “Nguyên nhân chính là như vậy, chỉ cần thân phận của bọn tôi bại lộ thì không quản là trong thế giới quái vật hay loài người thì tôi cũng là ngoại tộc.”

“Vì thế tôi tạo ra thị trấn Cổ Tích, bởi vì tôi muốn tạo ra một thế giới mà con người và quái vật có thể cùng tồn tại, như vậy ít nhất tôi cũng có chỗ dung thân!”

“Nếu thị trấn này là do ông tạo ra, vậy ông cần tôi giúp gì, ông hẳn là tới để trừ khử tôi.”

Từ lời nói của Tống Lãng, Ôn Văn có thể nhận ra sự chấp nhất về ‘chỗ dung thân’ của hắn rất khác với người bình thường, như vậy người chuẩn bị phá chỗ dung thân của hắn chính là kẻ địch của hắn đi?

Tổng Lăng lắc đầu: “Ban đầu khi mới biến thành dáng vẻ này tôi rất mê man, thẳng đến khi gặp đám quái vật này, tôi mới tìm được phương hướng.”

“Chúng nó tới từ thế giới trong, là một thành phố vương tộc, sau khi cạnh tranh thất bại với chủng tộc ‘vượn đứng thẳng khủng bố’ đã chạy trốn tới thế giới hiện thực.”

“Ban đầu chúng nó rất cẩn thận, không dám tổn thương bất cứ nhân loại nào, sợ bị Hiệp Hội Thợ Săn tấn công, một đám quái vật mạnh mẽ như vậy xuất hiện ở khu vực quản lý của tôi, nếu như mặc kệ thì nhất định sẽ trở thành tai họa lớn.”

“Vì thế tôi ký khế ước với bọn họ, thời gian là ba năm, tôi sẽ giúp bọn họ thích ứng với thế giới hiện thực, đồng thời cố gắng đảm bảo sẽ không có thợ săn tấn công bọn họ, để ba năm sau bọn họ có thể dung nhập vào thế giới này.”

“Mà bọn họ thì muốn ở lại trong thị trấn Cổ Tích, hóa trang thành nhân viên khu vui chơi, đồng thời không được phép giết hại khách du lịch nhân loại tới thị trấn Cổ Tích.”

Nghe Tổng Lăng nói xong, Ôn Văn im lặng suy nghĩ một hồi, anh chưa từng tiến vào thế giới trong nhưng cũng biết đại khái nơi đó thế nào, chỉ dựa vào thời gian ba năm, căn bản không có cách nào diệt trừ bản tính của đám quái vật kia.

Dù sao thì ở thế giới trong, quái vật giống như Chu Kỳ Bái và biến thái trong thế giới hiện thực giống như Ôn Văn là rất hiếm thấy.

“Ông đã thất bại.”

Tổng Lăng thở dài: “Không sai, tôi đã thất bại...”

Chương 332 - Công chúa Máu Đen

Tổng Lăng thở dài một tiếng, nhìn bầu trời, có chút bất đắc dĩ.

“Ban đầu, tôi cho rằng ba năm và hòa bình có thể làm quái vật và nhân loại dung hợp lại cùng một chỗ, cũng đủ chứng minh hòa bình tồn tại có thể thực hiện, nhưng bọn nó đã làm ta thất vọng.”

“Trong ba năm này chúng chỉ thích ứng với thế giới hiện thật mà thôi, thời gian vừa tới, chúng nó sẽ lợi dụng những gì học được trong ba năm này dung nhập vào thế giới hiện thực, mà Hiệp Hội Thợ Săn sẽ rất khó tìm bắt bọn họ từ trong biển người mênh mông, mà ta thì bị khế ước khổng chế chỉ có thể bảo vệ chúng trong ba năm này.”

Ôn Văn nhướng mày nói: “Vi thế bây giờ ông hối hận, muốn thông qua tôi để ngăn cản tai nạn xảy ra?”

“Không... anh chỉ là chút biện pháp dự phòng mà thôi.”

Tống Lăng đột nhiên mỉm cười âm trầm, cười đến mức làm Ôn Văn cảm thấy lưng mình lạnh ngắt.

“Nếu những thứ kia không biết tốt xấu, hơn nữa tôi cũng phát hiện con đường hài hòa chung sống này không thể thông suốt, vì thế tôi sẽ thay đổi một con đường khác.”

“Dung hợp lại một chỗ cũng có chỗ tốt, tuy tôi không còn hoàn toàn là nhân loại nhưng cũng vì thế mà tôi đã có được toàn bộ ký ức kiếp trước, trùng hợp kiếp trước của tôi là một quái vật rất bác học!”

Ôn Văn nhướng mày, trạng thái của Tống Lăng hiện giờ có chút cấp tiến, rất giống nhân vật phản diện trong các kế hoạch tà ác thường thấy trong các bộ phim điện ảnh và truyền hình.

“Tôi dùng khoảng thời gian hai năm rưỡi, giẫm lên mỗi tác đất ở thị trấn Cổ Tích, để lại vô số đường lui nhỏ tới không thể nhìn thấy, thức ăn của tất cả quái vật đều từ con đường của tôi tìm tới, mà tất cả bố cục chậm nhất sẽ bùng nổ vào tôi hôm nay.”

“Bố cục gì?” Ôn Văn híp mắt hỏi.

Khóe miệng Tống Lăng nhếch lên, nhe răng cười nói: “Chỉ cần biến đổi bắt đầu thì một phần đặc điểm và sức mạnh của tất cả quái vật trong thị trấn Cổ Tích này sẽ chuyển dời lên trên người bình thường ở lại nơi này một đoạn thời gian!”

“Sức mạnh của quái vật sẽ giảm bớt trên phạm vi lớn, mà nhân loại thì sẽ nhận được một phần sức mạnh vượt hơn hẳn người bình thường, đến khi đó tất cả người dân trong thị trấn Cổ Tích, không quản là quái vật hay nhân loại đều sẽ biến thành kẻ nửa người nửa quái vật như tôi.”

“Nếu tôi không có cách nào tạo ra thế giới mà nhân loại và quái vật cùng chung sống, như vậy tôi sẽ sáng tạo ra một số lượng lớn người giống như tôi!”

Ôn Văn trừng to mắt, người này đã không thể hình dung bằng hai từ biến thái nữa rồi, là điên cuồng.

Để có chỗ dung thân, hấn thể mà lại muốn tạo ra một nhóm ngoại tộc giống như mình, điều này làm Ôn Văn nhớ tới biến hóa trên người Đào Văn, cùng với đủ loại khác thường mà mình nhìn thấy sau khi tiến vào thị trấn Cổ Tích, chỉ sợ đó chính là sắp đặt cho ngày hôm nay.

“Ông định làm thế nào, ông sao có thể sắp xếp những thứ này trong tình huống đã cùng ký khế ước với quái vật chứ, ông không sợ Hiệp Hội Thợ Săn sẽ xem ông là kẻ địch sao?”

Tổng Lăng lắc đầu nói: “Bản thân tôi có thể hoàn thành dung hợp, như vậy sáng tạo ra một vài người giống như tôi cũng không khó khăn, dù sao thì tôi cũng dựa vào kiến thức chứ không phải là vận may.”

“Thứ hai, tôi không vi phạm khế ước với đám quái vật kia, tôi thật sự đang trợ giúp bọn chúng dung nhập với thế giới loài người, chỉ là nó nhiều hơn những gì mà chúng tưởng thôi.”

“Về phần thứ ba... Hiệp Hội Thợ Săn biết ơn tôi còn không kịp, dù sao tôi cũng sáng tạo ra một nhóm người siêu năng mới cho bọn họ, nói không chừng sau này hiệp hội còn ủng hộ nghiên cứu của tôi.”

Đến lúc này, Ôn Văn rốt cuộc cũng hiểu Tổng Lăng đang làm gì, giống như lời hấn nói, chuyện thế này nếu không nói rõ ràng tỉ mỉ thì có thể không làm rõ ràng.

Có điều Ôn Văn vẫn còn chút nghi hoặc, nếu Tổng Lăng đã suy tính chu đáo như vậy thì sao lại phải giảng giải cặn kẽ với Ôn Văn như vậy?

“Kế hoạch của tôi rất khó bị quấy rầy nhưng bị khế ước giới hạn, sau khi bố trí bùng nổ thì tôi không đủ khả năng duy trì trật tự, lúc này cần hai siêu thợ săn bọn anh giúp đỡ.”

Tổng Lăng tươi cười nói: “Phần lớn quái vật sau khi bị suy yếu sẽ không chịu nổi một kích, nhưng có hai con quái vật cho

dù đã suy yếu thì tôi cũng không phải đối thủ của chúng, vì thế tôi cần siêu thợ săn bọn anh giúp tôi đối phó bọn chúng.”

“Chỉ cần ba năm kỳ hạn vừa tới, tin tức nơi này sẽ tự động báo tới tổng hội, nếu thuận lợi thì hai con quái vật kia không cần chúng ta ra tay cũng sẽ có người của hiệp hội tới giải quyết.”

“Nhưng nếu không thuận lợi thì có khả năng ba chúng ta cần phải giết chết hai con quái vật này, không chế cục diện ở nơi này.”

Ôn Văn bắt đầu do dự, Tống Lăng rốt cuộc đã nói rõ mọi chuyện với anh, nhưng anh không biết mình có nên nghe theo lời đối phương mà ra tay giúp đỡ hay không.

Tống Lăng là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, uy hiệp mà hãn mang tới có lẽ còn lớn hơn so với đám quái vật!

“Quả nhiên, mày không có ý tốt với bọn tao.”

Âm thanh lạnh lùng truyền tới, công chúa ngồi trên thú một sừng từ ngoài cửa đi vào, để hai người Ôn Văn và Tống Lăng cùng sửng sốt.

Ôn Văn vẫn chăm chú quan sát tình huống ở xung quanh mình nhưng anh không hề cảm nhận được có kẻ nào trốn ở bên ngoài.

Mà Tống Lăng thì lại càng kinh ngạc hơn, trong ký ức của hắn, người được gọi là công chúa này thật ra chỉ là một người phụ nữ ngu ngốc độc ác được nuông chiều sinh hư, đáng lý ra không nên im hơi lặng tiếng xuất hiện ở nơi này, cũng không nên có thực lực này.

“Hừ, mày cho rằng mày tính kế bọn tao mà bọn tao không hề đề phòng mày chút nào hay sao?”

Công chúa sờ bông tai của mình, nói: “Đây là báu vật ‘Phụ Vương’ ban tặng cho tao, bông tai ẩn nấp, đeo nó thì có thể hoàn hảo che giấu hơi thở của mình.”

Ôn Văn và Tống Lăng liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu được suy nghĩ trong lòng đối phương.

Người phụ nữ ngu ngốc này còn đang khoe khoang bông tai của mình, như vậy hiển nhiên là cô ta chỉ thấy hai người đang mưu đồ bí mật nhưng không biết bọn họ đang mưu tính cái gì.

Nếu cô ta biết, cho dù cô ta ngu xuẩn đến cỡ nào thì phản ứng đầu tiên chính là trốn khỏi thị trấn này, hoặc báo lại cho người thống trị thị trấn Cổ Tích này.

“Cô ta là công chúa Máu Đen, bản thể là một nữ quái chảy máu đen, máu này có đặc tính khô héo, hơn nữa có thể biến thành vũ khí để tấn công, thực lực là... cấp Tai Nạn trung tự!”

“Con thú một sừng kia là quái vật cấp Tai Nạn hạ tự, là sinh vật ánh sáng thuần túy, anh là siêu thợ săn thì hẳn phải có thực lực cảnh giới Đồng Hóa đi, con thú một sừng kia giao cho anh!”

“Đừng vì nó là sinh vật ánh sáng mà nương tay, thuộc tính chỉ là thuộc tính, sinh vật ở thế giới trong không có người nào là hiền lành lương thiện đâu!”

Trước đó hai người liếc nhìn nhau đã trao đổi tin tức là, giết người diệt khẩu, lưu người phụ nữ này lại!

Đơn giản bàn giao xong, Tống Lăng quay sang công chúa vung tay một cái, vài sợi dây leo thô to mang theo gai nhọn từ trong bùn đất trồi lên, đám dây leo này giống như sinh vật có máu thịt, bổ nhào về phía công chúa Máu Đen.

Ôn Văn đánh giá thực vật mà Tống Lăng gọi ra: “Đám dây leo này là dây leo khát máu, hẳn là thực vật trong thế giới trong, vậy năng lực của hẳn là điều khiển thực vật?”

“Nếu năng lực của hẳn là điều khiển thực vật, như vậy dựa theo lý luận của hẳn, nguồn gốc sức mạnh của hẳn chính là một quái vật thuộc tính thực vật đã chết ở thế giới hiện thực...”

Chương 333 - Thả rắm cầu vòng

Đôi mắt với tấn công ác liệt của Tống Lăng, công chúa Máu Đen không hề sợ hãi chút nào.

Công chúa Máu Đen cắt đứt cổ tay, máu đen chảy ra tạo thành một cây kiếm dài đen nhánh, sau đó hung hăng chém dây leo khát máu kia.

Kiếm dài chỉ chặt đứt một cọng dây leo, sau đó từ phần dây leo bị cắt bắt đầu nhanh chóng khô héo, chỉ mười mấy giây thì

nguyên gốc dây leo khát máu đã héo rũ hoàn toàn.

Khóe miệng Tống Lăng co rút một chút, nếu như để hẳn đối phó ‘hoàng tử Cóc’ tính ra mạnh mẽ hơn một chút thì lại càng thuận buồm xuôi gió hơn một chút, nhưng năng lực của công chúa Máu Đen quá khắc chế hẳn.

Năng lực của hẳn có liên quan tới thực vật, nhưng cố tình năng lực của công chúa Máu Đen lại chính là biện pháp khắc chế thực vật hữu hiệu nhất, chỉ sợ chính vì thế nên ‘Vương Tộc’ thị trấn Cổ Tích mới phái cô ta tới nhìn mình chăm chăm.

Rõ ràng mình đã đề phòng nhưng vẫn bị cô ta nhìn ra manh mối, đuổi theo.

Nhưng cho dù bị khắc chế thuộc tính thì Tống Lăng không phải không thể đánh một trận với công chúa Máu Đen, thừa dịp cô ta đối phó với dây leo thì hẳn đã bố trí xong.

Vài gốc thực vật to lớn sinh trưởng ở xung quanh, có cây là cây đậu có thể phun ra những hạt đậu khổng lồ, có cây hoa ăn thịt giương nanh múa vuốt, và những quả anh đào đỏ tươi có thể phát nổ....

Ôn Văn ở bên cạnh hào hứng quan sát, công chúa Máu Đen thì còn đỡ, Tống Lăng chiến đấu quả thực giống như đang đùa giỡn vậy.

Nếu nhà phát triển game nhìn thấy khả năng của Tống Lăng rồi thiết lập thành một trò chơi phòng thủ tháp thì nhất định sẽ bán rất chạy.

“Bé ngựa, mà xem xem hai người này chiến đấu có phải rất thú vị không, không bằng hai ta ngồi nói chuyện gió mây đi, chiến đấu mệt biết bao, trong truyền thuyết thì dù sao mà cũng được coi như là điềm lành, đánh đánh đấm đấm thì chả tốt đẹp gì...”

Ôn Văn thu hồi tầm mắt khỏi chiến trường bên kia, lải nhải nói với thú một sừng đang di chuyển chuẩn bị xông về phía mình.

Ôn Văn không sợ chiến đấu, thậm chí còn có chút khao khát, nhưng anh thật sự không muốn chiến đấu trong tình huống địch ta không thể phân rõ thế này, dù sao thì tuy Tống Lăng nói với anh nhiều như vậy nhưng anh vẫn không tin tưởng Tống Lăng.

Chẳng qua suy nghĩ của anh bị con thú một sừng kia khinh bỉ, trong mắt nó thì chỉ cần là đàn ông thì đều đáng chết, mà loại đàn ông gan bé lại có đủ ý nghĩ xấu như Ôn Văn thì lại càng phải chết thật thê thảm mới được.

Ôn Văn bắt đắc dĩ nhún vai, anh muốn ở bên cạnh quan sát tình hình chiến đấu nhưng con súc sinh này lại muốn đánh nhau, vậy thì anh chỉ đành tiếp chiêu thôi.

Ngay cả thiên sứ mà anh cũng bán cho thành tổ ong rồi, còn sợ một con thú một sừng sao?

Không đợi thú một sừng tấn công, Ôn Văn đã trực tiếp lấy võ kiếm hoa lệ kia ra, hướng về phía thú một sừng rút mạnh kiếm ngắn.

Kiểm khí sắc bén mang theo ánh sáng trắng mãnh liệt chém về phía thú một sừng, nhưng nó chỉ nhẹ nhàng cúi đầu một cái, dùng cái sừng dài có dạng xoắn ốc của mình chống lại kiếm khí, nháy mắt đâm thủng kiếm khí.

“Sừng của thú một sừng đúng là rất kiên cố... có thêm kiến thức.”

Sau đó thú một sừng cúi đầu về phía Ôn Văn, cái sừng dài nhọn nhắm về phía anh, xung phong lao tới.

Theo tốc độ chạy của nó ngày càng ngay, bên ngoài cơ thể nó xuất hiện ánh sáng trắng, số ánh sáng kia tạo thành một cái dù lớn, mà cái sừng nhọn chính là mũi của chùy.

Ôn Văn lại liên tục chém tới vài tia kiếm khí nhưng không thể đâm thủng cái dù trắng giống như ánh sáng kia, không còn cách nào khác chỉ đành bay lên.

Nhưng làm Ôn Văn không ngờ tới chính là con thú một sừng kia lại giẫm lên không khí bay lên, đồng thời tốc độ cũng ngày càng nhanh.

“Thứ này trông đẹp thì đẹp nhưng lại khó dây dưa.”

Ôn Văn vừa chơi trò rượt đuổi với thú một sừng, vừa nhớ lại tài liệu mình từng xem qua về nó, đoạn thời gian ở tổng bộ anh thật sự đã học thêm được không ít kiến thức.

Sừng của thú một sừng rất kiên cố, đòn tấn công của nó không thể nào đỡ được, có thể miễn dịch năng lượng ánh sáng và tấn

công chất độc ngang cấp, đồng thời còn có thể điều khiển năng lượng ‘cầu vòng’ tấn công kẻ địch.

Hiện giờ sừng và đòn tấn công xung kích Ôn Văn đều đã thấy qua, miễn dịch năng lượng năng ánh có thể làm thể chất thiên sứ của Ôn Văn khó có thể phát uy.

Nhưng nếu gần như vậy, Ôn Văn đối phó cũng coi như dễ dàng, hiện giờ chỉ cần xem xem cầu vòng mà nó điều khiển rốt cuộc được hình thành từ cái gì.

Ôn Văn hít sâu một hơi, hai tay nắm kiếm ngắn, để sức mạnh toàn thân tập trung vào thanh kiếm, sau đó tay giơ lên cao, chém mạnh một kiếm vào cái dùi trắng đang lao tới kia.

Lần này Ôn Văn dùng một trong năm chiêu của kiếm pháp Vô Danh, thức phá núi!

Kiếm khí không phải kiểu hoa mỹ, không có tốc độ kinh người, cũng không chuẩn xác một đòn chí mạng, chỉ là năng lực toàn thân và tinh thần hợp nhất, chém ra một phát với uy lực lớn nhất!

Hai bên va chạm, năng lượng to lớn chấn động phát ra tiếng nổ ùng ùng điếc tai.

Thú một sừng rên rỉ một tiếng, từ trên không trung ngã xuống, cái sừng dài của nó không hề bị hư hại, nhưng toàn bộ phần da trên đầu nó bị rách tả tơi.

Lần trước đầu nó đỏ tươi là vì nhuộm máu người khác, mà lần này đầu của nó có màu bạc óng ánh, là máu của nó!

Ôn Văn cũng không chịu nổi, tay anh run nhè nhẹ, trên kiếm ngắn cũng xuất hiện một lỗ hồng, uy lực xung kích của thú một sừng ngày càng lớn, trước đó Ôn Văn né tránh một phen dẫn tới con thú một sừng này tích lũy được không ít năng lượng.

Lần va chạm này, hai người đều không chiếm được chỗ tốt nhưng Ôn Văn vẫn có ưu thế hơn một chút.

“Lúc sử dụng kiếm pháp thì kiếm dài tốt hơn một chút... nên nghĩ tới chuyện làm một cây kiếm dài rồi.

Sau khi rơi xuống đất, thú một sừng không cam lòng nhìn về phía Ôn Văn, sau đó xoay người dùng cái móng ngựa to lớn

của mình nhắm về phía anh.

Ôn Văn nghi ngờ nhìn nó, không biết nó định làm gì, sau đó nhìn thấy nó phè ra một phát đánh rắm.

Đúng vậy, là một phát đánh rắm rất vang dội, giống như sét đánh vậy.

Nhưng rắm mà nó thả ra không có mùi hôi khó ngửi, mà là một cái cầu vòng xinh đẹp!

“Mày, mày, súc sinh này thế mà lại thả rắm cầu vòng về phía mình!” Ôn Văn tức giận tới run run môi, anh cảm thấy đây là một loại sỉ nhục.

Thú một sừng đưa lưng về phía Ôn Văn, bắt đầu vung vẩy đuôi ngựa, sau đó cái rắm cầu vòng kia giống như một cái roi to lớn quất về phía Ôn Văn!

Đối mặt với cái roi quái dị này, Ôn Văn thậm chí không dám chống lại mà chỉ chật vật chạy trốn, anh mới không muốn bị rắm của súc sinh đập trúng.

Càng chạy trốn thì trong lòng Ôn Văn lại càng khó chịu, bị một con súc sinh dùng cái rắm đuổi chạy trôi chết, có khi nào anh phải chịu oan ức thế này đâu chứ.

“Theo mình nhớ thì nhược điểm của thú một sừng là... ô ưề! Vừa lúc mình có một thứ vũ khí tượng trưng cho ô ưề, súc sinh, mày nhất định phải chết!”

Nghĩ tới đây, Ôn Văn quay lại lộ ra nụ cười thương hại với thú một sừng.

Cho dù chỉ là quái vật nhưng bị dao cắt phân giết chết thì cũng quá tàn nhẫn...

Anh búng nhẹ một cái, một con dao lớn hơn dao mổ heo bình thường một chút xuất hiện trong tay anh, anh vung nhẹ tay một cái, thậm chí truyền tới âm thanh không khí bị cắt đứt.

“Mặc dù chỉ là một con dao mổ heo nhưng khi sử dụng còn thoải mái hơn cây kiếm ngắn của mình, xem ra đã đến lúc tìm một món vũ khí tốt hơn rồi, kiếm ngắn khắc ký hiệu mà mình tự chế tạo vẫn có chênh lệch quá lớn với vũ khí siêu năng chân chính.”

Nhìn Ôn Văn vung dao mổ heo, thú một sừng cẩn thận dừng bước, nó theo bản năng cảm nhận được con dao kia không phải đồ tốt.

Chương 334 - Lưỡi dao ô uế

“Mày tưởng rằng mày không tới thì tao không thể đánh được mày à...” Ôn Văn ngồi xôm xuống, sau đó hít sâu một hơi.

Anh muốn sử dụng kiếm pháp tốc độ nhanh nhất, vô danh kiếm pháp— thức sấm sét!

Bóng dáng của Ôn Văn nháy mắt biến mất, ở trong mắt của thú một sừng, cơ thể anh thậm chí còn bị kéo dài ra, nhưng nó vẫn kịp thời dùng cái dừng của mình để chặn lại nhát chém.

Sừng nhọn của thú một sừng vẫn không bị phá hủy, nhưng bởi vì trước đó bị một kiếm của Ôn Văn chấn động tới choáng đầu nên sau lưng nó vẫn bị Ôn Văn rạch một vết thương nhỏ.

Có điều đối với thú một sừng thì vết thương này căn bản không tính là vết thương, ngay lập tức sẽ...

Đột nhiên, thú một sừng trừng to mắt, vết thương kia không khép lại mà đang lan rộng ra với tốc độ khủng khiếp.

Thú một sừng khó hiểu nhìn vết thương kia, cơ thể nó có thể miễn dịch chất độc, không nên xuất hiện tình huống này mới đúng.

Ôn Văn cười he he, đối mặt với quái vật bình thường thì dao cắt phân chỉ là một con dao mổ heo rất sắc bén có thuộc tính xuyên giáp mà thôi, cao lắm thì chỉ có thể tính là vũ khí siêu năng cấp Tai Hại mà thôi.

Nhưng khi đối mặt với sinh vật ánh sáng như thú một sừng thì nó chính là vũ khí tà ác cực kỳ không sạch sẽ, đặc biệt khắc chế sinh vật thánh khiết.

Da lông trắng như tuyết của thú một sừng bắt đầu hư thối, chỉ là một vết thương nhỏ cũng đủ làm nó suy yếu, nó phải dùng hết sức lực của mình mới có thể ngăn cản sự thối rữa lan tràn.

Sinh vật càng thánh khiết thì lại càng bị dao cắt phân ảnh hưởng nhiều hơn, mà thú một sừng vừa vặn chính là loại quái

vật nằm trong nhóm thánh khiết nhất.

Thừa dịp nó suy yếu không còn sức, Ôn Văn vung dao cắt phân, mài dao xèn xẹt nhìn nó.

Một vết thương này đã làm thú một sừng mất đi năng lực phản kháng, nó đáng thương nhìn Ôn Văn, cầu xin Ôn Văn tha cho nó một mạng.

“Nếu như là bình thường thì tao sẽ suy xét tha cho mày một mạng, nhưng trước đó mày đánh rắm sỉ nhục tao, thứ hai là bị con dao này chém một phát nên đã không còn là thú một sừng tinh khiết nữa rồi, thứ ba là...”

Ôn Văn nhìn về phía chiến trường đang chiến đấu ở bên kia, ở sát bên hai vị cường giả cấp Tai Nạn lại vô quái vật vào trong trạm thu nhận có chút nguy hiểm nhất định.

Vì thế Ôn Văn dứt khoát dùng dao cắt phân đâm vào cổ thú một sừng, kết thúc tính mạng của nó.

Sau đó Ôn Văn cắt lấy cái sừng của thú một sừng, góp nhặt phần máu thịt sạch sẽ, nhìn con dao cắt phân trong tay mà thỏa mãn gật gật đầu.

“Không ngờ mày lại dùng tốt như vậy, có điều cái tên dao cắt phân của mày khó nghe quá, sau này gọi mày là ‘lưỡi dao ô ướ’ đi.”

Sau đó, Ôn Văn bắt đầu vui vẻ quan sát cuộc chiến.

Thuận tiện còn khinh thường con chó bị hai đầu mà Tống Lăng mang tới, hàng này từ khi trận đấu bắt đầu vẫn luôn cụp đuôi rúc trong góc, dáng vẻ co ro, có lẽ bị cuộc chiến dọa hoảng.

Sau khi thú một sừng chết đi, chiến lực của công chúa Máu Đen gia tăng, giống như nháy mắt tiến vào trạng thái cuồng bạo vậy, một lượng máu lớn từ trong cơ thể cô phun ra, dưới sự điều khiển của công chúa Máu Đen nhanh chóng cắt đứt thực vật của Tống Lăng.

Điều này làm Ôn Văn cảm thấy đáng tiếc, đám thực vật của Tống Lăng rất thú vị, anh có thể xem cả ngày.

“Mau giúp một tay, tôi sắp chịu hết nổi rồi.” Tống Lăng tránh né một đòn tấn công từ máu đen, vội vàng đứng dậy nói với

Ôn Văn.

Ôn Văn bấu môi, sau đó không nói lời vô ích, số liệu màu xanh lá cây lóe sáng khắp toàn thân, năng lượng thuần trắng bảo vệ quanh người, bắt đầu tấn công công chúa Máu Đen.

Mình làm thịt thú cưỡi của công chúa Máu Đen, nếu để cô ta xử Tống Lăng thì mình cũng không có quả ngon để ăn.

Khác với đối phó thú một sừng, lần này Ôn Văn cẩn thận hơn nhiều, không có bất kỳ hành động mạo hiểm nào, chỉ nghiêm túc giúp Tống Lăng chiến đấu.

Tai Nạn bậc trung tự và hạ tự hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, đánh với cô ta chỉ cần sơ ý một chút thôi thì sẽ bị chém ở dưới ngựa, vì thế Ôn Văn mới không cho cô ta cơ hội này.

Bình thường thì không quản là cấp Tai Họa hay cấp Tai Hại, thực lực cũng không khác biệt quá lớn, thắng thua cũng dựa vào năng lực phản ứng của cá nhân, nếu như thuộc tính tương khắc thì vượt cấp chém giết cũng không phải việc khó.

Nói trắng ra thì hai cấp bậc này chỉ là chính thức chuyển tiếp sang thế giới siêu năng mà thôi.

Mà khi thực lực đạt tới cấp Tai Nạn, giới hạn cấp bậc sẽ nghiêm ngặt hơn, mà quái vật cấp Tai Nạn trung tự, cho dù bị thuộc tính khắc chế cũng có thể thoải mái nghiền ép người siêu năng hạ tự.

Nếu năng lực không bị khắc chế thì người siêu năng trung tự thậm chí có thể lấy sức một người đấu với nhiều người siêu năng hạ tự!

Mà giữa thượng tự và trung tự cũng như thế.

Trước kia ở trong mê cung dưới lòng đất, Kiều Phi Nhã chính là người siêu năng Đồng Hóa thượng tự, quái vật mà Ôn Văn và Miêu Miểu Miểu phải hợp tác mới giết chết được, Kiều Phi Nhã chỉ cần đâm một kiếm!

Cuộc chiến giữa hai người này, sở dĩ Ôn Văn dám xông tới là vì Tống Lăng có lẽ cũng là người siêu năng trung tự, Ôn Văn tới cũng chỉ giúp Tống Lăng chia sẻ chút áp lực mà thôi, chủ lực vẫn là Tống Lăng.

Vừa chiến đấu, Ôn Văn vừa quan sát phong cách chiến đấu của công chúa Máu Đen, rất nhanh đã phát hiện máu đen cũng không phải vô hạn, sau khi tấn công xong chúng sẽ quay trở lại cơ thể công chúa Máu Đen.

Nếu vậy có phải chỉ cần nghĩ cách không để máu quay lại cơ thể cô ta thì có thể hữu hiệu suy giảm thực lực của cô ta không?

Nghĩ liền làm, Ôn Văn búng tay một cái, kích phát năng lực của Tần Sáng, không khí rét lạnh bao lấy máu đen.

Nhưng làm Ôn Văn thất vọng là nó cao lắm chỉ làm máu đen giảm tốc độ đi một xíu mà thôi, không có trợ giúp cho cuộc chiến.

Công chúa Máu Đen khinh bỉ liếc nhìn Ôn Văn, đông cứng máu lại quả thực có thể làm cô mất đi năng lực chiến đấu, nhưng mà ngay cả quái vật ngang cấp cũng không thể đông cứng được máu của cô, thấp nhất cũng phải là cấp bậc như Băng Hoàng Hậu mẹ cô mới có thể làm được.

Mà Ôn Văn cũng thở dài một tiếng, quả nhiên theo thực lực gia tăng, năng lực của quái vật cấp bậc thấp sẽ ngày càng không có tác dụng.

Có điều duy trì tính đa dạng của năng lực vẫn rất cần thiết, như vậy có thể trợ giúp Ôn Văn ứng phó với bất cứ tình huống nào.

Mặc dù Ôn Văn gia nhập cuộc chiến nhưng công chúa Máu Đen càng đấu lại càng hăng, dễ dàng đánh bại hai người, lại còn vừa đánh vừa căm hận nói.

“Sau khi tao thắng, hai bọn mày phải trả giá thật lớn vì những gì bọn mày đã làm, nhất là mày, giết thú cưng và bạn của tao, tao muốn...”

Cô ta còn chưa nói hết thì dị biến xảy ra.

Toàn bộ thị trấn Cổ Tích giống như bị một sức mạnh khác thường bao lấy, sức mạnh đó kỳ lạ khó có thể hình dung, nhưng nó làm Ôn Văn cảm thấy rất khó chịu.

“Ha ha, ha ha... ah ha ha!”

Tổng Lăng cười như điên, đã đến giờ, bố trí của hắn cũng bắt đầu phát huy tác dụng, từ giờ trở đi thị trấn Cổ Tích chính là sân nhà của hắn.

Công chúa Máu Đen hoảng sợ lui về sau hai bước, làn da cô ta ngày càng nhẵn nhụi hồng hào, màu máu đen không khỏe mạnh cũng biến thành màu đỏ, dáng vẻ trở nên tốt hơn hẳn, thoạt nhìn giống như đang trở nên khỏe mạnh hơn.

Nhưng sức mạnh của cô đang nhanh chóng mất đi, thậm chí ngay cả cảnh giới Tai Nạn cũng khó duy trì.

Mà dáng vẻ phù thủy da khô quắt và máu đen dọa người vốn có đã biến mất rồi!

Chương 335 - Trấn đồng hóa

“Mày, rốt cuộc bọn mày đã làm gì bọn tao, sao tao lại biến thành bộ dạng này chứ?”

Công chúa Máu Đen có chút đứng không vững, hoảng sợ nhìn Ôn Văn và Tổng Lăng.

“Không làm gì cả, chỉ làm cô xinh đẹp hơn thôi, tôi nhớ đây chính là nguyện vọng của cô.” Tổng Lăng mỉm cười nói với công chúa Máu Đen.

Trong đầu công chúa Máu Đen xuất hiện hình ảnh ba năm trước:

Khi đó một nhà bốn người bọn họ dẫn theo tàn binh bại tướng trong thành phố ở thế giới trong, đi tới thế giới hiện thực.

Tất cả mọi thứ ở đây đều rất xa lạ với bọn họ, mà bọn họ trùng hợp nhìn thấy một nhóm Hiệp Hội Thợ Săn dễ dàng tiêu diệt đám truy binh đuổi theo bọn họ, đồng thời còn hoàn toàn bịt kín con đường không ổn định trong thành phố mà bọn họ đã mất hàng trăm năm mới tạo ra được.

Cứ như vậy, chúng nó biết ở thế giới này chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ rơi vào kết cục giống như đám truy binh kia.

Mà lúc đó, Tổng Lăng xuất hiện giống như là Chúa cứu thế của bọn họ vậy, dễ dàng giải quyết hoàn cảnh khó khăn của chúng.

Khi đó, Tống Lăng ngồi xổm trước mặt cô, thân thiết hỏi: “Mơ ước của cô là gì?”

“Tôi muốn trở nên xinh đẹp...”

Đó là câu trả lời của cô, nhưng còn một câu nữa mà cô không nói ra, đó chính là ‘muốn đi cùng anh’.

Đương nhiên, không tới một tháng sau khi quen thuộc với thế giới này, suy nghĩ đó đã bị cô ném ra sau đầu.

Tình cảm thơ ngây trước đó chẳng qua là trong lúc hoảng sợ liền theo bản năng dựa dẫm vào cường giả mà thôi.

Cho nên trong lòng công chúa Máu Đen lúc này chỉ còn căm hận với Tống Lăng mà thôi, đồng thời bởi vì đã từng có hảo cảm nên căm hận lại càng sâu sắc hơn.

“Hiện giờ cô đã trở nên rất xinh đẹp rồi, cho dù bước ra thế giới loài người cũng sẽ không bị người ta cảm thấy khác thường, cũng không bị cho là quái vật mà giết chết... bởi vì người đã là một nửa nhân loại rồi!”

“Tôi biết cô hận tôi, nhưng kỳ thật chỉ có mong muốn này là hi vọng tốt đẹp nhất của cô, những mong muốn khác chẳng qua là khát vọng vụn vụn bị thế giới trong hỗn loạn đập nện ra mà thôi.”

“Cô biết vì sao tôi lại đặt tên thị trấn này là Cổ Tích không, tuy bọn cô thoát nhìn đều là quái vật trong cổ tích, nhưng nguyên nhân không phải như thế.”

“Trong lòng tôi, nơi này tên là – ‘trấn Đồng Hóa’!”

Công chúa Máu Đen đứng thẳng người, muốn điều khiển máu tấn công Tống Lăng, thế nhưng máu của cô ta bây giờ là máu người bình thường, bị Tống Lăng dễ dàng dùng một chiếc lá chặn lại.

Cô hỏn hển rống lên: “Mày tưởng là mày đã thắng à? Mày không có ý tốt với bọn tao, bọn tao cũng lưu sẵn đường lui rồi!”

“Vào lúc mày không biết, phụ vương và mẫu hậu sớm đã liên thủ bố trí kết giới, nếu bọn họ không giải trừ thì cho dù là ai cũng không thể thoát khỏi nơi này!”

Tổng Lăng nhún nhún vai, không chút để ý nói: “Nhu vậy rất tốt, mặc dù là quái vật đã mất đi phân nửa sức mạnh thì vẫn là quái vật, không thể ra ngoài thì ít ra bọn cô sẽ không gieo họa được cho người khác.”

“Mà sau khi Hiệp Hội Thợ Săn tới, kết giới của hai bọn họ bố trí căn bản không đáng giá nhắc tới!”

Công chúa Máu Đen nhe răng cười nói: “Nếu như kết giới sẽ kích động người nơi này tự chém giết lẫn nhau thì sao?”

“Bọn tao sớm đã thả vu trùng vào bụng tất cả nhân loại ở đây, chỉ cần kết giới khởi động thì tất cả nhân loại có trùng trong bụng sẽ mất đi lý trí, trong tình huống đó mà có thể cứu được bao nhiêu người đây?”

Vẻ mặt Tổng Lăng trở nên nghiêm trọng, nếu thật sự là vậy, sau khi sức mạnh biến mất thì có lẽ Hùng Sư Vương đã chuẩn bị khởi động kết giới kia rồi.

Đến khi đó, nhân loại trong thị trấn này có thể sống sót được mấy người?

Nếu kế hoạch của Tổng Lăng tiến hành thuận lợi, hẳn sẽ sáng tạo ra hơn phân nửa người siêu năng, Hiệp Hội Thợ Săn tuyệt đối sẽ không làm khó hắn, ngược lại còn có thể duy trì nghiên cứu của hắn.

Nhưng nếu nơi này có quá nhiều nhân loại tử vong, hẳn thậm chí có khả năng rơi vào sô đen của Hiệp Hội Thợ Săn!

Vì thế Tổng Lăng cũng không tiếp tục cãi cọ với công chúa Máu Đen nữa, trực tiếp nói với Ôn Văn: “Ta sẽ tới vương cung ngay bây giờ, giao cô ta cho anh giải quyết, nếu không thể ngăn cản hai tên kia thì toàn bộ cố gắng của tôi đều đổ sông đổ biển.”

Nói xong, Tổng Lăng liền tiến thẳng tới vương cung.

Ôn Văn bĩu môi, cố gắng của hắn đổ sông đổ biển thì liên quan gì tới Ôn đại thám tử anh đây chứ?

Có điều, Tổng Lăng đi rồi thì chính là cơ hội tốt để thu nhận quái vật...

Vì vậy Ôn Văn cười gian tới gần công chúa Máu Đen, từ hôm nay trở đi, dàn thú cưng xinh đẹp của anh lại tăng thêm một

con.

“Mày, mày còn muốn làm gì, nhiệm vụ của thợ săn bọn mày không phải bảo vệ nhân loại à, tai họa đã sắp xảy ra, sao mày còn muốn gây chuyện với tao?”

Công chúa Máu Đen sợ tới co rụt cơ thể, cô từng thấy phụ hoàng lộ ra vẻ mặt này với những cô gái quái vật khác, sau đó sẽ làm ra hành động rất tàn bạo, mà Ôn Văn lộ ra vẻ mặt này cũng làm cô sợ tới cực điểm.

So sánh với gặp phải chuyện thế này, cô thậm chí còn không sợ chết.

“Chắc chắn, cô gái ngu ngốc, sự việc không nghiêm trọng như cô nói, cô cho rằng sức mạnh của cô đi đâu rồi, tất cả đều nằm trong cơ thể đám người bình thường trong trấn, hiện giờ bọn họ mạnh mẽ vượt xa sự tưởng tượng của cô, cái kết giới này không nhất định có thể làm bọn họ chết sạch.”

“Còn nữa... gặp họa không nhất định là nhân loại, cũng có thể là đám quái vật đã giảm đi sức mạnh, vì thế bây giờ tôi tập trung đối phó cô thì tốt hơn.”

“Tên Tống Lăng kia, chẳng qua vì quá quan tâm nên mới bị loạn thôi.”

Nói xong, Ôn Văn tiếp tục tới gần công chúa Máu Đen đang hoảng sợ.

Thấy Ôn Văn không có ý tốt, công chúa Máu Đen quyết tâm, quyết định cho dù chết cũng không để Ôn Văn thực hiện được, vì thế cô ta lòi ra một quả táo nửa đỏ nửa xanh, đặt bên miệng hung hăng cắn một cái.

Quả táo này là cô chuẩn bị dùng độc chết mẫu hậu Băng Vương Hậu của mình, nhưng lại không ngờ kết quả là mình ăn quả táo này.

Vừa mới nuốt xuống, công chúa Máu Đen đã ngất xỉu ngã xuống đất, chất độc mạnh mẽ nhanh chóng lan tràn trong cơ thể.

Ôn Văn lúng túng nhưc đầu, anh có dọa người đến vậy sao, chỉ chuẩn bị giam nhốt cô ta thôi mà, có phải muốn làm gì quá đáng đâu.

Đối với cô ta mà nói, lẽ nào ngồi xỏm trong phòng giam còn kinh khủng hơn cả chết?

Thật ra sở dĩ công chúa Máu Đen rơi vào kết cục này đơn giản là vì tâm lý dơ bẩn bỗ não quá độ mà thôi, Ôn Văn vốn chỉ muốn bắt những quái vật xinh đẹp kỳ lạ để sưu tập thú cưng mà thôi, không hề có tà niệm gì.

Cho dù là người có biểu cảm nghiêm túc cỡ nào, khi hưng phấn gheo mèo thì vẻ mặt cũng sẽ có chút giống biến thái thôi.

Huống chi Ôn Văn, lúc vui vẻ thì biểu cảm giống như mấy tên biến thái cuồng giết người, lúc làm việc tốt thì giống như làm chuyện xấu, mà ngay cả khi mặt không biểu cảm trông cũng giống như đang lên kế hoạch âm mưu tà ác gì vậy...

Cho nên công chúa Máu Đen mới có hiệu lầm lúng túng này, thậm chí còn bị Ôn Văn dọa tới tụt sát.

Có điều tuy cô ta đã tụt sát nhưng Ôn Văn không nỡ để vật sưu tập của mình cứ vậy mà chết đi, anh lấy cốc tai mèo ra, rót phần thuốc nôn mửa mà Đào Văn uống còn thừa lại rót vào miệng công chúa Máu Đen, để cô ta nôn ra một phần thuốc độc.

Tiếp đó, Ôn Văn lại lấy ra chút máu thú một sừng chưa bị ô nhiễm đút cho cô ta.

Có những thứ này thì có thể duy trì để công chúa Máu Đen không chết, nhưng chỉ sợ là vẫn hôn mê.

Chương 336 - Hội họp

Nhìn công chúa Máu Đen nằm ngửa dưới đất trợn trắng mắt, Ôn Văn phìên não thở dài một tiếng.

“Trong phòng giam của mình đã có một gốc thực hủ yêu ngu ngơ rồi, giờ lại thêm một mỹ nhân ngu say...”

“Có điều quả táo nửa xanh nửa đỏ này hình như từng xuất hiện trong truyện cổ tích, nếu như công dụng của nó cũng giống như vậy thì mình chỉ cần tìm một chàng hoàng tử hôn cô ta một ngụm thì cô ta có thể tỉnh dậy đi?”

“Chờ đã, quả này không có khả năng đoán biết được danh tính của người khác, như vậy không phải chỉ cần tìm một người đàn ông hôn cô ta một ngụm thôi sao...”

Ôn Văn cười he he đầy xấu xa, đánh giá công chúa Máu Đen một chút, đặc biệt dừng lại ở khóe miệng tái nhợt một chốc lát, có chút rục rịch.

“Nói ra thì cô gái quái vật này lớn lên cũng rất ok, nụ hôn đầu tiên của mình trao cho cô ta cũng không mất mát gì...”

Phải biết là tên Ôn Văn đáng thương này mặc dù trông có vẻ rất biến thái, cũng thường xuyên làm ra những hành động tà ác thái quá với nhóm tù nhân nữ như Đào Thanh Thanh.

Nhưng anh thật ra chính là một tên xử nam siêu cấp, hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi đời nhưng thậm chí chưa từng thật sự nắm tay con gái...

Trước khi tinh thần xảy ra vấn đề, Ôn Văn cũng từng quen bạn gái, nhưng khi đó anh là một chàng trai rất cổ hủ, tôn trọng biểu lộ tình yêu và dừng lại ở lễ nghĩa, sau đó... không còn sau đó.

Sau này thì anh trực tiếp biến thành mẫu người cự tuyệt người khác tới gần, dứt khoát hết duyên với phụ nữ.

Trong lúc Ôn Văn suy nghĩ những điều kỳ quái, công chúa Máu Đen lại một lần nữa nôn mửa không ngừng, chất nôn mọng theo chất độc màu tím đen dính bên khóe miệng làm Ôn Văn buồn nôn.

“Tính toán một chút hay là trở về tìm ngục tốt hôn cô ta đi, chuyện nhỏ nhất thế này không cần mình phí sức làm gì.”

Thật ra chất nôn chỉ là Ôn Văn lấy có mà thôi, Ôn Văn tuy vẫn luôn mồm mép ba hoa nhưng thật ra đó chỉ là yêu thích đặc biệt của anh mà thôi.

Còn nữa, trước khi không rõ chất độc kia tác động thế nào, Ôn Văn sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì nguy hiểm.

Suy nghĩ trước đó thật sự cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, loại suy nghĩ này vẫn diễn ra liên tục.

Nói dễ hiểu một chút chính là, có tà tâm mà không gan...

Phía tây thị trấn Cổ Tích, dưới tàng cây dương cao lớn có một đám gì đó bay tới bay lui, nhìn kỹ thì chính là con người với dáng vẻ kỳ lạ.

Những người này bị gió thổi đong đưa, cái cây lớn kia cũng đong đưa theo.

Ở phía trước là một người đàn ông mập mạp mặc đồ hoàng tử, trên mặt mọc đầy mụn độc.

Ánh mặt trời thỉnh thoảng chiếu sáng sau lưng hắn, có thể mơ hồ nhìn thấy một sợi dây nhỏ, thế mới biết hắn cũng không phải tự nhiên lơ lửng trên không trung mà là bị sợi dây tơ xâu trên tàng cây.

Người đàn ông này chính là hoàng tử Cóc trước đó, người bị xâu giống như hắn chính là lũ chó săn.

Chú lùn tàn bạo biến thành chú lùn, thiên nga xấu xí biến thành Sister Feng dạng ảo lả, nhân ngư nắm móc biến thành một người phụ nữ bản tới mức mọc mọc...

“Nói, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Shermore nghiêm nghị hỏi.

“Tao, tao thật sự không biết, tao còn muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hơn cả mày.” Hoàng tử Cóc vẻ mặt cầu xin nói.

Khi này hắn đã sắp bắt được đôi cầu nam nữ này lại, đột nhiên lại mất đi phân nửa sức mạnh rồi biến thành dáng vẻ nhân loại, sau đó bị nhân loại này dễ dàng bắt giữ, chạy cũng không được.

Shermore hừ lạnh một tiếng: “Còn dám mạnh miệng, xem ra không để mày nếm chút khổ sở thì sẽ không chịu đàng hoàng.”

Lòng bàn tay Shermore vỗ nhẹ một cái, dây mảnh quấn trên người hoàng tử Cóc chột siết chặt, siết thân hình mập mạp của hắn thành từng khúc từng khúc.

Lúc này nếu hoàng tử Cóc mặc một thân quần áo màu trắng thì hình tượng của của linh vật của một nhãn hiệu lớp xe nổi tiếng hơn trong lĩnh vực mỹ thực...

“Tha cho tao đi mà, tao... thật sự oan quá.” Hoàng tử Cóc khóc không ra nước mắt, đời này đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện khủng khiếp như vậy.

Shermore không buông tha hoàng tử Cóc, hơn nữa sắc mặt cũng không đẹp đẽ gì, hẳn ghét nhất chính là không thể kiểm soát chuyện trong tay.

Tất cả quái vật suy giảm sức mạnh là chuyện tốt, nhưng ai biết được nó có gây ra phản ứng dây chuyền khác hay không, cũng không biết phân sức mạnh đột nhiên biến mất rồi sẽ tạo ra một thứ như thế nào.

Mà tâm tư Tiêu Tân Lôi thì đơn giản hơn nhiều, dù sao sức mạnh của cô cũng thấp, không thay đổi được gì.

Vì thế một con quạ đen kịt của bay tới trên đầu hoàng tử Cóc, chỉ cần Shermore thâm vắn xong thì cô sẽ lập tức giết chết hoàng tử Cóc.

Với dáng vẻ xấu xí sau khi biến thành hình người này mà cũng dám bảo mình làm vương phi, Tiêu Tân Lôi sẽ không để hoàng tử Cóc sống sót.

“Cho dù ông siết chết hẳn thì cũng không hỏi được gì đâu, người hiểu được mọi chuyện trong thị trấn Cổ Tích này chỉ có một mà thôi, đó chính là Tổng Lăng.”

Một âm thanh quen thuộc truyền tới, Shermore và Tiêu Tân Lôi quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Văn đang đi về phía mình.

“Quả nhiên anh không có chuyện gì, giống như tôi nghĩ, anh rất hợp với bầu không khí nơi này.” Nhìn thấy Ôn Văn, Shermore mỉm cười nói.

Shermore mới vừa đại chiến với đám hoàng tử Cóc một trận, có chút suy yếu, Ôn Văn xuất hiện là chuyện không thể nào tốt hơn.

“Chuyện phiếm khoan nói, thị trấn Cổ Tích đã sắp loạn rồi, ông đi với tôi ngăn chặn đầu nguồn, chỉ có giải quyết Quốc vương và Vương hậu thì chuyện ở đây mới thật sự kết thúc.”

Lông mày Shermore nhướng lên, thoạt nhìn Ôn Văn còn hiểu rõ chuyện của thị trấn Cổ Tích hơn hẳn, sau khi Shermore tiến vào nơi này thì liền bị nhắm tới, căn bản không có quá nhiều thời gian để thu thập tin tức.

Sau khi nhốt công chúa Máu Đen vào trạm thu nhận, Ôn Văn cũng không nghe theo lời Tổng Lăng lập tức tới Vương cung.

Cho dù Tống Lăng đã thẳng thắn nói hết mọi thứ với Ôn Văn thì Ôn Văn vẫn còn cảnh giác như cũ, trời mới biết Tống Lăng có phải vì che giấu âm mưu lớn hơn mà lấy có hay không.

Hơn nữa cho dù Tống Lăng nói là thật thì cũng không thể loại trừ khả năng sau khi đạt được mục đích hắn sẽ qua cầu rút ván, chuyển sang tấn công Ôn Văn.

Nếu cứ đi như vậy thì Quốc vương, Vương hậu, Tống Lăng và đủ loại sức mạnh mà Ôn Văn không biết, anh sẽ trở thành kẻ yếu nhất.

Vì thế Ôn Văn tới tìm Shermore, để hai người cùng tới Vương cung, chống lại Quốc vương và Vương hậu.

Tuy anh không vừa mắt Shermore nhưng ở nơi xa lạ này, không ai đáng tin hơn Shermore, có Shermore thì ít ra Ôn Văn cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

“Anh là... Ôn tiên sinh! Anh thật sự đã trở thành siêu thợ săn rồi!”

Tiêu Tân Lôi ở bên cạnh nhìn thấy Ôn Văn thì kinh ngạc tròn to mắt.

Tin tức Ôn Văn trở thành siêu thợ săn đã được truyền tới thành phố Phù Dung Hà sau khi Tiêu Tân Lôi xuất phát làm nhiệm vụ.

Vì thế trước đó Tiêu Tân Lôi vẫn rất tò mò, rốt cuộc là loại người siêu năng gì lại đặt loại biệt hiệu biến thái là ‘Biến Thái’ này.

Phải biết loại biệt hiệu này không phải người bình thường có gan dùng, bình thường người có biệt hiệu kỳ quặc thường bị người khác cưỡng ép đặt lên, ví dụ như tội phạm siêu năng trong lệnh truy nã của Hiệp Hội Thợ Săn.

Mà một người lại dùng một cái biệt hiệu cực kỳ khó nghe như vậy, thật sự là đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng nếu người này là Ôn Văn thì hết thảy đều nói xuôi được.

Chương 337 - Trò hề

Ôn Văn chào hỏi Tiêu Tân Lô: “Ôn chuyện cũ để sau hãy nói, việc cấp bách bây giờ là...”

Ôn Văn còn chưa nói xong thì cả thị trấn Cổ Tích đã rung chuyển, giống như động đất vậy.

Bầu trời phía trên trở nên u ám với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, từng khối lá chắn hàn băng hình lục giác bao phủ lấy toàn bộ thị trấn này, mà từ khe hở hàn băng kia, thỉnh thoảng có sương đỏ rót vào làm cả thị trấn Cổ Tích này trở nên mơ hồ.

Shermore lập tức bịt mũi lại, mà Ôn Văn cũng lộ ra vẻ mặt sâu xa.

Làn sương màu đỏ này có chút giống với cuồng khí của anh, nhưng hiệu quả thì yếu hơn rất nhiều, có lẽ phải kết hợp với đám sương độc trong bụng nhân loại mới có thể làm người ta nổi điên.

Mà bản thân Ôn Văn, mỗi tế bào đều đang vì loại sương đỏ này mà nhảy cẫng lên!

Đám cuồng khí nhỏ không thể nhìn thấy khẽ lay động ở bên người Ôn Văn, cuồng khí đang hấp thu làn sương đỏ này với tốc độ cực nhanh.

Tuy Ôn Văn đã nhận ra biến đổi này nhưng cũng không ngăn cản cuồng khí mở rộng.

Loại sức mạnh này vốn thuộc về bản thân anh, hơn nữa còn rất hữu dụng, nhưng anh chỉ có thể ảnh hưởng tới người bình thường mà thôi, gia tăng cũng có giới hạn, hiện giờ có cơ hội để cuồng khí lớn mạnh, Ôn Văn vui mừng còn không kịp.

Bởi vì màu sắc khá tương đồng nên Tiêu Tân Lô và Shermore cũng không phát hiện cuồng khí trên người Ôn Văn.

Vẻ mặt Tiêu Tân Lô nghiêm nghị nhìn bầu trời, theo biến hóa ngày càng gia tăng, trong không khí mơ hồ xuất hiện những bóng dáng vụn vẹo, trước đây cô nhìn thấy hình ảnh phía sau mình ở trong kính chính là cảnh tượng này!

“Đây chính là hỗn loạn lớn mà tôi đã nói trước đó, Tân Lô, cô tìm một nơi trốn trước đi, cố gắng đừng hít loại sương này,

‘Đại Thám Tử’ ông đi theo tôi, tình huống cụ thể thế nào trên đường vừa đi vừa nói.”

Nhìn thấy loại sương mù này, Ôn Văn liền biết nếu tiếp tục kéo dài nữa thì sẽ không ổn.

Không ai hiểu rõ tính chất của cuồng khí hơn anh, mà sương mù màu đỏ này chính là cùng loại với cuồng khí.

Ban đầu, nhân loại ở thị trấn Cổ Tích vì khả năng gia tăng mà sẽ ít bị sương mù này ảnh hưởng hơn, nhưng nếu hít vào ngày càng nhiều thì nói không chừng bọn họ sẽ thật sự tự giết hại lẫn nhau.

Sau đó hai người ăn ý đi tới hướng Vương cung.

Shermore đi theo phía sau Ôn Văn, có chút suy ngẫm nhìn Ôn Văn, tuy Ôn Văn lộ ra dáng vẻ ngừng thở nhưng hẳn có thể cảm giác được Ôn Văn căn bản không hề quan tâm làn sương này có vấn đề gì hay không.

Mà giờ phút này, trong lòng Shermore kỳ thật có rất nhiều suy nghĩ nhưng hẳn không nói với Ôn Văn.

...

Mấy ngày nay, Lý Diễm vẫn luôn sống trong thị trấn Cổ Tích, trải qua cuộc sống mà hẳn vẫn luôn thiết tha mơ ước.

Áo tới thì đưa tay, cơm tới thì há mồm, muốn gì thì có cái đó.

Hắn biết ở đây có vấn đề nhưng hẳn vẫn luôn trốn tránh suy nghĩ vấn đề này, đối với hắn mà nói, cuộc sống chân thực nhưng đau đớn thì không bằng hưởng thụ vui sướng nhưng giả tạo!

Cho nên chỉ cần có thể ở nơi này sinh hoạt thoải mái, cho dù có âm mưu thì có sao đâu chứ?

Sự hưởng thụ ở trấn Cổ Tích này, cho dù hẳn có bán cả hai quả thận đi cũng không mua được.

Ví dụ như người phụ nữ xinh đẹp đang khổ sở suy nghĩ nước đi của cờ năm quân ở trước mặt hắn, nếu là ở bên ngoài, cả đời hẳn cũng đừng nghĩ tới chuyện nhúng chàm một người như cô.

Người phụ nữ này tên là ‘Tình Nhật’, là một hoa tinh linh có đôi cánh xinh đẹp như cánh hoa ở trên lưng, trên người mặc áo

ngắn và quần ngắn rất gợi cảm, tay chân và đỉnh đầu có vòng hoa tỏa ra mùi hương thơm ngát, so với nữ minh tinh xinh đẹp nhất trong TV còn chói mắt hơn.

Hai bọn họ đang chơi cờ năm quân, người thua sẽ bị phạt, phải vô điều kiện đáp ứng một yêu cầu của người thắng, có thể là giặt quần áo, làm cơm, hoặc là ca múa hát.

Thuận tiện nói luôn, bởi vì Tình Nhật không quá thông minh nên cứ thua mãi.

Lúc này Lý Diễm đang vừa suy nghĩ xem bước tiếp theo nên đi thế nào vừa tự hỏi xem nên bảo Tình Nhật làm gì, mấy ý tưởng táo bạo kia hẳn đã chơi chán rồi, hiện giờ hẳn càng thích những thứ văn nghệ hơn.

Đột nhiên Lý Diễm cảm thấy không đúng, sau lưng ngứa ngứa, tựa hồ có thứ gì đó muốn chui ra.

Cảm giác này làm Lý Diễm đau đớn không chịu nổi, vì thế hẳn bạo lực xé phần áo ở sau lưng mình, tiếp đó có hai thứ gì đó từ trong áo vươn dài ra, Lý Diễm mới thoải mái một chút.

Lý Diễm nhìn lại, chỉ thấy sau lưng mình thế mà lại xuất hiện đôi cánh lớn giống như cánh hoa, hình dạng rất giống đôi cánh của Tình Nhật!

“Mình mọc cánh rồi, này không phải cuối cùng mình trở nên giống như Tiểu Tình Tình à?”

“Lẽ nào Tiểu Tình Tình cưỡng ép mình ở lại trong trần là vì muốn biến mình thành giống như cô ấy? Này đại khái chính là yêu đi?”

Lý Diễm bị suy nghĩ của mình rung động, ngẩng đầu nhìn biểu cảm của Tình Nhật.

Thế nhưng Lý Diễm hoảng sợ phát hiện, Tình Nhật cũng biến hóa như hẳn, nhưng biến hóa có vẻ không tốt đẹp cho lắm.

Cánh của Tình Nhật dần dần héo rũ tróc ra, làn da non mịn trở nên thô ráp, tóc cũng bong ra, cơ thể mảnh mai xinh đẹp trở nên to lớn mạnh mẽ, trên gương mặt xinh đẹp mọc ra râu mép, cô vẫn mặc bộ quần áo lúc ban đầu nhưng phần ngực đã gia tăng lên rất nhiều.

“Cô, cô, cô....”

Lý Diễm bị dọa tới run lấy bầy, vì sao tình nhân trong mộng của mình đột nhiên lại biến thành dáng vẻ quý dị này?

Hắn không biết rằng chủng tộc hoa tinh linh này không quản là nam nữ già trẻ lớn lên chỉ có một dáng vẻ này, vì thế một khi mất đi đặc tính chủng tộc, bọn họ sẽ biến thành dáng vẻ thế nào là rất khó đoán...

Hoa tinh linh Tình Nhật cũng phát hiện biến hóa của mình, Tình Nhật ôm mặt phát ra tiếng hét chói tai... không, là tiếng hét hùng hồn chói tai.

Nghe thấy âm thanh đó, Lý Diễm lại càng bất lực hơn, âm thanh này lại càng chứng minh Tình Nhật là đàn ông!

Bên này Lý Diễm vừa rơi vào tình thế tình yêu tan sụp đổ, bên kia hoa tinh linh Tình Nhật nhìn Lý Diễm bằng ánh mắt đầy căm hận, Tình Nhật nghĩ rằng Lý Diễm đã cướp đi sức mạnh của mình.

Về phần tình cảm của Tình Nhật và Lý Diễm... đối với hoa tinh linh vừa xoa chân vừa la hét mà nói, có khả năng thích một DS dáng vẻ xấu xí sao?

Này chẳng qua là vì bị cấp trên ép buộc, đang hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Hiện giờ sức mạnh biến mất, Tình Nhật cũng không nghĩ nhiều như vậy, quơ bừa con dao gọt trái cây đâm về phía Lý Diễm, nhắm thẳng vào vị trí trái tim, muốn một phát trí mạng.

Nhưng Lý Diễm hiện giờ khác với Lý Diễm trước kia, đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể đã tránh qua một bên, né đi.

Khoảnh khắc này Lý Diễm chỉ biết trốn tránh, hoàn toàn không nghĩ ra vì sao khi này Tiểu Tình Tình vẫn còn hiền dịu mà bây giờ đã hung tàn tấn công mình như vậy.

Lý Diễm không có ý chống cự, bởi vì Tình Nhật thoát nhìn rất đáng sợ, hắn cảm thấy mình không đánh lại đối phương.

Lý Diễm chính là người hèn nhát như thế, cho dù đột nhiên có được sức mạnh thì cũng không biết nên sử dụng như thế nào.

Mắt thấy Lý Diễm sắp bị Tình Nhật đâm chết, đột nhiên bầu trời trở nên u ám, làn sương đỏ bay vào mũi Lý Diễm, nháy mắt hắn dừng lại, trên mặt lộ ra biểu cảm kiên định, nhanh lẹ

tránh né lưỡi dao của Tình Nhật, sau đó xoay người lại đánh nhau.

Chương 338 - Sư vương Băng hậu

Trò hề giống như Lý Diễm và Tình Nhật đồng loạt diễn ra ở khắp thị trấn Cổ Tích.

Vốn sau khi kế hoạch của Tống Lăng hoàn thành, ngoại trừ vài quái vật cấp Tai Nạn trở nên, sức mạnh của nhân loại và quái vật trong thị trấn Cổ Tích hẳn là cân bằng, thậm chí nhân loại còn có phần mạnh hơn quái vật.

Bởi vì đám quái vật bởi vì mất đi một phần sức mạnh nên rơi vào trạng thái suy yếu, mà nhân loại bởi vì vừa nhận được sức mạnh mới nên tinh thần tràn đầy.

Nhưng cho dù đã có được sức mạnh thì tâm tính cũng không thể nào nháy mắt thay đổi, bọn họ căn bản không thể nào thích ứng, vì thế chỉ có thể bị quái vật đuổi theo đánh.

Mất thấy rất nhiều người sắp bị quái vật giết chết thì ngay khoảnh khắc máu chót này, kết giới của Hùng Sư Vương khởi động, làn sương đỏ chui vào mũi đám người bình thường.

Nếu bọn họ không nhận được sức mạnh thì làn sương này có thể làm bọn họ nháy mắt rơi vào trạng thái điên cuồng chém giết, người thân cũng không nhận biết.

Nhưng bây giờ kết giới này lại thúc đẩy ý chí chiến đấu và lòng dũng cảm chống cự của nhân loại, ngược lại đã làm nhân loại có thể chống đỡ đám quái vật đang điên cuồng vì mất đi sức mạnh.

Có điều Ôn Văn hiểu rõ, thế cục này không thể giữ vững, dù sao cũng là hai cấp Tai Nạn thượng tự, đồng thời có những con quái vật được tạo ra bằng phép thuật bí ẩn, theo thời gian thì bọn họ rốt cuộc cũng sẽ rơi vào trạng thái kia.

Vì thế nhóm Ôn Văn phải đánh bại hai kẻ chống đỡ kết giới là Quốc vương và Vương hậu trước khi chuyện đó xảy ra, bằng không thì hậu quả thực sự không thể nào chịu nổi.

Cả một thị trấn người siêu năng điên cuồng, cho dù thực lực không mạnh thì vẫn làm người ta phải kinh sợ.

Lúc hai người tới Vương cung, Tống Lăng đã sắp không chống đỡ nổi.

Hai con quái vật vốn rất mạnh, cho dù Tống Lăng đã bố trí sẵn vô số kế sách nhưng hiện giờ chúng vẫn giữ được thực lực cấp Tai Nạn trung tự.

Cho là là kém nhất thì vẫn là thực lực trung tự.

Hơn nữa hai bọn chúng đang khôi phục lại phần sức mạnh bị suy yếu đi, mà khi này Tống Lăng còn bị thương trong trận chiến với công chúa Máu Đen, vì thế tình huống cũng không mấy lạc quan.

Hai con quái vật này phân biệt là Hùng Sư Vương và Băng Vương Hậu.

Dáng vẻ Hùng Sư Vương hiện giờ là một gã man rợ với mái tóc dài và bộ râu rậm tới mức không thể nhìn thấy được vẻ mặt của hắn.

Trên người mọc ra lông màu nâu nhạt, trên người không có quần áo che đậy, trong lúc chiến đấu làm người ta xấu hổ.

Cơ thể của nó tựa hồ có một lớp áo giáp vô hình không lồ làm đòn tấn công của Tống Lăng gần như không có tác dụng.

Bộ giáp này tên là ‘Tân Trang Quốc Vương’, là một vật phẩm siêu năng cấp Tai Nạn.

Bộ giáp này hoàn toàn trong suốt, không ai có thể nhìn thấy, bình thường không ảnh hưởng tới cuộc sống, lúc cần thiết thì có thể chống lại được công kích.

Bởi nó vốn là một con sư tử to lớn, vì thế nó chỉ đội vương miện chứ không mặc quần áo.

Mà sau khi kế hoạch của Tống Lăng thành công, nó biến thành hình người, vì thế bây giờ trông khá là bắt mắt, thậm chí là có chút cay mắt.

Đòn tấn công của hắn kiểu cận chiến điên cuồng, ý vào lớp giáp mạnh mẽ chống đỡ, giống như mưa bão tấn công Tống Lăng, móng vuốt sắc bén có thể cắt đứt mọi thứ làm Tống Lăng khó lòng xoay sở.

Quái vật khác là Băng Vương Hậu có phong cách hoàn toàn khác với chồng mình, khá là đẹp mắt.

Làn da của Băng Vương Hậu có chút phản quang, vóc người cao gầy hấp dẫn, lớp giáp băng giá màu xanh nhạt không chỉ có tác dụng phòng ngự mà còn tôn lên thân hình hoàn mỹ của cô ta.

Tay trái Băng Vương Hậu nắm một quả cầu banh xoay tròn không ngừng, tay phải cầm một cây kiếm dài bằng băng.

Quả cầu băng có thể phóng ra sinh vật giả lập chim băng và rắn băng, mà nơi kiếm dài chỉ tới chính là lĩnh vực băng giá.

Nhiệt độ thấp làm đám thực vật mất đi sức sống, kiếm pháp sắc bén có thể chém đứt bất cứ đòn tấn công nào của Tống Lăng, kiếm pháp của công chúa Máu Đen chính là học được từ mẹ mình.

Hai người này một xa một gần phối hợp rất ăn ý, mặc dù thực lực hiện giờ đã không bằng được con gái của mình nhưng hai người phối hợp với nhau thì vẫn có thể treo đám cháu chắt thời thực lực đỉnh cao lên đánh.

Quan sát một hồi, Ôn Văn sờ cằm cười gian: “Trang bị của hai tên này có thể đổi một chút thì tốt rồi, dáng vẻ này thực sự làm tôi không vừa ý chút nào.”

Shermore gật đầu, cười xấu xa phụ họa: “Hùng Sư Vương mà mặc băng giáp thì sẽ không cay mắt đến vậy, mà Băng Hoàng Hậu mặc bộ giáp trong suốt kia... he he, nghĩ tới tôi cũng thấy kích thích rồi.”

Nói xong, hai người liếc nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười tương tự, đây là lần đầu tiên Ôn Văn cảm thấy Shermore thuận mắt được một chút.

Chuyện này có thể dễ dàng kéo gần khoảng cách của đám đàn ông với nhau, bằng không vì sao trong cộng đồng mạng, đám tài xế già vẫn luôn là số hài hòa nhất chứ, những lời nói tốt đẹp hoàn mỹ kia có thể xác nhận điểm này.

Hai người nhìn một hồi, thăm dò phương thức chiến đấu của hai bên, sau đó Shermore nói với Ôn Văn: “Tống Lăng sắp không chịu nổi rồi, hai chúng ta hợp lực có lẽ đối phó một người, ông nói coi chúng ta nên đánh ai?”

Ôn Văn đương nhiên nói: “Đương nhiên là đánh cô ta, tôi không có hứng thú chiến đấu với một tên biến thái hơn cả mình, với lại chiến lợi phẩm trong tay cô ta nhiều hơn, để cho chúng ta chia phần.”

Được rồi, kỳ thật Ôn Văn chọn đôi phó Băng hoàng hậu kỳ thật là vì xem trọng thanh kiếm của người ta mà thôi.

Theo thực lực gia tăng, kiếm ngắn đã không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn được nữa, vì thế làm một thanh kiếm dài là tình huống bắt buộc, mà vũ khí ký hiệu tốt nhất anh làm ra lại có hiệu quả kém vũ khí siêu năng quá xa.

Sau khi nói xong, đôi cánh sau lưng Ôn Văn mở rộng, giống như một tên đàn ông lỗ măng vọt về phía Băng Vương Hậu.

Băng Vương Hậu nhíu mày, một tên siêu năng cảnh giới Đồng Hóa lại dám bất cẩn xông tới như vậy, muốn chết sao?

Lưỡi kiếm dài của cô ta chỉ về phía Ôn Văn, một cột băng lớn như gốc cây đột nhiên xuất hiện, nhắm về phía Ôn Văn.

Ôn Văn không kịp đề phòng bị trụ băng húc văng ra ngoài thật xa, sau đó không còn xuất hiện nữa.

Shermore thở dài bất đắc dĩ, vô số sợi tơ đột nhiên xuất hiện, ngăn chặn lại Băng Vương Hậu đang định chém một kiếm.

Hắn mới không tin Ôn Văn dễ dàng bị xử như vậy, Băng Vương Hậu tuy mạnh nhưng không đến mức một chiêu đã xử gọn một siêu thợ săn, vì thế tức là tên kia cố ý làm thế, nhưng mục đích là gì thì Shermore vẫn chưa rõ.

Mà thực tế thì Ôn Văn đúng là cố ý.

Trên đường chạy tới, Ôn Văn phát hiện trong Vương cung này ngoại trừ nhóm ba người Tống Lăng đang chiến đấu thì căn bản không còn người khác.

Mà nơi này dù sao cũng là đại bản doanh của đám quái vật, thứ tốt khẳng định không ít.

Đi chung với Shermore, Ôn Văn không thể mặc kệ sự an toàn của đám người thường trong trấn mà đi vót chỗ tốt cho mình.

Mà bây giờ vừa vặn nhân cơ hội này có thể thả người ra giúp mình vót chỗ tốt.

Ôn Văn búng tay một cái, Bạch Tiểu Mật bởi vì từ bên ngoài thu vào trong trạm thu nhận mà cảm thấy mất mát một lần nữa xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

“Cầm lấy cái túi này, cách xa khu vực chiến đấu của bọn tôi, cố gắng tìm kiếm trong Vương cung này, chỉ cần là thứ tốt thì cứ nhét vào túi, khi cô gặp nguy hiểm không thể né tránh thì tôi sẽ thu cô vào trạm.”

“Nếu cô làm tốt, lần sau có cơ hội ra ngoài, tôi sẽ không quên cô.”

Nói xong, Ôn Văn gia nhập cuộc chiến, lưu lại Bạch Tiểu Mật vì mong chờ cơ hội làm việc lần sau mà mắt sáng long lanh.

Chương 339 - Thiên sứ siêu tha thứ

Sau đó Ôn Văn ở bên ngoài chiến trường đảo nửa vòng, tiếp đó ào một phát một lần nữa xông vào chiến đấu.

Chỉ khoảnh khắc Ôn Văn rời đi, Shermore và Băng Vương Hậu đã chiến đấu rất kịch liệt.

Shermore điều khiển sợi tơ vô hình, giống như một con nhện lớn đang bện bầy rập, kiên nhẫn nhìn con mồi vẫy, chỉ chờ con mồi cạn kiệt sức lực thì sẽ lao tới tung ra một kích cuối cùng.

Mà Băng Vương Hậu thì giống như một con chim sa vào mạng nhện, con chim này rất mạnh mẽ, sợi tơ mảnh khảnh của con nhện căn bản không thể nào trói buộc được nó, nó đang chờ đợi cơ hội nuốt con nhện béo khỏe này vào bụng.

Shermore mặc dù là cảnh giới Đồng Hóa hạ tị nhưng dù sao cũng có thể chạy trốn khỏi tay hoàng tử Cóc, vì thế tuy Băng Vương Hậu tấn công hung ác mạnh mẽ thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không làm gì được hắn.

Nhưng Băng Vương Hậu đang dần dần khôi phục lại trạng thái, quả thực là càng đánh càng hăng, mà Shermore vì trận chiến với hoàng tử Cóc mà đã bị thương nặng.

Ôn Văn hít sâu một hơi, số lượng lớn sương đỏ bị anh hít vào trong cơ thể, bồi bổ cường khí đang gia tăng trong cơ thể mình.

Tiếp đó Ôn Văn dùng kiếm ngắn chém ngang một phát kiếm khí đỏ ngầu về phía Băng Vương Hậu, kiếm khí này khí thế không lớn mạnh nhưng giống như dòng nước sinh sôi không ngừng.

Anh dùng một chiêu trong kiếm pháp Vô Danh, thức dòng nước xiết!

Nhưng đối mặt với đòn tấn công của Ôn Văn, Băng Vương Hậu cũng không tỏ ra yếu kém, hừ lạnh một tiếng rồi giẫm mạnh một phát vào mặt đất, một quả cầu băng trong suốt bao chặt lấy cô ta.

Kiếm khí của Ôn Văn chém vào chính giữa quả cầu băng, vòng quanh một vòng để lại dấu vết rất sâu nhưng không có cách nào chân chính chạm vào được Băng Vương Hậu.

“Quả nhiên, đối mặt với loại quái vật từng ở cấp bậc thượng tự, chiêu thức này không có mấy tác dụng.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, thức dòng nước xiết này là kiếm pháp rất khó phòng ngự, trong tình huống bất ngờ không kịp đề phòng thì rất dễ bị chiêu này tổn thương.

Chiêu kiếm khí này giống như một đợt sóng biển mãnh liệt ập tới, cho dù phía trước có một tảng đá che chắn thì người ở phía sau vẫn bị gợn sóng đập ướt nhẹp.

Nhưng nếu người đứng sau không phải trốn sau tảng đá, mà là trốn ở trong tảng đá thì không quản sóng biển cố gắng thế nào cũng không chạm vào được.

Sau khi đỡ chiêu kiếm của Ôn Văn, Băng Vương Hậu giơ cao quả cầu băng, hai con rồng băng dữ tợn gầm thét lao về phía Ôn Văn, hai tay Ôn Văn phân biệt phóng ra ánh sáng quấy nhiễu rồng băng lao tới.

Lúc này trong đầu Ôn Văn chỉ có một suy nghĩ.

“Lông nách của Băng nữ vương này có màu xanh nhạt...”

Băng giáp của Băng nữ vương cũng không phải kiêu che chắn toàn bộ, vì thế lúc cô ta giơ tay lên, Ôn Văn đã nhìn thấy nách của cô ta.

Điều này làm lực chú ý của Ôn Văn bị mất tập trung, vốn còn xem Băng Vương Hậu là mỹ nhân tuyệt thế, nhưng phần nách

không mịn màng kia lại phá hoại mỹ cảm quá dữ dội, hơn nữa còn cực kỳ bắt mắt.

“Giống như mỹ nhân cũng phải đi ị, có lông nách cũng không có gì kỳ quái.”

Nhưng bởi vì Ôn Văn mất tập trung nên bị hai con rồng băng kia truy đuổi tới luống cuống tay chân.

Sau khi chặt vật giải quyết hai con rồng băng xong, Ôn Văn nghe thấy âm thanh của Shermore.

“Xuất bản lĩnh thật sự đi, bằng không chúng ta không bắt được cô ta đâu!”

Ôn Văn hiểu ý Shermore, người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa khi dùng hình thái nhân loại đều ẩn giấu đi một phần sức mạnh rất lớn, chỉ khi nào biến về trạng thái Đồng Hóa thì sức mạnh mới có thể chân chính phát huy.

Mà Ôn Văn vốn có hai quái vật cảnh giới Đồng Hóa là Nhan Bích Thanh và thiên sứ, kỳ thật vẫn chưa thật sự dốc toàn lực.

Bởi vì cho dù không sử dụng toàn lực thì anh vẫn mạnh mẽ hơn quái vật cấp Tai Nạn bình thường một chút, mà cho dù sử dụng toàn lực thì anh cũng không có cách nào đánh bại được quái vật cấp Tai Nạn trung tự, cho dù là yếu nhất.

Nhưng bây giờ thì chính là lúc dốc toàn lực ứng phó.

Ôn Văn đáp xuống đất, cơ thể lóe ra ánh sáng mãnh liệt, cánh thiên sứ xòe rộng, phía sau còn có vòng sáng thật lớn.

Nhưng không quản là cánh hay vòng ánh sáng thì ánh sáng Ôn Văn phóng ra đều có màu xanh lá cây.

Ôn Văn gọi trạng thái này là thiên sứ siêu tha thứ!

Trạng thái này là trạng thái thiên sứ Phổ Quang dốc toàn lực cộng với trạng thái Đồng Hóa của Nhan Bích Thanh!

Mà bên kia Shermore cũng không tỏ ra yếu kém, cơ thể hắn chột phồng to lên, biến thành một con nhện lớn màu đen, đây chính là trạng thái Đồng Hóa của hắn – nhện ma kéo tơ!

Tám con mắt đỏ tươi trên đầu hắn phân biệt nhìn theo các hướng khác nhau, thoạt nhìn rất quý dị, âm thanh của hắn cũng trở nên âm u.

“Tao đây từ nhỏ đã bị lạc đường, sau khi trở thành người siêu năng cũng như thế, vì thế tao vẫn luôn suy nghĩ nên phải làm sao để mình không bị lạc nữa.”

Băng Vương Hậu nhíu nhíu mày nhìn Shermore, không rõ hẳn muốn làm gì.

Cuộc chiến khi này, Ôn Văn và Shermore đều rất khó chơi, nhưng đối với Băng Vương Hậu cũng chỉ là khó chơi mà thôi, nhưng khi hai người bọn họ biến đổi thì Băng Vương Hậu thật sự cảm nhận được uy hiếp.

Chỉ một người thì Băng Vương Hậu không sợ, nhưng hai tên liên thủ thì có lẽ cô sẽ thua mất!

Con nhện to lớn kia lộ ra nụ cười dữ tợn, sau đó nói với Băng Vương Hậu: “Cuối cùng tao phát hiện, chỉ cần ở trong phạm vi có mạng nhện của mình thì tao mới có thể bảo trì được cảm nhận phương hướng, nó làm tao dưỡng thành một thói quen...”

Trong lòng Băng Vương Hậu xuất hiện dự cảm không tốt, theo lời Shermore thì tựa hồ sắp có chuyện không tốt xảy ra.

“Thói quen của tao chính là ở gần nơi chiến đấu, tất cả đều nằm trong phạm vi mạng nhện của tao bao phủ!”

Nói xong, tám cái chân dài của Shermore giang ra, bắt đầu rung động một cách kỳ lạ, cơ thể to lớn của hắn trông giống như đang nhảy disco vậy.

Rung động truyền đi thật ra, tiếp đó dấu ấn màu trắng ở tường vây bao quanh thị trấn Cổ Tích cũng chấn động theo.

Những dấu ấn màu trắng kia kỳ thực ra là một chùm tơ tạo thành từ mạng nhện, đám tơ sợi này đã xâm nhập vào thị trấn Cổ Tích trước khi kết giới bị mở ra.

Mỗi sợi tơ của Shermore đều mảnh tới mức gần như không thể nhìn thấy, mà sợi tơ của mỗi dấu ấn màu trắng kia có độ dài đến mức đủ vòng quanh trần vài vòng!

Đầu sợi nhanh chóng hội tụ lại ở chỗ Shermore, cuối cùng tạo thành một cái lưới lớn bao trùm cả thị trấn Cổ Tích này, mà Shermore đang ở hình thái con nhện đang ở bên trên chiếc lưới đó, điều khiển vô số sợi tơ.

Ôn Văn nhìn đồng tư kia, trên mặt lộ ra biểu cảm bội phục, thậm chí còn bật ngón cái với Shermore.

Sau đó anh nhìn sang Băng Vương Hậu có chút tự ti nói: “Tao thì không lợi hại như hần, sau khi biến thành dáng vẻ này, tao chỉ đơn giản là trở nên... mạnh mẽ hơn mà thôi!”

Nói xong, đôi cánh sau lưng Ôn Văn quạt mạnh sinh ra lực nâng, làm tốc độ của anh gia tăng hơn hẳn trước kia phóng về phía Băng Vương Hậu.

Cả người Ôn Văn giống như một quả tên lửa đang bay vút tới, không gì có thể ngăn cản phóng tới chỗ Băng Vương Hậu, Băng Vương Hậu vội vàng thả ra ròng băng nhưng đều bị sức mạnh của Ôn Văn đung vỡ.

Sau khi biến thành trạng thái này, thực lực của Ôn Văn tăng lên gấp bội.

Hình thái thiên sứ có thể phát ra ánh sáng và sức nóng mãnh liệt, chói mắt làm người ta không có cách nào nhìn thẳng, mà năng lực số liệu hóa cơ thể có thể làm Ôn Văn ở thời điểm cần thiết điều chỉnh bất cứ thuộc tính nào lên mức cao nhất!

Mà lao tới cũng là một trong những năng lực của thiên sứ, nguyên lý cùng loại với chiêu xung kích của thú một sừng, dưới sự gia tăng của số liệu hóa cơ thể, đòn này mạnh hơn chiêu xung kích của thú một sừng không phải chỉ là một cấp bậc.

Năng lực của hai quái vật hạ tự hoàn mỹ dung hợp làm thực lực của Ôn Văn tuy vẫn chưa thể nào bằng được Băng Vương Hậu hạ tự, nhưng cũng không thể nào xem thường.

Chương 340 - Phá vỡ cục diện bế tắc

Giày cao gót bằng băng của Băng Vương Hậu giảm mạnh xuống đất, một cột băng từ dưới chân mọc lên, nâng cô ta lên không trung, thoát được đòn tấn công.

Nhưng vào lúc này, vài sợi tơ còn sắc bén hơn cả lưỡi dao chặt đứt băng trụ, làm Băng Vương Hậu rớt xuống, tiếp đó vô số sợi tơ từ bốn phương tám hướng kéo tới, ép Băng Vương Hậu lui về phía Ôn Văn đang xông tới.

Mắt thấy cả hai mặt đều bị tấn công, Băng Vương Hậu sẽ chết ở nơi này, đột nhiên cô ta hét lên chói tai.

Tiếng hét chói tai sắc bén này đủ sức chấn vỡ thủy tinh, vô số nhũ băng nương theo tiếng hét đó làm trung tâm, giống như gợn sóng khuếch tán ra ngoài.

Nhũ băng này mặc dù không thể ngăn cản được thế tấn công nhưng có thể làm thế tấn công bị trì hoãn lại.

Thừa dịp này, Băng Vương Hậu quay sang chém một phát về phía bầu trời, cắt đứt những sợi tơ kia.

Sau đó quả cầu băng giống như bowling ném ra ngoài, đập vào người Ôn Văn, gây ra lực va chạm mạnh mẽ làm Ôn Văn lui về phía sau mười mấy mét.

Ôn Văn đứng vững lại, tập trung quan sát, phát hiện lúc này Băng Vương Hậu đã thay đổi hình dạng.

Da thịt vốn trắng nõn như tuyết lúc này đã biến thành tinh thể băng màu lam xanh nhạt trong suốt, những chùm ánh sáng chiếu xuống từ trần nhà bị vỡ soi sáng cơ thể Băng Vương Hậu, làm cô ta rạn ngời rục rờ.

Thực hiển nhiên, hiện giờ Băng Vương Hậu đã thực sự quyết tâm.

“Đẹp thật... nhưng cũng càng buồn nôn hơn rồi.”

Cơ thể Băng Vương Hậu biến thành tinh thể băng, hơn nữa cơ thể cũng trở nên bán trong suốt nên bây giờ cho dù cô ta không nâng tay lên thì cũng...

“Dùng phương thức này làm mình không thể nào tập trung sự chú ý được, con quái vật này đúng là quá vô sỉ.”

Nói xong, Ôn Văn lại một lần nữa vọt tới, anh và Shermore cũng không tức giận, ngược lại càng bị áp chế thì lại càng hăng hơn.

Cấp Tai Nạn trung tự như vậy mới xứng đáng để bọn họ chiến đấu, nếu quá dễ dàng bị đánh bại thì ngược lại lại càng không thú vị.

Mà trận đấu trước đó chẳng qua chỉ là màn khởi động mà thôi, kế tiếp mới thật sự là tiết mục chính!

Ba người tiếp tục chiến đấu, mới đầu mặc dù Băng Vương Hậu biến đổi trạng thái nhưng vẫn hơi luống cuống tay chân với thể tấn công của hai người, nhưng dần dần cô ta đã thích ứng được.

Đối mặt với Ôn Văn, bên ngoài cơ thể Băng Vương Hậu xuất hiện một cái khiên băng giống như mặt gương, lúc chống đỡ công kích của Ôn Văn thì có thể tự nhiên làm cột ánh sáng năng lượng mạnh mẽ kia bị bắn lệch đi.

Mà đối mặt với Shermore, quanh người Băng Vương Hậu xuất hiện lưỡi dao không ngừng xoay tròn xoắn nát tất cả sợi tơ tới gần người, nếu sợi tơ của Shermore mảnh tới mức mắt thường khó nhận ra vậy thì cứ phá hủy hết là được.

Băng Vương Hậu thật không hổ là quái vật từng ở cấp Tai Nạn thượng tự, kinh nghiệm chiến đấu nhiều hơn hai người Ôn Văn.

Bên này đang chiến đấu kịch liệt, cuộc chiến của Tống Lăng và Hùng Sư Vương ở bên kia rốt cuộc đã rơi vào thế cục lệch sang một bên.

Hùng Sư Vương và Băng Vương Hậu kết hợp thì Tống Lăng không phải là đối thủ, nhưng chỉ đối phó một người thì Tống Lăng thuận buồm xuôi gió hơn hẳn.

Mất đi sự giúp đỡ của Băng Vương Hậu, Hùng Sư Vương nhanh chóng rơi vào thế yếu, cho dù móng vuốt của nó kiên cố sắc bén nhưng tốc độ phá hoại thực vật của nó không nhanh bằng tốc độ phát triển thực vật của Tống Lăng.

Dần dần phản kích của Hùng Sư Vương ngày càng yếu, phải dựa vào lớp áo giáp cứng rắn cố chống đỡ tấn công của Tống Lăng.

Cuối cùng nhất thời không thể chống đỡ, nó bị dây leo của Tống Lăng quấn lấy, sau đó bị mạnh mẽ cởi bỏ bộ giáp vô hình kia!

Không có bộ giáp, Hùng Sư Vương mất đi hơn phân nửa sức mạnh, chỉ có thể tập trung tinh thần chống đỡ đòn tấn công của Tống Lăng.

Hai người một lần nữa rơi vào thế giằng co, chẳng qua lần này chỉ cần Hùng Sư Vương lộ ra chút sơ hở sẽ bị đám thực vật

của Tống Lăng cắn nuốt!

Lúc trận chiến tiến hành được một lúc lâu, toàn bộ Vương cung đều rách mướp, Bạch Tiểu Mật truyền tới một tin tức, nói rằng mình đã gom hết thứ tốt có thể tìm được Vương cung rồi.

Ôn Văn vui vẻ búng tay một cái, thu Bạch Tiểu Mật lẫn túi đồ kia vào trạm thu nhận.

Đối với quái vật thả ra bên ngoài, chỉ cần Ôn Văn muốn thì có thể thu chúng trở về trạm thu nhận bất cứ lúc nào, không cần phải đích thân đi bắt trở lại.

Vợ vét đã xong, vậy thì tiếp tục chiến đấu cũng không còn ý nghĩa, vì thế Ôn Văn bắt đầu suy đoán xem nên làm thế nào phá vỡ cục diện bế tắc này.

Lúc này ở trên chiến trường, còn sức để phân tâm đại khái chỉ có mỗi Ôn Văn vì mớ lông nách kia mà không thể hoàn toàn tập trung vào trận chiến mà thôi.

Do dự một hồi, Ôn Văn hạ quyết tâm.

Anh dùng năng lực số liệu hóa cơ thể của mình gia tăng thuộc tính vào cổ họng, hiện giờ anh thậm chí có thể sử dụng cổ họng để phát ra công kích sóng âm.

Nhưng anh không phải dùng để tấn công, mà là dùng để quấy rối, anh nhắm thẳng hướng Hùng Sư Vương hô to: “Hùng Sư Vương, vợ mày giỏi quá đi!” âm thanh này lớn khủng khiếp, truyền đi cả nửa thị trấn.

Vô số quái vật và nhân loại đang chém giết lẫn nhau đều quý dị dừng lại giây lát, bọn họ đang tự hỏi lời của Ôn Văn có ý gì, là Ôn Văn đang làm gì Băng Vương Hậu sao?

Tiêu Tân Lôi trốn trong góc hẻo lánh không ngừng cười khỏ, chuyện thế này quả nhiên chỉ có Ôn Văn có thể làm ra.

Nhưng làm Ôn Văn thất vọng là Hùng Sư Vương tỏ ra mắt điếc tai ngơ, không hề có chút phản ứng nào tới anh.

Nhưng Băng Vương Hậu nghe thấy thì lập tức chém một phát kiếm khí băng giá về phía Ôn Văn, suýt chút nữa đã gọt phần bắp đùi của Ôn Văn.

Ôn Văn hít một hơi khí lạnh, không thể nào tin nổi nhìn Hùng Sư Vương: “Như vậy mà cũng nhìn được, quá mạnh mẽ... không đúng, cái tên khốn Hùng Sư Vương này có lẽ tưởng rằng mình khen vợ hắn đẹp, không thể làm như vậy...”

Tiếp đó, Ôn Văn một lần nữa quay sang Hùng Sư Vương hô to: “Hùng Sư Vương, lông nách của vợ mày đẹp quá!”

Lần này, Hùng Sư Vương đang tập trung tinh thần chiến đấu nhìn không được sững sốt, tên Ôn Văn này làm sao biết lông nách của Băng Vương Hậu chứ?

Nhưng cũng chính vì một khoảnh khắc tự hỏi như vậy, một chân của nó đã bị dây leo quấn lấy, tiếp đó cả thân hình cùng bị vài đóa hoa ăn thịt tấp trùng.

Hùng Sư Vương kịch liệt giãy giụa nhưng chỉ kịp quào đứt hai cây hoa ăn thịt người, tiếp đó cả cơ thể bị đám hoa ăn thịt còn lại cắn nuốt.

Hùng Sư Vương.... đột tử!

Nháy mắt hắn chết đi, sương đỏ trong không khí biến mất, không khí trong thị trấn Cổ Tích tựa hồ trở nên tươi mát.

Rất nhiều quái vật đang sống chết chiến đấu với quái vật đều ngừng lại, không biết vì sao mình lại có suy nghĩ chém giết mãnh liệt như vậy.

Nháy mắt Hùng Sư Vương tử vong, Ôn Văn lại tiếp tục hô to: “Băng Vương Hậu, chồng mày chết rồi!”

Băng Vương Hậu vốn đang vì câu lông nách kia mà điên cuồng chiến đấu, nhìn thấy thảm trạng của Hùng Sư Vương thì ánh mắt trở nên đỏ bừng, mất đi lý trí.

Khí lạnh trên người cô ta tăng lên hơn ba phần!

Băng Vương Hậu điên cuồng phóng ra giá rét hướng về phía Tổng Lăng, nhưng ngay lúc đó ánh mắt Ôn Văn chợt lóe sáng.

“Sơ hở! Tuy khí lạnh trở nên mạnh mẽ hơn nhưng cả người lại toàn sơ hở!”

Ôn Văn gia tăng toàn bộ thuộc tính vào năng lượng ánh sáng của thiên sứ, ngoại trừ cần thiết để lao mạnh tới trước, toàn bộ

đều tập trung vào tay phải, làm anh trông như một cái mặt trời nhỏ màu xanh lá cây vậy.

Sau đó, tập kích về phía Băng Vương Hậu!

Chương 341 - Vương hậu bánh tét

Đổi mặt với Ôn Văn lao nhanh tới, Băng Vương Hậu nhìn cũng không nhìn, phóng ra tường băng lấp kín về phía Ôn Văn, với kinh nghiệm chiến đấu khi nãy, bức tường này hẳn là có thể ngăn cản Ôn Văn.

Thế nhưng ngay lúc này cơ thể Ôn Văn đột nhiên biến thành bóng mờ màu xanh lá cây, tiến vào trong không gian ảo!

Sau khi thoát khỏi tường băng, Ôn Văn đột nhiên từ trong không gian ảo lao ra, tới trước mặt Băng Vương Hậu.

Băng Vương Hậu kinh hãi tột cùng, nhưng lúc này cô đã không còn sức để ngăn cản Ôn Văn được nữa.

Nếu như khi nãy Băng Vương Hậu không đặt phần lớn lực chú ý lên người Tống Lăng thì một chiêu này của Ôn Văn chưa chắc hiệu quả, nhưng trong chiến đấu không có nếu như, vì thế một đòn này đánh trúng vào bụng Băng Vương Hậu!

Sức mạnh khổng lồ làm phần giáp bụng của Băng Vương Hậu trực tiếp bị nghiền nát, phần giáp phía sau lưng cũng bị đánh văng ra, mảng lớn tiếp giáp xung quanh cũng bị sức mạnh khổng lồ phá hủy.

Băng Vương Hậu phun ra một ngụm máu tươi lạnh như băng, nội tạng giống như đã bị đánh lệch vị trí, nháy mắt mất đi phần lớn sức mạnh.

Đây là một quyền mạnh nhất của Ôn Văn, cho dù là Băng Vương Hậu ở trạng thái hoàn hảo nhất cũng không thể chịu nổi, nói chi tới chuyện không chút đề phòng bị đánh trúng.

Ngã xuống đất, vẻ mặt Băng Vương Hậu vẫn đầy căm hận, dùng ánh mắt căm thù nhìn Tống Lăng.

Tình cảm của Băng Vương Hậu và Hùng Sư Vương chính là điều ám áp duy nhất của vương thất trong thị trấn Cổ Tích này.

Trước đây Băng Vương Hậu và Hùng Sư Vương hỗ trợ nhau, cùng thành lập một thành phố ở thế giới trong, mặc dù thành phố này cuối cùng đã bị ‘vượn đứng thẳng khủng bố’ cướp đi, thế nhưng tình cảm của bọn nó chưa từng thay đổi.

Người chồng trăm năm vừa chết đi, Băng Vương Hậu vì tâm tình không ổn định cộng thêm xem thường Ôn Văn mà bị đánh lén mất đi sức chiến đấu.

Tiếp đó vài sợi tơ sắc bén xuyên qua các khớp cơ thể, sau đó khóa chặt lại, làm Băng Vương Hậu không còn khả năng phản kháng.

Nhìn ánh mắt bi thương của Băng Vương Hậu, Ôn Văn gãi gãi cằm, sao hiện giờ anh lại có cảm giác mình mới là người ác thế nhỉ.

Suy nghĩ kỹ một chút thì đám quái vật này tuy có ý tưởng bắt lương nhưng so sánh với đám quái vật khác thì chúng thật sự rất vô hại.

Mà anh thân là siêu thợ săn lại giống như một tên cướp, chạy ào vào trong thị trấn của người ta, phá hủy nhà người ta, bắt con gái người ta, còn giết chồng người ta....

Sao càng nghĩ lại càng cảm thấy mình không ra gì thế nhỉ...

“Đáng thương, đáng thương quá.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, lắc đầu, rút lưỡi dao ô uế ra, kết liễu tính mạng Băng Vương Hậu, nếu như đã làm, không bằng làm triệt để một chút.

“Chờ đã, đừng giết chết Băng Vương Hậu, giữ lại thì tốt hơn.”
Shermore ngăn Ôn Văn lại.

“Vì sao?”

Shermore giải thích: “Hiện giờ Băng Vương Hậu đã không còn uy hiếp, tốt nhất vẫn nên giao cho hiệp hội xử lý.”

“Hơn nữa sau khi Hùng Sư Vương chết đi, kết giới kích thích con người trở nên điên cuồng đã biến mất rồi, hiện giờ nếu giết chết Băng Vương Hậu giải phóng kết giới, người trong trấn sẽ đổ xô ra ngoài, nhân viên hỗ trợ ở bên ngoài có khả năng sẽ không chống đỡ được, không bằng chúng ta cứ chờ người của hiệp hội tới rồi hãy mở kết giới.”

Ôn Văn gật đầu, coi như đồng ý với cách nói của đối phương, sau đó nói: “Chúng ta phân chia chiến lợi phẩm thì không thành vấn đề chứ, tôi muốn cây kiếm kia.”

Shermore nhún vai, cười nói: “Vậy tôi lấy quả cầu băng kia, hẳn là tốt hơn kiếm.”

“Ông xác định chỉ muốn quả cầu băng kia thôi?” Ôn Văn hí hóp mắt hỏi.

“Đương nhiên, lẽ nào trên người Băng Vương Hậu còn bảo bối gì mà tôi không phát hiện?” Shermore khó hiểu nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn có chút ngượng ngùng nói: “Không có, không có, ý của tôi là đồ trang sức vương miện các loại...”

“Cái này thì ông cứ tùy ý, tôi muốn mấy thứ đồ con gái này làm gì.” Shermore không thèm để ý nói.

“Không quản việc nhà thì không biết củi gạo dầu muối đắt đỏ cỡ nào, vậy tôi không khách sáo.” Ôn Văn cười bỉ ổi đi về phía Băng Vương Hậu, lấy đi cây kiếm dài của cô ta, lại ném quả cầu băng cho Shermore.

Sau đó trong ánh mắt giết người của Băng Vương Hậu, bắt đầu tìm kiếm trên người cô ta.

Vương miện, nhẫn, bông tai, dây chuyền, kẹp tóc... nói chung chỉ cần là thứ sáng lấp lánh thì Ôn Văn hốt hết!

Những thứ này mặc dù không phải vũ khí siêu năng nhưng bên trên đều có khắc ký hiệu thuộc tính băng, cộng thêm Băng nữ vương đã đeo mấy trăm năm nên cũng lây nhiễm chút năng lực băng tuyết của cô ta.

Thậm chí Ôn Văn còn không buông tha giáp băng trên người Băng Vương Hậu, giáp băng này kỳ thực cũng là một món áo giáo siêu năng, thế nhưng phần bụng bị Ôn Văn đánh nát, dẫn tới giá trị cực lớn bị giảm thấp.

Trong mắt Ôn Văn, thứ này sửa lại một chút thì vẫn có thể dùng được, dưới tay anh có cả một đám người, cần kiệm là một đức tính tốt.

Cuối cùng Ôn Văn lại dùng một ống tiêm lớn rút một ống máu của Băng Vương Hậu, ngoại trừ quần áo che đậy những bộ

phận then chốt, còn lại toàn bộ bị lấy đi.

Hành vi này, Shermore nhìn mà trừng to hai mắt, cướp chiến lợi phẩm có thể làm tới triệt để như vậy sao?

Mà bây giờ, ánh mắt của Băng Vương Hậu không còn là ánh mắt giết người nữa rồi, mà là trực tiếp bật khóc, trông đáng thương cực kỳ.

Băng Vương Hậu vốn chính là nữ vương băng tuyết, lúc này lại yếu đuối như một cô gái bé nhỏ, chồng chết rồi, chính mình lại bị sỉ nhục như vậy, không bằng cô chết đi cho xong.

Nhưng bị những sợi tơ kia khống chế, ngay cả sống chết của mình Băng Vương Hậu cũng không thể làm chủ.

“Biên Thái, ông làm vậy có hơi quá đáng đi?” Shermore cảm nín nói với Ôn Văn.

“Chừa quần áo lại cho cô ta là có lương tâm lắm rồi, đám quái vật này sau khi giết người cũng đâu chỉ lấy quần áo thôi đâu, còn nữa... đừng có gọi tôi là biên thái.” Ôn Văn nhướn mày.

“Được rồi, anh Ôn, anh thích là tốt rồi.”

Shermore thở dài một hơi, cũng không phải hẳn đồng cảm với Băng Vương Hậu gì cả, chẳng qua chỉ cảm thấy đối với cường giả thì nên có sự tôn trọng cơ bản.

“Anh Ôn... sao nghe quái thế.”

Ôn Văn đảo mắt vài vòng mới phát hiện điểm kỳ quái, người này khi gọi họ mình hơi nâng âm điệu lên một chút...

Cuối cùng vẫn là Tổng Lãnh điểm ngón tay vài cái, hai chiếc lá chuối mọc dài ra rồi quấn lấy Băng Vương Hậu, như vậy ít ra trông cô ta cũng không quá thảm hại.

Tốt xấu gì cũng ở chung ba năm, để Băng Vương Hậu không có chút tôn nghiêm nào nằm dưới đất như vậy, Tổng Lãnh thật sự nhìn không nổi.

Mà Shermore thì quấn thêm vài vòng tơ ở bên ngoài lá chuối, bọc kín Băng Vương Hậu, chỉ lộ ra mỗi phần đầu.

Đây quả thực là sự quan tâm của bọn họ dành cho Băng Vương Hậu, nhưng Ôn Văn cứ cảm thấy quấn như vậy trông

lại càng kỳ quái hơn, lá cây quắn rồi dùng dây buộc lại, đó không phải bánh tét à....

Ôn Văn cảm thấy, này có lẽ là cái bánh tét đất tiền nhất thế giới.

Mà biểu cảm của Băng Vương Hậu thì lại càng nhục nhã hơn.

...

Mấy giờ kế tiếp, Shermore bị thương trông chừng Băng Vương Hậu.

Mà Ôn Văn và Tống Lãng chính là người mạnh nhất trong trấn hiện giờ bắt đầu dùng vũ lực để duy trì trật tự.

Cũng không biết Tống Lãng làm sao làm được, Hùng Su Vương vừa chết thì có vài thợ săn thành phố Tùng Đào xuất hiện, giúp đỡ hẳn duy trì trật tự.

Thì ra thực lực của thợ săn bình thường không có chút tác dụng nào với thị trấn này, nhưng khi thực lực của đám quái vật đã bị suy yếu, quái vật đứng đầu cũng bị xử lý, thợ săn bình thường hoàn toàn đủ lực đối phó.

Tống Lãng ngoại trừ nhóm Vương thất thì chính là người có địa vị cao nhất, hiện giờ Vương thất tử thương gần như không còn lại ai, hẳn hiển nhiên trở thành người có quyền lực cao nhất.

Cộng thêm nhóm thợ săn hỗ trợ, thị trấn này nhanh chóng khôi phục trật tự.

Đám nhân loại và quái vật trước đó suýt chút nữa đã đánh nhau thành đầu chó lúc này chỉ trừng mắt nhìn đối phương, chỉ là chỉ có thể nhìn, không dám đánh nữa.

Chương 342 - Tướng quân bài tây

Thấy bọn họ có khả năng tốt như thế, cũng không cần mình, Ôn Văn liền mượn cơ đi điều tra tai họa ngầm rồi khỏi trung tâm thị trấn.

Tìm một hơi không người mang Lý Đại Trang và Đào Văn vẫn còn hôn mê ra ngoài.

“Bây giờ nơi này đã an toàn, kẻ đầu sỏ đã bị giải quyết, hai người chỉ cần chờ người của Hiệp Hội Thợ Săn tới là được, đến khi đó Hiệp Hội Thợ Săn sẽ mời cậu gia nhập, đừng từ chối.” Ôn Văn thản nhiên nói.

“Chuyện này là ngài giải quyết hả?”

Ánh mắt Lý Đại Trang sáng lấp lánh nhìn Ôn Văn, cậu đã được Ôn Văn cứu quá nhiều lần nên đã trở thành fanboy của anh.

Ôn Văn cười không nói, không từ chối cũng không phủ nhận, để hai người bọn họ ở lại nơi này, mình thì tiếp tục dạo quanh trong trấn.

“Không từ chối thì tức là do anh ta giải quyết rồi, mình cũng phải trở thành người giống như thám tử Ôn vậy... ừm, phải bắt đầu từ biến thái!”

Nhìn bóng lưng Ôn Văn, trong mắt Lý Đại Trang tràn đầy màu sắc, sau đó khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười rất giống với Ôn Văn.

Cười xong, Lý Đại Trang phiến não day day khóe miệng nói: “Không hổ là thám tử Ôn Văn, ngay cả cười cũng khó hơn người ta nhiều tới vậy.”

Ôn Văn chấp tay sau đít, chậm rãi bước trên đường phố thị trấn Cổ Tích, lúc này phần lớn mọi người đều đã bị Tổng Lãng tập trung lại ở trung tâm thị trấn Cổ Tích, vì thế rất nhiều nơi không có bóng người.

“Màn hình này tốt, của mình.”

“Máy vi tính này ngon, của mình.”

“Cái giường lớn hình trái tim màu hồng nhạt này không tồi, của mình nốt!”

“Chậc... pho tượng này gọi cảm quá, một về bảo Từ Hải làm thành người thật cho mình...”

Chỉ cần là thứ Ôn Văn cảm thấy hợp mắt thì anh sẽ chuyển vào trạm thu nhận, mà thị trấn Cổ Tích lớn như vậy, thứ anh thấy hợp mắt rất nhiều.

Ngoại trừ vật dụng trong nhà, ngay cả nguyên liệu nấu ăn trong kho hàng của thị trấn Cổ Tích cũng bị Ôn Văn lấy đi phân nửa, tuy phần lớn nguyên liệu nấu ăn đều có vấn đề nhưng Ôn Văn lấy không phải cho mình ăn, mà là cho quái vật ăn.

Nơi này sắp bị hiệp hội san bằng, thay vì để hiệp hội gom những thứ này đi bán với giá rẻ, còn không bằng để Ôn Văn mang đi.

Siêu thợ săn vốn có quyền lợi tự xử lý chiến lợi phẩm của mình, cho dù anh bị phát hiện hành vi đang càn quét ở nơi này cũng không có ai tới truy cứu trách nhiệm.

Đang vui vẻ cướp bóc, Ôn Văn tai thính mắt tinh nghe thấy chút âm thanh không được hài hòa cho lắm, vì thế anh đã nhảy lên nóc nhà, quan sát tình huống con phố đối diện.

“Thằng khốn khiếp kia trốn đi đâu rồi hả?” Một thanh niên hơi mập tức tối nói.

Một người trẻ tuổi mọc ra cánh tay quái vật đập bẻ một tảng đá nói: “Nhất định phải tìm ra bọn nó, trước đó hấn thừa dịp chúng ta thần trí mơ hồ mà bắt nạt quá quắt, bây giờ chúng ta lợi hại hơn rồi, nhất định phải tìm hấn trả thù ali5!”

“Làm tao bất mãn là vì sao những người khác có thể ở nơi này hưởng thụ mà chúng ta lại bị khống chế phải làm trâu làm ngựa cho đám quái vật kia, rõ ràng đám chó FA chúng ta còn đáng thương hơn chúng.” Tiếp đó, một thanh niên mặt ngựa nói.

Hấn nói xong liền được đám người kia đồng ý.

Tất cả mọi người đều là nhân loại bị vây ở đây, dựa vào cái gì phân biệt người này có thịt cá mà bọn họ thì chỉ có thể gặm bánh bao chứ, đối xử khác biệt này làm bọn họ cảm thấy không công bằng.

Đang giận dữ thảo luận, bọn họ không phát hiện ra Ôn Văn đang rình coi ở một nơi bí mật.

Đây là một đám lính bài tây, bọn họ cũng giống như Đào Văn, đều là nhân loại bị khống chế, nhưng hiện giờ thông qua sắp đặt của Tống Lăng nhận được sức mạnh, khống chế cũng biến mất.

Bọn họ bị Tổng Lãnh lệnh cho ở nơi này duy trì trật tự, tìm được những người khác thì đưa bọn họ tới thị trấn, vì thế Ôn Văn mới gặp được bọn họ.

“Xem ra là muốn báo thù đám quái vật đã bắt nạt mình trước kia... vậy thì cứ tùy ý bọn họ đi.”

Đám thanh niên kia lục lọi nơi này hỗn loạn cả lên nhưng không phát hiện được gì, chỉ đành giận dữ bỏ đi.

Ôn Văn cũng bắt đầu tiếp tục cướp vét, đột nhiên anh ngừng lại, tò mò nhìn sàn nhà.

Chỉ thấy chỗ sàn nhà mà bọn họ giẫm khi nãy có một thứ lộ ra, nhìn giống một bức vẽ hình người.

Sau khi từ dưới đất chui ra ngoài, cơ thể như tranh vẽ của người này phình to lên, biến thành một bóng người mặc áo khoác bài tây, chẳng qua lớp da của hắn tinh xảo hơn những tên lính bài tây khác mà thôi.

Hắn chính là quản lý của nhóm lính bài tây, tướng quân bài tây!

Trước khi thị trấn Cổ Tích xảy ra chuyện, hắn chịu trách nhiệm duy trì an ninh nơi này, mà thuộc hạ chính là đám lính bài tây bị tẩy não.

Tuy bị hắn được yêu cầu là không thể giết người nhưng dẫu vậy đám thuộc hạ cũng khá vui sướng, đám thanh niên kia bị hắn chơi rất thảm, vì thế bây giờ mới đặc biệt tìm tới để trả thù.

“Chậc, nếu không phải không muốn gây sự chú ý cho người khác, lén tìm cơ hội đi ra ngoài, tao mà sợ bọn mày tìm tao sao?” Tướng quân bài tây liếc nhìn theo hướng đám thanh niên rời đi, khinh thường nói.

Cho dù lính bài tây đã lấy lại được sức mạnh nhưng nó đã bị rơi xuống cấp bậc rất thấp, nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng nghiền ép đám binh lính kia như trước.

Dù sao thì trước kia hắn cũng là một quái vật cấp Tai Nạn, hiện giờ tuy rơi xuống cấp Tai Hại nhưng cũng không phải là đối tượng mà đám người kia có thể dễ dàng bắt nạt.

“Mày không sợ chúng tìm mày, vậy còn tao?”

Ôn Văn giống như hồn ma đáp xuống phía sau, tò mò hỏi.

Quản lý cấp cao của thị trấn Cổ Tích trước kia hẳn là đều đã bị Tổng Lăng gọi tới trung tâm, sao tên này lại một mình trốn ở đây?

“Ai, ai...”

Nghe thấy âm thanh, tướng quân bài tây giống như chim sợ nả kinh hoảng nhảy dựng, sau khi lấy lại tinh thần thì ném vài lá bài tây về phía Ôn Văn.

Những lá bài này giống như phi tiêu bay về phía Ôn Văn, Ôn Văn đưa tay về phía trước, một tấm màn ánh sáng trong suốt hiện ra ở trước mắt, ngăn lại những lá bài kia.

“Uy lực của những lá bài này so với đạn bình thường còn mạnh hơn.” Nhìn thấy uy lực của lá bài, ánh mắt Ôn Văn sáng rực.

Tấn công mạnh hơn đạn bình thường một chút, đối với Ôn Văn thì cũng tạm được, chung quy thì có ít vẫn hơn là không có.

Nhưng ý nghĩa tượng trưng vượt xa ý nghĩa thực dụng, Ôn Văn nghĩ rằng dùng bài tây làm vũ khí thì trông khá là bánh, vì thế anh đã nhìn trúng vị tướng quân bài tây này.

Đối với quái vật mà nói, bị Ôn Văn coi trọng tức là bị bi kịch phủ xuống đầu.

Thân hình Ôn Văn chợt lóe, trực tiếp lên tới bên cạnh tướng quân bài tây, một quyền đâm vào lòng ngực hắn.

Tướng quân bài tây không biết đã sử dụng phương pháp gì mà cơ thể trở nên trơn trượt, nắm đấm của Ôn Văn bị giảm đi một phần sức mạnh.

Nhưng nếu là trước kia thì hắn có thể dùng chiêu này né tránh công kích của Ôn Văn, nhưng hiện giờ hắn không thể hao mòn toàn bộ sức mạnh của Ôn Văn, trực tiếp bị đâm bay ra ngoài.

Trong quá trình bay đi, cơ thể hắn đột nhiên biến thành bẹ dẻ, bỏ xuống hết phần lớn sức mạnh, vũng vàng rơi xuống đất.

Sau khi rơi xuống đất, cơ thể hắn phồng lên thành nguyên hình, cực kỳ hoảng sợ nhìn Ôn Văn.

Hắn biết, lần này mình đã gặp phải phiền phức, vì thế hắn vội vàng bỏ nhà sang phòng bên cạnh, hắn không mở cửa mà trực tiếp từ khe cửa, chui vào trong!

“Chật, đúng là có tài, mà đúng là con heo nái già mang theo lớp áo trùm, hết bộ này tới bộ khác.”

Chương 343 - Kế hoạch đổi tên

Ôn Văn khen ngợi nhìn tướng quân bài tây, thủ đoạn của hắn càng nhiều thì giá trị lại càng lớn đối với Ôn Văn, nếu đã bị Ôn Văn chú ý, một quái vật cấp Tai Hại yếu ớt như thế không đến mức làm Ôn Văn không thể bắt được.

Ôn Văn cầm huy hiệu nhân viên thu nhận, một bản đồ chỉ có anh có thể nhìn thấy xuất hiện.

Trên bản đồ này, sự tồn tại của tướng quân bài tây rất dễ thấy, Ôn Văn có thể thoải mái nhìn thấy bóng dáng tướng quân bài tây đi xuyên dưới lòng đất vài mét, cuối cùng dừng lại.

Hắn trốn sâu như vậy, nếu như là người khác thì sẽ rất khó phát hiện bóng dáng của hắn, có thể sẽ cho rằng hắn đã trốn khỏi căn phòng này.

Nhưng bản đồ của Ôn Văn là bản đồ lập thể hình tròn phạm vi lớn, vì thế sự tồn tại của tướng quân bài tây rất dễ thấy.

Cấu tạo cơ thể của người này rất kỳ lạ, chỉ cần là nơi lá bài có thể xuyên qua thì hắn đều có thể xuyên qua, nhưng chỉ như thế thì không thể nào trốn khỏi tay Ôn Văn được.

Valhein đi tới giữa phòng, hướng về phía vị trí tướng quân bài tây ẩn núp, phóng ra ánh sáng chói mắt!

Cơ thể của tướng quân bài tây có thể xuyên qua những nơi rất nhỏ hẹp, nhưng nơi lá bài có thể xuyên qua, ánh sáng cũng có thể!

Tướng quân bài tây đang núp trong tường kép, cho rằng có thể thoát khỏi truy đuổi của Ôn Văn nháy mắt bị ánh sáng mạnh bao phủ, trong tình huống không đề phòng đã bị ánh sáng mãnh liệt kia trực tiếp chui vào trong cơ thể, làm hắn bị thương nặng.

Tiếp đó xiềng xích đen kịt thô bạo chui vào chỗ sâu trong khe tường, trói chặt hẳn lại.

Cơ thể mỏng manh giống như tờ giấy kia thế mà lại không thể thoát khỏi xiềng xích của Ôn Văn, cuối cùng tuyệt vọng bị đẩy một trong một cái lỗ đen âm trầm...

“Ừm, bắt được hẳn chính là thu hoạch ngoài ý muốn, cũng có thể coi như không tệ...”

Tiếp đó, Ôn Văn lại huýt sáo, bắt đầu càn quét.

Thời gian tốt đẹp thích cái gì gom cái đó vẫn luôn ngăn ngui, lá chắn băng màu xanh da trời trên bầu trời đột nhiên hóa thành băng sương rơi xuống đất, mà Ôn Văn cũng dừng lại hành động thu hoạch của mình.

Vài chiếc máy bay vận tải không lồ từ trên không trung đáp xuống, số lượng lớn nhân viên hỗ trợ và thợ săn từ trong đó tiến ra, bao vây trấn nhỏ này lại.

Hiện giờ số lượng nhân loại có siêu năng lực và quái vật ở trấn nhỏ này đã lớn hơn số lượng ở phân bộ Đọa Thần Huyết rất nhiều, mặc dù phần lớn đều là thành phần có chiến lực cận bã nhưng cũng đáng để Hiệp Hội Thợ Săn coi trọng.

Dù sao thì chiến lực cận bã trong mắt thợ săn nhưng trong mắt người bình thường chính là quái vật khủng bố khó có thể chống đỡ.

Cả thị trấn Cổ Tích thoáng chốc trở nên bận rộn, mà Ôn Văn cũng nhìn thấy nhóm quản lý cấp cao của hiệp hội tới xử lý chuyện này.

Vị quản lý cấp cao này còn là người quen, chính là thợ săn cảnh giới Chân Tự Tuân Thanh đã xuất hiện trong sát hạch siêu thợ săn, hẳn vẫn giẫm trên phi kiếm màu tím giống như bình thường, tóc dài tung bay, cực kỳ bắt mắt.

Mà ở phía sau hẳn chính là Kiều Phi Nhã mặc áo giáp, xem ra cô ta đã trở thành trợ thủ của Tuân Thanh, rốt cuộc đã bước vào hàng ngũ quản lý cấp cao, đặc biệt xử lý những vụ án khó.

Đây cũng là chuyện bình thường, với thực lực của Kiều Phi Nhã lại bốn ba đối phó với quái vật cấp Tai Nạn bình thường là quá lãng phí.

Một gốc thực vật nâng đỡ cơ thể Tống Lãng, để hắn đáp xuống đối diện hai người, cười tủm tỉm nói: “Cuối cùng các người cũng tới, ta chờ lâu lắm rồi.”

Không chờ hai người mở miệng, Tống Lãng đã tự nhiên nói: “Kể tiếp các người muốn mang tôi về tổng bộ đúng không, tôi sẽ phối hợp mọi thứ, không cần phải lo lắng về tôi, nếu như được thì tôi hi vọng trên đường di chuyển đái ngô với tôi sẽ tốt một chút.”

“Mặt khác, đừng làm khó cấp dưới của tôi, trước khi vấn đề xảy ra bọn họ bị tôi nhốt ở một nơi an toàn, bọn họ không biết gì về kế hoạch của tôi cả.”

Tuân Thanh nhíu mày nói: “Anh biết mình đã làm việc gì không, sao dám bàn điều kiện với bọn tôi?”

“Đương nhiên là tôi biết, không ai biết rõ chuyện này hơn tôi cả.” Tống Lãng mỉm cười nói.

Âm thanh của Tuân Thanh nâng cao hơn một chút, quát lớn nói: “Vậy anh có biết, anh sẽ bị xử phạt thế nào không?”

“Dựa theo quy định thì hẳn là sẽ đưa tôi đi ‘tinh lọc’ đi, có điều các người sẽ không làm như vậy, giá trị khi tôi sống tốt hơn chết rất nhiều.” Tống Lãng không hề có chút lo lắng nào, giống như chuyện bọn họ đang thảo luận không phải là vận mệnh của hắn sau này, mà là chiều nay ăn món gì vậy.

Tuân Thanh nhụt chí, Tống Lãng tự tin như vậy là không sai, khi tổng hội nhận được tin tức Tống Lãng gửi tới, lúc hội trưởng giao nhiệm vụ này cho hắn đã cố ý dặn dò, chỉ cần Tống Lãng không chạy trốn thì đừng đối xử quá nghiêm khắc, ý nghĩa của chuyện này đã quá rõ ràng.

Một người có thể chuyển năng lực của quái vật lên người bình thường có giá trị cỡ nào đối với Hiệp Hội Thợ Săn, ai cũng có thể nhìn ra được.

“Cụ thể nên xử lý anh thế nào có lẽ cần phải mở cuộc họp, nhưng lỡ như thật sự muốn giết anh thì anh sẽ thế nào?”

Tống Lãng mỉm cười nói: “Giết thì giết thôi, ít nhất tôi cũng không chết một mình, mỗi người trong thị trấn Cổ Tích này đều là đồng bào của tôi, ngay từ khoảnh khắc kế hoạch của tôi

thành công thì tôi đã không còn cô độc nữa rồi, về phần sau đó thì sao cũng tốt cả.”

Sau đó, Tống Lăng được vài thợ săn mang đi, từ đầu đến cuối trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười, không hề có chút thấp thỏm và bất an nào.

Tống Lăng đi rồi, Tuân Thanh chuyển sang nói chuyện với Ôn Văn và Shermore.

“Lần này hai người làm rất tốt, đây là nhiệm vụ đầu tiên của hai người đúng không, sẽ được khen thưởng bằng hình thức tiền săn ma, tiền sẽ được chuyển vào thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn, tiếp đó, bởi vì nhiệm vụ lần này khá đặc biệt nên hai người cần phải làm báo cáo toàn bộ quá trình...”

Nói một tràng xong xuôi, Tuân Thanh đang định rời đi thì bị Ôn Văn kéo góc áo lại.

“Chuyện gì?”

Tuân Thanh lạnh nhạt hỏi, hẳn không muốn nói chuyện với Ôn Văn, dòng chữ mà Ôn Văn lưu lại trên cửa văn phòng hẳn lần trước làm hại hẳn phải phá hủy cả cánh cửa, hơn nữa cứ cảm thấy ánh mắt người khác nhìn mình rất quái lạ.

Ôn Văn xoa xoa tay, có chút ngưng ngưng hỏi: “Cái, cái đó, biệt hiệu có thể đổi không vậy?”

“Sao, hỏi hận rồi à?”

Âm cuối của Tuân Thanh nâng cao, híp mắt nhìn Ôn Văn, hẳn cảm thấy mình có thể trả lại mỗi hận hàng chữ kia.

Ôn Văn gật đầu hết như con gà mổ thóc, ban đầu anh vốn nghĩ rằng vấn đề biệt hiệu này không phải vấn đề gì lớn, nhưng sau trải nghiệm ở thị trấn Cổ Tích, anh cảm thấy như vậy là không thích hợp.

Bị người khác xem là biến thái anh không quan tâm, nhưng cứ bị gọi biến thái biến thái mãi thì anh cảm thấy rất khó chịu.

Giống như có rất nhiều người chấp nhận chuyện mình là gay, nhưng cứ bị kêu là thẳng đồng tính này thẳng đồng tính kia thì ai cũng không chịu nổi.

“Được thì được nhưng cậu đã quên trước đây mình đã viết gì trên cửa của tôi rồi à?” Tuấn Thanh cười lạnh nói với Ôn Văn.

Ôn Văn sững sốt, sau đó đột nhiên rút não, nói với Tuấn Thanh: “Anh cảm thấy mình giải quyết vấn đề rất khó hả, chỗ tôi có bán bút bê đây, tuyệt đối giống như thật, có thể đặt hình mẫu, nếu như anh thêm tiền thì còn có thể...”

Mặt của Tuấn Thanh cấp tốc đỏ lên, sau đó phát ồng tay áo giận dữ bỏ đi, trước khi đi chỉ để lại một câu.

“Nếu cậu nhờ vả đàn ông hoàng thì hôm nay tôi có thể sửa lại cho cậu, nhưng nếu cậu cứ như vậy thì cậu tự mình xin phép đổi đi!”

Ôn Văn ở nguyên tại chỗ, sau khi hồi phục tinh thần thì hung hăng đánh mình hai bạt tai, cái mồm này sao lại không quản được vậy chứ...

Chương 344 - Tạm biệt trước khi đi

Phát hiện đường bên Tuân Thanh không thông được, Ôn Văn liền nghĩ tới Kiều Phỉ Nhã, dù sao cũng làm việc trong tổng bộ, có lẽ sẽ có cách.

Nhưng không ngờ Ôn Văn vừa đi tới thì sắc mặt Kiều Phỉ Nhã liền đỏ lên, có chút bất mãn căm tức liếc nhìn Ôn Văn, sau đó theo Tuân Thanh rời đi, Ôn Văn nhìn mà chẳng hiểu gì cả.

Khi này anh với Tuân Thanh nói chuyện, cô ta không nên nghe thấy mới phải.

Sau đó nhìn sang Shermore và vương hậu bánh tét nằm dưới đất bên chân hắn thì mới kịp hiểu ra.

Thì ra khi này Kiều Phỉ Nhã nghe nói hai tên Boss mạnh nhất nơi này đều là quái vật cấp Tai Nạn thượng tự, hơn nữa còn có một tên bị bắt, vì thế muốn xem một chút.

Kết quả nhìn thấy Băng Vương Hậu nhỏ yếu đáng thương lại bất lực, trên người chỉ có mỗi tấm lá chuối che thân, khi biết đầu số biến Băng Vương Hậu thành bộ dáng này chính là Ôn Văn, Kiều Phỉ Nhã nhìn Ôn Văn cực kỳ không vừa mắt.

Người phụ nữ mạnh mẽ như cô vẫn luôn tràn đầy đồng cảm với những cô gái khác.

Ôn Văn thở dài một tiếng, phát triển có chút không đúng lắm.

Sau khi chuyện lớn xử lý xong, thị trấn Cổ Tích tiến vào giai đoạn kết thúc công việc buồn chán.

Tất cả người bình thường được Tổng Lãnh trao cho siêu năng lực đều được hiệp hội áp giải lên máy bay vận tải.

Bọn họ sẽ được đưa đi đâu thì Ôn Văn không rõ lắm, đây tựa hồ là bí mật, có điều đại khái là một phần lớn sẽ được tiến hành huấn luyện phục vụ gia tăng sức chiến đấu cho hiệp hội, mà một phần khác thì dùng để quan sát và thử nghiệm.

Mà quái vật biến thành người thì sẽ bị mang tới châu Nam Cực, ở nơi này tiếp nhận sự giám sát của Hiệp Hội Thợ Săn.

Châu Nam Cực nằm ở phần phía nam liên bang xa xôi nhất, nột đại lục bị băng tuyết bao phủ hoàn toàn, diện tích rộng lớn nhưng thưa thớt người ở, vì thế cũng không thành lập khu lớn ở nơi này.

Nơi ấy hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của Hiệp Hội Thợ Săn, có một thành phố rất lớn, bên trong có khu đặc biệt chuyên cung cấp cho những sự tồn tại không phù hợp sinh hoạt ngoài xã hội hiện đại.

Ví dụ như quái vật không có ác ý nhưng có tướng mạo xấu xí, ví dụ như người siêu năng có hành động vi phạm quy định của hiệp hội nhưng tội không đáng chết, cũng có nhân loại bình thường nhưng tạo thành nguy hại rất lớn cho xã hội.

Năm tháng dài đằng đẵng, quy mô của khu đặc biệt đã lớn kinh người nhưng lại tạo thành trật tự khá đặc biệt, quái vật ở nơi này chỉ cần không gây sự thì có thể có được cuộc sống bình thường giống như nhân loại.

Quái vật có biểu hiện tốt thì có thể nhận được tư cách tiến vào thế giới loài người, nhưng có rất ít quái vật muốn rời khỏi nơi đó, bởi vì đối với bọn nó mà nói, cuộc sống ở nơi này so ra thoải mái hơn loanh quanh ngoài thế giới loài người rất nhiều.

Mà với tư cách là hai sự tồn tại trong sự kiện thị trấn Cổ Tích, Lý Đại Trang và Đào Văn rất được quan tâm.

Sau khi Lý Đại Trang biểu diễn năng lực thì trực tiếp bị Tuân Thanh mang đi, đưa về tổng hội tiếp nhận huấn luyện, sau đó mới quyết định nơi đến của cậu ta, người siêu năng có loại năng lực đặc biệt như thế không quản là ở đâu đều được coi trọng, sau này lăn lộn trong Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không kém.

Về phần Đào Văn, bởi vì trốn vào trong trạm thu nhận nên cậu ta cũng không bị sự kiện lần này ảnh hưởng, nhận được chút năng lực đặc biệt phi nhân loại nhưng cũng không bị tẩy não.

Vì thế sau khi hoàn thành chương trình học thì Đào Văn có thể gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn với vai trò nhân viên hỗ trợ dự bị.

Mà được xem là nhân viên hỗ trợ dự bị đang học việc, chương trình giáo dục mà Đào Văn tiếp nhận sau này có lẽ sẽ hoàn toàn khác biệt với nhóm học sinh cùng lứa bình thường.

...

Trong một quán bar ở thành phố Tùng Đào, Ôn Văn, Tiêu Tân Lôi, còn cả Shermore cùng chọn một bàn rượu và thức ăn, vừa uống rượu vừa trò chuyện.

Cùng nhau chiến đấu hoàn thành nhiệm vụ, lúc sắp chia tay cùng uống rượu tạm biệt, đây là truyền thống của nhóm siêu thợ săn, truyền thống này làm giới siêu thợ săn nằm trong trạng thái hữu nghị tốt đẹp.

Nhiều siêu thợ săn lớn tuổi, thậm chí là phần lớn siêu thợ săn đều có qua lại, lúc cần giúp đỡ, mỗi siêu thợ săn có thể kêu gọi được sự giúp đỡ từ một số lượng lớn siêu thợ săn.

Vì để sau này sẽ chung sống vui vẻ, Ôn Văn và Shermore cũng tuân theo truyền thống này, mà với tư cách là người quen của Ôn Văn, người được Shermore cứu giúp trong nhiệm vụ, Tiêu Tân Lôi cũng tham gia buổi tiệc rượu này.

Ngày mai phần lớn thành viên Hiệp Hội Thợ Săn sẽ rời khỏi thành phố Tùng Đào, đến khi đó Shermore sẽ theo bọn họ quay trở lại tổng hội.

Shermore, cuối cùng vẫn tránh hành động một mình, bởi vì hắn sẽ lạc đường.

Mà ngày mai Tiêu Tân Lôi cũng sẽ cùng Đào Văn quay trở về thành phố Phù Dung Hà.

Về phần Ôn Văn, anh tạm thời không nhận nhiệm vụ mới, bởi vì anh quyết định nhân dịp này trở về thăm nhà một chuyến.

Căn nhà kia cũng đã nhiều năm anh không trở về, mộ của cha mẹ cũng lâu rồi hắn không tới cúng bái, bắt đầu từ ngày rời khỏi thành phố này, đây là lần đầu tiên anh có ý tưởng quay về xem một chút.

Cả buổi tối hôm nay vượt qua trong âm thanh lộn xộn của ba người, mà Tam Tê Nhi vẫn chăm chú ăn uống miễn phí.

Thật ra từ khi Ôn Văn có tiền, Tam Tê Nhi đã không còn đáng thương như vậy nữa, chỉ là nó vẫn thích như thế mà thôi.

Trong khi làm nhiệm vụ, trước giờ Ôn Văn không mang theo Tam Tê Nhi, bởi vì nó thật sự quá yếu, chỉ có thể thấy mặt khó khi ăn cơm mà thôi, đối với Ôn Văn mà nói, tác dụng của nó chính là giúp anh lái xe.

Sau khi cơm nước no nê, nói lời tạm biệt, Ôn Văn đi về phía xe mình, đi một chốc thì mùi rượu trên người anh nhanh chóng tiêu tan, cuối cùng trên người không còn mùi gì kỳ lạ nữa.

Đối với Ôn Văn mà nói, khi ở cùng người khác thì uống say mới có thể xem là hưởng thụ, mà khi anh ở một mình, thứ chất cồn này hoàn toàn không có ý nghĩa tồn tại.

Đóng kín cửa sổ xe lại, Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận, anh cần phải kiểm kê lại thu hoạch lần này của mình, trong tất cả những lần săn ma của anh thì lần này là lần có thu hoạch tương đối lớn.

Số vật phẩm đủ cho đám quái vật ăn một đoạn thời gian tạm thời không nói tới, chỉ riêng quái vật bị Ôn Văn bắt giữ cũng được tới ba con.

Cô bé quảng khăn đỏ cấp Tai Nạn, công chúa Máu Đen từng là cấp Tai Nạn trung tự nhưng bây giờ chỉ còn thực lực cấp Tai Hại, cùng với tướng quân Bài Tây tương tự hiện giờ chỉ còn cấp Tai Hại.

Công chúa Máu Đen và tướng quân Bài Tây chất lượng không tồi, dù sao bọn họ cũng từng có thực lực cấp Tai Nạn.

Tuy công chúa Máu Đen hôn mê nhưng Ôn Văn vẫn có thể sử dụng sức mạnh của cô ta, để máu có đặc tính khô héo, nhưng khi sử dụng thể chất của cô ta mới dùng được.

Vì thế Ôn Văn càng coi trọng một khả năng khác của cô ta hơn – ‘tạo hình chất lỏng’!

Năng lực này là năng lực điều khiển dòng máu của công chúa Máu Đen, có năng lực này rồi, Ôn Văn có thể ngưng tụ nước thành kiếm dài, hơn nữa thanh kiếm này thật sự có được độ cứng và sắc bén của thanh kiếm!

Đây là một năng lực có phạm vi ứng dụng rất rộng lớn, có thể mang tới hữu ích rất lớn cho Ôn Văn, tương đương với phiên bản cường hóa siêu cấp khả năng khống chế nước của quý nước.

Nhưng so với khống chế nước, năng lực này có thể khống chế những chất lỏng khác, khuyết điểm suy nhất chính là lượng nước không thể nào nhiều bằng lượng nước quý nước khống chế.

Chương 345 - Phi tiêu bài tây

Mà khả năng của tướng quân Bài Tây thì lại càng kỳ quái hơn.

Thẻ chất của hắn có thể làm Ôn Văn biến thành người giấy bất cứ lúc nào, có thể chui vào bất cứ khe hở nhỏ nào, nhưng thời điểm biến thành người giấy thì khá yếu, đối với Ôn Văn có tác dụng không lớn.

Mà năng lực thì phức tạp hơn công chúa Máu Đen rất nhiều, cơ thể hóa mỡ, tay không phóng ra pháo hoa, một tay đứng chống ngược, trên không trung xoay người ba ngàn sáu trăm độ lộn ngược ra sau...

Nói chung trong mớ khả năng hỗn loạn kia, thứ duy nhất Ôn Văn xem trọng chỉ có mỗi khả năng phóng phi tiêu bài tây, đây cũng là năng lực tấn công chủ yếu của tướng quân Bài Tây.

Phi tiêu này có thể dễ dàng vượt qua uy lực của đạn bình thường, nhưng nếu là Ôn Văn sử dụng thì uy lực thậm chí có thể vượt qua đạn săn ma.

Để kiểm tra uy lực của bài tây, Ôn Văn đi tới khu rừng cây trong trạm thu nhận.

Đúng vậy, trong trạm thu nhận có rừng cây, đây có thể coi là khu phong cảnh của khu mộ, trước đó lúc Ôn Văn làm bia mộ cho mình chính là dùng gỗ ở đây.

Ôn Văn khắc mười chữ thập ở các vị trí khác biệt trên mấy cái cây, tiếp đó ném lá bài ra, toàn bộ mười lá bài tây đều trúng mục tiêu, bài tây yếu ớt ghim hẳn vào trong thân cây, uy lực rất mạnh mẽ!

“Bài tây bình thường đã có thể đạt được hiệu quả như vậy, vậy lá bài đặc biệt thì sao...”

Ôn Văn liên tiếp búng tay hai cái, đầu tiên dùng năng lực tạo hình chất lỏng chế tạo mười lá bài nước, sau đó dùng năng lực phi tiêu bài tây phóng chúng ra ngoài.

Những lá bài nước này xoay chuyển phương hướng trên không trung, phân biệt chuẩn xác bắn trúng mục tiêu đã được đánh dấu mốc, tiếp đó những cái cây bị bài nước chém trúng lập tức đứt gãy!

Khóe miệng Ôn Văn giật giật: “Có uy lực như thế này cũng coi như có lợi ích.”

Độ chuẩn xác và uy lực của bài nước có ý nghĩa rằng sau này nếu Ôn Văn gặp phải một lượng lớn tạp binh thì có thể dùng năng lực này nhanh chóng quét sạch.

Đạn phân tách của Quân Lang tuy rất thực dụng nhưng dù sao cũng chỉ có thể quét sạch quái vật ở một khu vực nhỏ, mà bài tây thì có thể chuẩn xác bắn trúng.

Muốn đổi đường đạn là không thể, nhưng đổi hướng lá bài thì Ôn Văn có thể làm được!

Chơi một hồi, Ôn Văn phát hiện cây cối xung quanh đã bị mình chém sạch, làm khu xanh hóa xuất hiện tình trạng trọc mất một lổm, dù sao nơi này cũng là xung quanh nghĩa trang, để một mảnh trống lóc như thế này cũng không tốt cho lắm.

“Chậc... này thì có hơi khó coi, lần hội nghị nhân viên sau bảo Phùng Duệ Tinh mang chút cây giống vào gieo trồng vậy.”

Hội nghị nhân viên hàng tuần đều tiến hành bình thường, lúc này hội trường mở họp đã được Phùng Duệ Tinh bố trí rục rờ sáng ngời, tăng thêm đủ máy móc giải trí như bàn bóng bàn, quầy bar, bàn chơi mát chược.

Cho dù không phải lúc mở họp, thỉnh thoảng nhóm nhân viên thu nhận cũng sẽ tới đây để thả lỏng tâm tình một chút.

Trong đó Miêu Miêu Miêu đặc biệt chăm chỉ ghé thăm... được rồi, thiếu nữ từng xem cải bẹ ngâm chua và trứng luộc nước trà là mỹ thực này chính là muốn tới ăn nhờ ở đậu, thức ăn bên trong trạm thu nhận thơm ngon hơn cô tự tìm rất nhiều.

Trong số ngục tốt của hiệp hội, có người từng là đầu bếp và nhân viên phục vụ trong sơn trang Lệ Thủy.

Hai ngục tốt này bình thường chịu trách nhiệm bảo dưỡng thiết bị ở phòng hội nghị, lúc có nhân viên thu nhận tới thì bọn họ sẽ chịu trách nhiệm phục vụ, mà loại phục vụ này đương nhiên bao gồm cả việc làm cơm.

Hội nghị ngoại trừ trao đổi tin tức và giao dịch thì còn nhiều nội dung khác nữa, hiện giờ nhóm nhân viên thu nhận giống

như một đoàn thể nhỏ chứ không phải năm bè bảy mảng nữa rồi.

Sau khi gửi tin nhắn cho Phùng Duệ Tinh, Ôn Văn rời khỏi khu rừng, trước tiên tới khu phòng giam cấp Tai Nạn, đứng trước phòng số bốn nhìn thu hoạch lớn nhất của mình lần này, cô bé quàng khăn đỏ.

Lúc này cô bé quàng khăn đỏ đang đáng thương co ro nằm trong góc tường lạnh giá và sàn nhà lạnh băng, tâm tình đã quay về mấy năm trước, bi ai, tuyệt vọng, bất lực, giống như khi ngồi ngoài hành lang dùng đũa để sưởi ấm vậy.

Mà tình huống lần này lại càng tệ hại hơn, bởi vì vũ khí có thể làm cô hạnh phúc đã không dùng được nữa rồi.

Nhìn ba con quái vật ở các phòng giam khác, cô bé quàng khăn đỏ hiểu được cho dù là quái vật cấp Tai Nạn thì ở nơi này chỉ có thể dùng phương thức này để sinh tồn.

Sau khi phát hiện Ôn Văn tới, ánh mắt cô bé quàng khăn đỏ tóe lửa vọt tới cạnh chấn song giường nanh múa vuốt muốn cào vài đường trên người Ôn Văn.

Mà Ôn Văn đứng trước phòng giam tầm một mét, nhìn đôi tay ngắn cùn của cô gái có cố thể nào cũng không thể với tới người mình, mỉm cười cực kỳ thiếu đánh.

Cô bé quàng khăn đỏ này nếu không phải là kẻ địch mà là thú cưng bị nhốt trong lồng thì trông khá là đáng yêu.

“Tên biến thái chết tiệt này, hoặc là thả tao ra hoặc là để tao ra ngoài, bằng không... bằng không tao...”

Cô bé quàng khăn đỏ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ôn Văn, hai bên miệng của cô lúc này đã không có kích cỡ tương đương nữa rồi, Ôn Văn dùng lực mạnh đập một phát trực tiếp đập sừng miệng cô, nó vốn là quả đào mà bây giờ thành hồ lô luôn rồi.

Đây cũng là nguyên do vì sao cô nằm, bởi vì cô bị Ôn Văn đá tới mức trong khoảng thời gian ngắn không thể nào ngồi bình thường.

Ôn Văn ôm cánh tay mìa mai nói: “Bằng không cô có thể làm gì đây, tôi cho cô biết, trong số quái vật của thị trấn Cổ Tích

thì kết quả của cô là tốt nhất, những quái vật khác... chắc chắc, thậm lắm.”

“Nói vậy, hai vị bệ hạ Hùng Sư Vương và Băng Vương Hậu có thực lực mạnh mẽ không gì sánh bằng, chỉ dựa vào tên biến thái như ngươi thì căn bản không phải đối thủ của bọn họ.” Cô bé quàng khăn đỏ không tin lời Ôn Văn, còn tưởng là hắn đang nói vậy.

Ôn Văn cười he he, cũng không nói gì, trực tiếp lấy ra một bộ áo giáp băng thả xuống đất.

Cô bé quàng khăn đỏ nhìn áo giáp, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, nước mắt lăn chã rơi, cô không thể nào tưởng tượng được Băng Vương Hậu đã gặp phải chuyện gì, cũng không biết sau này mình sẽ gặp phải chuyện gì.

“Không chỉ cô, còn cả công chúa Máu Đen kia nữa, lúc này đã mất đi hơn phân nửa sức mạnh, còn vì ăn quả táo độc mà hôn mê bất tỉnh, cô bị tôi chộp vào đây coi như may mắn, ít ra sức mạnh của cô vẫn còn, cũng không chết.”

Nói xong, cô bé quàng khăn đỏ đã không còn chút sức lực nào nữa rồi, cảm giác như nhân sinh thoáng chốc rơi xuống vực sâu.

Nhìn dáng vẻ cô ta, ánh mắt Ôn Văn đảo hai vòng, sau đó đưa tay vươn tới đầu cô bé quàng khăn đỏ.

Đừng hiểu lầm, Ôn Văn không phải muốn xoa đầu an ủi quái vật loli cô bé quàng khăn đỏ này, anh chỉ coi trọng áo choàng của cô ta mà thôi...

Anh nhớ rõ, áo choàng của cô bé quàng khăn đỏ giống như túi hai chiều vậy, có thể móc ra đủ loại vũ khí uy lực lớn.

Vì thế trong sự phản kháng kịch liệt của cô bé quàng khăn đỏ, Ôn Văn mạnh mẽ lột chiếc áo choàng màu đỏ của cô, cầm trong tay không ngừng loay hoay.

Cô bé quàng khăn đỏ oan ức nhìn Ôn Văn, hiện giờ cô đã biết áo giáp băng ở trong tay Ôn Văn từ đâu mà có rồi.

Đáng tiếc áo choàng này ở trong tay Ôn Văn giống như một miếng vải rách vậy, không hề có điều gì khác thường.

Cô bé quàng khăn đỏ ôm bả vai chằm chọc nói với Ôn Văn: “Đây là vật thu nhận gia truyền của gia tộc cô bé quàng khăn đỏ bọn tao, trừ bỏ người của bộ tộc cô bé quàng khăn đỏ thì không ai có thể sử dụng.”

Ôn Văn gãi đầu một cái, ánh mắt sáng rực.

“Cô nói đây là vật thu nhận à? Như vậy thì dễ rồi!”

Chương 346 - Nặc danh đặt hàng

Vài sợi xích xuất hiện trong tay Ôn Văn, cắn nuốt chiếc áo choàng màu đỏ này nhốt vào trong kho hàng thu nhận Tai Nạn.

Tiếp đó Ôn Văn bung tay một cái, một cái áo khoác đỏ xuất hiện trên lưng Ôn Văn, có chút lúng túng là dù sao nó cũng là thiết kế kiểu nữ, Ôn Văn khoác vào trông khá là quái dị.

Cô bé quàng khăn đỏ khinh bỉ nhìn Ôn Văn, khi nãy bị Ôn Văn cướp mất áo cô cảm thấy thực oan ức, nhưng bây giờ thấy dáng vẻ buồn cười này của Ôn Văn, tâm tình của cô tốt hơn hẳn.

Nhưng tiếp theo đó, Ôn Văn ở trong ánh mắt khiếp sợ của cô bé quàng khăn đỏ rút ra một khẩu súng trường!

Tiếp đó là súng máy hạng nặng, ống phóng rốc két, gatling...

Mỗi khi lấy ra một món vũ khí, Ôn Văn đều hưng phấn không thôi, giống như trẻ con có được món đồ chơi mới vậy, vẻ mặt cũng càng biến thái hơn, nòng súng không rõ là vô tình hay cố ý cứ hướng về phía đám quái vật, may là Ôn Văn nhìn được mà không dùng chúng để thử vũ khí.

Thấy biểu cảm của Ôn Văn, trong lòng cô bé quàng khăn đỏ trống rỗng, đột nhiên cô hiểu được, sau này có lẽ chiếc áo choàng mình yêu thích nhất đã không còn thuộc về mình nữa rồi....

Lấy được cái áo này cũng tức là sở hữu được toàn bộ vũ khí của cô bé quàng khăn đỏ, vì thế giá trị của cô đối với Ôn Văn cũng không phải là quá lớn.

Không có áo choàng thì cô bé quàng khăn đỏ chẳng qua chỉ là quái vật cấp Tai Nạn nằm ở tầng chót mà thôi, có lẽ còn không

đánh thắng được một con quái vật dưới hầm mộ.

Tiếp đó, Ôn Văn đơn giản nghiên cứu cái áo choàng này một chút, phát hiện nó có thể mang theo cả kho vũ khí bên người, bất cứ thứ vũ khí nào cũng có thể đặt vào trong, lúc cần thiết thì sử dụng.

Cũng không biết gia tộc cô bé quàng khăn đỏ xuất phát từ mục đích gì mới dùng cái này làm kho vũ khí nóng.

Khoác áo choàng đỏ, Ôn Văn rời khỏi khu của cô bé quàng khăn đỏ, đi tới bên ngoài phòng giam công chúa Máu Đen.

Lúc này cô ta tao nhã nằm trên sàn nhà, giống như một nàng công chúa thật sự.

“Mặc dù bây giờ mình có thể sử dụng sức mạnh của cô ta, nhưng mình vẫn muốn có một người sống hơn...”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi gọi một ngục tốt tới, chỉ công chúa Máu Đen nói: “Đi đi, hôn cô ta một cái.”

Ngục tốt có chút hưng phấn, bắt đầu từ khi vào trạm thu nhận, anh cả Hỏa Tốt Số Một đã cảnh báo bọn họ là những người phụ nữ trong phòng giam chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào.

Nữ tù càng xinh đẹp, một khi chạm vào thì sẽ không biết vì sao mình chết.

Vì thế đám ngục tốt vẫn luôn cố kiềm chế chính mình, mà hiện giờ Ôn Văn lại bảo hắn đi hôn một đại mỹ nhân, chuyện tốt này sao lại tới phiên hắn vậy chứ?

Phải biết, hiện giờ cho dù là heo mẹ già thì hắn cũng có thể ăn vào miệng!

Vì thế, ngục tốt hưng phấn tiếp cận công chúa Máu Đen, dựa theo lệnh Ôn Văn hôn lên môi cô ta.

Ngay khoảnh khắc chạm vào, chuyện làm Ôn Văn ngoài ý muốn xảy ra, ngục tốt bị dính chặt vào đó, không thể giãy giụa.

Tiếp đó, mặt của hắn trở nên đen xì, chất độc màu đen cấp tốc xâm nhiễm cơ thể hắn, đợi đến khi toàn thân hắn trở nên đen

kịt, hấn rớt cuộc rời khỏi môi công chúa Máu Đen, loạng choạng ngã xuống đất.

Ôn Văn híp mắt lại, trên người ngực tốt này đã không còn hơi thở, nội tạng trong cơ thể đang bị tan chảy bởi chất độc cực mạnh.

“Chẳng lẽ hoàng tử sẽ chết khi hôn công chúa ngủ trong rừng.... không, không phải, là chất độc kia thông qua nụ hôn truyền ra ngoài!”

“Quả nhiên không có chuyện chất độc vì hôn môi mà được giải quyết... nói vậy thì, muốn hoàng tử tự mình đi giải độc nói không chừng chính là một cái hố....”

Ôn Văn rõ ràng nhìn thấy sắc mặt của công chúa Máu Đen đã tốt hơn một chút, có lẽ thêm mấy chục ngực tốt thì cô ta sẽ tỉnh lại.

Thế nhưng Ôn Văn ngừng hành động này lại, mặc dù ngực tốt của anh đều là kẻ đáng chết nhưng cũng không thể tiêu hao vào chuyện không có ý nghĩa nào như vậy.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị sau này sẽ tìm một người thích hợp để làm cô ta tỉnh lại, cùng lắm thì cứ xem cô ta là phiên bản thực hủ yêu xinh đẹp mà nuôi dưỡng vậy.

Gặp quái vật mới thu nhận xong, kế tiếp chính là kiểm kê đồ đạc thu hoạch được lần này.

Áo choàng giá trị nhất tạm thời không nói, giá trị cao tiếp theo chính là cây kiếm dài của Băng Vương Hậu.

Ôn Văn cầm chuôi kiếm, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lúi thẳng trong lòng, nhưng mức độ lạnh như thế này thì Ôn Văn vẫn có thể chống lại, nếu mở găng tay Tai Ách thì một chút lạnh cũng không cảm giác được.

Thanh kiếm dài này trước đó tuy do nữ vương sử dụng nhưng dáng vẻ không hề mảnh khảnh, Ôn Văn cầm cũng không có gì quái lạ.

Bất cứ thứ gì chỉ cần tiếp xúc với mũi kiếm sẽ lập tức kết thành một tầng sương trắng, so ra thì nhiệt độ trên thân kiếm này thấp hơn khí lạnh của Tần Sáng.

Hơn nữa theo động tác vung kiếm của Ôn Văn, trên lưỡi kiếm còn phóng ra nhũ băng, uy lực của nhũ băng cũng rất khả quan, mà Ôn Văn sử dụng thanh kiếm này phóng ra kiếm khí thì chúng đều mang thuộc tính hàn băng, uy lực tăng mạnh.

Mà dùng kiếm dài thì triển kiếm pháp Vô Danh thì càng làm Ôn Văn có được trải nghiệm mới lạ, cảm giác hoàn toàn khác với khi dùng kiếm ngắn.

Xét tổng thể thì uy lực của thanh kiếm này còn mạnh hơn cả Lưỡi Dao Ô Uế, nhưng khi Lưỡi Dao Ô Uế gặp sinh vật thánh khiết thì uy lực của nó không phải thứ mà thanh kiếm này có thể so sánh.

Tiếp theo đó chính là số đồ Bạch Tiểu Mật cướp được từ Vương cung, cái túi Ôn Văn đưa cho cô ta bị nhét đầy, bên trong là đầy ắp vàng bạc châu báu các loại.

Điều này làm Ôn Văn thở dài một tiếng, mấy thứ này tuy đáng giá nhưng dù sao cũng không có tác dụng gì lớn đối với anh cả.

Có điều trong số châu báu cũng có vài món đồ chơi nhỏ thú vị, ví dụ như đồng hồ tới thời gian đặc biệt sẽ có chim bay ra ngoài báo giờ, vài món đồ chơi nhỏ có thể cử động, một cái hộp quẹt Husky khi quẹt diêm sẽ kêu lên...

Nhưng những thứ này chỉ là thú vị mà thôi, dùng làm xiếc ảo thuật thì hữu dụng, nhưng dùng chiến đấu thì còn không bằng cầm một ổ bánh mì Pháp, Husky thậm chí còn có khả năng cắn ngược chủ nhân...

Thật ra thì trong tay đám quái vật có không ít thứ tốt, nhưng Vương cung trước kia đã mở cửa công khai đối với công chúa, mỗi ngày đều có khách du lịch lui tới, vì thế bọn chúng không đặt đồ tốt ở nơi này.

Có điều những thứ này vẫn tốt hơn mờ đồ mà Ôn Văn tự mình vợ vét trong thị trấn.

Sau khi kiếm kê chiến lợi phẩm hoàn tất, Ôn Văn chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, ngày mai sẽ tới thành phố Lộc Cảng, về thăm nhà một chuyến.

Đột nhiên thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của anh chấn động một cái, có người thông qua thiết bị gửi tin cho anh, Ôn Văn xem

một cái thì phát hiện là một người nặc danh.

Điều này làm Ôn Văn rất tò mò, số tài khoản của anh chỉ mới đăng ký không bao lâu, ngoại trừ Shermore thì chưa từng liên hệ với ai, người này làm sao tìm được tài khoản của mình?

Vì thế Ôn Văn mở tin ra, nhìn thấy nội dung bên trong.

‘Cậu đang xin đổi biệt hiệu đúng không, theo quy trình bình thường thì ít nhất cũng phải là một tháng, tôi có thể giúp cậu có được biệt hiệu mới chỉ trong vòng ma ngày.’

Ôn Văn gãi gãi đầu, người này làm sao biết mình muốn đổi biệt hiệu, anh chỉ mới gửi đơn xin vài tiếng mà thôi.

‘Ông muốn cái gì?’ Ôn Văn thông qua thiết bị đầu cuối hỏi.

Bên kia im lặng suy nghĩ một phen, sau đó gửi tin tức.

‘Nghe nói cậu có thể làm búp bê theo yêu cầu, chỉ cần cậu dựa theo yêu cầu làm cho tôi một con, tôi sẽ giúp cậu rút ngắn thời gian xin đổi biệt hiệu.’

Vẻ mặt Ôn Văn trở nên kỳ lạ, hiện giờ anh đã biết người này là ai.

Chương 347 - Về nhà

Biết mình xin đổi biệt hiệu, lại biết mình có thể nhận làm búp bê theo yêu cầu, ngoại trừ tên Tuân Thanh kia thì còn ai nữa chứ?

“Lão già dịch này trước đó còn tỏ vẻ chính nghĩa ngay thẳng ghê gớm lắm, nói như mình biến thái lắm vậy, giờ lại thông qua phương thức ẩn danh này tìm mình đặt búp bê, ông tưởng ông lên ngựa mặc giáp thì tôi không nhận ra ông chắc?”

Ôn Văn theo bản năng muốn gửi tin chế nhạo một chút nhưng lại vội vàng ngừng lại, không thể ngựa mồm như vậy, lỡ chọc quá lỗ người ta không thèm để ý tới nữa thì biết làm sao đây.

Vì thế Ôn Văn chỉ gửi lại vài chữ.

‘Được, nhưng phải trả tiền’

Một lát sau, một tấm hình và vài tin tức gửi tới cho Ôn Văn, Ôn Văn nhìn ảnh chụp thì có chút sững sờ.

Đây là một tấm ảnh rất cũ, trong ảnh là một thiếu nữ mặc áo lông, thiếu nữ cũng không phải xinh đẹp nhưng cười lên rất xán lạn.

Tay của thiếu nữ nắm tay một người, nhưng dáng vẻ người nọ không xuất hiện trong hình, nhưng từ vết chai trên tay đối phương, Ôn Văn đoán người này chính là Tuân Thanh!

Bởi vì chỉ có người luyện kiếm mới có loại vết chai này.

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, nghĩ rằng mục đích mà Tuân Thanh nhờ mình chế tạo búp bê có lẽ không giống như mình nghĩ.

Tiếp đó Ôn Văn búng tay một cái, ma kính Gildero xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

Anh đặt tay lên mặt kính, ma kính thực tự nhiên xuất hiện nơi ở của người phụ nữ này hiện giờ, Ôn Văn có chút sững sốt.

Đó là... một ngôi mộ!

Dựa vào bia mộ thì tên của cô là Ninh Hà, chết vào mười ba năm trước, chồng cô đã người đã lập mộ, nhưng phần tên của chồng cô lại được để trống.

Mà vị trí của ngôi mộ này là ở thành phố Thịnh Kinh!

“Chế tạo búp bê theo người vợ đã chết của mình sao... cũng là người đáng thương.”

Ngẫm nghĩ một chút, Ôn Văn mang những yêu cầu này đi tìm Từ Hải, cũng đặc biệt căn dặn hẳn không được phép tăng thêm những công năng linh tinh, chỉ cần làm một búp bê người bình thường nhất là được.

Tiếp đó Ôn Văn gửi tin cho người nọ.

‘Phí chế tạo một trăm đồng...’

Ở bên kia thiết bị đầu cuối, Tuân Thanh nhìn thấy tin tức này thì nằm trên ghế thờ dài một tiếng, cũng không biết suy nghĩ gì.

...

Sau khi báo cáo nhiệm vụ xong, Ôn Văn liền tới phòng giam ở khu Tai Nạn, cũng bắt đầu bận rộn.

Nơi này được anh chọn làm phòng làm việc, chuyên dùng để tiến hành nghiên cứu và chế tạo, trải qua chiến đấu liên tiếp, rất nhiều thứ trên người anh nên đổi mới rồi.

Anh cần chế tạo thanh kiếm ngắn ký hiệu mới, cũng chỉnh sửa lại áo choàng mũ trùm đỏ thành kiểu dáng mình có thể mặc, mặt khác thì phải làm vỏ kiếm cho thanh kiếm dài Hàn Băng.

Trải qua khoảng thời gian bận rộn, Ôn Văn rốt cuộc hoàn thành xong công việc, ưỡn eo, từ trạm thu nhận ra ngoài, lên xe căn dặn Tam Tể Nhi lái xe, tới thành phố Lộc Cảng.

Thành phố Lộc Cảng là một thành phố ven biển mới, nguyên nhân có cái tên Lộc Cảng này nghe nói là thời xưa khi ngư dân của cảng này ra biển đều hướng một vị Thần Lộc cầu nguyện mới có thể nhận được bình an.

Mà nhà Ôn Văn ở gần bến tàu thành phố Lộc Cảng.

Xe tiến vào thành phố Lộc Cảng không có thay đổi gì quá lớn, Ôn Văn ngồi ở vị trí phó lái nhìn cảnh sắc quê hương, đột nhiên có chút hoảng sợ.

Mấy năm qua anh vẫn luôn chống cự lại chuyện quay về nhà, mà bây giờ mặc dù đã tháo gỡ được nút thắt trong lòng nhưng vẫn còn chút thấp thỏm.

Anh đang sợ điều gì, chính bản thân anh cũng không thể nói rõ.

Xe dừng lại trước một chung cư có phần cũ kỹ, trong khu chung cư có rất nhiều cụ già đang ngồi dưới lầu nói chuyện phiếm, những khu chung cư kiểu cũ này thường có khá nhiều người già.

Ôn Văn xuống xe, Tam Tể Nhi quán trên tay anh, đi về phía nơi từng là nhà anh, nhà anh nằm ở phòng ba lẻ hai khu ba tòa nhà số năm, lúc đang chuẩn bị lên lầu thì bị gọi lại.

“Con là đứa nhỏ nhà lão Ôn đúng không, nhiều năm lắm rồi không thấy quay trở lại.”

Người nói chuyện là một bà cụ, Ôn Văn có chút ấn tượng với đối phương, bà ở đối diện nhà Ôn Văn, bình thường cũng hay lui tới.

Nhìn thấy bà cụ này, Ôn Văn mỉm cười nói: “Cụ Lý, lâu rồi không gặp.”

Cụ Lý cẩn thận quan sát dáng vẻ Ôn Văn hiện giờ, sau đó xúc động nói: “Đứa nhỏ này, con cũng không dễ dàng gì, tuổi còn nhỏ đã.... haiz...”

Hai người ở ngoài cửa trò chuyện thật lâu, sau đó Ôn Văn mới đi lên lầu, nói chuyện với cụ Lý làm Ôn Văn tìm được cảm giác trước kia, cũng giảm bớt đi cảm giác sợ hãi khi về nhà của anh dần dần giảm bớt.

Đi tới cửa, tìm chìa khóa mở cửa, cảm giác nặng nề chậm chạp khi đẩy cửa ra làm Ôn Văn hơi nhướng mày.

Anh men theo cảm giác nặng trĩu nhìn lại, phát hiện cửa bị một sợi dây đen thô hơn cọng tóc không bao nhiêu buộc lại, sợi dây này nối với một thiết bị phát tín hiệu lớn cỡ bao diêm cách đó một mét.

Chỉ cần cửa mở ra, người lắp đặt thiết bị này có thể nhận được tin báo.

“Là trả thù? Đòi nợ? Hay là...”

Ôn Văn gỡ cái máy nhỏ kia xuống, đơn giản quan sát một chút, phát hiện nó chỉ là thiết bị sử dụng một lần và kỹ thuật cũng không quá cao, anh đã từng dùng nó khi còn là thám tử.

“Nếu như là thiết bị cao cấp một chút thì mình có thể thông qua tín hiệu để tìm kiếm, nhưng cái này thì...”

Ôn Văn trực tiếp bóp nát cái thiết bị nhỏ kia, sau đó không quan tâm tới nó nữa, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, nếu không tìm tới được Ôn Văn thì anh cũng coi như không xảy ra.

Vài năm không có người ở nên trong nhà phủ đầy bụi, dáng vẻ đã lâu không có ai tiến vào.

Anh cầm lấy khung ảnh đặt trên tủ giày ở trước cửa, lau bụi bặm bên trên đi, nhìn bức hình chụp chung ở bên trên, Ôn Văn thở dài một hơi.

Tiếp đó anh cầm chổi quét dọn một xíu, anh hoàn toàn có khả năng dùng siêu năng lực để hoàn thành tốt hơn, thế nhưng anh không muốn, bởi vì trước kia anh vẫn luôn quét dọn như thế này.

Trong quá trình quét dọn, Ôn Văn phát hiện rất nhiều món đồ mà mình dùng trước kia, từ đó tìm ra vài món đồ có ký ức đặc biệt khắc sâu bỏ vào trong trạm thu nhận, dự định sau này vẫn luôn mang theo bên người.

Sau khi thu dọn xong, Ôn Văn nằm trên giường của cha mẹ, ngủ say.

Cảm giác ngủ ở nhà rất kỳ quái, trong đầu có đủ suy nghĩ lung tung nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất an tâm, cảm giác đề phòng bấy lâu nay của Ôn Văn cũng bị loại bỏ.

Sau tối hôm nay, Ôn Văn sẽ tìm một công ty quét dọn đúng ngày tới đây quét dọn vệ sinh, căn nhà này tuy vẫn không có người ở nhưng Ôn Văn muốn giữ nó lại.

Có lẽ một ngày nào đó, Ôn Văn sẵn ma mệt mõi rồi thì có thể trở về đây ở, chỉ cần căn nhà này vẫn còn thì tâm linh Ôn Văn vĩnh viễn không phải hoàn toàn trống rỗng.

Nghĩ nghĩ, Ôn Văn dần ngủ say.

Một đêm này anh nằm mơ thấy khoảng thời gian vui sướng lúc bé, mơ thấy một nhà ba người ra ngoài ô dạo chơi, nằm mơ thấy...

Suốt mấy năm nay, chỉ có giấc ngủ lần này là Ôn Văn mỉm cười.

Không phải nụ cười vắn vẹo, là nụ cười rất ấm áp...

Sáng sớm hôm sau, hai con chim nhỏ lớn giọng song song đứng thẳng trên cành cây ăn quả của khu chung cư, tranh nhau véo von âm ì, không hề lo sợ sẽ làm phiền người khác.

Ôn Văn đang trong giấc mộng chợt mở mắt ra, vẻ mặt đầy sát khí nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh cảm nhận được, có người đang nhìn trộm mình!

Chương 348 - Gậy Diên Cuồng

Trên nóc nhà chung cư bốn tầng có một người đàn ông trung niên có mái tóc hoa râm đang nằm, hẩn dửng ống nhòm quan sát cửa sổ nhà Ôn Văn.

Đêm qua hắn nhận được tín hiệu, biết nhà họ Ôn có người trở về, vì thế sáng nay hắn đã chạy tới đây quan sát tình huống.

Bởi vì không biết là ai trở về nên hắn cũng không tùy tiện tới đó mà chỉ quan sát tình huống.

Thấy người ngủ ở đó là một người trẻ tuổi chứ không phải người mình muốn tìm, hắn thất vọng lắc đầu.

Người trẻ tuổi kia có lẽ là hộ gia đình mới, cũng có thể là người thân của người đàn ông kia, nhưng có lẽ người ngủ ở đây có liên hệ với người nọ, vì thế hắn quyết định hỏi một chút.

Vì chuyện của con mình hắn đã tìm kiếm rất nhiều người giúp đỡ nhưng tất cả đều phí công vô ích, nhà họ Ôn là người duy nhất có thể giải quyết vấn đề thì lại biến mất nhiều năm qua.

Ôn Văn tức giận đùng đùng từ trong nhà lao ra ngoài, nhìn người đàn ông trung niên vừa lắc đầu vừa chuẩn bị xuống lầu, vẻ mặt kỳ quái.

Thân là người siêu năng, Ôn Văn rất nhạy bén với ánh mắt rình rập mình, vốn Ôn Văn nghĩ rằng có người muốn kiếm chuyện với mình nhưng lại không ngờ người rình rập nhà mình thế mà lại là một người bình thường.

Anh yên lặng đi theo phía sau người này, lúc tới khúc quanh hành lang, Ôn Văn đè cổ hắn, ép mạnh hắn vào tường không thể động đậy.

“Ông là ai, sao lại rình rập, thiết bị nhỏ ở cửa cũng là ông lắp đúng không?”

Ôn Văn lạnh giọng nói, nếu người này không nói ra lý do hợp lý thì ném chút khô sở vậy.

Người đàn ông trung niên kinh hãi nhìn Ôn Văn, lúc hắn thu hồi ống nhòm, Ôn Văn vẫn còn nằm trên giường, sao mình còn chưa xuống lầu mà người này đã xuất hiện ở bên cạnh mình rồi?

Hơn nữa người này chỉ dùng sức của một tay nhưng lại làm một người đã từng trải qua huấn luyện như mình không thể nào động đậy nổi!

“Tôi tới để tìm người, tôi tìm Ôn Duệ có việc!”

“Buồn cười, tìm người thì làm quái gì lén lút lút ở nơi này dùng ống nhòm nhìn lén, còn nữa, ai cũng biết cha mẹ tôi đã qua đời, dùng chuyện này làm có là đang khi dễ tôi đây trẻ tuổi à?” Sức của Ôn Văn lại càng lớn hơn, làm người đàn ông trung niên kia có chút thở không nổi.

Người nọ sững sốt, nhìn cặp mắt nhỏ của Ôn Văn rồi chột nói: “Cậu là... Ôn Văn hả? Tôi là bạn của cha cậu, tôi là Uông Tuấn Nghị!”

Nghe nói hẳn là bạn của cha, tay Ôn Văn thả lỏng, để đôi phương thoải mái hơn một chút.

Ôn Văn từng nghe qua cái tên Uông Tuấn Nghị này, là một đại thám tử có danh tiếng ở tỉnh Đông Sơn, từng là thần tượng của Ôn Văn... Ừm, theo lời Ôn Văn nói thì tất cả thám tử đều từng là thần tượng của anh.

Ôn Văn vẫn như cũ có chút không tin hỏi: “Ông là bạn của cha tôi thì lại càng phải biết chuyện ông ấy đã mất...”

Uông Tuấn Nghị im lặng một hồi mới nói: “Tôi nghi ngờ rằng Ôn Duệ vẫn chưa chết!”

Câu nói này đối với Ôn Văn không khác gì sấm sét giữa trời quang, trực tiếp làm anh sững sốt, cuồng khí đỏ tươi vô thức tràn ra, biểu cảm của Uông Tuấn Nghị trở nên quý dị.

Ôn Văn hồi phục tinh thần, nhìn Uông Tuấn Nghị giống như người điên mà chảy nước miếng, có chút đau đầu gãi đầu.

Cuồng khí ở thị trấn Cổ Tích mạnh mẽ hơn rất nhiều, cho dù có thể phát huy tác dụng nhưng cũng không dễ dàng khống chế như vậy, bình thường Ôn Văn vẫn có thể cố áp chế nó, nhưng lời nói của Uông Tuấn Nghị khi này mang tới chấn động quá lớn, làm anh có một khoảng thời gian ngẩn mất đi khống chế.

Ôn Văn dẫn Uông Tuấn Nghị về nhà mình, kiểm tra tình huống một phen, thở dài.

May mắn mình chú ý kịp lúc, chỉ cần tỉnh lại thì hẳn sẽ không sao, bằng không thì người này nhất định sẽ phát điên, có điều sau khi xảy ra chuyện Uông Tuấn Nghị, Ôn Văn cũng cảnh giác với cuồng khí của mình hơn.

Thứ này tuy là sức mạnh của anh, hơn nữa có tác dụng gia tăng sức mạnh rất lớn nhưng nếu cứ để nó tùy ý ẩn núp trong cơ thể, theo tâm tình của anh mà quyết định có bùng nổ hay không thì thật sự quá nguy hiểm.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn đề Uông Tuấn Nghị lại nơi này, chính mình thì tiến vào trạm thu nhận, kích hoạt trạng thái ngục độc Tai Nạn, bắt đầu tiến hành phân tích cuồng khí.

Hiện giờ tổng số lượng cuồng khí trong cơ thể Ôn Văn đã vượt quá tổng số năng lượng của người siêu năng cảnh giới Năm Giữ, nhưng so với cảnh giới Đồng Hóa thì kém một chút.

Này cũng có nghĩa là cho dù rời khỏi trạm thu nhận thì Ôn Văn vẫn có thể dựa vào cuồng khí để phát huy thực lực của người siêu năng cảnh giới Năm Giữ bình thường.

Nếu như đã có tác dụng thì không nên tùy tiện bỏ đi, vì thế suy nghĩ của Ôn Văn là chế tạo ra một món đồ tùy thân, trích trữ cuồng khí.

Ôn Văn tìm kiếm trong đồng đồ sưu tập của mình, có rất ít món có năng lực tích trữ được cuồng khí, cuồng khí mặc dù không mạnh mẽ nhưng bởi vì tác dụng đặc biệt nên không phải bất cứ đồ bình thường nào cũng có thể chứa đựng được.

Tất vũ khí và dụng cụ siêu năng của Ôn Văn đều không phù hợp yêu cầu, nhưng trong đồng nguyên liệu thì Ôn Văn lại phát hiện một thứ.

Đó là một khúc xương thú màu trắng âm u dài hơn một mét, anh đã tìm được nó ở trong căn phòng dành cho Phùng Duệ Tinh, đây là xương của quái vật ít nhất phải là cấp Tai Biến lưu lại, dùng nó để chứa cuồng khí của Ôn Văn là dư dả.

Hơn nữa mặc dù không biết trải qua bao nhiêu năm tháng thì khúc xương này vẫn còn đặc tính thần kỳ như cũ.

Sau khi cuồng khí của Ôn Văn được ký gửi vào đó thì nó thậm chí làm nó ôn hòa ở một mức độ nhất định, mà cuồng khí tựa hồ cũng đang tiến hành thay đổi rất nhỏ đối với khúc xương này, hai bên cũng hỗ trợ cho nhau.

Nếu khúc xương này có đặc tính thần kỳ như vậy, Ôn Văn đương nhiên sẽ không chút do dự chọn lựa nó làm vật chứa cuồng khí.

Trong trạm thu nhận, Ôn Văn lợi dụng sức mạnh ngục đốc Tai Nạn bắt đầu vật vã mài nhỏ khúc xương này, đây là nguyên liệu cứng nhất mà Ôn Văn từng xử lý.

Cuối cùng dành hơn nửa ngày, ngay cả trạng thái ngục đốc Tai Nạn cũng mệt tới thở hổn hển thì khúc xương này rốt cuộc cũng được cải tạo hoàn tất, biến thành một cây gậy batoong trắng xám.

So với những cây gậy trên thị trường thì cây gậy này rất thô ráp, nhưng lại có phong cách cổ xưa đặc biệt.

Sau khi Ôn Văn truyền cuồng khí vào đó, cây gậy tỏa ra màu đỏ ửng, có thể cảm giác được sức mạnh điên cuồng ẩn bên trong trong gậy này.

Lúc Ôn Văn cần thì cuồng khí trong cây gậy có thể lập tức dừng mãnh tràn vào trong cơ thể anh, tiếp nhận sự khống chế của Ôn Văn, lúc Ôn Văn không cần thì nó sẽ ngoan ngoãn ẩn núp ở bên trong.

Phần đuôi gậy bằng phẳng, chỉ cần có người bị phần đuôi này chạm vào thì sẽ có một luồng cuồng khí từ đuôi gậy truyền sang cơ thể, ảnh hưởng người nọ, nó cũng giải quyết được vấn đề gây ra tai họa ngầm tổn thương người vô tội khi Ôn Văn sử dụng cuồng khí.

Ngoại trừ Ôn Văn có được đầu nguồn thì không ai có thể sử dụng cây gậy này, cho dù là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa khác cũng sẽ bị sức mạnh điên cuồng ẩn bên trong ảnh hưởng.

“Nếu đã có khả năng mạnh như vậy thì cứ gọi mày là ‘Gậy Điên Cuồng’ đi.”

Chương 349 - Tin nhắn quỷ dị

Uông Tuấn Nghị hôn mê tỉnh lại, phát hiện Ôn Văn đang ngồi ở trước mặt mình vuốt ve một cây gậy xương kỳ quái, cả người tỏa ra hơi thở yêu dị lạ lùng.

Thấy hắn có chút khẩn trương, Ôn Văn đưa một ly trà qua nói: “Đừng khẩn trương, trước tiên nói chuyện ông muốn nói với tôi một lần đi, lần này sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.”

Uông Tuấn Nghị nhớ tới mục đích của mình, liền nói với Ôn Văn: “Lần này tôi tới chủ yếu là vì chuyện của con tôi, nó...”

“Đầu tiên hãy nói về chuyện của cha tôi.” Ôn Văn lộ ra vẻ mặt bình thản đưa ra yêu cầu.

Uông Tuấn Nghị há to miệng, nhớ tới sự quý dị trước đó của Ôn Văn, chỉ đành làm theo lời đối phương.

“Tôi và cha cậu quen biết từ mười lăm năm trước, khi đó anh ta là một thám tử rất xuất sắc, tuy có hơi khác người một chút nên không được các thám tử khác công nhận nhưng năng lực của anh ta là không thể nghi ngờ.”

Ôn Văn gật đầu, cách nói này phù hợp với ấn tượng của cha Ôn Duệ của anh.

“Năm đó bọn tôi cùng xử lý một vụ án, từ vụ án đó tôi biết được cha cậu có khả năng xử lý một vài vụ án đặc biệt.”

Ôn Văn nhướn mày, án đặc biệt là chỉ cái gì?

Đối với thám tử mà nói, án đặc biệt có rất nhiều cách nói, nhưng đối với Ôn Văn, án đặc biệt chính là chỉ sự kiện siêu nhiên!

Uông Tuấn Nghị nói tiếp: “Sau đó bọn tôi lại gặp nhau thêm vài lần, tôi cũng tận mắt nhìn thấy năng lực đặc biệt của anh ta, khi đó anh ta nói với tôi, nếu như tôi gặp vụ án không giải quyết được thì có thể tìm anh ta nhờ giúp đỡ.”

“Vì thế sau khi con tôi gặp chuyện không may, tôi liền nghĩ ngay tới cha cậu, thế nhưng không ngờ lại nhận được tin tức anh ta tử vong.”

Ôn Văn trầm tư một hồi, hỏi: “Vậy trước đó ông nói, cha tôi có khả năng không chết là sao?”

Uông Tuấn Nghị cười khỏ một tiếng: “Sau khi biết cha cậu chết, tôi thật sự không dám tin, bởi vì anh ta là hi vọng duy nhất của tôi, tôi cảm thấy người như cha cậu không thể nào chết dễ dàng như vậy, vì thế tôi đã điều tra một phen, kết quả phát hiện ngôi mộ của cha cậu trống rỗng.”

“Ông... đào mộ luôn à?”

Cây gậy trong tay Ôn Văn vịn vẹo mất tự nhiên làm Uông Tuấn Nghị theo bản năng cảm thấy bất an, nhưng lại không biết vấn đề xuất hiện ở đâu.

Nếu là Ôn Văn trước khi chế tạo cây gậy này thì hiện giờ có lẽ đang sợ sẽ không khống chế nổi mà làm Uông Tuấn Nghị phát điên.

Bị cảm giác khẩn trương hồi thúc, Uông Tuấn Nghị vội vàng giải thích: “Cậu hiểu nhầm, bọn tôi là bạn, tôi làm sao đi đào mộ được chứ, tôi đã tới nhà tang lễ điều tra, biết là trước đó xác của cha cậu không được đưa tới nhà tang lễ, lúc chôn cất chỉ là một cái quan tài rỗng mà thôi...”

“Không có khả năng, trước đây tôi quả thực đã thấy...”

Ôn Văn ngừng lại giữa chừng, lúc ban đầu quả thực nhìn thấy xác, nhưng thế thì sao chứ?

Cái xác đó bị nổ tan tành, căn bản không thể nào nhận diện được chính xác...

Hơn nữa cho dù có thể nhận ra là cha thì cũng không thể chứng minh được gì cả, phải biết rằng nếu là Ôn Văn thì anh cũng có thể tạo ra một cái xác giả!

“Sau khi phát hiện chuyện này, tôi lại tới hiện trường tai nạn điều tra một phen, nơi đó không hề có bất cứ dấu vết sự cố nào lưu lại, căn bản không có tai nạn xe cộ xảy ra!”

“Vì thế tôi cảm thấy cha cậu có lẽ không chết, có lẽ vì muốn tránh né kẻ thù, có lẽ muốn làm gì đó nên mới giả chết như vậy.”

“Đó cũng là vì sao tôi lại dùng ống nhòm quan sát nhà cậu, tôi sợ đụng phải kẻ thù của nhà cậu, tôi chỉ hi vọng có một ngày cha cậu trở về, cứu con tôi.”

Nghe Uông Tuấn Nghị nói xong, tâm tình của Ôn Văn qua thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, anh có suy nghĩ muốn vọt tới nghĩa trang, đào mộ cha mình lên.

Hiện giờ nghĩ lại thì cái chết của cha quả thực đầy diêm đáng ngờ, trước đây khi xử lý hậu sự thì những người được gọi là bạn của cha chỉ xuất hiện một lần, sau đó không thể nào liên lạc.

Xác của cha, Ôn Văn cũng chỉ thấy một lần, thậm chí còn không nhìn rõ gương mặt.

Hơn nữa sau khi trở thành thám tử, Ôn Văn phát hiện Ôn Duệ cũng không nằm trong danh sách đăng ký thám tử, cho dù chết thì thân phận của cha trong những năm qua không thể nào bị gạch bỏ như vậy.

Cẩn thận ngẫm lại thì tất cả đều rất đáng ngờ, Ôn Văn đột nhiên phát hiện hình như mình không hề biết về cha mình.

Anh trầm mặc hồi lâu sau đó mới nói với Uông Tuấn Nghị: “Hiện giờ, ông có thể nói chuyện con ông rồi.”

“Cậu cũng không biết cha mình ở đâu, tôi sẽ không nói, chuyện đó chỉ có cha cậu có thể giải quyết thôi.” Uông Tuấn Nghị lắc đầu từ chối.

Ôn Văn nhướn mày, lại càng hứng thú với chuyện này hơn: “Tôi cũng là thám tử, có chuyện gì mà chỉ có hấn có thể mà tôi lại không thể chứ?”

Uông Tuấn Nghị thở dài nói: “Chuyện của con tôi không phải vụ án bình thường, tôi đã tìm tới rất nhiều người nhưng không ai có thể giải quyết giúp tôi, bọn họ còn cho rằng tôi đã điên rồi.”

“Nếu không phải vụ án bình thường thì tôi lại càng muốn nghe một chút, ông yên tâm, cái gì cha có thể làm thì tôi cũng có thể!”

Tính chất của vụ án này quyết định Ôn Duệ rất cuộc đặc biệt ở đâu, vì muốn hiểu được Ôn Duệ, Ôn Văn quyết định quản chuyện này.

Nghe thấy câu này, trong mắt Uông Tuấn Nghị phùng lên hi vọng, sau khi uống ngụm trà thì bắt đầu kể: “Chuyện xảy ra vào ba năm trước, con tôi là Uông Tử Hiên nhận được một tin nhắn kỳ lạ, ba ngày sau thì nó hôn mê bất tỉnh!”

“Hôn mê kéo dài suốt mười ngày, đợi đến khi nó tỉnh lại thì tôi đã không nhận ra nó.”

“Lúc có người ngoài ở thì Tử Hiên chính là một đứa bé ngoan, không có ai cho rằng nó không bình thường cả, nhưng khi ở một mình thì đứa bé này quả thực rất đáng sợ!”

“Nó thích ăn thịt sống, sâu bọ và những thứ nặng mùi, ở trong phòng của nó vẫn luôn phát hiện những ổ sâu lớn, có đôi khi nó sẽ nói ra những lời nói không rõ ý nghĩa, có đôi khi mắt sẽ trở thành đen kịt...”

Miêu tả một hồi, Uông Tuấn Nghị nhìn về mặt Ôn Văn, cười khỏ nói: “Có rất nhiều người nghe chuyện của tôi nhưng bình tĩnh giống như cậu thì không được mấy người, hiện giờ tôi thật sự có chút tin tưởng cậu giống cha mình.”

Sau đó Uông Tuấn Nghị lấy ra một trang giấy đưa cho Ôn Văn, trên giấy là nội dung bức thư.

Cầm tờ giấy đó lên, Ôn Văn khẽ thì thầm: “Chúc mừng bạn đã nhận được tin nhắn may mắn này, đây là lời phúc phúc của bằng hữu dành cho bạn...”

Tổng thể thì tin nhắn là là tin nhắn giả mạo được ngụy trang thành tin nhắn chúc phúc, gửi tin nhắn đi sẽ nhận được hạnh phúc, không gửi sẽ gặp xui xẻo.

Từ mấy năm trước thì loại tin nhắn này đã không còn phổ biến nữa, mà người nhận được tin nhắn này cũng không có ai gặp xui xẻo, vì thế nếu nói tin nhắn này là nguyên nhân thì khó tránh có chút gượng ép.

“Ông có nghĩ rằng đây chỉ là trùng hợp thôi không, chỉ là khi đó con ông vừa vặn xảy ra chuyện chứ không phải vì tin nhắn này...”

Uông Tuấn Nghị khỏ sờ lắc đầu nói: “Mới đầu tôi cũng nghĩ như vậy, căn bản không cảm thấy tin nhắn này có vấn đề, nhưng ngày thứ hai sau khi con tôi té xỉu thì điện thoại đã tự mình gửi tin nhắn này tới cho người khác!”

Chương 350 - Uông Tử Hiên

“Điện thoại tự gửi tin...” Ôn Văn có chút coi trọng, chuyện này nghe có vẻ thú vị rồi.

“Chính vì thỉnh thoảng chú ý tới tin nhắn kia nên tôi mới ý thức được chuyện này có liên quan với tin nhắn.

“Vì thế tôi bắt đầu điều tra nơi gửi tin, kết quả phát hiện tất cả những người đã gửi tin nhắn này, không phải chỉ có một người

gặp chuyện giống như Uông Tử Hiên, mà tin nhắn kia cũng là sau khi bọn họ gặp chuyện mới gửi đi!”

Ôn Văn nhíu mày, nếu Uông Tuấn Nghị nói là thật thì đây rõ ràng chính là sự kiện siêu nhiên, vì sao Hiệp Hội Thợ Săn địa phương lại không hành động?

Hay là trải qua Hiệp Hội Thợ Săn địa phương phán đoán thì nhận định rằng chuyện này không thuộc về sự kiện siêu nhiên?

“Ngoại trừ cha tôi, ông có tìm người khác hỗ trợ không?” Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Đương nhiên là có, tôi tìm kiếm tất cả người có khả năng giúp đỡ nhưng tất cả mọi người đều coi tôi là người điên, không ai tin tưởng tôi cả.”

Nếu Uông Tuấn Nghị chỉ yên lặng muốn giải quyết vấn đề của con mình thì Hiệp Hội Thợ Săn mặc kệ cũng hợp lý, nhưng hắn đã giống trống khua chiêng xin giúp đỡ như vậy, vì sao Hiệp Hội Thợ Săn vẫn làm như không thấy?

Mặc dù có nghi hoặc nhưng Ôn Văn vẫn không thể chỉ nghe lời nói một phía của Uông Tuấn Nghị, anh chuẩn bị tự mình kiểm tra rồi sẽ bàn kỹ hơn.

“Để lại địa chỉ nhà ông, xế chiều hôm nay tôi sẽ tới tìm ông.”

Uông Tuấn Nghị nghe được Ôn Văn có ý muốn đuổi khách, hắn để lại địa chỉ của mình rồi rời khỏi nhà Ôn Văn.

Sau khi Uông Tuấn Nghị rời đi, Ôn Văn trầm mặc hồi lâu rồi khóa kỹ cửa, ở cửa hàng hoa mua hai bó hoa tươi, tiếp đó đi thẳng tới nghĩa trang Lộc Cảnh, anh muốn đi thăm cha mẹ.

Lần này là đi cúng bái, cũng là đi kiểm tra thật giả.

Anh muốn xem thử xem lời Uông Tuấn Nghị có phải là thật hay không.

Trên đường đi tâm tình của Ôn Văn rất mâu thuẫn, sớm đã biết về nhà chuyện này sẽ không làm mình vui vẻ, nhưng không ngờ lại nhận một tin tức làm mình không thể nào yên lòng như vậy.

Anh hi vọng quan tài trống rỗng, bởi vì như vậy chứng minh anh không phải một thân một mình trên cõi đời này.

Nhưng lại mơ hồ hi vọng rằng cha thật sự vì tai nạn lần đó mà qua đời, như vậy tức là anh không bị cha mình lừa dối.

Tam Tể Nhi lái xe cảm giác được sát khí nồng đậm trên người Ôn Văn, cả thân rấn đều rụt nhỏ lại.

Tới nghĩa trang, Ôn Văn trước tiên phân biệt đặt hai bó hoa trên trước hai ngôi mộ, sau đó phân biệt cúi người, lặng im một hồi rồi linh cảm tỏa ra toàn diện.

Là một người siêu năng, Ôn Văn muốn kiểm tra xem trong quan tài có xác hay không căn bản không cần phải đào ra, chỉ cần tỏa linh cảm của mình ra thì sẽ có được kết quả mong muốn, từ linh cảm, có xác hay không có, cảm giác hoàn toàn khác biệt!

Một lát sau Ôn Văn mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn ngôi mộ của Ôn Duệ.

Nơi đó, thật sự trống rỗng!

Có nghĩa là, có khả năng rất lớn là Ôn Duệ vẫn chưa chết, hoặc có lẽ sau khi Ôn Duệ chết đã có người chuyển thi thể sang nơi khác.

Nhưng không quản là khả năng nào, Ôn Văn cũng phải điều tra chuyện này tới cùng!

Anh đứng thẳng dậy, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ.

“Trước tiên xử lý chuyện nhà Uông Tuấn Nghị, xem thử xem có thể tìm được manh mối liên quan hay không, sau đó hãy đi tìm Hiệp Hội Thợ Săn...”

Sau khi quyết tâm, Ôn Văn bắt đầu dùng thiết bị đầu cuối siêu thợ săn để tìm tài liệu về con trai Uông Tuấn Nghị.

Chỉ cần siêu thợ săn muốn, gần như tất cả tài liệu cá nhân của người bình thường và phần lớn người siêu năng đều được mở rộng vô điều kiện, vì thế Ôn Văn có thể dễ dàng tìm được tài liệu mình muốn.

Ghi chép về Uông Tử Hiên chỉ có cậu ta bị hôn mê mười ngày, về phần những hiện tượng kỳ quái mà Uông Tuấn Nghị nói thì hoàn toàn không thấy bóng dáng, mà chuyện điện thoại tự động gửi tin nhắn cũng không được ghi chép lại.

“Nếu Uông Tuấn Nghị nói là thật thì nghiệp vụ của hiệp hội thành phố Lộc Cảng có sơ sót lớn...”

Có điều, đối với chuyện sơ sót này Ôn Văn cũng không phải không thể hiểu được.

Anh biết công việc của tiểu đội thợ săn cơ bản phức tạp như thế nào, chỉ hôn mê mười ngày lại không có thương vong, không bị bọn họ coi trọng cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng hoàn toàn không có ghi chép thì khó nói.

Tiếp đó anh dựa theo manh mối Uông Tuấn Nghị cung cấp điều tra hai người vì tin nhắn mà xảy ra chuyện, không ngoài ý muốn phát hiện chuyện của bọn họ cũng không được ghi chép lại.

Ôn Văn nhướn mày, bắt đầu sàng lọc, cuối cùng phát hiện tuy số lượng vụ án siêu năng tử vong của thành phố Lộc Cảng gần giống với các thành phố khác.

Nhưng vụ án người bình thường chết ngoài ý muốn và có ý định hành hung cũng không ít, đặc biệt là bắt đầu từ mấy tháng trước, số lượng đang ngày càng gia tăng.

Mỗi vụ án đều trông có vẻ không có vấn đề gì cả, theo hồ sơ thì tựa hồ chỉ là người đó vận may không tốt mà thôi, thế nhưng số lượng quá nhiều thì rõ ràng có vấn đề.

Điều này làm Ôn Văn nhớ tới chuyện mình gặp người đồ trắng ở thành phố Phù Dung Hà, những chuyện ngoài ý muốn này trông rất giống cách làm của bọn hắn.

Ôn Văn đứng dậy, nhìn địa chỉ Uông Tuấn Nghị để lại, rời khỏi nghĩa trang.

Sự việc rối cuộc như thế nào, cuối cùng anh vẫn phải đi một chuyến mới được.

...

“Ăn cơm thôi, Tử Hiên.”

Du Tuệ dịu dàng nhìn đứa con trai đã hơn hai mươi tuổi của mình, giống như chăm sóc trẻ con mới sinh mà chăm sóc hẳn.

Chuyện đã xảy ra ba năm, lúc ban đầu Uông Tuấn Nghị rất lý trí, Du Tuệ thì rơi vào tuyệt vọng, nhưng theo thời gian kéo

dài, Ông Tuấn Nghị ngày càng nóng nảy hơn mà Du Tuệ thì ngày càng dịu dàng hơn.

Không quản thế nào, Ông Tử Hiên cũng là con trai của bà.

Ông Tử Hiên sắc mặt tái nhợt ngoan ngoãn ngồi trên bàn cơm, ánh mắt đờ đẫn cầm bát ăn cơm, cố gắng nuốt thức ăn.

Tiếp đó ánh mắt Ông Tử Hiên giật giật một chút, chân khẽ di chuyển như giẫm trúng thứ gì đó rồi nở nụ cười dọa người, tiếp đó hấn khom lưng bốc thứ đó lên, là một con rết khổng lồ to cỡ ngón cái!

Tiếp đó ở ngay trước mặt Du Tuệ, Ông Tử Hiên nuốt sống con rết kia!

Con rết mạnh mẽ giãy giụa trong miệng Ông Tử Hiên, chất dịch tanh hôi dính đầy khóe miệng Ông Tử Hiên, thế nhưng hấn ăn rất vui vẻ.

Du Tuệ cầm khăn mím cười lau miệng cho hấn, nhìn con trai ăn cơm vui sướng chính là chuyện hạnh phúc nhất của người mẹ.

Ban đầu khi Ông Tử Hiên thường lén lút làm ra chuyện này ở sau lưng Du Tuệ, ngẫu nhiên sẽ bị Du Tuệ phát hiện, hù bà sợ chết khiếp.

Nhưng dần dần Ông Tử Hiên tựa hồ xem rằng những điều khác thường của mình là bình thường, chỉ cần trong nhà không có người ngoài thì hành vi của hấn vẫn luôn đáng sợ như vậy.

Có điều hiện giờ không quản hấn làm cái gì, Du Tuệ cũng quen rồi.

Ông Tuấn Nghị mở vừa đi vào nhà, nhìn thấy cảnh tượng này thì mạch máu trên trán bắt đầu phồng lên.

“Em lại như thế nữa rồi, không cần phải làm như thế, nó bây giờ căn bản không phải là con của chúng ta!”

Du Tuệ bình thản nói: “Không thì còn làm thế nào nữa đây, trói nó lại à? Hay đưa tới bệnh viện tâm thần? Anh nói rằng mình có thể tìm con chúng ta trở lại nhưng đã ba năm rồi đây.”

Ông Tuấn Nghị trầm giọng: “Lần này khác, anh đã tìm được con trai của thám tử Ôn rồi, cậu ta nói có cách giúp anh.”

“Lần nào anh cũng nói như thế.” Du Tuệ không hề bị lay động.

“Xin em lý trí một chút đi!”

Uông Tuấn Nghị lớn tiếng nói, những gì Uông Tử Hiên gặp phải không làm Uông Tuấn Nghị tuyệt vọng, nhưng vợ anh dần dần chết lặng lại làm Uông Tuấn Nghị giống như một thùng thuốc súng.

Uông Tuấn Nghị đang định bùng nổ thì nhìn thấy Uông Tuấn Nghị đang nhìn mình chăm chăm thì mạnh mẽ đè ép cơn giận xuống.

Uông Tuấn Nghị hiểu rõ, Uông Tử Hiên không chỉ là trông không bình thường, năng lực của đứa nhỏ này cũng không bình thường, nếu đột nhiên phát giận ở bên cạnh nó thì sẽ nhận phải hậu quả rất đáng sợ.

Chương 351 - Ma thai

Trong căn phòng u ám, một bóng dáng kỳ lạ nằm sấp ở trước bàn nhìn mười mấy con rôi ở trên bàn.

Chúng tròn vo, trên người vẽ các đặc điểm ngũ quan, trên bụng thì viết các tên khác nhau, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện trong đó có một con rôi đại diện cho Uông Tử Hiên.

“Mau nở ra đi bào các bé cưng của ta, ta đã chờ quá lâu rồi!”

Âm thanh kia dùng giọng điệu chán ghét nói, trong giọng nói không che giấu được chờ mong, nó đã để những con rôi này ẩn núp trong thành phố này hơn ba năm!

“Dừng Chủng Ma, phòng của mày sao vẫn luôn âm u bản thủ thế hả, nơi này không phải vực sâu, để thành cái dạng này quá xui xẻo.”

Âm thanh ghét bỏ truyền tới, một người đàn ông mở cửa bước vào, sau khi vào phòng thì hắt bịt mũi lại, phần đuôi phùng lên ngọn lửa chiếu sáng cả căn phòng.

Lúc này, bóng người quỷ quái kia mới trở nên rõ ràng hơn, đó là một con quái vật có cái bụng to lớn khổng lồ nhưng tay chân gầy nhom như cành khô, từ đỉnh đầu đến chóp đuôi của nó có hai hàng sừng đen.

Mà người đàn ông vừa đi vào thì mặc vest trắng tinh, da hơi ửng đỏ, trên đầu mọc ra hai cái sừng dài đỏ ngầu, tóc dài màu đỏ cột thành chùm tóc đuôi ngựa, cái đuôi phồng lên ngọn lửa linh hoạt chuyển động.

Nếu như bỏ đi đặc điểm quái vật trên người thì hẳn chính là một người đàn ông đẹp trai hiếm thấy.

“Tiểu Viêm Ma chết tiệt, tắt lửa của mày đi, bé cưng của tao rất nhạy cảm với độ nóng và ánh sáng!”

Dụng Chủng Ma gất gông nói, vốn nơi này chỉ có mình hắn, hắn chỉ cần tạo ra nhân ma thai là ổn, thời gian còn lại thì thích làm gì thì làm đó.

Nhưng mấy tháng trước mấy ông lớn ở các thành phố khác không biết vì sao lại tập trung về thành phố Lộc Cảng, đồng thời còn coi nơi này là cứ điểm, dụng chủng ma cũng từ nhân nhả vui chơi biến thành bị quản lý đủ đường.

Người đàn ông bị gọi là Tiểu Viêm Ma dập tắt ngọn lửa trên đuôi mình, sau đó dùng cái đuôi dài của mình trói cổ dụng chủng ma lại, hàm răng sắc bén lộ ra, nhìn chăm chăm Dụng Chủng Ma, nhiệt độ trong phòng cũng tăng cao không ít.

“Tôn kính tao một chút đi loài tạp chủng, tao có thể giết chết mày bất cứ khi nào đây!”

“Khụ khụ, nếu đám trứng này có vấn đề, mày nghĩ Vô Diện Ma đại nhân sẽ nghiêm phạt ai đây?”

“Ở vực sâu thì loài thấp kém như tao có mặt ở khắp mọi nơi, nhưng ở nơi này thì tao còn quan trọng hơn Viêm Ma cao quý như mày đây!”

Dụng Chủng Ma giãy giụa, nó biết lời mình nói sẽ chọc giận Tiểu Viêm Ma, nhưng nó không hề sợ hãi, bởi vì giống như nó nói vậy, ở nơi này thì nó quan trọng hơn Viêm Ma.

Đối với loại ác ma thấp kém như nó mà nói, có thể nói chuyện như vậy với Viêm Ma sáng khoái hơn làm bất cứ chuyện gì khác, với lại chờ đến khi tất cả nhân ma thai đều được ấp nở, sau đó nó không cần sợ con Tiểu Viêm Ma này nữa rồi.

Tiểu Viêm Ma nhìn đám con rồi, nhờ một bãi nước bọt dung nham, không cam lòng buông Dụng Chủng Ma ra.

Nhóm mười mấy nhân ma thai này đã sắp tới thời điểm ấp nở, nếu như xảy ra bất trắc lúc này thì hẳn chắc chắn sẽ bị nghiêm phạt.

Tiểu Viêm Ma đang định chuyển sang phương pháp khác để nghiêm phạt Dụng Chung Ma thì chỉ nghe răng rắc một tiếng, một nhân ma thai động đây!

Trái tim Tiểu Viêm Ma co quắp, chẳng lẽ thật sự có nhân ma thai ấp trứng thất bại vì nhiệt độ cao hẳn tỏa ra khi này?

Hắn đỡ con rối hình người khẽ nhúc nhích kia, chỉ thấy con rối kia giống như vỏ trứng bẻ nát, bên trong chảy ra lòng trắng và lòng đỏ tanh hôi có tơ máu, cuối cùng ở bên trong vỏ trứng là một con mắt chớp chớp.

Dụng Chung Ma vui sướng bò tới bên cạnh con mắt, nâng nó lên rồi say mê nuốt vào bụng.

Sau đó cơ thể Dụng Chung Ma bắt đầu ưỡng éo bất quy tắc, đến khi dừng lại thì phần mi tâm của nó lại có thêm một con mắt!

Dụng Chung Ma đắc ý nhìn Tiểu Viêm Ma nói: “Hiện giờ nhân thai ma đầu tiên đã được ấp nở, khoảng thời gian ngắn kế tiếp không quản là ai cũng không được tới quấy rầy tao!”

Tiểu Viêm Ma im lặng suy nghĩ một hồi, sau đó rời khỏi căn phòng gây giống này, nhân ma thai đã bắt đầu nở, như vậy trong khoảng thời gian này Dụng Chung Ma chính là ác ma quan trọng nhất trong cứ điểm này.

Hơn nữa Tiểu Viêm Ma có thể cảm nhận được sau khi nuốt con kia xong, thực lực của Dụng Chung Ma đã tăng mạnh, sau khi toàn bộ mười sáu nhân ma thai được ấp nở, thực lực của nó khẳng định không hề yếu hơn mình, thậm chí còn mạnh hơn!

Tiểu Viêm Ma đi rồi, Dụng Chung Ma lại tiếp tục nằm úp sấp trên bàn, ánh mắt say mê nhìn đám con rối kia.

“Mau nở đi vào bảo bối của ta, để càng nhiều đồng bào giáng xuống thế giới chưa khai thác này, chăn nuôi nhân loại cho chúa tể vĩ đại thu hoạch linh hồn thích hợp!”

Chỉ trong nháy mắt lại có vài con rối xuất hiện vết rạn nứt, trong đó có cả con rối đại diện cho Ông Tử Hiên.

Ánh mắt của Dụng Chung Ma lại càng mê ly hơn.

...

Ông Tử Hiên lạnh lùng nhìn chằm chằm cha mẹ cãi nhau, cảnh tượng này hẳn đã nhìn chán rồi.

Bắt đầu từ cái ngày ba năm trước, hẳn trở nên khác đi, chuyện này chính bản thân hẳn biết rõ.

Nếu như hẳn muốn, hẳn có thể dễ dàng xé toạc cha mẹ ra, đồng thời không bị bất cứ người nào chú ý tới.

Hẳn có năng lực như thế, vẫn luôn có loại kích động này, hai phần máu thịt thơm ngon mỗi ngày tới lui ở bên cạnh rất có lực hấp dẫn đối với hẳn.

Nhưng Ông Tử Hiên không làm như vậy, bởi vì hẳn vẫn còn ký ức và nhân cách, biết họ là cha mẹ của hẳn, vì thế trước khi lột xác, lột họ cần phải sống.

Cũng tức vì nhân cách của Ông Tử Hiên vẫn còn lưu lại trong người nên ba năm nay hẳn mới không làm Hiệp Hội Thọ Săn chú ý.

Nhưng gần đây sức mạnh của hẳn hình như đã ngày càng mạnh hơn, nhân cách cũng ngày càng mờ mịt, giống như lúc Du Tuệ lau miệng cho hẳn, hẳn muốn cắn đứt tay bà ta, hoặc là để sâu bọ bò đầy cơ thể bà ta!

Loại ý nghĩ này làm Ông Tử Hiên cảm thấy sợ hãi, không phải sợ tôn thương cha mẹ mà là cảm giác được sự tồn tại của mình ngày càng yếu đi, giống như có thứ gì đó muốn thay thế mình...

Sợ hãi chỉ xuất hiện trong nháy mắt đã bị Ông Tử Hiên ném ra sau đầu, tình cảm con người bình thường của hẳn sớm đã nhạt tới một mức độ nhất định.

Hoặc nên nói là mỗi khi hẳn sinh ra cảm xúc háo hức kịch liệt thì tâm tình đều tan biến không còn chút dấu vết, để hẳn vẫn luôn duy trì bình tĩnh.

Ngày hôm nay Uông Tuấn Nghị lại muốn tìm người chữa bệnh cho hắn, điều này làm Uông Tử Hiên cảm thấy buồn cười, bởi vì chính bản thân hắn biết rõ mình không bị bệnh mà là đang dần biến thành một thứ khác.

Một sinh vật cao cấp hơn nhân loại.

Nhưng trước khi hoàn toàn lột xác, Uông Tuấn Nghị muốn sinh tồn thì phải tuân theo quy luật của thế giới con người, vì thế hắn vẫn luôn cố nhẫn nhịn.

Mỗi khi hắn nhìn thấy sinh vật ngu xuẩn này cố gắng khuyên nhủ mình không nên tức giận cha mẹ mình thì trong lòng hắn chỉ muốn làm cho đám người kia phải ngậm miệng lại.

Đột nhiên Uông Tử Hiên nghe thấy tiếng gì đó vỡ ra, tiếp đó trong đầu truyền tới cảm giác đau đớn làm ý thức của hắn ngày càng mờ mịt hơn.

Hắn biết, có nhiều thứ sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cơ thể hắn...

Mà theo những thứ đó biến mất, một loại kích động khác tràn ngập trong đầu hắn.

Đó là... cảm giác đói bụng!

Chương 352 - Tôi đến khám bệnh đây

Mặt trời ngả về tây, ánh sáng chiều chiếu rọi vào phòng, chiếu rọi lên gương mặt Uông Tử Hiên, đây là những giây phút an tĩnh hiếm hoi trong suốt ba năm qua của người thanh niên hơn hai mươi ba tuổi này.

Uông Tuấn Nghị và Du Tuệ trước đó còn gì chuyện tìm người ‘chữa bệnh’ cho Uông Tử Hiên mà cãi nhau nhìn thấy tư thế ngủ của Uông Tử Hiên mà lộ ra ý cười.

Bọn họ không nhận ra điều khác thường, ban ngày Uông Tử Hiên rất thích ngủ, nhưng ngủ sâu như lúc này thì rất hiếm thấy.

Vì thế bọn họ cũng không quấy rầy giấc ngủ của Uông Tử Hiên.

Du Tuệ ở trong phòng bếp làm cơm tối, Uông Tuấn Nghị thì khăn trương chờ đợi Ôn Văn tới, hắn có chút hối hận vì đã

không hỏi số điện thoại của Ôn Văn, Ôn Văn nói rằng trưa sẽ tới nhưng giờ đã là hoàng hôn rồi.

Không ai chú ý tới theo ánh sáng mặt trời dần trở nên yếu ớt thì sắc mặt Uông Tử Hiên cũng trở nên quý dị.

Một lát sau, Uông Tử Hiên mở mắt ra, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị, ánh mắt của hắn không phải trắng và đen giao nhau, nó hoàn toàn là màu đen kịt, nhìn kỹ thì có thể phát hiện loại đen kịt đó là vì có chi chít những con sâu nhỏ đen kịt phủ ở bên trên!

Cơ thể Uông Tử Hiên mất cân đối đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của Uông Tuấn Nghị kéo từng chiếc rèm cửa sổ lại, để căn phòng trở nên u ám.

Tiếp đó đi tới trước cửa, dùng một cây sắt đâm vào lỗ khóa, nếu không bẻ gãy cây sắt và chốt cửa thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai có thể rời khỏi nơi này.

“Con làm gì đó?”

Uông Tuấn Nghị tức giận hỏi Uông Tử Hiên, tuy con trai vẫn luôn không bình thường nhưng hành vi của nó lúc này làm Uông Tuấn Nghị cảm thấy rất bất an.

Uông Tử Hiên quay đầu lại nhìn Uông Tuấn Nghị, khóe miệng toét ra một cách không hề bình thường, một lượng lớn nước bọt chảy ra: “Cha... ta đã ăn sâu ba năm rồi, ăn đến phát chán rồi, ta muốn ăn thứ khác.”

“Con muốn ăn thứ khác thì nói với mẹ, để mẹ làm cho con ăn.”

Du Tuệ bung chén đĩa, vui sướng từ trong phòng bếp đi ra ngoài, nghe thấy Uông Tử Hiên không muốn ăn sâu nữa, bà cứ tưởng đâu vấn đề của con trai đã chuyển biến đột.

“Ta muốn ăn, hai người! Bà đã đồng ý rồi, vậy thì cho ta đi!”

Cơ thể Uông Tử Hiên vặn vẹo quý dị, cơ thể ngửa ra sau, ngực ưỡn lên trên, lưng ở phía dưới, đầu ngẩng về phía trước, khớp tay khớp chân co quắp như thú dữ chống đỡ cơ thể.

Hắn giống như con nhện bò nhanh tới chỗ Du Tuệ, Du Tuệ sợ tới sừng sốt, chén đĩa rơi xuống đất, phát ra tiếng hét chói tai.

Kể từ ngày ba năm trước, tuy Ôn Tử Hiên vẫn rất đáng sợ nhưng chưa từng có hành động tấn công bọn họ, nguyên nhân cũng chính vì thế nên bọn họ mới an tâm ở cùng một chỗ với Ôn Tử Hiên.

Ôn Tử Hiên bò được phân nửa thì một con dao găm cắm phập vào sàn nhà ngay trước mặt hắn, làm thế xông tới của hắn bị tạm hoãn lại, là dao găm Ôn Tuấn Nghị ném ra.

Là một trong số những thân tượng lúc nhỏ của Ôn Văn, Ôn Tuấn Nghị ít nhiều gì cũng là thám tử nổi tiếng, mặc dù không bước vào thế giới người siêu năng nhưng so với người bình thường vẫn mạnh mẽ hơn một chút.

Ôn Tử Hiên bị cản lại cũng không tức giận, chỉ quay đầu nhìn sang Ôn Tuấn Nghị, nhếch môi mỉm cười.

“Loại đồ chơi này không có tác dụng gì với tao đâu, có điều mày đã gấp như vậy thì cứ ăn mày trước vậy, dù sao thì bà ta cũng không trốn thoát được.”

“Vì nhốt tao, bọn mày cố ý hàn chắn song sắt, đổi cửa thành loại chống trộm cao cấp, nhưng bọn mày không biết cho dù có những thứ này thì tao vẫn có thể đi ra ngoài bất cứ lúc nào, chỉ là tao không muốn mà thôi.”

“Tác dụng của những thứ này chính là nhốt bọn mày lại ở trong này, để bọn mày phải ném thử mùi vị tuyệt vọng.”

Nhìn con trai giống như đã biến thành người khác, mồ hôi Ôn Tuấn Nghị túa ra như mưa, rút khẩu súng lục trên người nhắm thẳng tới Ôn Tử Hiên.

“Dừng lại, bằng không tôi sẽ nổ súng!”

Đối với Ôn Tuấn Nghị mà nói, chia súng về phía con trai mình là một chuyện rất khó khăn.

Mặc dù Ôn Tử Hiên đã trở nên giống quái vật hơn con người nhưng hắn vẫn chưa từng nghĩ tới chuyện từ bỏ mà chỉ muốn chữa bệnh cho con trai mà thôi, sau đó một nhà ba người bọn họ sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng bây giờ Ôn Tử Hiên lộ ra dấu hiệu muốn làm hại người khác, hắn không thể mềm lòng nữa, nếu như Ôn Tử

Hiên ra ngoài làm hại người khác thì đó chính là trách nhiệm của hắn.

Chỉ cần Uông Tử Hiên có khuynh hướng công kích thì Uông Tuấn Nghị sẽ không chút do dự nổ súng, cùng lắm thì cuối cùng hắn cũng tự sát, chôn cùng với con trai!

Thế nhưng Uông Tuấn Nghị còn chưa kịp đấu tranh tâm lý xong thì đã cảm thấy nhót nhót, giống như có thứ gì đó đang ngo ngoậy.

Tiếp đó Uông Tuấn Nghị kinh hãi phát hiện có một con sâu xanh béo múp múp nằm trên tay mình!

Lúc phát hiện con sâu này thì Uông Tuấn Nghị cũng cảm thấy tay mình mất đi cảm giác, súng không thể không chế rớt xuống đất.

Uông Tử Hiên nhặt khẩu súng kia lên, rã nó ra thành từng bộ phận rồi nói: “m thanh nổ súng quá lớn, cho dù nơi này là chung cư cao cấp cũng không hoàn toàn cách âm được hoàn toàn, tao không muốn sự tồn tại của tao bị quá nhiều người biết.”

Lúc Uông Tử Hiên nói chuyện thì có một con rết từ trong miệng hắn bò ra rồi lại chui vào trong tai hắn, Uông Tuấn Nghị nhìn mà tê cả da đầu.

Để chất độc ngừng lan tràn, Uông Tuấn Nghị cầm lấy một cọng dây nhỏ, chuẩn bị cột tay mình lại.

Uông Tử Hiên chảy nước bọt nói với Uông Tuấn Nghị: “Yên tâm, chất độc này chỉ làm mày bị tê liệt mà thôi, tao sẽ không độc chết mày, độc chết ăn không ngon!”

Tiếp đó Uông Tử Hiên bỏ nhào tới chỗ Uông Tuấn Nghị, đẩy ngã hắn xuống đất, đè chặt tay chân không cho Uông Tuấn Nghị động đậy, mà Uông Tuấn Nghị chỉ có thể tuyệt vọng nhìn cái miệng đầy sâu bọ và nước miếng của con trai mình há to, từng chút tới gần.

Lúc này Du Tuệ cố dòn hết can đảm quơ lấy dao phay bỏ nhào về phía Uông Tử Hiên.

Trước đó Uông Tử Hiên tuy kỳ quái nhưng vẫn có thể miễn cưỡng giải thích là bị bệnh lạ, nhưng đáng về hiện giờ thì rõ

ràng đã không còn là con trai của bà nữa.

Nhưng dao của Du Tuệ vừa giơ lên thì đã rơi xuống đất, suýt chút nữa đã nện vào chân bà.

Bởi vì bà nhìn thấy một con rết rất lớn từ phần đuôi xương cụt của Uông Tử Hiên chui ra, nó dựng thẳng đứng nhìn bà, làm bà không có nổi can đảm để cầm dao.

“Mẹ, đừng gấp gáp mà, phải xếp hàng chứ.”

Uông Tử Hiên nói xong câu đó thì há mồm nhắm vào Uông Tuấn Nghị đang không thể động đậy, chuẩn bị cắn một phát.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một tiếng vang nhỏ xuất hiện, một viên đạn xuyên thủng tay phải Uông Tử Hiên, máu tanh hôi theo vết thương trào ra.

“Là ai?”

Uông Tử Hiên nhìn sang hướng viên đạn bay tới gầm nhẹ một tiếng nhưng không thấy người, chỉ phát hiện trên cửa có một vết đạn, là một viên đạn xuyên thủng cửa chống đạn rồi bắn vào giữa tay hắn!

Người nổ súng không trả lời mà chỉ bắn liên tiếp vài phát trúng vào người Uông Tử Hiên, hắn chỉ có thể bắt đắc dĩ nhảy từ trên người Uông Tuấn Nghị đi, con rết nhìn chằm chằm Du Tuệ cũng bị đạn bắn xuyên đầu, co quắp ở dưới đất.

Tiếp đó, cửa chống trộm đất tiền bị một lực mạnh đá văng, một người đàn ông mặc áo khoác rộng vành màu đen co chân lại, ung dung bước vào phòng.

Người này tay trái cầm một khẩu súng có hoa văn hình sói màu bạc trắng, tay phải cầm một cây gậy chống nhọn nhọn lóe ra màu máu, người này chính là Ôn Văn.

“Uông tiên sinh, tôi tới xem bệnh cho con ông!”

Chương 353 - Thực lực của Tam Tể Nhi

Nhìn thấy Ôn Văn đập cửa tiến vào, Uông Tuấn Nghị thở phào một hơi, cả người cũng thả lỏng hẳn.

Nhìn dáng vẻ đá văng cửa thì biết ngay Ôn Văn quả thực giống như Ôn Duệ, có khả năng mà người bình thường tuyệt đối không có được!

“Mày là ai?”

Uông Tử Hiên cẩn thận nhìn Ôn Văn, hắn vẫn chưa lột xác hoàn toàn, cũng chưa nhận được toàn bộ sức mạnh, nhưng hắn biết mình không phải đối thủ của Ôn Văn.

Ôn Văn cũng không để ý tới hắn, chỉ nói với Uông Tuấn Nghị: “Uông tiên sinh, cửa nhà ông chắc chắn thật đấy, lâu lắm rồi không đá cánh cửa nào cứng tới vậy.”

“Cửa này tôi dùng một số tiền lớn để mua về, đương nhiên là chắc rồi.” Uông Tuấn Nghị miễn cưỡng cười nói, cho dù con hắn biến thành quái vật thì hiện giờ chính là thời điểm thoải mái nhất suốt mấy năm nay.

Bởi vì Ôn Văn thật sự có khả năng có thể chữa khỏi cho con trai hắn!

“Trả lời vấn đề của tao, mày là ai?”

Uông Tử Hiên nóng nảy rít gào, ngay khi đã bắt đầu biến đổi thì bất an cũng xuất hiện trong lòng hắn, hắn có cảm giác cho dù mình thật sự biến hóa hoàn toàn thì cũng không phải là đối thủ của Ôn Văn!

“Kẻ hèn này là một đại thám tử rất lợi hại, lần đầu gặp mặt, tao sẽ chiếu cố mày nhiều hơn.” Ôn Văn dùng tay xoay cây gậy một vòng, hơi khom người nói với Uông Tử Hiên.

Uông Tử Hiên câm nín, không phải là lần đầu gặp mặt xin chiếu cố nhiều hơn mới đúng à, còn tự xưng là đại thám tử rất lợi hại là cái quỷ gì?

Uông Tử Hiên thử nói với Ôn Văn: “Đây là chuyện nhà tao, không liên quan gì tới mày, mày không nên xía vào.”

“He he, tao chính là thích quản chuyện nhà...”

Ôn Văn đột nhiên có chút sùng sốt, sau đó ánh mắt sáng lên nhìn Uông Tử Hiên: “Sức mạnh của mày đang đột nhiên gia tăng, mày đang biến đổi thành một sinh vật khác, rốt cuộc nguyên lý là gì?”

Sức mạnh của người siêu năng bình thường hoặc quái vật sẽ không thể nào vô duyên vô cớ gia tăng như vậy, mà hơi thở của Uông Tử Hiên đang từng chút tăng mạnh, đồng thời hắc tựa hồ cũng từ nhân loại biến thành quái vật.

Cho dù là Tống Lăng đã làm cho nhân loại của thị trấn Cổ Tích có được một phần đặc biệt của quái vật cũng là thành lập từ điều kiện quái vật cho phép hắc bộc lột mới thành công được.

Nhưng hiện giờ năng lượng kỳ dị trong cơ thể Uông Tử Hiên đang đột nhiên tăng trưởng, ngay khoảnh khắc Ôn Văn xuất hiện thì hắc lại càng trở nên không giống nhân loại hơn nữa.

Lại quan sát tiếp, Ôn Văn phát hiện trong cơ thể Uông Tử Hiên tựa hồ có một con đường kết nối với thế giới trong, sự tồn tại kỳ lạ kia đang thông qua con đường này chui vào trong cơ thể Uông Tử Hiên, theo thời gian trôi qua dần thay thế Uông Tử Hiên.

Mà hơi thở quái dị đó có chút giống với thứ đã bám trên phân thân Trịnh Phong trước kia, dần tới Trịnh Phong cuối cùng đã hoàn toàn điên loạn.

“Cảm giác này có chút quen thuộc... mày đang biến thành ác ma!”

Sau khi trở thành siêu thợ săn, Ôn Văn đã không còn là người siêu năng thiếu hiểu biết về thế giới siêu năng nữa rồi.

Trong đám quái vật ở thế giới trong, ác ma là một loại khá đặc biệt, theo ghi chép của hiệp hội thì chúng sinh trưởng trong một thế giới đặc biệt ở thế giới trong, thế giới đó được gọi là ‘Vực Sâu’.

Tất cả quái vật ở trong Vực Sâu đều là ác ma, có đủ loại, khá phức tạp.

Mà đám ác ma cũng chính là một trong những quân thể xâm lấn thế giới hiện thực đầu tiên, đồng thời cũng rất nổi tiếng thời đó.

Thợ săn lúc ban đầu chính là thợ săn chuyên bắt ác ma.

Nhưng theo thời gian trôi qua, ác ma ở thế giới hiện thực dần dần mai danh ả tích, ngược lại là quái vật khác đã chiếm cứ vị

trí nhân vật chính trong truyền thuyết khủng bố.

Nhưng mỗi thợ săn đều biết ác ma chưa từng ngừng hoạt động, giờ phút nào chúng cũng đang âm mưu phá hoại thế giới này.

Những đoàn thể thờ cúng ác ma chiếm giữ một phần trong số các tổ chức bí mật mạnh nhất Liên Bang!

Sau khi biết Uông Tử Hiên có liên quan tới ác ma, Ôn Văn lại càng hung phấn hơn, là một thợ săn, đương nhiên phải săn ác ma mới sướng!

Hơn nữa quan trọng hơn là trong hệ thống treo thưởng của Hiệp Hội Thợ Săn, ác ma chính là loại cao nhất!

“Mày thế mà lại nhận ra tao, còn biết tao là gì!”

Đôi mắt nhỏ của Uông Tử Hiên teo lại, quá trình áp trứng vẫn đang tiến hành, hắn không có được trí nhớ đầy đủ nhưng bản năng nói cho hắn biết, hắn nên che giấu sự tồn tại của mình ở trong thế giới loài người, không thể để người khác biết thân phận của mình.

“Tao biết cái gì quyết định ở việc mày biết cái gì, xin hãy bó tay chịu trời!” Ôn Văn mỉm cười nói.

Hiện giờ Ôn Văn cơ bản đã có thể xác nhận trước đây Uông Tuấn Nghị không nói sáo, nhà bọn họ quả thực đã bị sức mạnh siêu nhiên quấy nhiễu.

Mà trong tình huống như vậy, Uông Tuấn Nghị cố chấp cho rằng Ôn Duệ có khả năng giải quyết vấn đề, như vậy đã có thể nói rõ, trong lòng Uông Tuấn Nghị, Ôn Duệ chính là người siêu năng.

Mà nếu Ôn Duệ thật sự là người siêu năng thì rất có khả năng hắn vẫn chưa chết, phía sau chuyện này có lẽ ẩn giấu chuyện gì đó, còn rất rất nhiều nữa...

Có điều, chuyện này Ôn Văn sẽ điều tra sau, hiện giờ chuyện quan trọng anh cần làm chính là xử lý Uông Tử Hiên!

“Mày đúng là mơ mộng hão huyền!”

Uông Tử Hiên hừ lạnh một tiếng, hắn không phải người ngu, sao có thể bó tay chịu trời, hắn quay sang há miệng với Ôn

Văn, một con rết *Scutigera Coleoptrata* to như một con bọ lớn bỏ nhà về phía Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn không hề có bất cứ động tác nào thì một thứ to lớn dữ tợn đã chui ra, nuốt con rết kia vào bụng, nó chính là Tam Tể Nhi!

Tam Tể Nhi vốn bò trong nón Ôn Văn, hiện giờ đã biến thành một con rắn to như thùng nước, trên người không ngừng biến đổi màu sắc, ba con mắt nhìn đám sâu bọ kia, lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Đám sâu kia trông có vẻ ăn rất là ngon!

Mặc dù ở cùng Ôn Văn, đã quen với chuyện ăn thức ăn loài người, khẩu vị cũng kén chọn hơn nhưng đối với loại máu thịt có ẩn chứa hơi thở siêu năng này, nó lại càng hấp dẫn Tam Tể Nhi hơn.

Uông Tử Hiên kiên ky nhìn Tam Tể Nhi, hẳn vốn cho rằng mình cùng lắm là không đánh lại Ôn Văn mà thôi, nhưng hiện giờ hẳn bị ai phát hiện, có lẽ ngay cả thú cưng của Ôn Văn hẳn cũng không sánh bằng...

Trên thực tế tuy Ôn Văn cảm thấy Tam Tể Nhi rất yếu nên ngoại trừ lái xe thì không dẫn Tam Tể Nhi theo chơi cùng, nhưng Tam Tể Nhi chỉ yếu đối với Ôn Văn mà thôi.

Ngoại trừ móng chân, xác đậu phộng và vỏ quýt này nọ, mỗi khi Ôn Văn đánh chết quái vật thì Tam Tể Nhi đều có cơ hội ăn một chút máu thịt quái vật, mà phẩm chất của số máu thịt đó đều cao cấp hơn Tam Tể Nhi rất nhiều, vì thế thực lực của nó cũng gia tăng nhanh chóng.

Cho dù vẫn chưa mọc răng nọc nhưng với cơ thể mạnh mẽ của mình và khả năng tùy ý biến to hóa nhỏ, nó đã có thể so sánh với quái vật Tai Hại bình thường rồi.

Uông Tử Hiên hoảng sợ tức giận gầm lên một tiếng, mỗi lỗ thủng trên người đều có sâu bò ra tràn về phía đám người, muốn tranh thủ thời gian để mình chạy trốn.

Tiếp đó Uông Tử Hiên nhắm mới một cánh cửa sổ, dùng sức bẻ cong chắn song thép, muốn dựa vào đó để chạy trốn.

Đúng vậy, hẳn khá vất vả để bẻ cong được thanh thép...

“Tam Tể Nhi, đâm sâu bọ hấn thả ra giao cho mày, muốn ăn thế nào thì ăn.”

Ôn Văn ra lệnh cho Tam Tể Nhi, sau đó chính mình đưa tay chỉ về phía Uông Tử Hiên.

Chương 354 - Chinh phạt ác ma

Một tia sáng trắng tinh từ trong ngón tay Ôn Văn bắn ra, chiếu vào người Uông Tử Hiên, làm hấn đang cố bẻ thanh thép nháy mắt trở nên bủn rụn không còn sức, da giống như bị lửa thiêu đốt.

Ác ma là sinh vật mang năng lượng tiêu cực thuần túy, tức là loại sức mạnh ánh sáng thần thánh như thế này có thể tạo thành tổn thương rất lớn đối với bọn chúng, thiên sứ mang theo năng lực tích cực chính là khắc chế tự nhiên.

Tiếp đó, Ôn Văn đi tới bên cạnh Uông Tử Hiên, xách hấn thả lên một chiếc ghế ở giữa phòng khách, sau đó dùng cây thép mà hấn cố gắng bẻ cong kia thành sợi dây trói hấn vào bàn.

Mà lúc này Tam Tể Nhi cũng đã ăn xong hết lữ sâu bọ, ở máy đun nước súc miệng một phen rồi mới bò lại trên người Ôn Văn.

Sau khi ăn xong thứ có mùi lạ, nếu không súc miệng thì không được tùy tiện tới gần Ôn Văn, đây cũng là một trong những kinh nghiệm rắn sinh của Tam Tể Nhi sau khi trở thành thú cưng của Ôn Văn.

Trói Uông Tử Hiên xong, Ôn Văn bảo Tam Tể Nhi trông chừng hấn, sau đó sắp xếp ổn thỏa cho Uông Tuấn Nghị và Du Tuệ.

Sau khi trấn an cảm xúc của Du Tuệ, đơn giản giải độc giúp Uông Tuấn Nghị, sau đó Ôn Văn nói với hai người: “Nói thật, tôi cũng không biết có thể làm con trai hai người trở lại bình thường hay không, nếu như tìm được tôi sớm hơn thì tôi có thể nắm chắc một chút, nhưng bây giờ thì... tôi cũng không nắm chắc.”

Du Tuệ nhỏ giọng bật khóc, Uông Tuấn Nghị vừa an ủi vợ mình vừa dùng ánh mắt mong đợi nhìn Ôn Văn, hấn không nói

gì nhưng hắn muốn nói gì thì Ôn Văn hiểu rất rõ.

Không nhìn hai người này nữa, Ôn Văn đi tới phòng khách, hai mắt sáng ngời nhìn Uông Tử Hiên.

Anh đã từng thấy qua ác ma bóng tối, nó đã bị anh dùng sức mạnh ngục đốc Tai Nạn tiêu diệt, vì thế con ác ma này chính là đồ chơi mới của Ôn Văn.

Uông Tử Hiên đang từng chút biến đổi theo hướng không thuộc về mình, chờ đến khi loại biến đổi này kết thúc thì Uông Tử Hiên đã không còn là con trai của Uông Tuấn Nghị nữa, mà chính là một con ác ma đáng sợ.

Vì thế chuyện mà Ôn Văn muốn làm hiện giờ chính là ngăn cản loại biến đổi này.

Ác ma khác với phần lớn quái vật, ngoại trừ một số ít ác ma, phần lớn cơ thể ác ma không thể trực tiếp giáng xuống hiện thực, chúng cần dùng cơ thể nhân loại mới có thể thật sự sinh hoạt ở thế giới hiện thực.

Mà sử dụng cơ thể nhân loại cũng tức là nếu không giết chết Uông Tử Hiên với tư cách là ký chủ thì rất khó ngăn cản loại biến đổi này, khi không có lựa chọn nào khác thì Ôn Văn sẽ không chút do dự chọn làm như vậy, nhưng hiện giờ thì vẫn chưa đến mức đó.

May mắn là không phải tất cả cơ thể nhân loại đều có thể thừa nhận nổi ác ma, vì thế số lượng ác ma ở thế giới hiện thực cũng không nhiều.

Những loại quái vật khác nếu may mắn gặp được con đường tự nhiên thì có thể tiến vào thế giới hiện thực, mà ác ma thì phải có nhân loại thích hợp ở gần đó mới được, giống như Trịnh Phong vậy.

Nhưng tình huống của Uông Tử Hiên hiện giờ có chút kỳ quái, hình như trước khi bị ác ma chiếm lấy cơ thể, hắn đã bị đặc biệt bồi dưỡng thành ký chủ phù hợp với ác ma.

Mà ác ma giáng xuống người hắn cũng khác với ác ma tiến vào theo con đường đặc biệt, nó không giống con đường ngẫu nhiên tạo thành, càng giống như thông qua con đường chuyên dụng mà tới.

Mặc dù tốc độ giáng xuống có hơi chậm nhưng lại ổn định hơn, ít nhất Ôn Văn đơn giản quan sát một phen cũng không tìm được cách nào đóng lại.

Cảm nhận được khác thường, lại nghĩ tới người nhận được tin nhắn kỳ quái kia không phải chỉ có một người bị hại là Ôn Tử Hiên, Ôn Văn cho ra một kết luận: “Có người đang chế tạo một số lượng lớn thể chất thích hợp với ác ma, có kế hoạch để ác ma giáng xuống!”

Sau khi có được kết luận này, Ôn Văn cảm thấy khá căng thẳng, loại ác ma này giáng xuống sẽ mang tới uy hiếp rất lớn cho thế giới hiện thực, Ôn Văn nhất định phải đóng lại!

Chẳng qua anh không lập tức thông báo cho hiệp hội mà dự định vớt trước vài chỗ tốt rồi mới báo, dù sao thì anh cũng không còn là Ôn Văn nhỏ yếu nữa rồi, anh đã có đủ năng lực để xử lý.

Hơn nữa Ôn Văn cứ cảm thấy phòng giam của mình nếu không giam giữ thêm một ít ác ma thì không hoàn mỹ cho lắm.

“Như vậy, trước tiên thử làm biến đổi của mào chậm lại, theo tao nhớ thì ác ma có những đặc tính khá kỳ diệu.”

Ôn Văn biến mất trong không khí, một phút sau từ trong trạm thu nhận lấy ra vài thứ gì đó.

Trước tiên dùng vôi trắng vẽ hình ngôi sao mười hai cánh ở xung quanh Ôn Tử Hiên, trong tài liệu của Hiệp Hội Thợ Săn, đây là trận pháp chuyên dùng để đối phó ác ma trong thế giới hiện thực.

Trận pháp này có hiệu lực rất mạnh đối với ác ma, cho dù là người bình thường vẽ thì cũng đủ làm ác ma nhỏ yếu không thể thoát ra ngoài được.

Tiếp đó Ôn Văn dùng một cái bình tưới nước nhỏ xối nước lên đầu Ôn Tử Hiên.

Nước này không phải nước thường mà là nước thánh, nước thánh xối lên đầu Ôn Tử Hiên giống như xối nước vào bàn ủi nóng, nháy mắt bốc hơi, mà Ôn Tử Hiên cũng phát ra tiếng gào rú không giống nhân loại.

Hiệu quả của nước thánh đối với ác ma rõ rệt hơn khi dùng với vampire rất nhiều, thậm chí đủ sức gây ra tổn thương thật sự.

“Chậc, nước thánh không nhiều lắm, có lẽ nên tới giáo đường gần đây trộm một ít...”

Nước thánh mà Ôn Văn dùng hiện giờ chính là nước thánh từ cái thùng lớn mà anh trộm lúc ban đầu, hiện giờ chỉ còn lại mỗi một bình nhỏ mà thôi.

Thứ nước thánh này thật ra chính là nước ngâm thánh giá và được giáo hội chúc phúc, một lần có thể chế tạo bao nhiêu tùy thuộc vào cái thùng lớn cỡ nào.

Nếu như tín ngưỡng của Ôn Văn gọi là Đấng Tạo Hóa thì anh cũng có thể tự mình chế tạo ra, không hề có chút khó khăn nào, nhưng với quyền hạn của anh hiện giờ, thật ra cũng có thể từ con đường chính quy nhận được, nhưng anh lại muốn trộm...

Thiên sứ, thú một sừng và những gì đã gặp ở trấn Quang Phổ làm Ôn Văn thay đổi cái nhìn với tổ chức tôn giáo lớn nhất liên bang này, ác cảm không nói nên lời.

Trận pháp và nước thánh kết hợp thực rõ ràng có thể làm chậm tốc độ biến đổi, thậm chí thứ bám trên người Uông Tử Hiên còn có ý muốn lùi bước.

Nhưng không thể đuổi thứ này ra ngoài, nếu như muốn hoàn toàn giải quyết vấn đề thì phải giải quyết đầu nguồn.

Ôn Văn suy đoán, loại biến đổi này không thể trống rỗng xuất hiện, khẳng định có đầu nguồn tồn tại, một khi giải quyết được đầu nguồn thì tình huống của Uông Tử Hiên chắc chắn sẽ trở nên tốt đẹp.

Nếu như Ôn Văn không muốn giết Uông Tử Hiên thì chỉ có thể dùng cách này, dùng phương pháp này thì ít nhất có thể kéo dài thời gian chuyển đổi thêm vài ngày, đối với Uông Tử Hiên thì đây là một chuyện đau đớn lại rất tàn nhẫn, nhưng nếu muốn hấn sống thì chỉ có thể làm như thế mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn nói với Uông Tuấn Nghị: “Kế tiếp tôi phải ra ngoài một chuyến để giải quyết đầu nguồn chuyện này, giao cho ông trông coi cậu ta, một khi cậu ta xuất hiện phản kháng kịch liệt thì rưới một chút nước thánh lên

người cậu ta, tôi sẽ bảo Tam Tể Nhi ở lại bảo vệ an toàn cho mọi người.”

Ôn Văn không muốn thông báo cho Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Lộc Cảng, anh không biết phía sau sự kiện Uông Tử Hiên còn bao nhiêu ác ma.

Xử lý của Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Lộc Cảng về chuyện của Uông Tử Hiên làm Ôn Văn lo lắng, tuy không nhất định là bọn họ thông đồng làm bậy với ác ma nhưng có khả năng cao là có ác ma là nội gián.

Thấy Uông Tuấn Nghị gật đầu đồng ý, Ôn Văn hỏi hấn về những tài liệu có liên quan tới tin nhắn kỳ quái kia trong tay hấn, chuẩn bị chinh phạt ác ma.

Chương 355 - Kiểm tra điện thoại

Suy đoán cẩn thận thì tình huống của Uông Tử Hiên tối đa có thể kéo dài hai ba ngày, sau đó cho dù hấn không hoàn toàn biến đổi thành ác ma thì Ôn Văn cũng sẽ không để hấn ở nhà Grey River.

Muốn ngăn cản Uông Tử Hiên biến đổi thì phải tìm cho được đầu nguồn gây ra chuyện này, mà manh mối tìm kiếm đầu nguồn chính là số tài liệu mà Uông Tuấn Nghị điều tra được.

Những tài liệu đó được ghi chép trong một quyển sổ nhỏ, bên trên ghi lại những gì Uông Tuấn Nghị điều tra được, mỗi người bị hại từng nhận được tin nhắn quỷ dị kia, số đã gửi tiếp tin nhắn thì không cần xem, mà số người không gửi tin đi thì có tới hai mươi bốn người.

Trong số hơn hai mươi người này có bảy người gặp tình huống giống như Uông Tử Hiên, vì không gửi tin nhắn đi mà dẫn tới hôn mê một thời gian ngắn, sau khi tỉnh lại thì tính tình thay đổi rất lớn.

Mà mười bảy người còn lại, sau vụ tin nhắn xảy ra được một tuần thì đều gặp phải một vài biến cố.

Mất tiền, trộm vào nhà, máy vi tính nổ tung, đủ thứ xui rủi ập tới...

Nói chung là khoảng thời gian đó bọn họ giống như bị Lý Đại Trang chiếu cố vậy, nếu không phải Lý Đại Trang đang tham gia huấn luyện, Ôn Văn thật sự muốn gọi cậu ta qua giúp mình tra án.

Mà người gửi tin nhắn thì trong vòng một tuần cũng gặp chút biến cố.

Ngược lại với những người không gửi tin, vận may của bọn họ đều khá tốt, có người thì được ban phước, có người thì công việc thuận lợi.

Nhật được tiền, thăng chức tăng lương, không cẩn thận gây ra sự cố nhưng không bị truy cứu trách nhiệm...

Mà bảy người bao gồm cả Uông Tử Hiên, thay vì nói là vận rủi thì càng giống như bị kẻ đứng sau chọn lựa hơn.

Có lẽ kẻ đứng sau thông qua năng lực thần kỳ của tin nhắn này để tìm kiếm vật dẫn thích hợp cho ác ma giáng xuống trong phạm vi toàn bộ thành phố Lộc Cảng.

“Như vậy bước đầu tiên mình phải làm chính là trộm chút nước thánh, sau đó lần lượt tới tìm những người giống như Uông Tử Hiên, khống chế bọn họ, cuối cùng từ tin nhắn của bọn họ để tìm tới đầu nguồn!”

Sau khi đã có ý tưởng, Ôn Văn cấp tốc chạy tới giáo đường thành phố Lộc Cảng.

Giáo đường Vinh Quang không có gia đại nghiệp đại như Hiệp Hội Thợ Săn, giáo đường của thành phố bình thường thế này cao lắm chỉ có một người siêu năng cảnh giới Thăm Dò mà thôi.

Loại người siêu năng này đương nhiên không thể ngăn cản Ôn Văn, Ôn Văn rót đầy mấy thùng nước rồi mới hài lòng rời đi.

Có điều đừng thấy Ôn Văn quá hung ác, sáng mai có lẽ sẽ có một lượng nước thánh tương tự được chế tạo ra, mỗi giáo đường đều có năng lực chế tạo ra số lượng lớn nước thánh.

Sau khi lấy được nước thánh, Ôn Văn bấm một số điện thoại, số điện thoại là Uông Tuấn Nghị tìm được, là phương thức liên hệ của người bị hại sớm nhất.

Ôn Văn dự định dựa theo thứ tự thời gian trước sau để loại bỏ, trong số bảy người này có hai người bị trước Uông Tử Hiên và bốn người bị sau Uông Tử Hiên.

Hai người trước có lẽ đã bắt đầu sát hại người thân như Uông Tử Hiên, vì thế Ôn Văn muốn tranh thủ thời gian hành động, xem thử xem có thể cứu được người hay không.

Đô... đô.... đô...

Tiếng chuông reo hồi lâu nhưng đường dây không thể kết nối, điều này làm trái tim Ôn Văn nặng nề, nếu là người bình thường thì có rất nhiều khả năng để không nghe máy, nhưng trong tình huống này, Ôn Văn chỉ có thể nghĩ theo hướng xấu nhất!

Vì thế Ôn Văn cũng không bỏ lỡ thời gian, trực tiếp hóa thành số liệu chui vào điện thoại rồi từ đầu dây đối diện chui ra.

Nhan Bích Thanh có thể di chuyển bằng thiết bị truyền tin, mà loại chi chuyển này bất chấp đối phương có nghe máy hay là không!

Khi từ điện thoại chui ra, Ôn Văn trước tiên tiến vào không gian ảo, trạng thái này ở trong mắt người siêu năng chỉ là bóng dáng hư ảo màu xanh lá cây, mà người bình thường thì hoàn toàn không nhìn thấy.

Như vậy có thể đề phòng dọa hoảng người bình thường cái gì cũng không hiểu, đáng tiếc nơi này hiện giờ không có người để bị Ôn Văn dọa, trong không khí tràn đầy mùi thối rữa, đám ruồi đầu xanh bay lượn tứ tung phát ra tiếng vo ve làm người ta chán ghét.

Nếu như trước đây Uông Tuấn Nghị không tìm được Ôn Văn thì hiện giờ trong nhà bọn họ cũng chính là tình cảnh như vậy.

Ôn Văn bật điện thoại lên, bên trên có dãy số ngắn, là số điện thoại báo cảnh sát, đáng tiếc cuộc gọi này không thể gọi ra được.

Mặt đất và vách tường tràn đầy vết máu và vết cào tuyệt vọng, nhưng Ôn Văn không nhìn thấy xác, những thi thể đó đã biến đi đâu, anh không muốn nghĩ tới.

Từ dấu vết nơi này xem ra, người này hẳn là một con ác ma loại hình dã thú, thực lực cũng không quá mạnh mẽ.

Lúc nó rời đi đã lưu lại dấu vết rất rõ ràng, Ôn Văn có thể lần theo dấu vết của nó, thế nhưng Ôn Văn không làm như vậy mà theo danh sách điều tra của Uông Tuấn Nghị, bấm số điện thoại thứ hai.

Người không gửi tin đi có khoảng cách vài ngày, hơn nữa chuyển đổi của bọn họ không chắc là có thời gian cố định, vì thế người chuyển đổi thứ hai vẫn có khả năng còn sống.

Lần này cuộc điện thoại thành công kết nối, Ôn Văn thậm thở phào một hơi, có người nghe là tốt rồi.

Không đợi Ôn Văn mở miệng hỏi, đầu dây bên kia đã truyền tới một giọng nói dịu dàng: “Xin chào, chồng tôi bị bệnh nên không nghe máy được, tôi đang chăm sóc anh ấy, chờ vài ngày nữa hãy gọi điện lại được không?”

“Tôi là bạn tốt của bạn, nếu bạn bị bệnh thì tôi có thể tới thăm một chút được không?”

Ánh mắt của Ôn Văn lộ ra ý lạnh, cuộc điện thoại gọi cho chồng của người thứ hai bị chuyển đổi, người nghe máy là người vợ chưa chuyển đổi, mà chủ nhân của điện thoại lại không thể nghe máy, điều này có ý nghĩa là gì, Ôn Văn hiểu rõ.

“Thật xin lỗi, hiện giờ chỉ có một mình tôi chăm sóc anh ấy, thật sự không có thời gian để tiếp anh, anh tới khi khác được không?” Người vợ ở bên kia đầu dây lịch sự từ chối.

Ôn Văn hừ khẽ một tiếng, dùng giọng nói dè xồm nói: “Ý em là trong nhà bây giờ chỉ có một mình em thôi đúng không, anh lại càng không thể bỏ qua được, em chờ nhé anh tới ngay thôi... hơn nữa anh còn mang quà theo, em nhất định sẽ rất thích.”

Lúc này ngồi đối diện điện thoại là một người phụ nữ ăn mặc rất mát mẽ quyến rũ.

Trên đầu cô ta có sừng, sau lưng mọc ra đôi cánh, cái đuôi có chóp hình trái tim lúc lắc lúc ẩn lúc hiện.

Nghe thấy Ôn Văn muốn tới thì hàng mày liễu lộn ngược lại, không chút do dự cúp điện thoại.

Với tính cách của cô ta, cô ta khẳng định sẽ để Ôn Văn qua đây vui vẻ một chút, nhưng mệnh lệnh của cấp trên là không thể gây rối, vì thế cô ta sẽ không tùy tiện để một người đàn ông xa lạ tới đây.

Huống chi, hiện giờ cô ta đang hưởng thụ thế giới hai người, dù sao cũng không tệ.

Ở đối diện cô ta là một người đàn ông sắc mặt tái nhợt, cơ thể run rẩy bị trói lại bằng khăn lụa màu đỏ, người đàn ông này chính là chồng của cô ta, hắn đã bị trói như thế ba ngày rồi.

Trước đây người đàn ông này vẫn luôn oán trách mình không hiểu phong tình, hiện giờ để hắn trải nghiệm nhiều kinh nghiệm phong tình chưa từng trải qua, đến tận khi hắn chết!

Cô ta liêm liêm môi, tiến tới trong ánh mắt hoảng sợ của chồng mình.

Nhưng ngay lúc này điện thoại lại đổ chuông, người phụ nữ tức tới nghiến răng, đang định kéo người đàn ông kia tới đây, chịu đối xử giống như chồng mình.

Nhưng tay cô ta vừa chạm vào điện thoại thì một bàn tay tay mạnh mẽ đã từ trong điện thoại thò ra túm chặt gương mặt cô ta, trực tiếp giơ cô ta lên!

“Anh tới rồi đây, cung có ngoan ngoãn chờ anh không nào?”

Chương 356 - Ác ma vô diện

“Ô ô, ô ô ô!”

Bàn tay to chộp tới làm người phụ nữ không kịp đề phòng, từ trước đến nay cô ta chưa từng nghĩ tới chuyện có người sẽ chui ra từ trong điện thoại.

Trong ánh mắt hoảng sợ của cô ta, cơ thể Ôn Văn từ trong điện thoại chui ra, giơ cao cô ta, ánh mắt tràn đầy ý lạnh.

Lúc nhìn thấy người đàn ông thân hình gầy đét bị trói ở bên kia thì vẻ mặt thả lỏng hơn một chút, không chết thì tốt rồi, chỉ cần mạng vẫn còn thì vẫn còn hi vọng.

Tiếp đó ánh mắt liếc nhìn tấm hình chụp chung của hai vợ chồng, người phụ nữ trong hình chính là người mà mình đang chộp mặt, mà người đàn ông trong hình... là một người mập mạp.

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt kỳ quái nhìn hai người, làm sao lại làm một người mập mạp biến thành gậy trúc thế kia...

Sau đó Ôn Văn đánh giá người phụ nữ bị mình chộp mặt, mặt mũi cũng thanh tú nhưng quần áo thì hơi mát mẻ một chút, chị gái nửa đêm chạy đi gọi đầu còn ăn mặc kín đáo hơn cô ta nhiều...

Thấy Ôn Văn nhìn mình, người phụ nữ nháy mắt với Ôn Văn, sức quyến rũ mà đàn ông bình thường không thể nào chống cự được từ cơ thể cô ta bùng phát ra ngoài, giống như chỉ cần nhìn thấy cô ta thì sẽ bị gọi lên dục vọng nguyên thủy nhất vậy.

Nhưng Ôn Văn không hề nhúc nhích chút nào, thậm chí còn có chút muốn cười, có trải nghiệm được Hồ Âu Lãng hun đúc, anh sao có thể bị trận thế nhỏ này hấp dẫn được chứ.

“Khiêm tốn một chút đi mị ma xấu xí, tao là người đứng đắn, mày mà còn như thế thì tao sẽ cho mày ném thử mùi vị nước thánh đây.”

Hồ Âu Lãng cho dù bỏ đi thuộc tính mị hoặc thì cũng coi như là đại mỹ nhân phong hoa tuyết đại, mà chị gái ác ma này, sau khi bỏ đi thuộc tính mị hoặc thì cao lắm chỉ là thanh tú mà thôi.

Nghe thấy Ôn Văn nói mình xấu xí, người phụ nữ đó liền phát điên, đôi tay biến thành móng vuốt dữ tợn, phần chóp đuôi hình trái tim cũng mọc ra mũi nhọn sắc bén.

Tay và đuôi cô ta cùng tấn công cánh tay Ôn Văn, nhưng nó không hề có tác dụng, sức mạnh gần như đạt tới cấp Tai Hại này thậm chí không thể nào lay động chút mảy may nào tới cánh tay đen kịt này.

Đừng nói cô ta, thậm chí ngay cả bản thân Ôn Văn cũng không có cách nào tổn thương găng tay Tai Ách, giãy giụa của cô ta không hề có chút ý nghĩa nào, thắng bại đã được định đoạt ngay từ khi khoảnh khắc Ôn Văn xuất hiện.

Nếu Ôn Văn không chộp được mặt cô ta, cô ta vẫn còn có thể độ sức một chút, nhưng mất đi năng lực hoạt động, cô ta chỉ là con dê đọi làm thịt ở trước mặt Ôn Văn mà thôi.

Một nàng mị ma ăn mặc mát mẻ giương nạnh múa vuốt ở trước mặt mình, dáng vẻ này khá là đẹp mắt nhưng hiện giờ Ôn Văn không có thời gian để vui đùa với cô ta.

Vì thế Ôn Văn nhếch miệng, hơi thở tà dị tỏa ra, mỉm cười nhẹ nhàng nói với người phụ nữ này: “Còn giãy giụa nữa thì tao sẽ bóp nát mặt mày đấy.”

Mị ma hoảng sợ trừng to mắt, cô ta có thể cảm nhận được Ôn Văn nói nghiêm túc.

Tiếp đó Ôn Văn ngưng tụ ra một lá bài nước, ném về phía người đàn ông bị trói, cắt dây trói vải đỏ trên người hắn, thả hắn ra.

Thần trí của người đàn ông này đã mơ hồ từ lâu rồi, nếu mặc kệ có lẽ sẽ chết, vì thế Ôn Văn gọi điện cấp cứu, sau đó Ôn Văn dẫn người phụ nữ này vào WC, ném cô ta vào trong trạm thu nhận.

Khác với Uông Tử Hiên, người phụ nữ này đã hoàn toàn biến thành ác ma rồi, bởi vì ý thức nhân loại của ký chủ đã hoàn toàn biến mất, Ôn Văn hoàn toàn có thể đối xử với cô ta như quái vật.

“Aiz, đáng tiếc là thực lực của cô ta mạnh hơn Hồ Ấu Lăng một chút, bằng không thì hai bọn họ nhất định chính là chị em tốt.”

Xử lý mị ma xong, Ôn Văn lại bấm một số điện thoại.

Lần này Ôn Văn thông qua điện thoại di chuyển thì phát hiện nơi mình xuất hiện đã đổ nát không còn ra hình dáng gì nữa, giống như đã trải qua một trận chiến dữ dội.

Có nhân viên hỗ trợ đang nghiêm túc thu thập tài liệu ở nơi này, mà một thợ săn đeo tai nghe thì đang nhắm mắt ngồi trên ghế nghe nhạc.

“Không chuyên nghiệp, quá không chuyên nghiệp, sự xuất hiện của mình tuy rất bí ẩn nhưng là một thợ săn lại không phát hiện được chúng dị thường nào thì đúng là thái quá. Hơn

nữa là thợ săn lại dựa vào tài liệu mà nhân viên hỗ trợ điều tra được, đây chính là tối kỵ...”

Núp trong bóng tối, Ôn Văn đơn giản quan sát phương pháp làm việc của người này một chút, nhin không được lắt đầu.

Trong số tất cả thợ săn và nhân viên hỗ trợ mà Ôn Văn từng gặp thì người ở thành phố Lộc Cảng là không chuyên nghiệp nhất, hoặc nên nói là không đáng tin nhất.

Dùng trạng thái làm việc này, đi săn ma chuyên này sẽ xảy ra án mạng.

Thấy dáng vẻ của bọn họ, Ôn Văn liền hiểu được nguyên do bọn họ không phát hiện tin nhắn này có dị thường.

Không ở nơi này lâu, Ôn Văn tiếp tục tìm tới từng người trong số bảy người không gửi tin nhắn, bao gồm cả Uông Tuấn Nghị và mị ma kia, tất cả đều đã bị cải tạo thành thể chết phù hợp để ác ma giáng xuống.

Trong đó hoàn toàn chuyển đổi thành ác ma có ba người, nhưng Ôn Văn chỉ bắt được một mình mị ma mà thôi.

Có một người giống với trạng thái của Uông Tử Hiên, có điều người nọ không may mắn Uông Tử Hiên, người nhà sớm đã từ bỏ hắn, Ôn Văn phải tìm một lúc lâu mới tìm được hắn ở dưới chân cầu lớn.

Sau đó Ôn Văn đưa người này vào trong trạm thu nhận, để người đàn ông kim loại mặc vest tạm thời trông coi.

Hai người còn lại thì vẫn chưa kích hoạt trạng thái, chỉ là bọn họ giống như một thùng thuốc súng có thể bùng nổ bất cứ khi nào, Ôn Văn cũng đánh ngất bọn họ rồi đưa vào trong trạm thu nhận, đề phòng bọn họ kích động tổn hại người khác.

“Trong số bảy người chưa gửi tin nhắn bị Uông Tuấn Nghị phát hiện đã có năm người trở nên nguy hiểm, vậy số người chưa bị Uông Tuấn Nghị phát hiện còn bao nhiêu nữa?”

Càng hiểu sâu hơn Ôn Văn lại càng cảm thấy ớn lạnh, từ dấu vết của mị ma kia suy đoán, tất cả ác ma mượn cơ thể nhân loại xuất hiện ở thế giới hiện thực ít nhất cũng có thực lực cấp Tai Hại.

Hơn nữa không quản là trùng ma hay người phụ nữ mị ma có lẽ là cấp bậc cao kia, theo dáng vẻ thì bọn chúng có lẽ phải là quái vật cấp Tai Nạn mới đúng.

Hiện giờ chỉ còn thực lực cấp Tai Hại, chỉ có thể giải thích là chúng vừa giáng xuống hiện thực nên vẫn chưa thể phát huy thực lực của mình, đợi đến khi bọn chúng hoàn toàn thích ứng thì có lẽ sẽ đều là quái vật cấp Tai Nạn!

“Đầu nguồn rốt cuộc đang ở đâu chứ...”

...

Krui đại nhân, có người đang nhắm vào nhân ma thai, ngài mau mau nghĩ cách đi.”

Dụng chủng ma đã hoàn toàn khác với lúc ban đầu quỳ trước mặt một người đàn ông mặc vest trắng thảm thương kẻ khổ.

“Tình huống thế nào?”

Krui mặc vest trắng trầm giọng hỏi, hẳn không có ngũ quan, cũng không có tóc, cả cái đầu giống như một quả trứng muối trơn bóng, hẳn là ác ma vô diện.

Dụng chủng ma kích động nói: “Có một đũa nhỏ vừa áp nở liên hệ, tốc độ áp của hai đũa nhỏ đang áp đang giảm chậm lại, hơn nữa chúng đều đang chịu đau đớn, còn có liên hệ của hai nhân ma thai chưa nở đã yếu đi rất nhiều...”

“Theo ý người, là Hiệp Hội Thợ Săn ra tay à?” Krui nhíu mày, dựa vào kế hoạch thì sự tồn tại của Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không thể tạo thành quá nhiều đối với bọn chúng.

Một đũa bé trai mặc vest trắng bĩu môi gọi vài cuộc điện thoại, sau đó nói với Krui: “Krui đại nhân, không phải Hiệp Hội Thợ Săn ra tay, có lẽ là thế lực thứ ba nhắm vào chúng ta, hoặc là đã có siêu thợ săn tới.”

Krui trầm mặc suy tư một hồi rồi nói: “Triệu hồi tất cả nhân ma thai đi, dù sao cũng đã hoàn thành đào tạo, hiện giờ triệu hồi thì cao lắm là thiệt hại chút tiềm lực mà thôi.

Chương 357 - Kế hoạch của Krui

“Cám ơn Krui đại nhân, nếu không có ngài thì các con của ta thật sự không biết phải làm sao...” Dựng chủng ma khom người với vô diện ma, chậm rãi lui ra ngoài.

Krui nhìn theo bóng lưng dựng chủng ma, vẻ mặt âm trầm.

“Tiểu viêm ma Mathilda, mi dẫn người đi xem thử xem rốt cuộc là ai đang phá hỏng kế hoạch của chúng ta, nếu là người của Hiệp Hội Thợ Săn thì đừng có hành động thiếu suy nghĩ, nếu là người khác... thì để bọn chúng phải trả cái giá thật đắt!”

“Tuân lệnh, đại nhân của ta.”

Tiểu viêm ma tóc đỏ đen lui ra ngoài, hô hào gọi người bắt đầu tìm kiếm kẻ phá hỏng kế hoạch của bọn họ.

Krui ngồi trên chỗ của mình, trong tay vuốt nhẹ một con chuột nát tan, con chuột này chính là con rối mà Ôn Văn đưa tới Coway building để lộ ra hơi thở, sau khi dùng xong liền không thèm quản tới nó.

Mà Krui nghĩ, con chuột này mặc dù chỉ là một món đồ chơi đơn giản nhưng bên trong có khả năng ẩn chứa bí mật cấp Tai Biến, chỉ cần khám phá được nó thì có thể nhìn trộm sức mạnh cấp Tai Biến.

Rất hiển nhiên, trực giác của hắn đã sai...

Trong vực sâu, Krui cũng không phải ác ma quan trọng gì, với thực lực cấp Tai Nạn trung tự thì hắn chỉ là một tên lính hầu không đáng kể dưới trướng một vị quân chủ vực sâu mà thôi.

Thế nhưng ở thế giới hiện thực thì hắn chính là nhân vật lớn quyền cao chức trọng!

Ở trong liên bang, ngoại trừ một tổ chức tín ngưỡng ác ma là ‘Ánh Mắt Vực Sâu’ thì vẫn còn một tổ chức khác hoàn toàn do ác ma thuần chủng tạo thành là ‘Thương Hội Ác Ma’.

Mỗi tổ chức bí ẩn cỡ lớn đều trung thành với một sự tồn tại vĩ đại cấp Tai Ách ở thế giới trong. Ánh Mắt Vực Sâu cũng vậy, bọn họ chỉ trung thành với ‘Ý Chí Vực Sâu’ chí cao vô thượng, loại ác ma thuần chủng bình thường như Krui, trong Ánh Mắt Vực Sâu chẳng qua chỉ là quái vật có thể lợi dụng mà thôi.

Mà Thương Hội Ác Ma thì khác, Thương Hội Ác Ma hoàn toàn do ác ma thuần chủng tạo thành, không nôn nóng giết chóc, cũng không thích biểu lộ sức mạnh rõ ràng, nhiệm vụ của bọn nó là cung cấp linh hồn đặc biệt cho nhóm quân chủ vực sâu!

Mỗi vị quân chủ vực sâu đều là ác ma cấp Tai Biến hàng đầu, đều có một thương đội tồn tại.

Krui thuộc về ‘thương đội Thuần Bạch’, phục vụ quân chủ thiên sứ trưởng sa đọa thành ác ma ‘Bạch Ma Crowley’.

Bọn họ thông qua ký khế ước với người bình thường, hoàn thành nguyện vọng của nhân loại để linh hồn bọn họ trở nên vạn vẹo, biến thành dáng vẻ mà Crowley yêu thích.

Mà chỉ cần linh hồn vạn vẹo cộng thêm kỳ hạn khế ước đã tới, dưới hiệu lực của khế ước và sức mạnh to lớn của Crowley thì có thể trực tiếp kéo linh hồn người chết vào vực sâu!

Làm một thủ lĩnh đội buôn không có gì không tốt, nhưng Krui vẫn luôn có chút bất mãn, hẳn muốn nắm giữ thế lực mạnh mẽ hơn, muốn trở thành đội buôn mạnh nhất, như vậy khi trở về vực sâu sẽ được Crowley khen thưởng.

Ác ma vực sâu nếu muốn giáng xuống hiện thực thì khó khăn hơn quái vật bình thường rất nhiều, vì thế muốn gia tăng thuộc hạ là rất khó, trong bối cảnh như vậy, Krui đã bỏ ra bao công sức để thiết kế ra kế hoạch thai nhân ma!

Ác ma ở vực sâu sinh ra là do dựng chủng ma ở giữ Dòng Sông Người Chết, dùng mạnh vụn linh hồn ghép lại mà thành, lại trải qua hoàn cảnh bồi dưỡng đặc biệt mới có thể sinh ra ác ma.

Mà ở thế giới hiện thật, Krui lợi dụng vật thu nhận đặc biệt để linh hồn con người xảy ra hỗn loạn, sau đó lợi dụng mâu thuẫn gia đình để tạo ra tâm tình tiêu cực vô tận, cộng thêm sự tồn tại của dựng chủng ma thì có thể cường ngành đào tạo con người trở thành nửa ác ma!

Loại nửa ác ma này chính là vật dẫn tốt nhất để ác ma vực sâu giáng xuống, trong quá trình bồi dưỡng sẽ tạo thành một lối đi nhỏ trực tiếp kết nối tới vực sâu.

Một khi con đường xây dựng thành công thì sẽ có ác ma giáng xuống vật dẫn, tổn hao hơn ma năm mới có thể hoàn toàn trở thành ác ma mới, mặc dù khi mới giáng xuống thực lực của ác ma sẽ suy giảm đi một cấp bậc, nhưng chỉ cần trải qua quá trình ‘trưởng thành’ thì sẽ có thể khôi phục thực lực.

Toàn bộ quá trình giống như nhân loại mang thai rồi lớn lên vậy, vì thế Krui mới đặt tên cho nhân loại vẫn chưa ấp nở trứng là bào thai nhân ma.

Vì kế hoạch này hắn đã cố ý tìm được một vật thu nhận đặc biệt, dùng nó để sàng lọc lựa chọn nhân loại thích hợp trở thành thai nhân ma, lại tìm được một con dựng chủng ma, bởi vì thực lực quá yếu nên ở thế giới hiện thực này còn khó tìm hơn cả ác ma cấp cao!

Về phần ác ma cấp Tai Nạn thích hợp để giáng xuống những thai nhân ma này thì có khắp nơi ở vực sâu!

Sau khi thỏa mãn những điều kiện này, Krui dùng thời gian ba năm, chỉ huy dựng chủng ma hoàn thành nhóm thai nhân ma đầu tiên.

Vì thế, kế hoạch thai nhân ma quyết định cho con đường tương lai của Krui, hắn tuyệt đối không cho phép có người tới quấy rối!

Trong quá trình này chuyện ngoài ý muốn duy nhất chính là mỗi khi có ác ma giáng xuống trên người thai nhân ma thì sẽ theo bản năng bài xích sức mạnh vốn thuộc về thai nhân ma, mà chút sức mạnh yếu ớt này đối với ác ma cấp Tai Nạn thì chỉ là chút tạp chất mà thôi.

Mà tạp chất này sẽ chuyển tới cho người dựng dựng thai nhân ma, cũng tức là dựng chủng ma, tức là chỉ cần dựng chủng ma đào tạo càng nhiều thai nhân ma thì nó sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Krui âm trầm nhìn theo bóng lưng dựng chủng ma, nhỏ giọng lầm bầm: “Mười mấy người nhóm đầu tiên không thành vấn đề, nhưng nếu lại thêm một nhóm nữa thì sức mạnh của nó có lẽ sẽ vượt qua mình...”

“Sau khi tìm được dựng chủng ma mới thì giải quyết nó đi, ta cần thuộc hạ mạnh mẽ chứ không cần một thuộc hạ còn mạnh hơn cả mình...”

...

Trở lại nhà người đầu tiên không gửi tin, trên người Ôn Văn tỏa ra khí lạnh, toàn bộ lũ ruồi rơi xuống đất, anh muốn bắt đầu tìm kiếm đầu nguồn tin ngắn ở nơi này.

Anh gọi điện tho người gửi tin, sau đó dùng khả năng chui qua chui lại tìm được người gửi tin trước đó, sau đó lại lặp lại quá trình này, chỉ cần cứ tiếp tục như vậy, Ôn Văn nhất định có thể tìm được tin nhắn tiếp cận đầu nguồn nhất.

Mới đầu tiến hành có vẻ khá thuận lợi, nhưng khi Ôn Văn lại phát hiện một người không gửi tin thì sự việc xuất hiện biến cố.

Đó là một nhà bốn người, vợ chồng chủ nhà, một đứa bé vẫn còn đang đi học... và mục tiêu của Ôn Văn, cha của nam chủ nhà, Triệu Phi.

Sức mạnh ác ma trong cơ thể Triệu Phi vẫn còn chưa thức tỉnh, vì thế giống như Uông Tử Hiên trước đó, làm cho người nhà sắp điên lên mất nhưng không có hành động tổn thương người khác.

Trong tình huống không ai chú ý, Ôn Văn yên lặng không một tiếng động leo ra từ chiếc điện thoại gửi tin nhắn kia.

Anh quan sát vẻ mặt của thành viên gia đình này, Triệu Phi vẻ mặt đại ra nằm trên ghế dựa, giống như một cụ già si ngốc, mà con trai và con dâu của ông lão tuy rất bất đắc dĩ nhưng cũng không thể mặc kệ ông cụ.

Đứa bé chỉ mới mười mấy tuổi kia đang tự mình gọt trái cây cho ông cụ, thật lòng đối xử.

Đáng tiếc ông cụ này chỉ cảm thấy hứng thú với máu thịt của cậu bé.

Tiếp đó Ôn Văn bắt đầu kiểm tra điện thoại của Triệu Phi, tin nhắn kỳ lạ kia có một đặc tính thần kỳ, mỗi chiếc điện thoại thì có thể gửi đi một lần, hơn nữa ghi chép sẽ được giữ nguyên, vì thế Ôn Văn có thể tiếp tục lần theo manh mối.

Nhưng khi Ôn Văn bấm số điện thoại đã gửi tin nhắn thì phát hiện đó là số không tồn tại.

“Này có chút phiền phức...”

Chương 358 - Đột phá

Thời gian ba năm dù sao cũng quá dài, cho dù dãy số kia vì tin nhắn quý dị đó mới có thể tồn tại nhưng chiếc điện thoại gửi tin có lẽ đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

Số điện thoại bị xóa, điện thoại vô tình bị hỏng, hoặc đơn giản là không sử dụng sim đó nữa thì bạn sẽ không thể liên lạc được.

Vì thế, manh mối của Ôn Văn đã bị đứt ở đây.

Anh phiền não day day trán: “Nhu vậy muốn điều tra tiếp thì chỉ có thể thâm vấn mị ma kia mà thôi... nhưng mị ma này vẫn luôn ở trong nhà nghiền ép chồng mình, những gì biết được chưa chắc nhiều bằng Uông Tử Hiên, trông cậy vào cô ta chỉ sợ không quá đáng tin.

“Trước tiên cứ nhốt người này vào trong trạm thu nhận đi đã, tránh hấn bùng nổ tổn thương người khác.”

Nếu trái tim Ôn Văn đủ đen tối thì có thể chỉ cần nhốt những người này vào trong trạm thu nhận mà thôi, chờ đến khi bọn họ biến thành ác ma cấp Tai Nạn thì có thể dùng hoàng sử dụng sức mạnh của chúng.

Nhưng Ôn Văn tuy hơi biến thái nhưng vẫn là người, không làm được chuyện mất trí như vậy.

Anh yên lặng không một tiếng động di chuyển ra phía sau mục tiêu, chuẩn bị chặt một phát dao tay đánh bất tỉnh rồi bắt đi, ngay lúc này trong mắt Ôn Văn lóe lên một tia sáng kinh ngạc.

Tiếp đó Ôn Văn nhảy lên trần nhà, giống như một con nhện lớn màu đen núp ở góc tường.

Anh cảm nhận được ở ngoài cửa có hơi thở rất giống ác ma, hẳn là tới vì mục tiêu này!

Ác ma mới tới sẽ trở thành điểm đột phá của Ôn Văn!

...

Rodney đứng ngoài cửa, chỉnh sửa quần áo một chút, điều chỉnh vị trí của xúc tua trên mặt, sau đó mới gõ cửa một cái.

Khi nhìn thấy người mở cửa là một phụ nữ, xúc tua rất nhỏ trên cằm khế nhúc nhích vài cái, ánh mắt người phụ nữ kia nhìn hấn liền biến thành thương thức.

Hiện giờ ở trong mắt người phụ nữ này, Rodney chính là một anh chàng đẹp trai siêu cấp.

“Hấn ho nhẹ một tiếng nói, xin chào, tôi là nhân viên của bệnh viện chăm sóc tinh thần Beautiful Sunset, tôi biết ông cụ Triệu Phi của gia đình mắc phải chứng bệnh tâm thần hiểm thấy nên muốn đưa ông cụ tới bệnh viện chúng tôi tiếp nhận điều trị.”

Ôn Văn trốn trong góc tường sờ sờ mũi, thầm nói: “Sao chiêu thức lừa người của tên này giống hệt mình vậy chứ, có điều mình nói công ty thật sự tồn tại, mà tên này thì trực tiếp bịa ra, người phụ nữ này liệu có tin hay không?”

Nghe nói có người muốn đón cha chồng của mình đi, sắc mặt người phụ nữ rất vui vẻ nhưng rất nhanh đã nghi ngờ nói: “Sao tôi chưa từng nghe qua tên công ty này vậy...”

“Cô đã nghe qua rồi, công ty này rất nổi tiếng...”

Phản xúc tua ở cằm Rodney khế nhúc nhích, ánh mắt người phụ nữ lập tức trở nên mơ màng, nhường đường hoan nghênh Rodney vào trong nhà.

“Đúng vậy, công ty này rất nổi tiếng, bọn anh có thể đưa cha chồng tôi đi đúng là giải quyết được phiền phức rất lớn cho tôi.”

Ôn Văn ở trên nóc phòng rớt cuộc cũng nhìn thấy dáng vẻ của ác ma này.

Hấn mặc vest trắng, đầu giống như củ khoai tây màu xanh và những cọng rong biển, phần cằm mọc ra xúc tua tua tủa như bạch tuộc.

“... mẹ hấn nuôi hấn lớn như vậy thật sự không dễ dàng, có điều lớn thành dáng vẻ như vậy còn dám xuất hiện trước mặt người bình thường, xem ra năng lực của hấn có liên quan tới tinh thần...”

Đi vào trong nhà, Rodney rớt cuộc cũng nhìn thấy mục tiêu Triệu Phi của mình, hấn mỉm cười.

Khi đối mặt với người siêu năng thì Rodney có lẽ không chiếm được ưu thế gì, nhưng khi đối mặt với người bình thường thì khác mạnh mẽ.

Xúc tuột của hắn có thể ảnh hưởng tới tư duy của sinh vật xung quanh, càng là sinh vật có tinh thần mạnh mẽ thì lại càng khó ảnh hưởng, nhưng tùy ý vận vẹo suy nghĩ của loài người thì rất đơn giản.

Chỉ cần hắn muốn thì hoàn toàn có thể trở thành nam chính trong phim hoạt hình hậu cung của khu Anh Đào, chẳng qua hắn không muốn mà thôi.

Bởi vì hắn yêu thích bạch tuộc mẹ...

Rodney nhìn về phía Triệu Phi, vẻ mặt có chút ghen tỵ, thai nhân ma này vẫn chưa ấp nở, cho dù thực lực khi mới ấp nở cũng không bằng mình.

Thế nhưng một tên như thế ở trong lòng vô diện ma lại quan trọng hơn mình, hơn nữa trong vòng một năm sau khi ấp nở thì sẽ trở thành đại ác ma cấp Tai Nạn, chênh lệch rất lớn với loại ác ma nhỏ bình thường như mình.

Càng nghĩ lại càng ghen tỵ, Rodney đứng trước mặt Triệu Phi nói: “Thai nhân ma số bảy, vô diện ma đại nhân lệnh cho tao đưa mày về.”

Trong mắt Triệu Phi và Ôn Văn thì hắn đang cao ngạo ra lệnh.

Mà trong mắt ba người khác của nhà này thì Rodney đang ôn nhu giao tiếp với Triệu Phi, thậm chí tinh thần của ông lão cũng trông có vẻ tốt hơn một chút.

Ông lão Triệu Phi vốn giống như người si ngốc ngồi trên ghế dựa đột nhiên ngẩng đầu, trên tay mọc ra móng tay đen kịt, nhe răng nói với Rodney: “Thai ma nhân là gì, vô diện ma là gì?”

“Mày không cần biết, mày chỉ cần đi theo tao là được.” Xuất phát từ lòng ghen tỵ, thái độ của Rodney đối với Triệu Phi rất kém cỏi.

Triệu Phi bầu ghế dựa dưới người, nhe răng cười nói: “Mày bảo tao đi thì tao liền đi theo mày, như vậy chẳng phải quá mất mặt rồi à?”

“Đúng vậy, mày không những mất mặt, mà còn mất cái thứ ở bên trong nữa kia.”

Rodney hiển nhiên nói, sau đó trước khi Triệu Phi bùng nổ đã lấy ra một sợi dây mạnh có buộc một tấm thẻ kim loại.

Tấm thẻ nhỏ này được gắn vào người những con rối ở trước mặt dụng cụ ma, có thể làm thai nhân ma chưa ấp nở hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh.

Sau khi thấy tấm thẻ, vẻ mặt Triệu Phi thoáng chốc trở nên đờ đẫn, ánh mắt biến thành đen kịt, mất đi tiêu cự, giống như con rối đứng ở trước mặt Rodney.

Rodney khinh thường nhếch mép, cho dù sau này chính là đại ác ma cấp Tai Nạn thì sao chứ, bây giờ không phải cũng tùy ý tao nắn bóp à?

Sau này cho dù khôi phục thực lực cấp Tai Nạn thì vẫn là tôi tớ cho vô diện ma, loại tiểu ác ma như hắn ngược lại tự do hơn nhiều.

Rodney suy nghĩ một chút rồi nói: “Trước khi tao dẫn mày đi, mày quỳ xuống dập đầu sáu mươi sáu lần đi đã!”

Nghe thấy mệnh lệnh của Rodney, Triệu Phi lập tức quỳ xuống, không chút do dự chấp hành mệnh lệnh.

Nhìn cái tên sau này sẽ xếp trên mình hiện giờ lại làm ra dáng vẻ hèn mọn như vậy, Rodney cực kỳ sáng khoái.

Lúc này ở trên trần nhà rình coi, ánh mắt Ôn Văn lóe sáng.

“Vô diện ma, thai ma nhân... người quái dị mới tới này quả nhiên rất rành về vấn đề này, thật sự là buồn ngủ thì có người đưa gối tới.

Ôn Văn đang lo vì đứt đầu mối, tên nào bạch tuộc Rodney này lại đưa tới cửa, hơn nữa năng lực của hắn cũng rất thú vị.

Đã quyết định sẽ ra tay với Rodney, Ôn Văn cũng không che giấu hơi thở của mình nữa, cảm giác âm trầm bao trùm lên đầu Rodney.

Rodney có thể ánh hưởng tới tâm tình của nhân loại nháy mắt nhận ra không đúng, trong phòng này hình như xuất hiện một người mà mình không thể ảnh hưởng!

Hắn vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy Ôn Văn giống như một con dơi to đùng ở góc tường, hai mắt lóe sáng sắc bén, tham lam nhìn hắn!

Rodney lùi về sau một bước, xúc tu trên mặt bị dọa tới duỗi thẳng, tiếp đó lại quéo thành một nùi, cứ thế lặp lại...

Chương 359 - Lật thuyền trong mơng

Không phải Rodney quá nhát, mà là kiểu xuất hiện của Ôn Văn quá đáng sợ, làm hắn không chút chuẩn bị nhìn thấy một màn này, nhất là ánh mắt muốn bắt hắn làm của riêng kia thì lại càng hung tàn tới cực điểm.

Trên thực tế thì ngoại trừ quái vật đã mất lý trí, quái vật bình thường có hỉ hộ ái ố đều sẽ vì một số chuyện mà hoảng sợ, chỉ là điểm hoảng sợ không giống với người bình thường mà thôi.

Mà xúc tua của Rodney đều bị dọa tới co quắp, nhóm ba người Triệu Phi thì lại càng tệ hại hơn, người phụ nữ kia trực tiếp hoảng sợ tới ngất xỉu, người đàn ông thì nhấc chân bỏ chạy, mà đứa bé thì ngồi dưới đất gào khóc không ngừng.

Ôn Văn không muốn nháo lớn chuyện, vì thế anh giống như một con chim to nhảy xuống, trực tiếp đánh ngất đứa bé, tiếp đó túm lấy cái ghế ném lên người người đàn ông, cũng đánh ngất hắn.

Thấy Ôn Văn gọn lẹ giải quyết hai người, Rodney lại càng hoảng sợ hơn: “Mày, mày.... mày tới đây từ khi nào hả?”

Lúc nói mày hắn vẫn còn lắp bắp, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, dù sao cũng là quái vật có năng lực tâm linh, sẽ không dễ mình rơi vào trạng thái hoảng sợ quá lâu.

Ôn Văn nhếch khóe miệng, chậm rãi đi về phía Rodney: “Lúc mày cho rằng cho phòng này chỉ có bốn người mà thôi.”

Mắt Rodney đảo hai vòng, nhấn một thiết bị giống như một cái nút trên tai mình, tốc độ nói rất nhanh: “Mathilda đại nhân, đã thấy kẻ tình nghi phá hoại kế hoạch thai nhân ma, hiện giờ đang ở trong nhà thai nhân ma số bảy.”

“Mặc áo gió màu đen, áo khoác rộng, cười lên có chút đáng sợ, căn cứ theo vẻ ngoại thì có thể dự đoán là thành viên của tổ chức bí ẩn... có thể là Đọa Thần Huyết!”

Ôn Văn lúi ra một cái gương nhỏ, nhìn mặt mình, cầm nín nói: “Mày có nhầm không vậy, tao nhìn đẹp trai ngời ngời thế này, sao có thể là đám điên Đọa Thần Huyết được chứ.”

Rất nhanh, từ cái nút kia truyền ra âm thanh: “Mày giữ nó lại, tao lập tức tới giải quyết, những người khác tiếp tục triệu hồi thai nhân ma!”

“Mathilda? Những người khác? Triệu hồi thai nhân ma?”

Mặc dù âm thanh kia rất nhỏ nhưng Ôn Văn vẫn nghe thấy, câu nói kia cũng tiết lộ cho Ôn Văn rất nhiều tin tức.

Thời gian Ôn Văn suy nghĩ về ý nghĩa của câu nói kia, ánh mắt Rodney dần hiện ra ánh sáng kỳ quái màu tím làm suy nghĩ của Ôn Văn phải tạm ngừng một chút, kế tiếp mấy cái xúc tua từ tay chân và cằm của Rodney kéo dài ra, trói Ôn Văn lại.

Ngay sau đó Rodney ném một thanh phi đao về phía trái tim Ôn Văn, sức mạnh lớn tới mức đủ để đè nát tảng đá, phi đao cũng có thể xuyên thủng người bình thường, Ôn Văn đang trong trạng thái bị mê hoặc không có chút phản kháng nào, nhưng mà anh vẫn không bị tổn hại chút nào.

Sau khi dùng cây gậy ngựa thần kỳ kia, mỗi tác da trên người Ôn Văn còn cứng rắn hơn cả sắt thép, mà cơ thể cũng không sợ mớ xúc tua còn mạnh mẽ hơn cả mãng xà này.

Nhưng mặc dù vậy, khi Ôn Văn lập tức tỉnh táo lại vẫn không nhận được tức giận, trong ánh mắt kinh hãi của Rodney bạo lực xé mở đám xúc tua.

Không ngờ anh chiến thắng nhiều kẻ mạnh như vậy nhưng suýt chút nữa đã tiêu đời trong tay con quái vật mực khoai tây này rồi, chiêu thức của Rodney làm cho Ôn Văn thất thần có chút tương tự với nữ quý bị Ôn Văn bắt trước kia, nhưng độ chân động tinh thần thì mạnh hơn không ít.

“Tấn công tinh thần? Rất tốt, sau này là của tao!”

Tay trái Ôn Văn tóm một cọng xúc tua dinh dính, trực tiếp đánh bay hẳn ra ngoài, mà xúc tua rất dẻo dai kia lại làm Rodney bay ra ngoài bị giật ngược trở lại, sau đó lại tiếp tục là một quyền đâm thẳng vào mặt tới tê dại.

Cứ vậy đánh tới đánh lui mấy quyền, Rodney đã choáng váng cả rồi, hẳn cố nén cảm giác hoa mắt choáng đầu, tự cắt đứt xúc tua của mình, vừa chạy trốn vừa hướng cái nút kia nói: “Tình

báo mới, thực lực của mục tiêu ít nhất phải là cấp Tai Nạn, rất hung tàn, xin mau tới trợ giúp...”

Đáng tiếc, Rodney còn chưa nói xong đã bị Ôn Văn túm áo bắt trở lại, một chân giẫm lên ngực đạp hẳn xuống đất không thể động đậy.

Hai tay Ôn Văn đảo ngược gậy Điên Cuồng, nhe răng cười nói với Rodney: “Ôn Văn tao chưa bao giờ là người nhỏ mọn, sẽ không vì ăn chút thua thiệt nhỏ mà trả thù, đánh mày chẳng qua vì diện mạo mày quá xấu xí mà thôi.”

Nói xong thì giống như đánh gôn mà dùng tay cầm của cây gậy nện lên đầu Rodney, lực mạnh đến mức làm Rodney ngất đi, nhưng Ôn Văn không hề dừng lại, dùng chiêu thức trượng pháp Loạn Phi Long tiến hành một trận tấn công cực kỳ tàn ác đối với Rodney.

Ừm, cái gọi là trượng pháp Loạn Phi Long thật ra chính là tay cầm gậy mà đánh loạn xà ngầu...

Sau khi Rodney đã hoàn toàn mất đi ý thức, cơn giận của Ôn Văn mới tan được, ném hẳn vào trong trạm thu nhận.

Có điều tuy có thể thành công bắt được Rodney nhưng tâm tình của Ôn Văn vẫn chưa phải quá tốt, khi nãy ăn chút thiệt thòi trên người Rodney làm Ôn Văn hiểu được gần đây mình đã quá huênh hoang.

Liên tiếp chiến đấu với cấp Tai Nạn và giành được chiến thắng làm anh đã không coi trọng quái vật cấp Tai Hại nữa, nhưng suy nghĩ này ở trong giới người siêu năng chính là điếm trí mạng!

Nói không chừng có một con quái vật cấp Tai Hại nào đó có thể hoàn toàn khắc chế được anh thì sự khinh thường đó sẽ lấy đi tính mạng của anh.

Đơn giản suy nghĩ một chút, Ôn Văn cầm điện thoại lên bấm số Ông Tuấn Nghị.

Ôn Văn vẫn nhớ rõ cuộc trò chuyện của Rodney, người đối diện bảo những người khác tranh thủ thời gian triệu tập thai nhân ma, mà hẳn thì dẫn người tới giải quyết mình.

Sau khi Rodney thông báo thực lực của mình mà đối phương vẫn không có ý muốn lùi bước chúng tỏ đối phương nắm chắc có thể vây bắt cường giả cấp Tai Nạn bình thường.

Hơn nữa trong điều kiện như vậy bọn chúng vẫn còn dư lực để đi triệu tập thai nhân ma không rõ có bao nhiêu, tuy Ôn Văn không sợ bọn họ nhưng cũng không cần làm kẻ ngu chờ bọn họ tới đối phó với mình.

Quan trọng nhất là, Triệu Phi vẫn chưa bắt đầu chuyển đổi nhưng đã có một con ác ma cấp Tai Hại tự mình tới triệu hồi, như vậy bên Uông Tuấn Nghị ít nhất nhất cũng có một con ác ma qua đó, thậm chí có khả năng muốn áp chế Uông Tử Hiên mà phái kẻ càng mạnh hơn.

Vì thế Ôn Văn muốn nhanh chóng trở lại, mặc dù có Tam Tế Nhi ở đó nhưng Ôn Văn vẫn sợ vợ chồng Uông Tuấn Nghị bị đám ác ma trả thù.

Lúc Ôn Văn từ điện thoại Uông Tuấn Nghị chui ra ngoài, ác ma tới đón Uông Tử Hiên đã tới dưới lầu, Ôn Văn từ trên lầu nhìn xuống, phát hiện hẳn lái một chiếc xe hơi màu trắng rất bình thường tới.

Ôn Văn tự nói: “Tên bạch tuộc đầu khoai tây kia cũng lái xe tới, đồng thời cũng tới trước nhà Triệu Phi, nếu tất cả ác ma đều xuất phát từ một chỗ, căn cứ theo chênh lệch thời gian và tốc độ xe của chúng, có thể đoán được một vị trí đại khái!”

Sau khi nói xong, Ôn Văn lại tự lắc đầu: “Không được, phạm vi suy đoán quá lớn, chỉ dựa vào một mình mình trong khoảng thời gian ngắn không thể nào tiến hành loại bỏ.”

Chương 360 - Cuồng – bạc hà mèo– khí

Uông Tuấn Nghị kinh ngạc nhìn Ôn Văn đột nhiên xuất hiện rồi đứng trước cửa sổ lầu bốn tầng đó, hẳn nhin không được hỏi: “Thám tử Ôn, đã xảy ra chuyện gì hả?”

Ôn Văn thấy ác ma kia đã bắt đầu đi lên lầu, liền nói với Uông Tuấn Nghị: “Sự việc có chút nằm ngoài dự tính của tôi, vì an toàn của mọi người xin hãy ủy khuất một chút, tạm thời hôn mê nhé.”

Nói xong Ôn Văn quỷ dị đánh ngất Uông Tuấn Nghị, Du Tuệ và Uông Tử Hiên, sau khi đưa cả ba người vào trong trạm thu nhận thì tiếng đập cửa vang lên.

Ôn Văn hơi do dự một chút rồi cũng dẫn theo Tam Tề Nhi tiến vào trạm thu nhận, trước khi hoàn toàn hiểu về chuyện này, anh quyết định sẽ tạm hoãn hành động đối với đám ác ma này.

Sau khi trở lại trạm thu nhận, Ôn Văn bắt đầu nghiên cứu cái nút của Rodney, nếu như cái nút này là thiết bị điện tử truyền tin thì Ôn Văn có thể dùng thứ này để trực tiếp tìm ra vị trí của đối phương.

Đáng tiếc là những thứ này tựa hồ là kỹ thuật mà Ôn Văn không thể hiểu được, chứ không phải lợi dụng tín hiệu điện tử để truyền tin tức.

“Như vậy, mình chỉ có thể tra hỏi tên ác ma kia mà thôi.”

...

Trong phòng giam ẩm ướt tối tăm, Rodney bị treo ngược lên, vẫn còn hôn mê như cũ.

Ôn Văn ngồi trên ghế găm dưa hấu, mà Từ Hải thì cầm một khẩu súng nước nhỏ ‘phụt... phụt...’ bắn nước thánh vào mặt Rodney.

Nước thánh dính vào da Rodney thì nháy mắt bốc hơi làm da hắn giống như bị bốc cháy, đau đớn làm Rodney đang hôn mê rớt cuống cũng tỉnh lại.

“Đây là nơi nào... a, đừng có đánh tao!”

Vừa nhìn thấy Ôn Văn, Rodney theo phản xạ có điều kiện muốn che mặt, thế nhưng hắn phát hiện tất cả những bộ phận có thể hoạt động của mình đều bị trói chặt, bao gồm cả tay chân và tất cả xúc tua.

“Từ Hải, trước tiên làm hắn tỉnh táo một chút rồi tôi mới hỏi chuyện.”

Từ Hải cười he he nói: “Vâng, chủ nhân vĩ đại.”

Tiếp đó Từ Hải cầm lấy đủ dụng cụ đặc biệt bắt đầu sử dụng trên người Rodney.

Từ Hải trước kia thích dùng vật sống để chế tạo con rối, xét về mức độ biến thái thì Ôn Văn có cưới tên lửa cũng không đuổi kịp, hơn nữa đối với quái vật tới từ thế giới trong thì Từ Hải lại càng quen thuộc hơn, vì thế Ôn Văn đề hẳn tiến hành tra tấn bức cung Rodney.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Rodney, Ôn Văn cảm thấy hương vị của dưa hấu đặc biệt ngọt, vì thế lại khai một chai rượu chất tinh tế thưởng thức, ừm... rượu là Phùng Duệ Tinh cống hiến cho hội nghị nhân viên thu nhận.

Ôn Văn thấy mùi vị không tệ nên đã lấy đi toàn bộ để dành cho mình uống, để bồi thường, anh đã thuận tiện bỏ sung một thùng rượu đỏ cực phẩm tới từ cốc tai mèo cho hội nghị.

“Đừng tra tấn tôi nữa, ngài hỏi cái gì tôi sẽ nói cái đó, tôi nhất định sẽ thành thật phối hợp, không dám giở trò.” Rodney khóc thảm thiết nói.

“Ý chí tên này thực không kiên định.” Ôn Văn cầm miếng dưa hấu đi tới bên cạnh Rodney nói.

Sinh vật ác ma này rất tuân thủ giao ước, nhưng xét về phương diện khác thì không hề có chút liêm sỉ nào, nếu có giao ước thì bọn họ sẽ tuân thủ, nhưng nếu không có giao ước thì bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì.

Ôn Văn rất hài lòng với thái độ của hắn, đồng bạn như vậy phỏng chừng chính là kẻ địch thích nhất, anh dùng vỏ dưa hấu vỗ vỗ mặt Rodney hỏi: “Nói đi, cứ điếm của bọn mày ở đâu, có bao nhiêu người, thực lực thế nào...”

Vừa nghe những vấn đề này của Ôn Văn, vẻ mặt Rodney lập tức biến thành đáng vẻ trái ỏ qua: “Đại nhân, những vấn đề này của ngài tôi thật sự không thể trả lời được, hay là ngài hỏi tôi chuyện khác được không?”

Sắc mặt Ôn Văn căng thẳng: “Xem ra mày chính là kẻ mạnh miệng, Từ Hải, tiếp tục cho hắn hưởng thụ đi.”

Nhìn Từ Hải xoa xoa tay, Rodney vội nói: “Đại nhân xin hãy nghe tôi nói, hiểu rõ bản tính ác ma nhất chính là bản thân ác ma bọn tôi, vì thế để đảm bảo bọn tôi không làm phản, lúc gia nhập đã ký khế ước cưỡng chế.”

“Chỉ cần là chuyện mà bọn tôi cảm thấy nguy hại cho an toàn của tập thể thì không thể nói cho ngài biết, nhưng tôi có thể nói cho ngài biết lão đại của bọn tôi có mấy nàng vợ bé, thích loại hoa gì...”

“Tao biết lão đại của bọn mày có mấy con vợ bé thì ích lợi gì, bệnh tâm thần à...”

Ôn Văn ụp miếng vỏ dưa lên mặt Rodney, đang định phát giận thì chợt khựng lại, ánh mắt sáng rực, sau đó nói với Rodney: “Chuyện mà bọn mày cho rằng nguy hại tới an toàn tập thể thì không thể nói, nếu bọn mày không nguy hại tới an toàn tập thể thì có thể nói à?”

Rodney giống như gà con mỏ thóc mà gật đầu: “Đúng vậy, chỉ cần không phải chuyện không thể nói, tôi có thể nói hết cho ngài biết.”

Ôn Văn không để ý tới mấy lời làm nhảm của hắn mà bắt đầu tính toán, hiện giờ anh đã biết nên làm thế nào để lấy được tin tức từ miệng Rodney.

Nếu bọn họ nghĩ rằng mình đang tiết lộ tin tức quan trọng thì sẽ không trả lời, như vậy chỉ cần để bọn họ cảm thấy chuyện mình tiết lộ không quan trọng là được rồi.

Mà điều này thì cần làm cho Rodney mất lý trí!

Chuyện này đối với Ôn Văn rất đơn giản, anh cầm lấy gậy Điên Cuồng, nhắm mũi nhọn vào đầu Rodney, để cuồng khí đỏ thắm được giữ trong cây gậy trút vào đầu hắn.

Ôn Văn chỉ truyền một số lượng rất ít rồi dừng lại, hiện giờ chỉ chút đó thôi đã đủ làm tan rã lý trí của Rodney, không nên để hắn điên cuồng tới mức cái gì cũng không biết.

“Mày làm gì tao?”

Rodney điên cuồng giãy giụa, ngay cả Từ Hải đã tăng lá gan dám đối mặt với Ôn Văn cũng nhịn không được lùi về sau một bước, ngay lúc Ôn Văn cho rằng mình đã truyền lượng cuồng khí quá nhiều thì trạng thái của Rodney trở nên không đúng lắm.

“Cảm giác này... thật sự không tệ, có thể cho tôi thêm một xíu không?” Ánh mắt của Rodney không nhịn được trợn lên, trên

mặt lộ ra nụ cười giống như bị động kinh, thực hiển nhiên đã sướng tới đỉnh.

Ôn Văn sờ cằm: “Nhìn dáng vẻ của hấn thì giống như đám mèo phê bạc hà mèo vậy, lẽ nào cuồng khí của mình còn có hiệu quả này đối với quái vật?”

Có suy nghĩ này, Ôn Văn liền trực tiếp quay trượng sang Từ Hải ở bên cạnh, truyền sang chút cuồng khí.

Sau khi tiếp nhận cuồng khí, ánh mắt Từ Hải cũng nhanh chóng trở nên mê ly, cơ thể mất tự nhiên run rẩy một chút, sau khi chút cuồng khí kia tiêu hao sạch sẽ thì khao khát nhìn Ôn Văn.

Đối với loại khao khát này Ôn Văn rất hiểu, bởi vì khi anh không thể khống chế được sự điên cuồng của mình cũng thật sự phấn khích tới đỉnh, có trời mới biết để duy trì dáng vẻ người bình thường này Ôn Văn phải tốn bao nhiêu kiên định.

“Cuồng khí có thể trực tiếp bức điên người bình thường, nhưng nếu dùng một chút trên người quái vật thì hiệu quả lại giống như bạc hà mèo.... đối với nhóm Đào Thanh Thanh có phải cũng có hiệu quả tương tự không nhỉ?”

Phát hiện tác dụng khác của cuồng khí, Ôn Văn rất muốn đi thử nghiệm một phen, chẳng qua hiện giờ quan trọng nhất là thu thập thông tin đám ác ma kia.

Ôn Văn cười he he, hỏi Rodney: “Ngoại trừ chấp hành nhiệm vụ, bọn mày rời khỏi căn cứ đi ra ngoài làm gì nhiều nhất, trả lời thì tao sẽ để mày thoải mái một chút.”

Rodney không chút do dự trả lời: “Tới nhà hàng hải sản gần đó mua bạch tuộc mẹ xinh đẹp...”

“Vậy nhà hàng hải sản kia tên gì?”

“Hải Yến Các...”

[end 360]

Chương 361 - Khóa mục tiêu

Nếu như lý trí bình thường, Rodney khẳng định sẽ cảm nhận được thật ra Ôn Văn đang dò hỏi về vị trí căn cứ, nhưng bây

giờ hẳn không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy Ôn Văn đang hỏi những chuyện không quan trọng.

Tiếp đó Ôn Văn dùng cách thức tương tự bắt đầu nói bóng nói gió với Rodney đã có chỉ số thông minh suy giảm nhanh chóng, mà Rodney cũng giống như trước đó, không hề giấu giếm.

Từ nhỏ như bọn họ có bao nhiêu người, lớn như thực lực của người mạnh nhất là bao nhiêu, năng lực là kiểu gì, hiện giờ trong lòng Ôn Văn đã nắm được đại khái.

Vấn đề duy nhất là Ôn Văn cảm thấy có chút xấu hổ với chuyện lừa dối kẻ ngốc này, giống như mình dựa vào chỉ số thông minh mà lừa gạt que kẹo của một đứa con nít vậy.

Nhưng mấy chuyện vô liêm sỉ này làm riết rồi cũng thành thói quen, cuối cùng ngay cả sở thích đặc biệt của lão đại vô diện ma của bọn chúng cũng hỏi luôn.

Sau khi kết thúc tra hỏi, Ôn Văn lại cho Rodney chút cuồng khí, để hắn thoải mái một chốc coi như phần thưởng, anh thì chuyển sang phòng giam khác, búng tay triệu hồi ma kính Gildero, bây giờ Ôn Văn muốn kiểm tra xem lời Rodney nói là thật hay giả.

“Ta muốn xem nhà máy chế biến pin của tập đoàn Coway ở khu ngoại ô phía nam thành phố Lộc Cảng... tầm mắt xuất hiện trên cao một trăm mét!”

Ôn Văn vừa dứt lời, Gildero đã hành động, phía trên nhà máy sản xuất bỏ hoang, chậm rãi xuất hiện một con mắt nhỏ có cánh từ ma lực ngưng tụ tạo thành.

Khả năng của ma kính nếu dùng để nhìn trộm kiến trúc có người siêu năng hay nghe trộm cuộc nói chuyện của người siêu năng là chuyện mơ mộng hão huyền, bởi vì ma nhãn ngưng tụ ra quá lộ liễu.

Nhưng nếu dùng để quan sát ngoài dã ngoại thì lại rất tốt, giống như Ôn Văn đang làm, ở khoảng cách một trăm mét, một con mắt nhỏ như vậy rất khó bị ác ma trong xưởng pin phát hiện.

Người siêu năng bình thường rất hiếm có ai có linh cảm khuếch rộng tới khoảng cách xa tới một trăm mét như thế,

người siêu năng như Ôn Văn thì có thể làm được ở các thời điểm cần thiết, nhưng nó tiêu hao quá khủng khiếp, bình thường linh cảm chỉ tồn tại ở hai mươi, ba mươi mét xung quanh mà thôi.

Tiếp đó Ôn Văn điều khiển ma nhãn không ngừng phóng lớn hình ảnh, cuối cùng phát hiện trong nhà máy có người mặc vest trắng đang đi lại!

“Mục tiêu, đã khóa!”

Ôn Văn điều khiển ma nhãn quanh quẩn phía trên một hồi, so sánh đối chiếu với tin tức của Rodney, cuối cùng khóa được mục tiêu.

Nếu là bình thường có lẽ Ôn Văn sẽ tố cáo, nhưng lần này anh không làm thế, anh chuẩn bị vớt chỗ tốt cho mình xong mới tố cáo.

Hơn nữa anh còn có một ý tưởng táo bạo, muốn thử một chút.

...

Ôn Văn hỏi Từ Hải: “Quần áo tôi bảo ông làm, ông làm xong hết rồi đúng không?”

“Đã làm theo ý của ngài, đảm bảo phù hợp với yêu cầu của ngài.” Từ Hải cúi người gật đầu đảm bảo với Ôn Văn, đồng thời mở một cái hộp thật to ra.

Bên trong hộp đều là áo choàng rộng có mũ trùm có màu đỏ đen xen lẫn, vải vóc là loại tốt nhất trên thị trường, mặc dù không bằng một vài nguyên liệu siêu năng nhưng cũng có thể coi là bền chắc.

Ngoại trừ chế tạo con rối, làm quần áo là một sở thích khác của Từ Hải, một kẻ có thể chế tạo búp bê giống hệt người thật, đương nhiên cũng có khả năng làm quần áo cho búp bê.

Số quần áo này tất cả đều có màu đỏ thẫm, phía sau lưng là hình thập tự thật lớn, là đồng phục mà Ôn Văn chuẩn bị cho quái vật khi được phái ra ngoài làm nhiệm vụ.

Sau này khi đáp thuộc hạ quái vật của Ôn Văn hành động ở bên ngoài, Ôn Văn sẽ để chúng mặc áo choàng, Ôn Văn muốn hư cấu ra một thế lực quái vật mới.

Mà thế lực quái vật này chính là một phần của cường giả cấp Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’, cũng chính là ngục đốc Tai Nạn, chiếc áo may ô mạnh nhất của Ôn Văn.

Đúng vậy, lần này Ôn Văn chuẩn bị dẫn đám quái vật mình có trong tay đi tấn công cứ điểm ác ma!

Căn cứ theo tình báo lấy được từ Rodney, thủ lĩnh đám ác ma này có thực lực cấp Tai Nạn trung tự, thủ hạ là bốn ác ma cấp Tai Nạn hạ tự, mà số lượng quái vật cấp Tai Hại và cấp Tai Họa ít nhất cũng phải hai ba chục tên, có lẽ còn nhiều hơn.

Nếu như chỉ dựa vào một mình Ôn Văn, cao lắm chỉ dám lén lút tập kích, vót chút chỗ tốt rồi bỏ chạy, làm được hai lần thì đám ác ma này sẽ di chuyển căn cứ.

Hoặc là cứ tố cáo với Hiệp Hội Thợ Săn, giống như lần bao vây diệt trừ Đọa Thần Huyết mà tiêu diệt hết bọn chúng, nhưng như vậy thì Ôn Văn không kiếm được bao nhiêu chỗ tốt.

Hai cách làm này, Ôn Văn đều không thể kiếm được tiền lời quá nhiều.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị lợi dụng đám quái vật tổ chức tập kích, đồng thời dùng thân phận siêu thợ săn tố cáo, sau đó trước khi Hiệp Hội Thợ Săn tới, cố gắng lợi dụng đám quái vật vót nhiều chỗ tốt nhất có thể.

Sau đó khi trợ giúp của hiệp hội tới thì nhờ vào trạm thu nhận để rút lui, giao đám ác ma bị tổn hại nặng nề lại cho Hiệp Hội Thợ Săn xử lý.

Như vậy vừa có thể thuận lợi có được thu hoạch lớn nhất, lại có thể kiểm tra thực lực của đám quái vật trong tay mình, cuối cùng còn có thể tiêu diệt tối đa đám ác ma này, quả thực là một công đôi chuyện.

Trên thực tế thì phe bên Ôn Văn cũng không kém đám ác ma nhiều lắm, thực tế có thể nói là thế lực ngang nhau.

Khi anh sử dụng vòng tay triết học mười hai tầng thì có thể tính là người siêu năng cấp Tai Nạn trung tự, mà đám quái vật trong tay anh cũng có cấp bậc tương đương với đám ác ma!

Theo số lượng nhân viên thu nhận gia tăng, bọn họ đang bắt quái vật vào trạm, tuy quái vật cấp Tai Nạn chỉ có bốn con mà Ôn Văn tự bắt, thế nhưng quái vật cấp Tai Hại và cấp Tai Họa thì rất nhiều.

Mà số quái vật cấp thấp đó Ôn Văn chỉ có thể dùng một nửa thực lực của chúng, vì thế phần lớn thời gian đều không dùng tới, tình huống này chính là lúc thích hợp để bọn họ phát huy.

Cuối cùng, cũng nhờ Ôn Văn kiên trì cho đám quái vật học tập nên ở trong quần thể này đã có được một bầu không khí rất tốt đẹp, nhưng tốt đẹp chỉ là bầu không khí mà thôi, đám quái vật này tuy vẫn chưa thay đổi hoàn toàn nhưng cũng đã phục tùng hơn trước kia.

Sau khi có quyết định, Ôn Văn khiêng cái hộp to kia đi, xuất hiện ở khu phòng giam Tai Hại, anh muốn bắt đầu trồng xiềng xích từ đám quái vật khu Tai Hại.

Thực lực của quái vật khu Tai Họa quá yếu, Ôn Văn không định phái chúng ra trong lần hành động lớn này, mà quái vật khu Tai Hại lại quá mạnh, trồng xiềng xích thành thạo một chút thì ra tay với chúng sẽ dễ hơn.

Mục tiêu đầu tiên của Ôn Văn chính là Đào Thanh Thanh được Ôn Văn nuôi như thú cưng, được ra ngoài thông khí chính là chuyện tốt đối với đám quái vật này, mà chuyện tốt đương nhiên phải nghĩ tới quái vật thân thiết với mình trước.

Lúc Ôn Văn đi tới phòng giam của Đào Thanh Thanh, cô đang mặc một bộ áo ngủ khủng long màu xanh lá cây, dùng tư thế con vịt ngồi trên thảm trải sàn, vừa liếm kem máu tươi vừa xem phim truyền hình.

Sau khi bị Ôn Văn nhốt lâu như vậy, Đào Thanh Thanh ngày càng phát triển theo hướng nữ otaku chỉ ru rú trong nhà, ban đầu những bộ phim cô thích xem nhất đều thuộc thể loại âm trầm, thâm thù đại hận, mà bây giờ thì ngày càng bình thường hơn.

Phát hiện Ôn Văn tới, Đào Thanh Thanh gỡ cái mũ ngủ khủng long xuống, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Ôn Văn chấp tay sau đít đứng ở cửa phòng giam, nói với anh: “Lần này lại mang tới thứ gì tốt cho tôi hả?”

“Ừm, là thú rất tốt.”

Ôn Văn chấp tay sau lưng lắc lư mấy sợi xích màu đen u ám, phải trông thú xiềng xích lạnh băng này vào người thú cưng nhỏ bé đáng yêu như vậy, anh có chút không đành lòng...

Chương 362 - Cải tạo quái vật quy mô lớn

Trong tiếng kêu đau đớn thảm thiết và tiếng mắng chửi độc ác, Ôn Văn tinh thần sáng khoái rời khỏi phòng giam Đào Thanh Thanh.

Trông xiềng xích cho Đào Thanh Thanh khó khăn hơn khi trông cho Bạch Tiểu Mật rất nhiều, nhưng Ôn Văn rất thích thú.

Địa vị của Đào Thanh Thanh ở trong lòng Ôn Văn tương đương với Tam Tể Nhi, đều là thú cưng, vì thế khi thấy Đào Thanh Thanh đau đớn khó chịu, Ôn Văn lại đau lòng dừng lại một chút rồi lại tiếp tục.

Vì thế cũng làm thời gian Đào Thanh Thanh chịu đau đớn dài hơn người bình thường bị trông xiềng xích rất nhiều... dù sao cho dù dừng lại thì cũng không giảm đi được cơn đau, ngược lại bởi vì thường xuyên dừng lại mà mức độ đau đớn lại càng gia tăng hơn.

Sau khi phải chịu nỗi đau đó, có lẽ Đào Thanh Thanh sẽ không lộ ra vẻ mặt tốt đẹp với Ôn Văn trong một khoảng thời gian dài.

Nhưng Ôn Văn rất thích trêu ghẹo Đào Thanh Thanh tức giận tới mức muốn nổi trận lôi đình, chỉ hận không giết được mình, tiếp đó anh sẽ dùng đủ phương pháp để thuần hóa cô nàng trở thành một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Bắt giữ Đào Thanh Thanh hơn nửa năm nay, quan hệ của Ôn Văn và Đào Thanh Thanh cứ vậy lặp đi lặp lại mấy lần, Ôn Văn xem chuyện này như một loại giải trí.

Thẳng thắn mà nói nếu Ôn Văn không phải một kẻ biến thái, khi Ôn Văn sắp khuất phục lại chọc giận cô ta, có lẽ bây giờ

Đào Thanh Thanh đã có thai một quái vật vampire nửa biến thái cực kỳ đáng sợ rồi...

Sau khi rời khỏi chỗ Đào Thanh Thanh, Ôn Văn dành cho đám quái vật khác một thái độ hoàn toàn khác, trong phòng giam đầy tiếng kêu rên, Ôn Văn đã trông xiềng xích cho tất cả quái vật loại chiến đấu ở khu Tai Hại.

Tiếp đó anh không ngừng nghỉ tiến tới khu Tai Nạn, bắt đầu đối phó với bốn con quái vật cấp Tai Nạn là ‘thiên sứ Phổ Quang’ ‘Nhan Bích Thanh’ ‘cô bé quàng khăn đỏ’ ‘quái vật mê cung dưới lòng đất’.

Vì nguyên nhân thực lực nên sự phản kháng của bọn chúng kịch liệt hơn quái vật khu Tai Hại rất nhiều, nhưng dưới sự trấn áp thô bạo của trạng thái ngục đốc Tai Nạn của Ôn Văn, cuối cùng chúng vẫn bị trông xiềng xích không chế.

Sau khi trông xiềng xích vào trong cơ thể, tất cả quái vật đều cảm nhận được trời buộc vô hình, thế nhưng Ôn Văn chưa từng nghĩ rằng như vậy có thể làm bọn chúng khuất phục, trong lòng anh hiểu rõ, một khi được thả ra chúng sẽ điên cuồng phá hoại cỡ nào.

Vì thế trước tiên phải để chúng ném thử chút vị đắng!

Ôn Văn đưa tay lên cao rồi đột ngột kéo xuống, vô số sợi xích mảnh khảnh màu đen xuất hiện trong tay anh, mỗi con quái vật bị trông xiềng xích đều cảm nhận được cảm giác đau đớn thấu xương khó có thể chịu nổi, cảm giác này không chỉ xuất hiện trên cơ thể mà còn khắc sâu trong linh hồn.

Lúc Ôn Văn buông tay ra, đau đớn liền biến mất, đám quái vật cảm thấy giống như trút được gánh nặng.

“Đau đớn khi này chính là hình phạt mà bọn mày phải chịu khi dám vi phạm mệnh lệnh của tao, nếu không muốn phải chịu đựng nỗi đau như thế thì phải hoàn toàn chấp hành mệnh lệnh!”

Thông qua xiềng xích, âm thanh của Ôn Văn có thể chuẩn xác truyền tới trong tai đám quái vật.

“Mặt khác, vì để bọn mày nhớ kỹ nỗi đau đớn này, tao sẽ để bọn mày trải nghiệm nó thêm lần nữa!”

Ôn Văn không chút do dự lại túm lấy xiềng xích, cả khu phòng giam nháy mắt bị tiếng kêu rên của đám quái vật nhồi nhét, quái vật cấp Tai Hại bị trải nghiệm hình phạt năm lần, mà quái vật cấp Tai Nạn thì phải trải nghiệm mười lăm lần!

Sau khi hình phạt dừng lại, ở trong lòng đám quái vật Ôn Văn chỉ có một hình tượng, đó chính là đại ma quỷ dùng tra tấn làm thú vui!

Có điều Ôn Văn cũng không quan tâm tới cái nhìn của chúng, dù sao thì ở trong lòng chúng anh vốn cũng không có hình tượng tốt đẹp gì.

Trước mặt chúng có vẻ rất cung kính với Ôn Văn, nhưng sau lưng có lẽ đã dùng đủ loại ngôn ngữ ô uế chửi mắng Ôn Văn và người nhà của anh vô số lần.

Thay vì để chúng lên chửi mình, không bằng chủ động chôn sâu nỗi sợ hãi vào trong lòng chúng!

“Kế tiếp, tao sắp dẫn bọn mày rời khỏi phòng giam này, tiến công vào cứ điểm ác ma, trong quá trình này bọn mày có thể mang về bất cứ thứ gì bọn mày cho là có giá trị, đánh bại ác ma cũng có thể kéo chúng vào trong trạm thu nhận!”

Nghe thấy sắp tấn công ác ma, vẻ mặt vốn rất chống cự của thiên sứ Phổ Quang dịu đi, lộ ra một tia sát khí, hiển nhiên nó đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận giết chóc.

Tộc thiên sứ và ác ma là kẻ thù tự nhiên, lúc ban đầu khi quái vật tiến vào thế giới hiện thực, thiên sứ chính là một trong số rất ít những kẻ không vì thèm muốn sự phi nhiêu của thế giới hiện thực này, mà nguyên do là vì truy sát ác ma tiến vào thế giới hiện thực!

Đương nhiên, mục đích sau đó thì cũng chẳng còn thuần túy như thế.

Nhưng thiên sứ Phổ Quang và những tâm tư phức tạp đó đủ để đè nén bản tính của những người chim khác, suốt mấy ngàn năm qua phần lớn thời gian thiên sứ Phổ Quang phải làm tượng đá, trong đầu chỉ toàn là ánh sáng thần thánh, vì thế lúc ban đầu mới muốn giết sạch cả thị trấn Phổ Quang.

Nhưng ngoại trừ nó, những quái vật khác không có chút nhiệt tình nào, hung danh của ác ma ở thế giới trong như thế nào

đám quái vật rất rõ, nếu như không cần thiết thì chúng nó thật sự không muốn tử đấu với ác ma, hơn nữa chúng cũng không muốn bán mạng vì Ôn Văn.

Nhưng chúng nó không muốn cảm nhận cảm giác đau đớn đó nữa, hơn nữa bị giam lâu như vậy rồi, ra ngoài hóng gió một chút cũng là lựa chọn tốt.

Quan trọng nhất là chúng nó không thể thoát khỏi cái nơi giống như địa ngục này, nếu có thể vờ đám quái vật khác vào đây, nhìn chúng nó phải chịu đau khổ như mình thì cũng có thể coi đó là một hình thức giải trí không tệ.

Kế tiếp, Ôn Văn tỉ mỉ nói rõ yêu cầu và những điều cần chú ý cho lần hành động này, càng nói rõ thì xiềng xích càng có đủ trí năng để phán đoán đám quái vật có tuân thủ quy định hay không, như vậy càng có lợi cho việc khống chế quái vật của Ôn Văn.

“Bọn mày mặc có thể thỏa thích chiến đấu, khi gặp nguy hiểm tính mạng có thể kích hoạt xiềng xích trên cổ, như vậy tao có thể mang bọn mày vào trong trạm thu nhận... chỉ là nếu bọn mày cứ thế quay về tay không thì có lẽ sẽ phải nhận hình phạt!”

“Cuối cùng, bọn mày cần phải quên đi thân phận lúc trước của mình, đừng thử liên lạc với người quen cũ trước kia, cũng đừng thử làm hại người bình thường, xiềng xích trên người bọn mày có thể cảm nhận được bất cứ hành vi nào không tuân theo quy định của bọn mày.”

“Đối với bên ngoài thì bọn mày chỉ có một thân phận, đó chính là chấp sự của ‘Hắc Thập Tự’!” [người chấp hành nhiệm vụ]

Sau khi căn dặn rõ ràng, Ôn Văn để ngục tốt phát áo choàng cho đám quái vật, chính mình cũng giữ một cái dự phòng.

Sau khi thả tất cả quái vật ra ngoài thì anh không thể sử dụng thức mạnh, vì thế Ôn Văn lựa chọn dùng hình thái triết học để chiến đấu, đến khi đó phủ thêm áo choàng thì có thể làm đối thủ bất lúng túng....

Sau khi rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn phát hiện nhà Uông Tuấn Nghị đã biến thành một mảnh bừa bộn, thực hiện nhiên

ác ma tới tìm Ông Tử Hiên khi không phát hiện đối tượng tìm kiếm đã tiến hành một màn phá hoại khủng khiếp đối với nhà của hắn.

Nhưng phòng ở bị phá hỏng thì có thể sửa, người mất đi thì chính là không còn nữa.

Tiếp đó Ôn Văn để Tam Tê Nhi lái xe tới gần nhà máy sản xuất pin, để con bọ kia tiến vào trong nhà máy sản xuất pin.

Xâm lăng nơi chỉ toàn là ác ma thế này, dùng chuột có lẽ rất dễ bị phát hiện, vì thế Ôn Văn lựa chọn con bọ để ẩn núp hơn để dễ quan sát tình huống ở bên trong.

Bên ngoài nhà mát trông giống như những nhà máy sản xuất bị bỏ hoang khác trên thế giới, nhà xưởng tan hoang, hoa cỏ mọc tứ tung, những thứ tự nhiên nhiều hơn hẳn những thứ sản phẩm của con người làm người ta sinh ra cảm giác hoang vắng.

Mà khi Ôn Văn điều khiển con bọ cánh cứng vượt qua tường vây, cảnh tượng trong mắt lại hoàn toàn khác biệt!

Chương 363 - Hắc Thập Tự tập kết!

Bên ngoài tường là nhà xưởng tan hoang, mà bên trong thì giống như thánh địa nhân gian, cho dù nói nơi này là căn cứ của thiên sứ thì Ôn Văn cũng không nghi ngờ.

Tường ngói mặt đất đèn đường chậu hoa, ngoại trừ số cây cảnh làm đẹp thì tất cả mọi thứ đều là màu trắng.

Trước đó Ôn Văn dùng ma nhãn quan sát trên không trung thì nơi này có dáng vẻ nhà xưởng bỏ hoang bình thường, nhưng dùng thị giác của bọ cánh cứng quan sát gần hơn thì mới phát hiện được sự đồ sộ ở nơi này.

Xem ra đám ác ma ở nơi này đã dùng phương pháp che giấu, không để người ta dễ dàng phát hiện sự khác thường ở nơi này.

Con đường ngăn nắp sạch sẽ, một mảnh lá cây cũng không có, vài người mặc vest đen đang cẩn thận giữ gìn vệ sinh ở nơi này, ở đây màu đen có nghĩa là địa vị thấp, vest trắng mới tượng trưng cho địa vị.

Ôn Văn còn chưa kịp cẩn thận quan sát thì đã bị chổi rể cây quơ trúng, người mặc vest đen kia dùng chổi đập đập con bọ vài cái, ở nơi như thế này thì cho dù là một con bọ cánh cứng cũng rất dễ thấy.

Mà tầm mắt và cảm quan của Ôn Văn cũng dính với con bọ cánh cứng, lúc này bị hành động này làm cho có cảm giác như đang đi tàu lượn siêu tốc phiên bản địa ngục siêu cấp vậy.

Hai cọng râu và hai cái chân trước của bọ cánh cứng chĩa về phía người kia, tức giận vung vẩy: “Tao nhớ kỹ mày rồi, nhớ kỹ mày rồi đấy, chắc chắn tao sẽ bắt mày mang về đưa cho Hồ Ấu Lăng!”

Hoàn cảnh nơi này làm Ôn Văn ý thức được đám ác ma này khác với đám quái vật khác, nếu là hang ổ của đám quái vật khác thì cho dù ném một cái xác vào cũng không có ai phát hiện.

Tiếp đó Ôn Văn điều khiển bọ cánh cứng đảo một vòng quanh nhà máy sản xuất này.

Đừng thấy bọ cánh cứng chân ngắn, dù sao cũng là vật siêu năng, mấy cái chân ngắn kia cùng hoạt động thì tốc độ cũng rất khả quan, ít nhất muốn vượt qua tên quét dọn này là không thành vấn đề.

Sau khi tìm hiểu kỹ càng địa hình của nhà máy sản xuất, Ôn Văn để bọ cánh cứng trở về, nếu điều tra sâu hơn thì có lẽ sẽ gặp phải ác ma, khả năng bị phát hiện quá cao.

Có điều hoàn cảnh nơi này thật sự làm Ôn Văn cảm thấy nghi ngờ.

“Nếu đám ác ma này chỉ ở lại đây, tập đoàn Coway không phát hiện cũng là chuyện đương nhiên, nhưng cái tạo nơi này thành dáng vẻ như thế... cái này ít nhất cần có một đội chỉnh sửa lớn mới có thể làm được.”

“Hơn nữa nơi này có rất nhiều thứ mà tập đoàn Coway không mang đi, cho dù tập đoàn Coway có lớn mạnh cỡ nào cũng không có khả năng lãng phí như thế.”

Ôn Văn nghi ngờ đám ác ma này có liên quan tới tập đoàn Coway, nhưng cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi, dù sao thì với khả

năng của đám ác ma này, làm ra chuyện gì cũng có khả năng cả.

Có điều Ôn Văn chỉ cần báo nghi ngờ này lên trên thì sẽ nhân viên hồ sơ chuyên nghiệp điều tra về chuyện này.

Sau khi chuẩn bị kỹ càng, Ôn Văn tìm một nơi rộng rãi lại không có người, chờ màn đêm buông xuống.

Tập đoàn quái vật và ác ma xung đột, diễn ra vào đêm tối thì sẽ có cảm giác hơn!

Khi mặt trời biến mất, mặt trăng xuất hiện, ánh sao lấp lánh trên bầu trời thì cũng là lúc Ôn Văn nhảy lên nóc nhà, ngắm nhìn khu nhà ở của ác ma cách đó không xa, khóe miệng lộ ra ý cười.

Ôn Văn búng tay một cái, một cái vòng xuất hiện ở cổ tay, cả người nháy mắt trở nên vạm vỡ, cũng cực kỳ cay mắt, Ôn Văn một lần nữa sử dụng hình dáng triết học!

Nhưng lần này Ôn Văn đã chuẩn bị áo choàng cho mình, sau khi mặc vào thì không còn trông quái dị như thế nữa.

Sau khi chuẩn bị xong, Ôn Văn lại búng tay một cái, bốn quái vật cấp Tai Nạn và hơn hai mươi con quái vật cấp Tai Hại nháy mắt xuất hiện ở phía sau Ôn Văn.

Tất cả quái vật hình người đều mặc áo choàng màu đỏ sậm kết hợp với thập tự màu đen, mà quái vật không thể mặc áo choàng thì được phun sơn đỏ và đen...

Ba quái vật cấp Tai Nạn là thiên sứ, Nhan Bích Thanh và cô bé quàng khăn đỏ đứng ở trước nhất, khí thế của ba người cũng đã đủ vượt qua hết tất cả đám quái vật cấp Tai Hại.

Mà quái vật mê cung dưới lòng đất bởi vì thể hình to lớn nên đứng ở cuối cùng, mặc dù không mặc áo choàng nhưng cho dù là người đã từng vào mê cung dưới lòng đất cũng chưa chắc nhận ra được nó, với năng lực tiến hóa nhanh khủng khiếp của nó thì đã sớm tiến hóa ra dáng vẻ thích hợp nhất để sinh tồn trên mặt đất.

Hiện giờ bốn chân của nó có bốn móng vuốt, đầu giống như cá sấu, thân giống gấu ngựa, đuôi dài như đuôi khỉ, chỉ là có tới

ba cái, trên thân mọc ra lông đen dài như gấu ngựa, so với trước thì giống như là hai con quái vật.

Ôn Văn cẩn thận quan sát đám quái vật này, hài lòng gật đầu. Kỹ thuật của Từ Hải thì khỏi cần phải nói, mỗi chiếc áo mặc vào người rất vừa vặn, chỉ là khả năng chọn màu và phối màu của mình có chút vấn đề, thoạt nhìn giống như một đám biển thái trùm dra trái giường trên người vậy...

Có điều chút vấn đề nhỏ này không ảnh hưởng toàn cục, suy nghĩ tới lời thoạt một chút, Ôn Văn ho khẽ một tiếng rồi lớn giọng nói: “Đây là lần đầu tiên ‘Hắc Thập Tự’ tập kết, hãy chứng tỏ oai phong của bọn mày đi, quái vật bị bắt vào trạm thu nhận không có kẻ hèn nhất!”

“Mục tiêu nhiệm vụ của bọn mày chính là nhà máy sản xuất kia, tìm ra bọn chúng, đánh chúng tan tác, cướp sạch hang ổ bọn chúng!”

“Hắc Thập Tự, xuất phát!”

Nghe xong phần tuyên bố hùng hồn của Ôn Văn, đám quái vật yếu ớt đáp lại: “Oh...”

Bọn chúng không hề được Ôn Văn khích lệ chút nào, có điều trong không khí tẻ nhạt lạnh lẽo này, quái vật mê cung dưới lòng đất đầu óc ngu si đã tung người nhảy bật tới trước, trực tiếp tấn công.

Ngay từ khi sinh ra nó đã có dự định muốn hủy diệt tất cả những thứ còn sống, nó sớm đã không nhận được muốn chém giết với đám ác ma kia.

Bốn chân với bốn chiếc móng vuốt của nó đồng loạt vung lên như một chiếc xe tăng hạng nặng, vọt thẳng tới khu trung tâm, một bức tường rào thật cao bị nó trực tiếp hút ngã, giòn rụn yếu ớt như một miếng đậu hủ.

Ôn Văn hài lòng nhìn quái vật mê cung dưới lòng đất, vẫn là thuộc hạ đầu óc ngu si tốt một chút, bằng không không khí tẻ nhạt khi này thật sự làm anh xấu hổ quá.

Quái vật cấp Tai Nạn cố ý phá hoại, tình cảnh khá khủng khiếp, kiến trúc bị cơ thể to khỏe của nó hút tới đều bị sụp đổ, cả khu vực ác ma thậm chí còn hơi chấn động.

Đám ác ma phản ứng trước tiên, một con ác ma có cánh muốn ngăn cản quái vật mê cung dưới lòng đất nhưng nháy mắt đã bị chiếc đuôi của nó quét mạnh bay ra ngoài.

Bị trạm thu nhận nhốt lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể thỏa thích giải phóng chính mình, nó sẽ không bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm có một này.

Thấy thật sự có ác ma xuất hiện, mắt thiên sứ Phổ Quang phóng ra một tia sáng trắng dài một thước, hấn hưng phấn lắm rồi.

Mà trong mắt Ôn Văn, bộ dáng của thiên sứ Phổ Quang hiện giờ giống như bị một cây gậy phát sáng đâm vào trong mắt vậy...

Thời gian nghìn năm trôi qua, một lần nữa nhìn thấy ác ma, ánh sáng thần thánh trên người thiên sứ Phổ Quang một lần nữa sôi trào, bay thẳng lên không trung, bay quanh khu nhà của đám ác ma một vòng.

Lông chim trắng tinh rơi xuống làm cả khu nhà kia trông giống như được phủ một tầng ánh sáng mờ ảo.

Những thứ ánh sáng này có thể suy yếu thực lực của ác ma ở một mức độ nhất định, đủ để kế hoạch đánh lén ban đêm này có được kết quả lớn hơn nữa.

Mỗi thiên sứ đều là cỗ máy chiến tranh trời sinh, khi gặp phải kẻ địch cần tiêu diệt, chúng nó sẽ theo bản năng sử dụng sách lược chiến đấu đáng tin nhất.

Thấy thiên sứ và quái vật mê cung dưới lòng đất đã ra tay, Nhan Bích Thanh liếc mắt nhìn Ôn Văn thật sâu rồi chậm rãi đi tới khu nhà trung tâm.

Có thể từ phòng giam ra ngoài chính là chuyện mà Nhan Bích Thanh ước mơ tha thiết, nhưng trên người bị đeo xiềng xích, cho dù hấn trốn xa cỡ nào cũng sẽ bị bắt về nơi khủng khiếp kia.

Nếu không thể phản kháng vậy thì chỉ có thể cố gắng hưởng thụ mà thôi.

Mà quái vật cấp Tai Nạn cuối cùng là cô bé quàng khăn đỏ thì đi tới trước mặt Ôn Văn, hai tay cầm góc cáo, cắn môi mở to

mắt nhìn Ôn Văn, đáng thương nói: “Cái kia, có thể tạm thời trả lại áo choàng cho ta không...”

Chương 364 - Quái vật tấn công

“Áo choàng, áo choàng gì?” Ôn Văn khó hiểu hỏi.

Cô bé quàng khăn đỏ khao khát nhìn Ôn Văn nói: “Chính là cái áo có mũ trùm đỏ người đã cướp trên người ta ấy, không có nó ta không thể phát huy thực lực được.”

“Ah, nó là cái này này.”

Ôn Văn búng tay một cái, một chiếc áo khoác màu đen khoác ở bên ngoài chiếc áo choàng.

Cô bé quàng khăn đỏ gấp gáp giải thích: “Không phải cái này, là cái loại đặc biệt, có thể lấy vũ khí từ trong đó...”

Ôn Văn từ trong áo khoác lôi ra một ống phóng rốc két nói: “Thì chính là cái này.”

Rốt cuộc hiểu được cái áo khoác đen trên người Ôn Văn chính là chiếc áo choàng đỏ xinh xắn đáng yêu của mình sửa lại, cô bé quàng khăn đỏ thoáng chốc mất đi lý trí.

“Áo choàng.... của tui? Kẻ xấu xa này, tui liều mạng với ông!”

Áo choàng đỏ chính là báu vật được truyền lại nhiều đời của gia tộc cô bé quàng khăn đỏ, bây giờ không có, cô đã không còn là người gia tộc cô bé quàng khăn đỏ nữa rồi.

“Đàng hoàng chút đi, đừng có làm rộn.”

Ôn Văn chỉ túm nhẹ sợi xích một cái, cô bé quàng khăn đỏ lập tức ngoan ngoãn trở lại, cơn đau đớn thấu xương kia đủ làm cô quên đi nỗi nhục gia tộc.

Tiếp đó Ôn Văn tùy tiện ném cho cô bé quàng khăn đỏ vài khẩu súng, một ít thuốc nổ năng lượng cao và một khẩu phóng rốc két cá mập chứa đạn vân bạo: “Ngoan, dùng mấy thứ này chơi đi, không đủ thì tới tìm tôi.”

Thứ đã vào trong tay Ôn Văn thì chính là của Ôn Văn, cô bé quàng khăn đỏ muốn lấy lại là không có cửa.

Cô bé quàng khăn đỏ cầm mấy thứ kia, nổi giận đùng đùng bắt đầu phá hoại khu nhà của ác ma, cô chịu oan ức ở chỗ Ôn Văn thì phải tìm đám ác ma này đòi trở lại!

Mắt thấy nhóm ông lớn cấp Tai Nạn đều đã ra tay, quái vật cấp Tai Hại cũng không dám kì kèo, phân tán ra quỷ khóc sói tru lao vào khu nhà xưởng này.

Trong khoảng thời gian ngắn, khu nhà ở trắng tinh của đám ác ma giống như quần ma loạn vũ, thứ quỷ quái gì cũng có.

“Bé cưng Thanh Thanh, chú ý an toàn nhé.” Ôn Văn quơ tay nói với Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh hung hăng trợn mắt lườm Ôn Văn, chu môi huýt sáo một tiếng, vô số con dơi từ các hướng bay tới đảo quanh người cô, làm cô trông như nữ hoàng bóng đêm bay về phía khu nhà.

“Tất cả bọn chúng đều ra tay rồi, mình chờ một lát cũng nên hành động.”

Đợi đến khi đám quái vật nháo động tĩnh đủ lớn, Ôn Văn liền gọi cho số điện thoại tố cáo thuộc về siêu thợ săn, thông báo thẳng tới tổng bộ thợ săn khu Hoa Phủ.

“He he, xin chào chị gái liên lạc, tôi là siêu thợ săn mới biệt hiệu là ‘Biến Thái’, tôi muốn báo... ừm, có chuyện lớn muốn báo.”

“Địa điểm là nhà máy sản xuất pin Coway ở khu ngoại ô phía nam thành phố Lộc Cảng tỉnh Đông Sơn, có hơn năm mươi con quái vật cấp Tai Hại, gần mười con quái vật cấp Tai Nạn đang chiến đấu sống mái với nhau.”

“Hai bên đang giao chiến, một phe là ác ma, phe kia là một đám quái vật mặc áo choàng đỏ sậm, à đúng rồi, phía sau áo choàng in hình thập tự màu đen, một mình tôi không thể giải quyết được, xin được trợ giúp.”

Sau khi hí hửng báo tin đi, Ôn Văn cất thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn, trùm kỹ mũ trùm.

Tố cáo lúc này chính vì muốn mò được chỗ tốt trước khi Hiệp Hội Thợ Săn tới trợ giúp lại có thể không để đám ác ma này chạy trốn.

Tiếp đó Ôn Văn đội mũ trùm, vác một thanh kiếm to như ván cửa, túm xiềng xích một cái, thoảng chốc có một con ưng khổng lồ có màu lông vàng đỏ từ trên không trung đáp xuống, đứng bên cạnh anh.

Con ưng khổng lồ này chính là anh anh quái mà Ôn Văn đã bắt ở núi Tề Linh, lông chim của nó vốn có màu vàng, sau đó bị phun nước sơn nên biến thành như thế...

Trạng thái triết học có thể phi hành nhưng dùng khí triết học để bay thì quá quý súc, chỉ thích hợp dùng khi chiến đấu, vì thế Ôn Văn quyết định chọn anh anh quái làm thú cưỡi, từ trên cao nhìn xuống giám sát toàn bộ chiến trường.

Như vậy sẽ tiện cho anh tiến hành điều phối, sau khi phát hiện mục tiêu có thể cấp tốc tiến hành tập kích.

Mục tiêu chủ yếu của anh có hai cái, một là quái vật chế tạo thai nhân ma, phải giải quyết nó thì mới cứu được người giống như Uông Tử Hiên.

Còn một mục tiêu khác thính là kẻ mạnh nhất trong đám ác ma, vô diện ma!

Vô diện ma là quái vật cấp Tai Nạn trung tự, mà bên phe Ôn Văn cũng chỉ có mỗi Ôn Văn hình thái triết học có thực lực cấp Tai Nạn trung tự mà thôi!

Anh giẫm trên phần lưng dày rộng của anh anh quái, điều khiển nó bay lên cao, ở dưới ánh trăng tròn vành vạnh, Ôn Văn vác thanh kiếm to trông khí thế không gì sánh bằng.

Đối với trận chiến lần này, Ôn Văn thật sự rất lạc quan.

Thực lực hai phe chênh lệch không nhiều, nhưng ác ma bị tập kích, mà nhóm Ôn Văn chính là bên tập kích.

Quan trọng nhất là khi quái vật bên phe Ôn Văn gặp nguy hiểm trí mạng thì Ôn Văn có thể triệu hồi chúng vào trong trạm thu nhận, sau đó lại tiến vào chỗ khác trên chiến trường.

Trong điều kiện như vậy mà lại còn thua được sao?

Cùng lắm là thu hoạch được bao nhiêu mà thôi!

...

“Tất cả đều coi thường tao! Tiểu viêm ma như thế, cương thể ma cũng như thế, còn cả... vô diện ma nữa!”

Trong căn phòng ánh sáng âm u, dụng chủng ma căm thù nhìn mười quả trứng thai nhân ma vẫn chưa nở ở trước mặt.

Thai nhân ma rõ ràng là do hấn chuyên tâm ấp, nhưng sau khi trứng nở rồi lại trở thành chó săn trung thành của vô diện ma, mà chính mình tuy được coi trọng nhưng trong lòng vô diện ma chẳng qua chỉ là công cụ mà thôi.

Có điều chỉ cần toàn bộ mười quả trứng thai nhân ma được ấp nở thì hấn có thể hấp thu sức mạnh mà chúng không cần, trở thành một quái vật cấp Tai Nạn!

Sau khi trở thành quái vật cấp Tai Nạn rồi, địa vị của hấn ở trong thương đội này sẽ không còn lúng túng như vậy nữa, sẽ không bị quấy rối chuyên tâm dụng dục thai nhân ma, sức mạnh cũng vững vàng tăng trưởng.

Tuy phương pháp này không thể đột phá được vách ngăn Tai Nạn thượng tự nhưng ít nhất cũng có được địa vị ngang hàng với vô diện ma!

Tới khi đó dụng chủng ma hấn đây có thể tách riêng ra ngoài, với kỹ thuật đào tạo thai nhân ma thì có thể trở thành một thế lực ác ma độc lập!

Nếu như có thể vì Crowley mà thành lập một thương đội mới thì có lẽ Crowley cũng sẽ không keo kiệt thưởng cho hấn.

Thậm chí có khả năng sau khi về tới vực sâu, hấn có thể dựa vào thực lực cấp Tai Nạn trung tự mà trở thành lãnh chúa tộc dụng chủng ma vực sâu!

Lúc dụng chủng ma đang thỏa thích tưởng tượng về tương lai thì đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động, nó vội vàng bảo vệ mười quả thai nhân ma, một khi mấy thứ này bị vỡ nát thì hi vọng của nó sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Sau đó dụng chủng ma giận dữ lao ra khỏi phòng, xem thử xem là tên khốn khiếp nào có mắt không trông quấy rối chuyện dụng dục của mình.

Nhưng dụng chủng ma hoảng sợ phát hiện cả khu nhà ác ma đã rơi vào trong khói lửa chiến tranh!

“Bị Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện rồi à, không, đám người kia không phải người của Hiệp Hội Thợ Săn, là tổ chức được tạo thành từ thành viên của thế giới trong, sao chúng nó lại tập kích nơi này?”

“Tên vô diện ma kia sắp xong đời rồi, mình cũng phải nhanh chóng trốn đi, mười quả thai nhân ma còn lại đã đủ để mình phát triển ra một Thương Hội Ác Ma mới rồi!”

Nhưng dựng chủng ma không phát hiện cách chỗ mình đứng không xa có một thanh niên cơ thể hơi mờ ảo đang dùng ánh mắt lạnh lùng âm trầm nhìn mình.

Xung quanh người thanh niên này đã kết thành một tầng băng lạnh, quanh cơ thể hắn thỉnh thoảng lộ ra bóng dáng linh hồn tuyệt vọng, hẳn chính là con quái vật thứ hai mà Ôn Văn bắt được— hung linh Tần Sảng!

Chương 365 - Cẩn nuốt con rối nhân ma

Dựng chủng ma lấy ra một cái hộp đen rồi bỏ từng con rối vào trong hộp, cái hộp này có thể đảm bảo những con rối hình người kia không bị hư hỏng.

Mỗi con rối đều là mẫu chốt dựng dựng thai nhân ma, những con rối này trông giống như trứng gà vậy, nếu trứng bị vỡ thì gà con cũng không ấp nở được, kế hoạch thai nhân ma cũng thất bại.

“Đó... là... cái gì, trông có vẻ ăn rất ngon...”

Âm thanh lạnh lẽo từ đỉnh đầu truyền tới, dựng chủng ma lập tức ngẩng đầu thì nhìn thấy trên trần nhà xuất hiện một gương mặt trắng xanh lạnh băng đang lạnh lùng nhìn nó.

Ôn Văn đã nói, nếu không có thành tựu chiến đấu mà trở về trạm thu nhận sẽ bị nghiêm phạt, nhưng Tần Sảng kiếm một hồi cũng không tìm được mục tiêu thích hợp để ra tay, thẳng đến khi cảm nhận được hơi thở của thai nhân ma mới cảm thấy được, dựng chủng ma chính là đối thủ mà mình muốn.

“Hung linh!”

Sau khi nhìn thấy Tần Sảng, dựng chủng ma hít một hơi khí lạnh, phản ứng đầu tiên chính là ôm cái hộp nhanh chóng lùi

về sau, tiếp đó tông cửa xông ra, động tác nhanh gọn lẹ của nó làm Tần Sảng sững sốt.

Tần Sảng có chút không hiểu, vì sao chỉ lên tiếng chào hỏi một cái thôi mà đối thủ trông có vẻ rất mạnh này đã trực tiếp trốn mất dạng rồi.

Tần Sảng không biết, ở trong vực sâu thì dựng chủng ma chẳng qua chỉ là một loại ác ma nhỏ yếu xếp ở tầng đáy cấp Tai Họa mà thôi.

Dựng chủng ma bởi vì liên tiếp cắn nuốt sức mạnh mà thai nhân ma lưu lại nên mới có được thực lực tương đương với quái vật cấp Tai Hại bình thường, đối mặt với ác ma quen thuộc thì có thể cố đứng thẳng, nhưng đối mặt với hung linh xa lạ thì phản ứng đầu tiên của nó là chạy trốn chết.

Giống như con chó khi bé bị mèo bắt nạt, khi lớn lên tuy thể hình của nó đã có thể nghiền ép con mèo thì vẫn bị mèo bắt nạt như cũ.

Sau khi chạy ra khỏi phòng thì dựng chủng ma mới phát hiện mình chưa nuốt hết con rối thai nhân ma, vẫn còn ba con rối nằm trên bàn, mà hẳn cũng ý thức được chính mình thật ra không cần sợ một hung linh!

Dựng chủng ma lập tức quay ngược về phòng, muốn cướp lại con rối nhân ma của mình, nhưng vừa vào cửa thì muốn rách cả mí mắt.

Bởi vì lúc này hung linh kia thế mà lại cầm một con rối nhân ma thuộc về mình!

Tần Sảng say mê nhìn con rối nho nhỏ trong tay, trong mắt của nó thì con rối nho nhỏ này giống như một quả trứng kỳ quái ẩn chứa sức lực mạnh mẽ.

“Buông thứ trong tay mày xuống, nó không thuộc về mày, đồ hung linh hèn mọn!”

Tần Sảng nghi hoặc nhìn dựng chủng ma đã chạy đi lại quay lại, giống như đang nhìn một kẻ ngốc, trực tiếp nuốt khỏi thai nhân ma kia vào trong bụng.

“Mày... bảo tao buông... tao liền buông, thì chẳng phải quá... quá mất mặt à.”

Thai nhân ma tiến vào trong bụng Tần Sảng xong thì lớp vỏ bên ngoài lập tức bị năng lượng lạnh lẽo ăn mòn sạch sẽ, căn nuốt oan hồn châu thăng cấp làm Tần Sảng có được năng lực tiêu hóa mạnh mẽ siêu cấp, có khả năng tiêu hóa con rối nhân ma!

Ô uế không chịu nổi nhưng lại có năng lượng khổng lồ từ trong con rối nhân ma tiến vào hồn thể Tần Sảng, làm cả người Tần Sảng bay lên.

Đôi với Tần Sảng mà nói, hiệu quả của con rối nhân ma mạnh hơn oan hồn châu mà Ôn Văn nuôi hấn trước đó rất nhiều, hấn có cảm giác, chỉ cần mình căn nuốt thật nhiều con rối nhân ma thì có thể trở thành ‘Ác Quỷ’ cấp Tai Nạn!

“Thứ tốt... cho tao!”

Tần Sảng bỏ con rối nhân ma trên bàn vào trong quần áo, hai mắt sáng lên phóng ra một lượng lớn khí lạnh về phía dụng cụ ma.

Dụng cụ ma tiện tay kéo ván cửa ngăn cản khí lạnh kia, ánh mắt đỏ ngầu.

Con hung linh này có lai lịch thế nào vậy chứ, chính mình phải đợi đến khi thai nhân ma ấp nở mới dám hấp thu năng lượng ở bên trong con rối nhân ma, tên này thế mà lại trực tiếp nuốt con rối nhân ma vẫn chưa ấp nở?

“Mày phun ra cho tao, đó là của tao!”

Dụng cụ ma chống đỡ khí lạnh, vọt tới trước mặt Tần Sảng, một quyền đập nát sàn nhà chỗ Tần Sảng, sức mạnh đơn thuần rất có khó thể chạm tới Tần Sảng, nhưng trên người dụng cụ ma có năng lượng ô uế, thứ này làm Tần Sảng phải kiêng kỵ.

Mặc dù kiêng kỵ nhưng thứ nên cướp vẫn muốn cướp, Tần Sảng hừ lạnh một tiếng, ngưng tụ ra hai cây trụ băng nện về phía dụng cụ ma.

...

Trong đại sảnh xa hoa, quản lý cấp cao của thương đội Thuần Bạch bị vô diện ma triệu tập tới, bàn xem nên ứng phó đám quái vật tập kích kia thế nào.

Vô diện ma nổi trận lôi đình quát: “Chết tiệt, đám kia là ai?”

Đối với hắn mà nói, lần tập kích này không thể nào hiểu nổi, mà thế lực này trước kia bọn nó cũng chưa từng nghe nói tới.

Nhưng hình thập tự màu đen trên áo của chúng lại làm vô diện ma mơ hồ cảm thấy sợ hãi, đám này không phải là thuộc hạ của cường giả cấp Tai Biến thần bí kia chứ?

Nếu thật sự là vậy thì vì sao vị thần bí kia lại năm lần bảy lượt gây sự với bọn chúng?

Vì sao chúng đã trốn tới thành phố khác mà vẫn không thoát khỏi sự truy sát của hắn?

Lần này phái quái vật tới tập kích, lần sau có phải sẽ trực tiếp giáng xuống, tiến hành diệt trừ hay không?

Vô diện ma hiểu rõ, nếu cứ tiếp tục đấu nữa thì mặc kệ thắng hay thua thì kẻ thiệt cũng là bọn nó.

Tình cảnh bây giờ chắc chắn đã kinh động tới Hiệp Hội Thợ Săn, đợi đến khi tiêu đội thợ săn thành phố Lộc Cảnh phát hiện quy mô của trận chiến chắc chắn sẽ báo lên hiệp hội cấp cao.

Tổng hội thợ săn ở mỗi tỉnh đều có ít nhất một vị thợ săn chân tự và nhiều thợ săn thượng tự canh giữ, nếu như không rút lui trước khi bọn họ chú ý tới thì chắc chắn sẽ bị tổn hại nặng nề!

Có thể nói, hiện giờ cứ điềm này coi như đã bị phế, bọn nó phải lập tức tiến hành di chuyển!

Tuy không quá cam tâm nhưng vô diện ma vẫn đưa ra mệnh lệnh: “Không thể cứ tiếp tục như vậy, thôn phệ ma Izar, truyền lệnh xuống...”

Nhưng vô diện ma còn chưa nói hết lời thì một cột sáng trắng tinh đã đánh thủng trần nhà, trực tiếp công kích vào bảo tọa của vô diện ma.

Sau khi đánh tan cột sáng kia, vô diện ma thông qua trần nhà bị đánh thủng, nhìn thấy một sự tồn tại cực kỳ chói mắt.

Đó là... thiên sứ Phổ Quang!

Thiên sứ Phổ Quang cầm thanh kiếm ánh sáng thật dài trong tay, chỉ về phía vô diện ma Krui nói: “Ác ma hèn mọn, tiếp

chiến!”

Ánh sáng thánh khiết phủ kín toàn bộ phòng khách, mỗi ác ma đều cảm thấy khó chịu, thiên sứ và ác ma chính là chủng tộc đối địch tự nhiên, cho dù chỉ là xuất hiện ở trước mặt nhau thôi cũng làm đối phương cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thế nhưng chỉ một thiên sứ lại dám khiêu khích nhiều ác ma như vậy thì chẳng khác nào muốn chết.

Đứng bên người Krui, Izar giống như một đứa bé bình thường nhảy tới dưới hồng trần trên trần nhà, há cái miệng rộng về phía thiên sứ Phổ Quang.

Miệng của hắn há ngày càng lớn, dần dần biến thành kích cỡ đủ để nuốt một con trâu, cái miệng khổng lồ kia có lực hút kinh người, vô số vật lộn lộn bị cắn nuốt vào trong miệng hắn.

Dưới lực hút đó, phần lỗ hồng của trần nhà cũng dần dần bị mở rộng ra, mà thiên sứ Phổ Quang ở phía trên lỗ hồng chính là mục tiêu chủ yếu của lực hút, thiên sứ Phổ Quang cố bay lên trời nhưng vẫn đang không ngừng rơi thấp xuống.

Tuy chỉ với lực hút này không thể nào giết chết thiên sứ Phổ Quang được nhưng chỉ cần kéo hắn rơi khỏi không trung, đám ác ma nơi này có thể dễ dàng giết chết thiên sứ Phổ Quang!

Nhưng vào đúng lúc này có một thứ kỳ quái cũng bị lực hút hút tới.

Thứ này có màu xám trắng, tròn vo như một con cá mập phiên bản hoạt hình, phía sau còn có ngọn lửa....

Rõ ràng là một quả bom!

Chương 366 - Nghệ thuật chính là nổ tung

“Dừng lại!”

Nhìn thứ trông như đạn hỏa tiễn kia, vô diện ma vội vàng nói với thôn phệ ma.

Thôn phệ ma Izar cũng hiểu được, hút thứ kia vào miệng có lẽ sẽ xảy ra vấn đề, vì thế vội vàng ngừng lực hút lại, chỉ tiếc lúc

này đã quá muộn.

Đạn hỏa tiễn rơi vào khoảng giữa Izar và vô diện ma, tiếp theo đó là một tiếng vang thật lớn, nhiên liệu năng lượng cao nung theo ngọn lửa phùng ra khắp toàn bộ không gian, nháy mắt nổ tung.

Trần nhà đại sảnh bị trận năng lượng không lồ từ vụ nổ xóc lên, vô số ác ma kêu rên trong biển lửa, vài ác ma cấp Tai Nạn từ trong biển lửa chật vật chạy ra.

Phát đạn hỏa tiễn cá mập khi này rõ ràng là một miếng đạn vùn bạo!

Mà đạn vùn bạo thì bên trong kiến trúc có kích cỡ thích hợp sẽ đạt uy lực lớn nhất!

Izar cách trung tâm vụ nổ gần nhất, hẳn phải há miệng hút khô ngọn lửa ở gần mình mới lảo đảo chạy ra khỏi phạm vi vụ nổ.

Hiện giờ hai cái môi của hắn còn sưng to hơn cả khúc lạp xương, còn chu ra phía trước, từ xa xa nhìn lại giống như mỏ vịt...

Đám ác ma cấp Tai Nạn khác cũng không hơn gì, mặc dù đều kịp thời làm ra biện pháp phòng hộ nhưng vẫn bị thương không nhẹ, dù sao thì trước đây khi sử dụng thể chất thiên sứ mà Ôn Văn suýt chút nữa cũng đã bị loại bom này nung chín.

Mà ác ma dưới cấp Tai Nạn ở trong phòng, ngoại trừ hai tên có khả năng đặc biệt, số còn lại đã vùi thây trong biển lửa.

Trong một góc hẻo lánh ở bên ngoài, cô bé quàng khăn đỏ chống nạnh, hài lòng nhìn một chiêu này, gương mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà đỏ ửng.

Cô mới không giống như đám người man rợ vọt thẳng vào đâu, ẩn trong bóng tối bắn lén mới là phong cách của cô.

Một vị tiền bối trong gia tộc cô bé quàng khăn đỏ đã từng nói, nghệ thuật chính là nổ tung, mà cô bé quàng khăn đỏ bây giờ có cảm giác mình chính là một nữ nghệ thuật gia.

Vô diện ma hít sâu một hơi, có thực lực cấp Tai Nạn trung tự đồng thời đứng lúc làm ra phản ứng nên tuy hắn có bị thương nhưng không quá nghiêm trọng, chỉ là cái đầu vốn giống như trứng luộc của hắn hiện giờ biến thành trứng muối...

Hiện giờ ngay cả phòng khách tụ hội của mình bị tập kích thì khu nhà của ác ma có lẽ cũng không an bình, nếu không đánh bại người này, muốn rút lui an toàn căn bản là mơ mộng hão huyền.

Nhưng hiện giờ vô diện ma lo lắng nhất không phải là có thể an toàn rút lui hay không, mà là an toàn của thai nhân ma.

Mỗi thai nhân ma tương đương với một thuộc hạ cấp Tai Nạn, thai nhân ma xảy ra vấn đề mới thật sự là vấn đề lớn.

Vì thế hắn nói với đám ma: “Thiên sứ này giao cho bọn mày đối phó, tao tìm tên khốn khiếp bắn lên hỏa tiễn kia!”

Nói xong không đợi đám ma đáp lại đã vội vàng hung hăng xông ra ngoài.

Vô diện ma đương nhiên không có tâm tư tìm kiếm cô bé quàng khăn đỏ bắn lên, hắn muốn đi tìm dựng chủng ma.

Cuộc chiến đã lan ra, cho dù hắn lệnh cho rút lui toàn bộ cũng không phải muốn thoát là thoát, tổn thương thảm trọng đã nằm trong dự kiến, hơn nữa sau đó Hiệp Hội Thợ Săn sẽ bao vây tiêu diệt, bây giờ đám thuộc hạ này có thể trốn được phân nửa đã không tệ rồi.

Chỉ cần nắm giữ được con rối nhân ma trong tay dựng chủng ma, hắn có thể Đông Sơn tái khởi, cho dù không nắm giữ được con rối nhân ma thì cũng không thể để dựng chủng ma mang theo con rối trốn thoát!

Phương pháp nắm giữ và chế tạo thai nhân ma chỉ cần vô diện ma hắn biết là đủ, nếu hắn không có cách nào nắm giữ dựng chủng ma trong tay thì phải làm hắn biến mất!

Sau khi Krui đi rồi, đám ác ma hai mặt nhìn nhau.

Chúng không ngây thơ cho rằng Krui thật sự đi tìm kẻ phóng hỏa tiễn, nhưng chúng cũng sẽ không vạch trần, liếc mắt nhìn nhau một cái rồi tứ tán chạy trốn.

Ác ma đều là sinh vật không liêm sỉ, lão đại đã chạy rồi, chúng cũng không ngu mà cứng đầu cứng với kẻ địch, bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất.

Nhưng thiên sứ Phổ Quang sẽ không đứng nhìn chúng chạy trốn, hắn ở trên không trung phóng ra mấy trăm tia sáng trắng,

đồng thời tập kích về phía bốn con ác ma cấp Tai Nạn, làm chúng phải dừng bước.

Bốn con ác ma liếc nhìn nhau, biết rằng nếu không giải quyết thiên sứ Phổ Quang thì ngay cả trốn thoát cũng không phải chuyện dễ, vì thế hình thể chúng bắt đầu biến đổi.

Thôn phệ ma Izar hình dáng đứa bé trai biến thành một con quái vật bụng phệ có cái miệng chiếm hơn phân nửa cơ thể.

Quần áo trên người tiểu viêm ma Mathilda bị ngọn lửa hùng hực trên người hấn thiêu đốt, lộ ra cơ thể giống như được dung nham bao bọc, cả người tỏa ra độ nóng kinh người.

Còn hai tên còn lại, một biến thành quái vật kim loại màu bạc còn cao lớn hơn cả hình thái triết học của Ôn Văn, tên còn lại vẫn duy trì hình người nhưng cơ thể bị cháy rụi hết phân nửa, mười ngón tay biến thành lưỡi dao sắc bén thật dài.

Hai chúng nó theo thứ tự là cương thể ma Cullen và khủng thủ ma Hall.

Đôi mắt với chân thân của bốn con quái vật, thiên sứ Phổ Quang bùng nổ toàn bộ nhiệt tình, ánh sáng thần thánh giống như không cần tiền mà ngưng tụ thành đủ loại hình thái tấn công về phía bốn ác ma.

Mathilda hừ lạnh một tiếng, cái đuôi thật dài ở phía sau vung vẩy qua lại đánh tan những tia sáng thần thánh kia, sau đó đưa tay hướng về phía bầu trời, quả cầu lửa khổng lồ có đường kính vài mét hình thành trên tay nó, không khí xung quanh cũng vì nhiệt lượng nóng rực mà vặn vẹo.

“Người chim lông trắng, một mình mày dám đối đầu với bốn người bọn tao, mày tưởng mày là đại thiên thứ sao?”

Nói xong, Mathilda ném cầu lửa lên bầu trời.

Chiêu này viêm ma tộc vì đối phó với thiên sứ mà nghiên cứu ra, nó sẽ tự động truy tìm kẻ địch tỏa ra quang nhiệt, quang nhiệt chỉ làm ngọn lửa càng nóng hơn mà thôi, né tránh chỉ chi tiêu hao thể lực vô ích.

Thiên sứ Phổ Quang mặc dù chưa từng nhìn thấy chiêu thức này nhưng cũng biết năng lượng ẩn bên trong cầu lửa rất lớn, vì thế lập tức đập cánh rời xa quả cầu lửa đi.

Nhưng không ngờ quả cầu lửa kia giống như sao chổi đuổi sát theo phía sau mình, thiên sứ Phổ Quang phóng ra tia sáng muốn đánh tan cầu lửa nhưng ánh sáng tiến vào cầu lửa lại càng làm kích cỡ cầu lửa gia tăng thêm.

Mathilda mỉm cười, thiên sứ đáng ghét này rốt cuộc cũng xong rồi, nếu như người tập kích cấp Tai Nạn đều cùng cấp bậc với thiên sứ này thì có lẽ chúng không cần chạy trốn.

Nhưng ngay khi đó một viên đạn tín hiệu nóng rực bay về phía cầu lửa kia, đặc tính đuổi theo ánh sáng và nhiệt lượng làm nó cho rằng đạn tín hiệu là mục tiêu, nó lao sang tia đạn ánh sáng kia rồi nổ tung.

Thiên sứ Phổ Quang cứ vậy tránh được một kiếp.

Sắc mặt Mathilda đen kịt, tâm tình của đám ác ma còn lại cũng không tốt là bao, hiện giờ làm bọn chúng phiền não nhất chính là con ruồi đang núp trong bóng tối kia.

Chẳng qua khác với ống phóng rốc két, đạn tín hiệu khi bắn ra sẽ lưu lại chút dấu vết, điều này làm đám ác ma đã biết vị trí đại khái của người bắn!

“Tao đi xử con ruồi kia, tên người chim này giao cho bọn mày!” Nói xong Mathilda chạy tới hướng cô bé quàng khăn đỏ, lưu lại vết chân nóng rực.

Cô bé quàng khăn đỏ nhìn mà có chút há hốc, chính mình chỉ tiện tay một cái mà thôi, sao lại chĩa mũi dùi về phía mình thế kia, cô không am hiểu cận chiến nha.

Nhưng nhìn cô bé quàng khăn đỏ một thân chảy xuôi dung nham trông rất ngẫu của Mathilda thì nhìn không được liêm môi, quái vật chói mắt như vậy nếu đột nhiên nổ tung thì có phải sẽ rất đẹp không?

Chương 367 - Trận chiến của quái vật

Thiên sứ Phổ Quang muốn ngăn cản tiểu viêm ma rời đi, ánh mắt bắn ra vài chùm sáng, nhưng cương thể ma bất người trực tiếp dùng cơ thể chắc khỏe của mình va chạm vỡ nát cột sáng.

Cương thể ma Cullen là ác ma có lực phòng ngự mạnh nhất trong số tất cả ác ma ở đây, trận nổ tung trước đó cũng là ác

ma bị thương nhẹ nhất, cơ thể của nó so với sắt thép còn bền chắc hơn, giúp nó trước khi bị thương có thể chạy ra khỏi biển lửa.

Nó giống như con vượn đập ngực mình, phát ra tiếng sắt thép va chạm rất lớn, nó đang khiêu chiến với thiên sứ Phổ Quang.

Thế nhưng kiêu khiêu chiến man rợ này cũng không thu hút được sự chú ý của thiên sứ Phổ Quang, ngược lại dẫn tới một con cự thú đáng sợ khác.

Quái vật địa cung nhảy cao hơn mười mét, bốn móng vuốt co lại giống như nắm tay từ trên cao rơi xuống, từng quyền nện lên người Cullen, chấn động không lồ làm mặt đất xung quanh sụp đổ, lún xuống thành một cái hố to.

Đôi thủ mà quái vật địa cung thích nhất chính là loại có thể cứng đối cứng với nó như cương thể ma, đám tiểu ác ma không có thực lực lại có đủ khả năng hiếm thấy như đám bọ chó loi ngoi kia căn bản không lấp đầy được đục vọng giết chóc của nó.

Cullen từ trong hố leo ra, đáp trả lại quái vật địa cung một quyền, hai bên va chạm với nhau phát ra tiếng vang thật lớn.

Tiếp đó hai con quái vật bắt đầu vật lộn kịch liệt, dần dần rời xa chiến trường bên này.

Thôn phệ ma Izar và khủng thủ ma Hall liếc nhìn nhau, đều nhìn ra bất an trong lòng đối phương.

Hiện giờ bên tập kích đã xuất hiện hai quái vật cấp Tai Nạn rồi, hơn nữa cộng thêm kẻ đang bắn lén kia thì có tới ba kẻ có sức chiến đấu ngang hàng.

Nhưng đối phương thật sự chỉ có ba người này thôi sao?

Thực hiển nhiên, không phải.

Một bóng dáng mờ ảo màu xanh lá cây lẳng lẳng xuất hiện ở phía sau khủng thủ ma Hall, trên người hắn mang theo số liệu không rõ.

Hall cảm nhận được sau lưng mình khác thường, tóc gáy dựng đứng, năm ngón tay trái dài như lưỡi dao bất ngờ vung ra phía sau, dao của hắn có thể cắt được sắt nhưng lần này nó lại

không chém được gì, giống như cái bóng phía sau thật sự chỉ là cái bóng chứ không phải đối thủ thật sự vậy.

Mà bóng người màu xanh lá này hiển nhiên chính là Nhan Bích Thanh.

“Trước tiên phải nói rõ ràng, không phải xuất phát từ ý của tao... nhưng tao sẽ dốc toàn lực đối phó!”

Nói xong, Nhan Bích Thanh liền từ trong không gian ảo nhảy ra, cả người trực tiếp biến thành máy xanh chuyên sang trạng thái người nguyên lượng siêu cấp, vượt qua lớp dao phòng ngự khổng lồ của Hall, một quyền đâm vào bụng nó, đánh bay nó ra ngoài.

Tiếp đó Nhan Bích Thanh hóa thành sao chổi màu xanh, trước khi Hall rơi xuống đất lại một lần nữa đánh hấn bay đi.

Trận hỗn chiến của cấp Tai Nạn rất nguy hiểm nên từng cặp một chọi một vẫn an toàn hơn, ít nhất chỉ cần đề phòng một đối thủ mà thôi.

Izar mở vệt sắc mặt âm trầm, hiện giờ đồng bọn của nó đều đang chiến đấu với những quái vật khác, như vậy đối thủ của hắn chính là tên người chim này!

...

Ôn Văn cười trên lưng anh anh quái, dò xét toàn bộ chiến trường.

Trong tay cầm một khẩu súng trường bắn tia chống thiết bị, thứ này có thể bắn xuyên thủng tấm thép dày hai mươi li, cho dù người bình thường sử dụng cũng có thể tạo thành uy hiếp cho quái vật cấp Tai Hại— điều kiện hàng đầu là người bình thường có thể đuổi kịp năng lực phản ứng siêu mạnh của quái vật.

Mà Ôn Văn thì dứt khoát coi nó như súng bình thường mà sử dụng, phát hiện quái vật nào phe mình gặp nạn thì bắn một phát đề đám ác ma ăn đau, vận may không tốt thì có thể vì một phát đạn này mà ngủ luôn, có thể nói chính là cái que khuấy c*t trên khắp chiến trường.

Nhưng đám ác ma giận mà không dám nói gì, bởi vì Ôn Văn không chút kiêng kỵ tỏa ra hơi thở của mình, để cả đám ác ma

biết mình là cường giả thực lực cấp Tai Nạn trung tự.

Anh bắn lên khắp nơi như vậy ngược lại chính là kết quả tốt nhất, bởi vì nếu Ôn Văn tự mình ra trận thì không phải phiền phức nữa, mà thật sự là chết người!

Với tư cách là người chỉ huy một thế lực, Ôn Văn phải đảm bảo mình trông đủ ngẫu, vì thế ngoại trừ dụng tới mục tiêu. Bằng không sẽ không tự mình ra tay.

Cũng không biết vì sao mà thủ lĩnh đám ác ma này có vẻ rất bình thản, cả khu ác ma đã sắp bị trận chiến phá hủy vẫn không xuất hiện.

Nhưng thủ lĩnh đám ác ma không ra tay thì trận chiến này vẫn rất thú vị, đám quái vật cấp Tai Nạn đánh nhau gây ra động tĩnh kinh người, nhưng chúng nó đều là cường giả không cần Ôn Văn để ý tới.

Ôn Văn quan tâm nhất là cuộc chiến của cấp Tai Hại.

Ví dụ như vài thành viên vừa gia nhập, phản ứng của phản đồ Rodney và mị ma khi tấn công vào sào huyệt của chính mình khá là thú vị.

Mà phong cách chiến đấu của khi lông quăn đầu chó ngu ngốc lại càng làm Ôn Văn buồn cười hơn.

Tướng quân Bài Tây giống như đang diễn xiếc ảo thuật, chọc cho đối thủ của hắn gần như sắp điên tới nơi...

Nhưng tất cả trận đấu đều không hấp dẫn ánh mắt Ôn Văn bằng trận chiến của Đào Thanh Thanh, ai bảo cô nàng là thú cưng thân yêu của Ôn Văn chứ.

Đối thủ của Đào Thanh Thanh là một con huyết ma, cả người nó đỏ bừng, bên ngoài cơ thể có một tầng máu lưu động.

Số máu này làm sức mạnh và tốc độ của nó mạnh mẽ hơn, hơn nữa còn có thể biến thành các loại vũ khí hỗ trợ chiến đấu, có chút giống với năng lực của công chúa Máu Đen, thế nhưng không có đặc tính héo rũ của cô ta, chỉ có lực phá hoại rất mạnh mẽ mà thôi.

Tập tính của huyết ma có chút giống với Vampire, đều xem máu của sinh vật khác làm thức ăn, có điều huyết ma không

biết khắc chế, người bị nó tấn công rất hiếm có người còn sống.

Hôm nay đối thủ của nó cũng giống như nó, đều là người điều khiển máu tươi!

Đám dơi nâng cơ thể thon thả đầy đặn của Đào Thanh Thanh lơ lửng giữa không trung, vô số con dơi nhỏ kết thành đội căn xé trên người huyết ma.

Những sinh vật nhỏ yếu này không thể tạo thành bất cứ tổn hại thực chất nào đối với huyết ma, nhưng mỗi lần căn xé sẽ lấy đi một chút máu trên người huyết ma, làm sức mạnh của hắn bị suy yếu đi một mức độ nhất định.

Vì không để máu mình mất đi quá nhiều, huyết ma chột giẫm lên đất một cái, tất cả máu trên người hóa thành gai nhọn làm hắn trông như biến thành một con nhím biển khổng lồ màu đỏ, đâm thủng toàn bộ đám dơi xung quanh!

Tiếp đó huyết ma nhảy lên thật cao, máu trên tay tạo thành hình búa tạ, đập về phía Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh giải tán đám dơi, cảnh giác đề phòng huyết ma tập kích, nhưng ngay lúc này trên vai huyết ma xuất hiện một đóa hoa máu, tiếp đó một tiếng vang thật lớn vang lên.

Huyết ma bị đòn này cắt đứt thế tấn công, tức giận ngẩng đầu, nhìn thấy là Ôn Văn thì chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Hành động của Ôn Văn nó cũng biết, chỉ cần có quái vật sắp bị ác ma đánh bại thì kẻ này sẽ bắn lén, nhưng cuộc chiến bên mình chỉ vừa mới bắt đầu, sao đã bị bắn rồi?

“Bé cưng à, cẩn thận một chút, đừng để bị thứ xấu xí này làm bị thương nhé.”

Tiếp đó chỉ cần huyết ma có chút động tác thì lại bắn một phát làm nó đau đớn không thôi, mà Đào Thanh Thanh cũng mất đi hứng thú chiến đấu.

Đây là cuộc chiến của cô chứ không phải trò chơi của Ôn Văn.

Ngay lúc Đào Thanh Thanh muốn từ bỏ thì Ôn Văn biến sắc, điều khiển anh anh quái bay đi.

Huyết ma và Đào Thanh Thanh đều vui mừng quá đỗi, tiếp tục chiến đấu.

Chương 368 - Tự giết hại lẫn nhau

Ôn Văn điều khiển anh anh quái không ngừng bay lên cao, để người bên dưới không thể nhìn thấy mình, sau đó anh tiến vào trạm thu nhận.

Sở dĩ Ôn Văn muốn rời khỏi chỗ Đào Thanh Thanh là vì anh cảm nhận được bên trong trạm thu nhận có biến đổi, Uông Tử Hiên và Triệu Phi chưa biến đổi xảy ra vấn đề.

Mà vấn đề này Ôn Văn phải tự mình xác nhận mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc Ôn Văn xuất hiện, Uông Tử Hiên và Triệu Phi đang lăn lộn dưới đất, trên cơ thể bọn họ xuất hiện những lỗ thủng chảy ra dịch mủ màu đen kịt.

Số dịch mủ này tanh hôi khác thường làm người ta vô thức sinh ra chán ghét, mà tốc độ dịch mủ bốc hơi rất nhanh, cơ bản là chảy ra mặt đất mùi mậy giây đã tan biến không còn dấu vết, biến thành những làn khói đen ngưng tụ trên đỉnh đầu hai người.

Khói đen dần dần biến thành hai bóng dáng ác ma mờ ảo, trên người Uông Tử Hiên là một con sâu thật to, mà trên người Triệu Phi là một loại ác ma đen kịt không nhận ra chủng loại.

Mà biểu cảm của hai ác ma này đều rất kinh hoàng, giống như có thứ gì đó vượt ra khỏi sự khống chế của chúng vậy.

Ôn Văn nheo mắt lại, hai luồng khói đen này hẳn là sức mạnh ác ma đang gửi tạm trên người bọn họ, mà bây giờ bởi vì xảy ra biến cố nên sức mạnh này không thể quán lấy bọn họ như căn bệnh vấy nên nữa.

Toàn bộ quá trình giảng co khoảng năm phút thì Uông Tử Hiên và Triệu Phi mới ngừng lại, hiện giờ trên người bọn họ đã không còn loại khí đen này nữa rồi.

Mà hai luồng khí đen kia cũng đang không ngừng tiêu tan, Ôn Văn hóa thành dáng vẻ ngục đốc Tai Nạn, phóng ra hai luồng năng lượng màu đen vây lấy hai luồng khí đen kia.

Thứ này sau này nói không chừng sẽ có tác dụng, để chúng nó tiêu tan như thế thì có chút lãng phí.

“Nhất định là có quái vật nào đó đã phá hủy đi một thứ khá then chốt, là ai chứ...”

Nói xong, Ôn Văn bắt đầu thông qua sợi xích kiểm tra hướng đi của đám quái vật.

Bởi vì con rối nhân ma là thứ mà vô diện ma đặc biệt coi trọng nên Ôn Văn không thể hỏi được tin tức liên quan từ Rodney, chỉ biết là có một con quái vật đang giúp vô diện ma chế tạo con rối nhân ma.

Anh kiểm tra một hồi thì phát hiện trong khi giao chiến kịch liệt thì Tần Sảng đã đụng trúng dụng cụ ma.

Thực lực của Tần Sảng đột nhiên gia tăng một cách không bình thường, giống như vừa được cắn nuốt oan hồn châu siêu mạnh vậy, mà hơi thở trên người hắn lại không khác bao nhiêu với khí đen mà Ôn Văn cảm nhận được trước đó!

Điều này chứng minh, chỗ của Tần Sảng chính là nơi mấu chốt của chuyện này!

Có điều Ôn Văn cũng không lập tức qua đó xử lý dụng cụ ma mà trước tiên ở trong trạm thu nhận quan sát, xem thử xem chuyện này có thể thay đổi được gì hay không.

Dù sao thì ở trong trạm thu nhận, anh có thể xuất hiện ở bên cạnh Tần Sảng bất cứ lúc nào.

...

Tần Sảng đã cắn nuốt bốn quả thai nhân ma rồi, sau khi ăn xong ba miếng kia thì lại từ chỗ dụng cụ ma cướp thêm một quả.

Hiện giờ sức mạnh trong cơ thể hắn giống như đang phình lên, trạng thái thăng cấp sức mạnh sáng khoái như vậy chỉ xuất hiện lúc hắn từ cấp Tai Họa tăng lên cấp Tai Hại mà thôi.

Mà nương theo thai nhân ma bị tiêu hóa trong cơ thể, sức mạnh của Tần Sảng cũng tăng lên nhanh chóng, ban đầu hắn chỉ có thể chật vật chạy trốn dưới đòn tấn công của dụng cụ ma, mà bây giờ thì hắn đã có thể đánh qua đánh lại với dụng cụ ma rồi.

Khí lạnh nồng đậm tỏa ra, mọi thứ xung quanh đều bị nhiệt độ thấp đông lại, càng chiến đấu thì tâm dụng chúng ma lại càng nguội lạnh.

Dụng chúng ma cắn hận Tần Sảng ăn con rối nhân ma của mình, nhưng đồng thời cũng thực e ngại, bởi vì Tần Sảng không chỉ thực lực ngày càng mạnh mà còn nhắm tới bảo bối trong lòng của hắn!

Hiện giờ dụng chúng ma đã có chút không chống đỡ nổi thế tấn công của Tần Sảng nữa rồi, cho dù thực lực trở nên mạnh mẽ nhưng dụng chúng ma chỉ tăng tố chất căn bản mà thôi, không phải thức tỉnh kỹ năng biến thái gì cả, đối mặt với Tần Sảng có thể điều khiển khí lạnh, dụng chúng ma có chút lực bất tòng tâm.

“Đưa cho tao... cho tao ăn!”

Tần Sảng phát ra tiếng rít đặc biệt của hung linh làm tinh thần dụng chúng ma nháy mắt trở nên hoảng hốt, sau đó tay Tần Sảng vươn về phía cái hộp chứa con rối nhân ma.

Mắt thấy Tần Sảng lại sắp có thêm một con rối nhân ma thì một bóng người từ trên trời giáng xuống, tóm lấy tay Tần Sảng ném văng ra xa.

Tiếp đó không thèm liếc mắt tới Tần Sảng, trực tiếp tiện tay phóng một tia tăng lượng màu tím đen đánh văng Tần Sảng ra xa mười mấy mét, sống chết thế nào không biết.

Dụng chúng ma liều mạng cũng không thể làm gì được Tần Sảng, mà Tần Sảng cứ thế bị người vừa mới dễ dàng đánh bay.

Người này mặc áo vets trắng tinh, cái đầu trơn bóng không có mắt, từ góc độ nào nhìn thấy cũng giống như một quả trứng luộc, hắn chính mà ma vô diện Krui.

“Krui đại nhân, ngài rút cuộc cũng tới rồi, nếu không có ngài thì nhóm bảo bối của ta đã...”

Dụng chúng ma nước mắt nước mũi quỳ dưới chân vô diện ma, khóc lóc kể lể với hắn.

Mặc dù trong lòng nó oán hận vô tận, mặc dù nó muốn tự tập môn hộ, nhưng ở trước mặt vô diện ma không tiện biểu lộ

những điều này, bởi vì nó biết rõ vô diện ma hung tàn tới cỡ nào.

Kế hoạch thai nhân ma là do vô diện ma nghiên cứu ra, trong lúc tiến hành đã chết biết bao nhiêu ác ma và nhân loại, không thể nào đếm hết được.

Mà dựng chủng ma hãn đây chẳng qua chỉ làm kế hoạch chế tạo thai nhân ma nhanh hơn, phẩm chất tốt hơn nên mới chiêu mộ mà thôi, tuy có thể coi là một khâu quan trọng nhưng nếu vô diện ma không cần nó thì cũng không phải trả cái giá quá lớn.

Krui nhìn cái hộp rách nát trong tay dựng chủng ma, giọng điệu không tốt nói: “Tốt nhất mày nên nói với tao là cả mười con rôi nhân ma đều bình yên không có gì đáng lo cả!”

Âm thanh dựng chủng ma khựng lại một chút, sau đó thấp thỏm nói: “Krui đại nhân, mặc dù tên hung linh rất mạnh kia muốn cướp đi con rôi nhân ma của ngài nhưng dựng chủng ta tôi quyết sống chết bảo vệ, vì thế con rôi nhân ma vẫn còn lại sáu...”

“Rác rưởi!”

Nghe nói bị tổn thất mất bốn con rôi nhân ma, ánh mắt Krui thoáng chốc trở nên hung ác, giống như muốn cắn chết dựng chủng ma vậy.

“Đại nhân, tôi thật sự...”

“Mày không cần giải thích.”

Trong mắt Krui lóe lên một tia sát ý, nhìn sáu con rôi nhân ma còn sót lại trong hộp, cầm lấy hộp bảo vệ an toàn cho nó.

“Đứng dậy, mày là thuộc hạ của tao, không nên bị ám ức như vậy, cho dù là đối mặt với tao cũng phải đứng thẳng sống lưng!”

“Vâng, xin lỗi, tôi đã làm ngài mất thể diện.” Dựng chủng ma vội vàng đứng dậy, ưỡn ngực đứng trước mặt Krui nói, nó tưởng rằng mình đã được vô diện ma tha thứ.

Nhưng ngay sau đó, Krui khép năm ngón tay lại, trong ánh mắt không thể nào tin nổi của dựng chủng ma, thoáng chốc vươn tay tới đâm thủng lồng ngực của nó.

“Đứng thẳng như vậy thì... cái chết của mày sẽ có tôn nghiêm hơn một chút.”

Năng lượng màu tím đen từ cánh tay Krui tỏa ra, nhanh chóng ăn mòn cơ thể dựng chùng ma.

Dựng chùng ma không thể nào tin nổi nhìn Krui, nó biết khi mình mạnh tới một mức độ nhất định thì Krui có lẽ sẽ ra tay với mình, như nó không ngờ hiện giờ mình còn chưa đạt tới cấp Tai Nạn mà đã dính phải họa sát thân rồi!

Khóe miệng Krui nhếch lên nói: “Mày tưởng tao không hiểu tâm tư của mày sao, mày tưởng tao không biết những gì mày đã làm ở thành phố bên cạnh à, vốn tao muốn để mày sống thêm một hồi nữa nhưng bây giờ xảy ra biến cố, tao không thể giữ mày lại nữa rồi!”

Lúc vô diện ma rút tay ra, dựng chùng ma cũng hoàn toàn đứt hơi thở.

Chương 369 - Trăm ngàn gương mặt

Sau khi giết dựng chùng ma rồi, vô diện ma có chút buồn phiền.

Kế tiếp hẳn triệu hồi tất cả thuộc hạ quan trọng, chuẩn bị rút lui.

Đối với vô diện ma mà nói, thuộc hạ quan trọng chỉ có bốn quái vật cấp Tai Nạn và số quái vật cấp Tai Hại mà dựng chùng ma mới ấp nỡ từ thai nhân ma mà thôi.

Chỉ cần mang chúng đi thì vô diện ma có thể Đông Sơn tái khởi, thậm chí còn có thể trở thành thương đội ác ma lớn nhất khu Hoa Phủ.

Vô diện ma tin tưởng khả năng của thuộc hạ mình, chỉ chiến đấu trong một khoảng thời gian ngắn như vậy sẽ không có chuyện gì cả, nếu như kéo dài thì có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.

“Đừng chạy.... tao vẫn chưa có chết!”

Một dòng khí lạnh từ trong đồng đồ nát lùa tới, gần như nháy mắt đã ngưng kết thành một tầng sương lạnh trên người vô diện ma.

“Ăn một đòn của tao mà vẫn chưa chết, hơn nữa uy lực so với trước kia tăng lên không ít, nghe dựng chũng ma nói hung linh này đã nuốt bốn con rối nhân ma, lẽ nào nó có thể hấp thu sức mạnh bên trong con rối nhân ma giống như dựng chũng ma?”

Chút khí lạnh này không có tác dụng gì đối với vô diện ma cả, người hấn lóe ra ánh sáng màu tím, sương lạnh lập tức tan rã làm cả người hấn ướt nhẹp.

Bóng dáng của Tần Sảng dần dần từ trong đông đảo nát xuất hiện, toàn bộ hồn thể của hấn phình to lên một vòng, vô số bóng dáng oan hồn lượn lờ quanh người hấn, hai bên vai, trước ngực và sau lưng, phân biệt hiện ra gương mặt vặn vẹo của đám ác ma.

Giống như trước đây vì cắn nuốt một lượng lớn oan hồn châu mà không thể khống chế được, hiện giờ Tần Sảng cũng vì sức mạnh gia tăng kịch liệt mà mất đi lý trí, thậm chí còn dám khiêu chiến vô diện ma.

Tần Sảng phát ra khí lạnh muốn đóng băng vô diện ma, những bóng dáng oan hồn ở xung quanh cũng đang cố gắng quấy rầy tinh thần vô diện ma, nhưng những cái này đối với vô diện ma không khác gì trò đùa.

Khóe miệng vô diện ma nhếch lên, đi tới trước một bước, thân hình biến đổi kịch liệt, hấn thể mà lại biến thành dáng vẻ giống như Tần Sảng!

Tần Sảng nhìn thấy song sinh của chính mình thì nhịn không được sững sốt, với trí thông minh đơn giản hiện giờ của hấn thì không thể nào hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tao là vô diện ma, không mặt cũng không hình, có thể biến thành trăm ngàn hình dáng!”

Vô diện ma nói xong thì đưa tay hướng về phía Tần Sảng, khí lạnh màu tím đen từ trong tay hấn phun ra ngoài, trực tiếp làm hồn thể của Tần Sảng biến thành một khối băng!

Sau đó vô diện ma khôi phục diện mạo của mình, đi tới trước mặt Tần Sảng, muốn đập vỡ khối băng này, đang định ra tay thì tảng băng từ Tần Sảng biến thành đã biến mất, chỉ còn lại lớp băng màu tím đen!

“Con hung linh này có khả năng di chuyển tức thời sao.... không, là có người khác đã mang nó đi!”

Vô diện ma hiểu được điểm này thì nháy mắt lùi ra sau hơn mười mét, gần như ngay lúc đó một khẩu Gatling bắn ra một loạt kim loại mang theo lửa xanh bắn vị trí hắn đứng khi nãy thành tổ ong vò vẽ.

“Đáng tiếc, thế mà né được.” Ôn Văn tiếc nuối bỏ khẩu Gatling vào trong áo khoác, nhảy tới trước mặt vô diện ma nói: “Mày chính là ác ma lão đại ở đây đúng không, tao tìm mày lâu rồi.”

“Cấp Tai Nạn trung tự....”

Trên mặt vô diện ma không có gì cả, không nhìn ra tâm tình, nhưng giọng điệu của hắn thì rõ ràng trầm xuống, hắn chất vấn Ôn Văn: “Bọn mày là ai, trước giờ tao chưa từng nghe nói tới tổ chức bí ẩn nào giống như bọn mày cả.”

Ôn Văn kéo kéo áo choàng trên người, sau đó xoay người lại, hướng chữ thập lớn màu đen về phía vô diện ma nói: “Tên của bọn tao là ‘Hắc Thập Tự’, chưa nghe nói tới là do mày kiến thức hạn hẹp.”

Nghe thấy Hắc Thập Tự, vô diện ma khựng lại một chút, sau đó hô hấp có chút không thông, quả nhiên có liên quan tới cường giả cấp Tai Biến thần bí kia, vô diện ma giận dữ hỏi Ôn Văn: “Bọn tao rõ ràng không hề tranh giành quyền thế, chỉ muốn an ổn làm chuyện kinh doanh, chưa từng chủ động trêu chọc bất cứ ai, ngay cả Hiệp Hội Thợ Săn cũng không trêu vào, lấy đâu ra chọc tới đám dã thú bọn mày?”

“Bọn tao từ bulding Coway chạy tới nông trang ngoại thành thành phố Phù Dung Hà, tiếp đó lại chạy khỏi thành phố Phù Dung Hà, bọn tao đã rút lui rồi, vì sao bọn mày còn muốn đuổi giết chứ?”

“Tao không phải dã thú...”

Giọng của Ôn Văn không hiểu sao yếu đi một chút, nghe thấy giọng điệu vô diện ma thì hình như đã bị mình tập kích nhiều lần rồi, nhưng đây rõ ràng chỉ mới là lần đầu tiên thôi mà...

“Khoan đã, bulding Coway.... nông trang ngoại thành thành phố Phù Dung Hà.... he he he, ra là vậy.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút thì hiểu được, hóa ra lúc mình dùng con chuột phóng ra sức mạnh ngược đốc Tai Nạn ở thành phố Phù Dung Hà thì đám ác ma này cũng bị lan tới, sau đó phải tiến hành dọn nhà.

“Nếu tao nói đây là lần đầu tiên bọn tao nhắm tới bọn mày, trước đó chỉ là do bọn mày không may mà thôi... mày có tin không?”

Dáng vẻ phân nộ của vô diện ma khựng lại, trước đó chỉ là không may?

Hắn lại càng tức giận hơn, nhưng vẫn cố nén giận dữ nói với Ôn Văn: “Nếu trước kia chỉ là hiểu lầm, vậy lần này bọn mày có thể ngừng tay không, tiếp tục chiến đấu thì cả hai bên chúng ta đều không có lợi.”

Ôn Văn lắc đầu, sau đó dùng thanh kiếm to chỉ vô diện ma nói: “Tao vừa nói đấy thôi, đây là lần đầu tiên bọn tao nhắm vào bọn mày, nếu đã nhắm vào bọn mày thì không có lý buông tha!”

“Muốn hòa bình cũng được, mày chỉ cần đầu hàng, sau đó chấp nhận làm nô lệ cho tao...”

“Như vậy thì không thể nói chuyện rồi!”

Vô diện ma không nói hai lời vung một quả cầu năng lượng màu tím đen về phía Ôn Văn, thanh kiếm lớn của Ôn Văn vung lên, một tia kiếm khí mang theo sức mạnh triết học hóa giải quả cầu năng lượng kia.

Tiếp đó sức mạnh bùng nổ ở phía sau Ôn Văn tạo thành lực đẩy cực mạnh, làm Ôn Văn giống như tên lửa bay thẳng về phía vô diện ma, tốc độ di chuyển cực nhanh sinh ra áp lực gió phá hủy mọi thứ ở xung quanh.

Thấy Ôn Văn lao tới, vô diện ma không chút sợ hãi dùng năng lượng màu tím đen tạo thành một bức tường che chắn ở trước mặt.

Nhưng bức tường này không cản được Ôn Văn, nó bị Ôn Văn đánh sập, tiếp đó vô diện ma bị một kiếm của Ôn Văn quét bay.

Vô diện ma không chút tổn hao từ dưới đất bò dậy, vui vẻ nhào về phía Ôn Văn.

Vài phút kế tiếp, vô diện ma hoàn toàn bị Ôn Văn treo lên mà đánh, nhưng kỳ lạ là không hề bị tổn thương trí mạng.

Ôn Văn càng đánh lại càng cảm thấy kỳ quái, cả hai đều là thực lực cấp Tai Nạn trung tự, cho dù mình mạnh hơn thì cũng không phải loại ưu thế áp đảo thế này, hơn nữa tên này có lúc trông giống như là cố ý thừa nhận sức mạnh của mình vậy.

Cảm thấy không đúng nên Ôn Văn lập tức ngừng tay, từ xa xa nhìn lại vô diện ma, muốn phân tích hành động kỳ lạ của vô diện ma tới từ nguyên do gì.

Thấy Ôn Văn ngừng tay, vô diện ma uốn éo cơ thể nói: “Không đánh nữa sao... đáng tiếc, chỉ là thu thập tài liệu cũng đủ rồi, kế tiếp trận đấu mới thật sự bắt đầu.”

Sau khi nói xong, cơ thể khỏe mạnh của vô diện ma giống như bổ xung thêm một tầng chất lỏng màu tím đen, khi chất lỏng tách ra thì hẳn trông giống hệt như Ôn Văn vậy!

Áo bành tô màu đỏ thẫm, vóc người cao lớn và một thanh kiếm to như ván cửa!

Ôn Văn biết vô diện ma có khả năng như thế nên cũng không kinh ngạc, hiện giờ anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là khi vô diện ma biến thành mình thì thứ bên dưới lớp áo choàng kia rốt cuộc là hình dạng gì.

Cũng là hình thái triết học như mình sao?

Chương 370 - Một lần nữa tiến hóa

Thấy Ôn Văn không quá kinh ngạc, vô diện ma nghi ngờ hỏi: “Mày trông có vẻ không hề khiếp sợ với chuyện tao biến thành giống như mày.”

Ôn Văn xua tay nói: “Chuyện gặp một chính mình khác thế này lần đầu tiên thấy sẽ khiếp sợ cực kỳ, lần thứ hai thì cảm giác sẽ tốt hơn một chút, về phần lần thứ ba... tao không thể làm gì khác hơn là khó hiểu mày có thật sự giống tao hay không.”

“Rốt cuộc có giống hay không, mày sẽ biết ngay thôi!”

Vô diện ma quơ thanh kiếm to lao về phía Ôn Văn, dòng khí màu tím đen đầy hắc lao tới, xem dáng vẻ thì giống hệt Ôn Văn trước đó!

Con người Ôn Văn co rút, di chuyển sang bên cạnh một bước, dùng thanh kiếm to chống đỡ thanh kiếm của vô diện ma, tiếp đó chém ra một kiếm, cũng bị vô diện ma thuần thực ngăn chặn.

Sau đó vô diện ma lách người tới, thanh kiếm to vung lên không ngừng, cách sử dụng kiếm của hắn quả thực giống Ôn Văn như đúc!

“Ngoại trừ dáng vẻ bên ngoài, ngay cả năng lực cũng có thể sao chép sao... không, chỉ là trông giống nhau mà thôi.”

“Năng lực của nó hẳn là một khả năng linh hoạt rất mạnh, có thể bắt chước được các dạng tấn công, nhưng bản chất sức mạnh thì vẫn là năng lượng màu tím đen kia...”

“Nhưng chỉ dựa vào mô phỏng mà muốn thắng tao... đúng là nằm mơ!”

Trong lúc nói chuyện, Ôn Văn đã không ngừng lùi về sau hơn mười mét, mọi thứ dọc theo đường đi đều bị thanh kiếm to kia phá hủy.

Ánh mắt Ôn Văn trở nên chăm chú, hai tay nắm thanh kiếm to, đột nhiên chém tới một phát, thanh kiếm trong tay vô diện ma bị chặt đứt, trước ngực cũng xuất hiện một vết thương thật sâu, sau đó bị Ôn Văn đá một cú văng ra ngoài.

Khi này chính là Vô Danh kiếm pháp – đoạn thiết thức!

“Cho dù mày có thể mô phỏng hình dáng của tao, biểu diễn ra sức mạnh giống như tao, nhưng có rất nhiều thứ mày không thể nào mô phỏng theo được, mày không nghĩ rằng chỉ dựa vào mô phỏng thì có thể chiến thắng được tao chứ?”

Vô diện ma cười khở một tiếng, vết thương trên người và thanh kiếm kia nhanh chóng khôi phục nguyên trạng, đương nhiên hắn biết chỉ dựa vào mô phỏng thì rất khó thắng được Ôn Văn, nguyên nhân là năng lực của hắn vốn không phải dùng để chiến đấu chính diện.

Bằng không thì đã không muốn rút lui trước khi gặp Ôn Văn như thế.

Trong chiến đấu hẳn có thể biến thành dáng vẻ của đối thủ, sử dụng năng lực của đối thủ để tiến hành chiến đấu, nhưng loại mô phỏng này chỉ có thể bảo tồn được một cái.

Một khi hẳn biến về dáng vẻ thật sự của mình, hoặc mô phỏng theo đối thủ mới, tuy diện mạo của người từng mô phỏng sẽ lưu giữ lại nhưng khả năng bắt chước được sẽ biến mất, mà trong thế giới hiện thực này hẳn cũng chưa từng gặp được đối thủ đáng giá để hẳn giữ lâu, vì thế hẳn vẫn luôn là tạo hình trùng lặp kia.

Bình thường khi đối thủ bị vô diện ma bắt chước thì sẽ vì diện mạo và khả năng quá giống mà rơi vào hoảng loạn, làm vô diện ma càng dễ dàng tìm được kẽ hở hơn, thế nhưng Ôn Văn lại bình tĩnh dị thường làm hẳn không có cách nào cả.

“Mày tưởng rằng mày đã mô phỏng được toàn bộ năng lực của tao rồi sao, tao vẫn chưa dốc toàn lực, bởi vì tao không muốn đắc tội cường giả cấp Tai Biến ở sau lưng mày, đừng ai nấy đi đi, hiện giờ hai bên chúng ta đều phải trả cái giá đủ lớn rồi, một khi Hiệp Hội Thợ Săn tới, ai trong chúng ta cũng...” Vô diện ma ngoài mặt trong yếu nói với Ôn Văn.

“He he... he he, mày sợ!” Ôn Văn cười gằn, thanh kiếm lớn giờ ngang, đột nhiên chém về phía vô diện ma.

Vô diện ma né tránh cú chém kia, nghiêng răng nghiêng lợi nhào về phía Ôn Văn, hẳn chỉ không muốn đánh thôi chứ không phải không thể đánh!

Lần này cách chiến đấu của hẳn có khác biệt, cách thức đường kiếm chém tới rất kỳ quái, làm Ôn Văn rất khó thích ứng, chỉ giao thủ vài chiêu thì áo choàng đỏ thẫm trên người đã bị cắt đứt một vài đường nhỏ.

Sau đó vô diện ma thừa thắng xông lên, mỗi kiếm đều chém vào nơi yếu hại của Ôn Văn, thậm chí ngay cả phương hướng né tránh của Ôn Văn hẳn cũng đoán được.

“Tên này dựa vào mô phỏng để làm quen với phương thức chiến đấu của mình, sau đó lại dùng võ thuật quen thuộc của

bản thân phá giải chiêu thức của mình... hấn có vẻ không hề yếu như vẻ ngoài!”

Lợi dụng tìm kiếm được nhược điểm của Ôn Văn, vô diện ma cấp tốc san bằng khoảng cách thực lực của mình và Ôn Văn, tiến hành kịch chiến với Ôn Văn.

Tuy Ôn Văn ẩn giấu không ít chiêu thức nhưng khả năng của đối thủ dù sao cũng rất giống với anh, vì thế hai người vẫn có thể tính là thế lực ngang nhau.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, cuộc chiến thực lực ngang bằng thế này không phải chính là thứ mà anh vẫn luôn tìm kiếm trước giờ sao.

Vì thế Ôn Văn càng đánh lại càng hưng phấn, vô diện ma cũng chỉ có thể kiên trì chống đỡ công kích của Ôn Văn.

...

Ôn Văn ở bên kia chiến đấu hăng say, cuộc chiến của đám quái vật trong khu nhà ở của ác ma cũng sắp kết thúc.

Huyết ma bị đám dơi vây lấy ở giữa không trung, máu mang theo hơi thở cường đại không ngừng nhỏ xuống, Đào Thanh Thanh nằm trên ghế há to miệng, chờ máu nhỏ xuống miệng mình.

Uống uống một hồi thì Đào Thanh Thanh cảm thấy có chút không chút.

Cơ thể cô đột nhiên rất nóng, giống như có thứ gì đó ở sâu trong cơ thể muốn ồ ạt dâng trào.

Tiếp đó ý thức của Đào Thanh Thanh bắt đầu trở nên mờ mịt, hoàn toàn chìm vào ngủ say.

Đào Thanh Thanh một lần nữa tiến hóa, mỗi khi Ôn Văn bắt được quái vật mạnh mẽ đều lấy ra chút máu đặc biệt cung cấp cho Đào Thanh Thanh, giống như que kem máu mà cô ăn trước kia chính là được làm từ máu của Băng Vương Hậu.

Nhóm quái vật cấp Tai Nạn như cô bé quàng khăn đỏ đương nhiên cũng khó tránh được độc thủ của Ôn Văn, vì thế trong cơ thể Đào Thanh Thanh tích lũy một lượng lớn huyết năng, chúng đã vượt quá khả năng cực hạn của Vampire cấp bậc như cô.

Hôm nay hấp thu toàn bộ huyết năng của loại quái vật huyết ma tương tự với Vampire này, số năng lượng kia rốt cuộc cũng bắt đầu bùng nổ, làm Đào Thanh Thanh tiến vào trạng thái tiến hóa!

Trong đồng đồ nát ở phòng hội nghị, thiên sứ Phổ Quang lơ lửng cách mặt đất một mét, ngón tay chìa nghiêng xuống.

Một cột ánh sáng từ ngón tay thiên sứ Phổ Quang bắn ra ngoài, xuyên thủng mi tâm một con ác ma.

Con ác ma này chính là thôn phệ ma!

Thôn phệ ma đã chết trong tay thiên sứ Phổ Quang, thôn phệ ma bị thương nên sức mạnh bị hạn chế, khi đơn độc đối mặt với thiên sứ Phổ Quang căn bản không có khả năng trả đòn, chỉ có thể tuyệt vọng bị thiên sứ Phổ Quang dùng ánh sáng đốt thủng đầu.

Mệnh lệnh của Ôn Văn là đánh bại và bắt giữ đám quái vật này, nhưng thiên sứ Phổ Quang căn bản không suy nghĩ muốn để đám quái vật này có đường sống, cho dù xiềng xích đã đưa ra cảnh báo, thiên sứ Phổ Quang vẫn giết giết thôn phệ ma.

Bởi vì tình huống trên chiến trường rất phức tạp, Ôn Văn đã thiết lập để xiềng xích ghi nhớ lại đồng thời cảnh báo những hành vi không tuân thủ theo quy định, nghiêm phạt sẽ do Ôn Văn tự mình tiến hành, vì thế lúc này Phổ Quang vẫn chưa bị trừng phạt.

Ở bên kia chiến trường, cánh tay của khủng trảo ma đã vụn vụn méo mó, thoi thóp chỉ còn một hơi bị Nhan Bích Thanh tóm trong tay.

Thực lực của khủng trảo ma không kém, nếu là trạng thái bình thường thì có lẽ Nhan Bích Thanh muốn thắng cũng không dễ dàng, nhưng dưới trận tập kích bằng đạn vân bảo của cô bé quàng khăn đỏ, khủng trảo ma là kẻ bị thương nặng nhất, vì thế Nhan Bích Thanh đánh bại hắn mà không hề bị thương!

Trong số tất cả quái vật cấp Tai Nạn, chỉ có Nhan Bích Thanh có chỉ số thông minh cao nhất, cũng là quái vật nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của Ôn Văn nhất.

Bởi vì chỉ có hắn là hiểu rõ ràng nhất về tình cảnh của mình.

Chương 371 - Đấu một một

Thiên sứ Phổ Quang và Nhan Bích Thanh chiến đấu rất thuận lợi, nhưng hai người khác thì không may mắn như thế.

Áo choàng đỏ thẫm trên người cô bé quàng khăn đỏ đã bị đốt tả tơi, nhưng mũ trùm thì vẫn còn.

Một thân áo choàng đỏ đen này mặc dù không phải áo choàng của cô nhưng ít ra cũng coi như có cái mũ đỏ, vì thế cô bé quàng khăn đỏ vẫn luôn bảo vệ cái mũ trùm của mình.

Lúc này cô đang dẫn theo một con ác ma cấp Tai Họa đuổi giết một con ác ma cấp Tai Hại.

Không có chiếc áo khoác nhỏ của mình, mặc dù có vũ khí trong tay nhưng so với quái vật cấp Tai Nạn bình thường vẫn chênh lệch một mức độ nhất định, vì thế rất nhanh đã bị Mathilda dồn vào đường cùng.

Trong số bốn thuộc hạ cấp Tai Nạn của vô diện ma, thực lực tiểu viêm ma nằm ở bậc thượng đẳng, vì thế có thể dễ dàng áp chế cô bé quàng khăn đỏ.

Nhưng sau khi thôn phệ ma bị giết, khủng thủ ma bị bắt, Mathilda không còn tấn công cô bé quàng khăn đỏ nữa mà trực tiếp xoay người bỏ chạy, bởi vì thực lực không tốt nên cô bé quàng khăn đỏ cũng không ngăn cản tiểu viêm ma chạy trốn.

Hiện giờ cuộc chiến của Ôn Văn và vô diện ma, chiến trường lớn nhất chính là trận chiến của cương thể ma và quái vật địa cung.

Hai con quái vật hệ thuần nhục đang va chạm kịch liệt, hai bên đều điên cuồng húc tới, nhưng hai con quái vật này đều có lực phòng ngự rất lớn, mặc dù âm thanh vang dội nhưng chúng cũng không bị thương gì nặng.

Chỉ là đám ác ma khác chiến đấu ở bên cạnh thì gặp vạ lây, nếu không chú ý bị cuốn vào trong trận chiến của hai người này thì rất dễ dàng bị nghiền thành mảnh nhỏ.

Mà trận đi săn của đám quái vật cấp Tai Hại khác cũng đã tiến vào phần kết thúc, rất nhiều quái vật bắt đầu tự động thu thập

đồ đạc và tứ chi không lành lặn của đám ác ma.

Tất cả bộ phận trên người ác ma đều là đồ tốt, không thể lãng phí chút nào.

....

Trận kịch chiến tiến hành được nửa tiếng, Ôn Văn và vô diện ma cũng bắt đầu thở hổn hển.

Vô diện ma nói với Ôn Văn: “Từ bỏ đi, thực lực của chúng ta ngang bằng nhau, Hiệp Hội Thợ Săn cũng đã sắp tới.”

Thiết bị siêu thợ săn chấn động vài cái, Ôn Văn lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

Bởi vì đang chiến đấu nên không thể kiểm tra thiết bị, vì thế khi có tin truyền tới, thiết bị sẽ rung lên với tần suất khác nhau.

Rung động khi này báo hiệu trợ giúp sẽ tới trong vòng nửa tiếng nữa!

Vì thế Ôn Văn mỉm cười nói: “He he... chiến đấu với mày chính là hưởng thụ, có điều quả thực tao cũng chơi chán rồi, nên trận chiến này cũng nên kết thúc thôi.”

Vô diện ma nghe vậy thì vui vẻ, hẳn sớm đã cảm nhận được đám thuộc hạ của mình thất bại và bỏ chạy, vì thế cũng không có tâm tư tiếp tục tử chiến với Ôn Văn.

Nhưng nhịp điệu của trận đấu nằm trong tay Ôn Văn, không phải vô diện ma muốn rời đi là có thể rời đi.

“Như vậy, chúng ta lùi lại ba mươi mét, sau đó cùng rút lui?” Vô diện ma thử dò hỏi.

Ôn Văn cười gian xảo: “Mày đừng hiểu nhầm, tao nói kết thúc tức là không muốn chơi tiếp với mày nữa, đã tới lúc đánh bẹp mày rồi!”

Chỉ dựa vào sức mạnh của vòng tay triết học, Ôn Văn muốn bắt một quái vật cấp Tai Nạn trung tụt như vô diện ma quả thực có chút khó khăn.

Nhưng thực lực của Ôn Văn trước giờ không phải chỉ có vòng tay triết học.

Ôn Văn búng tay một cái, toàn bộ quái vật trong khu nhà ở bị Ôn Văn thu vào trong trạm thu nhận, sau đó anh lại búng tay một cái, bốn quái vật cấp Tai Nạn xuất hiện ở phía sau lưng mình!

Ôn Văn bật cười dữ tợn, dẫn đầu vọt về phía vô diện ma, mà thiên sứ Phổ Quang so với Ôn Văn còn tích cực hơn, ba con quái vật khác bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nhau, cũng theo Ôn Văn vây công.

Vô diện ma rống giận không ngừng, cố gắng phản kháng nhưng cuối cùng vẫn bị đám người bắt giữ.

Thực lực của hắn chỉ sần sần với Ôn Văn, cộng thêm bốn con quái vật cấp Tai Nạn vây đánh, hắn căn bản không còn sức chống đỡ, cuối cùng bị đánh gãy tay chân, đè chặt ở trước người Ôn Văn.

“Tên khốn hèn hạ, có giỏi thì tao với mày đấu một một!” Vô diện ma không cam lòng nói với Ôn Văn, nếu Ôn Văn không tìm thêm người tới quần ấu, hắn làm sao lại bại nhanh đến vậy.

Ôn Văn cười gian xảo nói: “Đây chính là đấu một một còn gì, trước đó tao với mày một một, sau đó một mình mày đấu với năm bọn tao.”

Vô diện ma ghen lời, chỉ cảm thấy tên này vô sỉ cực điểm.

Thiên sứ Phổ Quang hình thành dao ánh sáng trong tay chém về phía đầu vô diện ma, hắn dám ở ngay trước mặt Ôn Văn hạ sát chiêu!

Đáng tiếc tay hắn bị Nhan Bích Thanh tóm được, căn bản không có cách nào chạm tới vô diện ma.

Ôn Văn khen ngợi liếc nhìn Nhan Bích Thanh, sau đó vẻ mặt hung ác tóm thiên sứ Phổ Quang về trạm thu nhận.

Anh nghiền răng nghiền lợi nói: “Tên này thế mà lại không chịu thành thật, phải dạy dỗ một phen mới được, sau này phải nhân đôi thời gian học tập đối với hắn!”

“Số quái vật khác thì thưởng thêm thức ăn hôm nay, mỗi bữa đều có cánh gà nướng!”

Nhìn vẻ mặt dữ tợn của Ôn Văn, cô bé quàng khăn đỏ không khỏi đồng tình với thiên sứ Phổ Quang, bị tên này ghim không

phải chuyện tốt lành gì.

“Rác rưởi, ngay cả thuộc hạ cũng không dạy bảo được, xem ra Hắc Thập Tự bọn mày cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người.” Vô diện ma quỳ rạp ở dưới đất, chỉ có thể dùng miệng rửa xả Ôn Văn.

“Không sao cả, bây giờ mày có mắng chửi thì sau này mày cũng chính là một thành viên như bọn nó!” Ôn Văn thực rộng lượng nói với vô diện ma.

Nghe thấy lời Ôn Văn, vô diện ma đột nhiên nghĩ tới một khả năng, lẽ nào đám quái vật tự xưng là Hắc Thập Tự này đều là bị tên trước mặt bắt làm tù binh?

Nghĩ tới đây, vô diện ma khá là lo lắng cho tương lai của mình.

Ôn Văn lấy cái hộp trên người vô diện ma, mở ra thì phát hiện bên trong có sáu con rối, liền hỏi: “Chỉ cần phá thứ này thì những người đang bị ác ma hóa có thể hồi phục như cũ đúng không?”

Vô diện ma quay đầu đi, không trả lời Ôn Văn.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng, lần lượt đập nát những bức tượng con rối kia, lúc Tần Sảng cắn nuốt những thứ này thì Ôn Văn đã biết chỉ cần phá số con rối này đi thì chuyển đổi sẽ ngừng lại, bọn họ sẽ trở lại thành người bình thường.

Nhan Bích Thanh lắc đầu, vô diện ma này đi sai đường rồi, bây giờ càng hung hăng thì sau này cầu xin tha thứ lại càng thảm thiết.

Sau giải quyết số con rối này xong, Ôn Văn cảm thấy mục đích tra hỏi đám ác ma này đã hoàn thành, vì thế liền phóng ra sợi xích màu đen kéo vô diện ma không thể động đậy vào trong trạm thu nhận.

Ôn Văn xem thời gian một chút, người của Hiệp Hội Thợ Săn cũng sắp tới rồi, liền thu tất cả quái vật vào trong trạm thu nhận, tự mình thay quần áo bình thường.

Tiếp đó ở trong khu nhà ác ma tìm một nơi an toàn thả nhóm Ônng Tử Hiên bị trói chặt ra.

Trên đường đi Ôn Văn còn sẵn tiện bắt lấy một con ác ma cấp Tai Hại, chuẩn bị mang nó ra ngoài nộp cho người của Hiệp Hội Thợ Săn, ít nhiều cũng có thể gia tăng độ đáng tin cho lời nói dối.

Thật ra lúc cuộc chiến tiến hành được phân nửa thì tiêu đội thợ săn thành phố Lộc Cảng đã tới rồi, chỉ là không ai trong bọn họ dám tiến vào phạm vi nhà máy cả, vì thế mới lác đác bao vây ở bên ngoài.

Lúc ác ma trốn ra ngoài thậm chí không muốn xung đột với bọn họ, có điều với thực lực của bọn họ, cho dù có muốn dốc toàn lực ngăn chặn cũng không cản được.

Chương 372 - Kết thúc công việc

Trên máy bay vận tải cao tốc, sắc mặt Hà Tông âm trầm.

Hắn là thợ săn cảnh giới Đồng Hóa thượng tự của tỉnh Đông Sơn, có thể xem là một trong số những quản lý cao cấp của Hiệp Hội Thợ Săn tỉnh Đông Sơn.

Sau khi nhận được tin tức của tổng bộ truyền tới, Hà Tông lập tức triệu tập người, tập trung hơn mười vị thợ săn các cấp ngồi lên máy bay vận tải cao tốc của hiệp hội bay thẳng tới thành phố Lộc Cảng.

Nhưng dù sao thì tin tức được chuyển tới nhiều người, cộng thêm tập trung nhân sự cũng cần thời gian, với lại khoảng cách của thành phố Phù Dung Hà với tỉnh Đông Sơn cũng có hơi xa, vì thế lúc tới nơi thì đã hơi chậm một chút.

Với tư cách là một trong những quản lý cấp cao của hiệp hội, Hà Tông ngay từ lúc ban đầu đã biết ẩn dưới sự an bình của liên bang chính là mạch nước ngầm mãnh liệt không gì sánh bằng.

Vô số tổ chức bí mật ẩn trong bóng tối chờ đợi ngày hiệp hội lộ ra nhược điểm.

Mặc dù hiệp hội vẫn luôn dốc hết sức tấn công nhưng vẫn không thể loại bỏ sạch sẽ được những tổ chức bí ẩn kia.

Nhưng Hà Tông không ngờ lại có tổ chức bí ẩn hung hăng tới mức trực tiếp xông mào với nhau ở trong thành phố!

Hơn mười quái vật cấp Tai Hại, mười sinh vật cấp Tai Nạn, không chút giấu giếm chiến đấu với nhau trong thành phố tỉnh Đông Sơn mà hấn quản lý!

Này không thể nghi ngờ là tất một cái thật mạnh thẳng vào mặt đám quản lý cấp cao tỉnh Đông Sơn bọn họ!

“Càng ngày càng hung hăng mà, tốt nhất bọn mày nên đánh chậm một chút mới tốt, như vậy tao mới có thể một lưới bắt gọn đám bọn mày!”

Lúc máy bay xuất hiện phía trên chiến trường, Hà Tông không đợi máy bay đáp xuống đã trực tiếp mở cửa khoang tung người nhảy xuống, sau khi rơi tự do đáp xuống đất thì dẫm mặt đất thành một cái hố sâu, mà hấn thì không chút tổn thương nào từ trong hố bước ra.

Nhìn một mảnh đồ nát hỗn loạn và đủ loại hơi thở của quái vật còn sót lại, Hà Tông trầm mặc.

Thực hiện nhiên bọn họ đã tới chậm, đám quái vật kia đã giải tán rồi, để lại manh mối không biết có thể dùng để tra xét hay không.

“Ngài chính là người hiệp hội phái tới hỗ trợ đúng không, tiếc là tới chậm rồi, hơn mười phút trước đám quái vật kia đã bỏ chạy, trận chiến này tôi không nhúng tay vào, dù sao thì sức của mình một mình tôi cũng không thể nào ảnh hưởng tới cuộc chiến.” Ôn Văn dẫn theo một con ác ma bị đánh ngất xỉu đi tới trước mặt Hà Tông nói.

“Cậu chính là Biến Thái đã báo cáo tình huống kia à, cái này không trách cậu, ngoại trừ có người siêu năng thượng tự ở đây, bằng không đôi lại là ai cũng không thể ngăn cản được trận chiến này, cũng may chiến trường của chúng là trong nhà máy này, bằng không công việc giải quyết hậu quả sẽ rất lớn.” Hà Tông bùi ngùi nọp 1.

Ôn Văn nhún nhún vai, hiện giờ anh đã không cảm thấy gì với chuyện bị người ta gọi là Biến Thái nữa rồi, dù sao cũng là do chính anh chọn, chờ Từ Hải chế tạo xong con rối hình người cho Tuân Thanh thì anh sẽ có được biệt hiệu mới.

“Nói tôi nghe một chút về tình huống đám ác ma này đi, cả tình huống của trận sổng mái này nữa, để tôi xem thử xem có

cơ hội bắt chúng trở lại hay không.” Hà Tông vừa quan sát hơi thở của cuộc chiến lưu lại vừa nói với Ôn Văn.

Lúc này máy bay vận tải đã đáp xuống đồng đồ nát, nhóm thợ săn của tỉnh từ trên máy bay nhảy xuống, bắt đầu tiến hành điều tra toàn diện nơi này.

“Chuyện này phải nói từ hai ngày trước, tôi về nhà tảo mộ cha mẹ, sau đó một vị thám tử tới nói với tôi về chuyện của con trai mình...”

Tiếp đó Ôn Văn kể lại chuyện mình đã trải qua, ngoại trừ chuyện liên quan tới trạm thu nhận thì tất cả đều báo với Hà Tông.

Ngoại trừ chuyện liên quan tới trạm thu nhận, những chuyện khác mà Ôn Văn làm không cần phải giấu giếm, một lời nói dối cần một lời nói dối khác che giấu, vì thế nếu không muốn sơ suất thì tốt nhất là nói thật.

Mặt khác chuyện Ôn Văn làm hai hôm nay, ngoại trừ trạm thu nhận thì tất cả hành vi đều phù hợp với tiêu chuẩn của một siêu thợ săn, sẽ không làm Hà Tông nghi ngờ.

Lúc nghe tới thai nhân ma, vẻ mặt Hà Tông trở nên nghiêm túc, đối với phương pháp có thể làm càng nhiều ác ma cấp Tai Nạn giáng xuống này, không quản là coi trọng cỡ nào cũng không quá đáng.

Tiếp đó Hà Tông căn kẽ hỏi chuyện cả nhà Uông Tuấn Nghị và thai nhân ma bị Ôn Văn bắt tới, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Cho dù nhóm thai nhân ma này được giải cứu, ác ma có thể chế tạo thai nhân ma cũng đã chết hết, nhưng có thể là đám ác ma Vực Sâu đã biết phương pháp này tồn tại, cứ vậy chuyện thai nhân ma một lần nữa xuất hiện chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi nói chuyện mười mấy phút, Ôn Văn tổng kết nói với Hà Tông: “Cuối cùng đám ác ma bị nhóm Hắc Thập Tự đánh tan, chỉ có một số ít ác ma thành công chạy trốn, sau đó nhóm Hắc Thập Tự kia biến mất.”

“Biến mất là có ý gì, là trốn đi hay là...”

“Chính là ý đột nhiên biến mất, tôi không thấy rõ bọn chúng đã đi như thế nào.” Ôn Văn giải thích với Hà Tông.

Hà Tông một lần nữa im lặng, tổ chức có thể dựng dựng thái nhân ma đã đủ có uy hiếp rất lớn rồi.

Tới một cách đột nhiên, biến mất cũng đột nhiên, thậm chí Hà Tông cũng không thể xác định được là tổ chức gọi là ‘Hắc Thập Tự’ kia có từng hay động hay chưa.

So với tổ chức ác ma này, Hắc Thập Tự cũng không thể nào coi thường được.

Thấy sắc mặt âm trầm của Hà Tông, Ôn Văn cười khẽ nói: “Tổ chức Hắc Thập Tự này tuy là lần đầu tiên tôi thấy nhưng ngài không cần phải lo lắng như vậy đâu.”

“Cậu có ý gì?” Hà Tông nhíu mày hỏi.

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này dính tới một ít tin tức tình báo bí mật, tôi không thể nói cận kề với ngài, có điều Hắc Thập Tự có khả năng không phải quan hệ đối nghịch.”

Lúc ở thành phố Phù Dung Hà, Ôn Văn và một đám người tận mắt nhìn thấy thập tự màu đen phá hủy trung tâm khu chung cư bị hủ hóa, mà hiệp hội Hiệp Hội Thợ Săn cũng cho rằng cường giả cấp Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’ có lẽ có thiện ý với hiệp hội.

Vì thế Ôn Văn nói lời này với Hà Tông cũng không liên hệ chính mình với ‘Hắc Thập Tự’, ngược lại có thể ảnh hưởng tới hướng điều tra của Hà Tông theo một góc độ nào đó.

Hà Tông suy nghĩ một chút thì biết đại khái là xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi về chuyện này.

“À đúng rồi, Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Lộc Cảng đâu, sao tôi không thấy bọn họ?” Hà Tông khó hiểu hỏi, lẽ ra lúc này thì thợ săn địa phương hẳn phải giúp bọn họ điều tra mới đúng.

Ôn Văn cười he he, hời hợt nói với Hà Tông: “Bọn họ chắc vẫn còn ở bên ngoài, có lẽ lo lắng nơi này vẫn còn ác ma nên không dám vào, có điều thấy máy bay vận tải đáp xuống thì có lẽ sẽ tới nhanh thôi.”

Hà Tông giật mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt giận dữ, đây chính là tác phong của thợ săn trong thành phố tỉnh Đông Sơn mà hắn quản lý sao?

Khó trách đám quái vật kia dám sống mái với nhau trong thành phố Lộc Cảng như vậy!

Trên mặt Ôn Văn lộ ra nụ cười xấu xa, chờ xem chuyện cười của Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Lộc Cảng.

Hiệp Hội Thợ Săn nơi này có lẽ không cấu kết với đám ác ma, thế nhưng ác ma có thể sống an nhàn ở đây như vậy tuyệt đối không thể thoát liên quan tới phong cách làm việc của bọn họ.

Một lát sau, một người siêu năng dáng người mập mạp vừa lau mồ hôi vừa chạy tới chỗ Hà Tông, hắn chính là đội trưởng tiểu đội thợ săn thành phố Lộc Cảng.

Nhìn thấy người mập mạp này, Hà Tông thở dài một chút, trên mặt lộ biểu cảm bất đắc dĩ nhiều hơn là phẫn nộ.

Ôn Văn chú ý tới vẻ mặt Hà Tông, anh hí mắt lại, có vẻ tên nhóc béo này có bối cảnh không tầm thường...

Chương 373 - Thám tử Ôn thưởng phạt rõ ràng

Ôn Văn dành ra nửa ngày phối hợp điều tra với Hà Tông, chờ đến khi thoát thân được thì ánh mặt trời cũng đã dâng lên.

Hiện giờ chuyện ác ma đã kết thúc, cùng là lúc Ôn Văn nên điều tra chuyện cha mình một chút.

Ôn Duệ quanh năm ở thành phố Lộc Cảng, lúc xảy ra chuyện cũng ở gần thành phố Lộc Cảng, như vậy có lẽ hắn là thợ săn của thành phố Lộc Cảng.

Vì thế Ôn Văn mượn cơ điều tra tàn dư ác ma đi tới Hiệp Hội Thợ Săn để điều tra quyền hạn, chuẩn bị xem thử xem có tài liệu về cha mình hay không.

Siêu thợ săn có quyền điều tra bất cứ tin tức của người bình thường nào, nhưng vì đề phòng tin tức bị tiết lộ, điều tra người thuộc về địa khu Hiệp Hội Thợ Săn thì cần phải được thượng cấp cho phép mới được.

Có được quyền hạn, Ôn Văn mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của mình, nhập tên Ôn Duệ và những cái tên giả mà Ôn Văn nhớ cha mình từng sử dụng, tìm kiếm một hơi nhưng không có kết quả.

Sau đó hắn trực tiếp dùng hình của cha mình tiến hành tìm kiếm, nhưng tin tức nhận được chỉ là đã chết trong một sự kiện tập kích.

Cũng tức là trong kho tài liệu của Hiệp Hội Thợ Săn, cha của Ôn Văn chỉ là một thám tử bình thường, nếu hắn thật sự có liên quan tới Hiệp Hội Thợ Săn, đồng thời quyền hạn cao đến mức Ôn Văn không thể tìm kiếm thì nên nói là Ôn Văn không đủ quyền mới đúng.

“Chuyện lại trở về điểm bắt đầu rồi...”

Ôn Văn thở dài một tiếng, anh biết Ôn Duệ là người siêu năng, biết Ôn Duệ có khả năng vẫn chưa chết, nhưng tất cả những tin tức anh có được lại không có tác dụng gì.

Anh sẽ không cứ vậy từ bỏ, nhưng chuyện điều tra kế tiếp không đơn giản là tìm kiếm tài liệu trên máy tính, cần phải tốn rất nhiều công sức.

Vì thế trước khi bắt đầu, Ôn Văn cần xử lý thu hoạch của lần hành động này.

Lần này là lần đầu tiên Ôn Văn phái quái vật tiến hành chiến đấu quy mô lớn, thành quả làm Ôn Văn khá thỏa mãn.

Bắt được một con ác ma vô diện ma cấp Tai Nạn trung tự, một con ác ma khủng thủ ma cấp Tai Nạn hạ tự, ác ma cấp Tai Hại thì tầm bảy tám con, mà máu thịt ác ma thì có cả một đồng lớn.

Có thành quả cũng có sơ sót, rất nhiều quái vật trong quá trình hành động không thể không chế tốt sức mạnh nên đã giết chết không ít ác ma, điều này dẫn tới một phần thiệt hại.

Quái vật ngoài ý muốn giết chết thì Ôn Văn sẽ không nghiêm phạt, thế nhưng chủ động cãi lệnh của Ôn Văn, Ôn Văn quyết định sẽ cho bọn họ một ấn tượng sâu sắc.

Trong chuyện này hành vi điển hình nhất chính là thiên sứ Phổ Quang, tên này dám có ý định giết chết ác ma ở ngay trước

mặt Ôn Văn, nếu Ôn Văn không dành cho nó sự trừng phạt nghiêm khắc nhất thì chỉ sợ không thể phục chúng.

Lúc này thiên sứ Phổ Quang đang ngồi trong phòng giam uống trà.

Tâm tình của hắn coi như không tệ, lần hành động này hắn đã giết không ít ác ma, mỗi khi xử tử một sinh vật ô yếu hắn lại có cảm giác sung sướng khó có thể ức chế.

Cảm giác sung sướng này làm hắn quên đi hoặc không thèm đếm xỉa gì tới yêu cầu của Ôn Văn.

Có nghiêm phạt thì hắn chịu là được, cho dù dùng xiềng xích dày đọa thì sao, thiên sứ chưa bao giờ sợ hãi đau đớn thể xác!

Nếu chịu đau để được giết chết ác ma, như vậy các thiên sứ thậm chí có thể diệt chủng ác ma trong một khoảng thời gian ngắn....

Thấy Ôn Văn xuất hiện ở cửa phòng giam, thiên sứ Phổ Quang vẫn còn lơ đãng trà lên chào hỏi Ôn Văn.

Sắc mặt Ôn Văn âm trầm, không ngừng túm xiềng xích vài lần làm thiên sứ Phổ Quang đau đớn lẫn lộn, trong phòng giam có rất nhiều vật dụng, tất cả đều bị thiên sứ Phổ Quang phá hỏng trong cơn đau.

Lúc Ôn Văn dừng lại, thiên sứ Phổ Quang tuy chặt vật nhưng ánh mắt nhìn Ôn Văn vẫn tràn đầy nhu hòa, thực hiện nhiên là cơn đau đớn do xiềng xích tạo ra hoàn toàn không đủ để cho hắn một bài học.

Thật ra nỗi đau mà thiên sứ Phổ Quang phải chịu đựng không hề yếu hơn các quái vật khác, nhưng sinh vật có thể xem là cỗ máy chiến tranh như thiên sứ không sợ nhất chính là đau đớn.

“Mày rất cứng đầu nhỉ...” Nhìn dáng vẻ thản nhiên của thiên sứ Phổ Quang, Ôn Văn có cảm giác giận mà không làm được gì.

“Tiêu diệt tà ác chính là thiên chức của ta, cuối cùng rồi sẽ có một ngày tao sẽ trói kẻ nghiệp chướng nặng nề như mày lên đài hành hình.” Thiên sứ Phổ Quang vẫn là dáng vẻ thái độ đó, không kiêu ngạo cũng không khiêm tốn, giống như mọi thứ hắn làm đều là đương nhiên vậy.

Ôn Văn suy nghĩ một hồi rồi gọi Rodney tới cửa phòng giam của thiên sứ Phở Quang.

Trong trận chiến này, Rodney tuy có tham chiến nhưng cơ bản chỉ là người qua đường.

Hai bên giao chiến có một bên là chủ nhân cũ, một bên là kẻ biến thái đã nhốt hấn lại, bên nào cũng có thể quyết định sống chết của hấn, vì thế hấn chỉ có thể giả vờ giả vịt trên chiến trường, như vậy cho dù là bên nào thắng thì hấn cũng có lợi.

Ôn Văn vốn định trừng phạt hành vi gió chiều nào xuôi theo chiều đó của hấn, nhưng bây giờ thiên sứ Phở Quang kêu ngạo như vậy thì Ôn Văn cần dùng Rodney để trừng phạt thiên sứ Phở Quang kêu ngạo.

“Không phải mày ghét nhất là ác ma à, vậy tao sẽ để một ác ma tới nghiêm phạt mày.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn vung tay, một sợi xích vững vàng trói chặt thiên sứ Phở Quang, làm hấn không thể nào phát ra được chút sức lực nào.

“Thời gian hai tiếng, tùy mày muốn giày vò hấn thế nào cũng được nhưng không được phép làm tổn thương tàn phế không thể chữa trị, nếu mày làm tốt thì tao sẽ bỏ qua chuyện mày không dộc sức trong trận chiến.”

Nghe thấy lời Ôn Văn, xúc tua trên mặt Rodney hưng phấn không ngừng vắn vẹo.

Đối với một ác ma mà nói, có chuyện gì làm nó vui sướng hơn được đày đọa một thiên sứ không chứ?

Đương nhiên là có, đó là đày đọa một thiên sứ mạnh hơn mình!

“Tội nhân, ác đồ, mày không thể đối xử với tao như vậy, tao là thiên sứ cao quý!”

Thiên sứ Phở Quang dùng ngôn từ thiếu thốn của mình chửi mắng Ôn Văn, nhưng Ôn Văn chỉ coi như đây là gió thoảng bên tai mà thôi, hơn nữa hấn còn chưa nói xong đã bị Rodney tùy tiện tìm một thứ nào đó chặn miệng.

Tiếp đó Ôn Văn huyết sáo rời đi, sau khi anh đi rồi thì phòng giam này bị tấm màn che phủ, không ai biết bên trong xảy ra

chuyện gì.

Có điều Ôn Văn có thể tưởng tượng được phương pháp ác ma đối xử với thiên sứ ác độc cỡ nào.

Loại sinh vật thiên sứ này không có giới tính, nói cách khác thì hình phạt của cả nam và nữ đều có thể áp dụng trên người thiên sứ.

Đáng tiếc Ôn Văn không đành lòng xem tình cảnh quá biến thái, bằng không nhất định có thể thưởng thức một phen.

Sau khi rời khỏi phòng giam của thiên sứ Phổ Quang, Ôn Văn lại trừng phạt thêm vài con quái vật khác, nghiêm phạt dành cho chúng rất đơn giản, chỉ cần là đau đớn cộng với bài tập gấp bội là đủ.

Có trừng phạt thì cũng nên có khen thưởng, trong lần hành động này có rất nhiều quái vật nghiêm chỉnh chấp hành nhiệm vụ theo mệnh lệnh của Ôn Văn, Ôn Văn cũng nên cho chúng chút khen thưởng.

Biểu hiện tốt nhất chính là Nhan Bích Thanh, Ôn Văn tính toán sau này có nhiệm vụ nào nhẹ nhàng thì sẽ ưu tiên dành cho Nhan Bích Thanh, có trận nào ác liệt thì cứ đóng cửa thả thiên sứ.

Nhưng cụ thể nên khen thưởng cái gì thì phải giúp đỡ Ôn Văn xong mới có thể phát.

Ngoại trừ thưởng và phạt, lần hành động này cũng làm Ôn Văn có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Đó chính là thay đổi trên người Đào Thanh Thanh và Tần Sảng!

Chương 374 - Rào cản sức mạnh

Đào Thanh Thanh hiện giờ ngủ mê chưa tỉnh, trong cơ thể tựa hồ đang chứa đựng một nguồn năng lượng rất lớn.

Ôn Văn rất quen thuộc với loại ngủ say này, trước đó khi Đào Thanh Thanh từ cấp Tai Họa thăng cấp lên cấp Tai Hại cũng rơi vào ngủ say như thế.

Nếu như Đào Thanh Thanh thăng cấp thành công thì có nghĩa là Ôn Văn không cần chiến đấu đã có thêm một quái vật cấp Tai Nạn!

Hơn nữa dù sao thì Vampire cũng là thể chất mà Ôn Văn sử dụng lâu nhất, Đào Thanh Thanh lột xác sẽ làm Ôn Văn sử dụng năng lực càng thuận buồm xuôi gió hơn.

Hiện giờ Tần Sảng đang rơi vào trạng thái cuồng bạo, có cảm giác mất hết tính người, thậm chí ngay cả đối mặt với Ôn Văn cũng không sợ hãi, có điều Ôn Văn cũng không thêm để ý tới thái độ xúc phạm của hắn lúc này.

Tuy trong cơ thể của hắn đã tích góp được năng lượng mà cấp bậc của hắn không thể nào có được, nhưng chúng vẫn chưa đủ để kích động Tần Sảng trở thành quỷ hồn cấp Tai Nạn.

Có điều Ôn Văn biết nên làm sao để Tần Sảng thuận lợi thăng cấp.

Ở trong tay Ôn Văn còn sáu mảnh vỡ con rối nhân ma, trên những mảnh vỡ này có lưu lại sức mạnh, mặc dù không bằng con rối nhân ma hoàn chỉnh nhưng cũng đủ để giúp Tần Sảng nâng chân bước lên bậc cửa thăng cấp.

Ôn Văn ném mảnh vỡ của sáu con rối nhân ma vào phòng giam của Tần Sảng rồi rời khỏi nơi này, nếu là trước kia có lẽ anh sẽ dùng những mảnh vỡ này trêu đùa Tần Sảng một chút, nhưng bây giờ thì anh không có tâm tình này.

Tin tức cha vẫn còn sống giống như một cục đá lớn đè nặng trái tim anh, làm anh làm việc gì cũng có chút không yên lòng.

Kế tiếp Ôn Văn bắt đầu kiểm tra thể chất của đám quái vật kia, ác ma cấp Tai Hại không có gì để nói, tuy có không ít khả

năng mới lạ nhưng đối với Ôn Văn thì chỉ là dẹt hoa trên gấm mà thôi.

Ác ma cấp Tai Nạn mới là chủ yếu.

Là một ác ma cấp Tai Nạn trung tự, vô diện ma cũng bị giam ở khu Tai Nạn cùng những quái vật khác.

Hiện giờ hoàn cảnh trong trạm thu nhận đã không còn ác liệt như vậy nữa, có nguyên liệu nấu ăn có đầu bếp, trong phòng giam cũng có đồ đạc, vì thế vô diện ma và khủng thủ ma trông cũng không quá thê thảm.

Nói thật thì, trở thành tù nhân đã là kết quả tốt hơn chuyện bọn chúng đã nghĩ tới, ít ra thì vẫn còn một cái mạng.

Hơn nữa hoàn cảnh phòng giam tốt như vậy cũng ngoài ý muốn của chúng, nếu để chúng đi giam người, vật tội phạm vào phòng giam âm u ẩm ướt đầy lũ chuột và côn trùng đã coi là nhân từ rồi.

Ôn Văn đơn giản nhìn một chút liền đi tới trung tâm khu Tai Nạn, đám ác ma này cũng rất dễ dàng thích ứng hoàn cảnh, vì thế không cần anh lo lắng quá nhiều.

Nói không chừng ít nhìn thấy mặt mình thì chúng lại càng vui vẻ hơn.

Ôn Văn hít sâu một hơi, tiếp đó chỉnh số liệu phòng giam trên cổ tay trái, lựa chọn thể chất vô diện ma.

Biến đổi kịch liệt xảy ra, Ôn Văn nhin không được khom người, đây là lần đầu tiên Ôn Văn có cảm giác đau đớn kịch liệt khi chuyển đổi thể chất như vậy.

Dần dần làn da của Ôn Văn bắt đầu lúc nhúc, bên ngoài cơ thể phủ một tầng ánh sáng màu tím, ánh sáng này biến thành thứ gì đó giống như thủy ngân, lúc Ôn Văn đứng dậy thì anh đã có được thể chất của vô diện ma.

Nắm giữ thể chất này thì năng lực chiến đấu của quái vật cấp Tai Nạn trung tự rốt cuộc cũng có quy củ, có thể điều khiển năng lượng màu tím đen để tấn công.

Trong khi chiến đấu thì có thể mô phỏng hình dạng và khả năng của đối thủ, thế nhưng loại mô phỏng này không thể vượt qua trình độ giới hạn nhất định, nếu đối phương là người siêu

năng thượng tự, cuối cùng chỉ bắt chước được hình dạng mà thôi.

Cho dù đồng dạng là người siêu năng cảnh giới trung tự, nếu đối phương có một loại khả năng đặc biệt mạnh mẽ thì cũng không có cách nào hoàn toàn mô phỏng theo.

Dùng trong chiến đấu thì năng lực này có thể nói là yếu.

Nhưng điều nghịch thiên của năng lực này là có thể hoàn mỹ mô phỏng hình dạng của đối phương, đồng thời không dễ bị người phát hiện, có năng lực này rồi, Ôn Văn có thể biến thành bất cứ ai bất cứ khi nào!

Tiếp đó Ôn Văn dùng tay phải biến đổi thành thể chất khủng thủ ma, nhẹ nhàng hất tay một cái, mười ngón tay của hai tay biến thành trường đao sắc bén, trường đao này rất sắc bén, đồng thời còn có thể phóng ra một thứ rất giống kiếm khí.

Có điều thứ này đối với Ôn Văn mà nói thì có hơi yếu, anh dùng kiếm cũng có thể đạt được hiệu quả tương tự, vì thể chất này chỉ có thể để dành làm áo may ô dự bị mà thôi.

Ôn Văn dùng hai loại thể chất mới ở khu trung tâm quản lý, đấu luyện với con nòng nọc nước thật to kia một trận.

Sau khi thu hồi phần quyền lực trạm thu nhận ở trên người Ôn Lệ, các vị nhân viên quản lý khu đầu mới đã có thể tự do hoạt động trong tầng của mình, đồng thời cũng có thể phát huy ra thực lực cấp Tai Nạn.

Về phần thực lực cấp Tai Nạn này rốt cuộc là trình độ gì thì Ôn Văn không rõ, dù sao thì không quản Ôn Văn tấn công thế nào, nòng nọc nước vẫn thuần thực chống đỡ.

Sau khi đánh với nòng nọc nước một hồi, Ôn Văn ngừng lại, biểu cảm có chút hoang mang.

“Kỳ quái, thể chất của vô diện ma cộng thêm thể chất khủng thủ ma hẳn là phải mạnh mẽ hơn vô diện ma bình thường mới đúng, vì sao ta lại cảm thấy thực lực có thể phát huy ra lại giống như vô diện ma nhỉ?” Ôn Văn nhíu mày tự hỏi.

“Ngài đã gặp phải rào cản sức mạnh rồi.”

Nòng nọc nước lễ phép nói, phương thức nói chuyện của hắn rất kỳ lạ, từ trong người mỗi con nòng nọc nước đều phát ra

âm thanh khác nhau, những âm thanh đó trộn lẫn lại tạo thành âm thanh mà Ôn Văn nghe thấy.

“Rào cản sức mạnh?” Ôn Văn nghi hoặc hỏi, đây là lần đầu tiên anh nghe nói tới chuyện này.

Nòng nọc nước hơi khom người với Ôn Văn, sau đó giải thích: “Nói dễ hiểu một chút chính là ngài đã gặp phải bình cảnh, hoặc nên nói là cực hạn, chỉ dựa vào sức mạnh của người khác ban cho thì chỉ có thể đạt tới trình độ cấp Tai Nạn trung tự mà thôi, muốn tiến thêm một bước thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân ngài để thăng cấp.”

“Thế nhưng trạng thái ngục độc Tai Nạn thì ta có thể sử dụng được sức mạnh cấp Tai Biến.

“Vì thế ngài chỉ có thể sử dụng sức mạnh đó ở trong trạm thu nhận mà thôi, nếu sức mạnh của bản thân ngài đạt tới ‘Chân Tự’, sức mạnh ngục độc Tai Nạn có thể mang ra ngoài trạm.”

Nghe nòng nọc nước nói xong, Ôn Văn trầm mặc, sau đó thờ dài một tiếng.

Này có nghĩa là nếu như không thay đổi thì cho dù anh có bắt được nhiều quái vật hơn cũng chỉ có thể đạt tới thực lực cấp Tai Nạn trung tự mà thôi.

Thực lực bản thân giống như một cái bình nhỏ, không quản bên ngoài có bao nhiêu sức mạnh, tối đa chỉ có thể chứa được một bình.

Ôn Văn phải làm cái bình của mình lớn hơn thì mới có thể tiếp nhận nhiều năng lượng hơn, mà muốn tiếp nhận sức mạnh cao hơn cấp Tai Nạn trung tự, bản thân Ôn Văn cần phải thăng lên cấp cấp Tai Nạn mới được.

Anh nương theo tố chất cơ thể bản thân, cộng thêm cuồng khí và Vô Danh kiếm pháp thì có thể chống đỡ người siêu năng cấp Tai Hại bình thường, thậm chí có thể chiến thắng.

Nhưng chung quy nó không thể xem là siêu năng lực chính thức, những thứ này có mạnh mẽ cỡ nào thì Ôn Văn cũng không phải là người siêu năng chân chính.

Nếu muốn thăng cấp lên cấp Tai Nạn, có được sức mạnh của sinh vật thần thoại thì nhất định phải thức tỉnh siêu năng lực

chân chính của mình mới được, nhưng làm sao để thức tỉnh thì Ôn Văn vẫn chưa biết.

“Đi một bước xem một bước vậy, thật ra cũng không tệ.”

Ôn Văn chỉ âm trầm một chốc lát liền không lo lắng nữa, ngược lại còn có chút niềm nở.

Nếu bản thân vẫn cứ nhỏ yếu như thế lại không ngừng nắm giữ năng lực mạnh mẽ, cuối cùng ngược lại sẽ có tai họa ngầm rất lớn.

Nếu anh thật sự không thể dựa vào chính mình trở thành người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa thì cứ để sức mạnh dừng lại ở mức này cũng không tệ.

Chương 375 - Tri thức và trí tuệ

Sau khi thảo luận chuyện rào chắn sức mạnh với nòng nọc nước xong thì thời gian đã qua hai giờ, chuyện bên thiên sứ Phổ Quang cũng kết thúc.

Ôn Văn tới cửa phòng giam, búng tay một cái, màn đen bao phủ bên ngoài phòng giam biến mất, Ôn Văn và đám quái vật khu Tai Nạn đều thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Thiên sứ Phổ Quang vẫn bị dây xích treo lên như cũ, nhưng bây giờ nó đã không còn kiêu ngạo như trước đó nữa, lông chim và tóc không có chút sáng bóng nào, ánh sáng nhàn nhạt trên người cũng biến mất không thấy nữa.

Trên mặt thiên sứ Phổ Quang lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng và sợ hãi, có thể nhận ra bị một ác ma cấp thấp chà đạp đã tạo thành bóng ma bao lớn đối với hắn.

Nhìn thấy Ôn Văn đi vào, ánh mắt của hắn sáng lên, bởi vì đó có nghĩa là đày đọa của hắn đã kết thúc.

Ôn Văn thỏa mãn gật đầu, xem ra chiêu dùng ác ma trừng phạt thiên sứ của mình rất hữu dụng, phải biết là người này đã từng bị Ôn Văn dùng Gatling Phật Thuyết bắn thành tổ ong vò vẽ cũng không hề có chút sợ hãi nào.

Sau này nếu có ác ma không chịu nghe lời thì có thể để thiên sứ Phổ Quang tiến hành ‘giáo dục’ chúng một chút.

Rodney nửa quỳ xuống, nịnh hót nhìn Ôn Văn, hấn tự hiểu được chính mình đã hành hạ thiên sứ Phổ Quang tới dễ bảo, việc tiếp theo chính là lấy lòng Ôn Văn.

Gió chiều nào xuôi theo nịnh nọt, phương diện này mỗi ác ma đều rất lão luyện.

“Bây giờ mày đã chịu nghe theo lệnh tao rồi chứ?” Ôn Văn túm tóc thiên sứ Phổ Quang, để đầu của hắn ngẩng lên, híp mắt nói.

Thiên sứ Phổ Quang im lặng hồi lâu mới nói: “Nếu mày để tao giết tên ác ma kia, tao sẽ nghe!”

Ôn Văn sờ cằm một cái: “Xem ra mày vẫn không chịu phục, vậy thì lại thêm hai giờ nữa đi.”

“Chờ đã, chờ đã!”

Trên mặt thiên sứ Phổ Quang đầy khuất nhục, có lẽ đây là biểu cảm sinh động nhất trong nghìn năm qua của hắn, hắn từ trong kẽ răng phun ra ba chữ: “Tao đồng ý!”

“Như vậy mới ngoan.”

Ôn Văn buông tóc thiên sứ Phổ Quang, sau đó qua quét giúp hắn chỉnh chu lại một chút rồi thả nhiên rời khỏi phòng giam.

Theo Ôn Văn dẫn theo Rodney rời đi, thiên sứ Phổ Quang không phát ra âm thanh bật khóc, hắn biết từ khoảnh khắc mình đồng ý với Ôn Văn thì hắn đã không còn là một thiên sứ kiêu ngạo nữa rồi.

Thiên sứ không có giới tính, mạnh mẽ kiên cường hơn cả người đàn ông cao lớn khỏe mạnh nhất, nhưng khi mềm yếu thì cũng đáng thương như một cô gái.

Nhìn thấy thảm trạng của thiên sứ Phổ Quang, khủng thủ ma và vô diện ma mặc dù đang ở trong phòng giam cũng thoải mái không thôi, nhưng đám quái vật đã bị giam chung một thời gian với thiên sứ Phổ Quang thì dâng lên cảm xúc bầu bí thương nhau.

Trong lòng đều thầm quyết định là khẳng định không thể vi phạm mệnh lệnh của Ôn Văn, bằng không loại đau đớn kia thực ra chính là hình phạt nhẹ nhất, tên biến thái này không biết sẽ dùng kiểu hành hạ quái vật gì để hủy hoại bọn nó.

Sau khi làm thiên sứ Phổ Quang trở nên dễ bảo, Ôn Văn tiếp tục điều tra chuyện Ôn Duệ.

Ôn Duệ từ khi sinh ra đến khi chết già, tất cả những nơi mà Ôn Duệ học tập, làm việc, sinh sống, Ôn Văn đều đi qua một lần.

Khi anh ghép nối tất cả manh mối lại với nhau thì phát hiện người cha mình vẫn luôn ngưỡng mộ và người cha thật sự căn bản là hai người hoàn toàn khác biệt.

Nếu như chỉ điều gia đơn giản thì Ôn Văn sẽ cảm thấy người tên Ôn Duệ này giống hệt như cha mình trong ký ức.

Nhưng nếu tiến hành phân tích chuyên nghiệp và cẩn thận điều tra sâu hơn thì phát hiện trong lịch trình cuộc sống của mình, Ôn Duệ vẫn luôn đi kèm những vụ án lớn điên cuồng vạn vạn.

Những vụ án này thoạt nhìn không hề có chút quan hệ nào với Ôn Duệ, Ôn Duệ cao lắm chỉ là người qua đường đi ngang qua mà thôi, nhưng tất cả những vụ án đó cùng xuất hiện trong cuộc sống của hắn thì có chút kinh khủng.

Nạn nhân của những vụ án đó lẽ là người đáng bị trừng trị nhưng phương thức lại cực kỳ tàn ác.

Chỉ sợ là sự u ám trong lòng người trừng trị còn nhiều hơn Ôn Văn rất nhiều!

Có điều khi còn sống Ôn Duệ cũng không phải chỉ đầy gió tanh mưa máu, trước khi kết hôn hắn từng có một chuyến du lịch sáu tháng, sau khi chuyến đi này kết thúc thì tàn sát những sự kiện máu tanh kia chợt giảm đi, mà Ôn Duệ cũng kết hôn với mẹ Ôn Văn rồi sinh con...

Mục tiêu điều tra kế tiếp của Ôn Văn là trong chuyến du lịch sáu tháng đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

...

“Tiến sĩ Ôn, nói cho ngài một tin tốt, con trai của ngài đã phát hiện ngài không chết rồi.” Một người phụ nữ mặc quần áo thủy thủ giống như một cô bé học sinh trẻ tuổi áp ở sau lưng người đàn ông, thì thầm bên tai hắn.

Người đàn ông đeo kính rất dày, mặc quần áo học sĩ, cả người đầy phong độ của người trí thức đầy gọng kính một chút, mặt

không biểu cảm nói: “Này mà coi là tin tức tốt gì, chỉ là phiền phức thôi.”

Người đàn ông này hiển nhiên chính là người cha đã mất tích của Ôn Văn, Ôn Duệ!

“Ngài không tò mò là liệu hấn có thể tìm tới ngài không à?”
Người phụ nữ vòng sang trước mặt người đàn ông, tò mò hỏi.

Ôn Duệ cầm lấy một quyển sách thật dày, gõ nhẹ đỉnh đầu người phụ nữ một chút rồi nói: “Tìm được rồi sao, tìm không được thì thế nào, bắt đầu từ ngày tôi sắp xếp ổn thỏa cho ‘cái chết’ của mình thì tôi đã cắt bỏ quá khứ, hiển dăng tất cả cho tri thức và trí tuệ.”

“Nếu là vậy, sao ngài lại còn chú ý tới hướng đi của hấn chứ?”

Người đàn ông nho nhã kia cười một tiếng nói: “Là vì trên người hấn xảy ra chút chuyện thú vị, hấn từng có thiên phú giống như tôi nhưng thiên phú đó đã bị chính tay tôi bóp nát, tôi rất ngạc nhiên không biết vì sao hấn lại trở thành người siêu năng.”

“Tự tay bóp nát?” Người phụ nữ che miệng nói: “Có người cha như ngài sao, đứa bé kia thật đáng thương, có điều thiên phú tương tự mà ngài nói là...”

“Giống như cô nghĩ, nhưng vậy giờ hấn không thể lấy sức mạnh từ điên cuồng.”

Ôn Duệ ngửa đầu nhìn món trang trí rườm rà trên trần nhà, ánh mắt phức tạp.

Bóp nát thiên phú của Ôn Văn là tàn nhẫn nhưng cũng là nhân từ, bởi vì chỉ có hấn biết sức mạnh kia sẽ mang tới dạng hậu quả gì.

Mà khi Ôn Văn trở lại thành phố Lộc Cảng, Ôn Duệ mới kinh ngạc phát hiện Ôn Văn đã trở thành thợ săn, đồng thời thực lực cũng không kém.

Sức mạnh trên người Ôn Văn khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của Ôn Duệ, hấn muốn tìm kiếm nơi phát ra sức mạnh của Ôn Văn.

Đối với Ôn Duệ mà nói, không có thứ gì quan trọng hơn tháo gỡ nghi hoặc, nếu có thứ gì đó ở phía đối lập thì chỉ cần quét nó ra là được.

Ôn Duệ mở quyển sách có mặt bìa bằng đồng xanh ra, trang sách ở bên trong không phải da dê gợn gàng, mà ghi chép bên trên tấm da dê đều là văn tự mà người ở thế giới hiện thực không biết.

Dị văn!

Sau khi mở sách ra, Ôn Duệ bắt đầu đọc.

“Gửi tới thần quy tắc và huyền bí, tri thức và trí tuệ, thần toàn trí toàn năng đã sáng tạo ra nguyên tắc vận hành của vạn vật trên thế giới...”

Theo Ôn Duệ ngâm tụng, vô số văn tự kỳ quái như nòng nọc từ trong sách nhảy ra chui vào trong đầu hắn, thu hoạch kiến thức là thời gian vui vẻ nhất trong ngày của Ôn Duệ.

Nhìn những văn tự kia, người phụ nữ lộ ra vẻ mặt hâm mộ, những kiến thức cấm kỵ quý dị này, mỗi lần cô chỉ có thể ký ức một chút mà thôi, cưỡng chế hấp thu sẽ rơi vào điên cuồng vô tận, nhưng người đàn ông trước mặt đọc những kiến thức này mà giống như không hề có chướng ngại vậy.

Chỉ tốn mấy năm đã vượt qua trăm năm tích lũy của cô!

Chương 376 - Tạm biệt và mưu đồ bí mật

Vừa sửa xong nhà cửa, một nha ba người Uông Tuấn Nghi đang bận rộn ở trong nhà bếp.

Bọn họ mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đắt đỏ, trổ hết tài năng nấu nướng để chiêu đãi một vị khách, là người đã giúp cho gia đình bọn họ sống lại.

Người ơn này chính là Ôn Văn.

Anh ngồi trên ghế sofa, bắt chéo chân xem TV, chờ đợi ăn cơm.

Ôn Văn đã quyết định xong mục tiêu kế tiếp chính là một thành phố núi ở tỉnh Trọng Thục phía xa, ở nơi đó có một viện bảo tàng quý hiếm, Ôn Duệ từng làm nhân viên an ninh trong viện bảo tàng đó hai tháng, Ôn Văn quyết định sẽ tới nơi đó xem tình hình một chút.

Mà trước khi chuẩn bị đi, Ôn Văn cần kết thúc chuyện ở thành phố Lộc Cảng.

Cả nhà Uông Tuấn Nghị được Hiệp Hội Thọ Săn thả ra, vẫn chưa loại bỏ lý ức, bởi vì Ôn Văn yêu cầu để mình tới thăm tình huống của người nhà này lần cuối cùng rồi mới tiến hành xóa bỏ ký ức.

Thật ra Ôn Văn không có mục đích kỳ quái gì, chỉ là trong quá trình điều tra Ôn Duệ làm Ôn Văn có chút đa sầu đa cảm ngăn ngại nên muốn tới xem tình huống gia đình Uông Tuấn Nghị một chút, vừa lúc bọn họ muốn đãi anh bữa cơm nên Ôn Văn liền lưu lại.

Nói ra thì món ăn nhà nào cũng có hương vị xêm xêm nhau, thế nhưng đồ ăn Du Tuệ làm lại có mùi thơm rất kỳ lạ, điều này làm Ôn Văn khá chờ mong.

Sau khi tất cả món ăn được dọn lên bàn, biểu cảm của Ôn Văn có chút kỳ quái.

Trong mấy món ăn có thể nhìn thấy không ít loại sâu bọ, mùi hương kỳ quái người thấy khi nãy có lẽ là mùi thơm phát ra của đám sâu bọ bị chiên xào chế biến.

Cơm thềm ăn của Ôn Văn tan biến sạch sẽ, dùng động tác mà ba người nhà Uông Tuấn Nghị không thể nhìn thấy đưa thứ trong chén mình tới dưới bàn, Tam Tể Nhi ăn mê say.

“Ừm.... ba người không thấy cơm này thực kỳ quái à?” Ôn Văn trầm mặc nói.

“Kỳ quái...” Uông Tuấn Nghị im lặng suy nghĩ một hồi, sau đó mới hiểu rõ.

Từ sau khi Uông Tử Hiên xảy ra vấn đề, bàn ăn nhà bọn họ vẫn luôn là thế này, bởi vì Uông Tử Hiên thích ăn côn trùng nên trên bàn cơm nhà bọn họ cũng thường xuyên thấy những loại sâu bọ có thể ăn được.

Người nhà bọn họ ăn đã quen nên nghĩ là không có vấn đề, nhưng Ôn Văn được xem là người ngoài lập tức nhận ra vấn đề.

Ôn Văn thở dài một tiếng, lôi ra một vật thể như cây côn bạc, bấm nút một cái, tia sáng phát ra làm vẻ mặt ba người đại ra.

“Lời tôi sắp nói ra sẽ thay đổi trí nhớ của ba người, các người chưa từng trải qua sự kiện siêu nhiên gì cả, ba năm nay con trai hai người ru rú trong nhà là vì mắc chứng bệnh tâm thần hiểm thấy, nhưng bệnh đã được trị hết.”

“Từ trước tới nay ba người chưa từng gặp người tên Ôn Văn, Ôn tiên sinh cũng chưa từng có người bạn nào là Ôn Duệ, lúc tôi ra khỏi cửa thì các người cũng khôi phục lại.”

Đi tới cửa, Ôn Văn mới nhớ ra mình quên điều gì, đột nhiên quay lại nói với bọn họ: “À đúng rồi, nhà các người không thích ăn sâu, từ trước tới giờ chưa bao giờ thích!”

Sau khi Ôn Văn ra khỏi cửa, trong căn nhà an tĩnh kia khôi phục lại sức sống, đủ loại âm thanh ồn ào truyền ra.

“Trời ơi, sao trong thức ăn lại có nhiều sâu thế, chịu không nổi muốn ói luôn rồi đây!” Du Tuệ phát ra tiếng hét chói tai.

Uông Tử Hiên than phiền nói: “Mẹ ơi, hôm nay bữa trong cơm của mẹ có phải hơi nhiều rồi không vậy.”

“Trên bàn sao lại có bốn cái chén vậy, đáng nghi là...” Uông Tuấn Nghị nhìn chén đĩa trên bàn, theo bản năng phân tích.

Uông Tử Hiên vỗ vỗ vai Uông Tuấn Nghị: “Được rồi mà cha, đang ở trong nhà đó, tạm thời đừng làm đại thám tử.”

Ngoài cửa, Ôn Văn nghe người một nhà này ồn ào, mỉm cười.

Tuy bọn họ đã mất đi một phần ký ức nhưng người một nhà này còn vui vẻ hơn cả trước kia.

Bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ có quên đi mới có thể làm bọn họ quay trở lại cuộc sống bình thường, trái tim của con người bình thường cũng không phải quá mạnh mẽ, rất khó bình yên sinh sống khi biết được chân tướng, có lẽ loại bỏ đi ký ức này mới là nhân từ đối với bọn họ.

Nhưng ký ức của Ôn Văn thì ai có thể loại bỏ chứ, hiện giờ anh đã cảm thấy hối hận khi quay về thành phố Lộc Cảng rồi.

....

Trước tòa nhà cao chót vót của tập đoàn Duệ Tinh LOG, trong hẻm nhỏ đen kịt, hai bóng người mặc áo khoác dài màu đen gờ mặt nạ bảo hộ, bắt đầu tiến hành mưu đồ bí mật.

“Benbour, tao tra ra được tập đoàn Duệ Tinh này là một xí nghiệp mới ở tỉnh Tương Nam, người nắm giữ toàn bộ cổ phần Phùng Duệ Tinh rất giỏi kiếm tiền, hơn nữa cũng không dính dáng gì tới Hiệp Hội Thợ Săn...” Một người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen sử dụng ngôn ngữ liên bang không thuần thực nói.

“Babol, ý của mày là lấy tập đoàn này làm mục tiêu, gom góp tài chính hả?” Một người mặc áo khoác dài khác dùng giọng điệu kỳ lạ tương tự nói.

Người đàn ông đầu tiên gật đầu nói: “Chính là tập đoàn Phùng Duệ Tinh này, chúng ta vừa mới gia nhập tổ chức không bao lâu, nhất định phải làm ra chút thành tích để Hủ Huyết Giả đại nhân chú ý, như vậy mới nổi bật được!”

“Vậy khi nào chúng ta ra tay, tao có thể dùng tay không bóp nát đầu nó!” Babol hưng phấn xoa xoa tay.

Benbour nện cho Babol một cú, tức giận nói: “Ngu ngốc, chúng ta phải đi uy hiếp hắn, để hắn cung cấp tài chính cho tổ chức chúng ta chứ không phải giết hắn để cướp tiền!”

Babol không để ý tới cú đánh kia, chỉ là có chút oan ức nói: “Chúng ta là người mà, dùng kiểu cách mềm yếu như vậy làm chi.”

“Hai chúng ta có thể mang về bao nhiêu tiền chứ hả? Gây ra động tĩnh lớn sẽ làm đám Hiệp Hội Thợ Săn kia chú ý, để đám có tiền cung cấp tài chính lâu dài cho tổ chức mới là công lao lớn, tự mình ôm một đồng tiền về có khi còn bị nghiêm phạt!”

“Bớt hành động bạo lực một chút đi, nơi này không phải Thủy Thành Oye, đây là địa bàn của con người!” Benbour nghiêm túc nói với Babol.

Babol suy nghĩ một hồi lâu vẫn không hiểu được, vì thế ngu ngơ nói với Benbour: “Được rồi, mày nói gì thì tao nghe nấy, dù sao thì mày cũng thông minh hơn tao.”

“Mày đừng có hành động thiếu suy nghĩ, kế hoạch cụ thể thế nào cứ để tao lo, chúng ta phải biểu hiện ra sức mạnh có thể giết chết hắn bất cứ lúc nào mới được, nghe nói hắn tự mình mở một công ty bảo vệ...”

Đầu hẻm, một người bán hàng rong tò mò nhìn vào trong hẻm một chút, nhưng bởi vì trời quá tối nên chẳng thấy được gì cả.

Khó trách hắn tò mò như vậy, đêm hôm khuya khoắt hai người đàn ông chạy vào trong hẻm lén la lén lút, là ai thì cũng tò mò cả thôi.

Người bán hàng rong vừa định thu lại tầm mắt thì ánh sáng của một chiếc xe lóe lên, ánh đèn nhoáng một cái chiếu rọi lên mặt hai người, lộ ra gương mặt của bọn họ.

Hai người này một người màu xanh nhạt, một người màu xanh đậm, là hai cái đầu cá vẫn còn lóng lánh ánh nước!

Người bán hàng rong im lặng lắc đầu, hắn không ngờ là hai tên biến thái đêm hôm chui vào trong hẻm, lại còn thích hóa trang kỳ dị, để mình ăn mặc đẹp một chút không tốt à, sao lại hóa trang thành cá mập thế kia...

Sau đó hắn tiếp tục công việc bán hàng của mình.

Babol liếc nhìn Benbour, sau đó nhỏ giọng nói: “Hắn thấy chúng ta rồi, có điều hình như không quan tâm lắm.”

Benbour suy nghĩ một chút rồi nói: “Người trên đất liền có kiến thức rộng rãi, có lẽ không thèm để ý tới hình dạng của chúng ta, có điều...”

Lại một tia sáng chiếu vào làm gương mặt Benbour có chút lạnh lẽo, hắn đưa tay rạch một đường trên cổ: “Chúng ta đã hứa với đại nhân là sẽ không tiết lộ tung tích rồi, vì thế... làm hắn ngậm miệng đi!”

Chương 377 - Viện bảo tàng quý hiếm

Trên đường núi quanh co bên ngoài khu nội thành Khánh Xuyên, tỉnh Trọng Thục, vùng tây nam trung bộ khu Hoa Phủ, một chiếc xe thể thao màu đen chạy giữa hai biển trúc.

Nơi này khắp mọi nơi đều là trúc, trong không khí mơ hồ có mùi trúc tươi mát.

Ôn Văn giống như bình thường ngồi trên mui xe đón gió, tay không ngừng điều khiển thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, anh

đăng bán chút thu hoạch mình không dùng được trên website thợ săn.

Ví dụ như bộ giáp hàn băng lột xuống từ người Băng Vương Hậu, phần bụng của bộ giáp này đã bị Ôn Văn đánh nát, vì muốn bán nó đi, Ôn Văn dứt khoát sửa thành loại trang bị hở rốn...

Ngoại trừ áo giáp, sau nhiều lần sẵn tiện lúc làm nhiệm vụ vớt được chỗ tốt, Ôn Văn có quá nhiều thứ cần bán.

Bán đồng đồ đó đi, bản thân Ôn Văn cũng không lỗ lã gì, khi rảnh rỗi anh lại lên quan sát động tĩnh bên chợ, nếu sản phẩm cùng loại với mình lên giá, anh cũng sẽ tăng giá theo, sản phẩm cùng loại xuống giá, anh cũng xuống giá theo... nhưng nói chung thì anh luôn rẻ hơn người khác một đồng tiền sẵn ma.

Nói chung là trên đường đi nhàm chán, chơi như vậy rất thú vị.

Thật ra Ôn Văn có thể đi máy bay để tới nhanh hơn một chút, nhưng anh muốn rèn luyện sức mạnh của mình ở trên đường một chút, vì thế mới lái xe tới đây, dù sao thì người lái xe cũng không phải Ôn Văn, anh chỉ cần hưởng thụ quá trình là đủ rồi.

Nhìn thấy xe đã sắp tới thành phố Khánh Xuyên, Ôn Văn liền từ cửa sổ bò vào trong xe, tò mò nhìn ven đường.

Đây là lần đầu tiên anh tới tỉnh Trọng Thục, đối với nơi này cũng có chút mong chờ.

Thứ nhất là nồi lẩu cay địa ngục trong truyền thuyết ở nơi này, nghe nói sau khi ăn xong thì sẽ thoải mái từ trên xuống dưới.

Thứ hai là muốn xem thú ăn sắt! [gấu trúc lớn]

Thú ăn sắt là loại động vật đặc biệt đáng yêu của tỉnh Trọng Thục, là chủng loại thú cưng được hoan nghênh nhất của liên bang, không ai sánh bằng.

Cơ thể gấu trắng đen xen kẽ, giống như một quả bóng hai màu đen trắng khờ khạo ngây thơ, trưởng thành cũng chỉ có kích cỡ bằng loại chó bình thường, dùng trúc làm thức ăn, rất dính người, là thú cưng hoàn mỹ.

Đáng tiếc nó khó có thể sinh tồn ở bên ngoài tỉnh Trọng Thục, dẫn tới người dân ở các khu lớn khác nghi ngờ là gấu trúc lớn kỳ thực không tồn tại.

Chính phủ thành phố Khánh Xuyên từng phát thông báo, chỉ cần thỏa mãn điều kiện nhất định thì chính phủ sẽ phát miễn phí thú ăn sắt làm thú cưng, vì thế mà có rất nhiều em gái đã gả tới thành phố Khánh Xuyên, mà thành phố Khánh Xuyên cũng vì thế mà trở thành thành phố thú ăn sắt!

Nhìn những quả bóng lông đen đen trắng trắng có thể tùy ý nhìn thấy ở ven đường, Ôn Văn cảm thấy tâm hồn mình cũng được tinh lọc một chút, vì thế anh bảo Tam Tể Nhi đừng xe lại, đi tới ven đường túm một cục bông thả rộng, hung hăng xoa nắn.

“Sinh vật đáng yêu như vậy, sao lại gọi là thú ăn sắt chứ?”

Một ông cụ ở ven đường nói với Ôn Văn: “Nghe nói thời cổ xưa, hình thể của thú ăn sắt to lớn như trâu, có thể cắn đứt cả sắt thép nên mới gọi là thú ăn sắt, kẻ địch chủ yếu của tổ tiên Hoa Phủ cổ xưa ta đều cưỡi thú ăn sắt để chiến đấu.”

Ôn Văn nghi ngờ nhìn cục bông đang chơi đùa bên chân mình, nói: “Cưỡi thứ đồ chơi này chiến đấu?”

Ông cụ cười he he nói: “Vì thế chúng đã thất bại...”

Sau khi chơi đùa với nhóm thú ăn sắt một phen, Ôn Văn lên xe, ghét bỏ liếc nhìn Tam Tể Nhi, thú cưng của mình sao lại không phải là thú ăn sắt chứ?

Tam Tể Nhi khóc không ra nước mắt, có giỏi thì bảo mấy cục bông kia lái xe đi!

...

Xe dừng lại trước viện bảo tàng quý hiếm nhất liên bang, đây là nơi Ôn Văn muốn thăm dò.

Viện bảo tàng này chiếm diện tích rất lớn, nhưng thoạt nhìn có chút rách nát, người tham quan lác đác không có bao nhiêu.

Đương nhiên, viện bảo tàng gọi là quý hiếm nhất liên bang này không phải thật sự là số một liên bang, chỉ là nó có cái tên như thế mà thôi.

Ôn Văn lên mạng tìm hiểu tin tức về viện bảo tàng này, biết nó thật ra chính là một nơi thu hút sự chú ý khá kỳ lạ, đến giờ vẫn còn chưa đóng cửa thật sự là kỳ tích.

Tồn năm mươi đồng mua vé vào cửa, Ôn Văn bước vào viện bảo tàng được thảo luận rất nhiều này, số du khách chung đợt với Ôn Văn chỉ có ba người, có điều viện bảo tàng vẫn để hướng dẫn viên đi cùng bọn họ.

Ba người vừa vào cửa, món trưng bày đầu tiên đã làm Ôn Văn sửng sờ.

“Xin chào du khách, tôi là hướng dẫn viên của mọi người, Kiều Khôn. Mọi người cũng biết sau khi nhựa cây nhỏ xuống sẽ được chôn giấu dưới đất ngàn vạn năm, dưới tác dụng của sức nén và nhiệt độ sẽ hình thành hóa thạch, loại hóa thạch này được gọi là hổ phách.”

“Ở bên trong hổ phách thường phát hiện được côn trùng, hoặc là mảnh vụn của động thực vật, hiện giờ ở trước mặt mọi người chính là khối hổ phách lớn thứ hai liên bang, tên của viên hổ phách này là hươu cao cổ viễn cổ!”

Hướng dẫn viên Kiều Khôn nhiệt tình giới thiệu, sau đó chờ đợi Ôn Văn và ba vị khách kính hô, nhưng lại phát hiện mặt của bọn họ đều không có biểu cảm, bởi vì bọn họ đã không còn sức để than thở nữa rồi.

Bởi vì ở phía sau hướng dẫn viên Kiều Khôn chính là một con hươu cao cổ đứng thẳng bị tinh thể óng ánh bao trùm!

Ôn Văn trợn trắng mắt, viện bảo tàng này coi bọn họ là khỉ mà trêu đùa chặc.

Phải là cái cây lớn cỡ nào mới có được nhựa cây bao trùm cả một con hươu cao cổ như thế chứ? Lại có con hươu cao cổ ngu si nào tùy ý để nhựa cây bọc kín mình?

Ôn Văn lắc đầu, hiện giờ anh đã biến bình luận tệ hại ở trên mạng từ đâu mà có, anh chỉ con hươu cao cổ nói: “Các người nói đây là khối lớn thứ hai liên bang, vậy còn thứ gì có thể lớn hơn cái này chứ?”

Kiều Khôn kiêu ngạo nói: “Khối hổ phách lớn nhất thế giới cũng ở trong viện bảo tàng chúng ta, tên của món đồ trưng bày đó chính là bá vương long viễn cổ!”

Hiện giờ Ôn Văn đã không còn lời nào để nói, anh hi vọng rằng dựa vào nơi ngu ngốc này để tìm kiếm manh mối về Ôn Văn đúng là quá ngây thơ mà, có lẽ trước đây Ôn Duệ cũng bị sự ngu ngốc này làm cho giật mình nên mới quyết định ở lại nơi này chơi một chút...

Có điều nếu đã tốn tiền rồi thì Ôn Văn cũng muốn xem thử xem nơi này rốt cuộc trí chướng cỡ nào, Ôn Văn tiếp tục theo chân hướng dẫn viên quan sát toàn bộ hành trình, sau đó anh cảm thấy trí thông minh của mình bị sỉ nhục.

Gì mà hóa thạch vết chân nhân loại một trăm năm mươi triệu năm trước, đồng hồ đeo tay khai quật từ ba ngàn năm trước công nguyên, xác người ngoài hành tinh được mọc một tầng giấy thiếc, bá vương long hổ phách cũng thôi đi.

Ít ra những thứ đó cũng là đồ vật thực tế có thể nhìn thấy được, có vài thứ kiểu như ‘đồ dùng bị nguyên rửa’ ‘virus cái chết đen’ gì đó thì trên kệ không có gì cả, chỉ có mỗi lời giới thiệu trông rất lợi hại...”

“Cây giáo này đã từng đâm chết vị ‘thánh tử’ đầu tiên của Thần Sáng Thế, bên trên lưu lại sức mạnh không thể tưởng tượng được... đi tới cuối cùng, Kiều Khôn chỉ một cây giáo rất tinh xảo nói.

Ôn Văn đã không còn sức để mà than thở nữa rồi, nếu như anh không nhớ nhầm thì cây giáo đâm chết thánh tử vẫn còn được lưu giữ ở giáo đường Vinh Quang, cũng chính là võ lực uy hiếp của giáo đường Vinh Quang.

Tạo hình không phải phong cách thủ công mỹ nghệ tinh xảo như thế này, đó là một cây giáo sắt cũ nát loang lổ vết rỉ sét nhưng tràn đầy hơi thở thần thánh...

“Aiz... đầu óc mình đúng là hư rồi mới tới đây tham quan.” Ôn Văn lắc đầu, chuẩn bị rời đi.

Trong mắt Kiều Khôn lóe lên tia khinh thường: “Vị du khách này, ngài cảm thấy vật trưng bày chỗ chúng tôi là giả sao?”

Ôn Văn vừa đi vừa nói: “Có lẽ đối với các người những thứ này chính là thật, vì thế tôi sẽ không phá hỏng vọng tưởng của các người.”

Anh nói xong thì lập tức rời khỏi viện bảo tàng này, ở thêm một giây cũng ngại nhiều.

Lúc nhóm du khách đều rời đi rồi, Kiều Khôn đứng thẳng người, cả người tỏa ra khí chất khó tả, nếu như Ôn Văn nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ không xem hắn là người bình thường.

Khóe miệng Kiều Khôn nhếch lên, tự nói: “Cảm quan sẽ lừa dối, tin tức sẽ lừa dối, thường thức và kinh nghiệm cũng sẽ lừa dối, nhưng chỉ có tri thức là không.”

“Chỉ có người vô tri mới xem nơi này là trò đùa, cứ vậy rời đi chính là tổn thất của họ...”

Chương 378 - Hiệp Sĩ Rông Nhỏ thần bí

Tham quan kết thúc không có nghĩa là Ôn Văn không nghi ngờ viện bảo tàng này, Ôn Văn vẫn muốn tiến hành kiểm tra toàn diện nơi này.

Nhưng trong lòng anh thật ra đã không ôm bao nhiêu hi vọng với viện bảo tàng này.

...

Không chỉ bởi vì viện bảo tàng ngu ngốc này, là vì mỗi món đồ bên trong đều không có hơi thở siêu năng.

Hơn nữa dựa vào kết cấu thì viện bảo tàng này cũng không có thiết kế phòng bí mật gì cả, bao gồm cả Kiều Khôn, tất cả những nhân viên bảo tàng mà anh đã gặp đều là người bình thường mà thôi.

Bị Ôn Văn điều tra rõ ràng một lần như thế vẫn không tìm ra được vấn đề thì cơ bản chính là không tồn tại vấn đề.

Nếu quả thực có chuyện, thì vấn đề này khẳng định không phải chuyện mà Ôn Văn có thể giải quyết.

Có điều bản thân viện bảo tàng không có vấn đề cũng không thể chứng minh Ôn Duệ không gặp chuyện ở nơi này, đáng tiếc đã qua hai mươi năm, rất nhiều chứng cứ sớm đã bị chôn vùi.

Ôn Văn từng dựa vào dấu vết hoạt động ở nơi này của Ôn Duệ tìm được vài người có lẽ quen biết hắn, nhưng phần lớn người

nơi này chỉ biết là có một người như Ôn Duệ mà thôi, nhưng cụ thể là chỗ nào khác thường thì không ai nhớ nổi.

Cho dù không có thiết bị loại bỏ ký ức, nhân loại cũng sẽ dần dần quên đi những chuyện không quan trọng, có rất ít người có thể nhớ được một người không có cảm tồn tại gì ở hai mươi năm trước.

Sáu tháng Ôn Duệ biến mất trước kia chỉ ghi chép lại đoạn thời gian ở viện bảo tàng mà thôi, số còn lại đều trống rỗng, manh mối của Ôn Văn cũng bị đứt đoạn ở nơi này.

Xoắn xuýt hồi lâu, Ôn Văn thất vọng nói: “Tìm không được thì tạm thời gác lại vậy, mình cũng không muốn để cuộc đời của mình biến thành một màn tìm kiếm cha ruột khô hài.”

“Có điều, cho dù tìm không thấy cũng không thể tới không một chuyến, xem thử xem gần đây có nhiệm vụ nào thích hợp hay không, vì chuyện này mà chán chường như thế đủ rồi.”

Ôn Văn cảm thiết bị đầu cuối siêu thợ săn lảm bảm một chốc, sau đó tìm được một nhiệm vụ thú vị, nơi phát ra nhiệm vụ chính là thành phố Khánh Xuyên này, tạm thời vẫn chưa có siêu thợ săn nhận.

Hai tháng trước, thành phố Khánh Xuyên xuất hiện một vị làm chuyện nghĩa thần bí, tự xưng là ‘Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ’!

Vị nghĩa hiệp thần bí này là người siêu năng, thỉnh thoảng sẽ giúp đỡ Hiệp Hội Thợ Săn cùng săn quái vật, hoặc là khi xảy ra sự kiện khác thường thì sẽ giúp Hiệp Hội Thợ Săn sơ tán dân chúng.

Nếu chỉ là vậy thì vị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này đáng lý ra sẽ rất được Hiệp Hội Thợ Săn địa phương yêu thích, không nên xuất hiện chuyện đăng báo yêu cầu truy nã như vậy.

Nhưng vị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này thật sự quá lộ liễu, mỗi khi xuất hiện đều rất có phong cách, mặc quần vớ màu đỏ có họa tiết vảy, áo choàng màu xanh dương ở phía sau và quần sịp tam giác màu xanh nhạt ở bên ngoài...

Tệ nhất là người này còn có một bản nhạc phối đặc biệt...

Điều này làm hấn vừa xuất hiện một cái, lượng công việc mà Hiệp Hội Thợ Săn địa phương phải xử lý sẽ tăng lên gấp bội.

Chỉ như thế thì kỳ thực Hiệp Hội Thợ Săn vẫn có thể nhìn được, nhưng người anh em này lại dùng dáng vẻ này để giúp đỡ người bình thường thì đúng là quá mức.

Có người nhảy lầu hấn chụp được, có hỏa hoạn hấn xông vào, có bà cụ sắp bị xe tông, hấn liền chặn xe lại cứu bà cụ...

Giang hồ du côn, băng nhóm xã hội đen, xí nghiệp bất lương, tất cả những chuyện lộn xộn hấn đều muốn chen vào, giống như vị siêu anh hùng trong phim ảnh.

Hành động như vậy làm hấn trở thành nhân vật được yêu thích nhất của toàn bộ quần chúng nhân dân thành phố Khánh Xuyên, nhưng đối với Hiệp Hội Thợ Săn và chính phủ địa phương thì khá khó chịu.

Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ đúng là vẫn luôn làm chuyện tốt, hành vi của hấn có lẽ được gọi là anh hùng, nhưng nếu hấn chịu tiến hành một cách âm thầm thì có lẽ hiệp hội còn ủng hộ hấn.

Nhưng mỗi lần xuất hiện hấn đều giống trống khua chiêng, dẫn tới một lượng lớn người bình thường biết sự hiện diện của hấn, vì che giấu siêu năng lực mà hấn biểu lộ ra, thành phố Khánh Xuyên từ thành phố gần đó mượn tới một tiểu đội để giải quyết hậu quả, đặc biệt xử lý phiền phức mà Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ lưu lại.

Hấn đã phá hủy trật tự mà Hiệp Hội Thợ Săn và chính phủ liên bang hợp tác duy trì, trong thành phố thậm chí còn xuất hiện kẻ bắt chước, hơn nữa tỷ lệ tội phạm mơ hồ tăng lên, mà đám tội phạm cũng vì sự xuất hiện của hấn mà lại càng khó chơi hơn.

Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Khánh Xuyên đặc biệt tới thương lượng với hấn, nhưng vị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này căn bản không muốn giao lưu với Hiệp Hội Thợ Săn địa phương, vẫn như cũ làm theo ý mình.

Vì thế tiểu đội thợ săn của thành phố Khánh Xuyên liền nhắm vào Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, tiến hành hành động bao vây diệt trừ.

Kết quả hành động thế nào, trên tài liệu không biểu hiện nhưng từ việc xin siêu thợ săn tới giúp đỡ thì có lẽ bọn họ đã thất bại.

Yêu cầu nhiệm vụ chính là bắt vị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ thần bí này, ép buộc hắn gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, hoặc là dạy bảo hắn một phen để hắn không còn gây chuyện chú ý như vậy nữa.

“Thú vị, thực thú vị, vị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này là người khá thần kì, nếu như hắn không phải người của tổ chức bí ẩn khác, mình có thể suy nghĩ tới chuyện thêm hắn vào trạm thu nhận.”

Ôn Văn không chút do dự nhận nhiệm vụ, nguyên tắc nhận nhiệm vụ của anh vẫn luôn ưu tiên tính thú vị, vừa lúc hiện giờ tâm tình không thoải mái, liền mượn chuyện của vị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này giải tỏa một chút.

Tài liệu cụ thể về Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ không được đăng trong yêu cầu nhiệm vụ, Ôn Văn cần phải tới cứ điểm thợ săn của thành phố Khánh Xuyên yêu cầu tiểu đội trưởng cung cấp.

Vừa lúc Ôn Văn một đường tàu xe mệt mỏi, có thể ở lại nơi này nghỉ ngơi một chút cho khỏe.

Hiệp Hội Thợ Săn mỗi khu đều được ngụy trang tương ứng để đề phòng bị người thường nhận ra rồi vào nhảm.

Nhưng thành phố Khánh Xuyên thì khác, cứ điểm nơi này chính là tiệm lẩu lớn nhất, sang trọng nhất nơi này, tên nó là ‘Hồ Thượng Trảo’, nổi tiếng về phục vụ khéo léo và món ăn thơm ngon.

Nhà hàng lẩu có doanh thu rất cao, nơi này không cần tổng hội chi, ngược lại hàng năm trong buổi họp còn nộp cho tổng hội một số tiền lớn.

Quan trọng nhất là mỗi thợ săn tới thành phố Khánh Xuyên đều có thể hưởng thụ phục vụ lẩu miễn phí!

Ôn Văn liếm môi một cái, anh chuẩn bị ăn một bữa no nê ở nơi này, với tư cách là siêu thợ săn giúp bọn họ giải quyết một phiền phức lớn, ăn một bữa lẩu cũng không thành vấn đề đi?

Mà vẻ mặt của Tam Tê Nhi thì vừa chóng cự lại chờ mong.

Chờ mong là vì nó vẫn nhớ rõ hương vị thơm ngon của món lẩu, mà chóng cự là vì nghĩ tới ăn lẩu xong sẽ bị khó chịu vài ngày.

Đương nhiên, chuyện đầu tiên không thể là vui chơi, trước tiên nên tới Hiệp Hội Thợ Săn tiến hành đăng ký.

Theo thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn, Ôn Văn đi tới sau tiệm lẩu Hồ Thượng Trảo, nơi này chính là cứ điểm Hiệp Hội Thợ Săn địa phương.

Dưới sự hướng dẫn của một nhân viên hỗ trợ nữ tóc dài, Ôn Văn thuận lợi gặp được tiểu đội trưởng của tiểu đội thợ săn địa phương, một người đàn ông có dáng vẻ không có gì đặc biệt, thực lực là Đồng Hóa hạ tự, trên mặt có một mảng vết bầm.

“Tiểu đội trưởng Đồng Hóa hạ tự dẫn theo vài thợ săn lại để tên ‘Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ’ kia trốn thoát, xem ra hẳn ít nhất cũng phải là Đồng Hóa hạ tự, hoặc là trung tự...”

Sau khi có được tài liệu, Ôn Văn đang chuẩn bị đi ăn lẩu miễn phí thì lại nhìn thấy một người quen.

Chương 379 - Phiền não của Trường Tôn Cảnh

Ở chỗ cửa sổ trên hành lang phía trước mặt Ôn Văn là một người đàn ông đang đứng bung mì tôm, người này khoác áo khoác da sói màu trắng, ánh mắt rất u buồn.

“Anh là... Trường Tôn Cảnh?”

Người đàn ông kia quay người lại, cảm giác đầu tiên của Ôn Văn là mình nhận nhầm.

Trường Tôn Cảnh vốn khôi ngô tuấn tú tràn đầy tự tin, mặc dù đã không còn siêu năng lực nhưng cũng không hề muốn từ bỏ.

Mà người trước mặt thì mặt sưng lên như đầu heo, trong mắt có chút mất mát.

“Cậu là ai?” Trường Tôn Cảnh nói chuyện không rõ nói.

Nghe thấy âm thanh của hắn, Ôn Văn liền xác nhận người này quả thực chính là Trường Tôn Cảnh không sai, sau đó nói với hắn: “Tôi là Ôn Văn, chúng ta đã gặp mặt ở thành phố Phù Dung Hà.”

Mặc dù Trường Tôn Cảnh đã trở thành nhân viên thu nhận nhưng hắn và Ôn Văn kỳ thật không hề có qua lại gì cả, cao lắm chỉ là có chút ấn tượng không quan trọng về Ôn Văn mà thôi.

“Không phải cậu là thợ săn thành phố Phù Dung Hà à, tới thành phố Khánh Xuyên này có nhiệm vụ hả?” Trường Tôn Cảnh buông ly mì tôm hỏi.

Ôn Văn mỉm cười nói: “Bây giờ tôi không phải thợ săn của thành phố Phù Dung Hà nữa rồi, tôi là siêu thợ săn, tới đây quả thực là vì nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ có liên quan tới Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ à?” Ánh mắt Trường Tôn Cảnh sáng rực, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhất định là hắn, hiện giờ khắp thành phố Khánh Xuyên này không có ai đáng giá để siêu thợ săn ra tay!”

“Anh có vẻ hiểu rất rõ về chuyện này?” Ôn Văn tò mò hỏi, có lẽ anh sẽ có được tình báo quan trọng từ Trường Tôn Cảnh.

“Đương nhiên hiểu rõ!” Trường Tôn Cảnh chỉ mặt mình nói: “Bộ dáng tôi bây giờ chính là bị hắn đánh! Nếu cậu muốn bắt hắn thì làm ơn mang tôi theo, toàn bộ Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Khánh Xuyên này, chỉ có tôi hiểu hắn nhất!”

“Vậy được rồi, bây giờ tôi muốn đi ăn cơm, anh muốn đi cùng không?” Ôn Văn mời Trường Tôn Cảnh.

Trường Tôn Cảnh do dự nhìn ly mì tôm của mình, cuối cùng vẫn theo Ôn Văn rời đi, trước đó vì gấp gáp muốn đi bắt Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ nên mới ăn mì tôm, hiện giờ đã có siêu thợ săn tới đối phó Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ rồi, ăn thứ khác cũng tốt.

Ngồi vào bàn, Ôn Văn vừa ăn vừa nhàn rỗi trò chuyện với Trường Tôn Cảnh, rốt cuộc cũng đơn giản hiểu được tình huống của người này.

Sau khi khôi phục năng lực, Trường Tôn Cảnh không muốn trở lại tiểu đội siêu thợ săn của Băng Hà, vì thế được hiệp hội phân tới thành phố Khánh Xuyên làm một thợ săn bình thường.

Cuộc sống ở thành phố Khánh Xuyên này khá an nhàn, nhưng Trường Tôn Cảnh vẫn rất tích cực đi săn quái vật, thực lực

cũng gia tăng rất rõ ràng, hết thảy mọi thứ đều rất thuận lợi, thẳng đến khi Trường Tôn Cảnh gặp Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ.

Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ xuất hiện vào hai tháng trước, thoạt nhìn chỉ là một kẻ nhiệt huyết mạnh mẽ thích trêu đùa, vốn Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Khánh Xuyên cảm thấy bất hấn cũng không phải chuyện khó.

Thế nhưng khi nhắm tới hấn đồng thời tiến hành vây bắt thì tên này lại khó chơi bất ngờ, không chỉ thực lực mạnh mà còn luôn thoát ra khỏi vòng vây bọn họ bố trí một cách không thể nào giải thích được.

Nếu như không phải hai bên cũng không có ác ý gì quá lớn, thợ săn thành phố Khánh Xuyên đã không phải dính bụi đất xám xịt như thế mà đã tổn hại nặng nề rồi.

Sau khi thất bại hai lần, nhóm thợ săn thành phố Khánh Xuyên liền từ bỏ ý nghĩ tự mình bắt giữ Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, đồng thời gửi báo cáo lên tổng hội, chờ siêu thợ săn tới xử lý Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ phiền phức này.

Chỉ có Trường Tôn Cảnh là vẫn không chịu khuất phục, nhiều lần đơn độc đuổi theo Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, nhưng mỗi lần đều bị đánh cho tơi bời, cuối cùng biến thành dáng vẻ đầu heo hiện giờ.

“Nhóm bọn anh đi chung cũng không có cách nào đối phó với hấn, anh việc gì phải tự mình chịu tội như thế.” Ôn Văn gắp một miếng ruột vịt bỏ vào miệng.

Trường Tôn Cảnh thở dài một tiếng nói: “Chẳng qua tôi cảm thấy hấn rất giống tôi trước kia, biết rõ cuối cùng sẽ không có được kết quả tốt nhưng vẫn quật cường kiên trì.”

“Có lẽ hấn nghĩ rằng kiên trì chính là can đảm, nhưng không phải chuyện gì cũng có thể thông qua kiên trì để có được kết quả, từ bỏ mới chính là lựa chọn tốt nhất, tôi muốn nói chuyện với hấn, nhưng hấn vẫn không chịu cho tôi cơ hội này.”

Vẻ mặt Trường Tôn Cảnh rất buồn phiền, hấn muốn giúp đỡ người kia nhưng lại không có cơ hội.

Ôn Văn biết Trường Tôn Cảnh có một khoảng thời gian ngắn bị mất đi năng lực, khi đó hấn vẫn luôn liều mạng tham gia các

hoạt động có liên quan với quái vật, hi vọng nhờ vào đó để khôi phục siêu năng lực.

Nhưng kỳ thực chính hắn cũng biết là may mắn chỉ có một lần, cuối cùng đã bị đồng đội cũ ngăn lại.

Trường Tôn Cảnh không căm hận đồng đội của mình, bởi vì đối lại là hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy.

Mà bây giờ thông qua ánh mắt của Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ kia, Trường Tôn Cảnh cảm nhận được người này tựa hồ đang bị vây trong trạng thái giống mình khi đó.

“Xúc động tạm tới đây đi, nói cho tôi biết nên làm thế nào đối phó với Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ kia đã.”

Trường Tôn Cảnh gật đầu nói: “Muốn tìm được hắn không khó, ở thành phố Khánh Xuyên này chỉ cần là nơi nào có chuyện xấu thì sẽ có tỉ lệ bắt gặp hắn, nhưng cái khó chính là làm sao bắt được hắn.”

“Thực lực của hắn rất mạnh à?” Ôn Văn tò mò hỏi.

“Không chỉ thực lực mạnh, hắn hình như có được một loại trực giác kỳ quái, có thể cảm nhận được nguy hiểm sắp xuất hiện, vì thế muốn bắt hắn không dễ.”

“Mặt khác, trang phục trên người hắn khá khoa trương nhưng mà...”

Tiếp đó hai người vừa ăn lẩu vừa trao đổi tin tức về Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, thời gian cứ vậy từng chút trôi qua.

...

Trong căn phòng ngủ âm áp, một người trẻ tuổi cao một mét tám quỳ ở trước gương nhìn cơ thể mình.

Bắp thịt chắc khỏe trải đầy khắp cơ thể, mỗi cơ bắp đều chứa đựng sức mạnh có thể ném bay ô tô, nhưng cơ thể đầy cơ bắp này lại đang vì đau đớn mà không ngừng run rẩy, mồ hôi không ngừng chảy xuống.

“Nhẫn nại... nhẫn nại! Chỉ cần ý chí đủ kiên định thì có thể nhịn được!”

Người trẻ tuổi cắn khần lông, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ đè nén trầm thấp, mười phút sau thì cơn đau đớn đó mới

ngừng lại.

Cậu ta đứng dậy, lau mồ hôi trên người, mở tủ quần áo, lấy ra một bộ quần áo bó sát người màu đỏ.

“Còn lại ba năm... kế tiếp mình nên làm thế nào, lựa chọn chính xác hẳn là dừng lại ở đây, có lẽ... không, mình không muốn như vậy!” Cậu ta ném bộ quần áo vào tủ, nằm trên giường nhìn trần nhà không biết đang nghĩ gì.

Cậu ta tên là Hùng Ứng, là một học sinh cấp ba, ừm... hiện giờ thì không phải nữa.

Mấy tháng trước Hùng Ứng vì căn bệnh nan y mà nghỉ học, sau khi lành bệnh cũng chưa quay trở lại trường.

Ngoài mặt là muốn ở nhà tịnh dưỡng, thật ra là thường xuyên ra ngoài ‘hành hiệp trượng nghĩa’, không sai, Hùng Ứng chính là Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ mà Ôn Văn muốn đuổi bắt.

Bốn tháng trước Hùng Ứng bị chuẩn đoán bị bệnh nan y, cho dù tiếp nhận điều trị tốt nhất thì cao lắm cũng chỉ sống được nửa năm mà thôi.

Sau khi tiếp nhận hai tháng điều trị thì Hùng Ứng dứt khoát không để sinh mệnh sau cùng của mình lãng phí trên giường bệnh, cậu ta muốn ra ngoài một chút.

Ăn những món chưa được ăn, nhìn những phong cảnh chưa được thấy, đi tới nơi chưa từng đi.

Chỗ đầu tiên Hùng Ứng thử là quán bar khu vui chơi này nọ, cậu ta được xem là một học sinh ngoan, từ trước tới giờ vẫn luôn tránh xa những nơi đó, nhưng khi tới điểm cuối của sinh mệnh, Hùng Ứng muốn tới xem thử.

Thế nhưng có người trời sinh không thích những nơi như thế, vì thế Hùng Ứng đã không hoàn thành kế hoạch của mình mà chuyển sang tới thành phố Khánh Xuyên, tới viện bảo tàng duy nhất mà mình chưa từng tới.

Viện bảo tàng quý hiếm đệ nhất liên bang!

Chương 380 - Trái tim ma quỷ

Phong cách của viện bảo tàng này thật sự không tốt, vì thế Hùng Ưng vẫn chưa tới lần nào.

Lúc bước vào viện bảo tàng, nhìn thấy con hươu cao cổ hồ hồ phách to lớn kia, Hùng Ưng liền tin tưởng viện bảo tàng này thật sự vớ vẩn giống như lời đồn.

Có điều những món đồ vớ vẩn hoang đường này lại làm tâm tình Hùng Ưng hoàn toàn thả lỏng, nơi này dần dần làm cậu ta quên đi sự sợ hãi với tử vong, thường thức từng món đồ trưng bày hiếm thấy.

Ở trong mắt Hùng Ưng, mỗi thứ ở nơi này đều khác với những thứ mà cậu ta từng thấy, cho dù trông rất giả tạo nhưng lại có một loại khí chất khó có thể nói rõ, mỗi món đồ đều giống có được tính cách của riêng mình.

Tiếp đó Hùng Ưng bị đồ vật trưng bày ở nơi này hấp dẫn, giống như trên vật trưng bày này có sức hút rất lớn vậy.

Món đồ trưng bày này có tên là – Trái Tim Ma Quỷ!

Tuy nói là trái tim ma quỷ nhưng thật ra nó là mô hình kém chất lượng được khắc từ gỗ, nhưng không hiểu sao lại hấp dẫn Hùng Ưng, làm cậu ta vô thức tiến tới gần bệ triển lãm này.

Khi Hùng Ưng tới gần, trái tim gỗ này lại từ trên bệ lặn xuống, rơi ở bên chân Hùng Ưng, vừa vắn bị một nhân viên viện bảo tàng nhìn thấy.

Điều này làm Hùng Ưng sợ tới suýt ngất, nhà cậu ta vì căn bệnh của cậu ta mà đã bỏ ra rất nhiều rồi, vì thế cho dù Hùng Ưng mới muốn ra ngoài một chút trước khi chết cũng chỉ đi trong khu vực thành phố Khánh Xuyên mà thôi.

Lỡ như viện bảo tàng bảo cậu ta đền món đồ trưng bày này...

Thế nhưng ngoài dự kiến của Hùng Ưng là nhân viên công tác cũng không yêu cầu cậu ta bồi thường, chỉ vỗ vai cậu ta nói: “Món đồ trưng bày này có duyên với cậu, cậu có thể mang về nhà.”

Sau khi ôm trái tim gỗ kia rời khỏi viện bảo tàng, Hùng Ưng vẫn còn hơi choáng váng, vật trưng bày ở viện bảo tàng có thể tùy tiện tặng người ta như vậy sao?

Những món đồ kia quả nhiên đều là giả đi?

Đợi đến sáng hôm sau thức dậy, Hùng Ưng phát hiện trái tim gỗ kia đã biến mất, mà cơ thể mình thì thay đổi rất lớn!

Hùng Ưng trở nên rất cao lớn, giống như siêu anh hùng trong phim ảnh vậy, có sức mạnh rất lớn, mà cơn bệnh như ác mộng hành hạ cậu ta cũng biến mất không thấy đâu nữa!

Trong những năng lực đó, có một cái là làm Hùng Ưng nghe thấy những âm thanh cần giúp đỡ ở gần đó.

Lúc bé khi xem phim hoạt hình, lần đầu tiên biết tới khái niệm anh hùng thì Hùng Ưng đã muốn trở thành anh hùng, đồng thời cũng nguyện ý vì thế mà nỗ lực.

Lúc ở trường học, Hùng Ưng thường xuyên chống lại những kẻ bắt nạt bạn học, đồng thời giúp đỡ những người bạn khác, nhưng chung quy bởi vì yếu ớt nhiều bệnh mà trở thành đối tượng bị người ta khi dễ.

Nhưng giấc mộng này cũng không vì bị ức hiếp mà biến mất, ngược lại càng kiên định hơn, càng không thể xóa nhòa.

Nếu như không đột ngột nhận tin dữ như thế, tương lai Hùng Ưng có lẽ sẽ trở thành cảnh sát hoặc là lính cứu hỏa, nhưng căn bệnh nan y này đã hủy đi tất cả.

Hiện giờ bởi vì một lần kỳ ngộ, Hùng Ưng đã có được sức mạnh trở thành anh hùng, vì thế cậu ta không chút do dự theo âm thanh kia, tìm được một bà cụ bị trộm đi túi đồ, đồng thời thành công bắt được kẻ trộm, trả đồ lại cho người mất của.

Đó là lần đầu tiên Hùng Ưng dùng phương pháp này giúp đỡ người khác, cậu cảm thấy cảm giác này cũng không tệ.

“Có lẽ ông trời đã trị bệnh cho mình chính vì muốn mình giúp đỡ những người cần được giúp.” Trước khi đi ngủ, Hùng Ưng đã nghĩ như vậy.

Nhưng chuyện ở trong thế giới này thường không phải tốt đẹp như thế, trái tim gỗ kia có tên là trái tim ma quỷ chứ không phải trái tim anh hùng!

Buổi tối hôm đó, ở trong giấc mộng của Hùng Ưng.

Ở trong mộng có một sinh vật lớn như một ngọn núi tạo thành từ thịt có một con mắt, một cái miệng rộng và móng vuốt tua ngo nguậy.

Sinh vật này dùng cách thức mà Hùng Ưng không thể nào hiểu được nói ra một sự thực đáng sợ.

Thứ đã cứu tính mạng của Hùng Ưng là trái tim ma quỷ.

Hùng Ưng là người phù hợp với trái tim ma quỷ, chỉ cần thuận theo ý trái tim ma quỷ làm những chuyện như lừa dối, dâm loạn, vấy bẩn sinh mệnh và những thứ tốt đẹp thì sẽ có được sinh mệnh và sức mạnh lớn như ma quỷ vậy!

Nhưng nếu làm trái ý trái tim ma quỷ, tiếp tục giúp đỡ người khác như hôm nay thì sức mạnh của trái tim ma quỷ sẽ yếu đi, Hùng Ưng cũng sẽ vì trái tim ma quỷ suy yếu mà bị suy giảm tuổi thọ.

Khi trái tim ma quỷ ngừng đập, sinh mệnh của Hùng Ưng cũng sẽ kết thúc.

Mặc dù Hùng Ưng có thể nghe thấy người bị hại cầu xin giúp đỡ nhưng không phải để hắn cứu mà, mà là cảm giác cầu xin giúp đỡ nhưng không được cứu giúp giúp đó chính là thức ăn mà ma quỷ hưởng thụ nhất!

Sau khi giật mình thức giấc tỉnh khỏi cơn ác mộng, Hùng Ưng nhận lấy một cơn đau đớn dài đằng đằng, khi đau đớn qua đi, Hùng Ưng theo bản năng biết rằng tuổi thọ của mình đã giảm bớt mấy tháng!

Càng giúp đỡ người khác, mình sẽ chết càng nhanh, nhưng nếu phóng túng dục vọng tà ác, Hùng Ưng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, đối với một cậu học sinh cấp ba vẫn luôn muốn trở thành anh hùng chính là một chuyện làm người ta phải tuyệt vọng.

Vì thế Hùng Ưng đã làm ra quyết định đúng đắn, đó chính là không làm chuyện tốt cũng không làm chuyện xấu.

Như vậy có thể không làm hại người khác, cũng có thể làm chính mình bình an.

Những mỗi khi nghe thấy âm thanh giúp đỡ vang lên bên tai, Hùng Ưng lại theo bản năng quên đi lựa chọn của mình, giữa chuyện mất đi một đoạn tuổi thọ và giúp đỡ người cần giúp đỡ, dứt khoát quyết định đi giúp đỡ người cần giúp đỡ.

Thế nhưng gần đây, lựa chọn này ngày càng gian nan hơn, nguyên nhân là sinh mệnh của Hùng Ưng chỉ còn lại ba năm

mà thôi.

Nằm ở trên giường, tâm tình Hùng Ưng nặng trĩu: “Có lẽ nên dùng ba năm cuối cùng này để hưởng thụ cuộc sống được năng lực siêu nhiên, mình đã vì người khác làm đủ nhiều rồi, nên nghĩ tới chính mình rồi.”

Chính là đang suy nghĩ thì Hùng Ưng đột nhiên cảm ứng được tín hiệu xin giúp đỡ dày đặc, có ít nhất hơn mười người đang ở cùng một nơi gặp nguy hiểm!

Những người đó, đều rất tuyệt vọng!

Hùng Ưng không chút nghĩ ngợi mặc trang bị, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, nhanh chóng chạy tới hiện trường, tất cả những tính toán trước đó đều bị cậu ta ném ra sau đầu!

Hiện giờ trong đầu Hùng Ưng chỉ nghĩ một việc, đó chính là nếu như mình mặc kệ thì hơn mười người này sẽ chết, sẽ có hơn mười gia đình phải đau đớn tuyệt vọng như cha mẹ có con bị bệnh như mình!

Nguyên nhân tạo thành như thế là vì cậu đã mặc kệ!

...

“Chắc chắn, dựa vào tài liệu thì Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ lại càng giống người bảo vệ thành phố này hơn các người.” Ôn Văn vừa xía răng vừa nói.

Trường Tôn Cảnh gật đầu nói: “Từ hành vi có thể nhìn thấy cậu ta là một đứa trẻ tốt, vì thế tôi mới không thể nhìn cậu ta rơi vào vực sâu.”

Ôn Văn nhướn mày nói: “Đứa trẻ... anh biết tuổi người này sao?”

“Ngoại trừ trẻ con thì có ai lại mặc loại quần áo buồn cười như vậy để mô phỏng theo anh hùng trong truyện chứ? Người trưởng thành hành động sẽ có lựa chọn tốt hơn.” Trường Tôn Cảnh cười nói.

“Con người không thể dễ dàng phân chia con nít và người trưởng thành đâu, nhân tính là thứ khó suy đoán nhất trên đời.” Ôn Văn nghiêm túc sửa lời.

“Cậu nói cũng đúng.” Trường Tôn Cảnh nhún vai nói.

Ôn Văn đứng dậy, túm lấy Tam Tể Nhi đang húp nước lẩu nói: “Bây giờ ăn uống no đủ rồi, anh dẫn tôi đi xem sứ giả chính nghĩa Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này một chút đi!”

Chương 381 - Câu chuyện đêm khuya (1)

Trường Tôn Cảnh nói với Ôn Văn: “Bình thường thì Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ sẽ xuất hiện rất sớm ở hiện trường, vì thế phương pháp tìm được cậu ta nhanh nhất chính là phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới đó, như vậy có lẽ sẽ đụng mặt cậu ta.”

Ôn Văn có chút suy nghĩ nói: “Nếu như có thể xuất hiện ở hiện trường sớm như vậy thì ‘Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ’ này khẳng định phải có hệ thống tình báo đặc biệt, hoặc là khả năng tương tự, bọn anh có điều tra theo hướng này chưa?”

“Đương nhiên là có, bọn tôi đã thử qua tất cả phương pháp rồi, có điều cuối cùng vẫn là theo vận may để tìm thấy nhất.”

Trường Tôn Cảnh cười khổ nói.

“Vậy tôi sẽ tin anh, anh lái xe dẫn tôi đi thử vận may đi, vật nhỏ này húp cạn lẩu tới choáng váng rồi, để nó lái xe tôi sợ sẽ xảy ra tai nạn mất.” Ôn Văn xách đuôi Tam Tể Nhi xụi lơ nói.

...

Đêm khuya ở giữa văn phòng tầng mười ba, đèn đuốc vẫn còn sáng trưng.

Hơn mười thanh niên đang ở dưới ngọn đèn gỗ phím, bọn họ đều là nam thì hói đầu, nữ thì rụng tóc, nói chung là cả nhóm đều là lập trình viên.

Đã sắp tới cuối tháng rồi mà công việc vẫn chưa hoàn thành, vì để nuôi sống gia đình, vì muốn ông chủ sớm ngày mua xe thể thao mới mà phải tăng ca làm việc.

Mạnh Xuân day day huyết thái dương đau nhức, ngừng lại đôi tay đã sắp bị chuột rút, tự rút cho mình một ly cà phê.

Sau đó Mạnh Xuân bắt chuyện với nhóm đồng nghiệp: “Mọi người nghỉ ngơi trò chuyện chút đi, bây giờ cả tòa nhà này chỉ có mười mấy người chúng ta mà thôi, chỉ nghe thấy mỗi âm thanh gõ phím làm tôi cảm thấy ớn ớn quá.”

“Có gì mà sợ?”

Người phụ nữ ngồi đối diện Mạnh Xuân đứng dậy tò mò hỏi, mặt cô trắng kinh người, nhìn không thấy ngũ quan, kỳ quái tới mức làm người ta tê dại cả da đầu.

“A... Lý Mỹ Kỳ... cô đang làm cái gì thế hả?” Mạnh Xuân lại càng hoảng sợ hơn, thì ra trên mặt người phụ nữ ngồi đối diện đang dán mặt nạ dưỡng da.

Lý Mỹ Kỳ cười nhạo nói: “Đã nửa đêm rồi mà chúng ta vẫn còn thức đêm làm việc, tui không muốn da bị lão hóa sớm, có điều Mạnh Xuân à, ông là đàn ông con trai sao gan lại bé xíu thế hả?”

“Ai nói tôi nhát gan chứ...”

Mạnh Xuân ỉu xiu phản bác một câu, sau đó dùng giọng điệu cực kỳ căm dỗ nói: “Có điều mấy người biết sao công ty chúng ta thuê tầng lầu này dễ dàng vậy không?”

Một người đàn ông vóc dáng cao lớn xoay ghế qua, bắt đầu nhìn Mạnh Xuân nói: “Mạnh Xuân, thằng nhóc này lại định lôi chuyện ma ra kể đúng không, cũng tốt, để tôi lên tinh thần một chút.”

“Này không phải chuyện ma!”

Mạnh Xuân nghiêm túc nói: “Tôi nghe tài vụ công ty nói phí thuê tầng lầu này chỉ tốn một phần tư giá thôi, mọi người không tò mò là vì sao à?”

Lý Mỹ Kỳ kéo ghế tới bên cạnh Mạnh Xuân, hỏi thúc nói: “Mau kể đi, đừng có thừa nước đục thả câu.”

Thấy ba người bắt đầu kể chuyện ma, nhóm lập trình viên còn lại cũng lục tục tụ tập tới, người ngồi bên cạnh Mạnh Xuân ngày càng nhiều, tạo thành một cái vòng nhỏ.

“Tầng lầu của chúng ta bắt đầu cho thuê từ bảy tháng trước, trong khoảng thời gian suốt ba năm trước, thậm chí thang máy cũng không dừng lại ở tầng này!”

“Mà nguyên nhân phải nói từ bốn năm trước, khi đó ở đây có một công ty IT, thành tích không nóng cũng không lạnh.”

“Chính bởi vì thế mà chỉ có thể nghiền ép nhân viên, mỗi ngày đều phải tăng ca tới tận khuya, rốt cuộc có một ngày có một nam nhân viên không thể chịu nổi áp lực, lúc những đồng nghiệp khác đều đã rời đi, người đó đã tự sát trên bàn làm việc của mình!”

Giọng kể chuyện của Mạnh Xuân làm người ta cảm thấy ớn lạnh, hơn nữa câu chuyện này lại rất giống với hoàn cảnh hiện giờ của bọn họ, vì thế người nghe đều cảm thấy hơi sợ.

Chẳng qua nhóm bọn họ cũng không quá để ý, bởi vì đó là thú vui khi nghe kể chuyện ma lúc đêm khuya, Mạnh Xuân là người rất giỏi trong lĩnh vực này của công ty, chỉ có hắn có thể dẫn dắt mọi người tập trung vào câu chuyện.

“Ngày hôm sau khi tới làm việc, nhóm đồng nghiệp và nhân viên quản lý của công ty không có ai chú ý tới nam nhân viên đó đã chết, cứ vậy tăng ca tới tận khuya...”

Theo câu chuyện của Mạnh Xuân phát triển, nhóm người ngày càng cảm thấy lạnh hơn, giống như trong góc tối của tòa nhà có ai đó đang ẩn núp vậy.

“Giống như ngày thường, công ty tăng ca tới tận khuya, không ai chú ý tới nam nhân viên đã nằm trên bàn cả một ngày chằm chằm ngồi dậy, pha một ly cà phê.”

Mọi người nhìn ly cà phê trong tay Mạnh Xuân, liếc nhìn nhau một cái rồi nhích tới gần nhau hơn, tên nhóc Mạnh Xuân này ngày càng biết dọa người.

“Nam nhân viên đó bắt đầu kể chuyện ma, bởi vì hắn kể quá hay nên đồng nghiệp đang tăng ca đều vây tới nghe.”

“Làm cho tất cả mọi người đều tụ tập ở bên cạnh mình chính là mục đích của nam nhân viên kia, hắn muốn tất cả đồng nghiệp vĩnh viễn ở lại, cùng hắn ở lại công ty tăng ca, như vậy hắn mới không cô đơn, như vậy lúc hắn kể chuyện ma mới có người nghe.”

Mạnh Xuân nhỏ giọng, thực quý dị nói: “Thế nhưng nam nhân viên này dù sao cũng đã chết rồi nên chuyện ma của hắn không chỉ có đồng nghiệp có thể nghe, những người khác đang bồi hồi trong đêm hôm khuya khoắt cũng có thể nghe thấy, vì

thể người tụ tập bên cạnh nam nhân viên kia ngày càng nhiều...”

Nhóm người cảm thấy hơi sợ, đều nhìn thoáng qua xung quanh, sau khi thu lại tầm mắt thì sắc mặt tái nhợt, run lẩy bẩy không biết đang nghĩ gì.

Tối hôm nay, chuyện ma Mạnh Xuân kể đặc biệt dọa người.

Mạnh Xuân hài lòng liếc nhìn đám người, đây là lần kể chuyện ma có hiệu quả tốt đến thế, trước đây những người này đều là vừa nghe vừa trêu chọc hấn, ngày hôm nay rốt cuộc cũng dọa bọn họ run rẩy.

“Lúc nam nhân viên kể tới khúc cuối câu chuyện, người nghe đều bị dọa tới sắp khóc, mà nam nhân viên cũng lộ ra gương mặt thật của mình, hai mắt chảy ra máu, đầu lưỡi đỏ dài thòng...”

Mạnh Xuân quay đầu đi, chấm chút nước sốt cà chua vào mắt, đồng thời gắn cái lưỡi giả ở bên miệng, xoay người lại hét lớn một tiếng: “Gào! Tao muốn bọn mày phải vĩnh viễn nghe tao kể chuyện xưa!”

Mạnh Xuân mong đợi chờ đám người hét chói tai lại không nhìn thấy hình ảnh mà mình muốn thấy.

Trước đó bọn họ đã bị dọa tới phát run, hiện giờ hấn còn chuẩn bị cả dụng cụ cho đoạn kết, hấn phải là đoạn phản ứng kịch liệt nhất mới đúng, sao mọi người vẫn chỉ run như trước vậy?

Ngoại trừ.... biểu hiện sợ hãi của bọn họ căn bản không phải vì chuyện ma của mình!

Vừa nghĩ như thế, Mạnh Xuân chỉ cảm thấy lạnh thấu xương, hấn cảm thấy cả phê nóng hôm nay hình như nguội nhanh hơn bình thường.

Hơn nữa trong số người vây xung quanh nghe mình kể chuyện ma hình như có vài gương mặt xa lạ, mặt mũi vừa lạ lại vừa quen, giống như bọn họ đều là đồng nghiệp của hấn vậy.

Nhưng Mạnh Xuân nhớ rõ, cả tòa nhà này chỉ có mười mấy người của công ty bọn họ đang làm việc mà thôi, mà sau khi

hắn kể chuyện ma xong thì... xung quanh có tới mấy chục người!

Chương 382 - Câu chuyện đêm khuya (2)

Hùng Ưng chạy trên đường, trên đường không có xe nên cậu ta có thể thỏa thích mà chạy, giống như một trận lốc màu đỏ và xanh lao vút qua trên đường lớn ngõ nhỏ.

Vì cách mục tiêu càng gần thì Hùng Ưng lại càng cảm nhận được sự bất lực và sợ hãi của mục tiêu, nỗi sợ vẫn đang dần dần sâu sắc hơn, Hùng Ưng rất hiếm khi gặp phải người bị hại hoảng sợ tới mức độ như vậy.

Hiện giờ, cứu người là ý nghĩ duy nhất ở trong lòng Hùng Ưng.

Mang theo một làn bụi, Hùng Ưng đứng dưới tòa lầu, ngẩng đầu nhìn lên, tập trung vào tầng lầu mục tiêu, bật người nhảy lên bầu vào tường, sau đó bắt đầu dùng tốc độ cực nhanh trèo lên.

Hùng Ưng không có thời gian chậm rãi đi cầu thang bộ, cứu người chính là phải giành giật từng phút từng giây!

Cùng lúc đó ở trung tâm thành phố Khánh Xuyên, trong một chiếc xe thể thao màu đen, Trường Tôn Cảnh để điện thoại trong tay xuống nói với Ôn Văn: “Nhận được báo cáo của người chỉ điểm, có một bóng dáng màu đỏ dùng tốc độ cực nhanh tiến về phía trung tâm thành phố, đó hẳn là Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ.”

“Trung tâm thành phố... nơi này không phải là trung tâm thành phố à, nếu mục tiêu của hắn là trung tâm thành phố, vậy chẳng lẽ tức là nơi này đã xảy ra vấn đề mà chúng ta không biết?”

Vẻ mặt Ôn Văn có chút khó coi, từ trong xe bước ra, cơ thể lơ lửng bay lên không trung, đứng trên nóc tòa nhà cao tầng cao nhất ở gần đó, bỏ lại Trường Tôn Cảnh.

Trường Tôn Cảnh nhìn theo hướng Ôn Văn rời đi, thờ dài một tiếng rồi đuổi theo hướng đó, anh muốn đích thân nói chuyện

với Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, vì thế không thể mất dấu Ôn Văn được.

Muốn tìm được Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, cách nhanh nhất là sử dụng khả năng của Đào Thanh Thanh, gọi một đám doi tới tiến hành tra xét khu vực này.

Có điều Đào Thanh Thanh hiện giờ đang trong thời gian thăng cấp, Ôn Văn không muốn sử dụng sức mạnh làm quấy nhiễu Đào Thanh Thanh.

May mà lần trước có bắt được rất nhiều ác ma, trong đó có một loại có thể dùng để tìm người, Ôn Văn chính cố tay một chút, chuyển đổi thành thể chất khủng hoảng ma.

Khủng hoảng ma là một ác ma cấp Tai Hại dùng sự sợ hãi của con người làm thức ăn, vì thế nó có khả năng truy tìm nhân loại đang sợ hãi.

Phạm vi tìm kiếm khá rộng, nếu như may mắn thì nơi xuất hiện sợ hãi nồng đậm nhất ở gần đây chính là nơi Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ sẽ xuất hiện.

Sau khi kích hoạt năng lực, đủ tâm tình phức tạp hỗn loạn từ bốn phương tám hướng tập kích cảm giác của Ôn Văn.

Xúc giác, khứu giác, thính giác, trực giác, tất cả giác quan đều bị tâm tình nồng đậm lấp đầy, mà Ôn Văn chọn lựa loại cảm xúc nguyên thủy nhất trong số tâm tình hỗn loạn kia... sợ hãi!

Khoảng chừng hai phút thì Ôn Văn mở mắt ra, lộ ra ý cười nhìn chằm chằm một hướng, anh đã cảm nhận được rồi.

Vì thế cơ thể anh lơ lửng, năng lượng màu tím đen đầy anh bay về phía hướng đó.

Mà Trường Tôn Cảnh vừa vặn mới hỏn hển leo lên nóc tòa nhà, tuyệt vọng nhìn Ôn Văn nhẹ nhàng bay đi, lúc này đây hẳn thật sự có khao khát mãnh liệt tiến lên cảnh giới 'Đồng Hóa'.

Ít nhất thì sau khi thăng cấp rồi không cần phải ăn bụi ở sau môn cường giả Đồng Hóa khác...

Không thể không nói, khả năng của vô diện ma kỳ thật cũng rất tốt, có thể dùng để cường hóa bản thân, có thể điều khiển đồ vật, cũng có thể phóng ra ngoài để tấn công.

Đây là năng lượng có tính thông dụng nhất mà từ trước đến nay Ôn Văn mới phát hiện, anh có thể không cần dùng cánh đề phi hành, chỉ cần dựa vào năng lực này là đủ.

Chỉ cần Ôn Văn có thể nghĩ ra thì có thể dùng năng lượng này cho bất cứ chuyện nào, thậm chí khi đi ị cũng có thể dùng năng lượng để quá trình thông suốt một chút.

Có điều cũng chính vì tính đa dụng quá lớn làm cho nó không xuất sắc ở bất cứ khía cạnh nào, vì thế không thể tiến hành mô phỏng thì rất khó chống cự chính diện với những cường giả cấp Tai Nạn trung tị khác.

...

Mạnh Xuân kể chuyện ma xong, một người phụ nữ Mạnh Xuân nhìn rất quen mắt nhưng lại không thể gọi ra tên đi tới, đẩy cái đầu cứng đờ của Mạnh Xuân.

“Mạnh Xuân đã kể xong chuyện của mình rồi, ta cũng kể một chuyện đi, câu chuyện này cũng có liên quan tới tòa cao ốc này, chuyện bắt đầu từ bốn năm trước, khi đó tôi cũng là một nhân viên bình thường làm việc ở tầng lầu này....”

Người phụ nữ dùng ngôi thứ nhất để kể chuyện, điều này làm lời nói của cô ta mang tới cảm xúc rất mạnh.

Chuyện xưa của cô ta rất tương tự với chuyện của Mạnh Xuân, có điều câu chuyện của cô ta lại được kể từ góc nhìn của người nghe, câu chuyện phát triển đến khi tất cả người nghe đều bị nam nhân viên kia giết chết thì bắt đầu có tiền triển mới.

“Sau khi bọn tôi chết rồi, linh hồn bắt đầu lẩn quẩn ở nơi này, cô đơn và trống rỗng ăn mòn lý trí của bọn tôi, nhưng tầng lầu này bị đóng kín, bọn tôi chỉ có thể cô đơn lẩn quẩn.”

“Bọn tôi vẫn luôn mong đợi một ngày có thể giống như bốn năm trước, có người kể chuyện ma cho bọn tôi nghe, mà bọn tôi thì an tĩnh lắng nghe....”

Nghe thấy câu chuyện của người phụ nữ này, cơ thể Mạnh Xuân lại càng cứng ngắc hơn, đột nhiên hiểu rằng thời điểm mình chọn lựa kể chuyện ma thì sự việc đã không thể không chế rồi.

Trước đó hẳn kể chuyện ma cũng không phải là bịa ra, Mạnh Xuân thật sự có tìm hiểu lịch sử tòa nhà này, kể chuyện ma kia cũng là căn cứ theo tình hình thật sự của tòa nhà này mà làm ra chính sửa tương ứng!

Mạnh Xuân vốn chỉ muốn dùng câu chuyện ma này để hù dọa nhóm đồng nghiệp mà thôi, không ngờ bây giờ lại thật sự dọa bọn họ sợ, mà chính mình hình như cũng đã lôi kéo những thứ không nên xuất hiện xuất hiện!

Hiện giờ trong số mấy chục người bị vây ở đây chỉ sợ chỉ có mười mấy người đồng nghiệp bọn hắn là người sống mà thôi, về phần những người khác... tất cả đều là người đã chết trong tòa nhà này!

“Không, có lẽ người sống không nhiều như vậy, có lẽ ngay từ lúc ban đầu người tăng ca ở đây chỉ có mỗi mình mình...”

Mạnh Xuân càng nghĩ lại càng cảm thấy cả người ớn lạnh, hắn bắt đầu lo lắng liệu hôm nay mình có thể sống sót rời khỏi nơi này hay không.

Kế tiếp toàn bộ phòng làm việc giống như biến thành cuộc thi kể chuyện ma, từng người từng người ngồi ở chính giữa kể ra những câu chuyện ma làm người khác phải rợn gai ốc.

Năng lực kể chuyện ma của bọn họ cũng không quá xuất sắc, cách kể chuyện thực máy móc, nhưng miêu tả của bọn họ lại rất chân thực, giống như bọn họ đang tự kể lại trải nghiệm của mình vậy!

Bị đám người kia vây quanh, Mạnh Xuân thậm chí ngay cả chạy cũng không chạy được, bởi vì hắn không biết ở sau lưng mình là nhân loại hay là thứ gì đó khác.

Huống chi ngồi ở đây nghe kể chuyện có lẽ mới an toàn nhất, có trời mới biết nếu không chịu nghe bọn họ kể chuyện xưa thì bọn họ sẽ làm ra chuyện kinh khủng gì.

Vì vậy Mạnh Xuân yên lặng cầu nguyện, hi vọng có ai đó tới cứu bọn họ, mặc dù hắn biết khả năng này có lẽ là cực kỳ nhỏ bé, nhưng vẫn không ngừng cầu nguyện.

Người kể chuyện ma không ngừng thay đổi, một người run lẩy bẩy bị những người khác đẩy vào chính giữa.

“Tôi... tôi kể cho mọi người nghe một câu chuyện ma.”

Thấy người này tiến tới, tâm tư Mạnh Xuân thả lỏng một chút, bởi vì trên mặt người này dán một lớp màng trông rất đáng sợ, người này hẳn là Lý Mỹ Kỳ, điều này chứng tỏ trong nhóm người này không chỉ có một mình Mạnh Xuân hẳn là người sống.

Nhưng rất nhanh, trái tim Mạnh Xuân nhảy lên tận cổ họng, bởi vì Lý Mỹ Kỳ không phải người biết kể chuyện, cô ta chỉ biết nghe mà thôi!

Chương 383 - Anh hùng đã tới

Mạnh Xuân rất khó tưởng tượng những kẻ thích nghe chuyện ma này nếu như phát hiện Lý Mỹ Kỳ ngay cả một câu chuyện ma cơ bản nhất cũng không thể kể tốt thì sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tôi sẽ kể mọi người nghe câu chuyện Hung Linh Đêm Khuya, trước đó có một người phụ nữ tên là Giáp Tử...”

Mạnh Xuân an tâm, đây là chuyện hẳn kể hôm qua, Lý Mỹ Kỳ chỉ cần kể lại hết cả câu chuyện thì hẳn là có thể an tâm.

“Chuyện này bọn tôi nghe rồi, kể chuyện khác đi!”

Nhưng Lý Mỹ Kỳ vừa mới kể một câu chuyện khác thì người xung quanh đã bất mãn la ó, bảo cô ta đổi chuyện khác.

Lý Mỹ Kỳ đáp mặt nạ dưỡng da nên không nhìn rõ biểu cảm, nhưng từ cơ thể hơi run rẩy đã có thể nhận ra cô ta đã hoảng sợ tới cực điểm.

“Đừng, đừng gấp vậy... tôi kể cho mọi người nghe chuyện Lôi Nguyên Oán Hận, nhân vật chính của câu chuyện này là một người phụ nữ ở khu Anh Đào tên là Gia Tử...”

Chuyện này là Mạnh Xuân kể hôm trước, không khí kinh dị rất đậm, cũng có thể tạm ứng phó với nhóm người nghe.

“Cô đủ chưa vậy, sao cứ kể toàn chuyện đã nghe rồi thế, mỗi người đều kể chuyện khác nhau, nếu cô không làm được thì phải chịu nghiêm phạt!” Giọng điệu của nhóm người nghe càng lúc càng không tốt, có vài người ngay cả huyết sắc trên mặt cũng bắt đầu biến mất, trở nên tái nhợt giống như người chết vậy.

Nhìn bầu không khí ngày càng không ổn, Mạnh Xuân mơ hồ nghĩ tới một khả năng khủng khiếp.

Những chuyện Lý Mỹ Kỳ kể đám người này đều đã nghe cả rồi, mà những câu chuyện đó đều là Mạnh Xuân kể trong văn phòng.

Này cũng tức là trước đó khi Mạnh Xuân kể chuyện thì những người này kỳ thật cũng ở bên cạnh lắng nghe, chẳng qua là bọn họ không phát hiện mà thôi!

Mất thấy Lý Mỹ Kỳ vì không kể được chuyện ma mà sắp bị nhóm người nghe này nghiêm phạt, Mạnh Xuân đứng dậy nói: “Cái đó, có thể để tôi thay cô ấy kể chuyện ma mới không?”

Suy nghĩ của Mạnh Xuân rất đơn giản, Lý Mỹ Kỳ là người duy nhất ở đây mà hẳn có thể xác định là người sống, mà trong đầu hẳn lại có rất nhiều truyện ma kể cũng không hết, nếu có thể dùng truyện ma để cứu mạng Lý Mỹ Kỳ, khẳng định rất đáng giá.

Lý Mỹ Kỳ cảm động không nói nên lời, cô không ngờ người đàn ông mà mình vẫn luôn châm chọc ở trong tình huống như vậy lại vì cứu mình mà đứng ra.

Thật sự là có hoạn nạn mới biết được lòng người, có lẽ người đàn ông này là người đáng giá để mình gửi gắm cả đời.

Mười mấy người nghe liếc nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu: “Không được, một người chỉ có thể kể một lần thôi!”

Sắc mặt của bọn người này trở nên âm trầm, đồng loạt nhìn sang Lý Mỹ Kỳ đang tuyệt vọng, bọn họ từ chối giống như đây Lý Mỹ Kỳ rơi xuống vực sâu!

“Như vậy, để tao kể đi!”

Một người đàn ông mặc đồ đỏ bó sát người nhảy vào chính giữa, đứng trước mặt Lý Mỹ Kỳ, tấm áo choàng to lớn không gió tung bay làm người này trông cao to không gì sánh bằng!

“Này là... Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ?”

Mạnh Xuân nhìn người đột nhiên xuất hiện mà có chút sửng sò, đồ bó sát màu đỏ, áo choàng màu xanh da trời, bên ngoài là quần lót tứ giác màu đỏ, trên mặt đeo mặt nạ chỉ lộ ra mắt và miệng, tạo hình phen tới cực điểm.

Mạnh Xuân từng nghe nói tới lời đồn về Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, biết rằng ở thành phố Khánh Xuyên này có một người hành hiệp trọng nghĩa phạt mạnh giúp yếu, thế nhưng Mạnh Xuân vẫn luôn xem chuyện Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ chỉ là chuyện vui đùa mà thôi.

Nhưng hôm nay khi Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ đứng trước mặt mình, Mạnh Xuân mới phát hiện bóng dáng này cao to như vậy, rực rỡ như vậy.

“Để cô ta... kể xong... chuyện của mình!”

Mười mấy người nghe đứng dậy, tất cả đều là sắc mặt tái xanh, trông lại càng không giống người sống.

Lúc này chỉ còn mười người ngồi trên ghế, chín người run lẩy bẩy kia chính là đồng nghiệp của Mạnh Xuân, hẳn biết những người này là người sống thật.

“Tao không cho cô ta kể đấy, bọn mày có thể làm gì tao?”

Hùng Ưng mỉm cười nói, ánh mắt tôn trùng của những người được cứu giúp có thể cho cậu ta sự an ủi và cổ vũ lớn nhất, so với những thứ này, sinh mệnh bị tổn hại tựa hồ nhỏ bé không đáng kể.

Chính vì biết rằng chỉ có thể sống như một vị ‘Anh Hùng’ trong một khoảng thời gian rất ngắn nên Hùng Ưng mới cố ý làm ra một bộ quần áo chiến đấu khoa trương như vậy, lại còn đặt một cái tên quê mùa như Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ.

Hùng Ưng không cần đẹp hay giàu, hẳn chỉ cần mọi người có thể ghi nhớ hẳn như một người anh hùng, chỉ vậy là đủ rồi.

Đây là chút lòng ích kỷ của Hùng Ưng khi liều mạng vi phạm ý muốn của trái tim kia.

Hùng Ưng chỉ nhóm người nghe kỳ lạ kia: “Một, hai, ba... tổng cộng ba mươi bốn người có vấn đề, mười hai người không có vấn đề, bọn mày muốn cùng tới rồi bị tao đánh ngã hay muốn tao đuổi theo đánh cho bọn mày như tử?”

Đám người nghe kia liếc nhìn nhau, ăn ý lao về phía Hùng Ưng, Hùng Ưng vừa khiêu khích vừa lui ra sau, bọn chúng cũng đuổi theo Hùng Ưng, cứ vậy không hề để ý tới nhóm mười một nhân viên Mạnh Xuân bên kia.

“Mọi người ở bên đó chờ đi, đừng tùy tiện đi lại, có lẽ nơi này vẫn còn nguy hiểm khác, chờ tôi giải quyết đám này xong sẽ dẫn mọi người ra ngoài.” Lời của Hùng Ưng làm nhóm Mạnh Xuân đang chuẩn bị chạy trốn đành hoang ở lại trong phòng làm việc.

Lý Mỹ Kỳ lộ mặt nạ dưỡng da xuống, trốn ở sau lưng Mạnh Xuân nói: “Bọn ông nói coi, Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ có thể đánh bại đám quái vật kia không?”

“Đương nhiên là có thể, hấn vừa mới nói giải quyết đám quái vật kia xong sẽ dẫn chúng ta ra ngoài.” Mạnh Xuân an ủi Lý Mỹ Kỳ, hấn không ngờ mình lại giành được hảo cảm của Lý Mỹ Kỳ, nếu như có thể sống sót qua tối nay thì đúng là kiếm lợi lớn.

“Với thực lực của Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, đối phó đám này hấn là dư dả, chẳng qua dù sao hấn cũng chỉ là người siêu năng đi theo hướng hoang dã, nói không chừng sẽ gặp chút phiền phức.”

Âm thanh xa lạ truyền tới làm nhóm Mạnh Xuân có chút sững sốt, sau đó sắc mặt của bọn họ biến đổi kịch liệt, tổng nhân số đám bọn họ hiện giờ là mười hai, thế nhưng nhân viên tăng ca đêm nay chỉ có mười một người mà thôi!

Cho nên bọn họ hoảng sợ nhìn sang người nói chuyện, người này trum một cái mũ rất lớn, trên mặt lộ ra nụ cười vạn vẻ biến thái, lúc xuất hiện thì còn kinh khủng gấp trăm lần đám quái vật kia!

Người này, chính là Ôn Văn!

...

Sau khi tới một nơi tương đối rộng rãi, Hùng Ưng ẩn bên hông mình, âm nhạc sống động vang lên.

“Ha le yo, ha le yo...”

Trong tiếng nhạc không rõ ý nghĩa nhưng lại rất có cảm giác, Hùng Ưng nhảy lên tại chỗ, một quyền đâm vào mặt một người nghe ở phía trước.

Lúc nhìn thấy những người này, Hùng Ưng liền biết bọn họ không phải nhân loại, vì thế cậu ta cũng không hề nương tay.

Nhưng ngoài dự kiến của Hùng Ưng là nắm đấm của cậu ta lại lồm vào giữa mặt người nọ, giống như đấm vào bông vậy, trực tiếp đánh bay đối phương.

Người nghe bị đánh bay, cả gương mặt lồm vào, hấn đưa tay sờ sờ lung tung trên mặt một chút, một lát sau mới tìm thấy mắt, hấn dùng tay kéo mắt mình ra vị trí chuẩn xác, sau đó bóng người giống như thú dữ bỏ nhào về phía Hùng Ưng.

Gương mặt khùng bỏ như vậy, Hùng Ưng hít một hơi khí lạnh.

“Bọn mày là thứ gì vậy, quỷ còn trông đáng yêu hơn!”

Chương 384 - Trà trộn

Hai mươi phút trước, Ôn Văn giống như con dơi lướt tới bên cạnh cửa sổ, không chút tiếng động mở cửa sổ tiến vào trong tòa nhà văn phòng này, anh có thể cảm nhận được sợ hãi nồng nặc nhất chính là từ nơi này tỏa ra.

Men theo mùi sợ hãi, Ôn Văn tìm được phòng làm việc đang thay phiên nhau kể chuyện ma.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy đám người này, Ôn Văn đã biết ở trong mấy chục người này chỉ có mười một người là nhân loại, số còn lại đều là những vật kỳ quái.

Thay phiên kể chuyện ma, cảnh tượng này thường là có ma thật mới xuất hiện, thế nhưng hơn ba mươi thứ kia lại không phải là quỷ hồn, cũng không phải sinh vật tới từ thế giới trong, thậm chí cũng không phải là con rối.

Chúng càng giống như một thứ gì đó được tạo thành và khống chế từ siêu năng lực, chúng nghe theo lệnh của thứ gì đó, ở nơi này hù dọa đám người này.

Đúng vậy, ở trong mắt Ôn Văn, những thứ kia kỳ thật chỉ đang hù người, không khác gì Mạnh Xuân kể chuyện ma lúc ban đầu, bởi vì Ôn Văn không cảm nhận được ác ý từ chúng, chỉ có ý muốn đùa giỡn mà thôi.

Nếu những thứ này đã không có ý muốn tổn hại người khác, mà thoạt nhìn ‘Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ’ kia chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa là tới đây, Ôn Văn quyết định trước tiên tìm ra quái vật khống chế những người siêu năng này.

Đối với Ôn Văn thì chuyện này cũng không khó lắm, anh rành nhất chính là men theo liên hệ để tìm kiếm.

Nếu những thứ này cố ý đùa giỡn hơn mười người bình thường này thì kẻ ở gần đó đang hưởng thụ chuyện đùa giỡn này chính là mục tiêu của Ôn Văn.

Men theo tâm tình này, Ôn Văn dễ dàng phát hiện ở tầng mười bốn có ba kẻ có hơi thở kỳ quái.

Lặng lẽ đi lên lầu, Ôn Văn nhìn thấy ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên ba bóng dáng nho nhỏ.

Ba bóng dáng này nắm tay làm thành một vòng tròn, mặt mỉm cười, chúng nó rất chăm chú, vì thế không phát hiện Ôn Văn đã tới bên cạnh mình.

Đến gần nhìn một chút, Ôn Văn mới phát hiện ba tên này cao không tới một mét, da xám, tai nhọn và mũi dài, là quái vật nhỏ hoàn toàn không giống nhân loại.

Suy nghĩ một hồi, Ôn Văn thầm nói trong lòng: “Mình nhớ từng thấy qua miêu tả về những thứ này ở trong hiệp hội, hình như gọi là ‘tiểu quỷ phá phách’ hoặc là ‘tinh linh đùa dai’, chúng từng xuất hiện ở rất nhiều nơi trên liên bang, là một sinh vật tính cách xấu xa ở trong thế giới trong.”

“Thích trêu đùa người khác, sau khi trêu xong chúng sẽ xóa bỏ đoạn ký ức này của người bị bắt nạt, sau đó sẽ cho chút bồi thường, tình huống bình thường là không để người bình thường gặp chuyện nguy hiểm, nhưng nếu chúng bị chọc giận thì có lẽ sẽ làm ra những chuyện hung tàn...”

“Xem ra nhóm ‘người nghe’ ở dưới lầu là do chúng tạo ra, mục đích là muốn dọa người.”

“Tạm thời xem ra không có nguy hiểm gì, ngược lại mình có thể lợi dụng chuyện này để quan sát Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ kia một chút.”

Sau khi nghĩ, Ôn Văn lặng yên không một tiếng động đi xuống lầu, lại dùng động tác không ai phát hiện kéo một cái ghế tới yên lặng trà trộn vào trong hội kẻ chuyện ma.

Thật ra Ôn Văn hoàn toàn có thể ẩn nấp trong bóng tối quan sát, chẳng qua anh thích trà trộn vào bên trong, bởi vì anh nghĩ

rằng nghe chuyện ma khá là vui, thậm chí Ôn Văn còn muốn kể một câu chuyện ma.

Chuyện mà Ôn Văn kể đương nhiên là lồng ghép những chuyện mình đã từng trải qua thành một chuyện, lại dùng khả năng giả giọng của thụ tinh nguyệt ngôn và biểu cảm vắn vẹo của mình trở thành người kể chuyện đáng sợ nhất đêm nay...

Lúc Lý Mỹ Kỳ suýt chút nữa đã sợ tới tè ra quần, Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ xuất hiện.

Nhìn tạo hình kia, Ôn Văn thật sự phải dùng nghị lực rất lớn mới không phỉ nhổ Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ, anh không muốn bị Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ phát hiện khác thường.

Anh đã nghe Trường Tôn Cảnh miêu tả về Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ nhưng khi tận mắt nhìn thấy, Ôn Văn mới phát hiện phong cách của vị Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ này thật sự quá phèn...

Có điều chỉ dựa vào vẻ bề ngoài để phán đoán một người là quá nông cạn và ngu xuẩn, vì thế Ôn Văn quyết định quan sát Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ chiến đấu rồi mới kết luận.

Đang suy tính thì âm thanh run rẩy của Mạnh Xuân đã truyền vào trong tay Ôn Văn: “Ông, ông, ông là ai?”

Những lập trình viên khác cũng hoảng sợ nhìn Ôn Văn, hiện giờ thần kinh của bọn họ đều cực kỳ mất cảm, Ôn Văn đột nhiên xuất hiện làm bọn họ hoảng sợ cực độ.

Hơn nữa không giống với những người nghe mê mẩn khác, bản thân Ôn Văn có một loại khí chất đặc biệt làm người bình thường sợ hãi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ thành biến thái cuồng giết người.

“Thoải mái đi, thả lỏng tinh thần, đừng khẩn trương, tôi không phải người xấu, tôi tới giải quyết Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ kia...” Ôn Văn nghiêm nghị giải thích.

Nhóm Mạnh Xuân im lặng, giải quyết người cứu mạng Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ của bọn họ, còn nói mình không phải người xấu?”

“Chắc, nói chung là tôi không có ý xấu với mấy người, tôi cảm thấy thú vị nên mới tham gia thôi, thuận tiện nói một câu, chuyện ma của mấy người thực tế.”

Ôn Văn từ trên ghế đứng dậy, phúi nếp nhăn trên áo choàng rồi lắc lư đi tới chỗ Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, vẻ mặt đăm Mạnh Xuân mờ mịt.

Hiện giờ bọn họ bắt đầu lo lắng cho Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, bị một tên biến thái như vậy nhắm tới, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc Ôn Văn tìm được Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ thì hắn đang tiến hành chiến đấu kịch liệt.

Những người nghe này tuy thực lực không mạnh nhưng số lượng đông đảo lại rất kiên cố, quyền cước của Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ chỉ có thể đâm lõm bọn chúng nhưng lại không thể nào hoàn toàn giết chết.

Có điều mặc dù là vậy thì tình cảnh cũng nghiêng về một bên nghiền ép, Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ giống như mãnh hổ trong bầy gà, giờ tay nhất chân một cái liền có một người nghe bị đánh bay tới vụn vẹo biến hình, sau đó lại bò về lại chiến trường.

Chỉ đánh một chốc, tình cảnh trở nên kỳ lạ, đối tượng chiến đấu của Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ đã không thể gọi là người, nó là một thứ lớn có hình dáng rất kỳ quái.

Trèo lên xà nhà, Ôn Văn quan sát trận chiến này mà khẽ lắc đầu: “Thoạt nhìn Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này không phải người siêu năng được huấn luyện bài bản, chỉ có thể coi là người may mắn đột nhiên nhận được sức mạnh mà thôi...”

“Chiến đấu với những thứ này chỉ lãng phí thời gian mà thôi, hơn nữa quyền cước là phương pháp đối phó có hiệu quả thấp nhất, chỉ cần dùng vật sắc bén hoàn toàn cắt đứt chúng nó, hoặc là đánh tan loại năng lượng kỳ lạ ở trên người chúng là được.”

....

Lúc này trên tầng mười bốn, trên trán ba tinh linh đùa dai nắm tay tạo thành vòng tròn đã tủa đầy mồ hôi lạnh.

“Chết tiệt, cái tên mạnh tới biến thái này từ đâu chui ra thế!”
Quái nhân mũi to nhất phần nộ nói.

“Mũi dài, trò đùa dai lần này là mày tổ chức, mày còn hỏi bọn tao?” Quái nhân lỗ tai ngắn nhất nói.

“Đừng có ồn ào, bọn mày muốn để tên kia phát hiện chúng ta sao, tập trung một chút đi, bằng không món đồ chơi chúng ta tạo ra sẽ bị hấn đánh bẻ gãy!”

Quái nhân nói chuyện cuối cùng có làn da xám... tên của hắn là Mặt Trắng.

Bọn chúng vốn chỉ định dùng đám người đất sét bị mình không chế đi dọa người chơi đùa một chút mà thôi, vài ngày trước ba bọn nó mới chuyển tới tòa nhà này, tới đêm khuya mới dạo chơi trong lãnh địa mới.

Nửa đêm bắt gặp Mạnh Xuân đang kể chuyện ma liền hiếu kỳ núp trong bóng tối rình nghe một chút, kết quả bị Mạnh Xuân hù dọa.

Vì thế chúng nó đặc biệt tỉ mỉ tạo ra kịch bản, còn chế tạo ba mươi mấy người đất sét, định bụng để người đất sét nguy trang thành quỷ hồn, dọa đám Mạnh Xuân một phen.

Không ngờ nửa đường lòi ra một Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, điều này làm kế hoạch đùa dai của bọn nó bị ngấm nước nóng.

Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này thực lực mạnh mẽ ngoài dự kiến của bọn nó, người đất sét mà ba người bọn nó kết hợp điều khiển bị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ đánh tới không có lực đánh trả, hiện giờ chỉ cần bọn nó sơ ý một chút thôi thì đám con rối đất sét kia sẽ bị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ đánh bại trong nháy mắt.

Một khi đám con rối này bị đánh bại, Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ nhất định sẽ thuận theo người đất sét mà chú ý tới kẻ điều khiển là bọn nó, vì thế bọn nó chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Chương 385 - Ngụy Thám

Ở trong mắt Ôn Văn, cuộc chiến của Hùng Ưng và đám người nghe kia khẳng định là nhằm chán vô cùng.

“Có thể coi là một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa hạ tự mà đám này chỉ biết dùng quyền cước thôi sao, tốt xấu gì cũng phóng chùm sáng này nọ kia cho mình xem với chứ.”

“Còn đám người đất sét này nữa, ngoại trừ chịu đánh không thể làm ra chút công kích nào thú vị sao, ví dụ như là tự bạo hay là biến thành không lồ cũng rất đáng xem...”

Có điều Ôn Văn cũng biết, với thực lực của ba tên tinh linh đùa dai kia, có thể không chế người đất sét chịu đòn đã rất miễn cưỡng rồi, dù sao bọn chúng cũng phải đối mặt với người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Nhìn nữa thì ngáp luôn mắt, còn không thú vị bằng nghe chuyện ma, vì thế mình giúp hấn sớm hoàn thành sứ mệnh đi vậy.”

Ôn Văn từ trong áo choàng rút ra Quần Lang, chia về phía ba tinh linh đùa dai, bóp cò.

Một phát đạn xuyên thấu xuyên thủng sàn nhà, xẹt qua bên tai một tinh linh đùa dai mang theo dòng máu màu xanh lam.

Nghi thức cùng hợp lực không chế người đất sét của ba người bọn chúng bị Ôn Văn đánh gãy, đám người đất sét bị đánh chẳng khác nào cục bột mì lập tức tan vỡ.

Mà Hùng Ưng lập tức nhìn lên trần nhà, hiểu được trước đó mình chỉ chiến đấu với những thứ bị những kẻ này đứng sau điều khiển.

Vì thế Hùng Ưng nhanh chóng phóng lên cầu thang, chạy lên tầng mười bốn, muốn bắt tinh linh đùa dai.

Ôn Văn im lặng than thở: “Thật sự là trẻ ngoan... bình thường người siêu năng hệ sức mạnh cảnh giới Đồng Hóa thế này sẽ lựa chọn con đường ngắn nhất, cũng chính là đập vỡ trần nhà đuổi theo, thành thật leo cầu thang như thế đúng là hiếm thấy.

Thật ra Ôn Văn không có hứng thú gì với ‘tinh linh đùa dai’ cả, loại quái vật này tuy tính cách ác liệt nhưng phần lớn đều không thật sự tổn thương nhân loại, vì thế Ôn Văn không nhốt chúng vào trong trạm thu nhận.

Cho dù Hiệp Hội Thợ Săn bắt được chúng cũng không dùng để làm thí nghiệm hay xử chết.

Nhưng Ôn Văn không định để chúng chạy trốn, loại sinh vật ẩn mình trong xã hội loài người lại có thực lực có thể tùy ý đùa giỡn người bình thường này nhất định phải tiếp nhận Hiệp Hội Thợ Săn quản lý, không thì chính là nhân tố bất ổn ẩn bên trong.

Ôn Văn chậm rãi mở cửa sổ, sau đó bay lên tầng mười bốn.

Lúc này Hùng Ứng đã bắt được một tinh linh đùa dai, đang xách cổ tiểu tinh linh này cố gắng bắt giữ hai tinh linh khác.

Nhưng hai tinh linh còn lại xê dịch né tránh trong những không gian hẹp, trong khoảng thời gian ngắn Hùng Ứng không thể nào bắt được bọn họ.

Khả năng chiến đấu chính diện của sinh vật tinh linh đùa dai này không mạnh, thậm chí có thể nói là không có, vì thế năng lực của chúng đều dồn vào những thứ kỳ quái như ẩn thân, ngoại cảm, đột nhiên bắn ra pháo hoa này nọ, nhờ những năng lực này mà Hùng Ứng muốn bắt được chúng cũng không dễ.

“Tuy đám vật nhỏ này rất xảo quyệt nhưng ngay cả ba tinh linh đùa dai cũng không bắt được thì đúng là có chút khó coi...”

“Thực lực của hấn không thành vấn đề nhưng hấn không biết cách để sử dụng năng lực của mình, tới Hiệp Hội Thợ Săn tham gia huấn luyện một khoảng thời gian thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống này.

Nhìn phản ứng của Hùng Ứng, Ôn Văn thực sự khó có thể tiếp nhận, quan sát một hồi, năng lượng màu tím đen ở trên tay giống như mũi tên rời cung bắn ra ngoài.

Hai tinh linh đùa dai chỉ lo trốn tránh Hùng Ứng bị năng lượng màu tím đó bắn trúng, ngã xuống đất không thể động đậy.

“Đối phó với kẻ địch linh hoạt này, chỉ dựa vào cậy mạnh là không được, hơn nữa cũng không thể nhân từ nương tay.” Ôn Văn từ trong góc phòng đi tới, dùng dây thừng do Hiệp Hội Thợ Săn chế tạo trói hai tinh linh đùa dai lại, sau đó ôn hòa nói với Hùng Ứng.

“Cứu người là chuyện tốt, nhưng có một số việc không thích hợp để công chúng bình thường biết, vì thế phong cách xuất hiện phô trương của cậu có chút không thỏa đáng.”

“Anh là ai?”

Hùng Ứng nhìn người trẻ tuổi chống cây gậy xám trắng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, đặc biệt cảnh giác.

Trên người Ôn Văn có hơi thở làm Hùng Ứng không thoải mái, giống như một học sinh ngoan luôn nghe lời giáo viên sẽ

đổi nghịch với học sinh hư luôn nghịch ngợm phá phách vậy.

Hơn nữa ở trên người Ôn Văn có cảm giác áp lực mà Hùng Ứng không cảm nhận được từ các thợ săn khác của thành phố Khánh Xuyên.

Cái tên cười híp mắt này rất mạnh, cực kỳ mạnh, đây là người mạnh nhất mà Hùng Ứng đã gặp từ khi có được trái tim ma quỷ tới nay!

Ôn Văn hơi khom người nói với Hùng Ứng: “Lần đầu gặp mặt, tôi là siêu thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn, tôi sẽ chiếu cố cậu nhiều hơn, biệt hiệu của tôi là – Ngụy Thám!”

Ngụy Thám là biệt hiệu mới của Ôn Văn, sau khi Ôn Văn đưa búp bê làm xong gửi tới cho Tuân Thanh, Tuân Thanh đã nhanh chóng đổi biệt hiệu cho Ôn Văn, tuy biệt hiệu mới không phong cách như đại thám tử nhưng Ôn Văn cảm thấy cái này lại càng phù hợp với phong cách của mình hơn.

“Ah, à đúng rồi, đây không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, khi nãy lúc cậu từ cửa sổ tiến vào thì tôi đã ngồi trên ghế, có điều cậu không phát hiện mà thôi.”

“Khi đó tuy tôi che đậy hơi thở nhưng phản ứng của tôi và những người bị hại khác hoàn toàn khác biệt, cậu không phát hiện ra tôi chứng tỏ cậu không cẩn thận, như vậy không tốt, có khả năng sẽ làm người bị hại bị tổn thương không cần thiết.”

Hùng Ứng im lặng suy tư hồi lâu mới nói: “Đó là lỗi của tôi, có điều anh tìm tôi làm gì, rồi siêu thợ săn là gì?”

Ôn Văn nhướn mày một chút, Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ này đúng là dốt đặc cán mai về thế giới người siêu năng.

“Nói dễ hiểu một chút thì siêu thợ săn chính là người xử lý những phiền phức mà thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn địa phương không thể xử lý, hẳn là cao hơn thợ săn một bậc đi.”

“Hiệp Hội Thợ Săn... siêu thợ săn...”

Suy xét hai từ này, Hùng Ứng buông tinh linh đùa dai trong tay ra, nhảy bật lên tại chỗ, phá tan cửa sổ trực tiếp từ lầu mười bốn nhảy xuống, không hề lo lắng tới chuyện mình sẽ vì thế mà bị thương.

Ôn Văn không vội đuổi theo, anh lắc đầu, dùng cây gậy gõ vào cổ tinh linh đùa dai, đánh nó ngất xỉu rồi mới từ cửa sổ bay ra ngoài.

Trong lúc Ôn Văn nghe chuyện ma, Trường Tôn Cảnh đã ở dưới tầng mười hai chờ lệnh, tàn cục nơi này hoàn toàn có thể giao cho hắn xử lý.

Năng lượng màu tím đen tạo thành hình một đôi cánh ở sau lưng Ôn Văn, cung cấp lực đẩy mạnh mẽ cho anh, số liệu màu xanh nhạt quán quanh trên người Ôn Văn làm tốc độ của anh một lần nữa tăng vọt.

Cho dù hai cái đuôi có nhanh cỡ nào cũng khó có thể chạy nhanh hơn bay, huống chi Ôn Văn còn là phiên bản bay nâng cấp, vì thế chỉ thoáng chốc Ôn Văn đã đuổi tới bên cạnh Hùng Ứng.

“Tôi đâu phải thú dữ, sao cậu vừa thấy tôi đã bỏ chạy thế, tôi đã nói sẽ chiếu cố tới cậu rồi mà, chỉ cần cậu dừng lại thì tôi sẽ mời cậu ăn lẩu, thế nào?”

Dù sao thì ăn lẩu ở thành phố Khánh Xuyên cũng không cần Ôn Văn trả tiền, có đồng ý cũng chẳng sao.

Hơn nữa hiện giờ Ôn Văn đã mở năng lực khiên chắn của nhân viên quản lý kho hàng, cho dù nói chuyện khi đang di chuyển với tốc độ cao thì miệng cũng không lọt gió.

Nhưng Hùng Ứng cũng không quan tâm tới vấn đề có lọt gió hay không, không chút nghĩ ngợi trả lời Ôn Văn: “Tôi không muốn giao tiếp với mấy người, tôi chỉ đi cứu người thôi, đừng có quân lấy tôi nữa!”

Há miệng ra một phát, một lượng lớn gió liên lùa vào trong miệng làm hô hấp Hùng Ứng hỗn loạn, động tác cũng không cân đối.

Như vậy sơ hở liền sinh ra!

Chương 386 - Cứu giúp lần cuối

Theo sơ hở này, Ôn Văn lập tức đá một cú xuống phần dưới của Hùng Ứng đang chạy băng băng, Hùng Ứng bất ngờ

không kịp đề phòng lão đảo một phen nhưng cũng không ngã xuống, nhưng lúc này cậu ta bị Ôn Văn túm áo choàng kéo lại!

Ôn Văn túm lấy áo choàng của Hùng Ưng, muốn quay tại chỗ vài vòng như cánh quạt rồi ném văng đi.

Anh xem phim thấy nhân vật phản diện dùng kiểu này để dạy dỗ siêu anh hùng một bài học, cảm thấy rất có cảm giác.

Thế nhưng không ngờ áo choàng của Hùng Ưng là sản phẩm kém chất lượng, chỉ vung một vòng đã rách mất rồi, làm Hùng Ưng văng tới sân bóng ở bên cạnh.

Ôn Văn cầm áo choàng trong tay thở dài: “Mấy thứ trong phim quả nhiên không đáng tin...”

Tiếp đó anh chậm rãi đáp xuống trước mặt Hùng Ưng, hơi tò mò hỏi: “Dễ dàng bị tôi ném bay như vậy, chứng tỏ cậu vẫn chưa quen thuộc với sức mạnh của mình, giống như một đứa con nít quơ một cái búa lớn vậy, thế nhưng vì sao thành phố Khánh Xuyên lại không đối phó được chứ?”

“Hắn là cậu đã giấu đi chút bản lĩnh, cứ an tâm dùng với tôi đi.”

Hùng Ưng quỳ rạp dưới đất không muốn bò dậy, cậu cảm nhận được sinh mệnh mình đang nhanh chóng trôi đi.

Càng tới gần điểm cuối của sinh mệnh, làm trái ý muốn của trái tim ma quỷ thì tổn thương sẽ càng lớn hơn, sinh mệnh còn lại của Hùng Ưng cũng ngày càng ít. Lần này cao lắm Hùng Ưng chỉ có thể sống thêm một năm mà thôi, mà trong một năm này nếu cậu còn cứu người khác thêm một lần nữa thôi thì nhất định sẽ chết!

Nghĩ tới mình không còn bao nhiêu thời gian để sống, mặc dù là người như Hùng Ưng cũng nhịn không được có chút oan ức, nước mắt hiện lên ở khóe mắt.

Nhưng Hùng Ưng là người rất kiên cường, khi quyết định cứu người thì cậu ta sớm đã nghĩ tới tình huống này, vì thế cậu ta lau nước mắt, đứng lên đối mặt với Ôn Văn.

“Khóc...”

Ôn Văn đột nhiên có chút luống cuống tay chân, đánh một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa tới phát khóc, chuyển

này anh lần đầu tiên gặp phải, vì thế cứng ngắc nói: “Tôi sẽ bồi thường áo choàng cho cậu... ừm, tôi có thể đền gấp mười.”

Hùng Ưng câm nín, tuy cậu thật sự rất quý bộ quần áo chiến đấu này nhưng cậu không đến mức vì thế mà khóc, nhưng bị Ôn Văn quấy rầy một phen như thế, buồn bực trong lòng cậu cũng giảm bớt một chút, ánh mắt cũng có chút giải thoát.

Hùng Ưng rút cuộc cũng thông suốt, nếu như không có trái tim ma quỷ thì bây giờ cậu vẫn còn nằm trên giường bệnh, có lẽ đã chết rồi, hiện giờ có được sức mạnh mà trước đây mình thiết tha mơ ước, còn có thêm một năm để sống, có gì phải buồn khổ nữa chứ.

Vì thế Hùng Ưng cúi người nói với Ôn Văn: “Ngụy Thám tiên sinh, nếu như ngài vì tôi hoạt động quá sinh động mà muốn bắt tôi thì hiện giờ tôi có thể ngừng lại, sau này có lẽ sẽ không tiếp tục xuất hiện nữa.”

“Sẽ không xuất hiện...” Ôn Văn không tin nói: “Căn cứ theo quan sát của tôi, cậu là một người thích nổi tiếng, sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.”

Hùng Ưng bất đắc dĩ nói: “Lần này là thật, trước đó gây ra nhiều phiền phức như vậy cho các vị chỉ vì tôi muốn lưu lại càng nhiều điều tốt trước ngày cuối cùng, hiện giờ không cần nữa.”

Ôn Văn nhíu mày, nói chuyện chứ như để lại di ngôn, có điều vẫn không thể vì thế mà bỏ qua: “Tuy cậu nói như vậy... nhưng nhiệm vụ của tôi là bắt cậu lại, vì thế thật xin lỗi, tôi không thể cứ vậy tin tưởng cậu.”

Hùng Ưng thở dài một tiếng: “Anh không tin tôi, tôi cũng không có khả năng đi theo anh, kế tiếp tôi sẽ phản kháng!”

Giúp đỡ người khác sẽ làm trái ý muốn của trái tim ma quỷ, nhưng chiến đấu với thợ săn thì sẽ không vi phạm!

“Cậu có thể tùy ý phản kháng, tốt nhất là có thể làm tôi hưởng thụ chiến đấu với cậu, chiến đấu khô khan còn không bằng trở lại nghe truyện ma!” Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, đưa tay vói vào trong áo choàng kéo ra một cây kiếm dài.

Cây kiếm này hình dạng mờ ảo, khí lạnh tỏa ra khiếp người, mặt đất xung quanh cũng bắt đầu kết ra sương lạnh, đây chính là Hàn Băng Kiếm trong tay Băng Nữ Vương trước đó.

Có điều thanh kiếm này vốn có quang sáng màu trắng xanh, mà bây giờ quang sáng đó đã biến thành màu đen kịt, trông lại càng yêu dị hơn.

Lúc chế tạo vỏ kiếm cho thanh kiếm này, Ôn Văn cũng thuận tiện cải tạo nó một chút, công năng tổng thể không có gì thay đổi, nhưng có thêm chút phong cách cá nhân.

Ôn Văn trái cầm gậy phải cầm kiếm, cười quái dị nhìn Hùng Ưng, làm Hùng Ưng sinh ra cảm giác rất xấu.

Hùng Ưng cắn răng một cái, đạp mạnh một bước đánh về phía Ôn Văn, một đám này có với khi đánh người đất sét dùng nhiều sức hơn .

Hùng Ưng không muốn tổn thương người khác, nhưng cũng không bảo thủ, vì thế mỗi khi thợ săn tìm tới muốn bắt đều bị cậu ta đánh cho xám xịt, nhưng Ôn Văn dù sao cũng khác với những thợ săn mà Hùng Ưng từng đánh bại trước kia, Ôn Văn là siêu thợ săn thực lực Đồng Hóa trung tụt!

Năng lượng màu tím đen xuất hiện ở bên phải cơ thể bất động của Ôn Văn, lực đẩy làm anh di chuyển sang trái nửa mét, tránh được cú đâm của Hùng Ưng, tiếp đó anh dùng cây gậy bên tay trái đâm về phía ngực Hùng Ưng.

Đối mặt với cây gậy đâm tới, Hùng Ưng nhảy ra sau hai mét để tránh né.

Đối với phản ứng tránh né của Hùng Ưng, Ôn Văn cũng không bất ngờ, hết thấy đều nằm trong dự đoán của anh, một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa nếu ngay cả chiêu này cũng không tránh được thì đi tìm một miếng đậu hủ đập đầu chết đi cho rồi.

Vì thế Ôn Văn sớm đã tính toán bố trí đối với hành động né tránh của Hùng Ưng, ngay lúc Hùng Ưng nhảy lên, tay phải cầm thanh kiếm dài của Ôn Văn cũng vung lên, một đạo kiếm khí theo hình thức nhũ băng hỗn loạn bắn về phía Hùng Ưng.

Số nhũ băng này mới chính là sát chiêu mà Ôn Văn chuẩn bị, phạm vi rất lớn, đồng thời chỉ cần bắn trúng thì Hùng Ưng sẽ

mắt khổng chế trong một khoảng thời gian ngắn!

Hùng Ưng ở trên không trung không thể mượn lực, đồng thời vừa mới né tránh một đòn tấn công của Ôn Văn, trong lòng có chút thả lỏng, vì thế Ôn Văn cảm thấy kiếm này của mình khẳng định có thể trúng mục tiêu.

Trên thực tế, biểu cảm của Hùng Ưng quả thực rất hoảng loạn, nhưng tình huống làm Ôn Văn không ngờ tới cứ vậy xảy ra.

Nháy mắt khi sắp bị nhũ băng bắn trúng, Hùng Ưng thế mà lại giẫm lên nhũ băng Ôn Văn phóng tới, tiếp tục nhảy thêm một lần, hoàn mỹ thoát được đòn tấn công của Ôn Văn.

Ôn Văn giống như nhìn thấy thứ thú vị, ngạc nhiên nhìn Hùng Ưng hỏi: “Làm sao làm được như thế, quả nhiên cậu giấu bài!”

Nếu là bản thân Ôn Văn, tránh thoát được đòn tấn công này đương nhiên không có gì bất ngờ, nhưng người này trước đó ngay cả cú đá gạt giò của anh cũng không tránh được, lần này sao lại có thể phản ứng nhanh đến vậy?

Hùng Ưng không trả lời vấn đề của Ôn Văn bắt đầu chạy vòng quanh người Ôn Văn thật nhanh, vừa chạy dáng người của cậu ta vừa phát sinh dị biến.

Chỉ qua một lần tiếp xúc, Hùng Ưng liền đoán được nếu mình không dốc toàn lực đối phó thì chỉ sợ sẽ thật sự bị Ôn Văn dễ dàng bắt được!

Bả vai, khuỷu tay và đầu gối mọc ra gai xương nhọn hoắt, trên tay và chân cũng mọc ra lớp vảy, một cái đuôi dài dữ tợn màu đỏ cũng đâm rách vải quần chui ra.

Hiện giờ cả người Hùng Ưng trông không hề giống như nhân loại, mà càng giống như quái vật dữ tợn.

Ôn Văn tấm tắc lấy làm lạ nhìn Hùng Ưng nói: “Đây là trạng thái Đồng Hóa của cậu à, rất oách.”

“Không đúng, trước đó cậu nắm giữ sức mạnh rất trúc trắc, không giống người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa bình thường, cậu là mượn thứ gì đó để có sức mạnh, hay là cậu căn bản không phải nhân loại?”

Chương 387 - Rồng lửa và cùng đường bùng nổ

Hùng Ưng không trả lời Ôn Văn, chỉ nhanh chóng tiếp cận Ôn Văn, một móng vuốt chộp về phía ngực anh.

Phong cách chiến đấu của Hùng Ưng hiện giờ giống như một con thú ăn thịt hung dữ mạnh mẽ, sức mạnh và tốc độ so với trước đó không phải chỉ mạnh hơn bậc!

Thế nhưng mức độ gia tăng này chỉ làm Ôn Văn hơi kinh ngạc một chút mà thôi, anh không hề bối rối chút nào, bởi vì anh hoàn toàn nắm chắc mình có thể bắt được Hùng Ưng.

Ôn Văn dễ dàng dùng tay đẩy cổ tay Hùng Ưng, tiếp đó một cước đá vào ngực Hùng Ưng, đạp cậu ta bay ra ngoài.

Sau đó Ôn Văn lấy ra một khối đá lửa kỳ quái, búng tay một cái, dùng khả năng của dê yêu hút dưỡng khí phun ra ngọn lửa hùng hực hướng về phía Hùng Ưng!

“Nhiệt độ của ngọn lửa này cực cao, chắc hẳn cậu ta sẽ bị thương một chút đi.”

Ôn Văn đã cố gắng khống chế nhiệt độ của ngọn lửa, đề phòng nó làm bỏng mắt Hùng Ưng.

Nhưng khi ngọn lửa tan hết, Ôn Văn nheo nheo mắt, bởi vì Hùng Ưng căn bản không bị tổn hại chút nào!

Sân bóng ở khu Hoa Phủ thường đều là nhân tạo, cỏ và đất đều là nhựa và hạt nhựa, mà xung quanh Hùng Ưng đã cháy đen, số hạt nhựa kia đã bị thiêu thành đồng tủa ra mùi khét lẹt khó ngửi.

Hùng Ưng đứng ở trung tâm, quần áo trên người bị đốt rụi lộ ra cơ thể quái vật, vảy đỏ ngầu và đầu lâu dữ tợn, đôi mắt vàng ươm, đôi cánh rồng thật to ở phía sau, miệng và cơ thể không ngừng bốc ra khói trắng.

Ôn Văn nhìn tạo hình của Hùng Ưng, tấm tắc kỳ lạ nói: “Đây đúng là một con rồng lửa nhỏ phương tây, khó trách cậu lại đặt biệt hiệu của mình là Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ, có điều như vậy cũng tốt, cậu càng mạnh thì tôi lại càng thích.”

Trước đây khi thực lực của Ôn Văn còn yếu, suýt chút nữa đã bị con rồng sấm sét trên núi Tề Linh diệt gọn, hiện giờ anh muốn xem thử xem năng lực chiến đấu của rồng phương tây và rồng phương tây khác nhau chỗ nào.

Sau khi biến thành dáng vẻ này, Hùng Ưng hướng về phía Ôn Văn há rộng miệng, một ngọn lửa nóng hùng hực phun ra ngoài, lúc ngọn lửa từ miệng Hùng Ưng phun ra chỉ có kích cỡ một quả bóng, khi tới trước mặt Ôn Văn còn một mét thì biến thành một trụ lửa to cả mét!

Ôn Văn cười he he, kiếm dài trong tay vung lên chém một đạo hàn băng về phía Hùng Ưng, băng và lửa đụng nhau sinh ra một lượng hơi nước lớn màu trắng.

Thanh kiếm trong tay Ôn Văn từng là vũ khí của quái vật cấp Tai Nạn thượng tự, cộng thêm sức mạnh của bản thân Ôn Văn kích phát, hàn băng phóng ra đủ để so sánh với ngọn lửa của Hùng Ưng.

Va chạm qua đi, Hùng Ưng từ trong làn khói lao ra, khớp xương trên người phùng lên ngọn lửa, cấp tốc xông tới chỗ Ôn Văn.

Mà Ôn Văn mang theo biểu tình hưởng thụ, dùng năng lượng màu tím đen bao trùm cơ thể, hai tay giang rộng như đang hoan nghênh Hùng Ưng tấn công.

Thật ra cho dù biến thành rồng lửa thì thực lực của Hùng Ưng vẫn kém Ôn Văn xa tít tắp.

Nhưng bởi vì Ôn Văn muốn hưởng thụ chiến đấu nên cố ý dùng năng lực của Nhan Bích Thanh hạ thấp năng lực của mình, duy trì tiêu chuẩn tương đương với Hùng Ưng, như vậy anh có thể hưởng thụ chiến đấu tốt hơn.

Sau khi biến thành dáng vẻ này, cách chiến đấu của Hùng Ưng còn trúc trắc hơn cả trước kia, vì thế bị Ôn Văn có sức mạnh tương đương dễ dàng đè ép.

Thế nhưng Ôn Văn vẫn có thể cảm giác được Hùng Ưng đang nhanh chóng quen thuộc với sức mạnh của mình, bình thường cứ lần trước không chặn nổi đòn tấn công nhưng lần tiếp theo có thể vững vàng tiếp được.

Xử lý xong ba tên tinh linh đùa dai, Trường Tôn Cảnh liền chạy tới hiện trường, nhìn hiện trường chiến đấu của hai người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa giống như hiện trường tai nạn mà không khỏi bật cười chua xót.

Trường Tôn Cảnh cân nhắc tới thực lực của mình một chút, sau đó đành hoang đứng ở bên đường biên sân bóng, hẳn biết nếu mình nhúng tay vào, cho dù không ai nhắm vào hẳn thì hẳn vẫn bị ngộ thương mà thôi.

Vì thế Trường Tôn Cảnh chỉ có thể chờ kết quả, sau đó mới nghiêm túc nói chuyện với Hùng Ưng.

Có áp lực chiến đấu nhất định làm nhiệt huyết Hùng Ưng sôi trào, đây là lần đầu tiên cậu sử dụng trạng thái này chiến đấu, cũng là lần đầu tiên có thể không cần lo lắng giao chiến với đối thủ, không quản mình tấn công thế nào, đối phương vẫn rất thành thạo phản ứng.

Mà trong chiến đấu, Ôn Văn cũng phát hiện Hùng Ưng khó chơi, mỗi khi anh tìm được sơ hở của người này, chuẩn bị bắt lấy cậu ta thì sức mạnh, tốc độ và năng lực phản ứng của Hùng Ưng đều bùng nổ không hợp với lẽ thường, làm hẳn thoát khỏi đòn tấn công của Ôn Văn.

Loại bùng nổ này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau khi giúp hẳn thoát khỏi nguy hiểm sẽ biến mất.

Nếu như Hùng Ưng có thể vẫn luôn duy trì trạng thái này thì cho dù Ôn Văn dốc toàn lực ứng phó thì đối phó với Hùng Ưng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thật ra sự khác thường mà Ôn Văn cảm nhận được là một năng lực của Hùng Ưng, tên của nó là ‘cùng đường bùng nổ’.

Trước khi gặp phải nguy hiểm đủ để làm Hùng Ưng hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu thì cậu ta sẽ tự động tiến vào trạng thái này, các chỉ số cơ thể đều tăng lên một cách bùng nổ, làm cậu ta thoát khỏi nguy hiểm.

Hùng Ưng có thể nhiều lần thoát được thợ săn thành phố Khánh Xuyên vậy bắt cũng là nhờ vào năng lực này, năng lực này có thể coi là thần kỹ khi chiến đấu với cùng cấp.

Vì thế Hùng Ưng có được năng lực này làm Ôn Văn lại càng tận tình hướng thụ cuộc chiến hơn.

Thế nhưng đánh đánh một hồi thì Ôn Văn phát hiện không thú vị, trận chiến này giống như hoàn toàn không có kích thích gì cả.

Anh đơn giản quan sát một chút thì phát hiện thằng nhãi Hùng Ứng này thế mà lại đang nương tay với mình!

Tấn công của Hùng Ứng thoát nhìn hung hãn không gì sánh bằng nhưng tất cả chỉ vì muốn kiềm chế Ôn Văn là chính, cho dù đánh trúng Ôn Văn thì cao lắm cũng chỉ là bầm dập mặt mũi mà thôi.

Vì thế Ôn Văn lui về sau mười mét, nhíu mày nói: “Đừng nương tay, cứ tung hết sức mà đánh, tôi không tới mức cần cậu phải nương tay.”

Hùng Ứng lắc đầu, từ chối yêu cầu của Ôn Văn: “Mặc dù tôi không muốn gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn nhưng tôi biết bọn anh vẫn luôn bảo vệ nhân loại, nếu như không phải vì nguyên nhân của tôi, tôi thật sự muốn gia nhập với bọn anh.”

Ôn Văn chơi thất vọng, lắc đầu nói: “Nếu cậu đã nghĩ như vậy thì tôi tôn trọng suy nghĩ của cậu... có điều chiến đấu như vậy thực không thú vị, kế tiếp cậu phải cẩn thận, tôi muốn dốc toàn lực!”

Năng lượng màu tím đen bao bên ngoài cơ thể Ôn Văn trước đó đột nhiên bùng lên giống như ngọn lửa rực cháy bao quanh lấy người anh, làm anh trông như ma thần giáng thế.

Đồng thời vánh mắt của Ôn Văn hơi đỏ lên, làm cho cả người anh có khí chất ở giữa điên cuồng và lý trí, hiện giờ Ôn Văn đã tiến vào trạng thái giới hạn!

Hiện giờ tay phải của Ôn Văn chọn thể chất vô diện ma, tay trái chọn thể chất Nhan Bích Thanh, trong trạng thái giới hạn này, anh có thể sử dụng toàn bộ năng lực của hai con quái vật.

Ngoài ra năm ngón tay trên tay phải anh phân biệt chọn năm loại năng lực của quái vật, năm loại năng lực này theo thứ tự là:

‘Khiên ánh sáng thần thánh’ của thiên sứ Phỏ Quang, có thể tạo ra khiên ánh sáng bao xung quanh cơ thể chống lại được tấn công của cấp Tai Nạn!

‘Móng vuốt kinh hoàng’ của khủng thú ma, khi bàn tay đánh trúng đối phương có thể phóng ra ma lực sợ hãi, ngoại trừ lực phá hoại mạnh mẽ thì còn có thể loại trừ đi ý chí chiến đấu của đối thủ.

Về phần ba khả năng còn lại, theo thứ tự là ‘hút dưỡng khí’ của dê yêu hút dưỡng khí, ‘phi tiêu bài tây’ của tướng quân bài tây, và ‘tạo hình chất lỏng’ của công chúa hắc thủy!

Hai quái vật cấp Tai Nạn còn lại là quái vật địa cung và cô bé quàng khăn đỏ thì trên người bọn họ không có năng lực làm Ôn Văn xem trọng.

Vì thế hiện giờ chính là trạng thái mạnh nhất của Ôn Văn!

Chương 388 - Ôn Văn độc toàn lực

Nghe nói Ôn Văn còn chưa sử dụng toàn lực, Hùng Ưng đã khẩn trương, cả người căng thẳng, cảnh giác đề phòng Ôn Văn tập kích.

Tình huống của mình thì mình tự biết, mặc dù đối mặt với Ôn Văn hiện giờ Hùng Ưng đã có chút mệt mỏi rồi, nếu như Ôn Văn còn có thể mạnh hơn thì Hùng Ưng thật sự không nắm chắc có thể cản Ôn Văn.

Ôn Văn thu hồi kiếm dài và cây gậy, không sử dụng bất kỳ loại vũ khí nào, tay trần đối mặt với rồng lửa cỡ nhỏ Hùng Ưng, thế nhưng Hùng Ưng cảm nhận được áp lực mà trước đó không thể nào so sánh.

“Chú ý... tôi bắt đầu đây!”

Vừa dứt lời thì Ôn Văn đã xuất hiện ở trước mặt Hùng Ưng, năm ngón tay có hình dạng móng vuốt chụp về phía Hùng Ưng.

Lần này tốc độ tấn công của Ôn Văn còn nhanh hơn trước rất nhiều, Hùng Ưng kích hoạt cùng đường bùng nổ, khó khăn lắm mới thoát được đòn tấn công đó.

Tay Ôn Văn chụp xuống đất, trực tiếp quấu ra năm cái rãnh sâu dài hơi mười mét sâu gần một mét, hơi thở khó có thể diễn tả từ trong khe hở này tỏa ra làm Hùng Ưng cảm nhận được sợ hãi khó tả.

Bị sự sợ hãi kích thích, Hùng Ưng liều mạng phà ra một ngọn lửa về phía Ôn Văn, nhưng Ôn Văn trốn cũng không trốn, găng tay Tai Ách xuất hiện, tay phải hướng về phía ngọn lửa.

Ngọn lửa kia giống như gặp phải lỗ đen cắn nát vào trong tay Ôn Văn, đây là năng lực của găng tay bên phải, có thể cắn nuốt siêu năng lực!

Sau khi ngọn lửa tản đi, Hùng Ưng khẩn trương nhìn chăm chăm Ôn Văn, muốn sớm đề phòng Ôn Văn công kích một lần nữa.

Nhưng ngay lúc đó trên người Ôn Văn đột nhiên hiện lên một chiếc khiên tạo thành từ ánh sáng tỏa ra ngàn tia hào quang, Hùng Ưng đang chăm chú nhìn Ôn Văn bị ánh sáng làm chói tới mức không mở mắt ra nổi.

Trong lúc bối rối Hùng Ưng chỉ có thể phùng lên ngọn lửa ở quanh người mình, ngăn cản Ôn Văn đến gần.

Nhân cơ hội này, cơ thể Ôn Văn đột nhiên hư hóa, xuyên qua ngọn lửa vọt tới trước mặt Hùng Ưng, số liệu màu xanh lá cây ngưng tụ trên tay trái của anh, một chưởng đánh vào bụng Hùng Ưng.

Tiếp đó, ngọn lửa đỏ rực bùng phát!

Vốn nhờ có ngọn lửa nên tổn hại mà Hùng Ưng phải gánh chịu rất nhỏ, nhưng nó lại gia tăng lực đẩy từ lực chưởng của Ôn Văn, đẩy văng Hùng Ưng ra ngoài, lực xung kích quá lớn làm Hùng Ưng ở trên không trung bị gió đè ép tới không thể nhúc nhích.

Cuối cùng Ôn Văn xoay sang hướng Hùng Ưng, tiện tay ném một quả cầu năng lượng màu tím đen đánh vào năng lượng bộc phát trên người cậu ta, đánh nát lớp vảy rồng.

Lần này lực bùng nổ không có chút tác dụng gì, chỉ có thể dựa vào lực đánh của Ôn Văn mà từ không trung rơi xuống.

Trường Tôn Cảnh ở bên cạnh xem cuộc chiến không khỏi há to miệng, thì thào nói: “Chỉ mới mấy tháng mà hắn đã từ thợ săn địa phương trưởng thành đến mức này.”

Trường Tôn Cảnh từng đi theo bên cạnh siêu thợ săn ‘Băng Hà’, đương nhiên biết thực lực Ôn Văn đã đạt tới cảnh giới Đồng Hóa trung tự!

Mà Hùng Ưng từng làm Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Khánh Xuyên bọn họ không làm gì được, lúc này trực tiếp bị Ôn Văn nghiêm túc đánh bẹp!

“Lúc mình ở cảnh giới Năm Giữ, hắn thậm chí còn không phải người siêu năng, lần gặp mặt ở thành phố Phù Dung Hà, thực lực của mình và hắn cũng không cách xa như vậy....”

“Là mình quá lười biếng, mình phải bắt nhiều quái vật hơn, tranh thủ sớm ngày bước vào cảnh giới Đồng Hóa, sau đó

mình muốn tham gia sát hạch siêu thợ săn!”

...

Ôn Văn không có tâm tư chú ý tới suy nghĩ trong lòng Ares, anh lấy dây thừng ra trói chặt Hùng Ưng lại, sau đó tìm một gốc cây lớn ở gần đó treo cậu ta lên.

Loại dây thừng này là trang bị đặc biệt mà Hiệp Hội Thợ Săn cấp cho siêu thợ săn, một khi bị loại dây thừng này trói lại, cho dù là cường giả cấp Tai Nạn cũng rất khó giãy thoát.

Tuy dây thừng này không bằng sợi xích đen của Ôn Văn nhưng cũng coi như là đồ tốt.

Sau khi bị Ôn Văn bắt giữ, Hùng Ưng bắt đầu không thể bảo trì được dáng vẻ hóa rồng, khôi phục hình người, tuy quần áo đã bị Ôn Văn đốt rụi nhưng Ôn Văn trói dây thừng đủ nhiều nên tình cảnh cũng không đến mức bất nhã.

Mặc dù cơ thể cao lớn nhưng nhìn gương mặt ngây ngô của Hùng Ưng, Ôn Văn tấm tắc kỳ lạ nói: “Chậc, đúng là đứa trẻ.”

“Trước đó cậu nói với tôi là sẽ không tiếp tục xuất hiện nữa, tôi rất muốn biết nguyên do, nếu như cậu có thể thuyết phục tôi, có lẽ tôi sẽ không bắt cậu đi.”

Hùng Ưng im lặng một hồi mới nói: “Tôi chỉ có thể nói với anh, sau này tôi sẽ không tiếp tục xuất hiện nữa, anh có bắt tôi cũng chẳng có ích lợi gì.”

Hùng Ưng là người cố chấp, cũng là người không giỏi chia sẻ nỗi đau của mình, muốn cậu nói với một người xa lạ rằng mình sắp chết, chuyện này rất khó.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, Hùng Ưng hiện giờ ở trong mắt Ôn Văn chỉ là một đứa bé giận dỗi: “Bây giờ tôi đã biết diện mạo của cậu, tôi có thể tìm được cha mẹ cậu bất cứ lúc nào, không biết bọn họ có biết vị Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ thần bí kia chính là cậu không nhỉ?”

Nghe ra được ý tứ uy hiếp trong lời nói của Ôn Văn, Hùng Ưng kích động, dây thừng cũng phát ra tiếng cọt kẹt.

Hùng Ưng vừa giãy giụa vừa rống giận nói: “Nếu anh tìm cha mẹ tôi gây sự, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”

“Sẽ không bỏ qua cho tôi... đây là lời uy hiếp yếu ớt nhất vô lực nhất mà tôi từng nghe thấy.”

Ôn Văn giờ cây gậy hướng về phía cơ thể Hùng Ứng chọt nhẹ một cái, Hùng Ứng liền bủn rủn không còn sức, không thể nào giãy giụa kịch liệt như vậy nữa.

“Bạn đã không muốn tôi tìm cha mẹ bạn, vậy bạn nói với tôi đi, tôi là người tốt, thấy tuổi tác bạn không lớn lắm, lại chưa từng làm chuyện xấu, có vài phương pháp tôi không muốn sử dụng với bạn.”

Sau đó giọng nói Ôn Văn trở nên nghiêm nghị: “Nhưng nếu bạn thật sự không chịu nói, tôi cũng có cách để bạn phải nói ra hết tất cả, không quản bạn có tin hay không, mấy hôm trước có một thiên sứ chịu hình phạt của ta xong, bây giờ ta bảo hắn rửa chân cho ta hắn cũng không dám phản kháng!”

Hùng Ứng khẽ cắn môi, quay đầu đi không để ý tới Ôn Văn.

“Tưởng tôi đang hù dọa con nít à, chuyện này tôi thật sự làm được đấy!”

Nhìn Hùng Ứng mạnh miệng, Ôn Văn giận không có chỗ phát tiết, anh cầm lấy thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn, nhắm vào Hùng Ứng quét hình một chút, một lát sau tin tức của Hùng Ứng xuất hiện trên thiết bị.

Ôn Văn xem tin tức trên thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, từng câu từng câu đọc cho Hùng Ứng nghe.

“Tên Hùng Ứng, giới tính nam, mười bảy tuổi, quê quán tỉnh Trọng Thục thành phố Khánh Xuyên, học sinh trung học phổ thông của trường trung học số mười chín thành phố Khánh Xuyên, kinh nghiệm giao tiếp: không...”

“Một chàng trai học cấp ba, không có bạn gái cũng thôi đi, ngay cả bạn trai cũng không có thì đúng là không có tiền đồ...”

“Khoan đã, hình như mình cũng không có, bỏ qua vậy.”

Mỗi khi Ôn Văn nói một câu, Hùng Ứng lại run lên một chút, cảm giác chuyện mình ẩn giấu bị người ta từng chút từng chút xé mở thật sự không dễ chịu.

“Mắc bệnh nan y, dự tính thời gian tử vong... khoan đã, tức là năng lực của cậu chỉ mới có được từ hai tháng trước?”

Mặc dù Ôn Văn từng chút tới gần chân tướng nhưng Hùng Ứng vẫn không chịu nói gì với Ôn Văn, Ôn Văn cũng không biết cậu ta rốt cuộc kiên trì cái gì.

“Ngụy Thám tiên sinh, có thể để tôi nói chuyện với cậu ấy một chút không?” Trường Tôn Cảnh đi tới, nói với Ôn Văn.

Ôn Văn nhún vai nói: “Tùy ý anh, giao cậu ta cho anh đây.”

Chương 389 - Viện bảo tàng

Mục đích Trường Tôn Cảnh theo Ôn Văn hành động chính vì tìm được Hùng Ứng, nói chuyện đằng hoàng một phen, vì thế Ôn Văn cũng không ngại cho Trường Tôn Cảnh cơ hội này, hơn nữa để Trường Tôn Cảnh nói chuyện với Hùng Ứng một chút, nói không chừng có thể có được thu hoạch không tưởng.

Đứng ở trước mặt Hùng Ứng, Trường Tôn Cảnh vừa định nói chuyện thì cởi áo choàng da sói màu trắng của mình ra khoác lên người Hùng Ứng.

Bảo Trường Tôn Cảnh giống như Ôn Văn, nói chuyện với một người đàn ông bị đốt trụi quần áo còn bị dây trói lại tiến hành trò chuyện không chướng ngại rõ ràng có chút khó khăn.

“Hai chúng ta không phải lần đầu tiên gặp mặt, tôi bị cậu đánh nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức trò chuyện, tên của tôi là Trường Tôn Cảnh, tôi là thợ săn.”

Thấy Trường Tôn Cảnh, ánh mắt Hùng Ứng có chút né tránh.

Trong số tất cả thợ săn, chỉ có một mình Trường Tôn Cảnh là vẫn luôn kiên nhẫn đuổi bắt cậu, sau khi đánh Trường Tôn Cảnh vài lần, nhìn thấy Trường Tôn Cảnh, Hùng Ứng ngược lại lại cảm thấy hơi sợ.

Trường Tôn Cảnh cười nói: “Cậu không cần lo lắng, tôi sẽ không vì chuyện cậu đánh tôi trước kia mà trả thù cậu.”

“Tôi đã từng trải qua giai đoạn giống như cậu, cố chấp muốn cố gắng đổi lấy một thứ gì đó, thế nhưng bản thân tôi biết tâm tình như vậy là không tốt, gặp cậu tôi liền nhớ lại tôi khi đó.”

“Có đôi khi quá kiên cường ngược lại chính là làm hại chính mình, buông bỏ trách nhiệm trên vai, để người khác chia sẻ với cậu mới là một lựa chọn tốt.”

Hùng Ứng mở miệng nói: “Anh không biết cái gì cả.”

“Vậy cậu nói cho tôi biết đi.”

...

Ôn Văn ngồi trên khán đài sân bóng, ăn dưa hấu thuận tay lấy từ tiệt lẩu.

Ừm...

Tiệt lẩu ‘Hồ Thượng Trảo’ còn cung cấp trái cây miễn phí cho nhóm thợ săn ăn quýt bọn họ, Ôn Văn bỏ hết những loại mình thích vào tủ lạnh trong trạm thu nhận.

Ăn nửa giờ thì cuộc nói chuyện của Trường Tôn Cảnh và Hùng Ứng mới kết thúc.

Trường Tôn Cảnh đi tới bên cạnh Ôn Văn, nói với anh: “Hiện giờ cậu đã có thể tới hỏi chuyện cậu ta rồi, cậu ta sẽ nói hết những gì mình biết với cậu.”

“Đây là một thằng nhóc rất cứng đầu, anh làm thế nào thuyết phục được thế?” Ôn Văn tò mò hỏi.

“Dùng tình cảm phục người, dùng lý trí hiểu người, chỉ vậy thôi, nhiều khi người không chịu khuất phục không phải không thể nào thuyết phục, mà là phương pháp thuyết phục không đúng mà thôi.” Nói xong, Trường Tôn Cảnh liền cười ha hả đứng ở một bên.

Cởi bỏ gút mắc của Hùng Ứng làm Trường Tôn Cảnh rất cao hứng.

Mà Ôn Văn nhìn gương mặt tươi cười kia, đem ấn tượng về vị đạo khách lạnh lùng này chuyển thành mẫu người giống như bác gái tri âm.

Trước khi hỏi chuyện, Ôn Văn đưa cho Hùng Ứng một khối dưa Hami, Hùng Ứng do dự một chút rồi bỏ vào miệng ăn.

“Rất tốt, ăn dưa của tôi thì chính là người của tôi, hiện giờ nói chuyện của cậu đi.”

Hùng Ưng thờ dài một tiếng nói: “Chuyện này nói ra rất dài dòng.”

Ôn Văn ngồi dưới đất, lấy ra hai chai bia đặt dưới đất, làm ra dáng vẻ nghe chuyện xưa nói: “Không sao cả, thời gian của tôi nhiều, tốt nhất là kể hay một chút.”

Bia này, đương nhiên cũng là Ôn Văn mang đi từ tiệm lẩu ‘Hồ Thượng Trảo’.

“Bốn tháng trước, tôi bị chuẩn đoán mắc bệnh nan y, sau đó trải qua hai tháng điều trị, nếu tôi còn tiếp tục điều trị thì sẽ tiêu hết số tiền tiết kiệm của gia đình để đau đớn vật vã trên giường bệnh bốn tháng rồi chết đi, nhưng nếu không tiếp nhận điều trị thì chỉ có thể sống được hai tháng.”

“Tôi không muốn thời gian cuối cùng của cuộc sống sẽ trải qua trên giường bệnh, cũng không muốn dùng hết tiền tiết kiệm của gia đình, như vậy sau khi tôi chết rồi cha mẹ sẽ không có cách nào tiếp tục sống.”

“Vì thế tôi chọn lựa hưởng thụ hai tháng sống cuối cùng, trong phạm vi thành phố Khánh Xuyên, cố hết sức phóng túng chính mình, vượt qua hai tháng cuối cùng của cuộc đời mình.”

Ôn Văn nhún vai, đối với lựa chọn của Hùng Ưng, anh cũng không nói được là đúng hay sai.

Nhưng nếu trước đây Ôn Văn có cơ hội để mẹ sống nhiều hơn một khoảng thời gian thì anh cũng sẽ nỗ lực bằng bất cứ cái giá nào.

Thế nhưng mẹ có hi vọng anh làm điều đó hay không thì anh không chắc.

“Sau đó, tôi tới viện bảo tàng duy nhất ở thành phố Khánh Xuyên mà mình chưa từng tới, chính là ở nơi đó tôi đã xảy ra thay đổi!”

“Viện bảo tàng quý hiếm đệ nhất liên bang!” Ánh mắt Ôn Văn híp lại, trực tiếp nói ra.

“Ôi chao, anh cũng từng tới đó à?” Hùng Ưng thực kinh ngạc hỏi.

Ôn Văn không trả lời vấn đề của Hùng Ưng, đầu óc điên cuồng vận chuyển.

Nếu như Hùng Ưng thật sự nhờ vào viện bảo tàng đó trốn được số chết, cũng có được năng lực như bây giờ thì chúng tỏ viện bảo tàng kia tuyệt đối có vấn đề.

Nhưng trước đó Ôn Văn đã tự mình dò xét nơi đó, không phát hiện chút vấn đề nào cả, chúng tỏ viện bảo tàng đó ẩn dấu rất sâu.

Mà trực tiếp làm Hùng Ưng có được sức mạnh cấp Tai Nạn tức là ẩn bên trong viện bảo tàng đó là một nguồn năng lượng to lớn!

Hiện giờ Ôn Văn đã quyết định, cho dù thế nào cũng phải tới đó một lần nữa, tìm ra thứ ẩn nấp bên trong!

“Cậu nói tiếp đi, sau khi tới viện bảo tàng thì xảy ra chuyện gì?”

Sau đó Hùng Ưng bắt đầu kể lại trải nghiệm của mình, Ôn Văn thì không ngừng phân tích lời cậu ta nói.

Khi Ôn Văn biết Hùng Ưng lấy một trái tim ở viện bảo tàng mới có được năng lực này thì anh liền biết ‘trái tim ma quỷ’ kia khẳng định là vật thu nhận có cấp bậc tương tự với vòng tay triết học, thế mà nơi đó lại có thể trực tiếp tặng một vật thu nhận cấp bậc như thế đi!

Vì thế viện bảo tàng này đáng giá để Ôn Văn dồn một trăm hai mươi ngàn phần cảnh giác, hiện giờ anh đang là thực lực cấp Tai Nạn, nơi này có lẽ không đụng được.

Anh chỉ cần hỏi ra chuyện của Ôn Duệ, về phần những chuyện khác thì báo lên cho Hiệp Hội Thợ Săn xử lý tương đối thỏa đáng.

Sau khi nghe thấy tin tức về viện bảo tàng, Ôn Văn không quá chú ý tới câu chuyện của Hùng Ưng, nhưng khi nghe Hùng Ưng nói mỗi khi mình cứu người thì bị tổn hại một phần sinh mệnh, anh vẫn nhịn không được chân động.

Đứa nhỏ này thật sự làm Ôn Văn phải thay đổi cách nhìn.

Ở trong mắt Ôn Văn, tất cả nhân loại kỳ thật chỉ có màu xám tro.

Người cao thượng cũng thế, kẻ bỉ ổi cũng thế, ngoại trừ người điên thuần túy thì tất cả mọi người đều là màu xám tro.

Người cao thượng đến đâu cũng sẽ có chỗ bần không muốn để người ta biết, kẻ bỉ ổi tới đâu cũng sẽ dành thiện ý cho một thứ gì đó.

Đúng sai, thiện ác, thật ra là chuyện rất trái lương tâm.

Nhưng không thể nghi ngờ Hùng Ưng chính là người như thế, Ôn Văn thật sự kính trọng.

Bản thân anh không thể làm được chuyện hi sinh chính mình để cứu vớt người xa lạ, Ôn Văn biết những người khác cũng rất khó làm được chuyện đó.

“Cứu thêm một người nữa thì tôi sẽ chết, vì thế sau này tôi sẽ không dùng thân phận này xuất hiện nữa.”

“Một năm sinh mệnh cuối cùng này, tôi muốn trải qua với gia đình của mình.”

Hùng Ưng kết thúc tự thuật, Trường Tôn Cảnh đau lòng nhìn Hùng Ưng, mà tất cả suy nghĩ của Ôn Văn đều không thể nhìn ra từ biểu cảm trên mặt.

Anh đưa tay đặt trước ngực Hùng Ưng, để sức mạnh của mình thử thăm dò, xác nhận trong lồng ngực Hùng Ưng là một trái tim tràn đầy ác ý.

Đó chính là trái tim ma quỷ kia, có trái tim này tồn tại thì gần như có thể chứng minh lời Hùng Ưng nói là sự thật.

Nếu trong người cậu ta có một trái tim luôn kích động cậu ta làm chuyện xấu, thực tế thì cậu ta không cần phải lừa gạt Ôn Văn làm gì.

Chương 390 - Con rối ác ma

Ôn Văn im lặng một lúc lâu, anh không biết có nên thả Hùng Ưng hay không.

Cưỡng chế bắt cậu ta đi, Ôn Văn cảm thấy nó không hợp với ý của mình, nhưng nếu thả cậu ta đi, trái tim ma quỷ kia chính là một quả bom hẹn giờ, không thể để mặc nó không ai giám sát.

Lòng người có đôi khi chính là không đáng giá tin tưởng như vậy, cho dù trước kia Hùng Ưng làm nhiều chuyện như vậy,

Ôn Văn cũng không đảm bảo trước khi chết cậu ta sẽ không thuận theo ý muốn của trái tim ma quỷ.

Mà hiện giờ sinh mạng của Hùng Ưng chỉ còn lại một năm, lại không thể vì người khác mà chiến đấu, vì thế bảo cậu ta gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn là không có khả năng.

Suy nghĩ một phen, Ôn Văn nói với Trường Tôn Cảnh: “Nếu tôi đã bắt được cậu ta thì nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, kế tiếp giao cho thợ săn thành phố Khánh Xuyên bọn anh xử lý.”

“Một năm cuối cùng của cậu ta, bọn anh nhất định phải giám sát thật tốt, nếu cậu ta gặp phiền phức, trong tình huống tôi có đủ khả năng, tôi sẽ giúp một lần.

Nói xong, Ôn Văn liền xoay người rời đi.

Ở ngoài sáng, giao cho Hiệp Hội Thợ Săn xử lý là cách tốt nhất, mà hiện giờ Ôn Văn chuẩn bị xử lý chuyện viện bảo tàng, sau đó sẽ để Hùng Ưng gia nhập trạm thu nhận.

Cho dù sức mạnh của trạm thu nhận không thể giúp Hùng Ưng thoát khỏi cái chết, nhưng ít nhất Hùng Ưng sẽ luôn nằm trong lòng bàn tay Ôn Văn.

Công việc giải quyết tốt hậu quả, Ôn Văn không tham gia, bởi vì hiện giờ tất cả tâm tư của anh đều đặt vào viện bảo tàng.

Không chờ tới ngày hôm sau, Ôn Văn đã trực tiếp tới bên ngoài viện bảo tàng.

Lúc này thời gian đại khái khoảng ba giờ sáng, không gian an tĩnh, chỉ có tiếng hoạt động của đám sinh vật hoạt động về đêm như mèo hoang và lũ dơi.

Ôn Văn đứng trong bóng râm bên ngoài viện bảo tàng, ánh mắt âm u.

Anh muốn tìm được tin tức mình muốn ở trong viện bảo tàng này, nhưng trực tiếp xông vào hỏi chính là phương pháp ngu xuẩn nhất.

Hiện giờ Ôn Văn không biết viện bảo tàng này rốt cuộc thuộc về ai, có bao nhiêu thế lực, thậm chí cũng không biết đối phương là địch hay bạn.

Vì thế Ôn Văn cần phải thử viện bảo tàng này một chút, vì thế anh tiến vào trạm thu nhận, đi tới bên ngoài phòng giam Từ Hải.

Lúc này Từ Hải đang cầm một vài công cụ kỳ quái đang bận rộn với những phần tay chân cơ thể không phải nhân loại, trên những phần thi thể này đều quanh quẩn hơi thở không may, người bình thường nhìn thấy hình ảnh này thậm chí có khả năng sẽ bất tỉnh.

“Đã giao số này cho mày một khoảng thời gian rồi, có thành phẩm chưa, tao cần dùng.” Ôn Văn nói với Từ Hải.

Thấy Ôn Văn tới, Từ Hải ngừng công việc trong tay, cung kính nói với Ôn Văn: “Thưa ngài, con rối siêu năng khó làm hơn con rối bình thường rất nhiều, hiện giờ tôi chỉ mới hoàn thành một con rối cấp Tai Hại thôi...”

Không sai, hiện giờ Từ Hải đang chế tạo con rối siêu năng, nguyên liệu sử dụng chính là thi thể của đám ác ma.

Lần trước khi tập kích cứ điểm ác ma, Ôn Văn không chỉ bắt được một số ít ác ma mà còn mang về một lượng lớn xác ác ma.

Bởi vì đám quái vật ra tay không phân nặng nhẹ, ác ma chết nhiều hơn sống không ít, số thi thể đó Ôn Văn giao hết cho Từ Hải, để hắn chế tạo con rối siêu năng.

Chỉ cần có đủ nguyên liệu, cho dù là xác người siêu năng hay xác quái vật, Từ Hải đều có năng lực chế tạo ra con rối có thực lực người siêu năng, với thực lực của hắn bây giờ thì giới hạn cao nhất là cấp Tai Hại.

Trước khi gặp Ôn Văn, hắn đã từng dùng xác báo ma ba đuôi để chế tạo ra con rối cấp Tai Hại.

Loại con rối này tuy kém xa lúc còn sống nhưng hơn ở chỗ nghe lời, hơn nữa cho dù hư hỏng cũng không đau lòng, vì thế Ôn Văn chuẩn bị dùng con rối này để dò xét hư thật của viện bảo tàng kia.

“Một cũng được, giao nó cho tao, tao cần nó đi làm một chuyện.”

Từ Hải gạt đầu, mở cái hộp kiểu quan tài ở bên cạnh tủ trung bày, bên trong là một ác ma cả người bao trùm lông đen, trên đầu là cặp sừng sơn dương.

Từ Hải giới thiệu với Ôn Văn: “Con ác ma này lúc còn sống có khả năng điều khiển thi thể, mà bây giờ sau khi bị tôi chế tạo thành con rối, nó biến thành cái xác bị điều khiển.”

“Kỳ diệu là khả năng điều khiển thi thể của nó vẫn giữ được một chút, vì thế ngài có thể thông qua nó để điều khiển cái xác khác....”

Ôn Văn gạt đầu, anh không quá quan tâm tới chuyện ác ma có năng lực gì, dù sao thì anh cũng chỉ dùng nó như con chốt thí mà thôi.

Vì thế Ôn Văn bỏ năng lực tạo hình chất lỏng đi, đổi thành điều khiển con rối, búng tay một cái, con rối ác ma sơn dương đen kia liền đứng dậy, động tác cứng ngắc đứng ở bên cạnh Ôn Văn.

“Lại lấy một mớ mảnh kim loại hình dạng bài tây tới đây, ta cần dùng.”

Không có khả năng tạo hình chất lỏng, Ôn Văn đương nhiên cần có chút vũ khí để phát huy khả năng phi tiêu bài tây, khách quan mà nói bài tây kim loại sẽ hiệu quả hơn bài tây bằng nước rất nhiều.

Chuẩn bị xong con rối dùng để dò xét, Ôn Văn cũng muốn hóa trang cho mình một chút.

Ngộ lờ như cần chính bản thân Ôn Văn lên sân khấu, anh không thể dùng hình dạng thật của mình, vì thế cần phải dùng một lớp áo may ô.

Khả năng của vô diện ma, cho dù không tiến hành mô phỏng thì cũng có thể tự do thay đổi hình dạng.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn để thân hình của mình trở nên vai u thịt bắp một chút, da đen như then, mắt to như đèn pha, hàm răng trắng nhỏ biến thành răng cưa cá mập.

Siu gương nhìn một chút, Ôn Văn thỏa mãn gạt đầu, dáng vẻ này tuyệt đối không có ai có thể nhận ra anh.

“Kế tiếp, để tao xem thử xem nơi gọi là viện bảo tàng quý hiếm đệ nhất liên bang này rốt cuộc ẩn chứa thứ gì ở bên trong!”

...

Vắt khô khăn lau để qua một bên, dùng khăn trên vai lau mồ hôi, Kiều Khôn cần cù dọn dẹp vệ sinh cả viện bảo tàng.

Mặc dù hẳn chỉ là một người học việc nhưng cũng có vô số phương pháp nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ viện bảo tàng.

Nhưng tự mình dọn dẹp mới biểu hiện được sự tôn trọng của hẳn đối với viện bảo tàng, và sự kính nể đối với kiến thức.

Tuy Kiều Khôn vẫn luôn cười nhạt với những truyền thống này, nhưng nếu hẳn muốn trở thành ‘học sĩ’ thì nhất định phải tuân thủ những quy củ cũ kỹ này trong kỳ thực tập.

Mỗi người học việc khi thực tập sẽ quản lý một tòa kiến trúc đặc biệt.

Nơi Kiều Khôn quản lý là viện bảo tàng, theo hẳn biết thì còn thư viện, ông khắc ký hiệu, phòng triển lãm tài liệu.

Nói là quản lý, kỳ thực Kiều Khôn chỉ là người hầu của tòa nhà này mà thôi, viện bảo tàng sẽ dành cho hẳn những quyền hạn nhất định, mà hẳn cần dùng quyền hạn này để hỗ trợ viện bảo tàng hoàn thành sứ mạng của mình.

Một ngày nào đó khi hẳn gây ra sự cố, viện bảo tàng sẽ thu hồi quyền hạn, sẽ có nhân vật lớn tới tiếp quản nơi này, mà hẳn cũng sẽ mất đi tư cách trở thành học sĩ.

Đương nhiên đối với Kiều Khôn mà nói, đây chỉ là một lần dạo chơi mà thôi, cha của hẳn là một ‘giáo sư’, chỉ cần hẳn từng bước đi tới, tiền đồ nhất định sẽ rất sáng chói.

Thời gian thực tập còn không tới một tháng sẽ kết thúc, vừa nghĩ tới chuyện sau khi chính thức trở thành ‘học sĩ’ sẽ được tiếp xúc với những kiến thức mới, Kiều Khôn liền kích động tới mức chỉ hận không thể nhảy dựng lên.

Hẳn đã sớm hiến dâng tất cả của mình cho kiến thức và trí tuệ, cố gắng có được càng nhiều kiến thức càng kỹ hơn, đây chính là số mệnh đời này của hẳn.

Chỉ là hấn có chút không hài lòng, mỗi thứ bên trong viện bảo tàng này đều là báu vật, nhưng hấn chỉ có thể nhìn mà không thể dùng, tất cả quyền sử dụng đều thuộc về bản thân viện bảo tàng.

Giống như hai tháng trước, tuy trong lòng hấn rất bất mãn nhưng chỉ có thể đưa trái tim ẩn chứa sức mạnh mẽ kia cho một người bình thường vụng về.

Nhưng hết thấy bất mãn này Kiều Khôn chỉ ẩn giấu trong lòng, không biểu lộ ra ngoài.

Đột nhiên hấn ngừng suy nghĩ, nhìn ra ngoài cửa chính viện bảo tàng, nơi đó có một bóng đen ẩn mình trong bóng râm chậm rãi tiến tới gần.

Chương 391 - Viện bảo tàng huyền bí

Cửa viện bảo tàng bị mở ra, một bóng người khoác áo đen dùng một tư thế quái dị đi tới.

“Xin chào, hiện giờ viện bảo tàng đã đóng cửa rồi, muốn tham quan xin hãy quay trở lại vào ngày mai.” Kiều Khôn liếc nhìn người tới một cái liền biết người này không phải người tầm thường, nhưng hấn vẫn dứt khoát biểu lộ thái độ không chào đón.

Quy củ của viện bảo tàng rất đơn giản, ban ngày khi mở cửa thì ai cũng có thể vào tham quan, nếu như có duyên với đồ trong viện bảo tàng thì có thể mang đi.

Nhưng một ngày nào đó trong tương lai, nếu người có duyên không cần món đồ nó nữa, món đồ trưng bày đó sẽ tự mình quay trở lại trong viện bảo tàng.

Đến buổi tối, nơi này cũng hoan nghênh một ít người tới, có người tới giao những vật đủ giá trị cho viện bảo tàng, có người mang đồ giá trị cao hơn để trao đổi đồ trong bảo tàng.

Viện bảo tàng này đã tuân thủ quy tắc này trăm ngàn năm mới để dành được nhiều vật trưng bày mạnh mẽ như vậy.

Có điều người có tư cách tới vào buổi tối đều là nhân vật lớn được viện bảo tàng chú ý, bóng đen đột nhiên xuất hiện này không nằm trong phạm vi được viện bảo tàng hoan nghênh.

“Tôi chỉ muốn hỏi một vài vấn đề.” Ôn Văn điều khiển con rối, dùng âm thanh khàn khàn nói.

Biểu cảm Kiều Khôn lạnh nhạt: “Tôi đã nói nơi này đóng cửa rồi, xin phép không tiếp đón.”

Ôn Văn ở phía sau con rối nhú mào, sau đó dùng giọng nói uy hiếp âm u nói: “Cậu trả lời tôi, chúng ta sẽ hòa bình với nhau, nếu như cậu cố ý không muốn trả lời thì tôi phải ép hỏi thôi.”

Ở trên người Kiều Khôn, Ôn Văn không cảm nhận được siêu năng lực, cũng không cảm nhận được hơi thở siêu năng quá mạnh ở gần đó, vì thế mới muốn uy hiếp.

Cho dù uy hiếp thất bại, cùng lắm anh từ bỏ con rối này chạy trốn mà thôi.

Sắc mặt Kiều Khôn âm trầm, giống như bị lời uy hiếp này chọc giận, phần nộ nói: “Ông tưởng nơi này là nơi nào?”

Con rối ác ma dựng thẳng ngón tay, khàn khàn nói: “Vấn đề thứ nhất... đây là nơi nào?”

Kiều Khôn có chút sùng sốt, tức giận trên mặt cũng biến mất, thì ra người này ngay cả nơi này là nơi nào cũng không biết, như vậy thì không cần phải quá nghiêm túc.

Vì thế Kiều Khôn khuyên nhủ Ôn Văn: “Tôi là phân tử trí thức, không muốn làm những chuyện bạo lực, vì thế hiện giờ chỉ cần ông rời đi thì tôi sẽ bỏ qua hành động bất kính của ông!”

“Hơi thở trên người cậu chỉ sợ ngay cả người siêu năng cảnh giới Thăm Dò cũng không bằng, có tư cách gì bỏ qua cho tôi?” Con rối tiếp tục hung hăng nói.

Thật ra nửa đêm chạy vào căn cứ của người ta, còn uy hiếp như thế là Ôn Văn đuối lý, có điều vì muốn tìm được manh mối của Ôn Duệ, Ôn Văn cũng không quan tâm được nhiều như vậy, cho dù phải dùng vũ lực cũng muốn ép hỏi ra chút tin tức hữu dụng.

Huống chi được xem là một siêu thợ săn, Ôn Văn cũng không biết tới chuyện viện bảo tàng này, chứng tỏ nó là một nơi không có hộ khẩu, không có hộ khẩu thì tự nhiên không có nhân quyền.

“Mày nói tao ngay cả người siêu năng cảnh giới Thăm Dò cũng không bằng?” Biểu cảm Kiều Khôn lạnh băng, cả người trở nên cực kỳ vắn vẹo.

Con rôi ác ma lùi về sau một bước, Ôn Văn thông qua con rôi ác ma cảm nhận một chút, vẫn không phát hiện trên người Kiều Khôn có siêu năng lực, vì thế gật đầu.

“Đám người siêu năng ngu xuẩn bọn mày chỉ là lũ ngu mượn nhờ tài năng thiên phú để thăng cấp chính mình, có tư cách gì đánh đồng với bọn tao!”

“Bọn tao là...”

Nói được phân nửa thì Kiều Khôn dừng lại, có một số việc hẳn không có tư cách nói với người ngoài.

Ôn Văn có chút thất vọng lắc đầu, đang nói phân nửa sao lại ngừng lại chứ, vốn tưởng có thể thu hoạch được chút tình báo, có điều khi Kiều Khôn nổi giận khi này, Ôn Văn cảm nhận được áp lực khó tả, chỉ sợ người này không dễ đối phó như thoạt nhìn.

“Người siêu năng là lũ ngu mượn nhờ tài năng thiên phú để thăng cấp chính mình, không có tư cách đánh đồng với bọn chúng...”

“Từ những tin tức này thì bọn họ ít nhất cũng là một tổ chức, mà tổ chức này thăng cấp chính mình không phải dựa vào thiên phú như người siêu năng, mà là nhờ vào thứ khác, như vậy Ôn Duệ có phải là thành viên của tổ chức này hay không?”

“Lời vừa mới nói ra tựa hồ đã chạm trúng thần kinh của hắn, nhưng trong tình huống đó hắn cũng chỉ trách móc mình mà thôi, lẽ nào hắn không thể dễ dàng ra tay?”

Thông qua một câu nói ngắn ngủn, Ôn Văn đã lấy được một chút tin tức hữu dụng, vì thế anh quyết định tiếp tục hỏi tiếp.

“Nếu như không dựa vào thiên phú, vậy bọn mày làm sao so sánh được với người siêu năng chứ?”

Nghe thấy lời Ôn Văn, sắc mặt Kiều Khôn trở nên âm u, hẳn biết mình đã tiết lộ một ít tin tức, nếu tin tức này bị truyền ra

thì sẽ có ảnh hưởng nhất định tới tương lai sau này của mình ở trong tổ chức.

Im lặng một giây lát, sau đó Kiều Khôn nói với Ôn Văn:

“Không bằng để tao trả lời mày một vấn đề khác.”

“Nơi này là viện bảo tàng bí ẩn, ngoại trừ kho hàng của Hiệp Hội Thợ Săn thì nơi này chính là viện bảo tàng quý hiếm thứ thiệt hàng đầu liên bang, mỗi món đồ trưng bày đều có giá trị không dưới vật thu nhận cấp Tai Nạn!”

“Thậm chí bản thân viện bảo tàng này chính là vật thu nhận cấp Tai Biến!”

“Vô số nhân vật lớn muốn tới nơi này một lần mà không được, hiện giờ mày có tư cách tới nơi này, hẳn phải là may mắn mới đúng.”

Không thể vô cớ ra tay với khách là một trong những quy tắc của viện bảo tàng, vì thế nếu hẳn muốn diệt trừ Ôn Văn thì cần phải làm cho Ôn Văn xúc phạm quy củ nơi này, mà tham lam chính là động lực tốt nhất.

“Mỗi món đồ đều có giá trị cao hơn cấp Tai Nạn...”

Cho dù là Ôn Văn, nhìn thấy những món đồ bày la liệt kia cũng không khỏi thở gấp, thế nhưng anh nhanh chóng tỉnh táo lại, nếu những món đồ kia dễ mang đi như vậy thì sao chỉ có một mình Kiều Khôn trông coi chứ?

Có điều những thứ khác tạm cho qua, nhưng khối hồ phách hươu cao cổ kia sao có thể là thật.

Sau khi vất bỏ lòng tham, Ôn Văn hỏi Kiều Khôn vấn đề mình quan tâm nhất: “Vấn đề kế tiếp, người có biết một người tên là Ôn Duệ hay không?”

“Ôn Duệ... Ôn Duệ!”

Kiều Khôn trừng to mắt, nhìn Ôn Văn từ trên xuống dưới, giống như đang nhìn sinh vật quý hiếm.

Ôn Văn giật mình, Ôn Duệ quả nhiên có liên quan với nơi này, mà Kiều Khôn biết được tung tích của Ôn Duệ!

“Mày biết chuyện gì, xin hãy nói cho tao biết.”

Kiều Khôn đảo quanh Ôn Văn vài vòng, trong mắt tràn đầy dò xét, trong tổ chức của bọn hắn, Ôn Duệ đứng ở bậc thượng cấp, nếu Ôn Văn có liên quan với Ôn Duệ, hắn thật sự không dám làm gì Ôn Văn.

“Tao không có nghĩa vụ phải trả lời vấn đề gì cả, hiện giờ tao phải đóng cửa rồi, mày còn không chịu rời đi thì chính là quy phạm quy tắc của viện bảo tàng, tao sẽ không khách sáo nữa đâu.”

Không dám đối phó Ôn Văn, lại nhìn Ôn Văn không vừa mắt, Kiều Khôn chỉ có thể đuổi Ôn Văn đi.

“Hãy nói ra chuyện mày biết, bằng không... tao sẽ đánh vỡ cái bình sứ này!”

Ôn Văn đứng trước một bệ trưng bày, uy hiếp Kiều Khôn, anh nghĩ rằng trực tiếp tấn công Kiều Khôn có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, vì thế muốn dùng vật trưng bày để uy hiếp Kiều Khôn.

Chương 392 - Bùng nổ xung đột

Thấy Ôn Văn dùng vật trưng bày uy hiếp mình, trong mắt Kiều Khôn lóe lên một ý vui mừng.

Thật ra hắn vốn chỉ là một công cụ của viện bảo tàng này mà thôi, bình thường xử lý chút việc vặt vãnh, rất nhiều chuyện hắn không có quyền tự mình làm chủ.

Giống như khi này, cho dù Kiều Khôn tức giận nhưng cũng không thể ra tay với Ôn Văn.

Nhưng nếu Ôn Văn chủ động xúc phạm quy tắc của viện bảo tàng thì khác, khi đó viện bảo tàng cần người để chế ngự Ôn Văn, lúc này hắn có thể danh chính ngôn thuận trừng trị Ôn Văn!

Vẻ mặt Kiều Khôn bối rối: “Có chuyện gì từ từ nói, đừng động tới vật trưng bày ở nơi này!”

“Vậy mày nói cho tao biết, tất cả những gì mày biết và tin tức liên quan với Ôn Duệ!”

“Không được, tao không thể nói cho mày biết.” Kiều Khôn làm bộ do dự nói.

Ôn Văn nhướng mày, đã có ý thương lượng nhưng lại không chịu nói cho mình biết tin tức mình muốn, như vậy ý tứ của Kiều Khôn đã rất rõ ràng, chính là muốn mình đánh vỡ cái bình sứ này.

Kiều Khôn muốn Ôn Văn làm vậy, cố tình Ôn Văn lại không làm, ngược lại còn cách cái bình kia thật xa.

Thấy Ôn Văn rời xa cái bình sứ, vẻ mặt Kiều Khôn liền hồng mắt, hiện giờ Ôn Văn rõ ràng không chịu làm theo hướng hấn muốn, mà hấn lại không thể cưỡng ngạnh đuổi Ôn Văn ra ngoài, cảm giác này thật sự quá buồn bực.

Mà Ôn Văn cũng cảm thấy bất đắc dĩ, anh biết Kiều Khôn vì lý do nào đó nên bị hạn chế, không dám ra tay, vì thế Ôn Văn cũng không thể chủ động phá hỏng quy củ ở nơi này, chỉ có thể chơi trò dây dưa.

Hai người trừng mắt nửa giờ, ánh mắt Kiều Khôn đột nhiên trở nên kinh ngạc.

“Lúc này tao mới phát hiện mày làm tao có cảm giác rất quái lạ, mày không phải là người cũng không phải quái vật... là một con rối!”

Sau đó Kiều Khôn vui sướng hươ tay múa chân: “Nếu là con rối thì không coi là khách của viện bảo tàng, tao căn bản không cần dùng phương thức đối đãi với khách để đối đãi với mày!”

Ôn Văn nhíu mày, anh cảm giác được hình như sắp có chuyện không tốt xảy ra.

Kiều Khôn chỉ ngón tay về phía con rối ác ma, miệng lẩm bẩm một câu không rõ nghĩa: “A rui ba he ke lu si...”

Loại ngôn ngữ này không giống với bất cứ ngôn ngữ nào mà Ôn Văn từng nghe, phát âm thậm chí vượt khỏi cực hạn năng lực phát âm của nhân loại, thậm chí còn khác với cả dị văn.

Trong lời nói của Kiều Khôn ẩn chứa sức mạnh thần kỳ, nó tạo thành trói buộc vô hình xung quanh Ôn Văn, làm con rối ác ma không thể động đậy.

Sắc mặt của Ôn Văn không được tốt cho lắm, con rối ác ma mặc dù không quá mạnh mẽ nhưng cũng có thực lực cấp Tai

Hại, mà một người trên người không hề có chút siêu năng lực nào lại chỉ bằng một câu nói đã có thể chế ngự được con rôi ác ma!

Eculid hài lòng nhìn con rôi ác ma vặn vẹo cơ thể quỳ dưới đất, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Cho dù hiện giờ hẳn chỉ là một Tập Sự thì sao chứ, con rôi siêu năng rõ ràng có được sức mạnh khổng lồ không phải bị hấn dễ dàng giải quyết đấy sao?

Sau đó Kiều Khôn thở dài một tiếng, đáng tiếc đó không phải là dựa vào sức mạnh của chính hắn để giải quyết, câu thần chú vừa nãy là hắn kích hoạt sức mạnh của viện bảo tàng mà thôi.

Áp chế con rôi này vẫn không có cách nào làm Kiều Khôn hết giận, háng lạng lẽ đặt hai vật trưng bày loại nhỏ ở phía sau con rôi, bởi vì bị trói buộc nên Ôn Văn cũng không phát hiện.

Tiếp đó Kiều Khôn chủ động làm suy yếu trói buộc, Ôn Văn cảm giác được trói buộc suy yếu liền điều khiển con rôi cố giãy giụa, trói buộc khi nãy còn rất bền chắc không thể nào phá vỡ lúc này dễ dàng bị con rôi ác ma giãy ra.

Nhưng chuyện không tốt xảy ra, trong lúc giãy giụa con rôi dùng lực hơi lớn một chút nên làm hai vật trưng bày đặt sát phía sau bị văng đi bể nát!

Sau khi hai món vật trưng bày kia bị hất văng, Ôn Văn cảm giác được một cảm giác áp lực đáng sợ phủ xuống trên người con rôi ác ma, một lần nữa trói buộc nó, lần này không thể nào giãy ra được!

Trên mặt Kiều Khôn lộ ra nụ cười không thể kèm chế được: “Chỉ đưa con rôi tới đây thì tao cao lắm chỉ có thể đuổi mày đi, nhưng bây giờ mày phá hỏng vật trưng bày của viện bảo tàng, đây là khiêu khích viện bảo tàng bí ẩn, tao sẽ đại diện viện bảo tàng bí ẩn trừng phạt mày!”

Từ khi bị Kiều Khôn phát hiện là con rôi thì hình thức thay đổi quá đột ngột, cho dù là Ôn Văn cũng không thể nghĩ ra cách phá giải trong một khoảng thời gian quá ngắn như thế.

Từ lời của Kiều Khôn có thể nhận ra hẳn sẽ đuổi tận giết tuyệt Ôn Văn, nếu Ôn Văn dùng bản thể xuất hiện thì hiện giờ có lẽ anh cũng đang quỳ ở dưới đất, dù sao thì từ trên người con rôi

Ôn Văn cảm nhận được sức chống đỡ trời buộc đã vượt qua cấp Tai Nạn trung tự!

“Xúc phạm tới viện bảo tàng bí ẩn là tội ác tày trời, để tao xem thử xem bản thể của mày rốt cuộc ở nơi nào!” Kiều Khôn đắc ý đi tới trước mặt con rôi, dùng ngón tay đặt lên đỉnh đầu con rôi, bắt đầu thăm dò.

Hiện giờ Kiều Khôn đầy sát ý với Ôn Văn, nếu tìm được cơ hội thì khẳng định sẽ nhỏ cỏ tận gốc.

Sát ý này không phải vô duyên vô cớ mà có, Kiều Khôn di ứng nhất chính là chuyện mình không thức tỉnh siêu năng lực, cộng thêm Ôn Văn từ miệng hắc moi được tin tình báo, hơn nữa lúc bắt đầu Ôn Văn tỏ ra khá hung hăng càn quấy.

Tổng hợp lại tất cả mọi thứ đã tạo ra sát ý của Kiều Khôn.

Trước đó cảm thấy Ôn Văn có khả năng có liên quan tới Ôn Duệ nên sát ý của Kiều Khôn mới khựng lại một chút, nhưng bây giờ chỉ là một con rôi, cho dù hắc thông qua con rôi này để giết chết người đứng sau thì cũng có thể giải thích là vì con rôi này phá hủy quy củ của viện bảo tàng nên bị phản bệ, hoàn toàn không liên quan tới Kiều Khôn hắc cả.

Thật ra hắc sớm đã muốn thử xem viện bảo tàng có thể phát ra thực lực lớn đến cỡ nào, hiện giờ hắc trở thành nhân viên quản lý viện bảo tàng, được trao cho khả năng rất lớn.

Nhưng từ trước tới nay hắc chỉ chịu trách nhiệm quét dọn vệ sinh mà thôi, công việc so với nhân viên phục vụ nhà hàng còn khô khan nhàm chán hơn, hiện giờ chính là cơ hội để thử xem hắc có thể phát ra dạng sức mạnh như thế nào.

Dù sao thì ngoại trừ sau này hắc thật sự trở thành ‘giáo sư’ giống như cha mình, bằng không thì hiện giờ chính là lúc hắc mạnh nhất trong cả đời mình.

“Hắc nói muốn tìm tới bản thể của mình, chỉ là thông qua liên hệ của con rôi tìm kiếm liên hệ với bản thể là năng lực mà cấp Tai Biến mới có thể làm được...”

“Chờ đã, trước đó hắc có nói rằng bản thân viện bảo tàng này chính là vật thu nhận cấp Tai Biến... hắc có khả năng mượn sức của viện bảo tàng này để tiến hành truy lùng mình hay không?”

Một khi nghĩ tới khả năng này, Ôn Văn liền cảm giác được có nguy cơ to lớn sắp đổ ụp xuống, tóc gáy dựng lên, trước tiên quay trở về trạm thu nhận, đồng thời chuyển thành trạng thái ngục độc Tai Nạn.

Nháy mắt Ôn Văn trở vào trong trạm thu nhận, một nguồn năng lượng kỳ lạ xuất hiện ở vị trí Ôn Văn vừa đứng khi nãy.

“Minh ở trong trạm thu nhận, hã có thể truy lùng được mình không?”

Bình tĩnh tập trung lại, Ôn Văn bắt đầu dùng năng lực mạnh mẽ của ngục độc Tai Nạn cảm nhận, anh có thể cảm nhận được có một nguồn năng lượng tối tăm đang lần theo liên hệ của anh và con rối, truy lùng tới!

Ôn Văn không thể xác định được Kiều Khôn có thể xuyên qua trạm thu nhận tìm thấy mình hay không, thế nhưng Ôn Văn không dám thử, đồng thời nương theo mối liên hệ đó, toàn lực đánh ra một cú.

Sự tồn tại của trạm thu nhận không thể vì nguyên nhân này mà bại lộ được!

Chương 393 - Cùng chết với mày

Lần này Ôn Văn dốc hết sức tung ra một phát công kích, sự tồn tại của trạm thu nhận tuyệt đối không thể vì chuyện này mà bị đối phương thăm dò ra.

Năng lượng đen kịt theo liên hệ kia tấn công tới, đụng vào năng lượng u ám của Ôn Văn, dễ dàng bị đánh tan.

Kiều Khôn đang dò xét mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, không khỏi kinh hãi.

Kiều Khôn mượn dùng sức mạnh huyền bí của viện bảo tàng để tiến hành dò xét, ngoại trừ trực tiếp truy lùng tới trên người cường giả cấp Tai Biến, cho dù là sự tồn tại cấp Tai Nạn chân tự cũng không thể nào dẫn tới phản phệ!

Hã biết, có lẽ mình đã đá trúng tâm sất rồi!

Thế nhưng này vẫn chưa xong, mục đích của năng lượng tối đen kia là muốn dò xét, mà năng lượng của Ôn Văn phát ra là

một cú tấn công toàn lực, sức lực hai bên căn bản là hoàn toàn khác biệt, sau khi đánh tan thăm dò của viện bảo tàng, sức mạnh ngục đốc Tai Nạn đánh vào trên viện bảo tàng huyền bí!

Nhưng bản thân viện bảo tàng huyền bí cũng là vật thu nhận cấp Tai Biến, đương nhiên sẽ không tùy ý để sức mạnh của ngục đốc Tai Nạn tổn hại bản thể.

Một bông hoa tinh thể màu đỏ không lồ yên lặng nở rộ trên đỉnh viện bảo tàng, mà thanh thập tự màu đen không lồ từ trên không trung giáng xuống!

Hai luồng sức mạnh cấp Tai Biến va chạm kịch liệt, hết thảy xung quanh viện bảo tàng đều bị nghiền nát, uy lực mạnh mẽ quét ngang khắp thành phố, mỗi người dân trong thành phố Khánh Xuyên đều cảm nhận được cảm giác đè nén khó nói nên lời.

Thật giống như chính mình đang chìm sâu dưới nước, cơ thể bị dòng nước lạnh băng đè ép, có một bàn tay trơn nhẵn lạnh lẽo bịt chặt miệng mũi mình!

May mắn là ở xung quanh viện bảo tàng không có tòa nhà dân cư nào, vì thế cú va chạm này mới không gây ra thương vong cho nhiều người.

Mà người siêu năng thì cảm nhận lại càng rõ ràng hơn, trong cảm giác của bọn họ, ở vị trí viện bảo tàng tựa hồ có hai con quái vật không lồ đang liều mạng chém giết.

Xa xa nhìn lại, có thể nhìn thấy một đóa hoa diêm đũa màu đỏ chông đỡ một cây thập tự to lớn màu đen, làm người ta cảm thấy trang nghiêm lại đặc biệt yêu dị.

...

Trường Tôn Cảnh không đưa Hùng Ứng về nhà mà đưa tới Hiệp Hội Thợ Săn.

Nếu Ôn Văn đã giao cho anh toàn quyền sự lý chuyện Hùng Ứng, vậy thì anh phải đặc biệt thận trọng, đưa Hùng Ứng về hiệp hội rồi cùng mọi người đưa ra quyết định.

Có điều Trường Tôn Cảnh đã biết kết quả đại khái, Hùng Ứng tuy đã mang tới phiền phức cho hiệp hội nhưng hắn cũng đã giúp đỡ giải quyết rất nhiều phiền phức, hơn nữa hành động hi

sinh chính mình để cứu giúp người khác thật sự làm nhóm thợ săn đồng cảm.

Vì vậy cuối cùng hẳn sẽ đưa Hùng Ưng về nhà, để cậu ta an bình vượt qua một năm cuối cùng, cao lắm là để một nhân viên hỗ trợ trông chừng khoảng thời gian một năm này mà thôi.

Trường Tôn Cảnh dẫn Hùng Ưng vào Hiệp Hội Thợ Săn lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Hiệp Sĩ Rồng Nhỏ làm khó bọn họ suốt hai tháng rớt cuộc cũng bị bắt, quyền xử lý được giao cho bọn họ, đây là chuyện rất đáng ăn mừng.

Tuy bọn họ đều từng bị Hùng Ưng đánh nhưng thấy Hùng Ưng vẫn chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, cơn giận này cũng tiêu tan.

Có điều một phen trâu đùa là không thể tránh được, Hùng Ưng khoác tấm áo khoác da sói màu trắng ngò ở chính giữa, bị nhóm thợ săn hỏi han, trâu đùa tới mức cỡ đỏ bừng mặt.

Có hai nữ thợ săn còn hỏi chuyện về bạn gái, chuyện này làm Hùng Ưng thật sự rất xấu hổ.

Mặc dù trước khi nhận được siêu năng lực, tính cách của cậu ta kỳ thật cũng gần giống với hiện tại.

Nghe nói có bạn học cùng lớp nào bắt nạt người khác thì Hùng Ưng liền đứng ra nói đạo lý, thấy ai có thói quen không tốt liền chỉ ra chỗ sai.

Phạm vi giảng đạo lý và chỉ ra chỗ sai rất rộng, thậm chí bao gồm cả bạn học nữ mà Hùng Ưng thích và cả giáo viên... vì thế tạo thành cục diện là cậu ta cơ bản không có bạn bè gì cả.

Có điều mặc dù đang bị đùa giỡn nhưng Hùng Ưng cảm thấy rất nhẹ nhàng, bởi vì người nơi này đều giống như cậu, đều có năng lực kỳ quái, hơn nữa cũng không có địch ý.

Hùng Ưng cho rằng sau khi đến nơi này sẽ phải đối mặt với màn tra hỏi lạnh như băng, không ngờ lại tràn đầy tình người như thế.

Nếu không phải cậu ta chỉ có thể sống được một năm nữa thôi, bằng không thì gia nhập tổ chức này cũng là lựa chọn tốt.

Đột nhiên trong phòng nháy mắt an tĩnh lại, cơ thể của nhóm thợ săn chấn động, hoảng sợ nhìn về một hướng, đó là... va chạm sức mạnh cấp Tai Biến!

Năng lực của hiệp hội thành phố Khánh Xuyên ngay cả một quái vật cấp Tai Nạn bình thường cũng khó xử lý, huống chi là sự kiện cấp Tai Biến?

Đây không thể nghi ngờ là tai nạn trời giáng đối với tiểu đội thành phố Khánh Xuyên, nhưng cho dù là vậy thì bọn họ cũng không thể làm rùa đen rút đầu, cho dù sau đó có lẽ sẽ phải chết thì đây vẫn là chức trách của bọn họ, bọn họ phải tới hiện trường.

Mới vừa nãy tình huống vẫn còn rất âm áp, thoáng cái đã trở thành tràn đầy hơi thở kiên cường và sẵn lòng hi sinh, tất cả thợ săn đều chờ xuất phát, chuẩn bị tới hiện trường.

Lòng bàn tay Hùng Ưng ướt đẫm mồ hôi, đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ đến như vậy, ngay cả ác mộng vụn vẹo cũng không làm cậu có cảm giác đáng sợ như thế.

Hùng Ưng vẫn luôn cho rằng thực lực của mình rất mạnh, dù sao trước đó người mạnh nhất mà hắn từng thấy qua chỉ là Ôn Văn mà thôi, thế nhưng trước mặt uy lực đột nhiên xuất hiện này, không quản là cậu ta hay Ôn Văn thì chỉ như con kiến mà thôi.

Hùng Ưng biết rõ bản thân mình có thể tạo thành phá hoại lớn cỡ nào, vì thế cũng càng hiểu được chủ nhân của uy lực này rốt cuộc nguy hiểm thế nào, đối mặt với sự tồn tại đáng sợ này, nhóm thợ săn này lại không chút do dự chạy tới hiện trường, chẳng lẽ bọn họ không sợ chết sao.

Điều này làm Hùng Ưng có thêm một phần kính trọng với nhóm thợ săn này, những người siêu năng này thực lực không bằng mình nhưng lại có thể坦然 đối mặt với nguy hiểm, nhưng mình vẫn luôn tự xưng là anh hùng lại ngồi chờ ở nơi này sao.

Nhưng nếu mình đi thì nhất định sẽ chết!

Đây là lần đầu tiên Hùng Ưng bối rối như vậy trước khi hành động, trong đầu cậu ta hiện lên rất nhiều hình ảnh, những hình

ảnh này có chính mình, có cha mẹ mình, có bạn học nữ mà mình thâm mến.

Trong trái tim Hùng Ưng truyền tới âm thanh buồn bã, âm thanh này chỉ có hẳn nghe thấy.

“Cậu đã vì người khác mà làm đủ nhiều rồi, cậu nên nghĩ tới chính mình, nghĩ tới người nhà của mình, và cả tương lai của mình nữa.”

“Cậu là người tốt, không nên ra đi sớm như vậy, hơn nữa tôi đã làm cho cậu nhiều như vậy, cậu hẳn tâm để cậu và tôi cùng chết sao?”

Đây là lần đầu tiên Hùng Ưng tiến hành giao lưu trực tiếp với trái tim ma quỷ, nội dung cuộc trao đổi đều là trái tim ma quỷ khuyên nhủ hẳn.

Nhưng Hùng Ưng chỉ nghe thấy một câu nói: “Tôi và cậu cùng chết!”

Chỉ cần mình chết, trái tim ma quỷ cũng sẽ chết, trên thế giới này sẽ không bao giờ có một trái tim ban cho người ta sức mạnh nhưng lại xui khiến người ta làm chuyện ác nữa, đây cũng chính là chuyện tốt nhất mà Hùng Ưng có thể làm.

Vì thế Hùng Ưng ngửa đầu im lặng một hồi, sau đó lớn tiếng nói: “Ngài Trường Tôn, xin hãy cởi trói cho tôi đi, tôi muốn đi cùng mọi người!”

“Cậu điên rồi sao, cậu đi thì nhất định sẽ chết!” Trường Tôn Cảnh đang chuẩn bị trang bị, thoáng cái liền sững sốt, nhú mày nói với Hùng Ưng.

Hùng Ưng mỉm cười nói: “Bọn anh ngay cả tôi cũng không đối phó được, đối mặt với tình huống đó thì có thể làm gì chứ, để tôi đi đi... ít nhất tôi cũng mạnh hơn bọn anh!”

Sau đó Hùng Ưng thầm nói với trái tim ma quỷ: “Tao muốn cùng chết với mày!”

Chương 394 - Biến động ở viện bảo tàng

Sau khi bị hắc thập bị tập kích bất ngờ, viện bảo tàng cũng không kết thúc sau khi ngăn cản được đòn tấn công mà lập tức

tiến hành phản công.

Một khi nó phản công, Ôn Văn cũng phản công, bằng không tiếp sau đó Trạm Thu Nhận Tai Ách sẽ bị bại lộ.

Hai luồng sức mạnh va chạm, một luồng tới từ thế giới hiện thực, một luồng tới từ đầu nguồn không rõ, tình thế rơi vào tình cảnh giằng co làm không gian phía trên viện bảo tàng có chút mất ổn định.

Vài thứ quý dị từ trong hư không nhô đầu ra, nháy mắt bị năng lượng mạnh mẽ nghiền nát.

Va chạm của sức mạnh cấp Tai Biến tạo ra đường hầm không gian, nhưng lối đi này đối với đám quái vật muốn tới thế giới hiện thực chính là lối đi tử vong.

“Không có khả năng, sao lại như vậy chứ!”

Cơ thể Kiều Khôn không ngừng đảo đảo, vừa học máu vừa kinh hãi nhìn con rôi ác ma, hắn không rõ vì sao mình chỉ dò xét nội tình một con rôi thôi mà lại làm viện bảo tàng bị cấp Tai Biến tập kích.

Con rôi này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Năng lượng va chạm kịch liệt làm cả người Kiều Khôn bủn rủn, lúc viện bảo tàng chống đỡ ngoại địch, sức mạnh giao cho hắn đương nhiên sẽ biến mất.

Trói buộc trên người con rôi cũng đã biến mất, con rôi đứng dậy, đi về phía Kiều Khôn.

Kiều Khôn đột nhiên lui về sau hai bước, đọc một câu thần chú với con rôi, nhưng lần này con rôi chỉ hơi khựng lại một chút rồi phá giải câu chú kia.

Đi tới bóp cổ Kiều Khôn, xách hắn lên nói: “Bây giờ... mày đã có thể trả lời vấn đề của tao rồi đi?”

Trong mắt con rôi ác ma giống như ẩn chứa tà ác vô tận, làm Kiều Khôn nhin không được lạnh run, thế nhưng hắn vẫn nhin xuống không nói gì.

Hiện giờ viện bảo tàng bị tập kích như thế, hắn chắc chắn sẽ bị nghiêm phạt, nếu như còn tiết lộ tình báo của tổ chức thì hậu quả của hắn thật sự rất thảm.

So sánh ra thì bây giờ chết trong tay con rối này còn tốt hơn.

Đừng thấy cha hẳn là ‘giáo sư’ nằm ở tầng chót của tổ chức, nhưng quản lý cấp cao trong tổ chức đều là một khuôn đúc ra, đối với bọn họ mà nói, chỉ có kiến thức là quan trọng nhất.

Đối với con nói dối thình thoảng chiếu cố một chút còn có thể, nhưng nếu thật sự ảnh hưởng tới con đường của bọn họ, như vậy bọn họ sẽ không chút do dự từ bỏ con nói dối.

“Mày không nói à, yên tâm, tao sẽ để mày nói!”

Ôn Văn đang chuẩn bị điều khiển con rối tiến hành thăm vấn Kiều Khôn thì dị biến xảy ra.

Bên ngoài những món đồ trưng bày trong viện bảo tàng đều lóe lên một tầng đỏ nhạt, ánh sáng màu đỏ làm cả viện bảo tàng bị vây trong bầu không khí kỳ quái.

Thứ ánh sáng đỏ kia vốn là viện bảo tàng dùng để quản lý những vật trưng bày này, hiện giờ viện bảo tàng dùng sức mạnh chống đỡ sự tấn công tới từ bên ngoài, thậm chí còn tiến hành phản kích, phần sức mạnh khổng lồ này có chút không đủ.

Hơn nữa trong viện bảo tàng không chỉ có vật thu nhận cấp Tai Nạn, thậm chí còn có những món đồ trên cấp Tai Nạn!

Trên thân cây giáo dài đã đâm chết vị ‘Thánh tử’ đầu tiên tỏa ra uy lực làm người ta tuyệt vọng, tầng màu đỏ mỏng manh như thủy tinh kia dần dần vỡ nát, đầu ngọn giáo phóng ra tia sáng thô to như laser xuyên thủng mọi thứ trên đường đi của mình.

Chiếc bình gốm thô sơ phà ra làn khói màu đỏ đen nồng đậm tạo thành một vị ma thần cao lớn trên người đeo đủ loại trang sức bằng vàng phong cách Đông Du, vị ma thần này vừa xuất hiện thì mọi thứ trong viện bảo tàng đều bay vút lên, hỗn loạn thành một đoàn.

Con hươu cao cổ hồ phách ngoài cửa viện bảo tàng phát ra một tiếng gào rú bá đạo, là âm thanh của khủng long bạo chúa mà mọi người thường nghe thấy trong các bộ phim điện ảnh cùng thể loại.

Ngay cả mô hình đặc biệt dùng để tái tạo mô hình văn hóa của các khu ở khu triển lãm cũng đã sống lại, cầm đủ loại vũ khí kêu gào khắp nơi.

Viện bảo tàng này nháy mắt hỗn loạn, vô số những thứ ly kỳ cổ quái xuất hiện trong viện bảo tàng, cả viện bảo tàng tràn ngập âm thanh gào thét khủng khiếp.

Bản thân viện bảo tàng bí ẩn có năng lực nháy mắt không chế những thứ này, thế nhưng hiện giờ nó bận so đấu với Ôn Văn, căn bản không rảnh để ý tới những thứ này, vì thế con rôi ác ma và Kiều Khôn cũng chỉ có thể nhìn chúng chạy ra khỏi viện bảo tàng.

Trong lúc hỗn loạn, con rôi ác ma bị một bộ khung xương tê giác húc ngã lăn, chỉ có thể tạm thời từ bỏ Kiều Khôn.

Mà Kiều Khôn liền nhân cơ hội này trốn ra khỏi viện bảo tàng, nơi này hiện giờ quá hỗn loạn, không biết khi nào sẽ bị một món đồ sưu tầm nào đó giết chết.

Ôn Văn cũng phát hiện hiện trường hỗn loạn nhưng anh không có cách nào ngăn cản, anh phải dốc toàn lực sức lực ứng phó viện bảo tàng này phản công.

Thứ này tựa hồ bị cú tấn công trước đó của Ôn Văn chọc giận, không tìm được Ôn Văn thì không chịu thôi.

...

Lúc nhóm Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Khánh Xuyên chạy tới hiện trường thì nhìn thấy một con hươu cao cổ đang thản nhiên gặm đám cây cối xanh hóa ở xung quanh.

Nó ăn rất nhanh cũng rất quái lạ, chỉ cần há miệng thì lá cây của cả một cái cây sẽ chui vào miệng nó, mà nó thì giống như không hề mệt mỏi, cứ nuốt hết cây này tới cây khác.

“Hươu cao cổ của sở thú nhà nào xông chuồng chạy ra ngoài thế hả?”

Trường Tôn Cảnh dụi dụi mắt, nhìn mảnh hỗn loạn ở nơi này và năng lượng va chạm vụn vẹo trên bầu trời, cảm giác đầu mình phình to ra.

Tiểu đội trưởng đội thợ săn thành phố Khánh Xuyên nuốt nước miếng, sau đó nói: “Tôi đã báo tình huống lên cấp trên

rồi, nhưng bọn họ không có khả năng tới ngay lập tức, trước khi bọn họ tới, chúng ta phải kiểm soát hiện trường.

“Tuy cậu theo tới đây nhưng cố gắng đừng ra tay, chuyện này giao cho đám chuyên nghiệp bọn tôi xử lý là tốt nhất.”

Tuy ngoài miệng nói như thế nhưng thật ra Trường Tôn Cảnh cũng không có lòng tin cho lắm, nhìn tình huống quần ma loạn vũ trước mặt, hắn cũng không biết chỉ dựa vào vài người bọn hắn thì có thể làm được gì.

Bên ngoài viện bảo tàng giống như trở thành nơi cuồng hoan của đám quái vật, có điều may mắn là chúng chỉ đang vui chơi mà thôi, tạm thời vẫn chưa có ý định tổn thương con người, bằng không tình huống sẽ còn ác liệt hơn nữa.

Trường Tôn Cảnh liếc nhìn đám quái vật một phen, muốn trước tiên giải quyết một quái vật để đối phó, để Hùng Ứng có lòng tin với bọn họ.

Người đàn ông trên đầu mọc bánh răng kia vừa nhìn đã thấy khó đối phó rồi, vũ nữ thoạt nhìn chỉ biết nhảy múa nhưng trên mặt lại có một cái miệng rộng khủng khiếp cũng không giống người hiền lành, về phần ma thần đang bay trên trời không ngừng bắn pháo hoa kia... chỉ sợ cho dù là Hùng Ứng tham gia thì cũng là tặng thêm đồ ăn mà thôi.

Vì thế Trường Tôn Cảnh nhìn con hươu cao cổ kia, dù sao cũng là động vật ăn cỏ, cho dù thực lực mạnh cũng cũng không hung tàn bao nhiêu.

Trường Tôn Cảnh lén lút tiếp cận hươu cao cổ, muốn chế phục nó, nhưng hắn chỉ mới tới gần một chút thì con hươu cao cổ kia đã xoay người sang nơi khác, đưa cái mông nhắm vào Trường Tôn Cảnh.

Tiếp đó con hươu cao cổ này đá về sau một phát, cái chân to lớn như hư ảnh đập vào người Trường Tôn Cảnh, trực tiếp đập hắn bay đi, sau khi rớt xuống đất, Trường Tôn Cảnh hộc ra một ngụm máu tươi.

Hùng Ứng ngồi trên xe im lặng liếc nhìn Trường Tôn Cảnh nói: “Bọn anh thật sự ổn không vậy?”

Trường Tôn Cảnh đứng dậy nhìn sang một mục tiêu khác trông rất yếu, nói: “Yên tâm, đây chỉ là ngoài ý muốn thôi!”

Hùng Ứng nhìn tình cảnh hỗn loạn kia, có chút kèm nén không được.

Chương 395 - Rồng lửa và khủng long bạo chúa

Hùng Ứng ngồi trên xe nhìn nhóm thợ săn chặt vật khổng chế cục diện, có chút rục rịch.

Không quản là cậu hay nhóm thợ săn kia thật ra đều biết, trong tình huống này ngoại trừ có ngoại lực tham gia, bằng không không có cách nào khổng chế cục diện.

Mỗi thứ bùng nổ ở nơi này đều có thực lực ít nhất là sập xỉ với Hùng Ứng.

Thợ săn thành phố Khánh Xuyên ngay cả Hùng Ứng cũng không đối phó được, nói chi là cả đồng vật trưng bày trong viện bảo tàng.

May là những thứ này tựa hồ sinh động thì sinh động nhưng không nhắm tới khu vực dân cư gần đó, bằng không bị kịch xảy ra là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Vì thế tuy Hùng Ứng rất nóng ruột nhưng cũng không tính toán ra tay, nếu không uy hiếp tới dân thường, cậu không cần phải hi sinh tính mạng của mình để ngăn chặn cuộc hỗn loạn này.

Thế nhưng ngay lúc này, một tiếng rít gào chấn động truyền tới, một bóng dáng khổng lồ từ phía sau viện bảo tàng xuất hiện.

Cơ thể khổng lồ cao bảy tám mét, dài hơn mười mét, cái miệng rộng khủng khiếp, hai chân trước giống như móng gà, làn da trông còn cứng rắn hơn cả đá tảng... này rõ ràng là một con khủng long bạo chúa!

So sánh ra thì con hươu cao cổ trước đó chỉ có thể nói là vóc dáng nhỏ bé.

Bởi vì cơ thể thật lớn, con khủng long bạo chúa này vừa mới từ trong hồ phách thoát ra ngoài liền bắt đầu tìm kiếm thức ăn.

Bị vây trong hồ phách vô số năm, nó cần một lượng lớn thức ăn tươi mới để bổ sung thể lực, nó liếc mắt nhìn một vòng, phát hiện gần nơi này thức ăn hoặc là trông khá khó đối phó hoặc là không dễ bắt, hơn nữa còn quá ít để nó lấp đầy bụng.

Vì thế nó dùng lỗ mũi to của mình hít hít một chút, một lượng lớn không khí bị hút vào trong xoang mũi, nó ngửi thấy hương tỏa ra mùi thức ăn nồng nặc ở gần đây.

Vì thế khủng long bạo chúa sai chân đi về phía thành phố, nó cũng chính là bảo vật trưng bày đầu tiên thoát ra khỏi phạm vi viện bảo tàng.

Bởi vì hình thể nó to lớn, cho dù bước đi không nhanh thì tốc độ tiến tới cũng rất kinh người.

Nhóm thợ săn Trường Tôn Cảnh nhìn khủng long bạo chúa tiến tới, mắt cũng xanh tới nơi rồi, liệu mạng muốn ngăn cản con khủng long bạo chúa này đi kiếm ăn.

Sau khi tới nơi này, nhóm nhân viên hỗ trợ đã bắt đầu sơ tán người dân, mà hướng khủng long bạo chúa tiến tới chính là hướng nhân viên hỗ trợ sơ tán người, tất cả người dân ở khu vực lân cận đều tập trung ở đó!

Vài đòn tấn công đánh vào trên người khủng long bạo chúa, nó bất mãn quay đầu lại, nổi giận gầm lên một tiếng với đám Trường Tôn Cảnh, chấn động kỳ dị cộng thêm tiếng gầm lớn làm đám người dừng bước.

Mà đúng lúc này ma thần đang bay loạn xạ trên bầu trời tựa hồ cũng chú ý tới nhóm Trường Tôn Cảnh, hướng về phía bọn họ phả một hơi, đám quái vật nhỏ được tạo thành từ làn khói quấn lấy nhóm Trường Tôn Cảnh.

Đám quái vật nhỏ này không mạnh nhưng lại rất khó chơi, ma thần trên bầu trời khoanh tay cười ha hả, giống như đang thưởng thức một trận ca vũ thú vị.

Khủng long bạo chúa lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía tập trung đông người.

Nó không phải sinh vật tới từ thế giới trong, không có siêu năng lực, đầu óc cũng không tốt lắm.

Thế nhưng sau khi bị vây trong hồ phách đặc biệt nhiều năm như vậy, sức chống đỡ của cơ thể nó đã vượt qua cực hạn của sinh vật bình thường!

Chỉ dựa vào cơ thể cao lớn cường tráng này đã đủ nghiền ép quái vật cấp Tai Nạn bình thường, nếu như nó có chỉ số thông minh của quái vật bình thường, biết làm thế nào lợi dụng sức mạnh của mình thì nó thậm chí có thể phát huy ra sức mạnh cấp Tai Nạn trung tự!

Hùng Ưng thở dài một tiếng, chuyện phát triển tới tình trạng này, cậu không ra tay thì không được rồi.

Trong số mọi người ở đây, chỉ có cậu là đủ năng lực ngăn cản con khủng long bạo chúa kia, hơn nữa mục tiêu của nó không phải một hai người mà là vị trí dân thường ở lân cận đang ẩn núp.

Vì sinh mệnh không tới một năm của mình mà từ bỏ sinh mệnh nhiều người như vậy, chuyện này Hùng Ưng không làm được.

Hùng Ưng từ trên xe bước xuống, ngọn lửa bao vây lấy cơ thể cậu, cậu lại biến thành trạng thái rồng lửa như khi chiến đấu với Ôn Văn, đập cánh bay tới phía sau khủng long bạo chúa, phát ra tiếng gầm giận dữ với nó.

Tiếng gầm phát ra từ thú dữ làm cơ thể khủng long bạo chúa khựng lại, xoay đầu lộ ra chiến ý điên cuồng với Hùng Ưng.

Tiếng gầm của Hùng Ưng chính là đang khiêu chiến nó, với tư cách là bá chủ thời viễn cổ, khủng long bạo chúa sẽ không trốn tránh sự khiêu chiến này.

Vì thế nó tạm thời từ bỏ chuyện ăn cơm, quyết định trước tiên tiêu diệt con rắn môi nhỏ bé màu đỏ dám khiêu khích mình.

Hùng Ưng phả ra một ngọn lửa về phía khủng long bạo chúa, nhưng ngọn lửa chỉ làm làn da của khủng long bạo chúa cháy đen một chút mà thôi, chứ không thật sự làm nó bị thương, ngược lại chỉ làm nó càng nổi giận hơn.

Khủng long bạo chúa chợt xoay người, cái đuôi to như ngọn roi quét lên người Hùng Ưng, đập cậu ta bay ra ngoài, đập nát một cái đình nhỏ ở xung quanh viện bảo tàng.

Hùng Ứng từ trong đình bò dậy, cánh tay run nhẹ, vẫy rồng trên người có chút bị nghiền nát.

“Sức lực thật khủng khiếp... tuyệt đối không thể va chạm chính diện với nó, có điều dựa vào đường cùng bùng nổ thì ít nhất cũng có thể quán lấy nó!”

Hùng Ứng một lần nữa xông tới, lần này cậu không lựa chọn va chạm chính diện với khủng long bạo chúa mà dựa vào ưu thế thể hình nhỏ của mình, không ngừng xê dịch né tránh, hai bên cứ thế giằng co với nhau.

Nhưng Hùng Ứng chỉ có thể ngăn cản con khủng long bạo chúa này mà thôi, mà ngày càng nhiều thứ nguy hiểm hơn con khủng long bạo chúa này đang thức tỉnh.

...

Trong viện bảo tàng loạn thành một đoàn, vô số người tí hon chỉ cao có mười cm cầm vũ khí lạnh lấy viện bảo tàng làm chiến trường, mở ra một trận chiến tranh thật lớn.

Con rôi ác ma lẩn lộn tung búng ở trong đó, thận trọng tìm kiếm bóng dáng Kiều Khôn, nơi này kẻ có thực lực cấp Tai Nạn như nó ngược lại chính là sự tồn tại khá yếu ớt.

Ngay cả đám người tí hon có mặt ở khắp nơi kia, đơn độc thì đập một cái là bay, nhưng hợp lại thì cũng phải là thực lực cấp Tai Nạn.

Sau một lúc gian nan tìm kiếm, nó rút cuộc cũng tìm thấy Kiều Khôn, Kiều Khôn đã từ cửa sau viện bảo tàng chạy ra ngoài, đang chạy đi xa.

Con rôi ác ma hừ lạnh một tiếng muốn đuổi theo, nhưng ngay lúc này một bàn tay đặt vào lưng nó, năng lượng màu đỏ xuyên thủng lồng ngực, xé nó thành mảnh vụn!

Ôn Văn cũng mất đi liên hệ với con rôi ác ma.

“Nếu liên hệ trên người con rôi chính là chiến trường của hai luồng sức mạnh cấp Tai Biến, như vậy chỉ cần cắt đứt liên hệ là có thể ngăn cản hỗn loạn, mà với tư cách là nhân viên quản lý viện bảo tàng, phản ứng đầu tiên của hắn lại chính là chạy trốn, đúng là một kẻ không có tiền đồ.”

Một người đàn ông mặc áo choàng từ phía sau con rối đi tới, nhìn bóng lưng Kiều Khôn mà có chút bất đắc dĩ nói: “Tôi chỉ xem sách nhiều hơn một chút thôi mà đã gây ra nháo loạn lớn tới vậy, viện bảo tàng này lại phải dời đi.”

Một người phụ nữ mặc quần áo thủy thủ yên lặng xuất hiện phía sau người đàn ông, che miệng cười nói: “Dù sao hấn cũng dựa vào cửa sau mới trở thành Tập Sự, không trải qua thử thách của người học việc bình thường, không biết làm thế nào xử lý tình huống này cũng là bình thường, thế nhưng lão già giáo sư Kiều kia, lần này chỉ sợ phải gặp rắc rối rồi.”

Người đàn ông kia lắc đầu nói: “Sẽ không, để con trai mình đi cửa sau tiến vào hội đã là cực hạn mà lão già kia có thể làm cho người nhà của mình, hấn sẽ không vì thứ không có tiền đồ này mà trả giá đâu.”

Chương 396 - Không cần hỏi nữa

Người phụ nữ đặt tay lên vai người đàn ông, tiến tới bên tai hấn nói: “Nếu như anh có thể trở thành giáo sư thì tốt rồi, như vậy chúng ta không cần phải kiêng dè nhiều như vậy, anh cũng có thể làm chuyện mà anh muốn...”

Người đàn ông tự tin cười nói: “Điều này cần thời gian nhất định.”

Con người người phụ nữ hơi co rút một chút, nhìn thật sâu người đàn ông ở trước mặt.

Hấn nói cần thời gian nhất định nhưng không nói là không thể làm được, chứng tỏ hấn nắm chắc mình có thể trở thành ‘giáo sư’!

Mỗi vị ‘giáo sư’ ở trong Hội Học Thuật đều là tầng đỉnh chỉ dưới cấp Tai Biến, mỗi người đều có thực lực cảnh giới Tai Nạn chân tực!

Người đàn ông liếc nhìn người phụ nữ, trong mắt lóe lên một tia coi thường rồi biến mất.

Người phụ nữ này đã trải qua tuổi thọ rất dài nhưng ánh mắt vẫn chặt hẹp như vậy, hấn mới không phải trở thành tầng đỉnh dưới cấp Tai Biến – hấn muốn đứng trên bầu trời!

“Phải mau chóng đi xem thử xem rốt cuộc là thứ gì làm thằng nhóc Kiều Khôn này phạm phải sai lầm lớn đến như vậy, chuyện nơi này giao cho cô xử lý.”

Sau khi nói xong, cơ thể người đàn ông dần dần biến mất trong không khí, mà người phụ nữ thì sững sốt nhìn phương hướng người đàn ông biến mất hồi lâu rồi mới hít sâu một hơi, vỗ mặt đất, miệng tụng niệm một ngôn ngữ không rõ ý nghĩa.

Nương theo lời người phụ nữ, lá chắn màu đỏ bắt đầu ngừng vỡ nát, cũng chậm chậm khôi phục.

Khi không còn va chạm với sự tồn tại không biết là gì kia nữa, viện bảo tàng lại có đầy đủ sức mạnh để trấn áp số vật thu nhận trong viện bảo tàng, mà chuyện người phụ nữ này cần làm chỉ cần mở công tắc mà thôi.

Trên người số vật thu nhận gần thoát khỏi vây khốn không còn rục rịch nữa, mà đám vật thu nhận đang gây rối ở bên ngoài cũng dần dần xuất hiện ánh sáng màu đỏ....

Đây cũng là nguyên nhân mà một nam một nữ này không để ý tới trận hỗn loạn này, bởi vì chỉ cần viện bảo tàng này vẫn còn tồn tại thì những món đồ kia sẽ không thiếu cái nào!

...

Cảm nhận được con rối ác ma bị giết chết, lông mày Ôn Văn nhàu chặt.

Hắn không nhìn thấy là ai đã giết chết con rối ác ma, có điều như vậy cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất hắn không cần phải cảnh giác viện bảo tàng nữa.

Trước đó hắn đã quá sơ suất, trực tiếp để con rối tiến vào viện bảo tàng, làm viện bảo tàng nương theo liên hệ suyết chút nữa tìm thấy mình, bây giờ đã biết nó là vật thu nhận cấp Tai Biến, Ôn Văn sẽ không tiếp tục sơ suất để nó bắt được chân tướng.

“Có điều như vậy cũng tốt, hiện giờ Kiều Khôn không ở trong phạm vi viện bảo tàng, mình có thể trực tiếp đi tìm hắn!”

Ôn Văn từ trong trạm thu nhận trở ra bóng râm trước viện bảo tàng, sau đó búng tay một cái, bốn bóng dáng mặc áo choàng đỏ đen xuất hiện sau lưng anh.

Những bóng dáng kia chính là quái vật cấp Tai Nạn, theo thứ tự là cô bé quàng khăn đỏ, quái vật địa cung, khủng thú ma và thiên sứ Phổ Quang.

Hiện giờ cường giả Hắc Thập Tự cấp Tai Biến đã ra tay, tổ chức thần bí chiến đấu với ác ma trước đó tái xuất hiện ở nơi này, có thể khóa tổ chức này và Hắc Thập Tự lại chung với nhau.

Đương nhiên, mục đích Ôn Văn triệu hồi chúng chủ yếu là vớt chỗ tốt, gặp tình cảnh vật thu nhận có mặt khắp nơi thế này, Ôn Văn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Đừng tới gần viện bảo tàng kia, cố gắng bắt giữ đám vật thu nhận hoạt động ở quanh đây...”

Sau khi ra lệnh, cơ thể Ôn Văn tỏa ra một làn sương vây lấy cơ thể mình rồi đuôi theo hướng Kiêu Khôn chạy trốn.

Kiêu Khôn chạy ra bên ngoài viện bảo tàng, lần này hẳn là không có ai có thể ngăn cản Ôn Văn tìm hiểu tìm tíc, thông qua con rối chung quy vẫn không tiện bằng tự mình ra tay.

Chỉ đuôi theo một chốc lát, Ôn Văn đã tìm thấy Kiêu Khôn.

Ở bên ngoài viện bảo tàng, tổ chất cơ thể của Kiêu Khôn cũng không khác nhân loại bình thường bao nhiêu, lúc này hẳn tìm tới một chiếc xe gắn máy, đưa tay đặt lên trên xe thì thềm hai câu, động cơ lập tức khởi động.

Có thể xem là Tập Sự, Kiêu Khôn trộm xe máy cũng không cần làm ra thao tác quá phức tạp.

Nhưng xe vừa khởi động, còn chưa chạy được mười mét thì Kiêu Khôn phát hiện mình không thể tiến tới thêm nữa, nhìn ra phía sau một cái thì Kiêu Khôn bị dọa tới suýt ngừng thở.

Chỉ thấy ở phía sau mình đứng một người đàn ông mặc áo khoác màu đỏ, người này không thấy rõ mặt nhưng hẳn đang dùng một tay nắm lấy đuôi xe, làm chiếc mô tô không thể tiến tới nữa!

“A la ka...”

Kiêu Khôn còn chưa nói hết câu thì Ôn Văn đã giáng một bạt tay thẳng vào mặt hắn, làm hắn nuốt câu thần chú trở lại.

Tiếp đó Ôn Văn xách cổ áo Kiều Khôn, tay còn lại tắt máy xe, đặt trở lại chỗ cũ.

“Lần đầu tiên mua xe tao đã mua một chiếc mô tô, sau đó trong một lần tao phá án đã có kẻ trộm mất chiếc mô tô của tao, vì thế tao hận nhất là lũ trộm xe.”

Ôn Văn vừa nói vừa treo ngược Kiều Khôn lên đèn đường, mỗi khi Kiều Khôn muốn nói gì đều bị Ôn Văn cắt ngang.

“Sau đó tao tìm được bọn trộm xe kia, lấy lại xe của mình, cắt đứt chân chúng, đồng thời đào ra hết tư liệu đen rồi giao chúng cho cảnh sát.”

Ôn Văn cầm sợi dây mân mê một chốc, thẳng đến khi đầu mình và đầu hấn ngang nhau mới dừng lại, vỗ vỗ mặt Kiều Khôn nói: “Người trộm xe của tao, tao cũng không giết chết, vì thế mày chỉ cần thành thật trả lời vấn đề của tao thì tao sẽ thả mày đi.”

“Mày muốn hỏi... cái gì.” Lời Kiều Khôn nói có chút không rõ ràng, gương mặt hấn bị cái tát khi nãy của Ôn Văn đánh cho sưng lên.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên: “Tao muốn biết những tin tức mà mày biết về Ôn Duệ!”

Kiều Khôn lộ ra vẻ mặt đau khổ nói với Ôn Văn: “Tao không nói được!”

Ôn Văn nghiêng đầu một chút, vươn một ngón tay, móng tay mọc dài ra đồng thời biến thành sắc nhọn ở trước mắt Kiều Khôn, hơn nữa bên trên còn có màu đỏ sẫm uơn ướn, sau đó ngón tay này đâm vào ngực Kiều Khôn.

Phần da trên ngực hấn nháy mắt phủ kín mạch máu màu đỏ, đau đớn khó có thể chịu đựng làm Kiều Khôn giống như một con cá lên bờ không ngừng giãy giụa.

“Đây là một loại chất độc rất mạnh, tao chỉ tăng thêm một chút nữa thôi thì mày sẽ phải chịu nỗi đau đớn gấp mười lần bây giờ, tăng thêm nữa... thì mày phải chết đi trong đau đớn dài đằng dặc, hơn nữa còn không thể điều trị được!”

Thứ Ôn Văn dùng trên người Kiều Khôn chính là máu độc của quỷ hút máu, sau khi phá bốn quái vật cấp Tai Nạn ra ngoài,

trong năm chiếc nhẫn trên tay Ôn Văn trống được hai vị trí.

“Tao... không nói, chết cũng không nói!”

Kiều Khôn dữ tợn nhìn Ôn Văn, có chút giống như bệnh tâm thần.

Ôn Văn nhú mày, như vậy có lẽ sẽ không hỏi được gì, không bằng thử dùng cường khí hoàn toàn phá hủy lý trí hẳn thử xem?

Đột nhiên tóc gáy Ôn Văn dựng lên, cảm giác nguy cơ tràn ngập trong đầu, anh lùi nhanh ra sau hơn mười mét, nhìn vị trí đứng phía trước mặt mình.

Chỉ thấy vị trí phía sau chỗ mình đứng khi nãy thoáng cái đã xuất hiện một người đàn ông trung niên mặc áo choàng cầm quyền sách.

Người đàn ông này vừa thả Kiêu Khôn ra vừa cười nói với Ôn Văn: “Không phải muốn hỏi tin tức của Ôn Duệ à, trực tiếp hỏi tôi là được rồi, không ai rõ ràng hơn tôi cả...”

Con người Ôn Văn có hơi khuếch tán, khi nhìn thấy người này, rất nhiều thứ không cần phải hỏi nữa rồi.

Bởi vì hẳn chính là Ôn Duệ!

100%

Chương 397 - Cha và con

Trước khi nhìn thấy Ôn Duệ, Ôn Văn đã nghĩ tới rất nhiều tình cảnh cha con gặp gỡ.

Ôn Duệ bị ép buộc gia nhập tổ chức tà ác, Ôn Văn cứu hẳn ra;

Ôn Duệ mất đi ký ức, Ôn Văn sẽ khôi phục ký ức cho hẳn;

Ôn Duệ đeo thù hận trên lưng, gánh vác trọng trách sứ mệnh này nọ kia, Ôn Văn sẽ giúp Ôn Duệ hoàn thành chuyện mà hẳn phải làm...

Ôn Văn nghĩ tới vô số khả năng, thế nhưng những suy nghĩ đó trong chớp mắt nhìn thấy Ôn Duệ đều đã biến mất cả rồi, Ôn Văn có chút không biết nên làm sao, thậm chí còn muốn lùi bước!

Do dự trong một tích tắc, Ôn Văn vẫn quyết định trước tiên ẩn giấu thân phận của mình, sau đó bước tới nói chuyện với Ôn Duệ, dựa vào đó để phán đoán tình huống rồi quyết định xem nên làm sao đối mặt.

Nếu trực tiếp nhận cha con, có lẽ Ôn Văn sẽ không nhìn thấy được Ôn Duệ chân thật.

“Ông là Ôn Duệ đúng không, có người nhờ tôi tiến hành điều tra về ông, ông đã biến mất chín năm, chín năm này ông đã làm gì?”

Ôn Duệ bình tĩnh nhìn Ôn Văn, giống như đã nhìn thấu tất cả: “Căn cứ theo tài liệu... cần chi phải giả bộ không nhận ra chứ, có điều trong tình huống như vậy không lập tức để lộ thân phận, cũng coi như là thành quả giáo dục của tôi dành cho cậu.”

Trong lòng Ôn Văn run lên, phản ứng đầu tiên là đoán rằng mình chính là Ôn Văn, điều này chứng tỏ hẳn không mất trí nhớ!

Thân phận bị vạch trần, giấu giếm nữa cũng không có ý nghĩa, còn không bằng trực tiếp đối mặt: “Tôi...”

Ôn Văn vừa mới mở miệng thì Kiều Khôn được Ôn Duệ giải cứu, đứng sau lưng Ôn Duệ chỉ Ôn Văn tố cáo: “Tiến sĩ Ôn, là hẳn... chính là hẳn làm viện bảo tàng hỗn loạn, cũng là hẳn dằng vặt tôi thành bộ dạng này, ngài nhất định phải giúp tôi giết chết hẳn, bằng không cha tôi...”

Nghe Kiều Khôn kêu la, Ôn Duệ cảm thấy có chút âm ỉ nên đưa tay chuyển một cái, đầu Kiều Khôn bị một sức mạnh vô hình cuốn đi, xoay tròn theo tay Ôn Duệ rồi răng rắc một tiếng, quay hẳn một vòng rồi trở về hướng cũ!

Kiều Khôn co quắp ngã xuống đất, vô lực nhìn Kiều Khôn, trong mắt đầy mờ mịt không biết tại sao người tới cứu mình lại đột nhiên ra tay sát thủ với mình.

Tình cảnh chết chóc này làm Ôn Văn vốn dự định bộc lộ thân phận thoáng nghẹn lời định nói ra xuống, cái tên một lời không hợp liền giết người này thật sự là cha anh sao?

“Không phải ông tới cứu hẳn sao, sao lại giết?”

Cơ thể Ôn Văn căng thẳng, mặc dù người trước mắt là cha mình nhưng Ôn Văn không hề có chút cảm giác an toàn nào, anh không cảm nhận được thực lực của Ôn Duệ, thậm chí nếu không có trạm thu nhận tồn tại, Ôn Văn cũng không chắc mình có thể trốn thoát khỏi tay hắn.

Ôn Duệ thực hiện nhiên nói với Ôn Văn: “Bởi vì đây là kết cục tốt nhất dành cho hắn, làm Hội Học Thuật bị thiệt hại như vậy cần có người bị trừng phạt, mà trừng phạt này chỉ có thể để hắn nhận, hiện giờ hắn chết đi ngược lại sẽ dễ chịu hơn.”

“Trên đường tới đây tôi đã nói chuyện với giáo sư Kiều rồi, hắn nhờ tôi xử lý đứa con bất hiếu này.”

Ôn Văn không biết nên nói thế nào, nhưng mối quan hệ cha con lạnh nhạt tới cùng cực của tổ thức thần bí này làm anh cảm thấy ớn lạnh.

Mà người đàn ông ở trước mặt, có khi nào cũng giống như vị giáo sư Kiều mà mình chưa từng gặp mặt kia không?

Thấy Ôn Văn không nói gì, Ôn Duệ khẽ vuốt tóc nói: “Bây giờ trả lời vấn đề của cậu một chút, chín năm nay, tôi đang học tập.”

“Học tập? Chỉ là học tập?” Ôn Văn cắn chặt răng, chất vấn.

“Đúng vậy, học tập.”

Ôn Duệ tìm một cái ghế dài ở trên đường ngòi xuống, vẻ mặt rất tự nhiên nói với Ôn Văn: “Học tập dị văn, linh hồn nhân loại, siêu năng lực, và hết thảy những điều huyền bí trên thế gian này, tôi rất hi vọng cậu có thể cùng học tập với tôi, cậu rất có tiềm lực.”

“Vậy ông có biết bảy năm trước vợ ông đã mất rồi không?”

Ôn Văn cố đè nén cơn phần nộ hỏi.

Ôn Duệ đưa tay khoác lên lưng ghế, dùng tư thế cực kỳ thả lỏng nhìn Ôn Văn nói: “Đương nhiên là tôi biết, có điều khi đó tôi đang nghiên cứu về pháp điển thầy chiêu hồn, không có thời gian đi ra ngoài, vì thế tôi bảo người tặng một khoản tiền, có lẽ cô ấy đã được an táng đàng hoàng.”

Chỉ như vậy là đủ rồi sao?

Nếu như không chế tạo gậy Diên Cuồng, hiện giờ có lẽ Ôn Văn đã nổ tung rồi, nhưng bây giờ mặc dù trong nội tâm anh đầy sóng gió nhưng ngoài mặt thì không biểu hiện chút nào.

Hiện giờ Ôn Văn đã hoàn toàn thất vọng với Ôn Duệ rồi, Kiều Khôn gọi hắn là tiến sĩ Ôn, với thực lực của hắn ở trong ‘Hội Học Thuật’ gì đó có lẽ nằm trong tầng quản lý cấp cao.

Như vậy hành động của hắn có lẽ sẽ không bị quản thúc quá lớn, hơn nữa từ thái độ của hắn hiện giờ có thể thấy được khoảng thời gian chín năm này hắn không xuất hiện hoàn toàn là vì ý muốn của chính hắn!

Làm Ôn Văn chịu không nổi chính là thái độ bình thản của Ôn Duệ khi nói tới mẹ, giống như người chết là một người không hề quan trọng vậy.

Hiện giờ Ôn Văn có chút hối hận khi tới đây tìm kiếm manh mối, chân tướng có đôi khi lại càng tổn thương người ta hơn.

Ôn Duệ vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh nói: “Với tư cách là cha của cậu, tôi rất hiếu kỳ không biết cậu làm thế nào có được sức mạnh hiện giờ, chúng ta cũng đã không gặp nhau chín năm rồi, không bằng tâm sự một phen đi.”

“Tôi... không phải con trai ông!”

Thấy Ôn Duệ hiện giờ chú ý nhất là năng lực chứ không phải cuộc sống của mình, sự căm phẫn trong lòng Ôn Văn thoáng chốc biến mất.

Lúc này ở trong lòng Ôn Văn, người cha trước kia đã chết trong trận tai nạn xe cộ kia rồi, mà người ngồi trước mặt mình hiện giờ chỉ là một người khác có hình dạng và ký ức tương tự mà thôi.

Chất vấn đến đây đã có thể kết thúc, còn hỏi tiếp cũng chỉ làm Ôn Văn bị thương thêm mà thôi.

“Theo lý thì hiện giờ cậu không nên có được...”

Ôn Duệ đang chuẩn bị nói tiếp, Ôn Văn liền gỡ mũ trùm đầu áo choàng, lộ ra diện mạo của mình.

Làn da đen kịt, tròng mắt như lòng đỏ trứng muối, răng nhỏ vụn như răng cưa, người này nào phải con hắn, thậm chí còn không phải là nhân loại!”

Trên mặt Ôn Duệ lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, biểu tình đã không còn lạnh nhạt như trước: “Kỳ quái, hỏi tôi những vấn đề kia hẳn chỉ có Ôn Văn mới đúng, cậu rốt cuộc là ai?”

Vốn Ôn Duệ trăm phần trăm chắc chắn người trước mặt là Ôn Văn, nhưng sau khi nhìn thấy diện mạo người này thì Ôn Duệ đã phủ định suy nghĩ của mình.

Sau khi Ôn Văn gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, lúc rảnh rỗi Ôn Duệ từng bí mật quan sát Ôn Văn một lần, lần đó hẳn đã ghi nhớ kỹ hơi thở của Ôn Văn.

Mà hơi thở của người trước mặt mặc dù có phần tương tự với Ôn Văn nhưng đúng là có chút khác biệt rất nhỏ, hơn nữa trong cơ thể người này cũng không có cuồng khí được gia tộc truyền lại.

Trước ấn tượng trước đó đã làm Ôn Duệ sinh ra ngộ nhận với thân phận của Ôn Văn, từng ấy năm tới nay đây là lần đầu tiên xuất hiện chuyện như vậy.

Thế nhưng Ôn Duệ không biết hơi thở khác biệt là vì Ôn Văn dùng thể chất khác biệt, không có cuồng khí là vì tất cả cuồng khí đều được chứa đựng trong gậy Điên Cuồng!

“Tôi nói rồi, tôi được người nhờ vả tới điều tra ông mà thôi.”

Thấy Ôn Duệ có ngộ nhận về mình, Ôn Văn thả lỏng nói, không nhận ra anh là tốt nhất, anh không muốn xung cha xung con với một người cha đã thay đổi thành thế này.

Chỉ đứng ở bên cạnh ông ta thôi, Ôn Văn đã cảm thấy chán ghét!

Chương 398 - Hội Học Thuật Chân Lý

Ôn Duệ chỉnh lại quần áo một chút rồi đi tới đối diện Ôn Văn, tay phải đặt lên trái tim, khom người làm ra một tư thế khá phức tạp: “Cậu đã không phải là Ôn Văn, như vậy hành động của tôi khi nãy có chút thất lễ.”

“Cậu tựa hồ không quá hiểu biết về bọn tôi, như vậy tôi sẽ giới thiệu sơ một chút, bọn tôi là tùy tùng của kiến thức và trí khôn, là nhà thám hiểm huyền bí và quy tắc, người hầu của Thần

Toàn Trí Toàn Năng sáng lập và quản lý tất cả vận chuyển của thế gian vạn vật.”

“Bọn tôi là– Hội Học Thuật Chân Lý!”

Hội Học Thuật Chân Lý, Thần Toàn Trí Toàn Năng...

Ôn Văn thăm líu lười, danh hiệu được sùng bái của những tổ chức bí ẩn này đều khá khoa trương.

Giáo đường Vinh Quang sùng bái Đấng Tạo Hóa, Đọa Thần Huyết thờ phụng Chúa Tể Tối Cao, sau lưng tên hề Grandi là Mẹ Vĩ Đại, dẫn tới sự kiện Ôn Lệ là Chủ Nhân Tử Tịch Không Minh...

Không chỉ là danh hiệu phức tạp, hơn nữa còn mạnh mẽ tới khó có thể hiểu được, thậm chí ngay cả cấp bậc như Ôn Văn cũng không dám đọc tên hiệu của đối phương!

Lẽ nào phía sau tổ chức của Ôn Duệ cũng có sự tồn tại thực lực đó?

Có điều cho dù đã biết những chuyện này thì Ôn Văn cũng không hề có chút kính sợ, dù sao thì vì chứng minh ‘trong sạch’ của mình mà hắn từng mắng sự tồn tại vĩ đại đứng sau Đọa Thần Huyết ở trước mặt hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ....

“Hiện giờ tôi đã giới thiệu xong rồi, hi vọng ngài cũng báo cho tôi biết ngài tới từ nơi nào.”

Sau khi nói xong, Ôn Duệ bình thần nhìn Ôn Văn, khí chất ôn hòa hiền lành, giống như một quý ngài dạy học.

Ôn Văn vẻ mặt âm trầm nói: “Bọn ta là... Hắc Thập Tự!”

“Hắc Thập Tự.....”

Ánh mắt Ôn Duệ khẽ nhúc nhích nhưng không nhìn ra biểu tình.

“Tôi không biết vì sao bọn cậu lại muốn tập kích viện bảo tàng này, thế nhưng bọn tôi chỉ là một đám người đọc sách, không muốn mù quáng xảy ra xung đột với một vị cấp Tai Biến khác, nếu như có thể, tôi hi vọng hai bên chúng ta bảo trì hòa bình.”

Ôn Văn nhìn Ôn Duệ thật sâu, tựa hồ đang tiến hành lần từ giả sau cùng, tiếp đó cơ thể dần dần mờ ảo rồi biến mất trong

không khí, cuối cùng lưu lại một từ.

“Được.”

Khả năng biến mất từ từ này là một trong những chức năng mới sau khi trạm thu nhận thăng lên cấp Tai Nạn mới xuất hiện, khi Ôn Văn tiến vào trong trạm thu nhận không còn đột ngột biến mất nữa mà có nhiều lựa chọn để chọn.

Sau khi Ôn Văn biến mất, Ôn Duệ đứng đó hồi lâu mới lấy sổ ra ghi chép, ghi xong thì dùng tư thế mà Ôn Văn thích ngồi nhất đặt mông ngồi trên ghế dài lấy ra một quả cầu thủy tinh.

Trong quả cầu thủy tinh lặp đi lặp lại cuộc nói chuyện khi nãy!

“Lúc mình nói tới Lạc Anh, mặc dù hấn không có biểu cảm nhưng nắm tay đặt sau lưng hấn lại nắm chặt, đồng thời cũng đang run rẩy, hấn đang tức giận....”

“Nếu như hấn không phải Ôn Văn, vì sao lúc đó hấn lại tức giận chứ, nếu là hấn... sao hấn lại trông như hai người khác nhau hoàn toàn thế kia?”

Sau đó Ôn Duệ buông quả cầu thủy tinh, thở dài một hơi: “Có điều không quản có phải là hấn hay không, cuộc nói chuyện khi nãy hấn chắc chắn sẽ nghe thấy, có lẽ hấn sẽ hận chết mình đi?”

“Có điều mình có thể nói thế nào đây, nói rằng khi đó mình có trở về nhưng đã điều tra rõ nguyên nhân cái chết của cô ấy....”

“Sau đó mình nên làm thế nào? Lựa chọn tha thứ hay là báo thù? ...”

“Mình chỉ có thể giả bộ như không biết gì cả....”

Phiền muộn không tới năm phút thì Ôn Duệ đứng dậy, tia ôn hòa duy nhất trên mặt cũng dần dần biến mất, âm thanh lạnh băng nói: “Bắt đầu từ ngày giả chết đó, mình đã quyết định sẽ từ bỏ tất cả, chỉ theo đuôi chân lý sau cùng, hận cũng tốt, như vậy mình có thể thật sự toàn tâm toàn ý tập trung vào biến kiến thức.”

“Khi mình trở thành giáo sư rồi, mọi thứ đều sẽ thay đổi!”

...

Trên đường cái bên ngoài thành phố Khánh Xuyên, một con rắn nhỏ lắc lư cái đầu nhỏ đang vừa nghe nhạc mạnh vừa lái xe tới trước.

Lần này chiếc xe lái không phải quá bình ổn, bởi vì húp quá nhiều cạn lẫu nên hiệu quả vẫn chưa hoàn toàn tan hết.

Ở chỗ ngồi phía sau xe ngồi một con bọ hình người khổng lồ, dáng vẻ đáng sợ của nó dọa người bình thường tè qua quần, và người đang tè phải nghẹn ngược nước tiểu trở vào trong.

Có điều con bọ kia thật ra chỉ là vật biểu tượng mà thôi, cho dù vẽ vòng tròn trên lớp vỏ cứng của nó thì nó cũng không có chút phản ứng nào, nó hiển nhiên chính là thực hủ yêu đàn độn.

Đột nhiên Ôn Văn trông rỗng xuất hiện ở ghế sau, Tam Tể Nhi thấy Ôn Văn đang định dùng đuôi vươn tới cọ cọ nhưng cảm giác được Ôn Văn giống như một ngọn núi lửa đang đè nén thì không dám làm gì.

Trước khi tới viện bảo tàng Ôn Văn đã bỏ thực hủ yêu vào trong xe, bảo Tam Tể Nhi lái xe rời khỏi thành phố Khánh Xuyên.

Như vậy sau khi làm xong công việc anh có thể trực tiếp tiến vào trong xe, một khi bên viện bảo tàng xảy ra chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát thì anh cũng có được bằng chứng ngoại phạm.

Nhưng Ôn Văn không ngờ chuyện lần này lại nháo lớn tới vậy, anh thế mà lại dùng sức mạnh ngực đốc Tai Nạn đối chiến trực tiếp với viện bảo tàng kia.

Lại một lần nữa nơi xuất hiện của anh và Hắc Thập Tự trùng khớp, lần này chỉ dựa vào chút chứng cứ mỏng manh là không có mặt ở hiện trường này, mặc dù sẽ không bị trực tiếp phán đoán là có liên quan trực tiếp với Hắc Thập Tự nhưng ít nhất cũng sẽ có một chút nghi ngờ vô căn cứ.

Vì thế Ôn Văn dự định sau khi chuyện này kết thúc sẽ lập tức sắp xếp cho nhóm quái vật trong trạm thu nhận xử lý công việc ở một nơi khác, ít nhất có thể giảm bớt phân nửa hiềm nghi cho anh.

Lúc anh quay lại trạm thu nhận thì cũng kéo bốn con quái vật về, viện bảo tàng có nhiều vật trưng bày mạnh như vậy, mặc dù cả bốn đều là quái vật cấp Tai Nạn nhưng chỉ mang về được hai món đồ cho Ôn Văn.

Một thứ giống như hộp nhạc, thứ còn lại là một quyển sách cũ cổ xưa.

Nhưng Ôn Văn không xem thử xem hai món đồ này là gì, trực tiếp ném vào trong trạm thu nhận, bây giờ anh không có tâm tình đó.

Sau khi thu thực hủ yêu vào trạm, Ôn Văn nói với Tam Tê Nhi: “Dừng lại ở nhà hàng đầu tiên nhìn thấy trên đường.”

Vì muốn tạo chứng cứ vắng mặt, anh cần người khác nhìn thấy mình... Hơn nữa, anh muốn uống rượu!

Tam Tê Nhi chỉ đành ngoan ngoãn lái xe, chỉ chốc lát sau đã gặp một quán cơm ở ven đường.

Ôn Văn xuống xe, tiến vào trong quán cơm nhỏ, một bác gái tóc hoa râm nhiệt tình đón tiếp Ôn Văn, thế nhưng Ôn Văn làm như không thấy, trực tiếp chụp lấy mấy chai rượu trên quầy hàng, tùy tiện ngồi vào cái bàn ở trong góc, bắt đầu nốc rượu trắng như nước sôi để nguội.

Sắc mặt người phụ nữ trầm xuống, lẽ nào gặp kẻ gây sự?

Thế nhưng khi nhìn lên bàn thì ánh mắt bà không thể nào rời đi được, nơi tay Ôn Văn đặt khi nãy xuất hiện một xấp tiền mặt!

Ôn Văn không dùng siêu năng lực chống đỡ còn, nhưng cho dù không có siêu năng lực thì cơ thể anh cũng đã rất mạnh mẽ rồi, hai chai rượu trắng rót vào bụng chỉ cảm thấy cay cay, không hề say.

Gặp Ôn Duệ, đối với Ôn Văn mà nói không khác nào đả kích lớn nhất.

Cha mẹ mất đi chính là tâm bệnh quán chặt lấy anh nhiều năm, ngay khi anh rút cuộc cũng đối mặt được với nó, gần như đã có thể chữa khỏi thì người cha mà anh tưởng rằng đã chết chín năm lại xuất hiện, đồng thời xé rách vết sẹo gần như đã khỏi hẳn của anh!

Chương 399 - Viện bảo tàng biển mất

Bác gái nắm chặt xấp tiền, sau đó nhìn Ôn Văn, do dự hồi lâu thì thở dài đi tới bên cạnh Ôn Văn, lấy đi mấy chai rượu vẫn chưa khai.

“Đứa nhỏ như cậu có tiền cũng không thể sai loạn như vậy, đi bán bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, số này thì thôi.”

“Còn nữa, rượu không thể uống như vậy đâu, tuổi còn trẻ uống rượu sẽ tổn hại cơ thể, cha mẹ cậu sẽ đau lòng biết bao nhiêu.”

“He he... he he...”

Ôn Văn cười xùy một tiếng, anh không làm ra biểu tình gì kỳ quái nhưng cũng làm bác gái cảm thấy ớn lạnh, giống như trước mặt đang là một con rắn độc có thể cắn người, có điều cảm giác này chỉ xuất hiện một thoáng rồi biến mất.

“Chỉ bằng bà sẵn lòng tới khuyên tôi, số tiền này bà nên cầm đi... mặt khác, cơ thể tôi sẽ không uống hồng được, cũng không có cha mẹ yêu thương!”

Nói thì nói thế nhưng Ôn Văn cũng không uống tiếp nữa mà mở thiết bị đầu cuối của siêu sớ sẵn, tiếp nhận thông báo quay trở về thành phố Khánh Xuyên làm nhiệm vụ dị biến, rời khỏi tiệm cơm này.

Không phải Ôn Văn bị câu nói đầu tiên của bác gái này khuyên nhủ, là vì uống rượu đối với anh đã không còn tác dụng gì nữa, hơn nữa hẳn còn có những chuyện khác cần làm.

Với tư cách là một trong những siêu thợ săn cách thành phố Khánh Xuyên rất gần, đương nhiên Ôn Văn sẽ nhận nhiệm vụ này, như vậy anh mới có thể quang minh chính đại tới thành phố Khánh Xuyên, thu dọn một chút.

Dù sao nơi đó cũng vì anh mà trở thành đáng vẻ như bây giờ, bảo anh cứ thế mặc kệ, anh không làm được.

Mà có bà bác và những người khác ở trong quán cơm làm chứng, đủ để chứng minh lúc xảy ra chuyện Ôn Văn thật sự đã rời khỏi thành phố Khánh Xuyên.

...

Hùng Ưng thành công ngăn chặn khủng long bạo chúa, thậm chí còn dựa vào khả năng đường cùng bùng nổ thành công đẩy lùi nó.

Thế nhưng biểu cảm trên mặt Hùng Ưng lại ngày càng tuyệt vọng hơn, nhóm tiểu đội thợ săn bị ma thần kia vây khốn, mà hơi thở của quái vật tương tự như con khủng long bạo chúa này, hoặc là càng mạnh mẽ hơn đang tỏa ra các hướng xung quanh.

Không có ai ngăn cản thì chúng sẽ trở thành tai họa khổng lồ, nhưng năng lực của Hùng Ưng, chỉ ngăn cản con khủng long bạo chúa này thôi đã rất khó khăn rồi, muốn ngăn cản thêm thứ khác, cho dù liều mạng cũng không làm được.

Ngay khi Hùng Ưng sắp chóng đờ không nổi nữa thì đóa hoa thủy tinh đỏ rực và cây thập tự màu đen khổng lồ ở phía trên viện bảo tàng đã đột nhiên biến mất, tiếp đó cả viện bảo tàng bị ánh sáng màu đỏ bao trùm.

Đồng thời điểm sáng đỏ cũng xuất hiện trên thân từng con quái vật, những điểm sáng kia ngày càng dày đặc hơn, cuối cùng nối liền thành một mảnh, hình thành một lớp lá chắn mỏng, không ngừng lan rộng trên người đám quái vật.

Thấy trên người mình xuất hiện điểm sáng màu đỏ, vật trung bày kích động dữ dội, thế nhưng không làm được gì cả, lúc lá chắn ánh sáng đỏ kia bao trùm lấy một con quái vật thì ánh sáng đỏ bên ngoài viện bảo tàng chấn động một cái, sau đó con quái vật kia bị sức mạnh vô hình kéo về viện bảo tàng.

Mà trên người con khủng long bạo chúa Hùng Ưng đang chiến đấu và ma thần đang trêu đùa thành viên tiểu đội thợ săn cũng bắt đầu xuất hiện những đốm sáng đỏ.

Từ gần tới xa, từng vật trung bày thoát ra khỏi viện bảo tàng cuối cùng đã bị viện bảo tàng thu hồi tất cả.

Sau khi thu hồi toàn bộ vật trung bày ở thành phố Khánh Xuyên, viện bảo tàng chấn động một cái, tiếp đó lại chấn động thêm cái nữa, nhưng không quản nó chấn động thế nào cũng không có vật gì bay trở về.

Nhóm thợ săn sững sốt nhìn viện bảo tàng run run giống như một căn nhà to bị giật kinh phong, bầu không khí lúng túng lan

tàn khắp nơi này.

Trong viện bảo tàng, người phụ nữ mặc đồ thủy thủ nhú mày, trừ phi là vật trưng bày được tặng đi, viện bảo tàng này chưa từng xuất hiện tình trạng mất đồ, thế nhưng lần này lại thiếu mất hai món đồ không trở về!

Tuy đều không phải là thứ quan trọng gì nhưng làm mất đồ và không mất đồ ở trong mắt các vị giáo sư là tình trạng nghiêm trọng hoàn toàn khác nhau.

Ôn Duệ dùng một phương thức quý dị xuất hiện trước mặt người phụ nữ, lạnh giọng hỏi: “Sao còn chưa chuyển đi?”

Người phụ nữ nuốt nước miếng trả lời: “Thiếu mất... hai vật trưng bày.”

“Có món quan trọng nào bị mất không?” Lông mày Ôn Duệ nhướng lên hỏi, vẻ mặt này giống Ôn Văn đến vài phần.

“Hai món bị thiếu, một cái chỉ là vật thu nhận cấp Tai Nạn bình thường, mà cái kia... là một quyển bí điển.” Người phụ nữ có chút thấp thỏm nói với Ôn Duệ, dù sao thì mỗi món đồ đó đều có giá trị không nhỏ.

Trên mặt Ôn Duệ nhìn không ra biểu tình, im lặng vài giây mới nói: “Không cần truy xét nữa, dù sao người gánh tội cũng là con trai của giáo sư Kiều, rời khỏi đây thôi.”

Người phụ nữ gật đầu, tiếp tục mặc niệm vài câu, cả viện bảo tàng dần dần trở nên trong suốt, sau đó biến mất trong không khí.

Nhóm thợ săn đang nhìn chằm chằm viện bảo tàng giống như không hề phát hiện viện bảo tàng biến mất, chỉ thực tự nhiên xoay người, ăn mừng chiến thắng.

Chỉ có Hùng Ưng kỳ quái nhìn mảnh đất trống kia, trong mắt đầy nghi hoặc, viện bảo tàng kia rốt cuộc biến đi đâu rồi?

Mỗi khi viện bảo tàng bí ẩn tồn tại sẽ dẫn tới chấn động, khi viện bảo tàng bí ẩn biến mất thì dấu vết từng tồn tại ở nơi đó cũng sẽ bị xóa đi, không chỉ là dấu hiệu vật lý mà còn cả ký ức!

Chỉ có từ cấp Tai Nạn trở lên có liên quan tới viện bảo tàng này mới cảm thấy nghi hoặc với sự biến mất này.

Viện bảo tàng sẽ lập tức được mở ra ở một thành phố khác của liên bang, mà thành phố này cũng không có ai chú ý tới vì sao trong thành phố lại có thêm một viện bảo tàng như thế.

Viện bảo tàng bí ẩn và sự tồn tại của những tòa kiến trúc đặc biệt khác chỉ có quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn và cường giả của một ít tổ chức bí ẩn biết tới, mà ngay cả bọn họ, muốn một lần nữa tìm được viện bảo tàng này cũng là không dễ.

Nguyên nhân chính là như thế nên viện bảo tàng này mới thần bí đến vậy, ngay cả siêu thợ săn như Ôn Văn cũng không biết đến sự tồn tại của nó.

Sau khi những thứ kỳ quái kia biến mất, nhóm thợ săn thở dài một hơi, mà Hùng Ưng giang rộng cánh ở trên không trung cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Tuy cậu không đóng góp được bao nhiêu tác dụng nhưng lần tai nạn này rốt cuộc cũng bình ổn, cậu cũng có thể thả lỏng một chút.

Theo ý nghĩ thả lỏng xuất hiện trong đầu, Hùng Ưng cảm thấy sức mạnh cả người mình đều bị hút vào trong trái tim, không còn sức chống đỡ nên trực tiếp từ trên không trung rơi xuống.

Trường Tôn Cảnh nhìn thấy tình cảnh này, cắn răng nhảy lên thật cao, đón được Hùng Ưng.

Tiếp đó nhóm người của hiệp hội thành phố Khánh Xuyên bu lại.

Bọn họ rất quan tâm tới tình trạng cơ thể của Hùng Ưng, nếu không phải Hùng Ưng đứng ra ngăn chặn con khủng long bạo chúa kia, để nó chạy tới nơi đông người tụ tập thì hậu quả đúng là khó có thể tưởng tượng nổi.

Mà trước khi tới bọn họ đã biết, chỉ cần Hùng Ưng ra tay một lần nữa thôi, tiếp theo đó chính là tử vong!

Hùng Ưng rơi xuống đất, nhịp tim đập ngày càng chậm, cơ thể dần dần héo rút, tóc cấp tốc biến thành màu trắng rồi còn bắt đầu bong ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Trường Tôn Cảnh tái xanh, hiện giờ hẳn cảm thấy mình thật vô dụng.

Được xem là một thợ săn, hẳn thường xuyên nhìn thấy thợ săn vì chống lại quái vật mà chết đi, nếu đây là một thợ săn thì tâm tình của hắn sẽ không dao động lớn đến vậy.

Chỉ là Hùng Ưng không phải thợ săn, cậu ta chỉ là một học sinh cấp ba vừa mới nhận được sức mạnh hơn hai tháng, nhìn đứa bé này liều chết hi sinh chính mình, trong lòng Trường Tôn Cảnh thật sự khó chịu.

Thế nhưng lúc Hùng Ưng tiêu tụy tới mức không còn giống hình người thì biến đổi đột nhiên ngừng lại, mà Trường Tôn Cảnh cũng lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Mặc dù Hùng Ưng hiện giờ rất suy yếu, thế nhưng cậu ta vẫn chưa chết!

Hơn nữa ở sâu trong trái tim Hùng Ưng tựa hồ đang phùng lên nguồn sức sống mãnh mẽ!

Chương 400 - Trở lại là chính mình

Lúc Ôn Văn một lần nữa trở lại gần viện bảo tàng thì nơi này đã được nhân viên hỗ trợ vây quanh, tiến hành giải quyết tốt hậu quả.

Quần chúng bị sơ tán có lẽ phải qua vài ngày nữa mới có thể trở về nhà của mình, sau đó bọn họ sẽ quên đi những gì đã trải qua trong mấy ngày này.

Nhiệm vụ trên thiết bị đầu cuối siêu thợ săn cũng đã bị xóa bỏ, nếu chuyện đã kết thúc thì đương nhiên không cần siêu thợ săn xử lý nữa, sau đó sẽ có đoàn đội càng chuyên nghiệp hơn tới quan sát.

Ôn Văn đoán rằng sẽ có người tới tìm mình, hỏi chuyện về Hắc Thập Tự, vì thế anh phải sớm chuẩn bị kịch bản.

Đơn giản nghe nhóm thợ săn gần đó thảo luận một chút, Ôn Văn phát hiện bọn họ bàn về đám vật trưng bày đột nhiên bùng nổ và tổ chức bí ẩn mới xuất hiện Hắc Thập Tự, không ai bàn về viện bảo tàng biến mất đầy thần bí kia.

Vì thế Ôn Văn cũng phải giả bộ như mình không hay biết gì về viện bảo tàng, dù sao thì trong hồ sơ xảy ra chuyện, siêu thợ săn ‘Ngụy Thám’ cũng không có mặt trong thành phố này.

Không khí của hiện trường cũng không nặng nề, chuyện này tuy nghiêm trọng, nhóm thợ săn bị giày vò không nhẹ nhưng không xuất hiện tình trạng người bình thường bị thương vong, này đã là tình huống tốt nhất rồi.

Người duy nhất bị thương chính là Hùng Ưng, mà cậu ta cũng chính là người Ôn Văn quan tâm nhất.

Vốn Ôn Văn còn định giải quyết xong chuyện này sẽ để Hùng Ưng gia nhập trạm thu nhận để giám sát, không ngờ cậu ta lại vì chuyện anh gây ra mà phải chịu tổn thương.

Có điều may mắn là Hùng Ưng không trực tiếp chết đi, bằng không tâm tình vốn đã không tốt của Ôn Văn lại càng tồi tệ hơn.

Từ trong trạm thu nhận tùy tiện mang theo chút trái cây, Ôn Văn liền đi tới phòng khám bệnh tư nhân hỏi thăm tình huống của Hùng Ưng.

Phòng khám này trông giống như sắp đóng cửa vậy, thế nhưng kỳ thật phòng khám bệnh này chính là nơi điều trị cho tiểu đội thợ săn ở thành phố Khánh Xuyên, bác sĩ ở nơi này đều là bác sĩ hàng đầu của toàn bộ thành phố Khánh Xuyên.

Hơn nữa không gian ở bên trong cũng không nhỏ như nhìn bên ngoài, không gian tầng hầm dưới đất đủ để so sánh với bệnh viện loại nhỏ bình thường.

Hiện giờ Hùng Ưng đang được tiếp nhận cứu chữa ở nơi này, bởi vì bệnh tình của cậu ta đặc biệt nên hiệp hội không thông báo cho người nhà cậu ta, chỉ phái nhân viên hỗ trợ tới trấn an cha mẹ Hùng Ưng.

Lúc Ôn Văn đi vào phòng bệnh thì phát hiện Trường Tôn Cảnh ngồi ở bên cạnh giường Hùng Ưng, một y tá đang bôi thuốc và quấn băng vải cho hắn, hắn bị gãy bảy cái xương sườn, đùi phải và lưng bị xé rách phạm vi lớn.

Loại tổn thương này người bình thường cần phải nghỉ ngơi mấy tháng, nhưng đối với bất cứ thợ săn nào thì chỉ là chuyện bình thường, bôi thuốc quấn băng vải, cao lắm là vài ngày là khỏi hẳn.

“Tình huống của cậu ta thế nào?” Ôn Văn hỏi Trường Tôn Cảnh.

“Không tốt lắm, bác sĩ nói với thể chất của cậu ta hiện giờ thì còn sống chính là một kỳ tích, có thể tỉnh lại hay không phải xem ý trời.”

Đối với người siêu năng mà nói, chỉ cần không chết thì đều dễ nói, vì thế Trường Tôn Cảnh đã không còn khẩn trương như trước nữa.

Ôn Văn đưa tay đặt lên ngực Hùng Ưng, cảm nhận phóng ra, sau đó lộ ra biểu tình kinh ngạc, trái tim đầy ác ý của Hùng Ưng đang biến mất, thay vào đó là hơi thở làm người ta cảm thấy ấm áp.

“Tựa hồ hẳn đang có sự thay đổi, trái tim ma quỷ này có lẽ không đơn giản như Hùng Ưng nói... có lẽ những gì Hùng Ưng biết trước đó chỉ là do trái tim này muốn cậu ta biết.”

Trường Tôn Cảnh gật đầu, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Ôn Văn, nói: “Thực lực của tôi không đủ, tôi muốn thử tiến hành Đồng Hóa, cậu có đề nghị gì không?”

“Quá trình Đồng Hóa của mỗi người không giống nhau, có tác dụng đối với tôi nhưng chưa chắc có tác dụng đối với anh.”

Sắc mặt Ôn Văn bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng lại có chút xấu hổ, nói thật thì anh ngay cả người siêu năng bình thường nhất cũng không phải, anh làm sao có thể chỉ dẫn Trường Tôn Cảnh thăng lên cảnh giới Đồng Hóa chứ?

Chỉ có thể dùng tài liệu xem được sau khi trở thành siêu thợ săn để lừa dối Trường Tôn Cảnh.

May mà sau đó có một người phụ nữ đi tới hóa giải sự xấu hổ của Ôn Văn, người phụ nữ này vóc người cao gầy, diện mạo thanh tú, thực tự nhiên ngồi xuống ở bên cạnh Trường Tôn Cảnh.

Trường Tôn Cảnh giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi, Tiêu Mạn, cùng tôi tới thành phố Khánh Xuyên này nhận chức, hiện giờ đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên sủng ông cho đại đội nhân viên hỗ trợ.”

Ôn Văn nghe thấy cái tên Tiêu Mạn, lại nhìn mặt cô, cảm thấy có chút quen mặt, sau đó nhìn về phía chân cô ta thì lập tức nhớ ra.

Người phụ nữ này chính là người nữ siêu năng ở trong khu chung cư bị hủ hóa, chính là cô nàng mặc váy dài đá người nhưng lại mặc quần an toàn kia!

“Thật không ngờ người mày rậm mắt to như ông anh cũng có bạn gái đây...” Ôn Văn nhìn dáng vẻ đặc ý của Trường Tôn Cảnh khi giới thiệu mà có chút chua chua.

Mà Trường Tôn Cảnh cũng thực xúc động, trước kia hắn và Tiêu Mạn tuyệt đối không có khả năng ghép thành đôi, nhưng hai người cùng mất đi năng lực, đủ loại nhân duyên trùng khớp làm quan hệ của hai người cũng tốt hơn.

Nhìn dáng vẻ thân thân thiết thiết của hai người, Ôn Văn cảm thấy tên nhãi Trường Tôn Cảnh này sau khi khôi phục năng lực đã lạm dụng chức quyền mà ở chung với Tiêu Mạn.

Vì thế Ôn Văn quyết định tìm một cơ hội chiêu mộ Tiêu Mạn trở thành nhân viên thu nhận, xem thử xem quan hệ của hai người này có vì thế mà thay đổi hay không.

Kế tiếp Ôn Văn lười xem hai người này ngược chó, trực tiếp rời đi.

...

Hai ngày kế tiếp, hành vi của Ôn Văn ở thành phố Khánh Xuyên có chút quỷ dị.

Anh dùng năng lực của vô diện ma để hình dạng của mình trông giống như tên hề ở rạp xiếc.

Sau đó anh bắt đầu làm như một tên biến thái thường xuyên lui tới những nơi không có người bình thường lui tới, làm những chuyện người bình thường sẽ không làm.

Những chuyện này rất kỳ quái, nhưng ghép lại toàn bộ thì chỉ có ba chữ đề hình dung, đó chính là...

Thiếu đạo đức!

Lúc người ta đang gọi đầu anh sẽ không ngừng xịt dầu gội lên đầu đối phương, để bọn họ có xối thế nào cũng không hết bọt, chỉ có thể vô lực phẫn nộ...

Lại buộc một cái cây ở trên thân chó, phía đầu cây là một sợi dây cột một miếng thịt, miếng thịt ở ngay trước mặt con chó

nhưng con chó có cố chạy tới cỡ nào cũng không ăn được thịt, làm con chó cứ chạy mãi không ngừng...

Có khi trộm đi tất cả quần áo cất giấu trong tủ của một người trạch trong nhà...

Để lại một tờ giấy, quần áo thì phân biệt dấu ở trong các góc nhà.

Cũng có khi lợi dụng khả năng của quỹ TV, lúc người ta đang xem phim thì từ trong màn hình chui ra...

Về phần trộm giấy vệ sinh, thả con ếch vào giày, bôi dầu cù là vào bộ phận đặc biệt này nọ thì chỉ có thể coi là tiện tay mà thôi.

Chỉ cần là người bị Ôn Văn để mắt tới thì không có người nào né tránh được vận xui, ngay cả tiền riêng của Trường Tôn Cảnh dưới sự sắp xếp của Ôn Văn đã bị Tiêu Mạn ‘ngẫu nhiên’ phát hiện trong khi quét dọn nhà cửa....

Có người tức giận không thôi, có người câm nín, cũng có người hoảng sợ mất hồn mất vía, chỉ là không ai vì thế mà bị thương.

Nhưng cho dù là vậy thì hai ngày này Ôn Văn cũng có thể nói là phát rồ, với năng lực hành động cấp Tai Nạn của hắn, vô số người ở thành phố Khánh Xuyên bị chọc phá, chỉ hai ngày mà thành phố Khánh Xuyên đã lan truyền truyền thuyết về tên hề khủng bố.

Tới sáng sớm ngày thứ ba, Ôn Văn liên tiếp nhỏ mù tạt vào chậu sữa của hai mươi con thú ăn sắt, trên mặt là nụ cười xấu xa. [gấu trúc lớn]

Hiện giờ sự phẫn nộ, nóng nảy và điên cuồng anh vì chuyện Ôn Duệ mà tích góp lại rốt cuộc cũng tiêu tan sạch sẽ.

Đùa dai suốt hai ngày qua đã làm Ôn Văn tìm lại được chính mình, anh mới sẽ không vì chuyện của Ôn Duệ mà đánh mất chính mình!

Chương 401 - Hộp âm nhạc kỳ dị

Hùng Ưng mở mắt ra, ngoại trừ màu đen thì không nhìn thấy bất cứ màu sắc nào khác.

Hắn biết mình không bị mù, là đang ở trong giấc mơ.

“Trước đó khi tới nơi này nó có màu trắng tinh, chỉ có thứ gì đó vụn vẹo lộ ra hắc ám, bây giờ nơi này biến thành như vậy... quả nhiên mình đã chết rồi.”

Từ trên mặt đất ngồi dậy, Hùng Ưng không có cảm giác buồn bã gì, cuối cùng ra tay đúng là kích động nhất thời nhưng cậu cũng không hối hận, chỉ có hơi lo lắng cho cha mẹ mà thôi.

“Thế giới sau khi chết đi là như vậy sao, có hơi khô khan quá rồi.”

“Nơi này không phải thế giới sau khi chết.” âm thanh vang dội như tiếng chuông lớn truyền tới, hồi âm rõ ràng làm Hùng Ưng cảm nhận được không khí cũng đang chấn động.

Hùng Ưng quay đầu, trong bóng đêm nhìn thấy một nhóm ánh sáng, bên trong trung tâm ánh sáng ngồi một ông cụ tóc trắng áo trắng, đang mỉm cười hiền lành với mình.

Lúc nhỏ Hùng Ưng thường ảo tưởng có một ông cụ như thế ban tặng siêu năng lực cho mình, để hắn bảo vệ chính nghĩa.

Nhưng sau khi được trái tim ma quỷ giày vò, Hùng Ưng đã không còn cảm giác vui sướng đó nữa.

Có điều cảnh tượng này rất quen, trước đó mỗi khi cứu người xong Hùng Ưng lại thấy cảnh tượng như thế, có điều khi đó thứ nhìn thấy trong làn sương đen là một thứ vụn vẹo gì đó không có hình dạng cố định.

“Không phải thế giới sau khi chết... vậy tức là tôi vẫn chưa chết, trái tim ma quỷ đã lừa tôi sao?”

Ông cụ lắc đầu nói: “Nó không lừa cậu, nó thật sự vì sự lương thiện của cậu mà suy yếu, mà tính mạng của cậu quả thực cũng sẽ kết thúc vì cái chết của nó.”

“Vậy bây giờ là...”

Hùng Ưng nghiêng đầu hỏi, sau khi giác ngộ quyết định liều mạng, cậu đã có cái nhìn khác về rất nhiều chuyện.

“Cơ thể cậu sắp tử vong, nhưng chuyện mà cậu đã làm trước đó xứng đáng được hồi báo.”

“Trái tim ma quỷ bị hủy diệt, trái tim anh hùng đã phục sinh từ đó, khi cơ thể phàm trần héo rụi, cơ thể anh hùng sẽ sống lại!”

“Cậu sẽ không tới nơi này nữa, hãy dùng sức mạnh của trái tim anh hùng, đi làm anh hùng mà cậu vẫn luôn muốn làm đi!”

Nói xong cơ thể của ông cụ hóa thành ánh sáng trắng, từng chút chui vào trong cơ thể Hùng Ưng.

Nhìn ông cụ tụng niệm ngôn ngữ như thơ ca, vẻ mặt Hùng Ưng rất bình thản, cũng không xúc động thế thốt sẽ làm gì đó.

Hùng Ưng không phải vì muốn người ta tán thành mới trở thành anh hùng, mà bởi vì cậu nghĩ tới chính mình nên mới làm như vậy.

“Mặc kệ biến thành bộ dáng gì, tôi chỉ muốn làm chính mình, đừng hòng sắp đặt bắt tôi làm bất cứ chuyện gì.”

“Chỉ cần cậu cứ làm chính cậu là tốt rồi...” Nói xong bóng dáng ông cụ hoàn toàn biến mất trong không khí.

Mà ý thức của Hùng Ưng cũng dần dần không rõ, cậu ta biết chính mình sẽ phải thức tỉnh.

...

Phát tiết lệ khí xong, Ôn Văn thay đổi trở nên rất phật hệ, cũng định ra sẽ đối mặt với Ôn Duệ như thế nào.

Đó chính là hấn thật sự đã chết trong trận tai nạn chín năm trước rồi, mọi chuyện xảy ra trước đó coi như không tồn tại.

Mà sau này Ôn Văn cũng không cố ý nhắm vào hay né tránh ‘Hội Học Thuật Chân Lý’, mọi thứ đều tiến hành như bình thường.

Nếu đã khôi phục bình thường, có chút chuyện nên làm thì anh cũng cần phải làm.

Vì thế Ôn Văn thay đổi hình dạng một chút, mua một lượng lâu lớn ở tiệm lâu ‘Hồ Thượng Trảo’, tiếp đó lại tới chợ bán thức ăn mua nguyên liệu nấu ăn, rồi chuyển sang trung tâm thương mại mua sắm một phen.

Sau khi chọn mua xong, Ôn Văn quay trở về trạm thu nhận, để tất cả quái vật ở bên trong, bao gồm cả nhóm ngục tốt đều được ăn một bữa lẩu ngon lành, đối với chuyện này Tam Tể Nhi cảm thấy rất vui, bởi vì nó có rất nhiều nước cạn lẩu để húp...

Tiếp đó là bắt đầu phân phát các loại quần áo, sách vở, những món đồ chơi nhỏ, máy chơi game các loại.

Trước đó nhóm quái vật đã giúp đỡ anh một chuyện lớn, vì thế Ôn Văn tốt bụng cho bọn họ một chút khen thưởng.

Mỗi quái vật đều nhận được món quà mà Ôn Văn cho là thích hợp, về phần có thật sự thích hợp hay không thì đó là ý riêng của mỗi người.

Ví dụ như tặng gói ôm cà rốt và quần áo cosplay nàng sói cho thổ yêu Bạch Tiểu Mật, mua một đồng mô hình súng đồ chơi cho cô bé quàng khăn đỏ, đưa mớ đồng nát trộm được từ giáo đường trước đó cho thiên sứ Phổ Quang....

Sau khi phát thưởng xong, Ôn Văn bắt đầu kiểm tra hai món đồ lấy được từ viện bảo tàng lần này.

Một cái hộp nhạc và một quyển sách.

Không quản có phải là vật thu nhận hay không, giá trị của hai món đồ này ít nhất cũng phải bằng với vật thu nhận cấp Tai Nạn, vì thế Ôn Văn cần phải nghiên cứu một chút.

Đầu tiên là cái hộp nhạc không biết tên này, sau khi Ôn Văn mở ra thì bên trong truyền ra một đoạn nhạc kỳ lạ.

‘Tu lu, tu lu, tu lu ba ba ba.... ta ở đông bắc nghịch bùn, ta ở đông bắc không có nhà...’

“Cái này.... cũng quá kỳ dị đi, cứ tưởng đâu sẽ là khúc nhạc kiểu hồ thiên nga gì đó.”

Có điều khúc nhạc này tuy kỳ dị nhưng không hiểu sao Ôn Văn lại có chút rung động, hơn nữa cơ thể có kích động muốn nhảy múa trong tiếng nhạc này, thế nhưng Ôn Văn nhanh chóng tỉnh táo lại, cảnh giác nhìn chằm chằm cái hộp nhạc này.

“Khi này thứ này đã cố gắng điều khiển mình... hơn nữa mức độ còn không nhẹ, mình chính là người sử dụng cái hộp nhạc

này.”

Sở dĩ Ôn Văn dám trực tiếp kiểm tra vật thu nhận là vì ở trong trạm thu nhận thì anh có thể phát huy thực lực cấp Tai Biến bất cứ lúc nào, vật thu nhận bình thường căn bản không có khả năng ảnh hưởng tới anh.

Nhưng nếu là người khác mở hộp nhạc này ra thì hậu quả sẽ khó mà lường được.

Vì kiểm tra hiệu quả của hộp nhạc, Ôn Văn đã tìm đám quái vật bị giam và ngục tốt để thử nghiệm hiệu quả.

Cái hộp nhạc này không có dây cốt, chỉ có chốt mở, chỉ cần mở ra thì sẽ không ngừng truyền ra bài nhạc đó.

Tất cả người bình thường khi nghe thấy âm nhạc sẽ nháy mắt biến thành máy khiêu vũ không có tình cảm, lại còn là nhảy một vũ đạo kỳ lạ, không quản xảy ra chuyện gì cũng không thể làm bọn họ ngừng lại.

Nếu không có người tới đóng hộp nhạc này lại chỉ sợ bọn họ sẽ nhảy đến chết.

Mà đám quái vật thì có năng lực chống cự nhất định với loại âm nhạc này, nhưng chỉ có sinh vật cấp Tai Nạn mới có thể hoàn toàn miễn dịch, chỉ có chút kích động không đáng kể mà thôi.

Quái vật cấp Tai Hại và cấp Tai Họa, căn cứ theo lực lực khác biệt thì có thể chống đỡ được kích động muốn khiêu vũ ở một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng chỉ cần bọn chúng bắt đầu khiêu vũ thì sẽ không dừng lại trước khi âm nhạc kết thúc.

Vì thế thứ này đối với Ôn Văn rốt cuộc chính là một món đồ chơi thú vị, lúc tiến hành mấy trò đùa dai kia nếu như có hộp nhạc này thì anh đã có rất nhiều trò vui để chơi rồi.

Mà quyển sách kia thì hoàn toàn hấp dẫn sự chú ý của Ôn Văn.

Độ dày của nó gần giống với cục gạch, bìa sách bằng kim loại được in đầu một con thú dữ và ký tự không rõ ý nghĩa.

Có điều những thứ này không phải thứ hấp dẫn Ôn Văn nhất, làm Ôn Văn kinh ngạc chính là quyển sách này sống!

Không sai, quyển sách này sống!

Khép mở trang sách giống như một cái miệng rộng sắc bén vậy, nếu như không khống chế thì thứ này sẽ cắn người như chó điên vậy.

Ôn Văn dùng một cái chân heo thử một chút lực cắn của nó, kết quả thứ này trực tiếp nuốt nuôi cái chân heo!

“Này... đúng là thú vị!”

Chương 402 - Chữ viết Yuta

Cho dù có khả năng cắn được chân heo thì đối với Ôn Văn, quyển sách này cũng không khó đối phó như thiếu nữ tỏ yêu điềm đạm đáng yêu nào đó.

Hơn nữa Ôn Văn lại càng hiếu kỳ hơn, số đồ ăn bị quyển sách này ăn sạch rốt cuộc đã đi đâu rồi.

Nếu như thật sự là hư không biến mất thì Ôn Văn muốn dùng nó để xử lý mớ rác rưởi hằng ngày của trạm thu nhận....

Ôn Văn đưa bàn tay đã hóa thành đen kịt của mình tới, quyển sách dữ tợn lập tức tấp lầy cánh tay Ôn Văn, thế nhưng gắng tay Tai Ách không thể bị phá hỏng, lực cắn to lớn này căn bản không thể làm gì được Ôn Văn.

Thậm chí hình như nó bị tay Ôn Văn cắn đau nên con mắt thú ở trên bìa liền lộ ra nước mắt lưng tròng, có chút oan ức.

Ôn Văn không để ý tới tâm tình của nó, chỉ cầm bìa trước và bìa sau, trực tiếp bạo lực mở ra!

Quyển sách quý quái cố gắng chống cự, giống như vỏ sò cố khép lại thật chặt nhưng cuối cùng chỉ đành bất lực bị Ôn Văn bạo lực mở ra, lộ ra nội dung ghi chép ở bên trong.

Trang sách hơi ó vàng, hơn nữa còn rất dày, tựa hồ không phải là giấy mà là da của một loại động vật nào đó, Ôn Văn nhẹ nhàng sờ sờ hai cái trên lớp trang sách liền cảm nhận được cảm giác ghét bỏ khó có thể diễn tả bằng lời.

May là đường vân bên trên có chút khác biệt với da của nhân loại, bằng không Ôn Văn cũng không muốn dùng tay chạm vào.

Có điều mặc dù không phải nhân loại thì hẳn cũng là da của sinh vật nào đó tương tự với nhân loại.

Bị Ôn Văn sờ vài cái, quyển sách quý quái run rẩy kịch liệt vài cái rồi đang hoảng ngừng giữa giữa, tùy ý để Ôn Văn xem.

Tuy cả quyển sách trông rất dày nhưng bởi vì mỗi trang sách cũng không mỏng nên chỉ có hơn ba mươi trang mà thôi, bên trên là dị văn và một loại chữ viết mà Ôn Văn chưa từng thấy qua, thỉnh thoảng còn có một ít hình ảnh và công thức.

Rất tiếc là không chỉ loại ngôn ngữ Ôn Văn chưa từng thấy này, ngay cả ý nghĩa của mới dị văn kia Ôn Văn cũng không rõ là gì.

Nhưng giá trị của quyển sách này ít nhất cũng là một vật thu nhận cấp Tai Nạn, Ôn Văn đương nhiên sẽ không vì không hiểu ý nghĩa của chữ mà từ bỏ.

Vì thế Ôn Văn trước tiên tới tìm người đàn ông kim loại mặc vest kia, vị nhân viên quản lý trung tâm khu Tai Họa kia có kiến thức rất uyên bác, có lẽ sẽ hiểu được loại chữ viết này.

Người đàn ông kim loại mặc vest nhìn thấy những chữ viết này thì kinh ngạc: “Những chữ viết này là chữ viết Yuta, bản thân chữ viết đã sở hữu sức mạnh, từ ngữ đặc biệt có thể điều động siêu năng lực!”

“Chữ viết Yuta....” Ôn Văn thì thầm hai tiếng, vẻ mặt vui vẻ hỏi: “Vậy ông có thể phiên dịch giúp tôi không?”

Người đàn ông kim loại mặc vest lắc đầu nói: “Chỗ tôi không có tài liệu tương ứng, hơn nữa tôi cũng không đề nghị ngài học quá nhiều.”

Ôn Văn nhíu mày hỏi lại: “Vì sao?”

“Chữ viết Yuta không phải ai cũng có thể học được, người bình thường tùy tiện học tập nếu không biến thành người điên thì chính là bị sức mạnh khác thường vụn vụn thành quái vật.”

“Tuy ngài có thể học tập nhưng với năng lực mà ngài sở hữu, tác dụng của chữ viết này là không quá lớn.”

“Hơn nữa....” Hấn cân nhắc từ ngữ một chút rồi nói: “Loại chữ viết này có đặc tính điều động siêu năng lực nhưng không phải tồn tại tự nhiên mà là dựa vào một sự tồn tại vĩ đại mới có được loại đặc tính này, học tập quá nhiều sẽ khiến vị kia chú ý, cuối cùng sẽ bị ép trở thành tín đồ của Thần...”

Nếu loại chữ viết này nguy hiểm đến như vậy thì Ôn Văn chỉ đành từ bỏ, chỉ là anh vẫn có chút không cam lòng hỏi: “VẬY... QUÁ NHIỀU LÀ BAO NHIÊU?”

Người đàn ông kim loại mặc vest chỉ quyền sách quý quái nói: “Sách giống như thế này, tôi đã không nên vượt quá ba quyển...”

Lúc này Ôn Văn liền yên lòng, không nói tới quyển ba, ngay cả quyển thứ hai phải tìm ở đâu anh cũng không biết.

Người đàn ông kim loại mặc vest kia mặc dù không biết nội dung của quyển sách này nhưng quái vật tới từ thế giới trong hấn sẽ biết một chút, không đến mức tất cả quái vật Ôn Văn bắt được đều là dân mù chữ đi.

Vì thế Ôn Văn lấy ra một sấp giấy trắng, bắt đầu sao chép lại.

Đến tối, cuộc thi mà đám quái vật rất yêu thích lại bắt đầu, trong tiếng hoan hô của chúng, Ôn Văn phát ra phần đề thi đầy yêu thương kia.

Sau khi nhận được bài thi, đám quái vật phát hiện cuộc thi lần này không chỉ có phần văn hóa và tư tưởng đạo đức, còn có một phần nội dung mà trước kia chưa từng xuất hiện.

Phần này yêu cầu dịch nội dung bên dưới ra ngôn ngữ thông dụng của liên bang...

Đúng vậy, Ôn Văn muốn dùng cách này để đám quái vật phiên dịch giúp mình.

Mà đám quái vật mặc dù có nghi ngờ nhưng chúng vẫn chỉ có thể đành lòng làm bài thôi, thứ nhất là vì chúng nó rất tôn trọng (sợ hãi) Ôn Văn, thứ hai là vấn đề độ khó, so với hỏi chúng nó là hội nghị lần thứ năm của liên bang sẽ cử hành khi nào, có ý nghĩa gì thì đơn giản hơn nhiều...

Mỗi câu trong quyển sách kia đều được Ôn Văn sao chép lên bài thi, trình tự bị đảo lộn, không có con quái vật nào có được

bản nội dung đầy đủ cả.

Mỗi một đoạn nội dung Ôn Văn sẽ chia ít nhất cho ba con quái vật, nếu như ba phần phiên dịch giống nhau thì Ôn Văn sẽ chọn dùng phần dịch này, nếu ba phần dịch có khác biệt thì Ôn Văn sẽ không tin tưởng.

Cũng may là quyển sách này chỉ có hơn ba mươi trang mà thôi, bằng không chỉ chuyện sao chép thôi cũng tốn rất nhiều thời gian của Ôn Văn.

Lúc sao chép, Ôn Văn nhớ tới Tổng Lăng đã bị Hiệp Hội Thợ Săn mang đi, tên đó tựa hồ có rất nhiều kiến thức từ thế giới trong, để hắn học tập quyển sách này có lẽ sẽ không hao tốn thời gian quá dài.

Sau khi thu lại tất cả bài thi, Ôn Văn bắt đầu đối chiếu nội dung bên trên, bắt đầu phiên dịch nội dung của quyển sách.

Nơi của dị văn rất đơn giản, ngoại trừ loại quái vật mất trí như khi đầu chó lông quăn, tất cả quái vật ít nhiều gì cũng biết được một chút, vì thế Ôn Văn rất dễ dàng hoàn thành được phần phiên dịch dị văn.

Mà chữ viết Yuta thì trong toàn bộ bài thi chỉ có vài tờ viết đáp án, hơn nữa đáp án cũng không quá tương tự.

Có điều ít nhất Ôn Văn cũng có thể xác nhận trong số quái vật trong phòng giam, có khả năng nhận biết chữ viết Yuta chỉ có thiên sứ Phổ Quang, vô diện ma và Nhan Bích Thanh, chỉ là có lẽ chúng chỉ nhận biết ý nghĩa của một số ít chữ mà thôi.

Về phần những quái vật khác, đối mặt với chữ viết Yuta thì còn mù chữ hơn cả Ôn Văn.

Dựa vào phần phiên dịch này, Ôn Văn hiểu được đại khái nội dung của quyển sách này.

Quyển sách này có tên là ‘Sách Sấm Sét’!

Bên trên phân tích rất cặn kẽ về tính chất của sấm sét, bao gồm cả sấm sét làm thế nào sinh ra và một ít công thức liên quan tới sấm sét!

Có thể là vì sự khác biệt của thế giới trong và thế giới hiện thật, có một số điều được ghi lại bên trong đó không quá cao

siêu, thậm chí đối với Ôn Văn từng học qua vật lý cơ bản cảm thấy khá buồn cười.

Đối với người không phải người siêu năng thì quyển sách này có giá trị lớn hơn bất cứ sách vật lý nào ở thế giới hiện thực này!

Bởi vì trong quyển sách này thậm chí có giáo trình chỉ làm sao dùng siêu năng lực, làm sao cấu tạo ‘máy phát điện’ ở bên trong cơ thể người!

Mà dựa vào phần nội dung Ôn Văn giải mã được hiện giờ, có nhiều thứ Ôn Văn đã có thể bắt đầu thử nghiệm!

“Chỉ cần những ghi chép này thật sự hữu dụng thì mình sẽ nghĩ cách kiếm thêm một quyển!”

“Học thêm một quyển nữa hẳn là cũng an toàn, nhưng đó là chuyện sau này, hiện giờ chuyện mình cần làm là từ phần phiên dịch của bọn họ tìm ra bản dịch chính xác nhất...”

Chương 403 - Hùng Ung tỉnh lại

Hai ngày sau Ôn Văn đứng trong trạm thu nhận vươn hai bàn tay xòe năm ngón tay, tia điện lóe sáng ở giữa hai bàn tay.

Sau đó Ôn Văn đưa tay hướng về phía Bạch Tiểu Mật đang ôm gối ôm cà rớt ngủ say sưa, da lông trơn mượt nháy mắt dựng ngược, thở tinh hoảng sợ nhảy tới nhảy lui như một cục lông lớn.

Phát hiện là Ôn Văn giật điện mình, Bạch Tiểu Mật ủy khuất dùng tư thế con vịt ngồi dưới đất, oan ức nhìn Ôn Văn như muốn khóc.

Ôn Văn không để ý tới Bạch Tiểu Mật, tản tia điện đi, thở dài một tiếng tự lẩm bẫm: “Không được, uy lực yếu quá.”

Bạch Tiểu Mật muốn cắn Ôn Văn một ngụm, uy lực cỡ đó mà còn yếu, tên này muốn giật chết cô luôn sao?

Học tập hai ngày, Ôn Văn dùng siêu năng lực tạo ra một máy phát điện mini ở trong cơ thể, để mình giống như cá chình điện có thể phóng ra điện vậy.

Có điều với phần phiên dịch được hiện giờ thì cao lắm cũng chỉ là giật chết người, hoặc là đổi kiểu tóc cho sinh vật siêu năng, đối với Ôn Văn chỉ có thể xem là có chút ít còn hơn không mà thôi.

Nhưng nó là sức mạnh hoàn toàn thuộc về bản thân Ôn Văn, cho dù chỉ đạt tới trình độ này thì cũng coi như có thu hoạch.

Hơn nữa tác dụng lớn nhất của sức mạnh không phải trực tiếp sử dụng, Ôn Văn có thể để điện bám vào một ít đồ dùng, có lẽ lợi dụng dòng điện sắp xếp một kết giới nhỏ.

Mặc dù mức độ sức mạnh hoàn toàn không thể so sánh với người siêu năng thuộc tính lõi cùng cấp nhưng tác dụng ở hiện thực khá mạnh, ít nhất Ôn Văn có thể ném thiết bị sạc pin cho thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn vào xó.

Thu hoạch lớn nhất khi nghiên cứu Sách Sấm Sét của Ôn Văn thật ra không phải lấy được khả năng tạo ra dòng điện yếu ớt

này, mà làm Ôn Văn hiểu biết thêm về thế giới người siêu năng.

Hơn nữa chờ tới khi Ôn Văn hoàn toàn giải mã được quyển sách này, uy lực khẳng định sẽ không phải chỉ có một chút như thế.

“Cái gọi là Hội Học Thuật Chân Lý kia chính là người chuyên nghiên cứu những kiến thức này đi, như vậy sự tồn tại vĩ đại đứng sau loại chữ viết này mà người đàn ông kim loại mặc vest nói chính là Thần Toàn Trí Toàn Năng mà Ôn Duệ nói đi?”

Lắc lắc đầu, Ôn Văn từ trong trạm thu nhận đi ra ngoài.

Vài ngày trước đã có đoàn thợ săn chuyên nghiệp tới tiếp quản công việc liên quan tới viện bảo tàng, mà hôm qua có người đặc biệt tới tìm Ôn Văn để làm một phần thẩm vấn đơn giản.

Nội dung tra hỏi đơn giản chính là hỏi về quan hệ của Ôn Văn và Hắc Thập Tự, thế nhưng bị Ôn Văn dùng lý do chuẩn bị sẵn thoái thác và lừa gạt qua chuyện.

Tất cả phụ thuộc vào chứng cứ ngoại phạm khi chuyện xảy ra, chỉ là trong tư liệu của hiệp hội thì cấp bậc hiềm nghi của Ôn Văn rất là cao.

Nếu không phải Hiệp Hội Thợ Săn tạm thời không thể xác định ‘Hắc Thập Tự’ là tổ chức có hại, chỉ với những chứng cứ mà Ôn Văn chuẩn bị không nhất định có thể lừa qua ải.

Mà xế chiều ngày mai thì chính là hội nghị nhân viên thu nhận, Ôn Văn dự tính nhân cơ hội này hỏi xem nhóm nhân viên thu nhận có cần giúp đỡ gì hay không, chỉ cần Hắc Thập Tự nháo loạn ở nơi hoàn toàn không liên quan tới Ôn Văn thì đủ để xóa đi một ít hiềm nghi của Ôn Văn.

Nhưng trước khi tiến hành hội nghị, Ôn Văn còn chút chuyện cần làm ở thành phố Khánh Xuyên...

...

Đêm khuya Ôn Văn đứng ở đầu giường Hùng Ưng gãi cằm, cảm nhận được sức sống mạnh mẽ trong trái tim Hùng Ưng, nghĩ xem có nên nhân cơ hội này bắt Hùng Ưng đi hay không.

Nếu như sau đó cậu ta vẫn không tỉnh lại, như vậy đưa vào trạm thu nhận nói không chừng sẽ có thay đổi.

Nếu Hùng Ưng tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã xuất hiện trong trạm thu nhận thì rất thích hợp để Ôn Văn lừa hắn vào trong tổ chức.

“Chỉ trộm hắn đi thì làm người ta chú ý quá, có cần thuận tiện trộm luôn một ít thiết bị chữa bệnh không nhỉ...”

Có điều có lẽ bị ánh mắt của Ôn Văn ảnh hưởng, trái tim kia đột nhiên nảy lên kịch liệt, sức mạnh tràn đầy sức sống ồ ạt lan ra cơ thể Hùng Ưng làm nó nhanh chóng khôi phục.

“Chắc, hắn là sắp tỉnh rồi, bây giờ kéo cậu ta vào trong trạm thu nhận có khi sẽ làm cậu ta vĩnh viễn không tỉnh nữa cũng không biết chừng... mình chờ cậu ta tỉnh lại rồi mới lừa vậy.”

Ôn Văn cũng không nắm chắc có thể thêm Hùng Ưng trạm thu nhận nên cần phải bịa ra lời nói dối, bởi vì cậu ta không giống như những nhân viên thu nhận khác, có nhu cầu cá nhân cần trạm thu nhận giải quyết.

Đối với thằng nhóc này mà nói thì duy trì trật tự trị an đường phố còn có hứng thú hơn gia nhập trạm thu nhận.

Trước khi mở hai mắt ra, Hùng Ưng nghĩ rằng mình đang nằm trong quan tài, thậm chí là trong lò hỏa táng, thế nhưng thật không ngờ vừa mới mở mắt ra đã đối diện với một con người hoàng kim.

“Ông là ai?” Hùng Ưng cảnh giác hỏi.

“Tôi là ai...”

Ôn Văn không nói hết câu, nhưng hơi thở trên người trở nên nồng đậm làm Hùng Ưng thoáng chốc biến sắc.

Bóng người mặc áo choàng đen ở trước mắt có thể coi là một ngọn núi cao nhìn không thấy đỉnh, mà Hùng Ưng chỉ là một con giun đé ở dưới chân núi mà thôi!

Tuy sức mạnh cảm giác yếu hơn rất nhiều nhưng không thể nghi ngờ, người này chính là chủ nhân của cây Hắc Thập Tự thật lớn ở trên viện bảo tàng ngày đó!

“Hiện giờ chắc cậu đã biết tôi là ai, tôi muốn mời cậu trở thành một nhân viên thu nhận, nhiệm vụ của nhân viên thu nhận chính là tìm kiếm và khống chế những thứ uy hiếp nhân loại, duy trì cân bằng thế giới trong và ngoài, bảo vệ dân chúng bình thường không có chút khả năng phản kháng nào.”

Tiếp đó Ôn Văn nói những lý do thoái thác mình thường dùng cho Hùng Ưng nghe.

Hùng Ưng là một người trẻ tuổi có tinh thần trọng nghĩa đầy phần chân, vì thế Ôn Văn chủ yếu nhắm vào phương diện trạm thu nhận làm sao cứu giúp quần chúng nhỏ yếu, hình dung mỗi nhân viên thu nhận như một anh hùng.

Thấy một nhân vật lớn đến khó có thể tưởng tượng lại tự mình tới khuyên mình gia nhập, hơn nữa tổ chức này lại quá phù hợp với lý tưởng của mình, Hùng Ưng chỉ là một học sinh cấp ba gần như ngay lập tức động lòng.

Nhưng mà cậu ta vẫn không lập tức đồng ý, chuyện trái tim ma quỷ và hai tháng chống lại tội ác đã làm Hùng Ưng hiểu được đây là một thế giới tàn khốc, rất nhiều chuyện thoát nhìn không đơn giản như vậy.

Ôn Văn quay đầu, cảm nhận hơi thở một chút, sau đó nói với Hùng Ưng: “Chốc nữa người của Hiệp Hội Thợ Săn sẽ tới thăm cậu, mời cậu gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, cậu có thể gia nhập tổ chức bọn họ, nó không hề xung đột với trạm thu nhận của bọn tôi.”

“Những chuyện cậu đã làm tôi đều thấy rõ, cậu là một đứa nhỏ tốt, mà Hiệp Hội Thợ Săn là một tổ chức khổng lồ, tổ chức này khó tránh sẽ phải chịu thỏa hiệp trong một vài chuyện, mà trạm thu nhận thì không như vậy, mục đích của bọn tôi rất thuần túy.

“Tôi sẽ không miễn cưỡng cậu gia nhập, nhưng gia nhập trạm thu nhận chính là lựa chọn tốt nhất đối với cậu, lúc cậu ký vào phần hợp đồng này, cậu chính là nhân viên thu nhận, đến khi đó tôi sẽ xuất hiện một lần nữa.”

Nói xong Ôn Văn đặt một phần hợp đồng lên tay Hùng Ưng rồi trực tiếp biến mất trong không khí.

Mà Ôn Văn vừa mới biến mất thì nhóm thợ săn Trường Tôn Cảnh cũng đẩy cửa phòng bệnh, mừng rỡ nhìn Hùng Ưng, mà Hùng Ưng thì im lặng giấu phần hợp đồng kia ra sau lưng....

Ôn Văn đoán Hùng Ưng có xác suất chủ động ký vào hợp đồng nhân viên thu nhận rất lớn, thứ nhất chính là giống như Ôn Văn nói, trở thành một nhân viên thu nhận thật sự rất thích hợp với Hùng Ưng.

Thứ hai là khi cậu ta vừa mới tỉnh lại, sự tồn tại của vị cấp Tai Biến Ôn Văn này xuất hiện trước tiên để lừa dối cậu ta, so với tới sau Hiệp Hội Thợ Săn sẽ có hiệu quả lừa dối tốt hơn nhiều.

Tới trước chính là ưu thế, đủ để làm Hùng Ưng coi trọng lời mời của Ôn Văn.

Trước tiên giấu hợp đồng ra sau lưng càng chứng minh khuynh hướng của Hùng Ưng, nếu không phải thời gian quá gấp gáp, Ôn Văn khẳng định càng muốn xem Hùng Ưng ký hợp đồng xong mới rời đi....

Sau khi rời khỏi chỗ Hùng Ưng, Ôn Văn nhắm tới cô nàng bạn gái Tiêu Mạn của Trường Tôn Cảnh, nữ tay súng mất đi siêu năng lực này cũng là một lựa chọn nhân viên thu nhận rất tốt.

Ôn Văn âm u nói: “Không biết sau khi Tiêu Mạn khôi phục năng lực thì có chia tay tên Trường Tôn Cảnh kia không, he he he....”

Chương 404 - Thư uy hiếp

Ngậm một điều xì gà, Phùng Duệ Tinh có chút hăng hái nhìn lá thư trong tay.

Chữ viết trong lá thư này còn không bằng học sinh tiểu học, nội dung thì làm Phùng Duệ Tinh phải tốn một chút thời gian mới hiểu được.

Nói ngắn gọn thì đây là một bức thư hăm dọa.

Trong thư dùng bút pháp vụng về nói rằng có một tổ chức rất lợi hại, lợi hại đến mức không có giới hạn coi trọng tập đoàn Duệ Tinh của anh, vì thế từ bi để Phùng Duệ Tinh cung cấp tài chính cho bọn hắn.

Về phần tổ chức đó lợi hại thế nào, trên giấy viết một đồng lớn hàm hồ nhưng không hề có tính thực chất, đơn giản chính là có thể tùy ý lấy cái mạng nhỏ của Phùng Duệ Tinh.

Để chứng minh bọn hắn có thể giết chết Phùng Duệ Tinh bất cứ lúc nào, tối ngày mai hẹn gặp ở công ty bảo vệ của Phùng Duệ Tinh, để Phùng Duệ Tinh nhìn thấy thực lực của bọn hắn.

Nếu Phùng Duệ Tinh không tới hoặc là giờ chiều trò gì đó, bọn hắn sẽ không khách sáo.

Đặt bức thư xuống, Phùng Duệ Tinh day day huyệt thái dương, cảm thấy mình thật sự quá khó khăn.

Thân là chủ tịch một tập đoàn lớn lại còn phải đích thân xử lý chuyện thế này, cấp dưới đúng là không chịu cố gắng gì cả, thấy loại thư uy hiếp cấp thấp kiểu này thì cứ trực tiếp báo cảnh sát đi.

Lúc đang chuẩn bị trách móc thư ký kiêm em gái ruột của mình một phen thì Phùng Duệ Tinh chợt ý thức được không đúng.

Bức thư này không phải do nhân viên đưa tới cho mình, là đột nhiên xuất hiện trên màn, chất liệu bức thư này cũng khác với giấy viết thư.

Nhìn kỹ lại thì Phùng Duệ Tinh phát hiện lá thư này có mùi tanh tươi và cảm giác ẩm ướt khó giải thích, chuyện này có liên quan tới người siêu năng.

“Có người siêu năng nhắm tới tập đoàn Duệ Tinh rồi sao?”

Hiện giờ Phùng Duệ Tinh đã không còn là người không hiểu gì về giới người siêu năng như trước nữa, vì thế anh dễ dàng đoán ra được có lẽ mình đã bị một tổ chức bí ẩn nào đó theo dõi.

Tổ chức bí ẩn này vừa vặn đang thiếu hụt tài chính nên mới xem Phùng Duệ Tinh là đầu to [kẻ có tiền], có điều Phùng Duệ Tinh cũng không quá lo lắng, bởi tổ chức bí ẩn nhắm tới anh hơn phân nửa là tổ chức gà rừng mới thành lập.

Tổ chức bí ẩn lớn sao lại không có con đường tài chính ổn định chứ?

Hơn nữa còn dùng phương pháp ngu xuẩn nhất là trực tiếp uy hiếp, tổ chức lớn nếu muốn im lặng không chế một người kinh doanh bình thường thật sự rất dễ, làm gì cần phải truyền tin từ trước như vậy.

Nếu như là Phùng Duệ Tinh trước kia, khẳng định đã trực tiếp chịu thiệt, bỏ tiền ra tiêu tai.

Nhưng hiện giờ anh chính là tổng giám đốc tài vụ của Trạm Thu Nhận Tai Ách, bị một tổ chức gà rùng ngay cả mặt mũi cũng không dám lú này uy hiếp không phải là rất mặt à?

Vì thế Phùng Duệ Tinh cầm điện thoại lên, nói với người ở đầu dây bên kia: “Àm Àm à, gần đây cậu huấn luyện thế nào rồi?”

“Huấn luyện rất tốt đúng không, vậy tối mai tôi sẽ qua chỗ cậu, đến khi đó sẽ có người của tổ chức bí ẩn xuất hiện, coi như để cậu luyện tập.”

“Rồi rồi, không cần khách sáo, không cần khách sáo đâu.”

Để điện thoại xuống, Phùng Duệ Tinh rất chờ mong xem tối mai sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cần không có quái vật cấp Tai Nạn xuất hiện, Phùng Duệ Tinh rất khó tưởng tượng nhóm người mình trả lương cao để thuê, cộng thêm cả Hoàn Âm lại thua người siêu năng bình thường.

Có điều như vậy vẫn chưa đảm bảo, vừa vặn lúc xế chiều hôm nay có hội nghị nhân viên thu nhận, Phùng Duệ Tinh dự định sẽ hỏi thăm một chút trong buổi họp, xem thử có nhận được giúp đỡ hay không.

...

Ôn Văn ngồi trước phòng giam Đào Thanh Thanh, cầm Sách Sám Sét chăm chú đọc.

Trải qua vài ngày mê man, có lẽ Đào Thanh Thanh đã sắp tỉnh lại, sau khi cô tỉnh lại sẽ biến thành một con Vampire cấp Tai Nạn.

Vampire cấp Tai Nạn ở trong huyết tộc được xưng là quý tộc, căn cứ theo thực lực khác nhau mà được cấp tước vị tương ứng, huyết tộc tước vị cao có năng lực áp chế huyết tộc tước vị thấp một cách tuyệt đối.

Có điều bình thường có thể trở thành quý tộc huyết tộc thì đều là Vampire thuần huyết, loại như Đào Thanh Thanh thật sự rất hiếm thấy.

Dù sao thì cũng rất hiếm có ai như Ôn Văn, dùng máu của đủ loại cường giả đút cho một con Vampire bình thường...

Ôn Văn chuẩn bị vài lọ máu khác nhau, từ máu của vô diện ma cho đến máu của nhân loại bình thường, lúc Đào Thanh Thanh tỉnh lại muốn được loại máu nào thì phải dựa vào thái độ của cô ta mà quyết định.

Nếu Đào Thanh Thanh tỉnh lại mà không hề có thái độ muốn làm trái ý Ôn Văn thì chứng tỏ Ôn Văn đã giáo dục thành công, Ôn Văn có thể an tâm phái Đào Thanh Thanh ra ngoài làm một ít nhiệm vụ.

Nếu như Đào Thanh Thanh vì thực lực gia tăng mà dám bất kính với Ôn Văn thì cô sẽ phải nhận một ít nghiêm phạt.

Lúc rạng sáng, Ôn Văn đi tìm Tiêu Mạn, dưới sự hấp dẫn của khôi phục năng lực, Tiêu Mạn gần như không hề do dự gia nhập trạm thu nhận.

Mà Hùng Ưng trải qua một phen đấu tranh tâm lý rốt cuộc cũng ký vào hợp đồng trở thành nhân viên thu nhận.

Hiện giờ Ôn Văn chỉ cần gửi lời mời cho nhân viên thu nhận, chuyện còn lại không cần qua tay anh, nhóm nhân viên quản lý đã có thể tự do di chuyển ở tầng của mình có thể giúp Ôn Văn hoàn thành phần lớn công việc.

Mà chuyện cần quét phòng ở của nhân viên thu nhận, Ôn Văn sớm đã không còn làm nữa rồi, hiện giờ anh đã không còn nghèo như lúc đầu, không đến mức thấy cái gì cũng muốn.

Rốt cuộc, sau một tiếng hừ nhẹ thì Đào Thanh Thanh tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, còn chưa kịp thể nghiệm sự mạnh mẽ của bản thân đã nhìn thấy Ôn Văn đang ngồi bên giường mình lăm lăm xem sách.

Cảm nhận được huyết năng khổng lồ trong cơ thể, Đào Thanh Thanh biết mình đã hoàn toàn khác với lúc trước.

Chẳng qua lần này Đào Thanh Thanh không thử giết chết Ôn Văn để trốn khỏi phòng giam như trước nữa, cô chỉ từ trên

giường bước xuống, quỳ một gối trước mặt Ôn Văn, tỏ ra thần phục.

Sự ương bướng của Đào Thanh Thanh sớm đã vì Ôn Văn chèn ép hết lần này tới lần khác mà biến mất gần như không còn nữa, hơn nữa Đào Thanh Thanh không phải đứa ngốc, đám quái vật bị bắt vào lúc đầu như cô, giống như hồ ly mê hoặc kia đến giờ vẫn còn ở khu phòng giam Tai Họa, chỉ có sức mạnh của cô và Tần Sảng là không ngừng thăng cấp.

Nếu như Ôn Văn chỉ cần một tù nhân thì căn bản không cần tốn công tốn sức bồi dưỡng bọn họ, để bọn họ ngày càng mạnh hơn như thế chỉ có một nguyên do, đó là cần bọn họ đi làm việc!

Mà bây giờ Đào Thanh Thanh đã là huyết tộc cấp Tai Nạn, đối với Ôn Văn mà nói hẳn là rất hữu dụng.

“Tốt, so tới tôi tưởng còn biết điều hơn một chút.”

Ôn Văn nhướn mày, búng tay một cái, lưu lại tất cả những lọ máu đã chuẩn bị, sau đó thản nhiên rời khỏi phòng giam.

Anh canh giữ bên giường Đào Thanh Thanh không phải vì muốn xem Đào Thanh Thanh mạnh lên bao nhiêu, mà là để xem thái độ của cô.

Nếu cô tỏ ra thần phục, những chuyện khác Ôn Văn không cần phải tìm hiểu ngay bây giờ.

Loại quái vật cấp Tai Nạn giống như Nhan Bích Thanh, tuy rất nghe lời nhưng dù sao bọn họ cũng là cường giả, tâm cao khí ngạo là khó tránh, trong thời gian giúp Ôn Văn làm việc khó tránh sẽ có ý định quỷ quái gì đó.

Mà Đào Thanh Thanh đã được Ôn Văn huấn luyện một thời gian dài, cơ bản là Ôn Văn nói gì thì nghe nấy, hơn nữa cô còn rất quen thuộc với thế giới hiện thực, chính là lựa chọn chớ sẵn thích hợp nhất đối với Ôn Văn.

Vừa rời đi, Ôn Văn vừa than thở: “Đại sư Phong Bia không hổ là nhà thuần hóa thú truyền kỳ, ba trăm đồng tiền săn ma của mình không bỏ ra vô ích.”

Không sai, Ôn Văn sớm đã ản danh mua bản chép tay về thuần hóa thú của đại sư Phong Bia, mà trong phương pháp giáo dục

đám quái vật của anh quả thực cũng có bóng dáng của đại sư Phong Bia...

Chương 405 - Hội nghị và xin giúp đỡ

Chiều hôm đó, hội trường hội nghị nhân viên thu nhận của trạm thu nhận lại náo nhiệt.

Người đàn ông kim loại mặc vest giống như bình thường chủ trì hội nghị lần này.

Người tham gia hội nghị lần lượt tiến vào hội trường, Cung Bảo Đình, Miêu Miêu Miêu, Trường Tôn Cảnh, Phùng Duệ Tinh, Hoàn Âm, Lý Đại Trang và Ôn Văn dùng hình thái triết học tới tham gia hội nghị.

Nói là hội nghị, không bằng nói là tụ hội hoặc party thì thích hợp hơn, thậm chí có chút giống với trung tâm hoạt động của người già, hoàn toàn khác với ý tưởng lúc ban đầu của Ôn Văn, chỉ là một đám người tụ tập lại một chỗ, vui chơi giải trí mà thôi.

Rượu ngon, thức ăn ngon, đủ loại thiết bị giải trí, được tài lực của Phùng Duệ Tinh chống đỡ, ngoại trừ không có mỹ nữ chia bài thì nơi này chẳng hề thua kém những khu ăn chơi bên ngoài.

Nhưng Ôn Văn cảm thấy bầu không khí này thật ra cũng không tệ, bình thường chiến đấu với quái vật đã đủ căng thẳng rồi, lúc này cũng không nên quá nghiêm túc.

Vì thế kế hoạch hội nghị lúc ban đầu đã bị Ôn Văn bỏ đi, Ôn Văn chuẩn bị phát triển nơi này thành một nơi giống như quán bar thuộc về nhân viên thu nhận, để nhân viên thu nhận ở khắp nơi trên thế giới có được một nơi dùng để thả lỏng.

Ngày hôm nay cũng là ngày phát lương, từ khi SRS Cơ Kim Hội ngày càng lớn mạnh hơn, tài chính của trạm thu nhận cũng rất sung túc.

Mà nhờ nhóm nhân viên thu nhận cố gắng nên trạm thu nhận đang dần lớn mạnh hơn, quái vật và vật thu nhận mà Ôn Văn có thể sử dụng từng chút tăng nhanh.

Vì thế Ôn Văn hiện giờ đã không còn keo kiệt trong vấn đề tiền bạc nữa, lần này phát lương cũng phong phú hơn rất nhiều, bao lì xì của mỗi người đều phồng lên, so với thù lao của Hiệp Hội Thọ Săn còn cao hơn không ít.

Có điều đãi ngộ của Hiệp Hội Thọ Săn còn bao gồm cả phúc lợi miễn phí ăn ở ở rất nhiều thành phố liên bang, vì thế cũng không thể nói rõ là bên nào càng ưu đãi hơn.

Nhưng một công việc mà nhân viên thu nhận có thể nhận hai phần tiền lương, cuộc sống so với trước kia thoải mái hơn nhiều, từ thái độ dùng cơm của Miêu Miêu Miêu có thể thấy được, cô gái này hiện giờ đã không thèm liếc mắt tới cái bẹ ngâm chua và trứng luộc nước trà nữa rồi...

Có điều cho dù tiền lương gấp bội thì cô nàng vẫn luôn vào trạm thu nhận ăn nhờ ở đậu, bởi vì mặc kệ có bao nhiêu lương thì cô cũng chỉ giữ lại một ít mà thôi, toàn bộ phần còn lại mang đi quyên góp cho tổ chức bảo vệ động vật của liên bang.

Có năng lực biến thành hình thái bách thú nên Miêu Miêu Miêu tràn đầy tình yêu thương với tất cả động vật.

Sau khi lấy được tiền lương, nhóm người chuẩn bị bắt đầu tán dóc thì người đàn ông kim loại mặc vest vỗ tay một cái, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Các vị nhân viên thu nhận, lần này trạm thu nhận chúng ta lại có thêm một thành viên mới, xin mọi người hãy quan tâm nhiều hơn.”

Nhân viên thu nhận mới?

Nhóm người đều tò mò, bọn họ tận mắt nhìn thấy trạm thu nhận ngày càng lớn mạnh hơn, vì thế bọn họ khá tò mò người đồng bạn mới này là người thế nào.

Trong ánh mắt mong chờ của bọn họ, một người phụ nữ thon thả mặc đồ jean đeo mặt nạ điều hâu đi tới, ánh mắt sáng quắc rơi vào người Trường Tôn Cảnh.

Người phụ nữ này đối với người khác là rất xa lạ, nhưng Trường Tôn Cảnh đang thích thú uống rượu lập tức phun ra, tuy ở nơi này không thể dùng hơi thở để cảm nhận, hơn nữa đối phương còn đeo mặt nạ, nhưng bạn gái của hắn, hắn có thể không nhận ra sao?

Tiêu Mạn thế mà cũng trở thành nhân viên thu nhận, như vậy hẳn là đã khôi phục thực lực rồi, vậy quan hệ của bọn họ liệu có...

Chỉ liếc Trường Tôn Cảnh một cái rồi Tiêu Mạn không thèm nhìn Trường Tôn Cảnh nữa mà ngồi xuống vị trí cách Trường Tôn Cảnh thật xa, thân thiết nói chuyện với nhóm người.

Trường Tôn Cảnh đứng ngồi không yên, mà Ôn Văn thì ở bên cạnh cười trộm, này thì biểu lộ tình yêu đẹp đẽ trước mặt tôi nhá.

Lần hội nghị nhân viên thu nhận này, Ôn Văn không để Hùng Ứng tham gia, mặc dù Hùng Ứng có thực lực nhưng vẫn còn quá trẻ con, vì thế Ôn Văn dự định qua một thời gian nữa mới để cậu ta tiếp xúc với những nhân viên thu nhận khác.

Chủ yếu nhất là nếu Tiêu Mạn và Hùng Ứng cùng trở thành nhân viên thu nhận, đồng thời xuất hiện trước mặt Trường Tôn Cảnh thì hẳn sẽ sinh ra nghi ngờ thân phận của Ôn Văn.

Tuy bầu không khí của hội nghị rất thoải mái nhưng theo số lần hội nghị gia tăng, nhóm nhân viên thu nhận tự phát tạo thành một quy trình.

Phần thứ nhất chính là giao dịch lẫn nhau, trong tay mỗi nhân viên thu nhận đều có ít hoặc nhiều nguyên liệu siêu năng không dùng tới, có thể mang những thứ này ra trao đổi cho nhau để đạt được hiệu suất sử dụng tốt nhất.

Những lúc này, ông chủ lớn Phùng Duệ Tinh để nhóm người nhìn thấy sức mạnh của đồng tiền, chỉ cần là thứ có thể dùng tiền để mua, lại không có ai muốn thì anh sẽ bao thầu hết...

Mà nội dung tiếp theo chính là dành cho mỗi người một khoảng thời gian ngắn để tâm sự về những điều khó khăn mình gặp phải trên con đường siêu năng, hoặc là một ít hiểu biết mới lạ.

Đây cũng là phần Ôn Văn thích nhất, mỗi lần thảo luận xong anh đều tăng thêm một ít kiến thức, giải quyết được một ít nghi hoặc.

Tuy Ôn Văn có sức thực lực mạnh mẽ hơn nhóm người ở đây nhưng dù sao cũng không phải giống như những người siêu năng khác, từng bước từng bước tiến tới, vấn đề mà bọn họ

gặp phải thì Ôn Văn chưa từng gặp phải, nhưng anh có thể dùng nó để nhắc nhở chính mình.

Khi đến lượt Phùng Duệ Tinh, anh hắng giọng, bình thường khi tới lượt anh ở phần này anh đều không có chuyện gì để nói, nguyên nhân là vì cuộc sống của anh chính là kiếm tiền, kiếm tiền....

Nhưng lần này Phùng Duệ Tinh có chuyện cần nhóm nhân viên thu nhận hỗ trợ, vì thế anh liền nói: “Gần đây có một người siêu năng hoặc là tổ chức thần bí nào đó theo dõi tập đoàn của tôi, yêu cầu mỗi tháng phải cung cấp một khoản tiền cho bọn họ, giống như đối với trạm thu nhận vậy.”

“Tuy tôi cảm thấy bọn họ sẽ không tạo ra phiền phức quá lớn cho tôi, nhưng tôi vẫn muốn chuẩn bị thật đầy đủ.”

Lệ khí trên người Ôn Văn phùng lên, Phùng Duệ Tinh chính là tiên sinh kế toán của anh, đối phương muốn vợ vét tài sản của Phùng Duệ Tinh thì chẳng phải là đang vợ vét tài sản của Ôn Văn anh à?

Nhóm nhân viên thu nhận khác cũng lập tức kích động, ai cũng biết Phùng Duệ Tinh chịu trách nhiệm tài chính của trạm thu nhận, vợ vét tài sản của Phùng Duệ Tinh cũng chính là cướp đi tiền lương của nhóm nhân viên thu nhận bọn họ!

Ngay cả người đàn ông kim loại mặc vest cũng lộ ra nụ cười lạnh lùng, trạm thu nhận khó khăn lắm mới có chút chuyển biến tốt, một đám gà rừng không biết từ đâu chui ra dám tới tổng tiền?

Đây không phải chuyện cá nhân của một mình Phùng Duệ Tinh mà là chuyện của tất cả nhân viên thu nhận, nếu để nhóm quái vật biết thì chúng cũng sẽ không vui, bởi vì nó ảnh hưởng trực tiếp tới chất lượng sinh hoạt của chúng ở phòng phong.

“Tôi không thể tự mình ra mặt nhưng có thể nói với Hiệp Hội Thợ Săn ở bên đó, để bọn họ chú ý chuyện này.” Cung Bảo Đình ngậm điếu thuốc nói.

“Tôi có thể xả giận giúp ông, có điều ông phải trả phí đi đường cho tôi, meow.”

Miêu Miểu Miểu thừa dịp Trường Tôn Cảnh không tập trung tọt đi con tôm bự trong đĩa của hắn nhét vào trong miệng,

còn tiện tay chùi chùi trên quần áo hần một chút.

Mà hành động thân mật này rơi hết vào mắt Tiêu Mạn, cô nàng hung tợn trừng mắt lườm Trường Tôn Cảnh, làm Trường Tôn Cảnh giật thót.

Nhóm người mồm năm miệng mười ra ý tưởng cho Phùng Duệ Tinh, làm Phùng Duệ Tinh rất hài lòng, trước đây gia nhập trạm thu nhận đúng là quyết định chính xác, bằng không nếu đụng trúng chuyện thế này chỉ có thể chịu thiệt.

Nhưng Ôn Văn không muốn để nhân viên thu nhận ra mặt giải quyết chuyện này, Phùng Duệ Tinh là tổng giám đốc tài chính của trạm thu nhận, mà nhân viên thu nhận phần lớn đều là thợ săn, từ các nơi xa xôi chạy tới giúp đỡ một nhà kinh doanh có lẽ sẽ làm hiệp hội chú ý.

Ôn Văn không muốn để Cơ Kim Hội rơi vào tầm mắt Hiệp Hội Thợ Săn quá sớm, vì thế người đàn ông kim loại mặc vest một lần nữa vỗ tay, âm thanh vỗ tay của hắn giống như hai tấm sắt lớn va vào nhau, vì thế trực tiếp làm hội trường an tĩnh trở lại.

“Chuyện này không cần phiền tới các vị nhân viên thu nhận, ‘Hắc Thập Tự’ đại nhân sẽ phái người xử lý chuyện này.”

Nghe thấy lời này, Phùng Duệ Tinh mừng như điên, còn gì đáng hơn Boss lớn trực tiếp tiếp quản chuyện này nữa chứ?

Đây chính là chỗ dựa vững chắc hoàn mỹ mà anh mong muốn!

Chương 406 - Trợ giúp tới

Chiều ngày hôm sau, Phùng Duệ Tinh và Hoành Âm đứng trên tầng đỉnh của tòa nhà Duệ Tinh, chờ đợi trợ giúp của ‘Hắc Thập Tự’ tới.

Chỉ một chốc lát nữa là tới thời gian đã hẹn, trong lòng Phùng Duệ Tinh không khỏi có chút lo lắng.

Bảo bọn họ chờ trên nóc building, chẳng lẽ sẽ bay tới à?

Đúng vậy, thật sự là bay tới.

Trên bầu trời xuất hiện một điểm đen nhỏ, nương theo điểm đen kia còn có tiếng riu rít thật to.

Đợi đến khi điểm đen kia ngày càng lớn hơn, Phùng Duệ Tinh rớt cuộc cũng thấy rõ diện mạo của thứ kia, đó là một con ung khổng lồ được nhuộm màu đỏ thẫm.

Hiện giờ tất cả nhân viên thu nhận đều có thể lui tới khu phòng giam khu Tai Hại và khu Tai Họa, vì thế Phùng Duệ Tinh biết con ung khổng lồ này là anh anh quái, cũng không hoảng loạn.

Trên lưng con ung khổng lồ là một bóng dáng thần bí khoác áo choàng đỏ đen trên người, hẳn chính là chi viện tới lần này.

“Trợ giúp chỉ có một người thôi sao, có không quá không an toàn không vậy... hẳn muốn làm gì?”

Phùng Duệ Tinh phát hiện con ung khổng lồ kia chỉ xoay quanh trên bầu trời chứ không có ý đáp xuống.

Sau đó bốn bóng dáng đồng dạng cũng mặc áo choàng đỏ thẫm từ trên không rơi xuống vị trí bên cạnh Phùng Duệ Tinh và Hoàn Âm.

Ánh mắt hai người nhìn sang bốn người này, khi ngẩng đầu nhìn lên thì con ung khổng lồ và bóng người trên lưng nó đều đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bốn người này đều mặc áo choàng có mũ trùm đầu màu đỏ thẫm, trên mặt tựa hồ còn đeo mặt nạ bảo vệ, không thấy rõ mặt mũi của bọn họ.

Có điều Phùng Duệ Tinh mơ hồ cảm nhận được sự nguy hiểm và cảm giác đè ép từ trên người bốn người này, vì thế những kẻ chết tiệt này khẳng định mạnh hơn hẳn!

Đối với thực lực của bốn người này, cảm giác của Hoàn Âm lại càng trực quan hơn, cậu có thể cảm nhận được siêu năng lực cuộn cuộn trên người bốn người này, làm cậu ta không khỏi khản trương.

Bởi vì thể chất đặc biệt nên người siêu năng như Phùng Duệ Tinh, siêu năng lực căn bản không có cách nào ảnh hưởng tới Hoàn Âm, có thể làm Hoàn Âm có cảm giác này chứng tỏ bốn người này ít nhất phải là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa.

Có lẽ nên nói là quái vật cấp Tai Nạn!

Hoành Âm nghiêng về suy đoán bốn người này là quái vật hơn, dù sao thì vận chuyển bốn người này tới chính là con ung khổng lồ, nó chính là một con quái vật bị giam trong trạm thu nhận, như vậy bốn người này có lẽ cũng là quái vật bị giam ở tầng cao hơn trong trạm thu nhận.

Sau khi nhận được phán đoán của Hoành Âm, miệng Phùng Duệ Tinh cười tới sắp tét ra luôn rồi.

Bên cạnh mình có bốn cường giả cảnh giới Đồng Hóa, mà đôi phương chỉ là một tổ chức thần bí ngay cả tên tuổi cũng không dám lộ ra, trận này làm sao thua được chứ?

Tầng cao nhất của tòa building Duệ Tinh là một phòng tổng thống sang trọng, nơi này được dùng để đón tiếp các vị khách của tập đoàn.

Phùng Duệ Tinh sớm đã làm trống tầng này để dùng làm nơi đón tiếp nhóm tiếp viện, đến tối thì bọn họ chuyển tới cơ sở huấn luyện.

Nếu như không phải chiếc áo choàng màu đỏ của bốn người này quá nổi bật, Phùng Duệ Tinh thậm chí còn chuẩn bị một ít kế hoạch ‘kích thích’.

Cầm ly rượu thuần bạc, ngồi trên ghế, Đào Thanh Thanh thoải mái thả lỏng cơ thể.

Ở bên ngoài chính là không giống với ở trong phòng giam, có đầy đủ không gian tùy ý đi lại, có thể hưởng thụ thức ăn tinh xảo và rượu ngon.

Cũng như chiếc ly thuần bạc này, cô đã đòi hỏi Ôn Văn rất nhiều lần rồi mà Ôn Văn vẫn không chịu mua cho cô.

Chính vì ở bên ngoài tốt đẹp nên Đào Thanh Thanh mới quý trọng gấp đôi, cô hiểu rõ tên Ôn Văn kia sẽ không để bọn họ có cơ hội nào để trốn thoát, vì thế nghe theo sắp xếp của Ôn Văn đi làm việc mới là thoải mái nhất.

Ba quái vật cấp Tai Nạn đi cùng Đào Thanh Thanh theo thứ tự là cô bé quảng khăn đỏ, Nhan Bích Thanh và thiên sứ Phổ Quang, mà Đào Thanh Thanh cô chính là thủ lĩnh của bốn người.

Mặc dù chỉ vừa mới thăng cấp, Đào Thanh Thanh chính là người yếu nhất trong bốn người nhưng cô lại là người nghe lời Ôn Văn nhất.

Giống như bây giờ vậy, Đào Thanh Thanh chỉ ngồi uống rượu mà thôi.

Mà cô bé quàng khăn đỏ thì đã bắt đầu tháo gỡ các loại thiết bị điện trong phòng tổng thống, Nhan Bích Thanh thì xuyên tới xuyên lui như con thoi ở giữa các loại thiết bị truyền tin, mà thiên sứ Phổ Quang thì đang lớn tiếng tụng niệm Ghi Chép Sáng Thế.

Mặc dù ba quái vật này không phải chỉ một lần giúp đỡ Ôn Văn chiến đấu, nhưng có thời gian hoạt động như thế vẫn là lần đầu tiên...

Đào Thanh Thanh mỉm cười, cảm giác như vậy thật sự không tệ.

Trở lại trạm thu nhận, Ôn Văn lập tức thay đổi lớp áo choàng, cầm tờ tài liệu ở chiếc bàn bên cạnh, một lần từ từ trong trạm thu nhận tiến ra, lần này xuất hiện trong căn hộ ở thành phố Khánh Xuyên, ở bên cạnh thực hủ yêu.

Bởi vì anh chỉ có thể thông qua xiềng xích trong cơ thể quái vật để từ trạm thu nhận di chuyển tới các địa điểm khác nhau, vì thế trước tiên Ôn Văn lệnh cho anh anh quái bay tới building Duệ Tinh, đợi đến khi anh anh quái tới gần thì anh xuất hiện thả bốn trợ giúp xuống.

Hiện giờ loại dịch chuyển này vẫn còn chút phiền phức, nhưng khi Ôn Văn dạy dỗ tốt càng nhiều quái vật hơn, anh sẽ đưa những quái vật thuộc hạ cấp thấp tới các nơi trên thế giới, như vậy có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào trong một khoảng thời gian ngắn!

Có điều đó là một kế hoạch lâu dài, không phải trong một khoảng thời gian ngắn có thể hoàn thành, ít nhất cũng phải chờ đám quái vật kia phục tùng tới trình độ như Đào Thanh Thanh thì Ôn Văn mới an tâm thả bọn chúng ra.

Mà hiện giờ chuyện Ôn Văn cần làm chính là dựa theo tình báo trên tờ giấy, cần quét toàn bộ những sự kiện kỳ quái tích lũy ở thành phố Khánh Xuyên này.

Bên kia Hắc Thập Tự hành động, mà Ôn Văn thu thập đảm quái vật này thì có thể loại trừ phần lớn hiểm nghi của Ôn Văn.

Vì để thanh thế bên kia đủ lớn, Ôn Văn thậm chí đưa cho Đào Thanh Thanh vài con chuột, hiện giờ Ôn Văn không sợ tổ chức muốn vơ vét tài sản Phùng Duệ Tinh quá mạnh, chỉ sợ chúng quá yếu mà thôi!

“Hiện giờ xem thử xem thành phố Khánh Xuyên này có chuyện gì làm mình kinh ngạc hay không, cho dù không có thì cũng có thể thu hoạch được chút oan hồn châu...”

....

Ban đêm, ánh trăng tròn vành vạnh treo trên không trung, đây chính là thời điểm tốt để làm những chuyện không muốn để người ta biết.

Trong công thoát nước của SRS Cơ Kim Hội, Babol đầu cá màu xanh đậm siết nắm tay ồm ồm nói.

“Benbour, tao có thể bóp nát đầu bọn chúng không?”

Benbour đầu màu xanh đen thở dài nói: “Babol, tao đã nói mấy lần rồi, chúng ta chỉ cần hù dọa hần là được... có điều, giết người khác thì không thành vấn đề.”

“Tao có thể ăn thịt người không?”

“Được... có điều phải nghe theo lệnh của tao.” Benbour bắt đầu nói.

Mấy ngày này bọn chúng vẫn luôn trốn trong công thoát nước tối tăm không có ánh mặt trời.

Không phải bọn chúng không có chỗ để đi, mà là hoàn cảnh trong công thoát nước phù hợp với bọn chúng nhất, trên đất bằng cũng tốt chỉ là quá khô ráo làm chúng cảm thấy rất khó chịu.

Mà bởi vì mùa mưa nên lượng nước rất lớn, hệ thống công thoát nước ở tỉnh Trương Nam rất phát triển, giống như mê cung dưới lòng đất vậy, rất thích hợp với sinh vật sinh sống trong nước như bọn chúng.

Mà tình trạng dơ bẩn trong nước, đối với những kẻ tới từ thành phố nước Oye như bọn chúng thì chỉ là mức độ bình thường.

Sau khi xác nhận đã tới giờ, Benbour nhìn thời gian trên điện thoại một chút, sau đó cho Babol xem hình của Phùng Duệ Tinh, nhiều lần căn dặn không được giết chết người này, sau đó hai bọn chúng mới leo ra khỏi cống thoát nước.

Hiện giờ bọn hắn cần phải tìm được Phùng Duệ Tinh ở nơi đây đủ biện pháp an ninh này, đánh bại tất cả sức mạnh an ninh của Phùng Duệ Tinh, sau đó vơ vét tài sản tiền bạc của hắn!

Chương 407 - Biểu diễn sức mạnh

Sau khi tháo gỡ toàn bộ cái bôn cầu trong phòng vệ sinh tầng một, hai người Babol từ trong cống thoát nước bò lên, rút ống nước ra tùy tiện xối những thứ dơ bẩn dính trên người.

Babol rống giận hai tiếng, đang muốn đại sát tứ phương thì phát hiện trong hành lang an tĩnh dị thường, không có bất cứ âm thanh hoạt động của người nào.

Benbour hít hít mũi một chút, nhíu mày: “Nơi này hình như trống rỗng, cao lắm cũng chỉ có tầm hai ba người mà thôi.”

“Tên nhân loại kia cho chúng ta leo cây à, tao muốn giết hắn!” Benbour siết nắm tay, đằng đằng sát khí nói.

Benbour bắt đặc dĩ gõ đầu hắn một cái nói: “Đừng kích động, chúng ta tìm thử một chút, thực sự không được thì hãy giết người, người liên lạc bảo chúng ta hành động kín tiếng một chút.”

Hai người đơn giản tìm kiếm một phen, phát hiện công ty bảo vệ vốn nên canh phòng kỹ càng bây giờ lại không có một bóng người, điều này làm Benbour có chút cảnh giác.

Có điều chỉ là một chút mà thôi, tuy Benbour không hiểu biết nhiều về thế giới trên đất bằng nhưng hắn biết nhân loại trên đất bằng phần lớn đều rất gầy yếu, chỉ cần bọn họ không chọc tới thợ săn thì cơ bản có thể đi ngang.

Lúc hai người đi tới phòng khách ở tầng hai thì rốt cuộc cũng thấy được bóng dáng người sống.

Mục tiêu Phùng Duệ Tinh mà bọn họ muốn vơ vét tài sản đang ngồi trên ghế thong thả uống trà, mà ở trước mặt Phùng Duệ Tinh là một thanh niên mặc quần áo tác chiến màu đen ánh mắt lóe sáng xoa tay nhìn bọn họ.

Benbour tự đắc nói với Babol: “Babol, nhân loại chính là nhất gan như vậy, không cần chúng ta biểu diễn sức mạnh thì chúng đã lựa chọn đầu hàng rồi.”

Babol ngu ngốc phụ họa vài tiếng, hẳn chỉ cảm thấy thật buồn chán khi không có ai để mình giết.

Sau khi nhìn thấy hai người, Benbour chắc hẳn đã cho rằng Phùng Duệ Tinh lựa chọn khuất phục, dù sao thì trong tình báo của hắn, Phùng Duệ Tinh chỉ là một người kinh doanh bình thường mà thôi, không có sức mạnh để phản kháng lại hắn.

Chỉ cần có thể tìm một con đường tài chính ổn định cho tổ chức, hai bọn họ sẽ có thể trở thành thành viên chính thức của tổ chức, như vậy bọn họ không cần trở lại thành phố nước khô khan Oye nữa, cả ngày phải nghe những lời nói mớ làm người ta phải phát điên đó nữa.

Nhưng Benbour không nhận ra hai người trước mắt kỳ thực không phải người bình thường, trước khi kích hoạt năng lực thì Phùng Duệ Tinh không khác gì người bình thường, mà muốn tìm chút siêu năng lực đặc biệt trước mặt Hoành Âm thì lại càng là mơ mộng hão huyền hơn.

Mặt khác hiện giờ bọn hắn đối mặt thật ra không phải chỉ là hai người Hoành Âm, ở phía sau mặt kính một chiều là bốn con quái vật cấp Tai Nạn đang vừa vui chơi vừa nhìn chăm chăm bên này.

Chỉ cần hai người này có chút dị động nào, sẽ lập tức bắt lại.

“Nếu muốn tôi cung cấp tài chính cho các người thì dù sao các người cũng phải nói cho ta biết, các người là ai.” Phùng Duệ Tinh bung tách trà, dáng vẻ tao nhã nói.

Benbour kiêu ngạo nói: “Đây không phải chuyện mà nhân loại thấp kém như mày có thể biết.”

“Chậc...” Phùng Duệ Tinh lắc đầu từ chối: “Vậy tôi không thể nghe theo ý của ông được, tuy tôi kiếm tiền còn nhanh hơn gió thổi nhưng không thể cho không các người.”

Benbour cười lạnh một tiếng, nói với Babol: “Xem ra mày chưa thấy quan tài thì chưa đồ lễ, Babol, để hấn biết một chút về sức mạnh của chúng ta đi!”

Sau khi nói xong, Babol gỡ ba lô sau lưng ra, từ trong ba lô lấy ra một đồng gạch, chất chúng cao bằng một người.

Babol chăm chú xếp gạch, tình cảnh thoáng chốc trở nên an tĩnh.

Vẻ mặt Phùng Duệ Tinh và Hoàn Âm ngạc nhiên, có chút không hiểu vì sao đột nhiên bắt đầu chơi xếp gạch.

Mà bốn con quái vật bên kia cũng tạm thời đặt thức ăn xuống, khá tò mò nhìn xem hai con ngư tinh kia muốn làm gì.

Mà Ôn Văn ở thành phố Khánh Xuyên xa xa, vẻ mặt kỳ dị, anh đại khái đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Benbour chỉ đồng gạch giới thiệu: “Đây là gạch xanh thượng hạng, mỗi cục đều cứng hơn xương của bọn mày, mà số gạch này ở trong mắt bọn tao còn yếu ớt hơn cả bã đậu.”

“Hey ya ya ya!”

Benbour vừa dứt lời, Babol đã rít gào một tiếng, một chưởng bổ vào chồng gạch chất cao, tiếng gạch nứt không ngừng vang lên, bàn tay của Babol cũng trực tiếp bổ tới mặt đất!

“Thế nào, bị sức mạnh của bọn tao dọa cho giật mình đúng không, nếu bọn mày dám phản kháng thì đồng gạch này chính là kết cục của bọn mày!”

Benbour tự hào nói, sau khi tới thế giới trên mặt đất hấn có xem vài bộ phim, được soi sáng rất nhiều.

Trong đó có một bộ phim dùng biện pháp này đều diễn sức mạnh, mà đối phương chỉ cần bổ vài cục gạch đã làm người khác khiếp sợ không thôi, mà em trai hấn bổ chồng gạch cao bằng một người, không phải càng làm người ta khiếp sợ hơn sao?

Phùng Duệ Tinh che mặt, nhiệt tình chiến đấu cũng biến mất hết rồi, cậu cảm thấy chiến đấu với loại nhược trí này chẳng có gì hay cả.

Mà nhóm quái vật Đào Thanh Thanh thì lại càng vui vẻ hơn, này so với xem phim còn thú vị hơn, hơn nữa hai tên khờ này có vẻ không cần bọn họ ra tay.

Phùng Duệ Tinh thở dài một tiếng, anh cảm thấy lần này mình hớ to rồi, thế mà lại vì loại hàng này mà xin ‘Hắc Thập Tự’ đại nhân giúp đỡ, Hắc Thập Tự đại nhân liệu có vì thế mà cảm thấy mình không có đủ năng lực hay không.

“Hoành Âm, tới lượt cậu ra tay đây, muốn chiên xào nấu nướng hay gì đó, tất cả tùy cậu.”

Hoành Âm nôn khan một tiếng, cậu mới không cần ăn loại quái ngư có mùi phân này, thế nhưng Hoành Âm vẫn rút dao găm đi tới chỗ hai người, chân chính chiến đấu, Hoành Âm đã chờ mong lâu lắm rồi.

Benbour nghe răng cười nói: “Babol, mày có thể ăn nhân loại này.”

Nếu đã không thể nói chuyện thì hãy để hai nhân loại ngu xuẩn này biết một chút về sức mạnh của bọn hắn vậy.

Babol nhảy cao vài mét tại chỗ, một phát dao tay chém về phía đầu Hoành Âm, hắn đã bắt đầu tưởng tượng cơ thể Hoành Âm sẽ tan nát như đồng gạch khi này.

Nhưng không biết tại sao, dao tay nửa đường lại trở nên mềm yếu không có sức, Hoành Âm chỉ cần thoải mái nhảy sang bên cạnh đã tránh được.

Sau đó Hoành Âm dùng dao găm rạch một đường trên cánh tay Babol, da cá cứng rắn bị rạch đứt như đậu hủ, máu cá tanh hôi văng tung tóe ra mặt đất.

Sau khi chém một dao Hoành Âm còn muốn thừa thắng xông lên nhưng Babol đã nhanh chóng lùi ra sau, hoảng sợ nhìn Hoành Âm, mắt cá lớn như trứng gà trừng to như sắp lòi ra.

Khi này khi tới gần người này, sức mạnh của hắn giống như đột nhiên biến mất vậy, vậy cá có thể chống lại áp lực biển sâu cũng trở nên mong manh yếu ớt không gì sánh bằng.

“Babol, đừng cận chiến với hắn, dùng đạn nước tấn công hắn!”

Babol hít sâu một hơi, dòng nước màu xanh nhạt xuất hiện trong miệng hắn, tiếp đó phun ra một giọt nước to cỡ quả táo về phía Hoàn Âm.

Nước này có tên là ‘đạn nước’, sức mạnh khác thường đủ để đục thủng đá.

Tốc độ của đạn nước có thể so với viên đạn, bất ngờ không kịp đề phòng, Hoàn Âm không kịp né tránh, trong ánh mắt hung hãn của Babol bị giọt nước kia đập vào trán, sau đó văng ra đầy mặt.

Văng đầy mặt....

Babol không dám tin nhìn Hoàn Âm, trán của hắn lẽ nào còn cứng rắn hơn cả đá biển sâu sao?

“Sao lại không thủng lỗ, đầu của mày làm bằng cái gì vậy?”

Phùng Duệ Tinh ném một cái khăn tới, Hoàn Âm nhận lấy lau sạch bọt nước trên mặt, ngửi mùi thúì trên khăn, Hoàn Âm khom lưng nôn khan không ngừng, qua một hồi lâu mới dừng lại.

Nôn xong, Hoàn Âm ngẩng đầu, đầy hung tợn nhìn Babol: “Tên ngu xuẩn này, tao với mày kết thù!”

Babol sờ sờ môi mình, cảm thấy đôi phương nói không sai, đúng là mình mọc ra đôi môi cá nhám... [ngu xuẩn và cá nhám đồng âm đọc là yuchun]

Chương 408 - Mình muốn chúng!

Hoàn Âm tức giận rút súng ra, vẻ mặt dữ tợn bắt đầu nả súng điên cuồng với Babol.

Babol nhận ra loại vũ khí súng lục của nhân loại, bắn vào người rất đau nhưng không thể đục thủng vảy cá của nó.

Vì thế Babol ôm một chậu hoa lớn vọt về phía Hoàn Âm, nếu hắn ở trước mặt Hoàn Âm có vẻ yếu đuối, vậy dùng những thứ khác đánh hắn là được.

Nhưng chuyện làm Babol không ngờ tới đã xảy ra, những viên đạn kia lại trực tiếp phá vỡ vảy cá kiên cố của hắn, chui vào trong cơ thể!

Cho dù không tới gần Hoàn Âm, cơ thể của hắn cũng trở nên yếu đi!

Tất cả những vĩ khí Hoàn Âm mang theo bên người đều có khả năng vô hiệu hóa siêu năng lực!

Tuy loại đặc tính này sẽ biến mất không còn nữa nếu như cách xa cơ thể Hoàn Âm vài phút, nhưng mặc dù thế mỗi phát súng của Hoàn Âm có thể phá vỡ phòng ngự của sinh vật siêu năng ngang cấp!

Dưới sự uy hiếp của súng lục, Babol căn bản không thể ôm chậu hoa tới gần Hoàn Âm, trong khoảng thời gian ngắn đã bị đánh tới thương tích đầy mình.

Mất thấy tình thế không đúng lắm, Benbour liền vọt thẳng về phía Phùng Duệ Tinh, muốn bắt lấy Phùng Duệ Tinh.

Tên nhóc Hoàn Âm này quá quý dị, cho dù hắn và Babol cùng tiến tới có lẽ cũng không làm được gì, thế nhưng Phùng Duệ Tinh chỉ là một nhân loại làm nghề kinh doanh bình thường, chỉ cần bắt được hắn thì Hoàn Âm cũng chỉ có thể bó tay chịu trời!

Phùng Duệ Tinh tựa hồ sợ ngây người, đối mặt với Benbour lao tới cũng không có chút hành động nào, thậm chí còn uống ngụm trà.

Sắc mặt Benbour vui vẻ, nhưng vào lúc này một bàn tay mảnh khảnh đã chụp lấy cổ tay Benbour, làm hắn không thể động đậy.

Mà người chụp cổ tay hắn là một cô bé vóc người nhỏ bé, xem dáng vẻ thì là một cô bé nhân loại mười mấy tuổi, chính là cô bé quàng khăn đỏ.

Trước đây Ôn Văn chính là dùng tư thế này bắt cô bé quàng khăn đỏ, mà hiện giờ cô bé quàng khăn đỏ cũng dùng tư thế này, muốn xem Benbour là Ôn Văn để báo thù!

Vì thế cô bé quàng khăn đỏ ôm phần nộ đá một phát vào giữa hai chân Benbour.

Bộ phận yếu ớt của loại cá bình thường đều được lớp vảy cá bảo vệ, Benbour cũng không ngoại lệ, tính ra sẽ miễn dịch với loại công kích này.

Nhưng cô bé quàng khăn đỏ dù sao cũng là quái vật cấp Tai Nạn, cho dù có lớp vảy chống đỡ thì cũng không có cách nào chống đỡ nổi sức mạnh của cô.

Sau một tiếng tan vỡ rã ràng, Benbour ngã quy xuống đất, cô chịu đựng đau đớn cầu xin: “Được rồi, bọn tao nhận thua, chỉ cần mày thả bọn tao đi, bọn tao sẽ không tiếp tục tới quấy rầy bọn mày nữa!”

Phùng Duệ Tinh cười xùy một tiếng, cơ thể nghiêng tới trước nhìn Benbour nói: “Mày cho rằng nháo loạn tới mức độ này mà tao còn có thể để bọn mày sống sống rời đi à?”

Đầu cá của Benbour run run một cái, sau đó ngoài mạnh trong yếu nói: “Giết bọn tao thì bọn mày cũng khó thoát khỏi cái chết, bọn tao là người của Đọa Thần Huyết, nếu bọn mày dám giết bọn tao thì sẽ bị Đọa Thần Huyết trả thù!”

Đọa Thần Huyết...

Lúc này Phùng Duệ Tinh nghiêm túc, anh đương nhiên biết Đọa Thần Huyết là một trong những tổ chức bí ẩn nguy hiểm nhất liên bang, cũng là mục tiêu mà Hoàn Âm vẫn luôn chấp nhất truy tìm!

Hoàn Âm đang chiến đấu với Babol trùng to mắt, cả người khựng lại một chút, sau đó một quyền đâm vào cằm Babol, đánh bay hẳn ra ngoài.

Trải qua thời gian huấn luyện chuyên ngành ở công ty bảo vệ, năng lực của Hoàn Âm đã có tiến bộ rất lớn so với trước kia.

Ánh mắt Hoàn Âm sáng quắc nhìn Benbour, thầm nghĩ rốt cuộc nên chiên xào nấu nướng hay ăn sống...

Cô bé quàng khăn đỏ và nhóm quái vật khác thì không có phản ứng gì, Đọa Thần Huyết là cái quái gì, có thể ăn không?

Nhưng Ôn Văn đang ở thành phố Khánh Xuyên lại nhếch khóe miệng...

...

Ở thành phố Khánh Xuyên, Ôn Văn vừa chú ý động tĩnh bên kia vừa đang cầm quét đám quái vật bên này.

Mà hiện giờ anh đang đuổi bắt một vật thu nhận đã ở thành phố Khánh Xuyên này một khoảng thời gian khá lâu.

Căn cứ theo tình báo của hiệp hội thành phố Khánh Xuyên, vật thu nhận này có hình người, nó vẫn luôn lẩn lư trong phạm vi thành phố Khánh Xuyên, vẫn luôn gây án.

Có điều vật thu nhận này uy hiếp không lớn, hơn nữa còn không dễ bắt, những vụ án mới xuất hiện đều có mức độ uy hiếp cao hơn vật thu nhận này nên vẫn không có ai quản lý.

Ôn Văn nhìn tài liệu xong thì cảm thấy khá hứng thú.

Ngoại hình của vật thu nhận này là một ông cụ mặc áo trắng quần thun ba lỗ quần đùi mang dép kiềng cũ, hành vi giống như những ông cụ bình thường.

Nhưng bởi vì ông lão này đột nhiên xuất hiện, không hề có liên quan gì tới liên bang, hơn nữa cũng không có ý nghĩ, chỉ bị siêu năng lực quái dị trong cơ thể khống chế hành động mà thôi, vì thế được sếp vào vật thu nhận.

Ông cụ này sẽ không ở một chỗ quá lâu, bình thường giống như một ông cụ hiền lành nhưng khi nhìn thấy những vật thể không tròn vo sẽ vô tức tiến tới vo.

Trái qua hấn vo, vật đó sẽ trở nên rất tròn lán, tràn đầy mỹ cảm.

Vì thế lần đầu tiên vật thu nhận này bị phát hiện là trong một tiệm trưng bày tư nhân, trong tiệm có một con nhím phi thúy.

Lúc ông cụ tham gia triển lãm nhìn thấy con nhím thì lập tức xông thẳng tới, hai tay xoa xoa nắn nắn, sau khi vo xong thì nhím phi thúy biến thành dúi hồng ngọc...

Về phần tại sao từ phi thúy biến thành hồng ngọc, đương nhiên là gì con nhím được điêu khắc cực kỳ chân thực, phần gai nhọn giống như kim vậy...

Mà sau đó ông cụ này nhiều lần lui tới khắp phố lớn ngõ nhỏ, rất nhiều món đồ và ngay cả thú cưng cũng không thoát khỏi ma trảo của hấn.

Sư tử đá ở trước cửa, rồng điêu khắc bằng gỗ to lớn, chú chó Sa Bì đáng thương, còn có gương mặt mụn chập chùng của cậu trai đang trong thời kỳ dậy thì...

Rất nhiều thứ bị ông cụ này vo, có thứ gia tăng giá trị, có thứ không đáng một đồng.

Ôn Văn dự tính tùm ông cụ này vào trong trạm thu nhận, sau đó dùng cành nhánh của thụ tinh nguyệt ngôn để ông cụ này làm đồ chơi vo thành một đồng hạt châu, phỏng chừng rất đáng giá...

Có điều ông cụ này thật sự không dễ bắt, dù sao thì cũng là một vật thu nhận, sao có thể dễ dàng như thoạt nhìn chứ.

Toàn thân ông cụ không thể tổn hại, chỉ có bàn tay có thể chảy máu, nhưng loại chảy máu này giống như một loại hiện tượng hơn là bị tổn thương.

Nếu không có ai trêu chọc hấn, ông cụ này chính là một ông cụ bình thường loanh quanh trong thành phố một hai ngày mới có thể tìm được thứ để vo.

Nhưng nếu bị tức giận thì chính là vạn vật đều có thể vo, bất cứ vật gì vào trong tay hấn đều bị vo thành tròn vo mượt mà... bao gồm cả người!

Ông cụ trong trạng thái phẫn nộ sẽ có thực lực cấp Tai Nạn, hơn nữa tuyệt chiêu đặc biệt vo tròn đồ vật kia làm thành phó Khánh Xuyên muốn tập trung ứng phó một vật thu nhận như hấn, đáng tiếc là vẫn chưa chọn ra được thời gian, vì thế chỉ có thể để mặc ông cụ này đi xung quanh vo đồ.

Có điều cho dù mặc kệ thì hiệp hội thành phố Khánh Xuyên vẫn phái nhân viên hỗ trợ chú ý tới hành tung của ông cụ này, vì thế lúc Ôn Văn muốn thì có thể dễ dàng tìm được.

Nhìn thấy ông cụ chấp tay sau đít chậm rãi dạo quanh phố lớn ngõ nhỏ, Ôn Văn chuẩn bị ra tay, có điều đúng lúc này anh biến sắc, sau đó mỉm cười quỷ dị.

Hai tên quái ngư này thế mà lại tới từ Đọa Thần Huyết?

Anh đang lo lắng không có tổ chức cường đại để nhóm chấp sự Hắc Thập Tự gây sự thì Đọa Thần Huyết đã đưa tới cửa, bọn chúng đúng là người tốt mà.

Ôn Văn cười híp mắt tự nói: “Lần trước mình phá sập hang ở bên khu Hoa Phủ của chúng, lần này lại tới phá có phải hơi thái quá không....”

“Nếu chừa lại một đường lui, ngày sau sẽ gặp lại nhau, vì thế...”

“Minh muốn bọn chúng! Minh muốn giết chết bọn chúng!”

Chương 409 - Vạn vật đều có thể vo tròn

“Bắt con quái ngư thông minh kia, để con ngu ngốc kia ‘ngoài ý muốn’ trốn thoát.”

“Nhan Bích Thanh bám theo con quái ngư ngu ngốc kia, tìm ra cứ điểm Đọa Thần Huyết, sau đó giết chết bọn chúng!”

Ra lệnh xong, Ôn Văn cảm thấy cả người thật sảng khoái, vì thế anh cũng phải cố gắng tạo cảm giác tồn tại ở thành phố Khánh Xuyên, hai bên cùng hành động mới có thể xóa bỏ quan hệ của anh và Hắc Thập Tự.

Sau đó Ôn Văn tiếp tục nhìn ông cụ này, lúc này đôi phương đang nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, ánh mắt sáng ngời nhìn một chiếc xe việt dã.

Chiếc xe này sử dụng lớp xe chống trượt...

“Lôi lõm râu ria xấu, vo nó!”

Ông cụ giống như hít thuốc lắc xoa xoa đôi tay gầy đét của mình hai cái, sau đó nhắm tới chiếc xe kia, hai cánh tay ở trên xe xoa xoa nắn nắn.

Nắn khoảng mười phút thì bột cái bánh xe trở nên mượt mượt, người ta vốn là lớp chống trượt, nhưng bây giờ phỏng chừng có đi bộ trên đường cũng sẽ trượt.

Ôn Văn thở dài một tiếng, nhưng tụt ra bốn lá bài tây bằng nước, nhẹ nhàng ném nổ lớp chiếc xe kia, còi báo động chiếc xe phát ra âm thanh vang dội.

“Tôi làm thế là vì không muốn mấy người lái xe rồi xảy ra tai nạn, vì thế sẽ không đền tiền thay lớp xe.” Vừa lắm bả, Ôn Văn vừa đi tới trước mặt ông cụ.

Mắt thấy lớp xe mình vừa vo nhẵn bị nổ xẹp, cả người ông cụ nháy mắt trở nên hung hãn, hai tay cấp tốc xoa nắn, trực tiếp vo chiếc xe việt dã kia thành một quả cầu sắt thật to ném về phía Ôn Văn.

Ôn Văn mặc niệm hai giây cho chủ chiếc xe việt dã kia, sau đó tiện tay đẩy quả cầu sắt kia đi, nhưng nương theo quả cầu tiến tới chính là gương mặt dữ tợn của ông cụ.

Ông cụ dùng đôi tay thần kỳ của mình nhắm tới Ôn Văn, muốn cũng nặn Ôn Văn thành tròn vo muốt muốt.

Thế nhưng Ôn Văn ngay cả cơ thể cũng không động, một lớp năng lượng màu tím đen đã hóa thành móng vuốt hắt văng ông cụ kia bay ra ngoài.

Sau đó con người Ôn Văn hơi co rút, móng vuốt anh dùng năng lượng của vô diện ma tạo thành thế mà lại thiếu đi một ngón tay, mà trong tay ông cụ kia lại đang nắm một quả cầu năng lượng màu tím đen trong tay.

“Ông cụ này thật sự có thể vo tròn mọi thứ sao... vậy tôi sẽ để ông vo đã ghiên!”

Ông cụ dáng người kỳ lạ chạy tới chỗ Ôn Văn, mà Ôn Văn không chút hoang mang từ trong áo choàng lấy ra một quả lựu đạn, kéo chốt an toàn rồi ném về phía ông cụ.

Ôn Văn ném cũng không chuẩn, với tốc độ của ông cụ thì hoàn toàn có thể tránh, nhưng ông cụ nhìn thấy mặt ngoài lõi lõm của quả lựu đạn thì không chút suy nghĩ ngừng tấn công Ôn Văn, trực tiếp nhảy lên chụp lấy quả lựu đạn bắt đầu vo tròn.

“Cho dù là đang chiến đấu, bản năng vo tròn cũng chiếm vị trí thứ nhất, khó trách là vật thu nhận.”

Ông cụ vo vo một hồi thì quả lựu đạn kia ầm một tiếng nổ tung, mảnh đạn sắc bén và ngọn lửa nóng rực cắn nuốt ông cụ, trên người Ôn Văn hiện lên một tầng lá chắn mỏng màu tím đen, ngăn chặn toàn bộ uy lực của cú nổ ở bên ngoài.

Sau khi khói bụi tan hết, ông cụ đầu tóc tơ tả tưng sờ tại chỗ, không rõ vì sao mình đang vo vo thì thứ này lại nổ tung.

Nhưng hắn chỉ trông chật vật thể thôi chứ kỳ thật không hề bị tổn thương chút nào, chỉ là đôi tay bị cháy đen.

Mày Ôn Văn nhướng lên, lại ném qua một quả lựu đạn, mà ông cụ lại theo bản năng nhận lấy....

Thứ lựu đạn này, trong áo Ôn Văn có cả đồng, cho dù bị nấn trồn hết thì Ôn Văn cũng không đau lòng.

Rốt cuộc sau khi vo nổ mười bốn quả lựu đạn, ông cụ tựa hồ đã tiêu hao hết năng lượng, không chụp lựu đạn nữa mà ngồi xồm xuống tại chỗ, nhắm mắt lại.

Ôn Văn nhân dịp này phóng ra xiềng xích kéo ông cụ vào trong trạm thu nhận.

“Ông cụ này đúng là thú vị, có lẽ sau này sẽ có tác dụng lớn.”

Hơn mười quả lựu đạn nổ tung cũng coi như là động tĩnh lớn, đủ để chứng minh đêm nay Ôn Văn rất chăm chỉ săn quái vật, không có cách nào tham gia chuyện xấu của Hắc Thập Tự...

...

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Ôn Văn, cô bé quàng khăn đỏ cười he he, căng chân ngấn đá ra tàn ảnh đập đá lung tung trên người Benbour.

Sau đó ‘ngoài ý muốn’ dùng sức quá độ đá bay Benbour đang hôn mê vắng trúng người Hoàn Âm, làm hai người bị cuốn thành một đoàn, mà Babol đang bị Hoàn Âm nhìn chăm chăm thấy có cơ hội chạy trốn liền không chút do dự từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Hoàn Âm cắn răng một cái muốn đuổi theo, cậu không muốn buông tha bất cứ kẻ nào của Đọa Thần Huyết.

Nhưng đúng lúc này Đào Thanh Thanh lại chắn trước mặt Hoàn Âm, thản nhiên nói: “Là Hắc Thập Tự đại nhân thả hấn đi, chuyện kể tiếp các người không cần phải quản nữa.”

Hoàn Âm thở dài một hơi, lui về sau một bước, kiểm tra thương tích của Benbour.

Babol chạy trốn trong màn đêm, càng chạy lại càng khuất nhục.

Anh trai của hấn thua trong tay nhân loại vô sỉ, mà hấn thì ngay cả Hoàn Âm cũng không đối phó được, càng không cần nói tới cô bé quàng khăn đỏ KO anh trai.

Dựa vào hấn thì không có cách nào cứu hay báo thù cho Benbour, vì thế hấn muốn tìm người của Đọa Thần Huyết xin

giúp đỡ, hai bọn họ cũng vì giúp Đọa Thần Huyết làm việc nên mới gặp phải tập đoàn Duệ Tinh, nói thế nào thì Đọa Thần Huyết cũng nên ra sức một chút.

Có lẽ Babol cho rằng mình may mắn, hẳn hoàn toàn không chú ý tới sau lưng mình có một cái bóng như hình với bóng yên lặng theo sau mình.

Cái bóng này chính là Nhan Bích Thanh, hiện giờ hẳn dồn hết tất cả điểm thuộc tính vào năng lực liên quan tới vấn đề truy đuổi, có thể dễ dàng theo sau Babol mà Babol không hề phát hiện.

Chạy đi một hồi thì Babol dừng lại, đột nhiên hẳn nhận ra thật ra mình cũng không biết Đọa Thần Huyết ở nơi nào.

Hiện giờ bọn hẳn chỉ là nhân viên vòng ngoài mới gia nhập Đọa Thần Huyết, căn bản không có quyền lợi biết vị trí của cứ điểm.

Babol vò đầu bứt tai suy nghĩ thật lâu, lâu đến mức Ôn Văn muốn ra lệnh cho Nhan Bích Thanh trực tiếp tóm hẳn trở về, sau đó Babol nhớ ra Benbour liên lạc với tổng bộ Đọa Thần Huyết bằng điện thoại.

Mà trong điện thoại của Babol cũng có số của người liên lạc Đọa Thần Huyết.....

Vì thế Babol vụng về mở điện thoại, tìm được số điện thoại người liên lạc Đọa Thần Huyết, bấm gọi.

“Xin hỏi ai đấy?” Bên kia đầu dây là một giọng đàn ông khá lớn.

Babol nuốt nước miếng: “Tôi, tôi là Babol.”

Bên kia im lặng một chút, sau đó mới nói: “Ah, anh em quái ngư đúng không, có chuyện gì không?”

“Anh trai tôi trong lúc giúp ngài làm nhiệm vụ đã bị người siêu năng nhân loại bắt giữ, ngài có thể giúp một tay cứu hẳn ra không?” Babol đầy mong chờ lấp bắp nói.

Câu hẳn thường nói nhất chính là hỏi anh trai xem mình nên làm gì, hiện giờ tới phiên hẳn làm chủ, hẳn có chút không biết nên làm sao.

“Nói cặn kẽ mọi chuyện cho tao nghe xem.” Người bên kia đầu dây hỏi Babol.

Vì thế Babol liền bắt đầu từ kế hoạch của Benbour, kể hết toàn bộ mọi chuyện cho người bên kia đầu dây.

Sau khi nghe xong, người kia hỏi: “Thế bọn mày có nói bọn mày là người của Đọa Thần Huyết không?”

“Có nói, nhưng bọn chúng nghe xong lại càng đánh ác hơn, không hề cho ngài chút mặt mũi nào, ngài nhất định phải làm chủ cho bọn tôi.”

Bên kia đầu dây im lặng suy tư một hồi, sau đó nói với Babol: “Từ hôm nay trở đi, bọn mày không còn là nhân viên vòng ngoài của Đọa Thần Huyết nữa.”

Sau khi nói xong, người bên kia đầu dây lập tức cúp điện thoại, mà ngay trước khi điện thoại bị cắt đứt, một tia sáng xanh đã chui vào trong đó...

Chương 410 - Mở màn âm ỉ

Sau khi điện thoại bị cắt đứt, Babol sững sờ tại chỗ, qua khoảng một phút đồng hồ sau mới hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đọa Thần Huyết đã từ bỏ bọn họ!

Anh em bọn họ cố gắng vì Đọa Thần Huyết lâu như vậy, thế mà cứ vậy nói bỏ là bỏ?

“Nếu ai cũng mặc kệ thì đừng trách tao đại khai sát giới.”

Babol tính toán chờ tới sáng mai khi trời vừa sáng sẽ tới building Duệ Tinh tiến hành tàn sát để uy hiếp tập đoàn Duệ Tinh thả người.

Thế nhưng ý nghĩ vừa mới xuất hiện đã bị Babol quên mất, bởi vì trong lúc hắn suy nghĩ lung tung đã có ba người mặc áo choàng đỏ đen bao vây hắn.

Mà hơi thở trên người ba người này đều là cấp Tai Nạn!

...

Cúp điện thoại xong, Tiết Bình Quốc nhỏ giọng mắng hai câu.

Hai tên ngu dốt, chỉ là nhân viên vòng ngoài đã dám lấy tên tuổi Đọa Thần Huyết đi gây chuyện, hiện giờ ngay cả thành viên chính thức của Đọa Thần Huyết còn không dám gióng trống khua chiêng gây chuyện như thế.

Trước đó bị Hiệp Hội Thợ Săn bao vây diệt trừ, tổn thất một lượng lớn sinh lực, toàn bộ tổ chức Đọa Thần Huyết từ trên xuống dưới đều sụp đổ lại, sợ rằng nếu lộ ra manh mối lại bị Hiệp Hội Thợ Săn bao vây diệt trừ thêm lần nữa.

Cũng chính vì thiếu người nên bọn chúng mới thả lưới khắp nơi trên thế giới, triệu tập quái vật và một ít người siêu năng bị truy nã gia nhập Đọa Thần Huyết.

Benbour và Babol cũng vì thế mà trở thành nhân viên vòng ngoài của Đọa Thần Huyết.

Trước đó bị Hiệp Hội Thợ Săn bất ngờ tập kích làm nguồn tài chính của Đọa Thần Huyết trước đó bị chặt đứt, những xí nghiệp từng phục vụ Đọa Thần Huyết đều im hơi lặng tiếng bị chính phủ liên bang và Hiệp Hội Thợ Săn tiếp quản.

Ít nhất cũng phải ba năm sau thì những xí nghiệp đó mới có thể quay trở lại thị trường bình thường.

Đọa Thần Huyết mới gấp gáp cần có nguồn cung cấp tài chính mới, vì thế mới lấy đó làm nhiệm vụ cho nhân viên vòng ngoài, chỉ cần tìm được con đường cung cấp tài chính an toàn và ổn định cho Đọa Thần Huyết thì có thể trở thành nhân viên chính thức.

Trong thế giới ngầm ở liên bang, danh tiếng của Đọa Thần Huyết rất hiển赫, rất nhiều người siêu năng tiếng xấu vang dội hi vọng được gia nhập, vì thế phân bộ tổ chức bí ẩn to lớn ở khu Hoa Phủ này đang khôi phục với tốc độ rất nhanh.

Bản thân Tiết Bình Quốc vốn rất coi trọng hai quái vật Benbour và Babol này, hai bọn họ có thực lực cấp Tai Nạn, tới từ các địa thành phố nước Oye trong biển sâu, có thể coi là xuất thân danh môn.

Thật không ngờ chúng lại dùng biện pháp ngu xuẩn là gửi thư đe dọa cho người kinh doanh, rồi vì thế mà bị người siêu năng bắt giữ.

Mặc dù không biết người siêu năng bắt Benbour thuộc về thế lực nào, hiện giờ Đọa Thần Huyết không muốn chọc thêm phiền phức mới nữa.

Hơn nữa khi nghe tới tên Đọa Thần Huyết, đối phương lại trực tiếp ra tay, chứng tỏ bọn họ không sợ Đọa Thần Huyết.

Nếu như là trước kia, gặp phải loại ngu xuẩn này Đọa Thần Huyết nhất định phải dạy dỗ một phen, thế nhưng bây giờ bọn chúng vẫn nên bớt gây chuyện thì hơn.

Vì thế Tiết Bình Quốc không chút do dự cúp điện thoại, đồng thời loại hai quái ngư này ra khỏi danh sách nhân viên vòng ngoài của Đọa Thần Huyết.

Với tư cách là nhân viên vòng ngoài, đường dây liên lạc của bọn họ với Đọa Thần Huyết chỉ có điện thoại mà thôi, sau khi đưa Benbour và Babol vào trong danh sách đen, bọn chúng cũng không thể tìm được tung tích Đọa Thần Huyết nữa.

“Có điều... Babol nói tới người siêu năng có thể vô hiệu hóa năng lượng của chúng có vẻ giống với khả năng của một tên tù nhân đã chạy trốn trước kia, ánh mắt của cả hai người đều rất sáng...”

“Chuyện này phải báo với Hủ Huyết...”

Tiết Bình Quốc còn chưa nói hết câu đã bị một đôi tay từ phía sau lưng đưa tới, nắm đầu hắn xoay một phát, hắn đã vô lực ngã xuống đất.

Người này chính là Nhan Bích Thanh!

Sau khi giải quyết Tiết Bình Quốc, Nhan Bích Thanh đơn giản cảm nhận nơi này một chút, sau đó phát hiện nơi này hình như bị vây trong một không gian độc lập, không gian này tương đương với hai tòa building Duệ Tinh.

Có rất nhiều hơi thở người siêu năng trong không gian này, tính toán sơ một chút thì người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa ít nhất cũng hơn mười, trên Đồng Hóa trung tụ thì không phải chỉ có một người!

Bởi vì không thể để lộ ra cảm nhận nên Nhan Bích Thanh cũng không biết nơi này là nơi nào, có điều có thể xác nhận

nơi này dùng kết giới mạnh mẽ siêu cấp ngăn cách với thế giới hiện thực.

“Chính là nơi này không sai... bọn mày đã bị tên kia nhắm tới, kế tiếp nên tự cầu phúc đi.”

Nhan Bích Thanh có chút đồng cảm nhìn tổng bộ mới của tổ chức Đọa Thần Huyết này, sau đó lục soát trên người Tiết Bình Quốc một phen, tìm được một quyển sổ nhỏ.

Trên quyển sổ này ghi chép nhiệm vụ do Tiết Bình Quốc phụ trách, bao gồm tất cả tài liệu và phương thức liên lạc của thành viên Đọa Thần Huyết, chắc hẳn có tác dụng với Ôn Văn.

Sau đó Nhan Bích Thanh kiếm một nơi trốn đi, chờ đợi chỉ thị của Ôn Văn.

...

Lúc này Babol đã bị nhóm ba người Đào Thanh Thanh đưa về trước mặt Hoàn Âm và Phùng Duệ Tinh.

Hai con quái vật này sẽ do hai người bọn họ thu vào trong trạm thu nhận, hai người phân biệt phóng ra xiềng xích kéo quái vật vào trạm.

Năng lực của bản thân Hoàn Âm không có gì biến hóa, nhưng siêu năng lực thì có gia tăng, mà Phùng Duệ Tinh thì cảm nhận được giới hạn thực lực mà mình có thể dùng tiền tài mua được tăng lên!

Trước kia chỉ có sức chiến đấu của hai Diệp sư phụ mà thôi, hiện giờ biến thành hai rươi rồi!

Này đối với Phùng Duệ Tinh chính là gia tăng rất rõ ràng!

Vì thế Phùng Duệ Tinh tiến tới bên cạnh Hoàn Âm, cười híp mắt nói: “Nè chú em, sau này lúc cậu đi bắt quái vật anh trai sẽ theo giúp cậu, sau đó bắt được chia cho anh một nửa được không?”

Trước đây Phùng Duệ Tinh không có hứng thú với chuyện bắt quái vật, bởi vì năng lực của anh không quá mạnh mẽ trong chuyện chiến đấu, vì thế cho dù biết bắt quái vật có thể làm năng lực của mình gia tăng nhưng anh cũng không quá để ý.

“Được.”

Hoành Âm không chút để ý gật đầu, hiện giờ chuyện cậu quan tâm nhất chính là chuyện về Đọa Thần Huyết sẽ phát triển thế nào.

Món nợ bốn tháng trước, Hoành Âm nhất định phải bắt đối phương trả lại!

Hơn nữa năng lực chiến đấu của Phùng Duệ Tinh mặc dù không mạnh nhưng nếu làm người trợ giúp thì có thể phát huy sức mạnh vượt xa tưởng tượng, vì thế Hoành Âm cũng không chịu thiệt.

...

Sau khi xe vài quý hồn thành hạt châu, Ôn Văn nhận được tin tức Nhan Bích Thanh đã lên vào được tổng bộ Đọa Thần Huyết, liền cười khà khà.

Kế tiếp, buổi biểu diễn long trọng sắp khai mạc rồi!

Trước tiên Ôn Văn kéo ba người Đào Thanh Thanh bên Phùng Duệ Tinh về trạm thu nhận, sau đó huy động tất cả quái vật cấp Tai Hại trong trạm thu nhận.

Dựa vào liên hệ với xiềng xích của Nhan Bích Thanh nhét mấy chục con quái vật vào trong tổng bộ mới của Đọa Thần Huyết!

Ôn Văn đứng trên mái nhà một tòa nhà ở thành phố Khánh Xuyên ra nhiệm vụ cho đám quái vật này.

Không cần chúng bắt người siêu năng, cũng không cần chúng thu thập chiến lợi phẩm, nhiệm vụ duy nhất của chúng chính là.... quậy tung lên!

Muốn quậy thế nào thì quậy thế ấy, âm ỉ thế nào cũng được!

Chương 411 - Sự phản nộ của Hủ Huyết Giả

Mấy chục quái vật mặc áo choàng đỏ đen từ căn phòng Nhan Bích Thanh ần núp trước đó nối đuôi nhau tiến ra ngoài.

Phân bộ mới của Đọa Thần Huyết ở khu Hoa Phủ ngay lập tức hỗn loạn, so sánh với thực lực của Đọa Thần Huyết, nhóm

quái vật mới xuất hiện mặc dù không yếu nhưng kỳ thực cũng không khó đối phó.

Nhưng tâm tư của đám quái vật này căn bản không phải chiến đấu.

Cô bé quàng khăn đỏ cầm một ống phóng rốc két đứng trong đại sảnh tùy ý bắn ra đạn hỏa tiễn, nơi nào trông còn nguyên vẹn liền bắn nơi đó.

Ở phía sau lưng cô bé quàng khăn đỏ là một đồng đạn dược còn lớn hơn cô ta.

Thiên sứ Phổ Quang quơ thanh kiếm ánh sáng thật to, giống như kẻ điên đuổi giết tất cả những thứ có thể hoạt động.

Khi đầu chó lông quăn vác cây chùy lớn, chăm chú gõ vỡ thủy tinh, nó cảm thấy âm thanh thủy tinh vỡ rất dễ nghe...

Mà Nhan Bích Thanh thông qua thiết bị truyền tin để di chuyển khắp tòa nhà, thu thập tất cả trang giấy và thiết bị trữ dữ liệu có thể chứa tin tức.

Tất cả quái vật cơ bản đều không chiến đấu chính diện với thành viên Đọa Thần Huyết, cả đám chạy so với chuột còn nhanh hơn, chỉ trong nháy mắt đã làm tòa nhà này trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Các thành viên Đọa Thần Huyết đều giận tới nổi điên, mặc kệ là ai đột nhiên xuất hiện một đám côn đồ phá phách cướp bóc bừa bãi ở trong nhà cũng sẽ không có cách nào giữ bình tĩnh được.

...

Tầng cao nhất của phân bộ mới, một người đàn ông tóc dài mặc áo choàng đang ngồi khoanh chân trên sân thượng, trên quần áo của hắn tựa hồ có vô số oán niệm của nhân loại bốc lên, mỗi sợi tóc tựa hồ là một sinh mệnh độc lập vẫn còn sống.

Hắn là người có quyền lực cao nhất của Đọa Thần Huyết khu Hoa Phủ, người siêu năng cấp Tai Nạn chân tự– Hủ Huyết Giả Phục m!

Trước đó bị Hiệp Hội Thợ Săn bao vây diệt trừ, bởi vì muốn nhóm thuộc hạ của mình rút lui an toàn nên hắn bị Tuân Thanh

dẫn theo vài cường giả thượng tự bao vây tấn công, bị thương không nhẹ, hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Nhưng mặc dù vậy thì hắn chính là một trong số những người siêu năng cấp cao nhất, ngoại trừ sự tồn tại cấp Tai Biến, không ai dám coi thường hắn!

Vì không muốn xảy ra thảm kịch giống như lần trước, lần này Hủ Huyết Giả tốn cái giá rất lớn, xây dựng một kết giới bền chắc không thể phá vỡ hoàn toàn ẩn giấu tổng bộ mới của bọn chúng.

Cấp bậc kết giới này rất cao, một khi bị phát hiện có thể biến thành lá chắn bền chắc không thể nào phá vỡ, cho dù cấp bậc cường giả như hắn, muốn từ bên ngoài phá vỡ kết giới cũng phải hao phí một khoảng thời gian rất dài.

Mà khoảng thời gian đó cũng đủ để bọn chúng thoát đi.

Sự tồn tại của kết giới này mặc dù có chút ảnh hưởng nhất định tới vấn đề tiện lợi nhưng rất phù hợp để bọn chúng nghỉ ngơi hồi phục.

Chỉ cần ở nơi này thì hắn có thể an tâm dưỡng thương, không cần lo lắng xuất hiện chuyện....

Ầm!

Sắc mặt Hủ Huyết Giả trở nên tái nhợt, khi nãy hắn đang vận chuyển sức mạnh chữa thương cho mình thì bị tiếng ồn quấy nhiễu, tình trạng thương tích lại càng nặng hơn!

“Là tên nào gây ra động tĩnh thế hả, tao phải giết nó!”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi rời khỏi phòng chữa thương, vừa ra khỏi cửa thì cảm thấy não mình ong ong.

Vì đề phòng người khác quấy rầy mình dưỡng thương, hắn đã bố trí kết giới ngăn cách hơi thở trong phòng mình, hiện giờ ra khỏi phòng hắn mới nhận ra phân bộ mình đang bị người ta tập kích.

Thực lực mạnh nhất của đám người tập kích này chỉ là cấp Tai Nạn trung tự mà thôi, không tạo thành chút uy hiếp nào đối với bọn hắn cả, thế nhưng chúng dám phá hỏng phân bộ mới này là chuyện làm Phục âm không thể nào tiếp nhận.

Đọa Thần Huyết vừa mới bị tổn thất lớn, xây dựng tổng bộ mới này đã hao tổn rất nhiều tài nguyên, hiện giờ lại bị tập kích thêm lần nữa, muốn khôi phục không biết phải chờ thêm bao lâu.

Quan trọng nhất là phân bộ liên tiếp bị tập kích sẽ dẫn tới uy tín của Đọa Thần Huyết trong thế giới ngầm của khu Hoa Phủ bị hạ thấp, hơn nữa cũng sẽ làm Phục âm hấn không góc đầu trong tổng bộ nội!

“Chết, tất cả đều phải chết!”

Phục âm tức giận đi ra ngoài, mái tóc đen ở sau đầu giống như thủy triều đen kịt, uy áp kinh người từ trên người hấn tỏa ra.

Hai tay hấn làm thành thủ thế, hơi thở trong căn cứ trở nên ngột ngạt.

Hiện giờ Phục âm đã đóng lại tất cả con đường rời khỏi căn cứ, nơi này đã hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài.

Kết giới này Phục âm hao tổn cái giá rất lớn mới tạo ra được, một khi hoàn toàn khởi động thì đừng nói tới những thứ như tín hiệu điện tử, ngay cả người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa thượng tự cũng đừng hòng nghĩ tới chuyện dễ dàng rời khỏi nơi này đi ra ngoài.

Thậm chí ngay cả dịch chuyển không gian cũng bị cấm trong phạm vi kết giới!

Phục âm ngược lại muốn xem thử xem, đám khốn khiếp dám tới tập kích lần này là tổ chức không có mắt nào phải tới.

Lạc đà gầy cũng lớn hơn ngựa, Đọa Thần Huyết không phải tổ chức mà ai muốn chọc tới cũng được!

...

Trung tâm Đọa Thần Huyết, trên người Đào Thanh Thanh quán quanh huyết khí, cơ thể vặn vẹo thành tàn ảnh đuổi theo một quái nhân màu xanh nhạt.

Sau khi thăng lên cấp Tai Nạn, tốc độ của cô nhanh hơn trước vài lần, nhân loại bình thường rất khó có thể bắt kịp bóng dáng của cô.

Cho dù tốc độ của cô đã nhanh hơn nhưng vẫn không có cách nào bắt được quái nhân màu xanh da trời này, thậm chí còn bị áp chế chặt chẽ.

Bởi vì quái nhân này có được năng lực di chuyển tức thời!

Không chỉ Đào Thanh Thanh, sau phút hỗn loạn ban đầu, gần như tất cả quái vật tập kích đều rơi vào khổ chiến, thậm chí là suýt thua.

Nơi này dù sao cũng là phân bộ Đọa Thần Huyết, sức mạnh mà Ôn Văn tích lũy được vẫn chưa là gì so với Đọa Thần Huyết.

Thế nhưng đột nhiên toàn bộ căn cứ trở nên áp lực, mỗi con quái vật đều có cảm giác không tốt.

Sắc mặt của nhóm quái vật trạm thu nhận đều biến đổi, ngay cả quái nhân màu xanh da trời kia cũng dừng lại, trên mặt lộ ra biểu cảm sợ hãi.

Sau khi kết giới của căn cứ khởi động, những kẻ địch xâm nhập quả thực sẽ không trốn được... nhưng hắn cũng không có cách nào di chuyển tức thời nữa!

Không thể di chuyển tức thời, hắn lấy cái gì để đánh với Vampire này?

Đào Thanh Thanh nắm bắt cơ hội này, thoái mái đánh quái nhân màu xanh da trời này tàn phế, sau đó nhào lên người hắn, hút hơn phân nửa máu của hắn rồi bắt đầu gọi Ôn Văn.

Nhìn thấy quái nhân màu xanh da trời này, Ôn Văn liền vui vẻ.

Lần trước lên vào phân bộ Đọa Thần Huyết, bởi vì tên này quá rối nên anh mới không lấy được nhiều chỗ tốt.

Vì thế Ôn Văn điều khiển xiềng xích trên người Đào Thanh Thanh muốn kéo quái nhân này vào trạm thu nhận, có điều kéo kéo một chút thì vẻ mặt Ôn Văn trở nên nghiêm trọng.

Lần kéo này có chút nặng nề chậm chạp, tốn mấy giây anh mới kéo quái nhân màu xanh da trời này vào trong trạm thu nhận được!

Kết giới của Hủ Huyết Giả không thể ngăn cản được sức mạnh của trạm thu nhận nhưng có thể trì hoãn nhất định, nếu quái

vật của Ôn Văn gặp nguy hiểm thì chút trì hoãn ngăn ngủi này có thể là nguy hiểm trí mạng.

“Không thể để như vậy, khả năng của trạm thu nhận không thể trì hoãn được, mình cần phải loại bỏ kết giới này!”

Vì thế Ôn Văn ra lệnh cho Đào Thanh Thanh: “Thả con chuột ra đi, phải để chúng ném chút lợi hại.”

Đào Thanh Thanh từ trong chiếc ba lô nhỏ đeo trên người lôi ra một con rối hình chuột, con rối chuột chạy tới trước một đoạn thì ngừng lại.

Ôn Văn nương theo xiềng xích điều chỉnh vị trí của đám quái vật một chút, đảm bảo chúng không bị sức mạnh của mình ngộ thương.

Sau đó Ôn Văn thông qua liên hệ với con rối chuột, truyền sức mạnh ngục độc Tai Nạn qua đó!

Chương 412 - Thực lực của Hủ Huyết Giả!

Một cây Hắc Thập Tự thật lớn bùng nổ trong phân bộ Đọa Thần Huyết, năng lượng màu đen va vào rìa kết giới vài giây rồi phá tan tành, phân bộ vừa mới xây dựng không tới một tháng cứ vậy bại lộ ra ngoài.

Phục âm đang chuẩn bị chơi trò mèo vờn chuột tiêu diệt những kẻ xâm nhập thoáng chốc sững sờ.

“Cấp Tai Biến?”

“Cấp Tai Biến!”

“Không... đây không phải cấp Tai Biến đích thân tới, là nương theo món đồ liên hệ để cách không tấn công!”

“Cây thập tự màu đen...”

“Này không phải cấp Tai Biến như cái que trộn c*t mới xuất hiện gần đây à, sao lại theo dõi Đọa Thần Huyết bọn ta? Xem bọn ta là quả hồng mềm mà niết à?”

Phục âm lại không biết rằng, trước đó Đọa Thần Huyết bọn chúng đã từng bị Ôn Văn hại một lần rồi...

Cảm nhận được hơi thở của Hắc Thập Tự, Phục âm không còn sợ hãi với thế lực này như trước đó nữa, thậm chí hắn cũng không lùi bước, ngược lại vọt nhanh tới nơi tập trung uy lực.

Tai Nạn chân tự là cường giả tiếp cận cấp Tai Biến nhất, chỉ là đòn tấn công cách không thì không đáng để hắn phải lùi bước!

Gần như là nháy mắt Phục âm đã tiến tới nơi bùng nổ sức mạnh trước tiên, cảm nhận được hơi thở năng lượng nồng đậm lưu lại trong không khí, sắc mặt Phục âm trở nên rất đáng sợ, hiện giờ hắn đã phần nộ tới đỉnh điểm rồi.

Mái tóc dài màu đen giống như thủy triều lan tràn ra ngoài, bao phủ cả căn cứ này, làm trụ sở này trở nên đen kịt như địa ngục.

Tất cả quái vật trạm thu nhận đều biến sắc, chúng cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có, giống như có thứ gì đó rất khủng khiếp sắp giáng lên người mình.

Phục âm đạp không mà đi, tới trung tâm căn cứ, âm thanh lạnh lùng truyền khắp toàn bộ phân bộ: “Hiện giờ rút lui thì tao sẽ không so đo chuyện bọn mày dám mạo phạm, nếu bọn mày vẫn còn muốn tiếp tục... vậy thì tất cả những kẻ xâm nhập đều phải chết!”

Thấy dáng vẻ kiêu ngạo của Hủ Huyết Giả, Ôn Văn nhường mày, bảo Đào Thanh Thanh thả ra một con chuột nữa.

Con chuột bò tới gần Phục âm, dưới sự điều khiển của Ôn Văn, năng lượng màu đen bùng nổ, hơi thở Tai Ách bao vây lấy hắn, lấy Phục âm làm trung tâm, tất cả mọi thứ trong phạm vi ba mươi mét đều lặng im hóa thành tro tàn.

Ngay lúc Ôn Văn cho rằng mình đã giải quyết được Phục âm thì tóc đen vô tận lan ra, xua tan đi năng lượng hỗn loạn.

Phục âm vẫn đứng đó, khẽ thở dốc vài tiếng.

Hắn... không có chút tổn hại nào!

Phục âm giẫm lên tóc đen, ngạo nghễ nói: “Bọn mày cho rằng có cường giả cấp Tai Biến nguyện ý cách không ra tay thì bọn mày muốn làm gì thì làm à? Thế giới này không đơn giản như bọn mày tưởng đâu!”

“Đồ vật để hấn cách không tấn công, có bao nhiêu bọn mày dùng hết đi, không quản bọn mày giầy giụa thế nào, tất cả bọn mày đều phải chết!”

“Phía sau lưng bọn mày có cấp Tai Biến làm chỗ dựa, Đọa Thần Huyết bọn tao cũng có, hơn nữa còn lớn mạnh hơn bọn mày, bọn mày đã khiêu khích sai người rồi!”

Khí thế Hủ Huyết Giả lên cao tới cực điểm, lời hấn nói quả thực huênh hoang không gì sánh bằng, nhưng Ôn Văn lại không có cách nào cả.

Trong trạm thu nhận tiến hành tấn công cự ly xa thì uy lực mười thì chẳng còn được một, hơn nữa uy lực mà con rối chuột có thể thừa nhận cũng có giới hạn.

Vì thế một đòn khi nãy đã là đòn tấn công mạnh nhất mà Ôn Văn có thể đưa ra rồi, thế mà đòn đó vẫn không thể nào tổn thương được Hủ Huyết Giả, như vậy chỉ dựa vào mấy con chuột mà Đào Thanh Thanh mang theo căn bản không thể nào làm gì được hấn.

Phục âm hừ lạnh một tiếng, đưa tay nhắm về một hướng, tóc đen dần dần lan tới hướng đó.

Hướng đó chính là quý ăn xác, tuy Ôn Văn không dùng được năng lực của nó nhưng bình thường cũng coi như ra sức giúp đỡ Ôn Văn làm việc.

Mắt thấy Hủ Huyết Giả muốn tấn công mình, quý ăn xác lộ ra vẻ mặt sợ hãi, Ôn Văn vội vàng điều khiển năng lực trạm thu nhận kéo nó về, tiếp đó quý ăn xác biến mất ngay tại chỗ.

Có điều động tác của Ôn Văn chậm mất một chút, tay Phục âm đã nắm chặt, tấn công đã hoàn thành, thứ mà Ôn Văn kéo vào trong trạm chẳng qua chỉ là một cái xác có trăm ngàn lỗ thủng mà thôi!

Con người Ôn Văn co rút, đây là lần đầu tiên anh gặp phải người siêu năng có khả năng giết chết người trước khi anh kéo quái vật vào trạm thu nhận!

Có nghĩa là chỉ cần bị Hủ Huyết Giả nhắm tới, anh căn bản không có cách nào cứu kịp!

Tiếp tục để đám quái vật ở lại nơi này quá nguy hiểm, hơn nữa quây phá cũng đủ rồi, không cần phải tiếp nhận tổn thất quá lớn, vì thế Ôn Văn lập tức thu quái vật về.

Nhìn thấy đám quái vật biến mất, sắc mặt Hủ Huyết Giả trở nên khó coi cùng cực, vội vàng ra tay tấn công.

Nhưng một con quái vật biến bất thì hẳn có thể giết chết con khác, hiện giờ tất cả quái vật cùng biến mất, cho dù là Hủ Huyết Giả thì cũng không có cách nào ngăn lại.

Hơn nữa kiểu biến mất của đám quái vật này cũng làm Hủ Huyết Giả mơ hồ cảm thấy khiếp sợ.

Hắn căn bản không cảm nhận được đám quái vật này biến mất như thế nào!

Hiện giờ nghĩ lại, cho dù là sự tồn tại cấp Tai Biến cũng không có cách nào không xuất hiện bản thể, chỉ cách không làm nhiều quái vật không chút dấu hiệu xuất hiện trong trụ sở của mình như thế, lại ở ngay trước mắt hắn mang chúng đi, mà hắn thì không thể nhìn ra chút manh mối nào trong quá trình đó.

Lẽ nào phía sau đám này có sự tồn tại vô thượng trên cả cấp Tai Biến?

Nhưng... nếu thật sự có chống lưng lớn như vậy thì vì sao chúng lại tập kích phân bộ của mình mà sức chiến đấu cao nhất chỉ là cấp Tai Nạn trung tự mà thôi?

Đang suy tư thì Hủ Huyết Giả phát hiện trong số quái vật tới tập kích, con quái vật cấp Tai Nạn trung tự mạnh nhất kia vẫn chưa rời đi.

“Thật thú vị, còn dám ở lại nơi này, để tao xem thử xem bọn mày rốt cuộc có lai lịch như thế nào.”

Tóc đen bao trùm lấy Phục m, lúc tóc đen tản ra thì Phục âm đã xuất hiện ở trước mặt con quái vật kia.

Quái vật ở lại nơi này là một kẻ đầu trọc không có mặt, kẻ này chính là vô diện ma.

Cảm nhận được hơi thở của vô diện ma, Hủ Huyết Giả nhíu mày: “Mày là ác ma... tại sao trong đám tập kích lại có ác ma tồn tại, lẽ nào đám này có liên quan với ‘Vực Sâu’?”

Vô diện ma lúng túng đứng đối diện Hủ Huyết Giả, hai chân run rẩy mất tự nhiên, nếu không phải Ôn Văn đang ngó chừng thì chỉ sợ hắn đã quỳ xuống cầu xin tha thứ rồi.

Chênh lệch của hắn và Hủ Huyết Giả không nhỏ hơn chênh lệch của hắn với bất cứ người siêu năng cấp Tai Hại nào.

“Vì sao mà dám ở lại, lẽ nào mà cho rằng mà có thể trốn thoát khỏi tay tao sao?”

Vô diện ma lúng túng ho khan hai tiếng nói: “Khụ khụ, chủ nhân muốn tao chuyển lời với mà.”

“Nói gì?” Hủ Huyết Giả tò mò hỏi, hắn có thể kiêu ngạo với đám quái vật tới tập kích nhưng lời nói của cấp Tai Biến thì vẫn nghiêm túc ứng phó.

Nói cái gì? Tao làm sao biết nói cái gì....

Kỳ thật vô diện ma chỉ đang kéo dài thời gian mà thôi, bởi vì Ôn Văn nói rằng hắn là quái vật cấp Tai Nạn trung tự, sẽ không bị Phục âm KO ngay lập tức, vì thế hắn phải hoàn thành nhiệm vụ thì mới có thể rời khỏi nơi này.

Áp úng nửa ngày, thẳng tới khi ánh mắt Phục âm ngày càng khó coi, thoát nhìn như muốn ra tay thì vô diện ma mới quyết tâm liều mạng, trực tiếp rống to với Phục âm: “Tao là chấp sự dưỡng trưởng ‘Hắc Thập Tự’ đại nhân, thay mặt tuyên bố cho mà biết!”

“Cuối cùng rồi sẽ có một ngày, đại nhân sẽ giáng xuống hiện thực, quét sạch đám giòi bọ trốn trong trận doanh bóng tối bọn mà!”

“Hãy chờ đi, hãy run sợ đi, hãy hốt hoảng bỏ trốn đi, phán xét cuối cùng sẽ giáng xuống!”

Chương 413 - Có thể nói nhiều hơn một chút

Nói những lời này xong thì cả người vô diện ma cũng thoải mái hẳn.

Đây là những lời hắn thường dùng trong thời gian cung phụng ác ma Thương Bạch Crowley ở Vực Sâu, mỗi tên thuộc hạ ác

ma của Crowley ít nhiều gì cũng có thể nói một hai câu.

Vô diện ma tùy tiện sửa lại một chút rồi dùng cho Ôn Văn, cảm giác cũng không có gì không ổn.

Nghe xong những lời gần như là miệt thị này, Phục âm cười ha hả, cười thì cười nhưng tóc đen sau lưng đã kết thành một cái mặt khổng lồ, bởi vì do tóc tạo thành nên đó là một cái mặt rồ rất khó hình dung.

Đối diện với cái mặt kia vô diện ma giống như một con thuyền ba lá đối mặt với con thú khổng lồ dưới biển sâu!

Thấy dáng vẻ này của Phục m, các thành viên Đọa Thần Huyết ở xung quanh vui sướng hoan hô, đây chính là dáng vẻ chân chính của Hủ Huyết Giả mà bọn chúng thần phục!

Phục âm đứng thẳng người, hiện giờ hắn đang đại diện cho Đọa Thần Huyết, vì thế hắn thực tình nói: “Sợ hãi? Phán xét? Bọn mày muốn tuyên chiến với Đọa Thần Huyết à, bọn mày đã chuẩn bị sẵn...”

Lúc Phục âm nói chuyện, cơ thể vô diện ma đột nhiên bao phủ một tầng kim loại màu tím đen, bao lấy cả người hắn.

Sau đó từ trong trạng thái kim loại lỏng kia bước ra một người giống Phục âm như đúc!

Phía sau người này cũng có một cái mặt được tạo thành từ tóc đen, có điều gương mặt này chỉ cao hai mét, hơn nữa còn là bản chibi....

Phục âm đang tình trọng đại diện Đọa Thần Huyết lớn giọng đáp lại lời của ‘Hắc Thập Tự’ khựng lại, trừng to mắt nhìn vô diện ma, trong khoảng thời gian ngắn có chút không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Vô diện ma khiếp sợ sờ sờ gương mặt mình, sau đó cười phá lên.

Đám thành viên Đọa Thần Huyết ở xung quanh đều rơi vào trạng thái im lặng kỳ lạ, hiện giờ xuất hiện hai Hủ Huyết Giả, bọn chúng có chút không biết ai mới là thật.

Đại khái qua tầm mười mấy giây Phục âm mới nhận ra người trước mắt đang bắt chước tướng mạo và năng lực của mình!

“Đáng chết, tất cả bọn mày đều đáng chết!”

Phục âm phần nộ, cái đầu khổng lồ ở phía sau há to miệng nuốt lấy bản chibi kia, dễ dàng cắn nát.

Vô số tóc đen quấn quanh thân mình vô diện ma, đột nhiên khép lại, vô diện ma kích hoạt một tầng tóc đen mỏng phòng ngự nhưng không cản được một giây đã bị nghiền nát, một lượng lớn tóc đen bao phủ nơi đó.

Nhưng khi tóc đen tan hết thì trên mặt đất không hề có một giọt máu nào, hiển nhiên vô diện ma đã bị cứu đi...

“Nói tới là tới nói đi là đi, bọn chúng rốt cuộc là ai? Sao lại tới đây? Tao không quản sau lưng chúng có cấp Tai Biến hay không, tao muốn trả thù, tao muốn giết...”

“Aiz... thôi bỏ đi, trước tiên không nói những chuyện này, chúng ta rút khỏi đây thôi, cứ điểm này không dùng được nữa rồi...”

Cho dù Phục âm giận tới phát cuồng nhưng hắn cũng chỉ có thể cố nén lửa giận, còn trì hoãn nữa thì người của bọn hắn sẽ bị đội quân Hiệp Hội Thợ Săn chặn lại ở nơi này, sẽ phải gánh chịu tổn thất lớn hơn.

Hủ Huyết Giả tuy mạnh nhưng thế lực Hiệp Hội Thợ Săn lại càng mạnh hơn!

...

“Hoan nghênh trở về, mày chính là công thần, tuần này mày không cần phải làm bài tập, ngoài ra tao sẽ thưởng cho mày một cái máy chơi game.” Ôn Văn cười hề hề với vô diện ma vừa trở về.

Đứng trên mặt đất trạm thu nhận, đến bây giờ vô diện ma vẫn còn cảm thấy sợ hãi, khi này chỉ cần Ôn Văn chậm một giây thôi là hắn đã bị móng tóc đen kia đâm xuyên.

Đừng thấy hắn có thể bắt chước hình dạng và khả năng của Hủ Huyết Giả, nhưng dù sao thì hắn cũng chỉ là cấp cấp Tai Nạn trung tự mà thôi, bắt chước cũng có giới hạn, ở trước mặt Hủ Huyết Giả hắn chả khác gì con kiến.

Đối với phần thưởng của Ôn Văn, nếu là trước kia thì vô diện ma khẳng định sẽ cười nhạt, nhưng bây giờ ở trong ngục giam

khủng khiếp này, hẳn cũng không có cách nào yêu cầu phần thưởng xa vời.

Huống chi ở trong hoàn cảnh trạm thu nhận thì thứ có thể giết thời gian chính là thứ tốt, mà máy chơi game chính là món đồ tốt nhất để giết thời gian.

Trong phòng giam ở khu Tai Nạn hiện giờ thì chỉ có phòng giam của Đào Thanh Thanh là có máy chơi game, gần đây đám quái vật thích nhất là xuyên qua chấn song phòng giam xem Đào Thanh Thanh chơi một trò chơi có tên là huyết thống chúc phúc, mỗi lần thấy cô nàng tay tàn chết trong game liền bóp cổ tay thờ dài...

“À đúng rồi, những lời mày nói với Hủ Huyết Giả khi nãy...” Ôn Văn đột nhiên nói với vô diện ma.

Vô diện ma run run, sau đó cẩn thận dò hỏi: “Ý của ngài là, tôi không nên nói những lời đó à?”

Ôn Văn lắc đầu: “Không, ý của ta là sau này nếu ra ngoài làm nhiệm vụ, mấy lời này phải nói nhiều một chút, nếu biết thì cứ nói.”

“Đã hiểu ý đại nhân, sau này làm việc cho ngài nhất định sẽ hoàn thành thật đẹp.” Vô diện ma cúi thấp đầu, dáng vẻ trông như một con chó.

Có điều cũng khó trách vô diện ma nịnh nọt Ôn Văn như vậy, hi vọng ác ma có liêm sỉ thì không bằng hi vọng người mê cờ bạc có lương tâm.

Lúc ở Vực Sâu, địa vị của vô diện ma hẳn ngay cả con chó của Crowley cũng không bằng, mà sức mạnh của Ôn Văn biểu hiện trong trạm thu nhận lại xấp xỉ với Crowley, hẳn quý liêm Ôn Văn cũng không có chút chướng ngại tâm lý nào.

Sau khi rời khỏi phòng giam của vô diện ma, biểu cảm của Ôn Văn lạnh đi, lần tập kích cứ điểm Đọa Thần Huyết này thiệt hại vượt quá dự tính của Ôn Văn.

Lúc kéo nhóm quái vật trở lại, mặc dù động tác của Ôn Văn rất nhanh chóng nhưng vẫn có hai con quái vật bị Hủ Huyết Giả giết chết, cộng cả quý ăn xác bị tiêu diệt trước đó thì tổng cộng có ba con quái vật bị vùi thây trong cứ điểm Đọa Thần Huyết.

Điều này làm Ôn Văn đau lòng không thôi, từ trước tới nay vẫn luôn là Ôn Văn chiếm tiện nghi của người khác, lần này lại là mình chịu thiệt?

Vì thế Ôn Văn lôi ra một quyển sổ nhỏ, bên trên ghi lại cái tên Hủ Huyết Giả.

Đợi đến sau này đủ thực lực, Ôn Văn chắc chắn sẽ tìm ra tên đó, để hẳn phải trả lại phần thiệt hại này!

Trên quyển sổ này còn có tên của những người khác, ví dụ như Ngô Vọng, Ôn Lệ này nọ kia, đều là những người Ôn Văn biết, chỉ cần thực lực đủ thù Ôn Văn sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào!

Thật ra thì tập kích phân bộ một tổ chức bí mật mà chỉ chết có ba quái vật cấp Tai Hại, đổi lại tổ chức khác thì có lẽ đã sướng tới phát rồ rồi.

Nhưng Ôn Văn thì chỉ cần thu hoạch không đạt tới mức tối đa hóa thì chính là có tổn thất, vì thế đối với anh lần này chính là bị lỗ.

Có tổn thất cũng có thu hoạch, thu hoạch đầu tiên chính là bắt được quái nhân màu xanh da trời có khả năng dịch chuyển tức thời kia, một cái khác là vô diện ma thành công bắt chước Hủ Huyết Giả!

Sức chiến đấu chính diện của quái nhân màu xanh da trời không đáng nói tới, trong nhóm cấp Tai Nạn, chỉ sợ còn không bằng cô bé quàng khăn đỏ.

Nhưng năng lực của hẳn lại làm Ôn Văn kinh ngạc, hẳn có năng lực thuộc tính không gian!

Đầu tiên là có thể tiến hành dịch chuyển tức thời, chỉ cần là nơi tầm mắt nhìn tới thì có thể nháy mắt di chuyển tới đó, sau khi có năng lực này thì tính cơ động của Ôn Văn trở nên mạnh tới biến thái.

Tốc độ có nhanh cỡ nào cũng sao có thể so với nháy mắt dịch chuyển tới nơi chứ?

Có điều dịch chuyển tức thời thuộc về thể chất của quái nhân màu xanh da trời, muốn sử dụng năng lực này thì cần phải chuyển thể chất.

Nhưng quái nhân màu xanh da trời còn một năng lực khác, có thể đặt vào nhẫn, chỉ cần búng tay là có thể thực hiện.

Đó chính là lưu lại dấu mốc không gian ở nơi từng đi qua, sau đó chỉ cần búng tay là có thể làm mình dịch chuyển tới vị trí được đánh dấu!

Loại dấu mốc không gian này theo lý thuyết thì có thể nhảy mất di chuyển tới một nơi khác trên địa cầu, nhưng bởi vì giới hạn bởi năng lực cảm nhận của quái nhân màu xanh da trời nên tối đa chỉ có thể dịch chuyển tới dấu mốc trong phạm vi trăm dặm mà thôi!

Chương 414 - Lần đầu giao lưu

Đương nhiên thu hoạch lớn nhất của Ôn Văn chính là vô diện ma thành công bắt chước được Hủ Huyết Giả.

Hiện giờ người mạnh nhất mà Ôn Văn có thể tìm được chính là Hủ Huyết Giả, trước đó thể chất của vô diện ma tuy cũng là cấp Tai Nạn trung tự nhưng năng lực của vô diện ma lại không thích hợp dùng trong chiến đấu.

Mà sau khi bắt chước được Hủ Huyết Giả, thể chất của vô diện ma cũng tăng lên vùn vụt.

Chỉ tiếc vô diện ma chỉ có thể giữ một bản mô phỏng, bằng không Ôn Văn thật sự muốn đi tìm cường giả khắp nơi cho vô diện ma tiến hành thăm dò.

Một lần nữa chuyển về thể chất vô diện ma, cảm nhận năng lực mà hắn bắt chước được của Hủ Huyết Giả, mỗi tế bào trong cơ thể Ôn Văn đều đang nhảy nhót, đây mới thật sự là khả năng thích hợp dùng để chiến đấu.

Năng lực chủ yếu của Hủ Huyết Giả có hai cái, cái thứ nhất chính là điều khiển tóc, hiện giờ Ôn Văn có thể tùy ý tăng trưởng tóc của mình, mỗi một sợi tóc đều có thể phát động tấn công độc lập, đầu tóc so với mũi kim còn lợi hại hơn, sợi tóc so với dây thép còn cứng và dẻo dai hơn, hiện giờ Ôn Văn chỉ cần dùng một sợi tóc là có thể cắt đầu người!

Mà một năng lực khác chính là để một nguồn sức mạnh phá hoại bám vào một loại tấn công nào đó, để mỗi đòn tấn công

của Ôn Văn có thể tăng thêm tác dụng bùng nổ.

Năng lực này khá giống với chiêu móng vuốt kinh hoàng của khủng thủ ma, nhưng uy lực thì lại càng mạnh mẽ hơn.

Sức chiến đấu của vô diện ma sau khi mô phỏng Hủ Huyết Giả làm Ôn Văn rất hài lòng, hai năng lực này đủ làm anh có chỗ đứng trong cảnh giới Đồng Hóa trung tự rồi.

...

Tỉnh Sơn Nam, thành phố Tề Bắc, chung cư Hâm Phúc.

Một cây thập tự màu đen thật lớn phá vỡ sự yên lặng của khu chung cư, mọi người đều từ trong nhà tiến ra, phát hiện không biết từ khi nào ở bên cạnh khu chung cư nhà mình có thêm một kiến trúc kết hợp từ ba tòa building.

Kiến trúc kỳ quái này không phải đột nhiên xuất hiện mà thật ra vẫn luôn ở bên cạnh, chỉ là trước nay mọi người không chú ý tới mà thôi.

Lúc này bên dưới phía bên trái và phải đều bị phá thủng thành những cái lỗ lớn, lỗ thủng còn lưu lại năng lượng màu đen, đương nhiên mắt thường không thể nào nhìn thấy năng lượng này.

Chỉ qua khoảng mười mấy phút thì có rất nhiều người mặc đồ đen nhảy vào trong khu chung cư, loại bỏ ký ức liên quan của nhóm người bình thường nhìn thấy trận tai nạn này.

Hiệp Hội Thợ Săn địa phương lập tức báo tình huống lên trên, chỉ hai tiếng sau đã có một lượng lớn thợ săn lục tục chạy tới.

Tới cuối cùng là một người đàn ông vạm vỡ mặc áo ba lỗ màu trắng được một đám thợ săn vây quanh đi tới phía trước tòa kiến trúc này.

Làn da của người đàn ông vạm vỡ này có màu vàng óng ánh, vẻ mặt bình thản nhìn đống đổ nát tan hoang phía trước.

Một người thợ săn vóc dáng nhỏ bé ở bên cạnh báo cáo: “Kim tiên sinh, hiện giờ đã xác định được nơi này là phân bộ mới của Đọa Thần Huyết, phá hủy nó thành như vậy là tổ chức bí ẩn ‘Hắc Thập Tự’ hoạt động khá sống động dạo gần đây...”

“Hắc Thập Tự à...”

Kim tiên sinh cảm thán một tiếng, sau đó nói: “Gần đây bọn chúng quá sống động, tích cực xảy ra xung đột với tổ chức bí ẩn khác như vậy, rốt cuộc mục đích của chúng là gì...”

“Có lẽ là bất hòa với đám chuột sống trong công ngầm này...”
Thợ săn vóc người nhỏ bé phụ họa.

Kim tiên sinh lắc đầu: “Không thể nhìn nông cạn như thế, ngoại trừ giáo đường Vinh Quang, hiện giờ tất cả tổ chức bí ẩn từng xuất hiện đều là kẻ địch của chúng ta, mà ‘Hắc Thập Tự’ này chuyên tấn công vào các tổ chức bí ẩn, thoạt nhìn có vẻ bọn họ đang giúp chúng ta.”

Người nhỏ con kia bĩu môi nói: “Cũng có khả năng là muốn đạt được mục đích nào đó, hoặc là có âm mưu gì đó, nói chung là không thể thả lỏng cảnh giác được.”

“Biết ngay là cậu sẽ nói như thế.” Kim tiên sinh than nhẹ một tiếng, người nhỏ con này mặc dù là trợ thủ của hắn nhưng cũng là người phái cấp tiến, nhận định tất cả tổ chức bí ẩn đều có âm mưu.

Đột nhiên một nhân viên hỗ trợ chạy tới báo: “Kim tiên sinh, có người của Hắc Thập Tự muốn gặp ngài!”

Hàng mày Kim tiên sinh nhướng lên, hắc quả thực có chút kinh ngạc, lá gan của Hắc Thập Tự này đúng là không nhỏ, dám đề người tới gặp bọn họ.

“Để hắn tới đây đi.”

Được Kim tiên sinh cho phép, nhân viên hỗ trợ dẫn một người mặc áo khoác đỏ thẫm tới trước mặt Kim tiên sinh, người này chính là Nhan Bích Thanh.

“Tôi đại diện chủ nhân ‘Hắc Thập Tự’ tới đây đưa cho ngài một ít tài liệu.”

Nhan Bích Thanh đặt một cái túi lớn ở trước mặt Kim tiên sinh, toàn bộ tài liệu mà hắn thu thập được trước đó đều ở trong này.

Trước đi người của Hiệp Hội Thợ Săn tới, Nhan Bích Thanh đã kiểm tra số tài liệu này, phần hữu dụng với trạm thu nhận bị lấy đi, số còn lại toàn bộ để ở trong này.

Kim tiên sinh trực tiếp cầm lấy xem xét số tài liệu kia, không chút lo lắng Nhan Bích Thanh bố trí thứ gì đó ở bên trong để ám hại mình, sau khi đơn giản xem qua một chút, liền nói với Nhan Bích Thanh: “Nếu số tài liệu này là thật thì rất có lợi cho việc truy bắt tàn dư Đọa Thần Huyết, nhưng tôi rất ngạc nhiên với mục đích của bọn anh.”

Nhan Bích Thanh khom người, mỉm cười nói: “Mục đích của chúng tôi cũng giống như Hiệp Hội Thợ Săn, cũng vì bảo vệ nhân loại bình thường, duy trì cân bằng của hai thế giới trong ngoài, phần tài liệu này chính là tỏ thiện ý với hiệp hội.”

Kim tiên sinh đặt tài liệu qua một bên nói: “Chỉ bằng mấy thứ này thì không đủ để tôi tin tưởng.”

“Sau này, ngài sẽ tin.” Nhan Bích Thanh thông dong nói.

Mặc dù lần can thiệp này là dùng danh nghĩa Hắc Thập Tự, nhưng không thể nghi ngờ lần chuyển giao tài liệu này chính là lần giao lưu đầu tiên của Trạm Thu Nhận Tai Ách và Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế trong quá trình Nhan Bích Thanh tiếp xúc với Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn đã giám sát toàn bộ quá trình.

Mà ngay cả lời nói của Nhan Bích Thanh cũng do Ôn Văn bày sẵn, Ôn Văn nhìn chằm chằm toàn bộ quá trình giao lưu này nên Nhan Bích Thanh cũng không dám tùy tiện thay đổi lời thoại của mình.

Nhìn Nhan Bích Thanh và Kim tiên sinh thuận lợi nói chuyện với nhau, Ôn Văn nhìn Kim tiên sinh đột nhiên có chút suy nghĩ kỳ quái, vì thế liền bảo Nhan Bích Thanh hỏi thêm một câu ngoài kế hoạch.

“Mạo muội hỏi một câu, xin hỏi năng lực của ngài là ‘Kim Cương Bất Hoại’ đúng không?”

Kim tiên sinh kinh ngạc, không trả lời.

Nhưng Ôn Văn đã có được đáp án, năng lực của người này chính là Kim Cương Bất Hoại!

Cường giả chân tự của Hiệp Hội Thợ Săn có rất nhiều, nhưng người siêu năng Kim Cương Bất Hoại khẳng định không có bao nhiêu, vì thế lưỡi dao ô uế của Ôn Văn chính là vì giải quyết vấn đề của vị này mà xuất hiện.

Không ngờ người đàn ông cao lớn mày rậm mắt to này lại còn có phiền não như thế...

Giao tiếp xong xuôi, Nhan Bích Thanh chào tạm biệt nhóm người: “Tin tức cần truyền đạt tôi đã chuyển xong rồi, như vậy bây giờ tôi xin phép rời đi.”

Sau đó Nhan Bích Thanh đi thẳng ra khỏi vòng vây của Hiệp Hội Thợ Săn.

“Muốn giữ hãn lại không?” Thợ săn nhỏ con híp mắt hỏi.

Kim tiên sinh phản đối: “Không cần, cứ để hãn đi đi, nên đối xử với ‘Hắc Thập Tự’ này thế nào còn phải xem ý của tổng bộ...”

...

Thành phố Khánh Xuyên, địa chỉ cũ của viện bảo tàng huyện bí, một căn phòng được lắp ráp đơn giản đột ngột xuất hiện.

Hơi thở của hai cấp Tai Biến va chạm vẫn còn lưu lại một lượng lớn ở nơi này, trước khi nghiên cứu hoàn tất sẽ không hủy phong tỏa với ngoại giới.

Hai người siêu năng mặc đồng phục màu trắng ngồi đối diện nhau, trầm tư xem một phần tài liệu.

Thanh niên mặc đồng phục trắng nói: “Theo tin tức mới nhất thì Hắc Thập Tự vừa tập kích phân bộ mới của Đọa Thần Huyết ở tỉnh Thọ Môn, đồng thời giao số tài liệu quan trọng mình thu thập được cho hiệp hội.”

Người siêu năng lớn tuổi hỏi: “Mục tiêu quan sát Ôn Văn có động tĩnh gì không?”

“Cả đêm mục tiêu truy bắt quái vật, hành động này mỗi khi tới một thành phố mới hãn đều làm, hành vi bình thường, cần loại bỏ hãn khỏi danh sách nghi ngờ không?”

Người siêu năng lớn tuổi do dự hồi lâu, sau đó nói với thanh niên: “... tạm thời gác lại, tạm bỏ giám thị nhưng vẫn quan sát hướng đi của hãn, gửi báo cáo tới chỗ tôi như cũ.”

“Rõ!” Thanh niên mặc đồng phục trắng cúi chào.

Chương 415 - Trò chơi tuyệt vọng

Vệ Tô thích chơi game, các loại game đều thích.

Từ bắn súng tới nhập vai, tới chiến lược, ngay cả trò chơi tình yêu hẳn cũng chơi thực hứng thú.

Mấy năm trước sau khi Vệ Tô nhận ra bản chất của thế giới này đen tối và điên cuồng tới cỡ nào, thế giới quan bị chấn động quá lớn kích thích hẳn thức tỉnh siêu năng lực.

Nếu như là người bình thường, gặp phải chuyện này thì cuộc sống khẳng định sẽ có thay đổi long trời lở đất, thế nhưng Vệ Tô lại không như thế.

Siêu năng lực nào có thú vị bằng trò chơi chứ!

Không có siêu năng lực thì có thể sống vui vẻ như loài heo, một khi bước vào thế giới người siêu năng thì tử vong và điên cuồng sẽ đeo sát hẳn hệt như hình với bóng.

Vì thế Vệ Tô lựa chọn trở thành một kẻ nghiện game.

Nhưng bây giờ nắm cần điều khiển game mà mình đã tốn rất nhiều tiền để mua lại đột nhiên cảm thấy nhân vật giả tưởng trên màn hình máy tính thật xấu xí, làm người ta...

Làm người ta sợ hãi!

Vệ Tô xoay người lại nhìn sang bên cạnh, cầu xin một bóng người cũng đang ngồi cùng tư thế: “Tôi không muốn chơi nữa, trò chơi này có thể kết thúc được không, ông muốn gì tôi cũng cho ông hết, chỉ cần ông thả tôi đi!”

Đối tượng Vệ Tô nói chuyện là một người đàn ông rất giống Vệ Tô, không, thay vì nói là giống thì không bằng nói là giống như đúc!

Người này không phải anh em song sinh của Vệ Tô mà là một con quý.

Người đối diện ngheo đầu nhìn Vệ Tô, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, phần nướu đỏ tươi làm Vệ Tô cảm thấy chán ghét.

“Trò chơi đã bắt đầu, phải phân rõ thắng thua mới kết thúc được, mà lúc đầu khi tao rủ mày chơi, thái độ của mày không phải như thế.”

Trong mắt Vệ Tô lóe ra tia hung ác, bàn tay lật một cái thì có một thanh kiếm dài tạo hình kỳ quái xuất hiện, sau đó hẳn

chém về phía người ngồi trước mắt.

Thế nhưng người nọ dễ dàng né tránh, cũng cướp đi thanh kiếm trong tay hắn, cây kiếm dài biến mất trong không khí không thấy tăm hơi đâu nữa.

“Đừng thử phản kháng tao, khi đã quyết định chơi trò chơi với mày tao đã điều tra rõ ràng rồi, mày không có cách nào trốn khỏi trò chơi đâu, tao không muốn gặp kẻ thứ hai phá hỏng quy tắc trò chơi của tao nữa.” Người nọ nhe răng cười nói với Vệ Tô.

Vệ Tô thở dài một tiếng, chỉ có thể căm hận dừng lại.

Người này tới tìm hắn từ vài ngày trước, nói rằng hắn rất thú vị, muốn chơi game với hắn.

Vốn Vệ Tô không muốn dính tới tên điên này, nhưng tiền đặt cược của tên này là cúp Thiên Vương Trò Chơi chỉ có mười cái ở liên bang mà thôi, hơn nữa quy tắc trò chơi thoạt nhìn cũng không có vấn đề gì, vì thế Vệ Tô đã đồng ý.

Nội dung trò chơi của hai người chính là trò chơi điện tử mà Vệ Tô am hiểu nhất, lúc ban đầu Vệ Tô thắng rất dễ dàng, từ trong tay người này thắng được không ít thứ tốt.

Thế nhưng dần dần Vệ Tô phát hiện nội dung trò chơi ngày càng thiên về phía đối phương, hắn muốn thắng cũng không dễ nữa, hơn nữa trò chơi lại không thể ngừng lại, hắn chỉ có thể bồi tên điên này tiếp tục chơi!

Hiện giờ Vệ Tô đã thua hết tất cả, thứ đánh cược cuối cùng chính là tánh mạng của hắn!

Dưới sự hối thúc của ký hiệu trò chơi trên cổ tay, Vệ Tô chỉ có thể kiên trì tiếp tục chơi với đối phương, hắn nghiêm túc cầm cần điều khiển, muốn chiến thắng người này.

Nhưng nhân vật hắn điều khiển chỉ là lính lác trong game, mà đối phương thì điều khiển nhân vật cấp bậc Boss công kích cao máu nhiều!

Cho dù kỹ thuật chơi game của Vệ Tô tốt cỡ nào thì cuối cùng cũng có sơ sẩy, bị đối phương tung một chiêu mất mạng.

“Bây giờ tao thắng rồi, tao nên lấy tiền đặt cược thuộc về tao.”

Vẻ mặt Vệ Tô sợ hãi, tông cửa bỏ chạy, cố gắng cách xa kẻ kia một chút để trốn tránh phần đánh cược với đối phương.

Nhưng Vệ Tô đã nghĩ quá nhiều rồi, dấu hiệu trò chơi trên cổ tay hắn lan ra một thứ giống như mực đen nhuộm cả cơ thể hắn, Vệ Tô từ từ biến thành một con rối màu đen không có bất cứ điểm đặc biệt gì.

“Lại thu hoạch thêm một con rối trò chơi, nên để con rối này ăn mặc thế nào mới tốt đây, đáng tiếc sau đó hắn quá yếu, làm mình mất đi không ít thú vui.”

Người đàn ông mặt mũi tuấn tú mặc áo sơ mi tím từ trong bóng tối bước ra, cười khà khà nhìn Vệ Tô.

Người này chính là Ngô Vọng, kẻ đã chơi trò chơi với Ôn Văn!

“Văn là Ôn Văn thú vị hơn, nhưng hắn có cường giả cấp Tai Biến làm chỗ dựa, mình không muốn trêu chọc thêm phiền phức mới...”

Chỉ cần Vệ Tô hoàn toàn biến thành con rối màu đen thì Ngô Vọng có thể nặn mặt cho búp bê, biến hắn thành dáng vẻ mình muốn, vì mình đi tìm kiếm người chơi trò chơi mới.

Tính công kích của bản thân Vệ Tô sẽ biến mất, nhưng năng lực sẽ được giữ lại, hơn nữa còn có thể kế thừa một ít năng lực của bản thân Ngô Vọng.

Mấy ngày nay những con rối hình người mà Ngô Vọng tích góp được đã bị hủy mất bảy tám phần, cần phải gấp gáp bổ sung thêm.

Vệ Tô đã hoàn toàn biến thành hình người màu đen, Ngô Vọng đang muốn xóa đi ý thức tự chủ của hắn để hoàn toàn chuyển đổi, đột nhiên Ngô Vọng quỳ rạp xuống đất, bùm mặt lộ ra vẻ mặt đau đớn.

‘Ngô Vọng.... Ngô Vọng... tới chỗ ta đi, ta muốn thấy người...’

Âm thanh tràn đầy hơi hướm mực nát và cổ xưa vang vọng trong đầu Ngô Vọng, giống như có một nhân vật vĩ đại đang kêu gọi hắn, tai mắt và miệng mũi của hắn cũng bắt đầu chảy máu.

Âm thanh xa xưa như vậy đang nhanh chóng phá hủy lý trí của hắn, làm hắn dần dần tiến về phía điên cuồng.

Trong đầu hắn tựa hồ xuất hiện một tấm bản đồ, mà hắn cũng có kích động mãnh liệt, muốn chạy tới nơi trong bản đồ kia.

Nhưng tia kích động kia nhanh chóng bị Ngô Vọng áp chế, hắn chửi ầm lên trong đầu: “Câm miệng đi, từ trước tới giờ tao chưa từng trêu chọc mày, vì sao mày cứ bám theo tao không buông tha chứ!”

“Ngô Vọng... đến chỗ của ta....”

Giằng co vài phút, Ngô Vọng mới từ trên mặt đất đứng dậy, hắn muốn dành thời gian rời khỏi nơi này, mỗi lần âm thanh kia vang lên thì sẽ có quái vật tìm tới hắn.

Sau đó sắc mặt Ngô Vọng đen xì, Vệ Tô đã trốn rồi!

Rõ ràng đã hoàn thành chuyên đổi, chỉ còn một bước cuối cùng là xóa đi ý chí của kẻ này mà thôi, thế mà lại để hắn trốn mất!

Vì chế tạo con rối trò chơi này, Ngô Vọng đã phải ở nơi này cùng tên kia chơi game mấy ngày, thế mà con vịt tới tay lại bay mất!

Trong không khí xuất hiện mùi tanh hôi ẩm ướt, Ngô Vọng biến sắc, hiện giờ hắn không kịp phản nộ nữa, nếu như chậm chạp không chịu chạy trốn thì thiệt hại không phải chỉ là một con rối thôi đâu...

Ngô Vọng vừa mới biến mất thì hai bóng dáng mặc áo khoác có nón rộng vành xuất hiện trong nhà Vệ Tô, sau đó bắt đầu truy đuổi theo hướng Ngô Vọng biến mất.

Dấu chân mà hai người này lưu lại hoàn toàn khác biệt với nhân loại!

...

Lúc này hai quái ngư Benbour và Babol phân biệt bị giam trong hai phòng giam, hai ác ma đang tiến hành thẩm vấn bọn chúng.

Từ tài liệu thu thập được từ Đọa Thần Huyết thì lai lịch của hai tên người cá này khá đặc biệt, vì thế trong lúc rảnh rỗi Ôn

Văn đã tiến hành thẩm vấn đơn giản.

Phụ trách tra hỏi là ác ma Rodney, sau khoảng thời gian tiến hành nghiêm phạt thiên sứ Phổ Quang, hắn tựa hồ đã mở ra thiên phú tra tấn bức cung, khi hành hạ quái vật sẽ cảm thấy sáng khoái khác thường, vì thế Ôn Văn để hắn chịu trách nhiệm trừng phạt những kẻ có tội trong trạm thu nhận.

Chỉ tra hỏi nửa giờ thì hai tên người cá này liền ngoan ngoãn nghe lời, báo ra hết những gì mình biết.

Chúng tới từ Nơi Cổ Thần Ngủ Say, nơi vui chơi của đám quái vật thủy sinh...

Thành phố nước Oye!

Chương 416 - Tai bay vạ gió

Trong biển sâu, một pho tượng Cổ Thần đang ngủ say không lồ như một ngọn núi.

Nước biển xung quanh Cổ Thần bị sức mạnh khổng lồ của Cổ Thần kích động tạo thành một không gian kỳ lạ không có nước.

Có một chủng tộc người cá cổ xưa tên là Zeoshi, chúng sinh sôi nảy nở ở bên cạnh Cổ Thần, đồng thời xây dựng một thành phố dưới nước to lớn, thành phố đó được gọi là thành phố nước Oye!

Nơi này chiếm cứ vô số quái vật không thể tưởng tượng được và cả bộ tộc Zeoshi, mỗi sinh vật trong thành phố đều tín ngưỡng Cổ Thần Ngủ Say không lồ to gần bằng cả thành phố của mình.

Vị Cổ Thần kia tên là- Ensuk!

Ensuk ngủ say trong biển sâu, số phận đã định sẵn một khi Thần tỉnh lại khỏi giấc ngủ say thì tinh cầu này sẽ gặp phải tai nạn rất lớn!

Mặc dù lúc này đang chìm trong ngủ say, Ensuk vẫn đang dùng phương thức đặc biệt của mình, chú ý tới thế giới này.

Thần có thể phát ra những lời nói mơ hồ khó hiểu ở trong giấc mộng, dùng đó để truyền lại một ít tin tức, nhưng những tin

tức này sinh vật bình thường nghe xong sẽ nổi điên biến dị.

Vì thế sinh vật của thành phố nước Oye, trừ phi cần thiết bằng không rất hiếm khi rơi vào giấc ngủ, bởi vì một khi chìm vào giấc mộng quá lâu thì có thể sẽ hoàn toàn điên cuồng!

Cũng có một số ít quái vật may mắn có được giấc ngủ trong thành phố nước Oye, chúng có thể phân tích mệnh lệnh trong những lời nói mơ đó, cũng căn cứ vào mệnh lệnh đó để sắp xếp cả thành phố nước Oye này.

Người may mắn được chọn trúng sẽ được xưng là kẻ dịch mộng.

Ở mấy tháng trước, Cổ Thần Ensuk ở trong mộng rất tức giận, thông qua kẻ dịch mộng truyền ra một mệnh lệnh, mệnh lệnh này chính là bắt một nhân loại tên là Ngô Vọng mang về thành phố nước Oye!

Trong mỗi giấc mộng Cổ Thần sẽ đưa ra vị trí của Ngô Vọng, đám quái vật dưới biển sẽ căn cứ theo đó mà truy đuổi Ngô Vọng.

Hai tên người cá Benbour và Babol kia chính là thành viên của tộc Zeoshi, chúng theo đội ngũ truy bắt Ngô Vọng tới thế giới trên nước.

Trong quá trình truy bắt thì phát hiện thế giới trên nước đẹp hơn thành phố Oye, vì thế chúng dứt khoát giả chết, thoát khỏi đội ngũ truy bắt Ngô Vọng.

Nhưng bởi vì chưa quen với cuộc sống nơi này nên hai tên người cá này không có được cuộc sống thoải mái, vì thế nhờ số trời run rủi, bọn chúng đã trở thành thành viên dự bị của Đọa Thần Huyết.

...

“Chậc, thành phố nước Oye, Cổ Thần Ensuk... không đơn giản.”

Nghe kể xong, Ôn Văn sờ cằm thở hắt than, anh rất khó tưởng tượng một thành phố dưới đáy biển rốt cuộc có dáng vẻ gì.

“Còn nữa, Cổ Thần Ensuk cấp bậc quái vật gì... chẳng lẽ là cấp Tai Ách?”

Sau đó Ôn Văn lại lắc đầu, anh từng xem qua tài liệu, không có ghi chép về sự tồn tại cấp Tai Ách xâm lấn hiện thực.

Chữ ‘Thần’ này không chỉ có thể hình dung sự tồn tại của cấp Tai Ách, sinh vật cấp Tai Biến cũng rất phù hợp, cường giả thực lực cấp Tai Biến thực ra cũng đã xấp xỉ với Thần Linh trong thần thoại bình thường rồi.

Mà sự tồn tại cấp Tai Ách chưa có ai thật sự nhìn thấy, chỉ từ miêu tả thì Ôn Văn biết bọn họ đều xấp xỉ với Đấng Tạo Hóa mà giáo hội Sáng Thế tôn sùng!

Có điều làm Ôn Văn quan tâm nhất không phải thành phố nước Oye gì đó, cũng không phải Cổ Thần Ensuk.

Mà là Ngô Vọng!

Ôn Văn thế mà lại từ hai tên người cá này có được tin tức về Ngô Vọng, anh nhận nhiệm vụ bắt Kẻ Cuồng Trò Chơi đã lâu nhưng không hề có chút manh mối nào về Ngô Vọng.

Trước đây thực lực của Ôn Văn rất yếu, chỉ có thể nhượng bộ rút lui, hiện giờ một lần nữa có tin tức, Ôn Văn chỉ muốn giết chết hắn.

Có điều Ngô Vọng và thành phố nước có quan hệ gì chứ?

Vì thế Ôn Văn lại hỏi một chút về chuyện đã xảy ra, rốt cuộc cũng thông suốt.

Ensuk trong khi ngủ mơ là một con quái vật to lớn hết như một dãy núi, nó có cơ thể cao lớn, đầu bạch tuột, cánh dơi rách nát...

Tạo hình này Ôn Văn khá quen hiện, trong chung cư bị hủ hóa trước đó Ôn Văn từng bị kéo vào trong ảo cảnh, nhìn thấy sinh linh đang được dựng dựng trong cơ thể Grandi chính là dáng vẻ như thế!

Trước đây nó đã hỏi tên của Ôn Văn, mà Ôn Văn trong thể chất khi đầu chó lông quăn hình như đã nói ra cái tên Ngô Vọng...

“Chậc... lẽ nào tên đó đã cản tai họa giúp mình?”

“Chỉ là không phải không thể thành công giáng xuống sao, vì sao trong biển sâu lại có thân thể?”

“Ensuk có khả năng dựa vào tên để định vị vị trí sao? Như vậy sau này lúc gây chuyện lại càng không được dùng tên của mình, chỉ là không ngờ tên Ngô Vọng kia thế mà lại dùng tên thật...”

Sau khi làm rõ ràng tình huống, Ôn Văn tạm thời từ bỏ suy nghĩ truy sát Ngô Vọng.

Lỡ như trong lúc mình giải quyết Ngô Vọng bị Ensuk phát hiện gì đó thì không ổn.

Sau khi tra hỏi xong, Ôn Văn giao toàn bộ tình báo mình lấy được về Đọa Thần Huyết từ Benbour và Babol cho Hoàn Âm.

Sau khi có được tình báo, Hoàn Âm đeo một ba lô trên lưng rồi một mình xuất phát, cuộc đi săn thuộc về cậu ta đã bắt đầu rồi.

Tuy Hoàn Âm chỉ có thực lực cấp Tai Hại, thế nhưng khi tiến hành đi săn thì thực lực của cậu ta sẽ gia tăng theo quá trình rèn luyện, khẳng định có thể tạo thành phiền phức lớn đối với Đọa Thần Huyết.

...

Sau khi xử lý xong tất cả những chuyện vặt vãnh, Ôn Văn do dự một chút rồi đi tìm người đàn ông kim loại mặc vest.

Trước khi nhìn thấy uy lực của Hủ Huyết Giả, Ôn Văn cảm thấy thực lực cấp Tai Nạn trung tự của mình tạm thời cũng đủ rồi, vì thế cũng không quá gấp gáp trong chuyện gia tăng thực lực.

Nhưng khi nhìn thấy Hủ Huyết Giả thành công ngăn cản sức mạnh ngục độc Tai Nạn nhưng lại không bị chút tổn hại nào, Ôn Văn thật sự cảm thấy mình dừng ở bậc này là quá nguy hiểm.

Nhưng bức tường ngăn cản sức mạnh tồn tại, nếu như Ôn Văn không thức tỉnh được năng lực thuộc về chính mình, cho dù anh cố gắng bắt quái vật thì thực lực cao nhất chỉ là Đồng Hóa trung tự mà thôi.

Anh biết chuyện bức tường ngăn cản sức mạnh này từ người đàn ông kim loại mặc vest, không biết hẳn có cách làm Ôn

Vấn thức tỉnh năng lực hay không.

Nói tiếp thì nhóm nhân viên quản lý người đàn ông kim loại mặc vest kia thật sự rất thần bí.

Lúc ban đầu Ôn Văn chỉ cho rằng bọn họ là sản phẩm trí tuệ nhân tạo, nhưng khi thu lại phần quyền năng trạm thu nhận từ chỗ Ôn Lệ, linh trí của nhóm nhân viên quản lý kia lại càng phong phú hơn, thực lực cũng càng mạnh hơn.

Nếu bọn họ thật sự là trí tuệ nhân tạo thì trạm thu nhận tùy tiện cũng có thể chế tạo ra trí tuệ nhân tạo thực lực Tai Nạn rồi, còn cần bắt quái vật làm chi nữa.

Nếu không phải bọn họ hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của Ôn Văn, đồng thời Ôn Văn cũng có quyền hạn xử lý bọn họ, bằng không anh cũng không dám thả lỏng cảnh giác với nhân viên quản lý trung tâm.

Ôn Văn có thể xác định trong đầu của nhóm nhân viên quản lý trung tâm này nhất định có bí mật không muốn người ta biết.

Bọn họ là sinh vật có trí khôn duy nhất mà trạm thu nhận trước kia để lại, rốt cuộc trạm thu nhận trước đó có dạng gì, chỉ sợ cũng chỉ có bọn họ biết.

Một đường suy tư, Ôn Văn đi tới trước mặt người đàn ông kim loại mặc vest, trực tiếp mở miệng hỏi: “Nếu tôi muốn thức tỉnh siêu năng lực thì tôi nên làm gì?”

Chương 417 - Hành trình thức tỉnh

Sau khi nghe Ôn Văn nói xong, người đàn ông kim loại mặc vest có chút sững sốt, sau đó lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, tôi không có cách nào làm ngài thức tỉnh siêu năng lực cả, thức tỉnh siêu năng lực rất khó can thiệp.”

“Muốn thức tỉnh siêu năng lực thì cần đáp ứng được hai điều kiện, đầu tiên là trời sinh có được mức độ linh cảm thích hợp, thứ hai là thể chất bản thân phải thích hợp với tàn linh của một vị cường giả thích hợp.”

“Mức độ linh cảm quá yếu không thể tạo thành liên hệ với tàn linh, linh cảm quá mạnh sẽ gặp phải xui xẻo trước khi thu hút được tàn linh.”

“Mà chỉ có thể chất thích hợp mới có khả năng hấp dẫn tàn linh bám vào người, thức tỉnh siêu năng lực.”

Ôn Văn nghi ngờ hỏi: “Vậy tôi là linh cảm không đủ hay thể chất không thích hợp?”

Người đàn ông kim loại mặc vest giải thích: “Mức độ linh cảm của ngài khẳng định đủ, điều kiện thứ hai cũng không thành vấn đề...”

“Trên thực tế thì chỉ có thời xa xưa mới có người vì nguyên nhân thể chất không hợp mà không nhận được năng lực, hiện giờ tàn linh cường giả trôi giạt khắp mọi nơi, không quản thể chất của ngài đặc biệt cỡ nào cũng có thể thức tỉnh năng lực thích hợp.

“Dựa theo lời ông thì tôi đã thỏa mãn điều kiện thức tỉnh siêu năng lực rồi, vì sao đến bây giờ vẫn chỉ là một người bình thường?”

Người đàn ông kim loại mặc vest nghĩ một hồi rồi nói: “Có lẽ ngài vẫn chưa tìm được cơ hội thức tỉnh, chỉ cần cơ hội tới thì ngài sẽ có thể thức tỉnh năng lực thuộc về mình.”

Nghe người đàn ông kim loại mặc vest giải thích xong, Ôn Văn cái hiểu cái không gật đầu, sau đó nhìn chằm chằm người đàn ông kim loại mặc vest một lúc lâu mới nói: “Không quản là bức tường ngăn cản sức mạnh hay điều kiện thức tỉnh siêu

năng lực, trước đây tôi chưa từng nghe ông nói, rốt cuộc ông còn gạt tôi bao nhiêu chuyện nữa hả?”

“Lúc ngài nên biết tự nhiên sẽ biết.”

Sau khi nói xong, người đàn ông kim loại mặc vest cười cười không nói, cho dù Ôn Văn tra hỏi thế nào cũng không nói.

Sau khi Ôn Văn đi rồi, biểu cảm của người đàn ông kim loại mặc vest chuyển thành nghi hoặc.

Trên thực tế thì hẳn cũng rất nghi hoặc về chuyện vì sao tới tận bây giờ mà Ôn Văn vẫn chưa thức tỉnh siêu năng lực, siêu năng lực thật ra cũng không phải thứ quý giá gì, chỉ cần thỏa mãn điều kiện thì ai cũng có thể có.

Mà điều kiện của Ôn Văn và những chuyện anh đã trải qua thì đáng ra đã sớm có năng lực của mình rồi.

Nhưng Ôn Văn có thể dùng tay xé người siêu năng cấp thấp rồi mà vẫn không có siêu năng lực như trước, này quả thực có chút kỳ quái.

...

Sau khi từ trạm thu nhận ra ngoài, Ôn Văn đơn giản tạm biệt nhóm người ở hiệp hội thành phố Khánh Xuyên một phen, nhận lấy đặc sản địa phương mà bọn họ đưa, một lần nữa bước lên hành trình.

Lần này chịu trách nhiệm lái xe vẫn là Tam Tế Nhi như cũ, nó hiển nhiên đã trở thành tài xế riêng của Ôn Văn.

Ôn Văn ngồi trên mui xe, suy ngẫm xem nên làm thế nào để thức tỉnh.

Thông qua tin tức nhận được từ người đàn ông kim loại mặc vest, Ôn Văn biết mình có tiềm năng thức tỉnh nhưng năng lực đó vẫn luôn ngủ say.

Vì không để bản thân dừng lại ở cấp bậc thực lực Tai Nạn trung tự quá lâu, Ôn Văn muốn chủ động tìm kiếm cơ hội thức tỉnh.

Căn cứ vào tài liệu thu thập được từ Hiệp Hội Thợ Săn, hơn bảy mươi phần trăm người siêu năng thức tỉnh siêu năng lực vì

gặp phải kích thích lớn như ‘sợ hãi’ ‘phẫn nộ’ ‘tuyệt vọng’ vân vân...

Hai mươi phần trăm là thông qua hiệp hội bồi dưỡng mà thức tỉnh khả năng, có điều trước đó những người này cũng đã lộ ra dị tượng rồi, vì thế Hiệp Hội Thọ Săn chẳng qua chỉ hướng dẫn mà thôi.

Còn mười phần trăm thì thức tỉnh vì đủ loại phương thức quái lạ làm Ôn Văn phải ghen ghét.

Uống nước thức tỉnh, nằm trên giường ngủ một giấc, xem phim quá phần kích nên thức tỉnh... nhưng làm thế nào ứng dụng vào mình để thức tỉnh năng lực thì Ôn Văn vẫn chưa có suy nghĩ cụ thể.

Loại sau cùng cùng kiêu với tìm kiếm vận may, trừ phi là Ôn Văn bị rút não rồi mới hi vọng vào kiểu thức tỉnh này.

Mà kiểu thứ hai cũng không thích hợp với anh, vì thế biện pháp tốt nhất để Ôn Văn thức tỉnh siêu năng lực thuộc về mình chính là tìm kiếm kích thích.

Nhưng Ôn Văn rất khó tưởng tượng phải là dạng kích thích gì mới có khả năng làm mình thức tỉnh, ngay cả cha mình từ trong phần mộ bò ra mà anh cũng không thức tỉnh...

Chính vì thế Ôn Văn suy đoán là vì trạm thu nhận, thể chất của đám quái vật ở trên người đã đè ép không gian để bản thân anh thức tỉnh siêu năng lực, vì thế tới tận bây giờ vẫn chưa thức tỉnh.

Dựa vào suy đoán này, Ôn Văn đặt ra kế hoạch thức tỉnh tiếp sau đó.

Đó chính là không sử dụng bất cứ thể chất quái vật nào, chỉ dựa vào năng lực của bản thân tìm kiếm kích thích khổng lồ đủ để kẻ biến thái như anh cũng khó có thể chịu được, dùng nó để thức tỉnh khả năng!

Ngoại trừ thực sự sắp phải tử vong, bằng không trước khi hoàn toàn thức tỉnh, Ôn Văn sẽ không sử dụng bất cứ thể chất quái vật nào!

Ôn Văn đặt ra thời hạn là một tháng, nếu trong một tháng này Ôn Văn không thức tỉnh thì anh sẽ tạm thời từ bỏ phương pháp

này, chuyển sang tìm kiếm cách thức tình khác.

Không sử dụng thể chất quái vật, khả năng tác chiến chiến diện của Ôn Văn tương đương với quái vật cấp Tai Hại, nhưng năng lực cảm nhận, năng lực hồi phục và một ít bản năng không còn tồn tại chỉ có quái vật mới có.

Vì thế Ôn Văn sẽ không đi tìm quái vật cấp Tai Nạn đầy rủi ro, đó không phải tìm kích thích mà là tìm đường chết.

Cái anh muốn tìm ở mức độ cấp Tai Hại, hoặc là những sự kiện siêu năng mà mình không quá thích ứng.

Mà hành phi này gần như là tự làm khổ mình, nhưng Ôn Văn chính là người tìm người tới hành hạ mình tới chết, vì thế có thể dễ dàng đưa ra quyết định này.

Vì vậy trong vòng nửa tháng sau đó, Ôn Văn không sử dụng bất cứ thể chất quái vật nào, dùng năng lực bản thân để xử lý những vụ án siêu nhiên.

Những vụ án siêu nhiên này đều là những loại hình mà Ôn Văn không am hiểu đối phó, nhưng dù sao tố chất bản thân của Ôn Văn cũng quá mạnh mẽ, vì thế cao lắm chỉ là dính một thân bụi đất thì có thể hoàn mỹ giải quyết nhiệm vụ này.

Hơn nửa tháng thất bại cũng không làm Ôn Văn tức giận, đã định ra kỳ hạn một tháng thì trước ba mươi ngày này, cho dù không nhìn thấy hi vọng thì Ôn Văn cũng vẫn phải tiếp tục.

Nhiệm vụ kế tiếp, lúc đang chọn lựa thì ngay cả bản thân Ôn Văn cũng có chút chống cự.

Khoảng thời gian dùng thể chất quái vật, thấy loại nhiệm vụ này Ôn Văn còn phải đi vòng, mà bây giờ bản thân đã suy yếu tới cực điểm nhưng lại phải chủ động tiếp cận loại nhiệm vụ này làm biến thái như Ôn Văn cũng không chịu nổi.

Nhưng vì thức tỉnh khả năng, Ôn Văn vẫn dứt khoát quyết định tiếp nhận, mà tin tức về nhiệm vụ này Ôn Văn chỉ biết có hai chữ mà thôi...

Dịch bệnh!

...

Tỉnh Quảng Đông là một tỉnh ở vùng duyên hải, là một tỉnh lớn nổi danh về ăn hàng, thành phố Vịnh Châu lại chính là thành phố ăn hàng nổi tiếng trong các thành phố ăn hàng.

Ở nơi này không phân chia động vật thực vật, cũng không phân chia là bay trên bầu trời hay bơi trong nước, cũng không phân chia sinh mạng ngoài con người, chỉ có một loại đó chính là có thể ăn và không thể ăn!

Đương nhiên đây chỉ là đùa mà thôi, có điều thức ăn ở nơi này thật sự quá kỳ quái nhưng cũng ngon khác thường.

Thành phố Vịnh Châu đã từng náo nhiệt bấy giờ tiêu điều rất nhiều, trong thành phố treo đầy hình ảnh hoặc chữ viết phòng trách dịch bệnh.

Cảnh báo mọi người không nên đi ra ngoài dã ngoại một mình, không tiếp xúc với người có dấu hiệu đáng ngờ, chú ý giữ vệ sinh...

Chương 418 - Giá bán bất thường

Vì không tạo thành khủng hoảng quy mô lớn nên trên hình và chữ viết đều không tính là quá nghiêm trọng, vì thế tuy người đi đường hơi ít một chút nhưng cuộc sống của người dân ở thành phố Vịnh Châu cũng không tính là quá ảnh hưởng, nhà hàng bên đường cũng buôn bán bình thường.

Mà khi tới thành phố nổi tiếng về thức ăn ngon này, suy nghĩ đầu tiên của Ôn Văn chính là đồ ăn.

Vì thế Ôn Văn tìm một nhà hàng hải sản được đánh giá tốt trên mạng, chọn không ít món chiêu bài và một vài món ăn được xử lý trông khá hắc ám.

Đi tới thành phố Vịnh Châu sao có thể không ăn chút đồ ăn ‘đặc sắc’ chứ?

“Mỹ nữ à, đồ ăn của ngài tới rồi đây...” Người bán hàng bung đồ ăn tới, nhiệt tình đặt trên bàn Ôn Văn.

“Nói ai mỹ nữ đấy hả? Ông mới là mỹ nữ, cả nhà ông đều là mỹ nữ.” Ôn Văn hất tóc, cố gắng trừng to mắt, tức giận nhìn người bán hàng này.

Nhìn nếp nhăn sắc bén trên gương mặt và bộ ria mép gọi cảm của Ôn Văn, người bán hàng có chút không biết phải làm sao.

Đúng vậy, hiện giờ Ôn Văn không phải dáng vẻ nguyên bản.

Bởi vì không dùng thể chất quái vật nên Ôn Văn cũng không sử dụng thân phận siêu thợ săn để hoạt động, vì thế đã cải trang một chút để phòng người khác nhận ra.

Năng lực của Hủ Huyết Giả có thể điều khiển lông tóc trên người nên Ôn Văn để mình mọc ra mái tóc dài đen nhánh, chòm ria mép chỉnh tề, lại đặc biệt cải trang một phen, cho dù là người quen cũng rất khó nhận ra đây chính là Ôn Văn.

Khoảng thời gian mấy ngày tiến hành thức tỉnh này, Ôn Văn vẫn luôn dùng dáng vẻ này, có điều bị gọi mỹ nữ vẫn là lần đầu tiên.

Nhưng tuy là Ôn Văn tỏ ra rất phân nộ nhưng kỳ thực trong lòng vẫn có chút thú vị.

Nhìn món ăn trên bàn, Ôn Văn bắt đầu nhấp nhấp thức ăn, vừa ăn anh vừa quan sát thực khách xung quanh, muốn tìm kiếm manh mối từ trên người những người này.

Địa điểm xảy ra dịch bệnh là một thị trấn đánh bắt cá nhỏ thuộc về thành phố Vịnh Châu, dịch bệnh ở thị trấn đó không phải bệnh tật bình thường, hiển nhiên là có sức mạnh hắc ám khủng khiếp quái phá.

Nhưng từ biểu cảm trên mặt mọi người, Ôn Văn biết tin tức đã bị Hiệp Hội Thợ Săn phong tỏa nghiêm mật, vì thế ngay cả người dân thành phố Vịnh Châu gần trong gang tấc cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cảm thấy không nhìn thấy gì từ trên mặt những người này, Ôn Văn và Tam Tể Nhi cùng nhau dùng thức ăn ngon.

Tuy thành phố Vịnh Châu là thành phố thức ăn ngon nổi tiếng nhưng hương vị cũng không mấy đặc sắc, ít nhất là so với món ăn đỉnh cấp của Hiệp Hội Thợ Săn thì không chỉ kém một điểm nửa điểm.

Nhưng thức ăn của nhà hàng này rất tươi mới, Ôn Văn chọn nhà hàng này cũng vì nó có không ít món hắc ám nổi danh.

Giun đất chiên, chuột khô, x bò xào cải chua, rận rồng chân, canh nảo heo táo đỏ...

Mỗi món ăn Ôn Văn đều thưởng thức một chút, cảm thấy mùi vị cũng không tệ, rốt cuộc thỏa mãn được ham muốn tìm kiếm thứ mới lạ của mình.

Trước đây khi chưa trở thành người siêu năng, vì huấn luyện năng lực sinh tồn ngoài dã ngoại của mình, Ôn Văn đã từng ăn hết tất cả những sinh vật mà mình bắt được ở trên núi, vì thế anh không hề có tâm lý mâu thuẫn gì với những nguyên liệu hắc ám này.

Có lẽ chỉ có loại nguyên liệu hắc ám kiểu nước tiêu đồng tử trúng ngâm đồ mới có thể làm Ôn Văn chùn bước.

Có điều Ôn Văn gọi món ăn rất nhiều, anh ăn không hết, vì thế chỉ ăn vài ngụm mỗi món, số còn lại vào hết trong bụng Tam Tê Nhi.

Sau đó Ôn Văn cầm lấy một phần nhím biển chung trứng, con nhím biển này lớn cỡ hai nắm tay Ôn Văn khép lại, trông ngon dị thường, hơn nữa nó còn có giá rẻ nhất trong tất cả các món ăn.

“Lại nói tiếp thì nhím biển ở đây vừa to lại mập, nhưng sao lại rẻ tới vậy chứ, có lẽ nên mua thêm một chút cho đám quái vật nếm thử.”

Đang chuẩn bị ăn thì Ôn Văn đột nhiên sững sốt.

“Khoan đã, mình muốn tìm kiếm điều dị thường liên quan tới dịch bệnh, giá bán khác thường của nhím biển có tính là khác thường không?”

Tiếp đó Ôn Văn một lần nữa liếc nhìn về phía bàn ăn của khách trong nhà hàng, phát hiện trên mỗi bàn đều có món nhím biển.

Ở một thành phố duyên hải, nhím biển cũng không tính là thức ăn quý hiếm gì, nhưng cũng không phổ biến đến mức tất cả khách tới ăn cơm đều chọn ăn nhím biển, nhìn dáng vẻ của bọn họ thì nhím biển quả thực là thơm ngon tới cực điểm.

Vì thế Ôn Văn đứng dậy, yên lặng tiến tới cửa nhà bếp xem thử thì thấy mấy cái thùng nước thật to, bên trong chứa chi

chít vô số nhím biển.

“Nhiều như vậy... chuyện này chắc chắn có khác thường, dịch bệnh ở trấn Tỉ Dực lẽ nào có liên quan tới nhím biển?”

Đây chỉ là một suy đoán của Ôn Văn mà thôi, có lẽ người nơi này thích ăn nhím biển, có lẽ bởi vì năm nay thu hoạch nhím biển được mùa.

Có điều Ôn Văn đã bắt đầu có nghi ngờ với nhím biển thì đương nhiên sẽ không ăn, lúc tính tiền Ôn Văn liền thuận miệng hỏi ông chủ: “Ông chủ à, nhím biển ở đây sao lại rẻ như vậy, không có vấn đề gì chứ?”

Bởi vì Ôn Văn đã gọi không ít món ăn đắt tiền nên ông chủ rất nhiệt tình nói: “Ngài nhất định là người ngoài tới nơi này, người địa phương đều biết gần đây ngoài biển toàn là nhím biển, tùy tiện chạy ra ngoài là có thể vớt cả một thùng, vì thế giá cả mới rẻ như vậy.”

“Hơn nữa năm nay nhím biển còn rất béo rất to, năm rồi lớn cỡ này thì giá cả cao lắm, mà năm nay thì coi là nhỏ thôi, qua thôn này thì không còn tiệm khác đâu, ở Vịnh Châu ăn nhiều xiu đi.”

“Cho dù rẻ thì cũng không tới mức tất cả các vị khách đều thích ăn nhím biển đi?” Ôn Văn đưa cho ông chủ một điều thuốc, hỏi tiếp.

Ông chủ nhận lấy điều thuốc, thuận thực châm thuốc, sau đó nói: “Phần lớn khách tới ăn cơm thích chọn món rẻ, hơn nữa người Vịnh Châu vốn có truyền thống ăn nhím biển, mọi người đều tin rằng ăn nhiều nhím biển thì sẽ có thể cường thân kiện thể kéo dài tuổi thọ.”

Sắc mặt Ôn Văn rất quái dị, anh chưa từng nghe nói tới chuyện ăn nhím biển kéo dài tuổi thọ, làm như nhím biển là linh đan diệu dược không bằng.

Thấy dáng vẻ Ôn Văn có vẻ không tin, ông chủ cười nói: “Nghe nói vào thời cổ xưa, dịch bệnh hoành hành ở gần thành phố Vịnh Châu, người bị bệnh chạy tới một thị trấn cạnh biển chờ chết.”

“Sau đó có một buổi tối nọ có một con nhím biển màu vàng óng ánh lớn như một ngôi nhà từ dưới biển bơi lên, người dân

trong trần ăn thịt con nhím biển kia xong thì dịch bệnh vốn sẽ phải chết thê mà bị trị khỏi”

“Từ đó về sau thành phố Vịnh Châu có truyền thống ăn nhím biển...”

“Nhím biển hoàng kim, dịch bệnh cổ xưa... ông chủ, thị trấn đó tên là gì?” Nghe thấy nội dung có liên quan tới dịch bệnh, đôi mắt Ôn Văn sáng lên, vội vàng hỏi.

Ông chủ lắc đầu nói: “Làm sao tôi biết được chứ, ngay cả tên thành phố Vịnh Châu cũng thay đổi không biết bao nhiêu lần.”

Trả tiền xong, Ôn Văn ôm cặp táp màu đen đi ra ngoài tham quan, suy nghĩ về điều ông chủ đã nói.

Truyền thuyết dân gian mà ông chủ kia nói khẳng định có giá trị tham khảo, dù sao thì đây cũng là một thế giới tồn tại siêu năng lực, có điều cũng không thể tin tưởng toàn bộ, loại truyền thuyết này thường có sai lệch rất lớn với hiện thực.

Nếu muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì chỉ có thể tự mình tới hiện trường ôn dịch xem thử mà thôi.

Thị trấn xảy ra ôn dịch là trấn Tỉ Dục, hiện giờ con đường tới thị trấn đã bị phong tỏa, vì thế Ôn Văn lựa chọn đi bộ.

Với thể chất của Ôn Văn thì đi bộ tới trấn Tỉ Dục cũng không mệt nhọc gì.

Chương 419 - Trấn Bỉ Dục

Đi không bao lâu, Ôn Văn đã tới chỗ cây cầu lớn, đây là con đường cần phải đi qua để tới trấn Tỉ Dục.

Trấn Tỉ Dục thật ra là một hòn đảo nhỏ có hình hồ lô, nhìn giống như hai hòn đảo dựa sát vào nhau, vì thế nên mới gọi là trấn Tỉ Dục.

Cầu lớn đã bị nhóm nhân viên hỗ trợ phong tỏa, nếu Ôn Văn muốn từ nơi này đi qua thì một là để lộ thân phận, hai là đánh ngất bọn họ.

May mắn là khoảng cách của hòn đảo kia với đại lục cũng chỉ mấy chục mét mà thôi, Ôn Văn muốn băng qua mặt nước cũng rất đơn giản.

Anh tìm một khúc gỗ dài hai mét, thả xuống nước rồi đá một cái thật mạnh, khúc gỗ giống như tên lửa phóng thẳng tới hướng hòn đảo nhỏ, Ôn Văn nhẹ nhàng nhảy lên khúc gỗ, hai tay chấp sau lưng, rất có phong thái của cường giả.

Nhưng đây dù sao cũng không phải tiêu thuyết võ hiệp, Ôn Văn cũng không biết tuyệt kỹ vượt sông, tuy cọc gỗ khá dài nhưng khá nhỏ nên không thể chống đỡ nổi thể trọng của Ôn Văn, vì thế chỉ lao được hơn mười mét thì Ôn Văn đã chìm xuống tới đáy...

Bơi tới đối diện, cơ thể Ôn Văn run lên dữ dội như mèo chó hay rung lông hắt nước trên người vậy, sau đó bước lên hòn đảo nhỏ này.

Vừa lên bờ thì Ôn Văn theo bản năng bịt mũi lại, trên đảo có mùi tanh rất nồng, loại mùi này không kém với chợ hải sản bao nhiêu, nhưng lại còn xen lẫn một mùi hương làm người ta buồn nôn.

Suy nghĩ một chút, Ôn Văn đeo mặt nạ phòng độc mà Hiệp Hội Thợ Săn phát, tuy dịch bệnh nơi này căn bản không có khả năng ảnh hưởng tới anh, nhưng đề phòng nhiều một chút thì khẳng định không sai.

Không chính thức nhận nhiệm vụ, sự hiểu biết của Ôn Văn về nơi này chỉ có hai chữ dịch bệnh, có điều với sự hiểu biết từ nhà hàng và mùi tanh này, Ôn Văn suy đoán dịch bệnh này có khả năng có liên quan với nhím biển.

Có lẽ nguyên nhân chính là đảo biển này, dịch bệnh chỉ tồn tại trong phạm vi trấn Tử Dục, không khuếch tán tới những nơi khác của thành phố Vịnh Châu.

Cũng chính vì ảnh hưởng bị thu nhỏ nên Hiệp Hội Thợ Săn cũng không giống trồng khua chiền xử lý vụ ôn dịch này.

Sau khi đi một hồi thì Ôn Văn ngồi xổm xuống, anh phát hiện một vãi dấu vết kỳ quái trên mặt đất, là những hàng lỗ thủng chính tề.

Lỗ thủng to cỡ cây gậy cầm tay của Ôn Văn, chiều sâu khoảng hai mươi cm, tất cả đều có chiều xéo.

“Tựa hồ là dấu vết của một cái dùi lớn tạo thành, nhưng sao lại phải tổn sức dùng dùi đâm đất như vậy...”

“Nếu như vụ ôn dịch này có liên quan tới nhím biển, vậy những cái lỗ này có khi nào là dấu vết của một con nhím biển khổng lồ lưu lại hay không...”

Ôn Văn lắc đầu, nếu đây thật sự là dấu vết nhím biển lưu lại thì chỉ sợ kích cỡ của nó chẳng khác nào một con bò đực, như vậy thì chỉ có thể tính là nhím biển thành tinh mà thôi.

Tiếp đó Ôn Văn đi thêm một hồi nữa thì nhìn thấy một ông cụ đội mũ rom đưa lưng về phía Ôn Văn ngồi dưới tàng cây hóng mát.

Đây là người sống đầu tiên Ôn Văn gặp, vì thế anh rất cảnh giác, bởi vì có khả năng ông cụ này đã nhiễm bệnh.

Có điều Ôn Văn cũng có thể lấy được chút tình báo từ ông cụ này, đáng tiếc không thể sử dụng thẻ chất quái vật, bằng không có thể trực tiếp dựa vào hơi thở để xác định trạng thái của ông cụ.

Nhưng thẻ nhân viên thu nhận không nóng lên chứng tỏ ông cụ này không có uy hiếp đối với Ôn Văn.

Ôn Văn cẩn thận đi tới phía sau ông cụ, giữ một khoảng cách an toàn, lớn tiếng nói: “Ông ơi, cho hỏi muốn tới trấn Ti Dực thì phải đi thế nào vậy...”

“Trong trấn lâu lắm rồi không có ai tới, theo con đường này đi tới trước, sắp tới rồi...” Ông cụ quay đầu lại nói với Ôn Văn.

Nhìn thấy mặt đối phương, nháy mắt Ôn Văn tê rần cả da đầu, lùi về sau một bước.

Chỉ thấy làn da trên mặt ông cụ đen kịt, đã bắt đầu sùng hóa, chi chít gai nhọn đung đưa không có quy luật ở trên mặt ông ta.

Mặt của ông cụ này không giống da nhân loại, giống như lớp biểu bì của nhím biển vậy!

“Sợ hãi, anh cảm thấy tôi rất xấu đúng không, nếu anh cũng trở nên giống như tôi thì sẽ không thấy tôi xấu nữa đúng không?”

Thấy động tác lùi về sau của Ôn Văn, ông cụ kia kích động quơ tay muốn túm lấy tay của Ôn Văn, thế nhưng Ôn Văn chỉ lùi về sau một bước đã có thể tránh được.

Trên tay ông cụ cũng có gai nhọn màu đen, người bình thường gặp tình trạng này có lẽ đã bị đâm bị thương rồi.

Thấy mình không bắt được Ôn Văn, ông cụ thất vọng ngồi xuống, không thèm phản ứng tới Ôn Văn nữa mà chỉ ngồi dưới tàng cây, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, giống như đang chờ đợi tử vong giáng xuống.

Từ biểu hiện của ông lão thì có lẽ bị mớ gai nhọn màu đen kia đâm rách da thì sẽ bị nhiễm loại bệnh dịch này, trước đó ông cụ nói rằng muốn biến Ôn Văn thành giống như mình.

Kế tiếp không quản Ôn Văn hỏi gì, ông ta đều không nói lời nào.

Bộ dáng của ông cụ này làm Ôn Văn có chút áp lực, có kích động muốn sử dụng thể chất quái vật nghiền ép hết thảy nhưng anh vẫn cố nhịn xuống.

Càng là hoàn cảnh không thoải mái thì càng có khả năng kích thích, nếu anh muốn leo lên chỗ cao hơn thì nhất định phải vượt qua cửa ải này!

Nếu đã không thể hỏi được tin tình báo từ miệng ông cụ này, Ôn Văn cũng không dây dưa nữa, kế tiếp anh muốn tìm nơi đóng quân của Hiệp Hội Thợ Săn, có thể từ đó có được một ít tin tức.

Hòn đảo này cũng không tính là quá lớn, vì thế Ôn Văn đơn giản tìm kiếm một phen đã phát hiện nơi đóng quân của Hiệp Hội Thợ Săn.

Doanh trại này được xây dựng trên đỉnh núi nhỏ ở bên ngoài trần Tỉ Dực, nếu từ trên đỉnh ngọn núi nhỏ này nhìn xuống thì có thể trực tiếp quan sát toàn cảnh trần Tỉ Dực, thế nhưng giao thông thì không quá thuận tiện.

Có điều Ôn Văn tin tưởng, nếu bọn họ lựa chọn sắp đặt doanh địa ở nơi này thì nhất định có lý do của mình.

Mặc dù không sử dụng thể chất quái vật nhưng lên vào doanh địa đối với Ôn Văn chỉ là một chuyện rất đơn giản.

Đơn giản nhìn một chút thì Ôn Văn phát hiện người mạnh nhất trong tiểu đội thợ săn này chỉ có cảnh giới Năm Giữ mà thôi,

cùng với một tiểu đội chuyên môn chữa bệnh khoảng mười mười, và hơn một trăm nhân viên hỗ trợ.

Trong khoảng sân doanh trại có một ông cụ tóc muối tiêu đang dẫn theo vài bác sĩ trẻ tuổi tiến hành tìm hiểu một cái xác.

Tiểu đội chữa trị, tiểu đội thông tin, tiểu đội đặc công, tiểu đội được tạo thành từ người bình thường đều nằm trong phạm vi nhân viên hỗ trợ.

Ở trong chuyện này, tầm quan trọng của tiểu đội chữa bệnh là cao nhất, vì thế năm thợ săn không tiến vào trấn Tỉ Dực thăm dò mà ở lại nơi này, có lẽ vì muốn bảo vệ tiểu đội chữa bệnh này.

Không quản là quái vật hay vật thu nhận, chỉ cần có liên quan tới vũ lực thì có thể do người siêu năng xử lý.

Nhưng có một số việc dùng vũ lực là vô dụng, ví dụ như trận dịch bệnh ở trấn Tỉ Dực hiện giờ, cho dù thực lực Ôn Văn có mạnh hơn thì cũng không có cách nào biến ông cụ kia trở lại là nhân loại.

Hơn nữa có thể bồi dưỡng bác sĩ có thể thành thạo xử lý ôn dịch siêu tự nhiên kỳ thật không dễ dàng, số lượng thậm chí còn ít ỏi hơn cả siêu thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn.

Đối mặt với tình huống này của trấn Tỉ Dực, nhóm bác sĩ này thật sự có tác dụng lớn hơn người siêu năng.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên Ôn Văn đã bị hành động giải phẫu của tiểu đội chữa bệnh hấp dẫn, thi thể mà bọn họ đang giải phẫu, nếu nói là xác nhân loại thì không bằng nên nói là một con nhím biển hình người có mặc quần áo!

Chương 420 - Tìm kiếm kích thích

Trên thi thể kia chỉ chút gai nhọn vẫn còn đang ngọ nguậy, số gai nhọn kia đã bị thợ săn dùng kéo cắt đứt để phòng nhân viên y tế bị chúng đâm bị thương.

Mở ổ bụng ra thì bên trong có một lượng lớn các mô tuyến màu vàng, những thứ này là tuyến sinh dục của nhím biển.

Ngoài những tuyến này ra thì còn có chất lỏng đỏ sẫm tởm lợm, về phần nội tạng vốn có của nhân loại thì đã héo rút lại nhỏ hơn cả nội tạng của gà vịt.

Trên xác người bị giải phẫu truyền ra mùi hải sản đặc biệt thơm ngon làm Ôn Văn có chút buồn nôn, hiện giờ anh cảm thấy rất may mắn vì lúc ở nhà hàng mình đã không ăn số nhím biển kia.

Nhóm bác sĩ kia vừa giải phẫu vừa thảo luận kịch liệt, cho dù là bọn họ thì cũng không có cách nào đối diện với tình trạng bệnh này, nội tạng đã héo rút thành dạng này, cho dù làm thế nào cũng không thể cứu sống nổi.

Vì thế hiện giờ bọn họ chủ yếu bàn xem nên làm thế nào giải cứu những người bị nhiễm bệnh chưa quá nghiêm trọng.

Đơn giản quan sát một hồi thì Ôn Văn rời khỏi khoảng sân, bắt đầu tìm kiếm tài liệu mình cần.

Mặc kệ là Hiệp Hội Thợ Săn ở nơi nào, lúc dựng doanh trại đều có quy định cố định, vì thế Ôn Văn lên vào phòng lắp ráp, bắt đầu lên kiểm tra những tài liệu có liên quan tới trận dịch này.

Nhóm bác sĩ kia đặt tên cho dịch bệnh này là hội chứng nhím biển!

Trên gai nhọn của người mắc bệnh có chứa virus đặc biệt, chỉ cần loại virus này tiến vào máu thì cũng sẽ bị nhiễm loại bệnh này, không tìm thấy loại virus này trên người nhím biển hoang dã bên ngoài.

Hiện giờ nhóm bác sĩ đã điều chế ra vaccine phòng bệnh nhưng bệnh nhân bị nhiễm thì tạm thời vẫn chưa có cách nào điều trị.

Người siêu năng có khả năng chống lại loại virus này rất mạnh, hiện giờ chưa từng có người siêu năng nào bị nhiễm bệnh.

Mà tất cả cư dân của trấn Tử Dục đều đã bị nhiễm loại virus này...

Chỉ xem số tài liệu về căn bệnh này thôi mà Ôn Văn đã cảm thấy khó chịu, cảm giác này so với gặp nguy hiểm sống chết

còn làm anh khó chịu hơn.

Anh thật không tưởng tượng được những con người đang từ từ biến thành nhím biển đó rốt cuộc đã cảm thấy tuyệt vọng như thế nào.

Trước đó Ôn Văn vẫn luôn tránh xử lý loại án này, bởi vì anh không thoải mái với chuyện này, anh thích những vụ án đơn giản thô bạo hơn, chỉ cần đập chết kẻ gây chuyện thì sự việc sẽ được giải quyết.

Nhưng rất nhiều vụ án siêu tự nhiên không dễ dàng giải quyết như vậy, cảnh tượng như địa ngục của trận ôn dịch này mới là trạng thái bình thường khi thế giới trong xâm lấn thế giới hiện thực.

Rất tàn nhẫn, rất chân thực, cũng rất khủng bố!

Trong lúc xem tư liệu bệnh dịch, tâm trạng Ôn Văn rất nặng nề, giống như tiến vào một trạng thái rất kỳ quái.

Đột nhiên Ôn Văn cảm giác được huyết thái dương mình phình lên, trái tim nảy lên kịch liệt, da hơi đỏ lên, giống như có thứ gì đó từ sâu trong cơ thể mình dũng mãnh trào ra, giống như muốn bùng nổ vậy!

Ôn Văn ngạc nhiên mừng rỡ, này rất có thể chính là dấu hiệu thức tỉnh siêu năng lực!

Nhưng tiếc là dấu hiệu này tựa hồ không đủ, cảm giác đó nhanh chóng tan biến không còn vết tích, xem tiếp phần tài liệu này cũng không khơi dậy nổi kích động của Ôn Văn.

Do dự một chốc thì Ôn Văn đặt phần tài liệu vẫn chưa xem xong kia xuống, xoa trán.

“Tới nơi này tựa hồ là quyết định chính xác, có điều muốn thức tỉnh siêu năng lực thì mức độ kích thích này vẫn chưa đủ, mình nên đi sâu vào thị trấn kia xem một chút.”

Vì thế Ôn Văn không chút do dự rời khỏi doanh địa Hiệp Hội Thợ Săn, không xem thêm bất cứ tài liệu nào của hiệp hội nữa.

Hiểu được thứ ở đó thì không thể cung cấp đầy đủ kích thích cho Ôn Văn, không biết mới là kinh khủng nhất.

Tiếp đó Ôn Văn tìm một tấm vải đen bọc mình lại, chuẩn bị tiến vào trung tâm trấn Tỉ Dực.

Ngụy trang một chút thì hơn, diện mạo bình thường của anh sẽ làm đám người bệnh chú ý.

Xung quanh trấn Tỉ Dực là nhóm nhân viên hỗ trợ mặc quần áo phòng hộ, vác súng trên vai, tay cầm khiên để phòng bạo lực, bao quanh cả thị trấn này lại, không cho phép những người bệnh tùy ý ra vào trấn.

“Xem ra tính lây nhiễm cũng không mạnh, chỉ dựa vào nhân viên hỗ trợ đã có thể trấn áp...”

Có điều rất hiển nhiên, phòng ngự của bọn họ cũng không tới nơi tới chốn, ông cụ mà Ôn Văn đã gặp trước đó chính là người trong trấn.

Tùy tiện tìm một nơi không bị chặn, Ôn Văn dễ dàng lên vào trong trấn, vừa vào trong này thì tâm tình của anh có chút u ám, người nơi này đã bị tuyệt vọng bao phủ mất rồi.

Cảm giác tuyệt vọng quá rõ ràng nên cho dù Ôn Văn không dùng thể chất quái vật cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Tâm tình của con người cũng có sức mạnh, một người thì nhỏ bé không đáng kể, nhưng khi mấy nghìn người cùng có một loại tâm tình thì sức mạnh này sẽ khá rõ ràng.

Trong thị trấn không có bất kỳ nhân viên hỗ trợ nào, giống như ông cụ muốn tấn công Ôn Văn, người nơi này có lẽ cũng có dự định muốn tấn công người khác.

Bọn họ đã biến thành bộ dáng này, vì thế cũng muốn biến người khác thành như thế.

Ôn Văn cũng không rõ đó là vì virus ảnh hưởng hay vì tuyệt vọng mà làm cho nhân tính trở nên vạn vẹo tâm tối như thế.

Trên đường không quản là đàn ông hay phụ nữ thì đều xách ghế ngồi ở ngoài cửa, tham lam phơi nắng, trên người bọn họ đều có ít hoặc nhiều gai nhọn.

Ở bên cạnh mỗi người đều có một cái thùng nước nhỏ, khi gai nhọn bị khô thì cần xối một chút nước, xem ra khi hóa thân thành nhím biển thì cần phải không ngừng xối nước mới có thể duy trì hoạt động.

Nhiều người như vậy ở trên đường chờ đợi tử vong làm trong lòng Ôn Văn có chút buồn phiền, chẳng qua anh đã nhìn thấy số tài liệu kia nên cảnh tượng này không đủ để kích thích anh mà thôi.

Mặc dù đã trùm vải đen nhưng Ôn Văn đi trên đường vẫn làm đám người đang phơi nắng chú ý.

Hai người dân của thị trấn có tình trạng hóa nhím còn nghiêm trọng hơn người bệnh bị tiêu đội chữa bệnh giải phẫu đứng lên khỏi ghế, đi tới chỗ Ôn Văn.

Tay chân của bọn họ đều đã bắt đầu thoái hóa, gai nhọn màu đen thật dài hỗ trợ cho hành động của bọn họ, nơi bọn họ đi qua sẽ lưu lại dấu vết giống như bị dùi đâm thủng.

Xem ra dấu vết mà Ôn Văn nhìn thấy trước đó chính là do những người bệnh đạt tới tình trạng này này lưu lại.

Nhìn thấy gai nhọn đâm tới, Ôn Văn nheo mắt, mũi chân điềm nhẹ một cái nhảy bật lên thật cao, né tránh đòn tấn công của hai người này.

Nhưng anh né tránh tựa hồ đã chọc giận những người bị nhiễm bệnh, người dân trong trấn chậm rãi tiến tới, muốn để gai nhọn đâm trúng Ôn Văn.

Nhưng động tác của bọn họ rất chậm, Ôn Văn có thể dễ dàng né tránh, cho dù nhiều người hơn thì cũng không có cách nào đâm trúng Ôn Văn.

Trón một chốc lát thì ánh mắt Ôn Văn chớp lóe, sau đó đột nhiên ngừng lại tùy ý một thiếu nữ hóa nhím biển ôm lấy người mình!

Ôn Văn nhẹ nhàng xoa lưng thiếu nữ, tựa hồ đang an ủi thiếu nữ đáng thương này.

Thiếu nữ không có phản ứng gì đối với động tác của Ôn Văn, ôm Ôn Văn một chốc rồi chậm rãi rời đi, trở lại trước cửa nhà tiếp tục phơi nắng.

Mà những người khác cũng bình tĩnh lại.

Chương 421 - Thủy triều nhím biển

“Quả nhiên là thế, chỉ cần được bọn họ nhận định là đồng loại thì sẽ không bị tấn công...”

“Xem ra, hình thức hành vi của bọn họ có chút giống với tang thi, nếu như khuếch tán rộng ra sẽ là một loại dịch bệnh cực kỳ đáng sợ, thế nhưng hơn một thập kỷ trôi qua, hòn đảo nhỏ này vẫn chưa bị phong tỏa, dịch bệnh vẫn bị giới hạn ở bên trong nơi này.”

Bị thiếu nữ ôm xong, ở trong mắt những người bị lây nhiễm thì có thể coi là đồng loại, vì thế Ôn Văn có thể đi lại thông suốt ở nơi này.

Nhưng gai nhọn trên người bọn họ còn không thể đâm thủng đồng phục của nhân viên thu nhận.

Chớ nói chi là Ôn Văn còn từng dùng cây gậy ngựa cào qua toàn thân không bỏ sót nơi nào, cho dù không có đồng phục nhân viên thu nhận thì móng gai nhọn này cũng không thể nào cào trầy được da Ôn Văn.

Tình cảnh một đống người nhím biển lao tới chỗ Ôn Văn, nếu người bình thường nhìn thấy thì có lẽ sẽ sợ tới ngất đi, nhưng Ôn Văn không phải người bình thường, tình cảnh này ngược lại còn không kích thích bằng chuyện nhìn những người bệnh này chỉ có thể chờ đợi cái chết.

Sau khi bị những người nhím biển này nhận định là đồng bạn, hành động của Ôn Văn thuận tiện hơn rất nhiều.

Ôn Văn tìm kiếm cả buổi chiều, đi khắp góc ngách của thị trấn này, tìm hiểu nơi này nhiều hơn một chút.

Toàn bộ thị trấn này có khoảng mấy ngàn người, mỗi người đều bị lây nhiễm hội chứng nhím biển, người chưa bị lây có lẽ đã được Hiệp Hội Thợ Săn cứu ra rồi.

Mùi trong thị trấn còn nồng hơn cả chợ hải sản, làm người ta cảm thấy buồn nôn.

Ngoại trừ nhóm người nhím biển, trong trấn không có gia súc khác tồn tại, chỉ là thỉnh thoảng có thể nhìn thấy xương thú tái nhợt và da thú dính vết máu khô.

Số gia súc này chỉ sợ đã bị diệt toàn bộ rồi, cũng không biết chúng nó đã bị người bị lây nhiễm trong trấn ăn tươi hay bị

những thứ khác giải quyết.

Nếu là người bị lây nhiễm thì còn dễ nói, nhưng nếu là thứ gì đó khác thì chúng tỏ thị trấn này nguy hiểm hơn thoát nhìn.

Có điều từ những cái xác này nói rõ một điều, chỉ có nhân loại mới có thể nhiễm hội chứng nhím biển, bằng không trong trấn nhất định sẽ có những loại nhím biển quái dị từ gà vịt ngỗng các loại.

Người bị lây nhiễm sẽ không thể hoạt động nhiều, bọn họ chỉ ngây ngốc tại chỗ, nếu không có người chưa bị lây nhiễm xuất hiện thì bọn họ sẽ không phản ứng với bất cứ loại kích thích nào.

Vì thế Hiệp Hội Thợ Săn mới đánh giá mức độ của nhóm người bị lây nhiễm này là không cao, cũng phải tiêu diệt chữa bệnh tới chậm rãi quan sát, bằng không sớm đã dùng hỏa lực hạng nặng san bằng.

Nhưng Ôn Văn vẫn luôn có một loại cảm giác, vấn đề trong thị trấn này tuyệt đối không chỉ là những người bị lây nhiễm hội chứng nhím biển này!

Mặt trời dần dần ngả về tây, Ôn Văn ngồi trên một ống khói, có chút rầu rĩ.

Theo điều tra của Ôn Văn thì kích thích mà người nhím biển gây ra cho anh là quá yếu ớt, mà anh cũng không tìm được chút khác thường nào trong thị trấn này.

“Xem ra kích thích về trận ôn dịch này đối với mình cũng kết thúc ở đây, cho dù tiếp tục ở lại cũng không có khả năng thức tỉnh năng lực, mình nhớ hình như phía đông nam có một vụ dịch bệnh kỳ quái cần siêu thợ săn xử lý...”

Đang chuẩn bị rời đi thì Ôn Văn đột nhiên cảm nhận được nhân viên hỗ trợ bao vây bên ngoài thị trấn đang tự động rút lui, trở về doanh trại mà Ôn Văn đã tới lúc ban ngày.

“Buổi tối thì không quản nơi này à, không sợ có người lây nhiễm thừa dịp đêm tối trốn thoát khỏi nơi này sao?”

“Không, có lẽ buổi tối ở nơi này sẽ xảy ra chuyện gì đó...”

Tiếp đó, Ôn Văn liền phát hiện không chỉ nhân viên hỗ trợ ở bên ngoài rút đi, ngay cả hành vi của người bị lây nhiễm trong

thị trấn cũng có sự thay đổi nhất định.

Tình trạng nhím biển hóa rất nghiêm trọng, người dân thị trấn đã không còn nhìn ra hình người thì vẫn ngồi trên đường như cũ, ánh mắt trống rỗng, tựa hồ đang chờ chết.

Mà những người bị nhím biển hóa không nghiêm trọng lắm thì ánh mắt trở nên linh hoạt, đều chạy trở về trong nhà, khóa chặt cửa sổ, tựa hồ có thứ gì đó sẽ xuất hiện vào lúc đêm khuya, mà bọn họ phải khóa chặt cửa lại mới có thể ngăn cản những thứ kia ở bên ngoài.

Tiếp đó khói bếp bốc lên, những người bị lây nhiễm kia đang nấu cơm!

Ôn Văn từ trên ống khói đứng dậy, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị: “Quả nhiên, tình trạng bệnh dịch này có khác biệt vào ban ngày và ban đêm...”

“Hơn nữa nhóm dân thị trấn này tựa hồ sẽ khôi phục lý trí vào ban đêm, đồng thời cần phải tiến hành ăn uống bình thường, mình có nên tìm một nhà hỏi thăm tình huống một chút không nhỉ?”

Còn không đợi Ôn Văn tiến hành bước kế tiếp, dị biến đã truyền tới ở ngoài bờ biển, âm thanh nước biển vỗ vào đám nhím biển tựa hồ lớn hơn, bóng đen xuất hiện trên bờ biển.

Dưới mặt biển xanh đen tựa hồ có một bóng ma rất lớn đang loáng thoáng ngọ nguậy làm bầu không khí trở nên có chút áp lực.

Khi phần áp lực này tăng lên tới đỉnh điểm, mặt biển yên tĩnh ở ngoài khơi nháy mắt sôi trào, hơi nước màu trắng bốc lên rồi bao trùm toàn bộ thị trấn.

Hiện giờ toàn bộ thị trấn đều bị bao phủ trong làn sương!

“Số sương mù này chỉ là sương nước bình thường, có điều sương mù này chứng tỏ trong nước biển có thứ gì đó muốn xuất hiện.”

Sương mù che chắn tầm mắt, Ôn Văn rất khó quan sát tình huống mặt biển ở vị trí xa như thế, chỉ có thể nghe thấy ít tạp âm, tựa hồ có rất nhiều sinh vật kích cỡ không lớn đang bò tới!

Sau một hồi lâu, Ôn Văn rút cuộc thấy được những thứ kia rất cuộc là gì, đó là một mảng nhím biển chi chít rậm rạp!

Hơi nước cung cấp hoàn cảnh ẩm ướt cho đám nhím biển, làm chúng nó mặc dù ở trong hoàn cảnh khô ráo trên đất bằng cũng có thể tự do bò tới.

Kích cỡ của đám nhím biển này rất lớn, màu sắc đen bóng, gai nhọn rất có sức sống, giống hệt đám nhím biển mà Ôn Văn nhìn thấy trong tiệm cơm!

Toàn bộ mặt đất thị trấn bị số nhím biển chi chít rậm rạp này bao lấy, số lượng nhím biển khổng lồ như thế, khó trách gần đây giá tiền của nhím biển đã hạ tới sắp bằng cái trắng luôn rồi.

Có điều nếu Hiệp Hội Thọ Săn để đám nhím biển này xuất hiện trên bàn cơm thì cơ bản chứng minh chúng không mang theo virus.

Hiện giờ rút cuộc Ôn Văn cũng hiểu vì sao Hiệp Hội Thọ Săn lại xây dựng doanh trại trên đỉnh núi, và vì sao người dân thị trấn lại trốn vào trong nhà rồi.

Bởi vì khi vào đêm thì thị trấn này chính là thiên hạ của nhím biển

Tuy Hiệp Hội Thọ Săn và người dân thị trấn đều đã đề phòng nhưng vẫn còn một số người bị lây nhiễm không chút đề phòng ngồi ở trên đường, đám nhím biển bò lên người những người bị lây nhiễm, tựa hồ đang thân thiết với bọn họ.

Tiếp đó Ôn Văn nhìn thấy một màn đáng sợ.

Một người dân thị trấn có cơ thể tròn vo bị đám nhím biển kia bao trùm, sau đó cơ thể đột nhiên nổ tung, từ tuyến sinh dục màu vàng trong cơ thể bắt đầu bò ra những con nhím biển con!

Đám nhím biển này chỉ có kích cỡ cỡ ngón tay, mà trên người mỗi người bị lây nhiễm có thể sản sinh ra cả chục ngàn con nhím biển mini!

Đám nhím biển mini kia bám vào trên người lũ nhím biển lớn ở xung quanh, lúc ban ngày sẽ trở về trong nước, sau đó sinh trưởng tự nhiên...

Ôn Văn cảm thấy mình đã tìm được nguyên nhân mùa này có thu hoạch nhím biển bội thu rồi, tất cả số nhím biển này đều do người mắc hội chứng nhím biển sản xuất ra!

Hiện giờ Ôn Văn có chút buồn nôn, cũng may là số nhím biển trước đó đều do Tam Tể Nhi ăn, mà có lẽ sau này Ôn Văn cũng không ăn nhím biển nữa.

Người bị lây nhiễm biến thành vô số nhím biển con làm cảm giác kích thích mà Ôn Văn từng cảm nhận trước đó xuất hiện thêm lần nữa!

Đồng thời mức độ so với trước kia lớn hơn gấp mấy lần, thậm chí làm Ôn Văn trướng tới muốn phát nổ!

Chương 422 - Tránh tránh dịch

Kích động duy trì liên tục mấy phút, chấn động mãnh liệt và kịch liệt, làm Ôn Văn có cảm giác ngay khoảnh khắc sau đó sẽ thức tỉnh.

Nhưng cuối cùng cảm giác kích động này vẫn vững vàng dừng lại trong cơ thể Ôn Văn, rồi dần dần tiêu tan.

Biểu cảm của Ôn Văn cũng từ hưng phấn bắt đầu biến thành vạn vẹo, anh tức giận gầm lên: “Chết tiệt, này rốt cuộc là chuyện gì chứ?”

Ôn Văn dùng sức cào mái tóc dài, có chút muốn phát điên, không có ai khao khát thức tỉnh năng lực thuộc về mình hơn anh, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của trạm thu nhận làm anh bị vây trong cảm giác bất an.

Anh thật sự không hiểu vì sao đã kích động mãnh liệt đến như thế mà cuối cùng sắp thành lại thất bại.

Căn cứ theo kết quả Ôn Văn điều tra, những người siêu năng khác tuyệt đối không thức tỉnh khó khăn như thế.

Lúc người siêu năng nhận được kích thích lớn thì chuyện thức tỉnh giống như dòng nước vậy, mà thứ cản trở bọn họ trở thành người siêu năng chỉ là một trang giấy, dòng nước có thể dễ dàng phá tan.

Cho dù là một số người thức tỉnh khá khó khăn thì lớp màn ngăn cản bọn họ cũng chỉ là một tầng cao su mà thôi, tuy kiên cố nhưng chỉ cần tới lui vài lần thì có thể phá tan.

Mà trở ngại của Ôn Văn thì giống như một tấm thép!

Dòng nước có mạnh cỡ nào cũng không thể nào đục thủng được tấm thép!

“Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề, ở trong tư liệu thì người siêu năng có loại kích động này đều thành công thức tỉnh siêu năng lực!”

“Không phải linh cảm của mình không đủ, không phải thiếu kích thích... mà là khi thức tỉnh tới một mức độ nhất định thì không thể tiếp tục tiến hành nữa...”

Nếu như không thể giải quyết vấn đề này, cho dù Ôn Văn có tìm kiếm kích thích cỡ nào cũng không thể làm nên chuyện gì.

Không thể thức tỉnh khả năng làm Ôn Văn rất nôn nóng, bất an, mà lúc này trong trần lại xuất hiện biến hóa mới.

Bóng đen cao lớn xuất hiện trong thị trấn, xuyên qua làn sương nhìn lại có thể thấy đó là một đám sinh vật hình người cao lớn!

Những sinh vật này cao cỡ hai mét, da là một lớp gai đen kỳ lạ, tóc và lưng có gai nhọn màu đen, hình dáng của chúng rất giống với nhím biển!

Trên người chúng đeo túi da cá, chúng đang tìm kiếm trong đám nhím biển, mỗi khi tìm được một con nhím biển con có màu sắc đặc biệt thì liền bỏ vào trong túi, dáng vẻ giống như người nông dân đang hái trà.

“Đám này là một dạng khác của người bị lây nhiễm hội chứng nhím biển hay là một chủng tộc khác? Có liên quan gì tới trận ôn dịch này hay không, có phải dịch bệnh do đám sinh vật này gieo rắc hay không?”

Ôn Văn lấy ra huy hiệu nhân viên thu nhận, đưa tay đặt bên trên, thông qua hình ảnh xuất hiện có thể đoán được người mạnh nhất trong đám đó cũng chỉ là trình độ cấp Tai Họa mà thôi!

Hiện giờ Ôn Văn rất táo bạo, hơn nữa đám người này cũng không nguy hiểm, vì thế Ôn Văn không chút do dự từ trên ống khói nhảy xuống, một cước đá vào mặt quái nhân nhím biển, đập bay nó ra ngoài.

Quái nhân nhím biển rơi xuống mặt đất, miệng trào máu tươi, hoảng sợ nhìn Ôn Văn.

Số quái nhân nhím biển còn lại nhìn Ôn Văn đột nhiên xuất hiện, chúng chỉ vũ khí về phía Ôn Văn, phát ra tiếng kêu quái dị.

Thứ trong tay chúng trông giống như nông cụ hơn là vũ khí.

Ôn Văn không để ý tới đám quái nhân nhím biển kia, mà đứng trên một tảng đá tùm cồ tên quái nhân nhím biển thủ lĩnh giơ lên.

Đám người kia chỉ có tên dẫn đầu là có thực lực cấp Tai Họa, đám quái nhân nhím biển khác chỉ tương đương với người bình thường cường tráng một chút mà thôi, cho dù Ôn Văn không sử dụng thể chất quái vật cũng có thể một mình hạ hết cả đám này.

Về phần tại sao lại đứng trên tảng đá...

Đương nhiên là vì quái nhân nhím biển này rất cao, Ôn Văn đứng trên đất bằng giơ tay cao hết cỡ thì người đối diện vẫn còn giẫm chân trên mặt đất...

“Nói đi! Trận ôn dịch này rốt cuộc có phải cho mày gieo rắc hay không, phải làm sao mới kết thúc được trận ôn dịch này?” Ôn Văn lạnh lùng hỏi, trong âm thanh tràn đầy sát ý mãnh liệt.

Quái nhân nhím biển ấp úng nửa ngày, cuối cùng chỉ chỉ cồ mình, tay chân vùng vẫy, hẳn bị Ôn Văn bóp tới không nói nên lời.

Ôn Văn liếc mắt, ném kẻ này xuống đất.

Quái nhân nhím biển bụm cồ, yếu ớt nói: “Trận ôn dịch này không liên quan gì tới bọn ta cả, tộc nhím biển bọn ta trước giờ yêu thích hòa bình, bọn ta chỉ tới nơi này tìm nhím biển chất lượng tốt về nuôi dưỡng mà thôi...”

Ôn Văn dùng cây gậy của mình quất quái nhân nhím biển một chút, nói: “Nói bậy, dịch bệnh nơi này có liên quan tới nhím

biển, bọn mày lại ở nơi này thu hoạch nhím biển mà người bị bệnh sinh ra, mày nghĩ tao sẽ tin chuyện vớ vẩn mà đám bọn mày bịa ra à?”

Bị gõ một gậy, quái nhân nhím biển cũng tức giận, đứng dậy cầm tức nói với Valhein: “Này rõ ràng là quả đắng của nhân loại các ngươi tự mình sinh ra, có liên quan gì tới bọn ta chứ, chỉ vì chất lượng nhím biển ở nơi này đặc biệt tốt nên bọn ta mới tới thôi.”

Quả đắng mà nhân loại tự mình sinh ra...

Ôn Văn nheo mắt, người này có lẽ biết nội tình.

Cây gậy lóe ra ánh sáng màu đỏ, cuồng khí từ cây gậy chui vào trong cơ thể Ôn Văn, làm khí chất Ôn Văn thay đổi kịch liệt, anh dùng giọng điệu hung tàn điên cuồng nói với quái nhân nhím biển.

“Nói suông thì ai cũng biết, nếu như mày không thể thuyết phục tao, ngày hôm nay tất cả đám bọn mày đều phải chết ở đây!”

Vừa nói Ôn Văn vừa đâm cây gậy trong tay vào tảng đá bên cạnh, tảng đá kia lập tức vỡ vụn.

Quái nhân nhím biển trước đó vẫn còn rất kiên cường, thấy bộ dáng này của Ôn Văn thì cơ thể hắn bắt đầu run lên bần bật.

Cũng giống như con người cảm thấy đám quái vật này kinh khủng không gì sánh bằng, thực tế thì đối với những loài khác thì hình tượng của con người cũng rất kinh khủng, mà trong mắt quái nhân nhím biển thì Ôn Văn chính là loại đáng sợ nhất.

“Này, trận ôn dịch này không có liên quan với tộc nhím biển bọn ta, dưới vùng biển xung quanh trấn Tỉ Dực có một lượng lớn xương cốt nhân loại, nhím biển ở đây nhờ vào xương cốt của nhân loại để tắm bổ.”

“Mà người ở trấn Tỉ Dực lại thích ăn nhím biển, bọn họ đòi đòi ăn nhím biển, đã ăn hơn một ngàn năm, trên người sớm đã tích lũy một lượng lớn oán niệm, trận ôn dịch này chẳng qua chỉ là bùng nổ oán niệm mà thôi.”

Một lượng lớn xương cốt nhân loại, lịch sử hơn ngàn năm, từng xảy ra dịch bệnh, tên thị trấn là trấn Ti Dục...

Ánh mắt Ôn Văn lộ ra vẻ hiểu rõ, hiện giờ mọi thứ đã xâu chuỗi lại rồi.

Thành phố Vịnh Châu từng xảy ra dịch bệnh rất lớn, tất cả người nhiễm bệnh bị đưa tới trên hòn đảo hình hồ lô này.

Một khi trên thị trấn có người chết, nhóm người tuyệt vọng sẽ ném xác xuống biển, đây chính là nguyên nhân dẫn tới một lượng lớn xương cốt nhân loại ở dưới biển mà quái nhân nhím biển đã nói.

Căn cứ theo truyền thuyết thì từ trong biển dạt tới một con nhím biển thật lớn màu vàng óng ánh, nhóm người trên đảo đã chia thịt con nhím biển kia, sau đó dịch bệnh hoàn toàn biến mất.

Những người đó đã định cư lại ở nơi này, thành lập thị trấn này.

Tuy không có chứng cứ gì nhưng Ôn Văn suy đoán cái tên lúc ban đầu của thị trấn này là... trấn Tránh Dịch!

Sau khi trải qua năm tháng tẩy rửa, nơi này mới dần dần biến thành trấn Ti Dục như hiện giờ.

Bởi vì nhím biển hoàng kim đã cứu giúp thị trấn, vì thế người của trấn Ti Dục thích ăn nhím biển, hơn nữa chỉ ăn nhím biển trên đảo.

Tuy dịch bệnh ngàn năm trước đã biến mất theo năm tháng nhưng oán niệm của số người chết đã bám vào trên nhím biển.

Trải qua trăm ngàn năm tháng tích lũy, một cơ hội nào đó đã thôi thúc, cuối cùng đã sinh ra hội chứng nhím biển đáng sợ này!

Chương 423 - Nhím biển Hoàng Kim

Tuy vẫn chỉ là dự đoán nhưng Ôn Văn nắm chắc suy đoán của mình tới tám chín phần mười, vì thế không cần phải khó nhóm quái nhân nhím biển này nữa.

Nhưng cứ vậy thả chúng đi cũng không được, sao biết được chúng có lừa gạt hay không chứ.

Vì thế Ôn Văn túm thủ lĩnh tộc nhím biển tới một nơi hẻo lánh, đưa tay trái hướng về phía quái nhân nhím biển, sợi xích màu đen vươn ra ngoài chui vào trong cơ thể quái nhân nhím biển.

Trong tiếng kêu rên giống như heo bị chọc tiết của quái nhân nhím biển, Ôn Văn hoàn thành việc tròng xích.

Lúc Ôn Văn dẫn theo quái nhân nhím biển tiêu tụy quay trở lại trước mặt đám quái nhân nhím biển khác, tất cả quái nhân nhím biển đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Nhân loại này chính là ma quỷ!

Bởi vì Ôn Văn không nhốt thủ lĩnh quái nhân nhím biển vào trong trạm thu nhận nên không thể thông qua xiềng xích đã tròng để không chế hấn, thế nhưng Ôn Văn có thể dựa vào xiềng xích để tìm quái nhân nhím biển này bất cứ lúc nào!

Nếu tên này lừa anh, như vậy Ôn Văn sẽ để tên này biết cái gì gọi là biến thái.

Thật ra thì nhốt bọn họ vào trong trạm thu nhận là biện pháp tốt nhất, thế nhưng Ôn Văn không xác định được là bọn họ có hại người hay không, xác suất lớn là bọn họ chỉ là quái nhân chăn nuôi nhím biển mà thôi.

Trạm thu nhận chỉ giam giữ quái vật uy hiếp xã hội loài người, loại không xác định này Ôn Văn không muốn bắt.

Sau khi thủ lĩnh tộc nhím biển được thả trở về, hấn lập tức dẫn toàn bộ mấy chục tộc nhân xám xịt quay trở về trong biển.

Đứng trong nước biển, thủ lĩnh tộc nhím biển xoay người lại, hung hăng nói với Ôn Văn: “Nhân loại, thù hận của chúng ta đã kết, bọn ta chỉ là những kẻ nuôi trồng, một ngày nào đó chiến sĩ tộc nhím biển sẽ để ngươi biết cái gì là sức mạnh!”

Nói xong thì quái nhân nhím biển lặn vào trong biển, hấn cho rằng mình ở trong biển thì Ôn Văn sẽ không đuổi kịp.

Khóe miệt Ôn Văn co rút một chút, muốn để cái tên này biết cái gì là sức mạnh, chỉ là anh lập tức lắc đầu, anh không có

thời gian quản những chuyện nhỏ nhặt này. Ôn Văn tới khu hành chính của trấn Ti Dực, tìm được ghi chép về thị trấn này.

Căn cứ vào một ít tài liệu lịch sử, Ôn Văn xác định được suy nghĩ của mình cơ bản không sai, những suy đoán trước đó rất gần với chân tướng của trấn Ti Dực này.

Có điều Ôn Văn vẫn còn nghi hoặc một chút, người dân trong thị trấn ăn nhím biển lâu như vậy, vì sao tới tận bây giờ dịch bệnh mới bùng nổ chứ? Mấu chốt làm oán niệm của số xương cốt kia hoàn toàn bùng nổ là gì?

Trong lúc đang suy nghĩ thì Ôn Văn cảm nhận được một trận chấn động, huy hiệu nhân viên thu nhận ở trên ngực ấm lên, có nghĩa là quái vật rất nguy hiểm đối với anh xuất hiện!

Dựa vào độ ấm của huy hiệu, Ôn Văn dự đoán quái vật mới xuất hiện ít nhất cũng phải có thực lực cấp Tai Nạn!

Ôn Văn nhìn thời gian một chút, phát hiện bây giờ là đúng mười hai giờ sáng, khước miệng anh nhếch lên thành nụ cười: “Thị trấn này đúng là ngày càng thú vị.”

Vì thế Ôn Văn đặt lịch sử thị trấn xuống, chạy khỏi nhà hành chính, nhảy lên vị trí cao nhất nhìn ra xa xa, mơ hồ nhìn thấy một con quái vật to lớn.

Nhưng bởi vì làn sương mù nên Ôn Văn không thể thấy rõ đó là thứ gì, do dự một chút, cuối cùng Ôn Văn cũng chạy sang hướng đó.

Sau khi tới đủ gần thì Ôn Văn rốt cuộc cũng thấy được hình dạng của thứ đó, đó là một con nhím biển màu vàng thật to!

“Nó chính là nhím biển Hoàng Kim trong truyền thuyết.... vốn tưởng đó chỉ là truyền thuyết, không ngờ lại thật sự tồn tại.

Thể tích của con nhím biển Hoàng Kim ở trước mặt Ôn Văn tương đương với một chiếc xe tải hạng nặng, gai nhọn trên người giống như ngọn giáo thật dài, phần mũi nhọn khê ngo ngậy di chuyển thân thể không lò của nó bò vào trong trấn.

Sau khi tới gần, Ôn Văn cũng không tùy tiện ra tay, con nhím này có thực lực ít nhất là cấp Tai Nạn, không sử dụng thể chất quái vật, Ôn Văn rất khó đối phó.

Đột nhiên tựa hồ Ôn Văn nhận ra gì đó, vội vàng núp sau thân cây.

Sau đó một bóng người đen kịt từ trong thị trấn đi ra, hai tay phân biệt cầm hai món vũ khí, vọt tới chỗ con nhím biển Hoàng Kim to lớn kia.

Bóng dáng này ngoại trừ mắt và miệng thì tất cả các bộ phận đều đen kịt, giống như kẻ đứng sau trong bộ truyện Thám Tử Conan vậy.

Mà vóc người này Ôn Văn khá quen thuộc, lần đầu tiên khi Ngô Vọng tới tìm Ôn Văn chơi trò chơi đã phá một con rôi như thế tới, trừ phi Ôn Văn chính tay tiêu diệt Ngô Vọng, bằng không anh sẽ không quên dáng vẻ con rôi của người này.

“Đây là con rôi hình người của Ngô Vọng, tên kia thế mà cũng dính vào chuyện này, nếu là hắn thì rất có khả năng sẽ làm ra chuyện bùng nổ dịch bệnh như thế này.”

“Thế nhưng bình thường hắn thích chơi đùa đối thủ, không nên cầm vũ khí cứng đối cứng như thế....”

Ôn Văn phiến não cào cào tóc, tuy anh muốn tìm Ngô Vọng báo thù nhưng hiện giờ lại không muốn dính dáng tới Ngô Vọng, tên kia đang thay mình đội nôi, bị thành phố nước Oye thần bí đuổi bắt.

Vì thế Ôn Văn trốn sau thân cây, dự tính quan sát trận chiến, trước khi sự việc rõ ràng anh sẽ không tham dự vào chuyện này.

Bóng đen dữ tợn nhìn nhím biển rống to: “Đã hơn mười ngày rồi, con nhím biển đáng chết này sao lại không chết hả!”

Nhím biển Hoàng Kim không lộ giống như không phát hiện bóng đen kia, nó vẫn tiếp tục chậm rãi đi tới, mục tiêu của nó tựa hồ rất rõ ràng, trung tâm thị trấn hình như có thứ gì đó đang hấp dẫn nó.

“Lại không thèm nhìn tao, con súc sinh này, ăn sương trắng đau đớn của tao đi!”

Bóng đen kia dùng tay phải cầm kiếm dài chém một phát về phía nhím biển Hoàng Kim, một mũi băng nhọn bắn vào người nhím biển rồi âm một tiếng vỡ vụn, nổ ra chút vụn băng.

Mũi băng này tuy trông rất đẹp nhưng uy lực thì chẳng bao nhiêu, không thể tổn thương được con nhím biển này một xíu nào.

“Thứ quái vật này không ngờ lại mạnh đến như thế, thử chiêu ngọn lửa vui sướng của tao.” Sau khi mũi băng thất bại, bóng đen cũng không tức giận, bắt đầu dùng cây kiếm dài màu đỏ bên tay trái chém một kiếm, lần này phóng ra quả cầu lửa.

Trong mắt Ôn Văn lóe lên một tia sáng kỳ dị, bóng đen này có chút thú vị.

Tựa hồ hắn phải dựa vào những loại vũ khí kia để chiến đấu, mà những vũ khí kia là do siêu năng lực hóa thành, uy lực xấp xỉ vũ khí siêu năng!

Hơn nữa vũ khí mà hắn có thể tạo ra tựa hồ không chỉ là một hai loại, khiên, áo giáp, dao găm, lưỡi hái, tất cả các loại vũ khí đều xuất hiện trong tay hắn.

Số vũ khí này tuy không mạnh nhưng nhìn lại rất thú vị.

Trong khi Ôn Văn bí mật quan sát, vũ khí trong tay bóng đen kia không ngừng thay đổi, trong miệng cũng phát ra tiếng hò hét làm người ta lúng túng.

“Ném thử sấm sét phần nộ của tao này... xem bùn đất nhảm chán của tao...”

Những đòn tấn công này mặc dù không có cách nào gây ra tổn thương thực chất cho con nhím biển kia nhưng vẫn hấp dẫn được sự chú ý của nhím biển Hoàng Kim, làm nó đuổi theo bóng đen kia.

Có điều tốc độ của nó rất chậm, đuổi theo bóng đen này có chút cố sức, hơn nữa còn là rất chậm chạp, giống như không hề di động vậy.

Hai bên cứ vậy chiến đấu một cách nhảm chán, thời gian thoáng chốc đã trôi qua hai giờ, bây giờ là hai giờ sáng.

Nhím biển Hoàng Kim ngừng lại, bắt đầu bò ngược lại về phía biển, cho dù bóng đen kia ngăn cản thế nào thì bước chân của con nhím biển Hoàng Kim kia vẫn kiên định như thế.

Sau khi nhím biển Hoàng Kim tiến vào trong biển, lũ nhím biển phủ đầy thị trấn cũng rút đi như thủy triều, biến mất trong

màn đêm.

Thị trấn tựa hồ lại khôi phục bình tĩnh...

Chương 424 - Thay đổi kế hoạch

Theo làn sương mù dày đặc tản đi, trạng thái của thị trấn lại một lần nữa thay đổi.

Nhóm người bệnh bị lây nhiễm có tình trạng nghiêm trọng nhất sau khi hóa thành nhím biển con cũng đã biến mất như số nhím biển kia, không thấy đâu nữa.

Mà những người bị lây nhiễm còn lại thì diện tích nhím biển hóa đã tăng nhiều thêm không ít.

Nhóm người dân trốn trong nhà mở cửa ra, bắt đầu cuộc sống chân chính của mình.

Chỉ có lúc này bọn họ mới sống như một con người, lúc ban ngày thì bọn họ chẳng qua chỉ là con rối bị virus điều khiển mà thôi.

Biến hóa trên người bọn họ rất nhỏ, xem ra chỉ cần buổi tối không đi ra ngoài thì có thể trì hoãn tiến độ nhím biển hóa.

Nhưng thứ làm tình trạng nhím biển hóa nặng thêm là vì tiếp xúc của đám nhím biển hay vì làn sương mù kia thì Ôn Văn không rõ.

Sau khi khôi phục ý thức của mình, toàn bộ thị trấn bị u sầu bao phủ, tranh cãi, khóc lóc, cầu xin, trong tình huống bệnh tật không thể chữa khỏi, nhân loại thật ra rất yếu đuối.

So với những bệnh nhân đã biến thành nhím biển, có lẽ những bệnh nhân đang cố kiên trì này lại càng đau khổ hơn.

Có điều bây giờ Ôn Văn không có tâm tình thăm dò tình huống sinh thái của thị trấn, anh càng quan tâm tới con rối trò chơi thuộc hạ của Ngô Vọng hơn, Ôn Văn rất tò mò, Ngô Vọng rốt cuộc làm thế nào lẫn lộn vào trong trận ôn dịch này.

Nếu hẳn không phải là con rối của Ngô Vọng, nhìn dáng vẻ mệt nhọc kia, Ôn Văn thậm chí còn cho rằng hẳn thật ra đang chống lại quái vật để bảo vệ thị trấn.

Nhưng nếu hắn có liên quan tới Ngô Vọng thì không biết trong bụng sẽ có ý nghĩ xấu gì nữa.

Liên tục chiến đấu hai giờ, bóng đen kia cũng khá mệt mỏi nên trực tiếp quay về nằm lăn ra giường, ngủ thật say.

Ngủ, chơi game, đánh quái vật, ngủ... đây là toàn bộ cuộc sống của bóng đen ở thị trấn hơn mười ngày nay.

Có lẽ là mười mấy ngày nay quá an nhàn nên hắn cũng không quá cảnh giác, dù sao thì thị trấn này ngoại trừ hắn thì chỉ có người thường bị nhím biển hóa, làm gì có ai có năng lực tập kích hắn đâu chứ.

Nhưng khi hắn ngủ say, Ôn Văn đã lén lút tiến vào trong, quan sát bố cục căn nhà này.

Trong phòng khách có một chiếc máy tính, trên máy cắm cần điều khiển trò chơi, trước bàn có không ít đồ ăn vặt, còn có một hộp hạt óc chó nhỏ.

Từ dấu vết ở nơi này thì có vẻ người này đã sống ở đây một đoạn thời gian, hơn nữa còn có tâm tình chơi game.

Xem ra lúc Ôn Văn tìm hiểu thị trấn thì người này cũng ở nơi này, chỉ là độ tồn tại của hắn quá thấp nên Ôn Văn không phát hiện, đã bỏ qua.

Liếc nhìn bóng đen nằm trên giường, Ôn Văn có chút do dự không biết có nên nhúng chân vào vũng nước đục này hay không.

Bóng đen này thoạt nhìn không hề đề phòng nằm trên giường, nhưng nếu không sử dụng thể chất quái vật, Ôn Văn kỳ thực cũng không nắm chắc sẽ bắt được hắn.

Con rối của Ngô Vọng khó chơi cỡ nào, Ôn Văn biết rất rõ, trước đó người này có thể dây dưa với nhím biển Hoàng Kim suốt hai tiếng đồng hồ chính là chứng minh tốt nhất.

Nhưng nếu dùng thể chất quái vật thì kế hoạch không dùng thể chất quái vật trong một tháng của Ôn Văn sẽ bị phá vỡ.

“Kích thích mà trấn Tỉ Dực mang tới cho mình đã đủ lớn nhưng mình vẫn không có cách nào thức tỉnh năng lực, tiếp tục như thế chưa chắc có thể thu hoạch được gì, vì thế mình cứ giải quyết cho xong chuyện trước mắt đã.”

Sau khi cẩn thận xem xét được mắt, Ôn Văn quyết định đối phó với bóng đen và nhím biển Hoàng Kim này trước, thức tỉnh năng lực thì để lại sau đó tìm nơi khác đột phá.

Nếu có thể cứu mấy ngàn người của thị trấn này thì anh có bắt đầu lại kế hoạch thức tỉnh cũng chẳng sao.

Vì thế rút cuộc một lần nữa sử dụng thể chất quái vật, mái tóc đen dài lan ra ngoài...

...

Vệ Tô đã tới thị trấn này hơn nửa trấn, trước đó hắn bị một kẻ điên thích chơi game tập kích, bị biến thành dáng vẻ đen kịt hiện giờ.

Nghi thức chuyển đổi tiến hành được một nửa thì bị đánh gãy, vì thế Vệ Tô chẳng những không bị xóa đi nhân cách mà còn kế thừa được một phần ký ức của người kia.

Tuy phần ký ức này không hoàn chỉnh nhưng cũng đủ để hắn thoát khỏi sự truy sát của người kia.

Nhưng dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ hiện giờ làm Vệ Tô không thể nào quay lại cuộc sống của người bình thường, mà ngay cả trách trong nhà chơi game cũng khó chịu.

Mà theo ký ức của người kia, nếu Vệ Tô muốn biến trở về dáng vẻ người bình thường thì chỉ có một cách, điểm đột phá chính là thị trấn nhỏ trên hòn đảo này!

Trong cơ thể con nhím biển to lớn kia có thứ biến hắn trở lại dáng vẻ bình thường, vì thế Vệ Tô tích cực tính toán, dùng đủ loại phương pháp cũng không thể nào làm được gì con nhím biển Hoàng Kim kia.

Hắn đã giao chiến với nhím biển Hoàng Kim kia hơn mười lần, thậm chí không có lần nào có thể tổn hại làn da của nó!

Ngày hôm nay Vệ Tô cũng như bình thường, sau khi đấu với nhím biển xong thì an tâm đi ngủ.

Đợi đến khi ngủ dậy hắn sẽ bắt đầu cuộc sống chán nản chỉ có ăn uống và chơi game.

Nhưng giấc ngủ lần này tựa hồ có hơi khác, chỉ mới ngủ hơn mười phút thì đã cảm thấy có chút bất an, giống như có thứ gì đó rất khủng khiếp sắp tới.

Vì thế Vệ Tô vội vàng mở mắt ra, phát hiện trước mắt là một màu đen kịt.

Bây giờ đang là ban đêm, tối đen là phải, thế nhưng thứ hắn thấy không phải là cảnh ban đêm bình thường mà là tóc đen chi chít chằng chịt!

Vệ Tô phản ứng rất nhanh, khối dữ liệu hình ảnh pixel ở trong tay hắn ngưng tụ thành hình, biến thành một thanh kiếm pixel dài màu đỏ.

Thanh kiếm dài nhẹ nhàng vung lên, một quả cầu lửa bay vào số tóc kia, lửa bùng lên dữ dội.

“Chỉ là tóc mà thôi, hắn là không thể chịu nổi ngọn lửa thiêu đốt...” Vệ Tô mong đợi nhìn những ngọn lửa kia, hi vọng nhìn thấy cảnh tượng sợi tóc đứt lìa.

Nhưng số tóc kia mặc dù đã bị đốt tới đỏ bừng nhưng không hề có dấu hiệu gãy lìa!

Đây không phải tóc, là dây thép đi?

Tiếp đó Vệ Tô nghĩ ra đủ loại biện pháp, dùng đủ loại vũ khí trang bị trên người để cắt nhưng chỉ có thể bắt đắc dĩ bị thứ tóc kia bao trùm, trở thành một đòn bánh tét thật to, chỉ lộ ra mỗi phần đầu.

Phần tóc bị nung đỏ siết chặt trên người Vệ Tô phát ra tiếng xèo xèo, cùng với mùi cơ thể hắn bị đốt cháy.

Đến lúc này Vệ Tô mới có thể nhìn rõ kẻ địch của mình là ai.

Đó là một người đàn ông mắt nhỏ có vẻ mặt kỳ lạ, tay cầm đồ ăn vặt của hắn, có chút hăng hái nhìn hắn phản kháng, giống như đang xem kịch vậy.

Từ đầu đến cuối chỉ có tóc của hắn ra tay, thế nhưng Vệ Tô ngay cả móng tay cũng không thể thoát ra được.

Ôn Văn ăn sạch túi đồ ăn vặt trong tay, bỏ phần vỏ vụn vào trong túi rồi vo thành một cục ném vào mặt Vệ Tô hỏi: “Mày là con rối đồ chơi của Ngô Vọng đúng không, năng lực của

mày rất thú vị, có thể khoa trương làm ra nhiều loại vũ khí như thế, nguyên lý là gì?”

Vệ Tô cắn môi không trả lời Ôn Văn, hắn mới không nói năng lực của mình cho đối phương biết.

“Không nói thì không nói, nhỏ mọn thật.” Ôn Văn bĩu môi than phiền một tiếng, sau đó nói với Vệ Tô: “Nói đi, lần này mày tới thị trấn này đã làm chuyện thất đức gì rồi?”

Vệ Tô không hiểu gì cả nhìn Ôn Văn nói: “Anh trai à, chúng ta quen biết nhau sao?”

Biểu cảm trên mặt Ôn Văn trở nên cứng ngắc, không phải anh đã bắt nhầm người chứ.

Chương 425 - Tra hỏi Vệ Tô

Sau đó Ôn Văn lại lắc đầu, tuy người này đã phủ nhận nhưng Ôn Văn nhớ rất rõ ràng về con rối trò chơi, không có khả năng nhận sai.

“Mày là con rối trò chơi của Ngô Vọng, chuyện này không thể lừa tao được, mặt khác thì giả ngây giả dại không phải tính cách của mày, tao không tin mày đã quên tao.” Ôn Văn cười nhạt nói.

“Ngô Vọng, con rối trò chơi... anh nói tên đó tên là Ngô Vọng à?”

Tuy ký ức về Ngô Vọng mà Vệ Tô có cũng không nhiều nhưng ký ức về Ôn Văn của Ngô Vọng khá sâu sắc nên trong đầu Vệ Tô vẫn mơ hồ hiện lên những hình ảnh liên quan tới Ôn Văn.

Hiện giờ Vệ Tô mới hiểu vì sao Ôn Văn lại muốn tới tìm mình gây sự, hắn đang công cái nôi đen của tên Ngô Vọng kia!

Vì thế Vệ Tô kinh ngạc nói với Ôn Văn: “Anh nhầm rồi, tôi giống như anh, đều là người bị hại của tên đó, trước đó suýt chút nữa tôi đã chết trong tay hắn rồi, khó khăn lắm mới trốn ra được.”

“Cho nên tôi đã rời khỏi quê nhà, tới nơi này để trốn Ngô Vọng và tìm kiếm biện pháp khôi phục diện mạo chân thực

của mình, nếu hắn là kẻ thù của anh thì chúng ta phải là đồng minh mới đúng!”

Ánh mắt Ôn Văn híp lại, không biết có nên tin người trước mắt hay không.

Tên Ngô Vọng kia chính là ông vua màn ảnh, nếu không phải nhờ vào sức mạnh ngục ti Tai Hại thì có lẽ đến giờ Ôn Văn cũng không phát hiện được Ngô Vọng chính là thân phận thật của ‘Kẻ Cuồng Trò Chơi’.

Vì thế Ôn Văn quyết định kiểm tra một phen, liền hỏi: “Giới thiệu sơ về cậu đi, ngoài ra lần trước đó cậu nhìn thấy Ngô Vọng là khi nào, ở đâu.”

Vệ Tô không chút do dự nói: “Tôi là Vệ Tô, sống ở thành phố Hóa Sơn tỉnh Quảng Đông, lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Vọng là hơn nửa tháng trước, hình như hắn đang bị thứ gì đó đuổi bắt...”

Ôn Văn trầm gật đầu, Ngô Vọng đúng là bị đám thủy quái của thành phố nước Oye đuổi bắt, điểm này hắn không gạt mình.

Sau đó Ôn Văn dùng thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn điều tra tài liệu về Vệ Tô, chọn hình chụp một người bà con xa của Vệ Tô, đưa tới trước mặt cậu ta hỏi: “Người này là ai, cậu có biết không?”

Vệ Tô do dự một chút, sau đó không xác định nói: “Nhìn có chút quen mắt nhưng tôi không nhớ nổi là ai...”

Ôn Văn cầm lại thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn, hừ lạnh nói: “Đây là em vợ của con trai cô họ nhà ông hai của cậu ba cậu, thế mà cậu cũng không nhận ra, khẳng định là cậu đang gạt tôi.”

Vệ Tô: “? ? ?”

Bị bệnh thần kinh à!

Hỏi một vị thân thích quan hệ xa tít mù như thế, có thể trả lời được mới là lạ.

“Người bình thường ai cũng không nhớ nổi mà, anh hỏi người có quan hệ thân thiết một xíu đi, tôi nhất định có thể trả lời.”

Ôn Văn cười lạnh nói: “Ai nói với cậu là người bình thường sẽ không nhớ nổi, bắt đầu từ đời ông ngoại tôi, tương mạo tên tuổi công việc của tất cả thân thích nhà tôi, tôi đều nhớ hết.”

Này không phải Ôn Văn nói giả, tuy gần như là không hề gặp gỡ nhưng Ôn Văn thật sự nắm rõ chi tiết về họ hàng bên nhà mẹ mình trong lòng bàn tay, có điều đó chỉ có thể xem là một bản năng của nghề thám tử mà thôi.

Về phần họ hàng thân thích bên cha... Ôn Văn chỉ biết một mình Ôn Duệ mà thôi.

Vệ Tô: “...”

Sau khi bị Ôn Văn châm chọc khiêu khích một trận, cuối cùng Vệ Tô cũng chứng minh được thân phận của mình, sau đó Ôn Văn bảo Vệ Tô kể lại hết những gì mình biết.

Sau đó Vệ Tô bắt đầu kể những gì mình đã trải qua từ khi gặp Ngô Vọng, Ôn Văn vừa nghe vừa gật đầu.

Người Vệ Tô miêu tả đúng là Ngô Vọng không sai, nghi thức biến đổi bị cắt đứt cũng hợp lý, nhưng có vài vấn đề Vệ Tô hơi mơ hồ!

Nghe Vệ Tô tự thuật xong, Ôn Văn lập tức hỏi: “Thứ có thể biến cậu trở về nguyên trạng ở nơi này rốt cuộc là thứ gì?”

Nghe thấy vấn đề này, ánh mắt Vệ Tô bắt đầu tránh né, rất hiển nhiên có bí ẩn ẩn tồn tại trong chuyện này.

Đầu Ôn Văn nghiêng đi một chút, số tóc kia quán ngày càng chặt hơn làm hô hấp của Vệ Tô có chút không thông, trong cơn đau đớn kịch liệt Vệ Tô đã không thể giấu giếm được nữa.

“Trong tay Ngô Vọng có một loại thuốc viên kỳ lạ, nó là một vật thu nhận gọi là thuốc vạn năng, chỉ cần một viên là có thể loại bỏ đi tất cả bệnh tật đau đớn trên người, làm người ta khôi phục lại trạng thái hoàn mỹ nhất!”

“Loại thuốc này kỳ thực cũng không phải đột nhiên mà có, nó do một loại quái vật nhím biển Hoàng Kim dựng dựng ra, chỉ cần ăn viên thuốc đó thì tôi có thể biến trở về nguyên dạng.”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên hỏi: “Do quái vật dựng dựng... vậy mà cũng tính là vật thu nhận à?”

Vệ Tô lắc đầu, cũng không rõ có được tính là vật thu nhận hay không, thế nhưng hẳn biết nhím biển Hoàng Kim có thể biến mình trở về dáng vẻ lúc ban đầu.

“Nhím biển Hoàng Kim rất hiếm thấy, đồng thời chỉ xuất hiện ở thời gian đặc biệt mà thôi, Ngô Vọng vốn cũng muốn tới nơi này giết nhím biển Hoàng Kim nhưng bởi vì bị kẻ địch truy đuổi nên mới không tới được...”

Đối với nhím biển Hoàng Kim mà bọn họ nói, Ôn Văn cảm thấy rất có thể là thật, con nhím biển khổng lồ đó anh đã tận mắt nhìn thấy, hơn nữa nơi này còn có truyền thuyết về nhím biển Hoàng Kim.

Có điều Vệ Tô vẫn chưa nói thật hoàn toàn, vì thế Ôn Văn tiếp tục hỏi: “Làm sao Ngô Vọng biết thời gian nhím biển Hoàng Kim sẽ xuất hiện? Hơn nữa cậu vừa mới biến thành như thế thì nhím biển Hoàng Kim cũng xuất hiện, cái này có phải thật sự là trùng hợp không?”

Da mặt Vệ Tô run rẩy một cách mất tự nhiên, sau đó nói: “Có khả năng đây chỉ là trùng hợp mà thôi, tôi cũng không rõ hẳn làm thế nào...”

“Nói thật đi!”

Nhìn thấy vẻ mặt hần, Ôn Văn đương nhiên biết hẳn đang nói xạo, chuyện này khẳng định có vấn đề!

Chẳng qua lần này Vệ Tô không chịu trả lời Ôn Văn, chỉ kiên trì nói rằng đây chỉ là trùng hợp.

Vì thế Ôn Văn điều khiển một sợi tóc quấn lấy lỗ tai Vệ Tô, tiếp đó Ôn Văn dùng một sợi tóc khác quấn lấy một hạt óc chó, điều khiển tóc đưa tới trước mặt Vệ Tô, sợi tóc hơi dùng lực một chút thì hạt óc chó đã bị bóp vỡ.

Sau đó Ôn Văn dùng giọng điệu u ám nói: “Nếu mày không chịu nói thì kết cục của mày cũng giống như hạt óc chó này vậy, tao sẽ cắt đứt tai của mày trước, tiếp đó là cắt rụng mũi mày, cuối cùng moi mắt mày ra, như vậy mày sẽ biến thành một kẻ vô dụng đáng thương không có tai, không có mũi, không có mắt!”

Ôn Văn cũng không cố gắng làm ra biểu cảm xấu xa gì, nhưng lời này từ miệng anh nói ra lại có sức uy hiếp rất mạnh mẽ, Vệ

Tô không chút hoài nghi Ôn Văn có thể làm ra chuyện như thế.

Vệ Tô sợ tới nước mắt nước mũi đều chảy ra, thế nhưng vẫn kiên trì với cách nói của mình, nói rằng tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi.

Vệ Tô càng không nói thì trong lòng Ôn Văn lại càng xác định nguy nghĩ của mình hơn.

Người này thoát nhìn đã biết không phải người cứng cỏi, hẳn sợ đến như vậy mà vẫn không chịu nói thật, tức là vấn đề khẳng định rất nghiêm trọng.

Vì thế Ôn Văn đem Vệ Tô vào trong trạm thu nhận, giao cho ác ma Rodney xử lý.

Nửa tiếng sau, Ôn Văn ngồi trước mặt Vệ Tô, chờ hắn trả lời.

Lần này Vệ Tô không còn kiên cường nữa, trên người hắn mặc dù không có bất cứ tổn thương ngoài da nào nhưng trải nghiệm nửa tiếng đó có lẽ còn kinh khủng hơn cả cắt tai cắt mũi moi mắt!

Vệ Tô nước mắt lưng tròng nghẹn ngào nói: “Tôi nói, tôi nói hết... chỉ cần có một trận dịch bệnh đủ lớn, hơn nữa có con mồi đặc biệt thì có thể làm nhím biển Hoàng Kim xuất hiện.”

“Vì thế... để mình có thể khôi phục nguyên dạng, mà đã tạo ra một trận dịch bệnh!”

Ôn Văn bóp cổ Vệ Tô, ánh mắt lóe hung quanh, trông giống như anh muốn trực tiếp bóp chết Vệ Tô vậy!

Chương 426 - Quyết chiến nhím biển

“Tôi cũng không muốn như vậy, tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ biến thành như vậy!”

Biểu cảm của Vệ Tô có chút tan vỡ nói: “Tôi chỉ phóng ra một loại virus có độ nguy hại không tính là lớn mà thôi, người nhiễm loại virus này ít nhất trong vòng hai tháng mới trí mạng, nếu kịp thời điều trị thì sẽ không chết người.”

“Nhưng tôi không biết vì sao lại biến thành thế này, bọn họ biến thành nhím biển thực sự không liên quan tới tôi!”

Vệ Tô cảm thấy mình rất vô tội, hẳn chỉ là một trạch nam cuồng game mà thôi, hẳn không muốn trở thành đầu sỏ độc hại toàn bộ thị trấn này.

Ôn Văn trầm mặt nhìn chằm chằm Vệ Tô, hiện giờ tất cả manh mối đều đã liên kết, thứ làm bùng nổ oán niệm tồn đọng trong trấn Tử Dực chính là virus mà Vệ Tô thả ra.

Mà tên Vệ Tô này không hề đáng đồng cảm một chút nào, nên chịu trách nhiệm cho hành vi của mình!

Sau khi tạo ra trận ôn dịch này xong, phản ứng đầu tiên của hắn là ở lại đây giết nhím biển Hoàng Kim để khôi phục hình dạng của mình chứ không phải tìm cách dập tắt nạn dịch, chỉ nội điểm này thôi hẳn đã rất đáng chết rồi.

Huống chi từ máy vi tính và đồ ăn vật trong phòng thì tựa hồ Vệ Tô cũng chẳng có chút áy náy nào.

Vì thế Ôn Văn không định thả Vệ Tô ra ngoài, quăng đờn còn lại của hắn cứ vượt qua trạm thu nhận đi.

Thương vong của thị trấn này còn lớn hơn thương vong của rất nhiều quái vật trong trạm thu nhận đã gây ra, Ôn Văn cũng không vì Vệ Tô là nhân loại mà đối xử đặc biệt với hắn.

Ôn Văn lạnh giọng hỏi: “Điều kiện là dịch bệnh và môi, dịch bệnh là virus mày thả ra, vậy môi là cái gì?”

“Môi... là dùng máu của bệnh nhân mắc bệnh dịch làm thành một nghi thức đặc biệt, sau đó chất xác nhím biển thành một cái kim tự tháp cao sáu mươi cm ở trung tâm nghi thức...” Vệ Tô ủ rũ nói.

“Như vậy, phải làm thế nào mới có thể kết thúc trận dịch bệnh này?”

“Không biết, tôi không biết.” Vệ Tô khóc lóc lắc đầu nói.

Thấy bộ dáng này của hắn, Vệ Tô thật sự muốn lập tức ném hắn tới chỗ Hồ Ấu Lăng, là loại không định thời hạn, có điều cho dù xử tên này cho hả giận thì cũng không có cách nào giải quyết được trận ôn dịch này.

Vì thế Ôn Văn tiếp tục hỏi manh mối, muốn từ đó tìm ra biện pháp giải quyết: “Ngài mai nhím biển Hoàng Kim vẫn còn tới chứ?”

“Sẽ... chỉ cần mỗi vẫn còn, dịch bệnh vẫn chưa kết thúc thì vào đúng mười hai giờ tối, nhím biển Hoàng Kim sẽ bò lên bờ.”

Nắm được toàn bộ tin tức, Ôn Văn từ trong trạm thu nhận đi ra ngoài, dự định tối mai sẽ chặn giết con nhím biển kia!

Hi vọng sau khi giết chết nó thì trận ôn dịch gớm ghiếc này có thể kết thúc.

Về phần hành trình thức tỉnh trong vòng một tháng, đến bây giờ có lẽ cũng nên kết thúc thôi.

Kích thích đơn thuần không có cách nào làm Ôn Văn thức tỉnh, anh phải tìm kiếm cách khác mới được.

...

Ngày sau đó Ôn Văn một lần nữa tìm hiểu thị trấn này.

Trước tiên Ôn Văn tìm được tòa kim tử tháp mà Vệ Tô dùng làm môi dụ con nhím biển Hoàng Kim kia, tòa kim tử tháp này nằm trong một tầng hầm của thị trấn.

Cửa vào tầng hầm bị xi măng lấp kín, Ôn Văn thoải mái đập nát số xi măng kia, tiến vào bên trong thì thấy kim tử tháp nhím biển tỏa ra hơi thở kỳ dị.

Qua hơn nửa tháng, tòa kim tử tháp nhím biển cao nửa mét này không hề thối nát, sức mạnh kỳ lạ mà nghi thức mang tới đã bảo vệ nó.

Căn cứ vào lời của Vệ Tô, hiệu quả của nghi thức này chính là hấp dẫn nhím biển.

Đám nhím biển bình thường kỳ thực cũng vì bị nghi thức này hấp dẫn mà tới, nhưng nơi này bị Vệ Tô bịt kín nên nhím biển bình thường không thể tiến vào, mà chỉ cần không để con nhím biển Hoàng Kim kia tới được trong trấn thì mỗi đêm nó đều sẽ xuất hiện.

Nếu không phải bởi vì thực lực không đủ thì có lẽ hiện giờ Vệ Tô đã thành công rồi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn bắt đầu lấy nguyên liệu ra bố trí xung quanh nghi thức, sau khi xem xong Sách Sấm Sét, Ôn Văn đã biết nên làm thế nào lấp đặt cạm bẫy tự nhiên có

thể phóng ra nguồn điện, tuy uy lực không mạnh nhưng có thể đạt tới một ít mục tiêu cần thiết.

Quá trình lắp đặt rất đơn giản, đến khi đó chỉ cần Ôn Văn điều khiển kích hoạt từ xa là có thể phá hủy nghi thức này.

Tạm thời Ôn Văn không có suy nghĩ phá hỏng nghi thức này, nếu phá nó đi dẫn tới nhím biển Hoàng Kim không tới thì sẽ không còn manh mối trị hết dịch bệnh nữa.

Nếu sau khi giết chết nhím biển Hoàng Kim mà dịch bệnh vẫn không có chút cải thiện nào, như vậy anh sẽ thử phá hỏng ngọn núi nhím biển này xem hiệu quả thế nào.

Sau khi từ tầng hầm ra ngoài, Ôn Văn dời một tảng đá lớn tới lắp kín lối vào, đề phòng có lũ nhím biển nhỏ chui vào phá hỏng nghi thức.

Tiếp đó Ôn Văn cẩn kẽ điều tra tình huống của người bị lây nhiễm.

Lần hành động này có ý nghĩa hoàn toàn khác với lần trước đó, trước đó là vì Ôn Văn muốn tìm kiếm kích thích nên chỉ thấy được không khí tiêu cực ở thị trấn này, mà bây giờ anh muốn cứu vớt thị trấn nhỏ này nên sẽ thấy được những thứ tích cực hơn.

Anh phát hiện những người bị lây nhiễm thật sự chỉ là người bình thường yếu ớt, bọn họ cũng cảm thấy đám gai nhọn đó xấu xí, cảm thấy tuyệt vọng về tương lai của mình, nhưng đối mặt với hết thảy, bọn họ vẫn kiên cường sống tiếp, không hề từ bỏ hi vọng.

Người không kiên cường chỉ cần ở lại bên ngoài vào ban đêm thì có thể kết thúc đau đớn vĩnh viễn...

Mà ban ngày, những người bị lây nhiễm rơi vào tình trạng đờ đẫn, chỉ khi nào nhìn thấy người chưa bị lây nhiễm mới bị virus ép buộc phải lây nhiễm virus cho người đó.

Có thể là cơ thể của bọn họ không thuộc quyền điều khiển của bọn họ, thế nhưng vẫn có tình cảm của mình, bằng chứng là sự ưu thương và nước mắt trong mắt những người bị lây nhiễm.

Sau khi điều tra xong, Ôn Văn kiên định với suy nghĩ tự mình giải quyết dịch bệnh này, ngồi trên nóc một căn nhà ở gần bờ

biển nhất, chờ đợi nhím biển Hoàng Kim tới.

Trong lúc chờ đợi, Ôn Văn tỉ mỉ nghiên cứu năng lực của Vệ Tô, năng lực của hắn là có thể mang vũ khí và đồ phòng ngự trong game ra ngoài đời thực!

Vệ Tô có một tài khoản trò chơi chuyên dụng, số tài khoản này có thể dùng cho bất cứ trò chơi nào, chỉ cần dùng số tài khoản này lấy được vũ khí và vật phẩm phòng ngự thì có thể dùng năng lực của Vệ Tô hóa thành đồ thật, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Vệ Tô nghiện game.

Có điều năng lực bị giới hạn bởi chính hắn, trang bị hóa ra không được mạnh mẽ như trong game, hơn nữa thuộc tính kèm theo cũng là thuộc tính nguyên tố đơn giản hơn.

Những năng lực biến thái kiểu một phát chí mạng này nọ căn bản không thể hóa ra.

Muốn trang bị vật phẩm thì cần tiêu hao năng lượng đặc biệt của Vệ Tô, vì thế nếu dùng trang bị mạnh mẽ thì cũng sẽ tiêu hao nhiều hơn.

Đây là một năng lực rất thú vị cũng rất mạnh mẽ, nhưng bởi vì Vệ Tô bị giới hạn thực lực nên năng lực này cũng không giúp được Ôn Văn quá nhiều.

Nhưng dùng năng lực này để chơi Cosplay thì đúng là thần kỳ, hơn nữa tên nhãi Vệ Tô này còn là một kẻ cuồng sưu tập, chỉ cần là trò chơi có thể nói tên ra thì đều bị hắn sưu tập nguyên bộ trang bị.

Vì thế Ôn Văn đứng trên nóc nhà, lúc thì biến thân thành ma vương độc ác, lúc lại biến thành chiến sĩ các vì sao, thật sự là chơi vui tới quên cả trời đất...

Sau khi nghịch qua hết một lần số hàng sưu tập của Vệ Tô, tiếng chuông nửa đêm vang lên, nhím biển Hoàng Kim cũng xuất hiện.

Nhím biển không lồ màu vàng cam rực rỡ từ trong nước biển chậm rãi bò lên bờ, mỗi chiếc gai nhọn của nó giống như một cây cọc gỗ to lớn có màu vàng sáng bóng của kim loại, tượng trưng cho sức mạnh rất lớn.

Mà Ôn Văn sử dụng thể chất quái vật trực tiếp cảm nhận được thực lực của nó... cấp Tai Nạn trung tự!

Chỉ là chủng tộc nhím biển này rõ ràng rất khác với sinh vật siêu nhiên khác, con nhím biển Hoàng Kim này tựa hồ chỉ là một loại động vật mạnh mẽ mà thôi chứ không có chỉ số thông minh tương đương với nhân loại.

Có chút giống với con khủng long bạo chúa trong viện bảo tàng huyền bí kia...

Chương 427 - Thắng bại đã rõ

Sau khi bò lên bờ, nhím biển Hoàng Kim xác định mục tiêu rồi bò về phía kim tử tháp nhím biển.

Lần này không cảm nhận được Vệ Tô tồn tại, có lẽ đã không có ai tới ngăn cản nó hưởng dụng vật tế mĩ vị nữa rồi.

Sau đó, Ôn Văn đứng trong con đường nhỏ mà nó phải đi ngang qua, hơi thở cấp Tai Nạn trung tự không chút che giấu tỏa ra.

Nhím biển Hoàng Kim ngừng lại, trạng thái của nó nháy mắt thay đổi, trở nên cực kỳ nguy hiểm và cuồng bạo, nó đang ra oai với Ôn Văn.

Vệ Tô tuy đáng ghét nhưng thật sự không có uy hiếp, nhưng Ôn Văn thì khác, Ôn Văn có thể mang tới nguy hiểm tới tính mạng nó!

Đứng ở trước mặt thứ này, Ôn Văn mới cảm giác được cảm giác đè ép mà nó mang tới.

Một sinh vật to như một căn nhà, trên người toàn là cây giáo nhọn, còn tỏa ra hơi thở phú quý làm người ta có cảm giác đặc biệt chấn động.

Quái vật lớn hơn nó Ôn Văn đã từng gặp rồi, nhưng thân thể như được đổ đúc từ hoàng kim làm con quái vật này có một kiểu mị lực khác.

Ôn Văn chớp chớp mắt, sau đó rút thanh kiếm dài hàn băng.

“Trước thử một chút xem sao...”

Kiểm khí lạnh lẽo gào thét phóng tới nện vào trên người nhím biển Hoàng Kim, hơi lạnh bùng nổ đông kín toàn bộ mặt đất và phần gai nhọn của nhím biển tiếp xúc với mặt đất.

“Đòn tấn công này đã là quá chậm nhưng nó vẫn không tránh né, hiện giờ hẳn là nó không thể nhúc nhích được...”

Con người Ôn Văn hơi co rút, chỉ thấy gai nhọn của nhím biển Hoàng Kim hơi động một chút, chấn nát tất cả băng tuyết, sau đó thay đổi phương hướng bỏ nhào về phía Ôn Văn, giống như một chiếc xe lu nghiền nát tất cả mọi thứ ở trên đường!

“Lực phòng ngự thực mạnh, kiểm khí hàn băng của mình thế mà không lưu được chút dấu vết nào trên da nó... là có khả năng kháng đòn tấn công hệ băng hay chỉ đơn thuần là cứng rắn nhỉ.”

Ôn Văn thu lại kiếm hàn băng, lấy ra đá đánh lửa đặt bên miệng, sau đó búng tay một cái, dùng năng lực của dê yêu hút dưỡng khí, phả một hơi thở về phía nhím biển Hoàng Kim.

Ngọn lửa nóng rực giống như một con rồng lửa bao lấy nhím biển Hoàng Kim, toàn bộ con nhím biển Hoàng Kim trông giống như lò luyện.

Nhưng rất nhanh nhím biển Hoàng Kim đã xua tan ngọn lửa, sau đó chọt tăng tốc vọt tới bên cạnh Ôn Văn, một cây gai nhọn quét ngang tới.

Ôn Văn cố tình muốn thử sức của nó nên không tránh né, chỉ trực tiếp để găng tay Tai Ách xuất hiện, dùng tay mình chống đỡ gai nhọn kia.

Gai nhọn đập vào cánh tay Ôn Văn, trong vẻ mặt kinh ngạc của anh hắt anh bay ra ngoài, đập nát một tảng đá mới ngừng lại được.

Ôn Văn không chút tổn hại từ trong mớ đá nhảy ra, nhìn con nhím biển khổng lồ này, trong mắt lộ ra kinh dị.

“Thứ này không chỉ có lực phòng ngự mạnh đến biên thái mà sức cũng rất mạnh... có điều hành động của nó quá chậm, bằng không thật sự rất khó đối phó.”

...

Trong doanh trại Hiệp Hội Thợ Săn trên sườn núi, trước hai chiếc kính viễn vọng có hai nhân viên hỗ trợ quan sát thị trấn, có điều bởi vì sương mù nên bọn họ thật ra cũng không thấy được gì.

Ban đêm đám nhím biển sẽ phủ kín mặt đất, vì thế bọn họ họ chỉ có thể đóng quân trên ngọn núi nhỏ này.

Đột nhiên một nhân viên hỗ trợ cảm nhận được trong làn sương mù dày đặc kia tựa hồ có thứ gì đó va chạm kịch liệt, ngay cả làn sương mù cũng bị khuấy nhiễu, trong thị trấn nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Hắn vừa định ấn thiết bị cảnh báo thì đã bị đẩy nhẹ một cái, một nữ thợ săn mặc đồng phục bó sát người đặt mắt phải trước ống nhòm, sau đó trên mặt kính trước ống nhòm hiện lên một con mắt màu vàng ươm!

Lúc này năm thợ săn thủ ở nơi này toàn bộ đi ra khỏi phòng, vẻ mặt nghiêm nghị, bọn họ đã phát hiện hơi thở cường giả cấp Tai Nạn va chạm trước cả nhân viên hỗ trợ kia!

“Đỗ Tiểu Nhuyễn, tình huống bên đó thế nào?” Tiểu đội trưởng đội thợ săn có vóc người tam giác trầm giọng hỏi.

Ừm... thân hình của người này không phải tam giác ngược, thật sự là hình tam giác.

“Con nhím biển cấp Tai Nạn kia lại xuất hiện, chẳng qua lần này khác với trước kia, người chiến đấu với nó không phải bóng đen kia nữa mà là một cường giả cảnh giới Đồng Hóa xa lạ!”

Nữ thợ săn Đỗ Tiểu Nhuyễn dùng giọng nói mềm mại, ánh mắt của cô có thể nhìn thấu làn sương mù dày đặc kia.

Người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa xa lạ...

Vẻ mặt của Tôn Nhạc lại càng nghiêm nghị hơn: “Là người của chúng ta à?”

Đỗ Tiểu Nhuyễn do dự một chút mới nói: “Hắn là không phải, hiệp hội không tuyên bố nhiệm vụ nhím biển Hoàng Kim cho siêu thợ săn, hơn nữa hơi thở của người kia có chút đáng sợ, không giống người tốt.”

Mỗi ngày nhím biển Hoàng Kim sẽ lên bờ hai tiếng, cũng không phá hư thứ gì, hơn nữa theo tiểu đội chữa bệnh quan sát thì nó không có liên quan tới trận dịch bệnh này, thậm chí cũng vì nó nhiều lần lên bờ mà bệnh tình của bệnh nhân mới trì hoãn được một chút.

Vì thế sau khi báo tình huống xong, thái độ của cấp trên đối với con nhím biển kia là tạm thời không để ý tới, trước tiên quan sát tình huống.

Thịt trên mặt Tôn Nhạc nhồi nhét lại một chỗ, hấn chặt vật lấy điện thoại ra nói: “Có người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa xa lạ xuất hiện, chúng ta nhất định phải báo lên hiệp hội, chuyện này đã vượt qua phạm vi xử lý của chúng ta rồi.”

Tôn Nhạc vừa mới bấm số xong, đang chuẩn bị báo lên thì đã có một cuộc điện thoại gọi tới, nghe máy xong, về mặt Tôn Nhạc có chút quái dị nói: “Hiện giờ đã có siêu thợ săn nhận nhiệm vụ này rồi, hẳn là người siêu năng đang đánh với con nhím biển khổng lồ kia.

“Biệt hiệu của hắn là – Ngụy Thám!”

“Kiểu xuất hiện của người này thật kỳ lạ...” Đỗ Tiểu Nhuyễn than thở nói.

...

Sau khi phát hiện bóng dáng nhím biển Hoàng Kim thì Ôn Văn đã nhận nhiệm vụ này.

Nếu anh đã quyết định sử dụng thể chất quái vật thì tự nhiên không cần phải che giấu nữa.

Sau khi cứng đối cứng với con nhím biển Hoàng Kim này vài lần, trên người Ôn Văn đã dính đầy bụi bẩn, mà con nhím biển Hoàng Kim kia thì không có chút tổn hại nào!

Lớp xác ngoài của nó quả thực đã mạnh tới độ biến thái, phần lớn đòn tấn công của Ôn Văn không có tác dụng với nó.

Có điều nó cũng không phải vô địch, nói đến cùng thì nó cũng chỉ là một con nhím biển mà thôi.

Trải qua trận chiến chính diện trước đó, Ôn Văn đã nắm rõ toàn bộ đặc tính của con nhím biển này, tuy khó chơi nhưng cũng không phải không có cách nào đối phó, anh không phải

loại gà bệnh như tên Vệ Tô kia, giết một con nhím biển mà hơn mười ngày cũng không làm được.

Sợi tóc đen ở sau đầu Ôn Văn bắt đầu dài ra, có điều không trực tiếp tấn công con nhím biển này mà lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng, giống như đang bện thành một cái lưới lớn.

Với chỉ số thông minh của nhím biển Hoàng Kim thì chưa đủ để phát hiện âm mưu của Ôn Văn, nó vẫn như cũ công kênh lao tới chỗ Ôn Văn, dùng gai nhọn mạnh mẽ của mình phá hỏng địa hình.

Sau khi Ôn Văn bố trí xong xuôi thì không né nữa, anh đứng trước mặt nhím biển Hoàng Kim, cười lạnh nhìn nó.

Nhím biển Hoàng Kim lao thẳng tới chỗ Ôn Văn, nhưng lao lao một hồi thì nó dừng lại, bất động.

Cũng không phải nó muốn dừng lại, mà là mỗi gai nhọn trên người nó đều bị tóc đen quấy lầy, mớ tóc đen này đã làm nhím biển không lò không thể động đậy!

Sức của Ôn Văn có chút chênh lệch với con nhím biển này, nhưng trời buộc mà Ôn Văn dùng để trời con nhím biển này lại thì không phải sức của chính anh!

Tóc đen quấn quanh núi đá, cây cối, phòng ốc ở xung quanh, thậm chí là chui vào trong mặt đất rồi chui ra, tạo thành một cái lưới lớn không thể nào rung chuyển buộc chặt trên người nhím biển.

Nhím biển muốn cựa quậy, muốn kéo đứt sợi tóc cứng rắn của Ôn Văn thì cần phải có sức lay chuyển hết mọi thứ xung quanh.

Hiện giờ, thắng bại đã rõ!

Chương 428 - Uống canh vàng đi nào

Có điều rất nhanh, Ôn Văn phát hiện như thế có lẽ không ổn thỏa.

Nhím biển Hoàng Kim giống như phát cuồng bắt đầu kịch liệt giãy giụa, từ thân thể tròn vo kia bộc phát ra sức chiến đấu

mạnh mẽ hơn lúc chiến đấu với Ôn Văn.

Núi đá bắt đầu chấn động, gốc đại thụ cũng oằn xuống, phòng ốc xuất hiện khe nứt, mặt đất nứt ra như bị động đất!

Thứ này thế mà lại có thể dựa vào sức của mình kéo ngã nhiều thứ ở xung quanh như vậy!

Ôn Văn biết không thể kéo dài nữa, hiện giờ phải xử lý thứ này, bằng không nó sẽ trở nên rất khó đối phó.

Vì thế Ôn Văn đưa tay dùng sức ấn xuống, để mũi nhọn của tóc chui xuống đất rồi chuyển dời tới dưới thân nhím biển chui lên.

Da của con nhím biển Hoàng Kim này không thể phá vỡ, thế nhưng phần mặt của nó thì chính là phần hướng xuống dưới, nơi đó có miệng và cơ quan bài tiết của nó!

Sinh vật cho dù mạnh mẽ đến cỡ nào thì miệng và cơ quan bài tiết cũng sẽ không cứng như lớp da!

Ôn Văn không thể nhắc thứ này lên, vì thế sẽ từ dưới đất tiến vào trong cơ thể nó!

Tóc đen chen lấn theo lỗ thủng nhỏ chui vào bên trong cơ thể quái vật to lớn, tách tất cả các mô bên trong cơ thể nó ra khỏi lớp vỏ gai cứng, nhím biển Hoàng Kim yếu ớt ngừng lại, hiện giờ nó đã không thể cứu vãn được nữa rồi.

Đợi đến khi hành động của nó hoàn toàn ngừng lại, Ôn Văn lật con nhím biển khổng lồ này lên, dùng lưỡi dao ô uest, cố gắng nạy phần da hơi mềm ở phần bụng nó.

Mặc dù sau khi nó chết đi thì lớp da đã trở nên mềm hơn nhưng chỉ cắt một vòng cũng làm Ôn Văn mệt mỏi, thứ này thật sự quá cứng.

Sau khi mở ra xong, Ôn Văn điều khiển tóc đen từ trong cơ thể nó lấy ra một khối mô trong suốt to bằng nắm tay.

Trong phần mô trong suốt này có hơn mười mảnh nhỏ tròn bẹp màu trắng!

“Nếu Vệ Tô không gạt mình thì đây rất có thể chính là thuốc vạn năng có thể chữa trị tất cả bệnh tật...”

Trước đó Ôn Văn không sử dụng bạo lực đánh chết con nhím biển này cũng vì sợ làm hỏng mớ thuốc này, bằng không không quản là Vô Danh kiếm pháp cắt nhỏ hay sức mạnh phá hoại của Hủ Huyết Giả đều có thể phá nát lớp da của con nhím biển này.

Sau khi lấy được thuốc vạn năng, Ôn Văn đơn giản suy tính một chút, sau đó cắt đứt mớ tóc dài, biến về dáng vẻ tóc ngắn như trước.

Nơi mà phần tóc này tấn công trước đó chính là cơ quan bài tiết của con nhím biển này, Ôn Văn không muốn vác mái tóc như thế đi tới đi lui.

Sau đó Ôn Văn liếm liếm môi, tham lam nhìn nhím biển Hoàng Kim, một con quái vật to lớn như vậy, khắp người đều là bảo bối, chỉ lấy đi thuốc vạn năng là quá lãng phí.

Vì thế Ôn Văn tốn một phen sức lực thật lớn nhổ mớ gai nhọn kia đi, tính toán dùng chúng để chế tạo vũ khí, mấy trăm cây gai nhọn này đều là nguyên liệu thượng hạng.

Sau khi thu mớ gai này xong, Ôn Văn đã mệt tới thở hồng hộc, vì thế anh kích hoạt bầy rập sớm đã sắp xếp trong tầng hầm, tia điện óng ánh bùng nổ dưới tầng hầm, hoàn toàn phá hủy nghi thức kia.

Nhím biển Hoàng Kim đã chết, nghi thức cũng bị phá hỏng, nhím biển trên đảo nhỏ bắt đầu quay trở về biển, sương mù cũng dần dần tiêu tan.

Nhìn thấy những biến hóa này, nhóm thợ săn hiểu được trận chiến bên kia đã kết thúc.

Vì thế Tôn Nhạc liền dẫn theo Đỗ Tiểu Nhuyễn và một vài nhân viên hỗ trợ đi thẳng tới nơi Ôn Văn chiến đấu, mà ba người khác thì ở lại bảo vệ đội chữa bệnh.

Đơn giản nghỉ ngơi hơn ba mươi giây, đã không còn thở hồng hộc nữa, Ôn Văn bắt đầu xử lý con nhím biển này.

Trên người nhím biển đều là bảo bối, nhưng cũng có nhiều thứ không thể dùng để ăn, sau khi dọn sạch sẽ mớ nội tạng không thể ăn kia, Ôn Văn bắt đầu dùng khả năng khống chế nước rưới vào trong con nhím biển này.

Sau khi rót đầy nước, Ôn Văn dùng một cái gai nhọn trộn đều mọi thứ bên trong, biến chúng thành nước canh màu vàng nhạt.

Sau đó Ôn Văn lấy phần mô trong suốt kia ra, đếm thử thì phát hiện có mười bốn viên thuốc vạn năng, tính toán một chút rồi anh lấy ra sáu mảnh cất đi.

“Sáu mảnh đủ cho cho tôi dùng rồi, số còn lại... phải xem vận may của các người vậy.”

Căn cứ vào truyền thuyết địa phương, trận ôn dịch trước kia chính là nhờ vào ăn thịt nhím biển Hoàng Kim mới có thể chữa khỏi.

Cho nên số nước canh vàng nhạt trong xác con nhím biển thật to kia và tám viên thuốc vạn năng này chính là thuốc mà Ôn Văn dùng để điều trị ôn dịch!

...

Lúc Ôn Văn xử lý xong mọi chuyện, Tôn Nhạc và Đỗ Tiểu Nhuyễn mới lững thững tới.

Vừa tới nơi thì nhìn thấy Ôn Văn bạo lực bóp cằm mở miệng một người bệnh đang kịch liệt giãy giụa, rót một chén chất lỏng màu vàng vào miệng đối phương.

Vừa hành động hung ác vừa lầm bầm: “Uống canh vàng đi nào, có thể trừ dịch bệnh đấy, tin tao thì hết bệnh, lừa mày là con chó nhỏ...”

“Dừng tay, anh đang làm cái gì thế hả?”

Đỗ Tiểu Nhuyễn muốn cản Ôn Văn lại, thế nhưng Ôn Văn đã rót chén canh khả nghi kia vào trong miệng người đàn ông này, thấy khí chất tà ác của Ôn Văn, phản ứng đầu tiên của Đỗ Tiểu Nhuyễn là Ôn Văn đang dùng người dân vô tội của thị trấn để thử nghiệm.

“Câm miệng, nhìn là được rồi.”

Ôn Văn lấy ra giấy chứng nhận siêu thị sẵn lắc lư trước mắt bọn họ một phen, hai người chỉ có thể đè nén nghi ngờ trong lòng, nhìn Ôn Văn hành động.

Người bị nhiễm bệnh kia uống xong canh vàng của Ôn Văn thì bắt đầu ho sặc sụa một trận, sau đó thì nôn mửa kịch liệt.

Nôn ra chủ yếu là chất lỏng tanh hôi màu đỏ thẫm, trong chất lỏng đó có cả tuyến sinh dục màu vàng của nhím biển.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Tôn Nhạc vẫn như bình thường, mà sắc mặt Đỗ Tiểu Nhụy thì đã trắng bệch, cho dù đã đóng giữ ở nơi này khá lâu nhưng cô vẫn không quá thích ứng với trường hợp này.

Trong quá trình nôn mửa, gai nhọn trên người bắt đầu rút đi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ vài phút sau thì diện tích nhím biển hóa trên người hẳn chỉ còn lại khoảng một phần hai, bộ phận bị nhím biển hóa trông cũng có vẻ nhẹ hơn trước rất nhiều!

“Quả nhiên công hiệu, cũng không uổng phí tám viên thuốc vạn năng của mình.”

Ôn Văn thở dài một hơi, nếu thật sự có hiệu quả thì lời của Vệ Tô nói chính là thật.

Thứ cho người đàn ông này uống là bột phần của mảnh thuốc mà Ôn Văn đã cạo rời trộn với một ít canh vàng, anh muốn thử nghiệm trước khi điều trị quy mô lớn.

Sau khi xác thực là có hiệu quả, Ôn Văn lại cho người đàn ông này uống thêm một chén, lần này phản ứng của ông ta không còn kịch liệt như thế, phần nhím biển hóa trên người cũng chỉ héo rút một chút mà thôi.

“Xem ra hiệu lực của thuốc chỉ được như thế, cho dù dùng nhiều hơn cũng không có hiệu quả.”

Sau khi xác nhận hiệu quả điều trị, Ôn Văn dùng sức mạnh của Hủ Huyết Giả nghiền nát cả tám viên thuốc vạn năng lẫn phần mô trong suốt kia, sau đó rắc vào trong số nước canh nhím biển, khuấy đều.

Sau đó nói với Tôn Nhạc và Đỗ Tiểu Nhụy ngờ ngạc đứng bên cạnh: “Nhím biển Hoàng Kim đã chết, nghi thức hấp dẫn nhím biển cũng đã bị tôi phá hư, lúc trời tối nhím biển sẽ không tiếp tục xuất hiện nữa.”

“Hiện giờ tranh thủ thời gian phái người tới chia nước canh này cho người bệnh trong thị trấn, đảm bảo mỗi người đều có thể uống ít nhất là một chén, như vậy một số bệnh nhân có lẽ sẽ được trị khỏi...”

Chương 429 - Kiểm tra dược hiệu

Tôn Nhạc báo tình huống bên này về doanh trại, sau đó người của tiểu đội chữa bệnh được rất nhiều nhân viên hỗ trợ và ba thợ săn hộ tống chạy tới chỗ Ôn Văn.

Vị bác sĩ già kiểm tra phản ứng của bệnh nhân đã uống món canh vàng kia, sau đó hơn hai trăm nhân viên hỗ trợ nhanh chóng hành động, cầm đủ loại vật chứa như chai lọ bắt đầu phát nước canh cho từng nhà.

Bởi vì không biết hiệu quả của nhím biển có theo thời gian mà biến mất hay không nên nhóm nhân viên hoạt động nhanh chóng hành động, trước lúc hừng đông đã hoàn thành việc phát nước canh.

Cũng may là nhóm người bệnh này vào ban đêm khá lý trí, biết nhóm nhân viên hỗ trợ cũng vì tốt cho mình nên mới có thể hoàn thành công việc nhanh như thế.

Món canh nhím biển này có hiệu quả rất tốt, người bị nhiễm bệnh không nghiêm trọng có thể khỏi hẳn ngay lập tức.

Mà số ít người bệnh đặc biệt nghiêm trọng thì số gai nhọn trên người cũng giảm đi hơn phân nửa, đồng thời ngừng chuyển biến xấu, tình trạng này thì sẽ có đủ thời gian cho đội chữa bệnh điều trị cho bọn họ.

Trải qua công tác thống kê thì số người còn mắc hội chứng nhím biển chỉ còn lại không tới ba trăm người, số còn lại đều thoát khỏi chứng bệnh kinh khủng này.

Nhóm nhân viên hỗ trợ đưa ba trăm người bệnh này lên núi, làm trung tâm y tế tạm thời để tiến hành điều trị ba trăm bệnh nhân còn lại.

Trước đó có tới mấy ngàn người bệnh, nhóm nhân viên hỗ trợ thật sự không đủ nhân lực, nhưng bây giờ chỉ còn lại ba trăm, không thể mặc kệ họ ở trong trấn nữa.

Nhìn ba trăm người còn lại, Ôn Văn tin tưởng chỉ cần mình hiến ra sáu mảnh thuốc còn lại thì khẳng định có thể trị hết cho bọn họ.

Nhưng Ôn Văn từ bỏ tám mảnh thuốc vạn năng đã là quá tốt bụng rồi, sáu mảnh còn lại anh muốn để mình dùng trong lúc khẩn cấp, anh sẽ không lạnh lùng vô tình với người chịu khổ nhưng cũng sẽ không moi ra hết vốn của mình để giúp người khác.

Huống chi bệnh của bọn họ đã bị kèm chế, Ôn Văn tin tưởng đội chữa bệnh có năng lực trị hết cho những người còn lại, chuyện kế tiếp Ôn Văn không xen vào, bởi vì trong vấn đề này thì những người này chuyên nghiệp hơn anh rất nhiều.

Anh ở lại doanh trại, chờ đến khi tình huống của bệnh nhân chuyển biến tốt thì anh sẽ rời khỏi nơi này.

Điều kiện ở nơi này rất tốt, nhưng dù sao cũng là xây dựng lâm thời, không có phòng WC riêng nên Ôn Văn có hơi khó chịu, anh chỉ có thể đóng kỹ cửa rồi tiến vào trong trạm thu nhận.

Cầm sáu mảnh thuốc vạn năng, Ôn Văn tìm tới chỗ Vệ Tô, đưa mảnh thuốc cho hắn xem.

“Thuốc vạn năng trong ký ức của mày chính là mấy thứ này à?”

Nhìn thấy sáu mảnh tròn nhỏ kia, Vệ Tô ngay lập tức tiến tới trước cửa phòng giam, ánh mắt lộ ra sự khao khát.

Hiện giờ Vệ Tô vẫn còn canh cánh trong lòng về chuyện tướng mạo của mình, nếu như có thể thoát khỏi dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ này, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì.

“Nhìn dáng vẻ mày kích động như thế, thứ này có lẽ là thật, mày có muốn không?”

“Muốn!” Vệ Tô vội vàng gật đầu nói.

Ôn Văn lộ ra nụ cười mỉm như ác ma, nói với Vệ Tô: “Vây mày cần phải trả cái giá tương đương!”

Tiếp đó Ôn Văn một lần nữa tiến hành tra hỏi Vệ Tô, trọng điểm lần tra hỏi này có liên quan tới Ngô Vọng. Ôn Văn muốn

biết tất cả những gì liên quan tới Ngô Vọng ở trong đầu hắn!

Lai lịch, năng lực, giao tiếp, đồ đạc của Ngô Vọng, Ôn Văn muốn biết toàn bộ!

Tón ba tiếng đồng hồ Ôn Văn mới moi hết được đầu óc Vệ Tô, nhìn xấp tài liệu trong tay, Ôn Văn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Ký ức của Ngô Vọng quá lẻ tẻ, muốn lấy được tin tức quan trọng từ đó có hơi khó khăn, có điều ít nhất Ôn Văn cũng biết Ngô Vọng là một tên siêu năng giàu chảy mỡ!

Trong tay hắn có ít nhất hơn chục món vật thu nhận hữu dụng, còn những món ly kỳ cổ quái khác thì nhiều vô số kể!

So với Ngô Vọng, Ôn Văn trông khá là nghèo nàn, nếu có thể cướp hàng của tên này...

Ngẫm tới cảnh tượng đó thôi cũng thấy thực tuyệt vời, nhưng Ôn Văn vẫn đứng lúc ngừng lại lòng tham của mình, tên kia đang bị thành phố nước Oye đuổi bắt, Ôn Văn không muốn rước họa vào thân.

Sau khi có được toàn bộ tin tức, Ôn Văn trông xiềng xích vào người Vệ Tô, sau đó Vệ Tô vẫn khuất phục dưới ma trảo của Ôn Văn, không còn ngày xuất hiện nữa.

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn trông xích cho nhân loại, cảm giác cũng không khác biệt gì với trông xích cho quái vật, mà Vệ Tô với thân phận con người khi chấp hành nhiệm vụ sẽ càng thuận tiện hơn.

Sau khi tạm thời ép khô giá trị của Vệ Tô, Ôn Văn lấy ra một mảnh thuốc vụn năng ném cho hắn.

Vệ Tô chụp lấy rồi lập tức nuốt vào, đại khái qua khoảng ba mươi giây thì vẻ mặt bắt đầu biến đổi, hắn bắt đầu gãi cơ thể mình, giống như khó có thể chịu được đau đớn vậy.

“Dược hiệu sẽ phát tán trong vòng ba mươi giây, mặt khác khi uống thuốc thì sẽ có đau đớn kịch liệt.”

Ôn Văn nhớ kỹ toàn bộ quá trình Vệ Tô ăn mảnh thuốc kia, sau khi hiểu rõ quá trình, lúc dùng thuốc sẽ không sợ có phiền phức không cần thiết.

Cho Vệ Tô mảnh thuốc kia không phải vì thiện tâm, mục đích lớn hơn là vì kiểm tra dược hiệu.

Mảnh thuốc này và hỗn hợp nhím biển Hoàng Kim có thể trị được bệnh của người dân thị trấn, nhưng có lẽ đó là hiệu quả của canh nhím biển, cũng có thể là tác dụng hỗn hợp của mảnh thuốc và nhím biển, hoàn toàn không thể chứng minh đây là thuốc vạn năng.

Ôn Văn sẽ không tùy tiện nhét một thứ mình không hiểu rõ vào miệng, vì thế phải để Vệ Tô dùng thử một lần.

Vệ Tô đau đớn kéo dài suốt mấy phút, lớp da màu đen trên người cấp tốc thoái hóa thành làn da bình thường, hình dạng cũng trở nên rõ ràng hơn, Ôn Văn đối chiếu với thông tin trong thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn một phen, xác định đây chính là bản thân Vệ Tô.

Có điều lúc cả người Vệ Tô đen kịt thì không mặc quần áo, cho nên bây giờ...

Ôn Văn lịch sự quay người sang chỗ khác, phân phó một ngục tốt mang quần áo tới cho Vệ Tô, kỳ thực cơ thể đàn ông thì không có việc gì phải né tránh, nhưng bộ dáng của Vệ Tô có hơi cay mắt.

Cho dù là người siêu năng nhưng chỉ chơi game mãi không rèn luyện thì cũng sẽ biến thành một kẻ béo phì, sau khi trở nên đen kịt hẳn lại còn bôn ba nên trên người tích không ít ghét bản.

Khi còn là da màu đen thì không thấy được những thứ dơ bẩn kia, nhưng sau khi khôi phục bình thường... dù sao thì Ôn Văn cũng không nhìn nổi.

Nếu Vệ Tô thành công thì chứng minh năm mảnh thuốc còn lại trong tay Ôn Văn quả thực chính là thuốc vạn năng có thể trị hết bất cứ bệnh tật nào, cũng có thể giúp Ôn Văn giải quyết được năm lần phiền phức lớn.

Đột nhiên Ôn Văn có chút tiếc nuối tám mảnh thuốc đã ném vào trong canh nhím biển, nếu như bây giờ trong tay có tổng cộng mười ba mảnh thì tốt biết bao nhiêu...

Có điều Ôn Văn cũng chỉ tiếc một chút mà thôi chứ không hối hận, nếu là dùng để cứu người thì không lãng phí.

Đang chuẩn bị bỏ thuốc vào trong hộp, Ôn Văn nhìn mấy viên thuốc nhỏ trong tay, đột nhiên hơi sững sốt, anh có chút muốn uống thuốc!

“Khát vọng này từ đâu mà có, giống như cơ thể mình rất cần loại thuốc này vậy...”

Loại cảm dỗ này không quá mãnh liệt nhưng lại làm Ôn Văn rất chú ý, vì thế anh gọi vài ngục tốt tới, đưa viên thuốc tới trước mặt bọn họ.

Ôn Văn không nói cho bọn họ biết đây là gì, muốn xem thử xem bọn họ có phản ứng gì với mảnh thuốc nhỏ này.

Kết quả ngục tốt có thương tích bệnh tật đều có cảm giác muốn uống thuốc, mà ngục tốt có cơ thể khỏe mạnh thì không có chút phản ứng nào.

Này có phải có ý nghĩa là trong cơ thể mình có vấn đề mà mình không biết không?”

Chương 430 - Năng lực thức tỉnh!

Trên người mình có khả năng có bệnh ẩn làm Ôn Văn giống như bị nghẹn lại ở cổ họng.

Có vấn đề không đáng sợ, đáng sợ là anh căn bản không biết mình có vấn đề, cơ thể Ôn Văn giống như một siêu nhân vậy, bệnh tật bình thường căn bản không thể xuất hiện.

Hơn nữa trên người anh ngay cả một vết sẹo cũng không có, cũng không có khả năng vì ngoại thương mà muốn uống thuốc.

Trong lúc do dự, Ôn Văn vẫn nuốt một viên thuốc, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng chuyển sang trạng thái ngục độc Tai Nạn bất cứ khi nào.

Chỉ cần thuốc vạn năng có vấn đề thì anh có thể lập tức chuyển sang trạng thái ngục độc Tai Nạn, sức mạnh cấp Tai Biến có thể trấn áp bất cứ điều dị thường nào.

Chờ đợi ba mươi giây, dược hiệu bắt đầu phát tác, Ôn Văn cũng không cảm nhận được đau đớn giống như Vệ Tô.

Dược hiệu giống như hóa thành một dòng nước tấn công vào lớp lá chắn nào đó trong cơ thể Ôn Văn, nó chính là lớp lá chắn đã ngăn cản Ôn Văn thức tỉnh trước đó!

Thứ cản trở Ôn Văn thức tỉnh kiên cố như một tấm thép, mà thuốc vạn năng thì hóa thành dòng nước axit mạnh mẽ!

Lá chắc bèn chắc không thể nào phá vỡ kia đang dần dần tan rã.

Ôn Văn tròng to mắt, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, anh đang đau đầu không tìm ra cơ hội thức tỉnh, thế mà sau khi giải quyết dịch bệnh thì nó lại tự tìm tới cửa!

Có điều Ôn Văn cũng thực nghi hoặc, dược hiệu đang tấn công lá chắn này, tức là nó cho rằng lá chắn này là có hại với cơ thể, Ôn Văn chưa từng nghe nói tới loại tật ẩn này.

Hơn nữa thực rõ ràng, Ôn Duệ chính là một người siêu năng, như vậy thân là con hấn, đáng lý ra anh không nên gặp vấn đề này mới phải.

Có điều bây giờ hết thấy vấn đề đều có thể gạt qua một bên, hiện giờ vấn đề mà Ôn Văn quan tâm nhất chính là chuyện thức tỉnh!

Dược hiệu giằng co chấn động lá chắn năm phút đồng hồ, lá chắn đã bắt đầu buông lỏng nhưng khi đó dược liệu mơ hồ có chút mất đi sức lực, cũng vì thế mà lá chắn vốn bắt đầu buông lỏng lại chậm rãi khôi phục!

Ôn Văn cắn răng lại nuốt một viên thuốc vạn năng, bỏ qua cơ hội lần này thì anh không chỉ thất bại mà còn lãng phí mất một viên thuốc vạn năng.

Sau khi viên thuốc thứ hai tiến vào trong bụng, dược hiệu thoáng chốc trở nên mãnh liệt, lá chắn vốn lung lay sắp đổ kia bị công phá, số dược hiệu còn lại bắt đầu cọ rửa cơ thể Ôn Văn, giải quyết đi một ít vấn đề nhỏ không thể gọi là bệnh tật.

Có nghĩa là Ôn Văn đã không còn bị bệnh ẩn quấy nhiễu, hơn nữa cũng không có ai có thể ngăn cản Ôn Văn thức tỉnh siêu năng lực nữa!

Ôn Văn hưng phấn mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, tìm kiếm vụ án thích hợp với mình.

“Kể tiếp có lẽ mình nên tìm một vụ án đặc biệt kích thích năng lực của mình thức tỉnh, gần giống với vụ án nhím biển này thì...”

Tìm kiếm được phân nửa thì thiết bị đầu cuối siêu thợ săn trong tay Ôn Văn rơi xuống, con người phóng đại.

Một nguồn năng lượng tràn đầy ác ý theo phần lá chắn bị thuốc vụn năng mở ra tiến vào trong cơ thể Ôn Văn, lan ra khắp toàn thân.

Trong điều kiện không có bất cứ kích thích nào, năng lực của Ôn Văn tự nhiên thức tỉnh.

Nhưng năng lực này tựa hồ có chút không đúng, lý trí của Ôn Văn đang nhanh chóng biến mất, nó rất giống với trạng thái khi anh bị mất không chế, nhưng mức độ sức mạnh thì không chỉ mạnh hơn gấp mười mà thôi.

Ánh mắt của Ôn Văn trở nên đỏ bừng, làn khí màu đỏ từ khắp mọi nơi trên cơ thể hắt tỏa ra, từ xa nhìn lại trông Ôn Văn giống như một ấm nước đang tỏa ra hơi nước màu đỏ, làn sương màu đỏ này cùng loại với cuồng khí nhưng lại càng tàn bạo và điên cuồng hơn, lại càng không có nguyên tắc hơn.

Ôn Văn thậm chí không kịp dùng sức mạnh ngục đốc Tai Nạn thì đã hoàn toàn mất đi lý trí rồi.

Hiện giờ ở trong đầu anh chỉ còn một suy nghĩ, đó chính là giết chóc.

Người, quái vật, quỷ hồn, không quản là thứ gì, anh chỉ muốn tiêu diệt những thứ có ý thức.

Sau khi không còn ý thức nữa, Ôn Văn không biết mình đã làm sao mở cửa phòng giam, vì thế anh theo bản năng đi tới phòng của nhóm ngục tốt.

Trực giác bảo cho anh biết, nơi đó có nhân loại yếu ớt mà anh có thể vui đùa và giết chóc.

Nơi Ôn Văn đi qua đều lưu lại vết chân màu đỏ, mà vết chân này cũng đang tỏa ra làn sương màu đỏ chẳng lành, làm đám quái vật trong phòng giam hai bên vô thức rời hành lang thật xa.

Một bước, một bước...

Càng tới gần thì vẻ mặt Ôn Văn càng dữ tợn, ngón tay của Ôn Văn xòe rộng một cách mất tự nhiên, trên mặt là nụ cười vượn vẹo, nước bọt hòa lẫn với máu nhỏ xuống.

Nhân viên quản lý khu Tai Họa, người đàn ông kim loại mặc vest kia nháy mắt xuất hiện bên cạnh Ôn Văn, trên mặt là biểu tình kinh hãi.

Sức mạnh trên người Ôn Văn mặc dù không mạnh nhưng sự điên rồ cuồng loạn của anh lại làm người đàn ông kim loại mặc vest theo bản năng cảm thấy uy hiếp, mà ẩn bên dưới dáng vẻ điên cuồng kia chính là dự vọng giết chóc lạnh như băng.

Ôn Văn hiện giờ rất nguy hiểm!

Người đàn ông kim loại mặc vest có năng lực ngăn cản Ôn Văn hiện giờ, nhưng hẳn không có cách nào ra tay với Ôn Văn, bởi vì Ôn Văn là người có quyền lực cao nhất trong trạm thu nhận, hẳn không thể dùng vũ lực tấn công Ôn Văn.

Đi được một đoạn đường thì Ôn Văn đã tìm được đám ngục tốt kia, lúc này bọn họ vẫn đang làm việc, không hề hay biết có một kẻ điên khát máu đang nhắm tới mình.

Nhìn thấy Ôn Văn từng bước từng bước đi về phía mình, nhóm ngục tốt ngừng việc lại, nhìn dáng vẻ điên cuồng của Ôn Văn thì sợ tới tê cả da đầu nhưng chỉ có thể cung kính cúi chào.

Bọn họ chỉ là người thường, cũng không biết trên người Ôn Văn đang xảy ra chuyện gì, chỉ cho rằng Ôn Văn lại đang phát điên.

Ôn Văn bước một đánh giá đám ngục tốt này, trong mắt tràn đầy dự vọng vượn vẹo, Cai Ngục Số Một ngẩng đầu lên liếc nhìn Ôn Văn một cái, sau đó sững sờ.

Một nháy mắt đó, hẳn nhìn thấy cảnh tượng mình tử vong!

Hiện giờ thứ đang điều khiển Ôn Văn chính là siêu năng lực thuộc về chính anh mà anh vẫn luôn tìm kiếm, sức mạnh điên cuồng giết chóc!

Năng lực này một khi bắt đầu sử dụng, nếu không hoàn thành giết chóc thì sẽ không thể khôi phục lý trí, sau khi hoàn thành

giết chóc thì suy nghĩ sẽ trở nên rõ ràng hơn, sức mạnh cũng trở nên mạnh mẽ và đơn thuần hơn, nhưng đồng thời thì dục vọng giết chóc cũng sẽ trở nên mãnh liệt hơn!

Trước đây Ôn Duệ nhìn ra được Ôn Văn giống như mình, có tư chất nguy hiểm này nên mới tìm cách bịt kín con đường trở thành người siêu năng của Ôn Văn.

Nhưng bây giờ con đường này lại bị chính Ôn Văn mở ra!

...

Trong phòng sách cổ xưa, Ôn Duệ ngồi bên cửa sổ cầm một quyển sách chăm chú đọc, ánh đèn dầu lò mờ chiếu sáng gương mặt hấn, tạo nên một cảm giác đặc biệt.

Đột nhiên tay Ôn Duệ run một cái, quyển sách vừa dày vừa nặng rơi xuống mặt đất, kẻ cuồng sách như hấn thế mà lại không lập tức nhặt lên.

“Thuật thức đã bị giải, cậu ta thức tỉnh năng lực sao?”

“Tức là, năng lực mà cậu ta biểu lộ trước đó không phải năng lực của bản thân cậu ta, chỉ là mượn sức ngoại vật...”

Sau khi sững sờ hai phút, khóe miệng Ôn Duệ nhếch lên: “Thú vị, đúng là thú vị, lần này có người gặp xui xẻo rồi, mình đúng là có chút hoài niệm ngày tháng đó.”

“Cậu nhất định sẽ hối hận vì đã thức tỉnh năng lực, có điều đây là lựa chọn của cậu, phải do cậu gánh vác.”

“Nhưng tôi khá hiếu kỳ với bí mật trên người cậu, trước đó sức mạnh mà cậu biểu hiện không phải sức mạnh mà vật thu nhận bình thường có thể làm được...”

Dần dần bầu không khí trong phòng sách trở nên quý dị, biểu cảm trên mặt Ôn Duệ rõ ràng rất bình thường nhưng không hiểu sao lại làm người ta cảm thấy ớn lạnh.

Muốn ức chế dục vọng giết chóc chỉ có một cách, chính là tìm kiếm dục vọng càng mãnh liệt hơn để thay thế nó, mà Ôn Duệ đã chọn học tập!

Trong ham muốn học tập này, không có gì mà hấn không thể từ bỏ!

[end 430]

Chương 431 - Cung điện Hắc Thạch

Ôn Văn đưa tay nắm Cai Ngục Số Một là mặt theo, xách hẳn lên, liếm môi suy nghĩ xem nên xử lý hẳn như thế nào.

Trên mặt đất đã nằm một cái xác không còn hình người, nó thuộc về một cai ngục, hẳn là người bị hại đầu tiên của Ôn Văn, bởi vì hẳn là người đầu tiên sớ tới kêu thành tiếng.

Cai Ngục Số Một bị Ôn Văn xách lên thì sớ tới không thể suy nghĩ, nước tiểu cũng vãi ra, bình thường Ôn Văn nhất định sẽ rất ghét bỏ, nhưng bây giờ anh rất hưởng thụ dáng vẻ này.

Mí mắt phải Ôn Văn giật liên hồi, đây là bản thân Ôn Văn phản kháng không muốn mất không chế, thế nhưng sự phản kháng bình thường có thể kiểm chế sự biến thái của mình mà hiện giờ chỉ có thể làm mí mắt run rẩy một chút.

Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì Ôn Văn sẽ luôn trầm mê trong giết chóc, thẳng đến khi anh tự hủy diệt, có lẽ tìm được đục vọng mới.

Ngay lúc này dị biến sinh ra, áo choàng ngục đóc Tai Nạn đột nhiên khoác lên người Ôn Văn, năng lượng màu đen nồng đậm hóa thành thực chất xua tan đi làn khí đỏ trên người Ôn Văn, đồng thời trói chặt Ôn Văn lại.

Găng tai Tai Ách tự xuất hiện, phần màu đen cũng lan rộng ra, cuối cùng lan khắp toàn thân Ôn Văn, làm Ôn Văn trông giống như đang mặc một bộ đồ bó sát người màu đen.

Làn khí đỏ kia đang kịch liệt phản kháng lại sức mạnh màu đen nhưng không có chút tác dụng gì, chỉ có thể chậm rãi bị tiêu diệt.

Ở sâu trong linh hồn Ôn Văn có một vị trí đặc biệt, đó là căn nguyên năng lực của người siêu năng, là nơi ở của tàn linh vị cường giả có thể khiến cho người siêu năng nhận được năng lực.

Lúc này ở nơi này giống như một hang động máu thịt, một con quái vật khổng lồ màu đỏ đang huênh hoang cười phá lên mà không có chút ý nghĩa nào, nó chính là tàn linh tượng trưng cho siêu năng lực của Ôn Văn!

Quái vật đó thân cao mười mét, ba đầu bảy tay mười ba chân, phía sau là chi chít những cái đuôi màu đỏ, trên mỗi gương mặt đều có biểu cảm giống nhau – đáng cười điên cuồng vụn vẹo!

Ở trên người nó không tìm được bất cứ mỹ cảm cân đối nào, nó giống như một sinh vật bị ghép nối lung lung, màu đỏ trên người nó không phải màu da mà là vì không có da!

Trước khi nó chết, nó là một kẻ ca hát trong thần điện ở vùng đất Hư Vô hoang vắng, nhiệm vụ duy nhất của nó chính là cả ngày lẫn đêm dùng giọng hát khàn đặc khó nghe của mình hát một ca khúc khó nghe không có ý nghĩa.

Người bình thường chỉ cần nghe thấy ca khúc này sẽ nổi điên, là khúc nhạc ru cho sự tồn tại đang say ngủ ở sâu trong điện thần, có thể cố gắng kéo dài thời gian ngủ say của sự tồn tại đó.

Trong tòa thần điện khổng lồ đó, nó cũng không phải là sự tồn tại đặc biệt, kẻ có thể hát như nó có tới mấy vạn người ở đó, là một chủng tộc có thể tìm thấy ở mọi nơi trong thế giới thần điện đó.

Mà sự tồn tại ngủ say kia không có tên, không có tư suy, không có thân thể và linh hồn cố định, nhưng trong thế giới đó không có người nào chủng tộc nào có thể bỏ qua sự tồn tại của Thần!

Bởi vì khi một ngày nào đó Thần thức tỉnh khỏi cơn ngủ say thì sẽ chủ động phá hủy tất cả sinh mệnh và vật chất mà mình có thể tìm thấy, mặc kệ thứ đó thuộc về trận doanh nào, có phải là phe đối địch với Thần hay không.

Mà ở trong thế giới trong, rất hiếm có người có thể ngăn cản Thần, bởi vì Thần vốn chính là một trong tám vị Chúa Tể Tối Cao chống đỡ toàn bộ thế giới trong!

Chúa Tể Giết Chóc Và Hủy Diệt, Thần Điên Cuồng Và Hỗn Loạn, Vua Vô Danh, kẻ địch của chúng sinh!

Quái vật màu máu ở trong thần điện kia không ngừng nghỉ hát suốt trăm năm rồi bị Vua Vô Danh ảnh hưởng, từ một chiến sĩ mạnh mẽ biến thành quái vật vụn vẹo.

Vốn chờ đến khi nó vụn vẹo tới khi không còn cách nào hình dung thì cuối cùng sẽ bị đưa vào hồ máu của điện thần Vua Vô Danh.

Nhưng trong một lần tình cờ nó thông qua con đường tới thế giới hiện thực.

Vì đã trở nên vụn vẹo nên chuyện đầu tiên mà nó làm khi tiến vào thế giới hiện thực chính là bắt đầu tiến hành giết chóc không phân biệt, Hiệp Hội Thợ Săn đã phải trả cái giá rất lớn mới có thể hoàn toàn giết chết nó.

Căn nguyên sức mạnh và tàn linh của nó phiêu đảng tìm kiếm vật dẫn có thể thừa nhận nỗi sức mạnh điên cuồng này.

Tàn linh điên cuồng giống như nó vẫn còn vài con, nhưng chỉ có thể chất người nhà họ Ôn mới thích hợp cho bọn nó ký túc, vì thế chúng vô thức phiêu đảng trên thế giới này, cũng chờ đợi người nhà họ Ôn thức tỉnh....

Hiện giờ Ôn Văn rốt cuộc cũng thức tỉnh rồi, nó liền trở thành sức mạnh của cơ thể này.

Trước khi Ôn Văn đạt tới cấp Tai Nạn, toàn bộ sức mạnh của nó đều thuộc về Ôn Văn, nó cũng không có cách nào quấy nhiễu Ôn Văn.

Nhưng bản năng sức mạnh này đã có khả năng ô nhiễm, nó là sức mạnh bị Chúa Tể Tối Cao vụn vẹo mà thành, không quản ý chí Ôn Văn mạnh mẽ đến thế nào thì cũng không thể đè ép được loại dục vọng giết chóc này!

Mà quá trình giết hại này chính là trận cuồng hoan của quái vật màu máu, nó hát vang ca khúc khó nghe để ăn mừng màn giết chóc của Ôn Văn.

Đúng lúc này, màn cuồng hoang trong hang động máu thịt chợt an tĩnh, tiếp đó hoàn toàn trở nên đen kịt, không có chút ánh sáng nào.

Hoàn toàn hóa thành đen kịt tầm một giây thì tầm mắt khôi phục bình thường, ở bên ngoài hang động máu thịt kia xuất hiện một bóng người mặc áo choàng màu đen.

Áo choàng của bóng người này có chút tương tự với áo choàng ngục đóc Tai Nạn trên người Ôn Văn, nhưng liếc mắt

một cái thì trông càng đơn điệu hơn, nhưng nếu nhìn kỹ thì trên mỗi đường chỉ tựa hồ lưu chuyển ánh sáng khác thường.

Mỗi khi hấn tiến tới trước một bước, không gian sẽ trở nên đen hơn, hang động máu thịt đã khôi phục có một phần đã biến thành đá đen.

Lúc người mặc áo choàng đen kia đi tới cửa hang động, hang động máu thịt đã biến mất không thấy đâu nữa, biến thành một tòa cung điện màu đen được tạo thành từ đá đen!

Người mặc áo choàng đen kia lạng lừng đi vào cung điện, từng bước từng bước tiến tới vương tọa trong cung điện!

Quái vật màu máu kia trừng to mắt, không chút suy nghĩ trực tiếp phóng về phía người mặc áo choàng đen kia.

Nếu là những tàn linh khác thì nhất định sẽ suy nghĩ xem vì sao nơi chỉ có một mình nó lại xuất hiện thêm người khác, vì sao lĩnh vực thuộc về mình lại biến thành dáng vẻ khác như thế.

Nhưng quái vật màu máu này chỉ có bản năng, không có bất cứ suy nghĩ nào, vì thế nó không chút do dự tiến hành tấn công.

Thế nhưng khi móng vuốt của nó sắp chụp trúng người mặc áo choàng đen kia thì nó lại ngừng lại, sau đó trong lòng nó xuất hiện một loại tâm tình khác ngoại trừ giết chóc đã tồn tại suốt trăm ngàn năm qua, là... sợ hãi!

Sau khi bị Vua Vô Danh ô nhiễm thì nó đã không còn sợ hãi bất kỳ thứ gì nữa, nhưng người áo choàng đen trước mắt này....

Người áo choàng đen này vượt qua quái vật màu máu đang sững sờ ở đó, đạp lên bậc thang, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi trên vương tọa, không thèm chú ý tới quái vật màu máu kia.

Những sợi xích màu đen trói quai vật màu máu kia lại, xoắn thân thể nó thành một hạt châu chỉ lớn cỡ nhãn cầu, hạt châu đó bay tới trong tay người mặc áo choàng đen, bị hấn lúc có lúc không xoa nắn.

Cung điện màu đen, người mặc áo choàng đen ngồi trên vương tọa, trong tay là một hạt châu màu đỏ, tất cả tạo thành một bức

họa kỳ di, một màn này giống như vĩnh hằng.

...

Sau khi quái vật màu máu kia biến thành viên cầu, Ôn Văn cũng tỉnh táo lại, anh buông mặt theo xuống, sờ sờ mặt mình run sợ một hồi lâu.

Anh nhớ được toàn bộ quá trình mình biến thành quái vật màu máu, nhớ kỹ tất cả tâm tư khi đó, nhớ kỹ cảm xúc khi giết vị cai ngục kia, cảm giác đó rất thoải mái, thoải mái đến mức anh thậm chí muốn thể nghiệm thêm lần nữa!

“Đó chính là năng lực của mình sao...”

Ôn Văn giữu cọt lắc đầu, Ôn Lệ bị đuổi đi rồi, cuồng khí bị thu hồi rồi, nhưng mình lại một lần nữa rơi vào trạng thái mất không chế, đồng thời còn giết người.

“Người như mình... thực đáng chết mà...”

Chương 432 - Hắc Thể

Siêu năng lực của mình, đẫm máu và điên cuồng như thế làm tâm tình của Ôn Văn rơi xuống đáy cốc, từ mừng rỡ hóa thành đau khổ tột cùng.

Có điều may mắn là trạm thu nhận đã ngăn cản cơn cuồng loạn của anh, bằng không anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì, khi đó có lẽ anh sẽ càng không thể tiếp thu được.

Rầu rĩ một hồi thì Ôn Văn chỉ thi thể kia, nói với Cai Ngục Số Một: “Mang xác hẳn đi an táng đàng hoàng đi, mặt khác tôi rất xin lỗi vì đã dọa mọi người...”

Nói xong, Ôn Văn không ở lại nơi này nữa, thi thể kia làm trái tim anh nghẹn ngào, anh chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Có lẽ cai ngục bị anh nhốt vào trong trạm thu nhận đều là loại người có chết mười tám lần cũng không có gì luyến tiếc, cho dù Ôn Văn bắt bọn họ thấy cho đám quái vật ăn sống cũng không cảm thấy quá đáng.

Thế nhưng vì tội ác mình gây ra bị mang đi xử chết và không thể không chế hành hạ đến chết là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Một loại là hành động chính nghĩa, còn loại kia là hung ác triệt để!

Vì thế Ôn Văn quyết định sẽ bồi thường cho vị cai ngục kia, người đã không thể nào sống lại nhưng Ôn Văn có thể để cuộc sống của người nhà hắn được tốt hơn.

Cho bọn họ một khoản tiền, giúp bọn họ giải quyết một chút phiền phức, sau khi làm vậy thì ít nhất ở trong lòng Ôn Văn cũng an ổn một chút.

Sau khi rời khỏi khu nhà của nhóm cai ngục, Ôn Văn đi tới phòng giam mình đặt đồ dùng, chuẩn bị thay áo choàng ngục đóc Tai Nạn, chuyển thành hình thức ngục đóc Tai Nạn.

Thực lực cấp Tai Biên của ngục đóc Tai Nạn có thể dùng để nghiên cứu bản chất năng lực, nếu năng lực mới kia đã định sẵn là không thể nào khống chế thì Ôn Văn sẽ nghĩ cách vứt bỏ năng lực không dễ dàng mới có này.

Giữa nhỏ yếu và không thể khống chế thì Ôn Văn tình nguyện chọn nhỏ yếu.

Nhưng tình huống làm Ôn Văn ngoài ý muốn đã xuất hiện một lần nữa, áo choàng và vòng cổ ngục đóc Tai Nạn đã biến mất!

Đúng vậy, chúng đã biến mất rồi.

Áo choàng đặt ở phòng giam chỉ có Ôn Văn có thể tiến vào, mà vòng cổ thì vẫn luôn đeo trên cổ, thế mà hai thứ này đều biến mất không thấy đâu nữa.

Không còn áo choàng cũng thôi đi, nhưng không còn vòng cổ thì anh không thể biến thành trạng thái ngục đóc Tai Nạn được!

“Tình huống nghiêm trọng rồi đây, không ai có thể trộm hai thứ này đi, vì thế hắn là trước đó vì trạm thu nhận khống chế năng lực của mình mà đã sinh ra biến đổi...”

Vẻ mặt Ôn Văn âm trầm tới cực điểm, anh nổi giận đùng đùng đi tới một phòng giam mới, đóng cửa lại.

Anh nhớ được cảm giác lúc mình phát rồ, đó là lúc mình không có lý trí.

Vì thế một khi mình mất khống chế thì không nên mở cửa phòng giam ra ngoài gieo họa cho người khác, cũng không tạo thành thảm kịch này thêm lần nào nữa.

Sau đó Ôn Văn nhắm mắt lại, cảm nhận được năng lượng trong cơ thể, một lần nữa kích hoạt năng lực.

Ôn Văn muốn xem thử xem mình có thể khống chế năng lực này hay không, hoặc là có thể loại bỏ nó.

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn thử dùng năng lực của mình, cảm giác có chút kỳ quái.

Trước đây khi sử dụng thể chất quái vật thì giống như cầm lấy một khẩu súng để bắn, mà bây giờ thì giống như chính mình là khẩu súng kia vậy!

Cảm giác như điều khiển cánh tay này nếu so với khi sử dụng thể chất quái vật thì thoải mái hơn rất nhiều, giống như phần sức mạnh này là tay chân của anh vậy, hoàn toàn thuộc về anh.

Chỉ vừa nghĩ như thế thì Ôn Văn đã kích hoạt năng lực.

Nhưng làm Ôn Văn ngoài ý muốn là kích động muốn giết chóc mà anh nghĩ sẽ xuất hiện đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, sau khi kích hoạt năng lực thì tâm tình của anh rất bình tĩnh.

Hơn nữa cảm giác năng lực này tựa hồ hoàn toàn khác với trước kia, là hai thứ không cùng tính chất.

Ôn Văn mở mắt ra, nhìn lại người mình rồi sửng sốt, cho dù là Ôn Văn cũng không hiểu được tình huống lúc này.

Năng lượng vận vẹo đẫm máu kia không hề xuất hiện, hiện giờ thứ bao trùm trên người Ôn Văn là một bộ đồ màu đen, chính là áo choàng ngục đốc Tai Nạn!

“Chuyện gì thế này, hiện giờ kích hoạt phải là năng lực thuộc về mình mới đúng, sao lại biến thành trạng thái ngục đốc Tai Nạn rồi?”

“Không... không phải trạng thái ngục đốc Tai Nạn, năng lực này nếu so với trạng thái ngục đốc Tai Nạn thì yếu hơn rất nhiều, đại khái chỉ là người siêu năng cảnh giới Thăm Dò mà thôi.”

“Thế nhưng hiện giờ mình đã có thể sử dụng sức mạnh bản chất rồi, nó lại hoàn toàn nhất trí với ngục độc Tai Nạn!”

Ôn Văn suy nghĩ một chút thì áo choàng đã biến mất, sau đó lại đột nhiên xuất hiện.

Cứ vậy thử đi thử lại vài lần, Ôn Văn phát hiện áo choàng và vòng cổ ngục độc Tai Nạn biến mất đã trở thành một phần năng lực của anh!

Sau khi xảy ra dị biến trước đó, năng lực giết chóc đẫm máu của Ôn Văn đã yên lặng thay đổi thành năng lực ngục độc Tai Nạn!

Tiếp đó Ôn Văn tiến hành kiểm tra với năng lực đột nhiên xuất hiện này.

Lúc anh bắt đầu dùng năng lực, cũng chính là ngục độc Tai Nạn có cảnh giới Thăm Dò thì có thể sử dụng một loại năng lượng có màu đen tuyền đặc biệt.

Tính chất của loại năng lượng này rất đặc biệt, hóa thành lưỡi dao sắc bén thì sẽ có đặc tính ‘cắt xén’ ‘sắc bén’, hóa thành khiên thì sẽ có đặc tính ‘cứng rắn’ ‘vững chắc’, biến thành dây thừng thì thật sự có thể trói người.

Nếu như không tiến hành tạo hình thì năng lượng này chỉ đơn thuần là sức mạnh phá hoại, có thể phá hủy bất cứ thứ gì tiếp xúc!

Khi dùng năng lực, áo choàng màu đen có thể che dấu đi hơi thở của Ôn Văn, cũng có thể giúp Ôn Văn chống đỡ một số ít đòn tấn công, lực chống đỡ vượt xa đồng phục nhân viên thu nhận trước kia.

Tuy năng lượng này chỉ có nồng độ tương đương với người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa nhưng cho dù Ôn Văn từ bỏ hết thấy khả năng tăng thêm, chỉ sử dụng năng lực này thì cũng có niềm tin đánh bại được phần lớn người siêu năng cảnh giới Năm Giữ!

Chỉ xét về năng lực chống đỡ thì năng lực mới rất giống ngục độc Tai Nạn này là năng lực mạnh nhất mà Ôn Văn từng thấy!

Hơn nữa ở trong trạm thu nhận, Ôn Văn chỉ cần mở ra năng lực mặc áo choàng này vào, dùng năng lực kích thích vòng cổ

một chút thì có thể biến thành trạng thái ngục đốc Tai Nạn mạnh mẽ, cũng có được sức mạnh ngục đốc Tai Nạn.

Tất cả quyền hạn trước đó không hề bị ảnh hưởng.

Sau đó Ôn Văn rời khỏi trạm thu nhận, một mình đi tới một nơi không người.

Trước đây năng lực của ngục đốc Tai Nạn chỉ có thể sử dụng trong trạm thu nhận mà thôi, rời khỏi trạm thu nhận thì áo choàng cũng chỉ là áo choàng, lần này anh muốn thử xem năng lực của mình có thể phát huy ở ngoài trạm thu nhận hay không.

Sau khi chọn địa điểm kiểm tra xong, Ôn Văn vừa nghĩ một cái thì áo choàng đã khoác lên người anh, cảm giác giống hệt như khi sử dụng trong trạm thu nhận.

“Xem ra nó thật sự là năng lực thuộc về mình rồi, có điều mỗi lần sử dụng đều xuất hiện áo choàng đen, này có phải hơi nổi...”

Vừa mới có ý nghĩ này, áo choàng đen trên người Ôn Văn đã hoàn toàn biến mất nhưng anh vẫn có thể sử dụng sức mạnh kia, sức mạnh đã yếu hơn nhiều nhưng so với bình thường thì đã là rất mạnh rồi.”

“Chậc chậc chậc, quả nhiên không hổ là năng lực của mình, lúc sử dụng thể chất quái vật thì còn cần phải cố ý điều chỉnh mới có thể làm được.”

“Nếu dễ dùng như vậy thì không thể cứ gọi nó là năng lực mới mãi được, phải đặt một cái tên cho nó.”

“Ừm... gọi là ‘Hắc Thể’ đi!”

Chương 433 - Cùng vui

Sau khi kiểm chứng ‘Hắc Thể’ có thể sử dụng ở bên ngoài, Ôn Văn liền muốn thử xem Hắc Thể có thể kích hoạt sức mạnh ngục đốc Tai Nạn ở bên ngoài hay không.

Khi hắc dùng một tia năng lượng kích thích vòng cổ, hơi thở trên người Ôn Văn lập tức nâng cao, cao tới trình tự khó có thể

suy đoán, đây là... hơi thở của ngục độc Tai Nạn, cấp Tai Biến chính quy!

“Lẽ nào, hiện giờ mình đã có thể phát huy ra thực lực cấp Tai Biến ở ngoài hiện thực rồi?”

Ôn Văn vui mừng quá đỗi, quay sang một thân cây cong ngón tay búng một cái, một tia năng lượng màu đen bay ra ngoài, đánh văng một mảnh vỏ cây.

“Được rồi, chỉ là hơi thở cấp Tai Biến mà thôi, thực lực thì vẫn thế.” Ôn Văn thất vọng lắc đầu.

Có điều chỉ có hơi thở cấp Tai Biến thì vẫn có trợ lực rất lớn đối với Ôn Văn, ít nhất cũng có thể dùng hơi thở này để dọa người.

Cường giả cấp Tai Biến giáng xuống thế gian, ai dám bước ra thử xem thật hay giả chứ?

Đùa nghịch với hơi thở cấp Tai Biến một chốc, Ôn Văn liền kết thúc quá trình kiểm tra năng lực.

Hiện giờ anh tràn đầy chờ mong với năng lực này, tuy năng lực này chỉ vừa thức tỉnh, vẫn còn khá yếu.

Nhưng chỉ cần qua một thời gian, năng lực giống với năng lực ngục độc Tai Nạn này khẳng định có thể lớn lên, thậm chí còn nghiền ép tất cả những năng lực quái vật mà Ôn Văn đã bắt!

Dù sao thì giới hạn cao nhất của Hắc Thể cũng là cấp Tai Biến!

Cảm xúc hưng phấn ngấn ngui qua đi, Ôn Văn có chút sầu lo, năng lực này tuy làm anh hài lòng hơn năng lực giết chóc rất nhiều, nhưng cũng làm hắn càng trở buộc sâu hơn với trạm thu nhận.

Vốn Ôn Văn cố thức tỉnh năng lực của mình cũng vì không muốn bị trạm thu nhận kiểm soát, nhưng hiện giờ phỏng chừng khó có thể thực hiện ý tưởng này rồi.

“Chiếm được là nhờ vào vận may của mình, mất đi là do số mệnh của mình... chuyện tới giờ nếu còn muốn tách riêng độc lập với trạm thu nhận có lẽ là không thể nào nữa rồi, mình đang từng chút biến thành hình dáng mà trạm thu nhận mong

muốn, như vậy thì mình chỉ có thể cố gắng hoàn thành thật tốt mà thôi.”

Khả năng tự điều chỉnh chính mình của Ôn Văn rất mạnh, vì thế nhanh chóng thoát ra khỏi trạng thái sầu lo này, nếu không thể phản kháng thì không bằng cứ hưởng thụ một phen.

Nếu như không có phần năng lực này trần áp, chỉ sợ anh đã sớm điên mất rồi.

Không quản thế nào, thức tỉnh năng lực thuộc về mình là một chuyện làm người ta vui sướng, vì thế Ôn Văn quyết định cũng làm người ta mở lòng một chút.

Ôn Văn đi vào trong trấn, lang thang trên đường.

Hiện giờ trong thị trấn có rất nhiều chuyện đang chờ hoàn thành, trận dịch bệnh hơn nửa tháng nay đã làm thị trấn này có vẻ khá điêu tàn, mấy ngàn người sống sót đang ở nơi này chỉnh sửa lại nhà cửa của mình.

Trải qua phần kiểm tra của bác sĩ già dặn kinh nghiệm, chứng bệnh dịch của bọn họ đã được trị hết hoàn toàn, nhưng còn phải quan sát thêm một thời gian ngắn mới có thể yên tâm để bọn họ hòa nhập với xã hội.

Mà trong trí nhớ của bọn họ, trận dịch bệnh kia cũng không tồn tại, làm nhà cửa bọn họ biến thành dáng vẻ này chính là một trận bão trăm năm khó gặp.

Ôn Văn vòng qua thị trấn, tới bờ biển, tìm một nơi không người, thi triển khả năng điều khiển nước.

Hiện giờ dịch bệnh đã kết thúc, trên bờ biển vẫn còn một lượng lớn nhím biển, Ôn Văn muốn dùng số nhím biển này để tổ chức một bữa tiệc nhím biển cho trạm thu nhận.

Dù sao thì số nhím biển này cũng không có độc, người trong trạm thu nhận cũng không biết số nhím biển này rốt cuộc có câu chuyện gì, bọn họ sẽ vui vẻ mà ăn chúng.

Giống như nhân viên thu nhận vẫn luôn uống rượu ngon do cóc tai mèo của Ôn Văn sản xuất mà không hề có chút chướng ngại tâm lý nào vậy.

Đám nhím biển bị Ôn Văn vận chuyển tới giữa trạm thu nhận, đợi đến khi đủ xếp thành một cái núi nhỏ thì anh mới dừng lại.

Sau đó Ôn Văn đi vào trong trấn, dùng giá cả cao hơn thị trường thuê người dân trong thị trấn làm một bữa tiệc lớn đủ cung cấp cho mấy trăm người ăn uống, sau đó trả đầy đủ thù lao cho người dân thị trấn tham gia bữa tiệc lớn này.

Một bữa tiệc lớn như vậy đối với thị trấn này rất cuộc cũng là chút viện trợ đi.

Mà bữa tiệc lớn này đương nhiên được Ôn Văn đưa tới trên núi, cung cấp cho nhóm thợ săn và nhân viên hỗ trợ.

Cuối cùng, Ôn Văn một mình tới khu cách ly mấy trăm bệnh nhân còn lại.

Khác với bầu không khí tràn ngập hi vọng ở thị trấn nhỏ, nơi này bị tuyệt vọng bao phủ.

Hiện giờ là ban ngày, bọn họ chỉ có thể ngơ ngác phơi nắng, chính mình lại không thể điều khiển cơ thể của mình.

Bọn họ biết mình đã uống loại thuốc đặc biệt nhưng bệnh tình vẫn chưa thể trị tận gốc, điều này làm bọn họ có chút chán chường, cảm thấy có lẽ chứng bệnh của mình có lẽ sẽ mãi mãi không lành được.

Muốn để nhóm bệnh nhân này mở lòng thì có lẽ hơi khó khăn một chút, có điều Ôn Văn có cách.

Anh lấy ra một cái hộp nhạc, đặt ở chính giữa nhóm bệnh nhân rồi nói với bọn họ: “Tôi biết trong lòng mọi người không dễ chịu, tuy tôi không thể điều trị cho mọi người nhưng ít nhất có thể làm mọi người hoạt động, bây giờ, tới khiêu vũ đi nào!”

Ôn Văn mở hộp nhạc ra, âm thanh kỳ quái từ trong hộp nhạc truyền ra ‘tu lu tu lu ba ba ba, tu lu tu lu ba ba ba, ta chơi ở đông bắc...’

Bệnh nhân nghe thấy giai điệu này liền vô thức bắt đầu nhảy múa theo âm nhạc, hội chúng nhím biển căn bản không thể chống chọi nổi tác động của vật thu nhận cấp Tai Nạn.

Toàn bộ khu cách ly thoáng chốc biến thành khu khiêu vũ hỗn loạn, bệnh nhân trên người mọc gai nhọn nhím biển nhảy vũ điệu kỳ quái, hình ảnh này có chút kỳ dị.

Nhảy tầm khoảng năm phút thì Ôn Văn mới đẩy hộp nhạc lại, tình huống hỗn loạn rất cuộc cũng dừng lại.

Quan sát thật kỹ biểu cảm trên mặt nhóm người bệnh hội chứng nhím biển, Ôn Văn hài lòng cười nói: “Sau khi khiêu vũ, tâm tình của bọn họ quả nhiên tốt hơn một chút, mình đúng là thiên sứ nhỏ mà.”

Sau đó Ôn Văn vui sướng bị lão bác sĩ già chặn lại ở góc tường, lớn tiếng dạy dỗ.

Nội dung trách mắng đơn giản chính là đề bệnh nhân nhảy múa như thế rất có khả năng sẽ dẫn tới hậu quả không tốt, nói một hồi thì kéo tới chuyện Ôn Văn tùy tiện để người dân chia nhím biển, lãng phí không ít thức ăn này nọ.

Có điều Ôn Văn cũng không tức giận, tùy tiện cười ha hả ứng phó qua chuyện, thứ nhất là ông cụ bác sĩ này thật ra cũng không có ác ý gì, chỉ là tính tình hơi cứng nhắc một chút mà thôi, thứ hai là tâm tình của thám tử Ôn Văn hiện giờ rất tốt....

Kế tiếp Ôn Văn ở lại trấn Tỉ Dục hơn mười ngày, cuộc sống mỗi ngày đều rất thú vị, anh hiểu về năng lực ‘Hắc Thể’ của mình nhiều hơn, cũng bắt đầu tiên hành huấn luyện năng lực.

Bản thân Ôn Văn từng sử dụng nhiều năng lực của quái vật cấp cấp Tai Nạn, đối với chuyện làm sao bồi dưỡng năng lực của mình là xe nhẹ đường quen, chỉ tốn năm ngày đã hoàn thành thăm dò năng lực, trực tiếp tăng cấp bậc lên cảnh giới Năm Giữ.

Tốc độ này thoạt nhìn rất đáng sợ nhưng thật ra đều là thành quả mà Ôn Văn tích lũy được từ trước tới nay.

Hiện giờ anh đã nắm giữ ‘Hắc Thể’ khá thuần thục, nếu như muốn tiến bộ lớn hơn thì cần phải chiến thắng tàn linh của cường giả trong cơ thể, chân chính nắm giữ năng lực!

Một bước này nên làm thế nào thì Ôn Văn vẫn chưa có chút manh mối nào.

Lúc Ôn Văn ở lại nơi này tới ngày thứ mười hai thì lão bác sĩ và đội chữa bệnh của ông ta rốt cuộc cũng có phương án đối phó căn bệnh này, sau khi trải qua điều trị khoa học, phần lớn phần nhím biển hóa còn lại trên người người bệnh cũng dần héo rút.

Điều trị đến mức độ này thì nhiệm vụ của Ôn Văn cũng đã hoàn thành, sau khi lãnh thưởng thì rời khỏi thị trấn, bắt đầu

hành trình mới....

Chương 434 - Hơi thở của Ngô Vọng

Thành phố Hóa Sơn, tỉnh Quảng Đông.

Nơi này là quê nhà của Vệ Tô, cũng là quê nhà của người cai ngục đã bị Ôn Văn giết chết, mà Ôn Văn đến nơi này chính vì muốn bồi thường cho người nhà của hắn.

Ôn Văn có thể trực tiếp gửi một khoản tiền vào tài khoản ngân hàng cho bọn họ, nhưng nếu làm thế thì trong lòng Ôn Văn sẽ rất khó chịu, vì thế anh muốn tự mình tới một chuyến.

Sau khi tiến vào thành phố, Ôn Văn cải trang một phen, anh sợ đụng mặt Ngô Vọng hoặc là người đang đuổi bắt Ngô Vọng, hiện giờ anh không muốn có chút quan hệ nào với người của thành phố nước Oye.

Vị cổ thần ngũ say Ensuk kia có thể dựa vào một cái tên để xác định vị trí của người đó, đối với Ôn Văn mà nói hẳn quá nguy hiểm.

Chỉ là sau khi tới thành phố mà có lẽ Ngô Vọng đang ở nơi này, dự vọng của Ôn Văn đối với Ngô Vọng có hơi rục rịch, căn cứ vào ký ức của Vệ Tô thì trong tay tên Ngô Vọng này thật sự có quá nhiều thứ tốt.

Bù nhìn thế thân, thuốc vạn năng, tám khiên phòng ngự tuyệt đối... nếu như Ôn Văn bắt được Ngô Vọng thì tuyệt đối sẽ thu hoạch được một mớ lớn!

Tiền lời và nguy hiểm cùng tồn tại, vì thế Ôn Văn lựa chọn cố gắng làm như không thấy, bằng không nếu thật sự nhìn thấy Ngô Vọng thì có lẽ Ôn Văn sẽ không nhìn được mà vết sạch một phen.

Đơn giản điều tra một chút, Ôn Văn phát hiện cai ngục đã chết kia có một người vợ và một đứa con trai.

Người vợ chỉ là phụ nữ bình thường, làm công trong một xưởng dệt ở thành phố, tiền lương không thể nói là cao nhưng cũng không thấp, mối quan hệ ở quê nhà không tệ, là một người phụ nữ tốt.

Mà con của bọn họ thì đang học lớp bốn tiểu học, có hơi búong bình, bình thường vẫn luôn làm giáo viên liên hệ với phụ huynh, làm mẹ cậu nhóc đau đầu không thôi.

Vị cai ngục kia chính là trụ cột gia đình này, vì chống đỡ gia đình mà hẳn phải tới làm việc ở thành phố Diên Lăng xa xôi, trải qua một phen cố gắng thì trở thành quản lý đại sảnh ở sơn trang Lệ Thủy, mỗi tháng gửi về cho gia đình không ít tiền lương.

Sau khi Hiệp Hội Thợ Săn san bằng sơn trang Lệ Thủy, trụ cột trong nhà bị chặt đứt, tin tức truyền về cho hai mẹ con là người đã chết, nguyên nhân là công việc quá mệt nhọc nên dẫn tới tai nạn xe cộ.

Như vậy kỳ thực cũng không tệ, ít nhất trong ấn tượng của người nhà thì hẳn chính là người tốt.

Tin tức đã truyền về nhà được mấy tháng, áp lực gia đình trong mấy tháng này trở nên rất lớn, người mẹ ngoại trừ ra ngoài làm việc thì còn nhận thêm một ít việc vặt làm trong thời gian nghỉ ngơi để trang trải chi phí trong nhà.

Xem ra, khó khăn lớn nhất của gia đình bọn họ chính là vấn đề tiền bạc.

Vì thế lúc năm giờ chiều, Ôn Văn mặc quần áo nhân viên công ty bảo hiểm chờ ở cửa nhà bọn họ, bình thường vào lúc này thì người mẹ sẽ tới trường đón đưa con cùng về nhà.

Ôn Văn chuẩn bị nguồn tài chính đủ cho đứa bé này hoàn thành đại học và lấy vợ sinh con, anh sẽ nói đó là gói bảo hiểm mà cai ngục kia đã mua từ sớm, mà anh chỉ mang tiền giao cho hai mẹ con mà thôi.

Số tiền này tuyệt đối có thể giúp gia đình này giải quyết khó khăn trước mắt, cũng đủ để Ôn Văn giải quyết nhân quả giữa mình và bọn họ.

Mắt thấy đã gần tới giờ, Ôn Văn lấy ra một cái gương nhỏ, bắt đầu tập luyện nụ cười máy móc, anh không thể để người phụ nữ kia nghi ngờ thân phận của mình.

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn truyền tới, âm thanh hỗn loạn từ bên ngoài truyền tới, khắp nơi đều là tiếng hét chói tai và tiếng còi xe ô tô vang vọng.

Ôn Văn vội vàng từ cửa sổ hành lang nhìn xuống, chỉ thấy một chiếc xe hàng cỡ lớn đang tông tứ tung trên con đường dưới tòa nhà, trên xe mơ hồ truyền ra hơi thở quỷ dị.

Mà ở dưới lầu là hai cơ thể bị tàn phá, Ôn Văn liếc mắt một cái liền nhận ra, hai người này chính là hai vị thân nhân của cai ngục mà anh muốn giúp đỡ...

“Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!”

Ôn Văn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chiếc xe hàng kia, chỉ cần chuyển giao số tiền kia xong thì anh đã có thể an tâm rồi, thế mà tài xế chiếc xe hàng kia lại không để anh an tâm!

Hơn nữa nếu là tai nạn xe bình thường thì chỉ có thể tính là hai mẹ con này không may thôi, chuyện thế này mỗi ngày đều phát sinh, Ôn Văn cũng chỉ có thể thở dài một tiếng mà thôi.

Nhưng trên chiếc xe hàng đã đâm chết hai mẹ con này có hơi thở siêu nhiên, Ôn Văn đương nhiên muốn có một câu trả lời hợp lý!

Ôn Văn trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài, kích hoạt sức mạnh của vô diện ma đuổi theo chiếc xe hàng kia.

Nơi này là ở gần rìa thành phố, vì thế Ôn Văn đuổi theo cũng không chặn nó lại.

Nếu anh làm một màn truy đuổi đại chiến với chiếc xe hàng kia như trong phim siêu anh hùng thì ảnh hưởng quá lớn, nhóm nhân viên hỗ trợ giải quyết hậu quả có lẽ sẽ mất m* nó mất.

Vì thế Ôn Văn tính toán đợi xe hàng chạy tới nơi vắng người một chút mới giải quyết.

Trên ghế lái xe hàng là một người đàn ông có mạch máu phồng lên, trên người người này không có chút lông tóc nào, trên mặt là nụ cười hưởng thụ, ánh mắt tan rã không có ánh sáng.

Trong thùng xe nhốt hai người phụ nữ trẻ đẹp, bọn họ bị người đàn ông này tùy tiện bắt giữ trên đường, tài xế cũng không biết vì sao mình lại làm như thế, chẳng qua hẳn cảm thấy như vậy chơi rất vui mà thôi.

Hiện giờ tình trạng của hắn là đang phê tới đỉnh, không muốn để ý tới bất cứ chuyện gì, chỉ muốn thuận theo dục vọng của mình mà làm, hơn nữa cảm thấy mạnh mẽ chưa từng có, có thể làm được tất cả.

Mà đúng lúc này một bóng đen từ trên trời giáng xuống, hai tay chống vào trước xe, đầu sục.

Người nọ bị xe đẩy về phía trước, hai chân tạo thành dấu vết thật sâu trên mặt đất, sau đó lốp xe hàng cùng nổ tung, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Người từ trên giương giáng xuống này hiển nhiên chính là Ôn Văn, không phải anh không có khả năng trực tiếp làm chiếc xe này dừng lại, mà là nếu làm như thế thì người trong xe chắc chắn sẽ bị thương, vì thế anh mới dùng biện pháp tương đối nhẹ nhàng một chút.

Sau khi xe dừng lại, trên mặt tài xế kia lộ ra biểu cảm dữ tợn, hắn lôi ra một cây cờ lê thô do dài nửa mét, mở cửa xuống xe.

“Oắt con, mày quá lớn gan, dám chặn xe của tao, tao phải để mày biết lão tài xế không phải dễ trêu như thế!”

Cây cờ lê đánh thẳng về phía Ôn Văn, Ôn Văn híp mắt, trực tiếp chụp lấy cờ lê, sau đó một cước đá người đàn ông này văng ra ngoài.

“Chặc chặc, lão tài xế cơ đấy, thế mày lái xe cho tao xem thử xem?”

Sau khi đá bay người rồi, Ôn Văn ngheo đầu đánh giá người đàn ông này, khi này bay trên trời không chú ý tới, hiện giờ xem hơi thở trên người người đàn ông này thì phát hiện giống hệt với Ngô Vọng!

Không phải con rối trò chơi của Ngô Vọng, mà là chính bản thân Ngô Vọng!

Đương nhiên, người này khẳng định không phải Ngô Vọng, nhưng vì sao hắn lại có cùng một dạng hơi thở với Ngô Vọng chứ?

Bắp thịt và mạch máu cuộn cuộn trên người làm người tài xế này trông rất đáng sợ, nhưng cao lắm chỉ có thể nghiền ép được Diệp sư phụ mà thôi, không thể xem là người siêu năng,

một người nhỏ yếu như vậy thì có quan hệ gì với Ngô Vọng chứ?

Khi này Ôn Văn cũng không đá quá mạnh, người đàn ông kia lão đảo đứng dậy, một lần nữa cười gằn xông về phía Ôn Văn, tựa hồ không nhận ra thực lực chênh lệch.

Vẻ mặt Ôn Văn bình tĩnh, bước tới trước tát một phát vào cằm hắn, hất bay hắn ra ngoài.

Trước lúc rơi xuống đất thì nhanh chóng vo tròn cây cờ lê rồi ném nhẹ ra ngoài, đập vào mặt người đàn ông kia, đánh hắn ngất đi.

“Người này khẳng định có vấn đề, chờ hắn tỉnh lại thì mình phải tra hỏi một phen.”

Chương 435 - Mệnh lệnh bắt buộc

Ôn Văn xách cổ áo người này, dùng một sợi dây thừng trói chặt hắn vào thanh bảo hiểm của xe, sau đó đi ra phía sau xe, mở cửa.

Ôn Văn có thể cảm nhận được trong xe có người bị giam, theo hơi thở thì có lẽ chỉ là người bị hại mà thôi.

Mở cửa một cái, Ôn Văn nhìn thấy bên trong giam giữ hai người phụ nữ, một người đã té xỉu, người kia thì núp trong góc không ừ hử gì, cơ thể run rẩy mất tự nhiên.

Nhìn thấy hai người không có việc gì, Ôn Văn thở dài một hơi, sau đó nhẹ nhàng nói: “Không sao rồi, hai cô đã an toàn, tôi tới cứu... cái rắc á!”

Người phụ nữ núp trong góc đột nhiên ngẩng đầu, điên cuồng nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn thu lại lời an ủi, chỉ thấy người phụ nữ này giống lão tài xế trước đó, mạch máu lộ rõ trên cơ thể, miệng từng chút một há to.

Hai bên khóe miệng cô ta nứt ra, rách tới tận gần vành tai, bên trong cái miệng dính máu kia là chi chít răng nhọn, bị cắn trúng đầu thì chỉ sợ sẽ bị chẻ ra như quả dưa hấu.

Nhìn chằm chằm người phụ nữ này hai lần, sau đó Ôn Văn đột nhiên nói: “Ta đã từng tự thể nghiệm rồi, há miệng lớn như vậy rất bất tiện, thật ra trong thực tế miệng con người chỉ lớn có bấy nhiêu là có nguyên lý khoa học cả.”

“Hở ra hai bên như ngói tuy nhìn dọa người thật đấy nhưng không thể nhấm nuốt thức ăn bình thường, ăn canh cũng khó, quan trọng nhất là há miệng to như vậy sẽ tổn hại phần cơ của gương mặt, không đủ lực cắn...”

Ôn Văn còn chưa nói hết lời thì người phụ nữ kia đã nhanh chóng bỏ nhào về phía Ôn Văn, thế nhưng cô ta vừa nhảy tới giữa không trung đã bị chặn lại, cơ thể của Tam Tể Nhi đột nhiên phình to lên thành một con mãng xà thật to quán lấy người phụ nữ này, làm cô ta không thể động đậy.

Người phụ nữ kia há to miệng muốn cắn xé Tam Tể Nhi nhưng làm thế nào cũng không thể cắn tới.

“Sao lại kỳ quái như thế, vì sao cô cũng có hơi thở của Ngô Vọng chứ, rõ ràng lúc tôi đối phó tên tài xế kia thì cô vẫn chỉ là một người bình thường mà thôi...”

Liên tục xuất hiện hai người biến dị có hơi thở của Ngô Vọng làm Ôn Văn mơ hồ cảm thấy có chút bất an, thành phố này có khả năng sắp xảy ra chuyện lớn.

Trong lúc Ôn Văn suy nghĩ, cái miệng rộng của người phụ nữ kia thật sự quá có cảm giác tồn tại, vì thế Ôn Văn quyết định kiếm vài thứ chặn nó lại, anh tìm lại quả cầu cờ ly ném ngất tên đàn ông khi nãy, dùng nó chặn miệng người phụ nữ này có lẽ là ý tưởng tuyệt vời.

Nhưng Ôn Văn vừa mới cầm quả cầu kim loại kia quay trở lại thì nhìn thấy Tam Tể Nhi há to mồm ngoạm trên đỉnh đầu người phụ nữ một cái, sau đó nuốt thứ gì đó xuống.

Mà người phụ nữ này đã không còn hơi thở, quả cầu kim loại chặn miệng tựa hồ không cần nữa rồi.

“Tao chỉ bảo mày giúp tao trông chừng người phụ nữ này thôi, lại lại dám thừa dịp tao không chú ý mà ăn thịt người à? Xem tao làm thế nào xử lý mày.”

Ôn Văn không ngờ Tam Tể Nhi trước giờ vẫn luôn ngoan ngoãn lại còn bản tính hoang dã này, xem ra nên tìm chút thức

ăn quái dị hơn cả da chân để chút cho nó.

Tam Tể Nhi oan ức loạng choạng thân rần, tựa hồ muốn nói vấn đề này không liên quan gì tới mình, Ôn Văn hung hăng trừng mắt liếc nó, thằng nhãi này phỏng chừng đã ăn trúng nguyên liệu hắc ám rồi.

Đang nghĩ xem nên xử lý Tam Tể Nhi thế nào thì Ôn Văn đột nhiên sững sốt, không chỉ người phụ nữ này, hơi thở của người đàn ông kia cũng đã biến mất, hắn cũng đã chết!

Dùng bao nhiêu lực đối phó người đàn ông kia, Ôn Văn hiểu rất rõ, cao lắm chỉ làm người hôn mê mà thôi, mà Tam Tể Nhi cũng không có khả năng giết người, vậy hắn đã chết như thế nào?

Đầu tiên Ôn Văn tiến tới bên cạnh người phụ nữ kia điều tra một phen, nhìn thấy đầu cô ta thì liền hiểu được.

Trên đỉnh đầu người phụ nữ này có một cái lỗ thủng đường kính ba cm, phần da gần cột sống cũng rách mướp.

Giống như có một thứ có hình dáng như con rết ẩn mình trong cột sống và não cô ta, điều khiển hành động của cô ta!

Sau khi cô ta bị bắt thì nó bò ra khỏi cơ thể cô ta!

Ôn Văn kiểm tra người đàn ông ở bên ngoài một chút, triệu chứng của hai người hoàn toàn tương tự, nói cách khác có vấn đề thật ra không phải hai người này mà là thứ đang sống nhờ ở trên người bọn họ.

Thứ ký sinh trên người người phụ nữ đã bị Tam Tể Nhi ăn rồi, mà con sâu trên người người đàn ông kia có lẽ đã chạy thoát, mình muốn tìm cũng không dễ.

Đúng lúc này Ôn Văn đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía thành phố Hóa Sơn, tiếp đó có một tiếng vang lớn truyền tới.

Chỉ thấy một trạm xăng dầu lớn ở trong tầm mắt Ôn Văn đột nhiên nổ tung, ngọn lửa và khói đặc cắn nuốt hết thầy xung quanh, một người nhân viên làm công đứng trong ngọn lửa cười ha hả, thẳng đến khi bị ngọn lửa cắn nuốt.

Động tĩnh tương tự như trạm xăng dầu này vẫn còn mấy chỗ nữa, cả thành phố nháy mắt hỗn loạn.

Ôn Văn đứng bên ngoài thành phố, trừng to mắt tự lầm bầm:
“Thành phố này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này có lẽ không dễ làm rồi...”

Gần như cùng lúc Ôn Văn đang cảm khái, thiết bị đầu cuối siêu thợ săn đã truyền tới tin tức nhiệm vụ, là mệnh lệnh cưỡng chế dành cho tất cả siêu thợ săn ở gần thành phố Hóa Sơn!

Không tiếc bất cứ giá nào, bắt giết ‘Kẻ Cuồng Trò Chơi’, tiêu diệt tất cả quái vật chưa đăng ký ở thành phố Hóa Sơn!

Ôn Văn chỉnh lại quần áo một chút, quay sang vẫy tay với Tam Tể Nhi một cái rồi trực tiếp bay lên trời, hướng về phía thành phố Hóa Sơn.

Mệnh lệnh cưỡng chế thế này thường chỉ xuất hiện trong tình huống xấu tới một mức độ nào đó mới tuyên bố, mỗi thợ săn đều có nghĩa vụ phối hợp mệnh lệnh hành động.

Bởi vì một khi có mệnh lệnh thế này được tuyên bố tức là đã xảy ra chuyện lớn!

...

Ba ngày trước, trung tâm thành phố Hóa Sơn.

Trên rìa nóc nhà của một tòa cao ốc, một người đàn ông trắng nõn mặc áo sơ mi màu tím đứng đó, gió lạnh thổi bay tóc hắn, làm nụ cười trên mặt hắn trông lại càng điên cuồng hơn.

Hắn, chính là Ngô Vọng.

“Mày nói đi, tại sao bọn mày cứ bám lấy tao không tha hả, tao chỉ thích chơi trò chơi mà thôi, mọi chuyện khác đều không liên quan tới tao, nhưng bây giờ bọn mày đã không cho tao chơi, thế thì tao phải hát bài thôi.”

“Hừ... ý chí của Cổ Thần Ensuk không thể làm trái, cuối cùng mày cũng sẽ bị mang tới đất nước của Thần mà thôi, đừng giãy giụa nữa, đây đã là an bài ở số mệnh!” âm thanh yếu ớt từ sau lưng Ngô Vọng truyền tới, làm vẻ mặt của hắn ngày càng dữ tợn hơn.

Ngô Vọng xoay người lại, gằm nhẹ với chủ nhân của âm thanh kia: “An bài của số mệnh? An bài của số mệnh khôn kiếp!”

“Loại số mệnh này chẳng qua chỉ là cái cớ mà những kẻ ngu muộn bịa ra cho sự bất lực của mình mà thôi, trên thế giới này trước nay chưa từng tồn tại số phận, bản chất của hết thảy vốn chính là hỗn loạn và điên cuồng!”

“Nhân loại ngu xuẩn...”

Chủ nhân của âm thanh kia là một người cá bị trói trên ngọn tháp nhọn trên mái nhà, trên người chồng chất vết thương, thực lực của người cá này là cấp Tai Nạn!

Ở dưới thân chất đồng xác quái vật thủy sinh, có xác còn mới, có xác đã hư thối.

Người cá duy nhất còn sống sót thì hơi thở cũng đã rất yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắt đứt hoàn toàn.

Ngô Vọng nhìn con cá này mỉa mai nói: “Tao ngu... tao ngu nên tao còn sống, còn có thể sống rất lâu nữa, nhưng bọn mày thì phải chết!”

Chương 436 - Giới nghiêm toàn thành

Ngô Vọng đi tới trước mặt quái ngư, ngón tay nhắc cằm nó lên, áp mặt tới vừa đủ gần rồi nhe răng cười nói: “Tao và Thần hoàn toàn không có dính dáng gì, cũng không hề quen biết, nhưng Thần lại không có chút đạo lý nào tới tìm tao, này cũng đủ chứng minh bản chất hỗn loạn của thế giới này.”

“Vì thuận theo bản chất này, tao sẽ không vì Thần mạnh mẽ mà bó tay chịu trói, tao muốn làm một chút chuyện làm tao vui vẻ, những chuyện thực chấn động!”

“Tao không biết hẳn dựa vào cái gì để xác định vị trí của tao, nhưng khi khắp nơi trong thành phố này đều là tao thì Thần còn có thể tới tìm tao sao?”

“Sau khi thành phố này hoàn toàn hỗn loạn, nhóm thợ săn sẽ chen chúc tới đây, đến khi đó bọn mày cũng trở thành mục tiêu của chúng, khi đó nơi này sẽ biến thành chiến trường hỗn loạn, mà tao thì có thể thong dong quan sát, thưởng thức trò chơi thịnh soạn này.”

“Mày nói coi, khi tất cả lũ chúng mày đều chết trong thành phố này, Cổ Thần gì đó của mày liệu có đau lòng không?”

Người cá lắc đầu, hất tay Ngô Vọng đi, chằm chọc nhìn Ngô Vọng nói: “Sức mạnh của Cổ Thần vô cùng vô tận, chỉ bằng mày mà cũng muốn cắt đứt sự truy lùng của Cổ Thần sao, đúng là người si nói mộng.”

Ngô Vọng lắc đầu nói: “Tao thích chơi trò chơi, thích những thứ tốt, thích chơi game với những người có năng lực tốt và có thứ tốt!”

“Loại trò chơi này tao đã chơi rất nhiều năm rồi, vẫn luôn chiến thắng, vì thế trong tay tao có rất nhiều đồ tốt... bọn mày không tưởng tượng được tốt cỡ nào đâu.”

Ngô Vọng đưa tay, một con quái trùng dài hơn một thước bò tới trên tay hắn.

Màu sắc của con quái trùng này rất giống với màu da của nhân loại, hai bên cơ thể mọc ra hai hàng chân to, liếc mắt nhìn qua trông giống như loài rết *Scutigera Coleoptrata* khổng lồ.

Ngô Vọng thân thiết sờ sờ con trùng này nói: “Con trùng này là sinh vật dị chủng mà tao ngẫu nhiên phát hiện, sau khi trải qua linh hồn tao đào tạo, nó đã có được hơi thở giống như tao, mà thú con nó sinh ra cũng có được hơi thở giống như tao...”

“Tao phải trả ra cái giá rất lớn để bồi dưỡng được con trùng này trưởng thành, hiện giờ tao muốn để nó ấp trứng trong cơ thể mày, dùng máu thịt của đám quái vật nơi này, nhanh chóng sinh sôi nảy nở.

“Ấu trùng dùng máu thịt của bọn mày sẽ nhanh chóng trưởng thành, chui vào trong cơ thể nhân loại hoặc quái vật, điều khiến chúng tuân theo bản năng tà ác ở trong lòng, đến khi đó trong thành phố này sẽ có vô số người hoặc quái vật có hơi thở giống như ta nháo loạn...”

Theo lời tự thuật của Ngô Vọng, tên người cá này bắt đầu hoảng sợ, hắn không muốn mình biến thành ổ dục dục cho loại quái trùng này.

Thế nhưng Ngô Vọng đã nắm cầm hắn, để miệng hắn không thể nào khép kín, tiếp đó sinh vật xấu xí này đã chui vào trong người người cá.

“Chậm rãi hưởng thụ đi, mày còn có thể sống ba ngày...”

Nói xong Ngô Vọng vừa cười điên cuồng vừa dùng bước nhảy kỳ quái rời khỏi tòa nhà này.

Nơi này đã được hắn dùng vật thu nhận bố trí kết giới, trong vòng ba ngày không có người nào có thể phát hiện nơi này.

Có điều mặc dù đang cười rất điên cuồng nhưng Ngô Vọng vẫn có chút đau lòng.

Con trùng đó hắn đã bồi dưỡng mấy năm, có thể ký sinh trong cơ thể người siêu năng cấp Tai Hại hoặc quái vật, điều khiển hành động của bọn họ.

Để quái trùng này tiến hành sinh sản, tuy có thể giống như lời hắn nói, tạo ra một lượng lớn người có hơi thở giống như hắn để nháo loạn nhưng sau đó đám quái trùng kia cũng thoát khỏi sự khống chế của hắn, mà thú con sinh ra thì hắn cũng không có cách nào khống chế.

Vì thế sau khi thả quái trùng ra ngoài thì thứ duy nhất thu được chính là tạo ra hỗn loạn.

Nhưng nếu lần sắp xếp này có thể giúp hắn thoát khỏi sự truy lùng của thành phố nước Oye thì chút hi sinh đó rất đáng giá.

Sau khi đi xuống lầu, Ngô Vọng ngừng cười, khôi phục thành dáng vẻ người bình thường, sờ cằm một phát thì ánh mắt sáng rực lên lắm lắm: “Chỉ có đám côn trùng kia thì có lẽ vẫn chưa đủ, nếu muốn hất bần thì phải làm ra chút động tĩnh lớn mới được...”

...

Sắc trời dần dần tối đi, hơn một ngàn nhân viên hỗ trợ và đoàn xe quân đội lái xe vào thành phố Hóa Sơn, phong tỏa toàn bộ lối ra vào, không cho phép bất cứ ai ra vào.

Toàn bộ thành phố Hóa Sơn tiến vào trạng thái quản chế quân sự, tất cả điện thoại và mạng internet bị cắt đứt.

Từng chiếc xe bọc thép di chuyển trong thành phố, dùng loa lớn phát tin trấn an người dân trong thành phố.

Trước khi sự việc được giải quyết hoàn toàn, phong tỏa tin tức ở thành phố Hóa Sơn sẽ không kết thúc.

Tâm tình bất an lan truyền trong lòng người dân, thế nhưng bọn họ chỉ có thể trốn trong nhà, đồng thời tin tưởng quân đội liên bang có thể bảo vệ bọn họ thoát khỏi đám côn đồ kia.

Tin tức mà người dân nhận được chính là có một đám côn đồ nguy hiểm có vũ khí tiến vào trong thành phố, nhưng nếu thật sự chỉ là đám côn đồ tiến vào thành phố thì nhóm thợ săn địa phương chỉ sợ đã vui tới phát điên rồi.

Tình huống của thành phố hiện giờ có thể coi là tạm thời không chế, nhưng theo tình huống chuyển biến xấu thì có trời mới biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi tiến vào thành phố, Ôn Văn vừa mới hội họp với Hiệp Hội Thợ Săn địa phương, còn chưa hiểu được tình huống đã nhận được tin tức thông báo tất cả siêu thợ săn đã tới thành phố Hóa Sơn lập tức tới một tòa nhà ở trung tâm thành phố Hóa Sơn tập họp.

Nửa tiếng sau, Ôn Văn đi tới tầng cao nhất của tòa nhà, nhìn đồng xương cốt dưới chân tháp mà im lặng không nói gì.

Hiện giờ tính cả Ôn Văn thì tổng cộng có tám siêu thợ săn ở đây, mỗi người đều là thợ săn tinh anh có thể một mình đảm đương một phía.

Một thợ săn có tay phải thô to gấp mấy lần tay trái đi tới trước đồng xương cốt, cẩn thận kiểm tra số xương kia, nói: “Phần dư thừa còn lại này là bộ phận trên người sinh vật siêu năng, xem số lượng thì nơi này có ít nhất là là mấy chục sinh vật siêu năng...”

Hắn là một thợ săn có thực lực Đồng Hóa trung tự, biệt hiệu là ‘Thú Dữ’. am hiểu đôi phó quái vật hệ dã thú, nghe nói bên trong tay phải của hắn ẩn giấu sức mạnh cấm kỵ.

Ôn Văn liếc mắt nhìn sang bên kia, nơi đó có một nữ thợ săn rất xinh đẹp rất cá tính, cô ta mặc một bộ quần áo bó sát giống như lớp vỏ cứng của côn trùng màu xanh lá cây phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt, bên ngoài phủ một chiếc áo choàng có làn vân hình cánh bướm.

Tóc, lông mày, môi của cô ta đều có màu xanh lá cây, tổng thể trông rất tươi mát, khỏe mạnh.

Nhưng một người phụ nữ duyên dáng như thế lúc này lại không chút tao nhã quỳ rạp dưới đất, dùng ngón tay màu xanh lá cây quệt một ít chất nhờn trên mặt đất, đưa tới bên mũi người một chút.

Sau đó nói với mọi người: “Là trùng, nơi này từng có một lượng lớn côn trùng bò qua, hẳn là họ nhà rết, là sinh vật có rất nhiều chân.”

Tiếp đó cô ta liếm dịch trên ngón tay một chút, tỉ mỉ phân tích mùi vị của nó rồi nói: “Đám côn trùng này hẳn là có thực lực cấp Tai Họa, thực lực này thì không có vấn đề, vấn đề chính là số lượng... xem dấu vết lưu lại thì nơi này ít nhất phải có tới mấy trăm con!”

Người phụ nữ này là một siêu thợ săn thực lực trung tụt, danh hiệu là ‘Khủng Điệp’, có vẻ rất rành về sinh vật siêu năng có liên quan với côn trùng.

Trong số tám siêu thợ săn ở nơi này, chỉ có Khủng Điệp, Thú Dữ và Ngụy Thám Ôn Văn là ba siêu thợ săn có thực lực trung tụt.

Chương 437 - Tiến hành hành động

Nhìn thấy cô nàng liếm vết dịch nhờn kia, Ôn Văn có chút ghê tởm, sau khi nghe tới mấy trăm con thì càng nghĩ lại càng tê dại da đầu, nếu như mấy trăm con trùng này cũng ký sinh trên cơ thể con người như trước đó thì nguy hại quả thực không thể đo lường được.

Vì thế Ôn Văn đứng ra nói. “Tôi không biết thứ tôi gặp trước đó có phải là loại trùng này hay không nhưng tôi cảm thấy cần phải nói rõ với các vị một chút.”

Kế tiếp, Ôn Văn kể lại tình huống người tài xế và người phụ nữ mà mình đã gặp với nhóm người.

Mọi người không khỏi cảm thấy sợ hãi, nếu thật sự là như vậy thì trong thành phố hiện giờ chỉ sợ là có tới mấy trăm người điên đang phá hoại.

Khủng Điệp lại cảm thấy đó là đương nhiên, lúc suy đoán hình thái của loài côn trùng này cô đã nghĩ tới vấn đề này, mà ký

sinh là phương pháp mà sinh vật siêu năng họ côn trùng thường dùng.

Trong lúc nhóm người cảm thấy khiếp sợ vì lũ trùng này, Ôn Văn đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, nếu hiện giờ bọn họ mới biết tình huống của côn trùng thì vì sao Hiệp Hội Thợ Săn lại quy động lực lượng đông đến như thế?

Sau khi Ôn Văn đặt ra vấn đề, một người siêu năng vẫn luôn đứng ngoài rìa bước ra.

Vị siêu thợ săn này khoác áo choàng rộng thùng thình, nhìn không rõ gương mặt, nhưng ở dưới áo choàng tựa hồ có băng vải màu đen quấn chằng chịt.

Hắn đứng ra nói: “Để tôi nói một chút về nguyên nhân hiệp hội phát nhiệm vụ sớm như vậy đi.”

“Trước khi dị biến ở nơi này xảy ra, hiệp hội đã nhận được một cuộc điện thoại đe dọa, kẻ gửi đe dọa chính là tội phạm bị truy nã ‘Kẻ Cuồng Trò Chơi’.”

Đó không phải là Ngô Vọng à, trong mắt Ôn Văn lóe lên tia sáng, chuyện nơi này quả nhiên là do hắn gây ra.

Có điều một mình hắn có thể làm Hiệp Hội Thợ Săn huy động lực lượng đông tới như vậy, tên đó quả nhiên không đơn giản, với thực lực của Ôn Văn hiện giờ chưa chắc có thể đối phó hắn.

“Trong điện thoại Kẻ Cuồng Trò Chơi nói rằng sẽ mở cánh cổng tới thế giới trong ở thành phố Hóa Sơn, hơn nữa còn nói ở thành phố Hóa Sơn ẩn núp một đám quái vật tới từ biển sâu, đám quái vật này đang âm mưu tàn sát dân chúng hàng loạt ở trong thành phố.”

“Đám quái vật biển sâu này là quái vật có tổ chức đoàn thể, số lượng khổng lồ, hơn nữa có ít nhất là hai quái vật Tai Nạn thượng tự...”

Ôn Văn thâm bĩu môi, trong lòng hiểu rất rõ, quái vật biển sâu có âm mưu tàn sát dân chúng hàng loạt trong thành phố thật ra chính là muốn đuổi giết Ngô Vọng, bọn chúng mới không có hứng thú tàn sát dân chúng trong thành phố.

Mà mục đích của Ngô Vọng đơn giản chính là mượn sức của Hiệp Hội Thợ Săn để đối phó với đám quái vật biển sâu muốn đuổi giết mình.

Có điều đám quái vật biển sâu này thật ra cũng là kẻ địch của Ôn Văn, nếu như chúng không phải vì lời nói dối của Ôn Văn mà đuổi giết Ngô Vọng thì hiện giờ người bị đuổi giết chính là Ôn Văn, vì thế Ôn Văn cũng không nói ra chân tướng với nhóm thợ săn.

Vị thợ săn bọc mình kín kẽ kia nói tiếp: “Trước đó hiệp hội đã nghĩ cách xác định tin tức đó là thật hay giả, sau khi xác nhận đám quái vật thủy sinh kia thật sự tồn tại thì bọn ta đã phát nhiệm vụ, không ngờ lại còn gặp phải đám trùng này.”

Vị thợ săn kia nói xong thì đứng qua một bên không nói lời nào, mà hiện giờ Ôn Văn mới chú ý tới thực lực của người này, cảnh giới Đồng Hóa... thượng tự!

Trong số tám người ở đây vẫn luôn có một thợ săn Đồng Hóa thượng tự, hơn nữa còn không che dấu hơi thở nhưng đến tận khi đối phương nói chuyện xong thì Ôn Văn mới chú ý tới thực lực của hắn, chuyện này có vẻ hơi quỷ dị.

Những người khác cũng chú ý tới sự khác thường của người này, Khủng Điệp có chút do dự nói: “Xin hỏi ông là...”

Người đàn ông nọ có hơi sững sốt, sau đó vỗ đầu nói: “Ah, đã quên tự giới thiệu, tôi là siêu thợ săn cấp một của khu Hoa Phủ, biệt hiệu ‘Ẩn Thứ’, tạm thời đảm nhiệm vị trí tổng chỉ huy hành động lần này, tôi chính là người đã gửi tin nói mọi người tới đây tập hợp.”

Lúc siêu thợ săn hành động đơn độc thì quyền hạn kỳ thực không khác biệt bao nhiêu, nhưng trong siêu thợ săn cũng có phân cấp bậc, phân biệt là cấp đặc biệt, cấp một, cấp hai, cấp ba, phân biệt với Đồng Hóa chân tự, thượng tự, trung tự, hạ tự.

Giống như tên Tuân Thanh kia chính là siêu thợ săn cấp đặc biệt, mà Ẩn Thứ là siêu thợ săn cấp một thì khẳng định chính là siêu thợ săn Đồng Hóa thượng tự.

Có điều cấp bậc của siêu thợ săn thường căn cứ vào chiến công và thực lực để cùng phán xét, vì thế siêu thợ săn cấp một khẳng định là người siêu năng thượng tự, nhưng người siêu

năng thượng tự nếu không đủ chiến công thì không nhất định là siêu thợ săn cấp một.

Giống như Ôn Văn, tuy thực lực đã đạt tới cấp bậc trung tự nhưng thời gian ở hạ tự quá ngắn, không tích lũy đủ chiến công, đến bây giờ vẫn là siêu thợ săn cấp ba.

Cấp bậc của siêu thợ săn lúc bình thường không có ích lợi gì, nguyên nhân là vì tất cả mọi người đều chiến đấu đơn độc.

Nhưng khi có yêu cầu siêu thợ săn cùng thực hiện nhiệm vụ thì quyền chỉ huy sẽ rơi vào người siêu thợ săn có cấp bậc cao nhất.

Thấy mọi người đều trừng to mắt nhìn mình, Ân Thứ cảm thấy có chút không thoải mái, vì thế cười gượng nói: “Mọi người không cần để ý tới tôi, muốn thảo luận thế nào thì cứ thảo luận đi.”

Ôn Văn liếc mắt một cái, ông nói ông là người chỉ huy xong thì lại bảo đừng có để ý tới ông.

Bầu không khí trên tòa nhà trở nên lạnh ngắt, Ân Thứ thở dài bất đắc dĩ nói: “Được rồi, kế tiếp tôi sẽ nói cho mọi người biết một chút về bước hành động tiếp theo.”

“Siêu thợ săn ở đây, tính cả tôi thì tổng cộng có tám người, mỗi người đều là tinh anh nhưng chỉ có tám chúng ta thì vẫn chưa đủ, hơn mười vị siêu thợ săn khác sẽ tục tục tới nơi này trong vòng một ngày.”

“Trước khi bọn họ tới thì chúng ta sẽ tản ra để thu thập tình báo và cố gắng trấn áp hỗn loạn xuất hiện trong thành phố.”

“Về phần chỉ huy... thật ra tôi không phải chỉ huy tốt, chắc mọi người cũng giống như tôi, thích độc lai độc vãng, vì thế khi có siêu thợ săn cấp một khác tới, tôi sẽ chuyển giao lại quyền chỉ huy.”

“Nhớ kỹ một chút, nhiệm vụ chủ yếu của mọi người là thu thập tình báo và cố gắng duy trì ổn định trong thành phố chứ không phải đơn phương độc mã giải quyết phiền phức, vì thế nếu gặp phải kẻ địch cấp Tai Nạn thì nhất định phải hành động cẩn thận, tránh rơi vào bẫy của kẻ địch.”

Sau khi nói xong, Ân Thứ liền trực tiếp nhảy xuống khỏi nóc tòa nhà, nháy mắt bóng dáng hần biến mất, hơi thở cũng lập tức biến mất không thấy đâu nữa, nếu không phải hần chính là siêu thợ săn cấp một, Ôn Văn thậm chí nghi ngờ hần đã trực tiếp ngã chết rồi.

Ôn Văn gãi gãi đầu, sao anh lại cảm thấy vị Ân Thứ này có vẻ rất hốt hoảng thế nhỉ.

Ban đầu hần nói chuyện rất ổn định, đầy kinh nghiệm, thế nhưng khi tâm mắt tất cả mọi người đều tập trung vào hần, tựa hồ hần không được thoải mái, vì thế nhanh chóng tuyên bố nhiệm vụ rồi biến mất.

Người này tựa hồ có chứng sợ hãi giao tiếp.

Gặp phải chỉ huy không đáng tin như thế, nhóm người bất đắc dĩ liếc nhìn nhau, đều tự chọn một hướng rồi tản ra, dùng phương pháp của mình giải quyết phiền phức của thành phố này.

Chính là giống như lời Ân Thứ nói, siêu thợ săn am hiểu nhất là chiến đấu đơn độc.

Mọi người không nên tụ lại một chỗ, an toàn thì đủ an toàn đây nhưng hiệu suất giải quyết chuyện này khẳng định sẽ càng thấp hơn.

Chương 438 - Mục tiêu: quái trùng

Ôn Văn giống như một con dơi thật lớn đáp lên một tấm biển quảng cáo, ngồi ở bên trên bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch hành động tiếp theo của mình.

Những siêu thợ săn khác khẳng định sẽ đặt lực chú ý lên nhóm quái vật thủy sinh, bởi vì bọn họ nhận định rằng Ngô Vọng và đám quái vật thủy sinh này là một nhóm, hơn nữa quái vật thủy sinh còn rất mạnh mẽ.

Nhưng Ôn Văn biết Ngô Vọng và đám quái vật thủy sinh kia thật ra là quan hệ đối địch sống chết.

Hiện giờ trong thành phố Hóa Sơn này có thể chia thành ba thế lực, theo thứ tự là Ngô Vọng và đám trùng hần thả ra, quái vật thủy sinh và Hiệp Hội Thợ Săn.

Ba phe thế lực, mỗi phe đều là đối địch với hai phe còn lại.

Trong ba phe này, thế lực mạnh nhất là Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng bị động nhất cũng là Hiệp Hội Thợ Săn, bởi vì nhóm thợ săn phải bảo vệ hơn trăm ngàn dân chúng trong thành phố này, hơn nữa tất cả kẻ địch đều đang ẩn núp trong một nơi bí mật, thậm chí là đang ẩn mình giữa trăm ngàn dân chúng.

Yếu nhất là Ngô Vọng, sức mạnh của bản thân hẳn là quá nhỏ bé, không đáng nói tới với hai phe còn lại.

Nhưng hẳn ở trong một nơi bí mật bày bố hết thảy, biến thành phố thành bộ dáng này, tất cả lũ trùng đều có hơi thở giống như hẳn, điều này dẫn tới muốn tìm hẳn sẽ không dễ dàng chút nào.

Mà đám quái vật tới từ thành phố nước Oye thì có hơi lúng túng, thực lực của chúng rất mạnh, có hai quái vật Tai Nạn thượng tỵ, thậm chí so với siêu thợ săn trong thành phố Hóa Sơn hiện giờ còn mạnh hơn.

Bọn chúng không tìm được vị trí của Ngô Vọng, lại bị Hiệp Hội Thợ Săn nhắm tới, thậm chí chúng còn không biết mình đã bị Hiệp Hội Thợ Săn xem là mục tiêu hàng đầu.

Ba phe thế lực rơi vào cục diện bế tắc, phải xem xem bên nào lộ ra sơ hở trước.

Ôn Văn muốn đặt trọng điểm nhiệm vụ vào chuyện truy tìm mới trùng mà Ngô Vọng thả ra ngoài và công mở thế giới trong mà Ngô Vọng dùng để uy hiếp Hiệp Hội Thợ Săn.

Thậm chí nếu có cơ hội, Ôn Văn muốn tiêu diệt Ngô Vọng, cướp đi mới đồ tốt ở trong tay hẳn.

Về phần đám quái vật biển sâu kia?

Ôn Văn không có hứng thú giao chiến với chúng, ngộ nhờ trong quá trình chiến đấu bị chúng nhận ra mục tiêu thật sự chính là anh thì thảm.

Huống chi hai mẹ con mà Ôn Văn muốn trợ cấp chính là bị lũ côn trùng kia giết chết, vì để chấm dứt nhân quả, Ôn Văn nhất định phải trả thù

Thế nhưng lũ côn trùng ở thành phố Hóa Sơn thật sự quá nhiều, có tới mấy trăm con, nơi chúng bò qua sẽ lưu lại hơi

thở, tình cảnh này dẫn tới cả thành phố này đều là mùi của chúng, căn bản không có cách nào truy lùng theo kiểu bình thường.

Hiện giờ thậm chí ngay cả dáng vẻ đám côn trùng thể nào Ôn Văn cũng không biết, lúc Tam Tể Nhi ăn thì đã nuốt nguyên cả con vào bụng.

Do dự một hồi, Ôn Văn quyết định mình không thể tìm loạn như một ruồi không đầu được, vì thế chỉnh thể chất bên tay trái thành thể chất Vampire.

Sau đó phát ra một tiếng rít kỳ quái, tiếp đó có một lượng lớn con dơi từ khắp các ngõ ngách chen chúc tới vây quanh Ôn Văn.

“Tìm kiếm tất cả lũ sâu bọ dài hơn một thước cho tao, mặt khác nơi nào xuất hiện động tĩnh lớn thì cũng báo cho tao biết.”

Sau khi ra mệnh lệnh này xong, toàn bộ đám dơi tản ra, bắt đầu tìm kiếm manh mối cho Ôn Văn.

Chiêu gọi lũ dơi này của Vampire dùng rất tốt, nhưng có vài khu vực bị hạn chế, bởi vì có vài mùa và vài nơi không có dơi, cũng may thành phố Hóa Sơn này có không ít.

Có điều sau khi Đào Thanh Thanh thăng lên cấp Tai Nạn, năng lực của quỷ hút máu đều tăng cường, hiện giờ cô có thể dùng huyết năng để tạo ra con dơi hung tàn khát máu.

Nhưng đám dơi này mặc dù có sức chiến đấu nhưng chỉ số thông minh lại không cao bằng đám dơi hoang dã.

Sau khi tản ra điều tra viên của mình, Ôn Văn lại búng tay một cái, đặt tay lên mặt đất, quang sáng màu xanh nhạt từ tay Ôn Văn tỏa ra, tạo thành hình trận pháp quái dị.

Sau đó, trận pháp này theo thời gian trôi qua mà dần biến mất.

Trận pháp này là năng lực của quái nhân màu xanh da trời, chỉ cần Ôn Văn vẽ dấu mốc dịch chuyển ở một địa điểm nào đó thì lúc cần thiết có thể làm mình hoặc một thứ gì đó nháy mắt dịch chuyển tới vị trí ký hiệu này.

Nhưng khoảng cách không được quá xa, hơn nữa thời gian của dấu mốc cũng có hạn chế thời gian.

Sau khi bố trí toàn bộ xong, Ôn Văn bắt đầu chờ đợi đám doi truyền tin về, đồng thời chờ đợi trận chiến kế tiếp, cả một thành phố điên cuồng thế này khẳng định sẽ làm anh có trải nghiệm rất tốt.

Sau khi thức tỉnh năng lực thuộc về mình, Ôn Văn đã không còn băn khoăn quá nhiều về chuyện sử dụng thể chất quái vật nữa.

Sau khi hoàn thành Thăm Dò, siêu năng lực của bản thân sẽ dần dần tăng trưởng, cho tới khi tàn linh ôn dưỡng đủ mạnh.

Tới khi đó Ôn Văn sẽ quyết chiến với tàn linh, để bản thân mình dung nhập vào đó, chân chính nắm giữ sức mạnh, hoàn thành Đồng Hóa.

Trước đây Ôn Văn không cần thường xuyên sử dụng năng lực.

Vì thể hiện giờ anh phân biệt sử dụng hai loại thể chất quái vật, một loại là thể chất vô diện ma đã bắt chước năng lực của Hủ Huyết Giả, một loại khác chính là thể chất Vampire đã thăng cấp.

Hai loại thể chất này kết hợp làm Ôn Văn có được năng lực chính diện mạnh mẽ nhất trong cấp bậc Tai Nạn trung tự.

“Nói tiếp thì tên Tần Sảng kia sao lại tiến hành áp trứng lâu đến như thế chứ, rõ ràng Đào Thanh Thanh đã thành công biến thành Vampire cấp Tai Nạn rồi, từ hung linh hóa thành ác quỷ cần thời gian lâu tới như vậy sao?”

Thời gian đã qua rất lâu, Tần Sảng đang tiến hành áp trứng, khí lạnh trong trứng quỷ hồn đang dần gia tăng nhưng không hề có chút dấu hiệu nào là muốn phá xác cả.

“Có lẽ... bởi vì nguyên nhân là hấn ăn thai nhân ma, nói không chừng sau khi hoàn thành thăng cấp, Tần Sảng sẽ có được một chút đặc tính của ác ma.”

Trong lúc đang suy nghĩ thì một con doi bay tới trước mặt Ôn Văn, lú lú với anh.

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, cả người giống như một con doi bay lên trời, hướng về phía con doi kia đã nói.

...

Bảy giờ tối, thành phố Hóa Sơn bị màn đêm bao phủ, đủ loại ánh đèn sặc sỡ chiếu sáng nhưng không thể nào loại bỏ được hơi lạnh trong bóng đêm.

Mã Tùng Nhiên thu dọn xong tài liệu trên bàn, chuẩn bị tan tầm về nhà, hấn chủ động tăng ca thêm hai tiếng đồng hồ để ngày mai có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

Sau khi toàn thành phố giới nghiêm, công ty cho bọn họ nghỉ vài ngày, thế nhưng thay vì nghỉ ngơi thoải mái một phen, Mã Tùng Nhiên quyết định làm cho xong công việc trong tay rồi mới về nhà.

Chuyện có cơn đờ xông vào thành phố gì đó căn bản không làm Mã Tùng Nhiên quan tâm, tuy động tĩnh rất lớn nhưng căn bản không có liên quan gì tới nhóm công dân tốt như hấn.

Một đám cơn đờ mà thôi, quân đội liên bang đã hành động, có lẽ đêm nay là có thể giải quyết xong xuôi, mà cuộc sống thì vẫn phải tiếp tục.

Người có suy nghĩ giống như Mã Tùng Nhiên có không ít, hơn nữa bảy giờ cũng không tính là muộn, vì thế trong tầng lầu này cũng có không ít người.

Đang chuẩn bị về nhà ăn cơm thì Mã Tùng Nhiên chợt nghe thấy dưới lầu truyền tới tiếng gào la chói tai, hơn nữa âm thanh rất thảm thiết, hoàn toàn không giống âm thanh mà con người có thể phá ra.

Tiếng cầu xin, tiếng cười, tiếng đồ đạc bị đập vỡ cùng truyền tới, giống như có thứ gì đó rất khủng khiếp đang tàn phá ở bên dưới, kích thích mãnh liệt làm bệnh tim của Mã Tùng Nhiên sắp tái phát tới nơi.

Sẽ không phải đám cơn đờ kia thật sự tìm tới công ty bọn họ chứ?

Thế nhưng Mã Tùng Nhiên thật sự không ngờ dưới lầu căn bản không phải cơn đờ gì cả, mà là một thứ khủng khiếp hơn cơn đờ vô số lần!

Ngoài cửa công ty, một người đàn ông mặc áo sơ mi tím đội mũ phớt cười quỷ dị đi ra ngoài.

Nơi này chỉ là một trong số những sắp đặt của hấn mà thôi.

Chương 439 - Trong văn phòng

Tòa nhà này tổng cộng có ba tầng hầm, nhưng chỉ có một tầng là mở cửa, đi vào cầu thang tầng hầm thứ hai sẽ thấy một cánh cửa gỗ có chút cũ kỹ khóa kín.

Nhân viên tới lui ở nơi này có đôi khi sẽ nghe thấy tiếng vang nhỏ ở phía sau cửa, cùng với mùi hôi thối kỳ lạ.

Bởi vậy trong tầng hầm tòa nhà này rốt cuộc có thứ gì chính là một truyền thuyết khủng khiếp.

Có điều phần lớn mọi người đều cho rằng tầng hầm kia chỉ là một trò đùa mà thôi, hiện giờ thứ ở bên trong tầng hầm đã hiện ra!

Quái vật dữ tợn từ trong cửa gỗ chật hẹp chen ra, người làm việc ở tầng một trở thành người hi sinh đầu tiên của đám quái vật này, bọn họ lập tức xoay người chạy trốn nhưng lại bị quái vật chen chúc tới xé thành mảnh nhỏ.

Mã Tùng Nhiên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa nghe thấy dưới lầu truyền tới tiếng kêu la thảm thiết thì hắn liền biết chuyện không ổn, lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Thế nhưng trong điện thoại truyền tới âm thanh máy bận, cho dù vì giới nghiêm toàn thành phố mà hệ thống thông tin liên lạc với bên ngoài thành phố Hóa Sơn đã bị chặt đứt nhưng ít nhất liên lạc trong thành phố vẫn thông suốt.

Hiện giờ điện thoại không gọi được thì chỉ có một khả năng, đó chính là đang có quá nhiều người đang gọi điện báo cảnh sát.

Mã Tùng Nhiên và ba đồng nghiệp liếc mắt nhìn nhau, lập tức khóa kín cửa lớn văn phòng, đồng thời dùng hai cái bàn lớn chặn cửa lại, cho dù có người xấu thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào vào được.

Phòng làm việc của bọn họ không lớn, chỉ có bốn bàn làm việc, mặt gần hành lang không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa gỗ lớn.

Sau đó bọn họ thảo luận nên dùng rèm cửa sổ bện thành dây thừng, sau đó từ tầng bốn bò xuống, thế nhưng khi Mã Tùng

Nhiên nằm úp sấp trên cửa sổ nhìn xuống thì hắn lập tức từ bỏ ý nghĩ này.

Ngoài cửa sổ có hai chiếc xe hơi đụng vào nhau bốc lên làn khói đen dày đặc, ông chủ của công ty bọn họ đang ở dưới lầu, bị một con nhện to lớn bóp ngược cán xé.

“Này, là ngày tận thế sao?” Ở bên cạnh Mã Tùng Nhiên, một đồng nghiệp mặt chiếc giày ôm đầu, có chút hồng mắt nói.

“Leo lên, leo lên nóc tòa nhà đi, nói không chừng sẽ có đường sống!” Đồng nghiệp mặt thận heo đề nghị.

Đám quái vật xuất hiện từ bên dưới, chạy lên nóc nhà nói không chừng sẽ kéo dài được một đoạn thời gian, nhưng rất nhanh tiếng kêu la thảm thiết ở nơi khác trong tầng lầu này vang lên.

Ba người bọn hắn hiểu được, hiện giờ đi ra ngoài rất có thể sẽ bị quái vật đuổi theo và giết chết.

Vì thế Mã Tùng Nhiên và đồng nghiệp mặt thận heo cùng trốn trong tủ hồ sơ, mà đồng nghiệp mặt chiếc giày thì trốn dưới bàn làm việc, ba người ngừng thở không dám phát ra âm thanh.

Dần dần tiếng kêu thảm thiết lắng xuống, cả tòa lầu đột nhiên chìm vào an tĩnh quý dị, qua thật lâu cũng không còn tiếng kêu la thảm thiết vang lên nữa, tựa hồ đám quái vật kia đã rời khỏi nơi này rồi.

“Có muốn ra ngoài xem một chút không?” Đồng nghiệp mặt giày nhỏ giọng nói.

Mã Tùng Nhiên dùng âm thanh nhỏ hơn đáp lại mặt chiếc giày: “Đừng ra ngoài, cũng đừng lên tiếng, như vậy chúng ta mới an toàn.”

Lại qua một chốc, đồng nghiệp mặt giày càng trốn lại càng hoảng hốt, muốn biết tình huống ở bên ngoài, vì thế hắn bò lên cái bàn mà bọn họ chần ở cửa, muốn thông qua mắt mèo trên cửa liếc nhìn bên ngoài một chút.

Từ mắt mèo nhìn ra ngoài, tầm mắt giống như bị che lại, đó giống như một cái thùng sắt dày màu đen.

Mặt chiếc giày thả lỏng một chút, chỉ cần không phải quái vật thì cái gì cũng dễ nói.

Nhưng vào lúc này, cái thùng sắt kia di chuyển một vòng, bên trên có hai cái lỗ tròn lớn cỡ quả trứng, bên trong mỗi cái lỗ tròn kia là một con mắt tràn đầy ác ý!

Tiếng cửa điện chói tai vang lên, mặt chiếc giày theo bản năng muốn vội vàng leo xuống khỏi bàn nhưng đã muộn.

Lưỡi cửa điện rộng hai mươi cm đã trực tiếp đâm thủng cửa gỗ, từ sau lưng đâm vào ngực mặt chiếc giày, cửa điện cắt xén bừa bãi trong cơ thể hần, mặt chiếc giày nháy mắt đã không còn hơi thở.

Thứ bên ngoài thu cửa điện lại, nhóm hai người Mã Tùng Nhiên thông qua lỗ thông gió của tủ hồ sơ nhìn ra ngoài bị dọa tới mất hồn mất vía nhưng cố gắng bùm miệng lại, không để mình phát ra âm thanh.

Thứ ngoài cửa tựa hồ giết mặt chiếc giày xong thì không còn hứng thú với phòng làm việc này, tiếng bước chân nặng nề đi ra xa.

Hai người Mã Tùng Nhiên thở hắt một hơi, mặt thận heo có chút mập mạp hơi thay đổi tư thế một chút, nhưng cử động này làm lộ mực đặt trên tủ hồ sơ rơi xuống đất, phát ra tiếng vang vang dội.

Trái tim của hai người đều ngừng đập, ngay lúc này phát ra tiếng động, kết quả là gì tựa hồ đã được định sẵn.

Nhưng hành lang vẫn an tĩnh như cũ, quái vật kia tựa hồ đã đi xa, không nghe thấy âm thanh này.

Thế nhưng rất nhanh, tiếng bước chân gấp gáp lại nặng nề kia đã quay lại, hai người còn chưa kịp căng thẳng thì cửa gỗ đã bị một sức mạnh khủng khiếp phá nát thành mảnh vụn, cái bàn dựng sát cửa bị hất văng vào tường vỡ nát, một cái khác bị trực tiếp hất văng ra ngoài cửa sổ.

Tiếp đó một bóng dáng cao gần hai mét từ bên ngoài cửa sổ đi tới.

Xuyên qua khe hở thông gió, Mã Tùng Nhiên chỉ có thể nhìn thấy nửa người trên của kẻ này.

Cánh tay rất to lớn, bắp thịt cuộn cuộn, nhưng phần bụng thì to như đang có thai, trên vai phủ một lớp giáp như chiếc áo vest nhỏ, trên bụng có bộ lông lưa thưa màu nâu, sau lưng cũng có chút lông dài hơi cứng rần màu nâu.

Mà trên đầu người này đội một cái thùng sắt màu đen, cái thùng sắt kia trông rất dày, bởi vì bên trên có vô số vết ngón tay cào rất sâu nhưng lại không thể cào nát lớp sắt kia.

Trong tay quái vật cầm một cái cưa điện rất lớn, nó muốn tìm ra người sống trong phòng này.

Có điều bởi vì thùng sắt trên đầu nó chỉ có hai cái lỗ tròn nên tầm mắt của nó không được tốt cho lắm, chỉ có thể nhìn thấy một vài thứ, tìm một hồi vẫn không phát hiện được hai người Mã Tùng Nhiên.

Lúc hai bọn họ thả lỏng một chút, quái vật kia đã phát cuồng mà từ trong thùng sắt truyền ra một tiếng gầm nặng nề, tiếp đó nó vung cưa điện trong tay, phá hỏng mọi thứ trong phòng làm việc.

Phòng làm việc này cũng không lớn, với tốc độ phá hoại của nó thì lập tức đã phá tới tủ hồ sơ, mà lá sắt mỏng manh của chiếc tủ căn bản không chống đỡ được loại quái vật này!

Trái tim của Mã Tùng Nhiên đã nhảy lên tới cổ họng, thế nhưng ngay lúc này, một âm thanh nói năng tùy tiện đã hấp dẫn lực chú ý của quái vật kia.

“Ô hay, vác cái bụng chửa thế kia thì hẳn là quái vật mẹ đi, mang theo quái vật con ra ngoài phá hoại, đúng là đáng thương mà, đám quái vật bọn mày không biết phụ nữ có thai cần phải nghỉ ngơi thật tốt à.”

Một người mặc áo khoác màu đen mang theo nụ cười xấu xa dựa ở cửa, vừa nhai kẹo cao su vừa mỉa mai quái vật kia.

Mã Tùng Nhiên thở phào một hơi, người này tỏ ra khiêu khích như vậy, không quản hẳn có thể đối phó với quái vật kia hay không thì cũng có thể hấp dẫn lực chú ý, đến khi đó Mã Tùng Nhiên có thể chạy khỏi cái tủ sắt này.

Thế nhưng con quái vật thùng sắt kia tựa hồ không muốn nghe người này nói nhảm, nó trực tiếp vung cưa điện, đầu người

đàn ông đứng ở cửa bay lên, trên mặt vẫn còn mang theo biểu tình nghi hoặc.

Trái tim Mã Tùng Nhiên lạnh băng, hi vọng có siêu nhân tới cứu bọn họ đúng là suy nghĩ quá kỳ lạ, đây là thế giới hiện thực và nhân loại căn bản không đánh lại quái vật!

Nhưng ngay lúc Mã Tùng Nhiên chán nản thì người đàn ông áo đen bị chặt rụng mất đầu kia thực lạnh nhạt cúi người, nhặt cái đầu của mình lên!

Chương 440 - Tự sát giết quái vật

“Đám quái vật bọn mày chính là nóng nảy như thế, không thể để tao nói xong lời thoại à, hơn nữa dáng vẻ của tao bây giờ sẽ dọa hỏng bạn nhỏ đấy.”

Người đàn ông tùy ý đặt đầu lên cổ, miệng vết thương bắt đầu nhanh chóng khép lại, sau đó hắn xoay xoay cổ, phát ra tiếng răng rắc giòn tan, hoàn toàn khôi phục.

Mã Tùng Nhiên suýt chút nữa đã bị dọa tới kêu ra tiếng, này là một con quái vật nữa sao, so với tên cầm cửa điện kia, hắn còn sợ người đàn ông vừa mới xuất hiện này hơn.

“Tao tự giới thiệu một chút, tao là siêu thợ săn, biệt hiệu... Người Bất Tử!”

Người đàn ông vừa mới xuất hiện này chính là Sở Vĩ với năng lực bất tử!

Quái vật đội thùng sắt có chút sững sốt, sau đó chiếc cửa điện thật to kia một lần nữa chém về phía Sở Vĩ, Sở Vĩ dễ dàng né tránh, đang định nói vài lời châm chọc thì chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng rít gào liên tiếp của quái vật.

“Nhanh như vậy đã đuổi tới rồi sao, khá đúng lúc.”

Sở Vĩ lách người tới sát con quái vật này, sau đó tay phải bắt ngờ lôi ra một miếng kẹo cao su nhét vào giữa rốn quái vật, sau đó trực tiếp từ cửa sổ nhảy xuống.

Quái vật rít gào một tiếng, cũng từ bỏ chuyện tìm kiếm hai người Mã Tùng Nhiên, cũng nhảy ra ngoài cửa đuổi đuổi theo Sở Vĩ.

Nó vừa mới nhảy ra ngoài cửa sổ thì miếng kẹo cao su dính trên bụng nó đã nổ tung, làm quái vật trực tiếp từ trên lầu bốn ngã xuống.

Quái vật thùng sắt từ dưới đất bò dậy, ngo ngác nhìn cái bụng trắng núc ních của mình bị nổ tung, nó quơ cưa điện tiếp tục đuổi theo Sở Vĩ.

Sở Vĩ cũng không trốn đi mà ở dưới lầu tìm một không gian chật hẹp để chạy, con quái vật kia cũng thành thật đuổi theo không tha.

“con quái vật kia đã đi rồi, có phải chúng ta đã an toàn rồi không... Đồng nghiệp mặt thận theo hỏi Mã Tùng Nhiên.

Mã Tùng Nhiên lắc đầu nói: “Chờ chút đi, hiện giờ chắc chắn đã an toàn.”

Con quái vật kia vẫn chưa chết thì Mã Tùng Nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, hấn chẳng thà chết đói ở trong tủ còn hơn trở thành thức ăn cho đám quái vật kia.

Ngay sau đó, Mã Tùng Nhiên cảm thấy quyết định của mình là cực kỳ sáng suốt.

Chỉ thấy con nhện khổng lồ mà bọn họ đã thấy ở dưới lầu trước đó ló đầu ra ở cửa, tiếp sau đó cũng từ cửa sổ nhảy xuống.

Sau đó trong phòng làm việc của bọn hấn xuất hiện đủ loại quái vật và nhân loại điên cuồng.

Trên người bọn họ đều có ít hoặc nhiều dấu vết bị nổ bị thương, mà từ hành động từ trên lầu nhảy xuống thì xem ra chúng đều đang truy sát người đàn ông tự xưng là Người Bất Tử kia.

Sau khi bảy tám con quái vật nhỏ có kích thước cỡ con khi nhảy xuống lầu, phòng làm việc lăm tai nạn này rốt cuộc cũng an tĩnh trở lại.

Mà quái vật và nhân loại bị quái trùng ký sinh đuổi theo Sở Vĩ có khoảng hơn hai mươi con!

Sở Vĩ vẫn như cũ xoay quanh ở dưới lầu, phía sau là một đám quái vật, giống như đang dẫn đội tham gia hội thi đấu thể dục

thể thao vậy, chỉ có điều chạy sau hấn đều là đám hung ác man rợ.

Sau khi đi tới gần tòa nhà này, Sở Vĩ gặp quái vật liền trêu chọc một chút, lôi kéo thù hận rồi trốn đi, vì thế mới trêu chọc nhiều quái vật như thế.

Hấn quay đầu lại nhìn thấy số lượng đã không sai biệt lắm thì biểu diễn một cú ngã trên đất bằng khá khoa trương, mà đám quái vật kia cũng không nghi ngờ chút nào vọt tới người Sở Vĩ mà cắn xé.

Mỗi con quái vật đều muốn cắn một khối thịt trên người Sở Vĩ, thế nhưng không quản chúng cắn xé thế nào, tạo ra bao nhiêu thương tích, Sở Vĩ cũng không chết được.

Đợi đến khi tất cả quái vật đều đã tới đủ gần, Sở Vĩ lấy ra một quả bom đặc chế, trực tiếp kích nổ.

Sức mạnh của quả bom phá hủy hết thảy mọi thứ xung quanh, khói và lửa tạo thành một cụm mây nấm.

Trong cụm mây nấm đó, một bộ xương loạng choạng bước ra, máu thịt nhanh chóng mọc ra, sau khi bước ra khỏi bán kính vụ nổ thì hấn đã khôi phục thành người bình thường, mà trên người lại xuất hiện một thân áo khoác đen.

Bởi vì sau nhiều lần chết đi Sở Vĩ rơi vào tình cảnh khó xử là không mảnh vải che thân, vì thế hấn đã tốn một khoản tiền sấn ma mua một bộ quần áo có thể tự hồi phục.

Khả năng duy nhất của bộ quần áo này chính là cho dù thế nào cũng sẽ không hỏng....

“Một chiêu tiêu diệt hơn hai mươi mục tiêu, lần chấp hành nhiệm vụ siêu thợ săn này, ai có được tay to như mình đâu chứ.” Sở Vĩ ôm cánh tay, đặc ý nhìn đám quái vật đang vung vẩy trong làn khói bụi, mơ hồ lộ ra ý cười.

Sau khi nhóm Ôn Văn tập hợp thì Sở Vĩ mới bắt đầu tới thành phố Hóa Sơn, sau đó nhận được thông báo nhiệm vụ từ thiết bị đầu cuối siêu thợ săn mà Ân Thứ gửi đi.

Vì thế Sở Vĩ trực tiếp bắt đầu trấn áp hỗn loạn, phát hiện số lượng quái vật trong tòa nhà này đặc biệt nhiều thì Sở Vĩ đã tiến hành kiểu săn bắn đặc biệt của mình.

Đột nhiên nụ cười của Sở Vĩ khựng lại, bởi vì trong ngọn lửa có một bóng dáng to lớn lắc lư đi tới.

Là con quái vật to lớn kia, nó vẫn chưa chết!

Sở Vĩ cảm thấy mình chết có hơi đau một chút, uy lực của cú nổ khi này đủ để nổ quái vật cấp Tai Hại bình thường thành mảnh vụn, cho dù là quái vật loại phòng ngự cũng khẳng định không thể chống chọi nổi.

Vậy vì sao tên này vẫn chưa chết?

Quả bom này là chiêu thức có lực sát thương mạnh mẽ nhất trong trạng thái bình thường của Sở Vĩ, thứ có thể tổn thương sinh vật cấp Tai Nạn thì Sở Vĩ không có nhiều, thứ đó rất đắt đỏ, hẳn không nỡ dùng trên người con quái vật dưới cấp Tai Nạn này.

Vì thế Sở Vĩ bắt đầu chuẩn bị tiến vào trạng thái Đồng Hóa.

Chỉ là khi con quái vật đó đi ra ngoài thì Sở Vĩ thở dài một hơi, tổn thương của con quái vật này rất nghiêm trọng, nếu không nhờ cái thùng sắt trên đầu thì nó cũng không thể nào sống sót trong trận nổ đó.

Lúc đang chuẩn bị nổ thêm một cú nữa thì một bóng người đen kịt từ trên bầu trời đêm đáp xuống, đứng ở trước mặt con quái vật.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi!” Bóng người đó chính là Ôn Văn!

Anh chỉ một ngón tay về phía ngực quái vật, sau đó một tia sức mạnh màu tím đen đột nhiên bắn ra.

Sức mạnh mô phỏng theo Hủ Huyết Giả xuyên thủng ngực con quái vật này, máu bắn ra bị tấm khiên vô hình vây quanh người Ôn Văn ngăn chặn lại, không có giọt nào văng được lên người anh.

Sở Vĩ chép miệng nói: “Con quái vật kia vốn là của tui, ông chỉ sửa lại mái nhà bị dột mà thôi.”

“Rồi, là của ông, tui mới không thèm giành với ông...”

Ôn Văn lắc đầu, sau đó bắt đầu tìm kiếm trên thi thể quái vật kia.

Anh chỉ chờ một lúc thì đã có con dơi truyện động tĩnh bên Sở Vĩ về, mà lúc Ôn Văn chạy tới thì vừa vịn nhìn thấy một màn Sở Vĩ tự bạo.

Đột nhiên từ trong thùng sắt bò ra một con rết *Scutigera Coleoptrata* màu da người dữ tợn, nó muốn chui xuống đất, nhưng rất nhanh đã bị vô số tóc đen quấn thành một cục, kéo nó từ dưới đáy ra.

“Thứ đồ chơi gì đây, nhìn tởm quá.” Sở Vĩ ghét bỏ nhìn con rết kia, hấn tới hơi muộn nên vẫn chưa biết về vụ quái trùng.

Ôn Văn cong ngón tay lại búng đầu con quái trùng kia làm nó co quắp lại, sau đó dùng dây thừng trói chặt nó lại, vừa trói vừa nói với Sở Vĩ: “Loại trùng này có thể ký sinh trong cơ thể người, điều khiển hành động của người đó, tôi không ngờ nó còn có thể điều khiển cả quái vật... ở trong thành phố Hóa Sơn này, loại trùng này có hơn trăm con!”

“Hơn trăm con...”

Sở Vĩ rùng mình một cái, hấn sợ nhất là mấy thứ có hình dáng sâu bọ này.

Chương 441 - Hơi thở Tai Nạn

Sau khi trói chặt con trùng kia, Ôn Văn chuyển chủ đề nói với Sở Vĩ: “Không ngờ ông cũng tham gia nhiệm vụ lần này.”

“Nếu không phải đây là nhiệm vụ cường chế, tui mới không thèm tới, nhiệm vụ ở thành phố kế bên muốn thoải mái bao nhiêu thì có bấy nhiêu.” Sở Vĩ bĩu môi oán giận nói.

Ôn Văn tò mò hỏi: “Nhiệm vụ gì ở thành phố kế bên mà lại làm ông nhớ mãi không quên thế?”

Sở Vĩ cười bỉ ổi với Ôn Văn, sau đó dùng vẻ mặt hèn mọn nói với Ôn Văn: “He he, hai hôm trước tui mới nhận một nhiệm vụ, ở thành phố Hoành Giang sát bên có mị ma lui tới, thường có đàn ông phơi thây ngoài đường.”

“Sau khi nhận nhiệm vụ này thì tui đã tìm được mị ma kia, muốn bắt cô ta về quy án, cô ta đương nhiên không ngoan ngoan để tui bắt, muốn nghĩ cách giết tui.”

“Suốt mấy ngày liền cô ta đòi đủ cách muốn chơi chết tui, nhưng làm thế nào tui cũng không chết được... he he he, mấy ngày đó thực sự là quá sung sướng.”

“Đáng tiếc tui không thể từ chối nhiệm vụ cưỡng chế được, chỉ có thể nhịn đau mang tiểu yêu tinh kia về quy án, bằng không vẫn còn có thể giăng co thêm mấy ngày.”

Ôn Văn lùi khỏi bện cạnh Sở Vĩ vài bước, sau khi không còn nghe chương trình của Bích Loa Xuân Quyển nữa thì sở thích của hàng này ngày càng làm người ta chán ghét.

Mị ma có thể có biện pháp gì giết chết hẳn chứ, còn không phải ba chiếc rìu sao.

Có điều nghe Sở Vĩ nói vậy, Ôn Văn ngược lại có chút ước ao.

Nhiệt tình hèn mọn trên mặt Sở Vĩ lui đi, sau đó thực nghiêm túc nói với Ôn Văn: “Lại nói tiếp thì tui phải cảm ơn ông đây, nếu không nhờ ông thì bây giờ tui phiền lớn rồi.”

“Có ý gì, sau sát hạch siêu thợ săn chúng ta chưa gặp lại lần nào cả mà?” Ôn Văn có chút không hiểu nổi Sở Vĩ.

Sở Vĩ không nói chuyện mà loay hoay một chút trên thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, để Ôn Văn xem tin tức mới nhất.

“Bộ dáng của Bích Loa Xuân Quyển bị lộ rồi, đúng là tuổi tác bác gái, vị Vương tiên sinh xếp đầu bảng tặng thưởng thoáng chốc trở thành trọng điểm bị đám dân mạng bàn tán, cuối cùng vì chịu không nổi truyền thông quấy rầy đã di cư sang khu Mỹ Gia rồi...”

Ôn Văn trừng cặp mắt nhỏ nhìn Sở Vĩ, có chút không dám tin.

Sở Vĩ cười khỏ một tiếng, gật đầu nói: “Ông đoán không sai, tui chính là người đứng đầu bảng trước kia, nếu không phải đã ngừng tặng thì tên Vương tiên sinh kia căn bản sẽ không thể trở thành người đứng đầu bảng được.”

“Nếu không phải ông vạch trần bộ mặt thật của cô ta, bây giờ người bị ép phải di cư chính là tui.”

Vẻ mặt Ôn Văn thực quý dị, anh quá bận bịu với nhiệm vụ nên không quan tâm phát triển kế tiếp của chuyện ‘Bích Loa Xuân Quyển’, có điều với sự cuồng nhiệt với Bích Loa Xuân Quyển

của Sở Vĩ trước kia, chỉ sợ thật sự có thể làm ra chuyện trèo lên top bảng khen thưởng....

Sau khi ôn chuyện với Sở Vĩ một phen, Ôn Văn bắt đầu quan sát xác chết bị bom nổ trên mặt đất.

Quái vật này có kích thước như khi này gọi là thợ săn mặt người, là một loại quái vật tới từ thế giới trong.

Nhưng đối tượng tấn công chủ yếu là mèo hoang chó hoang, rất ít khi tấn công nhân loại, từ vết thương trên đầu thì hẳn là cũng bị loại trùng đó ký sinh nên mới điên cuồng tấn công con người.

Con nhện kia cũng tương tự, với tính tình của loại quái vật này, chúng nó sẽ không nghênh ngang tiến hành giết chóc như vậy.

Đám trùng này nếu chỉ ký sinh nhân loại thì cũng không sao, nhân viên hỗ trợ đang cùng quân đội vây thành, có thể đối phó với bọn chúng, nhưng nếu là ký sinh lên quái vật thì không dễ đối phó như vậy.

Hơn nữa, có thể ký sinh lên quái vật thì tự nhiên cũng có thể ký sinh lên người siêu năng!

Sau đó, Ôn Văn đi tới trước mặt quái vật to lớn kia, lưỡi dao ô uế nhẹ nhàng vung lên, cắt cái thùng sắt trên đầu nó ra, bên trong là dáng vẻ như đầu heo.

“Thân người đầu heo... tên này có phải là đồng tộc của chu Kỳ Bái không?”

“Ừm, cũng không giống lắm, Chu Kỳ Bái là người đầu heo, tên này có lẽ là người đầu heo rừng... có điều nó ít nhất cũng có thực lực cấp Tai Hại thể mà cũng bị loại trùng này ký sinh, loại trùng này có thể ký sinh vượt cấp sao?”

Lại quan sát một lúc, Ôn Văn lắc đầu, ký sinh lên con quái vật này không phải chỉ một con trùng là có thể làm được.

Mà có người dùng thùng đặc chế trùm lên đầu tên này, lại bỏ quái trùng vào trong thùng sắt, quái vật người người đầu heo chỉ có thể tuyệt vọng bị lũ trùng kia ký sinh, vì thế trên thùng sắt mới có vết cào.

“Xem ra không có ai trợ giúp thì đám trùng này chỉ có thể ký sinh vào sinh vật cấp Tai Họa trợ xuống, nếu có người giúp thì có thể vượt cấp ký sinh lên quái vật cấp Tai Hại...”

“Nói tiếp thì đây là nơi nào, thế mà lại có nhiều quái vật như vậy!”

Sau đó Ôn Văn đặt tay lên huy hiệu nhân viên thu nhận, bắt đầu điều tra bản đồ địa hình gầy đây, sau đó phát hiện tầng hầm của tòa cao ốc này có không gian rất lớn, mà trong không gian đó có một thứ mà Ôn Văn không thể nào tưởng được.

Lúc Ôn Văn nghiên cứu đám trùng, Sở Vĩ đang buồn chán đùa nghịch con trùng mà Ôn Văn chộp được.

Năng lực của Sở Vĩ tuy khá bug nhưng chiến đấu chính diện vẫn có chút mệt mỏi, vì thế đổi mặt với loại nhiệm vụ này hẳn không muốn hành động đơn độc, muốn theo bên cạnh Ôn Văn vớt cá.

Có thể chết ít đi bao nhiêu lần, cho dù thế nào cũng tốt hơn.

Tuy Sở Vĩ không chết được nhưng cảm giác đau của thần kinh cũng không khác gì người bình thường, cảm giác tử vong thật sự không phải cảm giác tốt đẹp gì.

Đột nhiên, một tiếng gầm rú trầm thấp truyền tới, trên mặt Ôn Văn lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

Mà Sở Vĩ thì tỏ ra khiếp sợ, đó là hơi thở cấp Tai Nạn, khoảng cách của hơi thở này rất gần, mà trước đó hẳn lại không cảm nhận được.

“Đi theo ta, thứ kia ở dưới lòng đất, chúng ta giải quyết nó ở bên dưới để tránh thương vong quá nghiêm trọng.

Đúng vậy, ở dưới lòng đất có một con quái vật cấp Tai Nạn, có điều trạng thái của quái vật kia có chút không đúng, giống như trước đó nó vẫn luôn bị vây trong trạng thái ngủ say, nhưng bây giờ thì đã hoàn toàn tỉnh lại vậy.

Theo tầng hầm đi xuống thì giống như đổi một thế giới mới vậy, nơi này vừa lạnh lẽo lại ẩm ướt, hoàn toàn không nhìn thấy chút ánh sáng nào.

Nhưng hoàn cảnh không có ánh sáng này đối với Ôn Văn và Sở Vĩ thì chỉ là chuyện nhỏ.

Sở Vĩ hít mũi nói: “Hoàn cảnh nơi này biến thành như vậy, xem ra con quái vật này đã sống ở đây rất lâu rồi, thế mà Hiệp Hội Thợ Săn lại không phát hiện.”

Ôn Văn lắc đầu nói: “Nơi này có quái vật cấp Tai Nạn ở, có lẽ đây là một tổ chức quái vật nhỏ, thành phố Hóa Sơn chỉ là một thành phố nhỏ, bọn họ không phát hiện cũng là bình thường.”

Hai người đi tới một không gian rộng rãi thì ngừng lại, Sở Vĩ lấy ra một cây phát sáng, để nơi này mơ hồ có chút ánh sáng.

Bọn họ không cần đi tìm thứ kia, chính nó sẽ tới tìm bọn họ, ít nhất thì hơi thở kia vẫn luôn tiến tới gần hơn, thứ kia không có suy nghĩ chạy trốn.

Sở Vĩ cười nói: “Con quái vật này hình như không thông minh cho lắm, bên chúng ta là hai người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, ông chính là trung tự, mà nó chỉ là một con quái vật bình thường thôi thế mà lại dám tấn công chúng ta.”

Về mặt Ôn Văn lại có chút nghiêm nghị nói: “Quái vật bị trùng ký sinh không có năng lực phân biệt chênh lệch thực lực, con quái vật này nếu đã không phân biệt được thì chúng tỏ nó cũng đã bị ký sinh rồi!”

Chương 442 - Rút đi sinh mệnh

Tiếng bước chân từng chút tới gần nhưng hai người Ôn Văn không hề sợ sệt, ngược lại còn ghét bỏ đối phương đi quá chậm.

Lúc con quái vật kia rút cuộc xuất hiện trước mắt hai người, Sở Vĩ thấy rõ diện mạo đối phương thì không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đây là một con quái vật hình người cao lớn, cả người có màu xanh, đầu có hai cái sừng, thân dưới mặc một cái quần mỏng, trong tay cầm một cái xiên cá vàng óng ánh.

Về phần hình dạng của nó, Sở Vĩ nhìn không ra.

Bởi vì nguyên phần đầu của nó bị chằng chịt lỗ rết *Scutigera Coleoptrata* vây quanh, trên vai và sau lưng nó cũng đeo đầy nửa đoạn con rết *Scutigera Coleoptrata* ở trong người!

Bản thân Sở Vĩ vốn đã hơi sợ loại côn trùng có tạo hình sâu rết thể này, nhiều con rết *Scutigera Coleoptrata* ở cùng một chỗ làm cho hắn tê dại da đầu, suýt chút nữa đã nôn ra cả bữa cơm tối qua.

“Xem ra một con không có cách nào không chế quái vật cấp Tai Nạn, vì thế cần phải nhiều con mới được.”

Ôn Văn lại liếc nhìn tay chân của con quái vật kia, phát hiện bên trên có dấu vết bị xích sắt khóa lại.

Xem ra con quái vật này cũng giống như quái vật đầu heo trước đó, bị khống chế lại sau đó trơ mắt bị đám quái trùng này ký sinh.

Điều này làm Ôn Văn cảm thấy có chút bi ai, dù sao cũng là quái vật cấp Tai Nạn, bị loại trùng yếu ớt giẫm một phát là chết này khống chế, chỉ sợ sống còn khó chịu hơn chết.

“Thật đáng buồn...”

Nôn xong, Sở Vĩ chỉ quái vật kia hỏi: “Không phải ông nói toàn bộ thành phố Hóa Sơn có hơn trăm con trùng à, tính số tui giết trước đó, cộng với trên người tên này thì cũng gần trăm con rồi”

Ôn Văn xòe tay ra nói: “Hơn trăm chính là hơn trăm, chín trăm chín mươi chín cũng là hơn trăm con.”

Chốc nữa giải quyết tên này xong nhất định phải tìm hiểu xem có bao nhiêu loại trùng này, bởi vì này có khả năng chính là số lượng sinh vật cấp Tai Nạn bị ký sinh!

“Trước tiên thử một chút đi, đầu heo trước đó và những người bình thường bị ký sinh tuy đầu óc bị phá hỏng nhưng thực lực sẽ gia tăng lên một mức độ nhất định...”

Sau khi có quyết định, thanh kiếm dài Hàn Băng của Ôn Văn xuất vỏ, vung tay chém ra một tia kiếm khí.

Uy lực của kiếm khí gắn bó chặt chẽ với thực lực của Ôn Văn, hiện giờ Ôn Văn dùng thể chất quái vật cấp Tai Nạn trung tự, kiếm khí phóng ra tự nhiên cũng là cấp bậc tấn công cấp Tai Nạn trung tự.

Mọi thứ trên lối đi đều bị kiếm khí sắc bén cắt đứt, sau đó bị băng giá bao trùm, cắt kim loại xẻ ngọc thạch cũng không đủ

để hình dung kiếm khí này.

Quái vật màu xanh nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay gồng lên đập mạnh vào kiếm khí hàn băng, kiếm khí bị đập vỡ hóa thành băng tuyết bao trùm lấy cả cánh tay, chỉ là nó chỉ rung tay một cái thì lớp băng đã vỡ vụn, trên tay chỉ có chút tổn thương vì giá rét.

Đây là chênh lệch giữa cấp Tai Nạn trung tự và hạ tự, tuy hạ tự có thể dựa vào khả năng để duy trì một khoảng thời gian ngắn với trung tự, nhưng cường giả trung tự chỉ tùy tiện tấn công là tương đương với hạ tự dốc toàn lực, chỉ một lúc sau thì cấp Tai Nạn hạ tự căn bản khó có thể thắng được cấp Tai Nạn trung tự.

Nhìn thấy quái vật màu xanh đỡ một đòn của mình, ánh mắt Ôn Văn sáng lên, không phải vì thực lực của nó, mà vì cái xiên cá to lớn trên tay nó.

Cái xiên cá này được rèn rất thô ráp, nhưng chất liệu kim loại này lại chính là đồ tốt, hơn nữa cái xiên này to cỡ cánh tay trẻ con dài hơn hai mét, số lượng đảm bảo dư thừa.

Ôn Văn muốn dùng gai nhọn của nhím biển Hoàng Kim chế tạo thành trường thương, thế nhưng gai nhím chỉ thích hợp làm cán thương, độ chống chịu của mũi thương có chút không đủ, chỉ cần lấy được cái xiên này, Ôn Văn có thể chế tạo đủ số lượng trường thương.

Sau khi chống đỡ đòn tấn công của Ôn Văn, quái vật kia không để ý tới ánh mắt sáng lên của Ôn Văn, trực tiếp ném cái xiên ra ngoài, mục tiêu không phải Ôn Văn mà là Sở Vĩ đang xem cuộc vui.

Sở Vĩ kinh ngạc tới không kịp né tránh, trực tiếp bị cái xiên xuyên thủng, bị ghim vào tường giống như một miếng thịt muối.

“Mày không có đầu óc à, người đánh mày có phải tao đâu!”

Sở Vĩ giận mà không có chỗ phát tiết, từ trên xiên cá leo xuống, vừa xoa bụng vừa giận dữ mắng mỏ.

Thế nhưng ngay lập tức, biểu cảm của Sở Vĩ đã không kèm được, bởi vì có một con rết *Scutigera Coleoptrata* đang từ vết thương bị cái xiên cá kia tạo thành chui vào trong người hắn!

Con rết *Scutigera Coleoptrata* này trước đó đã ẩn núp trên cây xiên, lúc cây xiên đâm vào người Sở Vĩ thì cũng tạo ra con đường để nó chui vào trong cơ thể Sở Vĩ!

Sở Vĩ muốn kéo con rết *Scutigera Coleoptrata* ra ngoài, nhưng lúc này cơ thể hắn đã tự lành lại.

Cảm nhận được con rết đang ngo ngoậy trong cơ thể, Sở Vĩ khóc không ra nước mắt, hung tợn nhìn quái vật màu xanh nói: “Thù của tao và mày kết rồi, không phải là chết thôi sao, vài giây sau tao lại làm hảo hán.”

Nói xong Sở Vĩ liền kích nổ một quả bom, tự nổ tung chính mình, mà con trùng ở trong cơ thể hắn cũng bị nổ tan xác.

Ôn Văn mặt không biểu cảm nói một câu: “A Vĩ, ông lại chết rồi.”

Sau khi cơ thể tái tạo lại, Sở Vĩ trừng to mắt, tức giận nhìn quái vật màu xanh kia.

“Suýt chút nữa đã bị một con trùng chui vào trong người rồi, Sở Vĩ tui đây tuyệt đối không chịu nổi oan ức này!”

Sau đó Sở Vĩ nói với Ôn Văn: “Con này là của tui, ông đừng nhúng tay vào, tui sợ mình sẽ ngộ thương ông.”

Vừa dứt lời thì đường cong đen kịt hỗn loạn đã bao trùm lấy Sở Vĩ, làm hắn nháy mắt trở nên tràn đầy cảm giác tà dị, giống như một bức tranh trừu tượng vậy.

Ôn Văn đứng bên cạnh Sở Vĩ chớp chớp mắt vài cái, sau đó lùi ra xa một chút, chỉ đứng ở bên cạnh Sở Vĩ thôi đã làm Ôn Văn cảm thấy thực khó chịu.

Dáng vẻ giống như đại diện cho tử vong và tràn đầy hơi thở tĩnh mịch hư vô kia làm Ôn Văn rất tò mò, năng lực của Sở Vĩ rốt cuộc là dạng gì.

Đám sâu chi chít ký sinh trên người quái vật màu xanh kia phát ra tiếng rít, chúng nó mơ hồ cảm thấy bất an nhưng lại không biết cảm giác đó tới từ đâu.

Sở Vĩ lắc lắc cơ thể, giống như đang thích ứng gì đó, tiếp đó hắn đơn giản vận động hai cái rồi vọt về phía quái vật màu xanh kia.

Quái vật màu xanh hướng về phía cái xiên vậy một cái, cái xiên bay trở về trong tay nó, nó dùng chiêu cũ ném mạnh cái xiên tới, thế nhưng lần này Sở Vĩ linh hoạt né tránh vọt tới, áp sát phía sau quái vật màu xanh.

Tiếp đó giống như một người đàn bà chanh chua, đưa tay chào hỏi lũ rết *Scutigera Coleoptrata* trên người quái vật, động tác không nhanh, thoạt nhìn cũng không có năng lượng đặc biệt gì, vì thế đám rết *Scutigera Coleoptrata* dùng cái chân trước đặc biệt sắc bén và cái miệng rất có lực cắn tấp về phía Sở Vĩ.

Nhưng nháy mắt chúng nó chạm vào Sở Vĩ thì cơ thể biến thành màu xám trắng, tiếp đó toàn bộ héo rũ rồi từ trên người quái vật màu xanh rơi xuống!

Nhìn một màn quỷ dị này, trên mặt Ôn Văn lộ ra biểu cảm kiêng kỵ: “Là chất độc à... không, không phải, là sinh mệnh của chúng bị rút ra!”

Từ trước tới giờ Ôn Văn chỉ cảm thấy năng lực của Sở Vĩ phiền phức mà thôi, nhưng không cảm thấy nguy hiểm.

Bởi vì mặc dù Sở Vĩ không chết nhưng sức chiến đấu chính diện quá yếu đã hạn chế thực lực của hắn.

Nhưng sau khi Sở Vĩ hóa thành dáng vẻ này, sức mạnh và tốc độ của hắn đã đạt tới cảnh giới của người siêu năng Đồng Hóa bình thường, hơn nữa còn có thể trực tiếp rút đi sinh mệnh đối thủ

Thậm chí, Ôn Văn rất nghi ngờ ngay cả mình có thực lực Đồng Hóa trung tụt nếu bị Sở Vĩ sờ một cái cũng chưa chắc có thể may mắn thoát được!

Chương 443 - Sarupol và Sa Lực Sĩ

Chỉ là bị Sở Vĩ không có quy tắc gì cào một phát thì đám rết *Scutigera Coleoptrata* ở sau lưng quái vật màu xanh đã chết hơn phân nửa, đám rết *Scutigera Coleoptrata* từ trên người nó rụng xuống, trông có cảm giác thật đã như nặn văng cục mụn ra vậy.

Lúc đám rết *Scutigera Coleoptrata* bị bong ra, động tác của con quái màu xanh kia rõ ràng chậm chạp hơn hẳn, không

ngừng vung cái xiên lớn trong tay, cố gắng không để Sở Vĩ tới gần.

“Quả nhiên, đám rết *Scutigera Coleoptrata* này phải có đủ số lượng mới có thể khống chế quái vật màu xanh này, khi số lượng ít thì không đủ điều khiển tất cả các bộ phận của nó.”

Nhưng cho dù là vậy thì Ôn Văn cũng cảm thấy ớn lạnh với đám trùng này, nếu số lượng đủ lớn, có phải chúng nó cũng có thể khống chế sự tồn tại cấp cao hơn không?

Quái vật màu xanh đã trở nên trì độn chậm chạp hơn rất khó chống đỡ thế tấn công của Sở Vĩ, mà Sở Vĩ lại dùng kiểu đánh liều mạng, rất nhanh đã bị Sở Vĩ đưa tay đè lên ngực.

Nháy mắt bị chạm vào, động tác của quái vật màu xanh đột nhiên đình chỉ, bắp thịt run lên nhẹ nhẹ, hẳn là muốn phản kháng nhưng không có cách nào điều khiển động tác của mình.

Bắt đầu từ nơi bị Sở Vĩ tiếp xúc, làn da của quái vật màu xanh kia dần dần biến thành màu xám trắng, sau đó phần xám trắng dần lan rộng ra, mãi đến khi lan ra toàn thân con quái vật này.

Sau đó Sở Vĩ rút tay lại, quái vật màu xanh cấp Tai Nạn kia ảm ảm ngã xuống, đám côn trùng sau lưng nó cũng theo quái vật này mà yên lặng biến mất, không có con nào có thể chạy thoát ra khỏi cơ thể quái vật.

“Quả nhiên, quái vật cấp Tai Nạn cũng không có cách nào ngăn cản bị rút đi sinh mệnh, so với bị bạo lực giết hại, sức mạnh kiểu im hơi lặng tiếng này lại càng làm người ta sợ hơn.”

Ôn Văn ở bên cạnh xem cuộc chiến theo bản năng phân tích sức mạnh của Sở Vĩ, đây là một thói quen tốt của anh.

Mỗi khi gặp một người có thực lực đủ mạnh thì Ôn Văn sẽ luôn suy nghĩ xem nên làm thế nào đánh bại đối phương, để lúc bắt đầu chiến đấu mình sẽ không bị luống cuống tay chân.

“Sau khi bị Sở Vĩ đè lại thì sẽ không có cách nào nhúc nhích, tương đương với rơi vào đường cùng, chẳng qua tốc độ rút sinh mệnh của sinh vật cấp Tai Nạn rất chậm, lúc này nếu bị người khác ngắt ngang thì hẳn là sẽ không phải chết.”

“Tức là nếu hấn cùng ứng phó hai đối thủ cấp Tai Nạn sẽ rất phiền phức!”

Sau khi quái vật kia chết đi, đường nét quái dị trên người Sở Vĩ dần dần rút đi, biến thành dáng vẻ người bình thường, hơn nữa còn ợ một cái, giống như đang khá là no vậy.

Có điều Ôn Văn nhảy bén cảm nhận được Sở Vĩ tựa hồ khá uể oải, hơn nữa theo động tác của hấn thì sau khi biến về trạng thái kia, vết thương mặc dù đã khép lại nhưng vẫn còn chút đau đớn.

Trạng thái đó tựa hồ sẽ mang tới gánh vác rất lớn cho Sở Vĩ, hơn nữa cũng không hoàn toàn là không bị thương!

Sau khi cảm nhận được năng lượng của Sở Vĩ cũng không phải là vô địch thì Ôn Văn yên lòng, bắt đầu tiến hành không gian ngầm của quái vật màu xanh này, phát hiện rất nhiều dấu vết quen thuộc.

Những dấu vết này hấn là Ngô Vọng lưu lại, trước đó có lẽ hấn đã từng tới nơi này, đồng thời dùng bạo lực trấn áp tất cả quái vật ở đây, làm chúng nó bị quái trùng ký sinh.

Bởi vì quái vật màu xanh này bị Sở Vĩ đánh bại nên xiên cá là chiến lợi phẩm của Sở Vĩ, vì thế Ôn Văn đã giao dịch với Sở Vĩ một phen, cho hấn chút tiền sẵn ma để lấy cái xiên kia đi, Sở Vĩ kêu giá cũng không cao nên hai người giao dịch rất vui vẻ.

Sau khi làm xong chuyện ở đây, Ôn Văn mở thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn, gửi đi toàn bộ tin tức mình phát hiện về đám quái trùng trong tầng hầm này.

Đồng thời cố gắng phóng đại sự đe dọa của lũ quái trùng, hi vọng có thể làm nhóm siêu thợ săn khác chú ý.

Anh không muốn nhìn thấy một siêu thợ săn nào đó bị ký sinh rồi trở thành kẻ địch của mình.

...

Ở trong công thoát nước âm u nào đó của thành phố truyền tới tiếng quả trách tứ giện.

“Chết tiệt, sao nơi nào cũng có hơi thở của tên kia vậy chứ!”
Một người cá có cái đầu hơi nhọn màu bạc đá lăn tên cấp dưới

vừa báo cáo ở trước mặt, rít gào nói.

Nơi này là căn cứ của liên quân thành phố nước Oye đang truy lùng Ngô Vọng, tất cả bọn chúng đều tới từ thành phố nước Oye, đương nhiên cảm thấy mạch nước ngầm rộng rãi thích hợp với bọn họ hơn.

Huống chi bọn họ cũng không quá quen thuộc với thể giới loài người, ngoại trừ công thoát nước, bọn họ không biết mình nên trốn ở nơi nào mới không dẫn tới náo động.

“Thứ này không phải đã bị hỏng rồi chứ.” Một bàn tay trắng xanh, giữa năm ngón tay có màng dính vươn tới, dùng ngón tay chọt vào cái khay tròn quái dị nói.

Cái khay tròn màu trắng giống một sàng hình tròn có đường kính một mét, trên khung có khắc hình đồ án kỳ lạ, bên trên hiện ra mấy trăm điểm sáng mờ hồ.

“Sa Lục Sĩ, bàn nước dò tìm sẽ không sai, hơn nữa trong cả thành phố này đều có hơi thở của tên kia, cho dù không cần bàn nước dò tìm cũng có thể cảm giác được.” Người cá đầu bạc phản đối nói.

“Được rồi Sarupol, mày nói gì thì chính là cái đó.” Một sinh vật cao lớn màu xanh trắng có đầu và vây lưng cá mập mặc áo vest nhỏ xòe tay nói.

Tên của hắn là Sa Lục Sĩ, là một con quái vật có hình dáng giống cá mập, thực lực là cấp Tai Nạn thượng tự!

Mà Sa Lục Sĩ có thực lực Tai Nạn thượng tự lại là cấp dưới của người cá màu bạc kia, tên người cá gọi là Sarupol kia chính là một vị trưởng lão của tộc Zeoshi.

Tộc Zeoshi là chủng tộc mạnh nhất, gần như có một nửa sức mạnh của thành phố nước Oye.

Bọn họ sinh ra từ miệng núi lửa ở đáy biển nên có được thân thể rất dẻo dai khỏe mạnh, mà vị trưởng lão tộc Zeoshi tên Sarupol này còn có thể điều khiển được sức mạnh kỳ dị, thực lực đã gần đạt tới Tai Nạn chân tự!

Vì thế lần hành động này mới do Sarupol làm tổng chỉ huy, mà trong liên quân đuổi bắt Ngô Vọng lần này có hơn một nửa

nhóm người cá thuộc về tộc Zeoshi, nửa còn lại là đội hải sản do Sa Lục Sĩ chỉ huy.

Sa Lục Sĩ hỏi: “Có điều hiện giờ khắp nơi trong thành phố này đều là hơi thở của Ngô Vọng, chúng ta rốt cuộc phải đuổi theo ai đây, lại còn có rất nhiều cường giả không biết từ đâu tới, xem có vẻ rất giống người của ‘Hiệp Hội Thợ Săn’...”

Bàn nước dò tìm này có thể thăm dò tình huống hơi thở trong phạm vi một thành phố, cũng chính vì thế mà bọn chúng mới có thể truy lùng Ngô Vọng.

Mỗi lần nhận được vị trí của Cổ Thần Ensuk truyền tới thì đó chỉ là một phạm vi đại khái mà thôi, bọn họ cần dùng bàn nước dò tìm để tra ra vị trí chuẩn xác.

“Hiệp Hội Thợ Săn thì sao, ý muốn của Cổ Thần Ensuk là tuyệt đối, cho dù tất cả chúng ta đều bị chôn vùi ở nơi này thì cũng phải mang người mà Thần muốn trở về.” Thái độ của Sarupol rất cứng rắn.

“Dĩ nhiên là tao biết là cần phải đưa nó về, nhưng vấn đề là chúng ta làm sao bắt được nó đây!” Sa Lục Sĩ bất đắc dĩ hỏi, thực lực của Sarupol mạnh thì mạnh nhưng tính cách lại có chút vấn đề.

Sarupol do dự một chút rồi nói: “Kẻ Dịch Mộng có thể mượn sức của Thần để tiến hành định vị Ngô Vọng...”

Sa Lục Sĩ nhin không được cười xùy một tiếng, làm Sarupol trừng mắt nhìn hắn.

“Đừng có nhìn tao thế, tao sợ đấy.” Sa Lục Sĩ giơ tay làm tư thế đầu hàng, nói: “Nhưng mà nghĩ một chút đi, mà mang chuyện này báo cho Kẻ Dịch Mộng, kết quả sẽ thế nào?”

Chương 444 - Thủy quái xuất động

“Vị kia nhất định sẽ trách mắng chúng ta làm việc bất lực, hơn nữa tuyệt đối sẽ không vì sự bất lực của chúng ta mà đi quấy rầy Cổ Thần.”

Ánh mắt Sarupol lia ngang một cái, táo bạo nói: “Như vậy chúng ta phải xuất phát toàn bộ, giết hết tất cả những kẻ có hơi thở của Ngô Vọng!”

Sa Lục Sĩ bắt đắc dĩ vổ trán một cái, nói: “Chuyện này nếu còn kéo dài, động tác của chúng ta lớn một chút thì khó tránh sẽ nảy ra va chạm với cường giả của Hiệp Hội Thợ Săn.”

“Xảy ra va chạm thì cứ tiêu diệt cả đám bọn nó luôn!” Sarupol đã không muốn suy nghĩ nữa, ngang ngược nói.

Sa Lục Sĩ nhún vai: “Vậ... cứ vậy đi.”

Dù sao thì Sarupol cũng là lão đại, Sa Lục Sĩ không có cách nào chống lại quyết định của Sarupol, huống chi từ hơi thở biểu hiện trên bàn nước dò tìm thì bên Hiệp Hội Thợ Săn chỉ có ba thợ săn thực lực trung tự mà thôi, cũng không thể quấy rầy bọn họ.

Vì thế theo mệnh lệnh của Sarupol, mấy trăm con quái vật biển sâu thực lực thấp nhất là cấp Tai Họa, thực lực cao nhất là cấp Tai Nạn trung tự giống như thủy triều tràn ra.

Bắt đầu đồng thời tấn công tất cả các điểm có vấn đề, chỉ cần phát hiện mục tiêu ở điểm nào thì nhiệm vụ của bọn chúng coi như hoàn thành.

Giống như Sa Lục Sĩ lo lắng, hành động quy mô lớn như thế khẳng định sẽ làm Hiệp Hội Thợ Săn chú ý, vì thế trận chiến của đám quái vật biển sâu và nhóm thợ săn đã bùng nổ mà không hề có chút điềm báo trước nào.

...

Một chiếc xe lu mang theo khí thể điên cuồng tông ngang tông dọc trong thành phố, chỉ cần nhìn thấy vật thể sống sẽ không chút lưu tình tông tới.

Trong xe là một người tài xế có mạch máu gồ lên, vẻ mặt điên cuồng.

Đột nhiên hấn nhìn thấy ở bên đường có một nam một nữ, người phụ nữ đang ngồi xổm dưới đất, hình như đang nghiên cứu gì đó.

Người phụ nữ đó rất đẹp, phụ nữ xinh đẹp như vậy bị xe lu cán nát như khẳng định cũng sẽ rất đẹp!

Vì thế, xe lu không chút lưu tình lái về phía hai người kia.

Người đàn ông cao lớn đứng sau lưng người phụ nữ áo xanh kia bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó đưa tay phải tới trực tiếp chặn chiếc xe lu lại, chiếc xe lu nặng trĩch bị một tay hấn cản lại, không thể nào tiến thêm được nữa!

Người phụ nữ kia chỉ một ngón tay, một con bướm màu xanh lá cây yên lặng bay vào phòng điều khiển, rơi vào trên vai người bị ký sinh.

Sau đó cơ thể người bị ký sinh bắt đầu thối rữa, từ một người trực tiếp biến thành một đồng mà người ta khó có thể nhìn thẳng.

“Mỗi lần nhìn thấy chiêu thức tấn công của cô tôi đều cảm thấy sợ phát khiếp.”

Siêu thợ săn ‘Thú Dữ’ dùng lực cánh tay một chút, đẩy chiếc xe lu này ra thật ra, sau đó cảm thán nói.

Bướm bướm trước giờ vẫn luôn rất xinh đẹp, nhưng bướm mà Khủng Điệp điều khiển không chỉ xinh đẹp mà còn rất khủng bố!

Lúc đám bướm màu xanh lá kia bay lượn sẽ phát ra bột phốt pho màu xanh lá cây, khi loại bột này dính vào da thì sẽ bắt đầu thối rữa và mềm hóa trên phạm vi lớn.

Đám bướm bướm xinh đẹp này có lẽ mới càng xứng với cái danh loài côn trùng tử vong hơn.

“Lần nào ông cũng nói thế, nhưng chả thấy ông sợ chút nào.” Khủng Điệp liếc mắt nói: “Trước tiên mặc kệ mấy thứ này đi, tôi có thể cảm giác được mình sắp tìm được hang ổ của đám trùng kia rồi.”

Ôn Văn là người bình thường cũng có thể phát hiện mối đe dọa của đám trùng này, mà Khủng Điệp được xem là chuyên gia nghiên cứu về ma vật có hình dạng côn trùng, khi bắt được con rết *Scutigera Coleoptrata* đầu tiên còn sống thì đã hiểu ra tất cả.

Những con trùng này chỉ là ấu trùng được sinh ra mà thôi, có một cơ thể mẹ mạnh mẽ hơn đang điều khiển chúng nó, khi không còn cơ thể mẹ nữa thì mối đe dọa của đám trùng này cũng sẽ bị giảm mạnh.

Hơn nữa cơ thể mẹ cũng có thể tiến hành lần thứ hai rụng trứng vào bất cứ lúc nào, vì thế phải sớm giết chết nó, bằng không có thể sẽ có phiền phức lớn.

Vì thế Khủng Điệp đã gọi Thú Dữ từng nhiều lần hợp tác tới, chuẩn bị cùng nhau đánh vào hang ổ côn trùng.

Hiện giờ một đường men theo tung tích cũng đã tập trung được vị trí của hang ổ, đang chuẩn bị cùng Thú Dữ tiếp cận thì đột nhiên dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Bởi vì từ đường cống ngầm ở trước mặt bọn họ đột nhiên chui ra một người cá!

Không chỉ một, chỗ cống thoát nước kia đột nhiên sụp đổ, từng người cá cùng đủ loại sinh vật biển sâu có hình thù kỳ quái chui ra.

Một người cá nhìn thấy nhóm Khủng Điệp thì giương nanh múa vuốt nhào tới.

Trước khi chúng xuất phát, Sarupol từng đưa ra mệnh lệnh, chỉ cần có người dám ngăn cản thì lập tức giết chết, vì thế đám người cá cũng bung xõa bản tính.

Nhưng nửa đường thì cơ thể nó trực tiếp trở nên thối rữa, còn chưa tiếp cận tới gần chỗ hai người thì đã không còn hình dáng gì nữa rồi.

“Đây chính là đại quân sinh vật biển sâu ẩn núp trong thành phố đang chuẩn bị tàn sát dân chúng hàng loạt à?”

Trước đó Khủng Điệp và Thú Dữ vẫn còn nghi ngờ chuyện này, nhưng hiện giờ nhìn số lượng người cá và dáng vẻ vừa thấy mặt đã không nói lời nào lao tới tấn công của đám này, chỉ sợ những lời đó chính là thật!

Hơn nữa ở dưới cái hồ kia có ít nhất là hai hơi thở cấp Tai Nạn trung tự trở lên, cấp Tai Nạn hạ tự cũng có mấy cái.

Chỉ bằng hai người bọn họ thì chỉ sợ không thể ngăn cản đợt sóng người cá này!

“Ông thử một chốc đi, tôi cầu viện!”

Thú Dữ gật đầu, không chút do dự vọt về phía đám người cá, vung tay một cái đã đánh bay một con quái vật đang gầm gừ,

tranh thủ thời gian cho Khủng Điệp.

Mà Khủng Điệp thì mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, báo tình huống cho Ân Thứ biết.

Trước tiên Khủng Điệp nói về vị trí hang ổ lũ rết Scutigera Coleoptrata mà mình suy đoán, sau đó cặn kẽ nói rõ đám trùng kia có thể mang tới đe dọa lớn cỡ nào, ít nhất phải có một siêu thợ săn trung tự đi giải quyết đầu nguồn hiểm họa.

Về phương diện khác thì báo lại bên mình đã gặp đám người cá, chỉ bằng hai người bọn họ thì không có cách nào ngăn cản, vì thế cần siêu thợ săn khác tới hỗ trợ, tốt nhất là Ân Thứ cũng qua bên này!

“Đã biết, tôi sẽ sắp xếp.”

Sau khi liên lạc với Ân Thứ xong, Khủng Điệp cũng yên lòng, phân tay áo bằng lụa bị làn khí vô hình nâng lên, trông như một đôi cánh bướm xinh đẹp.

Sau đó mười mấy con bướm màu xanh lá cây bay ra ngoài, bay múa xuyên qua toàn bộ chiến trường, trước tiên tạo thành một lượng lớn thương vong.

Bản thân Khủng Điệp thì giống như tinh linh hồ điệp vậy, khi bị rất nhiều quái vật tấn công cũng có thể nhẹ nhàng bay múa.

Đồng thời mang tới sức tấn công còn khủng khiếp hơn cả lũ bướm nhỏ xinh kia!

...

Lúc này Ôn Văn và Sở Vĩ vừa mới từ tầng hầm đi ra ngoài thì cũng bị người cá tập kích.

Nắp cống thoát nước phía trước bị đẩy ra, ba tên quái vật cấp Tai Hại hình thù kỳ quái gào rú xông tới trước mặt nhóm Ôn Văn làm ra dáng vẻ hung ác, tựa hồ muốn hù chết nhóm Ôn Văn vậy.

Nhưng Ôn Văn hiện giờ chỉ cảm thấy buồn cười, bởi vì phong cách của ba con quái vật này và cảnh tượng nơi này thực sự không phù hợp...

Chúng nó theo thứ tự là một con quái vật sao biển béo đỏ bưng, một con quái vật bọt biển vàng ó và một con quái vật

người bạch tuộc màu xanh.

Ôn Văn trầm mặc một chút rồi hỏi: “Ừm, cho hỏi bọn mày có từng xem phim hoạt hình không vậy?”

“Nhân loại ngu xuẩn, thấy bọn tao thế mà lại không chạy trốn, bọn mày muốn chết sao?” Quái vật bọt biển màu vàng chỉ nhóm Ôn Văn, hống hách nói.

Quái vật sao biển mập thì đang ngu ngơ phụ họa, dáng vẻ như muốn xé hai người thành mảnh nhỏ.

Chỉ có quái vật bạch tuộc chú ý tới thực lực của nhóm Ôn Văn, bị dọa tới không nói nên lời...

Chương 445 - Cơ thể rết mẹ Scutigera Coleoptrata

Đầu ngón tay Ôn Văn lộ ra một tia năng lượng, muốn giết chết ba con thủy quái này, Sở Vĩ ở bên cạnh nên anh không tiện thu ba tên ngu ngơ này vào trong trạm thu nhận, hơn nữa đối với Ôn Văn hiện giờ mà nói, quái vật cấp Tai Hại cũng không phải quá hiếm thấy.

Trên người Ôn Văn mơ hồ truyền ra sát khí làm quái vật bạch tuộc màu xanh sợ tới đưa tay bịt miệng, hai tên đồng bạn của nó thậm chí còn không ý thức được người trước mắt nguy hiểm cỡ nào.

Đúng lúc này thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của Ôn Văn và Sở Vĩ cũng nhận được tin tức, phân biệt nhận một mệnh lệnh.

Ôn Văn nhận được lệnh bảo anh tiến tới địa điểm mà Khủng Điệp đã báo, tiêu diệt cơ thể mẹ của quái trùng rết Scutigera Coleoptrata, mà Sở Vĩ thì nhận được lệnh tới trợ giúp Khủng Điệp và Thú Dữ bị vây công.

“Nơi này giao cho tôi, ông mau đi hỗ trợ đi.” Ôn Văn lập tức nói với Sở Vĩ.

Sở Vĩ gật đầu, sau đó chạy tới hướng được truyền lệnh, để lại Ôn Văn đối mặt với ba con quái vật cấp Tai Hại này.

Ôn Văn ngọe đầu, có chút hăng hái nhìn ba con quái vật trông như linh vật này, nếu Sở Vĩ không ở thì anh sẽ tóm

chúng vào trong trạm thu nhận.

Dạng quái vật lớn lên có dáng vẻ giống như linh vật thể này thật sự rất hiếm thấy.

“Bọt biển đại thiếu gia tao đây chính là thiên tài đệ nhất của bộ tộc bọt biển, nhân loại ngu xuẩn này...”

Bọt biển đang huyền thuyên không ngừng kể về sự vĩ đại của mình thì tóc đen giống như thủy triều lùa tới trôi nó lại, sau đó xiềng xích màu đen ẩn bên trong kéo nó vào trong trạm thu nhận.

Sao biển béo muốn cứu viện, nó phình cái bụng béo của mình lên, sau đó ở phần vị trí trung tâm phóng ra một tia sáng laser màu xanh nhạt.

Nhưng tia sáng này đã bị tay phải của Ôn Văn cản lại, sau đó tùy ý chỉ tay trái về phía sao biển béo, tia laser tương tự xuất hiện trên người nó, bắn nó ngất xỉu.

Sau đó Ôn Văn nhìn sang con bạch tuộc chỉ có vài cọng lông lưa thưa kia, năng lượng màu tím đen quanh quần trên tay.

Có điều khi Ôn Văn muốn ra tay với nó, nó đã giơ cả tám cái chân của mình lên tỏ vẻ đầu hàng, nó không ngu ngốc đàn độn giống như bọt biển và sao biển.”

“Mày thức thời thật đấy, có thể bớt chịu khổ một chút.”

Ôn Văn cười khẽ một tiếng rồi thu luôn nó vào trong trạm thu nhận.

Sau đó anh đơn giản liếc nhìn năng lực của ba con quái vật này một chút, quái vật bọt biển có thể làm cơ thể Ôn Văn biến thành mềm mại như bọt biển, có thể miễn dịch với bất cứ đòn tấn công nào từ cấp Tai Nạn trở xuống, hơn nữa cơ thể có khả năng kéo dài và dạt mỏng rất mạnh.

Bạch tuộc thì có thể phun ra mực nước, tám cánh tay có thể sử dụng loại vũ khí khác nhau tiến hành tấn công.

Mà năng lực của sao biển béo thì... Ôn Văn có thể dùng rốn phóng ra tia laser, hình dạng có chút ma quái...

...

Đơn giản nhìn năng lực của bọn họ một chút, Ôn Văn một thân một mình đi tới vị trí cơ thể trùng mẹ mà Khủng Điệp đã suy đoán.

Đó là một siêu thị cỡ lớn tên là Tân Vạn Khách, khá nổi tiếng ở tỉnh Quảng Đông.

Lúc này cổng lớn và cửa sổ siêu thị đều bị cửa cuốn đóng kín, không thể nhìn thấy tình huống ở bên trong, nếu áp sát cửa thì có thể nghe thấy bên trong có chút âm thanh khó hiểu.

Đó là âm thanh của vô số cái chân chỏ đập lên mặt đất!

Ôn Văn cẩn thận lấy ra lưỡi dao ô ướ, đặt lên cửa cuốn cắt một lỗ hồng đủ để ra vào, sau đó nhìn vào bên trong.

Tuy chỉ là một màu đen kịt nhưng nơi này đang khá là bận rộn, hàng hóa trên kệ đang nhanh chóng biến mất.

Hàng hóa biến mất chủ yếu là những loại thực phẩm có hàm lượng đường cao, ví dụ như kẹo, mật ong và một số thức ăn nhẹ, số thức ăn này không ngừng được đưa tới kho lạnh của siêu thị.

Mà thứ vận chuyển đông hàng hóa này lại chính là con rết *Scutigera Coleoptrata* cao cỡ nửa người, dài gần hai ba mét!

Kích thước nó tuy to lớn nhưng hành động lại nhẹ nhàng không có tiếng động, dáng vẻ vận chuyển hàng hóa trật tự ngay ngắn, trông rất quý dị.

Có điều ở trong mắt Ôn Văn thì đám rết *Scutigera Coleoptrata* kia chẳng có gì đáng lo cả, nguyên nhân là tuy kích cỡ của chúng lớn thế thôi nhưng thực lực thì vẫn chưa tới cấp Tai Họa, chỉ trông có chút khủng bố mà thôi.

Nhưng mặc dù không bước chân vào thế giới sinh vật siêu phàm nhưng cũng không phải là người bình thường có thể dễ dàng đối phó, ít nhất phải là nhân viên hỗ trợ được huấn luyện nghiêm khắc, hoặc là quân đội mới có thể chống lại chúng.

Vì đám trùng này mà cả siêu thị đều tỏa ra mùi khó ngửi, đó là mùi hương đặc trưng trên người côn trùng cỡ lớn, nó làm Ôn Văn phải bịt mũi.

Chỉ là đám rết *Scutigera Coleoptrata* này vẫn chưa đủ chứng minh cơ thể mẹ của rết *Scutigera Coleoptrata* đang ở nơi này.

Vì thế Ôn Văn đưa tay lên chạm lên huy hiệu nhân viên thu nhận, nhìn thấy được tình huống mấy chục mét vuông bên trong, hơn nữa huy hiệu nhân viên thu nhận còn truyền tới cảm giác nóng hôi rất rõ ràng.

Bên trong kho lạnh của siêu thị này có một con rết *Scutigera Coleoptrata* có kích cỡ rất to lớn, nó cao tầm năm sáu mét dài mười mét, to đến mức làm kho lạnh kia trông có vẻ hơn nhỏ hẹp.

Làm người ta chú ý nhất định cái bụng to của nó, giống như một quả bóng lớn đường kính bảy tám mét, cái bụng vẫn luôn chấn động nhẹ nhẹ, bên trong hình như có thứ gì đó đang ngo nguậy.

Nó đang ăn không ngừng, chính là số thức ăn có hàm lượng đường cao và những cái xác mà không biết lũ rết *Scutigera Coleoptrata* lòi từ đâu tới.

“Không cần kiểm tra nữa, nó khẳng định chính là cơ thể mẹ của đám rết *Scutigera Coleoptrata*, hơn nữa xem ra nó đã chuẩn bị sinh dục lần thứ hai rồi!”

Có điều Ôn Văn cũng không lập tức lao ra, bởi vì thực lực của cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* vượt quá dự đoán của anh... Tai Nạn thượng tự!

Cảm giác âm áp mà huy hiệu nhân viên thu nhận truyền tới chính là từ cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* này.

Nhưng Ôn Văn rất nghi ngờ, cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* này liệu có phải là đối thủ của mình hay không, trong nhóm cường giả Đồng Hóa trung tự thì anh cũng là người có thực lực mạnh, mà cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* kia có cái bụng to đến như vậy, hành động chắc chắn sẽ bị hạn chế.

Do dự một hồi lâu, Ôn Văn vẫn không ra tay đối phó.

Ngoại trừ thực lực của nó thì vẫn còn một nguyên nhân khác, đó chính là nơi này làm Ôn Văn mơ hồ có cảm giác bất an.

Loại bất an này không phải tới từ con rết *Scutigera Coleoptrata* to lớn kia, mà tới từ chính nơi này, giống như nơi này có thứ gì đó có thể uy hiếp anh.

Chính loại bất an này làm Ôn Văn xác nhận, tên Ngô Vọng kia khẳng định có sắp xếp ở nơi này.

Con rết *Scutigera Coleoptrata* to lớn này bại lộ quá đơn giản, không tốn quá lâu đã bị tìm thấy, mà siêu thị này cũng không bí mật gì.

Vì thế có lẽ Ngô Vọng đã để lại thứ gì đó ở nơi này, dùng nó để bảo vệ con rết *Scutigera Coleoptrata* khổng lồ này, mà thứ đó có thể làm Ôn Văn cảm thấy bất an!

Nhưng cứ vậy từ bỏ con trùng này là không thể nào, đợi đến khi nó tiến hành lần dựng dục thứ hai thì phiền phức của thành phố Hóa Sơn này lại càng lớn hơn nữa.

Vì thế Ôn Văn muốn tìm một kẻ thế mạng, tới đây giúp mình rà bẫy.

Người này không thể là người của Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế chỉ có thể là đám ngu ngốc của thành phố nước Oye đang lặn lội đi tìm người mà thôi.

Tốt nhất là có thể tới một con quái vật Tai Nạn thượng tự, như vậy vừa có thể giảm bớt áp lực cho bên Khủng Điệp, lại vừa có thể làm hai con quái vật Tai Nạn thượng tự cắn xé lẫn nhau, mà Ôn Văn anh thì có thể làm ngư ông đắc lợi.

Nghĩ xong kế hoạch, làm thế nào dẫn quái vật thành phố nước Oye tới nơi này chính là một vấn đề lớn.

Chương 446 - Kế hoạch lừa quái

Mục tiêu căn bản của đám quái vật của thành phố nước Oye chính là Ngô Vọng.

Vì thế muốn dẫn dụ quái vật Tai Nạn thượng tự qua đây thì phải để bọn họ tin rằng Ngô Vọng ở nơi này.

Thế nhưng ngay cả Ngô Vọng lẫn bọn chúng ở nơi nào cũng không rõ, nói chi tới chuyện dẫn dụ chúng tới.

Đơn giản suy nghĩ một chút, hai mắt Ôn Văn đột nhiên tỏa sáng, anh không biết quái vật thượng tự của thành phố nước Oye ở nơi nào, nhưng ba tên ngọc anh bắt khi nãy hẳn là biết!

Vì thế Ôn Văn bắt đầu cười xấu xa.

Bởi vì Ôn Văn không có thời gian để đào tạo một con quái vật nghe lời, vì thế anh cần phải gợi ý cho con quái vật kia, để nó cho rằng mình thật sự đã phát hiện tung tích của Ngô Vọng, sau đó đi tìm lão đại của mình để báo cáo.

Kế hoạch này thắng ở chỗ chân thực, đôi phương sẽ không quá cảnh giác.

Trong số ba tên ngọc kia, chỉ số thông minh xếp từ cao xuống thấp theo thứ tự là bạch tuộc, bọt biển, sao biển.

Để sao biển chấp hành kế hoạch khăng định là không được, bởi vì nó quá ngu ngốc, Ôn Văn lo lắng rằng sự việc sẽ phát triển vượt khỏi tình cảnh mà mình có thể khống chế.

Bạch tuộc cũng không được, chỉ số thông minh của nó bình thường, hơn nữa từ đầu đến cuối vẫn luôn tỉnh táo, rất có thể sẽ biết được mình thả nó ra chỉ là một cái bẫy.

Vì thế Ôn Văn lựa chọn con bọt biển to lớn màu vàng mềm mại kia.

Tên kia còn chưa kịp phản ứng đã bị tóc đen của Ôn Văn cuốn lấy, hoàn toàn bất tỉnh, có lẽ hẳn vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đơn giản lên kế hoạch một chút, sau đó gương mặt và thân hình của Ôn Văn bắt đầu vận vẹo, biến thành dáng vẻ của Ngô

Vọng.

Vô diện ma có được khả năng ngàn hình ngàn mặt, Ôn Văn có thể biến thành bất cứ người nào mà mình đã nhìn thấy.

Chẳng qua hiện giờ mô phỏng năng lực đã dành để biến hóa thành Hủ Huyết Giả, vì thế chỉ có thể mô phỏng hình dạng, không thể mô phỏng khả năng.

Nhưng chỉ mô phỏng hình dạng cũng đủ rồi, tên bọt biển này đứng trước mặt mình cũng không cảm nhận được mình thật ra chính là người siêu năng Đồng Hóa trung tự...

Sau khi thay đổi hình dạng, Ôn Văn thả con bọt biển này ra góc đường đối diện siêu thị, lưu lại một tia điện, sau đó chính mình đứng ở cửa siêu thị, kích hoạt ký hiệu kia.

Một tia điện xẹt qua, bọt biển đang bất tỉnh thoáng chốc tỉnh táo lại, nó mờ mịt đứng dậy, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên một tiếng vang lớn truyền tới, bọt biển tò mò nhìn về phía hướng đó, nó thấy ngoài cửa siêu thị có một người đang rèn luyện cơ thể.

Trước cửa siêu thị có những tảng đá lớn dùng để chặn xe, người này giống như đang chơi tạp kỹ mà không ngừng ném nó lên không trung, sau đó dùng một tay chụp được, chuyển sang một tay khác...

Bọt biển chú ý tới gương mặt của người này, nó lập tức hưng phấn, người này chính là cái tên Ngô Vọng mà bọn chúng vẫn luôn truy tìm!

Ánh mắt bọt biển đảo tròn hai vòng, muốn đi tới bắt lấy Ngô Vọng.

Thế nhưng khi nhìn thấy động tác nâng đá của Ôn Văn, bọt biển cảm thấy cho dù mình tới thì cũng không làm được gì, vì thế hẳn muốn báo tin này cho Sa Lực Sĩ đại nhân biết, như vậy mình khẳng định sẽ được thưởng.

Về phần đồng bạn đã đi nơi nào, chính mình vì sao lại đột nhiên hôn mê rồi tỉnh lại ở nơi này, nó hoàn toàn không nghĩ tới.

Là một miếng bọt biển, nó vốn không có đầu óc, suy nghĩ phức tạp là quá khó đối với nó.

Cảm nhận được bột biển rời đi, Ôn Văn lập tức ném tảng đá kia đi, không thể không nói mặc dù anh đã đạt tới thực lực này nhưng chơi với đá như thế vẫn có chút cố sức.

Nhưng nếu không chơi như thế, tên nhược trí kia có khả năng sẽ xông tới bắt anh chứ không phải chạy về báo tin.

...

Lúc này trên nóc một tòa cao ốc, Sarupol và Sa Lực Sĩ từ trên cao nhìn xuống, thưởng thức cuộc chiến ở bên dưới giống như đang ngắm phong cảnh.

Bên dưới tòa cao ốc này, hai người Khủng Điệp và Thú Dữ đang chiến đấu với đội quân quái vật biển sâu với số lượng không lồ.

Đám bướm của Khủng Điệp hiện giờ đã rất khó gây ra hiệu quả, đám người cá này sau khi hi sinh gần hai mươi tên thì học được cách dùng năng lượng bao trùm lên bề mặt cơ thể, không để mình tiếp xúc với loại bột phốt pho trí mạng này.

Đám bướm nhỏ chỉ có thể dùng để quấy rối, chỉ có bột phân phốt pho mà chính Khủng Điệp rải ra mới có thể tạo thành sát thương hiệu quả đối với kẻ địch.

Mà Thú Dữ thì toàn thân đã phủ thêm một bộ lông màu trắng, giống như một con tinh tinh thật lớn, tay phải của hắn lớn gấp đôi tay trái, bên trên có hai vòng kim loại có ký hiệu phức tạp, hắn chỉ cần nhẹ nhàng vung tay một cái đã có thể đánh bay một con quái vật biển.

Giống như biệt hiệu ‘Thú Dữ’ của mình, ở trạng thái Đồng Hóa thì hắn chính là một con Thú Dữ chiến đấu không bao giờ biết mệt mỏi!

Quái vật yếu một chút, đối mặt với hai người này căn bản không phải là đối thủ, thế nhưng vẻ mặt của hai người bọn họ vẫn nghiêm nghị như cũ.

Đám quái vật biển hỗn tạp kia thì dễ đối phó, nhưng hai tên quái vật thượng tự đang xem trò vui trên nóc tòa nhà lại làm bọn họ có áp lực rất lớn.

Hiện giờ bọn họ vẫn có thể còn sống chỉ là vì hai tên quái vật kia thích nhìn bọn họ chiến đấu mà thôi, một khi hai tên quái

vật kia nghiêm túc thì đám quái vật này có thể xé bọn họ bất cứ lúc nào.

Đối với chuyện thủ hạ của mình tới tận bây giờ vẫn chưa hạ được hai tên nhân loại kia, Sarupol cảm thấy không hài lòng, vì thế Sa Lược Sĩ nghiêng đầu một cái, một con cua mập màu đỏ mặc vest liền từ nóc tòa nhà nhảy xuống.

Một cái gọng kim lớn đột nhiên đập vào tay phải Thú Dữ, làm đòn tấn công của hắn bị ngừng lại, sắc mặt của Thú Dữ thay đổi kịch liệt, con cua mập này thế mà lại có sức mạnh hơn hắn mình.

Trong lòng Khủng Điệp ngày càng lo lắng hơn, nếu như tiếp viện vẫn còn không tới, hai người bọn họ phải tiêu đời ở đây rồi.

Con cua đỏ này rất mạnh, tuy cũng là quái vật cấp Tai Nạn trung tự nhưng Thú Dữ và Khủng Điệp phải liên thủ mới có thể bắt được nó.

Có điều hai người liếc mắt nhìn nhau, biết nên làm thế nào, đó chính là cố gắng dây dưa với con quái vậy này.

Bởi vì chỉ cần bọn họ giết chết con quái vật này thì kẻ đứng sau con quái vật trung tự này có lẽ sẽ không nhịn được mà ra tay, khi đó bọn họ mới thực sự gặp nguy hiểm.

...

Đang xem cuộc chiến đấu ở bên dưới, một con cá đuối ó ở phía sau Sa Lược Sĩ dùng ngón tay chọt Sa Lược Sĩ một cái, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu với Sa Lược Sĩ.

Sa Lược Sĩ hiểu được, liền tùy tiện tìm cơ rời khỏi nóc tòa nhà.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sa lão đại, người của chúng ta đã tìm được tên Ngô Vọng kia rồi, hắn đang ở siêu thị Tân Vạn Khách.” Cá đuối ó cung kính nói.

Ánh mắt Sa Lược Sĩ sáng ngời, tuy dẫn đầu lần hành động này là Sarupol nhưng Sa Lược Sĩ hẳn cũng không ngại giành công đầu, nếu như bắt được Ngô Vọng về thì Ensuk đại nhân nhất định sẽ thưởng cho hắn.

Nói không chừng hấn cũng có thể trở thành Kẻ Dịch Mộng!

Chẳng qua Sa Lục Sĩ cũng không bị tin tức này mê muội đầu óc, hấn gọi kẻ đưa tin là quái vật bọt biển tới, hỏi thăm một phen.

Sau khi nghe xong, Sa Lục Sĩ cảm thấy chuyện này có vấn đề, chỉ sợ đối phương muốn dẫn mình qua đó, nơi đó rất có thể có cạm bẫy.

Có điều Sa Lục Sĩ vẫn quyết định qua đó xem một chút, hấn đã tham gia rất nhiều lần hành động vây bắt Ngô Vọng, biết rõ tên kia có rất nhiều chiêu trò.

Thế nhưng thực lực của Ngô Vọng lại không mạnh, thậm chí có thể nói là nhỏ yếu.

Cho dù Ngô Vọng có xấp đặt gì, đối mặt với cường giả Tai Nạn thượng tự đã sinh lòng cảnh giác thì chưa chắc có được tác dụng gì.

Chương 447 - Sắp đặt hai tầng

Lúc này, ở một nơi khác của thành phố Hóa Sơn, Ngô Vọng dẫn theo vài bóng người kỳ quái xuất hiện trong một chỗ đậu xe dưới tầng hầm.

Quái trùng rết *Scutigera Coleoptrata* có thể ký sinh chẳng qua chỉ là một phần sắp đặt của Ngô Vọng mà thôi, hấn cũng không ngại thơ đến mức cho rằng có thể dựa vào đám côn trùng kia mà thoát khỏi sự truy đuổi của một cường giả cấp Tai Biên.

Nếu muốn để thành phố nước Oye ngừng truy đuổi thì cần phải để bọn họ cảm nhận được đau đớn, vì thế Ngô Vọng muốn chôn vùi tất cả truy binh ở thành phố Hóa Sơn này!

Sự thực cũng chứng minh lũ trùng đó không có tác dụng quá lớn, hiện giờ chỉ không quá một tiếng mà vị trí của cơ thể mẹ quái trùng đã bị Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện rồi.

Vì thế Ngô Vọng muốn tiến hành kế hoạch thứ hai của mình, đó chính là mở cánh cổng thông tới thế giới trong!

Đương nhiên, công lớn chính thống thì hẳn không thể làm được, nhưng hẳn có thể cố gắng dẫn quái vật ở thế giới trong vào hiện thực.

Hắn vẫn còn thừa sáu con rối, chỉ cần để chúng cùng tiến vào tầng sương mù xám, sau đó đối diện với tầm mắt của quái vật ở tầng sương mù bên trong thì có thể dẫn đám quái vật kia tiến vào hiện thực.

Phương pháp triệu hồi quái vật này ngay cả là tổ chức bí ẩn cũng là một loại cấm kỵ.

Thứ nhất là vì nguy hiểm, bởi vì thông qua phương pháp này triệu hồi quái vật hoàn toàn là ngẫu nhiên, không biết sẽ dẫn tới sinh vật biến thái gì.

Thứ hai, có vài tổ chức bí ẩn kỳ thực cũng không hi vọng có quá nhiều quái vật thế giới trong xuất hiện ở thế giới thật.

Đối với bọn họ mà nói, ngoại trừ quái vật ở trận doanh của mình, số quái vật còn lại đều là mối uy hiếp, bọn họ chẳng thà trả cái giá thật lớn để triệu hoàn quái vật được chỉ định tới, còn phương thức giống như thử vận may này, ngoại trừ người điên thì sẽ không có ai thử cả.

Mà Ngô Vọng rõ ràng chính là một người điên.

Những con rối này mặc dù quan trọng nhưng Ngô Vọng đã quyết định từ bỏ chúng, trước khi con rối thiệt hại quá ba thì hẳn mới có thể dừng lại.

Trong quá trình này, cho dù quái vật dẫn tới đây đều là rác rưởi thì cũng đủ mang phiền toái tới cho Hiệp Hội Thợ Săn rối.

Nếu như may mắn có thể triệu hồi tới một tên đủ mạnh mẽ thì lại càng tuyệt vời hơn.

Vì có thể thoát khỏi sự truy bắt của thành phố nước Oye, Ngô Vọng có thể trả mọi cái giá, không quản là đồ tốt hẳn để dành được hay con rối đặc biệt mà hắn chế tạo ra, toàn bộ đều có thể bỏ qua.

Nếu như ở thành phố Hóa Sơn vẫn không thể tiêu diệt tất cả bọn chúng, như vậy kết cục của Ngô Vọng sẽ rất thảm thiết,

bởi vì đó là một sinh vật cấp Tai Biến có thể định vị vị trí của hần bất cứ lúc nào

Hiện giờ Ngô Vọng càng tung tăng vui sướng cỡ nào, lúc bị bắt thì lại càng thảm.

Mà đối với sinh vật cấp Tai Biến mà nói, làm Ngô Vọng đau khổ hơn cả chết là việc quá dễ dàng.

Có điều nói tới thì Ngô Vọng rất chờ mong xem nơi cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao thì hần đã để một thứ rất thú vị ở nơi đó.

Cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* kia chính là dị chủng mà Ngô Vọng dùng linh hồn của mình bồi dưỡng, có tiềm lực rất lớn, chỉ cần hoàn toàn bỏ đi hạn chế, nó có thể trở nên mạnh mẽ trong một khoảng thời gian ngắn.

Có điều bởi vì thế mà cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* cũng hoàn toàn thoát khỏi khống chế của Ngô Vọng.

Lần này Ngô Vọng và con rết *Scutigera Coleoptrata* kia đã lập hiệp nghị, chỉ cần con rết *Scutigera Coleoptrata* kia giúp Ngô Vọng gây ra đủ sóng gió ở thành phố Hóa Sơn này, Ngô Vọng sẽ trả tự do cho nó.

Vì thế con rết *Scutigera Coleoptrata* kia mới cố gắng giúp Ngô Vọng, trong quá trình giúp đỡ Ngô Vọng, thực lực của nó cũng nhanh chóng tăng cao, hiện giờ Ngô Vọng đã rất khó có thể khống chế nó.

Vì thế Ngô Vọng cũng không ngại dùng con rết *Scutigera Coleoptrata* kia làm con mồi để nhắm tới Hiệp Hội Thợ Săn, hoặc là người của thành phố nước Oye.

Nó đã từ do thì tức là không phải là thứ của Ngô Vọng nữa, có hi sinh cũng không đau lòng.

Huống chi... Ngô Vọng không có khả năng để một ngoại tộc rất hiểu về mình, thực lực lại đang gia tăng nhanh chóng sống sót!

...

Dưới sự chỉ dẫn của quái vật bọt biển, Sa Lực Sĩ dẫn theo một đám quái vật hình thù kỳ quái đi tới bên ngoài siêu thị.

Từ xa xa nhìn siêu thị kia, Sa Lược Sĩ đã lập tức nhận ra nơi này có gì đó khác thường.

Tuy khắp nơi trong thành phố Hóa Sơn này đều là hơi thở của Ngô Vọng, nhưng trong mắt cường giả cấp bậc thượng tự như Sa Lược Sĩ thì vẫn có chút khác biệt.

Mà lúc này ở bên trong siêu thị lại có một hơi thở hoàn toàn nhất trí với Ngô Vọng.

Này là đương nhiên, con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata* là Ngô Vọng dùng linh hồn của chính mình để bồi dưỡng, đương nhiên hoàn toàn nhất trí, mà đám rết con do rết mẹ *Scutigera Coleoptrata* sinh ra sẽ có chút khác biệt.

Nhưng cho dù là vậy thì Sa Lược Sĩ cũng không tùy tiện xông vào trong siêu thị này mà đẩy quái vật bọt biển nói: “Đi đi, dò đường một chút, nếu tên Ngô Vọng kia ở bên trong thì tao sẽ khen thưởng cho mày!”

Chỉ số thông minh của quái vật bọt biển có thấp thì lúc này nó vẫn hiểu được, Sa Lược Sĩ muốn dùng nó làm hòn đá dò đường, chuyến đi này chỉ sợ nó không quay lại được, mạng cũng mất thì còn cần thưởng gì nữa chứ.

Có điều với tư cách là quái vật thủ hạ của Sa Lược Sĩ, bọt biển không có khả năng phản kháng mệnh lệnh của Sa Lược Sĩ, chỉ có thể kiên trì đi vào trong siêu thị, trong đầu tưởng tượng tình cảnh Ngô Vọng dùng quả cầu đá thật lớn đập bẹp nó.

Bọt biển vừa mới đi tới cửa thì một bóng người đột nhiên xuất hiện, quay sang phóng một tia năng lượng màu tím đen, khi tia năng lượng đó tiêu tán, bọt biển cũng không còn bóng dáng, thoạt nhìn giống như đã bị tia năng lượng kia chung bốc hơi rồi vậy.

Mà bóng người vừa tiêu diệt bọt biển có gương mặt giống hệt Ngô Vọng chính là Ôn Văn mô phỏng mà ra.

Ôn Văn học theo khí chất của Ngô Vọng, tà mị liếc nhìn về phía Sa Lược Sĩ, sau đó xoay người chui vào trong siêu thị.

Nhảy vào siêu thị không tới năm mét, Ôn Văn đã quẹo cua kích hoạt dấu mốc dịch chuyển mà mình đã sắp đặt sẵn trước đó, xuất hiện phía sau một biển quảng cáo bên ngoài siêu thị mấy chục mét.

Ôn Văn bám vào bảng quảng cáo nhìn phản ứng của Sa Lục Sĩ, trái tim nảy lên kịch liệt, khi nảy tiến vào trong siêu thị, anh thật sự cảm thấy nguy hiểm sống chết!

Sau khi Ôn Văn đi ra ngoài thì cảm giác đó mới biến mất.

Nhìn thấy Ôn Văn biến mất trong siêu thị, Sa Lục Sĩ bắt đầu do dự, khi nảy bóng người đột nhiên xuất hiện, mục đích rõ ràng chính là muốn dẫn dụ bọn chúng tiến vào siêu thị.

Thế nhưng khi nảy nhìn thấy hình dáng Ngô Vọng, cũng nhận ra hơi thở của hắn, vì thế Sa Lục Sĩ phải hoàn thành mệnh lệnh của Cổ Thần Ensuk.

Sa Lục Sĩ cũng không giống loại tiêu quái như Benbour, dám giả chết chạy trốn, nếu như hắn dám làm trái lệnh của Ensuk thì kết cục còn kinh khủng hơn cả cái chết.

Vì thế nếu đã thấy Ngô Vọng, Sa Lục Sĩ nhất định phải bắt Ngô Vọng.

Sa Lục Sĩ vung tay lên, đám quái vật ở phía sau giống như lang như hổ xông vào trong siêu thị, tổng cộng có một quái vật trung tự, hai quái vật hạ tự và mười mấy quái vật cấp Tai Hại.

Giống như đối với Ensuk, loại quái vật cấp bậc như Sa Lục Sĩ có chết nhiều hơn cũng chẳng sao, thì đối với Sa Lục Sĩ, đám thuộc hạ mà hắn mang tới có chết sạch cũng không thành vấn đề!

Một đám hải quái xâm nhập lập tức kích động đám rết Scutigera Coleoptrata nhớp nháp kia, vô số con rết Scutigera Coleoptrata dài hai mét bò nhào về phía đám quái vật hình thù kỳ quái kia.

“Chậc chậc, hải sản đại chiến côn trùng, so với bộ phim điện ảnh quái thú mình xem gần đây còn kích thích hơn.”

Ôn Văn ngồi trên bảng quảng cáo, vừa cắn hạt dưa vừa xem cuộc vui nói.

Chương 448 - Hoa hồng đỏ thắm

Thắng bại phân chia rất dễ dàng, đám rết Scutigera Coleoptrata này trông có vẻ rất hung tàn nhưng đều là lũ tôm

chân mềm, dễ dàng bị đám quái vật mà Sa Lục Sĩ mang theo xé thành mảnh nhỏ.

Giao chiến không tới hai phút thì khắp nơi đã đầy ắp xác côn trùng, mùi tanh hôi của dịch sâu văng tứ tung khắp nơi trên mặt đất, mùi tanh gay mũi làm người ta cảm thấy tởm lợm.

Nhưng thực lực của đám rết *Scutigera Coleoptrata* cao lớn này kỳ thực còn kém xa đám rết *Scutigera Coleoptrata* có thể ký sinh, mà mùi mấy con quái vật biển sâu kia lại kiêu dũng thiện chiến, đánh đám rết này như đang cắt rau họ vậy.

Mắt thấy đám rết *Scutigera Coleoptrata* to lớn đã sắp chết hết, con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata* rốt cuộc không nhịn được nữa, nó phá tan cánh cửa kho lạnh bò ra, phát ra một tiếng gầm rú kỳ quái, chấn động mùi mấy con quái vật biển sâu.

Tiếp đó nó dùng một cái chân dài nhọn của mình trực tiếp đâm thủng đỉnh đầu một con quái vật bạch tuộc, xuyên nó trên chân.

Sau đó nó lắc mạnh cơ thể đẩy lùi một con quái vật Tai Nạn, đồng thời nhân cơ hội này giết chết hai con quái vật cấp Tai Họa.

Ôn Văn ném xuống một đồng vỏ hạt dưa, sau đó ném tiếp một ít hạt dưa vào miệng, vỗ vỗ tay nói: “Cho cái bụng rất lớn nhưng con rết *Scutigera Coleoptrata* này vẫn mạnh mẽ hơn cấp Tai Nạn trung tự bình thường rất nhiều, may mà trước đó mình không thử sức, bằng không hiện giờ chịu khổ chính là mình.”

Cho dù quái vật thủ hạ của mình rơi vào khổ chiến, Sa Lục Sĩ vẫn như lão thần tại thượng ở một bên quan sát, tìm kiếm cạm bẫy có khả năng tồn tại.

Sau khi tìm tòi vài lần, Sa Lục Sĩ mới đặt chân vào phạm vi siêu thị, chuẩn bị tham chiến.

Sa Lục Sĩ xác nhận nhiều lần như vậy, đồng thời cũng quét hình mỗi tác đất của siêu thị nhưng không phát hiện bất cứ cạm bẫy nào có khả năng tồn tại.

Huống chi nếu thật sự có cạm bẫy thì cũng không có khả năng xảy ra chiến đấu kịch liệt như thế mà vẫn chưa kích hoạt.

Vừa mới tham gia cuộc chiến, Sa Lục Sĩ lập tức xoay chuyển tình thế.

Biểu hiện chiến đấu của Sa Lục Sĩ cũng không quá đẹp đẽ, chỉ là vung nắm tay đá chân, nhưng chỉ vài quyền đã đánh cho con rết mẹ Scutigera Coleoptrata kia thương tích chằng chịt.

Mỗi quyền mỗi đá đều mang theo sức mạnh khổng lồ, con rết mẹ Scutigera Coleoptrata chỉ cần có va chạm trực tiếp với Sa Lục Sĩ đều sẽ bị thương.

Tình hình chiến đấu quá kịch liệt, Ôn Văn không kịp cắn hạt dưa, hai mắt sáng ngời nhìn hai vị cường giả thượng tự chiến đấu, nói: “Quả nhiên con rết Scutigera Coleoptrata này có hơi thở Tai Nạn thượng tự là vì trong bụng nó có rất nhiều con rết Scutigera Coleoptrata con, dẫn tới hiệu quả hơi thở chùng chát.”

“Năng lực chiến đấu của nó mặc dù mạnh như cấp Tai Nạn trung tự, nhưng đối mặt với cường giả thượng tự thì vẫn không đủ dùng.”

“Có điều nói tiếp thì tên Ngô Vọng kia đúng là không thể nào xem thường, nếu cường giả đuổi giết hắn đạt tới cấp bậc này mà hắn vẫn có thể chống đỡ lâu như vậy, tên này thật sự rất khủng bố.”

Bất an trong lòng Ôn Văn trước đó đã hoàn toàn an tĩnh lại, không quản xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không tới gần siêu thị.

Đeo huy hiệu nhân viên thu nhận một thời gian dài, hiện giờ cho dù huy hiệu nhân viên thu nhận không nhắc nhở thì Ôn Văn cũng sẽ cảm nhận được nguy hiểm không bình thường, loại cảm giác này sẽ giúp anh không dễ dàng rơi vào trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Mà Ôn Văn cho dù ngồi trên bảng quảng cáo cách xa siêu thị mấy chục mét thì vẫn mơ hồ cảm thấy bất an như cũ.

Đột nhiên, huy hiệu nhân viên thu nhận của Ôn Văn trở nên nóng rực, cảm giác này sau khi Ôn Văn trở thành cường giả cấp Tai Nạn trung tự đã rất ít khi xuất hiện.

Điều này chứng tỏ mặc dù anh ở nơi này thì cũng có nguy hiểm, vì thế Ôn Văn không chút do dự lùi về sau mười mấy

mét thì cảm giác đó mới biến mất.

Ôn Văn hoảng sợ nhìn về phía phạm vi siêu thị, nơi đó rốt cuộc có thứ gì mà lại làm anh lù lút tận nơi này mới có cảm giác an toàn chứ?

Sau khi suy yếu con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata* tới một trình độ nhất định, Sa Lục Sĩ dứt khoát tung một quyền vào đầu con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata*, làm lớp vỏ cứng trên người nó bắt đầu vỡ vụn, toàn bộ con trùng ngã xuống mặt đất, không còn hơi thở.

“Thứ tỏa ra hơi thở giống như Ngô Vọng chính là nó, vậy Ngô Vọng mà mình nhìn thấy trước đó đâu rồi?”

“Minh vẫn luôn quan sát xung quanh, hẳn không có cơ hội thoát khỏi nơi này mới đúng, nhưng hẳn thật sự đã biến mất, đúng là xúi quẩy!”

Đứng trên xác con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata*, Sa Lục Sĩ không ngừng oán giận, nhưng đột nhiên hắn phát hiện không đúng, Sa Lục Sĩ trừng to mắt nhìn về phía xác con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata*, sau đó lập tức bộc phát toàn bộ phòng ngự toàn thân, đồng thời bóp nát một mảnh khiên kim loại.

Một giây sau, ánh sáng màu đỏ đậm lan tràn trên xác con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata*.

Lấy nó làm trung tâm, phạm vi bảy mươi tám mươi mét xung quanh bị một vụ nổ lớn nhấn chìm, kiến trúc, quái vật, tất cả mọi thứ đều bị uy lực của vụ nổ nghiền thành bột phấn.

Làn bụi mù của trận nổ tạo thành một đóa hoa hồng đỏ thẫm khổng lồ cao mấy trăm mét, lặng lẽ nở rộ trong bóng đêm!

Dưới đóa hoa đỏ khổng lồ kia, Ôn Văn cảm thấy cực kỳ áp lực, giống như chính mình rất nhỏ bé, mặc dù không lan tới gần nhưng anh vẫn theo bản năng triển khai toàn bộ phòng ngự.

Đóa hoa khổng lồ này trông giống như sức mạnh cấp Tai Biên va chạm, nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong thành phố.

Sarupol nhìn về phía vụ nổ, mày nhíu lại, lần đầu tiên hiểu được thế giới trên mặt đất nguy hiểm hơn mình tưởng tượng.

Ăn Thứ mặc áo choàng màu đen, im hơi lặng tiếng xuất hiện bóng dáng, nhìn đóa hoa màu đỏ kia trầm mặc không nói gì, sau đó hắn gọi một cú điện thoại.

“Vấn đề của thành phố Hóa Sơn còn nghiêm trọng hơn dự tính, cần cường giả chân tự tới hỗ trợ, càng nhanh càng tốt!”

Mà Ngô Vọng đang triệu hoán quái vật ở phương xa thì nhếch khóe miệng lên, vẻ mặt dữ tợn điên cuồng.

Hắn không hề cảm thấy kinh ngạc với vụ nổ kia, ngược lại chỉ cảm thấy sáng khoái tới cực điểm, vì vụ nổ đó chính là do hắn sắp đặt!

Ngô Vọng thừa dịp con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata* không chú ý đã cài một quả bom vào người nó, quả bom này sẽ bị kích hoạt khi con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata* chết!

Mà tên của quả bom này là – Hoa Hồng Đỏ Thẫm!

Nó là vũ khí mà chính phủ liên bang đã triệu tập toàn bộ chuyên gia về lĩnh vực này cùng âm thầm chế tạo ra, mục đích là vũ khí cuối cùng chuyên dùng để đối phó với quái vật.

Đương nhiên, cũng có thể dùng để đối phó với người siêu năng.

Chính phủ liên bang có quyền lực rất lớn nhưng lại không có biện pháp đối phó với sinh vật siêu năng, chỉ có thể dựa vào Hiệp Hội Thợ Săn.

Quản lý cấp cao sớm đã muốn thoát khỏi cục diện này nên mới chế tạo ra Hoa Hồng Đỏ Thẫm, số lượng loại bom này cũng không nhiều, hơn nữa gần như chưa từng sử dụng ở trường hợp chính thức.

Nhưng căn cứ vào kết quả thử nghiệm thì uy lực của loại bom này rất mạnh, gần như có thể trực tiếp phá hủy bất cứ quái vật hoặc người siêu năng thực lực cấp Tai Nạn trung tự.

Mà ở trong quả bom có ẩn giấu vật chất đặc biệt có thể tổn thương siêu năng lực, cho dù là cường giả thượng tự, nếu không có chuẩn bị trước bị dính bom thì cũng có xác suất lập tức bỏ mình rất lớn.

Cho dù không chết thì cũng sẽ rơi vào trạng thái yếu ớt trong một khoảng thời gian ngắn.

Nhưng cho dù là thế thì hiệu quả của loại bom này cũng không làm người ta thỏa mãn, bởi vì loại bom này được chính phủ liên bang nghiên cứu để đối phó với cấp Tai Biến...

Nhưng uy lực cuối cùng thì ngay cả cường giả chân tự cũng chẳng làm gì được.

Chương 449 - Chơi một phen

Trong một lần chơi game, Ngô Vọng ngẫu nhiên thắng được quả bom này từ một vị quản lý cấp cao trong liên bang.

Điều này dẫn tới kế hoạch âm thầm nghiên cứu vũ khí của chính phủ liên bang bị đưa ra ánh sáng, mang tới phiền toái khá lớn cho Ngô Vọng, tiền thưởng của hắn bị Hiệp Hội Thợ Săn tăng lên gấp đôi.

Mà chính phủ liên bang cũng vì quả bom đánh mất ngoài ý muốn này mà gặp trở ngại trong kế hoạch nghiên cứu bom siêu siêu năng.

Đầu tiên là vì sau khi bại lộ, bọn họ đã bị Hiệp Hội Thợ Săn theo dõi nên rất khó tiếp tục nghiên cứu.

Khoảng thời gian nghiên cứu bom thì liên bang vẫn luôn che giấu Hiệp Hội Thợ Săn, nếu nói bọn họ không có suy nghĩ gì với Hiệp Hội Thợ Săn thì căn bản không có ai tin tưởng, vì thế Hiệp Hội Thợ Săn không có khả năng ngồi yên xem chính phủ liên bang nghiên cứu thứ trò chơi nguy hiểm này.

Mà thứ hai đương nhiên là vì chi phí chế tạo của loại bom này rất lớn, sau khi nổ còn để lại một vài vấn đề.

So với quái vật, loại bom này gây ra thiệt hại cho bình dân ở xung quanh quá lớn, bán kính cú nổ sẽ biến thành khối độc, căn bản không có cách nào để cho người ở.

Vì thế Ngô Vọng quyết định dùng quả bom này đối phó với kẻ đã giết chết con rết mẹ Scutigera Coleoptrata.

Quả bom này tuy quý hiếm nhưng đối với Ngô Vọng mà nói thì chỉ là một quả bom mà thôi.

Có thể giết chết con rết mẹ Scutigera Coleoptrata, tất nhiên phải là cường giả thượng tự, mà thời gian sau khi mới giải

quyết xong thường sẽ có chút sơ ý.

Mà sơ ý thì chắc chắn phải chết bởi uy lực của quả bom này.

Không quản cường giả chết bởi uy lực của quả bom này là Hiệp Hội Thợ Săn hay thành phố nước Oye, tình huống đều có lợi đối với Ngô Vọng.

Nếu là người của thành phố Oye thì rốt cuộc cũng triệt được một tên có sức chiến đấu đỉnh cấp của đối phương.

Nếu là người của Hiệp Hội Thợ Săn, chọc giận Hiệp Hội Thợ Săn thì chắc chắn sẽ có cường giả chân tự ra tay, như vậy đủ để giết sạch đám quái vật hải sản kiêu ngạo này.

...

Đóa hoa không lồ tỏa ra ánh sáng màu đỏ đậm trông rất xinh đẹp trong màn đêm, qua hai phút vẫn còn duy trì hình dạng đóa hoa.

Phạm vi gần vụ nổ, một khu vực rất lớn bị làn sương màu đỏ bao phủ, loại sương này đối với người bình thường không khác gì khí độc cả.

May mắn là vì toàn thành phố đã giới nghiêm, tất cả dân thường đều đã trốn trong nhà, bằng không khẳng định sẽ có thương vong rất lớn.

Mang theo một đám bụi mù màu đỏ, Sa Lực Sĩ từ trong đóa hoa màu đỏ lao ra, sau khi rơi xuống đất thì lão đảo một chút, hộc ra một ngụm máu tươi.

Hắn vẫn đang chú ý xem xung quanh có mai phục hay không, lại không ngờ rằng mai phục lại tới từ chính mình.

Có điều cũng chính vì hắn vẫn luôn bảo trì cảnh giác nên mới không chết vì quả bom đó, nhưng cũng tiêu hao một công cụ phòng ngự mạnh mẽ.

Tuy Sa Lực Sĩ vẫn bị thương nhẹ nhưng như thế đã là rất may mắn.

Lúc đang đặc ý thì sắc mặt Sa Lực Sĩ đột nhiên thay đổi kịch liệt, siêu năng lực trong cơ thể trở nên không an ổn, giống như có dấu hiệu muốn tạo phản.

Điều này dẫn tới hơi thở của hắn đang giảm mạnh, nháy mắt đã rơi xuống trạng thái dưới cấp Tai Nạn trung tự, mạnh hơn hạ tự một chút.

“Đây là chuyện gì, mình rõ ràng đã phòng ngự được rồi, vì sao lại biến thành như vậy!”

Siêu bom mà chính phủ liên bang hao tốn một số tiền khổng lồ chế tạo ra đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy!

Cho dù không bị nổ chết tại chỗ thì trong bom cũng có ẩn chứa thành phần đặc biệt, có thể làm cường giả Tai Nạn thượng tự mất đi phần lớn sức mạnh trong một khoảng thời gian ngắn!

Chi phí chế tạo và nguyên liệu của một quả bom cũng đủ để mời cường giả chân tự của Hiệp Hội Thợ Săn ra tay vài lần.

Thấy hơi thở của Sa Lục Sĩ kịch liệt giảm xuống, bảo trì mức độ yếu hơn cấp Tai Nạn trung tự rất nhiều, ánh mắt Ôn Văn sáng ngời.

Đây tựa hồ chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, nếu như thừa dịp hiện giờ chộp Sa Lục Sĩ vào trong trạm thu nhận, như vậy chẳng phải sẽ trực tiếp có được một con quái vật cấp Tai Nạn thượng tự à?

Tuy rằng bởi vì bức tường ngăn cản sức mạnh tồn tại, trước khi siêu năng lực của bản thân Ôn Văn bước cấp Tai Nạn, anh sẽ không thể nắm giữ hoàn toàn sức mạnh của quái vật thượng tự.

Nhưng có cơ hội chộp được một quái vật thượng tự, Ôn Văn không có khả năng từ bỏ!

Ít nhất thì Ôn Văn có thể sở hữu một đàn em cấp Tai Nạn thượng tự!

“Muốn cầu phú quý thì phải lao vào nguy hiểm, chuyện này, mình định rồi!”

Ôn Văn lấy ra một con chuột đặt ở gần đó, đề phòng kẻ này đột nhiên khôi phục thực lực, sau đó vững vàng bắt đầu phân tích Sa Lục Sĩ và chờ đợi cơ hội tốt để tấn công.

Trận đấu của Sa Lục Sĩ và con rết mẹ *Scutigera Coleoptrata* trước đó, Ôn Văn không nhìn ra cái gì, chỉ biết kẻ này nắm giữ

sức mạnh rất lớn, thậm chí là sức mạnh cơ thể rất khủng khiếp. Bây giờ sức mạnh cơ thể đó còn lại bao nhiêu thì Ôn Văn cũng không rõ lắm.

Lúc phát hiện Sa Lục Sĩ đang thử loại trừ đi năng lượng kỳ dị trong cơ thể, Ôn Văn không thể chờ đợi thêm nữa, hai tay nắm kiếm dài Hàn Băng, giống như mũi tên bay vọt tới.

Tốc độ của Ôn Văn nhanh tới cực điểm, để lại một vệt quỹ đạo ánh sáng màu xanh trong không khí chém về phía cổ Sa Lục Sĩ.

Sắc mặt Sa Lục Sĩ kịch liệt biến đổi, hắn không ngờ vẫn còn người mai phục bên ngoài, có chút trở tay không kịp, lăn một vòng tránh khỏi đòn tập kích của Ôn Văn, tức giận không thôi: “Nếu như không phải bị bom đánh lén, tao việc gì phải chặt vật như thế chứ!”

Thế nhưng Ôn Văn cũng không muốn tâm sự với hắn, nếu kiểu chiến đấu sấm sét không đạt được hiệu quả, vậy thì đổi kiểu khác.

Ôn Văn đặt kiếm dài Hàn Băng nằm ngang, đâm về phía Sa Lục Sĩ, trên mũi kiếm ẩn chứa lực đâm xuyên mạnh mẽ, đây là chiêu thức đâm xuyên tim của kiếm pháp Vô Danh!

Sau khi có được thực lực cấp Tai Nạn trung tự, Ôn Văn sẽ không thể gián đoạn liên tục sử dụng nhiều chiêu thức mới cảm thấy mệt mỏi.

Đến bây giờ, trong năm loại chiêu thức của kiếm pháp Vô Danh, chỉ có một loại Ôn Văn vẫn chưa sử dụng, đó chính là chiêu thức cuối cùng mà vị nhân viên thu nhận kiếm khách kia đã sáng tạo ra sau khi trốn thoát khỏi giao long.

Sử dụng một chiêu này có thể chém chết nghiệt long kia, tên của nó là Trảm Long Thức!

Có điều vị kiếm khách đàn anh kia đến cuối cùng vẫn không sử dụng chiêu này, mà với thực lực hiện giờ của Ôn Văn cũng không đáp ứng được điều kiện sử dụng.

Kiếm chiêu liên tục tung ra, Sa Lục Sĩ không né tránh đòn tấn công của Ôn Văn, vai trực tiếp bị Ôn Văn chọc thủng, sau đó vết thương bị đóng băng lại.

Sa Lục Sĩ lui về sau vài bước, ánh mắt điên cuồng nhìn chăm chăm Ôn Văn, giống như muốn nhai nát Ôn Văn rồi ăn tươi.

Hắn thế mà lại bị một siêu thợ săn thực lực trung tụt tổn thương, đây là chuyện đã không xảy ra bao lâu rồi chứ?

Sa Lục Sĩ đập nát mảnh băng trên vai, sau đó vận động phần bắp thịt chắc khỏe, phần vết thương kia liền bắt đầu khép lại, tạo thành một vết sẹo nhỏ.

Hắn không có khả năng tự lành, nhưng trải qua không chế bắp thịt thì có giảm mức độ ảnh hưởng của nó đến mức thấp nhất.

Sau đó, cơ thể Sa Lục Sĩ giống như quả bóng bị thổi phình lên, cơ thể này không giống loại cơ thể máy móc của người bị ký sinh, bên trong ẩn chứa sức mạnh rất lớn, hắn dùng nắm tay đâm thẳng về phía Ôn Văn.

Vốn Ôn Văn không quá coi trọng cú đâm này, chỉ tùy tiện né tránh, nhưng khi thấy theo hướng nắm đâm của Sa Lục Sĩ, một bức tường trực tiếp bị đánh thủng thì lập tức cảnh giác.

“Không thể bị nắm đâm của hắn chạm tới!”

Chương 450 - Thời đại thay đổi

Sau đó Sa Lục Sĩ chen người tới, bắt đầu đấu cận chiến với Ôn Văn.

Chiêu thức của hắn rất quái dị, mỗi quyền mỗi cước đều có uy lực kinh người, hơn nữa tựa hồ vẫn đang sử dụng một vài kỹ năng khá mạnh.

Kỹ năng này làm Ôn Văn không thể phát huy được sức mạnh, hoàn toàn bị Sa Lục Sĩ đè ép, kiếm dài Hàn Băng căn bản không chém vào được người người này.

Mặc dù thực lực và tốc độ của Ôn Văn đều trên Sa Lục Sĩ nhưng vẫn bị miễn cưỡng dính vài đòn tấn công, trên người cũng đau đớn không thôi.

Không hồ là cường giả Tai Nạn thượng tụt, cho dù thực lực bị tạm thời rơi xuống trung tụt thì cũng rất khó đối phó!

Vì thế Ôn Văn cất thanh kiếm dài đi, không sử dụng kiếm chiêu nữa.

Xét về kỹ xảo cận chiến thì Sa Lục Sĩ mạnh hơn Ôn Văn rất nhiều, tiếp tục chiến đấu như thế thì cũng chỉ bị Sa Lục Sĩ đánh như bao cát mà thôi, mà Ôn Văn không chỉ có mỗi cách chiến đấu cận chiến.

Vì thế anh kéo giãn khoảng cách, mái tóc dài bay lượn, sợi tóc bền chắc tạm thời hạn chế phạm vi hành động của Sa Lục Sĩ.

Tiện tay Ôn Văn lôi ra hai món vũ khí lớn.

Phật Thuyết Galting và ống phóng rốc két Đạn Vân Bạo của cô bé quàng khăn đỏ!

“Quái vật, hiện giờ thời đại đã thay đổi rồi”

Ôn Văn cười gằn bóp cò súng, Đạn Vân Bạo nổ tung gần chỗ Sa Lục Sĩ, nhưng quanh người Sa Lục Sĩ nháy mắt lại bị ngọn lửa bao phủ, uy lực mạnh mẽ của nó làm Sa Lục Sĩ vì không thể tránh được mà làn da trở nên nứt toát.

Chẳng qua khi ngọn lửa tản đi rồi, Sa Lục Sĩ vẫn như cũ đứng ở đó, tuy đã bị thương nhưng hắn cũng không vì thế mà mất đi sức chiến đấu.

Cho dù bị siêu năng lực của ‘Hoa Hồng Đỏ Thẫm’ trong cơ thể ảnh hưởng, sức chống đỡ của cơ thể hắn vẫn vượt xa cường giả trung tị!

Sa Lục Sĩ thở hắt hắt, mắt đỏ ngầu nhìn Ôn Văn, cuồng nộ gằn như mất đi lý trí.

Bom! Lại là một loại bom có uy lực không nhỏ!

Quả bom màu đỏ khi này khẳng định cũng là do tên này sắp đặt, hắn thế mà lại bị một tên trung tị hành cho chặt vật đến thế!

Vì thế trên người Sa Lục Sĩ một lần nữa phình to thêm một vòng, cuồng bạo xông về phía Ôn Văn, mỗi bước chân đạp lên mặt đất đều trực tiếp giẫm ra một cái hố to, khắp nơi trong tầm mắt Ôn Văn đều là tàn ảnh của người này.

Ôn Văn chỉ có thể vừa lui về sau vừa vác thùng chứa đạn Phật Thuyết Galting không ngừng nã đạn về phía Sa Lục Sĩ.

Trọng lượng của thùng đạn cũng nhẹ đi rồi, bên trong không còn bao nhiêu viên đạn, mà Sa Lục Sĩ thì vẫn tràn đầy sức

sống như cũ, Ôn Văn lại phải chèn thêm Đạn Vân Bạo thì hẳn mới hoàn toàn an tĩnh.

“Tên này sao lại giống như một con trâu hoang thế nhỉ!”

Ôn Văn sợ hãi nhìn Sa Lục Sĩ nói, nếu không phải nó bị Đạn Vân Bạo kích thích tới mất lý trí, điên cuồng muốn cứng chọi cứng thì Ôn Văn thật sự không dễ dàng bắt hắn như thế.

Hơn nữa nếu Sa Lục Sĩ muốn chạy, Ôn Văn cũng chưa chắc có thể đuổi kịp.

Nhưng bây giờ hết thảy đều đã kết thúc, hắn không còn cơ hội hồi phục nữa rồi.

Ôn Văn thu Sa Lục Sĩ vào trong trạm thu nhận, hoàn toàn cắt đường lui của hắn.

Có điều Sa Lục Sĩ bị Ôn Văn đánh cho không còn hình người, còn bị trúng độc, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không thể sử dụng được.

...

Trung tâm thành phố, bên dưới tòa nhà Sarupol đang đứng đã biến thành một mảnh hỗn chiến.

Hiện giờ nơi này đã sớm không phải là Khủng Điệp và Thú Dữ chống chọi chiến đấu nữa rồi, tám siêu thợ săn có mặt lúc ban đầu, ngoại trừ Ôn Văn và Ân Thứ thì sáu người còn lại toàn bộ đều ở nơi này chống lại đám quái vật kia.

Trừ bỏ bọn họ thì còn có vài siêu thợ săn tới sau như Sở Vĩ.

Có điều bên phe người cá cũng không dễ trêu, chúng cũng có quái vật trung tự và hơn quái vật hạ tự, cho dù Sarupol không ra tay thì cũng đủ ngang lực chiến với siêu thợ săn.

Một lượng lớn người siêu năng chiến đấu làm vùng xung quanh hoàn toàn trở thành một đồng phế tích, nơi này hiển nhiên đã trở thành trung tâm chiến đấu của thành phố Hóa Sơn.

Vốn Sarupol còn có thể bình tĩnh đứng bên trên xem cuộc vui, dự tính lưu thể lực lại để đối phó Ngô Vọng.

Nhưng nhìn thấy đóa hoa yêu diễm không lồ kia, trong lòng Sarupol dâng lên bất an mãnh liệt, trên đất liền này nguy hiểm

nhiều hơn hẳn tưởng.

Hắn không định đứng xem diễn nữa, sớm kết thúc chiến đấu rồi bắt lấy Ngô Vọng mới là chuyện hắn phải làm.

Vì thế một dòng nước bao vây lấy Sarupol, đưa hắn tới chiến trường.

Nhóm siêu thợ săn vẫn luôn đặt lực chú ý lên người Sarupol, thấy hắn bắt đầu có động tác thì tất cả đòn tấn công lập tức dồn qua.

Đạn, ngọn lửa, bướm bướm màu xanh lá, xe tải bị ném bay tới, đủ loại đòn tấn công ly kỳ cổ quái đều bay tới chào hỏi Sarupol.

Thế nhưng Sarupol chỉ hừ nhẹ một tiếng, dòng nước vây xung quanh hắn đã hoàn toàn ngăn cản những thứ đó, theo va chạm của dòng nước và những đòn tấn công kia, nhiệt độ xung quanh chợt tăng cao.

Tiếp đó, Sarupol quay sang vung tay về phía đám người, bắn ra mấy mũi tên nước.

Khủng Điệp nhẹ nhàng né tránh, Thú Dữ dùng tay phải đỡ đòn, cho dù chiến đấu lâu như vậy mà cánh tay phải của hắn cũng chưa từng chịu thương tổn, lúc này chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện vết thương, hơn nữa da lông cũng có dấu hiệu bị cháy sém.

Sở Vĩ trực tiếp bị mũi tên nước này hòa tan một tay, hắn kinh hãi nhìn Sarupol rú lên: “Gặp quỷ rồi, thứ này thật sự là nước sao?”

“Nước sôi là một trăm độ, dung nham màu đỏ sẫm cũng chỉ có năm mươi sáu độ, mà dòng nước này chỉ sợ phải đạt tới một ngàn độ, điều này căn bản là không có khoa học!”

Khủng Điệp dùng vẻ mặt kỳ quái liếc nhìn Sở Vĩ, tìm kiếm khoa học trong thế giới người siêu năng, đầu óc của hắn không phải có vấn đề chứ?

Hơn nữa nói tới không khoa học, cơ thể bất tử của hắn mới thật sự là không khoa học...

Sau khi Sarupol đáp xuống đất, tất cả quái vật ở xung quanh lập tức tản ra hết, chúng như răng cười với nhóm siêu thợ săn,

đám người này xúi quẩy rồi.

Nếu Sarupol đã tự mình ra tay thì bọn chúng không cần xen vào, bị cuốn vào đòn tấn công của vị này thì hết vui, tử trạng khi bị vị này giết chết thực sự rất thảm khốc, bọn chúng mới không muốn thế.

Sarupol trừng cặp mắt cá chết, môi cá khép mở nói: “Tao không muốn chơi tiếp nữa, vì thế đám nhân loại ngu xuẩn bọn mày... chết cả đi.”

Không có đạo đầu, không có báo trước, một dòng nước nóng rực dạng vòi rồng từ dưới chân Sarupol xuất hiện, một lượng lớn hơi nước lầy hấn làm trung tâm mà tỏa ra.

Số hơi nước này hóa thành sương trắng bao phủ xung quanh, bóng dáng Sarupol biến mất trong không khí, hơi nước chính là chỗ ẩn thân tốt nhất của hắn.

Khác với sương mù bình thường, nhiệt độ của sương mù này cao tới mức có thể chùng chín người bình thường, nhóm siêu thợ săn giống như đang đứng sát miệng núi lửa vậy, chỉ chống đỡ nhiệt độ thôi cũng đã phí rất nhiều sức lực.

Chứ nói chi là nhận ra phương hướng mà điều tra hành tung của Sarupol.

Sarupol ở trong làn sương mù như ẩn như hiện, âm thanh không thể định vị được vị trí truyền tới: “Đây là Võ Đạo Phí Thạch, sức mạnh mà chỉ có tộc Zeoshi cấp cao mới có tư cách sở hữu, tao sẽ giết chết đám bọn mày.”

Nói xong, một tiếng hét thảm truyền tới, là âm thanh của một siêu thợ săn hạ tự, hắn bị Sarupol tập kích!

Thú Dữ hiểu được, tiếp tục như vậy thì bọn họ sẽ từng người bị đánh chết hết, hắn lập tức rống to: “Mọi người lấy tôi làm trung tâm, tụ lại một chỗ, mỗi người phụ trách một hướng, đề phòng hắn đánh lén!”

Chương 451 - Cuộc chiến thượng tự

Thú Dữ vừa nói xong, Sarupol đã xuất hiện ở phía sau hắn, một quyền đánh vào vai trái hắn, làm toàn bộ bả vai hắn khét lẹt.

Thú Dữ chột cắn răng một cái, phong ấn trên cánh tay phải bị cởi bỏ, biến thành thú thảo dữ tợn không gì sánh bằng.

Thú thảo vung sang bên trái, uy lực to lớn đánh ra một cái hố thật sâu trên mặt đất, uy lực của thú thảo này thậm chí gần với đòn tấn công của Tai Nạn thượng tự, mà Sarupol thì đã biến mất tại chỗ.

Uy lực mạnh mẽ hơn nhưng đánh không trúng thì không có ý nghĩa gì.

Bị Sarupol quấy rầy, bọn họ ngay cả tụ tập lại cũng rất khó khăn!

Đột nhiên một luồng chấn động kỳ quái truyền tới, tất cả hơi nước ở xung quanh đều tản đi.

Sarupol ôm cổ lùi về sau hơn mười mét, cảnh giác nhìn về phía trước, dưới bàn tay hấn đang chảy xuôi ra máu màu trắng, trong làn sương mù có người cắt rách cổ nó!

Rõ ràng Sarupol mới là thợ săn trong làn sương mù, thế nhưng ở trong lĩnh vực của mình, hấn lại bị đánh lén!

Một người đàn ông mặc áo choàng đen đứng phía trước nhóm siêu thợ săn, hai bên tay áo phân biệt lộ ra mũi kiếm, trên lưỡi kiếm bên phải còn dính dòng máu màu bạc.

Trước đó chính là hấn đã tổn thương Sarupol.

Bóng người này nhóm Khủng Điệp rất quen thuộc, là cường giả thượng tự Ân Thứ của phe siêu thợ săn!

Trước đó khi quay cuồng chiến đấu thì nhóm Khủng Điệp, Thú Dữ đã quên mất bên mình cũng có cường giả Đồng Hóa thượng tự, lại càng không nghĩ tới hấn lại xuất hiện bằng phương thức này.

“Mày xuất hiện từ khi nào, trong làn sương này là lĩnh vực của tao, mày làm sao có thể đột nhiên xuất hiện bên cạnh tao chứ?” Sarupol không thể nào tin được hỏi.

Ân Thứ im lặng không nói, hấn là sát thủ giỏi ẩn giấu, nếu để người ta biết mình làm sao xuất hiện thì hấn làm sao lặn lộn được nữa?

Ẩn Thứ xoay người lại nói với nhóm siêu thợ săn: “Ở đây giao cho bọn tôi đi, mọi người chống đỡ lâu như vậy đã cực khổ rồi, phía đông thành phố cũng có không ít quái vật thể giới trong xuất hiện, mọi người hãy qua bên đó không chế cục diện.”

Nhóm siêu thợ săn đã bị thương nghiêm trọng rút lui, Ẩn Thứ đã nói là bọn tôi, chúng tôi người tới không phải chỉ có một siêu thợ săn thượng tự Ẩn Thứ!

Trước đó Ẩn Thứ cũng đã nói rằng sẽ có siêu thợ săn thượng tự sẽ tới, có lẽ vị kia đã tới rồi đi.

Sau khi nhóm siêu thợ săn đều đi rồi, hơn mười tia sáng laser từ khắp bốn phương tám hướng phóng tới. Sarupol chấp hai tay lại, bên ngoài cơ thể xuất hiện một quả cầu nước thật to không ngừng xoay tròn, ngăn chặn lại tất cả đòn tấn công.

Sarupol phóng ra quả bóng nước, tập trung quan sát thì sắc mặt trở nên âm trầm hơn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, xung quanh đã lơ lửng một thứ gì đó được tạo thành từ tám khối lập phương kim loại, ở trung tâm của thứ đó có một cái vòng tròn, mỗi khi tám khối lập phương kim loại kia tách ra thì phần trung tâm đó sẽ bắn ra một phát pháo năng lượng.

Mà phía sau những khẩu pháo lơ lửng kia là một bảng kim loại được tạo thành từ vô số khối lập phương kim loại nhỏ, trên bảng đứng một vị siêu thợ săn khoanh tay trông hơi mập.

Người này chính là siêu thợ săn thượng tự thứ hai tới trợ giúp nơi này, Thủy Triều Kim Loại!

Lúc Sarupol đặt ánh mắt lên người Thủy Triều Kim Loại thì đột nhiên kinh hãi túa mồ hôi lạnh đầy người, bởi vì Ẩn Thứ đứng ở trước mặt hắn lại một lần nữa biến mất!

“Tên kia thế mà lại biến mất rồi, hơn nữa những thứ lơ lửng kia cũng thực phiền toái...”

Vì thế Sarupol quyết tâm liều mạng, trực tiếp đạp chân xuống đất, sức mạnh khổng lồ làm sụp lún mặt đất ở xung quanh, vô số dòng nước lấy hắn làm trung tâm lan ra ngoài.

“Võ Đạo Phí Thạch, Thế Giới Nước!”

Dòng nước nhiệt độ cao tạo thành một tầng màng nước thật mỏng, giống như một quả bóng nước khuếch tán lan rộng ra ngoài.

Phạm vi tấn công của chiêu này không có góc chết, chỉ cần tên Ân Thứ kia ở gần đây thì khẳng định sẽ bị trúng chiêu!

Nơi bị dòng nước trôi qua liền giống như bị lửa thiêu mà cấp tốc biến hình, sau khi dòng nước đi qua thì bùng sáng bốc cháy.

Bóng sáng Ân Thứ bắt đắ dĩ hiện thân, những thứ kim loại lơ lửng kia cũng bị ép phải cách xa Sarupol.

Sarupol xuất hiện trước mặt Ân Thứ, đột nhiên đánh một chưởng về phía Ân Thứ, một quả bóng nước thật lớn giống như Hoàng Hà trực tiếp bao trùm lấy Ân Thứ và tòa nhà lớn ở phía sau!

“Võ Đạo Phí Thạch, Biển Sôi!”

Ân Thứ có chút chậ vật thoát ra khỏi dòng nước, trên người mơ hồ xuất hiện làn khói khí màu trắng, Ân Thứ cùng Thủy Triều Kim Loại liếc nhìn nhau, vẻ mặt đều rất nghiêm nghị.

Con người cá màu bạc này có thực lực rất mạnh, cho dù hai người bọn họ liên thủ thì cũng không thể thắng được trong một khoảng thời gian ngắn!

Sarupol và Sa Lực Sĩ đều là Tai Nạn thượng tự nhưng Sarupol lại là người dẫn đầu, nguyên nhân chính là vì Sarupol mạnh hơn!

Vì thế ba người siêu năng thực lực Tai Nạn thượng tự cứ thế diễn ra.

...

Sau khi thu Sa Lực Sĩ vào trong trạm thu nhận, giọng điệu của Ôn Văn cũng thoải mái hơn hẳn, cả người nhẹ nhàng bay bổng.

Vừa nghĩ tới có thể giẫm tên khốn Sa Lực Sĩ mặc áo đỏ dám phản kháng kia ở dưới chân, kiêu ngạo mà nói rằng ‘chủ của bọn ta chính là Hắc Thập Tự’, Ôn Văn liền cảm thấy thực sáng khoái.

Ôn Văn khoái chí nhảy múa một phen, sau đó bình ổn tâm tình, chuẩn bị tới trợ giúp nhóm Khủng Điệp.

Vừa mới tới bên ngoài phạm vi chiến trường thì Ôn Văn nhận được mệnh lệnh mới của Ân Thứ.

Mệnh lệnh này bảo Ôn Văn trước tiên đi tới một bãi đậu xe lớn dưới tầng hầm phía đông thành phố Hóa Sơn, trấn áp đám quái vật mới xuất hiện ở nơi đó!

Vì thế Ôn Văn để lại một dấu mốc dịch chuyển ở nơi này, sau đó lập tức bay lên trời, cấp tốc bay về phía bãi đậu xe tầng hầm ở phía đông thành phố.

Lúc này nơi này đã hỗn loạn tung bừa, hơn hai mươi thợ săn cảnh giới Thăm Dò và Năm Giữ được mấy trăm nhân viên hỗ trợ giúp đỡ, chặt vật chống lại đám quái vật ở nơi này.

Số lượng quái vật ngày càng nhiều, mà bọn họ chống đỡ cũng ngày càng khó khăn hơn.

Ôn Văn lơ lửng giữa không trung, lá bài nước xuất hiện trong tay, sau đó anh dùng chiêu thức đặc biệt ném lá bài ra ngoài.

Lá bài nháy mắt lấy đi tính mệnh của vài con quái vật, thế nhưng số quái vật còn lại vẫn còn rất nhiều, may là đám quái vật này cũng không mạnh, bằng không đúng là phiền phức lớn.

Đánh đánh một hồi thì Ôn Văn phát hiện bản gốc của Ngô Vọng, hẳn đang ở phía sau đám quái vật này, lộ ra nụ cười quý dị nhìn trận chiến này.

Ngô Vọng ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng thì đang không ngừng mắng to.

Vì sao hẳn lại triệu hồi tới nhiều quái vật rác rưởi như thế chứ, vì thế siêu thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn còn chưa xuất hiện thì đã khổng chế được cục diện rồi.

Cái này và suy nghĩ của hẳn không giống nhau!

Nói là ngẫu nhiên nhưng này cũng đúng là quá đặc biệt ngẫu nhiên rồi!

Cho dù là tới một con quái vật cấp Tai Nạn thôi thì tất cả quái vật đã không bị vây trong bãi đậu xe này rồi.

Hơn nữa bên kia lại tới thêm một siêu thợ săn thực lực trung tự, chúng lại càng khó xông ra khỏi nơi này.

Xem ra kế hoạch thứ hai phải hủy bỏ rồi, chỉ hi vọng tất cả người cá của thành phố nước Oye đều xui xẻo chết ở nơi này.

Mà nói ra thì tên siêu thợ săn trung tự kia trông khá quen...

Chương 452 - Lần thứ hai chơi trò chơi

Ôn Văn nhìn thấy Ngô Vọng thì ánh mắt lập tức sáng lên, nghĩ tới những thứ tốt trong tay Ngô Vọng thì Ôn Văn liền cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa nóng hổi, người cá đều ở trung tâm thành phố, hẳn là không thể tới được.

Sau khi nuốt nước miếng xong, Ôn Văn lập tức bắt đầu nghĩ ra một chủ ý xấu.

Hiện giờ nhóm siêu thợ săn khác cũng đang chạy tới đây, đám quái vật nhỏ ở bên này sẽ nhanh chóng bị dọn sạch, có điều có một người Ôn Văn không muốn hấn qua đây vào lúc này.

Vì thế Ôn Văn lén gửi tin cho Sở Vĩ: “Trước tiên ông khoan xuất hiện ở chỗ bãi đậu xe nhé, bao giờ tôi gửi tín hiệu thì ông hãy qua, mặt khác, chốc nữa có lẽ tôi sẽ ra tay với ông, ta lấy được thứ tốt thì hai ta sẽ chia đôi!”

Sở Vĩ không rõ Ôn Văn muốn làm gì, nhưng hắn vẫn lập tức đáp ứng, có thể có thứ tốt thì ngại gì không chịu.

Chỉ thấy vài phút sau, mười mấy siêu thợ săn bị thương, ngoại trừ Sở Vĩ thì tất cả đều đã có mặt, bắt đầu xử lý đám quái vật này, gần như ngay lập tức sẽ khống chế được cục diện.

Mà lúc giết quái vật, trông Ôn Văn có vẻ ngày càng dữ tợn hơn, đương nhiên phần dữ tợn này là anh giả vờ...

Ôn Văn nhớ tới cảm giác lúc mình mất khống chế, và lần đầu tiên thức tỉnh năng lực, để chính mình trông giống như sắp mất đi lý trí.

Sau đó Ôn Văn nhìn chằm chằm Ngô Vọng, trong mắt lóe ra tia sáng điên cuồng và căm thù!

Kích Lưu Thức phát động, kiếm quang sắc bén bức lui tất cả đám quái vật trên lối đi, trên người Ôn Văn mang theo một

luồng cuồng khí mơ hồ, hung ác ngất trời một lần nữa xuất hiện trước mặt Ngô Vọng!

“Lâu rồi không gặp, rốt cuộc tao cũng tìm được mày!”

Ôn Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói với Ngô Vọng, vẻ mặt của anh hiện giờ có thể dọa đám con nít khóc đêm phải im bật...

Nhìn thấy Ôn Văn, khoe mắt Ngô Vọng không ngừng co rúm, thế mà lại thật sự là Ôn Văn.

Thực lực của tên này cười tên lừa à, lúc đầu mới gặp chỉ là cấp Tai Hại, hiện giờ đã là cấp Tai Nạn trung tự rồi, mà hắn thì vì bị đám tộc người cá kia đuổi mắt mà thực lực bị tổn hại nặng nề.

Sao ngay lúc mấu chốt thì tên này lại tìm tới cửa chứ.

Ngô Vọng vẫn còn nhớ lúc ở thành phố Phù Dung Hà, một phân thân của mình đã bị Ôn Văn giết, hắn nổi lên hứng thú nên đã dùng bản thể tự mình quan sát Ôn Văn.

Kết quả sau khi chơi trò chơi xong, hắn suýt chút nữa đã bị Ôn Văn giết chết!

Bây giờ đối với Ôn Văn, Ngô Vọng đã gắn lên một cái nhãn dán quan trọng, phía sau lưng tên này có cường giả cấp Tai Biến, không thể trêu chọc.

Ngô Vọng đang trong tình cảnh bị thuộc hạ của cường giả cấp Tai Biến truy đuổi, không muốn chọc thêm thị phi mới, vì thế hắn không nói lời nào, trực tiếp chuẩn bị chuồn đi.

Không thể trêu vào, hắn trốn còn không được sao?

Tiếp tục ở nơi này triệu hồi quái vật đã không còn ý nghĩa nữa, tất cả đều là một lũ rác rưởi yếu đuối, cho dù hắn triệu hồi tới nhiều hơn nữa thì cũng không có ý nghĩa.

Ôn Văn nhíu mày, anh không thể để tên này trốn thoát, vì thế anh nói: “Đùng đi, tao tới tìm mày chơi trò chơi mà!”

“Chơi trò chơi...”

Ngô Vọng không có ý đáp ứng, nhưng cũng ngừng bước chân đang chạy đi, nói: “Trải nghiệm chơi game với mày lần trước không tốt đẹp chút nào, vì thế tao không muốn chơi với mày.”

Ôn Văn hần hển đứng dậy, nghĩ tới cảm giác giết chóc khi thức tỉnh năng lực ngày đó, lộ ra nụ cười cực kỳ điên cuồng và dữ tợn với Ngô Vọng.

“Không muốn chơi thì khó đấy, trước kia tao chịu thiệt trong tay mày, bị tổn hại, bị bắt lợi, tao muốn trả thù!”

Ngô Vọng câm nín, lần chơi trước tên này bị thiệt cái quái gì chứ?

Người chịu thiệt rõ ràng là hắn có được không, cái tên khốn kiếp không biết xấu hổ!

Ôn Văn cố gắng trừng to mắt nói: “Mày không muốn chơi đơn giản là vì mày không dám, hoặc là vì tiền cược không đủ, được rồi, vậy chỉ cần mày thắng tao một ván, tao sẽ nã một phát súng vào đồng bạn của tao, thế nào?”

Thân là Kẻ Cuồng Trò Chơi, Ngô Vọng đương nhiên sẽ không thừa nhận mình không dám chơi, chỉ giễu cợt cười nói: “Mày tưởng tao ngu à, một phát súng thì có thể làm siêu thợ săn bị tổn thương gì chứ?”

“Mày không tin à?” Ôn Văn giống như phát điên mà giày xéo mặt đất: “Tao có thể đảm bảo tao nhất định sẽ bắn vào đầu bọn họ!”

Ngô Vọng có chút động tâm, có điều rất nhanh đã tiếp tục từ chối nói: “Mày tùy tiện bắn bẻ đầu một đứa vớ vẩn nào đấy coi như hoàn thành trừng phạt thì tao phải chịu thiệt rồi!”

Ôn Văn tức tới xoay mòng mòng, giống như mất lý trí, phần nộ nói: “Chỉ cần mày thắng tao, tao sẽ bắn bẻ đầu một siêu thợ săn!”

Ngô Vọng cẩn thận nhìn nhóm siêu thợ săn đang tàn sát đám quái vật, không phát hiện siêu thợ săn nào mọc ra nhiều cái đầu, cũng không phát hiện có người nào bị bắn bẻ đầu thì không chết.

Ngô Vọng cũng không từ chối nữa mà lộ ra vẻ mặt vui sướng, nói với Ôn Văn: “Trước đó tao quả nhiên đã không nhìn lầm mày, mày cũng thuộc về một loại người giống như tao, đều là kẻ điên triệt để!”

“Tốt lắm, tao đáp ứng trò chơi này!”

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng: “Muốn tao bắn bẻ đầu một siêu thợ săn thì mày cũng phải bỏ ra cái giá xứng đáng một chút.”

“Vậy mày muốn cái gì?” Ngô Vọng cảnh giác hỏi, hấn sợ Ôn Văn sẽ chơi trò thiêu thân gì đó.

“Để tao bắn bẻ đầu mày!” Ôn Văn liếm liếm môi, móc ra Chúc Hồ, nóng lòng muốn thử.

“...”

Ngô Vọng cào cào tóc phát điên nói: “Sao mày thua thì mày bắn người khác mà tao thua thì mày lại bắn tao chứ, này không công bằng với tao!”

Ôn Văn làm bộ như suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Một phát bắn bẻ đầu mày là quá lợi cho mày rồi, như vậy đi, nếu mày thua thì mày phải chung cho tao một vật thu nhận có thể sử dụng, thứ gì cũng được, không quan trọng, tao chỉ muốn thắng!”

“Tốt lắm, một lời đã định!”

Khóe miệng Ngô Vọng nhếch lên, vật thu nhận thì hẳn có rất nhiều, một vật thu nhận có thể sử dụng đổi lấy sinh mệnh của một siêu thợ săn, vụ làm ăn này quả thực hời tới không thể hời hơn được nữa.

Trong năng lực trò chơi của hắn, trò chơi chắc chắn sẽ rất công bằng, chỉ cần hắn thắng thì Ôn Văn nhất định phải thực hiện trừng phạt, vì thế Ngô Vọng không sợ Ôn Văn giờ trò bịp bợm.

Chỉ cần trò chơi bắt đầu, ở dưới quy tắc của trò chơi, muốn sử dụng thủ đoạn nhỏ căn bản không có ý nghĩa.

Đợi đến khi Ôn Văn thật sự giết chết siêu thợ săn thì cho dù Ngô Vọng không triệu hồi được quái vật mạnh mẽ thì cũng coi như đã đạt được mục đích của mình.

Huống chi một khi Ôn Văn làm như vậy, danh tiếng của hắn ở Hiệp Hội Thợ Săn sẽ hỏng mất, khẳng định sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn truy sát.

Xét theo một loại ý nghĩa nào đó mà nói, Ngô Vọng có thể coi như đã báo được mối thù bị Ôn Văn tập kích lần trước.

Thấy Ngô Vọng đáp ứng, Ôn Văn lộ ra ý cười, liền lấy ra một pho tượng vũ nữ bằng đồng, truyền chút siêu năng lực vào thì nó liền hóa thành bức tượng cao hai mét.

“Pho tượng vũ nữ này sẽ tùy ý sắp xếp một trò chơi nhỏ, chúng ta dùng nó để định thắng thua!”

Pho tượng này là Ôn Văn lấy được trong lần đầu tiên gặp Sở Vĩ, hộp trò chơi đã báo hỏng, hoàn toàn không dùng được nữa, có điều pho tượng vũ nữ này thì có thể đơn độc lấy ra, chơi một ít trò chơi nhỏ không có quy tắc thưởng phạt.

Ngô Vọng từ trên xuống dưới từ trước ra sau cẩn thận kiểm tra pho tượng một lần, xác định Ôn Văn không giở trò gian lận trên pho tượng này, sau đó bắt đầu dùng năng lực trò chơi của mình để làm chứng.

Một cái cân nhỏ xuất hiện, Ngô Vọng thiết lập quy tắc trò chơi và cơ chế thưởng phạt xong, sau đó trịnh trọng hỏi Ôn Văn: “Mày có đồng ý dựa theo quy tắc này để tiến hành trò chơi hay không?”

Ôn Văn cười hề hề nói: “Đương nhiên rồi, tao đồng ý!”

Chương 453 - Trò chơi lừa gạt

Quy trình quen thuộc diễn ra, trên tay Ôn Văn và Ngô Vọng đều xuất hiện một dấu ấn trò chơi, hiện giờ trò chơi đã thành lập, thẳng đến khi một bên không thể trả tiền thưởng, bằng không trò chơi sẽ không ngừng lại.

Sau khi trò chơi thành lập, Ôn Văn đã âm thầm liên hệ Sở Vĩ, bảo hắn có thể đi tới tiêu diệt quái vật.

Trước khi trò chơi chính thức bắt đầu, ván đầu tiên là đồ xí ngẫu, ai ra nút lớn thì thắng, Ngô Vọng và Ôn Văn phân biệt tiến hành ném xí ngẫu, Ngô Vọng ba nút, Ôn Văn năm nút.

Ván đầu tiên, Ôn Văn thắng!

Ngô Vọng tiền muôn bạc biển không thèm để ý ném cho Ôn Văn một cái khiên vẽ hình Bullseye, là vật thu nhận mà hắn đưa cho Ôn Văn.

“Tám khiên này có thể suy giảm uy lực đòn tấn công của cấp Tai Nạn, bắn ngược đòn tấn công từ cấp Tai Nạn trở xuống, mặt khác chỉ cần mài cầm cái khiên này, lúc kẻ địch tấn công sẽ vô thức xem khiên làm mục tiêu, thực lực càng thấp thì lại càng bị cái khiên này ảnh hưởng.”

“He he, là đồ tốt nha.”

Đối với Ôn Văn mà nói, năng lực phòng ngự của tám khiên này thật ra không có tác dụng gì lớn, có điều thứ này rất thú vị, vì thế anh dứt khoát nhận lấy.

Ván thứ hai là oản tù tì, Ôn Văn và Ngô Vọng phân biệt đặt ba lá bài trên chiếc khay trước người bức tượng vũ nữ bằng đồng.

Tượng vũ nữ mở ra, Ôn Văn ra búa, mà Ngô Vọng ra bao, ván này Ngô Vọng thắng!

Ngô Vọng mong đợi nhìn Ôn Văn nói: “Hiện giờ đến phiên mài thực hiện chuyện mà mài nên làm rồi đấy!”

Ôn Văn bất đắc dĩ cầm lấy Chước Hồ, do dự thật lâu mới nổ súng vào một siêu thợ săn.

Tử đạn ẩn chứa lực phá hoại mạnh mẽ, một siêu thợ săn không đề phòng bị một phát súng của Ôn Văn bắn ngã, bị đạn xuyên qua, toàn bộ phần đầu bị bẻ nát, té ngã xuống đất không nhúc nhích, hơi thở hoàn toàn biến mất, hiển nhiên đã chết.

Ôn Văn nói bắn bẻ đầu, liền bắn bẻ đầu.

Ngô Vọng cười như điên, quy tắc trò chơi không bị kích hoạt, chứng tỏ Ôn Văn đã hoàn thành quy tắc, thật sự bắn bẻ đầu một siêu thợ săn!

“Tao chính là thích người sáng khoái như mài!”

Nhiệt tình với trò chơi của Ngô Vọng đột nhiên phùng lên cao, tiếp tục cùng Ôn Văn chơi trò chơi thú vị nhỏ khác, thua liền hai ván cũng không tức giận, đồng thời còn ra tay rất hào phóng, lại cho Ôn Văn hai món vật thu nhận.

Lúc Ngô Vọng chiến thắng lần thứ hai, hấn trùng to mắt, mong đợi nhìn Ôn Văn, không biết lần này Ôn Văn muốn giết ai.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, biểu cảm có chút không kiềm được, cầm súng nhắm vào một siêu thợ săn, bắn một phát.

Khóe miệng Ngô Vọng sắp ngoác tới mang tai tới nơi rồi, lần này lại có một hơi thở của một siêu thợ săn biến mất, trò chơi tìm tới cửa này hơi quá hơi rồi, nếu như tất cả những kẻ chơi trò chơi với hắn đều giống như Ôn Văn thì tốt biết bao nhiêu.

Đột nhiên, Ngô Vọng biến đổi sắc mặt, kịp phản ứng ra.

“Không đúng! Không đúng! Không đúng!”

“Siêu thợ săn người giết lần thứ nhất và lần thứ hai là cùng một người, đầu của hắn rõ ràng đã bị bắn bẻ, hiện giờ sao vẫn còn đứng đó cho người bắn lần nữa chứ?”

“Rõ ràng tao nhìn thấy hơi thở của nó đã biến mất rồi, loại vết thương như thế ngay cả thuốc vạn năng cũng không có cách nào trị hết, vì sao hắn vẫn còn có thể đứng dậy được?”

“Mày giờ trò bịp bợm, mày rõ ràng chưa hoàn thành được trừng phạt của trò chơi!”

Ôn Văn móc móc mũi, dùng đôi mắt cá chết khinh miệt nhìn Ngô Vọng nói: “Bằng không thì sao chứ, mày tưởng tao ngu chặc, thật sự sẽ giết người sao?”

“Còn nữa, tao có làm trái với quy tắc hay không, trong lòng mày tự hiểu.”

Ngô Vọng tức tới muốn phọt máu, nhưng quy tắc trò chơi là do hắn định ra, trước khi một bên không thể hoàn thành nghiêm phạt thì trò chơi sẽ không ngừng lại, cho dù là chính bản thân Ngô Vọng muốn vi phạm thì cũng phải trả cái giá rất lớn, hắn chỉ có thể kiên trì tiếp tục chơi với Ôn Văn.

Cũng không thể nào trách Ngô Vọng sơ sót, thật sự là đáng vẻ của Ôn Văn quá có tính mê hoặc, đáng vẻ của anh rõ ràng chính là bộ dạng có thể giết chóc điên cuồng, điều này thật sự rất khó diễn được.

Mà xét theo một ý nghĩa nào đó, cuồng khí cũng gia tăng độ tin cậy của Ôn Văn, cho dù biểu cảm của Ôn Văn là giả thì hơi thở điên cuồng chủ động phát ra không thể nào giả được.

Thế nên Ngô Vọng căn bản không ngờ Ôn Văn lại đang giờ trò bịp mình.

Huống chi điều kiện mà Ôn Văn nói ra lại quá mê người, Ngô Vọng lại đang muốn giảm quân số bên siêu thợ săn, vì thế mới rơi vào hố của Ôn Văn.

Chủ yếu nhất là Ngô Vọng căn bản không biết có một siêu thợ săn đặc biệt bị bắn bẻ đầu vẫn có thể khôi phục lại như lúc ban đầu!

“Tiếp tục trò chơi thôi, mày không thể chơi xấu đấy!” Ôn Văn híp mắt hèn mọn nói, không hề nhìn ra chút dáng vẻ điên cuồng nào trước đó.

Ngô Vọng từ trong hàm răng phun ra mấy chữ: “Được... được lắm, tao chơi với mày!”

Trò chơi kế tiếp là đồ xí ngẫu, lần này Ngô Vọng cầm xí ngẫu xong thì bắt đầu xem xét cẩn thận viên xí ngẫu, giống như muốn từ đó dòm ra một đóa hoa vậy.

Mà hành vi dây dưa kỳ kèo của Ngô Vọng không chỉ là quan sát viên xí ngẫu mà thôi, tuy không thể vi phạm quy tắc trò chơi nhưng Ngô Vọng có thể kéo dài tiến trình của trò chơi, đúng lúc ngừng lại tổn hại.

Bên kia nhóm siêu thợ săn đã sắp quét sạch đám quái vật nhỏ, chuẩn bị tấn công vào trong bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Ôn Văn thở dài một tiếng, xem ra lừa gạt chỉ có thể tiến hành tới đây thôi, vốn anh còn tưởng có thể sử dụng năng lực bất tử của Sở Vĩ kiếm được nhiều chỗ tốt hơn.

Dù sao thì như bây giờ cũng không thiệt thòi gì.

Ánh mắt Ôn Văn lộ ra một tia hung ác, kế tiếp anh sẽ ra tay với Ngô Vọng, hi vọng có thể để Ngô Vọng vĩnh viễn lưu lại nơi này, về phần ấn ký trò chơi, anh có thể vào trạm thu nhận rồi xóa đi bất cứ lúc nào.

Thế nhưng Ôn Văn còn chưa ra tay thì Ngô Vọng đã bắt đầu phun máu.

Phun một phát liền phun không ngừng, từng ngụm từng ngụm giống như không dứt như bị Tào Tháo rượt vậy, ngược lại làm Ôn Văn có chút không dám ra tay.

Ngô Vọng hoảng sợ nhìn về phía hầm đậu xe, trước đó hẳn triệu hồi quái vật nhỏ lâu như vậy cũng chỉ thiệt hại một con

rối mà thôi.

Mà khi này cả năm con rối còn lại đã bị giết chết toàn bộ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn!

Ký ức của con rối cuối cùng truyền về trên người Ngô Vọng, làm hắn nhìn thấy một màn trước khi những con rối chết.

Con rối trò chơi của Ngô Vọng khác với con rối bình thường, là sau khi chiến thắng hoàn toàn một người siêu năng, hắn sẽ tiến hành cải tạo xóa đi ý thức của người đó mà thành.

Trên bản chất thì con rối trò chơi kỳ thực chính là người siêu năng bị hắn khống chế, vì thế mới có thể sử dụng phương pháp này kết nối với thế giới trong và ngoài, dẫn quái vật tới hiện thực.

Bình thường quái vật thông qua phương pháp này triệu hồi tới sẽ xem kẻ triệu hồi là mục tiêu hàng đầu.

Nhưng đám con rối của Ngô Vọng không có khả năng khác, nhưng năng lực bảo vệ tính mạng thì rất mạnh mẽ, đám quái vật nhỏ kia cũng vì không thể làm gì được đám con rối nên mới đặt mục tiêu vào đám người bình thường không có sức chống cự ở bên ngoài bãi đậu xe.

Căn cứ vào đánh giá của Ngô Vọng trước đó, khi con rối của hắn tổn hại tới con thứ ba thứ tư thì cũng đủ để làm thành phố Hóa Sơn này hỗn loạn cả lên rồi.

Thật không ngờ triệu hồi thật lâu cũng chỉ tổn hại một con rối, bởi vì thực sự không thể chịu nổi triệu hồi quá thường xuyên mà hỏng mất thôi, những con rối khác không có vấn đề gì cả.

Mà lúc Ngô Vọng chuẩn bị thu tay lại thì tầm mắt của cả năm con rối đã cùng tụ lại một nơi, một cái vuốt chim có màu xanh biếc từ trong hư không lộ ra ngoài...

Chương 454 - Thần Dực Thị Giả

Ký ức sau đó có chút hỗn loạn, chỉ vì cái vuốt chim đó thôi cũng đủ để làm năm con rối rơi vào hỗn loạn.

Ký ức cuối cùng của chúng chỉ có một thứ, đó chính là gió!

Cuồng phong vô tận!

Sau khi Ngô Vọng xuất hiện dị thường, cũng không bao lâu sau Ôn Văn cũng thay đổi sắc mặt, bởi vì anh cảm nhận được có một luồng hơi thở tàn bạo điên cuồng xuất hiện ở trong bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Mà nhóm siêu thợ săn đầu tiên vào bãi đậu xe cũng chật vật từ dưới tầng hầm bay ra, toàn bộ bãi đậu xe dưới tầng hầm đã bị cuồng phong tàn phá bừa bãi, bọn họ ngay cả tiếp cận cũng không thể làm được.

Ngay sau đó, vòi rồng phá hủy bãi đậu xe!

Vòi rồng màu xanh phá nát toàn bộ bãi đậu xe dưới tầng hầm, ở bên trong vòi rồng mơ hồ có thể nhìn thấy một sinh vật mạnh mẽ nửa người nửa chim và đôi cánh chim màu xanh!

Hơi thở của sinh vật này rất mạnh mẽ, xấp xỉ với Hủ Huyết Giả mà Ôn Văn đã gặp trước đó.

Tai Nạn, chân tự!

Ngô Vọng thế mà đã từ thế giới trong triệu hồi tới một quái vật chân tự? Hắn làm sao làm được chứ?

Quái vật kia nhẹ nhàng chuyển động đầu, nhìn chằm vào Ngô Vọng, lộ ra sát ý rõ ràng.

Quái vật bình thường sẽ đặt mục tiêu vào con rối, mà con quái vật này nhạy bén cảm nhận được đứng sau điều khiển đám rối kia chính là Ngô Vọng!

So với Ôn Văn, Ngô Vọng còn khiếp sợ nhiều hơn, hắn không thể nào ngờ được mình thế mà lại thật sự triệu hồi tới một quái vật khủng, còn tuyệt vời hơn tình huống dự đoán tốt nhất của hắn, nhưng mà... cái này tốt hơn quá!

Điều này làm Ngô Vọng có cái nhìn mới về hai chữ ngẫu nhiên.

Ngô Vọng có phương án ứng phó quái vật thượng tự, nhưng quái vật chân tự... thì không phải dựa vào phương án dự tính mà có thể giải quyết được!

Tất cả kế hoạch của Ngô Vọng đều bị con quái vật đột nhiên xuất hiện này quấy tung lên, tiêu diệt quái vật thành phố nước Oye trở thành mục tiêu phụ, hiện giờ mục tiêu chủ yếu nhất chính là trốn khỏi sự truy sát của con quái vật chân tự này!

Hiện giờ nếu Ngô Vọng không muốn chết thì cơ hội duy nhất bày ra trước mặt hắn chính là vọt tới chiến trường của Hiệp Hội Thợ Săn và thành phố nước Oye, hi vọng trận hỗn chiến của cường giả thượng tự có thể hấp dẫn sự chú ý của con quái vật màu xanh này.

Bằng không hắn chỉ có một con đường chết!

Vì vậy Ngô Vọng không chút do dự chấm dứt trò chơi với Ôn Văn, vì vi phạm quy tắc nên sắc mặt của hắn lại tái nhợt hơn một chút.

Tiếp đó Ngô Vọng bùng nổ tốc độ khó tin, vọt về phía trung tâm thành phố.

Tốc độ cực nhanh, đủ để tạm thời thoát khỏi quái vật thượng tự, thế nhưng quái vật ở trong luồng gió lốc kia lại không phải thực lực thượng tự, hơn nữa nó còn là loại hình quái vật thiên về tốc độ!

Quái vật nửa người nửa chim kia phát ra một tiếng rít, một luồng gió xoáy xuất hiện gạt hết mọi thứ xung quanh, làm nhóm siêu thợ săn vốn đã bị thương nặng bị tổn thương thêm lần nữa.

Sau đó quái vật nửa người nửa chim này đập mạnh bốn chiếc cánh, mang theo trận gió đuổi theo hướng Ngô Vọng rời đi, nơi nó đi qua đều bị cuồng phong càn quét hỗn loạn.

Quả thực giống như một trận thiên tai di động!

...

Chỗ sâu nhất của hệ thống cống thoát nước thành phố Hóa Sơn, một sinh vật quái dị mở mắt ra.

“Hơi thở của tên vô dụng Sa Lực Sĩ kia đã biến mất, Sarupol hình như cũng đã bị thương nặng... hai tên vô dụng, bắt một thứ nhỏ nhoi như thế mà cũng không làm được.”

Con quái vật này có làn da màu xanh lá cây đậm, gương mặt trông giống một lão người cá già yếu.

Thế nhưng sau lưng hắn có một thứ trông giống như cánh hoặc vây cá, nửa người dưới là kết hợp của bạch tuộc và đuôi tôm hùm.

Cả con quái vật thoát nhìn giống như được lắp ráp lại mà thành, nhưng nó chính là kẻ mạnh nhất trong số quái vật truy bắt Ngô Vọng, Tai Nạn chân tự, Kẻ Dịch Mộng!

Hắn chậm rãi đứng dậy, bật người muốn đi lên mặt đất.

Cống thoát nước này nằm sâu hơn mười mét dưới mặt đất, nhưng bùn đất và sỏi đá giống như không hề tồn tại đối với Kẻ Dịch Mộng, hắn trực tiếp từ dưới đất chui lên, xuất hiện ở trên mặt đất.

Sau đó Kẻ Dịch Mộng ung dung tiến vào phía vị trí thật sự của Ngô Vọng, tốc độ cũng không nhanh nhưng mục tiêu rất rõ ràng.

Kẻ Dịch Mộng có thể trực tiếp thông qua Cổ Thần Ensuk để xác định vị trí thật của Ngô Vọng, cho dù Ngô Vọng tránh né thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Kẻ Dịch Mộng!

...

Trên người Sarupol bị cắt hơn mười vết thương nhỏ, tất cả đều là bị Ân Thứ đánh lén bị thương.

Đối mặt với hai đối thủ là Ân Thứ và Thủy Triều Kim Loại, đơn độc chiến đấu thì ai trong hai người này đều không phải đối thủ của Sarupol, nhưng hợp chung lại một chỗ thì có chút phiền phức.

Bởi vì có Thủy Triều Kim Loại kiềm chế nên Sarupol không rảnh tay tìm kiếm vị trí của Ân Thứ, bị Ân Thứ nhiều lần đánh lén, cũng vì Ân Thứ đánh lén nên Sarupol mới không thể tập trung sức mạnh giải quyết Thủy Triều Kim Loại.

Dưới sự phối hợp nhuần nhuyễn của hai người, Sarupol mặc dù mạnh như thế cũng đã có không ít vết thương, chẳng qua bọn họ muốn giết chết Sarupol thì cũng không dễ dàng chút nào.

Đúng lúc này ba người đang chiến đấu không hện mà cùng ngừng chiến, đồng thời nhìn sang hướng đông.

Chỉ thấy một bóng người mặc áo sơ mi màu tím đang cấp tốc bay về phía bên này, vừa bay lại vừa hộc máu, rơi xuống giữa ba người, chật vật không chịu nổi.

Người này hiển nhiên chính là Ngô Vọng, có thể trốn tới nơi này ở trước mặt con quái vật kia thì hẳn cũng đã dùng hết tất cả phương pháp trên người.

Ánh mắt Sarupol sáng ngời, cái miệng cá thật dày há ra, thật sự là tìm mòn dép không thấy, bây giờ thì chui tới tận cửa.

Mặc dù Sarupol không có cách nào đánh bại hai tên siêu thợ săn này, thế nhưng chống đỡ áp lực của bọn họ rồi dẫn theo Ngô Vọng trốn thoát thì vẫn có thể làm được.

Thế nhưng trước đó cần phải giải quyết phiền phức của hắn...

Làm cho ba người phải dừng lại trận chiến không phải Ngô Vọng, mà là thứ ở sau lưng Ngô Vọng.

Quái vật mang theo gió lốc ngừng lại trước mặt ba người, nó bay ở trên không trung, làn gió xoáy màu xanh lượn lờ ở quanh người, toát ra khí phách lạ thường.

Lúc này Ngô Vọng mới nhìn rõ hình dạng thật sự của người này, người này là một người phụ nữ cao ba mét rất yếu điệu, làn da có màu hơi xanh, bộ phận nhạy cảm được bao trùm bởi những sợi lông chim màu xanh da trời pha lẫn màu xanh lá cây.

Tay và chân có hình dáng giống như móng vuốt loài chim, phía sau có hai đôi cánh màu xanh, tay phải cầm một cây thương dài hơn ba mét.

Trường thương vung lên, cô ta chỉ về phía nhóm ba người Sarupol, ánh mắt sắc bén nói: “Tao là Thần Dực Thị Giả của thần điện Cuồng Phong, mau tránh xa thì có thể thoát khỏi cái chết!”

Ân Thứ và Thủy Triều Kim Loại lập tức lui về sau vài bước, Sarupol do dự một chốc rồi cũng chỉ có thể lựa chọn lui về phía sau.

Tên quái vật đột nhiên xuất hiện này chỉ có năng lực cỡ Kẻ Dịch Mộng mới có thể đối phó, nếu Sarupol dám cướp đi Ngô Vọng ở trước mặt Thần Dực Thị Giả thì hẳn nhất định sẽ phải chết!

Nhìn thấy động tác lùi lại của ba người, Ngô Vọng thở dài một tiếng, hi vọng cuối cùng của hắn chính là ba thượng tự ở nơi

này có thể nổi lên xung đột với chân tự kia, sau đó hẳn sẽ thừa dịp hỗn loạn để trốn thoát.

Hiện giờ xem ra hẳn đã đánh giá thấp lực uy hiếp của cường giả chân tự rồi, ba tên kia căn bản không dám ra tay.

Vì thế Ngô Vọng đột nhiên cười như điên, dáng cười rất điên cuồng: “Kế hoạch của mình không hề có vấn đề, chỉ là vận may không tốt triệu hồi tới một súc sinh lông lá như thế... đúng vậy, mình không có thua, chỉ là vận may...”

Nói xong Ngô Vọng nhắm mắt lại, chờ đợi kết cục của sinh mệnh.

Chương 455 - Ý tưởng táo bạo

Thần Dực Thị Giả cười thỏa mãn, trường thương trong tay giơ lên, nhắm ngay Ngô Vọng nằm dưới đất chuẩn bị đâm xuống.

Nhưng ngay lúc đó có tiếng bước chân nhỏ vụn truyền tới, tiếng bước chân này rất quái lạ, có tiếng vòi bạch tuộc bò trên mặt đất, lại có tiếng cào tằm hùm cọ quẹt mặt đất.

Nghe thấy âm thanh này, Thần Dực Thị Giả thu hồi trường thương, quay đầu nhìn về phía tiếng bước chân truyền tới, Thần Dực Thị Giả cảm nhận được đe dọa, tên mới tới này cũng có thực lực Tai Nạn chân tự!

Mà lúc này những người khác ở nơi này, sau khi Thần Dực Thị Giả dời lực chú ý đi thì bọn họ mới chú ý tới quái vật mới tới này.

Sinh vật có hình thù quái dị chậm rãi đi tới giữa chiến trường này chính là Kẻ Dịch Mộng.

Sarupol lộ ra vẻ vui mừng, chỉ cần Kẻ Dịch Mộng xuất hiện thì không cần phải tặng Ngô Vọng cho kẻ gọi là Thần Dực Thị Giả kia nữa.

Nhóm Ân Thứ thì dâng lên dự cảm không tốt, quái vật thuộc về thế lực đối địch đã tới hai tên chân tự, mà cường giả chân tự ở bên mình lại chậm chậm chưa thấy đâu.

Tất cả phát triển quá nhanh, hiện giờ thời gian còn chưa tới nửa đêm, tính từ lúc chuyện xảy ra đến giờ chỉ mới qua vài

tiếng đồng hồ mà thôi.

Mà một tiếng trước mới có cường giả chân tụt chạy tới nơi này, đợi đến khi hấn tới thì thành phố Hóa Sơn không biết đã bị tàn phá thành bộ dáng gì rồi.

Một khi hai con quái vật mới xuất hiện làm khó dễ, nhóm Ân Thứ dừng nói tới chuyện ngăn cản không để chúng làm hại dân chúng bình thường, căn bản là chính bản thân mình cũng khó bảo toàn.

Kẻ Dịch Mộng ngẩng đầu nhìn về phía Thần Dục Thị Giả, từ miệng hộc ra ngôn ngữ không rõ ý nghĩa, Thần Dục Thị Giả nghe xong thì lập tức nổi giận, bầu không khí nháy mắt trở nên khẩn trương.

Mục tiêu của hai con quái vật đều là Ngô Vọng, một con như có thù hận rất sâu, một con khác thì giống như muốn mang đi, đương nhiên sẽ xảy ra chút xung đột.

Thủy Triều Kim Loại thấy thế thì ánh mắt sáng lên, nắm tay siết chặt kẽ vung vung, nhỏ giọng nói: “Đánh đi, đánh nhau đi!”

Kẻ Dịch Mộng quay đầu lại trừng mắt lườm Thủy Triều Kim Loại, làm Thủy Triều Kim Loại lộ ra vẻ mặt tức giận ngậm miệng lại.

Vị trí của bọn họ lúc này giống như một giao lộ chữ Y, nhóm hai người Ân Thứ và Thủy Triều Kim Loại đứng chung một chỗ, Kẻ Dịch Mộng và nhóm quái vật hải tộc đứng chung một chỗ, mà Thần Dục Thị Giả thì đơn độc đứng một chỗ.

Tuy hiện giờ là thế chân vạc nhưng khí thế hoàn toàn khác biệt, dáng vẻ của Thần Dục Thị Giả kiêu căng ngấp trời, Kẻ Dịch Mộng vững vàng như kẻ từng trái, mà nhóm hai người Ân Thứ thì hãi hùng khiếp vía.

...

Sau khi Thần Dục Thị Giả bay đi, nhóm siêu thợ săn ở nơi này quay mặt nhìn nhau, một quái vật cảnh giới chân tụt được triệu hội tới hiện thực không thể nghi ngờ chính là tình huống ác liệt nhất.

Nhưng hiện giờ bọn họ đang ở một nơi khác của thành phố, căn bản không có cách nào đúng lúc chạy tới, huống chi với thực lực của bọn họ, cho dù chạy tới thì cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

Mà Ôn Văn do dự một hồi thì trực tiếp đuổi theo hướng Thần Dục Thị Giả, anh là siêu thợ săn duy nhất không bị thương, đi tới hỗ trợ cũng là chuyện nên làm.

Có điều sau khi thoát khỏi tầm mắt của nhóm siêu thợ săn thì lập tức dịch chuyển tới đầu mốc không gian đã bố trí sẵn ở trung tâm thành phố, ngược lại còn tới trước cả Ngô Vọng và Thần Dục Thị Giả, đã sớm ẩn núp ở gần đó.

Khi nhìn thấy ba bên giằng co, trong lòng Ôn Văn cũng không khỏi có chút lo lắng, bởi vì tình hình hiện giờ đã nguy cơ tới cực điểm rồi.

Trừ phi hai con quái vật này có vấn đề đầu óc nên mới đồng thời không chế phạm vi chiến đấu, bằng không thành phố Hóa Sơn này chắc chắn sẽ diễn ra tình huống sinh linh đồ thán, mà mong chờ cứu viện của hiệp hội tới ngay lập tức lại càng không thực tế hơn.

Có điều Ôn Văn suy đoán hai con quái vật chân tự này sẽ đánh nhau, tuy mục tiêu của chúng đều là Ngô Vọng nhưng hiển nhiên bên Kẻ Dịch Mộng lại càng kiên quyết hơn một chút.

Quái điều kia căn bản sẽ không vì giết kẻ đã triệu hồi mình tới đây mà chiến đấu với quái vật có thực lực chân tự giống như mình.

Vì thế cuối cùng xác xuất Ngô Vọng rơi vào trong tay Kẻ Dịch Mộng là rất lớn, đến khi đó hai con quái vật tạm thời đạt thành nhất trí rất có thể sẽ tiến hành tàn sát nhóm thợ săn và dân chúng bình thường trong thành phố.

Đây là tình huống mà Ôn Văn có thể đoán được, cũng là tình huống phát triển ác liệt nhất.

Cho dù Ôn Văn mê muội lương tâm không để ý tới chuyện gì, mặc kệ người dân thành phố Hóa Sơn này hi sinh vô ích, đợi đến khi Ngô Vọng bị đưa tới thành phố nước Oye, Ensuk nhất định có thể nhận ra người này thật ra không phải mục tiêu mà mình muốn tìm kiếm.

Ensusuk chỉ cần hình dung diện mạo của Ôn Văn với Ngô Vọng thì sẽ dễ dàng đặt mục tiêu lên người Ôn Văn, dù sao thì mặc dù khi đó Ôn Văn đã dùng tên giả nhưng hình dạng thì vẫn là chính mình.

Bởi vậy Ôn Văn phải giết chết Ngô Vọng hoặc là bắt lấy hắn, bằng không kết cục của Ngô Vọng bây giờ cũng chính là kết cục của Ôn Văn sau này.

Thế nhưng với thực lực của Ôn Văn, phải làm thế nào mới có thể xoay chuyển tình huống này đây?

Đòn tấn công mạnh nhất mà Ôn Văn có thể tung ra chính là cách không tiến hành tấn công cấp Tai Biến, không nói tới chuyện có sự chậm trễ nhất định, hơn chín mươi phần trăm sức mạnh còn bị lãng phí trong quá trình truyền tải, thậm chí là không linh hoạt.

Căn bản không có cách nào thật sự giết chết quái vật chân tự, thậm chí cũng không thể dọa chúng rút lui!

Vì thế, nếu muốn bọn chúng rút lui thì phải có một con đường khác...

Suy nghĩ mấy chục giây, Ôn Văn nảy ra một ý tưởng táo bạo, anh muốn ở ngay trước mặt bao người, nghênh ngang túm Ngô Vọng vào trạm thu nhận!

Sau khi đã hạ quyết tâm, Ôn Văn lập tức trở về trạm thu nhận lấy mười con rối chuột rồi quay trở ra, bắt đầu tiến hành bố trí...

Hai tên Thần Dực Thị Giả và Kẻ Dịch Mộng dùng ngôn ngữ không ai hiểu bắt đầu giao lưu, ngoại trừ bọn chúng thì số quái vật còn lại cũng chỉ có thể nghe hiểu một ít.

Tuy là mùi thuốc súng trong lời nói ngày càng nồng đậm hơn, nhưng rõ ràng hai bọn chúng không có suy nghĩ muốn tử chiến với đối phương.

Cuối cùng giống như Ôn Văn suy đoán, Kẻ Dịch Mộng ném cho Thần Dực Thị Giả một thứ, sau đó Thần Dực Thị Giả không còn chấp nhất muốn giết chết Ngô Vọng nữa, ngược lại chuyển ánh mắt hung ác sang phía Ân Thứ và Thủy Triều Kim Loại.

Nếu không thể giết chết thứ đáng ghét đã triệu hồi mình tới đây, vậy thì cứ tùy tiện tìm một người để giết vậy.

Thủy Triều Kim Loại có chút ê răng, chốc nữa có lẽ phải xui xẻo rồi, có cần bắt đầu chạy từ bây giờ không?

Thủy Triều Kim Loại nhìn lại thì cười khỏ, bởi vì bóng dáng của Ân Thứ đã biến mất rồi.

Tuy vẫn cảm nhận được Ân Thứ vẫn còn ở gần đây nhưng nếu chạy thì Thủy Triều Kim Loại khẳng định không thể nào chạy nhanh bằng tên Ân Thứ kia.

Mà Kẻ Dịch Mộng thì lộ ra nụ cười nhạt nhẽo, nhịp chân một cách quái dị đi tới chỗ Ngô Vọng, trong số những kẻ đuổi bắt Ngô Vọng, chỉ có hắn biết vì sao Ensuk lại chấp nhất bắt Ngô Vọng như thế.

Nếu không phải bởi vì nhân loại ngu xuẩn này, mấy tháng trước Cổ Thần Ensuk đã có thể nhờ vào sự chúc phúc của Mẹ Vĩ Đại mà tỉnh lại rồi.

Lần tiếp theo cũng không biết phải chờ bao lâu, vì thế thành phố nước Oye của bọn chúng phải tiếp tục yên tĩnh, thẳng đến ngày mà số mệnh an bài.

Ngô Vọng cũng không biết, cho dù mình thật sự giết sạch những kẻ đuổi giết mình thì cũng không có cách nào xua tan được sự phẫn nộ của Cổ Thần Ensuk.

“Theo tao đi gặp Cổ Thần Ensuk đi thôi, ở nơi đó, mày sẽ phải chịu sự phán xét.”

“Ha ha... tùy ý mày.” Ngô Vọng đã không ôm hi vọng muốn chạy trốn nữa rồi, làm thế nào cũng tốt, tốt nhất là trực tiếp xử tử hắn.

Chương 456 - Tai Biến phủ xuống

Kẻ Dịch Mộng thả ra một quả bóng nước bao lấy Ngô Vọng, muốn mang hắn đi.

Nhưng đúng vào lúc này thì sắc mặt Kẻ Dịch Mộng biến đổi kịch liệt, cơ thể chợt biến mất rồi lùi ra sau tất cả đám quái vật hải tộc.

Bốn cột sáng màu đen từ bốn hướng khác nhau đồng thời chạy về phía Ngô Vọng, lúc sắp chạm vào hắn thì chợt dừng lên không trung tạo thành bốn chữ thập màu đen thật to!

Ngô Vọng nằm ở trung tâm bốn chữ thập giống như tội nhân bị Thần phạt, đang chờ đợi xét xử.

Trên mặt Thần Dực Thị Giả cũng lộ ra biểu tình không thể tin nổi, không phải nói thế giới này không nguy hiểm như thế giới trong à, vậy đây là chuyện gì chứ hả?

Nó vừa mới xuất hiện đã đụng ngay một cường giả cấp bậc ngang với mình, hiện giờ không bao lâu sau lại có thêm cường giả cấp Tai Biến xuất hiện?

“Không đúng... mặc dù là sức mạnh cấp Tai Biến nhưng đây là cách không ra tay, hắn không tự mình tới đây.”

Thần Dực Thị Giả và Kẻ Dịch Mộng cùng có phản ứng, có điều vẫn tạm thời không có hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì bọn chúng không rõ cường giả cấp Tai Biến đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là tình huống gì.

Ngô Vọng nằm trên mặt đất, vừa phun máu vừa cười nói: “Mày cố chấp muốn giết tao như thế sao, có thể làm sự tồn tại sau lưng mày nhiều lần ra tay giúp mày...”

“Có điều cứ vậy chết đi ở nơi này cũng không tệ, ít nhất vẫn tốt hơn là bị tên người cá kia bắt đi.”

Mang Ngô Vọng về chính là tử lệnh của Cổ Thần Ensuk, Kẻ Dịch Mộng do dự hồi lâu, vẫn quyết định mang Ngô Vọng đi.

Vị cường giả cấp Tai Biến kia có lẽ sẽ không chạy tới đây kịp, chỉ có thể dùng đồ vật gì đó rút sức mạnh vào rồi được người kích hoạt, cũng có lẽ hắn giống như Cổ Thần Ensuk, đang phải chịu hạn chế gì đó.

Nói chung là chỉ cần hắn không tự mình xuất hiện thì vẫn không tới mức làm Kẻ Dịch Mộng phải từ bỏ mệnh lệnh của Cổ Thần Ensuk, hắn vẫn có thể mang Ngô Vọng đi, cao lắm chính là phải đánh đổi một số thứ mà thôi.

Nhưng Kẻ Dịch Mộng vừa mới nghĩ như thế thì mồ hôi đã nhanh chóng túa ra toàn thân, nếu vừa rồi hắn nhìn không được mà ra tay thì có lẽ hắn đã chết!

Nguyên nhân là một bóng người tràn đầy áp lực đang từng bước từng bước đi tới.

Người này mặc áo chùng màu đen giống như ngọn lửa đang bùng cháy, không hề sử dụng bất cứ siêu năng lực nào nhưng hơi thở trên người hẳn lại làm Kẻ Dịch Mộng phải run rẩy.

Mỗi một bước đi đều giống như giẫm lên trái tim Kẻ Dịch Mộng.

Thần Dực Thị Giả cũng chẳng khá hơn chút nào, sau khi rút xuống đất thì thu lại đôi cánh tỏa ra gió lốc của mình, xoắn xuýt co rúm như một con chim non.

Bởi vì tất cả bọn họ đều hiểu được, hơi thở trên người người này chính là cấp Tai Biến không sai!

Mặc dù không sử dụng bất cứ siêu năng lực gì, chỉ giống như một người bình thường từng bước đi tới, thế nhưng chữ thập không lò màu đen vẫn còn tồn tại trong không khí đã đủ để chứng minh thân phận của hắn.

Khi này là cách không ra tay, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi hắn đã tự mình xuất hiện ở đây.

Trong tình huống như vậy không có sinh vật không có mắt nào dám thử nghiệm xem người này rút cuộc là thật hay giả.

Thần Dực Thị Giả cứng ngắc hành lễ với Ôn Văn, Ôn Văn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, bởi vì Ôn Văn lo lắng mình làm quá nhiều động tác thì sẽ bị lộ.

Nhưng Thần Dực Thị Giả lại nghĩ rằng thái độ như thế là rất bình thường, vì thế vẫn duy trì tư thế hành lễ, từng bước từng bước lùi ra sau, thẳng đến khi khoảng cách đủ xa mới xoay người đập cánh bay lên cao, rời khỏi thành phố Hóa Sơn.

Thần Dực Thị Giả biết rõ sự tồn tại ở cấp bậc đó xem quyền sinh sát theo tâm tình, chỉ cần không vừa mắt sẽ giết chết mình ngay lập tức, ít nhất thì vị ‘Thần Cuồng Phong’ mà Thần Dực Thị Giả theo hầu chính là loại tính tình đó!

Cảm nhận được mọi người xung quanh đều rất sợ hãi, Ôn Văn sáng khoái tới cực điểm, đây chính là cảm giác nắm giữ sức mạnh chân chính.

Đáng tiếc bây giờ Ôn Văn chỉ có lớp vỏ bọc đẹp đẽ mà thôi, khi năng lực của anh thật sự lớn mạnh, đồng thời phát triển tới trình độ Tai Nạn chân tự chân chính thì anh mới có thể thật sự sử dụng sức mạnh này ở ngoài thế giới hiện thực.

Mà hiện giờ thì chỉ có thể giả vờ giả vịt nên Ôn Văn không dám làm quá lộ, phải để tất cả mọi người đều có mặt mũi, bằng không thì anh nhất định phải quỳ xuống trước mặt Kẻ Dịch Mộng mà gọi ba ba...

Kẻ Dịch Mộng nuốt nước miếng một cái, nghĩ tới dáng vẻ của Cổ Thần Ensuk khi nói nhiệm vụ thì hẳn không dám không dám gì cả, vì thế chỉ có thể quỳ một chân xuống đất, lấy hết can đảm nói: “Sự tồn tại vĩ đại, tôi đại diện cho chủ nhân Ensuk xin chào ngài, tên nhân loại có tên là Ngô Vọng này có thù hận với Ensuk đại nhân, không biết ngài có thể nhường hẳn cho bọn tôi hay không, thành phố nước Oye xin khắc ghi sự hào phóng của ngài...”

Lúc Kẻ Dịch Mộng lên tiếng, trong lòng Ôn Văn cũng run run, rất sợ tên này sẽ vì mệnh lệnh của Ensuk mà không sợ chết xông tới.

Nhưng sau khi nghe thấy lời thỉnh cầu đó thì Ôn Văn yên lòng, vì thế cũng nghĩ ra một cách dẫn họa đi, trầm giọng nói: “Nói với Ensuk, kẻ mà hẳn muốn tìm không phải Ngô Vọng, Ngô Vọng chỉ là kẻ chịu tội thay mà thôi.”

“Tên đó có tên là Ôn Lệ, ôn của ôn dịch, lệ của hung bạo, mà y cứ bảo Ensuk thử một lần liền biết.”

Sau khi nghe xong, Kẻ Dịch Mộng liền cung kính đứng dậy, dẫn theo quái vật hải tộc rời đi.

Dám bàn điều kiện với Ôn Văn đã lấy hết can đảm của Kẻ Dịch Mộng rồi, muốn hẳn nói thêm gì nữa thì khẳng định là không dám.

Hơn nữa câu nói đó của Ôn Văn có lẽ sẽ mang tới cho hẳn một phần công lao cũng không biết chừng.

Nhìn thấy hai quái vật chân tự đều đã rút lui, Ôn Văn thản thờ dài một hơi, ít nhất thì hiện giờ thành phố này cũng an toàn.

Sau đó Ôn Văn nhìn Thủy Triều Kim Loại điềm đạm đáng yêu đứng trong góc nhỏ và Ân Thứ không biết đang ẩn núp ở nơi

nào, biểu diễn một dáng vẻ mà chính mình cũng không biết.

Tiếp đó Ôn Văn đưa tay lên chạm nhẹ vào không trung một cái, một cánh cửa màu đen đột nhiên xuất hiện, Ôn Văn thân nhiên dẫn Ngô Vọng tiến vào bên trong, biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi cánh cửa biến mất, áp lực vô hình kia cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Ần Thứ một lần nữa xuất hiện, băng vải trên người đã bị mồ hôi thấm ướt sũng, cùng Thủy Triều Kim Loại liếc mắt nhìn nhau, lộ ra nụ cười khổ.

Sự kiện ở thành phố Hóa Sơn lần này đúng là thần tiên đại chiến mà, so với nguy cơ cấp tỉnh còn lớn hơn nhiều, mà hai bọn họ thì chỉ có thể trơ mắt nhìn, không làm gì được.

...

Mở mắt ra, Ngô Vọng phát hiện mình đang ngồi trên mặt đất lạnh như băng, đây là một phòng giam thật lớn không có bất cứ đồ đạc gì.

Chẳng qua hắn không chết, hơn nữa xung quanh còn có quái vật gặp cảnh ngộ giống như hắn, vì thế hắn liền cười như điên.

Ngô Vọng không biết mình đang cười cái gì, hắn chỉ muốn cười mà thôi.

Ôn Văn đang chơi game, vô diện ma đang soi gương chơi trò thay đổi sắc mặt, thiên sứ Phổ Quang quỳ dưới đất cầu nguyện, cô bé quàng khăn đỏ học trang điểm như người lớn...

Ở nơi này có nhiều quái vật thú vị như vậy, sau này có lẽ hắn sẽ không quá buồn chán.

Sau đó Ngô Vọng nhìn thấy Sa Lực Sĩ, tên quái vật trông như cá mập từng truy đuổi hắn lúc này như một khối thịt nhão bị nhốt ở phòng kế bên không thể động đậy.

Vì thế Ngô Vọng chỉ vào Sa Lực Sĩ rồi một lần nữa cười như điên, cười tới đau cả bụng, toàn bộ khu Tai Nạn đều vang vọng tiếng cười điên cuồng của Ngô Vọng.

Sau đó hắn bị nhân viên quản lý ở tầng thứ ba là là nòng nọc nước cấm ngôn...

Chương 457 - Giai đoạn kết thúc công việc

Nói là cấm ngôn, thật ra chính là tăng thêm một lớp lá chắn cách âm cho phòng giam của Ngô Vọng, để âm thanh của hắn không thể nào ảnh hưởng tới người khác.

Đợi đến khi nòng nọc nước chậm chậm rời đi, đám quái vật trong khu phòng giam đều tiến tới, giống như vây xem sinh vật hiếm có mà nhìn Ngô Vọng.

“Thằng nhóc này vừa tiến vào đã cười không ngừng, chắc là một tên điên, ngay cả người điên cũng không buông tha, tên kia đúng là kẻ gian ác mà.”

Quái nhân có làn da màu xanh lam vừa đập quả thông vừa nói.

“Đúng đấy, tên đó là một tên khùng!” Khủng thủ ma bổ sung.

“Đời này đã định sẵn là hắn phải độc thân rồi, cho dù có con thì cũng là do chính hắn sinh, hơn nữa còn sinh ra con có mấy cái PY.” Cô bé quàng khăn đỏ trông đáng yêu nhất nhưng cũng chính là người miệng lưỡi sắc bén nhất.

Đông đảo quái vật không ngừng mồm mép nói xấu Ôn Văn, lời bọn chúng nói ra đều rất khó nghe.

Vô diện ma và Nhan Bích Thanh không nói gì, ngược lại ghi lại hết lời của những kẻ khác, chờ sau này đây sẽ là nhược điểm.

Đám quái vật này khi có mặt Ôn Văn thì đều tỏ ra ngoan ngoãn, nhưng khi Ôn Văn không chú ý nơi này thì cái gì chúng cũng nói được.

Mặc dù đang ở trong phòng giam, chúng chính là đàn em nhưng cũng không trở ngại chuyện chúng nói cho đã miệng.

Phát hiện tiếng cười của mình không thể bị người khác nghe thấy, Ngô Vọng ngừng cười, sau đó nhíu mày nhìn những kẻ kia không biết đang thảo luận chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ thích thú của đám quái vật, Ngô Vọng vẫn cho rằng chúng đang cười nhạo mình.

Vì vậy Ngô Vọng cũng dùng ánh mắt đả đảo lại, ánh mắt kia cực kì điên cuồng cao ngạo, cũng khinh thường tới cực điểm, giống như những quái vật khác ở trước mắt hắn chỉ là một đồng bèo phệ vậy.

Có điều tướng do tâm sinh, sâu trong lòng Ngô Vọng thật sự khinh thường đám quái vật này.

Rất hiển nhiên chúng đã thích ứng với cuộc sống lao tù, đồng thời còn sinh sống rất vui vẻ thoải mái, đã từ bỏ đi sự kiêu ngạo của mình.

Có điều nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Ngô Vọng, đám quái vật khác lại càng vui vẻ hơn.

Bởi vì mỗi con quái vật mới khi tiến vào nơi này đại khái đều có dáng vẻ như thế, tạm thời không hòa hợp với những người khác.

Có điều càng kiêu ngạo thì càng bị đày đọa tàn khốc hơn, cuối cùng rồi sẽ khuất phục dưới thủ đoạn của đại ma vương Ôn Văn.

Chỉ khi nào đã trải qua loại đày đọa này thì mới thật sự là bạn tốt trong ngục của đám quái vật, bằng không chỉ làm người ta cảm thấy chán ghét mà thôi.

...

Sau khi nhốt Ngô Vọng vào trong trạm thu nhận, Ôn Văn cũng không ở trong trạm thu nhận quá lâu mà cùng những người khác tiến hành giai đoạn kết thúc công việc.

Bởi vì cường giả cấp Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’ lần đầu tiên chân chính phủ xuống, vì thế sự việc này đã kết thúc theo một phương thức mà không ai tưởng tượng được.

Cường giả Tai Nạn chân tự tới nơi này tiếp viện đã trấn giữ ở thành phố Hóa Sơn năm ngày, đề phòng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Có điều chuyện cụ thể thì vẫn phải chờ nhóm siêu thợ săn Ôn Văn và thợ săn tới xử lý.

Lúc này Ôn Văn đang đuổi theo một quái vật cấp Tai Hại bị ký sinh.

Con quái vật này cũng bị Ngô Vọng khống chế rồi ký sinh, sau đó đặt ở thành phố Hóa Sơn gây rối.

Nó đeo mặt nạ bóng chày, cầm một cây gậy bóng chày bằng sắt, hai chân của nó thô to dị thường, thậm chí còn lắp thiết bị phản lực trên bắp chân, lúc chạy giống như đang đua xe vậy, ngay Ôn Văn muốn bắt được hắn cũng có chút khó khăn.

Đuổi theo tên này hơn nửa ngày, Ôn Văn có chút thở dài bất đắc dĩ nói: “Trong phim thì chỉ cần cơ thể mẹ của lũ quái vật này bị tiêu diệt thì đám quái con cũng chết theo, sao cái đám này lại không chết vậy chứ...”

Có điều oán giận thì oán giận nhưng Ôn Văn vẫn cố hết sức đuổi bắt.

Cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* tuy đã chết nhưng đám rết con *Scutigera Coleoptrata* mà nó sinh ra thì vẫn còn sống, đồng thời còn không ngừng thao túng ký chủ làm ra hành vi giết chóc.

Hiện giờ trong thành phố Hóa Sơn vẫn còn gần trăm con quái vật có thể phát điên giết người bất cứ lúc nào.

Đám ký sinh trùng này chính là tai họa ngầm, vì thế Ôn Văn chính là một trong số chủ lực truy đuổi đám quái vật này, một khi có quái vật khó dây dưa thì đều tìm tới Ôn Văn.

Đuổi theo một hồi, khi tiến vào một con đường lớn, Ôn Văn nhếch miệng, bây giờ tên này đã không chạy trốn được nữa rồi.

Trước đó Ôn Văn không bắt nó chủ yếu là vì nó vẫn luôn chạy xuyên qua nhà dân, có chút phương pháp Ôn Văn không dễ sử dụng, mà hiện giờ Ôn Văn vung kiếm dài Hàn Băng chém một tia kiếm khí tới.

Kiếm khí bị con quái vật nhỏ này linh hoạt né tránh nhưng thiết bị phản lực đã bị đóng băng, tốc độ thoáng chốc giảm chậm.

Sau đó Ôn Văn rút khẩu Quân Lang màu xanh trắng ra, bóp cò súng, một viên đại bắn ra nháy mắt biến thành hơn mười viên, trực tiếp bắn con quái vật này thành cái sàng.

Sau đó Ôn Văn đáp xuống ở bên cạnh, gỡ mặt nạ bóng chày của hắn xuống, lấy đi cây gậy bóng chày bằng sắt của hắn, lại vơ vết trên người hắn nửa ngày mới bỏ những thứ miễn cưỡng có thể dùng được vào trong chiếc cặp táp màu đen.

Mấy thứ này tuy Ôn Văn không để vào mắt nhưng nó cũng mạnh hơn trang bị bình thường rất nhiều, cho dù nhóm nhân viên thu nhận của anh không cần thì Ôn Văn cũng có thể đăng bán trên website chợ sãn.

Thịt muối có ít thì cũng là thịt, tích góp nhiều tiền sãn ma một chút khẳng định là không sai.

Trải qua một loạt nhiệm vụ, tiền sãn ma ở trong tay Ôn Văn đã hơn chín trăm ngàn tiền sãn ma, khen thưởng của nhiệm vụ lần này có lẽ cũng không thấp, đợi đến khi đủ một triệu thì Ôn Văn sẽ xem thử xem có thể mua vũ khí mạnh mẽ một chút hay không.

Trong áo choàng của cô bé quàng khăn đỏ có rất nhiều vũ khí đạn dược, hỏa lực nặng có Phật Thuyết Galting và Đạn Vân Bạo, hỏa lực nhẹ có Chúc Hồ Quần Lang, nhưng Ôn Văn vẫn cứ cảm thấy thiếu chút gì đó.

Đến khi đó anh sẽ tìm một chút, nếu có thể mua được loại bom có cấp bậc như ‘Hoa Hồng Đỏ Thẫm’ thì quá tuyệt vời...

Mà về mặt phòng ngự và vũ khí cận chiến thì Ôn Văn tạm thời không thiết, vì thế tới khi đó Ôn Văn sẽ mua theo trọng điểm, sẽ chú ý tới những thứ có hiệu quả thần kỳ.

Ngay lúc đang tính toán xem làm thế nào dùng hết tiền sãn ma của mình, Ôn Văn nhìn thấy một cửa sổ lầu hai ở ven đường bị mở ra, một đứa bé tám tuổi đang chảy nước mũi, ánh mắt sáng ngời nhìn Ôn Văn.

Nhìn ánh mắt lấp lánh đầy sùng bái kia, biết rằng cậu nhóc đang thay thế mình vào người Ôn Văn.

Mỗi người bạn nhỏ bình thường đều có suy nghĩ sùng bái anh hùng ở trong đầu, nhìn thấy Ôn Văn giết quái vật, đứa bé này đã bắt đầu hi vọng sau này mình có thể trở thành người giống như Ôn Văn vậy.

Thật ra thì người đang nhìn lên Ôn Văn lúc này không ít, có điều được đứa nhỏ kia ngưỡng mộ như thế làm Ôn Văn cảm

thấy hư tâm bành trướng.

Vì muốn làm cho đứa nhóc này lại càng thỏa mãn hơn, càng ngưỡng mộ mình hơn nữa, Ôn Văn liền lộ ra nụ cười anh hùng với nó.

Đứa nhóc kia vốn đang rất chờ mong, nhưng khi nó nhìn thấy nụ cười của Ôn Văn thì biểu cảm trên mặt đột nhiên đông cứng lại, sau đó lớn tiếng khóc.

Đứa bé bị nụ cười của Ôn Văn dọa sợ tới phát khóc!

Ôn Văn lúng túng sờ mũi, sau đó lôi ra một cái kính nhỏ, nhìn kỹ nụ cười của mình.

“Đâu có vấn đề gì đâu... sao nó lại khóc nhỉ?”

Vì thế Ôn Văn dùng dáng cười này nhìn sang nhóm dân chúng đang lén lút nhìn qua cửa sổ, dùng ánh mắt hỏi ý bọn họ là nụ cười của mình có vấn đề hay không.

Kết quả nhìn một vòng thì bên cửa sổ không còn người nào nữa.

“Tất cả bọn họ khẳng định là bị vẻ đẹp trai của mình dọa tới không thể kiềm chế rồi...”

Ôn Văn lắc đầu, thở dài một tiếng, gọi điện thoại cho nhân viên thu nhận tới nơi này nhất xác.

Chương 458 - Chia chiến lợi phẩm

Đi trên đường, Ôn Văn căn bản chính là không ai dám tiến tới, chỉ cần là người rình coi ngoài cửa sổ chỉ cần đối diện với ánh mắt anh sẽ lập tức dời đi ngay.

Này kỳ thực không phải Ôn Văn hung ác cỡ nào, mà là người trong thành phố này đã quá bất an.

Trận chém giết của người siêu năng có độ phá hoại rất lớn, tùy ý có thể nhìn thấy những kẻ cuồng sát, quái vật hung ác có hình dáng dữ tợn, gió lốc tàn phá bừa bãi...

Tất cả những gì diễn ra mấy ngày này đều vượt qua tâm lý chịu đựng của người dân thành phố Hóa Sơn, thay vì đối mặt

với đám yêu ma quỷ quái này, bọn họ càng hi vọng kéo tới thành phố Hóa Sơn thật sự là một đám côn đồ.

Ít nhất, nếu là thế thì bọn họ cũng có thể hiểu được.

Ngoại trừ nhân viên hỗ trợ và quân đội đang đi tuần, hầu như không thể nhìn thấy người bình thường ở trên đường, bọn họ đều trốn trong nhà, từ cửa sổ nhìn coi thành phố đã trở nên rất xa lạ này.

Người dân e hại tất cả những người khác với mình, không quản là thợ săn đã cứu bọn họ hay đám sát nhân khát máu kia.

Bọn họ không có cách nào phân biệt sự khác nhau của hai phe này, vì thế chỉ có thể cảnh giác với tất cả.

Bầu không khí của thành phố này làm Ôn Văn cảm thấy có chút áp lực, nếu như cứ kéo dài như thế thì có lẽ thành phố này sẽ tự sinh ra tà ác khủng khiếp.

Gần như cả thành phố phát hiện sự tồn tại của thế giới siêu năng thì đã biến thành bộ dáng này, Ôn Văn thực khó tưởng tượng nếu như tất cả người bình thường của thế giới này đều biết chân tướng thì sẽ sinh ra hiệu ứng khủng khiếp gì.

Cảm xúc của con người có sức mạnh, khi tâm tình tiêu cực tích lũy thì có thể hấp dẫn một thứ gì đó từ thế giới trong tới đây.

Không nói gì khác, chỉ nói tới từ khi Ôn Văn bắt đầu giai đoạn kết thúc công việc, từ số liệu trực quan có thể nhìn ra tần suất quái vật mới xuất hiện ở thành phố Hóa Sơn cao hơn trước rất nhiều.

Số lượng người bị ký sinh ít đi, nhưng số lượng quái vật khác thì bắt đầu tăng lên rõ nhanh, mỗi phút mỗi giây đều có người vì không chịu được bầu không khí kỳ lạ này mà hoàn toàn điên mất, cũng có vong linh ở tầng sương mù xám bị sự tuyệt vọng gọi tới.

Hiện giờ Ôn Văn rốt cuộc sâu sắc hiểu được sự cần thiết của loại bỏ trí nhớ, hiểu ra được một mặt tàn khốc và đáng sợ của thế giới này.

Ít nhất thì xét về khía cạnh liên quan tới siêu năng lực, đối với người bình thường đúng là độc dược!

Ôn Văn bận rộn suốt hai ngày mới có siêu thợ săn mới tới thay thế công việc, để anh có thể nhàn rỗi một chút.

Dưới sự cố gắng của một lượng lớn thợ săn, có lẽ hai ba ngày nữa thì tình hình ở thành phố Hóa Sơn mới bình ổn lại một chút, đến khi đó có thể bắt đầu công việc xóa bỏ trí nhớ.

Khi trong trí nhớ của mọi người không còn tin tức về thế giới siêu năng nữa thì cuộc sống sẽ quay trở lại như bình thường.

Mà Ôn Văn thì tìm được vị trí của Sở Vĩ, anh có chút đồ cần kết toán với Sở Vĩ.

Trước đó Ôn Văn đã dùng thân bất tử của Sở Vĩ để hộ Ngô Vọng vài món vật thu nhận, khi đó đã nói là sẽ chia 5:5 với Sở Vĩ, anh không muốn quyt nợ, vì thế mới đi tìm Sở Vĩ.

Khi Ôn Văn nói lại chuyện xảy ra với Sở Vĩ, Sở Vĩ nghe mà hai mắt lóe sáng.

“He he, sau này còn chuyện thế này thì nhớ ra hiệu một chút, tui đảm bảo tên kia sẽ không nhìn ra vấn đề đâu, làm hại giờ chỉ lấy được có bốn vật thu nhận mà thôi.”

Đồng thời Sở Vĩ cũng thâm tính toán trong lòng, có thể dùng cách này để hộ người.

Không thèm quan tâm tới một bụng ý xấu của Sở Vĩ, Ôn Văn lấy ra số vật thu nhận lấy được từ Ngô Vọng, lần lượt đặt trước mặt Sở Vĩ.

Theo thứ tự là một tấm khiên, một lọ thuốc, một đồng xu và một cái rìu chiến bò bít tết, đây là số vật thu nhận mà Ôn Văn lấy được từ Ngô Vọng.

Đầu tiên Ôn Văn cầm lấy cái khiên nói: “Tấm khiên này tên là ‘Khiên Bullseye’, bên trên có hình Bullseye, có thể làm người ta vô thức xem cái khiên là mục tiêu tấn công hàng đầu, người cầm tấm khiên này có thể vượt qua mưa bom bão đạn mà không có viên đạn nào bắn trúng người.”

“Hơn nữa tấm khiên này có thể bật ngược lại đòn tấn công cấp Tai Hại, có thể miễn giảm một phần sức mạnh của đòn tấn công cấp Tai Nạn, tác dụng phụ là nếu cầm tấm khiên này thì sẽ trở thành mục tiêu tấn công của kẻ địch...”]

Nghe công dụng của tấm khiên này xong, Sở Vĩ không quá hứng thú, hẳn sẽ không chết, lấy khiên làm cái gì.

Sau đó Ôn Văn cầm lấy món đồ thứ hai, là lọ thuốc kia, trên đó viết tám chữ to ‘Mô Phỏng Miệng Thối, Hương Thụ Cực Hại’!

Ôn Văn cười he he hai tiếng, sau đó giải thích với Sở Vĩ: “Lọ thuốc này mỗi ngày sẽ tự động sản sinh ra một viên thuốc, tích lũy đủ mười viên thì ngừng.”

“Sau khi uống viên thuốc này thì ông sẽ nhận được năng lực mắng chửi người siêu phàm, mắng chửi trong khi chiến đấu sẽ không gặp bất lợi, có điều tác dụng phụ chính là sau khi uống viên thuốc này xong, trong vòng một tiếng miệng sẽ trở nên rất thúi, cho dù lập tức đánh răng cũng không thể giảm bớt.”

Lúc thấy viên thuốc này, ánh mắt Sở Vĩ sáng lên, thứ này tốt, hẳn thích nhất là mắng chửi người!

“Cái này nếu ông không muốn thì tôi lấy!”

Ôn Văn gật đầu, ném chai thuốc qua cho hẳn, Sở Vĩ muốn thì tốt, anh không thích mắng chửi người, bởi vì anh thường trực tiếp ra tay hơn.

Hơn nữa tác dụng phụ miệng thúi cũng rất khủng bố, mà hiệu quả bị thúi miệng của mỗi viên thuốc cũng khác nhau.

Có khi là mùi sầu riêng hấp, có khi là mùi chất khử trùng, có khi là mùi phân...

“Món thứ ba là đồng xu.”

Ôn Văn cẩn thận cầm đồng xu trong tay, đưa ra cho Sở Vĩ xem, một mặt là một người đàn ông cường tráng, mặt còn lại là hình tia chớp.

“Đồng xu may mắn này chính là một loại trò chơi may mắn, chỉ cần trực tiếp tung nó lên trời, khi nó rơi xuống đất sẽ tiến hành phán xét.”

“Mặt người đàn ông thì có thể gia tăng một loại thuộc tính cơ thể trong một khoảng thời gian ngắn, nếu như là mặt tia chớp thì ngay lập tức sẽ có một tia sấm sét nện vào đầu.”

“Mặt khác, đồng xu này chỉ cần lật sang mặt ngược lại cũng bị tính là tung đồng xu, vì thế tốt nhất nên dùng thứ gì đó bọc nó lại, đừng để nó lay động.

Sở Vĩ nhìn đồng xu thì cũng cảm thấy có chút động tâm, chẳng qua hắn muốn xem thử xem món thứ tư là gì, hắn khá tò mò không biết riu bò bít tết là vật thu nhận kiểu gì.

“Cái này à, miếng thịt bò này được gọi là riu bò bít tết, tên như ý nghĩa, chính là có thể làm riu cũng có thể dùng làm bò bít tết...”

“Lúc làm riu thì mang ra chặt chém quái vật, lúc chém người thì tương đương với một cây riu chiến, lúc dùng để ăn thì giống như một miếng thịt bò thực sự, rán chín thì có thể ăn, ngày hôm sau trên phần xương sẽ mọc ra một miếng thịt bò mới.”

“Ah đúng rồi, bên trên miếng thịt bò sẽ có một lớp màng giữ tươi nên không cần lo lắng lúc chém người sẽ bị làm dơ mà không thể ăn được thịt bò, thứ này không có tác dụng phụ.”

Vẻ mặt Sở Vĩ có chút kỳ quái nhìn miếng thịt bò kỳ lạ này, hắn mới không muốn thứ này, cầm thứ này chém người quá ư là mất mặt.

Kế tiếp hai người tiến hành bàn bạc một phen, cuối cùng Sở Vĩ lấy đồng xu may mắn và thuốc miệng thú, mà Ôn Văn thì lấy riu thịt bò bít tết và khiên Bullseye.

Mặc dù hai thứ này đều không có tác dụng quá lớn đối với Ôn Văn, có điều chúng cũng đủ thú vị, cũng đủ để Ôn Văn chơi đùa vui vẻ.

Phân chia chiến lợi phẩm xong, Ôn Văn hít sâu một hơi, hiện giờ anh muốn đi làm một chuyện khác...

Chương 459 - Chỉnh sửa ký ức

Thành phố Hóa Sơn, khu Nam Sơn, đường Nhà Máy Than Đá, tòa nhà số hai mươi bốn.

Nơi này là khu phía nam thành phố Hóa Sơn, tất cả sự kiện diễn ra ở thành phố Hóa Sơn lúc này đều không có quan hệ với nơi này, vì thế nơi này trông khá an bình.

Nhưng có vài con rết ký sinh *Scutigera Coleoptrata* gây ra hỗn loạn, làm cuộc sống của người dân nơi này bị ảnh hưởng.

Ôn Văn đứng ở dưới lầu, cầm một phong bì thật dày, chỉnh lại bộ vest đen trên người một chút, thở dài một hơi rồi đi vào trong hành lang.

Vợ và con trai của người cai ngục kia đều đã chết rồi, như vậy người mà Ôn Văn có thể bồi thường chỉ còn lại cha mẹ của hắn.

Theo tư liệu mà Ôn Văn đã điều tra thì cha mẹ của hắn đã hơn sáu mươi tuổi cả rồi, cuộc sống của hai cụ già không tính là giàu có nhưng cũng không quá nghèo khó.

Đưa tiền thì dễ, nhưng khó chính là làm sao nói cho hai cụ già này biết chuyện con dâu và cháu trai của bọn họ cũng đã chết.

Ôn Văn gõ cửa, qua một hồi lâu không có ai mở cửa.

Tuy cách một tầng cửa nhưng tình huống trong nhà không thể nào gạt được Ôn Văn, hai ông bà cụ đang tranh luận với nhau xem có nên mở cửa hay không, tuy Ôn Văn đã chào hỏi từ trước đó rồi nhưng bọn họ vẫn nghi ngờ Ôn Văn là một kẻ cuồng giết người.

Đây cũng là chuyện bình thường, trong tình huống như thế, nhân viên của một công ty bảo hiểm còn tới đưa tiền, đúng là có chút quỷ dị.

Có điều Ôn Văn dùng năng lực của thụ tinh ngụy ngôn, đơn giản khuyên nhủ hai câu để bọn họ tin tưởng thân phận của mình, sau đó tiến vào trong căn nhà của hai ông bà.

Bày biện trong nhà có chút cũ kỹ, ở nơi nội bật đặt hình chụp một nhà ba người của người cai ngục kia.

Sau khi Ôn Văn vào nhà, tuy trên mặt hai người mang theo nét buồn rười rượi nhưng vẫn khá tỉnh táo, bởi vì đối với bọn họ mà nói, chuyện con trai mình tử vong đã là chuyện mấy tháng trước rồi.

Ôn Văn dựa theo quy trình của công ty bảo hiểm giao tiền cho hai cụ, sau đó nghiêm nghị nói: “Sở dĩ tiền bảo hiểm này đưa tới tay của hai vị là vì ba ngày trước, con dâu và cháu trai của hai vị đã bất hạnh hi sinh trong trận hỗn loạn này.”

Sau khi Ôn Văn nói xong, bà cụ đã ngất xỉu, mà vẻ mặt của ông cụ cũng biến thành trắng bệch, Ôn Văn phân biệt truyền một luồng năng lượng cho hai người thì tình huống mới tạm ổn lại.

Kế tiếp, đối mặt với hai cụ già thì hôm nay là ngày bất bát nhất, mà người vì sức mạnh siêu nhiên phải đối mặt với nỗi đau này tuyệt đối không chỉ có hai người.

Ngay cả chính bản thân Ôn Văn kỳ thực cũng chính là người bị hại của sức mạnh siêu nhiên.

Điều này làm Ôn Văn đột nhiên cảm thấy có chút chán ghét với sức mạnh của mình, đối với thế giới vạn vật này.

Cảm nhận được tâm tình đó, Ôn Văn đột nhiên mỉm cười thản nhiên: “Minh... thật sự đã thay đổi rồi.”

Nếu như là anh trước kia thì cao lắm chỉ là chuyển một khoản tiền qua cho hai cụ già này mà thôi, tuyệt đối sẽ không tới tận nơi nhìn hai cụ già này khóc tới chết đi sống lại như vậy.

Cũng tuyệt đối sẽ không vì hai cụ già khóc mà cảm thấy thương cảm, thậm chí còn muốn cười.

Từ khi được trạm thu nhận chọn trúng, trở thành nhân viên thu nhận, Ôn Văn thật sự đã thay đổi rất nhiều, sức mạnh và năng lực của anh ngày càng không thuộc về mình, nhưng tâm linh thì đang dần dần tiếp cận người bình thường.

“Trước giờ mình căn bản không hề có loại cảm khái này... có điều cảm giác này cũng không tệ.”

Không cần dùng lạnh lùng và điên cuồng để che giấu nỗi lòng thật sự của mình, nó làm Ôn Văn có cảm giác rất yên tâm...

...

Thời gian lại qua hai ngày, trong vòng hai ngày này Hiệp Hội Thợ Săn đã hoàn thành truy quét kiểu trải thảm toàn bộ thành phố Hóa Sơn.

Ừm... chính xác là kiểu trải thảm, thảm nhà ai mà hơi dày một chút cũng phải xốc lên kiểm tra.

Chỉ cần thấy sinh vật siêu nhiên có địch ý sẽ lập tức tiêu diệt, cho dù là quái vật mới không ngừng sinh sôi cũng không

chống đỡ nổi hành động sấm sét của Hiệp Hội Thợ Săn.

Tất cả đám rết *Scutigera Coleoptrata* đều bị biến thành tiêu bản hoặc là đốt thành tro bụi, không có con nào sống sót.

Vì đề phòng lại xuất hiện thêm cơ thể mẹ con rết *Scutigera Coleoptrata* thứ hai, Hiệp Hội Thợ Săn đã sử dụng phương pháp đặc biệt, chân chính tiêu diệt sự tồn tại của sinh vật này.

Hiện giờ thành phố Hóa Sơn đã thật sự ‘sạch sẽ’ rồi, bước tiếp theo chính là thiết lập ký ức giả tạo cho tất cả người dân, chuyện này cực kỳ rườm rà và lâu dài.

Nếu chỉ cần loại bỏ ký ức, chỉ có một hai người, thậm chí là ngàn người thì cũng rất dễ xử lý.

Nhưng một thành phố có tới mấy trăm ngàn người đều cần phải dùng thiết bị chỉnh sửa ký ức thì đó chính là một quá trình khổng lồ, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi cũng có thể xảy ra vấn đề.

Chỉnh sửa ký ức không chỉ đơn thuần là biến con người ta trở thành mất trí nhớ là xong, phạm vi liên quan càng rộng thì thao tác lại càng nhiều, khả năng xuất hiện sai lầm lại càng lớn.

Rất nhiều người thật ra đều xuất hiện tình huống ký ức và hiện thực không phù hợp, một người đã chết trong ký ức lại cử hành tang lễ một lần nữa, pho tượng quen thuộc trong sách giáo khoa lại thay đổi tư thế...

Sơ hở ký ức càng nhiều thì lại càng có thể xuất hiện hiện tượng phục hồi, có thể sẽ làm người đó im lặng hồi phục ký ức, đồng thời không bị ảnh hưởng nữa.

Có một phần lớn nhân viên hỗ trợ chính vì không có cách nào bị sửa ký ức được nữa nên mới bị chiêu mộ tiến vào Hiệp Hội Thợ Săn, bọn họ không có cách nào trở về thế giới bình thường được nữa, chỉ có thể gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn.

Thế nhưng hành động mà Ôn Văn dự đoán không xảy ra, ngược lại xuất hiện tình huống mới.

Nhóm siêu thợ săn Ôn Văn, tất cả thợ săn, nhân viên hỗ trợ, cùng với quân đội liên bang tới hỗ trợ duy trì tình huống đều được điều ra khỏi thành phố Hóa Sơn.

Siêu thợ săn cảnh giới chân tự kia dẫn theo nhóm mười mấy siêu thợ săn đứng trên một dốc núi nhỏ ở bên ngoài thành phố Hóa Sơn, ngắm nhìn toàn bộ thành phố.

Trong nhóm siêu thợ săn ở đây, có người lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, có người nghi hoặc giống như Ôn Văn, chờ xem kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Đợi mười mấy phút thì một chiếc trục thẳng vận tải chở một trụ kim loại màu bạc đường kính một mét tới.

Thủy Triều Kim Loại tiến tới trước một bước, vô số khung kim loại hình vuông bay lên kéo trụ kim loại màu bạc trắng kia bay về phía trung tâm thành phố Hóa Sơn.

Nhìn thấy cái trụ kim loại này, hai mắt Ôn Văn mở to, lộ ra khiếp sợ.

Tạo hình của trụ kim loại này khá quen thuộc với Ôn Văn, nó giống hệt như thiết bị chỉnh sửa ký ức trong tay Ôn Văn!

Chỉ có điều, thiết bị chỉnh sửa ký ức này không biết lớn hơn nó bao nhiêu lần nữa!

Siêu thợ săn chân tự đứng trên cùng trầm giọng nói: “Trong số mọi người có lẽ có người chưa từng thấy thứ này, nó là thiết bị chỉnh sửa ký ức cấp thành phố, là thiết bị duy nhất.”

Một khi sử dụng thì có thể một lần nữa thiết lập ký ức của tất cả người bình thường trong một phạm vi nhất định, hơn nữa ký ức của tất cả mọi người đều ăn thông với nhau.”

“Sử dụng thiết bị chỉnh sửa ký ức cỡ lớn có thể giảm bớt mức độ rủi ro sẽ xuất hiện.”

Chương 460 - Nhân viên quản lý trung tâm tầng hai

Sau khi hắn nói xong, trụ kim loại to lớn kia phóng ra một tia sáng bay tới thẳng chân trời, ánh sáng kia chiếu xuyên vào tầng mây rồi hóa thành bông tuyết từng chút bay xuống.

Hiện giờ đã bắt đầu vào đông, trận tuyết này cũng không quá đột ngột, rốt cuộc thành phố Hóa Sơn cũng đổ trận tuyết đầu tiên của năm nay.

Mặc dù trận tuyết này có chút kỳ quái.

Tuyết lóa ánh sáng trắng giống như không có thực thể vậy, xuyên qua vật cản rồi rơi lên người mỗi người, yên lặng ảnh hưởng tới đầu óc họ.

Ký ức giả tạo của toàn bộ mọi người ở thành phố Hóa Sơn cứ thế yên lặng không một tiếng động được tạo thành.

Trận ký ức bao gồm toàn bộ mọi người ở thành phố Hóa Sơn này, bọn họ sẽ không tìm được thứ gì không phù hợp trong ký ức, vì thế cũng sẽ không có tai họa ngầm.

Theo bông tuyết dần dần rơi xuống khắp mặt đất, trụ kim loại kia cũng dần dần biến mất trong không khí, trong mắt Ôn Văn lóa lên tia sáng kiêu kỳ.

Lúc dùng thứ này cần phải gọi nhóm siêu thợ săn đi ra ngoài chứng tỏ ‘thiết bị chỉnh sửa ký ức cấp bậc thành phố’ này cũng có ảnh hưởng nhất định đối với nhóm siêu thợ săn bọn họ.

Đột nhiên Ôn Văn hiểu được cái gọi là thiết bị chỉnh sửa ký ức kia căn bản không phải sản phẩm của khoa học gì cả.

Thậm chí có thể là dựa vào kiến thức của thế giới trong mà chế tạo ra!

Sức mạnh loại bỏ và chỉnh sửa ký ức này rất có thể tới từ một vị cường giả hoặc là vật thu nhận cấp bậc ít nhất cũng là Tai Biến!

Thứ gọi là thiết bị chỉnh sửa ký ức cấp thành phố kia và thiết bị chỉnh sửa ký ức loại nhỏ trong tay Ôn Văn, có lẽ chỉ là môi

giới để truyền năng lượng mà thôi, thứ chân chính chỉnh sửa ký ức có lẽ chính là bản thân thứ đó.

Mối quan hệ này giống như Ôn Văn và đám con rôt chuột vậy!

Bởi vì Ôn Văn đã nhiều lần làm chuyện này nên mới có thể phát hiện manh mối.

Mà những thợ săn khác, nếu không đạt tới trình độ nhất định thì chỉ sợ không có cách nào phát hiện.

Thiết bị chỉnh sửa ký ức loại nhỏ bình thường có khả năng tiếp nhận lượng sức mạnh còn nhỏ hơn con chuột của Ôn Văn vô số lần, vì thế mới có số lượng lớn đến vậy, mà hiệu quả thì chỉ có thể ảnh hưởng tới người bình thường mà thôi.

Mà môi giới cỡ lớn thì hẳn là cấp bậc cao hơn con chuột của Ôn Văn một chút, rôt cuộc cũng là sản phẩm đặc chế, có thể ảnh hưởng tới tất cả người bình thường trong phạm vi, thậm chí cũng có thể tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với người siêu năng.

Nếu như có môi giới cỡ lớn hoàn hảo, vấn đề là có tồn tại thiết bị điều chỉnh ký ức cấp bậc cả một khu lớn hay không?

Mà bản thân sức mạnh đó có ý nghĩ muốn vắn vẹo toàn bộ thế giới hay không?

Nếu như có thể, ký ức hiện giờ của Ôn Văn rôt cuộc có phải là thật hay không?

Có khả năng Ôn Văn kỳ thực đã trải qua nhiều lần nguy cơ diệt thế nhưng anh đã quên mất rồi hay không?

Ôn Văn lắc đầu thờ dài một tiếng, ngừng tự hỏi lan man.

Mặc dù đã có thực lực cấp Tai Nạn trung tự nhưng thế giới ở trong mắt anh vẫn bị một làn sương mù dày đặc bao phủ.

Không ai biết ở phía sau làn sương mù dày đặc kia rôt cuộc có thứ đáng sợ khủng khiếp gì.

...

Sau khi toàn bộ trận tuyết này biến mất, chỉnh sửa ký ức cũng hoàn thành.

Hiệp Hội Thợ Săn không cần phải tiến hành can thiệp trực tiếp, chỉ cần ở bên cạnh hướng dẫn thì có thể để chuyện này bình thản trôi qua.

Đối với những gì thành phố Hóa Sơn đã gặp phải, ngoại giới tỏ ra rất đồng cảm, nhưng cũng chỉ là đồng cảm mà thôi.

Trên tin tức thông báo một tiếng, tiến hành quyên góp chút tiền, mọi người cũng dần quên đi chuyện này.

Thậm chí vài năm sau, có lẽ ngoại trừ người dân ở thành phố Hóa Sơn, có lẽ sẽ không còn ai biết thành phố này đã từng gặp phải chuyện gì.

Thảm kịch như thế kỳ thực rất thường xảy ra trong liên bang, mọi người thường chỉ nhớ được một hai sự kiện, từ trước đến giờ cũng không hiểu được đó là một tai họa cấp bậc thế giới.

Bọn họ đã quen với loại tin tức này, thậm chí còn cảm thấy mình đang sống trong một thế giới rất tốt đẹp.

Trong mắt của người siêu năng như Ôn Văn, bọn họ không thể nghi ngờ chính là vừa ngu ngốc lại dốt nát.

Nhưng làm sao biết được ở trong mắt một vài sự tồn tại nào đó, người như Ôn Văn có phải cũng giống như những người bình thường kia hay không?

Ôn Văn không biết, cũng không muốn miệt mài theo đuổi vấn đề này.

Sau khi chỉnh sửa ký ức hoàn tất, Ôn Văn rời khỏi thành phố Hóa Sơn, đi tới thành phố Thái Hòa mà Sở Vĩ chấp hành nhiệm vụ trước đó, thành phố gần sát bên này không bị sự kiện bên thành phố Hóa Sơn ảnh hưởng, Ôn Văn quyết định ở nơi này nghỉ ngơi vài ngày.

Mỗi lần trải nghiệm một sự kiện lớn, Ôn Văn vẫn luôn tạm ngừng hoạt động vài ngày để điều chỉnh lại tâm tình của mình, sắp xếp lại thu hoạch, lên kế hoạch hướng phát triển tương lai.

Duy trì tinh thần căng thẳng liên tục sẽ bức điên người ta, phải thả lỏng mới là trạng thái làm việc lý tưởng nhất.

Sau khi ngủ một giấc thỏa mãn, Ôn Văn quay trở vào trạm thu nhận, chuyện đầu tiên chính là kiểm tra thu hoạch của mình,

bao gồm cả quái vật, vật thu nhận và một ít nguyên liệu vật tư thu hoạch được ở trấn Tỉ Dực và thành phố Hóa Sơn.

Hiện giờ nguyên liệu chưa xử lý và mớ đồng nát đang chất đống trong kho hàng, bắt mắt nhất chính là đồng gai nhím biển vàng óng ánh như một ngọn núi nhỏ.

Ôn Văn chuẩn bị dành ra chút thời gian chế tạo số gai kia thành trường thương hoặc cây giáo, mũi thương có thể dùng nguyên liệu từ cây xiên màu vàng kia.

Số còn lại là nguyên liệu siêu năng linh tinh mà anh lột xuống từ trên người đám quái vật bị ký sinh, phẩm chất của số nguyên liệu này không cao nhưng linh tinh đủ thứ cả.

Muôn Ôn Văn chế tạo mấy thứ này thành vũ khí ký hiệu không phải không được, nhưng Ôn Văn không muốn phí sức, loại nguyên liệu giá trị không cao này hiện giờ Ôn Văn sắp chất đầy cả một phòng giam rồi.

Bán cho Hiệp Hội Thọ Sơn có thể sẽ nhận được một số tiền sẵn ma không nhỏ, thế nhưng Ôn Văn cứ cảm thấy như vậy quá thiệt thòi.

Suy ngẫm thêm một chút, Ôn Văn liền biết nên xử lý thế nào.

Ôn Văn mang theo tất cả nguyên liệu tìm tới nhân viên quản lý trung tâm tầng hai, người phụ nữ tao nhã mặc lễ phục được ngưng tụ từ những điểm sáng màu xanh lá cây kia.

Cô ta đẹp hơn bất cứ người phụ nữ nào mà Ôn Văn từng gặp, rất có khí chất cao quý, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã giống như một pho tượng nữ thần rời xa trần thế.

Mà lúc Ôn Văn xuất hiện, phong cách của cô ta hoàn toàn sụp đổ, cực kỳ cao hứng bay tới trước mặt Ôn Văn, dùng âm thanh làm người ta tê dại oán giận nói: “Cuối cùng cậu cũng nhớ tới tôi, đồ đàn ông không có lương tâm.”

“Chúng ta có quan hệ gì sao, đại tỷ...” Ôn Văn có chút đau đầu nói.

Ba vị nhân viên quản lý trung tâm của trạm thu nhận, phần lớn thời gian Ôn Văn chỉ giao lưu với người đàn ông kim loại mặc vest, bởi vì chỉ có ông ta là bình thường nhất.

Nòng nọc nước ở tầng ba là một cái hũ nút, Ôn Văn hỏi nó một đồng thứ mà nó chỉ phun ra được hai chữ, hai chữ này thường là ‘không biết’...

Mà nhân viên quản lý trung tâm tầng hai thì lại hoàn toàn trái ngược với tầng ba, ban đầu giống như nữ thần cao quý xinh đẹp lạnh lùng, kết quả chỉ mới hai ngày đã lộ nguyên hình.

Vẫn luôn câu có không không trêu chọc Ôn Văn, thái độ có thể nói là rất ác liệt, vấn đề là cô ta căn bản không có thực thể, Ôn Văn ngay cả ý tưởng táo bạo cũng không thể có, vì thế mới luôn tránh né.

Nhưng kế tiếp Ôn Văn có chuyện cần làm, vì thế cần cô ta giúp đỡ.

Chương 461 - Cửa hàng thu nhận

“Dừng lại, lần này tôi tới tìm cô là muốn giao cho cô một nhiệm vụ.”

Vừa nghe thấy nhiệm vụ, người phụ nữ ánh sáng lá mặc lễ phục ngừng lại các hành động kỳ quái, vẻ mặt nghiêm túc chờ Ôn Văn ra lệnh.

“Không cần phải nghiêm túc như vậy, tôi dự tính sẽ lập một cửa hàng nhân viên thu nhận ở tầng hai, chuyên bán các loại nguyên liệu quái vật và một ít dụng cụ, để nhóm nhân viên thu nhận mua sắm.”

Người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục gật đầu, sau đó hỏi: “Được chứ được chứ, có điều nguyên liệu quái vật và dụng cụ...”

Ôn Văn mở cặp táp màu đen, bắt đầu trút ngược xuống, một lát sau đã có một đồng đồ vật linh tinh chất đồng trước mặt người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục.

“Lúc ban đầu bán mấy thứ này đi, sau này hàng trữ sẽ ngày càng nhiều hơn, nhân viên thu nhận cũng có thể đem những thứ mình không cần bán cho cô, hoặc là nhờ cô bán giùm, cô cứ lấy một khoảng tiền thuê nhất định.”

“Về phần tiền dùng để mua tài liệu siêu năng... thì đặc biệt lập ra một loại tiền ảo trong trạm thu nhận đi, mặc dù bây giờ rất ít

người nhưng sau này sẽ dần phát triển hơn...”

Kế tiếp Ôn Văn và người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục bàn bạc hồi lâu, cuối cùng cũng định ra kết cấu cụ thể của cửa hàng thu nhận.

Nhân viên thu nhận có thể sử dụng một loại tiền ảo là ‘điểm thu nhận’ để mua những món đồ mình muốn, mỗi khi bọn họ bán đồ cho cửa hàng hoặc là bắt quái vật vào trong trạm thu nhận thì sẽ nhận được một số điểm thu nhận khác nhau.

Người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục có thể trực tiếp khắp tin tức liên quan vào trong huy hiệu nhân viên thu nhận, huy hiệu nhân viên thu nhận tương đương với một loại thẻ mua sắm đặc biệt.

Mà người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục chính là chủ của cửa hàng thu nhận, Ôn Văn đặc biệt phái hai cai ngục từng buôn bán tới giúp đỡ.

Mặc dù tạm thời quy mô của cửa hàng thu nhận này vẫn còn rất nhỏ nhưng Ôn Văn tin tưởng rằng một ngày nào đó cửa hàng này sẽ lớn hơn.

Xử lý số đồ linh tinh kia xong, Ôn Văn đặt khiên Bullseye và rìu chiến bò bít tết vào trong kho hàng thu nhận, anh chỉ cần búng tay một cái là có thể sử dụng.

Hai món đồ này đều rất thú vị, vì thế Ôn Văn quyết định để lại cho chính mình dùng.

Sau đó chính là số quái vật được anh yêu thương tùm vào trong trạm thu nhận, quái vật cấp Tai Hại bị anh bắt vào đây, bao gồm Vệ Tô và ba con quái vật thành phố nước Oye, tổng cộng bốn con.

Vệ Tô là người siêu năng nhân loại, thích hợp làm những công việc ở bên ngoài, Ôn Văn dự tính chờ đến khi điều giáo tên này ngoan ngoãn rồi sẽ hấn rời khỏi trạm thu nhận, làm việc cho mình.

Mà tổ ba người bọ biển bạch tuộc sao biển thì trạm thu nhận rút cuộc cũng có vật biểu tượng rồi, cho dù không bắt chúng làm nhiệm vụ, để đó nhìn dáng vẻ ngớ ngẩn của bọn chúng cũng đủ vui rồi.

Nếu đã vào trạm thu nhận thì chính là người một nhà, vì thế Ôn Văn tự mình ban cho chúng mình chúng là người nhà rõ ràng nhất...

Trông xiềng xích cho chúng.

Từ nay về sau bọn chúng đã là chó săn trung thành của Ôn Văn, cũng không thể làm phản hay gây rối được nữa.

Cuối cùng Ôn Văn đi tới khu Tai Nạn, mong đợi nhìn thu hoạch lớn nhất của mình, Kẻ Cuồng Trò Chơi Ngô Vọng!

Có sao nói vậy, Ngô Vọng có thể tính là một trong những mối phiền phức lớn nhất mà Ôn Văn đã gặp từ khi bước chân vào trong thế giới siêu năng này, rốt cuộc cũng là một đối thủ đáng tôn trọng, quan trọng là hắn rất giàu.

Ừm... giàu chính là trọng điểm.

Trong phòng giam, Ngô Vọng nằm trong góc tường tự chữa thương cho mình.

Nhìn dáng vẻ chông chất vết thương của hắn, Ôn Văn kinh ngạc, không phải Ngô Vọng có thuốc vạn năng sao, sao vậy giờ dáng vẻ của hắn lại chật vật đến như thế?

Lẽ nào... lẽ nào hắn đã sài hết sạch rồi?

Nghĩ tới khả năng này, không hiểu sao Ôn Văn cảm thấy có chút tiếc nuối, thuốc vạn năng kia vốn phải thuộc về anh.

Nhìn thấy Ôn Văn từ từ đi tới, trên mặt Ngô Vọng lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, không hề chịu thua nói với Ôn Văn: “Quả nhiên cường giả cấp Tai Biến bắt tao vào đây là do mày gọi tới.”

“Nói đi, mày muốn nhốt tao ở đây để làm gì?”

Ôn Văn nhướng mày, sau đó cười hề hề nói: “Không định làm gì cả, giam chơi vậy thôi, như nuôi thú cưng.”

“Nuôi thú cưng... thú cưng cũng sẽ cắn ngược chủ nhân đấy.” Ngô Vọng âm trầm nói, đối với hắn mà nói, căn bản không tồn tại thứ gọi là khuất phục, miễn là còn sống thì hắn sẽ có cơ hội phản kháng.

Đồng thời một ngày nào đó, hắn sẽ để Ôn Văn ném thử mùi vị làm ‘thú cưng’.

“Tao thích dáng vẻ kiêu ngạo vô lễ này của mày.” Ôn Văn không hề tức giận chút nào, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, phải có tính tình một chút thì dày vò mới thú vị.

Sau đó Ôn Văn cẩn thận quan sát Ngô Vọng một chút, phát hiện trên người hắn rách tung tóe, so với người ăn mày nghèo túng nhất còn chật vật hơn, vì thế Ôn Văn động lòng thương.

“Như vậy sao được chứ, người đâu mau tới thay một bộ quần áo sạch sẽ cho Ngô tiên sinh đi nào, tắm luôn đi, bản chết được.”

Một lát sau, hai cai ngục vạm vỡ mang theo hai cái thùng nước lớn, cầm bàn chải lớn, đi tới bên ngoài phòng giam Ngô Vọng.

Ngón tay Ôn Văn khê nhúc nhích một chút, trói tay chân Ngô Vọng lại không cho hắn động đậy, nếu không trói chặt thì chốc nữa rất có thể Ngô Vọng sẽ xé sống hai tên cai ngục này mất.

Tiếp đó, trong vẻ mặt kinh hãi của Ngô Vọng, hai người đàn ông cao lớn kia đã lấy đi mọi thứ có thể tìm được trên người hắn, sau đó dùng bàn chải chà bồn cầu mà tắm cho hắn.

“Mày, mày không thể đối xử với tao như thế, dù sao thì tao cũng là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa...” Ngô Vọng còn chưa dứt lời thì một tên cai ngục đã dùng bàn chải đánh giày để đánh răng cho Ngô Vọng, cái bàn chải thật to làm hắn căn bản không thể nào mở miệng được.

“Tuy kiêu dáng không ôn cho lắm nhưng đều là hàng mới cả, lông bài chải hơi cứng một chút mà thôi, có điều mày đâu phải người để ý mấy tiểu tiết này đâu nhỉ... hắn là vậy rồi...”

Nhìn thảm trạng của Ngô Vọng, Ôn Văn rất vui vẻ, đồng thời còn bảo ma kính Gildero ghi chép lại toàn bộ quá trình, chuẩn bị sau này mỗi khi tâm tình không tốt sẽ lấy ra xem.

Đày đọa Ngô Vọng không làm Ôn Văn có chút áp lực tâm lý nào, với tư cách là tội phạm bị Hiệp Hội Thợ Săn truy nã, chuyện dơ bẩn mà Ngô Vọng đã từng làm có đếm cũng không hết, đây là một kẻ cho dù băm ra làm nhân bánh thì cũng không đáng để đồng tình.

Đám quái vật khác nhìn rất vui vẻ, thằng oắt này lúc mới tới không phải rất chảnh sao, bây giờ sao lại khóc như sói tru thế kia.

Cai ngục tắm rất cẩn thận, cơ bản đã tắm gội sạch sẽ hết mọi nơi có thể cất giấu đồ trên người Ngô Vọng.

Cũng nhờ tiếp xúc gần gũi mà bọn họ thật sự tìm được ba món đồ khá đặc biệt.

Một thứ giống gậy kim loại lớn cỡ ngón tay, cây gậy nhỏ này có thể biến thành hình dáng của đủ loại chìa khóa, có thể mở bất cứ máy móc hay ổ khóa nào.

Một cái khác chính là một cái răng giả, bên trong răng giả có một viên thuốc không rõ chức năng, có thể giúp Ngô Vọng thoát khỏi đường cùng với một mức độ nào đó.

Cuối cùng là một khối xương cánh tay kim loại, nó có thể bật ra một lưỡi dao rất sắc bén, lưỡi dao này chỉ cần vung nhẹ thì có thể phát ra đao khí sắc bén.

Uy lực của nó tương đương với kiếm khí cấp Tai Nạn, chỉ dựa vào nó thì cho dù Ngô Vọng không có năng lực cũng có thể dễ dàng giết chết quái vật cấp Tai Hại.

Ba món đồ này Ngô Vọng giữ lại dùng để phản công, có điều tất cả đều bị nhóm cai ngục trung thành tìm ra, ở trong trạm thu nhận này, muốn phản kích là chuyện không thể nào.

Chương 462 - Thu hoạch trên người Ngô Vọng

Có điều tuy chúng là bảo bối mà Ngô Vọng cất giấu nhưng Ôn Văn vẫn tỏ ra ghét bỏ với ba món đồ kia.

Khúc xương kia phải cắm vào trong cánh tay thay thế phần xương vốn có mới có tác dụng, Ôn Văn không muốn tự hại mình.

Mà được hoàn thì được tìm ra từ trong răng giả, mặc kệ thứ này hiệu quả thế nào, Ôn Văn không có hứng thú ăn một thứ không biết đã bị người ta ngậm trong miệng bao lâu rồi.

Về phần cây gậy kim loại kia...

Tình huống nó được lấy ra từ trong cơ thể Ngô Vọng có chút khó coi, vì thế Ôn Văn thậm chí không muốn dùng tay mình chạm vào nó.

Ngô Vọng được tắm rửa thay quần thom tho xong nhưng vẫn còn bị dây xích trói chặt, vẻ mặt dữ tợn quay sang điên cuồng gào thét, ngôn ngữ ô uế lộ tai xuất hiện với tần suất dày đặc, hiển nhiên hẳn đã tức giận tới cực điểm.

Lấy cây gậy kim loại ra ở trước mặt nhiều quái vật cấp Tai Nạn như thế, thiết lập lạnh lùng hung ác của hắn làm sao duy trì được nữa chứ?

Kẻ Cuồng Trò Chơi Ngô Vọng hẳn đây mặc dù là một kẻ điên nhưng vẫn cần có mặt mũi!

Chẳng qua Ngô Vọng mắng không được mấy câu, Ôn Văn đã tùy ý búng tay một cái, một lớp lá chắn cách âm mỏng xuất hiện.

Ừm, hắn lại bị cấm ngôn nữa rồi.

Không thèm quan tâm tới Ngô Vọng đang điên cuồng vì không còn năng lực, Ôn Văn bắt đầu kiểm tra những thứ khác tìm được trên người hắn.

Ngoại trừ ba món đồ được dấu đặc biệt kỹ lưỡng kia ra, trên người Ngô Vọng chỉ có một chiếc nhẫn là có năng lực hữu dụng, những thứ khác căn bản không phải thứ tốt gì.

Đơn giản nghiên cứu chiếc nhẫn này một chút, Ôn Văn liền phát hiện bên trong nhẫn có một không gian rất lớn, chỉ cần vừa nghĩ một chút thôi đã có thể hút đồ vật ở gần đó vào trong nhẫn, cũng có thể làm đồ vật xuất hiện ở gần đó.

Rất hiển nhiên đây chính là nhẫn không gian trong truyền thuyết!

Thứ tốt của Ngô Vọng hẳn là đều ở trong này.

Ôn Văn đầy mong đợi nhìn chiếc nhẫn này, Ngô Vọng chính là một con chó nhà giàu, không biết trong nhận sẽ có bảo bối gì.

Có điều bởi vì đang sử dụng găng tay Tai Ách, trên mười ngón tay đều có đeo nhẫn vàng, vì thế Ôn Văn lựa chọn đeo chiếc nhẫn không gian này lên chân.

Chất liệu của chiếc nhẫn này rất đặc biệt, sau khi Ôn Văn đeo lên cũng không hề ảnh hưởng tới hoạt động, vì thế sau đó liền cố định trên ngón chân.

Ngón chân Ôn Văn hơi động một chút, linh cảm thăm dò vào trong nhãn không gian, ‘thấy’ được tình huống ở bên trong.

Không gian ở trong chiếc nhãn lớn cỡ mười mấy mét khối, bên trong chứa một mớ đồ vật linh tinh.

Ôn Văn đá mạnh một phát về phía góc tường, đồng đồ linh tinh kia liền xuất hiện.

Lục lợi đồng đồ kia một phen, Ôn Văn chỉ tìm được hai món coi như hữu dụng, những thứ khác tuy có giá trị nhất định nhưng Ôn Văn nhìn không thuận mắt.

Một cái là bộ bài tây, cũng không biết do chất liệu gì làm thành mà rất cứng rắn, hơn nữa chỉ cần cầm lấy hộp bài thì có thể làm lá bài quay trở lại trong hộp bất cứ lúc nào.

Dùng bộ bài này, Ôn Văn có thể dễ dàng hoàn thành các loại ảo thuật bài, đồng thời các loại bài kết hợp còn có hiệu ứng ánh sáng đặc biệt.

Đối với Ngô Vọng mà nói, bộ bài tây này có lẽ chỉ là một vật phẩm để chơi game với người khác, bởi vì hiệu ứng đặc biệt này kỳ thực chỉ là phát ra ánh sáng trông đẹp vậy thôi chứ không có chút tác dụng gì trong chiến đấu.

Nhưng đối với người nắm giữ năng lực phi tiêu bài tây như Ôn Văn thì bộ bài này có thể tính là một loại vũ khí đặc biệt.

Một thu hoạch khác chính là một hình nộm lớn cỡ bình uống nước.

Miệng hình nộm được khâu bằng chỉ đen, ngoài cái đó ra thì không còn điểm đặc biệt gì khác.

Gọi một cai ngục tới kiểm tra một chút thì Ôn Văn liền hiểu được năng lực của hình nộm này.

Chỉ cần lấy tóc hoặc là vải dính máu tươi của một người quần vào trên người hình nộm thì có thể xây dựng một tia liên kết của người đó với hình nộm.

Làm hại hình nộm thì có thể trực tiếp chuyển thương tổn lên người chủ nhân của sợi tóc.

Dùng thứ này có thể lập tức giết chết bất cứ người bình thường nào, nếu sử dụng đối với người siêu năng thì cũng có thể gây

ra tác dụng kỳ diệu.

Về phần những thứ khác thì đều là những thứ vật tư bình thường mà thôi, không có trợ giúp quá lớn đối với Ôn Văn.

Ôn Văn lắc đầu thờ dài nói: “Tuy đã sớm nghĩ tới khả năng những thứ tốt sẽ bị tiêu hao hết, nhưng khi nhìn thấy thì thật sự chỉ còn chút đồ chơi mà thôi, quả nhiên quá đáng tiếc mà.... may mà trước đó đã kịp hốt hẩn một phen.”

Trong quá trình bị Thần Dục Thị Giả đuổi giết, Ngô Vọng đã sử dụng đủ phương pháp mới có thể trốn tới trung tâm thành phố.

Dù sao thì tuy Ngô Vọng rất khó đối phó nhưng năng lực của hắn cũng tới từ những con rối kỳ lạ này và số đồ vật kỳ lạ mà hắn tích lũy được từ nhiều năm chơi trò chơi.

Một khi những món bảo bối này bị tiêu hao sạch sẽ, lực chiến đấu của bản thân Ngô Vọng thật sự rất thảm.

Có điều mặc dù hiện giờ chỉ có những thứ này nhưng Ôn Văn cũng coi như có thu hoạch tương đối khá, cũng không tính là quá mất mát, vì thế Ôn Văn đứng dậy, giải trừ trói buộc trên người Ngô Vọng, rời khỏi khu phòng giam Tai Nạn.

Tạm thời Ôn Văn không vội dạy dỗ Ngô Vọng, lúc này hắn ta đang rất phẫn nộ, kích thích quá lớn có khả năng sẽ gặp phải hiệu quả ngược.

Đợi đến khi Ngô Vọng tiêu tan đi con tức trong lòng thì sẽ một lần nữa giày vò hắn, cứ thế vài lần thì hắn sẽ ngoan ngoãn thôi.

Năng lực của Ngô Vọng không có tác dụng gì với Ôn Văn, Ôn Văn cũng không cần làm con rối trò chơi, tất cả quái vật trong trạm thu nhận đều là đàn em của anh.

Vì thế Ôn Văn dự định sẽ phái Ngô Vọng và Vệ Tô ra ngoài, với năng lực của Ngô Vọng, tác dụng mà hắn có thể phát huy khi ở bên ngoài tuyệt đối lớn hơn ở trong phòng giam rất nhiều.

Có điều nói tiếp thì so với quái vật, nhân viên thu nhận hiện giờ hình như có hơi ít.

Tính theo số người hiện giờ, cửa hàng thu nhận mà Ôn Văn vừa mới mở cũng rất khó vận hành.

Hiện giờ Ôn Văn cũng đã thức tỉnh khả năng, vẫn là thực lực cấp Tai Nạn trung tự, thậm chí ngay cả Hắc Thập Tự cũng đã tự mình lên sân khấu, mà nhân viên thu nhận chỉ có lèo tèo dăm ba con mèo lớn mèo nhỏ như thế này đúng là không có mặt mũi.

Cứ nhìn khu bia mộ là biết, bia mộ khu Tai Họa cũng đạt tới mấy vạn, khu Tai Hại và khu Tai Nạn cũng đều có khu bia mộ của mình.

Bởi thế có thể thấy được trạm thu nhận hoạt động bình thường hẳn là phải có rất nhiều nhân viên thu nhận, tuyệt đối không phải chỉ có mười người như thế.

“Nên mở rộng quy mô một chút rồi, lần này không thể chỉ là một hai người... phải nhiều hơn một chút, hơn nữa còn phải phân tán ra.

Chỉ là chiêu mộ một hai nhân viên thu nhận thì có thể tùy tiện quyết định, nhưng chiêu mộ nhân viên thu nhận quy mô lớn như thế thì Ôn Văn cần phải lên kế hoạch và chuẩn bị một chút, không thể nóng vội được.

Đồng nghiệp Vu Hân đã mất đi năng lực trước đó của Ôn Văn đã có thể chiêu mộ, nhờ vào trạm thu nhận khôi phục năng lực có lẽ sẽ không còn biến thành dáng vẻ kia nữa.

Về phần những nhân viên thu nhận khác, Ôn Văn muốn tiến hành tung lưới phạm vi rộng, phân tán khắp toàn bộ khu Hoa Phủ, không để tình trạng nhân viên thu nhận phân bố quá dày đặc ở cùng một nơi.

Nếu có thể, Ôn Văn còn muốn chiêu mộ nhân viên thu nhận ở các khu lớn khác, như vậy có thể mở rộng thế lực của trạm thu nhận.

Nghĩ tới nghĩ lui, Ôn Văn đi tới trước phòng giam chứa nguyên vật liệu, nhìn đống tài liệu chất như núi kia, mở trạng thái ngục đốc Tai Nạn, thở dài một tiếng: “Trước khi chiêu mộ nhân viên thì xử lý mấy thứ này trước vậy, cũng không biết phải tốn bao lâu, có hơi đau đầu rồi...”

Chương 463 - Nhân viên điều tra và trắng đở

Trung tâm thành phố Hóa Sơn, địa điểm xảy ra trận đại chiến trước đó đã bị dây phong tỏa màu đỏ ngăn cách.

Nơi này vẫn còn phải tiến hành phong tỏa một khoảng thời gian nữa mới có thể mở ra với người bình thường trong thành phố.

Một ông cụ cao lớn tóc ngắn màu trắng đang dẫn theo một đội thợ săn mặc đồng phục trắng đi một vòng xung quanh, bọn họ vừa đi vừa ngừng lại, thỉnh thoảng nghiên cứu một ít dấu vết mà người khác nghe không hiểu.

Nhóm thợ săn này được xưng là ‘nhân viên điều tra’, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ không phải chiến đấu mà là thu thập và phân tích tình báo.

Bọn họ chịu trách nhiệm thu thập tất cả những tin tình báo liên quan tới Tai Nạn chân tự trở lên, tiến hành đánh giá mức độ nguy hiểm.

Nếu như có uy hiệp rõ ràng với Hiệp Hội Thợ Săn, hoặc có thể tạo thành thương vong quy mô lớn, như vậy mục tiêu này sẽ trở thành đối tượng bị Hiệp Hội Thợ Săn ưu tiên xử lý.

Mà người không có địch ý với hiệp hội thì bọn họ sẽ lôi kéo tiến hành hợp tác.

Thực lực của nhân viên điều tra không mạnh, hơn nữa danh tiếng cũng không vang dội, nhưng chính là nhờ vào sự tồn tại của nhân viên điều tra nên mới có thể khiến cho Hiệp Hội Thợ Săn có thể duy trì an ổn ở liên bang.

Nếu như nói siêu thợ săn là lưỡi dao mà Hiệp Hội Thợ Săn dùng để giết người, như vậy thì nhân viên điều tra chính là bộ não mà Hiệp Hội Thợ Săn dùng để phân tích thế cục.

Quy trình phán đoán mối nguy của bọn họ rất phức tạp, hơn nữa tương đối nghiêm ngặt, cơ bản không có sai lầm, vì thế rất được tầng cao cấp nhất của hiệp hội tin tưởng, quyền hạn cũng cao tới dọa người.

Khi bọn họ ở nơi này thu thập tất cả tin tức xong, ông cụ râu trắng đặt mông ngồi xuống một tảng đá hỏi: “Về vị cường giả cấp Tai Biến mới xuất hiện này, các cậu có tin tức gì và nhận định gì không?”

Một nhân viên đeo kính trông có chút ngốc lấy ra một quyển sổ ghi chép thật dày, lật một chút rồi nói với ông cụ: “Tính cả lần này, ‘Hắc Thập Tự’ đã ra tay vài lần, nhưng đây là lần duy nhất dùng chân thân xuất hiện.”

“Nếu như hắn không xuất hiện thì Kẻ Dịch Mộng của thành phố nước Oye và quái vật chân tự tự xưng là Thần Dực Thị Giả kia sẽ tạo thành tổn hại rất lớn cho hiệp hội, hơn nữa... thành phố Hóa Sơn cũng sẽ có rất nhiều người chết, rất nhiều!”

“Bây giờ có thể xác định là vị cường giả thần bí này từ trước tới nay không hề có ác ý với hiệp hội, ngược lại còn giúp đỡ hiệp hội rất nhiều, cứu được một số lượng lớn bình dân.”

“Cá nhân tôi cho rằng hiệp hội có thể hợp tác với hắn, nếu có thể tiến thêm một bước tiếp xúc thì có thể thử để hắn trở thành Người Phán Quyết thứ chín của hiệp hội!”

Nghe hắn báo cáo xong, nhóm người bắt đầu thảo luận, mà ông cụ râu bạc kia thì không nói gì.

Một nhân viên điều tra có gương mặt hẹp dài, đôi môi đen sẫm đi tới, kỳ kỳ quái quái nói: “Doãn Hộ Doãn tiên sinh, phong cách của nhân viên điều tra và siêu thợ săn không giống nhau, đừng có dùng bộ dáng siêu thợ săn của bọn ông để giải quyết công việc của nhân viên điều tra.”

“Hiện giờ chúng ta vẫn chưa quá hiểu về ‘Hắc Thập Tự’, cụ thể nên làm thế nào thì phải thận trọng một chút, căn cứ theo điều tra của tôi thì phạm vi hoạt động của Hắc Thập Tự và nhóm người của hắn khá trùng khớp với siêu thợ săn có biệt hiệu Ngụy Thám, hai người này có khả năng có mối liên hệ nhất định.”

“Tôi đề nghị để tôi tiến hành thẩm vấn siêu thợ săn ‘Ngụy Thám’, như vậy thì có thể biết được...”

“Tôi phản đối.” Doãn Hộ nhíu mày nói: “Apal, cách làm của ông không gọi là thẩm vấn, mà là hình phạt.”

“Nếu như siêu thợ săn kia và ‘Hắc Thập Tự’ không có quan hệ thì đây chỉ là một sự cố, nhưng nếu đúng là có quan hệ thì có lẽ sẽ làm ‘Hắc Thập Tự’ tức giận, biến thành kẻ địch của chúng ta...”

Apal châm chọc nói: “Không quả quyết, không làm được chuyện lớn...”

“Được rồi, ngừng thảo luận đi, tạm thời không thử tiếp xúc với ‘Hắc Thập Tự’, cũng không cần tiến hành thẩm vấn siêu thợ săn Ngụy Thám, tất cả cần bàn bạc kỹ lưỡng hơn.”

“Rõ!”

Tất cả nhóm người đồ trắng đồng thanh cúi người đáp lại ông cụ kia.

Kế tiếp, ông cụ kia đưa tay đặt xuống đất, sợi tơ năng lượng màu đen hội tụ lại trên tay hắn.

Nhìn năng lượng đen kịt kia, ông cụ lộ ra vẻ mặt thâm sâu.

“Đây rốt cuộc là người nào.... liên bang không có khả năng đột nhiên xuất hiện một cường giả như thế...”

...

Thành phố nước Oye, Kẻ Dịch Mộng quay trở lại chỗ ở của mình, thực thấp thỏm tiến vào giấc mộng.

Lần này cảnh trong mơ là một đồng cỏ đầy hoa màu tím xanh, bên trên có một sinh vật to lớn như một ngọn núi đang nằm trên mặt cỏ ngủ say, sinh vật này chính là Cổ Thần Ensuk.

Chỉ có ở trong giấc mộng mới có thể thấy được toàn thân Cổ Thần Ensuk, bản thể của hắn tuy cũng ngủ say như ở thế giới bên ngoài nhưng trên cơ thể đã sớm tích tụ một tầng bụi bặm thật dày, thoát nhìn giống như một dãy núi dưới đáy biển.

Nếu như không phải thành phố nước Oye đời đời truyền miệng cho nhau thì không ai ngờ được đó lại là một sinh vật khổng lồ đang ngủ say.

Ở phía trước đầu Ensuk có một tòa thần điện không có nóc, mười mấy sinh vật có hình thù kỳ quái đang chinh tề quý ở bên trong, nghe những lời nói mớ lung tung của Cổ Thần Ensuk.

Nếu là sinh vật bình thường nghe thấy âm thanh kỳ quái đó thì sẽ nổi điên, chỉ có nhóm Kẻ Dịch Mộng của thành phố nước mới nghe hiểu ý nghĩa của nó, cũng vì được sức mạnh của Cổ Thần trợ giúp nên bọn chúng mới trở thành cường giả cấp Tai Nạn chân tực.

Kẻ Dịch Mộng thấp thỏm quỳ rạp xuống ở trong thân điện, kể lại chuyện xảy ra khi mình ở thành phố Hóa Sơn cho Cổ Thần Ensuk nghe, sau đó thần phục áp sát đầu trên mặt đất, chờ đợi Ensuk xử lý.

Nếu như Hắc Thập Tực nói là thật, như vậy nói không chừng hẳn sẽ được thưởng một chút.

Nếu như Hắc Thập Tực nói dối...

Như vậy mặc dù Ensuk không xử tử Kẻ Dịch Mộng thì Kẻ Dịch Mộng cũng không quá dễ chịu. Nghe thấy lời Kẻ Dịch Mộng nói, Cổ Thần không có phản ứng gì, ngược lại giống như đang nằm một lằm bằm tụng niệm một cái tên.

“Ôn Lệ... Ôn Lệ...”

...

Thế giới trong, có một mặt trăng đỏ quý dị.

Nói là trăng đỏ nhưng thật ra là một tinh cầu màu đỏ kỳ lạ, tinh cầu này có thể tùy ý trôi giạt trong vũ trụ, nếu như người trên hành tinh nào may mắn nhìn thấy mặt trăng đỏ này, thảm họa sẽ giáng xuống hành tinh đó.

Lúc này trên mặt trăng đỏ, trong một khu mỏ nhỏ bình thường đang xảy ra một trận chiến kịch liệt.

Một phe là vô số sinh vật hình bộ xương, có hình người cũng có hình thú.

Còn phe bên kia chính là Ôn Lệ, cùng với đám đàn em mà Ôn Lệ chiêu mộ được ở trong bệnh viện tâm thần, ngoại trừ đám quái vật mà Ôn Văn từng quen biết thì cũng có không ít quái vật mới gia nhập.

Đám quái vật này có một điểm thống nhất đặc biệt, đó chính là không giống như sinh vật còn sống!

Khu quặng mỏ loại nhỏ này có thể sản xuất ra một loại khoáng thạch quý hiếm, mà khoáng thạch đó hiện giờ đã trở thành tài nguyên của Ôn Lệ.

Trước khi tiến vào thế giới này, Ôn Lệ vẫn luôn cho rằng mình là đứa con của thiên mệnh, nhưng không ngờ sau khi tới nơi, đối mặt với hãn chính là chém giết vô tận.

Trên tinh cầu màu đỏ quý dị này, giết chóc đang diễn ra mỗi phút mỗi giây, đám quái vật bọn họ đã không còn đặc quyền bất tử, sau khi bị giết chết sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho kẻ địch, làm đối phương mạnh mẽ hơn.

Nơi này chính là một tràng Tu La khổng lồ, ngay cả thực lực cấp Tai Nạn, ở nơi này cũng chẳng là gì.

Chương 464 - Hành tinh Tử Triệu

Bắt đầu từ thời điểm đặt chân lên mảnh đất này, Ôn Lệ đã biết mình không có chọn lựa nào khác.

Muốn sống sót ở nơi này thì chỉ có chém giết!

Muốn rời khỏi nơi này cũng chỉ có chém giết!

Cả một hành tinh, ngoại trừ một tòa kiến trúc không có cách nào chạm vào, thậm chí là không thể tới gần thì không có bất cứ trật tự nào, hoặc nên nói chỉ có một loại trật tự là chém giết.

Nếu như muốn rời khỏi nơi này thì phải đạt tới thực lực cấp Tai Nạn chân tự mới có cách.

Mà ở nơi này muốn gia tăng thực lực thì chỉ có thể dựa vào chém giết quái vật khác, lấy được một phần sức mạnh tử vong của đối phương mới được, vì thế mặt trăng đỏ này khẳng định chính là một quốc gia hỗn loạn.

Có điều cho dù trở thành cường giả cấp Tai Nạn chân tự thì cũng chỉ là lính hầu của lãnh chúa tử vong cấp Tai Biến mà thôi.

Mà nhóm lãnh chúa tử vong thật ra cũng chỉ là người hầu của vị chủ nhân Tử Tịch Không Minh kia mà thôi...

So với trước kia, thực lực của Ôn Lệ đã gia tăng rất lớn, thậm chí đã có được thực lực cấp Tai Nạn trung tự, tiến bộ như thế

đã rất thần tốc, là điều mà trước kia hắn không dám tưởng tượng.

Dựa theo tốc độ này thì một ngày nào đó Ôn Lệ có thể trở về thế giới hiện thực để giết chết Ôn Văn, đoạt lại thứ kỳ dị kia.

Tuy rằng đến giờ Ôn Lệ vẫn chưa biết đó là thứ gì nhưng nó không hề trở ngại chuyện Ôn Lệ biết thứ đó rất mạnh.

Làn khí màu đỏ từ trên người hắn tỏa ra, bao phủ lấy đám đàn em của hắn.

Ánh mắt của đám quái vật kia trở nên đỏ bừng, tiến vào trạng thái cuồng bạo, sức chiến đấu cũng không biết tăng lên bao nhiêu, trực tiếp nghiền ép đám bộ xương kia.

Quái vật bị sức mạnh của Ôn Lệ đầu độc, khi giết chết kẻ địch đạt được sức mạnh tử vong thì sẽ có một phần nhỏ hội tụ lên người Ôn Văn, vì thế thực lực của hắn mới gia tăng nhanh như vậy.

Chỉ cần chỉ huy đám quái vật này thì có thể nhận được sức mạnh tử vong mà quái vật bình thường thiết tha mơ ước.

Rất nhanh những bộ xương kia đã bị đàn em của Ôn Lệ tách rời, chập vạt trốn vào trong màng đỏ điên cuồng vô tận, ở trong màng đỏ kia chúng sẽ bị giết chết nhanh chóng, vì thế Ôn Lệ cũng không tiến hành truy đuổi.

Khu vực khai thác mỏ này ở trên trăng đỏ thì chỉ là một khu vực rất bình thường, nhưng đối với Ôn Lệ thì nó rất quý giá.

Bọn chúng có thể sử dụng loại khoáng sản đặc biệt trong mỏ để tiến hành rèn luyện vũ khí, sau đó cũng vũ khí này để giao dịch vật tư với những đoàn thể quái vật thế lực khác.

Sau khi có khu mỏ này, nhóm Ôn Lệ đã phát triển được căn bản... chỉ cần thời gian phát triển không bị người khác tiêu diệt.

Lúc đang đắc ý, Ôn Lệ đột nhiên mơ hồ, sau đó khi mở mắt ra thì phát hiện mình xuất hiện trên một bãi cỏ toàn là hoa.

Ở đối diện Ôn Lệ là một con quái vật to như một ngọn núi, nó đang tò mò đánh giá hắn.

Quái vật kia có thân thể nhân loại mập mạp, đầu dạng bạch tuộc, phía sau là một đôi cánh thịt thối rữa, làm người ta có cảm giác đặc biệt tà dị.

Đứng ở trước mặt thứ này, Ôn Lệ cảm thấy mình sắp điên mất rồi.

Có điều không sao cả, Ôn Lệ vốn chính là kẻ điên.

Nhưng Ôn Lệ không nhớ rõ mình đã trêu chọc thứ này khi nào!

Mà bên kia Ensuk cũng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Hơi thở của kẻ này tuy đã khác với trước kia nhưng mơ hồ có tính nhất trí, trên mặt tuy đã bị hủy dung nhưng lơ mờ có thể nhìn ra diện mạo trước kia.

Lần này sẽ không sai, nếu như còn sai thì hẳn sẽ phát kẹo cho quái vật thành phố nước Oye!

Trước đó khi phái người bắt Ngô Vọng, Ensuk cũng từng nghi ngờ, không ngờ tới thật sự không phải Ngô Vọng mà là người này!

Đợi đến khi mình bắt được hẳn thì nhất định phải để tên này ném trái hình phạt tàn khốc nhất thế gian này, để hẳn muốn sống không được, phải hối hận vì dám chống lại mình.

“Có điều, nơi hẳn ở hiện giờ hình như có chút kỳ quái.”

Ensuk rời khỏi cảnh trong mơ, bắt đầu quan sát nơi mà Ôn Lệ đang ở, mọi thứ đều có màu đỏ, hơn nữa còn có một tòa cung điện khổng lồ...

Theo thị giác của Ôn Lệ, căn bản không thể nhìn rõ tòa cung điện cách rất xa kia, nhưng có thể cảm nhận được sự khổng lồ tới mức làm người ta hít thở không thông.

“Cung điện khổng lồ như vậy, trong vô số năm tháng mà mình đã trải qua trước kia, chỉ có trên tinh cầu màu đỏ mang tới tai họa kia là có một tòa...”

“Chờ đã, nơi này không phải là hành tinh Tử Triệu chứ?”

Ensuk đột nhiên túa mồ hôi lạnh rùng rùng, hẳn đã biết nơi này là nơi nào, lãnh địa của chủ nhân Tử Tịch Không Minh!

Sau khi hiểu được điều này, Ensuk cũng không thềm quản tới Ôn Lệ, trực tiếp giải trừ cảnh trong mơ, để ý thức quay trở về thành phố nước Oye.

Tuy Ensuk đã ngủ say không biết bao nhiêu năm rồi nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ đây là người mà mình không thể nào trêu chọc nổi.

Mà trong những vị Ensuk không trêu chọc nổi, chỉ có tám vị Chúa Tể Tối Cao mới có thể làm cho hắn không dám có chút suy nghĩ nào trong đầu, mà hành tinh Tử Triệu chính là lãnh địa của một trong số những vị đó!

Ôn Lệ còn chưa rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì cảnh trong mơ đã kết thúc.

Ôn Lệ vừa mở mắt ra thì nhìn thấy đám đàn em của mình đang dùng ánh mắt hung ác nhìn mình chằm chằm.

Có tên thậm chí còn rút vũ khí muốn tấn công hắn!

Đúng vậy, Ôn Lệ chỉ mơ hồ có một phút chốc thôi mà đám đàn em kia đã muốn nhân cơ hội này giết hắn!

Điều này làm Ôn Lệ rùng mình, ở trên trăng đỏ này, hắn không thể lộ ra chút sơ hở nào, chỉ cần có chút thả lỏng thì ngay cả đàn em cũng có khả năng cướp đi tính mạng của mình.

Ôn Lệ xách quái vật đám chỉ vũ khí về phía mình đi, dùng một cây gai nhọn ghim hắn ở nơi bất mắt nhất trong khu mỏ để cảnh cáo đám quái vật khác.

Nhìn ánh mắt trốn tránh của đám quái vật, trong mắt Ôn Văn lóe ra tia sáng kỳ lạ: “Ở nơi này tuy nguy hiểm nhưng cũng đầy kỳ ngộ, một ngày nào đó mình sẽ đủ mạnh mẽ, sau đó sẽ cướp lại thứ thuộc về mình.”

Ý thức quay trở lại trong giấc mơ của mình, Ensuk không trách mắng Kẻ Dịch Mộng.

Bởi vì xét theo một ý nghĩa nào đó, Kẻ Dịch Mộng thật sự đã tìm được người mà Ensuk muốn, chỉ có điều kẻ này đang ở nơi mà Ensuk không thể chạm tới mà thôi.

Sau đó Ensuk bắt đầu rơi vào suy ngẫm, quá trình thức tỉnh của hắn bị cắt đứt liệu có phải là do vị cường giả bên hành tinh

Tử Triệu sắp xếp hay không?

Có phải Mẹ Vĩ Đại và chủ nhân Tử Tịch Không Minh có quan hệ tranh chấp hay không?

Nương theo suy ngẫm, lời nói mớ của Ensuk trở nên mãnh liệt, nhóm Kẻ Dịch Mộng cũng không thể nào chịu nổi, đều lùi ra khỏi cảnh trong mơ.

....

Ba ngày sau Ôn Văn lau mồ hôi trán, thở dài một hơi.

Mặc dù thứ mà anh muốn chế tạo cũng không có kỹ thuật quá cao siêu, nhưng một hơi chế tạo liền tù tì trăm món cũng làm anh mệt mỏi không thôi.

“Nhất định phải tóm được một quái vật làm nghề thợ thủ công!” Ôn Văn không biết đã hạ quyết tâm lần thứ bao nhiêu nói.

Anh vẫn luôn muốn tìm một quái vật hoặc là kẻ hung ác về giúp mình chế tạo vũ khí hoặc là trang bị siêu nhân.

Nhưng người như thế không hề dễ tìm, Ôn Văn vẫn luôn chú ý tin tức trên thiết bị đầu cuối siêu thở sẵn, thế nhưng vẫn không có quái vật nào đáp ứng được yêu cầu, chỉ cần nó xuất hiện, Ôn Văn nhất định sẽ không bỏ qua!

Nhưng bây giờ, nhìn trăm cây thương dài ở trước mặt, Ôn Văn rất thỏa mãn.

Chương 465 - Văn phòng trình thám siêu nhiên

Trong số thương dài này, có hai mươi cây là Ôn Văn tự chế tạo cho mình, được tối đa hóa độ rắn chắc và sức mạnh, lúc ném ra ngoài mới có thể gây ra sát thương đối đa cho kẻ địch.

Hơn năm mươi cây còn lại thì chỉ là vũ khí ký hiệu bình thường, mức độ sắc bén yếu hơn một chút, có điều cho dù là người bình thường thì cũng có thể dùng loại thương dài này để đâm chết quái vật.

Điểm sáng lớn nhất chính là chỉ cần nhấn vào chốt mở thì có thể phóng ra chùm tia sáng năng lượng màu vàng óng ánh, uy lực so với súng sổng bình thường lớn hơn rất nhiều, hơn nữa còn đặc biệt nhắm vào sinh vật siêu năng.

Đây là thứ mà Ôn Văn chuẩn bị cho cai ngục trong trạm thu nhận và nhóm người bình thường tinh anh của công ty bảo vệ Cơ Kim Hội, nếu như nhân sự của bọn họ có vũ khí như thế thì một tiểu đội cũng có khả năng đối phó với quái vật bình thường.

Còn dư lại hơn hai mươi cây, Ôn Văn chế tạo tỉ mỉ hơn rất nhiều, mỗi kiểu dáng và chức năng đều có điểm khác biệt, ngoại trừ đều là thương dài thì tuyệt đối không thể nào liên tưởng ra được.

Ôn Văn lấy mười cây đặt bán trong cửa hàng thu nhận, số còn lại thì giữ lại để dành tặng cho người có duyên, dù sao thì đối với người siêu năng mà nói, một cây thương có hiệu quả đặc biệt như thế có lực hấp dẫn hơn một xấp tiền mặt.

Sau khi xử lý xong mớ tài liệu, Ôn Văn liền mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn.

Khoản tiền sẵn ma nhận được khi chấp hành nhiệm vụ của thành phố Hóa Sơn trước đó đã được chuyển vào trong tài khoản của anh, cộng thêm số tiền sẵn ma mà anh vốn có, tổng cộng là một triệu hai.

Số tiền sẵn ma này đủ cho Ôn Văn mua một ít thứ tốt có thể sử dụng.

Thứ đầu tiên mà Ôn Văn muốn mua nhất chính là bom, anh gõ từ khóa vào phần tìm kiếm của thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, một loạt loại bom xuất hiện.

Giá cả của các loại bom này xếp từ cao đến thấp, loại trên cùng có giá hai chục ngàn tiền sẵn ma một quả.

Đáng tiếc là Ôn Văn không tìm thấy Hoa Hồng Đỏ Thắm trong số bom đó, loại đồ chơi nguy hiểm có thể giết chết cường giả trung tự, làm suy yếu cường giả thượng tự này không có khả năng treo bán lộ liễu trên trang web như thế.

Vì thế Ôn Văn lùi lại một chút, mua loại bom hai chục ngàn một quả này, anh mua tổng cộng mười quả, phân biệt có năng

lực khác nhau.

Năm viên trong số đó chỉ có lực sát thương đơn thuần, sẽ gây ra tổn hại cho tất cả sinh vật trong phạm vi bán kính hai mươi mét, cho dù là cường giả cấp Tai Nạn trung tự nếu bị cuốn vào trong phạm vi vụ nổ thì cũng không có cách nào toàn thân trở ra, khẳng định cũng sẽ phải chịu chút tổn thương.

Loại bom này có tác dụng phụ ít hơn Hoa Hồng Đỏ Thẫm rất nhiều, cho dù sử dụng nhiều cũng không lưu lại ô nhiễm rõ ràng.

Loại bom thứ hai thì đặc biệt một chút, có thể nổ ra một khu vực không có siêu năng lực, phạm vi cũng là hai mươi mét xung quanh.

Trong phạm vi này, đặc điểm siêu năng từ cấp Tai Nạn hạ tự trở xuống sẽ không thể phát huy tác dụng, cường giả trung tự cũng sẽ bị khống chế rất lớn.

Cũng chính là phiên bản Hoàn Âm được mở rộng và tăng cường, vào thời khắc máu chốt có thể phát ra hiệu quả rất tốt.

Tiếp đó, Ôn Văn lại tốn hơn hai trăm ngàn tiền sẵn ma mua một đồng bom khác, lại bỏ sung thêm một số đạn dược đặc biệt.

Đã mua nhiều đồ như thế rồi nhưng Ôn Văn vẫn cảm thấy hỏa lực của mình chưa đủ, nếu không phải túi tiền không cho phép thì anh thậm chí còn muốn mua cả một bộ robot siêu năng!

Có điều ít ra có đồng bom này thì Ôn Văn sẽ yên tâm hơn không ít, bắt đầu tìm kiếm những món đồ khác trên website.

Vốn Ôn Văn định mua một vài món đồ có hiệu quả mới mẻ, nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được thứ thích hợp, thứ có thể sử dụng được thì quá đắt, mà thứ có thể mua nổi thì lại hơi yếu.

Có được trạm thu nhận, kỳ thực trong tay Ôn Văn đã có rất nhiều thứ tốt mà người khác thiết tha mơ ước rồi, vì thế đối với những món đồ kia, Ôn Văn có hơi chướng mắt.

Vì thế Ôn Văn đặt mục tiêu chủ yếu của mình vào những thứ có thể giúp mình thăng cấp.

Cuối cùng lựa chọn một quyển ‘Kiếm Pháp Tuân Thúc’, một quyển ‘Phân Tích Ký Hiệu Cao Cấp’ và một quyển ‘Sách Hướng Dẫn Ném Vũ Khí’.

Quyển Kiếm Pháp Tuân Thúc có giá trị không nhỏ, khác với quyển kiếm thuật cơ sở giá rẻ mà Ôn Văn mua trên web trước đó, giá của nó là năm chục ngàn tiền sẵn ma, căn cứ theo người bán mô tả và đánh giá của người mua thì hẳn là rất thực dụng.

Kiếm pháp đơn thuần thật ra cũng không có tác dụng với người siêu năng, vì thế cái giá của quyển Kiếm Pháp Tuân Thúc này là khá đắt.

Ôn Văn đã hoàn toàn nắm giữ được những chiêu thức của kiếm pháp Vô Danh, chỉ còn lại mỗi chiêu Trảm Long Thúc là vẫn chưa học được ra hình ra dáng.

Mà hiện giờ Ôn Văn đã không còn xem bốn chiêu kiếm của kiếm pháp Vô Danh là tuyệt chiêu để sử dụng nữa, vì thế anh muốn học tập chiêu thức mạnh hơn.

Đương nhiên có thể làm cho Ôn Văn không chút do dự bỏ ra năm chục ngàn tiền sẵn ma để chọn quyển bí tịch này là có một nguyên nhân.

Đó chính là tác giả của quyển bí tịch kiếm thuật này tên là Tuân Kiếm, người này cũng không quá nổi tiếng.

Nhưng hẳn là cha của siêu thợ săn cấp Tai Nạn chân tỵ Tuân Thanh, và cường giả cấp Tai Biến ‘Tuân Tiên’, mà kiếm thuật của hai vị này cũng chính là một tay vị Tuân Kiếm kia dạy dỗ mà ra!

Về phần quyển Phân Tích Ký Hiệu Cao Cấp, Ôn Văn sớm đã muốn mua rồi, việc nghiên cứu ký hiệu của anh cũng đã rơi vào bình cảnh.

Nếu cứ dừng lại ở mức độ này thì không có cách nào làm được vũ khí ký hiệu mạnh hơn, cũng không có cách nào nghiên cứu triệt để ba phần ký hiệu cấp Tai Biến kia, vì thế Ôn Văn mới lựa chọn học tập kiến thức về ký hiệu cao cấp hơn.

Mà quyển Sách Hướng Dẫn Ném Vũ Khí thì chính là hàng tặng kèm khi mua quyển Kiếm Pháp Tuân Thúc kia, không tốn một đồng nào...

Sau khi vung tay mua sắm một phen, Ôn Văn chỉ còn lại sáu trăm ngàn tiền sẵn ma, anh quyết định tạm thời để dành sáu trăm ngàn tiền sẵn ma này lại, đợi đến khi có thời gian sẽ dùng.

Sau khi làm xong toàn bộ, Ôn Văn duỗi duỗi phần hông mỗi nhừ, nói: “Được rồi, vũ khí ký hiệu cũng đã làm xong, thứ nên mua cũng mua rồi, kế tiếp là nên chiêu mộ nhân viên thu nhận mới.”

Ôn Văn đưa tay chạm vào huy hiệu nhân viên thu nhận, vô số bong bóng di động xuất hiện ở trước mặt anh, có khoảng chừng mấy trăm cái.

Theo thực lực của Ôn Văn tăng lên, số lượng bong bóng có thể nhìn thấy khi chọn lựa nhân viên thu nhận cũng nhiều hơn, số lượng có thể lựa chọn cũng nhiều hơn, không còn chỉ là mấy chục như trước kia nữa.

“Để mình chọn xem nào, xem thử xem ai có may mắn có thể trở thành chú ngựa xuất chúng của mình đây...”

...

Bảy giờ tối, khu thành phố Hàng Tô, tỉnh Quảng Nam.

Cho dù đã gần sáng nhưng thành phố này vẫn rất náo nhiệt, rất nhiều nam và nữ đang sống trong thành phố này, chỉ khi vào đêm thì mới bùng xõa bản tính của mình, tùy ý sống cuộc sống mà mình muốn.

Mà con phố Hoa Hồng chính là con đường náo nhiệt nhất vào ban đêm ở thành phố Hàng Tô.

Bên đường bày đầy hàng quán bán đồ ăn vặt, đậu hủ thối chiên giòn, hến hấp tỏi, xiên thịt dê nướng, mì nướng, mực nướng, kem cuộn...

Đây là một nơi rất nguy hiểm, chỉ cần đi ngang qua con đường này thì ví tiền sẽ rỗng đi một cách không thể khống chế, lượng ca lo cũng tăng lên một cách khó hiểu...

Ngoại trừ thức ăn vặt, nơi này còn có quán bar, karaoke, tiệm internet, tiệm spa, nói chung là những nơi làm thể xác và tinh thần thả lỏng, nhưng trên con phố có đông đúc người qua lại đó lại có một cửa tiệm rất vắng vẻ.

Cửa tiệm đó có tên là Văn Phòng Trinh Thám Siêu Nhiên!

Chương 466 - Tiếng bước chân đêm khuya

Cửa tiệm tên là Văn Phòng Trinh Thám Siêu Nhiên này có chút đặc biệt ở thành phố Hàng Tô này, coi như khá nổi tiếng.

Đặc biệt là trong vấn đề xử lý các vụ việc dị thường, không quản là chuyện ma quái ở trong nhà hay nghi ngờ chồng mình ngoại tình, cửa tiệm này đều có thể giải quyết.

Mở cửa tiệm ở nơi này xử lý những chuyện siêu tự nhiên, đương nhiên sớm đã bị Hiệp Hội Thợ Săn chú ý tới.

Nhưng khi nhóm thợ săn tiến hành quan sát văn phòng trinh thám này thì phát hiện cửa hàng này kỳ thực không hề thật sự giải quyết quái vật, những vụ án mà hẳn xử lý xong thì quái vật vẫn tiếp tục quấy phá, chỉ có điều mục tiêu gây án đã thay đổi mà thôi.

Nói cách khác, cửa tiệm này chỉ là một cửa tiệm lừa đảo có bản lĩnh khá cao mà thôi, vì thế Hiệp Hội Thợ Săn cũng ngầm cho phép nó tồn tại.

Hiệp Hội Thợ Săn muốn ngăn cấm người bình thường tiếp xúc với tất cả sự vật siêu tự nhiên chân chính, nhưng đối với những chiêu trò lừa đảo treo đầu dê bán thịt chó thì bọn họ thường lựa chọn mặc kệ.

Truyền thuyết trong đô thị có cấm cũng không hết được, một khi xuất hiện truyền thuyết, nếu lập tức không chế dư luận thì chỉ làm dân chúng tò mò và suy đoán mù quáng, thậm chí có thể sẽ dẫn tới phản ứng ngược.

Thích hợp giữ lại một ít hàng giả, truyền thuyết thì vẫn như cũ là truyền thuyết, chỉ có điều biến thành truyền thuyết giả dối mà thôi.

Khi mọi người phát hiện loại truyền thuyết này chỉ là giả dối và xấu xí, Hiệp Hội Thợ Săn muốn che dấu một ít sự kiện siêu tự nhiên chân chính cũng dễ dàng hơn nhiều.

Thế nhưng Văn Phòng Trinh Thám Siêu Nhiên này thế mà lại có thể trụ vững trong thành phố Hàng Tô này, người tới tìm văn phòng này đều rất hài lòng, vì thế mà danh tiếng cũng bắt đầu phát triển.

Hiện giờ văn phòng này đã kinh doanh được mấy năm rồi nhưng vẫn chưa từng có tin tức tiêu cực nào.

Chính vì danh tiếng tốt đẹp như thế nên cửa tiệm này mới được tôn sùng trong giới như thế, rất có quyền uy trong chuyện xử lý những vụ việc siêu nhiên.

Lúc này một người đàn ông quần kín cổ ngồi trên ghế sofa xem TV, trên TV đang chiếu một bộ phim truyền hình khá nổi ở khu Hoa Phủ dạo gần đây, 24h chống khủng bố ở Trường An.

Người đàn ông này tên là Lâm Huyền, là hội trưởng của Văn Phòng Trinh Thám Siêu Nhiên này.

Ban đêm, nhân viên duy nhất cũng đã tan tầm, chỉ còn lại một mình Lâm Huyền ở lại nơi này xem TV.

Bên ngoài là dòng người cuồn cuộn nhưng không hề liếc mắt nhìn tới văn phòng này một cái, thậm chí còn cố gắng né ra thật xa.

Mặc dù nơi này khá nổi tiếng ở trong giới nhưng đối với phần lớn người bình thường mà nói, nơi này chẳng khác gì cửa tiệm chuyên bán người giấy và giấy tiền vàng bạc, đều rất xúi quẩy.

Ngoại trừ người có nhu cầu, bằng không bọn họ khẳng định sẽ không bước vào nơi này.

Có điều Lâm Huyền cũng rất hưởng thụ sự bình yên này, dù sao thì hẳn mở văn phòng ở nơi này đã làm ăn được khá lâu, nói về thu nhập thì những cửa hàng khác có thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Lúc Lâm Huyền đang chuẩn bị đóng cửa thì một người đàn ông khá hốt hoảng do dự đứng ở ngoài cửa.

Người đàn ông này gặp phải một chuyện khó có thể giải quyết nhưng lại không tìm được nơi giúp đỡ, ngẫu nhiên nghe một người đồng nghiệp nói tới Văn Phòng Trinh Thám Siêu Nhiên này nên muốn tới thử vận may.

Nếu như nơi này vẫn không thể giải quyết được vấn đề thì hẳn thật sự cùng đường rồi.

Vừa mở cửa ra, Lâm Huyền nhiệt tình nói với người đàn ông kia: “Xin chào, hoan nghênh ghé thăm, Văn Phòng Trinh Thám Siêu Nhiên xin phục vụ cho ngài.”

Khách hàng chính là ví tiền của mình, nhất định phải ôn hòa với ví tiền, đây là một trong những quy tắc của Lâm Huyền.

“Chỗ này của anh có thể giải quyết được vấn đề mà người khác không làm được không? Chính là những chuyện đặc biệt, kỳ quái...” Người đàn ông cố gắng tìm từ để diễn đạt.

Nhìn vẻ mặt tiêu tụy của đối phương, Lâm Huyền liền biết người đàn ông này gặp phải chuyện khó có thể giải thích, mà đối mặt với chuyện như thế, người bình thường đều không ngại chi tiền.

Vì thế Lâm Huyền cười híp mắt nói: “Đương nhiên tôi chính là ngôi sao mới trong giới siêu nhiên, không có vấn đề nào mà tôi không thể giải quyết cả.”

“Vậy thì tốt rồi...” Người đàn ông kia thở phào một hơi, sau đó bắt đầu kể lại câu chuyện của mình với Lâm Huyền.

“Tôi tên là Cố Đại Phi, làm việc ở tập đoàn Hương Yên.”

“Công ty thuốc lá à? Khẳng định là rất có tiền.”

Ánh mắt Lâm Huyền sáng ngời, đây chính là dê béo, có ai mà không biết người làm việc cho tập đoàn Hương Yên đều là đám chó giàu có đâu chứ.

Mọi người vẫn luôn cho rằng công ty của những ông chủ giàu có đỉnh cấp mà mình thường nghe tên là công ty có tiền nhất.

Nhưng thực tế thì ở trước mặt tập đoàn Hương Yên này, những công ty kia chỉ là đám đàn em mà thôi!

“Bây giờ trước tôi và bạn cùng về nhà thì phát hiện phía trước tòa nhà bên cạnh có một đám người đang tụ tập, đứng trên nóc tòa nhà là một người phụ nữ trẻ tuổi, có rất nhiều tiếng xì xào xì xầm.

“Tôi và bạn đi tới hỏi thăm một chút, hình như người phụ nữ này bị thất tình, bởi vì không chấp nhận được sự thật này nên

muốn tự sát.”

“Bọn tôi cũng tạm thời không về nhà mà chen vào xem sự tình phát triển thế nào.”

Lâm Huyền mong đợi hỏi: “Sau đó thì sao, sau đó thì sao hả?”

Sau đó Cố Đại Phi thở dài một tiếng, có chút khó nói: “Trong lúc xem náo nhiệt thì người bạn gái mà tôi theo đuổi mấy năm qua gửi tin điện thoại nói rằng đồng ý kết hôn với tôi.”

Vẻ mặt Lâm Huyền có chút kỳ lạ, kể tiếp chuyện phát triển thế nào, hẳn đã đoán được rồi.

“Tôi thật sự vui quá nên mới khoe với người bạn của mình, có lẽ bởi vì âm thanh của tôi hơi lớn nên người phụ nữ kia bị kích động, trực tiếp từ trên nóc tòa nhà nhảy xuống.”

“Sau khi cô ấy ngã xuống đất chết đi thì mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt đó rất đáng sợ, giống như xối một chậu nước lạnh lên đầu tôi vậy, nhưng chỉ thoáng chốc đã biến mất rồi.”

“Tôi tận bây giờ, chỉ cần nhắm mắt lại là tôi lại nhớ tới ánh mắt đó, tối tăm, lạnh lẽo, đầy thù hận...”

“Bởi vì ánh mắt đó mà trạng thái mấy ngày nay của tôi rất kém, liên tục xin nghỉ vài ngày, ngay cả lúc bạn gái tới tìm tôi cũng tránh mặt không gặp, bởi vì chỉ cần nhìn thấy bạn gái thì tôi lại nhớ tới hình ảnh lúc đó.”

Lâm Huyền cũng không biết nên nói gì, người này đúng là xui xẻo, hơn nữa cũng có chút nhân tố tự mình tìm đường chết, có lẽ hẳn đã bị người phụ nữ nhảy lầu kia ám.

Người ta bị đá nên muốn tự tử, bạn lại chạy tới trước mặt người ta khoe khoang tình yêu đẹp để hạnh phúc, không ám bạn thì ám ai đây...

“Mấy ngày đầu, tôi chỉ nhìn thấy người phụ nữ đó xuất hiện ở trong mơ mà thôi.”

“Thế nhưng bắt đầu từ ba ngày trước, cứ tới nửa đêm thì tôi lại giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ.”

“Sau đó tôi nghe thấy ở bên ngoài cửa nhà có tiếng bước chân truyền tới...”

“Tiếng bước chân kia giống như có người đang nhảy tới vậy, tôi biết là người phụ nữ kia tới tìm mình!”

“Tiếng bước chân đó ngày càng gần, đêm qua đã tới cửa rồi, nếu nửa đêm hôm nay cô ta tới tìm tôi thì tôi thì tôi phải làm sao bây giờ...”

Cố Đại Phi càng nói lại càng hoảng sợ, cả người run rẩy không ngừng, cứ như đang phát điên.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Huyền, lại phát hiện Lâm Huyền khá bình tĩnh, giống như đã sớm dự đoán được vậy.

“Anh chờ một chút nhé, tôi có thể giúp anh giải quyết vấn đề này.”

Sau đó Lâm Huyền trở về phòng của mình, khoảng chừng mười phút sau thì mặt mũi đầy mồ hôi lấy ra một lá bùa hộ mệnh màu vàng đất đưa cho Cố Đại Phi.

“Bùa hộ mệnh này có thể ẩn giấu hơi thở của anh, làm người phụ nữ kia không thể cảm giác được anh, anh chỉ cần trốn dưới gầm giường, không để cô ta nhìn thấy thì có thể tránh được cửa ải này!”

Chương 467 - Một đêm kinh hoàng

Cố Đại Phi vừa nghe thế thì vui mừng như rơm rã, muốn chớp lấy tấm bùa hộ mạng này nhét vào trong túi.

Nhưng tay của hắn bị đè lại, Lâm Huyền híp mắt, sâu xa nói: “Bùa hộ mạng này là tôi đã tiêu tốn một lượng sinh lực rất lớn để tạo ra, nếu như anh muốn lấy thì phải trả tiền!”

“Bao... bao nhiêu.” Cố Đại Phi có chút do dự hỏi, dáng vẻ của đối phương trông có hơi giống kẻ lừa đảo.”

“Người xem lá bùa hộ mệnh vàng lóng lánh này đi, này là dùng vàng thật để chế tạo đấy, trước tiên ta chỉ lấy chi phí nguyên liệu là mười ngàn thôi, nếu như anh có thể sống sót qua đêm nay thì phải trả thêm cho tôi chín chục ngàn nữa, một trăm ngàn mua cái mạng của anh, rất có lời đúng không?”

Cố Đại Phi nắm chặt bùa hộ mệnh nói: “Có lời có lời, chỉ cần tôi có thể sống qua đêm nay, ngài muốn cái gì tôi cũng cho

hết!”

Sau đó Lâm Huyền căn dặn Cố Đại Phi một vài vấn đề cần chú ý rồi mới để Cố Đại Phi quay về nhà.

Nhìn bóng lưng cô độc của Cố Đại Phi, Lâm Huyền bĩu môi khinh thường: “Bùa hộ mệnh che giấu hơi thở, đại thám tử Lâm ta đây sao có thể biết chế tạo thứ này chứ...”

Lâm Huyền quay trở về phòng, mở một ngăn kéo ra, bên trong có rất nhiều bùa hộ mệnh.

Kiểu dáng rất dễ nhìn, có điều thật ra chỉ có hình dạng trông đẹp thế mà thôi.

Người có tiền thì cho màu vàng sang trọng, không có tiền thì màu trắng, phụ nữ thì màu hồng, người già thì kiểu dáng cổ xưa một chút...

Không quản là người nào thì Lâm Huyền cũng có thể nhanh chóng ‘chế tạo’ ra bùa hộ mệnh phù hợp, chi phí chế tạo tuyệt đối không cao hơn mười đồng tiền.

Có điều Lâm Huyền cũng nhét chút đặc biệt vào trong bùa hộ mệnh của Cố Đại Phi, bằng không hẳn làm sao lấy được phân tiền chín chục ngàn kia chứ.

...

Sau khi về tới nhà, Cố Đại Phi thở dài một hơi.

Hắn không lập tức trốn xuống gầm giường như lời Lâm Huyền đã nói, mà bắt đầu sắp đặt đủ thứ đồ ‘trừ tà’.

Nói chung là những thứ hữu dụng trong truyền thuyết dân gian thì Cố Đại Phi đều chuẩn bị một chút.

Còn có những thứ khác có hiệu quả tương tự mua được từ chỗ các vị ‘đại sư’.

Mặc dù Cố Đại Phi đã sắp bị người phụ nữ kia dọa điên rồi nhưng cũng không mất đi lý trí, cũng không mù quáng tin tưởng Lâm Huyền, hắn đã bố trí đầy đủ như thế, đêm nay người phụ nữ kia sẽ không tiếp tục xuất hiện nữa đi?

Sau khi bận bịu xong, Cố Đại Phi mới đeo bùa hộ mệnh lên cổ, chui vào gầm giường.

Dưới sàn đã lâu ngày không quét dọn, hắt chui vào nên dính một thân bụi bặm.

Chẳng qua Cố Đại Phi không hề để ý, chỉ cần có mạng sống, những thứ này chẳng tính là gì.

“Bùa hộ mệnh này, có vẻ khá thơm.”

Cố Đại Phi ngửi bùa hộ mệnh kia vài hơi sâu, có lẽ bởi vì khi này quá bận rộn, lượng vận động quá lớn nên Cố Đại Phi nhanh chóng ngủ mê man.

...

Tiếng chuông báo rạng sáng vang lên giống như một tín hiệu, trong căn phòng tối đen tăng thêm chút tối tăm.

Những món đồ vật trừ tà mà Cố Đại Phi sắp xếp không hề có cảm giác an toàn chút nào, ngược lại làm căn phòng có thêm cảm giác kỳ quái.

Tiếng bước chân đùng giờ vang lên, nói là tiếng bước chân nhưng kỳ thật giống như tiếng bóng rỏ đập lên mặt đất vậy, âm thanh ngày càng tới gần, thoáng chốc đã tới cửa rồi.

Sắc mặt của người nằm dưới giường rất nhợt nhạt, cặp mắt không dám chớp chăm chăm nhìn ra cửa.

Kết....

Cánh cửa đã khóa lại yên lặng không một tiếng động mở ra, những món đồ trừ tà này không có thứ nào có hiệu quả.

Sau đó một người phụ nữ đứng chông ngược, dáng vẻ kỳ lạ nhảy vào.

Tóc của cô ta bị máu tươi nhuộm đỏ sậm, tay chân lác lư không có quy luật, cơ thể nhảy vọt lên không trung, dựa vào đầu để chống đỡ cơ thể.

Bảy ngày trước, cô từ trên nóc tòa nhà ngã xuống, đầu tiếp xúc với mặt đất trước, vì thế sau khi trở thành oan hồn, cô cũng chỉ có thể đi đường như thế.

Mà khi đầu hướng xuống dưới, thứ mà cô ta nhìn thấy đầu tiên chính là người đàn ông ở dưới giường.

Nữ oan hồn giật giật khoe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, trải qua bảy ngày tích lũy sức mạnh, cô rút cuộc cũng có cơ hội xuất hiện trước mặt người này, chính là tên đàn ông thối đã kích động cô ngay trước khi cô tự sát.

Sau khi giết chết hắn thì cô có thể yên lòng tan biến.

Đúng vậy, ở trong lòng cô ta, Cố Đại Phi còn đáng trách hơn cả tên đàn ông tệ bạc đã vứt bỏ cô làm cô có suy nghĩ muốn nhảy lầu.

“Tuông rằng trốn dưới giường thì có thể thoát được sao, chỉ là chút tài lẻ mà thôi.”

Bây giờ đang là ban đêm, cho dù có ánh trăng chiếu vào thì cô ta cũng chỉ có thể nhìn thấy người đàn ông ở dưới giường có gương mặt tái nhợt mà thôi.

Điều này làm nữ oan hồn có chút nghi hoặc, cho dù là đêm khuya thì gương mặt này có phải tái tới mức dọa người rồi không?

Có điều nữ oan hồn cũng không để ý nhiều lắm, cô thân là oan hồn còn có thể bị người bình thường dọa sợ hay sao?

Vì thế cô ta trực tiếp nhảy lên giường, tay chân quơ quào loạn xạ như bị động kinh, trông rất dọa người.

Thế nhưng không chờ cô ta lôi người đàn ông kia ra thì một cái đầu từ gầm giường lăn ra, đôi mắt vô thần nhìn cô ta chằm chằm, giống như đang im lặng lên án.

Cái đầu đột nhiên lăn ra như thế làm nữ oan hồn suýt chút nữa đã bị dọa tới xoay người bỏ chạy.

Có điều sau khi tới gần, cô ta mới nhìn rõ thứ này thật ra chỉ là cái đầu giả làm bằng thạch cao mà thôi, khó trách cô lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đáng lý ra một oan hồn như cô không nên sợ thứ này, nhưng cô lại vì cái đầu này đột ngột xuất hiện mà hoảng sợ.

Điều này làm nữ oan hồn nhin không được bật cười, xem ra cho dù đã trở thành oan hồn, nhát gan thì vẫn nhát gan thôi.

“Tên đàn ông đáng ghét kia không ở đây sao, vậy hiện giờ rút cuộc hắn đang ở đâu, mau ra đây đi, tao muốn...”

“A! A! A!...”

Nữ oan hồn phát ra tiếng gào rít the thé chói tai, mái tóc dài của cô ta bị dọa tới dựng thẳng, hiển nhiên là một màn trước mắt quá kinh hãi.

Cái đầu thạch cao kia thế mà lại tự mình chuyển động.

Những thứ gì đó ngưng tụ lại tạo thành tay chân màu đen, bên trên mọc ra vô số con mắt làm nữ oan hồn nhìn tới tê rần da đầu.

Sau đó những con mắt kia bắt đầu đồng thời chuyển động, chăm chú nhìn nữ oan hồn!

“Thứ này, là cái gì vậy?”

Nữ oan hồn suýt chút nữa bị thứ này dọa hoảng, chỉ cảm thấy cảm giác sợ hãi trước giờ chưa từng có truyền từ bộ não tới tận gót chân, giống như cỏ dại lan tràn trong tâm lý cô.

Cái thứ ở trước mặt cô giống như là kẻ thù tự nhiên của loại oan hồn như cô, đặc biệt vì sẵn oan hồn mà sống.

Không chỉ cái đầu thạch cao này, những món đồ trừ tà trong phòng, thậm chí là cả căn nhà này đều giống như sống lại vậy, bắt đầu chảy ra dịch mủ đen kịt.

Nữ oan hồn có cảm giác mãnh liệt như chính mình đang ở trong dạ dày của một con quái vật chuyên cắn nuốt oan hồn!

Cảm giác này làm nữ oan hồn không để ý gì tới Cổ Đại Phi nữa, hét lên chói tai rồi đứng chổng ngược cơ thể chạy ào ra ngoài, cô không muốn tới nơi khủng khiếp này nữa, nơi này quá dọa oan hồn.

Sau khi cô ta đi rồi, trong phòng dần dần khôi phục bình thường.

Một người đàn ông mặc áo gió dài đội nón thám tử từ góc tường tối bước ra.

“Làm một lần như thế thì cô ta sẽ không dám tới gây họa cho người này nữa, chín chục ngàn đã tới tay.”

Người này chính là hội trưởng của Văn Phòng Trinh Thám Siêu Nhiên, Lâm Huyền!

Chương 468 - Lời mời của Ôn Văn

Không sai, Lâm Huyền thật ra chính là một người siêu năng.

Năng lực của hắn là tạo thành ảo giác, đặc biệt gọi lên sự sợ hãi để kích động đối phương, để cảm giác khủng bố đeo bám như hình với bóng, dọa lui đối phương.

Cũng nhờ vào năng lực này nên hắn mới lừa được nhiều thợ săn tới điều tra, để bọn họ cho rằng mình là một tên lừa gạt.

Chẳng qua nếu không không phải hắn chưa thực sự đối phó một con quái vật nào, nhóm thợ săn cũng không dễ dàng bị hắn lừa như thế.

Lâm Huyền tuy có được năng lực chế tạo ảo giác nhưng lại không có khả năng giết chết kẻ địch trong ảo giác, vì thế chỉ có thể lựa chọn dọa chạy quái vật, bảo vệ cố chủ, nhưng không có cách nào chân chính tiêu diệt quái vật.

Thứ mà Lâm Huyền đưa cho Cố Đại Phi trước đó đúng là bùa hộ mệnh, nhưng nó có vài thứ đặc biệt, mùi hương và năng lực của hắn có thể làm người bình thường ngủ mê mang.

Chỉ khi Cố Đại Phi đã bất tỉnh, không thể quấy rối thì Lâm Huyền mới có thể thỏa sức hành động, dùng sự sợ hãi đánh đuổi kẻ tới gieo rắc sợ hãi.

Lâm Huyền mở văn phòng trinh thám này là vì có tâm muốn bảo vệ người, cũng có ý muốn kiếm tiền, vì thế hắn có mức phí khác nhau dành cho các khách hàng khác nhau.

Mỗi một loại màu bùa hộ mệnh đại diện cho giá cả khác nhau, giải quyết vấn đề cho kẻ có tiền thì một lần phải thu ít nhất là mười ngàn, không có tiền thì cho bùa hộ mệnh giá rẻ, một lần hành động chỉ lấy một ngàn hay tám trăm gì đó mà thôi, coi như làm việc thiện tích đức.

Về phần bởi vì thu phí lung tung mà bị khiêu nại...

Lâm Huyền mới không sợ, bùa hộ mệnh hắn đưa đều có khác nhau, phục vụ cũng khác nhau, cái giá đương nhiên không giống rồi.

Sau đó Lâm Huyền lấy ra một cái bình xịt nhỏ, thường thức mới vật trừ tà mà Cố Đại Phi đã mua một phen, sau đó xịt xịt

chúng một chút rồi nhét cơ thể có hơi mập mạp của Cố Đại Phi vào dưới gầm giường, đặt lá bùa hộ mệnh vàng chói lóa của mình ở ngay chính giữa.

Sau khi bận bịu xong, Lâm Huyền chạm nhẹ một cái vào trán Cố Đại Phi rồi yên lặng rời đi.

Sau khi Lâm Huyền rời đi không bao lâu thì Cố Đại Phi mơ mơ màng màng mở mắt ra liền nhìn thấy lá bùa hộ mệnh vàng óng ánh kia.

Lúc này ở trong mắt Cố Đại Phi, lá bùa hộ mệnh này đang tỏa ra ánh sáng mê người, mà những món đồ trừ ma khác mình mua thì đều trở nên ô uế không chịu nổi.

“Văn Phòng Thám Tử Siêu Nhiên kia thật sự không gạt mình.”

Sau đó Cố Đại Phi lại xem thời gian một chút, nửa đêm đã qua rất lâu rồi nhưng người phụ nữ kia không có tới, hần lộ ra nụ cười vui mừng.

Nếu trận đại nạn này đã vượt qua thì ngày mai Cố Đại Phi sẽ tới trả khoản tiền còn lại cho Lâm Huyền, đối với người có bản lĩnh thật sự thế này, không thể nào quyệt nợ được.

Còn bây giờ, hần vẫn nên ngủ thêm một giấc cho đã, hần đã không có được giấc ngủ yên lành suốt nhiều ngày rồi.

...

Lâm Huyền đi tới văn phòng của mình, sau khi bố trí xong thì hần biết khoản tiền kia đã tới tay rồi, loại công việc này hần đã làm rất nhiều lần, sớm đã thành thạo.

Có điều vẻ mặt của Lâm Huyền cũng không quá thoải mái, hần chỉ hù nữ oan hồn kia chạy đi mà thôi, làm cô ta không dám hù Cố Đại Phi nữa, nhưng rất có thể sẽ chuyển mục tiêu sang người khác.

Nói đến cùng thì Lâm Huyền chỉ làm quái vật kia chuyển mục tiêu đi mà thôi.

Lâm Huyền bất đắc dĩ nói: “Aiz... nếu như năng lực của mình mạnh hơn một chút thì tốt biết bao nhiêu, cảm giác bất lực này thật sự quá đủ rồi, kiếm tiền tới một lúc nào đó thì mình cũng nên tìm một chỗ để dưỡng lão sớm...”

“Anh còn rất trẻ, không cần phải dưỡng lão sớm như vậy đâu, không bằng tới chỗ tôi làm việc đi, tôi sẽ giúp anh không còn bất lực như thế nữa.”

Âm thanh của một người đàn ông đột nhiên vang lên làm tóc gáy Lâm Huyền dựng đứng, âm thanh này đột ngột xuất hiện mà không hề có chút điềm báo nào làm Lâm Huyền có chút không trở tay kịp.

Lâm Huyền nhìn sang hướng âm thanh truyền tới, chỉ thấy một người đàn ông thân bí mặc áo choàng màu đen rất quái dị đang ngồi trên băng ghế ở ven đường, người nói chuyện với Lâm Huyền chính là người này!

Người này cũng chính là Ôn Văn đang tiến hành chiêu mộ nhân viên thu nhận, Lâm Huyền chẳng qua chỉ là một trong số những mục tiêu của anh mà thôi.

“Ông là ai?” Lâm Huyền cảnh giác nói.

“Tôi chính là ông chủ tương lai của anh, tôi đã nhìn thấy biểu hiện của anh khi này, khá là thú vị, vì thế tôi tới mời anh trở thành nhân viên của tôi.”

Ôn Văn lộ ra biểu cảm thương thức nói, trước khi nhận được Trạm Thu Nhận Tai Ách, Ôn Văn cũng từng nghĩ tới chuyện mở văn phòng thám tử, vừa giúp đỡ mọi người giải quyết vấn đề, vừa hốt tiền của đám chó nhà giàu.

Vẻ mặt của Lâm Huyền âm trầm, cái người đột nhiên xuất hiện này quả thực quá quý dị, kẻ này nói rằng đã nhìn thấy biểu hiện của mình khi này, nói cách khác thì hẳn vẫn luôn bị kẻ này quan sát nhưng lại không hề phát hiện.

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Ôn Văn nhún vai: “Không sao cả, tôi không phải người xấu vì thế tôi sẽ không ra tay với anh, có điều anh nên nghe điều kiện tốt nhất của tôi rồi hãy từ chối.”

“Điều kiện gì?”

“Tôi biết hiện giờ anh đang gặp thế khó, năng lực của anh chưa thức tỉnh hoàn toàn!”

Hoàn toàn thức tỉnh...

Biểu cảm của Lâm Huyền vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng thì đang đấu tranh kịch liệt, hẳn có nằm mơ cũng muốn có được sức mạnh để phản kích.

Nếu như không biết tới sự tồn tại của thế giới siêu năng thì Lâm Huyền đương nhiên sẽ không bất mãn với năng lực của mình, nhưng hẳn biết thế giới này rốt cuộc là như thế nào, vì thế từ trước đến giờ mới không thỏa mãn với chuyện mình chỉ có thể dọa mà không có khả năng làm hại đối phương.

“Thức tỉnh mà ông nói, phải làm thế nào?”

“Chỉ cần anh ký tên vào kế ước của chúng ta là được, sức mạnh của kế ước sẽ làm phân năng lực bị bế tắc của anh thức tỉnh.” Những tin tức này là lúc Ôn Văn chọn chiêu mộ Lâm Huyền mới biết.

Lâm Huyền suy nghĩ một hồi mới nói với Ôn Văn: “Làm sao tôi biết được ông có phải là kẻ lừa gạt hay không?”

Ôn Văn mỉm cười, sau đó lộ ra hơi thở của mình.

Trong nháy mắt Lâm Huyền ý thức được mình nhỏ bé đến như thế nào, nháy mắt vừa nãy hẳn thấy mình giống như một con giun con dế, chỉ cần dí nhẹ đầu ngón tay một cái thì hẳn sẽ bị nghiền nát.

Đây mới chính là sợ hãi thật sự, hoàn toàn khác với nỗi sợ mà hẳn tạo ra từ ảo giác, bởi vì người đối diện thật sự tồn tại!

“Mục đích của Trạm Thu Nhận Tai Ách chính là duy trì cân bằng của hai thế giới, bắt giữ những sinh vật và đồ vật siêu tự nhiên quấy rối thế giới hiện thực, chỉ cần anh gia nhập thì có thể có được sức mạnh vượt xa hiện giờ.”

“Nói thật, tôi rất xem trọng tiềm lực của anh, chẳng qua có gia nhập hay không là do anh quyết định, tôi sẽ để kế ước ở lại đây, chỉ cần anh ký thì anh chính là một thành viên của Trạm Thu Nhận Tai Ách.”

Nói xong, cánh cửa màu đen hiện lên, Ôn Văn thân nhiên bước vào.

Lâm Huyền nhìn Ôn Văn biến mất, vẻ mặt rất phức tạp.

Xuất phát từ lý trí, Lâm Huyền không muốn bị một người không rõ lai lịch tùy tiện dụ dỗ vài câu đã gia nhập một tổ

chức không rõ lai lịch, thế giới này rất nguy hiểm, bước sai một bước thì có thể rơi vào vực sâu không còn đường quay lại.

Thế nhưng Lâm Huyền thật sự không muốn tiếp tục ngu ngốc đần độn như thế này nữa, vì thế hắn rơi vào thế khó, mờ mịt lang thang trên đường cái lúc đêm khuya.

Chương 469 - Nhân viên thu nhận 72609

Sau khi trở lại trạm thu nhận, Ôn Văn không ngừng nghỉ tiếp tục chiêu mộ nhân viên khác.

Lần này số lượng nhân viên thu nhận mà anh muốn nhận hơi nhiều, hơn nữa mỗi người đều phải chọn lựa kỹ càng, đồng thời tiến hành quan sát một phen.

Không hẳn là nhất định phải chiêu mộ người tốt có tâm tư thuần khiết, ít nhất cũng không thể chọn những kẻ cặn bã hư hỏng tới chảy mủ, cũng không thể tuyển những tên ngu ngốc chuyên làm hỏng việc.

Vì thế Ôn Văn hao tốn một thời gian dài để kiểm tra, suốt ba ngày trời mới gửi xong toàn bộ lời mời.

Lần này Ôn Văn chiêu mộ nhân viên thu nhận ở phạm vi rất rộng, ngoại trừ Vu Hân thì anh chưa từng gặp qua người nào.

Có người là thợ săn lâu năm của Hiệp Hội Thợ Săn, cũng có người siêu năng vì đủ loại nguyên nhân mà ẩn mình trong dân gian như Lâm Huyền.

Thậm chí còn có người siêu năng bởi vì nỗi khổ bất đắc dĩ mà phải gia nhập các tổ chức bí ẩn, tuy bọn họ ở trong bóng tối nhưng mỗi phút mỗi giây chỉ nghĩ tới chuyện làm phản.

Đạo Thần Huyết, Giáo Đường Vinh Quang, Vong Ngữ Xã... Ôn Văn tổng cộng đã gửi lời mời tới người siêu năng ở bốn tổ chức bí ẩn khác nhau.

Bận rộn ba ngày, Ôn Văn tổng cộng đã gửi đi ba mươi lời mời nhân viên thu nhận, nhưng có bao nhiêu lời mời được đáp lại thì thật ra Ôn Văn cũng không nắm chắc, không biết trước được.

Có điều ít nhất cũng có khoảng mười bảy mười tám người, có nhiều nhân viên thu nhận như vậy gia nhập cũng làm cho đội ngũ nhân viên thu nhận lớn mạnh hơn một chút rồi, cần phải tốn một khoảng thời gian ngắn mãi giữa thì Ôn Văn mới có thể tiến hành mở rộng thêm nữa.

Có vài người được lựa chọn sẽ từ chối lời mời của Ôn Văn, có điều Ôn Văn cũng không lo lắng, trong một khoảng thời gian ngắn sau khi nhận được lời mời, nếu như không đồng ý thì lời mời sẽ biến mất, bọn họ cũng sẽ quên đi nội dung liên quan.

“Lại qua hai ngày nữa chính là ngày hội nghị nhân viên thu nhận, mình khá là tò mò không biết lần này sẽ có bao nhiêu người tham gia, phòng hội nghị có sức chứa hơn ngàn người cho tới giờ thật sự còn quá trống trải, lần này có lẽ sẽ náo nhiệt hơn một chút.”

...

Rạng sáng ngày hôm sau, Cố Đại Phi tìm tới Lâm Huyền, thanh toán xong chín chục ngàn còn lại.

Không thể không nói, nếu như những thợ săn khác cũng làm việc theo tiêu chuẩn thu lệ phí này thì Hiệp Hội Thợ Săn có khả năng sẽ phá sản mất....

Nếu là bình thường khi kiếm được một khoản tiền như thế Lâm Huyền chắc chắn sẽ đi tiêu sài một phen, chẳng qua bây giờ hắn đang bối rối không biết có nên gia nhập trạm thu nhận hay không.

Nếu như không gia nhập trạm thu nhận thì hắn có khả năng sẽ giống như trước kia, làm việc thêm một thời gian ngắn, gom góp đủ tiền thì về dưỡng lão với ông bà.

Nhưng tình huống đã đổi khác rồi, hiện giờ Lâm Huyền biết được mình có khả năng tiến thêm một bước khai phá, nó giống như ngọn cỏ đang sinh trưởng trong lòng hắn, làm trong đầu hắn chỉ toàn nghĩ về trạm thu nhận.

Hắn quan sát khế ước thu nhận hơn một ngày trời, trải qua đủ loại suy đoán và nhận định, chỉ cần khế ước này không phải là giả thì hắn sẽ không có lỗi gì cả, Lâm Huyền rất cuộc cũng ký tên mình vào.

Nháy mắt ký tên xong, Lâm Huyền liền hôn mê.

Lúc Lâm Huyền một lần nữa tỉnh lại thì cho dù không cần kiểm tra hẳn cũng phát hiện được cơ thể mình có sự thay đổi.

Hắn trở nên rắn chắc hơn, ngay cả hít thở cũng thông suốt hơn rất nhiều, từ khi sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên hẳn cảm thấy tuyệt vời như thế.

Từ nhỏ Lâm Huyền đã mắc bệnh về xương bẩm sinh, rất dễ bị gãy xương, được nuôi nấng như một đứa bé có xương thủy tinh, bởi vì hành động bất tiện nên đặc biệt thích tưởng tượng.

Sau đó Lâm Huyền tận mắt nhìn thấy cha mẹ mình qua đời, năng lực tưởng tượng mạnh mẽ làm mỗi phút mỗi giây hẳn đều tưởng tượng tới cảnh đó ở trong đầu, cũng vì tưởng tượng khủng khiếp không ngừng lặp đi lặp lại đó mà thức tỉnh năng lực chế tạo ảo giác sợ hãi của hẳn.

Cũng nhờ vào năng lực đó hẳn mới từ một người bệnh xương bẩm sinh trở thành người siêu năng.

Nhưng cũng chính vì căn bệnh bẩm sinh đó dẫn tới mặc dù Lâm Huyền đã trở thành người siêu năng thì cơ thể vẫn thuộc về loại hình yếu đuối.

Người siêu năng bình thường, không nói tới loại cường hóa cơ thể, cho dù là người siêu năng không có năng lực thiên về tấn công thì cơ thể cũng sẽ khỏe mạnh hơn người bình thường rất nhiều, chỉ cần huấn luyện thêm một chút thì đánh với Diệp sư phụ là không thành vấn đề.

Thế nhưng nếu để Lâm Huyền đi vật lộn thì có thể ngay cả học sinh cấp ba cũng không đánh lại.

Mà bây giờ, Lâm Huyền cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh!

Không, không chỉ sức mạnh, năng lực của hẳn tựa hồ cũng xảy ra thay đổi nhất định.

Hiện giờ năng lực tạo ra ảo giác của Lâm Huyền đã mạnh mẽ hơn, đối phương bị tổn hại trong ảo giác thì cũng sẽ tác động tới hiện thực ở một mức độ nào đó!

Chỉ cần đối phương không trực tiếp đâm thủng năng lực ảo giác thì sẽ tùy ý Lâm Huyền nắn bóp!

“Có năng lực như thế, mình rút cuộc không cần làm con chuột núp trong bóng tối hù dọa người nữa rồi, mình có thể dùng ảo

giác để giết chết chúng!”

Đây là mộng tưởng năm đó khi Lâm Huyền thành lập Văn Phòng Trinh Thám Siêu Nhiên này, chỉ cần ký tên một cái đã đạt thành giấc mộng, điều này làm Lâm Huyền mừng rỡ không thôi.

Đồng thời hấn cũng càng tò mò với Trạm Thu Nhận Tai Ách kia hơn.

Lâm Huyền dựa theo hướng dẫn mà khế ước cung cấp, lần đầu tiên dùng cơ thể tiến vào trong trạm thu nhận.

Vừa tiến vào trong trạm thu nhận, Lâm Huyền liền nhìn thấy một người đàn ông kim loại mặc vest đứng ở khu trung tâm.

Người người đàn ông kim loại mặc vest này vẫy tay với Lâm Huyền, Lâm Huyền dè dặt đi tới, hấn có thể cảm nhận được hơi thở trên người cái người giống người mà không phải người này mạnh mẽ tới mức đủ để nghiền ép hơi thở của mình.

Nhìn Lâm Huyền đi tới, người đàn ông kim loại mặc vest thật lòng cảm thấy mừng rỡ.

Ba ngày nay lục tục xuất hiện không ít nhân viên thu nhận mới, từ khi có nhóm nhân viên thu nhận trẻ tuổi tràn đầy sức sống này gia nhập, trạm thu nhận cũng từng chút giành lấy cuộc sống mới.

Tiếp tục theo hướng phát triển này thì nói không chừng một ngày nào đó trạm thu nhận thật sự sẽ khôi phục lại sự sôi nổi như ngày xưa!

“Hoan nghênh nhân viên thu nhận mới, số hiệu của cậu là 72609, mời nhận...”

Trải qua cuộc nói chuyện giới thiệu ban đầu, Lâm Huyền cũng hiểu cơ bản về trạm thu nhận, còn nhận được bộ trang bị thuộc về mình.

Ngoại trừ đồng phục của nhân viên thu nhận và xiềng xích dùng để trói quái vật thì còn một chiếc áo choàng lớn màu đen.

Chiếc áo choàng này sau khi mặc vào thì trước mặt nhân viên thu nhận sẽ xuất hiện một ký hiệu hoa văn màu đen, nó sẽ che đi gương mặt nhưng không ảnh hưởng tới tầm nhìn của nhân viên thu nhận.

Theo số lượng nhân viên thu nhận gia tăng, Ôn Văn đã bắt đầu nghĩ tới chuyện làm sao để nhân viên thu nhận che giấu thân phận, đã đặc biệt tốn chút tâm tư.

Bọn họ có thể tạo thành một nhóm thân thiết nhưng không thể để nhân viên thu nhận biết tất cả thân phận của mọi người, như vậy quá nguy hiểm.

Vì thế Ôn Văn đã tạo ra chiếc áo choàng này, nó có thể quấy rối tầm mắt và vãn vẹo âm thanh, cộng thêm phòng hội nghị sẽ quấy rối hơi thở đủ để làm nhóm nhân viên thu nhận không thể rình mò thân phận của những người khác.

Với trình độ kỹ hiệu của Ôn Văn hiện giờ, chế tạo áo choàng cũng không khó.

Chỉ là trong lúc chế tạo thương dài, Ôn Văn tùy tiện mang số áo choàng có sẵn ra chỉnh sửa một chút đã hoàn thành được mẫu đạo cụ này.

Sau khi lấy được áo choàng, Lâm Huyền nói cảm ơn với người đàn ông kim loại mặc vest, sau đó dạo một vòng trong trạm thu nhận.

Trước khi Lâm Huyền rời đi, người đàn ông kim loại mặc vest nhắc nhở nói: “Lúc chiều có hội nghị nhân viên thu nhận, sẽ có trợ giúp rất lớn cho người mới như cậu, nhớ tham gia.”

“Hội nghị nhân viên thu nhận, mình có thể gặp những nhân viên thu nhận khác sao... có chút chờ mong.”

Chương 470 - Cửa hàng mở ra

Sau khi rời khỏi khu trung tâm, Lâm Huyền bắt đầu khám phá trạm thu nhận.

Trong phòng giam nhốt những sinh vật đáng sợ có hình dáng kỳ quái, dàn bia mộ làm người ta kính nể, khu kho hàng thu nhận bị phong tỏa cấm tiến vào và căn phòng dành riêng cho mình...

Tra chìa khóa vào ổ, khóa mắt Lâm Huyền lộ ra ý cười: “Nơi này lại còn cung cấp bất động sản... sau này nếu mình gặp phiền toái thì có thể trốn ở đây, đảm bảo cho dù kẻ thù có bản lĩnh lớn thế nào cũng không bắt được mình.”

Vừa mở cửa ra liền ngửi thấy mùi thối, giống như mùi trứng thối vậy.

Lâm Huyền bịt mũi, nhìn căn phòng bừa bộn mà thở dài một hơi: “Nơi này rớt cuộc đã bao lâu rồi không có người ở vậy, bụi trên sàn cũng đủ để trồng cây luôn rồi...”

...

Hai giờ chiều, Lâm Huyền mặc áo khoác đen đặc chế, có chút thấp thỏm đi tới nơi tổ chức hội nghị nhân viên thu nhận.

Cửa lớn mở rộng, nơi này đã ngời lác đác mùi mấy nhân viên thu nhận.

Có vài người mặc áo khoác đen, có người thì dùng phương thức đặc biệt để che dấu danh tính của mình.

Có điều mặc kệ thế nào cũng nhìn thấy được số hiệu trên người, không đến mức lẫn lộn với người khác.

Nơi này có đủ thiết bị giải trí, trông giống như câu lạc bộ cao cấp hơn là nơi tổ chức hội nghị nghiêm túc.

Không khí như thế làm Lâm Huyền cảm thấy rất thích, hẳn cũng không muốn quá căng thẳng.

Thấy Lâm Huyền đứng ở cửa, một người đàn ông mặc vest đeo mặt nạ che nửa bên mặt mỉm cười đi tới, thuận thực đưa một bao lì xì qua cho Lâm Huyền, nói: “Xin chào người mới, sau này chúng ta chính là đồng nghiệp với nhau, đây là quà gặp mặt của tôi, mặt mã là sáu số không, sau này ở chung thật tốt nhé!”

Lâm Huyền cầm lấy bao lì xì, mở ra xem thì phát hiện bên trong là một tấm thẻ.

Lâm Huyền tò mò lấy máy POS mang theo bên người quét thử một chút, phát hiện bên trong có tới một trăm ngàn!

Lâm Huyền có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông mặc đồ vest kia: “Cho dù là đám đại gia bị mình lừa tiền, móc ra trăm ngàn cũng cảm thấy thịt đau, người này thế mà lại trực tiếp mang một trăm ngàn ra làm quà gặp mặt...”

“Đám kia đều là đại gia giả, vị này mới là đại gia thật!”

Người đàn ông mặc vest này chính là Phùng Duệ Tinh, ngoại trừ anh thì trong trạm thu nhận này không còn ai chịu vung tay chơi lớn như thế nữa, vì này thật sự là người có tư cách nói câu tiền tài chẳng qua chỉ là con số.

Nếu như Phùng Duệ Tinh bộc lộ hết năng lực thì trong khoảng thời gian ngắn có thể sáng tạo ra một đế quốc kinh doanh!

Về phần vì sao Lâm Huyền lại mang theo máy POS ở bên người, đương nhiên là vì luôn có khách hàng thích lấy lý do nhất thời không thể lấy ra được số tiền mặt lớn như vậy để ký nợ...

Đối với phần quà lớn này, Lâm Huyền không thể thần nhiên nhận lấy, vì thế lại tìm tới Phùng Duệ Tinh, đưa cho đôi phương lá bùa hộ mệnh màu vàng dành cho nhóm đại gia.

Lá bùa hộ mệnh này Lâm Huyền cũng bán với giá trăm ngàn một miếng, sau khi đưa xong mới cảm thấy an tâm một chút.

Phùng Duệ Tinh cầm lấy lá bùa hộ mệnh ngoại trừ đẹp thì không có tác dụng gì kia, nhin không được bật cười, nhân viên thu nhận mới tới này cũng là một người thú vị.

Sau đó Lâm Huyền đi tới nơi bày thức ăn, lấy hai con tôm hùm lớn còn lại, kiếm một chỗ ngồi ngồi xuống, quan sát nhóm nhân viên thu nhận kia.

Những người mặc áo khoác đen, phần lớn đều có tính cảnh giác rất mạnh giống như hắc, có lẽ bọn họ cũng là người mới.

Những người ăn mặc tùy ý, hành động rất tự nhiên kia thì hẳn là nhân viên cũ của trạm thu nhận.

Trong số những người cũ kia, có vài người làm Lâm Huyền có cảm giác rất nguy hiểm, mặc dù nơi này không thể cảm nhận được hơi thở nhưng Lâm Huyền vẫn theo bản năng biết mình không phải đối thủ của bọn họ.

Trên thực tế thì trước khi Lâm Huyền gia nhập trạm thu nhận, bất cứ người nào ở nơi này cũng có thể treo hắc lên mà đánh!

Có lẽ, hiện giờ cũng có thể...

Lâm Huyền đang trầm tư thì một người phụ nữ mặc áo ngủ hóa trang khủng long đi tới bên cạnh Lâm Huyền, ánh mắt linh động tò mò nhìn hắc.

Không, không đúng, cô ta đang nhìn con tôm hùm ở trước mặt mình.

Lâm Huyền nhìn không được bật cười, đưa qua một con tôm.

Người phụ nữ kia vui vẻ nhận lấy, sau đó đưa cho Lâm Huyền một túi cải bẹ ngâm chua coi như trao đổi.

“Này... thật là thú vị.” Lâm Huyền không biết nên nói gì cho phải.

...

Một tiếng chuông lanh lảnh vang lên, một người đàn ông kim loại mặc vest đứng ở cửa nói: “Khụ khụ, các vị nhân viên thu nhận, xin hãy im lặng.”

“Lần hội nghị nhân viên thu nhận lần này có rất nhiều gương mặt mới, ngài ‘Hắc Thập Tự’ hi vọng mọi người có thể ở chung với nhau thật tốt, giúp đỡ lẫn nhau, nhanh chóng hòa nhập vào đại gia đình trạm thu nhận.”

Tiếp đó người đàn ông kim loại mặc vest vỗ vỗ tay, hai vị cai ngục cầm một đồng phong bì phát tiền lương cho nhóm nhân viên thu nhận.

“Hắc Thập Tự đại nhân rất hài lòng với hành động thán trước của các vị nhân viên thu nhận.”

“Cũng nhờ các vị anh dũng hăng hái chiến đấu, cứu giúp được những sinh mệnh vô tội, giữ cân bằng cho thế trong và thế giới hiện thực, làm cho thế giới này lại càng an toàn hơn...”

Tài ăn nói của người đàn ông kim loại mặc vest rất tuyệt vời, giống như đã chuẩn bị sẵn bài diễn thuyết từ sớm rồi vậy, làm nhóm nhân viên thu nhận cũ nghe mà lảng lảng, mà nhóm nhân viên thu nhận mới thì tràn đầy chờ mong.

“Trước khi các vị bắt đầu hoạt động hội nghị như bình thường, còn một thông báo cần báo với mọi người, cửa hàng thu nhận ở khu Tai Hại ở tầng hai trạm thu nhận đã chính thức khai trương.”

“Sau này các vị có thể thông qua cửa hàng thu nhận để tiến hành giao dịch.”

“Xin mời đi theo tôi...”

Người đàn ông kim loại mặc vest dẫn nhóm nhân viên thu nhận tới khu Tai Hại, mà chính mình thì vẫn ở lại tầng một.

Nếu như không có tình huống đặc biệt, nhóm nhân viên quản lý trung tâm bọn họ sẽ không dễ dàng rời khỏi tầng không gian của mình.

Trước kia khu Tai Hại của trạm thu nhận không được mở ra công khai với nhân viên thu nhận, có điều nếu muốn vận hành cửa hàng thu nhận, Ôn Văn liền bỏ đi phần hạn chế này.

Bao gồm cả nhân viên thu nhận đầu tiên là Cung Bảo Đình, tất cả nhân viên thu nhận đều chưa từng tới tầng hai của trạm thu nhận, vì thế bọn họ đều khá hiếu kỳ với nơi này.

Bí mật của trạm thu nhận rốt cuộc cũng mở ra thêm một chút với bọn họ, mà người đầu tiên bọn họ nhìn thấy chính là người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục.

Vừa nhìn thấy có nhiều người tới như vậy, người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục tròn mắt lên, trước đây cô chỉ có thể nói chuyện với Ôn Văn nhưng Ôn Văn lại rất ít khi tới nơi này, mà bây giờ có nhiều nhân viên thu nhận ngốc ngốc ngáo ngơ đến như vậy tới đây, quả thực quá tuyệt vời

Hiện giờ cô rất cảm ơn Ôn Văn đã để mình chịu trách nhiệm cửa hàng này, cửa hàng là nơi mà mỗi nhân viên thu nhận đều phải thường xuyên lui tới, cô rốt cuộc cũng không cần lo lắng phải cô đơn nữa rồi.

Mặc kệ trong lòng kích động cỡ nào, người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục vẫn tỏa ra khí chất sang trọng duyên dáng, phong cách rất đoan trang.

Loại chuyện đùa giỡn người kia, phải hai người ở cùng một chỗ mới thú vị, ở trước mặt mọi người thì còn ra thể thống gì nữa chứ.

“Xin chào các vị nhân viên thu nhận, tôi là nhân viên quản lý trung tâm khu Tai Hại.”

“Đồng thời cũng là người phụ trách cửa hàng thu nhận, mời các vị lần lượt đặt huy hiệu nhân viên thu nhận ở trước mặt tôi, để tôi mở tư cách sử dụng cửa hàng thu nhận cho mọi người.”

Nhóm nhân viên thu nhận xếp hàng trước mặt người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục để nhận được tư cách mua đồ trong cửa hàng.

Mà trong quá trình người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục xử lý đã âm thầm chiếm không ít tiện nghi.

Chỉ có điều là tất cả mọi người đều không phát hiện, chỉ cảm thấy tính cách của vị nhân viên quản lý trung tâm này có hơi kỳ quái mà thôi.

[end 470]

Chương 471 - Hội nghị kết thúc

Sau khi đưa huy hiệu nhân viên thu nhận cho người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục này đăng ký xong, bọn họ có thể mua đồ trong cửa hàng thu nhận, có điều bởi vì không biết giá thị trường nên tạm thời vẫn chưa có người nào thử nghiệm.

Tình cảnh lúng túng khoảng một phút, một nhân viên thu nhận thân hình cao lớn bước ra, đặt một con dao găm ký hiệu lên bàn nói: “Con dao găm này có thể bán bao nhiêu?”

Người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục nhìn thấy người đàn ông này thì có chút sững sờ, sau đó cầm dao găm lên quan sát một chút nói: “Con dao găm này có thể tính năm trăm điểm thu nhận cho ngài.”

“Vậy còn cây thương dài bên kia?” Người này chỉ cây thương dài màu đen hỏi.

“Một ngàn hai trăm ba mươi.”

Người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục không chút nghĩ ngợi nói, tất cả giá cả trong cửa hàng thu nhận đều do cô quản lý, tựa hồ so với chuyên gia giám định thông thái nhất còn càng chuyên nghiệp hơn.

Nhân viên thu nhận này suy nghĩ một hồi rồi lại lấy ra một vài thứ, đổi lấy một cây thương dài.

Có hẳn dẫn đầu, những nhân viên thu nhận khác cũng bắt đầu hành động.

Bọn họ cũng thấy rõ quá trình giao dịch của nhân viên thu nhận kia, giá trị gần như là tương đương, vì thế nơi này cũng không hổ người.

Mà cửa hàng thu nhận mới mở này tuy không có nhiều đồ vật nhưng cũng có thứ làm hai mắt bọn họ tỏa sáng.

Ví dụ như mùi cây thương kia và một ít vũ khí siêu năng có thể không chế quái vật, nếu như không tranh thủ giao dịch thì đồ tốt sẽ bị cướp hết.

Giao dịch trong hội nghị nhân viên thu nhận dùng cách dùng vật để trao đổi, tuy tiện nhưng vẫn có tình huống món đồ muốn bán lại không có người muốn mua, thứ muốn mua lại không có ai bán.

Sau khi có cửa hàng thu nhận này thì những món đồ không cần sử dụng cũng có thể xử lý sạch sẽ, còn nhận được điểm thu nhận để mua vài món mình cần.

Nhóm nhân viên thu nhận cũ tiền muôn bạc biển gần như chỉ trong vòng mười mấy phút đã mua sạch mùi cây thương dài nổi bậc nhất kia, những nhân viên thu nhận khác nhìn mà thòm thèm nhưng không có đủ điểm thu nhận để đổi.

Mặc dù có vài người cùng yêu cầu phục vụ nhưng người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục kia vẫn có thể ứng phó được, tựa hồ cô ta có thể tùy ý phân thân, mỗi phân thân đều có năng lực xử lý độc lập.

Giao dịch tiến hành trong chốc lát, tất cả mọi người đều rất hài lòng, bởi vì mục đích ban đầu của Ôn Văn khi tạo ra cửa hàng thu nhận là vì cung cấp phục vụ tốt hơn cho nhân viên thu nhận, vì thế hình thức giao dịch rất hữu hảo đối với nhân viên thu nhận.

Tất cả hàng hóa mua bằng bao nhiêu điểm thu nhận, bán lại sẽ nhận được bấy nhiêu, không tồn tại vấn đề nâng giá, chỉ có điều không quản là thu vào hay bán ra thì đều phải thu mười phần trăm phí thủ tục.

Có mười phần trăm lợi nhuận này thì đã đủ phát triển quy mô cửa hàng ngày càng lớn rồi.

Đối với nhóm thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn như Cung Bảo Đình thì cửa hàng thu nhận này tuy mới mở nhưng cũng chỉ là

có thể sử dụng mà thôi, không phải quá quan trọng, bởi vì bọn họ còn có một thị trường lớn hơn là trang web thợ săn để tiến hành giao dịch.

Nhưng đối với người siêu năng ‘hoang dã’ như Lâm Huyền thì cửa hàng này rất quý giá, có tác dụng rất quan trọng.

Nhìn nhóm nhân viên cũ lần lượt mua đi những món đồ của cửa hàng mà Lâm Huyền thòm thèm.

Hắn cũng muốn có một món vũ khí siêu năng thuộc về mình!

Thế nhưng tuy Lâm Huyền kiếm được không ít tiền nhưng về khía cạnh vật siêu năng thì thật sự không có được món nào.

Vì thế Lâm Huyền suy nghĩ một chút rồi lấy ra miếng bùa hộ mệnh vàng óng ánh, đưa cho người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục xem thử: “Cái này được bao nhiêu điểm?”

Người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục hơi liếc mắt một cái, cô không chế dục vọng muốn phỉ nhổ xuống, nói: “Cái này không thể đổi điểm thu nhận được.”

“Nếu như ngài không có điểm thu nhận thì xin hãy đi bắt quái vật, không quản là sống hay chết thì đều nhận được điểm thu nhận tương ứng.”

Phùng Duệ Tinh ở bên cạnh lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, lá bùa hộ mệnh màu vàng này không thể thu mua, cũng tức là không đáng giá một đồng, đây chính là món quà có giá trị thấp thứ hai mà anh nhận được.

Ừm... thấp nhất chính là cái bẹ ngâm chua mà cô nàng Miêu Miêu Miêu đã tặng, miếng bùa hộ mệnh này tuy không có giá trị nhưng ít ra cũng chế tạo rất tinh xảo.

Lâm Huyền hậm hực nhận lại bùa hộ mệnh của mình, chỉ có thể nhìn hàng hóa trong cửa hàng mà bất đắc dĩ thở dài.

Nhưng mặc dù không thể mua được đồ nhưng Lâm Huyền cũng có đánh giá cao về trạm thu nhận, có một nơi giao dịch bình đẳng như vậy, con đường siêu năng của hắn khẳng định sẽ thuận lợi hơn!

Trong lúc nhóm nhân viên thu nhận đang trao đổi trong cửa hàng thu nhận, nhân viên thu nhận mua đồ lúc ban đầu đã yên lặng rời khỏi nơi tổ chức hội nghị.

Sau khi đi một đoạn đường thì thân hình của hắn đột nhiên co rút lại, người này chính là Ôn Văn.

Nếu phần lớn nhân viên thu nhận đã trải nghiệm được công năng của cửa hàng thu nhận thì mục đích của lần hội nghị này đã đạt được, Ôn Văn không cần ở lại nơi này nữa.

Hơn nữa hiện giờ có chuyện quan trọng hơn cần anh xử lý.

Kén quý của Tần Sáng đã yên lặng không một tiếng động chuyển tới khu Tai Nạn của trạm thu nhận, điều này chứng tỏ hắn đã tiến hóa hoàn toàn.

Ôn Văn rất chờ mong, sau khi hấp thu sức mạnh ác ma thì Tần Sáng sẽ xuất hiện với dáng vẻ gì.

Lúc Ôn Văn chạy tới khu phòng giam Tai Nạn thì phát hiện ở bên cạnh phòng giam Ngô Vọng là một cái kén quý đứng thẳng tỏa ra khí đen.

“Vẫn còn là kén quý sao, nói cách khác thì tiềm lực của hắn không chỉ là Tai Nạn hạ tự bình thường, thực thú vị.”

Ngoại trừ thực lực, hơi thở của kén quý cũng rất kỳ quái, giống như ác ma lại giống quỷ hồn, có thể sẽ áp nổ ra một thứ rất đặc biệt.

“Dù sao thì nuốt nhiều thai nhân ma như vậy, mỗi một miếng thai nhân ma đều có tiềm lực trở thành ác ma cấp Tai Nạn, đối với hắn mà nói chính là vớt được lợi ích khổng lồ.”

Ôn Văn mở trạng thái ngục đốc Tai Nạn cẩn thận dò xét một chút, phát hiện hiện năng lực mà Tần Sáng chưa tiêu hóa được không còn thừa quá nhiều, có lẽ vài ngày nữa hắn sẽ chui ra.

Sau khi ra ngoài thực lực của hắn đã vượt qua cấp Tai Nạn hạ tự, chẳng qua là so với cấp Tai Nạn trung tự thì sẽ có chênh lệch nhất định, nhưng như thế đã đủ làm Ôn Văn mừng rỡ rồi.

Sau đó Ôn Văn nhìn về phía phòng giam ở bên cạnh, Ngô Vọng khoanh chân ngồi dưới đất, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Ôn Văn.

Ôn Văn nhin không được bắt cười, không thèm để ý tới Ngô Vọng, anh quyết định đêm nay sẽ bảo cai ngục phun nước miếng vào cơm khi mang thức ăn tới tới cho hắn...

...

Hội nghị nhân viên thu nhận kết thúc, một người phụ nữ dáng vẻ yếu điệu xuất hiện trong phòng của mình, thoáng nhảy lên giường ôm chặt chăn, trong mắt đầy biểu tình mừng rỡ.

Cô ta là Vu Hân, đã mất đi năng lực lâu rồi, lâu đến mức làm cô từ cô gái đầu trọc biến thành cô gái tóc ngắn.

Vốn sau khi mất đi năng lực, khôi phục về vóc dáng phụ nữ, Vu Hân rất vui vẻ, thẳng tới khi bạn trai vất bỏ cô...

Bạn trai cô, lúc cô có thân thể cường tráng vẫn có thể tiếp nhận cô, thậm chí còn đan áo len tình yêu cho cô.

Nhưng khi cô khôi phục bình thường, biến thành mỹ nữ thì lại chê cô, giống như cô đã biến dạng vậy.

Trong lúc thương tâm nghe nói gia nhập trạm thu nhận thì có thể khôi phục năng lực, Vu Hân liền đồng ý mà không có chút do dự nào.

Không ngờ sau khi năng lực khôi phục thì thân hình của cô vẫn bảo trì nguyên trạng, không hề vạm vỡ giống như trước kia nữa.

Như vậy thì càng tuyệt vời hơn nữa!

Chương 472 - Người tốt bụng

Trên con đường lớn ở bên ngoài khu rừng rậm rạp có một chiếc xe bánh mì bị lật nghiêng.

Trên xe đầy vết lõm và dấu vết cào cấu của thú dữ, cửa xe mở rộng, vị trí đóng cửa có vết cào của thú dữ rất rõ ràng.

Từ vết máu ở gần xe có thể thấy được trước đó chiếc xe này đã gặp phải chuyện không may.

Sau khi an tĩnh một khoảng thời gian thật lâu, thùng xe phía sau bị mở ra, một thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa mặc đồ thể thao sợ hãi từ bên trong leo ra ngoài.

Cô gái này tên là Phó Tuyết Nhu, cô cùng vài người bạn ra ngoài đi du lịch, không ngờ lại gặp phải chuyện thế này.

Khi này bọn đang đi trên con đường ven rừng, đột nhiên có vô số thú dữ từ trong rừng lao ra.

Một con tinh tinh thật lớn tiện tay ném bay chiếc xe đi, sau đó lũ dã thú to lớn cắn xé người trong xe, tình cảnh đó làm người ta không có cách nào nhìn thẳng.

Nếu không phải Phó Tuyết Nhu phản ứng nhanh đúng lúc trôn vào trong cốp xe và ngừng thở, bằng không thì hiện giờ cũng đang nằm trong bụng lũ dã thú kia rồi.

“Chúng không giống như động vật... mà giống như quái vật vậy!”

Phó Tuyết Nhu có thể coi là người nhận được giáo dục cao cấp, trong nhận thức của cô thì không có con tinh tinh nào có thể một tay ném bay chiếc xe bánh mì đi như thế!

“Kể tiếp mình nên làm gì bây giờ, đoạn đường mấy chục km trước đó không hề có một bóng người, một thân một mình tự quay trở về nói không chừng sẽ gặp phải đám quái vật kia, di động cũng đã bị chúng làm hư.”

Phó Tuyết Nhu cắn môi, trong lòng rất lo lắng, suy nghĩ xem mình nên làm gì bây giờ, nếu như không được thì chỉ có thể mạo hiểm chạy bộ tới thành phố gần nhất.

“Ai ya, này là sao vậy, mấy người gặp nạn hả?”

Một người đàn ông cầm چرا mặc quần áo kiểm lâm từ trong rừng đi ra, nhìn Phó Tuyết Nhu kinh ngạc hỏi.

Làn da của nhân viên kiểm lâm này hơi đen một chút, hơn nữa còn bóng nhẫy dầu mỡ, thậm chí còn có chút phản quang.

Thấy có người xuất hiện, nước mắt Phó Tuyết Nhu liền ứa ra, trước đó cô cứ tưởng rằng mình chết chắc rồi.

Sau khi cô kể lại những gì mình gặp phải cho nhân viên kiểm lâm này, người này chẳng những không kinh ngạc mà ngược lại còn tỏ ra đáng vẻ thực đương nhiên.

“Nơi này là núi Tề Linh, từ xưa đã có truyền thuyết về yêu quái, nhưng truyền thuyết này có thật, nơi này thật sự có động vật biến dị tồn tại, nhưng bình thường chúng sẽ không tấn công nhân loại, có thể là bọn cô đã làm gì kích thích đến chúng.”

Phó Tuyết Nhu khó hiểu nói: “Không có, bọn tôi chỉ lái xe bình thường mà thôi.”

Nhân viên kiểm lâm suy nghĩ một chút rồi nói: “Có khả năng bọn chúng không thích lái xe đi... dù sao thì nếu không có thứ gì kích thích, chúng nó tuyệt đối sẽ không tấn công nhân loại.”

“Cô gái à, kế tiếp cô định làm thế nào?”

Phó Tuyết Nhu suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngài có thể đưa tôi tới thị trấn gần đây không, tôi sẽ liên lạc người tới đón tôi...”

Nhân viên kiểm lâm lắc đầu, xoay người lại để Phó Tuyết Nhu nhìn sau lưng mình, bên trên là mảng vết máu, sau đó lấy ra một cái bộ đàm bị rơi vỡ.

“Trước đó tôi không cần thận ngã bị thương, giờ không có cách nào liên lạc với bên ngoài, tám giờ sáng mai sẽ có người tới thay ca cho tôi, khi đó cô có thể quay về thị trấn.”

“Phải chờ tới tám giờ sáng mai sao...”

Biểu cảm của Phó Tuyết Nhu sụp đổ, cô thật sự không có can đảm ở nơi này chờ đợi tới tám giờ sáng mai, ban đêm dài đằng đẵng như thế sao có thể vượt qua được chứ?

Nhân viên kiểm lâm cười nói: “Cách đây không xa có căn nhà nhỏ của nhân viên kiểm lâm, cô có thể ở tạm nơi đó một đêm, nơi đó sẽ không xuất hiện sinh vật biến dị.”

“Căn nhà nhỏ của nhân viên kiểm lâm...”

Theo một người đàn ông xa lạ tới một nơi xa lạ ở một đêm, nếu là bình thường thì Phó Tuyết Nhu khẳng định sẽ không đồng ý.

Nhưng ở nơi hoang dã thế này, so sánh với ở bên ngoài mạo hiểm bị quái vật ăn thịt cả một đêm, Phó Tuyết Nhu chẳng thà chọn ở cùng với nhân viên kiểm lâm, ít nhất thì nhân viên kiểm lâm này vẫn luôn cười híp mắt, làm người ta có cảm giác rất thân thiết.

“Đường trong rừng không dễ đi cho lắm, cô thông cảm một chút.” Nói xong thì nhân viên kiểm lâm dẫn Phó Tuyết Nhu đi vào trong rừng.

Phó Tuyết Nhu đi theo phía sau hấn hỏi: “À đúng rồi, tôi còn chưa hỏi ông, ông tên gì vậy?”

“Không cần biết tên của tôi đâu, tôi là người tốt.” Nhân viên kiểm lâm thuận miệng nói.

Người tốt, sao ông không nói mình là đồng chí Lôi luôn đi.

Chẳng qua tâm tình của Phó Tuyết Nhu hiện giờ quá hoảng loạn, cũng không có tâm tình móc mĩa người khác.

Đi theo phía sau nhân viên kiểm lâm, Phó Tuyết Nhu ngày càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Sau lưng nhân viên kiểm lâm là một mảng máu thịt be bét, sao bước đi lại nhanh như bay, làm cô đuổi theo mà có chút không kịp.

Lòng tò mò dâng lên, Phó Tuyết Nhu muốn xốc áo người này lên xem thử vết thương nặng cỡ nào, nhưng khi tay cô sắp chạm tới phần vạt áo thì nhân viên kiểm lâm kia đã linh hoạt né tránh, không để cô có cơ hội chạm vào, hơn nữa vẻ mặt cũng lạnh hơn một chút.

Vì thế Phó Tuyết Nhung cũng không cố chấp xem sau lưng hấn nữa, dù sao thì đêm nay cô muốn ở nhờ chỗ người ta một đêm, vẫn nên tạo ấn tượng tốt mới được.

Đi đi một hồi, hai người đi tới bên ngoài một hồ nước có đường kính mười mấy mét, nước hồ màu xanh rêu trong vắt có thể nhìn thấy đáy, mơ hồ có thể nhìn thấy cá bơi lội bên dưới.

Nhân viên kiểm lâm xoay người lại, nhìn Phó Tuyết Nhu nói: “Được rồi, tới nơi rồi.”

“Tới nơi rồi? Ở nơi này làm gì có căn phòng nhỏ của kiểm lâm...” Phó Tuyết Nhu im bật, sau đó vẻ mặt trở nên hoảng sợ.

Nhân viên kiểm lâm này đưa cô tới nơi này chứng tỏ chuyện căn phòng nhỏ trước đó mà hấn nói rõ ràng là lừa gạt cô.

Như vậy có phải hấn chỉ lừa cô mỗi vấn đề đó thôi không?

Vết máu trên quần áo ở sau lưng nếu thật sự là vết thương thì chỉ sợ ngay cả đứng dậy cũng không nổi mới đúng.

Mà người này lại đi lại nhanh như bay...

Có phải người này căn bản không phải nhân viên kiểm lâm gì cả, mà là kẻ đã giết chết nhân viên kiểm lâm rồi cướp lấy quần áo hay không?

“Minh đúng là khờ, sao lại hồ đồ theo một người đàn ông đi sâu vào trong rừng như vậy chứ, hiện giờ mình thậm chí còn không tìm được đường về.” Phó Tuyết Nhu tuyệt vọng nghĩ.

“Ông rốt cuộc là ai, có mục đích gì?”

“Tao là ai...” Về mặt người đàn ông trở nên quý dị, giọng điệu kỳ quái nói: “Không phải tao đã nói rồi à? Tao là người tốt!”
[đại thiện nhân: 善 thiện có nghĩa là con lươn]

Sau khi nói xong, da của hắn trở nên trơn như bôi dầu và có màu vàng nâu, cả người biến thành một con lươn to như thùng nước.

Nhìn thấy một màn kinh hãi này, Phó Tuyết Nhu nhin không được hét chói tai, xoay người muốn chạy trốn.

Thế nhưng cô vừa mới chạy được hai bước đã bị cái đuôi trơn nhẵn của con lươn kia kéo tới hồ nước, nước trong hồ sôi sùng sục xuất hiện hai cái bong bóng, sau đó một lần nữa an tĩnh trở lại...

...

Gần nửa tháng chớp mắt đã qua, ngoài cửa sổ là một mảnh tái nhợt, mùa đông đã tới rồi.

Mười ngày trước, một phen chuyên phát nhanh từ Hiệp Hội Thợ Săn đã tới tay Ôn Văn.

Số bom và vũ khí nóng bên trong thùng hàng này đủ để san bằng cả quảng trường gần đây, nếu không phải Ôn Văn là siêu thợ săn thì sở hữu số hàng này thôi cũng đủ để bị chính phủ liên bang trực tiếp xử lý rồi.

Sau khi nhận được máy thứ này, Ôn Văn sắp xếp chúng hợp lý rồi bắt đầu nghiên cứu ba quyển sách mà mình đã mua.

Chương 473 - Tương tự

Quyển đầu tiên Ôn Văn mở ra là Kiếm Pháp Tuân Thức.

Độ dày của quyển kiểm pháp này tương đương với quyển sách vật lý thời cấp ba, cách trình bày và kiểu chữ cũng giống y hệt.

Ôn Văn rất hoài nghi cách trình bày của quyển sách này đã được dựa theo khuôn mẫu của sách giáo khoa, lúc cầm quyển sách này Ôn Văn có cảm giác như quay về thời còn là học sinh.

Trong trang bìa có dán kèm theo một chiếc đĩa CD, hẳn là video giới thiệu, ừm... cái này lại càng giống giáo trình cấp ba hơn.

Có điều mấy thứ này không có ích lợi gì, then chốt vẫn là nội dung bên trong. Kiểm Pháp Tuân Thức so với Kiểm Pháp Vô Danh sâu hơn rất nhiều, nội dung cũng phong phú hơn không ít.

Chỉ phân mục lục thôi đã trông có chút mới mẻ.

Chương 1: Phần mở đầu

Phần thứ nhất: Cái gì là kiểm pháp...

Phần thứ hai: Ý nghĩa học tập kiểm pháp là gì...

Phần thứ ba: Làm sao để chọn một thanh kiếm thích hợp cho bản thân sử dụng...

Có điều cho dù tất cả đều là những chuyện cơ bản nhưng nội dung rất đầy đủ, bên trong đều có thể cho Ôn Văn chút gợi ý.

Quả nhiên tiền nào thì đồ nấy, có thể treo quyển Cơ Sở Kiểm Pháp của anh mua lên mà đánh.

Ngay cả mấy nội dung cơ bản trong này cũng rất thâm sâu, đối với Ôn Văn rất có lợi ích.

Xong phần cơ bản thì chính là phần chiêu thức, mỗi chiêu đều ngang cấp bậc với bốn chiêu kiếm mà anh đã thuần thục của kiếm pháp Vô Danh.

Thậm chí có vài chiêu kiếm đặc biệt khác có uy lực làm Ôn Văn cảm thấy giật mình.

Nếu có thể hoàn toàn hiểu được quyển Kiểm Pháp Tuân Thức này, như vậy thực lực của Ôn Văn khẳng định có thể một lần

nữa nâng cao.

Thậm chí siêu năng lực ‘Hắc Thể’ thuộc về Ôn Văn không đột phá tới cấp Tai Nạn thì anh cũng có thể dựa vào kiếm pháp này để đột phá sức mạnh của bức tường ngăn cản, có thể vượt lên thực lực cấp Tai Nạn trung tự!

Có điều nói thì dễ làm thì khó, hiểu rõ một quyên bí tịch kiếm pháp dễ dàng như thế sao?

Nói ra thì nếu lúc ban đầu trạm thu nhận không cưỡng chế nhét trái tim màu đen cho Ôn Văn thì có khả năng hiện giờ anh vẫn chưa nhập môn.

Hơn nữa Ôn Văn có thực lực mạnh mẽ phối hợp với cảnh giới kiếm pháp nên mới đạt được cấp bậc hiện giờ, nếu như đổi lại là người bình thường, cho dù nghiên cứu kiếm pháp này cỡ nào thì có lẽ vẫn bị một phát quật ngã.

Ngay cả Ôn Văn, muốn nắm giữ chiêu kiếm mới cũng cần phải luyện tập không ngừng, số chiêu kiếm này đủ cho anh luyện tập rất lâu.

Lật lật một hồi thì con ngươi Ôn Văn hơi nheo lại, anh nhìn thấy một chiêu kiếm quen thuộc, rất nhanh sau đó anh đã tìm được chiêu xuyên tim, chiêu chém sắt và chiêu sấm sét!

Tuy tên chiêu kiếm khác nhau nhưng từ động tác bắt đầu, từ kiểu vận chuyển kiếm khí và một vài điểm quan trọng khác có thể thấy bốn chiêu trong Kiếm Pháp Tuân Thức căn bản chính là biến đổi từ bốn chiêu của Kiếm Pháp Vô Danh!

“Vị thế hệ trước đã để lại Kiếm Pháp Vô Danh này lẽ nào có liên quan tới gia tộc họ Tuân?”

Ôn Văn suy tư một hồi, sau đó liền từ bỏ suy nghĩ, anh có thể xác định là hai bên có quan hệ nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu rồi, nhân quả đã tiêu tan như sương khói, anh cũng không cần phải tìm hiểu.

Có điều chính vì hai loại kiếm pháp này có phân quan hệ này, Ôn Văn sẽ nhanh chóng tiếp thu được phần nhập môn của Kiếm Pháp Tuân Thức, lựa chọn mua Kiếm Thức Tuân Pháp đúng là lựa chọn chính xác.

Sau đó Ôn Văn cầm lấy quyển Phân Tích Ký Hiệu Cao Cấp, quyển sách này có cảm giác khá nặng, giống như một quyển từ điển thật dày vậy, vừa mở ra thì bên trong chỉ chít chằng chịt ký hiệu và phân tích, Ôn Văn chỉ nhìn thoáng qua một chút thì đầu đã phình to hơn rồi.

Muôn hiểu rõ được quyển sách này, chỉ sợ là còn khó hơn cả từ điển Hoa Phủ.

Có điều cho dù khó cũng phải học, nếu không học thì không thể nào gia tăng trình độ chế tạo kỹ tự của mình.

Trước tiên để Kiểm Pháp Tuân Thức và Phân Tích Ký Hiệu Cao Cấp sang một bên, hai quyển sách này cần phải tích lũy nhiều ngày tháng mới có thể thấy được thành quả.

Vì thế Ôn Văn nhìn sang quyển Sách Hướng Dẫn Ném Vũ Khí.

Quyển sách này chỉ có vài tờ, bên trong liệt kê vài món vũ khí thường dùng để ném, đồng thời tiến hành chỉ dẫn đơn giản.

Về phần hướng dẫn ném thương, Ôn Văn liếc nhìn một cái, nội dung không quá phong phú nhưng cũng làm Ôn Văn được lợi không nhỏ.

Ít nhất thì anh cũng biết nên làm sao để ném cây thương dài ra ngoài mà dùng sức ít nhất, cũng chuẩn xác nhất.

Sau khi nhớ hết tất cả điểm quan trọng thì Ôn Văn rời khỏi trạm thu nhận, đi ra ngoài thành phố, tìm một khoảng đất trống trải bắt đầu luyện tập.

Ném cây thương dài của mình ra ngoài, cũng không cần kỹ thuật cao siêu gì, muốn cây thương có đủ uy lực thì cần phải lặp đi lặp lại luyện tập.

Ôn Văn luyện tập suốt buổi chiều, làm một mặt núi đá gồ ghề lồi lõm đầy ổ gà mới dừng lại.

Hiện giờ anh có thể dùng thương phóng trúng bất cứ mục tiêu lớn nhỏ nào trong vòng hai trăm mét, nhưng độ chính xác và tốc độ thì vẫn chưa đủ, điều anh cần chính là không cần nghĩ ngợi cũng có thể ném thương trúng mục tiêu.

Với thực lực cấp Tai Nạn trung tự của anh, uy lực của cú ném thương còn khủng khiếp hơn ông phóng rốc két rất nhiều, nếu

bàn về lực sát thương đơn độc thì ngay cả đạn vên bạo có thúc ngựa cũng không thể nào đuổi kịp.

Đặc biệt là chất liệu của cây thương dài này có thể để sức mạnh của Ôn Văn bám vào một cách hoàn mỹ, có thể đâm xuyên một mục tiêu, không giống như các loại vũ khí hỏa dược chỉ có thể phát huy ra uy lực cố định.

Điều này làm Ôn Văn mỗi lần thử sẽ phải moi đá để rút thương ra...

“Mấy thứ này hẳn là nên nấu ra chế lại, tăng thêm công năng tự động quay trở về, bằng không đánh nhau được hai phút thì phải đi lượm vũ khí hết một tiếng...”

Ôn Văn vẫn còn tiếp tục huấn luyện, thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn chọt rung lên, anh cầm lên xem thử thì mày nhíu lại.

“Lại là nhiệm vụ chỉ định...? Địa điểm nhiệm vụ là núi Tề Linh, bây giờ mình cách núi Tề Linh xa như vậy, sao lại chọn mình chứ?”

Điều kiện làm việc của siêu thợ săn khá thoải mái, có người cả một năm nửa năm cũng không nhận được nhiệm vụ có tính cường chế, mà Ôn Văn thì đã liên tiếp gặp hai lần rồi, lần thứ hai lại còn là nơi ở cách mình rất xa, điều này làm Ôn Văn cảm thấy có chút nghi ngờ.

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, nhiệm vụ thì vẫn phải làm, vì thế Ôn Văn lập tức chạy tới sân bay, chuẩn bị lên máy bay đi tới núi Tề Linh ở tỉnh Hải Bắc.

Tam Tề Nhi rầu rĩ không vui dựa vào trên cánh tay Ôn Văn, lần này không được lái xe, nó không vui chút nào.

Lúc ban đầu là nó bị ép lái xe, thế nhưng bây giờ thì nó đã thích cảm giác lái xe rồi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, ghế massage đã trở thành tiêu chuẩn cho sân bay và trạm xe lửa, sân bay của thành phố này cũng đặt từng dãy ghế mới tinh.

Lúc Ôn Văn tới thì không còn chỗ ngồi cho mình.

Một bà thím có hơi béo liếc nhìn Ôn Văn, sau đó nhét vài đồng xu vào ghế, chiếc ghế bắt đầu hoạt động làm bà ta thoải mái nheo mắt lại.

Điều này làm Ôn Văn có chút ước ao, anh cũng muốn trải nghiệm cảm giác được massage.

Vì thế Ôn Văn lấy thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn ra, mở chọn kiểu rung, chỉnh mức độ tăng lên cao nhất rồi bỏ vào trong túi áo.

Thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn có thể cùng siêu thợ săn chiến đấu nên công năng rất mạnh mẽ, ngay cả độ rung cũng không ngoài ý muốn.

Cho nên khi Ôn Văn bắt đầu rung thì da mặt cũng bắt xuất hiện tàn ảnh, tóc cũng tung bay phấp phới, nghiêm nhiên trở thành nhân vật bệnh thần kinh nhất sân bay...

Chương 474 - Thôn Yêu Linh

“Lão Trịnh, không phải ngài không muốn trực tiếp quấy nhiễu vị ‘Ngụy Thám’ kia à? Lần này trực tiếp chỉ định hẳn tới núi Tề Linh chấp hành nhiệm vụ có phải không được phù hợp với quy trình lắm không?”

Nhân viên điều tra Doãn Hộ có chút không hiểu nhìn ông cụ đang ngồi câu cá bên hồ, hẳn thật ra chính là siêu thợ săn chung lần với Ôn Văn, hơn nữa còn là người đứng đầu vòng kiểm tra thứ hai, vượt trội hơn Ôn Văn và Shermore.

Ông cụ mỉm cười nói: “Động tĩnh ở núi Tề Linh lần này không tầm thường, đám súc vật kia không biết bị kích thích gì mà đột nhiên bạo động, chỉ dựa vào nhóm siêu thợ săn ở gần đó căn bản không có cách nào kiểm soát cục diện, vì thế điều hẳn tới đó là phù hợp với quy trình.”

“Ta đã xem qua những vụ án mà hẳn từng phụ trách, ghi chép rất thú vị, cậu cũng có thể xem thử, tôi rất tò mò nếu điều chuyển hẳn tới đó thì sẽ xảy ra thay đổi gì.”

Ông cụ này là phó tổng điều tra khu Hoa Phủ, cũng chính hẳn đã chuyển Doãn Hộ từ bên siêu thợ săn qua đội mình.

Hẳn nghĩ rằng Doãn Hộ là một người trẻ tuổi rất có tài, sau khi trưởng thành hoàn toàn thì có thể thay thế vị trí của mình.

Mặt khác, ông cụ khá tò mò không biết nội tình của Ôn Văn rốt cuộc là gì.

Cho dù Ôn Văn biểu hiện là không hề có chút quan hệ nào với vị Hắc Thập Tự kia, hơn nữa nhiều lần không có chứng cứ, thế nhưng trong số tất cả những người có khả năng thì Ôn Văn là người có phạm vi hoạt động trùng khớp nhất với ‘Hắc Thập Tự’.

Chỉ điều này thôi đã đủ để ông cụ nghi ngờ Ôn Văn rồi.

Không quản Hắc Thập Tự là thân thiện thật sự hay giấu giếm âm mưu thì hẳn vẫn muốn mò ra nội tình của Ôn Văn.

...

Từ lúc xuống sân bay Phù Dung Hà, Ôn Văn đã được một nhóm nhân viên hỗ trợ tới đón, ngay cả cơ hội quay về chốn xưa cũng không cho, có thể thấy chuyện này rất khẩn cấp.

Ở trên máy bay, Ôn Văn nhìn tài liệu nhiệm vụ lần này.

Đại khái chính là kết giới của dãy núi Tề Linh đột nhiên mất đi hiệu lực, đã có rất nhiều quái vật hình thái thú dữ chạy ra ngoài, còn có rất nhiều quái vật có thể lao ra ngoài quấy phá bất cứ lúc nào.

Vì thế những thành phố ở gần đó đều đang trong tình trạng giới nghiêm, đừng thấy hiện giờ vẫn chưa phong tỏa như lần ở thành phố Hóa Sơn, thật sự là tai họa ngầm còn lớn hơn lần đó.

Ôn Văn từng tự mình tới núi Tề Linh nên anh biết rõ mật độ quái vật ở đó dày đặc cỡ nào.

Một khi đám quái vật kia thật sự xông ra, những thành phố ở xung quanh chắc chắn sẽ gặp đại nạn, nhưng đó vẫn chỉ là hậu quả tương đối tốt, với số lượng quái vật này một khi phân tán thì sẽ rất khó tiến hành vây bắt, thiệt hại mà chúng gây ra sẽ có tính duy trì liên tục.

Thật ra thì Hiệp Hội Thợ Săn đã sớm dự đoán khả năng quái vật trốn ra, cũng đã bố trí sẵn dự án đối phó với tình huống đột ngột xảy ra.

Nhưng vấn đề lớn nhất thật ra không phải đám quái thú kia, mà là ‘Thôn Yêu Linh’ vẫn luôn định cư trên dãy núi này đột nhiên giương cung bạt kiếm với hiệp hội!

Thật ra thôn Yêu Linh và Hiệp Hội Thợ Săn vốn có thể tính là quan hệ tốt đẹp, cũng chính vì thôn Yêu Linh nên dãy núi Tề Linh mới có thể trở thành nơi ẩn núp của quái vật hình thái thú dữ của khu Hoa Phủ.

Trừ phi là quái vật có hành vi ác liệt tột đỉnh, bằng không nếu chúng chạy vào trong núi Tề Linh, Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không tiến vào đuổi bắt.

Mà cái giá cho tư cách ẩn núp ở nơi này, thôn Yêu Linh có nhiệm vụ bảo vệ ổn định của đám quái vật khổng lồ ở núi Tề Linh.

Thôn Yêu Linh vẫn luôn làm nhiệm vụ này rất tốt, thẳng đến vài ngày trước thì đột nhiên xảy ra biến đổi, bọn họ tỏ ra địch ý với Hiệp Hội Thợ Săn!

Đối mặt với tình huống này, Hiệp Hội Thợ Săn có hai chuyện cần làm.

Thứ nhất chính là cứu vãn quan hệ với thôn Yêu Linh, thứ hai là đề phòng đám quái vật trong dãy núi Tề Linh xông ra ngoài phá hoại.

Về phần tại sao không sử dụng bạo lực trấn áp thôn Yêu Linh...

Đương nhiên là bởi vì vấn đề thực lực của thôn Yêu Linh, nếu như không có thực lực vượt trội thì chúng nó cũng không có cách nào khống chế hàng ngàn hàng vạn quái vật ở dãy núi Tề Linh này.

Ngoại trừ thú con thì mỗi thôn dân trong thôn Yêu Linh đều có thực lực ít nhất là cấp Tai Nạn trung tự trở lên, mà trưởng thôn và vài cán bộ trong thôn đều có thực lực cấp Tai Nạn chân tự!

Này có thể so với số lượng cường giả hai ba tỉnh của khu Hoa Phủ!

Có thực lực như vậy nhưng trước kia vẫn luôn giữ quan hệ tốt với Hiệp Hội Thợ Săn, thậm chí còn giúp Hiệp Hội Thợ Săn xử lý chuyện phiền phức, vì thế hiệp hội không muốn cắt đứt quan hệ, nhưng nếu tình thế tiếp tục giằng co như thế thì Hiệp Hội Thợ Săn cũng không sợ chiến đấu.

Rất nhanh Ôn Văn đã được nhóm nhân viên hỗ trợ dẫn tới doanh trại ở dãy núi Tề Linh.

Doanh trại này là trung tâm chỉ huy vừa mới được xây dựng, nơi này đã tụ tập hơn mười siêu thợ săn.

Trong số nhóm siêu thợ săn này có vài gương mặt quen thuộc, Kiều Phỉ Nhã, Miêu Miểu Miểu, Ân Thứ, Shermore...

Giới siêu thợ săn cũng không tính là quá lớn, vì thế trong những sự kiện lớn như thế này, nhìn thấy người quen kỳ thật cũng rất bình thường.

Đứng trên đài cao chính là Tuân Thanh và hai vị cường giả chân tự khác, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là khống chế đại

cục, sẽ không dễ dàng ra tay.

Người tới đã gần đủ thì một thợ săn bắt đầu cầm loa giải thích sơ về tình hình, sau khi tất cả siêu thợ săn đều hiểu về tình huống hiện tại thì bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

Giống như Ôn Văn, trên đường tới đây nhóm siêu thợ săn cũng đã tìm hiểu chuyện này, còn giảng giải cặn kẽ thì chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Nhiệm vụ Ôn Văn nhận được là phong tỏa một con đường ra vào quan trọng của núi Tề Linh, đẩy lùi tất cả quái vật muốn xông ra ngoài, hiện giờ nơi đó có một đội thợ săn đang đóng giữ, nhưng với sức mạnh của bọn họ thì không đủ để ngăn cản quái vật núi Tề Linh.

Phải biết là quái vật nơi này không phải chỉ có cấp Tai Hại, còn có cả sinh vật khủng bố là con nghiệt long kia nữa!

Cùng chấp hành nhiệm vụ với Ôn Văn là một người phụ nữ mặc đồ đỏ rất bắt mắt có biệt hiệu là ‘Viêm Tước’!

Thời gian không đợi người, bọn họ sớm qua bên đó thì có thể giảm bớt được mối họa.

Trên đường đi Viêm Tước tỏ ra rất hưng phấn, thậm chí có chút dữ tợn và biến thái, nhiều lần xoa xoa nắm tay, tựa hồ muốn đại chiến một trận.

Ôn Văn nhận ra nét mặt đó của cô ta, bởi vì thỉnh thoảng anh cũng như thế, đây là biểu cảm sẽ lộ ra khi rất chờ mong với cuộc chiến.

Nếu như là Ôn Văn trước kia thì có lẽ cũng sẽ lộ ra dáng vẻ đó, chẳng qua hiện giờ anh chỉ hưng phấn với đối thủ ngang tay mà thôi.

Nhưng Viêm Tước chỉ lộ ra biểu cảm biến thái cũng thôi đi, thỉnh thoảng lại còn bắn ra vài tia lửa, nơi ngọn lửa rơi xuống sẽ bị thiêu rụi thành một mảnh hỗn loạn, nếu không phải cô ta vẫn còn chút lý trí thì chỉ sợ sẽ khiến cả khu rừng này bùng cháy.

Mặc dù Ôn Văn đã hiểu nhưng anh vẫn có chút không nhận được nói: “Cô gái à, cô có thể đừng nghịch lửa không vậy, đây

là nhiệm vụ chính nghĩa rất nghiêm túc đấy, cô làm cứ như hai chúng ta là nhân vật phản diện muốn đi giết người ấy.”

“Người ta nhìn không được mà!” Viêm Tước liếm môi một cái, sau đó có chút hưng phấn nhìn Ôn Văn nói: “Hay là ông muốn vui một chút không?”

“Tôi không có ý gì cả... chỉ là, nghịch lửa thì dễ đái dầm lắm.” Ôn Văn lùi về sau vài bước nói, hiện giờ anh rất cuộc cũng hiểu được cảm giác của người khác khi đối mặt với mình rồi.

“Chắc, người đàn ông không thú vị.” Người phụ nữ kia chắc một tiếng, sau đó cũng không phóng hỏa nữa, chuyển thành đi ngang qua thì cào một phát, mỗi lần đều tạo ra chút phá hoại.

Ôn Văn bất đắc dĩ tự lẩm bầm: “Coi như nhìn ra được, người phụ nữ này không thể kiểm soát được tay mình!”

Chương 475 - Bản tử ở lối vào

Một con lợn rừng lớn như một chiếc xe hơi đung đở một cây cổ thụ, từ trong rừng sâu vọt ra.

Trong đôi mắt ti hí hoàn toàn tỷ lệ nghịch với cơ thể to lớn của nó tràn đầy mới lạ, bắt đầu từ khi sinh ra đến giờ, nó chưa từng rời khỏi phạm vi dãy núi Tề Linh này.

Nghe đám quái vật trốn từ bên ngoài vào nói rằng thế giới bên ngoài bị một loại động vật hai chân đứng thẳng khổng chế, đám quái vật này ngoại trừ số lượng đông thì chẳng có hay ho.

Loài động vật này nhát gan yếu ớt, chỉ biết la hét chói tai và chạy trốn, thích chăn nuôi những sinh vật khác để cung cấp thức ăn cho mình, đồng thời còn tùy tiện phá hư hoàn cảnh tự nhiên, làm cho rất nhiều giống loài gặp nạn diệt vong.

Ah đúng rồi, loài động vật này cũng có chỗ tốt.

Đó chính là chúng ăn rất là ngon!

Lợn rừng mặc dù chưa từng ăn thịt người nhưng bị đám quái vật trốn vào núi ảnh hưởng nên mỗi khi nghĩ tới con người nó lại chảy nước miếng.

Lần này ngọn núi gặp sự cố, lợn rừng muốn nhân cơ hội này đi ra ngoài nếm thử hương vị con người.

Mắt thấy đã sắp từ trong dãy núi trốn ra ngoài thì một viên đạn bắn tia có đường kính rất lớn trực tiếp bay vào đầu nó, nơi đó bị viên đạn bắn thủng một lỗ máu thịt bê bết.

Viên đạn này cũng không lấy đi sinh mệnh của quái vật lợn rừng, vết thương to cỡ cái chậu rửa mặt trông có hơi dọa người nhưng chỉ bị thương ngoài da mà thôi, đối với thể hình khổng lồ của lợn rừng thì không thể nào xem là vết thương nguy hiểm trí mạng.

Nhưng viên đạn này làm lợn rừng choáng váng một chút, tiếp đó lại một viên đạn hỏa tiễn bay tới nổ tung ở bên cạnh nó, tiếng vang điếc tai bao trùm vị trí của nó.

Những viên đạn đó ít nhất là cũng được bắn ra từ súng trường, thậm chí còn có súng máy hạng nặng, uy lực không phải loại súng lục bình thường có thể so sánh.

Đợi đến khi dừng lại, con quái vật lợn rừng này đã chết tới mức không thể chết thêm được nữa, trên người nó chỉ chít vết đạn, giống như một cái tổ ong vò vẽ màu đỏ thật lớn vật.

Cái xác này cứ vậy nằm ở đó, không ai xử lý, như thế có thể kinh sợ đám quái vật khác.

Nhìn con lợn rừng này ngã xuống, vẻ mặt Lâm Triết Viễn cũng không hề thả lỏng, giải quyết được một con lợn rừng căn bản không đáng vui mừng, phiền phức thật sự vẫn còn ở phía sau.

Nếu như chỉ có quái vật cấp bậc như con lợn rừng này thì căn bản không cần phái siêu thợ săn tới giúp đỡ bọn họ.

Không sai, chính là Lâm Triết Viễn của Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Phù Dung Hà, anh nhận nhiệm vụ canh chừng con đường chính rời khỏi núi Tề Linh.

Con đường như thế có khoảng mười mấy nơi, mỗi nơi đều có một số lượng thợ săn không nhất định tiến hành trông coi.

Hiện giờ thợ săn ở lại thành phố Phù Dung Hà chỉ còn hai người là Tiêu Tân Lôi và Đinh Minh Quang không có sức

chiến đấu, có hai bọn họ ở, ít nhất khi bọn họ dốc hết sức thì thành phố Phù Dung Hà cũng sẽ không xuất hiện hỗn loạn lớn.

Mà số thợ săn Lâm Triết Viễn dẫn theo bao gồm Lâm Lộ, Diêm Tu, Lý Đại Trang vừa mới gia nhập và một người mới khác nữa, tính cả Lâm Triết Viễn thì tổng cộng có năm người siêu năng.

Đại đội nhân viên hỗ trợ của Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Phù Dung Hà cũng được anh gọi tới mấy chục người, mỗi người đều cầm vũ khí sát thương lớn mai phục ở gần đó, chỉ cần có quái vật xuất hiện thì bọn họ sẽ lập tức nhắm bắn.

Người bình thường đơn độc cầm vũ khí đạn dược thật ra không có chút đe dọa gì với loại quái vật này.

Nhưng khi có cả một số đông nhân viên hỗ trợ thì số vũ khí đạn dược này sẽ trở thành dòng lũ kim loại, có được uy lực rất mạnh.

Rất nhiều loại quái vật không thể chỉ dùng vũ khí nóng tiêu diệt, may mắn chính là phần lớn quái vật của dãy núi Tề Linh đều không thể vô hiệu được tổn thương do súng đạn gây ra.

Nhóm nhân viên hỗ trợ tuy có thể tạo ra tác dụng lớn nhưng nguy hiểm cần phải đối mặt cũng lớn hơn nhóm thợ săn, bởi vì bọn họ không có năng lực bảo vệ mình, một khi bị quái vật tiếp cận thì kết cục chỉ có tử vong mà thôi.

Thế nhưng Lâm Triết Viễn phải làm như thế, nơi này sẽ luôn xuất hiện quái vật, nếu cứ để thợ săn xử lý thì khi quái vật có lực đe dọa thật sự xuất hiện thì sẽ không đủ sức lực đối phó.

Vì thế chỉ khi nào nhân viên hỗ trợ đối mặt với nguy hiểm tính mạng, hoặc là bọn họ thật sự không thể xử lý được quái vật thì mới ra tay, những thời điểm khác thì nghỉ ngơi dưỡng sức.

Vưu Hán ở trong đội ngũ nhân viên hỗ trợ, năng lực của cô chỉ mới khôi phục vài ngày, hiện nay Lâm Triết Viễn cũng chưa biết tin tức này.

Mà nguyên nhân Vưu Hán có mặt trong đội ngũ là vì cô là đại đội trưởng của đội nhân viên hỗ trợ thành phố Phù Dung Hà.

Đột nhiên Lâm Triết Viễn mở mắt ra, một cọng xúc tua mảnh màu đỏ từ tay anh bắn ra bay lên bầu trời đêm xuyên qua một

con chim quái dị.

Đây là lối đi mà bọn họ trông coi, như vậy ngay cả một con chim cũng không thể bay ra ngoài.

Con chim này cao cỡ nửa người, móng vuốt sắc bén của nó có lẽ dễ dàng cắt đứt miếng tôn, mặc dù cơ thể bị đâm xuyên như nó vẫn không chịu an phận, thẳng tới khi Lâm Triết Viễn đâm xúc tua vào trong đầu nó, nó mới chịu thành thật.

“Con chim kỳ quái này ở bên ngoài có lẽ được tính là quái vật nhưng ở núi Tề Linh thì thực lực cỡ này chẳng là gì cả, có lẽ chúng sống kiểu bầy đàn.”

Trong đầu vừa mới xẹt qua suy nghĩ này, Lâm Triết Viễn có cảm giác nhạy bén nhất cảm nhận được hơi thở từ sâu trong rừng rậm truyền tới, sắc mặt anh đột ngột thay đổi, lớn tiếng nói: “Nhóm nhân viên hỗ trợ chú ý, sẽ có một đợt công kích tới từ trên không trung!”

Lâm Triết Viễn vừa nói xong thì tiếng riu vang dội vang lên, vài con ưng khổng lồ có lông vũ tỏa ra màu vàng óng ánh từ phía dãy núi xuất hiện, mà ở phía sau những con ưng khổng lồ kia còn có một mảng lớn loại chim kỳ quái này!

Những con ưng khổng lồ màu vàng kia cùng chung tộc với anh ưng quái mà Ôn Văn đã bắt, mà đám chim quái dị kia thì chỉ là cấp dưới của đám anh ưng quái này.

Đợi đến khi đám chim này bay tới đủ gần, Vụ Hán ra lệnh một tiếng, hơn mười khẩu súng ống khác nhau bắt đầu oanh tạc, đám chim quái dị kia giống như sỏi cỏ từ trên trời rớt xuống.

Hình thể của chúng nhỏ, lực phòng ngự của da lông cũng không mạnh, chỉ cần đạn thôi cũng có thể tổn thương chúng.

Sau khi làn mưa đạn đầu tiên qua đi, đám chim kia hiển nhiên sẽ không chịu đòn như thế, đám anh ưng quái đầu đàn ra lệnh cho chúng nó nhanh chóng thay đổi quỹ đạo bay, để nhóm nhân viên hỗ trợ ở bên dưới không dễ dàng tiến hành nhắm bắn.

Tiếp đó chúng nó thỉnh thoảng từ trên không trung lao xuống, bắt nhân viên hỗ trợ đang nổ súng lên bầu trời, sau đó vài con dùng lực xé toạc.

Đối mặt với tình huống khủng khiếp này, chỉ cần nổ súng sẽ chết, bởi vì sẽ hấp dẫn đám chim tấn công.

Nhưng nhóm nhân viên hỗ trợ vẫn không ngừng lại, bởi vì bọn họ biết, một khi thả đám quái vật này đi thì bị xé nát không chỉ là bọn họ mà còn là nhóm dân chúng bình dân không hề biết gì ở trong thành phố.

Trước khi bọn họ chết sẽ không dễ dàng để đám quái vật kia rời khỏi nơi này.

Nhóm Lâm Triết Viễn cũng không nghỉ ngơi dưỡng sức nữa mà bắt đầu ra tay, xúc tua đỏ, ánh sáng trắng thánh khiết, cú đá mạnh mẽ và một con thủ vệ xui xẻo màu xanh nâu cùng ra tay.

Từng con chim quái dị bị đánh chết, thế nhưng tình huống không giảm nhẹ bao nhiêu, phiền phức nhất chính là đám anh ung quái trên bầu trời, chúng nó có khoảng bảy con, là một tộc đàn loại nhỏ.

Trong đó sáu con có thực lực cấp Tai Hại, con mạnh nhất thậm chí đã gần đạt tới cấp Tai Nạn, mà con anh ung quái vàng ươm không lồ thủ lĩnh thì tỏa ra hơi thở của cấp Tai Nạn.

Vưu Hán thở dài một hơi, cởi bỏ nút áo vest màu xám trên người, bên trong là một bộ quần áo chiến đấu màu bạc.

Trong tình huống hiện giờ, cô không thể giấu giếm chuyện mình đã khôi phục năng lực nữa rồi.

Chương 476 - Cây thương từ phía tây bay tới

Lâm Triết Viễn nhắm thẳng tới con anh ung quái màu vàng cấp Tai Nạn kia, dây thần kinh hết như xúc tua đâm thủng tất cả những con chim quái dị có ý đồ khuấy rầy cuộc chiến của anh.

Nhưng con anh ung quái màu vàng kia lại kiêu ngạo nhìn Lâm Triết Viễn, ra lệnh cho vài con anh ung quái cấp Tai Hại cố gắng ngăn cản Lâm Triết Viễn, chính nó thì không ra tay.

Cuộc chiến bên phía Lý Đại Trang cũng có chút kỳ lạ, bản thân cậu ta thì không ngừng chạt vật né tránh đám chim kia tấn

công, mà thủ vệ xui xẻo thì không ngừng chạm vào đám chim kia.

Thoạt nhìn thì Lý Đại Trang chính là người chật vật nhất, không thể trực tiếp giết chết được đám chim nhỏ.

Có điều nếu như xem kỹ thì có thể phát hiện tất cả lũ chim bị thủ vệ xui xẻo chạm vào đều tử vong vì lý do ngoài ý muốn trong một khoảng thời gian ngắn, có con thậm chí còn không cẩn thận giết chết đồng bạn của mình.

Hơn nữa cho dù không tiến hành né tránh thì những đòn tấn công kia cũng không thể chạm vào người cậu ta được, số chim mà Lý Đại Trang giết đã bầy khắp mặt đất xung quanh.

Mà một thợ săn mới thì đang điên cuồng phun nước bọt, nước bọt của hắn có tác dụng giống với dịch ăn mòn của thực hủ yêu, thế nhưng uy lực thì càng mạnh hơn, tốc độ nhanh hơn, độ chuẩn xác cũng cao hơn!

Diêm Tu chăm chú nhìn bầu trời, cố gắng điều khiển ánh sáng tiến hành tấn công đám chim ở gần đó, tốc độ của ánh sáng rất nhanh, chỉ cần chớp một cái thì đã có một con chim rơi xuống.

Khi Diêm Tu tập trung thì sẽ rất yếu, vì thế Lâm Lộ chịu trách nhiệm bảo vệ ở bên cạnh, đẩy lùi tất cả những sinh vật đe dọa hắn.

Hai người phối hợp khá ăn ý, hơn nữa mắt qua mào lại tựa hồ có chút ý tứ.

Ừm... ý tứ này biểu hiện quá rõ ràng rồi.

Lúc Diêm Tu nhìn đám quái vật kia, trên mặt nạ hắn hiện ra dòng o(▼ mạnh ▼ mẽ;)o.

Lúc nhìn Lâm Lộ, mặt nạ lại là thế này ('_`)I Love You.

Không thèm quan tâm tới hai người đang liếc mắt đưa tình kia, tình hình chiến đấu bên Lâm Triết Viễn lại xảy ra biến đổi.

Anh ung quái cấp Tai Hại tổng cộng có sáu con, dưới sự phối hợp chặt chẽ của chúng, Lâm Triết Viễn muốn giết chúng là có chút khó khăn, nhưng muốn bỏ qua chúng để tấn công con anh ung quái màu vàng kia thì rất đơn giản.

Sau vài lần tấn công thì con anh ưng quái màu vàng kia không thể nhin nổi nữa mà bắt đầu tấn công Lâm Triết Viễn, mà những con anh ưng quái khác thì bắt đầu tấn công nhóm thợ săn.

Người mới phun dịch ăn mòn và Lý Đại Trang phân biệt hấp dẫn một con anh ưng quái, mà Lâm Lộ và Diêm Tu thì phải chống lại bốn con!

Đôi mắt với bốn con quái vật, Diêm Tu dùng ánh sáng trắng phối hợp với Lâm Lộ, miễn cưỡng chống lại được ba con, nhưng có một con xông tới bên cạnh Diêm Tu vung vuốt tới!

Lúc này Diêm Tu đang dùng ánh sáng trắng không chế một con anh ưng quái, nếu thu sức mạnh lại thì Lâm Lộ sẽ bị con anh ưng quái kia tấn công, vì thế hắn chỉ có thể kiên trì để mặc tấn công giáng xuống.

Đúng lúc này, một nắm đấm giáng vào hốc quái của con anh ưng quái kia, trực tiếp đâm lõm một bên đầu của nó, mà bên kia thì có thứ gì đó nổ tung hóc mắt phọt ra ngoài!

Sinh mệnh của quái vật cấp Tai Hại rất mạnh mẽ, cho dù như thế thì nó vẫn chưa chết hẳn mà co quắp một cách quỷ dị.

Vì thế xuất phát từ chủ nghĩa chim đạo, một bàn tay thon thả nắm lấy cổ con quái vật kia, trực tiếp bẻ gãy!

“Aiz... đúng là sáng khoái quá đi mà, lâu lắm rồi không được như thế, này mới đúng là mình, yếu điệu thực nữ gì đó đi gặp quỷ hết đi.” Người nọ đưa tay chống nạnh thả lỏng nói.

Người này chính là Vưu Hán!

Nhìn thấy Vưu Hán ăn mặc kiểu thực nữ nhưng một quyền đánh bẻ đầu một con quái vật, trên mặt nạ Diêm Tu xuất hiện hai dấu chấm than thật to.

Chuyện gì đây? Cô ta lại biến trở thành cô nàng kim cương à?

“Ngốc Ngốc, sức mạnh của chị khôi phục rồi hả?” Lâm Lộ kinh ngạc hỏi, Ngốc Ngốc chính là nick name mà Lâm Lộ gọi Vưu Hán, dù sao thì cái tên Vưu Hán cũng không giống nữ chút nào, ừm... thật ra thì Ngốc Ngốc cũng không giống nữ cho lắm.

Vưu Hán gật đầu, sức mạnh của cô không ngừng khôi phục, còn mạnh mẽ hơn cả trước kia!

“VẬY, CHỊ SẼ KHÔNG BIẾN THÀNH DÁNG VẼ TRƯỚC KIA NỮA CHỨ?”
Lâm Lộ chỉ chỉ bắp đùi trở nên thô to của mình khi sử dụng năng lực, sau đó so sánh với cơ thể Vưu Hán.

Vưu Hán lại gật đầu, điều này làm Lâm Lộ rất ước ao, cô cũng muốn dùng một cái chân dài nhỏ đá người!

Đúng lúc này, Lâm Triết Viễn bị quái vật anh ưng quái đẩy lùi, bị hất văng từ trên không trung rơi xuống mặt đất, kinh ngạc liếc nhìn Vưu Hán.

“ĐỘI TRƯỞNG LÂM, MẤY NGÀY NAY NĂNG LỰC CỦA TÔI VỪA MỚI HỒI PHỤC, VỐN ĐỊNH TÌM MỘT NGÀY THÍCH HỢP BÁO CHO MỌI NGƯỜI.”
Vưu Hán có chút chột dạ nói với Lâm Triết Viễn.

“KHÔNG SAO...”

Cơ thể Lâm Triết Viễn phồng to lên thành một quả bóng, biến về dáng vẻ Chân Trì Tà Nhân, nói với Vưu Hán: “Hôm nay cô đã nói cho bọn tôi biết, vậy thì hôm nay chính là ngày tốt mà cô muốn!”

Lâm Triết Viễn đang định đại chiến ba trăm hiệp với con anh ưng quái kia một lần nữa thì nhìn thấy một cây thương dài óng ánh từ phía tây bay tới.

Anh ưng quái vươn móng vuốt sắc bén muốn chụp lấy cây thương kia, móng vuốt và thương dài trực tiếp va chạm, anh ưng quái bị đẩy lùi ra sau mấy chục mét, máu thịt trên móng vuốt anh ưng quái văng tung tóe, mà cây thương kia thì lăn vài vòng ở dưới đất.

Đến lúc này âm thanh vượt qua tốc độ âm thanh của cây thương kia mới truyền vào trong tai nhóm Lâm Triết Viễn.

Cây thương dài này đương nhiên là do Ôn Văn phóng ra, có điều cho dù Ôn Văn mạnh hơn anh ưng quái màu vàng này một cấp bậc nhưng chỉ dựa vào một cây thương đã muốn tổn thương nặng anh ưng quái là không thể nào.

Vì thế Ôn Văn không ngừng phóng tới!

Anh ưng quái chỉ mới khựng lại một chút thì lại có một cây thương phóng tới trực tiếp đâm xuyên vào cánh của nó, đâm

vào phần gốc, làm cánh bên trái của nó suýt chút nữa đã bị đứt lìa.

Anh ung quái không thể duy trì cân bằng từ trên không trung khu rừng rơi xuống, lúc sắp rơi xuống đất thì cây thương cắm trên người nó dần dần xuất hiện một ký hiệu màu xanh nhạt.

Tiếp đó bóng dáng Ôn Văn nháy mắt xuất hiện ở gần ký hiệu xanh da trời kia, dùng tay trái nắm chặt cây thương, hung hăng ghim xuống đất, cố định quái vật anh ung quái màu vàng kia trên mặt đất!

Anh đã khắc dấu mốc không gian ở trên cây thương, chỉ cần sử dụng năng lực của quái nhân màu xanh da trời thì anh có thể nháy mắt dịch chuyển tới nơi có dấu mốc!

Sau đó tay phải Ôn Văn rút cây kiếm dài Hàn Băng, chỉ vào cổ anh ung quái, thanh kiếm mang theo dòng khí lạnh lẽo làm anh ung quái màu vàng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nó biết, cây kiếm đang gác bên cổ kia chỉ cần đâm một phát là có thể giết chết mình!

Thấy nó đã ngoan ngoãn, Ôn Văn đã phóng ra xiềng xích màu đen kéo nó vào trong trạm thu nhận, toàn bộ quá trình chỉ mất có vài giây đồng hồ, lúc nhóm Lâm Triết Viễn kịp phản ứng thì cuộc chiến đã kết thúc rồi!

“Cây thương đặc chế này quả nhiên dùng để đối phó với quái vật cấp Tai Nạn rất tốt, hẳn là đòn công kích mạnh nhất của mình ở trình độ cấp Tai Nạn trung tự.”

“Mà kết hợp dấu mốc không gian với phương pháp tác chiến thì hiệu quả lại càng tốt đẹp một cách thần kỳ, mình đúng là thiên tài chiến đấu mà!”

“Con anh ung quái màu vàng này dùng làm vật cưới thì khẳng định phong cách hơn con anh ung quái ban đầu của mình, nó đã mất đi sự sùng ái của mình rồi.”

Chính vì muốn bắt con anh ung quái màu vàng này nên Ôn Văn mới giành tấn công trước, hiện giờ xem ra kết quả làm anh rất hài lòng.

Vì thế anh rời khỏi rừng, đi về phía nhóm Lâm Triết Viễn.

Chương 477 - Phá kén

Lúc Ôn Văn nhàn nhã đi tới trước mặt mọi người với hai cây thương dài lơ lửng ở phía sau, nhóm Lâm Triết Viễn liền hiểu được Ôn Văn đã xử lý xong con anh ưng quái màu vàng kia.

Con quái vật màu vàng kia có thực lực cấp Tai Nạn.

Lâm Lộ và Vu Hân liếc nhìn nhau, vừa vui mừng lại có chút đặng chát trong lòng.

Lúc đầu khi Ôn Văn gia nhập hiệp hội thì thực lực cũng chỉ ngang với bọn họ mà thôi, bọn họ nhìn thấy thực lực của Ôn Văn giống như cười tẽn lửa tăng vọt, thế mà bây giờ đã chênh lệch đến thế này rồi.

Tuy trong khoảng thời gian này bọn họ cũng không hề dậm chân tại chỗ nhưng muốn bắt kịp Ôn Văn là không thể nào.

Mà Diêm Tu tuy cũng rất khiếp sợ nhưng không quá hâm mộ, ngược lại khá là mong đợi.

Hắn chắc chắn một ngày nào đó mình cũng có thể đạt được cảnh giới giống như Ôn Văn!

“Thám tử Ôn, ngài đã tới rồi!”

Lý Đại Trang nhìn thấy Ôn Văn xuất hiện thì giống như uống máu gà, thể tích của thủ vệ xui xẻo thoáng chốc tăng lớn gấp đôi, vung nắm đấm đầm đầm vào bụng anh ưng quái không kịp đề phòng.

Con anh ưng quái kia hoảng loạn bay lên, trạng thái tựa hồ không được đúng cho lắm.

Ôn Văn lần lượt đặt đầu chào hỏi mọi người, sau đó nhìn sang Lâm Triết Viễn.

“Lần đầu tiên gặp cậu thì tôi đã biết cậu là hạt giống thợ săn tốt rồi, không ngờ cậu lại có thể xuất sắc đến như thế.”

Biểu cảm của Lâm Triết Viễn rất vui mừng, dù sao thì Ôn Văn cũng có thể coi như là người mới do anh dẫn dắt.

Nhưng trong vui mừng cũng có chút cô đơn, một người mới mà hắn dẫn dắt đã trưởng thành đến mức như thế rồi mà hắn

vẫn cứ dậm chân tại chỗ ở thành phố Phù Dung Hà như thế này liệu có thật sự thích hợp hay không.

Có nên lựa chọn trở thành siêu thợ săn hay không?

Con anh ung quái bị Lý Đại Trang ảnh hưởng trước đó nhìn thấy tình thế đã không thể cứu vãn thì đập đập cánh muốn chạy trốn.

Nhưng ngay lúc này một người phụ nữ đỏ đỏ với ngọn lửa đỏ đen phủ quanh người giống như một quả đạn pháo bay thẳng vào người anh ung quái, người phụ nữ này chính là siêu thợ săn 'Viêm Tước' đi chung với Ôn Văn.

Nháy mắt va chạm, anh ung quái bị nhiệt độ cao đốt trụi tỏa ra một mùi hương quái dị vừa thơm lại hơi thú vị.

Viêm Tước đáp xuống đất, lộ ra vẻ mặt bất mãn với Ôn Văn, vốn là hai người bạn họ cùng chạy tới, tên nhãi Ôn Văn này đột nhiên bắt đầu gia tăng tốc độ rồi giảnh trước đánh chết quái vật cấp Tai Nạn, hại cô ôm một luồng lửa mà không có chỗ phát tiết.

Ôn Văn nhún nhún vai, động tác chậm thì trách ai được chứ?

Viêm Tước quay đầu nhìn đám chim quái dị và lũ anh ung quái còn lại, lộ ra nụ cười hung ác, trực tiếp mang theo cái xác bị nướng rụi kia nhào tới chỗ đám quái vật khác.

Ngọn lửa đỏ bùng phùng lên dày đặc như dung nham, khói đen nồng nặc từ ngọn lửa bốc ra, tạo thành một cột khói màu đen.

Tiếp đó màn chiến đấu hung ác của Viêm Tước bắt đầu diễn ra, phương thức chiến đấu của cô hung ác cùng cực, mỗi con quái vật bị cô ta giết đều bị thiêu rụi tới không còn ra hình ra dáng.

Mà biểu cảm sung sướng trên mặt cô ta thì làm người ta phải tê rần cả da đầu, chỉ một mình cô ta đã có thể thành công ngăn chặn rất cả lũ chim, làm số lượng của chúng nhanh chóng giảm xuống.

Ôn Văn không có ý định ra tay, dù sao thì con quái mạnh nhất đã bị mình cướp đi, Viêm Tước có tung hoành cỡ nào thì cũng chỉ là số còn dư mà Ôn Văn bỏ lại mà thôi.

Nhóm Lâm Triết Viễn nhìn Viêm Tước cuồng bạo, lại nhìn sang Ôn Văn, vẻ mặt có chút mập mờ.

Ôn Văn là một tên biến thái, người phụ nữ này thoạt nhìn cũng là biến thái, hai kẻ biến thái tới cứu viện, này có ý nghĩa như thế nào còn cần phải nói sao?

“Có phải mấy người đang suy nghĩ chuyện xấu xa gì không thế, nói cho mấy người biết, hôm nay là lần đầu tiên tôi biết cô ta, chuyện mà mấy người nghĩ căn bản không có khả năng đâu.” Ôn Văn hùng hồn phản đối.

Ôn Văn cũng không muốn bị người ta gán ghép quan hệ với người phụ nữ điên này, tuy từ trước đến giờ anh vẫn là trai tơ nhưng anh vẫn biết rằng cưới một người phụ nữ bình thường thì dễ chịu hơn cưới một kẻ biến thái.

Hơn nữa tổ hợp một người đàn ông biến thái và một người phụ nữ biến thái không phải quá giống với thiết lập của tổ hợp nhân vật phản diện trừ danh à?

Quan trọng nhất là, Viêm Tước không xinh đẹp...

Tuy diện mạo cô nàng khá tinh tế, vóc người cao gầy nhưng Ôn Văn không thích loại phong cách này.

Dưới sự cố gắng của Viêm Tước, đám chim kia đã tử thương thảm trọng, vôi vàng chật vật bay trở về dãy núi Tề Linh, lúc tới như cụm mây đen che khuất bầu trời, lúc đi thì chỉ lác đác vài con.

Sau khi đám quái vật bay đi rồi, Viêm Tước đứng im tại chỗ nhắm mắt lại, hưởng thụ dư vị chiến đấu, cơ thể hơi rung động.

Ôn Văn nhướng mày, sự khao khát chiến đấu của người phụ nữ này có vẻ cao tới một mức độ biến thái.

Đơn giản hình dung một chút chính là Ôn Văn theo đuổi kích thích nhưng là một kẻ sắc lang có tiêu chuẩn cao và yêu cầu rất nghiêm khắc, không phải người đẹp thì không động tâm.

Mà Viêm Tước thì hưởng thụ chiến đấu như một vị oán phụ trong thâm cung, lòng tham không đáy, nguội lạnh gì cũng không quan tâm...

“Đây là bệnh cần phải trị...”

Ôn Văn cảm thán một tiếng, nhìn dáng vẻ của cô ta thì gần giống như một loại bệnh tâm lý rồi, giống với lúc anh mới bắt đầu trở nên biến thái, có lẽ đã trải qua chuyện gì đó không tốt.

Viêm Tước mở mắt ra, phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình đều có chút kỳ quái thì khó hiểu hỏi: “Mấy người làm sao vậy?”

Nhóm người vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không có việc gì cả, nếu như nói ra suy nghĩ thì có lẽ bọn họ sẽ bị hành hung mất.

Sau khi nhóm quái vật kia rời đi, nhóm nhân viên hỗ trợ từ trong chỗ ẩn núp chui ra, mặc dù trận chiến này rất khốc liệt, nhưng bọn họ vẫn còn sống, mà sau khi có Ôn Văn và Viêm Tước, kế tiếp bọn họ sẽ càng an toàn hơn.

Nhóm y tế của Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Phù Dung Hà đang đợi lệnh ở bên ngoài cấp tốc tiến hành chữa thương cho nhóm nhân viên hỗ trợ.

Tình huống hiện giờ mặc dù đã hòa hoãn, sau đó chưa chắc sẽ bùng nổ trận chiến ác liệt, thế nhưng vẫn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nhóm Ôn Văn và Viêm Tước đóng ở nơi này, Viêm Tước lấy một cái ghế tới, bắt chéo chân ngồi ở ngay trước cửa phòng, rất hi vọng có quái vật tự tìm đường chết.

Mà Ôn Văn thì đang ôn chuyện với nhóm Lâm Triết Viễn, quan hệ của bọn họ không phải quá thân thiết, nhưng dù sao cũng từng làm việc với nhau một khoảng thời gian.

Bởi vì có ba người siêu năng cấp Tai Nạn trông giữ, đám quái vật nhỏ đã không dám tiến tới nữa, chỉ dám quanh quẩn rình xem ở phía xa, chờ đợi bọn họ lộ ra sơ hở.

Nếu vẫn cứ tiếp tục như thế thì đám quái vật ở nơi này sớm muộn gì cũng tụ tập tới một con số khó giải quyết.

Có điều Viêm Tước cũng không phải người có tính tình an phận, chỉ ngồi không thì cô nàng cảm thấy rất nhàm chán, vì thế đưa tay chỉ một cái, một ngọn lửa đỏ rực bắn ra ngoài, trực tiếp xuyên thủng một con quái vật khi đang ẩn nấp.

Đám quái vật kia bị khiêu khích có chút rục rịch, nhưng nhìn xác của quái vật khi thì lại không dám lao ra.

Đám quái vật do dự hồi lâu, thẳng đến khi lại có vài con bị đánh bể đầu mới tản ra, di chuyển tới những lối đi khác.

Đường ra vào núi Tề Linh có rất nhiều, không cần phải ở nơi này cứng đối cứng với người phụ nữ điên này.

Có Viêm Tước trông coi, nơi này rất an toàn nên Ôn Văn cũng vui vẻ hưởng an nhàn, chuẩn bị thừa dịp này làm những chuyện khác.

Vì thế Ôn Văn ngồi xuống một tảng đá, lấy ra một quả táo, mở quyển Phân Tích Ký Hiệu Cao Cấp bắt đầu đọc.

Thời gian từng chút trôi qua, sắc trời cũng dần tối đi, Ôn Văn đột nhiên nhích khóe môi.

Bởi vì Tần Sảng vẫn luôn nằm trong quỹ kén rôt cuộc cũng phá kén rồi!

Chương 478 - Kể theo dõi

Thời gian Tần Sảng ấp trứng quá lâu, Ôn Văn sớm đã chờ tới mất kiên nhẫn rồi.

Vì thế khi Tần Sảng vừa ấp nở, Ôn Văn lập tức muôn tiến vào trạm thu nhận xem thử xem Tần Sảng rôt cuộc có sự thay đổi gì làm người ta phải kinh ngạc.

Nhưng Ôn Văn vừa mới định tiến vào thì đột nhiên cảm thấy tâm thần có chút bất an.

Giống như nếu mình tiến vào trạm thu nhận thì sẽ xuất hiện chuyện không hay vậy!

“Có thể tiến vào trạm thu nhận, nhưng nếu làm thế có khả năng sẽ sinh ra nguy hiểm... ở nơi này có thể có nguy hiểm gì chứ, cũng không phải là không gian đặc biệt như bệnh viện tâm thần...”

Trong tình huống có nguy hiểm đe dọa này, Ôn Văn lập tức không quản tới chuyện của Tần Sảng, tập trung suy nghĩ vì sao mình lại có cảm giác báo động như thế.

Xem Tần Sảng thì lúc nào cũng được, nhưng nếu bây giờ gặp nguy hiểm thì có lẽ sẽ không có cơ hội được xem năng lực của Tần Sảng nữa.

Ôn Văn lan tỏa cảm giác của mình ra, tìm kiếm từng tấc đất ở xung quanh, cuối cùng kết luận nơi này vẫn giống với dãy núi Tề Linh mà mình đã tới lần trước.

Vì thế vấn đề có lẽ không xuất phát từ nơi này, mà là thứ gì đó khác.

Suy nghĩ một hồi, Ôn Văn cầm lấy huy hiệu nhân viên thu nhận, phiên bản hình ảnh thu nhỏ của khung cảnh xung quanh hiện ra trong mắt anh.

Vừa nhìn thấy nó, Ôn Văn cũng cảm thấy căng thẳng rõ rệt, bởi vì trong hình ảnh này có một bóng dáng không quá rõ ràng đang quan sát mình.

Bóng dáng này mang theo hơi thở năng lượng vượt xa Ôn Văn, thậm chí vượt xa tất cả năng lượng siêu năng lực của tất cả người siêu năng ở nơi này cộng lại.

“Ít nhất cũng phải là Tai Nạn chân tự, có cường giả chân tự đang âm thầm quan sát mình!”

Bình thường cho dù Ôn Văn đột nhiên biến mất ở trước mặt cấp Tai Nạn chân tự thì bọn họ cũng không có năng lực nhìn ra sơ hở của trạm thu nhận.

Nhưng trạm thu nhận đã cảnh báo tức là nói cho Ôn Văn biết, nếu anh tiến vào trạm lúc này thì rất có thể sẽ xuất hiện chuyện không tốt.

“Loại người có thực lực này nếu là kẻ địch thì đã sớm giải quyết mình ngay tại chỗ rồi, sẽ không âm thầm quan sát như thế, mình đoán có lẽ là người bên nhân viên điều tra...”

“Nhưng để cường giả cấp bậc này tới canh chừng mình, hẳn là nghi ngờ quan hệ của mình với Hắc Thập Tự.... Nói không chừng mình bị điều tới xử lý chuyện này cũng có liên quan với bọn họ.”

“Có lẽ bọn họ muốn thông qua quan sát biểu hiện của mình ở nơi này để kiểm tra suy đoán, vì thế sau đó mình phải biểu hiện giống như một siêu thợ săn bình thường.”

Vì thế Ôn Văn tiếp tục lật xem Phân Tích Ký Hiệu Cao Cấp, sống chết không tiến vào trạm thu nhận trong tầm mắt của

người nọ, cậu không tin người này có thể cứ nhìn mình chăm chăm mãi.

Tiếp đó Ôn Văn làm bộ như không thèm để ý tiến hành đủ loại hành vi, bao gồm cả những việc không giới hạn như ăn cơm, đi tiểu, gảy chân...

Làm Ôn Văn có chút bội phục là cho dù Ôn Văn làm như thế thì người nọ vẫn cứ nhìn chăm chăm không thôi, cũng không sợ đau mắt hột.

Ngày thứ hai trông chừng rất thuận lợi, Ôn Văn và Viêm Tước thay phiên nhau ngồi trên chiếc ghế đầu kia, không để bất cứ con quái vật nào thoát đi được.

Chỉ là bị một người nhìn chăm chăm như thế làm Ôn Văn cảm thấy rất khó chịu, thế nhưng tới buổi tối ngày thứ hai thì tình hình có chút không ổn.

Một cụm mây trắng cách đó mấy chục mét chậm rãi trôi qua làm nhóm Ôn Văn giống như gặp phải đại địch.

Bên trong đám mây đó có hơi thở cấp Tai Nạn thượng tự!

Có điều đám mây kia tựa hồ không có ý muốn lao ra khỏi núi Tề Linh, giống như chỉ nhận nhã lượn lờ trên bầu trời đi ngang qua nơi này mà thôi, với tốc độ này nếu muốn rời khỏi nơi này cũng mất hơn mười mấy phút.

Lúc bay tới gần lối ra vào, bên trong lộ ra một cái đầu rồng, nó liếc nhìn nhóm Ôn Văn một cái rồi rụt trở về.

Nó không có hứng thú với việc rời khỏi dãy núi Tề Linh, chỉ thích tự do tự tại chơi đùa ở nơi này.

Thế nhưng vừa mới bay đi được mấy chục mét thì nó vươn móng vuốt gõ trán mình một cái, khi này nó nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trong số những người kia!

Là kẻ bí ẩn mà nó từng muốn đuổi theo chơi đùa nhưng lại biến mất một cách bí ẩn!

Vì thế cụm mây trắng trông như kẹo bông kia nháy mắt biến thành mây đen, từng tia điện màu xanh nhạt loáng thoáng xuất hiện, cơ thể thật dài xuyên qua trong đám mây.

Vẻ mặt Ôn Văn u ám, này rõ ràng chính là con nghiệt long mà anh đã gặp trước kia, sao lại đụng mặt nó ở nơi này chứ?

Nghiệt long lượn một vòng trên không trung, tia điện trong đám mây bắt đầu điên cuồng tấn công về phía Ôn Văn.

Uy lực của những tia sét kia rất mạnh mẽ, hơn nữa còn là đòn tấn công theo phạm vi, tuy mục tiêu tấn công chính là Ôn Văn nhưng phạm vi rất lớn ở xung quanh đều bị ảnh hưởng.

Nếu như Ôn Văn không đưa ra biện pháp ứng phó thì nhóm nhân viên hỗ trợ ở gần đó khẳng định sẽ chết vì những tia sét này.

Vì thế Ôn Văn thở dài một tiếng, quyết định cường ngạnh chống đỡ những tia sét này.

Ôn Văn lấy ra một tấm khiên, nó là khiên Bullseye, chỉ cần cầm tấm khiên này thì tấn công của kẻ địch sẽ vô thức tập trung vào tấm khiên.

Nháy mắt lấy tấm khiên ra ngoài, những tia sét kia thân xui quỷ khiến thế nào mà đồng loạt bỏ về phía Ôn Văn, toàn bộ bỏ lên mặt khiên.

Nhưng mặc dù có tấm khiên này, Ôn Văn vẫn có chút chống đỡ không nổi.

Vì thế anh chỉ có thể điều khiên tóc mọc dài ra, toàn bộ cắm xuống đất, tiếp đó tay trái làm ra một thủ thế khá phức tạp để mở tia sét kia bị tóc dẫn xuống mặt đất.

Lúc luồng sét thứ nhất chấm dứt, trên người Ôn Văn lóe ra tia điện nho nhỏ, có điều chúng cũng không đáng ngại.

“Nếu không phải trước đó mình đặc biệt học tập quyển Sách Sấm Sét, chỉ dựa vào tấm khiên này, ăn xong đòn tấn công này không chỉ bị thương mà còn chấn động não...”

Phải biết nghiệt long tung ra đòn tấn công quần thể, mà hành động lấy khiên ra của Ôn Văn chính là tập trung hết toàn bộ uy lực của đòn tấn công này vào người mình.

Có điều đòn tấn công của nghiệt long làm Ôn Văn lại càng hiểu rõ hơn về sấm sét, cũng coi như có một vài chỗ tốt.

Lúc Ôn Văn chống đỡ sấm sét, một quả cầu lửa tỏa ra làn khói dày đặc bị ném vào trong đám mây kia rồi âm ầm nổ tung, vô số xúc tua theo sát phía sau, là Viêm Tước và Lâm Triết Viễn ra tay.

Những đòn tấn công kia đều yên lặng biến mất trong cụm mây, cũng không biết con nghệt long kia có bị thương hay không nhưng khẳng định là nó nổi giận.

Một tiếng rùng rợn to rõ truyền tới, từ trong cụm mây phóng ra càng nhiều đòn tấn công mạnh mẽ hơn, chỉ với chiếc khiên này của Ôn Văn thì tuyệt đối không thể nào ngăn chặn được!

Sắc mặt Lâm Triết Viễn xanh đen, con nghệt long này có thực lực cấp Tai Nạn thượng tự, nếu như nó lao xuống chiến đấu cận chiến thì ba người bọn họ liên thủ thì chưa chắc không chống đỡ được.

Nhưng nó chỉ trốn trong tầng mây, điều khiển sức mạnh của tự nhiên tấn công thì nhóm ba người Ôn Văn chỉ có thể bị động tiếp nhận đòn tấn công, mà đôi phương thì thậm chí còn không tiêu hao chút nào.

Ôn Văn lẳng lẳng đưa tay vào trong áo khoác, anh còn rất nhiều thuốc nổ, chỉ cần sử dụng hợp lý thì có thể nổ tung đám mây kia....

Thế nhưng Ôn Văn không có cơ hội dùng số thuốc nổ kia, bởi vì con nghệt long trên bầu trời đột nhiên ngừng tụ lực, mây đen sấm sét nháy mắt biến thành mây trắng.

Con nghệt long kia thò đầu ra, hung ác liếc nhìn Ôn Văn, sau đó uốn éo bay đi, giống như đang giận lẫy vậy.

Ôn Văn thở phào một hơi: “Con quái vật kia không việc gì phải lui lại cả, hẳn là bị người đang quan sát mình tỏa ra hơi thở dọa chạy, xem ra người này đúng là người Hiệp Hội Thợ Săn phái tới theo dõi mình, sao mình lại có mặt mũi lớn tới vậy chứ...”

Chương 479 - Tới hải tội

Kèm theo mặt trời mọc ngày thứ ba, còn có một kết giới màu xanh ngọc bích xuất hiện.

Kết giới này chậm rãi tạo thành một cái lồng chụp bán cầu khổng lồ bao trọn lấy cả núi Tề Linh, đám quái vật bình thường cũng không còn cơ hội kết thành đội quy mô lớn chạy trốn khỏi nơi này.

Kết giới này là thôn Yêu Linh bày ra, nó có công dụng thần kỳ có thể ngăn chặn được quái vật loại thú dữ, đó cũng là nguyên nhân mà trước đây Ôn Văn có thể dễ dàng chui vào.

Kết giới này cơ hồ không có tác dụng với nhân loại, chỉ là một cái lồng giam nuôi nhốt đám quái vật ở bên trong mà thôi.

Sau khi kết giới hoàn toàn khép lại thì màu sắc dần nhạt đi, cuối cùng biến mất.

Nhóm nhân viên hỗ trợ hoan hô, này có nghĩa là nhiệm vụ của bọn họ đã kết thúc, bọn họ đã vượt qua được trận chiến đáng sợ này.

Mà nhóm Lâm Triết Viễn cũng thở phào một hơi, tiếp tục chờ đợi ở nơi này thì ai biết được sẽ gặp phải quái vật gì chứ.

Nhiệm vụ của bọn họ rốt cuộc đã hoàn thành nhưng nhiệm vụ của nhóm Ôn Văn vẫn chưa kết thúc, thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của anh nhận được một mệnh lệnh nhiệm vụ.

Mệnh lệnh này yêu cầu nhóm Ôn Văn tới doanh trại tập hợp, sau đó dưới sự chỉ huy của ba vị siêu thợ săn chân tự tới thôn Yêu Linh... hỏi tội!

“Bọn tôi còn nhiệm vụ, sau khi nhiệm vụ kết thúc tôi sẽ trở về, chuẩn bị chút đồ ngon chiêu đãi tôi đây nhé.” Ôn Văn chào hỏi Lâm Triết Viễn, sau đó cùng Viêm Tước chạy trở về doanh trại.

Lúc về tới doanh trại thì nơi này đã tập trung hơn năm mươi siêu thợ săn và hai tổ hành động đặc biệt hơn sáu mươi siêu thợ săn cảnh giới Đồng Hóa!

Tổ hành động đặc biệt là lực lượng vũ trang trực thuộc tổng hội khu Hoa Phủ, mỗi tổ hành động đặc biệt có khoảng ba mươi đội viên, đội trưởng là thợ săn Đồng Hóa chân tự, mỗi đội viên đều có cảnh giới thấp nhất là Đồng Hóa.

Bọn họ đã được huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc, mỗi tổ hành động đặc biệt có thể đối đầu trực diện với số lượng thợ săn

ngang cấp nhiều gấp đôi mình.

Lần này tới là tổ hành động đặc biệt số một và số bốn, hai vị tổ trưởng và Tuân Thanh chính là va vị thợ săn cảnh giới chân tự tới lần này.

Tổ trưởng tổ hành động đặc biệt số một là Thiết Hành Chu, là một người đàn ông vạm vỡ như tháp sắt đã từng tới càn quét tổng bộ Đọa Thần Huyết ở thành phố Diên Lăng tỉnh Đông Sơn, có điều hắn không ra tay trong cuộc chiến đó nên Ôn Văn không có ấn tượng.

Có điều Ôn Văn nhận ra cậu nhóc lông vàng tên là Dương Thắng trong đội ngũ đó, trước đây Ôn Văn còn dùng tích ven hồ Đại Minh để ghê tởm đôi phương.

Tổ trưởng tổ hành động đặc biệt số một là một người đàn ông tóc dài áo xanh ánh mắt âm u, đứng trong góc thì đảm bảo có thể dọa người ta giật mình.

Ôn Văn chỉ biết biệt hiệu của người này là ‘Quý Thôn La’.

Chờ khoảng nửa tiếng thì tất cả mọi người đã đến đông đủ, Tuân Thanh giẫm trên phi kiếm dẫn đầu bay vào sâu trong núi Tề Linh, những người khác nhanh chóng đuổi kịp.

Nhóm hơn một trăm người cuộn cuộn tiến tới thôn Yêu Linh.

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn hợp tác với nhiều người siêu năng như thế, trong lòng cũng hơi dâng trào cảm xúc, mà người vẫn luôn nhìn anh chằm chằm sau khi anh tập trung với đại đội thì đã biến mất một cách thần bí.

Số lượng người siêu năng nơi này mặc dù không nhiều như lúc tham gia sát hạch siêu thợ săn nhưng nếu xét về sức chiến đấu thì có thể treo hơn hai trăm người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa khi đó lên đánh.

Đoàn người không hề che giấu hơi thở của mình, tất cả quái vật trên đường đều sợ hãi mà nhường đường cho đội ngũ này, ngay cả con nghệt long kia cũng không dám lộ mặt.

Nhóm siêu thợ săn hành động cực nhanh, choáng chốc đã tiến tới bên ngoài thôn Yêu Linh.

Thôn Yêu Linh xây dựng trên đỉnh ngọn núi cao nhất của dãy núi Tề Linh, từ xa xa nhìn lại trông nó khá quái dị, giống như

một con thú dữ khổng lồ đang nằm úp sấp, mà thôn này nằm ở phần eo của sinh vật to lớn kia.

Nhóm siêu thợ săn không che giấu hơi thở nên khi bọn họ tới nơi thì người trong thôn cũng đã đứng ngoài cổng thôn chờ đợi nhóm siêu thợ săn tới.

Đứng trước nhất là bốn ông cụ có hình dáng kỳ quái, bọn họ có cái đầu của thú dữ, trên người mặc quần áo màu xám trắng, kiểu dáng quần áo rất cổ xưa, Ôn Văn chỉ từng thấy qua trên người các vị quan chức trong làng trong một bộ phim về lịch sử hàng trăm năm trước.

Mà nhóm thôn dân đứng sau lưng bọn họ cũng đều ăn mặc kiểu nông dân làm ruộng, có người hoàn toàn là hình người, có người thì thân người đầu thú.

Nhưng thứ làm Ôn Văn để ý không phải hình dạng, mà là thực lực của bọn họ.

Bốn ông cụ đứng đầu đều là cường giả cấp Tai Nạn chân tự, so với nhân số bên Hiệp Hội Thợ Săn còn nhiều hơn một người, hơn nữa nhóm thôn dân cầm nông cụ ở phía sau cũng không hề thua kém.

“Long trưởng thôn, ông từng lập hiệp định với Hiệp Hội Thợ Săn bọn tôi là sẽ bảo vệ kết giới không để quái vật trong này đi ra ngoài, xin hỏi bây giờ là chuyện gì?”

Tuân Thanh nhìn chằm chằm ông cụ có đầu rồng màu xanh đứng đầu, giọng điệu nghiêm khắc hỏi.

“Kết giới không phải do bọn tôi tắt, mà là người của Hiệp Hội Thợ Săn bọn anh tự mình phá vỡ.” Long trưởng thôn vuốt râu mép, chậm rãi nói.

Ông cụ đầu hổ đứng bên cạnh nóng nảy nói: “Anh cả, nói nhảm với bọn họ làm gì, bây giờ phải là chúng ta đòi bọn họ giải thích rõ ràng!”

Tuân Thanh tức tới bật cười: “Ý của ông, đây là lỗi của bọn tôi?”

Âm thanh của ông cụ đầu chim the thé: “Bọn tôi và nhân loại bên ngoài yên bình mấy trăm năm, cũng giúp các người giải quyết được không ít phiền phức, thế nhưng các người lại lập

bầy trộm đi vật báu của bọn tôi, lại còn tới đây hỏi tội, rõ ràng là muốn đuổi tận giết tuyệt mà.”

Thiệt Hành Chu nhíu mày lại, cảm thấy không đúng nên vội hỏi: “Các người nói chuyện cho rõ ràng, là các người thả quái vật ra ngoài làm loạn nên chúng tôi mới tới đây, báu vật gì đó của mấy người liên quan gì tới bọn tôi chứ?”

Ông cụ đầu hồ nghe không lọt tai lời của Thiệt Hành Chu, móng vuốt mọc dài ra, cả người tỏa ra sát ý cuồng bạo.

“Trả lại đồ rồi vĩnh viễn cút khỏi địa bàn của bọn tao, bằng không thì bọn mày phải nhận lấy lửa giận của bọn tao!”

Người dân của thôn Yêu Linh cũng bộc phát hơi thổ, dáng vẻ hung hăng hống hách của bọn họ cũng kích động cơn giận của nhóm thợ săn, hai bên bắt đầu xoa xoa tay, muốn chơi một trận lớn.

Ôn Văn vung vẩy tay chân, vài cây thương dài di động ở sau người, tay phải cầm kiếm dài Hàn Băng, tay trái cầm khiên Bullseye, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mà Viêm Tước ở bên cạnh anh thì đã dứt khoát biến thành người lửa luôn rồi.

Mắt thấy bầu không khí hai bên ngày càng khẩn trương, ba người siêu năng chân tự đều cảm thấy không ổn, trong chuyện này hình như có điều bí ẩn gì đó.

Nhưng bên thôn Yêu Linh tựa hồ không có ý thỏa hiệp, nếu không giao ‘báu vật’ của bọn họ ra thì hai bên khai chiến, điều này làm Tuân Thanh khá khó xử.

Tuân Thanh vốn chỉ định dẫn người tới uy hiếp một chút mà thôi, không hề muốn tử chiến một trận với thôn Yêu Linh, với số lượng người hấn dẫn tới thì cao lắm cũng chỉ là lưỡng bại câu thương mà thôi.

“May là mình đã sớm chuẩn bị, bằng không hôm nay chỉ sợ sẽ hỏng chuyện...”

Tuân Thanh ngẩng đầu, hướng về phía bầu trời nhẹ giọng nói: “A Anh, tới lượt cậu ra tay rồi đây.”

Chương 480 - Tuân Tiên và Kỳ Linh Châu

Sau khi Tuân Thanh nói xong thì một cây kiếm khổng lồ không chút báo trước từ trên trời giáng xuống cắm ở giữa hai nhóm người, kiếm rộng hai mét, từ độ dài lộ trên mặt đất thì dài hơn hai mươi mét.

Hơi thở cực kỳ sắc bén giống như những lưỡi kiếm đặt trên cổ mỗi người, không quản là địch hay bạn, không ai dám giở trò vào lúc này, mặc dù hơi thở này kỳ thực không hề tổn thương tới người nào!

“Cấp Tai Biến... đây là cấp Tai Biến thật sự, rơi xuống là một thanh kiếm, hẳn là Người Phán Quyết của khu Hoa Phủ... Tuân Anh!”

Ôn Văn thả vũ khí của mình ra, ngoan ngoãn đứng trong nhóm siêu thợ săn, không để mình lộ ra chút khác biệt nào, cấp Tai Nạn chân tự không thể nào phát hiện sự khác biệt của anh, nhưng không thể đảm bảo cấp Tai Biến cũng sẽ không.

Nhất là hiện giờ anh còn đang bị cường giả trong đội nhân viên điều tra để mắt tới, lại càng không dám huênh hoang một xíu xiu nào.

“Ông anh à, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi tôi là A Anh...” Trên đỉnh thanh kiếm, một thanh niên áo trắng đặt tay lên đầu gối chống cằm bất đắc dĩ nói.

Người trẻ tuổi này có mái tóc dài đen nhánh, trên đỉnh đầu búi tóc cài trâm, áo trắng tung bay, dáng vẻ có hơi giống Tuân Thanh, có điều lại càng tuấn tú hơn, giống như tiên nhân từ trong tranh bước ra vậy.

Anh chính là Người Phán Quyết của khu Hoa Phủ, Tuân Anh, chẳng qua anh không thích cái tên Tuân Anh này, thích được gọi là Tuân Tiên hơn.

Tuân Thanh chỉ cười mỉm nhìn về phía Tuân Anh, không nói lời nào.

“Được rồi, dù sao thì có nói thế nào anh cũng không chịu sửa miệng.”

Tuân Anh từ trên kiếm nhảy xuống, sau đó vẫy tay một cái thì cây kiếm không lồ kia dần dần thu nhỏ lại, biến thành một cây kiếm dài bình thường lơ lửng bên người Tuân Anh.

Tuân Anh xoay người lại nhìn về phía thôn Yêu Linh như đang gặp phải đại địch, chỉ bầu trời nói: “Tôi vẫn luôn ở trên trời quan sát, biết các người có nỗi khổ của mình.”

Sau đó ánh mắt Tuân Anh trở nên nghiêm nghị, mà theo ánh mắt anh thay đổi, nhóm người của thôn Yêu Linh giống như bị một cây búa nện vào lồng ngực vậy, một hồ nữ yếu ớt thậm chí còn phun ra máu.

“Có điều, tôi không quan tâm các người có nỗi khổ gì, hiện giờ phải nhìn hết cho tôi, hoặc là từ bỏ chống lại đưa tay chịu trói, hoặc là chết.”

Chỉ dựa vào tâm tình tạo thành ảnh hưởng đối với xung quanh, lúc Ôn Văn mở trạng thái ngục độc Tai Nạn ở trong trạm thu nhận thì cũng có thể làm được, nhưng anh không thể làm nhẹ nhàng thoải mái được như Tuân Anh.

Có nghĩa là đồng dạng là cấp Tai Biến nhưng vị Tuân Anh này có khả năng mạnh hơn trạng thái ngục độc Tai Nạn của Ôn Văn!

Nếu như sức mạnh của cấp Tai Biến là một cây kiếm, như vậy Tuân Anh chính là một kiếm khách cao siêu, mà Ôn Văn càng giống như một tên đồ tể đang cầm kiếm, cầm kiếm dài mà như cầm dao mổ heo chặt chém.

Ông cụ đầu chim lộ ra vẻ mặt đau buồn nói: “Hiệp Hội Thợ Săn các người không chịu nói đạo lý sao?”

Âm thanh của Tuân Anh cất cao hơn một chút: “Sự kiện lần này đã tạo thành thương vong cho mấy trăm nhân viên hỗ trợ và mười mấy thợ săn, quái vật chạy thoát ra ngoài cũng không biết sẽ giết bao nhiêu người, ông bảo tôi nói đạo lý với ông, vậy ai sẽ nói đạo lý với những người đã chết bên bọn tôi đây hả?”

“Đầu hàng đi, sau đó tôi sẽ cho các người cơ hội giải thích, nếu lời giải thích của các người hợp lý, tôi sẽ nghĩ tới tình cảm của các người và hiệp hội mà làm chủ cho các người.”

“Nếu không thể thuyết phục được tôi thì các người cứ chờ bị hiệp hội xử lý đi.”

“Tôi đã nói xong rồi, ai trong số các người tán thành, ai phản đối?”

Ánh mắt sắc bén của Tuân Anh nhìn một vòng đám người thôn Yêu Linh, không ai dám đối diện với anh.

Ông cụ đầu hồ cứng đầu muốn nói lý với Tuân Anh, nhưng hần vừa mới bước ra một bước thì cây kiếm dài kia đã chỉ thẳng vào trán hần, mũi kiếm cũng đã chạm vào da hần rồi.

Quái vật chân tự có thể miễn cưỡng chống đỡ đòn tấn công cách không của cấp Tai Biến, nhưng nếu hai người đang ở gần trong gang tấc, cấp Tai Nạn chân tự ở trước mặt cấp Tai Biến căn bản không có cách nào phản kháng.

“Ông... muốn chết đúng không?”

Long trưởng thôn chặn trước người ông cụ đầu hồ, khom người nói: “Chúng tôi sẽ phục tùng an bài của hiệp hội, xin ngài hãy làm chủ cho chúng tôi.”

Lúc thanh kiếm không lồ kia từ trên trời giáng xuống, hần đã biết bọn họ chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của hiệp hội, một khi cấp Tai Biến đã giáng xuống, tất cả chỉ có thể xem tâm tình của đối phương.

Tuân Anh vung tay, nhóm siêu thợ săn bắt đầu dùng dụng cụ trói nhóm người của thôn Yêu Linh lại, ngay cả đám nhỏ trốn trong thôn cũng không buông tha.

Sau khi tất cả bọn họ đều bị trói, Tuân Anh gọi nhóm bốn người Long trưởng thôn tới, chính mình ngồi trên ghế uống trà, chờ nhóm Long trưởng thôn kể lại nguyên do sự việc.

Long trưởng thôn nói: “Cứ cách nửa năm thì chúng ta sẽ giao tiếp một lần, mà lần giao tiếp trước đó tới một nhóm thợ săn lạ mặt.”

“Bọn tôi cũng không để ý, thế nhưng bảy ngày trước thì đám thợ săn đó lại tới thôn Yêu Linh, đồng thời còn đánh cắp báu vật Kỳ Linh Châu của thôn Yêu Linh bọn tôi.”

“Ông nói là, Kỳ Linh Châu đã bị đánh cắp?” Nước trà trong miệng Tuân Anh phun ra, cất cao giọng kinh ngạc nói.

Tuân Thanh ở bên cạnh có chút nghe không hiểu, hẳn không có quyền hạn biết về chuyện Kỳ Linh Châu, vì thế liền tự giác rời khỏi phòng tra hỏi.

Tuân Thanh đi rồi, Tuân Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kỳ Linh Châu... chính là vật mà chân linh của ‘thần thú Kỳ Lân’ đang sống nhờ sau khi ngã xuống, có được thần uy khó lường, nếu như gặp phải người thích hợp thì thậm chí có thể tạo ra ‘thần thú’.

“Thứ như thế mà bọn các ông nói mất là mất à?” Ánh mắt Tuân Anh nhìn bốn ông cụ trước mặt giống như đang nhìn bốn kẻ vô dụng.

Căn cứ theo ghi chép của Hiệp Hội Thợ Săn, bảy trăm năm trước khi một vương triều phong kiến của khu Hoa Phủ sụp đổ, chiến tranh, nạn đói, dịch bệnh hoành hành, mười sinh linh trong khu Hoa Phủ này chưa chắc còn được một.

Mà tử vong lại hấp dẫn một lượng lớn sinh vật vong linh tới, khi đó khu Hoa Phủ chính là thiên đường của vong linh.

Oan hồn, hung linh, ác quỷ, xương khô, cương thi... tất cả truyền thuyết quỷ quái dân gian lưu truyền ở khu Hoa Phủ tới nay cũng đều bắt đầu từ khi đó.

Mà cả vùng đất tuyệt vọng và sức mạnh tử vong khổng lồ đó đã ngưng tụ thành sinh linh bản địa cấp Tai Biến hiếm thấy trong thế giới hiện thực, quái vật kia xưng hiệu là ‘Phong Quỷ Thần’.

Phong Quỷ Thần đã thành lập ‘quỷ thành Phong Đô’, ý đồ muốn xây dựng quốc gia vong linh trên vùng đất này.

Khi đó ‘thần thú’ Kỳ Lân tới từ thế giới trong đã đứng ra phong ấn Phong Quỷ Thần ở quỷ thành Phong Đô, chính mình thì kiệt sức chết đi ở núi Tề Linh.

Thôn dân của thôn Yêu Linh chính là hộ vệ Kỳ Linh Châu được thần thú tự mình bố trí, chờ đợi vị ‘thần thú’ tiếp theo xuất hiện.

Bốn vị Tai Nạn chân tự này phân biệt là rồng, hổ, chim tước, long quy, thoạt nhìn giống với tứ thánh thú trong truyền thuyết.

Nhưng kỳ thực là ‘thần thú’ không đánh nhau lại bốn tên liên hợp vây đánh, vì thế mới đặc biệt bồi dưỡng bốn vị này lên Tai Nạn chân tự...

Đối với khắp khu Hoa Phủ mà nói, thôn Yêu Linh có công lao lẫn ân đức, vì thế Hiệp Hội Thợ Săn mới cho phép một nơi như núi Tề Linh tồn tại.

Mà hiện giờ bọn họ nói với Tuân Anh, Kỳ Linh Châu đã bị bọn họ làm mất, Tuân Anh thật sự muốn rút kiếm chém chết bốn tên ngu này.

Chương 481 - Siêu thợ săn Hoang Hồn

Tuân Anh đứng yên tại chỗ, buồn bực một hồi mới nói: “Bên ngoài Kỳ Linh Châu có kết giới mạnh mẽ bảo vệ, cho dù là cấp Tai Nạn chân tự muốn phá vỡ cũng cần không ít thời gian, hơn nữa bốn người bọn ông còn thay phiên trông coi, sao lại dễ dàng để người ta trộm đi như thế chứ?”

Long trưởng thôn thở dài nói: “Nhóm người đánh cấp Kỳ Linh Châu từng đại diện cho hiệp hội tới chỗ bọn tôi tiến hành kỳ giao tiếp nửa năm một lần, thái độ cũng rất tốt, vì thế bọn tôi không cảnh giác quá nhiều.”

“Ngày xảy ra chuyện, bọn họ cầm tín vật của hội trưởng Diệp tới, nói rằng có mệnh lệnh cơ mật cấp bậc cao, yêu cầu bốn người bọn tôi tới chờ ở địa điểm được chỉ định, vì thế bọn tôi đã đi ngay lập tức.”

Nói xong hắn đưa một cái vảy rồng màu trắng có viết chữ Diệp ở bên trên cho Tuân Anh.

Sắc mặt Tuân Anh tối sầm, miếng vảy này thật sự là của con bạch long ở bên cạnh Diệp Hải Mạt, nhưng chỉ có tín vật thì cũng không thể nói lên được điều gì.

“Lúc bọn tôi rời đi, người này đã lén lén vào phòng thờ cung phụng Kỳ Linh Châu, giết chết người trông coi, dùng phương pháp đặc biệt phá hủy kết giới, lấy đi Kỳ Linh Châu.”

“Kết giới của phòng thờ và kết giới bên ngoài liên thông với nhau, vì thế kết giới bên ngoài cũng bị phá vỡ, dẫn tới sự kiện lần này.”

“Bốn người bọn tôi đã đuổi theo ngay lập tức, sau đó... trên người bọn tôi xuất hiện cái này.”

Long trưởng thôn kéo áo lên, bên trong xuất hiện một sợi xiềng xích nhàn nhạt hư vô lóe sáng.

Tuân Anh nhận ra loại xiềng xích này, trước đây khi ký hiệp định với thôn Yêu Linh, vì muốn để Hiệp Hội Thợ Săn yên tâm, thôn Yêu Linh đã chủ động phối hợp để hiệp hội bố trí trên người mình.

Một khi bị xiềng xích này bị kích hoạt, trong vòng mười ngày người của thôn Yêu Linh sẽ không thể rời khỏi thi hải ‘thần thú’ quá xa.

Mà phương pháp kích hoạt xiềng xích chính là tuyệt mật của Hiệp Hội Thợ Săn!

Tuân Anh một lần nữa im lặng một hồi lâu mới nói: “Ngoại trừ cái này, bọn ông còn cái gì chứng minh kẻ đánh cắp Kỳ Linh Châu là người của Hiệp Hội Thợ Săn không?”

Không quản là vảy hay xiềng xích thì đều đã chứng minh được trận tai họa này thật sự là do người của hiệp hội gây ra, nhưng Tuân Anh vẫn ôm chút hi vọng.

Người phụ nữ đầu chim bước tới trước một bước, lấy ra một quả cầu thủy tinh có hình trứng chim.

Trên quả cầu đang chiếu một hình ảnh, vài người siêu năng hợp sức nháy máy giết chết người trông coi phòng thờ, sau đó một người đàn ông có vành mắt đen dùng một vật thể hình nón có hoa văn phức tạp nhắm thẳng vào kết giới của phòng thờ.

Nháy mắt hai thứ này chạm vào nhau, kết giới của phòng thờ bị thứ hình nón kia đâm thủng!

“Đó là... chùy phá giới!”

Vẻ mặt Tuân Anh tái xanh, đó là vật thu nhận đỉnh cấp cao được hiệp hội khu Hoa Phủ cất giữ, có thể loại bỏ bất cứ kết giới nào dưới cấp Tai Biến.

Mà người kia Tuân Anh cũng nhận ra, là một siêu thợ săn cảnh giới chân tự có biệt hiệu ‘Hoang Hồn’!

“Bọn ông ở đây chờ, tôi sẽ cho các ông một câu trả lời.”

Mặt Tuân Anh sạm đen, bay vút lên trời, bay tới tận tầng mây mới lấy điện thoại ra nhấn một mã số, mã số này là của Diệp Hải Mạt.

“Nói cho tôi biết, ông không liên quan tới chuyện núi Tề Linh.”

“Sao thế, sao tự dưng lại nghiêm túc vậy?” Diệp Hải Mạt có hơi sững sốt, không hiểu hỏi.

Giọng của Tuân Anh đầy âm u: “Ông chỉ cần trả lời tôi, có phải ông sai người đi trộm Kỳ Linh Châu hay không?”

“Kỳ Linh Châu bị trộm?” Diệp Hải Mạt giật thót, này không phải chuyện nhỏ, xét theo ý nghĩa nào đó thì nó còn đáng sợ hơn cả chuyện quái vật núi Tề Linh bạo loạn, hơn nữa vì sao Tuân Anh lại nghi ngờ ông chứ?

“Người trộm đi Kỳ Linh Châu chính là siêu thợ săn ‘Hoang Hồn’, hắn đã dùng tín vật của ông điều bốn vị chân tự của thôn Yêu Linh đi, sau đó dùng ‘Chùy Phá Giới’ để phá kết giới.”

Hiện giờ Diệp Hải Mạt đã biết vì sao Tuân Anh lại nghi ngờ mình, đổi lại nếu là ông xử lý chuyện này thì ông cũng nghi ngờ mình là người đứng sau, thế nhưng ông thật sự không hề hay biết gì cả.

“Chuyện này không liên quan tới tôi.” âm thanh của Diệp Hải Mạt rất kiên định.

Khóe miệng Tuân Anh lộ ra nụ cười tươi rói: “Tốt lắm, tôi tin.”

Diệp Hải Mạt gãi đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Chuyện quan trọng như thế, anh không nên dễ dàng tin tưởng như vậy.”

“Nếu tôi không tin ông thì trước đây đã không tặng vị trí hội trưởng cho ông, nếu không liên quan tới ông thì đám đó chính là kẻ phản bội hiệp hội, xử lý thế nào phải xem vào tâm tình của tôi.”

“Làm ơn hãy lấy lại Kỳ Linh Châu!”

Cúp điện thoại, Diệp Hải Mạt có chút giật mình với sự tin tưởng mà Tuân Anh dành cho mình, ông và Tuân Anh từng là người hợp tác, thẳng đến khi Tuân Anh thẳng lên cảnh giới Chân Ngã mới tách ra.

Sau khi lão hội trưởng hiệp hội về hưu, người duy nhất có tư cách trở thành hội trưởng hiệp hội khu Hoa Phủ chính là Tuân Anh, nhưng Tuân Anh từ bỏ vị trí này và nhường cho người từng hợp tác với mình.

Chỉ cảm động hơn mười giây, Diệp Hải Mạt đã tung một cước đá văng cái bàn trước mặt, rít gào nói: “Mang hết toàn bộ tài liệu về ‘Hoang Hồn’ tới đây, mặt khác, mở hội nghị cấp cao!”

...

Tuân Anh bay trở về bên cạnh nhóm bốn người Long trưởng thôn, nói: “Đã xác nhận kẻ trộm Kỳ Linh Châu là kẻ phản bội của Hiệp Hội Thợ Săn, hiệp hội sẽ giúp bọn ông lấy lại Kỳ Linh Châu, đồng thời cũng sẽ tiến hành bồi thường cho thôn Yêu Linh.”

“Bọn ông có thể xác định được vị trí của Kỳ Linh Châu không?”

Long trưởng thôn lắc đầu: “Không được, có điều tôi có thể cảm giác được Kỳ Linh Châu vẫn còn trong phạm vi dãy núi Tề Linh.”

“Vì sao chứ?” Tuân Anh nhíu mày, lẽ ra trộm được đồ xong phải trốn ngay mới đúng.

Ông cụ đầu rùa nãy giờ vẫn không nói gì bước ra nói: “Có lẽ bọn chúng muốn thử hấp thu sức mạnh của Kỳ Linh Châu, Kỳ Linh Châu chỉ phát ra thần dị trong phạm vi thi hài của chủ nhân mà thôi, hiện giờ chúng vẫn chưa rời đi thì chỉ sợ là muốn hấp thu sức mạnh...”

“Thì ra là thế, vẫn còn ở gần đây thì dễ làm rồi...”

Tuân Anh lộ ra vẻ mặt hung ác rời khỏi phòng, vừa ra khỏi cửa thì quay trở lại hỏi: “Bọn ông có cảm thấy gần đây đám quái vật ở núi Tề Linh không chịu nghe lời cho lắm không?”

“Ngài có ý gì?” Long trưởng thôn sững sốt, không hiểu được ý trong lời nói của Tuân Anh.

Tuân Anh cười nhạt nói: “Ý của tôi là, kết giới vừa mới bị hủy thì đã có quái vật muốn chạy ra ngoài gây hại, này đủ để chứng minh bọn ông không có năng lực bảo vệ nhiều quái vật như thế.”

“Đã như vậy thì cứ để quái vật trong này bớt đi một chút là được rồi.”

“Kết giới trong núi Tề Linh đã khôi phục, bọn ông có thể khóa lại đám quái vật từng muốn thử lao ra khỏi núi Tề Linh không, tôi nhớ trong phần giải thích về kết giới các ông có nói về chức năng này.”

Khóa lại quái vật từng tấn công kết giới là một chức năng vốn có của kết giới núi Tề Linh, cho dù kết giới bị phá hỏng thì nó vẫn phát huy tác dụng như cũ.

Chỉ cần đám quái vật tới gần ranh giới thì trên người sẽ lưu lại tín hiệu đặc biệt, người kiểm soát có thể để tín hiệu này hiện ra và duy trì liên tục suốt mấy ngày.

Long trưởng thôn cảm nhận được sát ý rõ rệt của Tuân Anh, một khi hắn kích hoạt tín hiệu kia thì đám quái vật từng tới gần khi kết giới bị hủy có lẽ sẽ bị tàn sát.

Chẳng qua chuyện quan trọng nhất hiện giờ chính là lấy lại Kỳ Linh Châu, hắn không muốn làm trái ý Tuân Anh vào thời điểm này, vì thế Long trưởng thôn chỉ do dự một lát đã gật đầu đồng ý.

Tuân Anh lộ ra sát ý nói: “Lũ súc sinh kia trốn ở nơi này sống an nhàn quá lâu nên đã quên mất chúng có thể sống ở đây là được người ta ban ân cho, nếu đã là ban ân thì lấy lại cũng rất đơn giản.”

Chương 482 - Thực lực của Tần Sảng

Lúc Tuân Anh và bốn ông cụ của thôn Yêu Linh bàn chuyện, Ôn Văn nhàm chán dạo quanh thôn.

Thôn Yêu Linh này trông như một thôn làng, mà thực thể nó cũng là một ngôi làng bình thường mà thôi.

Nhà cửa chỉ được xây dựng bằng gỗ và gạch đá, dưới mái hiên treo đầy xâu ớt khô, trên sân phơi mấy loại đậu và nấm rừng này nọ, rất có không khí nhà làm nông.

Rất khó tưởng tượng nhóm sinh vật có sức mạnh mạnh mẽ này lại dùng phương thức mộc mạc như thế để sinh hoạt trong thôn làng này, nhìn thoáng qua hoàn cảnh nơi này thì Ôn Văn đã có

thể đoán được nhóm thôn dân có lẽ thật sự không hề để tâm tới chuyện tranh giành quyền thế.

Điểm đặc biệt duy nhất chính là mỗi nhà trong thôn đều có một kho hàng.

Trong kho hàng chất đống không ít nguyên liệu yêu thú và dược liệu quý hiếm, cứ cách nửa năm hiệp hội sẽ tới mua những nguyên liệu này.

Một phần nguyên liệu đổi thành vật phẩm cuộc sống cho thôn dân, một phần xem như phí bảo vệ mà bọn họ nộp lên cho Hiệp Hội Thợ Săn, còn một phần thì đổi thành nguyên liệu bảo dưỡng Kỳ Linh Châu.

Gần ngàn năm qua, người ở thôn Yêu Linh này vẫn luôn sinh sống mộc mạc như thế.

Ôn Văn nhìn số nguyên liệu này mà thòm thèm, có điều anh không ra tay với chúng.

Trải qua chiến đấu rồi thu hoạch chiến lợi phẩm là một chuyện, trong tình huống này lấy đi đồ của người khác là một chuyện khác, trước khi vẫn chưa thể xác nhận người của thôn Yêu Linh là kẻ địch, mấy thứ này chính là tài sản riêng của bọn họ.

Ôn Văn đi dạo một vòng, thấy xung quanh không có người thì thử kích hoạt trạm thu nhận một chút, lần này không xuất hiện cảm giác cảnh báo.

Có nghĩa là hiện giờ tiến vào trạm thu nhận không có vấn đề, sau khi Ôn Văn tập hợp với đại đội hiệp hội thì cảm giác bị theo dõi đã biến mất.

Lúc đầu Ôn Văn còn khá nghi ngờ, có điều hiện giờ xem ra có lẽ người theo dõi kia không muốn xuất hiện trước mặt Tuấn Anh.

Vì thế Ôn Văn liền tiến vào trong trạm thu nhận, anh đã thòm thèm muốn xem năng lực của Tần Sảng lâu rồi.

Một người thanh niên tóc trắng vẻ mặt lạnh lùng đứng trong một căn phòng giam trên tầng ba trạm thu nhận, người này chính là Tần Sảng vừa phá kén ra ngoài.

Cơ thể hắn đã không còn đan xen giữa ảo và thật như trước kia nữa rồi, mà là có cơ thể chân chính, cả phòng giam bị giá lạnh bao trùm, giống như là một hang băng vậy.

Trên người Tần Sảng còn có mùi lưu huỳnh và hơi thở tài mi đặc biệt của ác ma, sau khi trộn lẫn với hơi thở đầy ghê tởm của ác quỷ thì tạo thành một hơi thở rất kỳ lạ.

Hơi thở đó làm Tần Sảng trông tà ác u ám tới cực điểm, ngay cả khủng thủ ma xấu xí nhất trong phòng giam, chuyên lấy sợ hãi làm thức ăn thì trông vẫn thân thiện hơn Tần Sảng rất nhiều.

Nếu tên này xuất hiện ở thôn Yêu Linh lúc này, chỉ sợ nhóm Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không chút do dự giết chết hắn.

Sau khi Tần Sảng xuất hiện, thái độ của nhóm quái vật có sự khác biệt, vô diện ma theo bản năng đề phòng sinh vật có hơi thở tương tự với mình.

Vô diện ma có thể cảm nhận được thực lực của Tần Sảng, tuy vẫn không bằng hắn nhưng so với cấp Tai Nạn hạ tự bình thường thì mạnh mẽ hơn không ít, thậm chí nếu không phải hắn sao chép được năng lực của Hủ Huyết Giả thì có khả năng chỉ có thể đánh ngang tay với Tần Sảng mà thôi.

Tuy nguyên nhân là vô diện ma vốn không phải quái vật trung tự hệ chiến đấu nhưng cũng đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của Tần Sảng.

Ngô Vọng nhìn Tần Sảng mà có chút hả hê, hắn cho rằng Tần Sảng là quái vật mới tới, vì thế rất chờ mong màn Ôn Văn đày đọa.

Sa Lực Sĩ ở kế bên phòng Ngô Vọng, chỉ mới tỉnh lại không bao lâu, sau khi tỉnh lại thì ngồi yên ở đó không nói lời nào, có điều thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt xem thường mà liếc nhìn Tần Sảng.

Loại quái vật trình độ này, hắn chỉ cần một phát dao tay... có lẽ là hai phát, ừm, dù sao thì cũng là dùng dao tay là có thể chém chết.

Đào Thanh Thanh mỉm cười, có cảm giác như nhìn thấy bạn học cũ cùng lớp.

Về phần những quái vật khác thì phần lớn đều là kiêu ngạo, ở trong mắt đám quái vật thì sinh vật tà ác như Tần Sảng cũng là một kẻ ác nhân làm người ta phải đau nhức như u nhọt ở đầu ngón chân vậy.

Ôn Văn vừa tiến vào tầng ba liền nhìn thấy Sa Lực Sĩ ngồi dưới đất, vì thế mỉm cười nói: “Cuối cùng mày cũng đã tỉnh, tao còn tưởng đâu mày sẽ ngủ tới tận khi trời đất hoang tàn chứ.”

Sa Lực Sĩ quay mặt đi nơi khác, không muốn nói chuyện với Ôn Văn.

Hắn cảm thấy Ôn Văn chỉ là một kẻ tiểu nhân chỉ biết lợi dụng khi người ta gặp khó khăn mà thôi, nếu không phải may mắn thì căn bản không có khả năng bắt được mình.

Mà sở dĩ đến giờ Sa Lực Sĩ mới tỉnh lại hoàn toàn là vì tác dụng phụ của quả bom ‘Hoa Hồng Đỏ Thẫm’ kia mà thôi, mặc dù hiện giờ đã tỉnh lại nhưng cũng phải qua một khoảng thời gian rất lâu mới có thể khôi phục lại trạng thái mạnh nhất.

Tiếp đó Ôn Văn lướt qua phòng giam Sa Lực Sĩ, nhìn thấy Tần Sảng đã phá kén ra ngoài, Sa Lực Sĩ tuy mạnh nhưng hiện giờ không dùng được, còn không bằng quan tâm tới Tần Sảng thì hơn.

Thấy Ôn Văn đi tới, Tần Sảng vẻ mặt lạnh lùng lập tức quỳ một chân, cúi đầu, đây là tư thế tống trọng cho thần phục.

Ngô Vọng kinh hãi rớt cằm, hắn còn muốn xem Ôn Văn dày dạn Tần Sảng mà, sao đột nhiên lại quỳ xuống thế kia?

Ôn Văn sững sờ, anh đã từng dạy dỗ Tần Sảng rất nhiều lần, có điều bởi vì bản thân quý hồn vốn gàn bướng, Tần Sảng chưa từng tỏ ra chút dấu hiệu thuận phục nào.

Sao lần này thực lực trở nên mạnh mẽ, chẳng những không khiêu khích Ôn Văn mà lại còn trực tiếp thần phục như thế chứ?

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn liền hiểu được, có lẽ mấy viên thai nhân ma kia đã làm Tần Sảng thoát khỏi kiểu tư duy của quý hồn, nhận ra được sự mạnh mẽ của Ôn Văn nên mới tỏ ra thần phục.

Đối với Ôn Văn thì đây là chuyện tốt, vì thế anh gạt đầu với Tần Sảng, chuẩn bị xem thử xem có thứ gì để khen thưởng hay không.

Sau khi thưởng cho Tần Sảng một phen, Ôn Văn liền đi tới một nơi không người, bắt đầu kiểm tra năng lực của Tần Sảng.

Sau khi điều chỉnh thể chất bên tay trái thành thể chất của Tần Sảng, hơi thở trên người Ôn Văn lập tức trở nên tối tăm khủng khiếp.

Hiện giờ không chỉ con nít, cho dù là người bình thường lớn gan nhìn thấy Ôn Văn cũng sẽ co giò bỏ chạy, nếu trong hoàn cảnh tối tăm một chút thì có khả năng sẽ bị dọa chết tươi.

Kỳ thật dáng vẻ của anh không có gì biến đổi, nhưng chỉ cần nhìn thấy anh sẽ tự động kích hoạt nỗi sợ trong lòng, giống như nhìn thấy thiên địch vậy.

Ôn Văn bắt đầu dĩ cào cào tóc, cố gắng thu lại hơi thở trên người, sau khi anh đã thu lại tới mức cao nhất, mặc dù không còn dọa người ta sợ phát khóc nhưng vẫn có thể làm lũ con nít khóc tới tè ra quần.

“Minh muốn làm người tốt mà, sao phong cách của mớ thể chất cứ kiểu này ấy nhỉ...”

Ủy khuất một lát thì Ôn Văn không thèm để ý nữa, dù sao thì anh cũng làm biến thái lâu rồi, căn bản không quan tâm người khác nhìn mình thế nào, hiện giờ anh càng chú ý tới thể chất và thực lực hơn.

Vừa chuyển đổi một cái anh liền cảm giác được sức mạnh của Tần Sảng mạnh hơn cấp Tai Nạn hạ tự mình thường, vì thế thể chất vô diện ma cộng với thể chất Tần Sảng chính là trạng thái mạnh nhất của Ôn Văn.

Sau khi biến thành ác quỷ, năng lực không chế băng của Tần Sảng được cường hóa cực mạnh, hoàn toàn có thể so với người siêu năng thuộc tính băng.

Hơn nữa có thể kích hoạt hình thái ác ma, băng sẽ biến thành băng có màu tím đen, có sát thương và lực phá hoại càng mạnh hơn nữa, đồng thời các bộ phận cơ thể cũng có thể tiến hành chuyển đổi, biến thành tay chân của ác ma.

Cánh tay có thể biến thành cây búa đập vỡ mặt đất, lưỡi hái có thể cắt đứt không khí, hoặc là xuất hiện một cánh tay ác ma không lồ màu tím đen.

Phần đuôi tóc có thể mọc ra gai độc, há miệng có thể phun ra chùm tia sáng năng lượng màu tím đen.

Nói ngắn gọn thì thể chất của Tần Sảng chính là một cỗ máy chiến đấu, cho dù chỉ có mỗi thể chất này thì năng lực chiến đấu cũng rất toàn diện!

Chương 483 - Hoang Hồn

Đối với năng lực của Tần Sảng, Ôn Văn rất thỏa mãn, chẳng qua anh không dám ở lâu trong trạm thu nhận, sau khi kiểm tra xong thì trực tiếp đi ra ngoài.

Toàn bộ quá trình kiểm tra kỳ thật rất nhanh, cho dù bên ngoài có xảy ra chuyện gì thì Ôn Văn cũng có thể ung dung đối phó.

Sau khi ra ngoài, Ôn Văn chỉnh lại quần áo một chút rồi tiếp tục dạo một vòng quan sát trong thôn, thôn này có quá nhiều thứ làm anh tò mò.

Không dạo quá lâu thì Ôn Văn gặp Viêm Tước cũng đang đi dạo trong thôn, có điều mục đích của cô ta là đang tìm kiếm đối thủ.

Hai người không giao lưu, có điều ánh mắt Viêm Tước nhìn Ôn Văn có chút quái dị, cô có thể thông qua cảm giác trực quan cảm nhận được Ôn Văn không giống với trước kia.

Vốn Viêm Tước cũng biết đừng thấy tên Ôn Văn này trông rất nhã nhặn, thật ra chính là cùng loại người với mình, chẳng qua Ôn Văn đã giấu đi bản chất của mình mà thôi.

Mà hiện giờ trên người Ôn Văn mơ hồ tỏa ra hơi thở tà dị vạn vạn lạnh như băng, giống như đã từ bỏ chuyện che giấu rồi vậy.

Đúng lúc này một tia sáng màu xanh phát ra từ căn phòng Tuân Anh tra hỏi bốn cụ già của thôn Yêu Linh, nó bay thẳng lên bầu trời và dung hợp với kết giới.

Ôn Văn giật mình, tưởng rằng Tuân Anh xảy ra xung đột với bốn người kia, có điều cần thận xem xét lại thì phát hiện tia sáng xanh kia giống như một loại đánh dấu.

Cơ thể của Ôn Văn trôi lơ lửng hướng lên cao, nhìn về phía xa xa của dãy núi, có thể cảm nhận được trên người không ít quái vật xuất hiện loại ánh sáng xanh kia.

Kiểm dài một lần nữa xuất hiện, lần này cao hơn trăm mét, vô số lưỡi kiếm ánh sáng vòng quanh cây kiếm dài như đang bảo vệ.

Tuân Anh đứng trên đỉnh cây kiếm dài, giọng điệu bình thản ra lệnh: “Siêu thợ săn ‘Hoang Hồn’ ‘Thương Nhãn’ ‘Long Thương’... tổng cộng mười hai siêu thợ săn chính là thủ phạm của sự kiện lần này, đã mất đi thân phận siêu thợ săn.”

“Hiện giờ bọn chúng đang ở trong dãy núi Tề Linh, bắt giữ bọn chúng, lấy lại báu vật thôn Yêu Linh mà chúng đã trộm đi.”

“Còn có, số quái vật từng cố gắng lao ra khỏi kết giới trước đó đều đã bị đánh dấu, trong quá trình tìm kiếm phản đồ thì thuận tiện giải quyết chúng nó luôn.”

Sau khi nói xong thì Tuân Anh hất tay một cái, vung ra hơn trăm cây kiếm bạch ngọc nhỏ, một cây bay tới trong tay Ôn Văn.

“Kế tiếp, ngoại trừ người nắm giữ ngọc kiếm, toàn bộ dãy núi Tề Linh này cấm bay!”

Tiếng nói của Tuân Anh vừa dứt thì vô số cây kiếm dài vây quanh thân kiếm khổng lồ lập tức khuếch tán, bao phủ toàn bộ phạm vi dãy núi Tề Linh.

Nhưng cây kiếm dài kia không ngừng tuần tra, cứ cách mấy chục mét là có một cây, tất cả quái vật bay trên bầu trời đều bị ép phải đáp xuống đất.

Có một con quái điều cấp Tai Nạn cứng đầu muốn xông ra khỏi phạm vi kiếm dài bảo vệ, nhưng gần như là nháy mắt bị những cây kiếm dài này đâm xuyên thành cái sàng.

Nhìn thảm trạng của con quái điều kia, Ôn Văn cảm thấy rùng mình, Tuân Anh mạnh mẽ đến thái quá.

Tai Nạn chân tự cũng đã mạnh mẽ tới mức không hợp với lẽ thường rồi, nhưng cao lắm thì sức mạnh chỉ có thể bao trùm một ngọn núi mà thôi, mà kiếm trận của Tuân Anh thì trực tiếp bao trùm toàn bộ dãy núi!

Chẳng qua khi sức mạnh của hấn tỏa rộng đến mức độ này thì sẽ không thể điều khiển nó một cách tinh vi được, bằng không Tuân Anh đã có thể dùng kiếm dài để giết chết tất cả quái vật ở núi Tề Linh rồi, căn bản không cần nhóm siêu thợ săn ra tay.

“Ở bên trong ngọc kiếm có một tia kiếm khí, bùng liên tục ba lần vào mũi kiếm và chui kiếm thì tôi sẽ nhận được tín hiệu cầu cứu của mọi người, có điều tốt nhất không nên dùng vào những chuyện không ra gì.”

Tuân Anh khoan chân ngồi trên chuôi kiếm, cuối cùng nói một câu: “Bây giờ, đi đi thôi!”

Tất cả siêu thợ săn xông ra ngoài theo những hướng khác nhau, Long trưởng thôn có chút không đành lòng nhắm mắt lại, nếu như không xảy ra chuyện này thì thôn Yêu Linh còn có thể che chở cho chúng, nhưng hiện giờ vì muốn lấy lại Kỳ Linh Châu, bọn chúng chỉ có thể chết mà thôi!

...

Một người đàn ông tóc dài ở trần, trên người đầy hình xăm vặn vẹo ngồi trong một hang núi, nhìn thanh kiếm khổng lồ dựng thẳng lên trời mà cười khẽ một tiếng.

“Là mày tìm được tao trước hay là tao trở thành sự tồn tại giống như mày đây.”

Hắn chính là siêu thợ săn chân tự ‘Hoang Hồn’, hắn cầm một hạt châu hư ảo ở trong tay, bên trong hạt châu có bóng dáng của một con kỳ lân bảy màu, cũng chính là Kỳ Linh Châu đã bị hắn trộm đi.

Sức mạnh của hạt châu đang không ngừng ồ ạt tràn vào trong cơ thể hắn, làm mạch máu trên người hắn phồng lên như muốn nổ tung, nhưng vẫn còn trong phạm vi có thể tiếp nhận được.

“Hoang Hồn đại nhân, ngài nhất định có thể đột phá giới hạn loài người, trở thành sự tồn tại trên nhân loại, Người Phán Quyết thứ chín của Hiệp Hội Thợ Săn!” Một bóng dáng bị vải đen bịt kín quỳ gối ở phía sau Hoang Hồn, tôn sùng nói.

Hoang Hồn lắc đầu nói: “Người Phán Quyết gì đó không quan trọng, chỉ cần có được sức mạnh là đủ rồi, phải sở hữu sức mạnh thì mới có thể đặt ra quy tắc, tao không muốn sống trong quy tắc của người khác nữa!”

Hắn biết mình đang làm gì, cũng biết tại sao mình lại làm như vậy.

Mục tiêu mà Hoang Hồn trở thành thợ săn chính là theo đuổi sức mạnh, trước kia hắn vẫn luôn dè dặt trong hiệp hội như thế cũng vì trở nên mạnh mẽ.

Nhưng dần dần sức mạnh của hắn đã đạt tới bình cảnh, cho dù cố gắng thế nào cũng không có cách nào đột phá, trở thành cấp Tai Biến có lẽ đã trở thành chấp niệm trong lòng hắn.

Trong một lần tới tiếp xúc với thôn Yêu Linh, Hoang Hồn ngẫu nhiên phát hiện bóng người phía sau lưng mình bị một đám quái vật truy giết, vì thế mới tiện tay giải cứu người này.

Sau đó bóng dáng đó đã nhận Hoang Hồn làm chủ, đồng thời nói cho Hoang Hồn biết về báu vật Kỳ Linh Châu của thôn Yêu Linh có thể giúp cho người siêu năng đang kẹt lại ở cấp bậc chân tự có thể trở thành sinh vật cấp Tai Biến.

Hoang Hồn lập tức động lòng, chẳng qua hắn không ngu đến mức hoàn toàn tin tưởng kẻ có lai lịch không rõ này, hắn bắt đầu điều tra trong hiệp hội, tìm kiếm tin tức từ nhiều hướng, xác nhận Kỳ Linh Châu thật sự tồn tại, đồng thời cũng có khả năng giúp mình đột phá.

Báu vật như thế lại để cho một thôn làng lụp xụp cung phụng, thật sự là quá lãng phí, vì thế Hoang Hồn nảy ra suy nghĩ muốn cướp lấy nó.

Đương nhiên Hoang Hồn không tin bóng dáng đã cung cấp thông tin về nó cho mình, vì thế từ sắp đặt tới chuẩn bị rồi tới hành động, không hề có bước nào thông qua kẻ này.

Kẻ này có kế có ý đồ của riêng mình, cũng có lẽ là muốn lợi dụng, nhưng chỉ cần có thể đột phá thì Hoang Hồn không hối hận.

Vì hấp thu sức mạnh của hạt châu này, Hoang Hồn đã làm đủ chuẩn bị, hắn biết nếu mình có hấp thu sức mạnh này thì sẽ không thể chống đỡ nổi.

Nếu là trước kia, cho dù Hoang Hồn cướp được hạt châu này thì cũng vô dụng, vì thế hắn chỉ bóp cổ tay mà than thở, không ra tay.

Có điều bắt đầu từ đoạn thời gian trước hiệp hội bắt đầu nghiên cứu tới vấn đề cộng hưởng sức mạnh, nếu có người chia sẻ cản trở với mình, liệu còn bị sức mạnh này no bạo nữa không?

Vì thế Hoang Hồn hao tốn cái giá thật lớn để trộm đi một phần thành quả nghiên cứu, còn tìm kiếm hơn mười thợ săn có dã tâm, ký kết khế ước cùng hấp thu sức mạnh của Kỳ Linh Châu, cùng chống đỡ lực cản trở của nó.

Cảm nhận được sức mạnh đang gia tăng trong cơ thể, Hoang Hồn cười xùy một tiếng nói: “Hiện giờ có lẽ tao đã là kẻ phản rồi... có điều không có vấn đề gì cả, chỉ cần tao đột phá thành công, bọn mày sẽ tới mà cầu xin tao thôi...”

Chương 484 - Công thành sư

Đi sâu vào trong rừng rậm một hồi thì Ôn Văn dừng lại, nhú mày, cảm giác bị theo dõi lại xuất hiện, người này đúng là cố chấp mà.

Chẳng qua muốn theo thì cứ theo đi, chỉ cần Ôn Văn không tiến vào trạm thu nhận ở trước mặt hắn, tin rằng hắn cũng không tìm ra sơ hở của Ôn Văn.

Ngược lại bởi vì có kẻ này theo dõi, Ôn Văn hành động trong rừng lại càng an toàn hơn, chỉ là không thể kéo quái vật vào trong trạm thu nhận làm Ôn Văn cảm thấy tiếc nuối.

“Nếu không bắt được quái vật thì kiếm một ít nguyên liệu mang về vậy, lần trước tới đây có rất nhiều thứ không thể mang đi, nhưng đối với mình bây giờ thì nơi này chính là kho tàng!”

“Kế tiếp tôi muốn bắt đầu săn thú, liệu ông có theo kịp không, nếu theo kịp thì cứ để ông theo, chẳng sao cả.”

Ôn Văn bay vút lên không trung, tay xòe ra, một cây thương dài lập tức bay tới trong tay anh.

Sau đó Ôn Văn nhắm mắt lại, bắt đầu cảm nhận đám quái vật ở gần đó có hơi thở của ánh sáng xanh.

Tiếp đó Ôn Văn mở mắt ra, nhắm thẳng vào một con thú ăn kiến cả người lóe sáng ánh sáng màu xanh da trời nhàn nhạt, đột nhiên phóng cây thương ra ngoài.

Thương dài từ trên trời giáng xuống đâm xuyên vào đầu con thú ăn kiến kia, sau đó bóng dáng Ôn Văn đột nhiên xuất hiện cầm lấy cây thương, đá thú ăn kiến một phát, trực tiếp đưa xác nó vào trong nhẫn không gian.

Sau đó động tác của Ôn Văn không hề dừng lại, tiếp tục phóng thương ra ngoài đâm xuyên qua người một con lợn rừng có ngọn lửa phừng phừng trên người, sau đó ngay lập tức thu xác heo rừng đi.

Tiếp sau đó tốc độ của Ôn Văn nhanh khủng khiếp, dựa vào tốc độ phóng thương và năng lực dịch chuyển không gian của quái nhân màu xanh da trời, Ôn Văn bộc lộ ra tốc độ hoàn toàn vượt quá giới hạn của cường giả trung tị bình thường.

Với tốc độ này, chỉ một thoáng chốc thì Ôn Văn đã giết chết sáu con quái vật, đồng thời cũng di chuyển ra ngoài bảy tám km.

Sau khi giết chết sáu con quái vật, Ôn Văn rút cuộc cũng ngừng lại thở hổn hển, mồ hôi trên người bốc hơi thành hơi nước tạo thành làn sương trắng ở quanh người.

“Quả nhiên động tác đạt tới cực hạn này yêu cầu tinh thần và cơ thể mình phải gánh vác quá lớn... có điều trước giờ mình căn bản không nghĩ tới mình có thể làm tới mức này.”

Chỉ có vài hơi thở đã dịch chuyển được khoảng cách xa như vậy, đồng thời còn giết chết sáu con quái vật, đổi lại là Ôn Văn trước kia thì căn bản không dám tưởng tượng tới.

Có điều giết quái vật quá nhanh dẫn tới nhẫn không gian cũng không chứa nổi, không gian mấy chục mét khối muốn chứa chút vật phẩm tùy thân thì rất dư dả, nhưng hình thể của đám quái vật ở nơi này đều đều rất to lớn.

Quan trọng nhất cảm giác bị dòm ngó kia cứ bám sát như hình với bóng, nghĩa là Ôn Văn không thể dựa vào phương pháp

này để vứt bỏ người kia, tiếp tục như thế thì anh chỉ tự đày đọa chính mình mà thôi.

Ở một nơi mà Ôn Văn không nhìn thấy, một ông cụ tóc bạc mặc áo khoác trắng lau mồ hôi trán.

“Minh đúng là già rồi, khi này suýt chút nữa đã mất đầu rồi, người trẻ tuổi bây giờ đều đáng sợ như vậy sao, đầu óc của tên nhóc Doãn Hộ kia cũng nhanh tới dọa người, ngay cả mình cũng sắp không đuổi kịp...”

Ông cụ này là trưởng nhóm điều tra, lão Trịnh, ông điều động Ôn Văn tới nơi này chính là muốn quan sát phản ứng của Ôn Văn trong sự kiện lớn này.

Trước đó không xuất hiện ở thôn Yêu Linh là vì ông biết Tuân Anh rất ghét nhóm nhân viên điều tra bọn họ, thay vì ra mặt rồi nhìn sắc mặt chả tốt đẹp gì của tên đó, không bằng không nhìn thấy cho tâm thanh tịnh.

“Nếu cậu không liên quan tới vị ‘Hắc Thập Tự’ kia thì tốt biết bao nhiêu.”

Trưởng điều tra đã xem qua tài liệu về Ôn Văn, với tiềm lực của Ôn Văn, nếu bối cảnh sạch sẽ thì đã sớm được hiệp hội đốc tài nguyên bồi dưỡng rồi.

Ôn Văn lấy hết số xác quái vật trong hầm không gian ra ngoài, nhanh gọn lẹ lấy đi những bộ phận có thể sử dụng trên người chúng, phần còn lại thì bỏ lại nơi này.

Trong máu thịt quái vật ẩn chứa một lượng lớn năng lượng, số thi thể này để ở đây cũng không lãng phí, sẽ bị đám quái vật khác cắn nuốt, Ôn Văn chỉ cần lấy đi tinh hoa của chúng là đủ.

Nhìn động tác thuần thục của Ôn Văn, trưởng điều tra Trịnh gật đầu, với tác phong càn quét chiến lợi phẩm kiểu này, có lẽ Ôn Văn căn bản cũng không cần tài nguyên của hiệp hội.

Sau khi xử lý đám quái vật xong, Ôn Văn lại cảm ứng được hơi thở của quái vật từng tiếp cận kết giới nên tiếp tục ném thương ra ngoài.

Làm Ôn Văn ngạc nhiên chính là cây thương của mình lại bị một móng vuốt đập cho thay đổi phương hướng, khi Ôn Văn

nương theo cây thương để dịch chuyển tới thì một cái mồm to dính máu cũng vừa tấp tới.

Ánh mắt Ôn Văn nheo lại, đồng dạng cũng há miệng, một chùm sáng màu tím đen từ miệng anh phun ra rót đầy mồm con quái vật kia, làm nó đau đớn lăn lộn.

Lúc này Ôn Văn mới nhìn rõ dáng vẻ của con quái vật này, đây là một con sư tử khổng lồ có cơ thể cao gấp hai lần con voi, lông trên người tỏa ra ánh sáng màu vàng ươm như được đúc ra từ sắt thép, nếu đứng im một chỗ thì có thể giả làm pho tượng.

“Khó trách có thể cản được thương của mình, con sư tử này có thực lực cấp Tai Nạn, cơ thể rắn chắc như sắt thép, thoạt nhìn là quái vật công được thủ được, có điều khoang miệng có lẽ là yếu điểm của nó.”

Con sư tử kia lăn lộn một hồi mới bình tĩnh lại, sau đó nó khom thấp người, nhe răng nhìn Ôn Văn: “Nhân loại hèn mọn, sao lại đánh lên bốn đại gia?”

Ôn Văn lắc đầu nói: “Đánh lên? Không, không phải đánh lên, như thế gọi là... tấn công mãnh liệt!”

Sau đó thân hình Ôn Văn chợt lóe rồi xuất hiện ở bên hông sư tử, hai nắm tay nhắm vào phần eo của nó, mạnh mẽ tấn công.

Một tiếng vang trầm đục qua đi, sư tử thể hình to lớn trực tiếp bị Ôn Văn đánh văng ra mấy chục mét, đè nát một mảng cây cối, nhưng con sư tử kia chỉ linh hoạt nhảy dựng lên, rống to.

“Bốn đại gia là công thành sư, cho dù là tường thành siêu phòng ngự cũng không thể nào tổn thương được tao, cho dù mày mạnh hơn tao thì không giết được tao đâu.”

“Ồ...” Ôn Văn móc mũi nói: “Nếu mày là công trình sư thì tao chính là nhà đầu tư đây này.” [công thành và công trình đồng âm, gong cheng]

Sư tử có chút sững sốt, thực nghiêm túc nói: “Nhà đầu tư là quái vật gì vậy?”

“Không phải quái vật, thôi bỏ đi, có nói thì mày cũng không hiểu.” Ôn Văn nhìn kiếm trần đầy trời, mỉm cười hỏi: “Có bao giờ mày nghĩ rằng mình có thể bay lượn trên bầu trời không?”

“Có phải mày bị ngu không, sư tử không biết bay.” Công thành sư dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn làm ra tư thế chuẩn bị xuất phát, nói: “Hết cách rồi, để tao giúp mày cất cánh!”

Ở dưới thân công thành sư có một cây thương bị Ôn Văn vút bỏ, Ôn Văn chỉ búng tay một cái đã xuất hiện dưới người nó, tiếp đó giống như trước đó đá văng một phát, lúc nó sắp rớt xuống lại tiếp tục đá thêm lần nữa.

Nó còn chưa kịp phản ứng đã bị Ôn Văn đá lên cao mấy chục mét, kiếm dài trên bầu trời giống như lũ cá Piranha phát hiện ra máu thịt mà điên cuồng vọt về phía công thành sư, chỉ thoáng chốc đã chọt thủng cơ thể bèn chắc không gì sánh được kia thành cái sàng.

“Đáng tiếc, tao khá thích tuốt mèo, muốn trách thì mày cứ trách cái tên khốn khiếp cứ nhìn tao chăm chăm ấy.”

Chương 485 - Nhà của bọn tôi

Sau khi xác công thành sư bị phi kiếm chọt thành đồng nát, Ôn Văn miễn cưỡng lấy đi vài miếng da lông có thể miễn cưỡng sử dụng, rút răng nanh và móng vuốt xong thì không thêm quản nữa.

Cơ thể của nó cứng rắn như thế có thể chế tạo được một vài món đồ tốt dùng để phòng ngự.

“Cứu tôi... cứu tôi với.”

Âm thanh nữ giới yếu ớt mơ hồ truyền tới, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Ôn Văn.

“Đây là âm thanh của nhân loại, núi Tề Linh sao lại có thể có nhân loại chứ...”

Lúc kết giới bị phá quả thực có vài chục chiếc xe cộ đi ngang ở gần đó bị quái vật tấn công, trong đó có vài người sống sót ở nơi này thì cũng không có gì kỳ quái, nhưng sự việc đã qua quá lâu rồi, nhân loại làm sao có thể sống sót được tới bây giờ.

Mặc dù trong lòng vẫn còn nghi vấn nhưng Ôn Văn vẫn cầm một cây thương dài ở gần xác công thành sư, sau đó lập tức đi

tới vị trí phát ra âm thanh kia.

Tất cả năng lực của Ôn Văn đều đã chuẩn bị sẵn sàng, cho dù gặp mai phục thì cũng không có kẻ nào có thể giữ anh lại.

Chỉ đi khoảng mấy chục mét Ôn Văn đã phát hiện một cô gái tóc đuôi ngựa bị cột trên cây, cơ thể cô gái bị dây leo quấn lấy, sau lưng là một cái cây lớn, hẳn là cùng loại quái vật thực vật như thụ tinh nguy ôn.

Ôn Văn bình tĩnh nói: “Tao không biết mày có ý thức hay không, nhưng mày chưa từng thử xông ra ngoài kết giới, vì thế không nằm trong danh sách cần phải giết, chỉ cần mày thả cô gái này ra thì tao sẽ không giết mày.”

Hiện giờ, loại quái vật thụ tinh bình thường thế này sớm đã không còn chút uy hiếp nào đối với Ôn Văn nữa, anh muốn giết nó là rất dễ dàng.

Cơ thể thụ tinh run như cái sàng nhưng nó vẫn không phát ra âm thanh, đồng thời cũng không có ý muốn buông cô gái này ra.

“Nó đang sợ, nhưng thân và cành lại không nằm trong sự kiểm soát của nó, hơn nữa cũng không có cách nào nói chuyện với mình... hoặc là nó thật sự quá yếu, hoặc là cô gái này cố ý bị trói ở đây, mà thụ tinh chỉ đang vác cái nồi này mà thôi.”

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, sự việc càng lúc càng thú vị, dù sao thì sẵn giết có chút khó khăn vẫn thú vị hơn thấy cái gì chém cái đấy nhiều.

Vài lá bài nước được ngưng tụ trong tay Ôn Văn, sau đó anh ném về phía thụ tinh, cắt đứt dây leo thả cô gái ra.

Quả nhiên giống như anh suy đoán, suốt quá trình này thụ tinh không hề phản kháng, nghĩa là nó không có năng lực phản kháng.

Ôn Văn tiến tới nhìn một cái liền phát hiện phần tiếp nối của miệng và thân cành của thụ tinh đều bị cắt đứt, chỉ là bị dính lại bởi một thứ dịch dính gì đó.

Nếu không phải Ôn Văn không định trực tiếp giết chết thụ tinh này thì có lẽ cũng không phát hiện được đầu mối này, nói vậy

thì có lẽ có người nào đó hoặc quái vật nào đó cố ý muốn mình tới cứu cô gái này.

“He he, tao sẽ làm theo kịch bản của mày, xem thử xem có phát hiện gì làm người ta phải kinh ngạc hay không.”

Sau đó Ôn Văn giả vờ như không biết gì cả đi tới chỗ cô gái, bắt đầu hỏi về thân phận của cô.

Cô gái lùi về sau vài bước, trong mắt cô thì Ôn Văn có lẽ còn đáng sợ hơn cả quái vật bình thường, có điều tốt xấu gì cũng có thể coi là người nên cô có hơi sợ sệt nói: “Tôi, tôi là Phó Tuyết Nhu, mấy ngày trước đám chúng tôi lái xe đi ngang qua nơi này, kết quả xe bọn tôi bị quái vật tấn công, tôi bị một con quái vật lươn bắt cóc tới một hang động dưới đầm nước sâu.”

Về mặt Ôn Văn có chút kỳ quái liếc nhìn Phó Tuyết Nhu, con lươn à... lại còn bắt mà không giết....

Cũng khó trách Ôn Văn nghĩ nhiều, ai bảo nhiệt độ của tin tức này cao đến thế chứ.

Ôn Văn thu hồi vẻ mặt dí dỏm, mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn kiểm tra một chút, phát hiện trong số những người mất tích trong núi Tề Linh quả thực có một người tên là Phó Tuyết Nhu.

“Nói tiếp đi, đã xảy ra chuyện gì mà cô lại bị trói ở nơi này?”

Phó Tuyết Nhu gật đầu nói: “Con quái vật kia hình như không muốn giết tôi, nó chỉ giết tôi và em gái ở trong một phòng giam ở trong hang động.”

Nói tới phòng giam, Phó Tuyết Nhu liền run run, hiển nhiên nơi đó đã làm cô ta có ấn tượng sợ hãi: “Trong hang động đó có rất nhiều ngăn như phòng giam, trong mỗi phòng đều có xác chết thối rữa hoặc là xương khô...”

“Con lươn quái dị kia hình như đối xử với tôi có chút đặc biệt, chạng vạng hôm qua nó mang tôi tới hồ nước, nó còn mang theo một vài thứ gì đó, giống như muốn tiến hành nghi thức.”

“Sau đó nó gặp phải một con quái vật khác, tôi nhân cơ hội đó trốn đi, sau đó không cẩn thận bị gốc cây kỳ quái này trói ở đây, anh tìm em gái tôi giùm được không, tôi biết làm sao đến được hồ nước đó.”

Phó Tuyết Nhu kể xong chuyện mình đã gặp, nhưng Ôn Văn lại không biết nó có mấy phần là thật, ít nhất thì trong tư liệu thì cô ta là con một...

Có điều Ôn Văn vẫn giả vờ như bị câu chuyện của Phó Tuyết Nhu dọa hoảng, đồng ý giúp cô ta cứu em gái, giống như là một vị thợ săn tràn đầy tinh thần trọng nghĩa.

Hai người đi về phía hồ nước mà Phó Tuyết Nhu đã nói, Ôn Văn đi theo phía sau, Phó Tuyết Nhu cứ ăng àng nước mắt làm Ôn Văn trông như một tên gian ác đang hãm hại con gái nhà lành vậy.

Mới đầu Ôn Văn vẫn chưa phát hiện được gì, nhưng rất nhanh sau đó anh cảm nhận được phía sau mình hình như có một con quái vật đang bám theo.

Kiểu di chuyển của nó rất kỳ quái, khoảng cách với Ôn Văn cũng đủ xa, hơi thở được ẩn giấu gần như hoàn mỹ, nếu không phải trên người nó cũng có loại hơi thở đặc biệt bị ký hiệu thì Ôn Văn sẽ rất khó phát hiện.

Điều này chứng tỏ nó đã từng tới gần ranh giới kết giới, hẳn là Phó Tuyết Nhu đã bị nó chộp được khi đó.

Nhưng Ôn Văn nghĩ mãi mà vẫn không thông, vì sao Phó Tuyết Nhu lại phải giúp con quái vật kia lừa mình, hơn nữa từ ánh mắt thì tựa hồ cô ta không bị điều khiển.

Đi một chốc thì Ôn Văn bắt đầu mất kiên nhẫn, thời gian quý giá, không thể lãng phí hết vào chuyện này được, anh túm áo Phó Tuyết Nhu bay vút lên bầu trời, nhanh chóng bay đi.

Ở trên không trung có thể nhìn thấy hồ nước ở xa xa, Ôn Văn đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt kinh ngạc của Phó Tuyết Nhu, anh bóp cổ cô ta.

“Phía trước chính là hồ nước kia, tao không biết bọn mày đã bố trí cái gì ở nơi đó, có điều nể tình tao phối hợp với mày như thế, có thể nói cho tao biết không.”

Lúc gần tới hồ nước kia, huy hiệu nhân viên thu nhận của Ôn Văn đã xuất hiện chút cảnh báo, chứng tỏ thứ ở phía đó có thể uy hiếp anh nhưng không phải nguy hiểm trí mạng.

Vì thế Ôn Văn mới ngừng tiến tới, ít nhất thì anh phải hiểu rõ nơi đó có cái gì rồi mới đi tới đó.

“Tôi... tôi...” Phó Tuyết Nhu ấp úng một chốc, không nói được câu hoàn chỉnh.

Ôn Văn liếc mắt một cái, anh bóp cổ cô ta, đương nhiên cô ta nói không nổi rồi.

Phó Tuyết Nhu thở lấy hơi một chút rồi nói: “Tôi không lừa anh, em gái tôi...”

“Mày căn bản không có em gái, thôi bỏ đi, mày không muốn nói thì tao tự hỏi vậy!”

Ôn Văn búng tay một cái, kích hoạt năng lực của điều khiển tâm của Rodney, năng lực này có thể tiến hành điều khiển tâm trí của người bình thường, hiệu quả còn vượt trội hơn cả thôi miên.

Sau khi bị Ôn Văn điều khiển, ánh mắt Phó Tuyết Nhu dần dần lộ ra tràn đầy yêu thương, nói với Ôn Văn: “Nơi đó là nhà của tôi và Thiện Thiện, có người cướp nhà của bọn tôi, tôi muốn anh giúp bọn tôi cướp lại nhà!”

Chương 486 - Kiểm xuất thành sơn

“Thiện Thiện? Nhà? Bọn mày...”

Ôn Văn đột nhiên cảm thấy hướng tư duy bị bứt đứt dây cương của mình trước đó tựa hồ đã đi đúng hướng, Phó Tuyết Nhu có lẽ đã có chuyện gì đó với quái vật lơ lửng kia.

“Người đẹp nhân loại yêu quái vật đã bắt mình, này không phải tình tiết trong truyện Người Đẹp và Quái Vật à?”

“Khoan đã, không đúng, Phó Tuyết Nhu chỉ mất tích mới vài ngày mà thôi, chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế lại có thể làm cô ta yêu một con quái vật sao?”

Ôn Văn tỉ mỉ quan sát Phó Tuyết Nhu, muốn tìm kiếm manh mối: “Làm một người phụ nữ khăng khăng một lòng với một người đàn ông như thế, thậm chí còn muốn mạo hiểm tính mạng, nếu chuyện này thật sự đơn giản như thế thì đám quái vật kia sớm đã yêu mình tới chết đi sống lại rồi.”

“Mặc dù cô ta không bị điều khiển tinh thần nhưng con quái vật lơ lửng kia khẳng định đã làm gì đó đối với cô ta... là bóp méo suy nghĩ của cô ta vĩnh viễn à?”

Trước đó Phó Tuyết Nhu có nói con quái vật lơ lửng kia từng dẫn mình đi làm một nghi thức gì đó, hẳn là nghi thức đó đã làm cô ta không thể tự kiểm chế mà ‘yêu’ con quái vật lơ lửng kia.

Vì thế nếu muốn biết chân tướng của chuyện này, chỉ hỏi Phó Tuyết Nhu thôi là không được, cần phải hỏi trực tiếp kẻ đầu sỏ, cũng chính là con quái vật lơ lửng kia.

Một cây thương dài bay tới trong tay Ôn Văn, sau đó Ôn Văn nhắm tới một phương hướng rồi ném mạnh cây thương về phía đó, đó là nơi của con quái vật vẫn luôn theo dõi anh.

Thương dài mang theo uy lực mạnh mẽ, đột nhiên đâm thủng hai thân cây cao chọc trời, thế nhưng lại không đâm trúng mục tiêu, bóng dáng kia đã vặn vẹo một cách kỳ lạ rồi tránh được cú phóng thương của Ôn Văn.

“Chắc chắc, khá linh hoạt, không hổ là một con lơ lửng.”

Hai cọng tóc của Ôn Văn rụng xuống, trói Phó Tuyết Nhu lên một thân cây, sau đó giống như một con chim to đuôi theo hướng con lơ lửng kia.

Quái vật lơ lửng sau khi bị Ôn Văn phát hiện thì lập tức bỏ trốn, mặc dù nó có chút mảnh khỏe nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của loại thợ săn trung tự như Ôn Văn.

Nó bò trên mặt đất như loài rắn, động tác rất nhanh, hành động biến hóa kỳ lạ làm Ôn Văn không dễ dàng nhắm vào nó.

Đối với loại kẻ địch này, thương không có ích lợi gì, uy lực có lớn nhưng không thể đánh trúng kẻ địch thì không có ý nghĩa.

Hơi thở của quái vật lơ lửng này rơi vào khoảng giữa cấp Tai Nạn và cấp Tai Hại, thực lực mặc dù không mạnh nhưng bản lĩnh chạy trốn thì rất cao.

Chẳng qua nó không thể nào nhanh hơn Ôn Văn được, Ôn Văn nhanh chóng bay tới phía trên nó, đưa tay tới.

Vô số tóc đen giống như một đồng sợi mì màu đen bao trùm lấy con quái vật lơ lửng kia, quấn thành một cục.

“Bắt được rồi!”

Nhưng chuyện làm Ôn Văn kinh ngạc đã xảy ra con lươn này thể mà lại có thể từ khe hở của sợi tóc ních ra ngoài!

Khi Ôn Văn muốn điều khiển tóc bắt lấy nó thì phát hiện phần tóc trước đó đã chạm tới con lươn kia đều dính dịch nhờn, thứ dịch này làm tóc dính bết lại với nhau, rất khó điều khiển.

“Hủy kiểu tóc cũng giống như giết cha mẹ người ta vậy, mà tiêu đời rồi!”

Ôn Văn nghe rặng trợn mắt cắt đứt tóc của mình, sau đó hùng hùng hổ hổ tiếp tục đuổi theo con lươn kia.

Thứ này trơn trượt không giữ được, thoát nhìn không mạnh nhưng muốn bắt thì không dễ.

“Xem ra trói một cách đơn thuần rất khó bắt được nó, như vậy... thử chiêu này xem!”

Nếu thương phóng không trúng, tóc có khe hở, vậy trực tiếp đông cứng là được.

Kiểm dài hàn băng rời vỏ, Ôn Văn chém một kiếm về phía con quái vật lươn kia.

Một tia kiếm khí hàn băng hình cung đột nhiên đánh trúng vào gần chỗ quái vật lươn, tạo thành một ngọn núi băng hình cung, quái vật lươn không kịp phản ứng nhất thời bị vây lại trong núi băng!

Bên trong lớp băng, quái vật lươn chật vật giãy giụa nhưng không có cách nào thoát ra được.

Ôn Văn chém vài kiếm, chém phần băng đang bao lấy con quái vật kia ra khỏi núi băng, sau đó dùng kiếm dài hàn băng xuyên vào khối băng.

Nhiệt độ của khối băng nháy mắt gia tăng rất nhiều, quái vật lươn vốn còn có thể nhúc nhích một chút lập tức không thể động đậy.

Sau đó Ôn Văn cảm thán nhìn núi băng hình cung cao năm sáu mét rộng hai mươi bảy hai mươi tám mét mà mình chém ra.

“Uy lực kiếm khí hàn băng của mình hình như gia tăng hơi thái quá thì phải.”

Ôn Văn vốn chỉ định chém ra một khối băng đông cứng quái vật lươn mà thôi, không ngờ lại chém ra cả một núi băng, uy lực này còn mạnh hơn chiêu kiếm mà Băng Vương Hậu tự mình chém ra trước kia.

“Xem gia thể chất thuộc tính băng của Tần Sảng đã làm mình chân chính phát huy uy lực của thanh kiếm hàn băng này, trước kia mình chỉ là một kiếm khách sử dụng vũ khí thuộc tính băng, mà bây giờ bản thân mình đã có năng lực không chế băng nên mới có khác biệt lớn tới vậy.”

Uy lực của kiếm dài hàn băng tăng mạnh làm Ôn Văn rất hài lòng, sau đó anh nhìn về phí con quái vật lươn đang bị nhốt trong khối băng.

Con quái vật này có đuôi cá thân người, phần thân người có chút giống với tộc Zeoshi của thành phố nước Oye, cơ thể có màu vàng nâu, bên ngoài cơ thể có một tầng dịch nhờn.

Mặc dù hiện giờ đã bị đông thành băng nhưng nó vẫn chưa chết, mắt vẫn còn đang đảo rất linh hoạt.

Ôn Văn giải đi băng ở phần đầu làm nó có thể thở một chút nhưng không đến mức có thể trốn ra được.

“Nói đi, mày muốn dụ tao tới hồ nước kia là có mục đích gì, mày làm sao đầu độc được cô gái ngu ngốc kia.” Ôn Văn làm ra dáng vẻ tra hỏi.

“Tao...”

Quái vật lươn còn chưa kịp há mồm nói thì đã bị Ôn Văn đâm một phát vào bụng, ghim vào một quả thận, đồng thời hung tợn nói: “Nếu mày dám gạt tao thì tao còn nhiều phương pháp tàn nhẫn hơn để đối phó với mày.”

Quái vật lươn khổ sở không thôi, bình thường không phải phải hỏi trước, nếu ngậm miệng không chịu nói thì mới bị dùng hình phạt à, sao mình còn chưa kịp nói chữ nào đã bị sọt một kiếm rồi thế này?

Có điều cũng chính vì một kiếm này mà quái vật lươn không dám giở mảnh khoe, trực tiếp nói ra sự thật với Ôn Văn.

Giống như Phó Tuyết Nhu đã nói, hồ nước kia thật ra là nhà của con quái vật lươn này, nó vốn cũng không có dự định giết

chết Phó Tuyết Nhu, nó thật sự muốn chung sống với Phó Tuyết Nhu.

Phần tình cảm này rất chân thành tha thiết— đối với những thi thể trong hang động, nó cũng đã từng rất chân thành tha thiết.

Chẳng qua nó cảm thấy cuộc sống này cần chút cảm giác nghi thức, vì thế nó dẫn Phó Tuyết Nhu ra ngoài, lợi dụng nghi thức mình ngẫu nhiên lấy được làm cho Phó Tuyết Nhu yêu mình.

Nói là yêu nhưng thật ra chính là nô lệ bị vắn vẹo tư tưởng, chỉ cần là con lươn yêu cầu, Phó Tuyết Nhu sẽ không do dự hoàn thành, đồng thời sẽ tự động bỏ nãi rằng đó là kính dâng cho tình yêu.

Lúc quái vật lươn chuẩn bị dẫn Phó Tuyết Nhu về nhà mình, vượt qua đêm tân hôn thì nó phát hiện nơi đó đã bị người ta chiếm lấy.

Hơn nữa kẻ chiếm nhà của nó còn rất mạnh, mạnh đến mức nó thậm chí không dám xuất hiện ở trước mặt người nọ.

Có điều cứ thế từ bỏ nơi mình đã sống mấy chục năm vừa có vị trí tốt lại bí mật như thế là không thể nào, vì vậy quái vật lươn muốn lợi dụng Phó Tuyết Nhu dụ một thợ săn mạnh mẽ tới, đánh đuổi kẻ chiếm nhà của mình đi.

Thật không ngờ trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo, chút tính toán nho nhỏ này đã làm nó bị Ôn Văn bắt được.

Chương 487 - Bạch Thương Long Thương

“Nhà của mày bị người ta chiếm mất, hơn nữa kẻ này còn rất mạnh?” Ôn Văn híp mắt, hình như anh đã tìm được một manh mối khá hữu dụng.

Quái vật lươn gật đầu nói: “Người đó vẫn luôn ở trong động của tao, từ khi đi vào trong thì không thấy xuất hiện nữa.”

“Thực lực của hắn nếu so với tao thì thế nào?”

Quái vật lươn đánh giá một chút mới nói: “Hình như hắn mạnh hơn mày một chút.”

Thực lực rất mạnh, sau khi sự cố xảy ra lại tìm một chỗ tránh né, người này không phải vừa vặn phù hợp với đám siêu thợ săn làm phản kia à?

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, anh muốn đi gặp vị siêu thợ săn làm phản kia.

Nếu thực lực của đối phương xấp xỉ mình, như vậy Ôn Văn sẽ tận tình hưởng thụ niềm vui sướng khi chiến đấu.

Nếu quả thực thực lực đối phương mạnh hơn mình, trong tay Ôn Văn vẫn còn mảnh ngọc kiếm kia, còn có một người vẫn luôn theo dõi ở phía sau, dù sao thì Ôn Văn cũng không sợ thiệt.

Hơn nữa Ôn Văn vẫn luôn chiến đấu với quái vật hoặc là thành viên của các tổ chức bí ẩn, trải nghiệm chiến đấu với thợ săn là rất khó có.

Sau khi bố trí sẵn vài cây thương ở các địa điểm gần đó để mình có thể dịch chuyển linh hoạt khi cần thiết, Ôn Văn trực tiếp đâm cây thương dài vào ngực con quái vật lơ.

Một phát này không tới mức lấy mạng nó, nhưng nó đã bị Ôn Văn đóng băng nên không có cách nào chạy thoát khỏi nơi này, hiện giờ giữ lại mạng của nó, chờ tới khi Ôn Văn đối phó siêu thợ săn kia xong mới tới xử lý nó.

Cơ thể Ôn Văn lơ lửng lên không, sau đó bay vút về phía hồ nước.

Tình hình chiến đấu của anh và con quái vật lơ kia rất vang dội, siêu thợ săn ở bên trong không có khả năng không phát hiện, nhưng hắn vẫn im lìm không chịu ra ngoài, tức là hắn cho rằng Ôn Văn không phát hiện ra mình.

Biết rõ nơi này có người, nhưng nếu không phải huy hiệu nhân viên thu nhận trên ngực truyền tới hơi nóng, Ôn Văn thậm chí còn không thể phát hiện trong hồ nước này có người tồn tại.

Đây là một nơi ẩn dấu rất tuyệt vời, nếu không phải con lơ may mắn không có mặt trong động khi đó, có lẽ kẻ này có thể trốn tới khi sự việc kết thúc cũng không bị người ta phát hiện.

Ôn Văn đưa tay đặt lên hồ nước trong vắt, kích hoạt năng lực điều khiển nước, thông qua dòng nước cảm nhận tình huống ở

bên dưới.

Hồ nước này sâu hơn mười mét, trên phần vách sâu cỡ bảy tám mét có một tầng màng nước, phía sau tầng màng nước kia là một hang động có diện tích hơn trăm mét vuông.

Sau đó Ôn Văn lấy ra một quả bom khí độc, châm ngòi nổ, dùng sức mạnh bảo vệ rồi để tóc đưa quả bom tới hang núi trong hồ nước.

Trước đó Ôn Văn đã mua đủ loại bom, có thể dùng trong đủ trường hợp.

Quả bom dùng một tiếng nổ tung, khói độc màu xanh lá cây lan ra khắp hang động dưới nước, sau đó Ôn Văn lùi lại một bước, bởi vì anh cảm giác được áp lực mơ hồ truyền tới.

Sau đó một bóng dáng hư ảo màu vàng từ dưới nước lao ra, há miệng tấp về phía Ôn Văn.

“Ngậm miệng lại cho tao!”

Tay phải Ôn Văn chọt biến thành một cây búa lớn màu đen nện vào phần hàm của bóng dáng kia, trực tiếp nện nó phải dừng lại, sau đó một bước giẫm lên đầu nó, trực tiếp giẫm nát.

Tiếp đó Ôn Văn ngẩng đầu, nhìn thấy trong hồ nước nháy ra một người đàn ông mặc áo giáp đầy gai ngược, người này tóc đen mắt vàng, tay cầm một cây thương dài có du long quấn quanh, cả người tràn đầy hơi thở mạnh mẽ.

Hắn chính là một trong mười hai tên siêu thợ săn lẫn trốn lần này, Bạch Thương ‘Long Thương’!

“Xin chào, lần đầu gặp mặt, tôi là siêu thợ săn vừa nhận được chứng nhận năm nay, biệt hiệu Ngụy Thám, lần này tới là muốn bắt đàn anh quay về quy án.”

Ngoài miệng Ôn Văn chào hỏi không đứng đắn chút nào, nhưng trong lòng thì cảnh giác tới cực điểm, trong tài liệu thì ‘Long Thương’ là một siêu thợ săn Đồng Hóa trung tự, thế nhưng từ hơi thở của hắn hiện giờ thì đã gần đạt tới trình độ thượng tự rồi.

Mặc dù chỉ là gần nhưng cũng làm Ôn Văn có áp lực rất lớn.

“Bắt về quy án.... không chờ có một ngày tao cũng bị nói như thế, chỉ vì bọn tao muốn trở nên mạnh mẽ mà bị phán là phản bội sao?” Bạch Thương cào tóc một chút, có chút buồn bã nói.

Ôn Văn cũng không gấp chiến đấu, giống như rất thả lỏng nói với Bạch Thương: “Ai cũng muốn trở nên mạnh mẽ nhưng nếu vì mạnh mẽ mà không từ thủ đoạn thì những gì bọn mày phải nhận hiện giờ là xứng đáng.”

“Nói bậy!” Bạch Thương có chút kích động nói: “Thứ đó không phải là của hiệp hội, đặt ở đây cũng chỉ lãng phí, bọn tao cướp để mình dùng, gia tăng sức mạnh để giúp hiệp hội bắt được quái vật thì có gì không tốt chứ?”

Ôn Văn gãi gãi cằm, có chút suy nghĩ nói: “Mày nói thế thì hình như cũng có chút đạo lý thật.”

Thấy Ôn Văn tựa hồ có chút động lòng, ánh mắt Bạch Thương sáng lên, nếu như không cần chiến đấu với Ôn Văn thì đó là lựa chọn tốt nhất.

“Mày có thể hiểu được tao đúng không, nói đến cùng thì hiệp hội vẫn luôn bao dung cho đám quái vật này là sai lầm, hành vi của bọn tao chẳng qua chỉ giúp hiệp hội diệt trừ đám tai họa ngầm này mà thôi, nếu để thôn Yêu Linh này lại xuất hiện một ‘thần thú’ thì chúng sẽ còn thành thật như bây giờ sao?”

“Đừng quản chuyện này, chỉ cần bọn tao thành công thì sẽ không phản bội, đến khi đó tao sẽ nhớ phần ân tình này.”

Ôn Văn móm móm lỗ tai, đưa tới bên mép thổi một cái, không nghiêm túc nói: “Mấy lời mày nói đều đúng cả, nhưng nó có liên quan gì tới tao đâu... huống chi tao nghĩ rằng sau khi bọn mày thành công thì bọn mày còn phiền phức hơn cả thôn Yêu Linh.”

Vẻ mặt của Bạch Thương trở nên u ám: “VẬY tức là không đồng ý rồi, mày tưởng chỉ dựa vào mày thì có thể bắt được tao sao?”

“He he, phải thử mới biết được.” Ôn Văn vui vẻ nói, sau đó trực tiếp trở mặt ném một cây thương tới.

Đổi mặt với cây thương dài màu vàng óng ánh phóng tới, trên mặt Bạch Thương lộ ra chút khinh thường, cây thương dài

trong tay hắn xuất hiện một con du long, hất nhẹ một cái đã làm cây thương của Ôn Văn bị lệch đi.

“Thương.... không phải dùng như thế!”

Tiếng rỗng ngâm rõ ràng từ cây thương dài của Bạch Thương truyền ra, sau đó hắn nhảy lên cao ném mạnh cây thương về phía Ôn Văn.

“Mà dùng như thế này!”

Thương dài vừa rời tay thì hóa thành hau luồng màu vàng vắn vẹo quấn lấy nhau, găm thét bay về phía Ôn Văn, tất cả mọi thứ ở trên đường đều bị chúng phá hủy.

Chúng để lại một cái hố rộng ba bốn mét, mà Ôn Văn ở trên con đường nhỏ đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bạch Thương hừ lạnh một tiếng: “Mạnh miệng nói đủ thứ, kết quả ngay cả một chiêu cũng không đỡ được...”

Hắn vừa mới nói xong thì cảm nhận được một luồng khí lạnh từ phía sau truyền tới, Bạch Thương vội vàng nhảy tới trước, ngay khoảnh khắc sau đó vị trí hắn đứng khi nãy đã bị một ngọn núi băng bao lấy.

Mà Ôn Văn thì đứng ở vị trí điểm thương rơi khi này, hơi lắc đầu tiếc nuối.

“Quả nhiên không dễ dàng như thế, tao vốn định tổn thương mày một chút ấy chứ.”

Bạch Thương đưa tay, thương dài tự động quay trở lại trong tay hắn, sau đó hắn nhíu mày nhìn Ôn Văn nói: “Trước đó tao đã xem thường mày, mày làm thế nào chuyển ra phía sau tao thế, tao hề cảm nhận được hành động của mày...”

Sau đó Bạch Thương nhìn thấy vị trí cây thương của Ôn Văn, chợt nói: “Mày có thể dựa vào vũ khí để tiến hành dịch chuyển tức thời sao, tốt, rất tốt....”

Chương 488 - Lần đầu tiên nói chuyện

Bạch Thương có chút tiếc nuối nói với Ôn Văn: “Ở tuổi này của mày mà đã có thực lực thế này, chết ở nơi này đúng là quá đáng tiếc, hà cớ gì lại không chịu rời đi chứ.”

“Chật chạt...”

Ôn Văn chép miệng, nhướn mày nói: “Mày là trung tự, tao cũng là trung tự, mày nắm chắc có thể giết tao như vậy à? Mày cảm thấy mày là một đóa hoa mà tao thì chính là bã đậu sao? Đừng có ngông cuồng như thế!”

Bạch Thương lắc đầu, trầm giọng nói: “Nếu là trước kia thì thực lực của tao cũng chỉ sần sần với mày mà thôi.”

“Nhưng bây giờ... thực lực của tao và mày căn bản không nằm ở cùng một cấp bậc.”

“Mày đã khăng khăng như thế thì không cần nương tay nữa rồi, dù sao thì tiếp tục ở lại nơi này đông dài với mày cũng có chút nguy hiểm, vậy thì mày đi chết đi!”

Ánh mắt Bạch Thương chợt lóe ra một luồng ánh sáng vàng chói, giống như hai chiếc bóng đèn loại nhỏ vậy, trên người lộ ra bóng dáng trường long màu vàng, nó làm hơi thở của hắn trở nên càng đáng sợ hơn nữa.

Nhưng biến đổi vẫn chưa ngừng lại, ánh sáng dần dần biến thành đủ loại màu sắc, sức mạnh của loại ánh sáng đó hoàn toàn khác biệt với chính bản thân Bạch Thương.

Hơi thở kiêu ngạo khó thuần hung ác thô bạo, nhưng lại tràn đầy cao quý khó tả, sức mạnh này tuy có chút cổ xưa nhưng tuyệt đối là hơi thở cấp Tai Biến không thể nào sai được!

Ôn Văn khiếp sợ nhìn Bạch Thương: “Theo lời nói trước đó của hắn thì bọn họ đã trộm đi thứ gì đó của thôn Yêu Linh, nó có tác dụng gia tăng thực lực của bọn chúng, nhưng mình thật sự không ngờ lại có liên quan tới sức mạnh cấp Tai Biến.”

“Khó trách Tuân Anh lại coi trọng chuyện này tới như vậy, cũng khó trách thực lực của hắn lại chênh lệch lớn với ghi chép về hắn, nhưng mà... sức mạnh cấp Tai Biến dễ hấp thu như vậy sao?”

“Hơn nữa kẻ dẫn đầu đám người này là ‘Hoang Hôn’, như vậy tại sao sức mạnh này lại xuất hiện trên người Bạch Thương?”

Trong lúc Ôn Văn suy nghĩ mãi vẫn không hiểu được, ở bên kia Bạch Thương đã ngừng biến đổi, trên cây thương quấn

quanh trường long năm màu, làm người ta có cảm giác bị đè ép.

“Trước đó đã cho mày cơ hội rồi nhưng mày không quý trọng, bây giờ tao tương đương với siêu thợ săn Đồng Hóa thượng tự, chỉ dựa vào một mình mày thì căn bản không phải đối thủ của tao.”

Bạch Thương bày ra tư thế muốn khai chiến, Ôn Văn đột nhiên đưa tay tới nói: “Khoan đã, tao vẫn còn một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Ừm, thật ra ngay từ lúc nhìn thấy mày đã muốn hỏi rồi, chiếc áo giáp của mày trông rất ngẫu, nhưng trên người có nhiều gai như thế sẽ không đâm trúng người mình à?”

Ánh mắt Bạch Thương trừng to, không thể hiểu nổi mạch não của Ôn Văn.

Có điều hẳn thật sự đã gặp phải vấn đề này, một thân áo giáp đầy gai như thế chính là một bộ chiến giáp siêu năng mạnh mẽ.

Nhưng khi hành động nếu không cẩn thận cũng sẽ bị gai trên người đâm trúng, Bạch Thương cũng phải tự rèn luyện rất nhiều lần mới có thể đảm hành động của mình sẽ không đụng trúng số gai kia.

Đột nhiên bị Ôn Văn hỏi như thế làm Bạch Thương nhớ tới vài chuyện cũ không quá tốt đẹp, hẳn giận dữ xấu hổ nói: “Tao mặc cái gì thì liên quan gì tới mày, chịu chết đi!”

Bạch Thương đột nhiên giống như một con trường long năm màu nóng nảy nhắm về phía Ôn Văn, áp lực gây ra còn lớn hơn cả con nghệt long kia.

Lần tấn công này tuyệt đối không thể đón nhận, Ôn Văn vội vàng ném cây thương ra ngoài, nhờ vào đó để dịch chuyển ra ngoài.

Vị trí đứng trước đó của Ôn Văn bị đánh thành một cái hố sâu, mà Bạch Thương ở trong hố giậm chân một phát, nhảy tới bên người Ôn Văn.

Tốc độ của Bạch Thương nhanh tới mức khó có thể tin nổi, ý thức của Ôn Văn có thể phản ứng kịp nhưng cơ thể thì có phần

không theo kịp.

Thời điểm nguy cấp, Ôn Văn búng tay trái một cái, khiên Bullseye xuất hiện ngăn cản cú đâm của Bạch Thương, ngã lăn ra ngoài.

Ôn Văn bị một luồng sức mạnh khổng lồ đâm văng ra ngoài, vừa mới rơi xuống đất thì Bạch Thương đã phóng tới phía trên Ôn Văn, ghim cây thương vào lồng ngực anh.

“Ngăn lại cho tao!”

Bởi vì đặc tính của khiên Bullseye, nó lập tức chặn được đòn tấn công của Bạch Thương nhưng Ôn Văn cũng phun ra một ngụm máu tươi, anh cắn răng hét lớn một tiếng: “Lăn sang một bên cho tao!”

Phần tóc sau ót Ôn Văn giống như thủy triều lại giống như một đóa hoa màu đen khép lại, nhưng Bạch Thương đã nhảy ra ngoài trước khi tóc khép lại, không hề bị tổn hại xiu xiu nào.

Khóe miệng Ôn Văn ứa máu tươi, cơ thể bồng bênh, tay trái cầm khiên tay phải cầm kiếm, phần tóc phía sau tạo thành một cái mặt quỷ màu đen thật to.

Khí thế của Ôn Văn trông rất khiếp người, nhưng đôi mắt với người đàn ông có trường long năm màu quán quanh cơ thể ở trước mặt thì anh không có chút nắm chắc phần thắng nào cả.

“Thủ đoạn của mày rất nhiều nhưng sức mạnh lại tạp nham chứ không tinh thông, Đồng Hóa trung tự có lẽ không phải là đối thủ của mày, nhưng các loại phương pháp này của mày không có cái nào có thể vượt qua được cấp Tai Nạn trung tự cả, có nghĩa là cho dù mày có nhiều phương pháp hơn nữa cũng không có cách nào uy hiếp được tao.”

Bạch Thương ngạo nghễ nhìn Ôn Văn nói, vẻ mặt mơ hồ lộ ra chút hưng phấn, hiện giờ bọn hắn vẫn chưa thể hoàn toàn hấp thu sức mạnh của hạt châu kia nhưng hắn đã có thể nghiền ép kẻ địch có thực lực không khác mình trước kia bao nhiêu.

Nếu như hoàn toàn hấp thu thì hắn sẽ mạnh đến mức độ nào chứ... chân tự sao?

Không chỉ thế!

Một phần mười hai sức mạnh của cường giả cấp Tai Biến thì chắc chắn sẽ vượt xa chân tự!

Ôn Văn liếm sách máu bên khóe môi, một sợi tóc đã quấn lấy thanh ngọc kiếm kia, lần này chỉ cần có chút không ổn thì hắn sẽ lập tức triệu hồi Tuân Anh!

Tuy Tuân Anh nói rằng không nên vì đám lâu la thực lực yếu kém mà làm phiền hắn, nhưng chuyện đó không thể nào quan trọng bằng tính mạng của Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn đau lòng nhìn tấm khiên Bullseye trên tay phải, trên tấm khiên thu nhận này đã xuất hiện vết lõm, đã không còn mượt mắt nữa rồi, mặc dù không ảnh hưởng tới chuyện sử dụng nhưng Ôn Văn vẫn cảm thấy nhìn không vừa mắt.

“Không biết ông lão xoa xoa kia có thể xoa cho nó mượt lại hay không.”

“Mặt khác, cái tên núp trong bóng tối kia rốt cuộc đang xem cuộc vui gì chứ, tình huống thế này rồi mà vẫn không chịu ra tay giúp mình một chút.”

“Còn có bức tường ngăn cản sức mạnh khôn kiếp kia nữa, nếu không phải tối đa chỉ có thể phát huy ra thực lực trung tự, với nhiều thủ đoạn như thế thì mình cũng không đến mức thâm thâm thế này...”

Vừa nghĩ tới chuyện này, trái tim Ôn Văn liền nảy lên kịch liệt, sau đó một âm thanh xa lạ vang lên trong đầu anh.

“Cậu muốn đột phá bức tường ngăn cản sức mạnh à, tôi có thể giúp.”

Ôn Văn sửng sốt, trừng to mắt hỏi: “Ông là ai?”

“Tôi là ai, sau này cậu sẽ biết, bây giờ hãy dùng tay phải của cậu hấp thu sức mạnh của kẻ đối diện, sau đó tôi có thể... để cậu hoàn toàn đồng hóa!”

Hoàn toàn đồng hóa....

Chủ nhân của âm thanh này là ai, đã không cần phải đoán nữa rồi.

Mỗi người siêu năng trước khi thăng lên cảnh giới Đồng Hóa đều phải tiến hành kết nối với chủ nhân nguyên bản của sức mạnh trong cơ thể mình, sau đó thông qua đánh bại chủ nhân nguyên bản của sức mạnh để biến thành hình thái sức mạnh nguyên bản, đó chính là cảnh giới Đồng Hóa.

Mà chủ nhân vốn có của siêu năng lực ‘Hắc Thể’ của Ôn Văn chắc chắn có quan hệ không tầm thường với trạm thu nhận, thậm chí Ôn Văn còn nghi ngờ đó chính là chủ nhân đời trước của trạm thu nhận.

Vì thế Ôn Văn vẫn luôn mong chờ ngày này sớm tới, nhưng mà cũng có chút sợ hãi.

Bởi vì anh biết tàn linh của cường giả trong cơ thể mình căn bản không giống với tàn linh trong cơ thể những người siêu năng khác!

Nhưng anh không ngờ, lần đầu tiên nói chuyện của hai người lại diễn ra trong quá trình chiến đấu như thế này!

Chương 489 - Nói chuyện ngắn gọn

Sau khi đơn giản nói hai câu, mặc kệ Ôn Văn kêu gào trong lòng thế nào, âm thanh kia cũng không vang lên nữa.

Nhưng tay phải Ôn Văn bắt đầu nóng lên, găng tay Tai Ách cũng tự động xuất hiện, cảm giác mà nó mang tới cho Ôn Văn rất giống với hai lần trạm thu nhận cắn nuốt năng lượng rồi thăng cấp trước đó.

Ôn Văn nhìn năng lượng bảy màu lóe sáng trên người Bạch Thương thì hiểu ra, sức mạnh cấp Tai Biến trên người Bạch Thương có lẽ chính là nguyên nhân làm âm thanh kia xuất hiện.

Từ trước tới nay trạm thu nhận vẫn luôn rất khao khát với những sức mạnh cấp Tai Biến.

Có điều sức mạnh này chỉ có thể gặp mà không thể cầu, cho dù gặp được trong tình huống bình thường thì Ôn Văn cũng không có cách nào lấy được.

Nhưng bây giờ trên người một kẻ ẩn chứa sức mạnh cấp Tai Biến mà thực lực lại khá ‘nhỏ yếu’, trạm thu nhận sao có thể bỏ qua.

Có trạm thu nhận làm chỗ dựa, khí thế của Ôn Văn cũng phùng lên, anh mỉm cười nói với Bạch Thương: “Trận chiến trước đó chỉ là màn dạo đầu thôi, kế tiếp chính là vào màn chính!”

Bạch Thương nhíu mày nói: “Mày điên rồi à? Trận chiến vừa này còn chưa đủ để mày thấy rõ thực lực của tao và mày chênh lệch cỡ nào sao?”

Ánh mắt của trưởng điều tra Trịnh đang núp trong bóng tối dần sáng lên, đối mặt với tình huống cùng đường không chọn tìm kiếm viện trợ nhưng lại tiếp tục tiến hành chiến đấu, điều này chứng tỏ Ôn Văn có giấu bài.

Liệu nó có liên quan tới cường giả thần bí ‘Hắc Thập Tự’ hay không?

Trưởng điều tra Trịnh chờ mong chuyện sắp xảy ra, hấn không hề ra tay giúp đỡ trong sự kiện ở núi Tề Linh này cũng vì muốn dò xét rõ ràng lai lịch của Ôn Văn.

Trong mắt hấn, bí ẩn trên người Ôn Văn quan trọng hơn sự kiện núi Tề Linh lần này.

Dù sao thì sự kiện núi Tề Linh chỉ liên quan tới sức mạnh còn sót lại của một vị cường giả cấp Tai Biến mà thôi, mà trên người Ôn Văn thì trực tiếp liên quan tới một cường giả cấp Tai Biến không rõ lai lịch lại có thể tự do hành động!

Bạch Thương cũng không phải người ngu, nhìn thế Ôn Văn giống chờ giống trông thì cũng gia tăng chút cảnh giác.

Tay phải Bạch Thương hơi nắm lại, long thương năm màu xuất hiện trong tay hấn, sau đó hấn ném cây thương dài về phía Ôn Văn.

Năng lượng của cây thương xé nát mọi thứ trên đường đi của nó, Bạch Thương chuẩn bị thử viễn trình một chút, xem thử xem Ôn Văn rốt cuộc có thay đổi gì.

Nếu như ngay cả đòn tấn công này mà Ôn Văn cũng không chống đỡ nổi thì chết đi cũng đáng.

Nhìn cây thương bay tới, Ôn Văn đưa tay phải tới, làm ra dáng vẻ muốn chụp lấy cây thương.

Con người Bạch Thương hơi co rút, đầu óc tên này bị hấn đánh tới choáng váng rồi sao, trước đó dùng khiên cũng không thể hoàn toàn ngăn cản đòn tấn công của mình, bây giờ lại muốn đỡ bằng tay không?

Nhưng chuyện làm Bạch Thương khiếp sợ xảy ra, cây thương kia sau khi chạm vào tay Ôn Văn thì không nổi lên chút gợn sóng nào, ngược lại tất cả đều tràn vào trong tay Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn đưa tay trái ra, một cây thương dài từ trong tay trái Ôn Văn phóng ra ngoài, chỉ có điều màu sắc từ năm màu biến thành màu vàng nhạt.

Bạch Thương vung vũ khí đánh tan công kích phóng tới, sau đó nói: “Đây chính là con bài chưa lật của mày à, hấp thu tấn công sau đó trả lại?”

“Chỉ dựa vào nó mà muốn đánh bại tao thì đúng là khinh thường tao quá.”

“Đòn tấn công mà mày hấp thu sau khi phóng trở ra thì uy lực sẽ giảm nhỏ đi rất nhiều, như thế thì không thể nào uy hiếp tao được, hơn nữa cho dù mày có thể hấp thu được năng lượng tấn công nhưng còn thực thể tấn công thì sao?”

Ôn Văn không trả lời Bạch Thương, vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có chính bản thân Ôn Văn rõ ràng nhất.

Bình thường khi gắng tay Tai Ách hấp thu thì người tiếp nhận năng lượng là Ôn Văn, vì thế chỉ có thể hấp thu sức mạnh ngang cấp mà thôi, đối mặt với Bạch Thương thì năng lực này vô dụng.

Nhưng bây giờ phía sau gắng tay của anh chính là Trạm Thu Nhận Tai Ách đang khao khát khó nhịn, cho dù là sức mạnh cấp Tai Biến, chỉ cần không phản kháng thì có thể hấp thu sạch sẽ.

Trước đó đòn tấn công phóng ra ngoài giảm đi uy lực nhiều như vậy không phải vì Ôn Văn không thể trả lại toàn bộ sức mạnh của nó, chỉ là trạm thu nhận đã hấp đi phần sức mạnh cấp Tai Biến trong cây thương dài kia rồi!

Mắt thấy con bài chưa lật của Ôn Văn chính là bản lĩnh hấp vào rồi phóng ra, Bạch Thương cũng không do dự nữa, trận chiến của hắn và Ôn Văn rất có khả năng sẽ hấp dẫn những người siêu năng khác, người tập trung tới quá đông thì hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Vì thế Bạch Thương dứt khoát nhắm về phía Ôn Văn, mà Ôn Văn thì đưa tay trái ra phía sau lưng, chỉ hướng tay phải về phía Bạch Thương.

Hiện giờ chiến đấu với Bạch Thương không phải là Ôn Văn mà là trạm thu nhận đang thèm muốn sức mạnh cấp Tai Biến trên người Bạch Thương!

Loại thèm muốn này đủ để ngăn chặn cường giả cấp Tai Biến giáng xuống, đủ để xé nát kết giới phong ấn cường giả cấp Tai Biến!

Chỉ Bạch Thương thôi căn bản không đáng quan tâm.

Thương của Bạch Thương không ngừng phóng ra, mà Ôn Văn chỉ đưa tay quơ bừa trước người đã có thể ngăn cản tất cả đòn tấn công của hắn.

Bây giờ phạm vi hấp thu năng lượng cấp Tai Biến không chỉ là tay Ôn Văn mà còn là phạm vi hình tròn xung quanh, hắn chỉ cần bảo vệ trước người mình là có thể ngăn cản toàn bộ đòn tấn công của Bạch Thương.

Không ngừng bị hấp thu năng lượng, Bạch Thương nhanh chóng nhận ra điều không đúng, trên người Ôn Văn giống như một cái lỗ đen, tất cả năng lượng của Bạch Thương đều bị hút vào lòng bàn tay đen kịt kia.

Ngoại trừ Ôn Văn và Bạch Thương, trưởng điều tra Trịnh ở bên kia cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, năng lực mà Ôn Văn biểu hiện hiện giờ tuyệt đối không phải trình độ mà một siêu thợ săn trung tự nên có.

Hơn nữa hơi thở toát ra khi hắn hấp thu năng lượng mơ hồ có chút giống với hơi thở mà Hắc Thập Tự lưu lại ở hiện trường mà hắn điều tra trước kia!

Ôn Văn chắc chắn có liên quan với Hắc Thập Tự!

Bạch Thương hiểu được, còn tiếp tục chiến đấu nữa thì có lẽ mình sẽ bị hút khô, vì thế hắn nhanh chóng quyết định, trực tiếp cách xa Ôn Văn, chuẩn bị kéo dài khoảng cách, nhưng hắn phát hiện lúc này Ôn Văn đột nhiên nhắm mắt lại không nhúc nhích.

Lúc này ý thức của Ôn Văn đã đi tới một không gian thần bí, đứng ở trung tâm một cung điện đá đen rất lớn, ngược nhìn bóng dáng áo đen ngồi trên ngai vàng.

Trong cung điện màu đen này không hề có chút âm thanh nào này làm Ôn Văn có cảm giác rất áp lực, vì thế nhún vai than thở nói: “Nơi này chính là không gian ý thức của mình à, tất cả đều là màu đen, thực là không có phong cách mà.”

Người trên ngai vàng không có phản ứng gì với lời nói của Ôn Văn, rất lạnh lùng cũng rất kiêu ngạo.

Ôn Văn tức giận sờ mu bàn tay, sau đó nói: “Ông nói sẽ giúp tôi hoàn toàn đồng hóa, làm thế nào làm được, hai chúng ta đánh một trận hả?”

Bóng người áo đen kia khinh thường nhìn Ôn Văn, mặc dù không thấy rõ mặt nhưng Ôn Văn biết hắn đang xem thường mình.

“Sau khi cậu từ nơi này đi ra ngoài thì có thể hoàn toàn đồng hóa.”

“Đơn giản vậy à?” Ôn Văn thực kinh ngạc hỏi: “Nhưng tôi nghe nói cảnh giới Đồng Hóa cần giành quyền không chế cơ thể, ông muốn trực tiếp chấp tay nhường lại hết hay sao?”

“Đồng Hóa... quá yếu!”

“Muốn tranh giành sức mạnh với tôi, còn rất lâu cậu mới đủ tư cách.”

Bóng người áo đen kia vừa dứt lời thì cơ thể Ôn Văn bắt đầu hư hóa, Ôn Văn biết mình bị trục xuất ra khỏi không gian này, nói cách khác thì cuộc nói chuyện ngắn gọn này cứ vậy kết thúc.

“Chờ đã, khó khăn lắm chúng ta mới gặp mặt một lần, ông không muốn nói thêm gì à?”

“Chờ đến khi cậu tiến vào lĩnh vực Tai Biến, chúng ta sẽ gặp lại...”

Sau khi Ôn Văn hoàn toàn biến mất, cung điện đá đen một lần nữa chìm vào an tĩnh, bóng đen nọ an tĩnh một hồi lâu thì đột nhiên cười khẽ một tiếng.

“Lại đặt tên cho sức mạnh của mình là Hắc Thể, thực khó nghe mà...”

Chương 490 - Ông muốn làm thế nào

Thấy Ôn Văn đột nhiên nhắm mắt lại, Bạch Thương không biết được Ôn Văn muốn làm gì, lỡ như Ôn Văn cố ý làm dáng như thể để dụ dỗ hắn tấn công thì sao?

Đây chính là cơ hội tốt nhất để Bạch Thương chạy trốn, nhưng Ôn Văn đột nhiên đứng im bất động, cứ vậy chạy đi có phải quá lãng phí cơ hội rồi không?

Do dự một chút, Bạch Thương chuẩn bị đâm Ôn Văn một phát kiểm tra tình huống, nhưng hắn vừa mới giơ thương lên đã

phát hiện Ôn Văn mở mắt, hơn nữa trong mắt còn tràn đầy tự tin.

Tên nhóc gian xảo này, khi nãy nhắm tịt mắt lại quả nhiên là muốn dụ mình!

Thời gian mà Ôn Văn ở trong không gian ý thức, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng bên ngoài kỳ thực chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn, ngắn đến mức Bạch Thương muốn thử trạng thái của Ôn Văn mà cũng không kịp.

Ôn Văn mở mắt ra, vừa nghĩ xem nên làm sao kích hoạt Hắc Thể, cảm nhận sức mạnh trong cơ thể thì lú lú nói: “Tức là bây giờ mình đã là cảnh giới Đồng Hóa rồi?”

“Mình còn tưởng rằng sẽ có thay đổi long trời lở đất, kết quả chỉ vậy thôi sao... có điều cũng đủ rồi.”

Thực tế thì Ôn Văn thay đổi rất lớn, cực kỳ lớn!

Sức mạnh của bản thân anh đã đạt tới trình độ cấp Tai Nạn, hơn nữa bởi vì đặc tính ưu việt của ‘Hắc Thể’, mặc dù chỉ mới bước vào lĩnh vực Tai Nạn nhưng thực lực của Ôn Văn đã sấp xỉ với kẻ hạ tự đệ số như Tàn Sáng!

Chẳng qua Ôn Văn đã sớm quen với sức mạnh của cấp Tai Nạn nên khi bản thân mạnh hơn chỉ làm anh cảm thấy phong phú hơn chứ không phải thể nghiệm hoàn toàn mới.

Giống như loại người cả ngày đối mặt với ‘mục tiêu nhỏ’ và ‘không thích tiền’, cho dù kiếm được một triệu cũng chẳng cảm thấy có gì ghê gớm, nhưng kỳ thật so với người bình thường đã là rất tốt rồi.

Quan trọng nhất là đột phá bức tường ngăn cản sức mạnh, có thể làm cho sức mạnh của Ôn Văn không còn bị giới hạn ở cấp Tai Nạn trung tự nữa.

Thực lực của bản thân Ôn Văn cộng thêm thể chất của Tàn Sáng và thể chất vô diện ma, ba người hợp nhất làm Ôn Văn vượt xa thực lực Ôn Văn trung tự, xấp xỉ với thực lực mà Bạch Thương bùng nổ khi nãy.

Mà Bạch Thương bởi vì bị Ôn Văn hấp thu sức mạnh mà thực lực hiện giờ sớm đã không thể duy trì trình tự thượng tự nữa,

cứ kéo dài như thế thì Bạch Thương hiện giờ đã không còn là đối thủ của Ôn Văn nữa!

“Hắn là tao nên cảm ơn mày, nếu như không nhờ vào trận chiến với mày, có lẽ bây giờ tao vẫn còn dậm chân tại chỗ, vì thế tao muốn báo đáp mày.”

Bạch Thương cảnh giác hỏi: “Báo đáp tức là không ngăn cản tao, để tao rời đi à?”

Ôn Văn lắc đầu nói: “Không, ý của tao là sẽ đánh một trận công bằng với mày!”

Nói xong Ôn Văn nhảy tới mười mấy mét, hai tay cầm cây kiếm dài Hàn Băng chém về phía Bạch Thương, thấy Ôn Văn đột nhiên tấn công, Bạch Thương chỉ có thể dùng thân thương ngăn cản lưỡi kiếm của Ôn Văn, đồng thời trên người trái đầy kim long.

Một kiếm này chém xuống, sức mạnh tràn ra phía sau Bạch Thương tạo thành một ngọn núi băng rộng hơn một mét cao mười mấy mét.

Sau đó ngọn núi băng này bị sức lực va chạm nghiền nát thành vụn, dưới ánh mặt trời phản xạ ánh sáng lóng lánh.

“Sức mạnh của hắn so với trước đó chính là khác biệt một trời một vực, rốt cuộc hắn làm sao làm được?” Tay Bạch Thương bị chấn động tới tê rần, kinh hãi nhìn Ôn Văn, ganh tỵ ghen nhóm trong lòng.

Hắn mạo hiểm nguy hiểm như vậy mới có thể đổi lấy cơ hội mạnh mẽ hơn, mà người trước mặt chỉ đánh lộn một trận với mình thì đã kỳ kỳ quái quái trở nên mạnh mẽ hơn?

Này là đạo lý chó má gì vậy?

Nhưng tấn công của Ôn Văn vẫn chưa kết thúc, tay phải cầm kiếm dài hàn băng đè chặt cây thương của Bạch Thương, tay trái búng một cái, cây rìu chiến bò bít tết xuất hiện.

Rìu chiến bò bít tết... bò bít tết?

Bạch Thương trừng to mắt, tên này lấy một miếng bò bít tết ra làm cái gì?

Sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của Bạch Thương, Ôn Văn dùng cái rìu chiến bò bít tết này chém vào vai hấn, một dòng máu tươi vọt ra.

“Bò bít tết cũng có thể chém người...”

“Ai nói bò bít tết không thể chém người chứ?” Ôn Văn thực nghiêm túc phản bác.

Hai người lại ác chiến hơn mười phút, lúc Bạch Thương muốn chạy trốn thì hấn đã không còn chạy nhanh bằng cây thương mà Ôn Văn phóng tới, cuối cùng rốt cuộc không kiên trì nổi nữa, bị miếng bò bít tết của Ôn Văn chém ngã xuống đất.

Nháy mắt Bạch Thương bại trận thì một luồng năng lượng bảy màu mà người thường không thể nhìn thấy thoát ra khỏi người hấn, giống như muốn quay trở về người chủ nhân vốn có của mình.

Nhưng năng lượng này còn chưa tản đi không tới một mét đã bị Ôn Văn chặn lại, hấp thu toàn bộ vào trong trạm thu nhận.

Nhìn găng tay Tai Ách vẫn chưa thỏa mãn, Ôn Văn bắt đắc dĩ nói: “Thật là, hút nhiều như vậy rồi mà cũng không tặng một chút cho tao.”

Bạch Thương nằm ở dưới đất lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, số năng lượng bảy màu mà hấn vất vả hấp thu trước đó đã tan biến hết sau khi hấn thua trận rồi.

Nếu chết đi nhưng số năng lượng kia vẫn còn thì ít nhất cái chết của hấn cũng là vì theo đuổi sức mạnh, vẫn có ý nghĩa.

Nhưng khi mình thất bại, sức mạnh cũng biến mất, chứng tỏ sức mạnh mà hấn tìm kiếm trước đó chưa bao giờ thuộc về hấn, đó chẳng qua chỉ là sức mạnh giả tạo mà thôi.

Nhìn gương mặt vắn vẹo của Bạch Thương, Ôn Văn nhíu mày, anh không biết người này đang phát điên cái gì, có điều đã bắt được thì tùy ý Ôn Văn xử lý thôi.

Đầu tiên Ôn Văn cướp đi cây thương dài có long vân của Bạch Thương, sau đó cỡi áp giáp trên người hấn, những thứ này tính là chiến lợi phẩm của Ôn Văn.

Ôn Văn cười cười bận rộn hơn nửa ngày, trói chặt Bạch Thương rồi đánh ngất, sau đó đứng im tại chỗ nửa ngày, nụ

cười dần trở nên âm u, cũng không biết đang nghĩ gì.

Ôn Văn ngẩng đầu, để ánh sáng loang lổ xuyên qua kẽ lá chiếu rọi lên mặt mình, ánh mắt phức tạp.

Bạch Thương vì theo đuổi sức mạnh mà trở thành kẻ phản bội của Hiệp Hội Thợ Săn, mà tình cảnh của chính Ôn Văn có khác gì Bạch Thương đâu chứ.

Nói không chừng anh sẽ ngay lập tức giống như Bạch Thương, trở thành mục tiêu bị siêu thợ săn đuổi bắt.

Chẳng qua anh sẽ không giống như Bạch Thương, dễ dàng bị bắt giữ, thậm chí có khả năng bày ra vài màn giết ngược đặc sắc.

Suy nghĩ một hồi, Ôn Văn rốt cuộc ra quyết tâm, xoay người nhìn về phía vị trí của trưởng điều tra Trịnh, vẻ mặt lạnh nhạt: “Ra đi, tôi biết ông đã nhìn chăm chăm tôi lâu rồi, bắt đầu từ khi tôi và Viêm Tước chấp hành nhiệm vụ.”

Bàn tay đang vuốt chòm râu trắng của trưởng điều tra Trịnh khẽ run, hẳn đã bị phát hiện sao?

Có thể nói ra thời điểm bắt đầu từ khi mình và Viêm Tước chấp hành nhiệm vụ chứng tỏ Ôn Văn không phải đang nói bừa, mà là thật sự đã nhận ra bản thân bị theo dõi.

Nếu đã bị phát hiện thì trưởng điều tra Trịnh cũng không che giấu nữa, dứt khoát từ trong bóng tối đi ra ngoài, vỗ tay than thở với Ôn Văn: “Người trẻ tuổi bây giờ quả thực rất đáng sợ, cho dù tôi theo dõi người siêu năng chân tỵ khác cũng chưa chắc bọn họ sẽ phát hiện.”

Ôn Văn nhún vai nói: “Chắc là tôi nhạy cảm hơn người siêu năng chân tỵ một chút, tôi không biết thân phận cụ thể của ông, nhưng từ thực lực thì hẳn là phó điều tra nhỉ?”

“Nguyên nhân ông theo dõi tôi chính là muốn tìm hiểu quan hệ của tôi và cường giả cấp Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’.”

“Như ông đã thấy đấy, trận chiến của tôi và Bạch Thương trước đó đã chứng minh suy đoán của ông, ông chuẩn bị làm thế nào đây, giết tôi hay bắt tôi đi?”

Chương 491 - Trịnh Đại Thiên

Trưởng điều tra Trịnh không trả lời vấn đề của Ôn Văn, chỉ nói: “Chuyện tôi muốn làm gì tạm gác sang một bên, tôi cần phải cải chính một chút, cậu nên gọi tôi là trưởng điều tra Trịnh, phó điều tra là người khác, đừng nhầm lẫn bọn tôi với nhau.”

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt hiểu ra: “Tức là ông là nhân viên điều tra có quyền lực lớn nhất của khu Hoa phủ? Thật không ngờ nhân vật lớn như thế lại tới trông chừng nhân vật nhỏ như tôi.”

Trưởng điều tra Trịnh lắc đầu: “Không, tôi chỉ là phó tổng điều tra, trưởng tổng điều tra mới là người có quyền lực cao nhất.”

“? ? ?”

Ôn Văn hơi nghiêng đầu, biểu cảm giống như một meme khá nổi tiếng, nếu như anh đang đeo mặt nạ của Diêm Tu thì khẳng định trên mặt nạ là một dấu chấm hỏi thật to.

Anh thật sự không ngờ trong tình huống nghiêm túc như vậy mà mình lại gặp phải loại vấn đề này, vì thế nhịn không được nói: “Cứ việc nói thẳng tên của ông đi, đừng có vòng tới vòng lui.”

Trưởng điều tra Trịnh sờ sờ râu nói: “Tên của lão già này là Trịnh Đại Thiên.”

“Tốt lắm, vậy Trịnh Đại Thiên, ông định làm gì tôi?” Ôn Văn nhìn chằm chằm ông cụ tóc bạc hoa râm kia, nghiêm túc hỏi.

Đối với thân phận của mình, Ôn Văn vốn định vẫn luôn che giấu, có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu.

Dù sao thì có thân phận siêu thợ săn thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhưng chuyện hấp thu năng lượng trên người Bạch Thương và chuyện anh thăng cấp thì không thể nào che giấu được hơi thở của trạm thu nhận tỏa ra, cũng chính là liên kết anh với cường giả cấp Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’.

Lúc này nếu còn giấu giếm thì chỉ làm đối phương báo tin tức về Hiệp Hội rồi nhắm thẳng với mình mà thôi.

Thay vì đợi tới khi bọn họ chuẩn bị sẵn sàng rồi mới ra tay, không bằng hiện giờ làm rõ ràng chuyện này, xem thử xem Hiệp Hội Thợ Săn rốt cuộc có thái độ gì.

Nếu thật sự không thể buông tha mình, Ôn Văn dự tính sẽ giống như Bạch Thương, phản lại Hiệp Hội Thợ Săn!

Cái giá khi vi phạm khế ước của Hiệp Hội Thợ Săn khá lớn, nhưng chỉ cần không vi phạm những điều quan trọng nhất thì sẽ không bị nghiêm phạt, hơn nữa cho dù kích hoạt nghiêm phạt, Ôn Văn chỉ cần trốn trong trạm thu nhận thì vẫn tránh né được.

Thực lực của Ôn Văn hiện giờ đã không còn bị giới hạn ở cấp Tai Nạn trung tự nữa, đã có thể hiểu rõ về thế giới này, trong tay còn có một thế lực không kém, sớm đã không cần phải dựa dẫm vào Hiệp Hội Thợ Săn nữa.

Lý do mà Ôn Văn ở lại hiệp hội chỉ vì anh không ghét nơi này mà thôi.

“Tôi định làm sao à... vấn đề này có chút khó.” Trịnh Đại Thiên tìm một cái rễ cây ngồi xuống, vẻ mặt thả lỏng nhìn Ôn Văn.

“Lần này tôi tới chỉ muốn quan sát thôi, không ngờ sẽ bị cậu phát hiện nên căn bản không nghĩ tới chuyện nên xử lý cậu thế nào.”

“Có điều tôi cảm thấy, cậu có thể xem như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng: “Coi như chưa từng xảy ra, nói đơn giản thật đấy, chờ đến khi bọn ông chuẩn bị sẵn sàng rồi tới bắt tôi à?”

Trịnh Đại Thiên xoa xoa trán, có chút bất đắc dĩ nói: “Cậu cực đoan quá rồi, bọn tôi sẽ không vì chuyện này mà bắt cậu về cắt miếng, cậu nghĩ hiệp hội sẽ vì cậu có quan hệ với một vị cường giả cấp Tai Biến không rõ thân phận mà xem cậu là kẻ địch à?”

“Sẽ không sao?” Ôn Văn hỏi ngược lại, hành vi của mình thấy thế nào cũng giống như kẻ phản bội.

Trịnh Đại Thiên bật cười: “Nếu như đó là một vị cấp Tai Biến tôi tâm tà ác thì bọn tôi đương nhiên sẽ xem cậu là kẻ địch, nhưng ‘Hắc Thập Tự’ hiện giờ rất hòa hợp, tính tình cũng tốt.”

“Vì thế quan hệ của cậu với người đó càng thân thiết thì bọn tôi lại càng không động tới cậu, bọn tôi không muốn đẩy một vị cấp Tai Biến thân thiện hướng về phía đối nghịch với mình.”

Khóe miệng Ôn Văn giật giật, sau đó tiếp tục trợn cặp mắt cá chết mà trừng Trịnh Đại Thiên, hiển nhiên không tin tưởng lời của ông, nói toàn mấy lời dễ nghe mà ai cũng nói được, nhưng có rất nhiều chuyện không đơn giản như thế.

Nhìn thấy dáng vẻ khó chơi của Ôn Văn, Trịnh Đại Thiên lùi một chút nói: “Tôi hỏi cậu, lúc cậu ký khế ước siêu thợ săn, có điều khoản nào là không được phép tới lui với vị cường giả cấp Tai Biến khác không?”

Ôn Văn sững sốt, sau đó lắc đầu nói: “Tôi và ông đều hiểu rõ, điều khoản cũng chỉ là điều khoản mà thôi, đám Bạch Thương cũng đâu có trực tiếp tổn hại tới lợi ích của hiệp hội cũng bị phán là mối đe dọa đấy thôi, tôi nghĩ mối uy hiếp của tôi cũng chẳng nhỏ hơn hẳn đâu.”

“Cậu mà coi là uy hiếp gì chứ?” Trịnh Đại Thiên phì một tiếng: “Cường giả cấp Tai Biến ở sau lưng cậu đúng là đáng để bọn tôi coi trọng, nhưng chính cậu thì không quan trọng như cậu nghĩ đâu.”

“Lý tưởng của Hiệp Hội Thợ Săn là bảo vệ sự ổn định của thế giới này, xua đuổi những quái vật đe dọa nhân loại, với lý tưởng này bọn tôi sẽ đoàn kết tất cả sức mạnh có thể đoàn kết, chứ sẽ không loại bỏ.”

“Cậu có biết hay không, trong tám vị Người Phán Quyết của hiệp hội hiện giờ thì có ba vị chỉ là cái danh hão mà thôi, thậm chí hiệp hội muốn nói chuyện với bọn họ cũng rất khó khăn!”

“Cậu có biết Hiệp Hội Thợ Săn ở ba khu lớn là khu Ấn, khu Đông Du, khu Ai Phi, thật ra thì toàn là tổ chức khác dùng tên tuổi của hiệp hội mà thôi!”

“Cậu có biết cường giả cấp Tai Biến vẫn luôn chống lại thứ gì hay không?”

“Cậu có biết không.... những chuyện này cậu không biết!”

Mỗi một câu hỏi của Trịnh Đại Thiên đều làm Ôn Văn dao động không thôi, chuyện này anh từng suy nghĩ tới, chỉ là

cũng có rất nhiều bí mật mà anh chưa từng nghĩ tới.

Ôn Văn vốn tưởng mình đã hiểu đủ nhiều, nhưng bây giờ xem ra vẫn còn chưa đủ.

“Nguy cơ mà thế giới hiện thực phải đối mặt không chỉ là những thứ mà cậu thấy, thế giới trong cũng phức tạp hơn những gì cậu tưởng tượng.”

“Mọi thứ truyền thuyết, cổ tích, tác phẩm văn học, tất cả những thứ khủng khiếp được hư cấu ra đều có thể tìm được vật tương ứng ở đâu đó trong thế giới trong!”

“Những thứ cậu đã gặp, thậm chí là những thứ mà cậu không hề nghĩ tới cũng đang rình rập thế giới này!”

Ôn Văn im lặng suy ngẫm một hồi: “Những thứ này đều là bí mật đúng không, ông nói cho tôi biết như vậy không có vấn đề gì sao?”

“Tôi cũng không muốn nói cho cậu biết.” Trịnh Đại Thiên thở dài: “Nhưng trực giác báo cho tôi biết, nếu lần này tôi không thể thuyết phục được cậu, lần sau muốn tìm được cậu sẽ rất khó khăn.”

“Cho dù tôi dùng vũ lực thì cậu cũng có thể trốn thoát, có trời mới biết một tên nhóc chưa đạt tới bậc thượng tự như cậu làm thế nào trốn thoát khỏi tay tôi, nhưng trực giác của tôi chưa từng sai lầm, vì thế tôi phải nói rõ ràng với cậu ngay lúc này.”

“Sở dĩ tôi tự mình tới quan sát cậu là vì muốn cậu trở thành cầu nối liên lạc của Hiệp Hội Thợ Săn và ‘Hắc Thập Tự’, chúng tôi cần sức mạnh của hắn để vượt qua cửa ải khó khăn.”

Trịnh Đại Thiên nhìn vào mắt Ôn Văn, vẻ mặt rất chân thành tha thiết.

Ôn Văn đứng im tại chỗ, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Ngài ấy sẽ không nghe theo mệnh lệnh của bọn ông, cũng sẽ không xuất hiện trước mặt bọn ông.”

Trịnh Đại Thiên nhìn thoáng qua vẻ mặt Ôn Văn, biết tâm tư của Ôn Văn không phải kiên quyết như thế, vì thế giống như trút được gánh nặng nói: “Không sao, yêu cầu của bọn tôi không cao.”

Chương 492 - Giống như trút được gánh nặng

Nửa tiếng sau, Trịnh Đại Thiên gạt đầu với Ôn Văn rồi bay thẳng về phía chân trời, dần dần biến mất trong tầm mắt Ôn Văn.

Ôn Văn dùng huy hiệu nhân viên thu nhận cảm nhận một chút, phát hiện Trịnh Đại Thiên thật sự đã rời đi, không tiếp tục nhìn mình chằm chằm nữa, vì thế mới thở phào một hơi.

Anh và Trịnh Đại Thiên nói chuyện về rất nhiều thứ, cuối cùng kết quả bàn bạc được làm hai bên đều rất hài lòng.

Trịnh Đại Thiên đảm bảo ngoại trừ một số ít người thì sẽ không có ai biết về thân phận của Ôn Văn, Ôn Văn có thể tiếp tục dùng thân phận siêu thợ săn ở trong Hiệp Hội Thợ Săn.

Ngoại trừ sự kiện đặc biệt thì sẽ không tiếp tục gửi mệnh lệnh cưỡng chế cho Ôn Văn, chỉ cần không quy phạm những điều cốt lõi nhất trong quy tắc của siêu thợ săn thì sẽ không có ai tiến hành điều tra Ôn Văn.

Chuyện mà Ôn Văn cần làm chính là chịu trách nhiệm truyền lời giữa ‘Hắc Thập Tự’ và Hiệp Hội Thợ Săn, hơn nữa Ôn Văn phải đảm bảo rằng Hắc Thập Tự biết Hiệp Hội Thợ Săn rất cảm kích với những hành động của hắn.

Điều khoản cụ thể cũng không khắt khe, chỉ đảm bảo hai bên có giao lưu nhất định mà thôi.

Vì lý do an toàn, Ôn Văn và Trịnh Đại Thiên đã ký khế ước, như vậy cho dù Trịnh Đại Thiên muốn chơi xấu anh thì cũng phải đánh đổi khá nhiều.

Sau khi Trịnh Đại Thiên đi rồi, Ôn Văn giống như trút được gánh nặng, nếu Trịnh Đại Thiên thật sự không gạt anh thì sau này tình cảnh của anh ở Hiệp Hội Thợ Săn sẽ rất khác biệt.

Thân phận của anh được hợp pháp hóa, trên người có điểm đặc biệt thì có thể vớt cái nổi lên người cường giả cấp Tai Biến Hắc Thập Tự, sẽ không dẫn tới phiền phức, tâm tư dành cho việc giấu giếm có thể giảm bớt một chút, đồng thời dành nhiều tâm tư vào chuyện khác.

Hơn nữa cho dù Trịnh Đại Thiên lừa gạt Ôn Văn, dựa vào năng lực của trạm thu nhận thì Ôn Văn cũng dư sức có thể toàn thân trở ra.

Làm Ôn Văn vui vẻ chính là anh không cần phải rời khỏi Hiệp Hội Thợ Săn, điều này làm tâm tình của anh rất không tồi.

Ở Hiệp Hội Thợ Săn này anh cũng có vài người bạn, đối với một người mà trước kia chưa từng có người bạn nào như Ôn Văn thì đây đã có thể coi là một phần ràng buộc.

Huống chi so với cuộc sống phải trốn trốn tránh tránh như con chuột dưới cống ngầm, Ôn Văn lại càng muốn sống dưới ánh mặt trời hơn.

Ôn Văn không giống như vài nhân vật chính trong tiểu thuyết, sau khi có được năng lực thì muốn đứng trên nơi cao thống trị tất cả.

Điều mà anh mong muốn chỉ là bản thân được sống thoải mái như ý muốn, đồng thời cũng đang làm chuyện đúng đắn!

Sau khi cảm khái một phen, Ôn Văn xoay xoay cái eo mệt mỏi nói: “Được rồi, kết thúc màn bù ngủ cảm khái, bây giờ đã không còn lão già không sợ đau mắt hột kia nữa rồi, mình cũng nên làm một vài chuyện mà mình sớm đã muốn làm rồi.”

Đầu tiên Ôn Văn mang theo Bạch Thương đi tìm con lươn khổng lồ kia, ném nó vào trong trạm thu nhận, năng lực bảo toàn sinh mệnh của nó rất mạnh, nói không chừng sẽ có tác dụng cho việc gì đó.

Sau khi trói chặt Bạch Thương và Phó Tuyết Nhu lại, Ôn Văn phát ra tín hiệu, chờ người tới đón.

Trong quá trình chờ đợi Ôn Văn đột nhiên có chút tiếc nuối con công thành sự trước đó, một con sư tử kim loại lớn như vậy, nếu như có thể bắt nó làm thú cưỡi thì còn phong cách hơn cả anh ưng quái, nhưng khi đó chỉ có thể giết chết nó mà thôi.

Sau khi giao Bạch Thương và Phó Tuyết Nhu đã bị trói chặt cho thợ săn tới đón, Ôn Văn sờ cằm, suy nghĩ một hồi, sau đó búng tay một cái, một bóng dáng khổng lồ xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

Bóng dáng này rõ ràng chính là thụ tinh ngục ngôn!

Thụ tinh ngục ngôn vừa đáp xuống đất liền hưng phấn dùng rễ cây chạm vào mặt đất: “Mùi hương không khí này, mùi bùn đất thơm ngát này.... nơi này chính là thiên nhiên thật sự.”

Đột nhiên được thả ra từ trạm thu nhận, ngay cả cành lá của thụ tinh ngục ngôn cũng hưng phấn run run, dáng vẻ yêu dị của nó có thể hù chết người.

Ôn Văn mỉm cười nói: “Có thích không, nếu thích thì sau này mày sẽ ở lại đây.”

“Cái gì?”

Thụ tinh ngục ngôn đang lay động đột nhiên khựng lại, không thể tin nổi nhìn Ôn Văn, cơ thể bắt đầu run run.

Nó không tin Ôn Văn tốt bụng thả mình ra ngoài như thế, trong chuyện này nhất định có âm mưu!

Với tư cách là một trong số những quái vật bị bắt đầu tiên của Ôn Văn, thụ tinh ngục ngôn đã bị Ôn Văn mang ra làm đủ loại thử nghiệm kỳ quái.

Ví dụ như nghiên cứu nguyên lý tai mắt mũi miệng của nó.

Ví dụ như nghiên cứu xem nó có bài tiết hay không....

Thực tế thì nếu không phải chất liệu gỗ của thụ tinh ngục ngôn không đáng tiền, hơn nữa nó còn luôn kể chuyện cười xàm, cũng có thể coi như làm náo động cho bầu không khí ở khu Tai Họa, có lẽ Ôn Văn đã se nó thành hạt mang bán lấy tiền rồi.

Vì thế khi thấy Ôn Văn đột nhiên tốt bụng muốn để nó sinh sống ở một nơi tuyệt vời như thế này, thụ tinh ngục ngôn theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

“Yên tâm đi, tao không có ý xấu, nơi này là dãy núi Tề Linh, chỉ cần mày ở yên trong phạm vi dãy núi này thì tao sẽ không quản, huống chi mày cũng không có năng lực bò ra ngoài.

Nói xong, Ôn Văn rời khỏi chỗ này, làm thụ tinh ngục ngôn cảm thấy mờ mịt.

Ôn Văn để thụ tinh ngục ngôn ở lại nơi này chủ yếu là vì muốn lưu lại một địa điểm dịch chuyển cố định, như vậy sau

này nếu anh gặp phiền phức thì có thể tùy ý thông qua trạm thu nhận dịch chuyển tới nơi này.

Hơn nữa trong dãy núi Tề Linh cũng không có người bình thường, không cần lo lắng thụ tinh nguy ngôn lạm sát người vô tội, thực tế thì có xiềng xích của Ôn Văn khóa chặt, cho dù có người đứng ngay trước mặt thụ tinh nguy ngôn thì nó cũng không giết người được.

Sau khi rời xa chỗ thụ tinh nguy ngôn một chút, Ôn Văn lại búng tay ba lần, ba quái vật lần lượt xuất hiện là anh ung quái, Bạch Tiểu Mật và Hồ Ấu Lãng.

Ba con quái vật này đều tới từ núi Tề Linh, là dân bản địa ở nơi này, Ôn Văn thả chúng ra, xem thử xem có thể giúp đỡ mình cái gì hay không.

Anh ung quái vốn có thực lực cấp Tai Hại, một lần nữa quay trở lại nơi này thì ánh mắt không giấu được mừng rỡ.

Lần trước sau khi cắn nuốt người sói thì Bạch Tiểu Mật đã tiến hóa thành thổ tinh cấp Tai Hại rồi, cô nàng xoa xoa tay muốn thử hương vị của đám quái vật từng bắt nạt mình.

Mà Hồ Ấu Lãng thì vẫn như cũ chỉ có thực lực cấp Tai Họa, thuộc về tầng chót của chuỗi thức ăn ở núi Tề Linh, tùy tiện như con lợn to kia cũng có thể gặm được.

Ừm... nếu là con lợn kia thì không biết là ai gặm ai nữa đây.

Nhìn dáng vẻ xinh đẹp kiêu diễm như đóa hoa của Hồ Ấu Lãng, Ôn Văn một lần nữa cảm thấy hối hận, anh không nên đưa Bạch Thương đi nhanh như thế.

Bạch Thương mặc dù đã mất đi thực lực cấp Tai Nạn thượng tự nhưng dù gì cũng là một thợ săn cảnh giới Đồng Hóa trung tự, nếu giao cho Hồ Ấu Lãng hút một ngụm dương khí có lẽ sẽ giúp cô trực tiếp tăng lên cấp Tai Hại.

Đồng dạng với tư cách là một trong số những quái vật bị bắt sớm nhất của Ôn Văn, Hồ Ấu Lãng sớm đã được Ôn Văn thuần hóa để bảo, phải để thực lực của cô nàng mạnh mẽ hơn một chút thì Ôn Văn mới có lợi.

“Bạch Thương đi rồi thì còn những siêu thợ săn khác đang ần núp, chỉ cần tìm thì sẽ có thôi.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi thu Hồ Ấu Lăng về, sau đó nói với Bạch Thương và anh ung quái: “Bọn mày là dân bản địa của núi Tề Linh, làm việc sẽ thuận tiện hơn tao.”

“Hiện giờ trong dãy núi này có mười một tên siêu thợ săn đang lẩn trốn, tìm kiếm vị trí của bọn họ rồi báo cho tao biết, nhớ kỹ là không nên phát sinh xung đột với bất cứ nhân loại nào trong dãy núi, bọn mày không chọc nõi đâu.”

Hai quái vật đáp ứng rồi tản đi, giúp Ôn Văn tìm kiếm những siêu thợ săn khác.

Núi Tề Linh lớn như vậy, chúng chưa chắc có thể tìm được, nhưng có thêm hai người giúp đỡ thì Ôn Văn lại có thêm hai phần hi vọng.

Chương 493 - Không còn đường lui

Trên người nhóm siêu thợ săn đang trốn tránh kia có lẽ đều có một phần sức mạnh của Kỳ Linh Châu.

Hiện giờ đã không còn Trịnh Đại Thiên nhìn chăm chăm, Ôn Văn không muốn từ bỏ phần sức mạnh Tai Biến gần như là cho không này.

Ở trước mặt găng tay Tai Ách, một thân sức mạnh rất khó phát huy, ngoại trừ đụng tới siêu thợ săn Tai Nạn thượng tự, bằng không đều là túi kinh nghiệm dành cho Ôn Văn mà thôi.

Đợi đến khi hút khô tất cả bọn họ rồi, Ôn Văn cũng có thể mở ra chức năng mới của trạm thu nhận!

Nắm đấm và bàn tay Ôn Văn chạm vào nhau, nhiệt tình hùng hực nói: “Phải lên đường ngay thôi, mình muốn xem thử xem là kẻ may mắn nào bị mình tìm được trước đây!”

...

Hoang Hồn đang ngồi trong hang núi tiêu hóa sức mạnh đột nhiên kêu rên một tiếng đau đớn, mạch máu trên trán gần như nổ tung.

“Xảy ra chuyện gì, có người bị giết sao?”

“Xem vị trí thì hẳn là Bạch Thương... đúng là thứ ăn hại!”

Trước đó có mười hai người cùng chia sẻ áp lực, mỗi người đều thoải mái vui sướng, hiện giờ đột nhiên thiếu mất một người, áp lực trên người mỗi người đều lớn thêm một chút.

“Thiếu đi một người thì ngài lại càng được nhiều sức mạnh hơn, khả năng có thể đột phá tới cấp Tai Biên cũng cao hơn, ngài nên vui vẻ mới đúng.” Người áo đen cung kính nói.

Hoang Hồn liếc nhìn người áo đen này, đến bây giờ hắn vẫn không biết người này có mục đích gì.

Hiện giờ Hoang Hồn vẫn có lòng tin mình có sức lực để ngăn chặn người này, nhưng nếu lại tiếp tục có thêm người chết thì hắn cần phải đặt toàn bộ tâm tư vào chuyện hấp thu sức mạnh, áp lực sẽ rất lớn, đến khi đó sẽ không rảnh mà để ý tới người này.

Vì lý do an toàn, có lẽ nên giết kẻ này luôn vào bây giờ, như vậy sẽ không cần phải lo lắng về sau!

Nhưng sát tâm của Hoang Hồn vừa mới nổi lên, người áo đen kia đã hóa thành khói đen biến mất, chỉ để lại một câu nói: “Hiện giờ ngài có chút không lý trí, chờ đến khi ngài thành công rồi tôi sẽ quay lại chúc mừng thì hơn.”

Người nọ rời đi rất dứt khoát, không để Hoang Hồn có chút cơ hội nào.

Sắc mặt Hoang Hồn hoảng sợ, đây là lần đầu tiên hắn phát hiện người áo đen có loại năng lực này!

Có thể trốn thoát khỏi tay hắn sau khi sức mạnh của hắn đã gia tăng nhiều như thế, người này tuyệt đối không đơn giản, mà người như thế trước này căn bản không có khả năng bị quái vật bình thường truy sát!

Kẻ này dẫn dắt mình trộm Kỳ Linh Châu khẳng định là có ý gì đó!

“Minh đã không còn đường lui nữa rồi, phải trở thành sự tồn tại cấp Tai Biên thì mọi chuyện mới có thể giải quyết dễ dàng, nếu như không thể đột phá... tất cả cũng sẽ kết thúc!”

...

Trong thôn Yêu Linh, sợi lông mày thật dài của Long trưởng thôn đột nhiên duỗi thẳng, hít một ngụm khí lạnh.

“Sức mạnh của Kỳ Linh Châu đột nhiên giảm đi, tuy chỉ là một phần không đáng kể nhưng quả thực là giảm xuống.”

“Điều đó là không có khả năng, trước khi gặp chủ nhân chân chính, sức mạnh của Kỳ Linh Châu sẽ không phóng ra.” Ông cụ đầu hồ khiếp sợ nói, hai người còn lại cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Bốn người bọn họ là sinh vật chân tự trần thủ Kỳ Linh Châu suốt mấy trăm năm, nếu nói là chưa từng động tâm với Kỳ Linh Châu là không thể nào.

Vì thế không ai biết rõ hơn bọn họ, sức mạnh Tai Biến căn bản không thể nào bị cá thể dưới cấp Tai Biến hấp thu, cao lắm cũng chỉ là mượn dùng sức mạnh đó mà thôi.

Tai Nạn chân tự chính là cấp Tai Nạn có một ít đặc điểm của cấp Tai Biến, vì thế thực lực mới áp đảo sinh vật Tai Nạn bình thường.

Chênh lệch của bọn họ và cấp Tai Biến chỉ có một chút mà thôi, nhưng một chút này lại chính là lạch trời... là khoảng cách giữa người và thần!

“Lẽ nào phía sau đám trộm Kỳ Linh Châu là sự tồn tại cấp Tai Biến? Không được, phải nhanh chóng báo cho Tuân Tiên biết!” Người phụ nữ đầu chim kinh ngạc nói.

Long trưởng thôn thở dài một tiếng: “Nói cho hắn biết thì có ích lợi gì chứ, cho dù hắn mạnh cỡ nào, nếu không tìm được mục tiêu thì cũng chẳng có tác dụng gì, bây giờ chúng ta chỉ có thể hi vọng kẻ trộm Kỳ Linh Châu sớm bị phát hiện thôi.”

...

Anh ưng quái nhanh vun vút bay lượn dưới tầng trời thấp, đồng thời phát ra tiếng riu rít, âm thanh này có thể truyền đi rất xa, nhưng thật lâu vẫn không có quái vật đáp lại.

Tộc đàn anh ưng quái ở núi Tề Linh này bởi vì muốn vượt ra ngoài kết giới bị thợ săn chém giết, hoặc là bay trên trời bị kiếm trận của Tuân Anh chém giết, nói chung là toàn bộ anh ưng quái của núi Tề Linh này chỉ còn mỗi mình nó.

Điều này làm nó cảm thấy thực cô đơn, có điều rất nhanh sau đó nó đã thoát khỏi cảm xúc đau buồn đó.

Thân là tù nhân trong trạm thu nhận, nó không có tư cách đa sầu đa cảm, hiện giờ quan trọng nhất là phải tìm được thứ mà Ôn Văn cần.

Vì thế anh ung quái thay đổi âm điệu của mình, chờ một lát thì có gần trăm con quái điều bay tới bên cạnh nó.

Tộc đàn quái điều này bị anh ung quái khống chế, toàn bộ quái điều của núi Tề Linh đều đang ở nơi này đợi lệnh, đàn quái điều từng như mây đen che trời mà bây giờ chỉ còn không tới một trăm con...

Đám quái điều không học được cách bay thấp đã sớm biến thành vong hồn dưới lưới kiếm rồi.

Sau đó anh ung quái truyền nhiệm vụ của Ôn Văn cho chúng, đám quái điều này lập tức tản ra các phương hướng rời đi.

Bản thân anh ung quái thì tìm một cái cây chờ đợi, không phải nó muốn lưới biếng mà là kiếm trận trên bầu trời quá ác ý với quái vật hệ phi hành như nó.

Nếu cứ bay sát mặt đất thì thực lực của anh ung quái sẽ bị áp chế rất lớn, mà một khi bay quá phạm vi sẽ biến thành món gà xé phay đúng nghĩa, vì thế ở nơi này chờ tin chính là lựa chọn tốt nhất.

Hiện giờ ở trong đầu nó đang ảo tưởng tới phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, mặc dù Ôn Văn không hề nương tay với đám quái vật bọn nó chút nào, nhưng một khi lập được nhiều công lao thì cũng không keo kiệt khen thưởng.

Ở bên kia Bạch Tiểu Mật không hề hoa hòe hoa sỏi như anh ung quái, cô ta chỉ mượn cơ hoàn thành nhiệm vụ cho Ôn Văn để đi tìm đối thủ một mất một còn trước kia mà thôi.

Quái vật có thể kết thù với Bạch Tiểu Mật thì thực lực cũng không quá mạnh mẽ, mà quái vật không có thực lực mạnh thường có chỗ ẩn núp đặc biệt, vì thế Bạch Tiểu Mật làm thế sẽ có hiệu suất cao hơn tìm kiếm một cách mù quáng.

Càng đi tới Bạch Tiểu Mật càng cảm thấy lạnh gáy, núi Tề Linh bây giờ khủng bố hơn lúc cô mới rời đi rất nhiều.

Trên đường đi tùy ý có thể nhìn thấy xác quái vật, hơn nữa những thi thể kia đều thuộc về đám quái vật khá mạnh mẽ, vì

thể đám quái vật nhỏ cảm thấy khá bất an, dãy núi Tề Linh này đã bị sợ hãi bao trùm.

Những cây kiếm dài treo trên bầu trời giống như treo bên cổ đám quái vật vậy, khu rừng vốn rậm rạp tràn đầy sức sống nhưng hiện giờ ngay cả tiếng côn trùng kêu vang cũng không nghe thấy.

Ngoại trừ đám quái vật trên người lóe ánh sáng xanh chờ đợi bị lấy đi tính mạng, đám quái vật bình thường đều ẩn núp trong hang ổ của mình, không dám lang thang bên ngoài.

Trên đường đi Bạch Tiểu Mật cũng thấy siêu thợ săn đang đuổi giết quái vật, cô không chạy cũng không dám quấy rối, chỉ cúi đầu, tay nắm làn váy đỏ, đôi tai thỏ cụp xuống, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Dáng vẻ của Bạch Tiểu Mật nhận được sự đồng tình của nhóm siêu thợ săn, hơn nữa trên người cô ta cũng không có ánh sáng màu xanh, vì thế không có người nào muốn giết chết con thỏ đáng thương này.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, Bạch Tiểu Mật nhanh chóng tìm được một con quái vật sóc, nó trốn ở trong hốc cây, là một con sóc xấu xa, trước kia lúc Bạch Tiểu Mật đi ngang qua vẫn luôn ném quả thông vào đầu cô...

Hốc cây của nó là một trong những chỗ bí ẩn nhất mà Bạch Tiểu Mật biết, người mà Ôn Văn muốn tìm liệu có trốn ở đó hay không.

Chương 494 - Thương Nhãn

Đám quái vật đàn em đang bận rộn, bản thân Ôn Văn cũng không nhàn rỗi, anh vừa tiếp tục xử lý quái vật vừa tìm kiếm siêu thợ săn làm phản.

Nhưng vận may của Ôn Văn có vẻ không được tốt cho lắm, tìm một hồi lâu cũng không gặp được quái vật cấp Tai Nạn, mà quái vật cấp Tai Hại loại thú dữ rất hiếm khi có khả năng đặc biệt.

Vì thế Ôn Văn dạo hơn nửa ngày cũng chỉ bắt được hai con quái vật, theo thứ tự là một con gà mặt béo tròn và một con rắn

lục.

Con gà mặt béo tròn này cũng chính là con mà Ôn Văn đã gặp lần trước, trong nửa năm qua cũng không biết nó gặp phải kỳ ngộ gì mà biến thành một con gà chiến chân dài đầu ngu ngo.

Thực lực là cấp Tai Hại, chiến lực rất mạnh, nếu chỉ xét về vật lộn tay không đơn thuần thì nó bỏ xa Ôn Văn cả vạn dặm, rốt cuộc cũng coi như là một con quái vật hữu dụng.

Về phần con rắn lục kia, Ôn Văn chỉ cảm thấy nó đẹp mà thôi.

Hơn nữa căn cứ theo quan sát của Ôn Văn thì con rắn này là một con rắn cái, vì thế Ôn Văn muốn mang nó về làm vợ Tam Tể Nhi, chắc hẳn Tam Tể Nhi sẽ rất vui sướng.

Đừng hỏi rằng làm sao nhìn ra được, nên hỏi là làm sao lấy gậy chọt được.

Ngoại trừ chúng thì Ôn Văn cũng không có thu hoạch gì nữa, hiệu suất của nhóm siêu thợ săn và tổ hành động khá cao, đám quái vật phát sáng lại quá rõ ràng, sau khi siêu thợ săn càn quét một phen thì Ôn Văn thật sự rất khó tìm được đối thủ thích hợp trong tình cảnh máy chảy thành sông này.

Anh bay lên cao, từ trên cao nhìn xuống quan sát tình huống ở gần đó, đột nhiên Ôn Văn phát hiện ở một chỗ khá xa hình như có ánh sáng của đạn tín hiệu.

“Có thể làm siêu thợ săn phải xin giúp đỡ thì hẳn là một con cá lớn, hi vọng là một siêu thợ săn phản bội có mang theo sức mạnh cấp Tai Biến.”

Không bắt được quái vật, Ôn Văn không chút do dự bay tới hướng phát ra tín hiệu kia.

...

Tóc Cố Phán Hề mướt mồ hôi, cảm giận nhìn người đàn ông đối diện.

Vốn cô nghĩ rằng mình sẽ bắt một siêu thợ săn phản bội bị truy nã, nhận thưởng, nhưng thật không ngờ sau khi gặp đám siêu thợ săn phản bội này mới biết bọn họ quá mạnh!

Nháy mắt gặp mặt thì đối phương đã tấn công một cách kỳ quái, phá hủy ngọc kiếm dùng để liên hệ với Tuân Anh, làm cô

ngay cả xin giúp đỡ cũng rất khó khăn.

Cố Phán Hề thừa dịp đối phương không chú ý phóng ra đạn tín hiệu, thế nhưng trong dãy núi mờ mịt này, đạn tín hiệu chưa chắc có thể gọi được trợ giúp.

Huống chi cho dù có người giúp đỡ thì liệu có thể đánh bại được kẻ này sao?

“Mày chỉ là Đồng Hóa trung tự mà thôi, sao lại mạnh đến như thế chứ?”

Cố Phán Hề thở hổn hển hỏi, khi này cô đã dùng hết phần lớn sức mạnh để phóng ra đại chiêu với người đàn ông này, nhưng cũng chỉ có thể đốt rụi quần áo của đối phương mà thôi.

Đối diện Cố Phán Hề là một người đàn ông đầu trọc có con ngươi màu trắng, tay hắn đang bóp cổ một siêu thợ săn, cười nhạo nói với Cố Phán Hề: “Ha ha, vì sao... nào có nhiều cái vì sao như thế chứ, tài năng của tao nhiều hơn mày, rèn luyện nhiều hơn mày, cố gắng nhiều hơn mày, vì thế tao mạnh hơn mày!”

Biệt hiệu của người đàn ông này là Thương Nhãn!

Cố Phán Hề không phản bác được, mấy tháng trước cô vừa mới thăng cấp lên trung tự, hiển nhiên nằm ở tầng chót của bậc trung tự, nhưng chênh lệch với người trước mặt lại có chút không hợp với lẽ thường.

Thương Nhãn cười quái dị nói: “Gặp phải tao coi như mày xui xẻo, tao không trốn chui trốn nhủi lạnh run trong hang như lũ chuột như những kẻ khác!”

“Nếu dùng cái giá là bị hiệp hội liệt vào kẻ phản bội để có được sức mạnh, tao đương nhiên phải hưởng thụ sức mạnh này thật tốt, bọn mày nghĩ rằng mình đang đi săn tao à?”

“Không, là tao đang săn bọn mày!”

Vừa mới dứt lời thì tay còn lại của Thương Nhãn đã hóa thành dao tay, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực siêu thợ săn trước mặt, sau đó tùy ý ném thi thể đối phương qua một bên.

Cố Phán Hề cắn chặt răng nhìn xác người nọ, trong mắt giống như muốn phùng ra lửa.

Thương Nhãn liếm máu tươi dính trên ngón tay: “Đây là đũa thứ ba, mà mày chính là đũa thứ tư... mày rất đẹp, vì thế tao sẽ để mày chết đẹp một chút, hay là bóp chết mày nhé!”

“Tên khốn kiếp như thế này sao lại có thể trở thành siêu thợ săn chứ?” Cố Phán Hề nhin không được quát lớn.

Muốn trở thành siêu thợ săn cần phải thông qua kiểm tra tâm lý, người có tâm lý hoàn hảo mới có tư cách trở thành siêu thợ săn, mà dáng vẻ của Thương Nhãn thì rõ ràng chính là một kẻ cuồng sát!

Thương Nhãn lắc đầu: “Đừng có nhìn tao như thế, cứ như tao là kẻ tội ác tày trời vậy, tao đã cứu rất nhiều người, cho dù thỉnh thoảng giết vài người thì thế nào chứ?”

“Ngụy biện!”

Thương Nhãn hừ một tiếng: “Gì mà ngụy biện với đúng đắn chứ, thực lực chính là đạo lý duy nhất, tao mạnh hơn mày, vì thế đạo lý của tao đúng!”

Tiếp đó hắn dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Cố Phán Hề, tựa hồ đang nghĩ xem nên ra tay từ nơi nào.

Thấy ánh mắt của hắn, Cố Phán Hề cũng thay đổi biểu tình, vội vàng bỏ nhào qua bên cạnh, nháy mắt nơi cô đứng khi nãy đã bị một mảng thái nhot bao lấy!

Màu sắc nhot nhạt kia không phát sáng, giống như một bức tranh bị hát lên một vệt sáng trắng vậy, đợi đến khi vệt sáng kia dần dần tắt đi thì nơi bị bao phủ cũng sẽ mất đi độ sáng bóng vốn có, gió thổi qua một cái liền biến thành tro bụi.

Đây chính là năng lực của Thương Nhãn, hắn có thể dùng mắt mình xóa đi thứ nhìn thấy, cũng chính vì năng lực này mà hắn có thể phá hủy ngọc kiếm triệu hồi Tuân Anh trước khi Cố Phán Hề kịp phản ứng.

“Phản ứng nhanh đấy, có điều chỉ phí công mà thôi.”

Thương Nhãn hừ nhẹ một tiếng, nhanh chóng vọt tới chỗ Cố Phán Hề, ngoại trừ đôi mắt thì hắn còn là một bậc thần quyền thuật cổ xưa!

Thực lực của hắn hoàn toàn nghiền ép Cố Phán Hề, không quản là tốc độ, hay sức mạnh thì đều vượt trội hơn, ở trước

mặt hấn, Cố Phán Hề chỉ là một tấm bia ngấm mà thôi.

Mắt thấy cường địch xông tới, Cố Phán Hề giảm mạnh chân tới trước, cơ thể nháy mắt bị ánh sáng trắng bao bọc, đôi cánh trắng ở phía sau rải rộng.

Đây là trạng thái Đồng Hóa của Cố Phán Hề, thiên sứ thánh tinh, sau khi thăng cấp lên trung tự, đôi cánh sau lưng đã biến thành hai đôi.

Thương Nhãn tiến tới trước mặt Cố Phán Hề, khom người tung một quyền đâm vào lồng ngực cô, Cố Phán Hề vội vàng dùng khiên tinh thể che chắn nắm tay kia.

Nhưng khiên tinh thể đột nhiên trở nên nhợt nhạt, nắm đấm của Thương Nhãn hơi yếu đi một chút rồi trực tiếp xuyên qua khiên đánh bay Cố Phán Hề, đánh ngã vài cây đại thụ mới ngừng lại.

Tiếp đó Thương Nhãn thừa thắng xông lên, tung ra một trận quyền cước với Cố Phán Hề vừa ngã xuống đất.

“Da da da da da da!”

Một trận quyền cước trôi qua, hai chiếc cánh sau lưng Cố Phán Hề đã bị gãy, miễn cưỡng dựa vào thân cây mới có thể đứng thẳng nhìn Thương Nhãn.

Thương Nhãn cười lạnh đánh giá Cố Phán Hề, sau đó lắc đầu nói: “Trước đó còn muốn để mày chết đẹp một chút, bây giờ xem ra không được rồi.”

“Vậy thì mày đi chết đi!”

Cố Phán Hề nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong giáng xuống.

Đối với cái chết, Cố Phán Hề cũng không sợ hãi.

Cô chỉ không ngờ mình không chết trong trận chiến với quái vật, ngược lại lại chết trong tay kẻ phản bội Hiệp Hội Thợ Săn.

Nhưng đòn tấn công kết thúc mạng sống của cô lại chậm chạp không giáng xuống.

Cố Phán Hề nghi hoặc mở mắt ra, cô nhìn thấy một người đàn ông vừa quen lại vừa lạ đang đứng trước mặt.

“Ô kìa cô Cố, lâu rồi không gặp.”

Chương 495 - Cô chờ tôi

Cố Phán Hề có chút ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, giọng nói tỏa ra hơi thở bí ối này, trong số những người cô quen biết thì chỉ có Ôn Văn là có thể phá ra mà thôi.

Có điều...

Trong trí nhớ của cô, Ôn Văn không phải là cường giả Đồng Hóa trung tự mà chỉ là một thợ săn bình thường của thành phố mà thôi, sao hắn lại xuất hiện ở nơi này?

“Mới đó đã không nhận ra tôi nữa rồi à? Lần này cũng ăn mặc không chính thống như thế, quả nhiên cô thích trò cosplay.” Ôn Văn quay đầu lại, híp mắt quan sát Cố Phán Hề.

Cố Phán Hề đã thoát khỏi trạng thái thiên sứ Thánh Tinh, trên người mặc áo ba lỗ màu xanh lá cây và quần an toàn, bên ngoài là áo choàng bên bằng lá xanh, chẳng qua chiếc áo choàng kia hiện giờ đã biến thành vụn lá.

Nói là thích cosplay thì hơi quá, chỉ là Cố Phán Hề thật sự thích mặc những bộ quần áo có chút kỳ lạ.

Tới bệnh viện sẽ mặc đồ y tá, tới cục cảnh sát thì mặc đồng phục cảnh sát, vào trong rừng thì tự chế một bộ quần áo khá ‘tự nhiên’.

Có người ngăn cản trước mặt làm Cố Phán Hề yên tâm được một chút, nhưng rất nhanh sau đó cô kịp phản ứng, Thương Nhãn không phải người mà Ôn Văn có thể đối phó.

Vì thế cô vội vàng nói với Ôn Văn: “Mau chạy đi!”

“Đây không phải đối thủ mà ngươi có thể đối phó, ít nhất cũng phải tìm siêu thợ săn thượng tự tới, hắn đã giết chết ba siêu thợ săn rồi.”

Đã giết ba siêu thợ săn...

Ánh mắt Ôn Văn nhìn về phía Thương Nhãn ngày càng lạnh hơn, khí lạnh từ trên người anh tỏa ra làm xung quanh ngưng tụ thành một tầng sương trắng: “Nếu đã có ba người chết trên tay hắn thì tôi lại càng không thể rời đi.”

Cố Phán Hề nóng nảy, vội vàng đè vai Ôn Văn nói: “Cậu nghe không hiểu lời tôi nói hay sao, cậu không thắng được hắc đầu, hành động cảm tính chỉ tạo thành tổn hại lớn hơn mà thôi, thừa dịp bây giờ cậu vẫn chưa bị thương thì mau tranh thủ cầu viện trợ đi, có mang kiếm ngọc theo không?”

“Kiếm ngọc, ừm... Ôn Văn gỡ đầu, lấy ra cây kiếm ngọc chỉ còn lại một nửa nói: “Lúc chặn trước mặt cô khi nãy, tên này đã dùng ám chiêu hủy mất rồi.”

“Aiz...” Cố Phán Hề thở dài một tiếng, hiện giờ cô chỉ có thể hi vọng Ôn Văn trốn khỏi tay Thương Nhân, với trạng thái của cô hiện giờ, phỏng chừng sẽ chạy không thoát.

Ôn Văn cười hề hề nói: “Đừng bi quan như thế, cô cứ ở đây chờ là được rồi, tôi có thể chiến thắng, mặt khác nể tình cô lo nghĩ cho tôi, bảo tôi chạy trốn trước, chốc nữa tôi sẽ nhẹ tay một chút.”

“Nhẹ một chút? Nhẹ cái gì chứ?” Cố Phán Hề khó hiểu hỏi.

Ôn Văn lộ ra dáng cười biến thái nói: “Tôi là người thù rất dai, trước đây cô từng đánh tôi, bởi vì cô mạnh hơn nên tôi chỉ có thể cố nhịn, bây giờ tôi muốn trả thù lại, cô cứ chờ đấy!”

Cố Phán Hề có chút dự cảm không tốt, nhìn biểu cảm biến thái của Ôn Văn, cái gọi là trả thù kia chỉ sợ không phải là chuyện đứng đắn.

Nhìn hai người không coi ai ra gì mà tám chuyện, Thương Nhân đá ngã một cây cỏ thụ, âm thanh vang dội hấp dẫn sự chú ý của hai người.

“Tao vẫn còn ở đây đấy, đừng có liếc mắt đưa tình trước mặt tao được không vậy, cho bọn mày nói chuyện lâu như thế là đủ lắm rồi đấy.”

Vẻ mặt của Ôn Văn thoáng chốc trở nên u ám, hơi thở quỷ dị hơn cả ác ma tỏa ra: “Liếc mắt đưa tình? Mày đang mắng ai đấy hả?”

Cố Phán Hề bị hơi thở của Ôn Văn dọa cho run run, sau đó nhìn dáng vẻ giống như giận mà không có chỗ phát tiết của Ôn Văn, bị nói liếc mắt đưa tình với cô mà sao giống như đang sỉ nhục hẳn vậy, rõ ràng người tổn hại là cô mà.

Cảm nhận được hơi thở của Ôn Văn, Thương Nhãn có hơi nghiêm túc nói: “Xem hơi thở của người thì cũng không phải người đứng đắn gì, sao lại phải bán mạng cho Hiệp Hội Thọ Săn chứ?”

“Chẳng bằng gia nhập với bọn tao, người phụ nữ mày có thể giao cho mày xử lý, bên bọn tao vừa tồn thất mất một người, mày có thể gia nhập, với thực lực vốn có của mày, sau khi gia nhập có thể mạnh như tao bây giờ.”

Ôn Văn chột chột lỗ tai bước tới trước một bước, một cây thương có kim long quấn quanh bay ra: “Kẻ tồn thất bên bọn mày có phải là chủ nhân của cây thương này không? Hắn đã bị tao giết chết.”

Nhìn thấy cây thương dài kia, con người màu trắng của Thương Nhãn hơi phóng đại, hắn biết rõ thực lực của Bạch Thương Long Thương, người có thể giải quyết được Bạch Thương thì cũng có thể uy hiếp hắn!

Vì thế Thương Nhãn quyết định ra tay trước chiếm lợi thế, tia sáng trắng bao phủ lấy khu vực của Ôn Văn, sau đó cười nhạt nói: “Ngay cả cái này cũng không trốn được mà còn dám mạnh miệng, thế thì mày cứ chết ở đây đi.”

“Cẩn thận...”

Cố Phán Hề còn chưa nói xong đã nhìn thấy Ôn Văn đặt tay phải tới gần bả vai trái, cả cánh tay trở nên đen kịt, sau đó cánh tay quơ sang phía bên phải!

Màu sắc tái nhợt kia giống như gặp phải lỗ đen, hoàn toàn bị tay phải của Ôn Văn hấp thu, đen và trắng đối lập làm người ta có cảm giác kỳ quái.

Lúc này Cố Phán Hề mới thật sự tin tưởng Ôn Văn có thực lực đối phó Thương Nhãn!

Không ngờ còn không tới một năm, một người siêu năng giống như côn đồ ở thành phố Phù Dung Hà lại trở nên mạnh mẽ đến như thế này!

Có lẽ bây giờ cô nên lo lắng tới chuyện trả thù mà Ôn Văn nói là gì.

“Đòn tấn công của mày không cần phải né tránh, bởi vì nó căn bản không thể làm tao bị thương, mà mày nói rằng muốn tao chết ở chỗ này mới chính là mạnh miệng!”

Nói xong, chân Ôn Văn giống như có lắp lò xo, cả người vọt tới trước, thanh kiếm dài tỏa ra khí lạnh chém về phía Thương Nhãn.

Thấy Ôn Văn tấn công, Thương Nhãn thậm thở phào một hơi, tuy Ôn Văn có thể chặn đòn tấn công của hắn nhưng thực lực thì vẫn chưa tới mức Tai Nạn thượng tự, không có chút đe dọa nào đối với hắn.

Bởi vì vốn người siêu năng trung tự đỉnh cấp, sau khi có được một phần sức mạnh của Kỳ Linh Châu, Thương Nhãn sớm đã đạt tới thực lực Tai Nạn thượng tự, so với Bạch Thương toàn lực ứng phó trước đó còn mạnh hơn nhiều!

Ánh mắt không thể tổn thương Ôn Văn, như vậy thì dùng quyền đâm cước đá là được, tay phải của hắn trở nên vai u thịt bắp hơn hắn một vòng rồi đột nhiên nện về phía Ôn Văn, một quyền này nếu như đánh trúng thì cho dù Ôn Văn có là pho tượng sắt cũng có thể bị đập bể.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, đối phương không tới gần còn khó xử lý, nhưng sát tới thế này thì vừa vặn để cho anh hấp thu năng lượng.

Ôn Văn đưa tay chắn trước mặt Thương Nhãn, cánh tay màu đen có chút mảnh khảnh cứ thế ngăn chặn lại đòn tấn công của Thương Nhãn.

“Hắn không thể nào chống đỡ được, cho dù cánh tay rất đặc biệt nhưng bản thân hắn không có sức mạnh để chống lại mình... không đúng, là sức mạnh của mình đang tan biến!”

Thương Nhãn kinh hãi phát hiện sức mạnh thuộc về Kỳ Linh Châu mà mình khó khăn lắm với tích góp được đang thông qua nơi tiếp xúc với găng tay màu đen kia truyền vào cơ thể Ôn Văn!

Thương Nhãn vội vàng rút tay lại, nhưng chỉ thấy Ôn Văn dùng tay kia đánh úp về phía bụng mình, Thương Nhãn vội vàng ngưng tụ sức mạnh tới phần bụng, hi vọng ngăn chặn lại đòn tấn công của Ôn Văn.

Nhưng rất nhanh sau đó Thương Nhãn lại phát hiện tay trái của Ôn Văn lại tỏa ra ánh sáng màu trắng bệch tỏa ra phần bụng mà mình đang phòng ngự, trực tiếp đánh bay hẳn ra ngoài!

Thương Nhãn bay đi thật xa, vừa rơi xuống đất thì không chút do dự chạy trốn.

Chỉ mới giao đấu một hiệp, Thương Nhãn đã hiểu rõ trên người Ôn Văn có điều kỳ lạ, thậm chí có thể hoàn toàn khắc chế hẳn, vì thế hẳn mới không ngu dốt liều mạng với Ôn Văn.

Nhìn Thương Nhãn chạy trốn, Ôn Văn nói với Cố Phán Hê: “Cô cứ chờ ở đây là được, hẳn trốn không thoát đâu!”

Chương 496 - Độc toàn lực đối phó

Ôn Văn quay sáng phía trước đá một cái, vài ngọn thương dài nối đuôi nhau xuất hiện, trôi lơ lửng phía sau anh.

Ôn Văn chia thương ném về phía Thương Nhãn chạy trốn, ngay sau đó thân hình anh biến mất rồi xuất hiện ở điểm rơi của cây thương, tiếp đó lại tiếp tục ném mạnh đi.

Loại liên tục ném mạnh rồi dịch chuyển tức thời này ngay cả Trịnh Đại Thiên cũng suýt chút nữa bị mất dấu, chỉ đuổi theo Thương Nhãn không dám phi hành quả thực là dễ như trở bàn tay.

Hơi thở cấp Tai Biến trên người Thương Nhãn giống như một tín hiệu để Ôn Văn xác định phương hướng chính xác.

Trạm thu nhận sẽ không bỏ qua một bữa cơm dễ như trở bàn tay thế này, trước kia không tìm được cũng không tính, nếu đã tìm được thì tuyệt đối sẽ không để nó mất đi.

Thương Nhãn đang chạy trong rừng đột nhiên dừng lại, sau đó vội lẩn một vòng.

Một cây thương dài cắm phập vào vị trí của hắn trước đó, nháy mắt sau đó Ôn Văn đã xuất hiện ở trước cây thương.

“Khà!”

Một chùm tia sáng màu tím đen từ miệng Ôn Văn phun ra ngoài, phun đầy mặt Thương Nhãn!

Thương Nhãn nhăn mặt, sắc mặt hắn vốn xanh đen, bây giờ thì đã đen như đáy nồi rồi.

Đòn tấn công của Ôn Văn thật ra cũng không làm tổn thương được Thương Nhãn, dù sao thì thực lực của hắn vẫn mạnh hơn Ôn Văn một cấp, có thể đề phòng chống đỡ được đòn tấn công của Ôn Văn.

Nhưng sự xuất hiện của Ôn Văn lại làm trái tim Thương Nhãn rơi xuống đáy cốc.

“Mày rớt cuộc là thứ gì, mày chỉ có thực lực trung tụt mà thôi, vì sao công kích của tao lại không có hiệu quả đối với mày, vì sao mày lại có thể hấp thu sức mạnh của tao chứ?”

Sau khi hiểu được mình không thể trốn thoát khỏi Ôn Văn, Thương Nhãn rớt cuộc cũng quyết định đối mặt với Ôn Văn, cũng đưa ra nghi vấn của mình.

Ôn Văn chỉnh sửa lại áo một chút, ho nhẹ nói: “Tao là người thành phố Lộ Cảng, tuổi chưa tới ba mươi, vẫn chưa kết hôn, trên danh nghĩa có một hội lớn, tiền gửi ngân hàng bao nhiêu thì tao không tính, dù sao thì cũng rất nhiều, có nhà có xe, cha mẹ đều đã mất...”

Thương Nhãn câm nín, cũng không phải chương trình tìm người yêu, mày nói mấy thứ này làm quái gì.

“Ai hỏi mày cái này, tao hỏi là...”

Ôn Văn ngắt lời hắn: “Tao biết mày muốn hỏi cái gì, đòn tấn công của mày không có hiệu quả đối với tao là vì nó không phải là sức mạnh của mày, sức mạnh của chính bản thân mình mới là sức mạnh thật sự, dựa vào thứ này thì mày không có cách nào đánh bại được tao.”

“Ừm... tuy tao cũng không có lập trường gì để nói mày như thế.”

Nếu như Thương Nhãn có đầy đủ kiến thức thì lúc này tuyệt đối sẽ không dám cứng đầu ở trước mặt Ôn Văn như thế.

Bởi vì sức mạnh cấp Tai Biến chỉ có sự tồn tại cấp Tai Biến mới có thể chân chính hấp thu, trạng thái của hắn hiện giờ chẳng qua chỉ là mượn dùng mà thôi.

“Mày thật sự không thể bỏ qua cho tao sao?” Vẻ mặt của Thương Nhãn u ám, hơi thở chuyển động trên người, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra đòn tấn công mạnh mẽ.

Ôn Văn xòe tay nói: “Tao đương nhiên sẽ không bỏ qua cho mày.”

“Có điều tao nói trước, chốc nữa sau khi tao đánh bại mày, nếu mày chịu nói cho tao biết vị trí của đồng bọn mày thì tao sẽ tha chết cho mày, đồng thời cũng không giao mày cho hiệp hội.”

Thương Nhãn cắn răng, tức giận nói: “Đừng có nói như mày nhất định sẽ thắng như thế!”

Con người màu trắng trợn trừng, sau đó nháy mắt vắn vện to máu, không gian xung quanh Ôn Văn nháy mắt trở nên tái nhợt, giống như muốn xóa bỏ sự tồn tại của Ôn Văn vậy.

“Thứ này có làm bao nhiêu lần cũng thế thôi...”

Cánh tay màu đen giống như lỗ đen hút đi hết tất cả công kích của Thương Nhãn.

Mắt thấy tấn công từ xa không thể làm Ôn Văn bị thương, cận chiến thì mình bị Ôn Văn hấp thu năng lượng, Thương Nhãn rơi vào tình thế khó cả đôi đường.

Tiếp tục như thế thì Thương Nhãn chắc chắn sẽ bị Ôn Văn đánh bại, nếu muốn thắng thì phải sử dụng kiểu tấn công khác.

Vì thế trong mắt Thương Nhãn lóe lên một tia sáng lạnh, ném một quả cầu màu xanh lá cây về phía Ôn Văn, quả cầu rơi xuống mặt đất thì bùng nổ một làn khói mù màu xanh lá cây bao trùm lấy Ôn Văn và những nơi xung quanh.

Cây cối bị làn khói này lan tới liền bắt đầu héo rũ, tảng đá cũng bị ăn mòn, đây là một loại độc rất mạnh!

Thương Nhãn cười gằn nhìn Ôn Văn nói: “Năng lượng thì mày có thể hấp thu, vậy loại độc ăn mòn xương cốt này thì sao?”

Thân ở trong làn khói độc, Ôn Văn sờ cằm nói: “Chậc, loại độc này là đồ tốt, không biết có phải hẳn chỉ có một viên hay không, chỉ là có hơi phiền... nhưng cũng chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi.”

“Hắc Thê— mở ra!”

Áo choàng đen nháy mắt bao phủ trên người Ôn Văn, một tầng sương đen nhàn nhạt ngăn cách làn khói độc, loại khói này không thể tổn hại chút mảy may nào tới Ôn Văn.

Một khi đã dùng tới áo khoác đen thì Ôn Văn cũng không che giấu chính mình, tung ta toàn bộ thủ đoạn.

Vô số xiềng xích mang theo móc câu sắc bén xuất hiện ở sau lưng Ôn Văn, tóc đen vắn vẹo quấn lấy xiềng xích làm cho tốc độ của nó càng nhanh hơn, uy lực cũng càng mạnh hơn.

Hơn mười cây thương dài bay lên không trung rồi cắm trên mặt đất ở xung quanh, trên mỗi cây thương đều có dấu ấn không gian màu xanh nhạt, như thế có thể làm cho Ôn Văn đột nhiên xuất hiện ở bất cứ nơi nào ở xung quanh.

Nhìn dáng vẻ khiếm người của Ôn Văn, Thương Nhãn kinh hãi há to miệng, tựa hồ hẳn đã chọc phải một kẻ không nên chọc.

Tuy hơi thở thực lực của Ôn Văn vẫn là Đồng Hóa trung tự nhưng Thương Nhãn không thể nào xem Ôn Văn như đối thủ Đồng Hóa trung tự.

“Hiện giờ... chiến đấu chính thức bắt đầu!”

Bóng dáng Ôn Văn nháy mắt biến mất rồi xuất hiện ở phía sau Thương Nhãn, Thương Nhãn lập tức quay lại tung quyền ra sau nhưng lại phát hiện sau lưng mình không có bóng người, chỉ có một miếng bom có tạo hình đặc biệt.

“Không ổn...”

Ý nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu thì quả bom đã nổ, ngọn lửa nóng rực cắn nuốt Thương Nhãn.

Nhưng chỉ dựa vào bom thì không có cách nào giết chết Thương Nhãn, nhưng ngọn lửa này có thể quấy nhiễu cảm giác của hắn, vô số xiềng xích chui vào trong ngọn lửa bên thành một cái lưới lớn giam cầm Thương Nhãn ở bên trong.

Thương Nhãn muốn thoát khỏi trói buộc của xiềng xích nhưng rất nhanh đã có vài sợi xích có phần đầu biến thành dáng vẻ quả đấm, vung vun vút chỉ thấy tàn ảnh, đánh Thương Nhãn toi bời hoa lá.

“Bịch bịch bịch bịch bịch....”

Mỗi nắm tay đều bị Thương Nhãn chuẩn xác chặn lại, nhưng số xiềng xích này tương đương với tay phải của Ôn Văn được kéo dài ra, mỗi sợi xích đều có thể hấp thu năng lượng trên người Thương Nhãn!

Sau một trận nắm tay qua đi, năng lượng cấp Tai Biến trên người Thương Nhãn đã bị Ôn Văn hấp thu sạch sẽ, cũng không thể tiếp tục ngăn chặn đòn tấn công của Ôn Văn nữa, thoáng chốc đã bị đánh thành đầu heo.

Sau đó số xiềng xích kia xuyên vào trong đầu gối và xương tỳ bà của hắn, làm hắn hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Nhìn dáng vẻ thê thảm của Thương Nhãn, Ôn Văn có chút kinh ngạc nói: “Không ngờ khi toàn lực ứng phó thì mình lại mạnh đến thế...”

Từ khi dốc toàn lực đối phó Thương Nhãn tới khi bắt lấy hắn cũng không tới hai phút, mặc dù là Ôn Văn cũng có chút giạt mình.

Thậm chí có vài chiêu Ôn Văn đã chuẩn bị nhưng vẫn chưa dùng tới!

Tự đắc một hồi, Ôn Văn ẩn đi áo choàng đen trên người, sau đó nhìn Thương Nhãn bị dây xích khổng lồ chế ngự trước mặt, từ trên cao nhìn xuống nói: “Nói cho tao biết vị trí của đồng bọn mày, tao có thể tha mạng cho mày, không giao mày cho hiệp hội.”

Thương Nhãn phun ra một ngụm máu, dữ tợn nói: “Tao không nói thì mày làm gì được tao!”

Ôn Văn hơi nghiêng đầu, biến thái nói: “Vậy thì mày chỉ có thể chết mà thôi, tin tưởng tao, chết trong tay tao đau đớn hơn mày tưởng tượng rất nhiều rất.”

Chương 497 - Ác ý của Ôn Văn

Sau khi bị Ôn Văn đe dọa, Thương Nhãn im lặng hồi lâu mới chịu nói ra một vị trí với Ôn Văn.

Ôn Văn híp mắt, kéo dài âm nói: “Nếu vị trí này là giả....”

Thương Nhãn cười nhạt nói: “Không thể nào là giả, phải xem người có lá gan để tới đó hay không.”

Chỗ mà hắn nói chính là vị trí của Hoang Hồn!

Vị trí không phải Hoang Hồn nói cho hắn biết, mà là hắn đã hỏi lộ người áo đen bên cạnh Hoang Hồn để lấy được tin tức cụ thể.

Thương Nhãn chưa từng tin tưởng Hoang Hồn, vì đề đề phòng bị Hoang Hồn hãm hại, hắn đã tìm kiếm vị trí của Hoang Hồn, không ngờ bây giờ vị trí này lại dùng để mua mạng của mình.

Ôn Văn có rất nhiều thủ đoạn, năng lực hấp thu cũng rất mạnh, nhưng nếu chỉ dựa vào trình độ này muốn đi tìm Hoang Hồn chính là muốn chịu chết, cho dù không mượn dùng sức mạnh của Kỳ Linh Châu thì hắn cũng đã có thực lực chân tự rồi!

“Có vẻ như mày muốn hô tao, nơi đó hắn là một nơi rất nguy hiểm, mặc dù là với thực lực của tao thì có lẽ tới đó cũng chưa chắc có mạng quay về.”

Thương Nhãn quay đầu đi, rút cuộc đồng ý với suy nghĩ của Ôn Văn.

Ôn Văn cười mỉa một tiếng nói: “Mày đúng là ngu thật đấy, có thể có thực lực như thế thì chính là Hoang Hồn rồi, tao biết vị trí của nó thì cứ trực tiếp gọi đội Hiệp Hội Thợ Săn tới là được, cần gì phải tự mình tới đó ăn mìn chứ.”

Thương Nhãn ghen lời, sau đó hỏn hển nói: “Không quản tao có ngốc hay không, lời hứa trước đó của mày...”

“Yên tâm, lời nói của tao đáng giá ngàn vàng đấy.” Ôn Văn vỗ ngực đảm bảo, sau đó dùng xiềng xích màu đen trực tiếp kéo Thương Nhãn vào trong trạm thu nhận.

“Không giết mày, cũng không giao mày cho Hiệp Hội Thợ Săn, đương nhiên là tự mình nhốt mày rồi, mày tưởng tao sẽ thả mày đi sao...”

Thương Nhãn mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một căn phòng ẩm áp, nhìn kỹ thì rìa căn phòng là những chấn song, đây là một phòng giam!

Ngồi trên chiếc giường hình trái tim là một cô gái có tóc dài tới eo, đôi tai hồ ly lông xù run run, tựa hồ nghe thấy tiếng hít

thở của Thương Nhãn.

Sau đó cô gái mừng rỡ quay đầu lại, nhìn Thương Nhãn.

Cô gái này chính là Hồ Ấu Lăng, cô không ngờ trong phòng giam của mình lại xuất hiện một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông không có chút năng lực phản kháng nào!

Trước đó đột nhiên bị gọi tới núi Tề Linh, sau đó bị ghét bỏ vì thực lực yếu rồi ném vào trong trạm thu nhận, vẫn còn đang buồn bực.

Sau khi thấy Thương Nhãn thì Hồ Ấu Lăng lập tức vui vẻ, đây chính là một người đàn ông cảnh giới Đồng Hóa trung tỵ cơ đấy.

Ánh mắt Hồ Ấu Lăng giống như có một đóa hoa đào yêu mị đang nở rộ, cô nằng dùm cả tay và chân bò lên người Thương Nhãn, nhẹ nhàng ngửi mùi hương của hắn.

Thương Nhãn phát hiện năng lực của mình hình như không thể phát huy trong phòng giam này, nhìn thấy Hồ Ấu Lăng tới gần thì có chút không khỏe.

“Cô là ai, sao lại nhốt tôi ở đây?”

Cô gái này mặc dù không bình thường nhưng thật sự rất đẹp, ít nhất thì bị giam giữ ở nơi này vẫn tốt hơn mấy loại thủy lao địa lao này nọ.

Lúc này Thương Nhãn vẫn chưa kịp nhận ra ác ý sâu đậm của Ôn Văn.

...

Ở ngoài phòng giam Ôn Văn hất xì nhẹ một cái, biết Hồ Ấu Lăng tựa hồ đã bắt đầu rồi, vì thế hắn vuốt mũi nói: “Dương khí của cường giả Đồng Hóa trung tỵ, thế nào cũng có thể khiến cho Hồ Ấu Lăng trở nên mạnh mẽ hơn một chút.”

“Ít nhất cũng có thể trở thành quái vật cấp Tai Hại, như vậy sau này có thể phái cô ra ra ngoài dùng mỹ nhân kế, nếu như có thể bắt được thêm hai kẻ may mắn, nói không chừng có thể đẩy Hồ Ấu Lăng lên tới cấp Tai Nạn!”

Lúc nghe Cố Phán Hề nói Thương Nhãn đã giết chết ba siêu thợ săn, Ôn Văn đã không có ý định từ bỏ Thương Nhãn, anh

muốn tận tình nghiên cứu giá trị của Thương Nhân, thẳng đến khi biến hắn trở thành một người đàn ông không còn tác dụng.

Một cường giả cảnh giới Đồng Hóa, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tới mức chết trong tay Hồ Ấu Lăng, vì thế Ôn Văn lộ ra nụ cười tà ác: “He he, kế tiếp nên đi tìm người phụ nữ phiền phức kia.”

Trước tiên Ôn Văn tìm kiếm xung quanh, tìm một cái cây xinh đẹp, dùng tóc đen gọt thành một cây hèo lớn hơn cây xô già một chút, thậm chí còn mài bóng loáng một phen.

Sau đó cảm nhận cây thương dài để ở chỗ Cô Phán Hề trước đó một chút, thoáng chốc dịch chuyển tới, cầm cây hèo kia nhìn Cô Phán Hề.

Thấy Ôn Văn đột nhiên xuất hiện, trên mặt Cô Phán Hề lộ ra vẻ mừng rỡ: “Cậu thẳng rồi à?”

Ôn Văn gật đầu nói: “Ừm, sau này hắn không còn cơ hội hại người nữa.”

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi...”

Cô Phán Hề thở phào một hơi, không chỉ vì Ôn Văn cứu cô, mà còn vì Ôn Văn đã báo thù cho ba siêu thợ săn đã chết kia.

Ánh mắt nhìn Ôn Văn cũng có chút ý tứ không rõ: “Ôn cứu mạng của cậu tôi nhớ kỹ, sau này có cơ hội nhất định sẽ...”

Ôn Văn đã cắt lời cô, lấy cây hèo kia ra nhẹ răng cười nói: “Khoan nói chuyện này, có phải cô đã quên một chuyện rồi không?”

“Quên... chuyện gì?”

Cô Phán Hề sửng sốt, cô còn tưởng rằng Ôn Văn nói muốn trả thù chỉ là nói đùa, hiện giờ xem ra hình như là thật.

“He he, tôi sẽ để cô nhớ lại.”

Ôn Văn búng tay một cái, ma kính Gildero ngưng tụ thành ma nhãn xuất hiện ở phía sau lưng Ôn Văn: “Ghi chép lại tất cả những chuyện diễn ra tiếp theo, tao muốn giữ lại làm kỉ niệm.”

Ma nhãn cúi người gật đầu với Ôn Văn: “Tuân lệnh, chủ nhân vĩ đại của tôi.”

Cố Phán Hề nhìn thấy ma nhân lơ lửng kia thì mở to mắt tức giận nói: “Chờ đã, tôi đã từng thấy con mắt này rồi, hóa ra người rình tôi tắm lần đó chính là cậu!”

“Khụ khụ, đừng có để ý chi tiết này.”

Ôn Văn lúng túng ho khan hai tiếng, lấy cây hèo kia ra cười gằn, sau đó dùng tóc đen trói chặt Cố Phán Hề lại, để cô nằm dưới đất.

Cho dù Cố Phán Hề cố vùng vẫy nhưng cô đã bị thương nặng, làm sao có khả năng phản kháng Ôn Văn.

“Cậu, cậu muốn làm gì?” Cố Phán Hề sợ hãi hỏi.

“Đương nhiên là chuyện mà tôi đã sớm muốn làm!”

Vì thế Ôn Văn trực tiếp giơ cây hèo lên, đánh vào mông Cố Phán Hề.

Trước đó khi Ôn Văn bị Cố Phán Hề đánh, anh đã ghi chú vào sổ, chờ đến khi có thực lực phải đè cô xuống đất mà đánh mông cô.

Hiện giờ chính là thời cơ tốt để báo thù!

Ôn Văn ra tay rất nặng, không hề nương tay chút nào, cũng không hề có suy nghĩ thương hương tiếc ngọc, Cố Phán Hề oa oa kêu loạn nhưng lại không có sức chống cự.

Đánh đủ ba mươi đòn thì Ôn Văn mới chịu ngừng lại, ném cây hèo xuống đất, thỏa mãn thở phào một hơi.

“Được rồi, ân oán của chúng ta coi như xóa bỏ, tôi sẽ gọi người tới đón cô tới nơi an toàn.

Cố Phán Hề quỳ rạp dưới đất, cắn hận lại oán ức nhìn Ôn Văn: “Trên thế giới này sao lại có người đàn ông bụng dạ hẹp hòi như thế chứ, trước đó tôi đánh cậu, cậu cứ đánh lại tôi là được, sao lại...”

Trước đó cô chỉ hành động không tiện mà thôi, sau khi bị Ôn Văn thì cô nằm rạp dưới đất không dám lật người lại.

Cũng không biết Ôn Văn dùng cách gì, không làm vết thương của cô nặng thêm nhưng đau thì đau thật...

Ôn Văn cũng không để ý tới Cố Phán Hề mà lấy ra một quyển sổ nhỏ, gạch đi dòng ghi chú liên quan tới Cố Phán Hề, sau đó vui vẻ nhìn cô.

Anh hùng cứu mỹ nhân rất dễ dàng kích động lòng người, trước đó được Ôn Văn cứu, trong lòng Cố Phán Hề thật sự nổi lên chút rung động.

Nói chung nếu như khi đó Ôn Văn nhân cơ hội theo đuổi, nói không chừng có thể bắt được trái tim đối phương, kết thúc số phận người đàn ông độc thân lớn tuổi, thế nhưng chúng đã tan biến không còn sót lại chút nào từ mấy cây hèo kia.

Cố Phán Hề phẫn nộ nói: “Người đàn ông như cậu thì xứng đáng bị độc thân cả đời!”

Ôn Văn bĩu môi: “Tuổi của cô chắc còn lớn hơn tôi mà vẫn còn độc thân, có tư cách gì nói tôi chứ?”

Cố Phán Hề: “...”

Cô thật sự không phản bác được.

Chương 498 - Tiếp tục đi săn

Thẳng đến khi bị đưa lên cồng cứu thương, Cố Phán Hề vẫn luôn hung tợn nhìn Ôn Văn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn một cái.

Nhưng Ôn Văn không thèm để ý chút nào, thậm chí còn làm mặt hề.

Đợi đến khi Cố Phán Hề được thợ săn đón đi rồi, Ôn Văn bắt đầu xoa tay, chuẩn bị đi tìm một mục tiêu khác.

Mục tiêu này đương nhiên không phải vị trí Hoang Hồn mà Thương Nhân đã cung cấp, không nói tới chuyện Ôn Văn căn bản không đánh lại Hoang Hồn, cho dù có thể đánh thắng thì anh cũng không tùy tiện đi tới vị trí được kẻ địch báo ra, ngộ nhỡ đâu nơi đó có cạm bẫy thì hỏng bét.

Nơi Ôn Văn muốn tới là vị trí mà Bạch Tiêu Mật báo về.

Con thỏ yêu kia mượn cơ giúp Ôn Văn hoàn thành nhiệm vụ để đi trả thù kẻ thù cũ của mình, trả thù thì trả thù, thật sự đã tìm được một địa điểm khác thường.

Mà anh ưng quái điều khiển đám chim tìm kiếm khắp ngọn núi Tê Linh tựa hồ cũng tìm được nơi khả nghi.

Phi di chuyển khoảng cách dài, Ôn Văn không sử dụng thương dài để tiến hành dịch chuyển, như thế quá tiêu hao thể lực, vì thế Ôn Văn đã dùng năng lực của vô diện ma để phi hành, nhanh chóng đi tới địa điểm mà Bạch Tiểu Mật báo về.

Ngọc kiếm của Ôn Văn đã bị Thương Nhãn phá hỏng, không thể phi hành trên không trung, vì thế chỉ có thể chạy bộ.

Vừa mới tới gần mục tiêu thì Bạch Tiểu Mật đã chạy tới, líu ríu nói với Ôn Văn.

Một trăm mét ở phía trước có một cây cổ thụ rất lớn, trên ngọn cây là lãnh địa của một con rắn lớn cấp Tai Hại.

Mà ở dưới cây đại thụ này có chi chít lỗ thủng như tổ ong, bên dưới những lỗ thủng kia chính là hang ổ của đám quái vật chuột chù.

Đám quái vật nhỏ này thích nhất là kết thành quần đội đánh cướp những con quái vật đi ngang qua, quái vật bị đánh cướp nếu dám dùng bạo lực với con chuột kia thì sẽ bị con rắn kia tấn công.

Nếu muốn lấy lại đồ của mình thì chỉ có một biện pháp, đó chính là đập chuột.

Đúng vậy, đập chuột.

Đám chuột nhỏ này khi cướp được đồ sẽ tới tới lui lui trong những cái lỗ thủng kia, chỉ có thể dùng cái búa gỗ đặt bên cạnh đập vào đầu lũ chuột, chúng mới chịu trả lại.

Từng có một lần Bạch Tiểu Mật đào được một gùi cà rốt, tất cả đều đã bị đám chuột cướp mất, sau đó trong trò chơi đập chuột còn không đánh trúng bất cứ con chuột nào...

Giờ đã không còn như xưa, hiện giờ con rắn kia sớm đã bị thợ săn rút gân lột da rồi, chỉ còn lại cái xác đang bị đám côn trùng gặm nhấm.

Mà phần hang động của lũ chuột thì vẫn còn hoàn hảo, không hề có dấu vết hư hại, đám chuột ở bên trong vẫn còn sống.

Chỉ là chúng nó chỉ chờ dẫn trốn trong hang, không còn linh hoạt như trước kia nữa.

Điều này làm Bạch Tiểu Mật cảm thấy nghi ngờ, vì vậy nó giật dây một con quái vật rất cũng từng bị bắt nạt tới tận công đám chuột kia, nhưng quái vật rất vốn có thể náo loạn ổ chuột sau khi tiến vào thì không hề phát ra chút động tĩnh nào.

Thực hiện nhiệm vụ quái vật rất đã chết ở bên trong, vì vậy Bạch Tiểu Mật khẳng định nơi này có vấn đề, hò hét gọi Ôn Văn tới.

Từ xa xa nhìn hang động đầy lỗ thủng kia, Ôn Văn gãi gãi cằm, sau đó từ trong áo choàng lôi ra một viên đạn đặc chế, bỏ vào ống phóng RPG, nhắm vào hang động kia rồi bắn ra.

Làm thế nào để tìm một kẻ đang ẩn nấp?

Chỉ cần phá hủy nơi ẩn nấp của hắn là được!

Rất nhanh từ trong ngọn lửa nhảy ra một người phụ nữ cao lớn mặc đồ rằn ri, vóc người vạm vỡ kia thậm chí còn vượt qua cả Vưu Hán.

Người này chính là một trong số những siêu thợ săn phản bội!

Cô ta không ngờ mình tránh thoát được vài đợt tuần tra của siêu thợ săn nhưng lại thua một con thỏ.

Người phụ nữ kia cân nhắc thực lực của Ôn Văn một chút, sau đó nói: “Bây giờ máy rời đi vẫn còn kịp đấy, tao không muốn tổn thương mày.”

“Ha ha... nhưng tao muốn làm hại mày!”

Ôn Văn cười khẩy nhìn người phụ nữ này, sau đó tay phải cầm kiếm, tay trái cầm bốt sắt, vọt thẳng về phía người này.

Sau khi trải qua trận chiến với Thương Nhân và Bạch Thương, Ôn Văn đã biết nên làm sao đối phó với đám siêu thợ săn phản bội này, chính là áp chế cô ta.

Chiến đấu không tới một tiếng, người phụ nữ này đã quỳ rạp ở trước mặt Ôn Văn, trợn trắng mắt không thể động đậy.

Đối với người phụ nữ này, Ôn Văn chỉ hút khô năng lượng trên người cô ta chứ không bắt cô ta vào trong trạm thu nhận.

Bị bắt vào trong trạm thu nhận, nếu không phải quái vật từng sát hại sinh mệnh thì chính là kẻ tội ác tày trời.

Mà đối với Ôn Văn mà nói, trốn tránh Hiệp Hội Thợ Săn thật ra không phải tội gì lớn, dù sao thì chính anh cũng muốn trốn....

“Có cảm giác chỉ cần hấp thu thêm một chút năng lượng nữa là mình có thể mở được chức năng mới của trạm thu nhận... Hi vọng địa điểm kỳ quái mà anh ưng quái tìm được là nơi ở của siêu thợ săn phân bội!”

...

Ở nơi mà Ôn Văn không nhìn thấy, một bóng dáng mặc áo khoác đen đang từ rất xa quan sát Ôn Văn.

Vì không để Ôn Văn phát hiện, người này phải giữ một khoảng cách đủ xa, làm như vậy mặc dù Ôn Văn không thể cảm nhận được có người đang nhìn mình, nhưng người mặc đồ đen này cũng không thể nhìn rõ được tình hình bên này.

Sau khi phát hiện người phụ nữ siêu thợ săn kia bị Ôn Văn đánh bại, bóng đen kia nặng nề thở dài một tiếng.

“Quả nhiên nhân loại có cực hạn, trông cậy đám nhân loại kia có thể chống lại sức mạnh ‘Thần Thú’ căn bản là không thể nào.”

“Chẳng qua đám bọn họ tốt xấu gì cũng giúp mình làm suy yếu đi năng lượng phòng ngự bên ngoài của Kỳ Linh Châu, mình cũng nên tiến hành bước hành động tiếp theo rồi.”

Lúc này trong hang núi mà Hoang Hồn ẩn núp, hấn nhin không được phun ra một ngụm máu tươi ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ, thậm chí nó còn xuyên thủng một tầng đá.

Hoang Hồn không chỉ đang hộc máu mà ngay cả lỗ chân lông cũng đang rỉ ra máu đen, hình tượng của hấn lúc này và trước kia hoàn toàn khác nhau, cả người trướng lớn lên một vòng.

Mỗi khi một thợ săn mà hấn tìm tới bị đánh bại, áp lực hấn phải thừa nhận lại càng lúc càng lớn, dần dần lớn đến mức hấn không thể nào chịu đựng được.

Đến bây giờ, mười hai siêu thợ săn bao gồm cả hấn thì chỉ còn lại bốn người, tám người khác đã bị Hiệp Hội Thợ Săn tìm

được, đồng thời bị khống chế.

Tất cả áp lực mà bọn họ phải chịu đều chuyển dời lại trên người Hoang Hồn.

Cảm nhận được lực cản trở ngày càng lớn, Hoang Hồn thở dài một tiếng: “Dùng thứ này thật sự có thể giúp mình đột phá lên cấp Tai Biến hay sao...”

“Còn tiếp tục như thế nữa thì mình nhất định sẽ chết, vì thế vẫn nên dừng lại thì hơn, sau đó mới tiếp tục thử nghiệm.”

Hoang Hồn đặt tay lên hạt châu bảy màu hư ảo, cắt đứt liên hệ của mình và hạt châu, hạt châu nháy mắt mất đi độ sáng bóng, bị Hoang Hồn đặt vào trong một cái hộp gỗ.

Nháy mắt hạt châu bị đặt vào trong hộp, cơ thể bành trướng của Hoang Hồn bắt đầu khôi phục nguyên trạng, trên người có ánh sáng bảy màu chuyển động, đây là số năng lượng Kỳ Linh Châu mà hắn hấp thu được trong khoảng thời gian này.

Hoang Hồn cảm giác năng lượng trên người mình một chút, hừ lạnh một tiếng lầm bầm: “Tuy trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều nhưng vẫn còn ở trong cấp bậc chân tự, khoảng cách chênh lệch với cấp Tai Biến lớn như biển rộng.”

“Hơn nữa... sức mạnh của mình đang chậm rãi quay trở lại trong hạt châu, cao lắm là một năm, mình sẽ quay trở về thực lực cũ.”

“Nếu không thể nhờ vào Kỳ Linh Châu để đột phá công cùm xiềng xích, cho dù nhận được càng nhiều sức mạnh hơn nữa cũng phí công!”

Trên mặt Hoang Hồn lộ ra biểu tình chậm chọc, đám siêu thợ săn bị hắn tìm tới còn tưởng rằng chỉ cần hấp thu thì năng lượng này sẽ trở thành của bọn họ.

Nếu thật sự đơn giản như thế thì thứ này vì sao thứ này lại được thờ phụng nhiều năm như thế mà không có người nào sử dụng chứ?

Chương 499 - Một chút cũng không còn

Sau khi giao người phụ nữ siêu thợ săn kia cho hiệp hội, Ôn Văn đã đưa Bạch Tiểu Mật về trong trạm thu nhận, sau đó nương theo xiềng xích trên người anh ung quái, di chuyển tức thời tới bên cạnh nó.

Ôn Văn nhìn sang bên trái, nhìn thấy một ngọn núi đá trọc lóc màu đen, trên đỉnh núi bốc ra làn khói màu trắng, đây là một ngọn núi lửa.

“Ồ, nơi này cách chỗ kia rất gần.”

Căn cứ theo tình báo mà Thương Nhân cung cấp, Hoang Hồn đang trốn trong một hang núi ở gần ngọn núi lửa này.

Nơi đó rất kín đáo, nếu không phải biết rõ tình hình, cho dù đảo vài vòng quanh ngọn núi lửa này cũng không tìm được.

Thấy nơi này chỉ gần trong gang tấc, Ôn Văn có chút động lòng nhưng anh vẫn quyết định giải quyết trước mục tiêu này thì hơn.

Mục tiêu lần này trốn trong một đồng dây leo khô vụn vẹo, đám dây leo này thoát nhìn không hề nhúc nhích, chỉ là dây leo bình thường mà thôi.

Nhưng từ đồng xương trắng chất ở nơi này xem ra, số dây leo này chỉ sợ vẫn luôn chờ đợi con mồi tiến vào.

Đối với loại cạm bẫy này, từ trước đến giờ Ôn Văn vẫn luôn có phương pháp xử lý đặc biệt của mình.

Ôn Văn búng tay một cái, đồng thời sử dụng khả năng phóng lửa và hút dưỡng khí của dê yêu, sau đó phun ra một ngọn lửa dày đặc.

Số dây leo này chính là nguyên liệu đốt lửa rất tốt, dưới sự hỗ trợ của một lượng lớn dưỡng khí, nháy mắt đã biến thành biển lửa.

Dây leo vụn vẹo trong ngọn lửa phát ra tiếng kêu rên kỳ lạ, nhưng vốn là thực vật, chúng không thể trốn được.

Sau khi cháy rụi đám dây leo, Ôn Văn hút dưỡng khí để dập tắt ngọn lửa, tránh gây ra cháy rừng.

Làm Ôn Văn kinh ngạc chính là mặc dù vừa mới bị ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt nhưng trong ngọn lửa không hề có chút

động tĩnh nào xuất hiện.

Ôn Văn dùng âm thanh rất lớn lắm bầm nói: “Quả nhiên đám dây leo này có chút đặc biệt, siêu thợ săn phản bội có lẽ không phải ở nơi này.”

Một người đàn ông vóc dáng thấp bé ẩn núp trong đồng tro tàn nghe thấy lời lắm bầm của Ôn Văn thì thở phào một hơi.

“Xem ra nhẫn nại quả nhiên có hiệu quả, đối phương đã bỏ qua nơi này.”

Sau đó hẳn nghe thấy Ôn Văn nói.

“Có điều để đảm bảo an toàn, trước khi đi dùng bom oanh tạc một phen vậy!”

“? ? ?”

Người đàn ông đầu đinh tròn mắt tròn xoe, đã thiêu một lần rồi mà mày vẫn chưa yên tâm?

Hắn lén nhìn Ôn Văn, nếu là bom bình thường thì không phải không nhìn được... cái rắc luôn.

Thứ mà Ôn Văn lấy ra lại là loại bom uy lực mạnh mẽ chuyên nhắm vào quái vật và người siêu năng mà người đàn ông đầu đinh này cũng không mua nổi.

Mày có tiền thì muốn làm gì thì làm sao?

Người đàn ông đầu đinh kia không nhìn được nữa, trực tiếp nhảy lên mặt đất, chỉ ngón tay chỉ trích Ôn Văn lãng phí, thế nhưng ngay lập tức sau đó hẳn nhìn thấy một cây thương dài đâm về phía mình.

“He he, quả nhiên mày không nhìn được!”

Ôn Văn thậm chí lười nói nhiều với người đàn ông đầu đinh này, trực tiếp ra tay.

Trước khi tới gần đồng dây leo, Ôn Văn đã dùng huy hiệu nhân viên thu nhận xác định một phen, nơi này quả thực ẩn giấu một siêu thợ săn có được sức mạnh cấp Tai Biến.

Nếu như người đàn ông đầu đinh này không chịu chui ra, Ôn Văn thật sự sẽ làm ra chuyện dùng bom bức người chui ra.

Cây thương dài của Ôn Văn còn chưa chạm tới người nọ thì đã bị một tấm khiên năng lượng màu vàng đất hất văng, cây thương dài uy lực mạnh mẽ như thế mà lại không thể làm cho tấm khiên kia chấn động một chút nào.

Có điều nhìn thấy tình cảnh như thế Ôn Văn lại vui vẻ, đôi thủ này thoát nhìn rất am hiểu phòng ngự, đây chính là loại hình anh thích.

Không phải am hiểu phòng ngự thì dễ đối phó, mà là nếu đôi phương am hiểu phòng ngự thì có thể chống đỡ đòn tấn công của Ôn Văn, mà chỉ cần dính đòn tấn công của Ôn Văn thì sẽ bị hấp thu năng lượng!

Vì vậy Ôn Văn từ bỏ vũ khí, trực tiếp dùng tay không có gắng tay Tai Ách bắt đầu đánh vào tấm khiên năng lượng của người đàn ông đầu đinh kia.

Người đàn ông đầu đinh đặc ý nhìn Ôn Văn, khiên năng lượng của hắn không chỉ có lực phòng ngự mạnh mẽ, hơn nữa còn tích góp năng lượng tấn công của đối phương, tới lúc cần thiết có thể phản ngược trở lại.

Hắn gọi chiêu này của mình là ‘Phòng Ngự Phản Công’.

Với khiên năng lượng đã được sức mạnh Tai Biến cường hóa, cho dù đối phương là cường giả Đồng Hóa thượng tự, chỉ cần sử dụng phương pháp tấn công trực tiếp thì tuyệt đối không thể thắng được hắn!

Người đàn ông đầu đinh kia châm chọc nói: “Người dùng vũ khí cũng không thể phá được phòng ngự của ta, trực tiếp dùng nắm đấm chính là muốn chết à?”

Ôn Văn không để ý tới hắn, tiếp tục dùng nắm tay đấm vào khiên năng lượng, loại kẻ địch không chạy cũng không quấy rối ngoan ngoãn để mình hấp thu như thế này thật sự tốt quá.

Sau khi bị nện vài quyền thì người đàn ông đầu đinh mới kịp phản ứng, nguyên nhân là Phòng Ngự Phản Công của hắn căn bản không hề tích lũy, ngược lại năng lượng trên khiên năng lượng lại yếu đi rất nhiều.

“Minh bị tên này khắc chế!”

Người đàn ông đầu đình lập tức ý thức được chuyện không đúng, nhưng đáng tiếc cho dù nhận ra thì cũng không có cách nào.

Bình thường hắn vẫn luôn ỷ vào lực phòng ngự, cơ bản chỉ cần cùng cấp thì sẽ không có địch thủ, một khi Phòng Ngự Phản Công bị phá giải, hắn sẽ không có chiêu gì khác để đối phó Ôn Văn.

Nhưng dần dần, ánh mắt của hắn trở nên thả lỏng hơn.

Cũng giống như Hoang Hôn, người đàn ông đầu đình này cũng bị sức mạnh cấp Tai Biến ngày càng mạnh mẽ quấy nhiễu, vì thế lúc chiến đấu với Ôn Văn, hắn cũng đang phải chịu áp lực rất lớn.

Mà hiện giờ hắn có thể thông qua không chế nồng độ năng lượng Tai Biến trong khiên để không chế tốc độ hấp thu năng lượng Tai Biến của Ôn Văn!

Chính vì chỉ tinh thông Phòng Ngự Phản Công nên hắn có thể không chế năng lượng một cách chuẩn xác!

Người đàn ông đầu đình dễ dàng cân bằng sức mạnh Tai Biến không ngừng truyền tới và sức mạnh bị Ôn Văn hấp thu, giúp hắn thoát khỏi trạng thái áp lực.

Bởi vì Ôn Văn tấn công nên người đàn ông đầu đình này đã khôi phục trạng thái mạnh nhất!

Hắn không cần kiên dè áp lực không ngừng không nghỉ ập tới kia nữa, không cần sợ bị Ôn Văn hấp thu năng lượng, hiện giờ hắn có thể hoàn toàn sử dụng sức mạnh cấp Tai Biến mượn được để gia tăng, đạt tới thực lực Đồng Hóa thượng tự!

So với kẻ có thực lực mạnh hơn trung tự bình thường lại kém xa thượng tự như Ôn Văn, hắn căn bản không sợ!

Ôn Văn cũng ý thức được tình huống này, con người linh động xoay chuyển hai vòng rồi chuẩn bị lui lại, đánh không lại thì hắn có thể chạy, đợi chết khi người này bị sức mạnh no bạo thì mình có thể quay trở lại tha hồ hấp thu sức mạnh.

Nhưng Ôn Văn vừa nổi lên ý định thì vẻ mặt của người đàn ông đầu đình này cũng thay đổi kịch liệt.

Bởi vì cùng lúc đó, Hoang Hồn đã cắt đứt liên hệ của hắn với Kỳ Linh Châu!

Không có liên hệ với Kỳ Linh Châu, hắn căn bản không thể chống đỡ nổi tấn công như sói như hổ của Ôn Văn!

Ôn Văn cười gằn, vài sợi xiềng xích lặng lẽ xuyên qua quần áo quần lầy cánh tay trái của anh, như vậy cả hai tay đều có thể hấp thu năng lượng!

“He he, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng bên mày hình như vừa xảy ra chuyện không may thì phải, thế xin lỗi nhé!”

Người đàn ông đầu đinh sợ hãi nhìn Ôn Văn, hắn biết mình gặp tai vạ tới nơi rồi.

...

Vài phút sau, cuộc chiến đã kết thúc.

Ôn Văn đè tay trên ngực người đàn ông đầu đinh, để hắn nằm dưới đất không thể động đậy, thỏa thích hấp thu năng lượng trên người hắn.

Mà người đàn ông nọ đang dần dần trở nên tàn tạ, cả người gầy hốc đi.

Hắn cầu xin Ôn Văn: “Đừng hút nữa, tao thật sự cạn sạch rồi, chẳng còn cái gì nữa đâu...”

Hấp thu năng lượng xong, Ôn Văn tinh thần sáng khoái sắc mặt hồng hào đứng dậy, khoe miệng giật giật một chút, trực tiếp đạp người này bay ra ngoài.

“Thật là, tao chỉ hấp thu năng lượng của mày thôi, sao này nói cứ như tao hút dương khí vậy hả, làm thế người ta sẽ hiểu lầm đấy!”

Người đàn ông đầu đinh kia chẳng còn sức mà trả lời Ôn Văn nữa rồi, hắn chỉ cảm thấy như cơ thể mình đã bị rút sạch cả rồi...

Chương 500 - Chúa Tể Bầu Trời

Sau khi giải quyết người đàn ông đầu đình kia, Ôn Văn cũng không đưa hắn vào trạm thu nhận mà gửi tín hiệu cho hiệp hội, để bọn họ chạy tới đón người.

Sau đó Ôn Văn nhìn về phía ngọn núi lửa kia, có chút nôn nóng muốn thử sức.

Người đàn ông đầu đình này đột nhiên mất liên hệ với Kỳ Linh Châu, khẳng định là Hoang Hồn đã xảy ra vấn đề gì đó, dù sao thì hơn chín mươi phần trăm khả năng là Kỳ Linh Châu đang ở trong tay Hoang Hồn.

“Có nên nhanh chân tới xem hay không... khoảng cách trạm thu nhận mở ra năng lực mới chỉ còn lại một chút xíu mà thôi, chỉ cần sờ trên người Hoang Hồn một cái...”

Xoắn xuýt một hồi lâu, Ôn Văn vẫn quyết định qua bên đó xem thử xem đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ còn lại một xíu năng lượng là thành công làm Ôn Văn không thể nhịn nổi muốn tìm Hoang Hồn gây rối một chút.

Giống như khi đã download video tới chín mươi chín phần trăm lại ngừng lại, xếp hàng vào game chỉ còn một người lại sống chết không thể vào, nói chung là cảm giác rất khó chịu.

...

“Người lại vào lúc này, tôi nên nói ngài nhát gan hay sáng suốt đây.” Người áo đen xuất hiện ngoài cửa hang, châm chọc nói với Hoang Hồn.

Hiện giờ người áo đen này không hề có chút kính cẩn nào của trước kia, ngược lại có chút kỳ quái.

“Là mày!”

Hoang Hồn quay đầu lại nhìn người áo đen, sát khí điên cuồng toát ra.

Trước đó khi người áo đen đột nhiên biến mất thì hắn đã quyết định, chỉ cần người này lại xuất hiện trước mặt thì sẽ giết đối phương.

“Tôi chỉ là một cô gái yếu ớt mà thôi, ngài làm tôi sợ đấy.”

Người áo đen cởi áo khoác, chiếc áo trượt xuống đất lộ ra dáng vẻ, là một cô gái xinh đẹp có làn da xanh đen.

Cô gái này tóc đỏ mắt đỏ, trên người mặt giáp da bó sát người, điểm đặc biệt bắt mắt nhất chính là đôi tai rất dài, có chút giống tinh linh bóng tối trong các tác phẩm văn học.

Hoang Hồn lộ ra vẻ mặt nghi ngờ: “Thì ra đây là dáng vẻ thật sự của mày, xem ra trước kia tao quả nhiên vẫn luôn bị mày lừa giỡn trong lòng bàn tay, mục đích của mày rốt cuộc là gì?”

Trước đó cô gái này trốn đi là vì hấn sợ ý, bây giờ không gian xung quanh cô ta đã bị sức mạnh của hấn vây quanh, tuyệt đối không có cơ hội thoát đi.

Vì thế trước khi giết chết cô ta, Hoang Hồn muốn biết rốt cuộc chuyện là thế nào.

“Chính thức tự giới thiệu một chút, tên của tao là Yetta, là một thị giả không đáng kể của Chúa Tể Bầu Trời.”

Vẻ mặt Hoang Hồn căng thẳng, hấn biết hai chữ ‘Chúa Tể’ này có ý nghĩa như thế nào, ở trong thế giới trong, người có sức mạnh đều có thể tự xưng Thần, nhưng ngay cả cường giả cấp Tai Biến cũng không dám tự xưng là Chúa Tể!

Nhưng làm Hoang Hồn nghi ngờ chính là, hấn chưa từng nghe tới ‘Chúa Tể Bầu Trời’.

Với quyền hạn của hấn, trong những tư liệu từng xem thì chỉ đề cập tới năm sự tồn tại cấp Tai Ách mà thôi.

Phân biệt là ‘Đấng Tạo Hóa’ đứng sau Giáo Đường Vinh Quang.

‘Mẹ Vĩ Đại’ vẫn luôn chế tạo ra quái vật vạn vạ.

‘Vị Tổ Tà Ma’, tín ngưỡng của Đạo Thần Huyết.

Cùng với ‘Thần Toàn Trí Toàn Năng’ của Hội Học Thuật Chân Lý...

Những thứ được các tổ chức bí ẩn khác sùng bái chỉ có thể xác định là mạnh mẽ hơn cấp Tai Biến bình thường mà thôi, chưa hấn là sự tồn tại cấp Tai Ách.

Có điều dính líu tới sự tồn tại cấp bậc này, cho dù chưa từng nghe qua cũng không thể khinh thường, vì thế Hoang Hồn cẩn thận hỏi Yetta: “Chúa Tể Bầu Trời... sao tao chưa từng nghe tới tôn hiệu này chứ?”

“Mày thế mà lại chưa từng nghe qua!”

Yetta hét chói tai: “Không quản là lửa là gió là nước là sấm sét, không quản là ban ngày ban đêm hay xuân hạ thu đông, tất cả sức mạnh tự nhiên dưới vòm trời này đều nằm trong vòng quyền năng của chủ tao!”

“Chưa từng nghe qua... đúng rồi, mày đương nhiên chưa từng nghe tới.”

Trên mặt Yetta lộ ra biểu tình khuất nhục: “Sứ giả của chủ tao đã giáng xuống thế giới này vào trăm ngàn năm trước!”

“Nhưng vì bảo vệ đám nhân loại hèn mọn bọn mày mà chết đi, vì thế trong thế giới mới mê người này mới không tồn tại danh hiệu của chủ tao.”

“Vì bảo vệ nhân loại mà chết... sứ giả mà ngươi nói chính là ‘Thần Thú’ Kỳ Lân à?”

Hoang Hồn nheo mắt, lúc điều tra tư liệu về Kỳ Linh Châu, hắn đã tìm hiểu được một chút, vì thế đã biết rõ ngọn nguồn của núi Tề Linh.

Nếu con Kỳ Lân kia mạnh mẽ như thế cũng chỉ là sứ giả của ‘Chúa Tể Bầu Trời’ thì đối phương nói không chừng thật sự là một sự tồn tại cấp Tai Ách.

Yetta gật đầu nói: “Không sai, chính là thần thú Kỳ Lân, tao vốn muốn xem thử xem đám bọn mày có thể dẫn dắt sức mạnh của thần, sau đó đổi mới đắp nặn thành một thần thú hay không.”

“Từ ngày dẫn dắt mày sinh ra suy nghĩ này tới khi mày giành được vảy Bạch Long làm tín vật, tất cả cố gắng và may mắn của mày đều là vì có bọn tao ở bên cạnh giúp đỡ mà thôi.”

“Nhưng đám ăn hại bọn mày lại chỉ có thể làm được như thế, thật sự là tao quá thất vọng!”

Hoang Hồn càng nghe lại càng phẫn nộ, này có nghĩa là hắn chỉ là một con rối bị giật dây mà thôi.

“Vậy bây giờ, mày tính làm thế nào đây?”

Yetta cười nhạt nói: “Nếu không thể xuất hiện tân thần thú, vậy để sứ giả khác của chủ tao giáng xuống là được, chỉ cần

dùng Kỳ Linh Châu làm môi giới thì có thể đề cập Tai Biến giáng xuống.”

Phía sau Hoang Hồn mơ hồ xuất hiện một vị võ tướng ăn mặc cổ xưa cầm một cây rìu chiến, tay kia của võ tướng vung ra một sợi xích mơ hồ quấn chặt lấy Yetta.

“Muốn làm như lời mày nói thì trước tiên phải cướp được Kỳ Linh Châu từ trong tay tao đã!”

“Mày có năng lực liên quan tới không gian, nhưng không gian xung quanh mày đã bị tao phong tỏa, mày có thể làm gì được tao?”

Yetta mỉm cười nói: “Rất đơn giản.”

“Rất đơn giản?”

Hoang Hồn trừng mắt, sau đó phát hiện hộp chứa Kỳ Linh Châu đột nhiên tỏa ra ánh sáng sáng ngời bao lấy hắn.

Tia sáng kia là sức mạnh dịch chuyển không gian!

Hoang Hồn còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã biến mất trong hang núi.

“Mày phong tỏa tao nhưng đâu có phong tỏa chính mình...”

Yetta nhặt Kỳ Linh Châu ở dưới đất, che miệng cười nói: “Đúng là võ phu ngu xuẩn, không biết sức mạnh của hắn có mạnh hơn được tên kia hay không.”

Trên chiếc hộp chứa Kỳ Linh Châu trước đó có kèm theo trận pháp dịch chuyển không gian, có thể đảm bảo cho dù Kỳ Linh Châu bị đánh rơi cũng có thể nháy mắt triệu hồi.

Nếu không phải vì năng lực của Yetta, Kỳ Linh Châu sớm đã bị dịch chuyển trở về rồi.

Mà mới vừa nãy, Yetta đã khôi phục năng lực của cái hộp kia, đồng thời động tay động chân một chút trên nó, làm nó chỉ dịch chuyển Hoang Hồn và chiếc hộp trở về, mà Kỳ Linh Châu thì ở lại.

...

Ngồi trên thanh kiếm không lò, Tuân Anh ngồi trên chuôi kiếm, nhắm mắt cảm giác hết tất cả mọi thứ trong núi Tề Linh.

Lúc này anh làm một công trình rất lớn, đó chính là nhét cả dãy núi Tề Linh vào trong kiếm vực của mình!

Một khi hoàn thành thì mọi thứ ngay cả gió thổi cỏ lay ở dãy núi Tề Linh này cũng không thể dổi gạt được anh.

Không quản là đám Hoang Hồn hay đám quái vật từng thử vượt qua kết giới, tất cả đều sẽ bị Tuân Anh giết chết trong một khoảng thời gian ngắn, không có tên nào lọt lưới!

Có điều bởi vì phạm vi dãy núi Tề Linh thật sự quá lớn, vì thế nếu Tuân Anh muốn hoàn thành cũng cần tốn một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng phạm vi này được thu hẹp từ ngoài vào trong, vì thế không quản thế nào đám Hoang Hồn cũng không thể nào thoát khỏi nơi này.

Ngay từ khi Tuân Anh chuẩn bị tiếp quản chuyện này thì đã bố trí xong.

Nhưng Tuân Anh đột nhiên nhíu mày, có lẽ anh không cần phải phí sức nữa.

Nháy mắt sau đó, trên chuôi kiếm xuất hiện một trận không gian vặn vẹo, Tuân Anh cũng không ra tay ngăn cản, ngược lại điều chỉnh vị trí của mình một chút.

Sau đó Hoang Hồn cầm hộp chứa Kỳ Linh Châu mờ mịt xuất hiện trước mặt Tuân Anh.

Chương 501 - Thời điểm nghịch chuyển

Tuân Anh đứng dậy, lộ ra nụ cười kỳ quái nói: “Mày thế mà lại tự đưa mình tới cửa, làm tao khá là bất ngờ đấy.”

Vẻ mặt Hoang Hồn tái xanh, xung quanh hắn thoạt nhìn không có gì nhưng kỳ thực đã bị kiếm ý của Tuân Anh phong tỏa, hiện giờ cho dù hắn trượt chân ngã sấp xuống thôi cũng sẽ bị đâm thành cái sàng.

“Nếu tao đã rơi vào trong tay mày, muốn chém muốn giết gì thì tùy mày.”

Tuân Anh cười xùy một tiếng nói: “Thằng ngu như mày vẫn còn mạnh miệng ấy nhỉ, mày đột nhiên bị dịch chuyển tới nơi

này, hơn nữa Kỳ Linh Châu không ở trong tay mà... mà bị người ta hốt rồi chứ gì.”

Hoang Hồn quay đầu đi, không nhìn mặt Tuân Anh, hiển nhiên không định phối hợp trả lời.

“Cho dù mà không nói thì kết quả cũng chẳng thay đổi được, cao lắm thì tao...”

Tuân Anh vẫn chưa nói xong thì phía sau Tuân Anh đột nhiên dần dần xuất hiện một bóng dáng võ tướng, bóng dáng này đột nhiên chui vào trong cơ thể hắn, sau đó Hoang Hồn biến thành một người khổng lồ cao mấy chục mét!

Kiểm khí vây bên người hắn bị khí huyết mạnh mẽ trên người hắn bức lui, tiếp đó hắn vung một cây rìu to như lò lâu chém về phía Tuân Anh!

Cây rìu to xé rách không khí chém xuống, tiếng xé gió đủ để phá hủy mọi thứ xung quanh, nhưng Tuân Anh không hề bối rối chút nào, chỉ bắt đấm dĩ lạc đầu.

“Thế mà lại chọn phản kháng, đúng là ngu xuẩn tới đáng thương... có điều loại người như mày, muốn mày khoanh tay chịu trời đúng là khó thật.”

Lúc cây rìu chém xuống và tạo thành một mảng phá hoại lớn, bóng dáng Tuân Anh xuất hiện ở phía sau Hoang Hồn.

Mà cây kiếm khổng lồ bị chiếc rìu kia chém trúng cũng không lay động chút nào.

“Mày cho rằng trở nên to lớn hơn thì thực lực sẽ mạnh hơn à?”

Tuân Anh khép ngón trở và ngón giữa lại, chỉ về phía Hoang Hồn, miệng nhẹ nhàng phun ra vài chữ: “Chiêu thứ sáu, Kiếm Lao.”

Năm thanh kiếm ánh sáng thật lớn từ trên không giáng xuống, phân biệt đâm vào tay chân và đầu Hoang Hồn, ghim sâu hắn vào mặt đất, cơ thể khổng lồ đột nhiên ngã nhào xuống đất làm mặt đất chấn động như động đất.

Sau đó một thanh kiếm ánh sáng lớn hơn một lần nữa giáng xuống, xuyên vào người Hoang Hồn, làm hắn nháy mắt mất đi ý thức.

Sau khi mất đi ý thức thì cơ thể Hoang Hồn cũng bắt đầu thu nhỏ lại, những thanh kiếm ánh sáng ghim trên người hắn cũng thu nhỏ theo, sau đó hóa thành ánh sáng trắng chui vào trong cơ thể Hoang Hồn.

Tạo thành vết kiếm ở ngực, trán, cổ tay, cổ chân hắn.

Những vết kiếm này ngăn chặn sức mạnh, siêu năng lực và sức mạnh tinh thần trong cơ thể Hoang Hồn, Hoang Hồn hiện giờ chỉ là một người bình thường hơi cường tráng một chút mà thôi.

Tuân Anh bắt diệt thì vết kiếm cũng bắt diệt, Hoang Hồn cũng không thể khôi phục sức mạnh.

“Muốn hỏi được tin tình báo then chốt từ hắn có lẽ cần tốn một khoảng thời gian ngắn, cũng không biết trong khoảng thời gian này có thể xuất hiện biến cố gì hay không, có điều....”

“Có lẽ mình đang mong đợi biến cố cũng không biết chừng!”

Bởi vì thực lực quá mạnh nên đã lâu rồi Tuân Anh chưa từng chân chính chiến đấu!

...

Căn cứ vào manh mối Thương Nhãn cung cấp trước đó, Ôn Văn lặng lẽ tiến tới gần miệng núi lửa.

Làm Ôn Văn kinh ngạc chính là tình báo Thương Nhãn cung cấp lại rất chuẩn xác!

Anh vốn tưởng rằng Hoang Hồn sẽ không ở nơi này, hoặc là bên trong có cạm bẫy chuyên dành cho siêu thợ săn.

Thế nhưng nơi này lại không có gì cả!

Ở gần cửa hang có nhiều thứ tinh diệu để che giấu, nhưng nếu đã biết sự tồn tại của hang núi thì những thứ này cũng chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Ôn Văn dễ dàng tìm được hang núi, đồng thời xác nhận Hoang Hồn ở trong đó!

“Đơn giản tìm được như thế, xem ra đám siêu thợ săn phản bội này cũng không đồng lòng, này đã định sẵn là bọn họ không thể làm được gì lớn rồi.”

Có điều vì lý do an toàn, Ôn Văn không tự mình tới gần hang núi mà thả ra con rối bọ hung, để nó đi thăm dò tình huống bên trong.

Nhiệt độ của nơi này rất cao, sử dụng con rối chuột thì chỉ sợ mới mười giây hai mươi giây đã đi đời nhà ma rồi.

Thông qua con rối bọ cánh cứng, Ôn Văn rốt cuộc thấy được thể trận của Hoang Hồn, cũng cảm giác được sức mạnh làm người ta phải kinh hãi trong cơ thể Hoang Hồn.

“Cho dù mình có thể hấp thu năng lượng cấp Tai Biên nhưng trực tiếp đối diện với Hoang Hồn cũng là tìm đường chết, nghĩ cách sờ một cái rồi chạy đi, sau đó báo vị trí của hắn cho Tuân Anh biết.”

Vì thế Ôn Văn len lén thả ra xiềng xích, chuẩn bị lạng lẽ chọt mông Hoang Hồn một phát rồi bỏ chạy.

Về phần vì sao lại chọt mông mà không phải nơi khác thì đó chính là thú vui quái ác của Ôn Văn mà thôi.

Có điều Ôn Văn vừa định thả xiềng xích ra thì đột nhiên khựng lại, sau đó ẩn giấu hành tung của mình đi, tiếp tục quan sát.

Nguyên do là, người áo đen Yetta xuất hiện!

Vì thế Ôn Văn nương theo cơ thể bọ cánh cứng quan sát tiết mục nhân vật phản diện diệt nhau, thực sự rất thỏa mãn tâm hồn nhiều chuyện của anh.

Thẳng đến khi Hoang Hồn bị dịch chuyển đi, Kỳ Linh Châu bị nhặt thì trái tim Ôn Văn phùng lên một ngọn lửa.

Người phụ nữ tên là Yetta này có thực lực Tai Nạn thượng tự, tức là mạnh hơn Ôn Văn.

Thế nhưng thực lực của cô ta tuyệt đối không mạnh đến mức như Hoang Hồn, làm Ôn Văn không dám ra tay!

Có lẽ Ôn Văn có thể cướp lấy viên Kỳ Linh Châu trong tay Yetta!

“Người phụ nữ này có năng lực hệ không gian, quái vật màu xanh da trời cũng là hệ không gian, có lẽ nó không thể sánh

bằng cô ta nhưng ít nhiều gì cũng có thể tạo thành quấy nhiễu đi...”

“Chỉ cần có thể tạo thành quấy nhiễu, với khả năng đa dạng phong phú của mình, tập kích bất ngờ một phát chưa hẳn không thể cướp được Kỳ Linh Châu!”

Sau khi có quyết định, Ôn Văn giống như báo săn ẩn núp đi, chờ cơ hội tập kích.

Đối thủ dù sao cũng có thực lực Tai Nạn thượng tự, mạnh hơn Ôn Văn, Ôn Văn nhất định phải chờ tới khi đối phương thả lỏng mới ra tay, như vậy mới đảm bảo một lần thành công.

Bởi vì rất có thể Ôn Văn sẽ không có cơ hội thứ hai.

...

Sau khi trục xuất Hoang Hồn xong, Yetta vui mừng như đóa mây, cầm lấy Kỳ Linh Châu xoay xoay như mèo hoang đang nghịch cuộn len.

Chỉ có điều chơi một hồi thì ánh mắt cô ta trở nên nghiêm túc.

Nếu như đã lấy được Kỳ Linh Châu thì cô cũng nên bắt đầu nghi thức triệu hồi rồi.

Với năng lượng mạnh mẽ của Kỳ Linh Châu thì chắc chắn có thể dẫn một vị cường giả cấp Tai Biến dưới quyền Chúa Tể Bầu Trời vào thế giới hiện thực.

Hơn nữa năng lượng của Kỳ Linh Châu còn có thể cường hóa vị cường giả cấp Tai Biến kia, để hắn có chỗ đặt chân tốt hơn ở thế giới này!

Ở trong thế giới trong, cường giả cấp Tai Biến phải cụp đuôi mà sống dưới uy áp của Chúa Tể Tối Cao.

Mà ở thế giới này, cường giả cấp Tai Biến chính là đỉnh của thế giới, vì thế chỉ cần nhận được lời mời thì cường giả cấp Tai Biến sẽ không từ chối cơ hội tới thế giới hiện thực.

Chỉ cần có một cường giả cấp Tai Biến ở đây, tổ chức bí ẩn của Yetta sẽ có người chống đỡ, không còn nhỏ yếu tới mức bị người ta bắt nạt khắp nơi như thế nữa.

Vì thế, Yetta vẫn luôn cố gắng.

“Mình đã nhẫn nhịn đủ rồi, hôm nay chính là lúc nghịch chuyển tình thế!”

Yetta lấy nguyên liệu tế tự mà mình đã chuẩn bị sẵn trong không gian ra ngoài, bày thành tế đàn, đặt Kỳ Linh Châu ở trung tâm.

Chuẩn bị triệu hồi tòng thần dưới quyền Chúa Tể Bầu Trời, cũng chính là— sinh vật cấp Tai Biến!

Chương 502 - Bắt đầu triệu hồi

Bình thường, phương pháp triệu hồi sinh vật cấp Tai Biến thường dùng nhất chính là huyết tế quy mô lớn.

Giống như tổ chức Đọa Thần Huyết vẫn luôn ưu tiên lựa chọn phương pháp này.

Tuy xác suất thành công rất thấp, hơn nữa rất dễ bị Hiệp Hội Thợ Săn ngăn cản, nhưng đây là phương pháp triệu hồi cần phải trả cái giá thấp nhất.

Về phần sử dụng năng lượng cấp Tai Biến làm hạt nhân triệu hồi cường giả cấp Tai Biến, loại phương pháp xa xỉ này gần như không có tổ chức bí ẩn nào biết sử dụng.

Có điều tổ chức bí ẩn ‘Trái Tim Tự Nhiên’ của Yetta không có ý nghĩ sử dụng huyết tế quy mô lớn.

Tuy bản thân Yetta rất khinh thường nhân loại, nhưng bọn họ dù sao cũng từng thuộc về một phe với ‘Thần Thú’, không thể nào làm ra hành vi tàn sát nhân loại.

Quan trọng nhất là nghi thức triệu hồi tràn đầy máu tanh như thế căn bản không thể triệu hồi được tòng thần của Chúa Tể Bầu Trời.

Vì thế bọn họ chỉ có thể dùng phương pháp sử dụng Kỳ Linh Châu, nhưng tất cả thành viên tổ chức bọn họ gộp lại cũng không thể nào đánh được đám người của thôn Yêu Linh, vì thế chỉ có thể ra hạ sách này.

Kế hoạch tiến hành tới hiện giờ là rất hoàn mỹ, chưa từng xuất hiện chút sai lầm nào.

Vật tế chuẩn bị xong, đường cũng đã mở, chỉ chờ vị tông thần của ‘Chúa Tể Bầu Trời’ đồng ý lời mời của Yetta rồi giáng xuống thế giới này.

Yetta quỳ gối trước tế đàn, miệng lầm bầm một loại ngôn ngữ mà Ôn Văn chưa từng nghe tới.

Giọng nói của cô ta ngày càng mạnh mẽ hơn, sau đó nương theo tiếng hét chói tai, Kỳ Linh Châu phóng ra một cột sáng bảy màu lên bầu trời, cột sáng hóa thành một tầng màng mỏng mờ ảo bao phủ lấy xung quanh.

Đây là tầng phòng ngự cần thiết khi tiến hành nghi thức triệu hồi, chỉ cần ở bên trong vòng phòng hộ thì sẽ không bị Tuân Anh cảm nhận được, hơn nữa cũng không có đám trộm cướp xông vào phá vỡ nghi thức triệu hồi.

Có thể nói, nghi thức triệu hồi đã thành công được phân nửa!

Chỉ là Yetta không ngờ khi đó Ôn Văn đã ẩn núp ở gần hang núi, lúc này cũng nằm ở trong kết giới!

Hơi thở trên người Yetta rất kinh người, vượt xa cấp bậc thực lực của bản thân cô ta, vì thế Ôn Văn không dám coi thường mà hành động liều lĩnh, anh kiên nhẫn ẩn mình trong chỗ tối, chờ đợi cơ hội.

Lúc Ôn Văn muốn thông qua thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn thông báo cho hiệp hội, nhưng tin tức gửi đi thất bại, xem ra tín hiệu ở nơi này đã bị phong tỏa.

Theo lời nói của Yetta, ở bên trên Kỳ Linh Châu dần dần xuất hiện một vết nứt không gian.

Trong kẽ nứt tỏa ra luồng sức mạnh kỳ lạ tạo thành một quả cầu năng lượng hình tròn bao lấy cả tế đàn.

Sức mạnh kia thoáng hiện ra ánh sáng, có chút giống ánh trăng.

Sức mạnh cấp Tai Nạn đang từng chút xuyên qua kẽ nứt kia tiến vào bên trong, ánh sáng trong trẻo lạnh lùng tỏa ra làm quả bóng năng lượng kia trông giống như một vòng trăng tròn.

Tuy hình thức biểu hiện có chút không giống nhưng Ôn Văn cảm thấy có chút quen thuộc với quy trình của nghi thức triệu hồi này.

Giống như lần ở khu vui chơi Phù Dung Hà, sự tồn tại cấp Tai Biến cần phải thông qua một khoảng thời gian không ngắn mới có thể chân chính giáng xuống hiện thực, nếu quá trình này bị quấy nhiễu thì nghi thức triệu hồi sẽ thất bại.

Có điều ở khu vui chơi Phù Dung Hà thì chủ thể của nghi thức triệu hồi và người triệu hồi được tách ra, vì thế Ôn Văn có thể tận tình phá hoại mà không bị phát hiện.

Nhưng bây giờ Yetta đang ở trên tế đàn, năng lượng dao động làm Ôn Văn cảm thấy áp lực, lúc này nhào qua quấy rối thì không khác nào chịu chết.

Vì thế Ôn Văn vốn định hành động một lần nữa lui lại, đây chỉ là một nhiệm vụ mà thôi, không đáng để anh phải liều mạng.

Không nói tới Yetta nguy hiểm cỡ nào, chỉ nói tới chuyện bị sự tồn tại cấp Tai Biến nhìn chằm chằm đáng sợ cỡ nào, sau khi trở thành tù nhân Ngô Vọng đã nói cho Ôn Văn biết rồi.

Nhưng ngay lúc này, tâm tình khao khát từ trong găng tay Tai Ách tràn ra, giống như đang hồi thúc Ôn Văn đi hấp thu năng lượng vậy.

Ôn Văn giơ tay lên, nhìn găng tay Tai Ách nhíu mày nói: “Kỳ quái, bình thường thì nếu có cường địch mà mình không có khả năng chiến thắng thì găng tay Tai Ách sẽ không gấp gấp hồi thúc mình như vậy.”

“Có lẽ, tình huống không nguy hiểm như mình tưởng.”

“Nghĩ lại thì người phụ nữ da đen này hình như đang tập trung duy trì nghi thức triệu hồi, không thể tự do hoạt động giống như Mr L.

“Nói cách khác, cho dù mình đi ra ngoài hấp thu năng lượng thì người phụ nữ này cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, về phần sự căm hận của cấp Tai Biến... mình bịt kín một chút thì sẽ không thành vấn đề đi?”

Tuy trong lòng đã mơ hồ có chút khí thế nhưng Ôn Văn vẫn chưa dám tùy tiện tiến qua đó, trước tiên anh tiến vào trong trạm thu nhận, từ chỗ Tủ Hải lấy một con rối ác ma nhỏ béo núc ních.

Anh quyết định dùng con rối này thử xem Yetta sâu cạn thế nào.

Yetta đang tập trung không chế nghi thức, ánh mắt tràn đầy hi vọng.

Có một vị cường giả cấp Tai Biến thuộc về mình chính là tâm nguyện mấy trăm năm qua của tổ chức Trái Tim Tự Nhiên bọn họ, hôm nay tâm nguyện này sẽ được hoàn thành.

Nhưng vào lúc này vẻ mặt Yetta thay đổi kịch liệt, bởi vì không biết bắt đầu từ khi nào, trong kết giới lại có thêm một hơi thở âm tà!

Điều này sao có thể chứ?

Yetta cứng ngắc nhìn sang bên trái mình, nhìn thấy một tên ác ma mập lùn đang nhảy tới gần phạm vi tế đàn.

Cảm giác thực lực ác ma này một chút, vẻ mặt Yetta thả lỏng.

Bởi vì thực lực của ác ma này chỉ có cấp Tai Họa mà thôi, nếu như loại cùi bắp này mà cũng có thể quấy rối được nghi thức triệu hồi thì cô trực tiếp đập đầu vào đầu hũ chết cho rồi.

Thế nhưng tình huống lại không giống như Yetta tưởng tượng, ác ma này ngừng lại cách tế đàn hai mươi mét, sau đó lục lọi trong quần lòi ra một con chuột rồi ném về phía tế đàn.

Con chuột bay tới gần tế đàn khoảng mười mét thì biến thành tro bụi tan biến, không còn chút dấu hiệu nào.

Lỗ tai Yetta tức tới trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thứ sinh vật nhỏ bé dám báng bổ, tao phải chém mày thành tám khối!”

Có điều cuối cùng Yetta cũng không ra tay đối phó con ác ma này, bởi vì một khi cô ngừng lại thì nghi thức triệu hồi cũng sẽ ngừng lại, muốn tiến hành tiếp thì không thể nào tiến hành trong khoảng thời gian ngắn.

Ôn Văn sờ sờ cảm nói: “Bên ngoài tế đàn hẳn là có kết giới mạnh mẽ, có điều dựa vào sức mạnh của găng tay Tai Ách thì mình có thể dễ dàng tới gần.”

“Hơn nữa hình như cô ta không thể tùy tiện ra tay, có điều nói không chừng chỉ vì là một con chuột không đáng chú ý, thêm

chút kích thích vậy.”

Ác ma béo lùn một lần nữa chạy ra kèm theo một cây thép, nó cây thép vào mặt đất rồi nhảy mắt với Yetta, sau đó bắt đầu vịn cây sắt nhảy múa quyển rũ.

Vừa nhảy còn vừa le lưỡi, vén quần áo, quả thực là tởm tới tận cùng, Ôn Văn điều khiển ác ma khiêu vũ cũng có chút không dám nhìn.

Đối mặt với màn khiêu vũ này, Yetta suýt chút nữa đã ói ra luôn rồi, nhưng cô nàng đáng thương chỉ có thể tiếp tục chịu đựng loại ô nhiễm tinh thần này, chủ trì nghi thức.

“Như vậy mà cũng không phản ứng... xem ra cô ta thật sự không thể ra tay, vậy thì đến lúc mình ra sân rồi.”

Ôn Văn chỉnh sửa áo bào một chút, xác định mình sẽ không bị nhận ra mới chậm rãi đi về phía tế đàn.

Chương 503 - Thần Mặt Trăng

Yetta gào to với Ôn Văn: “Dừng lại, tên vô lễ kia, phía trước chính là nơi Thần Linh giáng xuống, đi tới thêm một bước nữa thì mày sẽ chết không có chỗ chôn đâu.”

Sau đó Ôn Văn liền đi tới trước một bước, nghiêng đầu nhìn Yetta.

Giống như đang nói, tao đi này, mày có thể làm gì tao?

Yetta cắn chặt răng, lại không biết nên làm sao ngăn cản Ôn Văn, dù sao thì Ôn Văn xuất hiện cũng là tình huống ngoài ý muốn.

“Mày đã không thể làm gì được thì xin lỗi nhé!”

Ôn Văn tiếp tục đi tới trước, cách chừng mười mét thì cảm nhận được phía trước có một lớp lá chắn rất mạnh mẽ, Ôn Văn lấy móng vuốt của công thành sư ra, nhẹ nhàng ấn vào.

Móng vuốt có thể chính diện chống đỡ công kích của Ôn Văn khi chạm vào lá chắn lại bắt đầu yên lặng tan biến, không phát ra chút âm thanh nào.

“Quả nhiên rất đáng sợ, nhưng hẳn là có thể!”

Sau đó Ôn Văn cho gắng tay Tai Ách xuất hiện, trực tiếp đặt lên trên lá chắn, sau đó tay phải giơ trước mặt, chậm rãi đi tới.

Cho dù có gắng tay Tai Ách thì Ôn Văn muốn tới gần trung tâm cũng không phải dễ, tốc độ so với rùa còn chậm hơn, lá chắn và gắng tay va chạm sinh ra chấn động, mọi thứ ở hai bên người Ôn Văn đều bị phá hủy.

Thấy Ôn Văn không bị lá chắn tổn thương, ngược lại từng chút tiến tới, Yetta suýt chút nữa đã kinh hãi tới rụng cằm.

“Mày không được qua đây!”

“Còn tiến tới thì, mày... chính là cái đồ không con không cái ở kế bên nhà lão Vương con cháu đầy đàn!”

“Đồ phụ nữ độc ác, có điều ngay cả bạn gái tao cũng không có, sợ quái gì chứ.” Ôn Văn không thèm quan tâm tiếp tục tiếp tới.

Trong quá trình đi tới, găng tay Tai Ách cũng hấp thu được không ít năng lượng, số năng lượng đó đã mở ra chức năng mới của trạm thu nhận nhưng Ôn Văn không dành tâm tư kiểm tra, dù sao thì thứ trước mắt quan trọng hơn.

“Mày chỉ là thứ chất đồng trong bể khí mê tan, là bữa cơm của Lương Phàm, còn đi nữa thì da mặt sẽ có năm ký dị dạng, mày còn đi tới nữa thì...”

Bị Ôn Văn dồn ép, Yetta không ngừng phun tục, Ôn Văn nghe mà gân xanh nổi lên rõ mồn một.

Một hai câu cũng thôi đi, những lời tục tĩu phun ra dồn dập như thế ngay cả người biến thái như Ôn Văn cũng có chút không chịu nổi, vì thế anh trừng mắt hung ác gào lên với Yetta: “Câm cái miệng mày lại cho tao, nghi thức triệu hồi này bị tao ngăn cản chắc rồi, không ai giữ nó nổi đâu!”

Sau khi nói xong, Ôn Văn thở phì phò đỏ mắt đi tới, tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn không ít.

Thấy Ôn Văn càng lúc càng tiến tới nhanh hơn, vành mắt Yetta đỏ ửng, vừa rớt nước mắt vừa cầu xin nói: “Trái Tim Tự Nhiên bọn tao chỉ muốn có chỗ dựa để thoát khỏi tình cảnh sống như chuột chạy qua đường mà thôi, ít nhất cũng không để bọn tao phải sống đầu đường xó chợ nữa.”

“Bọn tao triệu Thần Linh tới chứ không phải đám quái vật vụn vẹo, thậm chí còn có thể giúp đỡ Hiệp Hội Thợ Săn bọn mày xua đuổi đám quái vật khác.”

“Cầu xin này có chút lòng thương, buông tha cho đám đáng thương bọn tao đi... chỉ cần mày không quấy rối, mày muốn thứ gì bọn tao cũng có thể thỏa mãn cho mày, tao có thể ký khế ước với mày, tuyệt đối sẽ không đổi ý.”

Nhưng mặc kệ Yetta uyển chuyển lấy lòng hay độc ác mắng chửi, hấp dẫn dụ dỗ, Ôn Văn vẫn không dao động, cuối cùng vẫn tiến tới bên ngoài tế đàn, đưa tay tiến vào bên trong.

Nháy mắt Ôn Văn đặt tay lên tế đàn, quả cầu năng lượng như trăng tròn kia kịch liệt rung động một cái, sức mạnh thuộc về sinh vật cấp Tai Biến và Kỳ Linh Châu không ngừng ồ ạt tràn vào găng tay Tai Ách.

Mà Yetta cũng không có cách nào dành ra tâm trí thuyết phục Ôn Văn, chỉ có thể cố gắng trụ vững nghi thức triệu hồi, cầu mong Thần Linh sẽ giáng xuống trước khi Ôn Văn hoàn toàn phá hỏng tế đàn.

...

Trong thế giới trong, trong khoảng không hoang vu lơ lửng một đại lục lớn tới khó tin.

Vài quả cầu ánh sáng nóng rực chuyển động vòng quanh mảnh đại lục này, đảm nhiệm làm nguồn sáng.

Những quả cầu ánh sáng này đều là một ngôi sao có kích cỡ tương đương với mặt trời ở thế giới hiện thực!

Mà ở một mặt khác của đại lục thì có vài ngôi sao tỏa ra ánh sáng lờ mờ, đây là mặt trăng của đại lục này.

Khối đại lục này chính là đại lục chủ trong thế giới trong, mà trong hư không vô tận của đại lục này có mấy trăm hành tinh có thể cung cấp nơi ở cho các sinh mệnh bình thường, trên đó tồn tại rất nhiều nền văn minh khác nhau.

Nếu có một ngày thế giới hiện thực bị thế giới trong cắn nuốt, cuối cùng cũng sẽ trở thành một thành viên của những hành tinh này.

Trên một mặt trăng màu trắng trong treo lạnh lùng có một tòa cung điện rực rỡ, phía trên cung điện lơ lửng một vòng trăng lưỡng liềm hai màu vàng bạc xinh đẹp.

Ngồi trên vàng trăng khuyết kia là một người phụ nữ chân trần mặc quần áo rất lộng lẫy.

Cô ta là một trong những vị tòng thần mạnh mẽ nhất dưới trướng Chúa Tể Bầu Trời, Thần Mặt Trăng!

Thần Mặt Trăng đưa tay nâng cằm, nhàm chán điều khiển biến vàng trăng thành đủ loại hình dáng mới lạ.

Thế giới trong rất lớn, lớn đến mức vượt khỏi khả năng nhận thức của sinh mệnh bình thường.

Chuyện kỳ quái gì cũng có thể xảy ra ở nơi này.

Tất cả mọi quy tắc trong thế giới hiện thực đều có thể thành lập ở nơi này, cũng có thể không thành lập, ngay cả lãnh địa

của cô, hành tinh Mặt Trăng này cũng có diện tích vô biên, có vô số điều thần bí.

Nhưng diện tích không có nghĩa là thú vị, trong cuộc sống dài đằng đẵng này, Thần Mặt Trăng cảm thấy rất buồn chán với thế giới trong này, chỉ muốn tới một nơi mình chưa từng đặt chân tới.

Một con thỏ màu trắng bạc nằm trên đầu gối Thần Mặt Trăng, miệng nói tiếng người: “Nữ thần Mặt Trăng, tôi nghe lão câu kể bên nói gần đây có một thế giới mới bị đại lục chủ hấp dẫn, người có thể tới nơi đó chơi đùa.”

“Thế giới đó không lớn nhưng bên trong lại có tới mấy tỉ nhân loại, bọn họ phát triển nền văn minh rất đặc biệt, người có thể qua đó vui chơi một chút.”

“Nghe nói nhân loại bên đó xưng mình là ‘hiện thực’, gọi chúng ta là ‘hư ảo’...”

Thần Mặt Trăng lắc đầu nói: “Bên ngoài thế giới đó có một tầng lá chắn cứng cõi tới mức không hợp lý, chỉ có một số sinh vật cấp thấp may mắn mới có thể tiến vào mà thôi, ta muốn vào thì cần thời cơ, còn cả... đánh đổi một số thứ.”

Đúng lúc này trên mặt Thần Mặt Trăng lộ ra chút vui sướng, sau đó chạm nhẹ ngón tay một cái, một vòng xoáy quỷ dị xuất hiện trước mặt cô.

“Có sinh vật cấp thấp đang dùng hạch tâm của sinh vật cấp Tai Biến để hiến tế, đang tiến hành triệu hồi ta, cơ hội... đã tới rồi!”

Ánh mắt Thần Mặt Trăng tỏa ra ánh sáng khác thường, tới nơi mới vui đùa chính là niềm vui lớn nhất của cô.

Có điều ở thế giới trong này cô có quyền lực rất lớn, đương nhiên không thể liều mạng từ bỏ hết thảy mà rời bỏ thế giới trong như những sinh vật Tai Biến khác.

Vì thế cô rút cây trâm cài tóc có hình vàng trắng khuyết, ánh trắng trong treo lạnh lùng chiếu lên trâm cài, làm nó biến thành một người phụ nữ giống cô như đúc.

Mà người phụ nữ này cũng có sức mạnh cấp Tai Biến!

Sau khi chế tạo ra phân thân này, hơi thở của Thần Mặt Trăng yếu đi một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Cô chỉ vòng xoáy nói: “Đi tới thế giới mới đi, vì ta mà thể nghiệm tất cả những gì cô có thể...”

Sau đó phân thân không chút chùn chân tiến vào trong vòng xoáy kia.

Nhưng phân thân vừa mới đi vào không bao lâu thì trán Thần Mặt Trăng nhú lại.

“Sức mạnh của nghi thức triệu hồi đang bị hấp thu, hơn nữa ở đối diện hình như có hơi thở rất quen thuộc... rất đáng ghét nhưng cũng rất quen, nhưng sao mình lại không nghĩ ra được chứ?”

Chương 504 - Trâm cài tóc và lĩnh vực kiếm

Năng lượng bên ngoài tế đàn đang giảm đi với tốc độ mất thường có thể nhìn thấy, thậm chí màu sắc cũng nhạt đi một ít.

Chỉ cần hút khô toàn bộ số năng lượng này thì Ôn Văn đã thỏa mãn được nhu cầu của trạm thu nhận, ngăn cản được nghi thức triệu hồi.

Hiện giờ Yetta đã không còn khóc sụt mướt nữa rồi, mà dùng ánh mắt căm thù nhìn Ôn Văn, nếu lần triệu hồi này thất bại, cho dù phải tìm kiếm tới chân trời góc biển cũng phải chém Ôn Văn thành muôn mảnh!

Nhưng Ôn Văn lại không thèm để ý chút nào, người hận hấn nhiều lắm, cũng không ngại thêm người phụ nữ da đen này.

Có lẽ bọn họ rất đáng thương, nhưng bọn họ đáng thương thì liên quan gì tới Ôn Văn đâu chứ, nếu đề cập Tai Biến giáng xuống hiện thực thì nhất định sẽ khiến cho thế cục biến đổi, quần chúng thương vong có đáng thương không?

Số năng lượng mà Ôn Văn hấp thu đã gần bằng số năng lượng mà anh đã hấp thu trong lần ở khu vui chơi Phù Dung Hà, thế nhưng ngoại trừ mở năng lực mới thì những năng lượng kia

giống như đá chìm xuống biển vậy, không hề có chút gợn sóng nào.

Hiện giờ cấp bậc của trạm thu nhận là rất cao, muốn dùng lượng năng lượng tương tự để mở ra khu vực mới gần như là không có khả năng.

Có điều đây không phải nguyên do Ôn Văn từ bỏ nghi thức triệu hồi này, chỉ cần tích lũy đủ nhiều thì sớm muộn gì cũng sẽ mở ra thêm năng lực mới của trạm thu nhận.

Nhưng ngay lúc này thì năng lượng xung quanh tế đàn đột nhiên biến mất.

Đúng vậy, biến mất mà không có chút điềm báo nào.

Rõ ràng nghi thức vẫn chưa bị Ôn Văn đánh gãy, Thần Linh cũng không giáng xuống, cứ thế im bất động lại.

Gặp phải tình huống này thì chỉ có một lời giải thích là vị cấp Tai Biến ở bên kia triệu hồi được một nửa thì đã từ chối lời mời!

Cái khe kia chậm rãi khép lại, một đôi mắt xinh đẹp có hai màu vàng và bạc nhìn sâu về phía Ôn Văn, thẳng đến khi kẽ hở hoàn toàn khép kín.

Ánh mắt đó không có căm hận, không có tò mò, chỉ là tràn đầy nghi ngờ và đầy u buồn.

Ôn Văn sững sờ đứng im tại chỗ nhìn kẽ nứt không gian biến mất mà có chút mất hồn.

Trong đầu của anh xẹt qua hình ảnh một người phụ nữ, nhưng anh tin chắc rằng mình căn bản không quen biết người này.

Hơn nữa ý tứ trong ánh mắt kia lộ ra cũng rất kỳ quái.

Yetta chán chường quỳ trên mặt đất, biểu cảm đầy tuyệt vọng, nghi thức triệu hồi thất bại cũng tức là cố gắng suốt mấy năm qua của bọn họ đều đổ sông đổ biển cả rồi.

“Tất cả đều là lỗi của hấn, nếu không phải hấn... Nếu không phải hấn!”

Ánh mắt Yetta giống như muốn ăn thịt Ôn Văn vậy, nhưng cô không dám ra tay, bởi vì cô tận mắt nhìn thấy người này hấp thu sức mạnh cấp Tai Biến.

Đây chính là chuyện mà ngay cả cường giả Tai Nạn chân tực cũng không thể làm được.

Có thể hấp thu sức mạnh cấp Tai Biến, ai biết được hẳn rốt cuộc là thứ gì chứ?

Trước khi biết rõ được nội tình của người này, cho dù cãm hận cỡ nào Yetta cũng không dám tùy tiện ra tay.

Lá chắn trên bầu trời cũng đã biến mất, nơi này đã không còn là nơi ẩn núp an toàn, hiện giờ chuyện đầu tiên cần phải làm là đảm bảo Kỳ Linh Châu nằm trong tay mình.

Như vậy vài năm sau bọn họ có thể tiến hành triệu hồi một lần nữa.

Ôn Văn cũng ý thức được mấu chốt nằm ở Kỳ Linh Châu, xiềng xích màu đen từ trong tay anh thò ra, nhắm về phía hạt châu hư ảo bầy màu kia.

Nhưng dù sao Yetta cũng có thể tiến hành dịch chuyển tức thời, vì thế cô ta xuất hiện bên cạnh Kỳ Linh Châu trước một bước, ngăn chặn xiềng xích của Ôn Văn.

Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào Yetta lại không chạm vào Kỳ Linh Châu mà lại chộp lấy một món đồ khác... một cây trâm cài tóc hai màu vàng và bạc!

Mà Kỳ Linh Châu thì rơi vào trong tay Ôn Văn.

Lấy được Kỳ Linh Châu, Ôn Văn không có chút vui sướng nào, giữa trâm cài và Kỳ Linh Châu đối phương đã lựa chọn trâm cài tóc, tức là trâm cài tóc càng quan trọng hơn Kỳ Linh Châu, vì thế Ôn Văn vẫn bị thiệt.

Sau khi cất kỹ trâm cài tóc, Yetta có chút hoảng hốt trừng to mắt, không dám tin mà nhìn Ôn Văn.

Lúc này cô mới phát hiện khi nãy mình thế mà lại nhường Kỳ Linh Châu cho Ôn Văn.

“Trả hạt châu cho tao!”

“Tao cướp bằng bản lĩnh, sao phải trả.” Ôn Văn hừ lạnh nói.

Trên người Yetta tỏa ra một trận ánh sáng vụn vụn, cô ta đang tích tụ sức mạnh chuẩn bị giải quyết Ôn Văn.

Nghĩ lại cảm giác khi chấn xiềng xích của Ôn Văn trước đó, Yetta cảm thấy bản thân Ôn Văn cũng không quá mạnh mẽ, lúc này chính là cơ hội tốt để giết chết Ôn Văn.

Nhưng ngay lúc này bầu trời hơi tối đi một chút, cảm giác bị đè nén trong nháy mắt truyền tới toàn bộ dãy núi Tề Linh.

Ôn Văn và Yetta không hẹn mà cùng nhìn lên bầu trời, trái tim của bọn họ giống như bị người ta bóp chặt, làm bọn họ không rảnh mà quan tới đối phương.

Trời xanh mây trắng mặt trời sáng choang nháy mắt đã không thấy đâu nữa, trên bầu trời chỉ còn lại thanh kiếm dài tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Những cây kiếm dài kia tỏa ra kiếm khí giống như sợi tơ nối liền tất cả những cây kiếm lại với nhau, tạo thành một cái lưới lớn.

Sau khi tạo thành lưới thì kiếm dài thoát ra khỏi đó, bắt đầu hoạt động một cách bất quy tắc, giống như đang tìm kiếm mục tiêu để ra tay.

Hiện giờ Tuân Anh đã dùng lĩnh vực kiếm của mình bao trùm toàn bộ dãy núi Tề Linh, anh có thể khống chế bất cứ thứ gì ở bên trong lĩnh vực kiếm này!

Có điều lĩnh vực lớn như thế, mặc dù Tuân Anh có thực lực cấp Tai Biến cũng không có cách nào duy trì quá lâu.

Vì thế sau khi sắc trời biến đổi, những thanh kiếm kia lập tức giống như cá mập khát mau bay khắp dãy núi Tề Linh.

Nhóm siêu thợ săn phản bội ẩn mình trong bóng tối vẫn chưa bị phát hiện nháy mắt bị phá hủy, sau đó bị từng cây kiếm dài đâm vào cơ thể, làm bọn họ hoàn toàn ngất xỉu rồi bị mang về cây kiếm khổng lồ ở trung tâm dãy núi Tề Linh.

Đám quái vật từng thử vượt ra khỏi kết giới không quản lần trốn sâu kỹ cỡ nào cũng bị những cây kiếm kia moi ra, xử quyết giữa không trung, thi thể rơi xuống, máu thịt phủ khắp núi non.

Mà thân là kẻ đứng sau sự kiện lần này, Yetta đương nhiên cũng không trốn thoát sự truy đuổi của đám kiếm dài kia, vô số thanh kiếm chen chúc ủa tới.

Yetta thậm chí còn không kịp phản ứng đã bị số kiếm kia vây quanh, năng lực hệ không gian mà cô ta vẫn luôn kiêu ngạo căn bản không thể nào phát huy.

Những cây kiếm dài kia kịch liệt đâm tới rồi bay đi, ở lại nơi đó chỉ còn lại một đồng thịt nát và giáp da vỡ vụn.

Nhìn đồng Yetta kia, con người Ôn Văn hơi co rút, trong mắt tràn đầy kiêu ky.

“Đây chính là sức mạnh thật sự của Tuân Anh sao... mình chỉ có thể sử dụng sức mạnh cấp Tai Biến trong trạm thu nhận, hơn nữa cũng không có cách nào phát huy toàn bộ uy năng của cấp Tai Biến!”

Tuân Anh vừa ra tay, Ôn Văn nhìn viên Kỳ Linh Châu trong tay, thu hồi suy nghĩ muốn giữ thứ này để lại cho mình dùng.

Tuân Anh không chém mình như chém trái cây chứng tỏ hẳn xem Ôn Văn là siêu thợ săn chứ không phải phần tử khả nghi, nói không chừng bây giờ vẫn còn đang nhìn chăm chăm Kỳ Linh Châu.

Trong tình huống này, trừ phi Ôn Văn không muốn tiếp tục lặn lội ở hiệp hội nữa, bằng không thì chắc chắn phải trả lại Kỳ Linh Châu.

Có điều trước khi trả lại... có thể lén hút một chút.

Ừm, chỉ hút một chút thôi.

Chương 505 - Sức mạnh tứ linh

Kiếm dài dần dần biến mất trong không khí, bầu trời một lần nữa khôi phục bình thường, dãy núi Tề Linh rốt cuộc cũng an tĩnh trở lại.

Trải qua lễ rửa tội, số lượng quái vật ở nơi này ít đi phân nửa, cường giả trong đám quái vật mười con chưa chắc còn lại một.

Có điều con nghiệt long kia thì vẫn tự do tự tại như cũ, bởi vì khi đó nó chỉ đơn thuần là muốn gây chuyện với Ôn Văn mà thôi, không phải muốn lao ra khỏi phạm vi kết giới.

Máu thịt của số quái vật chết đi sẽ tẩm bổ cho mảnh đất này, tạo thành sinh vật siêu phàm mới.

Tuân Anh thu hồi tất cả kiếm dài, nhú mày.

Anh không muốn giết chết Yetta nhưng khi kiếm dài đâm tới thì đối phương cũng đột nhiên nhào tới, sau đó biến thành một đồng thịt nát.

Khi đó Tuân Anh không có sát tâm, hơn nữa uy lực đó cũng không đủ để giết chết một vị Tai Nạn thượng tự.

Tình huống khi đó có hai khả năng, hoặc là bị kẻ đứng sau thật sự giết người diệt khẩu, hoặc là bản thân Yetta đã trốn đi rồi, nơi đó chỉ là một cơ thể để đánh lừa mà thôi.

Có điều không quản là khả năng nào, có thể khoa tay múa chân trong lĩnh vực kiếm đã hoàn thành của Tuân Anh, đối phương ít nhất cũng phải có thực lực cấp Tai Biến!

Tuân Anh thở dài một tiếng, thu hồi cây kiếm không lò, tiêu sái rơi xuống đất.

Chỉ là chờ tới lúc tất cả siêu thợ săn phái ra ngoài quay trở lại, chuyện này coi như đã một khoảng thời gian.

Vốn Tuân Anh muốn thông qua Yetta điều tra xem rốt cuộc ai là nội gián của hiệp hội, hiện giờ xem ra không dễ dàng.

Trong khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, nhóm siêu thợ săn hoàn thành nhiệm vụ lục tục quay trở về thôn Yêu Linh, phần lớn bọn họ đều mang theo một bao nguyên liệu quái vật thật to.

Nhìn mớ tài liệu này, nhóm Long trưởng thôn cảm thấy hơi đau lòng, nếu không có chuyện này thì những thứ này đều là tài sản của bọn họ.

Vài chục năm tiếp theo, tài chính của thôn Yêu Linh bọn họ sẽ khó khăn đây.

Có điều quan trọng nhất là Kỳ Linh Châu vẫn chưa xuất hiện, điều này làm bọn họ rất khó chịu, muốn đi hỏi Tuân Anh nhưng có chút không dám.

Tuân Anh ngồi ở vị trí cao nhất, bên người đặt một đồng thức ăn ngon đặc sắc của thôn Yêu Linh, vừa ăn vừa dùng một thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn thật to để xem kịch TV, phóng khoáng ngông nghênh như một vị tiên nhân mắc đọa.

Nếu như đổi lại là một tên mập thích trạch làm chuyện như thế thì hình ảnh này hoàn toàn khác biệt.

Đột nhiên Tuân Anh lau tay, cất thiết bị đầu cuối của siêu thợ săn xa hoa kia, nhìn về phía cửa phòng.

Theo động tác của anh, tất cả thợ săn cũng nhìn về phía đó.

Mà ánh mắt của nhóm Long trưởng thôn thì dựng thẳng đứng, bọn họ có thể cảm nhận được năng lượng của Kỳ Linh Châu đang tới gần.

Có điều nhóm người chỉ nhìn thấy một đồng lớn máu lấp lánh, là nguyên liệu quái vật chất thành một ngọn núi nhỏ, nhìn kỹ lại có thể phát hiện phía trước đồng đồ đó là một siêu thợ săn đang nắm một sợi dây.

Bước chân của vị siêu thợ săn này rất vui sướng, đi vài bước thì nhảy chân sáo một chút.

Cũng chính là đại thám tử Ôn Văn của chúng ta!

Siêu thợ săn khác thu hoạch nguyên liệu quái vật cũng chỉ tìm những thứ quý giá nhất, Ôn Văn thì hay rồi, dọc theo đường đi nhìn thấy thứ gì, chỉ cần có giá trị thì mang đi hết.

Những thứ tốt nhất đã nhét đầy trong nhẫn không gian, số còn lại bị anh dùng dây buộc lại kéo tới thôn Yêu Linh.

Có điều đáng chú ý nhất không phải đồng đồ sau lưng Ôn Văn, mà là cái hộp treo bên hông.

Tất cả siêu thợ săn đều nhận ra cái hộp kia, đó là báu vật bị mất đi của thôn Yêu Linh, Kỳ Linh Châu.

Bao gồm cả ba siêu thợ săn cảnh giới chân tự, rất nhiều người đều đang tìm kiếm thứ này, thế mà lại bị Ôn Văn mang tới!

Nếu bọn họ biết Ôn Văn còn ngăn cản sinh vật cấp Tai Biên giang xuống, chỉ sợ sẽ phải ngoác mồm kinh ngạc.

Cô Phán Hề vẫn chỉ có thể nằm lại nghĩ là đương nhiên, cô tận mắt nhìn thấy Ôn Văn khắc chế đám siêu thợ săn phản bội kia, có thể đạt được thành quả này cũng không có gì lạ.

Ôn Văn để đồng đồ kia nằm ngoài thôn, số đồ này anh chuẩn bị đưa cho Hiệp Hội Thợ Săn, sau đó dùng số tiền kiếm được để trừ hỏa lực hạng nặng.

Trong ánh mắt kính sợ của mọi người, Ôn Văn đi tới trước mặt Tuân Anh và bốn vị trưởng lão của thôn Yêu Linh, giơ chiếc hộp nói: “Đây chính là báu vật bị trộm đi đã được tôi tìm trở lại.”

Sau đó ánh mắt Ôn Văn trở nên đau buồn: “Tôi mấy lần gặp phải nguy hiểm sống chết, nếu như không phải vận may tốt thì đã không về đây được.”

“Chỉ vì thứ vật chết này, rốt cuộc đã tạo thành bao nhiêu thương vong không cần thiết, mặc kệ thứ này có ích lợi gì, sự tồn tại của nó cũng đã dính đầy máu người vô tội...”

Lúc nói chuyện Ôn Văn đã sử dụng năng lực của thụ tinh ngộ ngôn, chỉ đơn giản nói vài câu đã gợi lên sự đồng cảm của nhóm siêu thợ săn.

Hành động lần này tuy đã giành được thắng lợi lớn nhưng thật sự đã có không ít siêu thợ săn vĩnh viễn chôn xương ở dãy núi Tề Linh này không quay về được nữa.

Ôn Văn giơ Kỳ Linh Châu, cái miệng nhỏ hé mở nói không ngừng, lúc ban đầu Long trưởng thôn còn cảm thấy rất cảm động, sau đó càng nghe lại càng cảm thấy không đúng.

Sao nói cứ như Kỳ Linh Châu phạm phải tội ác tà trời, phải bị hủy diệt ngay tại chỗ mới phải...

“Cái đó... cậu có thể giao thứ đó cho tôi trước được không?”

Long trưởng thôn nhin nửa ngày, rốt cuộc nhin không được đưa tay hướng về phía Kỳ Linh Châu, Ôn Văn lập tức giấu nó ra sau lưng.

“Muốn lấy lại thì được thôi, nhưng đây là tôi giúp ông tìm lại thì tôi cần phần thù lao thích hợp, phải trả cái giá lớn như vậy, tôi không thể giúp mấy người không công như thế được.”

Long trưởng thôn quay đầu lại liếc mắt một cái, phát hiện Tuân Anh mặc dù không nói gì nhưng trên mặt lộ ra nụ cười, liền hiểu được phần thù lao này không trả là không được.

Vì thế cố nén đau lòng đưa cho Ôn Văn một con rôi khá quý dị.

Con rôi này đầu rồng, đuôi rồng, thân rùa, vuốt hổ, cánh chim màu đỏ, giống như được khâu lại mà thành.

“Thứ này là bốn người bọn tôi hợp lực tạo thành, tên của nó là Sức Mạnh Tứ Linh, lúc chiến đấu có thể sử dụng một phần sức mạnh của bọn tôi để tiến hành hỗ trợ cậu.”

“Cậu chỉ cần nhỏ máu của mình vào đó, sau đó dùng tinh thần và sức mạnh rót đầy thì có thể sử dụng...”

Ôn Văn nghiên cứu thứ này một chút, cảm thấy cũng không tệ lắm, vì thế liền giao cái hộp kia cho Long trưởng thôn.

Thật ra Sức Mạnh Tứ Linh là phần thù lao mà nhóm Long trưởng thôn đã chuẩn bị sẵn từ sớm.

Ôn Văn cũng biết chắc chắn sẽ có thù lao, sở dĩ ra chiêu như thế là vì anh sợ sau khi nhóm Long trưởng thôn nhìn thấy đồ rồi thì sẽ không cho mình phần thù lao đã chuẩn bị sẵn kia nữa...

Vừa mở hộp Kỳ Linh Châu ra, vẻ mặt của bốn người Long trưởng thôn đồng thời sụp đổ.

Long trưởng thôn nổi giận đùng đùng nhìn Ôn Văn nói: “Kỳ Linh Châu sao lại biến thành như thế?”

Trong hộp là một hạt châu tỏa sáng, từ cảm giác thì đây chính là Kỳ Linh Châu không sai.

Nhưng bình thường ở bên ngoài Kỳ Linh Châu không phải là tầng ánh sáng mong manh tới mức không nhìn kĩ thì sẽ không thấy này, nó vốn là một tầng ánh sáng bảy màu hư ảo!

Ôn Văn vội vàng nhét ‘Sức Mạnh Tứ Linh’ vào trong nhẫn không gian, sau đó dùng tay gãi cổ, vẻ mặt mờ mịt nói: “Lúc ta cầm về thì chính là như thế, khi đó hạt châu này đang bị dùng cho nghi thức hiến tế triệu hồi sinh vật cấp Tai Biến, hẳn là trong quá trình đã tiêu hao năng lượng quá lớn.”

Chương 506 - Tìm ra kiếm của cậu

Chòm râu của Long trưởng thôn tức tới dựng thẳng, nhưng chỉ có thể ngậm bồ hòn im lặng, khổ mà không nói được gì.

Nếu như sớm biết Kỳ Linh Châu biến thành thế này, hẳn chắc chắn sẽ không giao ra Sức Mạnh Tứ Linh, nhưng bây giờ Tuân

Anh vẫn còn ở đây, hấn không thể nào nói ra chuyện đòi lại phần thù lao kia.

Nhưng Long trưởng thôn cứ cảm thấy người siêu thợ săn này có chút chột dạ, vừa nhìn gương mặt Ôn Văn đã cảm thấy giận mà không có chỗ phát tiết.

Hiện giờ muốn biến Kỳ Linh Châu trở về dáng vẻ trước kia thì ít nhất phải hao tổn mấy trăm năm ân cần săn sóc, nói cách khác thì cố gắng suốt mấy trăm năm qua của bọn họ đều uổng phí.

Nhìn dáng vẻ khô sớ của đám người này, Ôn Văn sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng.

Trên đường về anh khá là nhiệt tình hấp thu sức mạnh của Kỳ Linh Châu, mãi tới khi nếu còn hấp thu nữa thì Kỳ Linh Châu sẽ không thể duy trì hình dáng này nữa mới chịu ngừng lại.

Theo tổng sản lượng mà nói, trạm thu nhận có vẻ đã hấp thu gần một nửa năng lượng của Kỳ Linh Châu.

Mất thấy Kỳ Linh Châu biến thành dáng vẻ này, nhóm Long trưởng thôn vốn định ăn mừng một phen đã không còn ý định này nữa, nhóm siêu thợ săn một lần nữa kết thành đại đội rời khỏi dãy núi Tề Linh.

Đợi đến khi ra ngoài, nhóm siêu thợ săn đều tự tản ra làm chuyện của mình.

Khen thưởng của sự kiện lần này sẽ được chuyên gia tính toán rồi gửi vào tài khoản của bọn họ, mà Ôn Văn có công lao lớn nhất, khen thưởng khẳng định sẽ rất phong phú.

Nhìn thôn nhỏ bốc ra làn khói bếp ở xa xa, Ôn Văn không khỏi ưỡn phần lưng mỗi mét, có cảm giác quay trở lại thế giới văn minh.

“Chuyện lần này, cậu làm không tệ.”

Giọng nói của Tuân Anh đột nhiên vang lên phía sau lưng Ôn Văn, làm lông ma trên người Ôn Văn nháy mắt dựng đứng, sau khi nhận ra là giọng của Tuân Anh mới bình tĩnh trở lại.

Theo thực lực gia tăng, tình huống có người đột nhiên xuất hiện ở phía sau dọa Ôn Văn nhảy dựng như thế này đã rất hiếm khi xuất hiện.

“Ngài quá khen rồi, cũng nhờ ngài lãnh đạo giỏi.” Ôn Văn hơi khom người nói.

“Miệng lưỡi trơn tru... tôi không biết cậu đã làm gì Kỳ Linh Châu, có điều lão Trịnh nói với tôi rằng cậu là người đặc biệt, vì thế chuyện này tôi không quản, hơn nữa năng lượng của thứ kia yếu đi một chút cũng tốt.”

Vẻ mặt Ôn Văn cứng ngắc, quả nhiên anh không thể giấu giếm được ánh mắt Tuân Anh.

Có điều chuyện này cũng rất bình thường, khi Kiếm Vực hoàn thành thì Tuân Anh hẳn đã biết trạng thái của Kỳ Linh Châu như thế nào.

Tuân Anh nhìn Ôn Văn vài lần rồi nói: “Cậu đã tìm Kỳ Linh Châu về thì nên có thưởng, thù lao của lão Long kia không có liên quan gì tới hiệp hội.

Tuân Anh chỉ một mỏm núi đá ở phía trước nói: “Tôi nhớ cậu dùng kiếm, để tôi xem kiếm pháp của cậu thử xem.”

Ôn Văn có chút sững sốt, sau đó mừng rỡ gật đầu, xem dáng vẻ của Tuân Anh thì hình như muốn chỉ điểm cho anh, anh làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Bởi vì Tuân Anh hoàn toàn xứng đáng là kiếm khách đệ nhất thiên hạ!

Ôn Văn rút kiếm dài Hàn Băng, hít sâu một hơi rồi quay sang vung kiếm chém về phía mỏm núi đá mà Tuân Anh chỉ, mỏm núi nháy mắt bị cắt thành hai nửa, sau đó hai nửa phân biệt bị đóng băng.

Tiếp đó bóng dáng Ôn Văn biến mất, khi xuất hiện trở lại thì ở phía sau núi đá, thu hồi thanh kiếm.

Mà trên hai mỏm núi đá kia chợt xuất hiện chi chít chằng chịt vết rạn, sau đó biến thành mảnh vụn đầy đất.

“Xin Tuân Tiên chỉ dạy!”

Sau khi xem Ôn Văn biểu diễn, Tuân Anh không có biểu cảm gì đặc biệt, trực tiếp nói với Ôn Văn: “Xem hướng kiếm pháp của cậu thì rất giống với Kiếm Pháp Tuân Thức, hoặc chính là đã học Kiếm Pháp Tuân Thức, người có được thành tựu như cậu không nhiều.”

Ôn Văn đặc ý gặt đầu, này coi như đối phương có chút tán thành với kiếm pháp của anh.

“Có điều cậu chỉ đang sử dụng kiếm pháp mà thôi, đối với cậu thì kiếm pháp chỉ là một loại siêu năng lực khác, nếu như cậu chỉ ôm tâm tình này thì kiếm đạo của cậu cũng sẽ chấm dứt ở nơi này.”

“Nếu như cậu muốn có đột phá thì việc đầu tiên chính là phải có kiếm của mình.”

Ôn Văn giờ thanh kiếm dài Hàn Băng nói: “Đây chính là kiếm của tôi.”

Tuân Anh lắc đầu: “Chất lượng của cây kiếm này rất tốt, nhưng nó là kiếm của người khác, nếu muốn nâng cao kiếm pháp thì phải tìm được kiếm của mình, sau khi tìm được thì cậu có thể thử học chiêu này.”

Nói xong Tuân Anh rút ra một cây kiếm dài có phong cách cổ xưa, hai tay nắm chuôi kiếm, hướng về phía Ôn Văn nhẹ nhàng vung lên.

Một kiếm này thoạt nhìn bình thường, không có dị tượng gì kinh người hay năng lượng dao động, ngoại trừ dáng vẻ đẹp thì không có ưu điểm gì khác.

Nhưng Ôn Văn thì sững sờ đứng ở đó, nguyên nhân là trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một dấu ấn kiếm khí, dấu ấn này đang không ngừng biểu diễn từng chi tiết nhỏ của chiêu kiếm này.

Tuân Anh đi tới bên cạnh Ôn Văn, vỗ vai Ôn Văn một cái rồi cả người biến mất không thấy đâu nữa.

Ôn Văn đứng yên tại chỗ hơn mười phút mới bóp bóp cái đầu có chút hơi trướng của mình, anh hiểu được Tuân Anh đã khắc chiêu kiếm kia vào trong đầu mình.

Đến khi Ôn Văn đáp ứng được yêu cầu thì có thể học được chiêu kiếm này, chiêu kiếm do Tuân Anh tự tay truyền dạy, uy lực khẳng định không bình thường.

Sau đó Ôn Văn nhìn sang bên cạnh, sờ sờ ột, cảm thấy có chút lạnh người.

Chỉ thấy đất dai bên người Ôn Văn bị một vết kiếm sâu dài mấy chục mét xé toạc, vết kiếm rộng khoảng mười cm, sâu không thấy đáy!

Nếu như khi nãy Tuân Anh vung kiếm hơi lệch một chút thì Ôn Văn đã chết rồi, ngay cả cơ hội quay về trạm thu nhận cũng không có!

Ôn Văn run run nổi da gà, đi tới bên đường cái phóng ra Tam Tề Nhi và xe thể thao của mình, leo lên xe để Tam Tề Nhi tùy tiện lái đi, chính mình thì không ngừng suy nghĩ.

Kiếm của mình... cái gì là kiếm của mình chứ?

Kiếm dài Hàn Băng đúng là Ôn Văn giành được từ trong tay người khác, nhưng Tuân Anh làm sao nhìn ra được, lẽ nào kiếm trong tay kiếm khách không chỉ đơn thuần là một loại vũ khí?

Trong Kiếm Pháp Tuân Thức thì có khá nhiều mô tả mơ hồ về kiếm pháp, Ôn Văn vẫn luôn lướt qua những thứ đó, trực tiếp xem thẳng ‘hoa quả khô’. [từ mạng, ý chỉ xem ngay nội dung chính, kinh nghiệm thực tiễn]

Hôm nay được Tuân Anh chỉ dẫn một phen, Ôn Văn mới phát hiện nội dung mà mình bỏ qua mới chính là ‘hoa quả khô’ thứ thiệt, mà chiêu kiếm chỉ là những thứ vật vãnh không đáng kể...

...

Bên ngoài núi Tề Linh, một trận ánh sáng vụn vụn xuất hiện, một bàn tay đen như mực vươn tới kéo quần áo trên dây phơi, sau đó biến mất không thấy đâu.

Một lát sau Yetta mặc quần áo không vừa người đứng trên đỉnh một thân cây nhìn về phía núi Tề Linh, vẻ mặt âm u khó lường.

Khi đó bị kiếm dài của Tuân Anh bao quanh, cô thật sự cho rằng mình chết chắc rồi, sau đó thì mất đi ý thức.

Đợi đến khi Yetta khôi phục ý thức thì phát hiện mình trần truồng nằm trong một bụi cỏ ở bên ngoài dãy núi, đồng thời cũng bình yên vô sự.

Có điều cô không rõ mình làm thế nào thoát khỏi đòn tấn công của cường giả cấp Tai Biến.

Ngoại trừ...

Khi đó thật ra cô đã triệu hồi thành công, chỉ có điều Thần không xuất hiện ở trước mặt cô mà thôi!

Khi tấn công ập tới, là Thần đã cứu cô đi!

Yetta nhìn về phía trái tim mình, trên đó xuất hiện dấu vết cây trâm có hình trăng lưỡi liềm, mà trâm cài tóc thì sớm đã không còn nằm trong tay cô.

“Suy đoán của mình hẳn là thật, có điều...”

Nghĩ tới quần áo của mình không cánh mà bay, vẻ mặt Yetta đỏ ửng.

“Đó nhất định là vị Thần không đứng đắn!”

Chương 507 - Cái gương và linh cảm

Bóng đêm an tĩnh, trong một căn phòng lóe sáng ánh đèn từ mờ tối, tác giả Quách Thịnh Nghiệp đang làm việc.

Hắn là tác giả truyện tranh, hơn nữa còn là một họa sĩ có tiếng.

Bởi vì em gái vẽ trong truyện rất sinh động đáng yêu, có thể làm người ta bị thu hút khó tin, vì thế mặc dù không thể coi là họa sĩ đứng đầu nhưng cũng rất có tiếng tăm ở Khu Anh Đào.

Có điều ở Khu Hoa Phủ có nhiều người xem manga của hắn nhưng rất ít người quan tâm tới bản thân hắn.

Hắn vẽ, vẽ, sau đó đột nhiên xé nát giấy vẽ trước mặt, thô bạo gãi đầu.

“Này là thứ đáng chết gì vậy chứ, hoàn toàn không có chút hơi thở sự sống nào, không xứng làm tác phẩm của tao!”

Quách Thịnh Nghiệp nóng nảy trước bàn làm việc hồi lâu, sau đó đi tới trước một cái gương lớn, nhìn chính mình trong gương im lặng không nói lời nào.

“Tao cần linh cảm, tới chơi nào.”

Hắn đặt tay sau lưng, làm ra tư thế oản tù tì, đột nhiên ra cái kéo ở trước gương.

Mà Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương lại xòe tay ra bao.

Động tác của hai người trong và ngoài gương lại không giống nhau!

Quách Thịnh Nghiệp sớm đã quen với hiện tượng kỳ quái này, hắn không ngừng chơi oản tù tì với chính mình ở trong gương, chơi vài chục lần mới ngừng lại.

“Lần này là tao thắng trước mười lần, thứ ta muốn vẫn như cũ, linh cảm, tao muốn linh cảm!”

Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương gật đầu, sau đó hình ảnh trong gương bắt đầu thay đổi, Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương cầm một con dao đi ra khỏi nhà, trong bóng đêm đi tới trước.

Quách Thịnh Nghiệp rất quen thuộc với hình ảnh trong gương, bởi vì đó chính là cảnh tượng ở gần nhà hắn.

Thẳng đến khi Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương đi tới một căn nhà trọ, gõ cửa phòng.

Quách Thịnh Nghiệp biết người bên trong là ai, là một sinh viên nữ trong lớp mỹ thuật tạo hình mà hắn phụ trách.

Rất nhanh cửa phòng được mở ra, người đi ra là một thiếu nữ xinh đẹp, nhìn thấy Quách Thịnh Nghiệp thì cô gái có chút kinh ngạc.

“Thầy Quách, có chuyện gì không ạ, đã muộn thế này rồi...”

Cô gái còn chưa nói xong đã bị Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương bụm miệng, đẩy vào trong phòng.

Sau đó trong gương truyền tới tiếng kêu cứu không ngừng và tiếng lưỡi dao đâm vào cơ thể...

Nhìn hình ảnh này, Quách Thịnh Nghiệp ở bên ngoài gương không hề sợ hãi chút nào, dù sao thì chuyện này chỉ xảy ra trong gương mà thôi, không có chút liên quan gì tới hiện thực.

Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương cố sức kéo xác sinh viên nữ đã mất đi sinh mạng kia chậm chậm tiến tới bên cạnh

gương, ném thi thể kia lên giấy vẽ trong gương, sau đó thi thể kia biến mất không thấy gì nữa.

“Linh cảm đã chuẩn bị xong rồi, lần sau quay lại chơi nữa nhé.”

Nói xong thì động tác của Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương trở nên đồng bộ với Quách Thịnh Nghiệp ở ngoài đời thực, không còn quỹ dị nữa.

Có điều Quách Thịnh Nghiệp cũng không quan tâm chính mình ở trong gương trông như thế nào, hắn nhào tới bên cạnh giấy vẽ, giống như động kinh bắt đầu vuốt ve tờ giấy vẽ.

Chỉ thấy trên giấy vẽ bắt đầu hiện lên hình ảnh mờ ảo của một cô gái, mà Quách Thịnh Nghiệp có thể làm cho hình ảnh đó biến thành hình dạng mình muốn.

“Chính là như vậy, giấy vẽ như thế mới có linh hồn, mới xứng đáng là tác phẩm hoàn mỹ của ta!”

Vì thế Quách Thịnh Nghiệp nằm úp sấp trước giấy vẽ, cây bút trong tay không hề ngừng nghỉ, mãi đến khi vẽ ra mấy trăm trang phác thảo mới ngừng lại.

Hắn thường thức nhân vật giống như có linh hồn ở trong tranh mà chìm vào mê say, chính là dựa vào linh cảm mà cái gương đưa cho hắn mới có thể vẽ ra nhiều tác phẩm xuất sắc đến như vậy.

Sau một lúc lâu, Quách Thịnh Nghiệp dùng máy copy trong phòng photo bản thảo ra một phần, gửi bưu điện cho biên tập của mình.

Mà phần bản thảo này được hắn cẩn thận đóng lại thành sách, hình ảnh của bản thảo quá sinh động, thậm chí còn hoạt động rất nhỏ nên không thể bị người khác nhìn thấy.

Quách Thịnh Nghiệp cầm bản thảo quay trở về phòng sách của mình, bên trên bày từng quyển bản thảo tương tự.

Hắn tham lam vuốt ve chúng, giống như bản thảo không phải trang giấy lạnh băng mà là những sinh mệnh sinh động vậy.

“Đây là bản thứ ba mươi hai, một ngày nào đó mình sẽ chắt đây kệ sách, đến khi đó mình cũng chính là họa sĩ giỏi nhất đi...”

...

“Tao bảo mày tùy tiện lái, rồi mày chạy tới đây luôn sao?” Ôn Văn dùng tay búng đầu Tam Tể Nhi nói.

Ở trước mặt Ôn Văn chính là thành phố Phù Dung Hà quen thuộc, cũng là nơi Ôn Văn đã hoàn toàn thuần hóa Tam Tể Nhi, chẳng lẽ nhóc con này đang hoài niệm khoảng thời gian ăn da chân trước kia?

Có điều Ôn Văn cũng dự tính ở lại thành phố Phù Dung Hà nghỉ ngơi một thời gian ngắn, vì thế để Tam Tể Nhi lái xe vào trong thành phố Phù Dung Hà.

Ở trên đường Ôn Văn gọi điện cho Lâm Triết Viễn, Lâm Triết Viễn nói với Ôn Văn, căn phòng Ôn Văn ở trước kia vẫn còn, anh có thể về đó ở, bọn họ bận rộn nên không có thời gian tiếp đón Ôn Văn/

Lâm Triết Viễn bận rộn nằm trong dự đoán của Ôn Văn.

Tuy chuyện của dãy núi Tề Linh đã được khống chế nhưng trước khi hiệp hội tới thì đã có một số lượng lớn quái vật từ trong dãy núi kia trốn ra, hiện giờ các thành phố xung quanh núi Tề Linh đã rơi thành một đoàn.

Có điều Ôn Văn không có tính toán giúp đỡ, chỉ là một vài quái vật nhỏ yếu thì không cần anh ra tay, hơn nữa anh tới thành phố Phù Dung Hà là vì nghỉ ngơi, không phải làm việc.

Về tới căn phòng quen thuộc, Ôn Văn thả lỏng nhào lên giường, Ôn Văn thì xe nhẹ đường quen cuộn mình trong hồ cá thủy tinh.

Nằm một hồi thì Ôn Văn lấy ra chiếc rìu chiến bò bít tết, lột lớp màng giữ tươi, cắt thịt đi rồi thu hồi khúc xương.

Ngày mai vào thời gian này khúc xương kia sẽ mọc ra một miếng thịt bò mới có màng giữ tươi, rất tiện dụng.

Mang khối thịt bò lớn này đi chiên chín với bơ, rắc lên chút muối tiêu, này chính là một bữa ăn ngon.

Sau khi ăn xong Ôn Văn lau miệng, từ trạm thu nhận lôi ra một con rắn lục ném tới bên người Tam Tể Nhi.

“Đây là vợ tao tìm cho mày, mày xem thử xem có thích không?”

Con rắn lục này ngoại trừ đẹp thì chẳng có tác dụng gì, vì thế Ôn Văn cũng lười chiếm vị trí nhốt giam trong trạm thu nhận, nếu Tam Tể Nhi không thích thì Ôn Văn sẽ xem xét tới một bữa canh rắn.

Thấy con rắn này, ba con mắt của Tam Tể Nhi lóe sáng, nó bò tới bên cạnh, sau đó cùng con rắn kia quấn lấy nhau.

“Có vẻ là hợp nhỉ, thế mày ở đây chơi với bạn mới đi.”

Sau đó Ôn Văn tiến vào trong trạm thu nhận, anh muốn xử lý mới thu hoạch mới.

Đầu tiên là số nguyên liệu quái vật kia, số lượng lớn nhất trong số đó chỉ là nguyên liệu bình thường, lúc ở thôn Yêu Linh Ôn Văn đã bán cho hiệp hội cả rồi, những nguyên liệu khá quý hiếm còn lại thì Ôn Văn ném vào cửa hàng thu nhận.

Nếu là trước kia khi nhìn thấy số nguyên liệu này ánh mắt Ôn Văn nhất định sẽ tỏa sáng, muốn giành lấy để chế tạo các loại vũ khí cho mình, nhưng bây giờ anh thật sự lười làm như vậy.

Bởi vì từ đầu tới chân, ngoại trừ đồ lót thì mọi thứ trên người anh đều là trang bị siêu năng, căn bản không cần chế tạo trang bị mới.

“Nói tiếp thì có lẽ mình nên nghĩ tới chuyện chế tạo quần lót siêu phạm...”

Sau khi xử lý nguyên liệu xong, Ôn Văn bắt đầu xử lý mấy con quái vật mình bắt được, ngoại trừ con rắn lục ném cho Tam Tể Nhi thì còn lại con gà chiến mặt béo tròn, con lươn không lồ và anh ưng quái màu vàng thực lực Tai Nạn.

Hai con quái vật kia chỉ có thực lực Tai Hại mà thôi, kỹ thuật chiến đấu của con gà chiến mặt béo tròn kia rất kinh người, con lươn thì có thể ngụy trang thành nhân loại, còn rành về chạy trốn và ẩn nấp, cũng có thể phát huy được trong tình huống đặc biệt.

Mà anh ưng quái màu vàng sau khi thuần hóa có lẽ là một thú cưỡi phi hành rất tốt.

Đang nghĩ ngợi về đám quái vật thì Ôn Văn vỗ mạnh đầu một phát, về mặt quái dị.

Anh chợt nhớ tới Thương Nhân bị anh ném vào trong phòng giam Hồ Ấu Lăng....

“Thời gian dài như vậy sẽ không chết luôn rồi chứ, tốt xấu gì cũng là Tai Nạn trung tự.”

Chương 508 - Điểm giám sát

Ôn Văn chạy tới phòng giam Hồ Ấu Lăng, vừa vào cửa liền nhìn không được bọt mũi, trong không khí nồng nặc mùi khai nồng của hồ ly và mùi lạ không nói ra được.

Thương Nhân trốn ở cửa phòng giam ôm cơ thể run rẩy, nhìn thấy Ôn Văn tiến vào còn run lên một phen, hiển nhiên tâm lý đã có chút hỏng mất.

Lúc này Thương Nhân đã không còn phong độ như bình thường, cả người gầy đét như một ông lão, một thân thực lực mạnh mẽ chỉ còn lại trình độ cấp Tai Hại, hơn nữa cơ thể cũng yếu ớt không chịu nổi, chỉ sợ chỉ ném một cục gạch tới cũng có thể đập chết hẳn.

Ôn Văn sờ cằm nói: “Ừm... cô nàng ma mị này thế mà lại biết giữ lại người sống, đáng tuyên dương.”

Hồ Ấu Lăng đã không còn ở trong phòng giam này nữa, thực lực của cô đã đột phá, vì thế đã được trạm thu nhận chuyển tới phòng giam cấp cao hơn.

Vì thế Ôn Văn đơn giản sắp xếp cho Thương Nhân một phen rồi đi tìm Hồ Ấu Lăng.

Hiện giờ Hồ Ấu Lăng đã hiện nguyên hình, biến thành một con hồ ly màu chiếm chiếm cứ hơn nửa phòng giam, ba cái đuôi trắng như tuyết thỉnh thoảng lại lay động một cái.

Tuy đuôi vẫn còn động nhưng thật ra cô đang hôn mê, năng lượng của một cường giả cấp Tai Nạn trung tự không dễ tiêu hóa như thế.

Ôn Văn có thể cảm giác được, sau khi năng lượng trong cơ thể Hồ Ấu Lăng được tiêu hóa hoàn toàn thì cô nàng cũng có thể

đạt tới cấp Tai Nạn!

Sớm biết Thương Nhãn sẽ bị nghiền ép tới mức này, Ôn Văn đã sớm rút hai ống máu của hắn cho Đào Thanh Thanh rồi, hiện giờ máu của hắn đã không còn tác dụng.

Nói vậy khi Ôn Văn tỉnh lại có lẽ sẽ thử hấp dẫn Ôn Văn, điều này làm Ôn Văn có chút mong chờ nhỏ.

Mặc dù cô nàng xinh đẹp hết như tiên nữ thì Ôn Văn cũng không hề có chút động lòng nào, nhưng chỉ nhìn thôi thì vẫn được.

Sau khi rời khỏi chỗ của Hồ Áu Lăng, Ôn Văn tìm một phòng giam trống, bắt đầu kiểm tra một món thu hoạch khác, là Sức Mạnh Tứ Linh mà Long trưởng thôn đã thưởng cho anh.

Con rối này không chỉ giống những món đồ chơi tinh xảo dành cho con nít bán ở bên ngoài, theo lời Long trưởng thôn thì thực lực của con rối này có thể so với quái vật cấp Tai Nạn!

Ôn Văn rất muốn xem thử xem rốt cuộc là quái vật cấp Tai Nạn như thế nào.

Làm theo phương pháp Long trưởng thôn đã nói, Ôn Văn lấy chút máu của mình rồi tiến hành thao tác một phen, thuận lợi mở ra lớp niêm phong con rối Sức Mạnh Tứ Linh này.

Sau khi Ôn Văn truyền năng lượng vào kích hoạt thì thứ đồ kỳ quái này bắt đầu chuyển động, đầu tiên là đầu, sau đó là móng vuốt và đuôi, cuối cùng ngay cả cánh cũng đập một chút.

Con rối xù xì trước đó đã biến mất không thấy đâu nữa, xuất hiện trước mặt Ôn Văn là một sinh vật được ghép nối kỳ dị!

Nếu không phải đây là phần thưởng Long trưởng thôn cho mình, Ôn Văn thậm chí còn nghi ngờ thứ này do ‘Mẹ Vĩ Đại’ tạo ra.

Từng sử dụng rất nhiều dụng cụ siêu năng, Ôn Văn dễ dàng biết được năng lực của Sức Mạnh Tứ Linh.

Bình thường vật nhỏ này giống như thú cưng đi theo bên người Ôn Văn mà thôi, Ôn Văn có thể đặt nó trong túi áo, túi quần, thậm chí là trong nhẫn không gian.

Lúc chiến đấu thì cơ thể của vật nhỏ này sẽ hóa thành hư ảo lơ lửng bên người Ôn Văn, giúp Ôn Văn chiến đấu.

Ôn Văn chỉ cần nghĩ một chút, vật nhỏ này có thể phóng ra đòn tấn công nguyên tố hệ thổ, hệ hỏa, hệ thủy, và một đòn tấn công hình chùm tia sáng màu trắng.

Đồng thời nó còn có thể gia tăng một ít hiệu quả chiến đấu hữu ích, mỗi năng lực đều tương đương với sinh vật cấp Tai Nạn bình thường!

Này coi như một người siêu năng cấp Tai Hại bình thường nếu điều khiển Sức Mạnh Tứ Linh này thì vẫn có thể chống lại sinh vật Tai Nạn, mà sau khi Ôn Văn có được nó thì giống như hổ thêm cánh.

Bởi vì thân thể hư ảo, vì thế trong quá trình chiến đấu chỉ cần Ôn Văn không bị đánh bại thì hiệu quả hỗ trợ của vật nhỏ này cũng sẽ không bị cắt đứt.

Cụ thể có thể phát huy hiệu quả thế nào thì phải chờ tới khi thực chiến, nhưng hiện giờ có thể nắm giữ được thứ này cũng đủ làm cho Ôn Văn vui mừng.

Có thứ này Ôn Văn bắt đầu ghét bỏ rất nhiều dụng cụ siêu năng của mình, theo thực lực gia tăng, rất nhiều dụng cụ trên người anh cần thay đổi.

Hơi do dự một chút, Ôn Văn mang rất nhiều thứ mình dùng trước đó đặt bán trong cửa hàng thu nhận.

Trong số đó bao gồm cả cây kiếm to anh dùng ở hình thái triết học, cùng với ‘Sức Mạnh Mười Hai Tầng Triết Học’!

Sức mạnh của vòng tay triết học có giới hạn, cũng chính là cấp Tai Nạn trung tự, lại còn có đủ loại hạn chế, đối với Ôn Văn hiện giờ thì sau khi dùng xong còn bị hạ thấp thực lực.

Mà lớp áo may ô của hình thái triết học cũng không còn giá trị quá lớn đối với Ôn Văn, lại còn rất mắc cỡ, không bằng trực tiếp nhường cho người khác.

Sau khi xử lý xong hết thấy, Ôn Văn mới kiểm tra thu hoạch lớn nhất của hành trình núi Tề Linh lần này.

Đó chính là năng lực mới của trạm thu nhận!

Hiện giờ Ôn Văn có thể tiêu hao một số ít năng lượng Tai Biến xây dựng một điểm sát giám nhân viên thu nhận ở thành phố gần đó!

Điểm giám sát này có thể kiểm tra quái vật thường lui tới khu vực gần đó, mà Ôn Văn có thể căn cứ theo tình báo này để phát nhiệm vụ cho nhân viên thu nhận gần đó.

Nói cách khác có chức năng này thì sau này liên hệ của trạm thu nhận và nhân viên thu nhận lại càng chặt chẽ hơn, không còn rời rạc nữa.

Có điều có nhiều chức năng cần phải thiết lập rồi mới hiểu được.

Ôn Văn dự tính sẽ thiết lập một điểm giám sát ở thành phố Phù Dung Hà, địa điểm nằm trên tòa nhà đồ sộ nhất ở trung tâm, xem thử xem điểm giám sát này có chức năng gì.

Thiết lập điểm giám sát cần Ôn Văn tự mình thiết lập, cũng có thể thông qua quái vật bị trồng xiềng xích gián tiếp thiết lập.

Nếu Ôn Văn đã tự mình ở thành phố Phù Dung Hà thì không cần phí công để quái vật đàn em đi làm gì.

Lúc anh rời khỏi trạm thu nhận, Tam Tể Nhi và con rắn lục kia đang dính chặt lấy nhau, Ôn Văn cười cười rồi một mình ra ngoài, đi tới tòa nhà trung tâm.

Là trung tâm của thành phố, tòa nhà này có thể nói là có khá nhiều tai nạn, mà bây giờ lại tăng thêm một cái.

Xiềng xích màu đen từ trong tay Ôn Văn tuôn ra tạo thành một thứ trông giống như tháp tín hiệu màu đen, sau khi tháp tín hiệu được xây dựng hoàn tất thì nó biến mất trong không khí.

Sau khi biến mất, chỉ có nhân viên liên quan tới trạm thu nhận mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của điểm giám sát này.

Thiết lập điểm giám sát hoàn tất, Ôn Văn đương nhiên muốn xem chức năng của nó.

Anh quay trở lại trạm thu nhận, đi tới tầng ba, phát hiện hơi này có một căn phòng pha lê rất lớn, trên mặt tường pha lê thật lớn chính là bản đồ thế giới hoàn chỉnh.

Bản đồ này rất chi tiết, bên trên có tất cả thành phố mà con người sinh sống, chỉ là chúng đều có màu sắc ảm đạm, chỉ có vị trí của thành phố Phù Dung Hà là có tia sáng yếu ớt.

Nghĩa là chỉ có thành phố Phù Dung Hà được thiết lập điểm giám sát.

Ôn Văn đi tới trước điểm sáng kia, chạm nhẹ một cái thì điểm giám sát đã được kích hoạt.

Nháy mắt sau đó, một hình chiếu thu nhỏ của toàn bộ thành phố Phù Dung Hà xuất hiện trước mặt Ôn Văn!

Chương 509 - Ốc gào thét

Trong hình chiếu có thể thấy vài điểm sáng lúc tối lúc sáng.

Phần lớn là màu trắng, một số ít màu vàng, chỉ có lẻ tẻ màu đỏ.

Những điểm sáng này là quái vật và vật thu nhận rải rác trong thành phố Phù Dung Hà.

Nó cũng giống với bản đồ hình ảnh xuất hiện trên huy hiệu nhân viên thu nhận, màu sắc của những điểm sáng này đại diện cho thực lực của chúng.

Màu trắng là cấp Tai Họa, màu vàng là cấp Tai Hại, màu đỏ là cấp Tai Nạn.

“Nói tới thì cường giả cấp Tai Biến có màu gì nhỉ, khi nào ở bên cạnh Tuân Anh phải thử một chút mới được.”

Mỗi khi sinh ra điểm sáng mới, hoặc là có con đường được mở ra thì điểm giám sát sẽ phát ra cảnh báo, lúc này Ôn Văn có thể phái nhân viên thu nhận đi xử lý chuyện này.

Tuy chức năng tương tự với huy hiệu nhân viên nhưng phạm vi giám sát rộng hơn huy hiệu rất nhiều, bao gồm cả thành phố Phù Dung Hà và các huyện ở xung quanh.

Có điều cũng chính vì phạm vi lớn nên điểm giám sát cũng không quá rõ ràng, chỉ có thể đoán được vị trí và thực lực đại khái, không thể nào tập trung chuẩn xác.

So với chức năng mạnh mẽ của nó, Ôn Văn vẫn có thể chấp nhận chút khuyết điểm nhỏ này.

Có điều điểm giám sát cần có người quan sát, Ôn Văn không muốn nhốt mình ở đây, nhưng anh lại không tin tưởng giao chuyện quan trọng như thế cho đám quái vật hoặc đám cai ngục kia.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Ôn Văn gọi nòng nọc nước tới căn phòng đó.

Nòng nọc nước vẫn luôn im lặng ít nói nhìn thấy căn phòng giám sát kia thì lập tức trở nên hưng phấn.

Đám nòng nọc nước nhỏ tạo thành cơ thể nó điên cuồng chuyển động làm hình thể nó có hơi bất ổn.

“Thoạt nhìn mày rất thích nơi này, vậy tao tìm mày tới là đúng rồi, mày hãy quản lý trung tâm giám sát này, đồng thời dựa vào tình huống mà phát nhiệm vụ cho các nhân viên thu nhận ở gần đó, không có vấn đề gì chứ?”

“Được.”

Nòng nọc nước im lặng ít nói chỉ nói một chữ, sau đó tản ra thành vô số nòng nọc nước nhỏ, tuần tra tới lui trong căn phòng lớn kia.

“Hình như nó còn rành rẽ trung tâm giám sát này hơn cả mình, hiện giờ mình khá là tò mò, nhân viên quản lý của mỗi lần rút cuộc là dạng tồn tại gì...”

Tiếp đó Ôn Văn lấy ra một tờ giấy, bắt đầu ghi chú lại vị trí của những điểm sáng kia.

Hắn muốn tìm Lâm Triết Viễn để yêu cầu tin tình báo quái vật ở thành phố Phù Dung Hà, so sánh với phần ghi chú này một chút, như vậy có thể trực quan đánh giá ưu điểm và khuyết điểm của điểm giám sát.

Lúc Ôn Văn ghi chú gần xong thì nòng nọc nước bơi tới, đưa cho Ôn Văn một tấm thẻ thủy tinh mỏng có đường kính bốn cm.

“Dùng cái này.”

Trước mặt nòng nọc nước ngưng tụ thành một mô hình, Ôn Văn dùng thẻ thủy tinh đặt lên hình ảnh của huy hiệu nhân viên thu nhận.

Ôn Văn liền dựa theo hình ảnh đó đặt thẻ thủy tinh lên huy hiệu nhân viên thu nhận của mình, một bản đồ tin tức thu nhỏ liền xuất hiện ở trước mặt anh.

“Ày, cái này tiện thật đó... sao mà không chịu đưa cho tao sớm mà chờ tới khi tao sắp vẽ xong rồi mới đưa?” Ôn Văn trợn trắng mắt nói với nòng nọc nước.

Nhưng nòng nọc nước không để ý tới Ôn Văn, nó chỉ tiếp tục phân tán ra thành nòng nọc nhỏ dạo chơi trong căn phòng kia.

Đã lấy được thứ mình muốn nên Ôn Văn cũng không tiếp tục ở lại nơi này, anh cứ cảm thấy ở nơi có đầy nòng nọc như thế trông thực kỳ quái, trông giống như cái nơi gì ấy.

Sau khi từ trạm thu nhận ra ngoài, Ôn Văn gọi điện thoại cho Lâm Triết Viễn.

Nói tiếp thì người mà Ôn Văn liên lạc qua điện thoại thường xuyên nhất trong mấy năm gần đây cũng chính là Lâm Triết Viễn.... đối lại là người khác thì đối tượng này hình như là bạn gái.

“Lão Lâm hả, đúng rồi, là tôi, tôi muốn một phần ghi chép về tình hình phân tán của quái vật ở thành phố Phù Dung Hà.”

Lâm Triết Viễn khựng một hồi mới nói: “Nó nằm trong đầu tôi, nhưng bây giờ tôi không có thời gian, tôi đang đối phó với một con súc vật khó đối phó, chờ giải quyết nó xong tôi sẽ tìm cậu.”

Sau khi Lâm Triết Viễn nói xong, bên kia đầu dây còn truyền tới tiếng kêu rên kỳ lạ, nó làm Ôn Văn phải đưa điện thoại ra xa một chút, lúc đưa lại gần tai thì Lâm Triết Viễn đã cúp máy rồi.

“Súc vật khó đối phó... có thể làm Lâm Triết Viễn nghĩ là khó đối phó thì hẳn là quái vật cấp Tai Nạn.”

Ôn Văn lấy tấm thẻ thủy tinh kia ra, tìm kiếm một chút liền thấy ở rìa thành phố Phù Dung Hà có hai chấm nhỏ màu đỏ nhạt và hai chấm nhỏ màu vàng nhạt.

Chấm màu đỏ kia hẳn là Lâm Triết Viễn và con quái vật kia, điểm màu vàng là thợ săn đang giúp đỡ Lâm Triết Viễn chiến đấu.

“Đi xem một chút vậy, nếu thật sự có quái vật cấp Tai Nạn, mình có thể thử hiệu quả của ‘Sức Mạnh Tứ Linh’, hơn nữa cũng có thể mau chóng lấy được thứ mà mình muốn.”

Sau khi đã ra quyết tâm, Ôn Văn nhanh chóng bay về phía Lâm Triết Viễn, với tốc độ của anh bây giờ thì rất nhanh đã tới chỗ một con sông lớn quanh co.

Con sông lớn này chính là Phù Dung Hà, nhóm Lâm Triết Viễn hẳn là đang chiến đấu với con quái vật kia ở gần đây.

Ôn Văn ở bờ sông tìm kiếm hồi lâu, men theo hơi thở của Lâm Triết Viễn tìm được đám bọn họ.

Người ở đây có Lâm Triết Viễn, Diêm Tu và Lâm Lộ, lúc này bọn họ đang ở trong một vũng bùn lầy, cẩn thận tìm kiếm.

Muốn tìm được bọn họ thật sự không dễ, dù sao thì điểm giám sát chỉ đưa ra một phạm vi tương đối trên bản đồ mà thôi, mà phạm vi này cũng khá lớn.

Nếu để nhân viên thu nhận khác tới, bọn họ muốn tìm ra mục tiêu cũng phải hao tốn một khoảng thời gian, có điều vẫn tiện lợi so với tìm kiếm kiếm mìn kim đáy biển trong cả thành phố to lớn này.

Thấy Ôn Văn xuất hiện, Lâm Triết Viễn kinh ngạc hỏi: “Sao cậu tìm được tới đây, tôi đâu có nói vị trí cho cậu biết?”

“Tôi có cách của mình.” Ôn Văn tùy tiện cười ha hả, ứng phó cho qua chuyện.

Tiếp đó Ôn Văn thực phần khởi nhìn một vòng vũng bùn, thoạt nhìn đây là một con quái vật am hiểu ẩn nấp, nó trốn trong trong bùn như thế, muốn tìm ra cũng không dễ.

“Ông đi trước chuẩn bị thứ tôi muốn đi, quái vật này giao cho tôi giải quyết, vừa vặn mới có được đồ tốt, muốn thử một chút.”

Quan sát một hồi, Ôn Văn nói với Lâm Triết Viễn.

Lâm Triết Viễn gật đầu, cũng không giành tự mình giải quyết, chỉ nhắc nhở Ôn Văn: “Cần thận một chút, con quái vật này là ‘Ốc Gào Thét’, là một con quái vật cấp Tai Nạn đã trốn ra từ núi Tề Linh.

“Là một con ốc ẩn mình trong bùn, cơ thể rất cứng rắn, có thể phun ra cột nước cao áp và âm thanh có thể nhiễu loạn tâm trí.

“Yên tâm, tôi nắm chắc có thể đối phó nó.”

Ôn Văn hừ nhẹ một tiếng, Sức Mạnh Tứ Linh vẫn hoan ngoãn nằm trên vai Ôn Văn linh hoạt bay lượn, cơ thể hư ảo bay ở bên cạnh Ôn Văn.

Vật nhỏ quái dị này hấp dẫn ánh mắt của ba người Lâm Triết Viễn, chẳng qua bọn họ không lên tiếng hỏi.

Sau khi Ôn Văn bay lên, thứ mà nhóm Lâm Triết Viễn tìm kiếm khó khăn, đối với Ôn Văn lại không khó.

Chương 510 - Tứ Tể Nhi

Đối với nhóm Lâm Triết Viễn, muốn tìm con ốc này cũng không dễ, bởi vì hơi thở của nó khá bí ẩn, lại còn trốn dưới bùn đất, nhưng đối với Ôn Văn thì không thành vấn đề.

Anh dùng tay nắm lấy huy hiệu nhân viên thu nhận, lợi dụng nó để cảm nhận phạm vi, cấp tốc phi hành gần ao nước.

Con ốc gào thét kia hẳn là đang lên kế hoạch đánh lén nhóm Lâm Triết Viễn, vì thế sẽ không núp quá xa.

Chỉ bay vòng quanh một chốc, Ôn Văn nhìn thấy trên hình ảnh lập thể chợt lóe lên một điểm đỏ rồi biến mất, đó chắc chắn là con ốc kia!

Đó là một vũng nước sâu đầy nước, phần lồi chứa đầy nước bùn, người bình thường bị lún xuống chỉ sợ không thoát ra được.

Ôn Văn vừa nghĩ thế thì liền nói với Sức Mạnh Tứ Linh, đôi cánh nhỏ màu đỏ của Sức Mạnh Tứ Linh liền phát sáng.

Sau đó nó há cái miệng nhỏ phun ra một ngọn lửa dày đặc hướng về phía cái lồi kia.

Nhiệt độ của ngọn lửa này rất cao, còn mạnh hơn cả ngọn lửa Ghost Fire mà Ôn Văn tạo ra từ dưỡng khí, phần vũng nước kia cấp tốc bốc hơi, sau đó hơi nước bị bốc hơi, biến thành một mảnh hơi nước màu trắng.

Nhiệt độ cao không ngừng lưu lại trên bề ngoài, cũng không ngừng thấm xuống, rất nhanh đã ảnh hưởng tới con quái vật ốc trôn ở bên dưới.

Nhấn nhìn một hồi, nó rút cuộc cũng không chịu nổi mà tung ra đòn tấn công đối với Ôn Văn.

Một cột nước cao áp xen lẫn bùn và cát hạt văng đất đai khô ran và hơi nước màu trắng nhắm về phía Ôn Văn.

Bản thân cột nước đủ sắc bén để cắt đứt sắt thép, hơn nữa bên trong có lẫn bùn cát, uy lực lại càng kinh người hơn.

Nếu là Ôn Văn trước kia thì khẳng định sẽ né tránh, hoặc là đánh tan cột nước này.

Nhưng lần này Ôn Văn lại không làm ra bất kỳ động tác nào cảm chỉ đứng thẳng đó nhìn cột nước ập tới.

Lúc Ôn Văn sắp bị đánh trúng, mai rùa của Sức Mạnh Tứ Linh sáng lên, sau đó một cái khiên đất có hình dạng mai rùa cứng rắn đột nhiên xuất hiện chắn phía trước cột nước.

Cột nước và khiên đất va chạm, cuối cùng hai bên cùng mất đi sức mạnh, rơi xuống đất.

“Thì ra hỗ trợ chiến đấu là ý này, Sức Mạnh Tứ Linh có thể chủ động tấn công, khi mình nghĩ tấn công thì nó sẽ tấn công mục tiêu, muốn phòng thủ thì nó sẽ chống đỡ đòn tấn công, này giống như tùy thân mang theo một trang bị vậy... thú vị, thật thú vị...”

“Mày đã hữu dụng như thế, dáng vẻ còn rất sống động, không thể cứ gọi mày là Sức Mạnh Tứ Linh như thế được, như vậy đi, sau này mày sẽ gọi là Tứ Tể Nhi.”

Có được tên, Tứ Tể Nhi mừng rỡ nhảy nhót, đôi cánh nhỏ đập nhanh chỉ còn lại tàn ảnh, nhanh chóng vay vòng quanh người Ôn Văn.

Này là vì trí tuệ của nó không được cao, nếu đổi lại là sinh vật có IQ cao khác, chắc chắn sẽ không thích cái tên này...

Sau khi hơi nước tản đi, quái vật dưới lớp bùn cũng hiện hình.

Đó là một con ốc to lớn chừng hai người, lớp vỏ có hình nón, trên vỏ có gai nhọn sắc bén, bên trên chằng chịt rong rêu.

Phần lộ ra ngoài vỏ ốc trông giống như một con ốc sên lớn, bên cạnh thân con ốc kia có hai cái vòi đầy gai ngược làm nó có thêm vài phần hung ác.

Mắt thấy cột nước không có tác dụng đối với Ôn Văn, con ốc khổng lồ này phát ra tiếng rít gào kỳ lạ, âm thanh kia như người điên gầm gừ không có chút ý nghĩa nào.

Nghe thấy âm thanh này, Ôn Văn cảm thấy thực bức bối, nếu để người bình thường nghe thấy âm thanh này có khả năng sẽ trực tiếp phát điên mất.

Có điều tiếng kêu trình độ này không có chút đe dọa nào đối với Ôn Văn, anh kích hoạt năng lực phòng ngự của huy hiệu nhân viên quản lý kho hàng, hoàn toàn ngăn cách với âm thanh gây ra cảm xúc tiêu cực kia.

“Xem ra mày cũng có chút bản lĩnh... đáng tiếc nó không có tác dụng gì với tao, vì thế mày chết đi thôi.”

Theo luồng sát ý toát ra bùng bùng của Ôn Văn, hồ trảo của Tứ Tể Nhi tỏa ra ánh sáng, gào hét cào vài phát về phía con ốc, sau đó vài vết vuốt màu trắng bay ra ngoài, ốc gào thét luống cuống tay chân.

Mà Ôn Văn thì rút ra cây kiếm dài Hàn Băng, lắc mình tiến tới bên cạnh ốc gào thét, hai tay nắm chắc chuôi kiếm, chém về phía con ốc.

Động tác của anh và Tuân Anh giống như đúc, mang theo chút cảm giác kỳ lạ.

Ôn Văn thu hồi kiếm dài, lớp vỏ ngoài của con ốc phát ra tiếng vụn vỡ, cả người nó bị kiếm dài của Ôn Văn chém ra thành hai nửa, sau đó đông cứng thành hai khối băng.

Nhìn vết kiếm mà mình chém ra, Ôn Văn nhú mày.

Một kiếm này quả thực có uy lực lớn hơn chiêu kiếm mình thường dùng một chút, nhưng so với một kiếm của Ôn Văn thì căn bản không có cách nào so sánh, nói đến cùng thì anh chỉ

dùng siêu năng lực của mình mô phỏng theo dáng vẻ của chiêu kiếm kia mà thôi.

Thu hồi kiếm dài, Ôn Văn cất hai khối thịt và xác ốc vào trong trạm thu nhận, thám tử Ôn cần kiệm chăm lo gia đình đương nhiên sẽ không lãng phí xác quái vật cấp Tai Nạn như thế.

Nhìn thấy Ôn Văn dùng một kiếm chém chết ốc gào thét, tâm tình Diêm Tu có hơi hỗn loạn.

Hắn từng thông qua Ôn Văn xin phép cha sứ Lưu Phong Đan rời khỏi thành phố Phù Dung Hà ra ngoài rèn luyện nhưng bị từ chối, chỉ có thể tiếp tục ở lại thành phố Phù Dung Hà.

Nhưng sau đó ngoại trừ thực lực có chút tiến bộ nhỏ, sau đó vẫn luôn dậm chân tại chỗ, nguyên do là gì, bản thân Diêm Tu hiểu rõ.

Hắn do dự thật lâu cũng không biết mình có nên thay đổi hay không.

Lần này nhìn thấy thực lực của Ôn Văn, Diêm Tu biết rằng mình sớm đã không muốn tiếp tục đàn độn ngu ngốc như thế nữa, hiện giờ chính là lúc mà hắn nên làm ra quyết định!

Lâm Triết Viễn và Ôn Văn đang nói chuyện với nhau nên không chú ý tới sự khác thường của Diêm Tu, chỉ có Lâm Lộ nhìn Diêm Tu, cảm thấy có chút lo lắng, gần đây trạng thái của Diêm Tu ngày càng không ổn.

“Ông xác định đây là toàn bộ tư liệu?” Ôn Văn cầm một bản đồ vẽ đủ loại đường cong hỗn loạn hỏi.

Lâm Triết Viễn gật đầu, thứ Ôn Văn cầm chính là những nơi có khả năng tồn tại quái vật và vật thu nhận ở thành phố Phù Dung Hà, tuy hắn không biết Ôn Văn muốn làm gì nhưng yêu cầu những tư liệu này vốn nằm trong quyền hạn của siêu thợ săn.

Sau khi lấy được tư liệu, Ôn Văn lập tức tách ra khỏi nhóm Lâm Triết Viễn, tìm một nơi không người bắt đầu căn cứ theo tin tình báo trạm giám sát cung cấp để so sánh với tám bản đồ này.

Cuối cùng phát hiện điểm giám sát phát hiện nhiều điểm khác thường hơn Hiệp Hội Thợ Săn.

Thật ra thì như thế cũng bình thường, Hiệp Hội Thợ Săn đều là chờ đến khi chuyện xảy ra, trải qua điều tra mức độ của sự việc, mà điểm giám sát thì khác, chỉ cần mối đe dọa này tồn tại thì sẽ biểu hiện trong tin tức.

Nhưng tài liệu của Hiệp Hội Thợ Săn cũng có chỗ hay của nó, chính là có kèm theo những tin tức mà điểm giám sát không có, xét theo một mức độ nào đó thì phải còn rất lâu mới có thể đạt tới độ cao như phần tin tức mà Lâm Triết Viễn cung cấp.

Tiếp đó Ôn Văn chuẩn bị lọc ra những sự kiện không có trong ghi chép của Hiệp Hội Thợ Săn rồi phái hai nhân viên thu nhận ở thành phố Phù Dung Hà là Lý Đại Trang và Vu Hân xử lý.

Ôn Văn chuẩn bị trong tương lai sẽ trải rộng điểm giám sát với quy mô lớn, đồng thời thông qua đó để phát nhiệm vụ cho nhân viên thu nhận, kiểm soát khu vực mình khống chế.

Mà hành động của hai người bọn họ sẽ cung cấp một lượng lớn kinh nghiệm cho Ôn Văn.

Chương 511 - Ngọc hồn

Bận bịu tới năm giờ chiều, hiệp hội không xuất hiện thêm tình huống gì mới, vì thế Diêm Tu trực tiếp tan ca trở về nhà của mình.

Tan tầm đúng giờ về nhà đối với Diêm Tu thì chính là tình huống đặc biệt.

Tuy hẳn vẫn luôn làm ra vẻ mặt nghiêm nghị nhưng đối với công việc vẫn luôn tận tụy, phần lớn đều là người ở lại hiệp hội muộn nhất.

Chẳng qua hôm nay Diêm Tu cần phải về nhà làm một chuyện lớn, một quyết định có liên quan tới tương lai và sống chết của mình!

Sau khi một lần nữa nhìn thấy sức mạnh mang tính áp đảo của Ôn Văn, Diêm Tu không muốn cứ ỉ ạch mãi thế này mà không tiến bộ nữa.

Khoảng thời gian gần đây, xung đột giữa hai phái Thần n và Thần Giáng của Giáo Đường Vinh Quang ngày càng mãnh liệt

hơn, thậm chí có thể nói là như nước với lửa, hai bên xung đột là chuyện bình thường như cơm bữa.

Thân là thành viên của phái Thần n, Diêm Tu cũng bị cuốn vào trong trận tranh đấu này.

Trong mắt Diêm Tu thì đó là hành động rất ngu xuẩn, không quản là phái Thần Giáng hay phái Thần n giành được thắng lợi, cuối cùng Giáo Đường Vinh Quang cũng bị ảnh hưởng.

Nếu phái Thần Giáng thắng lợi, Giáo Đường Vinh Quang và Hiệp Hội Thợ Săn sẽ hoàn toàn quyết liệt, mà Giáo Đường Vinh Quang trong trạng thái hoang hôn tất năng bây giờ thật sự có năng lực đối đầu với Hiệp Hội Thợ Săn sao?

Cuối cùng có lẽ sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn tiêu diệt.

Mà thực lực của phái Thần n lại quá yếu, giáo lý quá hiền hòa, sau khi giành thắng lợi sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn từng chút từng chút nghiền ép quyền lợi, cuối cùng sẽ mất đi quyền nói chuyện.

Hai phái tranh đấu, nói không chừng cũng có bóng dáng của Hiệp Hội Thợ Săn ở phía sau.

Có điều Diêm Tu cũng không lo lắng cho số phận của Giáo Đường Vinh Quang sau này, bởi vì hiện giờ hắn đã chuẩn bị chuyển hội rồi.

Hắn không cần phải tiếp tục ở lại một tổ chức đã mục nát từ trong rễ như thế này, cùng chiếc thuyền hỏng này chìm xuống đáy biển.

Vốn, mặc dù không có bị tẩy não mà trở nên thành kính như những người khác, nhưng Diêm Tu cũng không có loại suy nghĩ phản nghịch muốn chuyển hội.

Nhưng khi hiểu rõ về sức mạnh bản thân và Giáo Đường Vinh Quang, suy nghĩ này không thể nào gạt bỏ được.

Bản thân Diêm Tu là một trong số ít những người siêu năng có năng lực thuộc về mình ở trong Giáo Đường Vinh Quang.

Phần lớn các mục sư và kỵ sĩ đều nhờ vào hết lòng tin theo ‘Đấng Tạo Hóa’ và các vị thiên sứ mới có được sức mạnh.

Không quản là phái Thần Giáng hay phái Thần n thì đều là như thế.

Mười mấy năm trước, Diêm Tu chỉ mới mười tuổi đã bị cưỡng chế tách ra với cha mẹ, đưa tới thánh điện Vinh Quang tiến hành huấn luyện đặc biệt.

Sau khi huấn luyện kết thúc, Diêm Tu phát hiện cha mẹ mình đã không còn trên đời này từ rất lâu rồi.

Đối với chuyện này, lúc ban đầu Diêm Tu không có cảm xúc gì, chỉ cảm thấy thế sự vô thường số phận bất công.

Nhưng theo thời gian làm việc ở Hiệp Hội Thợ Săn lâu dài hơn, Diêm Tu cũng hiểu nhiều hơn về siêu năng lực, dần dần phát hiện chân tướng của mười năm huấn luyện ngày xưa.

Đó không phải huấn luyện để năng lực của hắn thăng cấp, mà vì muốn khóa hắn và Giáo Đường Vinh Quang lại với nhau!

Trong mười năm đó hắn vẫn luôn ở cùng với một pho tượng thiên sứ cả ngày lẫn đêm, năng lực của hắn cũng vì thế mà bị trói buộc với pho tượng thiên sứ kia.

Sau khi khóa lại, sức mạnh vốn thuộc về hắn nhưng bây giờ phải có đủ thành kính với thiên sứ mới có thể tiến bộ được chút ít!

Nói cách khác, nếu không có mười năm huấn luyện đó, Diêm Tu hiện giờ lại càng mạnh mẽ hơn.

Chỉ phát hiện này thôi đã làm Diêm Tu cảm thấy ác cảm với phái Thần n đã nuôi dưỡng mình nhiều năm, vì thế đã nương theo con đường thợ săn điều tra về chuyện của cha mẹ mình.

Kết quả phát hiện qua đời gì đó, căn bản chỉ là lời nói dối!

Cha mẹ hắn bị Giáo Đường Vinh Quang cho một khoản tiền, di cư sang hải ngoại, cũng đảm bảo sẽ không liên hệ gì với Diêm Tu nữa.

Bởi vì tình thân có khả năng sẽ ảnh hưởng tới sự thành kính của Diêm Tu đối với thiên sứ.

Sau khi bỏ đi gọng kính tín đồ, trong mắt hắn, Giáo Đường Vinh Quang đã trở thành một nơi mà hắn rất chán ghét.

Chẳng qua năng lực của hắn đã bị khóa chặt với thiên sứ nên hắn mới không rời đi được, vì vậy hắn liều mạng thăng cấp, muốn thoát khỏi trói buộc với giáo hội.

Nhưng rất nhanh sau đó Diêm Tu tuyệt vọng phát hiện, sau khi hắn sinh ra ác cảm với Giáo Đường Vinh Quang thì thực lực của bản thân không thể nào tiến tới nữa!

Không quản hắn cố gắng thế nào, cao lắm chỉ có thể duy trì tình trạng không lùi về sau mà thôi.

Mỗi khi vì thế mà sinh ra lòng căm hận mãnh liệt thì còn có khả năng sẽ phản nộ, rất khó khống chế được sức mạnh của mình.

Trong khoảng thời gian bị dày vò đó, nhìn thấy Ôn Văn nhanh chóng tiến bộ, Diêm Tu không nhịn được nữa, quyết định sẽ phá cách, mạo hiểm chặt đứt liên hệ, hoàn toàn cắt đứt với Giáo Đường Vinh Quang.

Bình thường thì Diêm Tu không có năng lực để làm chuyện này.

Nhưng phái Thần n giao cho hắn nhiệm vụ thu thập vật liệu điều chế thần bí đã làm chuyện này trở thành có khả năng.

Loại vật chất này có tên là ‘ngọc hồn’.

Nghĩa là lợi dụng tín ngưỡng của dân gian đối với thượng đế và hạch tâm chứa năng lượng của quý hồn, trải qua phương pháp đặc biệt để chế tạo ra vật chất thần bí.

Loại vật chất này có thể dùng để triệu hồi thiên sứ, cũng có thể dùng để chữa trị kẽ nứt không gian sinh ra khi sinh vật cường đại giáng xuống hiện thực.

Mà trải qua nghiên cứu và điều tra của Diêm Tu, hắn tin rằng có thể dựa vào ngọc hồn để giải quyết liên hệ của mình và Giáo Đường Vinh Quang.

Từ đó về sau, mỗi khi ngưng kết ra ngọc hồn nộ lên, Diêm Tu đều giữ lại một phần nhỏ cho mình.

Mà hiện giờ ở trong tay hắn đã có một bình ngọc hồn nhỏ, đã đủ cho hắn dùng.

Diêm Tu hít sâu một hơi, lấy ra một cái hộp sắt lớn cỡ lòng bàn tay, từ bên trong lấy ra một miếng kết tinh màu xám tro.

Đây chính là ngọc hồn, chỉ một miếng nhỏ như thế thôi cũng cần ít nhất là mấy chục hạch tâm của quỷ hồn và một lượng lớn sức mạnh tín ngưỡng.

Diêm Tu vén quần áo lên, dùng nguyên liệu có linh tính vẽ một trận pháp ma pháp phức tạp trên ngực mình, sau đó đặt ngọc hồn lên ngực.

Sau khi ngọc hồn dính vào da thì bắt đầu chui vào trong cơ thể Diêm Tu, làm hắn đau đớn tới run rẩy.

Nhưng trên mặt nạ của Diêm Tu lại lộ ra biểu cảm cười.

Ngọc hồn tiến vào trong cơ thể hắn đang làm cho ràng buộc của hắn và thiên sứ trở nên mong manh hơn!

Tính toán của hắn quả nhiên không sai, ngọc hồn ẩn chứa sức mạnh thần kỳ này quả nhiên có thể giúp hắn thoát khỏi khốn cảnh.

Theo ràng buộc trong cơ thể ngày càng giảm bớt, sức mạnh của Diêm Tu cũng ngày càng sinh động hơn, làm hắn nhin không được bật cười ha hả.

Sức mạnh tích lũy được từ những năm cố gắng rèn luyện làm thực lực Diêm Tu tăng nhanh như đang ngồi tên lửa, từ từ tiếp cận cảnh giới Đồng Hóa.

Ban đầu, Diêm Tu còn rất vui vẻ, nhưng rất nhanh sau đó hắn bắt đầu cảm thấy không đúng.

Thực lực của hắn thăng cấp là rất bình thường, nhưng muốn thăng lên cảnh giới Đồng Hóa thì cần phải trải qua quá trình tranh đoạt quyền khống chế cơ thể với tàn linh của sức mạnh trong cơ thể.

Nhưng sức mạnh của Diêm Tu lại cứ thế gia tăng, cái gọi là tàn linh căn bản cũng không xuất hiện, hơn nữa sức mạnh đột nhiên xuất hiện này tựa hồ không bị hắn khống chế!

Lúc này Diêm Tu mới phát hiện, tuy ràng buộc của hắn và thiên sứ đã trở nên mong manh nhưng nó không phải bị hòa tan.

Mà là hóa thành vô số sợi tơ mỏng tới khó phát hiện rồi chui vào trong khắp ngõ ngách cơ thể hắn, tiến hành từng bước khống chế cơ thể.

Viên ngọc hồn tiến vào trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng cải tạo cơ thể, đồng thời làm hắn ngày càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng sự mạnh mẽ này căn bản đang phát triển theo hướng dị thường.

Chương 512 - Diêm Tu khác thường

Trở nên mạnh mẽ là chuyện tốt, nhưng loại mạnh mẽ này không phải điều mà Diêm Tu mong muốn.

Chỉ sợ hành vi cố gắng muốn cắt đứt liên hệ của Diêm Tu đã chọc giận thiên sứ đã thiết lập ràng buộc với hắn, vì thế đã thông qua phương pháp này để hủy hoại Diêm Tu.

Cơ thể Diêm Tu bắt đầu thay đổi khác thường, dáng người bắt đầu cấp tốc phình lên, làn da trở nên trong suốt, bên trong bị ánh sáng sáng ngời nhồi nhét.

Bên vai hắn vang lên tiếng thì thầm phức tạp, là giọng nói của thiên sứ.

Chỉ một giọng nói đơn độc có thể gột rửa tâm hồn người ta, nhưng này là vô số tiếng nói như thế thì có thể phá hủy tinh thần nhân loại, khiến người ta biến thành kẻ đần độn chỉ biết ca tụng công đức Thần Linh!

Ánh mắt Diêm Tu dần mất đi tiêu cự, con ngươi bị ánh sáng trắng thay thế, nhưng ý thức của hắn vẫn đang chống cự, cố gắng khống chế chính mình không bị bản năng đáng sợ khống chế.

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng vang thật lớn theo vụn gỗ truyền tới, là Lâm Lộ đã đá nát cửa nhà Diêm Tu vọt vào.

Thấy dáng vẻ trên người Diêm Tu, Lâm Lộ lo lắng hỏi: “A Tu, anh là A Tu hả... sao anh lại biến thành như vậy?”

Ban ngày khi đi bắt ốc gào thét, Lâm Lộ đã nhận ra trạng thái của Diêm Tu có chút không đúng.

Nhĩ tới nghĩ lui lúc tan tầm vẫn chạy tới xem tình huống của Diêm Tu, không ngờ lại thấy một màn thế này.

Diêm Tu có một thoáng ngẩn ngui hồi phục lý trí, chật vật phun ra vài từ với Lâm Lộ: “Mau trốn... đi!”

Hắn không muốn Lâm Lộ bị mình làm hại khi mất đi ý chí.

“Anh cố chịu đựng nhé, Ôn Văn ở ngay gần đây thôi, có lẽ anh ta sẽ không chế được tình huống của anh!”

Nghe thấy lời Diêm Tu nói, Lâm Lộ chỉ do dự hai giây rồi trực tiếp chạy ra khỏi phòng, chạy một khoảng cách ngắn rồi lấy điện ra muốn liên lạc với Ôn Văn.

Lâm Lộ rất quan tâm tới Diêm Tu, thậm chí chỉ hận không thể chịu khổ thay, nhưng cô cũng biết rõ nên xử lý thế nào là đúng đắn nhất.

Nếu cô ở lại đó hỏi rõ thì sự việc nhất định sẽ phát triển theo hướng hậu quả xấu nhất.

Phải nhanh chóng để người có năng lực tới đây mới có thể cứu vãn cục diện, nói không chừng Diêm Tu vẫn còn có thể cứu được.

Ngay khoảnh khắc Lâm Lộ chạy ra khỏi cửa phòng, bên tai Diêm Tu vang lên một giọng nói quen thuộc, là giọng nói của pho tượng thiên sứ đã bầu bạn sớm chiều với hắn suốt mười năm qua!

“Một cô gái không có tín ngưỡng, cậu vì cô ta mà chọn phản bội sao, đã như vậy thì do chính bản thân sa đọa của cậu thanh lọc cô ta đi.”

“Chờ đã... không... liên quan tới cô ấy!”

Ý chí của cá nhân dù sao cũng có giới hạn, mặc kệ Diêm Tu không cam lòng cỡ nào, ý thức của hắn vẫn bị sụp đổ trong nháy mắt.

Sau đó thế giới trong mắt hắn thay đổi.

Bầu trời âm u vẫn đục, mặt đất ô uế không chịu nổi, trên người sinh mệnh tỏa ra ánh sáng tà dị làm người ta phải ghê tởm....

Mà cách đó không xa, một cô gái đang tỏa ra mùi hôi thối mãnh liệt.

Thế giới này đáng lý ra phải cực kỳ tinh khiết, mà những thứ dơ bẩn này thì nên bị tinh lọc.

Hai bên gương mặt Diêm Tu xuất hiện thêm hai gương mặt nữa, bên trái dữ tợn đáng sợ, bên phải hiền lành dễ gần, mà gương mặt đeo mặt nạ ở giữa thì không có biểu cảm.

Trên vai cũng phân biệt mọc ra hai cánh tay, phía sau là đôi cánh ánh sáng thật lớn.

Hơn mười tia sáng trắng như sợi tơ vắn vẹo ngo ngoài ở bên cạnh làm hẳn có cảm giác thần dị khó có thể hình dung.

Biên thân chỉ tồn có một hai giây, sau đó hẳn trực tiếp phá vỡ bức tường, nhảy tới bên cạnh Lâm Lộ, mà lúc này Lâm Lộ vẫn chưa gọi điện thoại kịp.

Ánh sáng trắng giống như rắn độc bỏ nhào về phía Lâm Lộ, Lâm Lộ linh hoạt né tránh, thế nhưng điện thoại cũng vì thế mà bị tia sáng phá hủy.

Lâm Lộ cắn môi, sau đó hai chân phình to, nhanh chóng chạy về phía nhà Ôn Văn.

“Minh là người siêu năng hệ tốc độ, nhất định có thể chống đỡ chạy tới nhà Ôn Văn... nhất định là thế.”

...

Có tình báo của Lâm Triết Viễn, cộng thêm hình chiếu lập thể của thẻ thủy tinh, Ôn Văn sàng lọc lựa chọn hai điểm khác thường không bị Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Phù Dung Hà chú ý tới.

Chúng đều là sự kiện cấp Tai Hại, với thực lực của nhân viên thu nhận thì có thể xử lý.

Đang chuẩn bị gửi nhiệm vụ đi thì Ôn Văn nhận được cảnh báo của nòng nọc nước.

Lúc rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn đã báo nòng nọc nước phải chú ý tình hình thành phố Phù Dung Hà, hiện giờ xem ra đã có chuyện xảy ra.

Vì thế Ôn Văn lập tức tiến vào trạm thu nhận, tới trung tâm giám sát.

Nòng nọc nước không nói lời vô nghĩa, trực tiếp cho anh xem hình ảnh lập thể.

Trên hình có một điểm đỏ đang tới gần chỗ Ôn Văn.

Chỉ ở trung tâm giám sát mới có thể nhìn thấy hình ảnh giám sát trực tiếp, mà hình ảnh trên thẻ thủy tinh của Ôn Văn chẳng qua chỉ là hình ảnh của một mốc giám sát mà thôi.

Anh sờ cảm, cảm thấy hứng thú nói: “Quái vật dám lao thẳng tới chỗ mình... lá gan đúng là to thật, mình không chăm sóc kỹ càng một chút thì có lỗi với nó quá.”

Ôn Văn từ trong trạm thu nhận ra ngoài, chuẩn bị một chút rồi đằng đằng sát khí bay tới hướng con quái vật kia.

Chỉ bay không tới một phút thì Ôn Văn phát hiện được mục tiêu mình muốn tìm.

Không phải cảm giác của Ôn Văn nhạy bén, mà là nó thật sự quá bắt mắt, cơ thể của nó so với đèn sợi tóc còn sáng hơn, ở trong đêm tối thế này chỉ cần không phải người mù thì đều không thể nào bỏ qua được sự hiện diện của nó.

Mà ở trước mặt con quái vật kia chính là Lâm Lộ đang ngồi dưới đất cười khò, nửa vai trái và trên đùi cô có dấu vết bị cháy sém, hẳn là do tên kia gây ra.

Quái vật kia đưa tay về phía Lâm Lộ, một tia sáng trắng bện thành dây lụa đâm về phía Lâm Lộ.

Đối mặt với tình huống này, Ôn Văn bất chấp nghĩ ngợi trực tiếp ném tới một cây thương dài đánh tan tia sáng kia, sau đó chính mình dịch chuyển tức thời sang bên đó, dùng kiếm khí tận trời chặt đứt cánh tay con quái vật kia.

“Cô không sao chứ?” Ôn Văn quay sang hỏi Lâm Lộ, trên mặt mang theo sát khí.

Lâm Lộ và Ôn Văn dù sao cũng có giao tình, vì thế hiện giờ Ôn Văn rất nóng nảy.

Lâm Lộ lắc đầu nói: “Tôi không sao, quái vật kia là Diêm Tu, đừng giết chết.”

“Diêm Tu?”

Ôn Văn không thể tin nổi nhìn lên bầu trời, quái vật to lớn giống như thiên sứ kia trông không hề có chút dính dáng gì tới Diêm Tu cả.

Sau đó ở gương mặt chính giữa của nó, Ôn Văn phát hiện một cái mặt nạ quen thuộc, mặt nạ này hiện giờ chỉ che khuất được vị trí phân trán, mới đầu Ôn Văn còn tưởng là đồ trang trí.

“Sao cậu ta lại biến thành như thế, kẻ này làm tôi có cảm giác không tốt.”

Dáng vẻ của Diêm Tu hiện giờ giống như một cục sáng đáng ghét vậy, hơn nữa lại còn không có lý trí, chỉ có dục vọng muốn phá hoại.

Thiên sứ Phổ Quang tuy cực đoan đến mức làm người ta chán ghét nhưng ít ra cũng có thể giao lưu, mà Diêm Tu... thậm chí càng giống như một vật thụ nhận hơn!

Ôn Văn nhìn một vòng xung quanh, vẻ mặt trở nên u ám.

Xung quanh đã tụ tập không ít dân chúng, bọn họ quỳ ở dưới đất, hướng về phía Diêm Tu mà cầu nguyện.

Mà Ôn Văn rõ ràng cảm giác được, theo lời cầu nguyện của bọn họ, sức mạnh của Diêm Tu lại càng mạnh mẽ hơn.

“Tôn giáo lớn nhất liên bang... đúng là phiền phức, không thể để chiến trường ở nơi này.”

Chương 513 - Thiên Sứ Tịnh Nghiệt

Ôn Văn xoay người sang nói với Lâm Lộ: “Cô gọi điện báo với Đinh Minh Quang, bảo cậu ta phong tỏa thông tin ở khu này, cần phải ép ảnh hưởng xuống nhỏ nhất, chuyện Diêm Tu giao cho ta xử lý.”

“Được... Ôn Văn, ông có thể cứu anh ấy không?” Lâm Lộ lộ ra vẻ mặt cầu xin, nhìn Ôn Văn nói.

Ôn Văn im lặng một hồi mới nói: “Tôi sẽ cố gắng!”

Chuyện này Ôn Văn cũng chỉ có thể đảm bảo sẽ cố gắng mà thôi, chỉ cần có hi vọng thì anh sẽ không từ bỏ, nhưng nếu Diêm Tu đã không còn hi vọng cứu được, như vậy Ôn Văn sẽ tuyệt đối không mạo hiểm để cứu hắn.

Tiếp đó Ôn Văn hung ác ghim cây thương dài vào người Diêm Tu, xách cậu ta bay vút lên trời, sau đó một đường dịch chuyển tức thời ra ngoài thành phố.

Dịch chuyển vài chục lần, lúc tới phía trên một trường học thì Diêm Tu cắt đứt phần thân thể bị thương ghim vào của mình, rơi xuống sân bóng trường học.

Ban đêm trường học rất yên lặng, Ôn Văn nhìn hoàn cảnh xung quanh nói: “Nơi này cũng không có người, vậy thì cứ giải quyết ở đây đi.”

Rơi xuống đất, Diêm Tu phát ra tiếng gâm vắn vẹo, vị trí bị chặt đứt bắt đầu ngọ nguậy sinh trưởng, sau đó mọc ra phần cơ thể hoàn hảo.

“Có thể cấp tốc tái sinh... cậu rốt cuộc đã biến thành thứ gì vậy?”

Đôi cánh ánh sáng ở phía sau lưng Diêm Tu lóe sáng, tấn công về phía Ôn Văn, hình thể to lớn mang tới áp lực rất lớn, còn chưa kịp chạm tới đã thổi bay quần áo Ôn Văn.

Hơi thở cực ác của Tần Sảng bao phủ lấy tay phải Ôn Văn, làm tay phải anh biến thành một cây búa lớn, đột nhiên đập vào đầu Diêm Tu.

“Xuống đây!”

Diêm Tu giống như một vì sao rơi xuống, đập xuống sân tập, tạo thành một cái hố sâu.

Nhưng hắn lập tức đứng dậy, cơ thể bị nghiền nát cũng nhanh chóng hồi phục, hơi thở trên người lại càng mạnh mẽ hơn làm Ôn Văn phải nhíu mày.

Hiện giờ hơi thở của Diêm Tu đã vượt qua cấp Tai Nạn trung tự, gần như sắp ngang ngửa với Ôn Văn luôn rồi.

Có điều khi Diêm Tu trở nên mạnh mẽ hơn, Ôn Văn cũng nhìn ra được manh mối, đó chính là sức mạnh này có vẻ không phải của Diêm Tu, là có thứ gì đó thông qua một phương pháp không rõ không chế cơ thể Diêm Tu.

Thứ đó làm Ôn Văn có cảm giác còn tởm lợm hơn cả thiên sứ Phổ Quang, cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Lẽ nào hấn thử tiến hành Đồng Hóa nhưng đã thất bại?”

Ôn Văn lắc đầu: “Không đúng, cho dù Đồng Hóa thất bại thì cũng chỉ là ý thức bị chiếm cứ nhưng sẽ duy trì dáng vẻ bên ngoài, huồng chi cũng sẽ trở nên mạnh đến như vậy...”

“Thằng nhóc này rốt cuộc đã làm chuyện xúi quẩy gì vậy chứ, lần này nếu nó không chết, ông đây sẽ cho nó biết cái gì là tàn nhẫn.”

Lúc Ôn Văn suy nghĩ, xung quanh người Diêm Tu hiện lên từng sợi dây ánh sáng trải đầy khắp mặt đất, sau đó trên sáu cánh tay của hấn xuất hiện từng loại vũ khí khác nhau.

Theo thứ tự là thương dài, kiếm mảnh, kiếm to, búa, rìu, khiên, trên người mơ hồ cũng hiện lên một bộ giáp.

Sau khi biến đổi xong, Diêm Tu quay sang vung tay với Ôn Văn, những sợi dây ánh sáng kia đều nhắm về phía Ôn Văn.

Trong mắt Ôn Văn lộ ra tia khinh thường, đòn tấn công này thanh thế rất lớn nhưng lại không có chút quy tắc nào, ngoại trừ số lượng nhiều thì chẳng có gì đáng chú ý.

Ôn Văn đặt tay phải ở trước người, ánh sáng bắn tới đều bị Ôn Văn thu vào trong găng tay Tai Ách.

Sau khi ‘Hắc Thể’ của Ôn Văn tiến vào cấp Tai Nạn, năng lực của găng tay Tai Ách cũng được cường hóa, có thể hấp thu năng lượng tấn công của kẻ địch ngang cấp với Ôn Văn.

Có điều chiêu này không dễ dùng trong chiến đấu, bởi vì phạm vi hấp thu của găng tay Tai Ách không lớn, những kẻ địch có cấp bậc này thường có lực khống chế năng lực đặc biệt tốt.

Có thể đối mặt với loại phương pháp tấn công liều mạng này của Diêm Tu, có thể nói là thần kỳ.

Sau khi hấp thu đầy đủ, Ôn Văn lắc mình tới trước mặt Diêm Tu, đưa tay trái ra nhẹ giọng nói: “Trả lại hết này!”

Vô số ánh sáng phóng ra từ tay trái của Ôn Văn, đánh thẳng vào cơ thể Diêm Tu, cơ hồ làm cho cơ thể khổng lồ kia bị nghiền nát hoàn toàn, mà trong cơ thể khổng lồ đó Ôn Văn mơ hồ nhìn thấy được bản thể của Diêm Tu đang hôn mê.

Có điều chỉ thấy được trong chớp mắt mà thôi, cơ thể vỡ nát kia lại phóng ra một luồng sáng mãnh liệt, sau đó bắt đầu ngưng kết.

Lần này hơi thở của Diêm Tu không trở nên mạnh mẽ nữa, nhưng ánh sáng nổi bật ở trên người đã thu lại rất nhiều, vũ khí được ánh sáng ngưng tụ mà thành cũng tựa hồ đã biến thành thực thể.

Sau đó sáu cánh tay kia đồng thời phát động tấn công với Ôn Văn, cảm nhận được sức mạnh của đòn tấn công, Ôn Văn không chống đỡ mà trực tiếp thông qua một cây thương dịch chuyển ra ngoài.

Sau lần ngưng kết này, Diêm Tu trở nên có chút khác lạ.

Sáu cánh tay của Diêm Tu sờ loạn trên người, tựa hồ rất hài lòng với cơ thể hiện giờ, ý chí chiến đấu cũng dâng cao.

Sau đó hắn dừng lại trên mặt Ôn Văn, lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, bởi vì nhiều loại thể chất tà ác trộn lẫn lại với nhau, Ôn Văn ở trong mắt Diêm Tu quả thực chính là xấu xa tới xì khói.

“Thật khó tưởng tượng lại có một sinh vật tà ác còn đơ bản hơn cả ác ma như mày... chính là mày đã làm đứa nhỏ này rơi xuống đúng không?”

Âm thanh quái dị từ trong cơ thể Diêm Tu truyền ra, trong giọng nói xen lẫn một loại âm hưởng đặc biệt kỳ quái, không giống âm thanh của nhân loại.

“Tao là thiên sứ Tịnh Nghiệt, để tao ban cho mày sự an bình vĩnh cửu.”

Ôn Văn híp mắt nói: “Cơ thể ăn bậy, mày có đi ăn c*t thì tao cũng mặc kệ mày, nhưng lời không thể nói lung tung, làm cậu ta biến thành bộ dáng này không phải chính là mày sao?”

Thiên sứ Tịnh Nghiệt sửa lời: “Đây không phải sa đọa, mà là cơ hội để hắn có thể tẩy rửa tội nghiệt, dùng thân thể của kẻ phản bội đổi lấy sự giáng xuống của tao, là...”

“Bò đi cho ông!” Ôn Văn ngoáy mũi ngắt lời.

“Mày nói cái...”

“Con mợ nó!” Ôn Văn móc ra một cục c*t mũi...

“Mày có thể để tao hết lời không h...”

“Cho mày nghẹn cốt này!” Ôn Văn búng c*t mũi vào miệng thiên sứ Tịnh Nghiệt....

“A phi, a a a! Mày đúng là quá đáng quá rồi!”

Mỗi câu nói của thiên sứ Tịnh Nghiệt đều bị Ôn Văn phun tục ngắt ngang, làm hấn nghẹn tức tới cực điểm.

Vốn hấn vừa mới cưỡng chế cướp lấy cơ thể Diêm Tu, chính là thời điểm biểu diễn và thổ lộ dự vọng của mình, nhưng Ôn Văn lại không cho hấn có cơ hội này.

Cho dù hấn không nói, Ôn Văn cũng biết hấn muốn nói gì.

Đơn giản chính là giết mày chỉ vì muốn tốt cho mày, mày chính là cái loại ngay cả hít thở cũng có tội, những lời lẽ cực kỳ chán ghét này chẳng thà không nghe thì hơn, để lỗ tai sạch sẽ một chút.

“Mày nói tà ác là tà ác, phán xét là phán xét, mày tưởng mày là cái gì?” Ôn Văn nghĩ tới Cố Phán Hề cũng rất ghét tà ác nhưng cũng không hở ra là nói phán xét...

Diêm Tu tức giận vọt thẳng tới chỗ Ôn Văn, hấn muốn chém Ôn Văn thành thịt vụn!

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, như vậy sớm không phải tốt rồi à, vốn đã như nước với lửa, việc chi phải cố gắng giao lưu chứ.

Ôn Văn đưa tay vào trong áo choàng, túm ra hai món vũ khí, theo thứ tự là kiếm dài Hàn Băng và lưỡi dao ô uế, sau đó nghênh đón Diêm Tu đang lao tới.

Chương 514 - Thiên sứ Tịnh Nghiệt 2

Thực lực của thiên sứ Tịnh Nghiệt khá sấp xỉ với thực lực của Ôn Văn hiện giờ, điều này làm Ôn Văn cảm thấy sung sướng từ tận đáy lòng.

Thực lực càng mạnh thì muốn tìm đối thủ ngang tầm lại càng khó.

Mà chỉ có chiến thắng được loại đối thủ có thực lực tương đương như thế mới làm Ôn Văn cảm thấy vui sướng nhất.

Vừa mới giao thủ một phen, Ôn Văn cũng cảm nhận được áp lực, đối phương phối hợp sáu loại vũ khí rất tốt, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú bất ngờ.

Ôn Văn chỉ dựa vào hai món vũ khí rất khó chống đỡ toàn bộ đòn tấn công của đối phương.

Chỉ giao thủ hơn mười giây, Ôn Văn đã bỏ sót vài đòn tấn công, nếu không phải có Tứ Tể Nhi ở bên cạnh giúp đỡ, anh đã trúng đòn.

Hiểu được mình không phải đối thủ chiến đấu chính diện với thiên sứ Tịnh Nghiệt, Ôn Văn nương theo cú đập búa của thiên sứ Tịnh Nghiệt mà lui về sau một khoảng.

Sau đó lơ lửng giữa không trung, bắt đầu ném mạnh thương dài về phía thiên sứ Tịnh Nghiệt.

Một phát ném hơn hai mươi cây thương, có điều chỉ có vài cây trúng mục tiêu mà thôi, nhưng bị thiên sứ Tịnh Nghiệt dễ dàng ngăn chặn.

Thiên sứ Tịnh Nghiệt xem thường nói: “Mày đang tấn công vào đâu vậy?”

Ôn Văn hơi nhếch môi, anh ném thương không phải vì tấn công thiên sứ Tịnh Nghiệt, mà là muốn sắp xếp vị trí của thương!

Hiện giờ quanh người thiên sứ Tịnh Nghiệt đã có đầy địa điểm dịch chuyển của Ôn Văn, anh có thể tùy ý di chuyển.

Một tia sáng màu xanh lam lóe lên, cơ thể Ôn Văn trong nháy mắt biến mất, một giây sau thì xuất hiện ở phía sau thiên sứ Tịnh Nghiệt, hai tay cầm kiếm chém xuống.

Nhưng Ôn Văn còn chưa tới gần thì thiên sứ Tịnh Nghiệt đã xoay người lại, một búa đập bay Ôn Văn.

Hắn hoàn toàn không chú ý tới, Tứ Tể Nhi trôi lơ lửng bên người Ôn Văn và lưỡi dao ô uest đã đột nhiên biến mất.

Ba gương mặt trên đầu thiên sứ Tịnh Nghiệt có thể cung cấp thị giác ở các góc độ, cho dù Ôn Văn đột nhiên xuất hiện ở

phía sau thì hẳn cũng có thể phản ứng kịp.

Cũng chính vì thế mà hẳn gần như không thể nào bị đánh lén.

Đương nhiên khi nhìn thấy ba gương mặt này của hẳn, Ôn Văn đã biết khả năng đánh lén là rất khó.

Vì thế anh mới điên cuồng tấn công để phân tán lực chú ý của người này mà thôi.

Vàng sáng xanh biếc nhiều lần lóe sáng, Ôn Văn bắt đầu tấn công ở nhiều hướng bằng nhiều phương pháp, quyền đâm cước đá dao bít tết chém, kiếm đâm súng Gatling bắn, đủ loại đòn tấn công làm thiên sứ Tịnh Nghiệt luống cuống tay chân.

Nếu không phải thiên sứ Tịnh Nghiệt đã trải qua sóng to gió lớn thì có lẽ cũng không thể kiên trì nổi trong tay Ôn Văn.

Có điều loại dịch chuyển không gian với tần suất cao và tấn công với cường độ cao như thế cũng làm Ôn Văn không thể kiên trì quá lâu, nhưng phải như thế mới có thể đạt được mục đích chiến lược.

Tầm nhìn của thiên sứ Tịnh Nghiệt khá rộng, muốn đánh lén thì chỉ có đánh vào góc chết thị giác, mà theo Ôn Văn quan sát, góc chết đấy là ở... phía bên dưới!

Ôn Văn nhảy lên thật cao, kiếm dài trong tay mang theo hơi lạnh chém xuống, thiên sứ Tịnh Nghiệt chỉ có thể cố gắng phòng ngự.

Mà lúc này Tứ Tể Nhi điều khiển lưỡi dao ô ướ từ dưới chân thiên sứ Tịnh Nghiệt chui lên.

Lưỡi dao sắc bén đâm vào giữa hai chân thiên sứ Tịnh Nghiệt!

“Mày... mày, hèn hạ bỉ ổi!” Thiên sứ Tịnh Nghiệt kẹp chặt chân, lộ ra biểu cảm khó có thể hình dung, rống giận quát.

Tứ Tể Nhi bay tới bên người Ôn Văn, hưng phấn múa may, muốn tranh công.

Đối với sinh vật như thiên sứ Tịnh Nghiệt, lưỡi dao ô ướ có lực sát thương mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng, lập tức làm cho vết thương trên người thiên sứ Tịnh Nghiệt mất đi ánh sáng, xì ra khói đen.

Thiên sứ Tịnh Nguyệt cắn răng rút lưỡi dao ô ướ ra, phần tay cầm chuôi dao cũng xì ra khói đen.

“Đây là thứ gì, sao lại có một con dao ô ướ đến như thế này... mà mày lại dám chém cái thứ này vào người tao, không thể tha thứ mà!”

Thiên sứ Tịnh Nguyệt điên cuồng hét lên rồi ném dao ô ướ đi, cả người trở nên điên cuồng, ánh sáng trên người phóng lên tận trời, có điều phần eo và chân nó vẫn đen kịt như trước, giống như đang mặc một cái quần lót tứ giác màu đen vậy....

Thoạt nhìn khí thế của thiên sứ Tịnh Nguyệt tăng lên rất nhiều, nhưng kỳ thật Ôn Văn hiểu rõ, hắn đã yếu hơn trước cả một mảng lớn, sức mạnh ánh sáng của hắn đang thoát ra khỏi cơ thể từ miệng vết thương kia.

Nhìn thấy hiệu quả của một dao này, Ôn Văn thở dài một tiếng, quả nhiên đối mặt với đối thủ cấp bậc này, lưỡi dao ô ướ không thể trực tiếp giết chết đối phương giống như khi giải quyết thú một sừng.

Cảm nhận được Ôn Văn muốn tốc chiến tốc thắng, hồ trảo trên người Tứ Tể Nhi lóe ra ánh sáng trắng, sau đó Ôn Văn cũng cảm nhận được sức mạnh tấn công của mình hình như trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

Đây là năng lực hỗ trợ của Tứ Tể Nhi ngoại trừ năng lực tấn công trực diện.

Hồ linh tăng lực công kích, quy linh tăng lực phòng ngự, long linh tăng sức chống đỡ, mà tước linh thì gia tăng uy lực bùng nổ.

Tuy chỉ có thể tăng thêm một loại hiệu quả nhưng cũng đủ làm cho thực lực của Ôn Văn gia tăng, nếu tình huống cứ kéo dài như thế thì Ôn Văn hoàn toàn nắm chắc có thể bắt được thiên sứ Tịnh Nguyệt.

Khi thực lực của hai người bị kéo giãn ra một khoảng cách, cuộc chiến cũng trở nên đơn giản hơn nhiều, Ôn Văn cầm lưỡi dao ô ướ không ngừng sử dụng chiêu kích lưu, sấm sét và phá sát với thiên sứ Tịnh Nguyệt.

Ngoại trừ kiếm đầu tiên, thiên sứ Tịnh Nguyệt không phòng ngự được bất cứ chiêu thức nào khác, tám đôi tay bị chặt đứt,

trên người lộ ra vết bản màu đen.

“Đáng giận... nếu chân thân của tao ở đây thì...” Thiên sứ Tịnh Nguyệt quỳ dưới đất, vẻ mặt vụn vẹo nói.

“Đáng tiếc, chân thân của mày không ở.”

Lưỡi dao ô uế của Ôn Văn trực tiếp chém xuống, lưỡi dao đen kịt xé mở cơ thể thiên sứ Tịnh Nguyệt, lộ ra bản thể của Diêm Tu ở bên trong.

Thiên sứ Tịnh Nguyệt nói không sai, nếu bản thể của hắn ở nơi này thì có lẽ Ôn Văn chỉ có đường trốn mà thôi, lưỡi dao ô uế thậm chí có thể sẽ bị thiên sứ Tịnh Nguyệt tinh lọc.

Cách một khoảng cách không biết bao xa, có thể điều khiển cơ thể Diêm Tu tới mức này, thiên sứ Tịnh Nguyệt này ít nhất cũng là thiên sứ cảnh giới Chân Tự.

Có điều không quản hắn mạnh thế nào, chỉ cần bản thể không ở nơi này thì Ôn Văn không sợ... Dù sao thì không có khả năng mạnh hơn ngục đốc Tai Nạn được.

Theo ánh sáng tan biến, sức sống trong cơ thể Diêm Tu cũng bắt đầu trôi đi, lúc ánh sáng tan hết cũng là lúc Diêm Tu sẽ chết.

Suy nghĩ một lúc, Ôn Văn trực tiếp dùng xiềng xích màu đen trói Diêm Tu lại, hấp thu hết những tia sáng kia đi.

Như vậy thứ biến mất sẽ là tia sáng chứ không phải sức sống của Diêm Tu.

Nhưng mặc dù vậy, nếu Ôn Văn mặc kệ thì cuối cùng Diêm Tu vẫn sẽ chết, vì thế Ôn Văn kéo Diêm Tu vào trong trạm thu nhận.

Anh muốn để Diêm Tu trở thành nhân viên thu nhận, như thế có lẽ sẽ giữ được tính mạng của hắn!

...

Diêm Tu ngồi dậy, vẻ mặt mê man.

Hình như hắn đã có một mơ rất dài, trong giấc mơ đó, hắn đuổi theo Lâm Lộ không ngừng tấn công, sau khi đòn tấn công bị người nào đó đỡ được thì hắn đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Sau đó Diêm Tu bật dậy, nhìn xung quanh muốn tìm kiếm Lâm Lộ, nhưng hắn phát hiện mình đang ở trong một căn phòng lớn, mà cơ thể đang nằm ở phía sau lưng mình.

“Mình... đã chết rồi sao?”

Diêm Tu chột chột mặt mình, biết mình đang ở trong trạng thái linh hồn.

“Có ý đồ làm phản bị phát hiện, đã chết cũng bình thường.”

Đối với chuyện bản thân tử vong, Diêm Tu cũng không quá ảo não, hắn chỉ muốn biết rốt cuộc trước khi mình chết có tổn thương Lâm Lộ hay không mà thôi.

Vừa nghĩ tới ánh mắt tuyệt vọng của Lâm Lộ tong một thoáng còn ý thức cuối cùng, Diêm Tu cảm thấy thực đau lòng.

Chương 515 - Một tập tranh

“Cậu không chết, ít nhất thì bây giờ vẫn chưa chết.”

Ôn Văn trong hình thái ngục đốc Tai Nạn xuất hiện trước mặt Diêm Tu, đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống nói.

“Là ông đã cứu tôi à?” Diêm Tu nhíu mày hỏi.

Ôn Văn nhìn Diêm Tu không nói gì, làm người ta có cảm giác rất tốt, nhưng trong lòng anh lại đang không ngừng chửi đổng.

Lúc Diêm Tu hôn mê, Ôn Văn muốn xem thử gương mặt của Diêm Tu, thế nhưng không ngờ cái mặt nạ này tựa hồ có linh tính mà dán chặt lấy mặt cậu ta không chịu buông.

Vốn nghĩ trạng thái linh hồn sẽ không mang theo mặt nạ.

Thật không ngờ, trạng thái linh hồn của Diêm Tu vẫn đeo!

Ôn Văn chỉ muốn nhìn xem mặt mũi Diêm Tu thế nào mà thôi, sao lại khó khăn như vậy chứ!

“Cơ thể của cậu đã không thể nào chống đỡ nổi nữa, lúc thiên sứ điều khiển gần như đã hoàn toàn phá hủy cơ thể cậu, bây giờ cậu muốn sống sót quay trở về thì chỉ có một biện pháp duy nhất là ký vào phần khế ước này.”

Ôn Văn đặt khế ước nhân viên thu nhận tới trước mặt Diêm Tu.

Diêm Tu liếc nhìn khế ước, hít sâu một hơi nói: “Tôi chính vì muốn chặt đứt liên hệ với Giáo Đường Vinh Quang mà chết, bây giờ ông lại muốn tôi chủ động buộc vào một chỗ với các người, ông nghĩ có khả năng sao?”

“Câu có thể xem kỹ nội dung khế ước, bọn tôi không giống với Giáo Đường Vinh Quang.”

“Lúc Giáo Đường Vinh Quang muốn tôi gia nhập trông đường hoàng hơn ông nhiều.” Diêm Tu châm chọc nói.

Ôn Văn không chút hoang mang nói: “Tôi không nói nhiều, có điều cậu chỉ có vài phút để suy nghĩ mà thôi, qua vài phút nữa cơ thể cậu sẽ hoàn toàn tan vỡ, không ai có thể cứu được.”

Diêm Tu im lặng suy tư một hồi, sau đó khàn khàn hỏi: “Lâm Lộ... có khỏe không?”

Khóe mắt Ôn Văn lóe lên một tia sáng khác thường, sau đó làm bộ nói: “Cậu nói cô gái bị cậu đuổi giết à... cô ta bị thương không nhẹ, có điều không chết, hơn nữa còn đang chờ cậu trở về.”

Nghe thấy lời Ôn Văn nói, trái tim Diêm Tu chột thít chặt một phen, sau đó cầm bút lên ký tên mình vào khế ước, ánh mắt sáng quắc nhìn Ôn Văn nói.

“Xin ông hãy giúp tôi sống sót, tôi muốn gặp lại cô ấy!”

Ôn Văn chua chát thu hồi khế ước, liếc nhìn ngày một chút, đúng là ngày lễ chó độc thân không sai.

Vì sao anh lại phải ăn thức ăn cho chó vào ngày này chứ...

...

Ôn Văn tìm kiếm ở ven đường một chút, tìm được một chiếc xe đẩy trẻ em, ném Diêm Tu lên xe, cột một sợi dây thừng rồi kéo về phía Lâm Lộ.

Chiếc xe đẩy này chạy bằng điện, vừa đi còn vừa sáng đèn, hát vang ca khúc thiếu nhi.

“Một con vịt xòe ra hai cái cánh, nó kêu rằng cạp cạp cạp cạp cạp cạp...”

Nếu như Diêm Tu biết mình ngồi trên một thứ như thế cũng không biết sẽ có biểu cảm gì.

Nơi mà Lâm Lộ và Diêm Tu đi qua trước đó đều có dấu vết hư hỏng, rất nhiều nhà dân bị đòn tấn công của thiên sứ Tịnh Nghiệt phá hủy.

Bây giờ nơi này đã bị nhân viên hỗ trợ vây lại, tiến hành xử lý khẩn cấp, chờ đến khi mọi việc được xử lý hoàn tất thì mọi người có thể trở lại cuộc sống bình thường.

Ôn Văn kéo xe đẩy hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, có điều đáng chú ý hơn nữa chính là Diêm Tu ở trên xe.

Không ai ngờ được Diêm Tu bảnh bao lạnh lùng lại có một ngày xuất hiện với tạo hình như thế.

Ôn Văn nhún nhảy chân sáo tiến tới, đột nhiên anh quay đầu nhìn về phía giao lộ, nơi đó có một tập tranh tinh xảo.

Tập tranh này làm Ôn Văn có cảm giác rất kỳ quái, hẳn là có dính siêu năng lực.

Ở nơi này gặp phải một tập tranh như thế làm Ôn Văn cảm thấy kinh ngạc.

Anh đưa tay chỉ tập tranh, Tứ Tể Nhi liền bay tới chộp tập tranh mang tới.

“Tốt lắm Tứ Tể Nhi, mày hữu dụng hơn Tam Tể Nhi chỉ biết lái xe với gheo em gái nhiều đấy.”

Ôn Văn cầm tập tranh trong tay, mở ra xem thử thì trên mặt lộ ra biểu cảm sâu xa, tự nhiên hiểu ra.

Này là một tập bản thảo gốc chưa công bố!

Những nhân vật khác trong truyện đều cứng nhắc mất tự nhiên, chỉ có mỗi nữ chính là rất sống động, giống như là người thật vậy, hơn nữa còn có thể làm ra động tác với biên độ rất nhỏ!

“Thế mà lại có thứ tà ác như thế này, mình nhất định phải phong ấn lại, cũng không biết còn những tập tranh khác hay không, mình muốn một lưới bắt gọn.”

Ôn Văn vừa trách móc thực chính nghĩa vừa lẳng lẳng nhét tập tranh vào trong nhẫn không gian của mình.

Anh có thể cảm giác được tập tranh này cao lắm là có phương pháp chế tạo kỳ quái mà thôi, không có khả năng tổn hại người khác, vì thế Ôn Văn cũng không muốn truy cứu, chỉ coi như một thu hoạch ngoài ý muốn.

Nếu như có thể, Ôn Văn thậm chí còn muốn làm quen với vị họa sĩ này một chút, đó nhất định là một thiên tài.

Cất tập tranh đi, Ôn Văn kéo Diêm Tu tìm được Lâm Lộ.

Lúc này Lâm Lộ đang ôm chân ngồi ở ven đường, Lâm Triết Viễn có chút bất đắc dĩ đứng bên cạnh.

Lâm Lộ cứ nhất quyết phải ngồi ở đây, không chịu tiến hành điều trị, Lâm Triết Viễn thân là người làm anh vừa tức giận lại vừa thương.

Nghe thấy tiếng nhạc thiếu nhi, Lâm Lộ nhìn thấy Diêm Tu được Ôn Văn kéo tới thì bật khóc, bởi vì tóc của Diêm Tu đã bạc trắng cả rồi.

Ôn Văn để xe đẩy dừng lại, nói: “Tôi đã mang người về rồi, hiện giờ cậu ta vẫn chưa chết, chỉ là khi nào mới tỉnh lại thì tôi không biết.”

Lâm Triết Viễn nhìn Diêm Tu, vẻ mặt có chút không tốt, nếu không phải Diêm Tu đang hôn mê thì có lẽ hẳn đã lao tới tát cho một phát rồi.

Em gái anh chính là bị tên khốn này tổn thương, lại còn vì tên khốn này mà bỏ lỡ thời gian chữa trị ngồi chờ ở đây.

Đôi lại là bất cứ người làm anh nào cũng có kích động muốn đập đối phương một trận.

Cho dù không thể đánh người, Lâm Triết Viễn cũng có cách chinh Diêm Tu, hẳn mượn máy chụp hình dùng để chụp hình hiện trường của nhân viên hỗ trợ ở bên cạnh.

Nhắm vào Diêm Tu, quay lại hình ảnh cậu ta ngồi trên xe đẩy đồ chơi thiếu nhi.

Hiệp Hội Thợ Săn là ngành đặc biệt, bởi vì công việc cần nên được sử dụng máy ghi hình.

Có điều máy chụp hình của liên bang, cho dù là phiên bản đặc biệt được gửi tới tiểu đội thợ săn địa phương thì cũng có kích

cỡ như hộp đựng giày, đồng thời khi chụp hình sẽ phát ra âm thanh và tia sáng.

Lâm Lộ không để ý tới hành vi mờ ám của Lâm Triết Viễn, chỉ ôm chặt Diêm Tu, Ôn Văn nhin không được lắc đầu.

Anh biết không bao lâu sau Diêm Tu sẽ tỉnh lại, có điều không thể nói cho Lâm Lộ biết, hơn nữa Diêm Tu đã trực tiếp phản bội Giáo Đường Vinh Quang, sau này chưa chắc có thể ở lại thành phố Phù Dung Hà.

Vì thế Ôn Văn nói một tiếng với Lâm Triết Viễn, chuẩn bị quay về nhà nghỉ ngơi.

Vốn Ôn Văn tới thành phố Phù Dung Hà là vì nghỉ ngơi, nhưng tới bây giờ thì chưa từng được nghiêm chỉnh nghỉ ngơi chút nào.

Quan trọng nhất là vừa nhất được tập tranh kia, Ôn Văn cảm thấy khá hứng thú.

Đi được một đoạn, Ôn Văn đi qua một quảng trường lớn, trên quảng trường tập trung rất nhiều cư dân ở gần đây.

Vưu Hán, Lý Đại Trang và Tiêu Tân Lôi đang sắp xếp nhân viên hỗ trợ kiểm tra tinh thần và tình trạng cơ thể của cư dân, nếu không có vấn đề thì sẽ xóa bỏ ký ức.

Đây là quy trình xử lý các sự kiện siêu nhiên của Hiệp Hội Thợ Săn, chỉ cần là dân chúng có tiếp xúc với quái vật, mặc kệ thời gian dài ngắn đều có thể vì bị ảnh hưởng mà dẫn tới thay đổi khác thường.

Quy trình này trông có vẻ phức tạp nhưng thật ra chỉ cần tốn vài giờ là xong.

Chương 516 - Cô gái si ngốc

Vốn Ôn Văn không thèm để ý tới chuyện này, chỉ tùy tiện liếc nhìn một chút, xem thử xem có gì thú vị hay không.

Nhưng khi Ôn Văn nhìn thấy một cô gái bị thợ săn hỏi thăm tình huống thì hơi dừng lại.

Cô gái này có dáng vẻ tinh thuần đáng yêu, nhưng vẻ mặt đại ra ánh mắt không có tia sáng, mẹ của cô gái đi ở bên cạnh, trả

lời những câu hỏi của nhân viên hỗ trợ.

Nhân viên hỗ trợ đeo kính cầm bút, vừa ghi chép thông tin vừa nói: “Thím à, con gái thím bị thế này từ khi nào vậy?”

“Đã mấy tháng rồi, cũng không biết tạo nghiệp gì mà con gái tôi phải chịu tội như thế...”

“Ngày đó con bé đang ở nhà phụ việc nhà như bình thường thì đột nhiên ngã xuống đất, khi tỉnh lại thì con bé đã biến thành bộ dáng này, tìm tới rất nhiều bác sĩ cũng không thể chữa khỏi...”

Nhân viên hỗ trợ ghi chép lại lời bà thím, trong lòng cũng không ngừng thở dài, cô gái tốt như vậy sao lại trở nên si ngốc chứ?

Phát hiện Ôn Văn cứ nhìn chăm chăm cô gái kia, nhóm ba người Vu Hân tiến lại gần, khó hiểu nhìn anh.

Tiêu Tân Lôi dùng cánh tay huých Ôn Văn hỏi: “Anh coi trọng người ta hả? Cô gái này lớn lên đúng là rất xinh đẹp, chỉ là đáng tiếc...”

Ôn Văn lắc đầu nói: “Tôi chỉ cảm thấy cô gái này có hơi quen mắt thôi... ở thành phố Phù Dung Hà này có nhiều cô gái bị si ngốc như thế không?”

“Trong ấn tượng của tôi thì còn hai người, có điều đây chỉ là chứng bệnh tâm thần bình thường đi, ở đâu cũng có cả.” Vu Hân nhún vai nói.

Ôn Văn không nói gì mà gọi điện cho Đinh Minh Quang, hỏi thăm về danh sách người mắc bệnh si ngốc ở thành phố Phù Dung Hà.

Chờ vài phút thì Đinh Minh Quang gọi điện lại nói từ khi Ôn Văn rời đi tới bây giờ, số bệnh nhân nữ trẻ tuổi mắc bệnh si ngốc quả thực có gia tăng, khoảng mấy chục người.

Sau khi xác minh xong, Ôn Văn cúp điện thoại, có chút nghiêm nghị nhìn cô gái kia, sau đó đi tới đặt tay lên trán cô gái, bắt đầu cảm nhận.

Một lát sau Ôn Văn buông tay, trên mặt lộ ra biểu cảm hiểu rõ.

“Sao vậy, có vấn đề gì không?”

Tiêu Tân Lô nghi hoặc hỏi, Lý Đại Trang và Vu Hân cũng cảm thấy có chút kỳ quái, không rõ Ôn Văn đột nhiên muốn làm gì.

“Mọi người xem đi, cô gái này có phải rất giống với nữ chính trong tập tranh này không?”

Ôn Văn đưa tập tranh bản thảo mình nhặt được cho ba người xem.

Ba người nhìn thấy mặt bìa của tập tranh này, biểu cảm trên mặt cũng lập tức sụp đổ.

Bọn họ có chút không dám tin Ôn Văn lại dám trực tiếp lấy thứ này ra cho bọn họ xem ở ngay trước mặt mọi người.

Tiêu Tân Lô và Vu Hân đỏ rần mặt, mà Lý Đại Trang thì thật sự kính nể nhìn Ôn Văn.

Không hổ là thám tử Ôn, ngay cả đùa giỡn lưu manh cũng thẳng thắn dứt khoát hơn hẳn người khác.

Nhìn ánh mắt ba người, Ôn Văn âm nín nói: “Gì mà nhìn tôi như kẻ biến thái thế, tôi bảo mấy người nhìn nội dung tập trung.”

Ba người mắt tự nhiên lật xem vài tờ, phát hiện nội dung lại càng khó coi hơn.

Ôn Văn thở dài một tiếng, sức tưởng tượng không thể không chế quả nhiên rất dễ nghĩ lệch sự việc, rõ ràng là một việc rất nghiêm túc, sao trong mắt bọn họ lại thay đổi hẳn thế kia.

“... tập tranh này là tôi nhặt được ở gần đây, mấy người không cần nghĩ lệch, tôi không phải loại người mấy người nghĩ đâu.”

“Đúng vậy, anh không phải loại người như thế.” Ba người cùng gật đầu.

Ngoài mặt bọn họ tỏ ra rất tin tưởng, nhưng trong lòng rốt cuộc có tin hay không thì không ai biết.

Ôn Văn có chút rầu rĩ, hình tượng của anh chỉ sợ là hỏng mất rồi.

Tình cảnh lúng túng hồi lâu mới có thể bình thường trở lại, ba người rốt cuộc là thợ săn, rất nhanh cũng chọn ra được một tờ

khá bình thường để so sánh với cô gái kia.

Ban đầu bọn họ không phát hiện được gì.

Một cái là cô gái chân thật, một cái là nhân vật trong truyện, cao lắm là mặt mũi của cả hai có chút tương tự mà thôi, cưỡng chế liên hệ hai người lại với nhau thì có hơi gượng ép.

Có điều nhìn kỹ thì biểu cảm của bọn họ cũng thay đổi.

Tiêu Tân Lôi có linh cảm nhạy bén nhất phát hiện ra trước nhất, hơi thở và linh hồn của nữ chính trong truyện tranh này hoàn toàn nhất trí với cô gái bị si ngốc này!

Nếu như nhắm mắt lại, chỉ dùng linh cảm cảm nhận thì Tiêu Tân Lôi thậm chí còn cho rằng tập tranh này mới là bản thể của cô gái này.

Vưu Hán và Lý Đại Trang cũng lần lượt phát hiện manh mối, chẳng qua ánh mắt nhìn Ôn Văn vẫn kỳ lạ như cũ.

Bọn họ xem lâu như thế mới phát hiện sự liên hệ giữa hai người, mà Ôn Văn chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra, điều này chứng tỏ...

Nếu kết quả không có gì bất ngờ thì nguyên nhân nhân vật trong tập bản thảo này sinh động như thế cũng chính là nguyên do làm cô gái này đột nhiên trở nên si ngốc.

Linh hồn của cô gái si ngốc đã thiếu đi một phần rất lớn, nó làm cô gái ngoại trừ 'sống' thì không thể làm gì được.

Mà trong tập bản thảo hẳn là có lưu giữ phần linh hồn bị thiếu của cô gái.

Có điều Ôn Văn không biết nên làm sao để phần linh hồn kia quay trở về cơ thể, anh cũng không rõ đối phương làm sao có thể dán linh hồn vào trong tập tranh.

...

Khu Kim Ung, trong một dãy núi có một tòa giáo đường mộc mạc.

Bên ngoài giáo đường có một căn nhà được xây dựng bằng gỗ, có không ít thiếu niên mặc đồ vải bố đang luyện tập chiến đấu.

Đừng thấy nơi này có chút đơn sơ, phần lớn tinh anh của giáo đường Giáo Đường Vinh Quang đều ra từ nơi này.

Nơi này chính là thánh điện Vinh Quang!

Trong căn nhà gỗ đơn sơ là những pho tượng thiên sứ rải rác, làm cho nơi này tràn đầy hơi thở trang nghiêm.

Bên trong những pho tượng này có một pho tượng to hơn những pho tượng khác, nó có ba mặt sáu tay, hình dáng rất quái dị.

Đột nhiên pho tượng này tỏa ra một trận ánh sáng mạnh mẽ, sau khi ánh sáng tản đi thì phần dưới eo xuất hiện vài vết rạn.

Bởi vì vị trí của vết rạn có hơi xấu hổ nên làm nhóm thiếu niên ở xung quanh nhin không được bật cười to, tình cảnh khá vui vẻ.

Vài ông vụ mặc áo choàng vải bố chậm chậm chạy tới trách mắng đuổi đám thiếu niên đi, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn pho tượng.

“Thiên sứ Tịnh Nghiệt bị làm sao vậy, sao đột nhiên lại bị tổn hại như thế?”

Bọn họ đều biết những pho tượng này không phải chỉ là tượng mà thật sự là thiên sứ chân thật.

Sức mạnh của thiên sứ có thể làm cho tượng đá không bị tổn hại suốt nghìn năm qua, xuất hiện tình huống thế này chỉ có một khả năng, đó là thiên sứ Tịnh Nghiệt đã bị thương.

Nhưng pho tượng thiên sứ này vẫn luôn ở trong thánh điện, sao lại bị tổn hại được chứ?

Bọn họ thông qua phương pháp đặc biệt kiểm tra, thử tiến hành kết nối với thiên sứ ở bên trong, thế nhưng không nhận được chút tin tức nào.

Nhóm người tụ tập lại tính toán hồi lâu cũng không làm được kết quả gì, không thể làm gì khác hơn là báo tình huống lên trên, chờ đợi tin tức.

Mà ở bên trong pho tượng, vẻ mặt của thiên sứ Tịnh Nghiệt cực kỳ dữ tợn.

Sớm muộn gì hấn cũng sẽ tìm được cơ hội đi ra ngoài, đến khi đó hấn sẽ đề Diêm Tu và vật tà ác đã làm hấn bị thương phải trả giá bằng máu.

Trước đó thì hấn cần phải tiếp tục ngủ đông.

Một khi để đám người bên ngoài biết hấn đã từng rời khỏi pho tượng, lần sau muốn rời đi sẽ rất khó khăn.

Chương 517 - Điều tra Quách Thịnh Nghiệp

Đêm khuya, sự cố của thiên sứ Tịnh Nghiệt đã được giải quyết.

Diêm Tu được đưa tới phòng y tế, Lâm Lộ ở bên cạnh đốc lòng chăm sóc.

Những người khác thì tập trung ở phòng làm việc, cùng bàn bạc về chuyện tập tranh kia.

Sau khi Ôn Văn nói rõ ngọn nguồn, Lâm Triết Viễn châm một điều thuốc nói: “Vụ án liên quan tới linh hồn, không phải lĩnh vực chúng ta am hiểu, có điều tiểu đội thợ săn ở thành phố Bảo Áp kể bên có thợ săn có thể câu thông với linh hồn, ta có thể điều tạm cô ấy qua đây, giúp đỡ xử lý vụ án này.”

Người siêu năng có sở trường đặc biệt được các tiểu đội thợ săn điều chuyển tạm thời là chuyện khá phổ biến trong Hiệp Hội Thợ Săn ở địa phương.

Số lượng thợ săn ở các thành phố có hạn, mà chủng loại quái vật thì khá phức tạp, bù đắp cho nhau có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Vưu Hán nắm chặt tập tranh kia, giọng điệu không mấy tốt lành hừ lạnh nói: “Có thể làm ra chuyện như vậy nhất định là một tên biến thái khốn kiếp!”

Lý Đại Trang ở bên cạnh gạt đầu phụ họa, ánh mắt của hấn thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía tập sách kia, nhìn thoáng qua một cái liền giống như bị phỏng mà dời mắt đi.

Trước đây không lâu còn là một học sinh trung học, chỉ là một cậu bé đơn thuần, tối hôm qua xem quyển tập tranh kia xong

thì giống như đã mở ra một cánh cổng thế giới mới...

“Đã điều tra xong!”

Đình Minh Quang ngồi ở trong góc gõ mạnh bàn phím một cái, ngẩng đầu nói với mọi người.

“Tác giả của tập bản thảo này tên là Quách Thịnh Nghiệp, nghề nghiệp là họa sĩ, nửa năm gần đây bắt đầu nổi lên, khá nổi tiếng ở khu Anh Đào.

“Bước ngoặt trong công việc của hắn là nửa năm trước phát hành một bộ manga rất được khen ngợi, kể từ khi đó thì thành phố Phù Dung Hà cũng bắt đầu xuất hiện tình huống những người phụ nữ đột nhiên si ngốc.

“Tới giờ hắn tổng cộng đã phát hành ba mươi bảy quyển manga, tập bản thảo này chính là một trong số đó, mà trong nửa năm nay, số phụ nữ si ngốc cũng hơn bốn mươi người...”

Ôn Văn kinh ngạc liếc nhìn Đình Minh Quang: “Tập tranh này ngay cả chữ ký cũng không có, cậu chỉ nhìn bìa thôi mà đã có thể tra được nhanh như thế à?”

Năng lực chiến đấu của Đình Minh Quang mặc dù không mạnh nhưng xét về khía cạnh thu thập tin tức thì nhiều người siêu năng mạnh mẽ có thóc ngựa cũng không đuổi kịp.

Đình Minh Quang sờ sờ đỉnh đầu bóng loáng của mình, sau đó tự đắc nói: “Chỉ cần là thứ lưu hành trên mạng, đối với tôi thì muốn điều tra là chuyện rất đơn giản.”

Cậu mới không nói mình đã từng là fan của Quách Thịnh Nghiệp đâu...

“Ngoài ra còn có vài điều đáng chú ý, ngoại trừ những cô gái trở nên si ngốc thì trong khoảng thời gian nửa năm này xung quanh Quách Thịnh Nghiệp còn đột nhiên chết hơn mười người, tử trạng rất thê thảm, có điều những vụ án này đều được phán đoán là do người bình thường giết chết, vì thế không nằm trong phạm vi quản lý của chúng ta...”

Kết hợp với tài liệu của Đình Minh Quang, nhóm người lấy Quách Thịnh Nghiệp làm mục tiêu, bắt đầu lên kế hoạch hành động.

Mà Ôn Văn sau khi nghe Đinh Minh Quang nói xong thì ngáp một cái, trở về nhà.

Chỉ là một họa sĩ có năng lực đặc biệt mà thôi, không phải quái vật cấp Tai Nạn trên điểm giám sát, không cần anh tự mình ra tay.

Anh chỉ cần làm hấn trôi lên khỏi mặt nước là đủ rồi, về phần bắt giữ kẻ này thì cứ để nhóm Lâm Triết Viễn lo, dù sao đây mới chính là công việc của bọn họ.

Nhóm Lâm Triết Viễn cũng không biết thực lực của Quách Thịnh Nghiệp, vì thế cũng không mù quáng làm bừa, đợi đến khi chuẩn bị xong mới hành động.

Không chỉ đảm bảo điều kiện hàng đầu là bắt giữ Quách Thịnh Nghiệp, còn phải kéo ảnh hưởng xuống thấp nhất.

...

“Một quyền, hai quyền...”

Sau khi tới nhà mới, Quách Thịnh Nghiệp đặt từng quyền bản thảo của mình lên kệ sách.

Được xem là một tác giả truyện tranh, mặc dù chỉ là tranh minh họa, Quách Thịnh Nghiệp cũng cần linh cảm, căn nhà cũ hấn đã ở rất lâu rồi, vì thế linh cảm cạn kiệt, cần một hoàn cảnh mới để bồi dưỡng linh cảm.

Cái mà hấn gọi là linh cảm thật ra chính là linh hồn những cô gái xinh đẹp ở xung quanh.

Khi Quách Thịnh Nghiệp chiến thắng được mình ở trong gương, mà đôi phương không thể đưa ra tư liệu sống làm hấn hài lòng thì hấn sẽ dọn nhà.

Trong vòng nửa năm qua hấn đã dọn nhà rất nhiều lần.

Có điều tối hôm qua khi dọn nhà thì xảy ra chút sự cố, một con quái vật cả người tỏa sáng trắng trợn phá hoại ở trên đường phố, suýt chút nữa đã phá hủy chiếc xe dọn nhà của Quách Thịnh Nghiệp.

Cũng may khi đó Quách Thịnh Nghiệp đúng lúc rời đi, không bị phiền phức dính người.

Hắn không muốn bị kéo vào tranh chấp, chỉ cần có thể an tĩnh vẽ tranh là đủ rồi, có thể làm cho nhiều người thích tác phẩm của mình thì hắn lại càng vui vẻ hơn.

Sau khi sắp xếp xong hết thầy, vẽ mặt của Quách Thịnh Nghiệp cứng ngắc, sau đó nháy mắt trở nên dữ tợn đáng sợ.

Tập tranh bản thảo của hắn thế mà lại thiếu mất một bản!

Cộng thêm tập tranh hắn mới vẽ nhưng chưa phát hành thì tổng cộng phải là ba mươi tám quyển mới đúng, vì sao chỉ còn có ba mươi bảy quyển mà thôi!

Chẳng lẽ tối hôm qua dọn nhà quá gấp nên đã rút mất một quyển?

Không được!

Hắn phải tìm lại tập tranh kia, đó là đồ của hắn, không thể để rơi vào tay người khác.

Đúng lúc này cửa nhà Quách Thịnh Nghiệp bị gõ vang, Quách Thịnh Nghiệp đầu tóc rối bù đi ra mở cửa, nhìn thấy hai người đàn ông cao lớn mặc vest màu đen, một người đưa giấy tờ cho Quách Thịnh Nghiệp xem.

“Xin chào, chúng tôi là nhân viên điều tra của liên bang, tối hôm qua gần chỗ ngài xảy ra một vụ án lớn, chúng tôi muốn mời ngài đi theo chúng tôi một chuyến, hỗ trợ điều tra.

“Nhân viên điều tra liên bang tới tìm tôi làm gì...”

Quách Thịnh Nghiệp không phối hợp nói: “Tôi chỉ là một họa sĩ truyện tranh mà thôi, không quản xảy ra chuyện gì cũng không có liên quan tới tôi.”

Người đàn ông mặc vest đen bên trái nói: “Thưa ngài, ở hiện trường có rất nhiều đồ vật chưa thể xác định được là của ai, cần mời ngài tới xem qua một chút, phối hợp công việc của chúng tôi là nghĩa vụ của công dân liên bang.”

Vừa nghe thấy là tới nhận đồ bị mất, Quách Thịnh Nghiệp liền động lòng, hắn có thể lợi dụng cơ hội này để lấy lại tập tranh bị lạc mất của mình.

Vì thế hắn nói với hai người mặc đồ đen: “Xin chờ một chút.”

Sau đó liền trở về phòng, thu dọn quần áo chuẩn bị xuất phát.

Thấy Quách Thịnh Nghiệp đồng ý đi cùng, hai người thờ phào một hơi.

Hai người bọn họ thật ra chính là nhân viên hỗ trợ của thành phố Phù Dung Hà, nhiệm vụ là dẫn dụ Quách Thịnh Nghiệp ra khỏi nhà.

Nếu Quách Thịnh Nghiệp lựa chọn gia nhập xã hội, làm một họa sĩ, như vậy hẳn đương nhiên phải tuân thủ quy tắc xã hội, cho dù chỉ là ngoài mặt mà thôi.

Tối hôm qua ở gần nhà Quách Thịnh Nghiệp quả thực đã xảy ra chuyện hỗn loạn, gọi hẳn tới hỗ trợ điều tra cũng là quy trình bình thường.

Chỉ cần hẳn muốn lại tập tranh kia thì sẽ mắc câu.

Sau khi đưa Quách Thịnh Nghiệp tới nơi vắng vẻ, nhóm Lâm Triết Viễn chờ sẵn có thể tiến hành vây bắt.

Mà ở dưới lầu, bên ngoài cửa hàng bán quà vặt, Vu Hân đang ngồi ngoài cửa đọc sách, mái tóc dài che đi tai nghe trên tai.

Cô đang nghe lén cuộc nói chuyện của hai nhân viên hỗ trợ và Quách Thịnh Nghiệp, chỉ cần Quách Thịnh Nghiệp có chút khác thường thì cô sẽ xông tới trực tiếp bắt giữ Quách Thịnh Nghiệp.

Quách Thịnh Nghiệp vừa mặc thêm áo khoác, chuẩn bị ra ngoài lấy lại tập tranh của mình thì nhìn thấy hình ảnh trong gương vụn vẹo.

Bản thân hẳn trong gương lộ ra sát khí, đưa tay đặt ngang trên cổ, làm ra động tác cắt cổ họng...

Chương 518 - Cái gương kỳ dị

Quách Thịnh Nghiệp nghi ngờ nhìn cái gương hỏi: “Hai người kia có vấn đề gì à, sao phải giết bọn họ? Giết bọn họ rồi chúng ta làm sao lấy tập tranh về chứ, cuộc sống hiện giờ của tao cũng không phải dễ dàng có được...”

Quách Thịnh Nghiệp vừa dứt lời thì hình ảnh trong gương thay đổi, hai nhân viên hỗ trợ mặc đồng phục nhân viên liên bang, trên tai đeo tai nghe điện thoại, cổ tay đeo thiết bị báo động.

Sau đó chính là Vu Hân ở dưới lầu nghe lén, mỗi hành động của cô đều bị Quách Thịnh Nghiệp thấy rất rõ ràng, bởi vì sau lưng cô... có một chiếc gương!

Về mặt Quách Thịnh Nghiệp trở nên u ám, hẳn không phải người ngu, từ hình ảnh ngoài cửa có thể nhận ra người ngoài cửa không phải tìm mình hỗ trợ điều tra gì cả, căn bản là vì nhắm tới mình mà tới!

Nhắm tới hẳn thì có thể vì chuyện gì?

Quách Thịnh Nghiệp chỉ do dự một chốc thì dứt tợn gật đầu.

Sau khi Quách Thịnh Nghiệp gật đầu, thị giác trong gương bắt đầu thay đổi, Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương không chút đề phòng tiến tới bên cạnh hai người đàn ông mặc vest trong gương, đưa tay về phía bọn họ.

Hai nhân viên hỗ trợ vốn đang tò mò không biết Quách Thịnh Nghiệp nói chuyện với ai thì đột nhiên cảm thấy giống như có một con dao nhọn đâm vào trong lòng ngực mình!

Cơ thể bọn họ lao đảo một chút rồi té ngã xuống đất, không nhúc nhích, trên mặt lộ ra biểu cảm si ngốc.

Giống như những cô gái bị cướp đi một phần linh hồn vậy, một phần linh hồn của bọn họ cũng đã bị Quách Thịnh Nghiệp cướp đi!

Một nhân viên hỗ trợ trong lúc mất đi ý thức đã giãy giụa ấn thiết bị báo động giấu trong tay áo, để Vu Hân ở dưới lầu cảnh giác.

Cô vừa mới đứng dậy thì cảm thấy tóc gáy trên người dựng đứng, nhìn sang thì thấy Quách Thịnh Nghiệp đầu tóc rối bù giống như phát điên xuất hiện ở trong mặt gương phía sau mình!

Nhưng Vu Hán xác định ở trước gương chỉ có một mình mình mà thôi, vì sao Quách Thịnh Nghiệp lại xuất hiện ở trong gương chứ?

Thời gian để Vu Hán suy ngẫm không dài chút nào, Quách Thịnh Nghiệp đã giơ con dao nhọn trong tay lên, quay sang đâm về phía bóng dáng của Vu Hán ở trong gương.

Vu Hán theo bản năng đưa tay muốn cản lại, tuy không phải quá khoa trương nhưng cơ thể của cô không phải loại đao binh thường như thế này có thể tổn thương.

Nhưng nháy mắt sau đó, cánh tay của Vu Hán ở trong gương trực tiếp bị con dao kia đâm thủng.

Cũng cùng lúc đó, cánh tay ở bên ngoài của Vu Hán cũng cảm nhận được đau đớn!

Trán Vu Hán túa một tầng mồ hôi mịn, ôm cánh tay lùi về sau vài bước: “Trong gương bị thương sẽ chuyển dời tới bản thể, hơn nữa chính mình ở trong gương lại không thể phát huy khả năng phòng ngự ở ngoài hiện thực!”

“Nhất định phải để người khác biết, kẻ này nguy hiểm hơn tưởng tượng rất nhiều, không thể xem hấn như quái vật bình thường!”

Vu Hán đột nhiên đá bay cái ghế ở trước mặt, phá vỡ mặt gương kia, chính mình thì nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Bước chân của Vu Hán nhanh như bay, nhanh hơn xe chạy rất nhiều, dọc theo đường đi cô vẫn luôn né tránh những nơi có gương, không để Quách Thịnh Nghiệp có cơ hội.

Trong một chiếc gương, Quách Thịnh Nghiệp nhìn Vu Hán chạy trốn, hấn phun nước bọt, vẽ mặt hung ác.

“Là người siêu năng sao.... quả nhiên khó đối phó hơn người bình thường, có điều khác biệt cũng không quá lớn!”

Quách Thịnh Nghiệp đưa tay về phía Vu Hán, sau đó trong những căn nhà dân ở xung quanh Vu Hán, hơn mười chiếc

gương bay ra đảo quanh Vu Hán.

Vu Hán quát khê một tiếng, bóng dáng không ngừng chớp lóe đập nát những cái gương kia, cô sẽ không cho Quách Thịnh Nghiệp có cơ hội, để hắn đối phó mình ở trong gương.

Trước đó tiến hành rất thuận lợi, nhưng khi đập bể tấm gương thứ chín, nắm tay của cô đột nhiên rơi vào trong gương, sau đó cả người không thể chống cự bị hút vào trong!

Ở trong một tấm gương hoàn hảo, Quách Thịnh Nghiệp từ bên trong bước ra, nhặt lấy cái gương đang nhót Vu Hán, nhún nhảy rời khỏi hiện trường...

Vu Hán mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một tầng hầm chỉ có ánh đèn yếu ớt.

Ở nơi này không có gì cả, chỉ có một tấm gương lớn.

“Hắn đưa mình tới nơi khác, dự định vây nhốt mình, tức là... mình đang ở trong gương sao?”

Vu Hán một cước đạp hỏng cửa sắt tầng hầm, mở ra thì phát hiện bên ngoài chẳng có gì cả.

Có, chỉ là một mảng không gian vô tận màu bạc có chút lóa mắt!

Vu Hán cố gắng đưa tay, nhưng cô phát hiện không quản mình làm gì cũng không thể chạm tới phần màu bạc kia.

Giọng nói của Quách Thịnh Nghiệp từ phía sau truyền tới, Vu Hán quay đầu lại, phát hiện gương mặt của Quách Thịnh Nghiệp xuất hiện trong gương, hài hước nhìn cô ta.

“Đừng tốn sức nữa, mày không ra được đâu.”

Mà ở trong gương lại không có ảnh ngược của Vu Hán!

Lẽ nào cô thật sự bị vây ở trong gương rồi sao?

Vu Hán đột nhiên tung nắm tay đâm vào trong gương, nhưng lại bị bắn ngược ra xa, cô không thể phá hỏng tấm gương này, thậm chí cũng không thể tiếp xúc với mặt gương.

Quách Thịnh Nghiệp cười khẩy nói: “Bây giờ mày nhất định rất mê man đúng không, không biết mình đang ở nơi nào, không rõ năng lực của tao rốt cuộc là sao?”

Vưu Hán im lặng nhìn chằm chằm Quách Thịnh Nghiệp, xem ra kẻ này muốn vạch trần chân tướng.

“Nhìn nét mặt mày, mày tưởng rằng tao sẽ nói cho mày biết đúng không, đúng là ngây thơ tới đáng yêu mà!”

Quách Thịnh Nghiệp đột nhiên cười ha hả nói: “Tao chỉ tới thông báo cho mày biết, mày sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi nơi này, mày sẽ bị vây trong hoang mang và tuyệt vọng vô tận, bị nhốt ở nơi này tới chết!”

“Đợi tới khi thi thể của mày đầy giò bọ thì tao sẽ tới thưởng thức dáng vẻ của mày!”

Sau khi cười to vài tiếng, Quách Thịnh Nghiệp biến mất trong mặt gương, chỉ để lại Vưu Hán với vẻ mặt u ám, chỉ có thể ngồi trong mặt gương chật hẹp, không thể làm được gì.

...

Thông qua điểm giám sát gửi đi nhiệm vụ rất đơn giản, nòng nọc nước cất ra phần bản đồ khác thường, tạo thành thẻ thủy tinh mini.

Sau đó thông qua điểm giám sát truyền tin tức trên thẻ tới huy hiệu nhân viên thu nhận của Lý Đại Trang, Lý Đại Trang liền nhận được nhiệm vụ, có thể căn cứ theo nhắc nhở đi tìm đám quái vật gây rối.

Gửi nhiệm vụ cho Lý Đại Trang rất dễ dàng, nhưng tới lượt Vưu Hán thì lại rất khó khăn, tốc độ truyền tin chậm đến mức làm người ta giận sôi gan.

“Ừm... có phải trạm thu nhận nên đổi mạng không?” Ôn Văn ở bên cạnh than thở.

Nòng nọc nước trầm giọng nói: “Trạm thu nhận không thành vấn đề, cô ta, có vấn đề.”

Vưu Hán gặp chuyện?

Cô ta có thể có chuyện gì mà không thể nhận được tin tức của trạm thu nhận chứ?

Ôn Văn vẫn còn đang nghi ngờ thì nhận được điện thoại của Lâm Triết Viễn, hai phút sau Ôn Văn buông điện thoại, trên mặt lộ ra biểu cảm nghiêm nghị.

Hai nhân viên hỗ trợ tới dự Quách Thịnh Nghiệp đã mất đi một phần linh hồn, mà Vu Hán chịu trách nhiệm bảo vệ đã trực tiếp mất tích.

Đợi đến khi nhóm Lâm Triết Viễn tìm tới nhà Quách Thịnh Nghiệp thì trống rỗng, người không biết đã đi đâu rồi.

Thông qua trạm thu nhận, Ôn Văn có thể xác định Vu Hán vẫn còn sống nhưng không có cách nào biết cô đang ở đâu.

Bình thường thì mặc kệ Vu Hán tới bất cứ xó xỉnh nào thì cũng không nên xuất hiện tình huống liên lạc khó khăn với trạm thu nhận như thế.

Rốt cuộc cô ta đang ở đâu... lẽ nào đã bị đưa tới thế giới trong?

Chương 519 - Gương yểm

Ôn Văn thở dài một tiếng, chỉnh lại quần áo nói: “Xem ra vẫn là tự mình ra tay, không thể để mình yên tĩnh một chút được sao?”

“Nhưng chuyện này dù sao cũng do mình gây ra, lại còn bắt một nhân viên thu nhận của mình, không thể cứ mặc kệ được...”

Lúc Ôn Văn chuẩn bị, số liệu rốt cuộc cũng thành công truyền tới chỗ Vu Hán, có điều với tình trạng hiện giờ, có lẽ cô không thể nào hoàn thành nhiệm vụ được.

Có điều tuy số liệu truyền đi rất chậm nhưng tin tức dù sao vẫn truyền đi được, nếu Vu Hán thật sự bị vây ở đường cùng thì cũng có thể quay trở vào trạm thu nhận, thoát khỏi nơi đó.

Ở bên kia, Vu Hán cũng nhận ra được, trở lại trạm thu nhận chính là phương pháp chạy trốn duy nhất của cô, vì thế cô bắt đầu thử tiến vào trạm.

Cũng giống như truyền tin tức, tốc độ tiến vào trạm thu nhận cũng rất thông thả, từ khi bóng dáng cơ thể xuất hiện trong trạm thu nhận, đến khi cô thật sự tiến vào thì tốn gần nửa tiếng thời gian!

Điều này làm Ôn Văn rất tò mò, rốt cuộc Vu Hán đã ở nơi nào mà có thể làm trạm thu nhận tìm ra cô khó khăn đến vậy.

“Chốc nữa ông hỏi kỹ xem cô ta đã gặp phải chuyện gì, thu thập hết tất cả những tư liệu tới đây.”

Lúc thông báo với người đàn ông kim loại mặc vest, Ôn Văn đã ẩn thân mình đi, cho dù Vu Hán đứng ở bên cạnh cũng không nhìn thấy anh, sau đó Vu Hán tiến vào trong trạm thu nhận.

Cảm giác đè nén khi dịch chuyển không gian biến mất, Vu Hán đứng trước mặt người đàn ông kim loại mặc vest, nhìn đại sảnh mà mình đã tới vài lần ở trước mắt, thở hắt một hơi.

Trước kia cô chỉ biết ơn trạm thu nhận bởi vì trạm thu nhận đã giúp cô hồi phục năng lực, đồng thời vẫn giữ được dáng vẻ phụ nữ bình thường.

Nhưng hội nghị nhân viên thu nhận, hay là cửa hàng thu nhận thì Vu Hán cũng cảm thấy không có gì đặc biệt.

Nhưng bây giờ cô đột nhiên hiểu được, trạm thu nhận còn là nơi cứu mạng!

Nếu như không có trạm thu nhận, chỉ sợ cô phải ở trong tầng hầm đó, làm bạn với cô độc và điên cuồng cho đến khi chết...

Người đàn ông kim loại mặc vest đi tới trước mặt Vu Hán, hiện lãnh hỏi: “Nhân viên thu nhận 72608, cô Vu, cô gặp phải phiền phức gì sao? Không ngại thì nói cho tôi nghe một chút.”

Vu Hán thở dài một hơi, bắt đầu kể những chuyện mình đã gặp phải với người đàn ông kim loại mặc vest.

Ôn Văn đứng nghe ở bên cạnh thỉnh thoảng gật đầu, bây giờ anh đã hiểu đại khái ngọn nguồn sự việc rồi.

Không gian mà người đàn ông kim loại mặc vest ở trước đó chính là thế giới ở phía sau chiếc gương.

Không quản là ở trong gương không thấy ảnh phản chiếu của mình hay không gian màu bạc ở bên ngoài cũng có thể chứng minh cho suy đoán của Ôn Văn.

Thế giới trong gương nói ra thì chính là ảnh ngược của thế giới hiện thực, trong gương chiếu ra một cái hầm, tự nhiên trong gương cũng chỉ có một cái hầm.

Mà Vu Hân không thể nhìn thấy chính mình ở trong gương, đương nhiên là vì bản thân cô đang ở trong gương.

Về phần không gian màu bạc kia, chắc hẳn chính là tầng bạc, nhôm hoặc thậm chí là thủy ngân được bôi ở sau gương.

Nghe Vu Hân miêu tả xong, Ôn Văn lại càng tò mò với năng lực của Quách Thịnh Nghiệp hơn.

Có thể tiến hành tấn công người trong gương, lại có thể nhốt người vào trong gương, còn có thể trực tiếp tấn công linh hồn con người...

Năng lực này khá kỳ dị, nếu như sử dụng tốt thì có thể mạnh hơn phần lớn năng lực của Ôn Văn.

Làm Ôn Văn cảm thấy ngứa ngáy nhất chính là không gian ở phía sau gương.

Một không gian có thể làm giảm bớt sức ảnh hưởng của trạm thu nhận, đây là lần đầu tiên Ôn Văn gặp tình huống này.

Vì thế anh nhất định phải bắt Quách Thịnh Nghiệp, đồng thời lấy được năng lực của hắn!

Sau khi kể lại chuyện mình đã gặp phải với người đàn ông kim loại mặc vest, Vu Hân lắc đầu thờ dài quay trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Hiện giờ cô chỉ có thể ở trong trạm thu nhận, nếu không có Ôn Văn hỗ trợ, cô từ nơi nào tiến vào trạm, lúc ra cũng sẽ là nơi đó.

Phải chờ đến khi sự việc được giải quyết thì cô mới có thể quay trở về thế giới bên ngoài.

Mặc dù đã quyết định sẽ đối phó Quách Thịnh Nghiệp nhưng năng lực của hắn thật sự quá kỳ dị, ngay cả Ôn Văn cũng không có lòng tin tất thắng.

Ôn Văn lo lắng chính mình sẽ lật thuyền trong mương, muốn trước khi xuất phát chuẩn bị một chút.

Trước tiên anh tới tìm Đào Thanh Thanh, lấy chiếc gương soi tới soi lui trên người cô nàng, sau đó thất vọng rời đi.

Theo truyền thuyết dân gian thì Vampire không có ảnh ngược trong gương, Ôn Văn nghĩ rằng đây có lẽ sẽ là mấu chốt khắc chế Quách Thịnh Nghiệp.

Ôn Văn thử nghiệm nhiều lần, sau đó xác định truyền thuyết này chỉ là tin vớ vẩn.

Anh giày vò Đào Thanh Thanh cả nửa ngày, thử qua hết tất cả góc độ và tư thế, không có lần nào cô biến mất trong gương.

Sau đó anh ném cái gương vào trong phòng giam của Đào Thanh Thanh mà chửi um lên, tiếp đó tìm tới gương ma Gildero, Gildero nhún nhường khom lưng chín mươi độ nói: “Chủ nhân vĩ đại, ngài rút cuộc cũng nhớ tới tôi, tôi có thể cống hiến sức lực làm gì giúp cho ngài đây?”

Ôn Văn trực tiếp hỏi: “Ông hiểu biết bao nhiêu về thế giới ở trong gương?”

“Rất vui được phục vụ cho ngài, ở phía sau mỗi chiếc gương đều có một không gian đặc biệt, không gian đặc biệt này được ký gửi ở trong gương.”

“Cũng như nơi mà tôi sinh hoạt thật ra chính là không gian được thêm vào trong gương ma.”

“Không gian trong gương chỉ có ý nghĩa với loại sinh mệnh đặc biệt chúng tôi mà thôi.”

Sau khi Gildero nói xong thì chăm chú nhìn Ôn Văn, hi vọng được Ôn Văn khen ngợi.

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Ông có biết một loại quái vật nào sinh sống trong gương thông qua việc tấn công ảnh chiếu trong gương để làm hại linh hồn đối phương, còn có thể nhốt con người ngoài đời thực vào trong gương không?”

“Điều đó là không có khả năng!” Gildero lập tức phủ nhận.

“Sinh vật sống trong gương thường được gọi là gương yêu, điều kiện sinh ra rất khắc khe.”

“Là trong hoàn cảnh đặc biệt, ở trước gương đặc biệt lâu, đến khi hình ảnh trong gương bắt đầu sinh ra ý thức của mình thì

mới có thể ra đời sinh linh dị chủng.”

“Gương yêu bình thường không có khả năng, đại khái chỉ có thể biến thành dáng vẻ của người soi gương và trốn ở trong gương mà thôi.”

“Tôi cũng là gương yêu, có điều bởi vì chiếc gương ma đã sinh ra tôi khá đặc biệt nên tôi mới có được năng lực đặc biệt.”

“Vì thế tôi cũng mất đi năng lực rời khỏi chiếc gương này và thay đổi hình dáng.”

“Trong số những gương yêu mà tôi biết, chưa từng có kẻ nào mạnh mẽ như ngài nói.”

Trong số gương yêu, Gildero kỳ thật đã có thể coi là sự tồn tại đặc biệt.

Mà hình dung về Quách Thịnh Nghiệp đã vượt xa phạm vi năng lực của gương yêu, vì thế gương yêu như vậy có lẽ không hề tồn tại.

Nếu như Gildero có thực lực như vậy thì hẳn đã không phải một cái gương ma chỉ có thể hỗ trợ người khác, sớm đã tự mình làm lão đại rồi.

Có điều...

Gildero rơi vào trầm tư, nếu đối phương không phải gương yêu thì sao?

“Chủ nhân vĩ đại, trong giới gương yêu có lan truyền một truyền thuyết không quá đáng tin, không biết có thể để ngài tham khảo hay không.”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên nói: “Nói nghe thử xem.”

“Theo truyền thuyết thì không gian sau lưng các tấm gương có kết cấu như một thế giới song song với thế giới hiện thực, mà trong thế giới này, có một loại quái vật nguyên sinh rất đáng sợ.”

“Tên của nó là... gương yêm!”

Chương 520 - Trâu Hiểu Mẫn

Thật ra thì Gildero cũng không biết rõ gương yểm có thật sự tồn tại hay không.

Bởi vì hiểu biết về gương yểm của hắn cũng chỉ từ truyền thuyết khủng khiếp kia mà thôi.

Trước khi Gildero tới thế giới hiện thực thì thế giới trong từng xảy ra vài lần gương yêu tử vong quy mô lớn.

Trải qua vài lần khủng hoảng đó, nhóm gương yêu đều suy đoán là do gương yểm gây ra.”

Đây cũng là sự việc chân thật nhất có liên quan tới gương yểm mà Gildero từng nghe qua.

Hắn nói những gì mình biết về thế giới gương và truyền thuyết gương yểm với Ôn Văn, để Ôn Văn có chút hiểu biết về gương yểm.

Mặc dù Gildero nói rằng đó chỉ là truyền thuyết nhưng Ôn Văn tin rằng thứ nhốt Vụ Hán vào trong gương chính là gương yểm.

Dù sao thì năng lực đã quá rõ ràng, không phải Ôn Văn muốn không tin là được.

Có điều Ôn Văn khá tò mò, một người đàn ông lớn tuổi ru rú trong nhà suốt như Quách Thịnh Nghiệp rốt cuộc sao lại ở chung với loại sinh vật gương yểm trong truyền thuyết này.

Ôn Văn nhếch miệng lộ ra nụ cười, trong quá trình bắt gương yểm chắc hắn sẽ gặp những chuyện rất thú vị.

Thế giới ở sau mặt gương là nơi mà anh chưa từng đặt chân tới, thậm chí là lĩnh vực chưa từng nghe nói tới.

Sau đó Ôn Văn không có ý tốt nhìn Gildero nói: “Nếu như tên đó thật sự là gương yểm, gương yêu ở trong gương ma như người cũng có thể giúp ta chút gì đó đúng không?”

“Giúp?” Về mặt Gildero trắng bệch, hai tay quơ quơ tỏ vẻ từ chối.

“Chủ nhân vĩ đại, tôi chỉ là một chiếc gương mà thôi, ngài không hài lòng với sự phục vụ của tôi sao?”

“Tôi có thể giúp ngài xem bất cứ thứ gì mà ngài muốn, nếu tôi chết thì ngài không thể nhìn lên...”

Không thể trách Gildero nhát gan như thế, trong truyền thuyết thì gương yểm chính là một cái gương có thể thông qua cần nuốt gương yêu để gia tăng sức mạnh, Gildero không muốn trở thành món ăn trên bàn tiệc của quái vật.

Mặc dù bây giờ chủ nhân của hắn là Ôn Văn, nhưng cho dù Ôn Văn chết, chỉ cần gương ma không bị tổn hại thì Gildero cũng sẽ không chết, hắn có thể nhận vị chủ nhân tiếp theo.

Nhưng nếu theo Ôn Văn mạo hiểm, nói không chừng Ôn Văn không có việc gì mà hắn lại bị gương yểm cần nuốt, vĩnh viễn biến mất...

Có điều lời kháng nghị của Gildero không có chút tác dụng gì với Ôn Văn, anh trực tiếp cầm gương lên nhét vào trong nhãn không gian.

“Đã chuẩn bị xong, nên đi gặp cái gương yểm thần bí kia thôi.”

...

Lúc này ở trong bệnh viện tâm thần Số Tám của thành phố Phù Dung Hà, trong phòng phẫu thuật.

Một người phụ nữ đeo kính gọng đen mặc chiếc váy bông cài một bông hoa lớn đang ngồi trên bàn phẫu thuật, lật từng tờ một trong quyển tập tranh kia, vẻ mặt đỏ ửng, ánh mắt cũng hưng phấn.

“Cái đó... cô đã nhìn lâu lắm rồi, có thể nói cho tôi biết cô gái này rốt cuộc có thể chữa lành không vậy?” Đinh Minh Quang bất đắc dĩ hỏi người phụ nữ này.

Người phụ nữ này tên là Trâu Hiểu Mẫn, là ngoại viện mà Lâm Triết Viễn tìm tới, bởi vì ở ngay thành phố kế bên nên chỉ vài tiếng đồng hồ đã chạy tới thành phố Phù Dung Hà.

Năng lực của cô ta là thông linh, có thể kết nối linh hồn lang thang ở thế giới hiện thật, không chỉ linh hồn loài người, ngay cả thú dữ cây cỏ, thậm chí là đồ dùng có linh hồn cũng có thể tiến hành kết nối.

Hơn nữa cô ta còn có thể chữa trị một vài linh hồn bị tổn thương, cũng là nhân tài thuộc loại hình đặc biệt.

“Tôi có thể đưa linh hồn trong tranh quay trở về cơ thể cô gái, nhưng cô ấy cần phải nghỉ ngơi một thời gian ngắn mới có thể khôi phục ý thức, hơn nữa linh hồn của cô ta từng bị nhiễm bẩn, sau khi khôi phục ý thức thì cô ấy và trước kia sẽ khác biệt rất lớn.”

Đình Minh Quang thở dài nói: “Có thể cứu được là tốt rồi, hoàn hảo không có chút vấn đề nào lại không thực tế.”

Tâm trạng của Đình Minh Quang không tốt lắm, hai nhân viên hỗ trợ tới bắt Quách Thịnh Nghiệp đều đã biến thành dáng vẻ si ngốc, mà Vu Hán thì không có chút manh mối nào, trực tiếp mất tích.

Hiện giờ nhóm Lâm Triết Viễn đang bủa vây ở khắp nơi để tìm kiếm Quách Thịnh Nghiệp nhưng hoàn toàn không có chút tin tức nào, hãn giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này rồi vậy.

Hiện giờ thợ săn ở lại bệnh viện tâm thần chỉ có một mình Đình Minh Quang và Lâm Lộ, Diêm Tu ở trong phòng bệnh.

Sau khi nhận được đáp án của Trâu Hiểu Mẫn, Đình Minh Quang gọi nhân viên hỗ trợ đưa cô gái si ngốc kia tới, bắt đầu tiến hành chữa trị.

Trước tiên Trâu Hiểu Mẫn để cô gái nằm trên bàn phẫu thuật, sau đó lấy ra một cái chai chứa chất lỏng gì đó không rõ, bôi một tầng mỏng lên trán cô gái.

Tiếp đó Trâu Hiểu Mẫn xắn tay áo, lộ ra cánh tay trắng không bình thường, hai tay đặt lên tập bản thảo, đôi tay tỏa ra ánh sáng trong suốt nhàn nhạt.

Hiện giờ Trâu Hiểu Mẫn muốn kéo linh hồn của cô gái ra khỏi tập bản thảo, sau đó sẽ nhét trở lại trong cơ thể.

Bước đi trông có vẻ rất đơn giản, nhưng nếu để người khách tới làm thì cô gái này chắc chắn phải chết.

Trâu Hiểu Mẫn vừa tiến hành vừa cảm thấy tiếc nuối.

Bởi vì cô vốn đặc biệt yêu thích những thứ đồ vật có ẩn chứa linh hồn, vì thế cô thật sự rất yêu thích tập bản thảo này, nhưng bây giờ cô lại phải tự tay hủy đi tập tranh này.

Phương pháp phong ấn linh hồn vào trong tập bản thảo này rất cao siêu, cũng không làm linh hồn bị tổn thương quá lớn, Trâu

Hiệu Mẫn có thể dễ dàng tìm được linh hồn của cô gái kia.

Đến lúc này đây, mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng rất nhanh sau đó Trâu Hiệu Mẫn đã hô khẽ một tiếng: “Linh hồn của cô gái này đúng là ở trong tập tranh, nhưng hình như lại đang ở trong một mê cung rất to lớn, muốn mang cô ta ra ngoài rất khó khăn.”

“Không cứu được à?” Đinh Minh Quang nhíu mày hỏi.

Trâu Hiệu Mẫn hít sâu một hơi nói: “Cứu thì cứu được, nhưng cần tốn nhiều thời gian hơn dự tính...”

Có điều đúng lúc này trong mấy tấm gương trong phòng phẫu thuật đột nhiên chớp lóe.

Tiếp đó toàn bộ phòng phẫu thuật trở nên đen kịt, đợi đến khi ánh sáng sáng trở lại, trong gương xuất hiện một gương mặt dữ tợn.

“Trả lại cho tao, trả lại đồ cho tao!”

Đinh Minh Quang bảo vệ bên cạnh Trâu Hiệu Mẫn, cắn chặt răng.

Cậu và Trâu Hiệu Mẫn đều là người siêu năng bên công chức, năng lực thực chiến rất yếu, bây giờ bị kẻ này tìm tới tận cửa thế này, chỉ sợ dữ nhiều lành ít rồi.

Lần này rốt cuộc bọn họ phải xử lý quái vật gì vậy chứ?

Không chỉ làm Vu Hân yên lặng biến mất, hơn nữa còn tìm tới tận tổng bộ hiệp hội, đây là chuyện chưa từng xảy ra từ trước đến giờ.

Cái gương bay múa đảo vòng quanh người hai người, gương mặt dữ tợn trên mặt gương không ngừng thay đổi, sau đó một chiếc gương bay tới chụp về phía đầu Trâu Hiệu Mẫn.

Trâu Hiệu Mẫn chỉ kịp bắn một phát súng về phía gương, nhưng lại phát hiện viên đạn trực tiếp bay vào trong gương, chỉ nổi lên một trận chấn động.

Ngay lúc Trâu Hiệu Mẫn cũng giống như Vu Hân, sắp biến mất trong gương thì một tia sáng sáng ngời bao phủ lấy tấm gương kia.

Bản thể tấm gương cũng không bị tổn hại gì, nhưng gọng kính lại bị tia sáng hòa tan, khi gọng kính hoàn toàn biến mất, cái gương giống như biến thành gương bình thường, biến mất trong ánh sáng.

Người phóng ra tia sáng này, chính là Ôn Văn vừa vội vàng chạy tới!

Anh vốn định qua đây xem thử xem có manh mối gì hữu dụng hay không, không ngờ lại thấy một màn này.

Nếu như anh tới chậm hơn chút nữa, chỉ sợ Trâu Hiểu Mẫn đã bị nhốt trong gương rồi, mà cô gái này không thể nào thông qua trạm thu nhận để chạy trốn được.

Chương 521 - Cơ hội của Gildero

Cái gương kia sau khi thất bại thì lập tức nhào về phía Trâu Hiểu Mẫn một lần nữa, mục đích rất rõ ràng, chính là tập bản thảo kia.

Có điều tốc độ của Ôn Văn nhanh hơn, anh chợt xuất hiện ở giữa hai người, ném hai người bay ra ngoài.

Đồng thời năng lượng màu tím đen ở trên người tạo thành một cây gai nhọn, giống như nhím biển bắn ra ngoài, phá hủy toàn bộ những chiếc gương ở xung quanh.

Chờ đến khi trong phòng phẫu thuật không còn mặt gương nào hoàn chỉnh thì bầu không khí quỷ dị mới hoàn toàn biến mất.

Ôn Văn đứng im tại chỗ một hồi, đợi đến khi ống tay áo hơi chấn động mới nói với Đinh Minh Quang: “Báo với mọi người trong hiệp hội, năng lực của con quái vật này có liên quan với cái gương, nếu không muốn bị nó tập kích thì tốt nhất là dời hết số gương trong bệnh viện đi, hoặc là dùng vải đen trùm lại tất cả mặt gương.”

“Mặt khác, thông báo với nhóm Lâm Triết Viễn, Quách Thịnh Nghiệp này khác với tất cả những loại quái vật mà mọi người từng gặp trước đó, chuyện này phức tạp hơn mọi người tưởng tượng rất nhiều, đừng hành động thiếu suy nghĩ, giao cho ta xử lý đi!”

Sau khi nói xong, Ôn Văn đi tới bên cạnh Trâu Hiểu Mẫn, nói với cô ta: “Đưa tập bản thảo kia cho tôi.”

Trâu Hiểu Mẫn do dự nói: “Cần phải chữa trị cho cô ấy...”

Ôn Văn nghiêm khắc nói: “Không bắt được Quách Thịnh Nghiệp, cho dù cô trị được thì hẳn vẫn có thể cướp đi linh hồn một lần nữa.”

“Ah, vâng, được rồi, đây.”

Trâu Hiểu Mẫn đỏ mặt đưa tập tranh cho Ôn Văn.

Ôn Văn khó hiểu nhìn người phụ nữ này, đang yên đang lành cô ta đỏ mặt cái gì?

Chỉ là Ôn Văn cũng không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp rời khỏi bệnh viện tâm thần, chuẩn bị tới nhà Quách Thịnh Nghiệp xem một chút.

Dù sao thì anh cũng đang nghiêm nghị như thế, không quản người phụ nữ này vì sao mà xấu hổ cũng khó có khả năng là vì anh.

Từ thái độ không hề đề phòng với những mặt gương có thể thấy được sự hiểu biết của bọn họ về Quách Thịnh Nghiệp còn không nhiều bằng Ôn Văn.

Vì thế chuyện này vẫn là Ôn Văn tự mình xử lý thì tốt hơn.

Mà tập tranh này...

Khi này Ôn Văn quan sát quỹ đạo tấn công của gương, biết được Quách Thịnh Nghiệp vì tập tranh này mà tới.

Nếu Quách Thịnh Nghiệp có thứ mong muốn, như vậy sẽ một lần nữa thử lấy lại.

Khi cố chấp với một mục tiêu, hành vi tiếp theo của hắn sẽ để lại dấu vết, từ đó mà lộ ra kẽ hở, Ôn Văn có thể lợi dụng kẽ hở này để tìm ra hắn, sau đó bắt hắn!”

“Này, cô xấu hổ cái gì vậy?” Đinh Minh Quang từ phía sau vỗ vỗ vai Trâu Hiểu Mẫn.

Trâu Hiểu Mẫn ngoắc tay lại, xoắn xít: “Ông có cảm thấy, người khi này thật là ngẫu không, đúng là đẹp trai quá đi...”

“Ông? Đẹp trai?” Đinh Minh Quang sờ sờ cái đầu trọc của mình, có chút cảm nín.

Ôn Văn ngoại trừ mắt hơi nhỏ một chút thì đúng là đẹp trai thật, chỉ là nếu xét về lực hấp dẫn nữ sinh thì tên này sao bằng mình.

Xem ra cô gái vui buồn thất thường này đã bị tình cảnh khi này dọa cho choáng váng rồi.

Đầu óc Trâu Hiểu Mẫn đương nhiên không có vấn đề, cô nghĩ Ôn Văn ngẫu là vì cô không nhìn bề ngoài, thậm chí không phải khí chất, mà là một thứ khó phát hiện hơn.... linh hồn!

...

Lúc Ôn Văn đi tới nhà cũ của Quách Thịnh Nghiệp, hẳn đã ở đây một khoảng thời gian, đương nhiên sẽ lưu lại chút dấu vết.

Đầu tiên Ôn Văn đưa tay quẹt chút bụi trên kệ sách, sau đó nhẹ nhàng vôn vôn một chút rồi đưa lên chóp mũi ngửi thử.

Trên kệ sách có mùi giống với tập bản thảo, đây hẳn là nơi Quách Thịnh Nghiệp đặt bản thảo.

Trong phòng rất hỗn loạn, nhưng cái kệ được trang trí khá rục rờ, phần nhỏ chính giữa được dùng để trưng bày tập bản thảo, chứng tỏ Quách Thịnh Nghiệp rất xem trọng những tập tranh này.

Đồng thời mỗi phòng trong nhà đều có ít nhất một tấm gương lớn, mà những cái gương kia không hề có dấu vết dịch chuyển.

Nếu như gương yểm kia không phải loại ký túc vào gương, chứng tỏ nó không bị hạn chế trên một tấm gương giống như Gilderò, nó có thể di chuyển qua các tấm gương.

Không có đối tượng ký túc cố định, Ôn Văn muốn tìm được hẳn lại gia tăng độ khó hơn một chút.

Trên đường chạy tới nơi này, Ôn Văn từng thông qua điện thoại nói chuyện đơn giản một phen với biên tập của Quách Thịnh Nghiệp ở khu Anh Đào.

Từ miệng biên tập kia biết được từ nửa năm trước Quách Thịnh Nghiệp đột nhiên xuất hiện với tư cách là họa sĩ ‘thiên tài’.

Tốc độ vẽ rất nhanh, thành phẩm lớn, nhân vật tinh xảo, là loại hình họa sĩ mà các biên tập thích nhất.

Nhưng tính tình của hắn lại rất bất thường, không chấp nhận bất cứ hoạt động công ty nào, cũng không cần người hỗ trợ, ngoại trừ vài lần ít ỏi giao bản thảo thì cũng không liên hệ nhiều với biên tập.

Đối với cái gương yếm này, ông thấy thế nào?” Ôn Văn thả gương ma Gildero ra, hỏi ý.

Khi này ở trong bệnh viện tâm thần, Gildero đã biến thành ma nhân ở trong tay áo Ôn Văn, quan sát toàn bộ quá trình Ôn Văn đối phó với gương yếm.

“Nó là một sinh vật ở trong gương rất mạnh mẽ, nếu để tôi đơn độc đối mặt với nó thì có khả năng sẽ bị nó giết chết, có điều...”

Về mặt Gildero có chút hưng phấn, đến mức bỏ qua sự khiêm tốn thường có.

“Cái gương mà nó điều khiển có lối vào thế giới trong gương thật sự, là một không gian hoàn toàn khác với gương bình thường, nếu như tôi có thể vào trong đó... tôi có thể sẽ thay đổi!”

“Thay đổi, thay đổi thế nào?”

Gildero suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết mình sẽ thay đổi gì, chỉ theo bản năng biết rằng thế giới ở sau gương chính là một cơ hội khó có đối với mình.”

Ôn Văn sờ cằm, có lẽ cần phải tiến vào thế giới sau lưng xem thử một chút.

Không nói tới chuyện cơ hội của Gildero, từ chuyện gương yếm không thể giết Vu Hán có thể thấy được gương yếm không có năng lực tổn hại nhân loại bị kéo vào trong không gian, chỉ dùng nơi đó làm nhà giam không ra được mà thôi.

Nói không chừng dùng thực thể tiến vào không gian trong gương chính là cửa đột phá gương yếm, dù sao thì Ôn Văn cũng có thể thông qua trạm thu nhận để đi ra ngoài, chuyện này cũng không có nguy hiểm quá lớn đối với anh.

Quan trọng nhất là, Ôn Văn thật sự có chút ngứa ngáy khó chịu với thế giới ở bên trong gương!

“Ông đã muốn tiến vào thế giới trong gương, vậy ông có cách nào tìm ra cái gương kia đang ở đâu không?”

Trên mặt Gildero lộ ra vẻ mặt khó khăn: “Giữa bọn tôi có chênh lệch quá lớn, trừ phi nó tự mình xuất hiện ở trước mặt tôi, bằng không rất khó tìm được.”

“Có điều ngài nên thu tôi lại đi, bởi vì tôi có thể cảm nhận được nó đang thông qua một phương pháp nào đó dòm ngó nơi này, nói không chừng ngài sơ sẩy một chút thôi thì tôi sẽ chết...”

“Chậc... đồ nhát gan.”

Ôn Văn xem thường, sau đó một lần nữa để Gildero vào trong nhân không gian, dù sao thì có ma nhãn ở, hai người vẫn có thể tiến hành kết nối.

Sau đó Ôn Văn phiền não xoa trán một cái.

Nếu như nhóm Quách Thịnh Nghiệp vẫn không chịu lộ diện, muốn tìm được hẳn thật sự rất khó.

Đôi phương có thể trốn trong gương, mà Ôn Văn không thể vào trong gương tìm kiếm, cho dù có một thân năng lực mạnh mẽ cũng không có chỗ sử dụng.

Chương 522 - Phá hủy danh tiếng

Có điều như thế cũng không có nghĩa Quách Thịnh Nghiệp là vô địch, thế giới ở sau gương dù sao cũng phải dựa vào gương mới có thể tồn tại.

Ôn Văn chỉ cần tìm được cắt gương mà bọn họ đang ký túc, lúc bọn hắn đi ra đánh nát nó đi là được.

Nhưng muốn tìm một cái gương đặc biệt ở trong cả thành phố như thế có thể dễ dàng sao?

Vì thế hướng đột phá duy nhất của Ôn Văn lúc này chính là tập tranh, nếu như Quách Thịnh Nghiệp có đủ sự cố chấp với tập tranh thì nhất định sẽ tìm tới.

Ôn Văn nắm chắc chuyện này, bởi vì Gildero đã xác định rằng gương yếm kia đang thông qua phương thức nào đó quan sát anh.

Nếu không phải vì tập tranh này thì căn bản không cần phải làm như thế.

Không cần làm gì cả chỉ độ kiên trì với Quách Thịnh Nghiệp, Ôn Văn có lòng tin mình sẽ chiến thắng, nhưng đó không phải là phong cách của anh.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị làm một vài việc mà Quách Thịnh Nghiệp khó chịu, kích thích lòng kiên nhẫn của hắn.

Tính toán một chút, Ôn Văn bật cười xấu xa, thông qua điện thoại bàn bạc với nhóm Lâm Triết Viễn một chút, sau đó thông qua con đường nội bộ của siêu thị sản liên hệ với công ty ký hợp đồng với Quách Thịnh Nghiệp.

Vài tiếng sau, website của công ty kia công bố một tin tức.

Tác giả truyện tranh có bút danh ‘Thân Sĩ tôi hiểu bạn’ bị tình nghi liên quan tới sự kiện tổn thương người khác ác ý, gây ảnh hưởng không tốt tới cho công ty.... công ty tuyên bố sẽ hủy hợp đồng, đồng thời xóa bỏ toàn bộ những bộ manga đã hợp tác....

Đồng thời tin tức của thành phố Phù Dung Hà cũng thông báo, chính thức bôi xấu hình tượng của Quách Thịnh Nghiệp với mức độ lớn nhất.

Cơ nghiệp truyện tranh mà Quách Thịnh Nghiệp hao tổn nửa năm gây dựng chỉ vì vài cuộc điện thoại của Ôn Văn đã bị hủy đi hoàn toàn.

Gương yếm đang quan sát Ôn Văn cũng biết rõ đầu sỏ chuyện này là ai, chắc chắn sẽ tới tìm Ôn Văn để trả thù.

Ôn Văn dùng đầu ngón tay đỡ tập bản thảo kia, nhìn tập bản thảo không ngừng xoay tròn trên ngón tay, khóe miệng anh nhếch lên nói: “Chuyện đã tới nước này, để xem mày còn nhịn nổi không.”

...

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết!”

Ở trong một căn phòng xa hoa ở trong gương, Quách Thịnh Nghiệp phần nộ đập nát một chiếc TV.

“Sao phải đối xử với tao như thế chứ, tao bỏ ra hơn nửa năm mới có thể đi tới bước này, tại sao phải hủy đi tất cả của tao?”

Một lát sau, TV đã khôi phục dáng vẻ trước đó, sau đó Quách Thịnh Nghiệp chán nản ngồi trên một cái ghế, thở dài than ngắn.

Thật ra trong phần thông báo kia, thứ làm hắn tức giận không phải chuyện tiết lộ sự hung ác của hắn.

Hắn biết mình đã từng làm chuyện gì, linh hồn thiếu nữ được dùng để ‘vẽ tranh’ tuy không phải do hắn tự tay bắt nhưng dù sao cũng có liên quan tới hắn.

Hơn nữa lúc hắn và gương yểm chơi game, thắng được thì gương yểm sẽ tìm kiếm ‘linh cảm’, nếu thua thì hắn phải đi giết người, để gương yểm gia tăng sức mạnh.

Làm hắn tức giận như thế thật ra là vì chuyện truyện của hắn bị ngừng bán.

Con giận qua đi, Quách Thịnh Nghiệp bình tĩnh đứng dậy nói: “Quên đi, danh tiếng đã tệ hại như vậy thì cứ để nó tệ đi, cùng lắm thì tao đổi một thân phận khác, bắt đầu lại...”

“Nhưng ít nhất thì tập bản thảo gốc cũng nằm trong tay tao, đã tìm được quyền bản thảo bị lạc mất chưa, bạn thân?”

Ở đối diện Quách Thịnh Nghiệp là một người giống Quách Thịnh Nghiệp như đúc, ngoại trừ con ngươi màu bạc, có điều người này đối xứng ngược lại với Quách Thịnh Nghiệp.

Người này chính là gương yểm!

Gương yểm gật đầu nói với Quách Thịnh Nghiệp: “Đã tìm được tập tranh, đang ở trong tay người đã phá hỏng danh tiếng của bạn.”

Quách Thịnh Nghiệp đột nhiên tức giận: “Là hắn trộm đi tập tranh của tao sao, người này là ai, sao lại phải làm thế với tao?”

“Bạn thân à, tao muốn giết nó!”

Gương yểm do dự một hồi rồi nói: “Người này có chút phiền phức, không phải người siêu năng bình thường...”

“Rất phiền phức sao, vậy bỏ đi.” Quách Thịnh Nghiệp chán nản ngồi xuống, vẻ mặt có chút mất mát: “Không cần tập tranh đó nữa đâu, tao không muốn bạn bị thương.”

Nhìn vẻ mặt mất mát của Quách Thịnh Nghiệp, gương yểm cảm thấy có chút yêu thương, vì thế vẻ mặt nó trở nên tàn nhẫn.

“Yên tâm đi bạn của ta, chuyện ta đã hứa với bạn, ta nhất định sẽ làm được, người đó không có năng lực làm ta bị thương, ta sẽ giết hắn và lấy tập tranh về!”

“Trên thế giới này, chỉ có ta sẽ không phản bội bạn!”

Quách Thịnh Nghiệp lộ ra nụ cười chân thành nói: “Có người bạn như bạn, thật sự tốt quá!”

...

“Lúc nào nó mới chịu tới tìm mình chứ, xiềng xích của mình khao khát tới khó chịu luôn rồi đây.”

Ôn Văn ngồi trên ghế, tay xoay xoay khối Rubik sáu mặt, Tứ Tê Nhi đang cố sức chống đỡ quyển sách thật to đập một tiếng, Ôn Văn nói một tiếng thì nó sẽ dùng cặp vuốt nhỏ của mình lật sang một tờ.

Khi chơi Rubik anh sẽ không đọc hướng dẫn, một khi đọc hướng dẫn thì cho dù là người bình thường cũng có thể giải quyết được, mà thứ Ôn Văn cần là quá trình giải quyết chứ không phải vờ như đã giải quyết được vấn đề để ra oai.

Về phần quyển sách thật dày kia, là một quyển tiểu thuyết phá án của Moriarty, được công nhận là kiệt tác trình thám của liên bang.

Câu chuyện kể về thám tử thiên tài Moriarty.

Mà bây giờ Ôn Văn đang xem thám tử Moriarty quyết đấu với kẻ địch cũ, thám tử Sherlock Holmes, quyển sách này anh đã xem qua vài lần, chỉ là vẫn rất ghiền.

Đương nhiên là Rubik hay đọc sách thì cũng chỉ là những thứ dùng để giải buồn mà thôi.

Thật ra Ôn Văn vẫn luôn liếc mắt quan sát xung quanh, tai nghe tám hướng, gương yểm tuyệt đối sẽ không có cơ hội đánh lén, thực tế ngoại trừ nơi đặc biệt an toàn, bằng không cho dù là ngay cả khi ngủ Ôn Văn cũng cảnh giác hơn người bình thường rất nhiều.

Anh tin tưởng chỉ cần mình tiếp tục chờ đợi trong phòng này thì tên kia nhất định sẽ lộ đuôi.

Đối phương vẫn luôn theo dõi Ôn Văn, sở dĩ không ra tay chẳng qua là vì đang chờ đợi thời cơ mà thôi.

Có điều Ôn Văn có thể cảm giác được bầu không khí trong phòng trở nên rất kỳ dị, có lẽ đối phương đã sắp không kiềm nén được tức giận.

Xem xong quyển sách này, Ôn Văn ngáp dài một hơi dụi dụi mắt, tựa hồ có chút mệt mỏi, đứng dậy muốn đi rửa mặt.

Mà đúng lúc này, chiếc gương ở bên cạnh lại động, nó lao thẳng tới chỗ tập tranh đặt trên bàn.

Nhưng Ôn Văn đã lập tức chộp lấy tập bản thảo đó, đầu ngón tay búng vào gọng kính, bắn nó văng ra.

“Quả nhiên tao đoán không sai, mày vẫn luôn ngó chừng tao, chờ tao lộ ra sơ hở... dòm tao lâu như thế, ánh mắt không mới à?”

Trong gương hiện ra gương mặt Quách Thịnh Nghiệp, u ám nhìn Ôn Văn: “Mày vẫn luôn ngồi ở đây không phải vì chờ tao à, bây giờ tao đã ra rồi.”

“Ừm...” Ôn Văn sờ cằm, đánh giá Quách Thịnh Nghiệp ở trong gương nói: “Đây là lần đầu tiên tao thấy sinh vật giống như mày, gương yểm nào cũng có năng lực giống như mày à?”

Lúc Ôn Văn nói tới gương yểm, ánh mắt Quách Thịnh Nghiệp run lên, tuy không có hành động gì lớn nhưng Ôn Văn vẫn xác định được hẳn chính là gương yểm mà Gilderero nói.

Được xem là một thám tử, có nghiên cứu về biểu cảm cũng là hiển nhiên đi...

Chương 523 - Bóng ảo màu bạc

Thực ra nghiên cứu biểu cảm của Ôn Văn cũng chỉ là quan sát biểu cảm ngoài mặt mà thôi, cũng không tiến hành tìm hiểu sâu.

Bởi vì có chút hiểu biết về biểu cảm và ngôn ngữ tay chân nên chuyện đầu tiên mà anh làm sau đó chính là huấn luyện chính mình, để ý đồ của mình sẽ không theo những động tác nhỏ mà lộ ra.

Ví dụ như khi Ôn Văn và người khác vô tình gặp mặt nói chuyện với nhau, bình thường sẽ đứng kiêu bản chân xòe, như vậy người khác sẽ không thông qua phương hướng của mũi chân mà suy đoán ý đồ của anh.

Biểu cảm trên mặt cũng giống như thế, có thể là đi chém người, cũng có thể là giành kẹo que của lũ nhóc.

Nói chung thì ngoại trừ không kìm được nổi lòng, bằng không phần lớn biểu cảm và động tác tay chân của Ôn Văn đều không có ý nghĩa.

Ôn Văn tin tưởng đối thủ phức tạp đến mức cần anh phải quan sát biểu cảm nhất định cũng từng trải qua huấn luyện giống như mình, mà đối thủ không phức tạp thì căn bản không cần anh quan sát biểu cảm.

Cho nên mới không tiến hành tìm hiểu và học tập chuyên sâu.

Gương yểm cũng không muốn nói nhảm với Ôn Văn, liền dứt khoát nói: “Giao tập bản thảo ra cho tao, tao sẽ bỏ qua cho mày, hơn nữa bọn tao cũng sẽ rời khỏi thành phố này, sẽ không tiếp tục dính dáng gì tới bọn mày nữa.”

Ôn Văn lắc đầu nói: “Lúc nói chuyện mày có mang theo sát ý, vì thế mày chỉ muốn nói thế để lừa lấy tập tranh mà thôi, có điều mặc dù chỉ là lời nói dối nhưng từ trong đó cũng có thể nhìn ra vài thứ.”

“Trước đó mày dùng tao, sau đó lại dùng là bọn tao, chúng tao mày và Quách Thịnh Nghiệp là hai cá thể.”

Gương yểm đột nhiên thay đổi sắc mặt, tức giận nhìn Ôn Văn, những cái gương ở xung quanh cũng lơ lửng.

Ôn Văn không để ý những cái gương kia, tiếp tục nói: “Vẽ tranh là sở thích của hắn chứ không phải mày, mày có được

sức mạnh nhưng lại muốn giúp hắn.”

“Hoặc là hai bọn mày yêu nhau, hoặc là giữa hai bọn mày có liên hệ gì đó, hoặc là hắn nắm được điểm yếu của mày...”

Trong lòng gương yếm phùng lên ngọn lửa vô danh, tức giận mắng Valhein: “Nhân loại, mày tưởng mày rất thông minh à?”

Ôn Văn ngượng ngùng gãi đầu: “So sánh với người thông minh chân chính, tao còn kém nhiều lắm.” Anh dùng hai ngón tay tạo thành một khoảng cách nhỏ.

“Chẳng qua so sánh với người bình thường, ví dụ như là mày thì tao cũng thông minh hơn một xíu.” Ôn Văn giãn tay ra, tạo thành một khoảng cách thật dài.

Gương yếm câm nín, nó rút cuộc phát hiện tên Ôn Văn này căn bản không để tâm tới mặt mũi, muốn thỏa hiệp với hắn căn bản là không được: “Nói nhiều vô dụng, có chịu trả lại cho tao hay không?”

“Đương nhiên là... không! Hơn nữa mày phải nhớ kỹ, tao là thợ săn, mày mới là con mồi!”

Ôn Văn cất tập bản thảo vào trong nhẫn không gian, sau đó hơi thở trên người bùng nổ, cả người sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Trước đó Ôn Văn nói chuyện với gương yếm chẳng qua là vì đang tìm kiếm sơ hở của hắn mà thôi, bằng không với tính cách của Ôn Văn, ngoài miệng chiếm lời được hai ba câu thì đã sớm ra tay rồi.

Trải qua cuộc nói chuyện này, ma nhãn trốn trong tay áo Ôn Văn đã hoàn thành việc quan sát gương yếm.

Nói cách khác, hiện giờ Ôn Văn đối mặt với gương yếm không còn là hai mắt tối thui nữa rồi.

Màu sắc của mắt bên trái Ôn Văn bắt đầu thay đổi, hơi tỏa ra những tia sáng màu tím, hiện giờ mắt trái của anh có chung thị giác với ma nhãn của Gildero, có thể thấy được một vài thứ mà người siêu năng không thấy được.

Trên những cái gương lơ lửng kia quanh quần một ít xúc tua màu bạc lò mờ, chính là số xúc tua kia đã chống đỡ những tấm gương lơ lửng trên không trung.

Mà trong phòng còn có một bóng người màu bạc bán trong suốt, vẻ mặt của bóng dáng này mờ mịt, hình dáng cơ thể đại khái, hoàn toàn nhất trí với gương yêm.

Vị trí của bóng người này và vị trí của gương yêm ở trong gương tương tự, không quản gương yêm làm ra động tác gì, bóng dáng kia cũng sẽ có hành động tương tự.

Xem ra khi gương yêm làm hại ảnh ngược trong gương cũng truyền tới người ở ngoài hiện thực cũng là thông qua bóng người này.

Tuy Ôn Văn không xác định mình có thể phá hủy cái bóng kia hay không, thế nhưng ít ra cũng có thể nhìn thấy mà thoát khỏi đòn tấn công!

Lòng tin của Ôn Văn gia tăng hơn nhiều, giang tay nhìn gương yêm nói: “Mày có được năng lực mạnh mẽ như vậy nhưng lại vì một tập tranh mà bôn ba, đúng là có chút lãng phí.”

“Không bằng mày tới làm việc cho tao đi, tao không chỉ cung cấp ăn ở miễn phí mà còn phát huy giá trị của mày tối đa!”

Phòng giam của trạm thu nhận cung cấp ăn ở miễn phí, về phần phát huy giá trị tối đa, đương nhiên là cung cấp năng lực cho Ôn Văn sử dụng.

Gương yêm không nói chuyện với Ôn Văn, bởi vì nó hiểu được nếu mình nói chuyện thì sẽ bị Ôn Văn dẫn dắt.

Cái gương bắt đầu xoay tròn, mà gương yêm ở trong gương cũng bắt đầu đi tới chỗ ảnh ngược của Ôn Văn, bàn tay giống như biến thành lưỡi dao kim loại màu bạc.

Đồng thời cái bóng mờ ảo màu bạc kia cũng tiến tới gần Ôn Văn như gương yêm, động tác hoàn toàn nhất trí.

Những cái gương chuyển động càng lúc càng nhanh, muốn thông qua hình chiếu trong gương để xác định phương hướng công kích của gương yêm là rất khó.

Giọng nói của gương yêm từ bốn phương tám hướng truyền tới: “Lần này tao sẽ không để mày dễ dàng hủy đi gương đầu, xem thử xem mày làm thế nào chạy trốn khỏi tay tao!”

Ôn Văn hơi nhếch khóe môi, bình thường nếu muốn thoát khỏi khôn cảnh, anh sẽ thông qua công kích tương tự để phá hủy tất

cả mặt gương.

Nhưng nếu làm thế thì anh sẽ mất đi manh mối truy tìm gương yếm.

Nhưng bây giờ Ôn Văn đã có thể trực tiếp nhìn thấy bóng ảo màu bạc kia, vì thế mặc kệ gương yếm giờ trò cở nào, Ôn Văn vẫn có thể dễ dàng né tránh.

Bóng ảo đưa tay làm thành dao tay, đâm thẳng về phía ngực Ôn Văn.

Ôn Văn dễ dàng né được, sau đó thử nắm lấy tay bóng ảo màu bạc kia, nhưng anh lại phát hiện tay mình trực tiếp xuyên qua bóng ảo kia.

Sau đó Ôn Văn thử hết mọi kiểu tấn công, băng, lửa, thậm chí là tác động tinh thần, thế nhưng tất cả đều xuyên qua bóng ảo kia.

Tình hình xem ra rất không ổn nhưng tâm trạng của Ôn Văn lại càng vui sướng hơn, bởi vì chiến đấu sâu hơn, anh cũng hiểu được đầy đủ về gương yếm này.

Tên này quả nhiên không phải là vô địch!

Nếu như năng lực của gương yếm thật sự khó giải quyết như thế, cho dù số lượng ít thì cũng làm người ta kinh hoàng khi nói tới rồi.

Trải qua lần chiến đấu trước đó, Ôn Văn phát hiện lúc anh sắp bị bóng ảo màu bạc kia đánh trúng thì linh cảm sẽ báo trước cho anh.

Cho dù nhìn không thấy bóng ảo màu bạc, đòn tấn công của gương yếm cũng rất khó làm Ôn Văn bị thương.

Loại báo trước này chỉ cần là người siêu năng có cấp bậc cao một chút thì đều có thể làm được.

Hơn nữa bóng ảo màu bạc kia mặc dù không có cách nào chạm vào nhưng dù sao thì hành động cũng nhất trí đối với gương yếm, vì thế sự nhanh nhẹn của động tác cũng chỉ giống như người bình thường mà thôi.

Mặt khác Ôn Văn còn có một suy đoán, nếu như có thể chứng thực được suy đoán này thì bóng ảo cũng chẳng còn chút đe

dọa nào đối với anh nữa.

Dự đoán kia chính là, lúc bóng ảo màu bạc kia chuẩn bị tấn công thành công thì nó sẽ biến thành thực thể!

Chương 524 - Nhà tắm sau mặt gương

Đánh mãi mà không xong, gương yếm ngày càng nóng nảy hơn, Ôn Văn lại vừa tránh né vừa thử đủ loại chiêu thức, ý đồ đã rất rõ ràng.

Cho dù gương yếm ngu dốt cũng biết được Ôn Văn có thể nhìn thấy hóa thân ở bên ngoài gương của mình.

Thế nhưng nó nghĩ mãi vẫn không hiểu được Ôn Văn làm sao làm được.

Bóng ảo kia trong suốt, chỉ có sinh vật ở trong gương như nó mới có thể nhìn thấy.

Tạm thời không quản tới chuyện làm sao Ôn Văn làm được, năng lực của nó đã sắp tới cực hạn, nếu còn không thể bắt được Ôn Văn thì hôm nay chỉ đành từ bỏ.

Nhưng đột nhiên cơ thể Ôn Văn khựng lại bất động, nhắm mắt đứng im tại chỗ.

Gương yếm vui vẻ, nó không bỏ lỡ cơ hội này, lưỡi dao tay chém về phía Ôn Văn.

Đòn tấn công của nó là trực tiếp đối đầu bằng linh hồn, cho dù đối phương có lực phòng ngự mạnh mẽ thế nào cũng không thể nào ngăn cản được.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến xảy ra.

Ở trong gương, ảnh ngược của Ôn Văn đột nhiên biến thành một người đàn ông đồ đen!

Trên thân người này tỏa ra năng lượng màu đen nồng đậm, số năng lượng màu đen kia giống như ngọn lửa thiêu đốt tay gương yếm.

Mà ở bên ngoài gương, nháy mắt bóng ảo màu bạc chạm vào cơ thể Ôn Văn thì tay Ôn Văn hóa thành móng vuốt của quỷ dữ, trực tiếp xuyên thủng ngực nó!

Tất cả những mặt gương đang xoay tròn đều ngừng lại, Ôn Văn rút cuộc thấy rõ tình hình trong gương, anh hơi nheo mắt nhìn bóng người đen kịt kia.

Xem ra gương yểm đã tấn công vào linh hồn anh, dẫn tới ông lớn trong cơ thể mình phản công.

Bóng dáng khoác áo choàng đen kia hừ nhẹ một tiếng, màu đen dần dần rút đi, khôi phục lại dáng vẻ Ôn Văn.

Gương yểm bị năng lượng màu đen ăn mòn tay, biến thành xương tay đen kịt, không còn chút máu thịt nào.

Ở bên ngoài gương, Ôn Văn cũng xé rách toàn bộ bóng ảo màu bạc kia, hòa tan từng chút một trong không khí.

Giống như anh đoán, nháy mắt bóng ảo màu bạc này tấn công trúng mục tiêu thì sẽ có thể bị chạm tới.

Đầu tiên gương yểm bị linh hồn ông lớn khoác áo đen ở trong người Ôn Văn tổn thương, sau đó lại bị Ôn Văn xé nát bóng ảo màu bạc, cả người suy yếu, cơ thể xuất hiện khe nứt màu bạc.

Gương yểm điên cuồng hỏi Ôn Văn: “Mày rút cuộc là thứ gì vậy, từ trước tới giờ tao chưa từng thấy qua thứ gì giống như mày.”

“Mày nói ai là thứ, đừng có nói khó nghe như vậy có được không?” Ôn Văn móc mũi nói.

Mà bóng người khoác áo đen kia rút cuộc là ai, thật ra Ôn Văn còn muốn biết hơn cả gương yểm.

Có điều Ôn Văn đã giải quyết xong bóng ảo màu bạc, gương yểm cũng chỉ bị chút thương nhỏ, thoát nhìn vẫn còn sức chiến đấu.

Mà Ôn Văn mặc dù đã khám phá hết thủ đoạn của gương yểm nhưng anh đã không còn cách nào tổn thương gương yểm thêm nữa.

Trong lần ở Hiệp Hội Thợ Săn trước đó anh đã từng thử hủy đi tất cả mặt gương nhưng hiển nhiên không có tác dụng.

Nếu muốn giải quyết gương yểm thì chỉ có thể thử tiến vào trong không gian của nó nhìn một chút.

Chỉ cần dồn gương yểm tới cùng đường, sớm muộn gì gương yểm cũng sẽ sử dụng phương pháp này.

Tay của gương yểm đã không còn cảm giác, điều này làm nó phần nộ tới cực điểm, nó biết cái tay này chỉ sợ sẽ vĩnh viễn không thể khôi phục.

Sau khi nổi giận thì nó sợ hãi, thật sự sợ hãi linh hồn của Ôn Văn.

Nếu như người đó có sát ý với gương yểm, chỉ cần để năng lượng màu đen kia lan tràn vào trong cơ thể gương yểm thì khi này đã có thể giết chết gương yểm rồi!

Bắt đầu từ khi sinh ra ở mấy trăm năm trước, tới tận khi phong ấn thì nó chưa từng có cảm giác sợ hãi này.

Sự tồn tại của Ôn Văn chính là nguy hiểm lớn nhất đối với nó, mà nguy hiểm thì nên bị diệt trừ.

Gương yểm thâm quyết tâm trong lòng, những cái gương ở xung quanh tỏa ra ánh sáng sắc bén kỳ lạ, sau đó cùng bay về phía Ôn Văn.

Nó biết Ôn Văn không dễ đối phó như thế, vì thế nó bắt đầu chuẩn bị điều động tất cả mặt gương ở gần đó, cố gắng vây nhốt Ôn Văn vào không gian ở trong gương.

Nơi đó là thế giới song song độc lập với thế giới hiện thực, không có nó mở cửa thì sinh vật ở bên trong muốn ra ngoài cũng khó như tự mở một đường hầm không gian vậy.

Có điều làm gương yểm không ngờ tới chính là nó vừa mới chuẩn bị chiến đấu lâu dài thì Ôn Văn đã bay thẳng tới một mặt gương lớn, chui vào trong!

“Này là.... chuyện gì đây?”

Ôn Văn tựa hồ đã sớm biết nó có năng lực nhốt người vào trong gương, lại còn chủ động để mình thành công.

Nhớ tới trước đó Ôn Văn trực tiếp nói ra thân phận mình, trong lòng gương yểm dâng lên dự cảm không tốt.

Nó vội vàng tìm tới mặt gương giam giữ Vu Hán, lúc này mới phát hiện Vu Hán đã không còn trong gương....

“Hình như mình đã đụng trúng một tên nguy hiểm rồi!”

...

“Chắc, nơi này chính là thế giới ở trong gương à, đúng là rất mới lạ.

Ôn Văn đứng trước một cái gương lớn, nhìn thấy cái gương không xuất hiện ảnh ngược của mình mà tấm tắc kỳ lạ.

Sau đó anh dạo quanh một vòng, vẻ mặt kỳ quái lắm lắm:
“...hoàn cảnh này, hình như là nhà tắm nữ, này đúng là sỉ nhục mình mà.”

“Càng quá đáng hơn là vì sao ở đây chỉ có mỗi mình mình vậy chứ?”

Sau đó Ôn Văn vén chiếc rèm cửa dày nặng, phát hiện ở bên ngoài chỉ có không gian màu bạc vô tận, thử một chút thì không thể đưa tay ra ngoài dò xét.

Nghịch một chốc, Ôn Văn đá vào góc tường một phát, thả Gildero ở trong nhẫn không gian ra ngoài.

“Bây giờ ông đang ở không gian trong gương, cơ hội tốt mà ông nói rất cuộc là gì?”

“Chủ nhân vĩ đại, ngài thế mà lại thật sự tới nơi này!”

Gildero kích động quơ tay múa chân, đầu tiên là ở trong gương ma nhìn xung quanh một hồi, sau đó cẩn thận đặt tay lên mặt gương.

Tiếp đó, cả người hấn thế mà lại từ trong gương đi ra ngoài!

Nhìn Gildero hèn mọn đứng trước mặt mình, Ôn Văn có chút sửng sốt, Gildero có thể từ trong gương ma chạy ra ngoài?

“Này... này, tôi thật sự đã ra ngoài rồi, thật sự đã đi ra được rồi....”

Gildero cẩn thận bước ra một bước, sau đó lại một bước nữa, tiếp đó vui sướng chạy lòng vòng trong phòng tắm.

Chạy một hồi thì Gildero quỳ xuống đất, một chốc sau lại cười ha hả, nước mắt nước mũi giàn giụa, không hiểu vì sao lại có chút buồn bã.

Bắt đầu từ khi sinh ra, Gildero vẫn luôn ở trong gương, sớm đã quen với cuộc sống trong gương.

Nhưng hắn thích ứng được là vì biết rõ mình không có khả năng đi ra khỏi gương, hiện giờ thật sự đã từ trong gương mà đi ra ngoài thì không thể nào không chế được tâm tình.

Ôn Văn không quấy rầy Gildero, tuy Gildero chỉ là một gương yêu nằm trong vật thu nhận gương ma, nhưng anh hiểu được tâm trạng của Gildero lúc này.

“Bên cạnh mày có một cái gương yêu, chẳng trách mày dám tiến vào thế giới trong này, nhưng mày cho rằng một cái gương yêu thì có thể chống lại tao sao?”

Gương mặt của gương yểm xuất hiện trên mặt gương lớn, vẻ mặt u ám nhìn Ôn Văn nói.

Ôn Văn cười khẽ nói: “Nếu như mày ở trong thế giới này rất mạnh thì cần gì phải nhốt tao ở đây rồi đứng bên ngoài nhìn vào chứ?”

Ôn Văn tiến tới trước gương, mặt áp sát mặt gương yểm, phả ra một hơi rồi thô bỉ nói: “Mày ở trong này thật ra còn yếu hơn ở bên ngoài đúng không?”

Gương yểm không trả lời, nhưng vẻ mặt thì lại càng khó coi hơn.

Chương 525 - Mê cung gương

Thấy biểu cảm của gương yểm, trong lòng Ôn Văn liền nắm chắc.

Thực lực của kẻ này ở trong gương ngược lại kém ở bên ngoài cả một mảng lớn.

Thậm chí khi ở trong gương có lẽ hắn còn không đánh lại Vu Hán.

Bằng không sau khi giam Vu Hán vào trong gương đã không có thời gian trốn ra ngoài rồi, dù sao từ nơi này tiến vào trạm thu nhận cũng tốn không ít thời gian.

Ôn Văn nhìn gương cười quái dị nói: “Mày nên trốn vào xó nào đó của thế giới trong gương này đi, ta sẽ tìm ra mày... sau đó biến mày thành đồ của tao.”

“Mày có năng lực này thì cứ tới tìm tao, đến khi đó tao sẽ cho mày biết cái gì là tuyệt vọng.” Gương yếm hừ lạnh một tiếng, bóng dáng biến mất trong mặt gương.

Ôn Văn bắt đắ dĩ nhún vai, đi tới trước mặt Gildero, đá đá gót giày của hần nói: “Cho ông thời gian dài như thế cũng khóc đủ rồi, ông xem thử xem có thể dẫn tôi đi tìm gương yếm hay không.”

Gildero đứng thẳng người, lấy khăn tay ra xoa gương mặt tèm nhem, cung kính nói với Ôn Văn: “Chủ nhân vĩ đại, ngài có thể đưa tôi tới nơi này chính là ban cho tôi ân huệ lớn nhất, tôi nhất định sẽ cố hết sức giúp ngài tìm ra nó.”

Hần đi tới cửa nhà tắm, nhìn không gian màu bạc kia mà suy ngẫm một chốc, sau đó đi tới một bước trực tiếp giẫm nát không gian.

“Thì ra thế giới sau gương chính là như vậy...”

Gildero cảm thán một tiếng, sau đó nói với Ôn Văn: “Nếu như muốn rời khỏi căn phòng này ra ngoài cũng không khó, ngài chỉ cần cầm lấy bản thể gương ma của tôi là có thể tự do hoạt động ở bên ngoài.”

Sau khi Gildero nói xong, thể tích của gương ma dần thu nhỏ lại, chỉ còn lớn cỡ lòng bàn tay.

Sau khi tiến vào thế giới ở trong gương, năng lực của Gildero tựa hồ đã mạnh hơn không ít, hơn nữa cũng tự tin hơn nhiều.

Ôn Văn cầm lấy gương ma, cẩn thận đưa chân giẫm lên mặt đất kiên cố.

Lúc cả người anh đều bước vào trong không gian màu bạc, thế giới trong mắt trở nên khác biệt.

Mặt đất nơi này có màu trắng bạc, trong bùn đất có thật nhiều mảnh gương vỡ, bầu trời đầy màu sắc rực rỡ, giống như một bảng màu khổng lồ.

Ở trên trời và mặt đất có vô số những đảo nhỏ không hoàn chỉnh.

Những đảo nhỏ đó phần lớn tạo thành những căn phòng khác biệt, còn có con đường, phòng học, bệnh viện...

Trên mỗi đảo đều có một chiếc gương, những đảo nhỏ này thật ra chính là một phần không gian hiện thực mà gương chiếu rọi ra, trước đó thật ra Ôn Văn cũng đang ở trên một đảo nhỏ.

Trên đảo còn có rất nhiều người đang hoạt động, những người này thật ra chính là ảnh ngược trong thế giới hiện thực, một khi người bên ngoài biến mất ở trước gương, bóng người trên đảo cũng sẽ biến mất.

Ôn Văn nhìn thế giới này mà cảm thán: “Gương yểm có thể tự do tới lui ở trong thế giới như vậy sao... khó trách hấn có thể xuất hiện trong gương, nếu như mình nắm giữ được năng lực của gương yểm thì không lẽ có thể trực tiếp xuất hiện ở bất cứ nơi nào có gương?”

“Có điều nơi này có vô số ‘đảo nhỏ’... rốt cuộc gương yểm đang núp ở đâu chứ?”

Gildero bước ra nói: “Chủ nhân, xin mời đi theo tôi, tôi có thể cảm nhận được vị trí đại khái của hấn.”

Làm một ‘gương ma’, bản thân Gildero có được năng lực mà những gương yêu khác không có.

Ở thế giới hiện thực Gildero có thể nhìn thấy bất cứ nơi nào, ở trong thế giới trong gương, hấn cũng có thể làm được chuyện này.

Trong khi Ôn Văn và gương yểm chiến đấu, Gildero đã quan sát suốt quá trình, sớm đã ghi nhớ hơi thở của gương yểm, trực tiếp xác định vị trí của hấn rất khó, nhưng tìm được vị trí hấn mở ra thì dễ.

Năng lực của Ôn Văn cũng không hề bị hạn chế ở trong gương.

Vì thế anh trực tiếp dẫn theo Gildero bay về phía của gương yểm.

Đọc theo đường đi ánh mắt nhanh chóng chuyển động, quan sát từng sự việc trên các ‘đảo nhỏ’.

Ôn Văn thấy những tình huống ở đó đều rất thú vị.

Rất nhiều người ẩn giấu chính mình khi ở trước mặt người khác, nhưng lại thổ lộ tiếng lòng khi ở trước gương, lại không ngờ mặt sau của gương có một cặp mắt đang tò mò nhìn mình.

Nếu như không phải vì bắt gương yểm, Ôn Văn thậm chí còn có thể dạo chơi ở đây cả ngày.

Sau khi bay một khoảng, trước mắt Ôn Văn xuất hiện một con quái vật lớn, đó là một tòa kiến trúc màu trắng bạc rất lớn.

Kiến trúc này có tạo hình giống như một khối Rubik kỳ lạ rất phức tạp, dù sao thì cũng có tới mấy chục tầng, thoạt nhìn rất phức tạp.

Những khối vuông nhỏ tạo thành Rubik thật ra đều là những ‘đảo nhỏ’ khép kín, ít nhất cũng là kích thước của vài căn phòng, những khối vuông này đang bị một sức mạnh vô hình kích hoạt chuyển động.

Những đảo nhỏ mà Ôn Văn nhìn thấy trước đó đều là ảnh ngược của thế giới hiện thực ở trong thế giới gương, mà khối Rubik màu trắng bạc thật lớn này hẳn là kiến trúc vốn có của thế giới trong gương.

Ít nhất thì Ôn Văn cũng chưa từng nhìn thấy kiến trúc nào kỳ quái như thế ở trong hiện thực.

Gildero lộ ra vẻ mặt cầu xin nói: “Chủ nhân, hẳn là gương yểm đang ở trong kiến trúc này, không biết vì sao mà tôi lại không cảm nhận được tình huống cụ thể của nơi này.”

Ôn Văn gật đầu nói: “Cũng không có cách nào, ông đã làm không tệ rồi, kế tiếp giao cho tôi đi.”

Gildero chui vào trong gương ma, mà Ôn Văn thì hai mắt tỏa sáng nhìn kiến trúc to lớn ở trước mặt, nơi này hẳn là rất thú vị.

Ôn Văn đảo xung quanh nơi này một vòng nhưng không phát hiện cửa để tiến vào, cửa mở không được, cửa sổ cũng mở không được, vẻ mặt của anh dần gấp gáp hơn.

Ôn Văn lấy ra một quả bom đặt trên một cánh cửa sổ của một khối vuông, trực tiếp kích nổ, sau một tiếng vang lớn, Ôn Văn từ lỗ hồng thật to kia bước vào trong khối Rubik khổng lồ này.

Ôn Văn đi về phía trước một đoạn, thăm dò một chốc lát thì phát hiện bên trong còn huyền ảo hơn cả bên ngoài.

Nơi này có thể là một phòng ăn, sau khi bước qua cửa sẽ có thể biến thành sân bóng, trên dưới trái phải đều có thể đảo lộn.

“Nơi này... căn bản là một mê cung cực kỳ phức tạp, xem ra muốn thoát khỏi nơi này cần tốn sức một chút.”

Chỉ cần ở bên ngoài quan sát cũng biết được tất cả các căn phòng trong kiến trúc này đều di động, cho dù Ôn Văn một đường đánh dấu cũng không có ý nghĩ.

“Quả nhiên mà đã tìm tới đây rồi.”

Bóng dáng gương yếm xuất hiện trong một mặt gương, xem phía sau lưng thì hẳn là một căn phòng sang trọng, đồng thời ở phía sau gương yếm một khoảng còn có một người đang ngồi giống hệt như gương yếm.

Đó có lẽ chính là Quách Thịnh Nghiệp đã biến mất ở thế giới hiện thực, xem ra hẳn đã đã được gương yếm đưa tới nơi này, bảo vệ không để hắn bị thợ săn phát hiện.

“Tao đã nói là sẽ tìm ra mà thì nhất định phải tìm được, có điều chỗ ẩn núp của mà đúng là khác biệt.” Ôn Văn vừa quan sát biểu cảm của Quách Thịnh Nghiệp vừa ứng phó gương yếm.

Gương yếm hừ lạnh một tiếng nói: “Mày đã tới nơi này thì đừng nghĩ tới chuyện ra ngoài nữa, nơi này là mê cung gương không thể nào phá giải, cho dù là gương yêu kia cũng không được!”

“Chờ đợi mà chỉ có hai kết cục mà thôi, một là bị nhốt ở nơi này tới chết, một loại khác chính là bị kẻ trông coi mê cung này giết chết, không quản là loại nào thì kết cục của mà cũng đã được định sẵn rồi.”

Chương 526 - Thăm dò mê cung

Đôi với lời nói của gương yếm, Ôn Văn chỉ khịt mũi xem thường.

Nhân vật phản diện trong các tác phẩm phim ảnh đều nói như thế, thực sự có được mấy tên chiến thắng chứ?

Có điều trong lời nói của gương yếm có ẩn chứa tin tức quan trọng, đó chính là kẻ trông coi mê cung.

Thì ra trong mê cung này không chỉ có gương yểm và Quách Thịnh Nghiệp mà còn có ‘kẻ trông coi’ tồn tại, mà gương yểm cho rằng kẻ trông coi kia có năng lực giết chết Ôn Văn.

Sau khi lộ mặt, gương yểm biến mất.

Hắn biết rõ mình không thông minh, vì thế không muốn nói chuyện quá nhiều với Ôn Văn rồi lộ ra điểm yếu khác của mình.

Ôn Văn gãi đầu, tiếp tục thăm dò trong mê cung.

Xác định phương hướng ở nơi này là một chuyện rất phiền phức, những căn phòng ở nơi này luôn xảy ra thay đổi, loại thay đổi này còn im im lìm lìm mà xảy ra, ngay cả là Ôn Văn cũng rất khó tìm ra quy luật.

Có điều ngoại trừ khó có thể tìm được đường ra ngoài thì nơi này không làm Ôn Văn có cảm giác quá nguy hiểm.

Trong mê cung không có cạm bẫy, cũng không có côn trùng độc, chỉ có những căn phòng với phong cách khác nhau, giống như một khối trong thế giới thực được cắt một cách bừa bãi thành khối vuông rồi ghép lại với nhau.

Mà kẻ trông coi mà gương yểm đã nói, tới tận bây giờ Ôn Văn vẫn chưa thấy.

Chẳng qua thỉnh thoảng anh sẽ nhìn thấy những vết cào kỳ lạ ở trên vách tường hoặc là trần nhà.

Ôn Văn hóa tay mình thành quỹ trao rồi cào một phát ở nơi tương tự, thông qua dấu vết so sánh có thể thấy được, kẻ tạo ra vết cào này có lực phá hoại gần giống với quái vật cấp Tai Nạn, nhưng không mạnh mẽ bằng Ôn Văn.

Có điều ở nơi này dù sao cũng là thế giới gương kỳ lạ, từ lực phá hoại để suy đoán thực lực cũng không nhất định là hoàn toàn chuẩn xác, nói không chừng đối phương có phương pháp kỳ lạ gì đó.

Sau khi đi một đoạn đường, Ôn Văn mơ hồ nghe thấy tiếng hét chói tai, là tiếng hét của phụ nữ!

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn nghe thấy tiếng người ở trong mê cung này.

Anh không chút do dự bay về phía đó, không quản âm thanh kia có phải là cạm bẫy hay kẻ địch, hoặc là thứ gì khác.

Chỉ cần có chút hơi thở khác với những căn phòng khác thì chính là manh mối, Ôn Văn sẽ không từ bỏ manh mối không dễ dàng có được.

Nhưng lúc Ôn Văn tới gần căn phòng kia thì không gian đột nhiên đảo lộn, che đi căn phòng phát ra tiếng hét chói tai kia.

Đây là lần đầu tiên kiến trúc này thay đổi phương hướng ở ngay trước mắt Ôn Văn, trước đó thay đổi đều tiến hành trong điều kiện là Ôn Văn không phát hiện.

Có điều Ôn Văn cũng không hốt hoảng, một cây thương dài bị anh ném mạnh ra, trực tiếp xuyên qua tường, bay tới căn phòng mà Ôn Văn muốn.

Sau đó Ôn Văn búng tay một cái, di chuyển tới vị trí cây thương.

Sau khi xuất hiện trong phòng, Ôn Văn không rơi xuống đất mà lơ lửng giữa không trung quan sát tình huống, đề phòng nơi này có cạm bẫy gì đó.

Sự cảnh giác cần thiết có thể giúp Ôn Văn tránh được rất nhiều phiền phức không cần thiết, sau khi kiểm tra xong, Ôn Văn đáp xuống đất nhìn sang phòng ngủ đóng kín cửa ở bên cạnh.

Tiếng la hét trước đó chính là từ phòng ngủ này truyền ra, mà Ôn Văn cũng cảm nhận được có người trốn trong phòng.

Vị trí căn phòng đột nhiên thay đổi chứng tỏ gương yểm không muốn Ôn Văn tới căn phòng này, vì thế tiếng hét kia có lẽ rất có giá trị đối với Ôn Văn.

Anh nghiêng người, gõ nhẹ cửa phòng vài cái.

“Xin hỏi có ai trong phòng không?”

Người trong phòng cũng không trả lời, vì thế Ôn Văn trực tiếp mở cửa phòng, cánh cửa đóng kín bị sức mạnh rất lớn của Ôn Văn đẩy tới vụn vụn biến hình, thứ chặn trước cửa cũng bị đẩy ra.

Ôn Văn đơn giản nhìn mấy thứ này một chút, lại nhìn tủ quần áo ở bên cạnh, biết được tình huống đại khái là thế nào.

“Ra đi, tôi biết cô đang trốn trong tủ treo quần áo, yên tâm, tôi sẽ không tổn thương cô.”

Một lát sau, cửa tủ quần áo bị mở ra, từ bên trong bước ra là một cô gái trẻ tuổi mặc đồ ngủ, vẻ mặt tái nhợt, mắt đầy tơ máu.

“Thì ra là thế... cô ở trong này trốn bao lâu rồi?”

Đã từng thấy mặt cô gái, Ôn Văn liền đoán được thân phận, cô gái này là một trong hơn ba mươi cô gái trẻ bị gương yểm cướp đi linh hồn.

Tên của cô ta là Mạnh Kiều, từng là một giáo viên tiểu học, sau khi trải qua một đêm giông bão thì đã biến thành ‘kẻ ngu si’.

Ở thế giới bên ngoài, cô sống một cách si ngốc.

Mà ở trong thế giới gương, linh hồn của cô ở trong mê cung này, thừa nhận sợ hãi vô tận.

“Bao lâu...” Mạnh Kiều lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

“Tôi cũng không biết tôi ở đây bao lâu rồi, chỉ biết trong nhà đột nhiên chỉ còn lại một mình tôi, thế giới bên ngoài trở nên xa lạ, có quái vật khủng bố quanh quần ngoài đó...”

“Ở nơi này không thể thấy được thời gian, không thể phân rõ ngày đêm, tôi cũng chưa từng cảm thấy đói khát, tôi đã chết rồi sao...”

Thấy Mạnh Kiều cũng không biết mình đã gặp phải chuyện gì, từ khi linh hồn bị cướp đi thì vẫn luôn ở trong mê cung này.

Cơ thể mà linh hồn cô đang ký túc chính là ảnh ngược của chính cô ở trong gương, vì thế mới không cảm thấy đói khát và những nhu cầu khác.

Ôn Văn điều khiển khả năng của thiên sứ, phóng ra ánh sáng yếu ớt ở sau đầu, làm hấn trông rất hiền lành, cũng càng có sức thuyết phục hơn.

Anh biết rõ mình không phải dạng gương mặt thân thiện, vì thế khi muốn làm người ta tin tưởng thì phải dùng chút thủ đoạn hỗ trợ.

“Cô không chết, thế giới cũng không thay đổi, chỉ là ý thức của cô đã tới một nơi khác mà thôi.”

“Cô có thể xem trải nghiệm ở nơi này như một cơn ác mộng, mà tôi tới chính là để đưa cô thoát ra khỏi cơn ác mộng này.”

Sau khi nghe thấy lời Ôn Văn, vẻ mặt cô gái trẻ thả lỏng, có điều lập tức luống cuống nói: “Không thể ra ngoài đâu, bên ngoài có quái vật, quái vật đáng sợ lắm, ra ngoài sẽ bị giết!”

Lúc nói tới quái vật, vẻ mặt cô gái trở nên vắn vẹo dữ tợn, cơ thể run run, so với sợ hãi đơn thuần thì tựa hồ còn thứ gì đó khác.

Ôn Văn thử hỏi: “Quái vật trốn ở đây không tìm được cô à, tôi cũng có thể trực tiếp mở cửa phòng này còn gì, nói chi là đám quái vật kia.”

“Đám quái vật kia sẽ không tiến vào phòng của tôi, mỗi phút mỗi giây chúng đều muốn chiếm đoạt tôi nhưng lại không có cách nào tiến vào phòng.”

Ôn Văn ngồi trên giường rơi vào suy tư, khi anh sắp tìm được phòng Mạnh Kiều thì căn phòng lại đột nhiên xảy ra thay đổi, không phải vì ngăn cản anh, mà là vì ngăn cản những thứ khác...

Trong phòng ngủ của Mạnh Kiều thì suốt mấy tháng đã không có vật khác tiến vào.

Điều này chứng tỏ gương yểm không muốn để Mạnh Kiều tiếp xúc với những vật khác, cũng không muốn linh hồn Mạnh Kiều và những cô gái khác tự do đi lại trong mê cung.

Nếu như nơi này hoàn toàn nằm trong sự khống chế của gương yểm thì nó việc gì phải làm những chuyện dư thừa này chứ.

Trừ phi... những thứ được gọi là quái vật kia không phải cùng một bọn với gương yểm, thậm chí còn là kẻ địch!

Thật ra cứ xem kiến trúc to lớn này thì biết ngay, gương yểm không thể nào vì muốn gây khó dễ cho Ôn Văn mà xây dựng một mê cung như thế này.

Vì thế mê cung to lớn này tồn tại là vì muốn vây nhốt một thứ gì đó.

Mà thứ này có thể uy hiếp được gương yểm ở thế giới trong gương!

Chương 527 - Kẻ trông coi gương

“Theo tôi đi, tôi sẽ dẫn cô rời khỏi nơi này.” Ôn Văn đưa tay về phía Mạnh Kiều.

Mạnh Kiều lắc đầu kịch liệt, nói rằng mình không muốn rời khỏi căn phòng này.

Ôn Văn kiên trì khuyên nhủ: “Cô yên tâm, tôi trông vậy chứ mạnh lắm, đám quái vật kia không phải là đối thủ của tôi.”

“Tôi không đi đâu, ra ngoài sẽ chết, ra ngoài sẽ chết...” Mạnh Kiều ôm đầu, hoàn toàn không nghe lọt tai lời Ôn Văn nói.

Ôn Văn chép miệng nói: “Dáng vẻ này tựa hồ không phải sợ hãi đơn thuần, hẳn là đã bị ám chi tâm lý mạnh mẽ, làm cô ta chỉ có thể trốn ở nơi này.”

“Thế thì dùng phương pháp hiền hòa chỉ sợ là không được.”

Vì thế Ôn Văn lập tức chuyển thành biểu cảm hung tợn, ánh sáng thần thánh ở sau đầu biến thành làn sương mù nồng đậm.

Mạnh Kiều ngẩn người, sợ tới không nói nên lời.

Ôn Văn nâng cằm cô gái, hung ác nói: “Cô nghe rõ cho tôi, muốn cứu cô là chuyện của tôi, cô không có tư cách từ chối, tôi cũng không cần trung cầu ý kiến của cô, cô thành thật phối hợp một chút thì sẽ bớt được chút đau khổ, bằng không.... hừ hừ!”

Cuối cùng Mạnh Kiều vẫn khuất phục dưới sự uy hiếp của đại ác nhân Ôn Văn, hai tay bị Ôn Văn trói lại bằng một sợi dây thừng rồi dắt đi như dắt trâu mà rời khỏi căn phòng ngủ này.

Có điều rất nhanh Ôn Văn liền hiểu được mang theo Mạnh Kiều đi ra ngoài tựa hồ không phải lựa chọn sáng suốt.

Dẫn cô ta theo làm hiệu suất của Ôn Văn trở nên thấp hơn, hơn nữa cô không thể đi qua con đường tắt mà Ôn Văn tạo ra, làm Ôn Văn chỉ có thể lên kế hoạch tạo ra một con đường tắt.

Ừm.... đường tắt mà Ôn Văn nói thật ra chính là khi hướng mình muốn đi không có đường thì cứ trực tiếp dùng bom mở đường.

Ôn Văn tiêu hao một số tiền sẵn ma lớn để mua đủ loại bom, chúng đủ để hoàn toàn san bằng nơi này nhiều lần, vì thế cũng không hề nuối tiếc.

Có điều bản thân Ôn Văn có thể đi qua con đường tắt này, mà lúc Mạnh Kiều bước qua lại không được.

Xem ra Ôn Văn có thể đi qua bức tường đó là vì Gildero, cũng có thể là vì trạm thu nhận.

Mà người khác cho dù phá hủy tường thì cũng không có cách nào đi qua, đây là một trong những quy tắc của mê cung này.

Cũng có thể giải thích được vì sao thông qua không ngừng thay đổi vị trí lại có thể ngăn cản thứ 'quái vật' kia, bởi vì chúng cũng bị quy tắc này hạn chế.

Tiếp đó Ôn Văn thử mang theo Mạnh Kiều tiên hành xuyên không gian nhưng phát hiện chỉ có chính mình nhờ vào dấu ấn không gian tiến hành dịch chuyển, Mạnh Kiều thì không được.

Điều này chứng tỏ ở trong mê cung này, Ôn Văn mới là người đặc biệt.

Nhưng Ôn Văn lại không thể ném Mạnh Kiều lại, một khi tách ra, Ôn Văn thậm chí còn không thể tìm lại được cô.

Vì vậy phương pháp xử lý của Ôn Văn là tạm thời thu Mạnh Kiều vào trong trạm thu nhận, như vậy có thể theo trạm thu nhận cùng tiến tới.

Có điều ở không gian trong gương, muốn nhốt người vào trạm thu nhận cần tốn thời gian rất lâu, điều này làm Ôn Văn có chút đau đầu.

Nhưng khi anh thử mở trạm thu nhận thì ánh mắt liền sáng ngời, anh kết nối với trạm thu nhận rất dễ dàng, căn bản không có tình huống chậm rì rì như khi Vụ Hán thử tiến vào trạm thu nhận!

Có hai khả năng sẽ sinh ra hiện tượng này, thứ nhất là bản thân Ôn Văn vốn đặc biệt, nhưng cho dù đặc biệt thì cũng không đến mức không bị chút trở ngại nào.

Khả năng thứ hai chính là trạm thu nhận cũng theo Ôn Văn tiến vào thế giới trong gương!

Khi anh và trạm thu nhận kết nối thì không cần vượt qua thế giới nên mới dễ dàng như vậy.

Nếu thật là khả năng thích hai, Ôn Văn cần phải điều chỉnh một chút về nhận định vị trí của trạm thu nhận.

Nhưng không quản thế nào, trước tiên Ôn Văn phải đưa Mạnh Kiêu tới nơi an toàn, đầu tiên anh đánh ngất Mạnh Kiêu rồi dùng xiềng xích trói lại, chuẩn bị đưa vào trạm thu nhận.

Có điều vào được phân nửa thì Ôn Văn ngừng lại, đặt Mạnh Kiêu qua một bên, chăm chú nhìn về một phương hướng.

Anh cảm nhận được có thứ gì đó đang tới, tốc độ rất nhanh!

Ôn Văn lấy vũ khí ra, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, một sinh vật quái dị liền chạy tới trước mặt Ôn Văn.

Đó là một con quái vật cao hai mét, bốn chân hai móng vuốt, đầu như xương sọ con người kéo dài, ngọn lửa màu bạc phừng lên từ trong hốc mắt.

Thân hình của nó nhỏ nhắn nhưng dữ tợn, trên cơ thể đầy góc cạnh sắc nét, làn da giống như mặt gương phản chiếu cảnh xung quanh, trông hình thù rất quái dị.

“Đây chính là quái vật mà Mạnh Kiêu đã nói đi... lớn lên trông đúng là lạ thật, kẻ trông coi mà gương yểm nói có lẽ cũng chính là nó.”

“Trong... thế giới gương này, nhân loại... bọn mày... trực xuất.”

Sau khi nói xong, con quái vật kia liền bỏ nhào tới, động tác hung mãnh như hùm như hổ, nhưng loại đối thủ này không hề có chút đe dọa nào đối với Ôn Văn.

Tóc dài màu đen xoắn lại với nhau, trực tiếp bao vây con quái vật này.

Sợi tóc so với dây thép còn cứng hơn dẻo dai hơn thế mà lại không thể trói buộc được con quái vật này.

“Không đúng, từ động tác của nó thì thậm chí còn không bằng cấp Tai Nạn, vì sao... tóc của mình lại gãy nhanh đến như

vậy!”

“Không, không phải gãy, mà là đang biến mất.”

Ôn Văn thả lỏng con quái vật kia ra, trên cơ thể nó xuất hiện vài khe nứt bị sức siết quá lớn tạo thành, nhưng tóc của Ôn Văn cũng đã biến mất không ít.

Đồng thời mặc dù không buông lỏng quái vật kia nhưng tóc dài cũng đang biến mất không ngừng, đầu tiên là màu sắc trở nên hư ảo, sau đó là biến mất.

Ôn Văn linh hoạt né tránh đòn tấn công của quái vật kia, đồng thời không ngừng quan sát nó.

“Ăn mòn? Loại trừ? Biến mất?”

“Không, cũng không phải, số tóc biến mất kia vẫn còn ‘sống’ chỉ là không còn ở nơi này nữa mà thôi...”

Quái vật tấn công Ôn Văn không trúng thì ngừng lại, phát ra tiếng gầm rú như móng gãi vào lá sắt, tiếng gầm tuy chói tai nhưng mang theo một loại tần suất nhất định.

Sau đó Ôn Văn nghe thấy có mười mấy con quái vật đáp lại tiếng gầm đó!

“Quái vật này còn mười mấy con sao, đúng là phiền.”

Quái vật nhìn Ôn Văn nói: “Bọn tao... là người trông coi gương... trực xuất... kẻ xâm nhập...”

Nghe những lời dứt quãng của quái vật, Ôn Văn đoán đại khái thân phận thật của đám quái vật này.

Chúng nó hẳn là sự tồn tại giống như ‘lính canh’ ở thế giới gương này, bảo vệ lãnh địa nơi này, trực xuất tất cả những thứ tới từ bên ngoài gương.

Vì thế đòn tấn công của Ôn Văn mới biến mất khi chạm vào nó, sợ rằng số tóc kia đã bị đưa tới thế giới hiện thực rồi.

Mê cung mà gương yểm ở có lẽ là vì không chế nhóm trông coi này mới tồn tại, bởi vì hẳn đã nhét quá nhiều thứ không thuộc về thế giới này vào đây nên mới bị kẻ trông coi tấn công.

Đổi mặt với sự tấn công của kẻ trông coi, gương yểm chọn lựa vây chúng trong mê cung để né tránh xung đột chính diện, lại có thể lợi dụng những kẻ trông coi gương này để gia tăng năng lực phòng ngự của mê cung.

Có điều loại quái vật này cũng không phải vô địch, có vết rách trên người chứng minh khi phải chịu đòn tấn công vượt quá giới hạn chịu đựng thì nó cũng sẽ bị thương.

Nhưng một con thì Ôn Văn còn có thể đối phó, mười mấy con quái vật như thế này cùng xông tới thì chỉ sợ ngay cả anh cũng không có cách nào toàn thân trở ra.

Chương 528 - Bạo lực tìm kiếm lời giải

Nghiêm chỉnh mà nói, chức năng của nhóm trông coi gương này rất giống thợ săn ở thế giới hiện thực, cũng là vì duy trì thế giới không bị xâm lấn.

Nhưng bây giờ Ôn Văn đã bị coi là kẻ xâm nhập, điều này làm Ôn Văn có chút xúc động, vì vậy anh thử kết nối với kẻ trông coi gương này, để tránh đi cuộc chiến đấu không có ý nghĩa.

“Tao tới thế giới này là vì cứu người, chỉ cần cứu được hết tất cả những người bị gương yểm mang đi, tao sẽ quay trở lại thế giới cũ.”

“Kẻ địch của chúng ta là gương yểm, không cần phải đấu với nhau ở đây...”

Ôn Văn còn chưa nói xong thì kẻ trông coi gương đã một lần nữa tấn công, đầu lưỡi mà đuôi của nó hóa thành roi quất về phía Ôn Văn.

“Quả nhiên... nghe không hiểu lời mình, xem ra không có cách nào trao đổi.”

Vừa tránh né đòn tấn công của kẻ trông coi gương, Ôn Văn vừa dùng đủ loại phương pháp để thử kẻ trông coi gương.

Cuối cùng Ôn Văn xác nhận chỉ cần là thứ bị kẻ trông coi gương đụng trúng, thứ tới từ thế giới hiện thực sẽ bị trục xuất về hiện thực.

Mặc kệ là đòn tấn công từ siêu năng lực hay vật chất bình thường, thậm chí là vũ khí siêu năng.

Đối với thế giới gương mà nói, thứ tới từ thế giới hiện thực tương đương với làm ô nhiễm nơi này.

Mà kẻ trông coi chính là công cụ loại trừ ô nhiễm, với tư cách làm công cụ, chúng nó chỉ biết máy móc hoàn thành nhiệm vụ, không hiểu cái gì là thay đổi hình thức.

Thử xong tất cả các phương pháp, Ôn Văn đưa tay nhắm về phía kẻ trông coi gương, phóng ra vô số xiềng xích quấn nó thành một đòn bánh tét.

Làm Ôn Văn an tâm là xiềng xích không bị kẻ trông coi ăn mòn, nhưng cảm giác trời nó rất kỳ quái, tựa hồ trạm thu nhận không thích con môi này.

Có điều Ôn Văn không kịp nghiên cứu tỉ mỉ, trực tiếp chộp kẻ trông coi kia vào trong trạm.

Bởi vì Ôn Văn có thể cảm giác được không gian nơi này đang nhanh chóng tiến hành thay đổi, đám kẻ trông coi nhận được tín hiệu có lẽ sẽ dễ dàng chạy tới chỗ Ôn Văn.

Bởi vậy Ôn Văn không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp kéo Mạnh Kiều vào trong trạm, sau đó nhìn mặt đất ở trước mặt mình, sau đó bố trí bom ở sau tường, chờ đợi kẻ trông coi gương tới.

Anh không có ý định chiến đấu với kẻ trông coi gương, nhưng anh muốn xem thử xem đám trông coi khác rốt cuộc có khác biệt với con mà anh đã bắt được hay không.

Rất nhanh hơn mười kẻ trông coi gương lục tục xuất hiện, nhìn chằm chằm vây quanh Ôn Văn.

Chúng nó đều có góc cạnh rõ ràng và làn da giống như gương, nhưng cấu tạo cơ thể của chúng lại rất khác nhau, có con dạng người, có con dạng thú dữ, có con lại giống như thiết bị.

“Nhân loại... không nên tồn tại...”

“Trục xuất.... thuần khiết....”

Nhóm trông coi gương không ngừng dùng âm thanh như tiếng cào kim loại, lặp lại lời này.

Bọn chúng tuy hình dáng không giống nhau nhưng chỉ số thông minh thì cùng một cấp bậc.

Sau khi quan sát đơn giản một phen, Ôn Văn kích hoạt quả bom đã bố trí sẵn từ trước nổ tung một mặt tường, sau đó chính mình nhảy vào vách tường đối diện.

Đám trông coi gương hung ác kia hằm hè nhìn Ôn Văn nhưng không có con nào có thể băng qua được bức tường bị Ôn Văn nổ tung.

Quả nhiên đối với đám trông coi gương này, mặc dù đã không còn tường nhưng kết nối giữa các ô trong Rubik cũng bị cắt đứt, chỉ có thông qua con đường riêng biệt mới có thể di chuyển.

Sau khi xác nhận điểm này, Ôn Văn trực tiếp kích hoạt những quả bom khác mà mình đã bố trí trong phòng, làm đám trông coi kia dính đầy bụi đất.

Tiếp đó Ôn Văn nghênh ngang rời khỏi đám trông coi gương, bắt đầu bạo lực phá giải mê cung.

Nhưng chuyện này có lẽ không gọi là phá giải, là phá hỏng mới đúng.

Trong những căn phòng mà mình tới, Ôn Văn đều lưu lại một dấu ấn không gian, sau đó bước qua bức tường bị phá hỏng, tiến vào căn phòng khác.

Mê cung to lớn này không phải được tổ hợp tự do à, như vậy Ôn Văn sẽ đánh thông tất cả các khối vuông, đợi đến khi có không còn phòng mới xuất hiện nữa thì cũng là lúc Ôn Văn tìm được gương yểm!

Nghe thấy những tiếng nổ âm âm, cảm giác mê cung mình khổ cực xây dựng không ngừng bị tổn hại, gương yểm cảm thấy buồng tim của mình không ngừng co quắp.

Gương mặt của gương yểm méo mó, biểu cảm dữ tợn tạo thành nếp nhăn, giống như có thể kẹp chết ruồi.

“Tên đáng chết, vì sao hắn không thể thành thật phá giải mê cung chứ?”

“Vì sao hắn lại dùng phương pháp này để đi lại trong mê cung chứ?”

“Hắn rút cuộc là thứ gì?”

Gương yểm không biết, nếu không phải Ôn Văn để ý tới linh hồn nhóm thiếu nữ bị nhốt trong mê cung thì anh sớm đã nổ tung nơi này rồi, nào có chuyện ở đây chơi trốn tìm.

Ôn Văn tốn số tiền rất lớn mới mua được đủ loại bom phong phú như kho quân dụng, không thể nào cứ để trong túi xem mà không dùng.

Quách Thịnh Nghiệp cũng phát hiện sự việc có chút không đúng, hắn đi tới vỗ vai gương yểm, chân thành nói: “Bạn thân à, tên phiến phúc mà bạn nói đã đánh tới rồi sao?”

“Tôi không cần quyền tập tranh đó nữa, hắn muốn gì bạn cứ cho hắn đi, chỉ cần còn hai chúng ta thì vẫn có thể Đông Sơn tái khởi mà.”

Gương yểm lắc đầu nói: “Hiện giờ cho dù tôi chịu thua thì chỉ sợ bên kia cũng không chịu bỏ qua... có điều bạn cứ yên tâm, nơi này là sân nhà của tôi, hắn không tìm được chúng ta đâu.”

...

Bom nổ kéo dài suốt mấy tiếng.

Ôn Văn nổ ngày càng hăng say, lúc ban đầu chỉ đơn thuần là dùng bom mà thôi, sau đó liền chuyển thành đủ phương pháp tàn ác.

Có phòng sau khi bị oanh tạc xong thì bị quầng sáng màu trắng bao phủ, có phòng là một mảnh băng tuyết, có phòng đầy làn sương mù kịch độc.

Ôn Văn đã xem mê cung to lớn này thành nơi thử nghiệm, tất cả những thứ mà trước kia không tiện dùng tới đều thử qua một lần.

Nổ nổ một hồi thì Ôn Văn có thu hoạch mới, anh phát hiện mình có hiểu biết sâu sắc hơn về thứ bom đạn này.

Chỉ đặt bom kích nổ nhưng biết nên làm sao sử dụng ít thuốc nổ nhất, đặt ở nơi nào thích hợp nhất, phát huy ra uy lực lớn nhất.

Nếu để Ôn Văn quay trở lại trước kia, một lần nữa bắt Đào Thanh Thanh, anh hoàn toàn không cần phải tiến hành sắp xếp

mai phục, chỉ cần dùng bom và cạm bẫy nhỏ đã có thể nổ cô nàng tới mất đi sức phản kháng nhưng không tới mức nổ chết.

Dù sao mặc dù là kẻ cuồng bom nhưng bình thường Ôn Văn cũng không có cơ hội để dùng bom một cách xa xỉ như thế.

Trong quá trình nổ bom, Ôn Văn lục tục tìm được mười mấy linh hồn thiếu nữ bị bắt đi, toàn bộ chuyển hết vào trong trạm thu nhận.

Có điều mặc dù là đôi phương pháp chơi bom nhưng nổ liên tục mấy tiếng đồng hồ, Ôn Văn chơi mãi cũng chán.

Mê cung Rubik này quá rộng lớn, thật không biết gương yểm làm sao có thể làm ra một nơi to lớn đến như thế.

Với tư cách là bên phá hoại mà Ôn Văn cũng chơi tới phát chán, gương yểm thừa nhận phá hoại lại càng khổ không thể tả.

Ôn Văn có thể cảm nhận được tốc độ mê cung chuyển động đang dần chậm đi, mà Ôn Văn cũng dần tới gần trung tâm mê cung hơn.

Anh đã sắp bắt được gương yểm rồi!

Chương 529 - Chuyện của Quách Thịnh Nghiệp

Tiếp tục đi tới, Ôn Văn phát hiện mình xuất hiện trước một căn phòng đầy gương.

Những căn phòng vuông khác giống như tùy tiện lấy ra từ thế giới hiện thật, lẳng lẳng ngừng lại trên một tuyến nhất định, đổi thành phong cách khác.

Nhưng căn phòng này giống như được cẩn thận chế tạo ra, lại càng phù hợp với phong cách của mê cung to lớn này.

Mỗi chiếc gương trong phòng giống như màn hình phim ảnh, đang chiếu ra những hình ảnh khác nhau, nhân vật trong hình ảnh kia theo thứ tự chính là gương yểm và Quách Thịnh Nghiệp.

Ôn Văn nhướng mày nói: “Gương yểm muốn làm gì, muốn kể lại trải nghiệm bi thảm của bọn họ, sau đó cảm hóa mình à?”

Có điều Ôn Văn vẫn đi vào, anh muốn xem thử xem gương yểm muốn làm chuyện siêu thân gì.

Ngoài dự đoán của Ôn Văn là gương yểm ngồi ở giữa phòng, đối diện hẳn có một cái ghế, nhưng Ôn Văn không qua đó ngồi.

“Dùng cách nói của bọn mày thì tao tới từ thế giới trong, mấy trăm năm trước từng làm một chuyện trong thế giới trong nên bị nhốt vào trong một chiếc gương.”

“Sau đó tao bị một con quái vật dẫn tới thế giới bên này, nhiều lần qua tay cuối cùng rơi vào trong nhà đứa nhỏ Quách Thịnh Nghiệp.”

Nếu gương yểm đã tiến vào trạng thái kể chuyện xưa, Ôn Văn cũng không có ý định đánh gãy, càng hiểu bọn chúng hơn thì càng có lợi cho việc bắt bọn chúng.

“Hắn là một người đàn ông rất bi thảm, từ nhỏ đã thích vẽ truyện tranh nhưng không được người nhà ủng hộ, tốt nghiệp trung học xong không thi lên đại học, không đi tìm việc mà kiên trì vẽ truyện, nhưng lại vì thế mà bị đuổi ra khỏi nhà.”

“Cũng may bạn gái ủng hộ hắn để hắn có thể tiếp tục kiên trì, có công việc của bạn gái và Quách Thịnh Nghiệp làm thêm chút chuyện vặt, cuộc sống của hai người miễn cưỡng có thể kiên trì.”

“Hắn vẽ truyện rất nhiều, mang tới các nhà biên tập nhưng đều nhận được câu trả lời tương tự.”

“Khó khăn lắm mới có một ngày, hắn rút cuộc được một biên tập công nhận, khi hắn mang bản thảo tới thì vị biên tập kia lại vì tai nạn xe cộ mà chết, hi vọng không dễ gì có được cũng vì thế mà chấm dứt.”

“Quách Thịnh Nghiệp đau khổ đi tới quán rượu mượn rượu giải sầu, khi hắn uống say không còn biết trời đất gì thì phát hiện bạn gái mình đang làm hầu rượu trong quán...”

Ôn Văn nghe kịch nhin không được chép miệng, người anh em này đúng là có chút không may, anh cũng không biết nên đánh

giá thế nào.

“Buổi tối hôm đó, Quách Thịnh Nghiệp đã nói vài lời quá đáng, sau khi tỉnh rượu hắn tới quán rượu hỏi thăm một chút thì biết được bạn gái mình chỉ hầu rượu chứ không có làm chuyện gì khác.”

“Khi đó Quách Thịnh Nghiệp mới hiểu ra, có thể là vì bạn gái muốn giúp hắn kéo dài giấc mộng nên mới cố gắng kiếm tiền nhiều hơn.”

“Chờ đến khi hắn tới tìm bạn gái nói xin lỗi mới phát hiện cô ấy đã thất cổ tự sát, xác cũng đã nguội lạnh...”

“Từ đó về sau, Quách Thịnh Nghiệp trở nên... hắn đã từ bỏ lý tưởng của mình, bắt đầu không ngừng tự đày đọa mình.”

Theo lời gương yêm nói, trên gương cũng chiếu ra hình ảnh tương ứng để Ôn Văn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của Quách Thịnh Nghiệp.

Ôn Văn sẽ không có ý kiến gì với giấc mơ của người khác, nhưng trong toàn bộ câu chuyện của Quách Thịnh Nghiệp, chỉ có tính cố chấp là vẫn luôn giữ nguyên.

Về phần những thứ khác, hắn không phải một đứa con tốt, cũng không phải một người bạn trai tốt.

Huống chi hiện giờ hắn bắt đầu chuyển sang vẽ bản thảo, hơn nữa còn là dùng linh hồn nhân loại để vẽ, chứng tỏ hắn đã sớm từ bỏ giấc mộng của mình rồi.

Hiện giờ hắn hi vọng tác phẩm của mình được người ta tán thành, đó chỉ là một căn bệnh ham hư vinh mà thôi.

“Toàn bộ nửa cuộc đời hắn, tao vẫn luôn ở trong gương bồi hắn, hắn cũng biết về sự hiện diện của tao.”

“Tao vẫn hiểu giấc mộng và theo đuổi của hắn, hắn cũng hiểu sự cô đơn và đau đớn của tao khi bị phong ấn suốt mấy trăm năm qua.”

“Hai người bọn tao đã giao hẹn sẽ luôn giúp đỡ nhau, tao chỉ hắn dùng máu người và những thứ khác để vấy bẩn cái gương phong ấn tao, tao từ trong gương thoát ra được, ký kết ước với hắn...”

Ôn Văn nghe mà đau đầu, vì vậy đưa tay cản lại: “Tạm ngừng một chút, tao thấy chuyện này có chút gì đó không đúng.”

Gương yểm nghi hoặc hỏi: “Không đúng chỗ nào?”

“Sao tao nghe cứ như hai bọn mày sớm chiều ở chung, dần dần sinh ra tình cảm, sau đó đính ước chung thân vậy?”

Vừa nghĩ tới hình ảnh hai tên Quách Thịnh Nghiệp quấn quýt lấy nhau, Ôn Văn cảm thấy hơi buồn nôn.

Nhưng vừa nghĩ tới khả năng đó, hình ảnh kia không có cách nào xóa đi.

“Mày muốn nói như thế... cũng chẳng sao.” Gương yểm đỏ mặt nói.

Ôn Văn bụm miệng lại không để biểu cảm của mình trở nên dữ tợn: “Trong gương ngoài gương, người và quái vật, đàn ông và quái vật giống đực... bọn này chơi cũng hơi nặng đi.”

Xem ra chuyện bạn gái chết quả thực đã đả kích Quách Thịnh Nghiệp khá lớn, làm cho hắn vận vẹo thành thế này.

“Mày nói cái gì vậy? Đây mới là bản thể của tao.”

Gương yểm liếc Ôn Văn trắng mắt, sau đó cơ thể biến đổi như thủy ngân rồi biến thành một cô gái tóc bạc, diện mạo cũng khá dễ nhìn.

“Oh, thì ra mày là nữ... thế thì không có ý nghĩa rồi.”

Biểu cảm của Ôn Văn đã khôi phục bình thường, trừng đôi mắt cá chết nhìn gương yểm nói: “Thoạt nhìn người muốn thay thế vị trí bạn gái của Quách Thịnh Nghiệp đi, nhưng người thân là nữ quái vật, lại ủng hộ hắn dùng linh hồn phụ nữ để vẽ tranh... điều này thật sự làm tao khó hiểu.”

Gương yểm hừ lạnh một tiếng, không giải thích với Ôn Văn.

Ôn Văn thở dài một tiếng, quái vật cuối cùng cũng là quái vật, có lẽ cô ta có trái tim đồng cảm với nhân loại, thậm chí còn yêu say đắm.

Nhưng muốn cô ta đối đãi bình đẳng với những nhân loại khác, căn bản là không có khả năng.

Hơi cảm khái một chút, Ôn Văn liền cúi kính chào: “Không đúng, không đúng, mình tới đây để đánh nhau với quái vật, sao lại biến thành tình tiết máu chó của phim tám giờ rồi.”

“Mày nói những lời này với tao để làm gì, không chịu nói rõ thì tao sẽ trực tiếp ra tay.”

Gương yểm đứng dậy, hình ảnh trong gương cũng biến mất.

“Mày là một nhân loại mạnh mẽ, tiếp tục đấu nữa thì chúng ta có khả năng sẽ lưỡng bại câu thương, Thịnh Nghiệp không muốn nhìn thấy tình cảnh đó, vì thế tao có thể đưa thứ mày muốn cho mày.”

“Linh hồn của đám con gái kia, bọn tao cũng có thể đưa cho mày.”

“Đồng thời tao và Thịnh Nghiệp sẽ tới thành phố khác sinh sống, tao có thể đồng ý với mày, sau này sẽ không giúp Thịnh Nghiệp cướp đoạt linh hồn thiếu nữ nữa, tao sẽ giúp hắn dùng phương pháp chính đáng để hoàn thành giấc mơ của mình...”

“Chỉ cần mày ngừng truy sát bọn tao.”

Ôn Văn nghe đầu, chăm chú nhìn biểu cảm của gương yểm, sau đó lui về sau vài bước, trong lòng thâm tính kế.

Gương yểm có thể đưa ra điều kiện như vậy, cũng có thể nói là đã nhượng bộ.

Ôn Văn từng bước tiến tới gần để cô ta cảm thấy thất bại gần kề, mặc dù cô ta vẫn còn con bài tẩy nhưng vẫn không có lòng tin sẽ chiến thắng được Ôn Văn.

Điều kiện này nếu đổi lại là người khác thì đã đồng ý rồi.

Một quái vật mạnh mẽ kỳ lạ, muốn không tổn thương nhân loại, không tiến hành tử chiến để giải quyết, đây là kết quả xử lý tốt nhất.

Nhưng mục đích của Ôn Văn là để gương yểm không làm chuyện ác sao?

Không, Ôn Văn căn bản là thêm muốn năng lực của cô ta!

Chương 530 - Đề nghị của Gildero

“Nói đến cùng, không quản là mày hay Quách Thịnh Nghiệp thì đều đã giết không chỉ một người...”

“Tao không muốn thả thú dữ đã từng nếm máu tươi về rừng, vì thế tao không thể đồng ý với điều kiện của mày.”

Mỗi con quái vật trong trạm thu nhận của Ôn Văn, mỗi tên cai ngục đều đã từng tổn hại nhiều hơn một mạng người.

Nếu vì gương yểm chịu thua mà Ôn Văn bỏ qua cho bọn họ thì không phải quá bất công với đám quái vật khác rồi sao?

Trong mắt gương yểm lóe lên tia sắc lạnh, nói: “Vậy mày muốn sao đây?”

Ôn Văn bước tới trước một bước: “Hai người bọn mày phải hoàn toàn tiếp nhận sự giám sát của tao, tao sẽ sắp xếp chỗ ở cho bọn mày, như vậy bọn mày có thể sống chung một chỗ, tao cũng có thể giúp Quách Thịnh Nghiệp dùng phương pháp chính thống để phát triển sự nghiệp vẽ truyện tranh.”

Nếu gương yểm đồng ý thì Ôn Văn sẽ nhốt gương yểm vào trong trạm thu nhận, để Quách Thịnh Nghiệp làm cai ngục.

Gương yểm không thể rời khỏi phòng giam nhưng Ôn Văn có thể cho Quách Thịnh Nghiệp chút tự do, đồng thời để hắn vẽ truyện xuất bản...

Dù sao thì cũng là trạm thu nhận kiếm tiền....

Gương yểm tức giận nói: “Mày đang nói đùa à, hay là muốn ức hiếp tao?”

Cô thật không ngờ mình đã nhượng bộ như thế mà Ôn Văn vẫn không muốn buông tha.

Tiếp nhận giám sát, nói dễ nghe thật đấy, nhưng sau khi hoàn toàn khuất phục sẽ gặp phải chuyện gì thì chẳng ai biết được.

Vì thế gương yểm quyết tâm liều mạng, chuẩn bị liều với Ôn Văn một phen, cô ta hét một tiếng, tất cả mặt gương ở trong phòng nháy mắt vỡ nát thành mảnh nhỏ, dưới sự điều khiển của gương yểm giống như vô số phi tiêu phóng về phía Ôn Văn.

Những mảnh gương sắc bén này đủ để nháy mắt tổn hại tới tận xương, nhưng bên ngoài cơ thể Ôn Văn xuất hiện một tầng

khien năng lượng màu tím đen ngăn cản toàn bộ mảnh gương
bê.

Ôn Văn từng bước đi tới trước, tay đưa tới phía trước, tóc đen
đã quấn lấy gương yêm, trói chặt không cho cô ta động đậy.

“Sự mạnh mẽ của mày, kỳ dị của mày được xây dựng trên sự
thần bí của mày.”

“Một khi mày không còn thần bí trong mắt tao nữa thì mày
cũng chỉ là một con quái vật bình thường mà thôi, mà quái vật
cấp bậc thực lực như mày thì... không có tư cách bàn điều
kiện với tao!”

Sự phiền phức lớn nhất của gương yêm chẳng qua là làm Ôn
Văn không dễ dàng tìm được cô ta mà thôi, một khi Ôn Văn
tìm được cô ta thì chỉ là một vấn đề có chút phiền phức mà
thôi.

Thực tế đối với Ôn Văn hiện giờ, quái vật dưới Tai Nạn
thượng tự đã hoàn toàn không còn lực uy hiếp nữa rồi.

Tổ hợp nhiều loại năng lực làm Ôn Văn có thể dễ dàng đối
mặt với bất cứ đối thủ nào, đơn giản như một cộng một bằng
hai vậy.

“Mày sẽ phải hối hận!”

Gương yêm phản nộ trừng mắt, sau đó cả người vỡ vụn, biến
thành mảnh nhỏ đầy đất.

Gương yêm xuất hiện đàm phán với Ôn Văn thật ra chỉ là một
con rối được tạo ra từ thấu kính mà thôi.

Có điều chuyện này cũng nằm trong dự đoán của Ôn Văn,
thực thể của gương yêm ở đâu, trong lòng Ôn Văn kỳ thật đã
có tính toán.

Xoay chuyển trong mê cung này lâu như vậy, Ôn Văn đại khái
cũng nhận ra được chút quy luật.

Nếu là một khối Rubik khổng lồ, kiểu chuyển động đương
nhiên cũng tương tự với Rubik, mặc kệ những khối vuông này
làm sao xoay tròn được, khối vuông ở tầng bên ngoài vĩnh
viễn ở bên ngoài, tầng trung gian vĩnh viễn ở chính giữa, mà
nòng cốt thì vĩnh viễn nằm ở trung tâm.

Ngoại trừ các khối ở phần góc cạnh, mỗi ô vuông đều có sáu mặt, trong đó bốn mặt thông tới cùng tầng, một mặt thông với tầng ngoài, một mặt thông với tầng trong.

Khối vuông mà anh tiến vào lúc ban đầu nhất định chính là tầng ngoài cùng, anh đã lưu lại dấu ấn không gian trong từng khối, chỉ cần đi qua căn phòng đủ nhiều thì có thể tìm được hướng thông tới tầng trong.

Mặc dù gương yếm đang không ngừng thay đổi vị trí của khối vuông, nhưng chỉ cần Ôn Văn cứ hướng về phía tầng trong thì nhất định có thể tìm được trung tâm của Rubik, có lẽ gương yếm và Quách Thịnh Nghiệp đang trốn ở đó.

Sau cuộc nói chuyện với gương yếm, tốc độ di chuyển của Ôn Văn lại càng nhanh hơn rất nhiều, trong lúc này gương yếm cũng vài lần đưa kẻ trông coi gương tới đối phó Ôn Văn.

Nhưng bởi vì kẻ trông coi gương không có cách nào xuyên qua khối vuông như Ôn Văn nên vẫn luôn bị Ôn Văn dễ dàng bỏ rơi, hơn nữa Ôn Văn vẫn còn bắt được thêm hai kẻ trông coi gương nữa.

Ôn Văn vừa đi tới vừa tính toán, lúc cảm thấy mình đã sắp tới trung tâm thì liền tiến vào trạm thu nhận.

Anh muốn làm chút chuẩn bị trước khi tiến vào trung tâm.

Gương yếm dù sao cũng là sinh vật nguyên sinh trong thế giới trong gương, tuy Ôn Văn có lòng tin có thể bạo lực nghiền ép cô ta nhưng chuẩn bị nhiều một chút vẫn tốt hơn.

Đầu tiên Ôn Văn dò xét tình huống của kẻ trông coi gương một chút, để Ôn Văn kinh ngạc chính là những kẻ trông coi gương kia không bị nhốt trong phòng giam, mà là trong kho hàng trạm thu nhận.

Xem ra chúng nó cũng không có ý thức của mình, chỉ là công cụ loại bỏ ngoại vật khỏi thế giới trong gương mà thôi.

Cũng không biết lúc đối phó gương yếm, chúng có tác dụng gì hay không.

Nếu như không dùng được thì có lẽ Ôn Văn đã phí công bắt những thứ này rồi, trong kho hàng chứa chúng chỉ có một cái

gương, chúng trông uể oải không phấn chấn như cũ, thực lực bị giảm đi một mảng lớn.

Nếu thả chúng vào trên đường lớn liên bang, chỉ sợ đi được vài bước đã chết bất đắc kỳ tử rồi.

Tiếp đó chính là Gildero, hắn đã theo Ôn Văn lăn lộn suốt quá trình trong thế giới gương, Ôn Văn khá tò mò không biết hắn có thay đổi gì hay không, dù sao hắn cũng đã nói thế giới trong kính chính là cơ hội.

Sau khi trở lại trạm thu nhận, gương ma liền biến về kích cỡ vốn có, xem ra có thể tùy ý thay đổi kích cỡ là năng lực chỉ có thể phát huy trong thế giới trong gương mà thôi.

Gildero ở trong gương trông có vẻ rất có tinh thần, vẻ mặt hồng hào sáng bóng, giống như vừa được ăn thập toàn đại bổ.

Sau khi thấy Ôn Văn liền khom thập người nói: “Chủ nhân vĩ đại, sau khi ngài bắt được gương yểm, có thể giao cô ta cho tôi hay không?”

“Giao cho ông làm gì, ông cũng thấy rồi đấy, cô ta thích Quách Thịnh Nghiệp.”

Ôn Văn tức giận nói, ngày nào cũng có kẻ phát thức ăn cho chó cho anh, anh ăn tới phát chán rồi.

Gildero có chút sừng sốt, sau đó nói: “Ngài đã hiểu lầm rồi, tôi không có ý này... tôi muốn nói là, tôi có thể cắn nuốt sức mạnh của cô ta để hoàn toàn tiến hóa, sẽ phục vụ cho ngài tốt hơn.”

“Ông có thể cắn nuốt sức mạnh của cô ta à?”

Ôn Văn thực kinh ngạc nhìn Gildero, anh thật không ngờ Gildero lại có năng lực này.

“Đúng vậy, chủ nhân vĩ đại.”

“Trải qua cuộc chiến trong thế giới gương, tôi đã hiểu được bản chất của gương yểm và gương yêu bọn tôi cũng không có gì khác nhau.”

“Năng lực đặc biệt của cô ta thật ra chỉ là thông qua bóng ảo màu bạc để làm hại linh hồn, sau khi bóng ảo màu bạc bị ngài hủy diệt, năng lực này cũng bị hủy đi hơn phân nửa.”

“Về phần mở con đường thông tới thế giới gương và điều khiển gương, nếu sức mạnh của tôi có thể đạt tới trình độ như cô ta thì tôi cũng có thể làm được!”

Sau khi nói xong, Gildero khao khát nhìn Ôn Văn, hi vọng Ôn Văn sẽ đồng ý.

Sau khi nhìn thấy gương yếm, Gildero liền biết vì sao gương yếm lại có thể làm được chuyện mà những gương yêu khác không làm được.

Đó chính là nếu xem cô ta là gương yêu thì sức mạnh của cô ta thật sự quá to lớn.

Gildero có thể lợi dụng sức mạnh của mình để lật trang sách, có thể làm gương nhỏ xuất hiện, mà gương yếm có thể dùng cách tương tự, nhưng bởi vì sức mạnh hoàn toàn khác biệt nên có thể làm được một vài chuyện rất đáng sợ.

Sức mạnh của gương yếm tuy không lò nhưng lại khá hỗn tạp, giống như chỉ có một phần nhỏ là của cô ta mà thôi.

Điều này làm Gildero nhớ tới mấy trăm năm trước ở thế giới trong gương từng xảy ra một sự kiện tập kích quy mô lớn.

Có lẽ trong sự kiện đó, gương yếm đã cướp đoạt nhiều năng lực của gương yêu nên mới có được thực lực như bây giờ.

Nếu gương yếm có thể cướp đoạt năng lực của gương yêu khác, vậy vì sao Gildero lại không cướp của cô ta chứ?

Làm một gương yêu trong gương ma, trụ cột của Gildero tuyệt đối mạnh mẽ hơn gương yếm rất nhiều!

Huống chi Gildero không chỉ thèm muốn sức mạnh của cô ta, còn thèm... dù sao thì cũng rất hèn mọn.

Chương 531 - Gương yếm không lò

Đối với thỉnh cầu của Gildero, Ôn Văn suy nghĩ một hồi rồi đồng ý.

Điều kiện hàng đầu là Gildero nhất định phải lưu lại sinh mệnh của gương yếm, đảm bảo năng lực mở cổng vào thế giới gương sẽ không biến mất, mặc kệ năng lực này cuối cùng nằm ở trên người ai.

Dù sao thì trong quá trình đối phó với gương yếm, Gildero cũng đã dốc chút sức lực, vì thế Ôn Văn muốn chia cho hắn chút chỗ tốt.

Huống chi là một trong những con chó săn trung thành của anh, Gildero cũng nên mạnh mẽ hơn một chút.

Về phần gương yếm, cho dù cô ta mất đi phần lớn sức mạnh, chỉ cần có thể giữ được chút đặc tính căn bản thì đã đủ dùng đối với Ôn Văn rồi.

Sau khi được Ôn Văn đồng ý, Gildero cảm động tới rơi nước mắt nói: “Chủ nhân vĩ đại, nếu như không phải tôi không thể đi ra khỏi gương, tôi thật sự muốn hôn giày của ngài.”

Ôn Văn gật đầu nói: “Không sao, chốc nữa chúng ta sẽ vào thế giới trong gương, khi đó người có thể ra khỏi gương.”

Gildero: “...”

Hắn chỉ thuận miệng nói vậy thôi, đừng tưởng là thật chứ, nào có ai thật sự muốn hôn giày đâu chứ!

Mang gương ma xong, Ôn Văn một lần nữa xuất hiện trong thế giới gương, ở vị trí mà anh biến mất khi nãy.

Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận không lâu, lúc này có lẽ gương yếm đang chuẩn bị biện pháp đối phó anh, nhưng không quản gương yếm chống cự thế nào cũng phí công.

Đánh vỡ tầng tường cuối cùng, Ôn Văn nương theo mặt kính vỡ nát đáp xuống đất.

Trung tâm khối Rubik khổng lồ lớn gấp bội những khối vuông xung quanh, chính thể phối hợp từ màu đỏ và đen, lắp đặt rất rục rịch, tùy ý có thể nhìn thấy những cái gương với hình dáng khác nhau.

Ở trong góc giá sách đặt hơn ba mươi tập bản thảo, Ôn Văn chỉ cần chộp lấy số tập tranh này thì cho dù không có thể tìm được những thiếu nữ còn lại trong mê cung thì vẫn có thể cứu bọn họ ra.

“Quách Thịnh Nghiệp đâu, hắn vất bỏ mày lại chạy mất rồi à?” Ôn Văn cầm lấy cây gậy, ngậm điếu thuốc trong miệng, cà nhõng nói.

“Tao đã trục xuất hẳn ra khỏi thế giới gương rồi, ở bên ngoài an toàn hơn ở trong này.”

Gương yểm cay đắng nói, trung tâm khối Rubik khổng lồ này chính là nguồn gốc sức mạnh của cô, Quách Thịnh Nghiệp có thể đi, nhưng cô thì không thể đi được.

Nghĩ tới Quách Thịnh Nghiệp thề son sắt nói muốn chung hoạn nạn với mình, lúc bị cô cưỡng chế đuổi ra khỏi thế giới gương đã lộ ra biểu cảm kinh ngạc cỡ nào, gương yểm liền không kiềm được đau lòng.

Nhưng cô phải làm như vậy, ít nhất như vậy Quách Thịnh Nghiệp có thể sống sót.

Từ bản năng cô cảm giác được nếu bị người trước mắt bắt được thì chỉ sợ kết cục của Quách Thịnh Nghiệp lại càng thảm hơn.

“Mày yên tâm, sau khi tao giải quyết mày xong, hẳn chỉ là một người bình thường không có cách nào trốn được tao.” Ôn Văn không chút nề nang nói.

Trung tâm khối Rubik khổng lồ bắt đầu vặn vẹo như quả cầu hơi nước, biến thành hình dáng kỳ quái, đồng thời cũng có một luồng áp lực khó tả xuất hiện trên người Ôn Văn.

“Mày đã quá coi thường tao, nơi này dù sao cũng là lĩnh vực của tao, ở trung tâm mê cung này, sức mạnh của tao mạnh hơn nơi khác vô số lần!”

“Hơn nữa tao đã hoàn toàn phong kín khu vực trung tâm, không có bất cứ con đường nào có thể mở thông tới thế giới hiện thức”

“Cho dù mày thắng tao thì mày cũng sẽ bị vây ở nơi này vĩnh viễn, chẳng tới khi tử vong!”

Vừa dứt lời, toàn bộ mặt gương của khu trung tâm vỡ nát, vô số mảnh nhỏ giống như vôi rỗng xoay tròn xung quanh, sau đó hóa thành mảnh gương vỡ dính vào người gương yểm.

Sau khi luồng gió lốc vụn gương kia biến mất, xuất hiện trước mặt Ôn Văn đã không còn là người đẹp tóc bạc dáng vẻ yêu kiều kia nữa rồi, mà là một người phụ nữ khổng lồ cao hơn mười mét có đôi cánh ở sau lưng.

“Tao đã nói rồi, mày sẽ phải hối hận, bắt đầu từ khi mày bước vào đây thì mày đã thua rồi!” Hai tay gương yếm phân biệt cầm một cây kiếm thấu kính lớn, chỉ về phía Ôn Văn nhỏ bé nói.

Ôn Văn trừng to mắt nhìn gương yếm, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, vì thế anh dùng sức hút tẩu thuốc, sau đó phun ra một làn khói.

Làn khói ở giữa không trung ngưng kết thành hai bàn tay không lồ, hai bàn tay đều giờ ngón cái lên.

Nice!

Một người phụ nữ cao mười mấy mét!

Mặc dù là kẻ địch nhưng Ôn Văn không thể không thừa nhận đây là người to lớn nhất mà Ôn Văn từng gặp đời này, còn lớn hơn cả người Ôn Văn!

Này thì ai chịu nổi chứ?

Ôn Văn có cảm giác đặc biệt kích động, giống như bi bé xem phim Utoraman vậy.

Nhưng anh thường thức một chút thì thất vọng nhìn gương yếm nói: “Cơ thể mày biến lớn thì tao hiểu, nhưng sao quần áo của mày cũng lớn lên vậy, này căn bản là không khoa học!”

Gương yếm vừa nghe Ôn Văn nói vậy thì tức điên lên, nghiêng răng nghiêng lợi chém một kiếm về phía Ôn Văn.

“Vô sỉ!”

Nếu như có người ngoài thấy một màn như vậy, nói không chừng sẽ cho rằng Ôn Văn mới là kẻ ác cần phải giết, mà gương yếm thì chính là thiếu nữ bất lực bị kẻ ác bắt nạt.

Nhưng kỳ thực bầu không khí này là Ôn Văn cố ý tạo ra, anh thích chiến đấu trong không khí như thế.

Ừm, biến thái nha, có chút ham mê kỳ kỳ quái quái cũng là chuyện bình thường.

Ôn Văn thoải mái né tránh, tránh đi thanh kiếm khổng lồ kia cũng thuận thể dùng găng tay Tai Ách nắm lấy mũi kiếm, hung hăng kéo mạnh về phía mạnh đất, trực tiếp tùm gương yếm té ngã xuống đất.

Tuy cả người gương yểm trở nên to lớn hơn nhưng cũng mất đi sự linh hoạt.

Cơ thể khổng lồ ngã lặn xuống đất, còn hơi nảy lên một chút làm Ôn Văn có chút hoa mắt.

“Không đúng, không phải hoa mắt, là không gian này đang chấn động!”

Ôn Văn đưa tay chọt một cái, cảm xúc rất kỳ quái, giống như cao su vừa cứng rắn nhưng cũng có sự co giãn nhất định.

Biểu cảm biến thái trên mặt Ôn Văn biến mất, trở nên nghiêm túc một chút.

Tuy gương yểm rất ngóc nhưng uy lực của một kiếm kia cũng không nhỏ, so với đòn tấn công bình thường của Ôn Văn còn mạnh hơn một chút, mà đòn tấn công như thế lại không lưu lại chút dấu vết nào trên mặt đất.

Ôn Văn ra tay hết toàn lực, uy lực tuy mạnh nhưng không thể phá được tường của khu trung tâm.

Nếu như Ôn Văn không có trạm thu nhận thì chỉ sợ sẽ giống như lời gương yểm nói, bị vây ở đây vĩnh viễn.

“Đáng tiếc không có nếu như, trạm thu nhận không thể bị thủ đoạn nhỏ này ngăn chặn, mình vẫn có thể tự do ra vào nơi này...”

Ôn Văn thu hồi gậy và tẩu thuốc, rút kiếm dài Hàn Băng ra trực tiếp chém một phát hàn băng trường long về phía gương yểm.

Chiêu này bị đôi cánh của gương yểm ngăn lại, sau đó biến thành hai khối băng lớn, nhưng gương yểm chỉ run run hai cái thì số băng kia đã bị bong ra.

Thấu kính trên cánh bị băng đông vỡ nhưng đã nhanh chóng dính lại với nhau nhờ vào sức mạnh kỳ quái, một lần nữa hóa thành đôi cánh của gương yểm.

“Lực phòng ngự mạnh hơn tao tưởng...”

Sau khi thoát khỏi sự khống chế của Ôn Văn, gương yểm quơ múa hai cây kiếm to, đôi cánh như lưỡi dao không ngừng đánh úp về phía Ôn Văn.

Chỉ giao đầu một giây lát, Ôn Văn liền phát hiện gương yểm mặc dù ngóc nhưng cũng không dễ đối phó như thế.

Nếu không xuất ra bản lĩnh thật sự, chưa chắc Ôn Văn có thể bắt được cô ta.

Chương 532 - Tắm lấy gương yếm

Gương yếm cao mười mấy mét thoạt nhìn chỉ như một người phụ nữ khổng lồ.

Nhưng kỳ thực cơ thể của cô ta đều được tạo thành từ thấu kính cứng rắn, có sức chống đỡ tương đương với kim cương.

Đòn tấn công bình thường của Ôn Văn căn bản không thể tổn thương cô ta quá sâu, hơn nữa mặc dù đã tạo thành vết thương cũng sẽ bị vụn gương đổi mới khép kín.

Thê hình to lớn trông khá vụng về nhưng kỳ thực cũng chỉ là thoạt nhìn như vậy mà thôi.

Với hình thể to lớn kia, tốc độ của cô ta lại gia tăng kinh người, cô ta bước ra một bước thì Ôn Văn phải chạy vài bước mới được.

Mỗi đòn tấn công đều mang theo sức mạnh khủng khiếp của cơ thể to lớn kia, so với cô ta thì Ôn Văn giống như một con giun dế, mặc dù có thể chống đỡ đòn tấn công của cô ta nhưng cũng không thể làm được gì hơn.

Trong thế giới người siêu năng, hình thể không nhất định là mạnh mẽ, một người đàn ông thân cao ba mét bắp thịt cuộn cuộn vẫn có thể bị một người gầy như que củi đánh như bao cát.

Nếu như thực lực của hai người không chênh lệch như vách núi nhưng ngoại hình chênh lệch quá thái quá thì hình thể chính là một ưu thế lớn.

Theo gương yếm ngày càng quen thuộc với thân thể này, động tác cũng ngày càng linh hoạt hơn, Ôn Văn ứng phó lại càng gian nan hơn.

Hiện giờ Ôn Văn có chút hối hận khi đã đồng ý để Gildero hấp thu sức mạnh của gương yếm.

Không cần phải nói, chỉ cần phun nước sơn trắng sáng bóng lên đôi cánh của gương yếm thì có thể cosplay thiên sứ khổng lồ.

Bắt cô ta làm thú cưỡi thì còn oách hơn con anh ung quái màu vàng chưa thể thuần hóa kia nhiều.

Không sai, con anh ung quái màu vàng còn chưa chính thức trở thành thú cưỡi của Ôn Văn đã bị anh chê rồi.

Anh chính là người có mới nới cũ như thế.

Sau khi thành công dò xét toàn bộ năng lực của gương yểm, tiếp tục giằng co như thế này cũng không còn ý nghĩa.

Chiến đấu với loại chỉ đơn thuần cậy mạnh thế này, ngoại trừ đẹp mắt thì chẳng còn chút thú vui nào khác, chiến đấu kết thúc sớm thì vẫn tốt hơn.

Vì vậy Ôn Văn búng tay một cái, thả ra ba kẻ trông coi gương mà mình đã bắt được.

Ôn Văn tự mình đối phó với kẻ trông coi gương, biết thứ này khó đối phó, là cách tốt để ứng phó với gương yểm.

Kẻ trông coi gương được thả ra ngoài thì trong khoảng thời gian ngắn khôi phục sức sống, chúng hung ác nhìn về phía Ôn Văn.

Nhưng dưới sức mạnh trói buộc của trạm thu nhận, bọn nó căn bản không có cách đối phó với Ôn Văn, vì thế chỉ có thể chuyển mục tiêu sang gương yểm.

Mặc dù gương yểm có tư cách trở thành người trong gương nhưng cô ta đã mang tới quá nhiều ô nhiễm cho thế giới này, đã trở thành đối tượng tấn công của tất cả kẻ trông coi gương.

So sánh cấp bậc ưu tiên bị đuổi giết, gương yểm cao hơn loại người từ bên ngoài tới như Ôn Văn nhiều.

Nhìn thấy ba kẻ trông coi gương kia, trên mặt gương yểm lộ ra biểu cảm khiếp sợ.

Cô từng nghĩ rằng Ôn Văn có phương pháp thần kỳ, nhưng lại chưa từng nghĩ tới Ôn Văn có thể đột nhiên thả ra ba kẻ trông coi gương.

Thật ra gương yểm vẫn luôn né tránh đối mặt chính diện với chúng, đối với thế giới gương thì cô ta chỉ là một kẻ trộm, mà kẻ trông coi gương chính là người chấp pháp.

Cho nên gương yểm hao tổn sức lực lớn tới vậy để tạo ra mê cung này, vì không muốn để mình chạm mặt với đám quái vật lạnh băng này.

Bởi vì cô hiểu rõ, loại sinh mệnh kỳ lạ này giống như bạch cầu trong cơ thể con người, là một cơ chế phòng ngự của thể giới gương.

Chúng nó không phải vô địch, thế nhưng có giết chúng nó thì cũng không thể nào giết hết được!

Hơn nữa một khi giết chết quá nhiều kẻ trông coi gương sẽ kích hoạt tầng cơ chế phòng ngự càng sâu hơn của thể gương, cô căn bản không thể chống chọi lại nó.

Nhưng hiện giờ gương yểm không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tử chiến với ba kẻ trông coi này.

Ôn Văn tìm một cái ghế bắt chéo chân ngồi xuống, lấy ra hơn mười hạt óc chó, vừa ăn vừa thưởng thức cuộc chiến của gương yểm và ba kẻ trông coi gương.

Không có bộ phim điện ảnh nào có thể kích thích bằng trận chiến này.

Nhìn dáng vẻ phách lối của Ôn Văn, gương yểm tức giận tới mức lồng ngực phập phồng kịch liệt, nhưng cô không rảnh đối phó Ôn Văn.

Sau khi biến thành dáng vẻ to lớn này, đòn tấn công của cô cũng chỉ còn phương pháp dùng cơ thể mạnh mẽ tiến hành chiến đấu chính diện.

Dáng vẻ này ngay cả Ôn Văn cũng không có cách nào làm gì cô, nhưng đồng thời cô cũng bị những kẻ trông coi gương khắc chế.

Bởi vì năng lực của kẻ trông coi gương chính là trực suất những thứ mình chạm vào tới thể giới hiện thực!

Nếu gương yểm muốn chạm vào kẻ trông coi gương thì chắc chắn phải từ bỏ phần gương tạo thành cơ thể.

Lúc Ôn Văn ăn xong mười hạt óc chó, cuộc chiến của gương yểm và ba kẻ trông coi cũng đã tới phần kết thúc.

Cô ta giết chết cả ba kẻ trông coi, sau đó vừa thở hổn hển vừa cảnh giác nhìn Ôn Văn.

Hiện giờ cơ thể cô đã trở thành gồ ghề, chiều cao cũng chỉ còn bảy tám mét, không còn áp lực khủng khiếp như trước đó nữa.

Ôn Văn có chút thất vọng nhìn gương yểm nói: “Đáng tiếc, trước đó không rõ hiệu quả của đám này nên chỉ dẫn theo ba con mà thôi, bằng không chỉ dựa vào kẻ trông coi gương đã có thể giải quyết mày.”

“Có điều như vậy cũng đủ rồi, muốn đánh thắng mày bây giờ thì chỉ là tiện tay mà thôi!”

Gương yểm phóng kiếm dài về phía Ôn Văn, gầm lên: “Có năng lực thì mày cứ thử xem!”

Ôn Văn vung tay lên đã đánh bay cây kiếm dài kia, sau đó đứng dậy ném hạt óc chó vào âm trà trên bàn.

“Đây là mày nói, he he... hắc thể!”

Áo choàng màu đen nháy mắt bao phủ người Ôn Văn, tròng mắt vàng óng không chút tình cảm nhìn gương yểm, để cô ta cảm giác được một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân lui thẳng tới tận đỉnh đầu.

Bộ dáng này....

Chính là trước đó chỉ dựa vào hơi thở đã có thể phế đi một tay quái vật áo đen của cô!

Đừng thấy hiện giờ cô có đầy đủ tay chân cơ thể, nhưng đó chẳng qua chỉ là cô dùng năng lực tạo ra tay giả mà thôi, tay của cô đã vĩnh viễn không còn.

Vô số xiềng xích từ áo choàng của Ôn Văn chen chúc chui ra, số xiềng xích này bện thành một cái lưới lớn, bao trùm lấy gương yểm.

Gương yểm muốn chạy trốn nhưng không gian trong trung tâm mê cung cũng chỉ lớn có bao nhiêu đó mà thôi, cô căn bản không có chỗ trốn.

Vì vậy cô căn răng vung kiếm chém về phía xiềng xích kia, nhưng cảm giác từ thân kiếm truyền tới làm cô phát hiện xiềng xích này tuy trông dữ tợn, lại ẩn chứa nhiều thứ kỳ lạ, nhưng

so với quái vật áo choàng đen làm người ta phải tuyệt vọng kia thì hoàn toàn không phải một cấp bậc.

Còn không chờ cô ta thả lỏng, Ôn Văn đã hít sâu một hơi rồi rống to một tiếng về phía cô ta.

Nương theo tiếng gầm, một tia sáng đen như nước sơn từ miệng Ôn Văn phun ra, trực tiếp bắn vào người gương yểm.

Cột sáng này lấy năng lực phun pháo của Tần Sảng làm cơ sở, kết hợp với Hắc Thể và sức mạnh của vô diện ma, lực phá hoại nằm ở cấp Tai Nạn trung tự, cũng là cao cấp nhất.

Gương yểm bị cột sáng bắn trúng, thấu kính cứng rắn có năng lực phục hồi trên người trực tiếp bị sức mạnh không lồ nóng chảy, một lần nữa biến thành cô gái tóc dài màu bạc yếu điệu.

Sau khi biến về nguyên dạng, gương yểm còn muốn phản công nhưng ngay khi đó xiềng xích rậm rạp chẳng chịt đã trói chặt thành hình chữ 大 ở trước mặt Ôn Văn.

Gương yểm cố giãy giụa vài cái nhưng kỹ năng trói người của Ôn Văn rất thành thạo, chỉ cần bị anh trói lại thì căn bản không có ai có thể chạy thoát.

Vì thế cô ta căm thù nói với Ôn Văn: “Mày thắng, bây giờ mày có thể giết chết tao rồi...”

“Nhưng cho dù tao chết thì trung tâm mê cung vẫn kiên cố không thể phá giải!”

“Mày vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi nơi này, cuối cùng cũng phải chôn theo tao mà thôi.”

Chương 533 - Gương ma thẳng cấp

Ôn Văn cong ngón tay búng đầu gương yểm, nói: “Mày nghĩ nhiều quá rồi, tao là người tốt, sẽ không giết mày thì sao?”

“Trước đó tao đã nói rồi, tao muốn mày và Quách Thịnh Nghiệp nằm trong sự giám sát của tao thì đương nhiên sẽ làm được.”

Khóe mắt gương yểm ầng ậc nước mắt: “Mày sẽ không được như ý đâu!”

Nước mắt ở khóe mắt cô ta không phải vì khuất nhục mà chảy, mà là vì đau.

Phản trán bị Ôn Văn búng đã trực tiếp sung lên một cục, đồng thời cũng nhanh chóng ứ máu, giống như con mắt thứ ba vậy.

“Đối với tao thì bắt Quách Thịnh Nghiệp là chuyện rất đơn giản, mà làm thế nào rời khỏi nơi này, thật ra cũng rất đơn giản.”

Ôn Văn chạm bên hông một chút, gương ma trực tiếp bay ra ngoài, rơi xuống trước mặt gương yểm, khôi phục kích cỡ bình thường.

Gildero dáng vẻ thô bỉ từ trong chiếc gương tỏa ra hơi thở thần bí bước ra.

“Chúc mừng ngài, chủ nhân vĩ đại.”

Gildero vừa nịnh hót Ôn Văn vừa liếc trộm gương yểm ở bên kia, không hề giấu giếm dáng vẻ thèm nhỏ dãi của mình.

Ôn Văn nhìn vẻ mặt Gildero liền biết kẻ này không có ý tốt, chẳng qua anh cũng không quan tâm Gildero muốn làm gì, bởi vì đây là chuyện anh đã đồng ý trước đó.

“Tôi sẽ giao cô ta cho ông, ông làm thế nào tôi không quản nhưng không thể giết chết, cũng không thể làm tôi bị thiệt hại.”

“Mặt khác, cô ta cũng coi như là phụ nữ có chồng, tuy không phải thứ hay ho gì nhưng có một số việc không thể làm.”

Gildero cười he he nói: “Xin ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ làm việc ổn thỏa.” Sau đó cười xấu xa đi tới trước mặt gương yểm, xách cổ áo kéo cô ta đi tới trong góc.

Ôn Văn không muốn nhìn thấy hình ảnh kế tiếp nên vung kiếm chém ra một bức tường băng, ngăn cách mình và bên Ôn Văn.

Tường băng vừa dựng lên thì phía bên kia truyền tới tiếng kêu đau đớn thảm thiết của gương yểm, còn kèm theo một vài tiếng kêu hưng phấn của Gildero.

Âm thanh này làm Ôn Văn nghe mà phiền, vì thế liền đeo tai nghe điện thoại, bắt đầu phân tích lật xem số tập tranh đặt

trên kệ.

Tên Quách Thịnh Nghiệp này quả thực không xứng làm người nhưng trình độ vẽ tranh có thể xem là hàng đầu trong giới, thực làm Ôn Văn mở rộng tầm mắt.

Nhân tài như vậy sau khi bắt vào trạm thu nhận thì có thể để Phùng Duệ Tinh khai thác, hẳn là có thể kiếm tiền cho trạm thu nhận.

Chỉ tiếc những tập bản thảo này cần dùng để cứu giúp những cô gái kia, bằng không Ôn Văn có thể giấu riêng.

Đợi đến khi Ôn Văn buông tập tranh, Gildero đã đứng chờ bên cạnh Ôn Văn từ lâu.

Lưng hắn thẳng tắp, sắc mặt hồng hào sáng bóng, không còn sự hèn mọn như trước kia nữa, cứ như là một người khác.

Hơi thở trên người Gildero đã xấp xỉ với gương yểm trước đó, hơn nữa trên người còn có thêm chút cảm giác quý dị, nếu là kẻ địch thì chỉ sợ sẽ còn khó đối phó hơn gương yểm một ít.

Chẳng qua hắn phát hiện Ôn Văn nhìn về phía mình thì lập tức khom lưng, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt, trải nghiệm cuộc sống lâu dài nói cho Gildero biết, cho dù đặc ý cũng vẫn phải giữ thái độ đúng mực.

Hắn biết rõ so với sức mạnh thật sự của Ôn Văn, mình chẳng qua chỉ là giun đế trước mặt một con thú khổng lồ mà thôi.

Hiện giờ mình càng khiêm tốn thì tương lai lại càng nhận được hồi báo phong phú hơn, ngược lại thì chắc chắn sẽ dẫn tới tai họa.

“Xong chuyện rồi sao? Nhanh hơn so với tôi nghĩ nhiều đấy.” Ôn Văn tháo tai nghe ra, nhìn Gildero nói.

‘Nếu ngài không có nhiều yêu cầu như vậy, chắc chắn tôi đã không nhanh như vậy rồi...’

Đương nhiên, lời này Gildero chỉ thầm lẩm bẩm hai câu trong lòng mà thôi, căn bản không dám nói ra khỏi miệng.

Hắn khom người nói với Ôn Văn: “Chủ nhân vĩ đại, tôi đã hút phần lớn sức mạnh của cô ta, kế thừa tất cả ngoại trừ năng lực liên quan tới linh hồn của gương yểm!”

“Bao gồm cả quyền nắm giữ mê cung to lớn này, bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra con đường trong thế giới gương.”

Ôn Văn nhướng mày: “Không có năng lực liên quan tới linh hồn, vậy thì tôi bị thiệt à?”

Gildero lắc đầu nói: “Chủ nhân vĩ đại, tôi vẫn chưa hút khô gương yêm, cô ta vẫn còn giữ lại được một phần năng lực, hơn nữa sau khi sức mạnh gia tăng tôi cũng có được năng lực mới.”

“Ma nhãn của gương ma đã gia tăng cấp bậc, có thể ẩn núp trong gương để quan sát tình huống mà ngài muốn, trừ phi là người có năng lực đặc biệt, bằng không căn bản sẽ không có cách nào phát hiện.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên nói: “Ẩn giấu trong gương, he he, cái này hay!”

Trong phòng tắm của Cố Phán Hề hẳn là có gương, lần trước nhìn lén suýt chút nữa đã bị chột mù mắt rồi, Ôn Văn đã ghi vào trong sổ ghim.

“Hơn nữa khi ngài sử dụng gương ma, mắt trái sẽ biến thành mắt gương....”

“Mắt gương...”

Ôn Văn yên lặng ghi nhớ từ này, xem ra là năng lực có liên quan tới mắt, không biết sẽ xuất hiện điều thần kỳ gì.

“Ngài có thể dùng con mắt này nhìn thấy một vài thứ mà bình thường không thể nhìn thấy, con mắt của ngài tương đương với một chiếc gương, bất cứ thứ gì có trong thế giới hiện thực cũng sẽ chiếu rọi trong gương.”

“Mà ngài thì có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ được chiếu trong gương!”

Ôn Văn thử kích hoạt gương ma, mắt trái lập tức truyền tới cảm giác mát mẻ, chớp mắt một cái thì thị giác đã trở nên khác biệt.

Anh có thể nhìn thấy ở bên cạnh Gildero và mình quần quanh rất nhiều sợi năng lượng đang tuần hoàn.

Gildero là điểm sáng màu bạc mà mình thì khói đen nồng đậm.

Mà điểm sáng và khói đen chính là năng lượng dao động mà mỗi người siêu năng đều có.

Bản thân người siêu năng là một nguồn năng lượng to lớn, ở bên cạnh người tất nhiên sẽ có tia năng lượng toát ra, nhưng trong tình huống bình thường, những năng lượng tản ra này hẳn là không thể nào nhận ra được.

Ôn Văn có thể sử dụng mắt gương có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Có năng lực này, Ôn Văn chỉ cần liếc mắt nhìn một cái đã biết đại khái kẻ địch có thực lực mạnh yếu thế nào, đáng tin hơn chỉ dựa vào hơi thở để phán đoán rất nhiều.

Hơn nữa có thể nhìn thấy năng lượng tản ra, những kẻ địch có năng lực ẩn hình và tấn công ẩn hình cũng không còn chỗ ẩn giấu nữa.

Năng lực của mắt gương làm Ôn Văn rất hài lòng, nhưng biến hóa của Gilderero có một điểm làm Ôn Văn rất chú ý, đó chính là hiện giờ gương ma có thể chuyển giao tới khu phòng giam.

Xem ra sau khi Gilderero mạnh mẽ hơn, ý chí của hắn đã có thể điều khiển bản thể gương ma nên giống quái vật hơn là vật thu nhận.

Có điều trải qua một phen đắn đo cẩn thận, Ôn Văn vẫn lựa chọn để Gilderero trong kho hàng thu nhận, dù sao thì Gilderero cũng chỉ là chó săn của hắn chứ không phải tội phạm.

Sau khi hiểu năng lực cơ bản, Ôn Văn không định chờ lâu trong thế giới gương, vì vậy điều khiển xiềng xích kéo gương yếm sau tường băng ra.

Bởi vì trước đó Ôn Văn đã căn dặn nên Gilderero cũng không làm chuyện gì kỳ quái.

Nhưng gương yếm vẫn có bộ dáng mệt mỏi, quần áo trên người cũng ướt mồ hôi, đồng thời ý thức có chút không rõ.

Hiện giờ một thân thực lực của cô ta chỉ còn lại trình độ cấp Tại Hại, năng lực cũng chỉ còn năng lực liên quan với linh hồn, kết cục sau này chỉ là một công cụ hình người vào lúc Ôn Văn cần mà thôi.

Chương 534 - Trở về hiện thực

Gương yểm cảm tức nhìn Ôn Văn, cô cho rằng cao lắm là mình chết đi mà thôi, nhưng thật không ngờ một thân thực lực mà mình khó khăn vất vả tích góp được lại bị chó săn của Ôn Văn hút sạch.

Tình huống xấu nhất là cho dù mình đã không còn sức mạnh thì đối phương cũng không có ý định buông tha.

Ôn Văn cười hề hề nói: “Mày hận tao thì thừa dịp này mắng tao hai câu đi, sau này không có cơ hội mắng nữa đâu.”

“Mày đúng là quá độc ác, lòng dạ quá hiểm độc.” Gương yểm lớn tiếng mắng.

Ôn Văn nghe có chút xấu hổ, xua tay kéo gương yểm vào trạm thu nhận.

“Từ ngữ mắng người quá thiếu thốn, hẳn là nên để cô ta tới học theo người phụ nữ da đen kia...”

Tương lai gương yểm sẽ ở chung với nhóm quái vật khác, dẫn đầu tiếp nhận kế hoạch giáo dục ‘quái vật học tập’ của Ôn Văn, cuối cùng trưởng thành thành quái vật hữu dụng đối với xã hội.

Tiếp đó Ôn Văn để Gildero tìm ra vị trí của tất cả thiếu nữ trong mê cung, anh đánh ngất bọn họ rồi đưa vào trong trạm thu nhận.

Sau khi đi ra ngoài, những linh hồn này không có thân thể gương bảo vệ nên sẽ mờ mịt bồi hồi trong thế giới hiện thật, sau đó Trâu Hiểu Mẫn sẽ dùng tập tranh này đưa bọn họ về cơ thể.

Thật ra chỉ cần tập tranh là Trâu Hiểu Mẫn đã có thể cứu bọn họ, nhưng cần phải hao tổn một thời gian dài, dẫn dắt những linh hồn kia rời khỏi mê cung, lại từ trong gương quay trở về thế giới hiện thật, sợ hơn mười ngày cũng không xong.

Ngoại trừ linh hồn của nhóm thiếu nữ và số tập bản thảo, Ôn Văn còn cầm đi một ít đồ đạc vẫn còn tốt ở trong trung tâm mê cung.

Số này đều là đồ dùng và vật trang trí, là do gương yểm tỉ mỉ lựa chọn, có một số lớn là đồ cổ hơn mấy trăm năm trước,

mang mấy thứ này đặt trong trạm thu nhận thì có thể làm trạm thu nhận trông có căn cơ hơn.

Sau khi hoàn thành cướp bóc một phen thì Ôn Văn rời khỏi thế giới gương.

Lúc kích hoạt năng lực mặt gương, mắt trái của Ôn Văn chính là một mặt gương, Gildero có thể dựa vào cái gương này để mở ra con đường đi thông tới thế giới hiện thật.

Lúc rời đi Ôn Văn chỉ mang theo gương ma, để lại Gildero trong trung tâm mê cung.

Sau khi hấp thu sức mạnh của gương yểm, Gildero đã không cần phải luôn ở trong gương nữa, nhưng căn cơ của hắn thì vẫn ở trong gương ma.

Vì thế Ôn Văn muốn Gildero giúp mình trấn thủ mê cung gương này, thỉnh thoảng sẽ giúp mình chút việc.

Mê cung trong thế giới gương này cũng trở thành pháo đài thứ hai ngoại trừ trạm thu nhận của Ôn Văn.

Tuy anh vẫn chưa nghĩ ra nên sử dụng mê cung này thế nào nhưng anh tin tưởng nơi này nhất định có tác dụng rất lớn, có điều tạm thời vẫn chưa thể sử dụng.

Nguyên nhân nhỏ của chuyện này là Gildero vẫn chưa điều khiển thành thạo nơi này.

Nguyên nhân lớn hơn là trải qua quá trình tìm kiếm lời giải đầy bạo lực của Ôn Văn, mê cung này đầy ắp lỗ thủng lớn nhỏ...

Một lần nữa đứng trên mặt đất thế giới hiện thật, Ôn Văn cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, thế giới gương mặt dù không tệ nhưng anh cứ có cảm giác xa cách và bài xích nhàn nhạt.

Nhưng Ôn Văn theo bản năng nghĩ rằng điểm dừng chân của mình hình như có chút không đúng.

Độ ẩm và độ ẩm trong không khí khá cao, nền gạch men sứ màu trắng ướt nhẹ, hơn nữa còn mơ hồ truyền tới mùi thuốc sát trùng....

Nơi này rõ ràng là phòng tắm, hơn nữa còn là phòng tắm lúc ban đầu khi bước vào thế giới gương!

Trước đây bọn họ chính là bị gương yểm dùng gương trong phòng tắm đưa vào thế giới gương, hơn nữa Ôn Văn tựa hồ cũng tỏ ra khá tò mò với phòng tắm.

Vì thế Gildero vì muốn lấy lòng Ôn Văn nên đã lựa chọn nơi này để đưa Ôn Văn ra ngoài.

Nhưng so với phòng tắm giả tạo ở thế giới gương, nơi này hiển nhiên có nhiều hơn một thứ.

Ôn Văn cứng ngắc quay đầu nhìn lại, phát hiện một đám bà cụ đang kinh ngạc nhìn mình, sau đó là tiếng hét chói tai!

“Bắt sắc lang!”

“Kẻ lưu manh!”

“Tên khốn khiếp không biết xấu hổ...”

“Mấy người nghe tôi giải thích, tôi thật sự...”

Ôn Văn mới vừa mở miệng thì hiểu được mình có giải thích cũng vô dụng, trong nháy mắt anh hóa thành bóng mờ chật vật chạy ra khỏi phòng tắm.

Người qua đường chỉ nhìn thấy một bóng đen chợt lóe, sau đó thì biến mất không thấy gì nữa.

“Tên khốn nạn Gildero này, chờ Hồ Ấu Lăng tỉnh lại rồi, mình phải để ông ta kiến thức một phen!”

Ôn Văn tức giận đi trên đường cái, vừa đi vừa hùng hùng hổ hổ, anh đã đổi màu sắc quần áo thành màu sáng, ngay cả tóc tai cũng thay đổi.

Làm Ôn Văn bị đả kích lớn nhất không phải mất mặt khi bị phát hiện, dù sao thì bọn họ cũng không nhớ rõ dáng dấp của Ôn Văn.

Điều khó chịu nhất là ảo tượng của người đàn ông về phòng tắm phụ nữ đã tan biến!

Lúc anh bị một đám bác gái và bà cụ đuổi theo mắng là sắc lang, anh thậm chí có ý muốn giết chết Gildero.

Hung ác đi tới một hồi, Ôn Văn đột nhiên vỗ đầu ảo não nói: “Chết tiệt, khi đó mình nên loại bỏ ký ức mới đúng!”

Tình cảnh đó quá kích thích, vì thế đã làm kẻ biến thái cỡ Ôn Văn cũng phải hoảng hồn, không kịp nghĩ tới phương pháp xử lý.

“Chỉ hi vọng hình tượng của mình không vì chuyện này mà bị tổn hại...”

Đi đi một hồi thì Ôn Văn điều chỉnh xong tâm trạng, anh còn chuyện chính cần làm.

Anh muốn bắt được Quách Thịnh Nghiệp trước nhóm Lâm Triết Viễn!

Nếu gương yểm có tình cảm chân thành với Quách Thịnh Nghiệp, tình nguyện chết cũng để Quách Thịnh Nghiệp trốn thoát.

Như vậy Ôn Văn cũng không muốn làm chuyện đánh uyên ương, anh muốn bắt Quách Thịnh Nghiệp về làm cai ngục, để hai người có thể bên nhau dài lâu.

Ôn Văn chính là một người lương thiện như vậy!

Thực tế thì cho dù hai người không có tình cảm, Ôn Văn cũng sẽ không bỏ qua cho Quách Thịnh Nghiệp.

Cướp đi linh hồn thiếu nữ là tội ác mà gương yểm gây ra, nhưng còn những người bình thường bị giết ở xung quanh Quách Thịnh Nghiệp thì sao?

Tất nhiên là do Quách Thịnh Nghiệp ra tay!

Nghiêm chỉnh mà nói, số lượng người bị Quách Thịnh Nghiệp giết chết có lẽ còn nhiều hơn cả gương yểm!

Thật ra Ôn Văn không biết, mỗi khi gương yểm và Quách Thịnh Nghiệp chơi trò chơi cũng không nhất định là lần nào Quách Thịnh Nghiệp cũng thắng.

Lúc gương yểm thắng, Quách Thịnh Nghiệp sẽ đi giết người, dùng mạng người để tẩm bổ gương yểm, khôi phục sức mạnh của cô ta.

Giết người không phải gương yểm xui khiến, mà là quyết định của chính bản thân Quách Thịnh Nghiệp.

Ngoại trừ lúc đầu cần giết người để loại trừ phong ấn, sau đó thật ra không cần phải giết người nữa, nhưng Quách Thịnh

Nghiệp cho rằng như vậy mới tốt cho gương yếm, vì thế mới đi giết.

Gương yếm không coi mạng người ra gì, vì thế cũng ngầm ngầm đồng ý với cách làm của Quách Thịnh Nghiệp...

Bởi vì Ôn Văn cố ý thông báo với Lâm Triết Viễn, nói bọn họ đừng nhúng tay, vì thế có lẽ bây giờ Quách Thịnh Nghiệp vẫn chưa bị bắt.

Tìm kiếm một người bình thường không phải chuyện khó đối với Ôn Văn.

Đầu tiên anh định ra vài địa điểm, sau đó dùng mắt gương tiến hành kiểm tra, tìm không được manh mối thì đổi chỗ, lần theo manh mối tìm được tiếp tục tiến hành kiểm tra thật giả.

Khi manh mối cuối cùng mà mắt gương tìm được bị cắt đứt, Ôn Văn tự mình tìm tới nơi Quách Thịnh Nghiệp tới lui cuối cùng, cầm quần áo của hắn, dự tính lần theo mùi hương tìm kiếm.

May mắn là quần áo để Ôn Văn lựa chọn tìm kiếm Quách Thịnh Nghiệp có khá nhiều, vì thế lần này Ôn Văn không cần phải cầm quần lót đàn ông mà người ở trên đường nữa rồi...

Chương 535 - Khách sạn cũ

Phía đông nam thành phố Phù Dung Hà có một khách sạn cũ nát, dưới lầu là quán rượu, trên lầu chính là khách sạn.

Bảng hiệu tích đầy bụi,

Có chữ còn không nguyên vẹn, vì thế dần dà nơi này đã trở thành khách sạn cũ kĩ.

Nhưng tòa khách sạn cũ nát này lại rất có tiếng tăm trong thế giới ngầm của thành phố Phù Dung Hà.

Nơi này là khu vực miễn chiến đối với tất cả các thế lực ngầm ở xung quanh.

Chủ tiệm là một lão đầu hói có thân phận thần bí, kẻ này có tai mắt thông thiên, thông hiểu cả hai bên trắng đen.

Không quản là bang hội báo thù hay bị sát thủ nhắm tới, thậm chí là bị cảnh sát phát lệnh truy nã cũng có thể trốn ở đây tránh nạn... chỉ cần có thể trả được chi phí ăn ở cao tới một ngày mười ngàn.

Lúc này Quách Thịnh Nghiệp đang ở trên lầu ba của khách sạn cũ kỹ, bởi vì gương yểm từng đích thân tìm tới ông chủ nơi này nói qua, vì thế Quách Thịnh Nghiệp không cần phải trả tiền khi ở nơi này.

Phần lớn khách tới đây đều là kẻ hung ác, nhưng không ai dám phá hư quy tắc khách sạn, bởi vì kẻ dám vi phạm đã chết cả rồi.

Trong căn phòng nhỏ mở cửa, mặt đất rải rác mớ giấy lộn xộn, trên những tờ giấy đó đều là một gương mặt.

Quách Thịnh Nghiệp giơ một cái gương, dán tờ giấy vẽ gương mặt gương yểm lên gương, dữ tợn gào lên: “Sao lại đuổi ta ra chứ... để ta quay trở lại đi, để ta quay trở lại đi!”

Từ sau khi bạn gái tự sát, Quách Thịnh Nghiệp nhìn thấy gương yểm liền có cảm giác không muốn xa rời, cảm giác này đã vụn vẹo tới mức biến thái.

Gương yểm có thể làm cho tập tranh của hắn bán được nhiều hơn, mà hắn cũng có thể vì gương yểm mà không thay đổi sắc mặt giết người.

Đối với Quách Thịnh Nghiệp hiện giờ mà nói, trên thế giới này có hai chuyện có ý nghĩa, thứ nhất là sự nghiệp vẽ truyện tranh của hắn, thứ hai là ở cùng với gương yểm.

Tiếng rống giận của Quách Thịnh Nghiệp làm đám khách ở chung tầng cảm thấy bất mãn, muốn cảnh cáo Quách Thịnh Nghiệp an tĩnh một chút.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ điên khùng của Quách Thịnh Nghiệp thì đều yên lặng lui về.

Quách Thịnh Nghiệp nhiều lần dùng mạng người tiên hành huyết tể, một khi kích động thì trông rất nguy hiểm, đám người tránh nạn ở nơi này không có ai muốn trêu chọc một kẻ như Quách Thịnh Nghiệp.

...

Quán rượu dưới lầu, ông chủ đầu hói nghe thấy tiếng rống phát ra từ trên lầu thì bắt đắ dĩ lắ đầu.

Nếu không phải vì quái vật gương kỳ lạ kia thì hẳn mời không muốn che chở tên điên này, dính líu với vật siêu tự nhiên, không cẩn thận sẽ rơi vào kết cục rất thê thảm.

Có điều như vậy không có nghĩa là người điên có thể quấy nhiễu hoàn cảnh khách sạn, vì thế hẳn cầm lấy một cây chày gỗ nhỏ, chuẩn bị lên lầu dạy dỗ Quách Thịnh Nghiệp một chút.

Vừa mới đứng dậy đi tới bậc thang thì ông chủ đầu hói ngừng lại, xoay người nhìn về phía cửa lớn khách sạn.

Một người đàn ông mặc áo khoác sáng màu đẩy cửa bước vào, người này chính là Ôn Văn.

“Tiệm đây người rồi, xin mời...”

“Tôi tới tìm người.” Ôn Văn đưa một tấm hình tới nói.

Ôn Văn lần theo mùi của Quách Thịnh Nghiệp, thực dễ dàng tìm được nơi hắn ta ẩn núp, thế nhưng khi tới ngoài cửa thì phát hiện khách sạn này không đơn giản.

Bên ngoài khách sạn có một tầng kết giới đặc biệt có thể cắt đứt nhận biết của người siêu năng, cũng đề phòng người siêu năng có thể lặn lẽ tiến vào.

Trước kia anh biết khách sạn cũ kỹ này chính là một nơi như thế nhưng cũng không quá để ý, không ngờ nơi này thật sự có chút chiêu trò.

Phát hiện Ôn Văn tới tìm Quách Thịnh Nghiệp, ông chủ đầu hói hơi giật thót một chút.

Bị thứ quỷ dị kia chọc trúng thì chắc chắn không phải người tốt lành gì, nhưng hắn vẫn làm đúng trách nhiệm nói với Ôn Văn: “Xin lỗi, tiệm chúng tôi không thể tiết lộ tin tức riêng của khách hàng.”

Ôn Văn dựa vào trên quầy, tự mình cầm lấy một chai rượu lắ nhẹ nói: “Tôi là thợ săn cũng không được?”

“Không quản là ai, bôn tiệm...”

Ôn Văn ngắt lời hắn, nhin không được nói: “Tôi là người chịu nói đạo lý, muốn cái gì mới chịu để tôi vào, nói cái giá đi.”

Thấy dáng vẻ Ôn Văn, tính tình của ông chủ đầu hói cũng bùng lên, nơi này hắn đã mở vài chục năm rồi, rất ít người dám chơi ngông ở nơi này.

“Chỉ cần hắn ở nơi này thì sẽ được bốn tiệm bảo vệ, đây là quy tắc!”

Thật ra quy tắc này cũng không nghiêm khắc đến thế, chỉ là trước đó gương yếm đã từng đe dọa, chỉ cần hắn dám giao Quách Thịnh Nghiệp ra thì nhất định sẽ giết hắn.

So với thợ săn khá chính quy, người đàn ông đầu hói này lại càng sợ gương yếm kỳ lạ kia hơn.

“Có quy tắc, tốt lắm, tôi cũng rất thích người có quy tắc.”

Ôn Văn gật đầu, sau đó từ trong áo choàng lôi ra một vài thứ bày chỉnh tề trên bàn, rõ ràng là vài quả bom!

“Mày muốn làm gì?” Ông chủ đầu hói kinh ngạc hỏi.

Ôn Văn cười dữ tợn nói: “Nếu khách sạn này không còn, có phải mày không cần phải tuân thủ quy tắc nữa không?”

Mắt thấy Ôn Văn đã chuẩn bị châm ngòi nổ, ông chủ đầu hói nóng nảy trực tiếp dùng cái chày gỗ trong tay đập về phía Ôn Văn.

Cái chày nện được một nửa thì bắt đầu biến lớn, lúc tới trước người Ôn Văn thì mặt chày đã có đường kính một mét!

Ôn Văn không để ý trực tiếp dùng tay đỡ mặt chày, sau đó có chút kinh ngạc nhìn về phía ông chủ.

Sức của cú nện khi này hẳn là có thể xếp đầu trong cấp Tai Hại.

Mà nhìn thế nào thì ông chủ này chỉ là gà con mới bước chân vào thế giới siêu năng không bao lâu mà thôi, vì thế uy lực hẳn là tới từ cái chày gỗ này!

Ôn Văn phát tay ngưng tụ ra lá bài nước phóng về phía cổ tay ông chủ, muốn giật lấy cái chày nghiên cứu một chút.

Sau đó vòng tay kim loại trên cổ tay ông chủ sáng lên, trực tiếp bắn lá bài nước của Ôn Văn thành bọt nước!

Mặc dù bởi vì Ôn Văn không muốn cắt đứt cổ tay ông chủ này nên đã khống chế sức mạnh của mình nhưng có thể dễ dàng hất văng lá bài nước như vậy thì chiếc vòng kim loại kia cũng là đồ tốt.

Một người siêu năng chỉ ở mốt đỉnh của cấp Tai Họa lại có tới hai món đồ tốt như thế?

Không, có lẽ không chỉ là hai món.

Ánh mắt Ôn Văn nhìn ông chủ trở nên sáng rực, anh thật không ngờ mình chỉ tiện tay tới bắt Quách Thịnh Nghiệp lại vô tình đụng phải một người thú vị như vậy.

Phát hiện cái chày không chặn được Ôn Văn thì ông chủ đầu hói hói hận tới phát điên.

Ở thành phố Phù Dung Hà này căn bản không có mấy người có thể không biến sắc đỡ được một chày của hắn, người này có gương mặt lạ hoắc, nói không chừng chính là.... siêu thợ săn!

“Khụ khụ, chỉ cần anh không nổ khách sạn của tôi thì tôi có thể để anh dẫn người đó đi.” Sau khi phát hiện thực lực của Ôn Văn, ông chủ đầu hói lập tức thay đổi thái độ.

Hào hán không chịu thiệt trước mắt, người này còn khủng bố hơn con quái vật gương kia, nếu hắn chịu nói đạo lý với quái vật gương kia có lẽ sẽ không bị trả thù.

Ôn Văn thu hồi bom, chống khuỷu tay lên quầy bar, cười như không cười nhìn ông chủ đầu hói nói nói: “Coi như may thức thời, có điều bây giờ tao cảm thấy khá hứng thú với may.”

Ông chủ đầu hói biến sắc, hắn biết Ôn Văn coi trọng bảo bối của mình.

“Thứ ở trên người tôi đều là bậc thầy Râu Đỏ cho tôi mượn dùng, anh muốn dẫn người đi thì không sao cả, nhưng tôi khuyên anh không nên nhắm tới những thứ đồ này của tôi.”

“Bậc thầy Râu Đỏ?” Ôn Văn lại càng hứng thú hơn.

Chương 536 - Bậc thầy Râu Đỏ

“Đúng vậy, chính là bậc thầy Râu Đỏ!” Ông chủ đầu hói nuốt một ngụm nước bọt, nói với Ôn Văn.

“Khách sạn cũ này được bậc thầy Râu Đỏ bảo vệ, Hiệp Hội Thợ Săn bọ anh cũng ngầm thừa nhận sự tồn tại của nơi này, anh cũng đừng làm chuyện điên rồ.”

Đối mặt với sự đe dọa của ông chủ đầu hói, Ôn Văn cũng không tức giận, chỉ tò mò hỏi: “Tao khá tò mò với bậc thầy Râu Đỏ này, mày có thể nói cho tao nghe một chút về người này không?”

Nếu như ông chủ đầu hói này có thể dùng bậc thầy Râu Đỏ để đe dọa Ôn Văn thì chứng tỏ bậc thầy Râu Đỏ này có tiếng tăm nhất định ở khu vực này, Ôn Văn muốn tìm hiểu thì chỉ có thể thông qua tên ông chủ góc này.

Quyền hạn của siêu thợ săn rất cao, thế nhưng đối với sự kiện liên quan tới siêu tự nhiên thì phải nhận được nhiệm vụ mới có được tin tức đầy đủ.

Ôn Văn theo bản năng cảm giác được bậc thầy Râu Đỏ này có lẽ có rất nhiều tác dụng đối với mình.

Người đàn ông hói đầu này có ít nhất là hai món đồ siêu năng trong người, lại còn gọi đối phương là bậc thầy...

Nói không chừng bậc thầy Râu Đỏ chính là thợ thủ công có thể chế tạo vũ khí siêu năng mà Ôn Văn vẫn luôn tìm kiếm.

Mà bậc thầy Râu Đỏ muốn bảo vệ cho nơi ẩn núp hỗn tạp này, như vậy có lẽ cũng không phải thứ tốt lành gì, Ôn Văn có thể bắt hấn vào trong trạm thu nhận.

Trạm thu nhận thiếu hụt quái vật thủ công cũng không phải mới ngày một ngày hai, số lượng nguyên liệu quái vật đã chất đống cả mấy kho hàng rồi.

Linh tính của nguyên liệu siêu năng sẽ dần giảm đi theo thời gian, đối với nguyên liệu đơn lẻ thì phải qua nhiều năm mới thấy rõ được sự suy giảm, nhưng nhiều nguyên liệu như vậy chất đống một chỗ, tổng số tiêu hao mỗi ngày làm Ôn Văn rất khó chịu.

Ôn Văn từng tìm kiếm trong thiết bị đầu cuối siêu thợ săn rất lâu cũng không tìm được ghi chép về quái vật thợ thủ công,

không ngờ trong quá trình bắt Quách Thịnh Nghiệp lại ngẫu nhiên có được manh mối!

Thật sự là tìm hoài không thấy, tự dung được dâng tới tận cửa, không tốt chút công sức nào!

Nhìn thấy ánh mắt như sói đói lâu ngày của Ôn Văn, ông chủ đầu hói cảm thấy không ổn, có lẽ hẳn đã nói sai mất rồi.

Có điều vì bảo vệ khách sạn của mình, ông chủ đầu hói chỉ có thể lựa chọn cố thủ phòng bậc thầy Râu Đỏ, hi vọng Ôn Văn sẽ kiên kỵ mà không dám tùy ý làm bậy.

Vì thế hẳn hít sâu một hơi, bắt đầu kể về bậc thầy Râu Đỏ cho Ôn Văn nghe.

“Bậc thầy Râu Đỏ được xưng là bậc thầy chế tạo thiết bị kỳ dị, toàn bộ khách sạn cũ ở các thành phố tỉnh Hải Bắc đều là sản nghiệp của ông ta, cũng là người có quyền uy tuyệt đối trong thế giới ngầm của tỉnh Hải Bắc...”

Mặc dù ông chủ đầu hói có thêm mắm dậm muối nhưng Ôn Văn vẫn thực kiên nhẫn nghe xong, còn vừa nghe vừa uống chai rượu đất tiền nhất của ông chủ đầu hói.

Sau khi nghe xong, Ôn Văn tự mình tổng kết một chút, giống như suy đoán của anh, bậc thầy Râu Đỏ quả thực là một thợ thủ công, hoặc nên nói là quái vật am hiểu chế tạo vũ khí siêu năng.

Mấy năm trước hẳn từng đúc ra vài món vũ khí ma thuật, những món vũ khí này đã gây ra hơn mười vụ án liên quan tới mạng người ở tỉnh Hải Bắc, Hiệp Hội Thợ Săn địa phương không thể làm gì được hẳn, vì thế Râu Đỏ bị siêu thợ săn truy bắt.

Có điều Hiệp Hội Thợ Săn đã vài lần phái siêu thợ săn đuổi bắt nhưng đều thất bại tan tác quay trở về, danh tiếng của bậc thầy Râu Đỏ ở trong thế giới ngầm cũng vì thế mà trở nên vang dội.

Dù sao thì những con quái vật khác mà huênh hoang như Râu Đỏ thì phần lớn đều đã biến thành vũ khí của thợ săn cả rồi...

Cũng không biết vì sao Hiệp Hội Thợ Săn lại đột nhiên ngừng hành động truy bắt lại, mà Râu Đỏ tựa hồ cũng bắt đầu tu tâm

dưỡng tính, không còn chế tạo ra những món vũ khí ma thuật hại người nữa.

Sau đó hắn bắt đầu khai trương các khách sạn cũ ở khắp nơi, cung cấp sự bảo vệ cho những kẻ cùng đường, mà số tiền kiếm được hắn dành cho việc tiếp tục rèn vũ khí.

Trong quá trình nghe kể, Ôn Văn còn thuận tiện tìm kiếm một chút trên thiết bị đầu cuối siêu thợ săn nhưng không hề phát hiện tin tức liên quan tới Râu Đỏ.

Điều này chứng tỏ bậc thầy Râu Đỏ không nằm trong danh sách bị truy nã của Hiệp Hội Thợ Săn.

Rốt cuộc hắn có bản lĩnh gì mà có thể làm cho Hiệp Hội Thợ Săn từ bỏ truy bắt chứ? Điều này làm Ôn Văn khá tò mò.

Ông chủ đầu hói nói xong thì nghiêm túc nhìn mặt Ôn Văn, muốn nhìn thấy biểu cảm khiếp sợ và e ngại, thế nhưng không ngờ khoe miệng Ôn Văn lại càng nhếch lên cao hơn, thậm chí còn có chút dữ tợn.

“Thú vị, thật sự thú vị.”

Ôn Văn cười gằn, tóc đen sau đầu xỏ tung, hơi thở chẳng lành tỏa ra từ người anh.

Ông chủ đầu hói giật thót, này rốt cuộc là thợ săn hay ác quỷ từ thế giới trong bước ra vậy?

Tóc đen quần lấy tay chân ông chủ đầu hói, làm ông ta không thể động đậy, chỉ có thể để mặc Ôn Văn gây khó dễ.

Trên người hắn xuất hiện lá chắn cứng rắn nhưng chỉ chớp mắt đã bị Ôn Văn phá nát.

Tiếp đó trong thái độ khuất nhục của ông chủ đầu hói, Ôn Văn lục lọi trên người ông ta rồi tìm được bốn món đồ siêu năng có công dụng khác nhau.

Ngoại trừ chày gỗ, vòng tay phòng ngự, thì còn một cây súng lục siêu năng và một lọ thuốc hít.

Ở trước mặt ông chủ đầu hói, Ôn Văn cầm bốn món đồ kia lật qua lật lại nghiên cứu.

Trên bốn món đồ này đều có hoa văn hình ngọn lửa màu đỏ, nếu đảo ngọn lửa kia lại thì giống như một chòm râu ria xồm

xoàm màu đỏ, điều này chứng tỏ chúng do một người làm ra.

Hơn nữa những món đồ này được chế tạo rất hoàn mỹ, so với Ôn Văn tự tay chế tạo còn tốt hơn không ít.

Được rồi, thật ra nếu không có sức mạnh ngục đốc Tai Nạn thì Ôn Văn cũng không thể nào chế tạo ra sản phẩm có thể phát huy được hết uy lực và đặc tính đặc biệt của nguyên liệu.

Về phần chất liệu thì nguyên liệu làm ra những món đồ này đều là nguyên liệu siêu năng có ẩn chứa một phần sức mạnh của quái vật, phù hợp với số nguyên luyện trữ trong trạm thu nhận, nếu như Ôn Văn có thể vô bặc thầy Râu Đỏ này vào trạm thu nhận thì có thể biến số nguyên liệu kia thành vũ khí để dùng rồi!

Có điều trước khi bắt bặc thầy Râu Đỏ kia, Ôn Văn phải tìm hiểu rõ xem vì sao Hiệp Hội Thợ Săn lại từ bỏ chuyện truy bắt người này, nếu không biết rõ thì anh tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay.

Vì thế Ôn Văn chuyển thành thể chất Vampire, kích hoạt năng lực thôi miên, ánh mắt tỏa ra tia sáng đỏ mê hoặc lòng người làm ánh mắt ông chủ đầu hói trở nên mờ mịt.

Hiện giờ Đào Thanh Thanh đã là Vampire cấp Tai Nạn, năng lực thôi miên cũng có thể ảnh hưởng tới người siêu năng.

Chẳng qua sử dụng thuật thôi miên với người siêu năng thì không thể hoàn toàn điều khiển như đối với người bình thường, muốn nhận được tin tức thì cần phải tiến hành dẫn dụ thích hợp.

Cũng may ông chủ đầu hói sớm đã bị Ôn Văn dọa vỡ mật, Ôn Văn hỏi gì hắn biết liền nói, đợi đến khi Ôn Văn hỏi xong thì hắn mới phát hiện trạng thái của mình không đúng.

Ôn Văn vừa thương thức rượu vừa suy nghĩ về tin tức của bặc thầy Râu Đỏ.

“Thì ra là vậy, bặc thầy Râu Đỏ này thế mà lại có phương pháp kiềm chế Hiệp Hội Thợ Săn, hiệp hội có thể cưỡng chế bắt giữ hắn nhưng sẽ dẫn tới hậu quả không tốt.”

“Ngoài ra thì vào tháng mười hai hàng năm Râu Đỏ sẽ biểu tặng cho Hiệp Hội Thợ Săn một số thiết bị siêu năng để đổi lại

sự bình an cho mình.”

“Quan trọng nhất là sau khi đàm phán với hiệp hội, vị Râu Đỏ này liền trốn ở thành phố Bảo Áp, không còn làm ra chuyện gì ảnh hưởng tới mạng người... ít nhất thì, không còn giết người ở bên ngoài nữa.”

“Như vậy xem ra muốn bắt hắn vào trạm thu nhận chỉ sợ có hơi khó, nhưng ít nhất thì mình cũng phải gặp hắn đã.”

Sau khi uồn cạn giọt rượu cuối cùng trong chai, Ôn Văn đứng dậy, vỗ nhẹ mặt mình.

“Như vậy mục tiêu kế tiếp chính là.... bậc thầy Râu Đỏ!”

Chương 537 - Có vợ ở tù

Ôn Văn tiện tay cởi bỏ trói buộc cho ông chủ đầu hói, sau đó đặt bốn món đồ kia lên bàn, đi tới bên cạnh ông chủ, lấy ra vài tờ tiền mặt nhét vào trong cổ áo của hắn.

“Đại gia Ôn Lệ ta đây mới không ăn chùa uống chùa.”

Ông chủ đầu hói nhìn Ôn Văn đi lên bậc thang mà dờ khóc dờ cười, trả thù lao cũng thôi đi, vì sao lại nhét vào trong cổ áo chứ? Tui cũng đâu có khe....

Sau đó hắn lau mồ hôi trên trán, không quản thế nào, chỉ cần Ôn Văn không gây khó dễ hắn thì hắn đã đủ hài lòng rồi.

Trước đó khi bị Ôn Văn trói lại, hắn cho rằng mình thật sự đã tiêu đời rồi.

Sau này cố gắng đừng để khách hàng khó giải quyết như Quách Thịnh Nghiệp vào ở thì tốt hơn.

Có điều người trong giang hồ thân bất do kỷ, có một số việc không thể từ chối được...

Bốn món đồ siêu năng kia nếu là của ông chủ đầu hói thì Ôn Văn cũng không có ý định cậy mạnh cướp lấy.

Dù sao thì loại dụng cụ siêu năng cấp bậc này sớm đã không có tác dụng gì với anh, mục tiêu của anh là người chế tạo ra những món đồ siêu năng này.

Bậc thầy Râu Đỏ!

Khi này hỏi chuyện ông chủ đầu hói, Ôn Văn cũng thuận miệng hỏi luôn số phòng Quách Thịnh Nghiệp, vì thế có thể dễ dàng tìm được hẳn.

Đứng ở ngoài cửa, đầu tiên nhìn thấy chính là những trang giấy trắng vẽ hình gương yếm, sau đó chính là Quách Thịnh Nghiệp chán chường nằm trên bàn.

Vì thế Ôn Văn lịch sự gõ cửa nói: “Thầy Quách, dậy đi nào, tôi tới bắt thầy đây.”

“Là mày!”

Quách Thịnh Nghiệp quay đầu nhìn lại, nhìn thấy gương mặt làm người ta chán ghét của Ôn Văn, nháy mắt mặt hẳn trở nên đỏ bừng, cầm lấy dao gọt trái cây trên bàn đâm về phía Ôn Văn.

Ôn Văn có thể ra khỏi thế giới gương cũng tức là gương yếm đã ngăn cản hẳn thất bại!

Như vậy Quách Thịnh Nghiệp hẳn cũng không cần phải sống trên đời này nữa.

Có điều cơ thể Quách Thịnh Nghiệp ngừng lại cách người Ôn Văn một mét, trên người bị sợi xích màu đen quấn chặt không thể động đậy.

Ôn Văn nhéo mặt Quách Thịnh Nghiệp, sau đó ho nhẹ một tiếng nói: “Nghi phạm Quách Thịnh Nghiệp, nhiều lần phạm tội cố ý giết người, phán xử có vợ ở tù... ừm, sáu mươi năm đi.”

Sau khi nói xong thì Ôn Văn ném Quách Thịnh Nghiệp vào trong trạm thu nhận.

Hành động bắt giữ nhẹ nhàng nhanh chóng hoàn thành.

Tiếp đó Ôn Văn thềm nhỏ dãi nhìn những vị khách ở các phòng khác, có chút rục rịch.

Trong khách sạn này có một số ít người là bị bức ép bắt đắ dĩ, chỉ có thể tránh nạn ở đây, còn có một vài người thật sự là kẻ phạm tội ác tà trời, là đối tượng tốt để vồ vào trạm thu nhận làm cai ngục.

Huống chi trạm thu nhận còn có thể cung cấp sự an toàn tuyệt đối mà bọn họ mong muốn!

Nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại thì Ôn Văn liền từ bỏ suy nghĩ mê người này.

Thứ nhất là cai ngục của trạm thu nhận tạm thời vẫn đủ, thứ hai là nếu nơi này đã tồn tại thì cũng có đạo lý riêng của mình, anh chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là đủ rồi.

Đợi đến khi cai ngục không đủ dùng thì tới nơi này xem một chút.

Sau khi rời khỏi khách sạn cũ một khoảng cách, Ôn Văn tiến vào trong trạm thu nhận, trước tiên phải sắp xếp một chút cho gương yêm và Quách Thịnh Nghiệp.

Sau khi mất đi phần lớn sức mạnh gương yêm đã bị giam ở khu Tai Hại tầng hai của trạm thu nhận.

Vì thế Ôn Văn để Quách Thịnh Nghiệp làm cai ngục tầng hai, chịu trách nhiệm chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho gương yêm và đám quái vật.

Dựa theo tiêu chuẩn của Ôn Văn, trừ phi Quách Thịnh Nghiệp có thể làm ra chuyện gì đó có thể chuộc tội, bằng không Quách Thịnh Nghiệp phải ở trong trạm thu nhận lao động sáu mươi năm, tới khi già rồi mới có cơ hội rời khỏi trạm thu nhận.

Có điều gương yêm đã ở trong trạm thu nhận, nói không chừng Quách Thịnh Nghiệp sẽ không cô đơn, đây chính là có vợ ở tù đúng nghĩa.

Sau đó Ôn Văn tìm được Vu Hân, giúp cô trở về thế giới hiện thực.

...

Trong bệnh viện tâm thần, về mặt nhóm Lâm Triết Viễn buồn thiu.

Ôn Văn đã một mình xử lý quái vật gương kia hai ngày, suốt khoảng thời gian này bọn họ không nhận được chút tin tức nào.

Ôn Văn giống như đã biến mất khỏi thành phố Phù Dung Hà, giống như lúc Vu Hân gặp phải quái vật gương.

Lâm Triết Viễn hút hết điều thuốc này tới điều thuốc khác, đầu tiên là sự kiện núi Tề Linh làm một số lượng lớn nhân viên hỗ trợ phải hi sinh, sau đó là Diêm Tu đột nhiên trở nên khác thường, bây giờ lại xảy ra chuyện này.

“Ngày càng khó khăn hơn...”

Đột nhiên Lâm Triết Viễn nghe thấy tiếng hô kinh ngạc của Lâm Lộ, lông mày hấn hơi giãn ra một chút.

Ít nhất cũng chứng tỏ được Diêm Tu đã tỉnh lại, rốt cuộc cũng có được một tin tức tốt.

Diêm Tu ngồi trên giường bệnh, đang sờ soạng trên người mình.

Sau khi xác nhận mình không phải là dáng vẻ thiên sứ ba mặt sáu tay mới thở phào một hơi dài.

Trạm thu nhận thân bí kia thế mà lại thật sự cứu hấn trở lại, điểm thay đổi duy nhất chính là tóc đã hóa bạc.

Có điều tóc bạc cũng rất tốt, rất nhiều người cầu được tóc bạc trời sinh mà không được, người khu Hoa Phủ đều là kẻ mê lông trắng...

Cuối cùng Diêm Tu ngậm ngùi nhìn Lâm Lộ vui sướng tới phát khóc nhào vào trong lòng mình.

Sở dĩ Diêm Tu chịu ký khế ước cũng là vì muốn được nhìn thấy Lâm Lộ một lần nữa, sau khi tỉnh lại có thể nhìn thấy cô đầu tiên thật sự làm anh cảm thấy thỏa mãn.

Cho dù đó là một phần khế ước tự bán mình cũng không thiệt thòi.

Lâm Triết Viễn đứng ở ngoài cửa, khóe mắt mang theo nụ cười mỉm, nhưng biểu cảm lại rất khó chịu.

Tuy Diêm Tu là người bị hại nhưng thằng nhóc này cũng đã làm bị thương em gái hấn, vì thế chờ tới khi Lâm Lộ không có ở đây, hấn nhất định phải dạy bảo thằng nhóc này một phen.

Đúng vào lúc này, điện thoại Lâm Triết Viễn nhận được một tin tức, là Vu Hân gửi tới, nói rằng mình đã thoát khỏi hoàn

cảnh khó khăn.

Sau khi nhận được tin tức này, Lâm Triết Viễn thở dài một hơi, tâm trạng căng thẳng rốt cuộc cũng thả lỏng.

Hắn trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất, nhẹ giọng cảm thán:
“Thật tốt quá rồi...”

...

Lúc Ôn Văn mang theo một bao lớn tập bản thảo đi tới Hiệp Hội Thợ Săn, nhóm Lâm Triết Viễn đang thu dọn bàn.

Để ăn mừng Diêm Tu tỉnh lại và Vưu Hán trở về, bọn họ đã ăn một bữa lẩu.

Nguyên liệu được đầu bếp tỉ mỉ chọn lựa, đều là nguyên liệu nấu ăn ngon nhất do hiệp hội đặc biệt cung cấp.

Đương nhiên, lúc Ôn Văn trở lại thì chẳng còn gì để ăn nữa.

Ôn Văn có chút hối hận khi không mang Tam Tể Nhi tới, như vậy ít nhất Tam Tể Nhi cũng có thể húp chút cặn...

Ôn Văn không biểu cảm quan sát Diêm Tu một chút.

Diêm Tu vừa mới tỉnh lại nên vẫn còn rất yếu, nhưng hơi thở trên người còn mạnh mẽ hơn trước một chút, cũng có sức sống hơn một chút, đã không còn mùi vị làm người ta đặc biệt chán ghét của Giáo Đường Vinh Quang nữa.

Với dáng vẻ này thì có lẽ sẽ nhanh chóng thăng cấp lên cảnh giới Đồng Hóa.

Sau đó Ôn Văn thu hồi ánh mắt, vẻ mặt bất mãn ném túi bản thảo cho Trâu Hiểu Mẫn.

“Tất cả tập bản thảo đều ở trong này, cô có thể dùng chúng để triệu hồi linh hồn của các cô gái, mặt khác sau khi chuyện kết thúc thì tôi muốn cùng cô tới thành phố Bảo Áp.”

Căn cứ vào lời người đàn ông đầu hói kia kể lại, bậc thầy Râu Đỏ đang ở thành phố Bảo Áp, về phần vị trí cụ thể thì ông chủ hói đầu cũng không biết, vì thế Ôn Văn muốn qua đó xem thử một chút.

Trâu Hiểu Mẫn cầm số tập tranh kia, say mê vuốt ve.

Trước đó chỉ thấy một quyển thư đã làm cô rất vui rồi, lần này lại có nhiều như vậy, này chính là niềm vui nhân mười lần rồi!

Hơn nữa người đàn ông cực bảnh này còn muốn cùng mình trở về thành phố... trên đường nếu như xảy ra chuyện gì đó thì đúng là niềm vui nhân lên hằng hà sa số luôn!

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, Trâu Hiểu Mẫn bắt đầu cười ngu ngơ, còn lén lút liếc trộm Ôn Văn.

Ôn Văn kinh ngạc nhìn phản ứng kỳ quái của Trâu Hiểu Mẫn, cô gái này trước kia tự nhiên lại ngượng ngùng, bây giờ lại có dáng vẻ này...

Không phải đầu óc có bệnh chứ?

Chương 538 - Răng mới của Tam Tể Nhi

Ôn Văn ngồi xuống bên cạnh Lâm Triết Viễn nói: “Quái vật trong gương kia đã bị tôi giải quyết rồi, tôi sẽ nói lại quá trình với anh, anh viết báo cáo.”

Tiếp đó Ôn Văn giấu đi vài chi tiết liên quan tới bí mật của mình, đơn giản kể lại quá trình chiến đấu với gương yểm mà mình đã suy nghĩ sẵn từ sớm với Lâm Triết Viễn.

Mỗi lần siêu thợ săn hành động đều phải viết một phần báo cáo hành động, có điều nếu như kết hợp hành động với Hiệp Hội Thợ Săn ở địa phương thì phần báo cáo này có thể để Hiệp Hội Thợ Săn địa phương viết.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị trộm lười một phen, trực tiếp để Hiệp Hội Thợ Săn giúp mình làm báo cáo.

Nói chuyện với Lâm Triết Viễn xong, hành động giải cứu các cô gái của Trâu Hiểu Mẫn cũng mới bắt đầu.

Mặc dù có bản thảo nhưng muốn kéo linh hồn quay trở về cơ thể cũng không phải chuyện dễ dàng.

Muốn cứu hơn ba mươi cô gái trở về thì ít nhất cũng phải tốn hai ngày.

Ôn Văn liền lợi dụng hai ngày này nghỉ ngơi ở thành phố Phù Dung Hà một phen, vốn anh tới nơi này để nghỉ ngơi, không

ngờ lại bận rộn tới tận bây giờ.

Anh cầm theo cặn lẩu đặc biệt do đầu bếp của hiệp hội nấu, lặc lư đi về chỗ ở của mình ở thành phố Phù Dung Hà.

Có điều lúc Ôn Văn đi tới cổng bệnh viện tâm thần thì lại nhìn thấy một người không thể tưởng được.

Người này mặc đồng phục nhân viên điều tra màu trắng, đang đứng dựa vào cổng bệnh viện tâm thần, trong tay cầm một quyển sách khá cổ xưa.

Ôn Văn có chút ấn tượng về người này, trong đợt kiểm tra siêu thị chợ sản chung với anh, Doãn Hộ chính là người xếp hạng đầu ở phần thi thứ hai.

Người này trở thành nhân viên điều tra từ khi nào vậy, với lại còn tới đây làm gì, có liên quan gì với Ôn Văn anh?

Thấy Ôn Văn, Doãn Hộ phui phui áo một chút, đi tới trước mặt Ôn Văn đưa tay nói: “Tuy tôi biết rõ về anh nhưng đây cũng là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp mặt, vì thế tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Doãn Hộ, nhân viên điều tra cao cấp dưới quyền của Trịnh trưởng điều tra.

Ôn Văn không bắt tay đối phương mà đứng kiêu bần chân xòe, mặt không biểu cảm nói với Doãn Hộ: “Tôi là Ôn Văn... tôi không làm gì để bị bọn anh điều tra đi?”

Trịnh Đại Thiên đã đáp ứng Ôn Văn là sẽ không còn nhân viên tới điều tra anh nữa, vì sao Doãn Hộ lại tới chứ?

Doãn Hộ nhìn bước chân Ôn Văn mà có chút cảm nín nói: “Đương nhiên là không có, chẳng qua sau này có lẽ chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt nên tôi mới tới chào hỏi mà thôi.”

“Anh là người thay mặt của ‘Hắc Thập Tự’ ở Hiệp Hội Chợ Săn, mà tôi chính là người phụ trách chuyện liên quan giữa Hiệp Hội Chợ Săn và Hắc Thập Tự.”

Ôn Văn chợt nhớ ra mình và Trịnh Đại Thiên đã ước định là khi tới thời điểm sẽ có người tới tìm mình.

Có điều người này thoạt nhìn giống như một anh chàng mặt trắng miệt mài quá độ, có đáng tin không vậy?

Doãn Hộ cũng không biết Ôn Văn đang suy nghĩ chuyện bất lịch sự gì, chỉ đưa một tờ giấy qua nói: “Đây là phương thức liên lạc của tôi, số này đã được mã hóa cao cấp, cho dù là người có năng lực liên quan cũng không có cách nào nghe trộm, có chuyện thì cứ liên hệ.”

Nói xong Doãn Hộ quơ tay chào Ôn Văn, dần dần đi xa rồi cuối cùng biến mất trong tầm mắt Ôn Văn.

Ôn Văn gãi đầu than thở: “Tên này đi cũng quá dứt khoát rồi, nói thêm vài câu thì chết sao?”

Anh vốn định tâm sự với Doãn Hộ một chút, lôi kéo tình cảm hoặc là tìm ra điểm yếu của hắn...

...

Sau khi về tới nhà, Ôn Văn phát hiện Tam Tể Nhi đang nằm trong hồ thủy tinh nghỉ ngơi, con rắn lục làm vợ nó đã biến mất không thấy đâu nữa.

Ôn Văn khó hiểu hỏi: “Vợ mày đâu rồi? Lúc tao đi không phải hai bọn mày còn rất thân thiết à, sao mới đó đã thất tình rồi?”

Tam Tể Nhi lười biếng ngẩng đầu, dùng chóp đuôi chỉ chỉ miệng mình.

“Có ý gì, ăn rồi à?” Ôn Văn ngỡ ngác.

Tam Tể Nhi gật đầu.

“Mày ăn thật á?”

Tiếng nói của Ôn Văn cất cao, khó tin nhìn Tam Tể Nhi.

Anh có chút muốn phát điên, anh thấy con rắn kia xinh đẹp mới mang về làm vợ Tam Tể Nhi.

Còn hi vọng sẽ sinh ra vài con rắn con, kết quả còn không tới mấy ngày sao đã ăn mất người ta rồi?

Tam Tể Nhi vẫn chưa ý thức được độ nghiêm trọng của sự việc, nó há mồm khoe hai chiếc răng nọc mới mọc trong khoang miệng.

Lúc nhìn thấy con rắn lục kia, Tam Tể Nhi liền cảm nhận được nó có năng lực đặc biệt, nếu cắn nuốt thì có thể chữa lành răng nọc bị Ôn Văn bẻ gãy của mình.

Sở dĩ nó tiến tới là muốn thăm dò xem có thể hay không.

Sau đó Ôn Văn rời khỏi nhà, không chú ý tới nó nữa, vì thế nó nhin một thời gian ngắn liền không nhin nổi nữa, ăn sạch sẽ con rắn lục nhỏ kia....

Ôn Văn cũng không yêu thương gì con rắn lục kia, quái vật anh chop được cho dù trực tiếp giết chết cũng không tiếc.

Nhưng Tam Tể Nhi ăn mất người vợ mà anh cho nó làm trong lòng anh có chút gút mắc.

Có điều mọc được răng mới cũng là chuyện tốt, thật ra Ôn Văn vẫn luôn hối hận vì lúc ban đầu đã nhổ mất răng của Tam Tể Nhi.

Vũ khí mạnh nhất của rắn huỳnh quang ba mắt chính là răng nọc, chỉ cần bị dính chất độc kia, cho dù là quái vật cấp Tai Nạn cũng khó có thể may mắn tránh khỏi.

Khi đó Ôn Văn cũng không nghĩ tới sau này mình sẽ thu Tam Tể Nhi là thú cưng.

Cho dù mọc răng thì cũng không thể rửa sạch sự tức giận của Ôn Văn.

Ôn Văn mặt không biểu cảm trút phân cặn lấu mang về từ bệnh viện tâm thần vào trong nồi, sau đó bắt đầu quét dọn phòng.

Sô bụi quét được cũng bỏ hết vào trong nồi lấu.

Sau đó chỉ cái nồi nói với Tam Tể Nhi: “Húp hết đi! Đây là hình phạt vì mày dám ăn mất người vợ mà tao mang về cho mày.”

Tam Tể Nhi ngờ ngác, cái đuôi quanh qua quẩn lại, không hiểu vì sao Ôn Văn lại đối xử với mình như vậy.

Ôn Văn bảo Tứ Tể Nhi hiện hình, sau đó dữ tợn nói: “Bây giờ không phải tao chỉ có một con thú cưng là mày đâu, nếu mày còn không chịu nghe lời thì biết hậu quả rồi đấy!”

“Nếu lần sau mày còn dám làm chuyện như vậy nữa thì mày phải nằm trong cái nồi này, để tao uống!”

Dưới sự bức ép của Ôn Văn, Tam Tể Nhi chỉ có thể rung rung uống phân cặn lấu pha đủ thứ tạp nham, có lẽ bụng nó sẽ

không ổn trong suốt vài ngày nay rồi...

Mặc kệ Tam Tể Nhi nghĩ cái gì, nó đã ăn mất con rắn lục kia mà không được sự cho phép của Ôn Văn là sự thật.

Nếu lần này không trừng phạt nghiêm khắc, sớm muộn gì cũng có lần thứ hai, tới khi đó còn không biết là tai họa gì nữa.

Sau đó Ôn Văn ngủ một lát rồi tiến vào trong trạm thu nhận, tìm nòng nọc nước ở phòng giám sát tầng ba, hỏi tình huống khi lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ của Lý Đại Trang.

Quan sát quá trình làm nhiệm vụ của Lý Đại Trang là nhiệm vụ mà Ôn Văn giao cho nòng nọc nước, Ôn Văn muốn căn cứ vào nhiệm vụ lần này để phán đoán xem có nên lắp đặt thêm điểm giám sát ở nơi khác hay không.

Dựa theo lời kể của nòng nọc nước, mục tiêu nhiệm vụ của Lý Đại Trang là một con quái vật có thân hình dài nhỏ, ngón tay sắc như dao cạo.

Quái vật này có tên là quỷ cạo đầu.

Hắn nguy trang thành một thợ cắt tóc bình thường, làm việc trong một trung tâm làm đẹp.

Phàm là khách từng được hắn phục vụ thì sẽ bắt đầu rụng tóc, hơn nữa tình trạng sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn, không quản là nam hay nữ cuối cùng đều sẽ biến thành đầu hói.

Cũng vì sự xuất hiện của hắn mà tỉ lệ đầu hói ở khu vực này luôn đứng đầu so với các khu vực xung quanh.

Mà thú vui lớn nhất của hắn chính là nhìn đám người bị hói đầu tới tìm nó hỏi bí quyết mọc tóc.

Chương 539 - Cuộc sống của người có tiền

Lý Đại Trang điều tra phát hiện ra đây chỉ là thú vui quái ác của quỷ cạo đầu mà thôi.

Hắn làm việc trong trung tâm làm tóc đã lâu nhưng chưa từng hại mạng người, hơn nữa phương pháp mọc tóc mà hắn đề nghị cũng có tác dụng... mặc dù là có hơi đắt.

Cần nhắc một phen, Lý Đại Trang hung hăng dạy dỗ quý cạo đầu một phen, đồng thời tìm công việc khác cho nó.

Công việc này chính là bệnh viện ở bên cạnh trung tâm làm tóc, chuyên cạo trọc cho bệnh nhân.

Đối với phương pháp xử lý của Lý Đại Trang, Ôn Văn rất hài lòng, toàn bộ quá trình làm nhiệm vụ không phát hiện điểm sơ sót nào.

Vì thế Ôn Văn quyết định sẽ bố trí điểm giám sát tương tự ở tất cả các thành phố có nhân viên thu nhận hoạt động.

Điểm giám sát thứ nhất, Ôn Văn chọn thành phố Tương Nam ở chỗ Phùng Duệ Tinh, tòa nhà tổng bộ của SRS Cơ Kim Hội.

Nơi này cất giữ tài nguyên quan trọng nhất của hiệp hội, cũng là nơi phát triển kinh tế chủ yếu của hiệp hội, nhưng nơi này lại không có đủ sức mạnh phòng thủ.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị phái Vệ Tô tới tỉnh Tương Nam, sau khi dựng giám sát xong thì ở lại nơi đó, nghe theo sự chỉ huy của Phùng Duệ Tinh.

Vệ Tô có khả năng biến vũ khí ảo thành thật, trong cấp bậc người siêu năng cảnh giới Năm Giữ cũng coi như không tệ.

Ý chí của tên nhóc này không quá kiên định, Ngô Vọng bị bắt sớm hơn nhưng đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu phục tùng, mà Vệ Tô thì Ôn Văn nói gì hắn liền nghe nấy.

Phái Vệ Tô tới chỗ Phùng Duệ Tinh, hắn cũng không có lá gan không nghe theo lệnh.

Càng đáng nói hơn là sau khi Lý Đại Trang hoàn thành nhiệm vụ thì cửa hàng thu nhận đã bán vài phần ‘thuốc mọc tóc đặc trị’.

Không quản là hơi bao lâu, chỉ cần bôi thuốc này lên thì chắc chắn lông tóc cũng mọc ra dày rậm.

Ôn Văn tò mò cầm lấy thuốc, bôi một chút lên đỉnh đầu một cái ngục bị hơi, mắt thấy đầu đối phương nhanh chóng mọc ra lớp tóc dày đặc.

Vì thế Ôn Văn chỉ để lại hai chai trong cửa hàng, số còn lại anh mua hết, chuẩn bị bán lại thật đắt cho Đinh Minh

Quang...

Chỉ tiếc thứ này không thể dùng cốc tai mèo phục chế, bằng không nguồn tiêu thụ khổng lồ định rất lớn.

Cốc tai mèo chỉ có khả năng sản xuất những chất lỏng không có đặc tính siêu nhiên, kim loại lỏng và một số thứ khác cũng không thể sản xuất.

Giống như ni tơ oxy lỏng và các chất lỏng năng lượng cao khác, sản xuất một lần thì cần phải nghỉ một khoảng thời gian ngắn.

Các loại thức uống rượu bình thường thì có thể sản xuất vô hạn, chỉ là tự Ôn Văn có chứng ngại tâm lý nên mới không uống mà thôi...

...

Ngồi trước bàn nghe nhân viên tập đoàn báo cáo công việc, thỉnh thoảng Phùng Duệ Tinh sẽ gật gù một chút.

Thật ra anh cũng không chú ý lắng nghe xem đối phương nói gì, chỉ là kế hoạch phát triển tiếp sau đó của SRS Cơ Kim Hội mà thôi.

Gật đầu chỉ để nhân viên nhiệt tình hơn một chút mà thôi, vị nhân viên này cứ tưởng đầu mình được ông chủ thưởng thức, sau khi về nhà có khả năng sẽ làm vài món ngon để ăn mừng...

Bây giờ tập đoàn Duệ Tinh hoàn toàn thuộc quyền quản lý của Phùng Duệ Tinh, hai ngày trước anh vừa chuyển vị giám đốc điều hành cuối cùng có ý kiến trái ngược với mình tới quản lý chuyên bên khu Ai Phi.

Niềm vui của người có tiền chính là đơn giản tự nhiên lại không khoe như thế.

Trong khoảng thời gian này Phùng Duệ Tinh đã đặt nhiều công sức hơn vào SRS Cơ Kim Hội.

Vì thế anh không có quá nhiều thời gian xử lý những chuyện rối rắm trong công ty, vì thế anh cần có tiếng nói lớn hơn để các quyết định của mình có thể tiến hành trơn tru.

Nếu đã bước chân lên thuyền của trạm thu nhận, Phùng Duệ Tinh sẽ một lòng phục vụ.

Anh hiểu rõ, thế giới này thực chất do sức mạnh siêu nhiên điều khiển, Cơ Kim Hội dựa vào trạm thu nhận mới là tiền vốn yên ổn chân chính của anh.

Cho dù quy mô của tập đoàn Duệ Tinh có lớn hơn nữa thì cũng chỉ là ảo ảnh đẹp mắt mà thôi, không thể gây ra chút sóng gió gì.

Vì thế gần đây Phùng Duệ Tinh bắt đầu để tập đoàn Duệ Tinh chuyển sang vài ngành đặc biệt, từ từ gia nhập dưới trướng Cơ Kim Hội.

Thực phẩm, thuốc, vệ sĩ, mô hình...

Phạm vi kinh doanh của Cơ Kim Hội rất lớn, quy mô của mỗi sản nghiệp cũng không nhỏ, tài nguyên và tài phú hiện giờ của Cơ Kim Hội đủ để cung cấp cho trạm thu nhận hoạt động trong một khoảng thời gian rất dài.

Tất cả cũng rất thuận lợi, chỉ là ông chủ của anh có chút không đáng tin.

Ngoại trừ vài lần nghe anh báo cáo thì thậm chí không tự mình tới thăm Cơ Kim Hội, rất yên tâm với Phùng Duệ Tinh, để anh tùy ý phát triển.

Tuy như thế làm anh có tự do rất lớn nhưng cũng làm anh có cảm giác mình không được coi trọng.

Nhìn chiếc đồng hồ đắt tiền trên tay mình, Phùng Duệ Tinh bảo nhân viên rời khỏi phòng làm việc của mình, sau đó chuyển động ghế ông chủ xoay ra phía sau.

Một người thanh niên mặc áo da màu đen mở cửa sổ nhảy vào, chính là Hoàn Âm.

“Đây là lầu mười chín đây, nếu cậu trượt chân ngã xuống thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy...” Phùng Duệ Tinh liếc mắt nói với Hoàn Âm.

Hoàn Âm cười cười không nói, cậu từ tầng hai mươi leo xuống, hành động này đối với hắn mà nói chỉ là chuyện rất nhẹ nhàng.

Hai người đơn giản nói chuyện phiếm một phen, Phùng Duệ Tinh bắt đầu kê khổ với Hoành Âm.

“Cậu nói coi sao ông chủ cứ luôn giao mấy nhiệm vụ kỳ kỳ quái quái cho chúng ta, trước đó còn bảo tôi giúp một phạm nhân trong trạm bán mô hình!”

Hoành Âm phản bác nói: “Tay nghề của tên đó đúng là không tệ, tôi cũng muốn có một con, chỉ là mua không nổi.”

Phùng Duệ Tinh nghẹn lời, được rồi, anh thừa nhận chất lượng quả thực rất tốt.

Chỉ dựa vào một vài món đồ đã thành công trở đại lý sản xuất số một trong ngành này....

Mà mô hình do bậc thầy Từ Hải tự mình chế tạo có thể bán được với giá trên trời, còn đắt hơn cả đồng hồ mà Phùng Duệ Tinh đang đeo, cũng không biết đám trạch kia lấy đâu ra lắm tiền như thế.

Phùng Duệ Tinh bỏ qua chuyện mô hình nói: “Mô hình thì cũng thôi đi, khi nãy tôi nhận được tin tức nói trạm vừa bắt được một tên tội phạm biết vẽ truyện tranh, bảo tôi sắp xếp công việc cho hắn...”

“Thứ này dễ kinh doanh như vậy à? Phạm vi kinh doanh của Cơ Kim Hội căn bản không liên quan tới mảng truyện này...”

“Bằng không thì cứ dứt khoát mua một nhà xuất bản truyện đi!”

Khóe miệng Hoành Âm nhếch lên nói: “Để làm được chuyện này liền đi mua một công ty... đây là thú vui của người có tiền à?”

Phùng Duệ Tinh lắc đầu nói: “Không, cậu căn bản không tưởng tượng được thú vui của người có tiền đâu.”

Có điều tuy Phùng Duệ Tinh mở miệng toàn phun ra mấy câu oán hận nhưng thật ra anh vẫn rất hài lòng với trạm thu nhận.

Lần trước bị hai tên người cá dọa dẫm vợ vét tài sản, cũng là nhờ vào trạm thu nhận ra mặt giải quyết, nghe nói ngay cả chi nhánh cũng bị lật tung.

Tổ chức Đọa Thần Huyết vốn xếp số một số hai ở khu Hoa Phủ nhưng gần đây đã mai danh ẩn tích, thậm chí một vài thành viên chính thức còn không thể liên hệ với cấp trên của mình.

Có điều theo sự suy sụp của Đọa Thần Huyết, một vài tổ chức thần bí nhỏ trước kia bắt đầu sống động hơn, thế cũng càng càng hỗn loạn hơn.

Gần đây Hoàn Âm vẫn luôn săn đuổi thành viên của những tổ chức bí ẩn mới nhú đầu lên này, đến giờ đã bắt được bốn thành viên của các tổ chức khác nhau.

Trong quá trình này Phùng Duệ Tinh cũng dùng tiền tài của mình ra sức giúp đỡ, vì thế khi Hoàn Âm bắt được quái vật sẽ chia một nửa cho Phùng Duệ Tinh.

Sau khi nhốt hai con quái vật vào trạm thu nhận, sức mạnh của Phùng Duệ Tinh cũng gia tăng rõ ràng.

Sau khi nếm được ngon ngọt, gần đây Phùng Duệ Tinh đang thử thu thập tin tức quái vật ở khu vực xung quanh, chuẩn bị tìm kiếm một quái vật không quá mạnh, thử năng lực của mình một chút...

Chương 540 - Rèn kiếm

Sở dĩ nhóm Phùng Duệ Tinh tụ tập trong phòng là vì Ôn Văn thông báo với bọn họ là sẽ thiết lập điểm giám sát ở đây.

Nhân viên tới thiết lập là một tội phạm nhân loại trong trạm thu nhận, sau khi thiết lập xong sẽ ở lại nơi này, nghe theo sự sắp xếp của Phùng Duệ Tinh.

Đối với chuyện này thì Phùng Duệ Tinh khá mong chờ.

Mặc dù cấp dưới sắp tới kia là một phạm nhân của trạm thu nhận, nhưng có được người siêu năng làm tay chân ở bên người vẫn là chuyện mà trước nay Phùng Duệ Tinh không dám nghĩ tới.

Mà Hoàn Âm ở bên kia thì chỉ cảm thấy hứng thú với điểm giám sát mà thôi.

Nghe nói điểm sát giám rất thuận lợi trong việc giám sát tình huống phân bố của người siêu năng và quái vật trong thành phố, có thứ này thì cậu lại càng dễ dàng đuổi bắt thành viên của tổ chức bí ẩn hơn.

Hai người cùng lên sân thượng tòa nhà Cơ Kim Hội, chờ một khoảng thời gian ngắn thì thấy một con ưng khổng lồ xẹt qua trên không trung, sau đó một bóng dáng màu đỏ từ trên bầu trời nhảy xuống.

Bóng dáng này mặc áo khoác đỏ thẫm bay phần phật trong gió, đeo một cây kiếm kim loại dài màu bạc, phần giáp bảo vệ tay có hình đầu lâu dữ tợn.

Hai người Phùng Duệ Tinh nhìn nhau, bọn họ cảm thấy kiểu ăn mặc này giống như đã từng nhìn thấy trong trò chơi nào đó, lẽ nào người này Cos nhân vật game?

Người mặc áo khoác đỏ này chính là Vệ Tô.

Vệ Tô đi tới trước mặt Phùng Duệ Tinh, nắm tay phải đặt trước ngực nói: “Tôi là Vệ Tô, từ hôm nay trở đi tôi chính là cấp dưới của anh, tôi sẽ cố gắng làm việc.”

Hắn sẽ cố gắng làm việc, bằng không xiềng xích ở trên người sẽ cho hắn biết cái gì là đau đớn thật sự.

Phùng Duệ Tinh có chút đau đầu nhìn Vệ Tô: “Ừm... chuyện đầu tiên là cậu thay quần áo bình thường một chút đi, mặc như vậy thực sự không có cách nào làm việc ở bên cạnh tôi.”

Vệ Tô gật đầu, sau đó kích hoạt năng lực, trên người xuất hiện một bộ áo giáp vàng chói lọi.

Phùng Duệ Tinh thật sự cảm nín không nói nên lời, người này thật sự hữu dụng đối với mình à?

Hoành Âm ở bên cạnh có chút nhịn không được trực tiếp vỗ vai Vệ Tô một cái.

Năng lực của cậu có thể vô hiệu hóa siêu năng lực, áo giáp trên người Vệ Tô bắt đầu biến mất, như vậy bọn họ không cần lúng túng nữa.

Nhưng Hoành Âm không thể nào ngờ được trên người Vệ Tô ngoại trừ áo giáp tạo thành từ siêu năng lực thì chẳng còn cái gì khác.

Vì thế lúc chín giờ tối, trên sân thượng tòa nhà Cơ Kim Hội xuất hiện một người đàn ông bụm mặt khóc...

...

Keng, keng, keng...

“Dừng lại, đừng có gõ nữa, đừng gõ nữa!”

Lý Hải Dương từ trong mộng giật mình tỉnh lại, cầm khăn đặt trên đầu giường lau mồ hôi lạnh trên trán.

Đây là bệnh cũ của hắn, một khi ngủ thì vẫn luôn mơ thấy những thứ kỳ quái.

Hắn năm nay hai mươi lăm tuổi, đặt khăn ở đầu giường cũng là vì cơn ác mộng này.

Tuyệt đối không phải vì hắn thích làm chuyện kỳ quái gì đó....

Ở trong mơ, dáng vẻ của hắn không phải giống như bình thường.

Mà là một người đàn ông chỉ cao cỡ một mét hai, cơ thể người này rất cường tráng đầy cơ bắp.

Một tay hắn cầm một cây búa sắt dữ tợn, đang không ngừng đập vào một thỏi sắt ở phía trước, đập rồi đập... vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Bên tai thỉnh thoảng truyền tới tiếng rên đau đớn, giống như thứ bị cây búa kia nện không phải một thỏi sắt mà là một người sống sờ sờ vậy.

Cảnh trong mơ dài đằng đẵng kia vẫn luôn là hình ảnh rèn đúc vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

“Sao mình lại mơ như thế chứ, chắc mình đã bị mấy thứ đồ không sạch sẽ dây dưa....”

Lý Hải Dương dùng tay sờ ngực mình, nơi đó có một huy chương kim loại có hình ngọn lửa.

“Chỉ cần có thứ này thì mình sẽ an toàn, không người nào có thể tổn thương mình!”

Mấy năm trước Lý Hải Dương ngẫu nhiên đi qua một sạp hàng, hắn liếc mắt liền chọn trúng sợi dây chuyền hình ngọn lửa này, vì thế đã trả một món tiền nhỏ mua nó.

Lúc ban đầu sợi dây chuyền này cũng không có gì kỳ lạ, nhưng có một lần Lý Hải Dương làm việc tới choáng váng, lúc băng qua đường đã không chịu quan sát.

Lúc sắp bị một chiếc xe gắn máy tông trúng thì sợi dây chuyền đột nhiên nóng lên, nằng vội vàng ngã ngào về phía sau và đã tránh được chiếc xe kia.

Sau đó sợi dây chuyền biến mất, nó đã khảm vào trên ngực Lý Hải Dương, không quản hấn dùng cách gì cũng không thể nào lấy ra được.

Dần dần Lý Hải Dương phát hiện sợi dây này có lẽ là một món bùa hộ mệnh rất lợi hại.

Mỗi khi hấn sắp bị thương thì nó sẽ phát huy tác dụng, cứu lấy hấn.

Nếu sợi dây này có thể bảo vệ hấn, Lý Hải Dương cũng không cố chấp muốn lấy nó ra nữa.

...

Cùng lúc đó trong một gian nhà xưởng không mở đèn của thành phố Bảo Áp, một bệ rèn đỏ rực.

Một bóng dáng thấp bé với bộ râu đỏ rực như ngọn lửa không ngừng vung cây búa dữ tợn rèn một thứ gì đó.

Chẳng qua khác với giấc mộng của Lý Hải Dương là thứ hấn đang rèn đã từ thời sắt biến thành hình dạng kiếm dài.

Phôi kiếm tỏa ra khí nóng ngưng tụ thành dáng vẻ mờ ảo của một người đàn ông.

“Đừng gõ nữa, để tao chết đi, cầu xin mày đây...” Người đàn ông quỳ dưới đất không ngừng cầu xin vị Râu Đỏ kia buông tha.

Thế nhưng râu Đỏ vẫn không chút do dự nện búa, trực tiếp đánh tan bóng dáng kia.

Lúc bóng dáng kia xuất hiện một lần nữa, nó chỉ vào Râu Đỏ và quát mắng nhưng kết quả cũng không có gì khác biệt.

Mỗi khi Râu Đỏ gõ vào phôi kiếm, bóng dáng kia sẽ mờ đi một chút, hấn muốn biến bóng dáng mờ ảo này trở thành linh hồn của thanh kiếm.

Gõ như thế hơn một tiếng, thanh kiếm dài này cơ bản đã thành hình, Râu Đỏ xối một chậu máu tanh hôi vào thanh kiếm nóng rực.

Sau đó phun ra một ngụm lửa, cả thanh kiếm bắt đầu bùng cháy hùng hực.

Tia lửa thiêu đốt cây kiếm dài chiếu sáng cả khu nhà xưởng.

Nương theo ánh sáng này có thể nhìn thấy ở rìa nhà xưởng có treo mấy chục thi thể con người, giống như treo thịt heo vậy!

Râu Đỏ si mê nhìn ngắm cây kiếm dài ở trong ngọn lửa, lú lú nói: “Dùng kim loại vụn sâu chế tạo thân kiếm, dùng máu của ác ma tôi luyện, cẩn thận chọn ra một linh hồn nhân loại tội ác trong số khách hàng của khách sạn cũ để làm hồn của kiếm...”

“Đây đã là thử nghiệm lần thứ bốn mươi bảy, có thể rèn được ma kiếm chân chính hay không...”

Đợi đến khi ngọn lửa tan hết, Râu Đỏ nắm lấy chuôi kiếm, ánh mắt đỏ ngầu, cả người cũng tràn đầy sát ý cuồng bạo.

Thế nhưng hần nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, trực tiếp ném cây kiếm này sang một bên.

“Lại thất bại, quả thực là có ma tính...”

“Nhưng hiệu quả chênh lệch quá lớn so với dự tính, có lẽ mình nên chộp một con ác ma cao cấp để thử một chút...”

...

Mặt trời lên cao, Ôn Văn đứng trên ban công vừa tắm nắng sớm vừa cầm chuôi kiếm dài duy trì tư thế vung kiếm.

Tuy cơ thể vẫn không nhúc nhích nhưng đầu óc anh không hề ngừng lại.

Anh muốn tìm cảm giác, là loại cảm giác mà Tuân Anh đã vung kiếm ở trước mặt mình.

Ôn Văn nhớ rất rõ từng chi tiết của một kiếm đó, nhưng anh lại không thể nào hoàn mỹ chém ra một kiếm như thế.

Dựa theo cách nói của Tuân Anh thì anh vẫn chưa tìm được cây kiếm thuộc về mình.

Nhưng kiếm thuộc về mình rốt cuộc là ý gì?

“Kiếm mình giành được từ người khác thì không phải là kiếm của mình sao, nhưng vì sao kiếm do chính mình chế tạo ra cũng không được chứ?”

Suy nghĩ thật lâu, Ôn Văn vẫn không nghĩ ra nguyên do, chỉ có thể thu hồi kiếm, lắc đầu thở dài.

Chương 541 - Hành trình lúng túng

Xem thời gian thì bên Trâu Hiểu Mẫn có lẽ cũng đã cứu được nhóm thiếu nữ si ngọc kia.

Vì thế Ôn Văn cũng dọn dẹp đồ một chút, chuẩn bị tới Hiệp Hội Thợ Săn đón Trâu Hiểu Mẫn, cùng tới thành phố Bảo Áp.

Trước khi đi Ôn Văn nhìn ban công của nhà bên một chút, liền nhin không được cười phá lên.

Phát hiện sau khi mình tới ở thì nhà kia đã đặt trên ban công vài cây xương rồng, giá của loại cây này rất rẻ, cũng không sống nổi vào mùa đông.

Ý đồ của chủ nhà rất rõ ràng, Ôn Văn vừa nhìn là biết ngay.

Trước kia anh từng ngoài ý muốn chém vỡ chậu hoa nhà nọ, vì bồi thường đã ném qua một cái chân heo, gần đây giá cả thịt heo khá đắt, nhà nọ có lẽ muốn chờ mong anh làm hỏng chậu hoa rồi đền cho hắn một cái chân heo...”

“Cũng là một người có suy nghĩ mới lạ... he he.”

Ôn Văn cười he he vài tiếng, sau đó từ trong trạm thu nhận lấy ra một cái chân heo ném sang ban công nhà bên, không quản thể nào, đã làm anh vui vẻ thì cũng đáng nhận được cái chân heo này.

Sau đó Ôn Văn đi xuống lầu, để Tam Tể Nhi lái xe tới Hiệp Hội Thợ Săn, trong quá trình lái xe, Tứ Tể Nhi xoa bóp cho Ôn Văn.

Tác dụng của Tứ Tể Nhi lớn hơn Tam Tể Nhi, ngoại trừ chuyện không biết lái xe thì bung trà rót nước đâm lưng bóp vai không gì là không biết, Ôn Văn chỉ cần động ý nghĩ một chút thì đã có thể tự do chỉ huy nó.

Mà ánh mắt Tam Tể Nhi nhìn về phía Tứ Tể Nhi có chút không tốt, vẫn luôn có cảm giác mình bị thất sủng, vì thế tốc độ lái xe ngày càng nhanh hơn, giống như đang đua xe vậy...

Sau khi tiến vào bệnh viện tâm thần, Ôn Văn chuẩn bị bán ‘thuốc mọc tóc đặc biệt’ cho Đinh Minh Quang, anh không định đòi tiền, trong tay Đinh Minh Quang có không ít trang web và tài nguyên ly kỳ quái lạ, chỉ cần lấy được một phần cũng đủ cho Ôn Văn xem thật lâu rồi.

Chẳng qua anh vừa vào cửa đã nhìn thấy Đinh Minh Quang cười hí hửng khoe cái đầu đầy tóc mà lượn quanh Ôn Văn.

Mái tóc dài phất qua phất lại như đang quảng cáo dầu gội đầu, làm xung quanh Ôn Văn toàn là mùi của dầu gội đầu.

Mùi dầu gội đầu của người đẹp làm người ta vui vẻ thoải mái, mùi của Đinh Minh Quang có chút... ừm, khó có thể hình dung.

Ôn Văn nhìn thấy Lý Đại Trang đang đếm tiền thì liền hiểu: “Xem ra Lý Đại Trang đã bán thuốc mọc tóc trước mình... Không hổ là người của trạm thu nhận ta, việc buôn bán cũng có chung thủ đoạn.”

Vốn là một kẻ đầu hói lại đột nhiên có tóc làm Ôn Văn có cảm giác khó chịu, vì thế độc ác nói với Đinh Minh Quang: “Vẫn là cái đầu sáng bóng của ông đẹp hơn...”

Nhưng Đinh Minh Quang căn bản nghe không lọt tai lời Ôn Văn nói, chỉ không ngừng soi gương, thưởng thức dáng vẻ của mình, là một thiếu niên lại mắc chứng bệnh hói đầu, không có chuyện gì làm Đinh Minh Quang vui mừng hơn chuyện mọc tóc cả.

Tiếp tục đi vào trong thì Ôn Văn nhìn thấy Lâm Lộ, Diêm Tu và Vu Hán, ba người đang nghiên cứu một vụ án.

Xem dáng vẻ không hề lo lắng chút nào của bọn họ thì có lẽ không phải vụ án lớn gì, nhưng biểu cảm của bọn họ lại có chút kỳ quái, vì thế Ôn Văn cũng sáp qua nhìn một cái.

Vừa nhìn thấy hình vẽ bên trên thì Ôn Văn đen mặt.

Ở chính giữa ba người để một bức vẽ chân chung đơn giản, cơ bản là một người đàn ông vẽ mặt thô bỉ mặc quần áo màu đen.

Lâm Lộ thấy Ôn Văn nhìn liền nói: “Sau khi vụ án trong gương được giải quyết, gần đây chỉ có mỗi vụ án này mà thôi.”

“Hai ngày trước có một tên biến thái đột nhiên xuất hiện trong phòng tắm nữ và nhanh chóng biến mất, hẳn là người siêu năng gây ra, chỉ là trí nhớ của mấy bác không tốt lắm, không vẽ được rõ mặt.

Diêm Tu không nói gì nhưng trên mặt nạ xuất hiện biểu cảm khao khát, muốn tới đó.

Lâm Lộ lẳng lẳng ngắt một cái vè eo hấn, Diêm Tu vội vàng thu hồi biểu tình kia.

“Lại nói tiếp thì mọi người có cảm thấy người này thật ra có chút giống với Ôn Văn không...” Vụ Hán quan sát Ôn Văn một hồi, sau đó nói.

Ba người cùng quay đầu nhìn sang, nghi ngờ nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn cố nhin mồ hôi lạnh, cực kỳ bình tĩnh nói: “Mấy người đừng có nhìn tôi như thế, người tóc đen áo đen có ở khắp nơi, khi đó tôi đang chiến đấu với quái vật gương, đừng có tùy tiện hãm hại người tốt.”

“Chặc, cũng đúng.” Lâm Triết Viễn ôm một quả dưa đi tới nói.

Ôn Văn hừ nhẹ một tiếng: “Ảo giác, đều là ảo giác của mấy người thôi!”

“Trâu Hiểu Mẫn, đi theo tôi nào, phải xuất phát tới thành phố Bảo Áp thôi!” Ôn Văn vừa lời vừa kéo Trâu Hiểu Mẫn đang xem trò vui xuống dưới lầu.

Lâm Triết Viễn giơ tay nói với Ôn Văn: “Chờ đã, đội trưởng của tiểu đội thợ săn thành phố Bảo Áp là...”

Ôn Văn đã đi xuống dưới lầu, Lâm Triết Viễn cũng không nói thêm nữa, mà những người khác thì liếc mắt nhìn nhau, đều nở nụ cười.

Tiếng cười rất lớn, ngay cả Ôn Văn đã chạy xuống dưới lầu cũng có thể nghe thấy.

Kéo Trâu Hiểu Mẫn tới tận chỗ xe mình, Ôn Văn mới phát hiện mặt của Trâu Hiểu Mẫn đã đỏ ửng, trong đầu không biết

đang nghĩ mấy thứ lộn xộn gì.

Mãi đến khi ngồi vào ghế phó lái cũng không nói câu nào, Ôn Văn cũng không để ý, chỉ cho rằng tính cách của cô nàng này là như thế, dù sao thì Ôn Văn cũng không quen biết dáng vẻ của cô lúc bình thường.

Tam Tê Nhi bắt đầu khởi động xe, xuất phát tới thành phố Bảo Áp, Ôn Văn nằm trên ghế sau, Tứ Tê Nhi làm gối đầu cho anh.

Lái xe một hồi, Ôn Văn lười biếng hỏi Trâu Hiểu Mẫn: “Tôi hỏi cô chuyện này.”

“Hả?” Trâu Hiểu Mẫn giật mình, sau đó căng thẳng nói: “Tôi, tôi không có bạn trai!”

Ôn Văn thực bất đắc dĩ: “...cái gì vậy chứ, ai quan tâm cô có bạn trai hay không chứ, cô có một trăm đứa bạn trai cũng chẳng liên quan gì tôi.”

“Oh...” Trâu Hiểu Mẫn oan ức cúi đầu.

Ôn Văn gãi đầu, lúc này anh mới nhận ra cô gái này hoặc là tính cách quái dị, hoặc là đầu óc bị rút gân rồi nên mới thích anh.

Cảm giác này làm Ôn Văn có chút không biết làm sao, từ ngày học nhà trẻ đến giờ thì đây là lần đầu tiên có sinh vật giống cái sinh ra loại hảo cảm này với anh.

Vì thế Ôn Văn im lặng suy nghĩ, lúng túng hỏi: “Lúc cô làm việc ở thành phố Bảo Áp, có từng nghe thấy tin gì về bậc thầy Râu Đỏ không?”

“Bậc thầy Râu Đỏ...”

Nghe thấy là chuyện liên quan tới công việc, Trâu Hiểu Mẫn trở nên bình thường một chút.

“Tôi rất thường nghe thấy cái tên này, người này có độ tồn tại rất cao ở thành phố Bảo Áp, có thể nhìn thấy bóng dáng người này ẩn phía sau những người bình thường đã phạm tội.”

“Thế nhưng cấp trên nghiêm cấm không cho bọn tôi điều tra sâu, hơn nữa người này cũng không quấy rầy tới hành động của bọn tôi, vì thế tôi cũng không hiểu nhiều về tình huống của người này.”

Ôn Văn thay đổi tư thế nằm, tựa hồ muốn tìm được chân tướng của vị Râu Đỏ này không phải dễ.

Bậc thầy Râu Đỏ tiếp xúc với người bình thường, cũng tiếp xúc với nhiều người siêu năng, nếu muốn bắt hãn thì có lẽ phải tiếp xúc với những bang phái ngầm ở thành phố Bảo Áp để tìm kiếm hướng đột phá.

Tiếp đó bầu không khí trong xe có chút xấu hổ, Ôn Văn không biết nên làm sao để đối mặt với Trâu Hiệu Mẫn.

Vì thế anh dứt khoát leo lên mui xe hóng gió, mắt không thấy tâm không phiền.

Nếu như đổi lại là người khác gặp phải tình huống này, có lẽ sẽ phát triển thành một đoạn tình cảm tốt đẹp.

Có điều Ôn Văn...

Anh độc thân hơn hai mươi năm không phải là không có đạo lý.

Chương 542 - Người quen ở thành phố Bảo Áp

Thành phố Bảo Áp cách thành phố Phù Dung Hà không xa, Tam Tê Nhi chỉ lái xe hai tiếng đã tiến vào phạm vi thành phố Bảo Áp.

Nơi này là một thành phố khai thác mỏ tiêu chuẩn, thành phố bị một vài ngọn núi nhỏ bao bọc, bên trong những ngọn núi nhỏ này có nguồn than đá và những tài nguyên khác rất phong phú.

Thành phố Bảo Áp có các mỏ quặng từng là một trong những thành phố lớn nhất tỉnh Hải Bắc, sau đó tài nguyên khai thác ngày càng thiếu thốn, dẫn tới thành phố Bảo Áp ngày càng đi xuống.

Cho đến ngày nay đã trở thành một thành phố dưỡng lão, giá nhà rất rẻ, một ngôi nhà thậm chí chỉ có giá vài trăm ngàn mà thôi.

Mặc dù đã khá suy sụp nhưng thành phố Bảo Áp cũng là một thành phố có dân số lớn, người càng nhiều thì cũng lắm rắc

rồi, góc tối ẩn giấu trong nơi này không hề ít hơn những nơi khác.

Nơi dừng chân của Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Bảo Ấp là một khu mả bỏ hoang, rất có phong cách đặc sắc địa phương, dưới sự hướng dẫn của Trâu Hiểu Mẫn, Ôn Văn gặp được đội trưởng của tiểu đội thợ săn nơi này.

“Ồ, sao lại là anh?”

Ôn Văn kinh ngạc nhìn ông chú lôi thôi đang ngậm điều thuốc, người này rõ ràng chính là nhân viên thu nhận đầu tiên của trạm thu nhận, Cung Bảo Đình!

Đối với chuyện Ôn Văn tới, Cung Bảo Đình không hề bất ngờ, bởi vì Lâm Triết Viễn đã thông báo với hắn chuyện này.

Hắn thở dài một tiếng nói: “Aiz... trước đây tôi được điều chuyển tới một thành phố khác làm đội trưởng thợ săn, làm không tới một tháng thì đội trưởng đội thợ săn bên này đã hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ.”

“Vì thế tôi được điều chuyển khẩn cấp qua bên này để duy trì cục diện, sau khi tình hình ổn định thì ở bên kia có một thợ săn thành công thăng cấp, vì thế tôi liền ở lại đây luôn.”

Suy nghĩ kỹ một chút, Cung Bảo Đình tựa hồ đang nói về hành trình công tác của mình, chỉ là Ôn Văn không để ý.

Ôn Văn dứt khoát nói với Cung Bảo Đình: “Nếu là người quen thì dễ rồi, tôi muốn tài liệu liên quan tới bậc thầy Râu Đỏ ở đây.”

Cung Bảo Đình nhíu mày hỏi: “Cậu muốn tư liệu của hắn làm gì, bọn tôi bị cưỡng chế không được phép xung đột với hắn.”

“An tâm đi, dù gì tôi cũng là siêu thợ săn, sẽ căn cứ theo tình huống phán đoán của mình.” Ôn Văn tới hiệp hội lấy tài liệu về Râu Đỏ, chẳng qua tài liệu bọn họ cung cấp đều là những thứ Ôn Văn đã biết, nội dung cốt lõi Ôn Văn căn bản không lấy được.

Đối với Râu Đỏ, thái độ của bọn họ rất mập mờ, không ngăn cản cũng không giúp đỡ Ôn Văn, hết thấy đều phải dựa vào chính bản thân Ôn Văn.

Ôn Văn có thể tìm tới Doãn Hộ, lấy tài liệu điều tra của bên nhân viên điều tra, như vậy sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Có điều như vậy thì tương đương tổ chức Hắc Thập Tự chính thức hợp tác với tổ điều tra, Ôn Văn không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà sử dụng nguồn tài nguyên này.

Sau khi lấy được tài liệu, Ôn Văn đi tới bên cạnh Cung Bảo Đình nhỏ giọng hỏi: “Nè nè, cô gái Trâu Hiểu Mẫn kia có phải... đầu óc hơi...”

Cung Bảo Đình liếc Ôn Văn trắng mắt: “Nghĩ gì vậy hả, người ta là cô gái tốt.”

“Oh, oh...”

Ôn Văn không ngừng gật gù, đầu óc không có vấn đề thì lại càng phiền phức hơn.

Anh đã hẹn với Cung Bảo Đình là khi có thời gian sẽ cùng uống rượu một bữa, sau đó thì rời khỏi hiệp hội thành phố Bảo Áp.

Trong hiệp hội thành phố Bảo Áp, Trâu Hiểu Mẫn đứng ở xa xa nhìn lên làm Ôn Văn cảm thấy thực mất tự nhiên, vì thế anh chọn lựa cách xa cô nàng một chút.

Được người ta yêu thích như thế, đối với Ôn Văn cũng giống như cô nương lên kiệu hoa lần đầu tiên vậy.

Sau khoảnh khắc đặc ý ngăn ngại, Ôn Văn chỉ cảm thấy thực phiền phức.

Từ trước tới nay anh không tin chuyện vừa thấy đã yêu, sở dĩ Trâu Hiểu Mẫn yêu thích anh đến như thế hẳn là bị một điều riêng biệt gì đó của anh hấp dẫn, đó không phải là tình yêu.

Khi cô ta nhìn thấy một người có điểm đặc biệt như thế cũng sẽ có phản ứng tương tự.

Quan trọng nhất là Trâu Hiểu Mẫn không phải loại hình Ôn Văn yêu thích....

Nếu đổi lại là Cố Phán Hề thì phỏng chừng Ôn Văn sẽ suy nghĩ một chút, đáng tiếc cô gái đó quá mạnh mẽ....

...

Nhìn Ôn Văn rời khỏi Hiệp Hội Thợ Săn, một người phụ nữ thon gầy mặc áo vạt dài màu xanh nhạt thu hồi ánh mắt, đôi mắt xinh đẹp với hàng mi thật dài lóe lên tia sáng nghi ngờ.

“Thoạt nhìn chỉ là một người siêu năng bình thường, chỉ là một nhân loại có sinh mệnh ngắn ngủi mà thôi... hoàn toàn không có khả năng nào liên quan tới mình, vì sao mình lại cảm thấy hẳn rất quen thuộc chứ...”

“Chị A Nguyệt, chị đang nhìn cái gì vậy?”

Yetta với làn da màu đen đang cầm một túi lớn chứa quần áo và đủ loại đồ trang điểm, cô ta chạy chậm chậm tới phía sau người phụ nữ hỏi.

Sau đầu người nọ cài một cây trâm hai màu vàng và bạc rất đẹp, đó chính là cây trâm cài tóc mà Ôn Văn từng nhìn thấy ở núi Tề Linh!

“Không có gì... có thể là một người quen cũ, cũng có thể là không phải.”

Sau đó cô ta xoay người, nhìn Yetta ôm đồng hồ liền mỉm cười tươi như hoa.

“Đã mua hết rồi à? Mau về khách sạn thử đồ đi, ta muốn thử quần áo! Ở nơi này thật thú vị!”

“Vâng, vâng....” Yetta bất đắc dĩ nói.

Sau khi rời khỏi núi Tề Linh, Yetta cứ tưởng rằng cây trâm kia đã biến mất, nào ngờ qua vài ngày thì có một người phụ nữ mang chiếc trâm tương tự tới tìm cô.

Người phụ nữ này tự xưng là Thần Mặt Trăng, là trước đó đã cứu Yetta từ trong tay Tuân Anh.

Lúc ban đầu Yetta rất nghi ngờ người phụ nữ có thực lực xấp xỉ mình này, nhưng khi người này nhiều lần biểu hiện ra năng lực thần kỳ mà cấp Tai Nạn không thể nào có được, Yetta cũng từ bỏ nghi ngờ.

Làm Yetta đau đầu là vị Thần Mặt Trăng này không hề có hứng thú với chuyện dẫn dắt Trái Tim Tự Nhiên đi vào quỹ đạo.

Ngược lại dẫn Yetta đi du lịch khắp nơi, gặp cái gì cũng kinh ngạc, thấy món đồ yêu thích thì không ngừng mua mua mua, mà tất cả đều là dùng tiền của Yetta.

Yetta đáng thương mặc dù có thực lực Tai Nạn thượng tự nhưng bởi vì thể lực của Trái Tim Tự Nhiên yếu ớt nên cũng không có nhiều tiền, trong khoảng thời gian này đã sắp bị vị Thần Mặt Trăng này móc rỗng ví rồi.

...

Dựa vào địa chỉ, Ôn Văn đi tới khu ăn chơi giải trí của thành phố Bảo Áp, nơi này tràn đầy KTV và quán bar.

Trong một góc vắng vẻ của phố xá sầm uất có một tòa khách sạn kiểu cũ chiếm diện tích không nhỏ nhưng lại khá hoang tàn, nơi này là khách sạn cũ của thành phố Bảo Áp.

Chẳng qua so với khách sạn cũ bên thành phố Phù Dung Hà thì khách sạn này có vẻ to lớn hơn rất nhiều.

Trong bãi đậu xe ven đường có thể nhìn thấy đủ loại xe hơi cao cấp, xe thể thao màu đen của Ôn Văn đậu ở đây trông cũng không quá bắt mắt.

Tường vây khách sạn tuy thấp nhưng trên lưới sắt bên trên có điện cao thế, vài nhóm người mặc đồ đen dắt theo chó săn không ngừng tuần tra trong sân, bên hông bọn họ cộm lên, hiển nhiên là có mang theo súng.

Trong hoàn cảnh liên bang lại có nhiều nhân viên an ninh đeo súng lục như vậy, này không thể nghi ngờ là làm khách trọ trong khách sạn rất an tâm.

Có điều Ôn Văn hiểu rất rõ, nhân viên an ninh này tồn tại chẳng qua chỉ để đám người trốn bên trong an tâm trả tiền mà thôi.

Nếu như chỉ dựa vào đám người này, khách sạn này sớm đã bị quân đội liên bang đập sập rồi.

Chân chính bảo vệ nơi này an toàn chính là tầng kết giới ở bên ngoài và Râu Đỏ ở sau lưng quán trọ!

Chương 543 - Vào ở khách sạn cũ

Ôn Văn có thể cảm nhận được ở bên ngoài khách sạn cũ có một tầng kết giới thật mỏng, chỉ mở ở phần lối vào.

Hắn đảo quanh khách sạn hai vòng, phát hiện kết giới này được tạo thành bởi vài món đồ siêu năng đặc biệt.

Sức chống đỡ vượt xa khách sạn cũ ở thành phố Phù Dung Hà, không thể lẳng lẳng lén vào, hơn nữa còn có năng lực ngăn chặn được đòn tấn công của Ôn Văn!

Nhưng cũng chỉ là vài đòn tấn công mà thôi, nếu Ôn Văn tung hết hỏa lực và thật sự muốn phá hỏng nơi này thì cũng không khó.

Có điều trước khi chính thức điều tra rõ ràng về Râu Đỏ, Ôn Văn không định công khai thái độ thù địch với đối phương.

Vì thế Ôn Văn quay trở lại xe, đơn giản trang điểm hóa trang một chút, để mình phù hợp với phong cách của khách sạn cũ.

Làn da tái nhợt, quầng thâm mắt rất đậm, mắt đầy tơ máu, đôi môi sậm màu hơi run run... thoát nhìn chính là một tên cuồng giết người biến thái.

Ôn Văn rất hài lòng với tạo hình của mình, như vậy nhất định có thể không chút chướng ngại tiến vào trong khách sạn cũ.

Đúng vậy, Ôn Văn chuẩn bị tới nơi này ở trước khi giải quyết Râu Đỏ.

Muôn đời phó Râu Đỏ thì khách sạn cũ chính là lối đột phá tốt.

Mà muốn tìm hiểu về một khách sạn, tự mình vào ở chính là biện pháp tốt nhất.

Vì thế Ôn Văn chống cây gậy xương màu trắng, khập khiễng đi tới quầy tiếp tân của khách sạn.

Ngoài cửa là một nhân viên bảo vệ lưng gù răng hô với nụ cười quái dị, trước quầy tiếp tân là một cô gái xinh xắn, nhìn thấy Ôn Văn thì có chút cẩn thận.

Ôn Văn ném một bao vải nhỏ lên quầy trước mặt cô gái, bên trong là từng xấp tiền mặt.

“Trăm ngàn, tôi muốn ở mười ngày.”

Lúc ném tiền, Ôn Văn có chút đau lòng, chẳng qua anh tin tưởng là khi mình rời đi sẽ lấy được càng nhiều hơn mà thôi.

Ôn Văn anh chưa bao giờ chịu thiệt!

Cô gái ở quầy tiếp tân lấy tiền mặt trong túi ra, bỏ từng chồng một vào máy đếm tiền.

Lúc lấy ra xấp cuối cùng, tay cô gái nhịn không được run rẩy một chút, sau đó giả vờ bình tĩnh bỏ vào trong máy.

Bên dưới sấp tiền cuối cùng kia dính máu đỏ sẫm!

Số máu này là Ôn Văn cố ý rạch một dao trên tay Ngô Vọng, còn trải qua phương pháp xử lý đặc biệt làm người ta vừa liếc mắt nhìn qua sẽ sinh ra cảm giác chán ghét.

Nhìn biểu hiện của cô em ở quầy tiếp tân thì hiệu quả cũng coi như không tệ.

Có điều cô em này bị số tiền dính máu kia dọa hoảng, có lẽ không phải chung hội với những người khác trong khách sạn này.

Trước đó Ôn Văn biết được trong khách sạn cũ ở thành phố Bảo Áp có một quy tắc hiếm thấy, đó chính là nơi này chỉ tiếp đón người ác.

Mà tiêu chuẩn kẻ ác rất khó giám định, nhưng nếu như chỉ là lỡ tay hại chết người rồi bỏ chạy thì ngay cả cửa cũng không thể nào vào được, sẽ bị đuổi đi.

Ôn Văn rất nghi ngờ mục đích của khách sạn cũ này khi làm thế, có điều nếu Ôn Văn muốn vào ở thì sẽ biểu hiện như một kẻ hung ác.

Cô em gái ở quầy tiếp tân đếm tiền xong thì thấp thỏm nhìn Ôn Văn, không đưa thẻ phòng cho Ôn Văn.

Ông lão bảo vệ rặng hô ngòi ở cửa run rẩy đứng lên, đi tới trước mặt Ôn Văn, ngẩng đầu u ám hỏi: “Muốn ở lại chỗ này, có quy củ không?”

Ôn Văn nhẹ nhàng giật cây gậy, cuồng khí thoáng bao trùm trên người, khom lưng áp tới sát mặt lão già, đặc biệt điên cuồng hỏi: “Trong quy củ của mày, có ghi là không cho phép tao vào không?”

Lão bảo vệ răng hô lùi về sau một bước, sau đó lộ ra nụ cười khó coi với Ôn Văn: “Không có... ngài có thể vào ở nơi này.”

Ôn Văn đứng dậy, ghét bỏ sờ mũi một chút.

Lão bảo vệ răng hô này cũng không biết đã không đánh răng bao lâu rồi, mùi vị thật sự làm người ta buồn nôn.

Đợi đến khi Ôn Văn lấy được thẻ phòng đi lên cầu thang, lão bảo vệ răng hô mới thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán.

Trong nháy mắt khi này, hắn cảm thấy mình sẽ chết!

Người như thế này sao lại muốn tới khách sạn cũ tránh nạn chứ?

Nhưng kẻ này chắc chắn là một tên gian ác, hơn nữa còn là kẻ ác có đủ điều kiện để vào khách sạn.

Cũng không biết để kẻ này vào ở là phúc hay họa, vì thế ông cụ bảo vệ cũng lên lầu, muốn báo cho ông chủ biết.

Ở trong khách sạn cũ này, khách hàng đặc biệt như Ôn Văn không phải không có.

Nhìn bảo vệ răng hô rời đi, nghĩ tới ánh mắt sợ sệt của ông lão kia, cô gái ở trước quầy tiếp tân cảm thấy có chút hi vọng.

“Nếu như là người này, có lẽ có thể dẫn mình rời khỏi nơi này....”

Nhưng cô gái nhanh chóng dập tắt suy nghĩ này.

Mặc dù cô có thể sống sót trong khách sạn này tới giờ nhưng cũng hoàn toàn là bởi vì cô không làm chuyện dư thừa.

Cô gái tiếp tân này tên là Sài Vận, là sinh viên năm ba của đại học Bảo Áp.

Cha đang làm việc thì té xỉu nhập viện, kiểm tra ra bị nhiễm trùng đường tiểu, cần tốn chi phí chữa trị rất cao.

Vì thế Sài Vận chỉ có thể bảo lưu kết quả học tập đi ra ngoài làm việc, nhưng mức lương của công việc cô tìm được không đủ để giảm bớt áp lực gia đình.

Chỉ có công việc ở khách sạn cũ này có tiền lương cao tới mức khó tin, một tháng tới ba chục ngàn!

Vì thế mặc dù Sài Vận biết rằng nơi này có lẽ không phải nơi tốt đẹp gì vẫn thấp thỏm nhận lời mới.

Vốn cô cho rằng công việc này có rất nhiều người cạnh tranh, thế nhưng không ngờ nhận lời mời tới làm việc chỉ có một mình cô, hơn nữa ông chủ cũng chỉ nhìn cô một cái rồi ký hợp đồng.

Phân hợp đồng đó yêu cầu cô làm việc ít nhất là một tháng, đồng thời không quản nhìn thấy gì cũng không thể để ảnh hưởng tới công việc, trong quá trình làm việc cũng không nên làm chuyện dư thừa.

Như vậy thì một tháng sau mới phê duyệt cho cô nghỉ việc.

Phân hợp đồng này làm cô cảm thấy bất an, nhưng được ứng trước một tháng tiền lương làm cô không thể nào mở miệng từ chối.

Khi đó Sài Vận vẫn chưa ý thức được tòa khách sạn thoạt nhìn có chút cũ kỹ này thật ra chính là một hang quý khủng khiếp.

Sài Vận chịu trách nhiệm thu phí và đăng ký cho khách vào ở trọ, giúp ký gửi đồ dùng và bán những món đồ như rượu, nước, khăn này nọ, có đôi khi còn cần lên lầu đưa đồ cho khách.

Có điều khách có được vào ở trọ hay không không phải do Sài Vận quyết định, mà phải xem ý của ông cụ bảo vệ kia.

Ông cụ bảo vệ rằng hô kia tuy dữ tợn nhưng vẫn luôn cười híp mắt, thoạt nhìn chính là một ông cụ hiện lành.

Nhưng vào ngày đầu tiên làm việc, Sài Vận liền nhận ra điều khủng khiếp ở khách sạn này.

Sáng hôm đó có một người trẻ tuổi tuấn tú muốn vào ở trong khách sạn.

Vì là người mới nên Sài Vận luống cuống tay chân chuẩn bị thủ tục.

Nhưng vào lúc này lão bảo vệ rằng hô ở bên cạnh đột nhiên nhào lên người người nọ, dùng hàm răng hô dữ tợn điên cuồng gặm cắn cổ đối phương.

Tiếng kêu la thảm thiết và máu thịt cùng văng ra, mảnh vụn của nội tạng văng lên mặt Sài Vận nhưng cô không có chút phản ứng nào.

Khi đó cô đã bị dọa tới choáng váng.

Sau đó cô mới ý thức được, cũng vì lúc ban đầu mình đã sợ tới không thể nhúc nhích nên mới thành công sống sót, đồng thời cũng được nhận làm công việc này.

Nếu khi đó cô la hét hay muốn chạy trốn thì có khả năng đã sớm gặp phải thảm cảnh như người trẻ tuổi kia vậy.

Sau đó lão bảo vệ kia nói rằng người nọ bị phái tới đây nằm vùng, muốn điều tra khách sạn.

Về phần là ai phái tới thì Sài Vận không dám nghĩ.

Cô chỉ muốn ở lại khách sạn này một tháng, sau đó sẽ thuận lợi xin nghỉ việc.

Tất cả những điều kinh dị mà cô nhìn thấy ở đây đã hoàn toàn lấn át những ưu điểm khác của khách sạn này.

Chương 544 - Khách sạn cũ kỳ quái

Ôn Văn nhận được thẻ phòng số 315, trong quá trình đi lên lầu liền quan sát đơn giản một chút, phát hiện mỗi tầng ở đây đều có chỗ khác nhau.

Hành lang tầng hai khá dơ bẩn, cửa phòng dày đặc, ít nhất cũng hơn sáu chục phòng.

Ngọn đèn u ám có cơn trùng bay lẩn quẩn xung quanh, một người khách đầu trần cởi trần từ trong WC, hung ác trừng mắt với Ôn Văn.

“Chậc, ngay cả WC cũng dưng chung.”

So với tầng hai, tầng ba mà Ôn Văn ở sạch sẽ hơn rất nhiều, có khoảng ba mươi phòng.

Cửa cầu thang tầng bốn có một ông cụ đội mũ trùm không thấy rõ mặt trông coi, vì thế Ôn Văn không đi qua đó nhưng có thể nhìn ra thiết bị lắp đặt trên tầng bốn tốt hơn tầng ba rất nhiều, chi phí ăn ở có lẽ cũng cao hơn nhiều.

Sau khi tiến vào nơi này, Ôn Văn phát hiện năng lực của mình bị đè nén rất nhiều, chỉ có thể sử dụng sức mạnh ở mức Tai Nạn mà thôi.

Linh cảm cũng bị đè ép ở một mức độ nhất định, chỉ nhận biết được trong phạm vi vài mét xung quanh mà thôi, rất khó nắm giữ tình huống cả tòa khách sạn này.

Nếu như Ôn Văn muốn phát huy toàn bộ thực lực của mình thì vẫn có thể làm được, nhưng lá chắn của khách sạn cũ sẽ bị tan vỡ hoặc bắn ngược, đến khi đó muốn tiếp tục ở lại nơi này cũng khá khó khăn.

Có điều Ôn Văn cũng không quá chú ý, nơi này có càng nhiều sắp đặt thì có thể dựa vào đó để suy đoán mục đích thật sự của Râu Đỏ.

Lúc còn là thám tử Ôn Văn đã rất thích thể loại án nhiều manh mối như thế này, lúc phá án có cảm giác rất thú vị, hơn nữa thực tế là lại càng dễ dàng tìm được manh mối hơn.

Nếu gặp phải hung thủ chỉ nảy sinh ý định nhất thời, sau khi giết người liền chạy trốn thì sẽ phiền phức hơn rất nhiều.

Vừa mở cửa phòng ra Ôn Văn đã ngửi thấy mùi nấm mốc xộc vào mũi, anh chỉ có thể mở cửa sổ thoáng khí, thuận tiện thông qua cửa sổ quan sát bố cục của khách sạn một chút.

“Một ngày mười ngàn, tốt xấu gì điều kiện cũng không nên kém như thế, may là có phòng tắm riêng... được rồi, cứ coi như mình chưa nói đi.”

Ôn Văn thở dài đóng cửa nhà tắm lại, cũng lấy ra vài cây định đóng chặt cửa lại.

Đèn trong phòng tắm đã bị hỏng, bên trên dây điện treo một con chuột khô dài cả thước, nó dùng đôi mắt âm u lẳng lẳng nhìn chăm chăm Ôn Văn....

“Tới nơi này ở chẳng phải là tự tìm phiền phức cho bản thân à?”

Tiếp đó Ôn Văn tìm kiếm một chút trong phòng, phát hiện không ít thứ làm người bình thường phải hét chói tai, anh tiện tay vắt hết ra ngoài cửa sổ.

Sau đó gọi con rối mỹ nữ tóc đen dài trong trạm thu nhận ra, để cô ta bắt đầu dọn dẹp.

Ôn Văn ra khỏi phòng, bắt đầu đi dạo trong khách sạn.

Mặc dù anh không mắc bệnh sạch sẽ nhưng hôm nay anh không muốn ở trong căn phòng đó, có thể nhân cơ hội này thu thập chút tình báo.

Phạm vi nhận biết chỉ còn lại vài mét nhưng cũng đủ để Ôn Văn dùng linh cảm ‘nhìn’ xuyên cửa phòng rồi.

Các phòng tầng ma phần lớn đều đóng kín cửa, giống như nơi này chỉ có một mình Ôn Văn thôi vậy, nhưng phía sau cửa phòng thì đám khách không hề yên phận chút nào.

Có người lắp thiết bị phát nổ ở cửa, có người lắp súng vào ghế chia về phía cửa, có người dứt khoát nằm ở dưới gầm giường, làm bộ như trong phòng không có ai.

Phần lớn bọn họ đều là người bị đuổi giết, trên người đều có một câu chuyện rất cảm động, mặc dù nơi này được xưng là tuyệt đối an toàn cũng không thể làm bọn họ yên tâm.

Chẳng qua phần lớn bọn họ đều là người bình thường, tuy hành vi hơi lạ lùng nhưng không đáng để Ôn Văn chú ý.

Toàn bộ tầng ba này đáng để Ôn Văn chú ý tới chỉ có hai người.

Một người ở căn phòng ngoài rìa của tầng ba, mặc vest, đầu trọc, trên người có mùi mấy hình xăm mã vạch, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Hắn giống như dạng khách ở trọ như Ôn Văn, tỉnh thoảng đi ra khỏi phòng, chạy một vòng ngoài hành lang rồi quay trở lại phòng.

Khí chất trên người người này rất kỳ lạ, thực lực hẳn là cấp Tai Hại, nhưng Ôn Văn lại không thể nào nhìn thấu được hắn.

Một người khác chính là bà dì dọn dẹp tầng hai, hai cánh tay bị gãy, thay vào đó là hai thanh kim loại được gắn với chôi và giẻ lau.

Dì dọn dẹp này không phải nhân loại, chỉ có thực lực cấp bậc Tai Hại, nhưng ở trong khách sạn này tựa hồ không bị đè nén

sức mạnh, hơn nữa còn sở hữu thiết bị siêu năng của bậc thầy Râu Đỏ, tạm thời cũng có thể xem là phiền phức.

Nhìn thấy hai người này, Ôn Văn lại càng tò mò về khách sạn cũ này hơn nữa, tiếp tục đi dạo quanh lầu trên lầu dưới.

Sau khi đơn giản điều tra một phen, Ôn Văn phát hiện cả tòa khách sạn cũ này, tình cả lầu rặng hô tầng một thì có ít nhất là năm người làm việc cấp Tai Hại.

Tính cả khách trọ thì người hoặc quái vật cấp Tai Hại có khoảng mười mấy người.

Hơn nữa có một cường giả cấp Tai Nạn trấn thủ thì thế lực nơi này thực ra đã đủ nghiền ép tiểu đội thợ săn địa phương.

Ở nơi này, kẻ có cấp bậc Tai Hại làm Ôn Văn cảm thấy phiền phức như tên đầu hói kia không phải chỉ có một.

Mà đây chỉ là một sản nghiệp trên bề nổi của bậc thầy Râu Đỏ mà thôi, thế lực ẩn trong bóng tối của hắn lại càng kinh người hơn.

Có điều thế lực này cũng không thể giải thích được vì sao hiệp hội lại không ra tay với Râu Đỏ, chỉ cần phái một siêu thợ săn trung tụt tới thì đã có thể dễ dàng đánh tan tòa khách sạn cũ này.

Không làm rõ chuyện thì Ôn Văn tuyệt đối sẽ không nghênh ngang sử dụng thân phận siêu thợ săn của mình mà xung đột với cấp dưới và thế lực của Râu Đỏ.

Đáng nói tới hơn là lúc Ôn Văn điều tra xong quay trở lại thì vẻ mặt của tên hói kia nhìn Ôn Văn có chút không thân thiện.

Một kẻ trốn tránh truy sát lại thân nhiên lượn lờ trong khách sạn như thế rất đáng nghi.

Ôn Văn không để ý, trở về phòng của mình.

Nếu muốn có nhiều tin tức hơn, chỉ dựa vào quan sát là không được, vì thế mục tiêu điều tra đầu tiên của Ôn Văn chính là cô nàng tiếp tân Sài Vận.

Là một người bình thường, Sài Vận chính là cửa đột phá yếu nhất nơi này, mặc dù chưa chắc cô biết được tin tức gì quan

trọng, thế nhưng làm việc ở đây thì cũng là mưa dầm thấm đất, cũng coi như có chút manh mối.

Sài Vận cũng không phải làm việc suốt cả ngày, lúc giao tiền Ôn Văn có nhìn thấy lịch làm việc, nếu như tấm bảng kia không có vấn đề thì cô ta sẽ tan tầm lúc năm giờ chiều.

Sau khi tan tầm không quản là ở lại trong khách sạn hay đi ra ngoài, Ôn Văn đều muốn tìm cô ta hỏi chuyện.

Trong quá trình chờ đợi Ôn Văn tiến vào trong trạm thu nhận, đầu tiên là tới khu Tai Nạn, trông xiềng xích cho vô diện ma.

Kế tiếp anh muốn tiến hành một chút hành vi bạo lực nhưng lại không muốn bại lộ thân phận của mình, vì thế có thể thả vô diện ma ra xử lý.

Vô diện ma có thể mô phỏng dáng vẻ Ôn Văn, thay thế Ôn Văn ở lại trong khách sạn.

Về phần không thể sử dụng thực lực của vô diện ma thì Ôn Văn cũng không lo lắng, bởi vì Sa Lục Sĩ đã dưỡng thương lành lại rồi!

Không sai, quái vật Tai Nạn thượng tự duy nhất của trạm thu nhận, Sa Lục Sĩ tới từ thành phố nước Oye đã có thể tiếp nhận trạm thu nhận nghiền ép rồi.

Tuy thực lực đã yếu hơn trước kia một chút nhưng dù sao cũng là quái vật Tai Nạn thượng tự chân chính!

Chương 545 - Sức mạnh của Sa Lục Sĩ

Chuyển đổi thành thể chất Sa Lục Sĩ, Ôn Văn quỳ một chân dưới đất, cơ thể trên người từ từ phồng lên, sau đó lại co lại thành thể hình bình thường.

Gân cốt cả người có cảm giác hoàn toàn giãn ra làm Ôn Văn thoải mái hừ hừ hai tiếng.

Quái vật Tai Nạn thượng tự Sa Lục Sĩ không có năng lực bắt mắt như các quái vật khác, chỉ mạnh mẽ một cách đơn thuần.

Sức mạnh tốc độ cực hạn!

Năng lực phòng ngự và giác quan cực hạn!

Kỹ thuật cận chiến cực hạn!

Lúc này Ôn Văn phát tay thôi cũng có thể phát ra âm thanh bùng nổ, giậm chân có thể giậm thành một cái hồ to, nhẹ nhàng nhảy một cái cũng xa tới trăm mét, hoàn toàn là một con thú dữ hình người.

Hắn ở trạm thu nhận thích ứng hồi lâu rồi mới đi ra ngoài.

Kinh nghiệm chuyển đổi thể chất Sa Lục Sĩ lần trước nói cho Ôn Văn biết, sau khi chuyển đổi nếu không có thời gian thích ứng thích ứng thì trong lúc giơ tay nhấc chân sẽ tạo thành phá hoại nặng nề cho hoàn cảnh xung quanh.

Ngồi xuống ghé ghé sập, xả nước cũng có thể vụn gãy vùi nước, đi bộ sẽ lưu lại vết chân trên mặt đất.

Cường giả Tai Nạn thượng tự có thực lực mạnh mẽ hơn Tai Nạn trung tự không phải chỉ một bậc mà thôi.

Anh vừa ra ngoài thì nghe thấy một tiếng động trầm đục, sau đó sắc mặt trở nên u ám.

Cửa phòng bị mở ra, mà con rối mỹ nữ tóc đen dài cũng không còn trong phòng.

Ra ngoài nhìn một cái đã thấy tên đầu hói có mã vạch trên người đang bóp cổ con rối tóc đen nhà anh ép lên tường, lạnh giọng hỏi: “Mày cứ đi tới đi lui trước cửa phòng bọn tao, rốt cuộc có mục đích gì.” Dì dọn dẹp dứt tay vẫn còn tiếp tục quét dọn, giống như không nhìn thấy một màn này vậy.

Người tóc đen dài này không phải khách của khách sạn, cho dù chết trong tay tên hói kia cũng là gieo gió gặt bão mà thôi.

Ôn Văn nhìn chậu nước và khăn lau ướt trên sàn, hắn là con rối tóc đen tới phòng tắm chung mức nước rồi bị tên ngốc này tóm được.

Này thật ra cũng là do Ôn Văn, nếu không phải anh đã đóng kín WC phòng mình thì con rối tóc đen cũng chẳng phải đi tới phòng tắm chung làm gì.

Ôn Văn không muốn gây ra xung đột trong điều kiện hàng đầu là chẳng biết chút thông tin gì, vì thế anh đưa tay đặt lên tay tên tay tên đầu hói kia nói: “Em gái xinh xắn đáng yêu thế kia mà cũng ra tay được, mày cũng quá máu lạnh rồi đấy!”

“Cô ta không phải là người... hơn nữa, tao là sát thủ, không có tình cảm.”

Trên tay tên đầu hói kia không biết từ khi nào lại xuất hiện một khẩu súng chia thẳng vào đầu Ôn Văn.

Ôn Văn có chút cầm nín, sau đó trên tay gia tăng sức mạnh, giọng điệu lạnh lùng nói: “Tao không quản mày có tình cảm hay không, cô ta là người của tao, bây giờ buông tay ra thì tao có thể coi như không xảy ra chuyện gì....”

“Nếu không chịu buông tay, tao sẽ cắt nhỏ mày ra đút cho bà dì bên kia.”

Dì dọn dẹp liêm môi một cái, xem ra khá là muốn ném thử mùi vị của tên đầu hói đầu.

Mã vạch trên đầu tên đầu hói lần lượt lóe sáng, đủ âm thanh khác nhau vang lên bên tai hắn.

‘Nổ súng tấn công – vô hiệu – chết, tấn công vào hạ thể - vô hiệu – chết, dùng dao cánh tay đâm vào vành mắt – bị né tránh – chết...’

Không tới một giây, trong đầu người hói đầu đã hiện ra mười mấy khả năng mô phỏng tấn công, kết quả đều là tử vong.

Vì thế ánh mắt của hắn lóe sáng buông lỏng tay, xách cặp công văn của mình, cúi người chào Ôn Văn rồi quay về phòng.

Nhìn bóng lưng người đầu hói này, ánh mắt Ôn Văn có chút xa xa.

Trước đó kẻ đầu hói này rõ ràng đã muốn ra tay, nhưng sau đó lại đột nhiên khựng lại, điều này làm Ôn Văn cảm thấy khá tò mò với năng lực của hắn.

Sau đó Ôn Văn để con rối tóc đen dài kia nhặt khăn và chậu dưới đất lên, liếc nhìn bà dì kia một cái rồi trở về phòng.

Không quản là bà dì này hay tên hói kia thì đều rất thú vị.

Khi này Ôn Văn và người hói đầu kia xảy ra xung đột, bà dì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, đáng vẻ như muốn ngăn cản hai người.

Mà tên hói kia thì thần kinh nhạy cảm quá mức, chỉ đi ngang vài lần đã bị hắn nghi ngờ.

Thoạt nhìn hắn rất lo cho cái cặp táp kia, hắn là đang bảo vệ thứ gì đó, cho dù đã vào ở trong khách sạn cũ thì hắn vẫn không tin rằng mình được an toàn tuyệt đối.

Điều này chứng tỏ phiền phức trên người hắn tuyệt đối không nhỏ, có khả năng có quái vật cấp Tai Nạn đang đuổi bắt hắn.

Ôn Văn cũng không tiếp tục theo đuổi, phòng đã được con rôi tóc đen quét dọn sạch sẽ, anh miễn cưỡng nằm trên giường, đợi đến giờ Sài Vận tan tằm.

Đến khi đó ở bên ngoài khách sạn cũ xuất hiện vài người trang điểm khá buồn cười.

Tên hề giẫm trên quả bóng màu, người lùn mặc đồ đồ vest, người huấn luyện thú dẫn theo hổ dữ và một người kỳ quái mặc đồ gà trống.

“Nè hùm dịch, mày xác định thứ đó ở nơi này à?” Kẻ kỳ quái trông như con gà trống sặc sỡ dùng âm thanh sắc bén hỏi.

Người huấn luyện thú dẫn theo con hổ của mình gật đầu nói: “Tuyệt đối không sai được, có vài bé đáng yêu đã nhìn thấy Barcode vào khách sạn này.”

Con gà trống gật đầu nói: “Vậy thì chờ tới khi trời tối, chúng ta sẽ vọt vào cướp lấy thứ đó.”

“Nhưng mà lão đại à, nơi này là địa bàn của tên Râu Đỏ, có cần nói một tiếng với lão già đó không?” Người lùn do dự hỏi.

Gà trống lắc đầu nói: “Có nói thì tên đó chưa chắc chịu phối hợp với chúng ta... hơn nữa với thực lực của chúng ta, muốn hành động ở nơi này cũng rất dễ dàng!”

Tên hề giẫm trên bóng nhún nhảy không ngừng, trông khá hưng phấn.

...

Ôn Văn chờ hơn hai tiếng thì tới giờ cơm chiều, mùa đông ban ngày rất ngắn, bên ngoài khách sạn đã là một mảnh đen như mực.

Hiện giờ Sài Vận đã tan tằm, Ôn Văn mở mắt gương, ma nhãn xuất hiện trong chiếc gương nhỏ mang theo bên người của Sài

Vận, không quản là Sài Vận hay nhân viên bảo vệ răng hô cũng không chú ý tới nó.

Sau khi giao ca với một người phụ nữ trẻ tuổi có chút âm u, Sài Vận rút cuộc cũng tan ca, có điều cô không hề rời khỏi khách sạn cũ mà ở lại trong một phòng khách ở nơi này.

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi để vô diện ma biến thành dáng vẻ của mình, đành hoảng ở lại trong khách sạn.

Sau đó anh dùng năng lực của tướng quân Bài Tây, biến thành người giấy luồn qua khe cửa khách sạn, yên lặng lén vào trong phòng Sài Vận.

Sau khi về tới phòng, Sài Vận khóa kín cửa, kéo rèm cửa sổ, nhào lên giường.

Cả người đầy mệt mỏi rã rời, chỉ muốn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Làm việc ở nơi như thế này, đối với một cô gái bình thường thì quả thực có áp lực rất lớn.

Nếu không phải khách sạn cũng ‘hiểu ý’ cung cấp ký túc xá nhân viên cho Sài Vận, có lẽ ngay khi ngày đầu tiên làm việc xong Sài Vận đã cao chạy xa bay rồi.

Những vị khách hiền lành nhất trong khách sạn cũng là những kẻ hung ác mà ngày thường Sài Vận tránh cũng không kịp, như kẻ cuồng giết người, bệnh nhân tâm thần, ông lớn của băng đảng xã hội đen...

Ngày hôm qua thậm chí còn có một tên đàn ông thô bỉ đột nhiên nắm tay cô, muốn kéo cô vào trong một căn phòng trống.

Sau đó cái tay dám đụng vào Sài Vận của gã đã bị lão bảo vệ răng hô kia găm sạch rồi.

Không sai, chính là găm sổng cái tay của gã đàn ông kia ở ngay trước mặt Sài Vận.

Thay vì nhìn thấy những tình cảnh như thế, bị bắt phải ở trong phòng nhỏ làm Sài Vận cảm thấy thoải mái hơn, mà đây chỉ là chuyện hằng ngày của khách sạn mà thôi.

Chỉ có những lúc tan tâm, ở trong nơi ở của nhân viên thì cô mới có thể thật sự thả lỏng.

Nếu không có nơi này thì cô sớm đã không chịu nổi rồi.

Chương 546 - Ôn Văn biến mất

Căn phòng này tuy nhỏ nhưng không bị người ta quấy rối.

Thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết ở ngoài cửa, Sài Vận chỉ có thể chôn đầu vào trong mền, xem đó như là tiếng ồn bình thường mà thôi.

Nằm được một chút liền buồn ngủ, trong lúc mơ màng Sài Vận nghe thấy trên trần nhà truyền tới âm thanh nhỏ vụn.

Âm thanh này giống như tiếng trang giấy cọ vào thứ gì đó thô ráp, hơn nữa nó phát ra từ chính căn phòng này.

Có thứ gì đó đã vào phòng!

Sài Vận nháy mắt tỉnh táo, ngồi dậy ngẩng đầu nhìn lên và nhìn thấy một màn cực kỳ đáng sợ.

Khói đen mơ hồ toát ra từ khe hở ở nóc phòng, nương theo làn khói đen kia là một bóng người mỏng như tờ giấy.

Bóng người nọ từ khe hở ‘trượt’ vào, rơi xuống đất thì bắt đầu phình lên, biến thành một người đàn ông quái dị mặc đồ đen!

Nhân viên của khách sạn tuy quái dị nhưng sẽ không tiến vào phòng ký túc xá của cô, vì thế người này là khách ở trọ.

Mà khách ở trọ thì có nghĩa là... nguy hiểm!

Sài Vận vừa định hét chói tai liền nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm, âm thanh của cô chạy tới cổ họng lại rụt trở về.

Đôi mắt đó rõ ràng là đôi mắt thoi miên của Đào Thanh Thanh!

Lúc này Sài Vận đã không thể động đậy được nữa, chỉ có thể nhìn đối phương từng bước từng bước đi tới chỗ mình, người này chính là Ôn Văn đã mở Hắc Thế!

“Suyt, đừng lên tiếng....”

Ôn Văn luồn tay vào tóc Sài Vận tìm kiếm một hồi, sau đó lôi ra một con bọ có tám vuốt, tiện tay bóp chết.

“Bây giờ có thể nói chuyện bình thường rồi, con bọ này vẫn luôn nghe lén cô, có vài chuyện hơi khó nói.”

Lúc này Sài Vận mới ý thức được trong tóc mình vẫn luôn có một con bọ.

“Ông... ông là ai vậy, ông muốn làm gì?” Sài Vận nắm chặt cái chén, núp ở góc giường hỏi.

Ôn Văn sờ mũi nói: “Nói ra có lẽ cô không tin, tôi là người tốt... có lẽ tôi có thể cứu cô ra ngoài.”

Sài Vận có chút không tin lời Ôn Văn nói, với dáng vẻ như thế này mà nói mình là người tốt, ai tin cho nổi chứ?

“Đừng có trông mặt mà bắt hình dong nha cô gái, bề ngoài chỉ là túi da mà thôi, tôi thật sự tới đây để cứu cô.” Ôn Văn búng tay một cái, sau đầu xuất hiện một vòng ánh sáng trắng, cả người trông như thần linh giáng thế.

Ngoại trừ ánh sáng thần thánh, Ôn Văn còn dùng năng lực đầu độc của thụ tinh ngục ngôn và can thiệp tâm linh của Rodney.

Ba thứ này kết hợp, Sài Vận chỉ là một người bình thường lập tức dính chiêu.

Hiện giờ cô rất tin tưởng Ôn Văn, tin rằng Ôn Văn là Chúa Cứu Thế của mình.

Ôn Văn thâm thở dài một hơi, Giáo Đường Vinh Quang quả nhiên là một mối phiền phức, hình tượng của bọn họ đã đi sâu vào lòng người, chỉ cần lộ ra dáng vẻ tương tự thì có thể dễ dàng được mọi người ủng hộ.

“Là như vậy, tôi đang tiến hành điều tra khách sạn này, cô biết tin tức quan trọng gì thì có thể nói với tôi, sẽ không ai biết cuộc nói chuyện của chúng ta.”

Sài Vận do dự một hồi mới nói: “Tôi chỉ làm việc tiếp tân, không biết gì cả...”

“Vậy thì hãy nói về chuyện cô biết, từ khi bắt đầu làm việc ở đây, hãy kể hết tất cả những gì mình biết và những chuyện có thể coi là khác thường đi.”

“Mười lăm ngày trước tôi nhìn thấy thông báo tuyển dụng...”

Sau khi nghe Sài Vận kể lại mọi chuyện, Ôn Văn thâm suy nghĩ.

Là nhân viên tiếp tân, lượng tin tức mà Sài Vận có được không nhiều, nhưng vẫn có chỗ cần thiết.

Đầu tiên là tên bảo vệ rằng hô kia, hẳn có năng lực nhìn thấu lòng người thiện ác, người có tội nghiệt nặng nề có thể vào ở khách sạn này, mà những người khác cho dù có tiền cũng sẽ bị hắn đánh văng ra ngoài.

Lão bảo vệ rằng hô rất tàn bạo, nói chuyện không hợp liền găm người, nhưng tựa hồ hẳn cũng có lựa chọn, có vài người cho dù rất quá đáng hẳn cũng không dám chít chít tiếng nào.

Mặc khác những vị khách từng vào khách sạn ở đều có thể bình yên rời khỏi khách sạn.

Nhưng có khi lão bảo vệ rằng hô sẽ dùng bút mực đỏ gạch một xiên vào bảng đăng ký của khách, những người này khi rời đi sẽ có biểu hiện tinh thần khá hoảng hốt.

Ngoài ra thì những điều khác thường mà Sài Vận nói đều có liên quan tới hiện tượng siêu tự nhiên, những thứ này Ôn Văn quan sát còn biết càng chi tiết hơn cô ta kể.

Cuối cùng Sài Vận lấy ra một sợi dây chuyền kim loại màu đỏ giống như ngọn lửa nói: “Còn một điều, tôi không biết có phải là chuyện đáng ngờ hay không, ngày tôi tới làm việc, ông chủ đã bảo tôi luôn đeo cái này, nó có thể đảm bảo tôi sẽ bình an.”

Ôn Văn cầm lấy sợi dây chuyền, vuốt ve nhẹ nhàng.

Sợi dây này thoạt nhìn không giống đồ siêu năng, nhưng hoa văn bên trên lại có chút quen mắt, giống hệt như hoa văn trên bốn món đồ siêu năng của ông chủ khách sạn đầu hồi kia, có lẽ nó không bình thường như dáng vẻ của mình.

“Giám sát sao? Đã có loại bọ kia thì không cần dùng thứ này để giám sát.... chẳng lẽ thật sự chỉ đơn thuần là bùa hộ mạng thôi sao?”

Ôn Văn đang chuẩn bị nghiên cứu sâu hơn thì sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, anh cảm nhận được có siêu năng dao động khác thường đang quán lấy cơ thể mình!

Vì thế Ôn Văn lập tức đứng dậy, còn không kịp hiểu rõ tình huống đã nhìn thấy cơ thể của Sài Vận ở trước mặt trở nên trong suốt!

Biểu cảm của cô rất sợ hãi, giống như nhìn thấy thứ gì không thể tin nổi vậy.

Ôn Văn lập tức nắm lấy tay Sài Vận, muốn kéo cô quay trở lại nhưng chụp hụt, cô gái đã hoàn toàn biến mất....

“Này là chuyện gì... vì sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như thế, rốt cuộc cô ta đã nhìn thấy gì?”

Ôn Văn nhíu mày đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện tầm mắt của mình bị ảnh hưởng, chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi tường rào của khách sạn.

Tiếp đó Ôn Văn bắt đầu cảm thấy không đúng, khách sạn hiện giờ yên tĩnh hơi quá.

Trước đó Ôn Văn có thể nghe thấy âm thanh của đám chuột bọ và khách ở trọ trên tầng hai, thế nhưng bây giờ thì không thể nào nghe thấy.

Với năng lực cảm giác siêu mạnh từ Sa Lục Sĩ, Ôn Văn có thể xác định trong khách sạn này chỉ có cao lắm là mười mấy người mà thôi.

“Rốt cuộc cũng hiểu được vì sao cô ta lại có biểu tình như thế, bởi vì trong thị giác của cô ta, người biến mất là mình... hơn nữa điều cô ta nhìn thấy mới là thật.”

“Thì ra là thế, lớp lá chắn kia còn có công năng này... thế mà lại có thể chuyển dời người siêu năng trong phạm vi khách sạn tới một không gian khác.”

“Không đúng... không gian này không thể nào chỉ dựa vào lá chắn mà làm được.”

Ôn Văn quỳ rạp xuống đất, cẩn thận cảm giác một chốc thì hiểu được.

Trước đó anh không phát hiện, toàn bộ khách sạn này thật ra chính là một vật thu nhận đặc biệt!

Vật thu nhận này giống với hộp trò chơi mà Ôn Văn từng lấy được trước kia, bên trong có một không gian dựa vào vật thu nhận, hiện giờ Ôn Văn cùng với người siêu năng, hoặc là quái vật đều bị chuyển vào trong không gian này!

“Có chức năng này cũng không quá khó hiểu... nhưng vì sao nó lại đột nhiên làm như thế chứ?”

Ôn Văn vừa sinh ra nghi ngờ thì cũng cảm nhận được toàn bộ khách sạn chấn động, sau đó truyền tới tiếng đánh nhau.

“Hiểu rồi, có người siêu năng xâm nhập!”

“Nếu trước đó mình cũng liều mạng trực tiếp tấn công thì hiện giờ có lẽ cũng đã bị vây trong không gian này.”

Chương 547 - Ngôn Ngữ Hoang Đường

Sau khi tiến vào không gian khác thường, linh cảm của Ôn Văn lại bị hạn chế lợi hại hơn, gần như là không thể sử dụng được.

Cũng may giác quan của Sa Lực Sĩ rất nhạy bén, mặc dù không thể sánh với vampire nhưng cũng là đứng đầu.

Nghe thấy âm thanh chiến đấu trong khách sạn, khóe miệng Ôn Văn dần nhếch lên, sự việc tựa hồ đã trở nên rất thú vị.

Nói thẳng ra thì trước kia Ôn Văn cũng không quá nhiệt tình, bởi vì đối với anh thì khách sạn cũ này có khó cỡ nào cũng chỉ là độ khó đơn giản, chính là cái loại đi ngang qua sân khấu cũng có thể đột phá trạm kiểm soát.

Anh giống như một nick VIP đã max level, mà đám người siêu năng trong khách sạn chỉ là những tay chơi mới.

Mà bây giờ Ôn Văn đột nhiên bị chuyển tới một không gian khác, hơn nữa lại có thể lực mới tham gia, sự việc cũng trở nên thú vị hơn.

Không tới mức biến thành hình thức khó khăn, nhưng ít nhất cũng không còn khó bình thường làm Ôn Văn cảm thấy quá nhàm chán nữa.

Trước đó khách sạn cũ này an tĩnh hệt như một vũng nước đọng vậy, mặc kệ Ôn Văn làm ra động tác gì cũng làm người ta chú ý, nhưng bây giờ nước đã bị khuấy đục, Ôn Văn có thể dễ dàng nhân cơ hội này đi ra ngoài làm chút chuyện.

Xem thử xem có thể tìm được chút gì thú vị hay không.

Vừa đi ra ngoài thì Ôn Văn cảm thấy hơi rét lạnh một chút, độ dài hành lang ít nhất cũng kéo dài hơn mười lần, độ rộng cũng gấp bốn năm lần.

Nhưng kích cỡ và số lượng căn phòng cũng nhiều hơn trước rất nhiều, làm người ta có cảm giác không gian hỗn loạn kỳ quái.

“Xem ra không gian này và bên ngoài có chút không giống nhau...”

“Vừa bị người siêu năng tập kích đã chuyển người siêu năng tới không gian này là vì không muốn cuộc chiến của người siêu năng làm ảnh hưởng tới tình huống của khách sạn cũ sao?”

Ôn Văn còn chưa xúc động xong đã nghe thấy một tiếng vang lớn, một bóng dáng thấp bé trực tiếp văng sượt qua người Ôn Văn, đập vào vách tường.

Bóng dáng kia đứng dậy, phun ra một ngụm máu, hẳn chính là lão bảo vệ răng hô lâu một.

Ký túc xá của Sài Vận ở lầu một, gặp lão bảo vệ này ở đây cũng là bình thường, chẳng qua là sao hẳn lại ngã bay đi như thế.

Hơn nữa nhìn sức va chạm vào tường thì tường bình thường sớm đã bị đụng vỡ rồi, thế nhưng mặt tường này chỉ chấn động một chút, rơi xuống chút bụi.

“Mày là ai, sao lại ở đây... Sài Vận đâu?”

Lão bảo vệ răng hô cảnh giác nhìn Ôn Văn, chiếc áo choàng đen trên người Ôn Văn rất bắt mắt, nếu là khách ở trọ bình thường thì hẳn căn bản sẽ nhớ rất rõ, vì thế Ôn Văn chính là phe tập kích thứ ba!

“Thấy mình từ trong phòng này đi ra, phản ứng đầu tiên là sự an toàn của Sài Vận, có lẽ hẳn cũng không gian ác như dáng vẻ của mình.”

Ôn Văn không trả lời vấn đề của lão bảo vệ răng hô mà đưa ngón tay ấn vào vách tường một cái, tốn chút sức lực mới ấn ra một lỗm nhọt.

Nơi này không chỉ là không gian được nói rộng mà ngay cả bản thân khách sạn cũng kiên cố hơn rất nhiều.

“Cạc cạc cạc, lại thêm một người, mày là đồng bọn với tên xấu xí này à?”

Một tên hề mặc quần áo sặc sỡ đủ màu giẫm lên một quả cầu có đường kính khoảng mười cm, động tác khá hài hước xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

Tạo hình của tên hề này rất giống loại thường thấy trong gánh xiếc, trên mặt bôi màu trắng sáng, hốc mắt bôi màu đỏ và cái đầu xù màu xanh lá cây.

Ở trong gánh xiếc có lẽ sẽ chọc cười, nhưng ở trong phim kinh dị có thể dọa trẻ con khóc thét, từ hành động đánh bay lão bảo vệ răng hô của khách sạn có thể thấy hẳn chính là một trong số đám người siêu năng tập kích khách sạn.

Trong kẽ ngón tay tên hề có mang theo phi tiêu sắc bén, trên mặt là nụ cười vắn vẹo dữ tợn.

“Nói tới quái dị... mày cũng không khá hơn tên răng hô này chút nào, có điều tao không muốn xía vào trận chiến của bọn mày, tao chỉ là người qua đường mà thôi.”

Ôn Văn lùi về sau một bước, nhường đường cho tên hề.

Tên hề này là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, thực lực mạnh hơn lão bảo vệ răng hô này rất nhiều, có lẽ là thành viên của một tổ chức bí ẩn nào đó.

Tạm thời Ôn Văn vẫn chưa làm rõ tình huống, vì thế không muốn ra tay.

Hơn nữa xung đột của kẻ này và khách sạn cũ, Ôn Văn chỉ xem là chó cắn chó mà thôi, không quản là bên nào thắng cũng không ảnh hưởng tới Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn muốn nhường đường, tên hề này lại không chịu để Ôn Văn đi, hẳn lộ ra hàm răng nám đen hỏi: “Thằng nhóc, tao hỏi mày, mày có thấy thằng đầu hói nào có khắc hình mã vạch không hả?”

Đầu trục mã vạch....

Ôn Văn híp mắt, xem ra người này hướng về phía tên đàn ông đầu hói kia.

Trước đó Ôn Văn đã phát hiện tên hói kia hình như đang giữ một thứ rất quan trọng, hơn nữa còn rất cảnh giác.

Mà bây giờ lại có một tổ chức người siêu năng bí ẩn vì tên hói kia mà tấn công khách sạn cũ, xem ra thứ hần đang giữ nhất định là đồ tốt.

Vì vậy Ôn Văn thuận miệng nói: “Tao chưa từng thấy đầu hói gì c....”

Còn chưa nói xong thì một phi tiêu đã bay tới trực tiếp ghim về phía đầu Ôn Văn, bị anh dùng hai ngón tay kẹp lại.

“Nếu không biết, vậy thì mày chết được rồi.” Tên hề nông cuồng bật cười, đột nhiên nhảy xuống khỏi quả banh vải nhiều màu kia, sau đó đá mạnh một cú vào quả banh vải, quả banh vải kia liền bay thẳng tới chỗ Ôn Văn.

Ôn Văn dễ dàng nhảy lên né tránh, quả banh vải nhiều màu kia đụng vào vách tường rồi văng ngược về phía Ôn Văn.

“Sau khi bắn ngược lại có thể chuẩn xác tấn công về phía mình, môn toán của tên này nhất định rất tốt.”

Sau khi tránh né vài lần, Ôn Văn phát hiện tốc độ của quả banh vải này càng lúc càng nhanh, mà tên hề cũng không ngừng phóng phi tiêu làm Ôn Văn tránh né có chút khó khăn.

Không gian này đè nén thực lực của Ôn Văn rất lớn, nếu Ôn Văn muốn phát huy bản lĩnh thực sự thì phải phá hư hoàn toàn nơi này.

Mà tên hề này bởi vì thực lực không mạnh nên không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Nếu đã không tránh khỏi thì Ôn Văn dứt khoát không tránh né nữa, tay phải nổi lên cơ bắp cuộn cuộn, một quyền đâm vào quả bóng vải.

Quả bóng vải giống như cao su kia sau khi chạm vào nắm tay Ôn Văn thì lại phát ra tiếng va chạm của sắt thép.

Hơn nữa lực cũng không nhẹ, giống như những quả bóng dùng để phá sập các công trình ở công trường, khó trách lão bảo vệ

răng hô bị đập bay một phát thì giống như đã chết rồi vậy.

Cho dù là một con voi đụng trúng thì cũng khó thoát kết cục xương cốt vỡ vụn.

Nhưng lực nắm tay của Ôn Văn rất lớn, sau tiếng va chạm rất lớn kia thì quả bóng mất đi sự không chế, trực tiếp bị đánh văng về phía tên hề.

Quả banh bay được nửa đường thì liền trở nên nhẹ nhàng hẳn, lúc nện vào bụng tên hề thì biến thành một quả bóng có lực đàn hồi bình thường.

Ôn Văn nhẹ nhàng xoa xoa nắm tay, trên mặt lộ ra biểu cảm thích thú: “Quả bóng này... có chút thú vị.”

Tên hề không bị thương, nhưng trước giờ hẳn chưa từng gặp đối thủ có thể đánh bóng văng ngược trở về phía mình, vì thế thái độ của hắn lập tức thay đổi.

“Mày không phải người của khách sạn này, chuyện này là việc riêng của ‘Ngôn Ngữ Hoang Đường’, không liên quan gì tới mày....”

Ôn Văn nhướn mày, sau đó giống như nhìn thấy thứ hiếm có hỏi: “Ngôn Ngữ Hoang Đường, chính là tổ chức bí ẩn thờ phụng tà thần ‘Thần Đùa Dai’ à?”

Tên hề lộ ra vẻ mặt kiêu căng, người này nghe thấy tên tổ chức của bọn họ đã khiếp sợ như vậy rồi, hẳn là sẽ thức thời tụt lui.

Nào ngờ Ôn Văn lại bày ra bộ mặt Tư Mã nói: “Hóa ra là tổ chức gà rùng.... thật mất hứng mà.”

Chương 548 - Tinh thể kiếm khí

Tất cả tổ chức bí ẩn ở liên bang này, đại khái có thể chia thành ba cấp độ.

Tổ chức bí ẩn cao cấp nhất đương nhiên chính là ‘Đọa Thần Huyết’, ‘Hội Học Thuật Chân Lý’, ‘Giáo Đường Vinh Quang’.... đều là những tổ chức có quan hệ với sự tồn tại cấp Tai Ách ở thế giới trong, hơn nữa ở thế giới hiện thực cũng có cường giả cấp Tai Biến.

Những tổ chức này mặc dù không địch lại Hiệp Hội Thọ Săn nhưng thường xuyên mang tới uy hiếp rất lớn, ngay cả Ôn Văn cũng không thể khinh thường những tổ chức này.

Nhóm thứ hai chính là loại như ‘Ngôn Ngữ Hoang Đường’ ‘Hội Anh Em Bạch Ngân’.

Bọn họ như lũ chuột trong cống ngầm, không dám nghênh ngang ra mặt gây chuyện, đối tượng thờ phụng là tà thần cao cấp tới từ thế giới trong.

Thực lực của loại tà thần này so với cường giả cấp Tai Biến thì mạnh hơn rất nhiều, thậm chí có thể xuyên một chút sức mạnh tới thế giới hiện thực.

Thế nhưng dù sao bọn họ cũng không phải là sự tồn tại cấp Tai Ách, người mạnh nhất trong tổ chức thường cũng chỉ là bậc Tai Nạn chân tụt mà thôi.

Về phần thứ ba thì lại càng không ra gì, quy mô có lớn cũng có nhỏ, bình thường chỉ là đội người siêu năng có chút quy mô mà thôi.

Trong khoảng thời gian Ôn Văn làm việc ở thành phố Phù Dung Hà, dưới sự hướng dẫn của Lâm Triết Viễn đã tiêu diệt cả một tổ chức, chính là cái loại nhỏ tận gốc...

Với thực lực của Ôn Văn hiện giờ, chân chính đáng để anh kiêng kỵ chỉ có nhóm tổ chức bí ẩn hàng đầu, nhóm thứ hai chỉ cần không đụng tới đại bản doanh thì vẫn có thể toàn thân thoát ra.

Vì thế Ôn Văn không việc gì cần phải khách sáo với tên hệ này, đồng thời xoa xoa tay chuẩn bị đánh người.

Nghe thấy Ôn Văn gọi tổ chức của mình là tổ chức gà rừng, sắc mặt tên hệ trở nên xanh đen, mười ngón tay múa may, phi tiêu không ngừng bay về phía Ôn Văn.

Uy lực của mỗi phát phi tiêu không hề thua kém đạn chống tank, thế nhưng Ôn Văn đối phó rất thông dong.

Anh thích thú lấy ra lá bài kim loại tịch thu được từ chỗ Ngô Vọng, dùng những lá bài này chuẩn xác ngăn chặn phi tiêu, phi tiêu và bài tây va chạm ở giữa không trung làm xung quanh hai người đều là tia lửa.

Tên hề liên tục phóng ra gần trăm phi tiêu, đưa tay vào trong quần áo lục lọi một hồi thì sắc mặt thay đổi kịch liệt.

Toàn bộ phi tiêu của hắn đều đã dùng hết rồi!

Mà bài tây của Ôn Văn thì không tổn hao một chút nào, bởi vì bài tây của Ngô Vọng có thể tự động thu về.

Có điều Ôn Văn không tiếp tục dùng bài tây tấn công tên hề mà như một con báo săn nhắm về phía hắn, chỉ hai bước đã vượt qua khoảng cách mười mấy mét.

Tên hề trùng to mắt đá quả bóng vải nhiều màu về phía Ôn Văn, sau đó cơ thể bắt đầu thay đổi, hắn muốn dùng trạng thái Đồng Hóa để chiến đấu với Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn dễ dàng lướt qua quả bóng vải, còn dùng chân đạp một cái đập tới bên cạnh người tên hề, bàn tay to trực tiếp ấn mặt tên hề ngã xuống đất.

Sàn nhà còn kiên cố hơn sắt thép trực tiếp bị Ôn Văn ấn thủng thành một cái hố to hình người, Ôn Văn giống như nghe thấy tiếng khách sạn này gào thét.

Tên hề bị Ôn Văn tấn công như thế, thay đổi trên người liền khựng lại, muốn đứng dậy phản công thì tay chân truyền tới một trận đau đớn, tay chân của hắn bị chi chít lá bài tây kim loại đóng đinh trên mặt đất!

“Trong khách sạn này không có khả năng có cường giả như mày, mày là ai?”

Căn cứ vào tình báo của bọn họ, khách sạn cũ này chỉ có ông chủ có thực lực cảnh giới Đồng Hóa mà thôi.

Nhóm bốn người Ngôn Ngữ Hoang Đường bọn họ, dẫn đầu là Đồng Hóa trung tự, những người khác đều là Đồng Hóa hạ tự, vì thế tên hề chưa từng nghĩ tới chuyện có một kẻ khó chơi như Ôn Văn, làm hắn ngay cả trạng thái cũng không kịp biến hóa.

“Mày thắng, muốn chém muốn giết gì tùy mày.” Tên hề cắn giận trừng mắt nhìn Ôn Văn, không hề có ý muốn chịu thua.

Ôn Văn ngồi xổm xuống cạnh đầu hắn, dùng lá bài kim loại vỗ mặt hắn nói: “Tao không muốn giết mày, cũng không muốn

chém mày, tao chỉ muốn biết vì sao bọn mày lại muốn tấn công nơi này.”

“Tao sẽ không nói cho mày biết, Ngôn Ngữ Hoang Đường bọn tao chẳng thà làm ngọc vỡ”

Tên hề thực quang minh lắm liệt nói, giống như thợ săn đã chuẩn bị hi sinh anh dũng vậy....

“Mặc dù không biết mục đích của anh là gì, thế nhưng cảm ơn anh đã cứu tôi, chuyện thăm vấn hẳn cứ giao cho tôi đi.” Lão bảo vệ rằng hô bị thương nặng bò tới nói với Ôn Văn.

Ôn Văn kinh ngạc nhìn lão bảo vệ này, bình thường thì hẳn phải xem Ôn Văn là kẻ địch mới đúng, thái độ này có chút không đúng lắm.

“Tôi không phải muốn giúp ông... có điều ông cứ làm gì tùy ý.” Ôn Văn muốn xem thử lão bảo vệ rằng hô này làm thế nào thăm vấn tên hề.

Lão bảo vệ rằng hô cởi giày tên hề, nhất thời một mùi thúi còn ghê hơn cả khí tặc tỏa ra không gian xung quanh làm Ôn Văn nhin không được bịt mũi lui về sau vài bước.

Anh cảm thấy may mắn vì tên hề này đã mang giày khi chiến đấu, bằng không nếu như phải đánh nhau trong cái mùi thúi rình này, trận đấu này căn bản không thú vị chút nào.

Lão bảo vệ rằng hô cách tên hề khá gần, cũng bị hun tới suýt chút nữa phát nôn, nhưng hẳn nhanh chóng dùng ý chí kiên cường cố chống đỡ mùi thúi này, hung ác nói với tên hề: “Quy tắc của tao chính là ăn miếng trả miếng, mày đã dùng cái chân này đá tao, vậy thì phải dùng cái chân này trả lại!”

Nói xong ánh mắt lão bảo vệ lóe tia hung ác, vọt thẳng tới gặm cái chân kia!

Đúng vậy, hẳn gặm nó!

Vẻ mặt Ôn Văn biến ảo, sau đó đi tới góc tường bắt đầu nôn khan, anh thật sự bị hình ảnh tởm lợm này đầu độc!

Có thể cạp nổi cái chân thúi kia, lão bảo vệ rằng hô này đúng là quá dũng mãnh!

Tuy Ôn Văn cũng từng cho Tam Tể Nhi ăn da chân của anh, nhưng ít ra chân anh cũng không bị thúi!

Sau khi bị lão bảo vệ răng hô gặm giò, tên hề rốt cuộc không nhịn nổi.

“Bảo hấn ngừng lại đi! Bảo hấn ngừng lại, tao nói, mày muốn hỏi cái gì tao cũng nói hết!”

Hàm răng của lão bảo vệ răng hô không chỉ ăn tươi nuốt sống mà còn gặm cắn linh hồn, cảm giác đau đớn đó vượt xa tất cả cảm giác đau đớn của xác thịt.

“Bọn tao tấn công nơi này là vì muốn cướp lại món đồ của bọn tao, đó là một miếng ‘tinh thể kiếm khí’!

“Nghe nói hơn hai trăm năm trước một vị tổ tiên họ Tuân là cường giả Tai Nạn chân tự sau khi chết đi đã dùng tất cả năng lượng đông kết lại thành một thứ.”

“Bên trong ẩn chứa toàn bộ sức mạnh của kiếm khách cảnh giới chân tự, nếu ‘kẻ vui đùa’ có thể nhận được kết tinh này sẽ có được sức lực mạnh mẽ hơn...”

“Vì thế bọn tao âm mưu rất lâu mới lấy trộm được tinh thể kiếm khí trong mộ của họ Tuân kia ra, trong lúc chuyển tay nhau thì bị tên sát thủ hói kia chộp được.”

“Vì thế bọn tao nhất định phải cướp lại thứ đó!”

Tên hề vừa nói vừa nhếch miệng nhe răng, chân của hắn thật sự quá đau.

Ôn Văn dùng năng lượng màu đen che lại miệng mũi hỏi:

“Vậy sao bọn mày không kiếm Râu Đỏ mà thương lượng, với thực lực của bọn mày muốn bắt một tên sát thủ ở đây, hẳn là Râu Đỏ sẽ không từ chối.”

Tên hề cau gắt nói: “Gần đây tên Râu Đỏ kia giống như nổi điên muốn chế tạo ma kiếm, nếu để hắn biết tinh thể kiếm khí tồn tại thì nhất định sẽ giành với bọn tao.”

Ánh mắt Ôn Văn hơi tỏa sáng: “Ma kiếm!”

Chương 549 - Nghiệp lực ngập trời

Ánh mắt Ôn Văn sáng quắc nhìn tên hề hỏi: “Ma kiếm là cái gì?”

Không quản là ‘tinh thể kiếm khí’ hay là ‘ma kiếm’, Ôn Văn đều rất hứng thú.

Gần đây anh vẫn luôn suy ngẫm, cái gì mới có thể tính là kiếm của mình.

Không phải kiếm mình chế tạo, cũng không phải kiếm mình giành được, như vậy ‘kiếm của mình’ có khả năng không liên quan tới kiếm....

Cuối cùng Ôn Văn đưa ra được kết luận là, một cây kiếm phải có huyết mạch tương thông với tâm ý của anh.

Nhưng làm sao có được một thanh kiếm như vậy chính là vấn đề của Ôn Văn, vì thế Ôn Văn khá miễn cảm với những tin tức về kiếm.

Tên hề do dự một chút mới nói: “Nghe nói đó là một cây kiếm dài kỳ bí có uy lực khủng khiếp, chỉ dựa vào thanh kiếm đó có thể làm thực lực Râu Đỏ tăng vọt, chân chính trở thành một ‘nhân vật lớn’.”

“Vì thế hẳn giống như kẻ điên điên cuồng tìm kiếm các loại kim loại hiếm, sưu tập những linh hồn, thậm chí còn bắt cả ác ma!”

“Nhưng một kẻ chế tạo vũ khí ma thuật nhỏ nhỏ như hẳn sao có thể chế tạo được thứ đồ này chứ, cho dù hẳn chế tạo được thì làm sao giữ được?”

Rất hiển nhiên tên hề rất coi thường chuyện Râu Đỏ muốn rèn ma kiếm.

Nhưng Ôn Văn không tin lời nói một bên của tên hề, anh quay sang hỏi lão bảo vệ rằng hô: “Ông biết chuyện Râu Đỏ muốn chế tạo ma kiếm không?”

Lão bảo vệ rằng hô lắc đầu: “Tôi chỉ là một nhân viên bảo vệ của khách sạn cũ, không biết ông chủ muốn làm gì.”

“Như vậy sao... trước giải quyết hẳn đã.”

Lão bảo vệ rõ ràng có biết chút gì đó nhưng hẳn không muốn nói với Ôn Văn.

Ôn Văn cũng không ép buộc mà đứng dậy ném tên hê vào một căn phòng, đợi đến khi anh bước ra thì tên hê đã biến mất không thấy đâu nữa.

Năng lực của tên hê này cũng không mạnh mẽ, Ôn Văn cũng chướng mắt năng lực của hắn, nhưng tốt xấu gì cũng là một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, có thể làm phong phú đa dạng hơn về thể loại tội phạm cho trạm thu nhận.

Thấy tên hê biến mất trong phòng, lão bảo vệ rằng hô cũng không tò mò, ngược lại nghiêm túc nhìn về phía Ôn Văn: “Tôi không biết vì sao anh lại xuất hiện trong phòng Tiểu Sài, có điều cô ấy chỉ là người bình thường, chuyện ở khách sạn cũ không liên quan tới cô ấy.”

“Ồ, ông rất quan tâm cô ta à?”

Giọng nói của Ôn Văn cất cao hơn một chút, cũng thay đổi cách nhìn về ông lão xấu xí này.

Ông lão bảo vệ rằng hô lắc đầu nói: “Tôi không có tư cách để quan tâm người khác, chỉ là ngay từ đầu cô ấy đã không nên bước vào khách sạn cũ, tôi chỉ muốn để cô ấy bình an rời đi.”

“Này còn không phải là quan tâm sao...” Ôn Văn xoay người lại, nhìn thẳng lão bảo vệ nói.

Chỉ ngắn ngủi hai câu, hình tượng của ông lão bảo vệ này ở trong lòng Ôn Văn đã có sự thay đổi.

Nghe Sài Vận tự thuật, ấn tượng đầu tiên của lão bảo vệ trong lòng Ôn Văn chính là một tên biến thái tàn ác.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì phần lớn tình huống lão bảo vệ ra tay đều là lúc Sài Vận bị xâm hại.

Mặc dù bởi vì hở ra là găm người dẫn tới tình cảnh quá máu tanh dọa Sài Vận sợ hãi, nhưng với tư cách là người đứng xem thì Ôn Văn vẫn nhìn ra được đúng sai.

Nếu như không nhờ vào sự hung ác của lão bảo vệ, một nữ sinh bình thường như Sài Vận căn bản không có cách nào bình an làm việc trong khách sạn cũ đều là người hung ác này tới mười lăm ngày.

“Tính cách của ông có chút không giống, chỉ là ông nên biết nơi này ẩn chứa đầy rẫy sự bản thủ, sao ông lại làm việc ở đây

chứ?”

Lão bảo vệ rằng hô ngòi dưới đất, cười khỏ một tiếng nói:
“Ngoại trừ nơi này thì tôi còn có thể đi đâu nữa chứ.”

Ôn Văn liếc nhìn hắn thật sâu, khẽ thở dài một hơi.

Đúng vậy, hắn còn có thể đi đâu.

Tuy hắn là một người siêu năng không phải quái vật nhưng lại già yếu, xấu xí, dị thường, ngoại trừ nơi này thì còn tìm được chỗ dung thân nào khác.

Mặc dù dư luận vẫn luôn lên án hành vi kỳ thị nhưng không có nơi nào là không có kỳ thị.

Tuy hành vi và ngôn ngữ bạo lực ít đi nhưng một ánh mắt khác thường, một hành động né tránh bản năng cũng đủ làm tổn thương bọn họ.

Người tàn tật ở khu Hoa Phủ chiếm hơn sáu phần trăm, nhưng số lượng nhìn thấy trên đường cái chỉ có khoảng một phần trăm mà thôi.

Lão rằng hô lớn lên thành dáng vẻ này rất khó có cuộc sống thoải mái ở bên ngoài khách sạn cũ, bởi vì chỉ có ở nơi này hắn mới không cần tránh né vì sự khác thường của mình.

Ngoại trừ lão bảo vệ, những người khác ở trong khách sạn này cũng gặp phải vấn đề tương tự mà thôi.

Bà dì bị gãy tay ở tầng ba, người phụ nữ đội mũ trùm không thấy rõ mặt ở lối vào tầng bốn...

Ngoại trừ Sài Vận thì mỗi nhân viên làm việc trong khách sạn cũ này tựa hồ đều có điểm không trọn vẹn trên cơ thể.

Khách sạn cũ này là chỗ mưu sinh của bọn họ, cũng là nơi làm bọn họ an tâm.

Ôn Văn im lặng hồi lâu, sau đó mới hỏi lão bảo vệ: “Tôi còn một vấn đề khác, vì sao khách sạn này chỉ để người ác vào ở, đây là quy tắc gì?”

Lão bảo vệ lắc đầu, ngậm miệng không nói.

Hắn là một nhân viên hợp cách, dính tới bí mật của ông chủ, hắn sẽ không nói.

Chẳng qua hắn không nói thì Ôn Văn cũng đoán được đại khái, trước đó Sài Vận có nói lão bảo vệ sẽ gạch đỏ vào tên của một số vị khách.

“Vậy trước đó tên hề có nói Râu Đỏ vì rèn ma kiếm nên đang tìm kiếm những linh hồn hiếm, linh hồn đó là được lựa chọn từ khách sạn cũ đúng không?”

Đột nhiên Ôn Văn hiểu được vì sao mấy năm gần đây Hiệp Hội Thợ Săn rất ít khi ra tay trừng phạt Râu Đỏ.

Nếu như kẻ bị Râu Đỏ hại đều là những kẻ gian ác thì hiệp hội nhắm một con mắt mở một con mắt cũng là chuyện hợp lý.

Lão bảo vệ chân động, ngạc nhiên hỏi: “Làm sao anh biết?”

“Không phủ nhận, tức là tôi không nói sai.”

Lão bảo vệ tự đánh mình một bạt tai, hận mình đã lỡ lời để lộ bí mật.

“Một vấn đề cuối cùng, ông làm thế nào phán đoán thiện ác?” Khách có thể vào ở hay không là do lão bảo vệ quyết định, vì thế Ôn Văn khá tò mò không biết hắn phán đoán thế nào.

“Đó là năng lực của tôi....” Lão bảo vệ thở dài một tiếng, bắt đầu tự thuật.

Chuyện về Râu Đỏ hắn ngậm miệng không nói, nhưng đối với chuyện của mình thì hắn không hề che giấu Ôn Văn, dù sao thì Ôn Văn cũng vừa mới cứu mạng hắn.

“Lừa dối, ăn cắp, ăn cướp, giết người... những việc ác mà người sống trên đời từng làm, mặc dù không có người chứng kiến nhưng vẫn sẽ lưu lại dấu vết trên người, tôi gọi loại dấu vết này là nghiệp lực.”

“Mà ánh mắt của tôi có thể nhìn thấy loại nghiệp lực này, nghiệp lực quán quanh người chưa chắc là người xấu, nhưng nghiệp lực ít thì khẳng định có thể tính là người tốt.”

Trên người Sài Vận gần như không có chút nghiệp lực nào, đó cũng là nguyên do lão vẫn luôn bảo vệ cô ấy như vậy.

“Nghiệp lực, thú vị...”

Cách nói của lão bảo vệ làm Ôn Văn nhớ tới Diêm Tu.

Mặt nạ của Diêm Tu cũng có thể làm hắn thấy được ô uế, cái ô uế đó hẳn là cùng một thứ với nghiệp lực mà lão bảo vệ nói.

Vì vậy Ôn Văn chỉnh lại áo choàng một chút, sau đó nghiêm túc nói với lão bảo vệ: “Vậy ông xem thấy trên người tôi có bao nhiêu nghiệp lực...”

Lão bảo vệ đáp một tiếng, ánh mắt nhìn Ôn Văn lóe lên tia sáng kỳ lạ, sau đó huyết lệ từ hốc mắt hắn trào ra thành dòng.

“Anh... nghiệp lực của anh ngập trời!”

Chương 550 - Hùm Dịch

“Nghiệp lực ngập trời sao, cái này đúng là... không nằm ngoài dự đoán.”

Trước đây Diêm Tu cũng từng nói như vậy, có điều Ôn Văn chỉ cho rằng tên kia ghen tị với gương mặt tuần tú của mình.

Tuy anh cũng từng làm vài chuyện thất đức nhưng không đến mức nghiệp lực ngập trời như thế, cách giải thích duy nhất chính là trên người anh gánh vác toàn bộ nghiệp lực do trạm thu nhận tỏa ra!

Điều này cũng tức là trạm thu nhận đã khóa lại chung với Ôn Văn, có vinh cùng hưởng có hại cùng chịu.

Có điều nếu thứ nghiệp lực này thật sự tồn tại, vậy cái gọi là thiện ác có báo ứng, nhân quả tuần hoàn thật sự tồn tại sao?

Vấn đề này đã có vô số nhà hiền triết suy nghĩ mãi mà vẫn không rõ, Ôn Văn đương nhiên cũng rất khó nghĩ thông, nhưng lão bảo vệ có thể thấy được nghiệp lực sẽ có chút tác dụng đối với Ôn Văn.

Ôn Văn suy nghĩ tới chuyện sau này để hắn làm nhiệm vụ chiêu mộ nhân viên thu nhận.

Cho dù hắn có vấn đề diện mạo không muốn ra ngoài cũng có thể làm công việc trong trạm thu nhận, xem trạm thu nhận là chỗ dung thân.

Ôn Văn đang chuẩn bị dụ dỗ lão bảo vệ nhậm chức thì sắc mặt anh có chút thay đổi, cười rộ lên nói: “Tôi rất muốn tiếp tục

nói chuyện với ông, nhưng lại có người tới quấy rầy chúng ta rồi.”

Ôn Văn vung tay một cái, vài lá bài bay ra ngoài va chạm với một món đồ xé gió bay tới, sau đó cùng rơi xuống đất.

Thứ tập kích Ôn Văn là một cây chia trông giống như nĩa ăn kim loại.

Ôn Văn nhìn về phía người tới, đơn giản giã gân giã cốt một chút: “Mày là nhà thuần hóa thú ‘Hùm Dịch’ của Ngôn Ngữ Hoang Đường đúng không, đúng là cái tên kỳ cục...”

“Có điều công kích của mày đã bị mấy lá bài chặn lại rồi, vũ khí ném không phải dùng như thế.”

Một người đàn ông ở trần mặc váy da thú đi tới rút cây chia lên vác lên vai, phía sau là một con hổ vằn dài gần bốn mét.

“Ông đây thích làm sao thì làm, không mượn mày xía vào.”

“Hơi thở của Viên Sữu Sữu biến mất, có phải do bọn mày làm không?” Hùm Dịch tùy tiện hỏi Ôn Văn.

Hùm Dịch vốn định đánh thủng trần nhà, sau đó thật khí phách xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

Nhưng hắn cố gắng hồi lâu mới phát hiện sàn nhà nơi này đặc biệt cứng rắn, hơn nữa độ dày giữa các tầng cũng không đúng, hắn đào sâu cả mét cũng không có cách nào chui xuống tầng dưới.

Vì thế chỉ có thể ngoan ngoãn xuống lầu tìm Ôn Văn gây chuyện.

Nếu không phải hắn cố chấp muốn đối phó với sàn nhà thì Ôn Văn cũng không có thời gian nói chuyện với lão bảo vệ răng hô lâu như vậy.

Ôn Văn lẩm bẩm cái tên mà Hùm Dịch nói: “Viên Sữu Sữu... Chính là cái tên vừa tròn lại vừa thối kia à? Cái tên này rất chuẩn xác, có lẽ chốc nữa mày sẽ được gặp nó thôi.”

Hùm Dịch nhìn vết máu trên mặt đất và ngón chân tỏa ra mùi thúi kia liền biết Viên Sữu Sữu đã bị Ôn Văn giết chết.

Nhất thời Hùm Dịch tức sùi bọt mép, rống to với Ôn Văn:

“Dám đụng tới người của Ngôn Ngữ Hoang Đường, đúng là

muốn chết mà!”

Nói xong hấn cấp tốc lao về phía Ôn Văn, đồng thời dưới lớp váy da thú lần lượt chui ra đám động vật nhỏ như quạ đen, rắn độc, sói, chồn, từ bốn phương tám hướng tấn công về phía Ôn Văn.

Mà con hồ dữ nổi bật kia thì nằm dưới đất, lười biếng liếm láp lông trên người, không hề hứng thú với trận chiến này.

“Đầu óc của người này có vẻ không tốt lắm, là kiểu người siêu năng dùng thể lực... vậy thì dễ đối phó rồi.”

Trước khi hấn vọt tới trước mặt mình, Ôn Văn đã canh đúng cơ hội giậm chân một cái, sàn nhà trực tiếp bật lên đập vào giữa hai chân Hùm Dịch, búng hấn văng ra ngoài, đầu cắm vào trần nhà không thể động đậy.

“Được xem là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, mà đúng là ăn hại...”

Ôn Văn không để ý tới đám động vật nhỏ, Tam Tể Nhi và Tứ Tể Nhi cùng xuất hiện, chỉ trong vòng vài hơi thở đã giải quyết xong đám động vật nhỏ kia.

Ôn Văn biết Tứ Tể Nhi có thực lực này, chỉ là anh không ngờ Tam Tể Nhi cũng có thể tiêu diệt được hai con.

Hùm Dịch dù sao cũng là nhà thuần hóa thú cảnh giới Đồng Hóa, thực lực của đám động vật hấn thả ra cũng gần bằng Tam Tể Nhi trước kia, chỉ là sau khi mọc được răng độc thì thực lực của Tam Tể Nhi đã gia tăng rất nhiều.

Có lẽ anh nên bắt vài con ‘vợ’ cho Tam Tể Nhi ăn....

Hùm Dịch cố gắng rút đầu mình ra khỏi trần nhà, lắc lắc đầu có chút không rõ tình huống.

Vừa mở mồm đã rống to với Ôn Văn: “Mày nói ai ăn hại?”

“Đương nhiên là mày rồi!”

Lúc nói chuyện Ôn Văn khom người tung một cú đấm thẳng mặt về phía cơ thể Hùm Dịch.

‘Đấu thuật Thất Sa.... Không Sa Quyền!’

Hùm Dịch chưa kịp tránh né, thật ra nắm đấm của Ôn Văn cũng không chạm tới Hùm Dịch, thế nhưng lồng ngực Hùm Dịch giống như bị khúc chày phá thành nện trún, trực tiếp thủng một lỗ lớn!

Chiêu này Sa Lục Sĩ từng dùng với Ôn Văn, uy lực khá mạnh mẽ, làm Ôn Văn cũng từng khốn đốn một phen.

Sa Lục Sĩ có một thân thiên phú chủng tộc, lại có một môn quyền pháp cao thâm, hiện giờ Ôn Văn chỉ có thể mô phỏng một chiêu này của Sa Lục Sĩ.

Sau khi đánh chết Hùm Dịch, Ôn Văn không hề vui mừng, ngược lại có chút nghiêm nghị.

Anh nhận ra không đúng, lúc đánh xuyên qua người Hùm Dịch có cảm giác không đúng, máu thịt đều có cảm giác rất quái dị, giống như không có sinh mệnh vậy!

Hơn nữa nửa người trên của Hùm Dịch đã vỡ nát, hiển nhiên không có năng lực chiến đấu, nhưng hơi thở đặc biệt thuộc về Hùm Dịch thì vẫn chưa biến mất.

Ôn Văn đột nhiên nhìn về phía con hổ ở cuối hành lang, hiểu ra là chuyện gì.

Khu Hoa Phủ có một thành ngữ gọi là làm ma cho hổ, nó vốn là một truyền thuyết dân gian, truyền thuyết kia đại khái kể rằng khi người bị hổ giết thì linh hồn sẽ biến thành ma hổ vồ, phục vụ cho con hổ kia.

Mà trong cái tên Hùm Dịch này có một chữ trong chữ ma hổ vồ! [俵]

Vì thế con hổ ở trước mặt Ôn Văn mới là kẻ địch thật sự của anh, mà tên đàn ông kia chẳng qua chỉ là một người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa đã bị con hổ này giết chết mà thôi!

Khó trách lúc đánh hắn có cảm giác rất kỳ quái, thì ra hắn căn bản không phải là người sống.

Con hổ kia giống như người bình thường ngồi dậy, gương mặt xuất hiện biểu cảm nhân tính hóa nhìn Ôn Văn.

“Uổng công tao tưởng đâu được xem trò hay, kết quả ăn hại chính là ăn hại... chẳng qua dù sao hắn cũng có thực lực hạ tự,

mày có thể dễ dàng giết chết hắn như vậy thì hắn là trung tự... không, mày là người siêu năng cảnh giới thượng tự.”

Thấy con hồ kia nói tiếng người, biểu hiện của Ôn Văn khá bình tĩnh, dù sao trong trạm thu nhận cũng có dạng người giống như Miêu Miêu Miêu.

Có điều trước đó khi Ôn Văn thăm vấn tên hề thì hắn cũng không nói con hồ có đặc điểm này, chỉ nói thực lực của bọn hắn ngang nhau.

Quan trọng nhất là... con hồ này làm Ôn Văn cảm thấy bị đe dọa.

Làm cho Ôn Văn có thực lực Tai Nạn thượng tự cảm thấy bị đe dọa!

Như vậy con hồ này rốt cuộc có thực lực gì?

“Ày, mày dao động, hắn là đã cảm nhận được thực lực của tao rồi đúng không?” Con hồ kia liếm móng vuốt nói: “Tao chỉ cảm thấy khá thú vị nên mới sử dụng thân phận nhà thuần hóa thú này trà trộn vào trong đám Ngôn Ngữ Hoang Đường kia.”

“Đám người này rất thú vị, chỉ cần có thể chọc cười bọn chúng thì sẽ được gia nhập tổ chức, không hề có quy tắc nghiêm khắc gì, mỗi người đều rất thú vị, lại thích nghe....”

“Có điều gần đây tao chơi chán rồi, nếu không phải muốn lấy được mảnh tinh thể kiếm khí kia thì tao sớm đã đi rồi.”

“Không bằng mày làm ma hồ vờ cho tao đi, tao muốn dùng thân phận của mày chơi một chút, khẳng định là thú vị hơn tên ăn hại kia nhiều!”

Chương 551 - Thế Cầm

Con hồ này thật sự quá hung hăng, biết rõ Ôn Văn có thể dễ dàng bắt được cường giả hạ tự nhưng vẫn không xem Ôn Văn ra gì.

Có điều chỉ cần đối phương không phải nào tàn thì khẳng định có vốn liếng để hống hách như thế.

Nó cũng nhìn ra Ôn Văn ít nhất phải là thực lực thượng tự nhưng vẫn tuyên bố muốn Ôn Văn trở thành ma hồ vờ của

mình, chúng tỏ nó nắm chắc mình có thể dễ dàng chiến thắng Tai Nạn thượng tự.

Như vậy có lẽ con hổ dữ này là quái vật cảnh giới chân tự!

Sau khi có kết luận này, Ôn Văn rùng mình, khoảng cách giữa chân tự và thượng tự lớn như một cái hào vậy, nếu như anh muốn đối phó quái vật cảnh giới chân tự...

Ôn Văn giậm nhẹ chân một cái, hai con rôi chuột liền bị đá ra ngoài.

Anh dự tính khi con hổ này tấn công tới thì anh sẽ trốn vào trong trạm thu nhận, sau đó dùng sức mạnh của ngục đốc Tai Nạn để đối phó con hổ này!

Không đợi Ôn Văn làm xong kế hoạch chiến đấu, con hổ kia đột nhiên bật dậy, há miệng lộ ra hàm răng nhọn, lông trên người xổ tung...

“Xù lông à? Tao còn chưa làm gì mà?”

Con hổ kia không trả lời nghi vấn của Ôn Văn, nó chỉ nức nở một tiếng rồi cụp đuôi xám xịt bỏ chạy.

Tốc độ nó chạy trốn làm Ôn Văn hoảng sợ, nếu nó dùng tốc độ đó tấn công thì chưa chắc Ôn Văn có thể chống đỡ được.

“Tại sao nó lại chạy trốn, trước đó rõ ràng vẫn luôn phô trương thanh thế, lẽ nào nó nhận ra mình muốn dùng sức mạnh Tai Biên đối phó nó?”

Ôn Văn nhìn quanh bốn phía nhưng không phát hiện có người khác, anh đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không thể nào hiểu được.

Nếu không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, anh thu xếp ổn thỏa cho lão bảo vệ rằng hô bị thương nặng, đi lên lầu.

Xung đột lớn nhất trong khách sạn hẳn là ở tầng năm, Ôn Văn muốn nhanh chân tới xem.

Anh không chú ý tới, ngoài cửa sổ hành lang mà anh đứng khi này có ánh trăng sáng ngời.

Nơi này bị vây trong không gian dị thường, theo lý thì không có ánh trăng mới đúng.

Ánh trăng chiếu vào trong khách sạn, bóng dáng một cô gái áo trắng dần dần thành hình, nhúu mày chăm chú nhìn Ôn Văn.

Cô chính là Thần Mặt Trăng!

Người hù dọa con hổ kia cũng chính là cô!

“Càng ngày ta lại càng cảm thấy hần quen thuộc, thậm chí còn lo lắng cho an nguy của hần, không muốn hần bị chút tổn thương nào...”

“Nhất là chiếc áo choàng trên người hần, mình nhớ tất cả chi tiết của nó, thậm chí có thể nhớ cảm xúc khi chạm vào nó...”

“Tuy mình không nhớ rõ hần là ai nhưng cảm giác quen thuộc này tuyệt đối không sai... là trí nhớ của mình có vấn đề, nhất định là mình đã quên đi thứ gì đó!”

Thần Mặt Trăng đứng im thật lâu, cố gắng suy nghĩ và nhớ lại tất cả những gì liên quan tới Ôn Văn.

Đột nhiên trong mắt cô ta xuất hiện một tia tàn nhẫn.

“Súc vật muốn tìm chết, lại dám đứng lại nhìn!”

Bóng dáng của cô đột nhiên hóa thành mảnh nhỏ, ánh trăng cũng dần dần biến mất.

...

Tầng ba khách sạn cũ, phòng ba trăm mười lăm.

Vô diện ma biến thành bộ dáng Ôn Văn bắt đắ dĩ gãi đầu, nhìn tên đầu hói mặc đồ tây ngồi trên ghé.

Với tư cách là người hầu trung thành của Ôn Văn, trước đó vô diện ma vẫn nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của Ôn Văn, ngồi trong phòng đọc số tiểu thuyết mà Ôn Văn để lại.

Ví dụ như ‘Cuộc Đời Màu Xanh’, ‘Thám Tử Và Nón Xanh’.

Sau đó đột nhiên tên đầu hói mặc vêts này xông vào trong phòng, đứng bên cạnh hần.

Nhiệm vụ mà Ôn Văn giao cho hần là nhập vai thật tốt không lộ sơ hở, hần không biết người hói đầu này và Ôn Văn có quan hệ thế nào, vì thế cũng không ra tay.

Nhưng rất nhanh cửa phòng ba trăm mười lăm đã bị hủy, một tên lùn đang hành hung một bà cụ tàn tật.

Tên lùn đánh bà cụ kia xong thì còn bảo vô diện ma rút ra ngoài.

Lúc này vô diện ma liền không nhìn được, Ôn Văn bảo hắn ở phòng ba trăm mười lăm đợi lệnh, tên này lại bảo hắn ra ngoài là sao chứ?

Hơn nữa hôm tên lùn này còn đặc biệt thú!

Vì thế vô diện ma nhìn không được bắt đầu mắng chửi với tên lùn kia, tên hói ở bên cạnh giật dây, cuối cùng vô diện ma và tên hói kia bắt đầu đánh nhau.

Đánh một hồi thì tên hói chuyển sang giúp đỡ vô diện ma, hai người cùng giải quyết tên lùn kia.

Sau đó tên hói và bà cụ cũng ở lại trong phòng, vô diện ma cũng không đuổi hắn đi.

Đột nhiên xiềng xích trong cơ thể vô diện ma chấn động một cái, truyền tới âm thanh mà chỉ có hắn nghe thấy, là mệnh lệnh của Ôn Văn.

“Người tìm một tên đầu hói có mã vạch trên tầng ba, tìm được thì canh chừng hắn.”

Đầu hói có mã vạch....

Ánh mắt vô diện ma nhìn tên đầu hói kia trở nên sáng rực, cố nặn ra một nụ cười khó coi.

Tên đầu hói nhìn thấy nụ cười này thì chỉ thấy lạnh cả người, nhưng ngoại trừ nơi này, trong khách sạn này có lẽ không còn nơi nào an toàn.

...

Tầng năm khách sạn cũ, sắc mặt Thế Cầm xanh đen.

Trên tay hắn có một chiếc vòng tay được bện khá quái dị, cái vòng này mỗi người trong nhóm bốn người Ngôn Ngữ Hoang Đường đều có.

Vòng tay này có thể làm bốn người bọn họ liên hệ với nhau, không quản là bị vây trong hoàn cảnh gì cũng có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Hắn vốn muốn dùng vòng tay này để chỉ huy ba người kia tốt hơn, thật không ngờ lại thông qua vòng tay cảm nhận được tên hề và người lùn đã không còn hơi thở, hơi thở của hùm dịch thì vẫn còn nhưng hắn đã trực tiếp chạy ra khỏi khách sạn cũ này!

Điều này làm Thế Cầm nháy mắt trở thành thân cô thế cô, có điều cho dù chỉ còn lại một mình hắn cũng chẳng sao, hắn có thực lực cấp Tai Nạn trung tự.

Cho dù chỉ có một mình thì hắn vẫn có thể giành được ‘tinh thể kiểm khí’ ở trong khách sạn cũ này.

Trước lúc người lùn biến mất có thông qua vòng tay gửi tới một tin tức, nói rằng hắn nhìn thấy sát thủ ‘Barcode’ ở tầng ba, vì thế tinh thể kiểm khí cũng ở lầu ba.

Có điều trước khi tới tầng ba, hắn còn ba chuyện phiền phức cần xử lý.

Phía trước mặt là một tên cao lớn có cái đầu hình lục giác kỳ quái, trên mặt là nụ cười khoa trương.

Hắn là ông chủ khách sạn cũ này, tên là Câu Ma, thực lực Tai Nạn hạ tự.

Còn có hai người đứng phía sau Câu Ma, thực lực đều là cấp Tai Nạn.

Một người là Triệu Đại Thư đội mũ trùm, cô ta chính là người phụ nữ trông coi lối lên tầng bốn, chịu trách nhiệm ngăn cản những tên quý nghèo muốn lên tầng bốn.

Người còn lại là một thanh niên thật thà xinh đẹp, vóc người lại to lớn như quái vật, hắn là thợ sửa chữa trên tầng năm của khách sạn, mọi người gọi hắn là Tiểu Mạch.

Câu Ma đi tới một bước, chỉ tay về phía Thế Cầm nói: “Nơi này là khách sạn cũ, tất cả khách trong khách sạn đều được bảo vệ, không thể để mày gây chuyện.”

“Không cho tao gây chuyện, chỉ dựa vào bọn mày à?”

Thế Cầm ôm cánh tay, châm biếm chỉ ba người: “Mặt đa giác, người quái dị, ngu si, khách sạn này chỉ có đám cá uơn tôm thối bọn mày thôi sao?”

Tiểu Mạch bị Thế Cầm chọc giận, xắn tay áo muốn xông lên nhưng bị Câu Ma cản lại.

“Muốn đánh nhau thì cứ tới đi, chỉ cần đánh thắng được tao, mày không còn là ngu si nữa!”

Thế Cầm cúi người, phía sau có một đôi cánh kim loại to lớn xé mở lớp áo bên ngoài, mỗi cọng lông chim đều giống như lưỡi dao.

Hơi thở của hắn cũng thay đổi, giống như một con chim hung ác đang đi săn, con người sắc bén không ngừng đảo qua người ba người.

Chương 552 - Kiếm và cánh

Cảm giác giống như bị kẻ săn mồi nhìn chăm chăm làm Câu Ma cảm thấy không thoải mái, nhin không được lui về sau một bước.

Hắn cảm thấy không khỏe, Triệu Đại Thư và Tiểu Mạch lại càng thảm hơn, cơ thể bắt đầu run rẩy.

Câu Ma nhìn biểu hiện của ba người bọn họ, biết rõ cứ tiếp tục như vậy thì không cần đánh cũng đã định trước bọn họ chắc chắn phải bại.

Vì vậy hắn hét lớn một tiếng nói: “Gặp phải chuyện gì chúng ta cũng không cần phải sợ, cứ mỉm cười đối mặt, biện pháp chiến thắng nỗi sợ tốt nhất chính là đối mặt với nó.”

Sau khi nói xong Thế Cầm lộ ra nụ cười khoa trương, trên người tỏa ra luồng khí hình ngọn lửa màu đỏ, trong khoảng thời gian ngắn thế mà lại vượt qua cả Thế Cầm.

Năng lực của hắn tên là ‘Trích Dẫn Năng Lượng Tích Cực’, trước khi khai chiến sẽ dùng lời nói tràn đầy năng lượng tích cực cổ vũ chính mình, có thể nhận được sức mạnh rất lớn.

Nếu như hắn kiên định tin tưởng ngôn ngữ năng lượng tích cực đó thì sức mạnh của hắn thậm chí còn có thể thắng tới trình độ cấp Tai Nạn trung tự.

Sau khi găm rú xong, Câu Ma đã hóa thành một tia sao băng màu đỏ vọt tới chỗ Thế Cầm.

Đồng thời còn không ngừng hô to: “Áu áu áu áu! ! !”

Thế Cầm hừ lạnh một tiếng, đôi cánh khép lại bao quanh hẳn thành một quả cầu kim loại thật to, chặn lại đòn tấn công của Câu Ma.

Thứ di chuyển màu đỏ kia đập vào quả cầu kim loại phát ra một tiếng nổ mạnh, quả cầu kim loại bị một lực mạnh đánh bay, nhưng ở giữa không trung thì đôi cánh giãn ra, giảm đi lực đẩy ở giữa không trung, làm Thế Cầm thuận lợi rơi xuống.

Mà Câu Ma thì đứng tại chỗ, phần cơ thể tiếp xúc với quả cầu kim loại xuất hiện những vết cắt thật nhỏ, máu chảy không ngừng.

“Mỗi cọng lông chim trên cánh của tao đều có thể dễ dàng biến thành lưỡi dao sắc bén, dùng cơ thể trực tiếp húc vào tao chính là phương pháp ngu xuẩn nhất.

Triệu Đại Thư xúc mủ trùn, lộ ra gương mặt xấu xí trắng bệch, làn da của cô ta gò ghề, miệng rất lớn, môi mỏng dày không đồng đều.

Làm người ta hoảng sợ nhất chính là ánh mắt của cô ta, mí mắt là tám mầm thịt lồi thật nhỏ, mở mắt thì thịt lồi lộ ra, nhắm mắt thì thịt lồi cũng bị che đi.

Từ trong mắt cô ta phun ra chất lỏng màu trắng, chất lỏng kia văng tới giữa không trung thì biến thành một cái lưới lớn màu trắng bao lấy cả người Thế Cầm.

Đồng thời Tiểu Mạch cũng giơ vũ khí của mình lên, đó là một cái ống xi măng dài năm sáu mét rộng mười phân.

Hắn ông ống xi măng, cứ như một chiếc xe tăng xông về phía Thế Cầm, cố hết sức nện xuống.

Nhưng loại công kích này không có tác dụng gì đối với Thế Cầm, cơ thể hắn cấp tốc xoay vòng, đôi cánh giống như lưới dao xoắn nát tám lưới trắng kia, thuận thế cắt xén chiếc ống xi măng kia thành vô số mảnh vụn.

Sau đó đôi cánh đột nhiên mở rộng, kéo dài ra tới mấy chục mét, trực tiếp xuyên qua người Tiểu Mạch và Triệu Đại Thư.

Lúc đôi cánh thu lại, Thế Cầm run run cánh một chút vạt máu và vụn thịt dính bên trên, khinh thường nhìn ba người bị

thương nặng.

Lúc này Ôn Văn đang ở cách đó hơn hai mươi mét quan sát, anh ẩn giấu đi hơi thở của mình, để Tam Tể Nhi quấn thành một vòng, dùng năng lực đổi màu của nó che đi cơ thể anh.

“Con gà rừng này chính là kẻ cầm đầu Ngôn Ngữ Hoang Đường à?”

“Thực lực thượng đẳng trong bậc trung tự... nhưng so với con hổ kia thì yếu hơn rất nhiều.

“Có điều đôi cánh kia...” Ánh mắt Ôn Văn lóe sáng nhìn chằm chằm đôi cánh kim loại kia: “Sao lại giống đôi cánh thép của mình thế nhỉ?”

Đôi cánh thép của Thê Cầm tuy có hơi thở rất mạnh mẽ, hơn nữa tạo hình cũng dữ tợn và lớn hơn rất nhiều nhưng không quản là tạo hình lông chim lưỡi dao hay kiểu nối liền của lông chim với đôi cánh cũng có độ tương tự với đôi cánh thép rất lớn!

“Thú vị, đợi chốc nữa bọn chúng đánh xong thì bắt tới nghiên cứu một chút.”

Nếu như Ôn Văn không ra tay, nhóm ba người Câu Ma khẳng định không thể nào đánh lại Thê Cầm, thế nhưng anh khá tò mò, liệu Râu Đỏ có lưu lại chút chiêu thức nào trong khách sạn hay không.

Nếu như phương pháp phòng ngự của khách sạn cũ này chỉ là kéo người siêu năng vào trong không gian dị thường, sau đó liều mạng với bọn họ thì đã làm Ôn Văn quá thất vọng rồi...

Triệu Đại Thư và Tiểu Mạch bị đôi cánh kia xuyên thủng người, tuy không chết nhưng đã mất đi sức chiến đấu, hiện giờ chỉ còn Câu Ma là còn sức phản công.

Thê Cầm giãn gân cốt một chút, dự tính chém chết cả ba.

Câu Ma lập tức lớn tiếng nói: “Không có việc gì khó, chúng ta... thôi quên đi.”

Đột nhiên hẩn hiểu được, chỉ dựa vào thực lực của mình thì không thể nào đánh lại Thê Cầm, vì thế hẩn nói với Triệu Đại Thư và Tiểu Mạch: “Đã tới nước này rồi... dùng ma kiếm đi.”

“Ma kiếm!”

Ôn Văn trừng to mắt, rất mong đợi tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy nhóm ba người Câu Ma cùng đưa tay ra phía sau cổ, sau đó bầu vào trong máu thịt, từ xương cột sống lòi ra một cây kiếm dài dính máu!

Kiếm dài mà ba người cầm có chút khác biệt, phân biệt là màu đỏ sậm, màu tím đen, đen ánh xanh, trên thân mỗi cây kiếm đều mang theo hơi thở tà ác.

Những cây kiếm này giống như có linh hồn vậy, không chút che giấu bùng nổ ác ý, có điều ánh mắt của ba người vẫn còn tỉnh táo, không hoàn toàn bị dục vọng giết chóc của cây kiếm không chế.

Sau khi rút kiếm dài ra, hơi thở của ba người cũng tăng lên, thực lực tăng lên một cấp bậc!

Câu Ma biết thành cấp Tai Nạn trung tự, Triệu Đại Thư và Tiểu Mạch cũng tăng lên cấp Tai Nạn!

“Này quả thực là không thể tưởng tượng nổi, đúng là có vật thu nhận có thể trực tiếp làm người thường có sức mạnh cường đại, nhưng cái gọi là ma kiếm này chỉ là vũ khí mà thôi, hơn nữa còn là chế tạo số lượng lớn...”

Những thứ này có lẽ chỉ là mớ thành phẩm hỏng, vậy thành phẩm cuối cùng mà Râu Đỏ rèn được sẽ có sức mạnh lớn tới cỡ nào chứ?”

Nhìn ba người đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn, sắc mặt Thế Cầm tối sầm.

Hắn chỉ tới đánh một khách sạn mà thôi, đâu cần dính nhiều biến số như thế chứ?

Nếu như mỗi nhân viên của khách sạn này đều có một cây kiếm dài như thế thì ba tên cấp dưới của hắn bị lật thuyền trong mương cũng dễ hiểu.

Nhóm ba người Câu Ma cầm ma kiếm, lý trí còn giữ lại được cũng không nhiều, đều bắt đầu tấn công về phía Thế Cầm.

Chiêu thức bọn họ sử dụng vẫn là chiêu thức cũ, thế nhưng rõ ràng đã quý dị bí hiểm hơn rất nhiều, làm Thế Cầm khó lòng đề phòng.

Ánh và mũi kiếm va chạm vài lần, mức độ sắc bén tương ứng, nhưng trên kiếm có một loại hơi thở quý dị, giống như đang lôi kéo dòng máu của Thế Cầm, muốn cắn nuốt hẳn.

Có điều mặc dù là vậy thì Thế Cầm cũng không sợ ba người bọn họ, bởi vì từ khi bắt đầu chiến đấu, lý trí của bọn họ cũng ngày càng ít hơn, chỉ là con rối bị thanh kiếm điều khiển mà thôi.

Nhưng theo cuộc chiến bắt đầu, bất an trong lòng Thế Cầm lại càng mãnh liệt hơn, giống như có nguy hiểm đang chăm chú ngắm nhìn mình nhưng mình không phát hiện vậy.

Thế Cầm tổng kết loại dự cảm này của mình là hậu chiêu của khách sạn cũ này mà hắn vẫn chưa biết, vì thế hắn có ý muốn rút lui.

Ba cấp dưới của hắn đều đã gãy ở nơi này, nếu bây giờ hắn rút lui có lẽ cũng sẽ không bị ‘Kẻ Vui Đùa’ nghiêm phạt.

Cơ thể hắn xoay tròn hết như con thoi, đẩy lùi ba người Câu Ma lại, sau đó phá tan cửa sổ, chạy ra khỏi khách sạn cũ.

Chương 553 - Truy đuổi Thế Cầm

Thế Cầm nhảy ra khỏi cửa sổ, sau đó chạy như điên ở rìa khách sạn, sau khi chạy ra khỏi phạm vi màu đen thì biến mất không thấy gì nữa.

Xem gia không gian khác thường của khách sạn cũ chỉ để người siêu năng và người bình thường không thể can thiệp vào chuyện của nhau mà thôi, chứ không thể cưỡng chế nhốt giam người siêu năng ở nơi này.

Sau khi Thế Cầm trốn đi, nhóm ba người Câu Ma cũng không đuổi theo, chỉ đỏ mắt tìm kiếm trên tầng năm.

Ánh mắt của bọn hắn hung hãn khác thường, Ôn Văn không chút nghi ngờ là nếu bây giờ mình đi ra ngoài thì khẳng định phải đánh một trận với ba người này.

Sau khi phát hiện không có người sống thì vẻ mặt của ba người dần tỉnh táo lại, giấu kiếm vào sau lưng, tất cả dị tượng cũng hoàn toàn biến mất.

Hiện giờ Ôn Văn đã hiểu được vì sao lúc gặp kẻ địch khách sạn cũ lại chuyển người tới không gian khác thường này rồi.

Nếu không có không gian khác thường này, nhóm ba người Câu Ma cầm ma kiếm nhất định sẽ giết chóc một phen, như vậy khách sạn cũ này không cần phải mở tiếp nữa.

Sau khi kiếm dài biến mất, hơi thở của ba người kia cũng suy yếu hơn rất nhiều, cân nặng giảm bớt, da tăng thêm nếp nhăn, trên đầu cũng có thêm sợi bạc.

Xem ra sở dĩ ma kiếm có thể gia tăng sức mạnh của bọn họ là nhờ vào thiêu đốt tính mạng của họ.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Ôn Văn đưa ra một mệnh lệnh cho vô diện ma, bảo hắn dẫn theo tên đầu hói kia rời khỏi khách sạn cũ, đi tới đâu cũng được, Ôn Văn sẽ tìm được bọn họ.

Sau đó Ôn Văn từ trong khách sạn nhảy ra ngoài, đuổi theo hướng Thế Cầm đã biến mất.

Thế Cầm dù sao cũng là thành viên của một tổ chức bí ẩn, nếu Ôn Văn đã phát hiện thì không nên bỏ qua cho hắn, hơn nữa đôi cánh của Thế Cầm cũng làm Ôn Văn khá hứng thú.

Về phần đám Câu Ma, đại bản doanh của bọn hắn ở nơi này, còn có thể chạy đi đâu được chứ.

Chạy một khoảng, Thế Cầm thấy không có ai đuổi theo mình thì giảm chậm tốc độ lại.

Vừa đi hắn vừa nghiêng răng nghiêng lợi chửi bậy: “Tên Râu Đỏ chết tiệt, khách sạn cũ chết tiệt, mình phải báo lại với ‘Kẻ Vui Đùa’ đại nhân, để ngài giết sạch hết lũ này, tất cả bọn nó đều phải chết hết!”

“Còn có con Hùm Dịch khôn khiếp kia nữa, dám chạy trốn trước, gặp lại thì tao sẽ lột da sống mày luôn!”

Mặc dù đang chửi bới nhưng trong lòng Thế Cầm cũng cảm thấy hơi rén rén.

Cây ma kiếm rút từ cột sống kia khẳng định sẽ trở thành một đe dọa của Ngôn Ngữ Hoang Đường, một khi Râu Đỏ rèn được ma kiếm chân chính thì Thế Cầm từng tấn công khách sạn cũ có lẽ sẽ bị trả thù.

Vì thế hắn muốn kêu gọi tổ chức tiêu diệt Râu Đỏ trước khi Râu Đỏ thành công, bóp chết nguy cơ từ trong trứng nước.

Đi tới một hồi thì Thế Cầm dừng bước, hắn cảm thấy lưng mình lạnh toát.

Cảm giác bất an ở trong khách sạn cũ trước đó lại xuất hiện, chứng tỏ kẻ làm hắn bất an đã đuổi theo hắn!

Thế Cầm quay đầu nhìn lại thì thấy có một người đàn ông mặc áo khoác đen đứng sau lưng mình, cũng chính là Ôn Văn vừa đuổi tới.

Ôn Văn lạnh giọng nói: “Tao có chuyện muốn hỏi mày.”

Lông tóc Thế Cầm xỏ tung, người áo đen này hoàn toàn không phải cùng cấp bậc với đám Câu Ma kia.

Hắn xòe cánh ra tới đa, để trông mình rất nguy hiểm, dùng để uy hiếp Ôn Văn.

“Thật ra vấn đề tao muốn hỏi có liên quan tới cánh của mày, mày xem... tao cũng có một đôi cánh không khác bao nhiêu.”

Ôn Văn nói xong thì búng tay một cái, vật thu nhận đầu tiên, đôi cánh thép không khác mấy với đôi cánh của Thế Cầm mở ra.

Tuy đôi cánh của Thế Cầm giống như bản VIP quý giá, còn của Ôn Văn phèn như bản dỏm, nhưng hai đôi cánh này quả thực có quá nhiều chỗ tương tự.

“Trước lúc tao giành được đôi cánh này, nó bám vào lưng của một người bình thường, để người đó biểu hiện giống như người siêu năng vậy.”

“Nếu không phải tao biết bộ cánh thép có thể tồn tại độc lập, có lẽ cũng không đoán được năng lực của người đó là nhờ vào đôi cánh này, ngược lại sẽ cho rằng đôi cánh là năng lực của người đó.”

“Mày... có phải cũng như thế không?”

Sắc mặt Thế Cầm u ám, hẳn không muốn trả lời Ôn Văn, hẳn vốn là người siêu năng bình thường, chính là trời đất đưa đây để hắn có được đôi cánh thép, nhờ đó mới dần dần trở thành người siêu năng có thực lực cấp Tai Nạn trung tự.

“Mày rốt cuộc là ai, sao lại mai phục tao ở đây?”

“Chậc, dùng một câu hỏi để trả lời một câu hỏi không phải cách hay...”

Ôn Văn mỉm cười nói: “Có điều nó chứng tỏ mày đang chột dạ, cũng chứng minh tao nói đúng, vì thế tao muốn mượn mày một thứ.”

Thế Cầm lùi về sau một bước, đôi cánh thép xòe ra, bày ra tư thế chiến đấu.

“Mày muốn mượn cái gì?”

“He he, đương nhiên là cánh của mày rồi.”

Đôi cánh thép của Ôn Văn hóa thành lưỡi dao nối với dây xích, hung ác tấn công về phía Thế Cầm, Thế Cầm chỉ có thể cắn răng ứng chiến.

Hai đôi cánh tương tự va vào nhau, Ôn Văn bị bắn trở lại, bất đắc dĩ Ôn Văn chỉ có thể phóng ra vài sợi xích màu đen, miễn cưỡng ngăn chặn cánh Thế Cầm.

Xét về cánh thì đôi cánh của Thế Cầm xuất sắc hơn nhiều, mặc dù mở rộng ra hơn hai mươi mét nhưng vẫn có thể giữ nguyên hình dạng của đôi cánh, phát ra uy lực rất mạnh.

Có điều khi hai bên va chạm làm Ôn Văn phát hiện đôi cánh thép thật sự có liên hệ với đôi cánh của Thế Cầm, chúng nó khao khát được ở cùng một chỗ!

Như vậy nếu hai đôi cánh này có thể dung hợp lại một chỗ thì sẽ ngày càng mạnh hơn!

Sau khi kiểm nghiệm xong, Ôn Văn thu hồi đôi cánh thép, anh không muốn nó bị Thế Cầm làm hỏng trước khi dung hợp.

Sau đó Ôn Văn bắt đầu chạy vòng quanh Thế Cầm, tốc độ rất nhanh, tạo thành vô số ảnh mờ ở xung quanh người Thế Cầm.

Thực lực của Thế Cầm chỉ là cấp Tai Nạn trung tự, mà thực lực của Ôn Văn lại chính là cấp Tai Nạn thượng tự, mặc dù

không có đôi cánh thép hỗ trợ nhưng muốn bắt Thế Cầm cũng rất dễ dàng.

Ôn Văn đã quan sát rồi, cánh của Thế Cầm và đôi cánh thép của Ôn Văn có độ sắc bén mà mức độ trí năng không cùng cấp bậc, vì thế anh trực tiếp dùng kỹ năng cận chiến của Sa Lục Sĩ để phân thắng bại.

Phương pháp đối phó hẳn tốt nhất là sử dụng viên trình áp chế, mà cách đối phó viên trình tốt nhất của Ôn Văn chính là dùng thương ném mạnh tới!

Mười mấy cây thương dài màu vàng xuất hiện trên không trung, được Ôn Văn điều khiển từ các phương hướng ném về phía Thế Cầm.

Uy lực của thương dài được quyết định bởi sức mạnh của cơ thể người ném, mà Ôn Văn có được sức mạnh cơ thể của Sa Lục Sĩ, sức mạnh đã đạt tới một mức độ biến thái.

Cây thương thứ nhất đụng vào đôi cánh thép phát ra tiếng vang chói tai, bùn đất dưới chân Thế Cầm lún xuống một chút, hẳn nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, dù sao cũng đã chặn được.

Nhưng Ôn Văn không phải chỉ có một cây thương, mà là mấy chục cây!

Ôn Văn không ngừng di động với tốc độ cao, từ đủ góc độ tấn công Thế Cầm, mà Thế Cầm chỉ có thể bị động phòng ngự, hiện giờ nếu hắn dám xòe cánh ra làm động tác khác thì sẽ bị Ôn Văn ném thương đâm chết.

Đòn tấn công không ngừng ập tới làm Thế Cầm thất khiếu chảy máu, làm hắn tuyệt vọng nhất chính là hình thức tấn công của Ôn Văn không chỉ có ném thương.

Lửa thiêu, băng tuyết, bom, Gatling....

Nóng lạnh thay phiên, đủ loại phương thức tấn công oanh tạc năm phút thì Ôn Văn mới dừng lại, lúc này Thế Cầm đã mất đi ý thức.

Chương 554 - Nữ thần dưới ánh trăng

Mặc dù Thế Cầm đã mất đi ý thức thì đôi cánh này vẫn duy trì hình thức phòng ngự, điều này chứng tỏ đòn tấn công của Ôn Văn chưa vượt qua được giới hạn chịu đựng của đôi cánh này, là thực lực của bản thân Thế Cầm quá yếu.

Hắn dùng mũi thương khều nhẹ một cái trên cánh, đôi cánh thép co thành một cục kia tự động rụng xuống, phần rể mang theo một phần máu thịt nát.

Đôi cánh thép này ký sinh trên da, đòn tấn công của Ôn Văn làm nó bị chấn động rung lên bần bật, làm da lưng Thế Cầm rách bươm, không có cách nào chống đỡ để đôi cánh thép bám vào người.

Ôn Văn tiện tay bắt Thế Cầm vào trong trạm thu nhận, không có đôi cánh này, hắn chỉ có thực lực cấp Tai Hại.

Sau đó Ôn Văn tạo ra một cục nước rửa sạch máu thịt dính trên đôi cánh, sau đó đặt đôi cánh thép của mình sang bên cạnh đôi cánh này.

Hai đôi cánh yên tĩnh một chốc, sau đó bắt đầu đủ loại loại mờ ám.

Chốc thì dùng mũi nhọn của cánh chạm vào cánh đối phương, chốc lại thân thiết cọ cọ, Ôn Văn nhìn mà rất muốn châm một mồi lửa đốt rụi hai đôi cánh này.

Bị nhân loại vậy thức ăn cho chó cũng thôi đi, hai đôi cánh này mà cũng dám chơi trò này sao?

Sau khi dò xét một chốc thì phần gốc của hai đôi cánh kết hợp lại với nhau, đôi cánh lớn ở trên, đôi cánh nhỏ ở dưới, phần kim loại trong đôi cánh lớn chảy vào trong đôi cánh nhỏ, làm nó thay đổi trở nên lớn hơn.

“Quả nhiên mình đoán không sai, hai đôi cánh này quả thực có thể dung hợp lại với nhau.”

Xem tốc độ dung hợp thì khoảng một ngày sau sẽ biến thành bộ dáng mới, đôi cánh thép bốn cánh!

Bỏ đôi cánh này vào trong trạm thu nhận, Ôn Văn chuẩn bị đi tới chỗ vô diện ma, anh muốn xem thử xem tinh thể kiếm khí rốt cuộc là gì.

Có điều Ôn Văn còn chưa kịp bước đi thì có một cái đầu to bị ném tới trước mặt anh.

Đó là một cái đầu hồ dữ tợn, chính là con hồ sặc sỡ có thực lực Tai Nạn chân tự đã hăm he đe dọa Ôn Văn trước đó.

Con người Ôn Văn phóng đại, quay phắt người nhìn về phía cái đầu hồ được ném qua, nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo dài màu xanh nhạt, dịu dàng đứng dưới ánh trăng.

“Đẹp quá....”

Ôn Văn nhìn bóng dáng kia, có chút thất thần.

Nháy mắt sau đó, hấn đột nhiên lắc đầu, khi ánh mắt một lần nữa nhìn về phía người phụ nữ này thì tràn đầy cảnh giác.... và cả sát khí!

Bởi vì Ôn Văn hiểu được, một thoáng thất thần trước đó của mình không phải vì người phụ nữ này thật sự đẹp tới mức làm mình hít thở không thông.

Cô ta quả thật rất đẹp, đẹp tới mức khó có thể hình dung, giống như là người của thế giới khác.

Nhưng nếu chỉ đơn thuần là gương mặt đẹp thì Hồ Âu Lăng đã đứng trên đỉnh rồi, người phụ nữ này cũng chỉ đứng cùng một tầng với cô ta mà thôi, cao lắm là vì khí chất đặc biệt nên tăng thêm một chút.

Cho dù Hồ Âu Lăng nung nịu cả ngày mà Ôn Văn cũng có thể không đổi sắc một chút nào, sao lại vì lần đầu tiên nhìn thấy mà lại thất thần như thế chứ?

Làm cho anh thất thần là một loại cảm giác rất khó tả.

Nếu như đổi lại thành người khác thì có lẽ đã cho rằng vừa thấy đã yêu rồi, nhưng Ôn Văn không phải người bình thường.

Anh có một loại dự cảm, mặc kệ người phụ nữ này là địch hay bạn thì đều sẽ mang tới phiền phức rất lớn, vì thế vẫn nên sớm giải quyết cô ta trước khi phiền phức xuất hiện thì tốt hơn.

Nhưng sát khí của Ôn Văn vừa mới bùng lên đã yên lặng tiêu tan.

Con hồ kia có lẽ có thực lực cấp Tai Nạn chân tự, nếu thật sự xảy ra mâu thuẫn thì không biết là ai giết ai...

Nhìn kỹ cây trâm cài tóc trên đầu cô ta, trông nó rất quen mắt, Ôn Văn đột nhiên trừng to mắt.

Anh biết người phụ nữ này ai rồi, chính là sự tồn tại cấp Tai Biến mà Yetta muốn triệu hồi tới ở dãy núi Tề Linh!

‘Không phải mình đã cắt đứt nghi thức rồi sao, cô ta không có khả năng tới được nơi này!’

‘Nhưng nếu không phải cấp Tai Biến, cô ta làm sao giết chết được con quái có khả năng là Tai Nạn chân tự này chứ?’

‘Vì sao cô ta lại tới đây, kế tiếp mình nên làm thế nào?’

Trong lòng Ôn Văn rối thành một đoàn, đủ loại suy nghĩ lung tung có thể viết ra một vở kịch sân khấu, nhưng thật ra anh chỉ suy nghĩ có hai giây mà thôi.

Sau khi suy nghĩ chấm dứt, Ôn Văn nhìn người phụ nữ này nói: “Rốt cuộc cô là ai? Tới nơi này để làm gì?”

Thần Mặt Trăng đáp xuống đất, từng bước bước tới chỗ Ôn Văn, biểu cảm nghi hoặc hỏi: “Tôi cũng muốn hỏi anh... anh rốt cuộc là ai?”

“Tôi muốn biết tất cả về anh, quần áo của anh, hơi thở của anh, năng lực của anh, ngay cả mặt của anh, tất cả đều làm tôi cảm thấy rất quen thuộc, thế nhưng tôi lại không thể nhớ ra anh.”

Cô muốn chạm vào gò má Ôn Văn, nhưng Ôn Văn lại lùi về sau hai bước, né tránh đi.

Khi này lúc Thần Mặt Trăng đi tới, Ôn Văn cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn, đồng thời còn có chút căng thẳng, ngay cả da gà cũng muốn nổi lên.

Vì muốn giải quyết cảm giác quái dị này, Ôn Văn trực tiếp nói: “Cô đừng qua đây, thiếu đàn ông thì tôi có thể giới thiệu cho cô.”

Nói xong Ôn Văn tự tát mình một cái, sao mồm miệng lại thiếu đánh như thế chứ, lỡ như chọc giận người ta thì biết làm sao.

Bị Ôn Văn mắng, Thần Mặt Trăng cũng không tức giận, chỉ là có chút mát mát, cô biết phản ứng của Ôn Văn rất bình

thường, người không bình thường là cô.

Từ lần nghi thức triệu hồi đó, lúc cô xuyên tới liếc nhìn Ôn Văn một cái liền không bình thường.

Sau khi thở dài một tiếng, Thần Mặt Trăng chỉnh lại cảm xúc, hai người bọn họ dù sao cũng chỉ là người xa lạ.

“Con thú này là ngự tránh hồ, sinh vật bị nó giết chết sẽ trở thành ma hồ vô, nó đã nhắm vào anh, cho dù tôi dọa nó chạy đi thì nó vẫn sẽ tới tìm anh, vì thế tôi đã giết chết nó.”

“Nghe có vẻ là vì tốt cho tôi, nhưng mục đích của cô là gì?”
Ôn Văn không hề cảm kích nhìn Thần Mặt Trăng nói.

Thần Mặt Trăng lắc đầu, không giải thích mục đích của mình, tiếp tục nói với Ôn Văn: “Công việc của anh hình như là bảo vệ dân chúng bình thường của thế giới này, vì thế anh cần phải chú ý vài điều về loại sinh vật ngự tránh hồ này.”

“Ngự tránh hồ bình thường là song sinh một đực một cái, khi một con chết đi thì con khác sẽ tạo ra ‘dịch hồ’, khi dịch hồ lan tràn quá rộng thì sẽ rất khó xử lý.”

“Đây là vấn đề còn lại sau khi tôi giúp anh, anh phải tự mình đối mặt, anh muốn mặc kệ thì cũng tùy anh...”

Ôn Văn im lặng không nói, mặc dù biểu cảm rất mất kiên nhẫn nhưng trong lòng cũng khá bối rối.

Người phụ nữ này tựa hồ thật sự lo lắng cho Ôn Văn, cảm giác này Ôn Văn đã không cảm nhận được lâu lắm rồi.

“Chuyện cuối cùng mà tôi muốn làm... chính là chuyện này.”

Thần Mặt Trăng rút cây trâm trên đầu xuống, mái tóc đen xổ xuống, dưới ánh trăng mái tóc kia tựa hồ đang sáng lên, nháy mắt đó Ôn Văn lại nhìn không được thất thần.

Cô dùng ngón tay cọ nhẹ lên trâm cài tóc, mặt trăng hai màu vàng bạc biến thành một mặt trăng màu vàng và một mặt trăng màu bạc.

Do dự hai giây, cô vẫn cầm lấy trâm bạc búng nhẹ về phía Ôn Văn, trâm bạc hóa thành ánh hào quang chui vào trong cơ thể Ôn Văn.

“Trong mặt trăng này có một phần sức mạnh của tôi, có lẽ một ngày nào đó nó có thể cứu anh một mạng.”

Sau khi nói xong, bóng dáng người phụ nữ hóa thành đóa hoa có hai màu vàng bạc ở trong ánh trăng, rồi lẳng lẳng biến mất trước mặt Ôn Văn.

Ôn Văn mở tay phải ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một dấu ấn mặt trăng màu bạc.

Lúc đối mặt với Thần Mặt Trăng, vì muốn đề phòng xung đột đột nhiên xảy ra, găng tay Tai Ách vẫn luôn lộ ra, nhưng găng tay Tai Ách lại không bài xích.

“Rốt cuộc cô ta là ai...”

“Chậc, quên hỏi tên mất rồi...”

Chương 555 - Sát thủ Barcode

Cách đó vài trăm mét, bóng dáng Thần Mặt Trăng ngưng tụ trong ánh trăng, sắc mặt hơi tái nhợt.

Thân thể này dù sao cũng là phân thân được tạo thành từ cây trâm cài tóc. Trong vàng trăng màu bạc ẩn chứa một phần sức mạnh của phân thân này, sau khi tách nó đi thì thực lực của cô đã yếu đi vài phần.

Có điều cô cũng không để bụng chuyện này, trái tim của bản thể và phân thân này tương thông, thứ mà phân thân cảm nhận được thì bản thể cũng có thể cảm nhận được.

Đối với bản thể mà nói, phân thân có hay không có cũng chẳng sao, nhưng nếu có thể làm rõ cảm giác kỳ quái đối với Ôn Văn là từ đâu mà có, cho dù phân thân ngã xuống thì Thần Mặt Trăng cũng không bị tổn thất gì lớn.

...

Sát thủ đầu hói ‘Barcode’ mặt không biểu cảm đi trên đường phố ban đêm.

Trong tổ chức của hắn, mỗi sát thủ đều có một số hiệu, không có tên, vì thế tên tổ chức của hắn là ‘Mã Hóa’.

Biệt hiệu của Barcode là 205, hẳn không phải quá thích số hiệu này, vì thế sau khi phấn đấu trở thành thành phần cấp cao của tổ chức, hẳn liền đổi biệt hiệu của mình thành Barcode.

Hiện giờ khách sạn cũ bị Ngôn Ngữ Hoang Đường tập kích, đã không còn an toàn, hẳn muốn đổi sang chỗ trốn khác.

Thế nhưng có một phiền phức, chính là vị khách trọ kỳ quái của phòng ba trăm mười lăm, bắt đầu từ khách sạn cũ thì vẫn luôn bám sát lấy hẳn.

Vị khách kỳ quái này nếu so về thực lực thì hẳn là mạnh mẽ hơn Barcode rất nhiều, cho dù Barcode có trốn tránh cỡ nào thì hẳn ta vẫn có thể bám sát.

Trong mắt Barcode thì thực lực của người này và Thế Cầm không kém bao nhiêu, nhưng vị cường giả không rõ lai lịch này sao lại nhìn chăm chăm hẳn chứ?

Đột nhiên vô diện ma dừng lại, sau đó bên cạnh hẳn xuất hiện một cánh cửa màu đen, Ôn Văn một thân áo choàng đen từ trong cửa bước ra.

“Hoan nghênh đã trở lại, chủ nhân tôn quý của tôi.” Vô diện ma quỳ một chân xuống đất nói.

Ngoại trừ gương ma Gildero, nhóm ác ma vô diện ma chính là đám quỷ liếm Ôn Văn rõ ràng nhất, thật ra bọn họ cũng không có lòng trung thành gì đáng nói, nhưng bọn hẳn không có liêm sỉ.

Sau khi thấy Ôn Văn, Barcode kinh hãi, thực lực của vô diện ma đã làm hẳn không thể phản kháng rồi, vị được hẳn gọi là chủ nhân tôn quý này rốt cuộc mạnh tới mức nào chứ?

“Làm không tể, có thể về rồi.”

Ôn Văn vung tay, vô diện ma biến mất trong không khí, mà áo choàng đen trên người Ôn Văn cũng đồng thời biến mất, biến thành dáng vẻ mà vô diện ma ngụy trang trước đó.

Sau đó Ôn Văn đi tới bên cạnh Barcode, lộ ra nụ cười làm hẳn rợn tóc gáy, mỉm cười nói thẳng vào vấn đề chính: “Người của Ngôn Ngữ Hoang Đường tập kích khách sạn cũ có lẽ là vì món đồ mà mày đang giữ.”

“Để tao đoán một chút... trong cặp táp kia hẳn là ‘tinh thể kiểm khí’ mà tổ tiên nhà họ Tuân để lại đúng không?”

Barcode theo bản năng đặt cái túi ra sau lưng, ngạc nhiên nói: “Làm sao mày biết chuyện tinh thể kiểm khí?”

“Tao tra khảo một tên hề vừa tròn lại xấu xí.”

“Tao khá tò mò, mày chỉ là một sát thủ cấp Tai Hại mà thôi, sao lại có gan chọc đám Ngôn Ngữ Hoang Đường gì đó?”

Vẻ mặt Barcode u ám: “Thứ này vốn không phải của chúng, là của bọn tao...”

Ôn Văn nghe thế thì tinh thần lập tức tỉnh táo, lôi ra một bịch xoài vừa ăn vừa hỏi: “Nghe giọng điệu của mày thì có vẻ có nội tình, mau kể đi, tao thích nghe kể chuyện lắm, càng máu chó càng tốt.”

Barcode im lặng một hồi, hẳn không muốn kể chuyện của mình cho người ngoài như Ôn Văn nghe, thế nhưng thực lực của Ôn Văn làm hẳn không có cách nào phản kháng.

“Tùng có một tổ chức sát thủ mạnh mẽ tên là Sát Thủ Bóng Tối, am hiểu nhất chuyện dùng vũ khí lạnh để ám sát.”

“Mấy trăm năm trước thậm chí có thể kiểm soát cả huyết mạch chính trị và kinh tế của một khu vực rộng lớn, trước đây liên bang có thể thuận lợi thống nhất thế giới cũng nhờ có sát thủ ẩn trong bóng tối giúp đỡ.”

“Nhưng từ khi vũ khí nóng ra đời và số lượng người siêu năng gia tăng, kiểu vận hành của Sát Thủ Bóng Tối cũng từ từ chệch đường ray thời đại, trở thành thứ bị thời đại bỏ đi.”

“Tổ chức Mã Hóa bọn tao chính là một nhánh còn lại của Sát Thủ Bóng Tối.”

Ôn Văn ném hai quả xoài cho Barcode, nói: “Đừng khách sáo, ăn đi, nói thế thì lai lịch của bọn mày cũng không nhỏ.”

Thái độ giống như đang xem kịch này làm trán Barcode nổi gân xanh, thế nhưng hẳn chỉ có thể tiếp tục nói cho xong.

“Bọn tao học được bài học từ liên minh sát thủ, không còn tuân theo truyền thống cổ xưa, tích cực huấn luyện thành viên

sử dụng vũ khí nóng và chiêu mộ người siêu năng trở thành sát thủ.”

“Nhưng dù sao thì bọn tao cũng không thể thích ứng với thời đại này, thế lực từ từ suy yếu, chỉ có thể nhận được vài nhiệm vụ bình thường để duy trì sự sống còn của tổ chức.”

“Nửa tháng trước, bọn tao nhận được lời ủy thác từ Ngôn Ngữ Hoang Đường, muốn bọn tao tới khu mộ nhà họ Tuân ăn cắp tinh thể kiếm khí.”

“Lúc đầu bọn tao từ chối, nhưng... số tiền bọn hấn đưa ra thật sự rất nhiều!”

“Hơn nữa nếu bọn tao từ chối thì sẽ bị bọn hấn tấn công, cuối cùng bọn tao chỉ có thể nhận nhiệm vụ này, do tao dẫn đầu vài sát thủ ‘Mã Hóa’ chấp hành nhiệm vụ.”

“Bất ngờ là phòng ngự khu mộ nhà họ Tuân yếu hơn tưởng tượng rất nhiều, bọn tao dễ dàng trộm được tinh thể kiếm khí.”

Vẻ mặt Barcode rất dữ tợn: “Nhưng khi tiêu đội bọn tao chuẩn bị giao tinh thể kiếm khí cho Ngôn Ngữ Hoang Đường thì bọn tao lại bị Ngôn Ngữ Hoang Đường mai phục, chỉ có tao miễn cưỡng trốn thoát được, những người khác đều đã chết trong trận mai phục đó.”

“Sau khi trốn về Mã Hóa, tao phát hiện toàn bộ những người có sức chiến đấu của tổ chức đều đã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, số còn lại đã bị người của Ngôn Ngữ Hoang Đường khống chế.”

“Người từng là phó hội trưởng đã biến thành hội trưởng, Mã Hóa trở thành tổ chức cấp dưới của Ngôn Ngữ Hoang Đường, tất cả những người chống lại đều bị giết chết...”

“Vì thế tao đã liều mạng mang theo tinh thể kiếm khí trốn đi, nếu như tao hiểu được bí mật của nó thì có thể nhờ vào đó để phạn công Ngôn Ngữ Hoang Đường!”

Barcode liếc nhìn Ôn Văn nói: “Hấn là mày cũng vì tinh thể kiếm khí mà tới, thực lực của tao không giữ được vật này, không bằng trực tiếp cho mày vậy, chỉ hi vọng mày để tao bình an rời đi.”

Sau khi nói xong, hắn dứt khoát ném cặp vali cho Ôn Văn, không do dự chút nào.

Ôn Văn cầm vali, không mở ra mà nghi ngờ hỏi: “Mày cứ thế giao cái vali này cho tao à?”

Barcode hiển nhiên nói: “Tao rất sợ chết, mày mạnh hơn tao, tao cứ khư khư không buông thì khác nào muốn chết...”

Hắn còn chưa nói hết thì Ôn Văn đã trực tiếp ném cái vali kia lên trời, tiếp đó một tia lửa bắn tới, vali hồ tung, uy lực lớn không thua gì đạn vân bạo.

Biến cố bất ngờ xảy ra làm Barcode đang nói chuyện trở nên cứng ngắc.

Ôn Văn cười nhạt nói: “Bên trong cái vali này chứa bom, chỉ cần tao mở ra thì bom sẽ nổ, mày có thể nhân cơ hội này để chạy trốn, đúng không?”

“Đừng tưởng mày là sát thủ, loại bom này chẳng làm gì được tao đâu.”

“Wow, không phải tinh thể kiềm khí phát nổ chứ, mày nói gì tao nghe không hiểu.”

Barcode cười khờ khạo với Ôn Văn, giống như không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa cười mà trán lại vừa túa mồ hôi lạnh.

Chương 556 - Tìm kiếm kết tinh

Ngu ngốc cười vài tiếng, sau đó Barcode xoay người bỏ chạy.

Ôn Văn híp mắt ném vài lá bài về phía Barcode, chỉ là không ngờ những lá bài này lại bị hắn né tránh được.

Lá bài nước mà Ôn Văn phóng ra ít nhất cũng tương đương với công kích của quái vật cấp Tai Nạn bình thường, mà Barcode chỉ là một người siêu năng cảnh giới Năm Giữ, thế mà lại có thể né tránh được tất cả.

Thật ra sức mạnh và tốc độ của Barcode đều không xuất sắc, nhưng tựa hồ hắn có thể tiên đoán được đòn tấn công của Ôn Văn, vì thế mới có thể thuận lợi né tránh.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng, từ dưới áo khoác túm ra một món vũ khí, lạnh giọng nói với Barcode: “Nếu mày còn chạy nữa thì đừng trách tao không khách sáo.”

“Hừ, không chạy mới là thằng ngu... được rồi được rồi, đừng đừng, hảo hán xin đừng tay, tao không chạy, đừng có nổ súng.”

Barcode vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua một cái thì bị hù dọa, trực tiếp dừng bước.

Tên nhãi Ôn Văn này đang cầm một khẩu Gatling màu vàng trong tay!

Barcode có thể phân tích lá bài được Ôn Văn ném ra, sau đó làm ra hành động né tránh, nhưng loại đơn giản lại thô bạo như Gatling thì làm sao dự đoán được đây?

Barcode lộ vẻ tức giận đi tới bên cạnh Ôn Văn nói: “Tinh thể kiểm khí không có trên người tao, mày có giết tao cũng không có ích gì, tao có thể dẫn mày đi tìm nhưng mày phải ký khế ước, sau khi mày lấy được đồ thì phải thả tao đi.”

Ôn Văn hít sâu một hơi nói: “Được...”

Tiếp đó Barcode dẫn Ôn Văn tới bưu điện thành phố Bảo Áp và mấy chi nhánh kinh doanh của công ty chuyển phát nhanh trong nội thành một phen, chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm khoảng một tiếng.

Ôn Văn vẫn đi theo sau rút cuộc không nhịn được hỏi: “Không phải mày cố ý dẫn tao đi kéo dài thời gian chứ?”

“Đừng có gấp, sắp tìm được rồi.”

Barcode đắc ý nói: “Tao là một người sợ chết, nếu như tao bị bắt rồi bị tra tấn một phen thì thể nào cũng nhịn không được mà nói ra.”

Nhưng tao thà chết cũng không cho đám Ngôn Ngữ Hoang Đường kia có được tinh thể kiểm thể, vì thế tao nghĩ ra một phương pháp xử lý khá ngu ngốc.”

“Tao tìm một tên lưu manh, đưa gói hàng chứa tinh thể kiểm khí chọn thời gian tới bưu điện thành phố Bảo Áp tùy tiện gửi cho một người.”

“Sau đó tao bảo hấn ghi lại thông tin cụ thể của gói hàng này, khắc thành mã vạch ở trên đầu tao, sau đó tao giết hấn.”

“Từ đầu đến cuối tao không hề xem qua, cách giải tin cũng chỉ có một mình tao biết.”

“Một khi tao bị Ngôn Ngữ Hoang Đường bắt được thì cái code kia cũng sẽ biến mất, đến khi đó cho dù tao đổi ý, muốn kiểm kết tinh kiếm khí để đổi lấy mạng mình thì cũng không tìm được.”

Ôn Văn khó hiểu nhìn Barcode, tên này thoạt nhìn giống một kẻ sát thủ máu lạnh nhưng kỳ thực cách làm việc lại không giống với phong cách của mình.

“Mày đã chơi ác tới vậy, vậy vì sao lại muốn nói cho tao biết?”

“Bởi vì mày không phải là người của Ngôn Ngữ Hoang Đường, giao kết tinh cho mày và cái mạng nhỏ của tao, tao lựa chọn vết trước.”

Tìm kiếm thêm nửa tiếng thì Barcode rốt cuộc tìm được địa chỉ của người được gửi hàng bưu điện, đó là một người vừa mới bước chân ra xã hội làm việc, tên là Lý Hải Dương....

....

Râu Đỏ từ trong phòng đi ra, thấy có một cuộc gọi nhỡ thì liền gọi lại.

Lúc hấn rèn đồ cắm người khác làm phiền, điện thoại cũng đặt ở bên ngoài.

Bởi vì trong quá trình, nhiệt độ của nhà xưởng lên cao tới mức có thể so với lò nung, không quản là điện thoại hay người bình thường đều bị nhiệt độ này phá hỏng.

Xác treo trong phòng cũng sớm bị nhiệt độ cao không ngừng nghỉ kia nung thành thịt khô rồi...

Người gọi điện tới là Câu Ma, hấn thông báo với Râu Đỏ chuyện khách sạn cũ bị tập kích.

Đối với chuyện này, Râu Đỏ cũng không quá tức giận, đám Câu Ma bị thương nghiêm trọng cũng chẳng sao, chỉ còn khách sạn cũ vẫn còn thì linh hồn kẻ ác sẽ không ngừng nghỉ cung cấp cho hấn.

Nhưng trong tin tức mà Câu Ma báo lại có hai điểm làm hấn rất chú ý.

Hai điểm tình báo này do bà dì quét dọn tầng ba cung cấp.

Thứ nhất là vị khách ở phòng ba trăm mười lăm có lẽ là ác ma cao cấp, ít nhất cũng phải có thực lực cấp Tai Nạn trung tự.

Điểm thứ hai là vị khách trọ còn lại ở lầu ba đang nắm giữ tinh thể kiếm khí của tổ tiên nhà họ Tuân, Ngôn Ngữ Hoang Đường cũng vì nó mới tập kích khách sạn cũ.

Ánh mắt râu đỏ sáng rực, nếu như hấn có thể tóm được ác ma và tinh thể kiếm khí kia thì ma kiếm có lẽ sẽ thành công luyện ra.

“Mang chúng tới chỗ tao.”

“Đại... đại nhân, bọn chúng đã rời khỏi khách sạn cũ rồi.” Câu Ma dè dặt nói.

Vẻ mặt Râu Đỏ đen xì, con vịt chui vào túi lại bay mất, điều này làm hấn rất tức giận.

“Chúng đi hướng nào?”

“Không... không biết.” Câu Ma lau mồ hôi lạnh nói.

“Ăn hại, bọn mày thu thập tin tức về bọn nó cho tao, tao tự mình đi bắt, nếu bọn mày không tìm được thì chờ tao xử lý đẹp bọn mày!”

Râu Đỏ nổi giận đùng đùng cúp máy, sau đó nhìn bóng người bị treo trong xường.

“Đã có tin tức về ác ma trung tự, tên viêm ma cấp Tai Nạn này không cần lãng phí, chờ một chút vậy.

Bóng dáng mà Râu Đỏ nhìn chính là một con ác ma cấp Tai Nạn mà hấn vừa bắt được ngày hôm qua.

Cũng chính là tiểu viêm ma Mathilda từng là cấp dưới của vô diện ma!

...

Gần đây Lý Hải Dương vẫn luôn ngủ không ngon, một khi ngủ sẽ mơ thấy mình trở thành người đàn ông vạm vỡ vung búa kia.

Vì thế hôm nay hắn tới bệnh viện để bác sĩ cho mình thuốc ngủ, sau khi ném một cục giấy vào thùng rác ở đầu giường thì uể oải tiến vào giấc ngủ.

“Hôm nay nhất định có thể ngủ ngon giấc, còn mơ tới người đàn ông này nữa thì mình sẽ hoài nghi mình là gay luôn mất.”

Hiệu quả của thuốc ngủ không tệ, nhưng ngủ một hồi thì cảm thấy mặt hơi đau, còn có thể nghe thấy tiếng ùng ùng vang dội.

“Ồ... sao mặt lại đau như thế, hơn nữa còn là ngày càng đau hơn.”

Lý Hải Dương mở choàng mắt ra, nhìn thấy một người hỏi đầu mặc đồ tây đang ngồi bên cạnh mình, đồng thời không ngừng tát vào mặt mình!

“Ông... ông làm gì đấy, cứu mạng, ăn cướp, có còn vương pháp nữa không vậy?”

Barcode ngừng tát, lạnh giọng nói với Lý Hải Dương: “Món hàng này nhận được lúc tám giờ tối bốn ngày trước đang ở đâu?”

“Hàng gì? Tao có nhận gì đâu?” Lý Hải Dương theo bản năng nói.

“Trong gói hàng chuyển phát nhanh chứa hai chục ngàn và một cái gói bằng gốm, bây giờ này đã nhớ ra chưa?”

Lý Hải Dương đảo mắt đi, có chút chột dạ nói: “Không có, không có, tôi chưa từng thấy hàng gì cả.”

Thật ra hắn có nhận được hàng chuyển phát nhanh, nhưng bên trên không có bất cứ tin tức nào, tiền bên trong đã bị Lý Hải Dương sài sạch rồi, bởi vì không muốn trả tiền nên mới nói là không có nhận.

Barcode cười lạnh một tiếng: “Vậy thì không có gì phải nói nữa.”

Hắn lấy ra một khẩu súng lục lắp ống hãm thanh, hướng về phía chân Lý Hải Dương, bắn một phát.

Phát súng không bắn trúng nhưng gương mặt bị đánh tới sưng đỏ của Lý Hải Dương lại càng đỏ hơn, hơn nữa ồ chần ầm áp

cũng trở nên âm áp và ẩm ướt hơn.

“Phát súng tiếp theo, sẽ không phải là chặn nữa đâu.”

Chương 557 - Râu Đỏ và dây chuyền

Bị hù dọa, Lý Hải Dương run rẩy chỉ về hướng phòng bếp nói: “Cái gói gói kia đặt trong chum dưa muối ở phòng bếp....”

Barcode hừ nhẹ một tiếng, leo xuống khỏi người Lý Hải Dương, đi tới phòng bếp tìm cái gói gói chứa tinh thể kiếm khí.

Ôn Văn thì ở nguyên chỗ, tò mò nhìn giữa hai chân Lý Hải Dương.

Đương nhiên không phải Ôn Văn đang nhìn cái chặn có mùi hương kỳ lạ kia, mà là nhìn lỗ đạn Barcode vừa bắn.

Có lẽ Barcode ngại mắt mặt nên mới không tỏ ra dị thường.

Nhưng Ôn Văn lại thấy rất rõ, một phát súng đó rõ ràng hướng về phía chân Lý Hải Dương, khi đó anh đã chuẩn bị dùng năng lực ngăn lại phát súng đó rồi, nhưng súng đã không bắn trúng mục tiêu.

Được xem là một sát thủ không có chút tình cảm nào, Barcode không thể nào phạm sai lầm ở khoảng cách gần như vậy, vì thế vấn đề xuất hiện trên người Lý Hải Dương.

“Ông.... ông muốn làm gì?”

Lý Hải Dương kẹp chặt hai chân, run lập cập trước mặt Ôn Văn, bị một người đàn ông nhìn chăm chăm như vậy quả thực quá đáng sợ.

“Đừng làm rộn.”

Ôn Văn tỏa linh cảm ra ngoài bao phủ toàn thân Lý Hải Dương, sau đó phát hiện thứ mình muốn tìm nằm ở phần ngực Lý Hải Dương, vì thế bắt đầu lột áo ngủ của Lý Hải Dương.

Lý Hải Dương lộ ra biểu cảm khuất nhục, thề sống chết bảo vệ quần áo của mình, hai tên biến thái này muốn cướp cái gói gói kia còn chưa đủ, còn thèm muốn cả thân thể của hắn sao? Đúng là quá thấp hèn mà.

Nhưng hiển nhiên là hắn đã nghĩ quá nhiều rồi, Ôn Văn không đến mức cảm thấy hứng thú với hắn.

“Thì ra là thế...” Ôn Văn nhìn ngực Lý Hải Dương, tựa hồ đã hiểu được gì đó.

Phần ngực của Lý Hải Dương có một hình xăm hình ngọn lửa chống ngực, Ôn Văn rất quen thuộc cái hình này.

Ôn Văn lấy dây chuyền lấy được từ chỗ Sài Vận đặt lên ngực Lý Hải Dương, một lát sau dưới da Lý Hải Dương đột ngột chui ra một huy hiệu ngọn lửa tương tự.

“Thứ trên ngực mày từ đâu mà có, nói tất cả mọi chuyện mày biết ra cho tao, thứ này sẽ không bắn lệch được đâu.”

Ôn Văn lấy ra một khẩu rốc két chia vào trán Lý Hải Dương nói.

Lý Hải Dương khóc không ra nước mắt, cầm ống phóng rốc két đe dọa hắn thì khác gì cầm súng đe dọa hắn đâu chứ, dù sao cũng đều là chết.

Có điều dưới áp lực của Ôn Văn, Lý Hải Dương vẫn kể rõ ràng toàn bộ quá trình sau khi mình có được sợi dây chuyền.

Lúc này Barcode cũng tìm được cái gói gồm kia, cũng kiểm tra một phen, nhưng hiển nhiên bây giờ Ôn Văn cảm thấy hứng thú với Lý Hải Dương hơn, vì thế hắn chỉ có thể chờ đợi ở một bên.

“Sài Vận vừa tới làm việc đã được cho một sợi dây chuyền, mà dây chuyền của Lý Hải Dương lại được tùy tiện mua ở sạp lề đường... Nói vậy thì Râu Đỏ cố ý muốn phát tán loại dây chuyền này.”

“Người sở hữu sợi dây chuyền này khi gặp phải nguy hiểm trí mạng thì nó sẽ bảo vệ người sở hữu, nhưng khi dây chuyền dung nhập vào cơ thể người nắm giữ thì không thể nào lấy ra được nữa...”

“Mục đích của Râu Đỏ rốt cuộc là gì chứ?”

Ôn Văn nhìn thuốc ngủ trên bàn, hỏi Lý Hải Dương: “Giác ngủ của ngươi không được tốt lắm, buổi tối gặp ác mộng à?”

Lý Hải Dương gật đầu nói: “Không sai, ở trong mộng tôi là một đang không ngừng vung búa.”

“Người vung búa kia hẳn là Râu Đỏ, nói vậy sợi dây chuyện này sẽ làm người nắm giữ và Râu Đỏ có liên hệ với nhau...”

“Minh hiểu rồi, đây chính là phương pháp áp chế hiệp hội của Râu Đỏ!”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, đưa tay về phía ngực Lý Hải Dương, năng lượng màu đen tuôn ra quán lấy sợi dây, sau đó Ôn Văn bắt đầu chậm rãi rút sợi dây kia ra.

Trong quá trình này cơ thể Lý Hải Dương giống như bị động kinh không ngừng run rẩy, giống như sức sống cũng bị Ôn Văn rút ra vậy.

Sau khi thử nghiệm một phen, Ôn Văn ngừng lại nói: “Quả nhiên là thế... sợi dây chuyện này được lan tràn khắp thành phố Bảo Áp, sau đó ẩn đi không thể bị lấy ra, một khi động tới Râu Đỏ thì tất cả người nắm giữ sợi dây chuyện này có khả năng cũng sẽ chôn theo Râu Đỏ.”

“Để bảo vệ người thường không bị sức mạnh siêu nhiên làm hại, Hiệp Hội Thợ Săn không tiện ra tay, thậm chí còn có khả năng là bọn họ có chút giao dịch, vì thế hiệp hội mới che giấu chuyện này.”

Ôn Văn suy ngẫm một phen, khóe miệng nhếch lên, chuyện này có lẽ là chuyện tốt đối với anh.

Trong mắt Ôn Văn, Râu Đỏ và sợi dây chuyện này có lẽ có hai khả năng.

Thứ nhất chính là Râu Đỏ có thể thông qua sợi dây này mà tùy ý điều khiển sự sống chết của những người này, nhưng nếu hẳn có thể làm được tới mức độ này thì cũng không cần tăng thêm chức năng bảo vệ làm gì.

Thứ hai chính là Râu Đỏ đã mang tính mạng của mình ra buộc chung với sinh mệnh của những người nắm giữ dây chuyện.

Nếu hẳn chết thì người bình thường nắm giữ dây chuyện cũng sẽ chết, tương ứng nếu người bình thường nắm giữ sợi dây chuyện này tử vong thì Râu Đỏ phải chịu tổn thương nhất định.

Nếu là khả năng này thì chỉ cần Râu Đỏ không chế, những người bình thường sở hữu đây chuyên mới là bên có lợi.

Ngoài ra thì chính là Râu Đỏ chỉ đơn thuần là thiện tâm phát bùa hộ mệnh cho đám người thường kia, Ôn Văn đương nhiên không tin Ôn Văn có loại tâm tư này.

Kết hợp với cảnh trong mơ của Lý Hải Dương, Ôn Văn càng nghiêng về loại thứ hai hơn, nhưng không quản là khả năng nào thì Ôn Văn đều có thể đối phó với Râu Đỏ.

Anh vỗ tay một cái thật lớn, thậm xốc lại tinh thần trong lòng.

“Lúc đối phó với Râu Đỏ, mình phải chú ý hai điều.”

“Thứ nhất chính là không thể để lộ thân phận siêu thợ săn, thậm chí phải tỏ ra hung ác, như vậy Râu Đỏ sẽ không dùng người bình thường áp chế mình.”

“Điểm thứ hai chính là... không thể tổn hại tính mạng của hần, thậm chí không thể để hần bị thương nặng.”

“Chỉ cần bắt hần vào trạm thu nhận, cho dù hần muốn chết cũng không được.”

Sau khi nghĩ thông suốt, mắt Ôn Văn hơi đỏ lên, dùng bàn tay to lớn của mình chụp vào mặt Lý Hải Dương, trong tay áo chính là thiết bị điều chỉnh ký ức.

“Hãy quên tất cả những gì xảy ra vào đêm nay, sau đó ngoan ngoãn ngủ đi, ngủ tới tận sáng mai...”

Năng lực thôi miên của quỷ hút máu cộng thêm công hiệu của thiết bị điều chỉnh ký ức, đủ để Lý Hải Dương ngủ một giấc ngon lành, đồng thời cũng quên mất tất cả chuyện tối nay.

Có Barcode ở bên cạnh, Ôn Văn không thể bại lộ mình là siêu thợ săn.

Ôn Văn dẫn Barcode tới một căn phòng khác nói: “Đồ đã tìm được rồi, vậy đưa cho tôi xem đi.”

Barcode để cái gói gồm kia xuống đất, cố sức gõ một chút, lớp gốm sứ vỡ ra, lộ ra một khối kim loại lớn cỡ hai cuộn giấy vệ sinh.

“Số kim loại này đã được chôn cùng với tinh thể kiếm khí dưới lòng đất mấy trăm năm, kết tinh bản thể ở ngay bên

trong.”

Sau khi đưa khối kim loại tới trước mặt Ôn Văn, Barcode lui sang một bên, muốn xem thử Ôn Văn muốn xử lý kiếm ý dao động như thế nào.

Số kiếm ý dao động này được áp chế vào cùng một chỗ, nếu như phóng ra thì chỉ sợ còn to lớn hơn mấy chục Ôn Văn buộc lại một chỗ.

Nhưng đó chỉ là số lượng kiếm khí, nếu như so về chất thì kiếm khí này tương đương với thép tinh luyện, mà Ôn Văn giống như bươi rác tùy tiện bươi ra, dùng máy thủy lực ép chúng lại với nhau.

Mặc dù kiếm thuật chỉ là một phần sức mạnh của Ôn Văn nhưng chênh lệch cũng quá khoa trương.

Chương 558 - Kiếm tâm

“Thứ tốt, đúng là thứ tốt...”

Ôn Văn biết trong kết tinh này ẩn chứa sở học cả đời khi còn sống của một vị kiếm khách mạnh mẽ, chỉ cần anh hấp thu tinh thể kiếm khí này, trình độ kiếm đạo của hắn nhất định sẽ gia tăng rất lớn.

Chỉ cần đưa tay tới thì có thể nhận được sức mạnh rất lớn, đối với bất cứ người nào cũng có lực hấp dẫn rất lớn, nhưng Ôn Văn lại mơ hồ có chút chông cự với tinh thể kiếm khí.

“Mình có cảm giác nếu như mình dùng thứ này thì cả đời này không thể nào tìm được kiếm của mình...”

“Nhưng nếu có thể làm kiếm đạo tăng tới trình độ như vậy thì không có kiếm của mình cũng có sao đâu, nói đến cùng thì kiếm pháp chỉ là một thủ đoạn, đương nhiên càng mạnh lại càng tốt...”

Ánh mắt Ôn Văn lóe lên biểu cảm giãy giụa, nếu như muốn cân nhắc lợi hại thì anh đương nhiên muốn lấy được tinh thể kiếm khí, nhưng anh lại không muốn đưa tay.

Lúc này Ôn Văn nhớ tới lời Tuân Anh từng nói với mình:

“Nếu như không thể tìm được kiếm của mình, kiếm đạo của

cậu cũng sẽ chấm dứt ở đây.”

Ôn Văn thở dài một hơi, ánh mắt trở nên tinh táo: “Mình không muốn dừng lại ở đây...”

Lúc này ở trong mắt Ôn Văn, tinh thể kiếm khí không còn là báu vật hiếm nữa, ngược lại là một củ khoai nóng bỏng tay.

Sau khi quyết định xong, Ôn Văn đột nhiên cảm thấy mình thoải mái hơn rất nhiều, mà kiếm khí trong cơ thể cũng bắt đầu thay đổi, luồng khí vô hình xoay quanh người hắn, làm cho Barcode nhìn không được lui về sau, nép vào trong góc tường.

Ôn Văn rút thanh kiếm dài Hàn Băng ở dưới áo khoác ra, kiếm khí nhẹ nhàng xoay chuyển trên lưỡi kiếm, giống như có sinh mệnh, thanh kiếm lạnh như băng này tựa hồ đã có được tình cảm.

“Thì ra là thế, thì ra là thế...”

“Cái gọi là kiếm của mình.... không chỉ là một thanh kiếm thuộc về mình, còn phải có một cây kiếm ở trong lòng mới được, muốn từ trong lòng tìm kiếm kiếm đạo, chứ không phải xem kiếm đạo là một dạng công cụ như những năng lực khác...”

“Sau khi hiếm ra điểm này, cho dù trạm thu nhận biến mất, siêu năng lực biến mất thì kiếm của mình sẽ vẫn còn!”

“Toàn bộ sức mạnh mà người siêu năng trước cảnh giới ‘Chân Ngã’ chẳng qua đều là do người khác ban tặng.”

“Chỉ có cường giả cảnh giới ‘Chân Ngã’ mới có thể phá đi lớp sương mù đặc đặc của sức mạnh, thoát khỏi ảnh hưởng của người trước, từ đó có được sức mạnh vượt trội.”

“Này có tính là mình đã tìm được thứ thuộc về mình trước khi đạt tới ‘Chân Ngã’ hay không?”

Lúc này Ôn Văn mới hiểu được câu chỉ dạy của Tuân Anh rốt cuộc quý giá cỡ nào.

Này tương đương với chuyện để Ôn Văn sớm thấy được một góc của cảnh giới ‘Chân Ngã’, mặc dù chỉ là một góc cũng là rất quý giá.

Sau đó Ôn Văn cất kiếm dài oán trách, cái tên Tuân Anh kia sao lại không nói rõ với mình, nói rõ một chút thì anh đâu cần phải đi đường vòng nhiều như vậy chứ.

Nhưng Ôn Văn không biết, nếu như ngày đó Tuân Anh nói rõ ràng thì Ôn Văn đã không hiểu rõ được như ngày hôm nay.

Barcode không biết Ôn Văn đã trải qua chuyện gì, chỉ cảm thấy hơi thở của Ôn Văn tựa hồ có thay đổi, ngoài kinh khủng lại tăng thêm vài phần lợi hại.

“Ngài có muốn tinh thể kiếm khí này không?” Barcode thử hỏi.

Ôn Văn không để ý tới Barcode mà gọi một cuộc điện thoại, sau vài tiếng chuông thì bên kia bắt máy: “Bây giờ là bốn giờ sáng, tôi khó khăn lắm mới có thể ngủ được, cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“À... lão Tuân, tôi nói với ông một chuyện, ông nghe xong thì đừng có cáu.” Ôn Văn để người bên kia đầu dây chuẩn bị tâm lý một chút.

Người bên kia đầu dây là Tuân Thanh, vừa nghe Ôn Văn nói vậy thì lập tức bật dậy khỏi giường, nghe giọng điệu của Ôn Văn thì tựa hồ có chuyện rất lớn.

“Có chuyện gì cậu cứ nói thẳng đi.”

“Ừm... một tổ tiên nhà ông bị người ta đào ròi.” Ôn Văn vừa nghe Tuân Thanh nói vậy liền nói thẳng.

“Gì chứ?”

Bên kia đầu dây im lặng hơn mười giây, Tuân Thanh vừa mới ổn định cảm xúc đã hỏi Ôn Văn: “Rốt cuộc là chuyện gì, cậu nói rõ ràng xem.”

Tiếp đó Ôn Văn kể lại chuyện liên quan tới Râu Đỏ, vô tình gặp Barcode đang bị Ngôn Ngữ Hoang Đường truy sát và tìm kiếm tinh thể kiếm khí cho Tuân Thanh nghe.

Barcode ở bên cạnh nghe mà run lấy bầy, Ôn Văn có quen biết với người của Tuân gia, mà hẳn thì dẫn người tới đào mộ tổ tiên Tuân gia...

Sau khi nghe xong Tuân Thanh chỉ khá lạnh nhạt hỏi: “Chỉ lấy đi tinh thể kiếm khí, không làm chuyện gì khác?”

Ôn Văn quay sang hỏi Barcode, Barcode lập tức nói: “Bọn tôi được người ta giao việc, cũng rất bất đắc dĩ, toàn bộ hành trình vẫn luôn cung kính không dám tổn hại di cốt người đã mất...”

“Vậy thì không thành vấn đề.” Tuân Thanh thở phào một hơi nói.

Ôn Văn cảm thấy không đúng lắm: “Đào bới mộ tổ tiên nhà ông mà chuyện cứ thế là xong à?”

Tuân Thanh hiển nhiên nói: “Ừ xong, còn có thể thế nào?”

“Di cốt và phối kiếm của tộc nhân nhập môn Tuân gia đều được an táng trong mộ kiếm, hàng năm được con cháu Tuân gia thờ phụng.”

“Ở khu mộ bên ngoài chôn quần áo và di vật để người Tuân gia không thể tiến vào kiếm trung ký gửi niềm thương nhớ, chỉ cần không gây ra chuyện gì quá đáng thì tôi sẽ không truy cứu.”

Ôn Văn gãi đầu, trong nhận thức của anh thì khi gia tộc lớn bị người ta đào mộ tổ tiên như thế chắc chắn là thù hận sâu đậm, cho dù chỉ là ngôi mộ chôn quần áo và di vật, biểu hiện của Tuân Thanh khá kỳ quái.

“Nếu chỉ là mộ chôn quần áo và di vật, sao tinh thể kiếm khí lại ở đó, ông có muốn tìm thời gian qua đây tự mình mang về không?”

Tuân Thanh trầm ngâm vài giây, sau đó nói với Ôn Văn: “Chuyện tinh thể kiếm khí thì cậu đừng để ý, người nào thích cướp thì cướp, nói chung là cậu đừng có dùng tới nó.”

Ôn Văn ngạc nhiên nói: “Tôi nghe nói lấy được tinh thể kiếm khí thì sẽ chiếm được trình độ kiếm thuật của vị tiên bối đó, thứ này bọn cậu...”

Tuân Thanh thở dài nói: “Nếu như thứ này thật sự tốt như vậy, bọn tôi có thể ném ngoài khu mộ không để ý tới sao...”

“Có điều cậu đã phát hiện chuyện này mà không có ý nuốt riêng tinh thể kiếm khí thì coi như Tuân Thanh tôi nợ ơn cậu,

mặt khác số kim loại ở bên ngoài tinh thể kiếm khí là nguyên liệu tuyệt hảo để đúc kiếm, cậu có thể lấy đi...”

Sau khi thông báo xong thì Tuân Thanh cúp máy, Ôn Văn cầm điện thoại, lúc nhìn về phía tinh thể kiếm khí thì biểu cảm trở nên vi diệu hẳn.

Mặc dù Tuân Thanh không nói rõ nhưng Ôn Văn hiểu được ý tứ của hắn.

Tinh thể kiếm khí chôn cùng với quần áo và di vật mà không hề có chút biện pháp đề phòng nào như thế tức là Tuân gia vốn muốn hố người, hơn nữa còn là hố to!

Trước đó nếu Ôn Văn bị ma quỷ ám ảnh thì nói không chừng bây giờ đã bị thứ này hố tới mức rớt vào trong công ngầm.

Bây giờ nghĩ lại một phen, nếu như không phải bị sự chói lóa của tinh thể kiếm khí này che mắt, chỉ đứng ở góc độ người ngoài cuộc để xem, Ngôn Ngữ Hoang Đường có thể biết được bí mật của Tuân gia, lại phái người dễ dàng trộm tinh thể kiếm khí đi vốn đã là chuyện rất hoang đường rồi.

Kết hợp với thái độ kỳ dị của Tuân Thanh, nói không chừng đủ loại hiệu quả thần kỳ và tin tức ẩn giấu về tinh thể kiếm khí là do chính Tuân gia tung ta!

“Lão hồ ly.... truyền thừa nghìn năm của gia tộc quả nhiên không đơn giản, muốn chiếm tiện nghi của bọn họ cũng không dễ dàng như vậy, quả nhiên mình vẫn còn quá trẻ.” Ôn Văn lắc đầu cảm thán.

Barcode đứng bên cạnh có chút câm nín, hắn chỉ nghe được lời của Ôn Văn, vì thế không rõ là chuyện gì.

Hắn muốn biết, Ôn Văn giày vò lâu như vậy rốt cuộc đến khi nào mới lấy tinh thể kiếm khí rồi mới thả hắn đi....

Chương 559 - Trở lại khách sạn cũ

Nếu tinh thể kiếm khí này là hố to, như vậy Ôn Văn sẽ không đụng vào nó, ai biết điều kiện kích hoạt cái hố này là gì chứ.

Có điều phần kim loại bên ngoài thì Ôn Văn muốn lấy đi, vì thế anh dùng kiếm dài Hàn Băng phá vỡ tầng kim loại bên

ngoài, để kim thể hình kiếm màu trắng bóng loáng ở bên trong rơi xuống đất, sau đó cất phần kim loại đi.

Khối tinh thể kia to bằng ngón tay, dài hơn mười cm, bên trong lưu chuyển kiếm khí kinh người.

Không có tầng kim loại che chắn bên ngoài, tinh thạch này lại càng mê người hơn, Ôn Văn cũng bội phục chính mình có thể cự tuyệt được cự hấp dẫn của nó.

Sau khi thưởng thức một phen, Ôn Văn dứt khoát dời tầm mắt đi.

Từ cái mền tỏa ra mùi hương kỳ lạ của Lý Hải Dương cắt ra một miếng để bọc tinh thể kiếm khí lại, bỏ vào trong hộp, sau đó giao hộp cho Barcode đứng ở một bên.

“Cầm nó đi, sau đó theo tao về khách sạn cũ.”

Barcode có chút sững sốt, sau đó nói: “Không phải mày nói chỉ cần tao giao tinh thể kiếm khí vào tay mày, mày sẽ thả tao đi à?”

“Đúng vậy.” Ôn Văn hiển nhiên nói: “Nhưng mày có thấy tay tao chạm vào tinh thể kiếm khí không, vì thế mày phải nghe lời tao.”

Barcode sững sốt, sau đó lộ ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt, thực lực của mày mạnh như vậy nên mày là ông lớn, mày nói cái gì thì là cái đó...

Ôn Văn bật cười nói: “Mày yên tâm, tao sẽ không để mày xảy ra chuyện, dù sao thì mày vẫn còn tác dụng đối với tao.”

“Đến khi đó tao bảo mày đưa tinh thể kiếm khí cho ai, mày liền đưa cho người đó, nếu có người muốn cướp thì cứ trực tiếp đưa cho kẻ đó, nếu mày thành thật nghe lời thì nói không chừng tao có thể giúp mày đoạt lại tổ chức.”

Barcode bĩu môi, hẳn mới không tin Ôn Văn tốt bụng tới mức giúp mình giành lại tổ chức.

Nhưng khi nhìn biểu hiện của Ôn Văn thì Barcode cũng thầm hiểu được tinh thể kiếm khí này thật ra không phải là thứ tốt lành gì, kẻ tranh giành thứ này cũng giống như lũ khỉ bị quả táo độc xoay vòng vòng mà thôi.

Vì thế hắn liền đi theo sau Ôn Văn, trở lại khách sạn cũ.

Sở dĩ Ôn Văn muốn trở lại khách sạn cũ là vì muốn xem ông lão bảo vệ rừng hồ kia và Sài Vận.

Sài Vận rút cuộc cũng đã giúp Ôn Văn, Ôn Văn cũng đáp ứng sẽ cứu cô ta ra khỏi khách sạn, không thể nuốt lời.

Mặt khác tuy đã quyết tâm muốn đối phó Râu Đỏ nhưng hiện giờ anh vẫn chưa biết được vị trí của Râu Đỏ, chỉ có thể tìm kiếm manh mối ở khách sạn cũ.

Đi tới bên ngoài khách sạn thì phía chân trời xuất hiện màu bạc trắng, nơi này khôi phục yên lặng, nhóm nhân viên bảo vệ dẫn theo đám chó vẫn đang tuần tra.

Trước đó nhóm người siêu năng chiến đấu ở không gian khác, nhóm bảo vệ này không hề hay biết gì cả, còn tưởng rằng đêm nay vẫn sóng êm gió lặng.

Ôn Văn và Barcode đưa ra thẻ phòng của mình, có thể thuận lợi tiến vào khách sạn cũ.

Làm Ôn Văn có chút ngoài ý muốn là tất cả người trông coi khách sạn đều không ở vị trí của mình, Sài Vận cũng không ở trong căn phòng nghỉ dành cho khách, tựa hồ bọn họ đang ở trong căn phòng lớn trên tầng năm, không biết đang bàn bạc chuyện gì.

...

Trong căn phòng lớn nhất trên tầng năm, Sài Vận bị chiếc lưới màu trắng trói chặt trên tường, miệng dán băng keo nên chỉ có thể phát ra tiếng nức nở.

Mà ở trên ghế sofa trong phòng, lấy Câu Ma cầm đầu, cả sáu người siêu năng của khách sạn cũ đều có mặt.

Trên người bọn hắn quần băng vải, trong trận chiến trước đó đều đã bị thương ít nhiều, sau khi đơn giản băng bó một phen thì ngồi ở nơi này xét xử Sài Vận.

Im lặng suy nghĩ một hồi lâu, Câu Ma tăng hắng nói: “Nhân viên tiếp tân Sài Vận đã làm mất sợi dây chuyền tượng trưng cho nhân viên, còn cung cấp tình báo về khách sạn cũ cho nhân vật thần bí kia, các vị nói coi nên xử lý thế nào?”

“Giết, phải giết, có điều gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn kia làm tao chỉ muốn giấu đi.”

Triệu Đại Thư diện mạo xấu xí cười quái dị, bởi vì trời sinh quái dị nên cô ta vẫn luôn căm thù những cô gái xinh đẹp.

Cô ta từng lột gương mặt của những cô gái xinh đẹp rồi dán lên mặt mình, cuối cùng bị Hiệp Hội Thợ Săn truy bắt nên chỉ có thể trốn trong khách sạn cũ.

Khi Sài Vận với gương mặt tuổi xuân xuất hiện ở khách sạn ngày đầu tiên thì Triệu Đại Thư đã sớm ngứa mắt rồi, nếu không phải lão bảo vệ răng hô vẫn luôn che chở thì có lẽ đã sớm lọt vào độc thủ của Triệu Đại Thư rồi.

“Râu Đỏ không cho phép chúng ta tùy tiện làm hại người thường ở bên ngoài khách sạn...” Lão bảo vệ răng hô đứng dậy nói.

Một người đàn ông gầy có mái tóc dài bóng dầu và làn da khô màu nâu âm trầm nói: “Là cô ta chủ động muốn làm việc trong khách sạn cũ, không thể tính là người ngoài khách sạn được.”

Người đàn ông này chịu trách nhiệm trông coi tầng hai của khách sạn, tên là Đồng Tráng Tráng, bởi vì màu da kỳ quái mà hắn bị đám nhỏ gần nhà hùa vào bắt nạt, vì thế đã dưỡng thành tính cách rất vụn vẹo.

Sau khi trưởng thành hắn thường dùng những thủ đoạn rất tàn nhẫn, muốn trả thù cho những gì khuất nhục mà mình phải chịu lúc bé.

Người mắng hắn thì xé nát miệng, kẻ đánh hắn thì bị bẻ gãy tay, tên cướp đồ ăn vặt thì bị hắn nhét đồ ăn tới vỡ bụng....

Vì thế hắn bị Hiệp Hội Thợ Săn phát lệnh truy nã, sau nhiều phen lang bạt, cuối cùng trốn tới khách sạn cũ mới yên ổn.

Bà cụ trên tầng bùng một chậu nho, dùng cái miệng không còn răng của mình mút từng quả một.

Bà ta không muốn nói gì, cũng không muốn quan tâm, tới độ tuổi này của bà ta thì rất nhiều chuyện đã không còn quan trọng nữa rồi.

Mà Tiểu Mạch ở tầng năm nhìn Sài Vận, trên mặt lộ ra biểu cảm không đành lòng.

Nhưng hắn cũng không nói gì, bình thường chuyện gì hắn cũng nghe theo lời người khác, chưa bao giờ tự làm chủ.

Nghe ý kiến của năm cấp dưới, Câu Ma ho nhẹ một tiếng nói: “Hai người muốn giết, một người không muốn giết, hai người không phát biểu ý kiến... vậy thì giết.”

Nghe thấy lời Câu Ma, khoe mắt Sài Vận ăng ặc nước mắt, giãy giụa kịch liệt, nhưng cô ta căn bản không thể nào giãy ra khỏi chiếc lưới trắng do siêu năng lực tạo thành.

Câu Ma đưa tay đặt lên cổ Sài Vận, nói: “Mày đừng oán trách tao, trước đó mày đã từng ký hợp đồng rồi, trong hợp đồng yêu cầu mày không được tiết lộ tin tức.”

Chỉ cần hắn dùng lực một chút thì có thể cắt đứt cần cổ yếu ớt của Sài Vận, thế nhưng hắn muốn nói một câu tích cực.

Tuy giết chết một thiếu nữ vô tội không có liên quan gì tới năng lượng tích cực nhưng chỉ cần hắn có thể cổ vũ mình, để mình nhận thức được chuyện mình làm là chính xác thì chuyện hắn làm là chính nghĩa.

Vì thế tuy Câu Ma đã làm chuyện này rất nhiều nhưng hắn không hề có chút cảm giác tội ác nào, cũng không cảm thấy mình đã làm chuyện xấu.

“Đại trượng phu làm việc, đi không đổi tên...”

Àm!

Cửa phòng bị đá văng, Ôn Văn dẫn Barcode đi vào.

“Tao và người đầu hói này không đồng ý giết vị tiểu thư Sài Vận này, bây giờ là 3:2 rồi, vì thế mày có thể thả cô ta ra không?”

Barcode có chút câm nín, cái gì mà người đầu hói này chứ...

“Tao là chủ tiệm, tao quyết định.”

Câu Ma hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị ra tay, thế nhưng khi thấy rõ hai người Ôn Văn thì ánh mắt lập tức sáng rực.

“Thế mà lại là hai người bọn mày, tao đang muốn tìm bọn mày, bậc thầy Râu Đỏ muốn gặp.”

“Vừa vặn, tao cũng muốn gặp hắn.” Ôn Văn mỉm cười nói.

Chương 560 - Kẻ Vui Đùa

Ôn Văn thoải mái đi vào trong phòng, quan sát đám người một chút.

Trên đường tới đây, anh đã dùng thiết bị đầu cuối siêu thợ săn điều tra tình hình của đám người trong khách sạn cũ, biết đại khái đám người này là hạng người gì.

Hiệp hội có ý muốn giấu chuyện Râu Đỏ nhưng sớm đã điều tra sạch sẽ đám cấp dưới của hắn, vì thế nên xử lý đám người này như thế nào, Ôn Văn đã có tính toán.

“Tao muốn cùng mày đi gặp Râu Đỏ, trước tiên có thể thả cô gái này ra không, cô ấy đã giúp đỡ tao một chút.” Ôn Văn chỉ Sài Vận nói.

Câu Ma im lặng không nói, Ôn Văn đồng ý cùng hắn tới gặp Râu Đỏ đương nhiên là chuyện tốt.

Thậm chí còn có khả năng được Râu Đỏ ban thưởng, nhưng vừa nãy hắn đã có phán xét với Sài Vận lại vì một câu nói của người này mà thả thì có hơi mất mặt.

“Cô ta thật sự đã giúp mày, vậy thì cô ta đúng là kẻ phản bội, mà kẻ phản bội thì phản chết!” Triệu Đại Thu nói.

Ngoại trừ lão bảo vệ răng hô, những người còn lại không có ai từng chứng kiến sức mạnh của Ôn Văn nên bọn họ không sợ Ôn Văn.

“Nếu không phải Râu Đỏ đại nhân muốn gặp hai bọn mày, hai bọn mày cũng bị xử phạt theo.” Đồng Tráng Tráng u ám nói.

“Muốn xử phạt tao à... có năng lực thì tới đi.” Ôn Văn có chút câm nín nói.

“Mày....”

Thấy vẻ mặt của Câu Ma không tốt, tuy Đồng Tráng Tráng phần nộ nhưng cũng không tiếp tục cãi nhau với Ôn Văn.

Đồng Tráng Tráng yên tĩnh nhưng Ôn Văn lại không muốn buông tha hắn, trực tiếp giơ ngón giữa, lấy ra một cây súng nước bắn nước mang theo mùi khai đầy mặt hắn....

Đồng Tráng Tráng tính tình nóng nảy lập tức nhảy dựng lên, cơ thể giống như cá chạch trượt về phía Ôn Văn, tay cầm dao nhọn chia thẳng về phía huyệt thái dương của Ôn Văn.

“Đồng Tráng Tráng, quay trở lại!”

Câu Ma còn chưa nói xong thì Barcode đứng sau lưng Ôn Văn đã đẩy tay Đồng Tráng Tráng lên trên, đỡ đòn tấn công, sau đó một cước đá vào lồng ngực của hắn.

Sau khi Đồng Tráng Tráng rơi xuống đất, Barcode bắn vài phát vào phần cơ thể then chốt trên người hắn, trực tiếp làm hắn mất đi năng lực hành động.

Mặc dù ở trước mặt Ôn Văn, Barcode không chịu nổi một đòn nhưng kinh nghiệm chiến đấu trong hàng ngang cấp tuyệt đối là người đứng đầu, Đồng Tráng Tráng đã bị thương căn bản không phải đối thủ của Barcode.

Tuy Ôn Văn đã xem tài liệu của mọi người nhưng vẫn cảm thấy đám người dị dạng này có chút đáng thương, vì thế anh dự tính quan sát một chút, nếu bọn họ không quá hỏng bét thì có thể cho bọn họ có chỗ dung thân.

Nhưng đôi khi người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, khi này đám người này bàn chuyện phán xét Sài Vận, Ôn Văn đã ở bên ngoài quán sát.

Theo tình huống anh quan sát được, trong lòng lão bảo vệ rằng hồ vẫn còn chút thiện ý, Tiểu Mạch tuy đầu óc không phải quá nhanh nhạy nhưng cũng không phải quá xấu.

Bà lão già nua kia, mặc dù mặc kệ sống chết nhưng cũng không có gì nguy hại.

Ba người còn lại, Ôn Văn dự tính bắt Câu Ma vào trong trạm thu nhận, Triệu Đại Thư và Đồng Tráng Tráng thì giết hoặc bắt giữ, dù sao cũng không thể để bọn họ ở bên ngoài gieo họa.

Thấy hai bên bùng nổ chiến tranh, phản ứng đầu tiên của Triệu Đại Thư là đưa tay chụp vào mặt Sài Vận, cô ta không vừa mắt Sài Vận đã lâu rồi.

Nhìn thấy động tác của Triệu Đại Thư, trong mắt Ôn Văn lóe lên một tia tàn khốc, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh cô ta, túm bàn tay vươn về phía Sài Vận, trực tiếp cắt đứt!

Mà ngoại trừ Câu Ma thì không ai nhìn ra được Ôn Văn đã làm như thế nào.

Tuy Câu Ma có thể nhìn thấy nhưng hắn cũng không có cách nào tránh được, lúc này hắn mới nhận ra sự mạnh mẽ của Ôn Văn.

Có thể dẫn Ôn Văn tới gặp Râu Đỏ, quyền quyết định không phải do Câu Ma hắn, mà là bản thân Ôn Văn có muốn đi hay không.

Triệu Đại Thư bị chặt đứt tay phát ra một tiếng gào đau đớn, sau đó cô ta mở đôi mắt kỳ quái, phun ra lưới trắng.

Ôn Văn hừ nhẹ một tiếng, hé miệng phun ra một quả pháo màu tím đen, nổ tung đầu và lưới của Triệu Đại Thư.

“Dừng lại, bọn mày đừng đánh nữa!” Câu Ma lớn tiếng nói.

Nhờ vào năng lượng tích cực nói quanh năm, Câu Ma có được giọng nói rất lớn, sau khi rống một câu thì nhóm người không hện mà cùng dừng lại.

Nhóm Câu Ma đều cảm thấy hoảng sợ, với sức chiến đấu của Ôn Văn, nếu thật sự đánh nhau ở nơi này, chỉ sợ khi đó chết đi cũng không phải chỉ có một mình Triệu Đại Thư mà thôi.

Đây là một đối thủ còn mạnh mẽ hơn Thế Cầm, cho dù sử dụng ma kiếm cũng không có cách nào giành được chiến thắng.

“Muốn dừng lại cũng được, mày phải dẫn bọn tao đi tìm Râu Đỏ.”

Ôn Văn thoải mái gỡ tấm lưới trên người Sài Vận, sau đó xoa tóc cô trấn an tâm tình của cô gái một chút.

“Được, đương nhiên là được.” Câu Ma không ngừng nói.

Tiếp đó Ôn Văn dẫn theo Sài Vận còn chưa tỉnh hồn tiến vào một căn phòng trống.

Ôn Văn cười nói: “Xem đi, tôi đã nói tôi sẽ tới cứu cô.”

“Cám ơn...”

Sài Vận còn chưa nói dứt lời thì Ôn Văn đã trực tiếp đánh cô gái bất tỉnh, trước tiên đưa vào trong trạm thu nhận.

Sau đó phải tới chỗ Râu Đỏ, không quản là để Sài Vận ở nơi nào Ôn Văn cũng lo lắng, vì thế vẫn đưa vào trong trạm thu nhận trước, chờ đến khi mọi thứ chấm dứt thì sẽ thả ra.

Sau đó hai người Ôn Văn đi theo Câu Ma tới chỗ Râu Đỏ.

Anh không sợ những người khác nhân cơ hội này trốn thoát, ngoài nơi này thì bọn họ cũng không còn nơi nào để đi.

...

Cùng lúc đó, một chiếc máy bay có tạo hình khá thiếu nhi đang bay về phía thành phố Bảo Áp.

Nếu như thu nhỏ chiếc máy bay này lại thì đúng là máy bay của con nít, nhưng chiếc máy bay này lại có thể bay được, còn bay rất nhanh.

Trong máy bay ngồi vài người, một người cầm đầu có mái tóc ngắn màu đỏ thẫm, mặc một chiếc áo khoác lông hoa mai, cả người trông rất tao nhã.

Hắn chính là Kẻ Vui Đùa, cấp trên của nhóm bốn người Thế Cầm.

Trong tổ chức Ngôn Ngữ Hoang Đường, chỉ có người đứng đầu được tôn là ‘Vua Đùa Giỡn’ có được thực lực cảnh giới Chân Tự, còn lại chính là bốn người siêu năng Tai Nạn thượng tự ‘Kẻ Vui Đùa’, ‘Kẻ Vọng Ngữ’ làm bốn trụ cột lớn của Ngôn Ngữ Hoang Đường.

Vua Đùa Giỡn đã già rồi, không còn sức sống như tuổi thiếu niên, nhóm bốn người Kẻ Vui Đùa vẫn luôn tranh quyền đoạt lợi vì muốn trở thành người đứng đầu kế tiếp.

Trước đó Kẻ Vui Đùa đã thu gom tổ chức sát thủ ‘Mã Hóa’, sau đó bắt đầu chú ý tới tinh thể kiếm khí có thể gia tăng thực lực.

Vốn tưởng chỉ phải đối phó với một tên sát thủ không thức thời, không ngờ bốn người mình phái ra lại đều gãy sạch.

Căn cứ vào tình báo cuối cùng truyền về thì bọn chúng đã tới khách sạn cũ của Râu Đỏ để cướp tinh thể kiếm khí.

Vì thế Kẻ Vui Đùa tự mình suy đoán quá trình, là Râu Đỏ đã nhắm tới tinh thể kiếm khí, sau đó đã tự mình tiêu diệt bốn tên

thủ hạ của hắn!

Vì thế hắn muốn tự mình tới tìm Râu Đỏ để đòi một lời giải thích, thuận tiện cướp lại tinh thể kiếm khí.

Râu Đỏ cũng giống như hắn, có thực lực Tai Nạn thượng tự, nhưng Râu Đỏ chỉ là một người lẻ loi, mà hắn thì có mấy chục cấp dưới thực lực mạnh mẽ.

Quan trọng hơn chính là Râu Đỏ chung quy chỉ là một thợ thủ công, cho dù có thực lực thượng tự cũng rất khó chống lại Kẻ Vui Đùa.

Sở dĩ Hiệp Hội Thợ Săn không thể làm gì Râu Đỏ là vì hắn có phương pháp áp chế hiệp hội, nhưng đối với Kẻ Vui Đùa thì không có tác dụng gì, hắn không hề lo ngại sau khi giết Râu Đỏ thì sẽ có bao nhiêu người phải chôn cùng!

Sẵn tiện trong tay Râu Đỏ còn có không ít thứ tốt, sau khi có được những thứ đó, hắn lại càng nắm chắc khả năng có thể giành được vị trí người đứng đầu.

Chương 561 - Chương 561: Quân đoàn đồ chơi

Câu Ma lái một chiếc xe tải cũ, chở Ôn Văn và Barcode tới một xưởng nấu sắt ở biên giới thành phố.

Đây là một nhà xưởng bình thường, chuyên sản xuất sắt thép bình thường, chỉ có điều người sở hữu nhà xưởng này chính là Râu Đỏ.

Hắn vẫn luôn sử dụng tài nguyên trong xưởng và toàn bộ phạm vi trong khu lớn, giúp mình tìm kiếm một ít kim loại hiếm và một vài món rèn đơn giản.

Ở sát xưởng rèn có một khu vực khá độc lập, trong khu trung tâm có một nhà xưởng, nơi này chính là chỗ làm việc của Râu Đỏ.

Bên ngoài nhà xưởng bao phủ một tầng cách nhiệt, thoát nhìn có chút đơn sơ nhưng tổng thể được thép đúc thành, tổng thể trông như một pháo đài, tòa nhà xưởng này thật ra cũng có giá trị không nhỏ.

Nhiệt độ gần nó cao dị thường, mặc dù hiện giờ là mùa đông khắc nghiệt vẫn làm người ta có cảm giác nóng rực.

Sau khi Câu Ma chào hỏi một tiếng, cửa nhà xưởng được mở ra từ bên trong, đầu tiên là một dòng khí nóng bỏng, sau đó chính là một mùi hương làm Ôn Văn không thoải mái.

Nhìn từ cánh cửa mở ra, có thể thấy bên trong nhà xưởng có rất nhiều cái xác, mùi vị mà Ôn Văn ngửi thấy trước đó chính là từ số xác đó.

Còn chưa chính thức thấy được Râu Đỏ, cảm quan của Ôn Văn đã hỏng tới cực hạn rồi.

Râu Đỏ từ trong nhà máy đi ra, mồ hôi trên người bốc lên như sương trắng, trên cằm là chòm râu trông như ngọn lửa, giống như ngọn lửa màu đỏ vậy.

Ôn Văn nhướng mày, người này trông rất dọa người nhưng vóc dáng thật sự rất lùn...

Đi vài bước tới bên cạnh Ôn Văn, Râu Đỏ ngẩng đầu hỏi Câu Ma: “Ác ma cao cấp và người giữ tinh thể kiếm khí đều theo mày tới rồi à?”

Câu Ma khom người nói: “Vâng thưa đại nhân.”

Ác ma cao cấp?

Người mang theo tinh thể kiếm thể hần là chỉ Barcode, vậy ác ma cao cấp chính là Ôn Văn?

Ôn Văn nghĩ lại liền biết lúc mình để vô diện ma ngục trang làm mình, hần đã bị lộ chân tướng.

Có điều như vậy cũng rất tốt, dù sao thì hần cũng muốn ngục trang thành một người hung ác, ác ma có thân phận bị người ta chán ghét, hoài nghi nhất.

Râu Đỏ khó hiểu nhìn Ôn Văn nói: “Thoạt nhìn mày không giống ác ma.”

Con ngươi Ôn Văn khẽ nhúc nhích, điều chỉnh một chút rồi tỏa ra hơi thở đặc biệt của Tần Sảng.

Tính chất vừa tăm tối lại khủng khiếp đặc biệt của ác quỷ, cộng thêm hơi thở tà dị độc ác của ác ma, vẻ mặt của Râu Đỏ có thay đổi, loại hơi thở ác ma đặc biệt này là lần đầu tiên hần được gặp.

Từ hơi thở này, Râu Đỏ liền biết Ôn Văn không dễ đối phó, nhưng vẫn có chút chênh lệch với hần.

Vì thế hần nói với Câu Ma: “Mày về trước đi, nơi này không cần mày nữa.”

Đợi sau khi Câu Ma rời đi, Râu Đỏ nghi hoặc hỏi: “Với thực lực của Câu Ma hần là không thể bắt được mày, tại sao mày lại theo hần tới tìm tao?”

Ôn Văn hơi ngòì xồm xuống để mặt của mình và Râu Đỏ ngang nhau: “Tao không biết vì sao mày muốn tìm tao, nhưng tao muốn mày đúc kiếm cho tao, đúc một cây kiếm thuộc về tao.”

“Đúc kiếm, hừ hừ.” Râu Đỏ không có ý tốt nhìn Ôn Văn.

“Thứ này chính là thù lao đúc kiếm.” Ôn Văn gật đầu với Barcode, Barcode mở chiếc vali sợi bông có mùi hương kỳ lạ

lấy tinh thể kiếm khí ra ngoài.

Thấy tinh thể kiếm khí ẩn chứa sức mạnh cực lớn, Râu Đỏ trợn mắt lên, vươn tay kích động nói: “Đưa thứ đó cho tao!”

Barcode nhìn về phía Ôn Văn, Ôn Văn hơi nhún vai nói: “Chịu thôi, đưa cho hắn đi.”

Râu Đỏ thận trọng nhận lấy tinh thể kiếm khí, nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải một chút, thậm chí còn dùng đầu lưỡi nếm thử một chút.

Barcode mặt không biểu cảm khép vali lại, hắn cũng không muốn để Râu Đỏ biết mình vừa liếm cái gì.

Sau khi xác nhận tinh thể kiếm khí là thật, Râu Đỏ hưng phấn cầm tinh thể kiếm khí xoay quanh tại chỗ.

“Tâm nguyện nhiều năm nay của mình rốt cuộc đã sắp đạt được, nếu như bỏ thứ này vào trong ma kiếm thì nhất định có thể thành công!”

“Trước tiên phải dùng máu ác ma và linh hồn kẻ ác để tiến hành ô nhiễm, sau đó...”

Nói xong Râu Đỏ quay đầu nhìn về phía Ôn Văn, lộ ra nụ cười dữ tợn: “Nếu như hòa tan mảy vào cây kiếm này thì nó sẽ càng mạnh mẽ hơn, như vậy cũng coi như tao đã đáp ứng lời nhờ vả đúc kiếm ‘giúp’ mảy.”

Ôn Văn nhíu mày nói: “Muôn dùng tao đúc kiếm, mảy điên rồi sao?”

“Đương nhiên tao không điên, nhưng kiểu dùng ác ma làm chất dinh dưỡng đúc ra cây ma kiếm mạnh mẽ, tao đã sớm tạo ra kiếm phôi cao cấp rồi, sẽ không bôi nhọ mảy đâu.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, xem ra Râu Đỏ này vì đúc ma kiếm mà có chút điên điên rồi.

Cũng không biết trong lúc hắn không ngừng thử nghiệm thì rốt cuộc đã có bao nhiêu mạng người bị liên lụy.

Người nghiệp chương nặng nề như vậy, vẫn là tiến vào trạm thu nhận làm lao động cải tạo thì tốt hơn.

Ngay lúc Ôn Văn và Râu Đỏ chuẩn bị ra tay, trên bầu trời đáp xuống một chiếc máy bay đồ chơi, Kẻ Vui Đùa mặt áo ba đờ

xuy vắn da báo dẫn đám thuộc hạ đi ra.

Ba tên thuộc hạ của hắn cũng khá đặc biệt, một kẻ đạp xe cầm súng có dây tua đỏ, một tên có cái đầu bí đỏ, tên cuối cùng thì trên người có một vòng răng cưa hình lưỡi dao.

“Râu Đỏ, tao tới tìm mày muốn một lời giải thích!”

“Kẻ Vui Đùa, sao mày lại tới đây...” Về mặt Râu Đỏ tối sầm, Kẻ Vui Đùa giống như hắn, là người siêu năng thượng tự nhưng thực lực lại mạnh hơn hắn không ít.

Kẻ Vui Đùa nhìn chằm chằm kết tinh kiếm khí trong tay Râu Đỏ, hừ lạnh nói: “Mày giết người của tao, cướp đồ của tao, còn hỏi tao sao lại tới đây?”

“Đây là hai tên này đưa cho tao.” Râu Đỏ chỉ sang nhóm Ôn Văn, đồng thời đưa tinh thể kiếm khí ra sau lưng rồi nói với Kẻ Vui đùa.

Kẻ Vui Đùa bị hắn chọc tức mắng to: “Lão già này còn dám sạo sự à, ngày hôm nay mày chết chắc rồi!”

Địa vị của Kẻ Vui Đùa trong Ngôn Ngữ Hoang Đường rất cao, nhưng thuộc hạ cảnh giới Đồng Hóa lại không có bao nhiêu, nhóm bốn người Thế Cầm đã là một nửa số lượng cao thủ dưới tay hắn.

Cho dù không có tinh thể kiếm khí, hắn vì Râu Đỏ mà chịu thiệt lớn như vậy, chắc chắn không chết thì không thôi với Râu Đỏ.

Hơn nữa sau khi tận mắt nhìn thấy tinh thể kiếm khí, Kẻ Vui Đùa mới hiểu được tinh thể kiếm khí rốt cuộc mê người cỡ nào, hắn nên sớm tự mình ra tay giành thứ này mới phải.

Mắt thấy bầu không khí ngày càng nghiêm nghị, Ôn Văn dẫn Barcode lui về sau hai bước.

Nếu người của Ngôn Ngữ Hoang Đường nhúng tay, Ôn Văn cũng rất sẵn lòng nhìn hai người bọn họ làm ngao cò tranh nhau, chính mình làm ngư ông đắc lợi.

Kẻ Vui Đùa giang tay, quay sang lớn tiếng nói với Râu Đỏ: “Vui cười đi, huyên não đi, các người bạn đáng yêu của tao!”

Một cái hòm trên máy bay mở ra, hơn mười món đồ chơi có tạo hình khác nhau từ trong hòm bay ra, rơi xuống bên người Kẻ Vui Đùa.

Trong đó có hơn hai binh lính cầm đủ loại vũ khí đồ chơi, chúng biến thành kích cỡ người bình thường, bảo vệ Kẻ Vui Đùa.

Mà ở phía sau Kẻ Vui Đùa phân biệt đứng một mô hình người máy cao hơn mười mét và một con rối khổng lồ long plastic màu xanh lá cây cao hơn hai mươi mét!

Số còn lại là đồ chơi máy bay xe tăng chiến hạm các loại, đây hiển nhiên là một quân đoàn đồ chơi!

Chương 562 - Đục nước béo cò

Những món đồ chơi mà Kẻ Vui Đùa biến ra đều có nụ cười quỷ dị, cơ thể thỉnh thoảng lại lay động giống như người điên.

Tiếp đó vài cái chong chóng tre phân biệt cắm trên đầu vai và lưng Kẻ Vui Đùa, khi cánh quạt xoay tròn thì Kẻ Vui Đùa cũng bay lên!

“Râu Đỏ, mày phải trả cái giá thật lớn vì chuyện mà mày đã làm.”

Binh lính đồ chơi, còn có số xe tăng máy bay kia cũng bắt đầu nổ súng, mặc dù chúng chỉ là sản phẩm plastic nhưng đạn bắn ra thì đều là đạn thật.

Nhưng nó không phải đạn bình thường, là đạn đặc chủng còn mạnh mẽ hơn cả đạn săn ma.

Nháy mắt Râu Đỏ đã bị đạn dục bao phủ, ánh lửa và vụ nổ làm mặt đất run nhẹ, nhưng sau khi đám con rối kia ngừng bắn, Râu Đỏ vẫn còn bình yên vô sự đứng yên tại chỗ.

Bên người hắn là hai cái khiên đã hỏng, hắn nhờ vào tấm khiên này mới chống đỡ được làn đàn kia.

Được xem là một nhà chế tạo vũ khí ma thuật, trong tay Râu Đỏ cũng không ít món đồ chơi này.

Thấy một màn này, Ôn Văn khẽ thở dài một hơi.

Từ cuộc chiến của hai người có thể thấy được năng lực của người siêu năng Tai Nạn thượng tự đã làm tới mức độ này, nhân loại bình thường đã sớm không có cách nào đối phó bọn họ rồi.

Chỉ dựa vào món đồ chơi này đã có thể dễ dàng tiêu diệt đội quân loài người có quân lực tương đương, mà đây chỉ là đòn tấn công mang tính dò xét của Kẻ Vui Đùa mà thôi.

Nếu như không có Hiệp Hội Thợ Săn vẫn luôn duy trì cân bằng, thô bạo trấn áp đám tổ chức siêu năng dám lú đầu lên, bố cục thế giới cũng đã sớm thay đổi.

Ngay cả chính bản thân Ôn Văn không phải cũng là một ‘quái vật’ đáng sợ sao.

Tay Râu Đỏ run lên một chút, không biết từ đâu túm ra một cây búa tuôn trào dung nham rồi vung mạnh về phía đám lính plastic, mặt đất dưới chân đám lính nứt ra rồi không ngừng phun trào dung nham, nhiệt độ cao của dung nham tan chảy plastic, sau đó đông lại thành hòn đá cứng rắn.

Thấy đám lính kia bị tổn hại, Kẻ Vui Đùa cũng không thêm để ý, chỉ cần năng lực của hắn vẫn còn mở, thứ này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Người máy và con rối khủng long to lớn kia cũng hành động, người máy phóng ra tia laser, còn con rối khủng long thì phun ra ngọn lửa màu trắng xám thật dài.

Tuy động tác của chúng rất ngốc nghếch và cứng nhắc, nhưng không thể nghi ngờ, mỗi đòn tấn công đều đạt tới trình độ Tai Nạn thượng tự.

Râu Đỏ cũng không cam chịu tỏ ra thua kém, tuy cơ thể thấp bé nhưng hắn quát lên một tiếng lớn, râu mép như ngọn lửa đang thiêu đốt trở nên sáng bừng nóng rực, cả người trông như một pho tượng sắt bị nung đỏ rực.

Tiếp đó hắn lấy ra vài món đồ siêu năng do mình chế tạo, điên cuồng hét lớn rồi lao về phía đám đồ chơi của Kẻ Vui Đùa, trận chiến hỗn loạn cứ vậy bắt đầu.

Ôn Văn ở bên cạnh xem thực hứng thú: “Năng lực của Kẻ Vui Đùa này khá thú vị, điều khiển nhựa plastic... không đúng, hắn là làm cho đồ chơi có thể hoạt động sinh động.”

Sức mạnh của Râu Đỏ rất kinh người, nhiệt độ cơ thể cũng có chút phiền, nhưng năng lực chiến đấu của bản thân hắn cũng không hề yếu, nếu không có cây búa kia thì có lẽ hắn sẽ không thể chống cự lại Kẻ Vui Đùa.”

Mà Barcode ở bên cạnh thì xem không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy cuộc chiến này đã vượt qua phạm trù mà hắn có thể hiểu, nếu hắn dính vào thì sẽ chết tới mức chẳng còn chút cặn bã nào chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Ôn Văn liếc nhìn Barcode, bật cười: “Mày sợ à? He he, nhưng tao thì không để ý, loại chiến đấu thế này có chút kích thích tới mày, mày đi đi.”

“Thật à?” Barcode có chút không tin Ôn Văn lại tốt bụng như vậy.

“Có điều mày đừng đi quá xa, sau này tao có việc muốn giao cho mày, đến khi đó tao sẽ tới tìm mày.” Ôn Văn vỗ nhẹ vai Barcode nói.

Sau khi được Ôn Văn cho phép, Barcode lập tức chạy đi thật xa, chớp mắt đã không còn bóng người.

Hắn tính toán sẽ lập tức rời khỏi thành phố này, cao chạy xa bay, dù sao thì cách tên Ôn Văn này càng xa lại càng tốt, chỉ có kẻ ngu mới ở lại chờ Ôn Văn mà thôi.

“Ngây thơ, ngây thơ quá đi.”

Ôn Văn lắc đầu, lúc vỗ vai Barcode anh đã để lại dấu ấn trên vai hắn.

Chỉ cần có dấu ấn này, Ôn Văn có thể thông qua phương pháp chiêu mộ nhân viên thu nhận để tìm kiếm hắn.

Trước đó Ôn Văn nói muốn giúp Barcode giành lại tổ chức không phải là lời nói suông, anh thật sự có suy nghĩ này.

Kẻ cướp tổ chức sát thủ ‘Mã Hóa’ chính là Kẻ Vui Đùa, sau ngày hôm nay bọn họ sẽ bị tổn hại lớn, Ôn Văn chỉ cần phái vài con quái vật tới đã có thể dễ dàng giành lại tổ chức này.

Đương nhiên mục đích Ôn Văn giúp Barcode không phải vì lòng tốt bụng, mà là anh muốn sáp nhập tổ chức này vào Cơ Kim Hội.

Chuyện mà Phùng Duệ Tinh làm được chỉ là để Cơ Kim Hội tiếp xúc với giới người có tiền có thể bình thường mà thôi, nhưng nếu muốn vững gót chân trong giới siêu năng thì cần Ôn Văn đặt nhiều tâm tư hơn.

Trước đó tuy đã phái Vệ Tô tới đó nhưng sức mạnh vẫn có nhỏ yếu, có cả một tổ chức sát thủ siêu năng thì nội tình sẽ cứng cáp hơn.

Tuy Ôn Văn không có ý định để Cơ Kim Hội tiếp xúc với nghề sát thủ, nhưng để sát thủ đi săn giết quái vật thì vẫn được, dù sao cũng là nhận tiền làm việc.

Bên kia chiến đấu kịch liệt, bên này Ôn Văn cũng có chút rảnh rỗi.

Không quản là Râu Đỏ hay Kẻ Vui Đùa, không bên nào cho rằng Ôn Văn là mối đe dọa quá lớn, thậm chí Râu Đỏ chỉ xem Ôn Văn là nguyên liệu mà thôi.

Cảm nhận được mình bị bỏ qua, Ôn Văn liền thừa cơ hội này quan sát hang ổ Râu Đỏ.

Trước đó Râu Đỏ có nói rằng hán sớm đã rèn được phôi của ma kiếm, Ôn Văn khá hứng thú với chuyện này.

Mặc dù Ôn Văn đã tìm được tâm kiếm nhưng vẫn cần một cây kiếm dài tương thông với tâm mình để có thể phát huy thực lực tốt hơn.

Ôn Văn lặng lẽ chạy tới phía bên trái nhà xưởng, mở tấm vách kim loại vừa dày vừa nặng kia thành một cửa vào vừa đủ, sau đó trên người tỏa ra khí lạnh rồi bước vào trong.

Nhà xưởng này chia thành hai khu vực, một tầng bị lưới sắt tách ra, trên xà nhà là những cái xác bị hơi khô treo bằng xích sắt.

Biểu cảm của những cái xác này rất dữ tợn đáng sợ, đáng vẻ kỳ quái, người bình thường nhìn thấy có lẽ sẽ gặp ác mộng.

Mặc dù nhiệt độ của nơi này giống như lò lửa nhưng Ôn Văn vẫn có thể cảm nhận được chút hơi lạnh nhẹ.

“Linh hồn của những cái xác này... vẫn chưa tiêu tan, vẫn còn bị giam cầm trong cơ thể như cũ, bị nhiệt độ cao dày dọa!”

“Râu Đỏ đang lợi dụng số xác này, tạo thành một hoàn cảnh thích hợp cho ma kiếm sinh ra.”

“Nhưng cho dù những kẻ ở nơi này đều là trùng phạt đúng tội thì làm vậy cũng hơi quá đáng...”

Ôn Văn vung tay phóng ra vài lá bài nước để những cái xác kia rơi khỏi xà nhà, sau đó phóng ra mỗi lửa, dùng năng lực dẫn cháy của dê yêu hút dưỡng khí, thiêu đốt tất cả.

Trong ngọn lửa thiêu đốt hùng hực kia tựa hồ có thứ gì đó đang vụn vẹo nhảy múa, chúng chấp tay cúi chào với Ôn Văn rồi biến mất trong không khí.

Là những linh hồn sắp tiêu tan đã ngỏ ý cảm ơn Ôn Văn.

Chương 563 - Kiếm điên viêm ma

Khu bên ngoài nhà xưởng ngoại trừ số thi thể này thì không còn những thứ khác, tiếp đó Ôn Văn đưa mắt nhìn về phía khu bên trong.

Ở nơi này ngoại trừ tầng lưới sắt kia thì vẫn còn một tầng kết giới bảo vệ mạnh mẽ, có điều thứ kết giới này trước nay chưa từng làm khó được Ôn Văn.

Anh để găng tay Tai Ách trên tay phải hiện lên, áp sát kết giới, năng lượng của kết giới lập tức bị hút vào trong găng tay Tai Ách.

Kết giới của cấp Tai Biến còn chưa chắc có thể ngăn được găng tay Tai Ách, kết giới do Râu Đỏ làm ra lại càng không cần phải nói, chỉ mười mấy giây đã bị Ôn Văn phá hỏng.

Thứ bắt mắt nhất ở tầng bên trong chính là một cái lò lửa thật lớn, một cái bệ rèn bằng đá đen và một bộ công cụ rèn đầy đủ, Ôn Văn không chút khách sáo thu hết vào trong nhãn không gian.

Sau đó chính là phôi kiếm được đặt trên một cái kệ kim loại tinh xảo, và viêm ma bị dán trên phôi kiếm.

“Đây là ác ma duy nhất trốn được trong lần mình bao vây tiêu diệt cứ điếm ác ma trước đó... không ngờ lại bị Râu Đỏ bắt tới đây.

“Chẳng qua hấn bị như thế cũng là trừng phạt đúng tội, trước tiên cứ kệ hấn.”

Ôn Văn nhìn về phía phôi kiếm, phôi kiếm thật ra chính là bán thành phẩm của kiếm, còn cần trải qua một loạt gia công mới có thể trở thành kiếm dài chân chính.

Phôi kiếm trước mắt tuy có hình dáng không đẹp, cũng chưa làm lưỡi, thế nhưng vẫn tỏa ra kiếm khí âm trầm.

Có điều dù sao nó cũng chỉ là bán thành phẩm, xét về uy lực thì không bằng thanh kiếm dài Hàn Băng trong tay Ôn Văn.

Một cây kiếm lại càng giống kiếm hơn cả thanh Hàn Băng, Ôn Văn nhìn thấy phôi kiếm này thì cảm thấy rất vui mừng, thanh kiếm Hàn Băng kia chỉ là một công cụ để anh sử dụng kiếm pháp mà thôi.

Phôi kiếm mang theo một tia ma tính, giống như khao khát chém giết và máu tươi.

May mắn là Râu Đỏ vẫn chưa tiến hành bước rèn kiếm, vì thế ma tính của phôi kiếm vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng của Ôn Văn.

Nếu như lấy phôi kiếm này làm cơ sở, cộng thêm kim loại đặc biệt ở bên ngoài tinh thể kiếm khí thì nhất định có thể rèn ra một cây kiếm dài thích hợp cho Ôn Văn sử dụng.

Bên ngoài phôi kiếm cũng có một tầng kết giới nhưng nó không làm khó được Ôn Văn, nhưng lúc Ôn Văn chuẩn bị lấy phôi kiếm này đi thì Râu Đỏ đang chiến đấu với Kẻ Vui Đùa cũng đã nhận ra hành vi cướp bóc của Ôn Văn.

Vì thế hấn hừ lạnh một tiếng, bóp nát một hạt châu màu đỏ.

Sau khi hạt châu màu đỏ vỡ vụn, xiềng xích trên người Mathilda tự động cởi bỏ, chậm rãi rơi xuống trước mặt Ôn Văn, ngăn cản Ôn Văn vươn tay về phía phôi kiếm.

“Giết.... giết....”

Thần trí của Mathilda tựa hồ có chút không rõ, toàn bộ con ngươi đều lộ ra tia sáng màu đỏ, khóe mắt không ngừng trào máu loãng.

Mathilda đưa tay ra phía cột sống, giống như Câu Ma từ phần xương sống rút ra một cây kiếm dài có răng cưa, thanh kiếm dài này toàn thân đỏ bừng giống như bàn ủi nung đỏ, rất phù hợp với phong cách của Mathilda.

Sau khi rút kiếm dài, hơi thở của Mathilda lập tức tăng lên, vốn chỉ có thực lực hạ tỵ nhưng lúc này đã tăng tới cấp trung tỵ, còn đang tiếp tục tăng thêm!

Cuối cùng ngừng lại ở mốc giữa trung tỵ và thượng tỵ, thực lực không kém bao nhiêu với khi Ôn Văn chưa sử dụng thể chất Sa Lục Sĩ!

Mức độ gia tăng thực lực làm Ôn Văn nhìn không được liếc mắt: “Câu Ma sử dụng ma kiếm cũng chỉ có thể miễn cưỡng tăng lên trung tỵ, một con tiểu viêm ma như hấn dựa vào cái gì mà có thể tăng tới cấp bậc này chứ?”

“Không đúng, hấn và Câu Ma không giống nhau, Câu Ma tuy cũng bị ma kiếm ảnh hưởng tới ý chí nhưng vẫn là hấn đang sử dụng kiếm... mà Mathilda thì đang bị ma kiếm khống chế chiến đấu!”

Mathilda bị ma kiếm điều khiển, đôi mắt đỏ ngầu vọt tới chỗ Ôn Văn, không có quy tắc gì quơ cây kiếm dài.

Mỗi một kiếm đều bám theo một mảng lửa lớn, những ngọn lửa này có màu đỏ sậm, chỉ xẹt qua thôi cũng đủ để thiêu chảy kim loại thành nước thép.

Nhưng quơ kiếm lung tung như thế ở trong mắt Ôn Văn giống như đang vui đùa vậy, nếu như cỡ này mà cũng có thể đối phó anh thì Ôn Văn còn cần học kiếm pháp để làm gì nữa.

Ôn Văn rút kiếm dài Hàn Băng chạy về phía Mathilda ở trước mặt, sau đó cơ thể Ôn Văn vạn vẹo rồi xuất hiện ở phía sau Mathilda.

Mathilda đi về trước hai bước, động tác trở nên cứng nhắc, ngực và cánh tay đột nhiên phun máu, sau đó kết thành băng tuyết màu đỏ.

Nháy mắt khi Ôn Văn và Mathilda va chạm khi này, Ôn Văn thoải mái vòng qua đòn tấn công của Mathilda, sau đó dùng kiếm dài Hàn Băng rạch vài đường ở phần khớp xương cánh tay, phần ngực cũng đâm một kiếm, sau đó mới tách ra.

“Dù sao cũng chỉ là con rối bị điều khiển, cho dù có sức mạnh rất lớn thì đối phó cũng rất đơn giản...”

Ôn Văn còn chưa nói hết lời, lớp băng tuyết màu máu trên người Mathilda đã bắt đầu bốc hơi, những vết thương kia cũng nhanh chóng khép lại, một lần nữa găm thét tấn công về phía Ôn Văn.

“Không đúng... đáng lý ra khi này mình đã đâm thủng trái tim hắn rồi mới đúng.”

Ánh mắt Ôn Văn chú ý tới trên cây kiếm dài nóng rực, trong lòng hiểu rõ: “Hắn là cây kiếm này cưỡng chế duy trì tính mạng của hắn, như vậy trước khi tính mạng của hắn hoàn toàn cháy hết, hắn sẽ có khả năng lành lại rất cao.”

“Cường ngạnh giết chết hắn chỉ bại lộ thực lực của mình mà thôi, muốn làm ngư ông đắc lợi sẽ rất khó.”

“Có điều mình không cần phải tự mình đối phó hắn, có lẽ hắn không có lý trí, cứ dẫn hắn tới chiến trường vậy.”

Sau khi đã có quyết định, Ôn Văn nhảy ra khỏi phòng trong, giống như một con bọ chét nhảy nhót giữa quân đoàn đồ chơi của Kẻ Vui Đùa.

Mathilda theo sát phía sau Ôn Văn, đụng trúng cái gì cũng chém một kiếm, chỉ mười mấy giây đã hấp dẫn một đồng thù hận, bị nhiều món đồ chơi bao phủ.

Sau khi thấy một màn này, Kẻ Vui Đùa và Râu Đỏ cùng dừng lại nhìn về phía Ôn Văn.

Ôn Văn cười hiền lành nói: “Bọn mày đừng có nhìn tao, tiếp tục đánh đi.”

Râu Đỏ hận Ôn Văn hủy đi nhà xưởng của mình, nhưng Ôn Văn dẫn Mathilda tới đây cũng làm hắn giảm bớt áp lực.

Mà Kẻ Vui Đùa thì hận Ôn Văn tự dung kéo tới một kẻ ngốc phá hủy thế trận bao vây tiêu diệt của mình đối với Râu Đỏ.

Nếu như hai người tiếp tục đấu như thế nữa, nói không chừng sẽ để Ôn Văn kiếm lợi, nhưng vấn đề chính là ai sẽ đối phó Ôn Văn, hai người bọn họ nếu một người ra tay thì người còn lại sẽ tìm được kẻ hở.

Cuối cùng Kẻ Vui Đùa vung tay lên, để ba thuộc hạ của hắn đối phó với Ôn Văn, mà hắn thì tiếp tục đấu với Râu Đỏ.

Ky sĩ đạp xe đạp hét lớn một tiếng: “Tên trộm kia chạy đi đâu, xem thương như rồng bay của tao!”

Tiếp đó hai chân hắn đạp một cái, bánh xe chuyển động lao về phía Ôn Văn, cây thương tua rua đỏ trong tay hắn rất sắc sỡ, mỗi phát vung tới đều để lại bóng mờ.

Hai người khác cũng không chịu yếu kém, tên đầu bí đỏ là một người siêu năng điều khiển ngọn lửa, hắn không ngừng bắn ra ngọn lửa như quả bí ngô về phía Ôn Văn.

Người siêu năng có người răng cưa trên người giống như một con thoi xoay tròn, mọi thứ trên đường di chuyển của hắn đều bị phá vỡ.

Mất thấy ba tên khờ này tấn công về phía mình, Ôn Văn có chút thờ dài bất đắc dĩ: “Quả nhiên ngư ông không dễ làm như thế.”

Chương 564 - Cướp đoạt kết tinh

Ngư ông đắc lợi thật ra là một công việc nguy hiểm, tuy nói là nghề trò tranh nhau nhưng chúng cũng không phải kẻ ngu, sẽ không mặc kệ bạn ở bên cạnh kiếm lời, tệ hơn nữa là chúng có thể xử kẻ đứng xem trước khi bắt đầu cuộc chiến.

Cũng giống như Ôn Văn hiện giờ, nếu không phải anh vẫn luôn che giấu thực lực Tai Nạn thượng tự thì có lẽ ba kẻ thuộc hạ của Kẻ Vui Đùa giết chết.

Ba tên này mặc dù trông như trò đùa, chiêu thức cũng rất hài hước, nhưng vẫn rất khó đối phó.

Ky sĩ xe đạp đã đạt tới mức độ người và xe hợp nhất, chỉ một chiếc xe đạp lại để hắn cuờ ra dáng vẻ của chiến mã, thương tua rua đỏ vung ra tạo thành bóng mờ, chỉ cần Ôn Văn sơ sẩy một chút sẽ bị đâm thành cái sàng.

Người đàn ông con quay và người đàn ông bí đỏ có chiêu thức khá đơn điệu, nhưng nếu một người chỉ biết một phương pháp thì nó chắc chắn sẽ rất thành thạo, một xa một gần phối hợp cũng mang tới chút phiền phức cho Ôn Văn.

Chỗ chết người nhất chính là Ôn Văn không thể thắng cũng không thể thua, nhất định phải vào thế khó phân thắng bại.

Một khi Ôn Văn chiến thắng ba người này, Râu Đỏ và Kẻ Vui Đùa có lẽ sẽ bắt tay nhau giải quyết Ôn Văn, hiện giờ trong trạm thu nhận chỉ có một mình Ôn Văn là Tai Nạn thượng tự, cho dù thả đám quái vật khác ra cũng không có tác dụng.

Nếu thua... ba tên này có thể sẽ đánh chết người!

Vì vậy Ôn Văn vẫn duy trì thế bất phân thắng bại, thận trọng chiến đấu với ba tên này.

Trong quá trình chiến đấu với bọn họ, Ôn Văn có thể cảm giác được mình không chế sức mạnh ngày càng thuần thục hơn.

Ban đầu anh còn muốn dùng sức mạnh của Sa Lục Sĩ, tập trung tinh thần siết chặt dây thần kinh, trong tình huống không để ba người phát hiện đánh ngang tay với bọn họ.

Nhưng theo cuộc chiến tiến hành, Ôn Văn ngày càng dùng sức mạnh ít hơn, cuối cùng liền dứt khoát không dùng thể chất Sa Lục Sĩ, chỉ sử dụng Hắc Thể và thể chất ác quỷ của Tàn Sảng cũng có thể dễ dàng quay ba người này.

Thậm chí anh còn dành ra chút thời gian quan sát cuộc chiến của Kẻ Vui Đùa và Râu Đỏ.

Sức mạnh mà Ôn Văn sử dụng tới từ quái vật khác, nhưng kinh nghiệm tích lũy được khi sử dụng những sức mạnh này thì hoàn toàn thuộc về chính bản thân anh.

Hơn nữa đừng thấy anh chỉ sở hữu sức mạnh không tới một năm, nhìn khắp Hiệp Hội Thợ Săn, chỉ sợ không có người nào có thể thể nghiệm nhiều loại sức mạnh giống như Ôn Văn.

Bên này Ôn Văn đang lợi dụng ba tên thuộc hạ của Kẻ Vui Đùa để soát kinh nghiệm, bên kia cuộc chiến của Kẻ Vui Đùa và Râu Đỏ đã có thay đổi.

Tuy hai người đều là Tai Nạn thượng tự, nhưng Kẻ Vui Đùa dù sao cũng là thủ lĩnh của một tổ chức bí ẩn có kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, năng lực của anh hẳn trông khá buồn cười nhưng khi chiến đấu lại rất mạnh mẽ, cho dù là Ôn Văn cũng không nắm chắc có thể bắt được anh.

Mà Râu Đỏ chỉ là một người thợ rèn, siêu năng lực của hắn rất tốt, kinh nghiệm cũng tốt, thế nhưng lại không phải phục vụ cho chiến đấu.

Ban đầu Râu Đỏ còn có thể dựa vào các món đồ kỳ quái để chiếm ưu thế nhất thời, thế nhưng khi Kẻ Vui Đùa quen thuộc với phong cách chiến đấu của Râu Đỏ, Râu Đỏ rất khó duy trì ưu thế.

Mathilda được Ôn Văn dẫn tới quấy rối bị một người máy quấy lầy, mà những món đồ chơi khác thì đồng loạt tấn công áp chế Râu Đỏ tới không góc đầu lên được.

Cho dù Râu Đỏ mạnh mẽ tới cỡ nào cũng sẽ vì chiến đấu cường độ cao mà uể oải, nhưng những món đồ chơi này thì không biết mệt!

Kẻ Vui Đùa cầm vài cây chong chóng bay trên trời, thậm chí từ đầu tới cuối chưa từng tự mình ra tay đối phó Râu Đỏ, cũng làm Râu Đỏ thở hồng hộc.

Một lát sau, Kẻ Vui Đùa tựa hồ đã không còn kiên nhẫn, vì thế lấy ra một tòa nhà mô hình ném về phía Râu Đỏ, sau khi rớt xuống thì mô hình biến thành một tòa plastic lớn.

Râu Đỏ tức giận gầm lên một tiếng, trên người phùng lên ngọn lửa nóng rực, cường ngạnh chống đỡ tòa nhà plastic này.

Thế nhưng hắn không chú ý tới, bên trong tòa nhà plastic kia còn cất giấu hơn mười con rối tinh linh có cánh ở sau lưng.

Những vật nhỏ này thừa dịp Râu Đỏ chăm chú đối phó tòa nhà mà yên lặng bay tới phía sau Râu Đỏ, lén lấy đi tinh thể kiếm khí!

Cơ thể Râu Đỏ có nhiệt độ rất cao, vì lấy đi tinh thể kiếm khí, mười mấy con rối tinh linh chỉ còn lại hai con, thế nhưng chúng nó vẫn trộm thành công.

Sau khi Râu Đỏ bò ra khỏi đống đồ nát thì phát hiện quân đoàn đồ chơi đều đã ngừng động tác lại, Kẻ Vui Đùa ở trên bầu trời, trong tay cầm kết tinh kiếm khí màu trắng óng ánh.

Đến lúc này Râu Đỏ mới cảm nhận được tinh thể kiếm khí mình giắt sau lưng đã bị Kẻ Vui Đùa lấy đi!

“Tên dê tiện, có năng lực thì cứ đường đường chính chính mà đánh bại tao, sau đó công khai lấy nó đi, dùng thủ đoạn trộm đi thì có tài gì chứ?” Râu Đỏ dựng râu trợn mắt nói với Kẻ Vui Đùa.

Kẻ Vui Đùa hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ xem thường Râu Đỏ.

“Có lẽ ngay cả thứ này là gì mày cũng không biết, cho dù tao đưa nó cho mày, có lẽ mày cũng chỉ muốn rèn nó vào trong kiếm mà thôi, đó chính là phí của trời.”

“Nếu như khi nãy nó nằm trong tay tao, mày cho rằng mày có thể đấu với tao lâu như vậy sao?”

Kẻ Vui Đùa nắm chuôi tinh thể kiếm khí, để mũi kiếm nhắm về phía Râu Đỏ, sau đó một tia kiếm khí màu trắng óng ánh từ trong kết tinh phun ra ngoài, phóng thẳng tới chỗ Râu Đỏ.

“Không tốt!”

Râu Đỏ lập tức đặt hai tấm khiên ở trước mặt, đồng thời mở ra tất cả phòng ngự.

Kiểm khí và khiên đụng vào nhau phát ra tiếng vang chói tai, tiếp đó khiên của Râu Đỏ bị phá vỡ, cuối cùng chém vào người Râu Đỏ, tạo thành một vết thương thật dài ở trước ngực.

Râu Đỏ phun ra một ngụm máu tươi, hoảng sợ nhìn Kẻ Vui Đùa, hấn thê mà lại có thể trực tiếp kích hoạt sức mạnh của tinh thể kiếm khí!

Chỉ một đòn đã làm hấn bị thương, mức độ đã vượt qua Tai Nạn thượng tự, thuộc về sức mạnh của Tai Nạn chân tự!

Sau khi hiểu được chuyện này, Râu Đỏ không muốn cứng đối cứng với Kẻ Vui Đùa nữa mà vọt tới bên người Mathilda, đưa tay vói vào trong lồng ngực hấn.

Mathilda đang chiến đấu đột nhiên cơ thể bị vỡ vụn, biến thành một cục máu đen bị Râu Đỏ nắm trong tay.

Cuối cùng Râu Đỏ căm giận liếc nhìn Kẻ Vui Đùa, nhảy vào nhà xưởng của mình, mang theo phôi kiếm bỏ chạy.

“Là một kẻ thức thời.”

Kẻ Vui Đùa không tiếp tục đuổi theo mà dờ mắt về phía Ôn Văn đang chiến đấu với thuộc hạ của mình, nhóm ba người kỵ sĩ xe đạp lui lại, để Ôn Văn đứng im tại chỗ.

Ôn Văn nhún vai nói với Kẻ Vui Đùa: “Tao nói tao chỉ là người qua đường đi ngang qua thôi, mày tin không?”

Kẻ Vui Đùa không biểu cảm, đồng thời chia mũi kiếm nhắm về phía Ôn Văn.

“Được rồi, xem ra mày không tin.”

Ôn Văn búng tay một cái, dùng năng lực dịch chuyển không gian biến mất tại chỗ.

Kiểm khí mà Râu Đỏ không ngăn nổi, Ôn Văn tự nhiên không đỡ được, hiện giờ Kẻ Vui Đùa có thể kích hoạt sức mạnh của tinh thể kiếm khí, khẳng định chính là vô địch.

Nhưng Ôn Văn cũng không đi xa mà đáp xuống trên đỉnh ống khói cách đó không xa.

Anh muốn xem thử xem sau khi cầm được tinh thể kiếm khí, Kẻ Vui Đùa rốt cuộc sẽ xảy ra thay đổi như thế nào, kết tinh kiếm khí này là một cái hồ sâu, Kẻ Vui Đùa lấy được nó chẳng qua là một kẻ hi sinh mà thôi.

Chương 565 - Tuân Vô Hạng

Thấy Ôn Văn biến mất, Kẻ Vui Đùa cất tinh thể kiếm khí đi.

Thật ra hắn chia kiếm về phía Ôn Văn chỉ để làm dáng mà thôi, trong khoảng thời gian ngắn hắn chỉ có thể kích hoạt sức mạnh của tinh thể kiếm khí một lần.

Nhưng một lần đã đủ dọa chạy Ôn Văn và Râu Đỏ rồi.

Thấy xung quanh không còn mối đe dọa, Kẻ Vui Đùa gọi ba tên thuộc hạ quay trở lại, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Trong quá trình nhanh chóng mở rộng thế lực, Kẻ Vui Đùa vô tình lấy được một quyển ghi chép có lịch sử hơn trăm năm, trong đó ghi lại chuyện liên quan tới tinh thể kiếm khí.

Lúc ban đầu Kẻ Vui Đùa cũng không dám tin tưởng nội dung trong quyển sổ, nhưng khi trải qua nhiều lần kiểm nghiệm,

phát hiện tất cả đều ăn khớp với ghi chép, hắn mới động tâm tư với mộ nhà họ Tuân.

Đến tận khi này thông qua phương thức đặc biệt, kích hoạt sức mạnh của tinh thể kiếm khí, nội dung trong quyển sổ kia không sai chút nào.

Điều này làm Kẻ Vui Đùa tin tưởng, phần ghi chép này chính là Tà Thần vĩ đại đã chỉ dẫn cho hắn, muốn hắn nhận được sức mạnh Ngôn Ngữ Hoang Đường, để Ngôn Ngữ Hoang Đường trở thành tổ chức bí ẩn mạnh mẽ nhất... thậm chí có thể giống như Hiệp Hội Thợ Săn, không chế cả thế giới!

Mà bây giờ hắn đang dựa theo nghi thức trong quyển sổ để mình và tinh thể kiếm khí dung hợp, chân chính không chế sức mạnh của tinh thể kiếm khí.

Sau khi dung hợp tinh thể kiếm khí, hắn có thể trở thành cường giả Tai Nạn chân tự chân chính, có thể tiện tay phóng ra đòn tấn công như vừa này.

Căn cứ vào miêu tả trong quyển sổ, nghi thức cũng không phức tạp, đồng thời tốc độ rất nhanh, sẽ ít bị quấy rầy.

Vì thế hắn mới chọn nơi này để tiến hành nghi thức, phải nắm sức mạnh ở trong tay thì mới tính là của mình.

Những thứ cần dùng cho nghi thức đã được hắn chuẩn bị sẵn từ lâu, chỉ thiếu tinh thể kiếm khí mà thôi.

Hắn đã sớm vẽ ký hiệu phức tạp lên người mình, lại lấy ra một lọ thuốc kỳ quái, ừng ực uống hết.

Trước đó hắn đã điều tra một phen, những ký hiệu này và thuốc này sẽ giúp hắn hấp thu sức mạnh của tinh thể kiếm khí, vì thế mới yên tâm dùng trên người mình.

Cuối cùng hắn nghiêm túc đâm tinh thể kiếm khí vào lồng ngực mình, sau khi kết tinh tiến vào trong cơ thể thì thay đổi gần như lập tức bắt đầu.

Cơ thể Kẻ Vui Đùa bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu trắng óng ánh, thỉnh thoảng có kiếm khí chớp lóe trên người hắn, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh của mình đang tăng lên như tên lửa.

“Gia tộc họ Tuân cổ lỗ xỉ này thế mà lại vất ở mộ địa không cần tới, tiện nghi cho mình, ha ha ha...”

Kẻ Vui Đùa ngửa mặt lên trời cười khoái trá, cơ thể đột nhiên lay động một chút, một luồng khí hình tròn lấy hấn làm trung tâm bắt đầu khuếch tán ra ngoài.

Ba tên thuộc hạ đưa lưng về phía Kẻ Vui Đùa nên bị kiếm khí bắn trúng trước tiên.

Người đàn ông con quay và người đàn ông bí đỏ không chút nghi ngờ nháy mắt sụp đổ, kỵ sĩ xe đạp đúng lúc dùng bảo bối của mình chặn lại kiếm khí nhưng cũng bị chân độc tới phun ra máu tươi, quỳ rạp xuống đất không thể động đậy.

Kẻ Vui Đùa biến đổi sắc mặt, khi nãy hấn cảm giác được kiếm khí trong cơ thể thật sự rất nhiều nên muốn phóng ra ngoài một chút, không ngờ lại trực tiếp làm ba thuộc hạ của mình thành hai chết một bị thương.

Tuy kiếm khí này là chính bản thân hấn muốn thả ra nhưng hấn tuyệt đối không ngờ tới lại tạo thành hậu quả như vậy.

“Không đúng, không đúng... khi nãy luồng kiếm khí đó không phải ngoài ý muốn, là cố ý tấn công!”

Trán Kẻ Vui Đùa bắt đầu túa mồ hôi lạnh, nghĩ tới một khả năng đáng sợ, vội vàng muốn rút tinh thể kiếm khí trong ngực ra ngoài, nhưng tinh thể kiếm khí đã sớm biến mất trong cơ thể hấn.

Sau đó động tác của hấn ngày càng cứng ngắc hơn, vẻ mặt cũng ngày càng khủng bố hơn.

Số kiếm khí kia giống như bị người nào đó chỉ huy bắt đầu cướp đoạt quyền kiểm soát cơ thể hấn, mà trước đó Kẻ Vui Đùa đã toàn tâm toàn ý tiếp nhận kiếm khí này, vì thế bây giờ căn bản không thể chống đỡ.

“Này căn bản không phải kết tinh sức mạnh của họ Tuân gì cả, đây là, đây là...”

“Tao vẫn chưa muốn chết, tao vẫn chưa nắm giữ được Ngôn Ngữ Hoang Đường, tao vẫn chưa tìm được cô ấy...”

Kẻ Vui Đùa còn chưa nói hết câu thì kiếm khí màu trắng đã phá xác hấn chui ra, bao phủ lấy một mảnh xung quanh hấn, giống như một quả cầu thật to.

Một tia sáng xanh thẳm xuất hiện, Ôn Văn xuất hiện ở nơi mình biến mất trước đó, nhìn Kẻ Vui Đùa ở bên trong ánh sáng kêu rên tuyệt vọng mà than nhẹ một tiếng.

“Tham lam sẽ phải chịu diệt vong...”

“Cơ thể Kẻ Vui Đùa đang bị số kiếm khí kia cải tạo, chốc nữa có lẽ sẽ xuất hiện với một dáng vẻ khác, toàn bộ sức mạnh của hắn phải bồi táng theo vị tổ tiên họ Tuân đã chết mấy trăm năm kia.”

Ôn Văn có chút may mắn, lúc ban đầu anh cũng muốn hấp thu tinh thể kiếm khí, nếu như làm vậy thì có lẽ đã phải nhận kết cục giống như Kẻ Vui Đùa.

Có điều trong cơ thể Ôn Văn có người đàn ông áo đen thần bí kia, vị tổ tiên họ Tuân này muốn cướp đi sức mạnh của Ôn Văn chỉ sợ sẽ bị người nọ bóp chết như một con bọ chết.

Biến đổi giằng co gần năm phút mới toàn toàn tiêu tán, lấy Kẻ Vui Đùa làm trung tâm, toàn bộ mọi thứ trong phạm vi mười mét đều biến thành bột phấn.

Nhìn kỹ có thể phát hiện số bột phấn này thật ra không phải bị sức mạnh to lớn nghiền nát, mà là bị kiếm khí sắc bén cắt xén, có một chút khối vụn có góc cạnh.

Đứng ở trong lòng hố không còn là Kẻ Vui Đùa nữa, mà là một người đàn ông xa lạ tóc dài tới eo.

Người đàn ông này mặc áo khoác vải báo của Kẻ Vui Đùa nhưng không hề buồn cười chút nào, lẫn vân vàng đen xen kẽ này giống như những lần kiếm khí vụn vẹo.

Từ mặt mũi thì người đàn ông này đúng là có vài phần giống với Tuân Anh, hẳn là tổ tiên của họ Tuân không sai.

Kiếm khách đã chết mấy trăm năm, thông qua phương pháp này đứng ở nhân gian làm Ôn Văn có cảm giác hơi hỗn loạn.

Người đàn ông nhìn về phía Ôn Văn, ánh mắt lộ ra vẻ khen ngợi: “Tôi tên là Tuân Vô Hạng, cậu không tệ.”

“Ông cũng rất tuấn tú.” Ôn Văn giơ ngón cái cười nói.

Hắn có chút không biết nên đối mặt với vị Tuân Vô Hạng này như thế nào, sau khi chết mấy trăm năm thông qua cướp đi cơ

thể người ta sống lại, điều này làm Ôn Văn nhớ tới một ít sinh mệnh tà ác tới từ thế giới trong.

Nhưng có lẽ kẻ bị chiếm đoạt cơ thể là thành viên của một tổ chức bí ẩn nên Ôn Văn cảm thấy hẳn làm rất tốt.

Mặc kệ hẳn thiện hay ác, ít nhất cũng phải là thực lực Tai Nạn chân tự, Ôn Văn không có biện pháp nào với đối phương.

Tuân Vô Hạng thấy Ôn Văn có chút khẩn trương liền mỉm cười nói: “Có tinh thể kiếm khí hấp dẫn, từ đó tìm được kiếm tâm của mình, cho dù là ở nhà họ Tuân cũng rất hiếm thấy được hạt giống tốt giống như cậu.”

“Ông ở trong tinh thể kiếm khí mà cũng biết tình huống bên ngoài à?” Ôn Văn thực kinh ngạc hỏi.

“Ít nhiều cũng cảm giác được một ít, có điều cảm giác được không nhiều lắm.” Tuân Vô Hạng suy nghĩ nói.

Ôn Văn thở phào một hơi, biết không nhiều là tốt rồi, nếu như hẳn biết mình từng bị nhét vào vạc dưa muối, thậm chí là bọc trong chảo dính nước tiểu thì tình cảnh kia xấu hổ cỡ nào.

“À đúng rồi, bây giờ là thời nào rồi?”

“Năm một trăm năm mươi hai theo lịch liên bang.” Ôn Văn thuận miệng nói.

Tuân Vô Hạng kinh ngạc: “Lịch liên bang là lịch gì?”

Ôn Văn muốn giải thích, Tuân Vô Hạng có chút tịch mịch nói: “Mà thôi, không cần phải giải thích, tôi chỉ là người đã chết, biết những thứ này cũng không có ý nghĩa.”

Chương 566 - Kiếm gãy

“Mạo muội hỏi một câu, tại sao ngài lại ở trong tinh thể kiếm khí, tại sao...”

Tuân Vô Hạng đưa tay về phía Ôn Văn, ý bảo Ôn Văn đừng hỏi nữa: “Đây là bí mật của họ Tuân, tôi không tiện nói.”

Tiếp đó hẳn thả lỏng cơ thể nói với Ôn Văn: “Thời gian hoạt động của tôi không nhiều, nhưng tôi có thể rút ra một chút thời

gian để giúp cậu giải quyết chút phiền phức nhỏ, ví dụ như hấn...”

Tuân Vô Hận vừa mới dứt lời, một quả cầu lửa đỏ bùng đã từ trên trời rơi xuống đất, tạo thành một cái hố to.

Một bóng người lùn to lớn cả người phùng phùng lửa từ trong hố leo ra ngoài, chính là Râu Đỏ đã chạy trốn trước đó.

Lúc này Râu Đỏ đã gầy hơn trước một chút, trong đôi mắt tràn đầy điên cuồng.

“Kẻ Vui Đùa ở đâu, tinh thể kiếm khí ở đâu rồi!”

Ôn Văn lập tức phát hiện trạng thái của Râu Đỏ không đúng, tựa hồ đã mất đi lý trí, giống như lúc Câu Ma sử dụng ma kiếm vậy.

Tay hấn cầm một cây kiếm dài dữ tợn... không đúng, đó không tính là cầm.

Chuôi kiếm dài đã biến mất, chỉ có xúc tua tạo thành từ máu thịt và kim loại đang quấn chặt cánh tay phải của Râu Đỏ.

Mặc dù cây kiếm này đã thay đổi hình dạng nhưng Ôn Văn vẫn có thể nhận ra, đây là cây kiếm dài mà Râu Đỏ dùng phôi kiếm kia tạo ra.

Xem ra hấn bắt mất chuyện Kẻ Vui Đùa cướp đi tinh thể kiếm khí của mình, vì thế đã dùng phôi kiếm Mathilda nhanh chóng rèn thành một cây ma kiếm thích hợp với mình, muốn cướp lại tinh thể kiếm khí.

Nhưng hấn đã bị thương nặng, không thể không chế được cây ma kiếm mà mình gấp rút chế tạo ra, ngược lại bị ma kiếm khống chế.

Càng bị ai hơn, tuy phôi kiếm và tài liệu của cây ma kiếm này mạnh mẽ hơn những cây ma kiếm hấn từng chế tạo.

Bởi vì quá trình chế tạo quá gấp rút nên cây ma kiếm này ngược lại lại không thể thăng cấp thực lực của Râu Đỏ, thậm chí còn vì tâm trí bị điều khiển mà thực lực còn yếu hơn trước kia một chút.

Đừng nói là hiện giờ Kẻ Vui Đùa đã biến thành Tuân Vô Hận Tai Nạn chân tự, cho dù là Kẻ Vui Đùa thật sự, hấn quay trở

lại như thế này cũng chỉ tặng đầu cho người ta mà thôi.

Đổi lại là người khác có lẽ còn bị dáng vẻ hung ác của hắn dọa, thế nhưng Ôn Văn có mắt gương, có thể trực tiếp nhìn ra được thực lực của hắn.

“Phôi kiếm của thanh kiếm kia không tồi, đáng tiếc bị rèn thành loại dơ bẩn này... thật đáng tiếc.”

Tuân Vô Hạng tiếc nuối lắc đầu, trong tay ngưng tụ ra một cây kiếm dài màu trắng óng ánh.

Chỉ cần chém ra một kiếm thì có thể giết chết Râu Đỏ, thế nhưng Ôn Văn đã chặn trước mặt Tuân Vô Hạng.

“Chỉ là hắn thì không cần tới ngài ra tay đâu, tôi muốn nhờ tiền bối giúp đỡ một chuyện nhỏ khác.”

Tuân Vô Hạng nhíu mày nói: “Vậy cậu nhanh một chút, tôi không có thời gian.”

Ôn Văn lộ ra nụ cười tự tin nói: “Yên tâm, nhanh lắm.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn đi về phía Râu Đỏ, rút kiếm dài Hàn Băng ra.

Nếu để Tuân Vô Hạng ra tay thì Râu Đỏ chắc chắn sẽ phải chết, nhưng Ôn Văn không muốn hắn chết.

Không nói tới chuyện Râu Đỏ tử vong sẽ dẫn tới biết bao nhiêu người thường phải chôn cùng, chỉ nói tới giá trị của Râu Đỏ đối với trạm thu nhận thì Ôn Văn cũng không muốn để hắn chết.

Mặt khác Ôn Văn muốn thử chiêu kiếm mà Tuân Anh đã dạy mình!

Chiêu thức này Ôn Văn đã thử vô số lần, nhưng không thi triển thành công lần nào, nhưng bây giờ Ôn Văn cảm thấy mình có thể thành công.

Cũng có lẽ bởi vì đã lĩnh ngộ được kiếm tâm, có lẽ cảm giác sau khi gặp được kiếm khí của Tuân Vô Hạng, nói chung là hiện giờ trong lòng Ôn Văn có cảm giác và kích động rất mãnh liệt!

Thấy Ôn Văn đi tới, Râu Đỏ ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, sau đó lao phăng phăng về phía Ôn Văn, tất cả mọi thứ

trên đường đều bị nhiệt độ cao tan chảy.

Ôn Văn không hốt hoảng chút nào, hai tay nắm chuôi kiếm, hít sâu một hơi, làm ra tư thế mình đã luyện tập trăm ngàn lần, sau đó nhắm mắt lại.

Sau khi nhắm mắt lại, Ôn Văn cũng không mất đi cảm nhận về tình huống xung quanh, kiếm khí hơi yếu tạo thành một vòng tròn lớn ở quanh người, anh có thể cảm giác được mọi thứ bên trong vòng tròn.

“Một kiếm này, thì ra là thế....”

Sau khi chiêu kiếm thành hình, Ôn Văn lập tức phát hiện kiếm này không giống bình thường.

Nó không phải dùng mũi kiếm chặt đứt tất cả, mà là chặt đứt thứ ở phía trước mà Ôn Văn muốn.

Đơn giản là có một chữ muốn này, một kiếm này có được khả năng vô hạn.

Ôn Văn còn chưa chém ra, Tuân Vô Hạn ở bên cạnh quan sát đã nhướng mày, có chút kinh hãi khen ngợi: “Kiếm còn chưa ra đã có uy lực như vậy, một kiếm khó lường này là ai dạy hẳn?”

Râu Đỏ đã mất đi lý trí, cũng không rõ bây giờ Ôn Văn nguy hiểm cỡ nào, tiếp tục nhắm tới Ôn Văn, chạy hơn mười mét thì nhảy lên thật cao, bỏ một kiếm về phía Ôn Văn.

Mũi kiếm của Râu Đỏ giống như núi lửa phun trào, dung nham và ngọn lửa kết hợp lại tạo thành kiếm khí, giống như muốn cắn nuốt Ôn Văn.

“Tuân theo lòng mình, không gì không chém được— chém!”

Lúc Râu Đỏ vung kiếm, Ôn Văn cũng vung cây kiếm dài trong tay, một tia kiếm đen kịt như tấm màn đen phân cách tất cả mọi thứ trên dưới ở phía trước.

Nháy mắt đó, trong trời đất tựa hồ chỉ có tiếng kiếm trong trẻo.

Chiêu kiếm của Râu Đỏ, ma kiếm của Râu Đỏ, cơ thể của Râu Đỏ, tất cả đều bị chiêu kiếm kia chia ra làm hai.

Trước khi vung kiếm, Ôn Văn muốn ngăn cản đòn tấn công của Râu Đỏ, muốn phá hư ma kiếm của Râu Đỏ, nhưng không muốn tổn hại tới tính mạng của Râu Đỏ.

Vì thế sau khi ánh kiếm màu đen kia biến mất, đòn tấn công của Râu Đỏ tiêu tan trong không khí, ma kiếm tan vỡ lộ ra phôi kiếm ở bên trong, mà Râu Đỏ cũng bật ngựa ra sau, trợn mắt té xỉu dưới đất...

Chém một kiếm này xong, khóe miệng Ôn Văn nhếch lên một nụ cười.

Uy lực của một kiếm này còn mạnh mẽ hơn hẳn tưởng, một kiếm có thể đánh bại một cường giả Tai Nạn thượng tự!

Nụ cười của Ôn Văn lập tức khựng lại, anh cảm thấy được mình rất yếu, thậm chí còn có chút đứng không vững, toàn bộ siêu năng lực trong cơ thể hắn đều chém ra theo một kiếm kia.

Đồng thời hai cánh tay của anh cũng mơ hồ truyền tới cơn đau nhức kịch liệt, máu tươi theo cổ tay nhỏ giọt xuống đất, hiện giờ hai cánh tay anh có lẽ đã sưng lên rồi.

Như vậy cũng chẳng sao, làm Ôn Văn đau lòng là thanh kiếm dài Hàn Băng đã bầu bạn với anh rất lâu, thế mà lại vỡ vụn thành mảnh nhỏ!

Tuy đã đánh bại Râu Đỏ nhưng hắn vốn mạnh hơn Râu Đỏ, lại phải trả một cái giá như thế tính ra là chịu thiệt.

Vì vậy Ôn Văn vội vàng thu hồi mảnh vỡ của cây kiếm Hàn Băng ở dưới đất, anh phải kịp thời chặn lại thiệt hại, những mảnh vỡ này dù sao cũng có thể chế tạo được vài con dao găm.

Nhìn bóng lưng Ôn Văn, Tuân Vô Hạng cảm thán: “Tôi đúng là đồ cỏ mà, quả thực đã tụt hậu rồi.... người trẻ tuổi, chiêu kiếm này là ai dạy cho cậu vậy?”

Một kiếm này của Ôn Văn đã lộ ra bóng dáng kiếm pháp Tuân Thức, uy lực chỉ sợ có thể so với những chiêu bí truyền trong nội bộ họ Tuân, chỉ có ‘Kiếm Tiên’ chân chính mới có năng lực sáng tạo ra loại kiếm pháp cấp bậc này.

Có điều trong số những chiêu thức mà Tuân Vô Hạng biết thì không hề có chiêu kiếm này tồn tại.

Ôn Văn không chút nghĩ ngợi trả lời: “Người Phán Quyết, Tuân Anh.”

“Tuân Anh... họ Tuân lại có một vị Kiếm Tiên mới xuất hiện, tôi có chút chờ không kịp muốn nhìn thấy hẳn một chút.”

Mấy trăm năm trước, xưng hô cấp bậc của người siêu năng vẫn chưa thống nhất, khi đó kiếm khách cảnh giới ‘Chân Ngã’ được gọi là Kiếm Tiên.

Chương 567 - Bao vây khách sạn cũ

Sau khi vui mừng cười hai cái, Tuân Vô Hạng hỏi Ôn Văn: “Trước đó cậu nói muốn tôi giúp một chuyện, là chuyện gì?”

Ôn Văn khom người nói: “Tôi muốn biết phải làm sao để có được một cây kiếm thuộc về tôi.”

Ánh mắt Tuân Vô Hạng lộ ra tia thương thức, sau đó nói với Ôn Văn: “Thời gian của tôi không nhiều lắm, vì thế ta nói ngắn gọn.”

“Tuy là cậu đã tìm ra được kiếm tâm nhưng cậu vẫn cần một cây kiếm dài tương thông với tâm tư của cậu, như vậy mới có thể phát huy kiếm pháp tới cực hạn.”

“Phôi kiếm của một cây ma kiếm cũng rất thích hợp với cậu, may là vẫn chưa bị ô nhiễm hoàn toàn.”

“Cậu dùng máu tươi của mình ngâm phôi kiếm, mỗi ngày dùng kiếm khí nuôi dưỡng hai tiếng, để phôi kiếm đã khắc kín kiếm khí của cậu và thêm chút tính chất gì đó đặc biệt của cậu.”

“Khoảng chừng mấy chục ngày thì cậu có thể cảm nhận được thay đổi, đến khi đó cậu có thể dùng phôi kiếm này để rèn kiếm của mình.”

Ôn Văn nghe mà có chút ê răng: “Phiền phức như vậy à?”

Tuân Vô Hạng lắc đầu nói: “Mỗi vị kiếm khách ưu tú đều trải qua quá trình như vậy, sau khi kiếm thành thì sẽ có tâm ý tương thông với người, sẽ cùng trưởng thành với người, ít nhất lần sau khi người dùng chiêu thức kia kiếm sẽ không bị vỡ nữa.”

Đơn giản chỉ dạy cho Ôn Văn xong, cơ thể Tuân Vô Hạng tỏa ra những trận ánh sáng trắng, bắt đầu nhanh chóng tiến về một hướng, đó là hướng kiếm trủng của họ Tuân.

Sau khi trở lại kiếm trủng thì không có người hoan nghênh hẳn, hẳn cũng không nhìn thấy bất cứ người quen nào, hẳn chỉ lập tức tiến vào giấc ngủ yên không biết năm tháng.

Thẳng đến khi họ Tuân gặp nguy cơ thì hẳn mới tỉnh lại từ giấc ngủ, vì họ Tuân mà dốc sức đánh một trận.

Không quản kết cục cuộc chiến như thế nào, hẳn cũng sẽ hoàn toàn chết đi.

Đây là số phận của mỗi vị cường giả Tai Nạn chân tự nhà họ Tuân, không ai có thể thay đổi.

...

Sau khi Tuân Vô Hạng đi rồi, Ôn Văn chuyển thành thể chất Vampire, để đôi tay sung phù nhanh chóng khôi phục bình thường, nhưng sức mạnh trông rỗng không thể nào khôi phục được trong khoảng thời gian ngắn.

Mặc dù mệt mỏi thì Ôn Văn vẫn đưa Râu Đỏ và tên kỵ sĩ đạp xe đạp Tai Nạn hạ tự kia vào trong trạm thu nhận.

May mà hai người này vẫn còn đang hôn mê, vì thế không thể phản kháng chút nào.

Tiếp đó hẳn bắt đầu càn quét chiến trường, động tĩnh của cuộc chiến này không nhỏ, tất nhiên sẽ làm Hiệp Hội Thợ Săn địa phương chú ý tới, Ôn Văn muốn càn quét sạch sẽ mọi thứ trước khi bọn họ tới.

Đống đồ chơi của Kẻ Vui Đùa, sau khi bị Tuân Vô Hạng kiểm soát cơ thể thì chúng đã mất đi tác dụng, nhưng Ôn Văn vẫn tuân theo nguyên tắc thà giết lầm chứ không bỏ sót mà gom hết tất cả những thứ hữu dụng.

Dù sao thì cũng có thể bán sang tay lại số đồ chơi kia...

Cuối cùng Ôn Văn phát hiện một đống đồ có thể dùng được của Ngôn Ngữ Hoang Đường, chỉ có tên đàn ông đầu bí đỏ kia chết đi chỉ lưu lại quả bí đội đầu.

Cả người hấn đều đã bị kiếm khí đánh nát, nhưng cái đầu bí này lại không bị tổn hại một chút nào, bên trong chỉ còn lại một đồng bột nhão.

Mặc kệ thứ này có năng lực gì, Ôn Văn cũng không định sử dụng, có lẽ sẽ rửa sạch rồi đặt bán ở cửa hàng thu nhận.

Về phần thứ tốt trên người Kẻ Vui Đùa có lẽ đã bị Tuân Vô Hạng mang đi rồi.

Nhưng thứ tốt của Râu Đỏ thì không ít, ví dụ như cây búa của Râu Đỏ, vung tới hướng nào thì mặt đất hướng đó sẽ phụt dung nham.

Còn hai chiếc khiên có năng lực ngăn chặn đòn tấn công của cấp Tai Nạn, có một cây cung có thể bắn ra nguyên tố khác nhau và ba cây tàn phẩm vẫn chưa sử dụng.

Thu hoạch lớn nhất chính là phôi kiếm của ma kiếm còn lưu lại, Ôn Văn chuẩn bị khử đi ma tính của nó rồi tiến hành rèn kiếm của mình.

Về phần những thứ khác của Râu Đỏ thì đã bị phá hủy trong trận chiến với Kẻ Vui Đùa rồi.

Có điều số dụng cụ bị phá hủy này cũng có thể luyện ra chút nguyên liệu có thể sử dụng, Ôn Văn cũng không lãng phí.

Râu Đỏ là một thợ rèn dụng cụ siêu năng, nếu đã bị Ôn Văn bắt được thì hấn nhất định cũng sẽ giống như Từ Hải, trở thành người công cụ của Ôn Văn.

Đợi đến khi hấn tỉnh lại thì bắt hấn dùng số nguyên liệu vụn vặt này chế tạo thành dụng cụ có thể sử dụng.

Lúc Cung Bảo Đình dẫn người chạy tới, nơi này đã trống rỗng, ngoại trừ phế tích do cuộc chiến tạo thành thì không còn sót lại bất cứ thứ gì ra hồn.

Ôn Văn không chọn đối mặt với nhóm Cung Bảo Đình, mà tiến thẳng tới khách sạn cũ.

Sau khi Râu Đỏ rơi đài, hiệp hội chắc chắn sẽ ra tay xử lý đám thuộc hạ của Râu Đỏ, mà anh thì muốn đi trước một bước gom hết những thứ có giá trị vào túi mình.

Khách sạn cũ vẫn im lặng như cũ, Câu Ma ngồi trong đại sảnh tầng một, có chút hưng phấn.

Hắn thành công đưa ác ma cao cấp và tinh thể kiếm khí mà Râu Đỏ muốn tới tay hắn, sau khi Râu Đỏ có được thứ mình muốn thì nhất định sẽ cho hắn một chút khen thưởng.

Phần thưởng sẽ là cho hắn một món đồ siêu năng hay lấy ma kiếm ra khỏi cơ thể....

Đang suy nghĩ thật vui vẻ thì bên ngoài khách sạn cũ đột nhiên truyền tới một trận chấn động, sau đó Câu Ma liền tiến vào không gian thuộc về khách sạn cũ.

“Lại có người tới tập kích sao? Khách sạn cũ rốt cuộc đã trêu ghẹo ai chứ?”

Hắn tức giận đẩy cửa, muốn chém kẻ tập kích thành tám khối, nhưng khi thấy cảnh tượng trong sân thì nháy mắt cảm thấy chân có chút nhũn ra.

Lần này kẻ tập kích không phải một hai người, thậm chí không phải một tiểu đội... mà là một đám quái vật mặc áo choàng đỏ thẫm đeo mặt nạ quái dị!

Mười, hai mươi... có tới gần trăm con quái vật và người siêu năng!

Đám quái vật cao thấp mập ốm này có thực lực thấp nhất là cấp Tai Hại, mạnh nhất thậm chí có cả cấp Tai Nạn trung tự.

Trong mắt đám này tràn đầy hưng phấn và khao khát, giống như xem hắn là bánh ga tô vậy, Câu Ma đã làm việc nhiều năm ở khách sạn cũ, chỉ bằng ánh mắt cũng có thể thấy được đám người này...

Đều là kẻ ác!

Mà người dẫn đầu chính là Ôn Văn ngồi trên một con ung khổng lồ.

Con ung khổng lồ bị thuốc màu phun thành màu đỏ thẫm, nhưng theo lông chim bị gió thổi thì có thể đoán được màu sắc vốn có của nó là màu vàng.

Nó chính là anh ung quái màu vàng cấp Tai Nạn đã bị Ôn Văn bắt ở núi Tề Linh, hiện giờ đã bị Ôn Văn bạo lực thuần hóa,

trở thành một con thú cưỡi chuyên chở.

“Không phải mày đã bị...” Câu Ma run run nói, mồ hôi nhỏ giọt trên trán hần.

“Tao biết mày muốn hỏi gì, Râu Đỏ sập tiệm rồi.” Ôn Văn hiển nhiên nói.

Hiện giờ sức mạnh của Ôn Văn có chút trống rỗng, hơn nữa mục tiêu khách sạn cũ có khá nhiều người yêu kém, anh không có hứng thú tự mình ra tay.

Nhóm người trong khách sạn cũ cũng lục tục từ trong khách sạn bước ra, nhìn thấy một màn trước mắt thì đều có phản ứng giống như Câu Ma.

Trước mặt nhiều quái vật như vậy, ngay cả chạy trốn cũng quá đổi xa vời đối với bọn họ, nếu như Ôn Văn sớm lộ ra thực lực như vậy, bọn họ căn bản không có chuyện không phục...

Khi thấy đã đủ người, Ôn Văn đưa tay chỉ lên bầu trời, một trận lực hút từ trong tay anh truyền ra.

Vài giây sau, trên bầu trời xuất hiện vài vết rạn nứt, sau đó không gian khác thường này chấn động rồi vỡ vụn thành mảnh nhỏ, mọi người đã trở lại thế giới hiện thực.

Không gian khác thường này vốn cũng không mạnh mẽ, kéo nhiều quái vật và người siêu năng như vậy tới đây đã là cực hạn, Ôn Văn chỉ rút một chút nó đã lập tức vỡ nát.

“Đi thôi, nháo loạn quậy cho đã đi, bắt hết tất cả người trong này lại, không quản là người hay người siêu năng... tao muốn phải còn sống.”

Ôn Văn vừa dứt lời thì tất cả quái vật đều xoa tay, từ các góc độ tiến vào khách sạn cũ, tình cảnh thoáng chốc đã hỗn loạn cả lên.

Mà Ôn Văn thì nằm trên tấm lưng ấm áp của anh ung quái màu vàng nghỉ ngơi.

Tiếng hét chói tai và tiếng gào rú thảm thiết kia chính là khúc nhạc ru ngủ tốt nhất.

Chương 568 - Nửa tiếng vui vẻ

“Khách sạn cũ này đúng là chỗ tốt, chỉ là hơi tồi tàn một chút, ngay cả mạng internet cũng không có, nếu như có thể gọi hai em gái tới vui chơi thì tốt rồi.”

Trương Phát Phúc tắm rửa xong nằm trên giường, mở TV cũ nát lên xem.

Năm nay đã gần bốn mươi, thân thể béo tròn, thoát nhìn chính là một ông chú trung niên bình thường, nhưng hắn lại rất có danh tiếng ở các huyện xung quanh thành phố Bảo Ấp, được người ta tôn xưng là Trương đại tiên.

Dựa vào các thủ đoạn lừa lọc che mắt người, nguy trang quỷ hồn lừa gạt, làm hại không ít người cửa nát nhà tan, mà hắn lừa đảo tới bốn năm thì sự việc mới bại lộ.

Nhưng chuyện bại lộ thì sao chứ, hắn đã kiếm tiền đầy bát từ lâu, chỉ cần ở lại khách sạn cũ hai tháng để né tránh thì có thể tới khu lớn khác trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, không ai có thể trừng phạt hắn.

Đột nhiên màn hình TV trước mặt hắn chớp lóe vài cái, hình ảnh có màu biến thành màu trắng đen đơn điệu, đồng thời còn phát ra tiếng vang chói tai, trong màn hình chỉ còn một cái giếng cũ cổ xưa.

Sau đó có một cái tay nhọn nhọn từ trong giếng nước thò ra ngoài!

Trương Phát Phúc nhướng mày đi tới trước TV vỗ mạnh hai cái, trong ấn tượng của hắn thì mỗi khi TV bị lỗi có thể ‘sửa’ bằng cách này.

Bởi vì hắn vỗ mà màn hình TV dao động, cái tay nắm vành giếng kia vì không nắm vững nên lại rơi trở vào trong giếng, phát ra một tiếng chũm.

“Ai ya!”

“Hiểu rồi, tiết mục này hắn là trắng đen, chắc mình mở trúng kênh phim ma rồi.”

Trương Phát Phúc vẫn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, bình thường hắn vẫn luôn dùng chuyện ma quỷ để hù dọa người khác, căn bản không ngờ có ngày chuyện này lại xảy ra trên người mình.

“Tên mập chết bầm này, bà đây muốn chém đứt cái tay hèn mọn của mày!”

“Tiết mục TV làm sao biết mình mập chứ, chẳng lẽ là...”

Trương Phát Phúc cứng ngắc nhìn về phía màn hình TV, hắn cảm thấy không đúng.

Chỉ thấy một người phụ nữ tóc dài mặc áo trắng, miệng trào máu đen giống như con nhện nhanh chóng từ trong giếng nước bò ra, sau đó cơ thể cách màn hình TV ngày càng gần.

Hơn nữa trong TV cũng bắt đầu chảy ra chất lỏng màu đen, trong phòng cũng đầy không khí lạnh.

“Có, có.... quý!”

Hắn lập tức tông ra cửa, nhưng nháy mắt mở cửa ra, hắn phát hiện cảnh tượng bên ngoài cửa còn đáng sợ hơn bên trong cửa rất nhiều.

Tiếng kêu la thảm thiết tuyệt vọng, tiếng khóc thét làm tinh thần hồng mắt, tiếng cầu xin tha thứ đầy bất lực.... tất cả chúng đều có một đặc điểm chung, làm người ta cảm thấy khiếp sợ.

Mà tiếng cười ngông nghênh của đám quái vật cũng có chung một đặc điểm, làm Trương Phát Phúc nghi ngờ mình đã lạc tới Địa Ngục.

Triệu Tiểu Thư lên mạng bán trà online lừa tiền đoạt mạng người khác cũng đang bị một sâu lớn khủng khiếp đè ở dưới người, phát ra tiếng kêu la thảm thiết.

Một tên sát thủ máu lạnh được thuê để hủy công ty giết người đang bị một con khi đầu chó lông quăn mông đỏ treo ngược lên, cầm cục bùi nhùi hào hứng muốn thử nghiệm, ở bên cạnh còn đặt một mớ dây thun và dầu cù là.

Tổng giám đốc công ty bán hàng đa cấp vẽ mặt đờ đẫn ngồi trước mặt một vị thiên sứ, nghe đối phương kể về lời nói của Thần Sáng Thế, chỉ cần lơ đãng một chút sẽ bị tát một bạt tai.

Một vị họ Vương nào đó vẫn luôn tìm người ta chơi bài rồi cướp sắc chứ không giựt tiền đang nằm trên một cái bàn, bên cạnh là một cô gái có tai thỏ và đuôi xù đang màn dao xoèn xoẹt, chuẩn bị thiến hắn....

Đơn giản nhìn vài lần, Trương Phát Phúc phát hiện khách sạn cũ này đã biến thành hang quỷ, hẳn không còn chỗ nào để trốn.

Sau đó hai cánh tay lạnh lẽo tron nhẵn ôm lấy cổ hắn, một gương mặt không có mắt gác lên vai hắn.

“Theo tao trở về thôi, mập chết bằm!”

Trương Phát Phúc còn chưa kịp cầu xin tha thứ đã bị một lực mạnh không thể chống đỡ kéo vào giữa phòng, sau đó cửa phòng hoàn toàn đóng lại, một lần nữa cách ly với thế giới bên ngoài.

...

Nhắm mắt nghỉ ngơi nửa tiếng, Ôn Văn ngồi dậy dụi dụi mắt, phát hiện trong khách sạn cũ vẫn còn náo nhiệt như cũ.

“Được rồi được rồi, điên đủ rồi, mang người tới chỗ tao.”

Khách sạn vũ vốn đang náo nhiệt nháy mắt an tĩnh, sau đó từng con quái vật dẫn theo khách của khách sạn đi ra, đặt trước mặt Ôn Văn.

Chúng nó đều nghe theo lệnh của Ôn Văn, không tôn thương mạng người nhưng vẫn có vài người bị thiếu tay thiếu chân, hơn phân nửa đã bị dọa tới tinh thần bất ổn.

“Chặc chặc, bọn mày chơi hăng dữ.”

Đám quái vật nhỏ giọng cười, chúng bị Ôn Văn nhốt vào trạm thu nhận đã lâu, lần này có thể ra ngoài nửa tiếng đồng hồ, quả thực là sướng tới cực điểm.

Ôn Văn cũng cười với chúng một chốc, sau đó nói với vô diện ma vẫn luôn chờ đợi bên cạnh: “Vô diện ma, đi thông kê công việc một chút đi, xem thử có tên ngốc nào làm hỏng chuyện hay không, có thì phạt làm bài tập gấp đôi trong vòng mười ngày.”

Ôn Văn vừa nói xong thì đám quái vật vốn đang vui sướng chuyển thành kêu rên, khó khăn lắm mới được vui chơi nửa tiếng, không có quái vật nào không lén lút giở trò...

Ngoại trừ đám người bình thường, nhóm bốn người Câu Ma cũng bị đám quái vật bắt lại.

Đối với Câu Ma và Đồng Tráng Tráng, Ôn Văn không có gì đáng nói, trực tiếp kéo vào trong trạm thu nhận, sau này sẽ nhận chung đãi ngộ như những quái vật khác.

Về phần lão bảo vệ răng hô, bà dì tàn tật tầng ba, và Tiểu Mạch, Ôn Văn có chút khó khăn.

Sau khi suy ngẫm một hồi, Ôn Văn vẫn vô bà cụ và chàng Tiểu Mạch kia vào trong trạm thu nhận, có điều hai người này chỉ là giam giữ tạm thời mà thôi.

Ôn Văn chuẩn bị tìm một thời gian trông xiềng xích cho bọn họ, sau đó để bọn họ làm việc trong trạm thu nhận, xử lý những công việc hàng ngày, như vậy cũng coi như cho bọn họ có chỗ dung thân.

Về phần lão bảo vệ răng hô cuối cùng....

Ôn Văn nói với hắn: “Tôi rất vừa ý ông, có đồng ý làm việc cho tôi, trở thành nhân viên cấp dưới của tôi không?”

Lão bảo vệ nhìn đám quái vật đang nhìn chăm chăm mình ở xung quanh, cười khò một tiếng hỏi: “Tôi có quyền từ chối không?”

“Ông có thể thử xem.”

Ôn Văn đưa qua một tờ khế ước nhân viên thu nhận, giọng nói cũng mang theo chút đe dọa.

Lão bảo vệ thở dài một tiếng, chỉ có thể ký tên mình vào khế ước.

Sau khi ký khế ước với trạm thu nhận, trạm thu nhận sẽ tiến hành một vài cải tạo có ích đối với cơ thể nhân viên thu nhận, đợi đến khi được cải tạo rồi, có lẽ hàm răng hô xấu xí của lão bảo vệ sẽ biến mất.

Mà Ôn Văn cũng nhìn thấy tên hắn, hắn tên là Phùng Bảo Sinh.

“Vậy Phùng Bảo Sinh, hiện giờ tôi sẽ giao cho ông nhiệm vụ đầu tiên, tìm ra hai mươi kẻ xấu xa nhất trong số khách trọ.”

“Vâng thưa ông chủ.”

Ánh mắt Phùng Bảo Sinh lóe lên tia sáng sắc bén kỳ lạ, sau đó đi vào trong đám người, không chút nghĩ ngợi bắt ra hai mươi

người.

Sau khi hoàn thành thì ánh mắt của hắn cũng khôi phục bình thường, bắt đầu thở hổn hển, một lần tiến hành phân biệt nhiều người như vậy có áp lực rất lớn đối với hắn.

Ôn Văn phát tay kéo hai mươi người này vào trong trạm thu nhận, bọn chúng chính là cai ngục mới của trạm.

Về phần những người còn lại...

Ôn Văn lấy thiết bị điều chỉnh ký ức, lần lượt quét bọn họ, sau đó phái người trói bọn họ lại, đưa tới cục cảnh sát địa phương.

Có lẽ cảnh sát của cục cảnh sát địa phương sẽ rất vui vẻ, bởi vì buổi tối hôm nay bọn họ sẽ có thêm một lượng lớn công trạng...

Chương 569 - Sự quật cường của Râu Đỏ

Trải qua đám quái vật kiểm tra, bây giờ khách sạn cũ này ngay cả một con chuột cũng không có, Ôn Văn liền phóng ra xiềng xích màu đen bao lấy toàn bộ khách sạn cũ này.

Bản thân khách sạn cũ chính là một vật thu nhận to lớn, tuy năng lực của nó không có tác dụng đối với Ôn Văn, có hay không có cũng chẳng sao, nhưng Ôn Văn lại không thể không tóm nó.

Khách sạn to lớn ở trong xiềng xích dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành mô hình kiến trúc rồi bị Ôn Văn ném vào trong trạm thu nhận.

“Lần ra ngoài hành động này chính thức kết thúc, bọn mày trở về đi.”

Ôn Văn búng tay một cái, đám quái vật lần lượt biến mất, hiện trường chỉ còn lại Ôn Văn, Phùng Bảo Sinh và cái hồ to của móng khách sạn cũ lưu lại.

Đợi đến khi Ôn Văn đưa cho Phùng Bảo Sinh một khoảng tiền, đuổi hắn đi rồi thì Cung Bảo Đình dẫn theo Trâu Hiêu Mẫn và một đội nhân viên hỗ trợ chạy tới nơi này.

Bên xưởng của Râu Đỏ còn chưa giải quyết xong hậu quả thì bên này Ôn Văn lại làm ra động tĩnh quá lớn, điều này làm

Cung Bảo Đình nhìn thấy Ôn Văn liền giận tới không có chỗ phát tiết.

Nếu như Ôn Văn để lại chút chỗ tốt thì cũng thôi đi, nhưng nơi Ôn Văn đi qua giống như cá diếc sang sông vậy, ngoại trừ phiền phức thì không có chút giá trị nào.

Trong lòng Trâu Hiểu Mẫn rất vui mừng, thấy Ôn Văn có vẻ khá mệt mỏi thì đỏ mặt tiến tới gần, muốn cho Ôn Văn một cái ôm.

Trong mấy ngày Ôn Văn biến mất, Trâu Hiểu Mẫn quan sát nhóm cặp đôi khi yêu đương cuồng nhiệt phát hiện linh hồn của bọn họ tỏa ra một loại pheromone đặc biệt, làm cho tình yêu càng vững chắc hơn.

Mà thân làm người thông linh, cô có năng lực phóng ra loại tin tức này, âm thầm làm một người đàn ông thay đổi ấn tượng với mình, chỉ cần tới đủ gần thì có thể kéo dài ảnh hưởng.

Thế nhưng Trâu Hiểu Mẫn vừa mới tới gần Ôn Văn thì phát hiện mình bị một sức mạnh vô hình đẩy ra.

Thử tới gần lần nữa vẫn bị đẩy ra, lần này hơi dùng sức một chút nên bị đẩy ra cũng hơi xa.

Ôn Văn nghi hoặc nhìn Trâu Hiểu Mẫn, cô gái này đang bị thần kinh gì vậy, tới gần mình xong lại tự lùi ra sau....

Trâu Hiểu Mẫn không cam lòng, cố gắng xông về phía Ôn Văn, sau đó nghe ‘chát’ một tiếng, mặt trái cô đỏ lên, xuất hiện bốn dấu tay mảnh khảnh....

Ôn Văn gãi đầu, khó hiểu nhìn cô ta: “Cô....”

“Anh... anh thế mà lại đánh tôi, tôi không bao giờ thích anh nữa!”

Trâu Hiểu Mẫn bụm mặt khóc, một đường chậm chậm rời xa Ôn Văn.

Vẻ mặt Ôn Văn trở nên mờ mịt, đứng yên tại chỗ, vẻ mặt ngơ ngác.

“Mặc dù không biểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô ta nói không còn yêu thích mình nữa, này cũng có thể xem là một chuyện tốt.”

...

Một trận gió lạnh thổi qua, Sài Vận đột nhiên tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên nhất định là mình có bị tổn hại gì hay không, sau đó mới phát hiện mình đang đứng ở cửa nhà.

Vẻ mặt Sài Vận có chút mờ mịt, trước đó giống như đã xảy ra chuyện gì đó, lại giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

Cái túi trong tay có hơi nặng, Sài Vận mở ra thì phát hiện bên trong là từng xấp từng xấp tiền mặt.

Đếm sơ qua một chút thì phát hiện có khoảng hai trăm ngàn, một trăm năm mươi ngàn đã đủ để cô xoay sở tiền thuốc men rồi, số còn dư lại có thể giúp gia đình cô thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ...”

Đang suy nghĩ thì cửa nhà bị mở ra, mẹ của cô từ trong nhà lao ra ôm lấy cô mà khóc rống.

Chồng bệnh nặng, con gái mất tích mười lăm ngày làm bà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn lại giống như già yếu đi mười mấy tuổi.

Vỗ nhẹ lưng mẹ mình, Sài Vận mỉm cười, không quản thể nào thì cô cũng đã trở về nhà, trước đó đã xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng nữa.

...

Từ lúc Ôn Văn giải quyết khách sạn cũ tới nay đã qua ba ngày, ba ngày này Ôn Văn đều ở lại trong trạm thu nhận.

Trải qua ba ngày nghỉ ngơi, Ôn Văn rốt cuộc khôi phục trạng thái tốt nhất.

Trong khoảng thời gian này anh đã từng thử qua thể chất của Râu Đỏ, lại phát hiện mặc dù đồng thời sử dụng thể chất Râu Đỏ và Sa Lực Sĩ thì thực lực của anh cũng không thăng cấp rõ rệt.

Xem ra rào cản sức mạnh vẫn còn tồn tại như cũ, nếu như ‘Hắc Thể’ của Ôn Văn không tăng lên cấp bậc Tai Nạn trung tự, mặc dù đồng thời sử dụng thể chất của hai loại quái vật thì thực lực cao lắm cũng chỉ là Tai Nạn thượng tự mà thôi.

Nhưng muốn ‘Hắc Thể’ thăng cấp tới bậc Tai Nạn trung tự thì có lẽ phải hao tốn một khoảng thời gian rất dài, có điều tốt xấu gì cũng có kinh nghiệm trước đó, Ôn Văn cũng không suy nghĩ về chuyện này nữa.

Ngoại trừ nghỉ ngơi, Ôn Văn còn làm một chuyện khác, đó chính là trừ khử ma tính trong phôi kiếm.

Phôi kiếm này rất quan trọng đối với Ôn Văn, vì thế Ôn Văn muốn điều chỉnh tới dáng vẻ thích hợp nhất đối với mình.

Sau khi bị Râu Đỏ liều mạng một phen, ma tính trong phôi kiếm đã có chút hơi quá.

Cái gọi là ma tính, đơn giản chính là làm cho người nắm giữ bị dục vọng khát máu cắn nuốt, chỉ muốn cầm kiếm chém người.

Đối với Ôn Văn mà nói thì đây chỉ là chuyện nhỏ, trải qua nhiều lần tẩy rửa, sức chịu đựng của Ôn Văn đã khá mạnh mẽ, mặc dù có chút ma tính thì anh vẫn có thể tiếp nhận được.

Nhưng ma tính trong phôi kiếm đã mạnh mẽ đến mức cho dù để yên một chỗ không quản tới nó thì nó cũng sẽ tự mình bay lên chém người, vì thế Ôn Văn nhất định phải suy yếu nó.

Kiểu trừ khử ma tính của Ôn Văn rất đơn giản, cũng rất thô bạo.

Đó chính là dùng bạc nguyên chất làm thành một cái giá chữ thập ở bên ngoài phôi kiếm, sau đó đưa cái giá chữ thập này tới phòng giam của thiên sứ Phổ Quang.

Sau khi thấy giá chữ thập, thiên sứ Phổ Quang đã xem nó là bảo bối mà cung phụng trong phòng giam, mỗi ngày tiến hành cầu nguyện.

Chỉ ba ngày ngắn ngủi thì giá chữ thập này đã có năng lực khử ma nhất định.

Mà ma tính trong phôi kiếm cũng đang nhanh chóng biến mất, có lẽ thêm mười ngày tám ngày thì ma tính sẽ suy yếu tới mức độ mà Ôn Văn có thể tiếp nhận.

Nghỉ ngơi xong, Ôn Văn có hai chuyện cần xử lý, chuyện thứ nhất chính là phải đi dạy dỗ một phen, để hấn thành thật làm người công cụ cho anh.

Chuyện thứ hai chính là chiêu mộ Barcode vào trong trạm thu nhận, sau đó nghĩ cách nhét tổ chức Mã Hóa vào Cơ Kim Hội.

Bị bắt tới ngày thứ hai thì Râu Đỏ tỉnh lại, nhưng đây là lần đầu tiên Ôn Văn tới xem hắn.

“Sao rồi, nơi này cũng không tệ đúng không?” Ôn Văn ngồi bên ngoài phòng giam hỏi Râu Đỏ.

“Hừ!” Râu Đỏ quay đầu đi chỗ khác, không thèm nhìn Ôn Văn.

Thông qua trò chuyện với những quái vật khác, Râu Đỏ đại khái cũng hiểu được nơi này là nơi gì, nhưng hắn không muốn khúm núm như những quái vật khác.

“Chậc, tính tình cũng khá lớn đấy.”

Ôn Văn nhéo cằm, trong lòng suy nghĩ xem nên làm sao để Râu Đỏ phục tùng mình.

Đối với Râu Đỏ, không quản sử dụng bạo lực hay tiến hành sỉ nhục đều không có tác dụng.

Bởi vì Ôn Văn cần Râu Đỏ làm thợ thủ công của mình, nếu như phá hủy tâm trí thì chất lượng đồ vật chế tạo ra chỉ sợ sẽ giảm đi một cấp bậc.

Tuy đã tiến hành trồng xiềng xích, cho dù Râu Đỏ muốn làm chút hành vi mờ ám cũng không được, nhưng khi chế tạo đồ siêu năng, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng tới chất lượng rèn.

Nguyên liệu được dùng đều là tài sản của Ôn Văn, Ôn Văn không hi vọng vì nguyên nhân này mà sinh ra lãng phí.

Chương 570 - Bàn tay nhỏ màu bạc

Ôn Văn tận tình khuyên nhủ: “Đại khái thì ông cũng biết rồi đây, đã bị nhốt vào đây thì không có khả năng ra ngoài, không quản ông có nguyện ý hay không, cuối cùng vẫn phải giúp ta làm việc, sao không lý trí một chút để bớt khổ đi.”

Râu Đỏ hừ lạnh một tiếng nói: “Tao không phải lũ nhút nhát ở bên cạnh, cho dù mày giết tao, tao cũng sẽ không giúp mày làm việc.”

Ôn Văn có chút xem thường, lúc ban đầu mỗi con quái vật đều cứng rắn như thế, nhưng cuối cùng chúng đều khuất phục.

Nếu không vì nể tình Râu Đỏ là một nhân tài, hẳn đã sớm dùng đại hình hầu hạ, Ôn đại thám tử không có chuyện gì là không làm được, chộc tới Ôn Văn thì có thể đổi thức ăn thành phân và nước tiểu.

“Ông ra điều kiện đi, nếu điều kiện này có thể chấp nhận thì tôi sẽ thỏa mãn cho ông, nếu tôi không thể tiếp nhận thì ông cứ chờ xem cái gì đau đớn.”

Râu Đỏ trầm ngâm một hồi mới nói: “Tao muốn đồ rèn của tao, mỗi ngày phải để tao rèn đủ thời gian, mà còn phải cung cấp nguyên liệu cho tao...”

“Gì?”

Ôn Văn trừng to mắt nhìn Râu Đỏ, đầu óc người này không phải đã bị kiếm khí của mình chém hỏng rồi chứ, này mà là điều kiện sao?

“Nếu chỉ như thế mà cũng không thỏa mãn được thì mày cứ giết tao đi.” Râu Đỏ nhắm mắt lại, trực tiếp nằm dài ra đất.

Căn cứ vào giao lưu với đám quái vật xung quanh, Râu Đỏ biết mỗi ngày Ôn Văn đều bắt bọn quái vật làm bài tập, thỉnh thoảng còn phái ra ngoài đánh nhau, ngoài ra thì đám quái vật đều ở trong phòng giam không có việc gì làm.

Râu Đỏ không quá để ý tới chuyện mất đi tự do, nhưng rèn chính là sinh mệnh của hắn, không cho hắn rèn thì không bằng cứ giết hắn đi.

Ánh mắt Ôn Văn đảo vài vòng liền hiểu là chuyện gì, vì thế làm bộ nói: “Điều kiện này đúng là.... cần phải tính toán một chút, coi như tôi tốt bụng một chút đi vậy.”

Sau khi hai người đạt thành thỏa thuận, Ôn Văn cải tạo phòng giam của Râu Đỏ thành một xưởng rèn, sau đó trả hết số công cụ tịch thu được từ xưởng Râu Đỏ trả lại cho hắn.

“Sau này nhiệm vụ của ngươi chính là ở đây rèn đồ siêu năng cho trạm thu nhận.”

“Nếu ngươi không nghe lời, ta sẽ để ngươi tham gia chương trình học tập với quái vật, đồng thời mỗi ngày phải làm bài tập

gấp bóii”

Râu Đỏ không ngừng gặt đầu, rất sợ Ôn Văn sẽ đổi ý.

Sau đó Ôn Văn từ cửa hàng thu nhận lấy tới hai thùng nguyên liệu, đặt trước mặt Râu Đỏ: “Tạm thời ông cứ dùng mấy thứ này để luyện tập, nếu dùng hết sẽ có người mang tới thêm cho ông.

Râu Đỏ mở thùng nguyên liệu, say mê vuốt ve chúng.

Trước kia tuy hắn không nhìn được mà làm ra một nhà xưởng, nhưng nguyên liệu thì rất có hạn, không thể so sánh với tổ chức như trạm thu nhận, nếu như trạm thu nhận vẫn luôn có thể cung cấp nguyên liệu cho hắn thì ở nơi này thật ra cũng rất tốt.

Sờ soạng một hồi, Râu Đỏ nghi hoặc nhìn Ôn Văn hỏi: “Số nguyên liệu này đều không tôi, nhưng sao cái nào cũng tròn vậy?”

Số nguyên liệu đặt trước mặt Râu Đỏ, không quản là kim loại hay nguyên liệu bằng đá, thậm chí là nguyên liệu quái vật, tất cả đều là những quả cầu tròn vo lớn nhỏ khác nhau.

Ôn Văn sờ mũi nói: “Đây là công nghệ đặc biệt của trạm thu nhận.”

Số viên tròn này thật ra đều là do ông lão thích nắn đồ kia, một khi không được nắn đồ trong một khoảng thời gian dài thì sẽ tiến vào trạng thái cấu kính, vì thế Ôn Văn phái người cứ cách vài ngày đưa tới một đồng nguyên liệu cho ông lão kia nắn.

Nguyên liệu bị nắn qua không chỉ trở nên thuận mắt hơn, hơn nữa tốc độ hao tổn cũng hạ thấp xuống rất nhiều.

Mặt khác một vài thứ như thủy tinh này nọ, không cần gia công cũng có thể trực tiếp biến thành quả cầu thủy tinh, tiết kiệm được nguyên liệu lãng phí và sức người.

Tuy tất cả nguyên liệu đều có hình tròn trông hơi quái dị nhưng Râu Đỏ vẫn vui vẻ tiếp nhận, đồng thời lập tức tiến vào công việc.

Thấy hắn chìm đắm vào công việc, Ôn Văn thỏa mãn rời đi.

Sau khi Ôn Văn đi rồi, Râu Đỏ ngừng gõ búa, thở dài một tiếng.

Hắn cũng không phải kẻ ngu, sao có thể thích làm việc cho Ôn Văn chứ.

Nhưng sau khi hiểu được tính chất của trạm thu nhận, hắn liền biết chỉ có làm như vậy mới có thể làm được việc mà mình muốn làm.

Sau khi rời khỏi chỗ Râu Đỏ, Ôn Văn đột nhiên nghe thấy một tiếng rên mê người.

Theo âm thanh nhìn sang thì phát hiện Hồ Ấu Lăng đang nằm trong một phòng giam ở khu Tai Nạn, cuối cùng cũng đã tỉnh lại khỏi giấc ngủ say.

Hồ ly trắng thật to đứng dậy, trên người xuất hiện một làn sương trắng bao quanh, đợi đến khi làn sương biến mất, trong phòng giam chỉ còn lại một cô gái xinh đẹp tuyệt vời mặc váy màu trắng.

Trên gương mặt cô là nụ cười rực rỡ, năm cái đuôi dài màu trắng uyển chuyển dao động ở phía sau, đôi tay nhỏ mảnh khảnh nghịch sợi tóc làm người ta cảm thấy giống như nàng tiên không thể nào khinh nhờn, chỉ có thể đứng ở xa xa ngắm nhìn.

Nhưng cô chỉ đẹp được vài giây mà thôi, khi thấy Ôn Văn thì lập tức tiến tới sát bên chắn song, ngoắc ngoắc Ôn Văn: “Đại gia à, có muốn vào chơi với em một xíu không?”

Ôn Văn không chút sợ hãi, đây mới chính là bản tính của hồ ly tinh.

Anh nghe lời đi tới, tuy anh không bị Hồ Ấu Lăng hấp dẫn nhưng nếu Hồ Ấu Lăng muốn phát phúc lợi, anh xem một chút cũng không lỗ lã gì.

Đợi đến khi Ôn Văn tới gần, vẻ mặt Hồ Ấu Lăng đỏ ửng, trêu ghẹo từ từ vén vạt váy, ánh mắt Ôn Văn cũng di chuyển theo bàn tay cô ta.

Nhưng vén vén một hồi thì Ôn Văn không thấy được gì cả.

Hai bàn tay nhỏ màu bạc đã bao trùm trước mắt Ôn Văn, để anh không thể thấy rõ cơ thể Hồ Ấu Lăng.

Ôn Văn dùng sức đẩy hai bàn tay nhỏ bé kia lại phát hiện váy của Hồ Âu Lăng đã bị bàn tay nhỏ màu bạc kia kéo trở xuống, anh không thấy được cái gì cả....

“Cái tay này từ đâu ra vậy, này rốt cuộc là chuyện gì?”

Ôn Văn đỏ mắt, có chút muốn chém người, Hồ Âu Lăng tỉnh lại là một chuyện tốt, nhưng anh không thấy được xiu xiu nào thì là chuyện xấu rồi.

Tiếp đó Ôn Văn đi kiểm tra một chút, phát hiện đầu sỏ chính là dấu ấn mặt trăng màu bạc trên tay.

Dấu ấn này tựa hồ có ý thức của mình, bình thường sẽ không can thiệp vào hành động của Ôn Văn, nhưng khi có phụ nữ muốn quyến rũ Ôn Văn thì nó sẽ dùng đủ biện pháp ngăn cản.

Chỉ vậy cũng không tính, dù sao thì Ôn Văn cũng không có duyên với phụ nữ.

Nhưng ngay cả khi Ôn Văn xem một vài bộ truyện tranh đặc biệt và phim ảnh thì bàn tay nhỏ này cũng chạy ra quấy rối.

Người bình thường khi nhìn thấy ‘thánh quang’ hoặc ‘ám mục’ thì có lẽ sẽ tìm kiếm phiên bản không có thánh quang, nhưng chúng lại cùng khắc trên người Ôn Văn!

Đôi với một người đàn ông mà nói, đây là chuyện bi ai cỡ nào.

“Lẽ nào có cái lý ấy, có mày thì không có tao, có tao thì không có mày!”

Ôn Văn bị bàn tay nhỏ bé này chọc tức tới muốn phát điên, trực tiếp mở trạng thái Hắc Thể, muốn cường ngạnh đuổi bàn tay nhỏ kia ra khỏi cơ thể.

Tuy trạm thu nhận tựa hồ có liên hệ thâm bí với mặt trăng này, nhưng dù sao trạm thu nhận cũng do Ôn Văn chủ đạo, chỉ cần đánh đổi một số thứ sẽ có thể tiến hành trục xuất.

Sau khi cảm nhận được Ôn Văn đã quyết tâm, mặt trăng bạc liền tỏa ra tâm tình buồn bã, oan ức như muốn bật khóc vậy.

Không hiểu sao Ôn Văn lại mềm lòng, cuối cùng anh và mặt trăng bạc này đạt thành hiệp ước.

Sau này bàn tay nhỏ chỉ ngăn cản những người không có ý tốt mà thôi, sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống hằng ngày của Ôn

Vẫn nữa mới yên được....

Chương 571 - Chuyến tàu điện ngầm cuối cùng

Phía nam tỉnh Quảng Nam, khu vực rừng nguyên sinh Cương Nam.

Tiếng gào thét điếc tai không ngừng vang vọng trong rừng làm khu rừng trở nên bồn chồn.

Bốn người đàn ông cầm súng hốt hoảng chạy trốn trong rừng, chạy trốn cùng với họ còn có các loại động vật như hươu hoang lượn rừng...

Trong lúc chạy trốn, không quản là động vật hay thợ săn, hết thấy đều bình đẳng.

“Chết tiệt, sao lại có nhiều hổ như vậy chứ!”

Người đàn ông râu quai nón vạm vỡ chạy ở phía trước mắng to, hấn làm thợ săn cả đời này nhưng chưa từng thấy qua cảnh tượng nào khủng bố đến như vậy.

Chạy ở sau cùng, người trẻ tuổi đeo mắt kính thở hồng hộc nói: “Chú Tư, không phải là chúng ta chọc trúng Thần Núi rồi chứ....”

“Thần Núi cái rắm, nếu có Thần Núi thật thì chúng ta đã chết từ sớm rồi.” Râu quai nón quát lớn: “Phía trước chính là doanh trại tạm thời của chúng ta, sau khi lên được xe thì đám hổ kia khẳng định không thể nào đuổi kịp.”

Nhóm râu quai nón chú Tư này thật ra là dân săn trộm.

Đám bọn họ đã đi sâu vào khu rừng này vài lần rồi, khu rừng này có động vật hoang dã quý hiếm đông đúc, nhưng lại không có nhân viên kiểm lâm, đây chính là thiên đường săn bắn của bọn họ.

Trước khi vào núi, chú Tư vẫn còn nói đùa với những người khác, nói rằng tốt nhất là có thể gặp được hổ, chỉ cần săn được một con thì kiếm được lợi lớn.

Không quản là hổ sống hay chết thì đều có thể bán lại với cái giá rất cao.

Nhưng hẳn thật không ngờ, lời nói đùa trước đó lại biến thành thật.

Bọn họ thật sự gặp được hổ, chỉ tiếc là không phải một mà là nhiều đến đếm không hết.

Lúc ban đầu bọn họ bắt được một con hổ tai dài có kích thước chỉ bằng một con thỏ, bọn họ tưởng rằng nó là hổ con dị dạng bị hổ mẹ vất bỏ, mang về nhất định rất đáng tiền.

Thế nhưng tiếp đó bọn họ tìm được một khe núi, những thứ ở bên trong có chút giả tượng.

Trên bầu trời có hổ chim đang bay, trong nước có con hổ cá đang bơi, có hổ béo tròn như lợn rừng...

Nói chung toàn bộ động vật mà bọn họ thấy đều có cái đầu hổ, trên người là bộ lông văn vện vàng đen.

Chú Tư phát hiện sự việc không đúng vội vàng dẫn người trốn đi, vừa mới chạy một chốc thì sau lưng đã truyền tới tiếng hổ gầm, thú dữ trong rừng cũng bắt đầu chạy trốn cùng bọn họ, trong số đó thậm chí còn có hổ thật sự.

Chạy được một đoạn thì trên mặt chú Tư lộ ra vui mừng, hẳn nhìn thấy hai chiếc xe tải của bọn họ.

Bốn người bọn họ đi sâu vào trong rừng, ngoài ra còn có bốn người trông coi xe tải, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng khởi động xe, đợi đến khi tới đủ gần thì nhóm bốn người râu quai nón gào to: “Mau lái xe, phía sau có quái vật đuổi tới.”

Nhưng bốn người kia không hề có chút phản ứng nào, ngược lại đờ đẫn quay đầu nhìn nhóm bốn người râu quai nón.

Vừa nhìn thấy gương mặt của bốn người ở lại canh chừng thì chú Tư dừng bước, trong lòng ngội lạnh hơn phân nửa.

Bốn người anh em ở lại canh chừng tuy vẫn còn mặc quần áo như cũ nhưng trên thân người trong lớp quần áo thì đã có thêm lớp da lông màu vàng, cũng mọc ra đầu hổ dữ!

Rõ ràng là bốn con hổ người đứng thẳng!

...

Ôn Văn đeo một cái thùng kim loại hình trụ ở trên lưng, dùng nĩa ăn xiên một miếng thịt bò nhét vào miệng, nhấm nuốt hai cái thì mất đi hứng thú, trực tiếp ném hết số thịt bò còn lại cho Tam Tể Nhi, Tam Tể Nhi vui sướng bắt đầu ăn.

“Ngoại trừ bát tết chiên, tên đầu bếp kia không biết làm món gì khác nữa à.”

Một tháng trước trang trại thịt bò của Cơ Kim Hội chính thức hoạt động, trạm thu nhận cũng có thể dùng thịt bò thỏa thích.

Vì thế thời gian gần đây, mỗi ngày đầu bếp của trạm thu nhận đều làm vài phần bát tết cho Ôn Văn.

Lúc ban đầu Ôn Văn còn rất hài lòng, nhưng ăn suốt một tháng thì chỉ ngửi thấy mùi thịt bò đã cảm thấy tởm.

Xem thời gian một chút, đã là mười giờ mười lăm phút tối, còn năm phút nữa thì chuyến tàu điện ngầm cuối cùng đã sắp xuất phát.

Nơi Ôn Văn đang ở hiện giờ chính là trạm tàu điện ngầm số hai của thành phố Bảo Áp, hôm nay anh muốn xử lý một vụ án ở nơi này.

Sau khi Tam Tể Nhi ăn xong, Ôn Văn cất hộp đồ ăn, đánh giá vài người ở bên cạnh đang chờ xe cùng mình.

Chuyến xe muộn nhất không có quá nhiều người, toàn bộ sân ga không tới hai mươi người, mà ở bên cạnh Valhein, sắp cùng anh tiến vào chuyến tàu có bảy người.

Theo thứ tự là một người đàn ông mặc áo mưa rất dày, hai nam một nữ là học sinh cấp ba, một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc khá quê mùa và hai người phụ nữ đang nắm chặt tay nhau.

Người đàn ông mặc áo mưa kia cầm một cái túi vải buồm màu đen vừa dày vừa nặng, bên trong bao có mùi của máu, thứ trong túi kia có chút không ổn.

Ba học sinh cấp ba kia phỏng chừng là trường trung học ở gần đây, nhưng thần trí của cô gái có chút không rõ, mà bộ dáng hai nam sinh thì có chút lén lút.

Trên người hai người phụ nữ đang nắm tay nhau có mùi thuốc sát trùng, hẳn là y tá của bệnh viện ở gần đây, biểu cảm trên

mặt hai người rất kinh hoàng, tựa hồ là đang lo lắng chuyện gì đó.

Về phần người đàn ông ăn mặc quen mùa kia... trên người hắn có mùi thối rữa, là mùi hương khi tiếp xúc lâu dài với xác chết.

Ôn Văn thu hồi ánh mắt, anh đã nắm bắt đại khái nội tình của những người này.

Trong số bảy người này có hai người là người siêu năng, số còn lại thì ít nhiều gì cũng có chỗ khác thường.

Ngoại trừ bảy người sống này thì còn có những hành khách khác, cũng đang chờ để tiến vào chuyến xe này.

Có điều rất hiển nhiên, mọi người ở nơi này tụm lại một chỗ cũng không kinh khủng bằng Ôn Văn.

“Vì sao đêm hôm khuya khoắt mình lại phải tới đây đi tàu điện ngầm chứ, mình phải phát nhiệm vụ cho Cung Bảo Đình, còn phải trừ tiền lương của hắn!”

Chạng vạng ba ngày trước, ma tính trong phôi kiếm đã bị thiên sứ Phổ Quang loại bỏ tới mức độ có thể tiếp nhận.

Ôn Văn cưỡng chế lấy đi giá chữ thập bằng bạc ở chỗ thiên sứ Phổ Quang, suýt chút nữa làm thiên sứ Phổ Quang bật khóc.

Vì lương tâm bất an nên Ôn Văn dùng cành của một con thụ yêu khác trong trạm thu nhận làm thành một cái giá chữ thập cho thiên sứ Phổ Quang.

Sau đó Ôn Văn ủy thác Râu Đỏ rèn cho mình một thùng kim loại, bỏ phôi kiếm vào bên trong, sau đó dùng máu tươi của mình ngâm đầy thùng, bắt đầu bồi dưỡng cây kiếm thuộc về mình.

Nhưng sau khi chân chính bắt đầu Ôn Văn mới phát hiện sự việc không đơn giản như mình tưởng.

Máu trong thùng cần phải thay đổi mỗi ngày, đồng thời quá trình chăm sóc ân cần cho phôi kiếm cũng tiêu hao một lượng lớn năng lượng, điều này dẫn tới gần như mỗi ngày Ôn Văn đều bị vây trong trạng thái suy yếu.

Sắc mặt tái nhợt, chỉ cần trang điểm thêm một chút thì có thể đi cosplay Vampire.

Hơn nữa Ôn Văn còn phải luôn mang theo cái thùng này ở bên người, bằng không sẽ giống như công dã tràng, vì thế Ôn Văn chỉ có thể ngày ngày đeo thùng kim loại trên lưng.

“Đám kiếm khách thời xưa làm sao có thể trích nhiều máu như vậy mỗi ngày chứ, lại còn kiên trì mấy chục ngày....”

Thực tế thì những kiếm khách khác căn bản không đổi mới máu tươi mỗi ngày như Ôn Văn, bọn họ chỉ nhỏ từng lớp một đến khi chạm miệng mà thôi.

Ôn Văn khi cảm thấy hiệu lực của máu ngày thứ hai thấp hơn ngày thứ nhất nên mới thay mới mỗi ngày, cũng may khả năng tái tạo máu của anh khá mạnh mẽ, bằng không đã sớm chết vì thiếu máu rồi.

Ôn Văn từng cho rằng phụ nữ bị chảy máu hàng tháng chính là sinh vật mạnh mẽ nhất.

Nhưng bây giờ anh cho rằng mình càng mạnh hơn, bởi vì mỗi ngày anh đều chảy máu, hơn nữa còn chảy rất nhiều.

Chương 572 - Gặp người muốn gặp

Quá trình bồi dưỡng phôi kiếm dài đằng đằng, ít nhất cũng phải bảy lần bảy bốn mươi chín ngày, Ôn Văn cũng không thể cứ trốn mãi trong trạm thu nhận, vì thế chỉ đành ôm thùng ăn nhờ ở đậu ở hiệp hội thành phố Bảo Áp.

Cung Bảo Đình chẳng những không ghét bỏ Ôn Văn, ngược lại còn chiêu đãi rất nhiệt tình, thậm chí còn nhiệt tình hơi thái quá.

Rốt cuộc vào tối hôm qua, Cung Bảo Đình nói thẳng mục đích của mình, trong tay hắn có một vụ án khó giải quyết, hi vọng Ôn Văn tiếp nhận.

Mấy ngày nay Ôn Văn ăn không uống không hưởng không ít chỗ tốt của người ta nên cũng không tiện từ chối, chỉ có thể tiếp nhận vụ án này, vì thế mới xuất hiện trong trạm tàu điện ngầm này.

Nửa tháng gần đây mỗi ngày đều có không ít người tới báo án, nói rằng chuyến tàu cuối cùng ở trạm số hai có gì đó quái lạ, nhưng điều kỳ lạ này là gì thì người ra từ tàu điện ngầm lại ngậm miệng không nói.

Có người cảm thấy mỹ mãn như được hóa giải khúc mắc, có người hoảng sợ tới phát rồ, sau khi đi ra ngoài đã vào thẳng bệnh viện tâm thần, có người sau khi rời khỏi tàu đi ra ngoài thì tính tình thay đổi hẳn, giống như biến thành một người khác vậy...

Cung Bảo Đình đã thử cho ngừng chuyến tàu cuối cùng, nhưng dị tượng lại xảy ra vào chuyến tàu kế chuyến cuối, nếu không cho khách lên xe thì hậu quả cũng tương tự.

Ngoại trừ trực tiếp ngừng vận hành tuyến tàu điện ngầm số hai, bằng không Cung Bảo Đình không có cách nào ngăn chặn dị tượng xảy ra, nhưng cho dù ngừng tuyến số hai cũng không thể đảm bảo dị tượng sẽ không xuất hiện ở tuyến khác, hoặc thậm chí là nơi nào đó không liên quan tới tàu điện ngầm.

Cung Bảo Đình từng tự mình dẫn đội tới tra xét, cũng phải người tới điều tra, nhưng khi anh tới thì chẳng gặp phải chuyện gì cả, bình yên vô sự rời khỏi chuyến tàu.

Mà thợ săn kia sau khi xuống xe thì vẫn chìm trong hôn mê, tinh thần tựa hồ đã bị tổn hại rất lớn.

Vì thế Cung Bảo Đình chỉ có thể quyết định ủy thác Ôn Văn xử lý vụ án này, Ôn Văn có thực lực Tai Nạn thượng tự, hẳn là có đủ khả năng để phá giải mê cục.

Ôn Văn nghe Cung Bảo Đình nói khá thú vị, vì thế cũng không từ chối, anh cũng muốn xem thử xem rốt cuộc là thứ gì đã quấy phá đoàn tàu.

Trong truyền thuyết thì tuyến tàu cuối cùng chính là chuyến tàu điện ngầm dành cho người chết sử dụng, nếu người sống lên chuyến tàu này sẽ bị dẫn vào thế giới người chết, đây có thể coi là một truyền thuyết khá nổi tiếng.

Nhưng kỳ thật phần lớn chuyến tàu cuối cùng thường dùng để điều chỉnh và kiểm tra an toàn mà thôi, xuất hiện nhiều truyền thuyết kinh khủng như vậy chỉ có thể nói là lúa lai đã nuôi con người ta quá no rồi.

Chuyến tàu điện ngầm mà Ôn Văn ngồi là chuyến vận chuyển hành khách cuối cùng, không phải chuyến vận hành cuối cùng của đoàn tàu.

Đối với chuyến chuyển xe này sẽ xảy ra chuyện gì, Ôn Văn quyết định bỏ qua, đối với anh thì không biết mới là chuyện thú vị nhất.

Còn hai ba phút nữa tàu mới tới trạm, Ôn Văn đi tới trước mặt hai người y tá, giọng điệu âm trầm hỏi: “Các cô có biết về truyền thuyết chuyến tàu điện cuối cùng không?”

Hai người y tá bị Ôn Văn làm giật mình, ngồi sát nhau hơn, sau đó trừng Ôn Văn trắng mắt, không muốn nói chuyện.

Ôn Văn sờ mũi, dùng vấn đề này lần lượt hỏi bảy người ở bên cạnh.

Những người khác đều cho rằng Ôn Văn là kẻ điên, chỉ có người mặc áo mưa kia chịu trả lời vấn đề của Ôn Văn.

Hắn tiến tới bên người Ôn Văn nhỏ giọng nói: “Tui nghe nói nếu đi chuyến tàu điện ban đêm này thì có thể gặp lại người muốn gặp mà không thể gặp được nữa, vì thế tui mới tới đây.”

“Muốn gặp mà không thể gặp được nữa, này không phải người đã mất à...”

Có điều kết cục của người mất đi là tầng sương mù xám, trừ phi vì oán niệm mà trở thành quỷ quái mới có thể lui tới trong thế giới hiện thật, sao có chuyện muốn gặp ai thì có thể gặp được chứ?

Là ảo thuật hay là thứ gì khác?

Đứng bên cạnh người đàn ông mặc áo mưa này Ôn Văn phải ngừng thở, trên người người này có mùi tanh rất gay mũi, anh nhỏ giọng hỏi: “Có thể gặp được người muốn gặp... ông nghe ai nói vậy?”

Người đàn ông áo đen cười nói: “Ngẫu nhiên nghe nói mà thôi, tui cũng không nhớ rõ là ai nói, tui thật sự rất muốn tạm biệt cô ấy.”

“Cái túi của ông nặng thế, bên trong chứa cái gì vậy?” Ôn Văn chỉ cái túi của hắn hỏi.

“Ông hỏi cái này để làm gì?”

Người đàn ông mặc áo mưa cảnh giác đưa cái túi qua bên kia, sau đó nói với Ôn Văn: “Đây là đồ mà cô ấy thích, tui muốn để cô nhìn thấy, sau đó....”

Lúc đang nói chuyện thì tàu điện ngầm tới trạm, Ôn Văn và bảy người bọn họ lần lượt bước vào trong tàu điện ngầm.

Một toa tàu chỉ có bảy người thì hơi trống trải, Ôn Văn ngồi ở phía cuối cùng, những người khác cũng cách anh thật xa, xem ra chuyện anh hỏi trước đó hơi dọa người.

Sau khi vào toa tàu, bảy người giống như biến thành người khác, không còn che che dấu dấu gì nữa.

Hai nam sinh cấp ba thô bạo trói nữ sinh kia lên tay vịn ở giữa toa tàu, sau đó đứng ở cửa, mặt nhìn về phía trước toa tàu.

Hai nữ y tá ôm lấy nhau, vẻ mặt rất phức tạp, dưới làn da của người phụ nữ bên trái tựa hồ có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Người đàn ông mặc áo mưa từ trong ba lô lấy ra vài hộp cơm kim loại, bên trong đựng đủ loại thức ăn, hẩn dọn bát đũa xong xuôi cả, tựa hồ đang chờ ai đó tới ăn cùng.

Mà người đàn ông mang theo tử khí kia thì lột ngược quần áo trên người mình, trực tiếp biến thành áo đạo bào màu vàng óng, tay phải cầm kiếm gỗ đào, tay trái cầm bùa, tựa hồ đang chuẩn bị chiến đấu.

Nhìn thấy người này, nháy mắt đó Ôn Văn cảm thấy khá mới mẻ, giống như mình lạc vào studio về mảng phim ảnh cương thi truyền thống của Hoa Phủ.

Có điều tuy đáng vẻ lôi thôi nhưng người đàn ông này quả thực là người siêu năng thứ thiệt, thực lực đại khái ở bậc Tai Hại.

Nữ sinh cấp ba bị trói kia cũng là một người siêu năng, có điều hiện giờ ý thức lại không rõ, tựa hồ đã bị hai nam sinh kia ám toán.

Tàu điện ngầm chạy rất ổn định, nhưng Ôn Văn nhạy bén chú ý tới sau khi chạy được năm phút thì cảnh sắc bên ngoài cửa bắt đầu tuần hoàn.

Xem ra trước khi dị tượng xảy ra, đoàn tàu này sẽ không dừng lại.

Vị trí của Ôn Văn là chính giữa toa tàu, không quản dị biến bắt đầu từ trước hay sau, anh cũng đều có thời gian chuẩn bị.

Đột nhiên hai học sinh cấp ba kia vui mừng reo hò, giống như nhìn thấy chuyện gì đó làm người ta phải kinh ngạc.

Ôn Văn đi nhanh tới bên cạnh hai học sinh cấp ba, theo tầm mắt bọn họ nhìn sang, lại phát hiện phía trước toa tàu đã biến thành một mảnh trắng xóa không nhìn thấy gì.

Không chỉ không nhìn thấy mà ngay cả linh cảm cũng không có cách nào dò xét.

Ôn Văn thử mở cửa toa tàu thì phát hiện bị một sức mạnh thần bí khóa lại, ngoại trừ bạo lực phá cửa thì không có cách nào đột nhập.

“Sao lại hoan hô, bọn mày biết trong toa tàu có thứ gì sao?”

Ôn Văn nghiêm túc hỏi hai học sinh cấp ba kia.

Hai đứa nhóc lui về sau vài bước, cảnh giác nhìn Ôn Văn.

“Ông chú à, nếu chú không hiểu gì cả thì sao lại muốn tới đây chứ?” Một cậu nhóc hơi béo một chút chằm chọc nói, tên của cậu ta là Trịnh Chí Dân.

“Chẳng mấy chốc sẽ tới lượt chúng ta, hi vọng ông chú không bị dọa tới vãi ra quần...” Cậu nhóc học sinh gầy hơn một chút cũng phụ họa, cậu ta tên Hàn Tiểu Vĩ.

Khóe miệng Ôn Văn co quắp, hai tên nhóc chết tiệt này, gọi ai là ông chú đây hả?

“Ăn nói đàng hoàng vào, tao phải thay cha mẹ bọn mày dạy dỗ bọn mày một chút mới được.”

Sau đó anh nhanh như chớp búng trán mỗi đứa một cái, để chúng đau đớn lặn lộn ở dưới đất.

Đợi đến khi hai đứa nhóc ầng ậc nước mắt bò dẫy, trán của chúng giống như mọc ra một quả hồ lô....

Chương 573 - Bức thư của người đã mất

Chuyến tàu đêm cuối cùng rốt cuộc có trò mập mờ gì mà ngay cả Cung Bảo Đình cũng không biết, vì sao ngoại trừ Ôn Văn thì tất cả mọi người đều biết tin tức?

Là ai nói cho bọn họ biết chứ?

Bắt đầu từ khi dị biến xảy ra đến giờ vẫn chưa từng xuất hiện tình huống có người tử vong, rốt cuộc mục đích của kẻ đứng sau là gì chứ?

Thậm chí.... đó rốt cuộc là sinh vật gì, hay chỉ là một vật thu nhận?

Phía trước có đầy bí ẩn, Ôn Văn lại càng cảm thấy hưng phấn hơn, nó làm anh có cảm giác như mình đang chơi một trò chơi khám phá.

Muốn phá giải được bí ẩn thì nhất định phải tìm kiếm manh mối, vì thế khi này Ôn Văn búng đầu hai cậu nhóc trung học kia chính vì muốn biểu diễn thực lực để tiện thu hoạch tin tức.

“Hiện giờ bọn mày nói hết những gì mình biết cho tao nghe, bằng không tao sẽ cắt hồ lô trên đầu bọn mày đi làm mứt quả đấy!”

Hàn Tiểu Vĩ và Trịnh Chí Dân cùng bụm trán, tưởng tượng tình huống mà Ôn Văn vừa hình dung thì không khỏi rùng mình, mứt quả cũng quá tàn nhẫn rồi đi.

Cả hai bị dọa tới run bắn, thế nhưng vẫn ngậm miệng không chịu nói.

Thình thoảng ánh mắt của chúng lại đảo về phía cô gái đang hôn mê, trong mắt lộ ra thấp thỏm và căm giận.

“Xem ra hai bọn mày tới nơi này có liên quan tới cô gái này, nhưng dù sao cũng là một người siêu năng, sao lại bị hai người trẻ tuổi bình thường trói lại chứ?”

“Độ tuổi học trung học cũng là thời kỳ phản nghịch, hai thằng nhãi này không phải đèn cạn dầu, đe dọa suông chỉ dẫn tới hiệu quả ngược mà thôi...”

Ánh mắt Ôn Văn đỏ ửng, chuẩn bị trực tiếp dùng thuật thôi miên của quỷ hút máu, người bình thường cho dù có cứng đầu cỡ nào cũng không làm được gì.

“Buông tha hai đứa bé đó đi, mày muốn gì tao sẽ nói cho mày biết.”

Một bức thư bay tới, Ôn Văn tiện tay chụp được, người ném thư tới chính là người đàn ông có tử khí trên người.

Ôn Văn nghi ngờ hỏi: “Sao lại tốt bụng muốn nói cho tao biết như vậy?”

Người đàn ông kia lộ ra nụ cười khó hiểu: “Mày không phải người bình thường, tao cũng không phải.. chốc nữa có lẽ sẽ xảy ra chuyện gì đó, đến khi đó hai chúng ta liên thủ thì sẽ an toàn hơn.”

Ôn Văn nhún vai, anh sớm đã dùng mắt gương xem qua thực lực của người này, chẳng qua chỉ là trình độ cấp Tai Nạn mà thôi, ngay cả Tam Tể Nhi Tứ Tể Nhi cũng không đánh lại, có điều thu thập chút tình báo trên người hắn thì vẫn được.

“Nói đi, mày biết chuyện gì.”

Người đàn ông kia cười phá lên nói :“Tao là Hầu Mộ Vinh, phần lớn người trong toa tàu này có lẽ đã nhận được bức thư giống như thế này từ trước. Mày có thể mở ra xem thử.”

Ôn Văn đơn giản kiểm tra thật giả một chút, sau khi xác nhận bên trong bức thư này không có ẩn chứa chất độc hay cạm bẫy gì mới mở ra xem đồ vật ở bên trong.

Người nhận thư chính là Hầu Mộ Vinh, mà người gửi tên chính là Hầu Mộ Diệu, xem tên thì có lẽ hai người là anh em.

Trong tư chỉ có một tấm hình, trong hình là một thanh niên mỉm cười rất xán lạn, nhìn tướng mạo thì giống Hầu Mộ Vinh tới bảy phần, chỉ là quần áo rách tung tóe.

“Giấy viết thư đâu?” Ôn Văn cầm bao thư hỏi.

Hầu Mộ Vinh trầm giọng nói: “Đó là chuyện riêng của hai anh em tao, không tiện cho mày biết.”

“Thanh niên trên tấm hình chính là em trai sinh đôi của tao, nội dung trong thư đại khái là báo cho tao biết tối hôm nay hãy tới nơi này, trước khi linh hồn hoàn toàn tan biến, nó muốn gặp lại tao một lần để giải quyết chút tâm nguyện.

Ôn Văn trả thư lại, sau đó đi tới trước mặt Trịnh Chí Dân và Hàn Tiểu Vĩ.

“Đưa thư của bọn mày cho tao, bằng không tao cướp đây.”

Hai người lui về phía sau hai bước, hiển nhiên không muốn giao thứ này cho Ôn Văn.

Trịnh Chí Dân đá mạnh một phát về phía đũng quần Ôn Văn, Ôn Văn không hề làm ra động tác né tránh, ngược lại chân của cậu nhóc giống như đá phải tấm sắt, ôm chân nhảy nhót.

Hàn Tiểu Vĩ thì càng nham hiểm hơn, rút ra một con dao từ vỏ sừng trâu muốn đâm vào mắt Ôn Văn, nhưng Ôn Văn chỉ chớp mắt một cái, dùng mí mắt kẹp mũi dao!

Ôn Văn chỉ lộ ra chút bản lĩnh, ánh mắt Hầu Mộ Vinh tỏ ra nghiêm nghị, Ôn Văn lợi hại hơn hẳn tưởng tượng nhiều.

Mà ánh mắt hai nữ y tá kia nhìn Ôn Văn giống như đang nhìn quái vật vậy, mà người đàn ông mặc áo mưa thì không phản ứng chút nào, chỉ cười cười nhìn số đồ ăn kia, giống như rất chờ mong chuyện kế tiếp.

Sau khi nhìn thấy sự mạnh mẽ của Ôn Văn, hai cậu nhóc trung học kia không còn sức phản kháng, chỉ đành bị Ôn Văn lục lọi một phen, cường ngạnh lấy đi bức thư.

Chất liệu của bức thư giống với bức của Hầu Mộ Vinh đưa khi nãy, nhưng chữ viết thì khác, thư của hai cậu nhóc Trịnh Hàn này là do một nữ sinh tên Lý Ưu Ưu viết.

Trên tấm hình là một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa, là một người con gái rất xinh đẹp rất rực rỡ, nhưng quần áo có chút tổn hại, xem dấu vết thì tựa hồ là vết dao!

Từ thư thì Lý Ưu Ưu và hai cậu nhóc Trịnh Hàn này có lẽ là bạn rất thân, cô gái vẫn luôn khuyên nhủ hai cậu nhóc đừng buồn bã vì cái chết của mình, hi vọng bọn họ từ bỏ hận thù có được cuộc sống yên bình, ước muốn cuối cùng chính là được gặp lại bọn họ lần cuối cùng trong chuyến tàu này.

Ôn Văn nhìn cô gái trẻ bị trói trên tay vịn, trong lòng hiểu đại khái được gút mắt của nhóm học sinh cấp ba này.

“Cô gái này có lẽ có quan hệ với cái chết của Lý Ưu Ưu, hai tên nhóc dẫn theo con bé tới đây, chỉ sợ là muốn báo thù trước

mặt con bé Lý Ưu Ưu kia... thù hận không phải là thứ có thể dễ dàng từ bỏ.”

Ôn Văn không hiểu rõ sự thật, vì thế tạm thời cũng không có ý định ngăn cản, chỉ trả thư lại cho hai cậu nhóc.

Kiểm tra phát hiện có thư chứng minh Hầu Mộ Vinh không nói xạo, vì thế Ôn Văn đi tới ngồi xuống bên cạnh Hầu Mộ Vinh nói: “Có hứng thú tâm sự không?”

Hầu Mộ Vinh do dự một hồi, nghĩ tới sức mạnh của Ôn Văn liền suy tính tới chuyện kế tiếp hai người có thể sẽ bắt tay với nhau, vì thế hấn vuốt nhẹ bức thư kia, nói với Ôn Văn.

“Thật ra cũng không có gì để nói, từ nhỏ tao và Mộ Diệu đã thích xem phim Cương Thi, sau khi lên cấp ba thì tao vẫn còn ghiền, Mộ Diệu là em trai nhưng lại không còn yêu thích thứ này nữa.”

“Tao thích dẫn nó tới các nơi thám hiểm, một lần nọ ở trong một căn nhà bỏ hoang, bọn tao đã thật sự gặp phải tai họa, cũng vì thế mà khi đó bọn tao đã cùng thức tỉnh năng lực xua đuổi quỷ hồn.”

“Từ đó về sau thì tao hiểu được mình khác biệt, tao muốn làm Chúa Cứu Thế....”

Hầu Mộ Vinh cười tự giễu vài tiếng, có chút cay đắng.

“Rất ngu xuẩn đúng không, nhưng khi đó chỉ mới cấp ba mà thôi, tao căn bản không ý thức được sự ngu xuẩn của mình, ngược lại còn lôi kéo em mình nhiều lần tiến hành đuổi quỷ, sau vài lần thành công thì tao lại càng hống hách ngang tàn hơn, dẫn nó tìm tới một con quái vật khác quỷ hồn....”

“Con quái vật kia là một cái xác thối rữa có thể hành động, thực lực vượt xa quỷ hồn bình thường, hai bọn tao căn bản không chống lại nổi, cuối cùng vì bảo vệ tao mà Mộ Diệu đã phải chết chung với con quái vật kia.”

“Cuối cùng khi thu dọn di vật của nó, tao phát hiện một bức thư mà nó muốn đưa cho tao, trong thư nó nói... nó không muốn cùng tao đi đuổi ma nữa....”

Lúc nói tới đây, Hầu Mộ Vinh bụm mặt, khóc không thành tiếng.

Chương 574 - Trạm xe hoa bỉ ngạn

Hầu Mộ Vinh khóc thảm thiết cảm động lòng người, nhưng Ôn Văn cũng không ngu đến mức tin tưởng toàn bộ, chỉ ít thì mùi hôi của xác chết ở trên người hắn làm Ôn Văn có cảm giác không tốt.

Có điều có thể xác định mọi người trên chuyến tàu này đều có ẩn chứa một phần chấp niệm, muốn nhìn thấy người đã chết.

Thế nhưng đoàn tàu này thật sự có năng lực này sao, nếu quả thực có thể làm người chết tái hiện trên thế gian thì dùng sương trắng bao lấy toa tàu có ý nghĩa gì?

Nói không chừng sương trắng này có tác dụng huyền ảo nào đó, có thể làm người ta thấy được cảnh tượng mình muốn thấy.

Nhưng nó lại không thể giải thích chuyện gửi thư cho từng người, có thể làm nhiều người tin tưởng như vậy thì ít nhất cũng phải là chữ viết của chính người đã chết.

“Nếu đoàn tàu này thật sự là một vật thu nhận đặc biệt, có thể để người ta nhìn thấy người mình quan tâm nhất cũng khó nói...”

Ôn Văn thở dài một tiếng, dị tượng còn chưa xuất hiện thì trong lòng anh đã có chút rối loạn rồi.

Nếu như ở trên tàu này sẽ được gặp lại người đã chết thì nói không chừng Ôn Văn có thể gặp được người mà mình muốn gặp.

“Nếu có thể tận mặt nói xin lỗi... như vậy cũng không tệ.”

Trong chuyến tàu điện ngầm này, thời gian tựa hồ đã mất đi ý nghĩa, cảnh sắc ở bên ngoài vĩnh viễn là khoảnh khắc đó, đồng hồ cũng chỉ di chuyển trong một phút đó.

Nhưng Ôn Văn vẫn có thể thông qua tiếng tim đập của mình để phán đoán thời gian đại khái.

Giống như khoảng một tiếng thì màn sương ở phía trước toa tàu dần tản đi, hành khách trong toa đều ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Có người thì mỉm cười, có người tỏ ra hoảng sợ, có người đứng dậy đuổi người, vẻ mặt kỳ quái liếc nhìn thùng xe, ánh mắt đó hoàn toàn không giống nhân loại.

Ôn Văn hơi híp mắt: “Vụ án siêu tự nhiên sẽ không xảy ra án mạng, đúng là khá ôn hòa, nhưng sao mình lại cảm thấy... cái này so với muốn mạng người lại còn kỳ dị hơn rất nhiều vậy nhỉ?”

Cửa toa tàu bị một sức mạnh không biết tên vững vàng khóa lại, khe thông gió phun ra làn sương mù trắng, không khác gì mấy với tình cảnh ở phía trước toa tàu.

Ôn Văn yên lặng mở Hắc Thể, dùng năng lực cơ thể ngăn cách làn sương ở xung quanh, đồng thời kích hoạt thẻ nhân viên quản lý kho hàng ở trước ngực, đảm bảo tinh thần mình sẽ không bị ảnh hưởng.

Khi sương trắng tràn ngập cả toa tàu, trước mắt Ôn Văn xuất hiện một con quái vật kỳ quái.

Trên người con quái vật này khoác một tấm áo choàng trắng cũ nát như tấm dra trải giường, nó đột nhiên xuất hiện trong xe, trôi lơ lửng giữa không trung.

Đầu của nó trông như đầu hươu không có lông, phần trên miệng có màu đỏ tươi, dưới miệng thì có màu nhợt nhạt, cơ thể trông như cành cây gầy gò, ngón tay và ngón chân lại phát triển quá mức....

“Mày là....”

Ôn Văn còn chưa nói xong thì con quái vật khoác áo choàng trắng kia đã run run một phen, tất cả sương trắng bị hút vào trong tấm áo khoác, mà nhóm Ôn Văn cũng bị làn sương cuốn lấy, tiến vào trong áo choàng.

Cảm giác mất trọng lượng kỳ quái bao lấy Ôn Văn, trong tầm mắt chỉ còn ánh sáng nhợt nhạt, sau vài giây thì Ôn Văn mới có cảm giác giẫm lên mặt đất chân thật.

Vừa mở mắt ra thì Ôn Văn phát hiện mình vẫn còn đang ở trên tàu, nhưng đoàn tàu điện ngầm đã dừng lại, cửa xe cũng mở ra.

Không gian bên ngoài cửa tàu điện ngẫm là nhà ga, nhưng bên ngoài nhà ga ngoài trừ màu trắng đen và xám thì không có màu sắc gì khác, trong không khí tràn ngập làn sương mù màu xám nhàn nhạt, trên mặt đất phủ đầy hoa bở ngạn xám tro.

Tàu điện ngẫm vang lên âm thanh máy móc lạnh như băng: ‘Tàu điện ngẫm sẽ dừng lại ở trạm hai mươi bốn giờ, xin hãy trở về toa tàu trước khi xe xuất phát...’

Sau khi thông báo xong, đèn trong tàu điện tôi đi, giống như muốn đuổi người bên trong ra ngoài.

Ôn Văn nhíu mày lại: “Hai mươi bốn giờ, nhưng rõ ràng đoàn tàu chỉ bị phong kín có một giờ, lẽ nào quái vật này có thể điều khiển thời gian?”

“Hoàn cảnh nơi này cũng có vấn đề, mình có chút quen thuộc.... chẳng lẽ đây là tầng sương mù xám?”

“Nếu như là tầng sương mù xám thì nói không chừng rất có khả năng....”

Ôn Văn vẫn còn đang suy nghĩ thì người đàn ông mặc áo mưa đã vội vàng chạy ra ngoài trước tiên, hắn chạy như điên giữa những bụi hoa, còn vừa chạy vừa gào to: “Em ở đâu vậy, anh tới tìm em đây, anh có mang theo món em thích nhất, lần này chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, không tiếp tục xa nhau nữa....”

Nhóm học sinh cấp ba và hai người y tá cũng bước ra bụi hoa, đều muốn tìm được thứ gì đó ở nơi này.

“Mặc dù mày không nhận được thư nhưng cứ thử đi tìm đi, có lẽ cũng sẽ tìm được người mà ngươi muốn gặp, đây là nơi rất thần kỳ.” Hầu Mộ Vinh đi tới bên cạnh nói với Ôn Văn.

“Làm sao mày biết tao có thể tìm được.” Ôn Văn nhẹ giọng hỏi.

Hầu Mộ Vinh bật cười: “Tao nhận được thư từ hôm trước, nhưng ngày hôm qua tao đã tới thăm sớm hơn, cũng gặp được người tao muốn gặp.”

Ôn Văn nhíu mày: “Người đã tiến vào nơi này thường sẽ không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa cũng sẽ có thay đổi nhất định....”

“Có thể biết được những chuyện này, quả nhiên là người của Hiệp Hội Thợ Săn....”

Hầu Mộ Vinh cười khẽ một tiếng, sau đó nói với Ôn Văn: “Có điều mà là ai cũng chẳng sao, tao sẽ nói những chuyện mà muốn biết, chỉ hi vọng đến khi đó mà có thể giúp tao.”

“Bình thường người rời khỏi nơi này sẽ không thể lưu lại ký ức, nhưng đó là sau khi ‘kết thúc’ mới xảy ra, mà chuyện của tao và nó vẫn chưa kết thúc.”

“Kết thúc như thế nào?” Ôn Văn lập tức hỏi.

“Báo được thù, đạt được tâm nguyện, giải quyết khúc mắc.... đại khái chính là như thế, tao phải đi tìm nó đã, tao không cần nó chịu thay tao.”

Sau khi nói xong, Hầu Mộ Vinh cũng bắt đầu tìm kiếm trong bụi hoa.

“Không cần nó chịu thay tao... những lời này có chút thú vị.”

Nhìn đám người đang tìm kiếm, trong lòng Ôn Văn cũng có chút dị dạng, cơ thể nhảy vọt lên chỗ cao nhất, bắt đầu nhìn địa hình ở xung quanh.

Mặc dù trong lòng cũng có một loại khát vọng khác thường, nhưng Ôn Văn biết mình nên làm gì nhất, anh không nên bị hình tượng ở nơi này mê hoặc.

Anh đã gặp rất nhiều quái vật thoát nhìn có vẻ rất thánh khiết nhưng chúng chẳng làm được chuyện tốt lành gì.

Nhìn một chút, Ôn Văn liền phát hiện chút manh mối, cách trạm tàu điện ngầm mấy trăm mét có thể nhìn thấy vài bóng mờ vẩn vơ, nhưng những bóng mờ kia không hề tiếp cận phạm vi trạm tàu điện ngầm.

Nếu những bóng mờ kia là thật thì đây đúng là tầng sương mù xám, mà trạm tàu điện ngầm kia là một không gian đặc biệt được cắt xén ra.

Ôn Văn thử bay lên, khi bay tới độ cao mấy trăm mét thì chạm tới một bức tường ngăn cản.

“Xem ra nơi này là một không gian hình cầu có đường kính ngàn mét, thứ ở bên ngoài không vào được, hơn nữa tốc độ

thời gian trôi tựa hồ cũng khác với bên ngoài.”

Đang chuẩn bị bay xuống thì Ôn Văn đột nhiên ngừng lại giữa không trung, trầm tư nhìn mặt đất bên dưới.

Hình dáng hoa bỉ ngạn có chút kỳ quái, giống như là....”

“Giống như lột da trên miệng hươu rồi trải xuống đất vậy!”

Ôn Văn nhớ rõ con quái vật hút bọn họ tới nơi này chỉ có phần trên miệng là có màu đỏ tươi!

Chương 575 - Tâm nguyện của người đã chết

Hoa bỉ ngạn tung bay theo gió, giống như bộ lông trên đầu con hươu vậy, tất cả mọi người đang hoạt động trên da đầu của con quái vật kia.

Ôn Văn cũng không cảm nhận được con quái vật kia có bao nhiêu sức mạnh, nhưng loại kỳ dị không thể hiểu được này làm Ôn Văn cảm thấy tê dại da đầu.

“Ở nơi này có cái gì đó rất kỳ lạ, xem ra mình cần phải cẩn thận một chút, chỉ một quái vật cấp Tai Nạn như vậy tuyệt đối không có năng lực làm ra thế trận này.”

Ôn Văn đáp xuống đất, tiện tay túm một gốc hoa bỉ ngạn, nhỏ tận gốc.

Cây hoa này biến đổi, nó bắt đầu vận vẹo giống như vậy sống mà quần lay tay Ôn Văn, phát ra những tiếng gào thét kỳ quái, muốn để Ôn Văn thả nó xuống đất.

Nhưng Ôn Văn cũng không thuận theo ý nó, một lát sau thì nó mất đi sức sống, từ từ biến thành một gốc cỏ khô.

Những đóa hoa ở xung quanh cũng gục đầu, giống như đang mặc niệm vì đóa hoa này.

Ôn Văn không thèm quan tâm đám hoa cỏ kỳ lạ này, chỉ vốc chút bùn đất đưa tới trước mũi, trong bùn đất có mùi máu tanh nhàn nhạt.

Ánh mắt Ôn Văn híp lại, tóc đen trên đầu nhúc nhích, một sợi tóc không ngừng duỗi dài, từ hố đất trước đó chui xuống bên

dưới, chui sâu xuống vài mét thì mất đi phản ứng.

Sau khi túm tóc lên thì Ôn Văn phát hiện phần cuối của lọn tóc đã bị ăn mòn sạch sẽ, từ đoạn bị ăn mòn có thể thấy được màu đỏ tươi!

“Lòng đất của nơi này có chút bí mật...”

Không chờ Ôn Văn tiếp tục đi xuống, anh chỉ nghe thấy một tiếng hoan hô.

Người đàn ông áo mưa kia nắm tay một người phụ nữ lạ mắt trở về gần toa tàu, lấy ra phần cơm nước đã chuẩn bị, để người phụ nữ kia thưởng thức.

Người phụ nữ này cũng không xinh đẹp, thế nhưng ánh mắt của người đàn ông mặc áo mưa nhìn cô ta đầy yêu thương.

“Trước đó em vẫn luôn muốn anh xuống bếp, chỉ là anh vẫn không đáp ứng, bây giờ anh cố ý làm cho em ăn nè...”

Người phụ nữ ngượng ngùng gật đầu, cho dù trên hộp cơm kia dính đầy vết máu, cho dù độ ăn đã nguội lạnh thì cô vẫn ăn rất thơm ngon.

Người đàn ông mặc áo mưa nhìn biểu cảm thỏa mãn của người phụ nữ mà lộ ra nụ cười ngu ngốc, chỉ có tình yêu mới có thể làm người đàn ông trở nên ngờ ngẩn như vậy.

Cha của hắn là một tên biến thái, một kẻ giết người cuồng sát, vì thế ngay từ nhỏ hắn đã phải trải qua cuộc sống giống như ác mộng vậy.

Năm hắn mười tám tuổi, với tư cách là nhân chứng hắn đã đưa cha mình vào tù.

Sau đó cuộc đời của hắn gần như tăm tối, mọi người đều coi hắn là kẻ cuồng sát như cha hắn, chỉ có người phụ nữ trước mắt muốn thử tìm hiểu hắn, muốn được chung sống với hắn.

Sau đó cuộc sống của hắn trở nên muôn màu muôn vẻ, chuẩn bị thành hôn với người phụ nữ này.

Ngay lúc này, cha của hắn đã vượt ngục.

Đồng thời cũng đặt vị hôn thê của hắn trong chiếc túi vải buồm này rồi đưa cho hắn làm quà cưới....

Sau đó cuộc đời của người đàn ông mặc áo mưa này lại một lần nữa rơi vào tăm tối.

Lúc nhận được bức thư này, hắn đã đi tìm cha mình, cũng bỏ ông ta vào chiếc túi vải buồm, dự định sẽ tặng cho người phụ nữ này để làm quà.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn bỏ thi thể ra, đặt món đồ vị hôn thê của mình vào trong đó...

Ôn Văn đứng một bên quan sát, cau mày: “Người phụ nữ này không phải người sống, nhưng cũng không phải linh hồn thuần túy, cô ta có thân thể của mình.... cảm nhận thử thì cơ thể kia tựa hồ là hoa bĩ ngạn?”

“Cơ thể là do hoa bĩ ngạn cấu tạo, nhưng linh hồn thì đúng là thật sự tồn tại, nói cách khác cô ta thật sự là người mà người đàn ông áo mưa này muốn tìm....”

Đầu óc Ôn Văn rồi nùì, thoát nhìn ý nghĩa tồn tại của nơi này chỉ là để những người đó gặp người đã chết lần cuối cùng để giải quyết chấp niệm, thế nhưng Ôn Văn cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc Ôn Văn quan sát người đàn ông mặc áo mưa kia thì những người khác cũng lục tục tìm được người mà mình muốn tìm.

Nhóm hai đứa nhóc cấp ba Trịnh Hàn cũng tìm được cô bé nữ sinh Lý Ưu Ưu, cũng đưa cô gái hôn mê kia tới trước mặt Lý Ưu Ưu....

Hai nữ y tá tìm được một người đàn ông diện mạo tuấn tú, người nọ nhẹ nhàng vuốt ve mặt hai người.

Nhưng Ôn Văn liếc mắt liền nhìn ra, người đẹp trai kia giống với một trong hai người y tá, trong cơ thể có ẩn giấu thứ gì đó.

Hầu Mộ Vinh như nguyện tìm được em trai mình, hai người sóng vai đi trong bụi hoa, tựa hồ có rất nhiều chuyện cần nói, có điều bộ dáng của Hầu Mộ Diệu có chút kỳ quái, tựa hồ không có linh hồn.

Rất nhanh người phụ nữ kia đã ăn xong phần cơm mà người đàn ông mặc áo mưa chuẩn bị, cùng đối phương ôm một chút, nói vài lời tâm sự, sau đó cơ thể của cô ta tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sau đó những tia sáng kia dần tản ra thành điểm sáng, nhập vào mặt đất gần đó, chỉ để lại người đàn ông mặc áo mưa với vòng tay trống rỗng, nước mắt rơi đầy mặt.

Nhìn một màn này, đầu óc Ôn Văn chợt sáng ra: “Hình như mình đã hiểu đây là chuyện gì rồi... mình đã nhầm lẫn thứ tự trước sau của nó.”

“Không phải đám Hâu Mộ Vinh muốn tới tìm người chết, mà là nhóm người chết này muốn gặp bọn họ, vì thế mới đặc biệt gửi thư tới!”

“Mục đích mà người sống muốn gặp người chết đều rất đơn thuần, nhưng người chết muốn gặp người sống thì...”

Ôn Văn vừa nghĩ thông suốt thì tất cả hoa bĩ ngạn đều rung động, đồng thời vang lên âm thanh ngậm nga nhẹ nhàng, tiếng cành lá chạm vào nhau tựa hồ tạo thành một bản nhạc kỳ lạ, thái độ của nhóm người chết cũng bắt đầu thay đổi.

Thay đổi đầu tiên chính là người đàn ông tuấn tú kia, hắn và một nữ y tá cùng há miệng, đồng thời phun ra một cây xúc tua đỏ rực, hai cây xúc tua quấn quýt lấy nhau.

Cảnh tượng quỷ dị này dọa cho người y tá còn lại hét lên chói tai, hét xong thì hôn mê bất tỉnh.

Dây dưa một hồi thì người đàn ông này vui mừng mỉm cười, cơ thể ngã xuống, dần dần tan biến vào lòng đất, số hoa bĩ ngạn ở xung quanh tựa hồ cũng trở nên tươi tốt hơn.

Người phụ nữ kia thu hồi xúc tua, ánh mắt hung ác nhìn nữ y tá đã ngất xỉu.

Cô và chồng mình là một loại quái vật ký sinh, hai năm trước đã tới thành phố Bảo Áp.

Thực lực của bọn họ thật ra chỉ mạnh mẽ hơn người bình thường một chút mà thôi, vì thế chỉ có thể ngụy trang thành hai anh em làm việc trong một bệnh viện, sống bằng cách hút máu và thịt vụn của nhân loại ở trong bệnh viện.

Thế nhưng có một ngày, hai người chán ghét việc chỉ được ăn những thứ bỏ đi này, muốn dụ dỗ một người sống để ném thử.

Người phụ nữ có xúc tua trở thành khuê mật với nữ y tá, mà người đàn ông có xúc tua thì nghĩ cách để nữ y tá này yêu

minh, chỉ cần làm nữ y tá này tin tưởng bọn họ, cho dù bọn họ ăn sạch sẽ cô ta thì cũng không có ai nghi ngờ.

Nhưng trước một ngày hành động thì người đàn ông có xúc tua đã bị tay thợ săn đi ngang qua tiện tay giết chết, người phụ nữ xúc tua chỉ còn lại một mình nên không dám lộ ra chút dị thường nào, lo lắng sợ hãi sống hai năm.

Người đàn ông xúc tua và người phụ nữ xúc tua là hai thành viên cuối cùng của tộc đàn này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sau khi thợ mệnh của người phụ nữ xúc tua chấm dứt, tộc đàn này sẽ thật sự tiêu vong trong thế giới hiện thật.

Nhưng vài ngày trước, người phụ nữ xúc tua nhận được thư của chồng mình, trong thư nói rằng cô hãy dẫn nữ y tá cũng tới trạm tàu điện ngầm.

Bọn họ sẽ gặp nhau trong thế giới này, dựng dựng sinh mệnh mới, sau đó cấy vào trong cơ thể nữ y tá kia, như vậy tộc đàn của bọn họ có thể tiếp tục kéo dài....

Chương 576 - Hầu Mộ Diệu

Sinh mệnh mới đã được tạo ra trên người người phụ nữ xúc tua.

Hiện giờ chỉ cần cấy sinh mệnh mới kia vào trong cơ thể nữ y tá thì chủng tộc của bọn họ sẽ có hai cá thể, đến khi đó đôi mới dựng dục thêm sinh mệnh mới thì không tới mức để tộc đàn phải tiêu vong.

Có điều xúc tua của cô ta vừa vươn ra đã bị chém đứt thành hai đoạn, Ôn Văn cũng đã chắn trước người nữ y tá.

Khi này Ôn Văn đã xác nhận nữ y tá này vô tội, là một người thợ săn, trong tình huống có năng lực anh không thể nhìn nhân loại bị quái vật sát hại.

“Mày muốn cản tao sao, tao chỉ muốn chủng tộc của bọn tao được kéo dài...” Người phụ nữ xúc tua điềm đăm đáng yêu nói.

“Chủng tộc của bọn mày không liên quan gì tới tao, mặt khác mày đừng dùng bộ dáng của nhân loại để giả vờ đáng thương, tao và mày đều biết rõ mày không phải có bộ dạng như vậy.”

Ôn Văn cười nhạo nói, sau đó quay sang chỉ về phía cô ta, một luồng năng lượng màu đen tỏa ra ngoài tấn công người phụ nữ xúc tua, đối với loại quái vật ngay cả cấp Tai Họa cũng không đạt tiêu chuẩn này, Ôn Văn chỉ cần một ngón tay là có thể thoải mái giết chết cô ta.

Nhưng làm Ôn Văn ngoài ý muốn là sau khi chịu đòn tấn công của anh, người phụ nữ xúc tua kia thế mà lại không hề bị chút tổn hại nào, từ biểu cảm kinh ngạc của cô ta thì chính bản thân cô ta cũng không biết vì sao mình lại không bị gì.

“Là không gian này ngăn cản mình giết cô ta... để khách tới thăm an toàn ra ngoài có lẽ cũng là một trong số những ước định của người chết và quái vật.”

“Vận may của mày thật không tệ, vậy thì tao sẽ tạm thời không giết mày.”

Tóc đen của Ôn Văn tràn ra ngoài, trói người phụ nữ xúc tua kia thành một đòn bánh tét không thể động đậy.

Sau đó Ôn Văn nhìn về phía những người khác, bọn họ vẫn còn ở nơi cũ trò chuyện, giống như không phát hiện bên này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hẳn cũng là do không gian này ảnh hưởng.

Ngoại trừ Ôn Văn, những người khác đều rơi vào trong thế giới nhỏ của mình, không có tâm tư quan tâm người khác.

Ôn Văn đi tới vị trí người đàn ông xúc tua biến mất, quan sát bùn đất ở gần đó.

Không quản là thời gian hắn biến mất hay vị hôn thê của người đàn ông mặc áo mưa biến mất, số hoa bị ngạn ở xung quanh đều trở nên tươi tốt hơn, mà không gian này cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Mặc dù chỉ là một chút không đáng kể nhưng cũng đủ làm Ôn Văn chú ý.

Thông qua quan sát hai mục tiêu, Ôn Văn đã hiểu được mục đích của không gian này rốt cuộc là gì.

“Nó thông qua biện pháp nào đó, từ tầng sương mù xám tìm được những linh hồn có chấp niệm rồi dẫn dắt tới không gian này, chuyện này là quá đơn giản với tầng không gian sương mù xám mờ ảo này.”

“Sau đó thông qua những linh hồn này, nhận được cái tên cụ thể thì sẽ gửi thư tới cho những người đó, để hoàn thành tâm nguyện của những linh hồn này.”

“Sau khi hoàn thành tâm nguyện, linh hồn sẽ chủ động dâng hiến cho không gian này, để không gian này ngày càng lớn mạnh hơn, đây chính là bí mật của không gian này!”

Bản thân linh hồn có sức mạnh rất lớn, bằng không đám ác ma cũng không cần đi thu gom linh hồn, nhưng chỉ có sức mạnh thông qua khế ước, hoặc là linh hồn tự mình dâng tặng mới có được phần sức mạnh này.

Ác ma là thông qua khế ước để tiếp nhận linh hồn con người, mà không gian này thì thông qua hoàn thành nguyện vọng của linh hồn....

Sau khi nhìn thấu những chuyện này, tuy không gian này vẫn còn thần bí như cũ nhưng đã không còn không khí quý dị nữa.

“Có điều nấu thật sự là vậy thì có lẽ mình sẽ không gặp được bà ấy.”

Ôn Văn than nhẹ một tiếng, sau đó bay lên, đi tới trước mặt nhóm học sinh cấp ba đang có gút mắc.

Anh đã xác định được mục đích của con quái vật đầu hươu kia là hấp thu linh hồn loài người, như vậy anh không thể nào ngồi yên không quản.

Có lẽ linh hồn tự nguyện dâng hiến, đối với bọn họ đây là chuyện rất đáng giá, thế nhưng cũng giống như cảnh sát không thể ngồi nhìn con người giết chóc lẫn nhau vậy, Ôn Văn cũng không thể ngồi nhìn bọn họ tự dâng hiến như thế.

Nếu như người đàn ông áo mưa kia biết rằng bởi vì hắn tới gặp vị hôn thê lần cuối mà linh hồn cô ta sẽ vĩnh viễn biến mất, có lẽ hắn cũng không nguyện ý đi chuyến này.

Có điều làm Ôn Văn kinh ngạc chính là, khi anh tới được nơi này thì bốn học sinh cấp ba kia đang ở cùng một chỗ đánh bài, trên mặt là nụ cười hồn nhiên, hoàn toàn không giống như anh tưởng tượng trước đó.

Cô bé nữ sinh bị trói mang tới tên là Tân Tuyết, là bạn học cùng lớp với Lý Ưu Ưu và hai cậu nhóc Trịnh Hàn kia.

Tân Tuyết và Lý Ưu Ưu là khuê mật tốt của nhau, nhóm hai người Trịnh Hàn thì đều yêu thích Lý Ưu Ưu, trước đó bốn người vẫn thường xuyên cùng đánh bài như thế.

Có một ngày nọ cả bốn người cùng đi leo núi, hai nam sinh lên tiệm nhỏ trên núi để mua đồ tiếp tế, lúc quay trở lại thấy Tân Tuyết có vết lốm đốm lóng lánh ở trên người đứng trên vách núi, mà Lý Ưu Ưu thì đã rớt xuống vách núi.

Vì thế hai người bọn họ khẳng định là Tân Tuyết đã dùng siêu năng lực giết chết Lý Ưu Ưu, cũng từ đó bắt đầu căm hận, xem Lý Ưu Ưu là kẻ thù.

Lần này tới đây, từ miệng Lý Ưu Ưu biết được trước đây thật ra Tân Tuyết vốn định dùng năng lực để cứu Lý Ưu Ưu nhưng đã chậm một bước.

Mà Tân Tuyết cũng vì hồ thẹn trong lòng nên mới tùy ý để hai người Trịnh Hàn đưa mình tới đây.

Sau khi hóa giải hiểu lầm, bốn người lại thân thiết như xưa, một lần nữa chơi bài.

Ôn Văn đứng bên cạnh quan sát, tâm tình cũng thả lỏng: “Không thể không nói, chuyện của đám học sinh trung học này thuần khiết hơn hai nhóm kia rất nhiều, có điều nguyện vọng của Lý Ưu Ưu là giúp bọn họ giải quyết hiểu lầm, đợi đến khi bọn họ đánh bài xong thì có lẽ Lý Ưu Ưu sẽ biến mất.”

“Nếu muốn cứu cô bé... thì phải chờ đến khi ván bài kết thúc, tóm linh hồn cô bé bỏ vào trong trạm thu nhận!”

Bên này tạm thời không có vấn đề, Ôn Văn dời ánh mắt về phía Hầu Mộ Vinh và Hầu Mộ Diệu, hai người đang giương cung bạt kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau.

Năng lực của Hầu Mộ Vinh có lẽ là thông qua bùa chú mình chế tạo để phóng ra sức mạnh siêu nhiên, nhưng năng lực của Hầu Mộ Diệu cũng tương tự như thế.

Khi Ôn Văn tới gần hai người thì phát hiện cuộc nói chuyện của hai người có chút không đúng.

Hầu Mộ Vinh kích động nói: “Hôm qua chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao, em chỉ muốn thử một ngày, bây giờ em đã trở lại rồi, sao anh lại không đồng ý đổi lại chứ?”

“Lẽ nào anh muốn ở lại đây sao, tử vong khủng khiếp cỡ nào anh căn bản không hiểu đâu, em không cần anh tới thay em!”

Hầu Mộ Diệu im lặng không nói gì, khóe mắt tràn ra giọt lệ, nhưng hắn vẫn không đồng ý với yêu cầu của Hầu Mộ Vinh.

Thông qua cuộc nói chuyện, Ôn Văn hiểu được quan hệ của hai người.

Tâm nguyện cuối cùng của Hầu Mộ Diệu là có thể trở lại thế giới bên ngoài một ngày, hắn cũng chỉ cần một ngày.

Bởi vì liên hệ của anh em song sinh, cộng thêm sức mạnh của không gian này, bọn họ đã thành công trao đổi cơ thể, Hầu Mộ Diệu đã dùng cơ thể của Hầu Mộ Vinh, thể nghiệm cảm giác được sống một ngày.

Ngày hôm nay hẳn đúng hẹn quay trở lại, muốn anh trai quay lại cơ thể, trở về thế giới hiện thực, mà hẳn thì sẽ vĩnh viễn an giấc trong không gian quỷ dị này.

Nhưng làm hẳn ngoài ý muốn chính là Hầu Mộ Vinh lại không đồng ý trao đổi cơ thể, muốn em trai dùng cơ thể mình tiếp tục sống sót ở bên ngoài.

Hầu Mộ Diệu đương nhiên không đồng ý, vì thế mà rơi vào tranh cãi.

Ôn Văn rốt cuộc cũng hiểu được vì sao cơ thể Hầu Mộ Vinh lại có mùi của xác chết.

Bởi vì trong cơ thể hẳn chính là linh hồn Hầu Mộ Diệu, mà Hầu Mộ Diệu đã bị một con quái vật xác thối giết chết...

Chương 577 - Xin Lỗi

Sau khi Hầu Mộ Diệu và anh trai mình tranh cãi chóc lát, mắt thấy mình không thể khuyên nhủ được Hầu Mộ Vinh, hẳn quay sang nói với Ôn Văn: “Trước đó tao nói tin tức mà mày muốn, hiện giờ tới lượt mày giúp tao, giúp tao áp chế hẳn, để bọn tao trao đổi cơ thể.”

Ôn Văn lắc đầu: “Tao cảm thấy tao không cần phải giúp mày.”
“Mày muốn đổi ý à?”

Sắc mặt Hầu Mộ Diệu đen đi, hẳn biết thực lực của Ôn Văn mạnh hơn mình, nếu Ôn Văn muốn đổi ý thì hẳn cũng không có cách nào.

“Không phải như thế, chỉ là nói ra thì có lẽ mày sẽ chịu chút đả kích...”

Ôn Văn trầm ngâm hai giây, do dự một chút nói: “Hẳn không có linh hồn, vì thế hẳn không phải là bản thân anh trai mày.”

Hầu Mộ Diệu sững sờ, nhìn mặt Hầu Mộ Vinh ở đối diện, tựa hồ không thể tiếp nhận được chuyện này: “Linh hồn, không có?”

Là một trong những linh hồn của không gian khác thường này, Hầu Mộ Diệu đương nhiên biết linh hồn không có đại biểu cho điều gì.

Ôn Văn gật đầu nói: “Những vị cố nhân mà người khác tìm được đều có linh hồn tồn tại, nhưng đối diện mày chỉ là một cái xác được tạo thành từ hoa bỉ ngạn mà thôi.”

“Nếu chuyện mày kể cho tao nghe trên tàu điện ngầm là thật thì tao đoán là vì quá hồ thẹn, anh trai mày đã hiến tặng chính mình cho không gian này, đổi lấy người có một cuộc sống mới ở thế giới bên ngoài.”

“Mà thể xác...”

Ôn Văn còn chưa nói hết, Hầu Mộ Diệu đã vọt thẳng tới trước mặt Hầu Mộ Vinh, đưa tay dán một tấm bùa lên ngực Hầu Mộ Vinh.

Lá bùa nháy mắt tỏa ra tia điện màu vàng, nơi tia điện xẹt qua cơ thể Hầu Mộ Vinh liền biến thành hoa bỉ ngạn khô héo, rơi rụng xuống đất.

Hầu Mộ Diệu đặt mông ngồi dưới đất, vẻ mặt đại ra nói: “Đúng thật là không có linh hồn...”

Hầu Mộ Diệu ăng ặc nước mắt cười to, sau đó đột ngột khóc òa lên, cứ lặp lại vài lần như thế rồi nằm bẹp xuống đất nhìn bầu trời xám tro, không biết đang nghĩ gì.

Hầu Mộ Diệu chưa từng nghĩ tới mình chỉ muốn được thể nghiệm cuộc sống hiện thực một lần mà anh trai mình lại vì thế mà chết.

Ôn Văn đứng ở bên cạnh, nhìn vẻ mặt Hầu Mộ Diệu mà trong lòng có chút khó chịu.

“Người sống và người chết chạm mặt chỉ có thể tạo ra bi kịch mà thôi, mặc kệ ý nguyện của người chết như thế nào thì nơi này cũng không nên tiếp tục tồn tại nữa.”

Ôn Văn cào cào tai rũ tóc xuống, chắc khẽ một tiếng: “Hừm, mình đồng cảm với hấn, hơn nữa tựa hồ còn bị cảm động lây, điều này chứng tỏ mình ngày càng có tình người hơn, trở về phải cho đám nhỏ thêm chút bài tập để chúc mừng.”

Đang nghĩ ngợi xem nên làm thế nào dẫn vật đám quái vật, Ôn Văn sững sốt, anh nghe thấy phía sau mình có tiếng bước chân vang lên.

Anh tự giễu nói: “Đúng rồi, nếu linh hồn của Hầu Mộ Vinh đã biến mất, Hầu Mộ Diệu vẫn có thể nhìn thấy Hầu Mộ Vinh giả mạo, như vậy không gian này cũng không tốt bụng bụng tha mình mới đúng.”

Vừa dứt lời, phía sau Ôn Văn liền hiện lên một câu hỏi mang tính dò xét: “Xin hỏi.... con có phải là Ôn Văn không?”

Âm thanh này, Ôn Văn rất quen thuộc, cơ thể anh hơi cứng ngắc, thở dài một tiếng nói: “Như vậy có lẽ cũng không tệ, chuyện năm đó mình đã buông xuôi rồi, chỉ là mình vẫn nợ một lời xin lỗi.”

Anh xoay người, đứng phía sau là một người phụ nữ mà anh rất quen thuộc, mẹ của anh.

Người phụ nữ lộ ra nụ cười mỉm hiền hòa: “Lâu rồi không gặp, con đã lớn như thế rồi...”

Ôn Văn không để bà nói hết câu, anh trực tiếp bước tới ôm lấy bà, nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: “Mấy năm nay tuy con không kết giao bạn bè, cũng không có bạn gái, nhưng mẹ không cần lo cho con, con sống rất thoải mái, cũng có năng lực tự chăm sóc cho mình....”

“Cha không có chết, nhà vẫn luôn là dáng vẻ lúc hai người rời đi....”

Ôn Văn cứ thế thao thao nói thật lâu, người phụ nữ chỉ an tĩnh lắng nghe.

“Cuối cùng, khi đó con không nên nổi điên như vậy, xin lỗi mẹ....”

Khóe mắt người phụ nữ chảy xuống hai hàng nước mắt, tựa hồ muốn nói gì đó với Ôn Văn.

Nhưng sức mạnh ầm áp từ trong cơ thể Ôn Văn tỏa ra bao trùm lấy bà, sau đó nháy mắt nổ tung thành mảnh nhỏ, không để bà cảm thấy chút đau đớn nào.

“Lời muốn nói con đã nói xong rồi, mẹ an tâm ngủ đi.”

Nhìn số hoa bị ngạn khô kia, ánh mắt Ôn Văn thoáng lộ ra chút thương cảm, nằm xuống bên cạnh Hầu Mộ Diệu, cùng hẳn ngắm nhìn bầu trời xám xịt.

Sau khi khóc một hồi, cảm xúc của Hầu Mộ Diệu tựa hồ đã điều chỉnh xong, hần nhìn sang Ôn Văn nằm ở bên cạnh nói: “Trên người mày hình như cũng có chuyện xưa, có muốn tâm sự một chút hay không, nói ra rồi sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Ôn Văn im lặng một hồi nói: “Khi này là mẹ tao, xét theo một ý nghĩa nào đó thì... bà bị tao giết chết.”

“Giết chết mẹ mình?”

Hầu Mộ Diệu hơi giật mình xoay người sang liếc nhìn Ôn Văn, giống như đang nhìn một tên súc sinh.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Có một ngày nọ tao đi học về thì phát hiện cửa nhà mở toang, vài tên trộm cướp đang bắt mẹ mình, cướp đồ trong nhà, trên người bà có vết thương, hẳn là đã xảy ra ẩu đả, tao bị chọc giận tới phát điên.”

Hầu Mộ Diệu cho rằng giận tới phát điên mà Ôn Văn nói chỉ là lừa giận công tâm mà thôi, nhưng hần không biết khi đó Ôn Văn thật sự đã ‘phát điên’.

Ôn Văn nhe răng cười làm Hầu Mộ Diệu cảm thấy ớn lạnh: “Đám cướp đó không có thằng nào trốn thoát được, tất cả đều chết trong tay tao, tao bắt chúng phải chịu nỗi đau đớn kinh khủng nhất, không quản là tên nào cũng không cho phép chết đi dễ dàng.”

Sau đó ánh mắt Ôn Văn trở nên ảm đạm: “Tên cuối cùng đã dùng mẹ tao để uy hiếp, cầu xin tao tha cho nó, nhưng tao không đồng ý, còn bắt nó phải chết theo kiểu kinh khủng nhất...”

“Nhưng cũng vì thế mà tao đã không cứu mẹ mình kịp thời.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn đứng dậy, không nhìn tới phản ứng của Hầu Mộ Diệu.

Hầu Mộ Diệu nói đúng, sau khi nói ra quả thực cảm thấy đỡ hơn, nhưng nếu trước mặt Ôn Văn không phải người xa lạ như Hầu Mộ Diệu thì có lẽ Ôn Văn sẽ không kể lại chuyện này.

“Điều này cũng không thể nào trách người...” Hầu Mộ Diệu do dự một hồi nói.

Ôn Văn mỉm cười nói: “Cám ơn.”

Lúc này ván vải của nhóm Lý Ưu Ưu cũng đã kết thúc, đang nói tạm biệt với bạn của mình.

Sau khi tạm biệt xong thì có lẽ cô gái sẽ phân giải linh hồn mình, hiến dâng chính mình cho không gian này.

Ôn Văn nhún mũi chân một cái, xuất hiện ở bên cạnh Lý Ưu Ưu, tóc đen ngưng kết thành một lá chắn bao lấy Lý Ưu Ưu.

Tân Tuyết nhìn thấy một màn này thì trên người lộ ra vết lốm đốm, giống như phát điên nện vào lá chắn mà Ôn Văn chế tạo ra.

Tân Tuyết cắn môi, không thềm để ý tới vết thương bị gây ra vì hành động của mình.

Lần trước cô đã không kịp thời cứu Lý Ưu Ưu, lần này không thể nhìn bạn mình bị quái vật tóc đen này bắt đi.

Ở trong tóc đen, Ôn Văn dùng xiềng xích kéo Lý Ưu Ưu vào trong trạm thu nhận, như vậy cô không thể hiến mình cho không gian này được nữa.

Sau đó Ôn Văn giải trừ không gian, liếc nhìn bầu trời.

“Ưu Ưu đâu rồi, ông đã đưa Ưu Ưu đi đâu rồi?” Khóe mắt Tân Tuyết ầng ậc nước mắt, chuẩn bị liều mạng với Ôn Văn.

Ôn Văn liếc xéo Tân Tuyết nói: “Câm miệng đi đồ con gái ngu xuẩn, lăn qua một bên đợi đi.”

“Tôi không nhúng tay vào thì con bé mới thật sự vĩnh viễn biến mất đấy, ngoài ra tôi cũng không rảnh ứng phó nhóc, có thứ sắp tới.”

Chương 578 - Khúc bẻ ngạn trần hồn

“Khi người chết biến mất hoặc bị mình lấy đi thì thay đổi quả nhiên sẽ xuất hiện.”

Thực lực của những người khác không đủ nên không cảm giác được, nhưng Ôn Văn lại có thể cảm nhận được không gian này đột nhiên trở nên ngọt ngào, có thứ gì đó muốn xuất hiện trong không gian.

Rất nhanh làn sương trắng mỏng lung lay xuất hiện một lần nữa, dần dần tràn ngập toàn bộ không gian.

Trong làn sương trắng này, nhóm Hầu Mộ Diệu lần lượt biến mất, duy chỉ có Ôn Văn là không bị ảnh hưởng.

Đợi đến khi những người khác đều đã rời đi, làn sương trắng mới ngưng tụ thành một con quái vật xanh biếc đầu đỏ mặc áo choàng dài màu trắng, nó dùng con ngươi vàng chanh không có chút cảm tình nào của mình nhìn Ôn Văn.

“Người siêu năng nhân loại, đưa linh hồn cho tao, đó là thứ tao nên có được.”

Âm thanh của quái vật hươu giống như giọng nói của vô số người kết hợp lại với nhau, trong đó có cả giọng nói của người đàn ông xúc tua và vị hôn thê của người đàn ông mặc áo mưa đã biến mất trước đó.

Ôn Văn lấy lưỡi dao ô uế ra, dùng nó như kiếm dài chia về phía con quái vật hươu nói: “Tao là thợ săn, không để linh hồn nhân loại bị quái vật cắn nuốt là chức trách của tao.”

“Thợ săn... những kẻ đó là linh hồn không có linh trí tao đưa tới từ tầng sương mù xám, chúng vốn là thức ăn của bọn tao, đây không thuộc quyền trông coi của mày.”

Ôn Văn lập tức nói: “Tao đã thấy thì sẽ quản.”

Linh hồn ở tầng sương mù xám đều không có ý thức mà lớn vờn, ngoại trừ một số ít nguyên nhân và liên hệ với thế giới hiện thực mà biến thành quỷ hồn, phần lớn đều sẽ lớn vờn ở tầng sương mù xám rồi bị quái vật cắn nuốt.

Đây là quy tắc của thế giới, quy tắc cực kỳ tàn nhẫn.

Chuyện này Ôn Văn không thể quản được, cũng không có năng lực quản, nhưng nếu con quái vật làm những linh hồn mờ mịt kia hồi phục tâm trí, sau đó lại cắn nuốt thì Ôn Văn không thể mặc kệ.

Nếu Ôn Văn không quản thì sau này sẽ xuất hiện ngày càng nhiều kẻ gieo họa như người phụ nữ xúc tua và ngày càng nhiều bi kịch như Hầu Mộ Vinh.

“Tao sẽ không ở khu vực của mày lâu, tao đã lang thang trên tinh cầu này nghìn năm rồi...”

“Lang thang nghìn năm thì sao, vừa vặn tao sẽ diệt trừ mầm họa nghìn năm như mày.” Ôn Văn cứng rắn nói.

Từ khi hắn nhận được sức mạnh Tai Nạn thượng tự thì vẫn chưa được chiến đấu đàng hoàng lần nào, cảm giác cơ thể mình đã sắp rã sét tới nơi, quái vật hươu này có thể để anh hoạt động cơ thể một chút.

Giọng nói của quái vật hươu âm trầm: “Tao lang thang nghìn năm... tức là khoảng thời gian này chưa từng có kẻ nào có thể cản trở tao!”

Con người Ôn Văn đột nhiên co rút, sau đó thông qua dấu ấn không gian đã để lại trước đó để dịch chuyển, sau đó anh nhìn về nơi mình ở trước đó đã mọc lên một mũi dùi hình nón.

Mũi dùi kia được tạo thành từ đất nhuộm máu và cơ thể con người, hoa bỉ ngạn lẫn ở bên trong giống như keo dính kết nối chặt chẽ.

“Không gian này chính là tay chân kéo dài của tao, không quản mày mạnh cỡ nào, ở chỗ này cũng không thể nào thắng được tao.”

Âm thanh quái dị từ bốn phương tám hướng truyền tới, nhưng quái vật hươu vẫn chỉ đứng im tại chỗ.

Đất bùn xung quanh Ôn Văn nứt ra, vô số mũi dùi nhọn từ dưới đất trồi lên, anh có thể dễ dàng né tránh, sau khi xác định đòn tấn công, anh hoàn toàn có thể tránh được từ trước.

Có điều theo mũi dùi nhọn ngày càng nhiều thì nhà ga trước đó vẫn còn rất yên tĩnh nháy mắt trở nên khủng bố.

Ôn Văn không hề để ý tới không gian biến đổi, trong mắt anh chỉ có con quái vật hươu kia mà thôi, anh bắt đầu chạy, tốc độ nhanh hơn hẳn số dùi nhọn kia trồi lên.

Nơi anh chạy qua, tất cả cánh hoa yếu ớt đều bị cơn gió mạnh nhỏ bật gốc, giống như máy bay chiến đấu bay với tốc độ siêu thanh ở sát mặt đất, chỉ như thế thôi cũng đủ để tạo thành phá hoại.

Đợi đến khi chạy tới đủ gần, Ôn Văn đột nhiên dừng lại, tung ra một quyền về phía quái vật hươu.

Đấu thuật Thất Sa, Không Sa Quyền!

Không gian này không đè ép sức mạnh của anh như khách sạn cũ, vì thế uy lực của một quyền này mạnh mẽ hơn trước kia gấp mấy lần.

Trước người quái vật hươu dựng lên vài bức tường hoa bửu ngàn kỳ quái, những bức tường này bị quyền của Ôn Văn đánh xuyên thủng.

Lực của quyền này xuyên thủng vách chắn, phá hủy toàn bộ phần thân thể bên trái của quái vật hươu.

Ánh mắt Ôn Văn lóe ra tia hung phấn, cho dù hiện giờ có triệu chứng thiếu máu, hơn nữa sức mạnh cũng có chút suy yếu, nhưng vẫn có thể nghiền ép con quái vật hươu kỳ lạ này.

Cường giả Tai Nạn thượng tự, không quản là ở trong thế lực gì đều là một nhân vật rất quan trọng.

Nhưng còn chưa đắc ý được hai giây thì Ôn Văn biến sắc, bùn đất mấy chục mét ở quanh người anh bắt đầu quay cuồng, tạo thành một quả cầu thật lớn nhất Ôn Văn ở bên trong.

“Tao đã nói rồi, chỉ cần ở trong không gian này thì mày không có cách nào đánh bại được tao.”

Làn sương mù màu trắng bao trùm lên miệng vết thương của con quái vật hươu mà Ôn Văn vừa tạo ra, lạnh lạnh trở lại.

Số bùn đất vây lấy Ôn Văn, sau đó ở mặt bên trong phóng ra vô số mũi dùi nhọn.

Ôn Văn muốn dụng năng lực dịch chuyển không gian để rời đi nhưng sau khi búng tay mới phát hiện, năng lực đã mất đi hiệu lực.

Vì không muốn để số dùi kia đâm thành tổ ong vò vẽ, Ôn Văn dùng tóc đen bện thành một bộ quần áo bảo vệ mình và thùng kim loại sau lưng, sau đó bày ra một tư thế quái dị.

“Đấu thuật Thất Sa, Sa Quyền Phong!”

Anh bắt đầu xoay tròn kịch liệt, mạnh mẽ đánh tan tất cả số dùi nhọn vây quanh mình, sau đó chạy thoát ra khỏi phạm vi bao vây.

Sau đó Ôn Văn lơ lửng giữa không trung, có chút thở dốc, vai tóe ra chút máu tươi.

Những cái dùi nhọn kia tuy trông khá thô nhưng sức mạnh lại rất thần kỳ, hơn nữa tuy độ cứng không bằng thép tinh luyện nhưng ẩn chứa sức mạnh quý dị, so với sắt thép còn phiền toái hơn.

Chẳng qua hiện giờ ít nhất Ôn Văn cũng xác nhận được con quái vật hươu này ở trong không gian này có thực lực Tai Nạn thượng tự, thậm chí có khả năng vượt qua Tai Nạn thượng tự!

Ôn Văn bắt đặc dĩ vỹ vỹ cái thùng kim loại sau lưng, nếu không phải vì bảo vệ thứ này, anh cũng không bị đâm một phát như thế.

Quái vật hươu nhăn nhó đứng dậy: “Như thế mà cũng không thể làm mày bị thương... vậy thử chiêu này xem, khúc trán hồn bị ngạn!”

Tất cả hoa bị ngạn nháy mắt biến thành đỏ như máu, làm thế giới màu xám này trở nên tươi đẹp hơn, thế nhưng đó không phải là chuyện tốt.

Hoa bị ngạn cũng cất tiếng ca như trước, nhưng lần này âm thanh của chúng khàn khàn khó nghe và không có chút ý nghĩa nào, vô số hoa bị ngạn hợp xướng thành tiếng gầm to lớn chấn động vào màng tai Ôn Văn, đồng thời cũng chấn động linh hồn Ôn Văn.

Nếu như không phải Ôn Văn có nhiều tầng phòng ngự bảo vệ linh hồn mình, màng nhĩ của anh có khả năng đã bị chấn bể, có điều cho dù là vậy thì hiện giờ Ôn Văn chỉ xuất hiện triệu chứng ù tai nhẹ.

Tiếng gầm chỉ vang lên vài giây thì biến mất, có điều số hoa bị ngạn thì vẫn còn màu đỏ như cũ, thoạt nhìn chúng nó có thể kích phát năng lực một lần nữa bất cứ lúc nào.

Nếu như đang chiến đấu mà tiếng ca đó lại vang lên thì đúng là trí mạng!

Chương 579 - Tù nhân ngàn năm trước

Sau khi dùng khúc trán hồn bị ngạn, đòn tấn công của quái vật đầu hươu lại càng sắc bén hơn rất nhiều.

Toàn bộ mặt đất của không gian quái dị này giống như sóng lại, phương pháp tấn công không còn giới hạn ở chuyện dùng dùi nhọn tấn công dưới chân Ôn Văn nữa, tay chân và vũ khí sắc bén nổi gót chui ra, giống như có mấy chục người không lồ ẩn mình dưới lòng đất, quơ tay quơ quân muốn bắt lấy Ôn Văn.

Chỉ cần Ôn Văn dừng lại ở một chỗ vượt quá một giây thì sẽ bị tập trung tấn công, chỉ có thể không ngừng bảo trì di động với tốc độ cao mới không bị những đòn tấn công đó đánh trúng.

“Năng lực của con hươu ngu ngốc này rốt cuộc là gì chứ, mình đã đánh nát cơ thể nó vài lần nhưng nó không hề bị tổn hại chút nào.”

Ôn Văn vừa chạy vừa suy nghĩ phương pháp đối phó con quái vật hươu này.

Nó sẽ tiến hành phòng ngự nhất định cho bản thể của mình, nhưng lực phòng ngự rất yếu, Ôn Văn đã vài lần đột phá, dùng đủ loại phương thức để phá hỏng cơ thể nó, nhưng mặc kệ Ôn Văn phá hỏng cỡ nào thì nó cũng sẽ hồi phục lại trong một khoảng thời gian ngắn.

Quái vật hươu lơ lửng trên không trung, thật thà nói với Ôn Văn: “Tao đã nói rồi, không gian này chính là tay chân tao kéo dài ra, mặc kệ mày mạnh thế nào thì cũng không thể chống lại tao ở nơi này, mày mau mau bó tay chịu trời đi thôi.”

Vô số bàn tay khổng lồ muốn bắt lấy Ôn Văn, nhưng Ôn Văn linh hoạt xuyên qua chúng, không có bàn tay nào có thể chạm tới Ôn Văn.

“Tấn công ngày càng sắc bén hơn, hơn nữa còn khuyên mình đầu hàng, chúng tỏ nó khá gấp gáp... nếu như nó thật sự vô địch thì vì sao lại nôn nóng muốn giết chết mình như vậy, sớm muộn gì mình cũng bị hao hết sức lực mà thôi.”

“Mặc dù không biết điểm yếu của nó ở đâu, nhưng ít ra thì bây giờ không phải một mình mình bị tiêu hao thể lực...”

Tứ Tể Nhi từ trong túi áo Ôn Văn bay ra, rơi xuống vai Ôn Văn, cơ thể nó tỏa ra ánh sáng màu xanh để thể lực của Ôn Văn thoát khỏi phục một ít.

Sức Mạnh Tứ Linh tới từ núi Tề Linh, ngoại trừ có thể phát huy thực lực tương đương với quái vật cấp Tai Nạn thì còn có thể gia tăng sức mạnh cho Ôn Văn, gia tăng lực phòng ngự, gia tăng tốc độ, gia tăng sức khôi phục.

Có Tứ Tể Nhi ở, cho dù Ôn Văn liều mạng tiêu hao thì cũng không sợ trống rỗng với con quái vật hươu kỳ lạ này.

Nhưng Ôn Văn không vui vẻ được bao lâu thì khúc trán hôn bị ngạn kỳ quái kia lại vang lên lần nữa làm động tác của Ôn Văn trở nên nặng nề chậm chạp hơn.

Nháy mắt sau đó, Ôn Văn bị mấy nắm tay không lồ như tòa nhà đè dưới đất, trên những nắm tay kia mọc ra gai nhọn, chúng không ngừng nện mạnh về phía Ôn Văn.

Đám một hồi thì toàn bộ nắm tay tản ra, quái vật hươu nhìn cái hố to lớn ở trước mặt thì nhướng mày, Ôn Văn cũng không nằm trong cái hố đó.

Ngay sau đó một trận ánh sáng xanh lóe lên, Ôn Văn xuất hiện phía sau quái vật hươu, trực tiếp túm đầu nó tung một quyền đập nát, sau đó lại dùng lưỡi dao ô uế chém cơ thể nó nát bét, như vậy không thể giết chết nó nhưng ít ra có thể tiêu hao hết năng lượng của nó.

Đối mặt với đối thủ như quái vật hươu, năng lực sao chép của vô diện ma và năng lực của hủ huyết giả không có tác dụng gì cả, vì thế Ôn Văn đã sớm lén đổi thành thể chất của Nhan Bích Thanh, nương theo khả năng hư hóa cơ thể trong thời gian ngắn của Nhan Bích Thanh mà Ôn Văn đã thoát được một kiếp.

Quái vật hươu bị Ôn Văn chém nát bươm qua vài giây thì lại hồi phục như cũ, vẻ mặt u ám nhìn Ôn Văn.

“Hình như nó tức giận, năng lực của nó tuy đơn điệu nhưng hợp lại thì cũng mạnh mẽ đến đáng sợ, chỉ dựa vào năng lực hư hóa cơ thể thì vẫn chưa đủ...”

“Minh phải dốc toàn lực ứng phó, Hắc Thể... mở ra!”

Áo choàng màu đen trùm lên người Ôn Văn, xiềng xích thật lớn từ ống tay áo Ôn Văn vươn ra.

Có số xiềng xích này thì ít nhất ở thời điểm máu chót có thể để mình có đủ sự bảo vệ, dù sao thì xiềng xích này tuyệt đối không thể nào bị phá hỏng.

Làm Ôn Văn cảm thấy kinh ngạc là quái vật hươu cũng không lập tức tấn công mà có chút thất thần nhìn xiềng xích trong tay Ôn Văn.

“Xiềng xích.... xiềng xích này.... rỗng!”

Quái vật hươu há to miệng gầm rú, cái đầu tróc da màu đỏ tía máu, cơ thể co quắp bất quy tắc, tựa hồ đang phải chịu đựng đau đớn rất lớn.

Tiếng rú của nó còn chói tai hơn cả khúc trầm hồn bỉ ngạn, nhưng không có hiệu quả chấn động linh hồn, có điều Ôn Văn vẫn nhịn không được lui về sau mấy chục mét.

Sau khi tiếng rú kết thúc, quái vật ôm cái đầu đầy máu tươi của mình chỉ mặt Ôn Văn nói: “Tao nhận ra xiềng xích của mày, mày là nhân viên thu nhận! Nhân viên thu nhận của Trạm Thu Nhận Tai Ách!”

“Con quái vật này làm sao biết Trạm Thu Nhận Tai Ách?”

Con người Ôn Văn hơi co lại, nằm mơ hấn cũng không ngờ mình lại nghe thấy mấy từ Trạm Thu Nhận Tai Ách từ miệng con quái vật này.

Anh từng lợi dụng tài nguyên của Hiệp Hội Thợ Săn để tiến hành điều tra, cũng hỏi thăm không ít quái vật bị giam giữ trong trạm thu nhận nhưng không thám thính được chút tin tức nào liên quan tới trạm thu nhận.

Tính ra thì như vậy rất hợp lý, nếu như trạm thu nhận từng tồn tại nghìn năm trước lại có phương thức vận hành giống như trạm thu nhận hiện giờ, như vậy không có ai từng nghe tới sự tồn tại của trạm thu nhận cũng là chuyện hiển nhiên.

Bởi vì chỉ có nhân viên thu nhận mới biết tên của trạm thu nhận, mà nhân viên thu nhận không được phép tiết lộ sự tồn tại của trạm thu nhận, nhân viên thu nhận cuối cùng cũng đã qua đời ngàn năm trước.

Vậy vì sao con quái vật này lại biết trạm thu nhận?

Trước đó nó từng nói mình đã lang thang trên thế giới này nghìn năm...

Hơn nữa phản ứng kích động của nó sau khi nhận ra Trạm Thu Nhận Tai Ách...

Ôn Văn có một suy đoán khá đáng sợ về con quái vật này, đó chính là nó chính là một trong số quái vật bị giam trong trạm thu nhận ngàn năm trước!

“Trạm Thu Nhận Tai Ách... bọn mày rớt cuộc đã xuất hiện một lần nữa, trước đây tao cũng bị xiềng xích như thế bắt đi.”

Mặt đất phập phồng không ngừng, mặt đất ngừng tuôn trào, hoa bỉ ngạn cũng khôi phục về màu xám, quái vật hươu bình tĩnh nhìn Ôn Văn, không khí thoáng chốc an tĩnh trở lại.

Nhưng đó không có nghĩa là con quái vật hươu từ bỏ chiến đấu, nó chỉ càng đáng sợ hơn trước kia mà thôi.

Sức mạnh vốn gửi trong mặt đất và hoa bỉ ngạn bắt đầu tuôn trào về phía cơ thể quái vật hươu, làm cơ thể nó phình trương lên như khinh khí cầu.

Cơ thể khô đét đầy bắp thịt cuộn cuộn, móng vuốt dài nhỏ như được đúc từ sắt thép, hơi thở trên người giống như núi lửa sắp phun trào làm Ôn Văn nhin không được tê dại da đầu.

“So với trước kia thì nó giống như hai sinh vật hoàn toàn khác nhau vậy... nó ăn rau chân vịt à?”

Quái vật hươu từng bước đi tới chỗ Ôn Văn, mà sau khi nó đi tới một khoảng cách, Ôn Văn cũng bắt đầu đều đặn lùi về sau, anh cần phải giữ một khoảng cách an toàn nhất định.

“Tao tên là Akaru, là người cày cấy linh hồn bỉ ngạn, đã rời khỏi nơi đáng sợ kia ngàn năm....”

Sau đó nó dữ tợn gầm rú nói với Ôn Văn: “Mày có biết bọn tao đã trải qua nghìn năm này như thế nào không?”

Ôn Văn lau mồ hôi lạnh trên trán, gãi mặt nói: “Muốn chơi Blue Moon à?”

Akaru có chút sững sốt, muốn chơi Blue Moon là thứ quý gì?

Sững sốt hai giây thì nó hiểu ra Ôn Văn đang khĩa mình, nó lại rống to hơn: “Là thù hận! Hơn một nghìn năm qua, bọn tao

vẫn luôn chờ đợi bọn mày xuất hiện, muốn tới gặp bọn mày để báo thù!”

Chương 580 - Cánh sắt X

Đừng thấy Ôn Văn giống như một kẻ không tim không phổi chẳng để ý gì, thật ra lúc này đầu óc anh đang điên cuồng vận chuyển.

Trước đó Akaru đã nói là ‘bọn tao’, tức là trước đây số quái vật trốn ra khỏi trạm thu nhận không phải chỉ có một mình Akaru mà là cả một đoàn thể, đoàn thể này chỉ sợ cũng không nhỏ.

Trước kia Ôn Văn cũng khá nghi ngờ, sau khi tất cả nhân viên thu nhận chết đi thì sẽ được chôn cất ở nghĩa trang, nhưng đám quái vật thì ở đâu? Quái vật có thể sống ngàn năm hẳn là không ít mới đúng.

Hiện giờ xem ra chúng nó đã trốn thoát khỏi trạm thu nhận.

Thế nhưng phòng giam của trạm thu nhận mạnh mẽ cỡ nào, Ôn Văn hiểu rất rõ, ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới làm đám quái vật bị nhốt thoát ra ngoài như thế?

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Ôn Văn, rất nhanh đã hoàn thành.

Anh lấy ra một cái loa công suất lớn, quay sang Akaru hô to: “Mày nói chuyện có thể đừng lớn tiếng như vậy không?”

“Lớn tiếng?”

Akaru cười lạnh một tiếng, nhanh chóng đi tới bên người Ôn Văn, đám thẳng một đám, chiếc loa đáng thương chỉ mới nói được một câu đã biến thành mảnh nhỏ.

Tốc độ của nó nhanh đến mức khó có thể tin nổi, Ôn Văn chỉ kịp dùng tay che trước ngực rồi bị một đám kia đánh bay, trực tiếp va nát nhà ga ở phía sau.

Akaru đi tới chỗ nhà ga, đầu hươu không ngừng trào máu tươi, nhuộm chiếc áo bào trắng trên người nó thành màu đỏ.

“Thù hận của bọn tao, chấp niệm và đau đớn của bọn tao là thứ mà mày không thể nào hiểu được đâu, mày biết nhìn thấy

mày tao vui vẻ tới cỡ nào không?”

“Tao muốn rút gân mày, lột da mày, để cơ thể mày bị vùi lấp bên dưới gốc hoa bí ngạn, để mày vĩnh viễn trở thành dinh dưỡng cho hoa!”

Ôn Văn lão đảo hất vụn đất trên người đứng dậy, hít một ngụm khí lạnh nhìn về phía quái vật hươu đang gặm thét, khước mắt không ngừng co quắp.

Chỉ mới một quyền mà hai tay hắn đã gãy hết xương rồi!

Hơn nữa tay trái của anh vừa mới chuyển đổi thể chất, cũng không thể chuyển thành thể chất Vampire để tự khôi phục, hiện giờ ngay cả búng tay thôi Ôn Văn cũng cảm thấy đau nhức.

“Sao mày lại đột nhiên mạnh lên như thế chứ, cứ như là một người khác so với khi nãy vậy.”

Ôn Văn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, hắn thật không ngờ mình chỉ đỡ một quyền lại biến thành dạng này.

Akaru cười gằn: “Rất kinh ngạc về thực lực của tao à, rất sợ hãi à, tao sớm đã nói với mày rồi, mày không có khả năng thắng được tao đâu.”

“Đây là sức mạnh mà tao tích lũy được mấy ngàn năm qua, chỉ chờ ngày gặp lại lũ nhân viên thu nhận đáng ghét thì phải để bọn mày cảm nhận được đau đớn cực hạn.”

Ôn Văn ho ra một ngụm máu hỏi: “Vậy trước kia sao mày lại không dùng sức mạnh này?”

Akaru giơ một ngón tay nói: “Mày sẽ dùng bom khi có một con chuột chui vào nhà à?”

“Có lẽ sẽ...”

Tuy Ôn Văn nói vậy nhưng cũng hiểu được ý tứ của Akaru, sức mạnh của kẻ này là từ tích lũy mà có, như vậy nếu sử dụng khăng định sẽ bị tiêu hao.

Ôn Văn trước đó không đáng để kẻ này phải sử dụng sức mạnh này, nhưng nếu thân phận của Ôn Văn là nhân viên thu nhận thì vì báo thù, Akaru sẽ làm tất cả.

“Đừng lải nhải nữa, sẽ không có ai cảm thấy mày hài hước đâu!”

Akaru đánh một quyền lên đầu Ôn Văn, uy lực của một quyền này cũng mạnh mẽ như trước đó nhưng nó lại đánh xuyên qua cơ thể Ôn Văn.

Thì ra là vào khoảnh khắc sắp bị đánh trúng, Ôn Văn đã đứng lúc tiến vào không gian ảo, cơ thể biến thành số liệu màu xanh lá cây nên tạo thành bóng người ảo, ở trạng thái này, không quản quái vật hươu mạnh mẽ như thế nào cũng không thể tổn thương được anh.

Akaru ngừng tấn công, nhìn bóng ảo của Ôn Văn mà cười nhạt: “Thủ đoạn của mày cũng không ít, nhưng một chiêu này của mày có thể ngăn cản tao được bao lâu, mày nhất định sẽ phải chôn vùi dưới bụi hoa của tao.”

“Thừa dịp này, tao muốn hỏi mày một vấn đề, tên vua thiết kia còn sống không? Tao muốn tự tay xé sống hắn!”

“Vua thiết là ai?”

Ôn Văn sững sốt, trong trạm thu nhận không có nhân vật này.

Akaru có chút nóng nảy siết nắm tay: “Nhân viên quản lý trung tâm tầng một, Người Bảo Vệ kim loại, vua thiết Kincara, mày chưa từng gặp hắn à?”

Ôn Văn chợt nói: “Ah, thì ra là người đàn ông kim loại mặc vest, mày nói vua thiết làm tao cứ tưởng là ai... chờ đã, Kincara?”

Nói tới cái tên này, vẻ mặt Ôn Văn có chút kỳ lạ, sau đó cười phá lên trước mặt Akaru, làm hắn không hiểu gì cả.

“Loại sĩ nhục này mà mày vẫn cười cho được, quả nhiên nhân viên thu nhận đều là đám không biết xấu hổ.” Akaru lạnh giọng nói: “Ngay cả tên mà hắn cũng không nói cho bọn mày biết, chứng tỏ hắn vẫn chưa đồng ý với bọn mày, quy mô của trạm thu nhận hiện giờ vẫn còn nhỏ đúng không?”

Tiếng cười của Ôn Văn im bật, mặc dù có chút không cam lòng nhưng rất có thể lời Akaru nói là sự thật.

Không quản là người đàn ông kim loại mặc vest hay hai nhân viên quản lý khác, tất cả đều chưa từng nói tên của mình, cũng

không kể về quá khứ của mình.

Người đàn ông kim loại mặc vest có danh hiệu vua thiết, hai người khác có lẽ cũng từng là nhân vật lớn, bọn họ vẫn luôn khách sáo với anh, có cảm giác rất xa cách.

Nói không chừng, bọn họ thật sự vẫn chưa tán thành Ôn Văn.

Hai người đơn giản trò chuyện đôi câu, trạng thái của Ôn Văn cũng đã không thể duy trì nổi nữa, không gian ảo sắp tan biến, nhưng trước lúc đó Ôn Văn đã điều khiển cơ thể, dùng cái tay trái đã bị gãy xương búng tay một cái.

Số liệu màu xanh biếc biến mất, cơ thể Ôn Văn một lần nữa xuất hiện trước mặt Akaru, Akaru không chút do dự đánh tới một quyền.

Hai tay của Ôn Văn đã bị gãy xương, một quyền này nếu như bị đánh trúng thì chắc chắn sẽ mất đi năng lực chiến đấu.

Nhưng một quyền này của hắn không đánh trúng Ôn Văn, mà là trên cánh chim kim loại.

Bốn chiếc cánh chim kim loại màu bạc xuất hiện theo hình chữ X ở sau lưng Ôn Văn, bao quanh bảo vệ, ngăn cản nắm đấm của Akaru!

Đôi cánh này tạo thành một quả cầu kim loại đường kính khoảng một mét rưỡi, nơi tiếp xúc với nắm đấm đã bắt đầu vặn vẹo biến hình, nhưng chung quy vẫn không bị đánh bại mà giống như đạn pháo bay ra ngoài, bay tới hơn trăm mét lăn vài vòng mới dừng lại.

Ôn Văn ở bên trong đôi cánh hộc ra một ngụm máu tươi, sau đó bật cười.

Tuy hộc máu nhưng so với tay bị gãy nát thì mức độ này chỉ có thể coi là bị thương ngoài da mà thôi.

Hai đôi cánh dung hợp lại thành một đôi cánh mới, được thăng cấp toàn diện, đã biến thành vật thu nhận Tai Nạn thượng tự, có thể gia tăng năng lực phòng ngự của Ôn Văn và cung cấp khả năng tạo sát thương.

Ôn Văn đã tự mình thử nghiệm, nếu như không dùng một kiếm mà Tuân Anh truyền thụ thì căn bản không phá nổi phòng ngự của đôi cánh này.

Bởi vì lúc đôi cánh xò ra có hình chữ X, vì thế Ôn Văn đã đặt tên cho vật thu nhận này là – cánh sắt X!

Nếu như sau đó lại tìm thêm một đôi cánh sắt nữa rồi dung hợp lại một chỗ thì gọi là cánh sắt ngôi sao, tìm được hai đôi thì gọi cánh sắt gao....

Kiểu đặt tên của Ôn Văn chính là đơn giản thô bạo như thế.

Chương 581 - Chiến thuật của Ôn Văn

Akaru nhìn năm tay mình một chút, bên trên bị phần cánh sắt bén cắt ra vết dao thật nhỏ, nó khinh thường vẩy vẩy tay, những vết thương kia nháy mắt khép lại.

Ở trong không gian này, sức mạnh của hắn gần như vô cùng vô tận, không quản bị thương thế nào cũng có thể khép lại.

Cánh sắt X xuất hiện làm Akaru có hơi kinh ngạc một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, cho dù có thứ này thì Ôn Văn chẳng qua cũng chỉ có thể sống lâu thêm vài quyền mà thôi.

Nó giống như đạn pháo vọt về phía Ôn Văn, từ trên xuống dưới bắt đầu đâm tới tấp vào quả cầu sắt được hình thành từ cánh sắt X, mỗi đâm đều làm cầu sắt lún xuống dưới đất.

Ôn Văn trốn bên trong quả cầu sắt, da đã bị sức chấn động lớn đến mức tóa máu, phần lưng có cảm giác máu thịt be bét, nhưng nụ cười bên khóe miệng Ôn Văn lại không thể nào che giấu được.

“Đánh đi, đánh nữa đi, thắng lợi sẽ thuộc về tao!”

Sau khi tiếp được đám đầu tiên, Ôn Văn đã hiểu được thông qua phương thức chiến đấu bình thường thì mình không thể nào chiến thắng được Akaru.

Trốn vào trong trạm thu nhận, lại thông qua quái vật khác di chuyển ra ngoài, trốn mất dạng mới là hành vi sáng suốt.

Nhưng Ôn Văn không cam lòng chạy trốn chật vật như thế, đã lâu lắm rồi anh không chịu thiệt thòi lớn như thế, không trả thù lại sao được.

Huống chi một khi Ôn Văn mất tích, dân chúng thành phố Bảo Ấp, thậm chí là ngay cả nhóm Cung Bảo Đình cũng có thể bị kẻ này trả thù.

Biện pháp duy nhất mà hắn có thể nghĩ tới là thông qua những con rôi chuột kia để phóng ra sức mạnh Tai Biến, tấn công Akaru.

Vì thế trong đồng đồ nát của tàu điện ngầm Ôn Văn đã thả ra mười mấy con rôi chuột, trên người mình cũng chỉ chừa lại một con.

Trong khoảng thời gian Ôn Văn dùng cánh sắt X để ngăn chặn Akaru, số chuột kia đã chạy tới vị trí mà Ôn Văn chỉ định trước đó, phản công của Ôn Văn cũng nên bắt đầu!

Lúc này mặt đất chỗ Ôn Văn bị đánh đã lún xuống hơn mười mét, Akaru đang muốn nện thêm một đấm thì quả cầu sắt do cánh sắt X biến thành đã đột nhiên biến mất.

Ở tại chỗ chỉ còn lại một con chuột, nó dùng ánh mắt tò mò nhìn Akaru.

Mắt con chuột lóe ra ánh sáng màu đen kì lạ, tia sáng trào ra từ mắt nó, sau đó năng lượng màu đen bùng nổ tạo thành một chữ thập to lớn màu đen, quét sạch hết tất cả mọi thứ xung quanh.

Ở bên ngoài mấy chục mét, Akaru nhẹ nhàng đáp xuống, trên người không có chút tổn thương nào.

Từ khi phát hiện con chuột có dị trạng đến khi năng lượng bùng phát đã đủ để Akaru trốn ra khỏi phạm vi bị tổn thương.

Nhìn chữ thập màu đen to lớn kia, Akaru cười nhạt nói: “Đúng là ngu xuẩn, rõ ràng có được công cụ ẩn chứa sức mạnh cấp Tai Biến lại để lãng phí như thế, nếu dùng đúng cách thì nói không chừng đã có thể tổn thương được tao rồi.... chỉ là mày rốt cuộc đã đi đâu rồi?”

Đột nhiên biểu cảm của Akaru trở nên nghiêm trọng, hắn cảm thấy cảm giác nguy cơ, thế nhưng không có cách nào phân biệt nguy cơ tới từ phương hướng nào!

Ở trong trạm thu nhận, khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, mục đích của anh không không phải dùng sức mạnh ẩn trong con

chuột để làm hại Akaru, con chuột này thành công hay thất bại căn bản không ảnh hưởng tới kế hoạch của Ôn Văn.

Cho dù Akaru không phải thực lực cấp bậc Chân Tụ nhưng cũng gần đạt tới, hủ huyết giả có thể chống cự được sức mạnh Tai Biến cách không thả ra, như vậy Akaru cũng có thể.

Vì thế Ôn Văn muốn phá không phải Akaru mà là không gian màu đen này!

Ôn Văn sớm đã quan sát xong, sức lực của Akaru mạnh mẽ đến không giảng đạo lý của Akaru tới từ không gian hình tròn có đường kính cả cây số này, chỉ cần phá hủy không gian này thì cũng tương đương phá hủy Akaru.

Anh đã lắp đặt sẵn mười mấy con chuột ở xung quanh không gian này, chỉ cần đồng loạt kích nổ mười mấy con chuột thì cũng đủ tạo thành tổn hại nặng nề cho không gian này!

Ở trong không gian thần bí này, mười mấy con chuột nhỏ đồng thời bùng nổ, thập tự màu đen từ dưới đất chui lên làm không gian to lớn hình tròn này có chút chật chội.

Lá chắn bền chắc không thể phá hủy ở bên ngoài bắt đầu xuất hiện những đường nứt, năng lượng màu đen vụn vụn lưu chuyển ở bên trong không gian, va chạm với tất cả mọi thứ, tất cả đều hoàn toàn phá hủy.

Qua gần mười phút, Ôn Văn mở Hắc Thể mặc áo khoác đen thận trọng từ trong trạm thu nhận đi ra ngoài.

Hoàn cảnh trong không gian này bị tàn phá đồ nát, khắp nơi lưu lại hình ảnh bị năng lượng phá hỏng nặng nề, nhìn thấy cảnh này thì phản ứng đầu tiên của Ôn Văn là trở lại trạm thu nhận, lúc lần đầu tiên thử nghiệm sức mạnh cấp Tai Biến, anh cũng vì số năng lượng lưu lại này mà bị tổn thất nặng nề.

Có điều rất nhanh sau đó Ôn Văn phát hiện lần này năng lượng cấp Tai Biến không tổn thương mình, ngược lại còn mơ hồ tỏa ra ý thân cận, có khả năng là do chiếc áo choàng đen mà Ôn Văn mặc trên người.

Không gian này vẫn chưa hoàn toàn tan vỡ nhưng đã hoàn toàn không còn sinh mệnh sống tồn tại, tất cả hoa bí ngàn đều đã bị phá hủy, máu có tính ăn mòn ở dưới đất cũng đã biến

mất, hoàn toàn không tìm được tung tích của Akaru, cũng không biết là đã chết hay đã chạy thoát rồi.

Không đợi Ôn Văn dò xét cẩn thận, Ôn Văn lại một lần nữa tiến vào trạng thái mất trọng lượng rồi xuất hiện trên đoàn tàu.

“Đây không phải do Akaru điều khiển, mà là không gian kia tự bắn mình ra ngoài, nơi đó đã không thể chống đỡ bất cứ vật còn sống nào tồn tại....”

“Vốn còn muốn tóm Akaru tra hỏi một phen, hiện giờ xem ra không có khả năng rồi....”

...

Trong đường hầm tàu điện ngậm đứng một người đàn ông mặc tóc đỏ gầy mặc áo khoác trắng cầm hận nhìn đoàn tàu rời đi, cũng không quay đầu lại rời khỏi nơi này.

Người đàn ông này chính là Akaru nguy trang, hắn đã rời khỏi không gian của mình trước cả Ôn Văn, đồng thời còn liếc nhìn đoàn tàu đang rời đi.

Trước khi mười mấy con chuột bùng nổ, hắn dùng năng lực của mình hủy diệt đi hai con, để không gian không hoàn toàn bị hủy diệt, hắn cũng không vì thế mà tử vong.

Nhưng nó cũng làm không gian bị mất đi ít nhất là một trăm năm tích lũy, hơn nữa ít nhất cũng không có cách nào sử dụng trong vòng năm mươi năm, điều này làm Akaru lại càng căm hận trạm thu nhận hơn.

Đột nhiên điện thoại Akaru đổ chuông, hắn vụng về bắt máy, được xem là một lão hươu đã hơn nghìn tuổi, hắn vẫn chưa thích ứng được với thứ đồ chơi mới xuất hiện hơn hai mươi năm này.

Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông rất dịu dàng, hắn nói với Akaru: “Xung quanh căn cứ xuất hiện một đám hồ biến dị, tao nghi ngờ là có người đang nhắm vào chúng ta, nếu mày không có chuyện gì thì quay trở về tổng bộ giúp đỡ một tay đi.”

Akaru lập tức nói: “Ngài Alfonso không cần nghi ngờ, tuyệt đối là có người cố ý tập kích, tôi đề nghị ngài gọi luôn những người khác về đi, mở cuộc họp tất cả nhân viên.”

“Hình như mày biết chút gì rồi hả?” Alfonso thực kinh ngạc hỏi.

Akaru dữ tợn nói: “Trạm Thu Nhận Tai Ách đã tái hiện rồi, tôi vừa mới gặp nhân viên của trạm thu nhận, tên đó đã phá hủy không gian của tôi!”

Alfonso im lặng một hồi, sau đó thở dài: “Vậy thì tập hợp tất cả mọi người đi, cho dù đã qua nghìn năm, nên tới thì vẫn sẽ tới...”

Chương 582 - Ba vấn đề

Sau khi rời khỏi không gian thần bí kia, Ôn Văn phát hiện người trong xe không thiếu một ai.

Hầu Mộ Diệu miễn cưỡng đứng dậy, mà Tân Tuyết cũng vừa mới tỉnh táo lại, những người khác thì hoàn toàn bị hôn mê.

Đợi đến khi bọn họ tỉnh lại, chỉ sợ ngoại trừ Hầu Mộ Diệu thì không ai nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì.”

Xem ra mặc dù Ôn Văn và Akaru đã đại chiến một trận trong không gian thần bí nhưng thời gian ở bên ngoài cũng chưa trôi qua quá lâu.

Tốc độ thời gian trôi của không gian kia hình như có sự khác biệt với thế giới hiện thực, cũng không biết Akaru làm sao làm được.

Akaru đã bị đánh bại, vì thế làn sương trắng không còn xuất hiện sau đoàn tàu nữa, những người mong ngóng được nhìn thấy người đã chết bị chặn lại ở cửa không ngừng nhìn xung quanh, còn có người muốn tiến tới chết vẫn.

Ôn Văn không để ý tới bọn họ, chỉ gọi Tam Tể Nhi ra, hóa thành một con rắn khổng lồ dọa tất cả bọn họ rút trở lại.

Sau đó anh gọi điện thoại cho Cung Bảo Đình: “Chuyện đã được giải quyết, tới trạm kế tiếp đón người đi, trên toa tàu có vài người siêu năng không quá mạnh, đến khi đó nên xử lý thể nào thì phải xem bọn anh rồi.”

Sau đó Ôn Văn đi tới bên cạnh Hầu Mộ Diệu nói: “Linh hồn đã từng chết đi nhưng đã giành được cuộc sống mới trong cơ

thể mới, dù sao thì ông cũng là một người siêu năng đặc biệt, vì thế tôi muốn cho anh một công việc.”

“Công việc.... công việc gì?” Hầu Mộ Diệu có chút không hiểu hỏi.

Ôn Văn vỗ vỗ vai Hầu Mộ Diệu nói: “Giác mộng của Hầu Mộ Vinh là trở thành người săn giết quái vật bảo vệ nhân loại, ông đã dùng thân thể hãn sống lại, bộ không muốn giúp hãn hoàn thành cuộc đời mà hãn muốn à?”

Hầu Mộ Diệu rơi vào trầm tư, tuy hãn vì giác mộng của Hầu Mộ Vinh mà chết, nhưng hãn chưa từng trách Hầu Mộ Vinh.

Cuộc đời của hãn sớm đã kết thúc rồi, kế tiếp cứ sống theo ý muốn của anh trai đi, dù sao cũng không phải chuyện xấu.

Thấy vẻ mặt Hầu Mộ Diệu, Ôn Văn gật đầu nói: “Xem ra ngươi đã động lòng rồi, như vậy sau này ta sẽ tới tìm ngươi.”

Ngoại trừ Hầu Mộ Diệu, những người khác đều không đáng để Ôn Văn phải đối xử đặc biệt.

Cô bé Tân Tuyết bị bạn học bắt cóc tới trong lúc kích hoạt năng lực đã xuất hiện vết lốm đốm trên người, nhưng bản chất năng lượng chính là cơ năng cơ thể, giai đoạn hiện giờ vẫn còn quá nhỏ yếu.

Ngoại trừ năng lực, tính cách của cô bé cũng giống như nữ sinh cấp ba bình thường, để cô bé đi săn quái vật ngược lại chính là hại cô bé.

Cuộc chiến săn ma thật sự rất tàn khốc, chỉ cần một chút đồng cảm không cần thiết thì sẽ dẫn tới cái chết ngay.

Về phần người phụ nữ xúc tưa kia, trên người cô ta quần đầy sợi tóc của Ôn Văn, ngón tay Ôn Văn khẽ động, để cô ta mất đi hơi thở sinh mệnh, túi da y tá ở bên ngoài bắt đầu tan ra, biến thành dịch nhờn hôi thối.

Ôn Văn không biết trước kia cô ta có từng hại người hay không, nhưng chỉ dựa vào chuyện cô ta dùng cơ thể để ký sinh, hơn nữa còn muốn trồng ký sinh trùng vào người cô y tá vô tội kia cũng đã đủ để Ôn Văn phán cô ta tội chết rồi.

Sau khi xử lý xong chuyện này, Ôn Văn kiên nhẫn chờ đợi đoàn tàu dừng lại ở nhà ga, nhìn thấy nhóm Cung Bảo Đình

lao vào liền trực tiếp tiến vào trong trạm thu nhận, biến mất ngay tại chỗ.

Sự xuất hiện của Akaru làm đầu óc Ôn Văn rối thành một đoàn, hẳn có chút không chờ được muốn quay trở về trạm thu nhận, hỏi người đàn ông kim loại mặc vest về chuyện đám quái vật trốn thoát này.

Từ trên đoàn tàu tiến vào trạm thu nhận, lúc ra ngoài thì trên đoàn tàu hay trên đường ray, lúc ban đầu Ôn Văn cũng tò mò vấn đề này.

Có điều cơ chế hoàn mỹ tiến vào trạm thu nhận đã tránh được vấn đề này, lúc Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận khi ở trên phương tiện thì sẽ được lưu lại hai tọa độ không gian, một cái trên toa tàu, một cái ở trong không gian.

Lúc anh từ trạm thu nhận ra ngoài thì có thể căn cứ theo tình huống tự do lựa chọn sẽ xuất hiện ở đâu.

Sau khi tiến vào trạm thu nhận, trước tiên Ôn Văn chuyển sang thể chất Vampire, khôi phục cơ thể đầy vết thương của mình, sau đó tìm được người đàn ông kim loại mặc vest kia.

“Ngài Ôn, xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì ông?” Đứng ở trung tâm khu Tai Họa, người đàn ông kim loại mặc vest hỏi.

Ôn Văn lim dim mắt hỏi: “Vua thiết Kincara... đây là tên của ông đúng không?”

Cơ thể người đàn ông kim loại mặc vest chấn động, sau đó khiếp sợ hỏi Ôn Văn: “Làm sao ngài biết được tên tôi, trước giờ tôi chưa từng...”

“Hôm nay ở bên ngoài tôi đã gặp một con quái vật từng bị giam trong trạm thu nhận ngàn năm trước, ta muốn biết tất cả về nó!” Ôn Văn mở sức mạnh ngục đốc Tai Nạn, mang tới áp lực rất lớn cho người đàn ông kim loại mặc vest.

Người đàn ông kim loại mặc vest khiếp sợ nói: “Ngài gặp bọn chúng?”

Ôn Văn gật đầu, kể lại những gì mình trải qua trong không gian thần bí cho hắn nghe,

Sau khi nghe xong, người đàn ông kim loại mặc vest rơi vào im lặng một khoảng thời gian dài rồi hỏi Ôn Văn: “Ngài muốn

biết chuyện gì, nếu có thể nói tôi nhất định sẽ nói.”

Ôn Văn dựng thẳng ba ngón tay: “Thứ nhất, ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì dẫn tới trạm thu nhận xuống dốc, quái vật trốn thoát như thế?”

“Thứ hai, ngàn năm trước tổng cộng đã trốn thoát bao nhiêu quái vật, bọn chúng có thực lực thế nào?”

“Thứ ba, nhóm nhân viên quản lý trung tâm bọn ông rút cuộc là người nào, tại sao vẫn luôn giấu giếm thân phận của mình, có bí mật gì không thể để người khác biết?”

Người đàn ông kim loại mặc vest ho nhẹ một tiếng, có nhiều chuyện để Ôn Văn biết là quá sớm, nhưng Ôn Văn đã gặp đám quái vật trốn thoát, có giấu thì cũng không có ý nghĩa gì.

“Vấn đề thứ nhất, ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta không thể nói với ngài, chỉ có thể nói cho ngài biết ngàn năm trước trạm thu nhận hao tổn gần trăm năm để thu nhận một nhân vật khủng bố!”

“Lúc ban đầu chỉ là không có sức mạnh chiêu mộ nhân viên thu nhận, cuối cùng thậm chí còn không còn sức trông coi đám quái vật khác trong trạm thu nhận, sau khi thu nhận xong thì tất cả cơ năng của trạm thu nhận đều đình chỉ toàn bộ, thẳng đến khi ngài xuất hiện thì trạm thu nhận mới sống lại một lần nữa.”

Ôn Văn châm chước lời người đàn ông kim loại mặc vest nói, sau khi suy nghĩ một chút thì hỏi: “Nhân vật khủng bố kia là cấp Tai Ách à?”

Người đàn ông kim loại mặc vest lắc đầu nói: “Đó không phải cấp Tai Ách, nhưng không chỉ là cấp Tai Biến.”

“Có ý gì, trên Tai Biến không phải là Tai Ách à?” Ôn Văn nhíu mày hỏi.

Người đàn ông kim loại mặc vest trả lời: “Nói đến cùng thì tầng Tai Ách chẳng qua là nhân loại không hiểu được sự tồn tại phía trên Tai Biến nên mới đặt ra một cấp bậc mơ hồ như thế.”

“Chúa Tể Tối Cao ở thế giới trong được gọi là Tai Ách, từ trước đến giờ cũng không phải là điều mà sinh mệnh ở tầng

chót có thể lý giải được, Tai Ách đối với bọn họ có thể xem là sự khinh nhờn, mà lấy ‘diệt thế’ để đánh giá Tai Ách thì không phải chỉ có Chúa Tể Tối Cao là có thể làm được...”

Ôn Văn gật đầu, chuyện thứ nhất tuy người đàn ông kim loại mặc vest có giấu giếm nhưng Ôn Văn cũng đã hiểu được ít nhiều.

“Chuyện thứ hai, đám quái vật chạy trốn khi đó cộng lại có lẽ cũng phải cả ngàn con, có điều có thể vượt qua trăm ngàn năm thì cũng không nhiều, có thể sống tới bây giờ cao lắm cũng mấy chục mà thôi.”

“Mấy chục?”

Ôn Văn kéo dài âm nói, mấy chục cũng không phải một số lượng nhỏ.

Người đàn ông kim loại mặc vest gật đầu một cái nói: “Quái vật có thể sống qua ngàn năm thì ít nhất phải có thực lực Tai Nạn trung tự trở lên, cấp bậc Chân Tự cũng có vài con...”

Chương 583 - Ác nghiệt thần ma

Ôn Văn kinh sợ hỏi: “Số lượng quái vật chạy trốn nhiều như vậy, hơn nữa còn có thực lực mạnh như vậy, không lý nào đến bây giờ vẫn yên lặng không có chút tăm tích nào như thế?”

Người đàn ông kim loại mặc vest mỉm cười nói: “Trạm thu nhận trước kia không nhân từ như ngài, đám quái vật may mắn trốn thoát trốn được, chỉ sợ cũng không dám bộc lộ thân phận thật của mình.”

Suy nghĩ kỹ một chút, tên Akaru kia mặc dù đã lang thang trên thế giới nghìn năm nhưng quả thực không hề lộ ra chút tung tích.

Hơn nữa khi phát hiện Ôn Văn là nhân viên thu nhận thì trong kinh ngạc còn có chút sợ hãi, đại khái có thể đoán được khi đó bọn họ đã trải qua sự việc kinh khủng dường nào.

Vừa nghĩ tới ở bên ngoài có mấy chục kẻ địch của trạm thu nhận nhìn chăm chăm, Ôn Văn chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

Trước đây Ôn Văn còn cho rằng thế lực trạm thu nhận của mình mở rộng đến vậy là đủ, nhưng nếu tập trung hết nhân viên thu nhận so với đám Akaru kia, chỉ sợ chỉ vài giây thôi thì bên cạnh mình đã bị giết sạch rồi....

“Sức mạnh của trạm thu nhận vẫn chưa đủ, nhóm nhân viên thu nhận cũng nên tăng thực lực một chút rồi.”

Ôn Văn nhớ tới mê cung trong gương do Gildero trông coi, có lẽ anh có thể lợi dụng nơi đó, nghĩ cách để nhóm nhân viên thu nhận gia tăng sức mạnh.

Còn cả Râu Đỏ nữa, cũng nên gia tăng giờ làm việc, để cửa hàng thu nhận có thêm nhiều công cụ siêu năng hơn....

Ôn Văn đang suy nghĩ thì người đàn ông kim loại mặc vest đã trả lời vấn đề thứ ba: “Ngài đã biết tên tôi, vậy bọn tôi cũng không cần phải giấu giếm gì nữa.”

“Tôi đã từng được gọi là Vua Thiết, thực lực cấp Tai Biến, so với trạng thái của ngài ở trong trạm thu nhận còn mạnh hơn một chút....”

“Chẳng qua vì thu nhận con quái vật đó mà tôi đã bị rút đi phần lớn sức mạnh, vì thế thực lực kém xa trước đó, đợi đến khi trạm thu nhận khôi phục tới trình độ nhất định thì tôi mới có thể khôi phục lại thực lực vốn có.”

“Tình huống của hai vị khác cũng gần giống như ta, người phụ nữ ở tầng hai tên là Nivea, từng được xưng là ánh sáng sinh mệnh. Đoàn nước ở tầng ba là nguyên linh nước Iswert....”

“Vậy còn... tầng thứ tư và tầng thứ năm thì sao?” Ôn Văn tò mò hỏi.

Người đàn ông kim loại mặc vest do dự một chốc, sau đó nói với Ôn Văn: “Tầng thứ năm không có nhân viên quản lý, mà tầng thứ tư là người như thế nào, sau khi ngài nhìn thấy hẳn sẽ biết, hẳn từng được gọi là ác nghiệt thần ma!”

Ôn Văn sờ cằm nói: “Ác nghiệt thần ma... nghe có vẻ rất mạnh mẽ.”

“Về phần tại sao không nói cho ngài biết thân phận của bọn tôi.... Bọn tôi chỉ là cái nạm để lại từ ngàn năm trước, đã

không còn thực lực vốn có, còn muốn đeo cái danh hiệu ấy để làm gì.”

Người đàn ông kim loại mặc vest trả lời, tuy vẫn còn vài điểm chưa rõ ràng nhưng cơ bản thì vẫn làm Ôn Văn thỏa mãn, Ôn Văn cũng không quá làm khó hắn.

Trước khi đi, Ôn Văn hỏi người đàn ông kim loại mặc vest: “À đúng rồi, còn một chuyện làm ta khá tò mò, trước đó ông đã làm gì Akaru mà nó hận ông đến vậy, nó còn nói muốn xé sống người.”

Người đàn ông kim loại mặc vest suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra được Akaru là ai, thẳng đến khi Ôn Văn nói Akaru thích trồng hoa bỉ ngạn, hắn mới nhớ ra.

“Thì ra là con nai con đó, nó có thể trồng được một loại hoa bỉ ngạn rất đặc biệt, thuốc được bào chế từ loại hoa bỉ ngạn này có thể rút ngắn thời gian vết thương khép lại.”

“Trước đây ta đã dành cho nó một phần đất ở trong trạm thu nhận, lại tìm chút phân về cho nó, bảo nó trồng hoa bỉ ngạn, nhưng nó lại không muốn nên ta đã đập nó vào trong đồng phân kia.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút không đúng, chỉ đánh một trận thì không nên căm thù cả ngàn năm như thế:

“Mạo muội hỏi một câu, phân mà ông nói là....”

Người đàn ông kim loại mặc vest hiền nhiên nói: “Đương nhiên là phân rồi!”

“Phân...”

Ôn Văn không phản bác được, ngẫm lại thì rất có đạo lý, cho đến khi phân bón hóa học được phát minh, phân nông nghiệp vẫn là loại phân tốt nhất....

Anh thầm mặc niệm một chốc với những gì Akaru đã gặp phải, sau đó nghĩ tới năng lực gieo trồng của Akaru, trạm thu nhận có thể sản xuất được thuốc trị thương thì tốt quá, đáng tiếc không bắt được tên kia.

Kế tiếp Ôn Văn trước sau đi tới tầng hai và tầng ba, hỏi người phụ nữ ánh sáng xanh lá mặc lễ phục tên Nivea và nòng nọc nước Iswett, câu trả lời của bọn họ đều giống với lời người

đàn ông kim loại mặc vest, điều này chứng minh Kincara không lừa Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn trở lại phòng giam mình đã bố trí sẵn, đơn giản nghỉ ngơi một hồi, sau đó lấy cái ống kim loại phía sau đặt trước ngực.

Rót số máu bên trong vào một cái lon, cắt cổ tay mình đổi máu ngâm mới.

Số máu bị đổ đi này, Ôn Văn cũng không lãng phí, sẽ có tác dụng khác.

Sau khi máu đã đầy thùng, cơ thể Ôn Văn hơi dao động một chút, sau đó gõ gõ cái ống kim loại nói: “Tao đối xử với mày tốt như thế, mày đừng có chịu thua kém đấy, nếu không dùng tốt thì tao sẽ dùng mày để chọt phân....”

Phôi kiếm nhẹ nhàng rung động, trong mắt Ôn Văn thì đó là biểu hiện phôi kiếm hoảng sợ, nếu như có thể nghe hiểu thì anh sẽ phát hiện kỳ thực nó đang chửi tục....

Ôn Văn khoanh chân ngồi xuống, đưa tay đặt dưới đáy ống, để sức mạnh của anh thẩm thấu vào trong thân kiếm, ở trên thân kiếm cấu tạo đường đi của kiếm khí và vận chuyển sức mạnh của mình.

Lúc nuôi dưỡng cây kiếm này, Ôn Văn chủ yếu sử dụng sức mạnh của ‘Hắc Thể’ và cuồng khí tự bản thân mình sinh ra, cứ vậy ngày này qua ngày khác thì có thể rèn ra một cây kiếm dài có thể dùng được.

Ôn dưỡng đủ bốn tiếng xong, Ôn Văn mới đứng dậy.

Mở điện thoại liên lạc với Barcode và Phùng Duệ Tinh, bảo bọn họ tới trạm thu nhận một chuyến.

Sau khi kết thúc cuộc chiến với Râu Đỏ, Ôn Văn đã thông qua dấu ấn lưu lại trên người hắn trước đó, tuyên dụng Barcode trở thành nhân viên thu nhận.

Sau khi cùng Ôn Văn tách ra, Barcode đã chạy tới hòn đảo xa xôi nhất ở phương nam Hoa Phủ, ở trong một khách sạn cao cấp với một người phụ nữ, hắn cho rằng như vậy thì Ôn Văn sẽ không thể tìm được mình.

Người phụ nữ này vốn là người tình của một ông lớn khu Gấu Trắng, trong lúc làm nhiệm vụ ở khu Gấu Trắng, Barcode đã giết chết ông lớn kia nhưng lại bị kẻ thế thân của ông ta truy sát, bởi vậy đã sinh ra một màn gút mắc yêu hận với người phụ nữ này, cuối cùng đã tới với nhau.

Buổi tối hôm đó, sau khi xong việc Barcode đi vào nhà vệ sinh giải quyết thì phát hiện Ôn Văn ngồi trên nắp bồn cầu cười như không cười nhìn hắn, làm hắn sợ tới mức suýt chút nữa đã qua đời luôn rồi.

Dưới áp lực khủng khiếp của Ôn Văn, ngày đó mặc kệ Ôn Văn đưa ra điều kiện gì Barcode cũng luôn mồm đồng ý, đồng thời cũng không còn dự định chạy trốn nữa.

Ngày đó Ôn Văn bảo hắn đi tìm hang ổ của tổ chức mã hóa mới và tất cả những cứ điểm quan trọng, Ôn Văn sẽ phái người giúp Barcode đoạt lại tổ chức.

Có điều sau khi giành lại được tổ chức mã hóa thì nó sẽ không còn là tổ chức sát thủ nữa, mà là một cơ quan được điều hành bởi SRS!

Bởi vậy Barcode chỉ trải qua cuộc sống vui vẻ được vài ngày thì lại quay về lục địa, bốn ba vất vả vì Ôn Văn....

Chương 584 - Đào Thanh Thanh thay đổi

Barcode run rẩy tiến vào trong trạm thu nhận, mặc dù đã tới một lần nhưng nơi này vẫn quá xa lạ đối với hắn.

Ôn Văn mạnh mẽ lại khủng bố, nhân viên quản lý trung tâm kỳ quái, quái vật hung bạo bị giam trong phòng giam, thậm chí nhóm nhân viên thu nhận thỉnh thoảng đi ngang qua tỏ ra rất thân thiện nhưng đều làm Barcode cảm thấy không thoải mái.

Hắn là một sát thủ, một sát thủ không có tình cảm, bầu không khí nơi này là điều mà hắn chưa từng được thể nghiệm.

Nếu như lúc hắn thức tỉnh năng lực không phải bị tổ chức sát thủ nhốt đi, mà là tới nơi này thì có lẽ cuộc đời của hắn đã khác với bây giờ rất lớn.

Một mình sàu não trong chốc lát, Barcode được sự hướng dẫn của cai ngục đi tới phòng giam mà Ôn Văn sử dụng.

Nơi này ngoại trừ Ôn Văn thì còn hai người khác, một là một người đàn ông đầu trọc không có tai mắt mũi miệng mặt áo choàng đỏ thẫm.

Một người khác mặt vest, đeo mặt nạ màu vàng đang tươi cười, xem ra giống như người có tiền.

Ôn Văn mặc áo choàng đen ngồi ở chỗ cao chống cằm hỏi: “Rốt cuộc mày cũng đã tới rồi, làm xong chuyện tao bảo rồi đúng không?”

Barcode gật đầu nói: “Tổ chức Mã Hóa bị Ngôn Ngữ Hoang Đường hợp nhất, sau đó đã đổi tổng bộ, có điều vị trí của tổng bộ kia đã bị tôi tìm thấy, ngoài ra thì tôi cũng tìm được vị trí cứ điểm của chúng ở các tỉnh....”

“Làm tốt lắm, thế lực đám thuộc hạ của Kẻ Vui Đùa đã tan rã hơn phân nửa, chỉ còn lại đám cá con hỗn tạp mà thôi, để vô diện dẫn theo một số người cùng người đi là đủ.”

Vô diện ma đi tới trước mặt Barcode, đưa tay về phía hắn.

Xét thấy biểu hiện của vô diện ma vẫn luôn không tệ, hơn nữa trước kia cũng từng hợp tác với Barcode, vì thế Ôn Văn giao cơ hội ra ngoài làm việc lần này cho hắn, còn để hắn chọn một ít quái vật dẫn theo.

Barcode biết thực lực của vô diện ma, có vô diện ma thì chuyện giành lại tổ chức Mã Hóa không phải chuyện khó.

Thấy hai người chào hỏi xong, Ôn Văn nói tiếp: “Sau khi giành lại được tổ chức Mã Hóa thì đừng dùng tên cũ nữa, sau này sẽ là bộ vũ trang của SRS Cơ Kim Hội.”

“Nhiệm vụ chủ yếu không còn là lấy tiền giết người nữa, mà là bảo vệ lợi ích của Cơ Kim Hội, vị trí bộ trưởng bộ vũ trang tạm thời do người đảm nhiệm, phải điều chỉnh trạng thái tâm lý của đám sát thủ kia cho tốt.”

“Vị này chính là hội trưởng Cơ Kim Hội kiêm bộ trưởng phòng tài vụ, chi tiết lần hành động này bọn mày phải báo lại cho hắn, sau này hắn chính là cấp trên của mày.”

Phùng Duệ Tinh bước tới, bắt tay Barcode.

Cảm nhận được thực lực của Phùng Duệ Tinh, Barcode có chút khó hiểu, không biết vì sao Ôn Văn lại giao nhiệm vụ

quan trọng như vậy cho Phùng Duệ Tinh.

Nhưng rất nhanh Barcode đã cảm giác được trong tay mình bị nhét một thứ hình lạ.

Phùng Duệ Tinh áp tới gần bên tai Barcode: “Đây là thuốc mọc tóc đặc chế, cho dù ông bị hói trời sinh thì sau khi bôi thuốc này cũng sẽ mọc ra một mái tóc dày đặc.”

Barcode sờ sờ cái đầu nhẵn bóng của mình, cảm thấy Phùng Duệ Tinh này đúng là không tệ.

Cắt kỹ thuốc mọc tóc, Barcode hỏi Ôn Văn: “Bên tôi đã chuẩn bị xong, cũng không biết vị vô diện này và thuộc hạ của hắn lúc nào có thể chuẩn bị sẵn sàng.”

Ôn Văn trả lời: “Chỉ cần bên mày chuẩn bị tốt, bọn họ sẽ tới bên cạnh mày bất cứ lúc nào.”

Lần trước khi Barcode tới trạm thu nhận, Ôn Văn đã cho hắn hai món đồ siêu năng do Râu Đỏ chế tạo để làm quà gặp mặt, một trong số đó là một chiếc vòng tay kiểu dáng cổ xưa, bên trong ký túc một con hung linh có thực lực cấp Tai Hại.

Con hung linh kia bị Ôn Văn trông xiềng xích, chỉ cần Barcode vẫn còn đeo chiếc vòng này thì Ôn Văn có thể thông qua đó để chuyển quái vật trong trạm thu nhận tới.

Barcode vừa kinh ngạc năng lực điều động thuộc hạ mạnh mẽ của trạm thu nhận, đồng thời cũng thực khiếp sợ.

Chỉ cần Ôn Văn muốn thì có thể tìm được hắn bất cứ lúc nào, hắn muốn thoát khỏi trạm thu nhận thần bí này có lẽ là chuyện không thể nào.

Tất cả những gì cần thông báo đều đã bàn giao xong, Ôn Văn nói với ba người: “Bọn mày đã chào hỏi xong thì đi làm chuyện của mình đi, chuyện này tao sẽ không nhúng tay, làm thành bộ dáng gì thì hoàn toàn do bọn mày quyết định, hi vọng bọn mày không làm tao thất vọng.”

Theo quy mô trạm thu nhận ngày càng lớn, Ôn Văn không có khả năng tự làm tất cả mọi chuyện, hắn chỉ cần không chế tốt hướng đi là đủ rồi.

Sau khi đuổi ba người Barcode đi, Ôn Văn mang theo lọ máu dùng để dưỡng kiếm đã bỏ đi tới phòng giam Đào Thanh

Thanh.

Số máu này tuy dùng để ôn dưỡng kiếm dài, không phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng dù sao cũng là máu của Ôn Văn, hơn nữa còn ẩn chứa một lượng lớn năng lượng của cuồng khí và Hắc Thể.

Không quản là bỏ đi hay chuyển mục đích sử dụng thì đều quá lãng phí, vì thế Ôn Văn đã dùng nó để nuôi dưỡng Đào Thanh Thanh.

Lúc lần đầu tiên đưa số máu này cho Đào Thanh Thanh, Ôn Văn cũng chỉ muốn thử xem sao mà thôi, nhưng không ngờ Đào Thanh Thanh lại rất thích thứ này.

Sau khi nhìn thấy thứ này Đào Thanh Thanh giống như mèo thấy bạc hà mèo vậy, cho dù phải làm nũng lặn ở trước mặt Ôn Văn cũng muốn được uống một ngụm, sau khi uống xong thì ánh mắt mơ mơ màng màng như uống say.

Điều này làm Ôn Văn tìm được chút thú vui khi nuôi thú cưng, vì thế dạo gần đây thức ăn của Đào Thanh Thanh đã biến thành máu của Ôn Văn.

Thấy Ôn Văn cầm theo cái lon đi tới, Đào Thanh Thanh vịn chần song, nhìn chăm chăm Ôn Văn, nếu như có đuôi thì có lẽ bây giờ đã xoay tít như cánh quạt luôn rồi.

“Muốn uống không?” Ôn Văn lắc ư cái lon nhỏ nói.

Đào Thanh Thanh lập tức gật đầu: “Muốn uống, muốn uống, mau cho tôi.”

“Muốn uống thì xoay tại chỗ hai mươi vòng, sau đó xoay người lộn ngược ra sau....”

Ôn Văn bật cười đưa ra yêu cầu, nếu không có mặt trăng bạc trong tay gây trở ngại, có lẽ Ôn Văn sẽ bảo Đào Thanh Thanh làm ra một vài động tác khiếm nhã hơn.

Nghe thấy yêu cầu của Ôn Văn, Đào Thanh Thanh không chút do dự xoay thật nhanh, sau đó ở giữa không trung lộn hai vòng rưỡi, nằm bẹp xuống đất theo hình số chín...

Có điều ngã như thế đối với Vampire thì không đau đớn chút nào, nàng lập tức bò dậy nắm lấy góc áo Ôn Văn, lộ ra biểu cảm khao khát.

Ôn Văn bật cười hai tiếng, đặt lon máu xuống rồi ngồi trên giường nhìn Đào Thanh Thanh từng ngậm từng ngậm thưởng thức máu của mình.

Trước đó bảo cô gái Vampire này làm động tác kia cũng không hoàn toàn xuất phát từ thú vui quái ác, mà là đang kiểm tra sự phục tùng của nữ Vampire này.

Con chó được nuôi trong nhà, đặt một chậu thức ăn ở trước mặt, nếu như được sự cho phép của chủ nhân mới dám ăn thì chứng tỏ nó đã được huấn luyện tốt.

Mà máu của Ôn Văn rất có lực hấp dẫn đối với Đào Thanh Thanh vượt xa thức ăn đối với chó, động tác cũng thực làm khó người, nhưng Đào Thanh Thanh lại không hề chống cự chút nào, điều này không phù hợp với tính cách của Đào Thanh Thanh.

Phải biết là trước kia tuy cô nàng cũng nghe theo mệnh lệnh của Ôn Văn nhưng vẫn luôn tỏ ra kiêu ngạo, nếu Ôn Văn cố ý làm khó thì cô nàng cũng sẽ tức giận, nhưng hiện giờ thì hoàn toàn không có, có thể làm được chuyện này chính là công lao của số máu kia.

Đó cũng không phải xóa đi ý chí của Đào Thanh Thanh, biến cô thành con rối của Ôn Văn, mà là làm địa vị của Ôn Văn trong lòng cô nâng lên cao hơn, làm cô lại càng dựa dẫm và tin tưởng Ôn Văn hơn.

Nếu muốn cố gắng hình dung thì giống như tâm ý tương thông như Tam Tể Nhi vậy.

Chương 585 - Cô muốn đi ra ngoài không

Đào Thanh Thanh có thay đổi, Ôn Văn dùng máu mình nuôi tới ngày thứ ba thì phát hiện.

Ôn Văn đại khái cũng có thể đoán được nguyên nhân cô biến thành dáng vẻ như vậy, dùng máu nuôi nâng là vì để Ôn Văn và kiểm dài tâm ý tương thông.

Mà Đào Thanh Thanh đã hấp thu toàn bộ vào trong cơ thể, trình độ hấp thu vượt xa cây kiếm dài kia, vì thế cũng nhanh chóng phục tùng Ôn Văn hơn cây kiếm kia.

Đồng thời trong số máu kia còn mang theo sức mạnh của Hắc Thể và cuồng khí, sau khi Đào Thanh Thanh hấp thu máu thì cũng hấp thu những sức mạnh này vào trong cơ thể, điều này làm thể chất của cô xảy ra thay đổi kỳ quái trong vài ngày ngắn ngủi, đã hoàn toàn khác với Vampire truyền thống.

Ôn Văn đã làm một bài kiểm tra, ngũ giác của Đào Thanh Thanh trở nên nhạy bén hơn, tốc độ và sức mạnh cũng ngày càng mạnh hơn, năng lực khôi phục tăng vọt.

Trái ngược hoàn toàn với gia tăng sức mạnh, sự thèm khát đối với máu của cô đã thấp đi, mặc dù vẫn cần máu để duy trì sinh mệnh nhưng sự thèm khát đã giảm xuống rất thấp, thậm chí còn có thể ăn chút thức ăn nhân loại.

Cảm giác chán ghét ánh mặt trời cũng giảm thấp không ít, đồng thời những thứ nước thánh này nọ có tác dụng khắc chế sức mạnh cũng không còn hiệu quả quá rõ ràng, nói tóm lại bây giờ thay vì nói cô là một Vampire, không bằng nói là một người siêu năng có năng lực Vampire.

Nếu Ôn Văn chưa từng gặp qua dáng vẻ Đào Thanh Thanh lúc uống máu, nếu gặp Đào Thanh Thanh ở trên đường thì thậm chí còn rất khó xem cô ấy là Vampire.

Đào Thanh Thanh uống hết lon máu, sau đó rửa sạch cái lon, sắc mặt trở nên hồng hào mang tới đặt bên chân Ôn Văn, phát hiện anh đang nhìn mình chằm chằm.

“Thanh Thanh... cô có muốn rời khỏi phòng giam không?”

“Cái gì?”

Đào Thanh Thanh run rẩy một chút, với kinh nghiệm trước khi, mỗi khi biểu hiện của Ôn Văn khác thường sẽ luôn nghĩ ra những chuyện siêu thân để giày vò cô.

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi không có suy nghĩ muốn trêu chọc cô, cũng không có âm mưu đáng sợ gì, chỉ muốn hỏi cô, cô có muốn rời khỏi cái lồng giam này, ra ngoài sinh sống hay không?”

Đào Thanh Thanh sững sờ một chốc, sau đó do dự trả lời: “Đương nhiên là muốn, trong ngục giam to lớn này, có quái vật nào không muốn rời khỏi nơi này đâu chứ.”

Ôn Văn gật đầu nói: “Hẳn là cô cũng nhận ra sự thay đổi của mình, tiếp tục dùng máu của tôi, đặc tính của quỷ hút máu trên người cô sẽ ngày càng ít đi, đợi đến khi cô không còn khát vọng muốn tấn công con người nữa thì có thể rời khỏi nơi này.”

“Anh muốn thả tôi đi sao?”

Đào Thanh Thanh kinh ngạc, giống như có chút không nhận ra Ôn Văn, đầu óc tên xấu xa này thật sự xảy ra vấn đề rồi.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Vậy thì cô nghĩ nhiều rồi, tôi không có khả năng thả cô....”

Đào Thanh Thanh thở dài một hơi, tên Ôn Văn này rất cuộc cũng bình thường trở lại, nhưng cũng mơ hồ có chút mất mát.

Ôn Văn tiếp tục giải thích: “Không quản nói thế nào thì lúc làm quỷ hút máu cô cũng đã hại không ít người, tội ác cô gây ra cần chính cô trả lại... Ý của tôi là muốn cô rời khỏi trạm thu nhận, ra ngoài làm trợ thủ cho tôi bắt quái vật, bảo vệ nhân loại.”

“Đợi đến một ngày khi số người cô cứu được đã vượt xa số người cô đã giết, khi đầu óc cô không còn suy nghĩ hại người nữa, tôi sẽ cho cô tự do!”

Nghe thấy lời Ôn Văn, Đào Thanh Thanh sững sờ tại chỗ, tâm tư trong lòng rất phức tạp, thậm chí Ôn Văn rời khỏi chỗ mình từ khi nào, cô cũng không phát hiện.

Sau một hồi, hai hàng nước mắt từ khóe mắt trào ra.

Từ khi cô biến thành một con Vampire, đây là lần đầu tiên cô chảy nước mắt vì loại tâm tình này.

Lúc mới đầu bị chuyển đổi thành quỷ hút máu, Đào Thanh Thanh cũng từng muốn dựa vào ý chí kiên cường của mình chống cự lại bản năng của quỷ hút máu, không muốn dựa vào xâm hại tính mạng người khác để duy trì sự sống của mình, muốn làm một con Vampire hiền lành.

Nhưng loại bản năng này không thể dựa vào ý chí để kiềm chế, một khi cô vì khao khát mà mất đi ý thức, tới khi tỉnh lại thì dưới chân đã nằm một cái xác bị hút cạn máu.

Từ đó về sau, Đào Thanh Thanh đã hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ làm người lương thiện, giao mình cho bản năng của chủng tộc quỷ hút máu.

Sau khi bị Ôn Văn bắt được, tuy cô hận Ôn Văn tới nghiến răng nghiến lợi nhưng trong lòng cũng có chút an tâm, bởi vì cô không cần phải tấn công con người để sinh tồn nữa.

Ngày hôm nay đột nhiên nghe những lời Ôn Văn nói, một ngày nào đó số người cô cứu được vượt qua số người cô đã giết, khi cô không còn ý nghĩ hại người trong đầu....

Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác mình có thể được cứu rồi!

Đi trong hành lang, tâm tình của Ôn Văn cũng có chút phức tạp, những lời anh nói với Đào Thanh Thanh cũng là những suy nghĩ chân thật của anh.

Máu của mình làm Đào Thanh Thanh có thay đổi như thế là chuyện mà Ôn Văn không ngờ tới.

Dựa theo lẽ thường thì cho dù năng lượng trong máu mạnh mẽ thì chẳng qua chỉ là thức ăn của quỷ hút máu mà thôi, căn bản không có cách nào làm Vampire sinh ra thay đổi về mặt bản chất, nhưng thay đổi này lại cứ thế xảy ra trước mắt Ôn Văn.

Có điều từ khi tiếp nhận trạm thu nhận tới nay, chuyện không hợp với lẽ thường xảy ra trên người Ôn Văn đã quá nhiều, thay đổi như thế cũng không làm anh quá khiếp sợ.

Nếu như Đào Thanh Thanh có thể mượn cơ hội lần này thoát khỏi lời nguyền rửa của quỷ hút máu, Ôn Văn sẽ không để ý thả cô ra.

Theo nhân viên thu nhận tăng lên, số lượng quái vật bị giam giữ cũng ngày càng lớn, hiện giờ số lượng quái vật cấp Tai Nạn vượt hơn một trăm con, còn lại thì vài chục con quái vật cấp Tai Họa.

Nhưng trong số nhiều quái vật như vậy, chỉ có Đào Thanh Thanh là đặc biệt đối với Ôn Văn.

Coi như là nuôi một con chó một năm thì cũng có tình cảm, huống chi là một mỹ nữ Vampire, vì thế nếu có thể thì muốn để cô ấy có một cơ hội.

...

Hai ngày sau, một chiếc xe thể thao lái tới lối đi bộ.

Hiện giờ Ôn Văn muốn đi tới một thành phố ở phía nam, gần đây nơi đó phát hiện một thứ rất thú vị, anh muốn tới chơi thử.

Đó là một cầu thang xoắn ốc trong giáo đường, cầu thang tựa hồ không có giới hạn, không quản đi cỡ nào cũng không thể đi tới điểm cuối.

Mà không quản cầu thang sâu và xa cỡ nào, chỉ cần đi lên tới độ cao ba tầng lầu thì đều có thể đi ra khỏi cầu thang.

Nếu chỉ là vậy thì chỉ có thể coi là vật thu nhận mà thôi.

Nhưng khi tới càng gần cầu thang, theo không gian sẽ bị bóp méo theo hướng siêu thực, đồng thời cứ khi độ sâu rơi xuống năm mươi mét thì sẽ có một con quái vật xuất hiện chặn đường.

Chỉ khi nào đánh bại được quái vật mới có thể tiếp tục đi xuống thăm dò, quái vật bị đánh bại, lần sau có người tiến vào cầu thang cũng sẽ gặp lại, mỗi khi quái vật bị đánh bại sẽ rơi xuống vài vật thú vị, càng là tầng thấp thì khen thưởng lại càng cao.

Hiện giờ có không ít thợ săn tới cầu thang này giúp vui, Ôn Văn cũng muốn mở mang một chút. Có điều khi sắp tới địa điểm mục tiêu thì thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của Ôn Văn vang lên, có mệnh lệnh mới xuất hiện.

Mở ra xem, Ôn Văn nhú mày, quy mô sự việc không nhỏ, một thành phố nhỏ ở tỉnh Quảng Nam đã bị quái vật công chiếm!

Công chiếm thành phố này chính là.... một đám hồ!

Chương 586 - Hồ dữ

Đó là một đám quái vật hồ mạnh mẽ, giữa chúng nó tựa hồ có phân chia cấp bậc rõ ràng, hơn nữa mỗi con đều có thực lực không tệ, trên người còn mang theo bệnh khuẩn trí mạng.

Đám hồ này bắt giữ hơn phân nửa số cư dân thành phố, làm hiệp hội không có cách nào sử dụng một vài thủ đoạn đặc biệt, vì thế bây giờ hiệp hội điều động một lượng lớn siêu thợ săn tiến tới tỉnh Quảng Nam giải quyết nguy cơ.

Mệnh lệnh Ôn Văn nhận được không phải mệnh lệnh cưỡng chế, đó là vì anh đã từng tiến hành giao dịch với trưởng điều tra Trịnh, hiệp hội sẽ không gửi mệnh lệnh cưỡng chế tới cho anh nữa.

Càng nhìn thì sắc mặt của Ôn Văn lại càng khó coi, miệng của anh lẩm bẩm vài từ ngắn; “Hồ, vi khuẩn... dịch hồ!”

Phân tài liệu này thấy thế nào cũng giống với dịch hồ mà Thần Mặt Trăng đã nhắc tới trước đó.

Thần Mặt Trăng từng nói, ngư trành hồ là vật song sinh, một con đực một con cái kết bạn sống với nhau, sau khi một con chết đi thì một con khác sẽ thức tỉnh sức mạnh thần bí, sẽ nhắc lên một trận dịch bệnh khủng khiếp có liên quan tới hồ.

Khoảng cách lúc con ngư trành hồ đực bị Thần Mặt Trăng giết chết đến giờ cũng chưa qua quá lâu, vì thế Ôn Văn xác định về phán đoán của mình.

Tuy con ngư trành hồ đực kia không phải do Ôn Văn giết chết nhưng chuyện này chung quy vẫn có quan hệ trực tiếp với Ôn Văn, anh không thể ngồi không mặc kệ, vì thế Ôn Văn không chút do dự tiếp nhận mệnh lệnh.

“Tam gác cầu thang thần bí đó lại vậy, hi vọng không bị người ta giải quyết quá sớm.”

Bởi vì muốn nhìn thấy cầu thang thần bí kia nên vị trí của Ôn Văn cách rất gần thành phố xảy ra dịch hồ, chỉ cần lái xe vài tiếng đồng hồ là có thể tới mục tiêu.

“Tam Tê Nhi, dùng tốc độ nhanh nhất tới thành phố Việt Sơn tỉnh Quảng Nam, đừng để ý tới hạn chế tốc độ, cứ phóng hết tốc độ đi.”

Nghe thấy lời Ôn Văn, Tam Tê Nhi đeo một cái kính mát nhỏ lên, trực tiếp nhấn max chân ga, chiếc xe thể thao màu đen phóng như bay.

Sau khi nhận mệnh lệnh nhiệm vụ, Ôn Văn có thể thấy được càng nhiều tài liệu về nhiệm vụ lần này hơn.

Đám hồ này vốn ở khu rừng rậm nguyên sinh lớn ở Cương Nam, ban đầu quy mô cũng không lớn đến thế, nhưng những

sinh vật bị con hổ này tổn thương sẽ lột xác biến thành con hổ kỳ quái.

Mà thời gian phát hiện lúc ban đầu của chúng khá sát với thời gian con ngựa trắng hổ bị Thần Mặt Trăng chém chết, này cũng xác định được suy nghĩ của Ôn Văn.

Căn cứ theo tình báo lấy được từ thành phố Việt Sơn, đám hổ này lúc ban đầu chỉ là một đám thú dữ ngu xuẩn, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã tiến hóa ra cấp bậc rõ ràng, nếu như cho chúng thêm mười ngày nữa nói không chừng sẽ càng đáng sợ hơn.

Trong đám hổ chia thành ba cấp bậc, cao nhất là chủ nô, thực lực Tai Nạn hạ tự tới thượng tự.

Sinh vật bị chủ nô giết chết sẽ biến thành ma cạp vồ chủ nô, có thể phát huy ra phân nửa thực lực lúc còn sống, hơn nữa không sợ tử vong không cảm thấy đau đớn, rất khó chơi.

Trung gian là cấp ‘hổ chiến sĩ’, chúng nó là binh sĩ bị chủ nô khống chế.

Sinh vật bị hổ chiến sĩ tổn thương nhưng không bị giết chết sẽ biến thành quái vật khoác da hổ, thực lực thường là cấp Tai Hại, chỉ có một số ít cấp Tai Nạn, người siêu năng có năng lực kháng cự nhất định đối với loại vi khuẩn này, nhưng nếu bị thương mà không kịp điều trị cũng sẽ biến thành loại quái vật kia.

Tầng chót nhất chính là nô lệ, tất cả sinh vật sau khi bị hổ chiến sĩ làm bị thương biến thành quái vật biến dị thì sẽ là tầng chót trong xã hội hổ, trên người không có vi khuẩn có thể chuyển đổi sinh vật, nhưng đối với nhân loại bình thường thì vẫn là trí mạng.

Về phần đầu sở gây ra trận ôn dịch này, đến giờ hiệp hội vẫn chưa có tình báo, nhưng Ôn Văn biết rõ, khẳng định là con ngựa trắng hổ cái có thực lực ít nhất là chân tự!

Nếu không phải lúc đầu tai nạn bùng nổ, Hiệp Hội Thợ Săn ở tỉnh Quảng Nam đã tiến hành tấn công mạnh mẽ thì lũ hổ như virus kia sớm đã lây lan ra toàn bộ tỉnh Quảng Nam rồi.

Nhưng bọn họ chỉ có thể vây đám hổ trong thành phố Việt Sơn mà thôi, không có cách nào hoàn toàn tiêu diệt.

Lúc nhìn thấy tài liệu, Ôn Văn đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, là Doãn Hộ gọi tới.

“Anh chuẩn bị tham gia sự kiện dịch hồ bên thành phố Việt Sơn à?”

Ôn Văn trả lời: “Không sai, đám hồ này rất nguy hiểm nên tôi muốn giúp một chút.”

Doãn Hộ lập tức nói với Ôn Văn: “Tôi vốn không định làm phiền tới anh, nhưng nếu anh đã muốn tham gia thì có thể để Hắc Thập Tự đại nhân giúp đỡ một chút không, mặc dù bọn tôi đã cố gắng triệu tập sức mạnh nhưng vẫn có chút không đủ.”

Ôn Văn nhíu mày hỏi: “Sức mạnh của hiệp hội không đủ, đám hồ kia mạnh tới vậy sao?”

Doãn Hộ thở dài một tiếng nói: “Tuân Tiên phải trấn áp một sinh vật Tai Biến không thể phân thân, cường giả chân tự của tổng bộ cũng đều có chuyện quan trọng cần xử lý, chỉ có hai người có thể chạy tới.”

“Hai người vẫn chưa đủ à?” Ôn Văn khó hiểu hỏi.

Doãn Hộ lắc đầu nói: “Nếu chỉ là một đám hồ thì hai vị chân tự cộng thêm số siêu thợ săn được triệu tập tới đã đủ vây bắt... nhưng lúc bọn ta điều tra thì phát hiện nơi đó tựa hồ ẩn giấu một thế lực thần bí, bọn ta lo lắng sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

“Thế lực thần bí, thế lực thần bí gì?” Ôn Văn cảm thấy hứng thú.

Doãn Hộ do dự một chút mới nói: “Anh cũng thấy trong tình báo rồi, nơi bắt nguồn đám hồ này là rừng rậm ở Cương Nam, nếu chúng từ rừng rậm mở rộng ra thì chúng ta phải hao tổn rất nhiều sức mạnh mới có thể khống chế được.”

“Nhưng tình huống hiện là tất cả con hồ đều bị vây trong thành phố Việt Sơn, không có con nào ra ngoài gây ra tai họa ngầm... đó cũng không phải do hiệp hội làm.”

Ôn Văn trừng to mắt hỏi: “Không phải hiệp hội làm?”

Doãn Hộ khỏ sở gật đầu: “Không sai, căn cứ theo kết quả điều tra của bọn tôi thì lúc ban đầu đám hồ này muốn mở rộng

trong khu rừng Cương Nam nhưng lại bị một thế lực thần bí đánh bại, toàn bộ hổ trong rừng đã bị đánh chết.”

“Nói cách khác, đám hổ chiếm cứ thành phố Việt Sơn thật ra chỉ là một đám tàn binh bại tướng mà thôi, muốn làm ra chuyện thế này cần phải có thế lực rất mạnh mẽ, nhưng bọn tôi lại hoàn toàn không có chút tài liệu nào về thế lực thần bí này.”

“Vì thế nếu có thể, bọn tôi hi vọng ‘Hắc Thập Tự’ có thể ra tay giúp đỡ bọn tôi giải quyết chút phiền phức.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi qua loa có lệ nói với Doãn Hộ: “Hắc Thập Tự đại nhân sẽ không tự mình ra tay vì chuyện thế này, sự giúp đỡ thì tôi có thể gọi tới một chút, có điều bọn anh cũng đừng ôm hy vọng quá lớn.”

Doãn Hộ tựa hồ có chút thất vọng: “Không sao, chỉ cần bọn anh chịu giúp thì áp lực bên bọn tôi cũng đã giảm bớt rất nhiều, cảm ơn.”

Sau khi cúp máy, Ôn Văn có chút đau đầu, nếu không phải ‘Hắc Thập Tự’ thật ra chỉ là một cái thùng rỗng thì anh cũng rất muốn giúp một chút.

Nhưng trạm thu nhận hiện giờ mặc dù không có cường giả cảnh giới chân tự nhưng đám quái vật tụ tập lại cũng là một nguồn sức mạnh quan trọng.

Điều Ôn Văn tò mò nhất là sức mạnh thần bí kia rốt cuộc tới từ đâu.

Theo lời Doãn Hộ thì thế lực thần bí này có thể đánh bại địch hổ trước cả Hiệp Hội Thợ Săn, đây không phải thế lực bình thường có thể làm được.

Ôn Văn phiền não gãi đầu: “Tạm thời không nghĩ nhiều như vậy, là ai cũng được.... chỉ cần không phải đám tội phạm từng bị nhốt trong trạm thu nhận là tốt rồi...”

Chương 587 - Kết giới và tượng binh khổng lồ

Tam Tể Nhi một đường chạy như bay, Ôn Văn thì tiến vào trong trạm thu nhận.

Anh đã đáp ứng Doãn Hộ, thế lực dưới trướng ‘Hắc Thập Tự’ sẽ hỗ trợ đối phó nạn dịch hồ lần này, vì thế đám quái vật của trạm thu nhận cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

Hơn hai trăm con quái vật, mỗi con tham gia chiến đấu đều cần phải chuẩn bị mặt nạ và áo choàng, hoặc là xịt sơn đỏ đen.

Còn có vài con quái vật chưa được trồng xiềng xích, này cũng cần Ôn Văn ra sức phu một phen.

Hiện giờ trong số quái vật cấp Tai Nạn, chỉ còn lại Ngô Vọng vẫn luôn chống cự mệnh lệnh của Ôn Văn, đám quái vật khác mặc dù không tính là nghe lời nhưng ít nhất cũng có thể dựa vào mệnh lệnh của Ôn Văn để tiến hành chiến đấu, mà Ngô Vọng thì dứt khoát thề chết không nghe.

Lại nói tiếp thì tên nhãi Ngô Vọng này đúng là một cọng rom cứng, Ôn Văn đã tiến hành đủ phương pháp đày đọa về tinh thần lẫn thể xác, ngoại trừ chiêu cấm kỵ là cho ăn shit thì coi như đã dùng hết tất cả thủ đoạn.

Điều này làm Ôn Văn có thêm hai phần đồng cảm với Ngô Vọng, người này mặc dù là một người điên triệt để, hơn nữa vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, nhưng cũng là kẻ có liêm sỉ nhất trong số đám quái vật.

Bởi vậy sau khi thử vài lần mà không có kết quả, Ôn Văn không sử dụng thủ đoạn quá khích nữa, ngược lại dùng thức ăn ngon mà cung phụng, coi như chút nhân từ hiếm có của Ôn Văn.

Sau khi Ôn Văn làm xong chuyện cần làm thì tới tìm người đàn ông kim loại mặc vest Kincara, tùy tiện tán dóc hai câu rồi hỏi: “Ông và hai nhân viên quản lý trung tâm khác có khả năng rời khỏi trạm thu nhận chiến đấu không?”

Ôn Văn dự tính để Kincara ra ngoài giữ thể diện cho mình, ít nhất thì ông ta cũng từng là ông lớn cấp Tai Biến, chỉ cần ra mặt thì bên trạm thu nhận sẽ trông không quá keo kiệt.

Đối với Ôn Văn mà nói, thực lực của Kincara vẫn luôn là một mê đề, lúc Ôn Văn vừa bước vào cấp Tai Nạn, Kincara nói

mình là cấp Tai Nạn, khi đó Ôn Văn vẫn không nhìn thấu thực lực của ông ta.

Hiện giờ Ôn Văn đã là cấp Tai Nạn thượng tự, Kincara vẫn nói mình là cấp Tai Nạn, mà Ôn Văn vẫn không nhìn thấu được thực lực của hắn....

Nghe thấy lời Ôn Văn nói xong, Kincara lắc đầu nói: “Nhân viên quản lý bọn tôi đảm nhiệm trách nhiệm bảo vệ trạm thu nhận, không thể tùy tiện rời đi.”

“Không thể tùy tiện.... tức là ông có thể đi ra ngoài nhưng phải là chuyện đủ quan trọng thì mới có thể ra ngoài?” Ôn Văn nắm bắt lấy từ ngữ mà Kincara dùng.

Kincara suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngài có thể hiểu là vậy.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên: “Vậy lần này trạm thu nhận muốn đánh nhau với người ta, cần ông ra ngoài chống đỡ, bằng không trạm thu nhận sẽ bị người ta xem thường....”

Kincara lắc đầu: “Đây là chuyện của riêng ngài, bọn tôi không thể vì chuyện này mà rời khỏi trạm thu nhận.”

“Như vậy sao... vậy ta tự nghĩ biện pháp vậy.”

Ôn Văn thất vọng rời đi, nếu nhóm Kincara không muốn ra mặt thì Ôn Văn chỉ có thể dẫn theo đám quái vật bắt nạt đám nhỏ yếu, khi không có ưu thế tuyệt đối sẽ không để chúng ra tay.

Nhìn bóng lưng Ôn Văn, Kincara mỉm cười.

Thật ra ông có thể rời khỏi trạm thu nhận trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng ông không muốn thấy Ôn Văn cứ gặp khó khăn liền gọi mình ra, như vậy Ôn Văn sẽ rất khó trưởng thành.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Văn, Kincara đã cảm nhận được Ôn Văn có bản chất khác với những nhân viên thu nhận khác, vì thế ông rất chờ mong nhìn thấy ngày Ôn Văn bước lên đỉnh trạm thu nhận.

...

Sau khi từ trong trạm thu nhận ra ngoài, sắc trời đã tối đi, mà Tam Tể Nhi một đường lái xe như bay cũng đã tiến vào phạm

vi thành phố Việt Sơn.

Tam Tể Nhi tháo kính mát xuống, lộ ra vẻ mặt cao thủ tịch mịch.

Trên đường bọn họ cũng từng bị cảnh sát giao thông đuổi theo, cũng từng so tài với hội đua xe, nhưng kỹ thuật của Tam Tể Nhi quá nhuần nhuyễn, một đường nhanh chóng phóng tới, không có chiếc xe nào có thể đuổi kịp bọn họ.

Dù sao thì Ôn Văn vốn không sợ bị trừ điểm bằng lái xe, Tam Tể Nhi tự nhiên muốn chơi thế nào thì chơi thôi.

Biên giới thành phố được nhân viên hỗ trợ và quân đội liên bang phong tỏa, với thân phận siêu thợ săn, Ôn Văn một đường thông suốt đi tới cứ điểm của Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Việt Sơn.

Khi cách thành phố Việt Sơn đủ gần, Ôn Văn nhìn thấy một kết giới màu xanh nhạt bao phủ cả thành phố, trên kết giới có thể nhìn thấy từng hàng ký hiệu chính tề.

Ở bên ngoài kết giới, cứ cách năm mươi mét lại có một người khổng lồ bằng thép cao mười mét, trong tay cầm một loại vũ khí dạng súng pháo có đường kính cực khủng, phía sau chất một đống đạn nhỏ.

Từ khi trở thành thợ săn tới nay, đây là lần đầu tiên Ôn Văn nhìn thấy tình cảnh này.

Kết giới kia thì không cần nói, nếu Ôn Văn không có gắng tay Tai Ách thì trong khoảng thời gian ngắn không thể nào đột phá, đáng sợ hơn là phạm vi bao phủ cực kỳ rộng lớn, cả thành phố đều bị bao lại, không có một góc chết nào.

Mà người thép khổng lồ này mặc dù không biết thực lực như thế nào nhưng có thể làm món vũ khí khoa trương như Phạt Thuyết Gatling trông thực nhỏ bé.

“Rất chần động đúng không, thế trận này tôi cũng chỉ mới thấy qua hai lần mà thôi.” Doãn Hộ gõ cửa xe, nói với Ôn Văn.

Ôn Văn nhướn mày, kinh ngạc liếc nhìn Doãn Hộ, người này sao lại xuất quỷ nhập thần như thế.

“Kết giới to lớn kia là bút tích của siêu thợ săn thật tự ‘Kết Giới Sư’, chỉ cần có kết giới này ở thì không sợ hỏ mang theo

vi khuẩn thoát ra khỏi thành phố.”

“Người thép khổng lồ này là ‘Cự Tượng Binh’, là vũ khí chiến tranh đặc chế của hiệp hội, là kết quả của kỹ thuật từ thế giới trong và khoa học kỹ thuật liên bang, cần ít nhất là ba người mới có thể điều khiển.”

“Giai đoạn hiện giờ vẫn còn khá vụng về, chỉ cần bị quái vật cấp Tai Hại tới gần thì có thể dễ dàng phá hủy nó, nhưng điều kiện hàng đầu là phải tiếp cận được....”

Ôn Văn bước ra khỏi xe, có chút ước ao nhìn người thép khổng lồ cầm vũ khí khổng lồ trong tay, quái vật bình thường chỉ sợ còn chưa tới gần đã trực tiếp bị đánh thành đồng bã rồi.

Doãn Hộ không nói tiếp nữa, chỉ nói với Ôn Văn: “Trước không nói những chuyện này, viện trợ mà ông nói đâu?”

“Tới lúc nên xuất hiện, bọn họ tự nhiên sẽ xuất hiện.” Ôn Văn hiển nhiên nói.

Doãn Hộ gật đầu nói: “Xem ra ông có cách để bọn họ xuất hiện trong kết giới, vậy tôi an tâm rồi...”

Tiếp đó lấy ra một cái hộp nói: “Bảo người bên ông đeo cái này vào, như vậy trong quá trình hành động sẽ không bị hiệp hội tấn công, mặt khác thì trong vòng ba ngày hiệp hội sẽ tổ chức tấn công vào thành phố Việt Sơn, hi vọng bên ông có thể sớm chuẩn bị sẵn sàng....”

Trong hộp là những dải ruy băng màu xanh nhạt, chính giữa dải dây có một khối thể nhỏ màu xanh nhạt, Ôn Văn ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra.

Anh cần xác định những thứ này chỉ có tác dụng nhận diện chứ không có ẩn giấu những thủ đoạn nhỏ khác.

Lúc Ôn Văn đứng dậy, Doãn Hộ đã rời đi, Ôn Văn biết hẳn dùng năng lực đặc biệt, nhưng dùng thủ đoạn gì thì lại không nhìn ra.

Chương 588 - Doanh trại và đột phá vòng vây

Doanh trại được hiệp hội xây dựng ở bên ngoài, xung quanh vây quanh một vòng tường đất và đá cao hơn mười mét, trên tường không hề có chút dấu vết đục đẽo nào, hẳn là có người siêu năng dụng siêu năng lực chế tạo ra.

Mỗi mặt tường vây đều có người siêu năng và nhân viên thu nhận cầm súng hỗ trợ trông coi, gia tăng năng lực phòng ngự cho doanh trại to lớn này.

Bên trong doanh trại là rất nhiều tòa nhà bằng đất và đá, hẳn cũng là do người siêu năng kia chế tạo ra.

Ôn Văn chọt nhẹ một cái vào vách tòa nhà, chép miệng nói: “Người như thế không lẫn lộn trong nghề kiến trúc lại đi làm một thợ săn đúng là không trọng dụng được tài năng.

Chỗ ở của siêu thợ săn tới giúp đỡ nằm ở vị trí khá gần trung tâm, mỗi người đều được chia một phòng riêng, tuy đơn sơ tới mức giặt sôi gan nhưng vẫn thoải mái hơn ngủ lều vải.

Nhân viên hỗ trợ sau khi dẫn Ôn Văn tới nơi thì rời đi, một bóng dáng có chút thô bỉ âm thầm tiến vào phòng Ôn Văn, chính là người có thân bất tử lâu rồi không thấy, Sở Vĩ.

Nhìn thấy Sở Vĩ thì Ôn Văn bật cười: “Ông thế mà cũng tới đây à, gần đây tôi luôn thấy tin tức của ông trên thiết bị đầu cuối siêu thợ săn.”

Bây giờ Sở Vĩ rất nổi tiếng trong hội siêu thợ săn, xếp hạng cao nhất trong bảng xếp hạng những người siêu năng mà bạn không muốn đối địch nhất, còn có một biệt hiệu gọi là Vua miệng thối.

Bình thường hẳn lên đi các nơi, chuyên ra tay với những con quái vật khá kiêu ngạo, chúng nó bị Sở Vĩ mắng tới nghi ngờ cuộc đời, mà chúng nó lại không có năng lực giết chết Sở Vĩ, chỉ có thể chịu đựng Sở Vĩ vấy bẩn tâm hồn, khá đáng thương.

Cho tới bây giờ có hai con quái vật cấp Tai Nạn bị Sở Vĩ mắng tới mức phải tự thú, còn có một con quái vật thượng tự bị mắng tới tinh thần thất thường, truy sát đuổi theo Sở Vĩ xông vào tổng bộ Hiệp Hội Thợ Săn nên bị phanh thây thảm khốc.

Mà đầu sở gây ra hết thảy chính là ‘thuốc miệng thối’ lấy được từ chỗ Ôn Văn....

“Thấy ông ở ngoài cửa sổ nên tôi tới, nếu nói về danh tiếng thì tôi làm sao có thể so được với ông, ông bây giờ chính là người siêu năng bước vào cảnh giới thượng tự nhanh nhất.” Sở Vĩ cợt nhả nói.

Sở Vĩ nói không sai, ở Hiệp Hội Thợ Săn thì Ôn Văn còn nổi tiếng hơn cả Sở Vĩ, bởi vì anh chính là người siêu năng bước vào cảnh giới thượng tự nhanh nhất trong trăm năm qua của khu Hoa Phủ.

Về phần tại sao không phải nhanh nhất liên bang... đó là vì năm ngoái ở khu Anh Đào vừa xuất hiện một kẻ biến thái vừa thức tỉnh đã có thực lực thượng tự.

Mà người siêu năng có tốc độ tiến bộ thần tốc như Ôn Văn hầu như đều sẽ bước vào cảnh giới chân tự, trở thành quản lý cấp cao chân chính của Hiệp Hội Thợ Săn.

Thậm chí còn có một khả năng nhỏ có thể đột phá cực hạn của người siêu năng, hiểu ra chân ngã, trở thành Người Phán Quyết!

Hai người thổi phồng nhau một hồi, Sở Vĩ tiến tới trước mặt Ôn Văn nhỏ giọng hỏi: “Lão Ôn, tui biết ông có nhiều thứ tốt, ông còn thứ đồ chơi nào giống thuốc miệng thổi không, tui muốn mua lại với giá cao.”

Sở Vĩ này chơi thuốc miệng thổi tới phát nghiện rồi, ý vào thân bất tử mà phát huy loại thuốc này tới cực hạn.

Ôn Văn đảo mắt hai vòng, sau đó lộ ra nụ cười xấu xa nhỏ giọng nói với Sở Vĩ: “Thuốc miệng thổi thì tôi không có, nhưng thứ có thể khiêu khích người ta thì tôi có thể làm ra được, nước thúí dính vào da phải thúí suốt ba ngày, máy chụp hình nude, đèn pin rụng tóc...”

Bên trong trạm thu nhận có không ít thứ ly kỳ cổ quái, có nhiều thứ Ôn Văn cảm thấy để mình dùng thì quá xấu hổ, vì thế vẫn cất giữ lại, nhưng Sở Vĩ đã muốn thì Ôn Văn sẽ thoải mái mà bán cho hắn.

Lúc đầu Sở Vĩ cũng cười thật quái dị với Ôn Văn, nhưng nghe một hồi thì cảm thấy không đúng lắm, sao Ôn Văn lại có nhiều thứ hư hỏng như vậy chứ, người này không phải là đồ biến thái chứ?

Hai người đang thương lượng chuyện làm kẻ địch rợn tóc gáy thì Ôn Văn đột nhiên nghe thấy tiếng pháo rền vang, vì thế biến sắc từ cửa sổ bay ra ngoài, nhìn về phía thành phố Việt Sơn.

Sau khi phát hiện vị trí của âm thanh phát ra, mắt trái Ôn Văn khẽ nhúc nhích, kích hoạt năng lực mắt gương, ngưng kết một con mắt ma lực ở phía đó, giúp anh nhìn thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy một đám hồ dữ từ trong thành phố Việt Sơn lao ra, số lượng khoảng trăm con, do một con hồ màu đỏ cấp Tai Nạn dẫn đầu, trên người chúng mặc quần áo loài người, vài con có thể hình quá lớn thì dùng rèm cửa để che đi bộ phận máu chột.

“Mặc quần áo chúng tỏ chúng có tính xấu hổ như nhân loại, nhưng chỉ có một đám như vậy tới tấn công kết giới, muốn tìm chết sao?”

Mười mấy người thép khổng lồ ở hướng đó quay sang nổ súng, viên đạn giống như quả đạn pháo bay tới, cho dù là xe tăng cũng có thể biến thành sắt vụn trong khoảnh khắc.

Nhưng dưới sự hướng dẫn của con hồ dữ màu đỏ kia, trăm con hồ khác phát ra tiếng rít gào với kết giới, từ trong miệng nó phun ra cột sáng màu đỏ đập vào kết giới, làm kết giới chấn động thật nhỏ, âm thanh kia làm Ôn Văn nghe mà có chút nghẹn ngào.

“Đám quái vật này hẳn là đội cảm tử, vì tộc đàn tương lai mà hi sinh chính mình....”

“Xuống đi, chẳng có gì đẹp mà nhìn, chuyện này ngày nào cũng xảy ra cả.” Sở Vĩ ngoác Ôn Văn.

Ôn Văn từ trên không bay xuống hỏi Sở Vĩ: “Mỗi ngày đều xảy ra, đám hồ kia muốn làm gì?”

Tình huống giảng co này diễn ra cũng năm sáu ngày rồi, mà nhóm siêu thợ săn Ôn Văn chỉ vừa mới nhận chiếu mộ hôm nay mà thôi.

Sở Vĩ nhún vai: “Tôi tới sớm hơn ông hai ngày, vì thế biết nhiều hơn ông một chút, những con hồ kia rất thông minh, vẫn luôn thay đổi phương pháp muốn xông ra khỏi kết giới, mỗi ngày đều thử.”

“Nghe những người khác nói đám hổ này chỉ đang thử phương pháp lao ra khỏi kết giới mà thôi, chỉ cần thử ra phương pháp hiệu quả thì cả tộc đàn sẽ bắt đầu đột phá vòng vây.”

“Chỉ cần con hổ mang theo virus lao ra ngoài kết giới, chế tạo một số lượng lớn ‘loại hổ’ ở bên ngoài thì có thể phá giải nguy cơ mà chúng đang gặp.”

“Loại hổ?” Đây là lần đầu tiên Ôn Văn nghe thấy cách gọi này.

Sở Vĩ trả lời: “Tất cả mọi người trong doanh trại đều gọi như thế, sinh vật bị lây nhiễm mặc dù có thể coi là hổ nhưng chung quy chỉ là ma vật có hình dáng con hổ mà thôi, vì thế bị gọi là loại hổ.”

Ôn Văn bĩu môi nói: “Đám kia bị ngu à, nếu là tôi, tôi đã dùng người thường trong thành phố làm con tin chắn ở phía trước rồi....”

Sở Vĩ cười hề hề nói: “Hai ngày trước đám hổ trong thành phố đã làm như vậy, có điều con tin không bị ngăn cản đi ra ngoài kết giới mà con hổ kèm theo hai bên con tin thì lại bị kẹt ở bên trong, bị người thép khổng lồ đánh thành bánh nhân thịt....”

Ôn Văn có chút cảm khái nhìn về phía kết giới, chỉ cần bỏ một con trong số đám quái vật kia vào thành phố đã có thể gây ra một trận phiền phức, nhưng nếu tụ tập lại trong một thành phố thì cũng chỉ nhỏ yếu như lũ kiến mà thôi.

Chương 589 - Cuộc họp trước trận chiến

Ôn Văn lại cùng Sở Vĩ trò chuyện một hồi thì Sở Vĩ trở về phòng của mình, trước khi hắn nói với Ôn Văn: “Ông chuẩn bị chiến đấu đi, bên này đã giăng co vài ngày rồi, hôm nay bắt đầu triệu tập siêu thợ săn quy mô lớn, hắn là muốn tổng tấn công.”

Ôn Văn gật đầu, hiệp hội đúng là có động tác, chỉ là Ôn Văn tò mò không biết bọn họ dùng phương pháp gì để đối phó với đám hổ, dù sao thì ở trong thành phố vẫn còn rất nhiều con tin.

Thành phố Việt Sơn là một thành phố nhỏ, dân số trong thành phố không tới bốn trăm ngàn người, bây giờ bị đám hổ bắt giữ

khoảng năm mươi ngàn, cho dù hiệp hội muốn tấn công cũng không có khả năng không chú ý tới tính mệnh của nhiều người như vậy.

Lúc chàng vạng tối, Ôn Văn nhận được một phần thông báo bảo anh tới trung tâm chỉ huy để họp về kế hoạch tấn công thành phố Việt Sơn sau đó.

Trung tâm chỉ huy là một tòa nhà nhỏ ba tầng, hơn mười nhân viên hiệp hội đang bận rộn bên trong, phòng họp nằm ở tầng ba, lúc Ôn Văn tiến vào thì phát hiện đã có tám người rồi.

Trong đó bảy người là siêu thợ săn thượng tự, gương mặt quen có hai, một là Kiều Phi Nhã mặc áo giáp, một là Thủy Triều Kim Loại từng gặp qua trong lần đuổi bắt Ngô Vọng.

Mấy người khác tuy Ôn Văn chưa từng gặp mặt nhưng cũng có chút hiểu biết, thợ săn thượng tự ở khu Hoa Phủ nói ít thì không ít, nhưng nói nhiều thì cũng không nhiều, một người trong số đó là một lão mập mặc quần áo màu vàng đất có biệt hiệu là ‘Tay Đại Địa’, doanh trại này có lẽ do hắn làm ra.

Mà một người khác khoanh chân ngồi trong góc phòng họp, quanh người tỏa ra một tầng kết giới ký tự màu xanh da trời, người này hẳn là ‘Kết Giới Sư’ đã tạo ra kết giới khổng lồ bao lấy toàn bộ thành phố Việt Sơn, duy trì kết giới kia cần phải tập trung tinh thần rất lớn, hẳn có thể tới tham gia lần hội năm ngoài dự đoán của Ôn Văn.

Vừa vào cửa, Ôn Văn nhận được sự quan tâm nồng nhiệt, bởi vì anh là một người khá nổi tiếng trong giới siêu thợ săn, nhờ vào tốc độ tiến bộ siêu nhanh và biểu hiện vượt trội trong các sự kiện lớn.

Kiều Phi Nhã thấy Ôn Văn thì vẻ mặt sáng ngời, đi tới trước mặt Ôn Văn mỉm cười nói: “Thật không ngờ thực lực của ông lại tiến bộ nhanh tới như vậy, chỉ không tới một năm đã đạt tới thượng tự rồi... chốc nữa chúng ta ra ngoài so tài một chút đi.”

Trong ánh mắt của cô tràn đầy ý chí chiến đấu, Kiều Phi Nhã từng nghe qua một câu nói, tình bạn của cường giả sẽ gia tăng trong chiến đấu, cô muốn kết bạn với Ôn Văn, vì thế muốn đấu với anh một trận.

Khóe miệng Ôn Văn có chút co quắp, không phải cô nàng này đang tìm cơ đó chứ.

So tài không phải là không được, Ôn Văn cũng rất hưởng thụ việc chiến đấu với cường giả, hơn nữa anh cũng muốn biết mình và Kiều Phi Nhã chênh lệch cỡ nào.

Lần đó ở dưới mê cung dưới lòng đất, Ôn Văn phải khổ chiến mới có thể chiến thắng được đối thủ, mà Kiều Phi Nhã chỉ cần vung tay một cái đã có thể chém giết, mà bây giờ Ôn Văn và cô ta đã ở cùng một cấp bậc rồi.

Có điều hiện giờ đánh nhau không phải trường hợp không thích hợp à?

Ôn Văn từ chối nói: “Cái đó, bây giờ đang chấp hành nhiệm vụ, chúng ta cũng cần bảo tồn thể lực....”

Kiều Phi Nhã gật đầu, sau đó nhìn cái ống kim loại ở sau lưng Ôn Văn, cười nói: “Ông đang dưỡng kiếm của mình đấy à? Vậy so tài tạm gác lại sau rồi nói, bây giờ ông không thể phát huy được toàn bộ thực lực.”

Thấy Kiều Phi Nhã phát hiện chuyện mình đang làm, Ôn Văn có chút kinh ngạc, ánh mắt đảo qua cây kiếm dài vàng óng ánh bên hông Kiều Phi Nhã, xem ra cô ta cũng từng trải qua chuyện này.

“Chúng ta đã nói xong rồi đấy, ông không được đổi ý.” Kiều Phi Nhã ngồi về chỗ của mình, rất sợ Ôn Văn đổi ý không chịu đánh một trận với mình.

Ôn Văn gãi đầu, suy ngẫm lại xem rốt cuộc mình đã đắc tội Kiều Phi Nhã lúc nào.

Lại qua vài phút, hai người một trước một sau đi vào phòng họp, người đi trước là một người đàn ông gầy yếu mặc đồ trắng, thực lực Tai Nạn hạ tự, trong tay cầm một túi cát.

Một người đàn ông khác thân hình cao lớn có mái tóc dài màu đỏ, trên người mặc quần áo dạng lưới, là một người siêu năng cảnh giới chân tự.

Người siêu năng đồ trắng ho khan hai tiếng nói: “Tôi là Viên Tiêu, tổng chỉ huy lần hành động này, vị bên cạnh có biệt hiệu là ‘Bát Trọng’, là siêu thợ săn cảnh giới chân tự.”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, một người Tai Nạn hạ tự tới chỉ huy hai vị chân tự và tám vị thượng tự, điều này chứng tỏ người đàn ông này khẳng định có chỗ hơn người, mọi người ở nơi này cũng không có ai tỏ ra bất mãn, thuật nghiệp hữu chuyên công, thực lực mạnh không nhất định là thích hợp chỉ huy chiến đấu, chuyên chuyên môn chứ giao cho người chuyên môn thì tốt hơn.

Viên Tiêu không nhiều lời vô ích, trực tiếp đổ túi cát lên bàn, sau đó hấn đặt tay lên bàn, hạt cái tự động di chuyển tạo thành một bản đồ cát rất tỉ mỉ.

“Đây là bản đồ địa hình của thành phố Việt Sơn, ở thời xưa thì nơi này là một vị trí chiến lược quan trọng, vì thế xung quanh thành phố có tường vây cao mười hai mét, nếu dùng cách thức thông thường để vượt qua sẽ làm đám hồ kia chú ý.”

“Các vị hãy nhớ kỹ vị trí này, tốt nhất là nhớ kỹ tất cả chi tiết trên bản cát của tôi, sau đó giữa trưa ngày mai đúng giờ từ nơi này đột nhập vào thành phố Việt Sơn!”

“Trưa mai bắt đầu, nhanh như vậy à?” Ôn Văn còn tưởng rằng ít nhất cũng phải chờ hai ba ngày.

Viên Tiêu gật đầu nói: “Nên nhanh không nên chậm trễ, một nửa số sinh vật trong thành phố đều là nhân loại, giăng co nhiều ngày như vậy, thức ăn ở bên trong gần như đã tiêu hao hết rồi, nếu còn không ra tay thì bọn nó sẽ bắt đầu ăn thịt người, trong thành phố có năm chục ngàn dân cư, đó là con tin của đám hồ, cũng là lương thực của chúng.”

“Có con tin trong tay chúng, một khi chúng ta bắt đầu tấn công thì chúng sẽ tàn sát con tin, đến khi đó chúng ta nên làm sao bây giờ?” Kiều Phi Nhã nhíu mày hỏi.

Viên Tiêu mỉm cười, đôi tay di chuyển trên bàn cát, bên trên xuất hiện bản hình hồ và người bình thường tí hon, đám tí hon này đại diện cho lũ hồ và nhân loại ở trong thành phố.

Sau đó Viên Tiêu tự tin nói: “Tốc độ tiến hóa của đám hồ này thật sự rất nhanh, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã tạo thành hệ thống xã hội của mình, điều này làm chúng nó chống đỡ sự tấn công của chúng ta tốt hơn, nhưng đồng thời cũng sẽ tự khiến bọn chúng xuất hiện kẽ hở.”

“Tức là sao?” Thủy Triều Kim Loại khó hiểu hỏi.

“Xã hội loại hổ gần giống với chế độ xã hội nô lệ của loài người, trong mắt loại hổ có địa vị và thực lực cao thì con người còn không bằng cả gia súc, vì thế chúng nó từ chối sống chung một khu vực với con người, cho rằng như thế là sỉ nhục, đồng thời chuyển tất cả con người tới khu đông của thành phố, mà chúng thì ở khu phía tây.”

“Điều này cũng có nghĩa là phần lớn chủ nô và chiến sĩ hổ mạnh mẽ đều ở bên khu thành tây hưởng thụ cuộc sống, mà số trông coi con tin ở bên khu thành đông chỉ là đám nô lệ địa thấp!”

Chương 590 - Gây hỗn loạn

Theo lời giải thích của Viên Tiêu, bàn cát không ngừng xuất hiện thay đổi, có mô hình tí hon, cũng có dấu mốc và hướng mũi tên, trải qua một phen thao tác của hắn, nhóm Ôn Văn đã nắm rõ bố cục thành phố Việt Sơn như lòng bàn tay.

Hiện giờ Ôn Văn đã hiểu được vì sao lại để Viên Tiêu làm tổng chỉ huy hành động lần này.

Năng lực của hắn có thể bao trùm cả thành phố này, bao gồm cả vị trí phân bố của người siêu năng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, còn có thể tiến hành mô phỏng chiến đấu.

Từ góc nhìn chiến đấu thì năng lực này xuất sắc hơn điếm bố trí của trạm thu nhận trong thành phố.

Sau khi phân tích rõ ràng tình thế, Viên Tiêu ho nhẹ một tiếng nói: “Các vị nên hiểu rõ, cũng nên biết, kế tiếp chính là kế hoạch hành động cụ thể.”

“Giữa trưa ngày mai sẽ do ngài Bát Trọng dẫn các vị từ chỗ đánh dấu trên vách núi tiến vào trong thành phố Việt Sơn, nơi này có hai tên ‘Chủ Nô’ cảnh giới trung tỵ và một đội ‘Chiến Sĩ Hổ’ trông coi, nếu các vị muốn lảng lạng giải quyết chúng thì cũng không phải quá phức tạp.”

“Sau khi tiến vào thành phố Việt Sơn thì chia binh thành hai đường, một đường do ngài Bát Trọng và sáu vị siêu thợ săn thượng tỵ dẫn đầu, trước tiên sẽ tới khu thành tây gây ra hỗn

loạn, phá hỏng trật tự của kẻ địch, đập tan sức mạnh của chúng, để chúng không rảnh rang chạy sang viện trợ khu thành đông.”

“Một đường khác do hai vị người siêu năng thượng tự dẫn đội, dẫn theo đội thợ săn hiệp hội địa phương dùng tốc độ nhanh nhất chuyển toàn bộ con tin bên thành tây ra khỏi thành phố.”

“Ngài Kết Giới Sư, lúc giữa trưa ngài có thể bố trí một phân ngăn cách kết giới không?”

Kết Giới Sư vẫn luôn ngồi trong góc suy nghĩ một chút rồi nói: “Duy trì kết giới quanh thành phố này cần tiêu hao năng lượng rất lớn, nếu như muốn mở kết giới ở khu đông và khu tây thì cần phải chuẩn bị từ sớm, hơn nữa chỉ có thể duy trì tối đa là một tiếng.”

Viên Tiêu gật đầu nói: “Một tiếng đã đủ rồi, xin các vị nhớ kỹ, trong khi hành động xin hãy cố gắng đảm bảo an toàn của mình, sau khi giải cứu được con tin thì dốc toàn lực chiến đấu.”

Kiều Phi Nhã tiến tới một bước nói: “Vội vàng giải cứu con tin như thế, thương vong sẽ không nhỏ.”

Viên Tiêu lắc đầu nói: “Hiện giờ không ra tay thì thương vong lại càng lớn hơn nữa, chúng ta không thể cứu vớt mọi người, ngoài ta ta cũng chuẩn bị một ít vũ khí có thể gia tăng xác suất thành công cho hành động lần này của mọi người.”

....

Sau khi cuộc họp kết thúc, Ôn Văn đi ra khỏi trung tâm chỉ huy, anh đã tham gia không ít hành động săn ma, nhưng phần lớn đều hành động đơn độc, loại tình huống thế này quả thực chưa trải qua bao giờ.

Tám giờ tối, Ôn Văn cải trang đi tới một căn phòng đất trong doanh trại, được một thợ săn có năng lực che giấu hơi thở hướng dẫn thông qua đường hầm đi tới một trang trại cách đó mười km.

Nơi này cách thành phố Việt Sơn đủ xa, đám loại hổ kia hẳn là không thể cảm giác được.

Tất cả những người siêu năng tham gia hành động ngày mai đều thông qua phương pháp này để tới nơi này tập hợp, như vậy có thể đảm bảo tính bất ngờ của trận đánh ngày mai, để đám hồ kia trở tay không kịp.

Nếu như hành động từ doanh trại thì trăm phần trăm sẽ bị loại hồ phát giác, từ đó mất đi ưu thế.

Sau khi tới địa điểm chỉ định, nhóm người bắt đầu chia tổ, nhóm sáu người siêu năng thượng tự Ôn Văn và Kiều Phi Nhã nằm trong đội tập kích khu tây, ba phần tư siêu thợ săn đều nằm trong đội này, đồng thời đội này cũng chỉ có siêu thợ săn mà thôi.

Phần lớn loại hồ ở khu thành tây đều rất tinh nhuệ, người siêu năng đồng hóa trở xuống ở trong hoàn cảnh này chẳng khác nào chịu chết, chỉ có siêu thợ săn trải nghiệm nhiều cuộc chiến mới có thể linh hoạt hành động trong hoàn cảnh này.

‘Thủy Triều Kim Loại’ và ‘Tay Đại Địa’ dẫn dắt một phần tư siêu thợ săn và ngàn thợ săn tiến vào khu thành đông giải cứu con tin, hai người bọn họ am hiểu đối phó với kẻ địch quy mô lớn, đồng thời cũng có thể bảo vệ tốt sự an toàn của người bình thường.

Ở nơi này chờ đợi mười mấy tiếng đồng hồ, mặt trời dần lên cao, giữa trưa đã sắp tới.

“Ông đang lo lắng à?” Kiều Phi Nhã đi tới bên cạnh Ôn Văn, đứng sóng vai.

Ánh mắt Ôn Văn lộ ra tia sáng nhàn nhạt, lắc đầu nói: “Không, tôi đang hưng phấn.... trận chiến này sẽ là một trải nghiệm mới lạ.”

Kiều Phi Nhã cười không nổi, cô chưa bao giờ e ngại chiến đấu, nhưng cô sợ nhìn thấy người hi sinh trong cuộc chiến.

Cuộc chiến này ngay từ khi bắt đầu đã rất nguy hiểm, mỗi siêu thợ săn tiên công khu đông đều phải đối mặt với cuộc chiến gian khổ, nhưng chỉ cần cứu viện được tất cả con tin thì sẽ có thể nghịch chuyển được.

Trong cuộc chiến của hiệp hội và loại hồ, chỉ nhìn số lượng tinh anh thì Hiệp Hội Thợ Săn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Mỗi siêu thợ săn đều là người siêu năng mạnh mẽ có kinh nghiệm phong phú, mà loại hồ này chẳng qua chỉ là quái vật vừa mới sinh ra, không quản là kinh nghiệm chiến đấu hay năng lực thì đều không đủ.

Số lượng loại hồ này thật sự quá khổng lồ, toàn bộ thành phố Việt Sơn có ít nhất là ba chục ngàn loại hồ, cho dù là nô lệ cấp thấp nhất thì cũng có thể xé xác loài thú dữ như gấu bắc cực.

Siêu thợ săn tiến vào khu đông sẽ bị một lượng lớn quái vật bao vây tấn công, đoạn thời gian đó sẽ rất khó khăn, dù sao thì kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi.

Mà khi con tin được giải cứu, hiệp hội có thể tùy ý triển khai thủ đoạn xử lý tạp binh, giảm đi số lượng loại hồ với quy mô lớn, ví dụ như máy bay ném bom, hiệp hội cũng không phải chỉ chuẩn bị một hai chiếc....

Bát Trọng thân hình cao lớn đứng dậy, tắt đồng hồ trên tay, vẫy tay nói với đám người: “Tới giờ rồi, bắt đầu thôi.”

Dưới sự hướng dẫn của Bát Trọng, nhóm Ôn Văn giảm nhỏ động tĩnh hành động, leo lên vách núi đá cao mấy chục mét ở bên cạnh thành phố Việt Sơn, nơi này cũng có vài người thép khổng lồ trông coi để đám hồ kia không thể rời đi bằng hướng vách núi này.

Nhóm nhân viên hỗ trợ bắt đầu treo xích sắt vào trên chân người thép khổng lồ, chốc nữa người siêu năng không thể bay được sẽ dùng dây xích này để trèo xuống vách đá.

Có điều làm Ôn Văn chú ý là Viên Tiêu và mấy thùng hàng to ở sau lưng.

Viên Tiêu mở một cái thùng ra, bên trong là một thùng nước hoa được đóng gói khá đơn sơ.

“Đây là do bộ phận nghiên cứu của hiệp hội căn cứ vào nước tiểu và phân của loại hồ chế tạo ra loại thuốc đặc biệt, sau khi phun lên người, trừ phi chạm mặt, bằng không loại hồ sẽ không xem mọi người là kẻ địch.”

“Hình thức hành vi của loại hồ này mặc dù đã xã hội hóa nhưng chung quy vẫn bị tập tính của động vật họ nhà mèo ảnh hưởng, vì thế có thể thông qua quấy nhiễu khứu giác của chúng để đạt được mục đích chiến lược.”

Vừa nghe tới là dùng phân và nước tiểu của chúng chế tạo ra, cả đám lập tức biến sắc, Ôn Văn thì lui về sau hai bước, thứ này có chút dọa người.

“Có thể không xị không....” Ôn Văn yếu ớt nói, trước giờ toàn là anh hất phân vào người khác, không ngờ có một ngày anh cũng phải trúng chiêu.

Viên Tiêu an ủi: “Đừng tùy hứng như vậy, trong nước hoa bình thường cũng có phân và nước tiểu của động vật mà, cứ coi như xị nước hoa đi.”

“Không, tui không tin.”

Ôn Văn mạnh miệng nói, thật ra anh cũng từng đọc qua sách khoa học có đề cập tới chuyện này, nhưng chuyện này chỉ cần trong lòng không tin thì có thể cho rằng nó không tồn tại.

[end 590]

Chương 591 - Năng lực của Bát Trọng

Sau một phen giằng co, Ôn Văn rốt cuộc vẫn phải chấp nhận hiện thực, xịt loại nước hoa có mùi lạ này lên người.

Xịt xong, ngửi mùi thì thật ra cũng khá thơm, nhưng loại mùi thơm này lại càng làm Ôn Văn cảm thấy khó chịu hơn mà thôi.

Ôn Văn sống không còn gì luyến tiếc nói: “Mình đã không còn thuần khiết rồi, đã bị thứ này vấy bẩn...”

“Có điều nghĩ tới điểm lợi thì sau khi bị phun thứ này rồi, cốc tai mèo tựa hồ cũng không phải quá khó tiếp nhận, sau này có thể dùng cốc tai mèo để uống rượu ngon rồi...”

Lúc Ôn Văn hồi hận, Viên Tiêu lại ra một cái thùng hàng, thùng này đựng đầy thực vật khô héo.

“Đây là... bạc hà mèo và polygonum?”

Sở Vĩ đi qua nhìn một cái, sau đó có chút khó tin hỏi, chuyện bạc hà mèo có ảnh hưởng tới loài mèo lớn thì hẳn biết, nhưng nhìn thấy thứ này trong trường hợp như thế này thì hẳn cứ thấy là lạ.

Viên Tiêu gật đầu nói: “Không sai, có điều những thứ này đã được đặc chế nâng cao hiệu quả, bọn tôi đã dùng loại hồ bắt được để thử nghiệm, thứ này có sức ảnh hưởng đối với chúng.”

“Mặc dù chúng nó đã biến thành giống loài siêu tự nhiên nhưng dù sao vẫn là mèo, là mèo thì không thể nào chống lại sức hấp dẫn của thứ này.”

“Tôi đã chuẩn bị xong lượng bạc hà mèo, lúc tấn công thì mọi người hãy vẩy khắp thành phố, chỉ cần bọn nó hít phải thì trạng thái sẽ bị ảnh hưởng rất lớn...”

Sau khi đã chuẩn bị xong toàn bộ, nhóm người sẽ bắt đầu tấn công thành phố Việt Sơn.

Bát Trọng làm đầu tàu trực tiếp từ vách núi nhảy xuống, tiếp đó một người siêu năng thượng tự đeo tai nghe theo sát phía sau, Ôn Văn nhún vai bay thẳng xuống, những người siêu năng khác cũng theo sát nhóm Ôn Văn.

...

Dưới núi là một con hổ mũi dài màu xanh cao năm sáu mét đang trò chuyện với một con hổ có cánh.

Bọn chúng là ‘Chủ Nô’ có thực lực cấp Tai Nạn trung tự, dẫn theo mấy con hổ chiến sĩ cấp dưới và mấy chục loại hổ nô lệ trông coi dưới vách núi này.

Xung quanh đứng hơn mười nhân loại có màu da xanh mét, đây là đám ma hổ vồ của bọn chúng, những người này sớm đã chết rồi, nhưng cơ thể và linh hồn vẫn còn bị đám loại hổ này không chế.

Hai vị Chủ Nô này không có cơ hội chiến đấu với người siêu năng, vì thế đám ma hổ vồ đều dùng người thường hoặc là loại hổ để luyện tập, thực lực cũng không mạnh mẽ.

“Hổ Tượng A Đại này, cái nơi chim cũng không thêm ị này chả biết có cái gì mà phải trông coi nữa.” Con hổ có cánh và mỏ nhọn oán giận nói.

“Hổ Chuẩn Lão Lục, đây là lệnh của nữ vương bệ hạ, chúng ta chỉ cần phục tùng là tốt rồi.” Hổ Tượng A Đại thật thà nói.

Nhóm loại hổ cũng chưa tiến sâu vào văn hóa nên chúng đặt tên cũng khá qua loa, loài gì bị nhiễm thành hổ thì cứ đặt họ là hổ cộng với loài đó, tên thì lại càng tùy ý hơn.

Hổ Tượng A Đại là con voi đầu tiên bị chuyển đổi thành loại hổ nên gọi là A Đại, mà Hổ Chuẩn Lão Lục là con chim dữ thứ sáu bị chuyển đổi nên kêu Lão Lục.

Hai người đang uống rượu thì một hổ chiến sĩ đang hết lòng làm việc phát hiện trên bầu trời tựa hồ có thứ gì đó rơi xuống, nó lập tức muốn gầm lên để báo cho những người khác.

Siêu thợ săn thượng tự đeo tai nghe có biệt hiệu ‘Sứ Giả âm Thanh’ híp mắt lại, hai tay chấp lại chỉ về phía con hổ kia, quát khẽ một tiếng: “Cấm thanh!”

Lấy con hổ chiến sĩ kia làm trung tâm xuất hiện một vòng tròn trong suốt, ở bên trong cái vòng đó, cho dù hổ chiến sĩ gầm rú cỡ nào thì âm thanh của nó cũng không thể truyền tới tai những kẻ khác.

Hổ chiến sĩ muốn chạy ra ngoài cái vòng kia, thông báo có địch tập kích nhưng Sứ Giả âm Thanh đã siết nắm tay lại, nhỏ giọng nói: “Bạo âm! !”

Sát biên giới vòng tròn bắt đầu phát ra sóng âm sắc bén, nhưng sóng âm đó không thể truyền ra ngoài, chỉ có thể không ngừng vọng lại ở bên trong.

Tiếng gầm càng lúc càng lớn, cuối cùng hổ chiến sĩ còn chưa chạy ra ngoài phạm vi vòng tròn đã bị chấn động tới thất khiếu chảy máu mà chết.

Chết không chỉ một con hổ chiến sĩ này, tất cả hổ chiến sĩ đều bị những người rơi xuống tấn công, mái tóc đen của Ôn Văn nhảy múa đâm xuyên mười mấy con hổ nô lệ ở xung quanh thành xiên, nơi Kiều Phi Nhã đi qua thì tất cả loại hổ đều bị cắt thành khối vụn.

Còn có người siêu năng vây nhốt hổ chiến sĩ trong quả cầu trong suốt, quả cầu kia ngày càng nhỏ, cuối cùng đè ép hổ chiến sĩ tới chết.

Vài người siêu năng thượng tự đáp xuống, hổ chiến sĩ và ma hổ vô gân như bị đoàn diệt chỉ trong nháy mắt.

Bát Trọng rơi xuống trước hết, hấn tiến thẳng về phía hai Chủ Nô cấp Tai Nạn trung tự, dùng tốc độ sét đánh không kịp bung tai một quyền đánh vào bụng Tượng Hồ A Đại, sau đó bắt đầu đuổi theo Hồ Chuẩn Lão Lục có thể bay được.

Hồ Tượng A Đại suýt chút nữa đã sợ tới tè ra quần, trong tình huống không đề phòng bị một cường giả cảnh giới chân tự đánh trúng vào bụng, thế thế nào cũng là chuyện lớn không tốt.

Nhưng trong khoảnh khắc lo lắng đó nó lại mỉm cười, một quyền này có lực phải hơn trăm ký, tối đa chỉ có thể khiến cho bụng nó chấn động một cái mà thôi, không ngờ người siêu năng chân tự loài người lại yếu đến vậy.

Nhưng lúc nó định phản công thì lại phát hiện chuyện không ổn, rõ ràng Bát Trọng đã đi rồi nhưng bụng nó giống như lại bị một bóng người trong suốt đánh một quyền, lần này nó cảm thấy lực chấn động mãnh liệt!

Tiếp theo chính là quyền thứ ba, sức mạnh của nắm đấm trở nên mạnh mẽ, lần này nó bắt đầu cảm thấy bụng có chút đau nhức, mà quyền thứ tư làm bụng nó đau đớn khó chịu....

Mà sau quyền thứ năm.... cơ thể của nó trực tiếp nổ tung, biến thành bọt máu đầy trời!

“Chỉ có thể chống đỡ năm quyền... còn tưởng dáng người lớn đến thế thì phải cần tới sáu quyền mới có thể giải quyết được.”

Bát Trọng vung tay nhìn Hồ Chuẩn Lão Lục, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉm, Hồ Chuẩn Lão Lục sợ tới mức ị phân ra, suýt chút nữa đã nện vào mặt Bát Trọng.

Trước khi biến thành loại hồ, Hồ Chuẩn Lão Lục chính là loài ruột thẳng, sau khi biến thành hồ thì vẫn như thế.

Mắt thấy Hồ Chuẩn Lão Lục sắp bay khỏi nơi này thì một cây lao thì dưới mặt đất bay tới đâm vào cánh của nó.

Hồ Chuẩn Lão Lục linh hoạt né tránh, thế nhưng lại phát hiện trên ngọn lao kia lóe sáng một điểm màu xanh, Ôn Văn mặc đồ đen cười xấu xa xuất hiện ở trước mặt nó, một cước giẫm lên mặt nó.

“Cút xuống dưới cho tao.”

Hồ Chuẩn Lão Lục suýt chút nữa đã bị Ôn Văn đạp rớt xuống đất, gấn gượng bay lên thì phát hiện Bát Trọng đã nhảy lên thật cao, quay sang chém một dao tay về phía nó.

Ôn Văn mở mắt gương, anh muốn xem thử xem ngọn nguồn đòn tấn công của Bát Trọng có nguyên lý gì.

Ở trong kính mắt, phía sau Bát Trọng xuất hiện nhiều cái bóng ảo, cái này lớn hơn thật hơn cái kia, khi Bát Trọng vung quyền, những cái bóng mờ ở phía sau cũng đồng thời vung quyền, bóng ảo ở càng xa thì sức lực lại càng mạnh mẽ hơn.

Lần này Bát Trọng không dùng năng lực chậm rãi nữa, dao tay và bốn cái bóng ảo phía sau đồng thời trúng vào mục tiêu Hồ Chuẩn Lão Lục, trực tiếp chém đứt thành hai mảnh!

Sau khi rơi xuống đất, Bát Trọng trầm giọng nói: “Hiện giờ chúng ta đã tới sân nhà của kẻ địch, hành động cứu viện chính thức bắt đầu, dựa theo vị trí đã phân chia trước đó, bắt đầu tấn công đi!”

Chương 592 - Mưa bạc hà mèo

Trong mắt Ôn Văn, năng lực của Bát Trọng dùng trong cận chiến thật sự rất đáng sợ.

Đó không phải vì hắn đã giết hai quái vật trung tự, một cường giả chân tự có ý định tấn công một quái vật trung tự không hề đề phòng, có được chiến tích như vậy cũng bình thường.

Mà Ôn Văn cho rằng, rất khó có người siêu năng nào có thể thắng nổi Bát Trọng trong một trận đấu cận chiến, cho dù Ôn Văn có nhiều loại năng lực như vậy cũng không chắc khi mình có thực lực chân tự thì có thể địch lại Bát Trọng hay không.

Năng lực của Bát Trọng chính là những cái bóng ảo kia, sau khi hắn hoàn thành đòn tấn công, hắn có thể làm những cái bóng ảo kia dựa theo tầng suất nhất định lặp lại động tác của mình, cũng có thể để tất cả bóng ảo tấn công cùng một lúc với mình.

Chiến đấu với Bát Trọng cũng tương đương với cùng lúc chiến đấu với vài cường giả có thực lực khác nhau, cần phải đề phòng không phải chỉ một đôi tay đôi chân, cho dù Ôn Văn có thể thông qua mắt gương nhìn thấy quỹ đạo tấn công cũng tuyệt đối không muốn gặp đối thủ như Bát Trọng.

Có điều Bát Trọng là đồng đội của Ôn Văn, hắn càng mạnh mẽ thì Ôn Văn lại càng có cảm giác an toàn hơn.

Nhóm Ôn Văn giải quyết hai tên thủ vệ cấp Tai Nạn trung tự xong thì đội ngũ chia thành hai đội, một đội đi tới khu thành đông cứu người, một đội tới khu thành tây chiến đấu.

Đội ngũ tiến vào khu thành tây chỉ trong chốc lát lại chia thành bốn đội.

Đội lớn nhất do Bát Trọng và ba vị siêu thợ săn thượng tự dẫn dắt, bọn họ dẫn theo hơn bốn mươi siêu thợ săn tiến thẳng vào trung tâm khu thành tây, cũng là vương cung và quân doanh của tộc hồ, hơn này là chỗ nguy hiểm nhất toàn bộ thành tây, cũng là nơi quan trọng nhất.

Mà Ôn Văn, Kiêu Phi Nhã và Sứ Giả âm Thanh phân biệt dẫn theo mười mấy vị siêu thợ săn đi tới những khu chiến lược khác của khu tây, Sở Vĩ cũng nằm trong đội của Ôn Văn.

Mục tiêu của Ôn Văn là trung tâm gây giống của loại hồ, gần sân vận động lớn của thành phố Việt Sơn.

Sau khi bị nhốt trong thành phố Việt Sơn, nhóm hồ không còn mù quáng mở rộng số lượng tộc đàn nữa, nguyên nhân là vì một khi số lượng con người trong thành phố Việt Sơn này bị giảm thấp thì chúng cũng bị vây vào hoàn cảnh xấu.

Hơn nữa hồ nô lệ bình thường cho dù số lượng nhiều hơn nữa cũng không có cách nào xoay chuyển đại cục, hơn nữa sẽ làm vấn đề hậu cần ngày càng nặng nề hơn.

Vì thế chúng nó tỉ mỉ chọn lựa những đối tượng có thể trở thành người siêu năng, hoặc là kỹ năng đặc biệt, đưa bọn họ tới bên này chuyển đổi thành loại hồ, dùng nó để tăng cường thực lực của tộc đàn loại hồ.

Đồng thời bọn chúng còn đang nghiên cứu quá trình chuyển đổi loại hồ để tìm ra phương pháp chuyển đổi cao nhất.

Không thể không nói đám loại hồ này là đối thủ khá đáng sợ, nếu cho chúng đủ thời gian, chưa chắc chúng không thể phát triển ra nền văn minh xấp xỉ với con người, với sức lực mạnh mẽ trời sinh của bọn chúng, muốn thay thế nhân loại cũng không phải là không được.

Nhiệm vụ chính của Ôn Văn chính là phá hủy nơi này, đồng thời cố gắng gây ra hỗn loạn ở xung quanh, chỉ cần nơi này xảy ra vấn đề, loại hồ ở những nơi khác nhất định sẽ tới viện trợ, dù sao thì nơi này cũng đại diện cho tương lai của tộc loại hồ.

Trong quá trình đi tới, Ôn Văn một đường đi ở phía trước, dựa vào tổ chất cơ thể mạnh mẽ của Sa Lực Sĩ, cộng thêm tính cơ động siêu cao, chỉ cần nhìn thấy một loại hồ thôi cũng sẽ bị anh tiếp cận hạ đo ván.

Đột nhiên Ôn Văn nhìn thấy phía trước có một con loại hồ to mập, nó có da lông xanh đen và răng nanh rất lớn, thoạt nhìn là do lợn rừng chuyển hóa thành.

“Bọn mày là nhân loại, chết tiệt sao ở đây lại có nhân loại dê tiện tồn tại chứ, bọn mày... chò đã, bọn mày là thợ săn!”

Hồ Trư có răng nanh vừa kịp hiểu ra đã nhìn thấy tay Ôn Văn chộp vào răng nanh của mình, sau đó lên gối làm nó choáng

đầu hoa mắt.

Ngay sau đó đủ loại siêu năng lực ùn ùn ập tới, con loại hồ da dày thịt béo này thậm chí còn chưa kịp tung ra một chiêu nào đã bị đám người quần áo tới chết.

Ôn Văn thu hồi xác nó, một đồng thịt lớn như vậy không thể lãng phí, nếu virus dịch hồ không tiềm tàng trong thịt đám quái vật này thì Ôn Văn có thể sử dụng.

Con Hồ Tru màu đen này chính là ‘Chủ Nô’ duy nhất mà đám Ôn Văn gặp phải, còn lại chỉ gặp vài hồ chiến sĩ và một số lớn hồ nô lệ.

Dưới sự dẫn dắt của Ôn Văn, nhóm người một đường thông suốt dễ dàng đến được gần địa điểm chỉ định.

Ôn Văn nhìn xung quanh một vòng rồi dẫn theo hơn mười siêu thợ săn, hung tợn đi tới bên cạnh một cửa hàng tiện lợi.

Cửa hàng này đang mở rộng cửa buôn bán, một cặp loại hồ đeo tạp dề đang ở nơi này kiểm kê hàng hóa.

“Chúng nó đang bắt chước con người à...” Ánh mắt Ôn Văn lộ ra vẻ nghi ngờ, sau đó ra lệnh cho những siêu thợ săn khác: “Chờ ở đây một thời gian ngắn, đừng để bị đám loại hồ khác phát hiện.”

Thấy nhóm Ôn Văn xông tới, hai con hồ gầm rú lên nhưng âm thanh còn chưa ra khỏi miệng đã bị nhóm siêu thợ săn nhanh gọn lẹ giết chết, ném xác vào trong góc tường.

Sau khi an tĩnh lại, Ôn Văn báo tin đội mình đã tới địa điểm chỉ định cho Viên Tiêu biết.

Bước hành động kế tiếp cần phải chờ những tiểu đội khác đều vào vị trí, sau đó cùng tiến hành, vì thế bọn họ cần ở nơi này chờ một hồi.

Trong quá trình chờ đợi, Ôn Văn tiến hành xem xét quần áo trên người cặp vợ chồng hồ kia và dấu vết lưu lại trong cửa hàng, sau khi kiểm tra xong thì thở dài một tiếng.

“Hai loại hồ này không phải bắt chước con người mở cửa hàng... chúng nó chính là đang mở cửa hàng, hơn nữa còn có những loại hồ khác tới nơi này mua đồ.... có lẽ trước khi bị chuyển đổi, chúng chính là người kinh doanh ở nơi này.”

Sở Vĩ đi theo sau lưng Ôn Văn bữu môi nói: “Đừng mềm lòng, mặc kệ chúng từng là gì, hiện giờ chúng chỉ là quái vật mà thôi, loại sinh vật này cho dù giữ lại một con thôi cũng có thể tạo thành thương vong to lớn.”

Ôn Văn thiêu thi thể thành tro tàn, nói: “Tôi không có mềm lòng, sẽ dốc hết sức tiêu diệt toàn bộ loại hồ...”

“Chỉ là tôi hơi xúc động mà thôi, con người hay loại hồ đều như thế, đều là vì sự sinh tồn của tộc đàn mà chiến đấu, trận chiến này không có đúng sai, chỉ có sống chết...”

Chờ khoảng năm phút, các tiểu đội đều đã vào vị trí, bước tiếp theo của kế hoạch bắt đầu.

Nhóm người thép khổng lồ vây quanh thành phố Việt Sơn bắt đầu di chuyển, dùng sức mạnh khổng lồ ném những túi lớn vào bên trong thành phố.

Những chiếc túi kia tản ra khắp bầu trời thành phố Việt Sơn, ở bên trong chứa những viên nén từ vụn thực vật, chúng giống như mưa đá rơi tán loạn khắp ngõ ngách thành phố Việt Sơn.

Nhóm loại hồ tò mò nhìn những viên tròn kia, biết rõ là những thứ này có lẽ là bẫy rập nhưng tò mò chính là thiên tính của họ nhà mèo.

Những viên tròn kia truyền tới mùi hương mê người, hơn nữa chúng nó có thể khẳng định thứ này không có thành phần có hại cho mình.

Một lát sau, một thiếu nữ loại hồ thấp bé nhặt một viên tròn, do dự cầm trong tay.

“Mau ném thử xem có mùi gì!”

“Sẽ không phải là có độc chứ?”

“Mày liếm thử một cái xem...”

Những loại hồ khác ở xung quanh bắt đầu giật dây thiếu nữ loại hồ, nếu cô ném thử mà không có vấn đề thì bọn nó cũng muốn thử một chút.

Cuối cùng thiếu nữ loại hồ thật sự không chịu đựng nổi nữa, dè dặt liếm một chút, sau đó cảm nhận được mùi vị cực kỳ thoải mái từ trong viên tròn này.

Cô nhin không được bắt đầu liếm không ngừng nghỉ, thoải mái tới nheo mắt le lưỡi, nằm dưới đất lẩn lẩn.

Những con loại hổ khác thấy vậy cũng bắt đầu hành động, nháy mắt đã trở thành hiện trường hít bạc hà mèo quy mô lớn, khắp nơi đều có cái bụng lông xù với lẩn vẩn ngửa lên....

Chương 593 - Kim Đại Hổ phần nộ

Bạc hà mèo bình thường thật ra chỉ có tác dụng đối với một bộ phận mèo lớn mà thôi, có vài cá thể đặc biệt không có hứng thú với loại mùi này, nhưng bạc hà mèo mà Viên Tiêu rải ra là loại đã được Hiệp Hội Thợ Săn sửa đổi, đủ để tất cả loại hổ yêu thích.

Có điều loại hổ này dù sao cũng là loài siêu năng, nhóm loại hổ hít viên tròn bạc hà mèo thật ra vẫn không mất đi năng lực chiến đấu, cảm quan của bọn chúng cũng không vì thế mà suy yếu, vì thế muốn nhân cơ hội này đánh lén chúng nó là đã nghĩ quá nhiều.

Cho dù không mất đi năng lực chiến đấu nhưng dục vọng chiến đấu của chúng vẫn bị giảm xuống rất thấp, sẽ trở nên thờ ơ với những chuyện khác, đối với mệnh lệnh của cấp trên cũng sẽ tiêu cực chây lười, như vậy đã đủ rồi.

Lúc nhóm mèo lớn khắp thành phố đang phê phê vui sướng, một luồng kết giới màu băng lam xuất hiện trong thành phố, chia cắt thành phố Việt Sơn thành hai nửa.

Ở tòa nhà chính phủ thành phố Việt Sơn, hiện giờ là vương cung loại hổ, một con loại hổ hình người có lớp da lông màu vàng lười biếng ngồi trên vương tọa to lớn chuyên dụng của mình.

Nó nghe nói rằng một vài con người thích dùng da hổ làm ghế ngồi để biểu hiện quyền uy, vì thế nó cũng phái người làm một chiếc ghế da người để biểu hiện quyền uy của nó.

Con hổ lông vàng này là loại hổ đầu tiên được ‘Thủy Tổ’ chế tạo ra, được đám loại hổ khác xưng là Vua Hoàng Kim, thực lực đã gần bằng ‘Thủy Tổ’, đạt tới cảnh giới chân tự.

Với tư cách là một thành viên của loại hồ, nó cũng không có cách nào trốn khỏi cái tên khá phèn, nó được ‘Thủy Tổ’ đặt tên là Kim Đại Hồ, có điều nó rất thích cái tên này.

Kim Đại Hồ nắm hai quả bóng bạc hà mè trong tay, thỉnh thoảng le lưỡi liếm một cái, có chút hưởng thụ thú vị này.

Đây là thứ tốt mà nó ngẫu nhiên phát hiện trong cửa hàng thú cưng của con người, chỉ cần liếm hai cái đã có được hưởng thụ cực hạn, vì thế nó lập tức xem thứ này là ngự dụng, chuyên cung cấp cho nó và vài vị Chủ Nô lớn sử dụng.

Đang hưởng thụ thì Kim Đại Hồ nhảy dựng lên, chạy vài bước tới cửa sổ, bên ngoài thế mà đang rơi một trận mưa bóng bạc hà mè, hơn nữa mùi hương còn tinh khiết hơn thứ trong tay mình rất nhiều!

Nó nhìn những ngôi sao nhỏ lóng lánh kia, có cảm giác như con người đang ngắm trời mưa vậy.

Nhưng nó không vui vẻ được bao lâu thì đã thấy kết giới băng lam đang ngăn chặn thành phố, giống như có người xối một thùng nước đá lên đầu nó vậy, làm nó nháy mắt tỉnh táo lại.

“Nhất định là quý kế của đám người đó!”

Kim Đại Hồ lập tức lao ra khỏi vương cung, muốn ra lệnh cho đám thuộc hạ phá hủy kết giới, kiểm soát con tin, dùng đó để đe dọa đám Hiệp Hội Thợ Săn không nên giở trò.

Thế nhưng đám thuộc hạ tuy nghe thấy mệnh lệnh của nó nhưng lúc chấp hành lại rất biếng nhác, với trạng thái này thì chỉ sợ phải rất lâu sau mới có thể thi hành được.

Kim Đại Hồ tức tới run run môi: “...này, này... sao mà ác độc như thế chứ, đám nhân loại hèn hạ, dám dùng thứ này ăn mòn tâm trí tộc ta!”

Nó chỉ vào đám thuộc hạ đang ăn bạc hà mè, điên cuồng hét lớn: “Đám ngu kia, mau ném thứ trong tay bọn mày đi! Tuy thứ này có thể làm chúng ta thoải mái, cũng vô hại, nhưng khắp nơi đều có...”

Kim Đại Hồ càng nói lại càng không có sức, đồ tốt như vậy lại dễ dàng có được, đám thuộc hạ của nó khẳng định không

muốn từ bỏ, muốn trông cây đấm đồng loại này tinh táo giống như mình quả thực là khó như lên trời.

Đúng lúc này một người đàn ông mặc đồ lưới lao nhanh về phía Kim Đại Hồ, đấm loại hồ ngăn cản người này đều dễ dàng bị đánh bay, sau đó ở giữa không trung bị một sức mạnh không biết tên đánh thành vụn thịt.

“Đầu sỏ chính là mày à?”

Kim Đại Hồ tức giận gầm lên một tiếng, cơ thể vặn vẹo kỳ lạ rồi biến thành một con mãnh hổ Hoàng Kim dài hơn mười mét, bỏ nhào về phía tên nhân loại kia.

....

Trong một tầng hầm ở khu tây, một con khí lông vàng phiền não gãi gãi người mình, muốn bắt đấm rận ẩn trong đấm lông.

Thê hình của con khí lông vàng này gần giống với nhân loại, có cái đuôi dài thô to, cuối đuôi mọc ra một bàn tay, cái tay này đang nóng nảy vung vẩy ở phía trước mặt.

Không sai, chính là trước mặt, cái đuôi dài của con khí này nằm ở vị trí dưới rốn ba ngón tay....

Ngoại trừ con khí này, ở trong tầng hầm này còn có bốn bóng dáng, một trong số đó chính là Akaru đã chạy thoát từ tay Ôn Văn.

Mà ở phần trong cùng của tầng hầm có một cái hồ lớn, trong hồ có một vật chất kỳ lạ, giống như một đồng nhựa đường tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt có thể nhúc nhích vậy, ở bên trong nhựa đường lại có những quả bóng màu sắc rực rỡ lớn nhỏ khác biệt, trong mỗi quả bóng là một cái nhãn cầu!

“Xem ra Hiệp Hội Thợ Săn đã chuẩn bị đối phó với lũ mèo ngu này, chiến đấu sẽ sớm kết thúc, chúng ta cũng có thể sớm rời khỏi nơi này...” Akaru kích động nói.

Sáu người bọn nó vốn ẩn núp ở đây để giết chết Kim Đại Hồ cho hả giận, thế nhưng vừa mới lên vào không lâu thì thành phố Việt Sơn đã bị Hiệp Hội Thợ Săn phong tỏa, mà chúng không muốn để hiệp hội chú ý tới mình nên chỉ có thể trốn ở nơi này chờ sự việc kết thúc.

“Chỉ là một đám hồ ngu muốn vọng tưởng chi phối thế giới mà thôi, hiện giờ Hiệp Hội Thợ Săn đã bắt đầu ra tay, hẳn là sẽ nhanh chóng giải quyết, đến khi đó chúng ta rời đi là được.”

Con khi nói tiếng người bật cười nói.

Một sinh vật toàn thân trắng như tuyết, thân thể hình giọt nước nói: “Nói ra thì nhân loại tạo ra kết giới này cũng có chút bản lĩnh, ngay cả dưới lòng đất cũng có kết giới, bằng không chúng ta đã có thể rời đi từ hướng này.”

“Hừ, theo tao thì cứ trực tiếp phá vỡ kết giới rồi đi thôi, Hiệp Hội Thợ Săn có thể làm gì chúng ta chứ.” Một con quái vật có da cá sấu nóng nảy nói.

Akaru châm chọc: “Lão Ngạc Ngu, mày vẫn cứ ngu ngốc như thế... thợ săn bình thường thì mày không sợ, vậy nếu là cấp Tai Biến thì sao?”

Ba chữ cấp Tai Biến vừa nói ra, đám quái vật khắp phòng đều im lặng.

Thời gian nghìn năm làm tắt cả bọn chúng đều đã mạnh mẽ hơn trước đây rất nhiều,

Chất lượng cường giả thậm chí có thể so với tổ chức bí ẩn lớn, nhưng bọn chúng không có ai thành công thăng cấp lên cấp Tai Biến cả, vì thế mới ngủ đông như trước.

Một bóng dáng mặc áo choàng đen đứng dậy, bên dưới lớp áo choàng đen kia là một thân áo giáp tinh xảo, người này dùng âm thanh trống rỗng nói: “Các vị hãy an tĩnh chờ đợi đi... ít nhất hiện giờ ngủ đông vẫn rất cần thiết, chúng ta vẫn còn trong thời gian sợ hãi Trạm Thu Nhận Tai Ách, tổ chức bên ngoài đã từng không coi ra gì cũng đã trưởng thành so với quái vật lớn có thể so với trạm thu nhận trước kia.”

“Tám vị Người Phán Quyết kia, bất cứ ai cũng có thể phá hủy toàn bộ sức mạnh của chúng ta, sự hiện diện của chúng ta tuyệt đối không thể bộc lộ, bằng không bị trạm thu nhận bắt giữ cùng lắm cũng chỉ là bị giam mà thôi, nhưng bị Hiệp Hội Thợ Săn bắt thì... sẽ không dễ dàng như thế.”

Sau khi hắn nói xong, toàn bộ đám quái vật còn lại đều an tĩnh, nguyên nhân là người áo đen này chính là người mạnh nhất trong số quái vật ở đây.

Lời hấn nói chính là chỉ thị đối với đám quái vật khác, không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi Hiệp Hội Thợ Săn giải quyết xong đám hồ, chúng nó sẽ lấy điều kiện hàng đầu là không làm ai chú ý mà rời khỏi thành phố Việt Sơn này.

Không một chút gọn sóng, giống như chưa từng tồn tại vậy.

Chương 594 - Tao mời bọn mày khiêu vũ

Sau cuộc hội đàm kết thúc ngắn gọn, đám quái vật lục tục rời khỏi tầng hầm, tản ra các nơi trốn bí ẩn ở thành phố Việt Sơn.

Đám quái vật này mặc dù ở cùng tổ chức nhưng thật ra cũng chỉ vì tự bảo vệ mình và có chung kẻ địch là Trạm Thu Nhận Tai Ách mà thôi, bình thường quan hệ cũng không tốt, cho dù chỉ là ở một chỗ thôi cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Trong tầng hầm chỉ còn lại quái vật nhựa đường kỳ quái, nó nhúc nhích trong tầng hầm rồi cơ thể bắt đầu phồng lên, căng kín cả không gian tầng hầm.

Quả bóng kia phát ra âm thanh đê ép rợn người, những âm thanh kia giống như không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ.

“Trạm thu nhận... trạm thu nhận...”

...

Thấy kết giới xuất hiện, Ôn Văn mỉm cười, kết giới kia chính là tín hiệu hành động của bọn họ, hiện giờ anh cần phải tiến hành gây hỗn loạn ở địa điểm được chỉ định.

Ôn Văn giậm chân một cái, nhả không gian trên ngón chân lóe sáng, một túi thuốc nổ cao chừng một người xuất hiện ở bên cạnh.

Muốn gây hỗn loạn thì còn thứ gì thích hợp hơn thuốc nổ chứ?

Ôn Văn vuốt ve túi thuốc nổ kia, tiếc nuối nói: “Túi thuốc nổ này có giá trị không ít tiền sắn ma. Sau khi nhiệm vụ chấm dứt thì không biết hiệp hội có chi trả cho mình hay không... không, bọn họ nhất định phải chi trả, bằng không... he he he.”

Miệng nói lời tiếc nuối nhưng biểu cảm trên mặt thì lại có cảm giác nôn nóng muốn thử, giống như đám quỷ con cầm pháo muốn nổ tung thứ gì đó trong mấy dịp lễ tết vậy.

Vì thế ngoại trừ Sở Vĩ, tất cả mọi người đều cách xa Ôn Văn một chút, người này tuyệt đối không bình thường, người bình thường có ai lại mang theo một túi thuốc nổ lớn như thế chứ?

Hơn nữa loại quỷ con này còn dám ném pháo vào hố phân khi người ta đi vệ sinh, ai biết Ôn Văn có biểu cảm tương tự sẽ làm ra chuyện gì.

Ánh mắt Ôn Văn đảo qua nhóm siêu thợ săn, sau đó đặt mục tiêu vào tòa cao ốc ở bên cạnh sân thể dục.

Căn cứ vào tài liệu Viên Tiêu cung cấp thì bên trong tòa cao ốc này đều là loại hồ làm việc trong trung tâm gây giống, không có nhân loại, là lựa chọn tốt để Ôn Văn khai đao.

Sau khi chọn mục tiêu xong, Ôn Văn cắt kíp nổ, chỉ chừa lại một đoạn ngắn cỡ ngón tay, sau khi châm kíp nổ xong thì không có bất cứ động tác nào trong một hai giây sau đó làm nhóm siêu thợ săn phải run sợ.

Ngay lúc có người nhin không nổi nữa muốn chạy thì Ôn Văn búng tay một cái, anh và túi thuốc nổ kia đã cùng biến mất ở trước mặt mọi người, không tới một giây sau Ôn Văn lại xuất hiện ở chỗ cũ, mà túi thuốc nổ kia thì đã biến mất.

Sau khi trở về Ôn Văn mỉm cười giang tay nói: “Hỗn loạn đã mở màn, các vị đồng nghiệp, buổi công hoan đã bắt đầu!”

Anh vừa mới dứt lời thì một tiếng vang thật lớn đã truyền ra từ tòa nhà, ánh lửa dày đặc thì mỗi cánh cửa sổ phun ra, sau đó cả tòa kiến trúc to lớn này âm âm đổ sụp xuống, bụi bặm bốc lên căn nuốt hết thấy mọi thứ xung quanh.

Rất nhiều loại hồ không kịp thoát đi đã bị uy lực của vụ nổ xé thành mảnh nhỏ, chẳng qua vẫn có không ít loại hồ từ trong đồng phế tích nhảy ra.

Uy lực của vụ nổ tuy mạnh nhưng ngoại trừ lúc nổ tung thì uy lực khuếch tán không có cách nào giết giết quái vật cấp Tai Hại trở lên.

Ôn Văn rút lưỡi dao ô ế ra, dùng một sợi xiềng xích thắt vào chui dao, cầm trong tay đùa nghịch, sau đó bước chân nhẹ nhàng đi về phía sân thể dục.

Nhóm siêu thợ săn còn lại cũng lập tức tản ra, hành động lần này, mỗi người đều có nhiệm vụ của riêng mình, phần lớn cũng không hành động chung.

Sau khi tòa nhà sụp đổ, nhóm hồ ở xung quanh nháy mắt rơi vào hỗn loạn, nhưng được bụi mù che giấu nên Ôn Văn một đường tiến vào bên trong sân vận động cũng không bị loại hồ phát hiện.

“Hiệu quả của nước hoa đúng là không tệ....”

Ôn Văn lấy cốc tai mèo ra, rót chút nước hoa còn dư lại vào trong chén, có lẽ sau này sẽ có lúc cần dùng tới thứ này.

Sau khi tiến vào sân thể dục, nụ cười trên mặt Ôn Văn biến mất, đối với nhân loại thì nơi này chính là Địa Ngục.

Cỏ trong sân bị máu nhuộm đỏ tươi, cứ cách năm mét thì cắm một cọc gỗ lớn, trên mỗi cọc gỗ cột một người, mà số người bị trói ở đây có tới mấy chục.

Những người này đang bị vây trong trạng thái bán hóa loại hồ, có người biến thành hồ trào, có người mọc ra đầu hồ, bọn họ đang phải chịu đựng nỗi đau rất lớn, vì thế lỗ chân lông đều đang chảy ra máu tươi.

Ôn Văn vẫn cho rằng so với virus nhím biển thì virus dịch hồ lây lan rất nhanh, người bị lây nhiễm sẽ không phải chịu đựng đau đớn quá lớn.

Nhưng không ngờ quá trình chuyển đổi lại đày đọa đến như thế, trong tình huống ý thức tỉnh táo chuyển đổi xương cốt da lông trong cơ thể suốt mấy tiếng đồng hồ để biến thành hình dạng khác.

So ra thì virus nhím biển còn ôn hòa hơn rất nhiều.

Chỉ biến đổi không thì vẫn chẳng là gì, Ôn Văn thậm chí còn nhìn thấy loại hồ mặc áo blouse trắng nghiên cứu nhân loại đã chuyển đổi được một nửa.

Mà phương pháp nghiên cứu của chúng là thông qua giải phẫu sống cơ thể để quan sát quá trình chuyển đổi, tìm kiếm phương pháp chuyển đổi tối ưu nhất.

Mang theo tâm tình tức giận, Ôn Văn đứng ở cửa hồi lâu, tóc đen vọt ra tạo thành một cái đầu lâu màu đen thật to ở phía

sau.

Cái đầu lâu bắt mắt này làm đám loại hổ cảnh giác, tên đứng ngoài cổng sân thể dục này khá là nguy hiểm!

Vài chiến sĩ hổ cầm đủ loại vũ khí vọt về phía Ôn Văn, muốn chém chết tên nhân loại dám lén vào, nhưng nháy mắt sau đó bọn chúng đã bị tóc đen bao lấy, cắt thành khối vụn.

Tóc đen giống như thủy triều lan tràn khắp toàn bộ sân thể dục, quấy lầy cổ từng nhân loại trong trạng thái nửa người nửa hổ ở trong sân, sau đó Ôn Văn dùng lực một chút, sợi tóc cứng như dây thép dễ dàng cắt đứt cổ, kết thúc tính mạng của bọn họ.

“Tôi không thể cứu các người... nhưng ít nhất tôi có thể kết thúc nỗi đau của các người.”

Hiệp hội có được kỹ thuật thần bí, thông qua nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc đặc biệt, nhưng loại thuốc này ít nhất phải hơn năm tiếng mới có hiệu lực, hơn nữa vô dụng với người đã hoàn toàn chuyển đổi.

Sinh mệnh càng nhỏ yếu thì tốc độ chuyển hóa virus dịch hồ lại càng nhanh, nhân loại bình thường bị chuyển đổi thành loại hổ chỉ cần bốn tiếng, năm tiếng mà thôi.

Mới bị lây nhiễm thì có thể thông qua thuốc đặc trị trị hết, nhưng đã chuyển đổi phân nửa, cho dù tiêm thuốc đặc biệt vào thì cũng không thể cứu chữa, nếu Ôn Văn mặc kệ thì bọn họ sẽ biến thành kẻ địch.

Ôm tâm tình đau xót giết chết hết tất cả người bị lây nhiễm, Ôn Văn lấy ra một hộp nhạc, lên dây cót rồi nhét vào trong túi, sau đó lộ ra nụ cười tàn bạo với đám loại hổ trong sân vận động, nói: “Tao là người rất hào phóng, vì thế mặc dù bọn mày làm tao khó chịu đến như vậy, tao cũng không tính toán tự mình ra tay giết chết bọn mày, mà muốn mời bọn mày khiêu vũ!”

Tiếng nhạc kỳ lạ từ hộp nhạc truyền ra, loại hổ có thực lực yếu một chút hoảng sợ phát hiện cơ thể của chúng bắt đầu hoạt động theo tiết tấu của tiếng nhạc, hơn nữa bọn nó còn không thể dùng ý chí của mình để kháng cự lại!

“Bọn mày cứ nhảy múa như thế, thẳng tới khi... chết!”

Chương 595 - Hồ người và hồ gấu

Âm nhạc của hộp âm nhạc kỳ dị tối đa chỉ có thể ảnh hưởng tới loại hồ dưới cấp Tai Nạn, loại hồ cấp Tai Nạn hạ tự nếu không chủ động nhảy múa theo tiếng nhạc thì căn bản sẽ không bị ảnh hưởng.

Nhưng mặc dù là vậy cũng đã đạt được hiệu quả thanh lý mà Ôn Văn muốn, âm nhạc vang lên một hồi, loại hồ còn lại chỉ còn có hai Chủ Nô không khiêu vũ theo tiếng nhạc mà thôi.

Hai vị Chủ Nô này một kẻ cao bốn mét, da lông màu nâu, hơi nằm trên mặt đất giống như một chiếc xe chiến, nó là loại hồ do gấu ngựa chuyển hóa thành.

Một người cao hai mét khác là do nhân loại chuyển hóa thành loại hồ, trên tay mang theo một cái kéo lớn dữ tợn.

Hai loại hồ này nhìn thấy động tác của Ôn Văn thì ánh mắt chúng lộ ra vẻ hung hăng, quay sang vung tay về phía Ôn Văn, vài chục con ma hồ vờ màu da xanh mét từ trong cái lồng ở bên cạnh sân thể dục chạy ra, giống như xác sống phá cũ nhắm về phía Ôn Văn.

Mỗi tên Chủ Nô đều có một số thuộc hạ ma hồ vờ, chỉ là số lượng khác nhau mà thôi, số ma hồ vờ này không sợ chết, động tác nhanh nhẹn, ra đòn hung ác, mỗi con đều có thực lực vượt qua loại hồ thông thường.

Có điều muốn dựa vào loại hồ này để đánh bại Ôn Văn thì không có khả năng, vì thế hai Chủ Nô muốn để đám ma hồ vờ này quấy rối Ôn Văn để chúng có cơ hội phá hủy hoặc tắt chiếc hộp nhạc kia đi.

Chúng nó biết thực lực của mình và Ôn Văn có chênh lệch rất lớn, vì thế xuất phát từ bản năng động vật họ nhà mèo, chúng sẽ không dễ dàng mạo hiểm, trừ phi bị buộc đến đường cùng, bằng không chúng muốn giải cứu đám loại hồ khác rồi mới cùng xông lên.

Ma hồ vờ thuộc về sinh vật đã chết, vì thế cũng không bị hộp nhạc ảnh hưởng, nhưng Ôn Văn khinh thường nhìn thoáng qua đám ma hồ vờ kia, muốn dựa vào đám này để kiểm chân mình, đúng là quá ngây thơ rồi.

Anh một tay cầm lưỡi dao ô ướ, một tay cầm rìu chiến bò bít tét, giống như hổ lao xông vào giữa bầy dê mà xông vào đám ma hổ vô kia, vừa mới tiếp xúc đã có vài con ma hổ vô bị Ôn Văn chặt thành tám khối.

Sau đó Ôn Văn vừa đánh vừa đi, giống như đang dắt chó tản bộ mà dẫn đám ma hổ vô dạo một vòng trên sân thể dục, không chỉ chém chúng như chém rau củ mà còn lưu lại tóc và giấu ẩn không gian trên sân!

Trong quá trình này anh còn phân tâm chú ý tới đám loại hổ đang khiêu vũ, dùng tóc rạch thành từng đường vết thương làm chúng vừa nhảy múa vừa chảy máu, thể lực không ngừng trôi qua.

Cơ thể của đám loại hổ này mạnh mẽ hơn nhân loại rất nhiều, nếu như chỉ muốn thông qua khiêu vũ để chúng nhảy tới chết thì có lẽ phải cần ít nhất là hai ba ngày, nhưng nếu bị thương thì sẽ khác.

Rút lưỡi dao ô ướ ra khỏi bụng con ma hổ vô cuối cùng, trực tiếp cắt dao đi, ướ vật dính trên lưỡi dao sẽ bị lưỡi dao hấp thu, vì thế con dao này vĩnh viễn luôn sạch sẽ.

“Hai bọn mày tính toán đợi tới khi nào đây, bây giờ không còn cơ hội để bọn mày kéo dài thời gian nữa đâu.” Ôn Văn nhìn về phía hai vị Chủ Nô nói.

Hai Chủ Nô liếc nhìn nhau, trong lòng đều sinh ra tâm tư muốn lùi bước, từ thực lực Ôn Văn lộ ra thì bọn nó hoàn toàn không phải là đối thủ.

Một phần của loại hổ có siêu năng lực, thể nhưng ngoại trừ những cá thể cực kỳ cá biệt thì phần lớn năng lực của loại hổ chỉ gia tăng một thuộc tính năng lực nào đó, năng lực chiến đấu của chúng vẫn dựa vào cơ thể mạnh mẽ như thú dữ, và trực giác chiến đấu mạnh mẽ.

Hiện giờ trực giác báo với bọn nó, nếu chiến đấu với Ôn Văn thì sẽ chết, vì thế tâm tư của chúng sớm đã không còn nằm trong chiến đấu.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hổ gầm kỳ quái không biết từ đâu truyền tới, hai Chủ Nô đang chuẩn bị chạy trốn đột nhiên

tràn đầy ý chí chiến đấu, dùng ánh mắt của kẻ đi săn hung ác nhìn phần cổ Ôn Văn.

Chủ Nô có đẳng cấp cao hơn đã ra lệnh cho chúng, muốn chúng tiến hành tử chiến đối với Ôn Văn, không cho phép chạy trốn!

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Ôn Văn mỉm cười: “Chậc, rốt cuộc đã nhìn không nổi mà phát ra âm thanh rồi sao... nhưng sao vẫn chưa chịu ra mặt chứ, chẳng lẽ muốn tao giết hết đám thuộc hạ rồi mày mới chịu thò đầu ra sao?”

Nhiệm vụ của Ôn Văn là hoàn toàn phá hủy trung tâm gây giống loại hổ và tạo ra hỗn loạn lớn.

Mà muốn phá hủy trung tâm gây giống này, chỉ dựa vào việc phá hỏng tòa nhà và tàn sát loại hổ trong sân thể dục này vẫn chưa đủ, cần phải giải quyết một nhân vật máu chốt, đó chính là kẻ lãnh đạo trung tâm gây giống loại hổ.

Căn cứ vào tin tức bàn cát của Viên Tiêu cung cấp, gần trung tâm gây giống này có một con quái vật cấp Tai Nạn thượng tự, thế nhưng Ôn Văn quấy rối lâu như vậy vẫn không nhìn thấy chút bóng dáng của nó.

Hoặc là nó đã trực tiếp bị quả bom của Ôn Văn nổ chết, hoặc là năng lực này cơ bản không có khả năng tồn tại, hoặc là nó vẫn luôn ẩn mình trong chỗ tối, chờ Ôn Văn lộ ra sơ hở.

Nguyên nhân chính là như vậy nên từ lúc ban đầu cho tới bây giờ, Ôn Văn chỉ sử dụng tóc đen và hộp âm nhạc kỳ dị, không để năng lực của mình bại lộ quá nhiều trong mắt kẻ đang ẩn mình gần đó.

Hai Chủ Nô hổ gấu và hổ người bắt đầu hành động, không trực tiếp bỏ nhào về phía Ôn Văn mà vòng quanh Ôn Văn, giống như muốn tìm được góc chết trong phòng ngự của anh vậy.

Ôn Văn không hề để tâm tới động tác của chúng, khi này chơi đùa với đám ma hổ vồ, anh đã sắp xếp nơi này thành sân nhà của mình.

Sau đó anh vỗ nhẹ hộp âm nhạc, hộp nhạc giống như bị nhấn trúng nút tua nhanh, tốc độ âm nhạc phát ra nhanh hơn, mà đám loại hổ đang nhảy múa cũng gia tăng tiết tấu hơn.

Chỉ tăng số vũ đạo trước đó đã làm bọn nó chống đỡ không nổi rồi, bây giờ thì thể lực của chúng đang giảm đi với tốc độ cực kỳ khoa trương.

Sau khi tốc độ âm nhạc tăng lên, hai Chủ Nô rút cuộc nhìn không nổi nữa, bắt đầu khởi xướng tổng tấn công đối với Ôn Văn.

Chủ Nô hô gấu rít gào một tiếng, dùng khí thể dời núi lấp biển mà nhào về phía Ôn Văn, mỗi cái chân giẫm thành dấu chân to lớn.

Năng lực của nó là tăng cường lực phòng ngự, da của nó thoát nhìn giống như da gấu bình thường, thể nhưng cho dù dùng đạn xuyên thép cũng không có cách nào bắn thủng.

Chỉ cần để nó áp sát, nương theo sức mạnh và lực phòng ngự to lớn, nó có lòng tin sẽ nghiền nát cơ thể nhỏ bé của Ôn Văn!

Nhưng Ôn Văn thậm chí còn không thèm nhìn tới nó, chỉ vẩy tóc, sợi tóc tạo thành dây thừng trói chặt nó lại, nơi nó đang đứng giống như một cái mạng nhện mà Ôn Văn đã sớm bố trí sẵn bấy rập, chỉ chờ nó bước vào mà thôi.

Sức mạnh của sợi tóc ngày càng mạnh, Ôn Văn muốn trực tiếp cắt nó thành khối vụn, thể nhưng cho dù bị sợi tóc siết chặt tới mức sắp thành người lớp xe mà vẫn không thể cắt được da của nó.

Hơn nữa Ôn Văn có thể cảm giác được càng buộc chặt thì sức lực của sợi tóc lại ngày càng yếu, tóc của Ôn Văn rất bền bỉ, có thể xuất hiện tình huống này chỉ có thể là....

Ôn Văn quay đầu lại, nhìn thấy Chủ Nô hô người đang dùng một cây kéo lớn cắt đứt tất cả số tóc kia!

Chương 596 - U Huyết Lang Vương

Chủ Nô hô người nhe răng cười nói với Ôn Văn: “Mày nghĩ tao không phát hiện mày đã bố trí tóc khắp sân thể dục này à?”

“Kéo của tao có thể cắt đứt bất cứ thứ gì, da của Lão Hùng có thể chống cự lại bất cứ công kích nào, tao là mũi thương mạnh nhất, nó chính là tấm khiên mạnh nhất, hai bọn tao kết hợp thì có thể đánh bại bất cứ kẻ địch nào!”

“Lúc Lão Hùng dùng cơ thể bền bỉ của hắn ngăn chặn mày, tao dùng kéo của tao cắt đi tất cả số tóc màu đã bố trí, không có số tóc này, để tao xem xem mày có thể làm gì được bọn tao!”

Ôn Văn ngáp một cái rồi nói: “Mày không cảm thấy mày nói quá nhiều à, chỉ là một con tiểu lâu la của boss mà thôi, không nên chậm trễ thời gian của tao.”

Chủ Nô hồ người nuốt nước miếng, thật ra nó cũng không nắm chắc như thế, nhưng nếu không tỏ ra hung hăng như vậy thì nó thật sự không có can đảm để hoàn thành mệnh lệnh của cấp trên.

Nó nhe răng nanh sắc bén ra khỏi miệng, hung ác nói với Ôn Văn: “Mày....”

“Được rồi, những lời vô ích đó dừng lại ở đây đi!”

Ôn Văn đưa tay hướng về phía Chủ Nô hồ người, kéo mạnh một cái, số tóc bị cắt bỏ một lần nữa bắt đầu chuyển động, bện thành một cái lưới lớn gió thổi cũng không lọt ở bên cạnh, trực tiếp trói hắn lại.

Chủ Nô hồ người khó tin nhìn Ôn Văn: “Không có khả năng, tao đã cắt đứt số tóc kia rồi, vì sao mày còn có thể bắt được tao chứ?”

Ôn Văn hơi cười một tiếng nói: “Từ khi nào mà mày lại có ảo giác tất cả tóc của tao đều bị mày cắt bỏ vậy?”

“Đó không phải là ảo giác, đó là....”

Ôn Văn xua tay nói: “Một trò ảo thuật đơn giản mà thôi, những sợi tóc ở bên ngoài cho mày nhìn thấy, phần lớn chỉ là mồi câu mà thôi, ở điểm nối của các sợi tóc đều được thắt nút đặc biệt, phần tóc thật nằm ở chỗ khuất hơn, chỉ cắt được mấy sợi tóc mày nhìn thấy thì hoàn toàn vô dụng mà thôi.”

“Nếu như tao đã chọn lựa bố trí tóc nghênh ngang ở trước mặt mày thì nghĩ rằng biện pháp khẩn cấp là phá bỏ bẫy rập của tao thì mày cũng đã bước chân vào trong cạm bẫy rồi.”

Đã không còn Chủ Nô hồ người giảm bớt áp lực, Chủ Nô hồ gấu cũng vùng vẫy yếu đi, tóc quấn trên người chúng ngày càng nhiều, cuối cùng đã không có cách nào thoát khỏi sợi tóc dây dưa.

“Tao nên xử lý bọn mày như thế nào đây, để tóc chui vào trong miệng đến khi bọn mày no bở bụng... không, cũng không cần nặng bên này nhẹ bên kia, tao mời bọn mày nhảy chung với bọn nó vậy.”

Ôn Văn điều khiển tóc đong đưa tay chân của hai tên Chủ Nô, làm chúng nhảy múa theo tiếng nhạc, chỉ cần giúp chúng nó bắt đầu thì sẽ vô thức làm theo, chúng nó đã rơi vào ma lực kỳ dị của hộp nhạc rồi.

Sức mạnh của bản thân hộp nhạc chỉ có thể ảnh hưởng tới kẻ địch dưới cấp Tai Nạn hạ tự mà thôi, nhưng nếu kẻ địch Tai Nạn hạ tự chủ động nhảy theo điệu nhạc thì sẽ phải tiếp tục nhảy thẳng tới khi tiếng nhạc ngừng lại mới có thể giành lại quyền điều khiển cơ thể.

Sau đó Ôn Văn dùng sợi tóc cắt thành những lần vết thương trên người chúng, nhìn chúng nó theo vũ điệu nhảy múa mà không ngừng suy yếu.

Đến lúc này, đám loại hồ khiêu vũ lúc ban đầu đã có rất nhiều con sắp không chịu nổi rồi.

Bốn chân của chúng bị vũ điệu vè gãy, máu chạy quá nhiều dẫn tới mất máu tử vong, chỉ còn lại đôi chân vẫn còn theo tiết tấu âm nhạc mà nhịp nhịp, tình cảnh kỳ dị tới cực điểm.

Trong màn khiêu vũ đầy máu tanh này, một người duy nhất không khiêu vũ chính là Ôn Văn đang đứng ở giữa sân, trên mặt anh lộ ra nụ cười tươi rói, giống như ác quỷ tới từ địa ngục trong bức tranh vậy.

Đang chơi thật vui vẻ thì Ôn Văn phát hiện số lượng loại hồ tụ tập xung quanh bắt đầu tăng lên, hơn trăm con loại hồ hung ác từ bốn phương tám hướng của sân thể dục tụ tập tới, ánh mắt bốc lửa nhìn chằm chằm Ôn Văn, giống như muốn cắn xé một miếng thịt trên người Ôn Văn vậy.

Trong đám loại hồ này chỉ có hai Chủ Nô có cảnh giới Tai Nạn, chiến sĩ hồ cấp Tai Hại có hơn năm mươi con, xông lên cùng một lúc thì cho dù là Ôn Văn cũng sẽ cảm thấy phiền phức, hơn nữa chúng nó tựa hồ cũng không bị hộp âm nhạc của Ôn Văn ảnh hưởng.

Ôn Văn cũng không hoảng loạn mà nhìn về một hướng, cố gắng để nụ cười của mình không quá biến thái nói: “Rốt cuộc mày cũng chịu xuất hiện, tao chuẩn bị dành cho mày một buổi vũ hội long trọng, mày thích không?”

“Nhân loại bọn mày đúng là sinh vật tàn bạo độc ác.... ai mà thích nổi cảnh tượng như thế chứ?”

Ở cửa sân thể dục, một con loại hồ quái dị đi tới.

Con loại hồ này có tay chân khăng khiu, cơ thể như một cái hình trụ thật to, làn da đỏ như gốm sứ, biểu cảm trên mặt rất cứng nhắc, giọng nói nghe như trẻ con dưới mười tuổi.

Từ thái độ của bọn quái vật dành cho nó thì hẳn là lão đại của trung tâm gây giống loại hồ này, chỉ cần tiêu diệt nó thì coi như nhiệm vụ của Ôn Văn ở thành phố Việt Sơn này coi như hoàn thành.

“Kẻ xâm nhập, tại sao mày lại làm ra sự việc tàn bạo như vậy, đồng bào tao là kẻ địch của mày, mày giết cũng thôi đi, vì sao lại còn muốn đày đọa bọn họ như vậy?”

“Những chuyện mày làm đã làm tao phẫn nộ tới cực điểm, vì chính nghĩa, Hồng Hồ Oa tao muốn để mày phải trải nghiệm cái chết tàn khốc nhất!”

Ôn Văn trực tiếp phì cười thành tiếng: “Thật kỳ quái, mày thấy tao đày đọa đồng bào của mày thì xem là tàn nhẫn, vậy lúc bọn mày đày đọa loài người thì không cảm thấy tàn nhẫn à?”

“Lại còn bày đặt chính nghĩa, chuyện này có gì mà chính nghĩa chứ, mày là con ít à.... ah, mày tên là Hồng Hồ Oa, làm không tốt thì đúng là một đứa bé thật.”

Hồng Hồ Oa nghẹn lời, có điều rất nhanh đã điều chỉnh xong, sẽ không bị lời nói của Ôn Văn ảnh hưởng.

Sau đó Ôn Văn nghi hoặc hỏi: “Trên tài liệu nói rằng kẻ địch ở nơi này có cảnh giới thượng tự, nhưng lực của mày cao lắm chỉ là trung tự mà thôi, hơn nữa đám thuộc hạ mày dẫn theo sao lại không bị tiếng nhạc của tao ảnh hưởng?”

Hồng Hồ Oa hung ác nói: “Mày tưởng tao sẽ nói cho mày biết sao, nếu tao đã xuất hiện ở trước mặt mày thì cũng đã nghĩ ra sách lược đối phó với mày, mày nhất định sẽ chết ở đây!”

Ôn Văn quét mắt nhìn một vòng thì phát hiện bên tai đám loại hồ này đều bị chảy máu, nói cách khác bọn chúng căn bản không nghe thấy âm thanh kỳ dị phát ra từ hộp nhạc!

“Thì ra là thế, mà đã biến tất cả loại hồ từ Tai Nạn trở xuống trở thành kẻ điếc, bọn nó không nghe thấy tiếng nhạc của tao, tự nhiên cũng không bị âm nhạc ảnh hưởng, mà đúng là quyết tâm thật.”

Hồng Hồ Oa tức giận nói: “Chỉ cần có thể tiêu diệt mà, cho dù bị điếc thì sao, với thể chất của chúng, trải qua vài ngày điều trị thì có thể khôi phục lại thôi.”

“Sau đó muốn đối phó mà thì cần nó lên sân khấu... ra đi, ma hồ vồ U Huyết Lang Vương của ta!”

Một người sói cơ bắp cuộn cuộn cao ba mét đột nhiên nhảy tới bên cạnh Hồng Hồ Oa.

Trên người nó có da lông xanh đen, trên da lông có vài đường vân màu tím huỳnh quang, trên người cũng tỏa ra hơi thở mạnh mẽ, nhưng ánh mắt lại không hề có sức sống.

Đó là một con ma hồ vồ có thực lực cấp Tai Nạn thượng tự!

Chương 597 - Dùng số đông bắt nạt người khác

Sau khi thấy người sói kia, Ôn Văn liền hiểu được: “Thì ra là thế, quái vật thượng tự trên bàn cát của Viên Tiêu chính là con ma hồ vồ này, khó trách vừa nãy mình không cảm nhận được hơi thở thượng tự của vật còn sống...”

Hồng Hồ Oa đắc ý vỗ vai U Huyết Lang Vương nói: “Tuy tao là thực lực cấp Tai Nạn trung tự nhưng nhận được vị trí quản lý trung tâm gầy giống này cũng vì tao có con ma hồ vồ Tai Nạn thượng tự này!”

“Có Lang Vương của tao và nhiều loại hồ ít nhất là cấp Tai Hại không bị hộp nhạc của mà ảnh hưởng, chỉ dựa vào một mình mà thì căn bản không có cách nào thắng được trận chiến này!”

Đối với U Huyết Lang Vương, Hồng Hồ Oa không phải có lòng tin bình thường, bởi vì nó có được con ma hồ vồ này hoàn toàn là nhờ vào vận may mà nhặt được một món hời lớn.

Trước khi tới thành phố Việt Sơn, tộc đàn loại hồ từng chiến đấu một trận kịch liệt với một tổ chức bí ẩn ở trong rừng rậm Cương Nam.

Trong cuộc chiến đó, tộc đàn loại hồ lấy ưu thế nhân số lại bị nghiền ép hoàn toàn, chạt vật chạy ra khỏi khu rừng, mỗi loại hồ trong rừng đều bị đuổi tận giết tuyệt.

Thế nhưng tổ chức bí ẩn đó cũng không phải không bị tổn hại chút nào, U Huyết Lang Vương chính là một thành viên của tổ chức bí ẩn đó, bị tộc đàn loại hồ dùng chiến thuật biến hồ cường ngạnh đè chết.

Trong trận chiến đó tộc đàn loại hồ đã chết mất ba chủ nô thượng tỵ và hơn mười chủ nô trung tỵ, hạ tỵ, loại hồ cấp bậc thấp hơn nhiều vô số.

Mà Hồng Hồ Oa nhờ vào năng lực đặc biệt đã chống chịu nổi tới phút cuối của cuộc chiến, lúc U Huyết Lang Vương kiệt sức chết đi, nó trùng hợp đánh ra một phát cuối cùng, làm U Huyết Lang Vương trở thành ma hồ vồ của nó.

Tuy sau khi biến thành ma hồ vồ không thể nào phát huy toàn bộ thực lực vốn có nhưng ít nhất cũng mạnh hơn Tai Nạn thượng tỵ bình thường một chút, hơn nữa nhiều thuộc hạ như vậy, đối phó một mình Ôn Văn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hồng Hồ Oa đắc ý nói: “Tao rất cẩn thận, nếu lựa chọn ra mặt thì tự nhiên nắm chắc có thể bắt mày!”

“Tuy mày cũng có thực lực thượng tỵ nhưng năng lực của mày đã bị tao thăm dò, không quản là đầu tóc hay loại âm nhạc quý dị kia, tất cả đều không có tác dụng với bọn tao.”

“Chờ sau khi mày cũng bị tao chế thành ma hồ vồ thì tao sẽ trở thành chủ nô mạnh nhất dưới trướng đại vương, đến khi đó.... he he he.”

Ôn Văn nghiêng đầu nói với Hồng Hồ Oa: “Nhiều người như vậy đối phó với một mình tao, mày không cảm thấy thẹn à?”

“Cảm thấy thẹn? Nói đùa gì vậy, mày là con nít à?” Hồng Hồ Oa dùng lời Ôn Văn mỉa mai nó trước đó để đáp lễ lại.

“Mục đích duy nhất của chiến đấu là giành chiến thắng, vì những thứ nhảm chán mà vứt bỏ ưu thế chiến đấu mới thật sự là nên cảm thấy thẹn.”

“He he he....” Ôn Văn cười nói: “Thì ra mày nghĩ như vậy... vậy thì bọn tao lấy nhiều bắt nạt mày ít thì mày cũng không thể có ý kiến rồi.”

Đột nhiên Hồng Hồ Oa cảm thấy có chút không đúng, biểu cảm của Ôn Văn thật sự quá bình tĩnh, giống như không hề lo lắng chút nào với tình huống này vậy.

“Nếu như mày có thể gọi viện trợ tới thì tự nhiên tao cũng không có một câu oán hận....”

Hồng Hồ Oa còn chưa nói hết lời thì đã im bật như bị bóp chặt cổ vậy.

Bởi vì nó nhìn thấy Ôn Văn tắt hộp nhạc kỳ dị kia rồi búng tay một cái, sau đó quanh người Ôn Văn không ngừng xuất hiện quái vật mặc áo choàng đỏ đen!

Đám quái vật này cứ một con nôi đuôi một con mà xuất hiện, rất nhanh đã chiếm cứ hết vị trí trung tâm sân thể dục, đếm sơ qua một phen thì tất cả đám quái vật lớn nhỏ này thì ít nhất cũng phải có hơn hai trăm!

Ôn Văn cười gằn nói với Hồng Hồ Oa: “Bây giờ, tao muốn khi dễ mày.”

....

Trong tầng hầm tờ mờ tối, quái vật bong bóng như một cục nhựa đường đột nhiên dao động kịch liệt, phát ra tiếng gào rú kỳ quái: “Trạm thu nhận... tao tìm thấy rồi... trạm thu nhận!”

Tuy vẫn chưa biết phương hướng cụ thể nhưng nó có thể xác định có người của trạm thu nhận xuất hiện trong thành phố này, nó không có khả năng nhớ nhầm hơi thở đặc biệt của trạm thu nhận!

Một hơi thở quái dị đơn độc của trạm thu nhận thì có thể không tính, nhưng lần này Ôn Văn triệu hồi một lần hơn hai

trăm con quái vật, hơi thở kia đủ để con quái vật kỳ quái này sinh ra phản ứng.

Nó lập tức hành động, nó len lỏi trong thành phố này, tìm kiếm từng góc ngách, sau đó sẽ dùng nghiền nát mọi thứ liên quan tới trạm thu nhận!

Vài phút sau, nhóm quái vật đã mở hội nghị ở nơi này trước đó lại một lần nữa tụ tập tới.

Akaru nhíu mày hỏi: “Tên Suluman kia có ý gì? Chỉ gửi tới một tin tức mơ hồ rồi biến mất.”

Khỉ lông vàng quái dị gãi mông nói: “Hẳn là nó cảm nhận được hơi thở của trạm thu nhận nên mới đi tìm, tên đó mặc dù không thông minh nhưng nó khá thù dai.”

Cuối cùng kỵ sĩ áo giáp đen nói: “Trí lực Suluman không cao nhưng nó rất đơn thuần, thực lực đủ mạnh, nếu nó đã hành động thì chứng tỏ nơi này thật sự có hơi thở của trạm thu nhận xuất hiện.”

“Chúng ta cũng chia ra tìm một chút đi, nếu có nhân viên thu nhận lạc đàn thì cố gắng bắt sống qua đây, tổ chức cần biết trạm thu nhận hiện giờ đã khôi phục đến mức nào rồi, nếu vẫn chưa đủ mạnh thì phải phá hủy nó trước khi nó phát triển hoàn toàn!”

....

Thấy đám quái vật xuất hiện sau lưng Ôn Văn, Hồng Hồ Oa hoảng hồn.

Sao đột nhiên bọn nó lại biến thành bên số ít vậy?

Trong tộc đàn loại hổ, ngoại trừ một vài cá thể có năng lực đặc biệt, phần lớn loại hổ căn bản không phải đối thủ của quái vật và người siêu năng cùng cấp, phần lớn bọn nó cần phải dùng ưu thế số đông mới dám ra tay, nhưng bây giờ chiếm ưu thế số đông lại là kẻ địch, tình hình quả thực là không xong tới cực điểm.

Đối diện với hơn hai trăm con quái vật, thực lực yếu nhất cũng là cấp Tai Hại, quái vật cấp Tai Nạn tương ứng với chủ nô có hơn ba mươi con, mà bên cạnh Hồng Hồ Oa chỉ có ba con!

Nhưng Hồng Hồ Oa chỉ có thể kiên trì chiến đấu với Ôn Văn, nếu đề Kim Đại Hồ biết nó không đánh mà chạy, nhất định sẽ làm thịt rồi biến nó thành ma hồ vồ!

Nhóm quái vật được gọi ra đều rất hưng phấn, thực lực của kẻ địch không mạnh, nhưng cũng không phải gầy yếu không có sức, điều này làm chúng có được nhiều hứng thú hơn, đày đọa quái vật thú vị hơn đày đọa nhân loại.

Ôn Văn cũng không lo lắng đám quái vật này bị virus loại hồ lây bệnh, thứ này đối với người bình thường chính là virus khủng bố chỉ cần dính là chết ngay lập tức, nhưng đối với đám quái vật thì chỉ là một loại trạng thái tiêu cực mà thôi.

Đông đảo quái vật đổ mắt tìm kiếm mục tiêu, số lượng loại hồ có chút không đủ, vì thế muốn chơi cho đã thì cần phải tranh cướp với đám quái vật khác một phen.

Ôn Văn lớn tiếng nói với đám quái vật: “Hôm nay cho phép bọn mày giết chóc thỏa thích, chỉ cần đối tượng giết là loại hồ thì tao sẽ không ngăn cản.”

“Loại hồ dưới cấp Tai Hại ở đây đều không có thánh lực, khi chiến đấu bọn mày có thể lợi dụng điểm này, khi kết thúc cuộc chiến nhớ thu lại thì thể nguyên vẹn, tao cần dùng.”

“Mặt khác người không giành được đối thủ không cần gấp, bên ngoài sân vận động này còn rất nhiều loại hồ, tùy ý bọn mày muốn giày vò thể nào cũng được, ngày hôm nay là ngày nghỉ cho bọn mày.”

Nghe thấy lời Ôn Văn, đám quái vật lập tức hoan hô, giống như học sinh cấp ba sắp tới kỳ nghỉ vậy.

Sau khi bị giam vào trạm thu nhận, tự do chính là thứ mà chúng khao khát nhất, cho dù chỉ được tự do một đoạn thời gian ngắn thì chúng cũng mừng phát điên.

Đám quái vật đang muốn tản ra bắt nạt đám loại hồ kia thì Ôn Văn giống như nghĩ tới gì đó, anh nói: “Suýt chút nữa quên nói, sau khi bọn mày vui chơi xong, mỗi người viết cho tao một phần cảm nghĩ về hoạt động dài mười ngàn chữ, viết không tốt sẽ bị phạt.”

Tiếng hoan hô im bật, đột nhiên đám quái vật cảm thấy hình như mình không còn sung sướng nữa rồi.

Chương 598 - Lang Vương khó giải quyết

Mặc dù phần cảm nghĩ mười ngàn chữ làm đám quái vật rất khó chịu nhưng thời gian hưởng thụ vẫn nên hưởng thụ, sau khi bị giam vào trạm thu nhận, cơ hội được hưởng thụ không nhiều, có thể nói là một chuyện khó có.

Số quái vật Ôn Văn thả ra mặc dù nhiều nhưng những con quái vật cao cấp nhất đều ở trong trạm thu nhận.

Trong số quái vật thượng tự, Sa Lực Sĩ đang bị Ôn Văn dùng thể chất, Râu Đỏ giúp anh rèn đồ, vì thế cũng không thả ra.

Trong số quái vật trung tự, vô diện ma cũng đang bị Ôn Văn dùng thể chất, Ngô Vọng không có ý định phối hợp, kỵ sĩ đạp xe đạp thì bị thương nặng chưa lành.

Cho nên người mạnh nhất ở đây hiện giờ chính là Tần Sảng và Đào Thanh Thanh vừa mới gia tăng thực lực, cả hai người bọn họ đều có thực lực gần đạt tới cấp cấp Tai Nạn trung tự, bởi vậy hai vị chủ nô hot hàng nhất đã bị hai người bọn họ giành mất.

Đám quái vật cấp Tai Nạn khác không thêm ra tay với đám loại hồ tàn khuyết này, chúng lao ra ngoài sân thể dục, đi tìm kiếm loại hồ khác để ra tay, dù sao thì toàn bộ khu thành tây cũng có ít nhất là ngàn vạn con hồ, không sợ không tìm được mục tiêu thích hợp.

Cho dù là quái vật cướp được đối thủ, khi chiến đấu chúng cũng cố ý chuyển hướng chiến trường ra khỏi phạm vi sân thể dục.

Mặc dù Ôn Văn đã nói là tùy ý bọn nó chơi đùa, thế nhưng chỉ khi nào Ôn Văn không nhìn thấy bọn nó thì bọn nó mới có được niềm vui chân chính.

Đối với đám quái vật rời sân, Ôn Văn không thêm để ý chút nào, bởi vì trước khi bắt đầu anh đã cho phép đám quái vật có quyền được quay trở về trạm thu nhận khi gặp phải nguy hiểm tới tính mạng.

Vì thế mặc dù chúng không ở bên cạnh Ôn Văn thì Ôn Văn cũng không cần lo lắng cho an toàn của chúng, có khả năng có

vài con xui xẻo bị tiêu diệt vì trở về chậm, thế nhưng ít nhất thì phần lớn quái vật đều sẽ không xảy ra vấn đề.

“Được rồi, bây giờ ở đây chỉ còn lại hai người chúng ta, cũng nên bắt đầu tính toán rồi.” Ôn Văn hoạt động cổ tay một chút rồi trêu tức Hồng Hồ Oa.

Hồng Hồ Oa lùi về sau một bước, chỉ về phía Ôn Văn nói: “U Huyết Lang Vương, làm thịt tên này!”

Nghe thấy mệnh lệnh của Hồng Hồ Oa, đường vân màu tím trên người U Huyết Lang Vương sáng lên, tiếp đó giống như một tia chớp màu tím đen đột nhiên lao về phía Ôn Văn.

“Tốc độ thật nhanh.... có điều động tác lại quá cứng nhắc.”

Ôn Văn dễ dàng né tránh đòn tấn công của U Huyết Lang Vương, sau đó dùng lưỡi dao ô uế chém về phía vai nó.

Nhưng làm Ôn Văn không ngờ tới là lưỡi dao ô uế trực tiếp xẹt qua cơ thể U Huyết Lang Vương, không có bất cứ cảm giác chém trúng nào, trong lúc kinh ngạc, Ôn Văn bị U Huyết Lang Vương đập trúng ngực bay ra ngoài.

Ôn Văn nhú mày đứng dậy, đồng phục nhân viên thu nhận bị móng sói tổn hại khá nặng, khi này nếu không phải anh phản ứng đúng lúc, mở ra toàn bộ phòng ngự thì một cước này đã đủ làm anh bị thương.

“Quần áo của tao đất lắm đấy.... mày đền nổi không?” Ôn Văn đau lòng nói, mức độ tổn hại này ít nhất cũng phải tốn vài ngày mới có thể khôi phục lại.

Hồng Hồ Oa cười nhạt nói: “Mày vẫn còn tâm tư quan tâm tới quần áo của mày sao, mày sẽ bị Hồng Hồ Oa xé thành mảnh nhỏ nhanh thôi!”

Biểu cảm của Ôn Văn không biến đổi chút nào, trải qua lần va chạm khi này, Ôn Văn có thể đoán được năng lực của U Huyết Lang Vương hẳn là làm cơ thể mình trở nên hư hóa, sau đó ở thời điểm tấn công thì chuyển thành thực thể.

Năng lực này tương tự với khả năng tiến vào không gian ảo của Nhan Bích Thanh, nhưng càng linh hoạt hơn, cũng đáng sợ hơn.

“Nó không thể nào vô địch được, nếu vô địch thì đã không bị Hồng Hồ Oa giết chết rồi biến thành ma hồ vồ.”

Khóe miệng Ôn Văn chậm rãi nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn, hơi khom xuống cất vũ khí đi, cơ thể phồng lên, sức mạnh khổng lồ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Với tư cách là quái vật hệ cận chiến đơn thuần, thể chất của Sa Lực Sĩ nếu dốc toàn lực thì còn nhanh hơn U Huyết Lang Vương, sức mạnh cũng càng mạnh mẽ hơn.

Ôn Văn muốn cận chiến với U Huyết Lang Vương, quan sát hành động của nó để tìm ra nhược điểm đánh bại nó!

‘Đấu thuật Thất Sa– Khôi Sa Đột Thứ!’

Cơ thể Ôn Văn đột nhiên bật tới, vọt về phía U Huyết Lang Vương, đâm một quyền vào ngực nó, và như dự đoán chiêu này cũng xuyên qua.

U Huyết Lang Vương xoay người lại cào một vuốt về phía lưng Ôn Văn, nhưng cơ thể Ôn Văn vọt vẹo một cách kỳ lạ thoát được một trảo.

Mặc dù không có cách nào làm nó bị thương nhưng Ôn Văn nhanh hơn mạnh hơn, muốn tránh né đòn tấn công của nó thì vẫn có thể miễn cưỡng làm được.

Hai bên ác chiến một chốc, Ôn Văn cũng có chút nắm chắc về năng lực của nó.

Khi U Huyết Lang Vương chiến đấu, lăn vên trên người nó sẽ tỏa ra một loại sức mạnh thần bí làm cơ thể nó tiến vào trạng thái hư ảo, nếu như nghĩ ra cách quấy rối sức mạnh này thì hẳn là có thể phá giải chiêu thức của nó.

Nhưng hiện giờ Ôn Văn đã phá phần lớn quái vật ra ngoài, không có cách nào tiến hành thử nghiệm nhiều hơn, vì thế nếu Ôn Văn muốn đánh bại nó thì chỉ còn một cách.

Chỉ khi U Huyết Lang Vương tấn công trúng mục tiêu thì nó mới biến thành thực thể, mà Ôn Văn cũng chỉ có thể phản công trong một chớp nhoáng này mà thôi.

Muốn tiến hành phản công thì không có cách nào tránh né công kích của nó, vì thế để không bị tổn thương quá nặng, Ôn Văn cần dẫn dắt hướng công kích của nó.

Nghĩ ra biện pháp, Ôn Văn để găng tay Tai Ách xuất hiện rồi búng tay một cái, khiến Bullseye xuất hiện trong tay, anh dùng tóc treo khiến Bullseye trước ngực, chờ đợi U Huyết Lang Vương tấn công.

Lúc găng tay Tai Ách xuất hiện, trên ngực Ôn Văn cũng có một phần biến thành chất liệu tương tự, rất khó bị phá hủy, mà khiến Bullseye có thể tiến hành dẫn dắt đòn tấn công một cách nhất định.

Lúc U Huyết Lang Vương tiến hành tấn công, Ôn Văn có thể yên tâm dùng chiêu đôi tổn thương lấy tổn thương!

Sau khi chuẩn bị xong, Ôn Văn lộ ra chút sơ hở, ánh mắt U Huyết Lang Vương sáng ngời, làn khí xoắn ốc màu tím quấn quanh trên móng vuốt khép lại, đâm thẳng về phía ngực Ôn Văn.

Chiêu này thoát nhìn uy lực cực kỳ kinh người, Ôn Văn không hề né tránh, chỉ kiên trì chờ đợi khoảnh khắc nó biến thành thực thể.

Khiên Bullseye chỉ chống cự trong nháy mắt đã bị móng vuốt đâm thủng, sau đó móng vuốt sắc bén đâm vào phần ngực màu đen của Ôn Văn, sức mạnh to lớn làm Ôn Văn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng ánh mắt Ôn Văn lộ ra một tia hung ác, cho dù bị thương nặng cũng không để cơ thể mình bị đánh bay mà siết chặt nắm tay hung ác tấn công U Huyết Lang Vương.

“Đấu thuật Thất Sa: Sa Ngư Loạn Đả, cha cha cha cha cha.....”

Hơn trăm quyền đồng thời đánh vào trên người U Huyết Lang Vương, trực tiếp đánh thành vô số dấu quyền trên người nó, đánh bay nó ra ngoài.

Sau khi rơi xuống đất, đường vân màu tím trên người U Huyết Lang Vương sáng lên, làm nó tiến vào trạng thái hư ảo, tuy rằng không thể nào động đậy nhưng Ôn Văn cũng không có cách nào tấn công nó.

Vết thương trên người nó đang chậm rãi khép lại, đợi đến khi hoàn toàn lành lặn thì lại là một con Lang Vương khỏe mạnh.

Bản thân U Huyết Lang Vương không có được năng lực khôi phục mạnh mẽ như vậy, đây là thuộc tính của bản thân ma hồ vô, chỉ cần không phải bị một phát đánh chết thì có thể chậm rãi khép lại.

Chương 599 - Vô bảo vệ

Nhìn khiên Bullseye đã bị tổn hại tới không còn nhìn ra hình dáng, Ôn Văn thật lòng cảm thấy tiếc nuối, sau đó cũng vì sự mạnh mẽ của U Huyết Lang Vương mà tim đập nhanh hơn.

Thực lực của nó tuyệt đối không thể khinh thường, nếu như Ôn Văn đối mặt với trạng thái toàn thịnh mà không phải chỉ là ma hồ vô thì tuyệt đối không có cách nào dùng biện pháp này thắng nó.

Chẳng qua hiện giờ U Huyết Lang Vương đã tạm thời bị xử lý, chuyện Ôn Văn cần làm chính là giải quyết Hồng Hồ Oa trước khi nó hoàn toàn khôi phục.

Chỉ cần đánh bại Hồng Hồ Oa thì U Huyết Lang Vương cũng tự nhiên sẽ bị giải quyết.

Ôn Văn búng tay một cái, nháy mắt xuất hiện phía sau Hồng Hồ Oa, một quyền đánh xuống, trước đó anh chưa từng biểu diễn năng lực dịch chuyển tức thời, vì thế Hồng Hồ Oa cũng không hề đề phòng.

Đấu thuật Thất Sa, Không Sa Quyền!

Chênh lệch thực lực giữa trung tự và thượng tự rất lớn, nhưng không đủ để Ôn Văn hạ đo ván đối thủ, nhưng Ôn Văn cho rằng một quyền này chắc chắn có thể làm Hồng Hồ Oa bị thương nặng.

Nhưng làm Ôn Văn không ngờ tới là một quyền này của anh lại trực tiếp đánh xuyên ngực Hồng Hồ Oa, đánh bay hẳn ra ngoài!

Hồng Hồ Oa lao đảo đứng dậy, trên cơ thể gồm sứ đầy vết rạn, mắt thấy nó sắp vỡ vụn tan rã.

Ôn Văn khinh thường nói: “Cứ vậy là xong rồi sao, dù sao cũng là quái vật cấp Tai Nạn trung tự, không ngờ lại không chịu nổi một đòn....”

Trên mặt Hồng Hồ Oa lộ ra nụ cười quỷ dị: “Mày muốn thừa dịp U Huyết Lang Vương khôi phục, tranh thủ giải quyết tao đúng không... nhưng mày nghĩ nhiều quá rồi, trước khi bị chuyển đổi thành loại hồ, tao cũng đã là quái vật rồi!”

Sau khi nói xong, phần gồm sứ bên ngoài cơ thể bị nghiền nát, rơi xuống đất, xuất hiện trước mặt Ôn Văn là bộ dạng mòi, một thân thể không hề có chút tổn hại nào!

“Tao là sáo oa hồ có năng lực lớp vỏ bảo vệ, đòn tấn công của mày cho dù mạnh mẽ cỡ nào cũng chỉ phá hỏng được lớp vỏ bảo vệ bên ngoài của tao mà thôi, trước khi tất cả các lớp vỏ bảo vệ bị mày phá hỏng, tao không thể nào tử vong được!”

“U Huyết Lang Vương cao lắm chỉ còn một phút nữa là có thể hoàn toàn hồi phục, lần sau mày đừng hòng dùng cách tương tự để đánh bại nó, tao và nó phối hợp chính là vô địch!”

Ôn Văn nhíu chặt mày, khó trách thực lực Hồng Hồ Oa thoát nhìn yếu ớt như vậy, có năng lực bảo vệ tính mạng mạnh tới vậy, yếu đi ở phương diện khác cũng là bình thường.

Cơ thể Hồng Hồ Oa nhỏ hơn trước một chút nhưng cũng không quá rõ ràng, xem ra thứ phá hỏng khi nãy chỉ là lớp vỏ bảo vệ mà thôi.

Năng lực này làm Ôn Văn cảm thấy khá hứng thú, chỉ cần có năng lực này thì tương đương có thêm vài tính mạng.

“Có thể giải quyết mày hay không thì phải thử mới biết!”

U Huyết Lang Vương đã gần khôi phục, vì thế Ôn Văn cũng không lãng phí thời gian, một lần nữa đuổi theo Hồng Hồ Oa, bắt đầu điên cuồng tấn công.

Hồng Hồ Oa cố hết sức chống lại nhưng không quản là tốc độ hay sức mạnh thì nó đều bị Ôn Văn nghiền ép toàn diện.

Nếu như đối tượng là quái vật cấp Tai Nạn trung tự bình thường thì nó có thể dựa vào tầng vỏ bảo vệ để phản công chiếm ưu thế, nhưng đối mặt với Ôn Văn thì chỉ có thể bị động chịu đòn mà thôi.

Nhưng mặc dù vậy, sau khi Ôn Văn đánh vỡ hai tầng vỏ thì phát hiện nếu muốn giết Hồng Hồ Oa trong vòng một phút căn bản là không có khả năng.

Cho dù Ôn Văn dốc toàn lực nhưng muốn phá một tầng vỏ của nó cũng tốn mất mười giây, có trời mới biết bên dưới cơ thể to lớn kia rốt cuộc có bao nhiêu tầng vỏ.

Một khi để U Huyết Lang Vương khôi phục lại, Ôn Văn sẽ mất lần nữa rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Có điều trong hai mươi giây này, Ôn Văn cũng không phải chỉ nghĩ tới tấn công, anh còn nghĩ cách xử lý Hồng Hồ Oa.

Ôn Văn lộ ra nụ cười, Hồng Hồ Oa nhìn mà tê rần da đầu.

Muốn giải quyết Hồng Hồ Oa thì không phải chỉ có một cách là tiêu diệt nó, nếu phá hỏng từng tầng vỏ bảo vệ không thể giải quyết nó thì cách duy nhất là vồ tất cả các tầng vỏ đó vào trong trạm thu nhận là được!

Ôn Văn dùng ba mươi giây, không phải tổn thương Hồng Hồ Oa mà là dùng xiềng xích của trạm thu nhận mạnh mẽ trói nó lại, tiếp đó bạo lực kéo vào trong trạm thu nhận.

Không quản nó có bao nhiêu tầng vỏ bảo vệ, chỉ cần vào trong trạm thu nhận thì chính là oắt con của Ôn Văn!

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, U Huyết Lang Vương khôi phục năng lực, đột ngột bỏ nhào về phía Ôn Văn muốn ngăn Ôn Văn lại.

Đáng tiếc nó chậm một bước, Hồng Hồ Oa vẫn bị kéo vào trong trạm thu nhận.

Không còn Hồng Hồ Oa chỉ huy, U Huyết Lang Vương té ngã xuống đất, giống như một cái xác cứng ngắc, Ôn Văn cười hi hi cũng đưa nó vào trong trạm thu nhận.

Không quản là Hồng Hồ Oa hay U Huyết Lang Vương, đối với Ôn Văn chính là thu hoạch lớn, chỉ cần sử dụng thể chất của Hồng Hồ Oa thì tương đương nắm trong tay một thuộc hạ mạnh mẽ!

Sau khi giải quyết xong, Ôn Văn lau mồ hôi trán nói: “Nếu không phải Hồng Hồ Oa chỉ có mỗi năng lực vỏ bảo vệ, những phương diện khác đều quá yếu kém thì có lẽ mình không thể cưỡng chế kéo nó vào trong trạm thu nhận như thế.”

Lúc Ôn Văn vui sướng, dưới lòng đất sâu thẳm đục, một con quái vật dạng nhựa lỏng màu đen với chi chít những con mắt

xuyên qua bùn đất nhìn chăm chăm trên mặt đất.

Con quái vật này chính là Suluman đã rời khỏi tầng hầm!

Ở trong mắt Suluman, không quản là đám quái vật của trạm thu nhận hay loại sinh vật loại hồ này thì trên người sẽ tỏa ra ánh sáng màu sắc khác nhau.

Chỉ có trên người Ôn Văn hai lần kéo quái vật vào trạm thu nhận xuất hiện ánh sáng màu đen như mực, ánh sáng len lỏi trên xiềng xích, không thể nghi ngờ chính là màu của trạm thu nhận!

Sau khi xác định mục tiêu, vô số ánh mắt lớn nhỏ của Suluman đều chăm chú nhìn Ôn Văn, tiếp đó nó đột ngột phóng về phía Ôn Văn!

Ôn Văn còn chưa kịp hạ nhiệt cơn hưng phấn thì đột nhiên cảm nhận được tim đập thật nhanh, huy hiệu nhân viên thu nhận trên ngực cũng trở nên nóng rực khác thường, điều này chứng tỏ có nguy hiểm xuất hiện!

Hiện giờ anh có thực lực Tai Nạn thượng tự, rốt cuộc là thứ này có thể khiến anh cảm thấy nguy hiểm cơ chứ?

Có điều Ôn Văn cũng không do dự, trực tiếp búng tay một cái, kích hoạt dịch chuyển tức thời.

Sau khi đứng vững, Ôn Văn nhìn thấy mặt đất nơi mình đứng khi nãy phun ra một chất lỏng màu đen giống như nhựa đường, bên trong chất lỏng này có vô số những quả bong bóng màu sắc rực rỡ, bên trong những quả bóng chính là những con mắt!

Hai xác loại hồ bị chất lỏng kia bao lấy rồi bị hòa tan trong thoáng chốc, cũng biến thành một dạng không chế rồi bị Suluman hút vào trong cơ thể.

“Này rốt cuộc là thứ gì?” Ôn Văn hít một hơi khí lạnh, da đầu tê dại nhìn Suluman nói.

Cho dù chỉ nhìn Suluman thôi cũng cảm nhận được tinh thần bị quấy rối khủng khiếp, nếu như bị người bình thường nhìn thấy, chỉ sợ sẽ phát điên ngay lập tức.

Hơn nữa ngoại trừ tạo thành, từ trên người thứ này còn tỏa ra hơi thở mạnh mẽ dị thường, không yếu hơn so với Akaru đã

gặp lúc trước là bao... thậm chí càng mạnh hơn, nó là quái vật tăng chân tự!

Vô số con mắt đầy màu sắc sặc sỡ của Suluman nhìn chăm chăm Ôn Văn, phát ra âm thanh khàn khàn khó nghe nói:
“Tao.... Suluman.... trạm thu nhận.... giết!”

Chương 600 - Suluman đáng sợ

“Suluman... nó biết sự tồn tại của trạm thu nhận, hẳn là cùng một dạng với Akaru, là tù nhân đã trốn chạy khỏi trạm thu nhận vào ngàn năm trước!”

Ôn Văn hít sâu một hơi, anh biết những kẻ tù nhân cũ này căm hận nhân viên thu nhận cỡ nào, vì thế chốc nữa chắc chắn sẽ là một trận tấn công ồ ạt vũ bão.

Mà tên này chỉ sợ còn mạnh hơn cả Akaru, cho nên muốn thoát khỏi tay nó chỉ sợ không dễ, phỏng chừng Ôn Văn phải trốn vào trạm thu nhận mới có thể tránh nạn được.

“Có điều tên này sao lại xuất hiện ở đây, thành phố Việt Sơn đã bị kết giới phong tỏa, nó muốn im hơi lặng tiếng tiến vào căn bản là không có khả năng, trừ phi trước khi kết giới được bố trí thì nó đã ở trong thành phố Việt Sơn rồi...”

“Tức là tổ chức thần bí trong rừng rậm Cương Nam kia quả thực chính là bọn nó!”

Ôn Văn có chút muốn đánh mình một bạt tai, sao trước khi tới nơi này lại nói rằng nếu không phải bọn nó thì tốt chứ?

Có điều nghĩ kỹ lại thì tổ chức có được thực lực mạnh như vậy lại thần bí như vậy, ngoại trừ đám tù nhân bỏ trốn kia thì còn biết tìm đâu nữa chứ....

Ngoại trừ vài từ đã phát ra trước đó, âm thanh mà Suluman phát ra phần lớn đều không có ý nghĩa, Ôn Văn nghe cũng không hiểu được nó nói gì, chỉ có thể cảm nhận được địch ý nồng đậm truyền ra.

Rất nhanh Suluman đã không còn lăm lăm nữa, vài con mắt trở nên sáng rực kỳ lạ, nó quay sang Ôn Văn phóng ra những tia sáng có màu sắc khác nhau.

Ôn Văn vẫn luôn tập trung tinh thần né tránh khỏi tia sáng đầy nguy hiểm kia, nhìn lại thì phát hiện nơi bị tia sáng bắn trúng đã bị phá hủy hoàn toàn.

Nơi bị tia sáng màu xanh bắn trúng biến thành vụn băng đầy đất, nơi bị tia sáng màu xanh lá cây bắn trúng sẽ bị tan chảy thành dịch nhầy, màu đỏ thì bị nhiệt độ cao nóng chảy...

“Nó có thể đồng thời phát ra đòn tấn công với thuộc tính khác nhau, hơn nữa uy lực còn lớn tới đáng sợ, không quản là loại nào thì cũng không phải thứ mà mình có thể thừa nhận!”

Sau khi thấy uy lực của tia sáng, Ôn Văn không chút do dự nhấc chân bỏ chạy, anh mới không chơi trò cứng đối cứng với tên quỷ dị này.

Suluman cũng không vội vàng đuổi theo Ôn Văn, những con mắt sau khi phóng ra tia sáng sẽ mất đi màu sắc vốn có, sau đó khô quắt lại vỡ vụn, bị Suluman thu vào trong cơ thể, sau đó đoàn nhựa đường kia nhúc nhích một chốc lát rồi lại có mắt mới mọc ra.

Sau khi hoàn thành quá trình này, cơ thể Suluman bắt đầu nhanh chóng biến hình, cơ thể biến thành khoang máy bay hình giọt nước, hai phần nhựa đường giăng rộng ra thành đôi cánh, sau đó bay nhanh về phía Ôn Văn trốn đi.

Sau khi biến thành bộ dáng này, tốc độ của Suluman giống như máy bay chiến đấu siêu thanh đuổi theo Ôn Văn.

Tựa hồ nó có thể trực tiếp phát hiện vị trí của Ôn Văn mà bay thẳng tới, trong quá trình này, bất cứ chướng ngại gặp phải đều bị cơ thể nó phân giải, không thể tạo thành trở ngại.

Ôn Văn vòng tới vòng lui trong tòa nhà phát hiện mình sắp bị Suluman đuổi theo thì hung ác chửi mắng: “Rốt cuộc là thứ gì còn buồn nôn hơn cả bãi nôn của đám say rượu vậy chứ, cứ trốn mãi không phải là biện pháp, phải cho nó biết tay một chút.”

Ôn Văn đứng thẳng người, ném một ngọn lao về phía Suluman sắp tới, anh muốn mượn ngọn lao này để thử Suluman một chút.

Cây lao trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể Suluman nhưng không bay quá xa đã trở thành một đồng sắt vụn rơi xuống.

Ôn Văn hít một hơi khí lạnh, mí mắt giật giật: “Quên đi, mình vẫn nên trốn tiếp thì hơn.”

Tuy tốc độ của Suluman rất kinh người nhưng Ôn Văn dù sao cũng có năng lực dịch chuyển, nó muốn đuổi kịp Ôn Văn cũng không dễ dàng.

Ôn Văn vừa chạy vừa lưu lại dấu mốc không gian ở những nơi đi qua, lúc sắp bị Suluman đuổi kịp thì sẽ thông qua dịch chuyển không gian để đổi hướng chạy.

Thật ra Ôn Văn đại khái có thể trực tiếp trốn vào trong trạm thu nhận, mắt không thấy tâm không phiền, nhưng dù sao hiện giờ cũng đang làm nhiệm vụ, cứ vậy rời đi thì có chút không ổn lắm.

Con quái vật này vốn đã không có bao nhiêu lý trí, hơn nữa còn đang trong trạng thái cực kỳ phấn nộ, nếu Ôn Văn trực tiếp biến mất thì nói không chừng nó sẽ giận chó đánh mèo sang người khác.

Không quản là quái vật Ôn Văn thả ra ngoài hay những thợ săn khác thì đều có khả năng bị nó tấn công, mà bọn họ thì không có cách nào chạy trốn được như Ôn Văn.

Quan trọng nhất là mặc dù Ôn Văn không thích lấy thân mạo hiểm nhưng tính cách của anh cũng không phải thận trọng đến mức nhất gan, nếu tên này đã xuất hiện đột kích, nếu Ôn Văn không bắt nó đánh đổi một số thứ thì trong lòng sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Ôn Văn cũng không phải đang chạy trốn một cách mù quáng, trong lúc chạy anh phải né tránh nhóm thợ săn ở gần đó, nơi mà anh chạy tới đều là nơi có số lượng loại hồ khá dày đặc.

Suluman vẫn luôn bay thẳng tới, hơn nữa sinh mệnh bị nó chạm tới đều bị hòa tan, Ôn Văn dựa vào chiêu này gieo họa cho không ít tính mệnh loại hồ.

....

“Sao bên ngoài lại âm ỉ như thế....”

Trung tâm thành phố Việt Sơn, một con hồ cái màu trắng thể hình ba mét rưỡi nằm trong bể bóng ở khu vui chơi trẻ em dưới tầng hầm của trung tâm dương mai.

So với đám loại hồ hình thù kỳ quái ở bên ngoài, con hồ cái này mới chân chính là hồ, nó rất thích cái bể có rất nhiều quả bóng nhỏ này, vì thế liền xem nơi này là tâm cung của mình.

Chân trái phía trước của con hồ cái này có một vết thương sâu tới tận xương, trên vết thương tỏa ra hơi thở không may.

Nó cũng là một con ngự thành hồ, là bầu bạn của con ngự thành hồ bị giết trước đó, cũng là ‘Thủy Tổ’ của tộc đàn loại hồ, mẹ của Hồ Vương Kim Đại Hồ!

“Thủy Tổ đại nhân, hình như người siêu năng loài người đã tiến vào thành phố, với năng lực của đại vương nhất định có thể giải quyết hết bọn chúng.” Một con loại hồ xinh xắn dè dặt nói.

“Đại Hồ có thể giải quyết tốt, bây giờ ta vẫn chưa muốn đi ra...”

Trong trận chiến ở trong rừng với tổ chức thần bí, nó đã bị một quái vật chân tự thân bí tổn thương, năng lượng trên vết thương rất khó loại bỏ nên đến nay nó vẫn đang trốn ở nơi này chữa thương.

Dưới tầng hầm này có cửa hàng vây quanh, bố trí kết giới có thể che lấp hơi thở, đồng thời cũng dùng gạch đá chặn cửa vào, nếu không phá vỡ tường thì căn bản không thể phát hiện được nơi này.

Nó rất yêu quý sinh mệnh của mình, bởi vì nó phải sống thì tộc đàn mới có thể tiếp tục mở rộng, virus dịch hồ nói là virus nhưng thật ra nó là một loại nguyên rủa.

Chỉ khi nào nó còn sống thì lời nguyện mới có thể tiếp tục tồn tại, nếu nó chết thì virus dịch hồ sẽ mất đi tính truyền nhiễm, tộc đàn loại hồ chỉ có thể thông qua thai nghén tự nhiên mới có thể gia tăng thành viên, như vậy căn bản không thể chống lại nhân loại.

Sau khi đùa nghịch vài quả bóng cao su, đột nhiên ngự thành hồ cảm thấy có chút bất an, do dự một hồi thì nó mỉm cười.

“Đúng là mình đã nghĩ quá nhiều rồi, nơi này chỉ là một nơi rất bình thường của thành phố Việt Sơn, ngoại trừ phá hỏng diện rộng mới có thể trùng hợp phát hiện...”

“Nhưng chỉ cần thành phố vẫn chưa rơi vào tay giặc thì nhân loại không có khả năng trắng trợn phá hỏng nơi này.”

[end 600]

Chương 601 - Kiếm khí bùng nổ

Đôi cánh sau lưng Ôn Văn sải rộng, tốc độ nhanh hơn trước kia một bậc, nhưng cũng khá khó khăn dẫn theo Suluman chạy tán loạn trong thành phố Việt Sơn.

Trong quá trình chạy trốn, Ôn Văn gần như đã đi hơn phân nửa khu thành tây này, những nơi nhìn thấy đều là một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là chiến trường, khắp nơi đều là xác loại hồ.

Trong quá trình Suluman đuổi theo, hắn còn không ngừng bắn ra tia sáng kỳ lạ mạnh mẽ dị thường kia, phá hủy mọi thứ xung quanh Ôn Văn, Ôn Văn không bị bắn trúng lần nào, nhưng đám loại hồ bị vạ lây mà chết thì có không ít.

Tộc đàn loại hồ vốn có thể tổ chức một ít nhân thủ phản công thợ săn, nhưng khi có tên xông ngang xông dọc như Suluman xuất hiện thì rất nhiều bố trí của tộc đàn loại hồ bị phá hỏng, thoáng chốc đã bị thợ săn đè ép.

Ban đầu khi chạy thực mạng, Ôn Văn vốn định tìm tới Bát Trọng, bởi vì chỉ có Bát Trọng cảnh giới chân tự có được năng lực giúp đỡ Ôn Văn giải quyết phiền phức lớn như Suluman.

Nhưng khi tìm tới Bát Trọng thì phát hiện Bát Trọng đang chiến đấu kịch liệt với Kim Đại Hồ, gần như phá hủy toàn bộ mọi thứ xung quanh vương quanh.

Bát Trọng dựa vào năng lực cận chiến kỳ quái gần như là vô địch, nhưng Kim Đại Hồ cũng không phải kẻ hiền lành gì.

Cơ thể của nó giống như làm bằng vàng vậy, có lực kéo dài và dạt mỏng rất mạnh, có thể tùy ý thay đổi trạng thái hình người và hình hồ, đồng thời còn có thể điều khiển hoàng kim ở gần đó làm vũ khí tấn công Bát Trọng.

Hai người này thoát nhìn không thể phân thắng bại trong thời gian ngắn, nếu như Ôn Văn kéo Suluman vào cuộc chiến này mà làm không tốt thì sẽ hại Bát Trọng.

Vì thế Ôn Văn chỉ có thể tiếp tục chạy trốn, biến thành que khuấy phân của chiến trường thành phố Việt Sơn, để trận tranh đấu này trở nên đầy biến số.

Càng chạy trốn thì Ôn Văn càng lo lắng, bản thân Suluman mặc dù là Tai Nạn chân tự nhưng chỉ số thông minh có vẻ không được cao, nếu đám tù nhân kia phái người tới đối phó tộc đàn loại hồ thì không có khả năng chỉ phái một mình Suluman.

Vì thế trong thành phố Việt Sơn này chắc chắn vẫn còn đám tù nhân chạy trốn khác đang ẩn núp ở nơi bí mật nào đó....

Đang suy nghĩ thì Ôn Văn nhìn thấy một luồng kiếm khí màu óng ập tới, kiếm quang bá đạo trực tiếp cắt Suluman thành hai đoạn, rơi xuống đất nhúc nhích không ngừng.

Ôn Văn dừng lại bước chân đang chạy thục mạng, nhìn thấy Kiều Phi Nhã đang ngồi xổm ở bên cạnh mình, Ôn Văn thực kinh ngạc hỏi: “Sao cô lại tới đây.”

Kiều Phi Nhã gác cây kiếm dài lên vai, nói: “Ông dẫn theo con quái vật kia chạy trốn khắp thành phố, tôi phát hiện nên sau khi giải quyết con loại hồ kia xong thì tới giúp ông... tôi sớm đã muốn đánh một trận với quái vật chân tự rồi.”

“Cô có nắm chắc không vậy?” Ôn Văn mừng rỡ hỏi, nếu như Kiều Phi Nhã có thể giúp Ôn Văn giải quyết được cái đuôi truy đuổi thì thì tốt quá.

Kiều Phi Nhã mỉm cười tự tin nói: “Một chút cũng không.”

“Vậy cô tự tin như vậy để làm chi chứ...” Ôn Văn không còn sức than thở.

“Nếu như không có tự tin chiến thắng mà thợ săn khiếp sợ chiến đấu thì khi quái vật mạnh mẽ xuất hiện, ai sẽ bảo vệ người bình thường đây?” Kiều Phi Nhã hỏi ngược lại, Ôn Văn không phản bác được.

Bảo vệ người bình thường, năm chữ này rất đơn giản, thế nhưng từ khi Hiệp Hội Thợ Săn thành lập tới nay đã có bao nhiêu người vì năm chữ đơn giản này mà chết.

Ôn Văn khẳng định mình tuyệt đối sẽ không vì người khác mà hi sinh tính mệnh, nhưng nó không trở ngại cho chuyện anh

tôn kính những người như vậy.

Hai người chỉ vừa nói chuyện được hai câu thì Suluman bị kiếm khí chém thành hai nửa đã tụ lại, đòn tấn công vừa nảy tựa hồ không thể tổn hại tới nó.

Ôn Văn nói thật nhanh: “Nếu cô đã muốn chiến đấu với nó thì có vài điểm cần phải chú ý.”

“Thứ nhất, không quản là kiếm của cô hay cơ thể đều không thể tiếp xúc với con quái vật này, bằng không sẽ bị hòa tan thành dáng vẻ giống như nó, vì thế phải cố gắng sử dụng kiếm khí tấn công từ xa.”

“Thứ hai là con quái vật này có thể dùng mắt phóng ra một tia sáng rất mạnh mẽ, không nên cứng đối cứng đỡ tia sáng đó....”

Ôn Văn còn chưa nói xong thì cơ thể Suluman đã cấp tốc biến hình, biến thành một con quái vật màu đen bốn chân sáu tay cao năm mét.

Vô số ánh mắt trên người nó lóe ra ánh sáng màu sắc kỳ lạ, sau đó không có chút điểm báo nào, vài tia sáng đồng thời bắn về phía hai người, có Ôn Văn nhắc nhở, Kiều Phi Nhã không thử dùng kiếm của mình đỡ tia sáng kia.

Sau đó trên người Kiều Phi Nhã tỏa ra một trận ánh sáng vàng rực, cả người giống như một cây kiếm dài nhắm về phía Suluman.

Thấy Kiều Phi Nhã đánh nhau với Suluman, Ôn Văn cũng không thể cứ thế bỏ đi, vì thế cũng cắn răng tấn công Suluman.

Cơ thể Suluman có tính ăn mòn rất mạnh, nó dùng sáu cánh tay đồng thời đối phó Ôn Văn và Kiều Phi Nhã mà vẫn nhàn nhã như cũ.

Thể chất Sa Lực Sĩ thích hợp chiến đấu cận chiến, vì thế Ôn Văn bị Suluman khắc chế rất mạnh, có nhiều chiêu thức không thể nào dùng được, trận này làm Ôn Văn khá khó chịu.

Nhưng sức chiến đấu của Kiều Phi Nhã thật sự làm Ôn Văn phải ghé mắt, cô giống như một cỗ máy chiến đấu, mỗi lần di chuyển và vung kiếm đều chuẩn xác đến đáng sợ, kiếm dài

không chạm vào người Suluman, nhưng kiếm khí thì có thể làm nó bị thương.

Chỉ thông qua cuộc chiến ngắn ngủi này, Ôn Văn xác nhận nếu mình không dùng một chút chiêu trò thì hẳn là không phải đối thủ của Kiều Phỉ Nhã.

Cuộc chiến kéo dài được một chốc thì Ôn Văn và Kiều Phỉ Nhã nhảy ra, hô hấp của hai người đều có chút gấp gáp, Suluman cũng không đuổi tới.

Kiều Phỉ Nhã nói với Ôn Văn: “Cứ tiếp tục như vậy thì hai chúng ta đều không thắng được, chắc ông cũng phát hiện nó vẫn chưa dốc toàn lực, hơn nữa cũng không tiêu hao gì cả.”

“Vì thế chốc nữa tôi sẽ dùng một chiêu lớn, chiêu này chắc chắn có thể không chế được nó, ông cũng phải phối hợp với tôi, nhân cơ hội này dốc hết sức tổn hại nó!”

Ôn Văn gật đầu đáp ứng, anh khá hiếu kỳ không biết chiêu lớn của Kiều Phỉ Nhã rốt cuộc là gì.

Kiều Phỉ Nhã hít sâu một hơi, hai tay nắm cây kiếm vàng vàng óng, kiếm khí óng ánh dày đặc từ chuôi kiếm tỏa ra: “Kiếm khí bùng nổ!”

Hai cánh tay của Kiều Phỉ Nhã vung lên như tia chớp, mỗi một kiếm đều phóng ra kiếm khí vàng óng, số kiếm khí này đều chuẩn xác đánh trúng vào Suluman, bởi vì kiếm lia quá nhanh nên giống như trước mặt cô có một cột sáng màu vàng vậy.

Uy lực của mỗi tia kiếm khí này, nếu là Ôn Văn thì phải dốc toàn lực mới tung ra được, mà Kiều Phỉ Nhã thì có thể phóng ra liên tục hết như đạn Gatling xả đạn.

Suluman bị kiếm khí đánh trúng, lúc ban đầu nó vẫn không để ý, tùy ý để kiếm khí trúng vào người mình, thế nhưng chỉ qua hai giây thì nó chịu không nổi.

Toàn thân Suluman sôi sục ngọ nguậy, thỉnh thoảng có chất lỏng màu đen bay ra, sau đó phân rã trong không khí.

Trong cơn kiếm khí bùng nổ này, nó căn bản không có chỗ trốn, chỉ có thể dùng dịch đen tạo thành một tấm khiên lớn, cố gắng ngăn cản đòn tấn công của Kiều Phỉ Nhã.

Từ động tác ngăn cản của nó, Ôn Văn có thể thấy được tên này không phải coi thường tất cả đòn tấn công, nếu đòn tấn công vượt quá sức chịu đựng của nó thì nó cũng sẽ bị thương, cũng sẽ chết!

Chương 602 - Tiếp tục chạy trốn

Lúc Kiều Phi Nhã tấn công mãnh liệt, Ôn Văn cũng không nhàn rỗi, thể chất Sa Lục Sĩ gần như không thể tổn hại tới Suluman, nhưng anh có thủ đoạn khác.

Anh từ dưới áo lôi ra một cây búa tạ màu đỏ, sau đó vung về phía Suluman, dưới lòng bàn chân Suluman lập tức phun ra dung nham nóng rực, trực tiếp bao phủ lấy hắn.

Cây búa này là vũ khí của Râu Đỏ, chỉ cần vung nhẹ là có thể phóng ra dung nham dưới chân kẻ địch, có thể coi là một món vũ khí siêu năng cấp Tai Nạn tốt.

Tuy sát thương từ dung nham của Ôn Văn không mạnh mẽ bằng kiếm khí của Kiều Phi Nhã, nhưng thắng ở chỗ Suluman lo đề phòng đòn tấn công của Kiều Phi Nhã nên cường ngạnh chống đỡ sát thương của dung nham, hơn nữa đối với loại quái vật có kết cấu chất lỏng này, nhiệt độ cao thường có hiệu quả kỳ diệu.

Nếu không phải Kiều Phi Nhã sử dụng kiếm khí bùng nổ kiếm chế Suluman, Ôn Văn căn bản không có cơ hội sử dụng cây búa này để tiến hành tấn công.

Hai người đều duy trì công kích liên tục không gián đoạn, cơ thể Suluman dần trở nên khô quắt.

Ánh mắt Ôn Văn lộ ra ý vui sướng, đã lâm vào tình trạng này thì hẳn là Suluman không thể tạo thành uy hiếp nữa.

Nhưng Ôn Văn còn chưa suy nghĩ xong thì Suluman đã đột nhiên phát ra một tiếng rít gào, sau đó cơ thể vỡ ra, dịch đen nhuộm đen tất cả mọi thứ bên trong phạm vi bán kính mấy chục mét.

Ôn Văn và Kiều Phi Nhã lập tức ngừng tấn công, sau đó tiến hành phòng ngự, số chất lỏng màu đen này khuếch tán rất

nhanh, hai người căn bản không kịp chạy ra khỏi phạm vi của nó.

Ôn Văn miễn cưỡng dùng đôi cánh thép bảo vệ quanh người, không để chất lỏng màu đen kia dính vào người mình, mà Kiều Phi Nhã cũng phóng ra kiếm khí ngăn cản chất lỏng màu đen ở bên ngoài.

Có điều một chiêu này của Suluman cũng không dễ đề phòng như vậy.

Đôi cánh thép hắt chất lỏng đen kia xuống, sau đó bắt đầu run run mất tự nhiên, độ sáng bóng cũng ảm đạm đi một chút, xem ra hẳn là đã bị tổn hại nặng, trong khoảng thời gian ngắn không thể khôi phục được.

Đôi cánh thép này rất cứng cõi, trước đây cho dù bị Akaru đánh trúng không ngừng cũng không bị tổn hại chút nào, nhưng lại vì dính chất lỏng màu đen này mà mất đi sự linh hoạt.

Ở bên kia Kiều Phi Nhã cũng chẳng tốt hơn là bao, tuy cô phòng ngự rất đúng lúc nhưng kiếm khí hộ thân vẫn không có cách nào ngăn cản tất cả chất lỏng đen kia, có không ít bị văng vào trên áp giáp bảo vệ.

Không chỉ dính vào, nó còn tiếp tục ăn mòn, vì thế cô chỉ có thể chọn lựa cởi bỏ lớp áo giáp, bộ giáp này có giá trị không nhỏ, hơn nữa còn bầu bạn với cô nhiều năm, nhưng cô chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bị chất lỏng đen kia ăn mòn đi tất cả linh tính.

Lần này có thể dựa vào áo giáp để phòng ngự chất lỏng đen, tiếp theo nếu còn gặp phải đòn tấn công như thế thì cô chết là cái chắc.

“Lỡ... lỡ nặng rồi, có điều tên kia hẳn là đã bị giết chết rồi đi?” Ôn Văn vẫn còn sợ hãi nhìn trung tâm đồng chất lỏng đan bồng nổ kia, nói.

Kiều Phi Nhã lại lắc đầu nói: “Ta cũng hi vọng nó chết, nhưng trước khi phóng ra số chất lỏng màu đen này, hơi thở của nó cũng không yếu đi bao nhiêu cả, chỉ sợ cú nổ vừa nãy không phải một chiêu liều mạng trước khi chết mà chỉ là thủ đoạn nhỏ để xoay chuyển thế cục mà thôi!”

Nghe Kiều Phi Nhã nói xong, Ôn Văn liền ném một túi thuốc nổ thật to vào gần trung tâm vụ nổ trước đó, khác với lần ném trước, lần này là có định giờ.

Sau đó Ôn Văn dùng vẻ mặt kỳ quái dạo một vòng trên người Kiều Phi Nhã, hiện giờ trên người cô chỉ có mỗi bộ quần áo trắng mỏng manh, rất khác với lúc bình thường.

Kiều Phi Nhã bị ánh mắt tràn đầy tính xâm lược của Ôn Văn nhìn tới mắt tự nhiên, sau đó lùi một bước, vẻ mặt đỏ ửng, mắt tự nhiên hỏi: “Ông nhìn cái gì vậy?”

Ôn Văn sờ mũi, cũng không nói gì, Kiều Phi Nhã vẫn luôn mặc giáp nên Ôn Văn cứ tưởng đâu cô nàng này là sân bay, thật không ngờ vẫn có chập chùng.

Đột nhiên sự cố xảy ra, chất lỏng màu đen phân tán ở mấy chục mét xung quanh bắt đầu chuyển động, dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ về phía trung tâm, cùng ngưng tụ còn có cả chục xác loại hổ ở xung quanh.

Số xác này nhanh chóng bị hòa tan thành chất lỏng màu đen, bong bóng đủ màu cũng được đổi mới xuất hiện trong chất lỏng đen, Suluman đương nhiên cũng hồi phục như cũ, mặc dù thể tích nhỏ hơn trước kia một chút nhưng hoàn toàn không phải đối tượng mà Ôn Văn có thể đối phó.

Sát khí trên người Suluman còn nồng đậm hơn trước kia, nhìn hai người nói: “Suluman... rất đau, tên đàn ông... phải chết, người... người phụ nữ, cũng phải chết!”

Ôn Văn cảm thấy ê răng: “Xem ra thứ này chỉ cần có xác ở xung quanh thì rất khó giết chết... hơn nữa hiện giờ trông nó có vẻ lại càng tức giận hơn, cũng ghi thù cả cô rồi.”

“Nè, chiêu vừa nãy của cô có thể dùng lại một lần nữa không?”

Kiều Phi Nhã lắc đầu: “Loại tấn công tần số cao này ngay cả cường giả chân tự cũng không thể đỡ được, nếu tôi có thể sử dụng vô hạn thì chẳng phải cũng là cường giả cảnh giới chân tự rồi à? Nếu tôi là chân tự thì còn phải sợ cái đống đó sao?”

Ôn Văn thở dài một tiếng nói: “Đã vậy thì chỉ có thể chạy thôi, chốc nữa cô đừng chống cự đấy.”

Cơ thể Suluman lại một lần nữa tỏa sáng, tia sáng màu sắc rực rỡ uy lực mạnh mẽ phóng ra ở phạm vi gần, mà ngay lúc này Ôn Văn cũng kích hoạt cho nổ quả bom.

Quả bom âm âm nổ tung, nhiệt độ cao mà sóng xung kích cắn nuốt hết thấy xung quanh, Suluman vừa mới thành hình một lần nữa bị nổ tung, nhưng lần này dù sao cũng không thể so được với đòn tấn công của Ôn Văn và Kiều Phi Nhã trước đó, Suluman chỉ dùng hai giây đã khôi phục như lúc ban đầu.

Nháy mắt nổ tung, Ôn Văn trực tiếp nhào tới chỗ Kiều Phi Nhã, ôm vai cô búng tay một cái, dịch chuyển ra ngoài.

Hiện giờ Suluman đã ghi thù Kiều Phi Nhã, nếu Ôn Văn không dẫn cô trốn theo thì cô nhất định sẽ không có cách nào tránh được sự đuổi giết của tên này.

Nháy mắt hai người xuất hiện ở vị trí cách vụ nổ mấy trăm mét, Kiều Phi Nhã đẩy tay Ôn Văn liếc mắt một cái, nếu không phải Ôn Văn có nói trước là đừng phản kháng, có lẽ hiện giờ cô đã bùng nổ rồi.

Kiều Phi Nhã hỏi Ôn Văn: “Tiếp theo nên làm gì, chia ra trốn à?”

Ôn Văn lắc đầu: “Đi cùng đi, tôi đã để lại không ít dấu ấn không gian trong thành phố, trong khoảng thời gian ngắn nó sẽ không thể đuổi kịp chúng ta, chúng ta.... chỉ cần chờ đến khi Bát Trọng chiến thắng được Kim Đại Hồ là được.”

Lúc đang nói chuyện thì Suluman đã lao ra khỏi phạm vi nổ, chạy nhanh về phía chỗ hai người Ôn Văn, tựa hồ nó đã nhắm vào hơi thở của Ôn Văn, mặc kệ Ôn Văn nháy mắt dịch chuyển tới nơi nào nó cũng có thể lập tức tìm được.

Nhưng Ôn Văn cũng không có cách nào, chỉ đành mang theo Kiều Phi Nhã tiếp tục nháy mắt dịch chuyển, một lần nữa bắt đầu hành trình chật vật chạy trốn.

Đương nhiên Ôn Văn thật ra cũng không phải đang chạy trốn một cách mù quáng, con đường chạy trốn mà anh dẫn Kiều Phi Nhã theo chính là con đường đã sớm chuẩn bị tốt.

Trong quá trình chạy trốn, Ôn Văn vẫn luôn mở công năng tra xét của huy hiệu nhân viên thu nhận, tuyến đường chạy trốn

cũng không lặp lại, anh muốn trong quá trình chạy trốn này tìm ra con hổ cái ngự thành hổ kia!

Nhóm thợ săn không biết sự tồn tại của ngự thành hổ cái nên cho rằng Kim Đại Hổ chính là lão đại của tộc đàn loại hổ, cho rằng chỉ cần tiêu diệt hết tất cả loại hổ thì có thể ngăn chặn được trận dịch hổ này.

Nhưng Ôn Văn biết nguồn gốc thật sự của trận dịch hổ này là gì, nếu như không giải quyết con ngự thành hổ cái kia mà để nó chạy thoát thì nó có thể tạo thành một trận dịch hổ khác bất cứ lúc nào!

Chương 603 - Mầm mống tai họa

Ôn Văn nắm tay Kiều Phi Nhã, dẫn theo cô một đường dịch chuyển tức thời để chạy trốn, thêm một người thì tiêu hao gia tăng gấp bội, chạy được một chốc đã thở hồng hộc.

Muốn dẫn Kiều Phi Nhã theo thì cần phải tiếp xúc cơ thể, vì thế Kiều Phi Nhã yêu cầu cầm tay.

Theo suy nghĩ của Ôn Văn thì tiếp xúc nào cũng thoải mái hơn cầm tay....

Đáng tiếc bây giờ đang phải chạy trốn trời chết, bằng không Ôn Văn thoát nhìn có vẻ là lão tài xế dày dạn kinh nghiệm nhưng thật ra chỉ là cậu nhóc to xác ngây thơ khăng định đang để trí tưởng tượng của mình bay xa.

Hai người vừa mới hoàn thành một lần dịch chuyển tức thời, trước đó Suluman lại bị Ôn Văn hốt một lần, đại khái khoảng hai phút nữa mới có thể đuổi theo, mà Ôn Văn tiêu hao quá độ cũng cần khôi phục một hồi mới có thể tiến hành lần dịch chuyển tức thời tiếp theo.

Vì thế hai người bắt đầu chạy tới trước, chạy một chốc thì đột nhiên có biến cố xảy ra, một con quái vật đầu hươu trực tiếp tấn công về phía nhóm Ôn Văn, nhưng bị một kiếm của Kiều Phi Nhã ngăn chặn lại.

Hai con quái vật xuất hiện trước mặt hai người, một là con khi lông vàng có cái đuôi dài ở phía trước, một con khác chính là Akaru mà Ôn Văn đã từng gặp!

Đôi mắt đỏ au của Akaru nhìn Ôn Văn, giống như muốn vọt tới xé Ôn Văn thành thịt vụn bất cứ lúc nào.

Có điều có lẽ vì lần trước bị thương quá nặng, hoặc có lẽ là vì không nằm trong không gian của nó, vì thế tuy Akaru trông rất hung ác nhưng thực lực chỉ ở mức Tai Nạn thượng tự mà thôi.

Nếu như chỉ có nó và con khỉ kia truy đuổi thì Ôn Văn tuyệt đối sẽ không sợ, đáng tiếc còn có tên Suluman không thể áng chừng thực lực ở phía sau, Ôn Văn không có thời gian dây dưa với chúng quá lâu.

“Hai tên này thoát nhìn vì hướng tới ông mà tới, rốt cuộc ông đã làm chuyện gì vậy?” Kiều Phi Nhã đầu đầu nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn vô tội nói: “Có lẽ là vì tui ghét ác như thù, trong khi làm nhiệm vụ đã đắc tội đám này.”

Kiều Phi Nhã liếc mắt một cái, ông mà ghét ác như thù cái rắm gì chứ.

Ôn Văn nhỏ giọng nói với Kiều Phi Nhã: “À đúng rồi, cô phải cẩn thận con khỉ kia, nó quá thô bỉ.”

Với thực lực của Kiều Phi Nhã, đối diện với Akaru thẳng như ruột ngựa căn bản không có uy hiếp, nhưng con khỉ kia là Ôn Văn mới thấy lần đầu, phỏng chừng có năng lực gì đó.

“Thô bỉ? Thô bỉ gì?” Kiều Phi Nhã khó hiểu hỏi.

Ôn Văn gãi đầu, cô gái này không hiểu thật hay giả vờ không hiểu vậy, dưới rôn mọc ra một cái đuôi dài, ai cũng sẽ cảm thấy nó thô bỉ đi?

Vì thế Ôn Văn dẫn dắt cho Kiều Phi Nhã một chút, hiểu được ý Ôn Văn, mặt Kiều Phi Nhã đỏ lên, ánh mắt nhìn về phía con khỉ kia cũng trở nên sắc bén như lưỡi dao, có cảm giác nó không nên tồn tại trên thế gian này.

Nhìn hai kẻ trước mặt thảm thì nói xấu mình, khỉ lông vàng tức giận tới nghiến răng: “Hai bọn mày nói nhỏ thôi đừng để tao nghe thấy được không vậy, bọn mày mới thô bỉ, cả nhà bọn mày đều thô bỉ!”

Khỉ lông vàng tức giận dùng cái đuôi dài của mình nhắm thẳng tới Kiều Phi Nhã, bàn tay ở chóp đuôi lộ ra sức mạnh quái dị, Kiều Phi Nhã vẫn còn chưa kịp phản ứng thì cây kiếm

dài trong tay không biết vì sao lại xuất hiện trong tay khi lông vàng kia.

“Đây đúng là một cây kiếm tốt, đáng tiếc hiện giờ nó là của tao rồi.” Khi lông vàng lộ ra nụ cười dữ tợn nói: “Thiên châu thủ của tao có thể trộm được bất cứ thứ gì mà bọn mày lấy ra, có thể là kiếm... cũng có thể là thứ khác!”

Ôn Văn gãi gãi đầu, tên này quả nhiên thô bỉ, bây giờ ở trên người Kiều Phi Nhã ngoại trừ cây kiếm dài kia không phải chỉ còn lại quần áo thôi sao.

Đột nhiên Ôn Văn biến sắc, bị hai tên này kéo chân một chốc, tên Suluman kia đã sắp đuổi tới nơi rồi, Ôn Văn lập tức chộp lấy tay Kiều Phi Nhã.

“Chờ đã, kiếm của tôi...” Kiều Phi Nhã giãy ra nói.

“Bây giờ mà còn kiếm cái gì nữa, chết ở đây thì chẳng có được gì đâu.” Ôn Văn không để ý tới cô nàng, trực tiếp kích hoạt dịch chuyển.

Khi lông vàng và Akaru xuất hiện khẳng định là họa vô đơn chí đối với hai người vốn đã bị vây trong khó khăn như bọn họ.

Sau khi hai tên này xuất hiện, mỗi lần dịch chuyển chỉ còn lại hơn mười giây để nghỉ ngơi mà thôi, đã không còn kiếm nên thực lực của Kiều Phi Nhã cũng bị giảm mạnh, nếu như đối mặt với Suluman có lẽ sẽ không chống đỡ được bao nhiêu thời gian.

Có điều sau khi trốn chạy một hồi, Ôn Văn trực tiếp bật cười thành tiếng, rốt cuộc cũng nhìn thấy thứ mình muốn trong bản đồ địa hình của huy hiệu trạm thu nhận!

“Ông cười cái gì, kiếm của tôi bị mất rồi đây này.” Kiều Phi Nhã tức giận nói.

Ôn Văn cười ha hả nói: “Chốc nữa tôi muốn dẫn cô tới một chỗ, sau khi tới đó thì tình huống có lẽ sẽ càng tệ hại hơn, có lẽ chúng ta sẽ không thể chạy trốn tiếp nữa, cần phải phản công!”

“Vậy thì đi đi, tôi cũng chán trốn chạy rồi.” Ánh mắt Kiều Phi Nhã lóe lên tia tàn bạo, cô muốn cướp lại kiếm của mình.

Trong bản đồ mấy chục mét xung quanh mà Ôn Văn nhìn thấy, dưới đất vài mét có một nơi khá mơ hồ, nơi đó giống như có người lại giống như không có gì cả, vì thế Ôn Văn kết luận rằng con ngựa tránh hổ cái kia nhất định đang trốn ở đây.

Năng lực của huy hiệu nhân viên thu nhận rất mạnh mẽ, có thể tra xét rõ ràng mọi thứ trong phạm vi mấy chục mét xung quanh, có nơi mơ hồ chứng tỏ nơi đó có năng lực che đậy khá mạnh mẽ, mà trong thành phố Việt Sơn này chỉ có con ngựa tránh hổ cái kia là cần che giấu mà thôi!

Trước tiên Ôn Văn ném một cây thương về một phía, sau đó cùng Kiều Phi Nhã đợi một chốc thì thấy Suluman chạy nhanh tới, mà Ôn Văn chỉ mỉm cười ném thêm một cây thương về nơi có cảm giác mờ ảo kia.

Ngựa tránh hổ cái tâm tình không yên đang nằm trong bể bóng đột nhiên nhìn thấy trần nhà bị phá thủng một lỗ, một cây thương đâm tới ghim vào sàn nhà tầng hầm.

Cây thương làm tâm tình của ngựa tránh hổ cái rơi xuống tận đáy cốc, nó đã trốn kỹ như vậy rồi sao vẫn bị người ta phát hiện chứ?

Sau đó trên thân cây thương lóe ra một vệt sáng xanh, hai nhân loại một nam một nữ nắm tay nhau xuất hiện bên cạnh cây thương, chính là Ôn Văn và Kiều Phi Nhã!

Ôn Văn cười híp mắt nhìn ngựa tránh hổ cái nói: “He he quả nhiên tao đoán không sai, mày ở nơi này.”

“Mày... là mày! Tao nhớ ra mày rồi!”

Sau khi ngựa tránh hổ đực chết thì có chút ký ức mơ hồ truyền về trong đầu ngựa tránh hổ cái, trong đó có sự tồn tại của Ôn Văn.

Mặc dù Ôn Văn không phải là kẻ đã giết chết ngựa tránh hổ đực nhưng ngựa tránh hổ cái vẫn vì thế mà căm hận Ôn Văn.

Ôn Văn cợt nhả nói: “Có rất nhiều người nhớ tao, có lẽ chốc lát nữa mày sẽ càng nhớ tao kỹ thêm đó, tao tới để đưa mày tới gặp chồng mày.”

Sau khi nói xong thì Ôn Văn giậm chân một cái, một cái hộp gỗ xuất hiện dưới chân Ôn Văn, anh đá nhẹ cái hộp tới bên

cạnh ngực tránh hồ cái.

Ngực tránh hồ cái run rẩy mở hộp, chỉ thấy bên trong là một cái đầu mảnh hồ đã bị lấy răng đi hết.

“Răng của nó đâu?”

Ôn Văn hiển nhiên nói: “Đương nhiên là bị tao rút đi rồi, sau khi phân tích của tao hoàn tất thì cần chút nguyên liệu tốt để rèn thân kiếm....”

“Mày đúng là muốn tìm chết! tao muốn bỏ mày vào trong cái hộp này!”

Ngực tránh hồ cái đứng dậy, trên người truyền ra hơi thở tràn đầy áp lực, cho dù thì thương thì nó vẫn mạnh hơn Akaru!

“Vậy mày có thể sống được rồi hãy nói.”

Ôn Văn háp dẫn thù hận xong thì búng tay một cái, dẫn theo Kiều Phi Nhã rời khỏi nơi này.

Mà ngay nháy mắt Ôn Văn rời đi, vô số tia sáng màu sắc rực rỡ xuyên thấu trần tầng hầm, đánh úp về phía khu vui chơi trẻ em ở bên dưới, trong đó có một tia sáng chuẩn xác bắn trúng hộp gỗ, xuyên thủng đầu ngực tránh hồ đục...

Chương 604 - Phản công bắt đầu

Ngực tránh hồ cái đánh tan tia sáng bắn tới, kinh ngạc nhìn đầu hồ đã hoàn toàn bị hủy hoại, phát ra một tiếng rên rỉ chói tai.

Đột nhiên nó ngẩng đầu, nổi giận gầm một tiếng về phía bắn ra tia sáng, tiếp đó từ miệng phun ra sóng xung kích hình đầu hồ.

Sóng xung kích đục thủng mặt đất, trực tiếp đánh vào trên người Suluman không hề đề phòng, đẩy nó lùi lại mấy chục mét, trên người có một ít chất lỏng màu đen bị sức mạnh quá lớn trực tiếp làm bốc hơi.

“Tao muốn mày chết... tất cả bọn mày đều phải chết!”

Ngực tránh hồ cái nhảy ra khỏi khu vui chơi trẻ em, bắt đầu điên cuồng tấn công Suluman, Suluman có thể làm nhóm Ôn

Văn bó tay không có cách nào nhưng trước mặt ngự tránh hồ cái thì nó chỉ có thể không ngừng bại lui.

Hai quái vật chân tự chiến đấu, chỉ trong khoảnh khắc đã tàn phá khu vực xung quanh chẳng còn nhìn ra hình dạng.

Ôn Văn và Kiều Phi Nhã nhìn hai con quái vật chiến đấu mà kinh ngạc than thở, Kiều Phi Nhã kỳ quái hỏi: “Con hồ kia cũng là loại hồ à? Hình như nó cũng biết ông, sao cái gì cũng có liên quan tới ông hết vậy?”

“Con hồ kia không phải là loại hồ mà là ngự tránh hồ, là đầu nguồn của dịch hồ lần này, một trong những nguyên nhân tôi vẫn luôn chạy trốn thực mạng như vậy là vì muốn tìm ra nó.”

Ngay từ khi bắt đầu chạy trốn thì Ôn Văn đã lên kế hoạch tìm kiếm mầm họa, hiện giờ chẳng qua là đạt được mục tiêu sớm một chút mà thôi.

Tên Suluman kia chỉ số thông minh không cao không tiện giao lưu, trong thời gian nhất định sẽ sử dụng tia sáng tấn công, điều này có thể dễ dàng hấp dẫn sự thù hận của ngự tránh hồ.

Hơn nữa nó và ngự tránh hồ cái vốn là kẻ địch, vì thế hai bên rất có thể sẽ xảy ra chiến đấu, như vậy Ôn Văn có thể thoát thân được.

Có điều trong suy nghĩ của Ôn Văn thì kế hoạch này chỉ có năm mươi phần trăm cơ hội thành công mà thôi, căn bản không ngờ hai kẻ này cứ vậy trực tiếp đánh nhau.

Dù sao thì tuy Suluman không thông minh nhưng ngự tránh hồ cái có khả năng sẽ phát hiện mục đích của Ôn Văn, từ đó tránh né xảy ra xung đột với Suluman, nếu là vậy thì Ôn Văn chỉ có thể dẫn theo Kiều Phi Nhã trốn vào trong trạm thu nhận, nhờ vào đó để kích động bọn chúng đánh nhau.

Nhưng Ôn Văn cũng không nhờ Suluman lại vừa vịn hủ đi đầu của ngự tránh hồ được, trực tiếp châm thùng thuốc súng của ngự tránh hồ cái.

Ôn Văn búng ngón tay tanh tách nói với Kiều Phi Nhã: “Một hồi nữa hai tên kia sẽ đuổi tới, tôi cũng chạy không nổi nữa rồi, không phải cô muốn cướp lại kiếm của mình à, con khi lông vàng kia giao cho cô, con quái vật đầu hươu kia giao cho tôi.”

Kiều Phi Nhã gật đầu, sau đó quan tâm nói với Ôn Văn: “Suốt chặng đường chạy trốn này ông đã tiêu hao quá nhiều rồi, còn chống đỡ nổi không?”

Dẫn theo một người trốn thoát trước mặt quái vật chân tự, mặc dù là Ôn Văn cũng không phải không cần trả giá, hiện giờ siêu năng lực trong cơ thể anh cũng không còn lại bao nhiêu.

Ôn Văn cười nói: “Đôi phó kẻ khác thì hiện giờ có lẽ không được... nhưng đôi phó con quái vật đầu hươu kia thì được, bởi vì tôi đã từng giao đấu với nó, biết được nhược điểm của nó.”

Akaru và khi lông vàng chậm rãi đi tới, nhìn thấy Suluman và ngự tránh hồ cái đại chiến, tốc độ của hai bọn chúng chậm hơn một bậc, vì thế chúng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Hai vị, lại gặp mặt rồi, lần này tới lượt bọn tao phản công!”

Nhìn thấy Ôn Văn xuất hiện, Akaru không chút do dự trực tiếp nhảy tới tung quyền đánh bay Ôn Văn rồi đuổi theo, chỉ còn lại Kiêu Phi Nhã và khi lông vàng đứng im tại chỗ.

Khi lông vàng cười kỳ quái: “Xem ra đôi thủ của tao chính là mày, khi tao chiến đấu với đám kiếm khách, không còn kiếm thì bọn mày chả là cái thá gì cả, mà kiếm của mày thì đang ở chỗ của tao.”

Kiều Phi Nhã siết nắm tay, hít sâu một hơi nói: “Cho dù không có kiếm thì tao vẫn có thể giết mày!”

Cái đuôi trước người khi lông vàng lung lay, có chút không biết nên làm sao để ra tay: “Kế tiếp tao nên trộm cái gì từ trên người mày đây, đáng tiếc nhân loại bọn mày lớn lên quá khó coi, trên người không có lông, bằng không trộm đi quần áo của mày chính là lựa chọn tốt nhất.”

Kiều Phi Nhã nghiêng rãnh, trên người lóe ra một trận ánh sáng vàng, ánh sáng giống như sao băng nhắm về phía khi lông vàng, nắm tay của cô cũng có chứa kiếm khí, thế mà lại có thể đánh nhau bất phân thắng bại với khi lông vàng.

Kiều Phi Nhã vốn mạnh hơn thượng tự bình thường rất nhiều, chỉ kém một cơ hội bước vào cảnh giới chân tự mà thôi, vì thế mặc dù chỉ đám bằng tay không cũng không rơi vào thế yếu.

Ngược lại quái vật khi lông vàng cầm kiếm dài trong tay lại không thể tung ra nhiều chiêu thức, giao thủ một phen liền bị nắm tay Kiều Phi Nhã đánh cho bầm dập mặt mũi.

Nhận thấy tiếp tục chiến đấu thì mình chỉ là bao cát cho Kiều Phi Nhã đấm, khi lông vàng lui về sau một khoảng cách rồi gào rống với Kiều Phi Nhã: “Tao quyết định sẽ trộm đi quần áo của mày, đám nhân loại xấu xí bọn mày đều có lòng xấu hổ, tao không tin khi không còn quần áo mày vẫn còn chiến đấu hung mãnh như thế.”

Nó gào lên rất vang dội, ngay cả Ôn Văn đang chiến đấu với Akaru cũng nhìn không được liếc mắt nhìn sang.

Nói ra thì có chút hèn hạ, có điều Ôn Văn cũng rất muốn nhìn....

Đương nhiên chỉ nghĩ mà thôi, Ôn Văn đã chuẩn bị sẵn một khi bên đó có vấn đề thì anh sẽ lập tức trợ giúp.

Quái vật khi lông vàng vờn thiên thủ nhắm về phía Kiều Phi Nhã, Kiều Phi Nhã cố gắng siết chặt quần áo, giống như rất sợ chuyện sắp xảy ra.

Sức mạnh kỳ quái của thiên thủ xuất hiện, thế nhưng không đợi nó xuất chiêu thì tay của khi lông vàng đột nhiên cử động, là cây kiếm dài vàng óng đang dẫn dắt tay nó, để kiếm quang màu vàng tràn ra trực tiếp chặt đứt cái đuôi không hề đề phòng kia!

“Này... là chuyện gì chứ?”

Quái vật khi lông vàng đau đớn gào la, đuôi chính là nguồn suối sức mạnh của nó, vì thế nó vẫn luôn cảnh giác không để Kiều Phi Nhã ra tay với đuôi mình, nhưng không ngờ đòn tấn công trí mạng lại tới từ chính bản thân nó.

Kiếm dài của Kiều Phi Nhã tự động quay trở về bên người, được cô cầm trong tay, cười lạnh nhìn về phía khi lông vàng nói: “Đừng có tùy tiện trộm vũ khí của người khác, hậu quả rất nghiêm trọng.”

“Mày có thể điều khiển cây kiếm kia, vì sao trước kia mày lại không ra tay?” Quái vật khi lông vàng ôm cái đuôi đứt đau đớn hỏi.

Kiều Phi Nhã dùng góc áo ghét bỏ lau chuôi kiếm: “Bởi vì trước đó không nắm chắc sẽ chém được cái đuôi của mày, chỉ cần đuôi của mày vẫn còn thì mày có thể lấy đi kiếm của tao bất cứ lúc nào, một khi mày biết tao có thể viên trình điều khiển kiếm, tao muốn lấy lại kiếm sẽ rất khó khăn.”

“Ả đàn bà ngu xuẩn, ả đàn bà xấu xí, sớm biết vậy thì cho dù liều mạng cay mắt tao cũng nên lấy đi quần áo của mày trước tiên!” Quái vật khí lông vàng phẫn nộ nói.

Kiều Phi Nhã suýt chút nữa đã bị chọc tức tới bật cười, tức giận cầm kiếm chỉ về phía khí lông vàng: “Không quản là một người phụ nữ hay một kiếm khách, kẻ như này đều quá nguy hiểm, vì thế ngày hôm nay mày không thể rời khỏi nơi này.”

“Mày tưởng rằng cầm được kiếm thì có thể giết tao hay sao, ở đây cũng không phải chỉ có một mình tao, chỉ cần tao kéo dài thì sẽ có người tới viện trợ.” Quái vật khí lông vàng cảnh giác nhìn Kiêu Phi Nhã.

Kiều Phi Nhã hít sâu một hơi: “Bị dẫn theo chạy trốn lâu như vậy, tao cũng gần như đã khôi phục hoàn toàn rồi, cũng có thể dùng phát thứ hai rồi.”

“Phát thứ hai, phát thứ hai gì?” Quái vật khí lông vàng nghi ngờ hỏi.

Kiều Phi Nhã giơ kiếm dài, lạnh giọng nói: “Kiếm khí bùng nổ”

Vô số kiếm khí màu vàng óng đồng thời đánh úp về phía quái vật lông vàng, nó miễn cưỡng ngăn chặn vài đòn tấn công đầu tiên, nhưng kiếm khí ập tới giống như vô cùng vô tận vậy.

“Không... không có khả năng, làm sao mày có thể có được sức mạnh này chứ?”

Nhưng không quản nó không cam lòng cỡ nào, quái vật khí lông vàng cũng không có cách nào chống đỡ đòn tấn công bằng vô số tia kiếm khí này, trực tiếp bị kiếm khí cán xén thành vô số mảnh vụn, rớt xuống trên mặt đất.

Sau khi giết chết khí lông vàng, Kiêu Phi Nhã chống kiếm dài vàng óng ánh quỳ một chân dưới đất thở hổn hển, quỳ một chân dưới đất thở hổn hển, cả người đều đang khẽ run rẩy.

Đây là lần đầu tiên cô sử dụng hai lần kiếm khí bùng nổ trong một ngày, cô lo lắng Ôn Văn chịu không được nên muốn nhanh chóng kết thúc chiến đấu để qua giúp anh.

Chẳng qua khi nhìn về phía Ôn Văn thì Kiều Phi Nhã yên tâm, bên Ôn Văn cũng không cần cô giúp đỡ.

Chương 605 - Hắc Thể tăng cường

Sau khi bị Akaru đánh bay, Ôn Văn từ trong đồng đồ nát chậm rãi đứng dậy.

“Đoạn đường này tiêu hao hơi lớn một xíu, quyền này của Akaru căn bản không thể so với trước đó nhưng mình vẫn cảm thấy khó có thể chống đỡ nổi.”

Sau đó Ôn Văn cười nói với Akaru: “Không ngờ nhanh như vậy đã có thể gặp lại mày ở đây, số phận đúng là kỳ diệu.”

“Lần trước mày may mắn hủy được tích lũy nhiều năm của tao, lần này tao sẽ đòi lại tất cả.” Về mặt Akaru cực kỳ dữ tợn.

Akaru chính là một lão nông trồng hoa chất phác, Ôn Văn không chỉ hủy đi hoa của nó, còn hủy cả chỗ trồng hoa, thậm chí còn hủy cả kho hoa mà nó tích trữ, thù lớn như thế làm Akaru muốn tìm Ôn Văn để đòi lại.

Ôn Văn móc mũi hỏi: “Vận may của tao tốt lắm... tao nhớ lần trước kẻ chạy trốn là mày cơ mà?”

“Không quản lần trước hay lần này, miệng của mày vẫn luôn chọc người ta khó chịu, sau khi bắt được mày, tao sẽ cắt ra luộc chín rồi đút cho mày ăn, xem xem khi đó mày làm sao mạnh miệng được nữa.” Akaru hừ lạnh.

Không hợp ý nửa câu thì Akaru đã lười nói lời vô nghĩa với Ôn Văn, trực tiếp tấn công tới.

Khác với ở trong không gian thần bí, đòn tấn công ở bên ngoài của Akaru thiên về hướng trực tiếp hơn, vừa vặn là dạng đối thủ mà Ôn Văn thích, vì thế anh cũng mỉm cười ngênh đón.

“Đấu thuật Thất Sa – Sa Ngư Loạn Đả!”

Ý vào thể chất thiên về kỹ năng cận chiến, Ôn Văn miễn cưỡng đánh ngang tay với Akaru.

Kỹ năng của Ôn Văn càng mạnh, cơ thể Akaru càng cường tráng, trong khoảng thời gian ngắn, hai bên không thể làm gì nhau.

Nếu Ôn Văn không bị Suluman đuổi bắt một phen thì hiện giờ đối phó với Akaru cũng sẽ không quá khó khăn, mặt khác, nếu không phải không gian thần bí của Akaru bị tổn hại thì hắn cũng không yếu tới mức chỉ có thể đánh ngang sức với Ôn Văn.

Nhưng cho dù ngang sức thì tình huống của Ôn Văn cũng chẳng tốt được bao nhiêu, hiện giờ thể lực của anh đã sắp cạn, mà thể lực của Akaru thì giống như vô cùng vô tận, Ôn Văn cao lắm chỉ chịu đựng loại đối chiến cường độ cao này thêm hai ba phút nữa mà thôi.

‘Đấu thuật Thất Sa – Toàn Sa Vĩ’

Ôn Văn tung một cước đá văng Akaru, vồ vồ ngực, thở phào một cái rồi nói: “Bị tên kia truy đuổi lâu như vậy làm tao nghẹn sắp chết rồi, có thể chiến đấu với mày một thỏa thích như thế, cảm giác cả người thoải mái hơn rất nhiều.”

“Thoải mái? Hi vọng chốc nữa tao bẻ gãy tay chân mày, mày sẽ càng thoải mái hơn nữa.” Akaru hung ác nói.

Ôn Văn đưa tay ngăn cản Akaru lại, nói: “Dừng, lần trước mày hỏi tao về chuyện của vua thiết Kincara, tao đã hỏi được rồi.”

So với Ôn Văn, Akaru lại càng căm hận Kincara hơn, quả nhiên nó dừng lại hỏi: “Bây giờ hắn đang ở đâu, còn sống không?”

Nhìn dáng vẻ rất nghiêm túc của Akaru, Ôn Văn trả lời: “Ông ta sống rất thoải mái, mỗi ngày đều cười ha hả, còn kể cho tao nghe từng đạp mày vào đồng phân nữa, ha ha ha ha.”

Sau khi nói xong thì Ôn Văn ôm bụng vỗ đùi cười như điên, dáng vẻ quả thực hèn mọn tới không còn gì để nói.

Akaru tức tới mũi xì khói trắng: “Mày... mày! ! Lần này mặc kệ mày nói cái gì tao cũng sẽ không ngừng lại, muốn tám xàm thì chờ tao rút gân tuốt xương mày rồi hãy nói.”

“Phải không... thật ra thì nói chuyện nhiều mới có lợi cho mày.” Ôn Văn đứng dậy, biểu cảm lạnh lùng: “Bây giờ không nói chuyện nữa thì mày không có cơ hội nói chuyện bình đẳng như thế nữa đâu, bởi vì mày đã thua rồi.”

“Thua?” Akaru nhú mày, nhìn biểu cảm bình tĩnh của Ôn Văn, đột nhiên có chút bất an len lỏi trong lòng nó.

“Sau khi thoát ra khỏi không gian thần bí, mày đã không quay trở lại đó, hoặc là có quay lại cũng không ở đó bao lâu đúng không?” Ôn Văn cười nhạt.

“Làm sao mày biết?” Akaru gấp gáp hỏi.

Trong không gian đặc biệt của nó tràn đầy sức mạnh tai biến còn sót lại, cho dù là nó thì ở lại nơi đó quá lâu cũng sẽ bị tổn thương, vì thế nó cũng không ở lại quá lâu.

Ôn Văn dựng thẳng một ngón tay lắc lư nói: “Đừng có gấp, để từ từ tao nói cho mày nghe.”

“Lần trước sau khi kết thúc chiến đấu thì mày biến mất, tao cũng không biết mày rốt cuộc đã chết hay đã trốn đi, người cẩn thận như tao đương nhiên phải làm ra kết luận xấu nhất.”

“Vì thế lúc bị ép phải rời khỏi nơi đó, để phòng ngừa vạn nhất tao đã để lại chút đồ ở nơi đó...”

Akaru biến sắc nói: “Thứ gì?”

“Mày nói đi?” Ôn Văn mỉm cười sâu xa, trực tiếp trở lại trạng thái ngục độc Tai Nạn.

Lúc rời khỏi không gian thần bí, Ôn Văn đã để lại mười mấy con rối chuột, để đám chuột chui vào trong khe hở trên mặt đất, bỏ đi lớp xác ngoài, chỉ để lại con đường liên thông với Ôn Văn.

Vốn Ôn Văn vẫn còn lo lắng những con chuột kia sẽ bị Akaru phát hiện, nhưng tới tận bây giờ hắn vẫn chưa biết gì về sự tồn tại của đám chuột kia.

Ôn Văn thông qua sức mạnh ngục độc Tai Nạn bùng nổ một con rối chuột, không gian thần bí sắp bị phá nát, lần này bị thương nặng thì hình dáng lại càng thê thảm hơn.

Đơn giản kích nổ một con chuột, sau đó Ôn Văn lập tức rời khỏi trạm thu nhận, anh muốn xem thử tình huống của Akaru rồi mới quyết định có nổ luôn những con khác hay không.

Sau khi đi ra ngoài, Ôn Văn phát hiện Akaru quỳ một chân dưới đất, lỗ chân lông toàn thân đều túa máu, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Thấy Akaru đã không thể đe dọa được mình, Ôn Văn cũng không kích hoạt những con chuột khác, anh còn muốn để tên này trông hoa bĩ ngạn cho mình, không thể giết chết hẳn được.

“Đồ đê tiện!” Akaru phun ra máu tươi nói.

Ôn Văn lắc đầu: “Đuôi bắt tù nhân bỏ trốn không thể gọi là đê tiện được, cái này gọi là thông minh.”

Sau khi nói xong Ôn Văn hét lớn cha cha cha cha, sử dụng chiêu Sa Ngư Loạn Đả tấn công Akaru, sau khi anh thu hồi nắm tay thì Akaru đã gục xuống đất không bò dậy nổi.

Ôn Văn quay đầu lại liếc nhìn một cái, phát hiện Kiều Phi Nhã đang quỳ một chân dưới đất nhắm mắt nghỉ ngơi, thoạt nhìn có vẻ khá mệt mỏi, không có sức lực quan tâm chuyện bên Ôn Văn, vì thế Ôn Văn trực tiếp kéo Akaru vào một chỗ hành lang ở gần đó.

“Cầu xin mày, đừng nhốt tao vào nơi đó, có chết tao cũng không muốn trở lại nơi đó, mày giết tao đi...” Akaru bị đánh rụng cả răng cầu xin Ôn Văn.

Ôn Văn kiên quyết từ chối: “Mày an tâm ở trong đó làm lao động phục vụ đi, trạm thu nhận bây giờ ôn nhu hơn trước kia rất nhiều, ít nhất thì tao sẽ không để mày dùng phân nhà nông ngày xưa đâu...”

Sau khi nói xong, Ôn Văn cưỡng chế túm Akaru đang gào khóc ồm tỏi vào trong trạm thu nhận.

Nháy mắt con đường giam giữ biến mất, Ôn Văn mở to mắt, một luồng sức mạnh màu đen đột nhiên xuất hiện trên người anh.

Cơ thể gân như đã khô cạn của Ôn Văn được bổ sung một ít sức mạnh, phạm vi mở rộng của gân tay Tai Ách cũng lớn hơn một chút.

“Đây là... năng lực của Hắc Thể được tăng cường, hơn nữa còn tăng cường rất rõ rệt!”

Chương 606 - Ba bên giảng co

Từ khi Hắc Thể thăng lên cấp Tai Nạn, làm Ôn Văn giải trừ được bức tường ngăn cản sức mạnh trung tự, Ôn Văn vẫn không quá để tâm tới nó.

Bởi vì so với quái vật thượng tự, thậm chí là năng lực của quái vật trung tự, năng lực chỉ mới tiến vào hạ tự của Hắc Thể thật sự không đáng chú ý.

Nhưng lần này sau khi bắt Akaru vào trạm thu nhận, sức mạnh của Hắc Thể đã tăng lên rất nhiều, nếu còn như vậy hai lần nữa thì nói không chừng Hắc Thể có thể trực tiếp thăng lên cấp Tai Nạn trung tự.

Mặc dù bình thường không sử dụng nhưng Ôn Văn không hề nghi ngờ, đối với những kẻ đồng cấp thì Hắc Thể không e sợ bất cứ sự khiêu chiến nào.

“Lần thăng cấp này xảy ra sau khi mình bắt Akaru, mà Akaru là tù nhân trốn thoát của trạm thu nhận, tức là sau khi mình bắt tù nhân trốn thoát trở về thì được trạm thu nhận thưởng sao?”

Nghĩ tới khả năng này, Ôn Văn quay đầu nhìn về phía Kiều Phi Nhã, có chút tiếc nuối nhìn thật nát rơi vãi đầy dưới đất.

“Sớm biết vậy thì đã bảo cô ta để lại người sống rồi.”

“Có điều không sao cả, tù nhân trốn thoát còn rất nhiều, vì để khai phá năng lực của Hắc Thể tới tận cùng, đám kia vẫn nên ngoan ngoãn quay trở lại phòng giam.”

“Nói tiếp thì mình lén thả quái vật đi rồi bắt lại thì có hiệu quả không nhỉ... chờ có cơ hội thử một chút.”

Gần khu chính phủ thành phố Việt Sơn, cũng là vương cung của tộc loại hổ đã biến thành một khu đổ nát, Kim Đại Hồ đang chiến đấu với Bát Trọng trong đồng đổ nát đó.

Vô số kim loại màu vàng tung bay trên dưới, cơ thể Kim Đại Hồ giống như được đúc từ vàng, tràn đầy cảm giác hoa mỹ xa hoa.

Mà Bạc Tám đang giảng co với hắn, quần áo trên người rách rưới chẳng khác gì ăn xin nhưng cơ thể thì rõ ràng là một vị

trung niên cơ bắp cường tráng.

Thật sự thì Kim Đại Hồ bị Bát Trọng đánh như cháu vậy, bóng ảo phía sau Bát Trọng không bị năng lực hoàng kim của Kim Đại Hồ ảnh hưởng, còn có thể tạo ra tổn thương rất lớn đối với nó.

Hiện giờ trên người Kim Đại Hồ đã có vài dấu quyền khá sâu, mà Bát Trọng ở đối diện thì gần như không có chút tổn hại nào.

Còn tiếp tục đấu nữa thì Kim Đại Hồ rất có thể sẽ bị Bát Trọng tiêu diệt, thế nhưng nó vẫn phải kiên trì chiến đấu, Thủy Tổ của tộc loại hồ đang ở trong thành phố Việt Sơn, cho dù nó chết ở đây thì cũng không thể bỏ lại nợ tránh hồ mẹ.

Thế nhưng đánh một hồi thì Kim Đại Hồ biến sắc: “Mẹ lộ diện rồi, hơn nữa còn đang chiến đấu mới một tên chân tự lạp mặt, ai cũng có thể chết, nhưng mẹ thì không được!”

Hoàng kim dạng dịch lỏng ở xung quanh Kim Đại Hồ nháy mắt bùng nổ, tạo thành một cái chụp vàng vây lấy Bát Trọng.

Sau đó Kim Đại Hồ liều mạng phóng về phía hướng nợ tránh hồ mẹ và Suluman đang chiến đấu, nó muốn giúp nợ tránh hồ mẹ.

Bát Trọng chỉ dùng vài giây đã thoát ra khỏi cái lồng vàng kia, nhướng mày nhìn theo Kim Đại Hồ đang chạy ra khỏi cuộc chiến, vốn hẳn chỉ cần đánh bại Kim Đại Hồ là có thể hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng bây giờ tình hình chiến đấu ở thành phố Việt Sơn lại quá rắc rối.

“Hi vọng không xảy ra biến cố gì...” Bát Trọng thở dài một tiếng rồi đuổi theo hướng Kim Đại Hồ thoát đi.

Cùng lúc đó, ở bên kia thành phố, tên kỵ sĩ mặc áo giáp đen cũng đã nhận ra cuộc chiến của cảnh giới chân tự.

“chiến đấu với Suluman là con hồ cái chân tự kia... đây là một cơ hội tốt, có thể diệt gọn lũ hồ ngu xuẩn kia.”

Vì thế hẳn nhảy lên không, một làn khói màu đen đột nhiên ngưng kết thành một con rồng đen hai chân bay tới dưới chân hắn, chớ hẳn tiến về phía nơi diễn ra cuộc chiến.

Hai tên tù nhân trốn thoát khác cũng hưởng ứng lời triệu tập của tên áo giáp đen, cùng tiến tới chỗ của Suluman.

Về phần không muốn để bị Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện... lúc Suluman xông ra ngoài thì đã định trước là không giấu được rồi.

Ở chiến trường của ngự trình hồ cái chính là trung tâm thành phố Việt Sơn.

Kết giới ngăn ở giữa thành phố sớm đã vì qua thời gian một giờ mà đã biến mất, cho dù không biến mất thì nó cũng sẽ bị phá hủy vì cuộc chiến của cảnh giới chân tự mà thôi.

Có điều cho dù biến mất thì cũng không sao, bởi vì phần lớn dân chúng ở bên kia đều đã được an toàn.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, hiện giờ có lẽ nhóm thợ săn đã bắt đầu kế hoạch rút lui khỏi thành phố Việt Sơn trước khi tiến hành oanh tạc dạng trải thảm, sau đó sẽ tiến vào giết chết đám loại hồ còn sống sót.

Nhưng trong kế hoạch thì trong thành phố này chỉ có một chân tự là Kim Đại Hồ mà thôi, nào ngờ được lại lời ra thêm vài tên nữa?

Kim Đại Hồ đúng lúc chạy tới bên cạnh ngự trình hồ mẹ, điều khiến hoàng kim bức lui Suluman, bảo vệ ngự trình hồ mẹ ở sau lưng mình.

Bát Trọng theo sát Kim Đại Hồ chạy tới, thấy tình cảnh có tới ba con quái vật chân tự thì sắc mặt rất khó coi, một con quái vật thì hẳn có thể đối phó, hai con cũng miễn cưỡng, nhưng ba con....

Này vẫn còn chưa xong, một tiếng gầm rú từ không trung phía xa truyền tới, kỵ sĩ áo giáp đen cười rùng rùng đen đáp xuống bên cạnh Suluman.

Kỵ sĩ áo giáp đen vừa xuất hiện, không quản là hai con hồ hay Bát Trọng đều lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị.

Thực lực của kẻ này mạnh hơn chân tự bình thường một chút!

Trong năm cường giả chân tự ở đây giằng co, khí thế của bọn họ giao phong sinh ra áp lực rất lớn, người bình thường ở gần đó thậm chí sẽ vì hít thở không thông mà chết.

Ôn Văn, Kiều Phi Nhã và vài thợ săn thượng tự khác đi theo phía sau Bát Trọng, dù sao cũng tăng thêm chút khí thế cho bên thợ săn.

Hiện giờ nơi này có ba thế lực, số lượng tù nhân trốn thoát chỉ còn bốn, nhưng trong số bọn nó có tới hai cường giả chân tự, hơn nữa mạnh nhất nơi này chính là kỵ sĩ áo giáp đen kia.

Tộc loại hổ có số lượng nhiều nhất, nhưng chỉ có hai cường giả chân tự mà thôi, nhưng chúng đều đã bị thương, trật tự tộc loại hổ cũng đã bị nhóm thợ săn phá hủy hoàn toàn.

Bên thợ săn tuy binh hùng tướng mạnh nhưng chân tự thì chỉ có một người, hơn nữa còn phải chú ý tới quá nhiều thứ.

Trong ba bên thì bên nào cũng là kẻ địch với hai bên còn lại, đồng thời tuyệt đối không có khả năng liên thủ, kế tiếp khẳng định là một hồi hỗn chiến kịch liệt.

Trong bầu không khí căng thẳng này, Hắc kỵ sĩ dùng ngôn ngữ kỳ quái nhỏ giọng hỏi Suluman: “Kẻ nào là nhân viên thu nhận mà mày tìm được?”

Suluman phát ra âm thanh có ý nghĩa không rõ, kỵ sĩ áo giáp đen đã xác định thân phận của Ôn Văn: “Chóc nữa tao sẽ ngăn chặn ba tên khác, mày đi bắt nó, nhớ kỹ là phải còn sống.”

Suluman phát ra âm thanh tỏ vẻ không đồng ý, nó muốn nghiền nát cơ thể Ôn Văn, nuốt vào trong cơ thể mình, không muốn buông tha Ôn Văn.

Kỵ sĩ áo giáp đen không chút cảm tình nói: “Nếu mày không làm được, tao sẽ giết mày.”

Nghe thấy lời kỵ sĩ áo đen nói, Suluman run run một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng, đối với Suluman đầu óc ngu si mà nói, chỉ cần nghiền ép một lần thôi cũng đủ làm nó sinh ra sợ hãi.

Sau khi căn dặn xong, kỵ sĩ áp đen bảo rồng đen bay lên không, tay phải giơ thương nói: “Tao là Tử Kỵ Andu Luza, sẽ ban tặng cho bọn mày giấc ngủ ngàn thu!”

Sau khi báo họ tên xong, Andu Luza không có ý thỏa hiệp, trực tiếp đâm thương tới, mục tiêu là ngự tránh hổ mẹ!

Chương 607 - Giống như điên cuồng

Ngoại trừ kẻ thù ngàn năm trước của trạm thu nhận, tộc đàn loại hổ chính là mục tiêu chủ yếu của Tử Kỳ, chỉ cần Bát Trọng không chủ động trêu chọc hắn thì hắn sẽ không chủ động tấn công Bát Trọng.

Chân tự trong tổ chức bọn nó không phải chỉ có hai người là Suluman và Tử Kỳ, thế lực cũng không phân tán như Đọa Thần Huyết, hơn phân nửa sức mạnh đều đang ẩn núp trong khu Hoa Phủ.

Cho dù phân hội thợ săn khu Hoa Phủ muốn tiêu diệt bọn nó thì bọn nó cũng không sợ, nhưng Tử Kỳ vẫn không muốn cọ xát quá nhiều với Hiệp Hội Thợ Săn.

Một khi chọc giận Hiệp Hội Thợ Săn dẫn tới cấp Tai Biến ra tay, hoặc là tổng hội Hiệp Hội Thợ Săn tiến hành bao vây tiêu diệt, cho dù là bọn nó thì cũng sẽ bị tổn hại nặng nề.

Thấy Tử Kỳ ra tay trước, Bát Trọng suy nghĩ một chút rồi cùng Tử Kỳ tấn công ngự tránh hồ mẹ và Kim Đại Hồ.

Đám chân tự xa lạ Suluman và Tử Kỳ này tuy cũng rất có sự đe dọa nhưng còn xa mới có thể bằng được chủng tộc có kiểu mở rộng tộc đàn bằng cách truyền nhiễm dịch hồ này, lấy uy hiếp lớn đối với nhân loại làm tiêu chuẩn thì sẽ dễ dàng nhận ra cái nào nặng cái nào nhẹ.

Cường giả cảnh giới chân tự đã khai chiến, cấp dưới các bên cũng không tiện xem cuộc vui, vì thế cũng bắt đầu chiến đấu.

Đối với tộc đàn loại hồ mà nói, cả hai phe kia đều là kẻ địch, nhưng Hiệp Hội Thợ Săn trước đó đã dọa bọn nó sợ, mà bên tội phạm trốn chạy chỉ có hai quái vật mà thôi, vì thế bọn nó dự định sẽ bóp chết hai quả hồng mềm này rồi mới đối phó với nhóm thợ săn.

Hai tên tội phạm trốn chạy kia, một kẻ có cơ thể thú dữ nhỏ nhắn trắng muốt không có lông, một kẻ khác chính là một con cá sấu hình người mặc giáp hạng nặng, rất nhanh đám loại hồ phát hiện thật ra hai kẻ này cũng rất khó đối phó.

Cơ thể của con thú dữ nhỏ nhắn màu trắng kia rất trơn trượt, khi đòn tấn công sắp trúng mục tiêu nó sẽ vặn vẹo lệch đi đòn

tấn công của đám loại hổ.

Mà con cá sấu hình người kia thì cực kỳ điên cuồng, nó không sợ bất cứ đòn tấn công nào. Thấy bạo lực liền xông tới, sau đó xé thứ đó ra thành mảnh vụn.

Cả hai con quái vật đều là tai nạn thượng tự, hơn nữa không phải tai nạn thượng tự bình thường, ít nhất cũng phải là trình độ như Kiều Phi Nhã lúc trước.

Mắt thấy hỗn chiến đã bắt đầu, Ôn Văn yên lặng thu tất cả số quái vật mình phái ra trước đó về, để bọn chúng chơi lâu như vậy đã đủ rồi.

Hỗn chiến đã quá hỗn loạn rồi, Ôn Văn không muốn để quái vật nhà mình làm loạn thêm nữa.

Sau đó anh cũng gia nhập trận hỗn chiến, trước đó Hắc Thể tăng cường đã làm anh khôi phục được một phần sức mạnh, không đến mức không còn sức tham chiến.

Nhưng đánh đánh một hồi thì Ôn Văn phát hiện không đúng.

Cũng không phải tất cả cường giả chân tự đều tham chiến, cơ thể ghê tởm của Suluman vẫn còn lơ lửng trên không trung, tất cả những ánh mắt trong bóng bóng đều nhắm về phía Ôn Văn.

Rất hiển nhiên, mục tiêu của nó hiện giờ vẫn là Ôn Văn!

“Chết tiệt, tên này cũng quá cố chấp đi?”

Mắt thấy Suluman muốn đánh tới, Ôn Văn cắn răng trực tiếp lao ra khỏi đám người, Ôn Văn có thể dùng xác để chữa trị cho chính mình, hơn nữa đòn tấn công căn bản không có tác dụng với nó, vì thế nếu anh chiến đấu trong đám người thì chỉ càng gia tăng số lượng người hi sinh mà thôi.

Tiếp đó Ôn Văn lấy khẩu Phạt Thuyết Gatling ra, nhắm về phía Suluman xả đạn một phen, trút hết tất cả đạn ra ngoài, sau đó lại thử đủ loại vũ khí, nhưng đều không có hiệu quả đối với Suluman.

Thấy Suluman không tham gia cuộc chiến của cảnh giới chân tự, ngược lại muốn thoát ra khỏi sự tấn công của thợ săn, Bát Trọng tung ra một quyền muốn kéo nó quay lại cuộc chiến.

Thế nhưng Tử Kỳ đã vung thương tới, trực tiếp chặn quyền đó lại, hai con hổ cũng tấn công Bát Trọng mãnh liệt làm hẳn không có cách nào ra tay giải cứu Ôn Văn.

Kiều Phi Nhã muốn một lần nữa tung ra kiếm khí bùng nổ tấn công Suluman, thế nhưng vừa mới giơ kiếm lên đã cảm thấy cơ thể đau đớn khó nhin, cô không có cách nào dùng chiêu này lần thứ ba.

Những thợ săn khác cũng muốn viện trợ Ôn Văn nhưng bị Ôn Văn cản lại, trong lòng Ôn Văn hiểu rất rõ, trừ phi có người siêu năng đủ năng lực hỗ trợ, bằng không có càng nhiều người hơn cũng không làm nên chuyện, chỉ cần phạm chút sai lầm sẽ bị Suluman tiêu diệt ngay.

Ôn Văn bị Suluman dí chạy trốn chết, nhưng trốn một hồi thì ánh mắt Ôn Văn lộ ra tia hung ác.

Là người khác có lẽ cũng tức giận rồi, chứ nói chi là Ôn Văn vẫn luôn cố gắng kiềm chế, tên này vẫn một mực truy sát Ôn Văn, đến bây giờ bên kia đang đại chiến thì nó vẫn cứ tiếp tục đuổi theo Ôn Văn.

“Nói đến cùng thì mày mới là tội phạm trốn chạy, tao là lão đại phòng giam, vì sao tao lại bị mày rượt chạy khắp nơi như vậy chứ?”

Xiềng xích mang theo mũi nhọn sắc bén màu đen trượt ra từ hai bên tay Ôn Văn, vũ khí siêu năng hay vật thu nhận đều sẽ bị thứ này ô nhiễm, nhưng xiềng xích thì chắc chắn là không.

Nếu có thể cắt đứt được tên này thì Ôn Văn tuyệt đối sẽ không để xiềng xích của mình bị bại lộ, thế nhưng Suluman giống như một miếng keo dán da chó vậy, Ôn Văn muốn dùng xiềng xích đấu một trận với tên chân tợn này!

“Cho dù mày coi tao là kẹo thì tao cũng phải đánh bẻ một cái răng của mày!”

Nếu thật sự không được thì lúc sắp chết có thể trốn vào trong trạm thu nhận, nhưng sợ thì không được!

Nhìn thấy Ôn Văn bị mình dí theo lại dữ tợn xông ngược về phía mình, Suluman sừng sốt, bởi vì với năng lực của nó thì xông lên như thế chẳng khác nào muốn chết.

Thế nhưng nó vừa bị Tử Kỳ ra mệnh lệnh cưỡng chế là không thể lấy đi tính mệnh của Ôn Văn, vì thế nó khá là bó tay bó chân với kiểu đánh chó điên của Ôn Văn.

Hai người đấu một chốc, Suluman bị xiềng xích của Ôn Văn quất không ít phát, xiềng xích này thật sự có thể tổn thương nó, làm nó phải thông qua phân tách cơ thể để né tránh đòn tấn công của Ôn Văn.

Bị kích hoạt bản tính hung bạo, Ôn Văn càng đánh càng hăng say, giống như rơi vào trạng thái điên cuồng.

Thật ra đối chiến với Suluman có áp lực rất lớn, bởi vì năng lực của Suluman giúp hắn có thể thừa nhận vô số lần tấn công, mà Ôn Văn chỉ cần dính một đòn thôi sẽ có khả năng mất đi năng lực chiến đấu.

Nhưng trong trạng thái cực hạn này, Ôn Văn lại cảm thấy năng lực chiến đấu của mình mạnh hơn trước rất nhiều, đủ loại chiêu thức thuần thục tung ra làm Suluman phải cuống tay cuống chân.

Tuy Suluman không bị thương nhưng thoát nhìn giống như Ôn Văn đang chiếm ưu thế, nhóm thợ săn khác đang chiến đấu thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn về phía Ôn Văn, khiếp sợ không thôi.

Nếu lần này Ôn Văn có thể sống sót thì nói không chừng sẽ trở thành chủ đề câu chuyện trong buổi trà chiều của nhóm thợ săn.

Kiều Phi Nhã quần lộn tóc, khóe miệng lộ ra ý cười.

Cô từng nói muốn đấu với Ôn Văn một trận nhưng sau khi cùng kê vai chiến đấu với Ôn Văn thì ý nghĩa đó đã nhạt đi rất nhiều, bởi vì ngoại trừ bản lĩnh chạy trốn làm cô phải tròn mắt thì không có điều gì kích thích được dự vọng chiến đấu của cô.

Thế nhưng Ôn Văn như cuồng ma lúc này ngược lại lại làm cô coi trọng, cô muốn chính thức so tài với Ôn Văn một lần.

Ôn Văn và Suluman cứ vậy liều mạng khoảng mười phút, mặc dù Ôn Văn đã tiến vào trạng thái cuồng bạo nhưng vẫn không có cách nào xóa đi khoảng cách của anh và quái vật chân tự, đánh đánh một hồi thì thể lực rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa.

“Minh đã không còn sức chiến đấu nữa rồi, xem ra chỉ có thể trốn vào trong trạm thu nhận thôi... đáng tiếc ở đây có quá nhiều người, làm đảo binh trước mặt nhiều người như vậy đúng là quá mất mặt.”

Hiện giờ có rất nhiều người chú ý tới cuộc chiến của Ôn Văn, nói cách khác Ôn Văn cần phải trốn đi ở trước mắt bao người.

Đúng lúc này một giọng nói quen thuộc từ bên tai truyền tới làm Ôn Văn từ bỏ ý định muốn trốn vào trong trạm thu nhận.

“Ngài đã làm đủ rồi, kế tiếp hãy giao cho tôi.”

Chương 608 - Trận mở màn của Vua Thiết

Nghe thấy giọng nói này, Ôn Văn nháy mắt bình tĩnh lại, bởi vì giọng nói đó phát ra từ nhân viên quản lý trung tâm tầng một của trạm thu nhận, Vua Thiết Kincara được Ôn Văn gọi vui là người đàn ông kim loại mặc vest!

Ôn Văn thông qua trạm thu nhận hỏi Kincara: “Trước đó không phải ông nói không thể ra ngoài giúp tôi được à?”

Kincara cười trả lời: “Tôi nói không thể vì chút chuyện nhỏ nhặt như vậy mà giúp ngài, bây giờ vấn đề này đáng để tôi ra tay.”

“Có nhóm Nivea giúp tôi trông coi, tôi rời đi một khoảng thời gian ngắn cũng không có gì đáng ngại, hướng chi đây là lần họp tác đầu tiên của trạm thu nhận và Hiệp Hội Thợ Săn, chỉ có đám quái vật kia ra mặt không phải quá bunn xin rồi à?”

Ôn Văn chỉ cười nhạt với lời nói của đối phương, lời của người này chẳng khác nào đánh rắm, sau này không thể tin tưởng.

Có điều Ôn Văn cũng không dây dưa nhiều với Kincara, dù sao thì lần này Kincara chịu ra tay cũng vì giúp anh.

Vì thế Ôn Văn dựa theo chỉ dẫn của Kincara, thông qua trạm thu nhận mở một con đường tới gần chỗ mình cho Kincara, sau đó đồng ý với yêu cầu xin rời khỏi trạm thu nhận của Kincara.

Tuy Kincara đã từng là cường giả cấp Tai Biến nhưng ông chính là một phần của trạm thu nhận, nếu ông muốn đi ra ngoài thì cần Ôn Văn cho phép.

Suluman đang truy đuổi Ôn Văn đột nhiên rùng mình, sau đó cơ thể không thể nào kiềm chế được bắt đầu run rẩy, là cảm giác sợ hãi.

Bởi vì nó nhìn thấy phía sau mình đột ngột xuất hiện một người mà không hề có chút điềm báo nào.

Bóng người này mặc một bộ vest hai màu đỏ đen đan xen rất quái dị, phần tay và đầu lộ ra có màu trắng bạc của kim loại.

“Vua Thiết... Vua Thiết!”

Sau khi nhìn rõ người này, cơ thể Suluman bị dọa tới vận vẹo biến hình, Kincara đã từng mang tới nỗi sợ hãi to lớn đối với nó, loại sợ hãi này trải qua ngàn năm cũng không thể nào xóa nhòa.

Sắc mặt Bát Trọng tối sầm, đối với hắn thì Tử Kỳ, Suluman cộng thêm hai con hồ kia đều là kẻ địch cùng cấp, vốn đã có chút chịu không nổi rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một cường giả chân tỵ mới.

Người vừa xuất hiện này thoạt nhìn không phải người, rất có thể là kẻ địch, vì vậy Bát Trọng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Kincara: “Từ đâu ra đây?”

Kincara nhẹ nhàng khom người chào Bát Trọng: “Tên của tôi là Kincara, là một thành viên của Hắc Thập Tự đã thỏa thuận sẽ giúp đỡ các vị giải quyết đám loại hồ này.”

Bát Trọng thở dài một hơi, sau đó hỏi Kincara: “Bằng chứng đâu?”

“Bằng chứng... hử là cái này đi?” Kincara từ trong chiếc túi trên ngực lôi ra một chiếc khăn lụa nhỏ.

Thấy chiếc khăn này thì Bát Trọng rốt cuộc cũng tin tưởng Kincara, có Kincara thì ít nhất bên thợ săn cũng không quá yếu thế.

Bát Trọng yên tâm nhưng Kim Đại Hồ và ngự thành hồ mẹ lại đau lòng, trước đó phần lớn đòn tấn công của Tử Kỳ và Bát Trọng đều rơi vào người bọn chúng, hiện giờ lại xuất hiện

thêm một chân tự, hi vọng thành công trốn thoát của bọn nó lại càng mong manh hơn.

Tử Kỳ ngừng tấn công hai con hổ, xoay người lại nhìn chăm chăm Kincara.

“Mày có vẻ đã yếu hơn trước kia rất nhiều, tao là Tử Kỳ Andu Luza, mày có nhớ tao không?”

“Mày là ai? Trước kia chúng ta từng gặp rồi à?”

Kincara nhíu mày nhìn về phía Tử Kỳ, ngàn năm trước ông trông nom quá nhiều quái vật, ngoại trừ loại quái vật có tay nghề lại còn từng bị ông đập vào trong đồng phân, số quái vật còn lại căn bản không đáng để ông phải nhớ.

Tử Kỳ đột nhiên bật cười, hẳn cảm thấy thực hoang đường.

Mấy trăm năm đầu sau khi chạy ra khỏi trạm thu nhận, chỉ cần nghe thấy cái tên Kincara thì hẳn đã sợ run rồi, rất sợ Kincara tìm tới tận cửa, thế nhưng hiện giờ hẳn mới biết mình căn bản không nằm trong trí nhớ Kincara, đây là chuyện sai lầm cỡ nào cơ chứ?

“Suluman, hiện giờ tên này chỉ còn thực lực chân tự mà thôi, không phải mày vẫn luôn hận hẳn tới tận xương à, đây chính là lúc để mày đòi nợ đấy.”

Được Tử Kỳ nhắc nhở, Suluman mới ý thức được bây giờ Kincara đã không còn là cường giả cấp Tai Biến nữa rồi, chỉ là một tên quái vật chân tự như nó mà thôi.

Sợ hãi tiêu tan trong lòng Suluman, thù hận một lần nữa chiếm cứ cơ thể, cả người nó chột phình to lên vài lần, biến thành người khổng lồ cao hơn mười mét có hơn mười cánh tay dữ tợn màu đen.

Đây mới là hình thái chiến đấu thật sự của nó, trước đó không quản là chiến đấu với Ôn Văn, Kiều Phi Nhã hay ngự thành hổ mẹ thì nó đều không tiến vào trạng thái này, bởi vì nếu tiến vào trạng thái này nó sẽ cảm thấy uể oải.

Hiện giờ là cơ hội để báo thù Kincara, cho dù phải trả cái giá lớn hơn cũng rất đáng.

Thấy dáng vẻ này của Suluman, Kincara liền hiểu ra nói: “Tao nhớ ra mày rồi, trước kia con nai con kia không chịu trồng hoa

nên đồng phân kia làm tao khá đau đầu, vì thế tao đã ném mào vào trong đồng phân, mào đã dọn dẹp rất sạch sẽ, tao khá là thích mào đó.”

“Muốn chết... muốn chết!”

Lời nói của Kincara không thể nghi ngờ chính là đổ thêm dầu vào lửa, Suluman phát ra tiếng rít, mấy trăm con mắt đồng thời phóng ra tia sáng đủ màu sắc về phía Kincara.

Suluman rất ít khi cùng lúc phóng ra nhiều tia sáng như vậy, bởi vì sau khi phóng ra tia sáng xong con mắt đó sẽ héo rũ, trước khi mắt mới sinh ra thì nó không thể nào phóng ra tia sáng tấn công.

Nhưng chỉ như vậy mới có thể tăng uy lực của tia sáng lên lớn nhất!

Kincara không biến sắc, tay phải đặt trước người, một khối kim loại dạng dịch lỏng từ trong tay áo trượt ra, biến thành một tấm khiên thiết chắn trước người.

Mấy trăm tia sáng đồng thời đánh vào trên tấm khiên, đủ loại thuộc tính năng lượng cùng bộc phát tia sáng làm người ta không có cách nào nhìn thẳng, hết thấy mọi thứ xung quanh đều bị tia sáng phá hủy thành mảnh vỡ.

“Mẹ ơi, không ổn!”

Ôn Văn đang ở gần đó hào hứng xem cuộc chiến chừ tục một tiếng rồi xoay người bỏ chạy, đáng tiếc vẫn hơi chậm một chút, trực tiếp bị luồng sức mạnh khổng lồ đánh bay.

Sau khi rơi xuống đất, Ôn Văn cảm thấy gân cốt cả người tựa hồ đã vỡ mất phân nửa, sau lưng bị luồng sức mạnh kia lột đi một mảng lớn da thịt.

Anh vốn chỉ bị kiệt sức mà thôi, nhưng bây giờ thì đã bị thương nặng, lần sau khi xem trò vui, Ôn Văn tuyệt đối sẽ không ở gần như thế nữa.

Sau khi tia sáng méo mó biến mất, Kincara vẫn đứng im tại chỗ, tấm khiên kia đã tan biến không còn vết tích, phần vest bên phải đã bị phá hủy hoàn toàn, cánh tay phải cháy đen một mảnh, mà lấy ông làm trung tâm thì mọi thứ trong bán kính ba mươi mét xung quanh đều đã bốc hơi cả rồi!

Kincara thở dài một tiếng: “Mày có biết để nhuộm vest thành màu này nhưng không mất đi vẻ tao nhã phong độ đã mất bao nhiêu thời gian của tao không, tao đã lén làm suốt hai ngày...”

Kincara kéo bộ vest trên người xuống, lộ ra cơ thể giống như được đúc từ thiết tinh khiết, sau đó dùng vest làm khăn lau đơn giản lau cơ thể một chút, cánh tay phải lại trơn bóng như mới.

Nhưng Kincara đang lau chùi cánh tay phải không nhìn thấy Suluman đã vọt tới bên cạnh, cơ thể to lớn phình ra như một làn sóng màu đen bao vây lấy ông.

“Cẩn thận, cơ thể của nó có thể hòa tan tất cả mọi thứ chạm tới!” Kiêu Phi Nhã lên tiếng nhắc nhở.

“Gì?”

Kincara không nghe thấy lời Kiêu Phi Nhã, tiếp đó ông phát hiện mình bị chất lỏng màu đen che khuất ánh sáng mặt trời, tiếp đó bị dịch đen của Suluman bao lấy!

Chương 609 - Khu Tai Biến

Thân thể Suluman bao trùm lấy Kincara, ngưng tụ thành một quả bóng màu đen có đường kính lớn tới vài mét trôi lơ lửng giữa không trung, bề mặt màu đen chỉ chít những gương mặt, chúng nó cùng lộ ra nụ cười vặn vẹo.

“Rốt cuộc.... cũng giết được hần, tao đã giết được hần!”

Ôn Văn nhíu mày, anh không tin nhân viên quản lý trung tâm của trạm thu nhận lại bị tiêu diệt dễ dàng như vậy, nhưng chất lỏng màu đen tạo thành cơ thể Suluman có tính ăn mòn mạnh mẽ thế nào, anh hiểu rất rõ.

Sắc mặt của nhóm thợ săn rất khó coi, bọn họ vừa vui mừng vì có một vị chân tự xuất hiện giúp đỡ, không ngờ vị cao thủ mới xuất hiện này lại dễ dàng bị giết chết như vậy, cảm giác mới vui rồi lại rầu này làm bọn họ muốn chửi má nó.

Tử Kỳ lạnh lùng nhìn về phía Suluman: “Mày có nghĩ tới một ngày, chính mình lại kết thúc theo cách này hay không....”

Đột nhiên tiếng cười khoái trá của Suluman im bật, cơ thể tròn vo bắt đầu run rẩy kịch liệt.

“Không có khả năng.... tại sao hấn... vẫn còn sống!”

Nháy mắt sau đó, một cây kiếm thiết thật to dài mấy mét từ trong cơ thể Suluman đâm ra, sau đó là thương thiết, dao thiết, rìu thiết, chùy thiết....

Mấy chục loại vũ khí khác nhau đâm chọt cơ thể nhão nhoẹt của Suluman, làm nó trông như một con nhím biển khổng lồ vậy.

Ngay sau đó những thứ vũ khí kia bắt đầu xoay tròn không có quy tắc nào cả, nhanh chóng chặt chém cơ thể Suluman, mặc dù tốc độ khép lại của nó nhanh cỡ nào cũng không thể theo kịp tốc độ bị chém.

Suluman sợ hãi phát ra tiếng gầm rú vang dội, cơ thể một lần nữa văng tung tóe thành vô số chất lỏng màu đen, nhuộm đen hết mọi thứ ở xung quanh.

Chất lỏng màu đen kia chậm rãi ngưng tụ thành hình, chỉ còn lại cỡ một quả bóng thể dục, Suluman không dám đối chiến nữa, nó trốn tới chỗ Tử Kỳ, run rẩy.

Số vũ khí kia thu hồi, Kincara không chút tổn hại xuất hiện ở tại chỗ, khinh thường nhìn Suluman.

Tuy Kincara đã không còn sức mạnh cấp Tai Biến nhưng cơ thể thì vẫn là cơ thể cấp Tai Biến thứ thiết, mặc dù là trong giới cường giả cấp Tai Biến cũng rất hiếm có người có được cơ thể mạnh mẽ giống như ông.

Nói chi là một con quái vật cảnh giới chân tự, cho dù là cấp Tai Biến thứ thiết, muốn tổn hại Kincara cũng cần tổn sức một phen.

Hiện giờ Suluman đã không còn đáng sợ, Kincara nghiêng đầu liếc nhìn Tử Kỳ: “Mày cũng muốn đánh với tao à?”

Tử Kỳ đội mũ giáp, nhìn không ra biểu cảm, thế nhưng từ làn khí màu đen phun trào quanh người thì có thể nhận ra tâm tình của hấn không được ổn định lắm.

Hấn thật không ngờ cho dù chỉ còn lại sức mạnh cảnh giới chân tự mà Kincara vẫn sâu không lường được như thế.

Tử Kỳ khàn khàn nói: “Tao thừa nhận, mặc dù sức mạnh của mày đã suy yếu nhưng tao vẫn không phải là đối thủ của mày,

nhưng mày thật sự đã yếu đi rồi....”

“Yếu đi tức là mày phát ra một tín hiệu là bọn mày đã không còn đáng sợ nữa, lần gặp gỡ tiếp theo, khi đó không chỉ có một mình tao đâu!”

Tử Kỳ tỏa ra làn khói màu đen bao trùm lấy Suluman, sau đó rồng đen bay lên túm lấy con thú màu trắng và người cá sấu kia, bay thẳng về phía chân trời.

Lúc bay tới kết giới, Tử Kỳ giờ trường thương, cánh tay hóa thành bóng ảo, chỉ trong thoáng chốc đã đâm ra vô số nhát thương, mỗi phát đều trúng vào một điểm.

Kết giới không thể nào chịu nổi lực công kích mạnh mẽ đến như vậy, bắt đầu rã rạc vỡ nát, rồng đen chở đám quái vật nghênh ngang rời đi.

Tử Kỳ vẫn luôn có năng lực phá vỡ kết giới, chẳng qua hẳn không muốn để Hiệp Hội Thợ Săn chú ý, cũng không muốn tộc loại hồ có cơ hội chuyển bại thành thắng nên mới ần núp mà thôi.

Kincara cũng không đuổi theo, nói tới cùng thì ông chỉ muốn đẩy lùi đám này mà thôi, nhiệm vụ lần này chủ yếu là hoàn thành hợp tác với Hiệp Hội Thợ Săn, giúp Ôn Văn chỉ là sẵn tiện.

Đám kia sau này chính là kẻ địch của trạm thu nhận, nhưng Kincara muốn Ôn Văn tự mình giải quyết bọn chúng.

Thấy Tử Kỳ phá vỡ kết giới bay đi, vẻ mặt Bát Trọng thay đổi kịch liệt: “Không tốt, kết giới bị phá hỏng thì sẽ có loại hồ thoát ra ngoài.”

Trong tộc loại hồ không chỉ có sinh vật dưới đất liền bị lây nhiễm, còn có vài loại hồ có cánh, khi kết giới bị thủng thì chúng có thể thoát ra bằng con đường trên bầu trời.

Để chúng chạy trốn thì rất có thể dịch hồ sẽ bị lan ra ngoài, xử lý muộn thì thậm chí lại một lần nữa xảy ra!

Kincara an ủi Bát Trọng: “Xin ngài đừng lo lắng, đám loại hồ này có năng lực lây nhiễm sang loài khác chính là vì con hồ màu trắng này...”

Bát Trọng chuyển ánh mắt về phía ngự tránh hồ mẹ, mắt lộ ra tia hung ác: “Nói cách khác....”

“Nói cách khác chỉ cần giết chết nó thì sức mạnh của đám loại hồ trốn chạy sẽ bị suy yếu rất lớn, hơn nữa chúng cũng không có năng lực lây nhiễm nhân loại thành loại hồ nữa.” Kincara cười đáp.

Ôn Văn đã đại diện ‘Hắc Thập Tự’ thỏa thuận sẽ phối hợp Hiệp Hội Thợ Săn xử lý loại hồ, vì thế Kincara dự tính sẽ đốc hết sức hoàn thành lần hợp tác này.

Mắt thấy Kincara vừa ra sân đã dọa Tử Kỵ mạnh mẽ và Suluman dị thường chạy mất dép, Kim Đại Hồ và ngự tránh hồ mẹ giống như đứng trên hồ lửa, ngồi trên đồng than.

Tử Kỵ và Bát Trọng khác trận doanh nhưng cũng hỗn chiến đã làm hai bọn nó không thể đối phó được, nói chi là Kincara cộng thêm Bát Trọng.

Lần này một khi khai chiến thì chúng sẽ bị ngăn cản rất nhanh, vì thế trên mặt Kim Đại Hồ lộ ra biểu cảm kiên nghị.

“Mẹ, ngài đi trước đi, con sẽ ngăn cản bọn chúng! Gào!”

Kim Đại Hồ vốn có màu vàng rực chói lọi, lúc này lại càng sáng ngời hơn nữa, giống như một cái bóng đèn khổng lồ có hình cọp, hơi thở trên người cũng càng cuồng bạo bất an hơn.

Đây chính là tuyệt chiêu của Kim Đại Hồ, trong vòng ba phút, không quản là sức mạnh, tốc độ hay năng lượng trong cơ thể đều tăng vọt lên gấp đôi, điều này làm nó đột ngột mạnh mẽ hơn không ít.

Nhưng sau ba phút thì Kim Đại Hồ sẽ suy yếu tới mức thoi thóp, có thể nói là một khi đã sử dụng chiêu này thì nó tuyệt đối sẽ không thể thoát khỏi tay Hiệp Hội Thợ Săn.

Nhưng chỉ cần có thể giúp ngự tránh hồ mẹ thoát khỏi nơi này thì mọi thứ đều đáng giá, nó nguyện ý hi sinh.

Đối mặt với sự hi sinh của Kim Đại Hồ, ngự tránh hồ mẹ không hề có chút đau buồn nào, nó không chút do dự xoay người bỏ trốn.

Kim Đại Hồ chính là loại hồ đầu tiên được ngự tránh hồ mẹ tỉ mỉ bồi dưỡng, vì bảo vệ cho sự an toàn của nó mà tồn tại, bây

giờ cũng nên hi sinh vì nó.

Bát Trọng vốn nhắm về phía ngự thành hổ mẹ nhưng Kim Đại Hồ hóa thành một vệt sáng ngăn cản trước mặt hắn, một vuốt đập Bát Trọng văng trở lại, sóng xung kích của cú đập chặt đứt ngang tòa nhà phía sau lưng Bát Trọng.

Kincara thừa dịp này từ một hướng khác đuổi tới, nhưng Kim Đại Hồ cũng nhanh chóng chạy tới trước mặt Kincara, sau khi biến thành trạng thái này thì nó tự tin có thể ngăn cản hai vị cường giả chân tự thực lực không tệ này.

Đáng tiếc Kincara không phải chân tự giống như nó, đối mặt với móng vuốt của Kim Đại Hồ, cơ thể kim loại của Kincara phòng lên, trực tiếp dùng nắm tay cứng đối cứng với Kim Đại Hồ.

Nắm tay và móng vuốt đụng nhau, sức mạnh khổng lồ chấn vỡ tất cả thủy tinh ở xung quanh.

Kincara không bị tổn hại một chút nào, chỉ bị đánh lùi lại mấy chục mét đập nát một tấm biển quảng cáo, mà móng vuốt của Kim Đại Hồ thì trực tiếp vỡ nát tung tóe, máu màu vàng tươi giống như nước nhỏ xuống trên mặt đất, một cái chân trước đã rất khó có thể sử dụng được nữa.

Kincara nhú mày nói: “Mày không ngăn được tao đâu.”

Kim Đại Hồ một lần nữa bùng nổ, muốn dùng cái móng khác vồ về phía Kincara, nó rống to hơn: “Không ngăn được, cũng phải ngăn!”

Nó quyết tâm ở lại ngăn cản Kincara và Bát Trọng thì đã sớm nghĩ tới chuyện hi sinh, sao có thể vì bị thương mà ngừng lại chứ.

Chương 610 - Kết thúc công việc

Mặc dù đã sử dụng cấm thuật nhưng Kim Đại Hồ vẫn không phải đối thủ của Kincara, nhưng nhờ nó liều mạng phản công nên ngự thành hổ mẹ vẫn kịp thoát đi.

Nhưng ngự thành hổ mẹ đang một lòng chạy trốn đột nhiên đụng phải một lá chắn trong suốt.

Một người đàn ông mặc áo bào dài màu lam để chòm râu trông rất quyền rũ từ trên không bay xuống, trên người quần quanh những ký hiệu màu xanh nhạt.

Hắn là vị cường giả chân tự thứ hai của hiệp hội trong lần hành động này, biệt hiệu là ‘Kết Giới Sư’!

Trước kia bởi vì phải bố trí kết giới cực lớn để ngăn chặn đám loại hồ chạy ra ngoài nên Kết Giới Sư vẫn không thể ra tay.

Nhưng bây giờ Tử Kỳ đã phá hỏng kết giới, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào thiết lập lại, Kết Giới Sư hiển nhiên cũng không cần phải ẩn mình ở bên cạnh nữa, vì thế mới xuất hiện ở nơi này!

Kết Giới Sư lạnh nhạt nhìn ngự thành hồ mẹ nói: “Mày không thoát khỏi tay tao đâu.”

“Tao không có lực phá hoại mạnh mẽ như cường giả chân tự khác, bởi vì năng lực của tao không phải vì phá hoại mà tồn tại... nhưng nếu tao muốn cản một người thì kẻ đó tuyệt đối không thể chạy thoát!”

Kết Giới Sư bày ra tư thế khá quái dị, kết giới màu xanh nhạt đột nhiên xuất hiện phong tỏa xung quanh ngự thành hồ mẹ, sau đó hắn đưa tay đẩy tới, kết giới và cả ngự thành hồ cùng bị một sức mạnh không lồ đẩy đi.

Chỉ bị kết giới đẩy đi thì căn bản không có cách nào tổn thương ngự thành hồ mẹ, nhưng hướng mà nó bị đẩy tới chính là chỗ của Kincara và Bát Trọng!

Sau khi đưa ngự thành hồ mẹ tới vị trí đã chỉ định, Kết Giới Sư chạm vào kết giới trên người nó, tiếp đó dùng kết giới vây khốn Kim Đại Hồ, kết giới được tạo ra quá vội vàng nên chỉ có thể vây nó được trong một khoảnh khắc mà thôi, thế nhưng nhiều đó đã đủ rồi.

Bát Trọng nhảy lên thật cao, một quyền đánh vào hông của ngự thành hồ mẹ, trầm giọng nói: “Bát Trọng quyền!”

Đòn của bản thể Bát Trọng, cộng thêm bảy cái bóng ảo cái sau mạnh hơn cái trước liên tiếp đánh vào cùng một vị trí trên người ngự thành hồ mẹ, làm nó trực tiếp nổ tung lên.

Mà ở một bên khác, Kincara khép tay lại vung lên một cây kiếm không lồ dài hơn mười mét chém về phía cổ ngự thành hồ mẹ, làm cái đầu hồ to lớn của nó rớt xuống.

Cái đầu hồ màu trắng rớt xuống đất giãy giụa nói: “Không, tao vẫn chưa báo thù, tao vẫn....”

Bát Trọng không để nó nói hết đã tung quyền đánh vào đầu ngự thành hồ mẹ, đòn vừa tung ra trực tiếp đánh nát đầu nó thành mảnh vụn.

Đến tận lúc này, con quái vật mang tới dịch hồ mới triệt để chết đi!

Ngự thành hồ mẹ vừa chết, Kim Đại Hồ vừa phá tan kết giới cũng giống như nhụt chí, nháy mắt mẹ chết đi, sức mạnh của Kim Đại Hồ mất đi một phần, hơn nữa cũng không thể duy trì trạng thái bùng nổ.

Con hồ to lớn vàng rực lúc này chỉ còn da bọc xương, chỉ có thể quỳ rạp dưới đất, hơi thở ra nhiều hơn hơi hít vào rất nhiều.

“Sao lại có thể như vậy, không nên như vậy, tao vẫn còn chưa dẫn dắt tộc đàn xưng bá một phương....”

Kim Đại Hồ thất thần một phen đã bị Kết Giới Sư tạo kết giới khóa lại, hiệp hội không định giết chết nó, bắt được một quái vật chân tự còn sống có ý nghĩa rất lớn đối với Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế nó sẽ bị đưa về tổng bộ tiến hành tra hỏi và nghiên cứu.

“Nơi này, cuối cùng cũng kết thúc rồi....”

Kiều Phi Nhã thở phào một hơi, sau đó trực tiếp ngã nhào xuống đất, liên tiếp chiến đấu với cường độ cao làm cô có chút chóng đờ không nổi.

Những thợ săn khác cũng có phản ứng tương tự, trong trận chiến này không có người nào thoải mái cả.

Về phần Ôn Văn... anh bắt đắc dĩ dựa vào một tảng đá, chỉ hơi cử động một chút thôi là đau tê tái, hiện giờ chỉ một con quái vật nhỏ thôi cũng có thể dễ dàng giết chết anh.

Kincara khom người chào Bát Trọng và Kết Giới Sư, nói: “Chuyện mà Hắc Thập Tự, chủ tôi đáp ứng Hiệp Hội Thợ Săn

đã làm xong, chuyện kế tiếp bọn tôi sẽ không tham gia, hi vọng lại có cơ hội hợp tác với hai vị.”

Sau khi nói xong, Kincara rời khỏi đồng đội nát của cuộc chiến, sau khi đi tới một nơi không người thì quay trở vào trạm thu nhận.

Kết Giới Sư và Bát Trọng nhìn nhau, trước khi tới đây bọn họ đã biết lần này có khả năng sẽ có người giúp đỡ, chỉ là không ngờ lại là một vị cường giả mạnh đến như vậy, trực tiếp dùng sức của một mình khuấy đảo cuộc chiến.

Bát Trọng có chút suy nghĩ nói: “Vị Vua Thiết này tựa hồ quen biết với đám Tử Kỳ kia, còn có thù hận rất lớn, hơn nữa Tử Kỳ đã nói sức mạnh của hắn đã suy yếu rất lớn, nếu như trình độ này mà còn bị nói là suy yếu thì rốt cuộc thực lực của hắn là gì?”

Kết Giới Sư do dự một hồi mới nói: “Có lẽ là... cấp Tai Biến!”

Ba chữ cấp Tai Biến vừa nói ra, hai người đều im lặng, đã từng là cường giả cấp Tai Biến, lại là thành viên của một tổ chức thần bí, cho dù là tổ chức này muốn kết đồng minh với hiệp hội nhưng vẫn làm hai người bất an.

Không chỉ Hắc Thập Tự, tổ chức của Tử Kỳ và Suluman cũng không thể khinh thường, nói không chừng uy hiếp còn vượt qua cả tổ chức bí ẩn cỡ lớn.

Kết Giới Sư thở dài một tiếng nói: “Sự kiện hồ lần này thế mà lại dính tới hai thế lực thần bí mạnh mẽ mà trước giờ chưa từng nghe tới... thế giới này đúng là ngày càng xem không hiểu.”

Bát Trọng lắc đầu nói: “Trước giờ tôi vốn xem không hiểu thế giới này rồi.”

...

Ngự tránh hồ mẹ tử vong, Kim Đại Hồ bị bắt, đám loại hồ còn lại sau khi việc lớn không thành thì đều rơi vào trạng thái suy yếu.

Khi rơi vào trạng thái này, thực lực của chúng sẽ giảm đi, hơn nữa cũng mất đi năng lực chế tạo ma hồ vô vàn lan truyền dịch

hồ, thế nhưng năng lực đã có thì sẽ không biến mất.

Đối phó với đám loại hồ trong trạng thái suy yếu có độ khó không lớn, vì thế kế hoạch oanh tạc cũng không được thi hành.

Xây dựng lại thành phố là một khoảng chi tiêu không nhỏ, hiện giờ có biện pháp giải quyết khác, cũng không cần phải trắng trợn phá hoại.

Người siêu năng của hiệp hội và tượng binh không lộ tiến vào thành phố, bắt đầu quét sạch tất cả loại hồ ở nơi này.

Phần lớn loại hồ thấy tình thế như vậy đều đầu hàng, bọn nó sẽ trở thành tù nhân của hiệp hội, có thể sẽ bị chuyển về thành phố Hàn Cự, cũng có lẽ sẽ bị hiệp hội sử dụng như sức lao động, nói chung là bọn nó sẽ không còn ‘Hồ quyền’, sống hay chết đều phải dựa vào suy nghĩ của hiệp hội.

Một số lượng nhỏ loại hồ muốn phản kháng lại đều bị giết chết tại chỗ, không có con nào có thể may mắn thoát khỏi.

Tồn hết ba ngày thì thành phố mới triệt để bị quét sạch, không còn loại hồ tồn tại, dấu vết chiến đấu siêu năng lực cũng được dùng bom xóa đi.

Mấy chục ngàn dân chúng được cứu ra đang tiếp nhận loại bỏ và chỉnh sửa ký ức, đợi tới khi bọn họ quay trở lại thành phố này sinh sống thì chỉ biết là có một tổ chức phản động đã dùng vũ khí cấm gậy bạo loạn quy mô lớn trong thành phố....

Bọn họ sẽ căm phẫn tổ chức phản động kia và thật lòng biết ơn liên bang đã trợ giúp, cuối cùng sẽ được các nơi trợ giúp xây dựng lại nhà của mình.

Chỉ cần qua vài tháng, ngoại trừ thành phố này sẽ không còn người bình thường nào nhớ tới vụ thảm họa này nữa.

Chương 611 - Hội nghị của tội phạm trốn chạy

Ôn Văn không tham gia công việc ở giai đoạn kết thúc, bởi vì sau khi chiến đấu kết thúc anh đã bị bắt cóc.

Ừm... không sai, bị tiểu đội chữa bệnh của Hiệp Hội Thợ Săn bắt cóc.

Khi đó tình trạng cơ thể của Ôn Văn đã gần tới cực hạn, xuất hiện chút ngoài ý muốn thôi cũng có thể lấy đi cái mạng nhỏ của anh, vì thế bị cưỡng chế mang đi điều trị.

Vốn Ôn Văn dự tính sẽ quay trở về trạm thu nhận chuyên thành thể chất Vampire, nhưng vẫn luôn bị nhân viên y tế nhìn chăm chăm nên anh không tìm được cơ hội.

Sau đó Ôn Văn nghĩ lại, vết thương của anh không phải chỉ cần khôi phục ngoại thương là có thể hoàn toàn chữa khỏi, sau khi trở về trạm thu nhận thì cũng phải ăn một viên thuốc vạn năng mới có thể khôi phục lại trạng thái cũ.

Mà trị liệu bên Hiệp Hội Thợ Săn tuy tốn thời gian hơi dài một chút nhưng có thể làm cho Ôn Văn khôi phục trạng thái tốt nhất, vì thế Ôn Văn cũng không chống cự ý tốt của bọn họ, mà chấp nhận ở lại điều trị.

Dù sao thì Ôn Văn cũng không có quá nhiều thuốc vạn năng, có thể tiết kiệm một chút thì tốt hơn....

Làm Ôn Văn vui mừng là Kincara ra tay xoay chuyển thế cục làm nhóm Doãn Hộ rất hài lòng, để lại nền tảng tốt đẹp cho sự hợp tác của hai bên, sau này nếu Hắc Thập Tự muốn Hiệp Hội Thợ Săn hỗ trợ thì cũng không lo bị từ chối.

Sau đó chính là cuộc chiến của Ôn Văn và Suluman trở thành chiến tích truyền kỳ hạng nhất của Ôn Văn, lan truyền khá rộng rãi trong giới siêu thợ săn.

Bởi vì trận chiến đó không có hình chiếu tài liệu, vì thế tất cả tình huống đều do người chứng kiến kể lại, có không ít thợ săn ăn ngay nói thật, nhưng nói thật thì không bằng nói hươu nói vượn.

Một cách nói được lan truyền nhiều nhất hiện giờ là Ôn Văn đã chấn động khu hồ, đánh quái vật chân tự tới không dám phản đòn, chỉ có thể đứng im bị quất roi...

Trong vòng một tuần sau khi kết thúc chiến đấu, hiệp hội phái người truy đuổi đám tội phạm trốn chạy của trạm thu nhận.

Bọn họ truy quét toàn bộ rừng rậm Cương Nam, ở sâu trong rừng tìm được một địa cung sâu thẳm, ở bên trong địa cung có dấu vết sinh sống lâu dài, theo năng lượng dao động còn lưu lại thì quái vật từng sống ở nơi này rất mạnh!

Hiện giờ nơi đó đã trống rỗng, tất cả mọi thứ đều đã mang đi, không lưu lại bất cứ tin tức và đồ dùng có giá trị nào, vì thế đối với tổ chức thần bí mới phát hiện này, Hiệp Hội Thợ Săn lại một lần nữa mất đi manh mối.

Có điều hiệp hội đã tiến hành sưu tầm và chia sẻ tất cả tài liệu mình có cho các khu lớn khác, bắt đầu chú ý tới tổ chức thần bí này, không quản bọn họ một lần nữa hiện thân ở nơi nào đều sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn nhìn chăm chăm.

Trong phòng bệnh, Ôn Văn bị quán như xác ướp, Kiều Phi Nhã đã đổi một bộ giáp khác đứng trước người Ôn Văn.

“Tôi nhận được nhiệm vụ mới rồi, chuyện hẹn sẽ so đấu với ông để lần gặp sau rồi tiến hành vậy.”

“Thật ra... không so đấu cũng không sao cả.” Ôn Văn không mấy tự tin nói.

Sau khi nhìn thấy chiêu kiếm khí bùng nổ kia, Ôn Văn liền biết mình tạm thời không phải đối thủ của Kiều Phi Nhã, trừ phi anh có thể tùy ý sử dụng chiêu kiếm mà Tuân Anh đã dạy.

“Lần này nếu không phải có cô giúp thì có lẽ tôi đã không kiên trì được tới lúc tìm được con cạp mẹ kia, vì thế tôi nhận người bạn như cô rồi, sau này nếu cô gặp phiền phức thì có thể tới tìm tôi hỗ trợ.”

“Bạn, ông nói là bạn à?”

Giọng nói của Kiều Phi Nhã có chút bất ổn, so với hình tượng vẫn luôn bình tĩnh lúc bình thường của cô thì có thể coi là thất thố.

“Ê... tình huống khi đó mà cô vẫn chịu ra tay giúp đỡ, tôi xem cô là bạn thì có gì không đúng à?” Ôn Văn khó hiểu hỏi.

“Không có gì không đúng cả... vậy, tôi đi trước đây.” Kiều Phi Nhã có chút bối rối xoay người rời đi, khóe miệng mang theo nụ cười tươi rói không thể che giấu.

Bắt đầu từ khi còn bé, Kiều Phi Nhã đã tiếp nhận huấn luyện phong bế trong nhà mình, đoạn thời gian đó cô rất cô đơn, vì thế đợi đến khi bắt đầu tiếp xúc với những người khác thì cô rất muốn kết giao bằng hữu.

Nhưng không biết nguyên nhân là gì, phần lớn mọi người ở cùng với cô đều rất tôn kính hoặc sợ hãi, sau đó thì cung kính lánh xa, vì thế đến tận bây giờ, người có quan hệ không tệ với cô có rất nhiều, nhưng bạn bè chân chính thì vẫn không có người nào.

Trực diện nói muốn làm bạn với cô thì chỉ có một mình Ôn Văn mà thôi.

Nhìn bóng lưng Kiều Phi Nhã rời đi, Ôn Văn nghi ngờ gãi cằm: “Sao cô ta nghe mình nói làm bạn thì lại phản ứng lớn tới vậy chứ? Mình chỉ nói khách sáo thôi mà...”

Trước khi trở thành người siêu năng, Ôn Văn cũng không có người bạn chân chính nào, nhưng vì làm nghề thám tử nên anh có thể kẻ vai sát cánh, xung bạn bè với tất cả mọi người.

Đơn giản suy ngẫm một phen, Ôn Văn cẩn thận nghĩ xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, định nghĩa về bạn bè của hai người không giống nhau, Kiều Phi Nhã có lẽ rất nghiêm túc, vì thế Ôn Văn không thể để cô hiểu nhầm ý mình được.

Sau khi suy nghĩ một chút, anh hô to với Kiều Phi Nhã: “À đúng rồi, thân hình cô đẹp lắm, đừng có mặc áo giáo dày cộm nặng nề như thế nữa, bằng không nếu biến thành sơn bay thì chúng ta không phải là bạn nữa nhé.”

Kiều Phi Nhã đang mỉm cười vui vẻ thì khóe miệng thoáng chốc xụ xuống, quay đầu lại căm giận nhìn Ôn Văn, hiện giờ cô cũng không biết nên giận hay cảm động.

Nhìn Kiều Phi Nhã dùng sức giậm chân bỏ đi, Ôn Văn mỉm cười lầm bầm: “Vậy mới phải.”

...

Phía nam Khu Hoa Phủ, trên một hòn đảo không người, hơn trăm quái vật hình dáng khác nhau ngồi vây thành một vòng.

Đám quái vật này, con nào cũng đều có hơi thở rất mạnh mẽ, yếu nhất cũng là quái vật trung tự, quái vật chân tự vượt hơn con số mười!

Một bóng người mặc áo bào trắng khoanh chân ngồi giữa không trung, phía sau là một vòng sáng tinh khiết, xem thái độ

của đám quái vật ở xung quanh thì hẳn có lẽ là lão đại của chúng.

Nhóm bốn con quái vật Tử Kỳ Suluman đứng ở chính giữa đám quái vật, kể lại chi tiết hành động lần này.

“Akaru đã bị bắt vào trong trạm thu nhận, quái đuôi khi bị thợ săn giết chết, trạm thu nhận một lần nữa xuất hiện nhưng đã không còn sức mạnh năm đó...”

“Đây là toàn bộ quá trình của lần hành động này, sau này nên hành động thế nào thì vẫn phải nhờ Dẫn Đạo Giả quyết định.”

Người thần bí mặc áo bào trắng kia chính là Dẫn Đạo Giả trong miệng Tử Kỳ, cả trăm con quái vật ở đây tôn kính.

Hắn có thực lực gần đạt tới cấp Tai Biến, hơn nữa.... trước đây đám quái vật có thể trốn ra khỏi trạm thu nhận cũng nhờ vào hắn!

Dẫn Đạo Giả trầm ngâm một hồi, sau đó ôn hòa nói: “Nói vậy thì trạm thu nhận đã thật sự hồi phục, Kincara chỉ còn lại sức mạnh bậc chân tự, những kẻ khác có lẽ cũng thế...”

“Xem ra bây giờ chúng ta mạnh mẽ hơn trạm thu nhận, nếu có thể tìm được chúng trước khi chúng lớn mạnh như trước đây thì có lẽ chúng ta có thể... hoàn toàn phá hủy trạm thu nhận!”

Tử Kỳ trầm giọng hỏi: “Làm sao tìm được trạm thu nhận?”

Dẫn Đạo Giả cười nói: “Trạm thu nhận không nằm ở một vị trí cố định mà là ở một không gian độc lập đặc biệt, không gian này có khả năng ký túc trên một thứ gì đó, cũng có thể là trên người một người, chúng ta cần phải tìm được thứ đồ đó, hoặc là người đó!”

“Tổng bộ đã bị Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện, trước khi tổng bộ mới hoàn thành thì các vị hãy phân tán tới các nơi trên thế giới, tìm kiếm hành tung của nhân viên thu nhận.”

“Hắn là không ai trong các vị muốn trở lại trạm thu nhận, cho dù trốn thì cũng không có tác dụng, điều chúng ta có thể làm được chính là tiên hạ thủ vi cường!”

Chương 612 - Năng lực mới

Sau khi nằm trong bệnh viện năm ngày, băng vải trên người Ôn Văn đã bị tháo đi hơn phân nửa.

Trình độ chữa bệnh của hiệp hội phải vượt xa trình độ bình thường của liên bang mấy chục năm, vết thương trên người Ôn Văn nếu là bệnh viện bình thường có lẽ phải nằm nửa năm, nhưng chỉ cần nằm ở đây năm ngày đã khôi phục được trình độ có thể chạy có thể nhảy.

Tuy hiệp hội không có thuốc nghịch thiên như thuốc vạn năng nhưng phương pháp chữa bệnh của bọn họ cũng có chút siêu tự nhiên, trông khá là ghê.

Ví dụ như đặt một con ấu trùng ma lên vết thương của Ôn Văn, trong vòng vài phút đã có thể loại trừ tất cả máu bầm trong người Ôn Văn.

Lại ví dụ như lấy bọc mủ trên người một con cóc màu vàng điều chế thành thuốc để thúc đẩy năng lượng chữa trị cho Ôn Văn...

Nói chung là nước uống hằng ngày của Ôn Văn hiện giờ toàn là thức uống đỉnh cao do cóc tai mèo sản xuất, trải qua một trận điều trị khác người này, anh không còn chút chướng ngại tâm lý nào với chuyện uống nước trong cóc tai mèo nữa rồi.

Hiện giờ Ôn Văn đã khôi phục được chút năng lượng nhất định, nhân viên y tế cũng không ép Ôn Văn phải nằm trong bệnh viện nữa, chỉ cần mỗi ngày tới bệnh viện thay thuốc, sau mười mấy ngày là ổn.

Đương nhiên trong mười mấy ngày này anh không thể chiến đấu kịch liệt, bằng không sau khi khôi phục sẽ bị lưu lại chút bệnh ỉn, vì thế mấy ngày nay Ôn Văn vẫn luôn ngoan ngoãn lác lác trong trạm thu nhận.

Chuyện đầu tiên sau khi trở lại trạm thu nhận chính là giám sát đám quái vật hoàn thành bài cảm nhận mười ngàn chữ sau hoạt động.

Trong quá trình bắt loại hổ, bản thân Ôn Văn bị thương nặng nhưng đám quái vật thì chơi đùa rất vui vẻ, Ôn Văn đương nhiên cảm thấy ghen tị.

Vì thế lúc ban đầu chỉ muốn đám quái vật viết đủ mười ngàn chữ mà thôi, thế nhưng sau đó biến thành phải viết sao cho

ting tế nồng tình chân ý thiết, nói linh tinh thì sẽ không được Ôn Văn thông qua.

Trải qua phần cảm nhận hoạt động này, Ôn Văn cũng đoán được chúng đã làm ra những chuyện gì với đám loại hồ kia.

Thiên sứ Phổ Quang đơn giản là lôi kéo một đám loại hồ tới đọc lời dẫn của Thần Sáng Thế, đọc xong thì cảm thấy chúng nó không thành tâm nên đã giết sạch.

Hồ Ấu Lăng tìm một đám loại hồ long tinh hồ mãnh, cùng nhau chơi đùa vui vẻ, chơi đến khi đám hồ mệt mỏi thì cô cũng thỏa mãn.

Quái vật địa cung... nó căn bản không biết chữ, bị Ôn Văn nghiêm phạt đứng một chân suốt một giờ.

Đức hạnh của đám quái vật này là gì, Ôn Văn đã sớm biết rồi, vì thế cũng không có gì bất ngờ, đều là những phần nội dung tàn nhẫn được viết rất nghiêm nghị.

Nhưng cảm nhận hoạt động của Đào Thanh Thanh lại làm Ôn Văn có chút kinh ngạc, nếu như là bình thường thì cô nhất định sẽ viết mình được uống máu tươi có mùi vị như thế nào, hoặc là dùng máu vẽ thành một bức tranh như thế nào.

Nhưng lần này sau khi giải quyết con loại hồ cấp Tai Nạn kia xong, Đào Thanh Thanh cũng không làm thêm hành vi giết chóc gì nữa, mà chỉ đi loanh quanh trong thành phố.

Thấy được cái này, thấy được cái kia, viết giống như học sinh tiểu học viết văn vậy.

“Xem ra cô nàng đã thật sự thay đổi rồi, để có cơ hội dẫn cô ta ra ngoài một chút, sau này ra ngoài để Tam Tế Nhi lái xe, để cô ta ngồi ở phía sau làm gối đầu cho mình...”

Ôn Văn chấm điểm tất cả bài cảm nhận xong rồi giao cho cai ngục chờ ở bên ngoài.

Điểm cao thì sẽ được thưởng một chút, điểm thấp thì bị cắt đi một phần thức ăn....

Sau đó Ôn Văn tới khu Tai Nạn tìm được Hồng Hồ Oa trong phòng giam, trong số quái vật Tai Nạn bị giam, Hồng Hồ Oa là quái vật bị nhốt vào mà không hề bị thương chút nào.

Nó cũng đã cảm nhận được ngụ tránh hồ mẹ tử vong, vì thế vừa thấy Ôn Văn thì lập tức tỏ ra trung thành, nhưng Ôn Văn không có hứng thú với lòng trung thành của nó, anh thử thềm năng lực của nó và ma hồ vô U huyết Lang Vương mạnh mẽ kia.

Chọn năng lực của Hồng Hồ Oa lên vòng tay bên trái, Ôn Văn cảm nhận được bên ngoài da mình bắt đầu mọc ra một tầng gì đó, tầng này hẳn chính là năng lực lớp vỏ bảo vệ.

Khoảng chừng mười phút sau, bên ngoài cơ thể Ôn Văn xuất hiện một tầng vỏ bảo vệ, tầng vỏ này làm cả người Ôn Văn trông to hơn một vòng, chiều cao, bề rộng, thậm chí là số giày cũng lớn hơn một chút.

Ôn Văn có thể cảm giác được lớp vỏ ngoài này có thể tăng thêm mười lớp nữa, mỗi lớp có thể chống đỡ một lần tổn thương trí mạng, này có thể coi là năng lực khá mạnh mẽ.

Có điều nếu Ôn Văn chơi chông chắt mười tầng thì sẽ biến thành một người khổng lồ tí hon mất, hơn nữa số tầng vỏ bảo vệ càng nhiều thì hành động lại càng chậm chạp, đây cũng là nguyên nhân Hồng Hồ Oa thân là cấp Tai Nạn trung tự lại bị cưỡng chế kéo vào trạm thu nhận như vậy.

Vì thế Ôn Văn chỉ cần một tầng vỏ bảo vệ là được, có thể chống được một lần tổn thương trí mạng cũng đã đủ để anh quay trở vào trạm thu nhận rồi.

Mặt khác khi sử dụng thể chất Hồng Hồ Oa thì Ôn Văn có thể tự do điều khiển U huyết Lang Vương, U huyết Lang Vương có thực lực thượng tự lại còn có năng lực đặc biệt, có thể giúp Ôn Văn hoàn thành rất nhiều chuyện.

Vì vậy thể chất vô diện ma thường được Ôn Văn sử dụng đã được bỏ đi, hiện giờ anh dùng thể chất Sa Lược Sĩ và thể chất Hồng Hồ Oa.

Nói tới vô diện ma, khi Ôn Văn không dùng tới thì hẳn sẽ dẫn dắt quái vật đối phó tổ chức sát thủ ‘Mã Hóa’.

Tổ chức sát thủ này tuy không có thực lực nhưng muốn đối phó cũng không đơn giản, Barcode dẫn dắt đám quái vật dễ dàng vây công mấy cứ điểm lớn, nhưng một vài cứ điểm nhỏ và sát thủ đơn độc thì không dễ.

Trước đây Kẻ Vui Đùa có thể thành công được, thứ nhất là vì thực lực của chúng mạnh hơn, nhân số có thể khống chế nhiều hơn, thứ hai là có không ít quản lý cấp cao trong tổ chức Mã Hóa là nội ứng, hai điều kiện này vô diện ma đều kém hơn.

Có điều tổ chức Mã Hóa hiện giờ chỉ đang kéo hơi tàn mà thôi, có Kim Cơ Hội ủng hộ tài chính, hơn nữa có Barcode mở đường, sớm muộn gì cũng có thể bắt trọn lưới.

Mặt khác trong sự kiện loại hồ lần này còn có một thu hoạch rất lớn, đó chính là số lượng lớn xác loại hồ.

Ôn Văn giao hết số xác này cho Từ Hải, để hắn chế tạo thành con rối dùng trong chiến đấu, trong tay Ôn Văn hiện giờ đã có hơn mười con rối ác ma, còn có mấy trăm con rối loại hồ, đủ để lúc máu chót lấy ra tạo thành quân đoàn con rối.

Mà Từ Hải vẫn luôn chế tạo con rối cũng đang lặng lẽ xảy ra thay đổi.

Vốn hắn vẫn luôn dùng người thường để chế tạo con rối, lúc may mắn có thể nhặt được một hai cái xác quái vật để chơi đùa.

Nhưng có trạm thu nhận, hắn có xác quái vật nhiều tới dùng không hết để tiến hành luyện tập, cho dù là người điều khiển rối cấp bậc đại sư có lẽ cũng không được xa xỉ đến như vậy.

Tình huống này làm trình độ chế tạo con rối của hắn ngày càng tinh xảo, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh hơn, giới hạn cũng ngày càng cao, dẫn tới thực lực bản thân cũng được tăng cường, sớm đã được chuyển tới khu Tai Hại.

Nếu như không phải bởi vì điểm xuất phát của hắn thật sự quá thấp, bằng không hiện giờ có lẽ đã trở thành một người điều khiển rối cao cấp có thực lực cấp Tai Nạn rồi.

...

Thời gian trôi qua thật nhanh, thương tích của Ôn Văn được dưỡng tới một thời điểm thích hợp, anh tặng cho mỗi vị bác sĩ từng điều trị cho mình một phần chân bò đã được xử lý tốt, sau đó cao hứng xuất viện.

Hiện giờ anh muốn dựa theo kế hoạch ban đầu, đi tới thành trấn ở gần đây, ở đó có một cây cầu thang không thể đi tới

cuối.

Trước khi tới thành phố Việt Sơn, Ôn Văn sớm đã muốn tới đó rồi, đáng tiếc bị chuyện loại hồ làm cho chậm trễ, lần này anh không thể bỏ qua được.

Chương 613 - Trấn Điền Thị

“Cút m* mày đi, đồ trộm chó!”

Trong một khoảng sân ở trong thị trấn, một ông chú tóc lưa thưa mặc áo bông màu đen vừa lớn tiếng chửi bới vừa chạt vật kéo một cái xác.... một cái xác chó.

Hắn họ Điền, trong nhà xếp thứ ba, người trong trấn đều gọi hắn là Điền Lão Tam, nửa tiếng trước, con chó nhà hắn bắt đầu sủa, giống như cảnh giác với thứ gì vậy.

Có điều Điền Lão Tam cũng không để ý, trong trấn có không ít chó hoang, nói không chừng là có con chó nào sủa, chó nuôi trong sân không thể cắn nhau với đám chó bên ngoài nên sủa bậy là chuyện rất bình thường.

Mọi thứ đều rất bình thường, thẳng tới khi Điền Lão Tam nghe một tiếng kêu thảm thì mới nhận ra sự việc không đúng, hắn cầm dao đi ra khỏi nhà, lúc này chó của hắn đã sùi bọt mép, cách cái chết không còn xa.

Phản ứng đầu tiên của Điền Lão Tam chính là gặp phải trộm chó, trên người con chó không có vết thương, chỉ có bị bắn kim độc thì mới giết chết được chó giống thể hình lớn nhanh như vậy.

Đáng tiếc là không bắt được cái tên trộm chó kia, bằng không nhất định phải bắt hắn đi vào thẳng và nằm ngang ra khỏi trấn này, năm ngoái có một tên trộm lên vào trong trấn trộm đồ, sau đó bị người dân trong trấn dồn vào góc tường đánh gãy giò.

Sau khi hùng hổ một trận, Điền Lão Tam thở dài một tiếng, muốn kéo con chó tới tàng cây trước cổng để chôn.

“May là con gái và vợ về bên nhà ngoại rồi, bằng không thế nào cũng khóc sụt mướt.”

“Tên khốn khiếp kia rốt cuộc đã dùng thuốc gì mà con chó của mình giống như bị nhét tạ vào bụng vậy, sắp kéo không nổi rồi.”

Chó của Điền Lão Tam là giống chó Shepherd có màu lông bò sữa cỡ lớn, thể trọng cũng hơn ba mươi ký, là một giống khá to trong số nhóm chó cảnh, nhưng khi kéo thì có cảm giác như ít nhất cũng phải tám chín chục ký vậy.

“Con chó của mày không phải bị thuốc chết.” Một giọng nói có chút âm trầm nói với Điền Lão Tam.

“Vậy nó chết như thế nào, trên người ngay cả chút vết thương... ai đang nói chuyện vậy?” Sau lưng Điền Lão Tam túa mồ hôi lạnh, xung quanh hắn không có ai cả, hơn nữa hắn cũng chưa từng nghe qua giọng người này.

Giọng nói âm trầm kia lại vang lên lần nữa, giống như ở bên tai Điền Lão Tam vậy: “Mày đoán thử coi tao đang ở đâu?”

“Ông đây mới không đoán, con chó bị chết đã làm tao bực lắm rồi, để tao bắt được thì mày chết chắc.” Điền Lão Tam vội vàng đi lấy con dao phay, làm ra dáng vẻ hung ác để gia tăng can đảm nói.

“Không đoán... vậy thì không vui nữa rồi.”

Con chó Shepherd nằm dưới đất loạng choạng đứng dậy, đi tới bên cạnh người Điền Lão Tam, ghé đầu nhìn hắn.

Hiện giờ Điền Lão Tam đã hiểu, giọng nói mà mình nghe thấy chính là từ con chó này vọng tới.

“Con chó sẽ không biết nói, chẳng lẽ chó của mình đã thành tinh rồi? Hay mình quá tức giận nên sinh ra ảo giác?” Cũng có thể là vì hoảng sợ quá độ nên Điền Lão Tam bình tĩnh hơn khi này rất nhiều.

Con chó phát ra âm thanh giống như muốn phun ra thứ gì đó, Điền Lão Tam chẳng những không lui về sau mà còn tới gần xem trong miệng nó có thể phun ra thứ gì.

Sau đó hắn nhìn thấy từ trong miệng chó xuất hiện một cái tay... một cái tay mọc đầy giác hút!

Điền Lão Tam bị dọa hoảng tới ngời bệch xuống đất, hai chân giống như bị đổ chì, cho dù cố thể nào cũng không chạy được.

Sau đó hắn trơ mắt nhìn một bóng dáng khủng khiếp từ trong miệng chó bò ra, bóng người đó là một người đàn ông vạm vỡ da đỏ cao một mét tám, trên làn da mọc đầy giác hút như bạch tuộc.

Người đàn ông vạm vỡ này từ trong miệng chó bò ra, con chó kia thoát nhìn không bị thương tích gì, trước đó bởi vì hắn trốn ở trong cơ thể nó nên nó mới nặng đến vậy.

Người đàn ông vạm vỡ kia cười gằn nói với Điền Lão Tam: “Mày đoán thử coi, tiếp theo tao muốn đi đâu?”

...

Thị trấn có cầu thang thần bí kia tên là trấn Điền Thị, có điều thật ra người họ Điền ở trong trấn cũng không nhiều lắm.

Nghe nói lúc ban đầu thị trấn này tên là trấn Thiên Thạch, trong trấn có một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống, người dân trong trấn cho rằng tảng đá đó là điềm lành nên đã dùng nó đặt tên cho thị trấn.

Có điều hơn hai trăm năm trước đã xảy ra một trận động đất, rất nhiều nhà cửa trong trấn bị sụp đổ, tảng đá lớn kia cũng ngã xuống đè chết mấy người.

Người dân trong thị trấn cho rằng tảng đá lớn kia mang tới tai họa, vì thế đã bào ‘Thiên Thạch’ ra để xây dựng nhà cửa....

Tảng đá kia không còn, thị trấn cũng không thể tiếp tục gọi là trấn Thiên Thạch nữa, vì thế đã đổi thành trấn Điền Thị.

Tam Tể Nhi lái xe vào trong trấn, dừng lại trước một khách sạn.

Ôn Văn nằm ở ghế sau, đầu gối trên đùi Đào Thanh Thanh, lúc này ngồi dậy ưỡn người, đẩy cửa xe bước xuống: “Có đồ gối đầu quả nhiên thoải mái hơn nằm không.”

Không sai, Đào Thanh Thanh ở trên xe Ôn Văn, dọc theo đường đi Ôn Văn vẫn luôn gối trên đùi cô.

Ôn Văn đã từng đáp ứng, đợi đến khi cô thay đổi tới một mức độ nhất định thì sẽ cho cô đi theo làm trợ thủ.

Khi nhìn thấy cảm nghĩ về hoạt động của Đào Thanh Thanh, Ôn Văn biết đã tới thời điểm thích hợp, chỉ cần cô có thể

không chế dục vọng khát máu của mình thì anh sẽ không để ý chuyện để cô ra ngoài hoạt động.

Đào Thanh Thanh mở cửa xe bước ra ngoài, ánh mặt trời có chút chói mắt, cô theo bản năng che đi một chút nhưng nhanh chóng phát hiện, hiện giờ mình đã không còn chán ghét ánh mặt trời nữa rồi.

Trước đây tuy ánh mặt trời không làm cô bị tổn thương nhưng cả người vẫn rất khó chịu, vì thế từ khi trở thành Vampire, cô đã không còn tiếp xúc với ánh mặt trời nữa rồi.

Đào Thanh Thanh tham lam đứng ở cửa khách sạn, hưởng thụ cảm giác được ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt.

“Được rồi, đừng có đứng ngoài cửa như kẻ ngốc nữa, mặt mặt tôi quá.”

Nói xong thì Ôn Văn dẫn đầu đi vào trong khách sạn, nói với một bác gái đang cắn hạt dưa ở quầy tiếp tân: “Tôi muốn căn phòng tốt nhất ở chỗ bà.”

“Một phòng?” Bác gái nhìn sang Đào Thanh Thanh hỏi.

“Ừm, một phòng.”

Ôn Văn hiển nhiên nói, anh ở khách sạn sẽ được Hiệp Hội Thợ Săn chi trả, nhưng Đào Thanh Thanh thì không được đãi ngộ này, vì thế chỉ đặt một phòng.

“Vậy tôi ngủ ở đâu?” Đào Thanh Thanh hỏi nhỏ.

“Có xô pha thì ngủ xô pha, không có xô pha thì ngủ trên sàn, không hài lòng thì cút về trạm thu nhận mà ngủ đi.” Ôn Văn né tránh bà bác kia, dứt khoát nhỏ giọng nói.

Đào Thanh Thanh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chỉ cần Ôn Văn không bắt cô về trạm thu nhận, đừng nói ngủ trên sàn, cho dù là ngủ trên trần nhà cô cũng chịu....

“À đúng rồi, bên kia xảy ra chuyện gì vậy?”

Ôn Văn chỉ một hướng hỏi, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy gia đình ở bên kia đang làm đám tang, hai người phụ nữ một lớn một nhỏ đang gào khóc thảm thiết.

Ôn Văn thuê phòng xa hoa nhất, là một khách hàng lớn, vì thế bác gái cũng không giấu giếm.

“Bên đó là nhà của Điền Lão Tam, hai hôm trước cãi nhau với vợ, vợ lão dẫn theo con gái về bên ngoại, nào ngờ Điền Lão Tam lần quần trong lòng, trực tiếp leo lên cột điện nhảy xuống tự sát....”

“Xác định là tự sát?” Ôn Văn híp mắt lại hỏi.

Bác gái cắn hạt dưa nói: “Sáng hôm qua có không ít người tận mắt nhìn thấy, hấn đứng trên đỉnh cột điện rồi tự mình nhảy xuống, còn có thể giả được sao?”

“Chỉ sợ là hấn đã giận tới phát điên rồi, lúc nhảy xuống còn nhếch miệng cười, bây giờ nghĩ lại mà tôi vẫn còn sợ đây này.”

Ôn Văn cười nói: “Là tự sát thì được, nếu có tội phạm giết người thì tôi không dám ở đâu... À đúng rồi, hạt dưa của bà rất thơm, có bán không?”

Mặt mũi bác gái rạng rỡ hấn: “Bán, là hạt dưa nhà tự làm đây, ăn ngon hơn bên ngoài bán nhiều, cậu muốn mua bao nhiêu?”

“Ồ được, bán tôi năm chục ký đi.”

Nụ cười của bác gái đông cứng lại: “? ? ?”

Chương 614 - Lần đầu điều tra

Đào Thanh Thanh theo Ôn Văn vào phòng dành cho khách nghỉ lại, sau đó dưới sự sai khiến của Ôn Văn, giống như một nàng hầu bắt đầu dọn dẹp lại cả căn phòng này.

Ôn Văn đã quen ở khách sạn, cũng không mắc chứng thích sạch sẽ, nhưng có sức lao động miễn phí Đào Thanh Thanh ở đây, không dùng thì quá uổng phí.

Đào Thanh Thanh vất vả dọn dẹp xong, đang chuẩn bị ngồi xuống sofa nghỉ một chút thì Ôn Văn đã nói: “Tôi cảm thấy gia đình đang làm đám tang kia có chút không đúng, cô đi thăm dò một chút đi, xem thử xem có thứ kỳ quái nào đang quấy phá hay không.”

“Sao lại là tôi đi?” Vừa mới dọn dẹp xong, Đào Thanh Thanh có chút chống cự nói.

“Nói vô ích, cô quên mình ra ngoài để làm gì rồi à, không phải cô đi chẳng lẽ tôi đi?” Ôn Văn quát lớn.

Đào Thanh Thanh vẫn khuất phục, trước khi đi còn hỏi: “Được rồi... Điền Lão Tam đó không phải là tự sát à, tự sát mà cũng nằm trong phạm vi quản lý của thợ săn sao?”

“Nếu chỉ cần có lý do thì thợ săn liền mặc kệ thì không phải công việc đã quá dễ dàng rồi à?” Ôn Văn mở TV, nhìn màn hình nói với Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh bất đắc dĩ, chỉ có thể nhảy từ cửa sổ, tiến qua nhà Điền Lão Tam.

Thật ra cô có chút chông cự khi phải hành động một mình, bởi vì cô sợ trong lúc lơ đãng mình sẽ lộ ra bản tính quỷ hút máu, sau đó lại bị Ôn Văn nhốt vào trong trạm thu nhận.

Hiện giờ cô nhìn người bình thường cũng không có kích động khát máu, thế nhưng cô vẫn nhớ rõ cảm giác vui sướng khi uống máu, rất khó đảm bảo khi nhìn thấy nhân loại chảy máu thì vẫn có thể giữ tỉnh táo.

Có điều cô không dám vi phạm mệnh lệnh của Ôn Văn, không còn cách nào chỉ có thể yên lặng đi tới nhà Điền Lão Tam.

Lúc đầu Điền Lão Tam muốn tìm chút khác thường từ thi thể, thế nhưng xác của Điền Lão Tam đã bị đưa đi hỏa táng.

Nghe nói khi đó Điền Lão Tam ở trên cột điện nhào xuống một lớp kính vỡ sắc bén, vì thế đã bị cắt cho không còn hình người, từ thi thể có lẽ không tìm được manh mối gì.

Có điều không có xác thì Đào Thanh Thanh vẫn có thể tìm được manh mối mình muốn, được xem là một Vampire cấp Tai Nạn, Đào Thanh Thanh cũng có bản lĩnh của mình.

Chính là điều tra theo mùi, thôi miên tra hỏi và bảo lũ dơi đi tìm hiểu.

Đào Thanh Thanh đi vài vòng ở gần đó, cẩn thận phân biệt mùi hương ở nơi này, kết luận nơi này giống như những nơi khác của thị trấn nhỏ này, không có gì đặc biệt.

Trên mặt đất chỗ cột điện vẫn còn lưu lại máu của Điền Lão Tam, không có dấu hiệu bị siêu năng lực lây nhiễm.

Có điều sau khi mở ra toàn bộ khứu giác, Đào Thanh Thanh có thể ngửi thấy mùi máu tươi, nghe thấy âm thanh máu chuyển động trong mạch máu, điều này làm cô rất khó chịu.

Mặc dù cơ thể tựa hồ đã không còn cần máu tươi như vậy nữa nhưng cô vẫn muốn úp mặt vào cổ một người, há to miệng mút máu tươi.

Tiếp đó Đào Thanh Thanh lần lượt dùng năng lực thôi miên hỏi chuyện vợ và con gái Điền Lão Tam, cả những người đã chứng kiến màn tự sát khi đó, chứng thực bác gái khách sạn không nói dối.

Vợ con Điền Lão Tam trước lúc bỏ đi đã âm ỉ với Điền Lão Tam một trận, nhưng không ngờ Điền Lão Tam lại dùng phương pháp tự sát thảm thiết đến thế.

Cuối cùng Đào Thanh Thanh để đám dơi tìm kiếm ở gần đó một trận nhưng không tìm được dấu vết của người siêu năng hay quái vật lưu lại, vì vậy nhún vai tự nói: “Tên kia vẫn còn giả làm thần thám gì đó, kết quả nơi này chẳng có gì cả...”

“Không phải là không có gì.”

Giọng nói của Ôn Văn vang lên phía sau Đào Thanh Thanh, dọa cô giật thót.

“Không phải ông đang ở trong khách sạn xem TV à?” Đào Thanh Thanh giống như bị dọa hoảng, vỗ vỗ ngực nói.

Ôn Văn đương nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên tôi để cô đi làm nhiệm vụ, sao có thể yên tâm để cô một mình điều tra chứ.”

“Hơn nữa sự thực chứng minh cô đã bỏ sót một vài chi tiết, lúc điều tra cô đã dùng tư duy thường có của quái vật, muốn làm trợ thủ của tôi thì cần phải rèn luyện nhiều hơn.”

“Tôi đã cẩn thận điều tra rồi, ở đây không có...” Đào Thanh Thanh có chút không phục với lời Ôn Văn.

Ôn Văn lắc đầu hỏi: “Cô có xem hình chụp của Điền Lão Tam không?”

Đào Thanh Thanh sững sốt, sau đó lắc đầu, cô không biết hình chụp có liên quan gì tới vụ tự sát này.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, dạy bảo Đào Thanh Thanh: “Tôi đã xem rồi, còn thuận tiện điều tra cuộc đời hấn, Điền Lão Tam là một người mập, hơn nữa chân trái từng bị tổn thương, mặc dù không ảnh hưởng tới hành động lúc bình thường nhưng hiển nhiên không thể nào không cần dụng cụ mà có thể trèo lên một cây cột điện cao mười hai mét như thế.”

“Mặt khác, người bình thường cho dù tuyệt vọng cỡ nào, khi tự sát cũng cầu có được sự giải thoát, sao lại cố ý nhảy xuống một nơi có nhiều mảnh vỡ thủy tinh như vậy để gia tăng thêm đau đớn chứ?”

Tiếp đó Ôn Văn đi tới chỗ cái cây trước cửa nhà Điền Lão Tam, ném cho Đào Thanh Thanh một cái xẻng sắt nói: “Bên dưới có một cái xác động vật, đào lên cho tôi.”

“Tại sao lại là tôi...” Về mặt Đào Thanh Thanh thực ghét bỏ, sau đó nhìn thấy vẻ mặt không tốt của Ôn Văn thì chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi đào.”

Ôn Văn hài lòng: “Rất tốt, cô nên xem lại thái độ của mình đi, cô là trợ thủ của tôi, chuyện bản chuyện cực gì tôi cũng sẽ giao cho cô.”

Lúc cái xác được đào lên, Ôn Văn kiểm tra một chút thì nhíu mày: “Thời gian chết của con chó này hấn là trước khi Điền Lão Tam tự sát, hơn nữa miệng còn bị banh ra thái quá, cổ họng có dấu vết của giác hút...”

Thấy chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà Ôn Văn đã điều tra được rất nhiều thứ mà mình không phát hiện, Đào Thanh Thanh cũng có chút ngưỡng mộ, sau đó nghi ngờ hỏi: “Thấy cái này thì Điền Lão Tam đúng là bị thứ gì đó giết chết, nhưng mùi và hơi thở lưu lại ở đây...”

Ôn Văn gật đầu nói: “Đây cũng là điều tôi nghi ngờ, mặc dù tôi biết hết thấy mọi chuyện không bình thường nhưng nơi này lại không lưu lại chút sức mạnh siêu nhiên nào cả, điều này làm tôi rất khó điều tra tiếp.”

“Vậy tiếp theo chúng ta nên làm sao?” Đào Thanh Thanh đứng bên cạnh Ôn Văn hỏi.

Ôn Văn móc mũi nói: “Cái gì mà chúng ta chứ, là cô, tôi đã bật mí cho cô nhiều manh mối như vậy rồi mà còn trông chờ

tôi giúp cô bắt hung thủ luôn à?”

“Tôi tới nơi này là vì xem xét cầu thang thần kỳ, không phải tới phá án, chuyện này cô phải tự mình giải quyết, hi vọng cô có thể giải quyết tên hung thủ kia trước khi tôi rời khỏi thị trấn nhỏ này.”

Nói xong thì Ôn Văn búng tay một cái, dịch chuyển trở về khách sạn.

Đào Thanh Thanh có chút câm nín, tên Ôn Văn này rõ ràng là bị ung thư lưỡi biếng rồi, việc gì cũng đẩy hết cho cô.

“Có điều như vậy cũng không tệ, nếu như hắn sẽ làm như lời mình nói thì những chuyện này rất đáng giá.”

Được xem là bị cưỡng chế biến thành quái vật bị nguyên rửa như Đào Thanh Thanh, có được cơ hội giải trừ nguyên rửa cải tà quy chính nhưng lại không mất đi sức mạnh như vậy chính là ngàn năm khó có.

Nếu cô đã có được cơ hội này thì sẽ không dễ dàng từ bỏ.

“Cô là ai? Sao lại đối xử với Hoa Hoa như vậy! Mẹ ơi, mẹ, có người moi Hoa Hoa ra rồi, hu hu...”

Một cô bé mười hai mười ba tuổi đứng ở cửa trợn mắt há hốc mồm nhìn Đào Thanh Thanh, sau đó bắt đầu gào khóc.

Đối với một cô bé mà nói, vừa mất đi cha lại thấy xác cún yêu bị tàn phá như thế, đã kích thật sự quá lớn.

“Ê, em nghe chị giải thích, không phải chị muốn đào xác...”

Đào Thanh Thanh nhìn cái xéng trên tay mình, cảm thấy lời nói của mình không có sức thuyết phục.

Chương 615 - Cầu thang vô tận

Chỉ cần trong cơ thể có xiềng xích trói buộc, Đào Thanh Thanh vĩnh viễn nằm trong sự theo dõi của Ôn Văn, nếu như cô muốn tập kích người khác để hút máu thì sẽ bị kéo vào trong trạm thu nhận trước.

Vì thế Ôn Văn yên tâm để mặc Đào Thanh Thanh, để cô ta một mình đi điều tra vụ án tự sát này, mà Ôn Văn thì tự mình

đi tới một tòa giáo đường bỏ hoang ở rìa thị trấn.

Tòa giáo đường này tựa hồ đã có hơn trăm năm lịch sử, có điều thoạt nhìn cũng đã bỏ hoang trăm năm rồi....

Giáo Hội Sáng Thế là tôn giáo lớn nhất liên bang, nhưng trước khi liên bang được tạo dựng, khu Hoa Phủ cũng không có tín ngưỡng Giáo Hội Sáng Thế.

Khi liên bang mới bắt đầu thành lập, Giáo Hội Sáng Thế tiền muôn bạc biên đã xây dựng giáo đường ở mỗi thị trấn, ảo tưởng muốn thu gom toàn bộ tín ngưỡng của khu Hoa Phủ.

Về phần kết quả như thế nào, từ tòa giáo đường bị bỏ hoang này có thể thấy được, Giáo Hội Sáng Thế đã không thể hoàn thành ý tưởng của mình, đồng thời còn thua lỗ một khoảng tiền lớn...

Tòa giáo đường này vẫn luôn yên lặng ở đây hàng trăm năm, có điều bởi vì khi đó dùng nguyên liệu đá thượng hạng nên mặc dù không có ai trông coi cũng không xảy ra tình trạng sụp đổ.

Cầu thang vô tận thần kỳ kia cũng ở trong giáo đường này, nghe nói cầu thang này vốn thông tới tầng hầm, đám nhỏ thường tới chơi đùa, trong lúc vô tình phát hiện cho dù đi xuống sâu cỡ nào cũng không đi tới cuối được.

Sau đó Hiệp Hội Thợ Săn có tới điều tra, phát hiện nếu cứ đi sâu xuống năm mươi mét thì sẽ xuất hiện một con quái vật trông coi.

Sau khi đánh bại quái vật thì sẽ nhận được phần thưởng nhất định, mặc dù phần thưởng không đáng giá nhưng cũng có thể coi như thú vị.

Lúc Ôn Văn nhận được tin tức về cầu thang vô tận này thì đã có mười mấy thợ săn tiến hành thăm dò nơi này.

Có điều sau đó vì sự kiện loại hồ nên nhóm thợ săn ở gần đó đều được điều động tới thành phố Việt Sơn, mấy ngày gần đây cũng không có thợ săn tiến hành thăm dò nơi này.

Lúc Ôn Văn đi tới cửa thì phát hiện ở đó có một ông cụ tóc hoa râm đang ngồi.

Ông cụ kia nhìn thấy Ôn Văn thì đeo kính lão vào hỏi: “Chàng trai trẻ, nơi này không phải nơi cậu nên tới.”

Trên người ông cụ này có dấu vết của siêu năng lực, hẳn là thợ săn do Hiệp Hội Thợ Săn phái tới trông coi nơi này, một vật thu nhận không có cách nào di dời đi, nhất định phải có thợ săn trông coi.

Vì thế Ôn Văn lấy giấy chứng nhận thợ săn của mình ra nói: “Tôi là thợ săn, muốn tới đây thăm dò một phen.”

Vừa thấy Ôn Văn là thợ săn, ông cụ liền mỉm cười nói: “Muốn vào thăm dò đương nhiên là được, nhưng mà một lần tốn hai ngàn tiền săn ba.”

“Còn phải trả tiền à?” Ôn Văn nhú mày nói, trước kia anh không nghe nói tới quy củ này.

Ông cụ trang nghiêm nói: “Nơi này là đất nhà tôi, hiệp hội giao cho tôi quản lý nơi này, mỗi lần bọn cậu tiến vào đều có thể tạo ra tổn hại cho nơi này, vì thế nếu không chi tiền thì tôi không thể nào cho cậu vào chơi free được.”

Ôn Văn nhướng mày, suýt chút nữa đã muốn đánh người, chẳng qua anh dùng thiết bị đầu cuối siêu thợ săn kiểm tra thật giả một chút, phát hiện ông lão này quả thật không nói sai.

Ông lão này là thợ săn lớn lên ở trấn Điền Thị, đã sắp về hưu, vì thế đã dùng tiền mua hết toàn bộ khu đất ở gần đây, bao gồm cả tòa giáo đường này.

Hơn nữa việc làm ăn này đã được hiệp hội cho phép, đồng thời phân nửa số tiền kiếm được phải nộp lại cho hiệp hội.

Ông lão dụ dỗ Ôn Văn: “Cậu đừng ngại đắt, đánh quái vật ở nơi này có tỷ lệ rút đồ tốt, hơn nữa trong mười tầng đầu tiên, nếu qua được một tầng tôi sẽ trả lại cho cậu hai trăm tiền săn ma.”

“Sau mười tầng thì sao?”

“Sau mười tầng thì không trả nữa, cậu cũng không thể để tôi làm ăn lỗ vốn chứ?” Ông lão cười ha hả nói.

Ôn Văn rất khó chịu, ông lão này làm anh có cảm giác bị gài bẫy, chẳng qua lần này anh tới là vì cầu thang vô tận, tới tay không một chuyến lại càng khó chịu hơn.

Vì vậy Ôn Văn bắt đắ dĩ chuyển cho ông lão hai ngàn tiền sấn ma, sau đó tiến vào giáo đường lụp xụp.

Ông lão ở phía sau Ôn Văn nhắc nhở: “Càng đi xuống sâu thì sẽ gặp quái vật càng mạnh hơn, hơn nữa hoàn cảnh sẽ xuất hiện tình trạng ăn mòn tinh thần, một khi không chống đỡ được thì hãy lập tức quay trở lại, nơi này quái vật hoạt động ở phạm vi rất nhỏ...”

Thấy bóng dáng Ôn Văn biến mất, trên mặt ông lão lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Trong số thợ sấn tới đây, người mạnh nhất là một siêu thợ sấn Đồng Hóa trung tậ, nhưng cũng chỉ đánh tới tầng mười ba mà thôi, một tên nhóc ngay cả cảnh giới Đồng Hóa cũng không đạt tới thì cao lắm cũng chỉ tới tầng năm tầng sáu là không xuống nổi nữa rồi, he he.”

Ôn Văn có thói quen ả giấu đi phần lớn hơi thở của mình, vì thế ông cụ này không biết được thực lực thật sự của anh, nếu như biết thì đã không định giá thấp như vậy rồi.

Đẩy cánh cửa gỗ cũ nát, Ôn Văn liền nhìn thấy cây cầu thang đi xuống, bên cạnh cầu thang có đốt một ngọn đèn nên không tới mức không thấy rõ đường xuống dưới, ngọn đèn lờ mờ này làm tăng thêm không khí tối tăm cho nơi này.

Ôn Văn cẩn thận cảm giác một chút, nơi này có hơi thở siêu năng không quá nồng, giống với hơi thở ở những nơi khác trong thị trấn nhỏ này, cùng lắm là hơi thở ở đây nồng hơn bên thị trấn một chút mà thôi.

Đi sâu xuống mười mấy mét, Ôn Văn liền phát hiện mỗi khi xuống mười mấy mét lại có một chén đèn dầu, thậm chí từng viên gạch trên vách tường cũng không hề lặ lại.

Nói cách khác cầu thang vô tận này không phải thông qua chuyển đổi không gian làm người ta không đi tới cuối, mà là thật sự kéo dài xuống dưới.

Hiện giờ đang là trời đông giá rét, càng đi xuống độ ẩm lại càng cao hơn, tới độ sâu năm mươi mét thì đã gần hai mươi độ, mà Ôn Văn cũng nhìn thấy quái vật canh giữ cầu thang đầu tiên.

Ở bậc thang cuối cùng xuất hiện một phân lan can có đường kính mười mét, phần cầu thang tiếp tục đi xuống dưới nằm ở

một phần rìa lan can khác.

Ở trung gian lan can đứng một du hồn mặc áo giáp cổ đại, du hồn máy móc nói với Ôn Văn: “Kẻ vượt ải, cho tao biết một chút về bản lĩnh của mày đi...”

Sau khi nói xong thì nó tấn công Ôn Văn.

Có điều loại du hồn cấp thấp này cũng chỉ xấp xỉ như Tần Sảng lúc ban đầu mà thôi, Ôn Văn lười ra tay, chỉ búng tay bắn ra một tia sáng đã làm hấn hồn bay phách tán.

Ôn Văn bĩu môi: “Đây chính là quái vật ở ải đầu tiên sao, yếu quá rồi đi...”

“Có điều nghe nói cho dù bị mình giết thì người vượt ải lần sau vẫn gặp được quái vật như thế, vì thế rốt cuộc nó đã chết hay chưa chứ?”

Trên người du hồn tiêu tan rớt xuống một miếng sắt hồng, thoạt nhìn có lẽ là tiền cổ, mặc dù không có lợi ích gì đối với Ôn Văn nhưng anh vẫn nhặt nó lên.

“Thật sự có rớt đồ, là một đồng tiền cổ, dù sao cũng đáng giá mấy đồng tiền đi, không biết sau mười tầng sẽ gặp phải thứ gì.”

Ôn Văn cười he he, tiếp tục đi xuống sâu hơn.

Lần này anh không đi chậm rì rì nữa mà là chạy, nhanh chóng vượt qua không cách năm mươi mét, thuận lợi tới tầng thứ hai.

Quái vật trông coi tầng thứ hai là một con cương thi cầm đao dài, miệng cũng nói ra lời tương tự.

“Kẻ vượt ải, cho tao biết một chút về bản lĩnh của mày đi.”

Ôn Văn lại tiếp tục bắn tới một tia sáng, nhưng kinh ngạc phát hiện con cương thi này thế mà lại dùng cây đao dài của mình đỡ tia sáng của Ôn Văn.

“Chậc, có chút thú vị.”

Chương 616 - Chân tướng của cầu thang

Một con cương thi có võ nghệ tinh thông có thể hoàn mỹ ngăn cản tia sáng Ôn Văn búng tới, trong không gian chật hẹp này

cũng có thể phát huy ra sức chiến đấu không tầm thường.

Có điều đối thủ của nó là Ôn Văn, mà sức mạnh của bản thân nó chung quy là quá yếu, vì thế không được mấy chiêu đã bị Ôn Văn dùng một ngọn lửa thiêu rụi.

Ôn Văn im lặng lắc đầu, sau đó một đường khí thể như chẻ tre giết xuống dưới.

Trong quá trình tiến tới, Ôn Văn vẫn luôn ngó chừng huy hiệu nhân viên thu nhận, theo nội dung biểu hiện thì Ôn Văn vẫn luôn di động xuống dưới, ít nhất trong hai mươi lăm mét tiến xuống đều là cầu thang.

Quái vật mà Ôn Văn gặp cũng có thực lực ngày càng mạnh hơn, hơn nữa tựa hồ cũng nhắm vào điểm yếu của Ôn Văn mà xuất hiện.

Ở tầng trên Ôn Văn dùng lửa thì tầng kế tiếp sẽ xuất hiện một con quái vật miễn dịch với lửa.

Nhưng thủ đoạn của Ôn Văn nhiều vô số, thật dễ dàng giết thẳng một đường tới tầng hai mươi một.

Trước tầng mười đều là quái vật cấp Tai Hại, thứ rơi ra đều là mấy món đồ cổ, giá trị từ thấp tới cao, đối với Ôn Văn mà nói chỉ là có còn hơn không mà thôi.

Bắt đầu từ tầng mười tới tầng hai mươi, thực lực quái vật từ cấp Tai Nạn hạ tự tới cấp Tai Nạn trung tự, sau khi chết sẽ rơi xuống một ít nguyên liệu quái vật, có điều số nguyên liệu này cũng chỉ là quái vật cấp Tai Hại mà thôi.

Điều này làm Ôn Văn có chút chán nản, tiêu diệt một con quái vật cấp Tai Nạn ở bên ngoài cũng không thu hoạch được ít ỏi đến vậy, cầu thang vô tận này quả thực quá keo kiệt.

Tầng thứ hai mươi cho Ôn Văn một con dao găm khắc ký hiệu, nhưng thứ này Ôn Văn tiện tay cũng có thể làm ra vài món, đối với anh mà nói nó chẳng có ý nghĩa gì.

“Sớm biết vậy thì mình đã không tới nơi này, chuyến này lỗ nặng rồi.”

Nếu chỉ rớt xuống mấy món đồ không có ý nghĩa thì cũng thôi đi, tốt xấu gì cũng được chiến đấu với đủ loại quái vật, có thể làm Ôn Văn gia tăng kinh nghiệm chiến đấu.

Trong quá trình vượt ải, Ôn Văn căn bản không tìm được niềm vui chiến đấu, không có nhiệt huyết sôi trào, cũng không có nguy hiểm sống chết, chẳng có gì cả.

Hơn nữa Ôn Văn cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng, không quản là cầu thang hay quái vật xuất hiện thì đều có cảm giác không hài hòa, nhưng anh lại không tìm ra được không hài hòa ở điểm nào.

Quái vật ở tầng hai mươi một là một con quái vật cả người đầy nước bùn, trên người có mấy chục lỗ thủng nhỏ, tựa hồ sẽ có thứ gì đó từ lỗ phun ra ngoài, mà ngay cả phong cách chiến đấu của nó cũng có chút tương tự với Suluman.

“Giống như Suluman... đây là trùng hợp thôi sao?”

Đột nhiên Ôn Văn giật mình, ánh mắt nhìn về phía con quái vật này có chút thay đổi.

Cẩn thận nhớ lại hai mươi con quái vật đã gặp trước đó, sau đó tiến hành phân tích, rất nhanh liền phát hiện, ngoại trừ quái vật ở năm tầng đầu, tất cả những con quái vật khác đều rất giống với những đối thủ mà Ôn Văn từng gặp!

Tuy thoát nhìn hoàn toàn khác biệt nhưng nếu tách nhỏ năng lực của đám quái vật kia ra thì có thể tạo thành đối thủ mà Ôn Văn đã gặp!

Cầu thang vô tận này hẳn là một vật thu nhận, mà quái vật Ôn Văn đối mặt phần lớn đều có sự nhắm vào anh.

Ôn Văn vượt ải là như vậy, những thợ săn khác có lẽ cũng như vậy, một vật thu nhận có thể nuôi được nhiều quái vật khác biệt đến vậy sao?

Trừ phi... đám quái vật này đều chỉ là giả!

Nếu đám quái vật này là giả, vậy những món đồ kia có phải cũng là giả hay không?

“Minh cảm thấy, hình như đã tìm được một chút manh mối rồi.”

Ôn Văn ngừng động tác chiến đấu với quái vật bùn nhão, sau đó nhắm hai mắt lại đứng im bất động, con quái vật bùn nhão kia phóng một tia laser về phía Ôn Văn nhưng Ôn Văn không có ý né tránh.

Mắt thấy tia laser bắn vào đầu Ôn Văn, lúc Ôn Văn sắp bị giết chết thì tia laser thế mà lại tự động lệch đi, bắn sang vách tường bên cạnh.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, cười nói: “Quả nhiên, mày sẽ không dễ đòn tấn công thật sự trúng vào tao... hoặc nên nói rằng tuy mày trông có vẻ rất mạnh nhưng thật ra lại không có năng lực làm tao bị thương.”

Quái vật bùn nhão ngừng tấn công, nghiêng đầu khó hiểu nhìn Ôn Văn, giống như không hiểu Ôn Văn đang nói gì.

“Mày đừng ngừng lại, tao biết mày có thể nghe hiểu tao đang nói gì, nói cách khác là mày có ý thức, như vậy thì tao không cần phải lắm bảm một mình nữa.”

Quái vật bùn nhão nhúc nhích một chốc rồi biến hóa ra hai con mắt to, vô tội nhìn Ôn Văn, rốt cuộc cũng đáp lại anh.

Ôn Văn ngồi xuống đất giải thích: “Những gì mày làm rất tinh xảo, nếu người tới nơi này không phải là tao thì phỏng chừng truyền thuyết cầu thang vô tận này vẫn còn có thể tiếp tục.”

“Suy nghĩ kỹ lại thì tất cả người siêu năng tới nơi này thăm dò đều rất hài lòng quay trở về, không có người nào phải chết, thậm chí không có người nào bị thương, riêng điều này thôi cũng đã rất dị thường.”

“Nếu cầu thang này thật sự có thể kéo dài vô hạn, bên trong lại chứa nhiều quái vật như vậy thì nhất định phải có được sức mạnh rất lớn, cho dù là vật thu nhận này hiền lành nhưng người siêu năng không có khả năng không bị tổn hại một xíu nào.”

Quái vật bùn nhão cũng ngồi xuống, đưa tay về phía Ôn Văn, tựa hồ đang bảo Ôn Văn nói cho xong.

Ôn Văn mỉm cười: “Lúc tao chiến đấu với quái vật thì vẫn luôn cảm thấy không đúng nhưng không rõ là không đúng ở chỗ nào, khi gặp mày thì đột nhiên thông suốt.”

“Nếu như hết thảy đều là ảo giác, như vậy có thể dễ dàng giải thích thông suốt!”

“Lúc mới tiến vào nơi này chính là thời gian cảnh giác nhất, vì thế mấy chục mét đầu tiên không phải ảo giác, là thật sự tồn

tại.”

“Tao đánh bạo con quái vật đầu tiên, tin tưởng vào lời đồn, sau đó ảo cảnh bắt đầu, tất cả ảo cảnh không trực tiếp ảnh hưởng tới tao mà thông qua biến đổi cầu thang và vách tường một cách chi tiết, vì thế tao mới không nhận ra.”

Đám quái vật kia cũng không phải thật sự tồn tại, chỉ có điều cảm giác khá giống thật, giống như là hình chiếu ba chiều siêu thực vậy.”

“Lúc đòn tấn công của tao trúng mục tiêu thì mày không biết dùng phương pháp gì để bắt chước phản ứng của quái vật khi công kích, làm tao không nhận ra sai lầm.”

“Thế nhưng mày không dám để đám quái vật này thật sự chạm vào tao, bởi vì như vậy tao sẽ phát hiện manh mối, chứng cứ chính là suốt hai mươi tầng này, không có lần nào tao thật sự đụng vào đám quái vật kia!”

Quái vật bùn nhão thở dài một tiếng, huyễn hóa thành hình người, thoạt nhìn có chút tương tự với ông cụ ở ngoài cửa:

“Mày đã nói vậy rồi thì kế tiếp muốn làm gì đây?”

Ôn Văn đứng dậy nói: “Chẳng sao cả, tao chỉ hưởng thụ phá giải mê đề mà thôi, chỉ cần mày không tổn hại người thì có liên quan gì tới tao đâu.”

Chương 617 - Thị trấn chỉ có một người

Ôn Văn rất xác định, bản chất của cầu thang vô tận là một vật thu nhận mạnh mẽ có thể tạo ra ảo cảnh hoàn hảo, có lẽ còn có thể điều khiển không gian trong giáo đường ở một mức độ nào đó.

Ảo cảnh mà nó tạo ra, ngay cả Ôn Văn cũng tốn một khoảng thời gian dài như vậy mới nhìn ra manh mối, ít nhất cũng phải là cấp bậc thượng tự.

Nếu như nó có thêm chút năng lực kỳ quái của Ôn Văn thì nói không chừng cấp bậc phải đạt tới mức chân tự, một vật thu nhận nguy hiểm như vậy phải vượt xa cầu thang vô tận đơn thuần.

Ôn Văn không đoán sai, ít nhất một trăm mét của cầu thang này là thật, bởi vì sau khi đi sâu xuống hai tầng, tuy nhiệt độ thông thả thay đổi nhưng nhiệt độ cuối cùng cũng chỉ nằm trong khoảng giữa mà thôi.

Thật và giả kết hợp mới tạo ra được ảo cảnh mạnh mẽ như vậy.

Ôn Văn lạnh giọng nói: “Tao khá hiểu kỳ, rốt cuộc mày tạo ra bậc thang vô tận giả tưởng này là vì mục đích gì, tất cả thợ săn tới thăm dò đều bình an rời đi, vì thế mục tiêu của mày không phải là người tới đây thăm dò.”

Quái vật bùn nhão biến thành ông cụ nói: “Tôi không có mục đích gì, bởi vì tôi mà cậu đang nhìn thấy thật ra chỉ là ảo giác, một cơ chế phòng ngự có người nhìn thấu ảo cảnh mà xuất hiện.”

Ôn Văn tò mò hỏi: “Tao đã nhìn thấu rồi, mày định làm gì tao?”

Ông cụ lắc đầu: “Ngài rất mạnh, tôi không thể làm gì ngài, có điều ta có thể mời ngài ra ngoài, đồng thời làm cho ngài không có cách nào tiến vào nơi này nữa.”

Hắn vừa nói xong thì Ôn Văn cũng cảm giác được một trận không gian thay đổi, một giây sau anh đã xuất hiện ở bên ngoài cầu thang, mặt hướng về phía cổng giáo đường, ý là muốn anh hãy mau mau rời đi.

Ôn Văn quay đầu lại nhìn cửa gỗ tan hoang, giống như một cơn gió vọt vào trong, chẳng qua lần này chỉ chạy một đoạn ngắn đã đến cuối con đường, lần này anh nhìn thấy một tầng hầm bình thường, không hề có chút dị thường nào.

“Giáo đường này không phải thượng tự, ít nhất phải là vật thu nhận chân tự, chỉ cần đi vào bên trong thì sẽ phải trải qua nguy hiểm bên trong ảo cảnh, nếu gặp phải kẻ không không chế được sẽ đuổi ra ngoài...”

Về mặt Ôn Văn có chút biến ảo, tuy thứ này không có ác ý, nhưng với năng lực này của nó thì không thể chỉ phái một thợ săn già sắp về hưu trông coi.

Sau khi trở về, Ôn Văn sẽ báo tin tức này với hiệp hội, để hiệp hội phái người chuyên nghiệp tới xử lý tòa giáo đường này,

không thể để thợ săn tùy tiện vào bên trong thám hiểm nữa.

Ôn Văn đẩy cổng lớn giáo đường, muốn tìm người thợ săn kia đòi lại hai ngàn tiền săn ma của mình, cầu thang vô tận mặc dù chỉ là ảo cảnh nhưng Ôn Văn cũng đã thật sự đánh qua hai mươi tầng.

Nhưng làm Ôn Văn kinh hãi là ông cụ kia đã không còn ngồi trước cửa như trước đó nữa.

Ở cửa quả thật có một cái ghế, nhưng trên ghế đã bị phủ một tầng bụi...

Ôn Văn nhướn mày: “Ông lão thợ săn mình thấy trước đó cũng là ảo giác? Năng lực của thứ này đúng là mạnh mẽ...”

“Chờ đã, rốt cuộc thì ảo giác bắt đầu sinh ra từ khi nào?”

“Bây giờ có phải mình vẫn đang bị vây trong ảo giác hay không?”

Sau lưng Ôn Văn túa mồ hôi lạnh, đột nhiên anh có một suy đoán đáng sợ, có khi nào bắt đầu từ khi anh tiến vào thị trấn này thì vẫn luôn bị vây trong ảo cảnh hay không?

Ôn Văn mở rộng nhận biết toàn diện, cẩn thận tìm kiếm từng miếng đất ở xung quanh, không hề cảm nhận được chút hơi thở sống nào!

Tất cả người dân của thị trấn, Đào Thanh Thanh, và cả Tam Tê Nhi đều đã biến mất.

Giống như, trong thị trấn này chỉ có một mình anh thôi vậy!

...

Ông lão thợ săn ngồi trên ghế chờ đợi người vượt ải trong giáo đường.

Ngoài cửa giáo đường có một tấm bảng nhỏ, số đồng hồ trên bảng biểu hiện số tầng người vượt ải vượt qua được, nhìn thấy người vượt ải khi này tiến vào đã vượt qua tầng hai mươi một mà không khỏi há to miệng.

“Hai ngàn tiền săn ma vừa mới tới tay, còn chưa nắm nóng thì phải nhả ra rồi sao...”

“Rõ ràng là cường giả lại che giấu hơi thở làm bộ yếu ớt, người này sau này khẳng định không lấy được vợ.”

Trong lúc tiếc nuối thì hắn nhìn thấy Ôn Văn có chút chật vật chán nản rời khỏi giáo đường, sau đó rời khỏi phạm vi giáo đường, hoàn toàn không nhắc tới chuyện hai ngàn tiền sẵn ma với mình.

Ông lão thợ săn chép miệng nói: “Đây là hắn tự đi, không phải mình không chịu trả, thợ săn hào phóng như vậy, sau này nhất định sẽ tìm được một người vợ xinh đẹp....”

Trong khách sạn, Đào Thanh Thanh đang vọc laptop của Ôn Văn.

Lúc Ôn Văn rời đi có nói mật mã và những con đường tìm kiếm tin tức cho Đào Thanh Thanh biết, hi vọng cô có thể điều tra rõ ràng vụ giết người này.

Vì muốn lấy được tin nhiệm của Ôn Văn, Đào Thanh Thanh điều tra khá chăm chú.

Đầu tiên cô căn cứ theo giác hút mà nghi ngờ hung thủ có thể là một con bạch tuộc hoặc quái vật tương tự.

Quái vật loại này cần nước để sinh tồn, hoặc là hoàn cảnh ẩm ướt, gần trấn Điện Thị có một dòng suối nhỏ, cẩn thận dò xét một phen thì không phát hiện có dấu vết quái vật tồn tại.

Quá trình điều tra của Đào Thanh Thanh rơi vào thế khó, nhưng cô không chỉ nhìn chăm chú vào vụ án Điện Lão Tam, cô còn thu thập tin tức án mạng xảy ra trong thị trấn.

Lúc điều tra những tin tức kia thì mày Đào Thanh Thanh dần nhú lại.

“Sao, phát hiện được gì rồi?”

Giọng nói của Ôn Văn từ phía sau truyền tới, Đào Thanh Thanh quay đầu nhìn sang thì phát hiện Ôn Văn không biết từ khi nào đã trở lại khách sạn.

Đào Thanh Thanh giải thích: “Tôi phát hiện mấy ngày gần đây các thị trấn này xuất hiện sự việc tử vong hơi cao.”

“Tự sát, tai nạn xe cộ, báo thù, ngoài ý muốn bỏ mình.... chờ đã, đã liên tiếp xảy ra hơn ba mươi vụ rồi, mỗi vụ thoát nhìn

đều có lời giải thích thông suốt, nhưng tầng suất lại cao gấp mấy lần trần nhỏ bình thường.”

“Tần suất cao như vậy chỉ có một khả năng thôi, chính là có quái vật đang âm thầm giết chóc.”

“Nhưng làm tôi nghi ngờ là cho dù làm thế nào tôi cũng không tìm thấy hơi thở siêu năng, cho dù nơi này quả thực không có quái vật thì cũng không nên ngay cả một chút dấu vết sức mạnh siêu năng cũng không có như thế....”

Ôn Văn dùng giọng điệu ngọt tới phát ngán nói với Urak:

“Thanh Thanh, cô không nên nhụt chí như vậy, câu đố tồn tại là để người ta phá giải, chỉ cần cô tìm được con quái vật kia, tôi sẽ cùng cô giải quyết nó.”

Đào Thanh Thanh nghi ngờ nhìn Ôn Văn, người này sao đột nhiên dịu dàng tới phát tởm như vậy chứ, bình thường không phải luôn nói chuyện như Chu Bát Bì* à.... [một tên địa chủ chuyên ức hiếp trong tác phẩm văn học]

Tuy trong lòng cô vẫn luôn muốn Ôn Văn đối xử với mình như thế, nhưng khi Ôn Văn thật sự làm như thế thì cô vẫn cảm thấy không được thoải mái.

“Nhìn tôi như thế làm gì, trên mặt tôi có lọ nôi à, còn phát hiện được gì nữa, nói mau đi!”

Trong đầu Đào Thanh Thanh vừa mới xuất hiện ý nghĩ này thì thái độ của Ôn Văn lập tức trở nên ác liệt, khiển trách nói.

Thái độ ác liệt này làm sự nghi ngờ trong lòng cô bị gạt bỏ, đồng thời cũng làm cô thoải mái hơn một chút.

Ôn Văn như vậy mới là Ôn Văn bình thường.

Chương 618 - Hiệp hội viện trợ

Đào Thanh Thanh làm rõ tâm tư xong thì nói với Ôn Văn:

“Những vụ án mạng xảy ra ở nơi này mặc dù trông rất hợp lý nhưng vẫn còn rất nhiều điểm không thể giải thích thông suốt được.”

“Thứ nhất chính là mặc dù tỉ lệ vụ án xảy ra cao đến như thế nhưng vẫn không làm người quản lý địa phương chú ý, tất cả

mọi người đều cho rằng đó là chuyện ngoài ý muốn mà thôi.”

“Điểm đáng nghi thứ hai là tất cả vụ án đều có một điểm chung, đó chính là người nhà của nạn nhân đều đang ở bên ngoài, tôi cảm thấy hung thủ nghĩ rằng thông qua giết người để người thân phải quay về trấn làm đám tang, sau đó sẽ một lưới bắt gọn.”

“Điểm thứ ba chính là thời gian, mọi thứ đều bắt đầu từ khi cầu thang vô tận xuất hiện, tôi nghi là hết thấy căn nguyên đều bắt đầu từ cầu thang vô tận kia!”

Đào Thanh Thanh hắng giọng một cái, có chút mong đợi nhìn Ôn Văn: “Nếu như suy nghĩ của tôi thành lập thì mục tiêu của kẻ này hẳn là tất cả người dân trong thị trấn, cho dù người hiện giờ không sống trong trấn cũng vậy.”

“Tại sao lại nhắm vào người dân của thị trấn chứ, khả năng thứ nhất là nhắm vào huyết mạch để hiến tế, nhưng nhân khẩu ở thị trấn Điền Thị này khá phức tạp, thứ hai là đây là một lần báo thù nhắm vào toàn bộ người dân của thị trấn này!”

Trong mắt Ôn Văn lóe lên tia sáng kỳ lạ, sau đó nói với Đào Thanh Thanh: “Tất cả những gì cô nói đều chỉ là suy đoán của cô mà thôi, sau khi tìm được chứng cứ thì hãy tới nói suy luận của cô cho tôi biết.”

Nói xong thì Ôn Văn nằm xuống giường, mở TV, bắt đầu xem bộ phim truyền hình nhằm chán.

Đào Thanh Thanh cảm thấy có chút oan ức, cô đã phải suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được, vốn tưởng sẽ được Ôn Văn khen ngợi, không ngờ lại nghe một câu ứng phó qua loa có lệ như vậy.

Sau đó Đào Thanh Thanh nhìn về phía Tam Tể Nhi đang nằm trên bàn, bình thường mỗi khi Ôn Văn về tới nó sẽ bò lên người Ôn Văn mới đúng, nhưng lúc này nó vẫn đang nằm trên bàn.

...

Vì muốn kiểm tra suy nghĩ của mình, Ôn Văn rời khỏi giáo đường rồi tra rõ một vòng thị trấn này.

Cuối cùng phát hiện toàn bộ thị trấn này quả thực chỉ có một mình mình, tính tất cả sinh vật còn sống thì nơi này sạch sẽ đến mức ngay cả con sâu nhỏ đang chuẩn bị ngủ đông cũng biến mất.

Tiếp đó Ôn Văn quay về trạm thu nhận, nhiều lần kiểm tra, cuối cùng xác nhận chính mình không chịu chút ảnh hưởng nào của ảo thuật, mà trấn nhỏ trong mắt anh cũng quả thật là chân thật.

Thông qua chất thải còn lại trong trấn, thức ăn còn lại trên bàn cơm để suy đoán thì toàn bộ cư dân trong trấn đã biến mất ít nhất là mười ngày rồi.

Vì thế Ôn Văn vừa mới tiến vào thị trấn đã rơi vào trong ảo cảnh!

“Không đúng.... đây có lẽ không phải là ảo cảnh đơn thuần, ít nhất thì người mình gặp khi đó có lẽ đều là thật, năm mươi ký hạt dưa cũng đang ở trong nhẫn không gian.”

Ôn Văn cúi kính gãi đầu, anh không hiểu được hết thầy rốt cuộc làm sao hoàn thành được, ảo cảnh thì không thông, không phải ảo cảnh thì lại càng không thông.

“Thật thật giả giả, ảo ảo thật thật, cần phải tìm người chuyên nghiệp tới, chỉ dựa vào sức mình có lẽ khó mà đối phó được.”

Ôn Văn mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, tiến hành báo cáo toàn bộ mọi thứ ở nơi này với hiệp hội, không bao lâu sau sẽ có người siêu năng chuyên về ảo thuật tới nơi này.

Trong lúc chờ viện trợ, Ôn Văn lùi ra khỏi thị trấn, tiến hành quan sát nơi này.

Chỉ chờ một chốc thì ánh mắt Ôn Văn tập trung lại, bởi vì anh nhìn thấy có một con chim đột nhiên bay ra khỏi thị trấn.

Trước khi con chim này bay ra ngoài, Ôn Văn hoàn toàn không nhìn thấy tung tích của nó, thẳng đến khi nó bay ra ngoài thì Ôn Văn mới phát hiện bóng dáng nó.

“Thì ra là vậy... có lẽ trước mặt mình chỉ là một trấn giả mà mình không thể chạm vào, mà hết thầy mọi thứ trong thị trấn thì vẫn rất bình thường.”

“Tất cả sinh mệnh trong trần đều đang sống trong thị trần giả, không hề cảm giác được chút dị dạng nào, người ngoài như mình cũng sẽ tiến vào thị trần giả kia, sau khi rời khỏi thị trần giả thì sẽ tiến vào không gian thật.”

“Mà thụ trần thật chỉ có kẻ đuổi ra như mình thấy được... đối với những người khác thì thị trần thật này lại không hề tồn tại.”

“Nhưng như vậy thì có nghĩa là hết thảy mọi thứ trong trần đều nằm trong phạm vi không chế của thứ đó!”

“Nó có thể tạo ra ảo giác cho toàn bộ thị trần mà ngay cả mình cũng không phát hiện, cũng có thể làm trần giả và trần thật hoàn mỹ dán vào một không gian, làm con người hoặc động vật ra vào cũng không hề phát hiện manh mối.”

Nếu như bản thể của vật thụ nhận này chính là tòa giáo đường có cầu thang vô tận, có thể làm được trong phạm vi giáo đường cũng không quá bất ngờ.

Nhưng phạm vi này là cả thị trần, cho dù là người siêu năng cảnh giới chân tự cũng không có cách nào tạo ra phạm vi lớn đến thế, chất lượng ảo cảnh còn cao đến thế!

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn bắt đầu thông qua xiềng xích trong cơ thể Đào Thanh Thanh để quan sát cô nàng.

Mặc kệ ảo cảnh mạnh mẽ thế nào, trạm thụ nhận vẫn cao cấp hơn ảo cảnh nhiều, vì thế Ôn Văn dễ dàng nhìn thấy tình huống xung quanh Đào Thanh Thanh.

Quả nhiên cô nàng vẫn còn ở trong khách sạn đó, mà trên giường lớn của khách sạn nằm một bóng người quen thuộc, rõ ràng là chính bản thân Ôn Văn.

“Hiện giờ mình thật sự chán ghét có người ngụy trang thành mình... có điều người này hẳn cũng là một phần của ảo cảnh, mục đích là không để Đào Thanh Thanh phát hiện dị thường ở nơi này.”

“Tạm thời mình vẫn không nên nói cho cô ta biết, như vậy có thể thông qua cô ta để quan sát hoàn cảnh ở bên trong, nói không chừng một khi cô ta nhìn thấu ảo cảnh thì cũng sẽ bị đá ra ngoài như mình...”

Chờ đợi cả buổi chiều, Ôn Văn nhận được một cuộc điện thoại, trong điện thoại truyền tới ngôn ngữ chung của liên bang nhưng nồng đậm mùi cà ri, Ôn Văn vừa nghe liền biết là khẩu âm của khu Ấn.

“Ngài Ngụy Thám tôn kính, tôi là siêu thợ săn ‘Áo Ảnh’, tôi đã sắp tới bên ngoài trấn Điền Thị rồi.”

“Bọn ông tới bao nhiêu người?”

Áo Ảnh im lặng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Ừm... một xe máy.”

Ôn Văn có chút không hiểu lời đối phương, một xe máy thì có thể có bao nhiêu người chứ, Hiệp Hội Thợ Săn chỉ phái hai người tới thôi sao?

Rất nhanh Ôn Văn đã phát hiện suy nghĩ của mình quá ngây thơ, một chiếc xe máy của khu Ấn không thể nào dùng lẽ thường để suy đoán.

Một chiếc xe máy cao bảy tám mét lắc lư chạy tới, xe chỉ cao hơn một mét mà thôi, phân sáu bảy mét còn lại đều là người...

Ôn Văn trợn mắt há hốc nhìn chiếc xe máy kia chạy tới rồi dừng lại trước mặt mình, ngây người như phỗng nhìn hơn bốn mươi người lục tục từ trên xe leo xuống.

Trong hơn bốn mươi người này có năm người là người siêu năng và cả một tiểu đội nhân viên hỗ trợ hoàn chỉnh, còn bao gồm cả đủ loại vũ khí.

“Ông... bọn ông cứ vậy mà tới đây à?” Khoe miệng Ôn Văn giật giật hỏi.

Một người đàn ông quần khăn kín đầu, làn da đen hơn người bình thường một chút nói: “Không sai, bọn tôi tới như vậy á.”

“Ông đừng thấy tư thế của bọn tôi hơi quái dị, thật ra thoải mái lắm, bởi vì chiếc mô tô này là một vật thu nhận.”

“Sau khi ngồi lên nó thì thể trọng sẽ tạm thời biến mất, đồng thời không quản là tư thế gì cũng không cảm thấy khó chịu, không ảnh hưởng tới sự vận hành của nó...”

Ôn Văn nuốt nước miếng hỏi: “Vấn đề là, bọn ông cứ đi như thế lỡ bị người bình thường nhìn thấy thì sao?”

Ảo ảnh cười nói: “Trong mắt người bình thường thì đây chỉ là một chiếc xe máy bình thường mà thôi, tôi xin tự giới thiệu một chút, tên của tôi là Moyadi, biệt hiệu Ảo Ảnh, là một bậc thầy ảo thuật!”

Chương 619 - Bậc thầy cà ri

Ôn Văn nhìn chằm chằm Moyadi một hồi, sau đó mở miệng nói: “Bậc thầy ảo thuật... nếu ông không nói thì tôi còn tưởng ông là bậc thầy tạp kỹ ấy chứ.”

Moyadi ho nhẹ một tiếng, sau đó ưỡn ngực kiêu ngạo nói: “Tạp kỹ thì tôi cũng biết một chút.”

Vừa nãy không phải tui đang khen ông đâu, ông kiêu ngạo như thế làm cái gì?

Ôn Văn há miệng khép miệng một hồi, cuối cùng cũng không nghĩ ra nên dùng từ gì để cà khía Moyadi nữa, không thể làm gì khác hơn là ỉu xiu nói: “Biết tạp kỹ rất tốt, rất lợi hại... hi vọng ông có thể dùng tạp kỹ giúp đỡ tôi giải quyết vấn đề ở đây.”

Moyadi kiêu ngạo nói: “Đương nhiên rồi, tôi tới chuyến này chính là vì muốn giúp ngài giải quyết vấn đề ở nơi này.”

Trải qua phần giới thiệu của Moyadi, Ôn Văn cũng hiểu một chút về năng lực của Moyadi, chủ yếu là gây ảo giác.

Nếu thực lực của đối thủ mạnh hơn hẳn, như vậy ảo thuật của hắn chỉ là ảo thuật, có thể lừa gạt cảm quan của đối phương, làm đối phương thấy được những thứ ảo tưởng.

Nếu thực lực của đối thủ yếu hơn hẳn thì có thể biến thành thật bất cứ lúc nào, bị thương trong ảo cảnh cũng có thể tổn hại tới cơ thể thực sự.

Đồng thời hắn cũng có thể tạo ra ảo thuật phạm vi lớn đối với người bình thường, đó cũng là nguyên nhân hắn cười mô tô tới mà không có ai phát hiện cả.

Hắn và tiểu đội của hắn chuyên chiến đấu với những loại quái vật gây ra ảo thuật, giống như tiểu đội chuyên đối phó với quỷ hồn vậy.

Nhóm nhân viên hỗ trợ cấp dưới của Moyadi nhanh chóng xây dựng một doanh trại nhỏ, bọn họ sẽ khám phá những điều bí ẩn của thị trấn này ở trong doanh trại.

Không sai, vật liệu xây dựng doanh trại cũng là thông qua chiếc xe máy kia mang tới!

Chờ đợi một chốc thì bọn họ bắt đầu kiểm tra thị trấn nhỏ, có điều phương pháp thì Ôn Văn xem không hiểu, một số người nhảy vũ điệu kỳ lạ, một số đang chơi con quay ở bên cạnh, một số thì ngồi thiền định...

Trong quá trình này, Ôn Văn đơn giản hỏi thăm một chút, xác định trong mắt nhóm nhân viên hỗ trợ này chỉ có thể nhìn thấy thị trấn giả kia mà thôi.

Nếu không phải Ôn Văn rất tự tin về chính mình thì anh thậm chí sẽ nghi ngờ thật ra người bị ảo thuật ảnh hưởng chính là bản thân mình.

Moyadi vỗ vỗ vai Ôn Văn nói: “Kiểm tra căn bản cần phải qua một khoảng thời gian nữa mới có thể hoàn thành, để tôi làm cho ông một phần cà ri nha?”

Sau đó vị tự xưng là bậc thầy ảo thuật này không tiến hành bước thăm dò nào, ngược lại bắt đầu nhóm lửa nấu cơm trong ánh mắt kinh ngạc của Ôn Văn.

Ôn Văn không biết nên than thở kiểu gì đây nữa.

“Ông có vẻ không lo lắng chút nào cả nhỉ?”

Moyadi vừa cắt rau vừa nói với Ôn Văn: “Sự kiện liên quan tới ảo thuật thường nguy hiểm hơn cả kẻ chân ướt chân ráo đối mặt với quái vật!”

“Tôi từng có một lần hợp tác, vì cứu một cô bé bị quái vật bắt giữ mà tôi đã thi triển ảo thuật cấm, không chỉ không cứu được người mà còn lạc lối trong chính ảo thuật của mình, biến thành kẻ ngu si...”

“Đúng là rất nguy hiểm, nhưng đó là vấn đề của người hợp tác với ông...”

Ôn Văn ngồi xuống đối diện Moyadi, quyết định nghe theo sắp xếp của hắn, trải nghiệm của mỗi vị siêu thợ săn đều có thể trích thành một phần truyền kỳ.

Tuy Moyadi trông không đáng tin nhưng tốt xấu gì cũng là bậc thầy ở lĩnh vực ảo thuật, kinh nghiệm về phương diện này khẳng định có thể nghiền ép Ôn Văn, nghe theo hẳn chắc chắn sẽ không sai.

Moyadi dùng thước kẻ đo cà chua rồi cắt thành tám phần chuẩn xác: “Chỉ dựa vào phần tài liệu ông cung cấp thì hoàn toàn không đủ, cần phải thu thập càng nhiều tin tức hơn nữa mới có thể đảm bảo giải quyết sự kiện lần này.”

“Dù sao thì thứ mà chúng ta phải đối mặt chính là một vật thu nhận mạnh mẽ có thể làm một vị Tai Nạn thượng tự lạc lối, hơn nữa phạm vi bao phủ là cả một thị trấn rộng lớn.

Nhìn động tác cắt thức ăn của Moyadi, không hiểu sao Ôn Văn có chút mong chờ với món ăn của hắn.

Trong ấn tượng của anh, thức ăn của khu Ấn đều là mấy món sệt, có điều nhìn Moyadi cắt thức ăn theo độ dày đều đặn bằng nhau, hẳn là sẽ làm ra món ăn không giống như thế.

Trong quá trình chờ đợi món ăn, Ôn Văn nhìn thấy nhóm nhân viên thu nhận cấp dưới của Moyadi dùng xiềng xích kéo tới hai tù nhân.

Ừm... hai tù nhân này cũng tới bằng chiếc xe máy kia.

Ôn Văn hỏi Moyadi: “Đây là...”

Moyadi cắt thịt bò thành khối nhỏ, nói: “Đây là phạm nhân tử hình ở trại giam gần đây, trên đường tới đây tôi nghĩ rằng có thể dùng bọn họ để kiểm tra ảo cảnh của thị trấn này một chút.”

“Nếu không làm rõ điểm này thì chúng ta vĩnh viễn không thể can thiệp vào ảo cảnh, chứ đừng nói tới chuyện làm sao đối phó vật thu nhận này, sẵn tiện nói luôn, thịt bò cũng được mua ở gần trại giam.”

“Hai người này một người biết thị trấn này là ảo cảnh, người kia thì hoàn toàn không biết gì, tôi sẽ để bọn họ lần lượt tiến vào trong trấn rồi quay trở ra, sau đó căn cứ vào phản ứng của bọn họ để quyết định bước kiểm tra tiếp theo.”

Moyadi nói xong không bao lâu thì kiểm tra đã chính thức bắt đầu.

Tử tù thứ nhất vừa tiến vào thị trấn đã đã biết mất ngay trong tầm mắt Ôn Văn.

Từ phản ứng của nhóm nhân viên hỗ trợ thì người tử tù vẫn còn ở trong tầm mắt của bọn họ, vì thế người này có lẽ đang ở trong thị trấn giả.

Một lát sau người tử tù không chút tổn hại nào từ trong thị trấn đi ra, trong tay thậm chí còn cầm một quả táo, Ôn Văn nhớ kỹ ở lối vào trấn có một sạp trái cây.

Sau khi người tử tù thứ hai tiến vào phạm vi thị trấn, đầu tiên cũng biến mất trong không khí, qua vài giây sau thì một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt Ôn Văn.

Hắn giống như Ôn Văn lúc ban đầu, xuất hiện trong thị trấn thật!

Mà trong mắt những người khác, sau khi người tử tù này tiến vào trong trấn thì đột nhiên biến mất, đồng thời bọn họ cũng không biết tên tử tù kia đang ở đâu.

Tên tử tù kia nhìn thấy ảnh mắt nhóm người trở nên mê mang thì nhận ra bọn họ thật sự không nhìn thấy mình nên mừng như điên chạy sâu vào trong thị trấn.

Chuyện này đối với hắn là cơ hội ngàn năm một thuở, hắn có thể thừa dịp này để trốn đi!

Nhưng rất nhanh sau đó hắn phát hiện mình chạy chạy một hồi thì tới trước doanh trại mà mình đã rời khỏi trước đó, tới bên cạnh một người để râu cá trê đang nấu ăn!

Moyadi mỉm cười nói: “Đây là chút ứng dụng nhỏ của ảo thuật, trong mắt hắn là hắn đã thoát khỏi tay chúng ta và trốn đi, nhưng thật ra chính bản thân hắn đã tìm được chúng ta, nếu tôi đã mang hắn ra ngoài thì đương nhiên sẽ không để hắn tùy tiện chạy trốn.”

Ôn Văn sờ cằm, thứ ảo thuật này cũng khá hữu dụng, oan hồn cô gái bắt được từ cửa hàng bánh bao Ăn Ngon cũng biết ảo thuật, có nên bồi dưỡng một phen không nhỉ.

Nhóm nhân viên hỗ trợ bao vây hai tên tử tù, bắt đầu hỏi cảm giác của bọn họ sau khi tiến vào trong.

Ôn Văn vẫn rất quan tâm tới khảo nghiệm lúc này mới phát hiện Moyadi đã làm món ăn xong, vẫn là món sền sệt!

Ôn Văn cảm nín: “Lúc ban đầu ông đã tính làm món sệt rồi sao lại cắt nguyên liệu chỉnh tề đẹp mắt như vậy chứ....”

Moyadi nghiêm túc nói: “Không cắt hoàn mỹ sao có thể làm ra món cà ri hoàn mỹ? Nào tới đây, ném thử một chút đi.”

Ôn Văn cầm phần cơm cà ri Moyadi đưa tới, nhú mào ném thử một chút, sau đó lông mày lập tức giãn ra.

Thứ này quả thực là ngon khủng khiếp!

Chương 620 - Cơ thể lạnh run

Ôn Văn ăn ngẫu nhiên, hàm hồ nói: “Ông nấu ăn ngon hơn tôi tưởng nhiều, không hề thua kém đầu bếp ở tổng bộ hiệp hội.”

Moyadi tự hào nói: “Đương nhiên, tôi là người có ba sở thích lớn, ảo thuật, cưỡi mô tô, làm cà ri, trong ba sở thích này tôi tự cảm thấy mình không thua bất cứ ai cả.”

Sau khi hai người ăn xong, Moyadi cũng gọi những người khác tới ăn cơm, vừa nghe nói tới ăn cơm thì nhóm nhân viên thu nhận lập tức bỏ lại mọi tiệc, chen chúc tới tụ quanh cái nồi lớn.

Thậm chí Ôn Văn còn nghi ngờ bọn họ chịu cưỡi mô tô chung với Moyadi cũng là vì Moyadi làm cà ri ăn ngon...

Mà Moyadi thì dẫn Ôn Văn đi tới chỗ nhóm nhân viên hỗ trợ làm việc trước đó, cẩn thận kiểm tra bản báo cáo điều tra mà bọn họ viết.

Sau khi xem xong thì Moyadi thở dài một hơi, nói với Ôn Văn: “Thì ra là vậy... bây giờ tôi đã biết ảo cảnh này rốt cuộc là gì rồi.”

“Mau nói cho tôi nghe.” Ôn Văn vội vàng hỏi.

Moyadi mỉm cười đưa hai tay mình ra phía sau lưng, sau đó đưa tới trước mặt, trên mỗi tay đều có một con chim gỗ màu đỏ.

“Ông đoán xem, trong hai con chim nhỏ này, con nào do ảo thuật chế tạo ra?”

Ôn Văn nhướng mày, xem ra người này không muốn nói thẳng với mình, vì vậy liền cẩn thận cảm giác một chút, sau đó chọn con bên trái.

Con chim nhỏ bên trái giật mình đập cánh, sau đó biến mất trong tay Moyadi, chứng tỏ Ôn Văn đã đoán đúng.

Moyadi nói lại hỏi: “Vậy ông đoán xem, chú chim nhỏ bên tay phải tôi làm bằng chất liệu gì?”

“Đương nhiên là gỗ...”

Lúc này Ôn Văn đã kiểm tra hai con chim, đương nhiên rất tự tin, nhưng anh còn chưa nói xong thì Moyadi đã ném con chim nhỏ tới cho Ôn Văn.

Sau khi cầm nó trong tay, Ôn Văn theo bản năng sờ sờ một cái, chim nhỏ phát ra tiếng kêu kỳ quái làm Ôn Văn giật mình tới run tay, nó thế mà lại là một con gà la hét!

Moyadi chấp tay sau hông nhìn về phía thị trấn nhỏ, dáng vẻ cao nhân nói với Ôn Văn: “Ảo thuật tôi làm trên người con chim nhỏ cao hơn con bên phải rất nhiều, nhưng vì muốn lừa gạt ông nên bên trái sẽ bị ông dễ dàng khám phá ra, đây chính là chân tướng ảo thuật của thị trấn này.”

“Có thể nói mấy lời dễ hiểu một chút không vậy, ông cũng không phải thầy bà gì, không cần nói mấy lời mù mịt ấy....”
Ôn Văn thật sự không am hiểu lĩnh vực này, vì thế anh không thể nào đoán được dụng ý của Moyadi.

Moyadi bắt đầu dĩ giải thích: “Biết nói dối không?”

Ôn Văn gật đầu.

“Lời nói dối đơn thuần rất dễ bị nhìn thấu, nhưng nếu bảy phần thật ba phần giả thì rất dễ làm người ta tin tưởng, đây chính là nguyên lý của trấn ảo cảnh này.”

“Trước đó ông nói với tôi là có một trấn giả và một trấn thật, đây là sai lầm.”

“Nơi này quả thật có hai thị trấn, có điều cả hai đều là thật, một cái được ảo thuật tân trang, cái kia thì không, hai thị trấn

chồng lên nhau mới có hiện tượng mà ông nhìn thấy.”

“Có điều nếu muốn chế tạo ra hiệu quả như vậy thì tuyệt đối không chỉ là ảo thuật, chỉ dựa vào tôi chưa chắc có thể giải quyết vấn đề của nơi này...”

...

Trong trấn Điền Thị, Đào Thanh Thanh dùng ba năng lực Vampire của mình lần lượt điều tra những người đã tử vong trong khoảng thời gian này của trấn Điền thị.

Lúc ban đầu Đào Thanh Thanh không quá tin tưởng vào phán đoán của mình, nếu như là vì muốn báo thù thì trấn thị không quản là từ khía cạnh nào cũng có thể giải thích thông suốt.

Lúc Đào Thanh Thanh tiến hành điều tra thì Ôn Văn vẫn luôn đi theo bên cạnh nhưng không hề đồng ý với phán đoán của cô, đồng thời còn ẩn ý dẫn dắt cô đi theo hướng khác.

Điều này làm Đào Thanh Thanh có chút nghi ngờ rằng người sai chính là mình.

Lần trước khi điều tra Điền Lão Tam, Ôn Văn đã chứng minh năng lực của mình, vì thế có lẽ Ôn Văn đã phát hiện được gì rồi, thế nhưng vì khảo nghiệm cô nên mới không chịu nói.

Nhưng không quản là vì báo thù hay vì nguyên nhân nào khác, Đào Thanh Thanh vẫn tiếp tục điều tra.

Trong quá trình điều tra, Đào Thanh Thanh phát hiện thị trấn này tựa hồ ngày càng quái lạ, có cảm giác khá lạnh lẽo luôn quanh quẩn xung quanh cô.

Bầu trời trở nên u ám hơn, ánh mặt trời chiếu rọi lên da không hề cảm nhận được chút nhiệt độ nào, cơn gió thỉnh thoảng thổi ngang qua tựa hồ mang theo tiếng kêu rên đau đớn, đám cỏ khô tàn lụi trong mùa đông trông như những xác chết vụn vẹo.

Gạt đi lớp tuyết đọng trên mặt đất, bùn đất đen kịt tựa hồ bị máu tươi thấm vào, có màu đỏ sẫm, trên mặt người đi đường tựa hồ cũng mang theo tia khí đen.

Loại biến đổi kỳ lạ này ngày càng nghiêm trọng hơn, làm Đào Thanh Thanh thân là quý huyết cũng cảm thấy run sợ.

Nếu như cẩn thận tiến hành tra xét thì cô sẽ phát hiện bầu trời, mặt đất, hết thảy xung quanh thật ra không hề thay đổi, đó chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Không quản là cảm quan siêu phàm của quý hút máu hay linh cảm của quái vật cấp Tai Nạn đều không cảm nhận được chút dấu vết nào của siêu năng lực tồn tại.

Loại cảm giác này làm Đào Thanh Thanh rất khó chịu.

Giống như cô chính là một người bình thường mà nơi này chính là một nấm mồ, ở bên cạnh cô lượn lờ vô số oan hồn mang theo ánh mắt căm hận, mà cô thì không hề hay biết gì cả.

Nếu như vậy giờ xuất hiện một con quái vật muốn đại chiến ba trăm hiệp với cô, ngược lại cô sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Cảm giác quỷ dị lúc ẩn lúc hiện này làm cơ thể Đào Thanh Thanh cứng ngắc, tâm tư giống như cũng chậm đi.

Đột nhiên vài đũa nhỏ mười mấy tuổi chạy về phía cô, chạy một hồi liền không thể khống chế được tốc độ mà tông vào người cô, làm cô thoát khỏi trạng thái đó, nhất thời suy nghĩ cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Có điều Đào Thanh Thanh lập tức nhíu mày, xoa tay muốn đánh người.

Lúc tông vào người cô khi này, một thằng nhóc mười hai mười ba tuổi vẫn còn đang chảy nước mũi nhân cơ hội sờ soạng chân cô, cô muốn treo ngược nó lên đánh một trận!

Nhưng cô vẫn từ bỏ ý nghĩ này đi, bởi vì Ôn Văn đang đứng bên cạnh, nếu cô ta tay với người bình thường thì có lẽ sẽ làm Ôn Văn phản cảm, sau đó sẽ bị túm về phòng giam.

Tên quý con kia cầm một cái kính lúp lác lư soi rọi khắp nơi, cuối cùng thậm chí còn đưa lên soi mặt trời.

Đào Thanh Thanh hung dữ nhìn đũa nhỏ kia nói: “Thằng nhóc chết tiệt, mày chưa từng học vật lý à, chúc mày bị hư mắt.”

Nếu như nó vì chính mình mà bị mặt trời tổn thương thì tốt quá rồi, Đào Thanh Thanh sẽ được hả giận mà không lo bị Ôn Văn trách phạt.

Nhưng một màn kể tiếp đã vượt khỏi dự tính của Đào Thanh Thanh.

Lúc đứa bé kia cầm kính hướng về phía mặt trời, ánh sáng mặt trời đột nhiên hội tụ lại trên mặt kính lúp rồi biến thành một cột sáng màu vàng lớn cỡ ngón trỏ, trực tiếp đâm xuyên vào mắt trái của đứa bé!

Cột sáng mang theo năng lượng mạnh mẽ xuyên thủng đầu đứa bé, đâm thủng một lỗ thật sâu ở trên đường.

“Chỉ dùng kính lúp soi mặt trời sao có thể tạo ra cột sáng với cường độ này chứ?”

Càng làm Đào Thanh Thanh hoảng sợ hơn là đứa bé kia thể mà lại không ngã xuống, nó dụi dụi mắt, cầm kính lúp tiếp tục cùng đám trẻ khác chơi đùa, giống như khi nãy chỉ vì không cẩn thận nên mắt bị tổn thương mà thôi, mà đám trẻ khác thì cũng không hề phát hiện dị trạng này, tiếp tục cùng đứa bé kia vui đùa.

Chỉ có Đào Thanh Thanh nhìn cái lỗ bị tia sáng đâm thủng ở sau đầu đứa bé mà cảm thấy lạnh người!

Chương 621 - Thị trấn điên cuồng

Đào Thanh Thanh sợ hãi, không phải bởi vì cột sáng kia, cho dù cột sáng kia quả thực có thể tạo thành tổn thương nhất định cho cô nhưng trong điều kiện cô đã có sự cảnh giác thì cũng không có gì đáng lo.

Làm cô cảm thấy sợ chính là cô hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của đòn tấn công đó, nếu kính lúp có thể phóng ra tia laser thì còn cần súng ống để làm gì nữa, Đào Thanh Thanh không hiểu được đòn tấn công kia tới từ đâu, lại không biết vì sao lại xuất hiện, giống như là một trò đùa hoang đường cứ vậy xảy ra ở trước mặt cô.

Nếu như dùng kính lúp nhìn mặt trời sẽ nhận tử vong, vậy thì có khi nào cô chỉ cần bước tới một bước thì mặt đất sẽ biến thành vực sâu không đáy làm cô rơi xuống hay không?

Một đũa bé dính phải một tia laser như thế, không chút nghi ngờ là sẽ phải tử vong, nhưng từ biểu hiện của đũa bé thì không hề giống người chết, hơn nữa phản ứng của những người khác cũng kỳ lạ đến đáng sợ.

Đào Thanh Thanh nuốt một ngụm nước bọt, khiếp sợ nói với Ôn Văn: “Ngài có thấy không, thị trấn này có vấn đề, vấn đề rất lớn!”

Ôn Văn nghi ngờ nhìn sang nói với cô: “Tôi thấy cái gì, dám nhỏ lên sờ cô một chút mà thôi, cô là Vampire thì không nên nhỏ mọn như vậy, phải rộng lượng một chút.”

Đào Thanh Thanh trừng to mắt, người bình thường không cảm nhận được khác thường thì cũng thôi đi, ngay cả Ôn Văn cũng không cảm nhận được sao?

“Thì khi này, ở chỗ này, đũa nhỏ kia dùng kính lúp nhìn mặt trời một cái, kính lúp liền tạo ra một cột sáng trực tiếp đâm xuyên qua đầu nó!”

Ôn Văn bắt đắc dĩ sờ trán Đào Thanh Thanh nói: “Có phải đầu óc cô xảy ra vấn đề rồi không, nếu có chuyện đó thì tôi có thể không phát hiện à? Muốn thuyết phục tôi thì lấy bằng chứng ra, cứ nói miệng mãi thế kia không thể làm tôi tin được đâu.”

Đào Thanh Thanh chỉ mặt đất nói: “Tia sáng khi nãy không chỉ đâm thủng đầu đũa nhỏ mà còn đâm thủng mặt đất thành một cái lỗ sâu hoắm kia kia, cho dù ông không thấy tia sáng thì cũng có thể....”

“Thế cái lỗ sâu đó ở đâu vậy?” Ôn Văn nhún vai nói.

“Ngay....”

Đào Thanh Thanh nhìn lại, cả người sửng sốt, mặt đường ở chỗ đũa bé bị tấn công khi nãy đã san bằng như mới, không hề có chút dấu vết hư hại nào.

Ôn Văn vỗ vỗ vai Đào Thanh Thanh rồi đi về phía khách sạn: “Xem ra cô xuất hiện ảo giác rồi, cô thật sự không thích hợp làm trợ thủ của tôi, sau khi trở về thì nghỉ ngơi nhiều một chút đi.”

Đào Thanh Thanh nhìn mặt đất hoàn hảo không bị tổn hại kia, chỉ cảm thấy thị rất này thật sự rất kỳ lạ: “Là mình xảy ra vấn đề, hay tất cả những người khác đều xảy ra vấn đề...”

Mặc dù cô có thực lực cấp Tai Nạn nhưng dù sao lúc ban đầu cũng chỉ là một Vampire nhỏ nhỏ chưa từng va chạm xã hội, tất cả những lần thăng cấp đều tiến hành trong trạm thu nhận, vì thế cũng không hiểu quá rõ về thế giới siêu năng, nhưng cô vẫn biết tình huống hiện giờ rất không xong.

“Tên họ Ôn khốn nạn kia rốt cuộc có thái độ gì vậy chứ, hẳn thật sự không phát hiện hay đang cố ý muốn thử thách mình...”

Đang nghĩ ngợi thì Đào Thanh Thanh nhìn thấy một bé gái đang chơi đùa với một con chó chồn cừ đốm trắng đen.

Cô bé kia chính là con gái nhà Điền Lão Tam, một con Shepherd cỡ lớn, chính là cái xác mà Đào Thanh Thanh đã đào lên trước đó, cơ thể nó đã bắt đầu hư thối nhưng cô bé kia giống như không hề phát hiện vậy

Đào Thanh Thanh cào tóc, nghiến răng nghiến lợi: “Nơi này đúng là điên rồi!”

...

Vẫn luôn thông qua xiềng xích giám sát tình hình bên này, anh cũng thấy được hình ảnh giống như Đào Thanh Thanh, tạm

thời không nói tới Ôn Văn giả kia có mục đích gì, nhưng tia sáng to bằng đầu ngón tay kia thì Ôn Văn rất quen thuộc.

Bởi vì đó là chiêu thức Ôn Văn đã tiện tay sử dụng để giết chết quỷ hồn ở tầng thứ nhất của cầu thang vô tận!

Chiêu thức đó tuyệt đối là thật, sát thương tạo ra cũng là thật, tức là thứ tạo ra ảo cảnh có thể dùng chiêu thức mà người siêu năng vượt ảo cảnh ở cầu thang vô tận để giết người!

“Sở dĩ nó chế tạo ra truyền thuyết cầu thang vô tận chính là vì hấp dẫn người siêu năng tiến vào ảo cảnh, từ đó sao chép chiêu thức của người siêu năng.”

“Nhưng tại sao nó phải làm như vậy, nếu đúng như Đào Thanh Thanh đoán, mục đích của nó là trả thù người dân thị trấn, như vậy cứ trực tiếp trả thù là được rồi, trừ phi... bản thân nó không có năng lực tấn công, phải làm như vậy thì mới có thể hoàn thành mục đích trả thù của nó.”

Ôn Văn mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn thăm dò thông tin những thợ săn từng tham gia thăm dò bậc thang vô tận, trong đó người tiến hành thăm dò thứ ba là một người siêu năng cảnh giới Thăm Dò.

Người siêu năng này có cơ thể mềm mại như bạch tuộc, sau đó có thể chui vào bất cứ lỗ thủng nhỏ hẹp nào, thậm chí có thể chui vào trong cơ thể con người hoặc quái vật, sau khi thành công chui vào thì hẳn có thể không chế cơ thể của đối phương.

Có lẽ Điền Lão Tam đã bị năng lực này giết chết, này có thể giải thích được vì sao miệng con chó kia mở rộng dị thường và đầu giác hút ở bên trong.

Mặt khác đứa bé và con chó Shepherd ‘sống lại’ cũng rất đáng chú ý, nếu như mục đích của ‘cầu thang vô tận’ là vì trả thù mọi người trong thị trấn này thì nó đã giết chết sinh vật trong trấn rồi, chỉ sợ muốn người dân trong trấn cảm nhận được sự tuyệt vọng dữ dội hơn.

Mỗi phút mỗi giây trong trấn đều có người bị đòn tấn công kỳ lạ giết chết, nhưng người trong trấn lại không phát hiện gì cả, thậm chí còn nghĩ rằng đó là chuyện bình thường, tình huống như vậy nếu như bùng nổ một vào thời khắc nào đó thì đủ để hoàn toàn phá hủy tâm trí người bình thường.

Ôn Văn đứng dậy nói: “Xem ra sau khi bị mình phát hiện thì thứ kia đã trở nên gấp gáp hơn... bất cứ lúc nào cũng có thể chớ cùng rút giậu mở ra một trận giết chóc quy mô lớn, vì thế không thể kéo dài nữa, phải nhanh chóng nghĩ cách giải quyết.”

Anh lập tức tìm Moyadi đang quan sát cùng nhóm nhân viên hỗ trợ, báo một vài tin tình báo mình biết với đối phương, đồng thời tỏ ý muốn nhanh chóng giải quyết sự kiện lần này.

Moyadi không hỏi Ôn Văn lấy tin tức từ đâu, sau khi nghe thấy tin này thì lập tức vùi đầu vào đồng tư liệu, lôi ra một đồng giấy trắng không ngừng viết viết vẽ vẽ.

Trên trang giấy vẽ đủ loại đường cong không rõ ý nghĩa, Ôn Văn hiểu được Moyadi đang dùng phương pháp của mình để tiến hành phán đoán ảo cảnh.

Sau mười mấy phút, Moyadi dừng lại, lau mồ hôi trán nói: “Ta đã biết bộ mặt thật của thứ này rồi, nó chính là tảng ‘thiên thạch’ đã bị người dân trong trấn tách rã ra hơn hai trăm năm trước!”

“Thiên thạch, thứ đó không phải đã bị dân chúng trong trấn phá hủy à?”

Ôn Văn nhíu mày, thật khó tưởng tượng chuyện như vậy lại có liên quan với một tảng đá.

Moyadi lắc đầu nói: “Là phân tách chứ không phải phá hủy... bản thân tảng đá đó chỉ là một tảng đá lớn bình thường, nhưng xem hình vẽ trong tài liệu thì trông nó rất giống một phần của bức tường thành khổng lồ...”

“Tôi không biết liên bang lại có tường thành lớn như vậy, nhưng tường thành đó nhất định không hề tầm thường, vì thế tảng đá kia nhất định cũng có được thân phận.”

“Mà loài người ngưỡng mộ những thứ có sức mạnh, chính sự ngưỡng mộ trăm ngàn năm trước của cư dân nơi này đã làm nó mạnh mẽ hơn...”

Chương 622 - Biện pháp duy nhất

Moyadi nhìn về phía thị trấn, có chút buồn phiền nói: “Nếu như tất cả phát triển bình thường thì hiện giờ phải là tảng đá này che chở cho thị trấn mới đúng, mà quả thực nó cũng đã che chở cho thị trấn này mấy trăm năm.”

“Đáng tiếc hơn hai trăm năm trước, kẻ nơi này xuất hiện một con quái vật mạnh mẽ, nó đã dẫn tới một trận động đất thảm họa, những thị trấn xung quanh đều tử thương thảm trọng, thậm chí có thị trấn còn bị đất nứt cắn nuốt.”

“Trần Thiên Thạch cũng bị sóng địa chấn tổn hại nhưng lại kỳ tích không bị chết trong trận động đất đó, ngược lại bởi vì chấn động mà tảng thiên thạch đã ngã xuống, đè chết vài người dân của trấn đang né tránh ở gần đó, vì thế thiên thạch dính đầy vết máu bị dân trấn coi là tượng trưng cho tà ác, cũng cho rằng là thiên thạch dẫn tới vụ động đất.”

“Sau đó dân chúng trong thị trấn đã tách viên thiên thạch ra để xây dựng lại thị trấn, ta nghĩ đây là nguyên do ‘thiên thạch’ muốn trả thù thị trấn này, về phần vì sao tới bây giờ mới bắt đầu trả thù thì có lẽ là vì tới gần đây nó mới tích góp đủ sức mạnh...”

Nghe Moyadi phân tích xong, Ôn Văn cũng có chút than thở, một tảng đá vì được con người tôn kính mà có được sức mạnh, sau đó cũng vì bị con người căm hận mà biến thành kiếp nạn của con người, sức mạnh vốn bảo vệ bình an bây giờ lại trở thành mục tiêu bị diệt trừ.

Có điều nếu hôm nay thiên thạch lựa chọn trả thù toàn bộ dân cư trong trấn thì Ôn Văn cũng không thể ngồi yên mặc kệ:

“Nếu mọi chuyện là do thiên thạch gây ra, như vậy tôi chỉ cần tìm được bản thể của ‘thiên thạch’, phá hủy nó xong thì có thể giải quyết ảo cảnh này đúng không?”

Moyadi cười khở nói: “Nào có đơn giản như vậy, hai trăm năm trước người dân của thị trấn đã phân rã nó ra hoàn toàn, vì thế khắp nơi trong trấn đều là mảnh nhỏ của thiên thạch, có thể nói rằng toàn bộ thị trấn đều là bản thể của thiên thạch, từ cục đá xây nhà tới cục đá ở ven đường....”

“Vốn cho dù thiên thạch khá thần dị nhưng cũng chỉ có thể ảnh hưởng với phạm vi gần bản thể mà thôi, nhưng bây giờ cả thị trấn đều là địa bàn của nó, muốn hủy thiên thạch, cho dù

oanh tạc cả thị trấn cũng không được. Với lại ông có thể đảm bảo phá hoại quy mô lớn thì người bên trong sẽ không chết không?”

Ôn Văn nhíu mày: “Vậy phải làm thế nào, nói như vậy thì chẳng phải không có cách nào với viên thiên thạch này à?”

Moyadi thở dài một tiếng nói: “Nếu thiên thạch có suy nghĩ trả thù thì chúng tỏ nó đã có ý thức của riêng mình, như vậy hiện giờ chỉ có một cách là tiến vào trong ảo cảnh, tìm được ý thức tràn đầy căm ghét đó, xóa bỏ hoàn toàn nó đi, như vậy thiên thạch sẽ chỉ là một tảng đá có chút kỳ dị mà thôi.”

Ôn Văn có chút ê rãng nói: “Nhưng người biết ảo cảnh tồn tại thì không thể tiến vào trong ảo cảnh, nói chi là phá hủy ý thức của nó.”

“Đây chính là vấn đề...” Moyadi do dự một hồi rồi nói: “Tôi có cách để ông tiến vào thị trấn ảo cảnh một lần nữa, có điều một khi tiến vào thì ông sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nguy hiểm gì?” Ôn Văn nhướng mày hỏi.

Moyadi nói: “Ông đã bị trấn ảo cảnh bài xích, tôi có thể dùng năng lực của mình để thị trấn một lần nữa tạo thành ảnh hưởng tới ông, như vậy thì ông có thể tiến vào trong trấn ảo cảnh.”

“Nhưng nếu làm vậy thì ông không thể xem thứ trong trấn là ảo cảnh đơn thuần nữa, không quản nó dùng ảo thuật hoang đường cỡ nào thì đối với ông đó đều là thật.”

“Chỉ vậy thôi sao...” Ôn Văn mỉm cười: “Vậy còn chờ gì nữa?”

...

Dưới ánh nến tờ mờ tối, Đào Thanh Thanh lật một quyển nhật ký cũ kỹ, vị trí hiện giờ của cô là căn hầm của một cụ già trăm tuổi trong trấn.

Ở trong mắt Đào Thanh Thanh, cơ thể cụ già có trăm ngàn vết lở loét, động tác hơi mạnh một chút là sẽ có giòi bọ rớt xuống, có lẽ hẳn chết đã lâu rồi, nhưng người con gái của cụ già vẫn luôn một lòng chăm sóc mà không hay biết gì.

Đào Thanh Thanh vẫn còn tiếp tục điều tra, cũng đặt mục tiêu vào thiên thạch, vì thế mới tới nhà cụ già này, ở trong tầng

hầm tìm được một quyển sổ có cảm giác lịch sử, bên trong ghi lại truyền thuyết về ‘thiên thạch’.

Trong truyền thuyết thì thiên thạch là một tảng đá rất tà ác, từ khi thiên thạch xuất hiện ở gần thị trấn thì trong trấn vẫn luôn xuất hiện những sự kiện quái lạ, người dân trong trấn sợ hãi tảng đá tà ác kia nên vẫn luôn cúng bái, cầu xin nó đừng tổn hại người trong trấn, nhưng sau đó tảng đá kia vẫn dẫn tới tai họa, vì thế dân trấn không thể nhìn được nữa đã tiến hành phản công, bọn họ đã đục vỡ tảng thiên thạch tà ác kia...

“Lại là như thế, rốt cuộc thì truyền thuyết nào mới là thật...”
Đào Thanh Thanh thở dài một tiếng, cô cũng từng thấy qua miêu tả như vậy ở nơi khác.

Tin tức về thiên thạch ở trong trấn này được chia thành hai thái cực, ghi chép từ hai trăm năm trước thì chỉ có ca ngợi, mà bắt đầu từ khi thiên thạch bị nghiền nát thì hình tượng của nó cũng nhanh chóng trở nên tà ác.

Theo Đào Thanh Thanh lật sách, tia sáng xung quanh cô ngày càng u ám hơn, ánh nến lay động cũng trở nên kịch liệt hơn, một gương mặt dữ tợn tùy ý thay đổi biểu cảm trong ngọn lửa, chữ viết trong trang sách cũng bắt đầu giương nanh múa vuốt chuyển động.

Đào Thanh Thanh nhìn về phía Ôn Văn đứng ở chỗ miệng hầm hỏi: “Ngài cũng không phát hiện gì cả à?”

Ôn Văn không đáp lại, chỉ dùng gương mặt u ám nhìn Ôn Văn, vẻ mặt xám xịt như muốn chảy ra nước.

Đột nhiên ngọn lửa trên cây nến bùng lên biến thành một mặt lửa quỷ cao chùng một người tấp về phía Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh không chống đỡ mà biến thành vô số con dơi thoát đi, đám dơi bay ra khỏi hầm rồi ngưng tụ thành hình người ở trước mặt Ôn Văn, đưa lưng về phía Ôn Văn, cảnh giác nhìn quái vật ngọn lửa kỳ dị kia.

Gương mặt lửa tạo thành từ ngọn nến kia không hề có chút hơi thở siêu năng nào nên rất khó phán đoán thực lực của nó.

Nhưng ngay khi Đào Thanh Thanh và mặt quỷ lửa đối diện, Ôn Văn đứng sau lưng Đào Thanh Thanh cũng hành động, hấn kẹp tay lại thành dao tay, chặt về phía Đào Thanh Thanh.

Chiêu này là đấu thuật Thất Sa – Phách Sa Chương!

Sức mạnh cực lớn rạch đứt mặt đất trên đường di chuyển, hai đầu ngôi nhà cong lên nghiêng về phía chính giữa, mặt quỹ lửa lao tới trực tiếp bị luồng gió từ cú chương đập tắt, nhưng sau một chốc thì một lần nữa ngưng tụ thành hình.

Đào Thanh Thanh ôm vai trốn sang một bên khác của căn nhà, cảnh giác nhìn Ôn Văn giả, mặc dù cô đã sớm có đề phòng nhưng vẫn bị chút tổn thương.

“Kỳ quái.... mây thế mà lại có thể tránh được, với thực lực của mây, trừ phi có chuẩn bị từ sớm thì không thể nào tránh né được, tao cảm thấy tao đã bắt chước rất hoàn mỹ rồi, mây không thể nào nhìn thấu mới đúng.” Ôn Văn giả không tiếp tục ra tay mà tò mò nhìn Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh cười lạnh không trả lời, bắt đầu từ khi nhìn thấy đũa bé bị tia sáng mặt trời thiêu đốt, cô đã rất nghi ngờ Ôn Văn này.

Nhưng cô không trực tiếp thử Ôn Văn giả mà thông qua xiềng xích báo cáo tình huống với Ôn Văn, mặc dù xiềng xích bên kia không hề đáp lại chút nào nhưng vẫn có chút hiệu ứng phản lại, mà tên Ôn Văn này hoàn toàn không biết gì cả, vì thế hẳn chắc chắn là kẻ giả mạo.

Cũng chính vì xác định Ôn Văn này là giả nên Đào Thanh Thanh mới bắt đầu điều tra về thiên sứ, bởi vì trước đó Ôn Văn đã tới cầu thang vô tận rồi biến mất, lúc trở lại thì biến thành Ôn Văn giả, mà cầu thang vô tận của giáo đường chính là được đúc từ thiên thạch.

Ôn Văn giả cười gằn: “Có điều mây phát hiện cũng chẳng sao cả, trước đó kẻ tới thăm dò cầu thang vô tận quá yếu ớt, thẳng đến khi kẻ này tới thì tao mới coi như có được sức mạnh báo thù, phần sức mạnh này vượt xa thực lực của mây!”

Chương 623 - Ma quỷ ghê tởm

Nhìn Ôn Văn giả khoe khoang, vẻ mặt Đào Thanh Thanh đã tới sầm, sức mạnh của hắn nằm ngoài dự đoán của cô, vốn cô đoán rằng tên giả mạo này cùng lắm chỉ là một người siêu

năng am hiểu bắt chước mà thôi, không ngờ lại thật sự có được sức mạnh mạnh mẽ đến vậy, cô vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị tập kích nhưng vẫn bị dính đòn bị thương.

Đào Thanh Thanh hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên đỏ bừng, răng nhọn lộ ra, sức mạnh của máu ngưng kết thành con dơi nhỏ hư ảo đỏ thẫm bay lượn ở bên người.

“Nói cho tao biết, tên họ Ôn khôn nạn kia đi đâu rồi, vì sao mày lại muốn biến thành dáng vẻ của hắn, còn nữa, mục đích của mày ở thành phố này rốt cuộc là gì?”

Ôn Văn giả hờ nhẹ hai tiếng nói: “Mày cứ coi như hắn đã chết rồi đi, dù sao thì mày cũng không gặp lại hắn được đâu, mà biến thành dáng vẻ của hắn thật ra là vì tốt cho mày thôi, dù sao mày cũng không nằm trong danh sách báo thù của tao....”

“Mày chỉ cần tiếp tục không hay không biết gì là được, sau khi mọi chuyện chấm dứt thì tự nhiên có thể rời khỏi nơi này, mày không nên tiếp tục điều tra... thế thì mày nên vĩnh viễn ở lại nơi này.”

“Yên tâm, sau khi mày chết, bao gồm cả chính mày cũng không có ai nhận ra mày đã chết đâu, mày sẽ rất ‘hạnh phúc’ sống trong thị trấn này....”

Sau khi nói xong Ôn Văn giả cười gằn vọt về phía Đào Thanh Thanh, động tác lao tới của hắn rất ngốc, thế nhưng tràn đầy sức mạnh, bất cứ thứ gì cản trở hành động của hắn đều bị đung vỡ.

Đầu ngón chân Đào Thanh Thanh khẽ nhúc nhích, bên cạnh huyền hóa ra vài bóng dáng giống mình y hệt, linh xảo né tránh đòn tấn công của Ôn Văn.

Trong tất cả những bóng dáng đó chỉ có một cái là thật, mỗi khi người thật sắp bị đánh trúng thì sẽ biến thành con dơi chạy tứ tán, Ôn Văn giả cao lắm cũng chỉ giết được dăm ba con dơi mà thôi, không thể nào tạo ra tổn thương nghiêm trọng đối với Ôn Văn.

Có điều phương pháp này tiêu hao quá lớn, cô chỉ có thể chống đỡ trong giây lát, cô phải cố gắng tìm ra phương pháp phá giải.

Đào Thanh Thanh nhanh chóng phát hiện ra, tuy sức mạnh và tốc độ của Ôn Văn giả rất đáng sợ nhưng tựa hồ lại không biết nên làm sao sử dụng nguồn sức mạnh rất lớn này của mình, hẳn giống như một đứa con nít đang chơi game vậy, không biết hiệu quả của kỹ năng, chỉ biết nhấn kỹ năng lung tung mà thôi.

Điều này làm Đào Thanh Thanh dễ dàng tìm được sơ hở của hắn, khi Ôn Văn giả sử dụng chiêu thức có uy lực lớn thì cơ thể sẽ cứng ngắc một giây, thời điểm này chính là cơ hội phản kích của cô!

Mắt thấy Ôn Văn giả chuẩn bị tung chiêu Toàn Sa Vĩ đánh nát bếp lò của ông cụ, móng tay Đào Thanh Thanh biến thành màu đỏ tươi rục rở, rạch thành một vết thương rất nhỏ ở bên hông Ôn Văn.

Sau đó Đào Thanh Thanh quát khế một tiếng, cơ thể tràn ra làn sương máu, số sương này điên cuồng theo chui vào cơ thể Ôn Văn giả từ vết thương kia, không quản Ôn Văn giả che chắn ngăn cản cỡ nào cũng không làm nên chuyện gì, làn da của hắn hiện lên những bong máu lớn có màu đỏ sậm.

Ôn Văn giả chỉ có thể quỳ một chân dưới đất áp chế loại độc quỷ dị này, trì hoãn không để chúng nó tiếp tục khuếch tán trong cơ thể.

Đào Thanh Thanh thở phào một hơi rồi nói với Ôn Văn: “Đây là máu độc của tao, một phần trong nghi thức chuyển đổi Huyết Tộc, tao đã dồn một phần lớn sức mạnh của tao vào trong cơ thể mày, mặc dù mày mạnh hơn tao rất nhiều cũng không có cách nào không bị chất độc này ảnh hưởng.”

Ôn Văn giả nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu không phải tao vẫn chưa quen với sức mạnh này thì mày căn bản sẽ không tìm được cơ hội, xem ra sau khi giải quyết mày xong thì tao cần phải luyện tập nhiều hơn.”

“Giải quyết tao? Bây giờ mày căn bản không có cơ hội này.”

Vì đề phòng Ôn Văn giả trước khi chết sẽ liều mạng một phen, Đào Thanh Thanh vẫn luôn duy trì khoảng cách an toàn, đồng thời cũng chuẩn bị hóa thành dơi trốn thoát, vì thế trong nhận định của cô là Ôn Văn giả không có cơ hội giải quyết mình.

Ôn Văn giả chậm rãi đứng dậy, lộ ra nụ cười nhe răng khủng khiếp: “Mày đã đánh giá mình quá cao rồi, cũng đánh giá thấp sức mạnh của cơ thể này, đến thăm dò cầu thang vô tận... không phải chỉ có một mình hần!”

Trên người hần tỏa ra làn sương đen kịt, bên trong làn sương này ẩn chứa đầy cảm hận và sức mạnh, người bình thường nếu bị nhiễm sức mạnh này thì sẽ trở thành người có thù tất báo, cho dù chỉ bị đụng trúng ở ven đường cũng có thể nổi điên lên giết người.

Sau khi vượt quá một trình độ nhất định, rất nhiều quái vật hoặc người siêu năng có được năng lực cảm nhiễm những người khác, nếu như không chịu thu lại thì rất dễ gây ra tai nạn. Ôn Văn giả cào mặt mình rồi xé toạc lớp da ra, dưới da là một cơ thể có bộ dạng quái vật, bộ dáng đó làm Đào Thanh Thanh có chút giật mình, hiện giờ kẻ này không thể gọi là Ôn Văn giả nữa rồi.

Đứng trước mặt Đào Thanh Thanh là một sinh vật hình người cao hai mét, bao trùm ở bên ngoài cơ thể cơ bắp cuộn cuộn kia là làn da trông giống như da cá, bên trong cánh tay và bắp đùi là chi chít giác hút, những chiếc răng sắc nhọn dày đặc xếp thành hình xoắn ốc trong cái miệng khổng lồ...

Chỉ liếc mắt sơ qua một cái, Đào Thanh Thanh đã có thể nhìn thấy ít nhất là bảy tám loại chi tiết của sinh vật siêu phàm, nghĩa là năng lực của thứ này khá phức tạp, ở trong trạm thu nhận cô cũng coi như được gặp qua không ít những loại quái vật khác, thế nhưng con quái vật được khâu vá ở trước mặt thì vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy.

“Mày rốt cuộc là thứ gì?”

“Tao là thứ gì, tao cũng không biết...” Quái vật kia đứng đưa cơ thể, máu độc ở trong cơ thể bị đẩy ra ngoài từng chút một rồi tiêu tan trong không khí: “Tao thậm chí ngay cả tên cũng không có, mục đích duy nhất của tao là muốn báo thù nhân loại ngu xuẩn, người trở ngại tao báo thù chính là mục tiêu báo thù của tao!”

“Ừm... ma quỷ ghê tởm, mày cảm thấy cái tên này thế nào?”

Đào Thanh Thanh cảnh giác nhìn con quái vật không có cách nào hình dung này, chất độc còn sót lại trong cơ thể đã không đủ để áp chế nó, lựa chọn tốt nhất hiện giờ chính là phải chạy ra khỏi nơi này, sau đó xem xét tình huống rồi hãy hành động, nhưng làm cô không nghĩ tới chính là tấn công không tới từ con quái vật này, mà tới từ phía sau.

Ánh nền mặt quý ở trong tầng hầm trước đó đã vô thức lên ra phía sau lưng cô, nó phòng lên thành một cục lửa lớn tấp lấy cô, mà cô thì không hề phát giác được, không cảm nhận được chút siêu năng lực nào, thậm chí cũng không cảm giác được nhiệt lượng.

Mà con quái vật không có tên kia đã tung ra chiêu thức Khôi Sa Đột Thử nhanh chóng tấn công về phía Đào Thanh Thanh.

Hiện giờ Đào Thanh Thanh chỉ có hai lựa chọn, một là xông về phía trước, xông ra ngoài, né tránh đòn tấn công của ánh nền mặt quý, một cách khác là biến thành đàn dơi bay tứ tán, né tránh đòn tấn công của quái vật không tên.

Nhưng nếu xông ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị ma quỷ ghê tởm kia đánh trúng, sức mạnh của nó thật sự là cấp bậc Tai Nạn thượng tự, chỉ cần trúng một đòn thôi cũng có thể làm cô mất đi năng lực chiến đấu.

Nếu hóa thành dơi thì ánh nền mặt quý đã cách cô quá gần, năng lực phòng ngự của dơi rất yếu, nếu bị mặt quý này một lưới tóm gọn thì khi đó cô cũng phải tử vong!

Tiến vào trạm thu nhận cần một khoảng thời gian chuẩn bị nhất định, mà khoảng thời gian đó đã đủ để đối phương giết chết cô.

Sau khi quái vật không tên lộ ra gương mặt thật, Đào Thanh Thanh thế mà đã lập tức gặp phải tuyệt cảnh, không quản lựa chọn thế nào thì đều là tử vong đang chờ đợi cô!

Chương 624 - Huyền Dục Thiên Y

Bởi vì không quản né tránh như thế nào, kết quả cũng giống như vậy, vì thế Đào Thanh Thanh chỉ có thể cắn chặt răng lao tới chỗ ma quỷ ghê tởm đang phóng nhanh về phía mình.

Mắt thấy Đào Thanh Thanh sắp bị ma quỷ ghê tởm đánh ngã, một bóng dáng hồng nhạt mang theo làn gió thơm lao nhanh tới, một cước đạp lên gò má ma quỷ ghê tởm, đá bay nó ra ngoài.

Đào Thanh Thanh tìm được đường sống trong chỗ chết dừng bước lại, mừng rỡ nhìn bóng dáng này, cô biết rằng một khi người này tới thì mình cũng vượt qua được nguy cơ, có điều ánh mắt của cô nhanh chóng trở nên quái dị, bụm miệng lại muốn cười mà không dám cười.

“Cô đúng là quá ăn hại, tôi chỉ vắng mặt một đoạn thời gian thôi mà cô đã suýt bị người ta giết chết rồi.” Bóng người kia chống nạnh chỉ Đào Thanh Thanh nói, từ giọng nói quen thuộc thì đúng là bản tôn Ôn Văn không sai.

Đào Thanh Thanh do dự một hồi hỏi: “Sao ngài lại ăn mặc như thế?”

“Tôi thích mặc như thế, sao, cô có ý kiến gì?” Ôn Văn nhẹ nhàng trợn mắt đe dọa, nếu Đào Thanh Thanh dám nói tới chuyện quần áo thì anh có thể sẽ cắn cô nàng, thật sự chính là cái loại ngoạm cắn kia!

“Không có, không có....”

Đào Thanh Thanh cúi đầu lúi sang một bên đứng im, dù sao thì tên Ôn Văn này cũng là đồ biến thái, mặc như vậy cũng là bình thường.

Lúc này trên đầu Ôn Văn đội một chiếc khăn lụa màu hồng khảm đủ món đồ trang sức như vàng và ngọc trai, trước trán và ngực đều đeo đồ trang sức vàng, trên người mặc một chiếc áo cổ thấp có màu sắc lộng lẫy cùng màu, là trang phục truyền thống của phụ nữ khu Ấn...

May là Ôn Văn có mặc quần áo khác ở bên trong, bằng không chỉ sợ lại càng cay mắt hơn...

Thật ra Ôn Văn cũng không muốn làm một ông lớn diện nữ trang như thế, nhưng nếu muốn tiến vào thị trấn ảo cảnh này thì chỉ có thể làm như vậy.

Bộ quần áo này là một vận thu nhận, tên của nó là Huyền Dục Thiên Y, chỉ cần mặc bộ đồ này vào thì tâm nghĩ gì tức khắc sẽ được, không quản là thức ăn ngon rượu ngon hay trai xinh gái

đẹp, thậm chí là núi vàng núi bạc, chỉ cần một suy nghĩ xuất hiện trong đầu thì sẽ xuất hiện ngay trước mặt người mặc quần áo, mặc cho người này hưởng thụ.

Đương nhiên hết thấy thật ra chỉ là ảo giác mà thôi, một khi cởi bộ đồ này ra thì chúng sẽ không còn tồn tại.

Bộ quần áo này là một vật thu nhận cấp Tai Nạn, sinh vật từ chân tự trở xuống đều sẽ bị bộ quần áo này ảnh hưởng, một khi trầm mê trong hưởng lạc ảo ảnh thì sẽ chìm sâu vào bên trong, cuối cùng tinh thần còn cảm thấy vui vẻ, thế nhưng cơ thể sẽ bị bộ quần áo này chi phối tìm kiếm tử vong.

Đồng thời khi mặc bộ quần áo này còn có một tác dụng phụ, đó chính là chỉ cần mặc bộ quần áo này thì không chỉ ảo thuật của Huyền Dục Thiên Y, mọi thứ ảo thuật khác cũng sẽ có tác dụng đối với người mặc quần áo, Moyadi đã lợi dụng tác dụng phụ này để Ôn Văn có thể tiến vào trần ảo cảnh.

Ôn Văn bị trần ảo cảnh đuổi ra ngoài, cũng tương đương miễn dịch với nó, đương nhiên không thể can thiệp vào sự kiện trong ảo cảnh, nhưng chỉ cần Ôn Văn mặc Huyền Dục Thiên Y thì sẽ giải quyết được hiệu quả miễn dịch, đồng thời sẽ phải chịu ảnh hưởng từ ảo thuật của trần ảo cảnh.

Có điều để Ôn Văn tiến vào trong trần ảo cảnh như vậy thì không khác gì muốn chết, vì thế Moyadi đã làm một ảo thuật lớn đối với Huyền Dục Thiên Y.

Dưới tác dụng của nó, Ôn Văn chỉ phải chịu ảnh hưởng bởi ảo thuật của trần ảo cảnh mà thôi, những thứ ảo thuật khác bao gồm cả hiệu quả của bản thân Huyền Dục Thiên Y đều tạm thời biến mất, cái giá là trừ phi Ôn Văn thành công rời khỏi trần ảo cảnh, nếu không Moyadi không thể nào di chuyển được.

Huyền Dục Thiên Y này phải mặc bên ngoài cơ thể mới có hiệu quả, nếu chỉ mang theo hoặc mặc một bộ khác ở bên ngoài thì không có tác dụng, vì thế Ôn Văn chỉ có thể duy trì dáng vẻ này, bằng không anh sẽ lập tức bị trần ảo cảnh trục xuất ra ngoài.

Thật ra lúc Đào Thanh Thanh và Ôn Văn giả bắt đầu xung đột thì Ôn Văn đã có mặt, có điều bởi vì quần áo quá xấu hổ nên

vẫn luôn núp trong bóng tối quan sát, tới tận khi nguy cấp mới ra tay giúp đỡ.

Ma quỷ ghê tởm khó tin nhìn Ôn Văn nói: “Sao mày lại ở đây, rõ ràng nó đã đuổi mày đi rồi, mày không thể tiến vào đây mới đúng!”

Ôn Văn giang tay nói: “Nguyên lý thì tao cũng không rõ ràng lắm, có điều tao đã vào được rồi... Ô, mày vừa nói là ‘nó’, nói cách khác bọn mày không phải là một người, vậy mày có thể nói cho tao biết ‘nó’ kia là ai không?”

“Mày cút ra ngoài cho tao!”

Ma quỷ ghê tởm không trả lời Ôn Văn mà nhắm tới trước người anh, một vuốt chụp tới.

Ôn Văn dễ dàng né tránh, sau đó tung một quyền Thăng Long vào cằm, trực tiếp đánh bay nó ra ngoài, ngay cả Đào Thanh Thanh cũng có thể tìm được cơ hội để ra tay với ma quỷ ghê tởm, Ôn Văn đối phó lại càng thoải mái hơn.

Nếu như ở trong phim võ hiệp, Ôn Văn và ma quỷ ghê tởm đều có chung một loại nội lực, đều cầm vũ khí sắc bén, thế nhưng Ôn Văn là bậc thầy, mà ma quỷ ghê tởm cao lắm chỉ là một tên tiểu nhị trong tiệm trà mà thôi.

“Không nói, vậy thì đánh tới khi nào mày chịu nói!”

Ôn Văn mặc áo lụa hồng nhạt lắc mình xuất hiện trước mặt ma quỷ ghê tởm, tung ra chiêu Sa Ngư Loạn Đả, ma quỷ ghê tởm cũng dùng chiêu thức tương tự, nhưng kết quả chính là Ôn Văn không tổn hao chút nào, mà trên người ma quỷ ghê tởm đều là dấu quyền thật sâu.

“Vì sao, phải là tao mạnh hơn mày mới đúng, tao không chỉ có sức mạnh của mày, còn có...” Ma quỷ ghê tởm quỳ dưới đất nói.

Ôn Văn tát một bạt tai, trực tiếp đánh ma quỷ ghê tởm bay ra ngoài: “Nếu như sức ai lớn hơn thì người đó thắng, vậy thì còn cần kỹ năng làm cái quái gì.”

Ma quỷ ghê tởm rơi xuống đất, căm thù nhìn Ôn Văn, nó cũng đã xem Ôn Văn là mục tiêu báo thù, nhìn chằm chằm Ôn Văn

một hồi thì cơ thể nó biến thành bóng ảo màu xanh lá cây rồi xoay người trốn thoát.

Ôn Văn lập tức đuổi theo, với trạng thái của ma quỷ ghê tởm, muốn trốn khỏi tay anh căn bản là không có khả năng.

Ôn Văn queo một phát liền nhìn thấy hướng ma quỷ ghê tởm chạy trốn xuất hiện đầy những bức tường, những bức tường này do ảo thuật đơn giản tạo thành, nếu như là người ngày Ôn Văn sẽ trực tiếp tông tới, nhưng đối với anh hiện giờ thì những bức tường này đều là thật.

“Xúi quẩy...” Ôn Văn cắn răng một cái, trực tiếp tung chiêu ‘Khôi Sa Đột Thử’ về phía ma quỷ ghê tởm, tất cả bức tường chắn đường đều bị anh đập sập, nhưng cuối cùng anh vẫn để mất dấu ma quỷ ghê tởm.

Ma quỷ ghê tởm từ trong khe hở nhỏ dưới mặt đất chui vào trong ống thoát nước nghênh ngang rời đi, mà trong trần ảo cảnh này, nhận biết hơi thở căn bản không có tác dụng.

“Đáng chết, đối phó với kẻ có nhiều loại năng lực chính là phiền phức như vậy.” Ôn Văn thấp giọng quát mắng, nhưng anh không biết khi đối mặt với anh, tâm tình của đối thủ cũng là như thế.

Hiện giờ Ôn Văn có chút hối hận đã sử dụng quá nhiều năng lực khi vượt ải, những năng lực đó đã bồi dưỡng ma quỷ ghê tởm thành một đối thủ đáng sợ, vì thế Ôn Văn nhất định phải mau chóng tìm được nó, không cho nó cơ hội thành thạo.

Nếu như Ôn Văn không đoán sai thì ma quỷ ghê tởm chính là hóa thân muốn báo thù của ‘Thiên Thạch’, thiên thạch muốn dựa vào những năng lực mình có được để báo thù, phải giết nó thì hết thầy mới kết thúc.

Đào Thanh Thanh đuổi theo đứng ở phía sau lưng Ôn Văn, thỉnh thoảng dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Ôn Văn, Ôn Văn mặc nữ trang thật sự rất thú vị....

Ôn Văn nhận ra ánh mắt của cô, vẻ mặt u ám quay đầu lại, dùng tay làm tao gõ mạnh vào đầu Ôn Văn, đánh liên tục đủ mười chín lần mới ngừng lại.

“Sao ông lại đánh tui, tui làm cái gì chứ?” Đào Thanh Thanh đau tới ứa nước mắt, dùng sức như vậy cũng đủ đập bể mười

chín cái sợ hãi của người khác rồi...

Ôn Văn cười nhạt nói: “Ha ha, lúc tôi giám sát đã nghe cô mắng tôi mười chín lần.”

Đào Thanh Thanh bụm miệng, quyết định sau này có mắng Ôn Văn thì phải mắng trong lòng thôi....

Chương 625 - Khủng hoảng thăng cấp

Ôn Văn nhìn khước mắt ầng ậ nước mắt của Đào Thanh Thanh, trong lòng có vài phần không thoải mái, bộ dáng nhắm mắt kêu đau khi bị gõ đầu khá đáng yêu, đáng yêu như vậy mà không bắt nạt nhiều một chút thì thật đáng tiếc.

Vì thế Ôn Văn lại chuẩn bị tìm lý do gõ thêm vài cái, chẳng qua anh còn chưa kịp làm thì đã quay đầu nhìn lại phía sau.

“Hình như có thứ gì đó đang tới.”

Một luồng sóng nhiệt kéo tới, ngọn lửa to lớn có hình mặt quỷ gào thét bổ nhào về phía Ôn Văn, chính là ánh nến mặt quỷ suyết chút nữa đã làm Đào Thanh Thanh bị thương.

Ảo cảnh trong thị trấn này không thể thông qua nhận biết hơi thở để phán đoán thực lực, nhưng trước đó Ôn Văn đã từng quan sát nó, biết nó không phải quái vật đặc biệt gì, chỉ là vật do ảo thuật tạo ra mà thôi.

Đối với Ôn Văn mà nói, ánh nến mặt quỷ này hoàn toàn không đáng sợ, anh lấy tẩu thuốc huyển thải ra nhét vào miệng rồi phun ra một hơi thở, tạo thành một gương mặt quỷ bằng khói đỏ khổng lồ, mặt quỷ tức giận gầm rú với mặt quỷ ánh nến, làm mặt quỷ ánh nến sững sờ.

Ôn Văn cũng thừa dịp sững sờ này vọt tới dưới thân mặt quỷ ánh nến, xoay tròn kịch liệt tạo ra một vòi rồng màu hồng sáng long lanh.

‘Đấu thuật Thất Sa – Sa Quyển Phong!’

Gió mạnh tát vào mặt quỷ ánh nến, nó còn chưa kịp tấn công đã bị cuốn vào trong vòi rồng, sau đó bị dập tắt hoàn toàn trong tiếng kêu sợ hãi.

Sau khi mặt quỷ ánh nến biến mất, Ôn Văn ngừng chuyển động, còn chưa kịp thở một hơi đã phát hiện trong không khí đột nhiên bốc cháy, những ngọn lửa kia ngưng tụ thành một mặt quỷ ánh nến bản nhỏ, đồng thời ngày càng to lớn hơn.

“Những thứ này hình như bất tử, hơn nữa sẽ ngày càng to hơn.” Đào Thanh Thanh nhắc nhở Ôn Văn.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Ngoại trừ tên to lớn kia thì tôi chưa gặp sinh vật bất tử nào khác, chiêu này không giết chết được nó chẳng qua là vì chưa tìm được nhược điểm của nó mà thôi.”

Nói xong Ôn Văn nhảy tới chỗ cao, tìm đúng phương hướng rồi trực tiếp bay đi, mặt quỷ ánh nến cũng giương nanh múa vuốt đuổi theo Ôn Văn.

Chỉ bay vài giây thì Ôn Văn rơi xuống một mảnh đồ nát, là nơi Đào Thanh Thanh và ác quỷ căm hận đã chiến đấu khi nãy, trong tay Ôn Văn phóng ra vô số xiềng xích màu đen, nháy mắt đã dọn sạch sẽ toàn độ đồng gạch vụn kia, đi vào trong tầng hầm mà Đào Thanh Thanh đã phát hiện quyển sách cổ kia.

Trong căn hầm này, có một cây nến màu đỏ đang an tĩnh chiếu sáng.

Mặt quỷ ánh nến dùng tốc độ chậm hơn Ôn Văn rất nhiều lao tới, lúc này chỉ mới lao tới ngoài hầm, thấy động tác của Ôn Văn thì nó gầm thét dữ tợn, tựa hồ muốn xé nát Ôn Văn ra vậy.

Ôn Văn mỉm cười, đưa hai ngón tay bóp tắt ngọn lửa của cây nến đang cháy kia.

Sau khi ngọn lửa phụt tắt, mặt quỷ ánh nến kia lộ ra biểu cảm sợ hãi, cơ thể nó ngày càng teo nhỏ, cuối cùng chỉ có thể biến mất trong tiếng kêu rên.

Trước khi tiến vào trần ảo cảnh, Moyadi đã báo cho Ôn Văn biết không ít chuyện cần chú ý, trong đó có một điều là nên làm sao đối phó với ảo giác trong thị trấn.

Ảo cảnh đơn thuần là hoàn toàn không cần để ý tới logic, nhưng ảo cảnh của thị trấn này lại là kết hợp giữa thật và ảo, rất nhiều chuyện phải tuân theo một chút logic cơ bản, giống như lửa không thể đốt mà không có cơ sở.

“Như vậy bước kế tiếp chính là tìm ra tên khốn kiếp đã nguy trang mình, nói chung là không thể để một tên khốn kiếp dám nguy trang mình được thoải mái.”

Thị trấn Điền Thị này cũng không lớn, nhưng khi cảm nhận hơi thở vô hiệu thì muốn tìm một người là chuyện không đơn giản, Ôn Văn chỉ có thể để Đào Thanh Thanh phái đám doi của mình quan sát toàn bộ thị trấn, phát hiện nơi nào có dị tượng thì chạy tới, mà hai người thì ở trong thị trấn chờ đợi.

Một lát sau, đám trẻ mà Đào Thanh Thanh đã gặp lại chạy nhảy đi tới.

Ôn Văn có thể thấy rõ hốc mắt của đứa bé chạy trước nhất bị xuyên thủng, nhưng trên mặt nó vẫn tràn đầy ý cười, bộ dáng này trông rất kỳ dị.

Cũng có thể là vì đứa bé này đã bị quá nhiều lần, cũng có lẽ bởi vì ảo cảnh chỉ có thể mô phỏng theo một chuyện mà nó từng làm khi còn sống, nó lại đụng vào Đào Thanh Thanh, muốn nhân cơ hội sờ một phát.

Đào Thanh Thanh muốn né tránh nhưng lại phát hiện Ôn Văn đã trước một bước đi tới trước mặt cô, một cước đá bay đứa nhỏ này.

“Loại quỷ con muốn chiếm tiện nghi này không cần phải nuông chiều chúng, đánh không chết thì tôi làm chỗ dựa cho cô, lúc tôi giám sát cô, thấy thằng oắt này cũng rất khó chịu.” Đá người xong rồi, Ôn Văn sáng khoái nói.

Trên mặt Đào Thanh Thanh lộ ra nụ cười, một cước này biểu hiện cực kỳ khác biệt với tên Ôn Văn giả kia.

Sau đó Ôn Văn nói với Đào Thanh Thanh: “Lại nói tiếp thì tên giả mạo kia trông khá chảnh, dáng vẻ khinh thường người khác, thỉnh thoảng còn móc mũi, hở ra là mắng chửi người, rõ ràng là một tên ngốc, sao cô có thể bị hấn bịp lâu như vậy chứ?”

Đào Thanh Thanh có chút sững sốt, không biết nên trả lời như thế nào, dù sao thì nói thật chắc chắn sẽ bị phạt.

“Giết người rồi, giết người rồi, Triệu Tiểu Lỗi bị tên biến thái mặc đồ phụ nữ đá chết rồi, oa oa, mẹ ơi...”

Tiếng gào truyền tới, đám nhóc sợ hãi vốn chỉ dám đứng một bên òa khóc, vừa chạy vừa gào to.

Ôn Văn quay đầu nhìn lại, phát hiện cơ thể đứa nhỏ bị mình đá bay đang nhanh chóng thối rữa, trước đó chỉ có hốc mắt bị thủng, mà bây giờ thì đã hoàn toàn không nhìn được nữa rồi.

Anh biết sức lực cú đá khi nãy của mình, cho dù khá phóng đại thì vẫn không thể nào làm một cái xác biến thành dạng này.

Hơn nữa phản ứng của những đứa bé kia không phải chờ tới khi Ôn Văn đá xong mới thối rữa, mà là sau một khoảng thời gian mới xảy ra biến đổi...

Tâm tư của Ôn Văn ngừng lại, toàn bộ thị trấn đột nhiên xảy ra thay đổi, bầu trời thoáng chốc trở nên u ám, đất đai cũng lộ ra chút màu đỏ sậm, trước đó Đào Thanh Thanh thỉnh thoảng cảm nhận được kỳ dị nhưng chỉ một thoáng chốc thì thị trấn này đã trở thành bình thường.

Trần nhỏ yên bình trở nên âm ỉ, khắp nơi đều là tiếng la hét chói tai và tiếng khóc, sợ hãi chính là tâm trạng duy nhất trong trần nhỏ này.

Trước kia tuy thỉnh thoảng cũng có người tử vong nhưng những người đã chết còn có thể tiếp tục chung sống với người dân trong trấn, vì thế bọn họ không hề phát hiện được điều dị thường, nhưng người thân bạn bè vốn vẫn rất bình thường lại đột nhiên biến thành một cái xác đã chết lâu ngày, điều này làm cảm xúc của người dân trong trấn thoáng chốc hồng mắt.

Ôn Văn lơ lửng giữa không trung nhìn xuống thị trấn này, trong ánh mắt có thêm một tia gấp gáp, nếu như không thể nhanh chóng tìm được ác quỷ cầm hận thì không biết thị trấn này sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Ôn Văn rất có năng lực trong chuyện chém giết quái vật, nhưng anh không có năng lực trấn an cảm xúc hoảng sợ của quần chúng, nếu như cưỡng ép thì nói không chừng chỉ tạo thành khủng hoảng lớn hơn nữa.

Tiếng hét chói tai giằng co một hồi lâu thì người dân trong thị trấn mới dần dần bình tĩnh trở lại, tiếng hét chói tai đã ngừng, chỉ còn lại tiếng nức nở thút thít.

Tuy những cái xác này rất khủng bố, làm bọn họ không có cách nào tiếp nhận, hơn nữa cảm giác kinh khủng vẫn luôn đeo bám như bóng với hình, nhưng dù sao cũng chỉ là một cái xác không thể động đậy, không thể nào tạo thành khủng hoảng quá lớn.

Nhưng trong thời gian người dân thoáng an tâm một chút thì những cái xác ngã xuống bắt đầu chuyển động!

Chương 626 - Trấn nhỏ kinh hoàng

Những cái xác kia bắt đầu bò dậy, dùng ánh mắt trống rỗng nhìn đám người vẫn còn đang kinh hoàng kia.

Khủng hoảng một lần nữa bùng lên, hơn nữa lần này không hề có dấu hiệu lắng xuống, mọi đều kinh hoàng chạy thục mạng ra khỏi nhà mình.

Sau khi chạy ra khỏi nhà, người dân trong trấn hoảng sợ phát hiện khắp thị trấn đều có xác chết di động, tình huống khủng khiếp kia không chỉ xảy ra trong nhà mình.

Số xác chết kia hành động rất chậm, thoạt nhìn rất gầy yếu, nhưng người trong trấn không dám chống lại chúng, bọn họ lo lắng một khi bị số xác chết kia cào bị thương thì sẽ biến thành xác sống giống như trong phim.

Có vài người dân muốn rời khỏi thị trấn quỷ quái này nhưng lại phát hiện một khi lái xe đi ra ngoài thị trấn thì không bao lâu sẽ quay trở lại trong thị trấn, bọn họ căn bản không thể nào rời đi!

Ôn Văn híp mắt, nhìn khủng hoảng trong trấn đã thăng cấp, biết mình cần phải tiến hành hành động, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ xảy ra chuyện lớn.

Mục đích của ác quỷ căm hận không phải chỉ giết chết tất cả người dân trong trấn, hơn nữa còn muốn bọn họ phải lặp đi lặp lại nhiều lần tuyệt vọng sợ hãi trước khi chết, mà sự sợ hãi cực hạn không thể kiểm chế quy mô lớn như vậy rất có thể sẽ dẫn dụ tới vật kinh khủng khác.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Ôn Văn đáp xuống trước mặt một người phụ nữ đang trốn trong góc tường gào thét chói tai, sử

dụng năng lực của thao tâm ma Rodney, tránh khỏi Đào Thanh Thanh nói với người nọ: “Tất cả những gì cô nhìn thấy đều là ảo giác, thị trấn này cũng là ảo cảnh mà thôi.”

“Ảo giác, tất cả đều là ảo...”

Nhờ vào năng lực của thao tâm ma, người phụ nữ đã tin lời Ôn Văn nói, nhưng cô ta không bị trục xuất ra khỏi ảo cảnh giống như Ôn Văn, điều này chứng tỏ dùng phương pháp biết rõ chân tướng để người dân thoát khỏi thị trấn này là không thể nào thực hiện được.

“Như vậy không được, chỉ có thể tập trung toàn bộ người dân của thị trấn lại để bảo vệ mà thôi, không thể để mặc bọn họ chạy tán loạn như con ruồi không đầu như vậy.”

Ôn Văn búng tay một cái, mấy chục bóng dáng mặc áo đen đội khăn trùm đầu màu đen xuất hiện ở trước mắt anh.

Những bóng đen này đều là con rối, là Ôn Văn ra lệnh cho Từ Hải chế tạo ra từ đồng xác loại hồ hình người, thực lực nguyên bản của chúng đều là cấp Tai Họa, cho dù biến thành con rối thì thực lực cũng sẽ vượt qua người bình thường.

Vì để chúng có sự khác biệt với quái vật trong trạm thu nhận nên cả người chúng chỉ có màu đen, đồng phục cùng loại với đồ rằn ri, tay cầm súng ống hiện đại, nếu không lấy vải che mặt xuống thì sẽ cho rằng bọn họ chính là bộ đội đặc chủng, không nghĩ rằng bọn họ là quái vật.

Ôn Văn không triệu hồi đám quái vật trong trạm thu nhận, để chúng xuất hiện chỉ chế tạo ra khung hoảng càng tệ hơn mà thôi, hơn nữa trong trấn ảo cảnh này, dùng con rối không có tư duy lại tốt hơn đám quái vật kia, cho dù chết thì Ôn Văn cũng không đau lòng.

“Tìm người sống sót trong thị trấn này, tập trung bọn họ tới trung tâm thị trấn, đừng để bọn họ bị tổn thương.”

Ôn Văn ra lệnh xong thì những bóng đen kia liền xông ra ngoài, bắt đầu hướng dẫn người dân.

Người dân trong thị trấn nhìn thấy những con rối này thì giống như thấy được người đáng tin, không chút đắn đo phối hợp tiến vào trung tâm thị trấn, cho rằng những con rối này là cứu viện mà chính phủ liên bang phái tới.

Ôn Văn đứng yên tại chỗ, đồng thời vẫn duy trì liên hệ với từng con rối, hi vọng ác quỷ cảm hận sẽ xuất hiện phá hỏng hành động tập trung người dân của anh, như vậy anh có thể nhân cơ hội này để bắt lấy nó.

Nhưng kỳ quái là toàn bộ quá trình này, ác quỷ cảm hận không hề hiện thân.

“Mình để người dân thị trấn tập trung ở trung tâm để bảo vệ, mục đích báo thù của nó sẽ không thể đạt được, nó phải ngăn cản mình lại mới đúng, trừ phi... làm như vậy căn bản không ảnh hưởng tới hành động trả thù của nó.” Trong lòng Ôn Văn vẫn luôn có một tầng bóng ma, nhưng hành động tập trung người dân vẫn cần tiến hành.

Đám con rối hành động rất nhanh chóng, thị trấn cũng không lớn, chỉ khoảng mười mấy phút thì phần lớn người dân đã tụ tập trên đường phố, ước chừng khoảng mấy ngàn người.

Dưới sự trấn an của con rối, bọn họ ngồi ở dưới đất, vẻ mặt thấp thỏm lo âu, rất sợ gặp phải thứ khủng khiếp gì đó.

Ôn Văn mở năng lực của thiên sứ Phổ Quang, đáp xuống trước mặt người dân trong trấn, tỏ ra thân thiện nói: “Các vị xin hãy nghe tôi nói, các vị nhất định phải giữ bình tĩnh.”

Dưới sự trấn an của Ôn Văn, người dân thị trấn dần dần tỉnh táo lại, tâm tình khủng hoảng cũng không còn kịch liệt như trước.

Ôn Văn hăng giọng nói: “Tôi biết thị trấn này đã gặp phải một chuyện rất khủng khiếp, mọi người đều trải qua tình cảm bi thảm khó có thể tưởng tượng, nhưng xin hãy tin tưởng là tôi sẽ bảo vệ mọi người an toàn, đợi đến khi mọi chuyện chấm dứt thì mọi người có thể trở về nh... cái, cái quý gì vậy?”

Ôn Văn ngừng diễn thuyết, bởi vì anh nhìn thấy mặt đất xì lên làn khí màu tím đen, bên trong chúng tựa hồ có vô số gương mặt vặn vẹo.

Ôn Văn rất quen thuộc với hơi thở này, là hơi thở đặc biệt trên người ác quỷ cảm hận, không biết nó dùng biện pháp gì để phóng đại hơi thở của mình, sau đó từ dưới đất tràn ra rồi tấp vào trong đám người.

Đợi đến khi Ôn Văn phát hiện thì toàn bộ mấy ngàn người dân của thị trấn tập trung ở nơi này đều đã bị hơi thở quý dị này lây nhiễm!

Một cụ già hơn sáu mươi tuổi lão đảo đứng dậy, ánh mắt lóe sáng tia sáng màu tím kỳ lạ, cầm lấy cục gạch nện vào cụ già khác ở bên cạnh, vừa đập vừa dữ tợn nói: “Lão khôn khiếp lúc chơi cờ cứ thích đi đi lại lại, tao nhịn mày lâu rồi.”

Ở bên kia một người trẻ tuổi trông khá thật thà dùng thất lung ghì chặt cổ người phụ nữ ở trước mặt, liều mạng siết chặt: “À đàn bà thôi tha mượn tao hai ngàn, lần nào cũng nói gia cảnh túng thiếu, mày đã nợ tao năm năm rồi.”

“Đồ đàn ông bạc bẽo, dám kiếm bò nhí ở sau lưng tao.”

“Mày nuôi gà ở trong sân, thú chết đi được!”

Không chỉ người lớn bị ảnh hưởng, một đứa bé ngậm kẹo que chọt que kẹo trong tay vào tai mẹ mình...

Tất cả mọi người giống như đã phát điên rồi, nhớ lại thù hận năm xưa mà bắt đầu trả thù.

Ác quỷ căm hận kia được sinh ra từ lòng căm giận và thù hận, hơi thở trên người nó sẽ làm người bình thường cảm thấy va chạm nhỏ là thù hận không thể hòa giải, mà thù hận sẽ trở thành món nợ phải trả bằng máu.

Ôn Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói với đám con rối: “Đánh ngát bọn họ đi!”

Đào Thanh Thanh và đám con rối đồng loạt xông lên ra tay với người dân thị trấn, thế nhưng đánh không ngát, cho dù đánh tới đầu sưng lên, cổ cũng bị gãy mà bọn họ vẫn còn rất tinh táo, vẫn sẽ vì nhớ tới mối thù mà cố chấp muốn trả thù.

“Cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ không còn bao nhiêu người sống sót, chỉ dựa vào người ở đây cao lắm cũng chỉ có thể khống chế hơn trăm người, mà số lượng người ở đây thì có tới mấy ngàn người!”

Ôn Văn thở dài, ánh mắt lộ ra một tia tàn nhẫn: “Nếu đã vậy thì... chỉ có một cách, mặc dù sẽ tạo thành tổn thương nhất định cho bọn họ nhưng ít nhất cũng giữ được tính mạng!”

“Ác quỷ căm hận... tao sẽ để mày phải căm hận chính mình vì được sinh ra trên thế giới này!”

Chương 627 - Bắt được mày rồi

Ôn Văn hít sâu một hơi, búng tay một cái, một cái vòng đá hiện ra trước mặt.

Đây là vật thu nhận cấp Tai Nạn mà Ôn Văn lấy được từ trấn Quang Phổ, thiên sứ Phổ Quang đã từng dùng thứ này để vắn vẹo tư tưởng của người dân thị trấn, để bọn họ biến thành thân dân ‘thánh khiết’ mà các thiên sứ yêu thích nhất.

Chỉ cần đeo vòng đá này ở sau lưng, vòng đá sẽ khuếch tán bản chất của người đeo ảnh hưởng tới tất cả sinh vật trong một phạm vi nhỏ của thị trấn, để bọn họ có được bản chất tương tự với người đeo.

Nếu như Ôn Văn đeo vòng đá này, người bình thường của trấn Điền Thị đều sẽ biến thành kẻ biến thái nguy hiểm giống như anh, Đào Thanh Thanh đeo vòng đá thì người trong trấn sẽ trở thành kẻ điên khát máu.

Không quản là Ôn Văn sử dụng hay Đào Thanh Thanh sử dụng thì kết quả đều không tốt hơn hiện giờ bao nhiêu, vì thế Ôn Văn gọi một con rối loại hồ tới, chuẩn bị để người trong trấn thay đổi theo hướng con rối.

“Nằm lên đây.”

Đợi đến khi con rối loại hồ nằm lên vòng đá, Ôn Văn liền kích hoạt vòng đá, nháy mắt đó Ôn Văn cảm nhận được có sức mạnh kỳ dị từ vòng đá chậm chậm tỏa ra ngoài.

Dưới tác dụng của sức mạnh này, tư duy của Ôn Văn trở nên chậm chạp, biểu cảm của Ôn Văn cũng có chút đờ đẫn, có điều với sức mạnh của hai người bọn họ, còn không tới mức bị vòng đá này hoàn toàn ảnh hưởng.

Nhưng nhóm người bình thường đang bị lòng căm hận kích động đi chém giết không may mắn được như vậy.

Tất cả các loại tâm tình, suy nghĩ, tình cảm trong đầu bọn họ đều nhanh chóng biến mất, đã không còn thù hận thì đương nhiên cũng không kích động, giống như một con rối vậy.

Bởi vì cơ thể bọn họ là cơ thể người bình thường, không thể tiếp nhận mệnh lệnh giống như người bình thường, vì thế biểu hiện giống như người thực vật đang trợn tròn mắt vậy.

Giáo Đường Vinh Quang có phương pháp chậm rãi khống chế vòng đá, vì thế sức mạnh của vòng đá sẽ không tổn hại quá lớn đến người bình thường, nhưng nếu không có phương pháp tiến hành hạn chế thì sức mạnh của vòng đá sẽ rất mãnh liệt, gần như nháy mắt sẽ tạo thành ảnh hưởng rất sâu đối với người bình thường.

Đợi đến khi sự việc kết thúc, Ôn Văn sẽ dừng lại ảnh hưởng từ vòng đá, cộng thêm hiệp hội điều trị thì hẳn là có thể làm cho bọn họ khôi phục mức độ có thể sinh hoạt bình thường, tuy sẽ hơi ngốc một chút nhưng ít nhất sẽ không bị tâm tình báo thù điều khiển chém giết nữa.

Nhìn thấy người bình thường cuối cùng ngã xuống đất, Ôn Văn thu hồi vòng đá, gãi đầu nói: “Sao có cảm giác mình làm xác chết đầy đất thế nhỉ? Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất bọn họ sẽ không tiếp tục quấy rối mình nữa.”

Ôn Văn gọi đám con rối loại hồ tỵ tập nhóm người bình thường trong trạng thái người thực vật này lại một chỗ, sau đó nhảy lên một chỗ cao nhắm mắt lại ngồi xuống.

Hiện giờ người dân thị trấn đã không còn tự giết hại lẫn nhau nữa, cũng không bị xác chết di chuyển dọa hoảng, nếu ác quỷ cảm hận muốn báo thù thì phải tự tay đối phó bọn họ, mà Ôn Văn sẽ nhân cơ hội này cố gắng bắt giữ lấy nó.

Ôn Văn tin tưởng sẽ không phải chờ quá lâu, bởi vì tên kia bị cảm hận kích động, sẽ không thể nhẫn nại quá lâu.

Trong trấn ảo cảnh không thể nhận biết hơi thở, vì thế Ôn Văn quyết định tỏa kiếm khí của mình ra ngoài, tạo thành một vòng tròn lớn, chỉ cần ác quỷ cảm hận tiến vào trong phạm vi vòng tròn này thì anh có thể cảm nhận được hẳn xuất hiện ở đâu.

Có điều lĩnh vực kiếm khí này dù sao cũng khác với cảm nhận hơi thở, muốn bao phủ phạm vi cả ngàn người tụ tập lại như vậy cũng khá miễn cưỡng, Ôn Văn chỉ có thể chờ đợi ác quỷ cảm hận bắt đầu hành động.

Đúng như Ôn Văn suy đoán, ác quỷ căm hận không có cách nào nhẫn nại được quá lâu, chỉ không tới mười phút nó đã bắt đầu tấn công người dân thị trấn, có điều tới tập kích không phải bản thân ác quỷ căm hận mà là một hòn đá lớn có đường kính bảy tám mét!

Hòn đá lớn như vậy, cho dù Ôn Văn đánh nát thì phần đá vụn rớt xuống vẫn có thể đập chết người, mà người ở đây cơ bản đang ở trong trạng thái người chông chát lên nhau nên không sợ không đập trúng người.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng, nháy mắt nháy tới hướng hòn đá kia phải đi, trực tiếp ôm lấy nó rồi búng tay một cái, chuyển nó tới nơi khác, mà tảng đá thứ hai cũng đang lăn tới.

“Cô cản tảng đá lại, tôi đi bắt hấn!”

Ôn Văn lắc mình tiến về phía tảng đá văng tới, mà Đào Thanh Thanh thì bộc phát năng lượng đỏ ngòm lao về phía tảng đá, dùng hết khả năng mới ngăn được một tảng, cả người cũng yếu đi một chút.

Tảng đá kia dù sao cũng do ác quỷ căm hận có thực lực Tai Nạn thượng tự ném ra, uy lực vượt xa đạn pháo, Ôn Văn có thể dễ dàng đón được nhưng cô thì không.

Có điều cho dù là vậy thì cô cũng phải liều mạng ngăn cản những tảng đá văng tới, bởi vì đây là mệnh lệnh mà Ôn Văn đưa ra cho cô, cũng là cô tự cứu rỗi chính mình.

Ôn Văn nhanh như chớp chạy tới địa điểm tảng đá được ném ra, thế nhưng ác quỷ căm hận chơi chiêu cũ chui vào trong lòng đất nghênh ngang rời đi, cho dù Ôn Văn lật tung mọi chỗ gần đó cũng không tìm được nó.

Nơi này không thể tiến hành cảm nhận bằng hơi thở, đuổi bắt một kẻ lẩn trốn có độ khó rất cao, căn bản không cùng một đẳng cấp.

“Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không xong được, mà mình cũng không thể tổn hại được nó, phải tìm cách...”
Ôn Văn đột nhiên có ý tưởng lóe lên trong đầu: “Điểm giám sát! Mình có thể thử thiết lập điểm giám sát ở nơi này!”

Trước đó không nghĩ tới phương diện này là vì nơi này thuộc về ảo cảnh chứ không phải là thị trấn thật sự, nhưng nếu như

không muốn rơi vào cục diện bế tắc thì Ôn Văn chỉ có thể mượn sức mạnh của trạm thu nhận thử tìm kiếm ác quỷ cầm hận, coi như ngựa chết xem là ngựa sống.

Anh quay trở lại nóc nhà mình ngồi canh me khi này, sợi xích màu đen tỏa ra ngưng kết thành một tháp tín hiệu nho nhỏ.

“Rất tốt, điểm giám sát thành lập thành công, như vậy có thể bắt được hắn.”

Ôn Văn thông qua trạm thu nhận liên lạc với nòng nọc nước ở tầng ba, cũng chính là nguyên linh nước Iswett, để hắn thông qua điểm giám sát giúp mình tìm ra vị trí của ác quỷ cầm hận.

Vừa bàn giao xong, trong tay Ôn Văn đã có một thẻ thủy tinh nhỏ, kích hoạt thẻ xong thì toàn bộ hình chiếu của thị trấn xuất hiện.

Ngoại trừ Ôn Văn và Đào Thanh Thanh thì trong thị trấn có hai điểm sáng màu đỏ, một trong hai điểm sáng đỏ này còn có chút màu đen tím, có lẽ chính là vị trí của ác quỷ cầm hận, mà một điểm đỏ khác ở ngoài mặt có một vòng sáng trắng, hẳn là ‘nó’ mà ác quỷ cầm hận đã nhắc tới.

Có điểm giám sát cung cấp vị trí, Ôn Văn để Đào Thanh Thanh trông chừng nhóm người ngã dưới đất rồi tiến thẳng về phía ác quỷ cầm hận.

Cảm nhận được động tác của Ôn Văn, trong lòng ác quỷ cầm hận có chút hồi hộp: “Hắn đang vọt thẳng tới chỗ mình, là trùng hợp hay hắn thật sự biết vị trí của mình?”

Rất nhanh, ác quỷ cầm giận nghi hoặc không biết Ôn Văn có xác định được vị trí của mình hay không, bởi vì Ôn Văn vác ống phóng rốc két chia về phía hắn, phóng ra đạn vân bạo.

Đạn vân bạo âm âm nổ tung, phạm vi tổn hại quá lớn làm ác quỷ cầm hận không kịp ẩn núp trốn thoát, chỉ có thể nhìn chằm chằm khói thuốc súng tản ra.

Nó vừa chạy ra khỏi phạm vi khói súng thì một quả đấm đã trực tiếp nện vào mặt, làm nó ngã xuống đất.

Ôn Văn đứng trước mặt hắn nói: “Tao bắt được mày rồi.”

Chương 628 - Cuồng khí gia tăng

Bị một quyền đâm ngã xuống đất, mặt úp xuống, ác quỷ cầm hận không đứng dậy, mà dùng âm thanh kỳ lạ nói với Ôn Văn: “Mày tới bắt tao sao? Không, là tao không muốn chạy nữa, bởi vì nhiều lần cản trở tao báo thù nên mày cũng là mục tiêu báo thù của tao!”

Giác hút trên người nó nhúc nhích một cách quái lạ, không xoay người lại nhưng để mặt và bộ phận then chốt chuyển dời phương hướng, biến thành tư thế nằm ngang rồi há miệng thật rộng, một tia sáng sáng ngời từ miệng nó phun ra.

Ôn Văn đưa tay lên hút tia sáng kia vào trong găng tay Tai Ách bên tay phải, lại phát hiện lần trong tia sáng kia còn có hơi thở cảm giận màu tím đen, hơi thở kia làm tâm tư Ôn Văn nháy mắt bị ngăn chặn.

Thừa dịp nháy mắt này ác quỷ cầm hận nhảy lên tại chỗ, bấp đùi mang theo sức lực mạnh mẽ đá vào đầu Ôn Văn, là chiêu Toàn Sa Vĩ!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Ôn Văn phản ứng lại, cơ thể ngửa về phía sau, nửa người trên ngang với mặt đất mới né được một cú đá này, thế nhưng ác quỷ cầm giận đã túm lấy cổ chân Ôn Văn, xoay vài vòng rồi ném bay Ôn Văn ra xa!

Sức của Tai Nạn thượng tự rất mạnh, nếu như Ôn Văn không làm gì thì cú ném này rất có thể sẽ làm anh bay xa cả trăm mét, vì thế Ôn Văn cưỡng chế xoay lưng lại, để cơ thể vững vàng rơi xuống đất, động tác này làm Ôn Văn bị chút vết bầm nhẹ.

Nhưng mũi chân Ôn Văn vừa mới chạm đất thì ác quỷ cầm hận đã ra chiêu Khôi Sa Xung Kích tông vào ngực Ôn Văn, làm Ôn Văn bay ra ngoài, liên tiếp đụng sập vài nhà dân mới ngừng lại được.

Ôn Văn nhú mày từ trong đồng đồ nát đứng dậy, cú húc khi nãy làm anh gãy mất một cây xương sườn, hai bên mắt cá chân dính chất lỏng ăn mòn cực mạnh, thắt lưng cũng có chút bầm tím, anh không ngờ ác quỷ cầm hận có thể nhanh chóng trưởng thành tới mức độ này.

Những vết thương này không thể ảnh hưởng tới sức chiến đấu của Ôn Văn, có điều nó chứng minh dùng phương pháp bình thường rất khó đối phó ác quỷ cầm hận, nó có được phần lớn năng lực của Ôn Văn, còn có một vài năng lực học được từ chỗ quái vật khác, vì thế nếu Ôn Văn muốn giải quyết ác quỷ cầm hận thì không thể dùng tới những năng lực mình đã dùng khi vượt ải.

“Nếu nơi này là ảo cảnh, không ai có thể nhìn thấy mình, cũng không có ai bị trận chiến này liên lụy, như vậy mình cũng không cần phải che che giấu giấu nữa... quyết định như vậy, tao sẽ dốc toàn lực đánh tan mày!”

Sau khi Ôn Văn nói xong thì lộ ra gậy xương màu trắng, trông mắt dần dần bị màu máu lấp đầy, cuồng khí đỏ tươi lan tràn quanh người, phối hợp với biểu cảm vắn vẹo, cả người có cảm giác cực kỳ tà dị.

“Hơi thở trên người mày có thể phóng đại thù hận trong lòng người khác, vậy mày cảm thấy cuồng khí của tao thế nào?”

Ác quỷ cầm hận nhìn biểu cảm vắn vẹo của Ôn Văn, trong lòng cảm thấy cực kỳ sợ hãi, kẻ này trông còn giống quái vật hơn nó!

Hơi thở tím đen trên người nó đụng vào làn khí màu đỏ tươi kia sẽ bắt đầu mất đi không chế, điều này làm nó hiểu được chỉ cần mình tới gần Ôn Văn sẽ có khả năng bị ô nhiễm tinh thần, vì thế nó lập tức thu lại hơi thở của mình, không còn tùy ý lan tỏa nữa.

“He he, mày lui lại rồi, xem ra vẫn là tao lợi hại hơn một chút.”

“Đã lâu rồi tao không dùng tới cuồng khí, bởi vì thứ này quá nguy hiểm... Nhưng nếu dùng với mày thì tao chẳng có chút chướng ngại tâm lý nào cả, có điều mày cứ yên tâm, tao sẽ không để mày chết đâu.”

Mũi chân Ôn Văn điểm một cái, dùng chiêu Khôi Sa Xung Kích vọt tới trước mặt ác quỷ cầm hận, gậy xương đâm về phía ác quỷ cầm hận, vì có chứa đặng cuồng khí nên cây gậy xương này cũng có thể xem là một món đồ siêu năng mạnh

mẽ, bị đâm bị thương thì một lượng lớn cuồng khí sẽ tiến vào trong cơ thể, nháy mắt chìm vào trạng thái điên cuồng.

Ác quỷ căm hận miễn cưỡng né tránh, nhưng ngay lúc đó đã bị vài sợi xiềng xích có lưỡi cưa sắc bén ở phần đầu quấn lấy cơ thể, sau đó bị ném tay ra ngoài, tiếp sau đó Ôn Văn đưa tay phải về phía nó, trả lại tia sáng trước đó mà nó bắn ra.

Mang theo một đồng bụi mù, ác quỷ căm hận rơi xuống đất, khiếp sợ nhìn Ôn Văn nói: “Đó là đòn tấn công của mình khi này... còn có xiềng xích kia là cái gì, vì sao từ trước tới giờ tao chưa từng thấy qua, năng lực trên người tao là học được từ nhiều người siêu năng khác nhau, mà không có khả năng có nhiều năng lực hơn tao!”

“Trên thế giới này, có thứ gì là không thể à?”

Ôn Văn búng tay liên tiếp hai cái, phía sau lần lượt xuất hiện bốn chiếc cánh kim loại, sau đó bên người xuất hiện một người sói lông đen có hoa văn màu tím cao lớn.

Người sói lông đen hoa văn màu tím này chính là U Huyết Lang Vương, hiện giờ hai loại thể chất mà Ôn Văn sử dụng là thể chất của Sa Lực Sĩ và Hồng Hồ Oa, vì thế anh có thể điều khiển ma hồ vồ của Hồng Hồ Oa.

“Tao chỉ tới cầu thang vô tận vui đùa mà thôi, sao có thể tung hết thủ đoạn được chứ.”

Cơ thể của U Huyết Lang Vương trở nên hư ảo, đột ngột vọt về phía ác quỷ căm hận, ác quỷ căm hận lần đầu tiên đối phó với kẻ địch như thế này, hấn dùng đủ phương pháp nhưng không có cách nào đánh trúng U Huyết Lang Vương, thoáng chốc hốt hoảng đã bị U Huyết Lang Vương đánh trúng vài lần.

Nhìn ác quỷ căm hận chật vật đối phó với U Huyết Lang Vương, Ôn Văn hơi nhếch khóe môi: “Kẻ này chung quy chỉ là mô phỏng theo chứ không có được năng lực của mình, trước đó có thể đánh bay mình cũng vì đã quen thuộc năng lực và hình thức chiến đấu của mình, một khi gặp phải đối thủ chưa từng gặp qua thì nhược điểm của nó cũng bắt đầu lộ ra.”

Lúc Ôn Văn đánh bại U Huyết Lang Vương thì sức mạnh thậm chí còn không bằng ác quỷ căm hận hiện giờ, nhưng còn lâu mới chật vật như nó, nó không phải người siêu năng bình

thường đã luyện ra được trực giác chiến đấu khi đối mặt với nguy hiểm.

Chỉ chiến đấu vài phút đồng hồ mà trên người ác quỷ cảm giận đã chong chát vết thương, mà Ôn Văn vẫn luôn ở bên cạnh trông coi, thỉnh thoảng phát ra đòn tấn công làm nó không tìm được cơ hội chạy trốn.

Ác quỷ hoảng hồn kinh hãi, nó không cảm nhận được từng tia hơi thở màu đỏ đang từ miệng vết thương rót vào trong cơ thể của mình, làm nó chiến đấu ngày càng không có quy tắc.

Dưới sự ảnh hưởng của cuồng khí, nó thậm chí không để ý tới sự tồn tại của Ôn Văn, một lòng một dạ chỉ muốn đánh bại U Huyết Lang Vương, không hề có chút tâm tư đề phòng Ôn Văn.

Ôn Văn mỉm cười, bốn chiếc cánh thép ở phía sau đồng thời duỗi dài ra biến thành cánh dao, cùng lúc từ phía sau đâm trúng ác quỷ cắm hận, cắt đứt tay chân nó!

Đau đớn ập tới làm ác quỷ cảm hận ý thức được mình đã bị cuồng khí ảnh hưởng!

“Xem ra mình ngày càng mạnh mẽ hơn thì cuồng khí cũng trở nên mạnh mẽ hơn, hiện giờ thậm chí có thể tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với quái vật thượng tự.”

Ôn Văn đáp xuống trước mặt ác quỷ cắm hận, đánh giá cơ thể xấu xí của nó, cảm thấy có chút buồn nôn, trên người nó có đặc điểm của rất nhiều quái vật, nhưng những đặc điểm này không hề cân đối, xếp vào cơ thể hắn, tình cảnh này làm nó trông rất xấu xí.

“Xấu, xấu quá, để tao thẩm mỹ cho mày một chút.”

Ôn Văn cười gằn với ác quỷ cắm hận, sau đó bắt đầu vung nắm đấm không theo một quy luật nào đánh đấm ác quỷ cắm hận túi bụi, tiếng kêu thảm thiết của nó làm Đào Thanh Thanh đang canh giữ trong trấn cũng nhìn không được nhíu mày.

Đánh suốt năm phút đồng hồ thì Ôn Văn mới dừng lại hành vi cực kỳ tàn ác của mình, tạo ra một dòng nước sạch rửa tay.

Mà ác quỷ cắm hận thì đã bị đánh tới máu thịt be bét, những đặc điểm của quái vật ở trên người đã không thể nhìn rõ nữa,

nó thật sự dễ nhìn hơn trước đây rất nhiều.

Ôn Văn vừa lau tay vừa nói: “Nói cho tao biết, làm sao giải quyết ảo cảnh này để dân chúng bình an đi ra ngoài?”

“Không phải nên hỏi vấn đề trước, từ chối trả lời mới đánh à?”
Ác quỷ cảm hận oan ức nói, nó cảm thấy mình bị đánh thực oan uổng.

Ôn Văn lộ ra nụ cười: “Không sai, vì thế nếu mày không trả lời thì tao sẽ đánh mày.”

Ác quỷ cảm hận câm nín, nếu nó có được bản lĩnh như Ôn Văn thì hành động trả thù người dân thị trấn này đã càng thú vị hơn rồi...

Chương 629 - Thiên Thạch Công lên án

Ác quỷ cảm hận im lặng suy nghĩ một hồi, sau đó lộ ra biểu cảm thù hận với Ôn Văn: “Mày cứ đánh chết tao đi, cho dù tao chết thì đám người kia vẫn sẽ vĩnh viễn bị vây trong ảo cảnh này, tao chỉ là con dao hoàn thành báo thù mà thôi, kẻ cầm dao vẫn còn....”

Ôn Văn không tiếp tục nghe nó nói chuyện, anh trực tiếp kéo nó vào trong trạm thu nhận, tiếp tục tra hỏi cũng không còn ý nghĩa.

Ác quỷ cảm hận chính là hóa thân từ tâm tình thù hận của ‘Thiên Thạch’, trong hận thù mãnh liệt đó, nó không có khả năng nói ra phương pháp giải cứu người dân thị trấn, có hỏi nữa cũng phí công, vờ nó vào trong trạm thu nhận thì sự kiện lần này đã giải quyết được phân nửa.

Căn cứ vào dự đoán của Ôn Văn và Moyadi, bản thân Thiên Thạch không thể tiến hành trả thù người dân trong thị trấn, vì thế mới cần một kẻ tay chân như ác quỷ cảm hận, tuy ảo cảnh vẫn chưa được giải quyết nhưng người dân đã tạm thời an toàn, Ôn Văn có thể ra tay giải quyết gốc rễ của vấn đề, mà nên giải quyết nó như thế nào thì Ôn Văn cũng đã có manh mối.

Có bản đồ do điểm giám sát cung cấp, ngoại trừ ác quỷ cảm hận thì trong trấn vẫn còn một cá thể cấp Tai Nạn trở lên, đó

chính là ‘nó’ mà ác quỷ căm hận đã nói, cũng chính là thiên thạch chân chính.

...

Ôn Văn dặn dò Đào Thanh Thanh, để cô trông chừng nhóm người dân hôn mê, mà bản thân anh thì đi tới bên ngoài tòa giáo đường cầu thang vô tận.

Lão thợ săn ngồi dưới đất, vẻ mặt an tường như đang nghĩ tới điều gì đó tốt đẹp, tựa hồ vừa mới kiếm được hai ngàn tiền săn ma của Ôn Văn nên rất khoái chí, nhưng hẳn đã không còn hơi thở.

Ôn Văn thở dài một tiếng, trước khi tới anh đã nghĩ tới lão thợ săn này đã gặp rủi ro, đến khi thật sự nhìn thấy vẫn nhìn không được thương tiếc.

Lão thợ săn cũng là người dân thị trấn Điền Thị, hơn nữa còn ở rất gần tòa giáo đường này, khi ác quỷ căm hận bắt đầu trả thù thì ông ta rất có thể chính là mục tiêu thứ nhất, mà một thợ săn bình thường thì thật sự quá yếu so với ác quỷ căm hận.

Ngồi trên chiếc ghế đặt ở đó là một người khác, một người trẻ tuổi tỏa ra ánh sáng màu trắng yếu ớt, đó chính là mục tiêu mà Ôn Văn muốn tìm, sự tồn tại cấp Tai Nạn thứ hai trong trấn ảo cảnh.

“Tao nghĩ rằng mày sẽ chơi trốn tìm với tao, sau bị tao bắt lại đánh như tử mới chịu ngoan ngoãn nói chuyện, không ngờ mày lại trực tiếp xuất hiện trước mặt tao như vậy.” Ôn Văn đi tới trước mặt người này, trầm giọng nói.

Người trẻ tuổi kia mỉm cười đáp: “Nếu tên căm hận kia đã bị giết thì tao có trốn cũng chẳng còn gì thú vị, mời ngồi.”

Hắn đưa tay quơ nhẹ một cái, một cái ghế trông rỗng xuất hiện ở đối diện, cái ghế này do ảo thuật tạo thành nhưng đối với Ôn Văn đang mặc Huyền Dục Thiên Y thì cái ghế này chẳng khác gì ghế thật.

“Sao tao có thể xác định cái ghế này của mày không phải là bẫy?” Ôn Văn híp mắt lại.

Người trẻ tuổi lắc đầu nói: “Tôi sẽ không dùng thủ đoạn này để ra tay với mày, mày có thể quay trở lại đây là dựa vào bộ

quần áo này, mà điều này cũng tức là tất cả ảo thuật hiện giờ đều có khả năng tổn hại tới mày, tao là người điều khiển ảo cảnh, muốn đối phó với mày thật sự rất đơn giản, trừ phi mày cởi bộ quần áo kia ra và rời khỏi nơi này.”

Ôn Văn cảm thấy hắn nói rất có lý, vì thế anh ngồi xuống ghế, chuẩn bị nghe thử xem kẻ này muốn nói gì.

Vì tiến vào ảo cảnh, cái giá đắt đỏ mà Ôn Văn phải chịu chính là nhược điểm ‘ảo thuật’, sức chống sự đối với sức mạnh ảo cảnh biến thành số âm, mà người trẻ tuổi ở đối diện có thể xưng là bậc thầy ảo thuật này có khắc chế rất lớn đối với Ôn Văn, vì thế nếu như có thể giao lưu yên ổn, Ôn Văn cũng không muốn xảy ra va chạm với hắn.

Người trẻ tuổi cười hỏi Ôn Văn: “Xung hô thế nào?”

“Ôn Lệ.” Ôn Văn không chút do dự trả lời.

“Mày không phải người thành thật, rõ ràng mày tên là Ôn Văn.” Người trẻ tuổi lắc đầu, ác quỷ cắn hận từng ngụm trang thành Ôn Văn, vì thế người trẻ tuổi này biết được tên của Ôn Văn cũng là chuyện rất bình thường.

Ôn Văn hơi tức giận nói: “Vậy sao mày còn hỏi, kiếm chuyện à?”

Người trẻ tuổi kia cười nói: “Có điều cái tên Ôn Lệ này rất phù hợp với mày, từ cuộc chiến của mày và ‘căm hận’ thì có thể nhìn ra mày rất hung bạo, nếu không ngại thì mày có thể gọi tao là ‘Thiên Thạch Công’, trước đây những kẻ ở nơi này đã gọi tao như thế.”

“Đối với chuyện mày tên gì, tao không hứng thú lắm.” Ôn Văn mặt lạnh nói.

Thiên Thạch Công không chú ý tới thái độ của Ôn Văn, chỉ nói: “Tao nghĩ mày chắc chắn rất khó hiểu về sự tồn tại và căm thù của tao, tao kể cho mày nghe một câu chuyện thì mày sẽ biết tất cả.”

Ôn Văn trừng cặp mắt cá chết nói: “Tao không tò mò gì cả, mau giải quyết ảo cảnh đi.”

Thiên Thạch Công ghen lời, im lặng suy nghĩ một hồi mới nói: “Tao kể xong thì sẽ giải quyết ảo cảnh này, thả tất cả mọi

người ra.”

Ôn Văn gật đầu: “Vậy được rồi, mày nói ngắn gọn một chút.”

Thiên Thạch Công đôi tư thế nói: “Thật ra tao cũng không rõ về lai lịch của mình, chỉ nhớ mang máng mình từng là một bộ phận của một thứ gì đó, lần đầu tiên khi có được ý thức độc lập tao đã nhìn thấy những người dân mộc mạc đang quỳ lạy mình, hi vọng tao cung cấp sự che chở cho bọn họ.”

“Khi đó tao rất biết ơn bọn họ, bởi vì không có bọn họ thì tao cũng không thể thức tỉnh, vì thế tao quyết định sẽ cung cấp sự che chở cho bọn họ, vì vậy tất cả sức mạnh trong cơ thể tao đều thay đổi theo hướng làm thị trấn này tốt hơn.”

“Dưới sự che chở của tao, thị trấn này mưa thuận gió hòa, trở thành một thị trấn giàu có và đông đúc, bọn họ thường cầu xin tao đủ loại vấn đề, có vài chuyện tao không thể thỏa mãn bọn họ nhưng vẫn cố gắng hết sức.”

Sau khi nói tới đây, trên mặt Thiên Thạch Công vô thức lộ ra nụ cười, hiển nhiên cảm thấy vui sướng từ sâu trong lòng.

“Mãi đến một ngày có tai họa xảy ra, tao đã dùng hết sức mạnh mới có thể để thị trấn này vượt qua được tai họa, cũng vì thế mà mất đi toàn bộ sức mạnh, sau khi tai họa qua đi thì cũng ngã xuống.”

Gương mặt Thiên Thạch Công trở nên vắn vẹo, trên người tỏa ra hơi thở tương tự với ác quỷ căm hận, trừng mắt tức giận nói với Ôn Văn: “Đợi đến khi tao tỉnh lại, cơ thể tao đã bị phá thành mảnh nhỏ!”

“Những người dân từng ngưỡng mộ thờ cúng tao lại coi tao là ngọn nguồn tai họa.”

“Bọn chúng chôn giấu cơ thể tao ở vô số góc ngách trong thị trấn này, để tao vĩnh viễn không có khả năng được hoàn chỉnh!”

“Bọn chúng chửi bới tao, không còn ai nhớ tới điếm tốt của tao, thậm chí còn dùng cơ thể tao xây dựng giáo đường, dùng để tôn thờ những thứ khác!”

Nghe Thiên Thạch Công lên án, Ôn Văn nhin không được kéo ghé nhích ra sau một chút, đề phòng bị nước bọt của hắn văng

trúng.

“Bắt đầu từ khi đó, lần đầu tiên tao có loại tâm trạng căm hận này, nhưng tất cả sức mạnh của tao là vì bảo vệ bọn chúng mà tồn tại, tao không có cách nào làm hại chúng, vì thế tao đã dùng hai trăm năm để tách rời tất cả sự căm hận của mình, đồng thời hấp thu tâm trạng căm hận của con người, bồi dưỡng thành quái vật căm hận vạn vật, muốn nó hoàn thành sự trả thù của tao.”

Thiên Thạch Công thở dài một tiếng, vẻ mặt buồn phiền nhìn bầu trời, cười tự giễu: “Buồn cười nhất là khi phân tách toàn bộ hận thù thì tao lại không còn muốn báo thù nữa....”

Chương 630 - Trấn Thiên Thạch

Ôn Văn châm chọc: “Không muốn báo thù vậy một màn hiện giờ là sao đây?”

Thiên Thạch Công im lặng suy tư một hồi: “Sau khi phân tách thù hận xong, tâm tư bảo vệ người dân thị trấn bắt đầu chiếm ưu thế, tao rơi vào mâu thuẫn.”

“Đồng thời cũng hiểu được, ác quỷ căm hận mà tao sáng tạo ra đã biến thành một quái vật mà tao không có cách nào khống chế, vì muốn báo thù thị trấn này mà tao đã sáng tạo ra một con quái vật phá hủy hết tất cả.”

“Bởi vậy tao đã sáng tạo ra ảo cảnh này, để sự trả thù của ác quỷ căm hận chỉ xảy ra trong thị trấn, không liên lụy tới người ngoài trấn.”

“Bởi vì ác quỷ căm hận có thể nhận được sức mạnh từ sự sợ hãi của kẻ địch, vì thế tao đã dùng ảo cảnh ảnh hưởng tới toàn bộ thị trấn, để trong quá trình báo thù của nó không thể tạo ra khủng hoảng.”

Ôn Văn có chút suy nghĩ gật đầu, xem ra đây chính là nguyên nhân ác quỷ căm hận không trực tiếp trả thù, đó là lý do trong ảo cảnh báo thù này lại có những xác chết kỳ dị sinh sống một cách bình thường như thế.

“Có điều sau đó sức mạnh của nó ngày càng mạnh hơn, sự khống chế của tao với thị trấn cũng giảm bớt, những xác chết

đó đã dẫn tới rối loạn.”

Ôn Văn hiểu ra: “Chả trách sau khi khủng hoảng tên kia lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ đến vậy, xem ra là khủng hoảng đã làm nó nhanh chóng nắm giữ được sức mạnh vừa ‘học’ được.”

Trong lời tự thuật của Thiên Thạch Công, Ôn Văn hiểu ra vì sao chuyện báo thù lại phức tạp đến như vậy, đó là vì hắn đã lập ra kế hoạch báo thù nhưng sau đó bởi vì chính bản thân trở nên mâu thuẫn mà sáng tạo ra nhiều hoàn cảnh khó khăn để ngăn cản sự báo thù của ác quỷ căm hận.

Sau khi suy nghĩ một chốc, Ôn Văn nói với Thiên Thạch Công: “Mày đã xoắn xuýt chuyện báo thù như vậy thì sao không từ bỏ oán thù đi, nói đến cùng thì người phá hoại cơ thể mày là người chửi mắng mày sớm đã chết cả rồi, hiện giờ người sống trong trấn Điền Thị chỉ là đời sau của bọn họ, đối với những người này thì những gì mày trải qua chỉ là lịch sử mà thôi....”

Thiên Thạch Công cười nhạo nói: “Nhưng đối với kẻ có sinh mệnh dài lâu như tao thì những trải nghiệm đó giống như chỉ mới hôm qua mà thôi, hiện giờ nói với bọn mày rằng tao đã quên rồi, tao đã không còn thù hận nữa, vậy có phải quá đối trá rồi không?”

Ôn Văn không thể phản bác được, tuổi thọ của Thiên Thạch Công rất dài, sinh mệnh của loại người thì không tới trăm năm, thù hận hai bên vốn không cân bằng, đối với chuyện này căn bản không thể luận đúng sai, anh cũng chỉ có thể đứng về phe nhân loại...

“Vậy kế tiếp mày muốn làm sao, nếu như mày muốn tiếp tục trả thù thì tao sẽ ngăn cản mày.” Ôn Văn hỏi tiếp.

Thiên Thạch Công có chút tịch mịch nói: “Mày yên tâm, tao không làm gì cả.”

“Cơ thể tao đã bị chia ra thành vô số mảnh nhỏ, cuối cùng đã tạo ra tổn hại rất lớn, tao có thể chống đỡ đến bây giờ cũng là vì ‘thù hận’, hiện giờ ác quỷ căm hận đã biến mất, tao cũng sắp biến mất rồi.”

“Nhưng tao không muốn bị xem là một thứ mang tới kiếp nạn mà biến mất, phải chịu đựng sự chửi rủa từ những người mình

từng bảo vệ, vì thế ở thời điểm cuối của sinh mệnh, tao nói hết mọi chuyện cho mày, chỉ cần có mày biết tao không phải giống như trong truyện xưa là đủ rồi.”

Sau khi giao phó mọi chuyện xong, ánh sáng trên người Thiên Thạch Công bắt đầu tan rã, vài điểm sáng trắng tinh bay ra khỏi cơ thể hắn, làm cơ thể hắn ngày càng hư ảo hơn, cuối cùng hoàn toàn tan biến trong không khí.

Thiên Thạch Công, cứ vậy chết đi.

Trước đó Ôn Văn còn tưởng rằng ánh sáng trên người hắn là sức mạnh đặc biệt của hắn, nhưng không ngờ đó lại là dấu hiệu trước khi chết của hắn.

Sau khi Thiên Thạch Công chết đi, không gian ảo cảnh cũng hóa thành bọt biển bồng bênh bay lên bầu trời, sau khi bọt biển tan hết, Ôn Văn biết mình đã trở lại thị trấn nhỏ chân thật.

Nguy cơ của thị trấn được giải quyết, tất cả mọi người đều an toàn, nhiệm vụ của Ôn Văn cũng hoàn thành, nhưng Ôn Văn lại không vui vẻ chút nào, chỉ cảm thấy có chút đau buồn nhàn nhạt.

Ôn Văn kéo Huyền Dục Thiên Y trên người nhìn tòa giáo đường tan hoang, giống như nhìn thấy Thiên Thạch Công đứng trên đỉnh tòa giáo đường này trong một khoảng thời gian khá dài, ngắm nhìn cả thị trấn nhỏ này, xoắn xuýt không biết có nên báo thù hay không.

“Thừa dịp bọn họ vẫn chưa tới, làm chuyện cuối cùng đi...”

Ôn Văn đưa tay hướng về phía giáo đường, sợi xích màu đen từ trong tay áo bay ra, một trận khuấy động cắt xén cả tòa giáo đường này thành đá vụn, sau đó miễn cưỡng vo những viên đá vụn kia thành một quả bóng lớn.

Sau đó Ôn Văn búng tay một cái, một ông lão mặc áo ba lỗ quần đùi xuất hiện trước mặt, đây là ‘ông cụ vo tròn hết thảy’, trông có vẻ giống như một ông già bình thường nhưng thật ra lại là vật thu nhận không có năng lực tư duy, sẽ biến hết tất cả những thứ không ‘mượt mà’ trở thành mượt mà tròn trịa.

Sau khi thấy thứ này, ông lão liền nhào tới chỗ quả bóng đá to lớn kia, chỉ một chốc lát sau đã vo viên đá vụn này thành một quả cầu đá tròn vành vạnh như loại được chạm khắc mà thành.

Tiếp đó Ôn Văn từ trong cửa hàng thu nhận lấy ra một cây kiếm dài ký hiệu đã rên ra trong lúc nhàn rỗi, bắt đầu điêu khắc quả cầu đá này.

...

Ở doanh trại bên ngoài thị trấn, Moyadi tay vịn một cây gậy lơ lửng giữa không trung.

Ở khu Ấn rất thường thấy nghệ sĩ đường phố như vậy, chẳng qua phần lớn đều là nhờ vào dụng cụ, thoát nhìn như lơ lửng nhưng thật ra là đang ngồi trên miếng sắt kết nối với cây gậy.

Nhưng Moyadi thì khác, hẳn thật sự ngồi ở giữa không trung, trước đây hẳn chỉ là một thanh niên bình thường của khu Ấn, được Hiệp Hội Thợ Săn địa phương tìm tới mời làm thợ săn cũng bởi vì lộ ra tuyệt chiêu đặc biệt này ở trên đường...

Ôn Văn đã rời khỏi trần ảo cảnh, Moyadi đương nhiên không cần phải duy trì ảo thuật, vì thế hẳn mở mắt ra, sau đó liền thấy tin tức Ôn Văn gửi tới.

Vì thế hẳn nói với nhóm nhân viên hỗ trợ ở xung quanh: “Chuyện đã được giải quyết, trước tiên ở bên ngoài chờ mười lăm phút, chờ người của chúng ta xác nhận bên trong đã an toàn thì hãy thử tiến vào bên trong tiến hành cứu viện.”

Moyadi chủ yếu là nói với thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn và nhân viên hỗ trợ địa phương mới vừa tới không lâu, đội của Moyadi quả thật chính là tiêu đội chuyên về ảo thuật, một chiếc mô tô tung hoành thiên hạ, giải quyết hậu quả không nằm trong phạm vi công việc, chốc nữa hẳn sẽ dẫn thợ săn địa phương tiến vào thị trấn, sau khi loại bỏ tai họa ngầm thì bọn họ có thể kết thúc công việc rời đi.

Qua mười lăm phút, Moyadi liền dẫn theo nhóm thợ săn địa phương tiến vào thị trấn, đầu tiên bọn họ nhìn thấy vô số xác chết hư thối đã lâu, số xác này trước kia vẫn luôn đảo quanh trong trấn, thẳng tới khi Ôn Văn bắt được ác quỷ cầm hận chúng mới ngừng hoạt động.

Sau đó bọn họ nhìn thấy ở trung tâm thị trấn tụ tập mấy ngàn người dân trong trấn đã rơi vào trạng thái nửa người thực vật, tất cả bọn họ đều trợn tròn mắt mỉm cười, biểu cảm giống như được đúc ra từ một khuôn, tình cảnh trông kỳ dị tới cực điểm.

Ngoài ra thì bọn họ không nhìn thấy bất cứ người nào khác, Đào Thanh Thanh trông chừng nơi này, sau khi ảo thuật được giải quyết liền quay trở lại bên cạnh Ôn Văn, số con rối loại hồ cũng đã bị Ôn Văn thu lại.

Thợ săn dẫn đầu nhận được tin tức của Ôn Văn, vì thế hẳn biết người dân thị trấn mặc dù trông khá kỳ dị nhưng qua một khoảng thời gian sẽ khôi phục, không cần quá lo lắng.

Moyadi có chút nghi hoặc, hẳn biết người giải quyết chuyện này là Ôn Văn, Ôn Văn cũng thông qua thiết bị đầu cuối siêu thợ săn gửi tin cho hắn, nhưng Ôn Văn đã đi đâu rồi, không phải nên chờ ở đây à?

Có điều rất nhanh sau đó Moyadi đã biết Ôn Văn ở đâu, nhóm thợ săn đang kiểm tra nhân số trong thị trấn thì nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, ngay sau đó bọn họ nhìn thấy một bóng dáng mặc áo khoác đen chậm rãi đi tới.

Bóng dáng này đeo một chiếc túi chứa bộ bộ áo lụa màu hồng, trên vai vác một tấm bia đá khổng lồ cao hơn ba mét.

Ở mặt chính của bia đá viết ba chữ to...

Trần Thiên Thạch!

Chương 631 - Phôi kiếm hoàn thành

Ôn Văn khiêng bia đá, trước tiên trả lại Huyền Dục Thiên Y cho Moyadi, sau đó đi tới đầu trấn, dựng tấm bia đá to lớn kia ở cổng vào, đảm bảo vừa tiến vào thị trấn là có thể nhìn thấy tấm bia đá này.

Tấm bia đá là Ôn Văn dùng thân thể bị tổn hại của thiên thạch tạo thành, mặt trước khắc ba chữ Trần Thiên Thạch thật to, mặt sau ngoại trừ những chuyện tiêu cực và siêu năng lực, anh viết lại nhân duyên của thiên thạch và thị trấn này, đồng thời cũng tô điểm cho quá trình này đẹp hơn.

Ôn Văn không thể thay đổi ý nghĩ trong lòng người dân trấn hiện giờ, nhưng chỉ cần tấm bia đá này đứng ở đây đủ lâu thì sẽ luôn có người nhớ kỹ sự tốt đẹp của thiên thạch, cũng coi như giúp hắn hoàn thành được tâm nguyện sau khi chết.

Mặt khác Ôn Văn sử dụng kiến thức từ Sách Sấm Sét, bố trí một chút trong bia đá, nếu dân chúng muốn phá hủy tấm bia đá này thì sẽ bị nó đánh ngã, bị sét đánh, uy lực không đủ tổn thương sinh mạng nhưng có thể làm thị trấn này từ bỏ tâm tư với tấm bia đá này.

Xong khi bố trí tấm bia đá xong, Ôn Văn xoay người nhìn về phía thị trấn, lắc đầu xoay người rời đi, không tham gia phần xử lý tiếp sau đó.

Trong sự kiện lần này không có người vô tội đơn thuần, cũng không có người hại người đơn thuần, điều này làm Ôn Văn cảm thấy không khỏe.

Ôn Văn có năng lực xử lý bất cứ vụ án phức tạp nào, nhưng anh thích nhất là những vụ không phải đen tức là trắng, tìm ra quái vật, giết chết rồi vét hết chỗ tốt, làm trong lòng anh cảm thấy sung sướng.

Anh không muốn tìm hiểu xem ai là kẻ ác, cũng không muốn tranh luận đúng sai, anh chỉ muốn đi thẳng trên con đường mình đã chọn, đó mới chính là Ôn Văn.

....

Đào Thanh Thanh thảnh thơi nhàn nhã bắt chéo chân nằm trên ghế sau của xe thể thao, vui vẻ khẽ hát điệu nhạc dân gian, hiển nhiên tâm tình cô rất tốt.

Hiện giờ Ôn Văn không có mặt trên xe, Tam Tể Nhi đi ra ngoài không biết làm gì, trên xe chỉ có một mình cô, vì thế xét một góc độ nào đó thì hiện giờ cô được tự do.

Sự kiện trấn Diên Thị đã qua một khoảng thời gian ngắn, khoảng thời gian này cô giúp Ôn Văn xử lý nhiều vụ án nhỏ, không quản là bắt quái vật hay xử lý vật thu nhận, cô đều giúp ích không nhỏ, rốt cuộc cũng gián tiếp cứu được không ít người.

Vì thế tâm trạng của cô không tệ, không có ai thích làm một quái vật khát máu chỉ biết giết người, Đào Thanh Thanh cũng không ngoại lệ.

Căn cứ vào biểu hiện của Đào Thanh Thanh khoảng thời gian này, Ôn Văn cũng hạ yêu cầu với cô hơn, chỉ yêu cầu ở cùng

nhau khi thực hiện nhiệm vụ là được, bình thường cô muốn làm gì thì anh cũng không ngăn cản.

Nếu như đám quái vật trong trạm thu nhận biết Đào Thanh Thanh có được đái ngộ như thế khi được đi ra ngoài thì có lẽ sẽ bùng nổ vì ghen tị, có điều ai bảo Đào Thanh Thanh là quái vật đầu tiên mà Ôn Văn bắt cơ chứ, hơn nữa còn là một cô em xinh đẹp.

Nhưng Đào Thanh Thanh nằm trong xe không nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đuôi tôm màu trắng đội mũ phớt màu xanh lá cây đang nhìn qua cửa sổ xe quan sát cô.

“Trước kia mình cảm nhận được một tia sức mạnh nhỏ yếu tỏa ra từ chiếc xe này, có chút giống với hơi thở của trạm thu nhận.”

“Có điều người phụ nữ trên xe tuy có hơi thở khá kỳ quái nhưng cô ta lại là quái vật, trạm thu nhận không thể nào lẫn lộn chung với quái vật, có lẽ chỉ là ảo giác của mình mà thôi.” Người đàn ông đè thấp chiếc mũ phớt của mình, cơ thể chợt biến mất.

Đào Thanh Thanh chợt nhướng mày, xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài nhưng chỉ thấy trên mặt đất ngoài cửa xe có vài chiếc lá xanh, không còn gì hết...

...

Mà lúc này Ôn Văn đang ở trong trạm thu nhận, tay cầm một cây roi da dài, kiểm tra toàn bộ trạm thu nhận.

Thấy quái vật nào quá xinh đẹp hoặc là không đủ cung kính thì sẽ quất một roi, này coi như thỏa mãn cho ham mê biến thái của anh.

Trong hành động ở trấn Thiên Thạch, Ôn Văn chỉ thu hoạch được một con ác quỷ cầm hận, nó đang bị giam trong trạm thu nhận, cũng không còn là đáng vẻ tởm lợm vì trộn lẫn đặc điểm của nhiều loại quái vật nữa, mà là một đoàn khí màu tím đen, thực lực cũng chỉ còn lại ở mức Tai Nạn.

Nó có thể phát huy sức mạnh mạnh đến như vậy ở trấn Điền Thị hoàn toàn là vì nơi đó là một ảo cảnh to lớn, hơn nữa còn có cường giả thượng tự như Ôn Văn cung cấp sức mạnh cho

nó, nhưng vừa rời khỏi ảo cảnh thì nó lập tức bị đánh quay về nguyên hình.

Bởi vì đã từng bắt chước Ôn Văn, còn làm Ôn Văn cảm thấy khó chịu, vì thế sau khi tiến vào trạm thu nhận thì đãi ngộ có chút thâm trầm.

Ban đầu Ôn Văn cũng không biết nên làm sao trừng trị nó, bởi vì thứ này vốn là một đoàn thể khí có ý thức, không có cách nào tiến hành đày đọa thể xác nó.

Nhưng sau đó Ôn Văn vẫn tìm được biện pháp, đó chính là để nó ở kế bên phòng giam của thiên sứ Phổ Quang, đồng thời căn dặn thiên sứ Phổ Quang có thể tùy ý truyền giáo.

Thiên sứ Phổ Quang vừa nghe thấy yêu cầu này thì hai mắt tỏa sáng, cho dù đang ở trong nhà tù cũng không trở ngại nhiệt tình truyền giáo của thiên sứ Phổ Quang, vì vậy hắn bắt đầu sử dụng đủ loại phương pháp, không hề gián đoạn quá nhiều ác quỷ căm giận, làm nó muốn sống cũng không được.

Ôn Văn lo rằng bởi vì thực lực của thiên sứ Phổ Quang và ác quỷ căm hận chênh lệch không bao nhiêu nên nó có thể ô nhiễm ngược lại thiên sứ Phổ Quang, vì thế Ôn Văn đã điều chỉnh điều kiện kết nối của hai phòng giam là một chiều, chỉ có sức mạnh của thiên sứ Phổ Quang có thể truyền tới phòng giam của ác quỷ căm hận mà thôi....

Tạm thời không nói tới chuyện tên nhãi ác quỷ căm hận này, phần lớn quái vật trong trạm thu nhận đều đã thần phục Ôn Văn, thái độ của Ngô Vọng cũng có chút thay đổi, ít nhất lúc Ôn Văn đi ngang qua hắn không còn trừng Ôn Văn nữa.

Cũng có thể là vì số lần Ôn Văn đi ngang qua chỗ hắn nhiều quá, hắn lười trừng rồi...

Sống chung đã lâu, hơn nữa có đám quái vật mật báo, Ôn Văn cũng nắm rõ được tính cách của Ngô Vọng, người này là loại hình thà chết không khuất phục, chắc chắn sẽ không vì Ôn Văn bạo lực ức hiếp mà đi vào khuôn khổ.

Nhưng nếu là chuyện đủ thú vị, đồng thời dùng kiểu giao dịch cho hắn đi hoàn thành thì không hẳn là quá khó nếu Ôn Văn muốn ép buộc hắn.

Vì thế điều Ôn Văn cần làm chính là tìm ra một nhiệm vụ làm Ngô Vọng có cảm giác hứng thú, để hắn hành động dưới sự sắp xếp của Ôn Văn, chỉ cần có một lần nghe theo lệnh làm việc thì tiếp theo sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Có điều Ôn Văn lựa chọn trở lại trạm thu nhận vào lúc này không phải vì đùa giỡn đám quái vật, mà là anh cảm thấy phôi kiếm bốn mạng của mình đã sắp được dưỡng thành!

Kiểm dài trong ống đã rất tốt đẹp, không thể nào hấp thu thêm chút sức mạnh nào, không quản là thân kiếm hay ký hiệu, hay là sức mạnh đặc biệt của phôi kiếm, tất cả đều đã khắc đầy dấu ấn của Ôn Văn, có thể nói phôi kiếm này đã biến thành ‘dáng vẻ’ của Ôn Văn.

Ôn Văn trở lại trạm thu nhận vì nơi này là vì muốn lấy phôi kiếm đã hoàn thành ra trong hoàn cảnh an toàn tuyệt đối.

Đương nhiên bây giờ nó vẫn chỉ là phôi kiếm, cần Râu Đỏ dùng tới một vài nguyên liệu khác tiến hành rèn đúc thì mới có thể trở thành một cây kiếm dài có thể sử dụng được, có điều bên Râu Đỏ sớm đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần phôi kiếm vừa ra thì chỉ cần vài tiếng đồng hồ là có thể rèn xong.

Chương 632 - Huyết Hà Kiếm

Ôn Văn để ống kim loại dưới đất, xoa xoa tay, vẻ mặt có chút kích động, có chút cảm giác như đang mở rương báu trong game, bởi vì anh không biết nó sẽ ra thứ gì.

Thứ này dùng máu của anh nuôi dưỡng gần năm mươi ngày, xét theo một ý nghĩa nào đó thì phôi kiếm này chính là cốt nhục của Ôn Văn, vì thế anh rất mong chờ không biết rốt cuộc nó có uy lực như thế nào.

Mở nắp ra, một tia huyết sắc thật dài từ bên trong bay ra, chớp mắt đã xoay quanh người Ôn Văn hơn mười vòng, máu trên thân kiếm văng ra thành đầy điểm máu ở xung quanh.

“Cây kiếm này cũng quá hoạt bát rồi, rốt cuộc là dáng vẻ gì mình cũng không thấy rõ...”

Trong đầu Ôn Văn vừa xuất hiện suy nghĩ này thì cây kiếm lập tức chuyển động thực chậm rãi để Ôn Văn thưởng thức từng

chi tiết nhỏ trên thân kiếm.

Vốn chỉ là phôi kiếm bình thường, hiện giờ đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, có cảm giác đẹp đẽ kỳ dị, cách xa hai mét cũng có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm.

Đồng thời cây kiếm này còn truyền tới cho Ôn Văn một khao khát cháy bỏng, nó khao khát được chém giết kẻ địch, khao khát được nếm máu tươi của cường giả.

Ôn Văn gãi đầu, có chút lúng túng lắm bẫm: “Trước đó mình có lừa thiên sứ Phổ Quang, đáng lý ra ma tính trong kiếm đã bị loại bỏ hơn phân nửa rồi, sao lại có cảm giác nuôi dưỡng xong thì nó lại càng tà tính hơn lúc ban đầu thế nhỉ...”

Suy ngẫm một hồi, Ôn Văn tìm được nguyên nhân: “Nhất định là phương pháp Tuân Vô Hạng đưa cho mình có vấn đề!”

Nếu Tuân Vô Hạng nghe được lời Ôn Văn nói thì nhất định sẽ hô to oan uổng, phôi kiếm biến thành dáng vẻ hiện giờ hoàn toàn là do chính bản thân Ôn Văn làm ra.

Bình thường chỉ cần tắm máu một lần thì đã có thể thành lập liên kết, Ôn Văn lại đổi máu tươi liên tiếp bốn mươi chín ngày, tương đương tiến hành huyết tế hơn bốn mươi ngày với phôi kiếm....

Đồng thời Ôn Văn còn rót một ít thứ đặc điểm phù hợp với mình vào trong phôi kiếm, mà thứ gì phù hợp với đặc điểm của anh?

Từ kiến thức cấm trong Sách Sấm Sét, các loại ký hiệu tăng cường uy lực, sức mạnh của trái tim máu, sức mạnh của Hắc Thể, còn có.... cuồng khí!

Sau khi được nhồi nhét quá nhiều thứ hỗn loạn như vậy, phôi kiếm này không phản lại chủ nhân đã là rất may mắn rồi...

Có điều mặc dù có thể coi như cực kỳ tà dị nhưng nhưng chỉ là đối với kẻ địch, ít nhất thì đối với Ôn Văn nó không hề có tác dụng phụ nào cả, hơn nữa còn rất nghe lời, thậm chí còn có thể coi là phần ý thức mở rộng của anh.

Vì thế Ôn Văn tìm tới Râu Đỏ, để hắn rèn phôi kiếm thành cây kiếm dài để Ôn Văn sử dụng.

Râu Đỏ nhìn thấy phôi kiếm thì ánh mắt liền dựng thẳng, hẳn biết Ôn Văn đang cần thận bồi dưỡng phôi kiếm của mình, nhưng thật không ngờ sau khi bồi dưỡng xong lại xuất sắc đến như vậy, gần với ma kiếm trong suy nghĩ của Râu Đỏ hơn bất cứ phôi kiếm nào hẳn từng chế tạo.

Hắn kích động nói với Ôn Văn: “Ngài yên tâm, chỉ cần giao phôi kiếm này cho tôi, tôi nhất định sẽ rèn nó thành ma kiếm mạnh mẽ nhất!”

Ôn Văn dùng gậy xương cuông khí gõ đầu Râu Đỏ nói: “Hừ, tao mới không cần mài rèn thành ma kiếm, tao muốn là loại kiếm dài bình thường, nếu mài lén âm thầm bỏ thêm nguyên liệu thì tao sẽ bứt hết số râu mép của mày, hơn nữa còn phải tạo hình theo yêu cầu của tao, tao không tin gu thẩm mỹ của mày.”

Râu Đỏ theo bản năng sờ sờ râu mép của mình, run run, cuối cùng thực mất mát đồng ý với yêu cầu của Ôn Văn.

Phôi kiếm này vốn đã tà dị, nếu như Râu Đỏ lại chỉnh sửa thêm thì nói không chừng sẽ lòi ra thêm thứ gì đó, mà thẩm mỹ của Râu Đỏ, ừm... những cây ma kiếm cột sống kia cây nào cây nấy đều có hình dáng phô trương còn hơn cả những món vũ khí trong trò chơi, Ôn Văn mới không muốn cầm một cây kiếm dài như vậy chiến đấu.

Mặt khác trong khoảng thời gian Râu Đỏ làm việc trong trạm thu nhận, Ôn Văn đã tìm được một thứ khác ngoài trừ rèn đồ mà Râu Đỏ quý như mạng, đó chính là râu mép, dùng râu mép đe dọa thì chắc chắn hẳn sẽ chịu thua.

Từ chuyện khắc hình râu mép của mình lên mỗi món vũ khí đã thấy được hẳn si mê râu mép bảo bối của mình cỡ nào...

Râu Đỏ tập trung những loại kim loại hiếm thích hợp rèn kiếm trong trạm thu nhận, bao lấy kết tinh kiếm khí, bắt đầu tiến hành rèn phôi kiếm.

Trong quá trình chế tạo, Ôn Văn có thể cảm nhận được bản thân phôi kiếm đau đớn, đồng thời cũng cảm nhận được phôi kiếm đang nhanh chóng trưởng thành.

Rèn không phải chỉ làm một lần là xong, mỗi khi Ôn Văn ngừng lại thì Ôn Văn sẽ dùng sức mạnh cấp Tai Biến tiến hành

tẩy rửa toàn bộ cây kiếm dài bán thành phẩm, như vậy vài chục lần, kéo dài cả ngày mới ngừng lại.

Hiện giờ ở trước mặt Ôn Văn là một cây kiếm dài đen như mực, chuôi kiếm đủ để nắm bằng hai tay, phần che tay có hình sáu cạnh, trên thân kiếm có một vết rãnh sâu hoắm.

Ôn Văn vừa cầm vào tay thì cảm nhận được cảm giác máu thịt tương liên, rất nhiều chiêu kiếm trước kia dùng rất khó khăn nhưng khi dùng cây kiếm này thì rất thoải mái, chỉ là sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn quay sang phía cây búa rèn của Râu Đỏ vung kiếm chém nhẹ một phát, cây búa bị cắt thành hai nửa.

Phản ứng đầu tiên của Râu Đỏ là mừng như điên, cây kiếm dài này sắc bén cực kỳ, không cần siêu năng lực cũng có thể dễ dàng cắt đứt búa của hắn, không hổ là siêu phẩm rèn được từ trước tới nay của hắn, sau đó hắn mới tiếc nuối cho cây búa của mình.

“Đừng đau lòng, mày cứ tùy ý chọn nguyên liệu rồi làm cho mình một cây búa tốt hơn đi.” Ôn Văn vỗ vỗ vai Râu Đỏ nói.

Lúc nói chuyện, trên thân kiếm đen kịt xuất hiện biến hóa mới, ánh sáng đỏ thẫm từ trong thân kiếm tràn ra, dần dần tạo thành một dòng chảy đỏ tươi kỳ dị lại tuyệt đẹp.

Khóe miệng Ôn Văn co rút, không ngờ rèn xong mà màu máu đỏ vẫn không thể biến mất, với lại anh thích màu đen hơn...

“Nếu màu máu này thật sự không xóa được vậy thì cứ giữ đi, có chút màu đỏ này vừa vặn có thể gọi là... gọi là ‘Huyết Hà Kiếm’ đi!”

Sau khi có được cái tên Huyết Hà Kiếm, thân kiếm run khẽ một chút rồi phát ra tiếng vang trong trẻo dễ nghe, hiển nhiên nó rất hài lòng với cái tên này.

Có điều trong trẻo dễ nghe chỉ giới hạn trong phạm vi Ôn Văn đang cầm kiếm mà thôi, trong tai Râu Đỏ thì giống như tiếng gầm rú chói tai của một con quái thú khủng khiếp, có điều Râu Đỏ cũng không chán ghét nó.

Ôn Văn cầm cây kiếm dài vừa mới ra lò, giống như nhìn thấy món đồ chơi thú vị, kiếm khí trong cơ thể anh chưa bao giờ

sinh động đến vậy, sau khi thường thức một hồi thì Ôn Văn cảm thấy hình như thiếu thiếu thứ gì đó.

“Còn cần quần vải lên chuôi kiếm, chế tạo vỏ kiếm, vải thì cứ xé một phát trên đồng phục thu nhận là được, dù sao nó cũng sẽ hồi phục, vỏ kiếm thì... nghe nói da cá mập làm vỏ kiếm rất tốt, tên Sa Lực Sĩ kia...”

Râu Đỏ nghe mà túa mồ hôi lạnh rùng rùng, không khỏi mặc niệm cho Sa Lực Sĩ, lại nghĩ tới hai bọn họ đều là tù nhân nên đồng bệnh tương liên, hẳn vội vàng nói với Ôn Văn: “Chuyện này giao cho tôi làm đi, kiếm tốt cần phải có vỏ kiếm tốt...”

“Vậy được rồi, muốn nguyên liệu gì thì cứ bảo cai ngục, tao đi thử kiếm một chút...” Nói xong Ôn Văn mang theo Huyết Hà Kiếm nhàn nhã rời đi.

Vừa mới có được kiếm dài bốn mạng của mình, sức mạnh của bản thân Ôn Văn đều bị vây trong trạng thái cực kỳ sống động, bao gồm cả sức mạnh ‘Hắc Thể’.

Ôn Văn muốn nhân cơ hội này thử sức mạnh của Hắc Thể khi tăng lên cấp Tai Nạn trung tự, dạng Hắc Thể này rất có thể sẽ làm được chuyện lớn!

Chương 633 - Kém một chút

Cầm Huyết Hà Kiếm, Ôn Văn đi tới một chỗ trống, bắt đầu luyện kiếm.

Sức mạnh của Hắc Thể bị điều động một cách tự nhiên, ngưng kết thành kiếm khí màu đen chuyển động trên thân kiếm, cuối cùng quay trở về trong cơ thể, tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, để sức mạnh của Ôn Văn chậm rãi gia tăng.

Đôi với Ôn Văn mà nói, địa vị của sức mạnh Hắc Thể có chút khó xử, chiến đấu bình thường không dùng được, nhưng nó lại quyết định Ôn Văn có thể đạt tới giới hạn cao nhất, sức mạnh này là siêu năng lực của bản thân Ôn Văn, chỉ khi bản thân đủ mạnh thì mới có thể điều khiển sức mạnh mạnh mẽ hơn.

Dựa theo lời Kincara nói, khi thực lực bản thân Ôn Văn đạt tới Tai Nạn chân tự thì anh có thể mở trạng thái ngục độc Tai Nạn

ở bên ngoài trạm thu nhận, trở thành cường giả cấp Tai Biến hàng thật.

Mà Ôn Văn hiện giờ chỉ có thể sử dụng sức mạnh của trạm thu nhận ở trình độ thượng tự mà thôi, nếu muốn tiếp tục gia tăng thực lực, ngoại trừ rèn luyện phương pháp chiến đấu như luyện kiếm thì chỉ có thể gia tăng Hắc Thể.

Ôn Văn rất muốn làm sức mạnh của Hắc Thể gia tăng, thế nhưng từ trước đến giờ người siêu năng muốn thăng cấp đều không phải một lần là xong, xét về thời gian tiến bộ của anh thì thật sự đã rất kinh người rồi.

Nếu có thể dựa vào cơ hội nắm giữ sức mạnh của kiếm Huyết Hà để đột phá lên trung tự thì đúng là chuyện quá tốt đối với Ôn Văn.

Lúc ban đầu khi Ôn Văn luyện tập chiêu kiếm thì chỉ là mấy loại động tác chém và đâm bình thường, sau đó là chiêu kiếm trong kiếm pháp Vô Danh và kiếm pháp Tuân Thức, cuối cùng bắt đầu luyện chiêu khó nhất trong kiếm pháp Vô Danh, ‘Trảm Long Thức’!

Chiêu này do vị kiếm khách từng là tiền bối trong trạm thu nhận sáng tạo ra vì muốn giết con ác long trên núi Tề Linh, sau khi Ôn Văn thành thạo không chế những chiêu thức trước đó anh đã từng nghiên cứu và luyện tập chiêu thức này, nhưng vẫn không thể nào chân chính thi triển được, thế nhưng hiện giờ cầm kiếm Huyết Hà trong tay, một chiêu này căn bản không có gì trở ngại!

Quả nhiên giống như lời Tuân Anh nói, chỉ khi nào có được kiếm của mình thì kiếm đạo của Ôn Văn mới có thể gia tăng, bằng không trình độ trước kia đã là cực hạn.

Ôn Văn không ngừng vun vung kiếm, dần dần tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu, mà trong trạng thái này, sức mạnh của Hắc Thể và sự hiểu biết của anh về kiếm pháp đang nhanh chóng tiến bộ.

Sức mạnh của Hắc Thể thấm ra ngoài cơ thể, biến thành một bóng dáng hư ảo màu đen, cùng Ôn Văn luyện kiếm, giống như đồng thời luyện tập tất cả chiêu kiếm vậy.

Ôn Văn đang đắm chìm trong trạng thái nên không cảm nhận được cả ba vị nhân viên quản lý trung tâm đều yên lặng xuất hiện trong góc đại sảnh, âm thầm quan sát Ôn Văn.

Kincara nhìn Ôn Văn nói: “Trong số chúng ta, tôi là người thức tỉnh trước tiên, khi lần đầu tiên nhìn thấy hấn, tôi còn tưởng hấn chỉ may mắn trùng hợp kích hoạt trạm thu nhận mà thôi.”

“Sau đó nhìn thấy hấn nắm quyền hành của trạm thu nhận, tôi cho rằng hấn là người thừa kế được trạm thu nhận lựa chọn, nhưng bây giờ nhìn thấy dáng vẻ siêu năng lực chân chính của hấn, tôi nghi ngờ...”

Ánh mắt của ánh sáng sinh mệnh Nivea lóe sáng: “Ông nghi ngờ Ôn Văn là người kia sống lại à?”

Kincara gật đầu: “Tôi đã suy nghĩ tới rất nhiều khả năng, sống lại, phân hồn, ký sinh.... con nôi dôi, nói chung chỉ bằng phần sức mạnh kia thì bọn họ nhất định có quan hệ, bằng không trước đó tôi cũng không ra mặt giúp hấn.”

Nivea nhếch miệng mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Ôn Văn giống như nhớ ra chuyện gì đó, ánh sáng màu xanh lá ở trên người cũng sống động hơn một chút.

Nguyên linh nước Iswett chen vào một câu: “Tôi cũng không biết máu người đang chờ mong cái gì, nhưng các người nên biết như vậy cũng không nhất định là chuyện tốt.”

Kincara và Nivea ngăn người, Iswett nói không sai, như vậy cũng không hẳn là chuyện tốt.

Nivea thở dài một tiếng nói: “Không nói những chuyện này, hai người nghĩ hấn có thể nương theo cơ hội lần này để đột phá lên cảnh giới trung tự không?”

Ba người trầm mặc một chốc, sau đó cùng nói: “Thiếu một chút.”

Luyện tập suốt mười tiếng đồng hồ Ôn Văn mới dừng lại, sức mạnh màu đen bốc hơi từng chút một, mồ hôi trên người cũng bị bốc hơi sạch sẽ.

“Thiếu một chút.... chỉ thiếu một chút nữa thôi.” Ôn Văn buồn bực gãi đầu nói.

Trong suốt mười tiếng đồng hồ này, anh đã thử kích động sức mạnh của Hắc Thể tăng tiến lên cảnh giới mới, nhưng cuối cùng chỉ có thể dừng lại trước cảnh cửa, không thể nào bước ra một bước cuối cùng.

Ôn Văn thở dài nói: “Nói ra thì đúng là mình đã quá tham lam, lần này đã có được lợi ích rất lớn rồi nhưng vẫn cảm thấy không hài lòng... nếu như muốn vượt qua cánh cửa này, ngoại trừ cố hết sức rèn luyện mài giũa thì chỉ còn một cách là bắt giữ tù nhân đã bỏ trốn ngàn năm trước, nhưng đám kia rất cuộc đang ở đâu?”

Lần trước khi bắt được Akaru thì trạm thu nhận đã tặng cho Ôn Văn một món quà lớn, để sức mạnh của Hắc Thể tăng lên một đoạn, bằng không lần này ngay cả cửa cũng không thể sờ tới, vì thế chỉ cần bắt thêm một tù nhân nữa thì Ôn Văn có thể để Hắc Thể bước vào cảnh giới trung tự!

Nói tới Akaru, từ khi bị Ôn Văn vò vào trong trạm thu nhận thì đã bị Kincara mang đi, nghe nói là muốn bắt nó trồng hoa bí ngàn, Ôn Văn chỉ hi vọng lúc cần phân Kincara sẽ tới tìm mình, không nên dùng loại phân nhà nông như ngày xưa nữa...

...

Hội nghị nhân viên thu nhận được tiến hành hàng tuần như thường, phần lớn nhân viên thu nhận đều phải trình diện.

Không phải lần nào Ôn Văn cũng tham gia, chỉ là thỉnh thoảng khoác áo choàng đặc chế cho hội nghị, trà trộn vào trong nhóm nhân viên thu nhận vui chơi một phen, thông qua đó thấy được tình trạng phát triển của bọn họ.

Cứ cách một đoạn thời gian Ôn Văn lại chiêu mộ một hai người siêu năng trở thành nhân viên thu nhận, vì thế số lượng quân thể nhân viên thu nhận hiện giờ đã gần đạt tới tám mươi người, so với quy mô lúc ban đầu đã là rất nhiều, nhưng phân tán ra khắp toàn bộ khu Hoa Phủ thì vẫn có vẻ rất ít ỏi.

Cùng lúc với mở rộng quy mô nhân viên thu nhận, việc thành lập điểm giám sát cũng được tiến hành đâu vào đấy, Ôn Văn đã lưu lại điểm giám sát ở hơn ba mươi thành phố ở khu Hoa

Phủ, có thể thông qua điểm giám sát để giao nhiệm vụ cho nhân viên thu nhận địa phương.

Hơn bảy mươi nhân viên thu nhận, nhiều người vốn cũng không mạnh mẽ, thậm chí có thể coi chỉ là râu ria tôm tép trong giới siêu năng, nhưng đều đã có năng lực chiến đấu nhất định.

Giống như Lâm Huyền đang đẩy mạnh tiêu thụ bùa hộ mệnh vàng cấp đại gia ở trước mặt Ôn Văn, nhờ vào trạm thu nhận mà bắt đầu có sự thay đổi về chất.

Hiện giờ hắn đã không còn là người siêu năng chỉ có thể hù dọa quái nhỏ yếu nữa rồi, mà là một nhân viên thu nhận có thể mang tới sự khiếp đảm cùng cực cho quái vật.

Trong cộng đồng quái vật ở thành phố của Lâm Huyền, hắn đã trở thành một nhân vật truyền thuyết khủng khiếp, mỗi khi bóng đêm ập xuống hắn sẽ bắt đầu đi tìm kiếm quái vật, để chúng thể nghiệm cảm giác tim đập rộn ràng.

Mà bùa hộ mệnh hắn chế tạo ra cũng được đổi mới, hiện giờ thật sự có thể tiêu tai chúc phúc ở một mức độ nào đó cho người bình thường, đồng thời có thể chống đỡ sức mạnh siêu tự nhiên tập kích ở một trình độ nhất định.

Bằng không hắn cũng không dám đẩy mạnh tiêu thụ món đồ chơi nhỏ này ở trong hội nghị nhân viên...

Chương 634 - Không phải chỉ có một mình tôi

Sau khi hội nghị kết thúc, Lý Đại Trang lập tức tiến tới bậc thang thứ ba, đi tới cửa hàng thu nhận nằm ở tầng hai của trạm thu nhận.

Hiện giờ Lý Đại Trang đã trở thành một thợ săn hợp cách, bởi vì năng lực mạnh mẽ của thủ vệ xui xẻo nên hiện giờ chính là một trong những nguồn sức chiến đấu chủ yếu của hiệp hội thành phố Phù Dung Hà.

Nhưng bởi vì năng lực của cậu quá phụ thuộc vào ‘thủ vệ xui xẻo’, bản thân có vẻ hơi gầy yếu nên cậu chuẩn bị tới cửa hàng

thu nhận mua một món dụng cụ siêu năng để mình có thể mạnh mẽ hơn.

Khoảng thời gian này Lý Đại Trang vẫn luôn cố gắng săn bắt quái vật, để dành được một số tiền không nhỏ, hơn nữa còn có thu nhập từ phần gửi bán thuốc chống rụng tóc ở cửa hàng thu nhận nên cũng đủ để cậu ta mua một món dụng cụ siêu năng tiếp theo trong cửa hàng.

Trước quầy cửa hàng là người phụ nữ xinh đẹp cả người lóng lánh ánh sáng xanh biếc, là ánh sáng sinh mệnh Nivea.

Khi nhìn thấy Lý Đại Trang, Nivea lộ ra nụ cười mỉm ngọt ngào, trong lúc lơ đãng thay đổi tư thế đứng một chút, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp.

Lý Đại Trang có chút khó khăn dời tầm mắt, cậu mơ hồ nghĩ rằng vị nữ sĩ xinh đẹp này thích mình, có điều đối phương và mình chung quy không phải một chủng tộc, không thể tiến tới với nhau.

Đáng tiếc cậu bé thuần khiết Lý Đại Trang không biết, tất cả đều là ảo giác của cậu ta mà thôi, Nivea có thái độ như vậy đối với tất cả nhân viên thu nhận... ngoại trừ người lớn lên trông không giống người...

“Gần đây đại sư có chế tạo ra sản phẩm siêu năng nào mới không?”

Sau khi Râu Đỏ đảm nhiệm vị trí thủ lĩnh chế tạo của trạm thu nhận, cửa hàng thu nhận cũng có địa vị nặng hơn trong lòng nhân viên thu nhận, nguyên nhân là dụng cụ siêu năng cũng không dễ có, không quản là có hiệu quả gì cũng rất quý giá.

Khác với các loại vũ khí khác chỉ cần chút ít nguyên liệu là chế tạo được, dụng cụ siêu năng cần có nguyên liệu chính là một phần nguyên liệu phải ẩn chứa sức mạnh của quái vật đã chết đi, như vậy thì dụng cụ siêu năng mới có thể biểu hiện ra sức mạnh thần kỳ.

Loại nguyên liệu này rất hiếm có, cũng không phải cứ giết chết quái vật là chắc chắn tìm được, hơn nữa cho dù có nguyên liệu thì cũng không dễ tìm được thợ rèn có thể chế tạo ra dụng cụ siêu năng, rất nhiều nguyên liệu bởi vì không có người rèn

mà cuối cùng đã trôi mất linh tính, chỉ có thể dùng để chế tạo vũ khí ký hiệu bình thường.

Không quản là trong tổ chức nào, muốn có được dụng cụ siêu năng đều không phải chuyện dễ, vì thế cửa hàng thu nhận có thể không ngừng tung ra dụng cụ siêu năng chính là một điều bất ngờ đối với phần lớn nhân viên thu nhận.

Những món đồ mà Râu Đỏ rèn trong trạm thu nhận đều không có ký hiệu, hơn nữa hắn cũng chưa từng lộ mặt, vì thế nhóm nhân viên thu nhận chỉ có thể gọi hắn là ‘Bạc Thầy’.

Nivea tiến tới bên tai Lý Đại Trang nhẹ giọng nói: “Vận may của cậu tốt thật đấy, bạc thầy vừa đưa tới ba món dụng cụ mới vừa rèn xong, cậu có thể nhanh chóng quyết định xem nên mua loại nào, bằng không thì sẽ bị cướp mất đấy.”

Quầy hàng trong cửa hàng thu nhận hoạt động theo hình thức vòng tròn, có thể cùng lúc tiếp đón mấy chục người, mà Nivea có thể phân thân, có thể đồng thời tiếp đón từng người.

Bị Nivea áp sát, Lý Đại Trang ngửi thấy mùi hoa cỏ thơm ngát, bên tai thoáng chốc đỏ lên, vội nói: “Ba món dụng cụ siêu năng này là gì vậy?”

“Một túi bột phấn héo rũ, sinh mệnh bị dính bột phấn này đều sẽ nhanh chóng trôi đi tất cả tinh hoa sinh mệnh, uy lực rất mạnh, nhưng túi bột nhỏ này nếu dùng hết thì cũng hết triết để.”

“Còn có một khẩu súng lục Phật Thuyết, có thể nạp sáu viên đạn, mỗi khi viên đạn bắn ra đều sẽ được khắc một câu chân ngôn, sáu câu chân ngôn có hiệu quả khác nhau, nhưng mỗi loại đều có khả năng áp lực rất lớn đối với tà vật.”

“Cuối cùng là một cái nơ bướm màu xanh da trời, cái nơ này có thể làm người đeo mọc ra một đôi cánh bướm hư ảo màu xanh nhạt, có năng lực phi hành trong một khoảng thời gian ngắn.

Bột héo rũ bị Lý Đại Trang loại bỏ trước tiên, nếu lỡ như để thứ này dính vào người mình thì phiền, khẩu súng lục Phật Thuyết có thể gia tăng năng lực sát thương, nơ bướm màu xanh thì có thể gia tăng tính cơ động của mình, hai món này đều rất hữu dụng.

Một đứa con trai như cậu mà đeo nơ bướm thì có chút kỳ quái, vì thế Lý Đại Trang nhanh chóng quyết định, chuẩn bị chớp lấy khẩu súng lục Phật Thuyết, nhưng ngay khoảnh khắc cậu ta chuẩn bị ra tay thì khẩu súng này đã bị một vị nhân viên thu nhận chớp mất.

Lúc này có gần mười nhân viên thu nhận ở đây, mà dụng cụ siêu năng thì chỉ có ba, Lý Đại Trang ra tay chậm hơn người khác cũng là bình thường.

“Không có súng thì nơ bướm cũng... ai u.” Nơ bướm cũng bị cướp mất rồi.

Sau đó Lý Đại Trang dự tính mua nơ bướm nhưng kết quả vẫn là giành không lại...

Cuối cùng chỉ còn lại bột héo rữ, vì không bị người khác giành mất nên Lý Đại Trang không cần phải suy nghĩ mà mua nó, như vậy thì ít nhất cũng không tới mức về tay không.

Cầm một túi bột héo rữ lớn chừng nắm tay, Lý Đại Trang thở dài than ngán rời khỏi trạm thu nhận, cũng may túi bột này là loại dùng một lần, vì thế giá cả cũng không đắt, nếu tiếp tục gom góp tiền thì vẫn có cơ hội mua được món dụng cụ khác.

Sau khi rời khỏi trạm thu nhận, Lý Đại Trang xuất hiện trong nhà mình ở thành phố Phù Dung Hà, kéo duỗi cơ bắp một phen, chuẩn bị đi thử nghiệm hiệu quả của loại bột này, thế nhưng khi vừa mới mở túi bột ra thì điện thoại đổ chuông, Lý Đại Trang bị dọa giật mình suýt chút nữa đã làm bột văng ra.

Sau khi nhận điện thoại xong, biểu cảm Lý Đại Trang trở nên nghiêm túc, người gọi tới là Lâm Triết Viễn, cũng tức là sắp có nhiệm vụ mới.

...

Lý Đại Trang vội vàng chạy tới bệnh viện tâm thần Số Tám của thành phố Phù Dung Hà, những thợ săn khác đã chờ ở nơi này.

Diêm Tu mái tóc bạc trắng và Lâm Lộ đang ngồi chung trên ghế, thỉnh thoảng cùng Lâm Lộ nói đùa vài câu, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt đã sắp bốc lửa của Lâm Triết Viễn, Vu Hân mặc bộ vest màu xám đẫy gọng kính, không ngừng ghi nhận lại tài liệu trên tay.

Thấy Lý Đại Trang cũng đã có mặt, Lâm Triết Viễn ho nhẹ một tiếng nói: “Cuộc họp chính thức bắt đầu, lần này tôi gấp gấp gọi mọi người tới như vậy là vì thành phố Phù Dung Hà gặp phải nguy cơ mới.”

“Nguy cơ mới... lời này em nghe tới phát chán luôn rồi, rốt cuộc là thứ gì vậy ông anh?” Lâm Lộ trợn trắng mắt nói.

Lâm Triết Viễn nghiêm túc nói: “Người thực vật.”

Trên mặt nạ của Diêm Tu lộ ra icon nghi hoặc: “Người thực vật (O_o)? ? Là cái loại nằm trong bệnh viện à? Vậy để Tiêu Tân Lôi đi đi, một mình cô ta có thể địch lại cả trăm người ấy chứ.”

Tiêu Tân Lôi, thợ săn yếu nhất nhất thành phố Phù Dung Hà đang công tác ở bên ngoài không hiểu sao năm không cũng trúng đạn.

“Là người thực vật như thế này.”

Vưu Hán đưa ra một tấm hình, trên hình là người có lá và dây leo mọc khắp người, dây leo đâm thủng da thịt mọc ra, thoát nhìn trông giống như quái vật đỏ và xanh xen lẫn.

“Thứ chúng ta cần săn là cái này à?”

Lý Đại Trang hít một hơi khí lạnh, nhìn biểu cảm vắn vẹo của người nọ cậu đã cảm thấy cả người lạnh run, mặc dù đã làm việc ở đây rất lâu nhưng cậu vẫn không có cách nào bình tĩnh đối mặt với những thứ kỳ lạ này.

Lâm Triết Viễn gật đầu nói: “Không sai, chính là thứ này, lúc người của chúng ta phát hiện thì hắn đã hấp hối, trước khi chết đã tạo ra thiệt hại rất lớn, thực lực có lẽ nằm ở trình độ cấp Tai Nạn.”

“Hắn đã chết, sau khi chết hóa thành một gốc cây lớn cắm rễ xuống đất, làm tôi cảnh giác chính là câu nói cuối cùng của hắn trước khi chết...”

“Chạy mau, không phải chỉ có một mình tôi!”

Chương 635 - Cạm bẫy thực vật

Sau khi mọi người đã xem hình xong, Lâm Triết Viễn lớn tiếng nói: “Sau khi kiểm tra thân phận thì biết người này tên là Lương Tập, là một công dân đi làm sinh hoạt bình thường, buổi tối bốn ngày trước khi đi một chuyến buýt ban đêm thì mất tích, tới khi xuất hiện trở lại thì đã biến thành bộ dáng này.”

“Trải qua điều tra thì trên các chuyến buýt trong khoảng thời gian này đã có hơn mười người mất tích, kẻ đứng sau có thể là người cũng có thể là quái vật, có thể cải tạo nhân loại thành bộ dáng người thực vật quái dị.”

“VẬY kẻ đứng sau này có lẽ ở gần tuyến đầu xe buýt, nhiệm vụ của mọi người chính là tìm được hắn, xác định vị trí rồi thông báo cho tôi, chúng ta nên hành động cùng nhau, không nên hành động một mình.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, bốn người Vu Hân, Lý Đại Trang, Diêm Tu và Lâm Lộ lập tức xuất phát đi điều tra tuyến xe buýt kia, có điều phạm vi của cả tuyến rất lớn, vì thế bốn người chia ra hành động, mỗi người dẫn theo một ít nhân viên hỗ trợ tiến hành điều tra ở một khu vực.

Diêm Tu đi trên phố, dựa vào năng lực trên mặt nạ tìm kiếm sức mạnh ô uế trong không khí, muốn tìm ra tên tội phạm thân bí kia.

Hắn từng tiến hành càn quét toàn bộ quý hôn ở thành phố Phù Dung Hà, vì thế cũng quen thuộc địa hình hơn rất nhiều người, biết được nơi nào thích hợp ẩn nấp, nơi nào căn bản không có khả năng xảy ra vấn đề.

Tìm kiếm một hồi thì ánh mắt Diêm Tu trở nên chăm chú, bởi vì hắn phát hiện một cái bóng màu xanh lá cây ở chỗ góc tường!

Cái bóng kia chợt lóe biến mất nhưng Diêm Tu có thể khẳng định mình thấy cái gì, đó là một cọng dây leo, mà dây leo có thể cử động cũng chính là mục tiêu.

Vì vậy Diêm Tu không hề suy nghĩ, lập tức bỏ lại nhóm nhân viên hỗ trợ ở bên cạnh, đuổi theo hướng kia.

Tuy Lâm Triết Viễn đã nói chỉ cần tìm ra manh mối là được nhưng thứ đó có khả năng thứ đó chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua

nơi này mà thôi, một khi bỏ qua muốn tìm lại sẽ rất khó, huống chi Diêm Tu cũng khá tự tin với thực lực của mình, tin tưởng rằng cho dù có gặp phải vấn đề thì mình cũng có thể giải quyết.

Trong hiệp hội thành phố Phù Dung Hà hiện giờ chỉ có Lâm Triết Viễn mạnh hơn Diêm Tu, hơn nữa hắn đã lên chiến đấu với tàn linh trong cơ thể mình và giành được chiến thắng, tàn linh tiêu tán giao lại sức mạnh mình sở hữu cho Diêm Tu, điều này có nghĩa là chỉ cần Diêm Tu muốn thì có thể bước vào cảnh giới Đồng Hóa bất cứ lúc nào!

Sở dĩ hắn vẫn luôn đè ép cảnh giới mà không hoàn thành thăng cấp là vì một khi hắn thăng lên cảnh giới Đồng Hóa, bên thiên sứ không có phản ứng sẽ làm Giáo Đường Vinh Quang nghi ngờ, nói không chừng sẽ có người tới điều tra, mà hắn thì không thể bị điều tra.

Một khi hắn cưỡng chế cắt đứt liên hệ với thiên sứ sẽ bị Giáo Đường Vinh Quang phát hiện, như vậy hắn sẽ bị coi là kẻ phản đạo, sẽ bị Giáo Đường Vinh Quang truy sát, mà Hiệp Hội Thọ Săn và Giáo Đường Vinh Quang dù sao cũng là đồng minh, không thể cung cấp sự che chở mà hắn cần.

Vì thế Diêm Tu phải cẩn thận trong việc thăng cấp của mình, bằng không chỉ có thể sinh sống ở một nơi bí mật.

Cái bóng màu xanh lá kia cũng chú ý tới Diêm Tu đuôi theo, lập tức gia tăng tốc độ, tựa hồ không muốn bị Diêm Tu bắt được.

Trong quá trình truy đuổi, Diêm Tu rút cuộc cũng thấy rõ dáng vẻ kẻ kia, giống như những tấm hình chụp, trên người người này cũng mọc đầy dây leo và lá cây.

Điểm khác là thực vật trên người kẻ này hình như là dây thường xuân, làm hắn có thể dễ dàng bám vào mặt ngoài tòa nhà rồi bò đi với tốc độ rất cao, quỹ đạo hoạt động rất quái dị, Diêm Tu đuôi theo cũng khá cố sức.

Đuổi theo một khoảng thời gian ngắn, người nọ rút cuộc cũng dừng lại rồi chui vào trong một tòa kiến trúc, Diêm Tu dừng lại ở cửa ngược nhìn một chút, đây là tòa nhà dạy học của trường trung học Lục Nguyên, hiện giờ đang là thời gian nghỉ

cuối kỳ, trong trường không có người nào, vừa lúc thích hợp cho kẻ này ẩn núp.

“Kế tiếp cần phải cẩn thận, tên này tựa hồ cố ý dẫn mình tới, nơi này rốt cuộc có thứ gì đây?”

Trong quá trình truy đuổi, người dây thường xuyên kia rõ ràng có cơ hội trốn thoát nhưng lại giống như hấn đã cố ý giảm tốc độ để Diêm Tu có thể đuổi theo, vì thế trước đó Diêm Tu có thể phát hiện hấn cũng không phải ngẫu nhiên mà là có người muốn dẫn dụ Diêm Tu đến đây.

Diêm Tu đang do dự xem có nên tiến vào hay không thì nhìn thấy trên bầu trời có một cục lông tơ màu trắng bông bành bay tới, từ một cánh cửa sổ tiến vào lầu dạy học, cục lông tơ màu trắng kia là một nhân loại có vẻ mặt dờ dẩn

Mỗi tác da trên người người này mọc ra gai nhọn màu nâu, so với tổ ong vò vẽ còn dày đặc hơn, phần cuối của gai nhọn là lông trắng xơ tung mềm mại, hiển nhiên thực vật sinh trưởng trên người người này là cây bồ công anh.

Người theo cây bồ công anh tới nơi này là Lý Đại Trang đang thở hổn hển, cậu không biết bay, vì muốn đuổi theo kẻ địch phi hành mà suốt một đường đã chạy tới sắp kiệt sức, tình cảnh này làm Lý Đại Trang thực hối hận vì không cướp được cái nơ bướm màu xanh da trời kia.

Lý Đại Trang nhìn thấy Diêm Tu thì lộ ra biểu cảm nghiêm nghị, thấy Diêm Tu ở đây có ý nghĩa như thế nào, Lý Đại Trang hiểu rất rõ.

Kế tiếp lại có hai người thực vật tiến vào lầu dạy học, mà hai cô nàng Vu Hán và Lâm Lộ cũng giống như Diêm Tu, Lý Đại Trang, bị đám người thực vật dẫn dụ tới nơi này.

Bốn người tập hợp ở khoảng sân nhỏ trước tòa nhà, trên mặt nạ của Diêm Tu khá khó coi: “Mọi người đều tới nơi này thì xem ra không phải là ngẫu nhiên, ngôi trường này chính là cạm bẫy, một khi chúng ta bước vào sẽ gặp tập kích, trước tiên báo tin về cho Lâm Triết Viễn rồi bàn bạc kỹ hơn.”

Muốn hấp dẫn bốn người thì thực lực của bốn con quái vật này cũng không tính là yếu, ai biết được trong tòa nhà này ẩn giấu

bao nhiêu quái vật tương tự, mà phía sau chúng rốt cuộc có boss mạnh hơn hay không?

Nếu chỉ là một hai con quái vật thì Diêm Tu chắc chắn sẽ thử đối phó một phen, nhưng tình hình hiện giờ rõ ràng là cạm bẫy, hẳn mới không bước vào.

Lý Đại Trang giờ điện thoại nói: “Tôi nghĩ... bây giờ chúng ta đã nằm trong cạm bẫy rồi.” Điện thoại không có tín hiệu, này có nghĩa là bọn họ không thể cầu viện Lâm Triết Viễn.

Vưu Hán nhìn tòa nhà tối đen, trầm giọng nói: “Trước tiên chúng ta cứ đi chung với nhau đi, nhóm nhân viên hỗ trợ phát hiện dị thường sẽ truyền tin về, vấn đề là đến khi nào đội trưởng mới tới được đây.”

“Như vậy trước khi đội trưởng tới, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình, xem ra kẻ đứng sau màn không định cho chúng ta có thời gian.” Lâm Lộ chỉ về phía rìa sân nói.

Trong khoảng sân nhỏ trước tòa nhà dạy học mọc ra một cây dây leo thô to cường tráng đầy gai nhọn, số dây leo này là dây leo khát máu tới từ thế giới trong.

Phạm vi bao trùm của dây leo rất lớn, mà bốn người bọn họ lại không thể bay ra ngoài, chỉ bằng dây leo khát máu này căn bản không thể ngăn cản bọn họ, thế nhưng muốn ra ngoài cũng cần hao tổn chút thời gian, mà kẻ đứng sau sẽ không để bọn họ có cơ hội này.

Đám dây leo khát máu vẫn tiếp tục sinh trưởng, theo tốc độ sinh trưởng của nó thì có lẽ sẽ bao trùm toàn bộ khoảng sân này, vì thế lựa chọn hiện giờ của bọn họ là tiến vào trong tòa nhà.

Diêm Tu thở dài một hơi: “Xem ra hiện giờ chúng ta chỉ có thể tiến vào trong mà thôi, hi vọng tên này không nên quá nhiệt tình.”

Chương 636 - Năm đôi địa ngục

Bốn người dè dặt tiến vào đại sảnh tòa nhà dạy học nhưng không đi vào quá sâu, nhìn thấy dây leo khát máu ở bên ngoài không tiến vào trong tòa nhà thì đều thở phào một hơi.

Trong tòa nhà này chỉ có đại sảnh là có không gian đủ rộng, nếu như muốn trốn sâu hơn thì phải tiến vào không gian chật hẹp, nếu gặp phải bẫy rập thì rất khó né tránh kịp thời.

“Không chịu tiến vào sao, vậy tao ra là được, dù sao cũng chẳng có gì khác biệt.”

Một người đàn ông mặc áo đuôi tôm màu trắng đội mũ phớt màu xanh lá cây từ trong bóng tối bước ra, cởi nón cúi chào bốn người.

Vẻ mặt Diêm Tu nghiêm nghị: “Mày là ai?”

Mặc dù người đàn ông mặc áo đuôi tôm màu trắng này không biểu lộ địch ý rõ ràng nhưng Diêm Tu vẫn cảm nhận được áp lực rất lớn, bởi vì đối phương chỉ tùy tiện đứng ở đó, thỉnh thoảng lộ ra một chút khí thế mạnh mẽ vượt xa Lâm Triết Viễn!

“Cấp Tai Nạn trung tự... không, có lẽ là thượng tự.”

Người đàn ông đội mũ phớt xanh lá cây mỉm cười lộ ra hàm răng quái lạ, cứ bên cạnh mỗi chiếc răng bình thường lại có một chiếc răng giả nạm một viên phỉ thúy xanh biếc, nhìn sơ qua giống như sâu răng vậy.

“Bọn mày không cần hoang mang rối loạn, tao chỉ là một tiến sĩ thực vật học vô hại, họ Phong tên Nhiêu, bọn mày có thể gọi tao là tiến sĩ Phong, mời bọn mày tới đây chỉ vì muốn bọn mày giúp tao làm một thí nghiệm nho nhỏ.”

Vưu Hán hí hửng lại hỏi: “Tiến sĩ Phong? Tiến sĩ điên thì có, bọn mày muốn làm thí nghiệm gì?”

Cô không tin người này hiền lành, có thể biến người bình thường thành dáng vẻ như vậy có thể xem là ác ma lẫn trong loài người.

Tiến sĩ Phong ho nhẹ một tiếng nói: “Là thế này, tao nghiên cứu thực vật chạm tới bình cảnh, phát hiện cho dù làm thế nào cũng chỉ có thể làm ra thứ này mà thôi, bình cảnh đã quá nhiều tao rất nhiều năm rồi.”

Hắn vỗ tay một cái, hai hàng người thực vật từ trong hành lang tiến ra xếp thành một hàng ở trước mặt bốn người Diêm Tu.

Cây bồ công anh, dây thường xuân, hoa hồng, rau cải trắng...

Nhóm người thực vật này có người xinh đẹp, có người dữ tợn, có người có dáng vẻ chân thành ngây thơ, nhưng nhân loại bị chúng ký sinh thì đều rất thảm.

“Thực lực của người thực vật tuy thỏa mãn được nhu cầu của tao nhưng không thể lây nhiễm những sinh mệnh khác như xác sống, vì thế mỗi con đều phải do chính tay tao chế tạo ra, hiệu suất thật sự quá chậm, nếu có thể tự động lây nhiễm thì lại có thiếu sót chết người.”

“Hắn muốn dùng thực vật lây nhiễm những sinh mệnh khác sao?” Lý Đại Trang sợ hãi, nếu thứ này có thể lây nhiễm cho nhân loại thì sẽ tạo thành tai nạn lớn cỡ nào chứ?

Trên mặt tiến sĩ Phong lộ ra nụ cười cuồng nhiệt: “Vì thế tao đã tiến hành rộng hơn một chút, bắt đầu nghiên cứu về nấm, sau đó phát hiện một kho báu mà trước kia tao không phát hiện, chỉ cần nghiên cứu triệt để thì tâm nguyện suốt nhiều năm qua của tao có thể đạt được.”

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, bọn họ không biết tâm nguyện của kẻ này là gì, nhưng hiển nhiên không thể nào là mấy loại phú cường dân chủ văn minh hài hòa này nọ, nếu không bắt giữ hắn thì chỉ sợ sẽ tạo thành tai họa rất lớn, nhưng với thực lực của hắn, chỉ sợ bọn họ ngay cả chạy trốn cũng rất khó.

Tiến sĩ Phong cười nói: “Hiện giờ tao đã hoàn thành bước đầu nghiên cứu, muốn xem thử thực lực của sản phẩm mới như thế nào, vì thế cần dùng bọn mày để kiểm tra một chút, thuận tiện sưu tập số liệu, đến lúc đó bọn mày nhớ cố hết sức phản kháng, nếu bọn mày có thể thoát khỏi tay nó, tao chắc chắn sẽ không truy sát.”

Hắn lại vỗ tay một tiếng, tiếng bước chân nặng nề vang lên, một người nấm to lớn màu tím từ hành lang bước ra ngoài, nó

đi tới bên cạnh đám người thực vật kia, túm lấy cây cải trắng nhét vào trong miệng, tiếp đó lại vươn tay về phía một người thực vật khác.

Mỗi khi ăn một người thực vật thì hình thể của nó lại lớn hơn một chút, phần tán nấm to lớn lồi lên rồi biến thành vô số con mắt, nếp uốn ở bên dưới tán nấm giống như có thứ gì đó đang ngo ngoậy.

Sau khi ăn xong đám người thực vật, người nấm này trông khá là ngây thơ nhìn về phía bốn người Diêm Tu, mỗi con mắt đều lộ ra tâm tình đói bụng làm bốn người không khỏi tê dại da đầu.

Tiền sĩ Phong đột nhiên vỗ đầu một cái: “ah, suýt chút nữa quên hỏi, bọn mày có nghe nói tới Trạm Thu Nhận Tai Ách bao giờ chưa?”

Bốn người cùng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, có điều ngoại trừ Lâm Lộ thì ba người khác đều là giả vờ, trong lòng bọn họ đã kinh hãi tới cực điểm, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy mấy chữ Trạm Thu Nhận Tai Ách ngoại trừ nhóm nhân viên thu nhận.

Trên mặt tiền sĩ Phong cũng lộ ra biểu cảm thất vọng: “Chưa từng nghe qua thì thôi, dù sao thì tao cũng được người ta nhờ vả, tao còn hi vọng có thể nghiên cứu ra chỗ thần kỳ đó.”

Người nấm to lớn cười gằn một tiếng, giống như một chiếc xe tăng vọt về phía đám người, bốn người vội vàng thoát đi, người nấm vọt qua bên người bọn họ, phá vỡ cổng lớn tòa nhà xông ra ngoài.

Dây leo khát máu ở ngoài cửa lập tức quấn người nấm lại, muốn hút khô nó, bên trong phần tán nấm bắt đầu ngo ngoậy, bào tử nấm to như quả đạn pháo chui vào bên trong dây leo.

Dây leo khát máu bị bào tử nấm chui vào nhất thời trở nên mềm yếu không còn sức, nói co lại thành một cục, cấu tạo cơ thể của chúng đang nhanh chóng thay đổi, tựa hồ muốn từ thực vật chuyển đổi thành nấm.

Sau khi thấy một màn này, nhóm Diêm Tu sợ tới tê rần da đầu, nếu bọn họ cũng bị thứ kia tổn thương thì không phải sẽ biến thành người nấm chứ?

Tiến sĩ Phong cười nói: “Bọn mày không cần sợ, tao rất muốn để nó lây nhiễm cho bọn mày nhưng giai đoạn hiện giờ tao vẫn chưa chế tạo được giống lây nhiễm người siêu năng, hiện giờ nó chỉ có thể cảm nhiễm thực vật mà tao chế tạo ra mà thôi, tao gọi nó là nấm đói địa ngục, bởi vì nó vẫn luôn ở trong trạng thái đói bụng, đây cũng là một khuyết điểm cần phải cải tiến.”

Sau khi lây nhiễm dây leo khát máu, nấm đói địa ngục một lần nữa nhìn về phía nhóm bốn người Diêm Tu mà chảy ra nước bọt sền sệt.

“Không có cách nào, lên đi!”

Diêm Tu hít sâu một hơi, hai tay chấp lại, một tia sáng trắng giống như lưỡi kiếm sắc bén nhắm về phía nấm đói địa ngục, thủ vệ xui xẻo của Lý Đại Trang cũng vọt tới.

Nhóm hai cô gái Lâm Lộ và Vu Hán thì phân biệt tấn công hai bên trái phải, nhưng phần tán của nấm đói địa ngục mọc ra vô số con mắt, có thể nói là không hề có góc chết, dễ dàng ngăn chặn được đòn tấn công của tất cả mọi người, cũng không bị thủ vệ xui xẻo chạm vào người.

Trải qua vòng va chạm thứ nhất, bốn người Diêm Tu liền phát hiện thứ này tuy rất mạnh nhưng không mạnh tới mức không thể phản kháng, chỉ cần có thể đánh thắng thứ này thì sẽ có cơ hội thoát đi!

Diêm Tu móc ra một khẩu súng ổ xoay, quay sang bắn vào nấm đói địa ngục, mỗi phát đạn đều có chân ngôn, đồng thời còn tự mình nghĩ ra dùng năng lượng ánh sáng trên người bao trùm đầy đạn, để mỗi viên đạn đều có lực tấn công mạnh mẽ.

Mà phía sau lưng Vu Hán xuất hiện một đôi cánh bướm màu xanh nhạt, làm cô có thể bay lượn như tinh linh, từ đủ góc độ tấn công về phía nấm đói địa ngục.

Lý Đại Trang nhìn Vu Hán và Diêm Tu, cảm thấy đôi cánh và khẩu súng lục đó có chút quen mắt...

Chương 637 - Nấm khô

Dụng cụ siêu năng mà Diêm Tu và Vưu Hán sử dụng rõ ràng chính là món đồ mà Lý Đại Trang muốn giành mà không giành được.

Vậy vì sao hai món đồ này lại nằm trong tay hai người, lẽ nào bọn họ cũng là nhân viên thu nhận?

Bốn người làm nhiệm vụ mà có tới ba nhân viên thu nhận, Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Phù Dung Hà rốt cuộc có bao nhiêu nhân viên thu nhận?

Trạm thu nhận đã thâm nhập vào Hiệp Hội Thợ Săn sâu tới mức này rồi sao, sau này liệu có thay thế Hiệp Hội Thợ Săn hay không, nghĩ tới đây thì Lý Đại Trang có chút hưng phấn, dù sao thì cậu cũng trở thành nhân viên thu nhận trước rồi mới gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn.

“Chỉ hi vọng có thể chuyển giao bình ổn, không xảy ra chiến tranh mới tốt...”

Những suy nghĩ này chỉ lóe lên một thoáng trong đầu Lý Đại Trang rồi biến mất, sau đó cậu sẽ không suy nghĩ về mấy chuyện này nữa, quan trọng nhất bây giờ chính là làm sao thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này.

Lý Đại Trang chỉ có thể giúp đỡ bằng cách dùng thủ vệ xui xẻo lây nhiễm vận xui cho nắm đỏi địa ngục, như vậy có thể tự nhiên đánh bại nó, có điều cho dù dính vận xui thì vẫn cần có công kích có thể giết chết đối phương, bằng không chờ đến khi vận xui kết thúc thì nắm đỏi địa ngục vẫn có thể giết chết bọn họ.

Sau khi suy nghĩ một phen, Lý Đại Trang lấy ra túi bột héo rũ mua được từ trạm thu nhận giao cho thủ vệ xui xẻo, để nó nghĩ cách tới gần nắm đỏi địa ngục rồi rắc bột lên người nó.

Bị bột phấn này dính vào người thì sẽ co rút lại phân nửa, bị rút đi tinh hoa của sinh mệnh, đối với loại sinh vật hệ thực vật này hẳn là sẽ có hiệu quả rõ rệt.

Nhóm ba người Vưu Hán đang vây đánh nắm đỏi địa ngục thấy thủ vệ xui xẻo thì đều ngầm hiểu, làm việc với nhau lâu như vậy, bọn họ hiểu rất rõ về năng lực của Lý Đại Trang, chỉ cần để nắm đỏi địa ngục đụng vào thủ vệ xui xẻo thì cán cân thắng lợi sẽ nghiêng về phía bọn họ.

Sau khi có kế hoạch, chiến đấu trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, Diêm Tu quát lớn một tiếng, ánh sáng trắng quanh người biến thành một cây búa khổng lồ, bấp thịch trên chân Lâm Lộ cũng cứng rắn hơn, trên chân lưu chuyển sức mạnh kỳ dị, mà làn da của Vu Hán thì hơi đỏ lên, cả ba người đều tung ra chiêu thức mạnh nhất của mình đối với năm đối địa ngục.

Năm đối địa ngục cũng nhận ra điều kỳ lạ, mặc dù nó mạnh hơn ba kẻ nhân loại này nhưng cũng không muốn cưỡng ngạnh chống đỡ tuyệt chiêu của đối phương, vì thế hiện giờ lui lại theo hướng thủ vệ xui xẻo là lựa chọn tốt nhất.

Lúc năm đối địa ngục vọt về phía thủ vệ xui xẻo thì tung ra một cú tát vào đầu nó, đòn tấn công này làm nửa người trên của thủ vệ xui xẻo bị đánh tan ra thành bụi mù, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào hồi phục hình dạng cũ.

Sau khi cơ thể tiêu tan, túi bột trong tay thủ vệ xui xẻo bay ra ngoài, mắc lại trên cành của dây leo khát máu đang chuyển đổi thành nấm, năm đối địa ngục cũng không để ý.

Thủ vệ xui xẻo bị đánh tan, sắc mặt Lý Đại Trang tái nhợt nhưng biểu cảm thì rất hưng phấn.

Chỉ cần bị thủ vệ xui xẻo chạm vào da thôi cũng đã bị lây nhiễm vận xui, năng lực này cho dù là đối với quái vật cấp Tai Nạn thì vẫn có hiệu quả.

Sau khi đụng trúng thủ vệ xui xẻo thì đòn tấn công của năm đối địa ngục liên tiếp vì lý do nào đó mà thất bại, bản thân nó cũng dính tuyệt chiêu của nhóm Diêm Tu, cơ thể nát bươm, chỉ thiếu một chút là bị đánh bại.

Ngay lúc này, dây leo hút máu đã thành công chuyển đổi thành nấm khát máu, nhìn sơ qua thì cây nấm này vẫn có dáng dấp của dây leo khát máu, nhưng nếu quan sát kỹ lưỡng thì có thể phát hiện phần dây leo mang theo gai nhọn đã biến thành sợi dẻo dai rất mạnh mẽ.

Số nấm khát máu này quấn quanh năm đối địa ngục, bảo vệ nó, nhóm ba người Diêm Tu cố gắng tấn công nhưng không thể chạm vào được cơ thể của năm đối địa ngục.

Năm đối địa ngục nhìn ba người chảy nước miếng, bào tử bên trong tán nấm một lần nữa chuyển động, dưới sự bảo vệ của

nấm khát máu, nó muốn dùng bào tử nấm bắn bắn những kẻ địch này thành cái sàng, sau đó từ miệng vết thương mọc ra cây nấm, cuối cùng trong vẻ mặt khiếp sợ của chúng, từng chút cắn nuốt máu thịt của chúng.

Bào tử nấm như đạn bay về phía ba người, ba người miễn cưỡng cản được luồng bào tử thứ nhất, nhưng bọn họ không thể đảm bảo mình sẽ không bị thương trong đòn tấn công như vậy, cuối cùng vẫn sẽ bị trúng chiêu.

Nhưng một viên bào tử của nấm đối địa ngục vừa vắn bắn trúng túi bột phấn treo trên cành nhánh của nấm khát máu, túi bột phấn kia nổ tung, cả bao thuốc bao trùm xung quanh.

Nấm khát máu vây quanh nấm đối địa ngục, khi chạm vào số bột này thì giống như sên chạm phải muối vậy, đau đớn vắn vẹo, dần dần mất đi hơi nước rồi biến thành dây leo khô héo.

Cơ thể của nấm đối địa ngục rất khổng lồ, nhưng cũng chỉ có thể chống cự được thêm một chốc mà thôi, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản tinh hoa sinh mệnh trôi đi, chỉ mười giây đồng hồ ngắn ngủi đã biến thành một cái nấm khô to lớn.

Nếu như là quái vật động vật cùng cấp thì nói không chừng có thể chống đỡ lâu hơn một chút, loại thuốc bột này chính là thiên địch của loại nấm.

Mắt thấy nấm đối địa ngục và nấm khát máu đều đã chết, không còn thứ gì trở ngại bốn người thoát khỏi trường trung học Lục Nguyên nữa, Diêm Tu ra hiệu với ba người, Vu Hán lập tức vọt tới bên cạnh Lý Đại Trang công cậu ta, mà Lâm Lộ dùng kiểu ôm công chúa ôm lấy Diêm Tu rồi nhanh chóng chạy ra khỏi nơi này.

Chuyện chạy trốn này Diêm Tu và Lý Đại Trang thật sự không thể so sánh với hai cô nàng, thể chất của bọn họ ở trước mặt hai cô gái này thật sự chẳng khác nào đàn ông yếu đuối.

Mắt thấy bọn họ sắp chạy ra khỏi trường trung học, một bóng người mặc áo đuôi tôm đội mũ phớt màu xanh lá cây từ trên trời đáp xuống chắn trước mặt bốn người, tiên sĩ Phong sờ soạng mũ mình: “Không chào mà đi thì không thân sĩ đâu, vì

đề phòng bọn mày ra ngoài ăn nói lung tung, bọn mày vẫn nên ở lại đây thì tốt hơn.”

Diêm Tu híp mắt: “Không phải mày nói chỉ cần bọn tao đánh bại người nằm kia thì mày sẽ không đuổi giết bọn tao à?”

Tiến sĩ Phong lộ ra nụ cười mỉm nho nhã: “Xin hãy tôn trọng tao một chút, tao là người xấu, bọn mày nghĩ rằng người xấu sẽ giữ lời à?”

Đối với câu trả lời này, Diêm Tu có chút cảm nín, thẳng thắn nói mình là kẻ xấu như vậy đúng là lần đầu tiên mới gặp, có điều điều này chứng tỏ tình hình lại càng không ổn.

Ánh mắt Diêm Tu lộ ra một tia kiên định: “Xem ra mình phải thẳng cấp ở đây rồi, bằng không cả bốn người đều phải chết ở đây.”

Tiến sĩ Phong có thực lực rất khó lường, không thể nghi ngờ là mạnh mẽ hơn nắm đấm đối địa ngục rất nhiều, không chỉ thực lực cảnh giới Đồng Hóa mà chiến đấu với người này chỉ sợ sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

Nhưng khi Diêm Tu đã quyết tâm thì một tiếng quát to từ đằng xa truyền tới.

“Phong Nhiêu, cuối cùng tao cũng tìm được mày rồi!”

Sau đó một cây rìu kim loại khổng lồ quán xích đột nhiên chém về phía vị trí tiến sĩ Phong đang đứng, mặt đất mười mấy mét ở phía trước lưỡi rìu bị cắt ra như đậu hủ, một bóng người cao lớn toàn thân mặc giáp cầm rìu, bóng dáng người nọ nhìn chằm chằm tiến sĩ Phong, trạng thái có chút điên cuồng.

“Không ngờ tao còn có thể gặp lại mày, tao muốn giết mày!”

Tiến sĩ Phong khoanh tay lơ lửng trên không trung, máu tươi có lẫn chút màu xanh biếc từ trên tay hắn chảy ra, khi này vì tránh né hơi chậm một chút nên bị thương.

“Tên phiền phức này sao lại xuất hiện ở đây chứ, không phải hắn đang làm đầu bếp à?”

Chương 638 - Tiến sĩ thực vật

Người đàn ông vạm vỡ mặc giáp hung ác kia không hề nhiều lời, trực tiếp tung ra đòn tấn công về phía tiến sĩ Phong, một rìu nện hấn văng vào trong tòa nhà dạy học.

Những cành cây giống như xúc tua không lồ đột ngột sinh trưởng trong tòa nhà dạy học, làm tòa nhà nổ tung, ở trước mặt những cành cây này, tòa nhà kiên cố giống như bọt biển vậy.

Nhưng những cành nhánh khủng khiếp này ở trước mặt người đàn ông vạm vỡ mặc giáp kia lại chẳng là cái thá gì, cây rìu cuồng bạo nhẹ nhàng vung lên đã có thể chém đứt số cành cây kia, mỗi sợi dây leo rơi xuống đất đều tạo ra một phen chấn động.

“Thực lực này... không phải chuyện mà chúng ta có thể tham dự vào.”

Diêm Tu đánh giá cục diện này, trước đây hắn từng nhìn thấy hai vị cường giả cấp Tai Nạn trung tụt chiến đấu nên biết được hai người này ít nhất phải có thực lực cấp Tai Nạn thượng tụt trở lên.

Bốn người bọn họ không ngừng lại xem chiến mà lập tức chạy ra khỏi sân trường, mặc kệ ai trong hai người này giành được chiến thắng thì cũng không thể nào đảm bảo an toàn của bọn họ.

Chỉ cần bọn họ truyền tin tiến sĩ Phong ở nơi này ra ngoài, tiến sĩ Phong chưa chắc có thể đuổi giết bọn họ, ngược lại người muốn trốn khỏi thành phố Phù Dung Hà chính là tiến sĩ Phong.

Nhìn trường trung học Lục Nguyên nổ âm một tiếng rồi biến thành đồng đổ nát, Lý Đại Trang gãi đầu nói: “Trước đây lúc tôi còn đi học thì toàn làm mãi không xong bài tập nghỉ đông, vì thế điều ước hàng năm vẫn luôn hi vọng trường học sẽ biến mất... vận may của học sinh trường trung học Lục Nguyên này tốt thật.”

Lý Đại Trang muốn làm sinh động bầu không khí một chút, nhưng lại làm ba người kia cùng trợn trắng mắt, Lâm Lộ và Vu Hán đều từng là học sinh giỏi, mà Diêm Tu căn bản chưa từng tới trường học bình thường.

Sau phút xấu hổ ngắn ngủi, bốn người cùng bật cười, có cảm giác sống sót sau tai nạn, trước đó khi bị tiến sĩ Phong để mắt

tới, ngay cả Lâm Lộ lạc quan nhất cũng cảm thấy thực tuyệt vọng.

Sau đó ánh mắt ba người Diêm Tu, Vu Hán và Lý Đại Trang nhìn nhau có chút kỳ lạ, đều nhìn ra được điều gì đó từ trong mắt đối phương, sau đó ăn ý ngậm miệng lại không nói gì.

Lâm Lộ nghi hoặc nhìn động tác đồng bộ của ba người, cảm thấy ba người có bí mật gì đó đang giấu mình, lẽ nào Diêm Tu và Vu Hán lén có một chân ở sau lưng cô?

...

Ôn Văn vọt vào tắm một phen, mặc áo tắm đi ra ngoài, trong tay cầm theo một cái lồng sắt, Đào Thanh Thanh mặc áo ngủ in hình chuột nằm trên ghế sofa, thấy Ôn Văn thì buồn ngủ xoay người sang chỗ khác.

Hiện giờ hai người vẫn ngủ chung một phòng, không phải Ôn Văn keo kiệt không cho Đào Thanh Thanh thuê phòng, mà là thân phận của Đào Thanh Thanh là một người không có hộ khẩu, không có cách nào tự thuê tự ở một phòng.

Thân phận giả của Đào Thanh Thanh đang được sắp xếp, có lẽ phải cần thêm một khoảng thời gian ngắn nữa mới xong.

Đối với chuyện này Đào Thanh Thanh cũng không cảm thấy có vấn đề gì, thậm chí còn đưa ra đề nghị muốn làm ấm giường cho Ôn Văn nhưng lại bị Ôn Văn khinh thường từ chối.

“Cô là Vampire, giống như một cái xác vậy, ngủ chung rồi rốt cuộc là ai làm ấm giường cho ai đây?”

Ừm....

Khi đó, Ôn Văn chính là đã nói như vậy.

Trong chiếc lồng là một con quái vật nhỏ hung ác có làn da và cái đuôi màu đỏ. Đôi cánh màu đen và cái sừng nhọn, vũ khí là một cái xiên dài nửa mét.

Nó là một con liệt ma nhỏ, thuộc về cấp bậc thấp kém nhất trong quần thể ác ma, một người đàn ông bình thường dồn hết can đảm cũng có thể đâm nó, trước đó nó trốn trong một góc đường tối tăm hành hạ đám mèo hoang chó hoang tới chết, Ôn Văn thấy vậy liền tiện tay bắt lấy.

Bên dưới lồng sắt được thiết kế giống như ngăn kéo, Ôn Văn bỏ một miếng thép hình tròn vào trong ngăn kéo nhỏ đó.

Sở dĩ Ôn Văn bắt con liệt ma yếu kém này là vì muốn dùng nó để kiểm tra hiệu quả của các ký hiệu, bằng không sớm đã giải quyết nó rồi.

Sau khi bỏ ký hiệu vào, ánh mắt liệt ma trở nên ngây dại, nó nằm bẹp xuống đất không ngừng lẩm bẩm: “Ta là một con gấu nước, ta sẽ giúp ngài liếm WC sạch sẽ....”

“Ày, ký hiệu này có chút thú vị... đổi cái này thử xem sao?”

Sau khi đổi xong, liệt ma suýt chút nữa đã nhảy dựng lên mà nhảy breaking...

Sau khi có được kiếm Huyết Hà, thành tựu kiếm pháp của Ôn Văn đã tăng mạnh, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào gia tăng quá lớn nữa, vì thế ngoại trừ hai tiếng đồng hồ luyện kiếm hàng ngày, Ôn Văn dành phần lớn tinh thần và sức lực vào chuyện nghiên cứu ký hiệu.

Càng học tập sâu hơn về quyền Phân Tích Ký Hiệu Cao cấp mua chung lẫn với quyền Kiếm Pháp Tuân Thức, Ôn Văn càng phát hiện nắm giữ các loại ký hiệu thật ra rất giống chữ viết Yuta trong Sách Sấm Sét.

Chỉ có điều ký tự trong chữ viết đặc biệt của Yuta được tăng thêm khá nhiều thứ trang trí sẽ có được sức mạnh kỳ lạ, ký hiệu mà người siêu năng dùng có lẽ là biến chủng của chữ viết Yuta.

Trong đó có lẽ ẩn chứa bí mật rất lớn, nếu như có thể khám phá mối liên hệ của cả hai thì Ôn Văn chắc chắn sẽ thu hoạch được không nhỏ.

Đang nghiên cứu thì Ôn Văn phát hiện Lý Đại Trang đang tiến vào trong trạm thu nhận, hình như có chuyện gì đó muốn nói với mình, vì thế anh bỏ lại liệt ma đáng thương, tiến vào trong trạm thu nhận, hóa thân thành ngục độc Tai Nạn gặp mặt Lý Đại Trang.

Lý Đại Trang kể lại cặn kẽ chuyện mình nhận nhiệm vụ, tới tận khi nhờ vào người đàn ông mặc giáp để thoát khỏi sự khống chế của tiến sĩ Phong.

“Bạn nói là kẻ thần bí kia hỏi bạn bạn có từng nghe nói tới Hiệp Hội Thợ Săn chưa à?”

“Đúng vậy, hắn nói là được người khác nhờ vả.” Lý Đại Trang trả lời.

Ôn Văn không lộ ra biểu cảm nói với Lý Đại Trang: “Những chuyện bạn nói ta đã biết rồi, bạn về trước đi.”

Lý Đại Trang đi rồi, Ôn Văn mới sờ cằm rơi vào trầm tư, anh cũng đang muốn tìm đám tội phạm trốn chạy của trạm thu nhận, mà chúng cũng đang tìm anh, vậy tên tiến sĩ Phong thần bí kia liệu có phải là một trong số tội phạm trốn chạy của trạm thu nhận hay không, còn người mặc giáp thần bí kia lại là ai nữa?

Nếu hắn là tội phạm trốn chạy của trạm thu nhận, không phải chỉ cần Ôn Văn bắt được hắn thì có thể thăng cấp lên cấp Tai Nạn trung tỵ à?

Đáng tiếc Lý Đại Trang chờ vụ việc xong xuôi rồi mới báo lại cho Ôn Văn biết, bây giờ mới chạy tới thành phố Phù Dung Hà thì hơi muộn rồi, hiệp hội chắc chắn sẽ tiến hành vây bắt tên tiến sĩ Phong này, có lẽ hắn đã không còn ở thành phố Phù Dung Hà nữa.

Với suy nghĩ muốn thử một lần, Ôn Văn mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, lén nhập cái tên Phong Nhiêu có hơi thở của mùa thu hoạch vào, không ngờ thật sự xuất hiện tài liệu về Phong Nhiêu, áo đuôi tôm màu trắng và mũ phớt màu xanh lá cây, hắn chính là người mà nhóm Lý Đại Trang đã nhìn thấy.

Phong Nhiêu giống như Ngô Vọng, đều là tội phạm bị Hiệp Hội Thợ Săn truy nã, biệt hiệu ‘Tiến Sĩ Thực Vật’, lần đầu tiên xuất hiện ở một thành phố nhỏ ở khu Kim Ứng, thích lợi dụng người bình thường để làm thí nghiệm.

Nguyên nhân hắn bị liệt vào danh sách trọng điểm bị truy nã là vì hắn từng gây ra một lần nguy cơ xác sống thứ thiệt ở khu Kim Ứng!

Có điều khác với xác sống trong phim ảnh, chúng là xác sống thực vật, làn da xanh biếc, bên trong mạch máu chảy dòng dịch màu xanh lá, nhưng những điểm khác thì giống với xác sống, không có tư duy không cảm thấy đau đớn, sẽ không thấy

một mỗi khi truy sát sinh mệnh bình thường, người bị cắn bị thương sẽ biến thành một dạng xác sống.

Nhưng nếu so với xác sống trong phim ảnh thì trận nguy cơ xác sống này giống như một trò khôi hài vậy, sau khi bùng nổ ba ngày thì bị người dân địa phương giải quyết.

Không sai, chính là người dân bình thường đã dùng xẻng và gậy bóng chày giải quyết.

Loại xác sống này càng đáng sợ hơn xác sống trong phim ảnh, hành động rất nhanh lẹ, nhưng có một điểm yếu chí mạng.

Đó là xác sống này dựa vào quang hợp để hành động, vì thế mới có thể hoạt động mà không biết mệt mỏi, nhưng chính là vì thế nên chúng chỉ có thể hoạt động ở nơi có ánh sáng mặt trời, một khi nhân loại trốn vào nơi tối tăm thì chúng sẽ không có cách nào.

Buổi tối chúng sẽ trở thành đối tượng bị loài người tập kích, có thể kiên trì tới ba ngày là bởi vì người dân ở thành phố nhỏ kia quá nhát gan....

Nhưng mặc dù chỉ là trò khôi hài thì độ nguy hiểm của Phong Nhiêu vẫn rất lớn, bị đưa tên vào danh sách bị Hiệp Hội Thợ Săn phát lệnh truy nã.

Nghe thấy Lý Đại Trang miêu tả, Ôn Văn suy đoán tên kia hẳn là đang nghiên cứu phiên bản xác sống 2.0, đồng thời phiên bản này có thể hoạt động vào ban đêm!

Chương 639 - Nhờ vả săn giết

Sau khi xem xong tài liệu về tiến sĩ Phong, Ôn Văn mới nhớ tới khoảng thời gian trước mình từng nhặt được vài chiếc lá cây màu xanh ở cửa xe.

Vào mùa bây giờ sẽ không có lá xanh, nếu như tiến sĩ Phong vẫn luôn tìm kiếm hành tung của trạm thu nhận thì mấy chiếc lá lưu lại ở chỗ cửa xe rất có thể chính là hắn.

“Tạm thời vẫn nên nhận nhiệm vụ săn giết hắn, nếu như hắn tiếp tục tìm kiếm manh mối trạm thu nhận thì sớm muộn gì cũng sẽ đụng mặt, hi vọng mình có thể thu hoạch được chút tài liệu đảm tội phạm bỏ trốn từ miệng hắn.”

Sau khi ra khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn chuẩn bị sẵn ký hiệu, toàn bộ đều thí nghiệm trên người con liệt ma nhỏ kia một lần, thu hoạch được một lượng lớn số liệu quý giá.

Vốn Ôn Văn cho rằng con liệt ma này sẽ không chống đỡ được đến khi thí nghiệm kết thúc, nhưng không ngờ sinh mệnh của nó lại ngoan cường đến như vậy, lại có thể gắng gượng vượt qua sự đày đọa của Ôn Văn.

Vì khen thưởng cho sinh mệnh ngoan cường của nó, Ôn Văn nhân từ giao con liệt ma này cho thiên sứ Phổ Quang, cho nó ban cái chết cho con liệt ma này, như vậy cũng có thể để nó chết thống khoái.

Thật ra dựa theo ý định ban đầu của Ôn Văn là muốn cắt nhỏ nó ra đút cho đám chó mèo, dù sao lúc Ôn Văn phát hiện thì nó cũng đang hành hạ đám chó mèo tới chết, nhưng nếu làm như vậy thì sẽ tạo ra một đám chó mèo biến dị, vì thế anh đã dẹp bỏ suy nghĩ này.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Ôn Văn nhận được một cuộc điện thoại không tưởng, là một người quen đã rất lâu rồi không liên lạc với anh.

Bắt máy, bên kia đầu dây truyền tới một giọng nói chất phác: “Alo, là anh bạn Ôn Văn của tôi đúng không, tôi là Chu Kỳ Bái đây, bây giờ tôi cần sự giúp đỡ của cậu.”

Ôn Văn nhẹ nhàng sờ sờ cằm, vị người đầu heo này cũng lâu rồi không liên lạc với anh, lẽ nào lần này tìm anh muốn mua búp bê, bây giờ Ôn Văn đã không còn là người siêu năng nhỏ yếu như trước kia nữa rồi, không thể tiếp tục làm những chuyện làm ăn không có liêm sỉ như vậy.

“Cái kia... lão Chu à, ông chơi hỏng hết số búp bê tôi đưa cho ông rồi à, là vậy, bậc thầy làm búp bê cho ông đã đổi sang làm ông việc đảng hoàng rồi, bây giờ là bậc thầy chế tạo mô hình... vì thế nếu ông muốn búp bê đầu heo mới thì... ừm, phải thêm tiền.”

Chu Kỳ Bái trầm ngâm hai giây rồi nói: “Tặng giá cũng bình thường, tôi đặt hai con, lần này tôi muốn một cặp ngựa... phì phì, lần này tôi gọi không phải vì chuyện này, bây giờ cậu

đã là siêu thợ săn thượng tự rồi đúng không, tôi muốn mời cậu giúp tôi giết một người.”

Ôn Văn nhú mày nói: “Giết người thì không làm được, tôi là thợ săn chứ không phải sát thủ, chuyện thế này tôi không làm.”

Chu Kỳ Bái trầm giọng nói: “Không phải bảo cậu giết người bình thường, là giết một tên tội phạm bị hiệp hội truy nã, giết hắn cũng không tính là vi phạm nguyên tắc thợ săn bọn cậu, chỗ tôi có một món thu nhận có cấp bậc ít nhất là thượng tự, tôi có thể dùng nó làm thù lao.”

Vật thu nhận Tai Nạn thượng tự?

Ôn Văn bắt đầu cảm thấy hứng thú: “Dù sao chúng ta cũng là bạn bè, nói thù lao thì tổn hại tình cảm quá, món thu nhận đó có tác dụng về phương diện gì vậy?”

Chu Kỳ Bái cầm nín một hai giây, thì ra tên nhãi này không biết xấu hổ như vậy, nhưng hắn vẫn giải thích nói: “Món thu nhận đó tên là ‘Cung Mang Thai’, chỉ có một mũi tên không thể hư hại, cứ mỗi hừng đông mũi tên sẽ quay trở lại bên cạnh cung, người bị mũi tên bắn trúng sẽ lập tức mang thai, cụ thể là mang thai thứ gì thì phải xem xem người bắn nghĩ cái gì khi bắn tên, từng có một quái vật thượng tự bị mũi tên này bắn trúng, cung tên này có hiệu quả đặc biệt.”

Trong mắt Ôn Văn suýt chút nữa đã lấp lánh ánh sao: “Sẽ lập tức mang thai à... thú vị, thú vị, ông muốn giết ai?”

Chu Kỳ Bái thở phào một hơi, từng câu từng chữ rõ ràng nói: “Từng là người siêu năng Tai Nạn thượng tự, được gọi là tiên sĩ thực vật, tên cận bã... Phong Nhiêu!”

Phong Nhiêu!

Trong mắt Ôn Văn lóe lên tia sáng khác thường, nên nói là trùng hợp hay duyên phận đây nhỉ, anh vừa mới tiếp nhận nhiệm vụ săn giết Phong Nhiêu.

Có điều vì sao Chu Kỳ Bái lại muốn giết Phong Nhiêu, nói không chừng người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp giúp nhóm Diêm Tu thoát đi chính là Chu Kỳ Bái, thì ra hắn có thực lực cảnh giới thượng tự!

Nếu là tiến sĩ Phong, lại còn có thù lao, Ôn Văn đương nhiên không có lý do từ chối: “Ông cũng đã lên tiếng rồi thì tôi đồng ý, tôi sẽ giúp ông giết hắn, có điều ông biết tên đó đang ở đâu không?”

Chu Kỳ Bái gật đầu nói: “Tôi vừa mới đánh với hắn một trận, đã đặt chút đồ trên người hắn, chỉ cần không kéo dài quá lâu thì có thể tìm thấy hắn một lần nữa, ngoài ra người tôi tìm tới giúp đỡ không phải chỉ có một mình cậu, còn một thợ săn thực lực thượng tự khác nữa, đến khi đó ba chúng ta sẽ cùng hành động.”

Kế tiếp hai người thỏa thuận thời gian và địa điểm gặp mặt rồi cúp máy.

Sau đó Ôn Văn thô bạo gọi Đào Thanh Thanh và Tam Tể Nhi dậy: “Đừng có ngủ nữa, có việc phải làm rồi.”

...

Hai ngày sau, thành phố Đồng Lĩnh tỉnh Hải Bắc.

Ôn Văn dẫn theo Đào Thanh Thanh từ một tiệm mì bước ra, Ôn Văn và Đào Thanh Thanh mỗi người ăn một tô mì, mà phần nước dùng thì thưởng cho Tam Tể Nhi, nó húp rất vui vẻ, thậm chí còn có chút cảm động.

Nó thấy quảng cáo trên TV nói rằng tất cả tinh hoa đều nằm trong nước dùng, vì thế Ôn Văn ăn bã mà chừa lại tinh hoa cho nó, đây là lần đầu tiên nó được đãi ngộ như vậy.

Duy trì uống máu của Ôn Văn suốt mấy chục ngày, hiện giờ đặc tính Vampire của Đào Thanh Thanh đã được loại trừ, cho dù không hút máu trong một khoảng thời gian dài vẫn có thể giữ được sức sống, cũng có thể ăn thức ăn ngon của con người rồi.

Thành phố Đồng Lĩnh có mỏ đồng lớn nhất khu Hoa Phủ, là một thành phố công nghiệp nặng quan trọng nhất của tỉnh Hải Bắc, đi trên đường cái cũng có thể cảm nhận được hơi thở văn hóa đặc biệt, Ôn Văn và Chu Kỳ Bái hẹn gặp ở thành phố này.

Xem ra sau khi gây ra một trận sóng gió ở thành phố Phù Dung Hà, tiến sĩ Phong Nhiêu kia đã trốn tới thành phố Đồng Lĩnh, điều này làm Ôn Văn cảm thấy khá đáng tiếc.

Nếu hấn trốn ở thành phố Phù Dung Hà thì Ôn Văn có thể tới chỗ Chu Kỳ Bái cạo cơm vài ngày rồi, tay nghề của Chu Kỳ Bái thật sự làm người ta ứa nước miếng...

Lần theo địa chỉ mà Chu Kỳ Bái lưu lại, Ôn Văn dẫn theo Đào Thanh Thanh đi tới một khách sạn trong trung tâm thành phố, tất cả những căn phòng tốt nhất trong khách sạn đều đã được Chu Kỳ Bái bao hết, với tư cách là trụ cột của Phù Dung Tiểu Trù, Chu Kỳ Bái không tính là đại phú đại quý nhưng cũng không thiếu tiền.

Sau khi vào cửa, Ôn Văn nhìn thấy Chu Kỳ Bái ngồi trên ghế sofa, dùng còn chà lau một cây rìu lớn dữ tợn.

Cây rìu này cao hơn Ôn Văn một cái đầu, lưỡi rìu to như một cái khiên hình quạt, bên trên dính vệt màu đỏ sẫm chà lau không hết.

Sức chống đỡ của món vũ khí này có lẽ có thể so sánh với kiếm Huyết Hà, có điều với tư cách là kiếm dài bản mạng của Ôn Văn, kiếm Huyết Hà có thể cùng trưởng thành với Ôn Văn, sau này khẳng định không phải thứ mà chiếc rìu này có thể so sánh.

Ở một chỗ khác trong phòng là một ông cụ tóc hoa râm đeo kính rất cường tráng, hấn đang trêu đùa một con khỉ nhỏ có màu sắc rất kỳ quái, hai má của con khỉ nhỏ này sưng lên đỏ bừng như hai chiếc bườu thịt rất quái dị.

Ông cụ này tuy già nhưng hơi thở trên người rất mạnh, chí ít cũng phải thực lực thượng tự, lúc Ôn Văn tiến vào, ông cụ không có phản ứng gì, nhưng khi Đào Thanh Thanh bước vào, ông cụ thoáng có chút kinh ngạc.

Chương 640 - Nhà thuần hóa thú truyền kỳ

“Kỳ quái, thợ săn thượng tự ở khu Hoa Phủ này tôi không dám nói là biết hết, nhưng cũng có ấn tượng, sao lại chưa từng thấy mặt ông cụ này vậy, với lại đã già như vậy rồi còn có thể phát huy được thực lực vốn có không?”

Vì thế Ôn Văn hỏi Chu Kỳ Bái: “Này, ông cụ này là?”

Chu Kỳ Bái không ngẩng đầu lên nói: “Ông ta kêu Phong Bia, là một lão bất tử đã gần hai trăm tuổi, hiện giờ đã về hưu khỏi Hiệp Hội Thợ Săn rồi, cậu không nhận ra cũng là chuyện bình thường.”

“Phong Bia... là bậc thầy thuần hóa thú truyền kỳ Phong Bia, không ngờ tôi lại có thể nhìn thấy người thật!”

Ánh mắt Ôn Văn sáng rực, quyền sở tay thuần hóa thú mà anh mua trước đây chính là bút tích của ông cụ này?

Vì thế Ôn Văn lập tức đi tới bên cạnh ông cụ, lẩn con khỉ kia sang một bên rồi đưa tay nói: “Xin chào xin chào, nghe danh đã lâu, tôi là siêu thợ săn Ngụy Thám, là fan của ngài.”

Bậc thầy Phong Bia mỉm cười lịch sự, hẳn đã không còn làm việc cho hiệp hội gần trăm năm rồi, không ngờ lại có người nhớ kỹ chiến công vĩ đại của hắn lúc còn săn ma.

Ôn Văn ngòai đôi diện hắn, có chút kích động nói: “Tôi đã nghiên cứu cẩn thận sở tay thuần hóa thú của ngài, quả thực là tác phẩm của thần, nó rất có ích cho tôi, có điều tôi vẫn còn chút nghi ngờ, cần ngài giải đáp.”

“Gần đây tôi bắt được một con quái vật, là một kẻ điên không chịu nói lý, tôi muốn hắn làm việc cho tôi nhưng cho dù đã thử qua tất cả phương pháp trong sở tay của ngài, quái vật kia vẫn liều chết không chịu nghe theo...”

Biểu cảm trên mặt bậc thầy Phong Bia đông cứng lại, hắn không ngờ Ôn Văn thông qua sở tay thuần hóa thú mà biết tới mình.

Thứ đó thay vì nói là tác phẩm, không bằng nói đó là lịch sử đen tối của hắn, những kiến thức trong đó không thành vấn đề, nhưng có một vài kiến thức được miêu tả đầy đủ đã bại lộ những ham mê đặc biệt trong khoảng thời gian trẻ tuổi ngông cuồng, vì thế đã bị người ta xem là biến thái trong một khoảng thời gian rất dài.

Sở tay thuần hóa thú của hắn có tổng cộng hai mươi bản, mấy năm nay hắn đã thu về mười chín bản, đã tiêu hủy, bản cuối cùng hắn tìm khắp nơi mà không có tung tích, cứ tưởng rằng không còn, không ngờ nó đang nằm trong tay Ôn Văn.

Phong Bia suy nghĩ một hồi rồi nói với Ôn Văn: “Cậu Ôn, cậu có thể bán lại quyển sổ tay thuần hóa thú kia cho tôi không, khi đó cậu mua bao nhiêu tiền sẵn ma, tôi có thể trả gấp đôi, người đã lớn tuổi rồi nên muốn cất giấu mấy món đồ trước kia của mình...”

Ôn Văn vừa nghe có chuyện tốt thì lập tức lấy quyển sổ tay thuần hóa thú ra, đồng thời định ra một cái giá tương đối cao.

Phong Bia nhìn thấy bìa sổ thì ánh mắt lập tức sáng lên, nhanh lẹ giao tiền, nhận lấy quyển sổ xong liền tung ra một luồng sức mạnh trực tiếp nghiền nát quyển sổ kia thành mảnh vụn.

“Quyển tà thư dạy hư con cháu này rốt cuộc cũng không còn sót lại quyển nào rồi.” Bậc thầy Phong Bia gần hai trăm tuổi rốt cuộc thở phào một hơi, có cảm giác như vừa giành được cuộc sống mới.

Cảm giác bị người ta xem là biến thái thực sự là một lời khó nói hết, hai trăm năm trước hắn từng tới nhà chặt gái bốn đời, con bé thế mà lại lập tức ôm mèò cứng của mình mang đi giấu....

“Ông làm cái gì vậy, đây chính là kiến thức quý giá của bậc thầy Phong Bia lưu lại, tôi có thể bán cho ông nhưng ông không thể sỉ nhục nó!” Ôn Văn nhìn quyển sách biến thành đồng mảnh vụn liền nổi giận.

Phong Bia sờ râu mép, thực Phạt hệ nói: “Người trẻ tuổi đừng gấp gáp, tôi chính là bậc thầy Phong Bia, nếu cậu muốn học thuần hóa thú thì tôi có thể dạy.”

Ôn Văn im lặng suy tư một hồi, sau đó mỉm cười: “May là chỉ đưa cho ông bản photocopy thôi, bằng không bán quyển thật cho ông thì có lẽ tôi sẽ bị Trời phạt mất, tôi quyết định sau này sẽ truyền lại quyển sách này cho đám người trẻ tuổi, phát dương quang đại mới là sự bảo vệ tốt nhất.”

Bàn tay to của Phong Bia run rẩy, bút đứt mấy cọng râu, hắn vẫn trắng kiện khỏe khoắn như trâu nhưng lúc này lại có cảm giác mình sắp chết ngay tại chỗ rồi.

“Được rồi, hai người đừng có ở đó bàn cãi mấy chuyện vô vị nữa, nói về kế hoạch hành động đi.” Chu Kỳ Bái rốt cuộc cũng

lau sạch cây rìu lớn của mình, lưỡi rìu lóe ra tia sáng sắc bén bức người.

Ôn Văn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nói tới chuyện này thì tôi đã sớm muốn hỏi rồi, tên tiến sĩ Phong kia là người siêu năng thượng tự, muốn săn giết hắn thì chỉ cần hai vị đã đủ rồi, sao còn muốn gọi tôi tới?”

Phong Bia trả lời: “Nếu chỉ có ông anh của tôi thì tôi và đầu heo bắt tay lại đã đủ rồi, nhưng vấn đề là ông anh này lại luôn đi cùng với thầy tôi, nói thật thì chỉ ba người chúng ta, tôi vẫn còn thấy thiếu.”

Ôn Văn híp mắt, tiến sĩ Phong thế mà lại là anh trai của Phong Bia, nói ra thì họ ‘Phong’ này quả thực hiếm thấy, nói vậy thì tên tiến sĩ Phong kia cũng đã hơn hai trăm tuổi, nhưng ngoại hình thì chỉ không quá ba mươi.

Trong số người siêu năng nhân loại, trừ phi là cường giả cấp bậc ‘Chân Ngã’, hoặc là cường giả chân tự đã có được đặc tính của Chân Ngã, bằng không tuổi thọ cao lắm cũng chỉ gấp hai ba lần người bình thường mà thôi.

Dù sao thì bọn họ cũng chỉ là người chứ không phải quái vật, chỉ khi nào ở trạng thái Đồng Hóa thì mới có dáng vẻ của quái vật.

Đương nhiên có vài người siêu năng có năng lực liên quan tới sống lâu là ngoại lệ, Ôn Văn nghi ngờ tên Sở Vĩ kia nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì sẽ sống tới vĩnh cửu, có thể sánh ngang với trời đất...

Còn có thầy của tiến sĩ Phong và bậc thầy Phong Bia rốt cuộc là ai, có thể trở thành thầy của hai người này, khẳng định số tuổi phải lớn hơn, nói không chừng chính là tội phạm trốn chạy của trạm thu nhận!

Phong Bia thở dài nói: “Tôi và Phong Nhiêu là anh em ruột, hơn một trăm bay mươi năm trước, cũng chính là khoảng thời gian chiến loạn, tôi và Phong Nhiêu đều ‘ngoài ý muốn’ thức tỉnh siêu năng lực, được một người đàn ông thần bí nhận làm học trò.”

“Dưới sự dạy dỗ của người nọ, tôi bắt đầu học tập thuần hóa thú, Phong Nhiêu thì nghiên cứu thực vật... Lúc ban đầu tôi

còn tưởng thầy là bậc cao nhân ẩn sĩ, muốn bọn tôi hộ quốc an dân trong thời loạn lạc...”

“Nhưng khi bọn tôi gần đột phá tới cảnh giới Đồng Hóa thì hấn đã lộ ra mục đích thật sự của mình, hấn căn bản không phải bồi dưỡng học trò, mà là bồi dưỡng hai vật dẫn có thể thừa nhận tàn linh đặc biệt, để bọn đồng hành đã chết của hấn quay trở lại!”

“Khi đó tôi mới biết hấn không phải người mà là một con quái vật khủng bố, một con quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm rồi!”

“Tôi may mắn chiến thắng được tàn linh quấy rối, nắm giữ thân thể, mà ý thức chủ đạo của Phong Nhiêu đã biến thành tàn linh nguồn gốc năng lực của hấn...”

“Sau đó tôi làm việc trong hiệp hội, vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Phong Nhiêu, muốn giết chết nó, để nó được giải thoát khỏi đau khổ, nhưng hấn thường xuyên hành động chung với thầy nên tôi không tìm được cơ hội ra tay.”

Ôn Văn gật đầu, nếu như lời Phong Bia nói là thật, những gì hấn đã trải qua có lẽ rất gian nan, sau đó anh nhìn sang Chu Kỳ Bái: “Vậy còn lão Chu, sao ông lại muốn giết tên tiến sĩ Phong đó?”

Chu Kỳ Bái hừ lạnh một tiếng: “Lần đầu tiên tôi gặp hấn, hấn nói hấn có thể dùng thực vật chế tạo một người đầu heo chân thật cho tôi, tôi trả thù lao cho hấn, nhận về một nang đầu heo hoàn mỹ.”

Nhưng ngày hôm sau khi tỉnh lại, tôi phát hiện đầu giường có thêm một gốc thực vật kỳ lạ, mà phần cơ thể tiếp xúc với dây leo đang bắt đầu thực vật hóa, nếu không phải gặp được ông lão thuần hóa thú thì có lẽ đã không có cơ hội tìm cậu mua búp bê rồi.”

Ôn Văn lau mồ hôi, nguyên do kết thù này thật sự rất hợp lý đối với Chu Kỳ Bái.

Có điều nếu như chính bản thân Ôn Văn gặp phải chuyện này, cho dù phải đuổi theo tới chân trời góc biển cũng phải tóm cổ tiến sĩ Phong giải quyết mối hận này.

Chương 641 - Căn hầm kỳ lạ

Hai người kể xong những chuyện từng trải qua của mình với tiến sĩ Phong, Ôn Văn rốt cuộc cũng hiểu được một chút về câu chuyện, vì thế anh nói với hai người.

“Hai người đối với tiến sĩ Phong là không giết không được, nhưng tôi và hắn thì không có thù oán gì, tôi chỉ đơn thuần tới giúp mà thôi... vì thế ngoại trừ phần thù lao đã nói, tôi còn một yêu cầu nữa.”

Chu Kỳ Bái nhíu mày nhìn Ôn Văn: “Trước đó không phải đã nói sẽ dùng Cung Mang Thai làm thù lao cho cậu à?”

Ôn Văn lắc đầu nói: “Không phải tôi muốn tăng giá, là trước khi tới tôi không biết là có tới hai mục tiêu, như vậy độ nguy hiểm mà tôi gặp phải cũng sẽ cao hơn, với lại yêu cầu của tôi không quá đáng.”

Bậc thầy Phong Bia chơi đùa với con khỉ ở bên kia nói: “Cậu có yêu cầu gì, có thể nói ra nghe thử.”

Trước khi nói ra yêu cầu, tôi muốn hỏi một ít về tình báo của thầy ngài, sau đó sẽ quyết định có đưa ra yêu cầu hay không.” Ôn Văn còn muốn xác nhận thêm một chút.

“Về tình báo của hắn, cho dù cậu không nói thì tôi cũng sẽ nói cho cậu biết.”

Bậc thầy Phong Bia bắt ra một con rắn nhỏ trong lòng của con khỉ: “Thầy tôi tên là Ais Wakaz, lúc đầu khi tôi nhìn thấy hắn, hắn giống như một con người hoàn mỹ bước ra từ trong tranh vậy, theo tôi được biết thì khi đó hắn ít nhất cũng đã mấy trăm tuổi rồi, mà năm tháng tựa hồ không thể lưu lại dấu vết trên người hắn.”

“Năng lực của tôi có liên quan tới động vật, năng lực của Phong Nhiêu liên quan tới thực vật, mà năng lực của thầy thì... giống như không có giới hạn vậy, có thể nói hắn là sinh mệnh hoàn mỹ kết hợp lại từ ưu điểm của tất cả sinh mệnh, hắn có thể tùy ý biến bộ phận trên người mình thành sinh mệnh mình đã thấu hiểu triệt để, thu hoạch được năng lực của chúng...”

Ôn Văn nghi ngờ hỏi: “Chỉ là nếu là cây cối thì cũng không đáng sợ bao nhiêu đi, động thực vật cho dù mạnh mẽ hơn thì cũng không thể chịu nổi một đòn siêu năng lực.”

Bậc thầy Phong Bia lắc đầu nói: “Không, sau khi cậu thấy hấn sẽ hiểu, hơn nữa phạm vi biến đổi của hấn không chỉ có động thực vật thông thường, còn bao gồm cả các sinh mệnh mạnh mẽ như rồng.”

Ôn Văn trầm ngâm một hồi rồi nói: “Hi vọng khi tôi gặp hấn, hấn có thể làm tôi ngạc nhiên, bây giờ nói tới yêu cầu của tôi... Đó chính là lúc đối phó Ais Wakaz mà tôi có mặt... nếu như có thể, tôi hi vọng để tôi giết hấn!”

Lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm tháng rồi, hơn nữa học trò của hấn còn đang tìm kiếm manh mối về trạm thu nhận...

Hiện giờ Ôn Văn có thể xác nhận, tên Ais này chính là tội phạm trốn chạy của trạm thu nhận, hơn nữa năng lực của hấn có vẻ rất hữu dụng, cho dù thế nào thì Ôn Văn nhắm tới hấn cũng coi như không lỗ lã.

Nhưng có một vài điều cần phải chú ý, Ais Wakaz dù sao cũng là quái vật lớn đã sống nghìn năm, trong tay có lẽ có con bài tẩy gì đó, vì thế phải chuẩn bị sẵn cho khả năng sẽ gặp thất bại.

Giống như Akaru lúc đầu vậy, hấn có không gian thần bí là con bài tẩy, nếu không phải Ôn Văn phá hư không gian thần bí đó từ trước thì có lẽ sẽ không thể nào đánh bại được Akaru.

“Yêu cầu này... được rồi.”

Đối với yêu cầu của Ôn Văn, Chu Kỳ Bái và Phong Bia đều khá nghi hoặc, nhưng đối với bọn họ thì đó là chuyện không thể nào tốt hơn nữa.

Ba người lại trao đổi thêm một khoảng thời gian ngắn, Chu Kỳ Bái vung tay đập nát bàn trà của khách sạn nói: “Như vậy bây giờ chúng ta đi tìm hấn thôi...”

...

Ở gần thành phố Đồng Lĩnh có bốn khu vực khai thác mỏ lớn, mỗi khu vực lại có hầm mỏ lộ thiên kích cỡ lớn nhỏ không

giống nhau.

Rãnh đồng nhỏ là một trong những khu vực khai thác mỏ lớn, tổng sản lượng của khu này phải hơn hai chục ngàn tấn, rất khả quan.

Có điều ở phía hướng đông nam của rãnh đồng nhỏ có một cái hầm lớn đột nhiên ngừng hoạt động, cũng không phải bởi vì mỏ đồng đã bị khai thác hết, mà nghe đồn là trong hầm mỏ có quý quái ở dưới đất chui lên, thậm chí đã có hai công nhân bị dọa nhập viện.

Ở lối vào hầm có một ông chú mặc vest dài vải kaki màu trắng, cà vạt đỏ sậm, tóc ngắn màu vàng rục.

Ông chú này cầm túi thuốc trong tay, phà ra vài phòng khói hình xoắn ốc, người này chính là Ôn Văn đang đi ra ngoài tìm kiếm tung tích tiến sĩ Phong.

Lúc này Ôn Văn đang nguy trang, làm người ta tuyệt đối không thể nhận ra thân phận thật của anh.

Trước đó Ôn Văn đã từng đối mặt với tổ chức tội phạm trốn chạy, nói không chừng bọn họ đã thêm vào danh sách cần phải giết, trước khi bắt được đối phương, không thể để bọn họ phát hiện thân phận của mình.

Bằng không càng kéo dài, để hẳn gọi trợ giúp tới thì không nhất định là ai sẵn ai...

Nơi đầu tiên mà Ôn Văn điều tra chính là cái hầm này, nơi này có lời đồn rất khủng khiếp, vì thế Ôn Văn nghi ngờ là tiến sĩ Phong có khả năng trốn ở nơi này.

Nơi tương tự thế này không phải chỉ có một, vì thế ba người bọn họ tách ra thăm dò, trên tai trái Ôn Văn đeo một cái mặt nhỏ, chỉ cần ở trong phạm vi thành phố thì ba người bọn họ có thể tiến hành giao tiếp với nhau.

Thứ này sử dụng rất thuận tiện, hơn nữa không dễ dàng bị siêu năng lực ngăn chặn tín hiệu như máy móc.

Phương pháp định vị của Chu Kỳ Bái chỉ có thể xác định được đại khái đối phương đang ở lân cận thành phố này mà thôi, cụ thể là ở nơi nào thì không thể dò xét được, hơn nữa qua vài

ngày thì định vị sẽ mất hiệu lực, một khi tới đó mà chưa bắt được tiến sĩ Phong, muốn tìm ra hắn sẽ rất khó khăn.

Mới vừa tiến vào hầm, Ôn Văn đã cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo, còn có thể nghe thấy tiếng vang sột soạt và tiếng hít thở trầm thấp, không khí âm trầm như có người đang thổi gió nhẹ ở sau đầu vậy.

Ôn Văn giật giật mép nói: “Khó trách không xảy ra sự kiện thương vong đã định công, dạng này cho dù là người bình thường cũng có thể cảm nhận được khác thường.”

Bầu không khí ở nơi này rõ ràng báo cho người ta biết, ở sâu trong hầm ẩn giấu thứ không tốt, tiếp tục đi sâu vào trong có lẽ sẽ gặp phải bất trắc...

“Chắc tên tiến sĩ Phong kia sẽ không trốn ở đây... hắn không có khả năng ngu đến vậy, chẳng qua vẫn nên vào xem thử thì tốt hơn, nói không chừng là tiến sĩ Phong có bày trận ở đây, nếu chỉ là vấn đề nhỏ thì thuận tiện giải quyết luôn.”

Ôn Văn nhắc vạt áo, chịu đựng mùi gay mũi trong hầm mở tiếp tục đi tới.

Trong hầm mở rất dơ, khắp nơi đều là bùn đất màu đen tỏa ra mùi hương kỳ lạ, không giống như của nhóm thợ mỏ lấy quặng trước kia lưu lại, ngược lại giống như một vài loại quái vật đặc biệt đi ngang qua lưu lại.

Cẩn thận đi tới một đoạn ngắn, Ôn Văn ngừng lại gõ một tảng đá ở trên vách, lộ ra một khe hở nhỏ, áp tai tới thì nghe thấy một loại ngôn ngữ kỳ quái.

“Alashi... Asheballe ~ Sukabuli ~ ~”

Ôn Văn sửng sốt ngẩng đầu: “Là thứ quỷ gì vậy... chờ đã, phát âm này có chút giống với ngôn ngữ Yuta, hẳn là ngôn ngữ đặc biệt của chủng tộc quái vật thế giới trong.”

Sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn thả ra một con quái vật, để nó làm phiên dịch cho mình.

Con quái vật kia nghe xong thì nói với Ôn Văn: “Ngôn ngữ của các chủng tộc không giống nhau, nhưng tôi có thể hiểu đại khái câu nói này là cảnh báo người tiến vào, muốn bọn họ rời khỏi nơi này, bằng không sẽ phải gánh chịu vận rủi tử vong!”

Chương 642 - Người bảo vệ khu mỏ

Khóe miệng Ôn Văn vênh lên, bắt đầu cảm thấy hứng thú với hầm mỏ này: “Chắc chắn, vận rủi tử vong... tao ngược lại muốn xem thử xem là thứ gì có thể làm tao gặp vận rủi tử vong.”

Quái vật phiên dịch cho Ôn Văn đứng bên cạnh trơ mắt nhìn Ôn Văn, muốn được Ôn Văn khen ngợi.

Nhưng Ôn Văn chỉ vung tay đưa nó vào lại trạm thu nhận, chỉ phiên dịch một câu nói đã muốn được khen ngợi, như vậy sau này muốn bọn nó liều mạng thì phải thưởng cái gì đây.

Sau đó Ôn Văn búng tay một cái, sử dụng năng lực của tướng quân Bài Tây để cơ thể mình trở nên mỏng như trang giấy, theo khe hở kia chui vào trong, theo âm thanh này có lẽ sẽ tìm được thứ ẩn giấu.

Trong hầm mỏ có những lối đi phức tạp, giống như một tòa mê cung khổng lồ, nếu không phải có âm thanh thần bí kia, Ôn Văn thật sự khó có thể tìm ra con đường chính xác.

Anh nói mình tới nơi này thăm dò, về phần Đào Thanh Thanh thì bị anh phái đi giải quyết những vụ án khác trong thành phố này, lần sự kiện săn giết này dính tới hai cường địch Tai Nạn thượng tự, cô không giúp đỡ được gì cả.

...

Trải qua khúc quanh, Ôn Văn một đường đi xuống, khi đi khoảng mấy chục mét thì nơi này đã không còn là phạm vi quảng mỏ mà là hang động dưới lòng đất được hình thành tự nhiên, người bình thường nếu không cẩn thận tiến vào nơi này có lẽ sẽ vĩnh viễn lạc lối trong bóng tối, sau đó trở thành thức ăn cho một sinh vật nào đó.

Ở chỗ miệng thông gió của hang động này, một sinh vật hình người cả người chấy dịch dính màu đen cầm micro cố sức gào to, âm thanh của nó thông qua máy móc trở nên đặc biệt trầm thấp, truyền sang bên hầm mỏ.

“Alashi ~ Asheballe ~ ~”

Thỉnh thoảng gào mệ, nó sẽ húng hắng giọng một chút, đảm bảo mình có thể phát ra âm tiết rõ ràng.

Ôn Văn mông như cánh ve yên lặng đi theo phía sau nó, có chút im lặng quan sát.

Anh vốn tưởng thứ phát ra âm thanh này sẽ là sinh vật bị nguyên rủa, hoặc là quái vật lớn mạnh mẽ bị phong ấn, thật không ngờ lại là một thứ ngu dốt...

Cảm giác này giống như chương trình phổ cập khoa học mà Ôn Văn từng thấy qua lúc còn bé, dùng phim kính di giật gân để mở đầu, lóe loẹt giả thuyết một đồng, kết quả đưa ra một cái kết hài kịch được viết ngoáy.

Ví dụ như đàn ông có thể đột nhiên nôn ra máu, có thể rút máu từ trong cơ thể, kết quả chính là chảy máu chân răng.

Trên bầu trời xuất hiện một cái gậy bay thần bí, kéo dài suốt ba tập kết quả là con bướm.

Một người đàn ông bị người ngoài hành tinh bắt cóc, khi tỉnh lại xuất hiện ở tỉnh khác, kết quả là tinh thần người này có vấn đề...

Sau khi Ôn Văn loại bỏ đi tất cả cảm giác sai lầm ở trong lòng, anh bắt đầu quan sát sinh vật thần bí này, thể hình của nó khá tương tự nhân loại, chỉ có điều trên người chảy ra chất lỏng màu đen có mùi lạ, dấu vết màu đen ở hăm mỗ có lẽ là do sinh vật giống con người này lưu lại.

Thực lực của nó cũng không mạnh mẽ, đại khái chỉ ở cấp Tai Hại mà thôi, có điều thoát nhìn hẵn là sinh vật quần cư, bởi vì Ôn Văn cảm nhận được không ít hơi thở tương tự ở gần đó, ở phía xa mơ hồ có hơi thở khác.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn rút ra một con dao găm khắc ký hiệu gỗ vào vai nó, về phần tại sao không dùng tay, đương nhiên là vì ghét con quái vật này bản.

Sinh vật màu đen đang tình cảm dạt dào gào thét, vừa quay đầu lại nhìn thấy Ôn Văn ở hình dạng trang giấy, còn dùng một con dao găm đặt trên vai mình, ánh mắt dữ tợn đầy sát khí, thoáng một cái nó đã trợn tròn mắt, bị dọa tới bất tỉnh, mà tròng mắt có lẽ là nơi duy nhất có màu trắng trên cơ thể nó.

“Minh còn chưa kịp hỏi câu nào, sao đã bị dọa tới hôn mê rồi... ah, mình quên bỏ đi năng lực hóa thành bài tây, có điều lá gan nhỏ như vậy có lẽ không phải là sinh vật tà ác gì cả.”

Ôn Văn tạo ra một dòng nước rửa micro rồi nhặt lên, phát hiện nó là một thiết bị siêu năng, khả năng suy nhất chính là làm cho âm thanh phát ra có một hiệu quả gì đó, tằm tối khủng khiếp hoặc thánh khiết tao nhã, giống như tẩu thuốc huyền thái vậy, chẳng có tác dụng gì, chỉ được mỗi cái thú vị.

“Thứ này khá thú vị đấy, lấy về chơi...”

Nếu quái vật này cuối cùng có thể chứng minh mình không có vấn đề gì, Ôn Văn có lẽ sẽ trả cái micro này lại cho nó, nếu nó có vấn đề thì thứ này đương nhiên chính là chiến lợi phẩm của Ôn Văn.

Ngay sau đó Ôn Văn lên cộng đồng thợ săn, đơn giản hình dung diện mạo của quái vật kia một chút, đồng thời đưa ra treo thưởng một trăm đồng tiền săn ma, hi vọng có thợ săn nhận thức quái vật này, cung cấp tin tức cho anh.

Tiếp đó Ôn Văn tắt thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, nhìn sâu vào trong hang, nơi đó mơ hồ truyền tới tiếng gọi mà Ôn Văn nghe không hiểu, theo năng lượng dao động thì hẳn là xảy ra chiến đấu.

Một bên chiến đấu rất giống sinh vật màu đen nằm dưới đất, mà bên còn lại thì có hơi thở rất kỳ quái, nó rất giống một con quái vật màu đen, hoặc là thực vật có hình thù quái vật.

Né tránh đám quái nhân màu đen ở trên đường, Ôn Văn dễ dàng tiến tới chiến trường, nơi này có hai mươi mấy quái nhân màu đen đang cầm vũ khí chiến đấu với một đám kỳ quái.

Miệng chúng phát ra ngôn ngữ kỳ quái mà Ôn Văn nghe không hiểu.

Bên trong đám quái vật này là xương cốt nhân loại bị vỡ và một ít thứ giống như nấm đảm nhiệm vai trò máu thịt, mà rễ cây thì quây quanh bên ngoài cơ thể, biến thành lớp xác ngoài màu đen cứng rắn ngăn cản đòn tấn công của quái nhân màu đen.

Tổ hợp nấm và thực vật làm Ôn Văn nhận định thứ này khẳng định không thể thoát khỏi liên quan với tiến sĩ Phong.

“Lẽ nào hấn thật sự ở chỗ này?”

“Không đúng... nếu hấn ở đây thì với thực lực của đám quái nhân màu đen yếu đuối này căn bản không thể chống đỡ được, có lẽ hấn chỉ bố trí một chút ở nơi này rồi chờ đợi nó mọc rễ nảy mầm.”

Trong lúc quan sát Ôn Văn nhìn thấy một quái nhân màu đen bị quái vật thực vật bóp gục, lồi vào trong một khu mỏ xanh đen, trong mỏ đó không hề có chút ánh sáng nào nhưng Ôn Văn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, dù sao thì nơi này cũng không phải là hoàn cảnh đơn thuần không có ánh sáng như ở mê cung dưới lòng đất.

Một cái rễ cây chui vào trong cơ thể quái nhân màu đen, sau đó thực vật bắt đầu mọc rễ nảy mầm trong cơ thể quái nhân, quái nhân màu đen kia nhanh chóng chuyển hóa thành sự tồn tại giống với đám quái vật thực vật kia.

“Thì ra phần cương của con người là xương của quái nhân màu đen này... thoát nhìn thì đây là trận nội chiến của quái vật, không dính gì tới nhân loại, có lẽ mình không nên dính vào.”

Đang dự tính ngồi xem hồ đấu thì thiết bị đầu cuối của Ôn Văn chấn động một cái, câu hỏi đưa ra khi nãy đã được trả lời.

Mở ra xem, Ôn Văn nhanh chóng xẹt qua những câu trả lời vớ vẩn ở bên trên, chỉ xem câu trả lời khá dài ở cuối cùng.

Loại quái vật này chủ yếu xuất hiện ở khu Kim Ứng và khu Mỹ Gia, gọi là quỷ mỏ, chúng được hình thành từ linh hồn của thợ mỏ chết ở khu mỏ, chúng được sinh ra từ xương người bị chôn vùi dưới lòng đất, chất lỏng màu đen ở trên người là chất bản trong lòng đất.

Trước khi tai nạn ở mỏ xảy ra, các thợ mỏ thường thấy hình ảnh của con quái vật này, hiện giờ có hai cách nói về chúng: một là quái vật này là người bảo vệ của thợ mỏ, trước khi tai nạn xảy ra chúng sẽ xuất hiện dùng hành vi đe dọa của mình để cảnh báo đám thợ mỏ là sắp có nguy hiểm xuất hiện, một cách nói khác là đám quái vật này chế tạo ra tai nạn ở mỏ, cũng xem đó là niềm vui, vì thế chúng nó sẽ luôn xuất hiện ở hiện trường khu mỏ xảy ra tai nạn.

Ôn Văn tất thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, nhỏ giọng nói:
“Minh đã biết nên làm thế nào rồi.”

Con quỷ mỏ sọ tới ngất xỉu kia quả thực đã dùng micro để đe dọa thợ mỏ, cũng chính vì nó đe dọa nên tới bây giờ ở đây mới không xuất hiện người bình thường bị hại!

Chương 643 - Ais Wakaz

Ôn Văn rút khẩu Quân Lang ra, bắn vài phát về phía con quái vật quỷ mỏ đã biến đổi thành quái vật thực vật, bụng, tim, não... tất cả những nơi có khả năng là nhược điểm đều bị bắn một phát, anh muốn kiểm tra nhược điểm của sinh vật này.

Thân thể bị bắn thủng vài lỗ, nhưng con quái vật này vẫn vui vẻ như cũ, xem ra cho dù thân thể bị tổn hại một vài bộ phận thì vẫn không hề ảnh hưởng tới hành động.

“Như vậy không được, vũ khí nhân loại bình thường bị hạn chế tác dụng rất nhiều đối với sinh vật này... vậy lửa thì sao?”

Ôn Văn gỡ đạn trong Quân Lang, bàn tay trở nên đỏ bừng, từng viên đạn được tạo ra từ ngọn lửa xuất hiện trong băng đạn, sau đó anh nổ súng.

Lần này bắn ra không phải đạn mà là ngọn lửa được áp súc, sau khi đạn tiến vào cơ thể quái vật thực vật thì ngọn lửa từ miệng vết thương ở mu bàn chân phùng lên mãnh liệt bao trùm lấy cơ thể nó, thiêu đốt hừng hực, sau đó nó ngừng hoạt động trong tiếng kêu rên.

“Xem ra lửa vẫn chính là nhược điểm của chúng, dùng súng phun lửa có thể dễ dàng giết chết loại quái vật này.”

Tạo hình năng lượng là một trong những khả năng của Hắc Thể, sức mạnh của Hắc Thể tuy chỉ giới hạn ở Tai Nạn hạ tự nhưng về phía cạnh điều khiển năng lượng thì rất linh hoạt, chỉ cần là phương pháp tấn công mà Ôn Văn có thể nghĩ ra thì có thể thông qua Hắc Thể hoàn thành, biến ngọn lửa thành viên đạn dễ dàng như một bữa sáng.

Lúc ánh lửa bùng lên, tất cả quỷ mỏ nhìn không được che mắt, chúng nó sống dưới lòng đất nên không thể thích ứng nổi cường độ ánh sáng này.

Mà Ôn Văn cũng thừa dịp bọn nó bị che mắt chột lóe thân mình tiến vào hang động tăm tối tựa hồ có ẩn giấu thứ gì đó, đám quỷ mỏ chính là bị biến thành quái vật thực vật ở đây.

Đi qua con đường chật hẹp dài khoảng hai mươi mét, trước mắt Ôn Văn trở nên trống trải, nơi này có một cái động thiên nhiên khác.

Trước mắt anh là một không gian cao hơn mười mét, dài và rộng mấy chục mét, trên mặt đất nhấp nháp không biết là chất lỏng của loài thực vật nào hay nước từ trên đỉnh nhỏ xuống, trên vách đá mọc ra một ít nấm nhỏ màu xanh lá cây, đám nấm này tỏa ra ánh sáng yếu ớt làm hang động này không đến mức quá tối.

Ở nơi sâu nhất của hang động có một gốc thực vật yêu dị rất lớn, rễ cây của nó trải ra khắp toàn bộ hang động dưới lòng đất này để hấp thu chất dinh dưỡng, còn có những cọng dây leo khá linh hoạt, trên dây leo có gai nhọn dài hơn hai mươi cm, trên đỉnh gai có lỗ nhỏ để rót chất lỏng, thứ chuyên đổi quái vật thực vật chính là số gai này.

Mà phần dưới của gốc cây khổng lồ kia là người nắm chỉ có những bộ phận ở phần trên eo, bốn cánh tay màu tím đầy cơ bắp.

Vừa tiến vào trong hang động Ôn Văn đã bị tập kích, một cái rễ cây đầy gai nhọn đập về phía anh, Ôn Văn nhẹ nhàng di chuyển né khỏi cú quật này.

Nhưng còn chưa chờ Ôn Văn đứng vững thì một nắm đám to lớn đã ập tới, là nắm đám của người nắm cơ bắp kia, nắm tay của nó thế mà lại có thể duỗi dài!

Nhưng mặc dù là vậy thì vẫn chẳng là gì đối với Ôn Văn, anh giống như một cái bóng ảo quý dị, không quản những đòn tấn công kia dày đặc cỡ nào anh vẫn có thể tìm được lối thoát.

“Tàn suất tấn công rất nhanh, mặc dù là tốc độ của người siêu năng hạ tự cũng rất khó né tránh nhưng lực tấn công lại không ổn, thậm chí còn không thể tổn hại được vách đá trong hang, cũng vì thế nên nó mới không tự mình ra tay đối phó đám quỷ mỏ, bởi vì thể tích của nó quá lớn, không thể rời khỏi nơi này để đi ra ngoài.

“Tuy sức lực không đủ nhưng có gai nhọn dày đặc để bù lại khuyết điểm, nếu bị nó đánh trúng có lẽ sẽ rất phiền phức....

Đơn giản giao thủ một hồi, Ôn Văn đã nắm rõ thực lực của thứ này, ở trong hang động này, người siêu năng hạ tự hoàn toàn không phải đối thủ của nó, nhưng nếu ra khỏi hang động này lại đụng trúng người siêu năng viên trình thì thứ này chính là một tấm bia ngấm.

Ôn Văn muốn giải quyết nó là chuyện rất đơn giản, nhưng anh không hiểu được mục đích của tiến sĩ Phong khi bố trí một quái vật ở nơi này.

Nếu chỉ muốn làm trận nguy trang hấp dẫn sự chú ý của người siêu năng tìm kiếm mình thì không cần dùng tới thực vật cấp Tai Nạn, huống chi tiến sĩ Phong có lẽ không biết nhóm Ôn Văn đang săn đuổi hắn.

Dù sao thì cho dù là tiến sĩ Phong có thể cải tạo ra được quái vật thực lực cấp Tai Nạn thì cũng không phải tiện tay là làm ra được, nếu chế tạo quá dễ dàng thì hắn đã không cần tìm nhóm Diêm Tu tới thử nghiệm.

Vì thế có lẽ nơi này cũng là một chỗ thí nghiệm, như vậy hắn muốn thông qua thí nghiệm này để đạt được mục đích nào đây? Gai nhọn này chỉ có tác dụng lây nhiễm quỷ mỏ thôi sao, liệu có tác dụng với nhân loại hay không?

Ôn Văn dựa vào bản năng cảm giác được nơi này có vấn đề, còn là vấn đề lớn!

...

“Gần đây đám đồ chơi của mày có hơi hứng quá rồi đấy, ngay cả tao cũng cảm thấy có chút đáng sợ.” Trong một căn phòng ở khu dân cư bình thường của thành phố Đồng Lĩnh, một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác có mũ trùm màu xám không đứng đắn nói.

Miệng hắn nói là sợ nhưng khóe miệng lại mang theo nụ cười, hắn chính là thầy của Phong Bia và Phong Nhiêu, Ais Wakaz!

Tiến sĩ Phong đội nón xanh ngồi xỏm trước mặt một chậu cây mắc cỡ nhẹ nhàng đùa nghịch, cây thực vật vốn có phản ứng rất bình thường, lúc này ở trong tay hắn lại giống như một thiếu nữ xấu hổ vậy.

“Những gì tôi làm không phải là điều mà thầy muốn thấy à, tôi muốn tạo thành một thế giới chỉ có thực vật tồn tại, mà thầy thì... đến giờ tôi vẫn không biết mục đích thật sự của ngài rốt cuộc là gì.”

Ais mỉm cười lắc đầu, đi tới trước mặt một người phụ nữ bị thực vật trói chặt, quan tâm nhìn cô ta.

Vẻ mặt của người phụ nữ đó rất khủng hoảng, nước mắt chảy xuống từng giọt, bởi vì lần trước lúc Ais tới thì chồng của cô đã biến mất!

“Mục đích của tao rất đơn giản, giống như mày vẫn luôn nói vậy, muốn có một tràng săn bắn mà không bị bó buộc.”

Ais đưa tay về phía người phụ nữ, bàn tay giống như chạm vào nước mà xuyên vào trong cơ thể người phụ nữ, ngay sau đó toàn cơ thể cô ta bị cánh tay Ais hút vào, trên mặt đất chỉ còn lại một bộ quần áo.

Người phụ nữ này cứ vậy bị Ais ‘ăn tươi’ rồi, không hề có chút máu tanh nhưng so với ăn tươi nuốt sống lại càng làm người ta lạnh run hơn.

“Thầy làm như vậy, tôi cũng cảm thấy đói bụng.”

Tiến sĩ Phong gỡ cái nón xuống, trực tiếp nhổ cả gốc cây mắc cỡ, không nhìn nó vùng vẫy giãy giụa và gai trên thân nó, qua quít nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: “Lý do thoái thác này thầy nói với tôi nhiều lần lắm rồi, nhưng mà... tôi không tin.”

Ais không phản đối, chỉ nói với tiến sĩ Phong: “Tin hay không tùy mày, mày định tiến hành thí nghiệm ở thành phố Đồng Lĩnh này à?”

Tiến sĩ Phong không hỏi tới mục đích của Ais nữa, bắt đầu hưng phấn nói: “Không sai, nếu như lần này thành công, làn sóng mà tôi muốn sẽ lấy thành phố này làm điểm bắt đầu lan ra toàn thế giới!”

“Tao rất chờ mong thành quả của mày.”

Ais ợ một tiếng, hộc ra một chiếc nhẫn đã bị ăn mòn tới biến hình, đây là nhẫn cưới của người phụ nữ kia...

Chương 644 - Sức mạnh tín ngưỡng

Trong hang động tối đen sâu thẳm không có ánh sáng, khắp nơi đều là phần thực vật bị cắt rời, một người nắm to lớn bị hơn mười cây thương dài vàng óng đóng đinh trên vách đá, trên mặt lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Nó chính là con quái vật mà Ôn Văn đã nhìn thấy trước đó, hiện giờ đã không còn hơi thở sinh mệnh, đến khi chết đi nó vẫn không hiểu được vì sao người đàn ông chạy thực mạng khi nãy lại đột nhiên bùng nổ sức mạnh không thể nào chống đỡ, dễ dàng giết chết nó.

Ôn Văn vừa mới hoàn thành xong một trận chém giết, đang ngồi xỏm bên cạnh rễ cây, cẩn thận dùng dao găm moi túi độc, lại dùng ống tiêm rút độc, cất vào trong vài lọ thủy tinh nhỏ.

Sau khi con quái vật tổ hợp này chết đi, thứ duy nhất vẫn còn khá sống động chính là chất dịch độc trong người nó.

Có nghĩa là một khi chất độc này bị lan rộng, cho dù chém chết nguyên thể thì sinh vật lây nhiễm vẫn không thể khôi phục bình thường mà tiếp tục lan rộng chất độc trí mạng này.

“Không biết ngoại trừ quỷ mỏ, chất dịch độc này còn có thể lây nhiễm những sinh vật khác hay không, ví dụ như nhân loại... nếu quả thực là vậy thì có chút khó khăn.”

Sau khi lấy độc xong, Ôn Văn chuyển sang năng lực của dê yêu hút dưỡng khí, hút đi tất cả dưỡng khí ở gần đó rồi phun vào trong cái hang lớn này, sau đó dùng môi lửa thiêu rụi tất cả mọi thứ ở đây.

Loại quái vật có hình dạng thực vật này cho dù bị đào cả gốc, mặc kệ không để ý tới thì nó vẫn có khả năng cắm vào đất để sinh rễ, Ôn Văn không muốn để lại tai họa ngầm, vì thế đã dùng một môi lửa đốt rụi.

Trận hỗn chiến của Ôn Văn và quái vật thực vật, cộng với trận lửa lớn tiếp theo đó đều có động tĩnh rất lớn, hấp dẫn sự chú ý của đám quỷ mỏ, chúng tập trung trước hang động, tò mò nhìn vào trong.

“Chật chịt, không bị dọa chạy đi sao...”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi mở trạng thái Hắc Thể, để năng lượng màu đen bên ngoài cơ thể tạo thành dáng vẻ giống như lũ quỷ mỏ, sau đó chậm rãi từ trong hang đi ra ngoài.

Đám quỷ mỏ thấy Ôn Văn có diện mạo giống như mình từ bên trong tiến ra thì đều im lặng, sau đó một con quỷ mỏ tiến vào trong hang, nhìn thấy quái vật đáng sợ trong hang đã tử vong liền chạy ra dùng ngôn ngữ kỳ quái hoan hô với đám quỷ mỏ khác.

Ngay sau đó tất cả quỷ mỏ đều vây quanh Ôn Văn nhảy nhót sôi nổi, mặc dù Ôn Văn không biết bọn nó đang nói gì nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự yêu thích của chúng.

Hoan hô xong, đám quỷ mỏ quỳ xuống trước mặt Ôn Văn, tựa hồ đang dùng ngôn ngữ kỳ quái nào đó để tiến hành cầu nguyện.

Thấy phản ứng của bọn nó, Ôn Văn nhin không được bật cười, tư duy của đám quỷ mỏ này quá đơn thuần rồi, chỉ cần nguy trang sơ một chút thì chúng đã không nghi ngờ thân phận của Ôn Văn rồi, hơn nữa hình như còn xem Ôn Văn như là một thứ vị đại gì đó.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì Ôn Văn cảm thấy rất hợp lý, nếu như chúng nó quá thông minh thì sao lại dùng tính mạng để ngăn chặn quái vật mà tiến sĩ Phong chế tạo ra chứ, chuồn đi mới là biện pháp tốt nhất đối với chủng tộc của bọn nó.

Sau đó khước miệng Ôn Văn lộ ra nụ cười xấu xa, anh muốn nhảy một vũ điệu kỳ lạ, sau đó lộ ra chân thân để ảo tưởng của đám quỷ mỏ này tan biến.

Về phần tại sao anh lại làm như vậy, đương nhiên là vì thú vị, nếu như đã giúp bọn nó giải quyết được nguy cơ diệt tộc, dùng chúng nó để kiếm chút niềm vui cũng không quá đáng đi?

“He he, tao rất mong chờ nét mặt của bọn mày.... chờ đã, đó là cái gì?”

Vẻ mặt Ôn Văn đột nhiên trở nên nghiêm túc, bởi vì anh cảm giác được một sức mạnh không tầm thường đang quán quanh người mình khi được quỳ lạy!

Sức mạnh này cũng không quá mạnh, đối với Ôn Văn hiện giờ mà nói thì thậm chí có thể không tính tới, nhưng tính chất của

sức mạnh này rất kỳ quái, anh chỉ từng cảm nhận được khi nhóm giáo đồ của Giáo Hội Sáng Thế tổ chức cầu nguyện quy mô lớn!

Đây là... sức mạnh sinh ra từ tín ngưỡng!

“Không cần phải tiến hành truyền giáo, không cần tự xưng thần, chỉ là ngưỡng mộ đơn thuần cũng có thể sinh ra sức mạnh tín ngưỡng sao... bởi vì hiện giờ bọn nó rất ngưỡng mộ mình, vì thế sức mạnh này mới lay động quanh người mình?”

“Đúng rồi, ngày đó sức mạnh bản thân thiên thạch cũng không lớn, nhưng có thể tích lũy tín ngưỡng mấy trăm năm của người dân thị trấn để có được sức mạnh thần kỳ... có lẽ không nhất định là tín ngưỡng, cũng có thể là sợ hãi cực độ.”

Ôn Văn thử sử dụng sức mạnh, sức mạnh này cũng phối hợp nhưng sau khi thử một hồi thì Ôn Văn đã từ bỏ.

Ở giai đoạn hiện giờ anh không có cách nào sử dụng sức mạnh này, chỉ có thể nhìn mà không thể biến hóa để bản thân mình sử dụng, nhưng nếu thực lực đạt tới cấp Tai Biến thì rất có thể sẽ dễ dàng sử dụng nó.

“Khó trách có vài cường giả cấp Tai Biến thích tự xưng là thần tiên, cũng không nhất định là vì thỏa mãn dục vọng gì đó, rất có thể là vì lợi dụng loại sức mạnh tín ngưỡng này!”

“Sau khi hấp thu sức mạnh này thì thậm chí có thể dựa vào nó để kết nối với tín đồ, thậm chí là giáng xuống sức mạnh nhất định...”

Sau khi phát hiện sức mạnh tín ngưỡng, Ôn Văn không tiếp tục làm quái nữa, anh muốn giữ lại tín ngưỡng của đám quỷ mỏ này, chờ đến khi thực lực đầy đủ lại có thời gian thì quay trở lại phân tích bản chất của sức mạnh này.

Nếu muốn giữ lại tín ngưỡng thì không thể rời đi bình thường được, hẳn là nên làm ra một kiểu biến mất thật thần kỳ.

Ôn Văn búng tay một cái, một cánh cổng đá màu đen đột nhiên xuất hiện, đây là hiệu ứng đặc biệt khi tiến vào trong trạm thu nhận, trên cánh cửa có khắc dáng vẻ Ôn Văn đang nguy trang, bên dưới quỳ một đám quỷ mỏ....

Sau khi Ôn Văn bước vào trong cánh cửa, biến mất trong không khí, đám quỳ mỏ quỳ ở dưới đất thật lâu vẫn không chịu ngẩng đầu.

Cuối cùng quỳ mỏ cường tráng nhất đứng dậy, đi tới một vách đá bằng phẳng, bắt đầu khắc hình ảnh mình nhìn thấy khi nãy, nó muốn truyền lại hình ảnh này, để càng nhiều quỳ mỏ biết, tộc đàn của bọn nó có một nhân vật rất vĩ đại...

...

“Sau khi nhìn thấy ‘thần tích’, tín ngưỡng của đám quỳ mỏ sẽ không tiêu tan trong một khoảng thời gian ngắn, có điều cũng không thể nói chính xác... ai biết được với mạch não đơn giản của chúng, khi thấy những sinh vật mạnh mẽ khác chắc gì chúng không ngưỡng mộ.”

“Nói tiếp thì quên trả micro lại rồi... nếu đã không lấy bọn nó làm niềm vui thì cứ coi như đây là thù lao mù cứu bọn nó vậy.”

Thông qua liên hệ với Đào Thanh Thanh, biết cô đã rời khỏi trạm thu nhận, lúc này đang dò xét một chuyện quái lạ ở thành phố Đồng Lĩnh, vì thế Ôn Văn không quấy rầy cô mà tới Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Đồng Lĩnh, tìm được tiểu đội trưởng đội thợ săn địa phương, giao số chất độc thu hoạch được cho hắn.

Số chất độc này sẽ được đưa tới cơ sở nghiên cứu của hiệp hội gần thành phố Đồng Lĩnh, sau đó tìm ra phương pháp hóa giải chất độc. Ôn Văn không biết làm vậy có tác dụng hay không, nhưng lo trước đỡ họa.

Tiếp đó Ôn Văn thông qua dây đeo trên tai trao đổi tin tức với Chu Kỳ Bái và bậc thầy Phong Bia.

Nơi Chu Kỳ Bái điều tra chẳng có gì, coi như đi không công một chuyến, mà chỗ bậc thầy Phong Bia thì gặp phải quái vật thực vật tương tự như bên Ôn Văn.

Điều này làm trong lòng Ôn Văn có một tầng mây đen, nếu chỉ có một chỗ thì dễ nói, nhưng bậc thầy Phong Bia cũng gặp phải quái vật tương tự thì chứng minh tiến sĩ Phong muốn làm chuyện gì đó ở thành phố Đồng Lĩnh.

Không quản mục đích rốt cuộc là gì, Ôn Văn không thể để hẳn thực hiện, thành phố Đồng Lĩnh không phải thành phố nhỏ như thành phố Việt Sơn mà là thành phố lớn có tới mấy triệu dân số, một khi gặp chuyện không may thì khó mà lường được.

Chương 645 - Quan sát từ xa và trại trẻ mồ côi

Ngoài ban công của gia đình họ, tiến sĩ Phong cầm một cái bình xịt nhỏ màu xanh lá cây tưới nước cho đám hoa cỏ.

Hắn cẩn thận điều chỉnh hướng dòng chảy, điều chỉnh tới khi có thể nhìn thấy được quần sáng có màu sắc rực rỡ mới lộ ra nụ cười.

Đột nhiên tay hắn run một chút, dòng nước khó khăn lắm mới điều chỉnh được bị lệch đi, mất đi màu sắc xinh đẹp.

“Làm sao thế?”

Ais Wakaz nằm trên giường xem TV chợt hỏi, hắn đã bỏ áo khoác xám, trên người chỉ còn cái khố màu trắng.

“Có hai cơ thể mẹ được bố trí vừa bị người ta giết chết... bây giờ vẫn chưa tới thời gian bánh trứng, có lẽ không phải là bị Hiệp Hội Thợ Săn chú ý tới... có điều chết thì chết, một hai con chẳng ảnh hưởng gì tới đại cục cả.”

Ais Wakaz tò mò hỏi: “Tao rất tò mò không biết mày rốt cuộc đã bố trí bao nhiêu cơ thể mẹ mà lại tự tin rằng mình có thể thành công.”

Tiến sĩ Phong tiếp tục tưới nước: “Thành công thì tốt, thất bại cũng chẳng sao, tôi sẽ có được kinh nghiệm từ thất bại, tuyệt đối sẽ không ngã hai lần ở cùng một chỗ, càng thất bại thì tôi lại càng mạnh mẽ hơn, một ngày nào đó tôi sẽ tạo ra một thế giới do thực vật làm chúa tể, sau đó để sức mạnh của Mẹ Vĩ Đại giáng xuống.”

Ais Wakaz không nói chuyện nữa, biểu cảm trên mặt có chút mỉa mai.

Nếu để tiến sĩ Phong hoàn thành được suy nghĩ này, như vậy Ais Wakaz hẳn có lẽ cũng là một trong số mục tiêu cần loại bỏ, dù sao thì hẳn cũng không phải là thực vật.

Có điều Ais Wakaz không hề lo lắng sự việc sẽ phát triển tới tình trạng đó, bởi vì quy tắc quyết định hết thảy ở thế giới này chính là thực lực, chỉ cần tiến sĩ Phong vẫn còn bị vây trong cảnh giới thượng tự, không quản hắn làm gì cũng không thể thay đổi được thế giới này.

Mà Ais Wakaz thì không giống, hắn tin tưởng mục đích của mình có thể đạt được.

Có thể coi như hắn đã nói thật với tiến sĩ Phong, hắn muốn một tràng săn bắn không bị bó buộc, mà chỉ cần có được sức mạnh vô địch thì bất cứ nơi nào cũng là khu vực săn bắn không bị bó buộc!

Bởi vậy Ais Wakaz có một dã tâm, đó chính là trèo lên đỉnh sinh vật, bước vào cấp Tai Biến... trở thành thần!

...

Đào Thanh Thanh tới thành phố Đồng Lĩnh đã được mấy ngày.

Mấy ngày nay Ôn Văn vẫn bận bịu điều tra chuyện tiến sĩ Phong, vì thế Đào Thanh Thanh tự mình xử lý những vụ án siêu tự nhiên tích lũy trong thành phố này.

Quý hồn, Vampire, người sói, đủ loại yêu quái hiếm thấy, tất cả đều nằm trong phạm vi xử lý của cô, đám quái vật nhỏ lần trốn trong bóng tối này có thực lực không mạnh mẽ, nhưng đối với người bình thường thì cũng đủ đe dọa.

Mỗi ngày ở thành phố Đồng Lĩnh này có gần ngàn người tử vong, có bao nhiêu là 'công lao' của quái vật thì không thể nào thống kê.

Đào Thanh Thanh không thể tham gia vụ án dính tới quái vật thượng tự, vì thế nhiệm vụ chủ yếu của cô là giải quyết đám quái vật nhỏ có thực lực không mạnh.

Công việc này vốn làm rất vui vẻ, không nói tới chuyện chuộc tội, chỉ riêng chuyện có thể tự do hành động không biết đã làm đám quái vật trong trạm thu nhận hâm mộ cỡ nào.

Nhưng bây giờ Đào Thanh Thanh rất buồn phiền, bởi vì ba ngày gần đây cô chỉ tìm được một con người sói hôi hám què chân, hơn nữa con người sói này dựa vào việc nhặt ve chai để sống qua ngày, cũng không có ghi chép sát hại loài người, thậm chí còn giúp đỡ đám trẻ mồ côi, vì thế cô không làm gì nó, nhưng ngoại trừ nó thì cô không tìm thêm được gì.

Muốn tìm kiếm quái vật đang ẩn núp trong thành phố thật ra cũng không phải chuyện dễ, quái vật có thể trốn khỏi sự truy lùng của Hiệp Hội Thợ Săn ít nhiều gì cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng cô là một Vampire cao cấp cấp Tai Nạn, suốt mấy ngày mà chỉ có được chút thu hoạch này thì cũng quá tầm thường rồi, là thành phố này quá sạch sẽ hay năng lực của cô quá kém?

Tiếp tục như vậy cô làm sao báo cáo kết quả công việc với Ôn Văn đây chứ, chẳng lẽ muốn cô nói với Ôn Văn là mấy ngày nay cô chỉ xem phim mà thôi, không hề chăm chỉ làm việc?

Tuy cô thật sự có xem nhưng không có gì để báo cáo kết quả công việc thì vẫn không tốt, vừa nghĩ tới sắc mặt của Ôn Văn khi mình không hoàn thành nhiệm vụ, cô liền cảm thấy khó chịu.

Vì thế Đào Thanh Thanh một lần nữa đi tới nhà con sói bản kia, với tư cách là quái vật hoạt động trong thành phố này chắc chắn nó phải biết tin tình báo về những quái vật khác, nếu như không bắt được con quái vật xui xẻo nào đó để báo cáo kết quả công việc thì cũng nên làm rõ nguyên nhân quái vật ở thành phố này ít như vậy.

Người sói kia sinh sống ở bãi rác, lần trước thấy Đào Thanh Thanh còn bị dọa với tề ra quần, vì thế lần này Đào Thanh Thanh phải khóa lại phần lớn khứu giác mới dám tới tìm nó, nơi này quá đáng sợ đối với cô.

Đá bay cánh cửa phòng lụp xụp, Đào Thanh Thanh phát hiện người sói què kia không ở nơi này nên thất vọng lắc đầu nói: “Vampire và người sói vốn là kẻ thù lâu năm, bị mình phát hiện chỗ ẩn núp, đổi chỗ ở khác cũng là chuyện bình thường...”

“Không đúng, không phải nó tự nguyện rời đi!”

Đào Thanh Thanh dùng huyết năng di chuyển một cái chân bần, trên mặt đất xuất hiện vết máu đã được chà lau, vết máu này là do người sói lưu lại, hơn nữa còn rất mới, không quá hai mươi bốn tiếng đồng hồ!

Trước đó cô vừa mới gặp mặt con người sói này, quay lưng một cái đã có người tập kích nó, hơn nữa còn mang nó đi!

Đào Thanh Thanh hít sâu một hơi, mùi hương gay mũi suýt chút nữa hun cô tới bất tỉnh: “Thứ mang nó đi không để lại mùi quá rõ ràng... có điều vết máu của người sói có mùi rất rõ, mình có thể tìm ra nó!”

Trước đây Ôn Văn có thể dựa vào một chút mùi máu đã có thể tìm được mục tiêu trong thành phố, Vampire chính hiệu như Đào Thanh Thanh đương nhiên cũng có thể làm được, thậm chí còn làm tốt hơn.

Rất nhanh cô đã men theo mùi hương hơi nhạt kia tìm tới một trại trẻ mồ côi trong thành phố.

Liên bang có rất nhiều trẻ mồ côi, vì thế trại trẻ mồ côi cũng có rất nhiều, nhưng trại trẻ mồ côi liên bang thường sẽ không sầu lo vì vấn đề tài chính, bởi vì hàng tháng chính phủ liên bang đều gửi trợ cấp, số tiền đó đủ để trại trẻ mồ côi trang trải chi tiêu tháng sau.

Bởi vì không bị chiến tranh đe dọa, phúc lợi xã hội của liên bang rất sung túc, chưa bao giờ có chuyện cắt xén tài chính ở những nơi như trại trẻ mồ côi viện dưỡng lão.

Dưới ánh mặt trời, trong sân trại trẻ mồ côi, vài đứa bé tuổi tác khác nhau đang cầm đủ loại đồ chơi chơi đùa, một cô giáo trung niên mặc áo lông màu da cam mỉm cười nhìn đám trẻ.

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng Đào Thanh Thanh lộ ra ý cười, cô cũng từng là trẻ mồ côi, cũng từng có khoảng thời gian tốt đẹp trong trại mồ côi, cũng chính nhờ vào nó nên cô mới không tấn công cha mẹ mình khi bị dục vọng khát máu điều khiển.

Nhưng tình huống tốt đẹp đó chỉ duy trì được trong thoáng chốc, trong mắt Đào Thanh Thanh chúng bắt đầu trở nên đáng sợ.

Đám nhỏ kia vẫn luôn chơi đùa trong một phạm vi nhỏ, không hề buông món đồ chơi trong tay, cô giáo kia vẫn cứ duy trì dáng vẻ mỉm cười, một chút động tác dư thừa cũng không có!

Tình huống trước trại trẻ mồ côi này giống như một bức tranh xinh đẹp, nhưng người trong tranh lại không có linh hồn!

Dưới sự điều khiển của một thứ nào đó, bọn họ máy móc hành động, nhưng may mắn là vẫn còn hô hấp và nhịp tim đập, vì thế hiện giờ bọn họ vẫn chưa chết, nếu như cứu giúp đúng lúc thì nói không chừng có thể cứu lại được.

Chương 646 - Phòng thí nghiệm

Mùi của người sói què ở bên dưới tầng hầm của trại trẻ mồ côi này, Đào Thanh Thanh vượt qua cô giáo và đám nhỏ ở ngoài sân, lẳng lẳng tiến vào trong trại trẻ mồ côi.

Bên trong trại không có bóng người, trên mặt đất tích một tầng bụi, xem ra trại trẻ mồ côi này chỉ còn lại lớp vỏ ở bên ngoài để suy trì hình ảnh ‘hài hòa’.

Men theo mùi hương, Đào Thanh Thanh tìm được một cầu thang thông tới tầng hầm, ở cuối cầu thang có một cánh cửa sắt cũ nát, trên cửa có hơi thở kỳ lạ, thoát nhìn có bố trí ở bên trong.

Vì thế Đào Thanh Thanh không lựa chọn tiến vào từ cửa sắt, mà là dùng năng lượng màu đỏ tươi chui vào một cái lỗ nhỏ ở bên cạnh cửa, hóa thân thành con dơi chui vào trong phòng thí nghiệm.

Mấy trăm con dơi nhỏ vừa mới ngưng kết thành hình thì Đào Thanh Thanh đã cảm thấy một trận áp lực, giống như có thứ gì đó rất khủng khiếp bóp chặt cổ họng cô, nhưng cô hiểu rõ ở nơi này ngoại trừ mình thì không hề có người khác.

Phòng thí nghiệm rất lớn, so với không gian ở phía trên mặt đất thì rộng lớn hơn rất nhiều, nhìn một vòng thì khắp nơi đều là chai lọ chứa thực vật và máu thịt, còn có những thiết bị nhìn không ra tác dụng.

Người sói què, mục tiêu mà Đào Thanh Thanh muốn tìm kiếm bị đặt trong một cái lọ thủy tinh thật lớn có chứa chất lỏng

màu xanh biếc, tay chân bị xiềng xích vừa dày vừa nặng khóa chặt không thể động đậy, đáng chú ý hơn là cái chân què của nó đã bị cắt đi, thay vào đó là một cái chân mới bằng cành cây.

“Cảm giác nếu mình ở đây lâu hơn nữa thì sẽ xảy ra chuyện không tốt... nơi này không đơn giản, không phải vấn đề mình có thể xử lý!”

...

Ôn Văn dùng tốc độ cực nhanh di chuyển trong thành phố này, đã qua năm ngày mà bọn họ vẫn không thu hoạch được gì.

Lại qua hai ngày nữa thì định vị của Chu Kỳ Bái sẽ mất đi hiệu lực, chỉ cần tiến sĩ Phong rời khỏi thành phố này thì sẽ rất khó tìm lại được.

Sau khi xử lý sạch sẽ thực vật quái dị khổng lồ xong, cả thành phố này giống như trở nên yên lặng vậy, không tìm được sự tồn tại của quái vật thực vật tương tự, chỉ có thể dựa vào cảm ứng kỳ diệu của Chu Kỳ Bái và tiến sĩ Phong xác định hấn vẫn còn ở trong thành phố này.

Ôn Văn cũng đã thiết lập điểm giám sát nhưng thu hoạch rất ít, điểm giám sát thích hợp để tìm kiếm quái vật không đề phòng, mà cường giả ở cấp bậc như tiến sĩ Phong nếu như muốn che giấu tung tích thì căn bản rất khó bị tìm ra.

Thậm chí Ôn Văn còn nghĩ tới chuyện bại lộ hơi thở của trạm thu nhận để hấp dẫn kẻ địch tới.

Nhưng có khả năng kẻ tới không chỉ là tiến sĩ Phong và Ais Wakaz, vì thế đã từ bỏ ý định nguy hiểm này.

Lúc Ôn Văn bắt đầu nóng nảy bởi vì một thời gian dài không tìm được manh mối thì anh nhận được tin tức Đào Thanh Thanh thông qua xiềng xích gửi tới, cô tìm được phòng thí nghiệm của một kẻ kỳ quái!

Thông qua liên hệ với xiềng xích, Ôn Văn nhìn thấy hình ảnh mà Đào Thanh Thanh nhìn thấy, thực khuẩn trong ống nuôi cấy, thực vật quái dị, máu và thịt... không hề nghi ngờ nơi này chính là phòng thí nghiệm của tiến sĩ Phong.

Thu hoạch ngoài ý muốn này làm Ôn Văn có chút hưng phấn, bọn họ phí công tìm kiếm suốt vài ngày mà chẳng được gì,

không ngờ Đào Thanh Thanh lại tìm ra tin tức mấu chốt.

Ôn Văn định dịch chuyển tới bên đó, tự mình tra xét tin tức, nhưng lại đột nhiên ngừng lại.

“Không đúng, mình không nên tự qua đó, một khi mình xuất hiện thì tiến sĩ Phong có khả năng sẽ từ bỏ phòng thí nghiệm bí mật, chỉ có Đào Thanh Thanh thực lực khá nhỏ yếu mới không làm hấn cảnh giác.”

“Có lẽ đây là một cơ hội, chỉ cần hấn tự mình ra tay đối phó Đào Thanh Thanh thì mình có thể tóm được cái đuôi hồ ly của hấn, sau đó cùng Chu Kỳ Bái bà Phong Bia bao vây tấn công hấn!”

Vì thế Ôn Văn thông qua xiềng xích nói với Đào Thanh Thanh: “Hiện giờ cô làm theo chỉ thị của tôi mà tra xét phòng thí nghiệm này, nếu không có gì xuất hiện thì thôi, nếu như xuất hiện kẻ địch mà cô không đánh lại thì cứ giả vờ chống cự một chút rồi đầu hàng đi, tôi muốn xem thử xem dùng cô có thể câu được cá lớn hay không.”

Nghe thấy lời Ôn Văn nói, Đào Thanh Thanh bật cười tự giễu, Ôn Văn xem cô làm mỗi câu.

Nếu như cô là người bình thường thì chắc chắn Ôn Văn đã lập tức đưa cô ra khỏi hoàn cảnh nguy hiểm, có điều ai bảo cô là tù nhân chứ.

Dưới sự chỉ huy của Ôn Văn, Đào Thanh Thanh bắt đầu gom hết tất cả những thứ trông có tác dụng đưa vào trong trạm thu nhận.

Ôn Văn sẽ tìm thời gian giao mấy thứ này cho cơ sở nghiên cứu của hiệp hội, quá trình này hơi rườm rà làm Ôn Văn cảm thấy trạm thu nhận của mình thiếu hụt nhân viên nghiên cứu, nếu có một nhóm nghiên cứu khoa học thuộc về trạm thu nhận thì đã không cần phiền phức như vậy rồi.

Sau khi càn quét sạch sẽ những thứ ở bên ngoài, Đào Thanh Thanh chú ý tới một cái tủ sắt thật lớn, trong chiếc tủ này chắc chắn phải có đồ quan trọng.

Sau khi bạo lực cạy mở chiếc tủ này, Ôn Văn nhìn thấy bên trong tủ đặt mười tám cái khay, trong mỗi khay đặt đầy lọ thủy tinh chứa đầy dịch nuôi cấy và một cái hũ thủy tinh nhỏ.

Trong hủ thủy tinh để một khối thực vật và máu thịt tay chân, mà trong lọ nhỏ là số virus đã được điều phối tốt.

Lúc thấy lọ số ba, con người Ôn Văn hơi co lại, hình dáng của phần tay chân kia rất giống con quái vật mà anh đã giết trong hầm mỏ, nếu thật sự là từ trên người quái vật gỡ xuống thì tức là tiến sĩ Phong đã sắp xếp ít nhất là mười tám chỗ!

Mà tới bây giờ thì nhóm Ôn Văn chỉ mới phá hỏng được hai chỗ mà thôi, mười sáu chỗ còn lại đủ để gây ra tai họa.

Ôn Văn nói với Đào Thanh Thanh: “Thu hết số đó đi, mặt khác xem thử xem có ghi tin tức về địa điểm của mấy cái lọ này hay không...”

“Chờ đã, tạm dừng lại đi, có người tới... ở ngay phía sau cô.”

Cơ thể Đào Thanh Thanh cứng đờ, chậm rãi xoay người thì nhìn thấy có một người đàn ông mặc áo đuôi tôm màu trắng và nón phớt xanh đứng phía sau!

Cô biết người đàn ông này là tiến sĩ Phong, có thực lực Tai Nạn thượng tự, là mục tiêu lần hành động này của Ôn Văn, cô chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

Tiến sĩ Phong ngồi trên bàn thí nghiệm tò mò nhìn Đào Thanh Thanh: “Nữ sĩ, cô làm vậy là xâm nhập bất hợp pháp, có thể nói cho tôi biết tại sao cô lại làm như vậy không?”

Đào Thanh Thanh cảnh giác nói: “Tôi đang điều tra người sói bị mất tích...”

Tiến sĩ Phong hiểu ra nói: “Ah, người sói kia là bạn của cô à, vậy thì cô nên cảm ơn tôi đã trị lành chân của nó, còn làm nó trở nên mạnh mẽ hơn.”

Hắn vỗ tay một cái, hũ nuôi cấy người sói được mở ra, người sói chậm rãi bước tới, dùng đôi mắt lóe sáng ánh sáng xanh trừng Đào Thanh Thanh.

“Vật thí nghiệm số hai mươi bốn, tới gặp bạn của mày đi.”

Người sói kia nghe thấy lời tiến sĩ Phong thì gầm nhẹ một tiếng vọt về phía Đào Thanh Thanh, tới lúc sắp chạm mặt thì cách không đá một cú về phía Đào Thanh Thanh, phần đuôi được tạo thành từ rễ cây giống như nở hoa mà nháy mắt tách ra, trói lấy Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh hóa thành con dơi, cơ thể xuất hiện ở phía sau lưng người sói, để lại mười mấy vết thương trên người nó, đó đều là vết thương trí mạng nhưng người sói vẫn lão đảo đứng dậy, tràn đầy sức sống nhắm về phía Đào Thanh Thanh.

Tiến sĩ Phong lôi ra một quyển sổ nhỏ nói với Đào Thanh Thanh: “Mày ra tay với bạn mày ác thật đấy, nhưng quái vật do tao cải tạo ra không dễ bị đánh bại vậy đâu.”

Hắn đã coi Đào Thanh Thanh là một vật thí nghiệm, hiện giờ đang quan sát thực lực của Đào Thanh Thanh!

Chương 647 - Cạm bẫy và vật thí nghiệm

Dáng vẻ bên ngoài của người sói què biến đổi không lớn, nhưng kết cấu trong cơ thể thì đã bị thực vật hóa, vì thế trên người không có điểm yếu rõ rệt, cho dù là phần cổ bị cắt rách, tim bị đâm thủng thì nó vẫn hoạt bát linh động như cũ, đây là đặc điểm cố định của quái vật được tiến sĩ Phong cải tạo.

Có điều tuy tiến sĩ Phong cải tạo làm nâng lực chiến đấu của người sói què tăng lên ở rất nhiều phương diện, nhưng cơ sở của nó vẫn quá yếu, không thể nào chống lại Đào Thanh Thanh có thể phát huy toàn lực, rất nhanh đã bị Đào Thanh Thanh hoàn toàn xé nát.

Đám cành nhánh dưới đất muốn hợp lại nhưng Đào Thanh Thanh không để nó có cơ hội này, trực tiếp phóng ra năng lượng đỏ ngầm phá hủy toàn bộ số cành nhánh kia.

Suốt quá trình này tiến sĩ Phong không hề ra tay mà chỉ nghiêm túc ghi chép, thấy trận chiến đã kết thúc mới khép sổ ghi chép lại nói với Đào Thanh Thanh: “Thứ mày sử dụng quả thực là sức mạnh Vampire chính tông, nhưng trên người lại không có nhược điểm của quỷ hút máu, nếu như bị mấy lão già kia biết có một huyết tộc đặc biệt như mày, khẳng định sẽ bắt mày mang về cắt miếng ra nghiên cứu.”

“Mấy lão già kia... mày biết nhóm quản lý cấp cao của huyết tộc sao?” Ánh mắt Đào Thanh Thanh khẽ nhúc nhích hỏi.

Ôn Văn đã thông báo cho Chu Kỳ Bái và Phong Bia, bọn họ đang chạy tới, mà nhiệm vụ của Đào Thanh Thanh chính là cố

gắng kéo dài thời gian trước khi bọn họ tới.

Tiến sĩ Phong không phủ nhận: “Tao không liên hệ với mấy lão già đó, nhưng nhóm thực vật xác sống của tao đã tham khảo theo phương pháp chế tạo huyết thi của huyết tộc bọn mày, thứ này không thể nghiên cứu từ Vampire bình thường được, phải là tư liệu huyết tộc cấp trưởng lão.”

Bình người người bị Vampire chú ý tới hoặc là trực tiếp bị hút máu chết, hoặc là bị chuyển đổi thành huyết tộc mới, nhân loại bị huyết tộc có chút đặc biệt hút khô máu chết đi thì sẽ biến thành huyết thi không có lý trí, không có quá nhiều sức mạnh siêu phạm, chỉ có dục vọng khát máu.

“Vậy mày muốn giao tao cho quản lý cấp cao của huyết tộc à?”

Đào Thanh Thanh tò mò hỏi, nếu như tiến sĩ Phong định giao cô cho huyết tộc, như vậy nhiệm vụ của cô có thể coi như đã hoàn thành.

“Không không không.” Tiến sĩ Phong lắc lắc ngón tay cười nói: “Tư liệu sống thú vị như mày, tao sẽ không giao cho người khác đâu, đương nhiên phải giữ lại để tự mình nghiên cứu rồi.”

Thấy ánh mắt tiến sĩ Phong bắt đầu xảy ra thay đổi, Đào Thanh Thanh biết hẳn muốn ra tay mới mình, vì vậy cô thực tiếp hóa thành con dơi tản ra tứ tán.

Tuy Ôn Văn nói muốn cô làm môi dụ nhưng cô không cam tâm bó tay chịu trói, dù sao cũng phải thử chống cự một chút, đám dơi này đều là một phần cơ thể của cô, chỉ cần có thể thoát được gần phân nửa thì coi như thoát khỏi sự khống chế của tiến sĩ Phong.

Nhưng Đào Thanh Thanh nhanh chóng phát hiện mình đã quá ngây thơ, nếu muốn trốn khỏi sự truy đuổi của một cường giả thượng tự trong một nơi chật hẹp thế này không phải chuyện dễ dàng.

Tường, mặt đất, bàn thí nghiệm, tất cả mọi nơi xuất hiện cánh cây chắc khỏe, từ cành cây này mọc ra thành các loại thực vật tươi tốt chặn lại đám dơi của Đào Thanh Thanh, cô không có bất cứ cơ hội nào thoát ra khỏi nơi này.

Vì thế Đào Thanh Thanh bắt đắ dĩ chỉ có thể tụ hợp lại cơ thể, giả vờ lộ ra biểu cảm hoảng sợ nhìn tiến sĩ Phong.

Tiến sĩ Phong cười nói: “Nơi này là phòng thí nghiệm quan trọng của tao, mày tưởng rằng tao không bố trí chút gì cả sao, nơi này có một cái bẫy thực vật rất lớn, một khi mày bước chân vào đây thì đã không có cơ hội thoát đi rồi, giống như con ruồi rơi vào bẫy kẹp của cây bắt mồi!”

Đám thực vật kia tiến với gân, thu hẹp không gian hoạt động của Đào Thanh Thanh, mặc dù Đào Thanh Thanh cố gắng phản kháng nhưng cuối cùng vẫn bị đám thực vật kia trói chặt.

Thấy Đào Thanh Thanh bị bắt, tiến sĩ Phong cũng thở phào một hơi.

Hắn biết ở thành phố này có người đang điều tra mình, vì để phòng thí nghiệm này không bị phát hiện hắn đã cắt giảm số lượng phòng ngự ở nơi này, cũng không để lại bất cứ thứ gì có thể tỏ ra sức mạnh.

Không quản là cây cỏ ký sinh điều khiển nhóm trẻ và cô giáo ở bên ngoài hay đám dây leo trải rộng xung quanh phòng thí nghiệm, tất cả đều là chính tay hắn bố trí.

Vốn đã bố trí kĩ càng như vậy thì không nên bị người ta phát hiện mới đúng, nhưng nào ngờ được lại vì con người sói què kia mà trời xui đất khiến để Đào Thanh Thanh phát hiện nơi này.

Sở dĩ tiến sĩ Phong để Đào Thanh Thanh có nhiều thời gian thăm dò như vậy chính vì muốn xác định xem Đào Thanh Thanh có đồng bọn hay không, có truyền tin ra ngoài hay không, đến khi xác nhận Đào Thanh Thanh không có biểu hiện liên lạc với bên ngoài hắn mới bắt đầu ra tay.

Tiến sĩ Phong đặt Đào Thanh Thanh lên một bàn thí nghiệm, sau đó nói với cô: “Trước đó mày đã lấy đi không ít thứ của tao, bây giờ có thể trả lại mấy thứ đó cho tao không?”

Những thứ hắn nói chính là số nguyên liệu thí nghiệm đã bị Đào Thanh Thanh đưa vào trong trạm thu nhận, những thứ đó mặc dù không đáng giá nhưng có rất nhiều thứ cũng không dễ tìm, muốn tìm lại đây đủ cũng phải lãng phí rất nhiều thời gian.

Đào Thanh Thanh lắc đầu, cô không thể lấy đồ đã bỏ vào trong trạm thu nhận ra ngoài được.

Sắc mặt tiến sĩ Phong lạnh băng, trên người Đào Thanh Thanh không có vật lưu trữ, vì thế hẳn căn bản không biết những thứ kia đang ở đâu.

“Mày đã không chịu phối hợp như vậy thì tao cũng không có cách nào.”

Tiến sĩ Phong xoay người sang chỗ khác bắt đầu dùng số nguyên liệu còn lại để điều chế thuốc, ở trong mắt Đào Thanh Thanh chính là trộn lẫn nhiều thứ lộn xộn lại với nhau, cuối cùng còn rút một ống máu trong cơ thể hẳn bỏ vào trong thuốc.

Sau khi rút thuốc vào trong ống tiêm, tiến sĩ Phong nói với Đào Thanh Thanh: “Sau khi mày bị tao bắt được thì không hề liên lạc với người khác, cũng không tuyệt vọng, có lẽ là mày tin tưởng có người sẽ tới cứu mày, hoặc là mày có phương pháp bí mật gì đó nên rất tự tin sẽ thoát khỏi tay tao.”

“Có điều mày cho rằng sau khi bắt được mày rồi, tao sẽ để mày có cơ hội được cứu sao? Không, tao sẽ không cho mày cơ hội này.”

“Trực tiếp giết chết mày mới đảm bảo nhất, nhưng vì muốn dùng mày để hoàn thành thí nghiệm nên tao cần mày phải sống một khoảng thời gian, vì thế trước tiên cứ biến thành mày đồ của tao vậy.”

“Bên trong ống thuốc này là chất độc đặc chế của tao, chỉ cần tiêm vào người thì mày sẽ mất đi ý chí, đến khi đó cho dù có người cứu mày ra thì mày cũng không thể nào khôi phục bình thường, chỉ có thể làm một loại nguyên liệu cho thí nghiệm của tao!”

Nhìn thấy chất lỏng màu xanh lá cây trong ống tiêm, Đào Thanh Thanh rớt cuống lợ ra biểu cảm sợ hãi thật sự, nếu như Ôn Văn không xuất hiện thì cô xong đời thật rồi.

Một giây, hai giây... bầu không khí an tĩnh tới mức cho dù một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng, tiến sĩ Phong chờ khoảng mười giây mới giơ ống tiêm màu xanh nhạt kia lên bật cười quái dị với Đào Thanh Thanh.

“Xem ra không có kỳ tích xuất hiện, như vậy thì tạm biệt nhé.”

Cây kim thật dài chuẩn bị ghim vào trái tim Đào Thanh Thanh, cô chỉ có thể tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng đúng vào lúc này, một bàn tay đen kịt chắn phía trước đầu kim.

“Nghĩ ngờ của tao quả nhiên không sai, thật sự có người tới cứu mày, hơn nữa còn là đột nhiên xuất hiện ở trước mặt tao!”

Tiến sĩ Phong run rẩy trong lòng, nhưng ngay lúc này biểu cảm trở nên hung ác, không ngừng động tác lại mà tiếp tục đâm thẳng về phía cái tay kia.

Ông tiêm trong tay hẳn là loại đặc chế, có thể đâm thủng da quái vật cấp Tai Nạn, mà loại thuốc này mặc dù không có cách nào làm cường giả thượng tự mất đi ý chí, nhưng ít nhất cũng có thể suy yếu sức mạnh của đối phương!

Chương 648 - Chiến thuật của Ôn Văn

Mũi kim nhọn hoắt mang theo ánh sáng sắc bén đâm về phía bàn tay màu đen, trên mặt Ôn Văn lộ ra nụ cười.

Tình huống đầu kim đâm thủng bàn tay như dự đoán không hề xuất hiện, bàn tay kia chuyển động linh hoạt để mũi kim đâm vào kẽ ngón tay, sau đó lật một cái, cây kim bị bẻ gãy.

Thấy một màn như vậy, tiến sĩ Phong chột lui về phía sau, cảnh giác nhìn chằm chằm người đàn ông tóc vàng mặc bộ đồ kaki xuất hiện trước người mình.

Người đàn ông vừa mới xuất hiện chính là Ôn Văn, vì không muốn làm Ais Wakaz cảnh giác nên anh vẫn còn dùng dáng vẻ trong lần tới hầm mỏ.

Nếu như không phải bất đắc dĩ, Ôn Văn thật sự không muốn một mình đối mặt với tiến sĩ Phong, tên tiến sĩ thực vật điên này không khó đối phó, nhưng không biết tên tội phạm thần bí Ais Wakaz kia có ẩn núp ở gần đó hay không, nếu một chọi hai thì Ôn Văn chưa chắc là đối thủ.

Vốn Ôn Văn còn tưởng rằng tiến sĩ Phong sẽ nói chuyện với Đào Thanh Thanh thêm một hồi, để anh thu thập nhiều tình

báo hơn một chút đồng thời chờ nhóm Chu Kỳ Bái tới, không ngờ sự tàn nhẫn của tên này lại nằm ngoài dự đoán, trực tiếp muốn hủy Đào Thanh Thanh.

Tiền sĩ Phong hơi nhếch khóe môi, trong số người siêu năng Tai Nạn thượng tự, sức chiến đấu của hắn thuộc hàng khá kém, đối mặt với Ôn Văn có chút bất lợi, nhưng lúc phát hiện Đào Thanh Thanh xâm nhập hắn cũng đã thông báo cho thầy Ais Wakaz, cục diện bây giờ thật ra là hai chọi một!

Thế nhưng nụ cười của tiền sĩ Phong còn chưa kịp thu hồi thì Ôn Văn đã lách mình tiến tới trước mặt hắn, tung ra một quyền.

Đấu thuật Thất Sa – Không Sa Quyền!

Tiền sĩ Phong không ngờ Ôn Văn ngay cả nói cũng không nói lời nào đã trực tiếp ra tay như vậy, nháy mắt hắn đã bị nắm đấm đánh trúng vào ngực rồi văng ra ngoài với tốc độ của đạn đại bác, cả người bị khảm vào trong tường, chỉ có hai cái đùi lộ ra ngoài.

Mà Ôn Văn thừa dịp này kéo đứt dây leo trói Đào Thanh Thanh, sau đó phá vỡ một lỗ trên trần nhà để Đào Thanh Thanh từ đó chạy đi.

Thoạt nhìn là Đào Thanh Thanh trốn đi từ cái lỗ đó, nhưng thật ra là nửa đường đã bị Ôn Văn thu vào trong trạm thu nhận, như vậy sẽ tránh được khả năng bị người ngoài mai phục.

Tiền sĩ Phong bị khảm trên tường nhúc nhích một cách kỳ lạ rồi hoàn hảo không chút tổn hại đứng trước mặt Ôn Văn, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị: “Sức mạnh này rất lớn, mày là người siêu năng hệ vật lộn à? Thế thì đúng là quá may mắn.”

Năng lực tiền sĩ Phong sợ nhất chính là những loại năng lực tấn công lửa, đất, băng này nọ, cắt xén cũng có thể miễn cưỡng ứng phó, về phần đòn tấn công đâm đá thì hắn hoàn toàn không sợ.

Không thể xóa đi sự hiện diện của thực vật, không thể cắt đứt rễ cây, nếu chỉ là đánh đơn thuần, cho dù uy lực lớn hơn nữa, với năng lực hồi phục của thực vật thì căn bản không cần lo lắng!

Nhưng ngay lúc này trong ánh mắt trợn mắt há hốc của tiến sĩ Phong, Ôn Văn lôi ra ống phóng rốc két, nả một phát đạn vân bạo về phía hắn...

Ánh lửa sáng ngời phủ đầy toàn bộ tầng hầm, uy lực của vụ nổ vọt ra ngoài tầng hầm, đốt cháy toàn bộ trại trẻ mồ côi.

Theo sức mạnh của vụ nổ, Ôn Văn từ trong tầng hầm xông ra ngoài, đánh ngất nhóm giáo viên và đám nhỏ rồi bỏ vào trong trạm thu nhận, đồng thời ném mấy chục cây thương ra xung quanh để làm điểm truyền tống, sau đó lơ lửng giữa không trung chờ tiến sĩ Phong từ bên trong tiến ra.

Uy lực của đạn vân bạo là trí mạng đối với quái vật Tai Nạn hạ tự, nhưng đối với tiến sĩ Phong thì vẫn chưa đủ uy lực, mặc dù là có tính khắc chế.

Chỉ qua mười phút, từng cành thực vật lớn từ dưới đất mọc dài ra rồi sinh trưởng thành một gốc thực vật to lớn che trời, tòa nhà trại trẻ mồ côi trước đó chính là phần rễ của cây đại thụ này, tiến sĩ Phong đứng trên ngọn cây đen mặt nhìn chằm chằm Ôn Văn.

Mặt đen không phải biểu cảm, mà là thật sự đã biến thành màu đen, không chỉ là mặt, áo đuôi tôm màu trắng cũng biến thành đen xì, chiếc nón xanh đã biến mất không thấy đâu nữa, mái tóc xanh biếc bị ngọn lửa đốt quăn quéo.

“Ha ha, tóc của mày trông như bông cải xanh vậy, ha ha ha...”

Ôn Văn khoa trương cong gập người, không chút lưu tình cười nhạo, tiếng cười cực kỳ chói tai đối với tiến sĩ Phong.

Tiến sĩ Phong tức giận mắng: “Đừng có cười, đây là trận đánh nhau sống chết, không phải trò đùa!”

Tiếng cười vẫn như cũ...

“Nên ngừng lại rồi!”

Tiến sĩ Phong tức giận gỡ cái đầu bông cải xanh ném xuống đất, lộ ra cái đầu trọc bóng loáng.

Không sai, tiến sĩ Phong là một tên trọc, mái tóc màu xanh lá kia chỉ là tóc giả bằng thực vật, mặc dù là bậc thầy thực vật học Tai Nạn thượng tự nhưng rụng tóc cũng là một vấn đề mà hắn không thể nào giải quyết

Có điều cứ như vậy thì toàn thân hắn chỉ có phần da đầu là còn trắng, so với trước đó lại càng buồn cười hơn, vì thế Ôn Văn lại càng cười lớn hơn...

Da mặt của tiến sĩ Phong rớt cuộc không chịu nổi nữa, hắn rống giận: “Mày chết đi!”

Mùi mấy cọng dây leo màu tím mang theo gai nhọn chen chúc tấn công về phía Ôn Văn đang đứng, chúng điên cuồng quất tới tấp, mùi mấy giây sau thì đám dây leo tản ra, nơi đó không có gì cả.

Sắc mặt tiến sĩ Phong tối sầm, trước khi dây leo hoàn toàn bao vây nơi đó, hình như hắn có nghe thấy tiếng búng tay, hơn nữa trước đó tên kia đã đột nhiên xuất hiện, rất có thể là có liên quan tới năng lực hệ không gian!

Hắn vừa mới suy nghĩ tới khả năng này thì bóng dáng Ôn Văn đã xuất hiện sau lưng hắn, tay vung tới đánh ra một chưởng.

Đấu thuật Thất Sa – Phách Sa Chưởng!

Tiến sĩ Phong không kịp đề phòng trực tiếp trúng chiêu, giống như sao băng văng ra đụng gãy mớ thực vật thô to do hắn điều khiển, tạo thành một cái hố to trên mặt đất.

Ôn Văn đứng ở giữa không trung hướng mắt nhìn xuống hố, trận chiến của Ôn Văn và tiến sĩ Phong hoàn toàn là nghiền ép một bên, không chỉ là chênh lệch về năng lực mà còn cả kinh nghiệm chiến đấu.

Lúc ban đầu tiến sĩ Phong còn cười ha hả, nhưng sau đó bởi vì tức giận mà tiến sĩ Phong đã bắt đầu tấn công theo kiểu mất đi lý trí, như vậy Ôn Văn lại càng dễ dàng tìm được cơ hội đánh hắn tan tác.

Tiến sĩ Phong là một nhân viên nghiên cứu khoa học, tuy đã trải qua không ít cuộc chiến nhưng phần lớn đều là bày mưu tính kế cẩn thận rồi mới tiến hành, rất ít khi phải chiến đấu bất ngờ, vì thế mới chịu thiệt lớn đến vậy.

Một cánh tay vụn vụn từ trong hố vụn ra, bộ phận máu chót vụn vụn một cách kỳ quái, cuối cùng khôi phục bình thường.

Sau đó tiến sĩ Phong từ trong hố bò ra, vẻ mặt sợ hãi nhìn Ôn Văn, khi này nếu không phải đúng lúc làm ra chút phòng ngự

thì hiện giờ hấn đã thua rồi.

Cuộc chiến của người siêu năng chính là như vậy, cho dù thực lực sít sao cũng có thể phân thắng bại trong nháy mắt, chỉ cần sơ suất một chút cũng có khả năng bị chết.

Tiến sĩ Phong đứng dậy, chăm chú nhìn Ôn Văn nói: “Mày là một đối thủ đáng sợ, kế tiếp tao sẽ không để mày có cơ hội lợi dụng, mà sẽ hối hận vì khi nãy đã không giết tao.”

Ôn Văn hơi nhếch khóe môi nói: “Mày nghĩ, lúc tao đánh mày thì tao có tính tới điểm rơi của mày không?”

Lúc này tiến sĩ Phong mới nhận ra, ở phía sau lưng mình có cắm một cây thương dài vàng óng!

Chương 649 - Uy phong của Huyết Hà

“Không tốt, cây thương này... là dấu mốc hấn dùng để di chuyển tức thời!”

Lần này tiến sĩ Phong đã hiểu ra quá chận, Ôn Văn đã xuất hiện phía sau hấn, nương theo tiếng hô da da da da, vô số vết bóng nắm tay đánh vào trên người tiến sĩ Phong.

Đám thực vật đối diện với sức mạnh này căn bản không kịp bảo vệ tiến sĩ Phong, hấn cứ thế bị Sa Ngư Loạn Đả đánh tới chấn động không thể làm gì, một quyền cuối cùng Ôn Văn đánh thẳng vào lồng ngực hấn, một lần nữa đánh hấn bay ra ngoài, đụng vào mớ cành nhánh lan ra bên ngoài trại trẻ mồ côi, tạo ra một tiếng nổ mạnh.

Dáng vẻ của tiến sĩ Phong lúc này rất thê thảm, cũng không còn dáng vẻ phong độ như lúc ban đầu, trong khoảng thời gian ngắn hấn đã bị tổn thương quá nhiều, cho dù năng lực khôi phục mạnh mẽ thì cũng không có cách nào chiến đấu bình thường.

Sa Lực Sĩ vốn là quái vật cùng cấp bậc với tiến sĩ Phong, nếu tiến sĩ Phong không hề đề phòng lãnh trọn đòn tấn công từ thể chất Sa Lực Sĩ thì tất nhiên sẽ biến thành như vậy.

“Mày vẫn còn đồng bọn đứng không, nếu mày không gọi hấn ra thì sẽ bị tao đánh chết.” Ôn Văn chậm rãi đi về phía góc thực vật to lớn kia.

Hiện giờ Ôn Văn rất cảnh giác, vừa mới đánh bại tiến sĩ Phong xong, lúc chuẩn bị thu hoạch thành quả chiến đấu chính là thời gian dễ bị đánh lén nhất.

Tiến sĩ Phong cười khỏ một tiếng, hắn đã âm thầm thông báo Ais Wakaz vài lần nhưng không được đáp lại, hắn là đang vướng chân chuyện gì đó.

Mà tên thợ săn này biết hắn còn đồng bọn, có lẽ có dính dáng tới Phong Bia muốn tới giết mình, nếu như Ais Wakaz bị Phong Bia quán chân không thể tới giúp đỡ hắn cũng không phải chuyện kỳ quái.

Tiến sĩ Phong không biết từ đâu lôi ra một lọ thuốc màu xanh biếc rồi nói với Ôn Văn: “Không biết vì sao, hình như hắn không tới được... có điều cho dù chỉ có một mình tao thì tao vẫn có thể đánh bại mày.”

Hắn rót lọ thuốc kia vào cơ thể mình, thân thể gần như đã khô khốc một lần nữa tràn đầy sức mạnh, vài cành nhánh tiến tới quán lấy tiến sĩ Phong kéo hắn trong cành cây thật to.

Sau khi tiến sĩ Phong tiến vào thì gốc thực vật nguy nga to lớn kia lại một lần nữa xảy ra biến hóa, mỗi cành cây tựa hồ đầu trắng kiện hơn, cũng linh hoạt hơn.

Biểu cảm của Ôn Văn cũng nghiêm nghị hơn, mặc dù không biết thuốc đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng hiển nhiên đó không phải là sự thay đổi tốt...”

Trong ánh mắt chăm chú của Ôn Văn, đám thực vật kia đã bành trướng lên gấp hai, thân cành cao nhất cũng hơn trăm mét, gốc cây quý dị này được tạo thành từ vô số loại thực vật khác nhau, nó bộc lộ sức mạnh của mình ở trước mặt Ôn Văn.

Cành cây dài mỏng chỉ to bằng ngón tay nhưng tốc độ và sức mạnh lại có thể cắt đứt kim loại, những cọng dây leo to như trụ cầu đủ sức đập quả cầu sắt thành bánh sắt, gai gỗ sắc nhọn có thể dễ dàng đâm thủng mặt đất, còn có nụ hoa có chất độc kỳ lạ...

Tất cả đám thực vật đó không tiến hành tấn công đơn độc mà ùn ùn kéo tới, tần suất tấn công dày đặc, Ôn Văn đứng ở chỗ nào cũng sẽ bị lập tức bị một đám thực vật ủa tới thay đổi địa hình.

Bản thể tiến sĩ Phong có thể ẩn giấu ở bất cứ xó xỉnh nào bên trong gốc thực vật to lớn này, điều này làm chiến thuật trực tiếp tập kích bản thể của Ôn Văn trước đó rất khó làm lại, có điều không có nghĩa là Ôn Văn không có cách nào đối với tiến sĩ Phong, anh vẫn còn không ít phương pháp chưa sử dụng.

Cách đơn giản nhất để đối phó với hắn chính là trực tiếp dựa vào tốc độ rời khỏi phạm vi này, gốc của đám rễ cây của tiến sĩ Phong đều ở một chỗ, không thể tấn công ở khoảng cách quá xa, đợi đến khi hiệu quả của thuốc biến mất, muốn đối phó hắn là chuyện rất đơn giản.

Có điều Ôn Văn không muốn làm như vậy, anh muốn tốc chiến tốc thắng, đã qua lâu như vậy mà Chu Kỳ Bái và Phong Bia vẫn chưa tới, hơn nữa Ais Wakaz cũng không xuất hiện, chuyện này làm Ôn Văn khá lưu tâm.

Vì thế Ôn Văn vẫn luôn tránh né công kích đột nhiên dừng lại, ánh mắt bình thản nhìn cây thực vật che trời giương nanh múa vuốt kia, một giây sau hơn mười loại thực vật cùng tấn công trúng vào vị trí đứng của Ôn Văn.

Tiến sĩ Phong ẩn núp bên trong cây vui vẻ ra mặt, hắn biến lần này Ôn Văn không tiến hành dịch chuyển tức thời, bởi vì tất cả vị trí cảm thương của Ôn Văn đều có thực vật của hắn trông coi, chỉ cần phát hiện Ôn Văn tiến hành dịch chuyển tức thời thì sẽ lập tức tấn công.

Nhưng tiến sĩ Phong giằng co chưa tới một giây đồng hồ thì bảy tám tia kiếm khí màu đen đã từ vị trí đứng của Ôn Văn phóng ra ngoài, kiếm khí cực kỳ sắc bén cắt đứt tất cả thực vật ở gần đó.

Theo dòng thực vật chậm rãi rớt xuống, tiến sĩ Phong nhìn thấy Ôn Văn đứng ở đó, trong tay cầm một cây kiếm dài màu đen, trên thân kiếm giống như có một dòng sông đỏ ngòm đang chậm rãi chuyển động.

Cây kiếm dài này làm tiến sĩ Phong có cảm giác rất xấu, ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy nó, trong đầu hắn đã xuất hiện hình ảnh bị cây kiếm này chọc thủng cổ họng.

Không phải hắn có sức tưởng tượng phong phú, mà là sát khí mãnh liệt trên thân Huyết Hà và hiệu quả kèm theo!

Chỉ cần thực lực không mạnh hơn Ôn Văn quá nhiều, khi đối mặt với kiếm Huyết Hà đều sẽ bị sát khí trên thân kiếm ảnh hưởng.

Ngay sau đó kiếm Huyết Hà phát ra tiếng kêu quái dị làm người ta rợn tóc gáy, dòng sông màu đỏ ngòm mờ hồ thoát ra khỏi thân kiếm, chỉ còn lại phần cuối sót lại trên thân kiếm, dòng sông đỏ ngòm hư ảo kia chảy quanh đồng thực vật bị chặt đứt ở xung quanh, làm chúng nhanh chóng hủ hóa, mà dòng sông đỏ ngòm kia lại càng tươi đẹp hơn.

“Thanh kiếm đang hút sức sống của đám thực vật!” Tiến sĩ Phong hoảng sợ, đối với hắn mà nói, đây chính là loại vũ khí đáng sợ nhất.

Năng lực của hắn có thể làm thực vật điên cuồng sinh trưởng, đồng thời điều khiển thực vật tiến hành chiến đấu, thực vật bị tổn hại khi chiến đấu sẽ nhanh chóng héo rũ rồi truyền sức mạnh về cho hắn, để hắn có thể dùng sức mạnh này để tái tạo thực vật mới.

Nhưng cây kiếm dài kỳ lạ kia lại hút khô sức mạnh trong cây của hắn, này có nghĩa là một khi thực vật bị cây kiếm này chặt đứt thì sẽ không khôi phục sức mạnh.

Hắn có khả năng điều khiển một số lượng thực vật khổng lồ, nhưng nếu không thể nhanh chóng tái sinh, một cường giả Tai Nạn thượng tự muốn loại bỏ đám thực vật kia cũng không quá khó!

“Lần đầu chiến đấu, mày cảm thấy thế nào?”

Ôn Văn mỉm cười vuốt nhẹ thân kiếm Huyết Hà, anh có thể cảm nhận được cây kiếm này tỏa ra yêu thích, nó khao khát chiến đấu, khao khát chém giết kẻ địch, sau đó hút khô kẻ đó.

Đây là một cây kiếm rất khủng bố, người có ý chí yếu ớt cầm thanh kiếm này thậm chí có khả năng sẽ biến thành con rối bị cây kiếm điều khiển, chẳng qua nếu so với sự điên cuồng của bản thân Ôn Văn thì cây kiếm này vẫn có thể tính là bé ngoan, vì thế Ôn Văn điều khiển khá thoải mái.

Không chỉ kiếm Huyết Hà vui sướng, bản thân Ôn Văn cũng rất vui sướng.

Khi kiếm Huyết Hà hút được sức mạnh, phân nửa sẽ được chuyển tới cho Ôn Văn, tạm thời thăng cấp sức mạnh của Ôn Văn, khi anh sử dụng kiếm Huyết Hà để chiến đấu thì đó nhất định là một sự hưởng thụ.

Duy trì ngâm máu liên tục suốt mấy chục ngày đã rèn ra một cây kiếm ma mạnh mẽ như vậy!

Chương 650 - Lời uy hiếp của tiến sĩ Phong

Sau khi vượt nhẹ kiếm Huyết Hà hai cái, Ôn Văn nhìn về phía tiến sĩ Phong đã biến thành thực vật, huỳnh hoang nói: “Lần đầu tiên dùng kiếm Huyết Hà đối mặt với cường địch, không thể nào nhẹ nhàng giải quyết được, thử chiêu này xem...”

Ôn Văn giơ cao kiếm dài, sau đó bắt đầu nhanh chóng vung kiếm, mỗi kiếm chém ra một tia kiếm khí đen kịt!

“Kiếm khí bùng nổ!”

Chỉ vài giây, Ôn Văn đã chém ra hơn trăm tia kiếm khí, làm gốc thực vật khổng lồ kia đầy ắp vết thương, khắp nơi trong tầm mắt tràn đầy cành nhánh thực vật và dòng sông đỏ ngòm đang lượn lờ đảo quanh chúng.

Chiêu này là Ôn Văn mô phỏng theo chiêu thức của Kiều Phi Nhã, lúc Kiều Phi Nhã dùng chiêu này có thể uy hiếp được cường giả cảnh giới chân tự, làm Ôn Văn rất chấn động.

Có điều chiêu bắt chước của Ôn Văn vẫn có sự chênh lệch rất lớn so với chiêu của Kiều Phi Nhã, chỉ duy trì liên tục vài giây mà lượng tiêu hao đã rất lớn, uy lực không đủ... khuyết điểm rất nhiều, nhưng cũng đã vượt qua chiêu thức của bản thân Ôn Văn, là chiêu thức phạm vi rộng mạnh nhất mà Ôn Văn nắm giữ!

Những cành nhánh bị kiếm khí tổn hại trực tiếp bị cắt đứt, trên cành cây đặc biệt to cũng lưu lại vết kiếm rất sâu, chỉ dựa vào kiếm khí thật sự không đủ để cái cây khổng lồ này mất đi sức chiến đấu, nhưng Ôn Văn cầm kiếm Huyết Hà, vết thương ở trình độ này có lẽ đã đủ rồi.

Vô số năng lượng sức sống thuộc về cái cây này bị kiếm Huyết Hà hút đi, nó làm cho cây kiếm và Ôn Văn đang cầm kiếm trở nên càng mạnh mẽ hơn, mà mất đi phần sức mạnh này cái cây bắt đầu trở nên héo úa.

Tiếp đó Ôn Văn giống như hít thuốc lắc bắt đầu không ngừng tạo ra vết thương trên thân cây, chỉ vài phút thì nó đã bắt đầu khô héo.

Cuối cùng Ôn Văn dùng chiêu Kích Lưu Thức, trực tiếp chặt đứt gốc cái cây khổng lồ này, thân cây ngã xuống đè nát không ít nhà cửa, tiên sĩ Phong chán nản ngồi trên rễ cây, đã không còn năng lực phản kháng.

Thấy tiên sĩ Phong đã không còn năng lực phản kháng, kiếm Huyết Hà rục rịch muốn đâm vào trong cổ người này để ném thử dòng máu tươi ấm nóng, nhưng Ôn Văn đã búng nhẹ một cái vào thân kiếm, kiếm Huyết Hà lập tức đàng hoàng, ngoan ngoãn tùy ý Ôn Văn cất mình đi.

Kiếm Huyết Hà rất mạnh, thậm chí có thể trực tiếp để năng lực chiến đấu của Ôn Văn tăng lên một cấp bậc nhỏ, nhưng Ôn Văn sẽ không vì có kiếm Huyết Hà mà quên đi tất cả.

Lần này mặc dù nó có tác dụng rất quan trọng nhưng đơn giản là vì năng lực của kiếm dài đã khắc chế năng lực của tiên sĩ Phong, nếu đổi lại là người siêu năng có năng lực thu hồi mạnh mẽ, cho dù bị kiếm Huyết Hà làm tổn thương thì cũng sẽ không dễ dàng bị cướp đi sức sống như vậy.

Ôn Văn đi tới bên cạnh người tiên sĩ Phong, mỉm cười đánh giá hẳn: “Lần này chắc mày sẽ không móc ra thứ kỳ quái gì nữa đâu nhỉ, tao có vài vấn đề muốn hỏi.”

“Tao chẳng biết gì cả, mày có hỏi cũng bằng không.”

Tiên sĩ Phong nằm dưới đất cười nói: “Ah đúng rồi, mày không thể giết tao mà còn phải thả tao ra... sắp đặt của tao chỉ còn ba ngày nữa là bắt đầu bùng nổ, cho dù mày giết tao thì tới thời điểm đó nó vẫn sẽ xảy ra.”

“Nếu mày giết tao... cả thành phố Đồng Lĩnh này, thậm chí là xung quanh thành phố này đều sẽ phải tiếp nhận một trận tai họa, có lẽ sẽ có tới mấy triệu người phải chôn theo tao.”

Ôn Văn nhướng mày: “Tao thả mày ra thì mày sẽ từ bỏ sắp đặt của mày à?”

“Sẽ không, có điều tao có thể ký khế ước với mày, chỉ cần tao thu thập được đầy đủ số liệu sẽ hủy bỏ trận tai họa này, như vậy cao lắm cũng chỉ chết mấy chục ngàn người mà thôi, so với giết tao thì đó mới phù hợp với lợi ích của bọn mày hơn.”

Tiền sĩ Phong mong đợi nhìn Ôn Văn, hẳn cho rằng Ôn Văn chỉ có thể thỏa hiệp với lựa chọn này.

Ôn Văn lắc đầu từ chối: “Tao là người có một sở thích, đó chính là nói ‘NO’ với những kẻ tự cho rằng mình đã không chế được cục diện, tao sẽ dùng phương pháp của mình để cạy miệng mày!”

...

Ở một nơi cách trại trẻ mồ côi mười mấy km, trong một khu công viên quy mô nhỏ đang xảy ra một trận chiến khác.

Trận chiến này không kinh thiên động địa như trận chiến bên Ôn Văn và tiền sĩ Phong, nhưng mức độ nguy hiểm thì không hề thua kém, ba người siêu năng thượng tự đang chiến đấu kịch liệt.

Hai bên chiến đấu theo thứ tự là Chu Kỳ Bái, bậc thầy Phong Bia và Ais Wakaz.

Trên người Ais Wakaz chỉ mặc vài túi và những chiếc vòng kim loại theo phong cách nguyên thủy, chính vì ngần ngấn cản nên nhóm Chu Kỳ Bái mới không thể đúng lúc tới hỗ trợ Ôn Văn.

Kiểu chiến đấu của hắn rất kỳ quái, trên người không có áp lực mạnh mẽ của cường giả thượng tự bình thường, chỉ xét về hơi thở thì hắn chỉ có thể khá hơn quái vật hạ tự, nhưng hắn lại có thể dùng một chọi hai để ngăn chặn nhóm Chu Kỳ Bái.

Tổ chất cơ thể của Ais Wakaz rất mạnh mẽ, giống như loài bọ chét chỉ cần nhảy nhẹ một phát đã có thể nhảy ra khoảng cách gấp trăm lần kích cỡ bản thân, sức lực mạnh mẽ tới mức ngay cả thép cũng có thể bóp dễ dàng như đậu hủ, da cũng cứng cõi dị thường, bao gồm rất nhiều đặc điểm của sinh vật loài giáp cứng.

Vũ khí của hắn chính là nắm tay, tay trái là khiên giống như mai rùa nhưng lại có vảy, tay phải có thể tùy ý xuất hiện vuốt hổ, cánh tay dao của bộ ngựa để chặt chém, phong cách chiến đấu rất linh hoạt.

Đối với Chu Kỳ Bái thì chiến đấu với Ais Wakaz khẳng định là một loại trải nghiệm đau đớn.

Cơ thể Ais Wakaz tuy mạnh nhưng năng lực chiến đấu của người đầu heo thô lỗ cũng không đơn giản, nếu như chỉ có mỗi sức mạnh lớn thì đã sớm bị Chu Kỳ Bái đập nát rồi.

Chân chính làm Chu Kỳ Bái khó chịu là tên này cứ phun ra tơ nhện từ trong rốn, khi khác lại đánh rắm ra mùi hương có thể làm người ta thối tới bất tỉnh, thậm chí còn có thể phóng lửa, phóng điện...

Tội tệ nhất là trong khi chiến đấu hắn cứ động vào mớ túi của mình, làm Chu Kỳ Bái nhìn không được phải phân tâm, hắn thậm chí còn nghi ngờ trong túi có giấu vũ khí gì đó, trận chiến này quả thực đã làm Chu Kỳ Bái phải lao lực quá độ.

Ở bên kia bậc thầy Phong Bia cũng không biết xảy ra chuyện gì, chiến đấu như không quá tập trung, chỉ phái ra một con vượn trắng khổng lồ và một con chim kỳ quái có đôi cánh hùng hực lửa để giúp đỡ Chu Kỳ Bái.

Thật ra bậc thầy Phong Bia cũng không muốn như vậy, với tư cách là nhà thuần hóa thú truyền kỳ, thực lực của hắn mặc dù không tới chân tột nhưng còn lâu mới đơn giản như thoát nhìn.

Nhưng có lẽ cũng bởi vì được Ais Wakaz nuôi nấng lớn lên nên khi chiến đấu với Ais Wakaz hắn cứ có cảm giác không có sức, giống như hắn theo bản năng muốn tránh không tổn thương tới Ais, cho dù trong lòng hắn tràn đầy sát ý nhưng mười phần năng lực chỉ có thể phát huy được một hai phần mà thôi.

Đây cũng là nguyên do mặc dù đã có hắn và Chu Kỳ Bái nhưng Phong Bia vẫn muốn tìm thêm người thứ ba giúp đỡ.

Mà Ais Wakaz đang chiến đấu với Chu Kỳ Bái vẫn tiếp tục quấy rối bậc thầy Phong Bia, không để hắn rời khỏi nơi này chạy tới giúp đỡ Ôn Văn.

Ngoại ra bậc thầy Phong Bia còn lo lắng một chuyện, nếu không có người am hiểu thủ đoạn của Ais Wakaz quan sát, Chu Kỳ Bái rất dễ bị đủ loại phương pháp của Ais Wakaz dẫn dụ rơi vào bẫy.

Trận chiến đang kịch liệt thì Ais Wakaz đột nhiên thay đổi về mặt nhìn về phía Ôn Văn chiến đấu, có chút lo lắng lại mơ hồ có chút chờ mong.

Sau đó hắn mặc kệ nhóm Chu Kỳ Bái, trực tiếp nhảy vọt lên cao, sau lưng mọc ra mấy đôi cánh có chức năng khác nhau, cấp tốc bay về phía vị trí của Ôn Văn.

Chương 651 - Cẩn nuốt dị biến

Trại trẻ mồ côi trước đó là một mảnh hỗn loạn, Ôn Văn mang một cái ghế ra ngồi trước mặt tiến sĩ Phong, dùng rìu chiến bòn bít tét vỏ nhẹ mặt hắn.

Lúc này tiến sĩ Phong đã hoàn toàn không còn thái độ dửng dưng không hề e sợ như trước đó, ngược lại ánh mắt nhìn về phía Ôn Văn có chút sợ hãi, cũng không biết khi nãy đã xảy ra chuyện gì.

“Tao có thể không chế sự sống chết của mày bất cứ lúc nào, bây giờ mày còn mạnh miệng nữa không, tao có thể lui lại một bước, chỉ cần mày nói cho tao biết mười sáu vị trí mày đã bố trí, vậy thì tao sẽ tha cho cái mạng của mày, có điều chuyện thả mày tự do thì đừng có nghĩ tới.”

Tiến sĩ Phong có chút động lòng, thế nhưng hắn vẫn cắn răng từ chối Ôn Văn: “Không có tự do, không bằng chết đi!”

Thật sự hắn cũng không phải cao thượng hay có tình cảm sâu đậm gì, chỉ là mười sáu vị trí đó chính là chỗ dựa sau cùng của hắn, hắn hi vọng có thể dùng chúng để có được điều kiện tốt.

“Không đồng ý thì đừng trách tao sẽ làm ra vài chuyện không tốt, chuyện mà tao rất thích làm chính là làm cho những kẻ xương cứng thích nói ‘No’ với tao sẽ không bao giờ dám nói chữ này nữa.”

Ôn Văn hoạt động cổ tay một chút, chuẩn bị làm ra chút chuyện không tốt với tiến sĩ Phong, nhưng ngay lúc này anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẻ mặt thay đổi.

Chỉ thấy một bóng dáng cấp tốc bay tới, hàng chục hàng trăm cọng lông chim sắc bén giống như lưỡi dao thép bay về phía Ôn Văn, sức mạnh của chúng đều không kém, nếu bị ghim trúng thì cho dù là Ôn Văn cũng sẽ bị thương.

Dùng năm tay đỡ lấy lông chim, một cẳng chân từ trên cao đá về phía đầu Ôn Văn, Ôn Văn đứng lúc dùng rìu bòn bít tét đỡ được, nhưng vẫn bị đá văng ra ngoài mấy chục mét.

Sau khi miễn cưỡng đứng vững, Ôn Văn đã nhìn thấy một bóng dáng mặc khố đứng trước mặt tiến sĩ Phong, chính là Ais

Wakaz.

Tuy Ôn Văn vẫn luôn cảnh giác sẽ có người tới cứu tiến sĩ Phong nhưng vẫn bị đánh cho một phát tới trở tay không kịp, bởi vì trong cảm nhận của Ôn Văn, Ais Wakaz chỉ là một quái vật ngay cả tai nạn hạ tự cũng không tới, căn bản không ngờ kẻ này lại có thể tung ra thực lực cảnh giới thượng tự, lại còn có thể bức lui anh trong khoảnh khắc.

Có điều nói ra thì cách ăn mặc của người này thật sự hơi cay mắt, làm Ôn Văn không đành lòng nhìn thẳng, trước đây cho dù biến thành hình thái triết học thì Ôn Văn trông vẫn bình thường hơn kẻ này rất nhiều.

Ôn Văn tiến với vài bước, ánh mắt sắc bén: “Mày chính là Ais Wakaz à, trước đó tao đã quá coi thường mày rồi, có điều mày nghĩ rằng mày mang theo một người mà có thể thoát khỏi nơi này sao?”

Ais Wakaz lắc đầu nói: “Mày có thể đánh bại Phong Nhiêu mà không bị thương thì đã chứng minh được sự mạnh mẽ của mày, có thể đẩy lui mày đã là may mắn, dẫn theo gánh nặng muốn trốn thoát khỏi tay mày căn bản là không có khả năng, đó là chưa nói tới tao còn hai cái đuôi nữa.”

Tiến sĩ Phong nghe thấy hai chữ gánh nặng thì nhướng mày, chẳng qua hắn cũng không nói gì, bởi vì hiện giờ Ais Wakaz chính là hi vọng duy nhất của hắn.

Lúc đang nói chuyện, Chu Kỳ Bái và bậc thầy Phong Bia cũng chạy tới, ba người làm thành thế tam giác, mơ hồ vây Ais Wakaz lại, hiện giờ đừng nói đưa tiến sĩ Phong trốn thoát, cho dù chính bản thân hắn muốn trốn thoát cũng là chuyện khó.

Ais Wakaz nhìn ba người một chút, lộ ra nụ cười quỷ dị: “Tao tới đây không phải vì muốn trốn thoát, mà vì nguyên do khác.”

Tiến sĩ Phong nhận ra bầu không khí quái dị này, vì thế hỏi Ais Wakaz: “Không định trốn thoát, thầy nói vậy là có ý gì, lẽ nào thầy vẫn luôn che giấu thực lực?”

Ais Wakaz nhìn về phía tiến sĩ Phong, lộ ra vẻ mặt tham lam: “Đương nhiên tao không che giấu thực lực, nhưng từ hôm nay trở đi, tao sẽ không còn ở thực lực đó nữa.”

“Không tốt!”

Ôn Văn ý thức được chuyện không đúng, kiếm Huyết Hà rời vò, tung ra một chiêu sấm sét vọt tới trước mặt nhóm Ais Wakaz, một kiếm chém về phía cổ đối phương.

Kiếm dài sắc bén không chút trở ngại chẻ đầu Ais Wakaz, nhưng Ôn Văn không vui vẻ chút nào, bởi vì hắn không hề cảm nhận được cảm giác chém vào thực thể.

Cái đầu bay ra đã mềm nhũn ra rồi biến thành đồng thịt nát màu đỏ và trắng dính vào trên người tiến sĩ Phong, nó không ngừng ngọ nguậy chui vào trong cơ thể tiến sĩ Phong, những bộ phận khác trên cơ thể Ais Wakaz cũng biến thành đồng máu thịt bùn nhão, dính vào trên người tiến sĩ Phong.

“Mày muốn làm gì?”

Tiến sĩ Phong hoảng sợ, hắn biết Ais Wakaz có thể thông qua tiếp xúc cơ thể đề cập nuốt năng lực của đối phương, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người này biến thành trạng thái quỷ dị như vậy.

Chỉ trong chớp mắt máu thịt của Ais Wakaz đã sáp nhập vào trong cơ thể tiến sĩ Phong, chỉ lưu lại một gương mặt đỏ như máu ở trên vai.

“Không phải mày vẫn luôn tò mò về mục đích thật sự của tao à, mục đích của tao từ trước tới giờ vẫn luôn là mày, bằng không tại sao tao vẫn luôn đi theo mày làm bảo mẫu chứ?”

Hơi thở trên người tiến sĩ Phong cấp tốc tăng lên, trong chớp mắt đã đạt tới cảnh giới đỉnh cao của bậc thượng tự, đồng thời vẫn không ngừng gia tăng, nhưng hơi thở này không thuộc về tiến sĩ Phong, mà thuộc về Ais Wakaz trong cơ thể hắn.

Ba người nghiêm túc nhìn một màn trước mặt, không dám có hành động thiếu suy nghĩ, chuyện này đã vượt quá sự không chế của bọn họ.

Khi này lúc chém về phía Ais Wakaz, thật ra Ôn Văn đã thu tay lại, nguyên nhân là lo lắng mình sẽ ngộ thương tới tiến sĩ Phong, dẫn tới tai họa sẽ bùng nổ, xem ra tình huống hiện giờ thì khi này giết chết tiến sĩ Phong mới là lựa chọn tốt nhất.

“Sức mạnh gia tăng vẫn chưa ngừng lại, hắn có thể trực tiếp hấp thu sức mạnh của cường giả thượng tự sao? Không đúng.... nếu hắn có loại năng lực này thì thời gian năm ngàn

năm đã sớm làm hấn trở nên mạnh mẽ không gì sánh bằng rồi, không tới mức vẫn còn ở bậc thượng tự như vậy.”

“Hơn nữa với sức mạnh còn lại của tiến sĩ Phong, cho dù hút khô hấn thì cũng không đủ để Ais Wakaz đạt được trình độ thăng cấp này, trong chuyện này chắc chắn có điều gì đó mà mình không biết!”

Cùng lúc với sức mạnh thăng cấp, diện mạo bên ngoài của tiến sĩ Phong cũng lạng lẽ xảy ra thay đổi, quần áo dần dần biến mất, cuối cùng chỉ còn lại lớp khố, hiện giờ hấn đã hoàn toàn biến thành dáng vẻ của Ais Wakaz, mà gương mặt màu máu trên bả vai đã biến thành tiến sĩ Phong.

Chu Kỳ Bái không đợi thêm nữa, dùng cây rìu lớn ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo chém về phía Ais Wakaz.

Nhưng rìu của hấn còn chưa chạm tới Ais Wakaz đã bị một sức mạnh vô hình đánh bật, mà thứ sức đánh vẫn Chu Kỳ Bái chính là cấp bậc ‘Chân Tự’!

Ôn Văn thở dài một hơi, kiếm Huyết Hà chỉ về phía Ais Wakaz như gặp phải đại địch.

Ais Wakaz ngửa mặt lên trời cười như điên, thậm chí khoe miệng nứt toát, sau khi chấm dứt tràng cười thì hấn nhìn sang phía Ôn Văn nói: “Thợ săn không biết tên, hấn là tao nên cảm ơn mày đã làm nó suy yếu đến mức độ này...”

“Mới để tao có thể lấy lại được phần sức mạnh của mình, khôi phục thực lực vốn có!”

Chương 652 - Ôn Văn chết

Ôn Văn nhíu mày: “Hấn không nói mình đã có được sức mạnh cảnh giới chân tự, mà lại nói là lấy được sức mạnh vốn có của mình, khôi phục thực lực vốn có... cũng tức là Ais Wakaz vốn là cường giả chân tự?”

Ais Wakaz không cho Ôn Văn quá nhiều thời gian để suy nghĩ, hơi thở trên người hấn đột ngột bùng nổ, ngay cả chào hỏi cũng không thèm đã đưa tay về phía Ôn Văn, sau đó dùng sức bọp chặt.

Vô số gai nhọn không chút dấu hiệu mọc ra ngay vị trí của Ôn Văn, sức chống đỡ của chúng không phải loại mà thực vật của tiến sĩ Phong có thể so sánh, hơn nữa tốc độ nhanh hơn cũng không phải một bậc.

Ôn Văn khó khăn né tránh xê dịch trong đám gai, cuối cùng vẫn không tránh kịp, bị một cây gai đâm trúng cổ chân, sau đó vô số gai nhọn chen chúc tới đâm tua tủa vào cơ thể Ôn Văn, tàn bạo tới mức không đành lòng nhìn thẳng.

Máu tươi theo gai nhọn chảy xuôi xuống, Ôn Văn đã không còn nhúc nhích, cũng không còn hơi thở.

Ais Wakaz lần thứ hai nở nụ cười càn rỡ, sờ dĩ hấn ra tay với Ôn Văn trước là vì trong ba người này, kẻ làm hấn kiêng kỵ nhất chính là Ôn Văn, Chu Kỳ Bái đã từng đối chiến với hấn, bậc thầy Phong Bia đối mặt với hấn sẽ không thể nào phát huy toàn lực, kẻ có thể đe dọa hấn thật sự chính là Ôn Văn không rõ sâu cạn thế nào.

Nhưng hấn không ngờ dưới đòn tấn công toàn lực của mình, Ôn Văn lại không thể chịu nổi một đòn, chênh lệch của chân tự và thượng tự thật sự quá lớn, hơn nữa Ais Wakaz hiện giờ cũng không phải chỉ là chân tự!

“Đã gần hai trăm năm không được sử dụng sức mạnh một cách vui sướng như vậy rồi, vì ngày hôm nay mà tao đã phải chờ đợi hai trăm năm!”

Ais Wakaz giang tay hưởng thụ một chốc lát, sau đó thu hồi nắm tay nhìn về phía nhóm Chu Kỳ Bái đã thay đổi về mặt kịch liệt, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, chỉ về phía bậc thầy Phong Bia nói: “Kế tiếp, chính là mày!”

Gương mặt già nua của bậc thầy Phong Bia nhăn nhó lại thành một cục, có năm mơ hấn cũng không ngờ được lần hành động vây bắt Phong Nhiêu này, kẻ được lợi lớn nhất lại chính là Ais Wakaz, tiến sĩ Phong hay ba người bọn họ thì đều là kẻ thua cuộc.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ Ais thì tựa hồ đã sớm chuẩn bị cho ngày này, nói vậy trước đó Chu Kỳ Bái ngẫu nhiên gặp phải tiến sĩ Phong ở thành phố Phù Dung Hà có lẽ là do Ais Wakaz sắp xếp.

Bậc thầy Phong Bia nói với Ais: “Tao không hiểu được tình huống này, mày có thể giải thích một chút không, tao không muốn ngay cả chết cũng không rõ ràng như vậy.”

Ais nghe rồi cười nói: “Mày càng mất hứng thì tao càng vui vẻ, vì thế mày cứ chết mà ù ù cạc cạc như thế đi.”

Bị kẻ địch biết càng nhiều thì lại càng không an toàn, vì thế trước giờ Ais Wakaz không tiết lộ tin tình báo với kẻ địch, hắn thích tiêu diệt nguy hiểm từ trong trứng nước, bởi vậy sau khi khôi phục thực lực, chuyện đầu tiên mà hắn làm chính là giết chết mọi đe dọa Ôn Văn.

Ais Wakaz quả thực chính là tội phạm trốn chạy khỏi trạm thu nhận, sau khi thoát khỏi trạm thu nhận, hắn vẫn luôn có cảm giác không an toàn, trong tổ chức nhóm tội phạm trốn chạy không có cấp Tai Biến cũng chính là một mối tâm bệnh của hắn.

Cho dù hắn đã mạnh mẽ hơn, đã có được thực lực chân tự, nhưng nếu không thể trở thành cấp Tai Biến thì vĩnh viễn không thể thoát khỏi bóng ma của trạm thu nhận, vĩnh viễn không có được tự do chân chính.

Vì vậy hắn mới làm ra một kế hoạch, cũng vì kế hoạch này mà chờ đợi hai trăm năm, hắn không thể nào chấp nhận vì nguyên do nào đó mà thất bại, cho dù muốn nói chuyện thoải mái một chút thì cũng phải chờ tới khi thăng cấp lên cấp Tai Biến mới nói được!

Ais Wakaz cũng không lãng phí thời gian, một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, tấn công về phía bậc thầy Phong Bia.

Đây là chiêu thức giống với lúc đối phó Ôn Văn, hắn chỉ cần suy yếu Phong Bia tới một mức độ nhất định thì có thể hấp thu luôn Phong Bia, đến khi đó hắn mới có thể thực sự an tâm.

Nhưng ngay lúc này, thay đổi không tưởng được đã xảy ra, tiếng xiềng xích leng keng vang lên ở bên tai, sức mạnh hắn vừa chuẩn bị xong lại bùng nổ ở ngay dưới chân hắn, làm hắn cũng bị đâm thủng như Ôn Văn.

Có điều Ais Wakaz dù sao cũng là chân tự, thân thể chấn động một cái thì xiềng xích đã biến mất, hắn máu me đầy người lơ lửng giữa không trung, nhú mày nhìn về phía vai mình, trước

đó chính là tiến sĩ Phong đã điều khiển sức mạnh đó tấn công hắn!

Mặt tiến sĩ Phong nhìn Ais Wakaz nói: “Tao sẽ không để mặc mày coi tao là chất dinh dưỡng đâu, mày muốn tao chết, vậy thì tao sẽ kéo mày chết chung!”

Lông mày Ais Wakaz nhíu chặt: “Mày không nên còn sống mới đúng, dựa theo quy trình thì tao đã hoàn toàn hấp thu sức mạnh của mày, ý thức của mày không có khả năng vẫn còn tồn tại...”

“Mày có thể bảo trì ý thức có khả năng chỉ là may mắn, có điều tao sẽ không để mày có cơ hội thứ hai.”

Ais đưa tay về phía gương mặt tiến sĩ Phong, giống như muốn phá hủy, nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện tất cả sức mạnh hướng về phía tiến sĩ Phong lại mất đi sự khống chế, ít nhất thì phần bả vai này, hắn không có quyền kiểm soát.

Hiện giờ mỗi khi hắn sử dụng sức mạnh cảnh giới chân tự thì đều có khả năng sẽ bị tiến sĩ Phong điều khiển, trong tình huống này hắn không có cách nào đối phó với bậc thầy Phong Bia và Chu Kỳ Bái.

Vì vậy Ais lạnh giọng nói với bậc thầy Phong Bia: “Coi như bọn mày may mắn, tạm thời tao tha cho bọn mày một mạng.”

Sau khi nói xong thì Ais phóng vút lên trời, biến mất trong tầm mắt của hai người, hắn phải nghĩ cách xử lý tiến sĩ Phong, mà nhóm Chu Kỳ Bái cũng không dám đuổi theo.

Sau khi Ais đi rồi, áp lực nơi này cũng giảm thấp, Chu Kỳ Bái cởi bỏ nón giáp, vẻ mặt đau buồn nhìn về phía đóng gai.

“Bạn bè của lão Chu này không nhiều, hắn không nên chết ở đây.”

Tuy tiếp xúc với Ôn Văn không nhiều nhưng Chu Kỳ Bái thật sự có chút tình cảm nhất định đối với Ôn Văn, dù sao thì người chịu giúp hắn làm búp bê chỉ có một, sau khi Ôn Văn chết rồi thì hắn cũng không còn búp bê đầu heo để dùng nữa.

“Ai nói tui chết đây, đừng có nói mấy lời không may mắn như thế.”

Thân thể tàn tạ đã không còn hơi thở tuột xuống đất, sau đó lớp da bên ngoài xuất hiện vết rạn rồi giống như gốm sứ vỡ thành từng mảnh rớt xuống, lộ ra cơ thể không chút tổn hại nào ở bên trong.

“Khi thật thật sự làm tôi sợ muốn chết, tên kia sao đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ tới như vậy chứ?”

Ôn Văn lau mồ hôi lạnh trên trán, khi nãy anh đã sử dụng năng lực của Hồng Hồ Oa, có thể giúp anh tránh được một lần tấn công trí mạng, mà sau đó anh cũng không xuất hiện nên thoát nhìn giống như đã chết rồi vậy.

Trước đó trong lúc né tránh, Ôn Văn phát hiện cho mình có thể tránh được đòn tấn công này thì cuối cùng cũng không thể nào đánh lại Ais Wakaz, vì thế đã dứt khoát giả chết.

Mặt khác Ais Wakaz đột nhiên bỏ đi như vậy là có liên quan tới Ôn Văn.

Sau khi đánh bại tiến sĩ Phong, chuyện đầu tiên Ôn Văn làm chính là chộp tiến sĩ Phong vào trong trạm thu nhận, đồng thời còn trồng xiềng xích, vì thế tiến sĩ Phong mới từ mạnh miệng trở thành sợ hãi Ôn Văn.

Vốn Ôn Văn thả tiến sĩ Phong ra ngoài thăm vấn là vì muốn dùng hắn làm mồi dụ để săn người tới cứu viện hắn, thật không ngờ lại bị Ais hùng hổ hấp thu rồi biến thành thực lực chân tực.

Có điều lần này cũng không thể coi là Ôn Văn đã hoàn toàn thất bại, bởi vì trong quá trình Ais cắn nuốt tiến sĩ Phong, hắn cũng đã nuốt luôn xiềng xích của Ôn Văn vào trong cơ thể, chính vì xiềng xích tồn tại nên Ais Wakaz mới không thể xóa đi toàn bộ ý thức của tiến sĩ Phong!

Chương 653 - Xiềng xích ẩn núp

Theo Ais Wakaz rời đi, chuyện này rốt cuộc cũng có một kết thúc tạm thời, Ôn Văn thở phào một hơi.

Nhưng nguy cơ thì vẫn còn tồn tại, còn ba ngày, tiến sĩ Phong để lại mười sáu quả bom hẹn giờ, thực vật khủng bố sẽ từ chỗ ẩn núp bí mật lao ra, mang tới tai họa cho thành phố này.

Chỉ mười sáu quái vật thực vật thì không đáng sợ, bản thân Ôn Văn cũng có thể đơn thương độc mã đối phó, đáng sợ là đám quái vật thực vật này có tính truyền nhiễm làm nhân loại giống như biến thành xác sống trong phim ảnh, điên cuồng truyền nhiễm virus cho người khác, đến khi đó khắp đường phố sẽ đầy quái vật thực vật chứa virus, rất khó không chế.

Theo lời tiên sĩ Phong, mục đích của hắn hắn là giống như phỏng đoán của Ôn Văn, dù sao hắn cũng đã từng làm ra ‘nguy cơ xác sống thực vật’, khi đó thực vật xác sống mà hắn tạo ra có một điểm yếu trí mạng là chỉ có thể hoạt động vào ban ngày, mà căn cứ theo giọng điệu của tiên sĩ Phong thì có lẽ hắn đã khắc phục được nó.

Cũng may vài ngày trước đó, Ôn Văn đã thu thập được loại virus này giao cho hiệp hội nghiên cứu, với khả năng của hiệp hội thì có lẽ chẳng mấy chốc nữa sẽ có phương pháp đối phó.

Hơn nữa anh đã báo thời gian bộc phát báo lên hiệp hội, sau đó đã có mười sáu đội thợ săn và nhân viên hỗ trợ được tập trung khẩn cấp tiến tới thành phố Đồng Lĩnh, nhanh chóng không chế cục diện trước thời gian bùng nổ.

Đối với Chu Kỳ Bái và bậc thầy Phong Bia thì đây là một lần đi săn thất bại, cuối cùng tiên sĩ Phong đã bị Ais Wakaz cắn nuốt chứ không phải chết trong tay bọn họ.

Nhưng bọn họ không lựa chọn rời đi mà quyết định ở lại thành phố Đồng Lĩnh đợi vài ngày, bậc thầy Phong Bia muốn ở lại giải quyết mớ phiền phức mà Phong Nhiêu để lại, mà Chu Kỳ Bái đơn giản nghĩ rằng mình đã kết thù với Ais Wakaz, nói không chừng sẽ bị đối phương trả thù, nhưng hắn không có Hiệp Hội Thợ Săn che chở, vì thế trước khi giải quyết được Ais Wakaz, ở chung với những người khác sẽ an toàn hơn một chút.

Sau khi trở lại khách sạn, Ôn Văn đi tới phòng Chu Kỳ Bái thuê cho mình, thả Đào Thanh Thanh ra ngoài, sau đó chính mình tiến vào phòng tắm, vào trạm thu nhận.

Hiện giờ Ôn Văn muốn kiểm tra tình huống xiềng xích trong cơ thể Ais Wakaz, nếu may mắn thì nói không chừng có thể trực tiếp kéo Ais Wakaz vào trong trạm thu nhận, có điều Ôn Văn biết đây chỉ là vọng tưởng của mình mà thôi.

Sau khi Ais cắn nuốt tiến sĩ Phong thì trạng thái của xiềng xích có chút kỳ quái, tuy vẫn có liên hệ với Ôn Văn nhưng nó yếu hơn bình thường rất nhiều, vì thế Ôn Văn mới cần tiến hành điều tra.

Muốn kiểm tra rất đơn giản, nhưng lại không thể kinh động tới Ais, vì thế Ôn Văn tốn một phen công sức, cuối cùng mới có được kết luận.

Ôn Văn xác định xiềng xích thật sự nằm trong cơ thể Ais Wakaz, nhưng không chiếm toàn bộ cơ thể, chỉ là một phần bả vai mà thôi, nếu như Ôn Văn cưỡng chế triệu hồi xiềng xích thì chỉ tùm được phần cơ thể thuộc về tiến sĩ Phong ở trên vai Ais Wakaz.

Này ngược lại coi như đã giúp Ais giải quyết được vấn đề tiến sĩ Phong không nghe lời, bởi vì chỉ cần xiềng xích vẫn còn thì Ais không thể nào giải quyết triệt để phần ý thức của tiến sĩ Phong.

Những chức năng khác của xiềng xích cũng được giữ lại, Ôn Văn có thể thông qua xiềng xích kết nối với tiến sĩ Phong, có điều sẽ bị Ais Wakaz phát hiện, vì thế Ôn Văn chỉ dùng chức năng này để nghe lén.

Mặt khác Ôn Văn có thể thông qua xiềng xích để trừng phạt cả hai người, có điều nó sẽ làm Ais Wakaz cảnh giác, vì thế Ôn Văn tạm thời không ra tay, anh muốn dùng chiêu này làm đòn sát thủ ở thời điểm mấu chốt...

...

Sát biên giới thành phố Đồng Lĩnh, trong một khu mỏ bỏ hoang.

Băng qua tấm bảng nguy hiểm cắm vào, tiến vào trong khu quặng mỏ tối đen như mực, giống như tiến vào một mê cung tối đen không thể phân rõ phương hướng.

Trải qua hơn trăm năm khai thác, hệ thống đường hầm phức tạp chỗ nào cũng có, không ai dám nói rằng mình nắm rõ thế giới dưới lòng đất ở xung quanh thành phố Đồng Lĩnh.

Thỉnh thoảng cũng có người lạc vào trong đường hầm dưới lòng đất, bởi vì không tìm được phương hướng chính xác, âm thanh không thể truyền ra ngoài, cuối cùng bị nhốt đến chết

trong hoàn cảnh tăm tối đó, có không ít người vẫn chưa được phát hiện, vì thế khu hầm mở bỏ hoang này mang tới bầu không khí rất khủng bố.

Một người may mắn sống sót thoát khỏi nơi này đã nói rằng, lúc hắn tuyệt vọng nhất thì nghe thấy tiếng hít thở nặng nề và tiếng bước chân tiến tới gần, nó không giống với bất cứ tiếng bước chân của loài động vật nào mà hắn từng biết, có điều không ai đi kiểm nghiệm lời hắn đã nói, bởi vì trong hầm mở bỏ hoang đó, không quản là có sinh vật thần bí hay không thì đều rất nguy hiểm.

Lúc này ở sâu trong hầm mở có một sinh vật quái dị cả người mọc đầy lông cứng màu đen, có điều quái vật đó bị quái vật thực vật treo ở giữa không trung, chết từ lâu, một người đàn ông mặc khố đã chiếm lấy hang ổ của nó.

“Không ngờ cuối cùng tao lại rơi vào kết quả như vậy, tao đoán lúc ban đầu khi mày thu nhận tao và Phong Bia đã có ý tưởng này rồi đúng không?”

Gương mặt màu máu trên bả vai Ais Wakaz, cũng tức là ý thức còn lại của tiến sĩ Phong lộ ra biểu cảm căm thù, trong sinh mệnh gần hai trăm năm của mình, hắn vẫn luôn xem Ais là thầy vừa là bạn, không ngờ lúc cần giúp đỡ nhất lại bị bỏ đá xuống giếng.

“Sớm hơn chút nữa, ba mươi năm trước khi thu nhận bọn mày, tao đã bắt đầu tính toán rồi.”

Ais Wakaz đã xác định mình không thể giết chết tiến sĩ Phong trong một khoảng thời gian ngắn, vì thế đã nói chuyện với nhau: “Khi đó thực lực của tao đã đạt tới bình cảnh, tiếp tục như vậy thì không có cách nào thăng cấp thành cấp Tai Biến, tao không muốn cứ luôn đàn độn như vậy giống như những kẻ khác, chỉ khi nào trở thành cấp Tai Biến mới có được tự do chân chính.”

“Năng lực của tao giống như mày đã biết, chỉ cần là sinh mệnh bị tao nghiền cứu triệt để thì tao sẽ có năng lực của sinh mệnh đó, nhưng thiên phú và học thức của một mình tao thì có hạn, cho dù dốc hết khả năng cũng chỉ có thể đạt tới thực lực Tai Nạn chân tự.”

“Vì thế tao đã chia chính mình ra thành ba phần, một phần là cơ thể của tao, một phần là năng lực thực vật, một phần là năng lực động vật, tao nguy trang hai phần này thành dáng vẻ của tàn linh cường giả, để chúng tìm kiếm người thừa kế thích hợp.”

Ôn Văn thông qua xiềng xích nghe trộm cũng hiểu được, khó trách không quản là anh hay nhóm bậc thầy Phong Bia đều cảm thấy hơi thở của Ais Wakaz còn yếu hơn cả hạ tự, đó là bởi vì trước đó trong cơ thể Ais Wakaz chỉ còn giữ lại một ít khả năng, căn bản không thuộc về người siêu năng cấp bậc cao.

“Người thừa kế chính là bọn tao?” Tiến sĩ Phong khỏ sở hỏi.

“Không sai.” Ais Wakaz gật đầu nói.

“Thứ mà mày và Phong Bia dùng thật ra đều là sức mạnh của tao, mày có sự nhiệt tình không bình thường đối với thực vật và Phong Bia có lòng bác ái đặc biệt đối với động vật, cả hai người bọn mày đều có thể phát huy sức mạnh tốt hơn tao.”

“Đợi đến khi hai bọn mày bồi dưỡng năng lực đủ mạnh thì tao sẽ dung hợp bọn mày lại, như vậy có thể đột phá được hạn chế trước đó... trở thành cấp Tai Biến!”

Chương 654 - Ý tưởng táo bạo

“Nếu lời mày nói là thật thì tại sao tao lại thăng cấp Đồng Hóa thất bại rồi biến thành bộ dáng như bây giờ?” Tiến sĩ Phong vẫn còn không tin tưởng lời Ais Wakaz.

Ais Wakaz lộ ra nụ cười kỳ lạ: “Nói tới điểm này, thật ra tao cũng khá bất ngờ, dù sao thì trong kế hoạch của tao thì bọn mày phải thuận lợi thăng cấp, mày biến thành như vậy hoàn toàn là vì mày vẫn luôn đè nén bản tính vào thời điểm bùng nổ, không phải do sức mạnh của tao.”

Vẻ mặt tiến sĩ Phong biến đổi, nói: “Tao không tin.”

“Mỗi người Đồng Hóa thất bại đều do tàn linh khổng chế cơ thể, nếu là tàn linh thì tất nhiên có mang theo ký ức không trọn vẹn, ngoại trừ tính cách của mày quá vận vẹo thì còn thứ gì có thể chứng minh mày là ý thức tàn linh chứ?”

Nghe Ais nói tới đây, tiến sĩ Phong rút cuộc cũng thay đổi về mặt, hắn vẫn luôn cho rằng mình là nhân cách ra đời vì Phong Nhiêu Đồng Hóa thất bại, nhưng hiện giờ xem ra là hắn vẫn luôn tự lừa gạt chính mình.

Khóe miệng tiến sĩ Phong nhếch lên càng lúc càng cao, cuối cùng lộ ra nụ cười đầy điên cuồng, hắn nghĩ rằng mình là một nhân loại biến thái thích bồi dưỡng thực vật, thích xem vẻ đẹp vặn vẹo khi động vật bị biến đổi thành thực vật, hóa ra hắn chỉ là nhân cách giả tạo để lừa gạt thầy và em trai, sau khi tầng cửa sổ này bị đâm thủng, hơi thở cả người hắn cũng thay đổi.

Ngừng cười, tiến sĩ Phong hỏi Ais: “Tao rất ngạc nhiên, vì sao mày lại chọn ra tay vào lúc này, tao và mày ở chung với nhau rất nhiều mà, cơ hội cũng nhiều, hơn nữa phần lớn thời gian tao cũng không quá đề phòng.”

Ais giải thích: “Cơ thể của tao, năng lực của mày, năng lực của Phong Bia, ba người vốn là một thể, một khi dung hợp lại, bên có sức mạnh siêu năng nhất sẽ là ý thức chủ thể.”

“Mà tao vừa vặn chính là bên có sức mạnh siêu năng yếu nhất, mặc dù tao có thực lực thượng tự nhưng là nhờ vào ký ức cơ thể về năng lực trước kia, nếu so về sức mạnh siêu năng thì hoàn toàn yếu hơn hai bọn mày, cộng thêm bởi vì chúng ta vốn là một thể nên không thể làm hại nhau, vì thế khi mày trưởng thành đến bậc thượng tự, tao vẫn luôn đi theo bên cạnh mày, chờ đợi khoảnh khắc mày trở nên yếu hơn tao.”

Tiến sĩ Phong chuyển chủ đề hỏi: “Tức là mục tiêu kế tiếp của mày chính là cắn nuốt Phong Bia?”

Ais Wakaz gật đầu nói: “Không sai, sau khi cắn nuốt mày thì tao đã khôi phục sức mạnh thời kỳ đỉnh cao nhất, một khi cắn nuốt được Phong Bia mạnh mẽ hơn mày rất nhiều thì tao có thể đột phá được khoảng cách mà trước kia tao không thể nào vượt qua.”

Nghe đối phương nói Phong Bia mạnh hơn mình, tiến sĩ Phong có hơi khó chịu, có điều đã tới lúc này rồi có tranh cãi cũng chẳng có ý nghĩa, vì thế hắn nói với Ais: “Nghĩ hoặc của tao đều đã được giải đáp, bây giờ còn một vấn đề cuối cùng, tại sao mày muốn nói cho tao biết những chuyện này?” Hắn biết Ais không thích tiết lộ tin tình báo của mình.

Ais Wakaz nở nụ cười tà dị: “Nói cho mày biết là vì tao muốn làm giao dịch với mày, mày giúp tao cắn nuốt em trai mày.”

“Ô, sao tao phải giúp chứ?” Tiến sĩ Phong không quan tâm hỏi.

Ais kiên nhẫn giải đáp: “Bởi vì mày nên tao không thể phát huy toàn bộ thực lực, mà trong khoảng thời gian ngắn tao lại không có cách nào loại trừ mày, nếu như trong lúc chậm trễ này Phong Bia tìm được chỗ dựa hoặc là chết ngoài ý muốn thì tao sẽ mất đi cơ hội có một bước thăng cấp, cho nên chỉ cần mày đáp ứng sẽ không quấy rối trong một khoảng thời gian ngắn thì tao sẽ cho mày một cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Ánh mắt tiến sĩ Phong sáng lên.

“Tao có thể ký khế ước với mày, chờ đến khi tao thăng cấp lên cấp Tai Biến, tao sẽ chế tạo một cơ thể cho mày rồi nghĩ cách dời ý thức của mày qua đó, tiếp đó sẽ cố gắng giúp mày khôi phục thực lực hiện giờ.”

Khóe miệng tiến sĩ Phong hơi nhúc nhích, hắn chờ đợi chính là điều này, sau khi phát hiện mình y vào xiềng xích màu đen mà không lo bị Ais tiêu diệt ý thức, hắn biết tuy mình đã biến thành bộ dáng này nhưng thật ra vẫn chưa mất đi quyền chủ động.

Với năng lực của Ais Wakaz, hoàn toàn có thể chế tạo một cơ thể mới cho hắn, như vậy hắn sẽ có quyền quay trở lại, thậm chí còn có cơ hội thu thập số liệu những bố trí của mình ở thành phố Đồng Lĩnh...

Vì vậy Ais Wakaz lấy ra một tấm da dê cũ, sau đó tạo ra một cánh tay ở trên vai cho tiến sĩ Phong, để tiến sĩ Phong điều khiển cánh tay này ký khế ước với mình, nhìn khế ước tự động thiêu đốt thành tro bụi, hai người đều thở phào một hơi.

Thứ khế ước này không phải hai người nói một câu ước định suông là được, như vậy mà hữu hiệu thì trên đời này đã không có tên lừa gạt, khế ước bình thường nhất đều là đồ siêu năng có tính tiêu hao, mà khế ước có hiệu lực đối với Tai Nạn chân tự thì lại càng hiếm có.

Sau khi khế ước hoàn tất, Ais nói với tiến sĩ Phong: “Tao dự tính vào ba ngày sau, khi bố trí của mày bùng nổ dẫn tới hỗn

loạn, tao sẽ thừa dịp này tập kích Phong Bia, khi đó mày chỉ cần không quay rồi là được.”

“Không, không phải ba ngày sau mà là sau mười tiếng đồng hồ nữa.” Tiến sĩ Phong nhếch khóe miệng nói: “Làm sao tao có thể nói thời gian chính xác cho người khác biết chứ, chỉ trong tình huống bọn họ không ngờ được thì kế hoạch của tao mới có thể thành công.”

“Không hổ là mày.”

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó cùng quay đầu đi, sau đó trên vai mọc ra một cái bảng xương làm bọn chúng không thể nhìn thấy nhau.

Đừng thấy chúng có thể bàn bạc thảo luận kế hoạch, kỳ thật chỉ liếc nhìn nhau thôi cũng cảm thấy thực chán ghét, nếu không có khế ước tồn tại thì chúng đã không chút do dự sát hại nhau, nhưng bọn chúng không biết âm mưu tà ác của mình đã bị nghe trộm, dù sao thì trong cơ thể tiến sĩ Phong cũng có xiềng xích của Ôn Văn.

Nếu Ais Wakaz biết sự tồn tại của sợi xích, tất nhiên hẳn sẽ không bàn chuyện này với tiến sĩ Phong, đáng tiếc không quản bản thân xiềng xích có hạn chế tiến sĩ Phong hay không, tiến sĩ Phong cũng khó có khả năng nói chuyện xiềng xích với Ais Wakaz.

Đối với chuyện Ais Wakaz phân chia năng lực của bản thân mình, Ôn Văn không cảm thấy đây là chuyện quá khó khăn, bởi vì anh đã tận mắt nhìn thấy kỳ tích chuyển giao năng lực, thị trấn Cổ Tích trước kia chính là ví dụ.

Có điều tiến sĩ Phong đã khai báo thời điểm bùng nổ giả là chuyện anh không nghĩ tới, nếu như không phải xảy ra chuyện Ais Wakaz, có khả năng đã bị kéo theo hướng hẳn muốn, ví dụ như dùng chuyện đình chỉ sự kiện ba ngày sau để bàn điều kiện.

“Bây giờ mình đã biết thời gian mà mục tiêu Ais tập kích, trong cơ thể hẳn còn có cạm bẫy mình lưu lại... Có lẽ mình có thể lớn mật một chút.”

Ánh mắt Ôn Văn ngày càng sáng hơn, trước kia khi không có bất cứ điều kiện gì anh cũng đã phục kích bắt giữ một

Vampire, mà bây giờ anh nắm giữ đủ loại ưu thế, vì sao không thử săn quái vật cấp bậc chân tỵ chứ?

Khế ước của tiến sĩ Phong và Ais Wakaz chỉ là tiến sĩ Phong không chủ động quấy rối Ais Wakaz mà thôi, mà Ôn Văn hoàn toàn có thể thông qua xiềng xích màu đen, ép buộc tiến sĩ Phong quấy rối, đến khi đó Ais Wakaz nhất định sẽ lộ ra sơ hở!

Chương 655 - Mọc cỏ bốn lá

Mặt trời ban trưa gieo rắc ánh sáng ấm áp, chồi non xanh đậm lên nhú lên từ mặt đất, tăng thêm chút ý xuân cho thành phố này, mùa đông dài đằng đẵng rốt cuộc cũng trôi qua.

Hiện giờ là xuân về hoa nở, chính là lúc trường học khai giảng, nhưng toàn bộ trường học ở thành phố Đồng Lĩnh đều tạm hoãn thời gian tựu trường, trên đường cái cũng khá quạnh quẽ, chỉ có lác đác vài người đi đường.

Vì muốn đảm bảo sự an toàn lớn nhất cho dân chúng nhưng không gây ra khủng hoảng quy mô lớn, vài ngày trước hiệp hội thông qua ban ngành vệ sinh của chính phủ Đồng Lĩnh thông báo phát hiện một căn bệnh khó có thể chữa khỏi, dễ lây lan ở các nơi đông người, xét theo một ý nghĩa nào đó thì tin tức này thật ra là thật, chỉ có điều đã hạ thấp mức độ nghiêm trọng mà thôi.

Bởi vì tin tức này nên phần lớn cư dân ở thành phố Đồng Lĩnh đều đóng cửa không đi ra ngoài, đây là hiệu quả mà Hiệp Hội Thợ Săn muốn, không có nơi tụ tập đông người, virus thực vật không thể nhanh chóng khuếch tán, hiệp hội có thể nhanh chóng khống chế cục diện.

Lúc này đối tượng vui sướng nhất ở thành phố Đồng Lĩnh có lẽ chính là đám nhỏ vì dịch bệnh mà được lùi lại lịch khai giảng...

Phía trên trung tâm thành phố lơ lửng một cụm sương trắng mỏng, Ôn Văn đứng trên làn sương mù mỏng nhìn xuống thành phố.

Căn cứ vào cuộc nói chuyện mà Ôn Văn thông qua sợi xích nghe lén được, cao lắm là còn khoảng hai tiếng nữa, mười sáu chỗ ẩn giấu virus thực vật sẽ bùng nổ, làm thành phố bởi vì khai thác quặng mỏ mà có chất lượng không khí không đạt tiêu chuẩn phủ một tầng máu tươi.

Ôn Văn không thể ngăn cản chuyện này xảy ra, chỉ có thể cố hết sức đề phòng.

Bởi vì tin tình báo của Ôn Văn mà có khoảng hai mươi vị siêu thợ săn đã tới, thợ săn đủ cấp bậc vượt hơn trăm người, cũng có hơn mười ngàn bộ đội khẩn cấp sẵn sàng xuất phát, có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bất cứ xó xỉnh nào trong thành phố này, đây đã là sự cố gắng lớn nhất mà Ôn Văn có thể làm được.

Biểu cảm của Ôn Văn có chút phức tạp, hiện giờ tâm tình của anh khá vi diệu, hưng phấn vì chuẩn bị sẵn sàng giả chân tự, căm hận vì hành vi của tiến sĩ Phong, còn có thương hại đối với người thường gặp tai họa.

Bây giờ điều anh có thể làm chính là chuẩn bị sẵn sàng, để khi cần thì có thể sử dụng trạng thái tốt nhất, hoàn thành chuyến đi săn Ais Wakaz, sau đó để tiến sĩ Phong gặp trừng phạt, không chỉ nhốt vào trạm thu nhận, còn phải để hắn phải chịu cực hình không bao giờ kết thúc.

Trong đám quái vật bị Ôn Văn nhốt vào trong trạm thu nhận, thật ra có rất nhiều kẻ có tội ác tày trời, chúng nó vì bản năng hoặc thỏa mãn dục vọng biến thái, hoặc thiên tính tà ác, nhưng Ôn Văn chỉ nhốt chúng vào trong trạm thu nhận, thỉnh thoảng đày đọa chúng một chút mà thôi.

Nhưng tiến sĩ Phong thì khác, lúc nào hắn cũng muốn phá vỡ xã hội nhân loại, đồng thời sẵn sàng vì mục tiêu này mà tạo ra một trận dịch bệnh, hắn không chỉ phản lại loài người, hắn còn phản lại động vật, không quản là đứng ở lập trường nào, Ôn Văn đều muốn để tiến sĩ Phong phải trả một cái giá thật đắt.

Đột nhiên Ôn Văn nhận một thứ từ trạm thu nhận, là một con chip nhỏ do ‘nguyên linh nước’ Iswett chuyển tới, trên đó khắc bản đồ tin tức của toàn bộ thành phố Đồng Lĩnh.

“Hiện giờ gửi thứ này tới chúng tôi tai họa đã bắt đầu... nhưng vẫn chưa tới thời gian mười tiếng, ít nhất cũng còn nửa tiếng nữa... quả nhiên tiến sĩ Phong cũng không nói thật với Ais Wakaz, có điều mình vẫn kịp chuẩn bị.”

Ôn Văn mở chíp, thấy được mười sáu điểm mốc đỏ, những điểm đỏ này là chính là thực vật mà tiến sĩ Phong chế tạo ra để truyền nhiễm virus.

Trước đó chúng nó vẫn bị vây trong trạng thái ngủ đông, cảm giác tồn tại rất nhỏ, vì thế mặc dù Ôn Văn cố gắng tìm kiếm và thiết lập điểm giám sát nhưng vẫn không thể tìm được.

Ở gần những điểm đỏ đó dần dần xuất hiện những điểm trắng và điểm vàng, tức là virus đã bắt đầu khuếch tán, Ôn Văn lập tức truyền mười sáu địa điểm cho nhóm thợ săn vẫn luôn đợi lệnh, bọn họ sẽ căn cứ theo tình huống để lựa chọn phương án xử lý thích hợp nhất.

Mà địa điểm lây nhiễm gần nhất, Ôn Văn muốn tự mình giải quyết.

...

Trong tầng hầm để xe của khu chung cư truyền tới một trận tiếng bước chân, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng chạy ra ngoài.

Tên hắn là Trương Xuân Mậu, là một người dân bình thường, buổi sáng hắn phải quay lại xe lấy chút đồ thì phát hiện sâu trong hầm để xe xuất hiện một căn phòng khép hờ cửa mà trước kia chưa từng thấy qua.

Bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, Trương Xuân Mậu tới gần căn phòng đó, xuyên qua khe hở chừng một ngón tay, hắn phát hiện trong căn phòng đó không có ai, trên mặt đất thì rải đầy tiền mặt, vì thế hắn đã bị ma xui quỷ khiến tiến vào.

Nhưng Trương Xuân Mậu không ngờ được cơn ác mộng cũng vì thế mà bắt đầu, sau khi cầm lấy số tiền đó, hắn kinh ngạc phát hiện số tiền kia lại biến thành lá cây mục ruỗng, mà hắn cũng không phải ở trong một căn phòng thần bí gì cả, đó là bên trong một gốc cây kỳ dị.

Mà cánh cửa hắn tiến vào đã biến mất rồi!

Trương Xuân Mậu sợ hãi ngồi ở đó mấy tiếng đồng hồ, mặc dù cuối cùng không có gì xảy ra nhưng hẳn cứ có cảm giác có tai họa sắp giáng xuống đầu mình.

Rốt cuộc sau vài tiếng, cánh cửa kia một lần nữa xuất hiện, hẳn tranh thủ xông ra khỏi cơ thể cái cây kia, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ cần tới được nơi có ánh sáng mặt trời thì hẳn sẽ an toàn.

Nhưng khi chỉ còn một bước nữa là bước ra khỏi cổng, Trương Xuân Mậu phát hiện động tác của mình ngày càng chậm hơn, mà sợ hãi trong lòng hẳn thì đang dần dần biến mất, ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên mặt và tay làm hẳn cảm thấy rất sung sướng.

Dần dần hẳn nghe thấy trên mặt mình có tiếng nổ, có thứ gì đó từ trong da phá ra, nhưng hẳn không hề cảm thấy có gì khác thường, ngược lại còn cảm thấy cảm giác này rất thoải mái, chỉ cần để hẳn đứng dưới ánh mặt trời thì muốn hẳn làm gì cũng được.

Nhưng hẳn nhanh chóng phát hiện, tầm mắt của mình bị thứ gì đó chặn lại, làm hẳn không thể hưởng thụ được ánh sáng mặt trời, thứ đó hình như là cỏ bốn lá... chúng mọc ra từ trên mặt hẳn!

...

Trong phòng trực ngoài tầng hầm để xe của khu chung cư, nhân viên an ninh Hồ Ngạn Bình mở to hai mắt, lúc này đây thế giới quan của hẳn bị chấn động.

Đầu tiên hẳn nhìn thấy anh Trương thỉnh thoảng vẫn hay nói chuyện với mình mừng rỡ từ trong hầm để xe lao ra ngoài, sau đó động tác ngày càng chậm, hai tay giang ra như hành hương mà hướng về phía mặt trời.

Sau đó trên người anh Trương bắt đầu mọc ra cỏ bốn lá, mỗi phần da thịt đều mọc chi chít cỏ bốn lá, cả người trông giống như bồn hoa hình người vậy.

Hồ Ngạn Bình vội vàng bấm điện thoại báo cảnh sát, kể lại sơ tình huống, hẳn vốn tưởng nhân viên cảnh sát sẽ cho rằng mình đang nói dối, không ngờ đối phương còn nghiêm túc hơn cả hẳn.

Sau khi cúp máy, Hồ Ngạn Bình cầm lấy một ống thép, thận trọng đi về phía Trương Xuân Mậu, mặc dù nhân viên cảnh sát đã dặn dò hẳn phải rời khỏi hiện trường, kiếm nơi an toàn chờ đợi, nhưng Hồ Ngạn Bình vẫn muốn kiểm tra tình huống của Trương Xuân Mậu.

Thật không ngờ Hồ Ngạn Bình vừa mới đi ra hai bước đã thấy cỏ bốn lá trên mặt Trương Xuân Mậu bắt đầu bong ra, lộ ra làn da màu xanh lá cây!

Chương 656 - Khí thế của Hồ Ngạn Bình

Sau khi khi tất cả lá cây đều bong ra, xuất hiện trước mặt Hồ Ngạn Bình không phải Trương Xuân Mậu quen thuộc mà là một con quái vật hình người có làn da lẫn vân xanh lá cây.

Con quái vật kia mờ mịt nhìn một vòng xung quanh, sau đó con người màu xanh lá cây nhìn chằm về phía Hồ Ngạn Bình, vươn đầu lưỡi phân nhánh đầy bọt lưỡi màu đen liếm môi một cái.

Bị con quái vật kia nhìn thoáng qua, Hồ Ngạn Bình nháy mắt túa một tầng mồ hôi lạnh, hẳn biết con quái vật kia muốn tấn công mình.

Vì vậy Hồ Ngạn Bình không quản tới chuyện quan sát nữa, xoay người tìm cách chui vào trong phòng trực, hẳn vừa mới khóa cửa lại thì nắm tay Trương Xuân Mậu đã nện lên cửa sắt.

Hồ Ngạn Bình lau mồ hôi trên trán, khi này nếu không tiến vào trong phòng trực mà chạy trốn tới nơi khác thì có lẽ bây giờ đã bị thứ đó đuổi kịp, tốc độ của nó nhanh hơn người bình thường rất nhiều!

Mặc dù Hồ Ngạn Bình trốn trong phòng trực nhưng quái vật có làn da màu xanh lá không có ý định muốn bỏ qua cho hẳn, nó vòng quanh căn phòng nhỏ, sau đó dùng đầu nhắm vào phía mặt kính thủy tinh ở trước mặt Hồ Ngạn Bình.

Dùng đầu đập kính thủy tinh chứng tỏ quái nhân da xanh lá này có trí lực không cao, nhưng vết rạn trên mặt kính cũng nói cho Hồ Ngạn Bình biết, thứ này không chỉ chạy nhanh hơn

người bình thường, sức mạnh, khả năng chống chọi với vết thương và năng lực đều cao hơn người bình thường rất nhiều!

Sau khi đập phá vài cái, thủy tinh vỡ vụn, Hồ Ngạn Bình không chút do dự quơ ống thép trong tay đập về phía đầu nó, nhưng phía bên trong thủy tinh vẫn còn một tầng hàng rào sắt, tạm thời quái nhân da xanh kia không thể nào đụng ngã được, Hồ Ngạn Bình có thể đập nát đầu nó trước!

Nhưng Hồ Ngạn Bình vung ống thép hai cái thì biến dị xảy ra, đầu của quái nhân da xanh kia tự mình chẻ làm đôi, một cái xúc tua từ cổ họng thò ra đâm vào trong cổ Hồ Ngạn Bình.

Lúc xúc tua rút ra, Hồ Ngạn Bình mơ hồ cảm thấy phần đầu của nó rất giống ống tiêm, khi nãy hẳn là nó muốn tiêm thứ gì đó vào trong cơ thể Hồ Ngạn Bình.

Sau khi tiêm xong, quái nhân da xanh tựa hồ không còn hứng thú với Hồ Ngạn Bình nữa, động tác trở nên chậm chạp, khập khiễng đi ra sâu vào trong khu chung cư.

Vết thương do xúc tua tạo thành cũng không sâu nhưng vẫn có thể làm vết thương của Hồ Ngạn Bình không ngừng chảy máu, nếu như không chữa trị kịp thời thì hẳn nhất định sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết, từ bản năng cầu sinh, hẳn mở cửa sắt đã được khóa kỹ, gấp gáo đi tới phòng y tế gần đó để xử lý khẩn cấp.

Ánh mặt trời âm áp chiếu rọi lên người hắn, đau đớn trên cổ tựa hồ cũng giảm bớt...

Vẻ mặt Hồ Ngạn Bình trở nên sợ hãi, chợt nhớ tới toàn bộ quá trình biến đổi của Trương Xuân Mậu, hiển nhiên là trước khi từ trong hầm để xe bước ra, Trương Xuân Mậu hoàn toàn bình thường, sau khi tiếp xúc với ánh sáng mặt trời thì trên người hắn mới mọc ra thực vật kỳ lạ rồi biến thành loại quái vật đáng sợ này.

Nói cách khác nếu như Hồ Ngạn Bình tiếp tục tắm dưới ánh mặt trời thì rất có thể sẽ biến thành loại quái nhân da xanh lá xấu xí này!

Gần như không chút do dự, hắn dốc toàn lực chạy về phía hầm để xe, sau khi tiến vào trong bóng râm mới thở phào một hơi, sau đó chậm chậm ngồi xuống đất.

Vận động quá dữ dội làm lượng máu mất đi nhiều hơn, tiếp tục như vậy có lẽ hẳn sẽ lập tức chết đi, nhưng cho dù chết thì vẫn tốt hơn so với biến thành quái nhân da xanh lá cây.

Mất máu quá nhiều làm ý thức Hồ Ngạn bình dần dần trở nên không rõ, hẳn nhớ tới những chuyện ngày xưa, có lẽ đó chính là hồi ức quá khứ trong truyền thuyết.

Khoảng thời gian cấp ba hẳn có mặt mũi hơn hiện giờ, là ‘đại ca’ huyền thoại của đám trẻ hư khu vực gần đó.

Khi đó hẳn được gọi là Vua thiếu niên A Bình, đánh nhau vẫn luôn nhờ vào một loại khí thể, một mình cầm gậy bóng chày có thể đánh úp mấy tên học sinh cao lớn mà chưa thua bao giờ.

Sau khi tốt nghiệp, hẳn phát hiện đám bạn từng ‘lăn lộn’ với mình, có người thì lên đại học, có người tìm việc làm, mà hẳn thì ngoại trừ đánh nhau thì chẳng biết gì cả, cuối cùng vì cuộc sống mưu sinh mà trở thành nhân viên bảo vệ bình thường.

Nhuệ khí trên người hẳn dần dần bị mờ đi, nếu là hẳn trước kia thì căn bản sẽ không bị quái vật da xanh kia tổn thương.

Nếu như có thể quay lại... hẳn chắc chắn sẽ không để mình kết thúc sinh mệnh một cách uất ức như vậy!

Đột nhiên một cái van trong người hẳn mở ra, cơ thể vốn rất yếu ớt được một sức mạnh nào đó chống đỡ đứng dậy, phần da ở cổ tự động khép vết thương lại, để máu ngừng chảy ra ngoài.

Giống như có một luồng khí thể đang chống đỡ cơ thể hẳn, chỉ cần khí thể ở thì hẳn sẽ không ngã xuống.

Đúng lúc này hẳn nhìn thấy một người đàn ông mặc bộ đồ kaki dài, một tay đút trong túi, tay kia xách một cái đầu, một cái đầu màu xanh.

Người này chính là Ôn Văn, anh có chút kinh ngạc đánh giá Hồ Ngạn Bình: “Chậc, thế mà lại thức tỉnh trong tình huống này, xem ra mạng của ông được bảo vệ rồi, có điều trước khi nhân viên y tế tới thì ông đừng rời khỏi căn hầm này.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn đã đi tới chỗ sâu nhất trong hầm, trong tình huống này không thể vì một người đi đường mà bỏ lỡ thời gian.

Búng tay một cái gọi ra vô diện ma, để hắn biến thành dáng vẻ của mình xử lý tình hình lây nhiễm xung quanh, bị lây nhiễm tuyệt đối không phải chỉ có một mình Trương Xuân Mậu.

Mà bản thân Ôn Văn thì có chuyện khác cần làm, đó chính là ngồi xôm bên cạnh bậc thầy Phong Bia, chờ đợi Ais Wakaz xuất hiện, phải nhốt tiến sĩ Phong lại thì mới không còn xuất hiện chuyện như vậy nữa.

Ôn Văn sớm đã bảo Đào Thanh Thanh dùng lý do giúp đỡ Phong Bia mà ở bên cạnh ông ta, như vậy Ôn Văn có thể xuất hiện bên cạnh Phong Bia bất cứ lúc nào, hơn nữa Đào Thanh Thanh thực lực yếu ớt căn bản sẽ không làm Ais Wakaz cảnh giác.

...

Lúc này bậc thầy Phong Bia và Đào Thanh Thanh đang vị trí đầu nguồn virus khác, tình huống với bên Ôn Văn không giống lắm.

Ở bên này khi quái vật bị lây nhiễm thành công, hành động sẽ chậm chạp hơn, đồng thời đầu sẽ bị thương nặng mà chết đi, nhưng trên người bọn họ có gai nhọn không thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ cần tiếp xúc với da của bọn họ thì sẽ bị lây nhiễm.

Hơn nữa quá trình lây nhiễm rất nhanh chóng, vì thế cho dù bậc thầy Phong Bia đã tới rất nhanh thì số người bị lây nhiễm đã khá quy mô.

Bậc thầy Phong Bia không hề hoảng hốt, vỗ vỗ cái túi nhỏ bên hông một chút đã có mười mấy con quái vật xuất hiện, bắt đầu nhanh chóng xử lý nhóm người lây nhiễm, dễ dàng không ché cục diện, để phạm vi người bị lây nhiễm không còn tiếp tục mở rộng.

Thực lực yếu nhất của đám quái vật này là hạ tự, đây mới chính là thực lực thật sự của nhà thuần hóa thú truyền kỳ, một mình hắn chính là một quân đoàn quái vật cỡ nhỏ.

Tất nhiên, Ôn Văn còn khoa trương hơn Phong Bia.

Có đám quái vật này ở, Phong Bia không cần phải ra tay, vì thế hắn do dự nhìn Đào Thanh Thanh nói: “Tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

Đào Thanh Thanh cười giả lả đầy chuyên nghiệp: “Tất nhiên là được, tôi tới đây là để giúp đỡ ngài mà.”

Phong Bia gật đầu nói: “Vậy thì tôi nói thẳng, trước đây tôi cũng thử thuần dưỡng Vampire, có điều tôi không thể vượt qua được khát vọng đối với máu, tôi có thể hỏi Ngụy Thám đã làm thế nào để thuần hóa được cô không... hắn đã huấn luyện kiểu gì, cho cô ăn dạng thức ăn gì...”

Chương 657 - Khỉ má sét

Bậc thầy Phong Bia đều có nghiên cứu về các loại quái vật, vì thế ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã phát hiện thân phận Vampire của Đào Thanh Thanh, đồng thời cũng rất tò mò về cô.

Có điều bởi vì trước đây có chút tranh chấp về sổ tay thuần hóa thú với Ôn Văn nên ngại mặt mũi, không muốn trực tiếp hỏi Ôn Văn, có Đào Thanh Thanh ở bên cạnh giúp đỡ, hắn thật sự không thể kiềm chế sự hiếu kỳ của mình.

Đào Thanh Thanh bắt chéo tay sau lưng, móng tay hết mọc dài ra rồi lại rụng trở vào, nếu không phải thực lực của cô thật sự không đánh lại bậc thầy Phong Bia thì trên mặt lão già này đã sớm đầy ắp vết cào rồi, chốc nữa cô sẽ bùng quả bóng trên mặt con khỉ để xả giận.

Mặc dù trình độ nói lời độc ác của hắn không chói tai bằng mấy lời cợt nhả của Ôn Văn lúc bình thường, nhưng dù sao Ôn Văn cũng là chủ nhân của cô, lão quý này có thể giống nhau sao...

Chờ đã, chủ nhân?

Nghĩ tới đây, mặt của Đào Thanh Thanh không hiểu sao hơi đỏ ửng.

Bậc thầy Phong Bia quan sát được phản ứng này của cô hiểu ra gật đầu, sau đó đưa tay sờ cái đuôi con khỉ nhỏ ở bên cạnh một cái, làm nó run bần bật.

Phong Bia cho rằng mình đã đoán được phương pháp của Ôn Văn, chỉ là suy nghĩ có hơi lệch một chút.

Đột nhiên ánh mắt Đào Thanh Thanh trở nên chăm chú, bởi vì cô nhìn thấy một người đàn ông mặc khố lơ lửng cách đó không xa, lạnh như băng nhìn bọn họ.

Ôn Văn đang ở trong trạm thu nhận quan sát tình huống, chuẩn bị xuất kích bất cứ lúc nào mừng rỡ không thôi, mục tiêu cuộc săn của anh đã xuất hiện!

Bậc thầy Phong Bia phát hiện Ais xuất hiện sớm hơn Đào Thanh Thanh, vì thế hắn thở dài một tiếng nói với Đào Thanh Thanh: “Cô có thể rời khỏi nơi này, mục tiêu của hắn là tôi, trước khi giải quyết tôi có lẽ hắn sẽ không hứng thú ra tay với người khác, cách càng xa càng tốt.”

Sau đó Phong Bia quay sang nói với Ais: “Sau khi mày rời đi, tao đã suy nghĩ thật lâu, biết mày sẽ dùng tốc độ nhanh nhất quay trở lại, hơn nữa cũng coi tao làm mục tiêu.”

“Mày biết cái gì?”

Ais Wakaz tò mò hỏi, lúc này hắn đã hoàn toàn nắm giữ cục diện, cũng không lo lắng bậc thầy Phong Bia làm ra chuyện thiêu thân.

“Gần như đã nghĩ thông cả rồi.”

Bậc thầy Phong Bia uốn thẳng người nói: “Hơn trăm năm qua, tao chưa từng ngừng việc tự hỏi về mày, vì sao tao vẫn không thể ra tay sát thủ với mày và Phong Nhiêu, vì sao năng lực của bọn tao lại có liên hệ nhất định với mày, mục đích của mày rốt cuộc là gì...”

“Lúc mày cắn nuốt Phong Nhiêu thì tao đã hiểu tất cả, mày muốn cắn nuốt tao để thăng lên cấp Tai Biến, đồng thời tên anh trai điên của tao đã đạt thành thỏa thuận với mày.”

Ais Wakaz nhíu mày nói: “Mày đã biết tao muốn tới tìm mày, vậy tại sao mày không chịu trốn đi, hoặc là tìm cường giả Hiệp Hội Thợ Săn che chở?”

Bậc thầy Phong Bia lắc đầu: “Mày đã là chân tự rồi, muốn tìm kiếm che chở không dễ, hơn nữa không có cách nào giải quyết được gốc rễ của vấn đề, tao chỉ việc chờ mày tới tìm tao, để mỗi nghiệt duyên kéo dài mấy trăm năm này hoàn toàn chấm dứt.”

Trong lòng Ais Wakaz dâng lên dự cảm không tốt: “Tựa hồ mây rất có lòng tin, nhưng bây giờ tao muốn giải quyết mây thì khá dễ dàng.”

Bậc thầy Phong Bia đi tới một bước, chủ động đi về phía Ais Wakaz làm Ais Wakaz nhúm mày, hắn không biết Phong Bia chỉ ra vẻ hay thật sự có đòn sát thủ.

“Tao đã nói rồi, tao chưa từng ngừng suy nghĩ về mây, vì thế tao đã nghĩ xem nên làm thế nào để đối phó mây!”

Bậc thầy Phong Bia nhanh chóng đặt tay lên má con khỉ nhỏ, nhẹ nhàng kéo một cái đã kéo hai phần má phồng phồng hình tròn màu đỏ kia xuống, đồng thời đám quái vật đang tiêu diệt thực vật xác sống ở xung quanh cũng ngoan ngoãn tản ra các tòa kiến trúc ở xung quanh trốn tránh.

Sau khi thấy một màn này, Đào Thanh Thanh không cậy mạnh mà cũng tìm chỗ trốn đi, chỉ lộ ra con mắt quan sát tình huống.

Tiếp đó bậc thầy Phong Bia ném mạnh viên thịt trong tay về phía Ais Wakaz.

Thấy viên thịt bay nhanh tới, trong lòng Ais Wakaz có cảm giác nguy cơ, phía sau đột nhiên mọc ra bốn đôi cánh của các loại sinh vật khác nhau, nhanh chóng bay khỏi chỗ đó.

Lúc viên thịt tiếp cận Ais thì đột nhiên bùng nổ thành một quả cầu màu cam đường kính năm mươi mét có nhiệt độ cao, nhiệt độ của quả cầu tỏa ra làm mọi thứ xung quanh trở nên đỏ bừng, không quản là sắt thép, xi măng hay thủy tinh, tất cả đều nhanh chóng hòa tan.

Quả cầu màu cam kia giăng co mười mấy giây mới dần dần biến mất, nơi bị nó bao phủ đã hoàn toàn chôn vùi.

Đống hỗn loạn lớn ở xung quanh cũng chẳng khác nào bị hủy hoại hoàn toàn, so với dùng mười quả đạn vân bạo oanh tạc còn khoa trương hơn, từ hình dạng và quy tắc của quả cầu màu cam kia có thể thấy sát thương từ nhiệt độ cao tỏa ra thật ra chỉ là một phần nhỏ sức mạnh không đáng kể của quả cầu này mà thôi!

Đào Thanh Thanh nhìn uy lực khoa trương kia, nhin không được cắn móng tay, nếu Ais không tới, có lẽ cô đã nghịch hai viên thịt kia rồi...

Ais Wakaz ở giữa không trung, toàn bộ cơ thể bị nướng cháy, chân trái đã biến mất, hãn kinh hãi nhìn bậc thầy Phong Bia, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Đó là thứ gì, người không thể nào có được sức mạnh đó.”

Bậc thầy Phong Bia nhếch miệng cười nói: “Đó là sinh vật mà tao dốc lòng bồi dưỡng thành vũ khí cuối cùng để đối phó mày từ trăm năm trước, tao đặt tên cho nó là ‘khí má sét’!”

“Tuy bán kính nổ tung chỉ có đường kính năm mươi mét, nhưng trong phạm vi hình tròn đường kính năm mươi mét này lại có nhiệt độ cao lên tới hàng triệu!”

“Đó có thể coi là cực hạn mà người siêu năng dưới cấp Tai Biến có thể làm ra được, cho dù mày là cảnh giới chân tỵ, nếu bị thứ này công kích trực tiếp vẫn phải chết!”

Vẻ mặt Ais thật sự không tốt, cơ thể hãn đang khôi phục với tốc độ rất nhanh: “Cho dù uy lực mạnh hơn nữa, nếu đánh không trúng thì không có ý nghĩa, tao sẽ không để mày có cơ hội thứ hai.”

Bậc thầy Phong Bia không hề hốt hoảng nói: “Mày nói không sai, nếu tao ném phần khí má sét thứ hai, chỉ sợ sẽ không thể nào tổn hại một cọng lông của mày, vì thế quả thứ hai tao không dùng để đối phó mày, tao sẽ nhét nó vào trong cơ thể tao!”

Vẻ mặt Ais Wakaz lúc này đã trông như đay nôi.

“Chỉ cần mày giết tao, hoặc là muốn cắn nuốt tao, phần khí má sét này sẽ lập tức bùng nổ kết thúc tính mạng của tao, chỉ cần tao chết thì mày vĩnh viễn không có cách nào trở thành cấp Tai Biến!”

“Đáng chết đáng chết đáng chết!”

Ais xoay người sang chỗ khác, tức giận phát tiết sức mạnh, thực vật diên cuồng phá hủy vô số tòa nhà xung quanh, nhưng hãn không dám nhắm sức mạnh này vào Phong Bia, sau đó hãn u ám nói: “Nếu mày không nói với tao mà trực tiếp để thứ này trong người thì bây giờ có lẽ tao đã bị mày giết chết rồi.”

Bậc thầy Phong Bia ho nhẹ một tiếng: “Mặc dù đã sống nhiều năm rồi, nhưng nếu không chết thì tao vẫn không muốn chết.”

“Mày không muốn chết thì tao có thể tìm ra điểm yếu của mày, để mày chủ động dâng hiến cho tao!”

Ais Wakaz bay lên cao hơn một chút nói: “Mày phải nhớ kỹ, từ giờ trở đi, tất cả những người tao giết đều là vì mày mà chết!”

Chương 658 - Ngụy kiếm thuật

Ais hủy đi tấm chắn trên bả vai, nói với gương mặt Phong Nhiêu: “Không phải mày vẫn luôn khoác lác về virus thực vật của mày à, bây giờ gọi bọn nó ra đi, tao muốn thỏa thích chém giết một phen.”

Phong Nhiêu sùng sốt nói: “Ở đây hẳn là có một điểm virus... có điều bị cú nổ khi nãy phá hủy rồi, nhưng mày đừng lo, trong thành phố này vẫn còn mười lăm nguồn virus, đủ để biến nơi này thành địa ngục trần gian.”

Ais trầm lắng đầu, với số lượng người siêu năng ở thành phố Đồng Lĩnh hiện giờ, virus của Phong Nhiêu tuyệt đối sẽ không thể khuếch tán, xem ra nếu muốn ép Phong Bia vào khuôn thì cần hẳn tự mình ra tay giết người.

Nếu giết dân thường mà Phong Bia vẫn không chịu nghe lời thì giết bạn bè người thân của hắn, nói chung là có rất nhiều phương pháp để khống chế người như Phong Bia, chắc chắn sẽ có lúc hắn phải thỏa hiệp.

Ais Wakaz lơ lửng giữa không trung giang tay, năng lượng màu xanh lá trong cơ thể hắn khuếch tán ra ngoài, từng gốc cây lớn đột ngột sinh trưởng, lấy thành phố sắt thép ở xung quanh hắn làm trung tâm, bắt đầu biến thành cây che trời, giống như người cây khổng lồ vậy.

Có điều mỗi cái cây trong khu rừng này đều có thể dễ dàng gạt đi tính mạng con người!

Phong Bia biến sắc, hắn vốn tưởng rằng Ais sẽ rút lui để tìm biện pháp, không ngờ chấp niệm trở thành cấp Tai Biến của Ais lại lớn tới vậy, nhất quyết muốn trở thành cấp Tai Biến trong thời gian ngắn.

“Xem ra không thể chờ nữa, là lúc nên bắt đầu hành động rồi... mình chắc chắn sẽ thành công!”

Trong một tòa kiến trúc bị đám thực vật phá hủy, bóng dáng Ôn Văn lặng lẽ xuất hiện, âm u nhìn chăm chăm bóng dáng Ais Wakaz, hiện giờ chính là thời điểm anh hành động.

Dòng sông đỏ ngòm yên lặng xuất hiện ở vết thương bị khí má sét đốt cháy trước đó của Ais, lặng lẽ hấp thu năng lượng trong cơ thể Ais, đây là hiệu quả của kiếm Huyết Hà, hiệu quả này đối với Ais mà nói thật ra chẳng bao nhiêu cả, nhưng chỉ cần suy yếu đi một chút thôi thì mục đích của Ôn Văn cũng đã thành công.

“Cẩn thận, đây là...”

Phong Nhiêu muốn nhắc nhở Ais, nhưng xiềng xích trong cơ thể đã cảm hấn nói ra bất cứ thứ gì có thể gây bất lợi cho Ôn Văn.

Ais không để ý tới phản ứng kỳ lạ của Phong Nhiêu, chỉ khiếp sợ nhìn Ôn Văn, hấn nhớ rõ lần trước mình đã tự tay giết chết Ôn Văn, vì sao kẻ này lại xuất hiện?

“Tao có thể giết mày một lần thì có thể giết mày lần thứ hai, lần này tao sẽ nghiền xương mày thành tro, không để mày còn cách nào sống lại nữa.”

Vô số thực vật xung quanh Ôn Văn bắt đầu tự động tấn công anh, lực tấn công rất mạnh, nhưng đối với Ôn Văn thì không hề có chút đe dọa nào, dù sao thì cũng là chiêu thức phạm vi lớn, năng lực tấn công của chúng đạt tới cấp Tai Nạn đã rất miễn cưỡng.

Hai đôi cánh sắt lóe sáng chớp động bên người Ôn Văn, làm đám thực vật kia không thể tới gần, sức chống đỡ của cánh sắt tương đương với cường giả thượng tự chân chính, giải quyết những đòn tấn công này rất dư dả.

Ais hừ lạnh một tiếng, xem ra điều khiển thực vật tấn công đơn thuần không thể nào đối phó được Ôn Văn, có điều chỉ cần hấn tự mình ra tay thì đối phương tuyệt đối không thể chống cự, một người siêu năng thượng tự mà lại dám một thân một mình đánh với hấn, đúng là tự tìm đường chết.

“Là cánh sắt, hấn là rất sợ điện.”

Làn da của Ais mơ hồ trở nên trắng mịn, sau đó dòng điện chói mắt chuyển động trong cánh tay,

Trụ sét còn to hơn cối xay đột nhiên phóng ra khỏi cơ thể hắn, không sai lệch đánh vào trên người Ôn Văn.

Ais đã lợi dụng đặc tính phóng điện của cá chình để kích hoạt đòn tấn công bằng điện đối với Ôn Văn, năng lực phóng điện của cá chình thông qua năng lực của hắn thì chính là tia điện cảnh giới chân tự, mà cánh sắt của Ôn Văn quả thực không có sức phòng ngự mạnh mẽ đối với điện như Ais đã đoán.

Lúc Ais Wakaz mong đợi nhìn thấy thi thể cháy đen của Ôn Văn, một người sói lớn toàn thân đen kịt yên lặng xuất hiện trong đám thực vật ở phía sau hắn, nó là ma hồ vồ U Huyết Lang Vương!

Dựa vào ưu thế hóa ảo cơ thể, nó đã lén chui vào trong đám thực vật, tiến tới sau lưng Ais Wakaz.

Nhưng Ais Wakaz đã phát hiện hành động đánh lén của U Huyết Lang Vương, đối với người có thể tùy ý điều khiển cơ thể như Ais mà nói, hắn không có góc chết thị giác, bên dưới làn da trông bình thường kia lại có một con mắt nhỏ tới không thể nhìn thấy.

Ais lập tức ngừng phóng điện, sau lưng dựng lên một tấm khiên lớn, ngay cả đòn tấn công của chính hắn cũng có thể phòng ngự, chứ đừng nói tới quái vật thượng tự đột nhiên xuất hiện.

Nhưng chuyện làm hắn không ngờ tới xuất hiện, móng vuốt thể mà lại thông suốt xuyên qua khiên của hắn, sau đó để lại ba vết thương cực sâu trên lưng hắn.

Ais đảo đầu một chút, xoay người lại liếc nhìn người sói cao lớn, hai mắt lộ ra kinh ngạc.

“Năng lực này, diện mạo này... mày là U Huyết Lang Vương! Mày vẫn còn sống?”

“Không đúng, mày đã chết rồi, hiện giờ mày chỉ là một con rối thôi... chỉ là con rối, tuy khá phiền nhưng nếu tao muốn xử lý mày thì cũng không khó!”

Đối với Ais Wakaz cảnh giới chân tự thì nắm bắt sơ hở khi U Huyết Lang Vương tiến hành tấn công là chuyện không khó, cũng không cần phải dùng thương đối thương như Ôn Văn trước đó.

Nhưng không đợi hẳn ra tay với U Huyết Lang Vương, một tia điện sáng ngời đã bao phủ lấy hắn, cơ thể hắn nháy mắt bị điện giật khét lẹt, mà tia điện này là cấp bậc chân tự!

Người phát ra đòn tấn công này tự nhiên là Ôn Văn, anh dùng găng tay Tai Ách bên phải hấp thu năng lượng điện của Ais Wakaz, sau đó dùng găng tay bên trái phản kích trở lại.

Đòn tấn công của cảnh giới chân tự không dễ hấp thu, nhưng Ôn Văn từng luyện tập Sách Sấm Sét, năng lực chịu đựng đối với điện cao hơn các năng lực khác rất nhiều, cho nên mới miễn cưỡng làm được.

Sau khi tia sét biến mất, cơ thể bị cháy khét lần thứ hai làm Ais phản nộ cực điểm, hắn thật sự không ngờ sau khi mình đã thăng cấp lên chân tự nhưng lại bị một thợ săn thương tự bức ép tới mức này.

Đáng tiếc cuộc chiến của người siêu năng chính là cuộc chiến sống chết, cảnh giới cao thấp không thể hoàn toàn quyết định thắng bại, bằng không thì trước trận chiến chỉ cần xem cảnh giới, sau đó người thấp hơn cứ tự sát là được.

Chiến đấu chân chính phải xem xem ai có thể tìm được điểm yếu của đối phương trước, xem xem ai có thể giết đối phương trước, Ôn Văn rất rành về kiểu chiến đấu này.

Vì thế Ôn Văn không cho Ais cơ hội phát tiết cơn giận, đối mặt với cường giả cảnh giới chân tự, Ôn Văn chỉ có một lần cơ hội để đánh bại hắn, một khi để Ais khôi phục trạng thái tập hợp lại thì Ôn Văn sẽ không còn cơ hội tự mình đánh bại hắn.

Trong chớp mắt, Ôn Văn đã tiến tới trước mặt Ais, bốn chiếc cánh và kiếm dài màu đen bắt đầu chém tới theo quy luật, ánh kiếm hình sao năm cánh không ngừng chém về phía Ais, không chút nương tay cắt rời cơ thể hắn.

Đây là chiêu kiếm sau khi có kiếm Huyết Hà, Ôn Văn căn cứ theo điều kiện của mình để phát triển chiêu kiếm, tên chiêu

kiếm được đặt theo phong cách đơn giản của Ôn Văn, ngụ
kiếm thuật: Sao Năm Cánh!

Cái tên ngụ kiếm thuật là vì biệt hiệu của Ôn Văn là Ngụ
Thám, sao năm cánh là vì hình dáng kiếm khí chém ra có hình
ngôi sao năm cánh...

Chương 659 - Tâm ý thần kiếm

Kiếm khí hình ngôi sao năm cánh không ngừng được phóng ra
giống như làn sóng biển màu đỏ thẫm tiến hành công kích đối
với Ais Wakaz, máu thịt của hắn từng chút bị kiếm phí tách
rời, vết thương của hắn không ngừng trầm trọng hơn.

Trong toàn bộ quá trình này, Ais thậm chí không làm ra phản
kích hiệu quả.

Nhưng Ôn Văn hiểu rõ, chỉ như vậy thì không có cách nào giải
quyết Ais, hiện giờ anh chỉ đang cố gắng tạo ra tổn thương lớn
nhất trước khi tung chiêu sát thủ, hi vọng có thể một lần là
thành công.

Đợi đến khi trên người Ais Wakaz lộ ra xương trắng hếu, Ais
rốt cuộc mới phản ứng lại, mắt lóe một tia sáng xanh, làn da
trên người nháy mắt mọc ra gai nhọn chằng chịt như con nhím
vậy, số gai nhọn này bắn ra tất cả các hướng xung quanh.

Ôn Văn ở cách đó rất gần, ánh mắt chăm chú, vội vàng điều
khiển cánh sắt X co lại thành một quả cầu sắt thật lớn bảo vệ
mình.

Nhưng uy lực của những mũi gai này không hề thua kém cây
thương mà Ôn Văn phóng ra, mấy chục gai nhọn đập vào cánh
sắt X, trực tiếp làm Ôn Văn văng xa mấy chục mét, sau đó hộc
ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi phun ra không lãng phí mà lơ lửng trên không trung
tụ thành một cục nhỏ rồi tự chui vào cái bình nhỏ trên người
Ôn Văn.

Máu chảy ra khi bị thương sẽ được bỏ vào bình để bảo tồn,
Đào Thanh Thanh ở kế bên thềm tới phát khóc.

Sau đó Ôn Văn cảnh giác mở cánh sắt, nhìn Ais ở giữa không
trung, cơ thể đang nhanh chóng lành lại.

Với tốc độ khép lại này, chỉ cần cho Ais một thời gian ngắn nữa, hẳn có thể lần thứ hai khôi phục trạng thái hoàn hảo, mà hiện giờ Ôn Văn muốn dễ dàng tiếp cận Ais như trước đó là chuyện không thể nào.

Vì thế kế tiếp chính là thời khắc quan trọng nhất của cuộc đi săn vượt cấp bậc này, thành bại chỉ trong nháy mắt!

Ais sẽ không chờ tới khi hoàn toàn khỏi hẳn mới ra tay, bởi vì hẳn biết Ôn Văn sẽ không ngồi chờ mình hồi phục, vì thế hẳn lập tức phát động tấn công với uy lực rất lớn, mà Ôn Văn cũng đang chờ giờ phút này...

Hiện giờ người nhàn nhã nhất trên chiến trường chính là tiến sĩ Phong trên bả vai Ais, hẳn lộ ra vẻ mặt thích thú nhìn Ôn Văn và Ais chém giết nhau.

Thấy Ais sơ sẩy một chút đã bị Ôn Văn chém trọng thương, tiến sĩ Phong khá vui vẻ.

Mà Ôn Văn bị Ais Wakaz tức giận xé thành mảnh nhỏ, hẳn cũng rất vui vẻ.

Dù sao thì cả hai người này đều không phải thứ tốt lành gì đối với hẳn, ai xảy ra chuyện thì hẳn cũng vui cả, sau khi cơ thể biến thành như vậy, hẳn cũng chỉ có thể tìm vui từ những chuyện này.

Nhưng đột nhiên trong phần cơ thể nhỏ do tiến sĩ Phong nắm giữ, những sợi xích màu đen bắt đầu rục rịch làm tiến sĩ Phong có cảm giác ngay giây tiếp theo ý thức của mình sẽ hoàn toàn bị xóa bỏ.

Tiến sĩ Phong sợ hãi nhìn về phía Ôn Văn, phát hiện ánh mắt Ôn Văn có chút vô ý liếc nhìn mình, trong đó rõ ràng lộ ra ý uy hiếp.

Ánh mắt của Ôn Văn biểu hiện rằng nếu tiến sĩ Phong không chịu phối hợp Ôn Văn đối phó Ais thì sẽ lập tức bị xiềng xích giết chết triệt để.

Điều này làm tiến sĩ Phong vốn đang thích thú xem trò vui nháy mắt không cảm thấy vui nữa, nhưng tiến sĩ Phong nhanh chóng ra quyết định, hẳn phải giúp Ôn Văn giải quyết Ais!

Tiến sĩ Phong và Ais vốn có khế ước, nhưng giới hạn khế ước chỉ là ngoan ngoãn khi Ais đối phó với Phong Bia mà thôi, không nói rằng khi Ais bị tập kích cũng phải giữ vững trung lập, huống chi tiến sĩ Phong vì bị đe dọa mới trở mặt, không phải tự nguyện, sức mạnh của khế ước không thể ảnh hưởng tới hắn.

Ôn Văn vừa mới hoàn thành giao lưu bằng ánh mắt với tiến sĩ Phong xong thì bên Ais Wakaz cũng chuẩn bị ra chiêu lớn, một người khổng lồ do thực vật tạo thành nhanh chóng thành hình ở phía sau, người khổng lồ quái dị này cao khoảng trăm mét, nắm tay to lớn đủ để đập bẹp mười mấy người thành bánh thịt.

“Tao sẽ không để cho mày có cơ hội nữa, tao sẽ dùng chiêu thức mạnh nhất của tao giết chết mày, không để mày có bất cứ cơ hội nào.”

Người thực vật khổng lồ cao lớn lập tức vung nắm tay được tạo thành từ một lượng lớn thực vật, thật ra nó chỉ có thể xuất ra một đòn, nhưng một đòn này lại không thể nào tránh được.

Lúc nắm tay vung lên thì có một sức mạnh vô hình trời chạt Ôn Văn, làm anh ngay cả kích hoạt năng lực tiến vào không gian ảo cũng không làm được.

Có điều Ôn Văn cũng không lo lắng, bởi vì anh biết cú đánh này sẽ không thể rơi lên người mình.

Nắm tay vung xuống nhưng nửa đường lại bẻ ngoặc một cái, trực tiếp đánh về phía Ais Wakaz đang hồi phục vết thương.

Sắc mặt Ais thay đổi kịch liệt, lập tức giải trừ người thực vật khổng lồ, không bị chút tổn thương nào, trước đó hắn đã từng bị tiến sĩ Phong hại một lần, vì thế vẫn luôn cảnh giác tiến sĩ Phong sẽ phản bội.

“Mày điên rồi à, dám ra tay với tao vào lúc này, tao chết thì mày cũng không sống được đâu!” Ais nhìn về phía tiến sĩ Phong, tức giận nói.

Tiến sĩ Phong cười khỏ, tất nhiên hắn không điên, nhưng nếu không có xiềng xích màu đen che chở thì hiện giờ hắn đã chết rồi, giữa xiềng xích và Ais Wakaz, hiển nhiên hắn lại càng sợ xiềng xích màu đen kia hơn.

Ais chỉ hỏi tiến sĩ Phong một câu, sau đó điều khiển xương thịt trên bả vai bắt đầu phong tỏa tiến sĩ Phong.

Hắn không có thời gian để truy cứu trách nhiệm, bởi vì Ôn Văn ở bên kia đã nắm kiếm dài giờ lên cao.

Lúc này Ôn Văn nhắm mắt lại, trên người hiện ra hơi thở khá sắc bén, Ais theo bản năng cảm giác được cây kiếm dựng đứng kia rất nguy hiểm đối với mình.

Ais đã sống cả trăm ngàn năm đương nhiên biết, người siêu năng thượng tự có chiêu thức đe dọa được cường giả chân tự không phải là chuyện kỳ lạ gì, khi má sét của Phong Bia, kiếm khí bùng nổ của Kiều Phi Nhã chính là như vậy.

Mà bản thân Ais Wakaz vừa mới bị thương, vẫn chưa khỏi hoàn toàn, bây giờ lại chống đỡ đòn tấn công này của Ôn Văn thì có khả năng sẽ phiền phức.

Nhưng hắn vừa muốn tạm né tránh thì hành động của cơ thể lại trở nên nặng nề chậm chạp, hắn biết là tiến sĩ Phong quấy rối để hắn không thoát ra khỏi phạm vi tấn công.

“Bọn mày cho rằng làm như vậy thì tao không có cách nào à?” Ais hơi nhếch môi lên, không để ý tới sự ngăn cản của tiến sĩ Phong, cơ thể bắt đầu hành động.

Hiện giờ cách thời điểm tiến sĩ Phong quấy rối lần đầu tiên mười mấy tiếng, nếu Ais không có chút phương pháp đề phòng nào thì khoảng thời gian sống dài đằng đẵng này đúng là quá vô dụng.

Nhưng nụ cười trên mặt Ais biến mất, thay vào đó là vận vẹo khi đau đớn kịch liệt, và cả căm thù và sợ hãi vô tận.

Xiềng xích màu đen vẫn ẩn giấu rốt cuộc đã lộ diện trong cơ thể Ais, sức mạnh đặc biệt làm hắn ném trải cảm giác đau đớn của hơn ngàn năm trước, cơ thể Ais Wakaz vốn ngưng tụ lại đau đớn vận vẹo.

“Đây là xiềng xích của trạm thu nhận, sao chúng lại xuất hiện trong cơ thể mình, lẽ nào... Lẽ nào khi mình tìm được Phong Nhiêu thì hắn đã bị vồ vào trong trạm thu nhận, bị đặt ở đó chẳng qua là muốn làm mọi thứ cho mình mà thôi?”

Ais không có thời gian nghỉ nhiều hơn, bởi vì kiếm dài của Ôn Văn đã chém xuống.

“Tùy Tâm Sở Dục, không có gì chém không.... dứt!”

Chém xuống một kiếm, thế giới tựa hồ an tĩnh trở lại, mọi thứ ở xung quanh đều mất đi màu sắc, chỉ có Ais Wakaz mặc khố và một tia kiếm khí đỏ đen rõ ràng.

Trước đây khi Ôn Văn lần đầu sử dụng kiếm này, không bao lâu sau đã nhận được một tin tức từ Tuân Anh, tin tức chỉ có bốn chữ, là tên của chiêu kiếm mà đối phương đã dạy cho anh...

Tâm Ý Thần Kiếm!

Chương 660 - Đùng cướp công

Theo tâm ý, cũng tức là chiêu kiếm này muốn chém thứ gì, tất cả đều phải xem người vung kiếm muốn chém cái gì, có thể chặt đứt một thanh sắt ở trong một đồng bông mà không hề ảnh hưởng tới đồng bông kia, cũng có thể chặt đứt hạt óc chó ở bên trong mà không tổn hại lớp xác bên ngoài.

Mà thần kiếm thì chỉ có cường giả cấp Tai Biến mới có thể phát huy ra uy lực hoàn chỉnh của chiêu kiếm.

Nhưng một kiếm mà Ôn Văn chém ra cũng không đặc biệt muốn chém cái gì, chỉ một lòng nghĩ tới thăng cấp uy lực, muốn đạt tới mức độ uy lực sát thương lớn nhất.

Ais Wakaz bị kiếm ánh sáng tách ra hoàn toàn, các phần cơ thể đều lộ ra đều bị ánh kiếm đỏ thẩm phá hủy, tổn hại của một chiêu này còn đáng sợ hơn toàn bộ những chiêu thức trước đó của Ôn Văn.

Ais Wakaz vốn chỉ có chút thương tích, hiện giờ đã hoàn toàn mất đi hình người, biến thành hai phần thịt nát một lớn một nhỏ, phần thịt nhỏ là tiến sĩ Phong làm chủ, phần thịt lớn là Ais Wakaz làm chủ.

Hiệu quả tấn công rất khả quan, nhưng không có nghĩa là Ôn Văn đã thắng, bởi vì loại chân tự như Ais Wakaz, tuy năng lực chiến đấu chính diện còn thua kém cường giả chân tự như Bát Trọng nhưng sức sống lại rất ngoan cường, cho dù chỉ còn lại

một phần máu thịt như đầu ngón tay thì hẳn vẫn có thể trong một khoảng thời gian khôi phục tới trình độ có năng lực chiến đấu nhất định.

Mà tấn công của Ôn Văn đã trúng đích vào khoảnh khắc Ais Wakaz không có sức phòng ngự, nhưng dù sao anh cũng không phải chân tự, cũng không phải cấp Tai Biên, một đòn toàn lực cũng chỉ có thể làm cơ thể Ais Wakaz bị cắt nhỏ hoàn toàn.

“Đúng là chiêu thức đáng sợ, nhưng cơ thể mày đã khô kiệt, mày không thể nào dùng chiêu này thêm lần nữa.”

Máu thịt bên phần lớn của Ais Wakaz ngưng tụ thành một cục, nén lại rồi một lần nữa biến thành hình người, trên đỉnh đầu có một cái xúc tua to bằng ngón tay dài nửa mét, phần đầu xúc tua chính là đầu của tiên sĩ Phong.

Mỗi tác biểu bì của hắn đều lồi lõm, những phần nội tạng, xương, máu thịt, da là những khối nhỏ gộp lại thành một cục to cỡ bàn tay, dáng vẻ này cho dù không gây ô nhiễm tinh thần cũng có thể làm người bình thường phải nôn nữa.

“Người siêu năng cảnh giới chân tự chính là người siêu năng đã có một phần đặc biệt của ‘Chân Ngã’, sức sống của tao đã vượt xa chân tự bình thường, sau khi bị mày chém một kiếm, trong khoảng thời gian ngắn thực lực của tao có lẽ sẽ không bằng mày, nhưng mày không có năng lực giết chết tao!”

Đúng như lời Ais nói, phần lớn năng lượng trong người Ôn Văn đã bị chiêu kiếm kia rút hết, anh không còn đủ sức để chém thêm một phát nữa.

Nhưng vẻ mặt Ôn Văn vẫn rất bình thường, thoạt nhìn không hề có chút hoang mang rối loạn nào, thậm chí còn ném một thứ giống như kẹo vào miệng.

Đồng thời dòng sông màu đỏ ngòm của kiếm Huyết Hà cũng đang chảy quanh người Ais, nhanh chóng cướp đi sức mạnh trong cơ thể Ais, có thể làm chậm đi tốc độ khôi phục của hắn.

“Cậu ta không có, tao có.”

Âm thanh già nua truyền tới, bậc thầy Phong Bia lưng gù từ trong góc tường bước ra, trong tay còn đùa nghịch một viên

thịt màu đỏ, chính là miếng khi má sét có uy lực cực hạn chỉ dưới cấp Tai Biến.

Bậc thầy Phong Bia vẫn luôn quan sát trận chiến, có điều bởi vì bản thân hắn không thể phát huy toàn bộ thực lực khi đối mặt với Ais, hơn nữa mục tiêu của Ais chính là hắn, vì thế hắn mới không xuất hiện để gây thêm phiền phức.

Trong quá trình quan sát cuộc chiến, Phong Bia vẫn luôn khiếp sợ, hắn không ngờ người siêu năng được tìm tới giúp đỡ lại có thể dùng sức của một mình mình suýt chút nữa đã tiêu diệt được một cường giả cảnh giới chân tỵ, đây là chuyện mà cho dù là lúc thực lực đỉnh cao hắn cũng rất khó làm được!

Ôn Văn có thể làm được như vậy đã là cực hạn, không thể chỉ dựa vào hắn để tiêu diệt Ais Wakaz hoàn toàn, vì thế ở giai đoạn cuối này, Phong Bia không thể ỷ núp nữa, hắn cần phải đứng ra kết thúc trận tranh chấp có liên quan mật thiết với mình.

Vẻ mặt Ais Wakaz thay đổi kịch liệt, hắn biết uy lực của khi má sét, đòn tấn công đạt tới cực hạn dưới cấp Tai Biến chắn chắn có thể làm hắn hoàn toàn biến mất!

Nhưng hắn vẫn nhin không được muốn hỏi: “Không phải mày đã nhét thứ này vào trong cơ thể rồi à, sao lại lấy ra?”

Dựa theo cách nói của Phong Bia trước đó thì khi má sét đã bị nhét vào trong cơ thể, một khi Phong Bia kích hoạt sẽ bùng nổ, vì thế Ais mới không có cách nào ra tay, bây giờ nhìn thấy Phong Bia cầm khi má sét trong tay hắn liền hiểu được trước đó có lẽ mình đã bị Phong Bia lừa rồi.

Phong Bia ngược lại khó hiểu hỏi: “Trước đó tao quả thực đã nhét vào rồi, nhưng bây giờ đã lôi ra rồi, có gì không đúng sao?”

Vẻ mặt Ôn Văn khá kỳ quái liếc nhìn cơ thể không hề có thương tích của Phong Bia, quả bóng to như vậy rốt cuộc đã nhét vào chỗ nào?

Ais hét hoảng nói: “Năng lực của mày, của tao, và của Phong Nhiêu chính là một thể, sau khi tao chết thì năng lực của mày cũng sẽ biến mất, không có sức mạnh chống đỡ, bản thân mày

đã gần hai trăm tuổi sẽ không sống được bao lâu đâu, trước đó không phải mày đã nói sẽ cố gắng sống à?”

Phong Bia lắc đầu, vẻ mặt thoải mái: “Trước đó tao nghĩ rằng, tao chết đi chỉ đổi lại không để mày thăng cấp thì không có lợi, nhưng nếu dùng cái chết của tao đổi cái mạng của mày thì tao cảm thấy rất đáng giá!”

Ais Wakaz không chút do dự bay đi xa, hẳn không thể chết ở nơi này, nhưng cơ thể đang cường chế tập hợp lại, hẳn căn bản không thể nào chạy được quá nhanh.

Nhìn thấy Phong Bia sắp ném khí má sét trong tay, Ôn Văn liền chắn trước mặt hắn, cười nói: “Giữ lại thứ vũ khí nguy hiểm này của ông đi, nếu hắn đã bị tôi đáng bị thương như vậy thì đương nhiên phải để tôi kết thúc công việc... ông đừng có cướp công.”

Phong Bia dờ khóc dờ cười, đã là lúc nào rồi mà Ôn Văn lại còn nghĩ tới cướp công.

Có điều hẳn nhanh chóng phát hiện Ôn Văn nói nghiêm túc, thanh kiếm đỏ ngòm tràn đầy yêu dị kia rút cuộc lại tràn đầy kiếm ý mạnh mẽ khó có thể hình dung, giống hệt như trước lúc tung ra một kiếm chém nát Ais Wakaz!

Ôn Văn lại có thể hồi phục trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn dư sức để chém ra kiếm thứ hai!

Phát hiện chuyện này, Ais Wakaz đang trốn chạy cũng rất tò mò.

Từ trước đến giờ Ôn Văn không hi vọng dùng một kiếm đã xử lý được Ais Wakaz, hơn nữa nếu như có thể thì anh cũng không muốn giết Ais, vì thế sau khi chém ra kiếm đầu tiên, Ôn Văn đã ăn một viên thuốc vạn năng.

Trong khoảng thời gian ngắn mà Phong Bia và Ais Wakaz nói chuyện, hiệu quả của thuốc vạn năng đã khôi phục thương tích của Ôn Văn, hơn nữa năng lượng mà kiếm Huyết Hà hấp thu trước đó cũng đủ để Ôn Văn chém ra thêm một kiếm!

“Cát bụi trở về với cát bụi, đất trở về với đất, để hết thảy đều kết thúc thôi.”

Ôn Văn một tay cầm kiếm, tay kia không ngừng ném mạnh cây thương, dùng tốc độ cực nhanh tiếp cận Ais Wakaz, tiếp đó lại chém một kiếm về phía hắn.

Kiếm này khác với kiếm trước đó, Ôn Văn không muốn phát huy uy lực lớn nhất mà là phân tách Ais và tiên sĩ Phong.

Không chỉ phân tách phần thịt mang theo ý thức của tiên sĩ Phong, mà là tách rời phần bộ phận đã dung hợp của tiên sĩ Phong và Ais, để bọn họ biến thành hai cá thể riêng biệt!

Chương 661 - Bắt được

Ánh kiếm màu đỏ đen chợt lóe lên chém Ais đang chạy trốn thành hai nửa, vô số kiếm khí xuyên trong cơ thể hắn, làm thân thể đã nát như của hắn tiến thêm một bước cắt xén chia lìa.

Đồng thời xiềng xích màu đen trong cơ thể Ais Wakaz cũng không ngừng phát huy tác dụng làm kiếm ánh sáng của Ôn Văn có thể đạt được mục đích tốt hơn.

Ais bị kiếm dài chém trúng kinh ngạc phát hiện uy lực của chiêu Tâm Ý Thần Kiếm lần này lại không thể nào so với một kiếm trước đó, giống như mềm nhũn đi rất nhiều.

Chiêu kiếm này chỉ có tác dụng phân tách cơ thể hắn, nhưng chỉ tách ra thì không có cách nào tổn thương thật sự tới Ais, thậm chí còn hỗ trợ hắn thoát khỏi sự ngăn cản của tiên sĩ Phong và xiềng xích màu đen... và khôi phục cơ thể của mình!

Vì thế trong tác dụng của ánh kiếm, cơ thể đã tan tành của Ais Wakaz rơi vào trên nóc một tòa nhà, lúc này cơ thể hắn đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí bao gồm cả cái khổ đã bị cắt nhỏ trước đó của hắn!

Thật ra khổ của Ais do bộ lông của hắn làm thành, cơ bản thì nó trưởng thành cùng với hắn, vì thế khi hắn hoàn toàn khôi phục thì cái khổ cũng hồi phục như cũ.

Ais rất vui sướng, cũng rất nghi ngờ, Ôn Văn là kẻ địch của hắn chứ không phải người tốt lành gì, vì sao lại giúp hắn khôi phục cơ thể?

Hắn lập tức ý thức được vấn đề, bắt đầu tiến hành dò xét chính mình, phát hiện sau khi khôi phục thì thực lực của hắn đã yếu hơn trước khi bị cắt nhỏ, sức mạnh trong cơ thể gần như bị khô kiệt, ngay cả dùng sức mạnh trung tự cũng rất miễn cưỡng.

Rốt cuộc vấn đề là ở đâu?

“Chờ đã, ý thức của Phong Nhiêu không thấy đâu nữa! Không chỉ ý thức mà phần thân thể mang theo hắn và năng lực đều đã biến mất!” Ais Wakaz hoảng sợ.

Không có phần năng lực và cơ thể đó, Ais Wakaz không thể nào duy trì được cảnh giới chân tự, cũng không có cách nào có sinh mệnh gần đạt tới cường giả cấp Tai Biến!

Những suy nghĩ này chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, Ais hiểu ra vấn đề thì lập tức tìm kiếm tung tích tiến sĩ Phong, rất nhanh đã thở phào một hơi.

Thì ra cơ thể tiến sĩ Phong cũng đã hồi phục như cũ, té xỉu ở bên cạnh hắn không tới một mét, Ais chỉ cần với tay một cái là đã có thể dung hợp với tiến sĩ Phong vừa được đuổi mới.

Mà Ôn Văn cách hắn ít nhất mấy chục mét, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản hắn hấp thu tiến sĩ Phong, vì thế Ais đưa tay về phía tiến sĩ Phong.

Ngay lúc này tiếng búng tay truyền vào trong tai Ais Wakaz, sau đó tiến sĩ Phong cứ thế ‘bụp’ một cái biến mất ở trước mắt hắn.

Nhìn tiến sĩ Phong biến mất, sợ hãi khó tả dâng trào trong đầu Ais, đây là lần đầu tiên trong ngàn năm thoát khỏi trạm thu nhận hắn khủng hoảng tới vậy, bởi vì tới bây giờ hắn mới thua thật sự!

Ánh sáng mặt trời chiếu lên người Ais bị chắn đi, Ais ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người ngăn cản tia sáng là Ôn Văn đã nhảy lên thật cao.

Ôn Văn nhảy lên tới điểm cao nhất, bộ phận từ eo tới lòng bàn chân không ngừng bắn ra năng lượng màu đen, phản lực của năng lượng cộng thêm hiệu quả của cánh sắt X, làm Ôn Văn đạt tới tốc độ khủng bố, hai tay cầm kiếm đâm vào ngực Ais.

Đây là chiêu thứ hai trong Ngũ Kiếm Thuật của Ôn Văn tự mình sáng tạo... sao băng!

Nắm chặt kiếm Huyết Hà, những chiêu thức mà Ôn Văn học được trước đó, phần lớn đều không có ích lợi, không phải uy lực không đủ mà là không thích hợp với Ôn Văn hiện giờ.

Mỗi vị kiếm khách khi tìm được chính mình, khi kiếm pháp đạt tới một trình độ nhất định thì phải mở rộng chiêu kiếm thích hợp cho bản thân sử dụng, không thể khấn khấn cố chấp với chiêu thức người đi trước lưu lại, như vậy có thể làm bọn họ hiểu biết tốt hơn về kiếm đạo và phát huy uy lực.

Chiêu kiếm như sao băng và sao năm cánh thật ra cũng có trong Kiếm Pháp Tuân Thức, nhưng nếu không phải do chính bản thân Ôn Văn tự khám phá ra thì uy lực sẽ chênh lệch một mảng lớn.

Ngoại trừ kiếm pháp có chút đặc biệt, những kiếm pháp cơ bản mà Ôn Văn học được chỉ có thể dùng làm chiêu thức bình thường.

Tốc độ rơi xuống của Ôn Văn rất nhanh, kiếm dài mang theo một đồng năng lượng màu đen, trực tiếp xé mở lồng ngực Ais trong lúc hấn không kịp phòng ngự, đồng thời kéo theo cơ thể Ais một đường từ nóc tòa nhà xuống tới tầng hầm.

Ais Wakaz nằm dưới đất không thể động đậy, không có sinh mệnh gần bằng cấp Tai Biên, hấn chẳng qua chỉ là một người siêu năng thượng tự đã bị hao hết thể lực mà thôi.

Ôn Văn rút kiếm dựng thẳng, vung kiếm chém đứt tay chân Ais, lại từ thân người cắt đi một đoạn thân thể rồi bỏ Ais vào trong trạm thu nhận.

Nhìn xiềng xích lan tràn trên người, Ais lộ ra vẻ mặt sợ hãi, hấn biết thứ gì đang chờ đợi mình, không ngờ sau khi thoát khỏi nơi khủng khiếp hơn cả Địa Ngục kia ngàn năm, cuối cùng vẫn bị vồ trở lại.

Thấy Ais Wakaz biến mất trong không khí, Ôn Văn rút cuộc cũng thở phào một hơi, đến giờ anh mới có thể xác định mình thật sự đã chiến thắng.

Điều này làm trong lòng Ôn Văn mơ hồ có chút hưng phấn và kiêu ngạo, tuy quá trình chiến đấu có dùng chút thủ đoạn

nhưng nó chứng minh khi Ôn Văn tung ra hết toàn bộ bản lĩnh thì có năng lực uy hiếp cường giả cảnh giới chân tỵ.

Có điều Ôn Văn không lãng phí thời gian, trực tiếp chém ra vài tia kiếm khí cắt nát phân cơ thể Ais thành vụn thịt, sau đó điều khiển sức mạnh hất vụn thịt lên tường, cuối cùng dùng sức mạnh trên người bùng nổ phá hủy hoàn toàn mặt đất.

Làm như vậy, cho dù Ôn Văn nói mình đã giết tiến sĩ Phong và Ais Wakaz thì cũng không có ai nghi ngờ.

Ôn Văn vừa làm xong tất cả mọi chuyện thì bậc thầy Phong Bia chậm rì rì đi tới, không hề kinh ngạc nói với Ôn Văn: “Hắn chết trong tay cậu rồi à?”

“Ừ, hắn sẽ không xuất hiện nữa.” Ôn Văn gật đầu nói, tuy Ais và Phong Nhiêu vẫn chưa chết nhưng kết cục của chúng chắc chắn chẳng tốt hơn chết bao nhiêu.

“Vậy thì tốt rồi.” Sau khi nghe bậc thầy Phong Bia nói xong thì cả người tựa hồ trẻ hơn vài phần.

Lúc nhìn thấy Ôn Văn cố gắng đá Ais xuống tầng hầm thì Phong Bia đã biết Ôn Văn muốn làm một vài chuyện không muốn mình thấy, vì thế hắn mới chậm rãi tiến xuống tầng hầm này.

Nhưng hắn cũng không có khúc mắc gì với hành động mờ ám của Ôn Văn, chỉ cần Ais Wakaz và Phong Nhiêu không còn xuất hiện nữa thì đủ rồi.

Về phần bí mật, ai lại không có bí mật chứ?

“Sau này thứ này sẽ là của cậu, lúc cần dùng cứ ném qua là được, coi như là thù lao tôi trả cho cậu.”

Phong Bia ném viên thịt màu đỏ về phía Ôn Văn, chính là khi má sét có uy lực khủng khiếp trước đó, Ôn Văn luống cuống tay chân chụp được, sợ chỉ cần sơ ý một chút thì món đồ chơi này sẽ nổ tung, hắn không gánh vác nổi.

Sau khi ném khí má sét cho Ôn Văn, Phong Bia nhẹ nhàng nhảy một cái, nhảy lên sau lưng một con quái điều, cấp tốc bay đi.

Hắn dự tính sau khi giải quyết số virus thực vật còn lại xong sẽ rời khỏi thành phố Đồng Lĩnh.

Chương 662 - Cấp Tai Nạn trung tự

Trong góc tối của tầng hầm để xe, trên mặt Hồ Ngạn Bình không có chút biểu cảm nào, trong đầu đều là nghi hoặc.

Lúc này đã qua nửa tiếng từ khi gặp Ôn Văn, lúc đầu hấn suýt chút nữa đã bị quái nhân màu xanh lá cây dọa tới tinh thần hồng mắt, nhưng khi nhìn thấy rất nhiều thứ càng đáng sợ hơn quái nhân màu xanh lá cây kia thì thế giới quan gần như hồng mắt đã bắt đầu bình tĩnh lại.

Nửa tiếng trước, sau khi Ôn Văn rời đi, đám quái nhân màu xanh lá cây bắt đầu đi trên đường, tấn công người dân gần đó, dùng cơ thể cường chế đánh vỡ cửa chống trộm dưới lầu dân cư, làm số lượng quái nhân nhanh chóng gia tăng.

Sau khi kích hoạt khả năng, cả người Hồ Ngạn Bình trở nên rất tự tin, làm nhân viên bảo vệ khu chung cư, hấn không thể nào ngồi yên trơ mắt nhìn mọi người bị sát hại.

Vì thế Hồ Ngạn Bình bắt đầu ném xi măng để hấp dẫn đám quái nhân da xanh lá vốn không có hứng thú tới tấn công mình, một khi có quái nhân da xanh lá đi vào bóng tối trong tầng hầm thì sẽ bị không chút nương tay đập cho một phát ngã xuống đất, không thể nào đứng lên hại người được nữa.

Ừm... xi măng là gỡ ra từ trên tường, còn thứ dùng để đập là miếng chắn gỡ ra từ xe ô tô, sau khi năng lực giải trừ có lẽ hấn sẽ cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng bây giờ thì không hề cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Nhưng mặc dù Hồ Ngạn Bình cố gắng cỡ nào thì tình huống vẫn tiếp tục chuyển biến xấu, vừa vặn lúc này ở trong tầng hầm truyền tới tiếng nhạc rất sống động.

‘Hét như vũ bão, hàng triệu người phải ngược nhìn, hét như vũ bão, không bao giờ nhìn lại phía sau...’ [bài hát Siêu Sao Gây Họa của Jordan Chan – Trần Tiểu Xuân]

Một đám mặc áo choàng đỏ đen từ trong tầng hầm tiến ra trong tiếng nhạc Siêu Sao Gây Họa, đợi đến khi tất cả bọn họ đều đi ra ngoài rồi, Hồ Ngạn Bình phát hiện tên đi cuối cùng vác một cái loa thật to ở trên vai...

Sau khi đám quái vật này ra ngoài thì bắt đầu tấn công đám quái nhân da xanh lá cây, đám quái nhân hung tàn ở trước mặt đám quái vật đỏ đen này giống như đám gà con yếu đuối vậy, điều này làm tình huống tốt hơn rất nhiều.

Có điều xét theo một ý nghĩa nào đó, những kẻ mới xuất hiện còn đáng sợ hơn quái nhân da xanh lá cây rất nhiều, Hồ Ngạn Bình có thể dễ dàng nhận ra chúng không phải nhân loại.

Thú khổng lồ thân cao vài mét, ác ma trên đầu có sừng, thiên sứ có cánh và vòng hào quang....

Nếu không phải vì chúng không ra tay với Hồ Ngạn Bình, có lẽ Hồ Ngạn Bình sớm đã qua đời rồi.

Đám quái vật có con bắn ra tia laser từ trong rốn, có thân thể như bọt biển có thể tùy ý biến hình, thậm chí còn có kẻ cố gắng truyền giáo cho đám quái nhân da xanh lá cây không có lý trí này, nhờ vào sự cố gắng của chúng mà rất nhanh đã khống chế được cục diện, đồng thời cũng tìm được địa điểm ẩn giấu nguồn gốc lây lan virus.

Đó là một gốc cây chỉ sinh trưởng dưới lòng đất, rối rắm khó gỡ như mạng nhện, nó bao trùm toàn bộ lòng đất dưới khu chung cư, ở tầng gầm để xe này nguy trang thành một căn phòng để dụ dỗ con người vào tiến hành cải tạo.

Có điều mặc dù kích cỡ khổng lồ nhưng thật ra chỉ có thực lực hạ tự mà thôi, lúc bị phát hiện cũng chính là ngày chết của nó, đám quái nhân da xanh lá cây bên ngoài và nguồn gốc lây nhiễm đều được giải quyết, nhóm quái vật dưới sự hướng dẫn của vô diện ma biến mất.

Sau đó không bao lâu thì có tiểu đội của Hiệp Hội Thợ Săn chạy tới, vừa phun ra chất lỏng khử trùng gay mũi vừa cứu giúp người bị hại.

Nhìn thấy những người này, Hồ Ngạn Bình rút cuộc cũng yên lòng buông lỏng khí thế, sau đó cũng bắt đầu chảy ra máu, chậm rãi nằm xuống đất.

...

Sau khi bậc thầy Phong Bia rời đi, Ôn Văn lập tức quy một chân xuống, há to miệng thở hồn hển.

Đừng thấy hắn vừa giải quyết Ais Wakaz, thật ra hiện giờ anh cũng chẳng tốt bao nhiêu, mỗi tác da thịt trên người đều đau nhức, hơn nữa sức mạnh cũng đã khô kiệt.

Mặc dù có thuốc vạn năng nhưng liên tục sử dụng hai lần Tâm Ý Thần Kiếm thật sự làm Ôn Văn phải gánh vác rất lớn, mà kiếm Huyết Hà cũng phải gánh chung với Ôn Văn nên ánh sáng trên thân kiếm cũng mờ đi một chút, có lẽ phải dưỡng một thời gian ngắn mới khôi phục phẩm chất vốn có.

Có điều vì bắt Ais Wakaz, đây là cái giá cần thiết, bởi vì thu hoạch nhiều hơn cái giá phải trả rất nhiều.

Sau khi ném Ais Wakaz vào trong trạm thu nhận, sức mạnh của ‘Hắc Thể’ yên lặng tăng lên trình độ cấp Tai Nạn trung tự, Ôn Văn có thể cảm nhận được bức tường vẫn luôn ngăn cản hạn chế thực lực của mình đã biến mất.

Lúc này Ôn Văn có thể đồng thời sử dụng thể chất hai quái vật thượng tự, để năng lực chiến đấu cơ bản của mình vượt xa người siêu năng thượng tự, nhưng so với người siêu năng chân tự thì vẫn có sự chênh lệch không nhỏ.

Ôn Văn đoán rằng với thực lực của mình hiện giờ có thể thông qua trạm thu nhận sử dụng năng lực của quái vật chân tự, đáng tiếc trong trạm thu nhận của Ôn Văn không nhốt quái vật chân tự nào cả, vì thế anh không thể nào kiểm tra.

Hơn nữa lúc Ôn Văn kích hoạt găng tay Tai Ách thì phạm vi màu đen trên người lại lớn hơn, trắng đen phân bố trên da trông giống như gấu trúc... chính là cái loại sinh vật sống nhờ vào đáng yêu.

Đơn giản thích ứng một chút, Ôn Văn lập tức bay lên, tiến tới trung tâm chỉ huy hành động ở thành phố Đồng Lĩnh, phải giải quyết triệt để virus thực vật thì sự việc này mới xem như thật sự kết thúc.

Vốn là người kêu gọi lần hành động này, cũng là siêu thợ săn có cấp bậc cao nhất ở thành phố Đồng Lĩnh, đáng ra hành động lần này sẽ do Ôn Văn chỉ huy, nhưng bởi vì Ôn Văn bận đi săn nên đã giao quyền chỉ huy cho một siêu thợ săn khác.

Vị siêu thợ săn này có thực lực cảnh giới trung tự, đeo kính rất dày, nhìn rất thật thà, tên là Ông Tả Ý.

Năng lực của hắn là tiến hành hết nối với tất cả sinh vật và thứ không phải sinh vật trong một phạm vi nhất định, thậm chí có thể xây dựng một mạng lưới thông tin liên lạc quy mô lớn, chỉ cần có hắn ở thì việc giao lưu của Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố này sẽ không bị ảnh hưởng, đồng thời cũng có thể làm hiệu suất chỉ huy đạt tới cao nhất.

Ôn Văn vừa vào cửa liền hỏi: “Tình huống thế nào rồi?”

Ông Tả Ý thả lỏng ngồi trên ghế nói: “Tình huống không tệ, cơ bản đã ổn định rồi, toàn bộ mười sáu nguồn virus đã bị loại bỏ, năm mươi phần trăm người bị lây nhiễm bị khống chế.”

“Mười sáu gốc thực vật là nguồn lây nhiễm sinh ra loại virus khác biệt, có loại trực tiếp biến thành quái vật, có loại làm nhân loại bị thực vật hóa một phần, số biến thành quái vật đã bị bọn tôi loại bỏ toàn bộ, người bệnh có thể cứu đã được cách ly quan sát, cũng có thể cứu chữa.”

“Thuận lợi như vậy à?” Ôn Văn có chút khó tin hỏi.

Trước đó thấy dáng vẻ tự tin của Phong Nhiêu, Ôn Văn còn tưởng sự việc lần này sẽ rất khó giải quyết, không ngờ anh chỉ mới tiêu diệt Ais, dịch bệnh cũng đã bị khống chế, tốc độ nhanh tới khó tin.

Ông Tả Ý cười nói với Ôn Văn: “Chủ yếu là nhờ ngài cung cấp tin tức đúng lúc, để nhóm chuyên gia có được thời gian nghiên cứu quý báu, tìm được thuốc đặc chế xử lý mười sáu loại virus, vì thế mới có thể dễ dàng khống chế như vậy.”

Ôn Văn nhướn mày, tò mò hỏi: “Thuốc đặc chế gì xử lý cả mười sáu loại virus vậy?”

“Thuốc diệt cỏ...” Ông Tả Ý do dự nói.

Ôn Văn sững sốt: “Thuốc diệt cỏ... là loại được chuyên gia đặc biệt điều chế à?”

“Không, là loại thuốc diệt cỏ bình thường thôi...” Ông Tả Ý khẳng định nói.

Chương 663 - Kết thúc công việc và cung mang thai

“Thuốc diệt cỏ bình thường... hôm nay đâu phải ngày cá tháng tư.” Ôn Văn trợn to mắt, chuyện này quá hoang đường.

Ông Tả Ý cười khở nói: “Dĩ nhiên không phải, ban đầu tôi cũng rất khó tiếp nhận, loại tai họa cấp bậc như thế này cuối cùng lại bị thuốc diệt cỏ giải quyết, này đúng là tình tiết ngu ngốc chỉ có thể xuất hiện trong phim thôi.”

“Nhưng thật sự là còn ly kỳ hơn cả phim ảnh, loại thực vật biến dị được cải tạo này chỉ cần tiếp xúc với thuốc diệt cỏ sẽ nhanh chóng mất đi sức sống, cho dù là thực vật cải tạo có thực lực cấp Tai Nạn cũng sẽ héo rũ trong một khoảng thời gian ngắn.”

Ôn Văn với vẻ mặt kỳ quái đi tới trước bàn, nhìn tài liệu mà nhóm thợ săn chấp hành nhiệm vụ gửi tới, không thể không tin tưởng lời Ông Tả Ý.

Lại nói tiếp thì người khởi xướng chuyện này chính là tiến sĩ Phong đã bị Ôn Văn giam lại, mà sự kiện xác sống thực vật trước đó cũng có thiếu sót là không thể hành động vào buổi tối, lần này bị thuốc diệt cỏ tiêu diệt cũng không phải quá khó tiếp nhận.

Đồ vật do tiến sĩ Phong chế tạo ra cũng không phải là sinh vật siêu năng hoàn chỉnh, có thiếu sót cũng là chuyện bình thường, dù sao thì tiến sĩ Phong chỉ có một mình, có thể làm ra thứ này đã rất đáng sợ, nếu không phải mấy hôm trước Ôn Văn đã gửi hàng mẫu tới nghiên cứu, trước khi thuốc diệt cỏ được phát hiện thì không biết phải chết bao nhiêu người nữa.

“Chuyện này cứ vậy kết thúc à?”

“Vẫn chưa, kế tiếp mới là rắc rối nhất: “Ông Tả Ý lắc đầu cười khở, hẳn đã thấy được tương lai phải tăng ca liên tục suốt mấy ngày của mình.

Phần lớn sự kiện siêu năng, giải quyết tốt hậu quả chính là giai đoạn rườm rà mệt nhọc nhất, mà Ông Tả Ý là thợ săn loại hình hỗ trợ cũng không thể nào chuồn đi sự việc được giải quyết xong, phần lớn đều phải chờ tới khi toàn bộ chuyện quan trọng được giải quyết mới có thể rời đi.

Mà tình huống ở thành phố Đồng Lĩnh, mười sáu ô virus đồng thời bùng nổ, hơn phân nửa cư dân thành phố đều bị vây trong

sợ hãi, có lẽ cần phải tiến hành sửa chữa ký ức tập thể mới có thể bình ổn được.

Hơn nữa mặc dù không chế khá đúng lúc nhưng số lượng tử vong ở thành phố Đồng Lĩnh cũng đã lên tới hơn ngàn người, nếu Ôn Văn thông báo muộn thì hậu quả thật sự khó có thể lường được.

Theo thực lực gia tăng mạnh mẽ, Ôn Văn phát hiện quan niệm về sinh mạng của mình cũng xảy ra chút thay đổi.

Đụng tới vụ án có số lượng tử vong lên tới trăm ngàn người làm anh có chút chết lặng, thậm chí không có chút dao động nào khi thấy con số đó, trước kia tuy anh biến thái nhưng không như vậy, bởi vì anh biết phía sau mỗi con số đó chính là một gia đình, mỗi người chết đều có hi nộ ái ố của chính mình....

Ngậm ngùi một phen, Ôn Văn gọi Đào Thanh Thanh ra, để cô làm người đại diện cho mình, hỗ trợ Ông Tả Ý giải quyết xử lý hậu quả.

Mà bản thân Ôn Văn thì phải mông rời khỏi trung tâm chỉ huy, chiến đấu với quái vật tuy nguy hiểm nhưng Ôn Văn có thể tìm được vui thích, nhưng cục diện rối rắm sau khi đánh quái vật xong chính là đày đọa.

Hoạt động của Đào Thanh Thanh ở thành phố Đồng Lĩnh sẽ được hiệp hội ghi chép lại, cộng với những cố gắng trước đó của cô, có lẽ đã đủ để Hiệp Hội Thợ Săn phát thân phận hợp pháp, đợi chuyện bên này chấm dứt, Ôn Văn sẽ gửi đơn xin.

Sau khi có thân phận hợp pháp, Đào Thanh Thanh có thể đảm nhiệm vai trò trợ thủ tốt hơn, nhỏ thì có thể làm chân chạy bên ngoài, lớn thì có thể tiến hành bàn bạc hội họp với hiệp hội, Ôn Văn có thể làm nhiều chuyện mình yêu thích hơn.

Làm Ôn Văn mong đợi nhất chính là sau này cùng nhau đi du lịch, anh không cần phải ở chung một phòng với Đào Thanh Thanh nữa!

Đối với người như Ôn Văn mà nói, có người lắng lư trong phòng mình làm anh không thoải mái chút nào, cho dù có quan hệ không tệ, còn là người đẹp anh nói gì nghe nấy.

Nếu liệt kê ra một trăm lý do làm Ôn Văn độc thân, yêu thích này chắc chắn sẽ lên top.

Sau đó Ôn Văn đi tới khách sạn mà Chu Kỳ Bái đã thuê, nếu anh đã giải quyết xong chuyện tiến sĩ Phong thì nên tới tìm Chu Kỳ Bái lấy thù lao.

Một cây cung có thể làm người ta mang thai, Ôn Văn đã chờ mong một khoảng thời gian rồi.

Vừa vào khách sạn, Ôn Văn đã nhìn thấy bậc thầy Phong Bia ở cửa khách sạn chỉ huy hai người vác một cái bao đựng hộp quà lên xe vận tải, bên trong có đủ loại hộp quà, có đồ chơi cho trẻ em cũng có món đồ sức khỏe dành cho người lớn.

Ôn Văn tò mò hỏi: “Đây là?”

Phong Bia cười to nói với Ôn Văn: “Tôi chuẩn bị tới thăm nhóm con cháu một chút, đề phòng cả một đời rồi, cũng nên hưởng thụ niềm vui gia đình một chút.”

Ais Wakaz và Phong Nhiêu đã bị Ôn Văn giải quyết, bậc thầy Phong Bia đã không còn ưu tiên, rút cuộc chân chính tiến vào cuộc sống nghỉ hưu, đối với nhà thuần hóa thú truyền kỳ phải làm việc suốt mấy trăm năm thì đây có lẽ là kết cục tốt nhất.

Rút cuộc tất cả số quà đều được chất lên xe, bậc thầy Phong Bia cười híp mắt ngồi lên xe, suy nghĩ một chút rồi ném một quyển sổ buộc chỉ cho Ôn Văn, sau đó giọng nói của hắn xuất hiện trong tai Ôn Văn.

“Phương pháp thuần hóa quỷ hút máu của cậu làm lão già này xem đủ rồi, có điều dù sao Vampire cũng không phải giống loài giống với nhân loại, cậu như thế với vampire cũng không tốt lắm, nếu để người ta biết sẽ tổn hại tới thanh danh của cậu, đây là ghi chép tâm đắc về thuần hóa thú của tôi, chúc cậu sẽ đi xa hơn trong lĩnh vực này.”

Sau khi chiếc xe vận tải rời đi, Ôn Văn tùy tiện lật xem một chút, phát hiện phần ghi chép tâm đắc này rất dày này cao minh hơn bản thuần hóa thú mình bỏ tiền mua rất nhiều, có rất nhiều tác dụng đối với Ôn Văn.

“Đây là đồ tốt... nhưng lời cuối cùng mà ông già này nói là ý gì, cứ như mình đã làm chuyện gì kỳ quái vậy.”

Cẩn thận cắt quyền sỏ buộc chỉ, Ôn Văn tiến vào khách sạn, đi tới phòng của Chu Kỳ Bái, gõ cửa một cái, không có ai trả lời, Ôn Văn hiểu rõ đức hạnh của Chu Kỳ Bái thở dài, dùng sức mạnh Hắc Thể ngưng kết thành chìa khóa, tiến vào phòng ngồi trên sô pha chờ đợi.

Qua nửa tiếng thì Chu Kỳ Bái sắc mặt đỏ ửng từ phòng trong bước ra, Ôn Văn trực tiếp nói với hắn: “Phong Nhiêu đã bị tôi giải quyết, đưa phần thù lao đã thỏa thuận trước đó cho tôi.”

Chu Kỳ Bái gật đầu, túm một cái hộp màu hồng đưa qua cho Ôn Văn, Ôn Văn mở ra xem, phát hiện trong hộp đặt một cây cung màu hồng.

Trên cây cung cột một sợi tơ màu hồng, hai đầu có hình trái tim có cánh, giống như vũ khí mà nhóm thiếu nữ thường dùng, bên cạnh cung là một mũi tên có đầu trái tim hồng nhạt.

“Nếu tên được sử dụng thì sau mười hai giờ trưa trong hộp sẽ xuất hiện mũi tên, chỉ cần bị mũi tên này bắn trúng, cho dù là cường giả thượng tự như tôi và cậu cũng sẽ mang thai.”

“Nếu trong lúc bắn tên cậu nghĩ tới khi, như vậy người trúng tên sẽ mang thai một thứ liên quan tới khi, bao gồm cả tinh tinh, con người hoặc thậm chí là pháo tên lửa...”

Chương 664 - Kiểm tra cung mang thai

“Pháo tên lửa* có quan hệ gì với khi chứ...” [còn được gọi là khi vọt lên trời]

Ôn Văn cố nén dục vọng muốn than thở, hỏi Chu Kỳ Bái: “Ông có thể làm phạm vi mang thai chuẩn xác hơn một chút không, tính ngẫu nhiên như vậy không đạt tới hiệu quả mà tôi muốn.”

Chu Kỳ Bái gật đầu: “Đương nhiên là có cách, cậu muốn để đối phương mang thai cái gì thì phải dùng thứ đó bôi lên đầu tên, nhưng cậu phải đảm bảo mũi tên sẽ bắn chuẩn xác vào phần dưới bụng của đối phương.”

“Thật ra ta cảm thấy tính ngẫu nhiên của cây cung này mới là chỗ thú vị, thậm chí có thể làm một con chó mang thai khủng long bạo chúa, làm khủng long bạo chúa mang thai...”

Thấy Ôn Văn lấy cung mang thai, Chu Kỳ Bái xoa xoa tay cười xấu xa: “Cái đó.... bây giờ tôi muốn vài con búp bê, chỗ cậu có thể làm theo yêu cầu không vậy?”

Ôn Văn nhìn không được liếc mắt xem thường, trước đó bán nhiều búp bê như vậy còn không đủ dùng sao, lẽ nào dùng hỏng hết rồi?

Nói tới thì sử dụng kiểu đó, búp bê bị dùng hỏng cũng không biết được...

“Tôi có thể đặt giúp ông, có điều giá trị của vị bậc thầy chế tạo kia đã tăng cao rồi, nên giá búp bê cũng cao hơn.”

Chu Kỳ Bái không chút do dự nói: “Giá cả không thành vấn đề, đồ tốt là được.”

Ôn Văn câm nín, một lát sau nói: “Nói tới thì sao ông không dùng cung tên này để thử chế tạo người phụ nữ đầu heo đi, như thế đúng là để tôi rửa mắt nhìn đây.”

Chu Kỳ Bái sâu kín nói: “Cậu nghĩ tôi chưa thử chắc, dùng tế bào của tôi chỉ có thể mang thai ra người đầu heo giống đực, mà nếu ngẫu nhiên thì...”

Nhìn vẻ mặt của hấn Ôn Văn liền hiểu được quá trình thử nghiệm của đối phương không quá tốt đẹp, vì thế cũng không hỏi tới nữa.

Trò chuyện thêm một hồi, Ôn Văn cầm cung mang thai đi tới chợ điện tử của thành phố Đồng Lĩnh, mua một số máy móc học tập, lần này dám quái vật hành động gọng gàng không dây dựa lên nghề làm Ôn Văn rất hài lòng, vì thế Ôn Văn sẽ dùng máy học tập làm phần thưởng cho chúng.

Số máy học tập này đều là bản đặc chế, ngoại trừ học tập thì không thể làm gì khác, vì thế không cần lo lắng dám quái vật dùng chúng để chơi bời, Ôn Văn thật sự là một người quản lý phòng giam tri kỷ mà.

Mua máy học tập xong, Ôn Văn liền tiến vào trong trạm thu nhận, nhiệm vụ đầu tiên chính là tìm Từ Hải, bảo hấn dành thời gian chế tạo năm con búp bê người đầu heo.

Từ Hải đã trở thành người điều khiển rồi cấp Tai Hại hơi run tay, hấn vẫn nhớ rõ môn một tình cảnh chế tạo búp bê đầu heo

trước kia, thậm chí nó đã trở thành một trong những bóng ma tâm lý của hắn, không ngờ Ôn Văn lại bảo hắn làm thứ này.

Ôn Văn không quan tâm tới tâm trạng của Từ Hải, ở chỗ của hắn thì Từ Hải không có quyền ý kiến.

Sau đó Ôn Văn đưa máy học tập cho nhóm cai ngục, có số máy này rồi, sau này có thể giảm bớt không ít phiền phức trong việc sắp xếp bài tập cho đám quái vật.

Nhận được quà đám quái vật đã nghiên cứu thật lâu, cuối cùng phát hiện máy học tập này ngay cả trò dò mìn cũng không chơi được thì không ngừng phả lời thơm để bày tỏ ‘lòng cảm kích’ đối với Ôn Văn, vài con quái vật âm hiểm lập tức ghi chép lại những lời xúc phạm mắng chửi đó.

Tất nhiên, những chuyện này chỉ là chút nhạc đệm mà thôi, quan trọng nhất vẫn là kiểm tra thu hoạch của lần này.

Dụng cụ siêu năng có hai món, cung mang thai và khí má sét, khí má sét được Ôn Văn trực tiếp bỏ xó, không phải lúc bắt đắc dĩ anh sẽ không dùng tới thứ đồ chơi khủng bố này.

Mà cung mang thai thì....

Ôn Văn có chút hưng phấn cầm cung mang thai đi tới đi lui trong phòng giam, anh rất muốn thử hiệu quả của món đồ này.

Mặc dù đám quái vật không biết cung mang thai là thứ gì, nhưng nhìn biểu cảm khủng bố của Ôn Văn liền biết không phải đồ tốt.

Lúc Ôn Văn đi ngang qua, tất cả quái vật đều theo bản năng trốn vào trong góc, không có tên ngốc nào muốn giúp Ôn Văn giải quyết lòng tò mò.

Cuối cùng Ôn Văn đặt mục tiêu vào công chúa Máu Đen, trước khi bị Ôn Văn nó từng là quái vật trung tự, sau khi mất đi một phần sức mạnh, còn ăn phải tảo độc nên bây giờ vẫn còn đang bị hôn mê.

Vốn Ôn Văn muốn tìm người hôn cô ta để hấp thu chất độc nhưng vẫn chưa tìm được kẻ hi sinh thích hợp.

Chẳng qua lần này Ôn Văn có thể thử bắn tên vào cô ta, để cô ta mang thai, xem thử xem có thể sinh ra chất độc trong cơ thể hay không.

Dù sao thì đám quái vật khác thấy Ôn Văn đều sợ như sợ cọp vậy, chỉ có công chúa Máu Đen là không hề có ý kiến.

Đặt tên lên cung, Ôn Văn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đặt tâm tư vào khi má sét, anh muốn thử xem có thể để mượn đặc tính bào thai để làm quái vật sinh ra một ít dụng cụ có đặc tính mạnh mẽ hay không.

Cung tên phóng ra một tia sáng màu hồng bắn trúng vào công chúa Máu Đen đang hôn mê, cô ta hơi nhú mày nhưng vẫn không tỉnh lại, sau đó Ôn Văn phát hiện bụng của cô ta hơi phồng lên, đồng thời chất độc cũng đang tụ lại ở phần bụng.

Theo lời Chu Kỳ Bái thì người bị bắn trúng sẽ lập tức hoàn thành một nửa quá trình mang thai, nửa còn lại cần thời gian bình thường mới được, cũng tức là từ mười tháng biến thành năm tháng.

Vì thế còn một khoảng thời gian ngắn nữa thì công chúa Máu Đen mới sinh ra đồ vật, vì thế Ôn Văn quan sát một chốc lát rồi gọi một cai ngục tới, bảo hắn chú ý quan sát trạng thái của công chúa Máu Đen.

Cung tên đã thử nghiệm xong, Ôn Văn đi tới phòng giam Ais Wakaz và tiến sĩ Phong.

Lúc này cả hai đều đã tỉnh lại, trạng thái không giống nhau, vẻ mặt Ais Wakaz rất khiếp sợ, giống như chim sợ cành cong, mà tiến sĩ Phong thì mỉm cười, còn rất phấn khích nghiên cứu cấu tạo của trạm thu nhận.

Đối với tiến sĩ Phong mà nói, hiện giờ chính là chết đi sống lại, cho dù bị giam trong phòng giam thì vẫn tốt hơn bị nhốt trong cơ thể Ais Wakaz rất nhiều.

Ôn Văn đứng giữa phòng giam hai người, nhẹ nhàng vung tay một cái liền có rất nhiều xiềng xích quán lấy hai người, kéo bọn họ tới gần chỗ Ôn Văn.

Tiến sĩ Phong không chút sợ hãi nói: “Thợ săn, chúng ta lại gặp mặt rồi, bây giờ tao là tù nhân của mày. Mày đang khổ sở khôn đốn vì virus thực vật của tao đúng không, chỉ cần mày thả tao ra, tao có thể giúp mày không chế virus lây lan.”

Ôn Văn liếc mắt nhìn hắn: “Không cần, virus của mày đã bị thuốc diệt cỏ giải quyết rồi, còn là loại phổ thông nhất ấy.”

“Thuốc diệt cỏ?”

Tiến sĩ Phong sững sốt, sau đó giống như phát điên nói:

“Không thể nào, virus của tao sao có thể bị thuốc diệt cỏ giải quyết, khẳng định là mày gạt tao!”

Ôn Văn vung tay lên, lập tức có xiềng xích trói hấn lại, để hấn không thể nào gào la nữa.

Nghे Ôn Văn nói xong, tiến sĩ Phong lập tức hiểu được mình chưa từng thử nghiệm thuốc diệt cỏ, vì thế mới thất thố như vậy.

Này cũng giống như một khu lớn nào đó hao tổn một lượng tài chính khổng lồ chế tạo một chiếc tàu sân bay có đủ kỹ thuật tiên tiến mạnh mẽ, trâu bò tới mức khoác lác không gì sánh bằng, kết quả ngày đầu tiên xuống nước đã bị nước vào rồi chìm ngấm...

Chương 665 - Trạm thu nhận ngàn năm trước

Nói chuyện bên tiến sĩ Phong xong, Ôn Văn chuyển ánh mắt về phía Ais Wakaz: “Một lần nữa trở về nơi này, mày có cảm giác thế nào?”

Ais Wakaz không trả lời, hấn sững sốt một hồi mới nói với Ôn Văn: “Mày có thể để tao rời khỏi trạm thu nhận không, chỉ cần mày làm được thì muốn tao làm gì cũng được.”

Ôn Văn tò mò hỏi: “Vậy để mày mang thai thì sao?”

Ais có chút sững sốt, trong ghi chép sinh vật của hấn thì có loài lưỡng tính có khả năng mang thai, nếu thực sự cần phải mang thai mới có thể rời khỏi nơi này thì thật ra hấn cũng có thể làm được.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, tao chỉ nói đùa thôi.” Vốn Ôn Văn cũng tính bản Ais một mũi tên, nhưng tự bản thân Ais cũng có thể làm được nên Ôn Văn không quá hăng hái.

“Tao có vài vấn đề muốn hỏi mày, chỉ cần câu trả lời của mày làm tao hài lòng thì tao sẽ để mày rời khỏi chỗ này.” Ôn Văn chỉ phòng giam của Ais, thực chân thành nói.

Ais có chút không tin lời Ôn Văn: “Thật sao?”

Ôn Văn gật đầu nói: “Đương nhiên là thật, nếu như tao không làm được thì để tao ra ngoài bị thiên thạch đập chết, bị Ultraman đi ngang qua giết chết....”

“Nói lộn xộn gì vậy chứ... có điều tao cũng chỉ có thể tin mày thôi, chỉ cần là chuyện tao biết tao sẽ cố gắng trả lời.” Tuy lời nói của Ôn Văn không đáng tin nhưng hiện giờ Ais đang hỗn loạn, chỉ có thể đồng ý.

Ôn Văn hài lòng gật đầu, cũng không nhiều quái vật sau khi vào trạm thu nhận chịu phối hợp như vậy, anh liền dựng một ngón tay lên nói: “Vấn đề thứ nhất, ngàn năm trước trạm thu nhận là dạng gì?”

Ais Wakaz sững sốt, trạm thu nhận là nơi gì, Ôn Văn phải rõ hơn hẳn mới đúng, nhưng hắn vẫn chăm chú trả lời: “Thần bí, mạnh mẽ, khủng bố.”

“Trước khi bị bắt vào trạm thu nhận, tao cũng không biết trạm thu nhận là cái gì, nhưng khi đó tất cả quái vật đều biết, ngoại trừ Giáo Đường Vinh Quang thì vẫn còn một tổ chức bí ẩn đang săn bắt quái vật ở khắp nơi, quái vật bị tổ chức đó bắt đi sẽ tan biến không còn chút dấu vết, cũng không còn ai thấy được bóng dáng nó.”

Ôn Văn gật đầu, căn cứ theo ghi chép của Hiệp Hội Thợ Săn, ngàn năm trước là do Giáo Đường Vinh Quang và những tổ chức bí ẩn khác bảo vệ thế giới này, khi đó Hiệp Hội Thợ Săn vẫn chưa nổi dậy.

“Tổ chức đó ẩn giấu trong màn đêm giống như quái vật khát máu, là cơn ác mộng trong lòng tất cả quái vật, có vô số truyền thuyết khủng bố, mãi tới khi bị bắt vào đây tao mới biết những truyền thuyết này không giả, thậm chí còn khủng bố hơn...”

Nói tới đây, Ais vẫn còn run run, trạm thu nhận ngàn năm trước đã mang tới cho hắn quá nhiều sợ hãi, chỉ nghĩ tới thôi thì cả người đã run lên, vì thế hắn mới khao khát trở thành cấp Tai Biến như vậy.

Ais cặn kẽ miêu tả lại trạm thu nhận mà mình biết, thực ra sự hiểu biết của hắn cũng không nhiều, nhưng dù sao cũng từng

là tù nhân ngàn năm trước, vì thế Ôn Văn vẫn tìm hiểu được không ít thứ từ hấn.

Trạm thu nhận ngàn năm trước do bốn cường giả cấp Tai Biến là nhóm Kincara, phân biệt quản lý bốn tầng, bốn người bọn họ quản lý mọi chuyện, cũng chính là nhân vật khủng bố nhất trong lòng đám quái vật.

Nhưng đối với chủ nhân trạm thu nhận và quản lý tầng thứ năm, Ais hoàn toàn bỏ qua.

Ngoài ra vẫn còn một điều đáng chú ý là ngàn năm trước trạm thu nhận không chỉ có chức năng giam giữ quái vật thì còn một nơi là ‘phòng trừng phạt’, nơi này có thể tiến hành đày đọa nhóm quái vật phạm phải trọng tội mà không được phép ngừng nghỉ, vì thế chúng mới sợ hãi trạm thu nhận đến như vậy.

Sau khi tiêu hóa thông tin của Ais, Ôn Văn lại giơ một ngón tay nói: “Vấn đề thứ hai, trước đây các ngươi làm thế nào trốn ra khỏi trạm thu nhận.”

Ánh mắt Ais lóe sáng một chút rồi nói: “Cái này... tao không rõ lắm.”

Ôn Văn xoay tay một cái, xiềng xích đã chui vào cơ thể Ais, bắt đầu trừng phạt hấn, đau đớn kịch liệt làm hấn nhanh chóng thay đổi cách nói của mình.

“Là do ‘Dẫn Đạo Giả’ dẫn bọn tao rời khỏi trạm thu nhận, khi đó trạm thu nhận trống rỗng, Dẫn Đạo Giả lần lượt thả bọn tao ra khỏi phòng giam rồi dẫn bọn tao rời khỏi trạm thu nhận trước khi bị những cường giả Tai Biến khác phát hiện.”

Ôn Văn tiếp tục hỏi: “Dẫn Đạo Giả là ai, mà có nhớ hấn làm thế nào mở cửa phòng giam, bọn mày làm thế nào rời đi không?”

Ais lắc đầu: “Tao chỉ nhớ hấn làm rất dễ dàng, hấn tập trung bọn tao lại một chỗ, đặt tay lên vai bọn tao, sau đó bọn tao đã xuất hiện ở bên ngoài trạm thu nhận rồi.”

Ôn Văn nhíu mày, có thể dẫn một nhóm lớn rời khỏi trạm thu nhận như vậy, hiện giờ trong trạm thu nhận chỉ có Ôn Văn có quyền.

“Sức mạnh của Dẫn Đạo Giả rất kỳ quái, là một loại sức mạnh ánh sáng còn thuần khiết hơn cả thiên sứ, về phần thực lực thì bọn tao không rõ, hấn nói mình không phải cấp Tai Biến, nhưng lúc tao đạt tới cảnh giới chân tự thì vẫn cảm thấy hấn sâu không lường được.”

Sau khi nghe Ais miêu tả xong, Ôn Văn khá tò mò với Dẫn Đạo Giả, đối phương có khả năng có quyền hạn cao trong trạm thu nhận, cũng có thể có thực lực mạnh hơn cả nhóm Kincara.

Không quản là loại nào, hiện giờ người này chính là mối uy hiếp lớn đối với Ôn Văn.

Ôn Văn giơ ba ngón tay: “Vấn đề cuối cùng, tao muốn tình hình cận kề của tổ chức bọn mày, địa điểm ẩn núp, số lượng thành viên và năng lực của chúng...”

Ais vò mé lại sứt, trực tiếp nói thẳng với Ôn Văn: “Tổ chức của bọn tao rất rời rạc, vì thế tao không biết nhiều lắm, có ít nhất hơn mười người siêu năng cảnh giới chân tự, có lẽ là càng nhiều hơn, có trời mới biết qua ngàn năm thì có bao nhiêu kẻ lên thẳng cấp...”

“Hai chân tự mạnh nhất, một người là Tử Kỳ không chế sức mạnh tử vong, còn có Hydra khổng chế chín thuộc tính sức mạnh...”

Ôn Văn ghi chép lại những lời Ais nói, những chuyện này đều là tin tình báo quý giá đối với anh, sau khi nói xong tất cả những gì mình biết, Ais nhìn Ôn Văn nói: “Ngài còn muốn hỏi gì nữa không?”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi nói: “Tạm thời không có.”

“Vậy khi nào ngài sẽ thả ta ra khỏi nơi này...”

Ôn Văn lộ ra nụ cười kỳ quái: “He he he, ngay bây giờ.”

Sau đó tay Ôn Văn xoay chuyển một cái, phòng giam của Ais và tiến sĩ Phong được thay đổi cho nhau...

“Tao đã cho mày rời khỏi phòng giam trước đó rồi, sau này còn chuyện gì thì tao sẽ hỏi tiếp.” Nói xong, Ôn Văn suýt sáo rời đi.

Ais cầm nín một hồi thì bất đắc dĩ ngồi xuống đất, hấn đã đoán được Ôn Văn sẽ không tuân thủ lời hứa, chỉ là không ngờ lại

thông qua phương pháp tề hại như vậy.

Đám quái vật ở phòng giam khác dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Ais, lần đầu tiên chúng nhìn thấy một quái vật mới vào trạm thu nhận đã thành thật đến vậy, thậm chí bị gài bẫy cũng không chút chút được tiếng nào.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của chúng, Ais cười lạnh đầy khinh thường.

Xem ra đám quái vật bị nhốt vẫn chưa cảm nhận được sự khủng bố thật sự của trạm thu nhận, một khi đã trải qua rồi thì sẽ không còn can đảm phản kháng nữa.

Chương 666 - Phòng trừng phạt và phòng xử lý

Sau khi thăm vấn Ais Wakaz và tiên sĩ Phong xong, Ôn Văn đi tới tầng hai của trạm thu nhận, tìm được ánh sáng sinh mệnh Nivea đang ở khu bán hàng.

Không có khả năng anh hoàn toàn tin tưởng lời hai người, vì thế cần tìm người xác nhận tính chân thật của tin tức, Nivea chính là một lựa chọn tốt, Kincara đa mưu túc trí chưa chắc sẽ nói thật, mà muốn Iswertt nói được vài lời hữu dụng thật sự quá khó khăn.

Lúc này Nivea đang rảnh rỗi ngồi tựa trên bàn dài, thấy Ôn Văn tới liền lên tinh thần.

Việc buôn bán ở cửa hàng trạm thu nhận khá nhàn rỗi, ngoại trừ những lúc Râu Đỏ cho ra sản phẩm mới thì nơi này cũng rất ít việc, Ôn Văn vẫy tay, Nivea giống như một làn gió bay tới bên người Ôn Văn, trên người cô tràn đầy hơi thở sức sống.

Ôn Văn đi thẳng vào vấn đề nói: “Tôi bắt được một tên tội phạm từng trốn chạy khỏi trạm thu nhận, đồng thời từ miệng hắn lấy được chút tin tức, tôi muốn cô xác nhận thật giả một chút.”

“Ngài cứ nói đi, tôi sẽ cố gắng trả lời, có điều có nhiều chuyện tôi không thể nói được, xin thứ lỗi.”

Ôn Văn gật đầu, anh biết Nivea sẽ nói như vậy, nhóm nhân viên quản lý trung tâm vẫn có chuyện gì đó giấu giếm anh, có điều hiện giờ đã không còn lừa gạt anh nữa.

Kế tiếp Ôn Văn kể lại tin tình báo mình lấy được từ Ais Wakaz cho Nivea nghe.

Nivea nghe xong thì nói với Ôn Văn: “Cách nói của hần khá chính xác, chỉ là hần dù sao cũng chỉ là một tội phạm, có nhiều thứ hần hiểu biết rất ít.”

“Là chuyện gì?” Ôn Văn tò mò nhìn Nivea.

Nivea nói: “Ví dụ như tình huống của ‘Dẫn Đạo Giả’ phức tạp hơn hần miêu tả rất nhiều, chờ đến khi ngài mở ra khu Tai Biên thì tự khắc sẽ hiểu, hiện giờ biết quá nhiều ngược lại sẽ làm ngài gặp nguy hiểm.”

Ôn Văn có chút không tin lời Nivea: “Chỉ biết thôi cũng gặp nguy hiểm?”

Nivea gật đầu: “Kẻ đó mặc dù không phải là cấp Tai Biên nhưng trên người lại có được ‘thần tính’ mà phần lớn cường giả cấp Tai Biên không có được, phần thần tính đó rất nhạy cảm với trạm thu nhận, ngài lại có quan hệ mật thiết với trạm thu nhận, nếu ngài hiểu biết quá nhiều sẽ khiến hần chú ý, như vậy quá nguy hiểm.”

Ôn Văn nhíu mày: “Thần tính là gì?”

Trong phim ảnh và tác phẩm văn học giả tưởng ở liên bang, thần tính là một từ ngữ quá thông dụng, vì thế Ôn Văn không hiểu thần tính mà Nivea nói là chỉ cái gì.

Nivea cân nhắc từ ngữ một chút: “Tôi rất khó hình dung, đó là một thứ rất mơ hồ và huyền diệu, nó có thể làm cường giả cấp Tai Biên có thể dễ dàng sắm vai Thần Linh hơn.”

“Cường giả cấp Tai Biên có thần tính có thể lợi dụng sức mạnh tín ngưỡng tốt hơn, tiếp nhận thờ cúng, đáp lại cầu nguyện, nó khá hữu dụng đối với những vị Tai Biên thích xưng Thần.”

“Mà đối với người siêu năng dưới cấp Tai Biên thì thần tính đại biểu cho sự siêu việt và biến chất cấp bậc, mặc dù người

kia không phải cấp Tai Biến nhưng cũng nguy hiểm tương đương cấp Tai Biến....”

Nivea đơn giản giải thích một chút, Ôn Văn cũng không hỏi tiếp nữa, có nhiều thứ biết càng nhiều lại chưa chắc tốt, vì thế anh đổi sang hỏi vấn đề khác: “Vậy phòng trùng phạt mà Ais nói thì sao?”

“Về chuyện này, mời ngài đi theo tôi.”

Nivea dẫn Ôn Văn đi tới cầu thang tầng hai của trạm thu nhận, sau khi bước lên cầu thang thì nó tự động hướng xuống, vốn Ôn Văn cho rằng cầu thang xuống tới tầng một sẽ ngừng lại, không ngờ sau khi xuống tầng một nó lại tiếp tục xuống thấp hơn nữa.

Ôn Văn kinh ngạc nói: “Lần đầu tiên tôi nghe nói trạm thu nhận có tầng hầm đáy.”

Nivea giải thích: “Không phải tầng hầm, ngài không thể dùng cảm giác không gian bình thường để phán đoán trạm thu nhận.”

Trong lúc nói chuyện thì cầu thang ngừng lại, Ôn Văn phát hiện mình xuất hiện trong một căn phòng hình tròn, tường màu đen, sàn nhà là hai màu trắng đen đan xen và hai cánh cửa lớn màu đỏ.

Nivea chỉ cánh cửa lớn bên trái nói: “Cánh cửa bên trái là căn phòng trùng phạt mà tội phạm trốn chạy kia đã nói, thời gian chuyển động bên trong chậm hơn bên ngoài, tất cả người tiến vào đó không quản là bị đá kích cỡ nào thì tinh thần vẫn không tan vỡ, ý thức vĩnh viễn duy trì tỉnh táo tuyệt đối, hơn nữa cơ thể chắc chắn cũng không tử vong.”

Ánh mắt Ôn Văn hơi sáng lên: “Nghe có vẻ là chuyện tốt, tôi có thể dùng phòng trùng phạt để tiến hành tôi luyện và học tập.”

Nivea lắc đầu: “Ngài không nên tự mình bước vào đó, muốn trùng phạt tội phạm cũng thông qua quyền hạn của trạm thu nhận để đưa vào đó, nơi đó là không gian còn khủng khiếp hơn cả địa ngục!”

“Trong không gian này tồn tại một sinh vật dựa vào quy tắc của phòng trùng phạt để sinh tồn, được gọi là kẻ trùng phạt,

bọn họ sẽ cướp lấy sức mạnh của người tiến vào đó, cứ một giờ tiến hành một loại cực hình để trừng phạt đối phương.”

“Không quản là ai, trước khi toàn bộ hình phạt kết thúc tuyệt đối không thể rời khỏi không gian này, cho dù là ngài đang mở trạng thái ngục độc Tai Nạn cũng vậy, phải thừa nhận tất cả hình phạt xong mới có một tiếng nghỉ ngơi để ngài có thể sử dụng quyền lực...”

“Thú vị, ở đó có tổng cộng bao nhiêu loại hình phạt?” Tuy Nivea nói rất kinh khủng nhưng Ôn Văn vẫn cảm thấy khá tò mò.

Nivea suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi nhớ người cuối cùng tiến vào nơi này nói rằng một vòng hình phạt khoảng chừng một tháng, hơn nữa nghe nói số lượng hình phạt vẫn luôn đổi mới...”

“Ừm... vậy thì vẫn thôi đi vậy.”

Ôn Văn lập tức bỏ đi suy nghĩ tự mình thể nghiệm để tìm kiếm mới lạ, anh không muốn tiếp nhận cực hình liên tục suốt một tháng trong trạng thái ý thức tỉnh táo.

Sau khi nghe thấy sự kinh khủng của phòng trừng phạt, Ôn Văn cũng hiểu được vì sao Ais lại sợ hãi trạm thu nhận tới vậy, chỉ nghe Nivea miêu tả thôi mà Ôn Văn đã cảm thấy tê cả da đầu, nếu tự mình thể nghiệm một phen thì không biết phải chịu đựng đau đớn cực hạn tới cỡ nào.

Có điều Ôn Văn tính toán sẽ đưa tiến sĩ Phong vào thể nghiệm, để hẳn kiến thức sự hiểm ác đáng sợ của trạm thu nhận, những quái vật khác nếu không chịu nghe lời cũng có thể ném vào đây chơi một chút.

Về phần Ais Wakaz, có lẽ chỉ cần lấy phòng trừng phạt đe dọa thì hẳn sẽ làm tất cả, sau này có lẽ Ôn Văn lại có thêm một con chó săn trung thành.

Sau đó Ôn Văn chỉ cánh cửa bên phải hỏi: “Trong cửa bên trái là phòng trừng phạt, trong cánh cửa bên phải là gì?”

Nivea trả lời: “Cánh cửa bên phải là phòng xử lý, bên trong không có gì cả, nhưng không quản là quái vật nào được đưa vào phòng xử lý đều sẽ lập tức tử vong, dụng cụ siêu năng và vật thu nhận cũng sẽ lập tức bị phá vỡ.”

“Sức mạnh được chiết xuất ra từ phần xác và chất thải sẽ được dùng để tẩm bổ trạm thu nhận, ở nơi này không có thứ gì không chết không hỏng.”

“Phần lớn quái vật từng tiến vào trong trạm thu nhận, kết cục cuối cùng là sẽ tiến vào phòng trừng phạt chịu đủ đầy đọa, sau đó kết thúc sinh mệnh trong phòng xử lý, ngay cả linh hồn cũng bị tiêu diệt.

Chương 667 - Kiến trúc phụ thuộc

“Trùng phạt, xử lý... đặt tên rất chuẩn, trước đó tôi vẫn luôn cảm thấy công năng của trạm thu nhận có chút thiếu hoàn chỉnh, nhưng sau khi có hai cánh cửa này thì cảm giác khá hơn hẳn.”

Sau đó Ôn Văn sờ cằm hỏi: “Nhưng sao trước kia tôi chưa từng nghe nói tới hai nơi này vậy?”

Nivea mỉm cười nói: “Bởi vì hai nơi này chỉ mới mở ra không tới một ngày, hẳn là sau khi ngài bắt được tên tội phạm trốn chạy kia, sức mạnh đáp ứng được điều kiện nên mới mở ra nơi này.”

“Bởi vì vừa mới mở ra nên hai không gian phụ thuộc này vẫn chưa thể sử dụng quy mô lớn, có điều nếu như ngài muốn trùng phạt hoặc xử lý một hai con quái vật thì vẫn có thể, điều cần chú ý là bản thân phòng xử lý tuy rất mạnh nhưng tiêu hao trong quá trình xử lý vẫn do ngài gánh vác...”

Ôn Văn hài lòng gật đầu: “Đến khi đó ta sẽ tự thử nghiệm... có điều nơi đó lớn như vậy, hẳn không phải chỉ có hai cánh cửa này thôi chứ?” Không gian ở đó rất lớn, theo bố cục thì không phải chỉ có hai cánh cửa mới đúng.

Nivea gật đầu đáp: “Ngài đoán không sai, nơi này quả thực không phải chỉ có hai cánh cửa, còn có ‘phòng làm việc của trưởng giám ngục’, ‘viện bảo tàng kỳ vật’, ‘viện nghiên cứu siêu năng’, phía sau những cánh cửa này đều là những vật thu nhận kiến trúc độc lập.”

“Có điều trong khoảng thời gian trạm thu nhận chìm vào quy ẩn, số kiến trúc đó đã tự mình thoát đi, ngài muốn sử dụng chức năng của những không gian này thì phải tự mình tìm nó trở về.”

Ôn Văn cảm thấy trên vai mình đột nhiên lại có thêm một đồng nhiệm vụ, vì vậy liền hỏi Nivea: “Những kiến trúc đó nếu không tìm về được thì có ảnh hưởng gì đối với trạm thu nhận không?”

“Cái này phải xem xem ngài có cần không gian này hay không, chủ thể của trạm thu nhận cũng chỉ có năm tầng tai họa tai hại, ngài đã nắm giữ hình thái hoàn chỉnh của trạm thu nhận rồi, những kiến trúc khác bao gồm cả phòng trưng phật phòng xử lý chẳng qua đều là không gian phụ thuộc mà thôi, có thể tìm về thì chính là dẹt hoa trên gấm, không tìm về được cũng chẳng sao.”

Đối với không gian phụ thuộc mà Nivea nói, Ôn Văn cũng có chút manh mối, trước đây khi tìm kiếm Ôn Duệ, viện bảo tàng thần kỳ mà anh từng gặp có lẽ chính là một không gian phụ thuộc bị lưu lạc của trạm thu nhận.

Nếu có cơ hội, Ôn Văn có thể tới viện bảo tàng kia thử vận may một chút, nếu thật sự từng là một bộ phận của trạm thu nhận thì coi như kiếm lợi lớn, đó chính là vật kiến trúc cấp Tai Biến!

Sau khi hiểu được đủ nhiều, Ôn Văn tạm biệt Nivea, trở lại khu Tai Nạn, đứng trước phòng giam của tiến sĩ Phong nói: “Trong số đám quái vật mà tao bắt được, mày chính là kẻ làm tao căm hận nhất, trước khi bắt giữ mày tao đã nghĩ phải đày đọa mày đàng hoàng, vì thế tao có đồ mới, muốn để mày thử nghiệm một chút.”

Tiến sĩ Phong dựa theo hành vi của mình dự đoán: “Mày muốn tao làm vật thí nghiệm à?”

Ôn Văn lắc đầu nói: “Tao không phải kẻ biến thái như mày, tao chỉ muốn đưa mày tới một chỗ mà thôi, tình huống ở đó tao cũng không rõ lắm, hi vọng sau khi trở lại thì mày vẫn có thể nói chuyện đàng hoàng với tao.”

Nói xong thì Ôn Văn vung tay lên, một cánh cửa màu đỏ xuất hiện phía sau tiến sĩ Phong, bàn tay vô hình xuất hiện từ trong cánh cửa kéo tiến sĩ Phong vào bên trong.

Sau khi cánh cửa khép kín thì cũng không biến mất, nó chỉ đứng sừng sững ở giữa phòng giam, tỏa ra hơi thở kỳ dị khó tả.

Chỉ cần đặt lực chú ý lên cánh cửa này thì có thể nghe thấy tiếng kêu rên tuyệt vọng từ trong cửa truyền ra, đó là âm thanh

do những người từng bị hành hình phát ra, một khi dòi lực chú ý đi thì không hề cảm nhận được gì.

Ôn Văn không thu cánh cửa lại, anh muốn đám quái vật khác biết tiến sĩ Phong gặp phải chuyện gì ở bên trong, như vậy chúng mới càng nghe lời hơn.

Sau khi tiến sĩ Phong biến mất, Ôn Văn nhìn về phía Ais Wakaz, Ais lập tức run lập cập, chỉ có hấn biết tiến sĩ Phong gặp phải chuyện gì.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên: “Mày biết hấn tới nơi nào đúng không, nếu mày không chịu nghe lời thì tao sẽ đưa mày tới đó để hồi ức một chút.”

“Tao chắc chắn sẽ nghe lời.” Ais vỗ ngực đảm bảo.

Kế tiếp Ôn Văn lại cảnh cáo đám quái vật khác một phen rồi hài lòng rời khỏi nơi này, đi tới khoảng sân huấn luyện, tiếp tục luyện kiếm.

Ngụy kiếm thuật đến giờ chỉ mới có hai chiêu, không đủ để làm Ôn Văn ứng phó với các loại tình huống, vì thế anh cần phải tiếp tục sáng tạo thêm chiêu thức mới...

...

Ở một thành phố nhỏ ở phía bắc, Hoành Âm dùng một cây thép đẩy một cánh cửa gỗ cũ nát, tiến vào một khoảng sân có rất nhiều vết máu, nơi này ngoài mặt là một khu giải trí nông thôn, nhưng thật ra là một nhà hàng buôn bán động vật hoang dã.

Nhà hàng như vậy đương nhiên là phạm pháp, nhưng bản lĩnh của ông chủ nhà hàng khá cao cường, khách tới nhà hàng cũng đủ địa vị, cho dù bị người ta tố cáo cũng bị ông chủ đè xuống, vì thế đã buôn bán suốt bảy tám năm, thậm chí còn ngày càng nổi tiếng hơn.

Có điều kế tiếp khu nhà nhỏ này không náo nhiệt nổi nữa, khách trong khu nhà đều là đầu một nơi thân một nẻo, một nhà già trẻ lớn bé của ông chủ bị treo cổ trên xà nhà, về mặt kinh khủng khác thường, giống như nhìn thấy thứ gì đó rất kỳ lạ.

Ở giữa sân là một con chồn cao lớn đang ngồi ngay ngắn, hiển nhiên thâm kích ở nơi này chính là kiệt tác của nó.

Con chồn nhìn thấy Hoành Âm thì lập tức biến sắc, có điều nó chỉ cười xùy một tiếng rồi nói: “Rốt cuộc vẫn bị đám bọn mày tìm tới, kể tiếp mày muốn giết tao kiểu gì?”

Hoành Âm dùng thanh thép chọt chọt mớ xác hỏi: “Những người này đều do mày giết à?”

Con chồn giống như phát điên nói: “Không sai, bọn nó bị tao giết, thậm chí tao còn giết chưa đã ghiền nữa!”

“Mấy chục năm nay tao ở gần đây phù hộ đám nông dân miền núi này, nhưng đám người này thừa dịp tao đi chữa bệnh giúp người mà bắt hết hai mươi bảy đứa con cháu nhà tao, còn đưa lên bàn ăn!”

“Nhân loại bọn mày vì tiền tài, vì đam mê miệng lưỡi mà có thể làm bất cứ chuyện gì, cuối cùng sẽ có một ngày bọn mày phải ném quả đắng do chính mình gieo trồng, tao đã nói xong rồi, muốn giết tao thì mày có thể ra tay rồi.”

Lúc Hoành Âm tiến vào, con chồn đã cảm nhận được sức mạnh mình bị ức chế, hơn nữa cây thép kia cũng làm nó có cảm giác rất xấu, nếu thật sự giao chiến thì nó sẽ bị Hoành Âm nháy mắt tiêu diệt, nhưng nó cũng đã báo thù xong, cho dù chết cũng chẳng sao cả.

Hoành Âm buồn bực gãi đầu nói: “Hình như mày hiểu lầm gì rồi, ân oán của mày không liên quan gì tới tao cả, tao cũng không phải tới đây để đối phó mày... Tao hỏi mày một chút, mày có thấy một cô bé gái mười mấy tuổi cột tóc đuôi ngựa đeo một cái nơ con bướm không?”

Con chồn có chút sửng sốt nói: “Hình như tao có thấy, tao không có hứng thú giết thú con nhân loại, nó bị tao trói ở sau bếp...”

Con chồn vừa nói xong thì Hoành Âm liền vọt về phía phòng bếp, sau đó trong bếp truyền tới tiếng đánh nhau binh bang lách cách và tiếng hét chói tai đau đớn và cầu xin tha thứ của con bé kia, giống như Hoành Âm đang bắt nạt cô bé vậy.

Đợi đến khi âm thanh kết thúc, con chồn kia nhìn thấy Hoành Âm mặt mũi xám xịt từ trong bếp đi ra, tay xách cô bé gái mặt không cam lòng bị sợi dây trói lại, đáng chú ý là trên người cô

bé không hề có chút vết thương nào cả, ngược lại trên mặt Hoàn Âm có thêm vài vết thương.

Thấy một màn này, con chồn sừng sốt nói: “Nhân loại bọn mày vì đam mê miệng lưỡi mà ngay cả thú con của mình cũng không tha à?”

Hoàn Âm xị mặt, con súc sinh này hình như đã hiểu lầm gì đó...

Chương 668 - Mã hóa và súng lục đạn

Hoàn Âm sạm mặt: “Gì mà ngay cả thú con cũng không buông tha chứ... trong đầu óc con súc sinh này rốt cuộc chứa cái gì vậy, tao mang con nhóc này về là vì bảo vệ nó, không phải dơ bản như mày nghĩ.”

Con chồn kia gãi gãi đầu, nó chỉ nói là ngay cả thú con cũng muốn bắt, bản là trong lòng nhân loại này mới đúng.

Cô bé gái bị Hoàn Âm chộp được tên là An Nguyệt Tịch, là con rơi của thủ lĩnh tổ chức ‘Mã Hóa’, trước đây sau khi tổ chức Mã Hóa bị Ngôn Ngữ Hoang Đường thu nạp, An Nguyệt Tịch được một lão sát thủ bảo vệ trốn tới thành phố nhỏ này.

Lão sát thủ kia đưa cô bé tới đây không bao lâu thì qua đời, một mình cô bé ẩn núp ở thành phố này một thời gian, hai ngày trước bị cứ điếm sát thủ ở thành phố này, cũng chính là nhà hàng đồng quê này tìm được, đồng thời cũng bị bắt đến nơi này.

Bọn họ đã báo tin tìm được An Nguyệt Tịch cho Ngôn Ngữ Hoang Đường, hi vọng có người tới dẫn cô bé đi, Cơ Kim Hội đã chặn được tin tức này, vì thế hôm nay Hoàn Âm mới tới đây.

Sau khi có An Nguyệt Tịch, Cơ Kim hội sẽ thuận lợi tiếp quản tổ chức Mã Hóa hơn.

Không sai, tới tận bây giờ, Cơ Kim Hội vẫn chưa hoàn toàn tiếp quản tổ chức Mã Hóa.

Vốn theo suy nghĩ của Ôn Văn, người siêu năng thượng tự như Kẻ Vui Đùa có thể dựa vào thế lực thủ hạ dễ dàng hợp nhất tổ chức sát thủ này, sau khi Kẻ Vui Đùa bị tiêu diệt, có Ôn Văn

làm chỗ dựa và Barcode dẫn đường cho Cơ Kim Hội, không có khả năng không đối phó được tổ chức Mã Hóa.

Sự thực thì cũng gần như vậy, có tài lực của Phùng Duệ Tinh ủng hộ, hơn nữa có võ lực của Vô Diện Ma giúp đỡ thì có thể dễ dàng tóm được trụ sở chính của tổ chức Mã Hóa.

Chuyện cần làm sau đó chính là tiếp quản cứ điểm ở các nơi của tổ chức Mã Hóa, Cơ Kim Hội có thể tự mình hoàn thành, vì thế Vô Diện Ma và đám quái vật đã trở về trạm thu nhận.

Lúc này một người siêu năng thượng tự khác của Ngôn Ngữ Hoang Đường tên là ‘Kẻ Vọng Ngữ’ đã nhúng tay vào, tiếp quản mạng lưới thế lực mà Kẻ Vui Đùa đã lưu lại, hợp nhất tất cả cứ điểm bên ngoài, bắt đầu tranh giành quyền khống chế tổ chức Mã Hóa với Cơ Kim Hội.

Đừng thấy người siêu năng của tổ chức Mã hóa không nhiều, không có sức phản kháng với những tổ chức bí ẩn, nhưng lại có được đông đảo sát thủ người bình thường, những sát thủ này tạo thành một mạng lưới phức tạp, có thể phát huy tác dụng cực lớn ở trong dân gian.

‘Kẻ Vọng Ngữ’ đang mưu đồ cướp đoạt quyền lực ở Ngôn Ngữ Hoang Đường, coi trọng năng lực của tổ chức Mã Hóa, vì thế nhìn chằm chằm vào tổ chức này cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng làm Phùng Duệ Tinh khó hiểu là Kẻ Vọng Ngữ không lựa chọn đối đầu chính diện với Cơ Kim Hội mà chỉ huy đám sát thủ bình thường chơi trò đánh du kích, gây trở ngại quá trình thu nạp tổ chức.

Thật ra Phùng Duệ Tinh khá hi vọng Kẻ Vọng Ngữ có thể lộ diện, như vậy anh có thể nhờ Ôn Văn giúp đỡ, trực tiếp trừ khử nguy hiểm ngay từ đầu nguồn, nhưng người siêu năng của đối phương vẫn không chịu lộ diện, Phùng Duệ Tinh cũng không có biện pháp nào.

Trong tình huống như vậy, tìm được con rơi của vị thủ lĩnh trước, lấy danh nghĩa của cô bé để kêu gọi đám sát thủ kia có tác dụng tích cực đối với Cơ Kim Hội.

Hoành Âm kéo An Nguyệt Tịch đi trong vũng máu, đi tới cửa khu nhà thì quay đầu lại nói với con chồn kia: “Khi này tao

suy nghĩ một chút, mặc dù khách và ông chủ ở nơi này quả thực không có người nào vô tội nhưng tao cũng không thể thả mày đi như vậy.”

“A, nhân loại dối trá.” Con chồn kia bĩu môi khinh thường, thực chán ghét nhìn Hoành Âm.

Hoành Âm lắc đầu nói: “Ban đầu tao quả thực đã bị mày lừa dối, nghĩ rằng mày vì báo thù nên mới lựa chọn giết hại, nhưng về mặt của mày, lời nói của mày, thậm chí của dáng vẻ của mày vẫn luôn dẫn dắt tao theo hướng này.”

“Nhưng lúc tao bắt con nhóc này thì phát hiện trên người cô bé có dụng cụ siêu năng có tác dụng đối với tai họa, mà dụng cụ siêu năng đã hao hết phân nửa sức mạnh.”

“Làm tao nghi ngờ nhất chính là phía sau nhà bếp có vài chục cái lồng sắt, theo lý thì trong đó phải nuôi nhốt đám động vật hoang dã đợi bị làm thịt, nhưng hiện giờ chỉ còn máu thịt và da lông, đó không phải là dấu vết do đầu bếp nhân loại lưu lại, là dấu vết của thú dữ cắn nuốt động vật nhỏ.”

Con chồn kia cười xùy một tiếng: “Mày muốn đối phó tao thì cứ làm đi, cần chi nói lý do lý trấu nhiều như vậy.”

“Vớ lại nếu mày chỉ vì báo thù, vậy sau khi báo thù xong sao mày không rời đi đi, thậm chí sau khi nhìn thấy tao cũng không leo xuống ghế, chỉ sợ mày không ngồi nổi đúng không?”

Trong mắt con chồn lóe lên chút giật mình, nhưng vẫn làm ra vẻ chính nghĩa nhìn Hoành Âm, giống như Hoành Âm mà ra tay với nó thì chính là tội nhân vậy: “Mày dùng suy đoán của mình để phán xét tao à?”

Hoành Âm hỏi ngược lại: “Những gì mày nói không phải cũng là vu khống sao?”

Con chồn lớn cỡ một người đột nhiên có thay đổi, biến thành một con chồn khổng lồ cao ba mét, nó đã hiện nguyên hình.

Kết hợp với cơ thể to lớn kia chính là cái bụng căng phình có đường kính hơn hai mét, bên trong chất đầy đám động vật hoang dã ở sau bếp, trên bụng thỉnh thoảng xuất hiện một hai gương mặt nhân loại, đó là linh hồn nhân loại bị nó nuốt vào bụng, đang tiến hành trận đấu tranh cuối cùng.

Nhìn thấy con chồn dữ tợn này, An Nguyệt Tịch vốn rất căm giận Hoàn Âm lập tức núp ở sau lưng Hoàn Âm, túm chặt quần áo cậu.

Vẻ mặt Hoàn Âm vẫn bình tĩnh như thường: “Quả nhiên giống như tao nghĩ, mày ăn nói lảm liệt như vậy thật ra chỉ là muốn lèo tào mà thôi, tất cả số động vật bị đám thợ săn bắt được đều lọt vào bụng mày, linh hồn của những người này cũng bị mày hút vào bụng.”

“Lưu lại An Nguyệt Tịch không phải mày tốt bụng, mà là mày không thể tổn thương được cô bé, đáng tiếc mày không thể khống chế được bản tính tham lam của mình, vì ăn quá nhiều dẫn tới tạm thời hành động không tiện, không thể rời khỏi nơi này.”

Con chồn đã không còn che giấu nữa, diện mạo vốn có chút tiên khí nháy mắt trở nên hung hăng tàn ác: “Điều mày nói đúng là sự thật, vậy thì sao chứ, tao chỉ đang đi săn thôi, một nhân loại tự cho là đúng như mày có tư cách gì chỉ trích tao?”

“Năng lực của mày là loại bỏ siêu năng lực của tao đúng không? Cho dù không có siêu năng lực, một nhân loại như mày lấy cái gì chống lại bản thể của tao, chỉ cần hấp thu hết những thứ trong bụng...”

Con chồn còn chưa nói hết câu đã bị âm thanh to lớn lấn át, Hoàn Âm cầm một khẩu súng tự động không ngừng nổ súng vào cơ thể to lớn của con chồn, nó không thể di động nên chỉ có thể nhận lấy đợt tấn công, dưới năng lực của Hoàn Âm, mặc dù không phải đạn săn ma vẫn có thể tạo ra thương tích.

Sau khi nả hết băng đạn, Hoàn Âm nhíu mày, con chồn to bự kia vẫn còn sống.

Cơ thể cao ba mét thật sự khá lớn, lớp da kia ngay cả đạn cũng không bắn thủng, sau khi chịu nhận đợt tấn công này, tuy nó bị thương nặng nhưng không ảnh hưởng tới tính mạng.

Vì vậy Hoàn Âm từ phía sau móc ra một món đồ xinh đẹp đây cảm giác bạo lực gắn vào nòng súng, sau đó nhắm thẳng vào con chồn.

Đó là... súng lục đạn chống giáp!

Chương 669 - Hội giao lưu thợ săn liên bang

Con chồn lộ ra vẻ mặt sợ hãi, tiếp xúc với xã hội loài người nên nó ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết về vũ khí nhân loại, với tình trạng cơ thể hiện giờ của nó, tuyệt đối không thể chống đỡ nổi thứ đó.

“Sao mày lại mang theo thứ này, chờ đã, chúng ta có thể nói chuyện....”

Hoành Âm mặt không biểu cảm nói: “Không được, nhìn mặt mày trông tởm lẫm.” Sau đó cậu bóp cò súng.

Uy lực khủng khiếp của súng lục đạn trực tiếp bắn vào phần đầu của con chồn, mảnh đạn có thể đục thủng tường bê tông một ngàn li trực tiếp bắn đầu nó nở hoa, lần này nó thật sự chết hẳn.

Đơn giản xác nhận con chồn đã chết hoàn toàn hay chưa, sau đó Hoành Âm lập tức dẫn An Nguyệt Tích ra chiếc xe ở bên ngoài, lái xe rời khỏi nơi thị phi này.

Hoành Âm không có Hiệp Hội Thợ Săn làm chỗ dựa như Ôn Văn, nếu như bị chính phủ liên bang bắt lại thì không thể nói rõ được, vì thế phải nhanh chóng rời đi.

An Nguyệt Tích ngồi ở sau xe, ánh mắt sáng ngời nhìn Hoành Âm, sao trước đó lại không phát hiện người đàn ông này đẹp trai tới như vậy chứ...

...

Năm ngày sau, Ôn Văn ngồi trong khách sạn, mặt mày hớn hờ cầm một bức thư mời khoe khoang với Đào Thanh Thanh: “Nhìn này nhìn này, trên này muốn tôi dùng thân phận siêu thợ săn trẻ tuổi ưu tú tới tham gia hội giao lưu thợ săn liên bang ba năm mới tổ chức một lần ở ‘Đảo Thợ Săn’.”

Đào Thanh Thanh ghét bỏ nhìn tờ giấy thông báo đơn giản kia, tên quản lý cấp cao nào của hiệp hội đánh giá Ôn Văn là siêu thợ săn trẻ tuổi ưu tú đúng là mù mắt rồi, có điều cô không dám trực tiếp biểu lộ ra ngoài, chỉ tò mò hỏi: “Đảo Thợ Săn là nơi nào vậy?”

Ôn Văn thuận miệng trả lời: “Ở một hòn đảo ở giữa đại dương, là tổng hội thợ săn, vị trí cụ thể thì ta không rõ lắm, nghe nói là một nơi rất thần bí.”

“Oh... vậy ông có định tham gia không?”

“Tất nhiên là không rồi.” Ôn Văn lập tức kiên định nói.

Đào Thanh Thanh có chút sững sốt: “Vậy sao ông còn vui vẻ đến vậy?”

Ôn Văn hiển nhiên nói: “Tôi vui là vì bọn họ thừa nhận tôi là thợ săn ưu tú, chẳng liên quan gì tới chuyện tôi có tham gia hay không.”

“Nói tới thì loại hội giao lưu này có gì đáng để tham gia chứ, một đám ngu tọ lại giả mù sa mưa khen ngợi tâng bốc lẫn nhau... tôi thậm chí còn chẳng hiểu vì sao tổng hội lại tổ chức sự kiện này, rút máu đám quái vật ở địa bàn của mình không phải thơm hơn sao?”

Từ ngữ khó nghe không ngừng phát ra từ miệng Ôn Văn, hạ thấp hội giao lưu mà mình chưa tham gia lần nào xuống chẳng đáng một đồng, Đào Thanh Thanh nghe mà thất vọng.

Nhờ Ôn Văn mà cô đã có được thân phận hợp pháp từ Hiệp Hội Thợ Săn, nếu Ôn Văn tới Đảo Thợ Săn thì cô có thể đi theo chơi một chút với tư cách nhân viên, nhưng Ôn Văn đã nói không muốn đi thì cô cũng chỉ có thể tiếp tục làm việc.

Mấy năm gần đây, không phải là một Vampire phải săn người hút máu thì cũng bị nhốt trong phòng giam, sau khi được thả ra phải làm việc, nếu có thể được ra đảo du lịch một lần thì cô sẽ rất vui.

Đột nhiên Ôn Văn nhận được một cuộc điện thoại, vừa bắt máy thì nghe thấy giọng Tuân Thanh: “Nhận được thiệp mời tới hội giao lưu chưa, ba ngày sau tập trung ở trụ sở chính, chúng ta sẽ cùng xuất phát.”

Ôn Văn trả lời thẳng thắn: “Tôi không đi, mấy người tìm thợ săn xuất sắc thứ hai của Hoa Phủ đi đi, loại cơ hội lộ mặt thế này, tôi nhường cho hấn đấy.”

Tuân Thanh có chút sững sốt, có chút không rõ mạch não của Ôn Văn, sau khi im lặng hai giây mới nói: “Có phải cậu hiểu

làm gì không vậy, còn có mười siêu thợ săn thượng tự khác của khu Hoa Phủ đi chung nữa...”

“Oh, vậy thì để người ưu tú thứ mười một thay tôi là được.”
Ôn Văn không thèm để ý từ chối.

Ngay từ buổi lễ tựu trường đầu tiên của thời tiểu học, phải đội nắng ngồi nghe hiệu trưởng, giám đốc và đại diện giáo viên làm nhảm những điều vô nghĩa suốt hai tiếng đồng hồ thì anh có tâm tình khá mâu thuẫn với loại hoạt động tập thể này.

Điều này dẫn tới lúc học tiểu học Ôn Văn thường xuyên vì trốn buổi lễ tựu trường mà bị mời phụ huynh, làm Ôn Duệ bị giáo viên mắng vồn, sau khi về nhà Ôn Văn bị Ôn Duệ đánh cho mông nở hoa.

Có điều sau tiểu học thì Ôn Văn không bị mời phụ huynh nữa, không phải Ôn Văn không trốn nữa, mà là bởi vì mỗi năm Ôn Duệ đều bị mời lên tới phát phiền, vì thế đã xúi Ôn Văn làm vài chuyện mà học sinh sẽ không làm.

Khi đó thân phận ngoài mặt của Ôn Duệ là thám tử, sau khi bị cha xúi giục, Ôn Văn đã sử dụng kỹ thuật điều tra mà Ôn Duệ dạy mình điều tra ra lịch sử đen của chủ nhiệm lớp và chủ nhiệm khối, sau đó lại giúp bọn họ giải quyết hai phiền phức nhỏ.

Từ đó về sau Ôn Văn là nhân sĩ ‘đặc quyền’ trong lớp...

Nghe thấy Ôn Văn từ chối, Tuân Thanh suýt chút nữa đã tức giận đập bẻ điện thoại: “Uổng công tôi cố gắng tranh thủ giúp cậu giành suất này, cậu có biết danh sách này có ý nghĩa như thế nào không hả?”

Ôn Văn ngáp một cái: “Ông trực tiếp nói cho tôi biết có chỗ tốt gì đi, ánh mắt của tôi thiên cận lắm, chỉ muốn lợi lộc không muốn tên tuổi, nếu chỉ là tới tâng bốc lẫn nhau với đám thợ săn khác thì không bằng tôi đi ăn một châu lấu.”

Tuân Thanh im lặng suy tư một hồi: “Cậu mới gia nhập hiệp hội không lâu, không biết cũng là bình thường, trong tổng hội có một vật thu nhận cấp Tai Biến, bên trong nó là một không gian thần kỳ, cứ cách ba năm sẽ mở ra một lần và chỉ có thể cho một trăm người tiến vào...”

“Ah ah, rồi rồi, tôi có từng nghe qua chiêu này rồi, trong tiểu thuyết thấy nhiều lắm.” Ôn Văn vỗ một cái hưng phấn nói.

“Tôi đoán nhé, có phải chỉ có người siêu năng thượng tự mới có thể vào không, cao hơn hay thấp hơn thì không thể nào vào được, sau đó bên trong có quái vật mạnh mẽ và kỳ trân dị bảo, có vài thứ có thể giúp tôi thăng cấp cảnh giới, sau đó tôi phải cướp báu vật với người của các khu lớn khác, cuối cùng dựa vào tranh đoạt báu vật để quyết định phân chia tài nguyên các khu lớn...”

“Dừng lại, cậu đang nói linh tinh gì vậy?”

Tuân Thanh có chút mệt tâm, nói chuyện với Ôn Văn vẫn luôn làm hắn cảm thấy đau đầu.

“Sau khi tiến vào không gian đó, cậu không cần cạnh tranh với bất cứ ai cả, cũng không cần tranh cướp thứ gì cả, việc cậu cần làm là đối mặt với ‘Chân Ngã’.”

“Chân ngã... là người siêu năng cảnh giới Chân Ngã?”

Tuân Thanh lắc đầu nói: “Không phải Người Phán Quyết, là đối mặt với gốc rễ của chính cậu, tìm kiếm bản thân chân chính, nếu như cậu may mắn thì thậm chí còn có khả năng nhỏ trực tiếp thăng cấp chân tự, cho dù không may mắn thì cũng có được trợ giúp cho quá trình thăng tiến lên cảnh giới chân tự sau này.”

Sau khi bước vào cảnh giới thượng tự, muốn tiến thêm một bước nữa có độ khó không thể nào so sánh, giống như thợ săn thượng tự như bậc thầy Phong Bia vậy, sống đã gần hai trăm tuổi vẫn không thể bước được một bước kia, vì thế cơ hội này rất quan trọng đối với tất cả thợ săn thượng tự.

Sở dĩ Tuân Thanh giúp Ôn Văn lấy được cơ hội lần này, thứ nhất là vì chuyện tình thể kiếm khí lần đó đã nợ chút ân tình với Ôn Văn, thứ hai là biểu hiện của Ôn Văn trong một năm nay thật sự rất bắt mắt, lập được không ít công lao cho hiệp hội.

“Bây giờ cậu còn muốn từ chối nữa không?”

Theo miêu tả của Tuân Thanh, Ôn Văn rút cuộc cũng động lòng, vì thế chịu thua nói: “Ông đã thành tâm mời như vậy thì ta đại phát từ bi đi chơi một chuyến vậy.”

Sau khi cúp điện thoại, Tuấn Thanh thở dài một tiếng, tên Ôn Văn này thật sự làm người ta không thích nổi mà.

Bên kia Ôn Văn nghiêm nghị nói với Đào Thanh Thanh: “Là một ông chủ có lương tâm, ba ngày sau tôi dẫn cô đi biển du lịch một chuyến được không?”

Chương 670 - Chó săn

Sau khi quyết định kế hoạch xuất phát, Ôn Văn ở thành phố Đồng Lĩnh chờ một ngày, chờ Đào Thanh Thanh hoàn thành công việc giao tiếp ở đây thì ngồi lên xe thể thao màu đen, một đường thẳng tiến tới thành phố Thịnh Kinh, trụ sở chính của Hiệp Hội Thợ Săn nằm ở gần đó.

Trong chiếc xe phóng vun vút chỉ có Đào Thanh Thanh và Tam Tể Nhi lái xe, Ôn Văn đã tiến vào trong trạm thu nhận.

Trước khi xuất phát tới Đảo Thợ Săn, tất cả thợ săn tham gia của khu Hoa Phủ phải tập hợp ở trụ sở chính của phân hội Hoa Phủ, sau đó cùng nhau tiến tới một thị trấn nhỏ ở khu Kim Ứng chờ đợi, sau đó mới cùng xuất phát tới Đảo Thợ Săn.

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn rời khỏi khu Hoa Phủ, vì thế có một số việc cần phải chuẩn bị.

Trong khu Hoa Phủ, chức năng của trạm thu nhận chắc chắn sẽ không gặp trở ngại, nhưng Ôn Văn không rõ một khi mình rời khỏi khu Hoa Phủ thì những nhân viên thu nhận khác có thể tiến vào trạm thu nhận bình thường hay không, vì thế cần phải tính toán một chút, đề phòng tới khi xảy ra chuyện lại luống cuống tay chân.

Có Đào Thanh Thanh ở, chuyến hành trình đường dài thế này cũng thoải mái hơn một chút, tuy Tam Tể Nhi có thể lái xe nhưng dù sao cũng không thể để người khác nhìn thấy một con rắn đang lái xe, vì thế trong xe cần phải có người.

“Lái xe...” Đột nhiên Ôn Văn nghĩ tới gì đó, anh lẩm bẩm nói: “Nói tới thì mình có thể nghĩ cách huấn luyện Tam Tể Nhi lái máy bay không nhỉ?”

Không sai, Ôn Văn cảm thấy mình nên có một chiếc máy bay tư nhân, theo thực lực ngày càng mạnh, phạm vi hoạt động của

anh cũng càng lúc càng lớn hơn, tính cơ động của xe thể thao hiển nhiên có chút không đủ.

Có điều máy bay không thể nào tìm đại ca xã hội đen lừa được, bọn họ không thể làm được thứ này, thứ mà Phùng Duệ Tinh mua được cũng chỉ là loại dân dụng, Ôn Văn dự tính tìm thời gian thông qua đường Hiệp Hội Thợ Săn sắm một chiếc, cũng không biết cần bao nhiêu tiền sẵn ma nữa, hẳn là sẽ không quá đắt.

“Nếu Tam Tề Nhi biết mình sẽ cho nó cơ hội lái máy bay thì nhất định sẽ rất vui vẻ.”

...

Sâu trong đại dương, trên một hòn đảo không biết tên.

Một bóng người mặc áo bào màu trắng đang nhàn nhã chăm sóc bồn hoa, ánh sáng trắng nhàn nhạt tung bay bên người người đàn ông này, đê hoa cỏ xung quanh đều tràn đầy sức sống.

Ở phía sau hẳn là một người đàn ông cao lớn mặc áo giáp màu đen đang đứng hầu, người này chính là Tử Kỳ mà Ôn Văn đã từng gặp qua, lúc không cần làm nhiệm vụ, Tử Kỳ sẽ ở đây làm cận vệ cho người áo bào trắng này, mà người này chính là Dẫn Đạo Giả.

Đột nhiên một luồng sáng màu xám xuất hiện, một người mặc áo sơ mi trắng quần yếm đột nhiên xuất hiện quỳ ở dưới đất, trên đầu người đàn ông này đội hai chiếc mũ sắt hình nón màu đen, ánh mắt bị che khuất: “Dẫn Đạo Giả đại nhân, Tử Kỳ tiên sinh, đèn sinh mệnh của Ais Wakaz đã biến thành màu xám rồi.”

Dẫn Đạo Giả nhẹ giọng nói hai câu: “Ais Wakaz... chỉ biến thành màu xám, đèn không bị vỡ nát?”

“Không bị vỡ.” Người đàn ông kia trả lời.

Dẫn Đạo Giả mỉm cười nói: “Như vậy hẳn là Ais vẫn chưa chết, nhưng hơi thở của hắn quả thực đã biến mất trên địa cầu... như vậy có lẽ đã bị trạm thu nhận giam lại rồi, chuyện này ngày càng thú vị hơn.”

Tử Kỳ tiến tới trước một bước: “Lại là trạm thu nhận, đại nhân, không thể tiếp tục như vậy nữa, hiện giờ nhân viên thu nhận duy nhất mà chúng ta biết chính là tên thợ săn có thực lực thượng tự kia, xin ngài để tôi dẫn đội bắt hắn mang tới đây.”

Dẫn Đạo Giả lắc đầu: “Mày biết nó ở đâu sao, mày có năng lực bắt nó về dưới sự bảo vệ của Kincara à?”

Tử Kỳ không phản bác được, theo bản năng nghĩ rằng Ôn Văn là mối phiền phức lớn đối với bọn họ, nhưng cụ thể nên làm sao để bắt được Ôn Văn thì hắn không rõ.

“Có điều mày nói không sai, không thể tiếp tục yên lặng theo dõi biến đổi nữa rồi.” Dẫn Đạo Giả suy nghĩ một chút rồi nói: “Cứ cách ba năm Hiệp Hội Thợ Săn lại tổ chức hội giao lưu một lần, nhân viên thu nhận kia có lẽ sẽ tham gia, đến khi đó tao muốn tìm cơ hội tự mình tới xem nhân viên thu nhận mới đó.”

“Đó chỉ là hạng tôm tép thôi, không đáng giá để ngài tự mình ra tay.” Tử Kỳ lập tức nói.

Dẫn Đạo Giả mỉm cười: “Nếu như chuyện giống như tao nghĩ thì không có gì không đáng giá cả, chậm chạp không nhìn thấy hắn mới là tổn thất của tao.”

Tử Kỳ lui về sau một bước, không nói thêm gì nữa, đối với hắn thì lời của Dẫn Đạo Giả chính là mệnh lệnh tuyệt đối.

Dẫn Đạo Giả có chút mờ mịt nhìn chậu hoa, nhẹ giọng thở dài: “Mày đã trở lại rồi sao... trực tiếp chết đi không phải tốt rồi sao.”

...

Khu Kim Ung, phía nam đảo Phân Lăng, thành phố cảng Nimes.

Bầu trời nơi này tựa hồ khá ảm đạm, chỉ có một số ít ngày có trời nắng, thời gian còn lại đều bị bụi mù bao phủ, chỉ khác là bụi mù có dày hay không mà thôi.

Nơi này là một trong những thành phố bước vào thời kỳ công nghiệp hóa sớm nhất của liên bang, vì thăng cấp kinh tế nên đã bỏ ra rất nhiều, mặc dù sau đó tất cả nhà xưởng ở thành phố

này đều đã đình công thì không khí vẫn không thể trở lại như cũ.

Thành phố này có một phong tục mà những thành phố khác không có, đó chính đeo khẩu trang, người không chịu đeo khẩu trang khi đi ra ngoài sẽ bị coi là đạo đức bại hoại, ngay cả hàng quán ven đường cũng sẽ không chịu bán hàng cho hắn.

Cũng chính vì phong tục bị thành phố khác xem là quá đáng này làm thành phố vốn có chất lượng không khí kém nhất toàn bộ liên bang trở thành thành phố có số lượng bệnh nhân hô hấp ít nhất...

Trải rộng khắp thành phố là làn bụi mù dày đặc, cung cấp không gian ẩn núp cho một số sinh vật không thể bị nhìn thấy, căn cứ vào thống kê không đầy đủ của Hiệp Hội Thợ Săn thì mật độ quái vật trong thành phố này cao gấp mười lần thành phố bình thường, đây là một con số rất đáng sợ!

Mà lúc này ở phía nam thành phố, trong một con hẻm nhỏ chật hẹp, người nhặt rác cả người rách rưới đeo chiếc khẩu trang cải tạo từ quần áo nhặt được, ngồi xồm trong hẻm ăn phần cơm không hề ngon lành.

Đột nhiên một tia sấm sét chói mắt lóe lên, khi tia sáng biến mất thì một người đàn ông đội mũ mềm mặc áo ba đờ xuy màu trà xuất hiện trong tầm mắt kẻ lang thang, kẻ lang thang có thể dùng cái khẩu trang của mình để đảm bảo người này đột ngột xuất hiện, không hề có chút dấu hiệu nào.

Người đàn ông kia vừa đứng vững thì lập tức chạy ngay tới chỗ kẻ lang thang, giống như có thứ khủng bố gì đó đang đuổi theo hắn vậy.

Không, không phải giống như mà là có thật!

Kẻ lang thang mơ hồ nhìn thấy phía sau người đàn ông lơ lửng một sinh vật trông giống như vải rách có gương mặt rất khủng bố, sinh vật kia mặc dù không đụng tới người đàn ông kia, nhưng gương mặt của người này lại đang nhanh chóng già đi.

Chỉ một khoảng cách mười mấy mét ngắn ngủi, người đàn ông kia đã từ tuổi hai mươi khỏe mạnh biến thành một ông cụ gần đất xa trời.

Kẻ lang thang bị một màn quỷ dị này dọa hoảng tới dựng tóc gáy, hẳn đã lang thang ở thành phố này mấy chục năm, biết ở trong thành phố này có những thứ không thể đựng vào, vì thế hẳn vẫn luôn sống rất cẩn thận, nhưng cảnh tượng như hôm nay thì đúng là lần đầu nhìn thấy.

“Đưa thời gian của mày cho tao!”

Ông cụ già yếu kia ở khoảnh khắc cuối cùng chụp lấy vai kẻ lang thang, kẻ lang thang khiếp sợ phát hiện thể lực của mình đang nhanh chóng trôi đi.

Không... không phải thể lực trôi đi, mà là thời gian trôi đi!

Người đàn ông già yếu kia nhanh chóng trở nên trẻ tuổi, đám quái vật khủng bố đuổi theo sau lưng người đàn ông kia cũng đã tụ tập phía sau kẻ lang thang.

Cơ thể kẻ lang thang từng chút già yếu đi, sau đó chỉ trong vài giây đã khô mục thành bụi phấn, người đàn ông thở phào một hơi, hẳn biết chỉ cần mình giết chết một người thì những thứ kia sẽ không bám theo mình trong một khoảng thời gian ngắn.

“Lần này vận may tốt nên mới có thể chuyển mục tiêu của chó săn đi, tiếp theo thì sao?”

“Hơn nữa số lần đám chó săn xuất hiện ngày càng thường xuyên hơn...”

Chương 671 - Lại tới Cực Vị Lâu

Chạng vạng sắc trời tối dần đi, chiếc xe thể thao màu đen dừng lại ở núi Côn Ninh, bên ngoài trụ sở chính của phân hội Hiệp Hội Thợ Săn Hoa Phủ.

Tam Tê Nhi ba mắt dùng đầu đẩy cửa xe, lắc lắc đầu bò ra, lái xe suốt cả ngày, nó cảm thấy đầu mình hơi choáng.

Nếu như có thể lặp lại, lúc Ôn Văn bảo nó học lái xe, nó nhất định sẽ giả vờ là học không được.

Mà Ôn Văn thì tinh thần xán lán từ trong xe bước ra, anh mới từ trạm thu nhận ra ngoài không tới vài phút.

Đào Thanh Thanh và Tam Tê Nhi đi theo phía sau Ôn Văn, cùng đi qua cửa kiểm tra của núi Côn Ninh, tiến vào trụ sở

chính của phân hội.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên hỗ trợ, sau khi tìm được chỗ thì Ôn Văn nói với Đào Thanh Thanh và Tam Tề Nhi: “Thời gian xuất phát là mười hai giờ trưa ngày mai, cứ ngồi chờ ở đây thì nhảm chán quá, tôi mời hai người tới Cực Vị Lâu ăn chút gì đó, tay nghề của đầu bếp ở đó quả thực là tuyệt nhất, có thể làm khoai tây thành vị tôm hùm, tôm hùm làm thành vị khoai tây...”

Chỉ nghe Ôn Văn hình dung, Đào Thanh Thanh và Tam Tề Nhi thật sự không tưởng tượng được Cực Vị Lâu này có chỗ nào đặc biệt.

Chẳng qua khi đứng ngoài cửa Cực Vị Lâu, người thấy mùi tản ra, mùi thơm rất đậm đà thì liền nhận ra nơi này thật sự không tầm thường.

Giá cả món ăn ở Cực Vị Lâu rất xa xỉ nhưng mùi vị tuyệt đối xứng đáng với cái giá đó, ngay cả món cơm chiên trứng đơn giản cũng vượt xa sơn hào hải vị ở bên ngoài, ngay cả giá của trứng luộc nước trà cũng dùng loại trà hàng đầu có giá trên trời.

Người mèo ở ngoài cửa thấy Ôn Văn thì hơi cúi chào, sau đó hỏi tên Ôn Văn và giấy chứng nhận, dùng cơm ở Cực Vị Lâu cần phải dùng tiền sẵn ma, vì thế mới cần xác nhận thân phận trước.

Sau khi kiểm tra xong, người mèo nói với Ôn Văn: “Quý khách tôn quý, ngài Tuân Thanh đã bao sảnh phụ của Cực Vị Lâu, tất cả thợ sảnh tham gia hội giao lưu ngày mai có thể dùng cơm tối miễn phí ở sảnh phụ.”

Ôn Văn vui vẻ nhướn mày: “Không tệ.” Nhưng thật ra anh rất vui vì không cần tự mình trả tiền.

Nhưng khi đi tới sảnh phụ thì Ôn Văn bị cản lại, người mèo ở cửa lễ phép chỉ Tam Tề Nhi nói: “Thợ sảnh tôn kính, xin ngài thứ lỗi, sảnh phụ không cho phép thú cưng tiến vào.”

Tam Tề Nhi đang chảy nước miếng thoảng chốc chuyển thành nhe nanh múa vuốt, vì cái gì không cho nó vào ăn cơm chứ?

Nhưng Ôn Văn lại không hề bất ngờ: “Này cũng thường thôi... vậy làm cho nó một phần cơm trứng chiên đi, để nó ăn

ở bên ngoài, như vậy được rồi chứ?”

Người mèò đáp ứng, Tam Tể Nhi chỉ có thể trơ mắt nhìn nhóm Ôn Văn tiến vào trong.

Thật ra không cho phép Tam Tể Nhi tiến vào sảnh phụ cũng rất bình thường, bởi vì nơi đó là hình thực tiệc đứng, món ăn có hạn, cho dù thợ săn có sức ăn lớn cũng không ăn được bao nhiêu, nhưng thú cưng của thợ săn thì không nhất định, một con thú cưng có khả năng càn quét tất cả thức ăn.

Mà Tam Tể Nhi có thể biến lớn biến nhỏ có thể ăn được bao nhiêu thì Ôn Văn cũng không rõ lắm.

Có điều Tam Tể Nhi cũng không coi là chịu thiệt, com chiên trứng ở nơi này cũng đủ để nó ăn ngon lành, coi như cũng không uổng phí chuyên đi này.

Hưởng chi cho dù không có Tuân Thanh mời khách, có lẽ Tam Tể Nhi cũng chỉ có thể ăn com chiên trứng mà thôi, hi vọng Ôn Văn trả tiền mua thức ăn ngon đắt đỏ cho Tam Tể Nhi là quá không thực tế...

Vừa tiến vào sảnh phụ, hai người bắt đầu chọn món ăn, Đào Thanh Thanh không lấy bao nhiêu, tuy cô có thể ăn thức ăn của nhân loại nhưng không muốn ăn quá nhiều.

Ôn Văn thì không khách sáo, anh chắt đĩa thức ăn thành một chồng cao hơn một mét, sau đó giống như làm xiếc ảo thuật dùng một ngón tay chống dưới đáy chiếc đĩa cuối cùng, duy trì cân bằng, nhưng sau khi chọn món ăn xong thì anh lúng túng phát hiện nơi này không còn bàn trống.

Cực Vị Lâu rất nổi tiếng trong giới thợ săn, có cơ hội ăn miễn phí đương nhiên sẽ không ai bỏ qua. Nơi nào náo nhiệt hơn tưởng tượng rất nhiều, mà phần lớn thợ săn đều không muốn ngồi chung với người khác, vì thế trên mỗi bàn đều có người.

Đang chuẩn bị tìm bàn ít người để ghép bàn thì Ôn Văn nhìn thấy một người đẹp mặc váy dài màu trắng ngoắc tay với mình, người nọ ngồi ở chiếc bàn lớn nhất trong sảnh.

Ôn Văn đi tới lắm bảm nói: “Sao cô không mặc áo giáp, suýt chút nữa là tôi không nhận ra rồi.”

Nụ cười trên mặt Kiều Phi Nhã hơi đông cứng lại, không phải chính mấy người bảo tôi bớt mặc áo giáp lại à, sao lần này tôi không mặc lại trách móc?

Có điều Kiều Phi Nhã cũng không nói ra miệng, chỉ bắt chuyện mời Ôn Văn ngồi xuống, Đào Thanh Thanh có chút câu nệ ngồi ở bên người Ôn Văn, Kiều Phi Nhã xinh đẹp tao nhã làm Đào Thanh Thanh cảm thấy có chút áp lực, hơn nữa từng bị thợ săn đuổi bắt, hiện giờ lại ở trong một đám thợ săn mạnh mẽ như vậy, cô lại càng mất tự nhiên hơn.

Sau khi đặt đĩa thức ăn xuống, Ôn Văn nói với Kiều Phi Nhã: “Sao một mình cô lại chiếm cả một cái bàn to như vậy, nơi này ngồi mười người cũng đủ ấy.”

Nụ cười của Kiều Phi Nhã lại một lần nữa đông cứng: “Tôi chỉ tới hơi sớm thôi, cũng không ngăn cản người khác ngồi bàn này.”

Ngoại trừ người không đứng đắn như Ôn Văn, mặc kệ là nam nữ già trẻ gì ở trước mặt Kiều Phi Nhã đều cảm thấy áp lực, tự giác cách xa cô một chút.

Ôn Văn vừa nhét đồ ăn vào miệng vừa hỏi Kiều Phi Nhã: “Nơi này sao lại có nhiều người như vậy, tôi tưởng chỉ có mười người siêu năng thượng tự thôi chứ.”

Kiều Phi Nhã giải thích: “Đây là hội giao lưu thợ săn, không phải đặc biệt chuẩn bị cho người siêu năng thượng tự thấy được chân ngã, mỗi khu lớn đều sẽ công bố thành tựu săn ma và một vài kỹ thuật mới của mình, vì thế ở đây có tất nhiều thợ săn lợi hại ở nhiều phương diện.”

Ôn Văn gật đầu, vừa cầm quét thức ăn vừa lia mắt liếc nhìn nhóm thợ săn ở đây, bóng dáng quen thuộc cũng không ít, giới siêu thợ săn lớn như vậy, cho dù Ôn Văn chưa gặp thì ít nhiều gì cũng có nghe nói tới.

Thợ săn thượng tự ngoại trừ Ôn Văn và Kiều Phi Nhã thì còn năm người nữa, trong đó có hai người quen của Ôn Văn.

Một người là Băng Hà, người đã từng đưa thư giới thiệu để Ôn Văn tham gia sát hạch siêu thợ săn, trước đây Băng Hà chính là sự tồn tại làm Ôn Văn phải ngược nhìn, hiện giờ Ôn Văn đã có thể ngồi ngang hàng với đối phương.

Thợ săn thượng tự quen thuộc thứ hai là Ân Thứ, trước đây Ôn Văn từng chấp hành nhiệm vụ cùng với hắn, là một kẻ ám sát rất đáng sợ, chọc vào hắn có khả năng sẽ bị tiêu diệt trong vô thức.

Còn ba người còn lại mặc dù Ôn Văn không quen nhưng có thể nhận ra, đều là những thợ săn thượng tự khá nổi tiếng dạo gần đây, chỉ có một người làm Ôn Văn khá lưu ý.

Đó là một anh chàng khá ngầu mặt lạnh tóc đen mặc đồng phục màu đen, trên đồng phục thêu một con rồng vàng thật dài, hình thêu không ngừng bơi lượn trên quần áo, anh chàng rất ngầu này họ Long tên Sách, là một trong số thợ săn trở thành siêu thợ săn cùng đợt với Ôn Văn và Kiều Phi Nhã.

Trước đây Long Sách đã xếp thứ nhất trong vòng khảo sát thứ nhất, xếp thứ ba trong vòng khảo sát thứ ba, tính tổng điểm của ba vòng sát hạch thì chính là thợ săn cao điểm nhất.

Sau khi trở thành siêu thợ săn đã giải quyết vài sự kiện lớn, nếu tính ra thì danh tiếng còn vang dội hơn Ôn Văn một chút.

Chương 672 - Nhân loại mới

Từ hơi thở trên người Long Sách thì thực lực của hắn có lẽ không tầm thường, trong số người ở đây có lẽ chỉ có Kiều Phi Nhã có thể vượt qua hắn, những người khác thì yếu hơn một chút.

Ừm... Hắc Thê đã thăng lên trung tự, hắn là Ôn Văn cũng mạnh hơn hắn.

Có điều làm Ôn Văn chú ý không phải thực lực của anh chàng ngầu này, mà là hắn vẫn cứ nhìn chăm chăm Kiều Phi Nhã, trong mắt có sự ngưỡng mộ cũng có ý chí chiến đấu, mà ánh mắt nhìn Ôn Văn lại có năm phần phần nộ năm phần ước ao.

Xem ra quý ngài Long Sách này hắn là yêu thầm Kiều Phi Nhã, mà Ôn Văn có thể ngồi bên cạnh cười cười nói nói với Kiều Phi Nhã hiển nhiên làm hắn ta ganh tị.

Có điều cũng may Long Sách không phải người khờ khạo, sẽ không vì thế mà tìm Ôn Văn kiếm chuyện, bằng không nói không chừng Ôn Văn sẽ bị bức ép đấu một trận, sau đó chính

là tiết mục và mặt ra oai, tình cảnh đó Ôn Văn chỉ tưởng tượng thôi đã nổi da gà rồi.

Nhưng cho dù không tới tìm Ôn Văn gây chuyện, Ôn Văn cũng bị hấn nhìn chăm chăm tới mức khó chịu, thức ăn trong miệng cũng chẳng còn ngon lành.

Ôn Văn vừa nhìn sang hấn, hấn liền nghiêng đầu đi, vừa thu tầm mắt lại thì hấn lại tiếp tục nhìn chăm chăm Ôn Văn, thật sự quá đáng ghét.

Có điều rất nhanh Ôn Văn không còn phiền não vì Long Sách nữa, bởi vì anh nhìn thấy hai bóng người quen thuộc tiến vào sảnh phụ làm lông mày anh phải nhíu chặt lại.

Hai người này một người là anh em tốt Đào Văn của Lý Đại Trang, một người khác chính là Tổng Lãng một tay sắp xếp sự kiện ‘Trấn Đồng Hóa’!

Ôn Văn đặt đĩa xuống, đi tới trước mặt hai người hỏi: “Sao hai người lại ở chỗ này.”

Đào Văn không tính là người siêu năng hoàn chỉnh, hiệp hội muốn cậu ta tới tham gia hội giao lưu thợ săn để làm gì?

Mà Tổng Lãng... tuy Ôn Văn đã từng sóng vai chiến đấu với đối phương, nhưng nó không nê trở ngại Ôn Văn cho rằng Tổng Lãng là một phần tử nguy hiểm.

Tổng Lãng mỉm cười nói với Ôn Văn: “Đừng khẩn trương như vậy, tôi đã khôi phục thân phận thợ săn, hiện giờ tôi chính là đồng nghiệp với ông, hơn nữa chúng ta còn cùng tham gia hội giao lưu.”

Ôn Văn lạnh giọng nói: “Hiện giờ tôi không hiểu gì cả, ông không ngại giải thích rõ ràng cho tôi chứ?”

“Chậc, xem ra nếu không hỏi rõ được thì ông sẽ không chịu thôi, đi theo tôi.”

Tổng Lãng dẫn Ôn Văn và Đào Văn tới một căn phòng khách ở Cục Vị Lâu, sau đó nói với Ôn Văn: “Ông nghĩ thực lực của đứa nhỏ Đào Văn này thế nào?”

Ôn Văn liếc mắt đánh giá: “Tiêu chuẩn quái vật cấp Tai Họa, không đáng nói tới.”

Tổng Lăng sâu xa hỏi: “Vậy ông có nhớ rõ sau khi sự kiện trấn Đồng Hóa kết thúc, cậu ta có thực lực gì không?”

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Khi đó cậu ta chỉ là người bình thường, hẳn là gần đây đã thực tỉnh siêu năng lực đúng không?”

Tổng Lăng nhìn chằm chằm Ôn Văn, rành mạch nói: “Cậu ta chưa từng thức tỉnh siêu năng lực”

“Không thể nào, rõ ràng cậu ta có thực lực cấp Tai Họa....”
Ôn Văn nhú mày.

“Đúng, cậu ta có thực lực cấp Tai Họa nhưng không phải người siêu năng, cũng không phải người cải tạo, đây chính là nguyên do tôi có thể tự do xuất hiện trước mặt ông.”

Ôn Văn có chút suy nghĩ đánh giá Đào Văn, sau đó nói với Tổng Lăng: “Nói hết những gì có thể nói đi.”

“Hiện giờ tôi không nói được, tới khi đó ông sẽ biết thôi, ông nhớ đám nửa người nửa quái vật mà tôi đã chế tạo ra ở trấn Đồng Hóa không?”

“Tất nhiên nhớ kỹ, không phải ông đã nói muốn chế tạo ra đồng loại của mình sao?” Ôn Văn trả lời.

Tổng Lăng gật đầu nói: “Không sai, nhóm đồng loại tôi sáng tạo ra trước đây hiện giờ đang sinh sống yên ổn trên một hòn đảo, có điều đó không phải trọng điểm, trọng điểm chính là người trẻ tuổi này.

“Cậu ta không kế thừa đặc điểm của quái vật, sau khi về nhà được hai tháng thì phát hiện mình có năng lực mới, sau khi Hiệp Hội Thợ Săn kiểm tra phát hiện năng lực đó không phải siêu năng lực mà là sức mạnh tinh thần và sức mạnh cơ thể trộn lẫn mà thành.”

“Chỉ cần chăm chỉ rèn luyện thì sức mạnh đó sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn, tuy không thể nào so sánh với siêu năng lực nhưng đây chính là sức mạnh mà người bình thường có thể có được, hơn nữa theo dự đoán thì con cái của cậu bé này cũng sẽ có được thiên phú này.

Ôn Văn theo bản năng ngồi nghiêm chỉnh, nếu những lời Tổng Lăng nói là thật thì đây đúng là một phát hiện có thể thay đổi

thế giới.

Tống Lăng cuồn nhiệt nói với Ôn Văn: “Nếu nhân loại có được năng lực mạnh mẽ như tôi và ông được gọi là người siêu năng, mà tôi gọi cậu bé này là ‘nhân loại mới’!

“Nhân loại mới...” Ôn Văn cân nhắc ba chữ đó, có cảm giác mình đang đứng trước bước ngoặt của thời đại mới.

Theo ý của Tống Lăng, Đào Văn đưa tay tới, Ôn Văn có thể cảm nhận được trên tay cậu ta có một luồng sức mạnh trong suốt.

“Đến đây, đánh tôi thử xem.”

Đào Văn nhìn Tống Lăng một cái, sau đó đánh sức mạnh kia vào người Ôn Văn.

Ôn Văn nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận một chốc đã phân tích rõ tính chất của sức mạnh này.

Đặc điểm thứ nhất là ôn hòa, ôn hòa tới mức cơ thể người bình thường cũng có thể thừa nhận sức mạnh này, đặc điểm thứ hai là tầm bổ, sau khi bị sức mạnh này chảy ra thì tế bào sẽ sinh động hơn một chút, nếu trong cơ thể có một lượng sức mạnh đủ nhiều thì có thể làm cơ thể chắc khỏe hơn, tuổi thọ cũng tăng lên.

“Sức mạnh này quả thực là thứ tốt, sau này các người định làm thế nào?”

Tống Lăng hiển nhiên nói: “Đương nhiên là tra rõ xem trên người cậu nhóc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó phục chế đặc tính này lên người tất cả nhân loại liên bang.”

“Sức mạnh này so với người siêu năng vẫn còn quá yếu ớt, nhưng nếu để người bình thường sở hữu sức mạnh thì chính là chuyển hóa từ không sang có rồi.”

“Ông cứ ngẫm xem, nếu mỗi người dân liên bang đều có đặc tính giống như đứa nhỏ này thì sẽ có được năng lực tự vệ nhất định, như vậy chúng ta còn sợ hãi quái vật thế giới trong đến như vậy nữa không? Còn cần phải phong tỏa tin tức giống như bây giờ không?”

“Không cần! Ông biết điều này có ý nghĩa gì đúng không?”

Ôn Văn gật đầu tỏ ý mình hiểu, nếu như mỗi người đều sở hữu sức mạnh, người dân bình thường cũng có thể tiêu diệt được đám quái vật nhỏ thì khi xảy ra tai họa lớn bọn họ cũng có năng lực chống đỡ tốt hơn, không đến mức vừa bắt đầu đã chết một mảng lớn.

Hơn nữa cứ chỉnh sửa ký ức của dân chúng mãi cũng không phải biện pháp, không cần giấu giếm tình huống thì có thể tập trung sức mạnh làm một ít chuyện lớn, cũng có thể dễ dàng điều động toàn bộ sức mạnh của liên bang.

Thế cục bây giờ giống như một đám thợ săn đang bảo vệ một miếng đậu hũ khỏi đám thú dữ, nếu như lời Tống Lăng có thể thực hiện, miếng đậu hũ biến thành gạch thì nhóm thợ săn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ôn Văn trịnh trọng hỏi: “Ông có nắm chắc sẽ làm tất cả mọi người có được năng lực như Đào Văn không?”

Tống Lăng lắc đầu, có chút ừ ừ nói: “Không nắm chắc, không ai dám nói mình nắm chắc cả, hơn nữa cho dù thật sự nghiên cứu được, muốn đưa ra sử dụng cũng phải thêm mấy chục năm.”

Sau đó vẻ mặt Tống Lăng trở nên hăng hái hơn: “Nhưng cho dù vậy thì tôi cũng nguyện ý vì nó mà cố gắng cả đời, tôi muốn tự mình mở ra một thời đại thuộc về nhân loại mới và người siêu năng!”

Chương 673 - Khách du lịch thời gian

Nhìn vẻ mặt hưng phấn hùng hồn của Tống Lăng, Ôn Văn có chút không thoải mái: “Ông không phải như thế, tôi nhớ dáng vẻ như có thâm thù đại hận vậy, sao giờ lại hăng máu gà thế?”

Tống Lăng cười he he nói: “Mục đích của tôi lúc ban đầu đúng là để tôi không còn cô độc trên đời nữa, hiện giờ tôi đã không còn cô độc rồi, tất nhiên phải tìm chuyện có ý nghĩa để làm.”

Hai người tám chuyện vài câu rồi Ôn Văn rời đi, trở lại bàn tiếp tục căn quét số thức ăn còn lại trước đó.

Kiều Phi Nhã tò mò nhìn Ôn Văn: “Khi này ông với Tống Lăng nói gì vậy?”

“Tạm thời không nói được, dù sao thì đến lúc biết thì cô nhất định sẽ rất kinh ngạc.” Ôn Văn vừa nói vậy thì Kiều Phi Nhã lại càng tò mò hơn.

Sau khi ăn xong Ôn Văn vác cái bụng nhỏ đã hơi phình căng và Đào Thanh Thanh rời khỏi sảnh phụ, Đào Thanh Thanh đi lấy thêm đồ ăn tới ba lần, vốn cô chỉ định ăn một chút thôi nhưng món ăn ở đây thật sự quá ngon...

Tam Tể Nhi thấy Ôn Văn đi ra liền trườn tới bên cạnh, dưới đầu rắn của nó có vòng tròn, nhìn lại trông như một con rắn hổ mang, người mèo bán hàng đi tới đưa một tờ giấy cho Ôn Văn.

“Cái gì đây?”

“Ngài Ôn, thú cưng của ngài đã ăn mất cái đĩa...” Người mèo bán hàng trả lời.

Khóe miệng Ôn Văn giật giật, không biết nên nói gì, Đào Thanh Thanh thì bật cười, suýt chút nữa đã phun cơm ra ngoài...

Sau khi trả tiền đền đĩa xong, Ôn Văn vuốt ve da rắn nói: “Trước đó tao đối xử với mày hà khắc quá rồi, sau này tao phải đối tốt một chút, bằng không mày cũng không tới mức ăn cả đĩa như thế... có điều mày đã thích ăn đĩa như vậy, năm ngày kế tiếp thức ăn của mày sẽ là đĩa, được không?”

Tam Tể Nhi mờ mịt phun lưỡi, sau đó cơ thể cứng ngắc bò trên mặt đất, trông như một cây gậy rắn...

...

Giữa trưa ngày hôm sau, một chiếc máy bay khách thật lớn đáp xuống, tất cả thợ săn đã chuẩn bị xong tiến hành đăng ký, dẫn đội là thợ săn chân tự Tuân Thanh.

Trong chiếc máy bay này ngồi đầy thợ săn tinh nhuệ của khu Hoa Phủ, nếu như bị rơi thì...

Ừm, nếu ai dám đánh rơi nó thì coi như gặp may mắn, sẽ được nhóm thợ săn yêu thương một phen.

Ôn Văn cười hì hì ngồi xuống bên cạnh Tuân Thanh, kín đáo đưa cho hắn một lọ thuốc dưỡng tóc: “Cái này là đồ tốt, chỉ cần bôi một lớp mỏng thôi thì có thể mọc ra một lớp tóc dày cộm.”

Tuân Thanh nghe xong thì cẩn thận cắt lọ thuốc dưỡng tóc đi, hiện giờ hẳn không cần dùng nhưng sau này chưa chắc không dùng tới, ai dám đảo bảo khi trung niên mình sẽ không rụng tóc chứ?

“Khi không lại ân cần như thế không gian trá thì cũng là đạo chích, cậu có chuyện muốn hỏi tôi đúng không?”

Ôn Văn xoa xoa tay: “He he, tôi muốn làm một chiếc máy bay.”

“Cậu muốn máy bay làm chi?” Tuân Thanh sừng sốt.

“Bình thường tôi vẫn luôn chạy khắp các khu lớn, lái xe phiền quá, vẫn là máy bay thoải mái hơn, dù sao thì tôi cũng có người điều khiển.” Tam Tể Nhi quán trên tay Ôn Văn cảm thấy có chút dự cảm không ổn, người điều khiển hẳn là nói nó đi?

“Nếu cậu muốn thì cũng có thể được, nhưng máy bay chiến đấu thì không thể bán, máy bay quân dụng, máy bay vận tải hoặc máy bay trực thăng thì được, những thứ này đều là mặt hàng bình thường.”

“Nếu như cậu muốn máy bay thì tôi đề nghị cậu chịu khó tìm kiếm một chút trong hội giao lưu, rất có thể sẽ tìm được lựa chọn tốt, mỗi lần giao lưu khu Mỹ Gia vẫn luôn buôn bán mấy loại súng ống này nọ.”

“Vậy cũng được, dù sao thì bây giờ tôi cũng có tiền, đương nhiên cần phải thay đổi phương tiện di chuyển tốt hơn.” Nói tới thì đây cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với thợ săn ở các khu lớn khác.”

Tuân Thanh gật đầu nói: “Tình huống mỗi khu lớn đều có sự khác biệt, Hiệp Hội Thợ Săn bên khu Mỹ Gia tuy danh nghĩa thuộc về Hiệp Hội Thợ Săn nhưng thật ra cũng giống như một tổ chức khác, cậu tiếp xúc với bọn họ thì sẽ hiểu.”

...

Thành phố Nimes sương mù dày đặc, một sĩ quan cảnh sát lau mồ hôi trên trán, có chút chưa lấy lại tinh thần.

Lúc này hẳn đang ở trong một quán rượu nhỏ bị phong tỏa tiếp nhận dò hỏi, khi đó hẳn đang tuần tra ở gần đây, nghe thấy

tiếng cầu cứu thì lập tức chạy tới, kết quả đã thấy một màn đáng sợ.

Khi đó thời gian trong khách sạn giống như dừng lại vậy, chỉ có một con quái vật khó có thể hình dung chậm rãi hành động ở bên trong.

Mỗi khi đi tới cạnh một người nó sẽ dùng một thứ giống như vòi chích vào trong cơ thể người đó, sau đó người đó giống như nháy mắt trải qua toàn bộ hành trình sinh mệnh, hóa thành xương khô.

Sĩ quan cảnh sát mập mạp đứng ở cửa, nhìn thấy toàn bộ quá trình đáng sợ hãi, đến khi tất cả mọi người đều bị hút khô thì con quái vật kia mới liếc nhìn sĩ quan cảnh sát mập mạp rồi cùng một phương thức quý dị biến mất trong không khí.

Hai người siêu năng một nam một nữ mặc đồ tây màu đen đang tìm kiếm tài liệu trong khách sạn, hai bọn họ là thợ săn thành phố Nimes, thợ săn ở khu Kim Ưng đều mặc đồng phục như vậy.

Sau khi nhận được tin bọn họ đã dùng tốc độ nhanh nhất cấp tốc chạy tới hiện trường, nhưng không quản bọn họ điều tra thế nào cũng không thể hiểu được những người kia chết như thế nào, dấu vết trên thi thể bọn họ đều là chết già bình thường, nhưng bản thân chuyện đó lại không bình thường.

Lẽ nào quái vật mà sĩ quan cảnh sát mập mạp kia hình dung thật sự có thể cướp đi thời gian của người khác?

Hiện giờ chỉ có một cách giải thích là có một người siêu năng năng lực ảo thuật đã cố ý chế tạo ra nháo loạn, khách trong khách sạn đã bị đối phương xử lý sạch sẽ, nhưng như vậy lại không giải thích được mục đích của đối phương rốt cuộc là gì.

Đối với bọn họ mà nói, hôm nay khẳng định là một ngày bận rộn.

...

Bên ngoài khách sạn ba trăm mét, một người đàn ông mặc áo bành tô đứng trên mái nhà, từ xa xa nhìn về phía đó, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nếu không tìm được biện pháp giải quyết, hắn sẽ giống như những người khách trong khách sạn kia, bị lũ chó săn khủng bố cướp đi toàn bộ thời gian.

Nhưng hắn thật sự không biết nên giải quyết như thế nào, một khi bị loại sinh vật khủng bố chó săn này nhắm trúng thì chắc chắn sẽ không bị buông tha, không quản là tới chân trời góc biển đều khó tránh bị đuổi bắt.

Quan trọng nhất là thứ này là vô địch, điều hắn có thể làm được là cố trì hoãn trước khi vận rủi ập tới mà thôi.

“Thú vị, thú vị...”

Giọng nói ôn hòa từ phía sau người đàn ông truyền tới làm hắn nháy mắt túa ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một bóng người mặc áo bào trắng đứng sau lưng tò mò nhìn mình.

“Mày là ai?” Người đàn ông áo bành tô cảnh giác hỏi.

Dẫn Đạo Giả dùng ánh mắt đánh giá kỳ trân dị thú nhìn người trước mặt: “Mày có thể gọi tao là Dẫn Đạo Giả, tao không ngờ lại có thể tận mắt nhìn thấy khách du lịch thời gian, nhìn dáng vẻ của mày thì hẳn là đã không tuân thủ quy tắc du lịch thời gian nên bị chó săn truy đuổi đúng không?”

Sắc mặt người đàn ông kia thay đổi kịch liệt: “Làm sao mày biết tao là khách du lịch thời gian, làm sao lại biết về quy tắc du lịch thời gian?”

Dẫn Đạo Giả mỉm cười nói: “Xét theo một ý nghĩa nào đó, mày có thể xem tao là Thần Linh, vì tao biết rất nhiều chuyện mày không biết, bao gồm cả chuyện làm sao tránh né không bị đám chó săn thời gian truy đuổi, có muốn làm giao dịch với tao không?”

“Giao dịch gì?” Giọng nói của người đàn ông run rẩy, giống như chộp được phao cứu mạng.

Khóe miệng Dẫn Đạo Giả cong lên: “Tao muốn mày giúp tao giết một người.”

Chương 674 - Phòng bếp tối đen

Trong làn sương mờ mờ, một chiếc máy bay yên lặng đáp xuống sân bay, nhóm thợ săn từ trên máy bay bước xuống.

Tới nơi nào thì tôn trọng thói quen sinh hoạt ở nơi đó, vì thế Ôn Văn đeo khẩu trang phòng độc màu đen thuận tay lấy được từ chỗ Lâm Triết Viễn.

Trong thành phố sương mù dày đặc này, đeo khẩu trang là tự chịu trách nhiệm với chính mình, ai biết được trong sương mù có thứ kỳ quái gì hay không.

Nhóm người được mấy chiếc xe buýt đậu ngoài sân bay đón đi, đưa tới một khách sạn bốn sao cao cấp ở thành phố Nimes, bọn họ sẽ ở lại chỗ này ba ngày, chờ đợi toàn bộ nhân viên tham dự của các khu lớn tới đông đủ rồi mới cùng tới Đảo Thợ Săn.

Sở dĩ phải đợi ba ngày là vì tọa độ của Đảo Thợ Săn là tuyệt mật, thống nhất di chuyển sẽ giảm bớt khả năng bại lộ.

Về phương diện khác thì chính là truyền thống của Hiệp Hội Thợ Săn, nhân cơ hội thợ săn ưu tú ở mười khu lớn tập trung lại để giải quyết một thành phố có mật độ quái vật quá cao.

Hơn trăm thợ săn thượng tự, cho dù không dốc sức hành động cũng có thể mang tới tổn thất nặng nề cho đám quái vật sinh sống ở thành phố này, mỗi lần hội giao lưu đều tổ chức ở những thành phố khác nhau, lần này chính là thành phố Nimes có sương mù dày đặc.

Ôn Văn vừa mới tiến vào phòng thì nhận được tin tức Tuân Thanh gửi tới, nói rằng ba ngày này cố gắng dạo chơi trong thành phố Nimes, thấy thứ gì thì tiện tay giải quyết.

Không cần Tuân Thanh nói, Ôn Văn vốn cũng không định lãng phí thời gian trong khách sạn, lần đầu tiên được tới một khu lớn khác đổi gió, anh có rất nhiều chuyện muốn làm.

Đầu tiên là phải tìm vài thứ bản thổ ở khu Kim Ưng cho trạm thu nhận, thứ hai là cần lập điểm giám sát ở khu Kim Ưng, lại chiêu mộ thêm vài thợ săn bản thổ, nếu như thời gian cho phép thì Ôn Văn thậm chí còn muốn thành lập một chi nhánh Cơ Kim Hội ở nơi này.

Nimes là một thành phố hơn chục triệu dân, trong thành phố này rất cuộc ẩn giấu bao nhiêu quái vật thì không ai biết được.

Phần lớn các tòa nhà ở đây đều là kiến trúc cổ lịch sử lâu đời làm thành phố này có nét lịch sử độc đáo, nhưng cũng có một số ít tòa nhà hiện đại, vì thế mật độ dân số không đông đúc như những thành phố lớn khác.

Vì thế diện tích tổng thể của thành phố rất lớn, lớn đến mức một điểm giám sát không thể bao trùm cả thành phố, ít nhất phải là ba điểm giám sát cùng vận hành mới có thể kiểm soát mỗi ngõ ngách trong thành phố.

Nhưng mỗi điểm giám sát đều phải tiêu hao một phần năng lượng của trạm thu nhận, để tránh lỗ vốn ở thành phố Nimes, Ôn Văn nhất định phải tuyển dụng thêm vài nhân viên thu nhận ở đây.

Ôn Văn dẫn theo Đào Thanh Thanh và Tam Tể Nhi đi trên đường phố của thành phố Nimes, mỗi dãy nhà ở nơi này đều nói lên lịch sử của thành phố, ngay cả con người ở nơi này trông cũng tao nhã hơn.

Không nói tới mật độ quái vật làm người ta phải tê rần da đầu và làn sương mù có mặt ở mọi chỗ, thành phố này khá thích hợp cho ngành du lịch, ít nhất cũng có thể cảm nhận được không khí thu hút mà nơi khác không thể có được... ví dụ như ẩm thực đen Nimes nổi tiếng khắp liên bang.

Ôn Văn dẫn theo Đào Thanh Thanh đi dạo qua ba quảng trường thì đã có bốn con quái vật đi ngang qua người bọn họ, mà số lượng quái vật Ôn Văn cảm nhận được thì càng khoa trương hơn.

Đào Thanh Thanh cảm thán nói: “Thành phố này có thể hoạt động bình thường đúng là không thể nào tưởng tượng nổi, đám quái vật trong thành phố này có lẽ rất khắc chế.

Ôn Văn gật đầu, tình huống này phù hợp với tài liệu mà anh có được, rất nhiều quái vật ở thành phố Nimes đã hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống loài người, dùng phương thức không tổn hại ai để sinh tồn.

Vì thế trước khi hành động Tuân Thanh đã thông báo, phải làm tốt công tác sàng lọc trước khi đối phó với quái vật, nếu là quái vật có thiện ý thì đăng ký thông tin của nó lên thiết bị đầu

cuối siêu thợ săn, nếu là loại quái vật làm xằng làm bậy thì không cần do dự trực tiếp giết chết.

Ngoài ra còn có một chút cần phải chú ý, bởi vì thoáng chốc xuất hiện nhiều thợ săn như vậy nên số lượng nhân viên hỗ trợ bị thiếu hụt nghiêm trọng, lúc hành động phải cố gắng hạ thấp ảnh hưởng, tránh gây ra khủng hoảng.

Sau khi đi một đoạn đường, hai mắt Ôn Văn tỏa sáng, anh thấy một nhà hàng rất thú vị, chỉ một nhà hàng có tên là ‘Phòng Bếp Đen’, bên ngoài có một tấm bảng hiệu giới thiệu chủ sở hữu của nhà hàng, ông Tinh là một trong vốn vị Vua Ẩm Thực Đen được công nhận ở toàn thành phố Nimes.

“Đã tới thành phố Nimes một chuyến, không ném thử chút ẩm thực đen ở nơi này thì lãng phí quá.”

Đào Thanh Thanh lắc đầu kịch liệt: “Thôi, tôi không ăn đâu, tôi cảm thấy chúng ta vẫn đổi sang nơi bình thường khác thì hơn!”

Ôn Văn hừ lạnh nói: “Hừ, tôi không cần cô cảm thấy, tôi cảm thấy là được.”

Hai người một rần cuối cùng vẫn tiến vào Phòng Bếp Đen, nhà hàng này rất lớn nhưng chỉ có lẻ tẻ vài người, nhóm Ôn Văn vừa tiến vào liền được tiếp đãi nhiệt tình.

Vì thế Ôn Văn không chút khách sáo gọi vài món ẩm thực đen nổi tiếng, gì mà bánh budding đen, món dồi Haggis và những món ăn làm từ chim bồ câu, làm Ôn Văn mong đợi nhất chính là Nhìn Lên Vũ Trụ nổi tiếng thế giới của giới ẩm thực đen!

Lúc Ôn Văn vẫn còn là biến thái thì khá đam mê với những thứ này, ngay cả món cá trích đóng hộp cũng từng mua về ném thử, vì thế lần tới ngoại quốc này nếu không ném đủ thứ mới lạ thì đúng là quá có lỗi với bản thân rồi.

Có điều rất nhanh Ôn Văn đã phát hiện mình thật sự đã quá ngây thơ rồi, ẩm thực đen của nhà hàng này chính là phiên bản tăng cường, ngay cả Ôn Văn cũng có chút không chịu được.

Giống như món Nhìn Lên Vũ Trụ vốn cũng chỉ là đầu cá mòi mà thôi, nhưng ở nơi này thì không chỉ là cá mòi mà là một mớ hỗn hợp đầu các loại sinh vật nhỏ, bao gồm cả đầu chim

bồ câu, đầu ba ba, đầu thỏ và thậm chí là vài tròng mắt dê để trang trí.

Mà những món khác cũng đều là những thứ kỳ lạ, Ôn Văn thậm chí còn nghi ngờ ông chủ nhà hàng này không phải con người, căn bản chỉ có quái vật mới có thể làm ra thứ này...

Nói tới quái vật thì... các vị khách trong nhà hàng này hình như đều không đúng lắm.

Cặp tình nhân ngồi trong góc đang tách máu một cách tao nhã, trên người bọn họ cũng tỏa ra ma lực đen tối làm người ta buồn nôn.

Một người đàn ông với chòm râu cá trê nuốt một con mắt cá ngừ khổng lồ vào bụng, bên dưới má của hắn có một khoảng trống khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường, giống như mang cá.

Một vị khách khác thì trên bàn chỉ có mỗi than đá rưới nước gừng, từ tiếng kẽo kẹt phát ra thì khẳng định cũng không phải con người.

Nhìn kỹ thì phát hiện trong nhà hàng này chỉ có một mình Ôn Văn là con người.

Ah, không đúng, ông chủ nấu ăn hắn cũng là người, tuy có chiều cao tới hai mét, cao lớn như một con trâu nhưng hắn quả thực là nhân loại.

Sau khi phát hiện chuyện này, Ôn Văn nhìn một bàn đầy thức ăn mà không có xiu thềm ăn nào.

Nơi này rất có thể là nhà hàng dành riêng cho quái vật, số thức ăn kỳ quái này có khả năng không chỉ hình dáng kỳ quái mà nguyên liệu cũng rất kỳ quái.

“May mắn là có mang Tam Tể Nhi tới...” Ôn Văn cảm khái.

Chương 675 - Huyết tộc đột kích

Sau khi toàn bộ đồ ăn đã dọn lên đầy đủ, Ôn Văn phát hiện chỉ có cá chiên và khoai tây sợi là có thể ăn được, Đào Thanh Thanh cảm thấy hứng thú với món pudding đen không biết tạo ra từ loại máu gì.

Những món ăn khác thì Ôn Văn và Đào Thanh Thanh thản nhiên nhét xuống dưới mặt bàn, bởi vì phần lớn khách ở nhà hàng này đều không phải nhân loại nên không ai tới chỉ trích Ôn Văn xúc phạm món ăn của bọn họ.

Tuy Ôn Văn chê món ăn của bọn họ nhưng Tam Tể Nhi thì khá vui vẻ, đây là lần đầu tiên nó được ăn bữa ăn đất đỏ chân chính, Ôn Văn đáng thương chỉ có thể ăn mấy món thức ăn giá rẻ, hơn nữa phần thức ăn đen này không hề đen tối chút nào đối với nó.

Có điều hiện giờ Ôn Văn không có tâm tình quan tâm tới thức ăn, hẳn xử lý cọng khoai tây cuối cùng xong thì nhỏ giọng hỏi Đào Thanh Thanh: “Đối với nhà hàng này, cô thấy thế nào?”

Đào Thanh Thanh biết Ôn Văn đang khảo nghiệm, vì vậy cô ho nhẹ một tiếng: “Đầu tiên, ông chủ của quán ăn này là nhân loại, tất cả khách hàng đều là quái vật, tất cả món ăn đều không có ‘thành phần’ nhân loại, vì thế nhà hàng này không hẳn là mục tiêu của ngài.”

“Điểm thứ hai chính là ở ngoài cửa sổ có Vampire theo dõi, ánh mắt của chúng rơi vào người tôi là chủ yếu, hẳn là nhắm vào tôi mà tới...”

Ôn Văn gật đầu, trong khi chờ đợi thức ăn đã có ba con Vampire lục tục xuất hiện ở gần đây, hơn nữa còn đang nói chuyện điện thoại, hẳn là đang liên lạc đám Vampire khác, nếu như không có gì bất ngờ thì mục tiêu của chúng hẳn là Đào Thanh Thanh.

Đối với chuyện Đào Thanh Thanh trở thành mục tiêu của quý hút máu, Ôn Văn không hề cảm thấy kỳ quái, dù sao tiến sĩ Phong cũng từng nói rằng Đào Thanh Thanh là sự tồn tại rất đặc biệt đối với Vampire, nếu như để quản lý cấp cao của huyết tộc biết được thì nhất định sẽ có hành động đối với cô.

Mà nơi hàng năm không được ánh mặt trời chiếu rọi như Nimes rất thích hợp để huyết tộc sinh tồn, vì thế thấy nhiều Vampire cũng là bình thường, nhưng đi trên đường tản bộ một chút đã bị theo dõi, hiệu suất của Vampire ở nơi này cũng quá cao rồi.

“Chờ thêm chút nữa đi, hiện giờ chỉ có ba con tôm, tôi chẳng gọi nổi nhiệt tình nữa, chờ người nhiều một chút rồi cùng thu thập, tới bao nhiêu tôi giải quyết bấy nhiêu.”

Số lượng Vampire ở bên ngoài lục tục tăng lên, đã tới hai huyết tộc Tai Nạn hạ tự, nếu không phải vì cân nhắc tới Ôn Văn thì số lượng đối phó với Đào Thanh Thanh đã đủ rồi.

Hai huyết tộc hạ tự, gần hai mươi huyết tộc Tai Hại, Tai Họa, trong thành phố Hoa Phủ bình thường thì đây chính là một sức mạnh rất đáng sợ, nhưng ở trong thành phố sương mù dày đặc này thì nhóm huyết tộc này không hề bị chú ý, chỉ giống như băng nhóm xã hội đen bình thường vậy.

Lúc nhóm huyết tộc ở bên ngoài đã tụ tập xong, gần đó đã không còn người đi đường bình thường, mặc cho là ai nhìn thấy hai mươi mấy tên đáng vẻ xã hội đen như vậy đứng trước một nhà hàng tỏ vẻ như sắp đánh nhau thì đều tránh né thôi.

Đào Thanh Thanh đứng dậy, giãn gân cốt một chút, tuy cô vẫn chưa đạt tới thực lực trung tự nhưng cũng không sợ đám ô hợp ở bên ngoài.

Ông chủ Tinh của Phòng Bếp Đen xoa xoa tay đi tới nói: “Nữ sĩ không cần lo lắng đám lưu manh ở bên ngoài đâu, món ngọt của cô vẫn chưa ăn xong, có thể chờ ăn xong rồi hãy đi.”

Đào Thanh Thanh có chút sững sốt, sau đó bị Ôn Văn kéo ngồi xuống, Ôn Văn mỉm cười nói: “Vây cảm ơn.”

Sau đó lão Tinh đẩy cửa tiệm đi ra ngoài nói với đám Vampire kia: “Các người bạn huyết tộc, không biết mọi người tập trung rầm rộ ở đây như vậy là muốn làm gì?”

Ông cụ huyết tộc đứng trước nhất chỉ Đào Thanh Thanh trong nhà hàng nói: “Tôi muốn mang người phụ nữ kia đi, cô ta người huyết tộc bọn tôi.”

Lão Tinh xoa tay nói: “Hiện giờ cô ta là khách của Phòng Bếp Đen, tôi phải đảm bảo cô ta có thể dùng bữa đàng hoàng, chờ cô ta rời khỏi nơi này rồi, các người muốn thế nào tôi không quản, nhưng bây giờ các người đi qua bên kia chờ đi, đừng có đứng ở cửa ảnh hưởng việc làm ăn của tôi.”

Khè!

Đám huyết tộc trẻ tuổi lộ ra răng nanh, bọn họ cho rằng lời lão Tinh xúc phạm mình.

Ông cụ huyết tộc kia lại cản nhóm trẻ tuổi lại, bước tới một bước hơi uy hiếp nói: “Ngài Tinh, Phòng Bếp Đen của các ngài vẫn luôn tự xưng là thế lực trung lập, không tham gia vào tranh chấp của bất cứ thế lực nào, tôi hi vọng ngài sẽ không làm ra quyết định sai lầm.”

Lão Tinh đúng mực nói: “Vì thế mời mấy người chờ một lát, vị tiểu thư kia dùng cơm xong thì không còn liên quan gì tới bọn tôi nữa.”

“Tinh, mày muốn giẫm đạp lên tôn nghiêm của huyết tộc bọn tao sao?” Ông cụ huyết tộc quát lớn.

Tinh thở dài một tiếng: “Chỉ có một tiếng đồng hồ thôi, sao bọn mày lại không chịu chờ, tôn nghiêm của huyết tộc là tôn nghiêm, vậy quy tắc của Phòng Bếp Đen bọn tao không phải là quy củ sao?”

“Tinh, mày...” Ông cụ huyết tộc còn muốn nói gì đó nhưng được phân nửa đã bị Tinh cắt đứt.

Lão Tinh vung khăn trên vai, quay sang quát lên với đám Vampire: “Mày cái gì mà mày, bọn mày mà làm ảnh hưởng tới việc buôn bán của tao, tao gọi một xe breadman tới đánh chết bọn mày!

Breadman?

Trên mặt Ôn Văn lộ ra biểu cảm hứng thú, anh tin tưởng vị lão Tinh này không phải nói đùa, vì thế mới muốn xem thử breadman là sinh vật thần kỳ gì.

Vừa nghe tới breadman, ông cụ huyết tộc liền thay đổi sắc mặt.

Số lượng quái vật ở thành phố Nimes thật sự rất nhiều, vì thế hình thành những đoàn thể xã hội nhỏ giống như băng nhóm xã hội đen, những sinh vật như huyết tộc, người sói, phù thủy đều có một chỗ đứng riêng ở thành phố Nimes.

Mà Phòng Bếp Đen có thể bảo trì địa vị trung lập giữa nhiều thế lực như vậy hoàn toàn là nhờ vào ‘Breadman’ mà lão Tinh đã nói.

Vì thế ông cụ huyết tộc mới chịu thua nói: “Người phụ nữ kia cũng là huyết tộc, là người của bọn tao, không liên quan gì tới Phòng Bếp Đen bọn mày, một tiếng nữa công tước Elie Stuart sẽ tới thành phố Nimes, bọn tao nhất định phải bắt được cô ta trước khi hắn tới.”

Ôn Văn sững sốt, công tước Elie Stuart, ý là Vampire cảnh giới chân tỵ đang tới nơi này sao?

Tước vị của huyết tộc có liên quan tới thực lực, công tước tương ứng với Vampire cảnh giới chân tỵ, Tai Nạn hạ tỵ tới thượng tỵ sẽ phân biệt là tử tước và hầu tước.

Mà huyết tộc cấp Tai Hại được xưng là quý tộc, thực lực mạnh một chút là nam tước, thực lực yếu một chút là huân tước, về phần dưới cấp Tai Hại thì địa vị chỉ đỡ hơn nô lệ mà thôi.

Có thể làm một huyết tộc cảnh giới chân tỵ cấp tốc chạy tới thành phố Nimes như vậy, hiển nhiên huyết tộc rất coi trọng Đào Thanh Thanh, nhưng bọn họ làm sao biết được sự đặc biệt của Đào Thanh Thanh?

Nếu chỉ liếc mắt một cái, cao lắm chỉ nghĩ rằng Đào Thanh Thanh không giống người bình thường thôi, Ôn Văn chưa phát hiện ra kẻ nào có thể liếc mắt đã nhận ra chỗ đặc biệt thật sự của Đào Thanh Thanh.

Trừ phi... trừ phi bọn họ có nguồn tin!

Trước đây khi Phong Nhiêu và Ais Wakaz kết hợp, Ôn Văn không nghe lén toàn bộ quá trình, vì thế rất có thể Phong Nhiêu đã tiết lộ tin tức cho huyết tộc.

Trên mặt Ôn Văn lộ ra biểu cảm nghiêm nghị: “Vốn chỉ định đày đọa hắn một tháng rồi thôi, bây giờ thêm một tháng nữa đi... không, cứ rảnh thì cứ mang hắn ra giày vò cho vui.”

Chương 676 - Breadman

Lúc hai phe đang giằng co ở bên ngoài, Ôn Văn không nhanh không chậm đi tới ngòai xuống chiếc bàn ở gần cửa sổ, người ngòai bàn này là một quý bà tóc vàng có bóng mắt dày, lúc này cô ta rất hứng thú nhìn hai bên đang giằng co ở bên ngoài.

Làn da cô ta mơ hồ lộ ra một tia màu xanh, mái tóc vàng kia là giả, hẳn là quái vật có liên quan tới loài rắn, cùng loài với Tam Tể Nhi.

“Tôi rất biết ơn ngài Tinh đã ra mặt, nhưng bọn tôi và ông ta không hề có chút giao tình nào cả, vì sao ông ta lại muốn ra mặt giúp đỡ chứ?”

Lông mày người phụ nữ rắn hơi nhướng lên một chút, sau đó xoay người sang chỗ khác, không có ý định muốn trả lời vấn đề của Ôn Văn, trong mắt cô ta thì Ôn Văn chỉ là một người bình thường.

Ôn Văn cười he he nói: “Con người tôi có khá đa nghi, nếu như không hiểu rõ ràng rất có thể sẽ làm ra vài chuyện điên rồ, vì thế cô vẫn nên trả lời vấn đề của tôi đi, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.”

Người phụ nữ rắn nghịch tóc một chút rồi lắc đầu nói với Ôn Văn: “Tôi chỉ là một người khách bình thường, thỉnh thoảng mới tới đây dùng cơm, không quen biết ngài Tinh...”

“Tầng lầu phía trên nhà hàng chính là nhà của ngài Tinh, ở đó tôi phát hiện một cái bàn trang điểm, trên có có để hình chụp chung của cô và ông ta, trong phòng ngủ vẫn còn dấu vết ‘chiến đấu’ của hai người, ừm... rất mới mẻ.”

“Mặt khác thì thú cưng của tôi nói cho tôi biết đó là mùi của một loài rắn khác, cuối cùng trên cổ ngài Tinh có ẩn một dấu hôn, hẳn là do cô lưu lại, như vậy có thể đoán được cho dù không phải bà chủ của nhà hàng này thì cô cũng có quan hệ thân thiết với ngài Tinh.”

Người phụ nữ rắn tròn tròn mắt, vẻ mặt thay đổi, áp lực thuộc về quái vật cấp Tai Nạn đánh úp về phía Ôn Văn: “Làm sao mày lại biết tình huống của phòng ngủ trên lầu?”

Ôn Văn chỉ đôi mắt lóe ra tia sáng bạc của mình: “Này này, đừng khẩn trương, ánh mắt của tôi có chút không giống với những người khác, tôi còn có thể nhìn thấy giấy tờ tùy thân trong túi xách của cô, cô tên là Jenny đúng không?”

Chỉ cần ở trong phạm vi nhận biết của Ôn Văn, anh có thể thông qua gương để quan sát tất cả mọi thứ mà không làm

người ta chú ý, không quản là trên lầu hay túi xách của Jenny đều là nhìn qua gương.

Phản ứng đầu tiên của người phụ nữ rắn là che ngực, cô ta nghi ngờ Ôn Văn có khả năng nhìn xuyên tường, sau đó ngậm một ngum nước bọt chuẩn bị phun về phía Ôn Văn, là một sinh vật cấp Tai Nạn, nọc độc của cô mạnh mẽ hơn Tam Tê Nhi rất nhiều.

“Tôi khuyên cô nên tỉnh táo một chút, tôi chỉ muốn hỏi vài câu thôi, nếu cô cứ nhất định muốn phá hư bầu không khí này.... khi nước bọt của cô phun ra ngoài, cô cũng sẽ chết.”

Dưới sự kích hoạt của Ôn Văn, sức mạnh đặc biệt của kiếm Huyết Hà tỏa ra, trong đầu Jenny nháy mắt xuất hiện một ảo giác, khoảnh khắc cô quay sang phun nước bọt về phía Ôn Văn thì nháy mắt sau đó một cây kiếm dài màu đen và đỏ cũng đâm xuyên đầu cô!

Sau khi ảo giác biến mất, Jenny hoảng sợ nhìn Ôn Văn, thực lực của người này có lẽ phải ngang với đám quái vật mạnh nhất thành phố Nimes này, hẳn ta căn bản không cần lão Tinh bảo vệ.

Jenny nuốt nước bọt xuống, sau đó nói với Ôn Văn: “Hai mươi ba con phố gần Phòng Bếp Đen đều thuộc về phạm vi thế lực của lão Tinh, hẳn không tham gia tranh chấp giữa các thế lực trong thành phố Nimes, nhưng ở địa bàn của hẳn thì phải tuân thủ quy củ của hẳn.”

“Đám huyết tộc kia công khai tới Phòng Bếp Đen bắt người chính là phá hủy quy tắc của lão Tinh, vì thế hẳn ra ngoài nói chuyện với đám huyết tộc kia cũng không hẳn chỉ vì các người.”

Ôn Văn tò mò, thế lực này anh chưa từng thấy qua ở khu Hoa Phủ, có gan dám khiêu chiến Hiệp Hội Thợ Săn thì cơ bản là ngày hôm sau sẽ bị tiêu diệt: “Thì ra là vậy.... thế ở địa bàn của lão Tinh có quy tắc gì?”

“Không cho phép quái vật quấy rối nhân loại, cũng không cho phép Hiệp Hội Thợ Săn vô cớ bắt quái vật, quái vật thích thức ăn đặc biệt có thể tới đây dùng com...”

“Nhiều quy tắc như vậy... lão Tinh này rất mạnh à?”

Người phụ nữ rắn Jenny lắc đầu nói: “Tôi không rõ thực lực của hắn, nhưng phần lớn quái vật ở hai mươi ba khu phố lân cận đều sẽ đứng về phía hắn khi xảy ra chuyện, hơn nữa hắn còn một đội quân Breadman.”

Ôn Văn châm chọc nói: “Nói cách khác đây chính là vương quốc riêng của lão Tinh rồi, nhóm đồng hành trong thành phố Nimes này đúng là vô dụng, có điều hai ngày sau thì thế cục ở thành phố này sẽ hoàn toàn đổi khác.

Mặc dù có chút khinh thường nhưng Ôn Văn cũng hiểu được bố cục ở thành phố này, với hoàn cảnh ở thành phố Nimes này, Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không bỏ qua những nơi ác liệt hơn để đối phó Phòng Bếp Đen có trị an tốt nhất.

Hơn nữa bỏ đi thân phận thợ săn của bản thân Ôn Văn, lão Tinh chính là lựa chọn thích hợp nhất cho vai trò nhân viên thu nhận, hắn có đủ thế lực ở thành phố Nimes, thoạt nhìn cũng đối xử đủ tốt đối với con người.

Đợi chuyện này qua rồi có thể thử nói chuyện một chút.

Lúc Ôn Văn và Jenny nói chuyện, vài chiếc xe thùng chạy tới bao quanh quảng trường để con người không nhìn thấy bên trong, sau đó từ trong thùng xe có một đám cục bột màu nâu lớn cỡ quả bóng rổ lăn ra.

Đống cục bột kia chậm rãi phình to lên thành ổ bánh mì cao gần bằng con người cầm vũ khí, đây chính là breadman mà lão Tinh gọi ra, từ xa nhìn lại giống như con rối bánh mì mặc quần áo con người vậy, nhưng Ôn Văn hiểu rõ chúng thật sự là bánh mì.

Từ trong thùng xe bước ra hơn trăm breadman, nhưng so với mô tô của khu Ấn thì vẫn kém xa.

Thực lực của đám bánh mì này cũng không mạnh, đại khái ở cấp Tai Họa và cấp Tai Hại, nếu thật sự đánh nhau thì chưa chắc đấu lại đám huyết tộc kia, hơn nữa quái vật trong thành phố Nimes đều biết rõ, Tinh không phải chỉ có vài chiếc xe thùng này.

Mất thấy tình hình chiến đấu đã rất căng thẳng, Ôn Văn đứng dậy, gọi Đào Thanh Thanh và Tam Tể Nhi đi ra ngoài, vỗ vai

lão Tinth nói: “Bọn tôi dùng cơm xong rồi, sẽ không gây thêm phiền phức cho ông, tôi tin tưởng chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Sau khi nói xong Ôn Văn chạy tới một sân bóng trống trải ở gần đó, đám huyết tộc kia cũng thở phào một hơi, theo sau nhóm Ôn Văn, chuẩn bị chờ tới nơi ít người sẽ ra tay.

Jenny hơi run chân bước tới bên người lão Tinth, phải dựa vào người hắn mới miễn cưỡng đứng được: “Hai người đó căn bản không cần anh bảo vệ, đó chính là một con quái vật!”

Lão Tinth vuốt râu nói: “Bọn họ vừa vào cửa thì tôi đã biết họ không đơn giản rồi, nhưng quy tắc của Phòng Bếp Đen chính là quy tắc, không có những quy tắc này thì Phòng Bếp Đen đã mất từ lâu rồi.”

Jenny vỗ nhẹ lưng hắn, say mê nhìn lão Tinth, cũng chính vì thế cô mới thích lão già này.

Sau khi quay trở lại nhà bếp, vẻ mặt đầy khí thế của lão Tinth biến mất, ngược lại chuyển thành lo lắng: “Hi vọng lần lấy lòng này có thể bảo vệ được Phòng Bếp Đen, đám Vampire kia có lẽ vẫn chưa biết tai nạn đã giáng xuống đầu rồi.”

Hắn không biết khu Hoa Phủ có một câu châm ngôn là nhiều bạn nhiều đường, nhưng hắn vẫn luôn làm như thế, thành phố Nimes, thậm chí là cả khu Kim Ưng này có không ít cường giả là bạn bè của hắn.

Vì thế trước khi nhóm Ôn Văn tới, lão Tinth từ đường dây khác biết được mấy ngày gần đây sẽ có hơn trăm thợ săn thượng tự, ít nhất mười vị chân tự tới thành phố Nimes, đây chính là đã kích mang tính chất hủy diệt đối với đám quái vật sinh sống ở thành phố này.

Nếu đổi lại là bình thường, tuy lão Tinth sẽ không mặc kệ nhưng chắc chắn sẽ không vì một người xa lạ mà suýt chút nữa đã khai chiến trực diện với huyết tộc như thế.

Dù sao trong số nhiều thế lực ở thành phố Nimes này, Phòng Bếp Đen cũng rất nhỏ yếu, mà thế lực huyết tộc có thể xếp vào hàng top 3!

Chương 677 - Long Sách và Asir

Ông cụ huyết tộc đi theo sau Ôn Văn nói: “Bọn mày chịu tự mình đi ra ngoài là sáng suốt đấy, công tước Elie Stuart đã tự mình ra lệnh, Phòng Bếp Đen nhỏ kia không bảo vệ nổi bọn mày đâu, bây giờ đi theo bọn tao, chờ gặp công tước Elie Stuart.”

Ôn Văn tiếp tục đi về phía sân đá banh, hoàn toàn không để ý tới ý muốn của lão huyết tộc kia.

Ông cụ huyết tộc nhướng mày, quay sang ra hiệu với một Vampire cấp Tai Hại, tên nọ nhe răng cười, bọn họ chỉ muốn bắt Đào Thanh Thanh thôi, nếu tên người thường này không chịu nghe lời thì chết đi.

Hắn đột ngột nhào về phía Ôn Văn, sau đó run rẩy ngã xuống đất, trên người vẫn còn net điện, ý thức đã mất.

Ôn Văn không quay đầu lại tiếp tục đi về phía bên kia: “Nơi tao cần tới không xa, chính là sân bóng ở bên cạnh, đến đó rồi tao sẽ cố gắng tâm sự với mày.”

“Thì ra mày là phù thủy, mày tưởng như vậy là có thể tự vệ à?”

Ông cụ huyết tộc lộ ra răng nanh, móng tay nhọn cũng mọc ra, trước đó hắn còn tưởng Ôn Văn chỉ là nhân loại bình thường, không ngờ lại là phù thủy nắm giữ bí pháp, có điều cơ thể Ôn Văn thoát nhìn rất bình thường, hắn là không nắm giữ quá nhiều kiến thức cấm kỵ.

Tương tự với Sách Sấm Sét, dùng chữ viết Yuta để sáng tạo ra sức mạnh siêu tự nhiên được tính là hiếm lạ ở khu Hoa Phủ, chỉ có người của tổ chức bí ẩn Hội Học Thuật Chân Lý biết sử dụng.

Còn ở khu Kim Ưng thì có không ít phù thủy nắm giữ phương pháp tương tự, những người này bị gọi là phù thủy, một trong ba thế lực ngầm mạnh nhất ở thành phố Nimes chính là một đám phù thủy.

“Phù thủy là cái gì?”

Ôn Văn còn chưa nói xong thì lão huyết tộc kia đã vươn vượt rào qua, Ôn Văn dễ dàng túm lấy tay lão, bắt đắc dĩ nói: “Bọn mày gấp gấp muốn giết tao như vậy sao, phải như vậy mới chịu ngoan ngoãn đi theo tao đúng không?”

Đám huyết tộc ở xung quanh đột nhiên phát hiện, ở bên cạnh mình đột nhiên có thêm một đám người mặc áo choàng đỏ đen, những người này giống như bọn họ vòng quanh Ôn Văn và Đào Thanh Thanh mà vây lấy bọn họ.

Đám người này có thực lực khác nhau, số lượng cũng nhiều hơn bọn hắn rất nhiều, bọn hắn chỉ có thể bị đám người này đẩy đi tới sân bóng không người kia.

Ôn Văn xoay người, lộ ra nụ cười làm đám huyết tộc cảm thấy ớn lạnh: “Tốt lắm, ở nơi này sẽ không gây chú ý nữa, ra tay đi.”

Một lát sau đám huyết tộc bị đánh thành đầu heo nằm dưới đất, Ôn Văn ngồi xổm trước mặt bọn chúng, cười hỏi: “Tao có vài vấn đề muốn hỏi, thứ nhất, cứ điểm của bọn mày ở đâu, thứ hai, nói cho tao biết mục đích của công tước Elie Stuart kia, thứ ba...”

...

Mười lăm phút sau, sau khi tra hỏi xong thì Ôn Văn rời khỏi sân bóng, nhốt những tên huyết tộc có thực lực mạnh vào trong trạm thu nhận, thực lực yếu, đầu óc lại không tốt thì tiện tay xử lý.

Mặc dù không gian trong trạm thu nhận đủ nhiều nhưng Ôn Văn không muốn nuôi một đám giống nhau, dù sao thì sinh vật Vampire này cần phải cung cấp huyết tương.

Sau đó Ôn Văn gọi một cuộc điện thoại, nói hết toàn bộ tin tức mình thu thập được cho Tuân Thanh, anh muốn làm một chuyện lớn, chính là giải quyết tên công tước huyết tộc sắp tập kích mình.

Hiện giờ thế lực của Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Nimes mạnh mẽ hơn bao giờ hết, mỗi khu lớn đều có một vị cường giả nở đây, chỉ cần Ôn Văn nắm giữ tin tức chuẩn xác về vị công tước huyết tộc kia thì hắn tuyệt đối không thể sống sót đi ra ngoài.

Dù sao thì công tước huyết tộc cũng không phải Diệp tiên sinh, không thể làm được chuyện một đánh mười, thiệt hại một vị công tước có lẽ sẽ làm huyết tộc từ bỏ việc nhắm vào Đào Thanh Thanh.

Có điều ra tay với Elie Stuart thì cần phải nắm rõ thông tin hắn xuất hiện ở nơi nào, vì thế Ôn Văn cần tiến hành xác nhận trụ sở chính của huyết tộc ở thành phố Nimes trước, không có gì bất ngờ thì trạm tới đầu tiên của Elie Stuart ở thành phố Nimes chính là nơi này.

Trụ sở chính của chúng là tầng hầm của một phòng khiêu vũ, trên đường tới nơi này, Ôn Văn phát hiện quân chúng ở đây đang nhanh chóng chạy trốn.

Cảm nhận được hơi thở chiến đấu ở bên trong, Ôn Văn bắt đầu đi sò trán: “Xem ra đã bị người khác nhanh chân tới trước rồi...”

Trong phòng khiêu vũ ngầm này ít nhất có ba cường giả cấp bậc thượng tự và gần trăm Vampire đủ cấp bậc, năng lượng dao động cực lớn làm mặt đất gần đó rung lên, có nói là quân ma loạn vũ cũng không quá đáng.

Ôn Văn kéo một cô gái trẻ đeo khuyên mũi, mạnh mẽ giật chiếc khăn lụa trên cổ đối phương, phát hiện nơi đó có vài miệng vết thương, xem ra đám huyết tộc xem phòng khiêu vũ ngầm này là nhà hàng.

Đồng thời bọn chúng còn biết duy trì phát triển liên tục, một lần chỉ hút một lượng máu không gây nguy hiểm tính mạng, giống như cô gái này đã bị hút hơn mười lần.

Quần tốt dải khăn lụa giúp cô gái vẫn còn chưa tỉnh hồn xong thì Ôn Văn bước vào trong phạm vi phòng khiêu vũ ngầm, lúc này ở khắp nơi đều là đám dơi đen thui lù, Ôn Văn ghét bỏ đeo khẩu trang vào.

Khi số lượng dơi quá nhiều thì trong không khí có một hương vị khó ngửi, Đào Thanh Thanh quát khẽ một tiếng, đám dơi lập tức bay tứ tán, nhường ra một con đường cho Ôn Văn.

Những bức tường được sơn màu và vẽ những hình ảnh không rõ ràng, một số người coi đó là nghệ thuật nhưng Ôn Văn lại cảm thấy những thứ đó thật xấu xí.

Đi vào một đoạn thì Ôn Văn nhìn thấy hai bên đang giao chiến, một bên không ngoài dự đoán chính là hai thợ săn thượng tự, một người chính là anh chàng ngẫu mặc đồng phục đen Long Sách, dưới thân hắn có hơn một xác quỷ hút máu,

nhưng bản thân hắn thì quần áo không hề nhăn nhó xíu xiu nào.

Mỗi khi có Vampire tới gần hắn thì rỗng vàng thêu trên quần áo đột nhiên lóe thành một sợi xích màu vàng trực tiếp quần lấy tên huyết tộc kia, trên sợi xích có ẩn chứa sức mạnh khổng lồ, chỉ cần tung một phát là có thể giết chết một tên huyết tộc cấp thấp.

Thợ săn còn lại thì cưỡi một chiếc mô tô cảnh sát, trên người mặc đồng phục cảnh sát tay lưng màu vàng đất, đeo kính mát trông rất phong cách.

Từ đặc điểm của bộ đồng phục, Ôn Văn liếc mắt đã nhìn ra hắn là thợ săn tới từ khu Ấn, trong mười khu lớn chỉ có thợ săn của khu Ấn mặc đồng phục cảnh sát, vì để phân biệt bọn họ và cảnh sát nên thường gọi họ là Asir.

Phong cách chiến đấu của Asir và Long Sách hoàn toàn khác nhau, mỗi bước đi của hắn giống như mang theo áp lực của gió, làm vạt áo và tóc hắn bị tốc lên, động tác của đám huyết tộc ở xung quanh giống như chậm đi, bị hắn đánh ngã đơn giản như đập một quả bóng, sau khi rơi xuống đất còn nảy lên vài cái như bóng cao su.

Chương 678 - Quái vật ở góc tường

Thợ săn thượng tự có hai người, quái vật thượng tự bên huyết tộc chỉ có một ông cụ tóc bạc, nếu không phải sau lưng hắn có vô số con dơi thì Ôn Văn thậm chí còn nghi ngờ ông ta là quái vật điều hâu.

Nhóm huyết tộc còn lại, hai tên trung tự bốn tên hạ tự, cũng vì thế mới miễn cưỡng ngăn cản được sự tiến công của hai vị thợ săn, nhưng có lẽ cũng không kiên trì được bao lâu.

Có thể làm thợ săn được phái tới tham gia hội giao lưu thì đều là thợ săn nổi bật ở các khu, thực lực không phải đám huyết tộc bình thường có thể so sánh.

Thấy Ôn Văn tới, Long Sách liền nhíu mày, tuy hắn sẽ không gây chuyện với Ôn Văn nhưng thật sự cũng nhìn Ôn Văn không thuận mắt chút nào.

Ngược lại vị Asir kia tỏ ra rất hoan nghênh Ôn Văn, có thể nhanh chóng giải quyết đám quái vật này là chuyện tốt, bằng không lẽ như làm tổn thương gương mặt đẹp trai của hắn thì khá là phiền trong hội giao lưu.

Ôn Văn lùi về sau một bước, lôi khẩu Phạt Thuyết Gatling ra, có chút ngại ngùng nói: “Tôi chỉ đi ngang qua thôi, mọi người cứ tiếp tục.”

Asir cười hào phóng, lái mô tô tông vào đám Vampire, chiếc mô tô của khu Ấn này giống như mở auto tung hoành ngang dọc không ai có thể ngăn cản.

Ôn Văn tận mắt nhìn thấy một Vampire dùng móng vuốt có thể cào thủng áo chống đạn muốn cào thủng lớp xe mô tô, kết quả móng vuốt bị gãy ngang, sau đó bị bánh xe hất văng vào vách tường, vỡ ra thành hình một người.

Long Sách hừ lạnh một tiếng, vào sợi xích màu vàng lần theo mặt đất ở xung quanh, bắt đầu tấn công đám huyết tộc ở gần đó.

Trên sợi xích của hắn có hoa văn hình rồng vàng nhạt, so với xiềng xích của trạm thu nhận thì trông tinh xảo hơn rất nhiều, từ uy lực thì cũng mạnh hơn xiềng xích của trạm thu nhận một chút, dù sao hiện giờ nếu Ôn Văn chỉ sử dụng xiềng xích của trạm thu nhận thì tuyệt đối không thể nào đạt tới sức chiến đấu cảnh giới thượng tự.

Mặc dù Ôn Văn không ra tay nhưng có sức ảnh hưởng rất rõ ràng tới cuộc chiến, mỗi khi có huyết tộc muốn tiến hành tấn công thì sẽ phát hiện nòng súng Gatling đang nhắm vào mình, làm chúng phải tiến hành tránh né, chúng không cá cược rằng Ôn Văn có nổ súng hay không.

Thật ra Ôn Văn cầm khẩu Gatling chơi chơi vậy thôi, bởi vì Phạt Thuyết Gatling đã không thể theo kịp thực lực của Ôn Văn, hơn nữa còn cần hao tổn một lượng đạn khổng lồ, lần trước Ôn Văn dùng xong thì vẫn chưa mua đạn bổ sung.

Hiện giờ Ôn Văn đã hiểu được vì sao tổ hành động đặc biệt lại muốn dùng thứ này làm phần thưởng cho mình.

Một khi thực lực đạt tới một trình độ nhất định thì thứ này sẽ trở nên quá vô bổ, nếu trạm thu nhận có thể tự sản xuất đạn thì

còn có thể tiếp nhận, nếu cần phải mua thì ngay cả Ôn Văn cũng có chút luyến tiếc.

Đơn giản đe dọa một hồi, Ôn Văn đi tới chỗ một tên huyết tộc có thực lực trung tự, vị huyết tộc này trước đó đã bị Long Sách quất một xích vào đầu, cái đầu thoáng chốc đã trở thành đầu hói, hiện giờ đang tự chữa thương.

Thấy Ôn Văn đi tới, hắn lộ ra vẻ mặt khủng hoảng, nhưng số huyết tộc còn lại đều bị nhóm Long Sách quấy lấy, căn bản không thể tới giúp đỡ, vì thế hắn cắn răng để cơ thể hóa thành dơi, chuẩn bị trốn thoát trước rồi nói sau.

Nhưng ngay sau đó hắn phát hiện xung quanh mình bị năng lượng đen kịt bao trùm, không quản đám dơi con bay theo hướng nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Ôn Văn.

Ôn Văn cười nói: “Đừng sợ, tao chỉ có một vấn đề muốn hỏi mày thôi, hỏi xong thì tao có thể tha mạng cho mày, xin hỏi khi nào thì Elie Stuart mới tới đây?”

“Không... không biết!” So với Ôn Văn ở trước mặt, Elie Stuart càng làm kẻ huyết tộc này sợ hãi hơn.

“Chậc, trẻ ngoan không được nói láo...”

Ôn Văn vừa mới chuẩn bị dụng hình với kẻ này thì dây chuyền nhân viên thu nhận hơi nóng lên, đồng thời còn có xu thế ngày một nóng hơn, có nghĩa là có một cường địch mà Ôn Văn không thể chống đỡ được đã tới, hẳn chính là công tước Elie Stuart.

Đào Thanh Thanh vẫn luôn đứng sau lưng Ôn Văn đột nhiên ôm vai mình quỳ xuống, cô có thể cảm nhận được có một huyết tộc địa vị cao đang tới nơi này, hơn nữa mục tiêu chính là cô, cấp bậc khắc trong huyết mạch làm cô cảm thấy cực kỳ sợ hãi với kẻ sắp tới.

Long Sách và Asir cũng ngừng tấn công, cảnh giác nhìn về phía đông, một hơi thở tràn ngập mùi máu tươi không chút che dấu đang từ xa tiến tới nơi này.

Lão huyết tộc mũi ưng lộ ra nụ cười ngông cuồng, công tước Elie Stuart đã tới, ba tên nhân loại dám can đảm tập kích nơi này chắc chắn phải chết!

...

Ở một nơi khác của thành phố, một người đàn ông cao lớn khoác da gấu màu trắng trên người cầm một bình trà bảy mươi hai độ đi trong khu ổ chuột thành phố Nimes.

Bạn không nhìn nhầm, đó là trà bảy mươi hai độ... ít nhất ở khu Gấu Trắng thì đó chính là trà.

Người đàn ông kia tên là Boyev, người siêu năng thượng tự tới từ khu Gấu Trắng, trước khi trở thành người siêu năng bởi vì thích chiến đấu với gấu mà nổi tiếng, sau khi trở thành người siêu năng lại càng có được sức mạnh cơ thể mạnh mẽ hơn người siêu năng cùng cấp.

Bản thân Boyev rất thích chiến đấu, khi còn nhỏ đã đánh nhau với con chó trong nhà, thời kỳ thanh niên thì chiến đấu với sói, căn bản chính là tính cách không chịu nổi nhàn rỗi, vì thế thừa dịp tới thành phố Nimes liền đi tới nơi nghèo khó nhất.

Nơi càng nghèo khó thì càng dễ xuất hiện tội ác, nơi này tự nhiên cũng không ngoại lệ, trong khu ổ chuột có một đấu trường thú rất lớn, người cùng đường có thể tới ký hiệp ước, chiến thắng thì có được một số tiền để đổi đời, thua thì... thua thì sẽ biến thành thức ăn trong miệng thú dữ.

Không sai, đấu trường thú này chính là nơi để người ta dùng tay trần chiến đấu với thú dữ.

Boyev thích chiến đấu với thú dữ nhưng lại không thích bị người ta quan sát như tên hề, vì thế hắn quyết định đi phá hủy đấu trường thú này, để chủ nhân của nơi này ném thử cảm giác sáng khoái khi chiến đấu với thú dữ.

“Xin chào... xin hỏi ngài có phải là thợ săn không?”

Đang chuẩn bị tiến hành báo danh thì Boyev nhìn thấy một người đàn ông lôi thôi mặc áo bành tô bịt chặt quần áo của mình hỏi.

Boyev gật đầu, hắn không cảm nhận được hơi thở siêu năng trên người đàn ông này, vì thế cũng không quá cảnh giác.

Người đàn ông kia cười thực suông sã: “Xin chào, tôi là Stein Marcul, nói xin lỗi trước.”

“Ông làm gì có lỗi với tôi à?” Boyev lùi về sau một bước hỏi.

Stein giở quần áo của mình, hơi thở khó có thể hình dung tỏa ra từ trên người hắn: “Tôi không phải sát thủ, nhưng có người nhờ tôi giết ông.... vì vậy phải xin lỗi rồi!”

“Tới địa ngục đi!”

Boyev quyết định cực nhanh, tung quyền đánh thẳng về phía Stein, nhưng Stein không hề sợ hãi, dùng tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng né tránh nắm đấm của Boyev, sau đó nhanh chóng biến mất ở trước mặt hắn.

“Sao hắn ta lại nhanh đến như vậy chứ... không đúng, là mình trở nên chậm chạp!”

Thời gian bên người Boyev giống như bị dừng lại, tốc độ tự hồi của hắn thậm chí cũng trở nên chậm hơn, âm thanh khó nghe từ góc tường truyền tới, nương theo tiếng vang còn có làn sương mù dày đặc kỳ quái.

Một sinh vật dị dạng tới khó có thể hình dung từ góc tường bò ra, nhanh chóng tiếp cận Boyev.

Boyev có một thân sức mạnh rất lớn nhưng lại không có cách nào phát huy, chỉ có thể nhìn quái vật từng chút tới gần mình, dùng cái vòi như ống hút nhắm về phía cổ mình.

Chương 679 - Elie Stuart

Làn sương màu máu không biết từ đâu lan ra, dần dần tạo thành một tầng thật mỏng trên mặt đất, mùi máu tanh gay mũi làm nhóm Ôn Văn nhin không được phải bịt mũi.

“Chậc, không hồ là Vampire cảnh giới chân tỵ, cách phô trương cũng thực khác biệt, không bằng diễn một vở ca kịch rồi hãy xuất hiện?” Ôn Văn chắn trước mặt Đào Thanh Thanh, chậm chọc nói.

Dị tượng đã xuất hiện nhưng vị công tước Elie Stuart lại chậm chạp không chịu xuất hiện, rõ ràng muốn để nhóm Ôn Văn cảm thấy áp lực tâm lý.

Có điều tạm thời không thể để Đào Thanh Thanh trở lại trạm thu nhận, bằng không vị công tước Elie Stuart kia chưa chắc chịu hiện thân.

Vô số con dơi do năng lượng màu đỏ tạo thành từ bốn phương tám hướng bay tới, chúng tùy ý bay lượn trước mặt lão huyết tộc mũi ưng, sau đó ở trung tâm đám dơi dần xuất hiện một người đàn ông tóc đen mắt đỏ rất tuấn tú.

Người đàn ông này mặc lễ phục màu đen, khoác áo choàng màu đỏ, chính là hình tượng điển hình của Vampire trên màn ảnh, hẳn chính là công tước huyết tộc Elie Stuart.

Sau khi Elie Stuart xuất hiện, ánh mắt hắn sáng quắc nhìn về phía Đào Thanh Thanh, giống như nhìn một món báu vật quý hiếm.

“Tao có thể cảm nhận được mày là huyết tộc được chuyển đổi từ một huyết duệ trực hệ, người có tất cả khả năng của huyết tộc nhưng lại bỏ được phần lớn điểm yếu của huyết tộc, thậm chí còn không sinh ra cảm giác thèm khát máu!”

Long Sách và Asir kinh ngạc nhìn Đào Thanh Thanh, bọn họ không ngờ người phụ nữ thoạt nhìn rất bình thường này lại có thân phận thật sự là một huyết tộc.

Elie Stuart lộ ra nụ cười mỉm hiền lành: “Trước đó khi nghe tin tức của tên thực vật học điên kia tao còn có chút không tin, nhưng khi tận mắt nhìn thấy mày thì tao liền biết hẳn không nói láo.”

“Đi theo tao, sau này mày chính là công chúa nhà Elie Stuart...”

Sau khi nghe thấy lời Elie Stuart, Đào Thanh Thanh cố chống cự một hồi nhưng vẫn không nhịn được bước tới, đi về phía Elie Stuart.

Đây là áp chế tự nhiên của huyết tộc có địa vị cao đối với huyết tộc địa vị thấp, cho dù Đào Thanh Thanh đã phải chịu ảnh hưởng thấp hơn những huyết tộc khác rất nhiều, nhưng cấp bậc của Elie Stuart thật sự quá cao.

Ôn Văn nương mày, trực tiếp ôm Đào Thanh Thanh phá vỡ một mặt tường, xông ra ngoài.

Trên mặt Elie Stuart lộ ra chút tức giận, tên thợ săn không biết sống chết này đã làm ra quyết định thiếu lý trí nhất, bóng dáng của hắn hóa thành làn sương máu nhàn nhạt rồi biến mất, dùng

phương pháp tương tự với dịch chuyển tức thời xuất hiện ở trước mặt Ôn Văn, đập tới một cú.

Ôn Văn bắt ngờ không kịp đề phòng bị đá văng đi, phá vỡ vài bức tường mới quay trở lại bên cạnh nhóm Long Sách, nhưng Đào Thanh Thanh ở trong lòng Ôn Văn đã biến mất không thấy đâu nữa.

Ôn Văn đứng dậy hơi vung vẩy cánh tay bị đá tới tê rần, lộ ra nụ cười đắc ý, khi nãy trong nháy mắt khuất tầm mắt, anh đã đưa Đào Thanh Thanh vào trong trạm thu nhận, hiện giờ Elie Stuart đã không còn cơ hội bắt Đào Thanh Thanh được nữa.

Tiếp đó chỉ cần làm một việc là chôn vùi Elie Stuart ở nơi này!

Ôn Văn khá tò mò, sau khi Hắc Thử thắng cấp lên cấp Tai Nạn trung tự thì mình rốt cuộc trở nên mạnh mẽ cỡ nào.

Elie Stuart tức giận nói: “Mày đã giấu nó ở đâu?”

“Đương nhiên là giấu ở chỗ mày không thể tìm được.” Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên cao hơn: “Nếu có thể, tao cũng muốn đưa mày tới nơi đó.”

Phía sau lưng Elie Stuart đột nhiên xuất hiện một đôi cánh dơi, từng câu từng chữ nói: “Mày biết...”

“Tao không muốn biết gì hết!”

Ôn Văn rút kiếm Huyết Hà, đột nhiên giậm chân một cái làm vị trí đứng vốn có bị giẫm ra một cái hố to, bật cười điên cuồng vọt về phía Elie Stuart, sau đó chém một kiếm.

Elie Stuart búng móng tay về phía mũi kiếm Huyết Hà, trực tiếp đánh băng Ôn Văn, nhưng móng tay của hắn cũng trực tiếp gãy ngang.

“Mày điên rồi sao?”

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của Elie Stuart, đây là lần đầu tiên hắn gặp một người siêu năng thượng tự ngay cả nói chuyện cũng không thèm nghe xong đã không hề do dự trực tiếp tấn công mình.

Cường giả chân tự vốn có một phần đặc điểm của tai biến, vốn có áp lực tự nhiên đối với người siêu năng thượng tự, bình

thường thượng tự thấy chân tự không bỏ chạy đã là không tệ rồi, càng miễn bàn tới chuyện chủ động tấn công.

Sau khi bị đẩy lùi rơi xuống đất, Ôn Văn tiếp tục hành động, đôi cánh sắt thép mở rộng, trên mặt lộ ra biểu cảm cuồng nhiệt tiếp tục nhắm về phía Elie Stuart.

“Mày nên...”

Elie Stuart phát hiện mình nga cả một câu nói đầy đủ cũng không thể nói xong, bởi vì đối phương căn bản không chịu cho hắn có thời gian để nói.

Thân là cường giả chân tự, hẳn hoàn toàn có thể nói hơn trăm từ trong thời gian một giây, nhưng dạng này thì người không thể nào nghe rõ, cũng tổn hại tới phong độ huyết tộc cấp cao của hắn.

Vì thế hắn chỉ có thể im lặng đối phó đòn tấn công của Ôn Văn, kiếm dài, cánh sắt, quyền đâm cước đá, vô số đòn tấn công điên cuồng trút về phía hắn, đòn tấn công của Ôn Văn không ngừng nghỉ một phút giây nào.

Đối với Elie Stuart mà nói, đòn tấn công của Ôn Văn không đáng nói tới, mặc dù mạnh mẽ hơn thượng tự bình thường không ít nhưng không tới mức làm hắn phải kiêng kỵ.

Nhưng sự điên cuồng của Ôn Văn làm hắn cảm thấy bất an, người này giống như có chỗ dựa nào đó.

“Về mặt của hắn rất điên cuồng, nhưng ánh mắt lại rất lý trí... không phải đầu óc có vấn đề, mà là rất thích thú!”

Mà đối với Ôn Văn mà nói, Elie Stuart là một đối thủ rèn luyện hiếm có, kinh nghiệm chiến đấu của anh đang tăng lên nhanh chóng.

Trước đó thật ra Ôn Văn đã chiến đấu với Ais Wakaz, đồng thời còn thuận lợi chặt đẹp Ais, nhưng tình huống của Ais rất khác với cường giả chân tự bình thường.

Thực lực của cường giả chân tự là hoàn toàn nghiền ép thượng tự, sức mạnh, tốc độ, nhận biết, năng lượng tích trữ... đều lớn hơn thượng tự. Nhưng chuyện này không phải điều đáng sợ thật sự, điểm mạnh mẽ thật sự chính là phân đặc điểm tai biến trên người bọn họ.

Đặc điểm tai biến của Ais Wakaz chính là sức mạnh sinh mệnh, nó không gia tăng khả năng chiến đấu của hắn, nhưng những vị chân tự khác, đặc điểm tai biến của bọn họ chưa chắc chỉ có một loại đó, hơn nữa còn có khả năng có thể trực tiếp sử dụng trong chiến đấu!

Giống như Elie Stuart ở trước mắt, bắt đầu từ khi chiến đấu cho tới giờ, ngoại trừ đạp Ôn Văn một cú thì suốt quá trình chỉ dùng tay trái!

Lúc ban đầu Long Sách và Asir cũng bị đòn tấn công ‘điên cuồng’ của Ôn Văn dọa, nhưng sau khi Ôn Văn chiến đấu một hồi, bọn họ tựa hồ cũng thông suốt gì đó, bắt đầu ra tay với Elie Stuart/

Ba vị thượng tự bắt tay nhau, Elie Stuart chỉ dùng một tay cũng có chút khó đối phó, vì thế hắn dùng hai tay để ngăn chặn đòn tấn công của ba người.

Lão huyết tộc mũi ưng dùng vẻ mặt đầy sùng bái nhìn Elie Stuart, hi vọng một ngày nào đó mình cũng có được thực lực như vậy.

Nhưng Elie Stuart càng đánh lại càng cảm thấy lạ, ba người siêu năng thượng tự này đều mạnh mẽ vượt trội hơn thượng tự bình thường, lúc ban đầu cả ba vẫn còn giữ lại chút bản lĩnh, đợi đến khi bọn chúng bộc phát hết hỏa lực, thậm chí còn hơn cả năm sáu tên thượng tự.

Loại cấp bậc thượng tự này sao có thể dễ dàng tập trung ở một chỗ?

Là Hiệp Hội Thợ Săn đã triệu tập sao, như vậy thành phố Nimes này còn thợ săn thượng tự khác hay không?

Chương 680 - Chân tự tập hợp

Elie Stuart càng nghĩ càng cảm thấy bất an, rốt cuộc nhìn không được quát lớn một tiếng, sức mạnh quý dị từ trên người hắn tỏa ra, trên bầu trời xuất hiện bóng dáng một vòng trăng đỏ, ánh trăng màu đỏ chiếu sáng phòng khiêu vũ ngậm.

Kiến trúc phía bên trên phòng khiêu vũ ngậm khi bị ánh trăng đỏ chiếu sáng thì tan chảy ra giống như gặp axit vậy, nhanh

chóng biến mất trong không khí, làm nhóm Ôn Văn bại lộ dưới ánh trăng.

Bị ánh trăng kia chiếu tới, Ôn Văn lập tức cảm thấy mình mất đi hơn phân nửa sức lực, nếu như không phải trong cơ thể vẫn còn siêu năng lượng cuộn cuộn thì rất có thể đã bị ánh trăng đó kia nung chảy.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, Elie Stuart thở dài một hơi, nhìn tay mình rồi dứt cả hai tay vào trong tay áo, trận chiến trước đó đã làm móng tay hấn cùn cả rồi.

“Một trong những đặc điểm tai biến của tao chính là kích hoạt lĩnh vực trắng đỏ trong một phạm vi nhất định, ở trong phạm vi này thực lực của huyết tộc sẽ tăng mạnh, mà thực lực của người siêu năng khác thì sẽ giảm đi rất nhiều.”

Lĩnh vực trắng đỏ chính hiệu là lĩnh vực chỉ thuộc về huyết tộc cấp Tai Biến, phạm vi có thể bao trùm cả một thành phố, thậm chí phạm vi bức xạ cũng lớn hơn.

Cho dù Elie Stuart có thể sử dụng một phần năng lực của lĩnh vực trắng đỏ, nhóm ba người Ôn Văn giống như dê con đợi làm thịt, hiện giờ nếu Elie Stuart ra tay, Ôn Văn chỉ có thể trốn vào trong trạm thu nhận, bằng không chắc chắn không thể nào sống sót.

Trước đó khi Ôn Văn chiến đấu với Ais, nếu không có tiến sĩ Phong và xiềng xích quấy rối trong cơ thể Ais thì anh cũng không có khả năng thắng được, so với Ais, Elie Stuart này rõ ràng lại càng mạnh mẽ hơn nhiều.

Có điều Ôn Văn không sợ chút nào, trước đó sở dĩ anh điên cuồng tấn công Elie Stuart như vậy không phải vì muốn tìm chết, mà vì anh xác nhận đám ông lớn sẽ không để mình chết.

Nhóm ông lớn không phải nhóm Kincara, mà là Tuân Thanh và những người siêu năng chân tự của các khu lớn khác!

Tin tức Ôn Văn báo lên trước đó đã dẫn tới sự chú ý của Tuân Thanh, hấn lập tức liên hệ những vị chân tự khác, chuẩn bị vây bắt Elie Stuart.

Tộc đàn quái vật ở liên bang cũng không có bao nhiêu, huyết tộc với hình thức truyền nhiễm của mình đã có thể đứng trên

đỉnh các tộc đàn quái vật, là một trong những tộc đàn quái vật lớn nhất.

Hiện giờ huyết tộc có tổng cộng mười ba tộc lớn, mỗi tộc đều có cường giả ở cấp bậc công tước, mà thủ lĩnh của cả mười ba tộc này chính là vị huyết tộc cổ xưa cấp Tai Biến đầu tiên tới thế giới hiện thực này, vị huyết tộc kia được gọi là Huyết Hoàng Đế hoặc Huyết Thần.

Vị Huyết Hoàng Đế này cũng không hoạt động quá nhiều, có khi hơn trăm năm mới xuất hiện thở một hơi, đi tới một vài nơi trong tộc để những huyết tộc khác biết rằng mình vẫn chưa chết.

Không có người lãnh đạo, mười ba tộc huyết tộc căn bản vẫn luôn làm theo ý mình, một số cố kiềm chế hành vi tuân theo sự quản lý thì sẽ được hiệp hội nhắm một con mắt mở một con mắt, một số tận tình quấy phá thì sẽ bị hiệp hội xem là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Thực không khéo, Elie Stuart chính là kẻ nhảy nhót dữ nhất.

Hắn không chỉ thường xuyên tổ chức ‘buổi tiệc máu tươi’ mà còn cố gắng thay đổi gen huyết tộc, trở thành một sinh vật hoàn mỹ không có nhược điểm, chiếm lĩnh thế giới loài người này.

Đáng tiếc hành tung của Elie Stuart quá bí ẩn, hiệp hội vẫn không thể tóm được bóng của hắn, lần này Elie Stuart thế mà lại tự mình xuất hiện, Tuân Thanh liền liên hệ với những người khác một chút rồi định ra kế hoạch vây giết Elie Stuart.

Elie Stuart quyết định trước tiên xử lý Long Sách và tên Asir kia, đề phòng sau đó sẽ xuất hiện biến cố gì đó, sau đó sẽ ép hỏi Ôn Văn tung tích của Đào Thanh Thanh, trong tay hắn xuất hiện một chiếc roi màu đỏ quất thẳng tới chỗ Long Sách.

Nhưng một người mặc áo giáp đáp xuống trước mặt Long Sách, dùng tấm khiên màu vàng xanh dễ dàng ngăn chặn roi máu, Ôn Văn tập trung quan sát, phát hiện đứng sau tấm khiên là một người đàn ông tóc vàng.

Nhìn người đàn ông này không hiểu sao Ôn Văn lại có cảm giác rất quen thuộc, cẩn thận nghĩ lại liền phát hiện người này trông rất giống Kiều Phi Nhã... Chẳng qua điểm khác biệt với

Kiều Phi Nhã là người đàn ông tóc vàng tuấn tú này có thực lực cảnh giới chân tự!

Elie Stuart biến sắc: “Kiều Trì Joelle, tao nhận được tin là mày tham gia hội giao lưu ba năm một lần của Hiệp Hội Thợ Săn, sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Kiều Trì là thợ săn chân tự của khu Kim Ưng, gần đây đang điên cuồng đuổi bắt Elie Stuart, bởi vì nhận được tin Kiều Trì tham gia hội giao lưu nên Elie Stuart mới quả quyết tiến tới thành phố Nimes.

“Hội giao lưu... ba thợ săn thượng tự ưu tú... lẽ nào, hội giao lưu sẽ tổ chức ở nơi này?”

Trong lòng Elie Stuart dâng lên dự cảm xấu, nếu thật sự giống như hắn nghĩ thì hắn đã tự mình nhảy vào cạm bẫy tử vong của người khác rồi.

“Mày cứ nói đi?” Kiều Trì rút kiếm dài, trên mặt lộ ra biểu cảm hài hước.

Ôn Văn nhìn lần vân đặc biệt trên thân kiếm của Kiều Trì thì có thể xác nhận người này là thân thích với Kiều Phi Nhã, nhưng nếu cô ta có quan hệ với khu Kim Ưng thì sao lại tham gia sát hạch siêu thợ săn ở khu Hoa Phủ chứ?

Một ánh kiếm màu tím sẫm bay vút tới chân trời, mang theo khí thế có thể xé rách hết thủy trực tiếp chém đứt mặt trăng tròn màu máu kia, Ôn Văn nhận ra đó là ánh kiếm của Tuân Thanh.

Sau đó liên tiếp vài bóng người xuất hiện ở gần đó, từ trên cao nhìn xuống Elie Stuart đang sững sốt.

Người siêu năng da đen mặc áo choàng vải dày, có lẽ tới từ khu Ai Phi.

Một người siêu năng đầu hơi hói cuội gấu bự, có lẽ tới từ khu Gấu Trắng.

Một người siêu năng chân tự ăn mặc như ninja che kín mặt, có lẽ tới từ khu Anh Đào.

Ngoại trừ Người Phán Quyết, người siêu năng cảnh giới chân tự chính là người có cấp bậc chiến lực cao nhất của hiệp hội, ngoại trừ một vài sự kiện đặc biệt lớn thì rất hiếm khi bắt tay

nhau, Elie Stuart có nằm mơ cũng không ngờ được mình lại có vận may ‘tốt’ đến như thế, trực tiếp đụng mặt năm vị.

Càng chết người chính là cả năm người này có lẽ đều biết năng lực của hắn, mà hắn thì chỉ biết năng lực của Kiêu Trì Joelle.

Elie Stuart rít lên một tiếng, một vầng trăng tròn thật lớn xuất hiện trên không trung, hiện giờ có nói nhiều cũng vô ích, hắn chỉ có thể dốc toàn lực đối phó mới mong có chút hi vọng sống.

Nhưng mặt trăng đỏ vừa mới thành hình thì lại bị một tia kiếm càn khoa trương hơn chặt đứt, Elie Stuart không thể nào duy trì được lĩnh vực trăng đỏ.

“Trăng đỏ không phải vật tồn tại ở thời không này, không nên bị chém đứt mới đúng...”

Tuân Thanh giẫm trên thanh kiếm dài không trả lời, nhưng Ôn Văn biết là chuyện gì, bởi vì hắn dùng Tâm Ý Thần Kiếm, không quản là thứ gì, có tồn tại hay không, chỉ cần hắn muốn là có thể cắt đứt!

Tuân Thanh là anh trai của Tuân Anh, đương nhiên có thể dùng chiêu này, hơn nữa còn dùng tốt hơn Ôn Văn.

Lĩnh vực trăng đỏ không dùng được, Elie Stuart lập tức hóa thân thành vô số con dơi bay tản ra khắp bốn phương tám hướng, chỉ cần có một con dơi thành công trốn thoát thì tương đương hắn thoát.

Người siêu năng đầu hơi hói kia lắc đầu, sau đó lớn tiếng nói: “Nơi này cấm bay!”

Chương 681 - Pháp lệnh, xung phong, cây hoa cúc

Âm thanh mạnh mẽ kia vừa vang lên thì vô số con dơi năng lượng quanh quần trên bầu trời giống như điều đứt dây rơi xuống đất, lần thứ hai ngưng tụ thành dáng vẻ Elie Stuart.

Elie Stuart kiêng kỵ nhìn người đàn ông có chút hói đầu kia, không hiểu rốt cuộc là loại sức mạnh gì có thể dùng một câu

nói đã cảm hẳn bay được.

Có điều lúc này ngoại trừ Elie Stuart thì còn có một người nữa cũng đang bay trên trời.

Theo một tiếng kêu quái dị, Tuân Thanh và thanh kiếm phong cách của hắn cùng rớt xuống đất, suýt chút nữa đã ngã cảm đầu, hắn dùng biểu cảm oán trách nhìn sang người siêu năng đầu hói: “Pháp lệnh của ngươi không thể cố định vào một mục tiêu à?”

Người đàn ông đầu hói vô tội lắc đầu, năng lực của hắn rất mạnh, nhưng mạnh mẽ cũng sẽ có hạn chế rất lớn, không thể nào sử dụng tùy ý, vì thế bình thường hắn vẫn luôn dùng thuẫn dưỡng gấu bự làm thú vui.

Nhóm Ôn Văn xem cuộc chiến lén lút cười trộm, đúng là đáng đời tên Tuân Thanh này, ai bảo hắn vẫn luôn đứng trên phi kiếm tạo dáng cao nhân đặc đạo chứ?

Đợi tới khi Elie Stuart không thể tiến hành phi hành, Kiều Trì đem khiên chắn trước lực, mang theo một luồng ánh sáng vàng óng ánh rực rỡ vọt về phía Elie Stuart.

Tám khiên kia ẩn chứa một luồng sức mạnh khủng khiếp vượt xa tưởng tượng của Ôn Văn, trong số những sức mạnh dưới Tai Biến mà Ôn Văn từng thấy qua, có lẽ chỉ có khi má sét là có thể mạnh hơn thứ này một chút.

Bị pháp lệnh hạn chế, trong khoảng thời gian ngắn Elie Stuart khó có thể di động, chỉ có thể dùng hai tay vung ra một ngọn roi màu máu phóng tới chỗ Kiều Trì với tần suất rất nhanh, tạo thành hai cơn lốc màu máu thật lớn.

Nhưng trước mặt chiêu xung kích của Kiều Trì thì chúng nó có vẻ quá yếu ớt, cuối cùng Elie Stuart vẫn bị khiên tông trúng, một tiếng vang thật lớn trôi qua, hắn bay ra xa vài trăm mét, một đường đập nát vô số kiến trúc.

Ở trong đồng phé tích, Elie Stuart lao đảo đứng dậy, bị dính một đòn như vậy, cơ thể hắn đã rách nát không còn hình dáng, gần như toàn bộ cơ năng cơ thể đều dừng lại.

Elie Stuart cắn môi, chửi bậy một tiếng rồi nhắm mắt lại, hơi thở quỷ dị tỏa ra từ trên người hắn, nháy mắt sau đó một gương mặt mơ hồ xuất hiện trên mặt hắn, sau đó Elie Stuart

khôi phục dáng vẻ cũ, giống như cơ thể rách bươm kia không phải là hắn.

Sau khi khôi phục, Elie Stuart xoay người bỏ chạy, trong một thoáng chốc đã biến thành một vệt sao băng đỏ thoát khỏi tầm mắt mọi người.

Kiều Trì nhíu mày, tất cả những kẻ chân tỵ mà hắn từng gặp qua chưa có ai có thể chống đỡ trực diện đòn đánh này, cho dù là ông lão Vampire này cũng không ngoại lệ, nhưng vì sao chỉ trong thoáng chốc hắn đã khôi phục lại như cũ, giống như chưa từng chịu chút tổn hại nào cả.

Có điều Kiều Trì không suy nghĩ quá nhiều, lập tức đuổi theo, việc cấp bách hiện giờ là phải để Elie Stuart vĩnh viễn ở lại nơi này, nếu chậm trễ nửa giây thôi cũng rất có thể sẽ mất đi cơ hội.

Vẻ mặt Elie Stuart nghiêm nghị bay đi như tên bắn, hắn vẫn luôn giấu kín năng lực của mình suốt trăm năm qua, rốt cuộc đã phải dùng vào hôm nay.

Trước đó nói ra chuyện trắng máu ở trước mặt nhóm Ôn Văn chẳng qua là vì muốn ra oai, càng nhiều hơn nữa là vì mê muội để kẻ địch không chú ý tới chuyện mình vẫn còn con bài chưa lật thật sự.

Lĩnh vực trắng đỏ quá nổi bật, chỉ cần dùng qua một lần thì sẽ không thể che giấu được, vì thế mỗi khi đối đầu với anh hắn đều cố ý nói ra năng lực của mình, như vậy kẻ địch sẽ đặt lực chú ý vào trắng đỏ mà bỏ qua đặc điểm Tai Biến thứ hai của hắn!

Không sai, Elie Stuart còn một đặc điểm Tai Biến khác, nó có tên là ‘Sông Người Chết’.

Sông Người Chết cũng chính là năng lực mạnh nhất của Huyết hoàng đế, sức sống của những người bị Huyết hoàng đế giết chết bị nhốt lại trong cơ thể Huyết hoàng đế, mỗi người chết đi có thể chết thay Huyết hoàng đế một lần, trong lúc cấp bách thì Huyết hoàng đế có thể triệu hồi tất cả những người đó ra giúp mình đối phó kẻ địch.

Sông Người Chết của Elie Stuart không mạnh mẽ được như Huyết hoàng đế, chỉ có thể giam cầm sức sống trong một số

lượng có hạn, nhưng sức sống của bọn họ đã đủ để hấn có được thân thể gần như là bất diệt trong những trận chiến trong giới chân tự.

Bởi vì mỗi sinh mệnh đại diện Elie Stuart có thể chết một cách triệt để rồi sống lại một lần nữa, biến thái hơn rất nhiều so với sức sống cấp Tai Biến của Ais Wakaz.

Nhưng Elie Stuart chạy một hồi thì đột nhiên rơi vào một mảng tối om đưa tay không thấy năm ngón, tiếp đó sau lưng cảm thấy đau xót, quay người lại thì chỉ thấy một thanh đao võ sĩ khảm hình hoa cúc đâm vào sau lưng mình.

Sau đó bóng tối ở xung quanh dần biến mất, Elie Stuart phát hiện một người đàn ông mặc trang phục ninja màu đen đứng trước người, hơi khom người với mình.

“Xin chào, lần đầu gặp mặt, kẻ hèn là thợ săn tới từ khu Anh Đào, may có thể gọi tao là Kikujuro.”

Elie Stuart tiện tay rút dao ra ném xuống đất, vết thương thật sâu chớp mắt đã khép lại: “Mày dùng loại tấn công gãi ngựa này để làm gì, ngay cả huyết tộc bình thường cũng không giết được.”

Trong khoảng thời gian Elie Stuart bị Kikujuro cản lại, bốn vị chân tự khác cũng đã chạy tới một lần nữa bao vây hấn, có điều Elie Stuart cũng không hoang mang rối loạn, hiện giờ hấn đã không cần che giấu khả năng thứ hai của mình nữa, những sinh mệnh còn lại có lẽ đã đủ để hấn trốn thoát.

Kikujuro cười ngượng ngùng: “Tao vốn không trông mong một dao đó có thể giết chết mày, bởi vì tao không luyện chiêu thức mạnh mẽ như Kiều Trì... có điều ai nói với mày là đòn gãi ngựa thì không thể giết chết người được vậy?”

Vị giác khá nhạy bén nên Elie Stuart đột nhiên ngửi thấy mùi hoa thấm vào tận ruột gan, theo mùi hương thì có lẽ là hoa cúc, nhưng mùi vị kỳ quái kia lại từ trên người hấn tỏa ra.

Elie Stuart nhìn lại thì kinh ngạc phát hiện nơi bị đâm trước đó mọc ra một cành cây mảnh khảnh, cành cây này kết thành những nụ hoa cúc dày đặc, mùi hương là từ những nụ hoa đó tỏa ra!

Elie Stuart vội vàng đưa tay nhỏ cành cây kia, nhưng thử một chút thì hắn lập tức từ bỏ ý tưởng này, bởi vì cành cây này thể mà lại nối liền với linh hồn của hắn, nếu như cưỡng chế nhỏ thứ này ra thì ngay cả linh hồn của hắn cũng bị xé ra theo!

Nhìn thấy động tác của Elie Stuart, Kikujuro mỉm cười nói: “Mây không nên giãy giụa, nó sẽ không ngừng hấp thu sức mạnh của mây, đến khi thân cảnh trưởng thành như một cây lớn bình thường thì tất cả hoa cúc mới nở, khi tất cả hoa cúc đua nở cũng là lúc mây sẽ chết.”

“Mặt khác muốn dùng phương pháp bình thường mà nhỏ nó đi thì căn bản không thể nào, nếu như đối mặt với mây chỉ có một mình tao thì mây vẫn còn cơ hội trốn thoát, nhưng bây giờ kẻ địch của mây không phải chỉ có một mình tao.”

Kikujuro vừa mới nói xong thì một thanh kiếm lớn màu tím đã từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chém Elie Stuart thành hai nửa.

Sau đó năm vị cường giả chân tự đồng thời ra tay, đủ loại chiêu thức luân phiên sử dụng làm cơ thể Elie Stuart nháy mắt nát bét.

Chương 682 - Hơi thở kỳ dị

Ôn Văn vui sướng đứng ở một bên nhìn Elie Stuart bị một đám cường giả chân tự vây đánh.

Cành hoa cúc ngày càng nở rộ rục rờ làm sức mạnh của Elie Stuart cũng không ngừng suy yếu, làm hắn không thể chống đỡ được đòn tấn công của những người khác.

Không chỉ là sức mạnh bản thể của hắn, năng lực ‘Sông Người Chết’ ở trong người hắn cũng không ngừng suy yếu, hiện giờ thậm chí ngay cả một người đã chết cũng không thể làm hắn có được một lần sống lại hoàn chỉnh.

Tâm Ý Thần Kiếm của Tuân Thanh có thể cắt đứt lĩnh vực trắng đỏ, hoa cúc của Kikujuro có thể làm sức mạnh của Sông Người Chết suy yếu, có hai người bọn họ ở đây thì Elie Stuart không thể nào phát huy được toàn bộ thực lực.

“Chỉ cần hắn chết thì mình bớt đi một mối phiền phức lớn, mười ba tộc huyết tộc thích làm theo ý mình, những tộc khác có lẽ vẫn chưa biết chuyện của Đào Thanh Thanh.”

“Mặt khác sau này nên làm chút phòng hộ cho cô nàng Đào Thanh Thanh kia, bằng không tùy tiện bất cứ huyết tộc nào cũng có thể nhìn ra điểm đặc biệt của cô nàng, cứ không ngừng kiểm chuyện như vậy thật sự quá phiền.”

Quan sát cuộc chiến của cấp bậc chân tự làm Ôn Văn có được lợi ích không nhỏ, bọn họ không chỉ có cấp bậc cảnh giới cao hơn Ôn Văn, ngay cả phương pháp sử dụng năng lượng cũng cao siêu hơn Ôn Văn, không hề lãng phí chút sức mạnh nào.

Nhất là Tuân Thanh, mỗi cử động của hắn đều làm Ôn Văn có được thu hoạch.

Mắt thấy Elie Stuart đã sống lại vài lần, ngày càng trông chật vật hơn, rõ ràng đã sắp bị giết chết, Ôn Văn đột nhiên có cảm giác khiếp sợ mà trước nay chưa từng có.

Giống như có thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm đang dòm ngó mình, anh xoay người nhìn một vòng, mơ hồ nhìn thấy một cái bóng màu trắng, nhưng khi chăm chú quan sát thì cái bóng kia đã biến mất.

“Hoa mắt? Không, không có khả năng... nơi đó chắc chắn đã từng có thứ gì đó.”

Người bình thường có thể sẽ vì những nguyên do như áp lực tinh thần, mỏi mắt mà bị hoa mắt, nhưng những chuyện này sẽ không xuất hiện trên người Ôn Văn.

Thị lực của Ôn Văn thậm chí có thể nhìn được cánh ruồi khi đang bay, hơn nữa có mắt gương tồn tại, anh chắc chắn sẽ không bị hoa mắt, vì thế Ôn Văn lập tức cảnh giác.

Thực lực của nhóm Long Sách không hề thua kém Ôn Văn nhưng bọn họ không hề phát hiện điều gì, chứng tỏ thứ kia rất có thể nhắm vào Ôn Văn.

Ôn Văn còn chưa kịp hiểu rõ đã cảm giác được một hơi thở cực kỳ quỷ dị!

Hơi thở này không thể nói rõ là hơi thở cấp bậc nào, so với cấp Tai Họa còn yếu hơn nhưng so với cấp Tai Biến lại càng mạnh hơn, nó làm bản năng Ôn Văn cảm thấy bất an và một loại thời không hỗn loạn khó có thể hình dung.

Đầu nguồn của hơi thở đang ở một nơi khác trong thành phố, đồng thời cũng không hề che giấu.

Tương tự với hơi thở đó còn có hơi thở của một người siêu năng cấp bậc thượng tự, người này đang cố gắng bộc lộ hơi thở của mình, đồng thời kèm theo hơi thở là một tin tức mãnh liệt... tin tức có ý xin giúp đỡ!

Năm vị cường giả chân tự đang vây công Elie Stuart cũng cảm nhận được hơi thở này, đồng loạt biến sắc.

Với tư cách là người siêu năng cấp bậc chân tự, bọn họ dù sao cũng có được kiến thức rộng rãi, thế nhưng đây cũng là lần đầu tiên cảm nhận được một thứ kỳ dị như vậy.

“Bên Vampire này giao cho mọi người, em trai tôi đang xin giúp đỡ.” Vị chân tự đầu hói đã sử dụng pháp lệnh lập tức cười lên con gấu lớn, nhanh chóng chạy về phía truyền tới hơi thở kỳ dị kia.

Mà cũng trong nháy mắt không bị người chú ý đó, Elie Stuart nằm ở dưới đất đã lén đưa một con dơi có hơi thở yếu ớt tới không thể nhận ra xuống đất.

Sau đó Elie Stuart tỏ vẻ như bắt được cơ hội đột nhiên nhắm về phía vị chân tự khu Ai Phi có cảm giác tồn tại ít nhất, muốn dùng hấn làm hướng đột phá.

Nào ngờ vị chân tự da đen này sau khi bị đánh một đòn thì trực tiếp biến thành mảnh vỡ, mảnh vỡ không phải máu thịt mà là đám côn trùng to bằng hạt mè!

Đám côn trùng này bất ngờ không kịp đề phòng chui vào trong cơ thể Elie Stuart, gặm nhấm từng tấc máu thịt của hấn.

Tiếp đó nhóm ba người Tuân Thanh cũng ra tay, cuối cùng Elie Stuart không còn cách nào hoàn toàn sống lại được nữa, cả người biến thành một đồng bột phấn.

Kiều Trì lấy ra một cái bình nhỏ thu lại toàn bộ số bột phấn kia, chuẩn bị chờ có cơ hội sẽ hoàn toàn đánh nát chúng thành hạt cơ bản.

Sau khi kết thúc, bốn người liếc mắt nhìn nhau rồi bay về phía người siêu năng đầu hói kia rời đi.

Hơi thở kỳ dị kia thật sự làm người ta phải chú ý, ngoại trừ cường giả cấp Tai Biến trở lên, vẫn là lần đầu tiên có thứ làm bọn họ cảm thấy bất an như vậy.

Không chỉ nhóm chân tự bọn họ, rất nhiều cường giả trong thành phố đều cảm nhận được hơi thở đó, tất cả đều đang chạy tới hướng đó, Hiệp Hội Thợ Săn còn chưa tính, nếu ngay cả đám quái vật đang ần núp cũng tới thì tám phần mười là gặp vận rủi lớn.

Ôn Văn ngoài mặt khiếp sợ hơi thở kia nhưng thật sự đang lo nghĩ về bóng trắng mình đã thấy, thời gian hai người xuất hiện gần nhau như vậy, không phải có mối liên hệ gì chứ?

Ôn Văn đang suy nghĩ không chú ý tới có một con dơi con non nót đáng yêu to cỡ ngón tay đang lặng lẽ từ trong bùn đất bò ra rồi túm chặt vạt áo Ôn Văn, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Con dơi này chính là Elie Stuart, hấn đã dùng cái giá là hi sinh phần lớn cơ thể, thành công tìm ra được đường sống dưới mí mắt của nhóm cường giả chân tự.

Hiện giờ hấn chỉ còn lại một chút sức mạnh, nhưng lại có khả năng ẩn giấu cực kỳ mạnh mẽ, vì thế cho dù bám trên người

Ôn Văn nhưng Ôn Văn cũng không phát hiện.

Elie Stuart dự định cứ vậy đi theo Ôn Văn, tới tận khi nhìn thấy Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh bị Ôn Văn giấu đi, sau khi Elie Stuart ‘chết’, Ôn Văn chắc chắn sẽ tới gặp Đào Thanh Thanh, đến khi đó hẳn có thể nhân cơ hội chạy tới trên người Đào Thanh Thanh.

Sau khi tới được người Đào Thanh Thanh, hẳn có thể dùng địa vị của mình để cưỡng chế điều khiển tâm trí Đào Thanh Thanh, để cô ta dẫn mình về chỗ gia tộc, chậm rãi khôi phục sức mạnh.

Thế chất thần kỳ của Đào Thanh Thanh là bí mật, nhưng với thế lực của hắn hiện giờ, nếu có thể sao chép được cho tất cả huyết tộc thì hẳn sẽ trở thành người dẫn dắt huyết tộc xung bá.

Có lẽ còn có thể mượn cơ hội này để bước vào cảnh giới cấp Tai Biến!

...

Hơn mười phút trước, trong khu ổ chuột của thành phố Nimes.

Boyev mở to mắt nhìn quái vật quỷ dị kia từng chút tiến tới gần mình.

Cơ thể vừa đen vừa gầy kia giống như đây khát khao vụn vẹo, dịch nhờn đậm đặc chảy ra từ khe hở trên cơ thể, cái vòi hình ống hút ở trong không trung nhắm vào cổ hắn.

Stein Marcul quay sang hơi khom người với Boyev rồi vui sướng rời khỏi nơi này.

Ở trong lòng hắn, Boyev là một người đã chết.

Không ai có thể tìm được đường sống dưới sự truy đuổi của chó săn, ít nhất ở trong nhận thức của Stein là không có.

Nếu như không phải hắn có được phương pháp tổ truyền để lừa dối đám chó săn, có thể chuyển đổi mục tiêu của chó săn thành người khác thì đã sớm chết dưới ống hút của chó săn rồi, biến thành một bộ hài cốt có lịch sử trăm ngàn năm.

Nhưng không quản lừa dối thế nào, nếu mục tiêu bị chó săn chọn trúng không chết thì chúng sẽ không ngừng săn giết, hơn

nữa hiệu suất lừa dối cũng sẽ ngày càng yếu.

Bởi vậy hẳn nhất định phải có được phương pháp tránh né chó săn từ miệng Dẫn Đạo Giả.

Chương 683 - Chó săn Tinh

Boyev phát hiện không gian xung quanh mình rơi vào trạng thái đình trệ kỳ lạ, ngoại trừ con quái vật kia thì tất cả những thứ khác đều ngừng vận động.

Vì đề phòng chính mình bị quái vật quỷ dị kia giết chết, Boyev bộc phát toàn bộ năng lực để phát ra hơi thở cầu cứu.

Nhưng ngay cả hơi thở của hắn cũng chậm đến mức làm người ta sôi gan.

Lúc này Boyev mới phát hiện thì ra thứ bị ảnh hưởng chính là thời gian xung quanh hắn, mà con quái vật kia có thể hành động bình thường trong thời gian chậm rãi này!

Tuy hơi thở không thể thả ra nhưng ít nhất kiên trì tỏa ra hơi thở thì có thể làm tốc độ của quái vật kia tiến tới gần mình chậm hơn, vì thế Boyev vẫn không ngừng cố gắng.

Thừa dịp quái vật khó khăn tiến tới gần mình, Boyev bắt đầu tiến hành suy nghĩ với tốc độ cao...suy nghĩ...

“Bình thường nếu mình xem sách nhiều một chút thì tốt rồi.”

Boyev suy nghĩ cả nửa ngày trời thì chỉ đưa ra được một kết luận như vậy, bình thường hẳn chính là loại người chỉ cần ra tay không cần suy nghĩ, hiện giờ đột nhiên muốn hắn suy nghĩ thì hiển nhiên chính là làm khó hắn.

Cuối cùng Boyev vẫn bị con quái vật kia tiếp cận, trơ mắt nhìn cái vòi trên không trung từng chút đâm vào trong cơ thể mình.

Boyev lập tức cảm thấy mệt mỏi tới mức khó có thể hình dung, giống như có thứ gì đó trôi đi khỏi cơ thể mình vậy.

Lúc nhìn thấy làn da trên cánh tay mình từng chút mất đi sự sáng bóng, cơ thể cũng bắt đầu héo rút, Boyev mới hiểu được thứ mất đi khỏi cơ thể mình chính là... thời gian!

Hắn đang trở nên già yếu!

Hơn nữa tốc độ già yếu còn rất nhanh, hấn căn bản không có cách nào ngăn lại!

Thời gian vốn có thể để hấn thỏa thích hưởng thụ đang nhanh chóng biến mất, mỗi một giây trôi qua hấn lại mất đi một năm tuổi thọ!

Boyev hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, nhưng đúng vào lúc này, hấn nghe thấy những tiếng bước chân đều rậm rập.

Boyev miễn cưỡng dùng khước mắt liếc nhìn một cái thì phát hiện những tiếng bước chân kia tới từ đám breadman!

Những chiếc bánh mì to lớn này nhảy lên thật cao rồi bao vây lấy hấn, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng bị che đi.

Kỳ quái là sau khi đám bánh mì bao phủ khắp xung quanh hấn, áp lực trên người Boyev chợt giảm bớt, tốc độ già yếu cũng giảm đi trăm ngàn lần.

Hơn nữa hơi thở của hấn cũng có thể tỏa ra!

Nương theo hơi thở của hấn, ngay cả hơi thở của quái vật kỳ dị kia cũng bị lan tỏa theo, bởi vì cơ thể bọn họ đang kết nối.

Vì thế nhóm Ôn Văn ở một nơi khác trong thành phố mới cảm nhận được hơi thở quái dị như vậy.

Lại qua hai phút, Boyev mới khôi phục được năng lực hành động nhất định, sau đó dùng sức mạnh trên người đánh một quyền vào đầu con quái vật kỳ quái kia.

Sau khi bị đánh một quyền, quái vật phát ra một tiếng rên rỉ, tiếp đó nó biến mất trong không khí.

Sau khi quái vật biến mất, đám bánh mì kia cũng giải trừ phong tỏa, bước chân chình tề rời khỏi nơi này.

Boyev rút cuộc thoát khỏi nguy cơ, hấn thở dài một hơi rồi xoay người nhìn lại, nhìn thấy phía sau có một người đàn ông trung niên mặc đồng phục đầu bếp màu trắng.

“Cám ơn.”

Nói xong, Boyev cảm thấy trong cơ thể đột nhiên trống rỗng, trực tiếp ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Boyev đã có một đầu tóc bạc!

Người đàn ông mặc đồ đầu bếp thờ dài một tiếng, hẳn chính là lão Tinh của Phòng Bếp Đen!

Trước đó lão Tinh thấy Ôn Văn bị đám Vampire dẫn đi, mặc dù biết thực lực của Ôn Văn nhưng vẫn muốn tới xem một chút, nhưng nửa đường thì có breadman vẫn luôn theo dõi phát hiện bóng dáng Stein.

Vì thế hẳn mới vội vàng chạy tới nơi này, vừa lúc cứu được Boyev.

Hắn đang muốn tiến tới kiểm tra tình huống của Boyev thì nhìn thấy một con gấu bị lao tới như điên, người đàn ông đầu hói cười trên gấu bị đang hung tợn nhìn hắn, giống như có thể xé xác lão Tinh bất cứ lúc nào.

Lão Tinh nhìn người nọ, bị dọa tới cơ thể khẽ run, theo bản năng giơ tay lên.

Ừm... không phải hẳn nhún nhường, đây là nghi thức chào hỏi quân đội ở khu nào đó.

...

Hai phút sau, trong phòng học của một ngôi trường ở gần đó, lão Tinh bị trói gô ở trước bục giảng.

Hàng ghế đầu của phòng học là bảy vị người siêu năng chân tự, ngôi phía sau là hơn ba mươi thợ săn thượng tự, hiện giờ bọn họ cùng tra hỏi lão Tinh.

Một người siêu năng thượng tự ở một khu lớn khác cứ vậy không rõ nguyên nhân đột nhiên từ trạng thái tráng niên biến thành ông cụ, chuyện này nếu không tra rõ thì rất có thể sẽ dẫn tới xung đột giữa Hiệp Hội Thợ Săn ở hai khu lớn.

Còn cả hơi thở kỳ dị khi nãy nữa, nó cũng đủ làm tất cả người siêu năng ở đây coi trọng, ở hiện trường phát hiện Boyev không hề nhìn thấy bất cứ dấu vết chiến đấu nào cả, điều này tức là toàn bộ quá trình Boyev không hề có chút năng lực phản kháng nào, điều này làm mỗi người ở đây đều có cảm giác nguy cơ.

Mà lão Tinh xuất hiện ở hiện trường chính là lỗi đột phá có thể giải thích hết thấy, vì thế mới có một màn tra hỏi như thế này.

“Nói đi, sao em trai tao lại biến thành như vậy?” Người siêu năng chân tự khu Gấu Trắng Chaikov cố đè nén lửa giận hỏi.

Hắn không thể nào ngờ tới mình và em trai chỉ mới tách ra khơi tới hai tiếng thì nó đã biến thành dáng vẻ của ông nội rồi, chuyện này bảo hắn trở về ăn nói thế nào với cha mẹ và ông bà nội đây chứ?

Đi một chuyến khu Kim Ung xong thì dẫn một phiên bản ông nội về à?

Lão Tinh thực vô tội nói: “Chuyện đó thật sự không liên quan tới tôi, là tôi đã cứu cậu ta, người làm hại cậu Boyev là một sinh vật có tên là ‘chó săn Tinh’...”

“Nếu tôi không nhớ nhầm thì tên của ông là Tinh thì phải...”
Ôn Văn ngồi ở hàng sau chen miệng nói.

Phòng học rơi vào im lặng, ánh mắt mọi người nhìn về phía lão Tinh có chút không tốt lành cho lắm, người này tên là Tinh, quái vật làm hại Boyev lại có tên là chó săn Tinh, lại còn nói không liên quan?

Lão Tinh cười khỏ nói: “Sở dĩ con quái vật kia gọi là chó săn Tinh là vì người đầu tiên phát hiện loại quái vật này chính là tổ tiên của tôi, hắn đã đặt tên cho con quái vật kia là chó săn Tinh.”

“Bọn nó không thuộc về gia tộc bọn tôi, thậm chí không thuộc về thế giới hiện thực và thế giới trong, tên cũng chỉ là thứ để tiện xưng hô chứ không hề có chút ý nghĩa nào đối với chúng.”

Kiều Trì Joelle nói: “Không thuộc về thế giới hiện thực, cũng không thuộc về thế giới trong... vậy chúng nó thuộc về đâu, rốt cuộc chúng là quái vật như thế nào?”

Bị quái vật đột nhiên xuất hiện hút đi thời gian đã xảy ra nhiều lần ở thành phố Nimes này, số lượng hồ sơ trong khu Kim Ung lại càng nhiều hơn.

Nhưng cho dù thợ săn bận tới sứt đầu mẻ trán cũng không tra ra được chút manh mối nào, không ngờ hôm nay lại xuất hiện một nhân chứng.

Lão Tinh ho nhẹ một tiếng: “Về loại chó săn Tinh này, nói ra thật sự rất dài dòng, tôi nói đơn giản một chút vậy.”

“Đầu tiên là hình dáng của loại quái vật này, thật ra tôi cũng không thể nói rõ chúng có hình dạng thế nào, bởi vì mỗi con đều không giống nhau, thậm chí chó săn ở những thời gian khác nhau cũng có hình dạng không giống nhau, điểm chung duy nhất là cơ thể khô gầy và cái miệng hình ống hút có thể hấp thu sinh mạng.

“Về phần tại sao gọi chúng là chó săn thì nó liên quan tới tập tính của chúng, chỉ cần nhìn thấy loại sinh vật này ở kẽ hở thời gian thì chúng sẽ đuổi giết người nhìn thấy mình.”

Chương 684 - Du hành thời gian tuyệt vọng

“Kẽ hở thời gian?”

Kikujuro nghi hoặc hỏi, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy từ này.

Lão Tinh gật đầu: “Không sai, chính là kẽ hở thời gian.”

“Du hành thời gian cần mượn một con đường, đó chính là kẽ hở thời gian, nghe nói nếu thông qua kẽ hở thời gian để du hành thì sẽ có xác suất gặp phải loại quái vật này, số lần du hành càng nhiều thì xác suất lại càng lớn, tới cuối cùng chắc chắn sẽ phải gặp chúng.”

Ôn Văn giống như học sinh giơ tay lên nói: “Ê... du hành thời gian tức là loại mà tôi hiểu à, chính là xuyên thời không về làm hoàng phi, hoàng đế, rồi cải cách, phát minh này nọ hả...”

Lão Tinh có chút sững sốt, sau đó nói: “Du hành thời gian là chuyện rất nghiêm túc, không có khả năng xuất hiện tình huống này.”

Thật ra không chỉ Ôn Văn, những người khác cũng không hiểu lắm.

Trong thế giới người siêu năng có đủ loại siêu năng lực, có phun nước, phun lửa, dịch chuyển không gian, cũng có những

năng lực giống như quy tắc.

Năng lực liên quan tới thời gian là rất hiếm thấy, hiếm thấy đến mức ngay cả người siêu năng cảnh giới chân tự cũng rất hiếm người từng nghe tới.

Nhóm người im lặng một hồi thì Tuân Thanh phá vỡ yên lặng, cười khẽ một tiếng nói: “Du hành thời gian... đúng là hiếm thấy, đám bọn ta đúng là kiến thức hạn hẹp, làm phiền ông giải thích một chút.”

Hiện giờ thái độ của mọi người đối với lão Tinh đã có sự thay đổi, bởi vì lão Tinh biết chuyện mà bọn họ không biết.

Lão Tinh nghiêm túc nói: “Các người chưa từng nghe tới du hành thời gian cũng rất bình thường, nếu không phải được đòi đòi truyền miệng lại thì tôi cũng không biết được nhiều tin tức như vậy.”

“Năng lực hệ thời gian tuy hiếm thấy nhưng thật ra vẫn luôn tồn tại, sở dĩ nó hiếm tới mức ngay cả nhóm ông lớn như các vị cũng không nghe nói tới là vì có sự tồn tại của chó săn Tinh... Những người có thể xuyên thời gian, cuối cùng đều bị chó săn giết, chết đi một cách im hơi lặng tiếng!”

Ôn Văn có chút suy nghĩ, tất cả mọi người đều sẽ chết, có nghĩa là có được năng lực thời gian chính là nguy hiểm trí mạng.

Lão Tinh nói tiếp: “Cái gọi là du hành thời gian thật ra không dễ dàng hay tự do như mọi người nghĩ, không thể muốn thay đổi cái gì là làm cái đó, trong quá trình du hành phải tuân thủ quy tắc rất nghiêm ngặt.”

“Lúc trở về quá khứ thì không thể thay đổi cuộc sống của bất cứ ai, một khi tạo thành chút xíu thay đổi thì trên đường quay trở lại chắc chắn sẽ gặp phải chó săn Tinh, sau đó bị đuổi giết tới khi chết mới thôi.”

“Cho dù là có người nhìn vài lần, hay trể một chuyến xe, hoặc là ném vỏ chuốt làm ai đó trượt ngã cũng đều dẫn tới chó săn!”

“Hơn nữa không quản là đã bị thay đổi thế nào, tất cả đều sẽ bị sức mạnh to lớn của thời gian tự động chữa trị, cuối cùng

không thể thay đổi được gì, thứ duy nhất hi sinh là chính mình.”

“Đi tới tương lai lại càng nguy hiểm hơn, trong quá trình du hành sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra, trên đường trở về tuyến thời gian vốn có, nếu như bởi vì nhìn thấy tương lai mà có bất kỳ hành động thay đổi nào với chính mình, chớ sẵn cũng sẽ tới.”

Asir suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói cách khác không quản là trở về quá khứ hay đi tới tương lai, chỉ cần thay đổi một chút gì đó thôi cũng sẽ bị chớ sẵn nhắm tới, cho dù không thay đổi, chỉ nhìn thôi cũng sẽ vì số lần mà gia tăng xác suất gặp chớ sẵn... vậy chỉ cần không sử dụng năng lực thì không phải sẽ an toàn à?”

Lão Tinh cười khở: “Người thức tỉnh năng lực thời gian có lẽ không biết được nhiều tin tức như tôi, hơn nữa sẽ luôn thử nghiệm xem năng lực của mình có thể làm được gì, còn có... cho dù biết nhưng nếu cậu biết mình có được năng lực xuyên thời gian, cậu sẽ không sử dụng à?”

Asir nheo lời, nếu hắn có được năng lực này thì chắc chắn sẽ lập tức quay trở về quá khứ thay đổi những chuyện không hài lòng, cho dù biết đó là nguy hiểm cũng muốn thử một lần.

Kikujuro nói: “Vấn đề mấu chốt chính là chớ sẵn, chỉ cần xử chớ sẵn thì không phải muốn làm gì cũng được à?”

Lão Tinh lắc đầu: “Chớ sẵn là vô địch, chỉ có thể dùng phương pháp đặc biệt để lẩn tránh, không thể giết được.”

Chaikov không quan tâm nói: “Làm sao ông biết chớ sẵn vô địch, bằng người bánh mì của ông à?”

Lão Tinh lộ ra nụ cười quái dị: “Anh nghĩ, tôi biết nhiều kiến thức về du hành thời gian và chớ sẵn như vậy là từ đâu mà có?”

“Hơn hai trăm hai mươi năm trước, ở khu Kim Ưng có một tổ chức bí ẩn không muốn người ta biết, tổ chức này do mười gia tộc tạo thành, mục đích duy nhất là khám phá sự huyền bí của thời gian, một trong số đó chính là gia tộc của tôi.”

“Cuối cùng bọn họ đã thành công và đã có được khế ước với sự tồn tại vĩ đại ở thế giới ngoài, tất cả những người tham dự

nghi thức có được năng lực du hành thời gian và một phần những điều cần chú ý khi du hành thời gian.”

“Lúc ban đầu tất cả mọi người đều làm theo những điều cần chú ý đó, nhưng vẫn không ngừng có người chết đi, cuối cùng bọn họ chú ý tới vấn đề nằm trên người chó săn và bắt đầu khám phá những phương pháp đối phó chó săn.”

“Bọn họ phát hiện được rất nhiều thứ, ví dụ như góc độ thời gian mà chó săn tồn tại, để đi tới thế giới hiện thực thì xung quanh phải có một góc một trăm hai mươi độ thì chúng mới có thể duy trì cơ thể và phát huy sức mạnh.”

“Ví dụ như vấn đề nhận biết của chó săn, có thể thông qua phương pháp nào đó để lừa gạt chúng, làm chúng đổi mục tiêu tấn công...”

“Nhưng cuối cùng, tất cả mọi người đều chết!”

“Trôn trong một phòng nhỏ không có góc một trăm hai mươi độ nhưng vì động đất xuất hiện khe nứt làm chó săn chui vào phòng mà chết.”

“Cố gắng lừa chó săn, cuối cùng bởi vì tần suất rượt đuổi càng lúc càng nhanh mà bị hút khô sinh mệnh...”

“Trong số người tham gia nghi thức, có thượng tự, có chân tự, thậm chí còn có cả một vị Tai Biến!”

Kiều Trì bật dậy: “Không có khả năng, người thật sự biết cái gì là cường giả cấp Tai Biến chân chính không?”

Những người siêu năng khác cũng lộ ra biểu cảm không tin, nếu như ngay cả Tai Biến mà chó săn cũng giết được thì bọn họ còn ở đây thảo luận cái gì nữa, trực tiếp trốn đi là được rồi.

Lão Tinh cười nhạo nói: “Tôi đương nhiên biết biết cái gì là cấp Tai Biến, nhưng thời gian mới là sức mạnh vĩ đại nhất, ngay cả cường giả cấp Tai Biến cũng có tuổi thọ.”

“Cơ chế giết người của chó săn Tinh không liên quan tới thực lực, lúc nó xuất hiện một phần nhỏ thời gian ở xung quanh sẽ đứng im, sau đó ống hút của nó có thể hút thời gian đi, không quản các anh có sức lực mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể động đây, sau đó bị hấp thu tất cả sinh mệnh.”

“Một con chó săn không thể hút cạn một vị Tai Biến, nhưng vị Tai Biến đó đã bị mấy chục con chó săn vây quanh hút khô!”

Ôn Văn nhíu mày hỏi: “Nếu chó săn thật sự mạnh mẽ như ông nói, vậy ông làm thế nào cứu được Boyev?”

“Trước đó tôi đã nói rồi, chó săn muốn hoạt động tự do thì xung quanh phải có góc một trăm hai mươi độ!”

“Tôi đã dùng người bán mì vây Boyev lại, tạo ra một không gian không có góc, bởi vì Boyev vốn không phải mục tiêu thật sự của chó săn nên chúng sẽ không tiếp tục tấn công.”

Chương 685 - Stein Marcul

Nghê lão Tinh nói xong những chuyện về du hành thời gian và chó săn, nhóm thợ săn ít nhiều đều có chút áp lực.

Bởi vì nó đại diện cho một mặt tàn khốc nhất trong giới người siêu năng.

Rất nhiều người đều trông ngóng có thể xuyên thời gian, cũng có vô số tưởng tượng tốt đẹp về du hành thời gian, nhưng không ai biết khi mình bắt đầu du hành thời gian thì cũng định trước sẽ gặp phải tử vong khủng khiếp.

Mặt khác thì Ôn Văn cảm thấy khá hứng thú với nghi thức nhận được sức mạnh thời gian siêu việt mà lão Tinh nói.

Ký khế ước với sự tồn tại vĩ đại của thế giới ngoài, mà thế giới ngoài này ý chỉ thế giới trong hay thế giới khác?

Thế giới hiện thật chính là liên bang địa cầu và vũ trụ của liên bang, mà thế giới trong là một thế giới có quy tắc hoàn toàn khác hẳn, hơn nữa thế giới đó còn không ngừng tấn công thế giới hiện thật.

Dựa theo quan điểm của học giả Hiệp Hội Thợ Săn thì thế giới hiện thật và thế giới trong chính là âm và dương, giống như hình thái cực âm dương, là sự phụ thuộc không thể tách rời.

Nhưng thế giới hiện thực và thế giới trong có địa vị ngang nhau sao?

Gọi phía bên mình là hiện thực không phải chỉ là kiêu ngạo của con người chứ?

Nếu sự tồn tại vĩ đại ở thế giới ngoài mà lão Tinh nói là thật thì có phải tức là ngoại trừ thế giới trong và thế giới hiện thực, còn có một thế giới có trình độ cao hơn không?

Mặt khác chính là nghi thức thu hoạch được sức mạnh thời gian siêu việt kia, ở trong mắt Ôn Văn thì tổ chức bí ẩn kia quá ngu xuẩn, người siêu năng ở thời đại đó căn bản không lường trước được sự nguy hiểm của nghi thức này, nếu bọn họ lý trí một chút thì sẽ không rơi vào kết cục bị diệt đoàn như thế.

Rất nhiều người không có được siêu năng lực đang tìm kiếm các loại phương pháp để nhận được sức mạnh của người siêu năng hoặc là quái vật.

Nhưng nếu nhận được sức mạnh mà đổi lại phải chịu nguy hiểm, người bình thường căn bản không có được nhận thức chính xác, nếu kiểm kê lại hành vi của bọn họ thì đủ để viết một quyển bách khoa toàn thư tự tìm đường chết rồi.

Đơn giản nhất chính là thông qua cúng bái ‘Tà Thần’ cầu xin sức mạnh chính là hành vi tìm đường chết tiêu chuẩn.

Chỉ cần nghi thức chuẩn xác, không quản là ai cũng có thể được Tà Thần đáp lại, nhưng đối với Tà Thần mà nói, nhân loại bình thường giống như con kiến cầu kẹo ở ven đường, Tà Thần tiện tay ném một cục kẹo đã có thể đè chết nhân loại.

Phần lớn nhân loại tiến hành nghi thức đều có kết quả thâm hiểm giống như tên hệ tà thuật Grandi, một số ít người may mắn có thể sống sót cũng biến thành con rối không có ý thức tự chủ.

Còn có rất nhiều phương pháp khác, nhưng không có phương pháp nào hoàn toàn không có tác dụng phụ.

Căn cứ theo những gì Ôn Văn biết, phương pháp an toàn nhất để người bình thường muốn nhận được năng lực siêu phàm chính là nhờ vào những đồ vật đặc biệt siêu phàm để có được sức mạnh.

Ví dụ như vòng tay triết học, cánh sắt X của Ôn Văn, ‘Trái Tim Ma Quỷ’ mà Hùng Ưng lấy được từ viện bảo tàng, bao gồm cả trạm thu nhận đã trao cho Ôn Văn sức mạnh.

Sau đó chính là học tập những kiến thức cấm kỵ, nhưng loại học tập này cũng kèm theo nguy hiểm.

Sách Sấm Sét chính là một trong số những quyển sách cổ có học tập khá an toàn, nếu là thứ khá nguy hiểm, chỉ cần lên nhìn vài lần sẽ bị nhân vật nguy hiểm chú ý.

Cuối cùng chính là ‘nhân loại mới’ mà Tổng Lăng ngẫu nhiên tạo ra được.

Trải qua Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ kiểm tra toàn diện, sức mạnh trên người Đào Văn hoàn toàn do chính bản thân cậu ta sinh ra, tính chất ôn hòa lại không có chút tác dụng phụ nào, dự tính tuổi thọ của cậu ta có thể dài hơn người siêu năng bình thường rất nhiều.

Vì thế Tổng Lăng mới được Hiệp Hội Thợ Săn Hoa Phủ coi trọng, lần này có lẽ sẽ ở lại Đảo Thợ Săn tiến hành nghiên cứu, nhưng không ai biết được trên người Đào Văn rốt cuộc có hậu họa gì không thể đo lường được hay không.

Tất cả mọi người đều đang tiêu hóa tin tức lão Tinh đã nói, Kiều Trì đứng hỏi: “Hiện giờ vấn đề tôi quan tâm nhất chính là người tập kích Boyev rốt cuộc là ai, bọn tôi làm thế nào mới có thể bắt được hắn.

Vẻ mặt lão Tinh trở nên nghiêm túc: “Đây cũng là chuyện tôi muốn nói cho bọn anh biết, bọn anh phải tìm một người tên là Stein Marcul, hắn cũng giống như tôi, là con cháu đời sau của mười gia tộc năm đó.”

“Chẳng qua khác với gia tộc bọn tôi, mỗi đời nhà bọn họ đều thức tỉnh một người có năng lực du hành thời gian, trở thành khách du hành thời gian.”

“Bởi vì số sách cũ được các đời lưu lại, người của gia tộc Marcul đều cố gắng né tránh du hành thời gian, lỡ như thật sự gặp phải chó săn cũng sẽ bình tĩnh đối mặt với cái chết, sẽ không liên lụy tới người khác.”

“Nhưng Stein không chỉ chủ động tiến hành xuyên thời gian, sau khi chọc trúng chó săn còn thông qua phương pháp cấm kỵ lừa gạt nhận thức của chúng, chuyển đời sự đuổi giết của chó săn lên người người khác.”

“Hơn hai mươi ngày trước tôi nhận được tin xin giúp đỡ từ nhà Marcul, bọn họ nghĩ rằng Stein đã biến thành một con

quỷ, vì thế đã nhờ tôi ‘khuyên nhủ’ Stein, để hắn chấp nhận số phận của mình, đừng liên lụy tới người khác.”

Chaikov lại hỏi: “Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Lão Tinh buồn bã nói: “Sau đó... lúc tôi chạy tới thì cả gia tộc Marcul đã bị tiêu diệt, người ra tay chính là Stein, hiện giờ hắn chính là người cuối cùng của nhà Marcul, sau khi hắn chết sẽ không còn xuất hiện người thừa kế hành thời gian được truyền thừa nữa.”

“Trước đó cũng vì phát hiện hành tung của Stein nên tôi mới có thể vừa vặn gặp phải Boyev bị chó săn tập kích...”

Tuân Thanh đứng dậy, búng cây kiếm dài trên tay nói: “Tên của hắn là Stein Marcul đúng không, như vậy muốn tìm hắn không khó.”

Tuy lão Tinh giải thích việc du hành thời gian rất khủng khiếp, nhưng một người siêu năng có thể xuyên thời gian thật sự có ý nghĩa rất lớn đối với Hiệp Hội Thợ Săn.

Hắn chuẩn bị bắt Stein nhốt vào nơi bí mật, thông qua khả năng biết trước tương lai thấu hiểu lịch sử của Stein, với năng lực của hiệp hội thì có thể nghĩ cách chống đỡ loại chó săn này.

Những vị chân tỵ khác cũng nóng lòng muốn thử, nếu năng lực du hành thời gian được vận dụng thì sẽ mang tới tác dụng rất tích cực, nó có thể giúp bọn họ thắng lợi trong cuộc cạnh tranh của các khu vực.

Nhìn thấy đám người muốn xuất phát, lão Tinh vội vàng nói: “Với năng lực của mọi người, muốn tìm ra hắn không khó, nhưng muốn bắt được hắn thì không dễ.”

“Thực lực của bản thân Stein cũng không quá mạnh mẽ, thậm chí còn không đánh lại một ông lão làm ruộng, nhưng hắn mà bọn anh thấy có thể là hắn của năm phút trước, cũng có thể là chính hắn của năm phút sau.”

Ôn Văn nhíu mày: “Không phải ông nói du hành thời gian có hạn chế rất nghiêm khắc, một khi thay đổi tương lai và hiện tại thì có thể gặp phải chó săn à?”

Lão Tinh lắc đầu: “Hiện giờ hấn đã gặp chó săn rồi, hấn cần phải không ngừng xuyên thời gian mới tránh bị chó săn tìm được.”

“Lúc mọi người tìm được hấn thì cố gắng chờ đợi năm phút trong tình huống hấn không biết chuyện, như vậy khả năng bắt được hấn sẽ cao hơn.”

“Mặt khác đừng tiếp cận quá gần, cho dù muốn tới gần cũng phải đảm bảo xung quanh không có góc nhỏ hơn một trăm hai mươi độ có thể cung cấp góc độ cho chó săn thông qua...”

Chương 686 - Vô tình gặp gỡ

Lão Tinh đã nói hết ra mọi chuyện, nhóm người cũng bắt đầu hành động, tiến hành lùng bắt Stein Marcul.

Hồi tưởng quá khứ, biết trước tương lai, đối với tổ chức lớn như Hiệp Hội Thợ Săn thì đây chính là sức hấp dẫn khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa căn cứ theo lời Tinh, nếu như Stein tiếp tục chạy trốn thì hành động của đám chó săn sẽ ngày càng không kiêng kỵ, sẽ chuyển sang tấn công người bình thường vô tội.

Trước đây sau khi vị cấp Tai Biến kia bị đám chó săn giết chết, lũ chó săn tức giận đã làm mấy chục ngàn người trong phạm vi không lồ phải tử vong theo, có điều khi đó khu Kim Ưng đang đứng trước một trận dịch bệnh đáng sợ nên sự kiện tử vong này thậm chí còn không làm người khác phải chú ý.

Nhìn hành động của đám người này, lão Tinh thở dài một hơi, toàn bộ nội dung hấn nói ra đều là thật, có lẽ sẽ có trợ giúp rất lớn đối với quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn, hơn nữa hấn đã cứu mạng Boyev, ít nhất Phòng Bếp Đen của hấn sẽ được bảo vệ.

Ở trong thành phố hỗn loạn này, xung quanh Phòng Bếp Đen mà hấn vẫn luôn cẩn thận trông coi là nơi yên vui tuyệt đối an toàn, không chỉ không có quái vật quấy rối, ngay cả nhân loại cũng sẽ không tạo nghiệp.

Nơi đó không có nhà thổ, không có sòng bạc, không có những thứ thuốc gây nghiện, cũng không có những tên lưu manh

không đứng đắn, đây là thành quả cố gắng hơn hai mươi năm qua của lão Tinh.

Một khi Phòng Bếp Đen bị Hiệp Hội Thợ Săn đóng cửa, cư dân ở nơi đó lại một lần nữa rơi vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, đây là chuyện mà lão Tinh không muốn nhìn thấy.

Ôn Văn vượt cây gậy chống của mình, có chút rối rắm đi trên đường, thuận tiện mua cho mình hai túi hoa quả vùng này, vừa đi vừa ăn.

Anh cũng rất muốn bắt được tên Stein kia, bởi vì sau khi bắt được Stein thì anh sẽ có được khả năng của hắn, tuy làm vậy có nghĩa là phải gặp nguy hiểm to lớn nhưng thật sự rất khó có thể từ chối sức hấp dẫn lớn như vậy.

Nhưng hiện giờ thợ săn toàn thành phố này đều đang tìm kiếm Stein, ở lĩnh vực tìm người này Ôn Văn có chút tâm đắc nhưng cũng không dám chắc mình nhất định có thể tìm được bọn họ trước.

Mặt khác cái bóng trắng xuất hiện trước đó cũng làm Ôn Văn gia tăng thêm sự lo lắng, thứ đó tuyệt đối là hướng về phía Ôn Văn mà tới, lỡ như Ôn Văn quá chăm chú tìm kiếm Stein mà không chú ý tới kẻ đó thì nhất định sẽ ăn trái đắng.

Con dơi con bé nhỏ non nớt Elie Stuart lộ ra vẻ mặt không cam lòng đứng trên vai Ôn Văn.

Trước đó Ôn Văn tham gia cuộc họp, chen chúc với nhiều chân tự như vậy ở trong một không gian nhỏ hẹp làm hắn suýt chút nữa đã bị dọa tới tè ra quần, nếu hắn bị phát hiện trong tình huống đó thì căn bản không thể nào chạy thoát được.

Có điều cũng vì nguyên nhân đó mà Elie Stuart cũng nghe thấy toàn bộ câu chuyện về người du hành thời gian.

Hiện giờ hắn mong đợi nhất là Ôn Văn có thể bắt được Stein, sau đó dẫn theo Stein cũng tới tìm Đào Thanh Thanh, sau đó hắn sẽ hành động dẫn theo Stein và Đào Thanh Thanh cùng bỏ trốn...

Tuy ý tưởng này có chút viển vông, có điều với độ tuổi của Elie Stuart, những 'kỳ tích' mà hắn đã trải qua thật sự không ít.

Nếu như hắn bắt được Elie Stuart thì nhất định phải bắt tên kia đi xem thử xem hắn có trở thành Huyết hoàng đế mới hay không.

Đột nhiên Elie Stuart mở to mắt, hắn nhìn thấy một người đàn ông lôi thôi mặc chiếc áo bành tô rách rưới có màu trà.

Dáng vẻ của người đàn ông này... không phải chính là Stein mà lão Tinh đã miêu tả trước đó sao?

Người đàn ông gây hỗn loạn toàn thành phố này thế mà lại đang đứng trước một sạp bán trái cây, vừa giả vờ nói chuyện với ông chủ vừa dùng mảnh khốe ma thuật để trộm trái cây!

Elie Stuart chú ý tới, Ôn Văn tất nhiên cũng sẽ chú ý tới, anh vượt nhẹ cây gậy, trong mắt tựa hồ có chút suy tư.

“Quá trùng hợp.... đây thật sự là trùng hợp sao, bóng trắng kia vừa mới xuất hiện, hơi thở quý dị vừa mới xuất hiện, bây giờ lại ‘vừa vặn’ gặp phải hắn.”

Người hoặc sự vật có siêu năng lực sẽ hấp dẫn lẫn nhau, nhưng trong một thành phố lớn cả trăm ngàn người này vừa vặn lại để Ôn Văn và Stein gặp nhau, như vậy chuyện này chắc chắn không phải vừa vặn.

Ôn Văn lập tức cảnh giác, cẩn thận liếc nhìn xung quanh, nơi này tựa hồ chỉ có một mình anh là người siêu năng, mặc dù Stein có năng lực du hành thời gian nhưng ngoại trừ năng lực này thì hắn chỉ là một người bình thường.

Đột nhiên Stein đang lén trộm trái cây giống như bị người nào đó nhắc nhở, hắn dời tầm mắt về phía Ôn Văn, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ rồi hốt hoảng xoay người bỏ chạy.

Ông chủ sạp bán trái cây phát hiện thì dùng ngôn ngữ khu Kim Ưng hô bắt trộm một tiếng, sau đó cầm con dao bổ dưa của mình rượt theo.

“Kỹ thuật diễn xuất quá vựng về, muốn hấp dẫn mình qua đó, bên đó chắc chắn có mai phục...”

Thấy một màn như vậy, Ôn Văn lộ ra nụ cười khinh thường, nhưng trong lòng vẫn còn ngửa ngáy, anh rất tò mò không biết bên đó rốt cuộc có cái gì đang chờ mình, có thể sắp xếp loại bỏ

cục vụng về như vậy, chắc chắn sẽ không phải mối đe dọa quá lớn.

Hiện giờ thực lực của anh đã đủ mạnh mẽ, có thể dễ dàng tiêu diệt bóng trắng khả nghi và Stein.

Sau khi suy ngẫm một phen, rốt cuộc Ôn Văn cũng từ bỏ suy nghĩ mê người này, nếu rõ ràng là bẫy rập nhắm vào mình thì anh không cần tự mình nhảy vào đó, hiện giờ trong thành phố này có rất nhiều tay to, anh có thể gọi những người khác đi cùng mình.

Vì thế Ôn Văn đi theo hướng ngược lại, khi tới nơi vắng người thì mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, chuẩn bị gửi tin tức phát hiện Stein ở đây ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, cái bóng màu trắng kia lại xuất hiện một lần nữa, lần này không chỉ là cái bóng chợt lóe mà một bóng người chân chân chính chính đứng trước mặt Ôn Văn.

Một người đàn ông không thấy rõ mặt mặc áo bào trắng, phía sau có một vòng ánh sáng!

Ôn Văn nhận ra cách ăn mặc này, Ais Wakaz từng miêu tả rất tỉ mỉ với Ôn Văn, không hề nghi ngờ người trước mặt chính là ‘Dẫn Đạo Giả’ thần bí.

Cường giả thực lực cảnh giới chân tự nhưng lại có được thần tính!

Người này từng có một phần quyền hạn của trạm thu nhận, đồng thời thả ra một đám tội phạm, hẳn chính là kẻ địch tự nhiên của Ôn Văn, nếu để hắn phát hiện thân phận của Ôn Văn thì hậu quả thực khó lường!

“Mày là ai, trước đó tao đã cảm giác có ai đó nhắm vào tao, nói cho tao biết thân phận của mày, bằng không tao sẽ ra tay đây.” Trên mặt Ôn Văn không hề có chút gì khác thường, tỏ vẻ ngang ngược nói với Dẫn Đạo Giả.

“Tao tưởng rằng Ais đã nói tin tức về tao cho mày biết rồi chứ...” Dẫn Đạo Giả sừng sốt, sau đó mỉm cười nói: “Ừm, không đúng, mày đang giả vờ, tuy nhịp tim, biểu cảm, thậm chí ngay cả tin tức mày lộ ra đều được ngụy trang rất tốt, nhưng vẫn không thể lừa được tao.”

Ôn Văn làm bộ mờ mịt nói: “Mày đang nói chuyện quỷ gì vậy, Ais là ai, ngay cả mày là ai mà tao cũng không biết, sao phải gạt mày chứ?”

Dẫn Đạo Giả hiền hòa nói: “Miệng của mày cứng thật đấy, hi vọng chốc nữa mày vẫn có thể kiên trì như vậy.”

Sau đó hấn vung tay lên, Stein xuất hiện ở trước mặt Ôn Văn, giở vạt áo bành tô của mình hướng về phía Ôn Văn, một luồng khí lạnh bao trùm trong lòng Ôn Văn.

Anh đã bị một thứ khủng bố gì đó.... theo dõi!

Chương 687 - Kể ăn mực rửa thời gian

Tuy động tác xốc quần áo của Stein trông có vẻ hèn mọn, dễ làm người ta liên tưởng tới đám biến thái có ham mê khoe khóa thân.

Nhưng đe dọa mà hấn mang tới cũng khá đáng sợ, ở góc tường xuất hiện làn sương mù kỳ quái, không khí xung quanh cũng trở nên vụn vẹo, ngay cả Dẫn Đạo Giả đứng ở phía trước cũng trở nên không rõ ràng.

Nháy mắt Ôn Văn liền ý thức được tình thế không ổn, hiện giờ anh đã bị chó săn Tinhth theo dõi.

Theo cách nói của lão Tinhth, lúc chó săn Tinhth hành động thì thời gian xung quanh mục tiêu sẽ tạm ngừng.

Người siêu năng có thể duy trì được năng lực tư duy trong khu vực thời gian khác thường này, người bình thường ngay cả cảm giác cũng không cảm nhận được, đợi đến khi họ phản ứng kịp thì cũng đã biến thành một đồng xương khô rồi.

Có điều khá may mắn là bởi vì thuộc tính cố định của găng tay Tai Ách nên hiện giờ Ôn Văn vẫn còn có thể bung tay.

Nhưng cho dù bung tay được cũng không có tác dụng gì, nguyên nhân là tất cả những năng lực đó đều thuộc về quái vật, chúng không thể nào sử dụng được trong thời điểm thời gian đứng im, ngay cả sức mạnh Hắc Thể và kiếm khí vận chuyển cũng chậm tới mức làm người ta giận sôi gan.

Hiện giờ Ôn Văn rất cuộc đã thật sự cảm nhận được sự khủng bố mà lão Tinh miêu tả.

Trúng một chiêu này, ngay cả người siêu năng cảnh giới thượng tự cũng chỉ có thể chờ chết!

Một con quái vật đen gầy không thể hình dung cụ thể từ trong góc tường leo ra, nó có thể hoạt động bình thường trong khi thời gian đứng im, bảy tám con mắt đói khát đầy tham lam nhìn chăm chăm cơ thể Ôn Văn.

Chúng muốn lấy đi thời gian còn lại của Ôn Văn!

Ôn Văn cố búng nổ hơi thở, như vậy có thể trì hoãn thời gian chớ sẵn tiếp cận, nhưng nếu không thể tìm ra biện pháp chạy trốn thì có trì hoãn cỡ nào cũng vô dụng, lúc đó nếu không phải lão Tinh xuất hiện thì Boyev đã sớm bị hút khô rồi.

“Làm sao bây giờ!”

“Có thể búng tay tức là năng lực của trạm thu nhận có thể sử dụng, nhưng một khi sử dụng năng lực của trạm thu nhận trước mặt Dẫn Đạo Giả....”

“Có lẽ hẳn sẽ lập tức xác nhận thân phận nhân viên thu nhận của mình, người này còn nguy hiểm hơn cả chó săn Tinh.”

Nhưng đây là lần Ôn Văn tiếp xúc với tử vong gần nhất, trước kia cho dù tìm đường chết cỡ nào anh vẫn luôn chừa lại một đường lui, mà hiện giờ thì hoàn toàn là tình huống đột ngột xảy ra.

Elie Stuart cảm thấy thực oan uổng, người đối phương muốn tìm là Ôn Văn, không liên quan gì tới sinh vật nhỏ như hắn cả.

Có điều may mắn là tuổi thọ của huyết tộc dài hơn nhân loại, hi vọng sau khi hút khô Ôn Văn con chó săn Tinh này sẽ dừng lại, không nên liên lụy tới hắn.

Mắt thấy cái ống hút đáng sợ kia đã sắp tới gần cơ thể Ôn Văn, còn tiếp tục suy nghĩ nữa thì thời gian của hắn sẽ chui vào bụng con quái vật này mất.

“Không thể chờ thêm được nữa, vấn đề của Dẫn Đạo Giả tạm thời để qua một bên, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!”

Tách!

Một tiếng búng tay lạnh lạnh vang lên, bóng dáng Ôn Văn biến mất trong một luồng sáng vụn vụn, Ôn Văn đã biến mất trong tầm mắt chó săn Tinh, trở về trạm thu nhận.

Ở bên trong trạm thu nhận, Ôn Văn vẫn còn cảm thấy sợ hãi ngồi bệch dưới đất, người không tận mắt nhìn thấy chó săn Tinh căn bản không tưởng tượng được đó là chuyện khủng khiếp đến cỡ nào, Ôn Văn tình nguyện đại chiến ba trăm hiệp với Elie Stuart cũng không muốn đối mặt với thứ quái vật đáng sợ kia một lần nữa.

...

Ngoài trạm thu nhận, chó săn Tinh đột nhiên mất đi mục tiêu, con người hung ác của nó dần lóe lên sự hung bạo.

Đối với nó thì thế giới này tràn đầy thức ăn, nó muốn vọt tới chỗ đám nhân loại ở bên cạnh, hút đi thời gian của chúng.

Nhưng loại sinh vật ở khu vực khác như bọn nó nếu muốn hành động ở thế giới này cần phải tuân thủ quy tắc nghiêm ngặt, vì thế nó chỉ có thể bắt đắc dĩ bò lại góc tường, rời khỏi thế giới ‘ngon miệng’ này.

Dẫn Đạo Giả nhìn chó săn biến mất, cảm thán nói: “Thì ra đây chính là kẻ ăn mục rữa thời gian, đúng là sinh mệnh thần kỳ, không cùng vĩ độ với bất cứ sinh mệnh nào trong thế giới này và thế giới trong.”

Vẻ mặt Stein u ám nói: “Kẻ ăn mục rữa thời gian? Bọn ta thường gọi sinh vật này là chó săn Tinh.”

Dẫn Đạo Giả giải thích: “Nếu như xem thời gian là một sinh vật to lớn, như vậy những sinh mệnh có thể xuyên qua thời gian như bọn mày chính là phần mục rữa trên người thời gian, mà kẻ ăn mục rữa thời gian chính là sinh vật xem ‘mục rữa’ là thức ăn, duy trì hệ thống thời gian vận chuyển bình thường.”

“Nếu muốn chân chính nhìn trộm bí mật thời gian thì nhất định phải giải quyết đám chó săn này... có điều, chỉ có kẻ ngu xuẩn mới thử phá hỏng nguyên tắc thời gian.”

Stein nhin không được nói: “Tao không muốn biết những thứ này, trước đó mày đã nói, chỉ cần tao giết người giúp mày thì mày sẽ nói cho tao biết làm thế nào để tránh được chó săn Tinh.”

“Tao đã mạo hiểm ra tay giúp mày hai lần, mày nên nói cho tao biết rồi đấy, nếu mày muốn nuốt lời thì tao có thể để mày trải nghiệm hương vị bị kẻ ăn mực rửa thời gian gặm nhắm đấy.”

Đối với Tinh mà nói, sau mỗi lần lừa dối chó săn, tốc độ chúng tìm tới hắn sẽ nhanh hơn, chủ động dẫn chó săn tới hai lần đã là sự hi sinh rất lớn của hắn.

Dẫn Đạo Giả khinh thường liếc nhìn Stein, kẻ không biết kính sợ bất cứ thứ gì này cho dù không thu hoạch được sức mạnh cấm kỵ thì kết cục sau này cũng là tự chịu diệt vong mà thôi, có điều trước khi hắn tự diệt thì vẫn có thể phát huy chút nhiệt lượng dư thừa của mình.

“Mày muốn tránh né sự truy đuổi của chó săn Tinh, cách tốt nhất là sống trong một không gian mà chó săn Tinh không thể tiến vào trong suốt quãng đời còn lại.”

Stein nhú mày: “Mày nói là căn phòng không có góc độ nhỏ à? Tao có vài vị tổ tiên đã thử phương pháp tương tự rồi nhưng cuối cùng đều vì đủ nguyên do ngoài ý muốn mà chó săn tiến vào được trong phòng...”

Dẫn Đạo Giả lắc đầu: “Không phải như mày nghĩ, ở trước sức mạnh thời gian to lớn, không quản mày trốn ở bất cứ xó xỉnh nào trong thế giới này cũng không có ý nghĩa, trừ phi mày trốn tới được một không gian độc lập mà chó săn không thể tiến vào.”

“Đi đâu tìm kiếm dạng không gian độc lập như vậy chứ? Không phải mày đang lừa tao chứ?” Lúc đầu Stein rất vui vẻ, nhưng sau đó vẻ mặt hắn sa sầm hẳn đi.

Khóe miệng Dẫn Đạo Giả nhếch lên: “Tao biết không gian đó ở đâu, tao cũng biết nên làm sao để mày tiến vào... có điều trước đó mày phải giúp tao làm một chuyện...”

Hai người nói chuyện một hồi thì Stein hùng hổ rời đi, để lại Dẫn Đạo Giả ở chỗ cũ mỉm cười nhìn nơi Ôn Văn biến mất, hơn nữa nụ cười của hắn ngày càng càn rỡ hơn.

“Không sai, chắc chắn hắn đã tiến vào trạm thu nhận.”

“Có thể tiến vào trạm thu nhận trong hoàn cảnh bị thời gian phong tỏa như vậy thì chỉ có người giữ quyền hạn cao nhất của

trạm thu nhận, ví dụ như mình ngày xưa, còn cả đám ngu Kincara, sau đó chính là...”

“Là mày đã trở lại, hay đã tìm một người kế thừa?”

“Chuyện này ngày càng thú vị hơn.”

Dẫn Đạo Giả tìm một cái ghé đầu, mua chút trái cây và quả khô rồi ngồi ở góc đường bắt đầu ăn.

“Trước tiên cứ ở đây chờ hai ngày, hấn vừa mới tới khu Kim Ứng, gần đây có lẽ không có quái vật để hấn chuyển đi, nếu không muốn trực tiếp quay trở về khu Hoa Phủ thì hấn chỉ có thể đi ra từ nơi này.”

“Chỉ cần hấn có ý muốn ôm may mắn thì mình có thể ôm cây đợi thử!”

Chương 688 - Iswett thích sạch sẽ

Ngồi dưới đất một hồi thì Ôn Văn đứng dậy, ưỡn sống lưng mệt mỏi.

Mặc dù đã trốn thoát khỏi chó săn Tinh nhưng tình huống của Ôn Văn hiện giờ vẫn không quá thoải mái, tiến vào trạm thu nhận ở trước mặt Dẫn Đạo Giả, chắc chắn hấn đã xác định được thân phận của Ôn Văn.

Sau khi biết thân phận Ôn Văn, không biết tên này sẽ làm ra chuyện gì nhưng khẳng định không phải là chuyện tốt đối với Ôn Văn.

Ôn Văn vẫn nhớ rõ lời Nivea căn dặn mình trước đó, tuy Dẫn Đạo Giả chỉ là cảnh giới chân tự nhưng đối với Ôn Văn lại có độ nguy hiểm tương tự cường giả cấp Tai Biến.

Vì thế Ôn Văn tạm thời không thể đi ra ngoài, một khi đi ra ngoài nói không chừng sẽ bị tên kia chặn lại, tiếp đó có thể thuận lợi tiến vào trạm thu nhận hay không thì khó nói.

Dẫn Đạo Giả từng là người có quyền hạn cao trong trạm thu nhận, chắc chắn biết chuyện Ôn Văn sẽ xuất hiện ở nơi mình đã biến mất, vì thế Ôn Văn không thể mạo hiểm.

Nhưng trước đó Ôn Văn đã đưa Đào Thanh Thanh vào trong trạm thu nhận, những quái vật khác được thả ra ngoài cũng

đang ở khu Hoa Phủ, nếu anh không muốn từ bỏ hội giao lưu thợ săn thì chỉ có thể lựa chọn đi ra ngoài từ chỗ mình tiến vào.

Đây tựa hồ là chuyện bé tấc, nhưng Ôn Văn không phải không có biện pháp giải quyết.

Đổi cách nghĩ một chút, nếu anh nhất định muốn đi ra ở chỗ này thì chỉ cần đánh đuổi Dẫn Đạo Giả đang cắm chốt ở nơi này đi là được.

Trong trạm thu nhận có thể truyền tín hiệu, anh có thể gọi điện thoại để nhóm Tuân Thanh chạy tới đánh đuổi Dẫn Đạo Giả đi, sau đó anh mới từ nơi này đi ra ngoài!

Vì thế Ôn Văn lập tức bấm số điện thoại của Tuân Thanh, nói chuyện mình bị Stein tập kích và nhìn thấy một vị chân tự thân bí ở chung với Stein cho đối phương biết.

Trong điện thoại Ôn Văn cố gắng phóng đại sự nguy hiểm của Dẫn Đạo Giả, lại báo rằng Dẫn Đạo Giả có lẽ vẫn còn đang chờ đợi ở khu vực nào, bảo bọn họ cẩn thận một chút.

Bởi vì chuyện Elie Stuart trước đó, trong ấn tượng của nhóm cường giả chân tự thì tin tức của Ôn Văn cung cấp có tính chân thật rất lớn.

Tuy bọn họ không hoàn toàn tin tưởng lời Ôn Văn nhưng ít ra cũng sẽ tới nơi đó điều tra, chỉ cần xác nhận được tin tình báo Ôn Văn cung cấp là thật thì Dẫn Đạo Giả không có cách nào ngồi xôm bên ngoài chờ đợi.

Để đảm bảo an toàn, Ôn Văn dự tính sẽ chờ ít nhất là một ngày, chờ Tuân Thanh báo lại tình huống bên đó thì mới nghĩ tới chuyện đi ra ngoài.

Nếu từ Tuân Thanh nhận được tin không phát hiện Dẫn Đạo Giả chờ đợi ở đó, cho dù phải trực tiếp đi ra ngoài từ khu Hoa Phủ thì Ôn Văn cũng không có ý định trở về từ đường cũ.

Suốt cả ngày, Ôn Văn phải ở trong trạm thu nhận, Ôn Văn cầm kiếm chút việc để làm, đầu tiên là phải an ủi Đào Thanh Thanh một chút.

Trước đó cô nàng được Ôn Văn cưỡng chế mang về trạm thu nhận trong trạng thái bị Elie Stuart khống chế tinh thần, không

biết có lưu lại ảnh hưởng gì hay không.

Trong khoảng thời gian Đào Thanh Thanh làm trợ thủ cho Ôn Văn, cô thật sự đã giúp Ôn Văn giải quyết không ít chuyện vặt vãnh.

Thu thập tài liệu, chuẩn bị trước khi chiến đấu, tìm kiếm vật liệu, thay Ôn Văn giao tiếp với bên chính phủ, thậm chí là ngay cả những việc vặt như làm chân chạy cũng do Đào Thanh Thanh hoàn toàn đảm nhiệm, Ôn Văn chỉ phụ trách hưởng thụ và đánh quái.

Thậm chí ngay cả vợ bản của Ôn Văn cũng do Đào Thanh Thanh giặt giúp, thỉnh thoảng còn giúp Ôn Văn cắt móng tay móng chân rồi đút cho Tam Tể Nhi...

Nếu Đào Thanh Thanh xảy ra vấn đề, chất lượng sinh hoạt của Ôn Văn sẽ giảm xuống rất nhiều.

....

Elie Stuart đứng trên vai Ôn Văn, biểu tình kinh ngạc nhìn không giam tràm thu nhận thần kỳ.

Không sai, lúc Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận, hắn cũng bị Ôn Văn mang vào theo.

Trước đó khi Đào Thanh Thanh biến mất, hắn còn cảm thấy không đúng, Ôn Văn làm sao có thể làm một con Vampire bị mê hoặc biến mất hoàn toàn như thế?

Hiện giờ xem ra Đào Thanh Thanh đang ở trong không gian này, điều này làm Elie Stuart cảm thấy rất mừng rỡ.

Họa phúc ở đời này khó mà lường trước được, tuy hôm nay hắn không may mắn bị năm tên chân tị bao vây tấn công nhưng lại may mắn phát hiện một kho báu như thế này!

Mặc dù ở trên vai Ôn Văn, không thể nhìn được quá nhiều nhưng Elie Stuart có thể xác định, nơi này ít nhất cũng phải là một không gian cấp Tai Biến!

Một thằng oắt chỉ có thực lực thượng tị như Ôn Văn có tài đức gì có thể có được một không gian mạnh mẽ như vậy chứ?

Trước tiên hắn phải tìm ra Đào Thanh Thanh, điều khiến cô ta tìm một nơi bí mật để hồi phục thực lực, sau khi hồi phục tới

một mức độ nhất định thì giải quyết Ôn Văn rồi hoàn toàn chiếm lĩnh không gian này!

Tuy Đào Thanh Thanh đặc biệt nhưng đặc tính của cô ta chưa chắc có thể áp dụng lên người tất cả huyết tộc.

Nhưng không gian ít nhất là cấp Tai Biến này có thể nháy mắt làm nội tình Elie Stuart tăng mạnh, khả năng có thể đuổi kịp Huyết hoàng đế cũng được tăng lên vùn vụt.

Vampire không muốn làm Huyết hoàng đế không phải huyết tộc tốt!

Sau đó hắn thấy Ôn Văn bước vào một cầu thang kỳ quái, nó chậm rãi nâng lên rồi dừng lại trong một đại sảnh khác, trong đại sảnh có một con nòng nọc nước thật to và vô số đám nòng nọc nước tí hon đang bơi tới bơi lui.

Elie Stuart vịn cổ áo Ôn Văn, giống như xem xét lãnh địa của mình nói: “Không gian này còn chia thành tầng nữa sao? Tốt, rất tốt, mình ngày càng thích nơi này, có điều đám gà kia trông có chút đáng ghét.”

Tuy hắn đang làm bầm lều bầu nhưng cũng chỉ tự nói cho mình nghe, ngay cả Ôn Văn ở ngay bên cạnh cũng không thể nào nghe thấy.

“Tao, không đáng ghét, mày, đáng ghét, hôi.”

Đột nhiên một giọng nói không hề có chút cảm xúc nào truyền tới, từng con nòng nọc nước to cỡ móng tay cầm một cái khăn mini nhìn Elie Stuart tức giận nói.

“Làm sao bọn mày phát hiện được tao, sao có thể nghe thấy âm thanh của tao?”

Elie Stuart khiếp sợ, hắn không ngờ hình thái hiện giờ của mình lại bị đám nước quỷ quái này phát hiện.

Sau đó Elie Stuart nhìn thấy ngày càng nhiều nòng nọc nước xuất hiện bên cạnh mình.

Đám nòng nọc nước này có con cầm khăn lau mini, có con cầm bình xịt mini, có con cầm mấy thứ khử độc, nòng nọc nước có diện mạo đơn giản, tất cả đều dùng biểu cảm khó chịu nhìn hắn, những con nòng nọc nước này chính là phân thân của nguyên linh nước Iswett.

Tình cảnh này thoạt nhìn có chút đáng yêu, nhưng đối với Elie Stuart ở thời điểm này thì chỉ có kinh hãi.

Hình thái này của hắn gần như đã hi sinh toàn bộ sức mạnh, chỉ còn lại năng lực ẩn giấu mạnh mẽ nhất của cảnh giới chân tự, nhưng lại cứ thế bị đám đồ chơi này phát hiện sao?

Năng lực tra xét của Iswett không phải mạnh mẽ đến mức biến thái, chính hắn cũng không ngờ được mình lại gặp người xâm nhập như Elie Stuart.

Sở dĩ phát hiện Elie Stuart cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, ngoại trừ chuyện nói ít thì Iswett còn một đặc điểm khác là thích sạch sẽ.

Một đoàn nước lớn như thế nếu như ở nơi không sạch sẽ thì rất dễ bị dơ theo, vì thế quanh năm suốt tháng Iswett vẫn luôn phóng ra một đám nòng nọc nước tí hon để dọn dẹp vệ sinh toàn bộ đại sảnh tầng ba.

Khả năng dọn dẹp của đám vật nhỏ này có thể nói là mức độ phân tử, cho dù là vết bẩn mắt thường không thể nhận ra, một hạt bụi, một con vi khuẩn cũng không thể thoát khỏi quá trình quét dọn của Iswett.

Năng lực ẩn giấu của Elie Stuart cho dù mạnh mẽ cỡ nào, nhưng ở trong không gian mà khắp các ngõ ngách đều có phân thân nguyên linh nước cũng rất có thể trốn tránh.

Trong tình huống như vậy Elie Stuart còn mồm thối lắm lắm, Iswett chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Chương 689 - Tự chui đầu vào lưới

“Mày, đáng ghét.”

“Mày, dơ bẩn.”

Mày, xấu xí.”

Mày, mang theo virus.”

...

Một đám nòng nọc nước tí hon không ngừng léo nhéo mắng Elie Stuart tới thương tích đầy mình, tuy mỗi con nòng nọc

nước đều nói không nhiều, nhưng số lượng của chúng thì lại quá nhiều.

Những từ ngữ không ngừng phát ra đó rớt cuộc cũng làm Ôn Văn chú ý, anh nhìn sang vai của mình, rớt cuộc cũng nhìn thấy con dơi con lông còn chưa mọc đủ dài kia.

“Ồ, thứ đồ chơi này theo mình vào đây từ khi nào vậy?”

Ôn Văn giơ hai ngón tay cẩn thận kẹp lấy cánh Elie Stuart giơ lên, tuy Ôn Văn không nhận ra vật nhỏ này là Elie Stuart nhưng có thể làm Iswett không thích nói chuyện phải mắng chửi thì nó chắc chắn không phải một con dơi con bình thường.

Tâm trạng của Elie Stuart thoáng chốc rơi xuống đáy cốc, hẳn không ngờ mình lại bị thứ như vậy phát hiện.

Nếu trước đây hẳn bớt tham lam một chút, quyết định trước tiên phải khôi phục thực lực chứ không phải tìm kiếm Đào Thanh Thanh thì kết quả cuối cùng chắc chắn đã khác.

Có điều hiện giờ vẫn chưa tới thời điểm bết bát nhất, tuy mình bị nhân loại này bắt được nhưng chưa chắc hẳn biết thân phận mình, mình chỉ cần giả vờ ngu ngốc một chút, để hẳn xem mình là con dơi bình thường có chút linh tính thì có lẽ vẫn còn cơ hội chạy trốn.

Vì thế Elie Stuart lè lưỡi liếm nhẹ ngón tay Ôn Văn hai cái, đôi mắt to lóe sáng chớp chớp mắt, thoát nhìn cực kỳ vô tội.

Ôn Văn kiểm tra cẩn thận một phen, trong cơ thể Elie Stuart cũng không có bao nhiêu siêu năng lực, khả năng chiến đấu có lẽ chỉ mạnh hơn bọ ngựa một chút, vì thế Ôn Văn cũng không xem là chuyện lớn gì.

“Chắc, chắc là một con dơi con không cẩn thận dính vào trên người mình, có lẽ là loại biến dị... có thể làm Iswett tức giận như vậy chắc chắn không phải thứ bình thường, trước tiên cứ nhốt lại đã.”

Sợi xích màu đen lớn như sợi bông từ đầu ngón tay Ôn Văn phóng ra trói chặt Elie Stuart lại.

Nhìn thấy xiềng xích màu đen này, Elie Stuart theo bản năng cảm nhận được cảm giác nguy cơ, nhưng hiện giờ hẳn căn bản

không có sức phản kháng Ôn Văn.

Elie Stuart biến mất trong tay Ôn Văn, bị nhốt vào trong phòng giam, vốn Ôn Văn định nhốt nó lại chờ sau này mới xử lý.

Nhưng Ôn Văn đột nhiên chú ý tới, con dơi nhỏ bé này lại bị giam trong khu Tai Nạn!

Có nghĩa là trạm thu nhận đánh giá con dơi không mạnh hơn con sâu bao nhiêu này là một con quái vật cấp Tai Nạn!

Ôn Văn lập tức trở nên hăng hái, anh bắt đầu nghi ngờ thân phận của con dơi con này, anh tận mắt nhìn thấy cơ thể của Elie Stuart bị năm cường giả chân tự đánh nát vụn, nhưng liệu có khi nào bản thể của Elie Stuart đã trốn thoát với hình dáng một con dơi con không?

Vì vậy Ôn Văn đi tới phòng giam của Elie Stuart, xách hẳn trên tay và đi tới phòng giam của Đào Thanh Thanh.

Hiện giờ phòng giam của Đào Thanh Thanh chính là phòng giam xa hoa nhất trong số phòng giam ở tầng ba trạm thu nhận, lúc Ôn Văn tiến vào thì Đào Thanh Thanh đang ôm đầu gối ngồi ở góc tường, dáng vẻ đáng yêu.

Sự sợ hãi khi đối mặt với Elie Stuart trước đó vẫn còn đang ám ảnh cô.

“Sao rồi, có bị dọa không, giặt quần rồi hãy ra.” Ôn Văn đứng ở ngoài cửa phòng giam, không hề có ý định an ủi cô nàng.

“Cái đồ không có lương tâm... ông mới cần giặt quần ấy.”

Sau khi nghe thấy lệnh của Ôn Văn, Đào Thanh Thanh thở dài một tiếng, xoa xoa má rồi bước ra khỏi phòng giam.

Ôn Văn nâng mặt cô nàng cẩn thận nghiên cứu một chút, phát hiện quả thực không có vấn đề gì lớn thì thả lỏng ra tay, chỉ cần tinh thần không có vấn đề gì quá lớn thì tốt rồi, anh không phải bác sĩ, anh không thể phát hiện được những vấn đề nhỏ.

“Cái đó... ông nói thật với tôi đi, nếu tôi vẫn giúp ông bắt quái vật cứu nhân loại thì cuối cùng ông thật sự sẽ tha thứ cho tôi à?”

Đào Thanh Thanh dùng biểu cảm phức tạp nhìn Ôn Văn, Ôn Văn không chút kiêng kỵ dùng cô làm mô phạm, sau khi trở về cũng không hề an ủi cô, cô có cảm giác Ôn Văn chỉ xem mình như công cụ.

“Tha thứ cho cô? Không thể.” Ôn Văn thuận miệng trả lời.

Vẻ mặt Đào Thanh Thanh trở nên u ám, cô không ngờ Ôn Văn lại trả lời như chém đinh chặt sắt như thế.

Ôn Văn dựa người vào tường, cực kỳ nghiêm túc nói: “Tôi không có tư cách tha thứ cho cô thay những người đã bị cô giết, mặc dù có lẽ cô bất đắc dĩ, có lẽ có vài lời khó có thể nói được, có thể đã làm rất nhiều chuyện bù đắp...”

“Nhưng tha thứ là quyền của người bị hại, bọn họ đã chết, không ai có thể tha thứ, chuyện tôi có thể làm là chọn những kẻ không nhìn được và đưa chúng tới gặp người bị hại.”

Ý bóng gió là trực tiếp giết chết những kẻ không nhìn nổi.

“Đừng nói cô... ngay cả chính bản thân tôi cũng từng làm những chuyện thất đức, cũng có người vô tội vì tôi mà chết, nhưng tôi không cảm thấy mình cần tha thứ, cái tôi muốn làm là không có lỗi với chính mình, đồng thời cố gắng bù đắp sai lầm.”

“Vì thế cô không cần xoắn xuýt vấn đề có tha thứ hay không, bây giờ cô đã làm rất tốt rồi.”

Nghe Ôn Văn ‘an ủi’ xong, tâm trạng của Đào Thanh Thanh thoải mái hơn rất nhiều, mặc dù cô vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi bóng ma tâm lý Elie Stuart, nhưng ít nhất tâm tình không còn phức tạp như trước nữa.

Ôn Văn quan tâm hỏi: “Bây giờ cô đã khá hơn một chút rồi đúng không?”

Đào Thanh Thanh ấm lòng gật đầu, tên Ôn Văn này có đôi khi rất tri kỷ.

Sau đó cô nhìn thấy trên mặt Ôn Văn lộ ra nụ cười quái dị, điều này làm trong lòng Đào Thanh Thanh cảm thấy bất an.

Ôn Văn xòe tay ra trước mặt Đào Thanh Thanh, lộ ra Elie Stuart bị anh nắm chặt lấy giờ.

Elie Stuart nhìn thấy Đào Thanh Thanh thì không hề có chút vui sướng nào, ngược lại cực kỳ phần nộ trực tiếp tỏa ra hơi thở điên cuồng đối với Đào Thanh Thanh.

Nếu như ở trạng thái bình thường, gặp được Đào Thanh Thanh hẳn sẽ rất vui, nhưng bây giờ hắn là một tù nhân, với tư cách là huyết tộc cao cấp, sao hắn có thể để Vampire cấp thấp thấy đáng vẻ chật vật của mình được chứ?

Bị cơn phần nộ của Elie Stuart chấn động, Đào Thanh Thanh sững sờ tại chỗ, vẻ mặt thay đổi kịch liệt, giống như gặp phải thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp.

Thấy biểu cảm của Đào Thanh Thanh, Ôn Văn rốt cuộc xác định thân phận của Elie Stuart.

Thì ra năm vị cường giả chân tự thật sự chưa giết được Elie Stuart, nhưng Elie Stuart cũng không trốn thoát mà ù ù cạc cạc tự chui đầu vào lưới.

“Mày chính là Elie Stuart đúng không?” Ôn Văn xách hắn, vẻ mặt không tốt nói.

Dơi con Elie Stuart thở dài một hơi, hiện giờ hắn đã không muốn giãy giụa nữa rồi, phải xem xem Ôn Văn xử lý hắn thế nào, chỉ cần không chết thì sẽ có cơ hội trốn thoát.

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt mỉm cười quái dị mang theo Elie Stuart rời đi, để lại Đào Thanh Thanh run rẩy ở nguyên tại chỗ.

Sau khi cô tỉnh táo lại thì hung hăng phun nước miếng về phía Ôn Văn, khi này được Ôn Văn an ủi còn cảm thấy có chút ấm lòng, còn nghĩ rằng Ôn Văn cũng giống như người, hiện giờ xem ra...

Ôn Văn đúng là thứ súc sinh!

Có điều bị kinh hoàng ở khoảng cách gần như vậy, đúng là cần phải giặt quần thật....

Chương 690 - Quả bóng màu đen

“Nói đi, mày ần núp tiến vào đây, rốt cuộc có mục đích gì?”

Con dơi nhỏ bị xiềng xích màu đen treo chổng ngược trên không trung, ở trên chiếc bàn bên cạnh đặt một vài món đồ

như màn ủi roi da mini.

“Là mày dẫn tao vào...” Elie Stuart bắt đắc dĩ trả lời, tên này nhất định chính là kẻ bệnh tâm thần, làm gì có người nào lại muốn tra tấn ép cung một con doi nhỏ bé như thế chứ?

“Không nói à? Coi chừng tao dựng hình đây.”

Ôn Văn lấy ra một cây kéo nhỏ không ngừng nhấp mũi kéo về phía con doi nhỏ, vô tình cố ý chéch về phía hạ thân làm Elie Stuart túa mồ hôi lạnh rùng rùng.

“Rốt cuộc mày muốn hỏi gì, tao sẽ nói cho mày biết toàn bộ!”

Lông mày Ôn Văn nhướn lên: “Hừ, mày đúng là đồ mạnh miệng, xem ra mày chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ rồi.”

Vì thế Ôn Văn dùng cốc tai mèo làm ra một cốc nước ớt ma quỷ rót từng chút một vào bụng Elie Stuart, Elie Stuart bị loại nước ớt này cay tới đỏ bừng.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu ra, tên này căn bản không phải muốn hỏi gì cả, chỉ đơn giản là muốn đày đọa hắn mà thôi.

Tâm lý của người này chắc chắn có vấn đề!

Sau khi đày đọa Elie Stuart xong, tâm tình Ôn Văn tốt hơn hẳn, anh cần tìm người hành hạ một chút để giải tỏa áp lực, hết Dẫn Đạo Giả tới kẻ ăn mực rửa thời gian làm anh phải thừa nhận áp lực rất lớn.

Chẳng qua mặc dù hắn đã đày đọa Elie Stuart một trận tàn ác nhưng vẫn không tổn hại tới gân cốt Elie Stuart.

Elie Stuart chính là quái vật cấp bậc chân tự đầu tiên mà Ôn Văn bắt được, một khi hắn khôi phục thực lực thì thực lực của Ôn Văn cũng sẽ gia tăng rất nhiều.

Sau đó Ôn Văn cầm dây chuyền nhân viên thu nhận, bên ngoài vẫn chưa truyền tin tới nên vẫn rất rảnh rỗi, Ôn Văn muốn thừa dịp khoảng thời gian này thu nhận vài nhân viên ở thành phố Nimes.

Hiện giờ Ôn Văn có hai mục tiêu, một là Hồ Ngạn Bình đã thức tỉnh năng lực trong trận quái nhân thực vật ở thành phố Đồng Lĩnh, năng lực của người trẻ tuổi này là khi khí thể đầy

đủ thì cậu ta có thể làm được những chuyện mà người khác không thể làm được.

Một người khác chính là lão Tinh.

Hồ Ngạn Bình chỉ là một người trẻ tuổi chưa từng va chạm xã hội, Ôn Văn lừa dối một chút đã có thể kéo vào trạm thu nhận.

Nhưng lão Tinh thì tốn công sức một phen, ông ta quản lý Phòng Bếp Đen, năng lực là một ẩn số, đồng thời tựa hồ còn biết một vài kiến thức bí ẩn, thoát nhìn không dễ lừa cho lắm.

Lúc Ôn Văn biến hóa thành người áo đen xuất hiện trước mặt lão Tinh, hắn đang ở trong phòng giam của Hiệp Hội Thợ Săn, tay chân đeo xiềng xích có tác dụng cứ chế siêu năng lực.

Hiện giờ vẫn chưa bắt được Stein, vì thế hiềm nghi của lão Tinh vẫn chưa thể xóa bỏ.

Độ cảnh giác của lão Tinh khác với những nhân viên thu nhận trước, Ôn Văn vừa xuất hiện thì hắn lập tức nhận ra mình đang ở trạng thái linh hồn, không quan bọn họ nói chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới bên ngoài.

Năng lực liên quan tới linh hồn tuy không hiếm thấy bằng năng lực thời gian nhưng cũng không phải tùy tiện có thể nhìn thấy, hơn nữa từ hơi thở mơ hồ từ trên người Ôn Văn truyền ra, người này tuyệt đối không dễ chọc.

“Tôi chỉ là một ông chủ nhà hàng bình thường, không biết nhân vật lớn như ngài tới tìm tôi là có chuyện gì?”

“Ông không phải chỉ là một ông chủ nhà hàng mà còn là nhân tài mà ta xem trọng, lần này ta tới là muốn mời ông tham gia tổ chức của ta, tên nó là Trạm Thu Nhận Tai Ách!”

“Trạm Thu Nhận Tai Ách....” Lão Lý Đại Trang lẩm bẩm lặp lại, tâm tư trong lòng khá phức tạp.

Một lát sau thì khom người nói với Ôn Văn: “Ngài có thể tới mời chính là vinh dự của tôi, nhưng tôi vẫn chưa hiểu biết gì về tổ chức....”

Vì thế Ôn Văn bắt đầu miêu tả chức năng của trạm thu nhận một chút, đồng thời làm ra chút hứa hẹn.

Nghe Ôn Văn nói xong thì lão Tinh im lặng một lúc lâu, sau đó nói với Ôn Văn: “Tổ chức của ngài làm tôi rất động lòng, nhưng có thể cho tôi một khoảng thời gian rồi mới trả lời ngài được không?”

“Ông suy nghĩ cho kỹ rồi ký vào khế ước này, nếu không muốn gia nhập thì hủy nó đi.”

Sau khi nói xong thì Ôn Văn biến mất ở trước mặt lão Tinh, để lại một tờ khế ước.

Lão Tinh nhìn khế ước trên mặt đất, xem xét tỉ mỉ một lần rồi không chút do dự trực tiếp ký tên của mình vào.

Lúc Ôn Văn nói ra cái tên Trạm Thu Nhận Tai Ách và chức năng của nó, hắn đã quyết định sẽ gia nhập, sở dĩ cuối cùng lại nói muốn suy nghĩ một chút là vì muốn xem thử xem Ôn Văn có ép buộc mình hay không.

Thật ra chỉ cần là tổ chức có tính chất ôn hòa không cưỡng ép thì lão Tinh sẽ không từ chối, mấy năm nay hắn cũng lục tục gia nhập vài tổ chức như thế, bạn của hắn cũng từ đó mà ra.

Hơn nữa từ truyện xưa của tổ tiên, lão Tinh nhớ rằng tổ tiên mình nhớ mãi không quên một nơi có tên là trạm thu nhận, cũng không biết có liên quan tới tổ chức này hay không.

Sau khi lão Tinh ký khế ước, Ôn Văn lập tức cảm ứng được, sau đó anh chọn thêm bốn mục tiêu trông có vẻ phù hợp, gửi lời mời cho bọn họ.

Trong số nhóm mục tiêu này có ba người có nhu cầu cấp thiết, chỉ có trạm thu nhận mới có thể thỏa mãn, vì vậy muốn bọn họ gia nhập là không khó.

Một người khác là giáo sư sinh vật học của đại học Nimes, sau khi vị giáo sư này thức tỉnh năng lực, không quản là trí tuệ hay công năng cơ thể đều phát triển rất lớn, nhưng nó lại làm hắn mọc ra thêm một cái đuôi.

Cái đuôi này làm hắn cảm thấy rất tự ti, ngay cả ngày hè cũng mặc quần dài, không dám tìm bạn gái.

Bởi vì tập trung nghiên cứu sinh vật học nên cuối cùng hắn đã trở thành giáo sư sinh vật học của đại học Nimes, hắn đã nghiên cứu rất nhiều năm nhưng vẫn chưa tìm ra phương pháp

biển cái đuôi kia trở lại bình thường, thậm chí còn từ một biển thành hai...

Nếu vị giáo sư này có thể gia nhập trạm thu nhận thì coi như bổ sung chỗ trống nhân viên nghiên cứu khoa học, không đến mức chuyện gì cũng phải nhờ Hiệp Hội Thọ Săn giúp đỡ nữa.

Sau khi gửi lời mời cho nhóm người siêu năng này xong, Ôn Văn thấy thời gian vẫn còn sớm nên dạo quanh trạm thu nhận.

Đạo gần đây Từ Hải đang gấp rút chế tạo búp bê đầu heo mà Chu Kỳ Bái đặt hàng, Tần Sảng trốn trong góc, thấy có ai đi ngang qua thì nhảy ra hù người, Hồ Ấu Lăng thì vẫn lả lơi đưa tình như cũ, Bạch Tiểu Mật mặc đồ ngủ xem truyện lão sói xám và bé thỏ trắng...

Lúc Ôn Văn đi ngang qua khu Tai Hại thì phát hiện trong phòng giam của công chúa Máu Đen xuất hiện thêm một vật, là một quả cầu thịt màu đen lớn cỡ trái bóng!

Mà công chúa Máu Đen ngủ say hơn nửa năm rồi cuộc cũng thoát khỏi giấc ngủ, tỉnh táo lại.

Vừa thấy Ôn Văn, công chúa Máu Đen đã vội vàng túm cổ áo mình, vẻ mặt hoảng sợ: “Lúc tao hôn mê mày rồi cuộc đã làm gì tao, sao tao lại sinh ra cái thứ đó?”

Thật ra làm công chúa Máu Đen hoảng sợ không phải Ôn Văn làm cô ta mang thai, mà là cô ta mang thai rồi sinh ra một quả bóng.

Có thể sinh ra một thứ như vậy, bản thể của Ôn Văn đáng ghét cỡ nào chứ?

Chương 691 - Thần nghiệt Bạch Độc

Dẫn Đạo Giả ngồi trên băng ghét nhỏ, trên mặt là nụ cười rất âm áp.

Xung quanh có rất nhiều người nhìn hẩn, đáp lại nụ cười thân thiện, nhưng không có ai nghĩ rằng Dẫn Đạo Giả khác thường, cho dù sau lưng hẩn có một vòng sáng thật lớn.

Thần tính là một thứ rất thần kỳ, nó có thể dễ dàng xoay chuyển tư duy của người thường ở xung quanh, thậm chí là

người siêu năng cấp bậc thấp.

Giống như chuyện Dẫn Đạo Giả dùng thần tính làm những người khác không chú ý tới hiện giờ chỉ là một trong những tác dụng cấp thấp nhất.

Dẫn Đạo Giả thực muốn xem thử xem, Ôn Văn rốt cuộc có thể trốn tới khi nào.

Đợi tới khi Ôn Văn ra ngoài, hắn cần nói chuyện với Ôn Văn một chút.

Dù sao thì xét theo một ý nghĩa nào đó, Dẫn Đạo Giả cũng từng là người của trạm thu nhận, mặc dù đã bị trạm thu nhận tước đi quyền hạn nhưng cũng không muốn hoàn toàn xé mặt với trạm thu nhận.

Trí nhớ của hắn không phải đặc biệt trọn vẹn, vì thế không biết nếu mình bức ép trạm thu nhận quá mức thì liệu có xảy ra biến cố gì hay không.

Nhưng nếu thật sự không thể nói chuyện với Ôn Văn... thì chỉ có thể giết mà thôi!

Nếu trạm thu nhận đã tự mình lựa chọn trở thành lịch sử, vì sao không tiếp tục chìm xuống, vì sao lại sống lại chứ.

Đột nhiên Dẫn Đạo Giả sửng sốt, sau đó nhín một vòng xung quanh, lông mày nhíu lại.

Hắn phát hiện xung quanh có tới bảy người siêu năng cảnh giới chân tự bao vây!

“Sao chúng lại xuất hiện ở chỗ này, là Ôn Văn đã liên hệ sao, hắn đang bị vây trong trạm thu nhận mới đúng...”

“Ah hiểu rồi, là điện thoại... món đồ chơi nhỏ mà nhân loại đã phát minh gần đây, tính sai mất rồi...”

“Có điều cũng tốt, toàn bộ chân tự đều tới chỗ này, bên kia sẽ không còn ai có thể ngăn cản Stein.”

Dẫn Đạo Giả đứng dậy, lớn giọng nói với đám người: “Bọn mày biết tao ghét điểm nào nhất của Hiệp Hội Thợ Săn không?”

Tuân Thanh nhin không được hỏi: “Bọn tao không muốn chơi trò suy đoán, mày rốt cuộc là ai?”

Dẫn Đạo Giả không trả lời Tuân Thanh, trên người tỏa ra ánh sáng trắng sáng ngời chói toàn bộ quảng trường xung quanh, con đường, người đi đường, cây cối, tất cả đều bị ánh sáng trắng kia biến thành hạt cơ bản.

Dẫn Đạo Giả vẻ mặt lạnh như băng lơ lửng giữa không trung: “Tất cả mọi thứ của bọn mày, tao đều ghét!”

Một trận đại chiến bùng nổ trong thành phố Nimes mà không hề có điềm báo trước.

...

“Sinh, thứ này là cô sinh ra à?”

Ôn Văn cầm một cây gỗ nhỏ, vẻ mặt tò mò chọt viên thịt màu đen kia.

Vẻ mặt công chúa Máu Đen đỏ ửng, không phải xấu hổ mà là tức giận, thứ này rốt cuộc làm sao mà có, không phải Ôn Văn biết rõ hơn cô à?

“Chậc chậc, thật kỳ lạ, không ngờ cô lại sinh sớm như vậy.”

“Khu Hoa Phủ bọn tôi có một truyền thuyết, một người phụ nữ có thai ba tháng sinh ra một viên thịt, bên trong viên thịt là một vị thần tiên tí hon, trong quả bóng đen này không phải cũng có một đứa bé chứ?”

Ôn Văn tiện tay lôi ra một con dao thép, nóng lòng muốn thử nghiệm với viên thịt màu đen này.

Có điều Ôn Văn lập tức nghĩ ra lúc dùng cung mang thai tấn công công chúa Máu Đen, trong đầu anh đã nghĩ tới khí má sét, lẽ như thứ này cũng là một loại bom như khí má sét, đâm một dao vào liền bùng nổ thì hỏng bét.

“Tôi sẽ mang đứa bé của cô đi nghiên cứu, cô an tâm ở cứ đi, sinh ra một món đồ chơi như thế cũng không dễ dàng.”

“À đúng rồi, có lẽ cô vẫn chưa quen thuộc với nơi này, đây là chỗ tốt, miễn phí tiền thuê nhà tiền điện nước, mỗi ngày còn dạy cô những kiến thức hữu dụng, để bọn cô trở thành quái vật có ích cho xã hội...”

Ôn Văn vừa nói vừa dùng xiềng xích kéo quả bóng đen kia đi rồi biến mất trong hành lang.

Công chúa máu đen nhìn quả bóng đen kỳ quái kia, không hề có chút không nữ nào của người làm mẹ, ngược lại bởi vì thứ đó rời khỏi mình mà thở phào một hơi, có điều cô vẫn còn chút nghi hoặc với lời Ôn Văn, nơi này thấy thế nào cũng không tốt đẹp giống như Ôn Văn nói.

Nửa tiếng sau, trạm thu nhận tầng ba, Ôn Văn rút cuộc cũng kiểm tra xong quả cầu thịt màu đen kia.

Đầu tiên, thứ này thoát nhìn là một viên thịt, nhưng nó càng giống như một quả bóng đàn hồi, sau khi ném quả bóng này ra ngoài, chỉ cần đụng trúng thứ gì đó nó sẽ tự động quay trở lại nơi xuất phát.

Tất nhiên lực đàn hồi không phải thuộc tính chủ yếu của thứ này, chủ yếu là độc!

Ôn Văn phân biệt dùng vài con quái vật tiến hành kiểm tra, đầu tiên là dùng nó đập Ais Wakaz một chút, Ais lập tức choáng đầu hoa mắt, tới tận bây giờ vẫn còn buồn nôn.

Mà nện vào người một con quái vật trung tự thì nó trực tiếp hôn mê, cũng không biết đến bao giờ mới có thể tỉnh lại.

Nếu như nện vào quái vật dưới cấp Tai Nạn, có lẽ chúng sẽ giống như công chúa Máu Đen, trực tiếp hôn mê không tỉnh lại.

Quả bóng đen này mặc dù do công chúa Máu Đen chỉ có thực lực cấp Tai Hại sinh ra nhưng chất độc của nó tới từ quả táo có chất độc mà công chúa Máu Đen dự tính đầu độc mẹ mình là Băng Vương Hậu cấp bậc thượng tự.

Vì thế nó có chất độc mạnh mẽ như vậy cũng rất bình thường.

Sau khi có công chúa Máu Đen tự mình làm mẫu, hiện giờ Ôn Văn xác nhận cung mang thai thật sự có thể làm người ta mang thai sinh ra đồ vật, mà đồ vật sinh ra có thể sẽ mang đi một phần siêu năng lực của người mang thai.

Sau này nếu Ôn Văn muốn hủy diệt nhân đạo quái vật thì có thể để chúng sinh ra siêu năng lực của mình trước rồi mới hủy diệt.

Nhưng trong chiến đấu không thể dùng như vậy, những cường giả có thể chiến đấu với Ôn Văn hoàn toàn có thể trực tiếp hủy

thai đi đề phòng đặc tính siêu năng của mình bị phân tách.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị nghĩ cách tìm ra phương pháp một khi bắt trúng mục tiêu có thể lập tức sinh ra đồ vật.

Giảng co hơn nửa ngày, Ôn Văn thấy thời gian đã không còn sớm nên bấm điện thoại gọi cho Tuân Thanh, anh cần xác nhận xem Dẫn Đạo Giả còn thủ ở bên ngoài hay không.

Điện thoại kết nối, Ôn Văn mong đợi hỏi: “Nè lão Tuân, bọn ông đã bắt được tên chân tự kia chưa?”

“Bọn nó không bắt được tao.”

Âm thanh quen thuộc từ trong điện thoại truyền ra, không phải là âm thanh Ôn Văn muốn nghe thấy.

Đó là giọng của Dẫn Đạo Giả!

Ôn Văn cảm thấy cả người mình lạnh ngắt, bảy vị chân tự ra tay vẫn không thể bắt được Dẫn Đạo Giả?

Hơn nữa di động của Tuân Thanh sao lại nằm trong tay Dẫn Đạo Giả, lẽ nào Tuân Thanh đã bị hấn giết rồi....

Giọng nói bên đối diện có chút uể oải: “Mày yên tâm, tên nhóc nghịch kiếm kia không có việc gì, tao chỉ cướp đi điện thoại của nó thôi.”

Dẫn Đạo Giả vừa nói vậy thì Ôn Văn lập tức tin tưởng.

Bởi vì tên Tuân Thanh kia rất thích giả ngẫu, vẫn luôn treo thiết bị đầu cuối siêu thợ săn trên đai lưng, bị người ta cướp cũng không phải chuyện bất ngờ.

Dẫn Đạo Giả ho nhẹ một tiếng nói: “Tao tận mắt nhìn thấy mày tiến vào trạm thu nhận, cũng đã nghĩ thông suốt thân phận của mày, vì thế mày cũng không cần che giấu tao làm gì, chúng ta cứ nói chuyện thẳng thắn đi.”

Ôn Văn suy nghĩ một hồi, trầm giọng nói: “Rốt cuộc mày là ai, mục đích là gì?”

Hiện giờ Ôn Văn đã không còn phủ nhận quan hệ với trạm thu nhận nữa rồi.

“Mày không biết mục đích của tao?”

Dẫn Đạo Giả lớn tiếng bật cười, tựa hồ thở phào một hơi.

“Mày không biết tao, chúng tao mày vẫn chưa mở ra tầng bốn của trạm thu nhận.”

“Tao không ngại trực tiếp nói cho mày biết, tên của tao là Bạch Độc, có điều có lẽ mày sẽ quen với một tên gọi khác của tao, cái tên đó là... Thần Nghiệt.”

Chương 692 - Ma nghiệt Mặc Cung

Liên quan tới tầng bốn của trạm thu nhận, từng là người có quyền hạn cao của trạm thu nhận, có tên gọi là thần nghiệt...

Ôn Văn trừng to mắt, hiện giờ anh đã mơ hồ đoán được thân phận của Dẫn Đạo Giả.

Kincara từng nói với Ôn Văn, mỗi tầng của trạm thu nhận đều có một nhân viên quản lý trung tâm, nhân viên quản lý tầng thứ tư được gọi là ‘ác nghiệt thần ma’.

Mà cả người Dẫn Đạo Giả trắng toát, có thể sử dụng thần tính, nói không chừng chính là một phần của ác nghiệt thần ma.

Có lẽ ở tầng thứ tư chưa được mở ra có một vị tồn tại trái ngược với Dẫn Đạo Giả được gọi là ma nghiệt?

Hướng suy nghĩ này vừa nảy ra thì rất nhiều chuyện không hiểu được trước kia lập tức thông suốt, bởi vì Bạch Độc từng là một phần của nhân viên quản lý trung tâm tầng thứ tư nên mới có thể thông qua phương pháp đó thả quái vật trong trạm thu nhận ra ngoài.

Bởi vì thực tế hẳn không hoàn toàn là vị ác nghiệt thần ma kia nên hẳn có thể phản bội trạm thu nhận mà không bị trạm thu nhận nghiêm phạt.

Bên kia Dẫn Đạo Giả cho Ôn Văn vài giây suy nghĩ, sau đó tiếp tục nói: “Hiện giờ mày đã hiểu tao là gì rồi đúng không, lần sau khi gặp mặt, chỉ cần tao muốn thì mày tuyệt đối không thể thông qua trạm thu nhận để trốn thoát đâu.”

“Tuy vì chút thông minh nhỏ này nên tao tạm thời không có cách nào tìm được mày, có điều chẳng mấy chốc tao sẽ khôi phục lại, khi đó mày sẽ không còn may mắn được như bây giờ đâu.”

“Có điều chỉ cần mày đáp ứng một vài điều kiện, tao có thể đảm bảo sẽ không tới tìm mày gây chuyện, không chỉ tao, ngay cả đám tội phạm trốn chạy cũng sẽ không tìm mày gây chuyện.”

“Điều kiện gì?”

Ôn Văn có chút động lòng, giai đoạn hiện giờ thì Dẫn Đạo Giả đúng là mối họa lớn đối với anh, nếu có thể tạm thời hòa giải với Dẫn Đạo Giả thì rất có lợi cho sự phát triển của Ôn Văn, chỉ cần điều kiện không quá đáng, đồng ý cũng không phải không thể.

Bạch Độc im lặng một hồi nói: “Tao muốn mày ký khế ước, vĩnh viễn không để Mặc Cung rời khỏi trạm thu nhận.”

“Mặc Cung là ai?”

Ôn Văn có chút sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra.

Có thể làm Bạch Độc cố ý dẫn dò như vậy, có lẽ chỉ có vị ma nghiệt ở tầng bốn trạm thu nhận, mặt khác từ tên của hai người có thể nhìn ra chút manh mối.

Bạch Độc không muốn để Mặc Cung rời khỏi trạm thu nhận, nói cách khác Bạch Độc lo lắng Mặc Cung tìm được mình, Bạch Độc đang sợ Mặc Cung!

Ôn Văn cân nhắc một chút rồi quyết định: “Điều kiện này của mày... tao không thể đồng ý.”

Giọng nói của Bạch Độc trở nên âm trầm: “Không đáp ứng? Mày nên biết giữa tao và mày, ai mới là người mạnh mẽ hơn.”

“Đương nhiên tao biết, bây giờ giữa tao và mày vẫn còn một khoảng cách rất lớn... Nhưng Mặc Cung mà mày nói sau này chính là nhân viên của tao, hắn có muốn rời khỏi trạm thu nhận hay không thì phải xem ý nguyện của hắn, tao không muốn làm quyết định thay hắn.”

“Mày nên biết hậu quả từ chối tao.” Hô hấp của Bạch Độc rõ ràng dồn dập hơn một chút, điều này càng làm Ôn Văn xác định Mặc Cung chính là khắc tinh của Bạch Độc.

Ôn Văn có chút khiếp sợ nói: “Nếu có khả năng thì tao hi vọng mày không nên tới tìm tao, nhưng nếu mày cứ muốn tới... nói không chừng lần sau chính là tao đe dọa mày.”

Bạch Độc lớn tiếng nói: “Mày sẽ phải trả cái giá thật lớn vì hành vi ngu xuẩn của mình...”

Hắn còn chưa nói hết thì Ôn Văn đã nghe thấy một tiếng nổ mạnh, sau đó cuộc trò chuyện bị cắt đứt hoàn toàn.

Bên ngoài điện thoại, chiếc di động mà Bạch Độc cầm trên tay đã nổ tung, uy lực vượt xa đạn cao cấp.

Bom thì còn dễ nói, cho dù nổ sát mặt thì cao lắm cũng chỉ làm Bạch Độc choáng đầu một chút mà thôi, chân chính nguy hiểm chính là thứ văng ra theo vụ nổ.

Mấy trăm cây kim nhỏ dài không tới mười cm ghim vào mặt và tay Bạch Độc, làm làn da của hắn cấp tốc biến thành màu xanh da trời, trên kim có chứa chất tộc có hiệu quả đối với cường giả chân tự!

Bạch Độc sa sầm sắc mặt, vội vàng vận dụng sức mạnh đẩy những mảnh nhỏ ghim trong cơ thể ra ngoài.

Nhưng chất độc đã xâm nhập cơ thể, chỉ đẩy kim độc ra ngoài cũng không có chút tác dụng gì, bản thân hắn vốn đã bị thương nặng, hiện giờ dưới tác dụng của chất độc, vết thương đang nhanh chóng chuyển biến xấu.

Sau khi hoảng loạn vài giây đồng hồ, Bạch Độc lạnh nhạt quyết định để chất độc tùy ý khuếch tán trong cơ thể, về mặt u ám, vết thương một lần nữa nặng thêm.

“Xem ra phải để tên nhóc kia sống lâu thêm một hồi... có điều không sao cả, mình vẫn còn sắp xếp một phần quà khác.”

...

Trong chiếc lều được xây dựng tạm thời, Tuân Thanh nhấn một công tắc màu đỏ, sau đó ném nó xuống đất, trên mặt có chút đắc ý.

Tên khốn mặt trắng còn hơn cả quý tộc khu Đông Du cũng không chịu dùng đầu óc suy nghĩ một chút, điện thoại của hắn dễ cướp vậy sao?

Di động của mỗi nhân vật cao cấp của hiệp hội đều được đặc chế, lúc mất trộm có thể kích hoạt kịp nổ để phòng tiết lộ bí mật.

Mà Tuân Thanh còn đặc biệt tìm thợ thủ công cường hóa uy lực vụ nổ của điện thoại mình, còn bỏ thêm chất độc cực mạnh, đồng thời còn đặt di động ở nơi bắt mắt, có thể dễ dàng cướp đi.

Diện xuất của hắn thật ra là không hi vọng ai cướp điện thoại của mình.

Người có thực lực yếu căn bản không có cơ hội cướp, mà người có thể cướp chắn chắn sẽ rình xem bí mật trong điện thoại, khi đó chút sắp xếp này sẽ làm đối phương kinh ngạc.

Tuân Thanh làm thế chỉ là chút hứng thú quái ác mà thôi, làm gì có ai dám nhắm tới di động của nhân vật cao cấp của hiệp hội chứ?

Nhưng Tuân Thanh vừa đắc ý lại vừa mắng nhiếc ôm cánh tay được băng bó kín mít, sau đó nhìn hết thấy xung quanh, vẻ mặt u ám.

Cho dù bị điện thoại ám toán một phen thì sao chứ, cao lắm cũng chỉ làm đối phương bị thương nặng thêm mà thôi, lần này bọn họ đã thất bại thảm hại.

...

Lạch cạch...

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, cái bóng đó chính là Ôn Văn.

Đầu tiên anh nghênh ngang dạo vài vòng ở xung quanh, sau đó ngồi dưới đất thêm vài phút, toàn bộ quá trình không có người nào tập kích.

Sau đó lại một Ôn Văn xuất hiện, phát tay thu hồi Ôn Văn đã xuất hiện trước đó.

Ôn Văn xuất hiện sau mới là Ôn Văn thật, Ôn Văn trước chỉ là một con rối do Từ Hải chế tạo có hơi thở giống với Ôn Văn khoảng tám phần, anh dùng con rối thử một chút rồi mới yên tâm ra khỏi trạm thu nhận.

Tuy suy đoán theo lẽ thường, Bạch Độc không có khả năng còn cầm chốt chờ đợi ở đây, nhưng cẩn thận một chút sẽ không sai.

Sau khi nhìn khung cảnh bên ngoài, Ôn Văn thở dài một tiếng, lúc này đường kính mấy trăm mét xung quanh đã biến thành đồng đồ nát, người đi đường bị năng lượng cực lớn đốt rụi thành xác khô đứng thẳng trên mặt đất.

Không khí nơi này tràn ngập tàn dư của năng lượng lớn mạnh, người bình thường chỉ cần ở nơi này một giây lát sẽ tử vong đột ngột, nếu như không tiến hành xử lý thì mấy chục năm, thậm chí là trăm năm nữa, nơi này sẽ không có thực vật phát triển.

Đối với người bình thường mà nói, cuộc chiến của Bạch Độc và những vị cường giả chân tự khác chính là một trận thiên tai ập tới quá đột ngột, nhóm Tuân Thanh sẽ kiêng dè ảnh hưởng tới người thường ở xung quanh, nhưng Bạch Độc thì không.

Chương 693 - Sương mù dày đặc kéo tới

Nửa tiếng trước, gần khách sạn chiêu đãi nhóm người siêu năng tới từ các khu lớn.

Stein mặc áo bành tô màu trà lén lút đi tới một căn nhà dân, không chút do dự dùng súng lục trang bị ống hãm thanh giết chết toàn bộ người trong nhà.

Sau đó đi xuống tầng hầm, vung búa đập nát một mặt tường, lộ ra con đường hầm cũ kỹ ở phía sau.

Trong đường hầm có rất nhiều mạng nhện, trên mặt đất phủ một tầng bụi dày, thoạt nhìn ít nhất cũng hơn trăm năm chưa từng có ai đặt chân tới.

Stein cẩn thận đi tới cuối đường hầm, nhìn thấy một cánh cổng kim loại chạm khắc hoa văn hình con mắt và xúc tua.

Ở bên dưới cánh cửa có một tấm đá hình chín phần thiên cung, tám hình vẽ trên tấm đá có thể di động, tấm cuối cùng thì trống rỗng.

Stein xòe tay, trong tay hắn có một khối hình vuông nhỏ, chính là phần thiếu của tấm đá kia.

Xem ra tám hình vuông nhỏ có thể di động kia là một tấm hình ghép, mà tấm hình trong tay Stein chính là chìa khóa, chỉ cần

ghép đúng tấm hình, lại đặt miếng đá hình vuông trong tay vào thì có thể lấy đồ vật trong này ra.

Tấm đá hình vuông trong tay Stein là do Bạch Độc đưa cho, làm thế nào hoàn thành hình ghép Bạch Độc cũng đã giải thích.

Nhưng làm Bạch Độc không hiểu là suốt chặng đường này hẳn không gặp phải nguy hiểm gì cả, vì sao Bạch Độc không tự mình làm mà muốn hẳn mở cánh cửa này.

Tuy Bạch Độc và Stein đã ký khế ước, đảm bảo nơi này sẽ không làm Stein gặp chút nguy hiểm nào, hơn nữa sau khi thành công sẽ lập tức nói ra phương pháp tránh né chớ sẵn cho hẳn.

Nhưng Stein vẫn còn chút bất an, vì thể cơ thể Stein hơi lay động một chút, điều chỉnh tuyến thời gian của mình đi tới năm phút sau.

Như vậy cho dù xảy ra vấn đề thì hẳn vẫn có thể đúng lúc trở lại năm phút trước để né tránh nguy hiểm.

Đã có sẵn giải pháp làm tiền đề, hình ghép cũng không khó, Stein dễ dàng hoàn thành ghép hình, sau đó thận trọng đặt miếng hình ghép trong tay vào chỗ hổng duy nhất.

Sau khi đặt miếng hình ghép vào, tấm đá vuông bắt đầu chuyển động, sau đó cánh cửa sắt giống như một thiết bị phức tạp bắt đầu vận chuyển với tốc độ cao.

Sau một trận chuyển động có chút khoa học viễn tưởng, cánh cửa sắt to lớn rốt cuộc mở ra, Stein thấy rõ thứ bên trong cánh cửa.

Cánh cửa sắt dày rộng hơn một mét được làm từ kim loại rất đặc biệt, người siêu năng cũng khó lay chuyển, nhưng không gian phía sau cánh cửa cũng không lớn, chỉ cao hai mét rộng một mét mà thôi.

Thứ duy nhất trong không gian này chỉ có một bộ xương vụn vụn và một cái hộp sắt nhỏ.

Bên trong cánh cửa sắt đầy vết cào, có lẽ bộ xương này bị giam trong không gian chật hẹp này khi vẫn còn sống.

Sau đó ở trong không gian chật hẹp ngay cả nằm cũng không được này, chết như bị bị chôn sống.

Không quản bộ xương khô này đã gặp phải chuyện gì cũng không liên quan tới Stein hẳn, hẳn chỉ cần đảm bảo mình không rơi vào kết cục như vậy là được.

Vì không bị chó săn đuổi theo, Stein có thể vui vẻ đẩy người khác vào trong không gian chật hẹp này.

Chiếc hộp nhỏ có khắc chữ phức tạp kia chính là mục đích của Stein, từ hình vẽ trên cái hộp thì thứ này tựa hồ có liên quan tới sương mù.

Sau khi cầm lấy cái hộp này, Stein phát hiện mình không thể nào mở được nó, cũng không biết có phải ảo giác hay không, sương mù ở xung quanh tựa hồ đã dày đặc hơn.

Bạch Độc chỉ bảo Stein lấy cái hộp, không bảo Stein giao cái hộp lại cho hẳn, vì thế hiện giờ coi như Stein đã hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó Stein vốc một nắm cát ở trên đất, nhắm mắt lại mặc niệm một cái tên có chút khó đọc, Bạch Độc nói rằng nếu làm như vậy thì Stein có thể liên hệ với hẳn.

Niệm tên xong, Stein nói lại ngọn nguồn chuyện này một lần, hạt cái thay đổi hình dạng rồi xuất hiện một dòng chữ.

Stein nhìn thấy dòng chữ kia thì vẻ mặt trở nên u ám.

Dòng chữ này chính là phương pháp thoát khỏi sự đuổi bắt của chó săn, nhưng phương pháp này muốn hẳn chủ động trở thành tù nhân của người khác!

Hiện giờ Stein chỉ hận không thể tìm Bạch Độc, cho hẳn ném thử mùi vị bị chó săn săn đuổi.

Thế nhưng... nếu chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi sự săn đuổi của chó săn thì Stein cũng không ngại thử một lần.

Hình ảnh con chó hoang tàn đổ nát làm tâm tình Ôn Văn nặng nề đi vài phần.

Anh vốn cho rằng sau khi thấy nhóm cường giả chân tự xuất hiện, hẳn sẽ dứt khoát rời đi, không ngờ hẳn lại lựa chọn hung hãn khai chiến, vì thế mới gây ra trận tai họa đáng sợ này.

Ôn Văn thở dài vài tiếng rồi bay lên không, tiến tới rìa đồng đồ nát, nơi này có một tiệm thuốc nhỏ, hiện giờ nhóm chân tự đang ở trong này.

Vừa vào cửa, Ôn Văn đã nhìn thấy nhóm cường giả chân tự đang chán nản.

Hai tay Tuân Thanh đều băng đầy băng gạc, Kikujuro quỳ rạp dưới đất, phần lưng máu thịt be bét, trên tấm khiên của Kiều Trì trái đầy vết rạn, miệng Chaikov thiếu mất vài cái răng, vị chân tự khu Ai Phi đứt khoát biến thành xác ướp.

Bảy người bọn họ bao vây tấn công một mình Bạch Độc, kết quả cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế này, vết thương trên người bọn họ chẳng là gì, nhưng tổn hại trong tâm lý nặng nề hơn đau đớn thể xác.

Bảy vị chân tự này không quản đặt ở đâu cũng đều rất sang trọng, có thể đi ngang ở bất cứ nơi nào trong liên bang, thật không ngờ lại đụng phải một kẻ biến thái có thể lấy một địch bảy.

Có điều Bạch Độc cũng không thoải mái gì, vết thương trên người hẳn nặng hơn nhóm Tuân Thanh rất nhiều, trong một chốc lát có lẽ không thể ra ngoài tác quái tác quái.

Dù sao thì cả bảy người cũng có chuẩn bị rồi mới tới, mà trước đó Bạch Độc căn bản không biết có người định bao vây tấn công mình, bảy vị chân tự có hơn mười loại đặc tính Tai Biến, mỗi loại có thể làm Bạch Độc bị tổn thương vì không kịp đề phòng.

Nếu không phải thực lực của Bạch Độc thật sự quá cứng thì đã sớm gục ở đây rồi.

Ôn Văn vừa bước vào tiệm thuốc lập tức bị đám Tuân Thanh vây lấy hỏi chuyện, dù sao tin tình báo về Bạch Độc cũng do Ôn Văn phát hiện.

Nhưng Ôn Văn kiên trì khẳng định mình chỉ ngẫu nhiên phát hiện Bạch Độc, sau đó bị Bạch Độc hù chạy, không hề nhắc tới chuyện Bạch Độc muốn đàm phán với mình.

Cũng may trước đó Ôn Văn cũng đã cung cấp tin tình báo về Elie Stuart nên cũng không bị đám người nghi ngờ, dù sao thì

ngay cả bọn họ cũng không nghĩ tới, dưới cấp Tai Biến lại có loại biến thái như Bạch Độc.

Nhóm người trò chuyện vài câu thì Kiều Trì nhướng mày, đẩy cửa tiệm thuốc đi ra ngoài, sau đó vẫy tay với nhóm người ở bên trong.

“Ra xem một chút đi, có chút không đúng.”

Ôn Văn vừa ra khỏi cửa cũng chú ý tới khác thường, hiện giờ sương mù đã dày đặc hơn trước kia rất nhiều.

Tuy thành phố Nimes vẫn luôn có sương mù nhưng tình huống sương mù ở các thời điểm vẫn khá ổn định, hiện giờ có lẽ là thời gian sương mù nhạt nhất mới đúng, sao lại còn dày đặc hơn cả lúc sáng?

Làn sương mù này rõ ràng không bình thường, nhưng mọi người cũng không cảm nhận được dấu vết của siêu năng lực.

Không cảm nhận được không có nghĩa là chuyện tốt, điều này chứng tỏ ngọn nguồn của làn sương mù này bí ẩn hơn bọn họ tưởng tượng.

Chương 694 - Hộp sương mù

Tuân Thanh rút kiếm dài, nhẹ nhàng vung lên, luồng gió mạnh theo thanh kiếm chém ra thổi bay sương mù ở xung quanh.

Nhưng rất nhanh sương mù lại tập trung trở lại, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tuân Thanh nhỏ giọng mắng: “Chết tiệt, sương mù này chắc chắn có vấn đề, sóng trước vừa đi sóng sau lại ập tới, có thể để người ta an tĩnh một chút không vậy... sau này tôi thật sự không muốn tới thành phố Nimes này thêm lần nào nữa.”

Trước đó thành phố Nimes tuy vẫn luôn có sương mù dày đặc, tuy có chứa rất nhiều sắc thái giả tưởng nhưng cũng có người miễn cưỡng sinh sống.

Nhưng nếu làn sương cứ dày đặc như thế này thì thành phố này chỉ sợ không còn ai ở nữa, nó sẽ trở thành một thành phố chết không người ở, cũng là khu vui chơi của quái vật.

Hơn nữa ai có thể đảm bảo thay đổi kỳ lạ mới xuất hiện này chỉ thay đổi độ đậm nhạt của sương mù thôi?

Ai biết bên trong sương mù có ẩn giấu thứ gì khác hay không, ví dụ như... quái vật!

Có điều cũng may hiện giờ trong thành phố có thợ săn tinh anh tới từ mười khu lớn, cho dù xảy ra chuyện gì cũng có thể miễn cưỡng không chế được cục diện.

Hiện giờ chuyện cấp bách là nhanh chóng tìm ra nguyên nhân làm sương mù trở nên dày đặc như vậy, nhóm chân tự lập tức truyền lệnh cho thợ săn toàn thành phố Nimes, trong khoảng thời ngắn cả thành phố đều bắt đầu hành động.

Làm Ôn Văn có chút ngoài ý muốn là mệnh lệnh phát ra không tới nửa tiếng thì thợ săn địa phương đã tìm ra manh mối, Ôn Văn theo nhóm Tuân Thanh tìm tới địa điểm phát hiện manh mối, chính là khu dân cư Stein đã tới trước đó.

Hàng xóm của hộ gia đình đáng thương tới nhà bọn họ mượn đồ, lúc Stein đi ra đã không khóa cửa nên khi gõ cửa một cái cửa liền mở ra, mà hàng xóm cũng nhìn thấy được xác chết ở bên trong, sau khi hét thảm một tiếng thì lập tức báo cảnh sát.

Sau khi nhân viên cảnh sát nhận được tin, thợ săn địa phương lập tức chạy tới trước, phát hiện cánh cửa sắt khắc hình con mắt và bộ hài cốt vụn vẹo ở bên trong...

Lúc nhóm Ôn Văn chạy tới, cánh cửa sắt chôn dưới đất đã bị người siêu năng dùng năng lực moi ra, tổng thể là một chiếc hộp kim loại hình chữ nhật cao năm mét, dài rộng ba mét.

Phía trước là cửa kim loại khắc hình con mắt, phía sau khắc những dòng chữ có ý nghĩa không rõ.

Ôn Văn nhìn thấy dòng chữ khắc kia thì có chút ngẩn người.

Bởi vì chữ viết bên trên đó không phải ngôn ngữ cổ đại của khu Kim Ứng, đó là chữ Yuta!

Bởi vì học Sách Sấm Sét nên Ôn Văn cũng học bỏ túi chữ Yuta, vì thế miễn cưỡng có thể xem hiểu.

Chữ khắc bên trên có ý đại khái là trong hộp này giam giữ một thứ khủng khiếp được gọi là Hộp Sương Mù, cũng chính chiếc

hộp này biến thành phố Nimes trở thành thành phố sương mù dày đặc.

Vì phong ấn chiếc hộp sương mù này mà mọi người đã bỏ ra một cái giá rất lớn, có hàng ngàn người vì chiếc hộp này mà hi sinh, trong quá trình phong ấn đã xuất hiện rất nhiều nhân vật anh hùng, mọi người đều đồng lòng...

Người đầu tiên tiếp xúc với hộp sương mù sẽ trở thành ‘Chủ Nhân’ của nó, hộp sương mù không thể rời khỏi chủ nhân quá ba mét, một khi khoảng cách vượt quá ba mét thì nó sẽ sử dụng một phương pháp kỳ lạ nào đó để một lần nữa xuất hiện bên cạnh ‘Chủ Nhân’.

Cách phong ấn hộp sương mù là phong ấn nó và chủ nhân của nó ở trong một không gian kín gió dài rộng không quá hai mét rưỡi, nhưng một khu vực lớn chỗ hộp sương mù bị phong ấn vẫn sẽ bị một tầng sương mù mỏng bao phủ.

Xem ra bộ xương khô trong cửa sắt chính là chủ nhân đứng trước cửa hộp sương mù, mà ‘Chủ Nhân’ tân nhiệm chính là người đã mở cánh cửa sắt.

Ngoại trừ Ôn Văn, trong nhóm thợ săn vây xung quanh cũng có người biết chữ viết Yuta, đó là một ‘Phù Thủy’, đối với phù thủy chuyên học tập những kiến thức cấm kỵ thì Yuta chính là kiến thức cơ bản.

Vị phù thủy kia sau khi phiên dịch xong thì báo lại nội dung cho nhóm thợ săn ở xung quanh.

Kiều Trì Joelle nghe xong thì sắc mặt tái xanh, truyền thuyết về hộp sương mù thật ra khá nổi tiếng trong Hiệp Hội Thợ Săn ở khu Kim Ưng.

Hơn ba trăm năm trước, hộp sương mù xuất hiện biến thành phố Nimes thành dáng vẻ hiện giờ.

Chẳng qua tất cả tài liệu về hộp sương mù khi đó đều được cất giữ trong một tổ chức bí ẩn nhỏ ở thành phố Nimes.

Có điều trong khoảng thời gian Hiệp Hội Thợ Săn mở rộng, tổ chức bí ẩn nhỏ kia đã bị Hiệp Hội Thợ Săn quét dọn, tài liệu liên quan đã biến mất.

Tài liệu về hộp sương mù mà Hiệp Hội Thợ Săn nắm giữ hiện giờ chỉ là trận tai nạn do thứ này tạo thành rồi một lần nữa bị phong ấn.

Không ai biết hộp sương mù rốt cuộc ở nơi nào, cũng không ai biết khả năng và cấp bậc cụ thể của hộp sương mù, vì thế khi đó hiệp hội chỉ tìm kiếm qua loa một phen rồi từ bỏ, bởi vì đối với một vật thu nhận bị phong ấn thì không ai biết sự tồn tại của nó mới là an toàn nhất.

Nhưng không ngờ hộp sương mù đã biến mất ba trăm năm lại xuất hiện vào ngày hôm nay.

Căn cứ vào tin tức trên cánh cửa sắt này, khi sương mù dày đặc tới một mức độ nhất định thì trong làn sương sẽ xuất hiện quái vật khủng bố không biết tên, đến khi đó hơn chục triệu người ở thành phố Nimes này sẽ gặp nguy hiểm.

Mà theo tốc độ sương mù khuếch tán thì thời gian có lẽ sẽ không quá lâu.

Một thành phố khổng lồ như vậy căn bản không thể di chuyển toàn bộ dân số đi trong một khoảng thời gian ngắn.

Lúc nhóm cường giả chân tự thảo luận, Ôn Văn đã tự mình đi tới căn nhà của hộ dân kia.

Anh là một thám tử, đương nhiên muốn phát huy bản lĩnh cũ của mình.

Người lấy hộp sương mù đi không hề có ý che giấu dấu vết lưu lại, điều này thực sự quá rõ ràng.

Dấu chân, vân tay, thậm chí là mùi lưu lại trong không khí, Ôn Văn kiểm tra một lần, trên mặt lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

“Cái này... tên kia ngại mình gây ra chưa đủ nhiều phiền phức, hay là cảm thấy trốn trong sương mù thì đám chó săn sẽ không tìm thấy hắn?”

Ôn Văn nhận ra kẻ lấy hộp sương mù đi là Stein, chỉ là anh không nghĩ ra nguyên nhân Stein muốn lấy thứ này.

Theo miêu tả trên cánh cửa, tuy người đầu tiên tiếp xúc với hộp sương mù chính là ‘Chủ Nhân’ trên danh nghĩa nhưng thực tế lại không có cách nào không chế cả hộp.

Sau khi cầm hộp sương mù thì tương đương có hiệu lực với cả thành phố, phạm vi hiệu quả tiêu cực rất lớn, thẳng đến khi tử vong mới có thể thoát được...

Có vài kẻ điên chỉ sợ thiên hạ không loạn có lẽ rất thích hiệu quả này, nhưng Stein đã có chớ sẵn rồi, lấy hộp sương mù căn bản là tự tìm phiền phức.

“Xem ra hấn bị tên Bạch Độc lừa rồi... có điều người lấy hộp sương mù đi là Stein, muốn bắt hấn sẽ không dễ dàng.”

Chương 695 - Quái vật trong sương mù

Stein ngồi trên ghế sofa, mắt mang theo tơ máu chăm chú nhìn cái hộp trước mặt.

Ban đầu hấn vẫn chưa phát hiện vấn đề, bởi vì thứ này không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì, hơn nữa bởi vì có khả năng cái hộp này rất quý nên hấn vẫn luôn mang theo bên người.

Nhưng khi hấn đặt túi xách luôn mang theo bên người lên bàn khách sạn để vào WC thì kinh ngạc phát hiện cái hộp này không rõ bằng cách nào lại xuất hiện trong túi quần áo của mình.

Sau đó Stein kiểm tra một phen, phát hiện không quản làm thế nào cũng không thể thoát khỏi nó, hấn đã bị thứ này bám dính!

Khó trách tên áo bào trắng kia không tự mình chạm vào thứ này, thì ra đó chính là một củ khoai nóng bỏng tay.

Trên người lại thêm một mối phiền phức, giống như một ngọn núi lớn đè trên người làm Stein thở không nổi.

Im lặng suy nghĩ hồi lâu, hấn đứng dậy, quần áo chỉnh tề.

Nếu không tìm được phương pháp phá cực thì chỉ có một con đường để đi thôi...

...

Ôn Văn nói suy đoán của mình với Tuân Thanh, Tuân Thanh trợn mắt liếc một cái, sau đó đi tới ven đường dùng trán mình đập gãy một cột xi măng.

Những người khác cũng câm nín, vốn bọn họ chỉ cần tìm được người lấy hộp sương mù đi, sau đó lại nhốt vào trong cái hộp này là được.

Ai ngờ được nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, tới gần Stein rất có thể sẽ bị chó săn Tinh tấn công, hơn nữa Stein có thể tiến hành du hành thời gian biên độ nhỏ, muốn bắt được hắn trong một khoảng thời gian ngắn thật sự quá khó.

“Ừm... chúng ta suy nghĩ theo hướng tốt đi, vốn chúng ta cần phải bắt hai tên, bây giờ chỉ cần bắt một là được rồi.” Ôn Văn giờ tay nói, phá vỡ cục diện lúng túng.

Kiều Trì hít sâu một hơi: “Các vị, hiện giờ chúng ta phải lập tức hành động, chỉ có một biện pháp này thôi.”

“Ta sẽ thông báo cho chính phủ thành phố Nimes thông báo cho người dân trốn trong nhà, căn cứ theo chữ khắc trên thứ đó, quái vật trong sương mù sẽ không chủ động rời khỏi phạm vi sương mù dày đặc, để cư dân trốn đi thì tạm thời sẽ không có vấn đề quá lớn.”

“Sau đó phải lập tức tìm ra Stein, năng lực du hành thời gian tuy mê người nhưng hiện giờ hắn đã bị hộp sương mù lựa chọn, không còn tác dụng với hiệp hội, vì thế khi gặp hắn thì không cần nghĩ tới chuyện bắt sống, trước khi hắn kịp phản ứng cứ ra tay đánh chết.”

“Sau khi đánh chết thì đừng thử chạm vào hộp sương mù, tôi sẽ điều tử tù từ nhà tù địa phương tới, để hắn trở thành chủ nhân kế tiếp của hộp sương mù...”

“Hành động thôi các vị!”

...

Ôn Văn bay nhanh trên đường phố, nhưng tốc độ chậm hơn bình thường không ít, bởi vì sương mù quá dày đặc nên anh cần đảm bảo tốc độ nhất định để không đụng vào thứ gì.

Cái gọi là tầm nhìn ba mét này không chỉ đối với người bình thường, ngay cả thị lực của người siêu năng cũng không có cách nào nhìn được quá xa, các năng lực cảm nhận đều bị hạn chế rất lớn.

Chỉ từ phạm vi bao phủ của sương mù và tác dụng ngăn cản năng lực của người siêu năng thì có thể thấy được thứ đó ít nhất cũng phải là một vật thu nhận cấp bậc chân tự.

Nếu như quái vật xuất hiện đủ mạnh mẽ thì nói không chừng nó có thể bị xếp vào vật thu nhận cấp bậc Tai Biến.

Bạch Độc được xem là một lão quái vật đã sống ít nhất cả ngàn năm, biết địa điểm cất giữ hộp sương mù cũng không có gì kỳ quái, kỳ quái là tại sao hắn lại lựa chọn lấy hộp sương mù ra vào lúc này.

Thứ đó quả thực có thể làm thành phố Nimes rơi vào hỗn loạn, nếu như không được quản lý thì có thể trực tiếp hủy cả thành phố Nimes này, nhưng làm vậy có lẽ cũng không có chỗ tốt gì đối với Bạch Độc.

Chạy một hồi thì Ôn Văn dừng lại, búng tay một cái.

Ôn Văn chuyển một thể chất của mình thành thể chất Vampire của Đào Thanh Thanh, sau đó triệu hồi một đám dơi tới, để chúng tản ra ngoài tìm kiếm tung tích Stein.

Sương mù sẽ che giấu mùi hương, che chắn tầm mắt, giảm đi nhận biết, nhưng sẽ không ảnh hưởng tới sóng âm, trong tình huống như vậy đám dơi có thể phát huy tác dụng lớn hơn người siêu năng bình thường.

Sau khi phái đám dơi ra ngoài, Ôn Văn đứng yên tại chỗ chờ kết quả.

Nhưng rất nhanh sau đó anh phát hiện có điều không đúng, sau khi chuyển đổi thể chất thì tốc độ sương mù dày đặc ở bên cạnh mình trở nên nhanh hơn, sau khi thả một con rôi ra điều tra thì Ôn Văn phát hiện chỉ có ở bên cạnh mình mới xảy ra hiện tượng khác thường này.

Đợi đến khi sương mù dày đặc tới một mức độ nhất định thì mơ hồ có những thứ kì dị được sinh ra trong làn sương.

“Quái vật trong sương mù muốn xuất hiện... nhưng vì sao ở bên cạnh mình lại xuất hiện quái vật trước?”

Sau khi đơn giản suy nghĩ một chút, Ôn Văn hiểu được, có lẽ hộp sương mù khá hấp dẫn cảm với hơi thở của trạm thu nhận!

Biến hóa xảy ra sau khi thay đổi thể chất, mà lúc thay đổi thể chất sẽ tỏa ra một lượng hơi thở nhỏ của trạm thu nhận.

Có lẽ cũng vì đặc tính này của hộp sương mù mà Bạch Độc mới để Stein lấy hộp sương mù vào lúc này.

Nếu Bạch Độc không bị thương, với sự khác thường ở bên người Ôn Văn đã đủ để hấn định vị ra vị trí của Ôn Văn.

Trong lúc Ôn Văn suy nghĩ, hoàn cảnh xung quanh đã có thay đổi rất lớn so với trước đó, nếu chỉ là sương mù trắng xóa thì người lớn gan có lẽ sẽ cảm thấy chơi rất vui.

Nhưng hiện giờ ở trong sương mù rõ ràng có thứ gì đó ẩn núp, xung quanh thỉnh thoảng có thứ gì đó di chuyển rất nhanh, đủ để làm người ta sớn gai óc.

Khè khè, vèo vèo, âm âm, xèo xèo....

Đủ loại âm thanh truyền vào tai Ôn Văn, trong tình huống năng lực nhận biết bị suy giảm, ngay cả Ôn Văn cũng rất khó xác nhận ở xung quanh rốt cuộc có thứ gì.

Có điều Ôn Văn cũng không hoang mang rối loạn, đám quái vật kia không tấn công, có lẽ chúng sợ thực lực của anh.

So với thứ ở trong sương mù, Ôn Văn lại càng giống như quái vật hơn.

Nhưng tình hình này không thể duy trì quá lâu, khi đám quái vật kia tập trung tới một trình độ nhất định thì chắc chắn sẽ bắt đầu tấn công Ôn Văn.

Phía xa mơ hồ truyền tới tiếng bước chân nặng nề, xem ra có kẻ muốn tới tìm Ôn Văn, sau khi nó tiến tới một khoảng cách đủ gần thì Ôn Văn mới coi như miễn cưỡng nhìn rõ hình dáng thứ này.

Nó trông như một con bọ ngựa to lớn, thân cao hơn năm mét, trước người có bốn cánh tay dao to lớn.

Ôn Văn tò mò tới gần một chút thì lập tức phủ nhận suy đoán trước đó của mình, thứ này chỉ trông giống bọ ngựa, tuyệt đối không phải bọ ngựa.

Chỗ vốn là con mắt của bọ ngựa lại là hai cái bọc mù thật lớn, trong bọc mù là những con sâu nhỏ đang ngo ngoàng, cánh tay

to lớn được bao phủ bởi những con sâu hình ống xoắn, các bộ phận cơ thể trông cũng rất quái dị.

Làm người ta có cảm giác thứ này không để cho người khác xem nên mới phát triển một cách tùy ý đến như vậy.

Bởi vì thứ này làm Ôn Văn cảm thấy tởm lợm nên mặc dù nó không chủ động tấn công anh, anh cũng không có ý định giữ nó lại.

Vì thế Ôn Văn bước lui về sau vài bước, sau khi xác định không còn thấy rõ mặt mũi thứ này thì anh siết chặt nắm tay tung một đòn Không Sa Quyền về phía đó, con bọ ngựa to lớn trông rất oai hùng mạnh mẽ kia lập tức vỡ vụn văng đầy đất.

Cái đầu to lớn của nó lăn tới trước mặt Ôn Văn, làm anh nhìn không được nôn khan một phát.

Sau khi đánh nát thứ này thì nó lại càng tởm hơn nữa....

Chương 696 - Sương mù thần phục

Đừng thấy con bọ ngựa này thân cao thể trắng, kỳ thật nó chỉ có thực lực cấp Tai Hại, có lẽ chỉ nằm ở tầng chót của đám quái vật ở trong làn sương mù.

Ít ra thì đám quái vật khác sẽ không để Ôn Văn phát hiện dễ dàng như vậy.

Từ bóng dáng thỉnh thoảng chợt lóe thì quái vật thể hình to lớn như con bọ ngựa này có không ít, nhưng chúng nó ẩn núp rất kỹ, không để Ôn Văn dễ dàng chop được bóng của mình.

Đầu bọ ngựa nằm bên chân Ôn Văn dần dần hóa thành sương mù nhàn nhạt tản đi, cơ thể to lớn kỳ dị của nó cũng nhanh chóng tan biến trong không khí.

Ôn Văn đưa tay quơ một làn sương tới, ngửi một chút liền hiểu rõ.

“Sương mù tạo thành con bọ ngựa này có thành phần giống như đám sương mù ở xung quanh, cho dù mình chém chết nó thì cũng chỉ có thể làm nó quay trở về hình thái sương mù mà thôi, nếu như không thể làm sương mù hoàn toàn tản đi, không bao lâu nữa nó lại ngưng tụ thành hình.”

“Nói cách khác, cho dù tốc độ chém giết của mình có nhanh hơn nữa thì sương mù không hề bị tổn hại thật sự.”

“Chữ khắc trên thứ kia đã nói, trong tầm nhìn ba mét thì sẽ không trở nên dày đặc hơn, nhưng đó có lẽ chỉ là biểu tượng, nhiều sương mù hơn thì tất cả đều ngưng tụ thành loại quái vật này rồi.”

Ôn Văn suy đoán, chờ quái vật đủ nhiều thì sẽ không nhìn nữa mà tiến hành tấn công.

Có điều bị động ứng chiến không phải phong cách của Ôn Văn, vì thế Ôn Văn nhướng mày, phát tay lấy ra khẩu súng lục Chúc Hồ.

Sau đó nhắm hai mắt lại, hướng về phía bầu trời nả một phát súng.

Sức mạnh của Chúc Hồ rất sung túc, âm thanh vượt xa tiếng súng bình thường, âm thanh đó giống như một tín hiệu làm đám quái vật ở xung quanh sôi trào.

Mà Ôn Văn cũng giơ súng lên, xác định vị trí đại khái của đám quái vật ở xung quanh, vài cây thương dài lơ lửng sau lưng anh lần lượt bị ném ra ngoài.

Con dơi có thể dựa vào sóng siêu âm để định vị, mặc dù Ôn Văn không có cấu tạo như loài dơi nhưng lỗ tai của anh đã vượt xa giới hạn của nhân loại bình thường, chỉ tiến hành định vị đại khái thì vẫn có thể làm được.

Ở giai đoạn hiện giờ thì chỉ cần biết vị trí đại khái là đủ, trong vòng ba mét Ôn Văn có thể trực tiếp nhìn thấy, trong vòng mười mét thì Ôn Văn có thể trực tiếp dùng tâm nhãn luyện được từ kiếm khí nhìn thấu rõ ràng.

Sau khi Ôn Văn ra tay, đám quái vật kia rút cuộc cũng không chờ đợi nữa, bắt đầu tổng tấn công Ôn Văn.

Đám quái vật này thoát nhìn rất kỳ dị nhưng năng lực rất đơn điệu, tất cả đều là tấn công vật lý thuần túy, cho dù thoát nhìn như quái vật mang theo kịch độc thì trên người cũng không hề có chút độc nào.

Dáng vẻ của chúng chỉ là tùy tiện hình thành, cơ thể chiến đấu được hình thành từ sương mù ngưng tụ nên cũng không rắn

chắc, chỉ cần phải chịu đòn tấn công vượt quá giới hạn thừa nhận thì sẽ biến thành sương mù tiêu tan.

Nhưng lực sát thương của chúng không thể nào khinh thường, có vài con quái vật có năng lực tấn công đơn thuần nhưng đã đạt tới trình độ trung tự tiêu chuẩn, chúng có thể so sánh với quái vật địa cung ở Ô Hủy Diệt.

Hơn nữa tuy có quái vật sương mù bị Ôn Văn giết chết nhưng vẫn có quái vật sống lại trong sương mù, tốc độ nhanh đến mức làm người ta phải giận sôi gan.

Hiện giờ Ôn Văn rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Bạch Độc lại không muốn tự mình dính vào thứ này.

Không thể nghi ngờ, hộp sương mù là một vật thu nhận cấp Tai Biến!

Cũng không biết thứ này so với Ô Hủy Diệt, rốt cuộc bên nào mạnh hơn.

Nếu như giới hạn phạm vi trong một thành phố thì quái vật sương mù có thể dựa vào ưu thế sống lại cực nhanh của mình mà miễn cưỡng đè ép Ô Hủy Diệt.

Nhưng nếu cả hai bên không có bất cứ hạn chế nào, khả năng sinh sản vô tận và tính tiến hóa công kích của mình, Ô Hủy Diệt có thể dùng ưu thế số lượng hoàn toàn nghiền ép đám quái vật trong sương mù.

Có điều so sánh như vậy chẳng có chút ý nghĩa nào, bởi vì có lẽ hộp sương mù vẫn chưa phát huy toàn bộ thực lực.

Từ mức độ nguy hại thì Ô Hủy Diệt vẫn khủng bố hơn một chút, nếu Ô Hủy Diệt không bị hạn chế, có thể liên tục không ngừng sản sinh quái vật thì số lượng quái vật có thể nhồi nhét đầy cả liên bang rồi, mà phạm vi gieo họa của hộp sương mù chỉ trong vòng một thành phố mà thôi.

Cường độ chiến đấu vẫn không ngừng tăng lên, cho dù thực lực của Ôn Văn đã vượt trên thượng tự bình thường cũng có chút không chống đỡ nổi, trên người đã có thêm vài vết thương.

Giai đoạn ban đầu đám quái vật này chỉ tiến hành cận chiến, Ôn Văn cũng coi như chống đỡ được, nhưng sau đó trong

sương mù bắt đầu xuất hiện quái vật có năng lực tấn công từ xa.

Trong tình huống không rõ vị trí kẻ địch, Ôn Văn nhiều lần trúng chiêu.

Nhưng Ôn Văn càng chiến đấu càng cảm thấy lạ: “Không đúng... nếu như đám quái vật sương mù này có thể mạnh mẽ hơn không giới hạn thì chỉ sợ ngay cả cường giả chân tự cũng khó chống đỡ, trước kia tổ chức bí ẩn nhỏ kia làm sao phong ấn được hộp sương mù chứ?”

“Chỉ sợ không phải mỗi nơi sương mù dày đặc đều mạnh mẽ như thế, mà bởi vì sức chống đỡ của mình cao nên nó mới trở nên mạnh hơn, thậm chí ngay cả cấp Tai Biến cũng có khả năng.”

“Bạch Độc muốn dùng hộp sương mù để đối phó mình, có lẽ trong khoảng thời gian hộp sương mù sản sát bừa bãi mới chú ý tới đặc tính khác thường của nó, biết thứ này khó chơi.”

Hộp sương mù chắc chắn có liên quan tới trạm thu nhận, bằng không không có khả năng miễn cảm với hơi thở của trạm thu nhận như vậy, lẽ nào có thù oán?

Nhưng Ôn Văn không nhìn ra được thứ này và trạm thu nhận có điểm chung gì.

Nếu như nó có ý thức tự chủ, còn biết sự tồn tại của trạm thu nhận thì không thể nào huênh hoang nhắm tới trạm thu nhận như vậy, làm vậy chẳng khác nào muốn chết.

Nếu thứ này không có ý thức tự chủ, lại miễn cảm với hơi thở của trạm thu nhận...

Càng suy ngẫm Ôn Văn càng cảm thấy mọi chuyện dần rõ ràng hơn, anh có một ý tưởng muốn thử một chút, có lẽ nó sẽ khiến cho hộp sương mù xảy ra biến đổi khủng bố hơn, nhưng cũng có thể sẽ giải quyết được nguy cơ hiện giờ.

Nhưng nếu không làm gì cả thì sẽ không thay đổi được gì, nếu gây họa thì cùng lắm cứ trực tiếp trốn vào trạm thu nhận tị nạn.

“Nếu chỉ lộ ra chút hơi thở của trạm thu nhận sẽ làm sương mù tụ lại, vậy nếu lộ ra một lượng lớn hơi thở của trạm thu nhận

thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Ôn Văn trừng mắt, trực tiếp mở ra Hắc Thử, áo choàng đen lập tức bao phủ trên người.

Xiềng xích màu đen cũng lộ ra ở sau lưng, gương nanh múa vuốt giữa không trung như một tấm lưới nhện màu đen, hơi thở ngục đốc Tai Nạn cấp bậc Tai Biến ẩn hiện tản ra.

Tuy dáng vẻ này của Ôn Văn khá dọa người nhưng thực lực thì chẳng thay đổi chút nào, ít ra hơi thở thật sự là hơi thở ngục đốc Tai Nạn thứ thiệt.

Anh muốn xem thử xem làm vậy có thể làm làn sương mù này thay đổi hay không.

Sau khi Ôn Văn biến thành bộ dáng này, sương mù vốn sôi trào nháy mắt an tĩnh, đám quái vật đang chuẩn bị tấn công cũng ngừng lại, vô số tầm mắt tập trung vào người Ôn Văn.

Ánh mắt Ôn Văn lia tới đâu, sương mù ở nơi đó sẽ cuộn trào lăn tăn, dáng vẻ như tỏ ra thần phục!

Chiến trường hỗn loạn trở nên yên tĩnh hiếm thấy, Ôn Văn hưng phấn: “Quả nhiên là vậy, chúng nó thật sự đã ngừng lại, tức là suy nghĩ của mình không sai!”

Trước đó trong quá trình chiến đấu với đám quái vật này, Ôn Văn ngẫu nhiên nghĩ tới một khả năng.

Trước khi Ôn Văn phát động tấn công, đám quái vật kia chỉ lần quần tụ tập bên người anh chứ không chủ động lộ ra ý đồ công kích.

Như vậy liệu có một khả năng là chúng nó không phải cấm hận trạm thu nhận, tụ tập bên cạnh Ôn Văn chỉ vì khao khát có được mệnh lệnh từ anh hay không?

Về phần chiến đấu sau đó thì có khả năng chỉ là tự vệ phản công!

Ôn Văn liếm môi, trong lòng có chút kích động, sau đó từ miệng phun ra một câu...

“Tản đi!”

Chương 697 - Không nên tìm

Câu tản đi vừa phát ra, thay đổi cũng xảy ra.

Lấy Ôn Văn làm trung tâm, sương mù nhanh chóng tản ra, tản tới phạm vi một khu dân cư mới dừng lại.

Mà đám quái vật hình thù kỳ quái kia vẫn đứng im tại chỗ, khom chân cúi người, đầu chạm vào mặt đất, tỏ ra thần phục với Ôn Văn!

Lời Ôn Văn nói không hề mang theo chút siêu năng lực nào, nhưng sương mù vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

“Này... ha ha! Thú vị, đúng là thú vị.” Ôn Văn đột nhiên bật cười, tiếng cười ngày càng lớn, sau đó trực tiếp ngồi xuống đất.

“Có lẽ lúc ban đầu trên người Bạch Độc cũng lưu lại chút hơi thở của trạm thu nhận, bởi vì thế mà vị sương tụ tập lại, hơn nữa hẳn cũng chủ động tấn công như mình nên cho rằng sương mù này có địch ý với hơi thở của trạm thu nhận.”

“Nhưng hẳn không nghĩ tới là nó tỏ ra thân cận với trạm thu nhận, hẳn định đối phó mình nhưng hóa ra lại biến thành cho mình một món quà lớn!”

“Chẳng qua cho dù trước đó hẳn hiểu được cũng vô dụng, hơn ba trăm năm trước hẳn đã bị trạm thu nhận thu hồi quyền hạn, không thể chỉ huy đám quái vật này như mình.”

Cười một hồi thì Ôn Văn hăng hái nói với đám quái vật kia: “Xếp hàng ngay ngắn vào.”

Đám quái vật kia lập tức dựa theo ý Ôn Văn, căn cứ theo kích cỡ xếp thành hàng chỉnh tề.

“Tất cả nhìn phía trước, nhìn bên trái, bước đều bước....”

Không quản Ôn Văn đưa ra yêu cầu gì, đám quái vật kia đều có thể thỏa mãn, nếu đám quái vật trong trạm thu nhận cũng nghe lời như vậy thì Ôn Văn đã không cần sở tay thuần hóa thú rồi.

Có điều mặc dù chúng rất nghe lời nhưng Ôn Văn chơi một hồi cũng chán.

Bởi vì đám quái vật này không có trí tuệ, chúng giống như con rối vậy, chỉ có thể mù quáng nghe theo mệnh lệnh của Ôn Văn.

“Tất cả đều tản đi đi, bọn mày, sương mù lẫn đám quái vật trong thành phố, đi hết đi...”

Làm Ôn Văn kinh ngạc là sau khi nghe thấy lệnh của Ôn Văn thì đám quái vật chỉ lùi về trong làn sương mù mà thôi, không tiêu tán như lệnh của anh.

“Phân giải, tiêu tán, biến mất tại chỗ, thăng thiên!”

Ôn Văn lại thử vài ngôn ngữ khác nhưng không đạt được hiệu quả như mong muốn, ngoắc tay một cái, toàn bộ sương mù lại tụ tới.

Sau khi thử nghiệm một hồi, Ôn Văn phát hiện anh chỉ có thể điều khiển sương mù ở quanh người trong một phạm vi nhất định và đám quái vật ở bên trong.

Anh không thể hoàn toàn tiêu tan một phạm vi sương mù, cũng không thể ép buộc đám quái vật tự giết hại lẫn nhau.

Nói cách khác thì anh chỉ có một quyền hạn nhất định trong sương mù chứ không phải muốn làm gì thì làm, giống như anh có thể dùng bàn phím để điều khiển nhân vật trong trò chơi nhưng không có cách nào dùng trò chơi phá hủy bản thân trò chơi.

Có nghĩa là tới khi sương mù dày đặc tới một trình độ nhất định thì nó sẽ mang tới một trận tai họa lớn cho thành phố Nimes, đó không phải điều mà Ôn Văn muốn nhìn thấy.

“Như vậy phương pháp ngừng lại và xử lý làn sương mù này chỉ có nhốt nó và Stein vào trạm thu nhận mà thôi, nếu hộp sương mù có thể nghe theo mệnh lệnh của trạm thu nhận, sau khi tiến vào trạm thu nhận có lẽ sẽ có tiến hóa mới.”

“Nói cho tao biết, bản thể hộp sương mù ở đâu?”

Làn sương mù màu trắng tạo thành hình dạng thành phố Nimes đơn giản ở trước mặt Ôn Văn, sau đó một thứ hình hộp đang di động, theo quỹ đạo của nó thì hình như đang tiến về phía Ôn Văn.

Ôn Văn nhếch môi, trực tiếp ngồi dưới đất nói: “Xem ra mình không cần phải đi tìm.”

...

Mở cửa khách sạn, Stein nhướng mày, bên ngoài là một mảnh trắng xóa làm hắn có chút nhìn không rõ.

Sau khi lấy được hộp sương mù, hắn lập tức trốn vào một khách sạn bí mật, vẫn luôn suy nghĩ về chuyện cái hộp này, không hề chú ý bên ngoài đã biến thành như vậy.

Sương mù thì hắn không sợ, nhưng sương mù dày như thế này thì hắn rất khó tìm ra Ôn Văn.

Không sai, bây giờ Stein đã hạ quyết tâm rồi.

Hắn muốn đi tìm Ôn Văn để tự chui đầu vào lưới!

Đây chính là đường sống duy nhất của hắn.

Tuy hắn có thể dựa vào phương pháp bí mật lừa dối chó săn Tinh, nhưng đó dù sao cũng chỉ là lừa dối mà thôi, hiện giờ đã sắp đạt tới giới hạn rồi.

Lúc ban đầu cứ cách mấy ngày chó săn sẽ tập kích một lần, hiện giờ cứ cách ba tiếng chúng sẽ tới.

Căn cứ vào tài liệu ghi chép của gia tộc, khi thời gian rút ngắn còn một tiếng thì chó săn sẽ không bị lừa nữa, không quản Stein giết bao nhiêu người thì hắn chắc chắn vẫn phải chết.

Trải qua tổ tiên của gia tộc Marcul thử nghiệm, dùng phương pháp lừa dối cao lắm cũng chỉ có thể sống lâu hai tháng, toàn bộ quá trình nhất nhất phải hại chết mấy chục người.

Vì thế lời dạy mà gia tộc bọn họ lưu lại là không thể dùng phương pháp này để né tránh chó săn, hơn nữa cũng không truyền lại phương pháp lừa dối chó săn.

Nhưng bọn họ không truyền không có nghĩa gia tộc của của những người đã chết khác không truyền lại, cuối cùng Stein cũng học được phương pháp đó, đồng thời còn tiến hành thay đổi nhất định.

Có điều cho dù Stein muốn tìm Ôn Văn thì cũng không dễ dàng, biện pháp mà hắn có thể nghĩ ra là nhanh chóng tìm ra vị trí của Ôn Văn trước khi sương mù hoàn toàn tràn ngập.

Vốn, với trạng thái của Stein hiện giờ, chỉ cần hấn tiến hành một lần du hành tới năm phút trước thì sẽ đụng mặt chó săn một lần nữa, một con hấn đã không giải quyết được, thêm một con nữa thì hấn chắc chắn phải chết.

Lúc Stein do dự đứng ở cửa, trên nóc tòa nhà hơn trăm mét, một cô gái áo trắng tóc vàng trên đầu đội vòng hoa cầm một cây cung nhắm thẳng về phía Stein.

Gương mặt cô gái rất tinh xảo, đặc điểm tai và mắt có chút khác biệt với nhân loại bình thường.

Cô ta là Martina của khu Kim Ưng, một trong mười người siêu năng thượng tự tham gia hội giao lưu, mẹ của cô ta là một nhân loại, cha là một vị thần rừng sâu, là quái vật chân tự thân người rất lương thiện.

Kế thừa năng lực của cha, để cô ta có thể dựa vào trực giác để tập trung con mồi, làn sương mù này căn bản không ảnh hưởng gì tới cô, cũng nhờ vào đó mới tìm ra Stein trước nhất trong làn sương mờ mịt này.

Dùng lực kéo cung, ngón tay thả lỏng, mũi tên mang theo ánh sáng xanh biếc giống như một ngôi sao băng màu xanh lá cây bay về phía Stein.

Ngoại trừ năng lực du hành thời gian thì bản thân Stein không hề có siêu năng lực khác, vì thế hấn không hề đề phòng mũi tên này.

Nếu như không có gì thay đổi thì Stein sẽ chết dưới mũi tên này, nhưng một con quái vật có hình dạng như chuột túi không biết từ đâu xuất hiện, nó nhảy lên thật cao, thay Stein nhận lấy mũi tên này!

“Con quái vật kia từ đâu ra vậy?”

Martina hơi nhíu mày, mũi tên của cô không phải ai cũng có thể cản được, con quái vật chuột túi kia đã bị tên bắn tã ra thành mảnh nhỏ, mà Stein cũng thoát được một kiếp này.

“Coi như hấn may mắn...”

Martina không lập tức ra tay, bởi vì cô nhạy bén cảm nhận được xung quanh Stein không phải chỉ có một con quái vật như con chuột túi kia, nếu như con nào cũng có thể dùng thân

mình đỡ tên thì tức là trong khoảng thời gian ngắn cô không thể nào giết được Stein.

Lỡ như làm Stein chú ý thì tương đương sinh ra hậu quả rất đáng sợ.

Đối với người du hành thời gian có chó săn truy đuổi như Stein, không giết được hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng có nghĩa là sẽ bị hắn giết dễ dàng như giết gà vậy!

Đáng tiếc Martina đã lo lắng quá rồi, năng lực của chó săn tuy biến thái nhưng bản thân Stein không lợi hại như vậy, không thể định vị một người siêu năng ở xa như vậy.

Thực tế thì tới hiện giờ Stein cũng không biết, khi nãy hắn vừa bước trên quỹ môn quan một lần.

Lúc này hắn vẫn đang suy nghĩ xem nên làm sao để tìm được Ôn Văn.

Lúc Stein suy nghĩ, làn sương mù phía trước tản ra, một con quái vật giống như ngựa nằm sấp trên mặt đất.

Tư thế đó rõ ràng đang tỏ ý bảo Stein cười lên người mình!

Chương 698 - Cuộc gặp gỡ lúng túng

Nhìn con quái vật hình dáng kỳ lạ kia, trong lòng Stein có chút sợ hãi.

Thứ này thoát nhìn giống như ngựa, nhưng nhìn kỹ lại thì phát hiện lông bờm của con ngựa này chính là một đám râu nhỏ dài.

Vì thế cho dù thái độ của con quái vật này rất tốt thì Stein cũng không dám cười lên, thậm chí trong mắt còn nổi lên một tia sát ý, muốn kích thích chó săn Tinh tới hút khô con quái vật này.

Nhưng vào lúc này hộp sương mù lại giật một cái, dẫn Stein tiến tới trước một chút, giống như muốn bảo Aldrich cười lên nó.

Có động tác này của hộp sương mù, Stein không dám có hành động thiếu suy nghĩ, biết được con quái vật kia là do hộp

sương mù triệu hồi tới liền đập tắt sát ý trong lòng, do dự mãi mới cười lên.

Hắn không biết thật ra khi này hộp sương mù đã cứu hắn một mạng.

Nếu khi này Stein gọi chó săn Tinh tới thì hắn chắc chắn phải chết, bởi vì chó săn Tinh sẽ không xem con ngựa quái vật kia làm mục tiêu, mà sẽ trực tiếp tấn công Stein.

Quái vật ngựa kia thuộc về sương mù, chó săn Tinh đương nhiên sẽ không xem sương mù làm mục tiêu, vì thế Stein là người sống sót duy nhất ở gần đó chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Ngựa quái vật chở Stein nhanh nhẹn chạy đi, tuy không thấy rõ phương hướng nhưng Stein biết rõ con quái vật này có mục đích rất rõ ràng.

Cảm quan của Stein không nhạy bén nhưng hắn có thể nhìn thấy trong làn sương mù cuộn cuộn ở xung quanh đang có không ít quái vật đang cùng bọn họ tiến tới.

Hắn tuyệt đối không tưởng tượng nổi lúc này ở quanh người mình rốt cuộc là tình cảnh như thế nào.

Trong làn sương mù dày đặc xung quanh không biết đang ẩn giấu thứ quý gì, điều này làm Stein nhìn không được cảm thấy sợ hãi, nói ra thì ngoại trừ đám chó săn Tinh đang đuổi giết hắn thì hắn không còn bất cứ thủ đoạn tự vệ nào cả. Hơn nữa không chỉ quái vật ẩn núp làm hắn sợ, khi này hắn đã phát hiện xung quanh bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Tiếng nổ mạnh, tiếng súng, tiếng sắt thép va chạm... cùng với một vài tiếng kêu gọi truyền tới làm Stein tin rằng mình đã bị Hiệp Hội Thợ Săn theo dõi.

Những âm thanh đó chính là đám thợ săn có năng lực thần kỳ đang phát động tấn công hắn, có điều bởi vì đám quái vật sương mù ở xung quanh mà hắn tạm thời có thể bình yên vô sự.

Ở trong môi trường này, không quản là năm phút trước hay năm phút sau thì hắn cũng không thể nào chạy thoát.

Vì thế Stein vỗ vỗ cổ con ngựa kỳ quái dưới thân nói: “Hi vọng mày có thể dẫn tao tới chỗ tên thợ săn Ôn Văn kia... có

lẽ suy nghĩ này của tao khá kỳ lạ.”

...

Cách chỗ Stein mấy trăm mét, hơn mười bóng dáng phân tán đứng thẳng.

Chính là nhóm cường giả chân tự Tuân Thanh, Kiều Trì, Kikujuro và mấy chục thợ săn thượng tự.

Kiều Trì chỉ luông xoay sương mù cách đó không xa: “Cô xác nhận Stein đang ở trong con lốc sương mù khổng lồ đó à?”

Mặc dù xung quanh bao phủ sương mù dày đặc nhưng nhóm cường giả vẫn có thể cảm nhận được phía trước có một luồng khí xoay khổng lồ đến bất hợp lý, nơi đó tràn đầy quái vật sương mù, cũng có một con cá sương mù to lớn dài trăm mét chậm rãi vòng quanh dòng xoay.

Mặc dù không giao chiến với con cá lớn kia nhưng nhóm Kiều Trì có thể xác định con cá lớn kia ít nhất cũng có cấp bậc chân tự, hơn nữa bởi vì không có cách nào chân chính bị giết chết nên còn phiền phức hơn chân tự bình thường rất nhiều.

Cũng chính vì con cá lớn đó tồn tại nên mọi người mới không phát động tấn công Stein, chỉ dùng một ít đòn tấn công bình thường thử nghiệm.

Martina đã dùng cung tên xạ kích Stein gật đầu nói: “Không sai, trước đó tôi tận mắt nhìn thấy hấn từ khách sạn ngầm bước ra, cưỡi trên lưng một con quái vật hình dáng giống như ngựa, vài lần tấn công trước đó của tôi đều bị đám quái vật sương mù kia ngăn cản, sau đó sương mù biến thành dáng vẻ này nên tôi không dám ra tay.”

Tuân Thanh thở dài một tiếng nói: “Tạm thời quan sát một chút, xem thử xem hấn muốn đi đâu, đến khi đó nếu thật sự là vấn đề không thể nhìn được thì chỉ có thể cưỡng chế đánh vào thôi.”

Quái vật ngựa kia đi cũng không nhanh, nửa tiếng sau mới ịch tới chỗ khu dân cư của Ôn Văn ở.

Mà lúc này Ôn Văn đang ngồi trong trung tâm khu chung cư thì đột nhiên trong lòng cảm thấy chấn động, nhìn một chút thì

thấy có một luồng khí xoáy thật lớn đang tới gần, liền hiểu được Stein đã tới gần chỗ mình.

Vì vậy anh lớn trọng nói: “Tản đi!”

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Ôn Văn, sương mù ở xung quanh nháy mắt tản ra, thế giới giống như trở nên rõ ràng hơn.

Quái vật dưới người Stein đột nhiên quỳ xuống làm Stein không kịp đề phòng lẫn xuống, về mặt kinh ngạc nhìn đám quái vật đông nghìn nghịt ở xung quanh đang xếp hàng chỉnh tề cúi thấp đầu khom người quỳ với Ôn Văn.

Con cá lớn dài cả trăm mét kia chậm rãi lượn quanh khu dân cư nhưng không đáp xuống, giống như tự động làm hộ vệ cho Ôn Văn.

Có điều không quản là Stein hay cá lớn thì không hề làm Ôn Văn cảm thấy kinh ngạc.

Điều thật sự làm anh kinh ngạc là sau khi nói tản ra xong thì cảm giác được gần một trăm hơi thở ở gần hoặc xa hướng về phía mình.

Toàn bộ nhóm thợ săn thế mà theo sau Stein tới nơi này!

Nghĩ lại cũng đúng, một đường Stein đi tới thanh thế lớn tới như vậy, với năng lực của nhóm người siêu năng này thì không có khả năng không chú ý.

Nhưng thật ra nhóm Tuân Thanh còn khiếp sợ và kinh ngạc hơn Ôn Văn, không ai ngờ được làn sương xung quanh lại nháy mắt tản đi, bên trong có một người đàn ông áo khoác đen đang ngồi.

Từ hơi thở mơ hồ tỏa ra từ đối phương thì đó chính là một vị cường giả cấp Tai Biến!

Tuân Thanh hít sâu một hơi, sau đó bước tới trước một bước, hơi khom người nói: “Bọn tôi không biết ngài ở nơi này, nếu có gì mạo phạm xin hãy thứ lỗi, có điều vì sao ngài lại tới đây, làn sương này có liên quan gì tới ngài hay không?”

Thấy thái độ của Tuân Thanh, cộng thêm quần áo của Ôn Văn, nhóm chân tự đều đoán được người ngồi đó chính là vị cường giả thần bí Hắc Thập Tự mới xuất hiện gần đây.

Sự tồn tại của Hắc Thập Tự không phải bí mật trong vòng quan lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn, mỗi vị chân tự đều biết ít nhiều.

Nếu không phải trước đó bộ trưởng Trịnh và Hắc Thập Tự đã ký thỏa thuận thì đã sớm có không ít thợ săn tra xét ngọn nguồn của Hắc Thập Tự, Ôn Văn cũng không có khả năng ẩn giấu tới tận bây giờ.

Mặc dù có lời đồn là Hắc Thập Tự rất thân thiết với Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng khi nhìn thấy hắn xuất hiện ở nơi này, trong lòng mọi người vẫn bị phủ một tầng bóng ma.

Nếu trận tai họa ở thành phố Nimes thật sự do cường giả cấp Tai Biến đứng sau thì bọn họ nên xử lý thế nào, xông vào quần áo với cấp Tai Biến?

Nghe thấy lời Tuân Thanh, Ôn Văn chỉ gật đầu tỏ ra thiện ý, sau đó không nhìn tới bọn họ.

Ở trong mắt nhóm thợ săn, đó là cường giả Tai Biến khinh thường giao lưu với bọn họ, nhưng thật ra Ôn Văn chỉ sợ nói nhiều lời đuối mà thôi, ngoài mặt trông sừng sững thế kia nhưng thật ra đã sợ tới phát hoảng.

May mà trước đó khi nói ‘tản đi’, hắn đã mặc áo choàng ngực độc Tai Nạn, bằng không tình cảnh hiện giờ sẽ rất xấu hổ.

Ôn Văn cảm thấy đầu đau nhức, nhiều thợ săn như vậy, Ôn Văn không thể nào hành động tùy tiện.

Anh phải bắt được Stein và lấy được hộp sương mù trong điều kiện hàng đầu là phải giữ vững phong độ của cường giả Tai Biến.

Nếu không cẩn thận để bị xấu mặt thì danh tiếng của Hắc Thập Tự cũng sẽ xấu đi...

Chương 699 - Cướp người trước miệng chó

Nếu như Hắc Thập Tự bị nhiều người ở đây phát hiện là không có khí thế, không có thực lực.

Như vậy gương mặt già của Ôn Văn để đi đâu đây, không nói tới chuyện Hiệp Hội Thợ Săn sẽ có cái nhìn như thế nào với giao ước với Hắc Thập Tự, chỉ nói tới chuyện nhân viên thu nhận bị bộ dáng này của Ôn Văn lừa gạt, cũng không biết trong lòng có xuất hiện ý tưởng không hay gì hay không....

Ôn Văn không biết sẽ như thế nào, vì thế anh không dám đánh cược, lần này nhất định phải chống đỡ.

Tuy áp lực trong lòng lớn như núi nhưng Ôn Văn vẫn không rối loạn thế trận, anh quay sang ngoắc Stein: “Tự mình qua đây.”

Stein không muốn qua đó, nhưng quái vật xung quanh đều đang nhe răng nhìn hắn, có một con quái vật đang rần há mồm nhắm vào mông hắn....

Vì thế Stein chỉ có thể kiên trì đi về phía Ôn Văn, bằng không còn chưa bị Ôn Văn tiêu diệt đã bị đám quái vật này giết chết rồi.

Sau khi đi tới bên cạnh Ôn Văn, Stein nói: “Tôi không biết mình đã đắc tội nhân vật lớn như ngài từ khi nào, ngài có thể để tôi chết được rõ ràng không?”

Ôn Văn không nói gì, giống như không nhìn thấy Stein.

Nhưng thật ra anh đang tự hỏi xem nên làm sao đối phó chuyện này, đầu tiên là hộp sương mù không phải vấn đề, vì xét theo một mức độ nào đó nó nghe theo lệnh của Ôn Văn, Stein chạy tới nơi này có lẽ cũng vì bị hộp sương mù ép buộc.

Một vấn đề chính là chó săn Tinh trên người Stein. Thứ đó chưa chắc sẽ bị trang phục và đạo cụ trên người Ôn Văn lừa dối, một khi bị Stein gọi tới, chuyện tiếp theo sẽ không thể không chế được.

Nhìn thấy thái độ của Ôn Văn, đùi Stein run bần bật, đám Tuân Thanh thở phào một hơi.

Stein đang sợ, ít nhất cũng chứng tỏ Stein và Ôn Văn không phải một nhóm, mà hộp sương mù nhận Stein làm chủ nhân lại nghe theo mệnh lệnh của Ôn Văn, điều này chứng tỏ được sự mạnh mẽ của Ôn Văn.

Thờ ơ Stein vài giây, Ôn Văn nói với hắn: “Bây giờ mày có hai lựa chọn.”

“Thứ nhất, bó tay chịu trời, tao có thể để mày tránh được kiếp nạn chó săn.”

“Thứ hai, tiêu cực chống cự, tao sẽ để mày nhận lấy tất cả cực hình thế gian.”

“Tao cho mày mười lăm giây, tự chọn đi.”

Nếu Stein chịu bó tay chịu trời thì tất nhiên là tốt nhất, trạm thu nhận có thể ngăn cản chó săn, hơn nữa cũng có thể giải quyết được phiền phức hiện giờ.

Nếu Stein muốn vùng vẫy giãy chết thì Ôn Văn sẽ lệnh cho quái vật sương mù bắt hắn, về phần bản thân Ôn Văn thì đương nhiên càng ít ra tay càng tốt, hành động nhiều mới dễ lộ sơ hở.

Hai sự lựa chọn Ôn Văn đưa ra cho Stein lựa chọn cũng làm nhóm Tuân Thanh thở phào một hơi.

Điều này chứng tỏ Ôn Văn tới để giải quyết phiền phức chứ không phải tạo ra phiền phức, bọn họ cảm thấy an tâm không ít, hiện giờ còn có thêm chút tâm tình muốn xem náo nhiệt.

Nhưng Ôn Văn thì không thoải mái, rất sợ Stein lẩn quẩn trong lòng rồi dẫn chó săn tới.

Nghे thấy có thể tránh được kiếp nạn chó săn thì ánh mắt Stein sáng ngời.

Mặc kệ sau khi bó tay chịu trời sẽ gặp phải chuyện gì, chỉ cần không bị chó săn truy đuổi thì vẫn tốt hơn hiện giờ.

Với tình huống hiện giờ của Stein, cao lắm chỉ có thể sống thêm một hai ngày, nếu xui xẻo thì ngay giây tiếp theo cũng có thể chết bất đắc kỳ tử.

Dáng vẻ xuất hiện trên sân khấu của Ôn Văn rất chấn động, sương mù tản ra, quái vật quỳ rạp, thoát nhìn mạnh mẽ hơn Dẫn Đạo Giả rất nhiều, lời nói ra cũng chấn chấn đáng tin.

“Tôi muốn...”

Nhưng Stein còn chưa nói xong thì không gian sương mù giống như có thể vụn vụn từ góc tường lần thứ hai xuất hiện.

Đợt tập kích tiếp theo của chó săn Tinhth đã tới!

Stein thay đổi sắc mặt, lần này chó săn xuất hiện mà hoàn toàn không có chút điềm báo nào.

Bình thường trước khi chó săn tập kích vài phút thì Stein sẽ có cảm giác, khoảng thời gian đó đủ để hắn làm ra biện pháp lừa dối, nhưng lần này lại không hề có điềm báo trước, đột nhiên xuất hiện!

Hơn nữa phương pháp lừa dối tựa hồ cũng đã mất đi hiệu quả, chó săn hoàn toàn xem hắn là mục tiêu, thời gian xung quanh đã ngừng lại!

Chó săn vừa gây lại đói khát trừng con người đáng sợ từ trong góc tường bò ra, hơi thở không thuộc về thế giới này làm tất cả người siêu năng ở xung quanh đều run lên.

Ôn Văn đã từng thấy chó săn một lần nên bình tĩnh hơn người khác rất nhiều.

Với lại mục tiêu của chó săn cũng không phải anh, anh không việc gì phải hoang mang rối loạn cả.

Có điều có chút xui xẻo là bởi vì khoảng cách của anh và Stein khá gần nên thời gian xung quanh cũng bị dừng lại, dẫn tới anh cũng không thể động đậy.

Chó săn giết chết Stein là chuyện tốt đối với nhóm Tuân Thanh, nhưng không hẳn là chuyện tốt đối với Ôn Văn.

Anh vừa mới nói mình có thể giúp Stein tránh được kiếp nạn, Stein cũng đã lựa chọn bó tay chịu trói, nếu Ôn Văn khoanh tay không quản thì chẳng còn lại chút mặt mũi nào.

Nói tới thì Ôn Văn muốn lấy được hộp sương mù, để Stein chết đi thì thứ này sẽ dính lấy anh, tuy hộp sương mù nghe theo Ôn Văn trong một phạm vi nhất định nhưng anh không muốn cựa vào vận may.

Cuối cùng nếu khi chó săn Tinhth xuất hiện anh cũng không nhúc nhích, giống như cũng bị chó săn Tinhth cố định thì anh còn giả vờ làm cường giả cấp Tai Biến gì nữa?

Vì thế Ôn Văn quyết định thử cướp Stein ở trước mặt chó săn!

Căn cứ vào sự hiểu biết của Ôn Văn, chó săn Tinh chỉ ra tay với mục tiêu, giống như trước kia sau khi tập kích Ôn Văn thất bại cũng không tấn công Dẫn Đạo Giả, lúc tấn công Boyev bị lão Tinh ngăn cản cũng không giận chó đánh mèo sang lão Tinh.

“Quá trình tập kích cũng không nhanh, mình nhớ năng lực của trạm thu nhận có thể sử dụng trong thời gian dừng lại lại.”

“Nếu không được... thì chính là do Stein đã nói chưa hết lời, không thể oán hận anh đã khoanh tay đứng nhìn.”

Sợi xích màu đen từ trong cơ thể Ôn Văn lộ ra làm sắc mặt anh trở nên vui vẻ hơn.

Nhìn thấy sợi xích kia, chó săn cảnh giác nhảy về phía sau một bước, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy một thứ có thể hoạt động trong thời gian ngừng lại, tên mặc đồ đen này không đơn giản.

Nó nhìn Ôn Văn kéo Stein tới trước mặt, sau đó Stein trực tiếp bị kéo vào trong lòng bàn tay anh, trong cảm nhận của chó săn Tinh thì Stein đã biến mất.

Chó săn đảo quanh Ôn Văn vài vòng, con ngươi lạnh lùng âm u của nó làm Ôn Văn lạnh sống lưng, có điều cuối cùng nó cũng phát ra một tiếng gầm rú kỳ lạ rồi dần dần biến mất trong không khí.

Lúc này Ôn Văn mới thở phào một hơi, anh biết mình đã qua được ải này.

Có điều nghĩ lại Ôn Văn vẫn cảm thấy sợ hãi, hành động cuối cùng của nó làm anh có chút cảm giác khó hiểu.

Con chó săn Tinh xuất hiện lần này chính là con đã tấn công Ôn Văn trước đó.

Nhưng lần trước nhìn thấy nó, trông nó giống như một con quái vật hung ác ngang ngược không chịu nói đạo lý, mà lần này thì nó dè dặt hơn rất nhiều, có lẽ nó có trí tuệ rất cao.

Sự thay đổi đó làm Ôn Văn cảm thấy không thoải mái, anh quyết định phải tra hỏi Stein rõ ràng về chuyện của đám chó săn Ngôn Ngữ Hoang Đường kia.

Nói không chừng sau này Ôn Văn còn gặp phải đám quái vật này, sớm chuẩn bị sẽ không sai.

Hành động của Ôn Văn, trong mắt anh có lẽ là cực kỳ nguy hiểm, nhưng trong mắt những người siêu năng khác thì đó chính là nhẹ nhàng cướp đi con mồi từ miệng chó săn Tinh, sau đó làm con quái vật đáng sợ kia không dám lỗ mãng phải tự mình rút lui.

Tất cả bọn họ đều được nghe câu chuyện của lão Tinh, biết rõ nếu số lượng chó săn Tinh đủ nhiều thì ngay cả cấp Tai Biến cũng có thể giết chết, trước đó bọn họ còn có chút không tin, hiện giờ tận mắt nhìn thấy chó săn và khả năng đình chỉ thời gian, bọn họ cảm thấy không hẳn là không được.

Mà Ôn Văn có thể dễ dàng ép lui chó săn làm bọn họ cảm nhận được sự mạnh mẽ của cường giả cấp Tai Biến, hiện giờ trong lòng bọn họ, Ôn Văn cũng giống như những vị Người Phán Quyết khác!

Sau khi chó săn Tinh biến mất, sương mù ở xung quanh cũng bắt đầu tiêu tan, con cá lớn dài trăm mét kia phát ra một tiếng hú vang, gạt đầu chào Ôn Văn rồi hóa thành sương mù tan biến.

Sau khi nó biến mất, làn sương cũng nhanh chóng nhạt đi, chỉ trong vòng vài phút thì sương mù đã hoàn toàn biến mất.

Sau ba trăm năm, lần đầu tiên cư dân thành phố Nimes nhìn thấy bầu trời chân chính, bầu trời hoàn toàn không có sương mù che chắn!

Nhóm người trốn ở trong nhà nhìn thế giới trong sáng bên ngoài, sợ hãi trong lòng dần dần biến mất, thay vào đó là sự yêu thích từ tận đáy lòng.

Bọn họ biết từ hôm nay trở đi, thành phố của bọn họ sẽ trở nên tươi đẹp hơn.

Ôn Văn ngồi thật lâu đứng dậy hoạt động gân cốt một chút, sau đó phát tay trong không khí, một cánh cửa đen kịt xuất hiện ở bên cạnh.

Khẽ vẫy tay với nhóm cường giả chân tự một cái, coi như chào tạm biệt.

Sau đó anh bước vào cửa, biến mất trong không khí...

Chương 700 - Phương pháp lừa gạt

Sau khi trở lại trạm thu nhận, Ôn Văn cảm thấy cả người rất thoải mái, không quản thế nào thì lần này anh cũng lừa được rồi.

Cường giả Hắc Thập Tự thần bí vẫn là cường giả cấp Tai Biên như cũ, hơn nữa còn là một cường giả cấp Tai Biên có thể dễ dàng bức lui chó săn Tinh.

May là chó săn Tinh không phải chỉ có dục vọng hút thời gian như lần đầu tiên xuất hiện, bằng không có lẽ xiềng xích sẽ không dọa được nó, Ôn Văn cũng sẽ đánh mất phong độ trước mặt đám người siêu năng.

Đơn giản điều chỉnh tâm tình một chút, sau đó Ôn Văn không ở lâu trong trạm thu nhận mà búng tay một cái, thân hình lập tức biến mất.

Lúc xuất hiện một lần nữa, Ôn Văn đang ở trong một căn nhà bị thiêu cháy rồi bỏ hoang ở thành phố Nimes, nơi này có một truyền thuyết khủng bố.

Một người mẹ trẻ tuổi độc thân vừa mới dọn tới, lúc đi ra ngoài mua thức ăn thì chỉ còn một đứa bé hai tuổi bị nhốt trong nhà, cửa bị khóa lại.

Nhưng nửa đường thì người mẹ trẻ bị chậu hoa rơi từ trên cao xuống đập trúng đầu hôn mê bất tỉnh, đợi tới khi tỉnh lại trong bệnh viện thì đã qua mười ngày.

Lúc cô ta về nhà thì đứa trẻ đã chết đói, cô ta ôm xác đứa con điên điên khùng khùng sống suốt mấy năm, cuối cùng châm một ngọn đuốc thiêu rụi hết thấy...

Từ đó về sau thường có trẻ con ở gần đây biến mất, cuối cùng được tìm thấy trong một cái nôi ở trong căn nhà cháy, hơn nữa còn bị bỏ đói vài ngày...

Có vết xe đổ từng bị Dẫn Đạo Giả chặn cửa, trước khi sương mù dày đặc, trước khi tìm kiếm Stein, Ôn Văn đã tới nơi này trước, dễ dàng bắt được người mẹ trẻ quấy phá kia.

Nể tình cô ta cuối cùng không làm đứa bé nào bị chết đói, Ôn Văn chỉ trông xiềng xích rồi để cô ta tiếp tục sinh sống ở nơi này, đồng thời làm cánh cửa di động của trạm thu nhận.

Sau khi từ nơi này ra ngoài, Ôn Văn tỏ vẻ không hề hay biết gì yên lặng lẩn vào trong đám thợ săn, nghe theo sự sắp xếp của nhóm Tuân Thanh, giải quyết công việc còn lại sau sự kiện hộp sương mù và chó săn Tinh.

Ngoại trừ cuộc chiến của Dẫn Đạo Giả và các vị cường giả chân tự, thương vong ở thành phố Nimes cũng không tính là nghiêm trọng.

Bởi vì thời gian hủy niêm phong của hộp sương mù không dài nên nơi có quái vật dày đặc nhất cũng chỉ có ở khu vực gần chỗ Ôn Văn và vòng khí xoáy hộ tống Stein, cũng chỉ có vài cư dân không xem trọng thông báo của chính phủ thành phố Nimes, chọc trúng đám quái vật sương mù nên mới bị giết chết.

Đó cũng coi như may mắn trong xui rủi.

Mà bởi vì giao ước giữa Hắc Thập Tự và Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, cường giả Hắc Thập Tự đột nhiên xuất hiện cũng không làm khu Kim Ứng hỗn loạn.

Có điều sau đó khi Ôn Văn hành động rõ ràng đã cảm nhận được một luồng hơi thở thần bí vờn quanh người mình hai vòng, giống như muốn kiểm tra vậy.

Cấp bậc của hơi thở đó vượt xa nhóm Tuân Thanh, hẳn là Người Phán Quyết của khu Kim Ứng.

Vị Người Phán Quyết đó có lẽ muốn nói chuyện với Hắc Thập Tự, đáng tiếc hẳn không tìm được bóng dáng Hắc Thập Tự.

Nhìn thấy Hắc Thập Tự lấy hộp sương mù và bắt Stein đi, những người siêu năng khác của thành phố Nimes chẳng những không suy sút tinh thần mà còn sôi sục ý chí chiến đấu.

Bọn họ sôi sục ý chí chiến đấu thì đám quái vật ở thành phố Nimes gặp xúi quẩy, chỉ một ngày rưỡi ngắn ngủi, thành phố Nimes đã bị càn quét sạch sẽ một phen.

Không cần biết là huyết tộc hay bộ tộc người sói hay nhóm phù thủy, tất cả đều bị quét sạch.

Chỉ có Phòng Bếp Đen được xử lý ôn hòa một chút, có điều quái vật có tiền án sẽ không được buông tha, tất nhiên trong quá trình cũng có ngộ thương, nhưng so với sức mạnh thực sự thì đã coi như rất từ bi rồi.

Nếu không phải lão Tinh có chút mặt mũi với vị quản lý cấp cao của hiệp hội khu Kim Ưng, trong quá trình đối phó Stein lại góp sức rất lớn thì Phòng Bếp Đen cũng đã bị quét dọn sạch sẽ.

Hiện giờ sương mù hoàn toàn biến mất, đã không còn hoàn cảnh cho quái vật ẩn thân, cộng thêm cường độ thanh trừng quá mạnh mẽ, ít nhất trong mấy chục năm tiếp theo đám quái vật ở thành phố Nimes sẽ không gây rối được.

Cuối cùng sau khi hành động càn quét loại bỏ quái vật kết thúc, thành phố Nimes tiến hành một lần chỉnh sửa ký ức tập thể.

Người dân sẽ không nhớ được những chuyện kỳ lạ trong những ngày qua, cũng không chú ý tới sương mù đột nhiên thay đổi, nhưng bọn họ không hoàn toàn tạm biệt khẩu trang, ngược lại hàng năm vào tuần lễ thứ ba của mùa xuân sẽ có thêm một ngày lễ có liên quan tới khẩu trang...

Đáng nói nhất là trải qua ba ngày cứu chữa, người siêu năng Boyev kia rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Thế nhưng thực lực của hắn trực tiếp giảm xuống một tầng, hơn nữa trạng thái cơ thể giống như một ông cụ sắp chết, hoàn toàn không còn phong độ trước kia.

Ôn Văn cân nhắc gửi cho hắn một lời mời, xem thử xem liệu sức mạnh của trạm thu nhận có thể làm hắn khôi phục hay không.

...

Trải qua một ngày rười rện rện, Ôn Văn rốt cuộc cũng rảnh rồi, trưa ngày hôm sau bọn họ sẽ tới Đảo Thợ Săn, mà Ôn Văn cũng có thể tranh thủ khoảng thời gian này kiểm tra chút thu hoạch của trạm thu nhận.

Sau khi trở lại trạm thu nhận, người đầu tiên Ôn Văn tìm kiếm chính là Stein, thấy dáng vẻ của hắn thì Ôn Văn có chút sững sốt.

Lúc này trên người Stein chỉ còn một cái quần lót góc bẹt, còn bị trói giữa không trung phòng giam bằng một tư thế rất xinh đẹp, không biết vì sao mà da trên người hắn đã biến thành màu xanh lá cây, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

Ôn Văn gãi đầu, trước lúc rời đi Ôn Văn có bảo thao tâm ma Rodney tiến hành vài hình phạt không làm tổn hại thân thể đối với Stein, hiện giờ xem ra hình phạt rất có hiệu quả.

Kết quả rất tốt, hiện giờ Stein đã hoàn toàn phục tùng, không quản Ôn Văn hỏi gì hắn đều thành thật trả lời, ngay cả chuyện tè dầm trước mười một tuổi cũng không hề giấu giếm.

Vì thế Ôn Văn dễ dàng biết được những gì mình muốn, ví dụ như chuyện liên quan tới du hành thời gian và toàn bộ sự việc xảy ra sau khi hắn gặp Dẫn Đạo Giả.

Mà Ôn Văn cũng thuận lợi từ miệng Stein lấy được phương pháp lừa gạt chó săn Tinh.

Nhưng Ôn Văn không hài lòng với phương pháp này, vốn anh cho rằng nó phải là một phương pháp bí ẩn cao thâm cấm kỵ ghê lắm, hoặc là chỉ có người du hành thời gian mới có thể dùng, nhưng lại không ngờ đó chỉ là thủ thuật che mắt mà ngay cả người bình thường cũng có thể sử dụng.

Dùng phương pháp này để lừa gạt sinh vật không có trí khôn như sói hổ báo bình thường thì còn tin được, dùng nó để lừa chó săn Tinh sao?

Với sự lý trí của chó săn Tinh trước khi biến mất, Ôn Văn không tin phương pháp này có thể lừa gạt được nó!

Vì thế Ôn Văn đặc biệt gia tăng mức độ dụng hình nhưng Stein vẫn không thay đổi cách nói, còn đưa ra cho Ôn Văn không ít chứng cứ.

Cuối cùng Ôn Văn phải tin tưởng phương pháp lừa gạt mà Stein đã nói.

“Lẽ nào chó săn Tinh dễ bị lừa như vậy?”

“Uiii....”

Trong lòng Ôn Văn có chút chấn động, anh nghĩ tới một khả năng khác.

“Có lẽ không phải phương pháp đó lừa được chó săn Tinh, là chó săn Tinh cam tâm tình nguyện bị phương pháp này lừa gạt!”

Chương 701 - Chìa khóa màu đen

Ôn Văn nghĩ tới nghĩ lui, trong phương pháp lừa dối của Stein thì kẻ được lợi nhất thật ra chính là chó săn Tinh.

Cho dù có phương pháp lừa dối thì cuối cùng người du hành thời gian vẫn phải chết, nhưng chó săn Tinh bởi vì bị lừa mà có thể vượt qua quy tắc tấn công người bình thường hấp thu thời gian.

Lúc lần đầu tiên nhìn thấy chó săn Tinh, thứ kia thoạt nhìn không giống một con thú dữ tàn bạo không có trí khôn.

Khi đó phỏng chừng nó đã giấu đi trí thông minh của mình, chủ động bị Stein lừa dối, nhờ vào đó để hoàn thành giết chóc và nhận được thức ăn.

Ôn Văn cười lạnh nhìn Stein nói: “Mày cho rằng mày đang kéo dài cuộc sống của mày thông qua việc lừa dối à, thật ra mày chỉ là công cụ để đám chó săn kiếm được càng nhiều thức ăn hơn mà thôi, chỉ cần đám chó săn muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể không nhìn tới trò lừa dối mà trực tiếp giết chết người.”

Stein quay đầu đi, gia tộc hắn đã dùng phương pháp này rất nhiều năm rồi, Ôn Văn chỉ liếc mắt đã đưa ra kết luận như vậy, điều này bảo hắn làm sao tin tưởng.

“Lần cuối cùng chó săn tập kích, mày không phát hiện điều gì khác thường cả à, đó là vì mày đã không còn phát huy công dụng nữa rồi nên nó mới chọn lựa trực tiếp giải quyết mày.”

Stein có chút sững sốt, lần cuối cùng chó săn tấn công quả nhiên hoàn toàn khác với trước đó.

Ôn Văn xoa cằm nói: “Nếu dựa theo suy đoán này thì có lẽ trước kia tổ tiên của người có thể nghiên cứu ra phương pháp lừa dối này chính là chó săn cung cấp manh mối...”

“Thậm chí bản thân trận nghi thức cho các người có được năng lực du hành thời gian cũng chỉ là một âm mưu.”

“Có lẽ vị tồn tại vĩ đại của thế giới ngoài mà tổ tiên các người nói chỉ đang tìm thức ăn gia súc cho thú cưng của hắn.”

Đối với suy đoán của Ôn Văn, Stein hiển nhiên không tin, nhưng lời Ôn Văn cũng làm hắn có chút tự hỏi, càng nghĩ thì trong lòng hắn lại càng cảm thấy lạnh...

Ôn Văn lắc đầu, không quản suy đoán của anh có đúng hay không, anh cũng không định nhúng chàm vào năng lực thời gian này.

Bởi vì ngay từ lần đầu tiên dùng thử năng lực thời gian cũng đã bị chó săn Tinhth theo dõi, sở dĩ có nhiều quy tắc kỳ kỳ quái quái như vậy chẳng qua là vì để thức ăn sống lâu một chút và tạo ra càng nhiều thức ăn hơn mà thôi.

Tuy Ôn Văn có trạm thu nhận, cũng không cần quá kiêng kỵ chó săn Tinhth, nhưng anh không muốn cứ núp mãi trong trạm thu nhận.

Vì thế Ôn Văn nhìn sang phần thu hoạch thứ hai của lần hành động này, hộp sương mù đặt dưới người Stein.

Thứ này sau khi tiến vào trạm thu nhận cũng không bị cất vào kho hàng thu nhận như Ôn Văn nghĩ, nó ở chung phòng giam với Stein.

Trong trạm thu nhận cũng có một làn sương mù nhân nhật, đây là năng lực của hộp sương mù, có điều so với tốc độ lan tràn ở thành phố Nimes thì chậm hơn nhiều, nhưng nếu mặc kệ nó cũng sẽ phát triển tới mức độ như thành phố Nimes.

Vì thế Ôn Văn phải nghĩ cách xử lý hộp sương mù, sau khi Ôn Văn có suy nghĩ này, hộp kim loại vẫn luôn khép kín lại tự mình mở ra.

“Chuyện gì đây?”

Ôn Văn vẫn cho rằng hộp sương mù chính là bản thể của vật thu nhận cấp Tai Biến, thế nhưng suy nghĩ cẩn thận thì nếu đã là hộp thì bên trong chắc chắn có chứa đồ gì đó.

Hơi tiến tới gần một chút, Ôn Văn nhìn thấy ở bên trong có một cái chìa khóa cũ màu đen.

Sau khi nhìn thấy chìa khóa, trong lòng Ôn Văn xuất hiện cảm giác kỳ quái, vẫy tay một cái, chiếc chìa khóa kia tự động bay

tới trong tay Ôn Văn.

Ôn Văn cầm chìa khóa, trong lòng có một suy đoán, lập tức bước lên cầu thang trung tâm, tiến tới tầng chót của trạm thu nhận, xuất hiện trong căn phòng hình tròn quái dị chỉ có hai cánh cửa.

Sau khi tiến vào phòng, chìa khóa màu đen tự động bay lên và rơi vào một chỗ trống trên vách tường.

Bức tường vốn không có gì cả đột nhiên xuất hiện một cánh cửa màu xám tro, cửa tự động mở ra, trong cửa chỉ có sương mù vô cùng vô tận.

“Hộp sương mù này vốn là một bộ phận của trạm thu nhận sao?”

Ôn Văn mở trạng thái ngục độc Tai Nạn, thận trọng chạm vào chốt cửa, vừa mới chạm vào thì ý thức của Ôn Văn cũng vọt ra ngoài trạm thu nhận.

Bên ngoài trạm thu nhận không phải thành phố Nimes, mà là bên ngoài theo ý nghĩa vật lý.

Ý thức của Ôn Văn giống như đã đi tới một thế giới màu sắc không có cách nào hình dung, khắp nơi đều là khối màu sắc khó có thể diễn tả.

Có ánh sáng màu sắc đang di chuyển với tốc độ rất nhanh, có nước mực đang chậm rãi khuếch tán, còn có thứ gì đó như bầu trời đầy sao, như dòng nước chảy xuôi, những ngôi sao kia giống như là những thế giới....

Với kiến thức và năng lực nói chuyện của Ôn Văn, căn bản không thể miêu tả được sự xinh đẹp của thế giới kỳ lạ này.

Nơi này giống như vẫn luôn thay đổi, lại giống như rất hài hòa.

Mà ở trong thế giới kỳ quái này, thứ duy nhất có thể chuẩn xác dùng ngôn ngữ miêu tả chính là một quả bóng trong suốt to lớn.

Trong quả bóng có một tòa kiến trúc dạng kim tự tháp năm tầng, Ôn Văn có thể nhận ra kiến trúc này chính là bản thể của Trạm Thu Nhận Tai Ách!

Nếu Ôn Văn dùng thiết bị kiểm tra thì có thể phát hiện mỗi đường cong mỗi góc cạnh đều hoàn mỹ tới độ không thể xoi mói, với công nghệ của loại người hoàn toàn không thể nào sáng tạo ra được vật này.

Mà ở bên ngoài chiếc bóng lớn kia, sương mù dần dần xuất hiện bao quanh quả bóng này.

Trong sương mù có đủ loại quái vật xuất hiện di chuyển trong làn sương, mỗi con quái vật đều mạnh mẽ giống như đám cá không lò!

Ôn Văn cảm thán nói: “Thì ra là vậy, mình hiểu rồi, hộp sương mù vốn là tầng cơ chế phòng ngự bên ngoài của trạm thu nhận, khi kết hợp với trạm thu nhận thì nó mới có thể phát huy uy lực chân chính!”

Nếu như có người muốn thông qua quả bóng này tiến vào trạm thu nhận phải đột phá tầng phòng ngự sương mù này.

Con cá lớn này ít nhất cũng có cảnh giới chân tỵ, có lẽ đến khi đó sẽ biến thành quái vật lớn mạnh mẽ cấp Tai Biến.

Thế giới quỷ dị này làm Ôn Văn có không ít thu hoạch, nhưng Ôn Văn chỉ ở một chốc, còn chưa kịp thấy rõ đã cảm thấy có chút choáng đầu hoa mắt.

Xem ra sinh linh bình thường không thể sinh tồn được trong thế giới này, ít nhất thì ý thức của Ôn Văn không được.

Sau khi cảm thấy khó chịu, ý thức của Ôn Văn đã quay trở về cơ thể, mơ hồ có chút đứng không vững.

Thế giới mà bản thể của trạm thu nhận tồn tại quá quỷ dị, hiện giờ Ôn Văn không thể dò xét, có điều thấy được bản thể của trạm thu nhận cũng coi như một thu hoạch khổng lồ đối với Ôn Văn.

Sau khi chìa khóa trở về, ngoại trừ trạm thu nhận có thêm một cơ chế phòng ngự, Ôn Văn cảm nhận được bốn tầng của trạm thu nhận hơi dẫn ra.

Tin tưởng chỉ cần Ôn Văn tăng thêm một hai cánh cửa ở tầng cuối hoặc dùng gắng tay tai ách hấp thu nhiều năng lượng tai biến hơn thì có thể mở ra khu Tai Biến của trạm thu nhận!

Có điều Ôn Văn vui vẻ trong một giây lát rồi chân mày nhíu lại, bởi vì sương mù trong trạm thu nhận không biến mất.

Ôn Văn lần thứ hai tiến tới phòng giam của Stein, nhìn thấy hộp sương mù đã khép lại nhưng vẫn còn ở dưới người Stein.

“Xem ra cái hộp này vẫn luôn giữ chiếc chìa khóa màu đen nên có được chút năng lực của chìa khóa, kẻ giở trò ở thành phố Nimes có lẽ chính là cái hộp này chứ không phải sương mù ở trong hộp...”

Chương 702 - Công dụng kỳ diệu của sương mù

Xử lý xong Stein, sương mù cũng được phong ấn, Ôn Văn rốt cuộc thoải mái, sự việc cũng coi như kết thúc mỹ mãn.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì hình như Ôn Văn cũng không nhận được chỗ tốt gì, năng lực du hành thời gian của Stein có lẽ chỉ cần dùng là hắn sẽ phải chết, hộp sương mù chỉ gia tăng năng lực phòng ngự cho trạm thu nhận, cho dù không có năng lực đó thì Ôn Văn cũng không thấy ai có thể tiến vào trạm thu nhận gây phiền phức.

Vì thế Ôn Văn bận rộn lâu như vậy lại giống như chẳng nhận được chỗ tốt gì, điều này làm Ôn Văn không khỏi bực bội, khoảng thời gian này còn không bằng dùng cung mang thai cho hai con quái vật rồi quan sát còn hữu dụng hơn.

Ôn Văn càng nghĩ lại càng cảm thấy thiệt thòi, quả thực là đứng ngồi không yên, sau đó trực tiếp mở trạng thái ngục đóc Tai Nạn, anh muốn thử xem có tìm được phương pháp gì lợi dụng làn sương mù dày đặc ở bên ngoài trạm thu nhận hay không.

Nếu là sức mạnh phòng ngự của trạm thu nhận, như vậy Ôn Văn với tư cách là người sở hữu quyền hạn tối cao của trạm thu nhận không có lý nào không thể điều khiển.

Vì thế trong phòng giam đặc biệt dành để luyện tập, Ôn Văn bắt đầu nghiên cứu.

Khoảng nửa ngày sau, trong phòng giam truyền tới tiếng cười sang sảng của Ôn Văn.

“Bản thám tử đúng là thiên tài, thứ này lại có thể dùng như vậy.”

Trong phòng giam, Ôn Văn giẫm trên một cụm mây trắng bay tới bay lui không có chút quy tắc nào.

Mây trắng này là do sương mù ngoài trạm thu nhận áp súc lại mà thành, nếu Ôn Văn không mặc áo choàng ngực độc Tai Nạn, gọi sương mù tới nhồi đầy một căn phòng trăm mét, số sương mù này có thể biến ảo thành quái vật nhưng đại khái chỉ đạt tới thực lực cấp Tai Nạn trung tự, tuy bắt tử bắt diệt nhưng tác dụng đối với Ôn Văn không phải là quá lớn.

Nhưng nếu như ngưng tụ làn sương này thành cụm mây thì nó có thể chở Ôn Văn phi hành, tốc độ không nhanh bằng Ôn Văn tự bay nhưng hơn ở chỗ bản thân Ôn Văn không cần tiêu hao, cũng không cần phân tâm điều khiển.

Xét theo một ý nghĩa nào đó, đám mây này tiện hơn chiếc máy bay mà Ôn Văn muốn mua, cho dù mang theo Đào Thanh Thanh, Tam Tể Nhi cùng phi hành cũng không hề chật chội.

Có điều máy bay vẫn cần phải mua, từ nhỏ Ôn Văn đã ước mơ có một chiếc máy bay thuộc về mình, ngoại trừ máy bay thì còn có xe tăng, tàu chiến, phi thuyền...

Nếu như Ôn Văn phủ thêm áo choàng ngực độc Tai Nạn thì có thể triệu hồi một lượng lớn sương mù có thể bao trùm phạm vi hai trăm mét, đủ để ngưng tụ ra một con quái vật khổng lồ có sức chiến đấu chân tự.

Có điều áo choàng ngực độc Tai Nạn đã có liên quan với cường giả Hắc Thập Tự trong mắt Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế khi có người ngoài Ôn Văn cần phải hạn chế không sử dụng.

Có được một quái vật chân tự có thể tự do điều khiển, tâm trạng của Ôn Văn mới tốt hơn nhiều.

Người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, không bằng nhân cơ hội đột kích kiểm tra đám quái vật trong trạm thu nhận.

Sau khi kiểm tra xong, Ôn Văn cầm một cái nanh sói dữ tợn dài cả mét làm thước dạy học, yêu thương trừng phạt đám quái vật không đạt yêu cầu.

Sau khi nghiêm phạt xong, đám quái vật đều cảm ơn Ôn Văn đã nghiêm phạt bọn nó, Ôn Văn vui mừng mỉm cười.

Đột nhiên trong lòng Ôn Văn có chút chấn động, cắt nhanh sỏi dính máu rồi đi tới căn phòng khách được cải tạo từ phòng giam.

Người tới là sát thủ đầu trọc Barcode đã được Ôn Văn thu nhận vào trạm, hắn mang tới một bức thư.

Sau khi xem thư xong, Ôn Văn gật đầu, chuyện hợp nhất tổ chức Mã Hóa kéo dài lâu như vậy, rốt cuộc cũng xử lý xong xuôi.

...

Trong thành phố Thọ Tuyên vùng phía nam khu Hoa Phủ có một nơi tên là núi Thanh Uyển.

Nơi này cả ba mặt đều là núi, chính giữa là một hồ nước trong suốt, trong hồ có một hòn đảo tươi tốt được coi là một khu vực ngắm cảnh gần thành phố Thọ Tuyên.

Người địa phương biết nơi này như thế nào, cũng có không ít người bên ngoài hâm mộ tìm tới, vì thế tình hình kinh doanh ở nơi này cũng rất tốt.

Khu thắng cảnh này thật ra một trong số những sản nghiệp của tổ chức Mã Hóa, cũng là nơi nghỉ dưỡng của nội bộ tổ chức.

Bác gái bán đồ lưu niệm từng được người trong nghề gọi là độc quả phụ, ông chú đội mũ đầu bếp nướng mực cũng từng có trải nghiệm huyền thoại tiêu diệt cả một băng nhóm xã hội đen.

Có điều hôm nay núi Thanh Uyển tạm ngừng buôn bán, hai đám người hung ác đang giằng co.

Đám bên trái, người ngồi ở chủ vị là sát thủ đầu trọc Barcode, phía sau hắn là nhóm nguyên lão của tổ chức Mã Hóa và một đại diện của Cơ Kim Hội, phía sau nữa là một đám quái nhân mặc áo choàng đỏ đen.

Chúng nó hiển nhiên chính là quái vật được giam giữ trong trạm thu nhận, có điều lần này Ôn Văn thả chúng ra không phải để đánh nhau mà là phạt đứng... ah, là tạo uy thế cho

Barcode, chỉ cần không xảy ra tình huống ngoài dự đoán thì bọn nó chỉ cần nhập vai khúc gỗ là được.

Một bên khác thì ăn mặc khá sặc sỡ, không quần lớn lên có hình dáng như thế nào, quần áo trên người đều là xanh xanh đỏ đỏ, nổi bật hai chữ hoang đường, chúng chính là người siêu năng tới từ tổ chức Ngôn Ngữ Hoang Đường, lần này hai bên tụ tập chính là để quyết định quyền sở hữu tổ chức Mã Hóa.

Trong đám yêu ma quỷ quái của Ngôn Ngữ Hoang Đường, Kẻ Vọng Ngữ rất cuộc chính là người bình thường duy nhất.

Hắn mặc đồ vest màu xám tro và mái tóc được chải ngược, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện phần miệng của Kẻ Vọng Ngữ là được vẽ ra.

Hắn không có miệng!

Thật ra Kẻ Vọng Ngữ vẫn luôn dòm ngó tổ chức Mã Hóa, nhưng hắn không đoán được nội tình của đám quái vật trợ giúp Cơ Kim Hội, vì thế không dám xung đột thẳng mặt với Cơ Kim Hội.

Kẻ Vọng Ngữ không biết chuyện tinh thể kiếm khí, vì thế hắn đoán rằng Kẻ Vui Đùa vì măm me tổ chức Mã Hóa nên mới bị thế lực thần bí sau lưng Cơ Kim Hội tiêu diệt.

Hướng suy đoán của hắn sai lầm, nhưng kết quả lại không sai, căn cứ vào suy đoán sai lầm này đưa ra hành động làm hắn tránh được một lần họa sát thân.

Vốn Kẻ Vọng Ngữ rất kiên trì, có thể chơi tiếp với thế lực thần bí sau lưng Cơ Kim Hội, nhưng mấy ngày gần đây hắn đột nhiên nhận được một tin vui.

Đó là người kiểm soát thực sự của Ngôn Ngữ Hoang Đường, cường giả chân tự Vua Đùa Giỡn đang bị bệnh liệt giường, có lẽ sẽ cười hạc về trời tây trong một năm sắp tới.

Người lãnh đạo kế tiếp của Ngôn Ngữ Hoang Đường sẽ được chọn lựa từ ba vị thượng tự còn lại, Kẻ Vọng Ngữ chính là một trong số đó.

Nắm giữ Ngôn Ngữ Hoang Đường không chỉ có ý nghĩa quyền lực mà còn có tư cách thành lập liên hệ trực tiếp với Tà

Thần mà bọn họ thờ phụng, được ban cho sức mạnh đột phá giới hạn thượng tự, trở thành cường giả chân tự mới.

Vì thế Kẻ Vọng Ngữ nhất định phải bắt đầu chuẩn bị, không thể tiếp tục dây dưa chuyện tổ chức Mã Hóa, vì thế hắn quyết định kết thúc cuộc tranh chấp không có ý nghĩa này.

Hắn muốn giao toàn bộ tài nguyên tổ chức Mã Hóa mình đang nắm trong tay mình cho Cơ Kim Hội để đổi lại một vài thứ.

Nếu Cơ Kim Hội không đồng ý thì hắn cũng muốn ngừng tranh chấp, sau đó dùng số sát thủ và tài nguyên kia xây dựng một tổ chức sát thủ mới.

Kẻ Vọng Ngữ nhìn Barcode một chút, sau đó lớn giọng nói: “Tao đã đích thân tới đây, bảo thủ lĩnh của bọn mày ra mặt tiến hành đàm phán với tao.”

Cái miệng giả trên mặt hắn không nói gì, nhưng âm thanh đúng là từ trên người hắn truyền tới, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Chương 703 - Kế hoạch cướp quyền

Barcode trên đầu toàn là mã vạch ho nhẹ một tiếng, gõ bàn nói với Kẻ Vọng Ngữ: “Này này, nhìn ở đây này... lần đàm phán này do tôi toàn quyền chịu trách nhiệm.”

“Mày?”

Kẻ Vọng Ngữ liếc nhìn Barcode, hơi thở trên người bắt đầu trở nên có chút nguy hiểm, hắn phát ra giọng nữ chói tai: “Tao chịu tự mình tới đàm phán đã biểu hiện được thành ý của tao, bọn mày lại để một tên lâu la còn chưa đạt tới Đồng Hóa tới đàm phán, muốn sỉ nhục tao sao?”

Nếu không phải vì thật sự muốn giao dịch với Cơ Kim Hội, hiện giờ Kẻ Vọng Ngữ đã bùng nổ đánh người rồi, hắn là người có tính tình tốt nhất trong bốn vị thượng tự của Ngôn Ngữ Hoang Đường, nhưng cũng không tốt tính tới mức bị người ta sỉ nhục vẫn không tức giận.

Barcode không hề hoảng hốt chút nào: “Do tôi đứng ra đàm phán bởi vì tôi hiểu về tổ chức Mã Hóa mà thôi, về phần sỉ nhục mà ngài nói thì không hề có chuyện đó, có vị này tới đã đủ thấy bọn tôi coi trọng ngài...”

Một bóng người cao to từ phía sau Barcode bước ra, vén áo choàng đỏ thẫm lộ ra cái quần khố màu trắng.

Người này chính là Ais Wakaz đã bị Ôn Văn nhốt vào trong trạm thu nhận.

Bởi vì Ais hiểu sự kinh khủng của trạm thu nhận hơn đám quái vật khác, vì thế sau khi bị Ôn Văn tra hỏi không bao lâu thì trở thành chó săn trung thành của Ôn Văn.

Không quản Ais thật lòng hay giả dối, ít ra dáng vẻ cúi đầu của hắn vẫn làm đám ninj nọt vô diện ma cảm thấy áp lực rất lớn.

Có lẽ chỉ có ma kính Gildero là có trình vượt mông ngựa ăn đứt Ais Wakaz.

Kẻ Vọng Ngữ là thượng tự, Ais Wakaz cũng là thượng tự, để Ais trấn giữ cũng đủ để Barcode tiến hành đàm phán bình đẳng với Kẻ Vọng Ngữ.

Có điều Ais không như thượng tự bình thường, cho dù kích hoạt toàn bộ thì cũng chỉ nằm ở mức quái vật Tai Nạn...

“Tức chết tao mà, xem ra bọn mày không muốn đàm phán là vì khinh thường ngọn lửa thiêu thân của tao!”

Kẻ Vọng Ngữ đưa tay phải về phía Ais, lòng bàn tay có một đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, sau khi giọng nói xuất hiện thì ngọn lửa liền phùng lên trên người Ais.

Nhưng trên người Ais cũng nhanh chóng xuất hiện lớp vỏ cứng cùng loại với bọt nước chặn ngọn lửa ở bên ngoài, xong đó lớp biểu bì bị thiêu đốt bong ra, Ais Wakaz không hề bị tổn hại chút nào.

Ánh mắt Ôn Văn đang quan sát ở một nơi bí mật sáng lên, năng lực của Kẻ Vọng Ngữ cũng thú vị như diện mạo của hắn, hắn không phải người thuộc tính lửa, ngọn lửa trên người Ais là vì câu nói ngọn lửa thiêu thân kia mới xuất hiện.

Năng lực này có chút tương tự với khả năng Pháp Lệnh của cường giả chân tự Chaikov, có thể nói được làm được, uy lực tuy kém xa Chaikov nhưng tính linh hoạt lại càng mạnh mẽ hơn.

Thấy Ais có thể dễ dàng hóa giải chiêu thức của mình, trong mắt Kẻ Vọng Ngữ lóe lên một chút kiêu ky.

Hơi thở của người mặc quần khổ này tuy khá kỳ quái nhưng có lẽ là cao thủ tiêu chuẩn ngang ngửa hẳn.

Cường giả như vậy lại đứng ở phía sau không ừ hử gì, thoát nhìn còn nghe theo sự điều khiển của Barcode... tổ chức thần bí ẩn giấu phía sau tuyệt đối không đơn giản, trước đó hẳn không chế không xung đột trực tiếp đúng là quyết định chính xác.

Sau một thoáng tự suy ngẫm, Kẻ Vọng Ngữ lập tức khôi phục giọng nam hiền hòa: “Khi này tao chỉ thử khả năng của người bạn này thôi, đừng bất ngờ, vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?”

Barcode có chút sừng sốt, năng lực thay đổi sắc mặt của Kẻ Vọng Ngữ này cao thật, hẳn cố nén mấy lời oán thăm xuống, mời Kẻ Vọng Ngữ ngồi.

Đàm phán tiến hành thuận lợi hơn Barcode dự đoán rất nhiều, tất cả sức mạnh của tổ chức Ma Hóa bị Ngôn Ngữ Hoang Đường nắm giữ đều được Kẻ Vọng Ngữ đưa danh sách cho Barcode, chỉ cần đàm phán ổn thỏa thì Kẻ Vọng Ngữ sẽ lập tức chuyển nhượng toàn bộ mọi thứ trong danh sách cho Cơ Kim Hội, có được danh sách người và tài nguyên này, tổ chức Mã Hóa gần như có thể lập tức hoạt động bình thường.

“Vậy xin hỏi Kẻ Vọng Ngữ, ngài muốn cái giá gì?”

Cơ mặt Kẻ Vọng Ngữ giật giật, trông như đang cười.

“Tao muốn dùng những thứ này đổi lấy một lần giúp đỡ của quý tổ chức, sau khi chuyện thành công tao sẽ đền đáp hậu hĩnh.”

...

Thông qua Barcode nghe thấy toàn bộ điều kiện của Kẻ Vọng Ngữ, Ôn Văn cười phá lên.

Kẻ Vọng Ngữ này thế mà lại muốn Cơ Kim Hội giúp đánh bại các vị thượng tự khác khi ‘Vua Đùa Giỡn’ qua đời, để hắn giành lấy quyền lực của Ngôn Ngữ Hoang Đường!

Sau khi chuyện thành công sẽ để Cơ Kim Hội chọn một vật thu nhận cấp bậc ít nhất là thượng tự ở kho tàng của Ngôn Ngữ Hoang Đường.

Ôn Văn quả thực rất muốn vật thu nhận thượng tự, có lẽ cũng là một bảo bối tốt giống như cung mang thai.

Nhưng anh muốn hỏi rõ một chút, Kẻ Vọng Ngữ có nghĩ tới khả năng để người không rõ lai lịch tham gia quá trình thay đổi quyền lực nội bộ của tổ chức sẽ dẫn tới sự cố ngoài ý muốn hay không?

Ít nhất với lập trường của Ôn Văn thì loại tổ chức bí ẩn như Ngôn Ngữ Hoang Đường có thể thêm vào trạm thu nhận hoặc bán cho Hiệp Hội Thợ Săn để lấy chiến công.

Có lẽ trong mắt Kẻ Vọng Ngữ, Cơ Kim Hội cũng là một tổ chức bí ẩn giống như Ngôn Ngữ Hoang Đường?

Nhưng để tổ chức bí ẩn khác dính vào thì lại càng nguy hiểm hơn mới đúng...

Ai biết được có phải đôi mắt với lũ điên như Đọa Thần Huyết hay không?

Chỉ có thể nói vị này đã bị quyền lực làm choáng đầu rồi, chỉ cần mình có thể trở thành người đại diện Tà Thần thì bản thân Ngôn Ngữ Hoang Đường có bị tổn hại gì cũng có thể chấp nhận.

Cẩn thận suy nghĩ một phen, Ôn Văn vẫn đồng ý, hẳn muốn giúp Kẻ Vọng Ngữ trở thành vị vua mới của Ngôn Ngữ Hoang Đường!

Có điều trong quá trình trợ giúp có cướp sạch Ngôn Ngữ Hoang Đường hay không, có ‘ngộ thương’ quân bạn hay không, có dẫn đại quân của Hiệp Hội Thợ Săn tới hay không....

Trong bụi cỏ ở xa xa, Hoàn Âm buông ống nhòm, nhìn dáng vẻ Barcode và Kẻ Vọng Ngữ nói chuyện vui vẻ thì đã biết chuyện đã ổn.

Vì thế hẳn nói với An Nguyệt Tịch ở bên cạnh: “Hiện giờ mọi chuyện đã xong rồi, tổ chức Mã Hóa đã giành về rồi, bên này không cần cô nữa, nên tôi sẽ...”

An Nguyệt Tịch trừng to mắt chỉ Hoành Âm hoảng sợ nói: “Không ngờ ông lại là người như thế, tính qua cầu rút ván hả?”

Hoành Âm đỡ trán nói: “Ý của tôi là sau này cô không còn nguy hiểm nữa, tôi sẽ đưa cô quay trở lại trại mồ côi...”

Trong chuyện hợp nhất tổ chức Mã Hóa lần này, thân phận của An Nguyệt Tịch đã phát huy rất lớn, nếu không nhờ cô thì có lẽ Kẻ Vọng Ngữ đã không tới đàm phán, vì thế Cơ Kim Hội sẽ không bạc đãi cô,

An Nguyệt Tịch khoanh tay trước ngực cười nhạt: “Ha ha, ăn sạch một thiếu nữ vô tội rồi coi như phiến phức vứt bỏ, không ngờ ông cặn bã như vậy.”

“Tôi...” Hoành Âm không phản bác được.

Khoảng thời gian này cậu ta vẫn luôn bảo vệ An Nguyệt Tịch, trong suốt quá trình vẫn luôn đối đãi đàng hoàng, nhưng cô gái này vẫn luôn nói những lời làm người ta hiểu lầm.

Đọc theo đường đi có người xem Hoành Âm là biến thái, thậm chí còn có một bà cụ đã gọi điện báo cảnh sát...

Chương 704 - Cá voi khổng lồ trong mây

Trước cửa sổ sát đất, Ôn Văn ngồi trên ghế bành phơi nắng.

Không còn sương mù nên ánh sáng mặt trời ở thành phố Nimes rất sung túc, nằm phơi nắng làm cơ thể rất ấm áp.

Đào Thanh Thanh ngồi trên ghế xếp nhỏ, giống như con sen đấm chân cho Ôn Văn, Tứ Tể Nhi thì ở một bên bóp vai, thỉnh thoảng đút hạt quả vào miệng Ôn Văn.

Về phần Tam Tể Nhi...

Tam Tể Nhi đương nhiên là đang dùng thân rắn mở quả hạch, sau đó giao hạt cho Tứ Tể Nhi, vỏ thì tự ăn...

Chuyện này không phải Ôn Văn ép uống, chỉ là Tam Tể Nhi đã quen rồi.

Thói quen đúng là một thứ đáng sợ.

Đột nhiên cửa phòng Ôn Văn bị mở ra, Kiều Phi Nhã ló đầu vào, thấy dáng vẻ như ông chủ đất của Ôn Văn thì nhin không được trọn trắng mắt.

“Mau lên sân thượng khách sạn tập hợp, chúng ta phải tới Đảo Thợ Săn.”

Ôn Văn ngồi dậy, xoay vai một chút: “Đảo Thợ Săn... hi vọng may sẽ mang tới chút kinh hỉ cho tao.”

Trước khi đi Ôn Văn nhìn Tứ Tể Nhi một chút, nghĩ xem có nên tìm thêm một quái vật nữ trong trạm thu nhận làm người công cụ cho mình hay không.

Chuyện bóp vai đấm lưng dứt thức ăn này vẫn để em gái làm thì mới cảnh đẹp ý vui.

Có điều Ôn Văn nhìn thoáng qua vàng trắng bạc trong lòng bàn tay liền bỏ đi ý nghĩ này, có thứ này không chế nên Ôn Văn cũng không quá xa hoa lãng phí.

Sau khi cùng Kiều Phi Nhã lên lầu, Ôn Văn liền phát hiện nơi này đã tập trung mấy trăm thợ săn, làm sân thượng khách sạn trông khá chen chúc.

Ngoại trừ nhóm chân tự của các khu lớn và mười vị thượng tự, còn có nhân viên đặc biệt dạng như Tống Lăng và Đào Văn, và nhóm thợ săn tham gia hội giao lưu để triển lãm hàng hóa.

Không sai, hội giao lưu thật ra chính là một buổi triển lãm hàng.

Nhóm người tay nghề giỏi của các khu lớn sẽ công bố một vài thành quả nghiên cứu, dụng cụ hữu dụng trong việc đi săn, nếu được những khu lớn khác đặt hàng thì có thể tiến hành sản xuất quy mô lớn, kiếm được tiền lời.

Khu Mỹ Gia thích triển lãm những sản phẩm công nghệ cao, ví dụ như máy bay mà Ôn Văn muốn mua...

Kiều Trì Joelle ở cùng nhóm Tuân Thanh, chờ người của Đảo Thợ Săn tới đón.

Sau đó thấy Kiều Phi Nhã và Ôn Văn nói chuyện vui vẻ thì lộ ra nụ cười ấm áp.

“Kiều Phi Nhã vẫn xinh đẹp như vậy, con bé rớt cuộc cũng kết giao bạn bè rồi, cũng coi như chuyện đột phá mang tính chất lịch sử.”

Có điều Kiều Trì lập tức nhướng mày, bởi vì hắn nhận ra Ôn Văn chính là người siêu năng trước đó đã trêu chọc Elie Stuart và Dẫn Đạo Giả, vừa nhìn đã biết là kẻ am hiểu gây chuyện, người này sẽ không liên lụy tới em gái hắn chứ?

Vì thế đầu óc Kiều Trì lập tức vận chuyển, lấy Ôn Văn và Kiều Phi Nhã làm điều kiện tiên quyết để tính toán tương lai.

Càng nghĩ thì mồ hôi lạnh của hắn lại túa ra không ngừng.

Trong mắt hắn giống như nhìn thấy Ôn Văn bị một đám quái vật bụng dạ khó lường tóm đi, Kiều Phi Nhã vì cứu Ôn Văn mà chiến đấu với đám quái vật, cuối cùng kiệt sức mà chết trên một đồng thi thể như một ngọn núi nhỏ...

Vì vậy ánh mắt Kiều Trì nhìn về phía Ôn Văn trở nên sắc bén, khí thế cảnh giới chân tự làm Ôn Văn cảm nhận được áp lực rất lớn, bị cường giả chân tự nhắm vào không dễ chịu chút nào.

“Chuyện gì đây, Kiều Trì kia ghen tị với năng lực của mình à?” Ôn Văn cầm lấy chuôi kiếm Huyết Hà, sẵn sàng rút kiếm chiến đấu bất cứ lúc nào.

Kiều Phi Nhã nhìn hai người giương cung bạt kiếm, đỡ trán thở dài một hơi.

Sau đó tức giận đùng đùng đi tới trước mặt Kiều Trì, giẫm mạnh vào chân ông anh làm Kiều Trì nhảy một chân một hồi lâu.

Tiếp đó cô nàng nói chuyện với Kiều Trì một hồi lâu thì Kiều Trì mới trở nên bình thường, không còn địch ý với Ôn Văn nữa.

Kiều Phi Nhã quay trở lại bên cạnh Ôn Văn, thực áy náy nói: “Khi này xin lỗi nhé, đầu óc anh trai tôi không tốt lắm, hay đột nhiên xuất hiện những suy nghĩ kỳ quái, ông đừng để ý.”

Ôn Văn có chút thương hại nhìn Kiều Phi Nhã, có một người anh trai đầu óc không tốt như vậy đúng là cực khổ.

Có điều địch ý mà Kiều Trì đối với hắn trước đó thật sự chỉ vì đầu óc không tốt thôi sao, Ôn Văn tin tưởng lời Kiều Phi Nhã nói, nhưng cũng không thể không đề phòng, cũng may hiện giờ có đám sương mù kia, Ôn Văn cũng coi như có sức tự vệ ở trước mặt chân tự.

Thật ra Kiều Phi Nhã cũng không nói dối, người của gia tộc Joelle ít nhiều gì cũng có chút vấn đề.

Giống như Kiều Phi Nhã khó kết giao bạn bè, cha cô thường cảm thấy mình là con sâu, ông nội cô thích mặc những bộ đồ kỳ lạ...

Mà Kiều Trì... thì cường em gái rất nặng, cộng thêm chứng vọng tưởng em gái bị hại!

Không sai, hình ảnh Kiều Phi Nhã chết thảm trước đó là Kiều Trì vọng tưởng tự nghĩ ra!

Thực tế Kiều Phi Nhã không kết bạn được ở khu Kim Ưng, bắt đắc dĩ phải tới khu Hoa Phủ phát triển cũng có một phần do Kiều Trì làm khó làm dễ.

Ôn Văn nửa tin nửa ngờ gạt đầu, mặc kệ đầu óc Kiều Trì rốt cuộc có vấn đề hay không, bị một cường giả chân tự nhắm vào là một chuyện rất nguy hiểm.

Sau khi chờ đợi một chốc, Ôn Văn đột nhiên cảm nhận được một trận áp lực, giống như có một thứ khổng lồ trên đỉnh đầu làm hắn mơ hồ có chút thở không nổi.

Ngẩng đầu cẩn thận quan sát một phen nhưng không nhìn thấy được gì, chẳng qua cảm thấy trên bầu trời mơ hồ có thứ gì đó.

Sau đó Ôn Văn nhắm mắt lại, chỉ lộ ra mắt trái, thông qua mắt gương mới thấy rõ thứ trên bầu trời.

Ở trên không trung thành phố Nimes có một hòn đảo nhỏ lơ lửng!

Không đúng, đó không phải đảo mà là một cá voi khổng lồ to như một hòn đảo nhỏ đang di động trên không trung!

So với con cá voi này, con cá sương mù khổng lồ chân tự dài cả mấy trăm mét mà Ôn Văn đã thấy trước đó chỉ như một con nòng nọc nhỏ, đây là sinh vật lớn nhất mà Ôn Văn từng thấy qua!

Con thú khổng lồ có kích thước khủng khiếp như vậy tuyệt đối không phải chân tự, hẳn là cấp Tai Biến!

Lúc Ôn Văn sững sờ, hơn mười con cá lớn có cánh bay xuống, những con cá lớn này có hơn sáu con mắt vàng vàng xanh xanh, mỗi con dài hơn mười mét, bên trên có một chỗ ngồi.

Tuân Thanh lớn giọng nói: “Mời mọi người lên cá, ngoại trừ thành viên quan trọng của Đảo Thợ Săn, thợ săn của những phân bộ khác muốn lên Đảo Thợ Săn đều phải cưỡi cá chuồn bay sáu mắt.”

Ôn Văn nhảy lên lưng cá chuồn bay, phát hiện lưng nó rất khô, hơn nữa có luồng gió mát chuyển động, hẳn là nó dựa vào luồng gió này mới bay lên được, cánh chỉ phụ trợ thôi.

Cá chuồn bay sáu mắt chở nhóm người bay lên trời, một đường vọt thẳng tới tận tầng mây, lúc này Ôn Văn mới thấy được toàn cảnh của con cá voi khổng lồ này, trên lưng nó có một hòn đảo nhỏ có núi có cây có nước đầy đủ.

Ở trên tầng mây, cá voi khổng lồ không hề che lấp thân hình, nhóm người siêu năng không ngừng phát ra tiếng hô thần phục.

Sinh vật khủng bố làm người ta nghi ngờ tính thực tế này, không quản là thấy bao nhiêu lần cũng đủ làm người ta cảm thấy kinh sợ.

Bởi vì trước đó khi còn ở dưới mặt đất Ôn Văn đã thấy được một góc của con cá voi này nên bình tĩnh hơn những người khác một chút.

Cá chuồn bay thẳng lên lưng cá voi khổng lồ, chúng dừng lại trên quảng trường ở trong núi, Ôn Văn từ trên lưng cá nhảy xuống, giẫm nhẹ hai cái, không có cảm giác gì khác biệt với mặt đất.

Sau đó cá voi khổng lồ dao động một cái rồi bắt đầu dùng tốc độ cực nhanh bay về phía biển.

Thứ khổng lồ như vậy bay qua, theo lý thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới nơi nó đi qua mới đúng, nhưng cả quá trình này người dân thành phố Nimes không hề cảm thấy có gì không đúng, cao lắm chỉ thấy có một làn gió nhẹ quét vào mặt.

“Xem ra con cá voi này không chỉ có thể tích lớn mà thôi.”

Chương 705 - Người linh thực

Cá voi khổng lồ bay lượn trong mây mù, ngoại trừ chút chấn động khi tăng tốc thì người trên lưng nó không hề cảm nhận được chút xóc nảy nào.

Ôn Văn đứng trên quảng trường nhìn từng đám mây lướt qua người cá voi khổng lồ, thỉnh thoảng có đám cá chuồn sáu mắt bay ngang qua, loáng thoáng có chút hoảng hốt.

Nhưng trong lòng hẳn hiểu rất rõ, nơi này không phải tiên cảnh gì cả, chỉ là lưng của một sinh vật khổng lồ.

Trung tâm lưng cá voi khổng lồ là một ngọn núi lớn, hình dáng của nó giống như rễ cây bị chặt đứt, trung tâm rễ cây là một hồ nước trong suốt, trên rễ cây có một khu kiến trúc, những kiến trúc này chính là tổng hội Hiệp Hội Thọ Săn.

Trước khi tới Ôn Văn có nghe Tuân Thanh nói qua, so với trụ sở chính của phân hội Hoa Phủ, kiến trúc trụ sở chính của hiệp hội khá đơn sơ, chỉ vì trung tâm hiệp hội đều ở đây nên nơi này mới là trụ sở chính.

Ở đây không có các thiết bị tập thể hình thần kỳ, cũng không có nhà hàng đỉnh cao như Cực Vị Lâu, vì thế Ôn Văn không cảm thấy quá hứng thú với trụ sở chính.

Dưới chân núi hình dáng rễ cây kia có những căn phòng ốc nhỏ và đồng ruộng, thoạt nhìn là một thị trấn nhỏ, điều này làm Ôn Văn khá hiếu kỳ.

Người ở trong trấn đó là con người sao, người sống ở nơi này sẽ có dạng thể giới quan gì?

Đột nhiên tiếng chiêng đồng vang dội cắt đứt mạch suy nghĩ của Ôn Văn, một sinh vật nhỏ mập mập màu xanh trắng mặc một cái yếm màu đỏ đi tới hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn Ôn Văn có chút không rõ sinh vật nhỏ bé này là gì, có điều tiếp theo đó lại có một đám vật nhỏ xuất hiện, Ôn Văn liền hiểu được.

Đây chính là một đám người rau dưa trái cây củ cải mập mạp, người cà chua màu đỏ, người củ hành tây màu trắng xanh. Người...

Sinh vật nhỏ này cao không tới một mét, toàn bộ đều có tay chân mắt, từ cử chỉ thì có trí tuệ tương đương với con người.

Ôn Văn và nhóm thợ săn nhìn đám sinh vật nhỏ này mà tấm tắc lấy làm lạ, cây cối dây leo thành tinh thì có nghe nói, rau cải trắng thành tinh thì đúng là hiếm thấy, nghe cũng chưa từng nghe qua.

“Rau cải trắng thành tinh có ăn ngon không?” Ôn Văn có chút ngứa tay, muốn ngắt trộm một miếng lá cây ném thử.

Đúng lúc này một người đàn ông tóc xoắn ngồi trên thảm bay tới, lớn giọng nói với nhóm người: “Các vị xin hãy đi theo người linh thực tới hội trường giao lưu, dựa theo lệ cũ, hai ngày đầu tiên sẽ trưng bày sản phẩm và giao dịch tự do...”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, thì ra số người rau củ quả này gọi là người linh thực, có điều người đàn ông tóc xoắn kia cũng làm Ôn Văn có chút kinh ngạc, đó là một vị cường giả chân tự.

Trên tay nhóm người rau xanh kia cầm một tấm bảng, trên bảng viết tên của các khu lớn.

Tuân Thanh dẫn mấy chục người khu Hoa Phủ đi theo người cà chua đi xuống núi rễ cây, đi tới thị trấn nhỏ dưới chân núi, thoạt nhìn nơi đó chính là hội trường.

Ôn Văn nhìn người cà chua, vẻ mặt đầy tò mò, anh rất muốn dùng cái dùi nhỏ chọc một phát, xem thử xem ở bên trong là nước cà chua hay máu thịt, không chỉ Ôn Văn, rất nhiều thợ săn tò mò chuyện này.

Hiểu được tâm tư bọn họ, Tuân Thanh cười khẽ hai tiếng nói: “Khi lần đầu tiên nhìn thấy những sinh linh nhỏ này, tôi cũng muốn chọc một cái, những sinh vật này mọc ra từ đất trồng rau, tuy trí tuệ không thấp nhưng tâm tư rất đơn thuần.”

“Nói tiếp thì sinh mệnh đặc biệt này cũng chỉ mới sinh ra hơn hai trăm năm mà thôi, trước đây trụ sở chính của hiệp hội ở trên lưng cá voi khổng lồ Thiên Mạc, vì không muốn xuống

đất vận chuyển đồ ăn nên bắt đầu trồng rau nuôi gia súc ở đây.”

“Theo diện tích nuôi trồng gia tăng thì có một số lượng rau xanh phát triển tăng vọt, khi đủ lớn thì sẽ biến thành người linh thực.”

Ôn Văn đập nhẹ mặt đất hai cái, thì ra con cá voi khổng lồ này tên là Thiên Mạc.

“Nhóm người linh thực này không hề có năng lực tự vệ, không thể một mình sinh tồn trên thế giới này, vì thể hiệp hội để chúng ở lại trên lưng cá voi, một vài việc vất vả của trụ sở chính cũng giao cho nhóm người linh thực này chịu trách nhiệm...”

Ôn Văn có chút hứng thú, xem ra con cá voi khổng lồ này thật sự không tầm thường, chỉ trồng rau trên người nó thôi cũng trồng được thứ kỳ lạ như vậy.

Nhưng ngay lúc này Ôn Văn lại có chút sùng sốt: “Chờ đã, trồng rau xanh thì ra người linh thực, vậy đám cây cối trên lưng con cá voi này...”

Tuân Thanh gật đầu: “Không sai, toàn bộ thực vật có tuổi tác trên lưng cá voi đều có chút khả năng, vì thế nếu không có chuyện gì thì đừng lang thang trong rừng, mặc dù chúng sẽ không tổn hại tới mạng người, nhưng nếu bị chọc tới thì cũng khó tránh.”

Trong lúc nói chuyện, đoàn người khu Hoa Phủ đã được người cà chua dẫn tới một quảng trường hình thập giác ở trung tâm thị trấn. Buổi giao lưu sẽ diễn ra ở quảng trường rộng lớn này.

Thợ săn các khu lớn bắt đầu trưng bày sản phẩm của mình ở khu triển lãm vừa mới được xây dựng xong.

Dựa theo quy trình của hội giao lưu thì còn phải tiến hành hội nghị cấp cao, tranh luận, hội trưởng nói về đủ chuyện linh tinh, tổng cộng trải qua mười ngày thì hội giao lưu này mới kết thúc.

Trong vòng mười ngày này, thợ săn tổng hội sẽ lần lượt gọi ‘thợ săn ưu tú’, để bọn họ tiến hành ‘ngộ ra chân ngã’.

Đối với Ôn Văn mà nói, ý nghĩa lớn nhất của hội giao lưu này chính là một lần cơ hội ngộ ra cái ta của mình.

Tuân Thanh nói không quá rõ ràng nên Ôn Văn không biết khi đó sẽ xảy ra cái gì, anh chỉ có thể chuẩn bị thật đầy đủ, mặt khác Ôn Văn còn muốn mua một chiếc máy bay.

Ôn Văn không có ý định lãng phí thời gian nên trực tiếp tìm kiếm trong hội trường, quả thật trong hội trường có vài món đồ chơi tốt.

Ví dụ như trong khu triển lãm Hoa Phủ có một người trẻ tuổi bán súng bắn nước, bảng hiệu là vũ khí đuổi quỷ lợi hại ngay cả người bình thường cũng có thể sử dụng.

Tên nhóc này là thành viên trong một tiểu đội đuổi quỷ của khu Hoa Phủ, tên là Ngô Lục Chân, tuổi không lớn lắm nhưng rất có bản lĩnh đối phó quỷ hồn, có điều Ôn Văn và cậu ta không quen biết gì.

Ôn Văn tò mò đi qua, cầm lấy một cây súng bắn nước thương thức: “Vũ khí này thấy thế nào cũng là một cây súng bắn nước thôi mà, sao có thể tính là vũ khí đuổi quỷ lợi hại?”

Ngô Lục Chân nhận ra Ôn Văn là thượng tự khu Hoa Phủ, có chút dè dặt nói: “Đây không phải súng bắn nước bình thường, là súng bắn nước cao áp dạng đơn giản, có khả năng chuyên chất lỏng trong cái bình nhỏ này thành dòng nước cao áp.”

Nói xong Ngô Lục Chân cầm lấy một cây súng bắn nước khác nhắm vào một tảng đá bắn một phát, hòn đá bị cắt xén ra một vết rõ ràng.

“Thú vị.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, giơ súng bắn nước nhắm vào tay mình, bắn đá nhìn không được gì, bắn vào người mới có thể nhìn ra ảo diệu.

“Khoan đã...” Ngô Lục Chân vội vàng đưa tay cản Ôn Văn lại.

Ôn Văn cười nói: “Không sao, thứ này không tổn thương tôi được đâu.”

Với thể chất của Ôn Văn hiện giờ, đừng nói súng bắn nước cao áp, cho dù dùng pháo cao áp để tắm rửa cũng không thành

vấn đề.

Quả nhiên khi tia nước kia bắn vào lòng bàn tay Ôn Văn thì không tổn hại được chút mảy may nào.

“Uy lực của súng nước này cũng gần với súng lục bình thường, hẳn là không thể tổn hại được quý hồn, sao có thể tính là vũ khí đuổi quỷ lợi hại chứ?”

Ngô Lục Chân lùi lại một bước, có chút chột dạ.

Chương 706 - Bàn tay khổng lồ màu đen

Nhìn ra Ngô Lục Chân chột dạ, trong lòng Ôn Văn xuất hiện dự cảm không ổn, thay đổi sắc mặt hỏi: “Chẳng lẽ súng này có chỗ nào không ổn?”

Ngô Lục Chân cười khỏ một tiếng nói: “Không nói dối gì ngài, súng này mặc dù có thể tổn thương quý hồn, ngoại trừ có thể bắn nước cao áp thì còn có công lao của chất lỏng trong súng.”

“Chất lỏng này có thể tiếp xúc quý hồn, như vậy quý hồn bị súng bắn nước cao áp bắn trúng cũng tương đương với bị súng lục bắn trúng, cho dù là người bình thường cầm súng này cũng có thể gây ra đủ tổn hại cho quý hồn.”

Ngô Lục Chân lấy ra một hộp thuốc, bên trong có mười lọ thủy tinh to cỡ bình thuốc nhỏ mắt.

Vẻ mặt Ôn Văn trở nên khá vi diệu, anh nhớ tới một lần trải nghiệm không quá tốt đẹp: “Chất lỏng này có thể chạm vào quý hồn... chẳng lẽ là...”

Ngô Lục Chân co rụt người lại, lòi một tấm khiên ra chắn trước mặt: “Không sai, chất lỏng bên trong chính là dịch áp súc từ nước tiểu đồng tử, khi này tôi có nhắc nhở ngài rồi, ngài đừng có đánh tôi...”

Dù sao thì mình cũng không nên dùng tay thử nghiệm uy lực, Ôn Văn không thể nào đòi tội lên đầu Ngô Lục Chân, với lại cũng không phải lần đầu tiên bị dính nước tiểu.

“Xem ra mình đúng là xung khắc với thứ nước tiểu đồng tử này...”

Chẳng qua vẫn mua hai khẩu súng nước tiểu đồng tử và hai hộp nước tiểu đồng tử áp sức, dù sao thì anh cũng có không gian chứa đồ, có thứ này đỡ lo họa về sau.

Ôn Văn rất xem trọng súng nước tiểu đồng tử, thứ này có độ khó chế tạo không cao, có nó thì quý hồn cấp thấp rất khó làm khó Hiệp Hội Thợ Săn.

Có điều nghĩ tới nhóm nhân viên hỗ trợ Hiệp Hội Thợ Săn cầm súng nước tiểu đồng tử....

“Nếu thật sự là vậy thì sẽ rất thú vị....”

Súng lục nước tiểu đồng tử đã kích thích hứng thú của Ôn Văn, anh bắt đầu tìm kiếm những thứ hữu ích cho mình.

Ở nơi này có rất nhiều thợ săn không ngừng biểu diễn sản phẩm nghiên cứu của mình, còn bán một ít dụng cụ siêu năng và vũ khí ký hiệu.

Có rất nhiều thợ săn không tới được Đảo Thợ Săn đã giao đồ của mình cho các thợ săn được đi, hi vọng đổi được những món đồ hiếm.

Vì thế nơi này hiện giờ đã biến thành một chợ giao dịch cỡ lớn, thỉnh thoảng có cả thợ săn ở Đảo Thợ Săn tới giao dịch.

Khó trách chỉ trưng bày sản phẩm thôi đã cần tới hai ngày, theo Ôn Văn thấy thì hai ngày có lẽ vẫn chưa đủ.

Ôn Văn nhanh chóng dạo một vòng, mua vài món đồ thú vị, ví dụ như ‘túi thú’ tới từ khu Úc Đại, lúc nguy cấp mở túi thú ra, để quanh người mình tràn đầy mùi thú khó có thể chịu được, lại ví dụ như người giấy tới từ khu Anh Đào...

Sau khi mua tạm ổn, Ôn Văn đi thẳng tới khu triển lãm của khu Mỹ Gia, phong cách nơi này có hơi khác với những khu lớn khác.

Trong gian hàng có người máy loại nhỏ, thiết bị nghe lén tầm xa, đủ loại vũ khí đạn dược hiện đại, có cả xe tăng máy bay tàu chiến cỡ nhỏ và đủ loại thiết bị, sau khi mua hàng ở nơi này, khu Mỹ Gia sẽ chịu trách nhiệm giao hàng tới tận nhà.

Trước khi liên bang thành lập, khu Mỹ Gia vẫn luôn tiến hành một ít buôn bán đầu cơ tục lợi về vũ khí đạn dược, không ngờ sau khi liên bang thành lập, bọn họ vẫn không bỏ nghề cũ.

Ôn Văn cầm danh sách lựa chọn nửa ngày, rốt cuộc chọn trúng một chiếc máy bay vận tải loại nhỏ có công nghệ bí mật.

Chiếc máy bay này chỉ lớn hơn máy bay trực thăng một chút, tạo hình có chút giống phi thuyền trong phim khoa học viễn tưởng, có thể lên xuống theo chiều dọc, trọng lượng nhẹ tới mức có thể đáp xuống sân thượng của nhà dân bình thường, nhưng hỏa lực đủ sức dễ dàng tiêu diệt quái vật Tai Nạn hạ tự.

Không gian bên trong máy bay đủ cho nhóm Ôn Văn sử dụng, bố trí có thể tùy chỉnh, hệ thống là thiết kế đặc biệt đơn giản dành riêng cho người siêu năng.

Chiếc máy bay này vượt xa trình độ khoa học của liên bang, không hoàn toàn là sản phẩm công nghệ, vì thế giá trị cũng rất xa xỉ, ngay cả Ôn Văn mua nổi cũng có chút thiệt đau.

Điều này làm Ôn Văn từ bỏ ý nghĩ mua thêm một chiếc xe tăng và du thuyền ở trong đầu...

Tiền sẵn ma trong tay giảm đi một số không nhỏ, vì muốn quản lý tay mình, Ôn Văn quyết định không dạo quanh nơi này nữa.

Sau khi trở lại nơi nghỉ ngơi, Ôn Văn bảo Đào Thanh Thanh cầm một mớ đồ dùng siêu năng không ai muốn trong trạm thu nhận đi, để xem cô ta có thể bán được hay không, dù sao cũng phải kiếm lại chút máu.

Mặt khác Ôn Văn còn nói Đào Thanh Thanh tham gia toàn bộ hoạt động của mấy ngày này, có tin tức gì quan trọng thì báo về cho anh biết.

Sau khi báo xong nhiệm vụ cho Đào Thanh Thanh, Ôn Văn thực vô trách nhiệm nằm lì ra trong căn cứ được chia cho khu Hoa Phủ.

Anh rất ghét tham gia hoạt động nghi lễ, trong mắt anh thì hội giao lưu lần này cũng không khác gì, chẳng qua vì lần cơ hội ngộ ra bản chất của chính mình thôi, về phần những chuyện khác thì để Đào Thanh Thanh làm giúp.

Người công cụ nếu không dùng lúc này thì dùng lúc nào nữa đây?

Đối với thợ săn ở trụ sở chính, trên đường tới Ôn Văn cũng đã tìm hiểu từ Tuân Thanh.

Luôn có ba vị nhân vật lớn, một là hội trưởng hiệp hội, nghe nói là một ông lão cũng không biết đã sống bao nhiêu năm, chỉ khi nào hiệp hội gặp chuyện sống còn mới ra tay.

Hội phó thì có hai vị, một vị trông coi vũ lực tối cao của hiệp hội, trong tay có quân đội được tạo thành từ một nhóm người siêu năng cấp bậc cao, vị còn lại quản lý bổ nhiệm nhân sự cho hiệp hội, quản lý hậu cần và các việc vặt vãnh khác.

Nghe nói ba vị này đều là cường giả Tai Biên, hơn nữa còn có sự tồn tại của tám vị Người Phán Quyết nên toàn bộ liên bang không có tổ chức bí ẩn nào có thể lay động nổi Hiệp Hội Thợ Săn.

Có điều tới giờ thì hội trưởng lẫn hội phó của Hiệp Hội Thợ Săn đều không nổi tiếng, người đời chỉ biết tới tám vị Người Phán Quyết, lại không biết trên Đảo Thợ Săn còn có ba ông lớn.

Đó là vì thợ săn bình thường rất khó tiếp xúc với Đảo Thợ Săn, Đảo Thợ Săn lại luôn bay trên biển, Đảo Thợ Săn càng giống như một truyền thuyết hơn, chỉ có thợ săn cấp bậc thượng tự như Ôn Văn mới có cơ hội leo lên Đảo Thợ Săn.

Hội phó hiệp hội sẽ có mặt trong hội giao lưu lần này, rất nhiều thợ săn đều hi vọng có thể gặp được, nhưng Ôn Văn thì không hề hứng thú, đối với anh thì đây chẳng qua là phiền phức.

Hiện giờ thực lực của anh vẫn chưa đủ, không muốn bị nhân vật lớn chú ý quá nhiều, nếu bị người ta nhìn thấu thân phận thì sẽ phiền toái.

Đột nhiên Ôn Văn cảm giác được dưới chân chấn động, cá voi khổng lồ Thiên Mạc không bay bình ổn như trước đó.

Ôn Văn vội vàng chạy tới vị trí gần mép rìa cá voi, mở mắt gương cố gắng quan sát thì phát hiện phía trước cá voi khổng lồ có một cụm mây đen như mực, trong mây mơ hồ tỏa ra hơi thở đáng sợ, một bàn tay màu đen to như tòa nhà từ trong mây lộ ra.

Nhóm thợ săn chân tự Tuân Thanh cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ một bàn tay thôi đã có hơi thở mạnh mẽ hơn bọn họ, chờ nó hoàn toàn chui ra thì chỉ sợ chính là quái vật cấp Tai Biến!

Có điều phần đầu cá voi khổng lồ phun ra một trụ năng lượng trắng thật lớn nổ tung cụm mây đen kia, bàn tay khổng lồ màu đen bị đau nên lùi về trong mây đen.

Sau đó cá voi khổng lồ Thiên Mạc há to miệng nuốt trọn cụm mây đen kia.

Sau đó tất cả như bình thường, giống như chưa có gì xảy ra...

Chương 707 - Làm lại từ đầu

Thấy một màn cá voi khổng lồ nuốt mây, Ôn Văn chép chép miệng, cảm giác có chút chưa thỏa mãn.

“Vừa nãy là có một vị cấp Tai Biến muốn giáng xuống, sau đó bị một vết sáng đẩy lùi, lại bị con cá voi khổng lồ này tấp như kẹo?”

Đây coi như là lần tai biến giáng xuống nhẹ nhàng nhất mà Ôn Văn từng trải qua.

Anh quay đầu nhìn lại vài lần, phát hiện nhóm người linh thực trên lưng cá voi khổng lồ không có phản ứng gì bất ngờ, tựa hồ chỉ có nhóm người siêu năng từ bên ngoài tới như Ôn Văn mới kinh ngạc, điều này chứng tỏ người linh thực rất thường thấy cảnh này.

Ôn Văn vội vàng chạy tới chỗ Tuân Thanh, phát hiện có không ít người siêu năng ở đây đang chờ nghe đáp án.

Tuân Thanh gỡ tóc nói: “Mọi người đều khiếp sợ đúng không, lúc lần đầu tiên nhìn thấy tôi cũng suýt chút nữa đã ngoác mồm kinh ngạc, có điều ở trên lưng cá voi khổng lồ Thiên Mạc thì cứ tám ngày mười ngày lại diễn ra chuyện thế này một lần.”

“Trên đại dương bao la không có dấu vết con người ở khắp nơi như trên đất liền, có rất nhiều quái vật muốn từ nơi này xâm nhập hiện thực, nhiệm vụ chủ yếu của cá voi khổng lồ Thiên

Mạc và Đảo Thợ Săn là đuổi đám quái vật muốn xâm nhập thực tế quay trở lại!”

Ôn Văn nhướng mày: “Tám ngày mười ngày lại xảy ra một lần, vậy rốt cuộc có bao nhiêu quái vật rình rập thế giới hiện thực chứ, tôi nhớ là cấp Tai Biến muốn tiến vào thế giới hiện thực cần phải tiến hành nghi thức rất phức tạp...”

Tuân Thanh mỉm cười giải thích: “Thật ra không nhiều như cậu nghĩ cậu, tính đi tính lại chỉ có định vài kẻ thôi, đều là quái vật Tai Biến đã từng thành công tiến vào thế giới hiện thực nhưng đã bị đuổi ra ngoài.”

“Đám quái vật kia lần quân ở kẽ hở giữa hai thế giới, lúc nào cũng muốn giáng xuống thế giới này...”

Sau khi rời khỏi chỗ Tuân Thanh, Ôn Văn lại càng cảm thấy thế giới thoát nhìn yên ổn này thật ra nguy cơ như trứng đang xếp chồng lên nhau.

Nếu như không có cá voi khổng lồ Thiên Mạc và Đảo Thợ Săn, chỉ sợ quái vật Tai Biến kia đã dễ dàng tiến vào thế giới hiện thực, nhắc lên gió tanh mưa máu trong liên bang.

Điều này làm anh khao khát muốn nhanh chóng thăng cấp thực lực của mình.

Căn cứ vào tình báo của Hiệp Hội Thợ Săn, mấy năm gần đây tần suất xuất hiện của đám quái vật tăng cao, nói không chừng sẽ có một ngày sự cân đối yếu ớt này sẽ bị phá nát.

Đến khi đó không quân là chỉ lo thân mình hay muốn ngăn cản cơn sóng dữ, chỉ với thực lực thượng tự là không đủ.

Vì vậy kế tiếp Ôn Văn không lãng phí thời gian, bắt đầu tập trung luyện tập kiếm pháp và ký hiệu, chờ đợi thông báo từ tổng hội thợ săn.

Nhóm thợ săn thượng tự lần lượt được gọi đi, có người bốn năm tiếng thì ủ ủ cúi đầu quay trở lại, có người không thấy về, xem ra đã có thu hoạch.

Ôn Văn chờ năm ngày thì một người bông cải xanh ngu ngơ đi tới, cầm loa gọi biệt hiệu của Ôn Văn.

Nghe thấy biệt hiệu thì Ôn Văn đứng dậy, trong lòng có chút mong đợi lại có chút thấp thỏm, không biết tổng hội thợ săn

rốt cuộc sẽ làm thế nào để anh hiểu ra chân ngã.

Đi theo người bông cải xanh, Ôn Văn một đường leo lên núi rế cây, đi tới cạnh hồ nước trên rế cây.

Chờ một hồi thì hồ nước kia bắt đầu cuộn trào, toàn bộ nước phun lên trời, sau đó hóa thành mưa phùn lất rắt rơi trên lưng cá voi.

Nước mưa trên lưng cá voi phân lớn đều từ đó mà ra.

Có khi trên đại dương bao la rõ ràng đang sóng yên gió lặng đột nhiên đổ một trận mưa cũng là vì thế.

Sau khi nước trong hồ phun ra ngoài, trung tâm hồ nước khô cạn, dưới hồ có một lỗ thủng ngấm đen rộng cả chục mét, theo sự chỉ dẫn của người bông cải xanh, Ôn Văn trực tiếp nhảy xuống.

Sau khi Ôn Văn nhảy xuống không bao lâu, cá voi khổng lồ quay ra ngoài khơi hít một hơi, có một vòi rồng nước bị hút vào miệng cá voi khổng lồ, hồ nước một lần nữa đầy ắp.

Đối với sinh linh trên lưng cá voi thì cứ cách hai giờ lại phun nước hấp nước một lần cũng bình thường như mặt trời mọc mặt trời lặn gió ngừng mưa nghỉ vậy, tất cả đều là hiện tượng tự nhiên, mà chỉ có thừa dịp này mới có thể tiến vào trong cơ thể cá voi khổng lồ.

Vừa nhảy vào trong cơ thể cá voi khổng lồ, Ôn Văn đã bị một sức mạnh vô hình hút lấy, giống như ngồi thang trượt trượt hơn mười giây.

Sau khi rơi xuống đất Ôn Văn phát hiện mình đang ở trong một căn phòng sáng ngời.

Căn phòng này giống như một khu suối nước nóng thật lớn, nhìn phong cách thiết bị được bố trí trong phòng thì chắc chắn không phải trong cơ thể cá voi khổng lồ tự hình thành.

Trên mặt đất là lớp đá cuội trơn nhẵn, trong phòng phân bố chỉ chít hơn trăm suối nước nóng.

Một số suối có bề mặt trong suốt bằng phẳng như mặt gương, một số khác thì đục ngầu, còn có vài suối nước nóng có người siêu năng đang nhắm mắt ngồi khoanh chân ở bên trong.

Long Sách và Kiều Phi Nhã cũng nằm trong số này, từ trạng thái năng lượng trên người bọn họ thì hẳn là đang ở trong một trạng thái kỳ diệu.

Một sinh vật độc nhãn được tạo thành từ ánh sáng đủ màu sắc chậm rãi hình thành, cúi đầu cái đầu to của mình dùng con mắt kia nhìn chăm chăm Ôn Văn một hồi rồi chỉ một suối nước nóng nói.

“Đi tới đó khoan chân ngồi xuống, đừng chống cự lại sức mạnh của ta, yên tâm ngủ đi... tự nhiên sẽ ‘thấy được chân ngã’, có thể nắm bắt cơ hội hay không thì phải xem chính cậu.”

Ôn Văn nghe theo lời sinh vật độc nhãn, đi tới suối nước nóng ở ngoài cùng, cẩn thận bước vào ngồi xuống.

Toàn bộ quá trình anh tiến vào, bề mặt nước của suối nước nóng vẫn bằng phẳng như gương, không hề có chút gợn sóng nào.

Dưới đáy suối nước nóng là một mặt gương bóng loáng, nhưng trong gương không phản xạ bất cứ hình ảnh gì, thoạt nhìn có chút thần kỳ.

Sinh vật độc nhãn kia đặt bàn tay tay to của mình lên đỉnh đầu Ôn Văn, nói: “Suối nước nóng này là suối gương sự thật, một khi nó chiếu lên hình bóng con người thì mặt nước sẽ nổi gợn sóng, qua ba năm mới có thể bình phục, ngủ đi... ngủ đi.”

Nương theo lời của sinh vật độc nhãn, Ôn Văn dần dần nhắm mắt lại, trên phần gương ở đáy nước cũng xuất hiện bóng dáng Ôn Văn.

Khi Ôn Văn mở mắt ra thì phát hiện mình được một người phụ nữ to lớn ôm trong lòng.

Không...

Không phải người phụ nữ này to lớn, mà là Ôn Văn đã biến thành trẻ con!

Đứa bé nhướng mày, phát hiện chuyện này không đơn giản.

“Cái gọi là hiểu ra chân ngã là để mình bắt đầu từ lúc còn bé sống lại một lần sao?”

“Này có ý nghĩa là gì?”

“Chờ đã, mình là ai, vì sao mình lại tới đây, mình muốn làm gì...”

Chỉ trải qua hai ba phút, Ôn Văn đã mất đi tất cả ký ức, giống như biến thành một đứa bé đơn thuần.

Lại qua hai ba phút, Ôn Văn đã biến thành một đứa quý con có thể vui đùa chạy giỡn, anh thích nghe cha kể về những câu chuyện trinh thám ly kỳ hồi hộp, thích ăn canh trứng gà mẹ nấu...

Thời gian xung quanh trôi qua thật nhanh, từng ký ức quan trọng trong trí nhớ Ôn Văn đều được tái hiện với hình thức cắt hình.

Chỉ là không tới nửa tiếng, Ôn Văn đã hơn hai mươi tuổi.

Lúc này Ôn Văn cảm thấy tinh thần mình có vấn đề, anh đứng trước cửa một bệnh viện tâm thần ở trong gió rét.

Có điều lần này Ôn Văn do dự: “Bệnh viện tâm thần này hình như từng trị chết người, nghe nói còn am hiểu liệu pháp điều trị bằng điện, mình có nên vào không, đi thôi, đổi bệnh viện khác thôi...”

Chương 708 - Thì ra là thế

“Hộc... hộc....”

Ôn Văn trốn trong góc tường thờ hỏn hỏn, trên cổ có vết cào rõ rệt, máu theo vết cào chảy xuống nhuộm ướt vạt áo.

Là dấu móng tay của phụ nữ cào rách.

“Mình chỉ muốn làm một thám tử bình thường thôi, sao lại bị thứ này đuổi giết chứ...”

“Có điều...”

“He he, trên đời này thế mà lại thật sự có Vampire, đáng vẻ còn rất đẹp.”

Một luồng khói màu máu lóe lên trong mắt Ôn Văn, khóe mắt Ôn Văn run rẩy một chút rồi áp chế vết màu máu kia xuống.

Bệnh viện tâm thần mà anh bồi hồi ở trước cổng trước đó, tất cả mọi người đã biến mất một cách thần bí ở trong đêm, điều này làm Ôn Văn cảm thấy may mắn với lựa chọn của mình.

Sau đó Ôn Văn tìm tới một bác sĩ tâm lý giỏi, đối phương nói vấn đề tinh thần của anh cần phải quan sát một thời gian ngắn, vì thế anh mới tìm kiếm những vụ án trong khu vực này để giết thời gian.

Vốn anh chỉ định bắt một tên trộm vặt chuyên cạy khóa, nhưng trong lúc đuổi bắt thì trùng hợp mục tiêu của anh bị một cô gái tóc đen đè xuống đất hút máu.

Ôn Văn lập tức chọn hành động, miễn cưỡng thoát khỏi hiện trường, nhưng người phụ nữ Vampire kia vẫn kiên nhẫn đuổi theo không buông tha.

Một người đuổi một người trốn, nháy mắt đã qua ba ngày.

Người phụ nữ hút máu kia tựa hồ có thể thôi miên người khác, có điều năng lực này không có công hiệu đối với Ôn Văn, có thể là bởi vì căn bệnh tinh thần.

Trạng thái căng thẳng kích động ba ngày làm tinh thần Ôn Văn bị vây trong trạng thái thích thú cực độ, khóe miệng vô thức nhếch lên.

Lúc này một người phụ nữ đeo túi xách đi ngang qua, nhìn thấy Ôn Văn thì bị dọa hét lên một tiếng rồi hoảng loạn chạy ra ngoài.

Cũng không thể trách được người phụ nữ này, bởi vì dáng vẻ của Ôn Văn lúc này thật sự quá dọa người.

Anh mặc áo khoác trắng, nửa người bị máu tươi nhuộm đỏ, trên mặt là nụ cười vắn vẹo, thoát nhìn giống như một tên biến thái cuồng giết người.

Ôn Văn cười quái dị lắc đầu, đổi chỗ trốn khác.

Trốn tránh như thế này không thể thoát khỏi cảm giác của nữ quỷ hút máu kia, cô ta có thể dựa vào mùi máu để tìm thấy anh, nhưng dáng vẻ này có thể trì hoãn thời gian cô ta tìm được anh, mỗi lần Ôn Văn thay đổi nơi trốn, cao lắm chỉ có thể nghỉ ngơi nửa tiếng, nhiều hơn sẽ bị Vampire bắt được.

Hơn nữa chính vì người phụ nữ Vampire kia có thể thông qua máu để định vị nên Ôn Văn mới dễ dẫn dụ cô ta tới địa điểm mình muốn.

Không phải cô ta có phải sinh vật siêu tự nhiên hay không, tính cách của Ôn Văn không phải người chịu bị đánh mà không đáp trả.

Hôm qua thừa dịp khoảng thời trống không bị đuổi giết, Ôn Văn thuận tiện đi tới một giáo đường, trộm không ít thứ...

Sau năm tiếng, Ôn Văn co quắp ngồi trong góc tường của một căn nhà xây dựng chưa hoàn tất, giống như vì mất máu quá nhiều mà mất đi khả năng chạy trốn.

Cửa phòng bị đá văng, nữ Vampire dáng người xinh đẹp chậm chậm bước vào phòng, nhìn Ôn Văn liêm môi: “Đây là lần đầu tiên tao gặp phải nhân loại khó chơi như vậy, mùi vị của mỳ chắc chắn rất ngon, nếu như con người nào cũng khó chơi như mỳ thì tao phải đói bụng rồi.”

Ôn Văn ỉu xiu nói: “Tao cũng là lần đầu tiên bị người rượt đuổi thảm như vậy, có điều nếu như mỗi quái vật đều giống như mỳ thì thế giới này thực không thú vị.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn giật sợi dây sau lưng mình, giống như mở chốt gì đó.

Nháy mắt sau đó vài sợi dây thừng quấn chung với thép trời nữ Vampire lại, những sợi dây này đều được cố định ở những vị trí vững vàng, cho dù là sức mạnh của quỷ hút máu cũng khó có thể giã ra được.

Ôn Văn vẫn luôn yếu ớt đột nhiên tràn đầy sức sống nhảy bật dậy, cầm súng bắn nước xịt ướt nhẹ người nữ Vampire, bên trong súng bắn nước đều là nước thánh, có tác dụng suy yếu sức mạnh của quỷ hút máu rất lớn, làm cơ thể cô ta xuất hiện làn khói trắng có mùi gay mũi.

Tiếp đó Ôn Văn lấy ra một cái ống tiêm to bằng cánh tay, bắt đầu rút máu nữ Vampire...

Vài phút sau.

Nữ Vampire bị treo giữa không trung, trên người quấn vài vòng củ tỏi, Ôn Văn vừa cười quái dị vừa thỉnh thoảng dậm

một dao lên người cô ta.

Những lời chửi bới của cô ta, Ôn Văn làm như không nghe thấy, thuận tiện còn thông qua điện thoại truyền tin tức ra ngoài.

Đã có quái vật thì đương nhiên có tổ chức xử lý quái vật, hiện giờ anh truyền tin ra thì chắc hẳn sẽ có người tới tìm.

Bị nữ Vampire truy đuổi suốt mấy ngày qua, tuy tính mạng của Ôn Văn vẫn luôn như ngàn cân treo sợi tóc, nhưng anh lại có được cảm giác kích thích giữa sống và chết, nó làm anh sáng khoái tới tê cả da đầu.

Không sai, Ôn Văn dự định gia nhập tổ chức săn quái vật, anh không cam tâm làm người bình thường, anh muốn tiến vào thế giới thần bí này!

Sau khi gặp sự kiện Vampire, muốn Ôn Văn đi bắt đám người bình thường trộm vật móc túi thì đúng là quá buồn chán.

“Minh là người bình thường, bắt được một con quái vật thì hẳn là có chút tác dụng với tổ chức kia, ở lâu trong đó thì mình mới có cơ hội có được siêu năng lực.”

Lại đợi nửa ngày thì hai bóng người xuất hiện ngoài cửa phòng.

Một người chỉ cao một mét hai nhưng cơ thể cường tráng đầy cơ bắp, một người cao hai mét nhưng gầy còm như gió thổi một cái là ngã.

Hai người kinh ngạc nhìn Ôn Văn: “Vampire này là anh bắt được?”

Ôn Văn lộ ra nụ cười xán lạn: “Không sai, chính là tôi bắt...”

...

Sau đó Ôn Văn như nguyện tiến vào Hiệp Hội Thợ Săn, trở thành một nhân viên hỗ trợ.

Nửa năm sau anh nhận được một cây sáo thần kỳ, chỉ cần thổi lên thì có thể triệu hồi một con rắn lớn cấp Tai Hại, dựa vào cây sáo này, Ôn Văn đã chính thức trở thành thợ săn.

Lại qua thêm hai năm, Ôn Văn sơ sẩy bị một tổ chức bí ẩn loại nhỏ bắt được.

Sau khi chịu đủ loại đày đọa anh đã thức tỉnh siêu năng lực của mình, trong trạng thái mất khống chế đã giết sạch toàn bộ mọi người trong cứ điểm của tổ chức bí ẩn kia!

Sau đó Ôn Văn không trở lại Hiệp Hội Thợ Săn mà để lại một bức thư, sau đó bắt đầu lang thang trong khu Hoa Phủ.

Ba năm sau khi quay trở lại một lần nữa, Ôn Văn đã tìm ra phương pháp khống chế năng lực, cũng thành công thông qua sát hạch siêu thợ săn, trở thành một vị siêu thợ săn.

Lại trải qua mười năm, Ôn Văn trải qua vô số lần gian nan hiểm trở, vài lần ngàn cân treo sợi tóc, chém giết vô số quái vật, trở thành một thợ săn thượng tự già dặn kinh nghiệm.

Thậm chí năm năm trước anh còn cưới một người vợ, người phụ nữ đó không phải rất đẹp nhưng có thể chịu được tính cách biến thái của Ôn Văn, cũng sẽ không để Ôn Văn cảm thấy nhàm chán.

Bọn họ sinh một đứa con trai, hiện giờ đã ba tuổi rồi...

Ngày đó, Ôn Văn lấy được cơ hội tới trụ sở chính của Hiệp Hội Thợ Săn, leo lên cá voi khổng lồ Thiên Mạc.

Mọi thứ ở nơi này đều làm Ôn Văn cảm thấy mới mẻ, chờ đợi vài ngày thì Ôn Văn đi theo một người bấp cải thông qua lỗ thủng tiến vào bên trong cá voi khổng lồ, được sự chỉ dẫn của sinh vật độc nhãn ngồi vào suối nước nóng, từ từ đắm chìm...

Một lát sau Ôn Văn mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một không gian màu bạc.

Trên bầu trời nhộn nhạo gợn sóng màu bạc, đó có lẽ là gợn sóng trên mặt nước của suối nước nóng, mà đối diện Ôn Văn là một người mặc áo khoác màu đen, trông giống như chính mình trẻ ra mười mấy tuổi.

Ôn Văn lắc đầu, xoa huyệt thái dương một cái, trong lòng đột nhiên hiểu ra: “Thì ra là thế...”

Chương 709 - Không phải người may mắn

Ôn Văn trung niên đối diện với chính mình trẻ tuổi hơn rất nhiều, khá xúc động.

Trong nháy mắt này hẳn nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, thì ra trải nghiệm mấy chục năm chỉ là một cảnh hư ảo trong mơ thông qua sức mạnh của suối gương.

Suy nghĩ kỹ một chút, trong mấy chục năm cuộc đời, thật ra mình chỉ có thể nhớ vài chuyện, nhớ rõ ràng nhất cũng chỉ có vài lựa chọn quan trọng.

Anh nhìn bàn tay đầy vết thương và vết chai của mình, xúc động nói: “Trong cuộc đời này, mình không tiến vào bệnh viện tâm thần, vì thế cũng không có chút liên hệ nào với trạm thu nhận, cũng không phải người siêu năng đặc biệt.”

“Nhưng mình vẫn đi theo con đường giống như vậy, chỉ có điều thời gian đạt tới cảnh giới tương tự chậm đi mười năm...”

“Có lẽ đây là hiểu ra chân ngã đi.”

Cái gọi là chân ngã thật ra chính là tìm ra chính mình thật sự, phần lớn người siêu năng trên đời có được thực lực như hiện giờ, ít nhiều gì cũng dựa vào cái gì đó.

Hoặc là siêu năng lực của chính mình, hoặc là một cơ duyên, một vật thu nhận, mà chỗ dựa lớn nhất Ôn Văn chính là trạm thu nhận.

Khả năng thật sự của suối gương chính là làm cho người siêu năng được sống lại một lần trong mộng cảnh vừa là vật lại vừa là giả.

Chẳng qua những gì trải qua trong lần sinh mệnh này đã không còn sự giúp đỡ cho bọn họ dễ dàng đạt tới cảnh giới, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu như trong tình huống đó người siêu năng vẫn có thể bước vào con đường tương tự, đạt tới cảnh giới tương tự thì đương nhiên không bị tàn linh của cường giả giới hạn, có thể đột phá công cùm xiềng xích, bước vào cảnh giới mới.

Thì ra đó chính là... hiểu ra ‘chân ngã’!

Ôn Văn nhếch miệng mỉm cười, hiện giờ tâm trạng của anh thả lỏng thông suốt, cũng có cách nhìn mới về trạm thu nhận.

Sự lựa chọn trong giấc mộng và thành tựu đạt được nói cho anh biết, anh có được thực lực bây giờ là chuyện tất nhiên, trạm thu nhận chỉ đẩy nhanh quá trình mà thôi.

Ôn Văn không phải chỉ là người may mắn nhận được trạm thu nhận, cho dù không có trạm thu nhận thì anh cũng không phải người vô tích sự, anh vẫn sẽ làm bản thân mình mạnh mẽ hơn, có được sức tự vệ trong thế giới không thể nói lý này.

“Xem ra người siêu năng chỉ vài giờ đã rời đi hẳn là đã có lựa chọn sai lầm nên bỏ lỡ mất cơ duyên này.”

Trong lúc đang suy nghĩ, Ôn Văn trung niên nhìn thấy Ôn Văn trẻ tuổi rút cây kiếm dài chảy xuôi dòng máu đỏ ngòm, khí thế trên người vững vàng khóa chặt lấy mình.

Ý chí chiến đấu trong mắt dày đặc!

Ôn Văn trung niên bật cười hào phóng, tay trái cầm một khẩu súng lục ổ quay kiểu cũ, tay phải cầm xẻng quân dụng, trên người bắt đầu cuộn cuộn năng lượng màu đỏ ngòm.

“Xem ra phải đánh một trận mới có thể kết thúc...”

“Vậy thì tới đi!”

Vừa dứt lời, xẻng quân dụng và kiếm Huyết Hà va chạm, sóng năng lượng mênh mông làm suối gương không ngừng cuộn trào.

Sau đó hai người giao chiến, con át chủ bài không được tung ra mà mặt nước suối gương đã cuộn cuộn điên cuồng.

Ôn Văn nhắm mắt ngồi trong nước, khước miệng nhếch lên thành nụ cười.

Trên mặt gương ở dưới nước, hai Ôn Văn một trung niên một trẻ tuổi, cả hai đều là Ôn Văn, nhưng tựa hồ lại không phải.

Ý thức bản thể của Ôn Văn không ngừng chuyển đổi giữa hai cơ thể, thông qua một thị giác khác để quan sát chính mình, nhanh chóng hiểu rõ hơn về mình.

Ôn Văn tuổi trẻ có được lớp bọc trạm thu nhận, có được nhiều loại năng lực, Ôn Văn trung niên không có nhiều năng lực kỳ lạ như vậy, nhưng có cơ sở tốt hơn và càng nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn.

Cuộc chiến giằng co ba ngày, cuối cùng kiếm Huyết Hà xuyên qua lồng ngực Ôn Văn trung niên, đạn từ nòng súng lục ổ quay bắn vào vành mắt Ôn Văn trẻ tuổi, hai người cùng mất đi ý thức.

Cùng lúc đó Ôn Văn đang ngồi trong suối gương sự thật mở mắt, trong mắt tựa hồ có thêm một vết tang thương.

Anh đứng dậy, trên người không dính chút chất lỏng nào, sinh vật to lớn tạo thành từ ánh sáng liếc mắt nhìn sang, chậm rãi khom người.

Hành trình hiểu ra chân ngã này không làm anh trực tiếp gia tăng sức mạnh, nhưng không thể nghi ngờ là tâm tình của anh có sự khác biệt vi diệu.

Tiếp đó Ôn Văn nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy trong phòng suối nước nóng chỉ còn lại một mình anh, xem ra những người khác đã sớm rời đi rồi.

“Rốt cuộc mình đã ngồi ở đây bao lâu rồi, không phải thật sự đã qua mười năm rồi chứ?”

Ôn Văn vừa lẩm bẩm vừa đi theo sự hướng dẫn của cô bé dâu tây rời khỏi phòng suối nước nóng kỳ quái này.

Chờ một chốc thì từ giữa lòng hồ khô cạn bay ra, đáp xuống mặt đất.

Liếc mắt một cái, trên lưng cá voi khổng lồ yên lặng an bình, không còn náo nhiệt âm ỉ như lúc tổ chức hội giao lưu.

Xem ra hội giao lưu kéo dài mười ngày đã kết thúc, mọi người đã rời đi, đối với Ôn Văn thì đây là chuyện tốt, vốn anh cũng không muốn tham gia loại hoạt động cỡ lớn này.

Đào Thanh Thanh một đường chậm chậm đi tới rồi dừng lại ở bên cạnh Ôn Văn, trong mắt lộ ra vài phần vui mừng, nhiều ngày như vậy Ôn Văn không xuất hiện, cô cứ tưởng hẳn đã chết trong bụng con cá voi khổng lồ này rồi.

Chờ đã, như vậy hình như là chuyện tốt đối với cô.

Có điều Ôn Văn vừa đi ra có vẻ không hưng dữ như trước khi tiến vào cơ thể cá voi khổng lồ, vẫn là sống thì tốt hơn.

Đào Thanh Thanh không câu nệ nữa, bắt đầu líu ríu kể lại mọi chuyện bên tai Ôn Văn.

Nghe xong, Ôn Văn mới biết mình đã ngồi trong suối gương suốt một tháng trời.

Điều này làm anh cảm thấy có chút may mắn, không phải hơn mười năm là tốt rồi.

Những người siêu năng khác nhiều nhất chỉ có thể ở trong cơ thể cá voi khổng lồ ngồi mười lăm, mười sáu ngày, Ôn Văn chính là người ngồi lâu nhất.

Hơn mười ngày trước Kiều Phi Nhã đã rời khỏi nơi này, lúc đi ra trên người không ngừng phát ra ánh kiếm vàng óng, cô ta đã vượt qua bình cảnh thượng tự, trở thành một người siêu năng cảnh giới chân tự.

Ôn Văn không hề cảm thấy kỳ quái, thực lực của Kiều Phi Nhã vốn nằm trong nhóm đứng đầu thượng tự, tích lũy cũng đủ rồi, chỉ cần không làm ra lựa chọn sai lầm, vượt qua được ngưỡng cửa kia cơ hồ là chuyện hiển nhiên.

Ngoại trừ Kiều Phi Nhã, còn một vị của khu Mỹ Gia và một vị khu Ấn thành công thăng cấp, còn mười mấy người khác cũng có thu hoạch.

Ôn Văn có chút cảm thán, thực lực bản thân anh thật ra chỉ có trung tự, nếu anh cũng nằm trong top đầu thượng tự như Kiều Phi Nhã thì lần này phỏng chừng cũng có thể đột phá cảnh giới chân tự.

...

Ôn Văn rời khỏi phòng suối nước nóng, sinh vật độc nhân do ánh sáng tạo thành an tĩnh ngồi trên mặt đất, con mắt duy nhất của nó nhắm lại.

Trong ba năm kế tiếp, nơi này sẽ không có bất cứ sinh vật nào tiến vào, mãi đến khi có suối nước nóng mới khôi phục an tĩnh thì nơi này mới có thể mở ra một lần nữa.

Có điều nó không chú ý tới trước khi Ôn Văn rời khỏi, suối nước nóng mặt gương kia nhanh chóng khôi phục bình ổn như mặt gương.

Một bóng người mặc áo bào đen đứng trên mặt gương màu bạc mà hai Ôn Văn chiến đấu trước đó, trong ánh mắt có vài phần chờ mong.

“Ở đây lại có một nơi thú vị như vậy, có thể để mình sống lại một lần sao...”

Hắn nhắm mắt lại, tâm tư giống như quay trở về vô số năm trước kia, vào khoảnh khắc hắn ra đời...

Vài giây sau, cả căn phòng chấn động phát ra tiếng cọt két vì không chịu nổi gánh nặng.

Sinh vật độc nhãn kia đứng bật dậy, lộ ra sự phẫn nộ và bối rối, dị tượng như vậy chưa từng xảy ra.

Người áo đen mở mắt ra, bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

“Ngay cả mượn nơi hư ảo để có chút an ủi cũng không được sao, ha ha ha...”

“Ai...”

Suối gương một lần nữa khôi phục yên lặng, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chương 710 - Đâu mất cả rồi?

Chạng vạng, trên đường phố thành phố Nimes.

Một con cá chuồn sáu mắt từ trên bầu trời dần hạ thấp, hai người một rắn từ trên lưng cá chuồn nhảy xuống, sau đó cá chuồn bay vọt lên trời, biến mất trong ánh trăng.

“Phù, cuối cùng cũng về rồi, nói ra thì mình bị đói cả tháng rồi, tìm chỗ nào đó ăn cho thật đã thôi.”

“Ừm... không đi Phòng Bếp Đen.”

Sau khi Ôn Văn nói chuyện với người của trụ sở chính trên cá voi khổng lồ Thiên Mạc một chút thì được cá chuồn bay sáu mắt đưa xuống.

Chẳng qua bọn họ chỉ phụ trách đưa tới thành phố Nimes, nếu Ôn Văn muốn quay về khu Hoa Phủ thì phải tự mua vé máy bay.

Thật ra đối với Ôn Văn mà nói, ở nơi nào làm thám tử cũng giống nhau, dù sao thì ngôn ngữ thông suốt, hơn nữa đối với anh, khu Kim Ưng lại càng mới mẻ hơn.

Có điều cơ sở trạm thu nhận ở khu Hoa Phủ, vì thế Ôn Văn không muốn ở lại các khu lớn khác quá lâu.

Chiếc máy bay Ôn Văn đã đặt có lẽ phải qua một khoảng thời gian ngắn nữa mới có thể hoàn công, đến khi đó người khu Mỹ Gia sẽ giao hàng tới nhà, chuyện này không cần Ôn Văn hao tâm tốn trí.

Sau khi ăn một bữa no nê, Ôn Văn dùng quyền hạn của Hiệp Hội Thợ Săn mua hai chiếc vé máy bay miễn phí, chuẩn bị quay trở về khu Hoa Phủ.

...

Tỉnh Môn Hạ, thành phố Khê Hồng, huyện Hoang Mộc.

Một người đàn ông sắc mặt tái nhợt cầm cặp công văn, cơ thể không ngừng run rẩy.

Hắn tên là Vệ Tế Tiên, là một nhân viên hỗ trợ của tỉnh khác, mặc dù không phải người siêu năng nhưng cũng có vài bản lĩnh mà người bình thường không có được.

Công việc săn ma một thời gian dài có áp lực tinh thần quá lớn đối với người bình thường, vì thế sau khi làm việc một khoảng thời gian, mỗi nhân viên hỗ trợ đều có được một khoảng thời gian nghỉ ngơi.

Nhà hắn ở dưới quê, lúc xe tới nhà ga thì mặt trời đã lặn và cũng chỉ còn một chuyến xe trở về nhà.

Chỉ có hắn và một người khách khác chờ xe, kỳ quái là khi hắn lên xe, người kia còn chưa kịp lên xe thì xe đã xuất phát rồi, mà lúc này trên xe chỉ còn lại một chỗ ngồi.

Chiếc xe này chạy rất vững vàng, không làm Vệ Tế Tiên cảm thấy chút xóc nảy nào.

Lúc đầu Vệ Tế Tiên không cảm nhận được gì khác thường, một đường đi hắn đã rất mệt mỏi nên muốn ngủ trên xe một chút.

Nhưng hắn vừa thiu thiu ngủ thì có một cuộc điện thoại gọi tới, là đội trưởng, bảo là ngày nghỉ của hắn kéo dài hơn mười ngày, không cần gấp gấp trở lại làm việc.

Lúc buông điện thoại thì Vệ Tế Tiên cảm thấy hơi lạnh lạnh, hơn nữa lúc này khi tỉnh lại hình như tất cả hành khách đều đang nhìn hắn...

Lại quan sát kỹ hơn một chút, xe này không hề có người nào nói chuyện, không ai ngáy, thậm chí...

Không có ai hít thở!

Đây là một chiếc xe quý!

Người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh lặng lẽ áp sát bên tai Vệ Tế Tiên thì thầm: “Nè anh bạn, anh lên lộn xe rồi, trên xe này không phải người...”

“VẬY... vậy phải làm sao bây giờ?”

Vệ Tế Tiên run rẩy nói, hắn trông có vẻ rất sợ nhưng trong tay đã cầm món vũ khí bất quý lợi hại mới được phát gần đây, súng bắn nước tiểu đồng tử cao áp.

Thứ này là quản lý cấp cao của hiệp hội phát xuống gần đây, muốn đối phó với đám ma quỷ bình thường thì chỉ cần bắn một phát, tuy hắn không có cách nào với cả một xe quý, nhưng kéo theo một hai tên làm đệm lưng thì vẫn có thể.

Có điều vì sao ở quê hắn lại có một chiếc xe quý như vậy chứ?

Hiệp Hội Thợ Săn ở nơi này lơ là nhiệm vụ sao?

Lũ quỷ con trốn trong nơi bí ẩn không bị phát hiện xử lý cũng thôi đi.

Nhưng loại xe quý vận chuyển hành khách ghênh ngang như vậy có thể vận hành thì không đúng chút nào, hơn nữa trên xe lại có nhiều hành khách như vậy, sao lại không bị phát hiện?

Người phụ nữ kia nhỏ giọng nói: “Nếu không như vậy đi, tôi dẫn theo cậu từ cửa sổ nhảy ra ngoài, bằng không chốc nữa mấy thứ kia kịp phản ứng thì cậu...”

“Được được, mau chút đi.”

Vệ Tế Tiên biết người này cũng không tốt gì, có lẽ muốn dẫn mình rời khỏi xe để tự mình dùng, nhưng Vệ Tế Tiên mừng rỡ không phải giả vờ, một khi rời khỏi chiếc xe này, hẳn chỉ cần đối phó với một quỷ hồn người phụ nữ này thôi.

Người phụ nữ túm lấy vai Vệ Tế Tiên trực tiếp từ cửa sổ xe nhảy ra ngoài.

Sức mạnh của quỷ hồn làm Vệ Tế Tiên vững vàng đáp xuống đất, không bị chút tổn hại nào.

Quả nhiên giống như Vệ Tế Tiên suy đoán, người phụ nữ lộ ra nụ cười quỷ dị: “Bây giờ, sẽ không còn ai giành mày với tao nữa.”

Sắc mặt người phụ nữ biến thành màu trắng xanh, trên người tỏa ra hơi thở quỷ quái dày đặc, mà Vệ Tế Tiên cũng cảm sung lục nước tiểu đồng tử, sẵn sàng phun đầy mặt người phụ nữ này.

Đúng lúc này một trận tiếng khóc mơ hồ xuất hiện cắt đứt hành động của một người một quỷ.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy một cô gái tóc dài mặc đồ đỏ, tóc cột đuôi ngựa ngồi dưới ánh đèn đưa lưng về phía hai người.

Vệ Tế Tiên rùng mình, làm một nhân viên hỗ trợ, dùng ngón chân để nghĩ thì hẳn cũng biết người mới xuất hiện này tuyệt đối có vấn đề.

Người phụ nữ âm trầm đi về phía cô gái trẻ, con quỷ oắt con mặc đồ đỏ này muốn cướp đàn ông với mình sao?

Triệu Đại Ma bà đây khi còn sống đã không thích chia sẻ đồ của mình với ai, nhớ ngày đó có người muốn giành chồng với bà, đã bị bà làm nhục ngay trên đường cái một lần.

Mà trên người con nhóc này chỉ có một tầng quỷ khí mỏng manh, Triệu Đại Ma chỉ cần tát vài cái là hồn bay phách tán ngay.

“Mau đứng dậy rồi cút ngay cho bà.”

“Mắt... của tao, không thấy đâu nữa rồi... mũi của tao, tay....”

Triệu Đại Ma nhướng mày, con nữ quỷ này muốn chơi chiêu sao, tiếp theo có phải muốn quay lại dọa bà giật mình không?

Đây là chút chiêu trò nhỏ mà đám oan hồn thường dùng, chúng có sức mạnh rất yếu nên phải dọa cho tinh thần người sống trở nên thất thường mới có thể thành công, nhưng chiêu này làm sao có thể hiệu quả với lão quỷ nhiều năm như bà chứ?

Triệu Đại Ma chụp một phát lên vai cô gái áo đỏ, vừa vỗ một cái liền sụp xuống, giống như bên trong quần áo chỉ là mớ dây lỏng lẻo.

“Cảm giác này không đúng lắm, đáng ra mình phải chạm vào thân quỷ của cô ta.”

Vì nghi ngờ nên Triệu Đại Ma vòng qua trước mặt cô gái áo đỏ, khi nhìn thấy chính diện thì đột nhiên trừng to mắt, chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu, thân mình cũng có chút bất ổn.

Phần chính diện của cô gái này cũng chỉ thấy chùm tóc đuôi ngựa!

Không chỉ tóc đuôi ngựa, cô gái ngồi xổm trên mặt đất này chỉ có mái tóc dài, một đoạn thanh quản lẫn trong máu huyết, còn lại chẳng có gì cả!

Một thân đồ đỏ kia chỉ dùng để chống đỡ phần tóc!

Hơn nữa quỷ khí trên người không phải từ cô ta tỏa ra, mà là một quỷ hồn đã không còn hình dạng ở trước mặt cô ta.

Vô số sợi tóc của cô ta xuyên tó xuyên lui trên người quỷ hồn, tìm kiếm từng bộ phận, vừa tìm vừa lăm bằm: “Chân của tao đâu rồi, trái tim của tao... lỗ tai của tao...”

Triệu Đại Ma vội vàng muốn trốn đi nhưng lại phát hiện mình không thể nào cử động, tất cả năng lực không thể phát huy được một phần.

“Tìm trên người hấn xong rồi... tìm trên người mày nữa.”

Đoạn thanh quản kia hàm hồ nói với Triệu Đại Ma.

Vệ Tế Tiên chậm rãi lùi về phía sau, cách hơn mười mét thì bắt đầu co giò bỏ chạy.

Thứ kia tuyệt đối không phải quỷ hồn, cũng không phải quái vật đơn giản, ít nhất trong Hiệp Hội Thợ Săn thành phố của hắn chưa từng xuất hiện thứ gì quỷ dị như vậy.

Xe quỷ không dọa được Vệ Tế Tiên, Triệu Đại Ma không dọa được hắn, nhưng móng vuốt và dây thanh quản này lại làm một người trải nghiệm vô số trận chiến như hắn phải sờn gai ốc.

Một đường chạy tới công thôn thì Vệ Tế Tiên mới dừng lại.

Sắc mặt tái nhợt, không ngừng run rẩy.

Hắn chuẩn bị liên hệ với Hiệp Hội Thợ Săn địa phương, hắn biết quê nhà mình khẳng định sắp có chuyện gì đó.

Không quản là xe quỷ hay thứ không thể hình dung kia đều nói cho hắn biết, nơi này đã sắp mất kiểm soát.

Nhưng hắn không nhìn thấy trên phần quần áo ở phía sau lưng hắn có một sợi tóc dài màu đen đang ngo ngoàng, cẩn thận lắng nghe có thể nghe thấy âm thanh rất yếu.

“Bọn mày đang ở đâu.... xương của tao.... máu của tao... đầu hết cả rồi?”

Chương 711 - Ve sầu quái dị màu xanh da trời

Tỉnh Môn Hạ, thành phố Thái Vân, trăng sáng sao thưa.

Một chiếc máy bay khách hạ cánh xuống sân bay, Ôn Văn từ trên máy bay bước xuống, vẻ mặt khó chịu, mà Đào Thanh Thanh đi theo phía sau Đào Thanh Thanh thì lộ ra ý cười.

Trước đó bọn họ ở lại thành phố Nimes ba ngày, ngoại trừ những nơi gần Phòng Bếp Đen còn quái vật thì nơi khách sạn sẽ tới mức làm người ta giận sôi gan, ngay cả một oan hồn cũng không tìm thấy.

Vì thế Ôn Văn rảnh tới buồn chán nên chuẩn bị tới tìm đám xã hội đen lớn nhất nơi này gây sự.

Bởi vì chỉ tìm thú vui nên Ôn Văn không tiến hành điều tra cẩn thận, chỉ bảo Đào Thanh Thanh ngụy trang thành thiếu nữ vô tội dễ ra tay, anh thì ngụy trang thành một người trẻ tuổi vừa hèn vừa yếu còn mang theo một khoản tiền lớn.

Hai người trà trộn vào nội bộ băng nhóm xã hội đen, sau đó bộc lộ thân phận xem thử xem những người này có phản ứng gì.

Ừm, không dai, đây chính là câu cá chấp pháp.

Nếu băng nhóm này chỉ là băng nhóm hung ác bình thường thì dạy bảo một lần coi như xong, giáo dục tốt bọn chúng một phen.

Nếu có hành vi quá ác liệt thì cai ngục trong trạm thu nhận có thể tăng thêm một mớ, vừa vặn trước đó mới bắt được một đám Vampire, cần dùng máu tươi để nuôi dưỡng, một lần rút vài trăm ml cũng không chết người được...

Có điều Ôn Văn không ngờ đám người này không hề hứng thú gì tới Đào Thanh Thanh và tiền, ngược lại tràn đầy hứng thú với Ôn Văn....

Nhóm người kia đúng là thế lực ngầm lớn nhất thành phố Nimes, nhưng chúng cũng là một đám biến thái.

Mục đích lúc thành lập bang phái xã hội đen của chúng chính vì muốn có thể làm những chuyện không thể nói với đàn ông vô tội, người bị băng xã hội đen này hại thì xấu hổ không dám mở miệng, vì thế cũng không xuất hiện tin đồn liên quan.

Nói tới thì những băng nhóm xã hội đen cũ đều bị đám quái vật chiếm giữ, băng nhóm này có thể tồn tại cũng vì bọn chúng quá kỳ lạ.

Mà Ôn Văn ngoại trừ cặp mắt hơi nhỏ dài một chút thì cơ bản cũng có thể xem là một anh chàng đẹp trai rạng ngời...

Nháy mắt lộ mặt, mấy chục thành viên của băng xã hội đen này đã tiến hành ba phút ô nhiễm tinh thần Ôn Văn, làm tâm linh thuần khiết của anh có ấn tượng quá sâu.

Sau khi sững sờ ba phút, Ôn Văn rút cuộc cũng phản ứng lại, gọi ra một đám con rối hổ tiến hành trừng phạt nghiêm khắc đám người kia.

Đầu tiên là uy hiếp bắt chúng phải đày đọa lẫn nhau, lại thiên đám cầm đầu tội ác, sau đó đưa tất cả tới cục cảnh sát.

Phương pháp rất tàn nhẫn nhưng Ôn Văn vẫn chưa hả giận, bởi vì Đào Thanh Thanh đã cười anh suốt ba ngày.

Ừm... mặc dù Đào Thanh Thanh không dám rần rờ cười vào mặt anh nhưng Ôn Văn cứ có cảm giác cứ cách một giây cô nàng lại nhìn mình cười lên.

Lúc đầu Ôn Văn cho rằng mình nghi thần nghi quỷ, nhưng đêm hôm qua Ôn Văn phát hiện Đào Thanh Thanh ngủ cách vách nửa đêm cười tỉnh!

Cười tỉnh!

Về phần Ôn Văn làm sao phát hiện thì không cần phải nghiên cứu kỹ....

Đột nhiên Ôn Văn nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đội mũ lưỡi trai chạy tới, nhỏ giọng nói với Ôn Văn: “Ngài là ‘Ngụy Thám’ đúng không? Tôi là thợ săn của thành phố cảng Thái Vân, cấp trên nói có thể tìm ngài xin giúp đỡ.”

“Xin giúp đỡ?” Lông mày Ôn Văn nhướng lên.

“Không sai, bọn tôi gặp chuyện phiền phức nhưng thành phố cảng Thái Vân bọn tôi không có...”

....

Trong ngõ hẻm đen kịt, một con côn trùng có cánh màu xanh nhạt bay vút qua.

Con côn trùng có cánh này giống như con ve lớn bằng quả bóng rổ, cơ thể bán trong suốt lộ ra màu xanh da trời xinh đẹp, lúc bay đi ở phía sau còn lưu lại một quầng sáng màu xanh da trời.

Tốc độ bay của nó rất nhanh, chuyển hướng linh hoạt, hơn nữa khi gặp chướng ngại vật có thể nháy mắt hư hóa cơ thể.

Đào Thanh Thanh tách vài bóng người, dẫn theo một sợi ánh sáng màu máu đuổi theo con quái trùng kia.

Thực lực của cô đứng hàng đầu trong số quái vật hạ tự, tốc độ nhanh hơn quái trùng này một chút nhưng đã thất bại vài lần, mỗi khi sắp bắt được thì tốc độ của nó lại tăng vọt.

Ôn Văn đứng trên đỉnh một tòa Giáo Hội Sáng Thế, vẻ mặt âm u nhìn Đào Thanh Thanh và con quái trùng kia.

Con quái trùng kia chính là mục tiêu được thợ săn thành phố cảng Thái Vân nhờ giúp đỡ, mà tòa giáo đường dưới chân chỉ là một tòa Giáo Hội Sáng Thế bình thường, không có người của Giáo Đường Vinh Quang đóng giữ.

Lúc chạng vạng tối có tin đồn muốn vào giáo đường sám hối thì phát hiện trung tâm giáo đường đặt một giá chữ thập cao lớn được làm bằng cơ thể con người.

Cha xứ, người làm việc trong giáo đường và cả những người tới cầu nguyện lúc ban ngày đều ở trong đó, da thịt bọn họ bị con ve quỷ cắn ra, thoát nhìn tựa hồ vẫn còn sống nhưng chỉ còn lại phản ứng thần kinh bản năng, thỉnh thoảng co quắp một chút, làm người ta không khỏi kinh hãi.

Giá chữ thập to lớn vốn đặt trước giáo đường được đặt trên thánh giá cơ thể người kia, một con ve sấu màu xanh nhạt bò trên giá chữ thập, tựa hồ coi đó là hang ổ, hơn nữa còn hút đi thứ gì đó trong giá chữ thập.

Hiệp Hội Thợ Săn địa phương lập tức tiến hành vây bắt con quái trùng này nhưng sau khi chết một người tổn thương hai người mới phát hiện thứ này không phải thứ bọn họ có thể đối phó.

Nếu không phải con quái trùng này tựa hồ không muốn cách giá chữ thập quá xa thì tất cả bọn họ có lẽ đã chết trong tay con ve sâu kia.

Sau khi Ôn Văn và Đào Thanh Thanh tới nơi, con quái ve sâu này hình như biết thực lực của hai người không đơn giản nên không thử cứng đối cứng.

Nhưng nó cũng không rời đi mà lựa chọn bay loạn vòng quanh giáo đường, tựa hồ không muốn rời khỏi nơi này.

Con ve này ngoại trừ tốc độ thì thực lực có lẽ cũng không quá mạnh, nhưng Ôn Văn theo bản năng cho rằng thứ này không đơn giản, vì thế không trực tiếp ra tay mà để Đào Thanh Thanh đuổi theo nó, chính mình thì đứng ở chỗ cao quan sát.

“Tại sao nó lại muốn tập kích giáo đường, nơi này có thứ gì làm nó không nỡ thoát đi...”

Đang suy ngẫm thì màn rượt đuổi có thay đổi, con quái ve sâu kia đột nhiên từ bỏ chạy trốn, nó bị Đào Thanh Thanh chộp lấy, móng tay màu máu cắm phập vào trong lớp giáp, rót máu độc.

Nhưng nó giống như không hề bị máu độc ảnh hưởng, ngược lại Đào Thanh Thanh lại trở nên chậm chạp hơn, bàn tay cô biến thành màu xanh nhạt như tinh thể thủy tinh, đồng thời không ngừng lan lên trên.

Nhưng bản thân Đào Thanh Thanh lại không hề phát hiện, còn xoay người lại tranh công với Ôn Văn, ý bảo mình đã hoàn thành mệnh lệnh.

Ôn Văn biến sắc, không tiếp tục quan sát mà cấp tốc búng tay một cái, nháy mắt xuất hiện bên người Đào Thanh Thanh.

Anh sớm đã để lại dấu ấn không gian trên người Đào Thanh Thanh, chỉ cần trong phạm vi cảm giác thì anh có thể dịch chuyển tức thời tới bên cạnh Đào Thanh Thanh bất cứ lúc nào.

Sau đó kiếm Huyết Hà lóe ra một quầng sáng đỏ nhạt, cấp tốc chặt đứt cánh tay Đào Thanh Thanh, không để thứ kia lan ra khắp toàn thân Đào Thanh Thanh.

Đồng thời tay còn lại của Ôn Văn bùng một tia pháo năng lượng màu đen tinh khiết lên người con quái ve sấu màu xanh da trời kia.

Pháo năng lượng màu đen tới từ Hắc Thể, là năng lực của bản thân Ôn Văn, tuy hiện giờ chỉ có trình tự trung tự nhưng vận dụng linh hoạt, không hề có chút nặng nề chậm chạp, cũng không cần phải chuẩn bị gì cả.

Đợi đến khi năng lượng màu đen tiêu tan, con quái ve sấu rơi xuống mặt đất, run run vài cái rồi bất động, thần dị trên người cũng dần dần biến mất.

“Chết dễ dàng vậy sao?”

Lông mày Ôn Văn nhíu lại, có chút không tin sự việc đơn giản như thế.

Chương 712 - Dự cảm bất an

Đào Thanh Thanh có được sức mạnh gần đạt tới trung tự nhưng chỉ chạm vào con quái ve sấu kia đã suýt chút nữa bị nó giải quyết.

Thứ như vậy sao có thể bị pháo năng lượng Ôn Văn tiện tay bùng ra giải quyết chứ?

Trong lòng Ôn Văn vẫn còn nghi vấn, anh điều khiển năng lượng màu đen rút ra một thanh thép, dùng nó để chọc vào người con quái ve sấu.

Nhưng Ôn Văn chỉ chọc nhẹ hai cái thì cơ thể con quái ve sấu đã lả tả rơi đầy đất.

Các bộ phận trên cơ thể nó không có mảnh nào là cấu trúc của sinh vật bình thường, tất cả đều là kim loại bỏ đi, miếng sắt vụn và khối bê tông linh tinh.

Chỉ nhìn đồng đồ này tuyệt đối sẽ không nghĩ tới hình dáng trước đó của ve sấu, màu xanh nhạt xinh đẹp cũng chậm rãi

biến mất, đợi đến khi tất cả màu sắc tan biến thì trên mặt đất chỉ còn lại một đồng linh tinh bỏ đi.

Thẳng đến lúc này Đào Thanh Thanh mới tỉnh hồn, nhìn cánh tay tinh thể thủy tinh màu xanh nhạt trên mặt đất mà hoảng sợ không thôi.

Đứt một cánh tay đối với cô không có gì đáng ngại, nhưng nếu toàn bộ cơ thể đều biến thành tinh thể thì không hay chút nào.

Huyết năng tuôn trào trên cánh tay, máu thịt xương cốt bắt đầu sinh trưởng, tình cảnh thoát nhìn khá đẫm máu, không bao lâu sau Đào Thanh Thanh đã khôi phục dáng vẻ bình thường.

Sau đó cô tiến tới sau lưng Ôn Văn hỏi: “Rốt cuộc là thứ gì vậy?”

Ôn Văn híp mắt: “Thứ gì cũng không phải, chỉ là một đồng đồ bị một luồng sức mạnh kỳ lạ ngưng tụ lại, khi sức mạnh kia biến mất thì nó cũng không giữ được hình dáng.”

Mặc dù anh nói rất dễ dàng như đây cũng là lần đầu tiên anh thấy một thứ như vậy.

Khi nãy pháo năng lượng màu đen của Ôn Văn thật sự đã đánh trúng vào cái gì đó, nhưng anh không thể xác định thứ bám vào đó đã bị năng lượng của mình tiêu diệt hay đã tự rời đi.

Hơn nữa phần sức mạnh của con quái ve sâu kia không nhất định là chủ thể, có khả năng chỉ là một phần của nhiều luồng sức mạnh.

Ôn Văn đứng dậy, nhìn giá chữ thập cơ thể người trong giáo đường, thở dài một hơi.

Anh không kỳ thị giáo hội nhưng anh cũng không tin tưởng lý do thoái thác của Giáo Hội Sáng Thế, đối với chuyện trộm đồ của giáo đường cũng không hề có chút gánh nặng, thậm chí còn chán ghét những tín đồ quá sùng bái giáo lý nhưng lại nhắm mắt làm ngơ với hiện thực.

Thỉnh thoảng nhìn thấy đám truyền giáo cho con nít sẽ lên đồi nước nhỏ mắt của đối phương thành tinh dầu.

Nhưng đó không có nghĩa là anh sẽ không quan tâm tới thảm kịch xảy ra trong giáo đường, không quản là thân phận nhân

viên thu nhận hay thợ săn ma, anh đều không thể bỏ qua chuyện này.

Con côn trùng kia xếp thi thể thành hình dáng này có thể là vì muốn tiến hành nghi thức, hoặc có lẽ chỉ vì sở thích.

Nhưng không quản là yêu thích hay nghi thức, chỉ cần đối phương không chết thì sẽ xảy ra lần nữa.

Ôn Văn có dự cảm, chuyện trong giáo đường này chỉ là một góc của núi băng...

Sau khi kết thúc chiến đấu, Hiệp Hội Thợ Săn địa phương phong tỏa xung quanh, bắt đầu xử lý những cái xác trong giáo đường, tiến vào quy trình kết thúc công việc bình thường.

Mà Ôn Văn thì thu thập ‘bộ phận cơ thể’ còn lại của con quái ve sâu, đưa vào trong trạm thu nhận, anh muốn dùng sức mạnh ngục độc Tai Nạn để kiểm tra con quái ve sâu này xem có tìm được manh mối gì hay không.

Ôn Văn chuẩn bị dừng lại ở thành phố này hai ngày, nếu như không có phát hiện sự kiện tương tự thì tạm thời sẽ để chuyện khác thường này qua một bên, nếu còn xuất hiện vụ án tương tự thì...

Anh sẽ truy đuổi tới cùng.

Sau khi trở lại trạm thu nhận, Ôn Văn thử dùng sức mạnh ngục độc Tai nạn kiểm tra bản thể ve sâu tìm được, đáng tiếc sức mạnh của nó đã biến mất gần như không còn, phần còn lại chỉ là mớ tạp vật mà thôi.

Ôn Văn thở dài một tiếng nói: “Theo lý thì có lẽ là mình đã nghĩ nhiều rồi, sinh vật này cũng đã bị mình tiêu diệt, không đến mức sẽ gây ra thêm tai họa gì nữa...”

Nhưng trong lòng Ôn Văn vẫn luôn bất an, giống như sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Ôn Văn lo lắng đứng dậy, điều động sức mạnh Hắc Thể bám vào trên kiếm Huyết Hà, sau đó bắt đầu vung kiếm dài theo tiết tấu.

Như vậy có thể giúp anh vừa rèn luyện Hắc Thể lại vừa rèn luyện kiếm pháp.

Trước đó khi anh ở trên cá voi khổng lồ Thiên Mạc một tháng, thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Chuyện kết nối với Ngôn Ngữ Hoang Đường rất thành công, tổ chức Mã Hóa đã gia nhập SRS Cơ Kim Hội, trở thành bộ vũ trang.

Cái tên Mã Hóa đã hoàn toàn biến mất trong lịch sử, nhưng An Nguyệt Tịch được giữ lại, trở thành một lao động trẻ em của Cơ Kim Hội, vẫn luôn chạy tới quấy rối Hoàn Âm.

Cơ Kim Hội hiện giờ, ngoại trừ số quái vật Ôn Văn tiếp viện thì rốt cuộc cũng có lực lượng đầu tiên có thể sử dụng vũ trang, sau này không cần thường xuyên xin viện trợ từ trạm thu nhận, ngược lại còn có thể giúp trạm thu nhận của Ôn Văn giải quyết chút chuyện phiền phức.

Thật ra Cơ Kim Hội hiện giờ vẫn còn rất nhỏ yếu, sau này lớn mạnh thì nói không chừng sẽ làm Hiệp Hội Thợ Săn chú ý, khi đó có lẽ Ôn Văn cần dùng tới thân phận Hắc Thập Tự thương lượng với Hiệp Hội Thợ Săn, hai bên tốt nhất không nên có xung đột thì thỏa đáng.

Ôn Văn đoán Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không quá làm khó Cơ Kim Hội, dù sao chức năng và các vận hành của Cơ Kim Hội khá tương tự Hiệp Hội Thợ Săn, cũng vì muốn làm thế giới này tốt hơn.

“Chờ đã...”

Nghĩ tới tính tương tự của Cơ Kim Hội và Hiệp Hội Thợ Săn, đột nhiên Ôn Văn có một suy đoán khá thú vị.

“Trạm thu nhận đã biến mất từ ngàn năm trước, mà Hiệp Hội Thợ Săn là một tổ chức bắt đầu phát triển lớn mạnh từ ngàn năm trước.”

“Hiệp Hội Thợ Săn và trạm thu nhận cũng có sự phân chia quyền lực tương tự, chức năng và mục tiêu cũng tương tự...”

“Có khi nào Hiệp Hội Thợ Săn ở ngàn năm trước cũng như Cơ Kim Hội hôm nay, chỉ là một tổ chức cung cấp tài nguyên ở bên ngoài của trạm thu nhận hay không?”

“Bởi vì trạm thu nhận biến mất nên Hiệp Hội Thợ Săn chỉ có thể dựa vào chính mình, thời gian dần dần phát triển thành anh

lớn trong giới thợ săn liên bang...”

“Ui, nếu mình tới tìm quản lý cấp cao của liên bang thẳng thắn một phen, có khi nào bọn họ sẽ cúi đầu quỳ lạy, mình thì thoáng chốc trở thành người chiến thắng nhân sinh...”

Nghĩ một hồi thì Ôn Văn bật cười, này dù sao cũng chỉ là chút tưởng tượng của anh thôi.

Anh đã dùng thân phận Hắc Thập Tự xuất hiện nhiều lần, nếu Hiệp Hội Thợ Săn quả thực giống như anh suy đoán đã sớm chủ động liên hệ rồi.

Hơn nữa cho dù có một phần trăm khả năng là thật thì nghìn năm qua cũng đủ xóa nhòa đi rất nhiều chuyện, cúi đầu quỳ lạy cũng chỉ là chút vọng tưởng của anh mà thôi.

Tốt nhất là anh thu nhận tất cả thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn vào trạm thu nhận, cuối cùng dùng một đám phản bội chiếm lĩnh Hiệp Hội Thợ Săn thì nghe có vẻ thực tế hơn.

Ngoại trừ tổ chức Mã Hóa, nhóm nhân viên thu nhận Ôn Văn đã nhận ở thành phố Nimes đã tới trạm thu nhận dạo vài lần, rốt cuộc cũng làm quen với nơi này.

Bạn bè liên bang xuất hiện làm biển hiệu của trạm thu nhận cũng cao cấp hơn trước kia, không còn là một tổ chức chỉ hoạt động ở khu Hoa Phủ nữa.

Mặt khác trong trạm thu nhận có thêm một đám quái vật, đầu là nhóm nhân viên thu nhận bắt được, có điều ở trong mắt Ôn Văn thì chúng chỉ là một chữ số mà thôi.

Sau khi quái vật nhiều tới một mức độ nhất định thì Ôn Văn phát hiện trông xiềng xích tuy có thể tiến hành hạn chế chúng nhưng loại không chế này cũng không phải vô hạn.

Chỉ có khoảng mười quái vật cấp Tai Nạn, số còn lại là quái vật cấp Tai Hại lộn xộn thì Ôn Văn có thể cùng lúc khống chế hơn hai trăm con.

Nếu như tất cả đều là quái vật cấp Tai Nạn hạ tự thì cao lắm cũng chỉ có thể cùng lúc khống chế vài chục con.

Nếu không chế quái vật có thực lực mạnh hơn thì số lượng sẽ ít đi, quái vật thượng tự chỉ có thể cùng lúc khống chế vài con.

Quái vật chân tự tuy chưa có nhưng Ôn Văn chỉ có thể cùng không chế cao lắm là hai con.

Về phần cấp Tai Biến....

Xiềng xích này hẳn là không có năng lực đó.

Chương 713 - Sức mạnh trọng tâm

Tầng dưới cùng của trạm thu nhận, trong căn phòng hình tròn, một chiếc cửa lớn mang theo tiếng kêu rên chầm chầm mở ra.

Một người đàn ông đầu hói giống như một miếng vải rách bị ném ra, rơi xuống đất xong còn tung lên hai cái.

Sau đó cánh cửa kia đóng lại, không còn lộ ra chút dị tượng nào.

Người đàn ông đầu hói này chính là tiến sĩ Phong bị Ôn Văn ném vào trong phòng trừng phạt một tháng trước.

Lúc này sắc mặt hắn trắng bệch, vẻ mặt đại ra, thỉnh thoảng còn co quắp.

Trong một tháng ở phòng trừng phạt, mỗi ngày đều dài đằng đẳng như một năm.

Từ đao chém rìu đục đến chiêm dầu cắt lưỡi, tất cả những phạt trên thế giới hiện thực có nơi có đều có, những hình phạt không có thì nơi đó cũng có, hơn nữa không hề có hình phạt nào được lặp lại.

Mỗi lần đều là hình phạt mới!

Tồi tệ nhất là mỗi lần vì thừa nhận quá nhiều hình phạt mà trở nên chết lạng thì nơi đó còn sắp xếp huấn luyện cho hắn hồi phục tinh thần!

Một kẻ vốn có tính cách hung ác hiểm độc như hắn hiện giờ lại giống như một con thỏ con bị hoảng sợ, ngay cả một trái dưa leo cũng có thể dọa hắn sợ chết khiếp.

Ngồi trong phòng nửa giờ tiến sĩ Phong mới phản ứng được mình đã thoát khỏi nơi như địa ngục kia.

“Bây giờ ở nơi này không có ai trông giữ mình, mình có thể nhân cơ hội này bỏ trốn....”

Trong đầu tiến sĩ Phong vừa mới lóe lên suy nghĩ này thì vô số sợi xích màu đen đột nhiên xuất hiện trói chặt hẳn lại, sau đó kéo theo hẳn cùng biến mất trong không khí.

Lúc lần thứ hai xuất hiện, hẳn đã trở lại phòng giam lúc đầu.

Ở phòng giam kế bên nhìn thấy tiến sĩ Phong xuất hiện, Ais Wakaz lộ ra vẻ mặt thương hại, hẳn biết tiến sĩ Phong gặp chuyện gì, ngàn năm trước hẳn cũng đã vào đó nhiều lần.

Nhưng thương hại cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi, Ais lập tức bắt đầu trêu ghẹo, còn làm mặt quỷ.

Tiến sĩ Phong bị hành động của Ais dọa lui về sau, đặt mông ngồi xuống đất, hiện giờ hẳn nhìn cái gì cũng thấy rất dọa người.

Đám quái vật khác phát hiện tinh thần tiến sĩ Phong trở nên thất thường thì bắt đầu hứng thú không ngừng làm ra những động tác đe dọa, làm tiến sĩ Phong run lẩy bẩy trốn trong góc tường.

“Thế giới này thật sự quá hiểm ác.”

Ais ngậm ngùi nói, sau đó thả lỏng nằm trên giường phòng giam, tâm tình tốt bất chèo chân, chỉ cần người gặp nạn không phải hẳn là tốt rồi.

Ôn Văn đang luyện kiếm cũng cảm giác được tiến sĩ Phong xuất hiện, anh lập tức dừng lại, chạy tới khu Tai Nạn của trạm thu nhận.

Anh khá tò mò, rốt cuộc tiến sĩ Phong đã gặp chuyện gì trong phòng trừng phạt.

Vừa tiến vào tầng ba khu Tai Nạn Ôn Văn đã nhíu mày, anh nghe thấy tiếng va chạm ầm ầm, âm thanh phát ra từ công tước huyết tộc Elie Stuart.

Vị công tước các hạ này từ bảy ngày trước đã thoát khỏi dằng vẹo con dơi con, khôi phục trình tự chân tự.

Tất nhiên vết thương nặng trước đó không thể dễ dàng khôi phục.

Thực lực của hẳn hiện giờ không thể nào so sánh với thời kỳ đỉnh cao, chỉ sợ nằm trong nhóm yếu nhất của bậc chân tự, ít

nhất cũng phải mấy năm nữa mới có thể khôi phục trạng thái trước khi bị phục kích.

Bắt đầu từ khi khôi phục thực lực chân tự, Elie Stuart vẫn luôn thử phá vỡ lồng giam trạm thu nhận.

Phòng giam của hắn khác với đám quái vật khác, cả phòng bị tia cực tím cường độ cao bao trùm, đồng thời trần và nền phòng giam có khắc ký hiệu có sức mạnh thần thánh, toàn bộ phòng giam còn có tầng tầng lớp lớp sợi xích màu đen.

Hoàn cảnh này có thể dồn quỹ hút máu vào đường cùng, quỹ hút máu bình thường tiến vào nơi này sẽ chết sau vài phút.

Nhưng nó chỉ có thể làm Elie Stuart uể oải một chút, không thể làm hắn hoàn toàn yên tĩnh.

“Quái vật cấp bậc chân tự quả nhiên không giống những quái vật khác....”

Ôn Văn nhúc nhúc nhìn Elie Stuart nhảy tới nhảy lui loi loi nhoi hơn cả khi mà phiên não gãi đầu một phen.

Theo số lượng quái vật bắt được gia tăng, trạm thu nhận đã không còn không làm được gì như lúc ban đầu nữa, biện pháp giam giữ hiện giờ cao nhất là có thể đảm bảo Elie Stuart không thể trốn thoát, nhưng không có cách nào làm hắn không nháo loạn, cũng không có cách nào hoàn toàn cắt đứt động tĩnh.

Ôn Văn đứng ngoài cửa phòng giam nói: “Mày cứ làm loạn như thế thì người khác không thể nghỉ ngơi được, làm quái vật quan trọng nhất là phải có lòng công đức, phải thường xuyên nghĩ tới chuyện cống hiến cho hòa bình thế giới, làm quái vật tốt của thời đại mới...”

“A... T U I!” Elie Stuart không thèm nghe tới lời khuyên của Ôn Văn, thái độ khá phách lối.

Ôn Văn nhướn mày nói: “Tao là người nho nhã hiền lành, thích giảng đạo lý, tao đã nói với mày rồi, làm quái vật cần phải tỏ ra văn minh, không thể mắng...”

Elie Stuart thờ ơ: “Ha ha.”

Ôn Văn không hề tức giận xắn tay áo, đồng thời mở trạng thái ngục độc Tai Nạn, bước vào phòng giam của Elie Stuart.

“Mày là thằng ngu bị bịt kín tai rồi đúng không, có phải cần lấy máy hút bụi tới hút sạch rái tai thì mày mới nghe hiểu lời tao nói không? Mẹ nó mày giả ngu này...”

Đợi đến khi Ôn Văn cười tươi rời từ trong phòng giam đi ra ngoài thì Elie Stuart sung đầu sung mặt sung mũi treo trên nóc phòng giam, về phần những bộ phận cơ thể khác.... đã vắng khắp tường.

Loại thương tích này không đủ để giết chết Elie Stuart, nhưng cũng đủ làm hấn an tĩnh một khoảng thời gian.

Elie Stuart oan ức nhỏ giọng chửi bới hai câu, sau đó cũng không dám lớn tiếng ồn ào náo động, ông lớn cấp Tai Biến, hấn không dám trêu vào, đó chính là cường giả cùng cấp bậc với Huyết hoàng đế.

...

“Tên Elie Stuart này có lẽ cần phải giáo dục một thời gian mới có thể trở thành chân chó của mình.”

Ôn Văn đã thử dùng thể chất của Elie Stuart, nhưng anh phát hiện mình không thể kế thừa hoàn chỉnh sức mạnh của Elie Stuart, cao nhất cũng chỉ là trình tự thượng tự bình thường, đặc tính Tai Biến thì hoàn toàn không thể sử dụng.

Ban đầu Ôn Văn cho rằng đó là vấn đề của mình, nhưng sau khi hỏi Kincara mới biết đây là cực hạn của trạm thu nhận.

Mỗi chiếc vòng tay chỉ có thể chịu tải sức mạnh của một cường giả thượng tử, hai vòng hợp lại có thể cùng sử dụng thể chất của hai vị thượng tự.

Có nghĩa là Ôn Văn không thể thông qua bắt quái vật để trở thành mạnh mẽ vô hạn.

Muốn trở thành cường giả chân chính, cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân mạnh mẽ.

Nhưng Ôn Văn không hề nhụt chí, sau khi hiểu được chân ngã ở suối gương, tâm tình của hấn đã có thay đổi.

Trung tâm của hệ thống sức mạnh của anh vốn tới từ quái vật trong trạm thu nhận.

Nhưng sau khi trở về từ nơi đó, ngoại trừ thể chất Sa Lục Sĩ, hai vòng cổ tay phân biệt sử dụng thể chất Hồng Hồ Oa và thể chất quái nhân màu xanh da trời.

Hai thể chất này một cái có thể cho Ôn Văn năng lực dịch chuyển tức thời, một cái có thể đảm bảo sinh mệnh và điều khiển U Huyết Lang Vương, tất cả đều là năng lực phụ trợ, cũng không tính là thăng cấp cho thực lực của Ôn Văn.

Có nghĩa là trọng tâm sức mạnh của Ôn Văn đã biến thành năng lực của chính anh.

Nếu như là Ôn Văn trước kia có lẽ rất khó lòng đưa ra quyết định này, bởi vì làm thế tức là thực lực của anh trực tiếp giảm xuống một mảng lớn.

Sau khi nhìn thấy chính mình khi không có trạm thu nhận, Ôn Văn thậm chí còn không suy nghĩ quá nhiều đã làm xong quyết định.

Đây chẳng qua là dùng tiện lợi hiện tại đổi lấy tương lai càng sáng lạn hơn.

Chương 714 - Thánh chiến

Sau khi rời khỏi Elie Stuart, Ôn Văn đi tới phòng giam tiến sĩ Phong, tò mò nhìn tiến sĩ Phong co lại thành một cục.

Tiến sĩ Phong hiện giờ thoạt nhìn không còn hung hăng độc ác nữa, ngược lại có chút điềm đạm đáng yêu.

Có điều Ôn Văn vẫn muốn thử nghiệm một chút, xem thử xem hắn bị đày đọa tới mức độ nào, dùng đó để phán đoán cấp bậc hình phạt của phòng trừng phạt.

Đầu tiên anh lấy ra một cây thước dạy học bằng nanh sói, sau đó dùng thước gõ vào chấn song phòng giam.

“He he, nhìn bên này, nhìn bên này này.”

Tiến sĩ Phong ngẩng đầu nhìn lên, thấy thước dạy học nanh sói thì biến sắc, vẻ mặt hoảng sợ co ro trong góc tường, bàn tay lần ra phía sau tựa hồ đang che đi thứ gì đó.

Ôn Văn gãi đầu, người này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì vậy?

Kế tiếp Ôn Văn lần lượt bày ra dây thừng, roi da, bàn ủi, kim nhọn, mỗi món khác nhau đều dẫn tới phản ứng rất kịch liệt của tiến sĩ Phong.

Thử nghiệm tiến hành được phân nửa thì Ôn Văn cảm thấy không còn thú vị, thực hiện nên tiến sĩ Phong đã bị phòng trừng phạt chơi hỏng.

Có thể làm một người siêu năng thượng tự loài người biến thành bộ dáng hiện tại, hình phạt trong phòng trừng phạt tuyệt đối không phải chuyện đùa, nơi đó nhất định phải cẩn thận... ừm, phải sử dụng nhiều một chút mới được.

Ôn Văn đánh giá bọn quái vật trong trạm thu nhận, mỉm cười nói: “Ừm, nếu dùng tốt như vậy, chỉ để tiến sĩ Phong vào đó đúng là quá lãng phí.”

Cảm nhận được ánh mắt của Ôn Văn, tất cả quái vật cảm thấy rùng mình.

Cảm giác như giáo viên đứng trên bục giảng tùy tiện chọn một học sinh may mắn để mời phụ huynh...

Sau khi nhìn một vòng, Ôn Văn bắt đầu vung tay, một con ròi lại một biến mất trong trạm thu nhận.

Đám quái vật không chịu khuất phục như Elie Stuart, ngoại trừ quái vật phạm tội ác ngập trời như tiến sĩ Phong thì vẫn còn không ít...

Sau khi đưa đám quái vật may mắn vào phòng trừng phạt, Ôn Văn chấp tay sau đít rời khỏi khu Tai Nạn, tất cả đám quái vật đều thở phào một hơi.

Rời khỏi khu Tai Nạn, Ôn Văn thông qua quyền hạn của trạm thu nhận thông báo một nhân viên tới trạm thu nhận nghị sự.

Vị nhân viên thu nhận này chính là lão bảo vệ răng hô Phùng Bảo Sinh đã chiêu mộ trong khách sạn cũ, hẳn có năng lực nhìn thấu thiên ác trong lòng người.

Sau đó Ôn Văn lại gọi ba nhân viên quản lý trung tâm tới, tiến hành một buổi họp ngắn.

Sau này ban ngày Phùng Bảo Sinh phải tới trạm thu nhận làm việc, định ra tội nghiệt cho đám quái vật, căn cứ theo tội

nghiệt trên người bọn chúng để quyết định thời gian đưa tới phòng trừng phạt.

Đối với ông lão Phùng Bảo Sinh, đây là một công việc không tệ, vì thế hẳn cũng vui vẻ đồng ý.

...

Một đêm bận rộn, sáng sớm hôm sau, Ôn Văn từ trong trạm thu nhận ra ngoài, xuất hiện trong phòng WC khách sạn do Hiệp Hội Thợ Săn thành phố cảng Thái Vân sắp xếp.

Đi vệ sinh, đánh răng rửa mặt, mở cửa chuẩn bị nghênh đón một ngày mới.

Hiện giờ Ôn Văn vẫn còn ở thành phố cảng Thái Vân là vì một mục đích, chờ đợi xem con ve sần màu xanh da trời kia có xuất hiện thêm một lần nữa hay không.

Chẳng qua anh sẽ không ở yên trong khách sạn chờ đợi, anh sẽ dạo chơi ở những nơi thú vị của thành phố cảng Thái Vân.

Ví dụ như Nhà Bếp Họ Viên khá nổi tiếng trong thành phố, đầu bếp ở đó là đều là cấp bậc báu vật, hoặc là ngôi nhà kinh dị nổi tiếng khắp tỉnh Môn Hạ được trên mạng đồn thổi là rất thần kỳ, nghe nói ông chủ ở đó cũng từng giúp nhân viên cảnh sát địa phương giải quyết vài vụ án mạng...

Có điều Ôn Văn vừa mới chuẩn bị ra ngoài thì thiết bị đầu cuối siêu thợ săn đồ chuông, tiện tay mở xem tin tức hiệp hội gửi tới thì ánh mắt bắt đầu trợn to.

Ngay đêm hôm qua mười bốn thành phố, hai mươi bảy giáo đường khắp toàn tỉnh Môn Hạ bị tập kích!

Kẻ tập kích mỗi giáo đường đều là loại ve sần màu xanh nhạt này!

“Quả nhiên giống như mình suy đoán, thứ này không phải chỉ có một con, chỉ sợ sự kiện lần này sẽ không hề đơn giản.”

Ôn Văn tiếp tục xem hình chụp sự kiện trên thiết bị, ở hiện trường không một người sống sót, tình cảnh khá đẫm máu và bạo lực.

Có điều phần lớn ve sần khi bị phát hiện đều nằm úp xếp trên giá thập tự giáo đường, tựa hồ đang hút gì đó, tình huống

giống hệt với bên này.

“Không chút nghi ngờ, đây là một lần tập kích quy mô lớn nhắm vào Giáo Hội Sáng Thế, đám ve sấu này không phải sinh vật thật mà là người nào đó hoặc quái vật nào đó đã dùng sức mạnh ngưng tụ thành...”

“Từ hình thức hành vi thì tựa hồ nó muốn lấy thứ gì đó từ Giáo Hội Sáng Thế... tín ngưỡng sao?”

Dám trực tiếp ra tay cướp đoạt tín ngưỡng với Giáo Hội Sáng Thế, thứ này đúng là to gan, hoặc là quá thần thông quảng đại, khoảng thời gian ngắn trong tương lai chỉ sợ sẽ không yên tĩnh.

Ôn Văn gãi gãi đầu, gọi Đào Thanh Thanh chuẩn bị rời khỏi thành phố cảng Thái Vân, anh muốn tới địa điểm bị tập kích khác xem một chút, thử tìm kiếm con ve sấu kia.

Loại côn trùng có cánh tấn công giáo đường chẳng khác nào khiêu khích Giáo Hội Sáng Thế, cơ cấu sức mạnh Giáo Đường Vinh Quang dưới trướng Giáo Hội Sáng Thế sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Đám ve sấu này có thể đồng thời tập kích hơn hai mươi giáo đường ở mười bốn thành phố, tuyệt đối không phải quái vật cấp bậc thượng tự, thậm chí Ôn Văn nghi ngờ nó cũng không phải chân tự, nhưng nếu nói là cấp Tai Biến thì lại cảm thấy hơi yếu một chút.

Thứ này nếu Giáo Đường Vinh Quang quá coi thường thì chỉ sợ sẽ khó diệt trừ tận gốc, đến khi đó nói không chừng sẽ phát triển trở thành cuộc chiến của toàn tỉnh Môn Hạ.

Hơn nữa tỉnh Môn Hạ hiện giờ cũng không phải chỉ có một mối phiền phức là ve sấu màu xanh da trời, ngoại trừ giáo đường bị tập kích thì còn một thông báo nữa.

Thành phố Khê Hồng ở gần tỉnh Môn Hạ xuất hiện sự kiện tập trung quỹ dị không rõ nguyên nhân, nơi đó đã sắp biến thành quỹ vực ở nhân gian, ba ngày trước Hiệp Hội Thợ Săn địa phương đã bị tiêu diệt toàn quân, Hiệp Hội Thợ Săn tỉnh Môn Hạ phái tới hỗ trợ cũng sắp không chống đỡ nổi, hiện giờ đang xin khu Hoa Phủ cứu viện...

Ôn Văn thở dài một tiếng: “Thời buổi hỗn loạn quá...”

Sau đó anh gõ phòng cách vách nói: “Theo ta tới thành phố kế bên, xung quanh đây còn có giáo đường bị tập kích, khoảng thời gian sắp tới phỏng chừng không thể sống yên ổn được.”

...

Tỉnh Bắc Hải, Diêm Tu vừa mới thức giấc trên giường nhà Lâm Lộ thì nhận được một cuộc điện thoại.

Sau khi nghe máy, hắn lập tức mặc chiếc áo dài màu trắng của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc, cuộc điện thoại kia tới từ Giáo Đường Vinh Quang.

Lâm Lộ nhíu mày hỏi: “Mới sáng sớm mà anh tính đi đâu vậy?”

“Là điện thoại của Giáo Đường Vinh Quang, muốn anh dùng tốc độ nhanh nhất tới tỉnh Môn Hạ, không chỉ anh mà ít nhất một nửa sức mạnh Giáo Đường Vinh Quang ở khu Hoa Phủ đều phải lập tức tới đó.”

“Vậy trong điện thoại có nói cho anh biết là vì sao không?”

Diêm Tu im lặng hai giây, sau đó nói với Lâm Lộ: “Trong điện thoại chỉ nói hai chữ...”

“Thánh chiến!”

Lâm Lộ có chút sửng sốt, trong lịch sử Giáo Đường Vinh Quang đã phát động vài lần thánh chiến, có lần nào không phải đẫm máu đâu chứ, hiện giờ sao lại đột nhiên mở ra thánh chiến?

“Lần này chắc chắn là chuyện lớn, có lẽ anh sẽ nhân cơ hội chết ở bên đó.”

Lâm Lộ hiểu ý Diêm Tu, hắn muốn thừa dịp sự kiện lớn lần này chết đi, sau đó hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Giáo Đường Vinh Quang!

Chương 715 - Phản ứng của giáo hội

Tỉnh Môn Hạ, thành phố Khê Hồng, huyện Khang Lai, dưới một cây cổ thụ mọc nghiêng.

Một con ve sầu lớn cỡ quả bóng đá bị một cánh tay kỳ dị nắm lấy, cánh tay này chỉ có hai ba phần mười là máu thịt xương cốt, phần còn lại đều do linh kiện bánh răng dây xích thêm vào, mà ở phần cuối của cánh tay thì không có gì cả!

Con ve sầu kia cắn cánh tay này không chịu buông, trên người không ngừng tỏa ra ánh sáng màu xanh, muốn làm cánh tay này chuyển thành thủy tinh màu xanh da trời, nhưng ánh sáng màu xanh kia không hề có chút tác dụng nào với cánh tay này.

Ve sầu giãy giụa một chốc lát, sau đó bị cánh tay này trực tiếp bóp vỡ, cánh tay kia tìm kiếm trong đồng mảnh vụn một hồi, không tìm được thứ mình muốn nên nó thất vọng dùng ngón tay làm chân để rời đi.

Năm ngón tay đều cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ rất nhanh, vì thế tốc độ di chuyển của cánh tay này nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Sau khi cánh tay kia rời đi hơn mười phút, năm con ve sầu màu xanh da trời bay tới gần, chúng phát ra tiếng vang u u rồi bay ra khắp các ngõ ngách gần đó nhưng vẫn không tìm được thứ chúng muốn.

Mờ mịt bay một hồi, trên con đường gần đó có một ông lão mặc quần áo có hình chữ thập đi ngang qua, con ve sầu to lớn kia lập tức nhìn chằm chằm lão nông...

...

“Một con, hai...”

Đứng trên mui xe ven đường, Ôn Văn mở bản đồ tỉnh Môn Hạ, nhìn hình vẽ phía trên.

Anh đánh dấu tất cả những vị trí có ve sầu xuất hiện, nối liền chúng lại một chỗ, cuối cùng tạo thành một hình vẽ gần giống với hình bán nguyệt.

Trung tâm của hình bán nguyệt đó nằm ở thành phố Liêu Châu, ngay sát bên dưới thành phố cảng Thái Vân, là một thành phố ven biển, phía tây chính là thành phố Khê Hồng.

Hai thành phố kề sát này, một nơi có lẽ là trung tâm sự kiện ve sầu, một nơi khác bộc phát dị tượng, hoàn cảnh trong thành phố ác liệt hơn thành phố Nimes lần trước rất nhiều.

“Hai nơi này đồng thời xảy ra chuyện lớn, có lẽ chỉ thuần túy là trùng hợp, hoặc là giữa chúng có mối liên hệ gì đó.”

Có điều bùng nổ dị tượng ở thành phố Khuê Hồng và đám ve sầu này rõ ràng không chung đường, cụ thể có quan hệ hay không cần Ôn Văn tự mình tới xem mới có thể lần ra chân tướng.

Trở lại bên trong xe, Ôn Văn hồi thúc Tam Tê Nhi mau lái xe, trong lòng có chút nhớ thương chiếc máy bay vẫn chưa giao hàng, tốc độ xe chạy trên mặt đất thật sự quá chậm.

Đột nhiên thiết bị đầu cuối siêu thị sản của Ôn Văn một lần nữa chấn động, là hiệp hội gửi tin cho anh.

Đêm qua anh đã tiếp nhận nhiệm vụ liên quan nên tin tức có liên quan tới sự kiện này sẽ được gửi tới thiết bị.

Thấy tin tức gửi tới, lông mày Ôn Văn nhíu lại.

“Minh cứ tưởng Giáo Đường Vinh Quang sẽ không quá coi trọng...”

Đầu tiên là Giáo Hội Sáng Thế khu Hoa Phủ tuyên bố thông báo, tỉnh Môn Hạ tạm dừng tất cả hoạt động tôn giáo quy mô lớn, thời gian cụ thể sẽ có thông báo khác.

Đồng thời Giáo Đường Vinh Quang đã di chuyển ngay trong đêm, bọn họ điều đi hơn phân nửa sức mạnh ở khu Hoa Phủ, tiến tới tỉnh Môn Hạ hỗ trợ.

Một vị tổng giám mục cấp bậc chân tự và một số vị cấp bậc cao khác đã suốt đêm tiến tới trấn giữ các tỉnh thành của tỉnh Môn Hạ, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay sẽ lập tức ra trận.

Qua tới hôm nay, mỗi tòa giáo đường ở khắp tỉnh Môn Hạ đều có người siêu năng đóng giữ.

Ngoại trừ khu Hoa Phủ, những chi nhánh Giáo Đường Vinh Quang khác ở các khu lớn khác đều phái tinh binh hãn tướng chạy tới tỉnh Môn Hạ, nghe nói còn kích hoạt cả một sức mạnh bí mật trong nội bộ...

“Hơn hai mươi tòa giáo đường nhỏ mà thôi, đáng để Giáo Đường Vinh Quang coi trọng như vậy sao?”

“Không quản thế nào, phản ứng này cũng có chút hơi quá, có lẽ Giáo Đường Vinh Quang biết một ít tin tức mà mình không tra được...”

Phản ứng của Giáo Đường Vinh Quang làm Ôn Văn đánh giá sự kiện lần này cao hơn một cấp bậc, tuy Ôn Văn không rõ nguyên do bên trong lắm nhưng Giáo Đường Vinh Quang tuyệt đối sẽ không xuất động mà không có lý do.

Dù sao Giáo Đường Vinh Quang cũng không có nhiều tiền như Hiệp Hội Thợ Săn, nếu huy động nhân lực lớn như thế chỉ là không công một phen thì tổn thất mang lại sẽ làm bọn họ khó có thể tiếp nhận.

“Trước tiên tới thành phố Liêu Châu xem một chút, tốt nhất là có thể phát hiện chút gì đó.”

...

Sân bay thành phố Liêu Châu, Diêm Tu đeo ba lô một bên vai, từ máy bay bước xuống.

Mặt nạ trên mặt hắn trông rỗng, không hề hiện ra chút biểu cảm nào, mặt nạ sẽ theo tâm trạng của hắn mà biểu hiện ra ký hiệu biểu cảm, nhưng hắn có thể tiến hành khống chế nhất định.

Đi cùng chuyến bay với hắn còn có hai người siêu năng của Giáo Đường Vinh Quang, một vị thánh kỵ sĩ, hai vị thần thuật sư.

Phần lớn thánh kỵ sĩ đều là võ giả được huấn luyện nghiêm chỉnh, kế thừa áo giáp được truyền thừa từ Giáo Đường Vinh Quang, nhận được một dạng sức mạnh giống như người siêu năng.

Mà thần thuật sư thì không khác phù thủy bao nhiêu, trải qua học tập bí điển để nhận được sức mạnh, chẳng qua kiến thức mà bọn họ học tập rất đặc biệt, sẽ không để bọn họ điên cuồng, nhưng tốc độ tăng trưởng sức mạnh chậm hơn nhóm phù thủy ở khu Kim Ứng rất nhiều.

Có điều làm Diêm Tu để ý nhất không phải nhóm đồng nghiệp này, mà là chiếc máy bay vận tải ở phía xa, chiếc máy bay vận tải mở cửa ra, đồ vật bên trong đã được chuyển đi.

Nhưng Diêm Tu vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh mà hẳn rất quen thuộc ở trên chiếc máy bay đó... thiên sứ Tịnh Nghiệt!

Bức tượng đá thiên sứ Tịnh Nghiệt đã từng ở trên chiếc máy bay đó, nhìn kích cỡ chiếc máy bay vận tải, bên trong còn những pho tượng thiên sứ khác.

“Ngay cả thiên sứ cũng bị chờ tới, chẳng lẽ thông báo thánh chiến là thật?”

Diêm Tu có chút đau đầu, hẳn vẫn luôn ấn dấu thực lực, vì thế muốn mượn cuộc chiến mức độ chiến đấu lớn này để giả chết là có vài phần khả thi.

Nhưng pho tượng thiên sứ Tịnh Nghiệt cũng ở nơi này thì tình huống có chút khác, mặc dù không biết vì sao thiên sứ Tịnh Nghiệt không tổ giác hẳn với giáo đường nhưng nếu hẳn bị thiên sứ Tịnh Nghiệt đụng trúng thì chắc chắn sẽ có trở ngại.

Ở sân bay có người của Giáo Hội Sáng Thế đang chờ đợi nhóm người siêu năng Diêm Tu, bọn họ ngồi trên xe giáo hội, được phân biệt chờ tới các nhà thờ lớn của thành phố.

Xe chạy hơn mười phút thì Diêm Tu mở mắt ra, phía trước cách đó không xa truyền tới năng lượng dao động kịch liệt, có người siêu năng đang chiến đấu!

Nhóm Diêm Tu nhanh chóng xuống xe, đi tới nơi năng lượng bùng nổ thì nhìn thấy mấy chiếc xe tải chở tượng đá thiên sứ đã bị lật nghiêng, số tượng thiên sứ ngã ra đất, trên người bám đầy ve sầu xanh nhạt!

Một thiên sứ ánh sáng trên lưng có hai cánh cầm giáo đang chiến đấu với hai con ve sầu, nhưng hiển nhiên thiên sứ đã sắp chống đỡ không nổi.

Thần thuật sư chịu trách nhiệm vận chuyển số tượng thiên sứ này đã bị đám ve sầu này giết chết, chỉ có những nhân viên thân chức có mật lệnh mới có thể gỡ bỏ trạng thái niêm phong của những tượng đá thiên sứ này, vì thế những pho tượng thiên sứ tuy có sức lực mạnh mẽ nhưng chỉ có thể để mặc đám ve sầu này hút.

Người siêu năng tiến hành viện trợ nhưng tốc độ di chuyển của đám ve sầu này quá nhanh, chỉ dựa vào đám bọn họ căn bản

như muối bỏ biển.

Đúng vào lúc này, trong lòng Diêm Tu vang lên một giọng nói lo âu: “Tao có thể đánh đuổi bọn chúng, mà đã từng ký khế ước với tao, mà có thể hủy bỏ niêm phong để tao thoát ra khỏi tượng đá.”

Diêm Tu không có biểu cảm thềm đáp trong lòng: “Sao mà có thể đảm bảo sau khi bỏ niêm phong mà sẽ không gây bất lợi cho tao?”

Chương 716 - Quạ máu ba mắt

“Sau khi ra ngoài tao chắc chắn sẽ không tổn thương mà, tao nói miệng thế này không thể cho mà sự đảm bảo.”

“Nhưng để tao ra ngoài chính là sức sống duy nhất của mọi người ở đây, bằng không tất cả mọi người đều phải chết!”

Giọng điệu của thiên sứ Tịnh Nghiệt gấp gáp, đám ve sầu kia đang hút sức mạnh của hắn, một khi năng lượng trong cơ thể giảm tới một mức độ nhất định, cho dù có thể rời khỏi pho tượng cũng không có cách nào đối phó với đám ve sầu này.

“Thứ này hướng về phía Giáo Hội Sáng Thế mà tới, mà nghĩ rằng chúng sẽ bỏ qua cho mà sao, hơn nữa một khi để thứ này lớn mạnh, chết không phải chỉ là đám thiên sứ bọn tao...”

Diêm Tu thở dài một tiếng, hắn biết thiên sứ Tịnh Nghiệt nói thật, trên đường tới hắn có xem qua một ít tài liệu, trong mỗi lần sự kiện, tử vong nhiều nhất không phải nhân viên thần chức, mà là tín đồ vô tội.

Nhưng hiện giờ nếu để thiên sứ Tịnh Nghiệt ra ngoài thì chỉ có chính bản thân Diêm Tu nguy hiểm, dù sao trước đó khi hắn muốn cắt đứt liên kết sức mạnh với Giáo Đường Vinh Quang thì vị thiên sứ này đã muốn chiếm đoạt cơ thể hắn.

Mất thấy vị thiên sứ duy nhất có thể chiến đấu có ngày càng nhiều vết thương hơn, nhóm đồng nghiệp khác cũng sắp chống đỡ hết nổi, Diêm Tu đưa tay về phía pho tượng thiên sứ Tịnh Nghiệt, đọc một đoạn thần chú.

Làn da đá của thiên sứ Tịnh Nghiệt vỡ vụn, đại thiên sứ ba mặt sáu tay đột nhiên vươn tay túm lấy ba con ve đang hút thần lực

trên người mình, trực tiếp bạo lực bóp nát.

Nhìn thiên sứ Tịnh Nghiệt thể hiện quyền năng, Diêm Tu lặng lẽ chui vào một bụi cây nhỏ ở ven đường.

Diêm Tu bỏ đi phong ấn của thiên sứ Tịnh Nghiệt chỉ vì không muốn thù hận của mình liên lụy tới người khác chứ không phải chuyện ma quỷ mà thiên sứ Tịnh Nghiệt đã nói, chuyện ngu si như mang tính mạng của mình giao cho kẻ địch, hẳn tuyệt đối không thể làm được.

Cho dù với thực lực của thiên sứ Tịnh Nghiệt, nếu muốn loại bỏ đám ve sầu này cũng cần tiêu tốn không ít thời gian, khoảng thời gian này cũng đủ để Diêm Tu trốn đi.

Diêm Tu vừa mới trốn vào bụi cây ven đường, thiên sứ Tịnh Nghiệt đã nhướng mày trực tiếp đánh văng mấy con ve sầu bên người, chạy ào tới phá nát khu vực bụi cây kia, nhưng nơi đó đã không còn bóng dáng Diêm Tu.

“Chạy nhanh thế... tao còn đang định cảm ơn mày nữa mà.”

Thấy Diêm Tu biến mất, thiên sứ Tịnh Nghiệt hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đối phó đám ve sầu, lần này Diêm Tu may mắn, lần sau sẽ không thể thoát khỏi tay hắn.

Trong trạm thu nhận, Diêm Tu thu hồi vòng dây xích quanh người, sau khi chui vào trong đám cây hắn lập tức thông qua xiềng xích tiến vào trạm thu nhận.

Diêm Tu tính toán sẽ ở trong này nghỉ ngơi một ngày rồi mới ra ngoài, khi đó thiên sứ Tịnh Nghiệt cũng đã rời đi rồi.

Lần này gặp phải thiên sứ Tịnh Nghiệt làm suy nghĩ muốn giả chết để thoát khỏi Giáo Đường Vinh Quang của Diêm Tu lại càng mãnh liệt hơn.

Thật ra trong lòng Diêm Tu cũng hiểu rõ, tuy Giáo Đường Vinh Quang có chút rối loạn nhưng tổng thể vẫn là người tốt nhiều kẻ xấu ít.

Có tác dụng khá tích cực đối với việc giữ gìn sự ổn định của liên bang, bằng không Hiệp Hội Thợ Săn cũng không dễ dàng bỏ qua chuyện Giáo Đường Vinh Quang nghênh ngang truyền giáo trong liên bang.

Có điều cũng chỉ có Diêm Tu thấy được sự đen tối này, cũng đủ làm Diêm Tu theo bản năng muốn cách xa tổ chức này.

...

Gần chỗ chiến đấu của nhóm thiên sứ Tịnh Nghiệt, một chiếc xe hơi màu đen yên lặng ngừng lại.

Ôn Văn ngồi trên mui xe, từ xa xa nhìn cuộc chiến của thiên sứ Tịnh Nghiệt và ve sấu.

Vốn anh cũng tới cùng lúc với nhóm Diêm Tu, dự tính chờ tới khi nhóm Diêm Tu không chịu nổi mới ra tay giúp đỡ, thuận tiện túm một con ve sấu xanh da trời, có điều không ngờ Diêm Tu lại thức tỉnh thiên sứ Tịnh Nghiệt.

Bản thể của thiên sứ Tịnh Nghiệt là một thiên sứ cấp bậc chân tự, so với lúc mượn dùng cơ thể Diêm Tu để chiến đấu thì không chỉ mạnh mẽ hơn gấp bội.

Nhìn thấy quái ve sấu màu xanh da trời ngày càng ít, Ôn Văn lắc đầu quay trở vào trong xe, nói với Tam Tể Nhi: “Trước tiên khoan đi thành phố Liêu Châu, trực tiếp tới thành phố Khê Hồng, đám ve sấu cứ để Giáo Đường Vinh Quang đối phó, tao cứ cảm thấy thứ bên thành phố Khê Hồng không đơn giản.”

Nhìn hướng đi của thiên sứ Tịnh Nghiệt thì hẳn là muốn tới thành phố Liên Châu, vì thế Ôn Văn dự tính tránh đi một chút.

Dù sao thì trong số đám người mà thiên sứ Tịnh Nghiệt hận nhất chỉ sợ có Ôn Văn ở trong đó, nói không chừng còn bị ghét hơn cả Diêm Tu.

Trước đây Ôn Văn từng dùng lưỡi dao ô uế chém vào giữa hai chân thiên sứ Tịnh Nghiệt....

“Thiên sứ Tịnh Nghiệt, cộng thêm tổng giám ngục, nơi này đã có hai cường giả chân tự của Giáo Đường Vinh Quang, đây là số mình biết...”

“Ve sấu màu xanh da trời này rốt cuộc có lai lịch thế nào?”

“Ngay cả Diêm Tu cũng bị điều tới, còn bị thiên sứ Tịnh Nghiệt phát hiện, hiện giờ tình cảnh của hẳn có lẽ rất gian nan, chốc nữa dùng thân phận may ô triết học hỏi thử xem cậu ta có tính toán gì hay không, nếu có thể giúp thì mình giúp hẳn một chút.”

Trên đường đi Ôn Văn gửi tất cả phát hiện của mình cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Căn cứ theo suy đoán của Ôn Văn, có lẽ Hiệp Hội Thợ Săn cũng không biết nội tình về liên hệ giữa đám ve sầu màu xanh da trời và Giáo Đường Vinh Quang, hai ngày nữa chắc sẽ có một hai vị cường giả chân tự tới đây tiến hành điều tra.

Sau vài tiếng, Tam Tể Nhi rút cuộc cũng lái xe vào biên giới thành phố Khê Hồng, vừa tiến vào thì lông mày Đào Thanh Thanh lập tức nhíu lại, nơi này có cảm giác rất kỳ quái.

Giống như có thứ làm người ta ghê tởm đang ẩn núp trong thành phố này, thứ đó đang dùng ánh mắt đầy ác ý nhìn chằm chằm mỗi người tiến vào thành phố này.

Sau khi không sử dụng thẻ chất quái vật mạnh mẽ, năng lực cảm nhận ở một vài phương diện khác của Ôn Văn thậm chí còn yếu hơn Đào Thanh Thanh.

Nhưng vẫn phát hiện sự tồn tại khác thường trước Đào Thanh Thanh một bước, Ôn Văn nói với Tam Tể Nhi: “Dừng xe lại, ở đây là lạ.”

Ôn Văn xuống xe, đi xuống cánh đồng, nhìn người bù nhìn im lặng ở trong ruộng.

Trên người bù nhìn có vài con quạ đen kịt, đám quạ này thấy Ôn Văn cũng không hề sợ hãi, thậm chí thỉnh thoảng còn mổ một ngụm trên người bù nhìn.

Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện mắt của đám quạ này có màu đỏ, hơn nữa trên trán chúng tựa hồ có một cái khe nứt nhỏ.

Có vài người nông dân cầm cuốc dây cỏ trong ruộng, thấy Ôn Văn một đường giẫm cây con đi tới trung tâm ruộng, bọn họ liền đi tới bên cạnh Ôn Văn, muốn khuyên Ôn Văn rời khỏi nơi này.

Nhưng sau khi bọn hắn tới gần mới phát hiện người rom mà Ôn Văn đang nhìn nào phải làm từ rom?

Đó rõ ràng là con người!

Da trên người người này ghim lưa thưa vài cọng cỏ, máu trên người đã đọng lại, tỏa ra mùi hôi thối.

Nhóm nông dân sợ tới mức ngồi bệch xuống đất, từ nhỏ tới lớn bọn họ chưa từng thấy qua tình cảnh nào như thế.

Ôn Văn lạnh giọng nói: “Tôi từng thấy loại quạ đen này trong tư liệu của Hiệp Hội Thợ Săn, là quạ máu ba mắt, chúng được sinh ra ở nơi có năng lực tiêu cực rất nồng đậm...”

“Người đó bị quạ máu ba mắt giết à?” Đào Thanh Thanh nghi hoặc hỏi.

Ôn Văn lắc đầu nói: “So với quạ đen bình thường thì quạ máu ba mắt mạnh mẽ hơn một chút, đồng thời có thể nhìn thấy những vật không tinh khiết, nhưng chúng không giết được người, chúng xuất hiện có nghĩa là...”

“Có tai họa lớn bùng nổ!”

Ôn Văn nhìn về phía hướng thành phố Khê Hồng, giống như nhìn thấy một luồng mây đen nồng đậm không thể nào tan được.

Chương 717 - Quả bóng thịt Pac-Man

Tai họa lớn giáng xuống....

Đào Thanh Thanh rụt cổ, cô nghĩ tới cảm giác tởm lợm khi vừa tiến vào khu vực trực thuộc thành phố Khê Hồng.

Ở bên cạnh Ôn Văn lâu như vậy, tính cách của cô đã khác rất nhiều so với trước kia.

Hiện giờ cô rất ít khi suy nghĩ xem bản thân mình cứu được bao nhiêu người mới có được sự tự do từ Ôn Văn, cô dành phần lớn thời gian cho cuộc sống làm chân chó cho Ôn Văn, cho dù hằng ngày luôn bị mắng thì cô vẫn tìm được chút chuyện vui vẻ trong cuộc sống này.

Mà chuyện sắp xảy ra ở thành phố Khê Hồng rất có thể sẽ làm cuộc sống hằng ngày của cô không còn thú vị nữa, vì thế cô muốn Ôn Văn sớm giải quyết vấn đề ở nơi này.

Năng lượng màu đen hóa thành sợi tơ mỏng trôi lại tắt cả đám quạ đen, sau đó Ôn Văn mở năng lực của dê yêu hút dưỡng khí, trực tiếp thiêu rụi đám quạ máu ba mắt trên con người rơm kia.

Cơ thể quạ máu tựa hồ rất dễ bắt lửa, ngọn lửa dính vào cánh của chúng sẽ lập tức lan ra khắp cơ thể, sau đó cơ thể đám quạ máu nổ tung, một đám khói đen bay thẳng tới chân trời, sau đó lưu lại một mẹt máu đen không thể biến đổi trên mặt đất.

Sau đó Ôn Văn đi vào trong xe, nói với Tam Tể Nhi: “Tôi thành phố Khê Hồng.”

Đào Thanh Thanh nghi hoặc hỏi: “Người rơm này rõ ràng là bị giết ở gần đây, ông mặc kệ à?”

“Tôi không biết kẻ chế tạo ‘người bù nhìn’ kia là thứ gì, nhưng chắc hẳn là giống như quạ máu ba mắt, là bị sự dị thường ở hoàn cảnh nơi này sinh ra.”

“Tìm được nó, thậm chí là giải quyết nó đều rất dễ dàng, như sẽ tốn thời gian, thậm chí nói không chừng còn không tìm được chúng.”

“Không bằng trực tiếp tiến vào thành phố Khê Hồng tìm ra ‘đầu nguồn’ dẫn tới sự khác thường này, chỉ khi nào khôi phục hoàn cảnh nơi này thì sự việc mới có khả năng giải quyết.”

Đào Thanh Thanh vén lọn tóc ra sau vành tai, sau đó yên tĩnh ngồi ở phía trước, thật ra cô vẫn có chút không hiểu rõ nhưng cũng không hỏi nhiều.

Ôn Văn hạ kính xe xuống, vẻ mặt u ám.

Căn cứ theo ghi chép của Hiệp Hội Thợ Săn, từng có người thông qua phát thanh báo chân tướng về thế giới này cho mọi người trong một thành phố bị phong tỏa, xem thử xem cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều nhận thức được, cũng không vì khủng hoảng mà nháo loạn gây chuyện, thành phố trật tự chỉnh tề, yên ổn giống như bình thường.

Nhưng bắt đầu từ ngày đó, trong thành phố bắt đầu xuất hiện một vài chuyện lạ, một số quái vật nhỏ không biết từ đâu xuất hiện bắt đầu làm hại cư dân thành phố.

Có người bị phơi nắng trên ban công như thịt khô, có người bị xâu chuỗi trên cột cờ, còn có rất nhiều người im hơi lặng tiếng biến mất.

Ban đầu chỉ là một chút quái vật nhỏ, nhưng những thứ đó ngày càng mạnh hơn, người bình thường cho dù biết rõ chân tướng cũng không có cách nào tự bảo toàn tính mệnh.

Cuối cùng Hiệp Hội Thợ Săn đã xóa đi ký ức của tất cả người bình thường trong thành phố, thay đổi kỳ dị ở nơi đó cuối cùng mới ngừng lại.

Căn cứ theo tin tình báo trong tài liệu của Hiệp Hội Thợ Săn, tình huống của thành phố Khê Hồng hiện giờ khá giống với thành phố đó, đang ở giai đoạn quái vật đang chậm chậm gia tăng.

Đám quái vật này có một số tới từ thế giới trong, có một số do năng lượng hoặc tâm tình tiêu cực tập hợp lại mà thành, không giải quyết đầu nguồn thì có giết mãi cũng không giết sạch được.

Hơn nữa người bình thường trong thành phố Khê Hồng không hề biết quái vật tồn tại, vì thế tứ dân tới hiện tượng dị thường này vẫn chưa thể xác định, Ôn Văn cần phải tìm ra thứ đầu nguồn đó.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng: “Lòng người bất ổn, dị tượng tỏa ra, tai họa bùng nổ... tao thực muốn xem thử xem rốt cuộc là thứ gì đang làm loạn.”

Có điều Ôn Văn lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng đóng cửa sổ xe lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chăm chăm bên ngoài xe.

“Bọn mày đừng có qua đây!”

Một giây sau, một đám châu chấu lớn cỡ quả đu đủ chen chúc ập tới đung vào trên chiếc xe đen, chất lỏng xanh lá cây tanh tưởi làm cả chiếc xe thoáng chốc trở nên sặc sỡ hẳn.

Đợi đến khi động tĩnh ngừng lại, Ôn Văn từ trong xe chui ra, nhìn chiếc xe thể thao biến thành màu sặc sỡ, có chút ghét bỏ co quắp khóe miệng.

Trước đó anh có thể ra ngoài bảo vệ xe, nhưng quan trọng là anh không muốn tự đưa mình vào giữa đám sâu bọ, vì thế mới trốn trong xe không ra ngoài.

Sau đó anh nói với Đào Thanh Thanh và Tam Tể Nhi: “Hai người lái xe vào trong thành phố, tìm chỗ rửa xe đi, nếu không

rửa sạch thì tôi không cần chiếc xe này nữa.”

Sau đó Ôn Văn nhảy vọt lên cao, vô số mây mù xuất hiện trên người anh, hình thành một đám mây nâng Ôn Văn bay tới hướng đám châu châu kia tới.

Anh không muốn đuổi giết đám châu châu này, đám châu châu kích cỡ lớn này có thể săn được những sinh vật nhỏ như rắn sọc gờ, nhưng nói tới cùng thì nó cũng chỉ là một loại hợp chất nhân bản như quạ máu ba mắt mà thôi, trước khi nó hình thành quy mô lớn thì không đe dọa quá lớn tới con người.

Trước khi đầu nguồn được giải quyết, muốn giết sạch đám châu châu này cũng là chuyện không có khả năng.

Điều chân chính làm Ôn Văn để ý là đám châu châu kia không phải di chuyển bình thường, mà là đang hoảng sợ chạy trốn.

Khủng bố đến mức cho dù bị đung nát bét cả người cũng muốn thoát khỏi phương hướng đó, vì thế hướng đó chắc chắn phải có một thứ nào đó đủ phân lượng.

Vì thế đầu số làm bản xe của anh chính là thứ đã dọa đám châu châu, anh nhất định phải xử lý nó.

Bay một hồi Ôn Văn cảm thấy có một thứ tà dị đang ở phía trước chờ mình, sau đó một lực hút truyền tới làm tốc độ bay của anh cũng trở nên nhanh hơn.

Sau khi tới nơi, Ôn Văn nhìn thấy ở chỗ con mương phía trước có một cục thịt thật to, nó đang há mồm thật to, lực hút rất lớn từ miệng nó truyền ra.

Bình tĩnh quan sát một phen mới phát hiện cục thịt này thật ra là một người dị dạng, cái bụng to cỡ kho thóc, đầu và tay chân giống như người bình thường, trông giống như cao su bị thổi phồng lên.

Trên phần bụng xuất hiện một cái miệng rộng hình bầu dục đầy răng nhọn, trong miệng có màu đen kịt, không biết có thể nuốt bao nhiêu thứ.

Cục thịt khổng lồ kia tỏa ra mùi châu châu hôi thối nồng đậm, xem ra trước đó đám châu châu kia đã bị thứ này nuốt không ít.

“Thích ăn à? Tao sẽ cho mày chút món ngon.”

Ôn Văn lấy ra một túi thuốc nổ thật lớn, sau khi châm kíp nổ thì ném về phía viên thịt khổng lồ kia.

Cũng giống như suy đoán của Ôn Văn, viên thịt kia nuốt luôn túi thuốc nổ.

Vài giây sau trong viên thịt phát ra một tiếng nổ lớn, thân thể to lớn phồng lên, da dẻ nứt ra, trên người có đầy lần vân dung nam.

Có điều thay đổi cũng chỉ vậy mà thôi, số thuốc nổ đủ để đánh sập cả một tòa cao ốc lại chỉ có thể làm quả cầu thịt này thay đổi hình dạng một chút, thậm chí ngay cả hơi thở cũng không yếu đi.

Nhưng lúc quả cầu thịt này biến hóa, Ôn Văn cảm nhận được hơi thở kỳ quái chọt lóe lên làm Ôn Văn xác định thứ này không thoát khỏi liên quan tới biến đổi kỳ dị ở thành phố Khê Hồng.

“Dễ dàng đụng được chính chủ như vậy sao?”

“Vận may mình tốt hay không tốt đây?”

Ôn Văn đang nghi hoặc thì nhìn thấy vị trí sau lưng viên thịt kia hé ra một cái khe nhỏ, một luồng khí màu đỏ phun ra, sau đó thân thể to lớn bay lên đụng tới đụng lui.

“Này là... Pac-Man à?”

Nếu như cái đầu và tay chân tí hon trên người thì viên thịt to lớn này đúng là có chút giống với Pac-Man.

Ôn Văn hơi tránh đi một chút, nhường đường cho con Pac-Man to lớn này, ngón tay phải làm thành kiếm, kiếm khí màu đen dập dờn không yên.

Sau đó thả lỏng người nhảy tới bên cạnh viên thịt, rạch một vết thương thật lớn.

Giống như là tạo thêm một cái miệng nữa cho thứ này!

Chương 718 - Túi dạ dày ngộ ngộ

Sau khi vết thương thật lớn kia xuất hiện, Ôn Văn trực tiếp dịch chuyển ra ngoài trăm mét, không phải vì sợ, mà vì chán

ghét.

Bên trong vết thương đều là phần mỡ vàng vàng xanh xanh lúc nhúc tỏa ra mùi tanh hôi gay mũi, thỉnh thoảng còn có xác rắn, côn trùng, chuột, kiến, từng tia từng sợi máu từ trong phần mỡ kia chảy ra.

Nhìn hình ảnh cực kỳ sinh động đó, chỉ cần không chú ý một chút thì nó sẽ phun đầy người Ôn Văn.

Nếu thật là vậy thì có lẽ Ôn Văn sẽ trực tiếp đi tắm rồi mới trở lại đại chiến với thứ này.

Có điều vết thương kia tuy tởm lợm nhưng làm Ôn Văn thả lỏng một chút, có nghĩa là sức phòng ngự của cục thịt Pac-Man này cũng không mạnh, anh có thể dễ dàng đối phó.

Phía sau viên thịt lại xuất hiện một lỗ phun khói, những cái lỗ này thay thế cho ống xả nhiệt của vụ nổ, làm nó trôi nổi giữa không trung.

Sau đó phía trước bắt đầu mọc ra chi chít những con mắt, trong đó có mắt châu chấu, mắt rắn, và có cả mắt người...

Sau khi mọc mắt, thứ này rất cuộc cũng có thể nhìn thấy Ôn Văn, vì thế nó lần thứ hai bay về phía chỗ Ôn Văn.

Trên người Ôn Văn chợt lóe ánh sáng màu xanh, ngay lập tức xuất hiện sau lưng viên thịt, sau đó Ôn Văn chỉ tay về phía viên thịt, một thanh kiếm năng lượng màu đen từ ngón tay phóng ra đâm xuyên quả cầu thịt này.

Viên thịt trực tiếp rơi xuống đất, phát ra tiếng ùng ục ùng ục, tựa hồ đang kêu rên.

Có điều tuy lấy được kết quả chiến đấu nhưng Ôn Văn lại không vui vẻ, bởi vì so sánh với lần đầu tiên, lần này da quái vật rõ ràng đã cứng cõi hơn rất nhiều, kiếm năng lượng của hắn ngừng lại trên lớp da một chốc rồi mới chui qua.

“Lúc mới nhìn thấy thứ này, nó thậm chí còn bị kẹt dưới gương không thể động đậy, chỉ có thể dựa vào lực hút của cái miệng lớn để ăn sinh vật xung quanh.”

“Nhưng mình chỉ chiến đấu với nó vài phút thì nó đã có được năng lực phi hành, còn có được thị giác, da cũng trở nên cứng rắn hơn...”

“Này tức là... nó đang tiến hóa!”

Sau khi nghĩ thông suốt, Ôn Văn một lần nữa nhìn viên thịt Pac-Man to lớn kia, vẻ mặt nghiêm túc hơn vài phần.

Hơi thở của quả cầu thịt này tuy hơi tà dị nhưng năng lực chiến đấu lại yếu hơn quái vật cấp Tai Nạn rất nhiều.

Nhưng nếu như thứ này có thể dựa vào uy hiếp bên ngoài không ngừng tiến hóa, có trời mới biết cuối cùng nó sẽ biến thành hình dáng quỷ quái gì.

Sau khi trúng một kiếm của Ôn Văn, viên thịt Pac-Man cũng không đuôi theo mà nhắm cái miệng rộng vào mặt đất, bắt đầu gặm cắn đất đá.

Theo quá trình ăn của nó, Ôn Văn có thể thấy rõ bên ngoài cơ thể nó bắt đầu tăng thêm một tầng vảy đá!

“Xem ra thứ này tiến hóa không phải đột nhiên mà có, có thể lợi dụng phun ra ngọn lửa để bay lượn vì ăn quả bom của mình, mọc ra mắt vì nó đã từng ăn những thứ có mắt.”

Sau khi hiểu rõ năng lực của Pac-Man, Ôn Văn không trì hoãn nữa, búng tay một cái để bên ngoài tầng áo khoác có thêm một tầng băng mỏng, kiếm Huyết Hà ra khỏi vỏ hóa thành một ngôi sao băng màu đen, vọt thẳng tới viên thịt trên mặt đất.

Muốn đối phó thứ này chỉ cần không cho nó ăn những thứ để lớn mạnh, lại không ngừng cắt giảm thể tích của nó, như vậy có thể dễ dàng chiến thắng.

Chỉ là quá trình hơi tốn mọn một chút...

Khởi mở không lồ bay lượn khắp nơi, phần tay cụt chân cụt của đủ loại sinh vật văng khắp mặt đất, viên thịt Pac-Man to lớn cố gắng phản kháng nhưng chẳng qua chỉ là phần nỗ lực cường mà không hề có chút năng lực phản kháng nào.

Cuối cùng Ôn Văn tung ra một chiêu Ngụy kiếm thuật – Sao Năm Cánh, cắt xén viên thịt to lớn kia thành mười mấy khối nhỏ, sau đó ở trong máu thịt xuất hiện một túi dạ dày có kích cỡ như một quả bóng rổ.

Túi dạ dày vẫn còn đang lúc nhúc ngọ nguậy, đoạn ống ở trên cùng thỉnh thoảng hút mớ máu thịt, sau đó xung quanh túi dạ dày kia sẽ mọc ra một khối máu thịt.

Ôn Văn đập nát tầng băng dính vật bản trên người, thận trọng nhìn chăm chăm cái túi da dày đang ngọ nguậy kia, hẳn biết túi da dày này mới chính là trung tâm của quả cầu thịt Pac-Man.

Sau khi máu thịt biến thành khối nhỏ thì nhanh chóng mất đi tính linh hoạt, chỉ có cái túi da dày này vẫn còn tiếp tục hoạt động.

Lúc ban đầu có lẽ là cái túi da dày này đã hút từng chút côn trùng nhỏ hoặc sinh vật nhỏ, dần dần lớn mạnh thành con Pac-Man khổng lồ mà Ôn Văn nhìn thấy.

Ôn Văn tiện tay bắn một luồng năng lượng màu đen về phía túi da dày, nhưng nó chỉ lúc nhúc một cái, năng lượng của Ôn Văn trực tiếp văng ra ngoài, đánh sập một cái cây nhỏ.

“Chậc, khá rắn chắc, tao cắt bỏ mày rồi làm thành một cái quần lót cũng không tệ, vừa vặn ta đang không có quần siêu năng.” Ôn Văn dùng ngón tay gãi gãi cằm.

Túi da dày tựa hồ nghe không hiểu lời Ôn Văn nói, chỉ một lòng một dạ chiến đấu với đồng máu thịt xung quanh, cứ vậy chỉ trong giây lát nó đã trưởng thành thành một cục to.

“Cũng đúng, chỉ là một túi da dày, hẳn là nó không nghe thấy lời mình, cũng không nhìn thấy vật xung quanh, chỉ có thể dựa vào bản năng để hút máu thịt.”

“Trước đó thứ này chợt lóe hơi thở, chứng minh nó và dị biến ở thành phố Khuê Hồng có liên quan, mặc dù không biết vì sao lại trùng hợp để mình bắt gặp, nhưng giải quyết nó cũng có thể làm tình huống thay đổi.”

Ôn Văn không tiếp tục thử nói chuyện với cái túi này nữa mà phóng ra xiềng xích màu đen quấn chặt túi da dày, chuẩn bị bắt nó vào trạm thu nhận.

Không quản là đồ chơi gì, là thơm hay thúì, dù sao thì một khi vào trong trạm thu nhận thì cũng chỉ là một miếng thịt trong tay Ôn Văn mà thôi.

Nhưng một giây sau Ôn Văn thay đổi sắc mặt, lần này hẳn thật sự kinh hãi.

Anh thế mà lại không thể nhốt thứ này vào trong trạm thu nhận!

Lúc túm cái túi này thì giống như có một luồng sức mạnh vững vàng cố định nó ở hiện thực.

Nếu trước đó Ôn Văn suy đoán rằng thứ này có liên quan tới hiện trạng của thành phố Khê Hồng, thì hiện giờ đã khẳng định tám chín phần mười rồi.

Trên đời này không có bao nhiêu thứ không có khả năng phản kháng nhưng lại làm trạm thu nhận không thể kéo vào như thế.

“Nếu không kéo vào được... vậy trực tiếp tiêu diệt vậy.”

Ôn Văn tiện tay bung ra sức mạnh, cái túi này có thể văng ra nhưng dù sao nó cũng chỉ là một túi da dày mà thôi.

Kiểm Huyết Hà xuất hiện, túi da dày lớn như quả bóng rổ trực tiếp biến thành hai đoạn, nhưng hai đoạn da dày này vẫn còn sống như cũ, đồng thời còn cố gắng dính liền lại với nhau.

Lông mày Ôn Văn nhíu lại, chẳng lẽ thứ này bắt tử?

Ôn Văn không tin, trong tay anh hiện lên một đoàn ánh sáng màu đen, tiến hành một trận tấn công điên cuồng, khi ngừng tay lại thì túi da dày đã biến thành một mớ bùn nhão.

Nhưng Ôn Văn nhạt bèn phát hiện đồng bùn nhão này vẫn đang chậm rãi ngọ nguậy!

Kế tiếp Ôn Văn thử đủ loại phương pháp đóng băng thiêu đốt, cuối cùng chỉ có thể làm thứ này biến thành càng nhỏ vụn hơn mà thôi, căn bản không thể hoàn toàn giải quyết.

Ôn Văn chỉ có thể bất đắc dĩ ngừng lại, nhíu mày nhìn thứ trước mặt: “Hiện giờ mình đã hơi hiểu vì sao trạm thu nhận không thể thu thứ này...”

“Giống như đồng bùn nhão này vẫn đang thử tụ hợp lại, cái túi này có lẽ chỉ là một bộ phận của thứ gì đó!”

Chương 719 - Tóc, con mắt, dây thanh

Sau nhiều lần thử nghiệm, Ôn Văn rốt cuộc cũng từ bỏ ý định tiêu diệt cái túi da dày này ngay lúc này.

Bởi vì xét theo một ý nghĩa nào đó, thứ này là bất diệt.

Mặc dù đã bị Ôn Văn đánh nát như bột mì, mặc dù bị lửa thiêu đốt thành than, thứ này vẫn còn ngộ nguậy, chỉ cần có đầy đủ thời gian, sớm muộn gì cũng có thể ngưng tụ thành một cái túi dạ dày.

Bên trong trạm thu nhận có phòng xử lý, có thể hoàn toàn tiêu diệt sinh vật bất tử này, nhưng vấn đề là không thể đưa thứ này vào trong trạm thu nhận.

Sau khi suy nghĩ hai giây, Ôn Văn lấy ra một hộp kim loại, gom một tầng bùn đất ở xung quanh rồi mang mấy thứ này tới Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Khê Hồng.

Theo tình hình trước mắt thì chỉ có thể giao thứ này cho Hiệp Hội Thợ Săn xử lý.

...

Đào Thanh Thanh đứng trước cửa hàng rửa xe, nhìn thợ rửa xe cầm súng bắn nước cọ rửa chiếc xe hơi thể thao.

Tam Tể Nhi nằm trên vai Đào Thanh Thanh, căng thẳng nhìn súng bắn nước, nó rất hi vọng những dấu vết châu châu này không bị rửa sạch, bởi vì nếu thế thì nó không cần làm tài xế nữa.

Mặc dù cảm giác lái xe cũng không tệ lắm, nhưng dù sao thì lái xe cũng không phải chuyện mà một con rắn như nó nên làm.

Lái xe tăng mới đúng!

Đào Thanh Thanh không để ý tới Tam Tể Nhi, hai tay ôm lấy bả vai, cảnh giác nhìn bốn phía, thành phố này làm cô cảm thấy rất bất an.

Cô không thể nói rõ cảm giác này tới từ nơi nào, đồng thời cũng không cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ, nhưng cảm giác làm người ta chán ghét đó vẫn luôn đi theo như bóng với hình.

Cảm giác đó tới từ chính bản năng hút máu, giống như cô đang đứng trong lãnh địa của một quái vật mạnh mẽ vượt xa cô, đồng thời đang muốn áp chế cô.

Đột nhiên ánh mắt cô đảo qua con hẻm nhỏ bên cạnh xưởng sửa xe, nhìn thấy một người đàn ông gương mặt tiều tụy đang dùng đôi mắt vắn vện tờ máu nhìn mình...

Phát hiện Đào Thanh Thanh đã phát hiện mình, người đàn ông rút đầu về.

“Lén nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt phù hợp, người đàn ông này chắc chắn có vấn đề.”

“Từ hơi thở thì chính là một người bình thường, nhưng mà...”

Tay Đào Thanh Thanh phẩy một cái, một con dơi nhỏ màu đỏ từ trong tay áo bay ra ngoài, yên lặng đuổi theo người nọ.

Cô khá tò mò với người này, nhưng cô không tự mình đuổi theo, thậm chí còn dự tính chủ động rời xa đối phương.

Giúp Ôn Văn xử lý những chuyện vặt vãnh lâu như vậy rồi, cô biết thế giới này hiểm ác đáng sợ cỡ nào, nếu như mọi chuyện đều là sơ sẩy qua quýt, Vampire chưa chắc sẽ sống lâu hơn người bình thường.

Từ diện mạo của người đàn ông kia, hẳn là đã gặp qua sức mạnh siêu nhiên, mà xác suất người bình thường gặp sức mạnh siêu tự nhiên lại có thể bình an trở ra là bao nhiêu?

Chứng tỏ người đàn ông đó đã trúng chiêu, ra ngoài đây nhìn Đào Thanh Thanh là vì muốn dẫn cô qua đó.

Ở trong thành phố làm cô không có cảm giác tốt này, cảnh giác thế nào cũng không quá đáng.

Con dơi nhỏ của cô dễ dàng đuổi kịp người đàn ông kia, thấy hắn chạy tới nơi vắng vẻ thì càng xác nhận người này có vấn đề.

Con dơi nhỏ dùng móng vuốt gõ nhẹ vai người đàn ông nọ, hắn nghi ngờ quay đầu lại liền thấy con mắt của con dơi nhỏ, vẻ mặt của hắn thoáng chốc trở nên mê mang.

Con dơi mà Đào Thanh Thanh phân tách ra cũng nắm giữ một ít năng lực của cô, có thể thôi miên người thường, muốn tra hỏi chút tin tức vẫn có thể làm được.

Miệng con dơi nhỏ phát ra tiếng người nói: “Mày là ai, sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Người đàn ông thành thật trả lời: “Tôi là Vệ Tế Tiên, nhân viên hỗ trợ của Hiệp Hội Thợ Săn, tôi ở đây là vì muốn xin giúp đỡ.”

Nghe thấy là nhân viên hỗ trợ, con dơi nhỏ do Đào Thanh Thanh không chế thờ phào một hơi, hỏi tiếp: “Nếu anh là nhân viên hỗ trợ sao lại không tìm người của Hiệp Hội Thợ Săn tới giúp?”

“Vậy thì phải nói tới buổi tối mấy ngày trước, tôi đã đi xe buýt trở về quê....”

Tiếp đó Vệ Tế Tiên kể lại toàn bộ trải nghiệm của mình đêm hôm đó, sau đó nói với Đào Thanh Thanh: “Tất cả thợ săn trong thành phố Khê hồng đều chết hết rồi, còn có một con quái vật khủng bố theo dõi tôi, tôi không thể xuất hiện ở nơi có đông người được...”

Vệ Tế Tiên nói vừa có lý lại có bằng chứng làm Đào Thanh Thanh tin tưởng hơn vài phần, muốn giới thiệu người này cho Ôn Văn, để anh xử lý.

Nhưng đột nhiên con dơi nhỏ nhìn thấy tóc của Vệ Tế Tiên tựa hồ dài hơn trước kia một chút, lại liên tưởng tới con quái vật điều khiển tóc mà Vệ Tế Tiên đã kể trước đó, lập tức hiểu ra là chuyện gì.

Đêm đó Vệ Tế Tiên đã bị quái vật kia ký sinh, hiện giờ xuất hiện ở trước mặt Đào Thanh Thanh chỉ là con rối mà quái vật kia dùng để săn mồi mà thôi.

Sau khi nghĩ xong, Đào Thanh Thanh lập tức điều khiển con dơi bay vọt lên.

Cùng lúc đó tóc của Vệ Tế Tiên cũng dài vọt ra, có chút giống với năng lực điều khiển tóc của Hủ Huyết Giả..

Đáng tiếc con dơi nhỏ bay lượn rất linh hoạt, hơn nữa trước đó đã có lòng cảnh giác nên mặc dù khá nguy hiểm nhưng vẫn có thể trốn thoát.

Sau đó dơi nhỏ nhanh chóng đập cánh, cấp tốc quay trở lại bên cạnh Đào Thanh Thanh.

Loại dơi nhỏ có năng lực và trí khôn nhất định này một khi chết khi cũng gây ra thiệt hại đối với Đào Thanh Thanh, vì thế

không phải trường hợp bất đắc dĩ, Đào Thanh Thanh sẽ không từ bỏ con dơi này.

Mắt thấy con dơi nhỏ sắp bay về cơ thể của mình, đột nhiên Đào Thanh Thanh cảm thấy chút không đúng, vội vàng lệnh cho dơi nhỏ ngừng lại.

“Nếu thứ điều khiển Vệ Tế Tiên đã nhắm vào mình, trước khi nhìn thấy bản thể của mình chắc chắn sẽ không ra tay với con dơi nhỏ.”

“Hơn nữa mái tóc dài dị dạng kia hình như cố ý để mình phát hiện.”

Đào Thanh Thanh cắn môi, bảo con dơi nhỏ đang bay tới bên cạnh mình dừng lại.

Con dơi nhỏ nghiêng đầu, khó hiểu tròn mắt nhìn Ôn Văn, không rõ vì sao chủ nhân lại muốn mình dừng lại.

“Tiêu tan đi!”

Đào Thanh Thanh nhìn con dơi nhỏ, trong mắt lóe ra một tia sáng đỏ.

Con dơi nhỏ tan ra thành một làn sương đỏ, một cọng tóc màu đen từ trên người con dơi nhỏ rớt xuống.

“Quả nhiên có vấn đề!” Đào Thanh Thanh nghĩ mà sợ.

Tuy cô là huyết tộc cấp bậc Tai Nạn hạ tự, tính kháng cự sẽ mạnh mẽ hơn người bình thường như Vệ Tế Tiên, nhưng ai biết được mớ tóc kia rốt cuộc có năng lực khủng bố gì hay không?

Ở trong hẻm nhỏ, mái tóc dài đen nhánh trên người Vệ Tế Tiên cũng tăng vọt, bện lại thành một thân áo choàng đen, sau đó nhanh chóng chạy về hướng Đào Thanh Thanh.

Nếu dụ dỗ không thành thì trực tiếp tấn công!

Nhưng hắn vừa chạy tới đầu ngõ thì dừng lại, bởi vì ngay vừa nãy có một vệt sáng xanh lóe lên, Ôn Văn mặc đồ đen vác một hộp kim loại xuất hiện ở bên cạnh Đào Thanh Thanh.

Là Ôn Văn đã trở lại!

Trên người Ôn Văn có hơi thở rất mạnh, tạm thời hẳn không phải đối thủ, vì thế không thể tùy tiện ra ngoài.

Vệ Tế Tiên vừa định lui lại thì đột nhiên nhìn chằm chằm Ôn Văn, mắt trái chảy ra dòng máu đặc sệt, con ngươi không ngừng chuyển động.

“Của tao... dạ dày của tao.... ở trên người hẳn... bắt hẳn lại... lấy lại dạ dày...”

Ôn Văn lập tức cảm nhận được ác ý nồng đậm, anh không chút do dự phóng pháo năng lượng màu đen về phía đó, trực tiếp đánh nát cơ thể Vệ Tế Tiên.

Khi Ôn Văn dịch chuyển tức thời tới trước người Vệ Tế Tiên thì nhìn thấy một đồng tóc đen kéo theo một con mắt và một cọng dây thanh nhanh chóng chui vào trong cống thoát nước.

Sau đó hơi thở hoàn toàn biến mất...

Chương 720 - Cổ Đạo Thanh

“Tóc, mắt, dây thanh... khi nãy thứ đó nhắm vào cô à?”

Ôn Văn nhìn về phía cống thoát nước, giọng điệu nghiêm túc hỏi Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh chỉ sợi tóc ẩn trong con dơi trước đó: “Ừm, hình như nó muốn dụ tôi vào chỗ tối, không phải tôi khá cảnh giác thì suýt chút nữa đã trúng chiêu rồi, sợi tóc đó chính là thứ lưu lại.”

Bàn tay Ôn Văn biến thành màu đen kịt, nhặt sợi tóc đang ngo ngậy trên mặt đất, nó muốn chui vào trong kẽ tay của Ôn Văn nhưng không thể nào đâm thủng kẽ tay Tai Ách.

Sau đó Ôn Văn lấy ra một hộp kim loại nhỏ, để tóc vào trong hộp.

Hộp kim loại chưa chắc có thể hạn chế cọng tóc này, có lẽ cũng giống như túi dạ dày kỳ quái kia, nhưng ít ra có thể kéo dài một khoảng thời gian ngắn, không thể tiến vào trong trạm thu nhận, Ôn Văn tạm thời không có quá nhiều cách để hạn chế mấy thứ này.

Vốn Ôn Văn còn tưởng rằng túi dạ dày kỳ quái kia chính là đầu sỏ gây ra hiện tượng dị thường ở thành phố Khê Hồng, hiện giờ xem ra suy đoán của anh không hoàn toàn chính xác. Túi dạ dày kia có lẽ chỉ là một bộ phận của kẻ đầu sỏ.

Ngoại trừ túi dạ dày, ít nhất còn có tim, gan, lá lách, phổi, thận, cùng với những phần máu, thịt, xương.

Chỉ riêng túi dạ dày đã có được năng lực tiến hóa vô hạn, vậy nếu tất cả những bộ phận này tập trung lại thì sẽ trở thành một vật kinh khủng tới cỡ nào đây?

Chân tự?

Không, ít nhất phải là cấp Tai Biến!

Thành phố Liêu Châu ở kế bên còn có một con ve sầu dự đoán là có thực lực vượt xa chân tự, chuyện ở tỉnh Môn Hạ lần này có lẽ đã vượt xa dự đoán của Ôn Văn.

Có điều hai kẻ có lẽ là cấp Tai Biến này tồn tại ở hai thành phố kế sát nhau, một kẻ thì bộ phận phân tán khắp nơi, một kẻ thì đang điên cuồng tấn công giáo hội, cướp đoạt sức mạnh thần tính....

Chẳng lẽ chúng đều bị thương nặng chưa lành?

Ôn Văn lắc đầu, hiện giờ vẫn chưa có tin tức xác thực, tiếp tục suy nghĩ cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu như phán đoán của mình là sai lầm thì hậu quả rất trí mạng.

“Đi thôi, trước tiên đi tới Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Khê Hồng, ít nhất cũng để bọn họ trông chừng hai thứ này, sau đó chúng ta mới thuận tiện tiến hành bước tiếp theo.”

Ôn Văn và Đào Thanh Thanh tới Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Khê Hồng, cứ điểm hiệp hội ở nơi này nằm bên dưới một vườn cây giống, đường tiến vào nằm trong cái lều lớn trồng dưa leo.

Những lời Vệ Tế Tiên đã nói khi dụ dỗ Đào Thanh Thanh không phải đều là giả, tất cả thợ săn địa phương quả thực đã bị tiêu diệt, ngay cả nhân viên làm việc trong vườn cây giống cũng chết sạch.

Không ai nhìn thấy được là thứ gì ra tay, nhưng dáng vẻ chết của bọn họ đều rất thảm, xương cốt trong người bị rút ra một cách bạo lực, chỉ để lại một mớ máu thịt.

Căn cứ vào kết quả điều tra của hiệp hội, tất cả người chết đều chết ngay trong một đòn, bao gồm cả tiểu đội trưởng đội săn cấp Tai Nạn.

Muốn làm tới trình độ này thì ít nhất phải có thực lực thượng tự, hơn nữa tốc độ còn nhanh tới mức làm bọn họ không kịp phản ứng.

Vũ khí mà hung thủ sử dụng có lẽ là một thứ hình nón có phẩm chất không đồng nhất, bởi vì khắp căn cứ đều có dấu vết lưu lại, điều này làm Ôn Văn nhớ tới con nhím biển mình từng gặp trước đây.

Chẳng qua hiện giờ nơi này đã ngăn nắp sạch sẽ như mới, hoàn toàn không nhìn ra đã từng xảy ra thảm án.

Bởi vì người của Hiệp Hội Thợ Săn tỉnh Môn Hạ đã tới tiếp quản, hiện giờ người trông cửa vườn cây giống này là một thợ săn cấp bậc trung tự, còn mạnh hơn vị tiểu đội trưởng trước đây.

Nhìn thấy Ôn Văn và Đào Thanh Thanh, vị trông cửa này kiểm tra giấy chứng nhận của hai người kỹ càng rồi mới cho qua.

Hai người theo một nhân viên hỗ trợ từ vườn dưa leo tiến vào căn cứ, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác vàng chạch bước nhanh tới bắt tay nhóm Ôn Văn.

Người nọ mừng rỡ nói: “Tôi là thợ săn Cổ Đạo Thanh của phân hội tỉnh Môn Hạ, ngài Ngụy Thám có thể tới giúp đỡ thật sự làm tôi thở phào một hơi.”

“Anh không biết mấy ngày qua áp lực của tôi nhiều cỡ nào đâu, thành phố này nhất định là điên rồi, chỉ bằng một thượng tự như tôi, cho dù tự chia mình ra làm tám phần cũng khó có thể duy trì trật tự cho thành phố này.”

Ôn Văn gật đầu, anh biết Cổ Đạo Thanh không phóng đại, tình huống nơi này thật sự không phải một vị thượng tự đơn độc có thể giải quyết.

Không nói tới nơi này cứ đi một đoạn đường lại gặp phải chuyện kỳ quái, chỉ riêng chuyện cả tiểu đội thợ săn bị quái vật tiêu diệt đã đủ mang tới áp lực rất lớn cho vị Cổ Đạo Thanh này.

Toàn bộ khu Hoa Phủ, số lượng cường giả thật ra cũng chỉ hơn mười người mà thôi, vì thế không phải tỉnh nào cũng có cường giả chân tự đóng giữ.

Sức chiến đấu cao nhất của tỉnh Môn Hạ cũng chỉ có vài vị thượng tự.

Mà gần đây vì chuyện ve sầu nên đã tiêu tốn một số lượng lớn tinh thần và sức lực của Hiệp Hội Thợ Săn.

Không chỉ cần chú ý đám ve sầu kỳ quái kia, Giáo Đường Vinh Quang tập trung quy mô lớn cũng cần cảnh giác.

Vì thế ở thành phố Khê Hồng cũng chỉ có một vị thượng tự như Cổ Đạo Thanh đóng giữ.

Hiện giờ Ôn Văn tới, Cổ Đạo Thanh có thể thở phào một hơi, chỉ có một mình hắn thì chỉ có trời mới biết thành phố Khê Hồng này rốt cuộc sẽ biến thành bộ dáng gì.

Vốn những lúc thế này, tổng hội sẽ phái thêm người tới, nhưng gần đây khu Hoa Phủ như họa vô đơn chí, hiện giờ có hai tai họa lớn vẫn chưa thể giải quyết.

Một tỉnh nào đó ở phía tây nam khu Hoa Phủ xuất hiện một lối đi dị thường, cả mấy ngàn sinh vật vong linh có sức mạnh kỳ quái giáng xuống, những sinh vật vong linh này rất khác với quỷ hồn bình thường.

May mắn là nó nằm ở một nơi khá hoang vắng, tạm thời vẫn không tạo thành tai nạn quá lớn.

Một nơi khác nằm ở một hòn đảo phía đông khu Hoa Phủ, một tổ chức bí ẩn nơi đó không biết nổi điên cái gì mà công khai khiêu chiến muốn lật đổ Hiệp Hội Thợ Săn, hơn nữa cũng không biết từ đâu làm ra một món vũ khí cổ đại bỏ đi...

Vì thế sức mạnh mà hiệp hội có thể chi phối tạm thời đều đang tập trung tới hai nơi đó, không có quá nhiều người có thể tới đây hỗ trợ tỉnh Môn Hạ.

Chẳng qua nếu như dự đoán của Ôn Văn chính xác thì hai nơi khác thường của tỉnh Môn Hạ đều có liên quan tới cấp Tai Biến thần bí, thợ săn bên tổng bộ chắc chắn sẽ chen chúc nhau mà tới.

Nhưng trợ giúp ít nhất cũng cần mấy ngày, trong khoảng thời gian này bọn họ cần phải ổn định, không thể để tỉnh Môn Hạ xảy ra náo động quá lớn.

Ôn Văn chỉ cái hộp mình mang tới nói: “Đây là đồ tôi tìm được trên đường tới đây, hiện giờ chúng không mạnh nhưng rất nguy hiểm, bảo người nghĩ cách tạm thời nhốt chúng lại đi, tôi đoán chúng có liên quan tới thay đổi dị thường ở nơi này.”

Cổ Đạo Thanh thở dài một tiếng nói: “Hai thứ này có lẽ là bộ phận cơ thể của một con quái vật.”

“Ông cũng biết à?” Ôn Văn kinh ngạc hỏi.

Cổ Đạo Thanh cười khỏ: “Đương nhiên là tôi biết rồi, tới đây vài ngày tôi cũng bắt được vài thứ.”

Hắn dẫn Ôn Văn tới một phòng kín của Hiệp Hội Thợ Săn địa phương, cho Ôn Văn xem vài cái bình bị đóng kín.

Những cái bình này trong suốt, bên trong là lưỡi dao không ngừng xoay tròn, chỉ cần thứ bên trong bắt đầu tụ hợp lại sẽ bị lưỡi dao chém đứt ngay lập tức.

“Ở nơi này tổng cộng có năm bộ phận cơ thể, theo thứ tự là hai phần máu thịt, một quả thận, một cái lỗ tai, còn có một ngón tay.”

“Lúc phát hiện phần máu thịt đó, một phần nhập vào thân người bình thường, một phần nhập vào một con quái vật, bọn nó đã cướp đi toàn bộ dinh dưỡng của ký chủ để cung cấp cho chính mình, đồng thời thúc giục ký chủ tìm kiếm càng nhiều năng lượng hơn.”

“Lúc thận bị phát hiện thì nó đang ở trên người một tên đàn ông, hắn có được dục vọng sinh sản biến thái, trong vòng ba ngày sinh ra sáu con quái vật dị dạng.”

“Lỗ tai thì sinh trưởng trên người một tên cuồng sát, ép buộc hắn không ngừng đi giết người...”

...

Chương 721 - Xương khô và ngọn lửa màu xanh lá

Sau khi dẫn Ôn Văn phân biệt xem vài món đồ, Cổ Đạo Thanh thở dài một tiếng nói: “Chỉ vì bắt giữ mấy thứ này mà hiệp hội đã tổn thất bảy vị thợ săn, trong đó có hai người là cảnh giới cảnh giới Đồng Hóa...”

Bảy vị thợ săn này, cộng với chi nhánh thành phố Khê Hồng bị toàn diệt thì Hiệp Hội Thợ Săn đã tổn thất tới mười mấy thợ săn, nhưng chỉ thu hoạch được một đồng bộ phận không thể tiêu hủy.

Tất cả người nhà của thợ săn và nhân viên hỗ trợ chết đi sẽ nhận được trợ giúp của hiệp hội, nhưng phần trợ giúp này không thể nào làm người nhà bọn họ sống lại.

Thậm chí có rất nhiều người hi sinh vốn không còn người nhà.

Chuyện Ôn Văn có thể làm chính là mặc niệm vài giây đồng hồ, sau đó cố gắng tìm kiếm kẻ đầu sỏ chuyện này mà thôi.

Bản chất công việc của thợ săn chính là khai chiến với tất cả những thứ uy hiếp loài người, mà chiến tranh thì không thể nào không có người chết.

Ôn Văn im lặng mười mấy giây, sau đó chỉ cái hủ lớn như cối xay thịt nói: “Thứ này có thể đảm bảo giữ được những bộ phận này à?”

Cổ Đạo Thanh nhún vai nói: “Cứ tám tiếng đổi lọ một lần, hơn nữa thời gian đang dần rút ngắn, không bao lâu nữa thì loại lọ này không thể vẫy khốn đám máu thịt này nữa, phải đổi phương pháp mới.”

“Xem thử đồ ông mang về trước đi.” Cổ Đạo Thanh đi tới bên cạnh, mở hai chiếc hộp Ôn Văn mang tới.

Phía trong hộp kim loại đã có trăm ngàn vết thủng, sợi tóc kia muốn phá hỏng cái hộp để trốn đi.

Còn cái hộp chứa túi dạ dày thì mớ bùn nhão ở bên trong đã biến mất hoàn toàn, hộp kim loại mỏng đi một tầng, bên trong chỉ có một chiếc túi dạ dày được bao bọc bởi một tầng bùn đất.

Khi hai chiếc hộp đã không còn bị sức mạnh của Ôn Văn đè ép, hai thứ bên trong lập tức chuyển động muốn dung hợp lại một chỗ.

Cổ Đạo Thanh đưa tay phân biệt sờ vào sợi tóc và túi da dày một cái.

Hơi thở thanh nhã từ tay hấn tỏa ra làm hơi thở ô uế của hai thứ này nhanh chóng tiêu tan, an tĩnh nằm trong hộp, sạch sẽ như được dùng thuốc tẩy rửa qua.

“Đây chính là năng lực của tôi, không có tác dụng gì lớn, nhưng có thể tinh lọc tất cả những thứ mình chạm vào, rửa sạch toàn bộ tất cả những thứ dơ bẩn, hiện giờ hai thứ này có thể tạm an tĩnh một hồi.”

Nhìn túi da dày bộc lộ vẻ đẹp, Ôn Văn thậm chí cảm thấy sạch sẽ tới mức độ như vậy, cho dù trực tiếp ăn luôn cũng không có vấn đề.

Không bằng... cắt một mảnh nhỏ thử xem?

Có điều Ôn Văn cũng chỉ nghĩ ngợi một chút mà thôi, trong đầu anh cứ mỗi phút lại nảy ra vài suy nghĩ nguy hiểm, nhưng chân chính áp dụng thì không có bao nhiêu.

Nhưng làm hấn nghi hoặc là Cổ Đạo Thanh thanh nhã thoát tục như vậy sao lại mặc một thân quần áo vàng chạch như vậy chứ?

Cổ Đạo Thanh không biết suy nghĩ thất lễ trong đầu Ôn Văn, nói tiếp: “Hai thứ anh mang tới, tạm thời cứ để ở đây.”

“Nhưng nếu lại tìm được bộ phận khác thì đừng đưa tới, tôi sẽ phái người thành lập vài trạm thu nhận để giam giữ những thứ này.”

Ôn Văn nhíu mày nói: “Sao phải phiền như vậy chứ, cấp bậc bảo vệ ở nơi khác không thể nào so sánh với nơi này.”

Cổ Đạo Thanh lắc đầu nói: “Những thứ này một khi tập trung quá lớn, cho dù có biện pháp nghiêm mật cỡ nào chúng vẫn sẽ tự động tụ hợp lại, hình thành một con quái vật bất tử mạnh mẽ, một khi xảy ra tình huống đó, trụ sở này có lẽ lại bị toàn diệt thêm lần nữa.”

“Làm sao ông biết chuyện này?” Ôn Văn nghi ngờ hỏi.

Cổ Đạo Thanh dẫn Ôn Văn tới trước một chiếc máy tính, xem đoạn video bên trong.

Thiết bị giám sát ở liên bang cũng không phổ biến, thậm chí ở ngoài dân gian còn hoàn toàn cấm sử dụng, nhưng Hiệp Hội Thợ Săn không cần tuân thủ quy tắc này.

Ở những vị trí then chốt của các phân hội đều lắp đặt camera đặc chế, dùng để tiến hành giám sát các mục tiêu trọng điểm.

Trong hình ảnh là một căn phòng phong tỏa bằng tấm thép, bên trong chia ra thành nhiều trang bị phong ấn một vài mảnh vụn nhỏ màu trắng, thoát nhìn có lẽ là xương.

Một thợ săn tóc húi cua cẩn thận cầm một khối xương nhỏ đi vào, chuẩn bị bỏ nó vào căn phòng này tiến hành phong ấn.

Đúng lúc này tất cả các bộ phận bắt đầu kích động, diên cuồng va chạm vật chứa, sau đó dễ dàng đánh nát rồi vọt ra ngoài, tụ hợp lại một chỗ.

Cuối cùng biến thành một con quái vật xương không có đầu lớn cỡ một con chó ta.

Trên đỉnh đầu trống rỗng của con quái vật kia phùng lên một đám lửa màu xanh lá, ngọn lửa giống như ánh mắt nhìn chăm chăm vị thợ săn tóc húi cua đang không biết phải làm sao kia.

Một giây sau, gai xương nhọn hoắt đã đâm thủng cổ thợ săn kia!

Tốc độ của nó cực nhanh, đến mức ngay cả thiết bị giám sát của hiệp hội cũng không có cách nào hoàn toàn nắm bắt được phương hướng của nó.

Sau đó quái thú xương kia bắt đầu rút đi xương của vị thợ săn kia để ráp lên người mình, tình cảnh làm người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Một lát sau đứng dậy chứng là một bộ xương dị dạng cao một mét, từ hốc mắt lóe ra ngọn lửa màu xanh lá cây.

Bộ xương khô kia soạt một cái đã mất đi tung tích, sau đó từ băng ghi hình có thể nghe thấy những tiếng kêu rên tuyệt vọng....”

Xem đi xem lại đoạn phim ngắn này, Ôn Văn trầm giọng hỏi: “Tiểu đội thợ săn thành phố Khê Hồng chính vì thế mà bị toàn diệt à?”

Con quái vật xương khô này có thực lực rất mạnh!

Cổ Đạo Thanh gật đầu trả lời: “Vì thế ta rút được bài học, sẽ không đặt những thứ này quá nhiều ở cùng một nơi, bằng không tai nạn sẽ một lần nữa xảy ra.”

Sau đó Ôn Văn và Cổ Đạo Thanh lại trao đổi cái nhìn của mình về chuyện này, sau đó định ra kế hoạch hành động mấy ngày sắp tới.

Cổ Đạo Thanh tiếp tục trông coi trụ sở này, đồng thời thành lập địa điểm giam giữ mới, và cả thử nghiệm xem nên làm thế nào tiêu diệt thứ này.

Mà Ôn Văn thì tìm kiếm manh mối trong thành phố, duy trì trật tự, cố gắng tìm được càng nhiều bộ phận hơn.

Trước khi đi Ôn Văn hỏi xin Cổ Đạo Thanh vài cái bao tải, sau đó dẫn Đào Thanh Thanh theo con đường trong ruộng dưa leo ra ngoài.

Vừa ra tới bên ngoài, Ôn Văn liền ném hai bao tải cho Đào Thanh Thanh.

“Phân hội giờ vắng tên rồi, chọn hái mớ rau cải tươi ngon đi, số này là tài sản của hiệp hội, lấy bao nhiêu bọn họ cũng không để ý đâu.”

Đào Thanh Thanh liếc trắng mắt, vì sao cô lại phải làm chuyện mất mặt như thế chứ?

Có điều cuối cùng hai người vẫn xách theo cái túi to dùng rời khỏi vườn cây trong ánh mắt trợn mắt há hốc của đám nhân viên hỗ trợ đang tuần tra.

Sau khi đi ra ngoài, Ôn Văn đưa hết toàn bộ số hoa quả rau dưa cất vào trong trạm thu nhận, coi như tiết kiệm được một mớ tiền rau cho Cơ Kim Hội.

Với tài sản của Ôn Văn hiện giờ, thật ra hoàn toàn không cần phải chiếm chút tiện nghi nhỏ này, chỉ có thể coi như đây là thú vui quái ác của anh.

Không ai chú ý tới ở chỗ cống thoát nước ở lối vào vườn trái cây có vài cọng tóc nâng một con mắt ló đầu ra.

Con mắt này do dự giữa Ôn Văn và vườn cây giống một hồi, thoát nhìn có chút mờ mịt.

“Dạ dày của tao ở đâu... ở đâu rồi...”

Do dự một hồi lâu, mớ tóc kia một lần nữa lén vào trong cống thoát nước, theo đường cống theo dõi Ôn Văn.

Bên ngoài mỗi phân hội thợ săn đều có kết giới rất mạnh, nó không thể xác định dạ dày của mình ở đâu, chỉ có thể lựa chọn đi theo Ôn Văn.

Ít nhất nó cũng từng tận mắt nhìn thấy Ôn Văn mang dạ dày của nó đi.

Chương 722 - Ai là thật

Tách, tách...

Lúc nửa đêm, trên lầu truyền tới tiếng âm thanh bắn bi của đám trẻ con.

Triệu Tuyết Linh giật mình tỉnh lại khỏi giấc mộng, tức giận nhìn lên trần nhà.

Cô thường xuyên bị tiếng bắn bi đánh thức vào ban đêm, cuộc sống này đã kéo dài năm năm, lúc mới bắt đầu cô từng muốn lên lầu nói chuyện một phen.

Nhưng khi đi rồi mới phát hiện hai cụ ở tầng trên là cha mẹ của lãnh đạo công ty mình.

Hai vị này tới khi tuổi già lại có con, còn là thai long phượng, hai đứa bé khi không ngủ được sẽ rủ nhau chơi bắn bi.

Bởi vì nghĩ tới lãnh đạo công ty mà Triệu Tuyết Linh tức giận cỡ nào cũng không thể phát tiết, chỉ có thể nhịn xuống.

Không nhịn chẳng lẽ muốn đánh nhau với hai ông bà cụ kia sao?

Có đôi khi Triệu Tuyết Linh và chồng cũng cảm thấy kỳ quái, năm năm trước hai đứa bé bảy tám tuổi vẫn không hiểu chuyện cũng có thể hiểu được, nhưng bây giờ ít nhất cũng

mười hai mười ba tuổi rồi, sao cứ chờ tới khi trời tối lại bắt bi như thế chứ?

Chịu đựng, chịu đựng miết cũng thành thói quen, hiện giờ một nhà bọn họ thậm chí nghe thấy âm thanh đó lại càng ngủ thom ngon hơn.

Nhưng hôm nay nghe thấy tiếng bắt bi thì Triệu Tuyết Linh đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, với lại âm thanh rõ ràng hơn bình thường rất nhiều, lúc này mới giật mình tỉnh ngủ.

Triệu Tuyết Linh lau mồ hôi lạnh, phát hiện chồng mình đang đứng ở cửa sổ, đang định ngủ tiếp thì cô chợt nghe thấy tiếng khóc nỉ non, âm thanh từ trong phòng con trai truyền ra.

“Anh nghe thấy không, hình như Nhạc Nhạc đang khóc đó, anh đi xem thử đi?”

Thấy chồng mình không trả lời, Triệu Tuyết Linh bất đắc dĩ ngồi dậy, xuống giường mở cửa phòng ngủ đi tới phòng của Nhạc Nhạc.

Cô không phát hiện ở bên ngoài cửa sổ nhà mình treo ngược một cái đầu lâu, ánh mắt sáng quắc của nó đang nhìn cô chăm chăm!

Mở cửa phòng con trai, mở đèn lên thì nhìn thấy đứa con trai Nhạc Nhạc của mình đang trùm kín chăn, không ngừng run rẩy.

“Nhạc Nhạc, con mơ thấy ác mộng à?” Triệu Tuyết Linh ngồi xuống bên giường, dịu dàng vỗ nhẹ chăn hỏi.

Nhạc Nhạc ló đầu ra, run rẩy nói với Triệu Tuyết Linh: “Mẹ ơi, dưới giường con có thứ gì ấy, mẹ đuổi nó đi giúp con được không...”

Triệu Tuyết Linh không quá để ý, tưởng là con chuột gì đó, vì thế cô cầm đèn pin nằm úp xuống đất chiếu rọi vào gầm giường.

Sau khi thấy rõ thứ đó thì Triệu Tuyết Linh thay đổi vẻ mặt, chân mềm nhũn ngã bẹp xuống đất.

Dưới giường đúng là có một thứ, nhưng thứ đó...

Lại chính là con trai Nhạc Nhạc của cô!

Nhạc Nhạc ở dưới giường đưa tay đặt trên môi, run rẩy nói:
“Mẹ đừng có la, trên giường có quái vật!”

Khoảnh khắc đó Triệu Tuyết Linh cảm thấy tê rần da đầu, thậm chí ngay cả trái tim bị dọa tới ngừng đập.

Vì sao lại có hai Nhạc Nhạc, người nào mới là thật?

Triệu Tuyết Linh hoảng sợ há miệng nhưng lại phát hiện mình không thể kêu thành tiếng, chân cũng mềm nhũn tới mức không thể chạy trốn, chỉ có thể vịn vách tường chậm chậm đứng dậy, sau đó chậm chậm di chuyển ra khỏi căn phòng này.

Hiện giờ chỉ có chồng của cô mới làm cô có chút cảm giác an toàn.

Mà lúc cô chật vật quay trở lại phòng ngủ chính, mở đèn lên nhìn thấy tình huống bên trong thì tâm tình nháy mắt tan vỡ.

Chồng cô mặc áo ngủ màu trắng đứng ở bên giường, gót chân nhếch lên, trên cổ hình như có thứ gì đó quấn lấy xách hẳn lên, vẻ mặt hiền hòa nhìn sàn phòng ngủ.

Hai đứa bé môi hồng răng trắng rất đáng yêu mặc đồ màu đỏ đang ngồi quỳ trên sàn!

Hai đứa bé này giống hệt hai đứa bé mà Triệu Tuyết Linh đã nhìn thấy ở lâu trên năm năm trước!

Khó trách trước đó chồng cô không trả lời, bởi vì khi đó hẳn dùng tư thế quỳ đi này đứng ở bên giường, khó trách hôm nay tiếng bản bi lại rõ như vậy, thì ra chúng đang chơi trong nhà cô.

Càng đáng sợ hơn là cô nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông dán ngoài cửa sổ bò qua như con nhện!

Đủ loại kinh hãi gộp lại làm Triệu Tuyết Linh mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có thể rơi nước mắt ngồi bệt dưới đất, không thể làm ra chút hành động nào.

Hai đứa ‘con trai’ ở phía sau không ngừng nhỏ giọng gọi cô, muốn cô đánh đuổi quái vật ở trên giường hoặc dưới giường.

Ba người bên phòng ngủ chính trông khá yên bình nhưng lại càng làm cô khiếp sợ hơn.

Chồng của cô sao lại biến thành như vậy, hai đứa nhỏ này từ đâu mà ra?

Hiện giờ điều cô hi vọng nhất là mình có thể ngắt xiú, cho dù lập tức chết đi vẫn tốt hơn ở đây chịu đựng sự hành hạ này.

“Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa vang lên, hai đứa ‘con trai’ của Triệu Tuyết Linh đồng thời ngừng gọi mẹ, hai đứa trẻ bên kia ngừng chơi bắn bi, Triệu Phàn đứng trước cửa sổ, tất cả đồng loạt nhìn về phía cửa.

Tròng mắt của bọn họ... chỉ có một màu đen kịt!

Sau khi tiếng đập cửa vang lên, Triệu Tuyết Linh giống như khôi phục sức lực, phát ra một tiếng hét chói tai, sau đó vội vàng chạy tới cửa, muốn mở cửa ra.

Nhưng cánh cửa vốn chỉ cần xoay nhẹ là có thể mở ra giống như biến thành một khối liền, không quản cô dùng sức cỡ nào cũng không thể lay động nó.

“Kiểm tra đồng hồ nước đây, xin hãy mở cửa.” Bên ngoài truyền tới giọng nói của một người đàn ông.

“Tôi không mở cửa ra được...” Triệu Tuyết Linh mới nói được phân nửa thì ngừng lại, một bàn tay bé nhỏ màu xanh yên lặng bụm miệng cô, là một trong hai đứa bé chơi bắn bi!

Người ở bên ngoài tựa hồ không phát hiện điều gì khác thường: “Ah, cửa bị hư rồi đúng không, vậy thì tôi tự vào nhé, nếu không kiểm tra được đồng hồ nước thì tôi sẽ bị trừ lương mất.”

Ret!

Một mũi kiếm màu đen đâm ra từ vị trí khóa cửa, suýt chút nữa đã đâm vào tay Triệu Tuyết Linh, sau đó cửa chống trộm dễ dàng bị giật ra, bên ngoài cửa là một người đàn ông mặc áo gió đen.

Người đàn ông lộ đầu vào, nhìn Triệu Tuyết Linh kinh ngạc nói: “Ai u, nhà cô náo nhiệt thế, chính phủ thành phố Khê Hồng đã thông báo rồi mà, gần đây bớt ra...”

Người nọ còn chưa nói xong thì một viên bi đã bắn về phía mắt hắn, với sức bay của nó, một khi trúng đích thì con mắt phải có lẽ sẽ hỏng mất.

Người đàn ông nọ giống như không kịp phản ứng, viên bi bắn tới nhưng hắn ngay cả chớp mắt cũng không chớp.

Sau đó, viên bi bẻ nát.

Không sai, là viên bi nát, viên bi mang theo lực bắn có thể so sánh với viên đạn sau khi va chạm với mắt người này đã trực tiếp vỡ vụn.

Mà người đàn ông kia chỉ dụi dụi mắt, giống như khi nãy chỉ có hạt bụi bay vào mắt.

“Bạn nhỏ à, vì đảm bảo an toàn hãy chơi thứ khác đi, hay là để chú dạy con chơi súng nước nha.”

Người đàn ông lấy ra một cây súng bắn nước trông khá hoạt hình hoạt họa trực tiếp bóp cò súng về phía đứa bé, một tia nước bắn ra ngoài, xuyên thủng đầu đứa bé trai, chém đứt một cái ly ở phía sau và cắt ra một dấu vết thật sâu ở trên tường.

Triệu Tuyết Linh run run, uy lực này mà là súng bắn nước sao?

“Còn hai vị trong phòng ngủ nữa, đừng ở đó tạo hình, mau tới nghịch nước nào.”

Người đàn ông nghênh ngang đi vào phòng ngủ, hướng súng bắn nước về phía Triệu Phàn và đứa bé gái ở trong phòng.

Sau khi bị súng nước bắn trúng, Triệu Phàn và hai đứa bé chơi bắn bi trực tiếp ngã xuống đất nhưng không hề chảy ra một giọt máu nào.

“Bọn mày biết chơi thật đấy, bị súng bắn nước bắn trúng cái liền giả chết.” Người đàn ông cất súng bắn nước, lúng túng cười hai tiếng rồi đi về phía căn phòng của Nhạc Nhạc, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Người đàn ông này chính là Ôn Văn, sở dĩ anh muốn nói mình tới kiểm tra đồng hồ nước và nghịch nước một phen với ba quý hồn.... một là vì thú vị.

Hai là mê hoặc thú trong phòng của Nhạc Nhạc!

Chương 723 - Bộ da di động

Sau khi rời khỏi căn cứ Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn và Đào Thanh Thanh tách ra.

Hai người dự định dạo một vòng trong thành phố, gặp thứ gì thì giải quyết thứ đó.

Đào Thanh Thanh có thể xem như một Vampire gần đạt tới cấp Tai Nạn trung tự, hoàn toàn có năng lực xử lý những sự kiện siêu tự nhiên đơn giản, chỉ cần cô không tự tìm đường chết thì sẽ không gặp nguy hiểm.

Nếu cô đụng trúng những bộ phận máu thịt quý dị kia thì thông báo với Ôn Văn chứ không thử tự xử lý.

Ngoại trừ những bộ phận máu thịt, đám quái vật ở thành phố Khê Hồng có mật độ khá lớn nhưng thực lực mạnh thì không nhiều, cơ bản thì chỉ cần cầm một khẩu súng nước tiểu đồng tử thì có thể giải quyết được phần lớn phiền phức.

Trong quá trình dò xét, khi đi ngang qua nhà của Triệu Tuyết Linh Ôn Văn cảm giác được hơi thở oan hồn nên mới bò lên lầu quan sát tình huống.

Không sai, bóng người đàn ông chột lóe bên cửa sổ làm Triệu Tuyết Linh kinh hãi chính là Ôn Văn.

Sự kiện quý dị trong nhà Triệu Tuyết Linh có thể chia ra làm hai phần, hai đứa nhỏ bắn bi kia chính là con của hai cụ lầu trên.

Năm năm trước vì nguyên nhân ngoài ý muốn mà chết đi.

Hai cụ không thể nào tiếp nhận nỗi sự thật này, vì thế đã không công bố tin tức hai đứa bé đã chết, vẫn sinh hoạt như chúng vẫn còn sống.

Sự nhớ nhung dị thường của bọn họ đã kéo linh hồn hai đứa bé từ tầng sương mù xám trở về thế giới hiện thực, trở thành hai oan hồn chơi bắn bi.

Tiếng bi vang mỗi đêm làm hai cụ cảm thấy con mình vẫn luôn ở bên cạnh, vì thế cuộc sống kỳ dị này cứ vậy kéo dài suốt năm năm.

Trong khoảng thời gian này hai oan hồn đứa bé kia không hề tổn hại hai cụ già, không phải chúng không muốn mà là không có năng lực.

Mỗi oan hồn đều rất căm ghét người sống, không quản người đó có phải người thân của mình hay không.

Oan hồn nhỏ yếu muốn giết người thì cần phải đáp ứng được điều kiện nhất định, điều kiện này không thể hoàn thành thì người bình thường vẫn có thể may mắn sống sót.

Giống như oan hồn Tần Sảng đầu tiên mà Ôn Văn đã bắt, đối mặt với ba học sinh bình thường nhưng cũng chỉ có thể hại bọn chúng bị tổn thương giá rét nhưng không có cách nào giết chết.

Hai oan hồn này cần có người khác chơi bắn bi với mình mới có thể kích hoạt năng lực, so với Tần Sảng trước kia còn yếu ớt hơn, ngay cả muốn thực thể viên bi cũng không được, tự nhiên cũng không có cách nào rủ người ta chơi cùng mình.

Nếu cứ tiếp tục như vậy có lẽ đến tận khi hai cụ già kia qua đời thì chuyện này cũng không thể thay đổi.

Nhưng vài tháng trước thì có dấu hiệu xoay chuyển.

Một sức mạnh cực kỳ dị bản lan tràn khắp thành phố Khê Hồng, hai quái vật oan hồn con ít nhỏ bé này cũng nhanh chóng gia tăng sức mạnh trong môi trường này.

Năm ngày trước, hai oan hồn nhỏ này đã có năng lực biến hóa thực thể rồi giết chết hai cụ già đã làm bạn với chúng suốt năm năm.

Mà hôm nay, sức mạnh của chúng lại tiến thêm một bước, không còn bị hạn chế ở một địa điểm nữa, có thể tự do giết người.

Vì thế mục tiêu đầu tiên của chúng chính là gia đình Triệu Tuyết Linh đã nghe tiếng bắn bi suốt năm năm trời.

Lúc Triệu Phàn đi tiểu đêm thì không cẩn thận giẫm vào một viên bi, ông muốn cầm viên bi lên nhưng bởi vì vừa mới tỉnh ngủ ý thức vẫn chưa rõ ràng nên sờ lệch.

Viên bi lăn qua tay Triệu Phàn, điều kiện giết người đã hoàn thành!

Vì vậy Triệu Phàn đã mất đi ý thức....

Lúc Ôn Văn phát hiện nơi này thì thật ra Triệu Phàn đã chết, đồng thời còn biến thành một sự tồn tại giống như ma hồ vồ, bị hai tên quỷ con này này điều khiển.

Vốn Ôn Văn định tiện tay dọn sạch mấy thứ này, nhưng vào lúc này anh lại nhảy bèn cảm nhận được một hơi thở ô uế rất khác với oan hồn.

Hơi thở đó rất giống với túi dạ dày và tóc, Ôn Văn kết luận nó xuất phát từ bộ phận trên cơ thể quái vật kia.

Hơn nữa hơi thở này mạnh mẽ hơn so với những bộ phận mà Ôn Văn đã gặp trước đó, chỉ sợ nó đã hoàn chỉnh hơn, thực lực cũng không thể khinh thường.

Vì thế Ôn Văn giống như một con nhện bám ở bên ngoài quan sát tình huống, tìm kiếm sơ hở của quái vật này.

Bởi vì ngay cả chính anh cũng không thể phân biệt được hai Nhạc Nhạc này, ai mới là thật.

Có thể.... cả hai đều không phải là thật!

Sau khi mâu thuẫn nhà Triệu Tuyết Linh bùng nổ, Ôn Văn liền biết mình không thể tiếp tục chờ đợi thêm nữa.

Bằng không người phụ nữ này rất có thể sẽ bị dọa chết tươi!

Triệu Phàn đã chết, Nhạc Nhạc không rõ sống chết, ít nhất Ôn Văn cũng phải thử bảo vệ Triệu Tuyết Linh.

Không quản là giả vờ kiểm tra đồng hồ nước hay dùng súng nước trên đùa đám oan hồn, Ôn Văn chưa từng biểu lộ thực lực của mình.

Ở một mức độ nào đó có thể giảm bớt sự cảnh giác của bộ phận máu thịt đang ở trong phòng Nhạc Nhạc.

Từ chỗ Cổ Đạo Thanh Ôn Văn biết được, bộ phận máu thịt tuy kỳ dị nhưng dù sao vẫn chưa hoàn chỉnh.

Có thể chúng sẽ không thể nói, không thể nhìn thấy, phần lớn bộ phận máu thịt khi bị phát hiện đều có năng lực tư duy thấp hơn người bình thường rất nhiều.

Ừm... thật ra có thể nói là đàn độn.

Vì thế chỉ cần Ôn Văn làm ra hành động hợp logic thì có thể lừa dối nó.

Hiện giờ xem ra phương pháp của Ôn Văn rất thành công.

Ôn Văn đi tới phía sau Triệu Tuyết Linh, đánh ngất đối phương rồi đưa vào trong trạm thu nhận.

Sau khi không còn Triệu Tuyết Linh, Ôn Văn mới thở phào một hơi, hiện giờ anh không còn vương bận gì nữa.

Ôn Văn nghiêm túc nhìn hai Nhạc Nhạc ở trên và dưới giường, hai ngón tay lộ ra ánh sáng màu đen.

Nếu cuối cùng vẫn không thể phân biệt được ai trong hai Nhạc Nhạc là thật, như vậy chỉ có thể cùng lúc tấn công cả hai, người không bị tổn thương chính là giả.

Hai Nhạc Nhạc nhìn thấy Ôn Văn thì đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, nói với anh: “Chú ơi, trên giường có quái vật đó, chú có thể đuổi nó đi giúp con không?”

“Chú ơi, dưới giường có quái vật đó, chú có thể đuổi nó đi giúp con không?”

Lời này chúng đã từng nói với Triệu Tuyết Linh, chỉ có điều hiện giờ đã đối xung hô mà thôi.

Nếu trước đó Ôn Văn không nghe lén thì rất có thể sẽ không phát hiện ra gì kỳ lạ, nhưng bây giờ nghe những lời này anh đã có chút tính toán.

Hai người này có lẽ đều không phải là Nhạc Nhạc thật sự!

Chúng tận mắt nhìn thấy Ôn Văn dùng súng bắn nước tổn thương cha mình, lại còn bắt cóc mẹ mình, nhưng chúng lại không hề có chút cảm xúc nào nói ra những lời này.

Nếu chúng không có vấn đề, Ôn Văn sẽ liếm sạch chiếc xe bị đâm chấu chấu đụng bần trước đó!

Vì thế Ôn Văn lộ ra nụ cười hiền lành, trợn mắt nói dối: “Ở đây chỉ có một mình nhóc thôi, tôi không thấy gì cả, không tin nhóc tự mình bò ra xem thử đi?”

Hai Nhạc Nhạc cùng sửng sốt, nó đã dùng chiêu này gieo họa cho không ít người nhưng đây là lần đầu tiên có người đáp lại như vậy.

“Chú...”

“Chú...”

Im lặng hai giây, hai đứa bé lại một lần nữa lên tiếng giống hệt nhau.

Xem ra bọn mày không biết nói cái khác, cũng không có ý định xuất hiện...”

Ôn Văn cười he he búng tay một cái, súng bắn nước tiểu đồng tử chuẩn bị tách ra thành hai tia, phân biệt xịt lên người hai đứa bé.

Lớp da bên ngoài của hai Nhạc Nhạc gần như cùng lúc bắt đầu chuyển động, nháy mắt trở nên an tĩnh, điều này chứng minh suy nghĩ trước đó của Ôn Văn là chính xác, hai đứa nhỏ này đều không thích hợp.

Đừng thấy Ôn Văn hiện giờ trông cà nhõng, thật ra vẫn luôn sẵn sàng dịch chuyển tức thời bất cứ lúc nào.

Từ hơi thở chột lóe thì Ôn Văn có thể đoán được thực lực thứ này không hề kém cỏi, nhưng hành vi của nó lại làm Ôn Văn cảm thấy khó hiểu.

Trước đó nó hoàn toàn có năng lực giết chết mọi người trong phòng, nhưng nó chỉ dọa người như những oan hồn bình thường.

Không hiểu được lý do nó làm như thế thì Ôn Văn sẽ không tùy tiện tấn công.

“Chú...”

“Chú...”

Vì thế Ôn Văn bắt đầu thử nghiệm với hai đứa bé này, trong phòng liên tục vang lên giọng nói lặp đi lặp lại và tiếng quấy rối của Ôn Văn.

Ôn Văn rất kiên trì, anh muốn xem thử xem hai thằng nhóc này có thể nhịn tới khi nào.

Thử được phân nửa thì Ôn Văn biến sắc, anh nhận ra một luồng hơi thở ô uế khó có thể diễn tả thành lời!

Ngay sau đó tiếng kêu rên kỳ lạ truyền tới.

Ôn Văn lập tức hiểu được, có bộ phận máu thịt mới xuất hiện!
Mà cũng ngay khoảnh khắc Ôn Văn phân tâm này, làn da của hai Nhạc Nhạc ở trên và dưới giường đồng thời nhúc nhích...

Chương 724 - Hoài nghi là thiên sứ

Chú tới di động từ hai đũa nhóc Nhạc Nhạc, Ôn Văn không chút do dự dịch chuyển tức thời ra bên ngoài phòng ngủ.

Sau đó anh nhìn thấy cơ thể của Nhạc Nhạc trên và dưới giường đồng thời kéo dài rồi bao trùm lấy vị trí trước đó của Ôn Văn.

Lúc này Ôn Văn mới phát hiện thứ này đứng dậy cao tới hai mét, nửa người trên là một Nhạc Nhạc, nửa người dưới cũng là Nhạc Nhạc.

Đỡ dưới đất chính là đầu Nhạc Nhạc, thoạt nhìn có chút biến dạng, nơi tiếp nối của hai Nhạc Nhạc là một quả cầu thịt nhẵn nhúm.

Trên giường có một lỗ thủng, trước đó hai Nhạc Nhạc này nhờ thế mà cùng xuất hiện ở trên giường và dưới giường.

Nhìn quái vật hiện thân, Ôn Văn thậm thở phào một hơi, trước đó nó nằm rạp trên giường nên Ôn Văn không dám tùy tiện ra tay, bởi vì Ôn Văn không tìm được bất cứ thông tin nào.

Nhưng hiện giờ thứ này lựa chọn đối mặt chính diện với Ôn Văn, Ôn Văn cũng có thể chân chính đối phó nó.

“Động tác của nó trước đó rất nhanh, nhưng cho dù không dịch chuyển tức thời thì mình vẫn có thể tránh được, tạo hình này không giúp nó mạnh mẽ hơn, phải chú ý tới những khả năng kỳ lạ của nó.”

“Còn nữa, theo hơi thở thì thứ bên ngoài hình như là chùm tóc mình đã gặp trước đó, sao nó lại ở nơi này?”

Trong khoảng thời gian Ôn Văn suy nghĩ, hai Nhạc Nhạc đứng trên dưới cũng có thay đổi, làn da trên người chúng bắt đầu kéo dãn điều chỉnh, cuối cùng biến thành một cơ thể người trưởng thành mềm nhũn.

Đó là một tấm da người!

Ánh mắt Ôn Văn hơi dao động, thông qua tấm da phía sau để quan sát thứ này ở tất cả góc độ.

Hiện giờ Ôn Văn muốn tập trung đối phó nó, dù sao nó cũng ở ngay trước mặt anh.

Nó chỉ có lớp da ở bên ngoài, bên trong trống rỗng, phía sau có tám vết thương hình sợi dài, trong phần đầu sọ có một khối gì đó màu trắng lớn cỡ hạt đào, có lẽ là một khối não nhỏ.

Nhìn thấy nó, Ôn Văn hiểu được hành vi kỳ dị của người này trước đó.

Mỗi bộ phận của não đều có chức năng khác nhau, bởi vì phần não nhỏ này mà hành vi của da người mới khác với những bộ phận khác.

Ngoài ra thì Ôn Văn còn có một thu hoạch lớn hơn, có vẻ anh đã đoán được thân phận của những bộ phận này!

Làn da này trắng tinh, nhân loại bình thường rất khó có được làn da như vậy, cơ thể nó có cả đặc điểm của nam và nữ, hơn nữa sau lưng còn có tám vết thương...

Chủ nhân của những bộ phận này rất có thể là một thiên sứ!

Hơn nữa còn là một thiên sứ có bốn đôi cánh!

Nhưng làm Ôn Văn nghi ngờ là tuy có không ít thiên sứ có hành vi ác liệt hơn quái vật bình thường, nhưng thiên sứ đều là sinh vật có năng lượng tích cực.

Nhưng hơi thở từ thứ này tỏa ra lại tà ác đến cực điểm, ngay cả ác ma cũng sẽ không tỏa ra hơi thở ô uế tới vậy.

Tất nhiên, Ôn Văn chưa từng thấy qua ác ma cấp Tai Biên, vì thế cũng không thể nào phán đoán được.

Sau khi lớp da kia ngưng kết thành hình thì lập tức nhào về phía Ôn Văn, anh trực tiếp phóng ra một trụ năng lượng màu đen, nhưng phát pháo năng lượng kia sau khi trúng vào lớp da, phần da bị lõm xuống, tia pháo năng lượng cũng chậm rãi biến mất.

“Hấp thu?”

Ôn Văn nhướng mày, trực tiếp phá cửa sổ nhảy ra ngoài.

Ở trong tòa nhà dân cư, anh không thể sử dụng được một vài thủ đoạn uy lực lớn, ở lầu trên lầu dưới đều có người ở, rất dễ tạo thành ngộ thương.

Mà tấm da người kia tựa hồ cũng đã nhận định Ôn Văn, nó nhẹ nhàng bay lên đuổi theo Ôn Văn.

...

Trong bóng đêm, hai người mặc áo bành tô đen đội mũ phớt màu đen yên lặng chạy trong phố lớn ngõ nhỏ.

Một người có vóc dáng cao lớn, trên mặt đeo mặt nạ phòng độc có sừng nhọn, một người khác là một người phụ nữ yếu điệu đeo gọng kính bạc đơn giản.

Trong tay người đàn ông cầm một cái khay khắc đầy ký hiệu, mơ hồ có hơi thở ô uế trong không khí bị hút vào thứ này.

Người phụ nữ mỉm cười nói với người đàn ông: “Mr X, vật chứa này đã sắp hút đầy rồi, đổi cái khác đi.”

“Cả thành phố này tràn đầy hơi thở sa đọa tuyệt vời, nếu như tổ chức huyết tể ở nơi này...”

Mr X nghiêm mặt răn dạy: “Hủ Huyết Giả chỉ bảo chúng ta thu thập sức mạnh sa đọa, cố gắng tìm kiếm vài mảnh sa đọa mà thôi, không cần làm chuyện dư thừa.”

Người phụ nữ có chút lơ đãng, cô ta nghĩ rằng muốn huyết tể thì cứ làm thôi, không cần người đàn ông này đồng ý.

Hai người bọn họ tới từ tổ chức bí ẩn Đọa Thần Huyết, sau khi tổ chức bị thương nặng, đã rất lâu rồi chưa ra ngoài hoạt động.

Lần này không biết Hủ Huyết Giả lấy tin tức từ nơi nào, biết được nơi này có một lượng lớn sức mạnh sa đọa, vì thế đã phái bọn họ tới đây thu thập.

Hiện giờ toàn bộ thành phố Khê Hồng này có ít nhất là mười người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa của Đọa Thần Huyết, thành viên Đồng Hóa của các tổ chức bí ẩn khác cũng lên tới mấy chục.

Trong thành phố này có sức mạnh khinh nhờn, có rất nhiều chỗ tốt đối với người siêu năng của Đọa Thần Huyết, bình

thường cho dù bọn họ trả cái giá rất lớn cũng không thể nào tạo ra hoàn cảnh như thế này.

Cái khay đặc chế này có thể hấp thu sức mạnh sa đọa trong không khí.

Xét theo một ý nghĩa nào đó, nếu không phải Đọa Thần Huyết trắng trợn cướp bóc loại sức mạnh này, tình huống ở thành phố Khê Hồng hiện giờ lại càng hỏng bét hơn nữa.

Chẳng qua bọn họ lấy sức mạnh này cuối cùng cũng sẽ đi hại người, vì thế không cần phải cảm ơn bọn họ.

Mặc dù đã thu thập được vài vật chứa sức mạnh sa đọa, Mr X và người phụ nữ kia vẫn chưa thỏa mãn, bởi vì thứ này cho dù phái thành viên bình thường của tổ chức tới cũng có thể thu thập được.

Mục đích của nhóm người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa bọn họ chính là máu thịt sa đọa mà Hủ Huyết Giả mong muốn!

Thứ đó có thể liên tục không ngừng sản sinh ra sức mạnh sa đọa, đó mới chính là báu vật mà Đọa Thần Huyết cần.

Đột nhiên Mr X kéo người phụ nữ kia, cô ta vừa định phản bác thì nhìn thấy một thanh niên mặc áo đen, giống niên quái vật bò lên một tòa cao ốc, tựa hồ đang rình coi thứ gì đó.

“Đó là một thợ săn, hơn nữa còn là thợ săn có cấp bậc rất cao, hai chúng ta không phải đối thủ của hắn.”

Mr X kéo người phụ nữ muốn rời khỏi nơi này, trước đó Hủ Huyết Giả đã nghiêm túc ra lệnh, nếu không phải cần thiết thì tuyệt đối không được trêu chọc thợ săn.

Ít nhất thì trước khi tổ chức khôi phục không nên trêu chọc thợ săn để tránh mang tới đả kích lần thứ hai cho tổ chức.

Ngay lúc này đôi mắt của người phụ nữ đột nhiên tỏa sáng, níu Mr X lại, chỉ chỗ nắp cống thoát nước.

Chỉ thấy nắp cống bị một đám tóc đen nâng lên, sau đó một con mắt lộ ra, lên nhìn thợ săn trên lầu!

Mr X kích động: “Đó chính là sức mạnh sa đọa thuần khiết, không sai đâu M, đây chính là mảnh nhỏ sa đọa!”

Hủ Huyết Giả miêu tả rằng mảnh nhỏ sa đọa chính là báu vật có thể làm thực lực bọn họ nhanh chóng tăng trưởng, vì thế khi nhìn thấy thứ này hai người lập tức động lòng.

Nhưng tên thợ săn trên lầu vẫn chưa rời đi, nếu bọn họ ra tay nhất định sẽ kinh động tới đối phương, vì thế bọn họ chỉ có thể cố kiềm chế kích động, lặng lẽ leo lên mái nhà của một tòa nhà gần đó.

Nơi cách thợ săn kia đủ xa nhưng vẫn có thể thấy rõ mảnh nhỏ sa đọa kia.

Đợi đến khi bọn họ nhìn thấy thợ săn kia tiến vào trong phòng, Mr X đưa tay hướng về phía tròng mắt kia, một lực hút cực mạnh từ tay hắn tỏa ra.

Con mắt kia lẫn số tóc ở bên dưới đều bị lực hút kéo đi, nó dùng vô số sợi tóc quấn lấy những đồ vật gần đó, muốn chống lại lực hút này.

Nhưng ngay lúc này một tia sáng màu xanh u ám xuất hiện, tất cả những thứ nó bầu vịu đều bị tia sáng kia phá hủy.

Đã không còn thứ để tóm, nó cũng không thể chống lại lực hút, trực tiếp bị hút lên mái nhà tòa lầu gần đó.

Sau khi rơi xuống đất, con mắt nhìn lướt qua Mr X và Mrs M, tỏa ra hơi thở hung ác.

“.... bọn mày... có thấy đồ của tao không?”

Chương 725 - Xoạc chân đi

Tiếng súng hăm thanh vang lên trong con phố giữa đêm đen, Ôn Văn mặc đồ đen giống như bóng ma trong bóng đêm, nhanh chóng lướt đi trong phố lớn hẻm nhỏ.

Ở phía sau hắn, bộ da mềm nhũn đang dùng nhịp chân làm người ta sợ hãi đuổi theo anh.

“Trực tiếp dùng năng lượng bắn vào sẽ bị nó hấp thu, đạn có vẻ cũng không hiệu quả, có nên chém thử một phát xem hiệu quả thế nào không nhỉ?”

Ôn Văn đứng thẳng người, lấy ra một cây kiếm thép có khắc ký hiệu, hai tay nắm kiếm xẹt xẹt chém qua vài tia kiếm khí.

Bởi vì lo lắng bộ da này có phương pháp mình không biết nên Ôn Văn tạm thời không sử dụng kiếm Huyết Hà.

Kiếm khí còn chưa rơi vào lớp da kia thì nó đã bắt đầu uốn éo một cách kỳ lạ, nhanh chóng thoát khỏi những tia kiếm khí mang tính chất thử nghiệm kia.

“Quả nhiên nó sợ đòn tấn công sắc bén.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên, dịch chuyển tức thời ra phía sau lưng bộ da người, hai tay nắm chuôi kiếm chém một phát, đây là chiêu chém thức trong kiếm pháp không tên!

Kiếm dài đã chém nhưng Ôn Văn lại không có cảm giác chém đứt, giống như dùng một cây côn gỗ đánh vào một đồng bùn vậy, càng ghim sâu lại càng nặng trĩu.

Trong lòng Ôn Văn chấn động, sau đó nhìn thanh kiếm thép của mình thì con người lập tức co rút.

Chỉ thấy phần da trắng bóc kia đã quấn lấy cây kiếm dài, đồng thời đang lan dần lên, lúc Ôn Văn phát hiện thì nó đã sắp lan tới trên tay anh!

Ôn Văn vội vàng buông tay, nháy mắt dịch chuyển sang nơi khác rồi nhìn lại phía bộ da, thanh kiếm dài đã bị cắn nuốt hoàn toàn, sau đó mềm hóa trong cơ thể nó, cuối cùng biến mất gần như không còn.

Nếu khi này Ôn Văn dùng kiếm huyết Hà thì rất có thể đã bị thiệt thòi lớn, ít nhất linh tính bị tổn hại là điều khó tránh khỏi.

“Không thể dùng vũ khí tiếp xúc trực tiếp, phần lớn tấn công từ xa cũng vô hiệu...”

Ôn Văn rơi xuống đất, có chút đau đầu nhìn thứ này, biện pháp giải quyết không phải không có.

Không quản là khí má sét của bậc thầy Phong Bia hay Tâm Ý Thần Kiếm cũng có thể dễ dàng giải quyết thứ này.

Nhưng vì một thứ đồ chơi không có tiền lời này mà sử dụng chiêu thức tiêu hao lớn như vậy, Ôn Văn cảm thấy quá lỗ.

Bởi vì anh là một thợ săn nên không thể mặc kệ thứ này, bên kia có người thần bí chiến đấu với mớ tóc, một khi để thứ này và số tóc kia nhập lại thì độ khó sẽ tăng cấp.

“Kệ vậy, một dạng chiêu thức không có tác dụng thì thử tám mươi, chín mươi dạng, có nhiều quái vật như vậy, chắc chắn sẽ có chiêu thức có hiệu quả đối phó thứ này.”

Ngọn lửa, băng tuyết, tia tri trệ, thuốc nổ, chất độc....

Nếu Ôn Văn muốn sử dụng tất cả thủ đoạn của mình một phen thì đúng là phải tốn không ít thời gian.

Dựa vào tính linh hoạt của di chuyển không gian, bộ da người này cho dù kỳ lạ cũng không thể tạo thành phiền phức quá lớn đối với Ôn Văn.

Ôn Văn có thể đối phó với bộ da này, nhưng Mr X và Mrs M bên kia thì đã đánh giá năng lực mình quá cao.

Bọn họ chỉ khai chiến với số tóc kia được hai ba phút thì đã rơi vào khổ chiến.

Phần tóc dài quý quái kia sắc bén hết như dây thép, lại có thể tiến hành di chuyển với tốc độ cao, còn có thể chống đỡ đòn tấn công ở một mức độ nhất định.

Con mắt kia thì có thể phóng ra đòn tấn công tinh thần, đồng thời có thể tiến hành phán đoán đòn tấn công của bọn họ.

Dây thanh quý dị kia thì thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu gào thảm thiết làm nhóm Mr X rơi vào trạng thái khác thường,

không chỉ hai người bọn họ, nhóm cư dân ở xung quanh cũng lâm vào cuồng loạn.

Mrs M kiến thức không tốt nổi lên tâm tư muốn chạy trốn.

Năng lực của cô ta có tên là độc phi thủy, có thể thông qua ngón tay bắn ra một tia laser có lực cắt mạnh mẽ, người bị tia sáng đó tổn thương sẽ dính độc phi thủy, nếu mặc kệ chất độc đó không quan tâm tới thì cuối cùng cả người sẽ biến thành một tảng đá màu xanh lá.

Nhưng không quản là tóc, mắt hay dây thanh thì căn bản đều bất tử, năng lực của Mrs M không thể nào biến chúng thành phi thủy.

Mà những chiêu thức của chúng khi cộng lại thì còn mạnh mẽ hơn người siêu năng trung tự bình thường một chút, hai người siêu năng hạ tự như bọn họ chỉ chống đỡ đòn tấn công của đôi phương thôi đã rất khó khăn.

Vì thế trong mắt Mrs M lóe lên một tia sáng lạnh, muốn tung độc thủ với Mr X, muốn hấn ngăn chặn quái vật kia lại để mình nhân cơ hội chạy trốn.

Bằng không tốc độ của Mr X nhanh hơn cô, cuối cùng người ở lại chặn quái vật kia sẽ là cô.

Nhưng Mrs M vừa nhìn về phía Mr X thì suýt chút nữa đã tức giận tới phun máu, chỉ thấy Mr X đang chiến đấu hăng say căn bản chỉ là một bức tượng đất rất giống với hấn, còn phiên bản người thật thì đang vừa đánh vừa lui, đồng thời còn dùng khả năng kiềm chế số tóc quý quái kia làm Mrs M không nhìn ra manh mối.

Mr X vừa thấy vẻ mặt không dám tin của Mrs M thì biết ngay ý tưởng của mình đã bị lộ, thẳng thẳng dứt khoát trực tiếp tung đòn đẩy Mrs M ngã về phía số tóc quý quái kia.

Sau đó Mr X cười ha hả một tiếng rồi bỏ trốn mất dạng, nhưng ngay lúc đó hấn lập tức biến sắc, bởi vì chẳng biết từ khi nào trên chân hấn đã bị dính một mớ tóc đen, chúng đang cố lôi hấn tới chỗ nùi tóc.

Mái tóc quý dị kia mặc dù không hiểu được vì sao hai người này tự dưng lại trở mặt thành thù nhưng nó không có ý định buông tha bất cứ người nào.

“Không cho... tên nào đi cả... trả đồ của tao... lại đây!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng Mr X nổi lên một tia ngoan độc.

Vừa dùng sức trì hoãn thời gian bị kéo đi vừa dứt khoát chặt đứt bắp đùi của mình, lực đẩy làm hắn trực tiếp văng ra thật xa, ngã xuống đất.

...

Bên kia, bộ da kỳ dị kia đã biến thành một tảng băng lớn màu tím đen, tạm thời bị vây ở trong tảng băng không ra được.

Đây là Ôn Văn dùng năng lực điều khiển nước và điều khiển độc của công chúa Máu Đen đồng thời đúc thành băng, chất độc đặc biệt cộng thêm tảng băng không lọt gió có thể vây khốn quái da người một phen.

Có điều có lẽ cũng không được bao lâu.

Ôn Văn đang định tiến hành bước kiểm tra tiếp theo thì nhìn thấy một người áo đen cụt giò ngã xuống đất, chính là Mr X bay ra ngoài trước đó.

Hai người mắt to tròng mắt nhỏ hai giây, bầu không khí có chút xấu hổ, Mr X cười khan hai tiếng: “Cái đó.... tao chỉ đi ngang qua thôi.”

Trong mắt Ôn Văn lóe ra một tia sáng nguy hiểm: “Ô, trước đó không chú ý, mày là người của Đọa Thần Huyết đúng không...”

Anh không quan tâm Mr X có mục đích gì, dù sao thì chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Đám Đọa Thần Huyết kia vô duyên vô cớ chạy tới một nơi nào đó thả rắm một phát cũng có thể mang theo chất độc.

“Phải làm sao mày mới có thể tha cho tao, chỉ cần làm được thì tao nhất định sẽ làm ngay...”

Ôn Văn mỉm cười: “Vậy mày xoạc chân tao xem thử.”

Mr X nhìn đùi phải bị đứt tới tận gốc của mình, không biết mình nên làm sao để giạng thẳng chân.

“Hay là, mày đổi cái khác đi...”

Đội nhiên Ôn Văn thay đổi sắc mặt, một quyền đánh ngất Mr X rồi túm lấy hấn chạy tới vài bước.

Một giây sau ánh sáng màu xanh bắn tới vị trí trước đó của Ôn Văn, mặt đất bị ánh sáng chiếu trúng bắt đầu lộ ra màu xanh giống như phi thủy.

Sau đó một người phụ nữ có mái tóc dài có thể quấn quanh tòa nhà ba vòng từ trên không trung đáp xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm bộ da đang bị Ôn Văn đóng băng.

Chương 726 - Ô nhiễm tinh thần

Người phụ nữ vừa xuất hiện có dáng người yếu điệu, mái tóc đen xõa tung lên trên giống như một tấm lưới lớn màu đen, hung hăng phách lối vạn vẹo ở sau lưng.

Gương mặt cô ta rất kinh khủng, nhưng cơ thể không chịu sự điều khiển của cô ta, hai con mắt rõ ràng có sự khác biệt, xung quanh mắt phải có mạch máu đen lồi lên, phần máu thịt ở cổ họng bị xé toạc, một cọng dây thanh dính ở bên trên.

Ôn Văn chấp một tay sau lưng, một tay cầm kiếm Huyết Hà, híp mắt nhìn Mrs M.

“Nguy hiểm nhất chính là số tóc quỷ quái kia, thực lực của người phụ nữ bị nó khống chế không đáng nói tới, cô ta vẫn đang cố chống cự lại phần tóc kia, đòn tấn công có điềm báo rất rõ ràng, chỉ cần chú ý một chút thì sẽ không sao.”

“Hiện giờ quan trọng nhất chính là không để hai thứ quái vật này nhập lại, bằng không độ khó sẽ tăng lên vùn vụt...”

Sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn búng tay một cái, phần tóc sau ót cũng bắt đầu sinh trưởng, biến thành dáng vẻ giống hệt mớ tóc quỷ quái kia.

Phần tóc quái đang điều khiển Mrs M sừng sốt, sao lại một xuất hiện một thứ giống hệt thế kia?

Thừa dịp nó sừng sốt, Ôn Văn đột ngột giẫm chân xuống đất, giống như tên lửa vọt ra ngoài, quanh kiếm Huyết Hà được bọc một tầng kiếm khí màu đen.

Trong chớp mắt Ôn Văn đã tới bên cạnh số tóc kia, trường kiếm màu đen đột ngột chém vào bụng Mrs M, chặt ngang người cô ta.

Ôn Văn không ngừng lại, dùng chân thẳng gấp lại rồi chuyển hướng, để lại hai dấu vết rõ ràng trên bề mặt xi măng.

Nháy mắt sau khi chuyển hướng, hai tay Ôn Văn nắm chặt chuôi kiếm chém một phát từ đỉnh đầu Mrs M tới giữa chân cô ta.

Ôn Văn buông kiếm dài, thở hắt một hơi, kiếm khí màu đen vẫn còn lưu lại trong không khí, quỹ đạo lưu lại giống như hai con rồng uốn lượn giao nhau.

Đây là chiêu Tấn Long Trảm trong Ngụy kiếm thuật.

Đây phiên bản đơn giản hóa của Trảm Long Thức, chiêu cuối cùng trong kiếm pháp không tên, Trảm Long Thức nguyên bản tuy có uy lực rất lớn nhưng thi triển lại hơi phức tạp, lại không thích hợp để đối phó sinh vật có kích thước nhỏ.

Chiêu kiếm này chính là một trong những chiêu thức mạnh nhất mà Ôn Văn có thể sử dụng hiện giờ.

Anh không biết tình trạng của mớ tóc đen này, nhưng hai người siêu năng hạ tự này có thể kiên trì chống đỡ lâu như vậy thì chắc hẳn là không kỳ dị như bộ da này, vì thế vừa ra tay anh đã dốc toàn lực, hi vọng một đòn trí mạng.

Bộ da ở ngay bên cạnh, nếu quá trình giao chiến kéo dài quá lâu làm chúng hợp lại với nhau thì phiền phức to.

Sau hai giây, Mrs M phát ra một tiếng gào đau đớn thảm thiết, cơ thể trực tiếp vỡ vụn chia ra thành bốn mảnh rớt xuống mặt đất.

Tóc đen muốn hợp lại nhưng Ôn Văn phóng một tia khí lạnh tới tạm thời đông cứng số tóc kia lại, chỉ cần chúng không hợp lại với nhau thì căn bản không có gì đe dọa đối với Ôn Văn.

Ôn Văn thở phào một hơi, hiện giờ chỉ cần chia cắt bảo tồn những thứ này thì nhiệm vụ của anh...

Vẫn chưa xong!

Đột nhiên tóc gáy Ôn Văn xỏ tung, cảm giác nguy cơ đột nhiên sinh ra, linh cảm phóng ra cảnh giác kiểm tra bốn phía.

“Xảy ra vấn đề, nhưng vấn đề ở đâu chứ?”

Ôn Văn biết chấn động khi này là trong lòng anh phát ra báo động, nhưng anh không biết nguy hiểm rốt cuộc tới từ đâu.

Một bàn tay trắng nõn đột nhiên từ dưới đất vươn ra chộp lấy mắt cá chân Ôn Văn, đồng thời nhanh chóng lan tràn lên trên.

Ôn Văn cúi đầu nhìn lại, vẻ mặt khiếp sợ: “Cái tay này là của bộ da người kia! Nhưng rõ ràng nó bị mình nhốt lại trong băng....”

Ôn Văn nhìn về phía bộ da bị đóng băng, nó vẫn còn ở nguyên trong khối băng, nhưng Ôn Văn lập tức hiểu ra là chuyện gì.

“Dưới lòng đất!”

“Thứ này có thể tự do kéo dài cơ thể, thứ ở trong băng chỉ là một phần thể xác, phần còn lại vẫn luôn ở dưới đất.”

Trên người Ôn Văn chợt bùng nổ một luồng sức mạnh cực lớn, một tia kiếm khí màu đen trực tiếp chém đi phần trên mắt cá chân, sau đó dịch chuyển tức thời ra xa mấy chục mét.

Vốn Ôn Văn cho rằng thứ này sẽ bám dính lấy mình, nhưng anh không ngờ nó lại dễ dàng từ bỏ rồi chậm rãi từ dưới mặt đất chui lên.

Sau khi chui ra ngoài thì bộ da quỷ quái kia bắt đầu tiến về phía phần tóc quỷ quái, nhìn dáng vẻ nó hiện giờ thì nào giống thứ ngu dại trước kia?

Dù sao thì nó vẫn có đầu óc, tuy chỉ là một khối rất nhỏ nhưng vẫn không trở ngại nó có được chỉ số thông minh vượt xa những quái vật máu thịt khác.

Sau khi giao chiến một hồi thì bộ da quỷ quái biết mình không phải đối thủ của Ôn Văn, đồng thời còn cảm nhận được cảm giác nguy cơ từ trên người anh, biết Ôn Văn có năng lực đánh tan cơ thể mà nó rất khó khăn hợp lại.

Vì thế lúc bị Ôn Văn đóng băng nó đã giả vờ như mình không thể nào thoát ra được, đồng thời còn để phần lớn cơ thể ẩn

dưới mặt đất, như vậy không quản là trốn hay tập kích Ôn Văn đều sẽ dễ dàng hơn.

Làm bộ da người vui sướng chính là nó đã tìm được tóc, mắt và dây thanh của mình, sau khi những bộ phận này tập hợp lại thì thực lực nó lại tăng thêm một bước.

Vì thế nó không cố chấp tấn công Ôn Văn, chỉ ép Ôn Văn phải rời đi, bởi vì đối với nó thì điều quan trọng chưa bao giờ là Ôn Văn cả.

Bộ da người bắt đầu kéo dài cơ thể, giống như biến thành một tấm vải bạt màu trắng tinh, trực tiếp trùm lên những phần cơ thể bị tách ra của Mrs M.

“Không tốt rồi!”

Khóe mắt Ôn Văn co quắp, trực tiếp phóng ra vài tia kiếm khí nhưng khi chúng rơi lên bộ da kia thì bị trượt ra, bộ da quái dị cuối cùng cũng đứng dậy.

Lúc này bộ da quái dị này có mái tóc dài xoa bên vai, cơ thể giống như quả bóng cũng được phần cơ thể của Mrs M chống đỡ, có thể coi như có hình người.

Nhưng thân thể đó chỉ có thể chống đỡ cao nhất là vài tiếng đồng hồ, cho dù nó cố gắng không chế không tiến hành tiêu hóa thì cũng không kéo dài được bao nhiêu.

“Tao... có thể nói chuyện rồi... tao...”

Nó giống như một kẻ khuyết tật bắt đầu chạy nhảy rồi đáp xuống bên cạnh Ôn Văn, tốc độ nhanh một cách khủng khiếp làm khóe miệng Ôn Văn hơi co quắp.

“Tốc độ này không cùng cấp bậc với trước kia.... so với mình còn nhanh hơn rất nhiều, chỉ sợ nó đã đạt tới thực lực chân tực.”

Sau khi tiến tới bên cạnh Ôn Văn, quái da người cũng không tấn công mà bắt đầu dùng tay kéo kéo da mặt của mình, giống như đang nhào nặn bột mì vậy.

Cuối cùng nó kéo khóe miệng của mình, phun ra đầu lưỡi đã bị gãy của Mrs M liếm không khí, phát ra âm thanh kỳ dị.

Nhìn thấy một màn này, Ôn Văn đột nhiên lùi về sau một bước, chuyển tầm nhìn sang làn sương mù màu đỏ xuất hiện xung quanh quái da người.

Đó là cuồng khí!

Nháy mắt nhìn thấy biểu cảm quái dị của quái da người, kích động muốn giết chóc đã lâu không xuất hiện của Ôn Văn đã xuất hiện một lần nữa, nếu còn tiếp tục nhìn chằm chằm biểu cảm của nó thì chỉ sợ Ôn Văn sẽ bắt đầu thỏa thích chém giết mất.

Bản thân động tác của nó đã ẩn chứa tính ô nhiễm, cho dù là người siêu năng ở cấp bậc như Ôn Văn cũng không thể hoàn toàn miễn dịch.

“Chết tiệt, bản thể của thứ này rốt cuộc là thứ gì?”

“Chỉ là một vài bộ phận ráp lại với nhau thôi đã có thể tạo thành một quái vật làm người ta phải hoảng sợ như vậy?”

Quái da người thấy Ôn Văn không phát điên thì tựa hồ có chút không vừa ý, nó vươn một tay ra phía sau giống như đang túm gân da, kéo da mình dài ra mấy chục mét thì nhẹ nhàng thả tay.

Lớp da kia nháy mắt rụt trở lại rồi quất nhẹ vào lưng nó.

Cùng lúc đó phần ngực Ôn Văn đột nhiên truyền tới một lực mạnh khó có thể chống đỡ, Ôn Văn không đề phòng trực tiếp bị đánh bay, sau đó tông vào một tòa cao ốc, xuyên thủng mấy căn phòng mới có thể ngừng lại.

Chương 727 - Đạn Uế Khí

Lão Triệu bung chén mì chân tương, thỉnh thoảng cắn một miếng tỏi, vẻ mặt say mê nhìn chiếc tủ ở trước mặt.

Trong tủ chất đầy mô hình số lượng hạn chế của tập đoàn Duệ Tinh.

Hắn đặt hết vào trong tủ, không dám chơi cái nào!

Nếu để người ta phát hiện hắn lớn tuổi như vậy mà còn chơi mô hình thì cái mặt già của hắn biết để vào đâu đây?

Nhưng mà....

Kỹ thuật của vị kia quả thực quá xuất sắc.

Ước mơ lớn nhất của lão Triệu chính là mua được mô hình do chính tay bậc thầy Từ Hải chế tạo, nhưng mỗi tác phẩm đó đều là phiên bản số lượng có hạn, không phải mặt hàng mà hẳn có thể đựng tới.

Đột nhiên tường nhà hắn vỡ ra, một người đàn ông mặc áo đen phá vỡ tường nhà nện thẳng vào chiếc tủ, đục chiếc tủ nát bét, một cái đầu plastic nhỏ xinh lăn tới bên chân lão Triệu.

Củ tỏi trong tay lão Triệu rớt xuống đất, sau đó.... nước mắt tuôn đầy mặt!

“Nhất định là mình già quá rồi, tất cả đều là ảo giác....”

Ôn Văn đứng dậy, ho nhẹ phun ra một ngụm máu, không biết vì sao mà quái da người kia không đuổi theo.

Sau đó Ôn Văn xoay người nhìn lại chiếc tủ sau lưng mình, lại nhìn lão Triệu đang gào khóc, vẻ mặt trở nên xấu hổ.

Ôn Văn trực tiếp búng đầu ngón tay đánh ngất lão Triệu, sau đó giẫm nhẹ chân một phát, vài cái hộp xuất hiện bên chân lão Triệu, chúng đều là hàng do Từ Hải tự tay chế tạo, có thể bù đắp được thiệt hại của hắn.

Về phần cái nhà này thì đương nhiên sẽ do Hiệp Hội Thợ Săn đền bù.

Ôn Văn từ lỗ hồng nhảy lên nóc một tòa nhà, vẻ mặt nghiêm túc.

Anh không thể nào giải thích được đòn tấn công mà mình phải chịu trước đó, da của đối phương sau khi bị kéo giãn, lực đàn hồi trực tiếp búng vào người anh.

Khi đó anh và quái da người vẫn có một khoảng cách, cho dù tốc độ tấn công nhanh thì cũng không tới mức làm Ôn Văn không có thời gian phản ứng.

“Bộ da quý quái kia ít nhất cũng phải có thực lực cấp bậc chân tự, nếu cứ mặc kệ không quản, đợi tới khi những bộ phận khác tập hợp lại trên người nó thì nguy rồi...”

Áo choàng màu đen xuất hiện trên người Ôn Văn, sương mù xám trắng lộ ra, đám sương mù kia không ngừng vận vẹo biến hình trước mặt anh.

Đây là sương mù trong hộp sương mù, sau khi mặc áo choàng ngực đốc Tai Nạn thì Ôn Văn có thể điều khiển được một quái vật sương mù cấp bậc chân tự.

Đám sương mù này hoàn toàn chịu sự điều khiển của Ôn Văn, vì thế sẽ không xấu xí khủng bố như ở thị trấn Nimes.

Sau khi đơn giản suy nghĩ một chút, Ôn Văn cho đám sương mù này tạo hình theo dáng vẻ của Dẫn Đạo Giả Bạch Độc, mặc dù vẫn có chút khuyết điểm nhỏ nhưng ít ra chỉ liếc mắt nhìn sơ qua thì không sai lệch bao nhiêu.

Ôn Văn đang chờ đợi quái da người tấn công tới thì nghe thấy một tiếng vang thật lớn, có người đang chiến đấu với quái da người.

Sau khi cảm nhận hơi thở một chút, Ôn Văn phát hiện người đó lại chính là Cổ Đạo Thanh, khó trách trước đó quái vật kia đã không đuổi giết.

Cổ Đạo Thanh tới làm Ôn Văn thở phào một hơi, mặc dù quái vật sương mù có thực lực chân tự nhưng dù sao Ôn Văn cũng chưa từng dùng nó để chiến đấu với quái vật chân tự khác, trong lòng cũng có chút không nắm chắc.

Hiện giờ có Cổ Đạo Thanh giúp đỡ sẽ tăng thêm hi vọng thắng được con quái vật này.

Chỉ là một mình Cổ Đạo Thanh chưa chắc có thể kiên trì được quá lâu, vì thế Ôn Văn cởi áo khoác đen, tiến tới hướng chiến trường ứng chiến.

Về phần quái vật sương mù đã nặn mặt chính hình xong thì để lại chờ có cơ hội rồi hãy cho nó lên sân khấu.

Lúc Ôn Văn tới, Cổ Đạo Thanh đã giao đấu với quái da người rồi.

Năng lực ô nhiễm tinh thần của bộ da kia không hề có chút tác dụng nào đối với Cổ Đạo Thanh, ô nhiễm còn chưa kịp mê hoặc Cổ Đạo Thanh thì đã bị năng lực tỏa ra từ người hấn tinh lọc.

Cổ Đạo Thanh không nhiễm một hạt bụi, quanh người tràn đầy tinh khiết, thoát nhìn hẳn giống như một vị tiên nhân không nhiễm bụi trần.

...nếu không phải hẳn thích mặc đồ màu vàng cốt thì sẽ càng giống hơn nữa.

Thấy mình không có cách nào ảnh hưởng tới tinh thần Cổ Đạo Thanh, quái da người bắt đầu kéo da mình rồi đột nhiên bung ra.

Cổ Đạo Thanh ở giữa không trung không kịp đề phòng cũng bị đánh bay đi hết như Ôn Văn.

Đứng ở góc độ người xem, Ôn Văn mở mắt gương nhìn thấy toàn bộ quá trình tấn công, mỗi khi quái da người kéo căng ra mình rồi thả ra, sức bật sẽ trực tiếp đánh vào người kẻ địch của nó.

Không hề có khoảng cách lan truyền, cũng không cần thời gian, chính là trống rỗng đánh vào người, có thể tính là năng lực không thể hóa giải, biện pháp duy nhất để ngăn cản có lẽ là không để nó có cơ hội thi triển loại tấn công này.

Có điều lực sát thương của năng lực này có vẻ cũng không quá mạnh, không quản là Ôn Văn hay Cổ Đạo Thanh, bị dính chiêu này xong đều không bị thương quá nặng.

Không thể để Cổ Đạo Thanh một mình ứng chiến, Ôn Văn dùng hai tay nắm chuôi kiếm, hít sâu một hơi.

Ngụy - kiếm khí bùng nổ!

Vô số kiếm khí bắn ra từ thanh kiếm dài của Ôn Văn, từ hướng sau lưng tấn công vào người quái da người, sau đó kiếm khí ghim chặt vào mặt đất, giống như máy đóng cọc không ngừng ghim quái da người vào sâu trong mặt đất.

Đợi đến khi Ôn Văn ngừng lại thì trên mặt đất đã xuất hiện một cái hố to sâu hơn mười mét, quái da người ở dưới hố.

Ôn Văn ngừng lại, vô số tóc đen từ dưới đất chui ra như thủy triều tuôn trào về phía Ôn Văn.

Kiểu tấn công này Ôn Văn rất quen thuộc, có một khoảng thời gian anh cũng dùng chiêu như thế, vì thế anh biết nên ứng phó thế nào.

Khắc tinh lớn nhất của tóc chính là... lửa!

Ôn Văn mở ra năng lực của dê yêu hút dưỡng khí, hút hết toàn bộ dưỡng khí trên đường phố gần đó, sau đó tạo ra một ngọn lửa nhỏ rồi phun ra ngọn lửa dày đặc, trong không khí truyền tới mùi khét lẹt khó ngửi.

Có điều trong lòng Ôn Văn hiểu rất rõ, làm vậy chỉ ngăn chặn được đòn tấn công từ tóc của quái vật da người mà thôi, số tóc vốn thuộc về nó không hề bị thiệt hại.

Cùng lúc đó Cổ Đạo Thanh cũng mang theo hơi thở thanh khiết từ nơi bị đánh bay quay trở lại, trong tay ngưng tụ ra hai quả bóng năng lượng màu vàng rồi ném về phía hồ sâu kia.

Ầm!

Toàn bộ hồ sâu âm âm sụp đổ, bùn đất xung quanh gần như nháy mắt biến dạng, bùn đất vốn có màu đen thoáng chốc đã biến thành màu vàng cát, hơn nữa còn tỏa ra mùi thúi khó ngửi.

Giống như rót hết toàn bộ mọi thứ trong hầm phân xuống hồ, lại dùng que khuấy đều mọi thứ lên...

Ôn Văn theo bản năng bịt mũi lại, lùi ra xa hơn mười mét, hiện giờ anh đã hiểu được vì sao Cổ Đạo Thanh lại mặc đồ có màu vàng như thế rồi.

Cổ Đạo Thanh bay tới bên cạnh Ôn Văn, phủi nhẹ trên người anh một cái, hơi thở tươi mát loại trừ đi tất cả mọi thứ dơ bẩn quanh người Ôn Văn, Ôn Văn cũng không ngửi thấy mùi thúi kia nữa.

Không chỉ vậy, tất cả dơ bẩn trên người Ôn Văn cũng được tẩy đi sạch sẽ, cả người trở nên nhẹ nhàng khoan khoái không gì sánh bằng, tổn thương do quái da người gây ra trước đó cũng được xoa dịu.

Năng lực thanh lọc này quá mạnh mẽ, đơn giản hình dung một chút là trước khi gặp quái da người Ôn Văn còn muốn đi vệ sinh thì hiện giờ không cần nữa....

Bởi vì ngay cả thứ trong ruột của anh cũng bị năng lực của Cổ Đạo Thanh tẩy sạch luôn rồi.

Cổ Đạo Thanh mỉm cười nói: “Không cần sợ, mùi thúí đó tới từ tấn công của tôi, tôi đặt tên cho nó là đạn uế khí, bình thường khi thanh lọc không khí bản tôi đều để dành lại, đây chính là cách tấn công chủ yếu của tôi...”

Chương 728 - Sương mù Dẫn Đạo Giả

Sự tồn tại của đạn uế khí giải được chút nghi hoặc của Ôn Văn đối với Cổ Đạo Thanh, nếu Cổ Đạo Thanh chỉ có năng lực tinh lọc thì tinh Môn Hạ cũng không để hắn tới đóng giữ thành phố Khê Hồng đầy nguy hiểm này.

Ôn Văn sờ sờ mông, do dự một hồi mới hỏi: “Mạo muội hỏi một chút, cái tên Cổ Đạo Thanh của ông là biệt hiệu hay là tên vậy?”

“Đương nhiên là tên, sao ông lại hỏi cái này?” Cổ Đạo Thanh hỏi ngược lại.

Ôn Văn lắc đầu không trả lời, suy nghĩ của anh quá bất lịch sự, nói ra rất có thể sẽ bị đánh.

Hai người chỉ mới nói được dăm ba câu thì quái da người cũng đã từ trong hổ bò ra, trên người nó dính đầy chất bẩn khó tả, cả người trông như một thứ vũ khí sinh hóa.

Ôn Văn kiêng kỵ nhìn Cổ Đạo Thanh, anh chẳng thà bị kẻ địch đánh dở sống dở chết cũng không muốn trúng một phát đạn uế khí, hiện giờ Cổ Đạo Thanh đã vinh dự đứng đầu bảng xếp hạng các vị thợ săn thượng tự mà Ôn Văn không muốn đối đầu nhất.

Quái da người mờ mịt sờ da mình, vươn tay kiểm tra thì mò trúng chất bẩn màu vàng tởm lợm.

Nó sừng sốt hai giây, sau đó nó phát ra tiếng gào rú chói tai, trong tiếng rống có ẩn chứa khả năng ô nhiễm tinh thần, âm thanh này xuyên qua cửa sổ, xuyên qua tường, vọng vào trong khu dân cư ở xung quanh, làm bọn họ sinh ra biến đổi kỳ lạ.

Đạn uế khí của Cổ Đạo Thanh đúng là hữu dụng, ít nhất sau khi bị đạn uế khí bắn trúng, quái da người đã trở nên phần nộ.

Hơi thở trên người quái da người trực tiếp tăng vọt lên một mảng lớn, thì ra thứ này chiến đấu với nhóm Ôn Văn nhưng

vẫn giữ chút tâm tình chơi đùa, nhưng bây giờ thì nó có thể ra sát chiêu bất cứ lúc nào.

Con mắt dính vật bản của nó tràn đầy căm ghét nhìn chằm chằm Cổ Đạo Thanh, sau đó chạy lấy đã một đoàn rồi nhảy tới.

Ôn Văn chủ động chắn trước mặt Cổ Đạo Thanh, hai đôi cánh kim loại từ sau lưng duỗi dài ra, anh muốn làm khiên thịt tạm thời ngăn chặn con quái này.

Đòn tấn công của Cổ Đạo Thanh tuy rất ghê tởm, nhưng nếu quái da người vì đạn uest khí mà trở nên phân nộ như vậy chứng tỏ hiệu quả của đạn uest khí không chỉ là ghê tởm mà đã tạo thành tổn thương cho nó.

Một quyền của quái da người đánh vào đôi cánh, Ôn Văn giống như quả bóng cao su bị đánh bay ra ngoài, thừa dịp này Cổ Đạo Thanh vọt ra phía sau quái da người, liên tiếp bắn ra hai phát đạn uest khí.

Lần này kích cỡ đạn uest khí nhỏ hơn, nhưng năng lượng ẩn bên trong lại mạnh hơn, trực tiếp từ lỗ thủng phía sau bắn vào trong cơ thể nó.

Sau khi bị tấn công, quái da người hơi khựng lại, lớp da lúc nhúc chuyển động, cơ thể của Mrs M trực tiếp hóa thành nước máu chảy ra ngoài.

Hiện giờ quái da người trở nên trống rỗng, năng lực thừa nhận tấn công cũng mạnh mẽ hơn!

Ôn Văn nhảy bèn phát hiện bề mặt lớp da của quái da người có dấu vết thối rữa, điều này chứng tỏ tấn công bằng đạn uest khí rất hữu hiệu.

Tuy thứ này cực kỳ tà dị nhưng tiền thân của nó rất có thể là một thiên sứ, phương pháp bắn thủ này quả thực rất hữu dụng khi đối phó thiên sứ.

“Nếu đạn uest khí có tác dụng thì lưỡi dao ô uest cũng sẽ có tác dụng.”

Ôn Văn thu lại kiếm Huyết Hà, dùng một tay cầm lưỡi dao ô uest như cầm dao phay, lần thứ hai xông về phía quái da người.

Năng lực của quái da người rất kỳ lạ, thực lực cũng rất mạnh, nhưng hiện giờ vẫn chưa lộ ra đặc tính tai biến, vì thế áp lực Ôn Văn phải chịu nhỏ hơn nhiều so với lúc đối mặt với cường giả chân tự bình thường.

Ôn Văn và Cô Đạo Thanh bắt đầu hợp sức tấn công quái da người.

Lưỡi dao ô uest và đạn uest khí tung bay điên cuồng, tình cảnh làm người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Phương pháp chiến đấu của Cô Đạo Thanh rất thú vị, hẳn không ngừng di chuyển tới những vị trí bị đạn uest khí của mình đánh trúng ở trên phố, tới nơi thì thi triển khả năng tinh lọc chất bản.

Sau khi tinh lọc thì trừ ô uest lại làm nguyên liệu cho đạn uest khí, chỉ cần khả năng tinh lọc của hắn vẫn còn vận hành thì hẳn có thể không ngừng nghỉ phóng ra đạn uest khí, tiến hành tấn công hữu hiệu đối với quái da người.

Mà lưỡi dao ô uest của Ôn Văn có thể chém rách lớp da của nó, làm tổn hại của đạn uest khí không ngừng mở rộng.

Chiến đấu được một hồi thì trên người quái da người đã xuất hiện vô số vết thương, mỗi vết thương đều có mức độ thối rữa khác nhau.

Có điều đòn phản công của quái da người cũng làm hai người không quá dễ chịu, Cô Đạo Thanh còn đỡ, Ôn Văn trực tiếp thừa nhận phần lớn đòn tấn công, sau lưng đã bắt đầu rướm máu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không chờ hai bọn họ mài chết quái da người thì đã bị mài ngược mà lấy thân tuấn chức rồi.

Ôn Văn tính toán một chút, biết rằng hiện giờ chính là thời điểm thích hợp.

“Nên để tên kia ra sân rồi.”

Ôn Văn cố ý lộ ra sơ hở bị quái da người đánh trúng ngực, lưỡi dao ô uest văng ra khỏi tay, cả người văng tới một tầng hầm ở gần đó, hơi thở trở nên yếu ớt, thoát nhìn giống như đã té xỉu.

Cổ Đạo Thanh biến sắc, nếu Ôn Văn rút khỏi chiến trường thì sẽ không còn ai giúp hắn chống đỡ, chỉ sợ hắn cũng không chống đỡ được bao lâu.

“Bọn mày... tiêu đời rồi.” Quái da người lộ ra biểu cảm khủng bố.

Cổ Đạo Thanh bắn ra một phát đạn uế khí, bàn tay quái da người đột nhiên biến lớn, trực tiếp đập văng đạn uế khí ra ngoài.

Quái da người nhe răng cười: “Chiêu thức này... không còn tác dụng với tao nữa.”

Lúc này đột nhiên có một tiếng hét thảm truyền tới, một bóng người mặc áo bào trắng từ trên trời rớt xuống, người này có dáng vẻ Dẫn Đạo Giả.

Hai người cùng nhìn sang kẻ vừa xuất hiện, trên người kẻ này có hơi thở rất mạnh, không biết trận chiến này có vì người này xuất hiện mà có biến đổi hay không.

Bạch Độc do quái vật sương mù biến thành đứng dậy, tay che trên người hung ác trừng mắt.

“Là tên khốn khiếp nào đánh lén tao?”

Quái da người ngheo đầu, có chút không hiểu thứ này từ đâu chui ra.

“Mày không phải... người, tao...”

“Không sai, chính là nó đánh lén ông đây, nó còn chửi ông không phải là người.” Cổ Đạo Thanh lạnh trí lập tức chỉ quái da người nói.

Quái da người không thể giải thích rõ: “Không...”

“Ông xem đi, nó bảo không sai kìa, nó thừa nhận rồi!” Cổ Đạo Thanh ngắt lời.

Àm!

Dẫn Đạo Giả đâm một quyền vào cằm quái da người, sức mạnh khổng lồ trực tiếp đâm quái da người bay lên trời.

Ôn Văn âm thầm điều khiển, chắc chắn sẽ không để quái da người có cơ hội hất bỏ cái nồi này.

Ai bảo mày nói chuyện không rõ ràng chứ.

Sau đó sương mù Dẫn Đạo Giả đột nhiên nhảy lên cao, tung một quyền đâm quái da người vắng về chỗ cũ.

Quái vật sương mù chỉ có năng lực tấn công vật lý nhưng đó chính là đòn tấn công vật lý cấp bậc chân tự, cho dù quái vật da người quý dị dính phải đòn tấn công này cũng bị thương không nhẹ.

Quái da người miễn cưỡng đứng dậy, thoát nhìn khá thâm, cơ thể nó bị đánh tới vụn vẹo.

Nó nhìn sương mù Dẫn Đạo Giả đầy dữ tợn, khắc hình dáng kẻ này vào khối thật nhỏ trong đầu, đợi đến khi nó hoàn toàn khôi phục nhất định phải chặt kẻ này thành tám khối.

Quái da người vừa mới nảy ra suy nghĩ độc ác thì đã bị mây phát đạn uế khí bắn vào mặt.

Cổ Đạo Thanh mới không ngồi yên xem hồ đấu, nhân cơ hội hạ độc thủ mới là tác phong của hắn.

Quái da người phần nộ tới cực điểm, một lần nữa phát ra tiếng vang quỷ dị muốn tiêu diệt Cổ Đạo Thanh trước.

Nhưng Ôn Văn sẽ không để nó có cơ hội này, sương mù Dẫn Đạo Giả ỷ vào sức lực mạnh mẽ bám theo đánh đám túi bụi, làm quái da người không thể rảnh tay đối phó Cổ Đạo Thanh.

Mà Cổ Đạo Thanh cũng cố gắng phối hợp liên tục dùng đạn uế khí hỗ trợ sương mù Dẫn Đạo Giả.

Cứ vậy qua hai ba phút, quái da người đã không chỉ suy yếu một bậc, đợi đến khi nó yếu hơn một chút thì có thể phân tách các bộ phận, sau đó thu phục từng phần!

Nhưng sự việc không thuận lợi như Cổ Đạo Thanh nghĩ, con mắt duy nhất của quái da người đột nhiên lóe ra một tia sáng màu tím.

Tia sáng đột nhiên xuất hiện này trực tiếp chặt ngang sương mù Dẫn Đạo Giả và tòa nhà ở phía sau hắn!

Chương 729 - Tách thành tám khối

Tia sáng màu tím cắt từ phần eo bên trái tới vai phải của sương mù Dẫn Đạo Giả, đồng thời tòa nhà sau lưng hắn cũng bị nạn theo.

Phần còn lại của tia sáng không chút suy giảm, biến mất trong tầm mắt...

Tòa nhà bị chém xéo một phát âm ầm ồ sụp xuống, phát ra tiếng vang nặng nề, xung quanh bị làn bụi màu xám tro bao trùm.

Khắp nơi đều là tiếng kêu khóc, không biết có bao nhiêu người bị đè dưới đồng gạch vụn.

Quái da người mặt không cảm xúc đứng dậy, tròng mắt bên trái không ngừng rỉ máu, chờ đến khi ánh sáng tan hết thì con mắt khô đét biến thành một chất liệu giống như đá.

Chiêu này chính là một trong những chiêu sát thủ của bản thể quái da người, hi sinh thị lực của con mắt trong vòng vài ngày để đạt tới hiệu quả cắt xén cực hạn.

Với trạng thái hiện giờ của quái da người, có thể thi triển ra uy lực gần sát cấp Tai Biến nhất đã là cực hạn, cho dù là cấp Tai Biến nếu không đề phòng mà dính đòn cũng phải chịu chút tổn hại.

Trong vòng vài ngày sau khi sử dụng, con mắt này coi như phế bỏ, thực lực của nó cũng giảm xuống một chút.

Có điều tất cả rất đáng giá, xử lý được kẻ quấy rối chân tự này thì nó có thể từng bước tìm kiếm những mảnh nhỏ khác.

Chỉ cần có thể tìm được một bộ phận thì có thể bù vào chỗ khuyết ở mắt, đợi đến khi có thêm vài bộ phận thì thực lực của nó có thể khôi phục tới tiêu chuẩn nhất định.

Nó đã ‘chết’ hai ngàn năm rồi, hai ngàn năm này đã làm nó quên đi quá nhiều thứ.

Nhưng có một việc nó nhớ rất rõ, đó chính là nó nhất định phải khôi phục nhanh hơn một con côn trùng nào đó.

... sau đó, chém nó ra thành muôn mảnh!

Thấy sương mù Dẫn Đạo Giả bị cắt thành hai nửa rơi xuống đất không còn sức sống, Dẫn Đạo Giả nuốt nước miếng.

Hiện giờ ngay cả cường giả chân tự đột nhiên xuất hiện giúp đỡ cũng đi đời nhà ma rồi, hấn phải làm gì đây?

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết quái da người này chắc chắn sẽ không buông tha cho hấn.

Đổi vị trí suy ngẫm một phen, nếu như có người ném phân vào người mình, lại còn nhiều lần ném vào trong miệng, chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Quái da người vốn đưa lưng về phía Cổ Đạo Thanh, đột nhiên nó xoay đầu một trăm tám mươi độ, về mặt u ám nhìn hấn, Cổ Đạo Thanh hoảng sợ giật thót.

“Mày.... phải chết... tro cốt... không còn...”

Trong lòng quái da người thì Cổ Đạo Thanh chỉ là một người chết biết đi, dám dùng thứ này tấn công cơ thể sạch sẽ không chút vết của nó thì cần phải thừa nhận lửa giận của nó!

Khóe miệng Cổ Đạo Thanh co giật: “Lăn lộn bên ngoài, quan trọng nhất chính dĩ hòa vi quý, hay là để tôi làm sạch giúp ngài nha?”

Quái da người cười gằn nhanh chóng đuổi theo Cổ Đạo Thanh, túm lấy cổ áo hấn, làn da trên tay quái da người lan ra trói Cổ Đạo Thanh lại, không cho hấn động đậy.

“Mày... cũng... ném mùi đi.”

Làn da trên người quái da người ngo nguậy, ngưng tụ thứ bản trên người thành một cục rồi trực tiếp nhấn vào mặt Cổ Đạo Thanh.

Cổ Đạo Thanh rớt cuộc cũng được ném mùi vị vật bản mà mình phóng ra.

Có điều chuyện này đối với Cổ Đạo Thanh cũng không phải thứ độc địa nhất.

Dù sao hấn cũng không phải thần chiến đấu, không có khả năng chưa từng thua, mà với năng lực đáng ghét này của hấn, một khi thua thì đối phương chắc chắn sẽ không để hấn sống khá giả.

Thấy Cổ Đạo Thanh không chỉ không đau khổ mà thậm chí còn có chút hưởng thụ, quái da người quyết định gia tăng

cường độ.

Da trên người nó bắt đầu không ngừng kéo giãn rồi thả lỏng, lực xung kích cực lớn không ngừng đánh vào người Cổ Đạo Thanh, chỉ vài giây mà Cổ Đạo Thanh đã bị đánh tới mất tai mũi miệng đều rỉ máu, mà chất bản trên mặt làm miệng vết thương của hắn cấp tốc thối rữa.

Hiện giờ Cổ Đạo Thanh có thể lựa chọn tinh lọc vết thương trên người mình, nhưng quái da người đang dính liền với hắn, một khi tiến hành tinh lọc thì quái da người cũng sẽ được tinh lọc.

Nếu vậy thì tổn thương mà bọn họ vất vả tạo thành trước đó sẽ được khôi phục lại rất nhiều, đây là điều là cho dù chết Cổ Đạo Thanh cũng không muốn nhìn thấy.

Mà mục đích quái da người không dùng sát chiêu mà chỉ dày đọa cũng chính là muốn Cổ Đạo Thanh kích hoạt năng lực tinh lọc, nhưng sự kiên nhẫn của quái da người không phải vô hạn, Cổ Đạo Thanh thà chết chứ không chịu khuất phục làm nó bắt đầu nóng nảy.

“Đi... chết đi!”

Quái da người tiến tới bên tai Cổ Đạo Thanh, chuẩn bị phát ra tiếng rít, một khi nó thét lên thì sóng âm mạnh mẽ có thể trực tiếp phá hủy bộ não Cổ Đạo Thanh.

Cổ Đạo Thanh thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Chết đi như vậy cũng coi như là kết cục của thợ săn.

Nhưng vào lúc này, một vệt sáng đục ngầu xẹt lên trước mắt Cổ Đạo Thanh, phần đầu của quái da người trực tiếp bay ra ngoài.

Cái đầu trống rỗng như một túi da rớt xuống đất, trực tiếp khô quắt lại, chỉ còn năm lỗ thủng của ngũ quan lộ ra đáng vẻ kinh ngạc.

“Sao... mà...”

Người cầm con dao phay đứng phía sau quái da người rõ ràng chính là sương mù Dẫn Đạo Giả đã bị quái da người hi sinh một con mắt để giết chết!

Người này thế mà vẫn chưa chết!

Quái da người còn chưa kịp nói hết câu đã bị sương mù Dẫn Đạo Giả đập lên đầu.

“Nói năng không lanh lẹ thì uống chút thuốc khử trùng đi, cứ lập bà lập bập thế kia tao nghe mà muốn lên đờm.”

Sau đó sương mù Dẫn Đạo Giả cầm lưỡi dao ô ướ mà Ôn Văn cố ý làm rơi lại khi bị đánh bay, không ngừng dùng lực cắt gọt quái da người.

Đối phó với loại quái vật bất tử có tốc độ khôi phục cực nhanh này.

Thực lực của sương mù Dẫn Đạo Giả vốn cao hơn Ôn Văn một tầng, hơn nữa còn là đánh lén nên có thể dễ dàng băm quái da người thành mấy khối.

Quái da người vội vàng buông cơ thể Cổ Đạo Thanh, muốn tiến hành phản công nhưng lúc này bắt đầu phản công thì đã muộn rồi.

Tóc và da phân tán nhanh chóng muốn tập hợp lại nhưng đao sương mù Dẫn Đạo Giả nhanh hơn, hấn nhanh chóng cắt quái da người thành miếng nhỏ hơn cả nhân bánh sủi cảo, phân tán hơn chục đồng được sương mù mờ ảo bao lại.

Đến lúc này, quái da người oai phong hùng dũng tạm thời mất đi năng lực phản kháng.

Cổ Đạo Thanh kích hoạt năng lực tinh lọc, vật bản trên mặt nháy mắt biến mất, nhưng vết thối rữa thì có lẽ phải qua một thời gian ngắn nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Nhưng lúc này Cổ Đạo Thanh vẫn chưa thả lỏng cảnh giác, ngược lại có chút kiêng kỵ nhìn sương mù Dẫn Đạo Giả.

Thân phận người này rất thần bí, trước đó bọn họ tạm thời có chung kẻ địch nên mới có thể đồng tâm hiệp lực đối phó.

Nhưng bây giờ kẻ địch đã bị xử lý, người thần bí này cũng trở thành mối họa lớn nhất trong lòng Cổ Đạo Thanh.

Sương mù Dẫn Đạo Giả mỉm cười nói: “Mày không cần lo về tao, tao chỉ đi ngang qua thôi, nếu không phải đang phi hành bị tên này bắn trúng thì tao mới không thèm giúp mày.”

Nhưng Cổ Đạo Thanh sẽ không tin chuyện ma quỷ mà Dẫn Đạo Giả nói.

Cổ Đạo Thanh đã nhìn thấy dáng vẻ của Dẫn Đạo Giả trong danh sách những kẻ bị truy nã của Hiệp Hội Thợ Săn.

Nếu như hắn không nhớ nhầm thì Dẫn Đạo Giả chính là một cường giả chân tự thân bí có thể dùng sức một mình mình đối đầu với bảy người siêu năng chân tự khác ở khu Kim Ưng vào một tháng trước!

Về phần vì sao một chân tự siêu mạnh có thể lấy một địch bảy bây giờ lại vất vả đối phó một chân tự bình thường như thế, Cổ Đạo Thanh cũng đã nghĩ ra lý do giúp Ôn Văn.

Căn cứ theo tình báo của hiệp hội thì Dẫn Đạo Giả đang bị thương nặng, theo dự đoán thì một khoảng thời gian dài sắp tới không thể xuất hiện gây chuyện.

Ôm một thân thương nặng như vậy, thực lực suy giảm cũng là hiển nhiên...

Chương 730 - Vũ đạo và đọa thiên sứ

Cảm nhận được lo lắng của Cổ Đạo Thanh, trong đầu Ôn Văn xuất hiện một suy nghĩ thú vị.

Anh điều khiển sương mù Dẫn Đạo Giả ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Thật ta tao tới đây là vì một mục đích khác, chỗ này có thiết bị quay video không, tao muốn nói vài câu với quản lý cao cấp của hiệp hội bọn mày, sau đó nhờ mày chuyển video cho chúng.”

Nghe thấy lời này, Cổ Đạo Thanh mới thả lỏng một chút, nếu vị chân tự siêu mạnh này vô duyên vô cớ chạy tới thành phố Khê Hồng thì hắn mới cảm thấy bất an hơn nữa.

“Có, đang ở gần đây, xin chờ một chút.”

Cổ Đạo Thanh dùng thiết bị đầu cuối siêu thợ săn gọi một cuộc điện thoại, không tới hai phút thì có một thợ săn vác camera chạy tới.

Động tĩnh của trận đánh nhau này đủ lớn nên người của Hiệp Hội Thợ Săn không chỉ có một mình Cổ Đạo Thanh tiến tới,

nhưng chỉ có Cổ Đạo Thanh đủ tư cách tham gia chiến đấu, những người khác đều ở phạm vi bên ngoài chờ đợi kết quả.

Mà camera vì muốn quay hình hiện trường mới cố ý mang tới.

Sau khi camera được mở, sương mù Dẫn Đạo Giả đi tới trước mặt camera, lộ ra vẻ mặt ý tứ sâu xa.

“Các vị nhân vật lớn của Hiệp Hội Thợ Săn, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

“Lần trước ở thành phố Nimes, tao đã được bọn mày tiếp đón rất nhiệt tình, tuy đã lấy đi một chiếc điện thoại nhưng vẫn cảm thấy chưa đáp đủ ân tình của bọn mày.

Sau đó vẻ mặt của sương mù Dẫn Đạo Giả trở nên dữ tợn:

“Tao sẽ trở lại, đến khi đó bọn mày đừng có bị tao dọa khóc đấy!”

Sau khi nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của Cổ Đạo Thanh, sương mù Dẫn Đạo Giả bắt đầu nhảy múa, nhưng không phải kiểu nhảy bình thường.

Ừm....

Hắn nhảy vũ điệu múa cột kết hợp với thoát y.

Tuy nơi này không có cột nhưng với thực lực chân tụt thì nơi đó giống như có một cây cột trong suốt đứng thẳng.

Dáng vẻ của Dẫn Đạo Giả thướt tha mềm mại, kỹ thuật nhảy múa xuất sắc, đủ loại động tác khó được thực hiện hoàn hảo, không phải vũ công có kinh nghiệm mười năm chắc chắn không thể nào nhảy được trình độ này...

Thậm chí thỉnh thoảng hắn còn xoạc chân!

Sau khi màn biểu diễn kết thúc, sương mù Dẫn Đạo Giả mặc quần áo đàng hoàng, xấu hổ cười hai tiếng rồi phóng vút lên cao, biến mất trong trời đêm, để lại Cổ Đạo Thanh sững sờ.

Hai phút sau, Ôn Văn bị chôn vùi dưới đồng gạch nát rớt cuộc cũng ‘tĩnh lại’ phát ra một tiếng cầu cứu.

Nghe thấy tiếng hô cứu của Ôn Văn, Cổ Đạo Thanh đang đỡ dẫn mới phản ứng được, tự mình giải cứu Ôn Văn ‘bị thương rất nặng’ ra khỏi đồng gạch vụn, nhóm nhân viên hỗ trợ và thợ săn khác bắt đầu cứu giúp dân thường ở gần đó.

Ôn Văn vừa ra ngoài đã được Cổ Đạo Thanh tinh lọc một phen, thương tích cũng được xoa dịu, không cần tiếp nhận chăm sóc.

Mà Cổ Đạo Thanh thì cố gắng chống đỡ một thân đầy thương tích, tiếp tục chỉ huy hiện trường, nhóm thợ săn dùng lọ chứa đặc biệt bỏ đồng da như nhân bánh sủi cảo vào bên trong.

Số lọ này sẽ được phân biệt đưa tới các trụ sở bí mật khác biệt để cất giữ, do đội thợ săn chuyên nghiệp tiến hành trông coi, đảm bảo chúng sẽ không đột nhiên khôi phục rồi tổn hại người vô tội.

Theo lý thì muốn đối phó những thứ này, biện pháp đảm bảo nhất chính là tách ra thành vô số phần rồi đưa tới các nơi của khu Hoa Phủ.

Nhưng đội thợ săn đã bị tiêu diệt của thành phố Khê Hồng đã để lại kinh nghiệm quý báu.

Đó chính là tuyệt đối không được đưa loại máu thịt quái vật kỳ quái này ra khỏi biên giới thành phố Khê Hồng, một khi rời khỏi biên giới thì chúng sẽ biến mất rồi tùy ý xuất hiện ở một nơi nào đó trong thành phố.

Vì thế Hiệp Hội Thợ Săn chỉ có thể cố gắng phân tán cất giữ trong phạm vi cho phép.

Quan sát một hồi, Ôn Văn lén thả Triệu Tuyết Linh ra một nơi an toàn rồi phối hợp trở về nghỉ ngơi.

Nhìn hiện trường làm Ôn Văn có chút ghen lòng nên rời khỏi nơi này sớm một chút thì tốt hơn.

Giọng nói và hình tượng của quái da người đều ẩn chứa tác dụng ô nhiễm mãnh liệt, nhóm cư dân ở lân cận bị ảnh hưởng không ít.

Không ít người dân xuất hiện tình trạng cơ thể biến đổi, có người thì tinh thần xảy ra vấn đề, càng đáng buồn hơn là trực tiếp mất đi sinh mệnh.

Nếu như Ôn Văn không phải siêu thợ săn mà chỉ là thợ săn thượng tự bình thường, đối mặt với tình huống này anh có trách nhiệm tiến hành chỉ huy và cứu giúp.

Nhưng anh là siêu thợ săn nên chỉ cần chịu trách nhiệm chiến đấu, những thời gian khác thì khác tự do.

Có điều có được thì có mất, siêu thợ săn tuy tự do hơn nhưng cũng mất đi rất nhiều quyền lực trong hiệp hội.

Bằng không với thực lực của Ôn Văn thì hiện giờ chắc chắn đã có thể trở thành thành viên cao cấp của Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, có thể triệu tập tài nguyên vượt xa hiện giờ.

...

Vừa về tới nơi nghỉ ngơi, Ôn Văn lập tức tiến vào trong trạm thu nhận, anh muốn thăm vấn Mr X mình vừa bắt được.

Đám người này có thể kịp thời tới thành phố Khê Hồng để thu gom các bộ phận này thì ít nhiều gì cũng biết được chút tin tức, cộng thêm năng lực của Mr X nghe có vẻ rất thú vị.

Quá trình tra hỏi đơn giản khô khan nhưng cũng có chút thú vị, Mr X la hét kêu cha gọi mẹ, sau nhiều lần tè ra quần không thể khống chế thì chịu khuất phục.

Trong trạm thu nhận, ngoại trừ loại cọng rom cứng như Ngô Vọng, những người khác có muốn khuất phục hay không phải xem Ôn Văn có muốn ra tay hay không.

Cuối cùng Ôn Văn lấy được hai tin tức quan trọng, một cái là sức mạnh có tên ‘sức mạnh sa đọa’.

Thành phố Khê Hồng cũng vì loại sức mạnh này mà biến thành dáng vẻ hiện tại.

Loại sức mạnh này rất có lợi cho người của Đọa Thần Huyết, vì thế hiện giờ trong thành phố ẩn núp không ít thành viên Đọa Thần Huyết.

Ôn Văn rất muốn tung lưới bắt gọn bọn chúng nhưng tình huống không cho phép anh làm như vậy.

Tại họa không ngừng xuất hiện trong thành phố, chỉ cần đám Đọa Thần Huyết không tự tìm đường chết, muốn tìm được chúng có độ khó rất lớn, hơn nữa mỗi đe dọa lớn nhất hiện giờ cũng không phải Đọa Thần Huyết.

“Sức mạnh sa đọa... sa đọa!”

“Trước đó mình dự đoán bản thể của lớp da kia hẳn là thiên sứ... hiện giờ xem ra, có lẽ là đọa thiên sứ!”

“Có tới bốn đôi cánh, hẳn là địa vị cao...”

Sau khi suy đoán ra kết luận này, trong lòng Ôn Văn có chút thả lỏng, biết mục tiêu là gì thì có thể nghĩ biện pháp đối phó, dù sao cũng hơn mù tịt không biết chút gì.

Mặt khác Ôn Văn còn thu hoạch được hai lọ ‘sức mạnh sa đọa’.

Anh chuẩn bị giao thứ này cho Cổ Đạo Thanh, căn cứ theo lời của Mr X, bởi vì bọn chúng hấp thu sức mạnh sa đọa nên thời gian bùng nổ tai họa ở thành phố Khê Hồng đã bị trì hoãn.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị lắp đặt rất nhiều lọ chứa này trong phạm vi toàn thành phố, hi vọng tình huống sẽ tốt đẹp hơn.

Mặt khác Ôn Văn còn thu hoạch được một thứ tốt, đó chính là năng lực của Mr X.

Năng lực của hắn chủ yếu là lực hút và lực đẩy, cường độ Tai Nạn hạ tự, kết hợp với một thân bản lĩnh của Ôn Văn, hiển nhiên có thể phát huy hiệu quả rất tốt.

Sau khi tra hỏi hoàn tất, Ôn Văn lấy sổ sách trộm được trong giáo đường trước đó, bắt đầu tìm kiếm tin tức về ‘thiên sứ đọa lạc’.

Trong sách cổ của Giáo Hội Sáng Thế, số lượng thiên sứ được ghi chép rõ ràng không nhiều, nhưng chỉ cần khá nổi bật thì ít nhất cũng phải là thiên sứ cấp Tai Biến.

Mà kiểu như thiên sứ Tịnh Nghiệt, thiên sứ Phổ Quang thì thường xuất hiện ở một vài chỗ không đáng kể.

Ví dụ như đại thiên sứ Gibriel dẫn dắt một ngàn thiên sứ chém giết một con đại ma quỷ nào đó.

Thiên sứ Tịnh Nghiệt có khả năng nằm trong số một ngàn đó...

Chương 731 - Hội nghị

Ôn Văn tìm kiếm chủ yếu về thiên sứ đọa lạc xuất hiện nhiều trong thần loại của Giáo Hội Sáng Thế hơn nhóm thiên sứ Tịnh Nghiệt.

Checia mê hoặc, Sariel tuyệt vọng, Samle dục vọng, Mayyami khuếch tán...

Thiên sứ đọa lạc có danh tiếng có khoảng mười mấy người.

Đáng tiếc là chuyện xưa trong sách ảnh hưởng bởi phong cách thần thoại quá nhiều, hơn nữa miêu tả cũng không rõ ràng.

Có thiên sứ đọa lạc kèm theo một đoạn truyện ngắn, có thiên sứ chỉ nhắc tới mỗi cái tên, căn bản không thể nào từ chút miêu tả đơn giản đó để tìm ra danh tính vị thiên sứ đọa lạc ở thành phố Khê Hồng này.

Hơn nữa Ôn Văn không thể xác định phần miêu tả đó là thật hay giả, có lẽ nó thật sự tồn tại, có lẽ chỉ vì muốn lừa bịp nhóm dân chúng ngu ngốc mà bịa ra.

Có lẽ ngoại trừ nhóm quản lý cấp cao của Giáo Hội Sáng Thế thì không ai biết được chân tướng.

Có điều Ôn Văn cũng ghi nhớ những thiên sứ đọa lạc đặc biệt, chuẩn bị sẵn sàng cho bất cứ tình huống nào.

Ngoại trừ thiên sứ đọa lạc, Ôn Văn còn nhìn thấy rất nhiều thứ mà trước kia mình không chú ý tới, dùng một câu nói tương đối thịnh hành bây giờ là...

Kiến thức không có tác dụng đã gia tăng!

...

Thành phố Thịnh Kinh, núi Côn Ninh, trụ sở chính Hiệp Hội Thợ Săn ở khu Hoa Phủ.

Diệp Hải Mạt và bốn vị quản lý cấp cao khác của Hiệp Hội Thợ Săn tụ họp lại một chỗ, về mặt nghiêm nghị ngồi trong một căn phòng chiếu phim loại nhỏ.

Tin tức của Hiệp Hội Thợ Săn ở tỉnh Môn Hạ vừa gửi tới giống như một quả bom nặng ký bùng nổ trong trụ sở chính của hiệp hội, lập tức được nhóm quản lý cấp cao coi trọng.

Cường giả cấp Tai Biến thần bí sống lại ở tỉnh Môn Hạ, độ ưu tiên của sự kiện tỉnh Môn Hạ thoáng chốc tăng lên vài cấp bậc,

bọn họ sẽ cố gắng điều phối nhân sự hướng về phía tỉnh Môn Hạ, hi vọng có thể ngăn cản cường giả Tai Biến thần bí kia sống lại.

Mặt khác tỉnh Môn Hạ còn gửi tới một cái lọ thần bí, cái lọ này đã được Diệp Hải Mạt chuyển cho nhóm thợ thủ công của hiệp hội nghiên cứu, sau khi tìm hiểu được phương pháp chế tạo thì có thể hóa giải vấn đề của thành phố Khê Hồng.

Ngoài ra, làm nhóm Diệp Hải Mạt coi trọng chính là một đoạn ghi hình.

Trong đoạn phim là một vị chân tự thần bí đã từng một đầu bầy ở thành phố Nimes, nói là có chuyện muốn nói với quản lý cấp cao của hiệp hội.

Đánh giá của quản lý cấp cao hiệp hội đối với Dẫn Đạo Giả là: có lẽ là người mạnh nhất dưới cấp Tai Biến, vì thế bọn họ cũng rất coi trọng đoạn phim này, không chỉ Diệp Hải Mạt và hai vị hội phó khu Hoa Phủ, còn có phó điều tra Hoa Phủ và một vị thợ săn tới từ tổng hội.

Sau khi mở video, nghe thấy những lời đe dọa của Dẫn Đạo Giả thì bọn họ lại càng kiên kỵ với thế lực trong tay hắn, bầu không khí của hội trường trở nên nghiêm túc.

Sau đó...

Dẫn Đạo Giả bắt đầu nhảy múa.

Sau khi đoạn nhảy múa kết thúc, tất cả mọi người đều sửng sốt, bọn họ vốn đã xác định nội dung đoạn phim rất có thể sẽ làm mình khiếp sợ, nhưng không ai ngờ được khiếp sợ lại thông qua phương thức này xuất hiện trên mặt mình.

Một người siêu năng dáng vẻ tròn vo như quả bóng suy đoán: “Tôi đoán đây là trò đùa dai của một kẻ địch nào đó của vị Dẫn Đạo Giả kia, nghe nói người này đã giúp hiệp hội giải quyết một phiền phức lớn, Dẫn Đạo Giả thật sự rõ ràng có thù với chúng ta nên sẽ không giúp đỡ như thế đâu.”

Người này là một trong hai vị hội phó hiệp hội, rất có kinh nghiệm trong việc xử lý các vụ án, vì thế chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy được bản chất câu chuyện.

Một vị hội phó khác là một phụ nữ vóc dáng thon thả, gương mặt mờ mờ ảo ảo không thể nhìn rõ, cô lên tiếng: “Các vị, xin hãy chú ý một chi tiết, hẳn nói tới điện thoại.”

“Thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của Tuân Thanh tiên sinh từng bị Dẫn Đạo Giả cướp đi, người biết chuyện này không nhiều, vì thế tôi nghĩ rằng kẻ này chính là Dẫn Đạo Giả thật sự.”

Bình thường ý kiến của cô và phó hội trưởng béo vẫn luôn không nhất trí, nhưng vấn đề cô nói cũng không phải không hợp lý, bởi vì chuyện điện thoại bị cướp ngoại trừ hiệp hội thì cũng chỉ có bản thân Dẫn Đạo Giả biết.

Hai người tranh luận, không ai thuyết phục được ai, Diệp Hải Mạt nghe mà đau đầu, mà vị người siêu năng tới từ tổng bộ kia vốn không hiểu nhiều về khu Hoa Phủ nên cũng không tham gia trận tranh luận này.

Phó điều tra sờ chòm râu dê của mình, trong sự kiện này hẳn biết một vài chuyện mà người khác không biết, đó là sự tồn tại của Ôn Văn.

Không quản là sự kiện ở thành phố Nimes hay thành phố Khê Hồng thì đều có Ôn Văn tham gia, mà phía sau Ôn Văn chính là một tổ chức bí ẩn rất mạnh mẽ.

Đợi đến khi hai người âm ỉ tới một mức độ nhất định, phó điều tra mới chậm rãi nói: “Hai vị nói đều có lý, nhưng mặc kệ chuyện này là thật hay giả thì chúng ta vẫn phải coi trọng.”

Về phần vũ đạo quý dị này... có lẽ là một sở thích của vị Dẫn Đạo Giả này, hẳn cố ý khiêu vũ cho chúng ta xem chính vì muốn biểu diễn tài năng, vậy thì chúng ta cũng không ngại giúp hẳn một chút, lan truyền rộng rãi vũ điệu này...”

Sau khi phó điều tra nói xong, cuộc họp đơn giản này cũng định ra được phương hướng...

...

Lão Triệu cảm chén mì, say mê nhìn tủ đồ của mình, nơi đó có vài mô hình do chính tay bậc thầy Từ Hải chế tạo.

Ông đã để dành tiền rất lâu mới mua được số mô hình này nhưng không dám chơi cái nào cả.

Ba tháng trước, một nhà ba người của con trai ông xảy ra tai nạn xe cộ, chỉ có đứa con dâu sống sót.

Hiện giờ ông có thể coi là kẻ cô đơn, chỉ có những mô hình này có thể làm ông cảm thấy được an ủi một chút.

Nhưng không biết vì sao nhìn những mô hình đất tiền này, lão Triệu không cảm thấy vui mừng chút nào, ngược lại chỉ cảm thấy trong lòng thực vắng lặng.

Giống như mình vừa mất đi thứ gì đó vậy...

Triệu Tuyết Linh tỉnh dậy trên giường lớn, sờ khoảng trống bên người, vẻ mặt đờ đẫn ngồi suốt năm phút đồng hồ.

Trong trí nhớ của cô, ba tháng trước cả nhà bọn họ ra ngoài chơi, kết quả đã bị tai nạn xe cộ, chồng và con trai cô đã chết trong trận tai nạn đó, chỉ có cô may mắn sống sót.

Theo lý thì đã qua ba tháng, cô đã thích ứng rồi mới đúng.

Nhưng không biết tại sao cô lại rất muốn khóc, kích động đến mức không thể nào kiềm chế được.

Giống như bị kịch chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua vậy.

Ôn Văn đứng trên con phố từng trải qua chiến đấu, những tòa nhà dân cư ở gần đó mười tòa thì hết chín tòa bị sụp đổ, chỉ còn có một số ít tòa nhà không bị quái da người ảnh hưởng, khu phố đã từng sầm uất nay trở nên tiêu điều.

Hắn vừa đi vừa lén nhìn lão Triệu và Triệu Tuyết Linh, nhờ có Ôn Văn mà hai người bọn họ không bị quái da người ảnh hưởng, Ôn Văn thấy cuộc sống của bọn họ không có vấn đề nên cũng yên lòng.

Đào Thanh Thanh đứng sau lưng Ôn Văn, lưng đeo một cái ba lô cao gần bằng mình, những thứ từng để trong xe thể thao hiện giờ đang chất trong chiếc ba lô này.

Tam Tê Nhi cũng đeo một cái túi nhỏ, bên trong là tay lái của chiếc xe thể thao.

Chiếc xe thể thao bị bày châu chấu đung vào đã bị Ôn Văn bán đi với cái giá khá rẻ.

Đám châu chấu kia tuy da mỏng nhưng đầu lại khá cứng, xe bị đụng tới lồi lõm.

Nếu muốn hoàn toàn khôi phục cũng tốn không ít tiền, hơn nữa bởi vì khứu giác quá nhạy bén nên Ôn Văn vẫn luôn ngửi thấy mùi châu chấu như có như không...

Ôn Văn búng tay một cái, mây mù màu trắng nâng ba người bọn họ nổi lên.

“Mục tiêu chính là thành phố Liêu Châu, đi thôi!”

Chương 732 - Ngô Lục Cẩn

Cụm mây trắng bông bênh trên trời, dựa vào tốc độ này thì cao lắm là một tiếng nữa sẽ tới được thành phố Liêu Châu.

Có điều cảm giác ngồi trên đám mây cũng không hề tốt đẹp, Ôn Văn cứ cảm thấy dưới móng mềm nhũn, cảm giác chỉ cần dùng lực một chút sẽ trực tiếp từ trên trời ngã xuống. Mặt khác thì thứ này cũng không chắn gió, nếu không phải Ôn Văn đã dùng sức mạnh Hắc Thể bao một vòng quanh cơ thể thì có thể đã ăn một bụng gió rồi.

Cái vô lăng gỡ ra từ xe đua trước đó được cắm vào phía trước đám mây, để Tam Tể Nhi tiếp tục cầm lái ở phía trước nhất.

Tam Tể Nhi không có cách nào điều khiển một cụm mây trắng, nhưng Ôn Văn cảm thấy để Tam Tể Nhi lái mây trông khá thú vị nên nó cũng chỉ có thể nghe theo.

Tam Tể Nhi trẻ tuổi thờ dài một tiếng, nó chỉ muốn làm một con rắn huyễn quang ba mắt bình thường.

Nhưng chỉ cần chủ nhân của nó một ngày không làm người bình thường thì nó cũng đừng mơ được làm rắn bình thường.

Lúc nhóm Ôn Văn đang bay trên bầu trời, thời gian cách trận đại chiến của Ôn Văn, Cổ Đạo Thanh và quái da người cũng đã qua ba ngày, hiện giờ thành phố Khê Hồng đã không cần Ôn Văn nữa rồi.

Kỹ thuật chế tạo lọ thu thập sức mạnh sa đọa của Đọa Thần Huyết cũng không quá khó, thợ thủ công của Hiệp Hội Thợ

Săn chỉ tốn một ngày đã hoàn toàn phá giải, tới buổi tối ngày đã chế tạo được một đồng lớn.

Sáng ngày thứ ba, một số lượng lớn loại lọ này được bày khắp phố lớn ngõ nhỏ ở thành phố Khê Hồng, làm bầu không khí ở nơi này trở nên tươi mát hơn rất nhiều, một số quái vật nhỏ hưng phấn muốn gây chuyện cũng phải trốn đi.

Đáng nói tới nhất là rất nhiều thành viên Đọa Thần Huyết bởi vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà lén trộm lọ được Hiệp Hội Thợ Săn bố trí.

Nhưng được Ôn Văn nhắc nhở nên Hiệp Hội Thợ Săn sớm đã trang bị thiết bị định vị, nhờ đó mà bắt được không ít lâu la của Đọa Thần Huyết.

Có điều số lọ này chỉ có thể trị được ngọn mà không trị được gốc, một khi những bộ phận máu thịt kia vẫn còn tồn tại thì có thể không ngừng sinh ra loại sức mạnh sa đọa này, nâng cao càng nhiều quái vật nhỏ hơn.

Hơn nữa đừng thấy hiện giờ thành phố Khê Hồng sóng yên gió lặng, nguy cơ ẩn giấu cũng không vì thế mà ít hơn, mỗi thợ săn đều biết, trước khi bão giông ập tới sẽ là khoảng thời gian yên ả nhất.

Sau khi hiệp hội nhận được tin tình báo đã lập tức bắt đầu điều thợ săn các cấp tới tỉnh Môn Hạ, không thể nào bỏ lơ một vị cường giả Tai Biến gần hồi phục.

Hội phó hiệp hội khu Hoa Phủ, cũng chính là người phụ nữ đáng người thon thả không thấy rõ gương mặt dẫn theo hai cường giả chân tự và gần hai mươi người siêu năng thượng tự lục tục tiến tới đóng quân ở tỉnh Môn Hạ.

Biệt hiệu của vị phó hội trưởng này là ‘Thiên Tru’, nghe nói là một vị siêu năng chân tự có năng lực điều khiển sấm sét.

Cô tự mình trấn giữ thành phố Khê Hồng, hai vị chân tự khác một người ở lại thành phố Khê Hồng, người còn lại thì dẫn người tới nhìn chăm chăm giáo đường Vinh Quang.

Ôn Văn thuộc về vị chân tự kia dẫn theo nên anh mới tiến tới thành phố Liêu Châu.

Vị chân tự này Ôn Văn đã từng gặp qua, hẳn chính là cường giả chân tự ‘Kết Giới Sư’ anh từng gặp trong sự kiện xử lý loại hồ ở thành phố Việt Sơn, hẳn có ấn tượng về Ôn Văn không tề nên hành động của Ôn Văn cũng khá tự do, không có bất cứ hạn chế nào.

Ôn Văn muốn nhân cơ hội này để điều tra sự việc liên quan tới đọa thiên sứ.

Tai Biến ở thành phố Khê Hồng chuẩn bị sống lại, mà con ve sâu ở thành phố kể bên cũng đột nhiên xuất hiện rồi trắng trợn tấn công cướp đoạt thứ gì đó của Giáo Hội Sáng Thế.

Một vị Tai Biến bị vỡ vụn, một vị Tai Biến thật thật ảo ảo, hai người đồng thời xuất hiện, Ôn Văn không tin đây chỉ là vừa vụn.

Trong vòng ba ngày này, đám ve sâu ở thành phố Khê Hồng ngày càng tấn công mãnh liệt hơn, gần như mỗi thành phố ở tỉnh Môn Hạ đều bị đám ve kia ghé thăm.

Nhưng thành phố Khê Hồng thì không có!

Không chỉ ve sâu không tấn công giáo đường ở thành phố Khê Hồng, ngay cả Giáo Đường Vinh Quang cũng không tiến hành bố trí phòng vệ, thậm chí còn điều người trong thành phố Khê Hồng đi trợ giúp các thành phố khác.

Mà ghi chép hai lần duy nhất ve sâu xuất hiện ở thành phố Khê Hồng cũng đều có liên quan tới các bộ phận máu thịt.

Vì thế Ôn Văn có thể khẳng định Giáo Đường Vinh Quang có tin tức về chuyện này.

Vị hội phó Thiên Tru kia đã yêu cầu Giáo Đường Vinh Quang cung cấp tin tình báo nhưng Giáo Đường Vinh Quang tỏ vẻ mình không biết gì cả.

Trên danh nghĩa thì Hiệp Hội Thợ Săn và Giáo Đường Vinh Quang bình đẳng với nhau, vì thế hội phó Thiên Tru không có cách nào cưỡng ép, chỉ có thể phất người đi theo Giáo Đường Vinh Quang để thu thập tin tức.

Mà Ôn Văn thì đặt mục tiêu vào người Diêm Tu.

Thân phận của Diêm Tu mặc dù không cao nhưng dù sao cũng là người của Giáo Đường Vinh Quang, thông qua hẳn Ôn Văn

có thể tiếp xúc được nội tình cấp cao của giáo hội.

Để coi như trao đổi thì Ôn Văn có thể giúp Diêm Tu tiến hành giả chết.

Đây là một chuyến giao dịch khá công bằng.

...

“Ve vee vee vee veee... ve vee vee vee veee....”

Tiếng ve kêu chói tai không biết từ đâu truyền tới, cha xứ Ngô Lục Căn tìm chút bông gòn nhét vào trong tai rồi tiếp tục nằm trên ghế dài trong giáo đường xem lời nói ghi chép lại của Thần Sáng Thế.

Diêm Tu ngồi bên cạnh Ngô Lục Căn, bị tiếng ve kêu ồn tới buồn bực, âm thanh này bắt đầu từ một tiếng trước, nhưng đám ve sâu vẫn chưa tiến vào, giống như đang kiêng kỵ thứ gì đó.

Nhìn dáng vẻ thả lỏng như cha xứ của Ngô Lục Căn, Diêm Tu có chút không nắm chắc.

Diêm Tu tốt nghiệp từ Thần học viện siêu năng của Giáo Đường Vinh Quang, Ngô Lục Căn là bạn cùng khóa với hắn, hơn nữa còn là bạn cùng phòng, trong Giáo Đường Vinh Quang thì Ngô Lục Căn là một trong số ít những người có thể tin được.

Diêm Tu từng là nhân vật sóng gió trong học viện, nói là hotboy của học viện cũng không quá đáng, mà Ngô Lục Căn là một nhân vật không có độ tồn tại, hơn nữa còn có thể coi là một nhân vật rêu phong.

Nhưng Diêm Tu lại biết Ngô Lục Căn kỳ thực thâm tàng bất lộ, thậm chí có thể xem là người mạnh nhất trong số học sinh tốt nghiệp khóa đó.

Chứng cứ là trong bốn năm học Diêm Tu khiêu chiến người này cả trăm lần nhưng chưa có lần nào thắng được.

Thậm chí là không có lần nào làm Ngô Lục Căn phải dùng cả hai tay!

Có điều trong Giáo Đường Vinh Quang không có mấy người biết rõ thực lực của Ngô Lục Căn, vì thế mới phái hắn tới

trông coi giáo đường nhỏ không có mấy tín đồ này.

Đối với Diêm Tu thì đây chính là chuyện tốt, chỉ có Ngô Lục Căn thì căn bản không cần lo lắng bị nhiều người chú ý rồi kéo cả thiên sứ Tịnh Nghiệt tới.

Diêm Tu đã mua được một cơ thể con rối giống hệt mình do chính tay bậc thầy Từ Hải chế tạo ở cửa hàng thu nhận.

Hắn còn mua một dụng cụ siêu năng có thể thay đổi gương mặt, chỉ cần thân phận cũ bị vất bỏ thì hắn có thể đổi một thân phận mới, quang minh chính đại ở cùng một chỗ với Lâm Lộ, có một cuộc sống mới trên thế giới này.

Nhưng dáng vẻ này của Ngô Lục Căn thật sự có thể ngăn cản đám ve sấu, để mình hoàn toàn giả chết sao?

Đừng nói vốn định giả chết nhưng lại thành chết thật...

Người khác không biết Ngô Lục Căn nhưng Diêm Tu thì biết rất rõ, người này căn bản không phải đang xem lời của Thần Sáng Thế.

Thực tế thì chỉ có cái bìa là của quyển trích dẫn những lời của Thần Sáng Thế, bên trong đều là loại tiểu thuyết tạp nham khó coi, chỉ có loại người giống như Ôn Văn mới thích xem.

Địch đang ở ngay bên ngoài, người này lại bịt tai xem tiểu thuyết, đến khi đó thật sự có thể phát huy sức chiến đấu sao?

Chương 733 - Nhỏ cỡ tận gốc

“Ve vee veee ve vee veee...”

Tiếng ve kêu ngày càng chói tai hơn, người nghe thấy âm thanh này đều cảm thấy tâm thần bất ổn.

Vốn chỉ là độc tấu, hiện giờ là hợp tấu.

Đợi đến khi cục bông gòn cũng khó có thể hoàn toàn ngăn cản, cha xứ Ngô Lục Căn ngồi dậy, khép lại quyển ‘trích dẫn lời Thần Sáng Thế’, ngồi trên chiếc nệm đỏ ở giữa giáo đường, hai mắt trống rỗng nhìn về phía lớp kính màu ở bên trên.

“Ông làm sao vậy?” Diêm Tu sững sốt hỏi.

“Bọn nó sắp vào rồi.” Ngô Lục Căn mặt không biểu cảm nói.

Ngô Lục Căn vừa dứt lời thì cửa sổ kính màu của giáo đường bị phá vỡ, một con ve sầu tỏa ra vàng sáng màu xanh da trời như đạn pháo màu xanh kéo theo chiếc đuôi ánh sáng xinh đẹp nhắm tới Ngô Lục Căn đang ở dưới đất.

Ánh mắt Diêm Tu cũng trở nên nghiêm nghị, nhanh chóng rút khẩu súng lục Phật Thuyết ra bắn một phát về phía con ve sầu kia.

Viên đạn lóe ánh sáng vàng bắn thẳng vào đầu ve sầu màu xanh, nhưng cơ thể con ve sầu này lại uốn éo một cách kỳ dị rồi lách qua viên đạn tiếp tục vọt tới.

Mà lúc này Ngô Lục Căn vẫn còn ngồi dưới đất, không có cách nào né tránh được con ve sầu đang lao tới với tốc độ cực nhanh này.

Sau đó Diêm Tu nhìn thấy Ngô Lục Căn rút ra một con dao nhỏ màu vàng hướng về phía con ve sầu, giống như đang chờ nó tự mình lao vào con dao vậy.

“Ve sầu màu xanh da trời này ngay cả đạn cũng có thể tránh được, không lý nào lại đụng vào...”

Nhưng rất nhanh sau đó, chuyện làm Diêm Tu mở rộng tầm mắt đã xảy ra.

Con ve sầu kia thật sự không trốn cũng không tránh cứ vậy trực tiếp lao vào con dao nhỏ của Ngô Lục Căn, cánh nó không ngừng rung động nhưng không thể vào thoát ra khỏi lưỡi dao.

Ngô Lục Căn giẫm con ve sầu ở dưới đất rồi rút con dao nhỏ màu vàng kia ra, cắt đứt phần đuôi của nó rồi bùng ra một tia năng lượng màu vàng óng trực tiếp đánh tan phần đuôi nhỏ kia thành bột phân.

Diêm Tu há to miệng, con ve sầu này ngay cả người siêu năng hạ tự muốn xử lý tốt cũng rất cố sức, sao hắn có thể dễ dàng xử lý như thế?

Từ khi tốt nghiệp ở Thần học viện tới giờ, thực lực của Ngô Lục Căn rốt cuộc đã trưởng thành tới mức độ nào rồi?

Còn nữa, sao hắn lại phải cắt đuôi ve sầu đi chứ?

Giống như phát hiện được nghi hoặc của Diêm Tu, Ngô Lục Căn cười nói: “Trước đây khi thầy đặt cái tên Ngô Lục Căn cho ta chính vì muốn bảo với ta, đối mặt với kẻ địch cần phải nhỏ cỏ tận gốc, không được lưu lại gốc rễ.”

Diêm Tu đen mặt: “Nhỏ cỏ tận gốc ý là diệt trừ mầm họa không để lại tai họa về sau, ông đã giết sạch rồi thì còn mối họa gì nữa chứ.”

Ngô Lục Căn thực tự nhiên nói: “Vật có thể làm kẻ địch sinh sôi nảy nở chính là mầm mống tai họa, vì thế tôi không thể lưu nó lại được.”

Diêm Tu có chút muốn phát điên, nhỏ cỏ tận gốc mà hiểu như vậy sao?

May mắn kẻ địch của bọn họ là côn trùng, bằng không hình ảnh thực sự không đẹp mắt chút nào.

Sau khi chết đi con ve sàu màu xanh da trời biến thành một đồng mảnh vụn, nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc, ngày càng nhiều tiếng ve vang lên làm cuộc nói chuyện của hai người khó có thể tiến hành.

Ngô Lục Căn vỗ vai Diêm Tu nói: “Cẩn thận một chút, khi này chỉ là thăm dò mà thôi, bên ngoài ít nhất cũng phải hai chục con...”

“Không, hình như là càng nhiều hơn.”

Vẻ mặt Diêm Tu đờ đẫn, hẳn không hiểu cái giáo đường chút ét này có thứ gì đáng giá để đấm ve sàu rình rập.

Vượt qua hơn mười con là số lượng chỉ có một vài giáo đường lớn mới xảy ra.

Ngô Lục Căn có chút ngượng ngùng nói: “Trước đó có vài con ve sàu tới nơi này, cũng vì lòng từ bi nên cắt đuôi chúng xong tôi đã thả đi.”

“Nào ngờ sau này số lượng ve sàu ngày càng nhiều, tôi chỉ có thể ra sát chiêu.”

Cắt đuôi sau đó thả đi....

Phương pháp kéo thù hận này quả thực có một không hai...

Hiện giờ Diêm Tu đã không biết nên nói gì cho phải, Ngô Lục Căn đã không còn là người bạn cùng phòng mà hẳn biết nữa rồi.

Lúc ở Thần học viện, nhóm học sinh bọn họ không có cơ hội tử chiến nên Diêm Tu căn bản không biết Ngô Lục Căn lại là một người độc lạ như thế.

Nhưng mặc kệ phong cách của Ngô Lục Căn ra sao, thứ nên đối mặt thì vẫn cần phải đối mặt.

Đối với đám ve sầu kia, Diêm Tu vẫn còn con bài chưa lật nên có thể xử lý một hai con, số còn lại liệu một mình Ngô Lục Căn có thể giải quyết được hay không?

“Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cậu bình yên hoàn thành việc giả chết.” Ngô Lục Căn thực tự tin nói.

Vừa mới dứt lời, Ngô Lục Căn nhướn mày nhìn về phía một cây cột trong giáo đường nói: “Xin hãy ra đây đi, trốn sau cột như vậy không được quang minh lỗi lạc lắm đâu.”

...

“Ồ, cừ thật đấy, ở đây sao lại có nhiều như vậy chứ?”

Trên giáo đường tám chục mét, Ôn Văn nằm núp sấp trên đám mây, thò đầu ra nhìn đám ve sầu ở bên dưới.

Từ trên cao nhìn xuống, đám ve sầu này khá xinh đẹp, quỹ đạo phi hành của chúng để lại một vệt sáng màu xanh nhạt.

Có điều số lượng này có hơi kinh người, không phải một con hai con, cũng không phải mười con hai mươi con như Ngô Lục Căn nói, ít nhất cũng phải năm mươi con!

Đào Thanh Thanh có chút tê rần da đầu, trước đây suýt chút nữa cô đã bị một con ve sầu tiêu diệt, tuy đó chỉ là nhất thời sơ sót nhưng cũng để lại bóng ma trong lòng cô.

Dựa vào dấu mốc nhân viên thu nhận, Ôn Văn thuận lợi tìm được Diêm Tu, chỉ là không ngờ khi anh tới lại thấy Diêm Tu bị nhiều ve sầu như vậy bao vây trong giáo đường nhỏ.

Ôn Văn suy đoán giáo đường này có lẽ có bí mật gì đó mới dẫn dụ đám ve sầu này gây chiến.

Vì thế anh điều khiển đũa mây tìm nơi đáp xuống rồi tự mình dùng năng lực dịch chuyển tức thời, im lặng tiến vào trong giáo đường, đồng thời vừa vặn thấy được một màn ‘nhỏ cỏ tận gốc’ đầy hung ác của Ngô Lục Căn.

Suy luận diệt tận gốc của Ngô Lục Căn cũng làm Ôn Văn cảm thấy thực buồn cười, nhưng thứ làm anh để ý hơn chính là thực lực của Ngô Lục Căn.

Trên người hắn tựa hồ bao phủ một làn sương mù dày đặc, thoạt nhìn sẽ cảm thấy hắn rất bình thường, chỉ có thực lực cấp Tai Nạn.

Nhưng hắn có thể dễ dàng giết chết một con ve sầu thì tuyệt đối không chỉ là thực lực cấp Tai Nạn.

Vì thế con mắt bên trái của Ôn Văn đột nhiên biến thành màu bạc, anh muốn dùng mắt gương để nhìn rõ nội tình của người này.

Dưới uy năng của mắt gương, làn sương mù dày đặc trên người Ngô Lục Căn bị xé mở từng tầng một, Ôn Văn sắp nhìn thấu bản chất thì Ngô Lục Căn đột nhiên nhìn sang hướng Ôn Văn, cũng bảo Ôn Văn lộ diện.

Ôn Văn lúng túng vuốt mũi, từ phía sau cây cột bước ra.

Nhìn thấy Ôn Văn, Diêm Tu có chút sửng sốt: “Ôn... sao lại là ông?”

Tuy Ôn Văn xuất hiện làm Diêm Tu khiếp sợ không thôi nhưng cũng thở phào một hơi, bởi vì hắn biết Ôn Văn mạnh hơn mình.

Ôn Văn gãi đầu, ho nhẹ một tiếng rồi nói với Diêm Tu: “Tôi có chút chuyện muốn tìm cậu giúp nên tới tìm.”

Sau đó Ôn Văn quay sang Ngô Lục Căn: “Tôi đã cố gắng thu lại hơi thở, vừa nãy cũng không hề tạo ra động tĩnh, ông làm sao phát hiện được tôi?”

“Bởi vì ông đang nhìn tôi.” Ngô Lục Căn không đầu không đuôi nói.

“Tôi nhìn ông thì ông liền phát hiện tôi?”

Ôn Văn có chút sửng sốt, có chút không hiểu được logic của Ngô Lục Căn.

Ngô Lục Căn gật đầu nói: “Nó có liên quan tới năng lực của tôi, tôi khá nhạy cảm với một vài thứ...”

“Ah...”

Ôn Văn không hỏi tiếp nữa, mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Hơn nữa tiếng ve kêu ở bên ngoài đã thay đổi...

Chương 734 - Lục căn không sạch

Tiếng ve kêu thay đổi, tức là chúng không còn vòng quanh quan sát nữa, cuộc chiến sẽ bắt đầu!

Ôn Văn liếc nhìn Ngô Lục Căn, anh có cảm giác người này không giống người của Giáo Đường Vinh Quang, hẳn là người có thân phận.

Cửa thủy tinh của giáo đường vỡ vụn, mười mấy con ve sâu đồng thời vọt vào, mục đích của chúng rất rõ ràng, chính là muốn giết chết Ngô Lục Căn.

Ngô Lục Căn không chút hoang mang trốn ra phía sau Diêm Tu, sau đó đám ve sâu giống như mất đi mục tiêu bắt đầu lẩn quẩn trên không trung giáo đường.

Thấy nhiều ve sâu như vậy, gương mặt Diêm Tu trở nên trắng toát.

...tuy là chiếc mặt nạ hắn vốn đeo cũng đã có màu trắng sẵn rồi.

Trong ba người ở đây, hắn khẩn trương nhất, rút khẩu súng lục Phật Thuyết ra bắt đầu bắn liên tục năm phát súng.

Vốn Diêm Tu cho rằng Phật Thuyết sẽ rất khó bắn trúng đích, không ngờ mỗi viên đại đều trúng vào mục tiêu.

Chỉ tiếc uy lực của Phật Thuyết có hạn, mặc dù đã trúng mục tiêu nhưng cũng chỉ có thể làm đám ve sâu bị thương nhẹ, không thể một phát trí mạng.

Nhìn đám ve sầu bay loạng choạng, ánh mắt Ôn Văn hơi dao động, nhìn quỹ đạo bay thì tựa hồ chúng không thấy được ba người trong giáo đường...

Bằng không đạn của Diêm Tu không thể nào bắn trúng.

Đây chính là năng lực của Ngô Lục Căn, chẳng trách trông hấn không hề hoảng sợ chút nào...

Nhưng hấn làm sao làm được?

Ảo thuật hay là quấy nhiễu không gian?

Xem ra cho dù Ôn Văn không xuất hiện thì đám ve sầu này cũng không thể thắng được vị Ngô Lục Căn thần bí này.

“Ồ hay, giờ tôi mới chú ý tới ông có thứ đồ tốt này đây.”

Ánh mắt Ngô Lục Căn sáng lên nhìn khẩu súng lục Phật Thuyết trong tay Diêm Tu, nói: “Đưa súng tôi xem thử.”

Diêm Tu có chút sững sốt, không hiểu vì sao Ngô Lục Căn lại muốn xem súng của mình vào lúc này, nhưng vẫn nghe theo đưa súng qua.

Sau khi bắn một hồi thì Diêm Tu cũng nhận ra đám ve sầu này tựa hồ không nhìn thấy bọn họ.

Ngô Lục Căn thương thức một hồi thì giơ súng lên nhắm vào một con ve sầu đang bay loạn xạ.

“Nè, chờ đã, hết đạn rồi...”

Diêm Tu còn chưa nói xong đã thấy khẩu súng lục Phật Thuyết trong tay Ngô Lục Căn phát sáng, sau đó hấn bóp cò súng.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, một viên đạn được tạo thành từ năng lượng bay ra ngoài, trực tiếp bắn thủng đầu một con ve sầu!

Uy lực so với lúc ở trong tay Diêm Tu đâu phải chỉ lớn hơn một bậc!

Nhìn súng lục sáng lên, Ôn Văn lộ ra vẻ mặt ý tứ sâu xa, uy lực của súng lục Phật Thuyết khi ở trong tay Ngô Lục Căn trở nên mạnh mẽ hơn, cộng với sự khác thường trên người Ngô Lục Căn quan sát được trước đó.

Ôn Văn đã có chút suy đoán về thân phận của người này.

Vì thế Ôn Văn lấy ra khẩu Gatling Phật Thuyết vác lên vai, vô tình hoặc cố ý khoe khoang với Ngô Lục Căn.

Gatling Phật Thuyết bỏ không ở chỗ Ôn Văn đã lâu, thậm chí Ôn Văn còn không mua đạn cho nó, nếu không phải thứ này có được từ Hiệp Hội Thợ Săn, nếu không phải sợ bán nó trong trạm thu nhận rất có thể sẽ làm bại lộ thân phận của mình thì anh đã bán từ sớm rồi.

Có điều có lẽ thứ này sẽ được bán đi vào hôm nay.

Sau khi nhìn thấy khẩu Gatling Phật Thuyết, trông mắt Ngô Lục Căn cũng sắp lòi ra tới nơi, khẩu súng lục Phật Thuyết ở trong tay cũng trở nên vô vị.

“Muốn không? Tôi có thể bán cho ông, nhưng mà tôi muốn biết lai lịch của ông.”

Hiện giờ Diêm Tu đã hoàn toàn mù mịt, hẳn không hiểu được hai người này rốt cuộc đang làm gì, ở trong một phòng đầy ve sầu khổng lồ, hai vị này sao không chịu bắn ve mà lại chuyển sang mua bán vậy?

Ngô Lục Căn thở dài một tiếng nói: “Mà thôi, nếu thí chủ đã đoán được thì tiểu tăng có giấu giếm tiếp cũng không có ý nghĩa, tôi vốn định giả chết vào hôm nay rồi rời khỏi Giáo Đường Vinh Quang, vì thế có nói cho ông biết thì cũng không sao.”

Giả chết?

Người muốn giả chết không phải là hẳn à, sao lại biến thành Ngô Lục Căn rồi?

Chẳng qua chuyện làm hẳn khiếp sợ trong hôm nay đã quá nhiều rồi, vì thế lúc này vẫn giữ được gương mặt không biểu cảm.

Ngô Lục Căn gỡ cái nón tròn nhỏ trên đầu xuống, sau đó gỡ luôn bộ tóc.

Hiện ra trước mặt hai người là một cái đầu trọc bóng loáng, trên đầu còn có chấm tròn đốt hương...

Diêm Tu không rõ tình huống, Ôn Văn thì cảm thấy thực hiện nhiên, lúc anh lấy khẩu Gatling Phật Thuyết ra thì đã đoán được thân phận của Ngô Lục Căn.

Trên súng lục Phật Thuyết có khắc sáu ký hiệu đặc biệt của Phật giáo, được Phật giáo gọi là Sáu Chữ Chân Ngôn.

Trong liên bang có rất ít người nghe tới Phật giáo, nhưng Phật giáo quả thực từng hưng thịnh trong một khoảng thời gian ở khu Hoa Phủ.

Phật giáo có nguồn gốc từ khu Ấn, sau đó được truyền giáo vào khu Hoa Phủ, từng rất hưng thịnh, nhưng rất nhanh đã bắt đầu suy tàn.

Hiện giờ trong liên bang rất hiếm khi nhìn thấy tín đồ Phật giáo, chỉ có một số ít khu vực ở phía nam khu Hoa Phủ vẫn còn duy trì tín ngưỡng Phật giáo hoàn chỉnh.

Có điều tuy Phật giáo không thịnh hành nhưng đồ của bọn họ thì đúng là không tồi, rất nhiều dụng cụ của Hiệp Hội Thợ Săn được khắc ký hiệu Phật giáo, chúng có hiệu quả tăng sát thương đối với một số tai họa tà ác.

Nhưng hiệu quả thật ra cũng khá bình thường, không thể nào đạt tới uy lực khoa trương giống như khẩu súng trong tay Ngô Lục Căn.

Vì thế Ôn Văn mới suy đoán Ngô Lục Căn có sức mạnh tương tự với ký hiệu trên khẩu súng Phật Thuyết, nói cách khác Ngô Lục Căn tới từ Phật giáo.

Bộ não của Diêm Tu bị chết máy một chốc, rốt cuộc cũng hiểu được, hắn chỉ cái đầu trọc của Ngô Lục Căn nói: “Thì ra ông là người của Phật giáo được phái tới nằm vùng trong Giáo Đường Vinh Quang!”

Ngô Lục Căn xua tay nói: “Đừng nói khó nghe như vậy, tiểu tăng tới để học tập kinh nghiệm tiên tiến của Giáo Hội Sáng Thế, sau này trở về phát triển Phật giáo.”

“Như vậy chính là ăn cắp bí mật rồi, thông thường chính là gọi là nằm vùng.” Diêm Tu lạnh giọng nói.

“Nằm vùng thì sao, dù sao thì ông cũng không thể tố cáo tiểu tăng.” Ngô Lục Căn thức thời nói.

Diêm Tu có thể trở thành người bạn duy nhất trong Giáo Đường Vinh Quang của Ngô Lục Căn cũng vì tín ngưỡng của Diêm Tu không kiên định, hiện giờ Diêm Tu còn muốn giả chết để tách giáo, Ngô Lục Căn hiển nhiên không lo lắng Diêm Tu tố cáo với giáo hội.

Hưởng chi cho dù tố cáo thì sao, sau đêm nay cha xứ Ngô Lục Căn đã là một người chết, trên đời chỉ còn lại pháp sư Lục Văn.

Ngô Lục Căn vỗ vai Diêm Tu nói: “Ông yên tâm, đêm nay ông nhất định có thể hoàn thành giả chết, nơi này có nhiều ve sầu như vậy, sẽ không ai tin tưởng chúng ta có thể sống sót.”

Diêm Tu cười khỏ, điều hắn lo chính là có quá nhiều ve sầu.

Ôn Văn tò mò hỏi: “Nếu ta không tới, pháp sư Lục Căn định đối phó đám ve sầu này như thế nào?”

Ngô Lục Căn cười gượng: “Tiểu tăng không rành giết chóc, chỉ có thể dựa vào thần thông loại bỏ mầm tai họa của chúng, sau đó dẫn theo Diêm thí chủ rời đi.”

“Làm đám ve sầu này không nhìn thấy chúng ta chính là thần thông của ông à?” Ôn Văn nhíu mày hỏi.

“He he he, thần thông mà tôi nói thật ra chính là siêu năng lực mà bọn ông thường nói.”

“Mắt, tai, miệng, mũi, thân, ý chính là sáu căn, thần thông thông suốt ở một mức độ nào đó thì có thể điều khiển năm căn tai mắt mũi miệng thân của kẻ địch, làm chúng cảm giác mọi thứ đều là giả tạo.”

“Về phần căn thứ sáu, trình độ của tiểu tăng không đủ, vẫn chưa thể làm được vẹn toàn...”

Ôn Văn trừng to mắt, thị giác, khứu giác, vị giác, thính giác, xúc giác, năng lực của Ngô Lục Căn không phải là điều khiển ngũ giác của kẻ địch sao?

Chương 735 - Kế hoạch phục hưng

Ôn Văn có chút kiêng kỵ nhìn Ngô Lục Căn, điều khiển sáu căn mà người này nói trông như làm ảo thuật vậy, nhưng kỳ

thật lại có sự khác biệt rất lớn.

Ảo thuật tác dụng trực tiếp tới bộ não của kẻ địch, tạo thành cấu trúc ảo giác trong ý thức của đối phương.

Mà năng lực của Ngô Lục Căn là thông qua điều khiển ngũ giác làm đối phương nhìn thấy thứ mà Ngô Lục Căn muốn đối phương nhìn thấy.

Hai cái, một cái từ trong ra ngoài, một cái từ ngoài vào trong, không thể nói rõ là cái nào càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng ở trong thế giới người siêu năng, ảo thuật thường thấy hơn, phần lớn người siêu năng đều có phương pháp đối phó ảo thuật, giống như phương pháp của Ôn Văn chính là huy hiệu nhân viên quản lý kho hàng ở trên ngực và ý chí bền bỉ của mình.

Mà phương pháp điều khiển ngũ giác này, Ôn Văn ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói tới, này tức là anh không thể dựa vào kinh nghiệm của người khác để phá giải chiêu thức của Ngô Lục Căn.

Xem từ hướng này thì năng lực của Ngô Lục Căn khá là đáng sợ.

Trí lực của đám ve sầu bay lượn kia thấp hơn con người rất nhiều, bản chất chỉ là một đồng linh tinh bị năng lượng điều khiển.

Nếu là người điều khiển ảo thuật thì căn bản không thể nào dùng ảo thuật để tác động vào bộ não đám ve sầu này.

Nhưng Ngô Lục Căn lại có thể làm chúng cảm giác được tất cả chỉ là giả, vì thế chúng vẫn luôn xoay quanh trong phòng mà không có cách nào tìm được nhóm ba người bọn họ đang đứng ở chính giữa phòng.

Ngô Lục Căn giần gân giần cốt một xiu rồi nói với Ôn Văn: “Chuyện giao dịch có thể chờ chốc nữa rồi nói, thí chủ có thể đưa bảo vật này cho tôi mượn không, phải tiêu diệt sạch sẽ đám này đã, dù sao thì thân thông của tiểu tăng cũng có hạn, không giữ được chúng nó quá lâu.”

Ôn Văn không do dự trực tiếp ném khẩu Gatling Phật Thuyết qua, lúc lấy nó ra thì anh đã định giao nó cho Ngô Lục Căn

rồi.

Nơi này có nhiều ve sầu như vậy, ngay cả bản thân Ôn Văn nếu đối phó cũng cảm thấy phiền, chỉ có năng lực của Ngô Lục Căn mới ngăn chặn một cách hiệu quả.

Ngô Lục Căn nhận lấy khẩu Gatling Phật Thuyết, sau đó nó sáng lên, trên nòng súng sáu căn phân biệt hiện ra ký tự, tổng thể trông như một khẩu súng đồ chơi đèn led màu vàng chói.

“Wow wow, màu vàng truyền thuyết...”

Ôn Văn không chút nghĩ ngợi nói ra lời thoại trong trò chơi.

Ngô Lục Căn dùng một tay chấp trước người nói: “Lễ kính nam mô Gatling Bồ Tát, lục căn thanh tịnh đạn xuyên thép, một hơi ba ngàn sáu trăm vòng quay, đại từ đại bi độ người đời...”

“Đây mới là chí bảo có duyên với Phật giáo, nếu mỗi người trong Phật giáo đều có một món bảo khí như thế này thì còn lo gì Phật giáo không hưng thịnh?”

Sau đó hắn cầm khẩu Gatling, quay sang bắn phá đám ve sầu, trong khẩu Gatling không còn đạn, nhưng sức mạnh trong cơ thể Ngô Lục Căn không ngừng cung cấp cho khẩu Gatling vàng này, để nó có thể bắn ra đạn lượng tử.

Mỗi viên đạn trúng mục tiêu thì lại có một con ve sầu trực tiếp bị bắn nát thành một đồng mảnh vụn, nếu đạn trúng vào tường thì trực tiếp xuyên thủng thành một lỗ lớn.

Thuật bắn súng của Ngô Lục Căn không chuẩn, nhưng tinh thần phấn khích, năng lượng hùng hậu, chỉ hơn mười giây thì tòa giáo đường này đã bị đạn bắn thủng thành đồng đồ nát, dù sao thì nơi này cũng không phải bảo tự Phật giáo của hắn, có bắn thủng thì cũng không đau lòng.

Đám ve sầu nhìn thì thể đồng bạn chắt thành đồng mà phát ra tiếng ong ong không ngừng, mười mấy con ve sầu còn lại xám xịt bay đi.

Ôn Văn nhìn đồng đồ nát kinh người này, khóe miệng có chút co quắp, khẩu Gatling Phật Thuyết trong tay Ngô Lục Căn căn bản không nằm trong phạm vi súng đạn nữa rồi.

Cho dù anh mở cánh sắt X cũng không dám đối đầu chính diện với đòn tấn công của Ngô Lục Căn.

Nhưng một khi Ôn Văn và Ngô Lục Căn xung đột, với năng lực của Ngô Lục Căn, cho dù không muốn đỡ cũng phải đỡ, có điều với tính cách của Ngô Lục Căn, chỉ sợ sẽ ra đòn sát thủ để ‘nhỏ cỏ tận gốc’ trước.

“Mạo muội hỏi một câu, trong Phật giáo của ông hình như không có vị Nam mô Gatling Bô Tát này đúng không?” Ôn Văn mờ mịt hỏi.

Ngô Lục Căn hiển nhiên nói: “Bây giờ không có, sau này khi nhiều người tin tưởng sử dụng thì sẽ có, những vị Bô Tát trong miếu không phải cũng vì thế mà ra à?”

Người này cũng không thành kính với Phật giáo!

Ôn Văn lập tức ý thức được, Ngô Lục Căn này có lẽ vốn không có tín ngưỡng gì cả.

Suy nghĩ kỹ một chút thì lại rất hợp tình hợp lý, Phật giáo mà Ôn Văn biết tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ‘nhỏ cỏ tận gốc’ như thế.

Hơn nữa một người có tín ngưỡng thật sự sao lại có suy nghĩ lên vào giáo phái khác để học hỏi kinh nghiệm tiên tiến của người ta chứ?

Trong giáo phái bình thường, nảy sinh ra suy nghĩ này đã rất dị đoan rồi.

Thực tế thì Ôn Văn suy đoán không sai, Ngô Lục Căn thật ra không có tín ngưỡng gì cả.

Ngô Lục Căn từ khi sinh ra thì trên người đã mang theo kim quang, đồng thời còn có cả kiến thức và lý trí, vì thế được Phật giáo phía nam xem là Lạt Ma chuyển thế, tín ngưỡng hần như Thần Linh.

Nhưng bản thân Ngô Lục Căn biết rõ mình không phải Lạt Ma, sinh ra đã có kiến thức và lý trí cũng không phải vì Phật và Bô Tát, vì thế sau khi lớn lên hần đã lén rời khỏi Phật giáo.

Trong quá trình trưởng thành, hần đã học được rất nhiều thứ trong chùa miếu.

Nhóm lão hòa thượng tiểu hòa thượng tuy có tam quan khác với Ngô Lục Căn, có vài suy nghĩ làm hấn cảm thấy rất buồn cười.

Nhưng bọn họ là người tốt, một đám người tốt rất chất phác.

Không quản là đại hòa thượng hay tiểu hòa thượng, chuyện họ thích nhất là xuống núi dạo quanh, xua tan đi đám dị vật yêu vật, hoặc là giúp người chữa bệnh tiêu tai giải nạn.

Mỗi khi được hỏi làm vậy có đáng giá hay không, bọn họ chỉ cười không nói.

Vì thế Ngô Lục Căn quyết định giúp bọn họ hưng thịnh Phật giáo, coi như báo đáp công ơn nuôi dưỡng.

Về phần sau khi phát triển lớn mạnh rồi, các vị hòa thượng có hủ hóa sa đọa hay không thì đó không phải chuyện Ngô Lục Căn cần cân nhắc.

Theo Ngô Lục Căn thấy, sở dĩ Giáo Hội Sáng Thế có thể phát triển lớn mạnh, Phật giáo lại từ từ suy sụp, không phải vì Thần của Giáo Hội Sáng Thế ‘linh’, Thần Phật giáo mất linh.

Gốc rễ nằm ở chỗ thủ đoạn tuyên truyền của Giáo Hội Sáng Thế hiệu quả, mà Phật giáo vẫn luôn yên lặng giữ lẽ thói cũ, không chịu có thay đổi.

Vì thế hấn mới lên vào Giáo Hội Sáng Thế, học tập kinh nghiệm tiên tiến.

Những năm gần đây hấn học được rất nhiều ở Giáo Hội Sáng Thế, quy kết lại đơn giản là tâm địa độc ác nắm tay cứng rắn, thi triển thần ân mê hoặc lòng người.

Tâm địa độc ác lừa bỡn lòng người, đám trọc tóc kia sẽ không học được, nhưng những cái khác thì có thể thử một chút, vì thế khi nhìn thấy khẩu Gatling Phật Thuyết trong tay Ôn Văn hấn liền nhin không được.

Mớ Phật khí mà đám lão hòa thượng luyện ra là gì?

Mỡ, hạt châu, chậu sắt nhỏ, cây sắt nhỏ, mấy món đó có thể đánh người hay không phải dựa vào sự mạnh mẽ của Phật lực chứ không phải uy năng của chính bản thân vũ khí...

Vì thế hẳn quyết định sau này sẽ sử dụng series vũ khí Phật Thuyết này như trang bị chế tạo cho Phật giáo, có sức chiến đấu thì có thể hợp tác với Hiệp Hội Thợ Săn, một khi được Hiệp Hội Thợ Săn ủng hộ thì Phật giáo có thể nhanh chóng phát triển lớn mạnh.

Theo Ngô Lục Căn quan sát, Hiệp Hội Thợ Săn thấy Giáo Hội Sáng Thế độc chế cũng đã khó chịu lâu rồi.

Nhưng những giáo phái khác lại không có ý tiên thủ, điều Ngô Lục Căn muốn chính là Phật giáo không chịu thua kém mà vùng lên!

Lúc ban đầu Ngô Lục Căn đã xem Giáo Hội Sáng Thế là kẻ địch, mà mục đích của hẳn chính là làm cho Phật giáo phát triển thành một con quái vật lớn có thể chống lại Giáo Hội Sáng Thế!

Chương 736 - Đồng quy vu tận

Ngô Lục Căn buông khẩu Gatling, lôi ra một chiếc khăn tay phụ nữ thường dùng lau mồ hôi trên đầu.

“Thứ này đúng là tiêu hao Phật lực, nếu còn dùng thêm một tiếng đồng hồ nữa thì Phật lực của tiểu tăng có lẽ sẽ bị hút khô mất.”

Lông mày Ôn Văn không ngừng giật giật, nổ súng kiêu như vậy một hồi đã là quá dư thừa năng lượng so với người siêu năng thượng tự bình thường rồi.

Người này lại còn có thể kéo dài thêm một tiếng đồng hồ?

Thực lực thật sự của tên trọc này rốt cuộc là cấp bậc gì?

Chỉ sợ ít nhất cũng là người siêu năng chân tự!

Nếu như không phải chân tự thì hẳn cũng không thể nào vừa che đậy ngũ giác không chế nhiều ve sầu như vậy lại vừa dễ dàng bắn chết bọn nó.

Ngô Lục Căn hồi thúc Diêm Tu: “Mau bố trí đi, động tĩnh trận này quá lớn, không bao lâu nữa sẽ có người của Giáo Hội Sáng Thế tới.”

“Tuy tôi không sợ bọn họ nhưng không thể để bọn họ nhìn thấy tôi, bằng không thì mất hết mặt mũi.”

Diêm Tu xem trò vui này giờ vội vàng tiến vào tầng hầm giáo đường, kéo một cái xác có diện mạo giống như mình, suy nghĩ một chút rồi gỡ mặt nạ xuống, khóa trên mặt thi thể.

Chiếc mặt nạ này là dấu hiệu của Diêm Tu, không bỏ nó thì sẽ không có cách nào làm người Giáo Đường Vinh Quang tin tưởng người chết là hắn.

Vì thế Ôn Văn rút cuộc cũng thấy được dáng vẻ của Diêm Tu sau khi gỡ mặt nạ.

Ánh mắt trông rất đẹp, khó trách Lâm Lộ lại thích hắn, mũi cũng rất cao, còn bên dưới thế nào thì Ôn Văn không thấy được.

Bởi vì bên dưới lớp mặt nạ, Diêm Tu còn đeo khẩu trang!

Ở bên kia Ngô Lục Căn cũng kéo ra một cái xác có hình thể không khác mình bao nhiêu, sau đó gỡ nhẹ một cái vào mặt cái xác, gương mặt cái xác liền trở nên giống hệt như Ngô Lục Căn.

Thấy Ôn Văn khó hiểu nhìn mình, Ngô Lục Căn giải thích: “Tôi dùng năng lực của mình để gia cố gương mặt này, trong vòng một tháng, không quản là ai nhìn thi thể này cũng sẽ cảm thấy đó chính là tôi, mà người của Giáo Đường Vinh Quang không có khả năng giữ cái xác này lại tới một tháng sau.

Ôn Văn cũng không nhiều lời, hiện giờ Ngô Lục Căn làm anh có cảm giác sâu không lường được.

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, Ngô Lục Căn và Diêm Tu chuẩn bị rút lui, Ôn Văn nhìn mặt nạ trên thi thể Diêm Tu, thầm nghĩ vì giả chết mà bỏ qua món bảo bối này thì đúng là đáng tiếc.

Vì thế Ôn Văn kéo Diêm Tu qua bàn bạc một chút, sau khi thương lượng xong, Ôn Văn liền động tay chân một chút, để lại một dấu mốc không gian bên trên.

Chờ đến khi người của Giáo Đường Vinh Quang xác nhận thân phận của Diêm Tu rồi, Ôn Văn sẽ thông qua dấu mốc không gian cướp cái mặt nạ này.

Sau khi lấy được mặt nạ Ôn Văn sẽ giao cho Râu Đỏ tiến hành cải tạo, thay hình đổi dạng, sau đó mới đưa vào sử dụng.

Vì thế Ôn Văn đáp ứng sẽ cho Diêm Tu một món đồ siêu năng mà hẳn có thể sử dụng làm bồi thường, dù sao thì năng lực này cũng tạo thành ảnh hưởng nhất định với sự giả chết của Diêm Tu.

Đợi đến khi cả ba người đều rời đi, người của Giáo Đường Vinh Quang mới chậm rãi tiến tới, bọn họ nhận được tình báo nói rằng nơi này có hơn năm mươi con ve sấu nhưng khi tới thì chỉ nhìn thấy hai xác chết đã không còn hình người.

Sau khi kiểm tra xác nhận không có vấn đề, Giáo Đường Vinh Quang sẽ đưa Diêm Tu và Ngô Lục Căn vào danh sách tử vong.

...

Dưới tàng cây quýt trong công viên thành phố Liêu Châu là ba người đàn ông, chính là nhóm Ôn Văn.

Bọn họ đang tiến hành một cuộc giao dịch, Ngô Lục Căn muốn mua súng lục Phật Thuyết và Gatling Phật Thuyết.

Vì thế Ngô Lục Căn lấy ra một đồng đồ cho Ôn Văn và Diêm Tu lựa chọn.

Ví dụ như một con cá gỗ làm bằng gỗ tổng hợp, hạt châu giống như được bôi dầu, chày kim cương có tạo hình như chày cán bột, xá lợi tử trông như hạt sỏi trong dạ dày, hạt bồ đề...

Tuy tạo hình của những thứ này trông rất quê mùa nhưng Ôn Văn không hề khinh thường bất cứ món đồ gì, bởi vì cấp bậc năng lượng ẩn bên trong ít nhất cũng là cấp Tai Nạn!

Ngô Lục Căn chỉ mấy thứ này nói: “Đây là những Phật bảo mà ta mang theo bên người từ nhỏ, nếu hai ông không thích thì tôi sẽ đổi thứ khác, chắc chắn sẽ có món hai ông thích.”

Được xem là một người siêu năng tiêu tiền như nước nhưng nhìn Ngô Lục Căn lấy ra mấy thứ này, Ôn Văn vẫn cảm thấy ghen tị.

Anh đường đường là người đứng đầu trạm thu nhận nhưng lại không có nhiều thứ tốt bằng tên trọc này!

Có điều nghi kỹ lại thì Ôn Văn cảm thấy thực cân bằng, Phật giáo dù sao cũng đã được truyền thừa từ rất nhiều năm, mà thực lực của Ngô Lục Căn chỉ sợ chính là nhân vật thủ lĩnh trong giáo phái, có nhiều thứ tốt trong tay cũng là chuyện hiển nhiên.

Cuối cùng Diêm Tu lấy một cái chày cán bột... ừm, là chày kim cương.

Thứ đó có thể tăng cường năng lượng của hấn, cũng tức là ánh sáng trắng mà hấn điều khiển, đồng thời chỉ cần để chùy kim cương ở bên người thì ánh sáng hấn phát ra sẽ biến thành màu vàng, điều này có lợi cho sự lẫn trốn của hấn sau này.

Mà khẩu Gatling Phật Thuyết của Ôn Văn thì có giá trị cao hơn khẩu súng lục Phật Thuyết không ít, vì thế anh lấy một viên bồ đề và một cái chén xin com... à ừm, là bình bát.

Theo như lời Ngô Lục Căn thì hạt bồ đề này được làm từ một cây bồ đề có thực lực Tai nạn trong Phật giáo.

Mang theo bên người có thể bảo trì tinh táo, có công dụng đè nén những ý tưởng không hay, đối với người vẫn luôn dao động ở ranh giới điên cuồng như Ôn Văn thì đây là một món đồ khá tốt.

Mà cái bát kia chỉ cần tung ra thì có thể phóng ra kim quang khuất phục quái vật, khuất phục thành công thì có thể chứa quái vật trong bình bát, khuất phục không thành công cũng có công dụng kiềm hãm hành động của nó.

Sau khi hoàn thành giao dịch, Ngô Lục Căn cũng không rời đi mà dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Ôn Văn.

“Trước đó Ôn thí chủ có nói mình tới chuyện này là vì muốn tìm Diêm Tu xin giúp đỡ, không biết có cần tiêu tăng hay không, chỉ cần là chuyện tôi có thể giúp thì nhất định sẽ không từ chối.”

Ngô Lục Căn thấy rõ, hành vi giả chết của Diêm Tu rõ ràng là tương đương với phản giáo nhưng Diêm Tu không hề có ý đối gạt Ôn Văn, chứng tỏ Ôn Văn biết tâm tư Diêm Tu không đặt ở Giáo Đường Vinh Quang.

Vì thế Ôn Văn tới tìm Diêm Tu hơn phân nửa là nhắm tới Giáo Đường Vinh Quang.

Ngô Lục Căn đã xem Giáo Đường Vinh Quang như kẻ địch lớn nhất, vì thế hắn muốn giúp đỡ Ôn Văn một chút.

Mặt khác Ngô Lục Căn muốn phục hưng Phật giáo thì nhất định cần có sự giúp đỡ của Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế kết giao với thợ săn có thực lực mạnh mẽ là chuyện cần thiết.

Ôn Văn do dự một chốc, cũng không giấu giếm nói ra mục đích mình tới thành phố Liêu Châu lần này.

Nghe xong nghi hoặc của Ôn Văn, ánh mắt Ngô Lục Căn sáng ngời, hắn biết khá rành về chuyện này.

Một lát sau, Ngô Lục Căn nói với Ôn Văn: “Nếu thí chủ muốn điều tra chuyện này thì tiểu tăng có thể cung cấp chút manh mối.”

“Trong khoảng thời gian tìm hiểu kinh nghiệm ở Giáo Đường Vinh Quang, tôi đã tìm đọc được một vài tài liệu, mấy chỗ lưu trữ sách trong Giáo Đường Vinh Quang cũng tới vài lần.”

Lông mày Ôn Văn nhíu lại, chỗ lưu trữ sách...

Nơi đó hắn là cấm địa đi?

Lại còn tới vài lần?

Xem ra trong khoảng thời gian ẩn núp trong giáo đường, vị này đã làm không ít chuyện trộm gà trộm chó, ít nhất cũng không phải chỉ vì học tập như hắn nói.

Ngô Lục Căn nói tiếp: “Theo sổ sách cổ mà bản tăng đã thấy thì hai ngàn năm trước Giáo Đường Vinh Quang đã xảy ra một sự cố khá lớn.”

“Sự cố đó đã trực tiếp dẫn tới khu Hoa Phủ xảy ra một trận đại chiến cấp Tai Biến, hai bên giao chiến và kết quả cuối cùng là ‘đồng quy vu tận’, có lẽ chính là chuyện mà thí chủ muốn điều tra...”

“Hai cấp Tai Biến cùng chết với nhau!”

Hai mắt Ôn Văn sáng rực, vậy hai cấp Tai Biến đã cùng chết kia có phải là ve sầu thần bí và thiên sứ đọa lạc kia hay không?

Chương 737 - Kẻ phạm thần và ma quỷ

“Có thể báo hết tình huống mà ông biết cho tôi không?”

Ôn Văn mừng rỡ nhìn Ngô Lục Căn, anh vốn tưởng muốn thu hoạch được tin tức liên quan cần trải qua chút khúc chiết, không ngờ lại ngẫu nhiên gặp được Ngô Lục Căn, trực tiếp biết được những việc liên quan tới nội tình.

Những nội dung này có khả năng ngay cả quản lý cấp cao của giáo hội cũng không biết, nhưng bởi vì nhiều lần tiến vào cơ sở dữ liệu của Giáo Đường Vinh Quang nên Ngô Lục Căn chắc chắn biết.

Ngô Lục Căn gật đầu nói: “Đây là tất nhiên, nếu tiểu tăng không biết đã không nói.”

“Thí chủ nên biết, hai ngàn năm trước địa vị của Giáo Đường Vinh Quang trong thế giới người siêu năng cũng giống như Hiệp Hội Thợ Săn hiện giờ.”

Ôn Văn gật đầu, đây là chuyện mà tất cả siêu thợ săn đều biết.

“Ngoại trừ khu Hoa Phủ, khu Anh Đào, khu Ai Phi, những khu lớn còn lại đều trải rộng tín ngưỡng Giáo Hội Sáng Thế, có điều khi Giáo Đường Vinh Quang đang phát triển hưng thịnh thì một kẻ phạm thần thần bí xuất hiện.”

Ánh mắt Ôn Văn khẽ nhúc nhích: “Kẻ phạm thần?”

Ngô Lục Căn lắc đầu: “Kẻ phạm thần chỉ là một cách gọi, về hình tượng và danh hiệu thì đều rất mơ hồ.”

“Kẻ phạm thần lấy tín ngưỡng làm thức ăn, đặc biệt tập kích giáo đường và tín đồ Giáo Hội Sáng Thế.”

“Bản thân nó là một sự tồn tại khá đặc biệt, chỉ có một phần cơ thể bị vây trong thế giới hiện thật.”

“Vì thế cho dù cường giả cấp Tai Biến ra tay cũng không có cách nào hoàn toàn giết chết nó, chỉ có thể nhìn nó không ngừng chế tạo ra phân thân tập kích giáo đường.”

“Nếu như tiếp tục để mặc kẻ phạm thần tiếp tục tàn sát bừa bãi thì tín ngưỡng Giáo Hội Sáng Thế có lẽ sẽ gặp phải đả kích mang tính chất hủy diệt.”

“Vì thế Giáo Đường Vinh Quang đã cử hành một lần cúng tế long trọng, cầu xin Đấng Tạo Hóa phái sứ giả trực xuất hoặc

giết chết kẻ phạm thần...”

Thấy Ngô Lục Căn kéo dài âm cuối, Ôn Văn lập tức nói tiếp: “Buổi cúng tế này xuất hiện vấn đề sao?”

“Đúng vậy.” Ngô Lục Căn gật đầu: “Được triệu hồi tới không phải thiên sứ có được sức lực mạnh mẽ, mà là một ma quỷ khủng bố, ma quỷ đó đã giết chết tất cả mọi người trong buổi cúng tế, trở thành tai họa mới của Giáo Đường Vinh Quang.”

“Giống như kẻ phạm thần, ‘ma quỷ’ này cũng chỉ là cách gọi thay, về ngoại hình và danh hiệu thì không hề được đề cập tới.”

“Hai ngàn năm trước, sự tồn tại của cấp Tai Biến ở thế giới hiện thực cũng không nhiều như hiện giờ, có thể nói bây giờ mới chính là thời đại người siêu năng cường thịnh nhất.”

“Vì thế hai người siêu năng có ác ý đối với giáo hội đã mang tới tổn hại nặng nề cho Giáo Đường Vinh Quang, cũng bắt đầu từ hai ngàn năm trước, quyền khống chế thế giới của Giáo Đường Vinh Quang mới bắt đầu suy sụp, những tổ chức siêu năng khác bắt đầu mọc lên như nấm.”

Ôn Văn hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Ngô Lục Căn bắt đầu dĩ nhiên vai: “Sau đó sách cổ bị xé mất một trang, tôi thấy cuối cùng là hai vị Tai Biến kia không rõ vì sao lại quay sang làm tử địch, đại chiến một trận, cuối cùng đồng quy vu tận.”

“Cái tôi biết chính là những chuyện này, về phần ‘kẻ phạm thần’ và ‘ma quỷ’ có phải là mục tiêu ông muốn tìm hay không thì tiểu tăng không thể kết luận được.”

Không cần Ngô Lục Căn đưa ra kết luận, sau khi nghe xong Ôn Văn cũng đã có tính toán trong lòng.

Hai vị cấp Tai Biến mà Ngô Lục Căn đã nói, tám chính phân mười chính là cơ thể mẹ ve sầu, và sự tồn tại sau khi những bộ phận máu thịt kia tụ hợp lại.

Về phần tại sao trên sách cổ của Giáo Đường Vinh Quang lại không ghi rõ thì Ôn Văn cũng có thể hiểu được.

Giáo Đường Vinh Quang biết hai vị này vẫn chưa chết, mà cấp Tai Biến chưa chết thì vẫn có thể tiếp thu sức mạnh tín

ngưỡng, thông qua tín ngưỡng để hồi phục lại như cũ.

Đừng thấy hai vị cấp Tai Biến này đều là hung quái hủy diệt trời đất cũng không hề chớp mắt, chỉ cần có người biết tới sự mạnh mẽ của chúng, đồng thời biết được tên và hình dáng thì nhất định sẽ có người tín ngưỡng.

Dù sao thì trước giờ thế giới này cũng không thiếu người có dụng tâm kín đáo và người nhược trí không có đầu óc...

Bởi vậy Giáo Đường Vinh Quang không viết rõ ràng về vấn đề này chính là quyết định chính xác, có điều vì sao Giáo Đường Vinh Quang lại không chịu chia sẻ tình báo với Hiệp Hội Thợ Săn thì cần phải suy ngẫm lại.

Sau khi được Ngô Lục Căn đồng ý, Ôn Văn lập tức báo lại chuyện Ngô Lục Căn và những chuyện hắn biết cho tổng chỉ huy Hiệp Hội Thợ Săn ở tỉnh Môn Hạ, hội phó Hoa Phủ ‘Thiên Tru’.

Bên kia rất coi trọng phạm tình báo mà Ôn Văn truyền về, đồng thời gửi cho Ôn Văn một khoảng tiền sẵn ma phong phú làm phần thưởng, làm túi tiền suýt chút nữa đã cạn máu của Ôn Văn vì mua máy bay được bổ sung vào một lượng máu mới.

Mặt khác ‘Thiên Tru’ cảm thấy rất hứng thú với bản thân Ngô Lục Căn, cũng tỏ ý nếu Ngô Lục Căn muốn thì có thể tới thành phố Khê Hồng gặp mình nói chuyện, nếu có thể cô sẽ ủng hộ kế hoạch phục hưng Phật giáo của Ngô Lục Căn.

Tin tức này chẳng khác nào một liều thuốc trợ tim cho Ngô Lục Căn, nhân vật như hội phó Hiệp Hội Thợ Săn không phải dễ dàng liên lạc như thế.

Vì thế Ngô Lục Căn tỏ vẻ muốn lập bài vị trường sinh cho Ôn Văn ở trong chùa, mỗi ngày để nhóm tiểu hòa thượng thắp nhang...

Ôn Văn nghe xong thật sự muốn đánh người, nhưng lo lắng tới vấn đề có lẽ mình đánh không lại Ngô Lục Căn nên chỉ đành thôi...

Hai ngày sau, Ngô Lục Căn và Ôn Văn tiếp tục ở lại thành phố Liêu Châu, mở một phòng tổng thống ở khách sạn trung tâm thành phố.

Ừm... chi phí sẽ ghi sổ cho Hiệp Hội Thọ Săn.

Ôn Văn là người không chịu ở yên, hai ngày nay cơ bản đều không ở trong phòng mà lặng lẽ kiếm chuyện làm trong thành phố Liêu Châu.

Ví dụ như lén điều tra vị trí của bản thể ve sâu, ví dụ như lén túm vài ‘đầu lười’ của Giáo Đường Vinh Quang, tra hỏi tin tình báo của Giáo Đường Vinh Quang...

Trong quá trình này Ngô Lục Căn cũng bỏ ra khá nhiều công sức, tựa hồ hẳn khá để bụng chuyện bôi xấu Giáo Đường Vinh Quang, chỉ cần không phải giết người thì chiêu trò tổn hại gì cũng dám sử dụng.

Cấp bậc ‘đầu lười’ mà Ôn Văn bắt đều không thấp, nếu không có năng lực của Ngô Lục Căn hỗ trợ thì Ôn Văn rất khó có thể lặng lẽ bắt bọn họ rồi lại lặng lẽ đưa bọn họ trở về.

Có điều sau khi bị Ngô Lục Căn đi theo hai ngày, Ôn Văn cũng có chút phiền.

Bởi vì anh phát hiện Ôn Văn đi theo mình có lẽ không chỉ vì mình là một thợ săn địa vị cao, mà còn vì Ngô Lục Căn ý thức được Ôn Văn là một người đặc biệt.

Vì thế buổi sáng ngày thứ ba, Ôn Văn không ra ngoài kiếm chuyện nữa mà biếng nhác nằm ườn ra trên ghế dài, giống như một con cá mẫn hưởng thụ Tam Tể Nhi, Tứ Tể Nhi và Đào Thanh Thanh hầu hạ.

Ngô Lục Căn bị sự phung phí của Ôn Văn chọc cho phát cáu, vì vậy dùng giò heo phân biệt làm ba món da heo chiên giòn, thịt kho tàu và sốt tương, sau đó ăn tới miệng đầy mỡ ở trước mặt Ôn Văn.

Ôn Văn nhìn mà sửng sò: “Cái đó... tui nghe nói Phật giáo bọn ông kỵ món mặn mà?”

Ngô Lục Căn thực hùng hồn nói: “He he, người bình thường trong Phật giáo sợ lục căn không sạch nên mới kiêng kỵ.”

“Nhưng tôi đã không còn lục căn thì sao lại sợ không sạch, không sợ không sạch thì đương nhiên cái gì cũng làm được rồi.”

Ôn Văn liếc mắt: “Tên của ông đúng là giải thích được nhiều thật...”

Ngô Lục Căn tụng một câu niệm phật, tên của hắn sao có thể giảng nhiều như vậy chứ.

Chỉ là bản thân hắn am hiểu ngục biện mà thôi.

Ôn Văn thở dài một tiếng, không để ý tới Ngô Lục Căn, chuyển ánh mắt về phía phương xa, tựa hồ đang nhìn gì đó.

Chương 738 - Thánh sứ Lam Thiên

Hai con chim nhỏ màu xanh biếc tựa sát nhau đứng trên đầu cành cây giông hót thánh thót.

“Nếu sinh linh trên cõi đời này đều giống như hai con chim này thì tốt biết bao nhiêu, tâm tư đơn thuần, không dính tội nghiệt.”

“Chỉ tiếc nhân vật chính của thế giới này chính là nhân loại tội nghiệt ngập trời.”

“Càng đáng tiếc hơn là... mình lại bị một nhân loại bắt giữ, còn phải làm việc giúp hắn.”

“Mình cũng có tội, mình không còn sạch sẽ nữa rồi...”

Trên đầu là một vòng sáng, phía sau là đôi cánh trắng noãn, người nọ đứng dưới tán cây thở dài than ngắn.

Hắn là thiên sứ Phổ Quang.

Hai con chim nghe thấy tiếng hắn nên giật mình bay đi, Phổ Quang chỉ có thể bắt đắc dĩ rón ra rón rén đi dọc theo đường núi, ánh sáng trắng trên người đã mờ ảo đến mức có chút bất ổn, tựa hồ đang sợ hãi cái gì đó.

Điểm cuối của con đường này là một sơn trang nghỉ phép tên là sơn trang Long Đàm, nó từng là một khu ngoại cảnh nổi tiếng của các bộ phim truyền hình nổi tiếng, vì thế đã hot lên một khoảng thời gian, nhưng phong cảnh ở đây thật sự không nhiều lắm, vì thế sau đó bắt đầu sa sút dần.

Hiện giờ nơi này đã bị Giáo Đường Vinh Quang bao vây, trở thành nơi bố trí cho các thiên sứ.

Thiên sứ Phổ Quang một đường đi lên trên nhìn thấy không ít pho tượng thiên sứ, bên trong những pho tượng này đều có thiên sứ thứ thiệt.

Hơn nữa những thiên sứ này đều đã được bỏ niêm phong, có thể ra khỏi tượng đá bất cứ lúc nào, nếu có ve sầu hoặc quái vật khác dám tiến vào thì nhất định sẽ bị nhóm thiên sứ trực tiếp giết chết.

Nhưng bản thân thiên sứ Phổ Quang vốn đã là thiên sứ, vì thế có thể tự do ra vào.

Tin tức bẽ tắc nên các thiên sứ không biết chuyện thiên sứ Phổ Quang đã bị Ôn Văn bắt giữ, vì thế Ôn Văn phái thiên sứ Phổ Quang tới nơi này tìm hiểu tình huống.

Dùng cách nói của Ôn Văn là anh thấy thương cảm cho Phổ Quang bị giam cầm nên mới để hắn về thăm nhà.

Nhưng thiên sứ Phổ Quang mới không tin chuyện ma quỷ của Ôn Văn, máu trong tim tên này có thể trực tiếp dùng làm mực bút lông để viết chữ.

Chuyến về thăm nhà này khẳng định bị giám sát toàn bộ hành trình, đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể búng tay kéo hắn về trạm thu nhận.

Thật ra chỉ để hắn làm kẻ phản đội dẫn đường mà thôi.

Cho nên lúc Ôn Văn đưa ra yêu cầu này, thiên sứ Phổ Quang vốn đã từ chối.

Nhưng nắm đấm của Ôn Văn quá...

Vì thế thiên sứ Phổ Quang chỉ có thể bị ép tiến vào sơn trang Long Đàm, một đường rất thông suốt, những tượng đá thiên sứ gặp trên đường đều phóng ra tín hiệu thân thiện với hắn.

Nhưng những thiên sứ này càng hữu nghị thì thiên sứ Phổ Quang lại càng có cảm giác tội ác.

Đọc theo đường đi Phổ Quang ghi nhớ bố cục và thực lực đại khái của các thiên sứ, chuẩn bị trở về sẽ báo cho Ôn Văn.

Tuy đầu óc rất chống cự nhưng thân thể Phổ Quang lại rất thành thực, ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ Ôn Văn giao cho mình.

Đi dạo một hồi thì thiên sứ Phổ Quang gặp một tiểu thiên sứ đang tuần tra, vì thế hắn gọi tiểu thiên sứ kia lại, bắt đầu hỏi tình huống sơn trang.

Tiểu thiên sứ có hình thể giống như đứa bé nhân loại một hai tuổi, trên người chỉ quấn một mảnh vải trắng, sau lưng mọc ra đôi cánh bé xinh, thực lực thường là cấp Tai Hại hoặc cấp Tai Họa.

Được thiên sứ địa vị cao hơn hỏi chuyện, tiểu thiên sứ biết gì nói nấy, Ôn Văn vẫn luôn rình coi ở sau lưng thiên sứ Phổ Quang rốt cuộc cũng có chút hiểu biết về tình huống.

Có chút việc Giáo Đường Vinh Quang sẽ giữ bí mật với người siêu năng trong giáo hội nhưng sẽ không giấu nhóm thiên sứ, dù sao thì sinh vật như thiên sứ sẽ không tin ngưỡng đọa thiên sứ.

Vì thế Ôn Văn đã biết được cái tên của thiên sứ đọa lạc bên thành phố Khê Hồng.

Thiên sứ Di Mạn... Mayyami!

Vị thiên sứ này rất thần bí, Giáo Hội Sáng Thế không có bất cứ ghi chép vào về hắn, chỉ nói vị thiên sứ này sở hữu ‘sức mạnh khuếch tán’.

Những thiên sứ khác cũng không hiểu nhiều về vị đọa thiên sứ này, có thể nói là khá thần bí.

Ôn Văn đang định để thiên sứ Phổ Quang hỏi thêm một chút thì sơn trang Long Đàm đột nhiên chấn động.

Sau đó một thứ gì đó giống như thiên thạch màu xanh nhạt từ trên trời lao xuống với tốc độ cực nhanh.

“Ánh sáng màu xanh... là ve sần sao? Không đúng, kích thước của ve sần không lớn tới vậy!”

Trong lúc Ôn Văn suy nghĩ thì ‘thiên thạch’ đã rơi xuống đất, nện mặt đất lõm thành một cái hố to, quầng sáng màu xanh nhạt khuếch tán phá hủy tất cả mọi thứ ở xung quanh.

Những pho tượng thiên sứ ở gần đó có người kịp thời hóa thành trạng thái năng lượng thoát ra khỏi biển cố bất ngờ, có người trực tiếp bị kích thích quá lớn xé thành mảnh nhỏ, tử vong ngay tại chỗ.

Đợi đến khi mây mù tản đi, thiên sứ Phổ Quang nhìn thấy ở trung tâm cái hồ lớn là một sinh vật hình người cao hơn ba mét.

Trên người sinh vật này mặc lớp áo giáp trông giống như lớp vỏ ve sầu, có bốn cánh tay to lớn, phía sau là đôi cánh ve sầu thật lớn.

Không hề nghi ngờ, thứ này có liên quan tới ve sầu, là bản tiến hóa, hoặc nó chính là chủ nhân của đám ve sầu?

“Là thánh sứ Lam Thiên!”

“Mau đi mời thiên sứ Tịnh Nghiệt...”

Nhóm thiên sứ ở xung quanh nháo động, vừa kêu la om xòm vừa phóng ra ánh sáng trắng biểu lộ tư thế chiến đấu.

Trong không khí tựa hồ vang lên tiếng thánh ca, lại giống như có người đang tụng niệm trích dẫn lời của Thần Sáng Thế, sức mạnh thần thánh to lớn chuyển động trong sơn trang Long Đàm.

Chỉ có thiên sứ Phổ Quang ngơ ngác nhìn con quái ve sầu màu xanh nhạt kia, có chút không biết nên làm sao.

‘Thứ đồ chơi này là gì? Bọn họ đang làm gì? Mình nên làm sao?’

Thánh sứ Lam Thiên dùng ánh mắt làm người ta tê dại đảo một vòng xung quanh, sau đó bị con bò lạp là thiên sứ Phổ Quang hấp dẫn.

Vì thế hắn phóng nhanh tới chỗ thiên sứ Phổ Quang, thoáng chốc đã túm lấy cổ thiên sứ Phổ Quang, sẵn tay xé toạc một chiếc cánh.

Ôn Văn ngồi trên ghế lập tức bật dậy, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Thánh sứ Lam Thiên này hẳn là kẻ có tốc độ nhanh nhất trong số chân tự anh từng gặp, khoảng cách xa như vậy, Ôn Văn thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã thấy thiên sứ Phổ Quang bị chop cổ.

Kẻ bị gọi là kẻ phạm thần kia quả nhiên không chỉ có thể điều khiển ve sầu nhỏ yếu mà còn có thể điều khiển quái vật lớn mạnh mẽ tương đương cấp bậc chân tự!

Cái vòi xoắn sâu trong miệng thánh sứ Lam Thiên thoáng chốc đâm vào cổ thiên sứ Phổ Quang, giống như đang hấp thu gì đó.

Ánh sáng trên người thiên sứ Phổ Quang trở nên ảm đạm với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Đột nhiên ánh sáng đen lóe sáng, mắt thấy thiên sứ Phổ Quang đã sắp bị hút khô cứ vậy không chút báo trước biến mất trong tay thánh sứ Lam Thiên.

Thánh sứ Lam Thiên nghi hoặc, vì sao thức ăn tới tay lại biến mất?

Chẳng qua hẳn không có quá nhiều thời gian suy nghĩ, suy nghĩ không phải năng lực mạnh mẽ của hẳn, đối với hẳn thì thiên sứ chẳng qua chỉ là một ly trà sữa mà thôi.

Ở nơi này còn có nhiều ly như vậy, cho dù làm đổ một ly cũng chẳng sao.

Chi chít ve sâu xanh da trời từ trên trời bay xuống, vòng quanh trên sơn trang Long Đàm, thiên sứ và ve sâu chiến đấu rất căng thẳng.

Một cột sáng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, thanh tẩy đi tất cả bụi bặm xung quanh.

Một bóng dáng ba mặt sáu tay cao lớn từ trong ánh sáng bước ra, chỉ thánh sứ Lam Thiên nói: “Thứ tà ác ô uế, tao chờ mày đã lâu rồi!”

Thánh sứ Lam Thiên nhìn bóng dáng thiên sứ Tịnh Nguyệt mà hai mắt lóe sáng.

Wow wow, trà sữa hảo hạng!

Chương 739 - Tự dung đuổi giết

Cuộc chiến trong sơn trang Long Đàm nháy mắt bùng nổ, một bên là đám ve sầu được sự dẫn dắt của thánh sứ Lam Thiên, một bên là các thiên sứ do thiên sứ Tịnh Nghiệt dẫn đầu.

Cuộc chiến bên kia phát triển thành bộ dáng gì, Ôn Văn không biết, bởi vì anh đã mang thiên sứ Phổ Quang về.

Có điều trạng thái của thiên sứ Phổ Quang làm anh có chút quan tâm.

Sau khi trở về Phổ Quang liền rúc vào khóc tường ôm đầu gối bật khóc, dùng chiếc cánh lẻ loi còn lại bao trùm lấy chính mình, trông rất oan ức.

Hành động lần này thật sự đã để lại đả kích quá lớn trong lòng hắn, vừa phải cố chịu đựng sự ách náy làm kẻ phản bội, lại suýt chút nữa bị một con quái vật tiêu diệt, xem là trà sữa mà hút.

Đối với một thiên sứ mà nói, đây là một trải nghiệm hiếm có làm tinh thần thiên sứ Phổ Quang suy sụp, thậm chí còn muốn tự sát.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của thiên sứ Phổ Quang, Ôn Văn gãi gãi đầu, trong lòng có chút ách náy.

Nói đến cùng thì thiên sứ Phổ Quang biến thành bộ dáng như bây giờ cũng là vì anh.

Vì thế Ôn Văn quyết định trong cuộc kiểm tra lần sau sẽ cộng thêm mười điểm cho thiên sứ Phổ Quang, còn mua cho hắn loại giá chữ thập vừa có thể phát sáng vừa có thể phát nhạc để bồi thường...

Ừm... đối với Ôn Văn thì đây đã là nhân từ hiếm có rồi.

Dù sao thì chỉ cần thiên sứ Phổ Quang không chết thì nhất định sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu.

Mà thánh sứ Lam Thiên đột nhiên xuất hiện ở sơn trang Long Đàm làm Ôn Văn cảm thấy cảnh giác.

Bởi vì kẻ phạm thần có thể không chế đơn vị chiến đấu mạnh hơn nên mức chấn động của cuộc chiến cũng sẽ tăng lên.

Tình báo quan trọng này, nên làm thế nào báo cho Hiệp Hội Thợ Săn mới tốt đây?

Đang suy nghĩ thì Ôn Văn và Ngô Lục Căn đồng thời thay đổi sắc mặt.

Ôn Văn bật người khỏi chiếc ghế lười, xoay người lại đưa tay nhắm về phía cửa sổ, năng lượng màu đen tạo thành một tấm khiên che chắn cho mình và nhóm thú cưng Đào Thanh Thanh.

Một giây sau, một quang sáng màu xanh nhạt đột nhiên xuất hiện phân hủy toàn bộ mọi thứ trong phòng.

Ôn Văn thu hồi khiên, tay có chút nhứt mõi, liếc nhìn sang Ngô Lục Căn thì không nén được tức giận.

Tên này thế mà lại cầm chân giò heo trốn sau khiên của anh!

Sau đó Ôn Văn nghiêm túc nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bên ngoài bất ngờ bay tới hai bóng dáng cao lớn màu xanh lam.

Hai bóng dáng này giống hệt như thánh sứ Lam Thiên xuất hiện ở sơn trang Long Đàm trước đó!

Ngô Lục Căn ngoạm hai ba miếng xử lý xong khúc giò heo, tức giận nói: “Sao đột nhiên lại có hai tên chân tụt tìm tới tận cửa thế này, thứ kia tích lũy sức chiến đấu không phải để đối phó với Giáo Đường Vinh Quang à?”

Ôn Văn đảo mắt một vòng, tập kích căn cứ thiên sứ chỉ có một thánh sứ Lam Thiên.

Mà chỗ bọn họ lại tới hai thiên sứ.

Ôn Văn không trêu chọc đám ve sầu này, vì thế nghĩ tới nghĩ lui thì nguyên nhân chỉ có thể là vì hành vi cắt đuôi đám ve sầu của Ngô Lục Căn đã chọc giận ‘kẻ phạm thần’ đứng sau màn!

Suy nghĩ lại thì thật ra rất có lý.

Bình thường đều là kẻ phạm thần xúc phạm Giáo Đường Vinh Quang, lần này lại còn có một tên trọc tới khinh thường nó, làm sao nó không phẫn nộ?

Giống như có vài kẻ bình xịt trên mạng internet, bình thường không hề có chút gánh nặng nào dùng lời lẽ độc ác xỉ vả người

khác, một khi bị người ta mắng thì tức giận như người ta giết cha giết mẹ mình vậy...

Cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ của Ôn Văn, Ngô Lục Căn sờ sờ cái đầu trọc của mình, cũng hiểu được mối họa này do mình dẫn tới.

Vì thế hắn dùng bàn tay đầy dầu mỡ của mình vỗ vỗ vai Ôn Văn: “Ôn thí chủ yên tâm, để tiểu tăng dẫn hai con quái này đi.”

Trên người Ngô Lục Căn lóe ra ánh sáng vàng, đồng thời bắn ra hai lưỡi dao nhỏ màu vàng về phía tai họa thánh sứ Lam Thiên kia.

Dưới năng lực điều khiển ngũ giác của Ngô Lục Căn, hai thánh sứ Lam Thiên đều bị ghim một con dao nhỏ, cho dù nó không đủ làm chúng bị thương nhưng có thể làm chúng tức giận.

Sau đó Ngô Lục Căn trực tiếp từ tầng cao nhất nhảy xuống đất, vọt giò lên cỏ chạy về phía hướng đông, bên đó là bờ biển, chiến đấu ở đó sẽ không liên lụy tới người khác.

Hắn không sợ hai thiên sứ này, nhưng nếu chiến đấu ở trung tâm thành phố thì sẽ gây ra tổn thương thảm trọng, đây là hậu quả mà Ngô Lục Căn không muốn thấy.

Tuy hắn không tin ngưỡng Lạt Ma như đám hòa thượng kia nhưng cũng không thể để người khác vì bị mình liên lụy mà chết.

Tốc độ của Ngô Lục Căn rất nhanh, một thánh sứ Lam Thiên trực tiếp hóa thành tia sáng màu xanh nhạt đuổi theo, Ôn Văn thở phào một hơi, kẻ cắt mầm gieo họa đã dẫn kẻ địch đi rồi...

Chờ đã, kẻ địch vẫn chưa đi hết, vẫn còn lại một con.

Thánh sứ Lam Thiên còn lại chăm chú nhìn Ôn Văn, ánh mắt kia làm Ôn Văn dựng gai ốc.

Vì thế anh trực tiếp dịch chuyển tức thời sang hướng tây, thánh sứ Lam Thiên kia nhạy bén cảm nhận được điểm dịch chuyển của Ôn Văn, cũng lập tức đuổi theo.

Ôn Văn không dám dừng lại ngừng nghỉ một giây một phút nào, nhanh chóng tiến hành dịch chuyển tức thời phạm vi nhỏ,

còn vừa chạy vừa kêu la.

“Mày đừng có đuổi theo tao, kẻ cắt mầm gieo họa của bọn mày có phải tao đâu chứ, là tên hòa thượng kia kia.”

“Huống chi bọn mày muốn cũng vô dụng, hòa thượng kia muốn cho bọn mày...”

Không quản Ôn Văn cảm rằm thế nào, thánh sứ Lam Thiên vẫn đuổi theo không tha, Ôn Văn đã gửi tín hiệu tới cho ‘Kết Giới Sư’ để xin giúp đỡ, cũng không biết tới khi nào hẳn mới chạy tới cứu viện.

Trong mắt Ôn Văn, anh bị tấn công hoàn toàn là vì tai bay va gió, rõ ràng kẻ trêu chọc đám ve sầu tàn bạo này là Ngô Lục Căn, vì sao tên này lại muốn đuổi giết anh?

Thánh sứ Lam Thiên đuổi theo sau lưng Ôn Văn có thể dùng tay phóng ra tia sáng màu xanh nhạt, nơi bị tia sáng này bắn trúng sẽ biến thành một thứ giống như đá màu xanh, Ôn Văn không dám đánh cược chính mình có thể chống đỡ được thứ này.

Mặt khác tốc độ của thánh sứ Lam Thiên này quá phạm quy, năng lực dịch chuyển tức thời cự ly ngắn của Ôn Văn cũng không thể nào cắt đuổi được nó.

Tốc độ của ve sầu bình thường cũng đã rất dọa người, tốc độ của thánh sứ Lam Thiên không biết nhanh hơn bao nhiêu lần, hiện giờ Ôn Văn căn bản không dám dừng lại, bởi vì tốc độ của nó quá nhanh, có khả năng Ôn Văn còn không kịp phản ứng đã bị nó giải quyết rồi.

Trước đó Ôn Văn từng có bốn lần đối mặt với cường giả cảnh giới chân tự, nhưng chưa có lần nào chật vật như thế này.

Thực lực của Suluman tuy mạnh nhưng chỉ số thông minh không cao, hơn nữa khi đó Ôn Văn còn có Kiều Phi Nhã giúp đỡ.

Sức mạnh của Ais Wakaz vẫn chưa hoàn thiện, hơn nữa Ôn Văn còn chôn một quả bom hẹn giờ trong cơ thể hắn, vì thế mới có thể đối đầu chính diện.

Lúc đối mặt với công tước huyết tộc Elie Stuart, bên cạnh Ôn Văn còn có hai vị thượng tự mạnh mẽ khác, hơn nữa sau lưng

còn có quân cứu viện hùng hậu có thể nghiền ép Elie Stuart.

Về phần quái da người, nó căn bản không tính là chân tự hoàn chỉnh, hơn nữa Ôn Văn cũng không có ý định liêu mạng với nó.

Nhưng thánh sứ Lam Thiên này thì khác, nó không có đặc tính Tai Biến cũng không có thực lực gì đặc biệt, chỉ có tốc độ cực hạn và sát thương, đối với Ôn Văn thì nó chính là loại hình khó đối phó nhất.

Càng làm Ôn Văn nghi ngờ là thánh sứ Lam Thiên ra tay tàn nhẫn như không giết được anh sẽ không thôi!

Nếu như là vì trả thù, nó phải đuổi theo giết Ngô Lục Căn.

Nếu như vì thuận tiện thì nhóm Đào Thanh Thanh cũng sẽ là mục tiêu của nó, nhưng nó lại cố chấp đuổi theo Ôn Văn.

Mặt khác dựa vào kết quả điều tra mấy ngày nay, đám ve sấu này ra tay rất có mục đích, hơn nữa tuy trí tuệ không cao nhưng địa điểm tiến hành tập kích lại không xuất phát từ ý thức tự chủ của chúng...

Chờ đã!

Ôn Văn giật thót một phen.

Đột nhiên anh thông suốt được một chuyện.

Mấy hôm trước giáo đường nhỏ lại xuất hiện hơn năm chục con ve sấu căn bản không phải vì Ngô Lục Căn cắt đuôi lũ ve sấu.

Mục đích căn bản mà chúng tập kích giáo đường là vì sức mạnh tín ngưỡng trên người Ngô Lục Căn!

Chương 740 - Ba chỏm lông mày

Chỉ cần động não ngẫm nghĩ một phen là có thể hiểu được, nếu kẻ phạm thân lấy tín ngưỡng làm thức ăn, như vậy trừ phi hắn là một kẻ kén ăn, không thì bất cứ tín ngưỡng nào cũng hữu dụng mới đúng.

Căn cứ từ vài lời Ngô Lục Căn để lộ ra thì địa vị của hắn trong Phật giáo nhất định rất cao, hơn nữa còn có rất nhiều tầng

nhân xem hấn là Thần Linh mà ngưỡng mộ.

Cũng tức là trên người Ngô Lục Căn cũng có sức mạnh tín ngưỡng giống như những chiếc giá chữ thập kia!

Nhưng bởi vì Ngô Lục Căn là chủ thể tín ngưỡng, vì thế sức mạnh tín ngưỡng trên người hấn lại càng quý giá hơn số thập tự kia!

Đổi lại trên người Ôn Văn thì cũng cùng đạo lý đó.

Ôn Văn cũng từng được đám quỷ mỗ thờ phụng, tuy số lượng tín ngưỡng không thể nào so sánh với Ngô Lục Căn nhưng anh cũng là chủ thể tiếp nhận tín ngưỡng.

Hơn nữa ai biết được trạm thu nhận có từng được ngưỡng mộ hay không, tín ngưỡng đó có nằm trên người Ôn Văn hay không.

Vì thế thánh sứ Lam Thiên này đuổi giết hoàn toàn là hướng về phía bản thân Ôn Văn mà tới!

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Ôn Văn lại càng dốc sức chạy trốn hơn, anh không muốn bị thứ này coi là trà sữa mà hút sạch.

Tốc độ của hai người đều rất nhanh, chỉ hai ba phút đã rời khỏi phạm vi thành phố tiến vào một vùng đất hoang rộng rãi trên những ngọn đồi thấp.

Đang chạy thực mạng thì đột nhiên Ôn Văn nghe ‘ầm’ một tiếng thật lớn.

Giống như chim đập vào mặt kính thủy tinh, nhưng âm vang rất lớn, là thánh sứ Lam Thiên đang đuổi theo Ôn Văn đã đập phải thứ gì đó!

Ôn Văn dịch chuyển tức thời ra hơi trăm mét, vừa mới cảnh giác xoay người lại thì nhìn thấy trước mặt thánh sứ Lam Thiên đột nhiên xuất hiện vô số vết rạn màu xanh nhạt,

Những vết rạn kia ngày một lớn, cuối cùng giống như thủy tinh rơi xuống đất biến mất không thấy đâu nữa, hiển nhiên là một kết giới trong suốt!

Một người đàn ông mặc trường bào màu xanh lam để chòm râu phong cách gợi cảm, trên người mang theo ký hiệu huyền

ảo màu xanh da trời từ trên không trung bay xuống, giống như Chúng Thần giáng thế.

Hắn chính là cường giả chân tự– Két Giới Sư!

Nhìn thấy Két Giới Sư, Ôn Văn thở phào một hơi, quơ tay hô to với đối phương: “Hey, ông lớn à, nhìn bên này nè, ông còn không tới thì tôi bị thứ này khèo luôn rồi đấy!”

Két Giới Sư gật đầu, trong lòng cảm thấy trút được gánh nặng, may mà đuổi kịp.

Tốc độ của hai tên này quá nhanh, nếu không phải Két Giới Sư vừa vặn đang ở gần đó thì có lẽ không thể nào cứu viện kịp thời.

Nguyên nhân là tốc độ của hắn không nhanh bằng hai người này...

Có điều Két Giới Sư đương nhiên sẽ không nói ra những chuyện có khả năng tổn hại tới hình tượng của mình, hắn nhìn thánh sứ Lam Thiên, kinh ngạc nói: “Tôi còn tưởng đám ve sầu xanh da trời này chỉ có hàng thông thường, không ngờ có cả quái vật cấp bậc chân tự.”

“Xem ra lần này đám Giáo Đường Vinh Quang đã trêu phải phiền phức không nhỏ, khó trách bọn họ lại coi trọng chuyện này tới vậy.”

Sau đó Két Giới Sư vuốt cằm râu xinh đẹp của mình, tán thưởng nhìn Ôn Văn.

Tên nhóc này, quả nhiên là mầm móng tốt!

Trước đây khi thấy Ôn Văn có thể dùng sức của một mình mình chiến đấu với Suluman, Két Giới Sư đã rất kinh ngạc.

Hiện giờ lại đơn độc đối mặt với quái vật chân tự, dùng tốc độ kinh người như vậy để chạy trốn lại càng làm hắn kinh hãi không thôi.

Tài năng như thế này cũng rất hiếm thấy trong số người siêu năng thượng tự của Hiệp Hội Thợ Săn.

Đáng tiếc lần trước Ôn Văn tới Đảo Thợ Săn không thể trực tiếp thăng cấp lên chân tự trong suối gương, bằng không Hiệp Hội Thợ Săn lại có thêm một trụ cột.

Kết Giới Sư vừa mới cảm thán không bao lâu thì một bóng dáng màu lam đột ngột xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

“Ôi cái...”

Bốn cánh tay của thánh sứ Lam Thiên siết lại thành một quả đấm thật to đột nhiên nện vào đỉnh đầu Kết Giới Sư, làm hắn giống như một vì sao rơi thẳng xuống đất, làm mặt đất lõm thành một cái hố to.

Ôn Văn che mắt lại, có chút không thành lòng nhìn thẳng, ngoại viện mạnh mẽ anh mới tìm tới sẽ không bị đánh chết như thế chứ...

Đột nhiên ánh sáng màu xanh lóe lên trước mặt Ôn Văn, bóng dáng Kết Giới Sư một lần nữa xuất hiện trước mặt Ôn Văn, thoạt nhìn không hề có chút tổn hao nào.

Kết Giới Sư quay người lại an ủi Ôn Văn: “Không sao, khi này chỉ là nhất thời sơ suất, không ngờ tốc độ của thứ súc sinh này lại nhanh tới...”

Ôn Văn thấy mặt Kết Giới Sư thì lập tức mặt không biểu cảm quay đầu đi.

Kết Giới Sư tới cứu anh, nếu cười phá lên lúc này thì bất lịch sự quá.

Phải cố chịu đựng...

Chỉ thấy hai chòm râu xinh đẹp của Kết Giới Sư chỉ còn lại có một bên.

Trước đây hắn tự hào xưng là bốn chòm lông mày, sau này có lẽ chỉ có thể nói mình có ba chòm lông mày.

Trên người Kết Giới Sư thật ra vẫn luôn có một kết giới dán chặt trên người, kết giới này đủ sức chống đỡ mấy đòn tấn công của cường giả chân tự bình thường, vì thế hắn mới không sợ hãi.

Nhưng bởi vì trước lúc bị đánh vừa vặn hắn đang vuốt râu mép.

Vì thế trong lúc giật mình nên vô tình dùng sức quá lớn, tự mình giật đứt chòm râu mép.

Kết Giới Sư đã nhận ra sự khác thường của Ôn Văn, đưa tay lên nhìn nhúm râu mép trong tay, sau đó kinh ngạc sò sò vị trí chòm râu...

Hai giây sau, Kết Giới Sư lạnh như băng quay đầu lại nhìn thánh sứ Lam Thiên.

Sát ý bùng lên!

“Râu mép này, mỗi sáng sớm tao đều cắt tĩa một phen, đã suốt ba mươi năm rồi...”

“Tao không có con, râu mép này chính là con của tao...”

“Mày hủy đi ba mươi năm cố gắng của tao...”

Ôn Văn trốn sau lưng Kết Giới Sư, thềm cổ vũ cho hắn, sát khí của Kết Giới Sư càng nồng đậm thì anh lại càng an toàn.

Thánh sứ Lam Thiên nghe không hiểu Kết Giới Sư đang nói gì, cũng không muốn nghe hiểu, nó chỉ muốn bắt lấy Ôn Văn.

Đôi cánh sau lưng phát ra tiếng ong ong vang dội, khớp xương trên người phun trào ánh sáng màu xanh nhạt, hơi thở ngọt ngào lan tỏa quanh người, không gian giống như ngưng đọng.

Ôn Văn rụt người ở sau lưng Kết Giới Sư, chỉ có như vậy mới có thể làm anh cảm thấy an toàn.

“Yên tâm đi, nó không tổn thương cậu được đâu, vớ lại... nó chết chắc rồi.”

Kết Giới Sư bỏ chòm râu bị giật đứt vào trong một kết giới thu nhỏ rồi cất vào lòng, sau đó một kết giới huyền ảo có ký hiệu màu tím nhạt xuất hiện bao lấy hắn và Ôn Văn.

Hắn không sợ thánh sứ Lam Thiên, nhưng Ôn Văn thì không chắc, kết giới này có thể đảm bảo độ an toàn cho Ôn Văn.

Kết giới của Kết Giới Sư có thể bao trùm cả một thành phố, hiện giờ kết giới quy mô lớn như vậy được áp súc thành một kết giới nhỏ chỉ có đường kính năm mét, sức chống đỡ khủng bố đến cỡ nào, Ôn Văn hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Nhưng sau khi an toàn rồi, đầu óc của Ôn Văn bắt đầu không đứng đắn.

Thực không hợp thời điểm hỏi một câu: “Ông lớn à, kết giới của ông không phải vẫn luôn có màu xanh nhạt à?”

Kết Giới Sư run tay, có lệ nói: “Màu sắc chỉ là biểu tượng, cậu phải chú ý quan sát sự khác biệt.”

Ôn Văn cái hiểu cái không gật đầu, Kết Giới Sư không chỉ là bậc thầy kết giới mà còn là bậc thầy ký hiệu, điều hẳn nói chắc chắn phải có ý tứ sâu xa.

Nhưng Ôn Văn không biết, Kết Giới Sư nhìn thấy thánh sứ Lam Thiên có màu xanh nhạt nên mới không muốn dùng kết giới màu xanh nhạt...

Cũng giống như tâm tình của những người không muốn mặc áo đụng hàng với người khác vậy.

Chương 741 - Gấp

Bộ trí kết giới xong, thánh sứ Lam Thiên cũng bắt đầu tấn công.

Tốc độ của nó so với trước kia lại càng nhanh hơn, tốc độ khủng bố để lại vô số vệt bóng mờ màu xanh lam trên không trung, cứ mỗi giây đồng hồ kết giới màu tím của Kết Giới Sư phải chọi mười lần tấn công từ các góc độ khác nhau.

Sức của những đòn tấn công này rất lớn, bóng kết giới giống như một quả bóng thật to đụng chạm tứ tung xung quanh, đập mọi thứ vỡ nát.

Trong tình huống như thế mà Kết Giới Sư vẫn có thể làm chính mình vẫn luôn nằm ở vị trí trung tâm của quả bóng kết giới, từ đầu tới cuối vẫn luôn hướng đầu lên trên, mặt lộ ra ý cười.

Nếu không phải hẳn bị thiếu mất một chòm râu, Ôn Văn thậm chí còn muốn vỗ tay khen ngợi, chịu đòn mà cũng có phong độ như vậy, thật không hổ là cường giả chân tự.

Có điều bản thân Ôn Văn cũng không bình chân như vại, Kết Giới Sư là người điều khiển kết giới, hiển nhiên có thể giữ phong độ, nhưng Ôn Văn thì không được đả ngộ này.

Cứ thử tưởng tượng bên trong quả bóng rổ có một quả bóng đàn hồi, sau đó bạn chơi bóng như bình thường.

Vậy thì quả bóng đàn hồi ở bên trong kia chính là trạng thái của Ôn Văn hiện giờ...

Đung đưa kịch liệt như vậy, ngay cả người sắt cũng chịu không nổi, Ôn Văn phải dùng nghị lực rất lớn không nôn không vãi.

Người siêu năng cũng là người, cũng cần ăn cần uống cần ị, nếu không tắm thì trên người cũng sẽ bẩn, bị viêm ruột thừa cũng cần phẫu thuật, những vấn đề này mặc dù có hơi tổn hại hình tượng cao lớn của người siêu năng, nhưng đều là vấn đề mà mỗi người đều cần phải đối mặt.

“Đều tại tên hòa thượng ngốc kia, nếu không phải hắn ăn thịt thơm như vậy, lượng cơm của mình cũng không tăng gấp đôi...”

Ôn Văn đột nhiên có chút hoài niệm năng lực của Cổ Đạo Thanh, tinh lọc đi mớ ô uế đó thì anh không cần phải đối diện với phiền não này nữa rồi.

Vì để tình cảnh không quá xấu hổ, Ôn Văn bắt đầu tìm thứ có thể hỗ trợ được mình trong tình huống này trong kho năng lực.

Cuối cùng đúng là để anh tìm được, năng lực của Mr X vừa vặn có thể dùng trong tình huống này.

Năng lực của Mr X chính là lực hút và sức đẩy, Ôn Văn dùng sức đẩy để cơ thể mình cố định phía sau Kết Giới Sư, sau đó dùng chân phóng ra lực hút, mục tiêu là mặt đất.

Như vậy mặt kệ quả bóng này xóc nảy xoay tròn cỡ nào, Ôn Văn vẫn có thể suy trì cân đối cho bản thân, đồng thời trong quá trình không chế, Ôn Văn cũng hiểu biết sâu sắc hơn về hai năng lực này.

Ngay cả bản thân Mr X cũng không có được hoàn cảnh như thế này để rèn luyện.

Kết Giới Sư thấy Ôn Văn không còn va loạn xung quanh như một quả bóng đàn hồi nữa thì tán thưởng gật đầu, sau đó trong mắt lóe ra tia hung ác, hắn muốn bắt đầu phản kích.

Ở bên cạnh thánh sứ Lam Thiên thỉnh thoảng có kết giới lóe lên làm hành động tốc độ cao của thánh sứ Lam Thiên bị hạn chế rất lớn.

Có điều những kết giới nhỏ này hoàn toàn không đủ sức để quyết định cuộc chiến, chỉ có tác dụng kéo dài thời gian mà thôi, thánh sứ Lam Thiên chỉ cần vung tay lên đã có thể đánh nát loại kết giới nhỏ kia.

Nhưng Ôn Văn nhạy bén chú ý thấy không phải tất cả kết giới đều bị thánh sứ Lam Thiên đánh nát, vẫn còn một phần kết giới trông như không có chút ý nghĩa nào nhưng lại tự động xếp thành hàng, chúng nó chỉ hiện lên trong nháy mắt rồi biến mất.

Không, chúng không biến mất mà chỉ trở nên trong suốt.

Nếu Ôn Văn ở trong trận chiến chứ không phải đang quan sát thì chỉ sợ cũng không thể nào phát hiện được số kết giới đó, lại càng không cần nói tới thánh sứ Lam Thiên vẫn luôn chiến đấu với tốc độ cao mà đầu óc lại không tốt cho lắm.

Sau khi chịu đòn một hồi, Kết Giới Sư đột nhiên mỉm cười, thả lỏng nói với Ôn Văn: “Đừng thấy con sấu bọ này có tốc độ rất nhanh, chung quy thì chỉ có tốc độ nhanh thôi.”

“Trí tuệ không cao, không có đặc tính Tai Biến, chỉ cần tổ chất cơ sở không vượt qua giá trị giới hạn thì tuyệt đối không phải là đối thủ của tôi!”

Ôn Văn lịch sự phụ họa hai tiếng, mức độ nguy hiểm không cao là chỉ đối với cường giả chân tự, đối với người siêu năng dưới cấp chân tự thì kẻ có tốc độ cao tới mức không kịp phản ứng như thánh sứ Lam Thiên mới là đối tượng nguy hiểm nhất.

“Chạm bẫy đã lập xong, chỉ chờ con mồi mắc câu.”

Hai người lại chịu đòn một chốc, lần này quả bóng kết giới tuy vẫn va chạm loạn xạ xung quanh nhưng Ôn Văn phát hiện phương hướng đụng chạm có chút không đúng, Kết Giới Sư đang tiến hành dẫn dắt phương hướng.

Đợi đến khi thánh sứ Lam Thiên đi ngang qua vị trí đã bố trí kết giới trước đó, Kết Giới Sư đột nhiên vỗ tay một cái.

Tất cả kết giới nhỏ được ẩn giấu trước đó đồng thời xuất hiện, tạo thành mười ký hiệu lớn, những ký hiệu này chậm rãi vòng quanh thánh sư Lam Thiên, tốc độ của thánh sư Lam Thiên trở nên chậm chạp.

Sau đó những ký hiệu kia phóng ra kết giới màu tím kết nối với nhau, bao vây thánh sư Lam Thiên, hình thành một kết giới phức tạp hình tròn có đường kính hai mươi mét.

Đôi mắt kép của thánh sư Lam Thiên chớp động liên tục, nó không hiểu vì sao mình đột nhiên bị bao vây.

Nhưng thứ này không thể nào giữ được nó.

Nó bắt đầu dùng tốc độ cực nhanh va chạm kết giới phức tạp này, tốc độ ngày một nhanh hơn, ánh sáng xanh thẫm trên người cũng ngày càng mạnh mẽ hơn, chỉ mười mấy giây thì kết giới mà Kết Giới Sư vất vả bố trí đã xuất hiện vết rạn.

Ôn Văn có chút lo lắng nhìn Kết Giới Sư, người này vừa ra sân đã chịu đòn, rốt cuộc có được không vậy?

Nếu hắn không được, Ôn Văn chỉ có thể trốn vào trong trạm thu nhận.

Kết Giới Sư lại không hề hoảng loạn, mỉm cười nói với Ôn Văn: “Đừng lo, thắng bại gần công bố rồi.”

Kết Giới Sư giơ tay lên, giữa hai tay giống như đang nắm thứ gì đó, sau đó Ôn Văn nhìn thấy những đường cong màu tím đột nhiên xuất hiện trong tay Kết Giới Sư, giống như đang vẽ ra thứ gì đó.

Những đường cong màu tím ngày càng hoàn thiện hơn, nhìn kỹ thì đó chính là hình kết giới bao vây thánh sư Lam Thiên đang co lại!

Thậm chí ngay cả vết rạn mà thánh sư Lam Thiên va chạm tạo thành cũng bị Kết Giới Sư phục hồi hoàn mỹ.

Trong lúc Ôn Văn chờ mong không biết Kết Giới Sư sẽ dùng chiêu thức khủng bố gì để kết thúc, Kết Giới Sư thoáng chốc chụp bẹp hình ảnh thu nhỏ kia, làm nó trông như một bản vẽ trên mặt phẳng.

Mà cùng lúc đó, kết giới to lớn đang bao vây thánh sư Lam Thiên cũng trở nên bẹp dí!

Thánh sứ Lam Thiên ở bên trong cũng bị đè ép, con người cũng lòi ra ngoài, dòng máu màu xanh từ trong khe hở của lớp giáp chảy ra.

“Này... này...”

Ôn Văn nhìn tay Kết Giới Sư, lại nhìn thánh sứ Lam Thiên bị biến thành dẹp lép, thoáng chốc có chút ớn lạnh.

Bởi vì anh hoàn toàn không hiểu được năng lực của Kết Giới Sư.

Kết Giới Sư chậm rãi gấp kết giới dẹp như tờ giấy kia lại, thánh sứ Lam Thiên ở bên trong cũng bị gấp lại, không quản là xương cứng hay cơ thể dẻo dai đều không có chút tác dụng nào.

Sau vài lần gấp, thánh sứ Lam Thiên đã hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ trước đó, chỉ còn là một đồng thịt nát.

Thoạt nhìn vừa hoang đường lại có chút khủng bố.

Đột nhiên một tia sáng màu xanh nhạt từ trong cơ thể thánh sứ Lam Thiên bay ra ngoài, trực tiếp đâm thủng kết giới đã bị gấp thành khó coi bay về phía đông, cuối cùng không thấy gì nữa.

Kết Giới Sư thở dài một tiếng, ngừng động tác gấp lại, nhìn hướng ánh sáng bay đi, im lặng không nói gì.

Chương 742 - Ve sầu khổng lồ bị đóng đinh trên trời

“Thắng rồi à?”

Ôn Văn đứng phía sau Kết Giới Sư, không chút liêm sỉ thò đầu ra hỏi.

Kết Giới Sư lắc đầu: “Tính là thắng, cũng không tính là thắng.”

“Con quái vật chân tự do vị thần bí kia chế tạo quả thực đã bị tôi giết, nhưng thứ thật sự chế tạo ra nó đã trốn thoát.”

“Tôi vốn không hi vọng xa vời là có thể ngăn cản, dù sao nó cũng thuộc về sức mạnh cấp Tai Biến, nó có thể trở về bản thể.”

“Đối phương vẫn có thể tiếp tục chế tạo ra chân tự, chỉ cần một khoảng thời gian và đầy đủ nguyên liệu...”

“Nguyên liệu...”

Ôn Văn buông tay áo Kết Giới Sư, chạy tới trước mặt đồng đồ không rõ hình dáng kia, dùng một cây gậy nhỏ chọt chọt.

“Ve sâu bình thường được chế tạo từ thực vật, vật liệu xây dựng, đất cát, mảnh vỡ kim loại, có điều quái ve sâu cấp bậc chân tự...”

“Hẳn là thiên sứ có thực lực thượng tự!”

“Xem trình độ tươi mới của máu thì hẳn là trước đó vẫn còn sống!”

Cái tên thánh sứ Lam Thiên là Ôn Văn nghe được ở chỗ sơn trang Long Đàm, vì thế không thể nói rõ với Kết Giới Sư.

Kết Giới Sư gật đầu: “Có lẽ không chỉ là thiên sứ, cũng không chỉ là thực lực thượng tự, tôi sẽ gửi thông báo cho Giáo Đường Vinh Quang và hiệp hội, người siêu năng từ trung tự trở nên cần phải chú ý nhiều hơn, lúc cần thiết cần phải áp dụng phương pháp xử lý đặc biệt.”

Ôn Văn nhún vai, cái gọi là phương pháp xử lý đặc biệt thật ra là muốn báo cho mọi người biết, khi bị bắt thì phải kịp thời tự sát.

Chỉ có điều khó mà nói thẳng ra được.

Sau đó Kết Giới Sư nhìn sang Ôn Văn: “Có điều nói đi nói lại thì sao quái vật này lại muốn đuổi giết cậu?”

Vẻ mặt Ôn Văn thay đổi, anh sớm đã nghĩ xong lý do thoái thác.

“Cái này phải kể tới một tên hòa thượng thích cắt mầm mống gieo họa của người khác...”

...

Sườn đông thành phố Liêu Châu, một tòa đảo hoang ven biển.

Bây giờ thì nơi này đã không còn là đảo hoang nữa rồi, chỉ là một tảng đá ngầm khá lớn.

Cuộc chiến đấu kịch liệt của cấp bậc chân tự làm hòn đảo nhỏ không biết tên này đã vĩnh viễn biến mất khỏi bản đồ.

Ngô Lục Căn vừa niệm danh hiệu Phật vừa dùng dao phẫu thuật cắt đi mầm gieo họa của thánh sứ Lam Thiên đuổi giết mình.

thánh sứ Lam Thiên kích động muốn bật dậy cảm ơn hắn, lại bị Ngô Lục Căn cắt đứt cổ, đâm xuyên tim.

Sau khi cắt mầm gieo họa thì nhất định phải tịnh dưỡng, bằng không có khả năng sẽ không tè được.

Quần áo trên người Ngô Lục Căn không có chút nếp nhăn, thực hiện nhiên hắn không hề bị tổn thương trong trận chiến.

Chẳng qua hắn không hề đặc ý chút nào, bởi vì hắn đã sớm dự đoán được kết quả này.

Hắn chính là hi vọng hưng thịnh của Phật giáo, nếu ngay cả một chân tự kém cõi cũng không đối phó được thì lấy cái gì tranh đấu với Giáo Đường Vinh Quang?

Có điều Ngô Lục Căn cũng hiểu, thứ này tập kích hắn là vì muốn sức mạnh tín ngưỡng của Phật giáo trên người hắn.

Vì thế sự tồn tại của kẻ phạm thần không chỉ là mối đe dọa đối với Giáo Đường Vinh Quang, cũng là mối nguy đối với giáo phái suy sụp như Phật giáo của hắn.

Thậm chí những tổ chức thần bí thờ phụng Tà thần cũng thế, nó chính là kẻ địch của tín ngưỡng.

Nếu Giáo Đường Vinh Quang bị kẻ phạm thần đánh bại, những tôn giáo nhỏ khác lại càng không có cách nào chống lại con quái vật khổng lồ này, vì thế Ngô Lục Căn quyết định đợi vấn đề này được giải quyết xong xuôi mới rời đi.

Thánh sứ Lam Thiên ở bên cạnh nghỉ ngơi một hồi thì hơi thở lại càng yếu ớt hơn.

Vì thế Ngô Lục Căn nảy lên lòng nhân từ, trực tiếp đá bay đầu của nó đi, tình cảnh có thể nói là cực kỳ hung ác.

Sau khi đầu bị đá bay, thánh sứ Lam Thiên mất đi hơi thở, trên người lóe ra một tia sáng xanh thẫm, không bay quá xa thì biến mất không thấy gì nữa.

Ngô Lục Căn phui phui quần áo, chuẩn bị rời khỏi nơi này, quay trở về thành phố Liêu Châu để xem tình huống của Ôn Văn.

Vốn hấn cho rằng cả hai thánh sứ Lam Thiên sẽ đuổi theo mình, ít hơn nhiều hơn cũng là đánh một trận, không ngờ lại chỉ có một con đuổi theo hấn, xem ra bí mật mà Ôn Văn che giấu cũng không hề ít hơn hấn.

Vừa mới bước được vài bước, phía sau lưng Ngô Lục Căn đã túa ra một tầng mờ hôi lạnh.

“Không đúng... hình như mình đã không chú ý tới cái gì đó.”

“Sức mạnh trong cơ thể quái ve sâu màu xanh da trời tới từ ‘kẻ phạm thân’, sau khi nó tử vong thì sức mạnh sẽ quay về với bản thể.”

“Nhưng vì sao sức mạnh kia chỉ bay không tới trăm mét đã biết mất chứ?”

“Trừ phi...”

Ngô Lục Căn đột ngột nhìn về hướng năng lượng màu xanh đã biến mất, hai mắt tóe ra một luồng kim quang.

Hấn có thể điều khiển ngũ giác của người khác, tự nhiên cũng có thể cường hóa cảm quan của mình, sau khi cường hóa một loại cảm quan đạt tới cực hạn thì sẽ xuất hiện năng lực không thể tưởng tượng nổi, có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ hư ảo.

Nhóm lão hòa thượng trong Phật giáo gọi năng lực này của Ngô Lục Căn là thiên nhãn thông!

Sau khi mở ra thiên nhãn, thế giới trong mắt Ngô Lục Căn trở nên khác biệt, mây trắng hóa thành màu xanh lá cây, trên bầu trời là một mảng u ám ảm đạm.

Mà trên bầu trời quái dị này có một thứ to lớn làm người ta phải chấn động!

Ở trong nước biển có một cái giá chữ thập cao ít nhất là ba trăm mét, trên gỗ không hề có vết nổi, cũng không biết là cây gỗ to lớn cỡ nào mới có thể tạo ra một cái giá khổng lồ như thế.

Mà trên chiếc giá chữ thập khổng lồ này là một con ve sấu màu xanh da trời cao trăm mét.

Phần thân con ve sấu khổng lồ có màu kim loại xanh sáng bóng, cánh ve thì có chấm đủ màu, đôi cánh to lớn của nó bị chiếc đinh sắt dài hơn năm chục mét đóng lên hai đầu giá chữ thập, mà trên cơ thể ve sấu cũng bị ghim năm chiếc đinh sắt tương tự.

Ngô Lục Căn líu ríu nói: “Đây chính là kẻ đầu sỏ tạo ra lũ ve sấu, kẻ phạm thân đây sao?”

Lúc hắn nhìn con ve sấu to lớn này, mắt của ve sấu cũng nhìn về phía hắn, vô số tin tức hỗn loạn nhanh chóng tràn vào trong đầu Ngô Lục Căn.

“Không tốt, mình không nên nhìn.”

Ngô Lục Căn quyết định thật nhanh, vốc một bó hạt bồ đề nhét vào trong miệng rồi nuốt ực xuống.

Ừm... chính là loại mà Ôn Văn xem là báu vật.

Sau đó hắn bắt đầu lớn tiếng tụng niệm kinh Phật, kinh văn màu vàng xoay chuyển bên người, tiếp đó từng bước một lui về sau.

...

Dưới sự hướng dẫn của Kết Giới Sư, Ôn Văn trở về căn phòng trước đó.

Nhóm thú cưng Đào Thanh Thanh thấy Ôn Văn không chút tổn hao quay trở về thì thở phào một hơi.

Làm Ôn Văn cảm thấy an tâm chính là Kết Giới Sư chuẩn bị tạm thời ở lại khách sạn này.

Trải qua chuyện thánh sứ Lam Thiên đuổi giết Ôn Văn, Kết Giới Sư ý thức được độ nghiêm trọng của chuyện này và sự thực là gốc rễ mọi chuyện đang ở ngay trong thành phố Liêu Châu.

Vì thế không chỉ tạm thời ở lại nơi này, Kết Giới Sư cũng sẽ điều động sức mạnh hiệp hội phân tán ở tỉnh Môn Hạ tập trung phần lớn tới thành phố Liêu Châu, như vậy độ an toàn của Ôn Văn sẽ được gia tăng lớn hơn.

Sau đó Ôn Văn chi trả bồi thường cho ông chủ khách sạn, đồng thời xóa bỏ ký ức của nhân viên liên quan.

Có điều làm Ôn Văn có chút lo lắng là anh chờ tới tận tối nhưng Ngô Lục Căn vẫn chưa trở lại.

Theo Ôn Văn suy đoán, thực lực mà Ngô Lục Căn ẩn giấu khá kinh người nên không có khả năng không thể đối phó được chân tay kém cỏi như vậy.

“Ừm... không thể dùng lẽ thường mà tính toán tên trọc tặc kia, có lẽ sau khi cắt mầm gieo họa của thánh sứ Lam Thiên, hắn đã đi an ủi bác gái bị trượt chân nữa.”

Chương 743 - Ve chúa

Ngoại trừ Ngô Lục Căn, còn có một chuyện khác làm Ôn Văn rất chú ý.

Mấy tiếng gần đây, ở bên ngoài cứ luôn có tiếng ve kêu ‘ve ve ve ve’, thỉnh thoảng lại có quầng sáng màu xanh nhạt lóe lên bên cửa sổ.

Ôn Văn đếm sơ qua một chút, ít nhất phải có năm làn sóng ve sào lướt ngang qua.

Số lượng ve sào nhiều hơn trước kia nhưng cũng không đến mức thái quá, vì thế Ôn Văn kết luận là chúng đang theo dõi anh.

Nếu như mục tiêu của thánh sứ Lam Thiên trước đó là sức mạnh tín ngưỡng trên người Ôn Văn, như vậy chúng chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

Ôn Văn đang trầm tư thì cửa phòng bị đá văng làm ngọn lửa vô danh trong lòng Ôn Văn bùng lên.

Dám đập cửa phòng anh thì phải chuẩn bị tinh thần bị nhét Tam Tể Nhi vào quần!

Nhưng khi nhìn thấy người đập cửa là ai thì Ôn Văn từ tức giận chuyển sang ngạc nhiên.

Xuất hiện ở cửa chính là Ngô Lục Căn đã biến mất suốt mấy tiếng đồng hồ.

Lúc này Ngô Lục Căn và trước kia quả thực giống như hai người.

Hai mắt vô thần, người gầy trơ xương, còn tỏa ra mùi thối khó ngửi, thậm chí trên người hắn còn có chút tinh thần ô nhiễm!

Lẽ nào sau khi ra ngoài Ngô Lục Căn đã bị thứ gì đó không chế?

Trong lòng Ôn Văn vừa mới xuất hiện ý nghĩ này, Ngô Lục Căn đã nằm bẹp xuống đất.

Miệng khẽ khép mở, hình như muốn nói gì đó.

Hơi xoay người nhìn miệng hắn, Ôn Văn mới hiểu hắn nói cái gì.

“Tui muốn ăn thịt... giò heo, bò bít tết, uống cô ca trà sữa, cái gì cũng được... tui, đói quá!”

Thân là một thám tử, đọc khẩu hình cũng là một kỹ năng.

...

Hơn hai mươi phút sau, Ôn Văn và một người phụ nữ thấp bé đeo mười chiếc khuyên mũi, phân biệt ngồi bên cạnh Kết Giới Sư.

Người phụ nữ này là người siêu năng thượng tự đi theo Kết Giới Sư, mà ‘khuyên mũi’ không phải nói sai, là từ cánh mũi qua má tới tận vành tai có đeo năm chiếc vòng kim loại có tạo hình rất đặc biệt.

Mà ba người bọn họ đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Ngô Lục Căn mặc áo ba lỗ quần đùi ở trước mặt.

Ngô Lục Căn lúc này tay trái cầm bò bít tết, tay phải cầm vệt nẫu mỡ.

Trước mặt bày một đồng thức ăn, và một cái khay rỗng, sức ăn lớn kinh người.

Tướng ăn kia nếu muốn hình dung thì chỉ có bốn chữ.

Dứt khoát mạnh mẽ!

Hắn ăn càng nhiều thì hình thể cũng dần dần khôi phục bình thường, trở thành môi hồng răng trắng.

“Mấy người không biết đâu, khi đó tôi suýt chút nữa đã bị quái vật Tai Biến kia đuổi kịp rồi.”

Ngô Lục Căn ngòm ngoàm nhai thịt, có chút mơ hồ nói: “Nếu không phải Phật gia tôi đây thần thông quảng đại, đúng lúc nhìn thấu vị trí của tên kia thì có lẽ đã vô tri vô giác bị giết chết rồi.”

“Có điều Phật gia cũng xúc động quá, sau khi đoán được đáng ra nên bỏ đi ngay, thấy thân thể đối phương ảo ảo thật, giống như không tồn tại ở thế giới này, vì thế mới nhịn không được mở thiên nhãn.”

Kết Giới Sư nghe miêu tả của Ngô Lục Căn, vẻ mặt nghiêm túc.

Tuy Ngô Lục Căn nói rất nhẹ nhàng nhưng tin tình báo hẳn mang về rất quan trọng, nếu đã biết tọa độ cụ thể của cấp Tai Biến thì có thể không cần tìm kiếm mù quáng nữa, chỉ cần đề phòng và nghĩ cách ứng phó.

Ít nhất thì vẫn có thể gia tăng chú ý đối với phương hướng đó.

Mặt khác vị Ngô Lục Căn này có thể dễ dàng giải quyết được thánh sứ Lam Thiên thì có lẽ phải có thực lực cấp bậc chân tự, thực lực như vậy mà đối mặt với ve sầu khổng lồ bị đóng đinh trên trời, chỉ rút lui khỏi chỗ của đối phương thôi đã biến thành bộ dáng này rồi.

Này là trong tình huống con ve sầu kia còn đang bị đóng đinh trên thập tự, nếu nó có thể tự do hành động thì Ngô Lục Căn tuyệt đối không thể may mắn sống sót.

Này có nghĩa là nếu như chỉ có chân tự, cho dù số lượng nhiều hơn thì cũng không có cách nào đối với con ve sầu khổng lồ này.

Điều Ôn Văn quan tâm hơn chính là cách tự xưng của Ngô Lục Căn.

‘Phật gia.’

Người này trước đó vẫn luôn xưng là ‘tiểu tăng’, bây giờ tìm được đường sống trong chỗ chết thì rốt cuộc cũng bại lộ thân phận, có lẽ tính cách ác liệt mà người này ẩn giấu cũng chẳng thua kém Ôn Văn bao nhiêu.

Cuối cùng Ngô Lục Căn vo ba chiếc bánh tart trứng thành một cục rồi nhét vào miệng, thỏa mãn nói: “Có điều Phật gia tôi đây cũng không phải không có thu hoạch, thứ kia nhét không ít kiến thức vào đầu tôi, muốn dùng chúng để sa đọa tôi, vì thế sau khi Phật gia tôi đây chịu nổi thì cũng có được chút tin tức từ đó.”

“Tên của nó là, RUA ~ ục ục ~ Bu ~ Rua.”

Đầu Ôn Văn đầy chàm hỏi: “Trò gì đây?”

Ngô Lục Căn lúng túng húng hắng: “Khụ, là cách phát âm, tên của nó không thể dùng cách phát âm của nhân loại, tui cũng chỉ có thể nói vậy thôi.”

“Không biết là bao nhiêu năm tháng về trước, khi vẫn còn có thể hoạt động tự do, khi đó nó được gọi là kẻ trộm tín ngưỡng, ve sầu xanh thẫm, thần tà đạo, và... ve chúa!”

“Sau đó nó chọc trúng một nhân vật lớn nào đó, trong lúc thai nghén đời sau thì bị đánh lén, cơ thể bị đóng đinh trên cây thập tự, thực lực bị hạn chế rất lớn, vì thế sau đó bị gọi là vị thần bị trói buộc....”

Màn tự thuật của Ngô Lục Căn vẫn còn tiếp tục, Đào Thanh Thanh ở bên cạnh phát huy sở trường đặc biệt của quỹ hút máu, giúp Ôn Văn ghi chú lại tất cả những điều quan trọng.

Đợi đến khi hắn tự thuật xong, Ôn Văn nhìn trần nhà.

“Thiên sứ Di Mạn Mayyami, rồi cả ve chúa, đây chính là hai mục tiêu lần này đi....”

Đối mặt với quái vật cấp Tai Biến, Ôn Văn cảm thấy có chút vô lực, với thực lực của anh, đối mặt với chuyện như thế chỉ có thể nước chảy bèo trôi, làm một mẫu số.

“Không quản thế nào, mình cũng phải ‘làm mưa làm gió’ một chút, bằng không thì không quá thú vị.”

Ôn Văn vừa cảm khái vừa lặng lẽ túm lấy Tam Tể Nhi nhét vào quần Ngô Lục Căn.

Ngô Lục Căn không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng Tam Tể Nhi thì giãy giụa từ trong quần vọt ra, khiếp sợ nhìn Ôn Văn.

“Người này chắc chắn không phải người, chắc chắn không phải.”

...

Sau một phen náo loạn, Kết Giới Sư bắt đầu sắp xếp đưa Ngô Lục Căn tới thành phố Khê Hồng.

Ngô Lục Căn chính mắt nhìn thấy bản thể ve chúa, nói không chừng còn có khả năng bị ve chúa đuổi giết, với sức mạnh của Hiệp Hội Thợ Săn ở thành phố Liêu Châu thì không đủ sức bảo vệ hẳn.

Mà thành phố Khê Hồng là địa bàn của thiên sứ Di Mạn, đám ve sấu sẽ không với tới được.

Đối với Ngô Lục Căn mà nói, nơi đó tạm thời là chỗ an toàn nhất.

Mà Ôn Văn thì xung phong nhận việc hộ tống Ngô Lục Căn, chuẩn bị cùng hẳn đi tới thành phố Khê Hồng.

Bởi vì tình huống mà anh gặp phải cũng không tốt hơn Ngô Lục Căn bao nhiêu, ở lại thành phố Liêu Châu có khả năng sẽ bị tập kích, còn không bằng tới thành phố Khê Hồng tạm thời tránh én một chút.

Vì thế Ôn Văn một lần nữa ghim tay lái vào đám mây, để Tam Tể Nhi làm tài xế chở nhóm Ôn Văn tới thành phố Khê Hồng.

Trong điều kiện tiên quyết là thoải mái, đám mây chỉ cần nửa tiếng là có thể đưa nhóm Ôn Văn tới thành phố Khê Hồng.

Nhưng bọn họ chỉ mới đi được nửa đường thì Ôn Văn thay đổi sắc mặt, sau đó nghe thấy tiếng ve kêu dày đặc.

Ở phía xa xuất hiện một đám chi chít khoảng mười con ve màu xanh, chúng đang đập cánh cấp tốc lao tới đám mây trắng.

Chương 744 - Đua xe và thành phố chết

Ôn Văn nhìn sang Ngô Lục Căn oán trách: “Quả nhiên đám này không dễ dàng bỏ qua cho ông, còn liên lụy tôi cũng bị tập kích theo.”

Ngô Lục Căn trợn trắng mắt, đám này rốt cuộc đuổi theo ai vẫn chưa thể xác định à.

Ôn Văn phần khích nhìn Ngô Lục Căn: “Ông lấy khẩu Gatling ra đi, tôi điều khiển mây trắng bay lượn, bắn trúng như trò chơi gì ấy....”

“Là bắn muối!” Đào Thanh Thanh trả lời, lúc ở trong trạm thu nhận cô đã chơi không ít game.

Khóe miệng Ngô Lục Căn giật giật: “Nếu năng lực của tôi còn bình thường thì còn cần mấy người hộ tống à, ve chúa không tự mình ra mặt thì những thứ khác căn bản không làm gì được tôi.”

“Nhưng tôi thấy ông ăn một bữa xong thì béo lại rồi mà?” Đào Thanh Thanh chen vào nói.

“Béo trở lại không có nghĩa là sức mạnh đã khôi phục.” Ngô Lục Căn thực tâm nói.

Thấy không được chơi, Ôn Văn thở dài một tiếng: “Nếu vậy thì chúng ta đáp xuống đã, mặc dù cần tốn chút bản lĩnh nhưng tôi có thể dẫn mọi người an toàn tới thành phố Khê Hồng.”

Nhưng lúc này Tam Tể Nhi lại dùng đuôi mình quăn lấy chân Ôn Văn, khao khát nhìn anh, còn phát ra tiếng rít.

Rắn bình thường không thể phát ra âm thanh, nhưng rắn huyền quang ba mắt thì có thể.

Ôn Văn lập tức hiểu suy nghĩ của Tam Tể Nhi, sau đó anh phát tay một cái, cụm mây trắng nhanh chóng biến thành hình dạng xe thể thao, hơn nữa còn có thể thông qua tay lái để điều khiển.

Tam Tể Nhi dùng chóp đuôi kéo một chiếc kính mát đeo lên đầu rắn, sau đó ngậm một thứ hình trụ như điều thuốc, toàn bộ thân rắn quăn trên tay lái.

Sau đó tốc độ của mây trắng tăng vọt!

Đám ve sậu vọt tới phía sau mây trắng rồi thoảng một cái bị vượt xa, chúng nó không chịu thua tiếp tục đuổi theo, mà Tam Tể Nhi thì biểu diễn kỹ thuật lái xe siêu hạng của mình.

Uốn lượn, xoay vòng, vọt tới...

Đủ loại kỹ năng đặc biệt lưu loát, tốc độ của mây trắng mặc dù không bằng đám ve sâu nhưng lại thật sự vượt qua được vòng vây của chúng!

Dưới sự điều khiển của Tam Tê Nhi, đám người rút cuộc hữu kinh vô hiểm, tới được biên giới thành phố Khê Hồng, đám ve sâu quanh quần ở biên giới kêu râm ran nhưng không có con nào dám bay tới.

Đám ve sâu không chịu tiến tới, cũng tức là thành phố Khê Hồng an toàn đối với bọn họ.

Tam Tê Nhi gỡ kính mát, đầu rắn ngẩng cao, giống như đang chờ đợi Ôn Văn tuyên dương.

Ôn Văn sờ đầu nó, khen ngợi: “Làm tốt lắm, chiếc máy bay kia quả nhiên không mua uổng phí, sau này mày chính là người điều khiển máy bay riêng của tao.”

Về mặt Tam Tê Nhi bị đông cứng, nó không muốn làm rắn công cụ nữa.

Ngô Lục Căn bò ra rìa mây nôn ọe một trận, tạo ra một trận uế vật rơi từ trên cao, thực lực của hắn bị tổn hại rất nghiêm trọng, vì thế chặng đường phi hành này hơi quá sức với hắn.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt Ngô Lục Căn trở nên chăm chú.

Mặt đất...

Đang ngộ nguy!

Vô số ‘sợi’ đỏ như máu có kích thước khác nhau từ mặt đất trời lên hết như thủy triều.

Số sợi kia dệt thành một cái lưới lớn chụp vào đám ve sâu, mười mấy con ve sâu không tránh được, trực tiếp bị đám sợi này chụp lấy rồi hóa thành một mớ lộn xộn từ trên trời rơi xuống.

Lúc đám ve sâu chết đi, Ôn Văn không nhìn thấy ánh sáng màu xanh, tức là năng lượng trên người chúng bị tơ máu hút đi chứ không phải biến mất trong không trung như trước đó.

Ôn Văn nhìn số tơ máu kia lại lui về dưới lòng đất, không dám tiến tới tấn công.

Bọn chúng hẳn là mạch máu của thiên sứ Di Mạn, hơn nữa ít nhất cũng có cấp bậc chân tự!

Đây chỉ là số lộ ra ngoài, có trời mới biết bên dưới lòng đất ẩn giấu thứ kinh khủng dường nào.

“Thì ra là vậy, trước đó chúng đồng quy vu tận với nhau, hiện giờ thức tỉnh vẫn tiếp tục chiến đấu, nơi nguy hiểm nhất không phải trung tâm hai thành phố, mà là vị trí tiếp giáp của hai thành phố!”

“Bởi vì nơi này là chiến trường của hai vị cấp Tai Biến!”

“Mau chóng rời đi!”

Nhận được lệnh của Ôn Văn, mây trắng lập tức rời xa nơi nguy hiểm này, mặt đất chấn động một phen rồi yên tĩnh trở lại.

Mây trắng một đường bay tới trung tâm thành phố, ở trên đường Ôn Văn vẫn luôn quan sát, lông mày chưa từng thả lỏng.

Rõ ràng khi anh rời đi vài ngày trước, tình hình ở nơi này đã chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng bây giờ không còn chút nhân khí nào, thành phố này trông như đã chết.

Thậm chí Ôn Văn còn nhìn thấy một người có cái đuôi như thần lằn đang nghênh ngang lục thùng tác.

Nó không hề e dè nhân loại!

Mang theo nghi hoặc, Ôn Văn điều khiển mây trắng dừng lại trước một tòa cao ốc ở trung tâm thành phố.

Đây là một trong những số ít kiến trúc vẫn còn hoạt động bình thường ở thành phố Khê Hồng, cũng là nơi dừng chân của hội phó hiệp hội khu Hoa Phủ, phần lớn thợ săn đều ở gần đây.

Ôn Văn dẫn theo Ngô Lục Căn đi thẳng tới tầng cao nhất của tòa nhà, trên đường đi kéo một nhân viên hỗ trợ lại, hỏi một phen mới biết vài giờ trước, hội phó ‘Thiên Tru’ ra lệnh di dời toàn bộ người dân ở thành phố Khê Hồng.

Sau khi Ôn Văn rời đi, tình huống quả thực có chuyển biến tốt, nhưng loại chuyển biến tốt đẹp này chỉ kéo dài tới sáng hôm qua thì dừng lại.

Hội phó Thiên Tru phát hiện những bộ phận máu thịt xuất hiện trong thành phố thật ra chỉ là nghi trận, bên dưới lòng đất thành phố Khê Hồng sớm đã có một lượng lớn bộ phận máu thịt tập trung lại với nhau.

Số lượng quá khổng lồ, thực lực cũng sớm vượt qua Tai Nạn chân tự, gần đạt tới cấp Tai Biên!

Sau khi thu được tài liệu về ve chúa, Thiên Tru liền biết nơi này sẽ trở thành chiến trường cấp Tai Biên, vì thế không thể để dân chúng vô tội bị kéo vào cuộc chiến này.

Đội sự kiện ve chúa lên men tới một mức độ nhất định, bộ chỉ huy bên thành phố Liêu Châu có lẽ cũng sẽ ra lệnh cho toàn bộ người dân rút đi, những thành phố xung quanh cũng sẽ có biện pháp xử lý tương ứng.

Ngô Lục Căn sờ cái đầu trọc của mình, mặc dù bây giờ hắn không cần lo lắng bị đám ve sào đuổi giết nhưng nơi này có lẽ còn nguy hiểm hơn thành phố Liêu Châu rất nhiều.

Có điều không quản thế nào, Ngô Lục Căn cũng cần theo Ôn Văn tới gặp ‘Thiên Tru’, bởi vì tự tìm đường chết mà thực lực giảm mạnh, phải ôm đồm Thiên Tru mới đủ an toàn.

Thiên Tru ở căn phòng tầng trên cùng của tòa nhà, trước khi vào cửa Ôn Văn đưa tay lên ngực vẽ một ký hiệu không rõ ý nghĩa.

Ký hiệu này tới từ Sách Sấm Sét, có thể làm Ôn Văn tránh được sấm sét ở mức độ bình thường quấy nhiễu.

Ngô Lục Căn có chút khó hiểu với động tác của Ôn Văn, nhưng sau khi bước vào cửa hắn sẽ hiểu, trong căn phòng này tràn đầy điện tích mạnh mẽ làm lông tóc toàn thân hắn lập tức dựng đứng.

Mặc dù hắn là đầu trọc nhưng nơi khác vẫn có lông.

Vì thế hắn chỉ có thể lúng túng khom người.

Mà Ôn Văn thì vẻ mặt bình thường, có kinh nghiệm từ lần gặp mặt trước với ‘Thiên Tru’, không có khả năng Ôn Văn để mình xấu mặt lần hai.

Thiên Tru ngồi trên ghế sofa trong phòng, bắt chéo chân, gương mặt không rõ.

Mặc dù cô ta không nói gì nhưng vẫn làm Ôn Văn có áp lực tâm lý rất lớn, giống như một vị nữ vương đang giơ roi da vậy....

Ôn Văn ho nhẹ một tiếng nói: “Hội phó Thiên Tru, vị đầu trọc bên cạnh tôi chính là đại sư Ngô Lục Căn mà ngài muốn gặp, mặt khác tôi cũng cần báo một chút về tình huống ở thành phố Liêu Châu.”

“Đại sư, ngài tới đúng lúc lắm, vừa vặn tôi muốn tâm sự với ngài về kế hoạch hưng thịnh Phật giáo.”

“Hội phó đề cao tôi quá rồi, tôi chỉ là một hòa thượng nhỏ nhoi, phục hưng Phật giáo cũng chỉ là vọng tưởng của tiểu tăng, nhưng nếu được thí chủ giúp đỡ....”

“Tôi giúp ngài, vậy ngài có thể cho tôi cái gì?”

“Tiểu tăng sẽ nói từng việc.”

Hai người nói chuyện khá vui vẻ, Ôn Văn nghe một hồi thì thức thối lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại, lắc lắc đầu nói: “Bản thủ quá, dơ bản quá.”

Chương 745 - Đọa thiên sứ

Ngô Lục Căn và hội phó Thiên Tru trao đổi mấy tiếng đồng hồ, lúc ra ngoài thì trời cũng đã tối rồi.

Ôn Văn không chờ ở bên ngoài mà đang dạo một vòng thành phố Khê hồng, thuận tiện giết vài con quái vật nhỏ.

Đám quái vật lộ diện ở thành phố này, nhóm người siêu năng thượng tự hợp tác thì có thể dễ dàng dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng ở dưới lòng đất thì không có cách nào hình dung được sự khủng bố của nó, tay chân thân thể của thiên sứ Di Mạn có lẽ đã lắng lắng ngưng tụ thành hình...

Điều này làm Ôn Văn sâu sắc cảm nhận được có lẽ vài ngày nữa hết thảy mọi thứ sẽ kết thúc.

Cũng không biết cuối cùng nơi này sẽ biến thành bộ dáng gì.

Ôn Văn lắc đầu, đứng dậy bay thẳng tới tòa nhà ở trung tâm thành phố, hiện giờ thành phố này đã không còn bóng dáng

người bình thường, anh cũng không cần phải giấu giếm.

Nhưng Ôn Văn hoàn toàn không chú ý tới một bộ xương trắng tinh chỉ có một con mắt đang nhìn chăm chăm theo bóng dáng đi xa dần của Ôn Văn....

Lúc Ôn Văn trở lại thì thấy Ngô Lục Căn đang đứng trong một căn phòng ở tầng bảy của tòa nhà, tay đặt lên cửa sổ trước mặt, ngắm nhìn thành phố này.

Vì thế Ôn Văn cũng từ cửa sổ bay vào phòng, nơi này là phòng Hiệp Hội Thọ Sản sắp xếp cho Ngô Lục Căn, trước khi sự việc kết thúc Ngô Lục Căn sẽ ở nơi này.

Ngô Lục Căn huých vai Ôn Văn một cái, nghi hoặc hỏi: “Nè, ông nói coi vì sao vị hội phó này lại phải che mặt?”

Ôn Văn nhún vai, thuận miệng nói: “Chắc có chút quy tắc dị thường, kiểu ai nhìn thấy mặt thì phải kết hôn với cô ta...”

Ngô Lục Căn gãi cái đầu trọc lóc của mình, thờ dài một tiếng: “Nếu thiên nhân thông của bản tăng vẫn còn thì tốt rồi...”

Ôn Văn trợn trắng mắt: “Tên trọc nhà ông ngay cả sắc giới cũng muốn phạm à....”

“Không phải, không phải, bằng tăng là vì chuẩn bị phục hưng Phật giáo mà hi sinh chính mình....”

....

Sau khi tranh cãi một trận với Ngô Lục Căn, trong lòng Ôn Văn cũng dễ chịu hơn một chút, vì thế anh bay tới đỉnh tòa nhà đồ sộ, bố trí một điểm giám sát.

Sau khi điểm giám sát thiết lập thì sẽ luôn có hiệu lực.

Nếu có nhân viên thu nhận ở trong phạm vi hoạt động của điểm giám sát, hoàn thành nhiệm vụ điểm giám sát giao cho thì năng lượng tiêu hao có thể hoàn toàn tự cung tự cấp.

Nhưng nếu không có nhân viên thu nhận hoạt động, tiêu hao của điểm giám sát sẽ do trạm thu nhận gánh vác, vì thế lần này Ôn Văn chỉ tới thiết lập điểm giám sát, sau khi sự việc xong xuôi anh sẽ hủy đi.

Bố trí xong, Ôn Văn đứng trên đỉnh tòa nhà nhìn về phương xa.

Đây là một thói quen của anh, để suy nghĩ có thể rõ ràng hơn.

Hiện giờ chuyện ở thành phố Khê Hồng và thành phố Liêu Châu đã không còn là chuyện mà một thượng tự như anh có thể xử lý.

Cho dù anh có thể gọi cả ba nhân viên quản lý trung tâm trạm thu nhận ra ngoài cũng không thể nào xoay chuyển đại cục, dù sao thì kẻ địch cần phải đối mặt chính là cấp Tai Biến thứ thiệt.

Ve chúa đã có thể chế tạo thánh sứ Lam Thiên cảnh giới chân tự, thiên sứ Di Mạn cũng đang tập trung một số lượng lớn bộ phận cơ thể ở một nơi bí mật gần đó.

Cho dù hiện giờ chiến đấu cấp Tai Biến đột nhiên bùng nổ thì Ôn Văn cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Cấp Tai Biến của hiệp hội có lẽ sẽ tới trong vòng một hai ngày nữa, nơi này sẽ biến thành sân khấu của cấp Tai Biến....

Nhưng cho dù là vậy thì Ôn Văn cũng muốn giẫm một chân vào cuộc chiến này, cũng muốn lộ mặt trên sân khấu.

Mặc dù có chút không biết tự lượng sức mình nhưng Ôn Văn không muốn làm người đứng xem.

Một là làm thế sẽ rất kích thích, có thể làm Ôn Văn cảm thấy vui thích.

Hai là vì chức năng của trạm thu nhận muốn tiếp tục hoàn thiện thì cần một lượng lớn năng lượng Tai Biến, lần này có ít nhất là hai cường giả Tai Biến tử đấu, có thể cung cấp chút cơ hội cho Ôn Văn lợi dụng.

Sự tồn tại của Dẫn Đạo Giả làm Ôn Văn có áp lực rất lớn, chỉ là anh không biểu lộ ra mà thôi.

Một khi thương tích của Dẫn Đạo Giả dưỡng lành, hắn sẽ thông qua phương pháp nào đó tìm được Ôn Văn, khi đó anh sẽ không có chút năng lực phản kháng nào.

Dùng video bơi đen Dẫn Đạo Giả chỉ là một phương pháp xả stress của Ôn Văn mà thôi.

Vì thế Ôn Văn nhất định phải mở ra tầng thứ tư của trạm thu nhận, gặp được nhân viên quản lý trung tâm tầng thứ tư, ma

nghiệt Mặc Cung, trước khi Dẫn Đạo Giả Bạch Độc tới tìm mình gây sự.

Về phần làm sao vót được năng lượng Tai Biến trong trận chiến này thì Ôn Văn đã có chút suy nghĩ, nhưng cuối cùng có thể thành công hay không thì chỉ có trời mới biết.

“Ôn Văn...”

“Ôn Văn!”

Ôn Văn nhướng mày, nhìn một vòng xung quanh nhưng không thấy ai cả.

“Đến.. đến đây... tìm ta...”

Giọng nói thần bí lại xuất hiện, Ôn Văn cảm thấy có chút quen thuộc nhưng không có cách nào phân biệt rốt cuộc là giọng nói của người nào.

Ôn Văn tức giận: “Đừng có lén lén lút lút nữa, đi ra cho tao!”

Nhưng Ôn Văn không nhận được chút đáp lại nào, giống như giọng nói đó trước giờ chưa từng xuất hiện vậy...

Nhưng Ôn Văn biết rõ, anh không thể nào nghe nhầm được.

Vì thế giọng nói kia rốt cuộc là của ai?

Giọng nói đó xuất hiện làm tâm trạng Ôn Văn không yên, lý tưởng hoài bão hùng hồn trước đó cũng hoàn toàn biến mất.

Anh nhỏ giọng lầm bầm vài câu khó nghe, sau đó trở lại phòng của mình, vào

WC tiến vào trạm thu nhận.

Nếu muốn thực hiện được ý tưởng của anh thì cần quay về trạm thu nhận lấy một món đồ.

Ôn Văn trở lại trạm thu nhận, tới tầng ba, trước tiên dựa theo lệ cũ an ủi hỏi han đám quái vật trong trạm .

Trước đó anh có lên trang web thợ săn mua chút đồ chơi nhỏ để đưa cho đám quái vật.

Dĩ nhiên không phải tốt bụng, mà là hi vọng chúng càng nỗ lực làm việc cho mình hơn.

Mua cho Akaru một quyển sách trồng thực vật siêu tự nhiên, để hắn có thể trồng ra hoa bỉ ngạn có hiệu quả tốt hơn.

Mua cho Râu Đỏ một bộ công cụ rèn đúc và quyển sổ tâm đắc của thợ thủ công hiệp hội.

Mua cho Từ Hải một quyển hướng dẫn kỹ thuật về con rối, bản thăng cấp.

Mua cho Hồ Ấu Lăng một bộ dụng cụ để tự làm vui bản thân, khụ khụ....

Về phần những quái vật khác không thể sáng tạo giá trị cho trạm thu nhận thì chỉ có thể nhận được tài liệu học tập.

Đối tượng Ôn Văn muốn an ủi thật ra chính là thiên sứ Phổ Quang, vì tìm hiểu tin tức cho Ôn Văn, thiên sứ Phổ Quang đã hi sinh không nhỏ.

Chẳng qua khi nhìn thấy thiên sứ Phổ Quang, Ôn Văn có chút giật mình, thậm chí còn nghi ngờ mình đi nhầm nơi.

Thiên sứ Phổ Quang đã hoàn toàn khác với trước kia, ánh sáng mong manh trên người biến thành màu đen, vòng ánh sáng trên đầu đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một chiếc cánh đen, thỉnh thoảng động một chút.

Trên người hắn tỏa ra hơi thở tà ác, thực hiển nhiên hắn đã hoàn toàn biến thành một loại sinh vật khác.

Đọa thiên sứ!

Ôn Văn gãi gãi cằm, lấy một cái giá chữ thập plastic, nhấn chốt một cái thì chiếc giá bắt đầu hát vang bài thánh ca, còn tỏa ra ánh sáng đủ màu, sau đó anh ném chiếc giá chữ thập này vào trong phòng giam của thiên sứ Phổ Quang.

Lúc bình thường nếu thiên sứ Phổ Quang nhìn thấy giá chữ thập sẽ cười như một kẻ ngốc, sau đó cung phụng chiếc giá này.

Mà bây giờ ở trước mặt Ôn Văn, hắn đã bẻ gãy chiếc giá chữ thập, sau đó còn nhảy lên giẫm nó bẻ nát bét.

Nhìn kỹ lại thì những thứ liên quan tới Giáo Hội Sáng Thế ở trong phòng đều đã bị thiên sứ Phổ Quang phá hỏng.

Ôn Văn bụm mặt, tiến tới gần thiên sứ Phổ Quang, khoa trương nói: “Ôi trời ạ, thiên sứ bé nhỏ đáng thương, ai đã làm ra chuyện tàn nhẫn đến mức làm mày phải sa đọa thành bộ dáng này hả?”

Chương 746 - Quyết định

Giọng nói của Ôn Văn rất lớn, vì thế những quái vật khác cũng có thể nghe thấy lời Ôn Văn nói.

Nếu như không phải thực lực của Ôn Văn thật sự quá đáng sợ, có lẽ chúng đã sớm mắng thành tiếng rồi.

Nếu không phải vì tên biến thái như mày, một thiên sứ đang yên đang lành mắc mớ gì lại biến thành bộ dáng này chứ?

Nghe thấy giọng Ôn Văn, thiên sứ Phổ Quang mới chú ý tới Ôn Văn ở ngoài cửa, hấn lập tức đứng dậy nhìn về phía Ôn Văn, hơi khom lưng lộ ra vẻ mặt nịnh nọt.

“Ngục đóc Tai Nạn vĩ đại, hiện giờ tôi đã không còn là thiên sứ Phổ Quang nữa rồi, mà là thiên sứ đọa lạc trung thành với ngài, nếu như ngài có hứng thú xin hãy cho thuộc hạ một cái tên mới.”

Thấy thiên sứ Phổ Quang biến thành như vậy, trên người Ôn Văn nổi lên một tầng da gà.

Anh hoàn toàn không có cách này liên hệ kẻ này với thiên sứ Phổ Quang trước kia.

Sinh vật thiên sứ này tự cho mình siêu phàm, lòng tự trọng rất mạnh lại rất cố chấp và cứng nhắc, có tín ngưỡng cuồng nhiệt đối với Đấng Tạo Hóa.

Một khi vì nguyên nhân gì đó mà bọn họ thoát khỏi thiết lập chủng tộc của mình thì có khả năng biến thành đọa thiên sứ.

Đọa thiên sứ có thể tính là mặt trái của thiên sứ, là một giống loài cực kỳ tà ác.

Thiên sứ không nhất định sẽ làm việc tốt, nhưng đọa thiên sứ nhất định sẽ làm chuyện xấu, cơ bản thì nếu thấy đọa thiên sứ cứ việc giết ngay, chín mươi chín phần trăm sẽ không giết nhầm.

“Cánh của mày đen như mực, trên người tràn đầy tà khí, thôi cứ gọi là... Đại Lão Hắc đi.”

Vẻ mặt thiên sứ Phổ Quang lập tức trở nên khổ sở, bất cứ sinh vật nào có tư duy bình thường cũng khó có khả năng thích cái tên Đại Lão Hắc này, cho dù là đọa thiên sứ cũng vậy.

Ôn Văn xua tay nói: “Đùa thôi, sao tao có thể để mày dùng cái tên này được chứ, mày chỉ còn có một cánh, hay cứ gọi là Nhất Sí...”

“Thiên sứ Tà Quang đi thưa ngài, tôi là thiên sứ Tà Quang là được rồi.”

Thiên sứ Phổ Quang vội vàng ngăn cản Ôn Văn, còn để Ôn Văn đặt tên thì nói không chừng sẽ gặp phải cái tên gì đấy hiểm thấy nữa...

Bị thiên sứ Tà Quang cắt đứt nhã hứng đặt tên, Ôn Văn đơn giản sắp xếp một chút rồi rời đi.

Mặc dù thiên sứ Phổ Quang... là Tà Quang nói mình trung thành nhưng Ôn Văn không có khả năng để hẳn tự do hành động, cứ tiếp tục chờ trong phòng giam đi.

Chẳng qua hẳn biến thành đọa thiên sứ có lẽ là chuyện tốt đối với Ôn Văn.

Trước kia kế hoạch của anh có độ nguy hiểm khá cao, nhưng nếu mượn thân phận đọa thiên sứ làm chút chuyện thì sẽ an toàn hơn không ít.

Sau đó Ôn Văn lấy một cái hộp trong trạm thu nhận, bỏ nó vào nhẫn không gian trên ngón chân, coi như đã chuẩn bị ổn thỏa.

Sau khi rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn thấy sắc trời vẫn còn sớm, không thích hợp để hành động nên anh ngồi xuống sofa, mở laptop.

Anh mở máy tính không phải tìm kiếm chuyện thú vị, lúc xử lý quái da người thì Ôn Văn cũng coi như có tham gia, vì thế anh đã có được chút tin tức nội bộ, biết hiện giờ trên mạng có chút thú vị.

Không biết tìm kiếm thế nào mà Ôn Văn nhìn thấy một đoạn video, chính là đoạn anh giả làm Dẫn Đạo Giả nhảy múa!

Bởi vì kỹ thuật camera không phổ biến nên video lan truyền trên mạng cũng không nhiều, lúc này có một video có tính chất giải trí tốt như vậy nên lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nếu chỉ là vũ đạo bình thường cũng đỡ, chỉ là vũ đạo của Ôn Văn quá đẹp, động tác quá dẻo, vũ công bình thường tuyệt đối không thể nào mô phỏng theo được.

Trải qua vài ngày lên men, đoạn vũ đạo này lan truyền khắp mạng internet, lượng click xem cao vượt trội, đã trở thành một video ‘hot’ thật sự.

Mà trên nền tảng ức vịt thì video này được trao cho một sinh mệnh mới, các tác giả làm video tranh nhau chỉnh sửa...

Nói tóm lại thì chỉ cần là người thường dùng máy vi tính, cơ bản không có ai chưa từng xem video này.

Ôn Văn nhìn kỹ thuật nhảy múa của mình, mắt hơi heo lại, không biết khi Dẫn Đạo Giả nhìn thấy video này sẽ có biểu tình gì?

Hiện giờ hắn đang dưỡng thương, nếu bị video này chọc tức tới vết thương trở nặng thì quá tuyệt vời.

Ôn Văn vừa xem video vừa đọc bình luận, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười.

Đột nhiên anh thấy một liên kết trong khu bình luận, Ôn Văn tò mò click vào, sau đó nụ cười trên mặt anh dần dần biến mất.

Trong link liên kết cũng có một đoạn video, dòng mô tả bên dưới thống kê lượng người xem video này cũng xấp xỉ đoạn video vũ đạo của anh, nhưng số bình luận thì vượt xa.

Mà trong video chỉ có một người đàn ông trông khá tiều tụy.

Một giọng nói trải qua xử lý đang đọc hành vi tội ác của người đàn ông ngồi trên ghế.

Người đàn ông này tên là Triệu Thiết Trụ, thân phận ngoài sáng là chủ một phòng hát ở một thành phố nhỏ, nhưng sau lưng thật ra chính là một khối u ác tính của thành phố.

Ăn cướp, mở khách sạn giết người cướp của, nói chung tất cả những chuyện xấu có thể nghĩ tới thì hắn đã làm gần hết.

Cảnh sát địa phương đã nhiều lần tiến hành điều tra nhưng không đủ bằng chứng để kết án, điều này làm Triệu Thiết Trụ lại càng phách lối hơn.

Chẳng qua hôm nay Triệu Thiết Trụ đã bị trói trong nơi phán xét bí ẩn này, mỗi chứng cứ phạm tội đều được liệt kê.

Phía sau video là một cuộc bỏ phiếu, bên trên chỉ có hai lựa chọn, theo thứ tự là ‘Sống’ và ‘Chết’.

Nếu bên sống nhiều người hơn thì Triệu Thiết Trụ sẽ được thả ra, nếu nhiều người chọn Chết hơn thì Triệu Thiết Trụ sẽ bị tuyên bố phải chết.

Thời gian bỏ phiếu là một giờ.

Ôn Văn nhú mày, sao liên bang lại cho phép vụ bỏ phiếu như thế này tồn tại chứ?

Anh không tham gia bỏ phiếu, cũng không xem kết quả bỏ phiếu, chỉ tắt video đi, gọi vài cuộc điện thoại.

Sau khi nói chuyện xong, Ôn Văn day day trán, trước đó anh liên hệ vài người bạn quen biết trong thời gian làm thám tử, còn cả nhân viên văn phòng của Hiệp Hội Thợ Săn, cũng biết được một chút về video này.

Đây không phải video bỏ phiếu đầu tiên, đã là lần thứ ba.

Liên bang cũng từng thử muốn đóng video này lại, kết quả bọn họ căn bản không có cách nào từ phương hướng kỹ thuật đóng websites này, nếu muốn cuộc bỏ phiếu ngừng lại chỉ có hai biện pháp.

Một là hoàn toàn cắt đứt mạng internet, chỉ cần không để người dân lên mạng thì cuộc bỏ phiếu hoang đường này tự nhiên sẽ phải ngừng lại, nhưng điều này hiển nhiên là không thể.

Cách còn lại là phải tìm ra ‘kẻ phán xét’ này, giải quyết từ gốc rễ, nhưng chuyện này... liên bang cũng không làm được.

Liên bang từng nhờ Hiệp Hội Thợ Săn giúp đỡ, nhưng Hiệp Hội Thợ Săn phán định đối phương không sử dụng siêu năng lực, hơn nữa tạm thời cũng không tạo thành nguy hại lớn cho xã hội, vì thế không đáng xử lý.

Trong khoảng thời gian này hiệp hội Hoa Phủ đặt phần lớn tâm trí và sức lực vào hai sự kiện lớn ở tỉnh Môn Hạ, tự nhiên không rảnh tay xử lý ‘chuyện nhỏ’ này.

Ôn Văn xoa trán, anh cứ cảm thấy trận phán xét tư nhân này có thể sẽ phát triển tới tình cảnh không thể xử lý, nhưng lúc này anh cũng không có tinh thần xử lý chuyện này.

Xem thời gian một chút, sau đó Ôn Văn lấy ra một hình nộm đặt lên giường thay thế mình.

Sau đó thân hình chợt lóe, biến mất trong phòng....

Chương 747 - Nhà tù sợ hãi

Đêm lạnh lẽo, gió lạnh phân phát thổi vào ống quần làm Ôn Văn có cảm giác lạnh như băng.

Hôm nay Ôn Văn cũng chỉ mặc một chiếc áo khoác như bình thường.

Mặc dù không phải đồng phục của nhân viên thu nhận nhưng Ôn Văn đã có thói quen không mặc đồ lót, hơn nữa thể chất người siêu năng khác mạnh mẽ, cho dù gió lạnh như vậy cũng không có chút ảnh hưởng nào đối với anh.

Cao lắm chỉ là có chút tự do mà thôi.

Lúc này Ôn Văn đang dùng năng lực của vô diện ma để thay đổi gương mặt, vì thế cho dù là người quen cũng không có cách nào nhận ra.

Một con quái vật cả người đen kịt dùng bốn chân bò trên tường và nóc nhà, nó đang theo dõi Ôn Văn.

Thành phố này đã lâu rồi không có người sống, tuy không cần lo lắng bị người bình thường phát hiện nhưng cũng vì thế mà không có thức ăn.

Khó khăn lắm mới nhìn thấy vật sống là Ôn Văn, đương nhiên nó muốn bám theo, xem thử xem có thể đưa lên bàn ăn của mình hay không.

Nó thích ăn thịt người, nhưng không thích dã man như đám quái vật khác, cần phải có cảm giác nghi thức mới được.

Con người ăn những sinh vật khác ở nhà hàng sang trọng như thế nào thì nó cũng ăn thịt con người như thế.

Nó không cảm thấy con người và những sinh vật khác khác nhau, vì thế nó không cảm thấy hành vi của mình có vấn đề.

Vài phút sau, nó rút cuộc cũng không còn kiên nhẫn, nó nhảy vọt tới chụp vào gáy cổ Ôn Văn.

Hành động đi săn này nó đã tiến hành rất nhiều lần rồi, có thể đảm bảo một phát là chụp ngất một người bình thường mà không làm đối phương tử vong.

Con mồi vẫn còn sống thì hương vị mới ngon.

Nhưng móng vuốt của nó còn chưa kịp chạm tới cổ Ôn Văn thì đã bị một chiếc cánh đen đập văng xuống đất, toàn bộ cơ thể văng vào vách tường bên cạnh, nửa người biến thành bùn nhão.

Nhưng sức sống của nó rất ngoan cường, cú đập này vẫn chưa thể khiến nó lập tức tử vong, nó khó hiểu nhìn bóng dáng kia, cánh chim màu đen kia ở đâu ra?

Ôn Văn xoay người đi tới trước mặt con quái vật kia, con người đen kịt thoáng lóe lên tia sáng tà ác làm con quái vật nhỏ kia run rẩy.

Con quái vật trừng to một con mắt còn lại, trước đó nó đã nhìn nhầm, cánh chim này, hơi thở không may này, căn bản không phải con người....

Mà là một đọa thiên sứ!

“Cánh của đọa thiên sứ có sức lực lớn hơn thiên sứ chính quy, chỉ là có một cánh nên dùng không thuận tiện cho lắm, sức có hơi lớn, bằng không có thể xem thử xem có năng lực gì khác.”

Quái vật nhỏ cố gắng muốn lên tiếng: “Tao... có thể... giúp...”

“Ày, lớp da đen này có chút thú vị, có thể dùng làm đồ lót.”

Đây là câu nói sau cùng mà con quái vật nhỏ này nghe thấy, bởi vì nháy mắt sau đó đầu của nó đã bị đọa thiên sứ này vụn đứt.

Trong khoảng thời gian bị quái vật theo dõi, Ôn Văn đã cảm giác được nó tỏa ra sự thèm thuồng mạnh liệt, có thể tỏa ra sự thèm thuồng mãnh liệt như vậy chứng tỏ thức ăn của nó chủ yếu là con người, vì thế cho dù giết chết cũng không có gì đáng tiếc.

Hiện giờ Ôn Văn chỉ cảm thấy hứng thú với những năng lực đặc biệt, quái vật bị giam giữ trong trạm thu nhận nhiều lắm, ngay cả chúng có năng lực gì Ôn Văn cũng không nhớ rõ.

Để con quái vật này theo dõi chẳng qua chỉ vì muốn kiểm tra thể chất của đạo thiên sứ mà thôi.

Không sai, hiện giờ Ôn Văn đang sử dụng thể chất đạo thiên sứ, hơn nữa còn đang mở trạng thái giới hạn, sau lưng mọc cánh, đồng thời có thể mô phỏng hơi thở của thiên sứ Tà Quang một cách hoàn mỹ.

Ôn Văn đã tìm nhân viên quản lý trung tâm của trạm thu nhận thử nghiệm, bọn họ nói rằng nếu không phải đã sớm biết thân phận của Ôn Văn thì ngay cả cường giả cấp Tai Biến cũng rất khó nhìn ra.

Năng lực của thiên sứ Tà Quang cũng không chênh lệch thiên sứ Phổ Quang là bao, năng lực hồi phục mạnh mẽ biến mất, thay thế vào đó là năng lực cơ thể mạnh hơn gấp đôi.

Với lại thứ ánh sáng thần thánh có thể tạo thành tổn thương rất lớn cho sinh vật tà ác mà thiên sứ Phổ Quang phóng ra đã biến thành ánh sáng tà ác có thể tổn thương sinh vật ánh sáng.

Nhưng năng lực này chỉ bằng cấp một chút rất nhỏ đối với thực lực của Ôn Văn, Ôn Văn chỉ muốn thân phận thiên sứ đạo lạc.

Tôi nay anh cần thân phận này để làm một chuyện lớn.

Nếu như thất bại thì anh phải dùng tốc độ ánh sáng tiến vào trạm thu nhận, sau đó rời khỏi tỉnh Môn Hạ để đảm bảo an toàn.

Nhưng nếu thành công... anh có thể lấy được thứ mình muốn trong trận chiến cấp bậc Tai Biến này!

Lúc này Ôn Văn đang ở góc tây nam của thành phố Khê Hồng, gần đó có một khu nhà tù.

Khu nhà tù này có tên là nhà tù sợ hãi.

Nghĩa cũng như tên, ý là muốn tội phạm phải khiếp sợ nhà tù, sau này trở nên nổi tiếng vì cách phát âm tương tự với một loại rau cải. [fan qie quả cà chua]

Đối với chuyện này, Ôn Văn muốn nói: nhà tù sợ hãi với thành phố Khê Hồng đúng là tuyệt phối!

Tất cả người dân bình thường của thành phố Khê Hồng đều bị Hiệp Hội Thợ Săn cưỡng chế di chuyển, đương nhiên cũng bao gồm phạm nhân trong nhà tù, mà Ôn Văn tới nơi này là vì hiện giờ nó đang nhốt một vài vật đặc biệt.

Có một số thứ mà chính tay anh đưa vào.

Đó là bộ phận máu thịt tới từ cơ thể thiên sứ Di Mạn!

Ôn Văn cải trang tiến tới nơi này đương nhiên không phải tăng cường lực lượng bảo vệ cho nhà tù.

Mục đích của anh là cướp ngục!

Ôn Văn muốn dùng thân phận thiên sứ đọa lạc để cướp ngục, lấy ra hai ba phần máu thịt, sau đó thả chúng ra ở nơi mà Mayyami có khả năng xuất hiện!

Anh muốn đánh cược một lần, thử xem sau khi nhìn thấy mình Mayyami có giết mình hay không!

Nếu Mayyami có sát ý, Ôn Văn sẽ lập tức kích hoạt khi má sét, sau đó trốn vào trong trạm thu nhận rồi bỏ chạy mất bóng khỏi tỉnh Môn Hạ, không bao giờ xía vào chuyện này nữa.

Nhưng nếu Mayyami không có sát ý với Ôn Văn trong hình dạng đọa thiên sứ, còn vì Ôn Văn giúp đỡ mình mà có hảo cảm...

Như vậy Ôn Văn có khả năng bàn điều kiện với Mayyami!

Tuy xác suất thành công không cao nhưng Ôn Văn nguyện ý đánh cược một phen.

Theo tình hình hiện giờ thì đại thế của Mayyami đã thành, hai ba bộ phận cũng không làm thực lực của hắn gia tăng quá lớn.

Hơn nữa Ôn Văn từng hợp tác với Cổ Đạo Thanh nên nắm rõ bố trí nhà tù trong lòng bàn tay, muốn lấy đồ đi là chuyện dễ

như trở bàn tay.

Vả lại sớm muộn gì Mayyami cũng sẽ làm chính mình hồi phục trọn vẹn, nếu để hẳn tự mình ra tay thì nhà tù này sẽ máu chảy thành sông, không bằng cứ để Ôn Văn trộm đi thì ít nhất cũng không có tử thương.

Theo trí nhớ của Ôn Văn thì bố trí trong nhà tù rất sơ sài, có thể dễ dàng đột nhập, vốn dự tính đánh thủng tường tiến vào nhưng trước khi ra tay anh phát hiện vách tường hình như có thứ gì đó...

Một thứ khá mảnh, độ tồn tại lại thấp...

“Là tơ nhện!”

Đây là tơ nhện của thợ săn Shermore, cũng chính là siêu thợ săn đã cướp mất biệt hiệu Đại Thám Tử của Ôn Văn, nếu không phải đã từng hợp tác thì Ôn Văn không có khả năng phát hiện sự tồn tại của tơ nhện.

“Tên này sao lại ở đây, có chút rắc rối rồi.”

Ôn Văn day day trán, thực lực của tên Shermore kia hiện giờ không bằng anh.

Nhưng với năng lực của Shermore, nếu hẳn muốn bảo vệ chỗ này thì căn bản không có ai có thể im hơi lặng tiếng tiến vào.

“Nếu không trực tiếp tiến vào thì thôi vậy, cưỡng chế cướp giật cũng thế...”

Đúng lúc này cổ Ôn Văn mát lạnh.

Có người thổi hơi vào gáy anh...

Chương 748 - Sương mù màu đen

“Ai?”

Ôn Văn có chút kinh ngạc, chiếc cánh đen cố sức đập về phía sau nhưng không chạm phải thứ gì.

Một luồng khói đen lách khỏi chiếc cánh của Ôn Văn, tiến tới bên tai anh nói: “Mày đã bị Hiệp Hội Thợ Săn theo dõi rồi, tao có thể giúp mày trốn khỏi nơi này.”

Giọng nói của làn sương kia hư ảo vô định, Ôn Văn rất khó phán đoán thân thể phải yếu ớt đến cỡ nào mới có thể phát ra âm thanh không có hơi như vậy.

“Tao bị theo dõi à?”

Ôn Văn có chút không tin, anh biết rõ bố trí nơi này, trong trí nhớ thì không hề có ẩn giấu ám chiêu gì cả.

Làn sương đen kia mỉm cười quái dị: “Nơi này là mồ nhử do Hiệp Hội Thợ Săn bố trí, ngay từ khi mày tiến vào nhà tù này đã có vài đôi mắt đang ngó chừng rồi.”

“Tại sao tao phải tin mày?”

“Tao là người hầu của chủ nhân tôn kính, chỉ không muốn mày rơi vào bẫy rập của bọn chúng thôi.”

Chủ nhân tôn kính....

Chẳng lẽ là thiên sứ Di Mạn?

Ôn Văn chớp chớp mắt, mục đích anh tới nơi này cướp ngục chính là vì muốn liên lạc với thiên sứ Di Mạn.

Nếu như đám sương mù này thực sự là người của thiên sứ Di Mạn thì tội tình gì anh phải đi cướp ngục chứ?

Có điều Ôn Văn cũng không phải kẻ ngu, không có khả năng tùy tiện tin tưởng người khác, đám sương mù này tuy có diện mạo xấu xí nhưng thực lực lại không hề bình thường.

Hiện giờ Ôn Văn đang dùng thể chất đọa thiên sứ, thực lực cũng không mạnh như lúc bình thường, nhưng thứ này có thể im hơi lặng tiếng tiếp cận sau lưng Ôn Văn, chỉ riêng chuyện này thôi đã đủ để Ôn Văn cảnh giác.

Nhưng nó nói anh bị theo dõi....

Ôn Văn tỏa cảm giác ra ngoài, tra xét một phen, không hề cảm thấy đe dọa rõ ràng nhưng đúng là có vài chỗ không rõ.

Điểm này làm biểu tình Ôn Văn trở nên nghiêm nghị, những nơi khác với trước đó chúng tỏ bố trí nơi này đã thay đổi khác với trong hiểu biết của anh, vì thế những nơi không thấy rõ có lẽ có bố trí đặc biệt hoặc có người siêu năng thực lực mạnh mẽ ẩn núp.

“Vây... mày dẫn đường đi.”

“He he, không phải tao dẫn đường, là mày tự mình tới.”

Không đợi Ôn Văn hỏi rõ ‘tự mình tới’ là thế nào, xung quanh đã xuất hiện vô số chiếc lưới trắng làm nơi này trông như động bàn tơ.

Một con nhện lớn với lớp giáp cứng đang xoay vòng trên mạng nhện, bố trí nơi này chặt chẽ không chút kẽ hở, xem ra thực lực của Shermore đã mạnh hơn lúc hợp tác với Ôn Văn không ít.

Điều này làm Ôn Văn xác định nơi này quả thực là một cái bẫy, ngoại trừ lưới trắng của Shermore thì còn có hơi thở của hai người siêu năng thượng tự.

Ba người này hợp sức đã đủ làm Ôn Văn nhức đầu, quan trọng nhất là nơi này còn có một con Boss lớn...

Vô số đòn tấn công trong suốt không màu im hơi lặng tiếng phóng về phía Ôn Văn, uy lực mạnh mẽ đủ để nghiền nát anh.

Đòn tấn công này tới từ một người đàn ông tóc quăn mặc áo Hoodie in hình gợn sóng màu xanh nước biển, nếu không phải Ôn Văn có chút hiểu biết về năng lực của hắn, có lẽ ngay cả cảm nhận cũng không cảm nhận được đòn tấn công này....

Người đàn ông tóc quăn này là một vị cường giả chân tự.

Người này đã tới tinh Môn Hạ cùng với hội phó Thiên Tru và Kết Giới Sư, có biệt hiệu ‘Sóng m’.

So với Kết Giới Sư, độ tồn tại của hắn rất thấp, Ôn Văn không ngờ mình lại gặp hắn ở đây.

Nhìn thấy đòn tấn công ập tới, Ôn Văn dựng tóc gáy, năng lượng Hắc Thể kết hợp với sức mạnh đọa thiên sứ tạo thành một tấm khiên đen.

Sau đó đòn tấn công kia đụng vào tấm khiên, im hơi lặng tiếng khuếch tán ra ngoài, mặt đất trong phạm vi ba đến năm mét ở xung quanh Ôn Văn đều sụp sâu xuống hơn một mét!

Tấm khiên đen hóa thành mảnh nhỏ năng lượng tiêu tán trên mặt đất, có điều cuối cùng Ôn Văn cũng gắng gượng chống đỡ được một đòn này.

Nếu không có sức mạnh của Hắc Thể, chỉ với thể chất của đọa thiên sứ, Ôn Văn nhất định sẽ bị công kích này đánh thành thịt nát.

Sóng âm hất mái tóc quăn tự nhiên của mình, khi này chỉ là một đòn tấn công bình thường của hắn mà thôi, hắn lại lần nữa đưa tay về phía Ôn Văn, nhẹ giọng nói: “Gợn sóng...”

Sức mạnh vô hình như một cơn sóng lớn nhào về phía Ôn Văn, làm sắc mặt Ôn Văn có chút khó coi.

Xung quanh có mạng nhện bao vây nên anh không thể tránh né phạm vi rộng, mà anh có thể chống đỡ được lần đầu, chưa chắc có thể chống được lần thứ hai.

Lẽ nào chỉ có thể xám xịt trôn vào trong trạm thu nhận?

Kế hoạch của anh sẽ chết yểu ngay từ bước đầu tiên sao?

Đúng lúc này làn sương ở phía sau Ôn Văn chợt bay tới phía trước, vung tay hất ra một làn sương đen như mực.

Đòn tấn công vô hình kia chạm vào làn sương thì bị xua tan đi, không hề nhắc lên chút gợn sóng nào.

Sóng âm nhướng mày, vốn hắn cho rằng kẻ mình cần đối phó là đọa thiên sứ một cánh kia, hiện giờ xem ra làn sương không hề có cảm giác tồn tại này mới là uy hiếp lớn nhất.

Làn sương màu đen mờ đen chợt trở nên to lớn bao lấy toàn bộ xung quanh Ôn Văn.

Một ít sương mù hóa thành một cái miệng nhỏ mong đợi thì thâm bên tai Ôn Văn: “Cứ đi về phía đông, chủ nhân tôn kính đang chờ.”

Nhóm người siêu năng Shermore đều ra tay nhưng đòn tấn công của bọn họ khi đụng vào làn sương này đều im hơi lặng tiếng biến mất.

Ôn Văn nhìn thấy một màn này thì yên tâm, trực tiếp theo chỉ dẫn của làn sương chạy về hướng đông.

Mà làn sương thì ở lại đó hấp dẫn hỏa lực, đáng tiếc không quản nhóm Shermore cố gắng thế nào cũng không thể lay động làn sương màu đen trông rất yếu ớt này.

Sóng âm không ra tay, chỉ nhú mào nhìn theo phương hướng Ôn Văn rời đi, chỉ một đòn khi nãy thì hẳn liền biết cho dù mình có dốc toàn lực cũng không thể nào làm gì được làn sương mù màu đen này.

Đợi đến khi Ôn Văn đã rời đi, làn sương đen ngưng tụ thành hình dáng ngón tay giữa, dao động khiêu khích một phen rồi nghênh ngang rời khỏi nhà tù Sợ Hãi.

Nhóm người siêu năng thượng tự Shermore muốn cản lại nhưng lại bị Sóng âm ngăn cản.

“Không có tác dụng gì đâu, bọn cậu không bắt được nó... tôi cũng vậy.”

“Đó là một vật lạ khó lường.”

...

Sương mù vui vẻ bay về phía đông, nó cảm thấy rất vui vì đã hoàn thành được mệnh lệnh của chủ nhân tôn kính.

Nó vốn chỉ là một làn sương bao quanh bên người thiên sứ Di Mạn, đi theo thiên sứ Di Mạn một khoảng thời gian dài nên tự nhiên sinh ra trí tuệ, cũng tự nhiên gia tăng thực lực, chậm rãi biến thành cấp bậc chân tự.

Có điều tuy là chân tự nhưng cũng có giới hạn rất lớn, nó chỉ có thể nói chuyện chứ không thể đụng vào bất cứ thứ gì.

Theo một góc độ nào đó thì nó chỉ là một làn sương mù có trí khôn mà thôi, bởi vì ngay cả con kiến nó cũng không thể giết được.

Nhưng không có nghĩa là nó không thể làm gì.

Có thể tồn tại được tới cấp bậc chân tự, sức chống đỡ của nó mặc dù hơi khác một chút nhưng cũng phù hợp với tiêu chuẩn chân tự.

Ngoại trừ trí khôn và ngôn ngữ, toàn bộ năng lực của sương mù đều dồn vào một năng lực đặc biệt, chỉ dựa vào nó cũng có được địa vị ngang ngửa với những chân tự khác.

Năng lực này tên là— phòng ngự tuyệt đối!

Sương mù có thể thay mục tiêu chỉ định chống đỡ toàn bộ đòn tấn công dưới cấp Tai Biến.

Không quản là tinh thần hay vật lý, nó đều có thể chống đỡ.

Tuy bản thân mục tiêu bị tấn công cũng không có cách nào chạm tới thể giới bên ngoài nhưng ít nhất lúc bị sương mù bao quanh thì sẽ an toàn tuyệt đối.

Chương 749 - ĐỐI MẶT VỚI MAYYAMI

Dựa theo chỉ dẫn của đám sương đen kia, Ôn Văn vẫn đi thẳng theo hướng đông, cảnh giác cao độ, nếu như có nguy hiểm tới tính mạng, anh sẽ lập tức trốn vào trong trạm thu nhận.

Ôn Văn đã quyết định sẽ không sử dụng thể chất của quái vật thượng tự để gia tăng sức chiến đấu.

Như vậy tuy hưởng thụ được sự mạnh mẽ nhất thời nhưng sẽ làm trể nãi sức mạnh của chính mình thặng cấp.

Cho dù không sử dụng thể chất quái vật thượng tự thì lá bài tẩy trong tay Ôn Văn cũng không ít đi chút nào.

Nếu như không phải kiêng dè việc tiết lộ thân phận, thậm chí Ôn Văn có thể cầm chân cường giả chân tự trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ cần không phải là dạng chân tự như Dẫn Đạo Giả, cũng không phải không có khả năng may mắn tiêu diệt đối phương.

Vì thế cho dù thiên sứ Di Mạn có địch ý, Ôn Văn tung ra hết chiêu thức thì vẫn có thể tranh thủ được thời gian để chạy trốn.

Nhưng càng đi về phía đông Ôn Văn lại càng cảm thấy hoảng hốt, trong lòng nảy lên ý định muốn lui lại, đối mặt với tà ác cấp Tai Biến không rõ có bảo tồn được lý trí hay không, áp lực to lớn không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

“Rốt cuộc mây cũng đã tới...”

Giọng nói trung tính vang lên bên tai Ôn Văn, Ôn Văn nhìn sang hướng phát ra âm thanh thì thấy một bóng dáng đỏ tươi ngồi bên rìa một tòa nhà dùng một con mắt nhìn anh.

Trên người bóng dáng này không có da, có vài nơi còn lộ ra xương, phần ngực mở rộng, nội tạng ở bên trong không được đầy đủ, phía sau có bảy chiếc cánh chim nửa trắng nửa đen.

Dáng vẻ này nếu chụp hình treo ngoài cửa thì có thể trừ tà, treo trong nhà có thể dọa đám nhỏ khóc đêm.

Xem mức độ hoàn thiện thì hẳn là chân thân của Mayyami, nhưng dây thanh của hắn không phải vẫn còn ở trong nhà tù à, làm sao hắn phát ra được âm thanh rõ ràng như vậy?

Không đúng, đó không phải giọng nói mà là trực tiếp dùng ý niệm để nói chuyện.

Mayyami cảm thán nói: “Từ khi tới thế giới này, tao chưa thấy qua dọa thiên sứ nào khác.”

Ngài vừa tới thế giới này đã thỏa thích chém giết, sau đó thì chết đi suốt hai ngàn năm, có thể thấy dọa thiên sứ khác mới là lạ.

Tất nhiên lời này Ôn Văn không thể nói thẳng ra, bằng không có lẽ sẽ bị Mayyami trực tiếp mần thịt rồi.

Thực tế thì cho dù không làm gì thì Mayyami vẫn có thể nóng nảy ra tay, điều Ôn Văn muốn cược chính là một xác xuất rất nhỏ, có điều Mayyami để làn sương đen kia cứu anh, có lẽ đã lộ ra một tia thiện ý cũng không biết chừng.

“Sao mày lại tới nhà tù đó?”

Ôn Văn khiêm tốn nói: “Bởi vì tôi nghe nói bộ phận cơ thể của ngài bị nhốt ở đó nên tôi muốn lấy chúng ra, để ngài có thể trở nên hoàn chỉnh.”

“Vậy mày sa đọa khi nào?”

“Ngay hôm nay thừa đại nhân.”

“Ngay hôm nay?” Mayyami có chút ngoài ý muốn.

Ôn Văn thấy hắn bắt đầu tò mò về mình thì ánh mắt sáng lên, thẳng thắn nói: “Tôi vẫn luôn duy trì tín ngưỡng... chó chết, chưa từng có một suy nghĩ bất kính nào.”

“Nhưng tôi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giáo hội trần thế này thoạt nhìn đường hoàng nhưng kỳ thực đã ô uế từ khi sinh ra.”

“Đoạn thời gian này tôi lục tục lấy không ít tài liệu, phát hiện không chỉ giáo hội này dối trá, mà ngay cả...”

Kể tiếp Ôn Văn không ngừng kể lại lịch sử đen tối của Giáo Đường Vinh Quang mà mình biết từ Ngô Lục Căn, nói đến mức làm Mayyami phải sùng sốt.

“Ngày hôm nay tôi mới phát hiện bọn chúng vẫn luôn dối trá, vì thế tín ngưỡng của tôi sụp đổ, biến thành đọa thiên sứ... có điều cảm giác này cũng không tồi, trước kia tôi thật sự quá ngu rồi.”

“Mà ngài sa đọa như vậy chỉ sợ cũng vì có trải nghiệm tương tự với tôi, vì thế tôi muốn giúp ngài khôi phục...”

Ôn Văn nói một hơi, sau đó dùng biểu cảm sùng bái nhìn Mayyami.

Những lời kịch này Ôn Văn đã nghĩ ra từ sớm, điều kiện tạo ra đọa thiên sứ rất khắc khe, vì thế phải dùng một vài lời nói để lay động Mayyami.

Xẹt!

Một luồng sức mạnh tối tăm xẹt qua bên tai Ôn Văn, rơi vào một tòa nhà ở phía sau lưng anh, sau khi tòa cao ốc kia trúng chiêu thì yên lặng không một tiếng động biến thành một đồng bột phấn.

Nụ cười trên mặt Ôn Văn đóng băng.

Sao đây, vậy là muốn đánh nhau à?

Mặc dù Ôn Văn coi như kiên cường nhưng trong lòng đã sớm bất ổn.

Khoảnh khắc Mayyami ra tay khi này, Ôn Văn phải dùng nghị lực rất lớn không chế được chính mình không trực tiếp bỏ chạy.

Mayyami có chút thất vọng nói: “Chậc, đánh lệch rồi.”

“Một con mắt đúng là không dùng được, nhìn cứ bị lệch.”

Hắn dùng tay chọt nhẹ phần mi tâm một chút, chọt ra một lỗ thủng rồi nhét con mắt vào cái lỗ đó, máu thịt bao trùm lấy phần rìa mắt, thoát nhìn trông như Mayyami vốn có một con mắt ở trán vậy, dáng vẻ lại càng đọa người hơn.

“Như vậy sẽ nhìn không bị lệch nữa, rất tốt.”

Ôn Văn rùng mình, Mayyami đang ám chỉ lần ra tay tiếp theo thì anh chắc chắn phải chết à?

Mayyami âm u nói: “Đọa thiên sứ là thứ gì, tao rõ ràng hơn mày nhiều.”

“Ngay cả anh trai cùng sa đọa với tao, tao còn không tin, lẽ nào tao lại tin mày?”

“Nói ra mục đích của mày đi.”

Vẻ mặt Ôn Văn có chút đau khổ, Mayyami này đúng là không dễ phục vụ, vì thế anh từ phía sau quần áo túm ra một mũi tên.

“Đại nhân, đây là một mũi tên của cung mang thai, sinh vật bị mũi tên này bắn trúng sẽ mang thai.”

“Nếu trước khi bắn tên, mũi tên có dính tế bào của sinh vật thì kẻ bị bắn trúng sẽ có thai tế bào tương tự.”

Mayyami có chút kinh ngạc: “Mày muốn dùng thứ này để làm gì?”

“Tôi nghe nói ve chúa bị đóng đinh trên giá chữ thập là bởi vì trong lúc thai nghén đời sau đã bị đánh lén, cũng tức là trong thời kỳ mang thai nó sẽ suy yếu đi...”

Mayyami lắc đầu nói: “Suy nghĩ của mày rất tốt, nhưng suy nghĩ buồn cười này căn bản không thể thực hiện được, đừng nói tới chuyện mũi tên này ngay cả da của con sâu kia cũng không thể tiến vào được, cho dù bắn vào được thì thứ này không có khả năng có hiệu lực.”

Ôn Văn gật đầu, hiển nhiên anh biết cấp bậc cung mang thai không đủ, theo suy đoán của anh thì cực hạn của cung mang thai có lẽ là người siêu năng chân tự.

“Nhưng nếu ngài có thể phối hợp thì sẽ khác.”

“Mày muốn tao phối hợp như thế nào?”

Biểu cảm Mayyami nhìn Ôn Văn lại càng kinh ngạc hơn, vốn chỉ vì cảm nhận được hơi thở của đọa thiên sứ nên hắn mới tò mò ra xem một chút.

Lúc nhìn thấy Ôn Văn chỉ có một cánh thì đã bắt đầu thất vọng, bởi vì đọa thiên sứ cấp bậc này nhìn thấy hắn thì chỉ biết quỳ dưới đất run rẩy, căn bản không có đất dụng võ.

Nhưng không ngờ kẻ này không chỉ không sợ mà lá gan còn còn rất to, dám bảo Mayyami phối hợp với mình.

Đọa thiên sứ đặc biệt như vậy thật sự không nhiều.

Nếu như kế hoạch của Ôn Văn không thể dùng thì chúng mình đầu óc Ôn Văn ngu xuẩn, vậy cứ trực tiếp thịt đi làm tiêu bản.

Nếu kế hoạch của Ôn Văn có thể thực hiện được thì chúng mình Ôn Văn là một đọa thiên sứ thông minh.

Đồng tộc thông minh đương nhiên không thể đối đãi qua loa, cho nên phải...

Tẩy rửa xử lý sạch sẽ, sau đó nuốt vào trong bụng...

Ăn gì bỏ nấy, ăn đồng tộc thông minh có lẽ sẽ bỏ đầu óc.

Vừa vặn có hai khối có không tìm được...

Chương 750 - Tặng sức mạnh

Ôn Văn đương nhiên không biết ý định hiểm ác của Mayyami, thấy hấn cho phép thì bắt đầu trình bày kế hoạch của mình với đọa thiên sứ có dáng vẻ cực kỳ khủng khiếp này.

Ánh mắt Mayyami ngày càng sáng lên, nếu như làm theo lời Ôn Văn, lần này có lẽ hấn sẽ thắng được con sâu kia.

Cuộc chiến ở hai ngàn năm trước, thật ra Mayyami đã thua hoàn toàn.

Toàn bộ quá trình ve chúa vẫn luôn bị đóng đinh trên giá chữ thập, hơn nữa sau khi chết thúc chiến đấu cũng vì năng lượng tiêu hao hết mới tiếp tục bị phong ấn trên giá.

Mà thiên sứ Di Mạn Mayyami thì bị ve chúa đánh nát cơ thể thành hạt cơ bản vãi ra khắp mỗi tác đất ở thành phố Khê Hồng, nếu không phải hấn có năng lực đặc biệt thì căn bản không thể nào có được cơ hội hồi phục.

Vì thế phương pháp của Ôn Văn tuy hoang đường nhưng thật sự có khả năng làm hấn chiến thắng ve chúa, nếu thất bại thì cùng lắm lại chết thêm hai ngàn năm, nếu thành công...

Có lẽ hấn sẽ còn mạnh hơn thời kỳ đỉnh cao, đây là một cơ hội khó có.

Vì vậy ánh mắt Mayyami nhìn về phía Ôn Văn trở thành có chút nguy hiểm.

Chỉ cần một mình hắn biết kế hoạch này là đủ rồi, thêm một người là thêm phần nguy hiểm bị bại lộ, về phần Ôn Văn cũng cấp kế hoạch, hắn chết thì an toàn hơn.

“Mũi tên này ở trong tay mày, vậy mày còn giá trị gì đối với tao nữa?”

Giọng nói của Mayyami trở nên nguy hiểm, Ôn Văn lập tức hiểu được hắn muốn qua cầu rút ván, đối với sinh vật đọa thiên sứ, có mới nới cũ là hành vi cơ bản.

Ác ma tốt xấu gì vẫn chịu tuân thủ khế ước, đọa thiên sứ thì căn bản không hề kiêng kỵ gì cả.

Vì thế thỏa hiệp với đọa thiên sứ thì nhất định phải có chút bảo hiểm, mà Ôn Văn đương nhiên đã chuẩn bị sẵn.

Ôn Văn yếu ớt nói: “Cái ngài thấy chỉ là mũi tên, cần có cây cung đồng bộ mới có thể bắn mũi tên này ra ngoài, đạt được kết quả mà ngài mong muốn.”

“Trước lúc tới đây tôi đã giấu cung ở một nơi bí ẩn, chỉ cần tôi mất đi tự do, thậm chí chỉ cần một giây thần trí không tỉnh táo thì cây cung kia cũng lập tức bị tiêu hủy, ngài cũng vĩnh viễn không còn cơ hội chiến thắng ve chúa.”

Giọng nói của Mayyami trở nên nguy hiểm hơn: “Mày đang uy hiếp tao à?”

Lời chất vấn này giống như ẩn chứa sức mạnh kỳ dị, tất cả đám sinh vật nhỏ ở xung quanh như rắn sâu bọ chuột bắt đầu xảy ra dị hóa, biến thành quái vật giống như yêu ma, may mắn phạm vi xung quanh không có nhân loại, bằng không chỉ một câu nói đơn giản đó thôi đã đủ tạo thành thảm kịch.

“Có cho tôi mùi lá gan ác ma thì tôi cũng không dám đe dọa ngài...”

Ôn Văn ngoan ngoãn tỏ ra sợ sệt, sau đó lập tức bồi thêm một câu.

“Ngoài ra trong cơ thể tôi còn ẩn giấu một quả bom đặc biệt, có thể phóng ra ngọn lửa cắn nuốt tất cả mọi thứ ở gần nó, độ nóng đạt tới cực hạn gần Tai Biến, đương nhiên ngài sẽ không

bị thứ này giết chết, nhưng ít nhiều gì cũng ảnh hưởng tới tốc độ khôi phục của ngài....”

Trước đó là nói bóng nói gió, câu sau gần như là uy hiếp trực tiếp.

Mayyami nghe xong thì mắt tròn tròn xoe, Ôn Văn bị năng lượng vẫn đục trên người hấn chấn động phải lui về sau mấy chục mét.

Sóng xung kích làm Ôn Văn lão đảo, lén cười khò một tiếng, hấn cũng không muốn tự tìm đường chết mà chọc giận một sinh vật Tai Biên.

Nhưng bản tính của Mayyami quá khó đoán, quá nhút nhát sẽ làm hấn nghĩ Ôn Văn dễ bắt nạt, tiếp đó sẽ trực tiếp tiêu diệt anh.

Ngược lại nếu ngăn được thủ đoạn của hấn, cho dù chỉ có một chút cũng có khả năng tiếp tục giao dịch.

Giống như Ôn Văn suy đoán, tuy tức tối một phen nhưng Mayyami cũng không nổi giận mà dùng con mắt duy nhất của mình liếc nhìn cơ thể Ôn Văn, phát hiện một quả bóng ẩn chứa năng lượng cực kỳ đáng sợ.

Nếu năng lượng đó bùng nổ, hấn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nên sẽ bị tổn hại rất lớn.

Cái gọi là cực hạn dưới cấp Tai Biên không phải cứ đạt tới cấp Tai Biên thì không cần chú ý.

Cũng giống như Ôn Văn có thực lực thượng tự nhưng tốc độ chạy trốn thì ngay cả chân tự cũng không dể nổi, vì thế năng lượng trong quả bóng này thật sự có thể tổn thương cấp Tai Biên bình thường.

Tất nhiên đó là trong điều kiện không đề phòng có thể làm cấp Tai Biên bị chút tổn thương mà thôi.

Hơn nữa phạm vi tổn hại quá nhỏ, tốc độ quá chậm, cấp Tai Biên bình thường cho dù bị nổ ở sát bên cũng có thể nhanh chóng thoát ra khỏi phạm vi vụ nổ.

Nhưng... Mayyami không biết những chuyện này, hấn chỉ biết uy lực của nó, vì thế mới không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mặc dù hoàn toàn thừa nhận uy lực của thứ đó cũng không tử vong nhưng Mayyami không muốn vì một đọa thiên sứ nhỏ yếu mà phải trả giá như thế.

Nhưng lẽ nào cứ vậy từ bỏ con kiến hôi ăn nói lỗ mãng này sao?

Con mắt trên trán Mayyami đảo hai vòng, lộ ra một tia cười gian.

Hắn cấp tốc xuất hiện trước mặt Ôn Văn, vươn ngón tay xương xẩu chạm nhẹ vào trán Ôn Văn.

Một luồng sức mạnh sa đọa mạnh mẽ tràn vào trong cơ thể Ôn Văn, nhanh chóng cường hóa thể chất đọa thiên sứ, phía sau lưng Ôn Văn ngứa ngáy, sau đó một phần xương trực tiếp mọc ra.

Trên xương nhanh chóng mọc ra cơ bắp và da thịt, sau đó mọc ra lông chim màu đen.

Sau khi hoàn thành một cánh, bắt đầu mọc cánh thứ hai, cánh thứ ba...

Mãi đến khi sau lưng Ôn Văn xuất hiện chiếc cánh thứ năm mới dừng lại.

Ôn Văn liếm môi, này là ban tặng sức mạnh thuần khiết, giống như lần tai họa Tai Biến ở khu vui chơi Phù Dung Hà, Mr L đã được tặng sức mạnh vượt giới hạn.

Sau khi có năm chiếc cánh, thể chất của thiên sứ Tà Quang thoáng chốc đã từ hạ tự đạt tới thượng tự!

Loại tốc độ thăng cấp này chính là điều mà mỗi người siêu năng đều thiết tha mơ ước, nhưng đây chỉ là Mayyami tiện tay tặng cho.

Mayyami mỉm cười nói: “Muốn hoàn thành kế hoạch kia thì thực lực hạ tự là không đủ, thực lực bây giờ mới có thể phối hợp với tao ghim mũi tên kia vào trong người con sâu đáng ghét kia, cứ coi như tao trả thù lao trước đi.”

Ôn Văn sờ sờ cánh sau lưng, nhin không được liếc mắt.

Tặng sức mạnh không thể rộng rãi một chút sao, năm cái cánh tính là cái quý gì, thêm một cái đi chứ?

Hơn nữa vị trí của đám cánh cũng có chút chênh lệch, không phải một bên hai một bên ba mà là giống với hình ngũ giác...

Sau khi tặng sức mạnh, Ôn Văn và Mayyami tiến hành bàn bạc chi tiết, thoạt nhìn có chút giả vờ giả vịt.

Sau khi quay trở lại, làn sương mù màu đen kia ngoan ngoãn đứng bên cạnh, không quay rồi hai người nói chuyện.

Hiện giờ nó cho rằng quan hệ của hai người rất tốt, căn bản không biết khi này Ôn Văn suýt chút nữa đã bị Mayyami làm thịt....

Sau khi giải thích kế hoạch rõ ràng, Ôn Văn mỉm cười vẫy tay với Mayyami rồi bay đi.

Nhưng năm chiếc cánh không đối xứng này không thoải mái chút nào, sau khi ngẫm nghĩ Ôn Văn trực tiếp xé chúng một phen nhưng không kéo đứt, trung gian dùng năng lượng nối tiếp.

Mayyami nhìn động tác này của Ôn Văn mà sửng sốt, làm cánh của Ôn Văn mọc thành hình dáng này chính là thú vui quái ác của hắn.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên Mayyami nhìn thấy đọa thiên sứ tự phá hư cánh của mình.

Ôn Văn sắp xếp năm chiếc cánh một phen, trên người chợt lóe sáng, năm chiếc cánh bắt đầu chuyển động.

Có điều không phải đập, mà là chuyển động....

Năm chiếc cánh xoay tròn như cánh quạt, ở chính giữa có một lỗ hồng năng lượng phun ra năng lượng màu đen làm Ôn Văn biến mất trong tầm mắt Mayyami với tốc độ nhanh hơn bất cứ đọa thiên sứ bình thường nào.

“Ha ha ha... tao sống nhiều năm như vậy nhưng thiên sứ bay kiểu này thì đúng là lần đầu nhìn thấy.”

Cười một hồi thì vẻ mặt Mayyami trở thành hiểm ác, sức mạnh của hắn dễ nhận như vậy sao?

Tiếp nhận phần sức mạnh ban tặng này, mạng sống của Ôn Văn cũng nằm trong tay Mayyami, sau khi chuyện thành công,

chỉ cần Mayyami muốn thì có thể lập tức gặt cái mạng chó của Ôn Văn!

Đáng tiếc Mayyami không biết, trong trạng thái mô phỏng thì tất cả biến đổi thăng cấp của Ôn Văn đều sẽ được vận chuyển tới người quái vật....

Nói cách khác, sinh mạng mà Mayyami nắm giữ là thiên sứ Tà Quang, không phải mạng của Ôn Văn.

Chương 751 - Thời gian cá mặ

Vù vù vù....

Ôn Văn một hơi bay đi hơn mười cây số mới dừng lại, năm chiếc cánh như... cánh quạt của thiên sứ cũng ngừng lại.

“Tuy

Trông khá khó coi nhưng bay lên đúng là rất phiêu.”

Phần năng lượng kết nối những chiếc cánh rút vào trong cơ thể, ngay cả cánh cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Năm chiếc cánh nghiêng ngã thoạt nhìn không quá tự nhiên làm độ ngẫu của đạo thiên sứ giảm sút nghiêm trọng.

Cũng may chiếc cánh này sinh trưởng trên người thiên sứ Tà Quang chứ không phải trên người Ôn Văn.

Sau khi dừng lại Ôn Văn dùng đủ loại phương pháp tiến hành kiểm tra, sau khi xác định không có ai đuổi theo thì chui vào nhà vệ sinh của một cửa hàng tổng hợp, sau đó tiến vào trạm thu nhận.

Tuy toàn bộ hành động lần này không cần phải chiến đấu nhưng thật ra nó lại chính là lần mạo hiểm nhất, làm Ôn Văn kinh hoàng nhất trong khoảng thời gian gần đây.

Đợi đến khi đã tiến vào trạm thu nhận, Ôn Văn đặt mông ngồi xuống đất, thở dài một hơi, thả lỏng thân kinh vốn căng thẳng của mình.

Không quản chuẩn bị đầy đủ thế nào, điều tra kỹ ra sao, đối mặt với một kẻ điên có thể dễ dàng hạ đo ván mình vẫn quá nguy hiểm.

Nhưng sau khi phần căng thẳng này biến mất, Ôn Văn bắt đầu cảm thấy sung sướng, anh bật cười he he.

Đã lâu lắm rồi anh không có trải nghiệm kích thích như vậy, nhất là khi Mayyami tỏa ra sát ý, đó là cảm giác mà cuộc sống an tĩnh ngày thường không thể nào trải nghiệm được.

Làm Ôn Văn có cảm giác giống như khi mình bắt được Đào Thanh Thanh.

Sau khi hưởng thụ xong, Ôn Văn đứng dậy, mở trạng thái ngục độc Tai Nạn, bắt đầu tiến hành kiểm tra toàn thân.

Dù sao Mayyami cũng là đọa thiên sứ cấp Tai Biến, Ôn Văn không tin hấn không động tay động chân, lỡ như trên người bị lưu lại tai họa ngầm thì nguy.

Kiểm tra một phen thì Ôn Văn thật sự mò ra được năng lượng ẩn giấu, chúng phân biệt ký túc ở não, trái tim, cổ họng và máu.

Những năng lượng này không giống nhau, hiệu quả cũng khác biệt, nếu Ôn Văn chỉ là một đọa thiên sứ bình thường, thông qua kiểm tra bình thường cũng chỉ tra ra được một hai loại năng lượng mà thôi, tới thời điểm thích hợp khẳng định vẫn phải chịu sự khống chế.

Sau đó Ôn Văn tìm tới chỗ thiên sứ Tà Quang, lúc này hấn đang ở trong phòng giam, loay hoay với cánh cửa mình.

Đột nhiên có thêm bốn chiếc cánh, hấn thật sự rất vui mừng, nhưng vì sao những chiếc cánh này lại mọc lệch như vậy chứ? Có chính thể nào cũng không hài lòng, đối với thiên sứ mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế thì đây đúng là một trận tai nạn.

Ôn Văn đột nhiên xuất hiện trong phòng giam của thiên sứ Tà Quang, đưa tay đặt lên trán hấn, sức mạnh của ngục độc Tai nạn nháy mắt chuyển động lan ra khắp toàn thân, cẩn thận kiểm tra cơ thể hấn.

Sau khi kiểm tra thật giả, Ôn Văn thở dài một tiếng: “Quả nhiên cạm bẫy lớn nhất chính là phần sức mạnh được tặng này.”

“Tuy phần sức mạnh ban tặng này làm sức mạnh của thiên sứ Tà Quang gia tăng nhưng đồng thời sinh mạng của hắn cũng nằm trong tay Mayyami.”

“Đây chính là một phần chất độc bọc đường, đợi đến khi Mayyami lợi dụng thiên sứ Tà Quang xong thì có thể thu lại phần năng lượng này.”

“Có điều... he he.”

Ôn Văn dùng ngón tay gõ cầm, sau đó một phần lá chắn màu đen hơi mờ xuất hiện ở bốn phía phòng giam của thiên sứ Tà Quang.

Đây là một trong những bố trí đặc biệt của phòng giam trạm thu nhận, có thể cắt đứt liên hệ của phòng giam với bên ngoài.

“Cho dù Mayyami lợi hại cỡ nào thì sức mạnh của hắn không thể xuyên thấu trạm thu nhận, có điều mình vẫn nên có thêm một lớp bảo hiểm, he he he...”

...

Sau khi rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn bắt đầu làm cá mẫn trong tòa nhà trung tâm, đi làm nhưng không xuất lực, chỉ tượng trưng tham gia những nhiệm vụ chưa hoàn thành của hiệp hội, chuẩn bị cho tiến trình tiếp theo.

Ngay cả Ngô Lục Căn đang dưỡng thương cũng chịu khó hơn Ôn Văn, tuy hắn không thể đi ra ngoài nhưng vẫn mặc áo cà sa, vừa lần chuỗi vừa gõ mõ, niệm kinh cầu phúc cho thành phố Khê Hồng.

Chẳng qua phúc cũng chỉ kéo dài một ngày, vì không muốn để hành vi cá mẫn của mình quá lộ, Ôn Văn kéo Ngô Lục Căn và Đào Thanh Thanh cùng nhau chơi ‘đấu quái vật’...

Nhưng Ôn Văn vẫn luôn nghi ngờ Ngô Lục Căn ăn gian, bởi vì anh và Đào Thanh Thanh đã thông đồng với nhau cho Ngô Lục Căn thua cuộc, muốn hắn phải cởi sạch chiếc áo cà sa trên người, kết quả vẫn luôn thắng thua ngang nhau.

Sau đó Shermore mai phục ở nhà tù Sợ Hãi kết thúc nhiệm vụ quay trở lại cao ốc để nhận sắp xếp nên bọn họ biến thành bốn người chơi ‘đấu quái vật’.

Thật ra Ôn Văn nhàn rỗi như vậy cũng là bất đắc dĩ, bởi vì hiện giờ phần lớn thợ săn đều rảnh rỗi không có việc gì làm như thế.

Nghe thấy đề nghị của Ôn Văn, mấy ngày nay Mayyami đã ngừng lại tất cả hành động gây sự, chờ đợi khôi phục trạng thái hoàn hảo rồi hung ác đâm con sâu kia một phát.

Vì thế toàn bộ thành phố Khê Hồng hoàn toàn an tĩnh, nhiệm vụ quan trọng nhất mỗi ngày của nhóm thợ săn chính là vồ đám quái vật lang thang trên đường.

Cho dù hội phó Thiên Tru không vừa mắt với hành vi làm cá mẫn chơi bài của Ôn Văn cũng ngại bảo bọn họ đi đôi phó đám quái vật nhỏ cấp bậc như ‘quái thực hủ’.

Sau khi quãng thời gian cá mẫn vui vẻ kết thúc, Ôn Văn sẽ trở lại phòng giam của mình, theo dõi video của kẻ phán xét.

Thông báo những video như thế rất ổn định, một ngày một cái, so với video của nền tảng bò câu còn chăm chỉ hơn.

Nội dung là bắt kẻ ác, tuyên đọc chứng cứ phạm tội và tiến hành bỏ phiếu.

Phần còn lại là xử lý!

Bày ra trước mặt người dân chính là những hình phạt đâm máu.

Lúc ban đầu cư dân mạng xem video cũng cảm thấy không đành lòng.

Nhưng khi xem qua vài lần thì bắt đầu không còn quan tâm nữa, hướng gió ở khu bình luận cũng có sự thay đổi, bọn họ trở nên cuồng nhiệt cố chấp, thậm chí không hề nghi ngờ về những gì được thông báo trong video, cảm thấy như mình đang thực thi chính nghĩa.

Thậm chí có người gửi lại lời nhắn ở dưới video để chỉ trích những người mình không thích, hi vọng tác giả video có thể nhìn thấy và ra tay giúp bọn họ chấp hành chính nghĩa.

Ôn Văn càng xem lại càng cảm thấy không thích hợp, người up video tự xưng là ‘kẻ phán xét’ này tựa hồ đang tiến hành dẫn dắt người xem để đạt được mục đích gì đó.

Nhìn bề ngoài thì theo thời gian trôi qua, số người xem video ngày càng ít, lực ảnh hưởng cũng ngày càng thấp, ở thế giới bên ngoài tựa hồ cũng không có quá nhiều người quan sát.

Nhưng theo Ôn Văn quan sát, ‘kẻ phán xét’ này đang tiến hành sàng lọc, chỉ còn lại những người dễ bị kích động và dễ bị đầu độc.

Về phần vì sao Ôn Văn vẫn còn ở lại thì đương nhiên là bình luận của anh gửi đi cũng khá là cực đoan...

Đây là Ôn Văn cố tình làm nguy trang, không phải bản tình của anh là như thế.

Ừm... hẳn là như vậy.

Thời gian của những video này cũng không quá lâu, vì thế Ôn Văn không dành thời gian của cả buổi tối vào nó.

Vào những lúc đêm khuya vắng người, Ôn Văn điều khiển sương trắng lên lên ra khỏi tòa nhà, tiến hành một vài công việc đặc biệt.

Sương trắng được phái đi có hình dạng rất giống với sương đen, hơn nữa còn được gia tăng thêm chút đặc điểm nữ tính, thực lực ở mức chân tỵ.

Mà nhiệm vụ của sương trắng chính là dụ dỗ đám sương bên cạnh Mayyami!

Chương 752 - Tuân Anh tới

Không sai, chính là dụ dỗ đám sương đen kia.

Đám sương đen kia có thể dễ dàng chạy trốn trong sự bao vây tấn công của ‘Sóng m’ và nhóm thượng tỵ, chắc chắn nó có thực lực rất bất phàm.

Hơn nữa nó còn là tâm phúc của Mayyami, có thể cung cấp không ít tin tình báo cho Ôn Văn, cho dù nó không nói gì Ôn Văn cũng có thể lần ra chút manh mối từ lời nói của nó.

Vì thế kế hoạch dụ dỗ cực kỳ không đứng đắn cứ vậy qua loa bắt đầu.

Hình thái của bản thân sương mù căn bản không thể nhìn ra giới tính, nhưng từ ngôn hành cử chỉ cách thức nói chuyện thì vẫn có thể nhìn ra nó là phái mạnh.

Mà sương trắng vốn cũng không thể nhìn ra giới tính, nhưng Ôn Văn điều khiển để nó có biểu hiện giống như một người phụ nữ.

Điểm này Ôn Văn hoàn toàn có lòng tin làm được, dù sao thì anh vẫn luôn ‘tán thưởng’ Hồ Ấu Lăng...

Thành quả cuối cùng của sương trắng giống như ẩn giấu một... cô nàng ma mị phong thái tuyệt mỹ.

Bởi vì ý thức tự chủ của sương trắng không cao nên tất cả động tác, lời nói, dáng vẻ đều là Ôn Văn điều khiển.

Dáng vẻ ngượng ngùng yếu điệu, động tác, lời nói, tất cả đều là Ôn Văn tự mình làm ra.

Mặc dù là nam giả nữ nhưng hiệu quả không tệ.

Ngày đầu tiên ra tay liền hấp dẫn được sương đen hơn hai nghìn năm kia.

Ngày thứ hai trò chuyện thả ga...

Ngày thứ ba, hai làn sương mơ hồ giao hòa vào nhau.

Chuyện thông qua sương hóa thân nữ dụ dỗ sương đàn ông, Ôn Văn khá hào hứng...

Buổi trưa ngày thứ tư, Ôn Văn đang cùng nhóm thợ săn chơi mạt chược thì đột nhiên cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ chọt lóe.

Ôn Văn khá quen thuộc với hơi thở này, nó thuộc về một trong số Người Phán Quyết của Hiệp Hội Thợ Săn, Người Phán Quyết khu Hoa Phủ Tuân Anh!

Tất cả người siêu năng cảm nhận được hơi thở đều nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy một cây kiếm dài mấy chục mét rơi xuống bên cạnh cao ốc, một thanh niên áo trắng vẻ mặt lạnh lùng ngồi trên chuôi thanh kiếm dài.

Hơi thở trên người hắn đã được khống chế nhưng khi mọi người nhìn thấy Tuân Anh thì đều có cảm giác như có thanh kiếm dài sắc bén chia thẳng vào cổ họng.

Không ít người siêu năng lộ ra vẻ mặt hâm mộ, đây chính là phong thái của cường giả cảnh giới ‘Chân Ngã’, không biết tới khi nào bọn họ mới đạt được cảnh giới như Tuân Tiên.

Lúc này, trong biểu cảm trọn mắt há hốc của nhóm người siêu năng ở đây, một bàn tay tái nhợt có móng tay màu đen đột nhiên xuất hiện rồi gõ gõ vai Tuân Anh.

Tuân Anh không biểu cảm rút ra một thanh kiếm ngọc mini, ‘rẹt’ một tiếng đâm vào lòng bàn tay kia, máu đen ồ ạt trào ra nhưng không có giọt nào dính vào trong quần áo Tuân Anh.

Bàn tay kia đột nhiên biến thành một người tí hon râu dài lớn cỡ bàn tay mặc long bào màu đen, đội mũ miện, khoanh tay đầy sức sống đứng trên vai Tuân Anh.

Mạch máu trên trán Tuân Anh nổi lên, hiển nhiên rất phẫn nộ, nhưng vẻ mặt anh lại rất lạnh lùng: “Tao đang có chuyện quan trọng cần làm, mày đừng có quấy rối, bằng không tuy tao không giết được mày nhưng mà...”

Người tí hon ngồi trên vai Tuân Anh bĩu môi: “Ba đời trên lẫn mười tám đời họ hàng thân thuộc của tao đều bị mày giết sạch rồi, mày còn có thể giết ai nữa đây?”

Tuân Anh im lặng, anh có phương pháp kiềm chế thứ này, không đến mức bị nó ngăn chặn mà không thể tùy ý đi lại ở khu Hoa Phủ.

Cuộc nói chuyện ngắn của hai người làm mọi người ở đây có chút nghĩ không thông, Tuân Anh tự mình trấn tràng đương nhiên là chuyện tốt, nhưng người tí hon kia...

Đó không phải là kẻ có tiền thưởng cao nhất trong lệnh truy nã quái vật của khu Hoa Phủ... Phong Quỷ Thần à?

Phong Quỷ Thần là quái vật cấp Tai Biến trong truyền thuyết, giết người vô số, hung uy ngập trời, nhưng tại sao lại là một người nhỏ như mô hình như thế chứ?

Tuân Anh than nhẹ một tiếng, anh vốn biết nếu để người siêu năng khác nhìn thấy thì nhất định sẽ xảy ra tình cảnh như thế.

Với tư cách là Người Phán Quyết duy nhất của khu Hoa Phủ, nhiệm vụ quan trọng nhất của Tuân Anh là trấn áp thành phố quỷ Mang Sơn.

Mà trong thành phố quý đó có một quái vật cấp Tai Biến cực kỳ hung ác, nó tự xưng là ác quỷ độc ác nhất Phong Quỷ Thần.

Chỉ cần tên này tỉnh lại mà xung quanh không có cấp Tai Biến trông chừng thì chắc chắn sẽ gây chuyện.

Lần này có hai cường giả cấp Tai Biến chuẩn bị sống lại, Tuân Anh không thể không tới, bằng không chỉ sợ hỗn loạn còn lớn hơn cả Phong Quỷ Thần thoát ra.

Vì thế Tuân Anh chỉ có thể cố gắng đại chiến một trận với Phong Quỷ Thần, để hẳn cảm thấy uể oải cần ngủ một giấc, như vậy Tuân Anh mới có thể tới đây trấn giữ.

Nhưng Phong Quỷ Thần cũng không phải dạng vừa, hẳn biết Tuân Anh có chuyện quan trọng cần làm, vì thế trước khi tiến vào giấc ngủ đã cố ý chế tạo ra một phân thân tí hon dính lấy bên cạnh Tuân Anh, làm Tuân Anh cảm thấy ngọt ngào.

Phân thân tí hon này không có sát thương nhưng không thể bị tiêu diệt.

Thử tượng tượng đi, người bạn ghét nhất trên đời này cứ luôn ngồi trên vai bạn mà lăm bằm càu nhàu léo nhéo....

Vì thế hiện giờ Tuân Anh đang rất tức giận, mỗi phút mỗi giây đều đang tích lũy cơn giận, chờ đợi tới lúc xả cơn giận này lên người hai kẻ Tai Biến không biết tốt xấu muốn sống lại kia.

Đúng vào lúc này một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần mặc váy dài màu tím đáp xuống chuôi kiếm rộng rãi.

Ánh mắt người phụ nữ sáng ngời nhìn Tuân Anh, đứng phía sau vươn bàn tay nhỏ dài mảnh khảnh nắm bóp vai Tuân Anh.

“A Anh, Tổ Nga chờ anh lâu lắm rồi.”

Lúc đôi tay phía sau chạm vào mình, tất cả phần nộ của Tuân Anh dành cho phân thân Phong Quỷ Thần đều tan biến sạch sẽ, bởi vì hiện giờ anh lại càng lo sợ người phụ nữ ở phía sau hơn.

Sau khi nghe thấy cụm ‘A Anh’, Tuân Anh nổi một thân da gà.

“Người phụ nữ này là ai?” Ngô Lục Căn nhỏ giọng hỏi Ôn Văn.

Ôn Văn liếc mắt: “Làm sao tui biết được, tui có gặp bao giờ đâu.”

“.... chờ đã, nhìn ba vòng thì hình như là hội phó Thiên Tru!”

“? ? ?”

Đầu Ngô Lục Căn đầy chằm hỏi, hắn từng gặp hội phó Thiên Tru, tuy không thấy mặt nhưng cô ta mặc đồ màu đen, vẻ mặt lạnh như khối băng, giống như oán phụ thâm cung đang vào thời kỳ tiền mãn kinh, hoàn toàn không thể nào liên hệ với mỹ nữ mặc váy dài trước mặt.

Tuân Anh ở trên chuôi kiếm hoảng loạn nói: “Cái này, cái kia... tui tới đây để làm chính sự, không nên làm những chuyện vô ích này.”

“Người ta, người ta bóp vai giúp thôi mà, sẽ không làm lỡ chính sự của ngài đâu.” Sắc mặt hội phó Thiên Tru ửng hồng.

Phong Quỷ Thần thấy hội phó Thiên Tru liền cười he he gian xảo: “Vợ mày à? Đừng để tao bắt được.”

Tuân Anh búng tay một phát, búng Phong Quỷ Thần văng ra ngoài, sau đó tỏa ra cảm nhận, nháy mắt quét một vòng cả tòa cao ốc, lúc quét thấy Ôn Văn thì vẻ mặt vui vẻ hẳn.

Tuân Anh vội vàng đẩy hội phó Thiên Tru ra, sau đó thân hình chột lóe rồi xuất hiện trước mặt Ôn Văn, bí hiểm nói: “Xem ra cậu đã tìm được kiếm của mình rồi, vậy đã học xong kia?”

“Học, học cái gì?”

Ôn Văn ngơ ngác, sao đột nhiên anh lại trở thành trung tâm của câu chuyện vậy chứ?

Những người siêu năng khác hâm mộ nhìn Ôn Văn, xem dáng vẻ này thì Tuân Tiên đã tự mình truyền thụ chiêu gì đó cho Ôn Văn.

“Khụ, Tâm Ý Thần Kiếm.” Tuân Anh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tôi đã sớm...”

“Ah ah, chỉ mới học được một chút, vẫn chưa hoàn thiện, hi vọng ngài có thể chỉ dạy nhiều hơn.”

Ôn Văn sớm đã thông qua thiết bị đầu cuối siêu thợ săn báo cho Tuân Anh biết chuyện mình đã tìm được kiếm và học xong Tâm Ý Thần Kiếm.

Vốn Ôn Văn còn hi vọng có thể moi thêm được chút gì đó, nhưng Tuân Anh chỉ đơn giản đáp rằng mình đã biết, sau đó không chú ý tới Ôn Văn nữa.

Hiện giờ lại đột nhiên lôi chuyện này ra nhất định là có thâm ý, vì thế Ôn Văn cũng thuận theo bịa ra lý do giải thích.

Tuân Anh mỉm cười nói: “Vậy cậu đi theo tôi, tôi sẽ chỉ điểm cho một chút...”

Chờ Ôn Văn và Tuân Anh biến mất, gương mặt của hội phó Thiên Tru một lần nữa bị ảm đi, trên người tỏa ra hơi thở chớ lại gần làm đông đảo người siêu năng không dám nhìn thẳng.

Hơn nữa sức mạnh lôi điện trên người Thiên Tru tỏa ra ngoài nhiều hơn trước kia gấp mấy lần, hơn phân nửa nhóm người siêu năng vây xem phải khom người.

Chương 753 - Uẩn kiếm thuật

Tuân Anh dẫn theo Ôn Văn đi tới một phòng sự kiện trong tòa nhà, vài chiếc kiếm nhỏ bay ra ngoài dán sát vách tường xung quanh, kiếm khí thật mỏng chụp kín cả căn phòng.

“Chờ trong phòng này với tôi năm tiếng, cậu muốn làm gì thì làm, chỉ cần không ra ngoài là được.”

Sau khi dặn dò Ôn Văn xong, Tuân Anh đặt mông ngồi xuống sô pha nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng.

Phong Quỷ Thần tí hon từ sau lưng Tuân Anh bò ra, chọt vào huyệt thái dương Tuân Anh mà phun ra ngôn ngữ ô uế không ngừng.

Nhưng vẻ mặt Tuân Anh giống như đại ra, giống như không có cảm xúc, không quản Phong Quỷ Thần nói gì anh cũng rất thờ ơ.

Chỉ cần trong lòng an tĩnh, bên tai có âm ỉ cỡ nào thì vẫn an tĩnh như cũ.

Ôn Văn đứng ở cửa, có chút xấu hổ, xem ra Tuân Anh chỉ muốn nhờ mình để né tránh hội phó Thiên Tru, cũng không biết giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mỗi người siêu năng đều có chuyện riêng của mình, chẳng qua Ôn Văn có chút tò mò thôi.

Hội phó lúc bình thường vẫn luôn lạnh lùng cao ngạo, vừa thấy Tuân Anh thì giống như biến thành người khác.

Ôn Văn tùy tiện nghĩ một chút thôi thì trong đầu đã xuất hiện một chuyện tình yêu hận cả mười vạn chữ.

Mặt khác Phong Quỷ Thần và Tuân Anh cũng rất có mùi CP, chả lẽ giữa bọn họ cũng xảy ra chuyện gì đó?

Cũng không phải Ôn Văn muốn nghĩ tới những chuyện thất lễ này, chẳng qua là ngồi không suốt năm tiếng thật sự quá nhàm chán.

Hơn nữa Tuân Anh ở ngay bên cạnh, anh cũng không thể mang ra mớ tiểu thuyết mình cất giữ...

Lỡ như Tuân Anh cũng thích rồi cướp mất rồi sao?

Nhưng nhìn nhận được một tiếng đồng hồ, Ôn Văn vẫn nhìn không được xoa xoa tay tiến tới trước mặt Tuân Anh.

“Cái kia, ngài đã nói với mọi người là muốn chỉ điểm tôi một chút, có phải cũng nên có chút chút gì không?”

Tuân Anh mặt không biểu cảm lắc cái cái ghế: “Nếu đã dùng được Tâm Ý Thần Kiếm thì coi như ổn, muốn đạt tới cảnh giới cao hơn thì cần siêng năng luyện tập, hiểu được tham thì thâm.”

Thấy động tác lay ghế của Tuân Anh, Ôn Văn lập tức lôi ra chiếc ghế dựa chuyên dụng của cá mập từ trong nhẫn không gian ra ngoài, mời Tuân Anh ngồi lên.

Sau đó Ôn Văn giơ hai ngón tay cột nỏ nói với Tuân Anh: “Tôi không tham lam như vậy, chỉ cần chỉ dạy một chút là được rồi, cái gì cũng được.”

“Ồ he he, họ Tuân, mày keo kiệt thế, bình thường ở nhà có phải mày luôn dùng tay gãy....” Phong Quý Thần còn chưa nói xong thì đã bị Tuân Anh đập một chưởng dẹp lép, sau đó dùng một cây kiếm ngọc nhỏ ghim vào vách tường.

Sau đó Tuân Anh niết ngón tay, một kiếm ảnh hư ảo xuất hiện rồi bắn về phía Ôn Văn, kiếm ảnh từ mi tâm Ôn Văn chui vào trong đầu.

“Đây là uẩn kiếm thuật, cậu tự ngộ đi.”

Sau đó liền ngồi trên ghế lắc lư, nhàn nhã đung đưa.

Thật ra thì cho dù Ôn Văn không nói thì Tuân Anh cũng sẽ dạy uẩn kiếm thuật cho Ôn Văn.

Thứ nhất là sự kiện tinh thể kiếm khí, Ôn Văn đã có được hảo cảm rất lớn từ tộc nhân gia tộc họ Tuân.

Thứ hai là lần này anh đã mượn cơ chỉ dạy Ôn Văn để giải vây, nếu không dạy chút gì thì có lẽ không lừa được hội phó Thiên Tru.

Đừng thấy hội phó Thiên Tru tỏ ra hiền lành ở trước mặt Tuân Anh, Tuân Anh hiểu rất rõ, bản tính của người phụ nữ này là mạnh mẽ điên cuồng cố chấp.

Một khi chọc nạng ta nổi giận, Tuân Anh cũng phải tê cả da đầu.

Hiện nhiên nguyên nhân chủ yếu là bản thân Ôn Văn có tư chất, vì thế anh mới muốn truyền dạy.

Từ trước đến giờ nhà họ Tuân không hề ngại chuyện truyền dạy kiếm thuật ra bên ngoài, nhưng ngoại trừ người của gia tộc, người có thể luyện tập ra hồn ra dáng có rất ít.

Vì thế dần dần, đại diện kiếm thuật của khu Hoa phủ cũng chỉ còn lại mỗi nhà họ Tuân.

Trong nhóm người trẻ tuổi của nhà họ Tuân thì chỉ có vài người học được kiếm pháp ngang cấp với Tâm Ý Thần Kiếm, hơn nữa bọn họ đều lớn tuổi hơn hoặc thực lực kém hơn Ôn Văn rất nhiều, vì thế ở trong mắt Tuân Anh, Ôn Văn chính là một nhân tài có thể bồi dưỡng.

Giống như trước kia nhận được Tâm Ý Thần Kiếm, phần uẩn kiếm thuật này trực tiếp khắc vào trong đầu Ôn Văn, tất cả chi tiết đều khắc trong lòng, ngay cả những điều mà sách vở không thể ghi chú cũng được khắc hết vào trong đầu Ôn Văn.

Thiên sứ Di Mạn có thể trực tiếp làm thực lực của thiên sứ Tà Quang thăng lên hai cấp, Tuân Anh có thể khắc toàn bộ thông tin về một loại năng lực vào đầu Ôn Văn, đây là chuyện chỉ có cường giả cấp Tai Biến mới có thể làm được, nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ chính là Thần Linh đang dạo chơi ở nhân thế.

Uẩn kiếm thuật không phải chiêu kiếm thiên về giết chóc, tác dụng chủ yếu của nó là uẩn dưỡng kiếm dài.

Sau khi có được một cây kiếm thuộc về mình, thực lực của kiếm khách sẽ không ngừng gia tăng, vì thế để cây kiếm không bị chủ nhân vượt xa mới ra đời môn thuật pháp uẩn kiếm này.

Chỉ cần nghiên cứu thấu triệt thì kiếm dài bản mệnh có thể vẫn luôn bầu bạn với kiếm khách, thậm chí còn vượt qua cả chủ nhân của mình.

Sau khi có được uẩn kiếm thuật, Ôn Văn lập tức triệu hồi kiếm Huyết Hà, bắt đầu thử dụng uẩn kiếm thuật để uẩn dưỡng kiếm

Huyết Hà, sau khi nghiên cứu mười mấy phút thì Ôn Văn liền tiến vào trạng thái, điều này làm Tuân Anh hài lòng gật đầu.

Phong Quỷ Thần muốn tới quấy rối Ôn Văn thì bị Tuân Anh đè lại, tóm một chân hấn nhảm chán xoay vòng vòng.

Tuy trên người có một phân thân mini như vậy rất đáng ghét, nhưng khoảng thời gian dài vò nó lại làm Tuân Anh cảm thấy vui sướng...

...

Mây đen che trời làm không khí trông có vẻ khá áp lực.

Ở sơn trang Long Đàm, thiên sứ Tịnh Nghiệt khom người đứng sau lưng một ông lão, thái độ rất tôn kính.

Trên đầu ông cụ đội vương miện vàng, trên mặt đầy nếp nhăn, gò má bên trái có hai đốm đồi mồi nhỏ hơn đồng xu một chút, ánh mắt của hắn không có chút gọn sóng nào nhưng lại khiến cho thiên sứ Tịnh Nghiệt cảm thấy áp lực.

Thiên sứ là sứ giả, mà ông lão trước mặt chính là người giải quyết thay cho Đấng Tạo Hóa ở thế giới này, vì thế thiên sứ Tịnh Nghiệt nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của đối phương.

Hắn là giáo hoàng của Giáo Hội Sáng Thế, đồng thời cũng là người quản lý thật sự của Giáo Đường Vinh Quang, Charles Costus.

Hai ngày trước Charles đã tới sơn trang Long Đàm, bắt đầu từ ngày đó thì đám ve sầu không còn tập kích sơn trang Long Đàm nữa.

Không chỉ sơn trang Long Đàm, toàn bộ đám ve sầu hoạt động ở thành phố Liêu Châu cũng bắt đầu giảm thấp, tựa hồ chúng đang kiêng kỵ ông cụ chưa bao giờ trực tiếp ra tay này.

“Costus đại nhân, Mayyami ở thành phố Khê Hồng đã không có động tĩnh gì suốt vài ngày rồi, tôi có chút lo lắng...” Thiên sứ Tịnh Nghiệt nhẹ giọng nói.

Charles chậm rãi nói: “Đừng lo, phản bội Đấng Tạo Hóa thì phải ném quả đặng của sự phản bội, thành chiến sẽ giành được thắng lợi.”

“Còn có ba ngày trước ngài đã ra lệnh cho tất cả sức mạnh của giáo đường ở tỉnh Môn Hạ rút về, như vậy sẽ làm sức mạnh của ve chúa nhanh chóng khôi phục...”

Sau đó thiên sứ Tịnh Nghiệt do dự một chút mới hỏi: “Tôi muốn biết, mục đích của quyết định đó của ngài là gì, như vậy rõ ràng sẽ làm ve chúa nhanh chóng khôi phục thực lực...”

Charles liếc nhìn thiên sứ Tịnh Nghiệt, làm mồ hôi hắt chảy ròng ròng.

“Đừng hỏi, đừng hỏi.... chỉ cần tin tưởng, thánh chiến chắc chắn sẽ giành được thắng lợi.”

Charles xua tay, mây đen trên bầu trời bắt đầu quay xuống, cuối cùng mở ra một lỗ hồng.

Ánh mặt trời chói chang thông qua lỗ hồng kia chiếu rọi vào sơn trang Long Đàm, chiếu lên gương mặt Charles, làm hắn mỉm cười.

Người già rồi, cần phải phơi nắng nhiều một chút.

Chương 754 - Ve kêu và khuếch tán

Dưới ánh trời chiều, con phố đầy tiêu điều.

Hai bóng người một đen một trắng chạy băng băng như đang vui đùa, nhìn kỹ lại có thể phát hiện hai bóng người này thật ra là hai làn sương mù mờ ảo.

Hai người chơi đùa một hồi thì sương đen ngừng lại, có chút u sầu nhìn sương trắng: “Tiểu Bạch Bạch, em đi đi.”

“Sao vậy Tiểu Hắc Hắc, anh không yêu người ta sao?”

Sương trắng buồn bã, sương mùa hóa thành bàn tay ôm ngực, trông có vẻ rất đau lòng.

Hiển nhiên tất cả động tác và ngôn ngữ đều là Ôn Văn âm thầm điều khiển, anh chơi rất vui vẻ.

“Trưa mai ở nơi này sẽ xảy ra chút chuyện không tốt, em phải cố gắng cách xa đảo Mộc Chùy một chút, chờ sự việc qua rồi anh sẽ tới tìm em.”

Đảo Mộc Chùy chính là chỗ ở của ve chúa.

Sương trắng trông như muốn khóc: “Nhưng người ta không nỡ bỏ anh mà...”

“Ngoan...”

“Vậy, vậy anh phải bảo trọng nha.”

Sương đen trịnh trọng gật đầu, sau đó sương trắng cẩn thận bước đi rồi dần dần biến mất trong tầm mắt sương đen.

Sương đen rầu rĩ nhìn theo hướng sương trắng rời đi, thở dài một tiếng.

Cuộc rượt đuổi dưới ánh tà dương khi nãy chính là đoạn thanh xuân đã mất đi của nó.

Từ khi nó thành hình tới nay, đây là lần đầu tiên nó gặp được sương mù xinh đẹp đến vậy, thực lực cũng tương tự với nó, chính là bầu bạn lý tưởng.

Đáng tiếc....

“Sao rồi, nói chuyện với tình nhân xong xuôi rồi hả?”

Sương đen nói: “Xong rồi, có lẽ đọa thiên sứ đã nhận được tin tức ngài muốn truyền đạt.”

Mayyami gật đầu: “Vậy thì tốt nhất, hiện giờ tao đã khôi phục tám chín phần rồi, giữa trưa ngày mai chính là thời điểm ta tìm con ve già kia, cướp lại tất cả những gì mình đã mất!”

Không sai, Mayyami và sương đen đều biết sương trắng có liên quan tới Ôn Văn.

Đêm đó Ôn Văn vừa rời đi thì có sương trắng kỳ quái tới đây đưa với sương đen, điều này đại diện cho điều gì đã quá rõ ràng.

Bọn họ biết Ôn Văn không dám để bàn thể xuất hiện trước mặt Mayyami, vì thế mới dùng sương trắng để lấy tình báo.

Mà Ôn Văn cũng biết đối phương biết thân phận của sương trắng, vì thế thông qua sương mù đen trắng để trao đổi tình báo, đây là chuyện mà cả hai bên đều ngầm hiểu.

Huống chi như vậy còn có thể làm Ôn Văn thích thú, để sương đen được trải nghiệm cảm giác yêu đương, vì sao lại không làm?

Ôn Văn thu hồi sương trắng, nhìn ánh trời chiều ngoài cửa sổ.
Ánh mắt trở nên sâu thẳm, anh biết thành hay bại phải xem
ngày mai.

...

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu lên mặt biển nổi lên từng làn
sóng lấp lánh.

Gần một hòn đảo có hình chùy gỗ, hàng trăm hàng ngàn con
ve sàu màu xanh da trời không ngừng bay lượn vờn quanh thứ
gì đó.

Trung tâm đám ve sàu kia chính là ve chúa mà Ngô Lục Căn
đã nhìn thấy trước đó.

Sau khi giáo hoàng Charles rút sức mạnh phòng ngự về tỉnh
Môn Hạ, đám ve sàu cũng bớt quấy rối ở thành phố Liêu
Châu, nhưng ở các thành phố khác thì số lượng tăng mạnh
hơn.

Mỗi chiếc giá chữ thập ở giáo đường đều bị đám sàu đẩy ngã,
sức mạnh tín ngưỡng ẩn chứa bên trong triệt để bị hút khô, sau
đó đám ve sàu bay trở về gần hòn đảo Mộc Chùy, chuyển sức
mạnh tín ngưỡng cho ve chúa.

Sau khi nhận được sức mạnh đó, sức mạnh của ve chúa cấp
tốc khôi phục, cơ thể bị đóng đinh trên giá chữ thập dần dần
sung mãn, ánh sáng thần thánh màu xanh nhạt lưu chuyển
quanh người.

Đợi đến khi ánh sáng dày đặc đến cùng cực, cánh của nó đột
nhiên chấn động một phen.

Từ phần cánh chấn động kia phóng ra làn sóng màu xanh nhạt,
làn sóng này cấp tốc khuếch tán ra mười mấy thành phố ở
xung quanh thành phố Liêu Châu.

Cùng lúc đó, mỗi người trong mười mấy thành phố đó, bao
gồm cả người siêu năng, thánh giác đều bị biến mất tạm thời,
trời đất an tĩnh như vùng đất chết.

Trong sự ngột ngạt cực hạn đó, một tiếng ve kêu trong trẻo
vang lên, âm thanh kia chấn động linh hồn, làm trong lòng mỗi
người đều rung động không thôi.

Sau đó tiếng ve biến mất, một giọng nói phức tạp của trần thế một lần nữa tiến vào trong tai mọi người, làm người ta có cảm giác giành được cuộc sống mới.

Đây là tiếng ve kêu lần đầu tiên suốt hai ngàn năm qua của ve chúa, tuyên bố nó đã trở lại.

Ngô Lục Căn đang đánh bài cùng nhóm Ôn Văn đột nhiên lộ ra sắc mặt trắng bệch, tay khẽ run, bài trong tay rớt xuống.

“Ông cũng nghe thấy à?”

Ngô Lục Căn gật đầu: “Phiền phức lớn rồi, hình như ve chúa đã thức tỉnh, tôi phải đi báo cho hội phó Thiên Tru, cả Tuân tiên sinh nữa.”

Ôn Văn nhặt số bài rơi của Ngô Lục Căn lên, ghét bỏ bĩu môi.

Nếu không phải tiếng ve kêu kia, Ngô Lục Căn chắc chắn đã thua rồi.

...

Thợ săn ‘Sóng m’ vẫn dạo tới dạo lui ở các nơi cất giữ các phần máu thịt ở thành phố Khê Hồng.

Tiếng ve kêu lúc ban sáng làm tâm thần hấn có chút không yên, vì thế hấn lại càng chịu khó hơn bình thường.

Tuy Tuân Anh đã trấn giữ ở thành phố Khê Hồng nhưng các bộ phận cơ thể Mayyami có ở khắp nơi, trong tình huống bản thể không xuất hiện thì Tuân Anh cũng không có biện pháp gì.

Thực tế thì trạng thái của Tuân Anh cũng không tốt lắm.

Trận chiến trước đó của anh và Phong Quỷ Thần trước đó tuy đã làm Phong Quỷ Thần ngủ say nhưng bởi vì thực lực hai người tương đương nên bản thân Tuân Anh cũng phải bỏ ra chút đền bù.

Bởi vậy trong cuộc chiến này, Tuân Anh sẽ giảm bớt số lần ra tay, chỉ ra tay với cấp Tai Biên hoàn chỉnh.

Trước khi sự việc bị mở rộng, tất cả sẽ do nhóm thợ săn trông coi, mà canh giữ số bộ phận máu thịt kia cũng chính là nhiệm vụ quan trọng nhất hiện giờ.

“Cũng không biết ý tưởng của Mayyami là gì, ngoại trừ một đọa thiên sứ xuất hiện lúc ban đầu thì không hề có người nào khác tới trộm những bộ phận đó, nó không muốn khôi phục hoàn chỉnh sao?”

Không có ai tới lấy trộm các bộ phận kia chính là chuyện tốt đối với nhóm thợ săn, bởi vì không có người tới tập kích thì tự nhiên cũng giảm áp lực.

Nhưng điều này không hợp logic, thiên sứ Di Mạn chắc chắn muốn khôi phục hoàn chỉnh, nhưng hẳn lại thờ ơ với những bộ phận này.

Được xem là thợ săn phong phú, Sóng âm không thể nào làm lơ sự khác thường này.

Sóng âm đang bay trên trời thì ngừng lại, vẻ mặt hoảng sợ, hẳn nghe thấy một âm thanh.

“Khuếch tán đi... sau đó chiến đấu vì tao!”

Giọng nói này không nghe ra là nam hay nữ, nhưng có khá nhiều từ tính, là giọng nói của Mayyami.

Lúc sáng sớm ve chúa kêu một tiếng, vì thế Mayyami cũng không cam lòng yếu thế.

Giọng nói truyền đi, Sóng âm nhìn thấy, làn sương mù màu đen lan rộng ra ngoài, nơi bị sương mù bao phủ đều cấp tốc trở nên hỗn loạn.

Chim bay trên trời, mèo hoang chó hoang trong thành phố đều bị biến đổi khác thường.

Trên người chúng xuất hiện làn vân màu đen, mắt biến thành đen kịt, thể hình tăng vọt, trên người chúng cũng truyền ra hơi thở hung ác.

Một con mèo con cắn nuốt quá nhiều sương đen, thể hình của nó thậm chí đã vượt qua một chiếc xe buýt, nó tiện tay đập một vuốt vào cây đèn đường, phát ra tiếng meo đầy khí phách.

Có hơn trăm sinh vật khác có tình trạng tương tự như con mèo mun này, chỉ cần ở trong làn sương đen này, thực lực của chúng vẫn còn tiếp tục tăng trưởng...

Chương 755 - Người chứng kiến

Các loại sinh vật nhỏ như mèo chó này nọ, cho dù cường hóa cỡ nào thì giới hạn cao nhất vẫn là như thế, cho dù hình thể lớn hơn cũng không đủ gây ra sợ hãi.

Nhưng bị sương đen này ảnh hưởng tuyệt đối không chỉ có mèo và chó.

Con người, quái vật, người siêu năng....

Tất cả đều nằm trong phạm vi ảnh hưởng của sương mù!

Ngoài công viên bảo tàng thành phố Khê Hồng đặt một pho tượng đá kỳ lạ có cánh, nó đã đứng yên ở nơi này trăm năm.

Không ai biết nó thật ra là một pho tượng quý.

Mặt mũi tượng quý rất dữ tợn làm nhiều người tưởng bọn nó là quái vật tà ác, nhưng thật ra bọn nó không phân chia thiện ác.

Bọn nó thường xuất hiện ở một nơi nào đó ở bên ngoài, hoặc gần một kho báu nào đó, là thứ gì không quan trọng, bọn nó chỉ thích cảm giác được bảo vệ thứ gì đó.

Về phạm đó là thứ gì thì không quan trọng đối với bọn nó.

Vì thế bọn nó có thể ở yên một chỗ không nhúc nhích chờ đợi trăm ngàn năm.

Làn sương đen khuếch tán tới, tượng quý cũng không chú ý tới, nhưng khi trên người nó bắt đầu lan tràn lẫn vân màu đen thì nó ý thức được không đúng.

Đột nhiên pho tượng đá biến thành một con quái vật dữ tợn, nó đầu đá lung tung ở xung quanh, nhưng không quản làm thế nào cũng không vất bỏ được lẫn vân màu đen ở trên người.

Vì thế nó bước một bước lên trời, muốn bay ra khỏi phạm vi sương đen, nhưng vừa bay tới giữa không trung thì rớt xuống, đập nát một ki ốt bán báo.

Lúc nó đứng dậy thì lẫn vân đen đã lan ra khắp toàn thân, hình thể cũng lớn hơn một vòng.

Sau đó tượng quỷ đập cánh bay về một hướng, hiện giờ nó chỉ có một suy nghĩ trong đầu, đó chính là vì thiên sứ Di Mạn mà đánh hạ tất cả!

Quái vật có suy nghĩ giống như còn rất nhiều ở thành phố Khê Hồng, lúc Mayyami vẫn chưa hoàn chỉnh đã tằm bổ ra vô số quái vật nhỏ, hiện giờ chúng bắt đầu có đất dụng võ.

Thực lực tăng lên ít nhất là một tầng, lại không sợ tử vong.

Sương đen khuếch tán ra khắp thành phố, tòa nhà mà nhóm thợ săn tập trung xuất hiện kết giới màu xanh nhạt, tạm thời ngăn cách làn sương kia.

Kết giới là do Kết Giới Sư bố trí trước khi rời khỏi thành phố Khê Hồng, nhóm thợ săn trong tòa nhà chỉ kích hoạt kết giới mà thôi.

Tính chất của sương mù vẫn chưa được tra rõ, nhóm thợ săn không dám để làn sương này tiến vào bên trong tòa nhà.

Tuân Anh đứng trên đỉnh tòa nhà, ném ra một thanh kiếm dài làm nó lơ lửng phía trên, có thanh kiếm này thì tòa nhà này chính là một nơi trú ẩn tạm thời, tất cả những thứ tà ác không thể xâm nhập tiến vào.

Sau đó Tuân Anh phóng lên cao, hóa thành một tia kiếm quang bay tới trung tâm sương mù.

Trung tâm tòa nhà có kết giới phòng ngự và sự che chở của Tuân Anh, nơi khác thì không được tiện lợi như vậy.

Mỗi nhân viên hỗ trợ và thợ săn cấp thấp dưới cấp Tai Nạn đều bắt đầu xuất hiện làn vân màu đen trên người.

Nhóm thợ săn cấp Tai Nạn ở gần đó lập tức đánh ngất nhóm thợ săn bị sương mù ảnh hưởng, đưa tới các cứ điểm ngầm, nơi đó có trang bị tinh lọc mạnh mẽ.

Để ứng phó mọi chuyện có thể xảy ra, mỗi cứ điểm của Hiệp Hội Thợ Săn đều có bố trí trận pháp ngăn chặn sức mạnh kỳ dị, thiết bị tinh lọc, hoặc là dụng cụ siêu năng.

Những thứ này có mạnh có yếu, nhưng tóm lại là mỗi cứ điểm đều có.

Nhưng mặc dù vậy, nhóm thợ săn ở bên ngoài cũng bị tổn hại nặng nề, ít nhất có hơn phân nửa nhân viên hỗ trợ và ba pha phần thợ săn cấp thấp bị sương đen ảnh hưởng chạy ra khỏi căn cứ, tiến tới một địa điểm nào đó, đó chính là sức mạnh của thiên sứ Di Mạn Mayyami.

Đây là uy năng của cường giả cấp Tai Biến, thậm chí ngay cả khi bản thể chưa xuất hiện thì Hiệp Hội Thợ Săn cũng đã bị thiệt hại rất lớn.

May là hiệp hội đã sớm cưỡng chế người dân trong thành phố Liêu Châu và thành phố Khê Hồng rời đi, bằng không chỉ làn sương kia thôi thì Mayyami đã có ít nhất là mấy triệu binh lính loài người.

Bị sương đen ảnh hưởng, những nơi cất giữ các phần máu thịt trong thành phố Khê Hồng đều ngừng chức năng hoạt động.

Những bộ phận máu thịt vẫn luôn bị áp chế phá tan mớ linh kiện không chế, di chuyển thật nhanh trong làn sương đen, mục tiêu của chúng là bản thể thiên sứ Di Mạn!

Trên người Sóng âm tỏa ra rung động thật nhỏ, năng lượng vô hình ngăn cách làn sương đen ở xung quanh, sắc mặt tái xanh nhìn những bộ phận máu thịt kia nhưng không ra tay ngăn cản, bởi vì hiện giờ đã muộn rồi.

Khó trách thiên sứ Di Mạn không có hành động thu lại những bộ phận đó, bởi vì nó không cần tìm, chỉ cần hồi phục tới một trình độ nhất định thì không ai có thể không chế máu thịt của nó.

Ở hướng gần thành phố Khê Hồng và thành phố Liêu Châu có một vòng xoáy sương đen khổng lồ, phía trên vòng xoáy trăm mét là một bóng dáng có tám cánh chim, bóng dáng ấy chính là thiên sứ Di Mạn Mayyami.

So với lần Ôn Văn gặp trước đó, Mayyami hiện giờ lại càng hoàn chỉnh hơn, những bộ phận máu thịt từ các nơi xuyên qua làn sương mù rơi vào trên người hắn.

Da, mắt, tóc, mũi, miệng.... theo những bộ phận máu thịt kia dần dần tập trung lại, Mayyami cũng trông ngày càng hoàn chỉnh hơn.

Khi vết thương trên trán do chính hấn chốt thủng khép lại, thoát nhìn hấn đã là một đọa thiên sứ hoàn chỉnh.

Làn sương đen bị Ôn Văn dụ dỗ trước đó cũng rơi xuống trên người Mayyami, biến thành một bộ áo bào dài thuần một màu đen.

Mayyami chốt chốt huyết thái dương của mình, vẻ mặt u ám: “Đáng ra phải gom đủ mới đúng, sao lại thiếu mất hai khối óc?”

“Đợi sau khi sự việc chấm dứt thì ăn đọa thiên sứ bé bỏng kia để bồi bổ.”

Sau đó Mayyami giơ cao tay phải, làn sương đen bao quanh phạm vi giao nhau của hai thành phố bắt đầu cấp tốc tập trung trong lòng bàn tay Mayyami, cuối cùng ngưng tụ lại thành một cây thương dài màu đen.

Đây chính là vũ khí của Mayyami, ma thương sương mù!

Mayyami giơ ma thương, sau đó một thanh kiếm dài mộc mạc chém lên thân thương, hai món vũ khí va chạm sinh ra làn sóng xung kích làm tòa kiến trúc ở trăm mét phía dưới trực tiếp sụp đổ.

“Người trẻ tuổi, sát ý của mày quá rõ ràng rồi.”

“Sát ý rõ đấy, nhưng có thể giết mày!” Tuân Anh lạnh nhạt nói.

Khóe miệng Mayyami nhếch lên, thời gian sống lại của hấn kéo dài như vậy, có cường giả cấp Tai Biến tới ngăn cản cũng hợp lý.

Trong số bộ phận máu thịt, có một khối óc nhỏ đã xâm nhập vào đại não của một thợ săn, biết được Hiệp Hội Thợ Săn hiện giờ là một con quái vật lớn mạnh mẽ hơn Giáo Đường Vinh Quang hai ngàn năm trước rất nhiều.

Nếu thời gian bị kéo ra quá dài thì nhất định sẽ còn cấp Tai Biến khác tới, nói không chừng sẽ có cường giả mà Mayyami không thể giết được.

Vì thế nếu hai ngày trước Ôn Văn không xuất hiện, sau khi khôi phục chuyện đầu tiên mà Mayyami làm chính là thỏa thích chém giết một phen, sau đó sẽ đi đánh lén ve chúa, cuối

cùng sẽ trực tiếp trốn đi thật xa, để người siêu năng của Hiệp Hội Thợ Săn không sờ được bóng dáng của mình.

Nhưng sau khi nghe thấy kế hoạch của Ôn Văn, trong lòng hắn dâng lên một lý tưởng mạnh mẽ.

Lần này hắn không muốn trốn nữa, hắn muốn hoàn toàn đánh bại ve chúa, sau đó từ chỗ ve chúa lấy được thứ mình muốn.

Về phần kiếm khách cấp Tai Biến này...

Coi như hắn là kẻ chứng kiến Mayyami này tiến vào cảnh giới cao hơn đi!

Chương 756 - Qua loa có lệ

Cuộc chiến của Tuân Anh và Mayyami long trời lở đất, cho dù Tuân Anh đã cố gắng không chế lực phá hoại của mình nhưng mọi thứ xung quanh đều bị phá hủy trong khoảnh khắc.

Thanh ma thương của Mayyami khi vung lên sẽ kéo theo sương mù đen nồng đậm, người bình thường chỉ cần dính một chút thôi cũng sẽ lập tức hóa thành máu loãng, cho dù là Tuân Anh cũng phải rất cẩn thận.

Nhưng kiếm của Tuân Anh cũng không phải ăn chay, mỗi kiếm chém ra đều ẩn chứa uy năng mạnh mẽ, tiện tay chém ra có thể chặt núi phân biển! Tuyệt chiêu như Tâm Ý Thần Kiếm cũng có thể tùy ý chém ra.

Bên này chiến đấu khí thế hùng hục, ở hòn đảo Mộc Chùy ven biển thành phố Liêu Châu lại an tĩnh tới kỳ lạ.

Ông cụ cả người lóe ánh sáng vàng óng ánh hiền lành đứng giữa không trung, ngẩng đầu nhìn con ve sâu khổng lồ bị đóng đinh trên trời.

“Thật to lớn.... lúc tiếp nhận chức vụ giáo hoàng có nghe nói tới chuyện xưa của ngài, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

Ông cụ này chính là giáo hoàng Charles ở sơn trang Long Đàm trước đó!

Sáu thánh sứ Lam Thiên cao lớn ong ong bay giữa không trung, xung quanh là đám ve sâu màu xanh da trời, thoát nhìn giống như những đám mây.

Bọn nó thực khao khát nhìn Charles, trên người lão già này có sức mạnh tín ngưỡng khổng lồ mà chúng tha thiết mơ ước, nhưng bọn họ lại không dám ra tay với đối phương.

Nguyên nhân là vì bọn nó biết ông cụ này là sự tồn tại ngang cấp với thần của mình, không phải thứ mà chúng có thể mơ ước.

“Mày là ai?”

Từ trên người ve chúa truyền tới tiếng vang như sấm dậy, bản thân nó không có bộ phận phát ra âm thanh giống như loài người, nhưng đối với sinh vật cấp Tai Biến mà nói, phát ra ngôn ngữ của con người không phải chuyện khó khăn gì cả.

“Tôi là người đại diện của Đấng Tạo Hóa ở trên mặt đất, ngài có thể gọi tôi là Charles.” Ông cụ mỉm cười nói.

Ve chúa cười nhạt: “Đấng Tạo Hóa, ha ha ha...”

“Vậy mày tới đây làm gì, muốn khai chiến hay muốn nói chuyện, hay là... muốn đầu hàng?”

“Đều không phải.”

Charles lắc đầu.

“Tôi tới giúp ngài thoát khỏi trói buộc.”

“Kẻ đóng đinh ngài lên giá chữ thập hẳn là một vị đại thiên sứ, tôi với tư cách là người đại diện của Đấng Tạo Hóa ở trên mặt đất có thể giúp ngài giảm bớt chút gánh nặng, phần còn lại thì tự ngài có thể phá vỡ.”

“Mặt khác, thứ này cũng có thể làm sức mạnh của ngài khôi phục thêm một phần.”

Charles quơ tay, một chiếc vương miện được bện từ cây mận gai xuất hiện trong tay hắn, hắn nhẹ nhàng vung lên, chiếc vương miện bay ra ngoài, đông đảo ve sậu chen lấn bay tới bắt đầu hấp thu sức mạnh tín ngưỡng trong vương miện.

“Đây là thánh vật do Đấng Tạo Hóa tự mình ban thưởng, bên trong có tín ngưỡng mà Giáo Hội Sáng Thế thu thập được trong hai ngàn năm qua, hấp thu sức mạnh này, cộng thêm tôi giúp đỡ thả lỏng phong ấn, ngài chắc chắn có thể thoát khỏi cái giá này.”

“Tại sao mà lại phải làm vậy?” Ve chúa nghi hoặc hỏi.

Thoát ra khỏi cái giá chữ thập này là tâm nguyện của nó suốt ngàn năm qua.

Bị trói buộc trên cái giá này, thực lực của nó chỉ mạnh hơn cấp Tai Biến bình thường một bậc, điều này làm cho kẻ từng oai phong một cõi như nó cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nhưng thái độ của Charles quá quái dị làm nó không dám tiếp nhận món quà mê người này.

Charles hiền từ nhìn ve chúa: “Thần yêu vạn vật, ngài tự nhiên cũng nằm trong vạn vật, bị trói buộc một khoảng thời gian dài như vậy đã đạt được mục đích trừng phạt, hiện giờ thả ngài ra cũng phù hợp với ý nguyện của Đấng Tạo Hóa.”

“Thần yêu vạn vật... đừng nói những lời dối trá như vậy, nói ra mục đích thật sự của mày đi.” Ve chúa mới không tin tưởng những lời nói nhảm của Charles.

Charles không chút hoang mang nói: “Vậy tôi xin nói thẳng, ngài ở trạng thái hoàn chỉnh có thể nói là không có kẻ nào trên thế giới này có thể địch nổi, tôi hi vọng sau khi thoát ra, ngài có thể tiếp nhận Giáo Hội Sáng Thế cung phụng, sau đó để tôi mượn sức mạnh của ngài, để Giáo Hội Sáng Thế một lần nữa vĩ đại như xưa!”

“Mày điên rồi sao?”

Cơ thể ve chúa chấn động, nó khiếp sợ nhìn Charles, không biết đầu óc kẻ này có vấn đề gì mà nói ra được những lời như vậy.

Nó có thể tính là tử địch của Giáo Hội Sáng Thế, mỗi ngày đều muốn làm cho Giáo Hội Sáng Thế hoàn toàn chôn vùi, đứng trên lập trường của Giáo Hội Sáng Thế, nó phải là đối tượng dị đoan khủng bố nhất, cho dù lão già này bị si ngốc thì cũng không nên có loại ý tưởng này.

Những đám mây trời tản ra, một chùm sáng mặt trời rơi xuống người Charles làm hấn sáng rạng ngời: “Điều này nghe có vẻ điên cuồng nhưng tôi cho rằng nó hợp lý, bọn tôi không thể nào giết chết ngài, mà ngài sớm muộn gì cũng thoát ra khỏi khốn cảnh, vì thế cùng tồn tại với ngài chính là lựa chọn duy nhất của chúng tôi.”

Ve chúa cười nhạt: “Tao không có bất kỳ lý do gì để đồng ý với mày, vương miện gai đã nằm trong tay tao, tao không cần hợp tác với mày cũng có thể thoát ra được.”

“Phải không?”

Charles vẫy tay, chiếc vương miện rơi vào trong tay ve sầu lại một lần nữa xuất hiện trong tay hắn, tín ngưỡng bị hút đi cũng hóa thành những sợi trắng bay về vương miện.

“Vương miện gai là thánh vật mà Đấng Tạo Hóa tự mình ban thưởng, những con rối này của ngài không có cách nào cướp đoạt tín ngưỡng, ngài không đồng ý với điều kiện của tôi thì cứ tiếp tục bị trói buộc ở nơi này thêm mấy nghìn năm đi.”

“Thật ra giao dịch mà tôi nói có lợi cho cả hai bên chúng ta, ngài dùng tín ngưỡng làm thức ăn, nếu Giáo Hội Sáng Thế bị hủy diệt thì ngài sẽ không tìm thấy thức ăn ở trên thế giới này, nếu ngài có thể giúp giáo hội tìm lại được vinh quang ngày xưa thì ba phần tín ngưỡng mà giáo hội thu được sẽ thuộc về ngài!”

“Như vậy sẽ có lợi hơn ngài hủy diệt giáo hội, hai chúng ta tiếp tục tranh đấu thì hai bên đều có hại, hợp tác thì cùng có lợi, hi vọng ngài suy nghĩ kỹ một chút.”

Ve chúa im lặng, nó không muốn cũng không dám rời khỏi thế giới này, vì thế đề nghị của Charles có vẻ là sự lựa chọn tốt nhất dành cho nó, vì thế sau khi suy ngẫm một phen, ve chúa nói với Charles: “Bốn phần.”

Charles mỉm cười: “Đồng ý!”

Vương miện gai từ trong tay Charles bay ra, rơi vào trên cơ thể ve chúa, làm cơ thể nó cấp tốc sung mãn, sức mạnh tín ngưỡng chứa bên trong nhiều hơn năng lượng mà nó tàn sát giáo đường giành được!

Sau đó Charles quỳ một gối trên không trung, bắt đầu tiến hành cầu nguyện, ánh sáng mặt trời trên người cũng lặng lẽ biến thành ánh sáng thần thánh, cây đinh ghim trên người ve chúa bắt đầu có dấu hiệu thả lỏng.

Mỗi tế bào trên người ve chúa đều đang nhảy nhót, nhưng trong ánh mắt lại có chút cảnh giác, lời của lão già nhân loại này nói ra thật ra đều là lời nói dối.

Bốn phần nghe có vẻ rất nhiều nhưng đợi đến khi nó bắt tất cả sinh vật trên thế giới này làm nô dịch của mình, để chúng phải tín ngưỡng mình thì không phải càng đẹp hơn sao, cũng không cần phải chuyển đổi tín ngưỡng.

Huống chi ông lão này có lẽ cũng không an tâm, một khi đồng ý với điều kiện của hắn thì sau đó không biết sẽ xảy ra chuyện thiêu thân gì, toàn bộ Giáo Hội Sáng Thế là một khuôn từ Đấng Tạo Hóa, đều là những kẻ am hiểu mưu mô tính kế, hai bên cùng có lợi căn bản là chuyện không tồn tại, một khi tin tưởng chúng thì kẻ giành được thắng lợi cuối cùng chỉ có chúng.

Nhưng tạm thời vẫn cần phải qua loa có lệ với lão già này, chờ nó thoát khỏi giá chữ thập thì đó chính là giờ chết của lão!

Chương 757 - Mưa bão sấm chớp

Phần lớn sương đen đã bị Mayyami thu về, nhưng như vậy không có nghĩa là bên ngoài sẽ không gặp nguy hiểm, sương mù màu đen nhàn nhạt vẫn còn bao phủ khắp phố lớn ngõ nhỏ của thành phố Khê Hồng.

Nhưng mức độ sương mù màu đen này, người siêu năng bình thường chỉ cần ngăn cách cho tốt thì có thể hành động, người siêu năng cấp Tai Nạn trở lên chỉ cần sức mạnh không bị khô kiệt thì không có khả năng bị sức mạnh này lây nhiễm.

Nhưng nhóm thợ săn trong tòa nhà vẫn chưa ra ngoài, bởi vì trong làn sương mù mỏng đó vẫn còn thứ gì đó, là quái vật bị sương mù lây nhiễm!

Đám quái vật kia nhìn chăm chăm đám người trong tòa nhà, nếu không phải có thanh kiếm sắc bén trên bầu trời và tầng kết giới màu xanh da trời kia, bọn nó đã sớm xông vào rồi.

Hội phó Thiên Tru mở cửa lớn ở tầng cao nhất, cơ thể được gió nhẹ nâng lên, bay lên trên thân thanh kiếm do Tuân Anh bố trí, là sinh vật lạc loài duy nhất trong làn sương đen, hội phó Thiên Tru lập tức bị đám quái vật nhìn chăm chăm.

“Chiêm chiếp!”

Một con sim sẽ có kích thước như đà điểu vươn móng vuốt sắc bén chụp về phía hội phó Thiên Tru, nhưng không chờ nó bay trời trước mặt đối phương được mười mét thì trên người lóe lên tia lửa điện, sau đó một tia sấm sét thật lớn đột nhiên đánh trúng người con chim sẽ này, làm nó từ trên không trung rớt xuống, trên người còn xì ra mùi hương.

Tiếp đó Thiên Tru chỉ một tay lên trời, mây đen không biết từ đâu tụ tới, bao lấy cả trung tâm thành phố, làm thành phố vốn bị vây trong làn sương lại càng u tối hơn.

“Gió...”

Cuồng phong mãnh liệt nổi lên càn quét toàn bộ mọi thứ trong phạm vi trung tâm thành phố, xe cộ, bảng quảng cáo, tấm tôn... nói chung là tất cả mọi thứ có trọng lượng không đủ đều bị cuồng phong thổi bay, bao gồm cả một vài quái vật thể hình nhỏ, làn sương mù cũng bị cuồng phong khuấy động.

“Mưa....”

Nương theo lời của Thiên Tru, hạt mưa còn lớn hơn cả hạt đậu tằm là tả rơi xuống, làn sương bị cuốn lên, mặt đất nhanh chóng bị bao trùm, đám quái vật cũng biến thành chuột lệt ướt sũng...

Sau đó Thiên Tru đưa tay xuống, quát khê một tiếng: “Sấm chớp!”

Mây đen vừa dày vừa nặng trên bầu trời nháy mắt lóe sáng, vô số tia sáng như con rắn bạc đang nhảy múa cuồng loạn rơi vào trong màn mưa, vốn bởi vì mây đen và sương đen mà nơi này trông như đêm tối ập tới, nhưng bây giờ bởi vì sấm sét mà còn chói sáng hơn cả ban ngày!

Mà hội phó Thiên Tru đứng trên kiếm dài giống như Thần Linh đang hô mưa giọi gió.

“Thì ra năng lực của hội phó Thiên Tru không phải chỉ có sấm sét.... mà là điều khiển thời tiết, năng lực này nếu là ở trước mặt người bình thường, cho dù giả thành Thần Linh cũng không có ai nhìn ra được.”

Ôn Văn cảm thán nhìn sấm chớp cuồng phong mưa bão càn quét mặt đất và từng thi thể nằm đen nằm bên dưới, trong số

những chân tự anh từng gặp, hội phó Thiên Tru có lẽ là người có thể trận ác liệt nhất.

Sau khi sấm chớp ngừng lại, gần khu vực này đã không còn quái vật sống sót, hội phó Thiên Tru lớn giọng nói: “Bên ngoài đã bị tôi dọn dẹp sạch sẽ, nơi này tạm thời không có nguy hiểm, tôi muốn qua bên đó giúp Tuân Anh, muốn đi cùng thì theo tôi.”

Thiên Tru nói giúp Tuân Anh không phải là cùng Tuân Anh tham gia trận chiến cấp Tai Biến, như vậy thuận tụy là muốn chết.

Nhưng cho dù bên thợ săn không tự tìm đường chết thì bên thiên sứ Di Mạn cũng có một lượng lớn con chột thí có thể dùng để chịu chết, việc bọn họ cần làm là không để đám chột thí đó của Mayyami quấy rối Tuân Anh.

Sau khi nói xong, hội phó Thiên Tru bay về phía Tuân Anh và thiên sứ Di Mạn đang giao chiến, nhóm thợ săn nhìn nhau, cho dù không đối mặt trực diện với cấp Tai Biến thì độ nguy hiểm cũng quá lớn.

Ôn Văn lắc đầu, Thiên Tru quả thực dọn dẹp sạch sẽ, nếu như đám quái vật kia tàn sát bừa bãi một phen, lúc cư dân thành phố quay trở về có lẽ vẫn còn chỗ để ở, nhưng bị Thiên Tru phóng đại chiêu xong, trung tâm thành phố giống như bị thiên tai ghé thăm, muốn xây dựng lại có lẽ cần một lượng lớn tiền tài.

Ôn Văn chỉ thảm than thở một chút trong đầu, sau đó trực tiếp nhảy ra khỏi tòa nhà, bay về phía giao chiến.

Không phải Ôn Văn đại nghĩa cỡ nào, mà là trước đó anh và thiên sứ Di Mạn đã bàn xong kế hoạch, cần anh ra tay ở thời điểm máu chột, mặt khác thì cứ co đầu rút cổ mãi cũng không phải tác phong của Ôn Văn.

Có Ôn Văn dẫn đầu, những người siêu năng khác cũng rời khỏi khu vực an toàn, làm thợ săn mỗi ngày đều phải đối mặt với nguy hiểm chết chóc, có thể lưu lại trong hoàn cảnh này thì gần như không có ai hèn nhất, vì thế tuy lần này có độ nguy hiểm cao hơn nhưng bọn họ vẫn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngô Lục Căn xắn tay áo, cũng chuẩn bị lao ra chiến trường nhưng lại bị một thợ săn cấp thấp ở bên cạnh kéo lại.

“Vết thương của ông vẫn chưa lành hẳn.”

Vị thợ săn này cũng không phải sợ, là vì cấp bậc thấp như hắn cho dù lao ra cũng không có tác dụng, chỉ là uổng phí một cái mạng mà thôi.

Ngô Lục Căn xua tay: “Tôi ăn nhiều ngày như vậy, sớm đã gần khôi phục hoàn toàn rồi.”

“Nhưng hội phó đã thông báo là không được để ngài gặp nguy hiểm.” Vị thợ săn kia chặn trước mặt Ngô Lục Căn nói.

Ngô Lục Căn thở dài một tiếng, cầm lấy vai vị thợ săn nọ: “Thật ra tôi là một đứa bé sinh non thiếu tháng.”

Người nọ sửng sốt: “Ê, xin lỗi, nhưng nó liên quan gì tới tình huống hiện giờ vậy?”

Một giây sau, người này bị Ngô Lục Căn đánh ngất xỉu, giao cho nhân viên hỗ trợ ở bên cạnh.

“Ý là tôi muốn chui ra thì mẹ tôi còn không cản được, cậu tính là cái gì chứ?”

Sau đó Ngô Lục Căn giậm chân một cái đã xuất hiện ở mấy chục mét bên ngoài, đây là thần túc thông!

Ôn Văn nhanh chóng tiến tới chiến trường, nơi này là một đồng hỗn loạn, so với khu vực bị hội phó Thiên Tru càn quét còn thảm thiết hơn, thậm chí không thể nhìn ra dấu vết văn minh.

Thỉnh thoảng có quái vật tụ lại tiến hành hình thức tự sát tập thể để tấn công Tuân Anh, mặc dù loại công kích này gần như vô dụng đối với Tuân Anh, nhưng quả thực có thể tạo thành ảnh hưởng tới trận chiến của hắn và Mayyami, đối với cuộc chiến đấu của cường giả cấp Tai Biến mà nói, cho dù là ảnh hưởng rất nhỏ thì cũng rất quan trọng.

Vì thế hội phó Thiên Tru tới sớm một bước lập tức điều khiển sấm sét ngăn chặn đám quái vật có ý đồ quấy rối Tuân Anh, trong đó có một con quỷ tượng cực kỳ ngoan cường, bị sét đánh vài lần mà vẫn bình yên vô sự.

Kiểm Huyết Hà của Ôn Văn ra khỏi vỏ, sau khi luyện tập uẩn kiếm thuật, dòng sông đỏ ngòm trên thân kiếm trông lại càng rực rỡ tươi đẹp hơn, anh lợi dụng năng lực dịch chuyển tức thời di chuyển nhanh chóng trong đám quái vật, để lại những vết thương nhỏ trên người chúng, những vết thương kia tỏa ra từng làn sương máu, lơ lửng trên không trung hòa lẫn với kiếm Huyết Hà.

Đám quái vật này mặc dù không mạnh nhưng cố lượng đông tới thái quá, cho dù Ôn Văn dịch chuyển tức thời nhanh hơn nữa, mỗi lần cũng không giải quyết được bao nhiêu quái vật, nhưng nhóm thợ săn tới sau đó có thể hóa giải được rất nhiều áp lực cho Ôn Văn.

Một vị cường giả chân tự khác là Sóng âm cũng đã tới, năng lực của hắn rất thích hợp để tiến hành càn quét quái vật quy mô lớn, làn sóng vô hình lan tràn trong đám quái vật, còn có thể lấy chúng làm môi giới để khuếch tán ra những con quái vật khác, sinh ra phản ứng dây chuyền.

Chỉ cần có quái vật tụ tập lại thì Sóng âm có thể tung một đòn tiêu diệt gọn.

Chương 758 - Thoát khỏi trời buộc

Dưới sự hướng dẫn của Sóng âm và hội phó Thiên Tru, nhóm thợ săn hữu kinh vô hiểm chống đỡ đám quái vật.

Thấy tình cảnh đã ổn định lại, Ôn Văn liền nảy sinh tâm tư muốn rời đi.

Tình hình hiện giờ cho dù anh lén rời đi thì cũng không ảnh hưởng gì tới đại cục, thiếu một thượng tự cũng không thể nào làm phe thợ săn thua trận.

Vì thế động tác vung kiếm Huyết Hà của Ôn Văn trở nên điên cuồng, giống như đã giết tới đỏ mắt, đuổi theo một bé mèo con dị hóa chém chiến tứ tung.

Con mèo dị hóa kia có kích cỡ như một chiếc xe tải chở hàng, vốn đang cùng vài con quái vật khác bao vây tấn công một thợ săn cấp Tai Nạn thì bị Ôn Văn hung tợn lao tới chém giết.

Con mèo nhỏ hoảng sợ tới cụp đuôi, meo meo chạy trốn.

Nó chỉ là một con mèo con vô tội mà thôi, sao lại đối xử với nó như vậy?

Mà Ôn Văn ‘giết tới đỏ mắt’ kiên quyết đuổi theo con mèo nhỏ này rồi biến mất trong làn sương đen.

Đợi đến khi rời khỏi một khoảng xa, Ôn Văn vung kiếm chém chết con mèo dị hóa này, anh không có dự tính nuôi dưỡng nó, một con mèo to như vậy nếu nuôi trong trạm thu nhận thì một ngày phải cho nó ăn bao nhiêu mới đủ?

Sau đó Ôn Văn triệu hồi sương trắng, làm nó có tạo thành giống như mình rồi theo đường cũ quay trở lại, thay Ôn Văn lẫn vào trong đám thợ săn tiến hành chiến đấu.

Nếu như không mở Hắc Thể, phủ thêm áo choàng ngực đốc Tai Nạn, sương trắng cao lắm chỉ có thể phát huy thực lực trung tụt, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Sương trắng quay trở lại sẽ biểu hiện dáng vẻ đã bị thương nặng, chỉ cần nó duy trì được độ tồn tại trong cuộc chiến này, để Ôn Văn không bị nghi ngờ là đủ rồi.

Dù sao thì cuộc chiến ở bên này cũng sắp kết thúc.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho sương trắng, Ôn Văn biến hóa thật nhanh, năm chiếc cánh lệch mọc ra, anh một lần nữa sử dụng thể chất đọa thiên sứ.

Sau khi biến thành thể chất đọa thiên sứ, Ôn Văn lập tức phát hiện mình không cần phải cố ý chống đỡ làn sương đen mong manh ở xung quanh nữa.

Số sương mù này có tác dụng gia tăng rất lớn cho sức mạnh của anh, chỉ cần ở trong làn sương này, thực lực sẽ mạnh hơn trạng thái bình thường một phần.

Thiên sứ Tà Quang từng được Mayyami ban tặng sức mạnh, xét theo một ý nghĩa nào đó thì cũng giống như đám quái vật dị hóa kia, vì thế anh sẽ không bị bất cứ ngăn cản nào khi ở trong làn sương, ngược lại giống như cá gặp nước vậy.

Ôn Văn đơn giản thể nghiệm cảm giác này một phen, năm chiếc cánh ở sau lưng bắt đầu xoay tròn như quạt điện, nhanh chóng bay tới hướng thành phố Liêu Châu.

Một đường này Ôn Văn nhìn thấy đám quái vật dị hóa tàn phá bờ bãi, trong đó thậm chí còn có một số người siêu năng cấp thấp của Giáo Đường Vinh Quang.

Giáo Đường Vinh Quang bị thiệt hại nghiêm trọng hơn Hiệp Hội Thợ Săn rất nhiều, tuy sức mạnh của bọn họ có tính chống cự sương đen rất mạnh nhưng bọn họ không xa hoa như Hiệp Hội Thợ Săn, mỗi cứ điểm đều bố trí thiết bị chống đỡ hủ hóa.

Nếu không phải Mayyami đúng lúc thu hồi một phần lớn sương đen, thiệt hại của bọn họ có lẽ còn nghiêm trọng hơn gấp mấy lần.

Hiện giờ một vài thánh kỵ sĩ và thần thuật sư đã tạo ra trận pháp phòng ngự đơn giản để ngăn cản đám quái vật dị hóa, nhưng cũng nhờ vào không ít thiên sứ giúp đỡ mới có thể miễn cưỡng kiên trì được.

Ôn Văn một đường bay ngang qua lưu lại hơi thở đặc biệt của đọa thiên sứ làm không ít thiên sứ muốn lao tới chém giết Ôn Văn, nhưng vừa nhìn thấy năm chiếc cánh ở sau lưng Ôn Văn thì lập tức suy sụp.

Thiên sứ có quan niệm cấp bậc rất nghiêm khắc, năm cánh tức là mạnh mẽ hơn bốn cánh, mà thiên sứ thượng tự hoặc chân tự sáu cánh đều bận rộn chiến đấu, căn bản không rảnh rang truy đuổi Ôn Văn.

Cứ vậy Ôn Văn một đường hữu kinh vô hiểm bay tới khu ven biển, tới gần đảo Mộc Chùy mới ngừng lại, căn cứ vào tình báo của Ngô Lục Căn thì ve chúa đang ở gần đây, còn tiếp tục tiến tới nữa sẽ gặp nguy hiểm.

Vì thế Ôn Văn đáp xuống mặt biển, điều khiển sương trắng lẫn lộn trong đám thợ săn, đồng thời cũng phát tín hiệu hành động cho sương đen đang hóa thành quần áo trên người Mayyami.

Mayyami thông qua sương đen tiếp nhận được tín hiệu, khòe môi nhếch lên, nếu bé đọa thiên sứ kia đã vào vị trí thì hẳn cũng không cần tiếp tục dựa dẫm với Tuân Anh.

“Người trẻ tuổi à, không chơi với mày nữa, gặp lại sau.”

Mayyami vung tay một cái, ma thương tản ra rồi chui vào trong cơ thể đám sinh vật dị hóa ở xung quanh, thực lực của đám sinh vật này đột nhiên tăng vọt, bỏ lại nhóm thợ săn đang

chiến đấu với mình, giống như phát điên mà lao về phía Tuấn Anh.

Sau khi tiếp cận được, không đợi Tuấn Anh xuất chiêu thì chúng đã tự bạo, trong khoảng thời gian ngắn ở xung quanh Tuấn Anh tràn đầy vụ nổ màu đen.

Mà tám chiếc cánh ở sau lưng Mayyami cũng dao động, hóa thành một vệt sáng màu đen vọt thẳng về phía thành phố Liêu Châu.

Được xem là một cường giả cấp Tai Biến, tốc độ bay của Mayyami cũng không tính là nhanh, thế nhưng trong quá trình này ở sau lưng hắn vẫn luôn kéo theo vô số sương đen, chúng dần dần ngưng tụ lại thành hình dáng một cây ma thương khổng lồ.

Cây ma thương này tỏa ra hơi thở mạnh mẽ gấp mấy lần lúc chiến đấu với Tuấn Anh, đồng thời trong quá trình Mayyami phi hành vẫn đang tiếp tục cường hóa.

Lúc chiến đấu với Tuấn Anh, ma thương được dùng như một loại vũ khí, hiện giờ nó là một chiêu thức.

Uy lực của chiêu này khi bay tới vị trí ve chúa bị phong ấn sẽ đạt tới đỉnh điểm, hình thành sức mạnh đâm xuyên cực hạn, với sức mạnh này chắc chắn có thể tạo ra một vết thương trên người ve chúa.

Mà dựa vào kế hoạch đã đặt ra sẵn trước đó, một vết thương cũng đủ rồi!

...

Gai nhọn trên vương miện gai đâm vào da đầu ve chúa, sức mạnh tín ngưỡng khổng lồ trút vào trong cơ thể nó, làm nó nhanh chóng hồi phục.

Một cây đinh đóng trên người ve chúa bong ra từng chút một, cuối cùng rơi xuống biển.

Lúc cây đinh rơi xuống, mặt biển vốn cuộn cuộn sóng lớn cấp tốc an tĩnh trở lại.

Ngay sau đó cây đinh thứ hai cũng rơi xuống, mặt biển tĩnh lặng đến mức ngay cả một gợn sóng cũng không tìm được.

Khi cây đinh thứ ba rơi xuống, tốc độ bơi của đám cá ở trong nước cũng bắt đầu chậm lại, chúng đã nhận ra sự khác thường muốn trốn ra xa nhưng phạm vi bao trùm của những chiếc đinh này thật sự quá lớn!

Cây thứ tư, cây thứ năm....

Lúc cây đinh sắt thứ bảy rơi xuống biển, bờ biển từ lâu đã trở nên bóng loáng cứng rắn hết như sắt thép, đám sinh vật ở trong biển giống như bị đóng băng nên không thể động đậy.

Ngay cả mây bay trên trời tựa hồ cũng đang trôi chậm lại.

Mà ve chúa rút cuộc cũng thoát ra khỏi trời buộc, rớt xuống khỏi cây giá chữ thập, quỳ rạp trên mặt đất.

Ve chúa dùng cái chân dài trăm mét có xước mang rô của mình đập đá điên cuồng, không bao lâu sau thì thích ứng được, đôi cánh ở sau lưng vỗ thật nhanh tạo ra một trận cuồng phong.

Nếu không phải vùng biển gần đó bị số đinh phong ấn quá chặt chẽ, chỉ riêng hành động của ve chúa sau khi thoát ra được đã đủ dẫn tới một trận sóng biển cuộn trào!

“Chúc mừng ve chúa, rút cuộc ngài cũng đã thoát được trời buộc, kết thúc chuỗi ngày đằng đẵng bị giam cầm.”

Charles bay tới trước mặt ve chúa, nở nụ cười bay tới đỉnh đầu nó, trong nụ cười mơ hồ ẩn giấu chút thương hại.

Chương 759 - Chất độc tín ngưỡng

Sau khi thoát khỏi vây khốn, trong mắt ve chúa lóe lên tia hung ác, móng vuốt sắc bén chụp về phía Charles.

Charles bất đắc dĩ lắc đầu nói khẽ: ‘Thiên đường che chở’.

Ở bên trái Charles nhanh chóng xuất hiện một cánh cửa ánh sáng, móng vuốt của ve chúa đập tới xuyên thẳng qua cánh cửa, không chạm tới Charles, giống như Charles đứng ở đó chỉ là một bóng dáng.

Trên mặt Charles vẫn mang theo nụ cười hiền từ như cũ: “Ve chúa đại nhân, ngài đã hứa với tôi, sau khi khôi phục sẽ tiếp

nhận sự che chở của Giáo Hội Sáng Thế, bây giờ ngài muốn đòi ý sao?”

“Có ai từng nói, gương mặt cười của mày rất đáng ghét không?”

Cơ thể khổng lồ của ve chúa lơ lửng, đôi mắt tràn ngập ác ý nhìn chăm chăm Charles.

Charles sờ mặt mình lắc đầu: “Nhóm tín đồ rất thích nụ cười này, về phần kẻ dị đoan như mày có thích hay không.... tao không chú ý.”

Bắt đầu từ khi toàn quyền quản lý Giáo Hội Sáng Thế tới bây giờ, Charles đã quản lý gần ngàn năm.

Thực lực của cấp Tai Biến làm hắn có tuổi thọ dài dằng dặc mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được, vì thế trong gần một ngàn năm này, hắn đã ngồi ở vị trí giáo hoàng ít nhất là bảy tám trăm năm.

Mà Giáo Đường Vinh Quang thì vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay của hắn, cái gọi là phái Thần Giáng và phái Thần n thật ra cũng chỉ là do một tay hắn nâng đỡ.

Cứ đảm nhiệm vị trí giáo hoàng được vài chục năm, Charles sẽ thay một vị giáo hoàng đức cao vọng trọng khác tại vị hơn mười năm hai mươi năm, đợi đến khi vị giáo hoàng này từ chức, hắn lại một lần nữa tiếp nhận.

Mỗi lần gương mặt của Charles đều có chút khác biệt, vì thế từ trước đến nay chưa từng có ai phát hiện thân phận của Charles.

Trong khoảng thời gian đảm nhiệm chức vụ giáo hoàng, Charles vẫn luôn duy trì nụ cười của mình, sau mấy trăm năm, ngoại trừ gương mặt không cảm xúc thì chỉ còn lại nụ cười này.

Cho dù là lúc cực kỳ phẫn nộ, hắn vẫn giữ nguyên nụ cười.

Cánh của ve chúa chấn động phát ra tiếng gầm đing tai nhức óc, ánh sáng màu xanh thẫm từ trên người nó tỏa ra, tạo thành quả bóng năng lượng màu xanh óng ánh.

Mỗi quả bóng năng lượng ẩn chứa sức mạnh có thể xóa sổ một thị trấn trên bản đồ, mà đây chỉ là đòn tấn công bình thường của ve chúa.

“Tao rất cảm ơn mày đã thả tao ra, nhưng nghĩ kỹ lại thì bốn phần tín ngưỡng của thế giới này không thể thỏa mãn được khẩu vị của tao.”

“Cho nên mày vẫn chết đi thì hơn, tao sẽ lập Ve Thần Giáo, để tín ngưỡng của toàn thế giới này thuộc về tao!”

Một quả bóng năng lượng chân động một chút rồi biến mất trong không khí, lúc một lần nữa xuất hiện thì đã ở ngay trước mặt Charles, ánh sáng màu xanh nhạt đột ngột bùng nổ, năng lượng lan tràn ra mặt biển làm mặt nước bị đông cứng ở bên dưới xuất hiện vết rạn như mạng nhện.

Ôn Văn ở xa xa đang nghiên cứu trạng thái rắn của mặt nước đột nhiên bị một làn sóng xung kích đánh bay, năm chiếc cánh dạng quạt cấp tốc chuyển động mới có thể giúp anh ổn định lại.

Ôn Văn hoảng sợ nhìn về hướng đảo Mộc Chùy, cảm nhận được đó là sức mạnh của cấp Tai Biến va chạm.

Sau khi ánh sáng màu xanh biến mất, áo choàng trên người giáo hoàng Charles có chút tổn hại, trán cũng có một vết máu bầm.

Nhưng Charles chẳng hề buồn bực, nụ cười trên mặt lại càng càng rõ hơn: “Sức mạnh của mày thế mà lại mạnh tới mức độ này, chỉ cần mày làm việc cho tao thì tao có thể gây dựng lại vinh quang ngày xưa của Giáo Hội Sáng Thế!”

Ve chúa nghi ngờ nhìn Charles: “Mày điên rồi sao?”

Thả nó ra hay thái độ sau khi bị tấn công, tất cả hành vi và thái độ của lão già này đều rất quái dị.

Hơn nữa lão quá tự tin, lão dựa vào cái gì mà cho rằng bản thân có được sức mạnh có thể điều khiển mình chứ?

“Tao không điên, điên chính là mày!”

Charles chậm rãi nói: “Đấng Tạo Hóa dạy chúng ta là phải vứt bỏ lời nói dối, ngươi đã vi phạm lời hứa của mình, vì thế cần phải trả một cái giá cực đắt, trước đó tao đã hứa sẽ cho mày bốn phần, hiện giờ chỉ còn lại một!”

“Nhân loại kỳ quái....”

Tuy ve chúa nghi hoặc nhưng cũng không quá chú ý tới lời nói của Charles, thực lực mới là tuyệt đối, âm mưu quỷ kế đều không đáng sợ, nếu lão già này vẫn chưa chịu rời đi, chỉ cần cứng rắn tung ra mười mấy quả bóng năng lượng thì có thể lấy mạng lão, mà loại bóng này đối với ve chúa mà nói căn bản không hề tiêu hao.

Nhưng ve chúa nhanh chóng phát hiện khả năng điều khiển sức mạnh của mình bắt đầu trở nên chậm chạp, giống như sức mạnh kia đang từ chối tấn công Charles, những quả bóng năng lượng lơ lửng quanh người nó cũng trở nên khô quắt, năng lượng tiêu tan trong không khí làm nhiệt độ xung quanh cao đến mức làm người ta cảm thấy, thậm chí còn bắt đầu bốc lên cơn lốc màu xanh lam.

Trong cơn bão năng lượng đó, Charles sờ mặt mình, nụ cười như cũ.

“Xem ra đã bắt đầu rồi, từ hôm nay trở đi mây chính là thánh thú của Giáo Hội Sáng Thế, thân phận là thú cưỡi của Đấng Tạo Hóa....”

Ve chúa lập tức vung móng vuốt to lớn của mình chụp lên người Charles, lần này khác với đòn tấn công tùy ý trước đó, móng vuốt của nó thậm chí có thể cắt đứt cả không gian.

Nhưng đòn tấn công này lại ngừng lại ở giữa không trung, ve chúa kinh hãi nhìn Charles, nó rộng to hơn nữa: “Mây đã làm cái gì?”

Charles thương hại nhìn ve chúa, chỉ chỉ đầu mình.

“Xem ra mây vẫn chưa suy nghĩ cẩn thận, quả nhiên cũng chỉ là một con thú hoang, cho dù mạnh mẽ cỡ nào thì nơi này vẫn thực kém cỏi.”

“Mây chưa từng nghĩ tới vì sao đại thiên sứ lại chỉ đóng đinh mây vào giá chữ thập rồi ném ở thế giới này chứ không giết chết mây à?”

“Vì sao những quái vật cấp Tai Biến khác tiến vào thế giới này sẽ bị Giáo Đường Vinh Quang ngăn cản, nhưng không có ai ngăn cản mây?”

Ve chúa có chút sửng sốt: “Tao chỉ là trùng hợp trốn thoát được vào phút cuối...”

Charles lắc lắc ngón tay: “Sai rồi, trên thế giới này không có trùng hợp!”

“Mày là do Giáo Đường Vinh Quang dẫn dụ tới, dựa theo ý muốn của vị đại thiên sứ kia mà ở lại thế giới này, gieo rắc vinh quang của Đấng Tạo Hóa tới khắp mọi ngõ ngách của thế giới này!”

Ve chúa nhắm mắt lại suy ngẫm, nghĩ tới lần bị đánh lén trước đó, hành vi của đại thiên sứ mười cánh đã đóng đinh nó lên giá chữ thập đúng là rất khác thường, khi đó hẳn hoàn toàn có năng lực giết chết nó nhưng lại để mặc nó trốn vào thế giới này.

“Đáng tiếc sức mạnh của mày quá lớn, giá chữ thập không thể hoàn toàn khống chế được, vì thế bọn tao đã cầu xin thiên sứ giáng xuống để mày chìm vào trạng thái ngủ say.”

“Có điều không biết Mayyami từ đâu biết được kế hoạch của bọn tao, cưỡng chế thông qua nghi thức giáng xuống thế giới này, gây ra một trận hỗn loạn lớn nhưng cuối cùng cũng chịu bình định dưới sự cố gắng của bọn tao, mày rơi vào ngủ say, mà cơ thể của thiên sứ Di Mạn cũng bị nghiền nát.”

“Bắt đầu từ hai ngàn năm nay, mày vẫn luôn ngủ say trên giá chữ thập, mỗi tế bào trong cơ thể bị yên lặng cải tạo, đồng thời sức mạnh tín ngưỡng khác mà mày tích góp được đã bị giá chữ thập tiêu hao gần như sạch sẽ.”

“Mà bước cuối cùng của kế hoạch chính là vương miện gai do Đấng Tạo Hóa ban tặng, vật thần kỳ này ẩn chứa sức mạnh tín ngưỡng khổng lồ, một khi những sức mạnh này tiến vào cơ thể khô cạn của mày sẽ làm mỗi tế bào của mày trở nên sung mãn.”

“Mà tín người thuộc về Thần Linh khác... đối với mày chính là độc dược!”

Chương 760 - Ve sào trắng tinh

“Không có khả năng, tất cả tín ngưỡng bị tao hấp thu đều được chuyển đổi thành sức mạnh của chính tao, không có khả năng tạo thành tác dụng phụ.”

Ve chúa đau đớn quỳ rạp dưới đất, trong cơ thể nó tựa hồ đang xảy ra sự thay đổi kỳ lạ, ve chúa từng trải qua cảm giác này, chính là lúc nó bò ra khỏi kén....

Charles cười nói: “Mày nói không sai, mày thật sự có loại thiên phú may mắn này, vì thế mày mới có thể thành kẻ cuồng tín có một không hai.”

“Nhưng suốt hai ngàn năm qua, cái giá chữ thập này vẫn luôn bí mật suy yếu thiên phú này của mày, cuối cùng vương miện gai đã hoàn toàn biến đổi thiên phú này, sau này không quản mày hút tín ngưỡng của giáo phái nào thì nó đều chuyển hóa thành sức mạnh tín ngưỡng của Giáo Hội Sáng Thế!”

“Lúc này không quản là thân thể hay sức mạnh tín ngưỡng trong cơ thể mày đều sẽ thuộc về Giáo Hội Sáng Thế!”

“Không quản mày có muốn hay không, mày cũng đã là thánh thú của Giáo Hội Sáng Thế rồi.”

Charles vừa dứt lời thì đôi cánh sau lưng ve chúa tự động bong ra, máu tanh hôi theo vết thương trào ra, mười đôi cánh màu trắng xòe rộng trên lưng nó, cùng lúc đó cơ thể nó cũng từ màu xanh da trời chuyển thành màu trắng sữa.

Cơ thể vốn tràn đầy hơi thở hung ác của ve sâu khổng lồ lúc này lại lộ ra thánh khiết nồng đậm!

Không chỉ ve chúa, đám thánh sứ Lam Thiên và số lượng ve sâu khổng lồ ở phía sau cũng lộ ra đôi cánh trắng tinh.

Nhìn một màn trước mắt, nụ cười trên mặt Charles ngày càng càng rõ hơn, mưu hồ hơn hai ngàn năm rốt cuộc cũng hoàn thành hoàn mỹ vào ngày hôm nay.

Mặc dù vì ve chúa mà giáo hội đã phải bỏ ra vô số sức mạnh tín ngưỡng, hơn mấy trăm ngàn tòa giáo đường, sinh mệnh của vô số nhân viên thần chức, thậm chí hai ngàn năm trước cũng vì thế mà từ thịnh chuyển thành suy.

Nhưng hết thảy đều đáng giá!

Có con ve sâu có thực lực cấp Tai Biến này tồn tại, Giáo Đường Vinh Quang chắc chắn có thể đánh bại Hiệp Hội Thợ Săn, giành lại quyền không chế thế giới này, đồng thời lần này sẽ không có ai có thể cướp nó được nữa!

Không có Hiệp Hội Thợ Săn ngăn cản, bọn họ có thể không ngừng tạo ra thần tích, đề tít ngưỡng Đấng Tạo Hóa lan truyền khắp mọi ngõ ngách trên thế giới, thành lập quốc gia của thần!

Sau đó Charles đưa tay, chiếc giá chữ thập cao ba trăm mét kia chậm chậm thu nhỏ lại còn mười cm rồi rơi vào trong tay Charles.

Nháy mắt cầm lấy giá chữ thập, hơi thở trên người Charles tăng vọt, ánh sáng cũng càng tinh khiết hơn.

Vì bắt giữ ve chúa, hắn đã từ bỏ thánh vật vương miện gai cho Đấng Tạo Hóa ban tặng, nhưng có thể cầm lại chiếc giá chữ thập này thì không hề thiệt thòi chút nào.

Vương miện gai tuy có giá trị lớn nhưng nó là thánh vật đặc biệt dùng để tiến hành biến đổi ve chúa, bình thường đặt trong giáo hội cũng chỉ để trưng bày cho có, mà cái giá chữ thập này có thể làm thánh khí hộ giáo!

Lấy được giá chữ thập, Charles vẫn còn đang tưởng tượng về một tương lai tốt đẹp thì đột nhiên thay đổi sắc mặt, khiếp sợ nhìn về phía chân trời, chỉ thấy một cây ma thương quấn quanh sương đen dùng khí thể không thể chống đỡ lao vọt về phía này!

Mà sau lưng cây ma thương kia chính là... thiên sứ Di Mạn, Mayyami!

Charles có ý muốn giúp đỡ thay ve chúa vẫn chưa hoàn toàn chuyển hóa ngăn cản một chút, nhưng sau khi đánh giá uy lực của cây thương kia, cảm thấy có lẽ mình không thể chiếm được chỗ tốt, hắn liền để bản thân ve chúa tự tiếp nhận.

Ve chúa đã thoát khỏi vây khốn, cho dù hoàn toàn gánh chịu một đòn này cũng không sao cả, để dọa thiên sứ ngu xuẩn này trở thành con mồi đầu tiên của thánh thú Giáo Hội Sáng Thế đi!

Mayyami khởi động ma thương cũng có nỗi khổ không thể nói được, uy lực của một chiêu này cực lớn, một khi khởi động nó nếu không đâm trúng thứ gì thì không thể ngừng được.

Vốn ve chúa bị đóng đinh trên giá chữ thập, hắn muốn đâm không trúng cũng khó, nhưng hắn không ngờ vừa mới tới gần đã phát hiện con ve chúa này đã thoát ra được!

Thoát khỏi vây khốn cũng thôi đi, vấn đề là ve chúa thể mà lại biến thành sinh vật tương tự với thiên sứ, hơn nữa sau lưng nó còn có mười chiếc cánh trắng tinh!

Giống như thiên sứ bốn cánh thấy Ôn Văn năm cánh thì không dám đuổi theo vậy, hiện giờ Mayyami nhìn thấy ve chúa cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng ma thương không ngừng lại được, tên đã lên dây thì không thì không bán không được...

Vì vậy Mayyami quyết tâm, trực tiếp nhắm ma thương vào ve chúa đang đau đớn nằm dưới đất, đâm thẳng tới.

Ve chúa quỳ rạp dưới đất, đau đớn giãy giụa phần đuôi, loại chuyển đổi này đau đớn khủng khiếp, nó căn bản không rảnh quan tâm tới tình huống xung quanh, chỉ có thể dùng hành động này để giảm bớt đau đớn.

Nhưng đột nhiên cơn đau còn nghiêm trọng hơn nỗi đau chuyển đổi vài lần ập tới phần đuôi làm cơ thể ve chúa cứng ngắc, sau đó ve chúa xoay người lại, hung ác nhìn Mayyami, phát ra tiếng ve kêu đầy phần nộ.

Tiếng ve kêu này trực tiếp cày nát mặt nước ở xung quanh ve chúa.

Nó đã mất lý trí rồi, từng quả bóng năng lượng màu trắng xuất hiện bên cạnh nó, đau đớn trên người nó tựa hồ đã giảm bớt, hiện giờ nó thề phải nghiền xương Mayyami ra tro!

Giống như một người đang bị chứng bệnh trĩ nặng hành hạ đột nhiên dính phải một cú chọt vào mông, cơn giận này không ai có thể nuốt trôi được.

Charles che mắt, có chút không đành lòng nhìn thẳng, nhưng vẫn cố vũ ve chúa: “Tốt lắm, chính là vậy, giết chết đọa thiên sứ tà ác này đi, tao sẽ báo công của mày với Đấng Tạo Hóa.”

“Chiêu thứ sáu – lồng giam kiếm.”

Giọng nói của Tuân Anh từ trên tầng mây truyền tới, sáu thanh kiếm ánh sáng to lớn cắt tầng mây phân biệt rơi vào cánh và cơ thể ve chúa!

Một chiêu này từng dễ dàng bắt giữ được siêu thợ săn chân tự Hoang Hồn, nhưng đối mặt với ve chúa đang phần nộ thì

không đủ lực, nó ra sức chống đỡ đứng thẳng người, tất cả chuôi kiếm ánh sáng ghim trên người nó đều vỡ vụn.”

“Chiêu thứ chín – mưa kiếm.”

Vô số kiếm dài do kiếm khí ngưng tụ thành giống như nước mưa từ trên không rơi xuống, mỗi kiếm đều ẩn chứa uy lực rất lớn làm ve chúa trong khoảng thời gian ngắn không thể đứng dậy nổi.

“Tuân Anh, mày muốn làm gì?”

Charles bay tới trước mặt Tuân Anh, mặt không biểu cảm chút vẫn, hấn đã phần nộ tới cực điểm.

Thế nhưng Tuân Anh không thềm phản ứng tới hấn, tay nắm chặt chuôi kiếm chém một kiếm về phía ve chúa đang giận dữ.

“Chiêu thứ nhất – Tâm Ý Thần Kiếm!”

Một tia kiếm quang xẹt qua chân trời, trực tiếp chém một phát từ đầu tới đuôi ve chúa, để cơ thể cứng rắn của nó xuất hiện một vết thương thật lớn dài cả trăm mét, máu tanh hôi một lần nữa bao trùm khắp toàn thân ve chúa.

Giáo Đường Vinh Quang có một cấp Tai Biên là đủ rồi, chỉ có một thì bọn họ có thể giúp Hiệp Hội Thợ Săn chia sẻ chút áp lực.

Nhưng bọn họ không cần có cấp Tai Biên thứ hai, càn miễn bàn là loại quái vật mạnh mẽ từng đe dọa toàn thế giới.

Giáo Đường Vinh Quang có thực lực mạnh mẽ sẽ trở thành nguồn gốc của hỗn loạn, giáo lý sẽ làm bọn họ tiến hành tranh đoạt địa vị bá chủ với Hiệp Hội Thợ Săn, như vậy sẽ mang tới một trận tai họa rất lớn cho thế giới.

Vì thế Tuân Anh phải thừa dịp hiện giờ ve chúa vẫn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành thánh thú của Giáo Đường Vinh Quang, giết chết nó từ trong trứng nước.

Đáng tiếc, thực lực của Tuân Anh cũng chỉ ngang sức với Mayyami.

Những kiếm trước đó đã là cực hạn mà Tuân Anh có thể làm được, kế tiếp anh muốn tổn thương ve chúa cũng không dễ dàng.

Chương 761 - Thai nghén sinh mệnh mới

Mười chiếc cánh trắng khổng lồ của ve chúa đột nhiên đập mạnh, trên mỗi khe hở phóng ra một luồng ánh sáng trắng nóng rực, luồng ánh sáng kia giống như những tia pháo năng lượng phá hủy mọi thứ trên quỹ đạo chiếu tới của mình.

Tuân Anh ở giữa không trung và Mayyami đang xem trò vui ở bên cạnh đều bị vài trụ ánh sáng chào hỏi, bị đánh lui ra vài trăm mét.

Sau đó ve chúa đập mạnh chân sau một phát, cả cơ thể nháy mắt vọt tới bên cạnh Mayyami, đập cơ thể vỡ thành hai nửa.

Tuân Anh cầm kiếm muốn xông tới nhưng bị Charles cản lại.

Charles không thể để Tuân Anh tùy ý tấn công ve chúa nữa, không phải sợ Tuân Anh giết chết ve chúa, mà sợ bản tính hung bạo sẽ làm ve chúa điên cuồng đánh một trận với Tuân Anh.

Tuy Charles vốn muốn nhờ vào ve chúa để cướp đi quyền lực trong tay Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng đó là chuyện cần phải tính toán lên kế hoạch đằng hoàng, trực tiếp nóng đầu lên kết thành tử thù với Hiệp Hội Thợ Săn thì sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn đánh bay như một con chó.

“Tuân tiên sinh, ve sậu chính là thánh thú hộ giáo của bản giáo bọn tôi, ngài để nó xử lý đọa thiên sứ đi, cho dù ngài không tin thánh thú hộ giáo thì để mặc hai hung vật tự giết hại lẫn nhau không phải tốt hơn à?”

Tuân Anh híp mắt, rốt cuộc cũng không đánh tiếp, anh không muốn xé mặt với Giáo Đường Vinh Quang vào lúc này.

Mayyami bị xé rách cơ thể cũng bị kích thích bản tính hung bạo, cơ thể phân tách quần lấy cơ thể ve chúa, làm nó không thể động đậy trong một khoảng thời gian ngắn.

Trạng thái này mỗi phút mỗi giây đều tạo thành tổn hại rất lớn cho Mayyami, chỉ cần ve chúa kéo dài một hồi thì chính bản thân Mayyami sẽ tự tử vong, nhưng đây cũng là cơ hội duy nhất của Mayyami.

“Đến lượt mày ra tay rồi!”

Ôn Văn ở nơi xa vẫn luôn lén quan sát cuộc chiến có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn hít sâu một hơi, lôi ra cây cung tinh yêu thật dài và một mũi tên màu đen.

Cung là cung mang thai, vật thu nhận cấp bậc chân tự.

Mà mũi tên kia... nó đã được Mayyami dùng một phần năm sức mạnh cải tạo thành một mũi tên có một không hai!

Charles xuất hiện làm kế hoạch vốn rất hoàn hảo của Ôn Văn có chút biến số, nhưng Ôn Văn không muốn từ bỏ cơ hội khó có này, vì thế anh vẫn quyết định ra tay.

Đầu tiên là tăng thêm ba tầng vỏ bảo vệ trên người, để cả người mình lớn hơn hẳn một vòng, miệng ngậm một mảnh thuốc vạn năng, sau đó còn tiến vào không gian ảo để cơ thể trở nên hư vô.

Cuối cùng mở năng lực dịch chuyển không gian, trực tiếp xuất hiện ở sau đuôi ve chúa, gương cung nhắm thẳng vào lỗ máu ở phần đuôi của nó, chỉ cần mũi tên vào đuôi ve chúa thì nhiệm vụ của anh sẽ kết thúc.

Ve chúa bị Mayyami quấy lầy, nó không rảnh nhìn tới phần đuôi của mình, nhưng Charles thì khác, nhìn thấy Ôn Văn thì hần hừ nhẹ một tiếng, búng qua một tia sáng trắng.

Nhưng tia sáng trắng kia vừa bay ra ngoài đã bị một tia kiếm quang đánh tan, Tuân Anh lộ ra nụ cười giống như Charles: “Tôi cảm thấy ông nói rất đúng, để chúng tự giết hại lẫn nhau đúng là rất thú vị.”

Không có Charles ngăn cản, Ôn Văn thuận lợi bắn tên, mũi tên màu đen bay thẳng vào lỗ máu ở phần đuôi của ve chúa.

Sau đó anh kích hoạt dấu mốc không gian đã chuẩn bị từ trước, trực tiếp dịch chuyển tức thời ra khoảng cách hơn mười cây số, sau khi dừng lại thì Ôn Văn há to miệng thở hổn hển, khi này chỉ cần chút sai lầm thôi anh cũng đã bị Charles tiêu diệt rồi.

Sau đó Ôn Văn nhìn cây cung trong tay, có chút đau lòng.

Chỉ bắn mũi tên kia thôi thì cây cung vốn có thể sử dụng vô hạn đã xuất hiện vài vết nứt, có lẽ dùng thêm vài lần thì không thể dùng được nữa.

Có điều chỉ cần kế hoạch lần này thành công thì hết thấy đều đáng giá, hiện giờ tên đã bắn ra, kế tiếp chính là phần việc của Mayyami.

Ve chúa bị Mayyami quần lấy chốt cứng ngắc, phần đuôi đập mạnh xuống biển, làn sóng chấn động mạnh mẽ phá hủy tất cả mọi thứ trong phạm vi một cây số, sau đó lại tiếp tục đập mạnh không ngừng.

Mới vừa nãy là ai bắn tên?

Muốn làm gì chứ?

Muốn làm gì?

Cứ sống chết măm me phần đuôi của nó đúng không?

Nếu Ôn Văn đặt mình vào vị trí của ve chúa có lẽ cũng sẽ phần nộ tới mất lý trí, vừa mới lãnh chọn một cú chốt thẳng vào mông, bây giờ lại tiếp tục bị đâm lén vào ngay vết thương, có là thánh nhân cũng không chịu nổi nỗi oan này.

Mayyami dính chặt trên phần đầu ve chúa, phát hiện hơi thở của mũi tên được mình cố ý cải tạo thì vẻ mặt trở nên vui vẻ.

Hiện giờ đại cục đã định!

Cơ thể Mayyami hóa thành làn sương đen ngập trời, sau đó tan biến trong không khí.

Ve chúa đang phần nộ chốt sừng sốt, đối thủ của nó đã biến mất.

Charles và Tuân Anh cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, bọn họ đều là cường giả cấp Tai Biến, tự nhiên có thể nhìn ra Mayyami không phải dùng phương pháp bỏ chạy mà là thật sự đột nhiên biến mất.

Hơi thở của hắn đã biến mất không thấy đâu nữa, nếu Mayyami bị người ta đánh thành loại trạng thái này thì có thể nhận định hắn đã chết.

Nhưng đây rõ ràng là Mayyami tự mình biến mất nên tình huống trở nên khó phán xét.

Ve chúa vẫn còn đang tìm kiếm tung tích Mayyami, đột nhiên nó cảm thấy phần bụng truyền tới một trận đau đớn, tựa hồ có thứ gì đó đang được thai nghén trong cơ thể nó.

Sau đó ve chúa kinh ngạc phát hiện, mình mang thai!

Nhưng chuyện này căn bản không thể nào xảy ra, là một sinh vật mạnh mẽ hơn hẳn cấp Tai Biến bình thường, nó có thể dựa vào nguyện vọng của chính mình để quyết định lúc nào có thai, đột nhiên mang thai là chuyện không có khả năng.

Ve chúa không biết, trước đó Mayyami đã ký túc một phần năm sức mạnh của mình vào mũi tên.

Chỉ cần mũi tên này thành công làm ve chúa mang thai thì Mayyami có thể trực tiếp dịch chuyển tới vị trí của một phần năm sức mạnh kia, trở thành thai nhi được ve chúa thai nghén!

Trong tình huống như vậy ve chúa không thể nào sinh thứ này ra, vì thế nó lập tức vận dụng sức mạnh trong cơ thể muốn phá hủy thứ đó, cũng tức là tự nạo thai.

Nhưng khi thử nghiệm thì nó phát hiện đứa con trong bụng lần này tựa hồ mạnh mẽ hơn tưởng tượng rất nhiều, còn ở trong bụng đã có thực lực cấp Tai Biến, muốn nạo thai rõ ràng là không có khả năng.

Sinh ra được dòng giống mạnh mẽ là chuyện làm ve chúa vui sướng, một đứa bé còn ở trong bụng đã có cấp bậc Tai Biến, sau khi sinh ra cũng không biết sẽ mạnh đến cỡ nào, vì cung cấp dịch dinh dưỡng cần thiết để đứa con chào đời, liệu bào thai này có hút khô nó không?

Hơn nữa hình dáng của đứa bé lại có chút không đúng lắm.

Nhìn làn sương đen nhàn nhạt xuất hiện trong cơ thể mình, ve chúa kinh hãi.

Hiện giờ nó đã hiểu vì sao mình lại đột nhiên mang thai, vì sao đứa bé còn chưa sinh ra đã mạnh đến như thế!

Ở trong bụng nó chính là thiên sứ Di Mạn Mayyami đã chiến đấu với nó trước đó!

Bị chuyển đổi thành sinh vật ánh sáng chỉ làm ve chúa phần nộ chứ không sợ hãi, bởi vì nó chẳng qua chỉ thay đổi phe cánh mà thôi.

Nhưng bây giờ khi phát hiện sinh vật trong bụng mình là Mayyami, ve chúa hoảng sợ, ngoại trừ lần bị đại thiên sứ đánh lén trước kia, đây là lần nó tiếp cận tử vong nhất!

Nếu nó muốn phá hủy thiên sứ Di Mạn trong cơ thể mình thì cần một lượng năng lượng đủ để phá hủy luôn chính bản thân nó.

Nếu nó sinh thiên sứ Di Mạn ra thì sẽ bị hút khô, sau khi thiên sứ Di Mạn sinh ra, nó vẫn sẽ bị giết chết!

Chương 762 - Trong bụng ve sầu

Ve chúa ngẩng đầu nhìn về phía Charles, phóng ra ánh mắt cầu giúp đỡ.

Không phải mày nói muốn tao làm thánh thú sao, vậy hãy giúp tao đi!

Charles vội vàng muốn lao tới nhưng lập tức bị Tuân Anh cản lại.

Tuân Anh lộ ra biểu cảm suy tư, anh không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần không phải là chuyện tốt đối với Charles là được.

Đúng lúc này một nguồn năng lượng mạnh mẽ bùng nổ trên người ve chúa hình thành một vòng phòng hộ khổng lồ bao phủ phạm vi mười cây số xung quanh người nó.

Đây là năng lực bị động phòng ngự khi sinh dục của ve chúa, trong quá trình mang thai nó rất suy yếu, vòng phòng hộ này có thể ngăn cách kẻ địch có thực lực không bằng nó ở bên ngoài, bảo vệ nó vượt qua khoảng thời gian yếu ớt này.

Lần trước đại thiên sứ đã cưỡng chế đột phá tầng bảo vệ này mới có thể đóng đinh nó lên giá chữ thập, mà trong liên bang này không có cao thủ nào có thể sánh bằng vị đại thiên sứ kia, vì thế không ai có thể xâm nhập vào trong.

Thiên phú bẩm sinh của ve chúa hiện giờ lại trở thành vật cản của nó, làm nó phải tự đối mặt với thiên sứ Di Mạn ở trong cơ thể.

Sắc mặt Charles tái xanh, cầm một đầu giá chữ thập, sau đó ánh sáng trắng giống như kiếm dài xuất hiện ở một đầu khác của giá chữ thập, tiếp đó Charles cầm thứ tương tự như kiếm dài này chém về phía tầng bảo vệ.

Một tia kiếm quang to lớn đột nhiên chém lên tầng bảo vệ, năng lượng va chạm làm xung quanh không ngừng rung động, nếu như không phải cuộc chiến vốn đã phá hủy tất cả mọi thứ, làn sóng dư chấn này chỉ sợ lại hủy diệt đi thứ gì đó rồi.

Charles liên tục chém vài kiếm, hao tổn một lượng lớn năng lượng nhưng vẫn không thể xâm nhập tầng bảo vệ.

Chỉ cần là sinh vật không có thực lực bằng ve chúa, như vậy trước khi ve chúa sinh con sẽ không có người nào có thể xâm nhập vào tầng bảo vệ này.

Tuân Anh nhàm chán dùng kiếm dài vẽ thành vòng tròn, dáng vẻ này của Charles trông thật thú vị.

Phân thân của Phong Quỷ Thân bò trên vai Tuân Anh, nhìn ve chúa trong lồng ánh sáng không lồ, không cãi nhau với Tuân Anh mà lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Thứ đồ chơi này mạnh hơn nó!

Sau đó Tuân Anh dùng mũi kiếm xuyên qua Phong Quỷ Thân rồi xoay vòng vòng...

Phân thân Phong Quỷ Thân bị xoay tới choáng váng, tựa hồ muốn nói lần này tao đâu có phá rồi mày, sao mày vẫn muốn giày vò tao?

Tuân Anh nháy mắt ra hiệu với Phong Quỷ Thân.

“Mày không phiền tao thì tao không thể phiền mày à?”

Ôn Văn ở xa xa xem cuộc chiến, thấy tầng bảo vệ xuất hiện thì lộ ra nụ cười, tuy trung gian có xuất hiện chút khó khăn nhưng tình huống cuống cùng vẫn phát triển theo hướng có lợi cho anh.

Ôn Văn thông qua mắt gương quan sát tình huống cuộc chiến bên này, mắt gương có thể thông qua bất cứ thứ gì phản quang để quan sát sự vật, mà bảy cây đinh dài kia mà mặt biển đã biến thành mặt gương bằng phẳng, vì thế anh có thể quan sát tình huống ở bên này bất cứ lúc nào.

Ôn Văn chỉnh lại quần áo, khoác thêm áo choàng ngực đốc Tai Nạn, mơ hồ lộ ra hơi thở cấp Tai Biến, sau đó điều khiển sương trắng ngưng tụ thành một người hầu cao lớn có thực lực mạnh mẽ.

Ngay sau đó anh vòng một vòng, chạy tới một vị trí khác của tầng bảo vệ ở cách đó mười cây số, đặt găng tay Tai Ách trên tay phải lên tầng bảo vệ.

Năng lượng của tầng bảo vệ rất dày đặc, ngay cả Charles cũng không tác động được, nhưng găng tay Tai Ách thích nhất chính là loại năng lượng Tai Biên có mật độ dày đặc thế này.

Vì thế một lượng lớn năng lượng Tai Biên dưng mãnh tràn vào găng tay Tai Ách, làm nó vui sướng không thôi.

Thỉnh thoảng từ găng tay Tai Ách sẽ rò rỉ chút năng lượng Tai Biên, số năng lượng này dùng để cường hóa Ôn Văn, làm cơ thể Ôn Văn sinh ra cảm giác tràn đầy.

Ôn Văn đi tới một đoạn ngắn, cũng mở ra một con đường nhỏ tiến vào tầng bảo vệ.

Ở bên kia Charles và Tuân Anh đã nhận ra Ôn Văn đang lén tiến vào tầng bảo vệ, vì thế lập tức bay tới, muốn thông qua con đường này để vào chung.

Nhưng Ôn Văn làm sao có thể để bọn họ đi chung với mình, này chẳng phải làm mình khó chịu sao? Vì thế Ôn Văn đưa tay hướng về phía con đường mình vừa mở ra.

Anh muốn phun ra lượng năng lượng mình vừa hấp thu!

Găng tay Tai Ách cũng biết, chỉ cần tiến vào được khu vực trung tâm thì sẽ được ăn năng lượng Tai Biên tốt hơn bên ngoài rất nhiều, vì thế rất phối hợp với Ôn Văn phun số năng lượng đã ăn trở ra.

Con đường nhỏ vừa mở ra bị lấp lại, Charles và Tuân Anh chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, Tuân Anh thì không sao cả, nhưng Charles thì buồn bực tới muốn phun máu.

Sự việc vẫn thuận buồm xuôi gió đến khi ve chúa bắt đầu chuyển đổi, nhưng đột nhiên trong quá trình chuyển đổi lại xuất hiện đủ chuyện không hài lòng.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Charles cũng có nghe nói tới cường giả cấp Tai Biên mới xuất hiện, cũng nghe nói người này rất thân thiết với Hiệp Hội Thợ Săn, hơn nữa còn lấy biệt hiệu đầy khinh nhờn là Hắc Thập

Tự, để kẻ này chui vào được bên trong tầng bảo vệ thì có gì tốt lành không?

Ánh mắt Tuân Anh nhìn về phía Ôn Văn đầy sâu xa, tầng bảo vệ này ngay cả anh cũng không thể phá nát được, mà ‘Hắc Thập Tự’ lại có thể trực tiếp tiến vào bên trong, xem ra đánh giá cấp bậc của vị Hắc Thập Tự này của hiệp hội cần phải nâng lên thêm một bậc.

Ôn Văn giống như một con mọt, vừa ăn vừa ị, đi tới tận trưa thì đi được hai cây số, rốt cuộc tiến vào trong tầng bảo vệ thật dày.

“Phù, nơi này đúng là không phải chỗ cho người vào mà, mình có gắng tay Tai Ách mới có thể dùng phương pháp này tiến vào.”

Ôn Văn lau mồ hôi, nếu như đổi lại là cấp Tai Biến khác, cho dù một chiêu có thể phá ra một khe hở trăm mét, với mật độ dày đặc của năng lượng thì chỉ cần một thoáng chốc đã khép lại ngay, căn bản không có cách nào tiến vào.

Sau khi tiến vào, Ôn Văn thận trọng đánh giá xung quanh, phát hiện không có gì nguy hiểm liền bay tới.

Lúc này con ve sấu khổng lồ màu trắng dài trăm mét có mười chiếc cánh trắng ở phía sau đang khẽ run quỳ rạp trên mặt đất.

Trong quá trình mang thai ve chúa rất yếu ớt, ngay lúc ban đầu không thể cắt đứt quá trình thai nghén, hiện giờ cho dù muốn cũng không còn sức.

Ôn Văn cẩn thận đánh giá một phen, cuối cùng cũng không mạo hiểm chạy tới trước mặt, tuy ve chúa thoát nhìn rất suy yếu nhưng rất có thể nó vẫn còn sức mạnh đủ để hạ đo ván Ôn Văn.

Vì thế Ôn Văn lựa chọn tiến vào cơ thể ve chúa từ phía sau, vừa vặn cái lỗ do ma thương của Mayyami tạo ra trước đó vẫn chưa khép lại, Ôn Văn có thể trực tiếp thông qua đó để tiến vào bên trong cơ thể ve chúa.

Ma thương dài trăm mét tạo ra vết thương có đường kính hai ba mét, cái này phải đau biết bao nhiêu chứ...

Ôn Văn lắc đầu kích hoạt thẻ nhân viên quản lý, tiến vào trong vết thương rỉ máu trong suốt.

....

Trong bụng ve chúa, Mayyami đang được thai nghén cũng không hề dễ chịu, tuy sức mạnh vẫn còn nhưng cơ thể mới chào đời quá yếu đuối không có cách nào chống chế được sức mạnh to lớn như vậy, vì thế ở giai đoạn hiện giờ Mayyami cũng rất yếu đuối.

Có điều đợi tới khi phát triển hoàn thiện một chút thì hẳn có thể an tâm không còn gì lo lắng, hơn nữa hai khối óc biến mất trước đó cũng có thể mọc ra lần nữa.

Nhưng vẫn còn một vấn đề rất nghiêm trọng.

Ve chúa vốn sử dụng loại năng lượng màu xanh, Mayyami hấp thu sức mạnh đó dễ dàng như uống nước vậy.

Nhưng bây giờ ve chúa lại biến thành một dạng sinh vật ánh sáng tương tự như thiên sứ, sức mạnh trong cơ thể cũng chuyển hóa thành sức mạnh ánh sáng khác chế hẳn.

Giống như nước sạch đột nhiên lại biến thành nước bẩn...

Chương 763 - Hôm nay đúng là một ngày tốt lành

Sau khi sức mạnh của ve chúa chuyển đổi thành sức mạnh ánh sáng, nếu Mayyami muốn hấp thu năng lượng này thì phải thừa nhận cơn đau khó có thể diễn tả bằng lời, mỗi giọt năng lượng rót vào cũng giống như rót nước ớt cay xè vào mạch máu.

Nước ớt này còn được làm từ quả ớt quý!

Có điều cho dù là vậy, với sức sống mạnh mẽ của Mayyami thì rất có thể hoàn toàn chịu đựng nỗi đau này.

Số năng lượng mới rót vào này không phá hư sức mạnh vốn có của hẳn, ngược lại sẽ trở thành một phần thân thể của hẳn.

Đợi đến khi Mayyami được ve chúa sinh ra, hẳn sẽ biến thành thiên sứ mười cánh, hơn nữa còn là nửa đen nửa trắng!

Hắn chính là một thiên sứ cá biệt, là một sinh mệnh đọa thiên sứ mới, có thể còn mạnh mẽ hơn suy đoán trước đó!

Vì thế phần đau đớn này sẽ rèn luyện cho Mayyami bước vào cảnh giới cao hơn, cũng làm hắn vừa đau đớn vừa vui sướng.

Vừa nghĩ tới tình cảnh sau này, Mayyami lại cảm thấy hết thảy đều thực đáng giá.

“Cái đó.... mày trông có vẻ rất đau, tao có thuốc tê này, mày có muốn một chút không?”

Giọng nói xa lạ từ trong cơ thể ve chúa truyền tới làm Mayyami và ve chúa cùng sửng sốt, nơi này không phải chỉ có hai bọn nó thôi sao?

Trong quá trình tầng bảo vệ được kích hoạt, nó sẽ bài xích tất cả sinh vật trong phạm vi mười cây số ra ngoài, cho dù là vi sinh vật cũng không tồn tại, vậy người này rốt cuộc ở đâu ra?

Mayyami ngẩng đầu, trong mắt lóe ra một tia sáng thần thánh, phát hiện người đứng trước vách tường thịt của mình là một người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen.

Trên thân người này tỏa ra làn sóng sức mạnh rất nguy hiểm, đây là một người siêu năng cấp Tai Biến!

“Mày là ai?”

Ve chúa và Mayyami cùng chất vấn.

Hiện giờ lãng phí thời gian tìm hiểu nguyên do vì sao Ôn Văn vào được đây đã không còn ý nghĩa, bọn nó càng muốn biết lập trường của Ôn Văn hơn.

Nếu Ôn Văn đứng về phía ve chúa, như vậy kế hoạch thai nghén của Mayyami sẽ thất bại.

Nếu Ôn Văn đứng về phía Mayyami thì ve chúa sẽ không còn cơ hội trở mình.

Ôn Văn mỉm cười xấu hổ nhìn Mayyami, không trả lời câu hỏi mà từ nhẫn không gian trên chân lấy ra một cái ống kim thật to.

Ống kim này to như cánh tay trẻ con, chất lỏng bên trong có thể chứa đầy cả lu nước...

Chất lỏng trong ống kim tới từ một quái vật kỳ lạ bị Miêu Miếu Miếu bắt được, thể chất của quái vật này rất đặc biệt, chất dịch mà nó phóng ra có thể làm người tiếp xúc bị tê liệt, số lượng một ngum nước bọt cũng đủ để tê liệt một người siêu năng trung tự.

Mà Ôn Văn đã trói quái vật kia trong phòng giam, để đám quái vật trong trạm thu nhận dùng đủ phương pháp ép dịch của nó, tốn rất nhiều ngày mới tích trữ được nhiều như vậy, chỉ còn kém trực tiếp bỏ con quái vật kia vào máy ép trái cây xoắn nát nữa mà thôi.

Hiện giờ quái vật kia ngay cả một giọt dịch cũng không còn.

Ôn Văn không yêu cầu xa vời là chất dịch này có thể tê liệt được sinh vật cấp Tai Biến, nhưng chỉ cần có một chút hiệu quả thì tỉ lệ an toàn của anh sẽ tăng lên nhiều hơn.

Mayyami thấy chiếc nhẫn không gian trên chân thì nháy mắt trợn tròn mắt: “Mày, mày chính là đọa thiên sứ kia?”

Ôn Văn mỉm cười ngại ngùng, sau đó đâm ống kim vào vách tường thịt ngăn cản, bơm chất lỏng tê liệt vào trong.

Mayyami lập tức tỉnh hiểu ra, ngay từ khi đọa thiên sứ nhỏ bé kia xuất hiện thì hẳn đã bị người ta tính kế!

Sự việc phát triển tới nước này cũng chỉ là giá y cho kẻ khác!

Vì thế Mayyami muốn kích hoạt ‘quả bom’ mình đã cài trong người Ôn Văn.

Nhưng hành động này cũng chỉ một lần nữa xác nhận Ôn Văn chính là đọa thiên sứ kia, mà chút động tay động chân trên người Ôn Văn chỉ còn lại chút dấu vết, lực sát thương chân chính đã bị loại bỏ.

Chỉ cần suy nghĩ một chút Mayyami liền hiểu được, những thủ đoạn đó của mình đều nhắm vào đọa thiên sứ, nếu bản thể của đối phương là một cường giả cấp Tai Biến thì chút thủ đoạn này chỉ làm người ta phì cười mà thôi.

“Tuy tao không biết mày muốn làm gì nhưng tao đã thế này rồi mày không cần phải tiêm thuốc tê, mà thuốc mê ững ông ược....%*”

Sau khi toàn bộ thuốc tê được tiêm vào, thiên sứ Di Mạn bắt đầu nói chuyện không rõ.

Thứ nhất, hiện giờ thiên sứ Di Mạn đang là trạng thái trẻ sơ sinh, sức chống cự không mạnh.

Thứ hai, độc tính chỉ là chút trò chơi nhỏ, loại thuốc tê này mặc dù không có nổi hiệu quả đối với cấp Tai Biến, nhưng số lượng đủ nhiều thì vẫn có chút tác dụng.

Thấy Ôn Văn tiêm thuốc tê cho Mayyami, ve chúa thậm vui vẻ, xem ra người này đứng về phía mình.

“Chỉ cần chờ kẻ này giải quyết Mayyami thì mình sẽ hoàn toàn tự do, chờ đến khi hồi phục toàn bộ thực lực thì ai có thể...???”

Ôn Văn hít sâu một hơi, mấy chục sợi xích mang theo gai nhọn màu đen từ tay áo và vạt áo chùng thò ra, hơn phân nửa đâm vào máu thịt trong ổ bụng ve chúa, nửa còn lại bảo vệ cơ thể Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn đi tới phía trước phân tường thịt đang chứa Mayyami, đưa tay phải lên bắt đầu hấp thu năng lượng Tai Biến.

Không quản là năng lượng thuộc về Mayyami hay năng lượng thuộc về ve chúa, tất cả đều thông qua găng tay và xiềng xích ồ ạt tràn vào trong trạm thu nhận.

Lúc này Mayyami và ve chúa mới phát hiện kẻ đột nhiên xuất hiện này không đứng về phe nào cả.

Hắn muốn ăn sạch!

Bắt đầu từ khi Mayyami khai chiến với ve chúa thì bọn nó đã rơi vào tròng của kẻ này.

Ve chúa trầm giọng nói: “Chỉ cần mày dừng lại, mày muốn điều kiện gì cũng được.”

“Ta ững ậy...” Mayyami nói chuyện không rõ.

Ôn Văn lắc đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười khó có thể kiềm chế: “Tao không muốn bàn điều kiện với bọn mày, hiện giờ thời thế đã thay đổi rồi.”

“Cho dù không có tao thì kết quả của bọn mày cũng thế thôi, Hiệp Hội Thợ Săn mạnh mẽ hơn bọn mày tưởng tượng rất nhiều, thay vì uổng phí một thân sức mạnh này, không bằng tiện nghi cho tao.”

“Đồ cổ tới từ hai ngàn năm trước như bọn mày vẫn nên ngủ yên trong lịch sử thì hơn, ít nhất như vậy bọn mày sẽ không cần sợ mất mặt.”

Nếu Ôn Văn chưa từng tới đảo Thợ Săn thì có lẽ cũng như Charles, nghĩ rằng sức mạnh của ve chúa có thể dẫn tới biến đổi của thế giới.

Nhưng hiện giờ theo Ôn Văn thấy, ve chúa có lẽ không thể đánh bại nổi cá voi khổng lồ Thiên Mạc chứ nói chi là hội trưởng tổng hội thợ săn đang du hành trên không trung, chân chính là người bảo vệ thế giới này.

Ve chúa cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể mình đang nhanh chóng trôi đi, nó không khỏi hoảng sợ, cố gắng khuyên nhủ: “Mày nghĩ mình có thể hút khô bọn tao sao, trên người tao chính là sức mạnh tín ngưỡng thuần khiết, nếu mày hút sức mạnh này thì cũng sẽ trở thành sự tồn tại giống như tao, biến thành nô lệ của Giáo Hội Sáng Thế.”

“Ao a y dê....” Thiên sứ Di Mạn cũng phụ họa theo.

Ôn Văn lấy ra một cái loa đặt bên cạnh, tiếng nhạc du dương chặn ngang họng hai bọn nó.

Ca khúc đang được phát là ‘hôm nay đúng là một ngày tốt lành’...

Chương 764 - Thực lực thăng cấp

Sức mạnh của ve chúa và Mayyami rất lớn, mặc dù với hiệu suất của trạm thu nhận thì việc hấp thu cũng cần tốn chút thời gian.

Hấp thu suốt một giờ, Ôn Văn mới cảm giác được sức mạnh của hai kẻ này giảm đi rõ rệt, muốn ép khô bọn nó chỉ sợ là một công việc dài đằng đẵng.

Nếu không phải có đủ loại cơ duyên trùng hợp, căn bản không có khả năng có hai cường giả cấp Tai Biến tùy ý Ôn Văn hấp

thu năng lượng.

Vì thế không quản bọn nó nói cái gì, Ôn Văn cũng sẽ không bỏ qua.

Con vịt tới tận miệng rồi, cho dù muốn bay cũng phải để thịt lại!

Ôn Văn hấp thu nửa ngày thì ve chúa rơi vào trạng thái ngủ say, trong trạng thái này tốc độ hấp thu năng lượng của Ôn Văn lại càng chậm hơn một chút, này cũng không có cách nào.

Trong khoảng thời gian Mayyami và ve chúa bị vây trong tầng bảo vệ, đám sinh vật dị hóa và ve sâu bị mất khống chế, bắt đầu phá hoại lung tung.

Tình cảnh này làm thợ săn và người của Giáo Đường Vinh Quang trở nên bận rộn.

Có điều sự bận rộn này thoải mái hơn trước kia, đám sinh vật này rất phiền phức nhưng bọn nó sẽ không tiếp tục gia tăng số lượng, hơn nữa chạy loạn khắp nơi như con ruồi không đầu, muốn xử lý cũng dễ hơn trước kia rất nhiều.

Trải qua vài ngày liên tục hăng hái chiến đấu, đám quái vật này cơ bản đều bị tiêu diệt, còn có một phần vì mất đi năng lượng cung cấp mà tự tử vong.

Nhóm thợ săn cũng không vì thế mà thả lỏng cảnh giác, bởi vì đầu số dẫn tới sự kiện lần này là hai quái vật cấp Tai Biến vẫn còn sống rất tốt, đợi đến khi chúng tỉnh lại có khả năng sẽ bùng nổ một trận tai họa khác.

Charles vẫn canh giữ bên ngoài tầng bảo vệ này, thử cả chục phương pháp nhưng không có cách nào thành công xâm nhập vào bên trong, nhưng hắn vẫn canh giữ ở bên ngoài.

Vì chuyển đổi ve chúa thành sinh vật ánh sáng, Giáo Đường Vinh Quang đã bỏ ra một cái giá rất lớn, sao có thể mặc kệ ve chúa?

Hai ngàn năm, hai ngàn năm nay ai biết Giáo Đường Vinh Quang làm sao vượt qua được?

Hơn nữa tuy giá chữ thập đã thu lại nhưng bảy cái đinh rơi xuống cũng là đồ tốt, không thể cứ mặc kệ như thế.

Tuân Anh chỉ để lại một cây kiếm ở nơi này để mình có thể biết rõ tình huống bất cứ lúc nào, sau đó anh quay trở lại thành phố Khê Hồng nghỉ ngơi, sau khi rời khỏi thành phố quý, anh vẫn luôn bị quá tải.

Hiện giờ vừa vặn là lúc nghỉ ngơi dưỡng sức, bằng không chờ đến khi bản thể Phong Quỷ Thân thức tỉnh thì lại gặp phiền phức.

Sau khi trận đại chiến chấm dứt thì Ngô Lục Căn đã biến mất, không ai biết được hành tung của hắn.

Có điều hai ngày trước trụ sở chính của Giáo Đường Vinh Quang đã bị cướp sạch kho báu vật.

Kho báu vật đó báu vật được Giáo Đường Vinh Quang ‘sưu tầm’ được từ các giáo hội khác.

Mà sau đó Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ và Phật giáo phía nam Hoa Phủ đã ký kết hợp ước kết minh.

Hiệp hội Hoa Phủ cung cấp không ít phương tiện cho Phật giáo, mà Phật giáo thì tặng lại không ít vật lý kỳ cổ quái, là bảo bối tốt rất có lịch sử và ý nghĩa tôn giáo....

À đúng rồi, Phật giáo còn gửi một đơn đặt hàng cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Nội dung là một lượng súng ống đạn dược series Phật Thuyết, mà trong tự miếu của Phật giáo phía nam cũng yên lặng tặng thêm một vị Bộ Tát cầm Galting....

....

Ầm!

Năng lượng màu đen ngưng kết thành một vòng khí xoáy ở xung quanh người Ôn Văn, vòng xoáy xoay chuyển ngày càng nhanh, cuối cùng trở lại trong cơ thể anh.

Bản thân Ôn Văn đã thăng cấp đến cảnh giới thượng tự!

Lúc này đã là ngày hấp thu năng lượng Tai Biến thứ hai mươi sáu của Ôn Văn, một lượng lớn năng lượng rót vào cơ thể trong một khoảng thời gian dài làm năng lượng trong cơ thể Ôn Văn được thuần hóa liên tục, cơ thể cũng cứng cõi hơn,

cuối cùng đột phá được bức tường ngăn cản sức mạnh, chạm tới cảnh giới mới.

Ngày hôm qua Mayyami đã bị Ôn Văn hút khô, biến thành một đũa bé có hai cánh một trắng một đen khóc lóc ỉ ôi.

Theo sức mạnh mất đi, bị mất đi hai khối óc cũng bắt đầu xuất hiện ảnh hưởng, hiện giờ không chỉ sức mạnh không bằng lúc trước mà còn là một kẻ ngu si...

Ừm, chính là ngu si chân chính.

Có điều cơ thể của nó tốt xấu gì cũng từng là cơ thể cấp Tai Biến, vì thế nếu thật sự phải đánh nhau thì nhóc ngu si này vẫn rất mạnh, ít nhất cũng có thể dùng tay không dễ dàng xé nát người siêu năng trung tụt, thượng tụt nếu không rành tin tình báo thì cũng chưa chắc có thể đánh thắng.

Ôn Văn thấy Mayyami thực đáng thương nên không trực tiếp hấp thu hắn về 'trạng thái nguyên thủy'.

Mà ve chúa...

Ve chúa không hổ là sự tồn tại cao hơn cấp Tai Biến bình thường, đến giờ chỉ mới bị hút khô hai cánh, vẫn còn duy trì thực lực cấp Tai Biến.

Nhưng theo trạm thu nhận không ngừng hấp thu, ve chúa cũng chỉ có thể tiếp tục chống đỡ thêm vài ngày.

Sau khi hút khô Mayyami, khu Tai Biến của trạm thu nhận cũng đã được mở ra, nhưng Ôn Văn vẫn không dành thời gian trở về xem.

Hiện giờ Mayyami đã thoái hóa tới mức độ này, không còn cách nào quán lấy ve chúa, nếu không phải Ôn Văn vẫn duy trì trạng thái hấp thu năng lượng, ve chúa đã sớm thoát ra khỏi trạng thái này.

Thời gian lại qua thêm hai ngày, chiếc cánh thứ bảy và thứ tám cũng mờ đi, nghĩa là chúng sắp biến mất, đợi đến khi chúng biến mất thì thực lực của ve chúa cũng sẽ rút khỏi cấp Tai Biến.

Đúng lúc này Ôn Văn đột nhiên dừng lại, sau đó rút kiếm Huyết Hà cắt một mét vuông máu thịt và mấy thùng máu lớn của ve chúa.

Sau đó anh ghim kiếm Huyết Hà vào trong cơ thể ve chúa, để nó hấp thu máu thịt của đối phương.

Ôn Văn đơn giản đánh giá một chút, cao lắm là một tiếng nữa ve chúa sẽ khôi phục năng lực hành động nhất định, vì thế Ôn Văn nhất định phải xử lý xong xuôi trong vòng nửa tiếng.

Anh bay ra khỏi cơ thể ve chúa, bay tới phía trên một cây đinh sắt to lớn, xiềng xích từ trong tay anh phóng ra, sau đó cây đinh sắt kia dần thu nhỏ lại rồi bị Ôn Văn cất vào trong trạm thu nhận.

Charles ở bên ngoài nhìn thấy một màn này thì tròn mắt trừng muốn lọt ra ngoài.

Trước đó thấy ve chúa thiếu đi hai cánh, hẳn đã đau lòng muốn chết rồi, bây giờ tên này lại còn mơ tưởng muốn lấy số đinh đi....

Ôn Văn giống như một chú ong chăm chỉ, thu hồi cây đinh này xong liền chạy tới chỗ cây đinh khác, đến khi cả bảy cây đinh đều được thu vào trong trạm thu nhận.

Bảy cây đinh này có uy lực rất lớn, Ôn Văn chuẩn bị giao số đinh này cho Râu Đỏ cải tạo hình dạng, chế tạo thành cây lao.

Cây đinh có thể phong ấn ve chúa, nếu như ghim vào trên người kẻ địch thì hiệu quả nhất định sẽ rất tuyệt.

Sau khi bảy cây đinh bị thu hồi, mặt biển bị đông cứng cũng hồi phục, đám cá nổi lênh bênh, khắp nơi trên mặt biển đều là xác cá.

Đóng băng một khoảng thời gian dài như vậy, còn có sức mạnh cấp Tai Biến va chạm làm sinh vật của vùng biển này gần như đều chết hết, sau này người dân đánh cá ở xung quanh đây có lẽ sẽ gặp khó khăn.

Mà ve chúa vốn nằm trên mặt biển cũng vì thế mà chìm nửa người xuống biển.

Nước biển thông qua vết thương ở phần đuôi tiến vào cơ thể làm ve chúa run rẩy.

Bị chọt một cú vào hông, sau đó lại bị đâm sau lưng, bây giờ lại bị rót nước muối vào vết thương, nó thật sự quá thảm rồi.

Chương 765 - Đặc ý vênh vào

Sau khi lấy đi hết số đỉnh, Ôn Văn đáp xuống đỉnh đầu ve chúa, nhìn vương miệng gai ghim trên cơ thể ve chúa, do dự một hồi vẫn không ra tay.

Cái vương miệng gai này khẳng định là đồ tốt, nói không chừng cấp bậc còn cao hơn số đỉnh kia.

Nhưng ve chúa cũng vì nó mà bị chuyên hóa, Ôn Văn lo lắng lấy thứ này sẽ có tai họa ngầm, anh không muốn ù ù cạc cạc biến thành kẻ ngu chỉ biết ca ngợi Đấng Tạo Hóa.

Vì thế Ôn Văn quay trở lại vị trí của Mayyami, dùng kiếm Huyết Hà cắt đi phần máu thịt bao trùm Mayyami, sau đó dùng xiềng xích bao lấy, hiện giờ Ôn Văn chỉ cần nghĩ một cái là có thể kéo Mayyami vào trong trạm thu nhận.

Sau khi làm xong hết thấy, Ôn Văn bắt đầu an tâm tiếp tục hấp thu sức mạnh.

Sở dĩ Ôn Văn ra ngoài lấy mớ đỉnh trước, lại sắp xếp xong xuôi chuyện Mayyami là vì một khi ve chúa rơi xuống dưới cảnh giới Tai Biến, một khi Ôn Văn mang Mayyami đi thì tầng bảo vệ bên ngoài sẽ nháy mắt biến mất.

Đến khi đó chỉ cần Ôn Văn ở lại nơi này thêm một giây cũng có khả năng bị Charles xé nhỏ.

Nếu không có Charles ở bên ngoài, Ôn Văn có thể chậm rãi hút khô, sau đó túm nó vào trạm thu nhận, nhưng có Charles ở bên ngoài nhìn chăm chăm, muốn vồ ve chúa vào trạm thu nhận là không thể.

Vì thế để tối đa hóa lợi ích, Ôn Văn sẽ lấy đi hết mọi thứ tốt, sau đó vào khoảnh khắc ve chúa bị hấp thu rút cấp sẽ thu Mayyami vào trạm thu nhận, đồng thời chính bản thân anh cũng tiến vào.

Sau khi định ra kế hoạch, Ôn Văn cố ý giảm bớt công suất hấp thu, đồng thời vừa hấp thu vừa cẩn thận quan sát trạng thái của ve chúa.

Khoảng nửa ngày sau, đôi cánh đã trở nên mờ ảo rồi cuộc cũng biến mất trong không khí.

Đôi mắt Ôn Văn sáng lên, tay kéo một cái, Mayyami trong trạng thái trẻ con bị kéo vào trong trạm thu nhận, sau đó bản thân anh cũng bước vào một cánh cổng ánh sáng.

Thời điểm rời đi, Ôn Văn còn dùng tẩu thuốc huyền thải để lại một làn khói hình người đang làm động tác chào hỏi.

Chỉ hai ba giây sau, Charles đứng trong ổ bụng ve chúa, phát tay đánh tan người khói chào hỏi, nhìn ổ bụng hỗn loạn của ve chúa mà sắc mặt đen kịt.

Một con ve chúa đang yên đang lành trải qua mấy ngày sao lại biến thành thế này?

Thứ hẳn muốn là một con ve chúa cấp Tai Biến vượt cấp bình thường, không phải một con sâu to chỉ có thực lực chân tự!

Đột nhiên Charles cảm thấy có gì đó không đúng, trong ổ bụng ve chúa chất đồng thứ gì đó, còn có một sợi dây đang cháy, vì sao trong bụng lại có chuột....

“Là bom!”

Charles trừng to mắt, một giây sau thì khói thuốc nổ to mấy mét kia âm âm nổ tung làm những lỗ thủng trên người ve chúa đều phun ra lửa.

“Chết tiệt, đã là cấp Tai Biến rồi sao còn chơi mớ thủ đoạn nhỏ này chứ?”

Charles không chút tổn hao đứng trong ổ bụng ve chúa, vừa tức lại buồn cười.

Chỉ là thuốc nổ bình thường, đừng nói tổn thương cấp Tai Biến, cho dù là đối với ve chúa hiện giờ cũng không có tác dụng tổn hại nào, đối phương để đồng bom này lại chỉ đơn giản là muốn chọc tức người.

Nhưng sau đó Charles sửng sốt, bởi vì hắn cảm giác được hơi thở của vài nguồn năng lượng Tai Biến đã tới ranh giới bùng nổ.

“Là đám chuột, số bom đó có tác dụng che giấu đám chuột!”

Từ xác của đám chuột bùng nổ năng lượng đen kịt xuyên thủng cơ thể yếu ớt của ve chúa, ở khoảng không dưới bầu trời

ngung tụ thành một chiếc giá chữ thập bằng năng lượng khổng lồ.

Kích cỡ của chiếc giá chữ thập này giống hệt như chiếc giá chữ thập đã đóng đinh ve chúa trước đó, nếu không có ai quản thì nó sẽ sừng sững ở nơi này thật lâu mà không tiêu tan.

Ánh sáng màu trắng nhàn nhạt tiêu tan, Charles hoàn hảo không chút tổn hại thở dài một tiếng.

“Xem ra hẳn để lại những con chuột kia vì tuyên bố thắng lợi...”

“Tuy lần này Hắc Thập Tự toàn thắng nhưng làm ra một cái giá chữ thập như vậy cũng hơi nhỏ mọn.”

“Nói ra thì cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân mưu mô gian xảo, mình sẽ không để hắn có cơ hội...”

Nếu Charles giành được thắng lợi, có lẽ hẳn cũng sẽ làm ra chút thần tích tương tự, hiện giờ nói ra những lời này cũng vì cảm thấy quá chua mà thôi...

Bị giá chữ thập chân động, ve chúa rớt cuộc cũng tỉnh lại, nhưng vốn đã bị giáng xuống thực lực chân tự, hiện giờ lại bị năng lượng Tai Biến ã cho một phát nên chỉ còn là chân tự tiêu chuẩn nhất.

Nếu bây giờ lại bị thương thêm lần nữa, nói không chừng sẽ trực tiếp đi đời nhà ma.

Cảm nhận được thực lực của mình tuột dốc không phanh, ve chúa cảm thấy tổn thương, nước mắt như mở cống xả nước ồ ạt trào ra.

Charles nhìn dáng vẻ không hăng hái của ve chúa, trong lòng có xúc động muốn đánh chết cái thứ không có chí tiến thủ này.

Nhưng do dự một hồi lâu Charles vẫn để tay xuống, lần này Giáo Đường Vinh Quang đã thiệt hại quá nhiều, không thể vì chính mình nhất thời tức giận mà thiệt hại thêm một thánh thú cảnh giới chân tự....

Ngẫm theo hướng tốt, dù sao ve chúa cũng là sự tồn tại vượt qua cảnh giới Tai Biến bình thường, chỉ cần thời gian và năng lượng đầy đủ thì lại có thể quay về thực lực cấp Tai Biến.

Nhưng như vậy cũng không biết cần phải tốn bao nhiêu thời gian.

...

Trong lúc nhóm người Giáo Đường Vinh Quang than thở, Ôn Văn đã chiến thắng trở về, đây có thể xem là thắng lợi lớn nhất từ khi anh trở thành nhân viên thu nhận cho tới nay.

Vì thế nụ cười trên mặt Ôn Văn cực kỳ khoa trương.

Chính là loại nụ cười mà con nít nhìn thấy sẽ khóc thét, người đi đường nhìn thấy sẽ bùm chặt túi tiền, phụ nữ nhìn thấy sẽ báo cảnh sát.

Ôn Văn chính là đặc ý vênh váo như thế đấy, khó chịu thì cứ đến mà cắn anh đi!

Anh ngậm nga cười thâm đi tới phòng giam của Râu Đỏ, lấy bảy cái đinh ra.

Số đinh này có thể tùy ý thay đổi kích cỡ và đặc đích trấn áp mục tiêu bị đâm trúng.

Bảy cây đinh cùng đâm trúng một mục tiêu, thậm chí ngay cả cường giả cấp Tai Biến cũng có thể ngăn chặn, chỉ một cây thôi cũng đủ đe dọa cường giả chân tỵ.

Lúc cây đinh này ghim trên người ve chúa thì mỗi cây có trọng lượng hơn mười tấn, sau khi thu nhỏ lại thì trọng lượng đã giảm bớt, có điều cũng không quá lớn, vẫn còn giữ lại ít nhất là mười tấn.

Loại trọng lượng này làm Ôn Văn không tới mức cảm không nổi, nhưng vẫn có chút nặng tay, dùng thứ này ném ra ghim người nhất định rất sáng khoái.

Râu Đỏ nhìn thấy số đinh này thì trực tiếp nhào tới, yêu thích vuốt ve không muốn buông tay.

Được xem là một thợ thủ công chế tạo dụng cụ siêu năng đặc biệt, đời này hẳn chưa từng thấy qua dụng cụ siêu năng cao cấp tới vậy, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện có người chế tạo ra cây đinh cấp bậc cao đến thế.

Có kỹ thuật và nguyên liệu như thế, chế tạo một cây kiếm ma vô địch thiên hạ không tốt sao?

Không sai, tới bây giờ Râu Đỏ vẫn còn chấp niệm bệnh hoạn với việc rèn kiếm ma.

Ôn Văn nói ra yêu cầu của mình với Râu Đỏ, sau đó rời khỏi phòng làm việc của đối phương.

Nơi này nóng như lò lửa, lại còn đầy mùi mồ hôi trên người Râu Đỏ, mỗi ngày Râu Đỏ đều có rất nhiều công việc, so với công việc thì tầm chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Râu Đỏ là thợ thủ công xuất sắc nhất mà Ôn Văn có thể tìm được, Ôn Văn tin tưởng hẳn chắc chắn có thể thỏa mãn nhu cầu của mình.

Nếu như Râu Đỏ không thỏa mãn được...

Ôn Văn cũng không còn cách nào khác.

Chương 766 - Giám ngục Tai Biến

Sau khi rời khỏi chỗ Râu Đỏ, Ôn Văn đi tới một phòng giam khác, nơi ấy giam giữ Mayyami đã từng oai phong hùng dũng.

Có điều Mayyami hiện giờ có đôi cánh nhỏ một trắng một đen, nằm trên giường phát ra tiếng khóc chói tai, trông rất đáng thương.

Nhìn dáng vẻ gào khóc đòi ăn của hắn thì có lẽ đã đói bụng, nhóc này tuy xuất thân bất phàm nhưng dù sao vẫn chỉ là một đứa con nít.

Vì thế Ôn Văn hiếm khi tốt bụng bảo đầu bếp trong trạm thu nhận làm một chén cháo hải sản, anh bung vào phòng giam cho Mayyami ăn.

Đút đút một hồi thì Ôn Văn nghe thấy bụp một tiếng, sau đó mùi hương rất kỳ quái.

Mayyami thế mà lại xì hơi!

Hơn nữa còn là kiểu phọt ra!

Sắc mặt Ôn Văn đen xì, suýt chút nữa đã bóp nát cái chén trong tay, sau này mấy chuyện chăm trẻ này nên tìm người khác tới làm, Hồ Ấu Lăng cũng rất thích hợp.

Có điều trước đó...

Ôn Văn lặng lẽ dùng năng lượng bao lấy phần khí kia rồi trộn lẫn vào trong cháo hải sản, cười híp mắt đút muỗng cháo cho Mayyami ngo ngác không biết gì.

Sau khi ăn xong muỗng cháo được thêm nguyên liệu, Mayyami nhường mày, theo bản năng cảm thấy không đúng nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào.

Vì vậy trên người Mayyami tỏa ra hơi thở kỳ dị lan tới gần Ôn Văn, trên người anh cũng tỏa ra làn khí nồng đậm màu đỏ tươi.

Đó là cuồng khí!

Mayyami cảm nhận được làn khí kia thì nháy mắt biến thành đỏ bừng, nhào thẳng tới chỗ Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn lập tức ụp chén cháo còn lại lên mặt Mayyami, trực tiếp ấn xuống đất, lại dùng chân đá văng đi, sau đó chỉnh sửa lại quần áo rồi thân nhiên bước ra khỏi phòng giam

Ôn Văn đứng bên ngoài phòng giam, trầm tư nhìn Mayyami.

“Sau khi nó tỏa ra hơi thở kia thì cuồng khí trong người mình cũng có chút mất không chế, khuếch tán ra xung quanh...”

“Khuếch tán trạng thái tiêu cực của mục tiêu ra ngoài chính là sức mạnh Di Mạn sao...”

“Không đúng, sức mạnh khuếch tán hoàn chỉnh thì phạm vi có lẽ phải lớn hơn, hiệu quả cũng kinh khủng hơn, chỉ cần thi triển thì tất cả người hay vật siêu năng trong phạm vi đều bị ảnh hưởng.”

“Giống như trước đó dùng sương lỏng chế tạo ra nhiều quái vật dị hóa liều mạng vì hắn.”

Ôn Văn khẽ gật đầu, Mayyami không hổ tưng là cường giả cấp Tai Biến, cho dù đã biến thành dáng vẻ này thì vẫn còn chỗ đáng để học hỏi.

“Bây giờ mày đã là một đứa con nít, sinh mệnh đổi mới, gọi là Mayyami không thích hợp, người ta nói tên xấu dễ nuôi, sau này mày cứ gọi là... Kháp Sứ Bảo đi.”

“Ừm, đúng là một thiên sứ bảo bảo, cái tên này quá hoàn mỹ.”

Nhìn bóng lưng Ôn Văn rời đi, Mayyami... không đứng, Kháp Sứ Bảo chảy nước mắt.

Tuy nó không hiểu gì cả nhưng vẫn theo bản năng cảm giác được vừa nãy đã xảy ra một chuyện hồng bét.

Đọc theo đường đi, Ôn Văn cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu trước đó cũng chop được làn sương đen kia thì tốt rồi.

Sương đen có năng lực phòng ngự tuyệt đối dưới cấp Tai Biến, có thể làm năng lực phòng ngự của Ôn Văn đạt tới mức độ biến thái.

Đáng tiếc khi đó Mayyami không thể nào mang theo làn sương đen đi đâu thai, vì thế lúc Mayyami biến mất thì xung quanh chỉ còn lại một làn sương đen mơ hồ.

Ngay cả ma thương của Mayyami cũng không lấy được, tính kiêu bốn bỏ thành năm thì Ôn Văn quả thực đã thiệt hại cả tỷ!

Ôn Văn oán giận đi tới phòng giam mình thường dùng để kiểm tra sức mạnh, sau khi phong tỏa phòng giam thì giãn gân giãn cốt một phen, sau đó sức mạnh bắt đầu bùng nổ.

Năng lượng màu đen lan tràn trong phòng giống như dòng nước chảy xuôi trong phòng giam, thỉnh thoảng nghịch ngợm bắn lên tia lửa năng lượng, giống như có sinh mệnh của riêng mình vậy.

“Đây là sức mạnh Tai Nạn thượng tự!”

Lúc Ôn Văn hấp thu năng lượng ve chúa, trong cơ thể vẫn luôn chảy xuôi năng lượng Tai Biến chất lượng cao nhất, vì thế sau khi thực lực thăng cấp, anh không cảm giác được thăng cấp quá rõ ràng.

Nhưng bây giờ chân chính an tĩnh lại, nghiêm túc cảm nhận thì Ôn Văn mới cảm giác được sức mạnh của mình hiện giờ đã thay đổi lớn như thế nào so với trước kia.

Tổng hàm lượng sức mạnh Hắc Thể đã cao hơn trước kia gấp bảy tám lần, chất lượng cũng nâng cao rất nhiều, tất cả các phương diện đều được nâng cao.

Thay đổi rõ rệt nhất chính là cơ thể của Ôn Văn, sau khi được một lượng lớn dòng năng lượng chảy qua, khả năng nén năng

lượng của cơ thể đã gia tăng rất nhiều, đồng thời năng lực chống đỡ cũng tăng vọt.

Lúc kích hoạt gân tay Tai Ách, phạm vi màu đen trên người cũng đã rộng hơn.

Ngoại trừ đôi tay thì ngực và lưng cũng đã sắp được bao trùm, tức là chỉ cần Ôn Văn kích hoạt gân tay Tai Ách thì những phần nội tạng quan trọng đều được bảo vệ mạnh mẽ.

Tăng năng lượng của Hắc Thể cao hơn người siêu năng bình thường một bậc, trước kia khi Ôn Văn còn ở thực lực trung tự đã có thể dựa vào sức mạnh của Hắc Thể để giả mạo người siêu năng thượng tự.

Hiện giờ khi sức mạnh của Hắc Thể đạt tới thượng tự, cho dù đối mặt với cường giả chân tự cũng sẽ không rơi vào thế yếu, nếu đối phương không sử dụng đặc tính Tai Biến, nói không chừng Ôn Văn có thể chiến thắng!

Nếu hai bên đều dốc toàn lực, Ôn Văn có sương trắng thủ vệ và rất nhiều phương pháp, phần thắng cao hơn phần thua rất nhiều.

Tất nhiên đây chỉ là nói tới khả năng cứng rắn chiến đấu trực diện, cường giả chân tự có đủ loại đặc tính kỳ quái, không thể nói rõ là có đặc tính nào khắc chế được Ôn Văn, ngược lại thì nói không chừng Ôn Văn cũng có khả năng hoàn toàn khắc chế một chân tự.

Sau khi hiểu biết toàn diện về thực lực của mình, Ôn Văn cực kỳ tự tin, hiện giờ anh đã bước vào danh sách cường giả rồi.

Ngoại trừ cấp Tai Biến, trong hệ thống Hiệp Hội Thợ Săn thật sự không còn bao nhiêu người có thể mạnh hơn anh, thân nghiệt Bạch Độc đang dưỡng thương vốn là mối họa lớn trong lòng Ôn Văn, nhưng hiện giờ anh đã có thêm vài phần khí thế.

Hơn nữa Ôn Văn có thân phận khá đặc biệt trong Hiệp Hội Thợ Săn, không bị hạn chế tự do hành động, vì thế cũng không cần quá thận trọng.

Quy mô của trạm thu nhận cũng đã tới lúc nên mở rộng.

Không tới mức bao trùm mỗi thành phố của khu Hoa Phủ nhưng cũng không phải chỉ có mấy chục người tàn khuyết

chống đỡ, có lẽ nên thành lập một cơ chế thành thạo trong việc tuyển chọn thành viên, không thể chỉ dựa vào một mình Ôn Văn.

Đơn giản tính toán một chút, Ôn Văn hài lòng rời khỏi phòng giam, ngẩng đầu nhìn trần nhà trạm thu nhận, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Từ hai ngày trước thì khu Tai Biến của trạm thu nhận đã được mở ra, thân phận của Ôn Văn cũng có thay đổi.

Đầu tiên là thân phận ngục đốc Tai Nạn biến mất, thay vào đó là giám ngục Tai Biến.

Mở trạng thái giám ngục Tai Biến trong trạm thu nhận thì năng lượng trên người càng ổn định hơn, đồng thời cũng gia tăng một khoảng.

Ôn Văn đánh giá một phen, vẫn chưa thể bằng ve chúa nhưng hẳn là mạnh hơn Mayyami ở thời kỳ toàn thịnh một chút.

Về phần quyền hạn thì không có gì thay đổi, bởi vì trước đó Ôn Văn đã là người có quyền hạn cao nhất trong trạm thu nhận rồi.

Chương 767 - Lần thứ hai nói chuyện

Ngoại trừ giám ngục Tai Biến, huy hiệu nhân viên thu nhận, thẻ nhân viên quản lý kho hàng của Ôn Văn cũng yên lặng thẳng cấp.

Chất liệu của huy hiệu nhân viên thu nhận không còn là kim loại mà là một loại đá màu đen kỳ quái, ở giữa có một con số.

007

Nó có nghĩa là trước Ôn Văn, trạm thu nhận chỉ có nhân viên thu nhận cấp Tai Biến, mà Ôn Văn chính là người thứ bảy.

Xét thấy bản thân cấp Tai Nạn vẫn chưa có thực lực cấp Tai Biến, vì thế sáu nhân viên thu nhận Tai Biến trước đó cũng chưa chắc là có thực lực cấp Tai Biến.

Lúc Ôn Văn còn là nhân viên thu nhận Tai Nạn, số hiệu là 4399, anh cứ tưởng rằng số hiệu của nhân viên thu nhận Tai Biến sẽ có ba đơn vị, không ngờ anh chỉ là số bảy.

Có điều suy nghĩ kỹ một chút thì cũng khá hợp lý, toàn bộ người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa ở khu Hoa Phủ ít nhất cũng hơn mười ngàn, nhưng người siêu năng cảnh giới ‘Chân Ngã’ thì chỉ có duy nhất một mình Tuân Anh.

Trạm thu nhận từng có bảy nhân viên thu nhận Tai Biến là rất giỏi.

Ngoại trừ số hiệu và chất liệu, năng lực cảm nhận nguy hiểm và tra xét hoàn cảnh xung quanh của huy hiệu nhân viên thu nhận cũng được tăng cường, mặt khác còn tăng thêm một năng lực mới.

Ôn Văn thử kích phát năng lực này, phía sau anh xuất hiện một cái bóng sao năm cánh màu đen mờ ảo, Ôn Văn có thể điều chỉnh hình dáng của nó, cuối cùng Ôn Văn chỉnh thành một cái giá chữ thập màu đen.

Cái giá chữ thập màu đen này thoạt nhìn rất dọa người nhưng lại không có tác dụng gia tăng sức chiến đấu cho Ôn Văn, cũng không có cách nào dùng để đối phó kẻ địch.

Năng lực của nó chỉ có hai thứ, một năng lực có tên là ‘thần bí’, khi kích hoạt thì mọi phương pháp dò xét dưới Tai Biến đều vô hiệu đối với Ôn Văn.

Có được năng lực này, sau này Ôn Văn muốn làm mấy chuyện trộm gà trộm chó sẽ càng thuận tiện hơn, muốn lừa người cũng càng dễ dàng hơn.

Mà một năng lực khác là gia tăng trạng thái cho nhân viên thu nhận ở gần đó, để năng lực của bọn họ thăng cấp, ý chí chiến đấu tăng vọt, về phần hiệu quả cụ thể như thế nào thì Ôn Văn vẫn chưa thử.

Về phần thẻ nhân viên quản lý kho hàng thì không thể gọi là chất liệu được nữa, nó là một điểm sáng màu vàng lơ lửng trước ngực Ôn Văn, chỉ có anh có thể nhìn thấy.

Ngoại trừ ngăn cách khả năng bị ô nhiễm tinh thần, tất cả những năng lực cơ bản đều tăng vọt, đồng thời nó cũng có tác dụng đối với những người khác ở bên cạnh Ôn Văn, có điều hiệu quả sẽ giảm đi theo số lượng.

Mặt khác hai bộ đồng phục vốn có của Ôn Văn cũng được cường hóa mạnh mẽ hơn.

Đồng phục nhân viên thu nhận bền chắc hơn trước rất nhiều, có thể cung cấp lực phòng ngự tốt hơn, là một món vật dụng siêu dung đỉnh cấp, bây giờ bị Galting Phật Thuyết bản chính diện cũng không thể nào làm gì được.

Về phần chiếc áo khoác trắng của nhân viên quản lý kho hàng thì lại càng thoải mái hơn, Ôn Văn dám tuyên bố đây là chiếc áo ngủ mặc thoải mái nhất trên thế giới...

Sau khi thống kê xong, sức mạnh của Ôn Văn lại càng gia tăng hơn gấp bội, quả nhiên cầu phú quý trong nguy hiểm, lần này Ôn Văn mạo hiểm rất lớn tiến hành kế hoạch, thu hoạch cũng vượt khỏi dự tính của Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn không tốn nhiều thời gian để trải nghiệm những thu hoạch này mà dịch chuyển tức thời tới trung tâm khu Tai Nạn, đi lên cầu thang, anh gấp gấp muốn xem khu Tai Biến rốt cuộc như thế nào.

Cầu thang từng chút nâng lên, tâm trạng của Ôn Văn cũng kích động hơn, khu Tai Biến của trạm thu nhận rốt cuộc là như thế nào?

Lúc cầu thang vượt qua trần nhà, tầm mắt Ôn Văn đột nhiên tối sầm, sau đó cầu thang đột nhiên tuột xuống.

Ôn Văn sửng sốt, tình huống gì đây?

Khu Tai Biến không phải ở phía trên sao, sao lại tuột xuống như thang máy gặp sự cố thể này?

Nhưng Ôn Văn cũng không có cảm xúc sợ hãi, với thực lực của anh hiện giờ, đừng nói rơi thang cho dù dùng đầu đập vào tòa nhà cũng không có vấn đề.

Đợi đến khi cầu thang dừng lại, Ôn Văn phát hiện mình xuất hiện trước cửa cung điện đá đen!

Ôn Văn đã từng thấy tòa cung điện này, là khung cảnh xuất hiện trong linh hồn của anh sau khi có được năng lực của người áo đen thần bí.

Nói cách khác hiện tượng cầu thang rơi khi này không phải xảy ra ở hiện thực mà là ý thức của Ôn Văn.

Mặt khác Ôn Văn còn phát hiện một chuyện, chất liệu của huy hiệu nhân viên thu nhận giống hệt loại đá tạo thành cung điện

này.

Ôn Văn nhướng mày, người áo đen kia gọi anh tới để làm gì?

Chẳng lẽ bởi vì thực lực của Ôn Văn thăng cấp nên hắn muốn tiến hành quyết chiến, sau đó tranh giành quyền khống chế cơ thể?

Hay là sau khi Ôn Văn mở ra khu Tai Biến, hắn có chuyện gì muốn nói với anh?

Ôn Văn do dự một hồi, cuối cùng vẫn bước vào tòa cung điện đá đen này, hiện giờ anh đã đứng trước cung điện rồi, có trốn tránh cũng không giải quyết được bất cứ vấn đề gì.

Nương theo nhịp chân của Ôn Văn, trong cung điện bắt đầu bùng lên một ngọn nến, âm thanh ngọn lửa làm trái tim Ôn Văn cũng rung động theo.

Đi được một đoạn ngắn, Ôn Văn rút cuộc cũng nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ngai vàng đá đen.

Áo choàng trên người hắn rất giống áo choàng giám ngục Tai Biến trên người Ôn Văn, nhưng lại càng tinh xảo hơn, có lẽ khi Ôn Văn mở ra khu Tai Ách sẽ có được một cái áo như vậy.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, không ai mở miệng trước.

Sau một hồi lâu lúng túng, Ôn Văn thật sự không nhịn được mở miệng nói: “Ông tìm tui không phải để chơi trò đấu mắt đúng không, muốn làm gì thì nói một tiếng, tui nhất định sẽ theo tới cùng.”

“Vớ lại không phải ông nói chờ tui đạt tới cấp bậc Tai Biến mới gặp lại à, loại ông lớn như ông không thể giống như ‘tên kia’ đi...”

Trong giọng điệu của Ôn Văn có chút tức giận, bởi vì căn cứ theo sự hiểu biết của anh về con đường trở nên mạnh mẽ của người siêu năng thì tình huống này xảy ra khi người siêu năng và tàn linh của cường giả quyết đấu với nhau để tranh giành quyền khống chế cơ thể.

Ngón tay người áo đen giật giật, hắn biết Ôn Văn khá đê tiện nhưng vẫn có kích động muốn trực tiếp đá Ôn Văn lăn đi.

“Lần này có thể hấp thu năng lượng của hai cấp Tai Biến, cậu làm không tệ, còn mở ra khu Tai Biến, vì thế tôi mới gặp cậu.”

“Mặt khác quan hệ của chúng ta khác những người siêu năng khác, đúng là cậu nên cảnh giác tôi nhưng không phải dùng phương pháp này.”

“Nếu chúng ta giống như người siêu năng bình thường, chỉ cần tôi có suy nghĩ đó trong đầu thì có thể cướp đoạt cơ thể cậu, không cần để cậu tiếp nhận đồ của tôi.”

Tiếp nhận đồ của tôi...

Xem ra người áo đen này quả thực chính là chủ nhân của trạm thu nhận.

Ôn Văn cười xùy một tiếng: “Tàn linh trong cơ thể người siêu năng và linh hồn của người siêu năng có sức mạnh ngang bằng, thậm chí linh hồn của người siêu năng còn mạnh hơn một chút, sao tôi lại...”

“Tôi không phải tàn linh.” Người áo đen đánh gãy lời Ôn Văn.

Con ngươi Ôn Văn hơi mở rộng, không phải tàn linh cũng có nghĩa là....

“Mặt khác, bây giờ cậu vẫn còn quá yếu...”

Sau khi hắn nói xong, áo choàng giám ngục Tai Biến trên người Ôn Văn chợt biến mất, một cây kiếm sắc bén màu đen đã chia thẳng vào cổ họng Ôn Văn, mà người áo đen kia thậm chí còn không nhúc nhích miếng nào.

“Được rồi, tôi tin rồi.” Ôn Văn giơ hay tay lên làm ra dáng vẻ đầu hàng.

Chương 768 - Ba bậc thần

Thực lực khủng bố của đối phương đã loại bỏ nghi hoặc của Ôn Văn.

Thực lực cách biệt tới mức độ này thì người áo đen cũng không cần cố ý lừa gạt anh.

Thấy Ôn Văn đầu hàng, người áo đen xua tan lưỡi kiếm, vốn định tâm sự một chút với Ôn Văn, nhưng bây giờ bị Ôn Văn gây rối một trận thì cũng không còn tâm tư tám chuyện trời đất.

“Không phải tôi muốn nhắm vào cậu, gọi cậu tới là có vài chuyện muốn nói.”

“Ừm, ngài nói đi, tôi nghe đây.”

Ôn Văn ngồi trên sàn nhà, dáng vẻ rất ngoan ngoãn, cứ như là một người hoàn toàn khác với cái người hồng hách lúc ban đầu.

“Chuyện thứ nhất chính là dấu ấn mặt trăng trên tay cậu tới từ một người bạn cũ của tôi, vì thế tôi hi vọng cậu có thể tôn kính cô ấy một chút.”

“Tuy cô ấy đã không còn nhớ rõ tôi nhưng nếu lỡ như cô ấy nhớ ra thì cậu cứ nói rằng...”

“Tôi đã chết rồi.”

Ôn Văn gãi gãi đầu, thì ra người đẹp dưới ánh trăng chính là tình nhân cũ của ông anh này.

Khó trách lúc nhìn thấy cô ta mình lại có cảm giác quen thuộc kỳ lạ và một loại cảm xúc khác thường, đây chính là bị năng lượng trong cơ thể ảnh hưởng.

Chẳng qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm cô đã quên đi người áo đen này nhưng lại theo bản năng cảm giác được?

Ông anh áo đen này không phải loại cặn bã vô tình kia chứ?

Người áo đen không biết Ôn Văn đang nghĩ linh tinh gì trong đầu, hần giờ ngón tay thứ hai nói: “Chuyện thứ hai, chính vì

thực lực cậu không đủ nên tôi đã tạm thời bảo quản thứ này giúp cậu, hiện giờ có thể trả lại.”

Hắn ném một quả bóng màu đỏ cho Ôn Văn, bên trong quả bóng kia tựa hồ có giọng nói không ngừng gào thét, sau khi chụp nó trong tay, Ôn Văn thậm chí có xúc động muốn ném bay nó đi.

Thứ trong quả bóng này giống như tập hợp tất cả cảm xúc tiêu cực, có chút giống với lúc Ôn Văn mất không chế nhưng lại càng cực đoan khủng bố hơn.

“Trong quả bóng này chính là năng lực vốn có của cậu, trong đó phong ấn tàn linh của cường giả, kẻ ca hát trong cung điện của Vua Vô Danh...”

“Đừng thử quay trở lại là nó, cậu không thể chịu nổi ô nhiễm của Vua Vô Danh đâu...”

Vua Vô Danh...

Ôn Văn nhíu mày, tên này nghe có chút nguy hiểm, anh đưa quả bóng về phía người áo đen.

“Nếu thứ đồ chơi này nguy hiểm như vậy thì ông bảo quản đi, tui cầm phông tay.”

Người áo đen lắc đầu nói: “Tôi không có khả năng giúp cậu mãi được, sức mạnh của cậu cuối cùng vẫn do cậu tự mình giải quyết.”

“Trải qua suối nước trên lưng cá voi nên cậu có một phần ký ức khác, tìm một cơ thể đủ mạnh mẽ, rót phần ký ức và sức mạnh này vào thì có thể chế tạo ra một phân thân cho cậu, như vậy thì cậu mới có thể giải quyết phiền phức mà thứ này mang tới.”

Ôn Văn nghi hoặc hỏi: “Phân thân?”

“Phân thân mà ta nói là một ‘cậu’ khác có hệ thống năng lực độc lập và ý thức của chính mình.”

“Chỉ có một dạng cá thể như vậy mới có thể chứa đựng nỗi thứ trong quả bóng này, bằng không nó chỉ có thể vẫn luôn ở trong cơ thể cậu, giống như một quả bom vậy, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.”

Ôn Văn vẫn còn muốn hỏi tiếp nhưng người áo đen đã giơ ngón tay thứ ba.

“Chuyện thứ ba là một lời khuyên.”

“Thực lực của cậu trở nên mạnh hơn nên cũng sẽ tiếp xúc với nhiều thứ hơn, nhưng cậu đừng bao giờ cho rằng trạm thu nhận là vạn năng, xét ra thì nó chỉ là một dụng cụ hơi mạnh mẽ một chút mà thôi.”

“Trước khi cậu bước vào cấp Tai Biến, loại Thần Linh Giới như ve chúa chính là cực hạn mà cậu có thể trêu chọc, đừng thử tính kế thứ ở cấp bậc cao hơn.”

“Nhất là tám vị Chúa Tể Tối Cao, sự tồn tại của bọn họ đã có ý nghĩa rất quan trọng đối với thế giới, tính mạng của cậu chưa đủ cấp bậc, cho dù tôi nói hết mọi thứ cho cậu thì cũng không thể nào hiểu được sự tồn tại của bọn họ.”

Ôn Văn giơ tay: “Khoan nói tới Chúa Tể Tối Cao, Thần Linh Giới là cái gì vậy?”

Anh đương nhiên biết trạm thu nhận có giới hạn, trước đó khi ở địa bàn của vị ‘chủ nhân Tử Tịch Không Minh’ kia, trạm thu nhận không dám hó hé chút nào.

Ôn Văn cũng nghe Kincara nói, ngàn năm trước trạm thu nhận cũng vì muốn thu nhận một sự tồn tại trên cấp Tai Biến mới rơi vào trạng thái tê liệt như vậy.

Có điều lời nói của người mặc áo choàng đen này đã gõ vang hồi chuông cảnh báo, có nhiều lúc anh quả thực rất y lại vào sự tồn tại của trạm thu nhận mà trắng trợn không chút kiêng kỵ.

Nhưng bây giờ Ôn Văn càng tò mò về Thần Linh Giới mà người áo đen nói hơn.

Kincara từng nói, cấp Tai Ách chẳng qua là sự tồn tại trên Tai Biến mà nhân loại không thể nào hiểu được, cũng là cách gọi chung cho tất cả quái vật vượt qua cấp Tai Biến, như vậy Thần Linh Giới chính là cấp bậc trên cấp Tai Biến sao?

Người áo đen do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói với Ôn Văn: “Sau khi đạt tới cấp Tai Biến thì đã thoát khỏi phạm trù sinh mạng cấp thấp, có được thần tính lựa chọn con

đường Thần Linh, căn cứ theo cấp bậc thần lực ít hay nhiều để phân chia thành Thần Tinh Giới, Thần Linh Giới và Thần Thiên Giới.”

“Cái gọi là Thần Tinh Giới chính là bị giới hạn trong một tinh cầu, không có cách nào dùng sức mạnh của chính mình tới được thế giới của các Thần Linh khác, cấp Tai Biến của Hiệp Hội Thợ Săn nếu có thần tính thì phần lớn đều là Thần Tinh Giới, loại Thần Tinh Giới này ở trong thế giới trong thường được gọi là bán thần.”

“Mà Thần Linh Giới chính là thoát khỏi hạn chế tinh cầu, có thể dựa vào thần lực một mình đi tới thế giới của Thần Linh khác, ve chúa mà cậu hấp thu chính là một Thần Linh Giới, trên đảo Thợ Săn cũng có một Thần Linh Giới, Thần Linh Giới ở thế giới trong thường được gọi là thần.”

“Lần này cậu tính kế được ve chúa là vì đủ thứ trùng hợp nên mới thành công, thực lực chân chính của nó không thể phát huy được một phần, cậu đừng vì thế mà chủ quan.”

“Nếu Chúa Tể Tối Cao không ra lệnh, Thần Linh Giới chính là người quản lý thực tế trong thế giới trong, cậu cũng có thể gọi họ là Chân Thần, bọn họ có thể làm được gì, cậu căn bản không thể nào tưởng tượng nổi.”

Ôn Văn giơ tay nói: “Vậy bọn họ có khả năng trở thành Chúa Tể Tối Cao không?”

Người áo đen: “...còn dám tranh luận thì tôi sẽ cho cậu ăn cháo hải sản, sau đó giết chết.”

“Chỉ nói thêm một chút thôi mà, đừng ác vậy chứ?”

Ôn Văn lại khôi phục dáng vẻ ngoan ngoãn, không qua vài giây lại giơ tay: “Vậy nếu có người không đạt tới cấp Tai Biến nhưng lại có thần tính...”

“Cậu nói Bạch Độc đúng không, hẳn có thể tính là sinh vật thần tính, có thể thực hiện một phần quyền năng của Thần Tinh Giới, đối với cậu bây giờ thì khá nguy hiểm, nhưng cậu đã mở ra khu Tai Biến nên không cần quá lo lắng.”

Nói tới sinh vật thần tính, ánh mắt người áo đen nhìn Ôn Văn có chút phức tạp: “Được rồi, lần nói chuyện này dừng lại ở đây, có lẽ cậu không tin nhưng tôi chân thành hi vọng cậu có

thể trở nên mạnh mẽ hơn, ít nhất cũng có thể đảm đương một phía.”

“Lần gặp mặt tiếp theo, hi vọng có thể nói chuyện đàng hoàng như thế này.”

“Chờ chút đã, ông rút cuộc là....”

Ôn Văn còn chưa nói xong thì trước mắt đã tối sầm, khi mở mắt ra thì đã đứng trên cầu thang, mà cầu thang cũng đang chậm rãi nâng lên.

Vị trí cầu thang tương tự với khi tầm mắt Ôn Văn biến thành màu đen, hoặc là khi đó cầu thang ngừng vận hành, hoặc là cuộc nói chuyện trước đó của Ôn Văn và người áo choàng đen kia chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Chương 769 - Khu Tai Biến

Lời nói cuối cùng của người áo đen nghe như đang trăng trối làm Ôn Văn có cảm giác không tốt lắm.

Anh muốn hỏi rõ nhưng đối phương không cho anh cơ hội.

Cầu thang chuẩn bị dừng lại, Ôn Văn hít đầu một cái, tạm thời gạt đi mở suy nghĩ lộn xộn.

Chuyện của người áo đen có thể nghĩ lại sau, quan trọng nhất hiện giờ là xem thử xem khu Tai Biến mang tới kinh hỉ gì cho anh.

Sau khi cầu thang ngừng lại, Ôn Văn phát hiện mình đứng trong một không gian đen kịt, một đôi mắt xanh biếc sáng ngời chợt xuất hiện, tò mò nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn bị đôi mắt kia dọa hoảng, theo bản năng búng tay một cái, một luồng sáng mạnh mẽ xuất hiện từ ngón tay.

“Oái!”

Chủ nhân của đôi mắt kia kêu thảm thiết, bịt mắt lăn lộn vài vòng.

Nương theo tia sáng từ ngón tay, Ôn Văn thấy rõ dáng vẻ của người nọ.

Đó là một thanh niên hơi gầy gò mặc áo bào đen, hấn có mái tóc hơn xoắn màu đen chạm tới bả vai, thoạt nhìn giống như đã lâu rồi không để ý tới tóc tai, nhưng thoạt nhìn cũng không có cảm giác lồi thối, ngược lại có chút nhẹ nhàng, thoải mái.

Đại khái là vì dáng vẻ rất đẹp trai đi....

Quần áo trên người hấn trái ngược với Dẫn Đạo Giả, phía sau có một vòng sáng nghiêng màu đen.

Khoảng một giây sau, thanh niên hơi mở to mắt nhìn Ôn Văn.

“Ngại quá, hơn một ngàn năm không thấy ánh sáng nên bị kích thích một chút, cậu chính là chủ nhân mới của trạm thu nhận à?”

Ôn Văn gật đầu, Người Bảo Vệ trung tâm tầng thứ tư có hơi khác với tưởng tượng của anh, hiện giờ Ôn Văn vẫn chưa nhìn thấu được tính cách của người này.

“Ừm... xem là vậy đi.”

“Tôi là Mặc Cung, biệt hiệu ác nghiệt thần ma, bạn bè trên giang hồ đều gọi tôi như vậy.”

Biệt hiệu?

Bạn bè trên giang hồ?

Người này là cái quỷ gì vậy?

Trước khi tới khu Tai Biến, Ôn Văn vẫn luôn suy đoán dáng vẻ của Mặc Cung, vốn tưởng sẽ rất khí phách ngang tàng hoặc thần bí ngập trời, không ngờ lại là dáng vẻ bất cần đời như thế.

Một thanh niên thoạt nhìn có chút gầy yếu lại chính là người mà Dẫn Đạo Giả vẫn luôn kiêng kỵ?

Hơn nữa so với ba nhân viên quản lý trung tâm trước thì thẳng thắn thành khẩn hơn rất nhiều, trực tiếp thông báo tên và biệt hiệu của mình.

Mặc Cung xoay quanh Ôn Văn, thoạt nhìn có chút hưng phấn: “Trên người người có mùi của Bạch Độc, nếu thẳng đó còn xuất hiện thì cậu cứ báo tôi một tiếng, tôi giúp cậu xé nhỏ nó.”

Ôn Văn sửng sốt, Mặc Cung thế mà lại có thể trực tiếp nhận ra mùi của Bạch Độc trên người anh.

Anh theo bản năng kiểm tra thực lực của Mặc Cung, kết quả là... cấp Tai Biến!

Mặc Cung lại chính là một cường giả cấp Tai Biến!

Nhóm nhân viên quản lý trung tâm trước đó cũng từng là cường giả cấp Tai Biến, nhưng bọn họ đều vì sự kiện trước kia mà bị rút cảnh giới.

Nhưng Mặc Cung vẫn có thể duy trì thực lực cấp Tai Biến, hoặc là trước đây hắn đã không cống hiến sức mạnh cho trạm thu nhận, hoặc là sau khi cống hiến vẫn có thể duy trì thực lực cấp Tai Biến!

Chẳng lẽ hắn là Thần Linh Giới?

Ôn Văn im lặng suy nghĩ một hồi, sau đó hỏi Mặc Cung vấn đề mình quan tâm nhất: “Anh và Bạch Độc rốt cuộc có quan hệ như thế nào vậy?”

Mặc Cung gãi đầu nói: “Nói ra thì quan hệ của bọn tôi khá phức tạp, hình thái sinh mệnh của tôi khác với nhân loại, vừa ra đời đã có sức mạnh của thân ma, theo sức mạnh ngày càng gia tăng, hai luồng sức mạnh bắt đầu đấu đá lẫn nhau...”

“Nói đơn giản thì... chính là tinh thần của tôi nứt ra, tôi phân liệt tinh thần thành hai nửa, dùng phần tinh thần kỳ quái của mình chế tạo thành một phân thân rồi trực xuất ra ngoài.”

“May mắn là hắn chỉ cần đi phần thần tính và thần lực không đáng kể, vì thế không thể coi là mối đe dọa quá lớn.”

Nghe Mặc Cung nói xong, Ôn Văn liền hiểu được quan hệ của Mặc Cung và Bạch Độc, giống với mình suy đoán trước đó, bọn họ có thể tính là một thể, nhưng cũng có thể tính là hai cá thể khác biệt.

Mặc khác sau này Ôn Văn muốn chế tạo phân thân thì có thể tới tìm Mặc Cung hỏi thăm kinh nghiệm.

Sau khi nói chuyện với nhau một hồi, hiểu được tình huống, Mặc Cung liền dẫn Ôn Văn đi dạo một vòng khu Tai Biến.

Phòng giam ở khu Tai Biến không nhiều, chỉ có một trăm, nhưng mỗi phòng giam đều rất lớn, mỗi phòng có kích cỡ tương đương một sân bóng.

Theo lời Mặc Cung, mặc dù có trăm phòng giam nhưng chỉ có thể giam cùng lúc mười Tai Biến.

Sở dĩ chuẩn bị thêm chín mươi phòng giam vì cường giả cấp Tai Biến có đủ loại quái lạ, một phòng giam không thể đảm bảo có thể nhốt được một cường giả.

Cấp Tai Biến có hình thể không lồ cần tiến hành mở rộng không gian phòng giam, cấp Tai Biến am hiểu tấn công thì cần gia cố sức chống đỡ.

Phòng giam khu Tai Biến một khi giam giữ phạm nhân thì không thể tùy ý mở ra như trước, cũng không thể xem phạm nhân là công cụ mà ép buộc, tác dụng của nơi này rất đơn thuần, chính là thu nhận tai họa.

Không có gì mới mẻ nên Ôn Văn cũng không quá hứng thú, mãi tới khi Mặc Cung dẫn anh tới trước một cánh cửa kim loại.

Phong cách trang trí của cánh cửa này trông sang trọng hơn hẳn, Ôn Văn có chút nghi hoặc: “Nơi này là?”

“Là không gian riêng của chủ nhân trạm thu nhận, bên trong có phòng sinh hoạt, phòng làm việc, phòng họp và phòng luyện tập...”

Ôn Văn nghe vậy thì ánh mắt sáng ngời, trực tiếp đẩy cửa tiến vào, Mặc Cung đứng ngoài cửa chứ không vào cùng Ôn Văn.

“Nơi này chỉ dành cho cậu, cũng chỉ có người được cậu cho phép mới có thể tiến vào, đồng thời cậu có thể thông qua hệ thống giám sát trong phòng làm việc quan sát mọi góc ngách trong trạm thu nhận, cậu cứ xem qua đi, tôi đi làm công việc của mình.”

Sau khi thông báo xong, Mặc Cung liền xoay người rời đi.

Ôn Văn nhìn theo bóng lưng Mặc Cung, gãi gãi đầu.

Mặc Cung là người có thái độ tốt nhất trong số nhân viên quản lý trung tâm, nhưng Ôn Văn cứ cảm thấy hẳn khác với những quản lý khác, giống như có một loại ngăn cách khó nói với trạm thu nhận vậy.

Sau đó Ôn Văn thích thú dạo một vòng không gian riêng của mình.

Theo Ôn Văn suy đoán, chủ nhân trước của trạm thu nhận rất có thể là một vị ‘Thần Thiên Giới’, cho dù không phải thì cũng là dạng Thần Linh Giới cực kỳ mạnh mẽ, vì thế trong không gian riêng có lẽ sẽ có vài thứ tốt.

Nhưng làm Ôn Văn thất vọng là ngoại trừ một đồng đồ dùng hàng ngày cổ xưa thì chẳng có đồ siêu năng hay bí tịch thần công gì cả.

Có điều có được một địa bàn của riêng mình trong trạm thu nhận cũng làm Ôn Văn rất thỏa mãn.

Đường đường là người đứng đầu trạm thu nhận lại chỉ có thể sống trong phòng giam được cải tạo thì giản dị quá rồi.

Cùng ngày hôm đó Ôn Văn đã chuyển hết đồ đạc của mình để trong phòng giam tới tầng bốn trạm thu nhận, đổi mới toàn bộ số giường chiếu đồ đạc cổ xưa kia.

Số đồ dùng này được thợ thủ công cao cấp ngàn năm trước chế tạo, không hề thua kém đồ dùng trong hoàng cung, mang đi bán có thể kiếm được một số tiền lớn.

Về phần vì sao Ôn Văn không để lại cho mình dùng...

Tất cả đều là đồ gỗ khắc hoa, làm sao dễ chịu bằng ghế dựa lác lư của anh chứ?

Làm Ôn Văn ngạc nhiên nhất chính là phòng luyện tập, ở nơi đó Ôn Văn có thể thỏa thích thi triển sức mạnh mà không cần lo lắng tới vấn đề dùng quá sức mà phá hủy đồ đạc...

...

Chương 770 - âm thanh kỳ quái

Trong một phòng bệnh đơn ở trung tâm điều trị ở thành phố Khê Hồng.

Một thợ săn tóc đen đeo mặt nạ hô hấp, khí ra nhiều hơn khí vào, thoát nhìn giống như sắp chết tới nơi.

Trên bàn đặt một bình hoa, hoa trong bình đã héo úa.

Trạng thái này của hắn đã giằng co suốt bảy tám ngày, lúc ban đầu nhóm y tá còn lo lắng người này sẽ đột ngột ra đi, nhưng

hiện giờ thì căn bản không thêm quản nữa.

Người này chính là Ôn Văn...

Không đúng, là sương trắng nguy trang Ôn Văn.

Khoảng thời gian hấp thu năng lượng của ve chúa, Ôn Văn không rảnh điều khiển hành động của sương trắng, vì thế để sương trắng nguy trang thành trạng thái bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, như vậy không cần lo lắng hành động của nó sẽ lộ ra sơ hở.

Lúc sương trắng nguy trang thành cơ thể, nếu không bị tổn hại tới mức tử vong thì nó sẽ biểu hiện giống hệt như sinh vật có máu thịt bình thường, vì thế bác sĩ Hiệp Hội Thợ Săn cũng không nhìn ra manh mối.

Đột nhiên cửa sổ bị mở ra, sau đó thợ săn trên giường biến thành sương trắng rồi biến mất, thay vào đó là một bóng dáng có nụ cười kỳ dị, là bản thể của Ôn Văn đã trở lại.

Ôn Văn thu hồi sương trắng, sau đó liền thấy trong người sương trắng có một lá thư.

Là Ngô Lục Căn lưu lại, Ôn Văn xem xong liền trực tiếp vo thành một cục rồi ném vào sọt rác, sau đó cục giấy kia bùng cháy.

Ngô Lục Căn nhìn ra thân thể sương trắng này là giả, còn dùng năng lực giúp Ôn Văn gia cố một chút.

Vốn cơ thể Ôn Văn chỉ hôn mê bất tỉnh, sau khi được năng lực của Ngô Lục Căn gia cố thì trở thành mỗi ngày bệnh tình nguy kịch hai ba lần...

Trong thư Ngô Lục Căn nói rằng mình đã đạt được thỏa thuận với Hiệp Hội Thợ Săn, khoảng thời gian ngắn trong tương lai sẽ là thời kỳ phát triển vàng son của Phật giáo, vì thế hẳn cần phải trấn giữ ở phía nam.

Ngô Lục Căn đoán rằng Ôn Văn lén lút ra ngoài là vì kiếm được chỗ tốt giống như mình, nếu không ngại Ôn Văn có thể tìm cơ hội tới Phật giáo phía nam tìm hãn, bọn họ có thể chia sẻ chỗ tốt với nhau.

Mặt khác hẳn sẽ lập một pho tượng nhỏ cho Ôn Văn để trong chùa miếu...

Nếu Ngô Lục Căn không nhắc tới chuyện pho tượng, Ôn Văn có thể để Cơ Kim Hội hợp tác với Phật giáo, hiện giờ thì không còn nữa!

Sau đó Ôn Văn để lại một xấp tiền mặt trên giường, sau đó từ cửa sổ rời đi, trở lại căn phòng trong tòa nhà đồ sộ ở trung tâm thành phố Khê Hồng.

Sau khi trở về, Ôn Văn tìm một thợ săn, tìm hiểu sự việc ve sầu và đọa thiên sứ trong thời gian mình ‘hôn mê’.

Cuộc chiến của cấp Tai Biên đã phá hủy một phần nội thành thành phố, nhưng may mắn là phần lớn vẫn còn hoàn chỉnh.

Sau khi chỉnh sửa đơn giản thì có thể chuyển số dân cư bị chuyển đi quay về, sau đó chỉnh sửa ký ức một phen là được.

Giáo Đường Vinh Quang bị tổn hại nặng nề, thu hoạch lẻ tẻ không được bao nhiêu, có lẽ qua mười năm hai mươi năm cũng chưa chắc có thể hồi phục, khoảng thời gian gần đây có lẽ sẽ không gây ra chuyện thiêu thân gì nữa.

Giá chữ thập màu đen mà Ôn Văn tạo ra vẫn còn đứng trên mặt biển, được Hiệp Hội Thợ Săn dùng phương pháp đặc biệt che đi, chờ đợi nó tự biến mất.

Ngoài ra khu Hoa Phủ còn có hai nơi xuất hiện sự kiện lớn, một tỉnh ở phía tây nam đã mở ra con đường dẫn tới tai họa vong linh, một sự kiện khác là một tổ chức nào đó ở hòn đảo phía đông dùng vũ khí cổ đại gây hấn với Hiệp Hội Thợ Săn.

Tai họa vong linh hiện giờ chưa xuất hiện cường giả cấp Tai Biên, nhưng đám vong linh có năng lực kỳ quái này không dễ bị tiêu diệt, vì thế đến giờ vẫn còn đang giằng co.

Tổ chức bí ẩn ở hòn đảo phía đông thì không đáng nói tới, nhưng vũ khí cổ đại thì có thể sánh ngang với cường giả cấp Tai Biên.

Hai sự kiện này xảy ra trước sự kiện ve sầu nhưng đến giờ vẫn chưa có kết quả, hao tổn rất nhiều nhân lực vật lực của hiệp hội.

Có điều tuy nơi đó thiếu người nhưng Ôn Văn không có suy nghĩ nhúng chân vào, anh vừa trải qua một trận nguy hiểm

sống chết, hơn nữa thực lực lại vừa mới thăng cấp, cần một khoảng thời gian để bình ổn.

Sau khi điều chỉnh tốt tâm trạng thì mới có thể dùng trạng thái tốt hơn để theo đuổi kích thích.

Hai ngày sau, Đào Thanh Thanh vẫn luôn giúp đỡ công việc khôi phục ở thành phố Khê Hồng, hiện giờ nghiệp vụ của cô nàng đã rất thuần thục, rất giống như một thợ săn dày dạn kinh nghiệm, hơi thở quỷ hút máu trên người cũng ngày càng nhạt đi.

Thật ra thì Ôn Văn không muốn ở lại thành phố Khê Hồng, nơi này vẫn còn ở trạng thái khẩn cấp, ngay cả nơi ăn lẩu xiên cũng không có, muốn ghẹo người cũng chẳng tìm ra đối tượng.

Nhưng chiếc máy bay mà Ôn Văn đặt khu Mỹ Gia đã hoàn thành, trong vòng hai ngày này sẽ giao hàng, địa điểm giao hàng chính là ở thành phố Khê Hồng, vì thế Ôn Văn chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Hai ngày này Ôn Văn vẫn luôn chú ý tới video phán xét kia.

Vài ngày không chú ý tới, Ôn Văn phát hiện số người bỏ phiếu chỉ còn lại khoảng mười ngàn người, những người khác đã bị phương pháp kỹ thuật loại trừ, không có cách nào tiếp tục xem video xét xử hàng ngày.

Hơn mười ngàn người này cơ bản đều là kẻ phán xét nói gì thì bọn họ tin cái đó, hơn nữa thái độ cũng rất cực đoan.

Ôn Văn đã không lên mạng bảy tám ngày mà vẫn còn ở lại trong này đương nhiên là vì vài ngày trước anh nằm trong số những người mắng chửi tàn bạo nhất...

Anh cực đoan như vậy nhưng không phải tán thành cách làm của kẻ phán xét này.

Có một số việc nếu Ôn Văn gặp phải thì có lẽ cũng sẽ ra tay, nhưng chắc chắn sẽ không chơi trò bỏ phiếu bằng ý kiến của dân mạng như thế.

Anh chỉ cảm thấy hứng thú với màn xét xử này, muốn ở lại tới cuối cùng xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Ôn Văn có dự cảm là kẻ phán xét này sẽ không đàng hoàng xử lý căn bã, cuối cùng chắc chắn sẽ làm vài chuyện thiêu thân.

Đến khi đó nếu không có chuyện gì thì Ôn Văn muốn đi gặp kẻ phán xét này.

Sau khi trở thành thợ săn thì rất hiếm thấy có người bình thường có thể làm Ôn Văn cảm thấy hứng thú như vậy.

Phán xét đê mê qua là một người đàn ông mắc bệnh nan y, hẳn cảm thấy mình đã hết thuốc chữa rồi nên muốn báo thù xã hội, dùng ống tiêm rút máu của mình rồi lén tiêm rau quả thức ăn trong siêu thị.

Ôn Văn thông qua quyền hạn tra xét của thợ săn điều tra người này, phát hiện điều kẻ phán xét này nói cơ bản là thật, vì thế anh cũng bỏ phiếu tử vong.

Người đàn ông này cuối cùng đã bị giết chết trong một căn phòng cho thuê, thứ giết chết hẳn chính là ống tiêm hẳn thường dùng.

Trên chiếc bàn bên cạnh đặt tất cả chứng cứ phạm tội của người đàn ông này, chờ đến khi thi thể này bị phát hiện thì lại là một vụ án chấn động dư luận.

Đột nhiên thiết bị đầu cuối siêu thợ săn trong tay Ôn Văn đổ chuông, Ôn Văn nghe điện thoại xong thì lộ ra biểu cảm vui mừng.

Anh đưa tay tới búng đầu Tam Tể Nhi một phát, nói: “Đi thôi, đi đón vợ mới của tao.”

Tam Tể Nhi lắc đầu, có chút không hiểu Ôn Văn muốn làm gì, nhưng nó vẫn ngoan ngoãn bò lên vai Ôn Văn cuộn thành vòng cổ.

Ôn Văn đi tới cửa thì nghe thấy tiếng gọi.

“Ôn Văn... Ôn Văn!

“Tới đây.... tìm ta....”

Sắc mặt Ôn Văn nháy mắt trở nên u ám, lại là âm thanh đó.

“Mày là ai?”

Nhưng giống như lần đầu tiên Ôn Văn nghe thấy, không có câu trả lời, trong không khí tràn đầy áp lực.

Giọng nói đột nhiên xuất hiện này không phải chỉ mới xuất hiện lần đầu, nhưng lần này Ôn Văn không có ý định nhin nữa.

“Tao không biết mày tìm tao làm gì, nhưng nếu chỉ vì giả thần giả quỷ...”

“Tao sẽ cắm một cây pháo hoa vào trong mông mày, cho mày bay lên trời, trở thành đóa pháo hoa xinh đẹp nhất trên bầu trời!”

Chương 771 - Máy bay và Ninh Chiết Loan

Ôn Văn chép môi, đi tới nóc một tòa cao ốc ở gần đó.

Anh vốn đang rất vui vẻ, bây giờ tâm trạng tốt đã bị giọng nói kia phá hủy.

Cho dù Ôn Văn muốn tìm nhưng đối phương không lộ ra vị trí thì anh cũng đành chịu.

Thế giới lớn như vậy, chỉ có một câu ‘tới tìm ta’ thì có là thần tiên cũng không tìm được.

Có điều hết thấy không cam lòng của Ôn Văn đều biến mất khi nhìn thấy chiếc máy bay màu đen.

Tổng thể chiếc máy bay chỉ dài tám mét, cánh có thể gấp lại, thoạt nhìn có màu đen nhánh nhưng khi ánh mặt trời chiếu sáng sẽ lóe ra ánh sáng như cầu vồng.

Ôn Văn gãi cằm nói: “Ừm, đen ánh màu cầu vồng, phù hợp với yêu cầu của mình.”

Bên dưới hai chiếc cánh gấp là ba quả tên lửa, mỗi quả đều là hàng cao cấp được cải tạo, uy lực mạnh hơn đạn vùn bạo bình thường rất nhiều, một khi bắn trúng thì cho dù là quái vật cấp Tai Nạn trung tự cũng không dễ chịu.

Hai bên trái phải ở thân trước máy bay có một khẩu pháo, đường kính nòng pháo còn lớn hơn khẩu Galting Phật Thuyết một chút, cũng không biết uy lực như thế nào.

Đồng thời tổng trọng lượng của máy bay rất nhẹ, mặc dù đáp lên mái nhà khu dân cư bình thường cũng không tạo ra động tĩnh quá lớn, cái này có thể coi là công nghệ đen của khu Mỹ Gia.

Chỉ riêng bản thân máy bay thôi đã có giá trị tương đương với một quái vật cấp Tai Nạn, suýt chút nữa đã vét sạch tiền sản ma của Ôn Văn.

Sức chiến đấu của máy bay đối với Ôn Văn hiện giờ rất nhỏ, chỉ như có vẫn hơn không có, nhưng nó không hề trở ngại việc Ôn Văn yêu thích thứ này.

Làm gì có đứa bé trai nào không mơ ước có một chiếc máy bay của riêng mình đâu chứ?

“Khà khà khà, đám người giàu mua máy bay tư nhân để khoe khoang đúng là chả ra làm sao, bọn họ có được máy bay chiến đấu tư nhân sao?”

Ôn Văn giống như con nhện vừa bò qua bò lại trên thân máy bay vừa quái dị nói, thật sự làm người khu Mỹ Gia điều khiển máy bay tới giao hàng cảm thấy thực xấu hổ.

“Trước đây khi làm thám tử, nếu có thứ này thì mình đúng là thám tử ngẫu nhất trong giới rồi!”

Nếu Ôn Văn là thám tử bình thường, lái chiếc máy bay này đảo loạn khắp nơi thì khả năng lớn nhất là vừa bay lên đã bị một quả tên lửa đạn đạo oanh tạc rớt xuống....

Sau khi bò một vòng khắp mọi góc ngách máy bay, Ôn Văn nhảy xuống, hoàn thành thủ tục bàn giao với người điều khiển khu Mỹ Gia.

Người điều khiển này tạm thời sẽ chưa rời đi, hẳn phải dạy Ôn Văn lái máy bay xong rồi mới đi.

“Ông không cần dạy tôi, tôi sẽ không lái, tôi chỉ cần nó biết là được, người ông cần dạy chính là nó, tài xế của tôi.”

Ôn Văn kéo Tam Tê Nhi ở trên cổ xuống, hung ác nói: “Trong vòng một ngày phải học được cách điều khiển thứ này, bằng không sẽ cho mày ăn cận lấu.”

Ôn Văn ném Tam Tê Nhi tới bên chân người điều khiển, sau đó tự mình nhảy khỏi máy nhà, để lại người điều khiển và Tam

Tê Nhi cùng lộ ra biểu cảm mờ mịt.

Tam Tê Nhi nhân tính hóa thờ dài một tiếng, sao một con rắn như nó lại còn mết mỏi hơn cả con người vậy chứ?

Nó dùng đuôi mình quét qua người điều khiển một chút rồi chui vào trong khoang điều khiển.

Người điều khiển gãi đầu, cũng chui vào trong, có năm mơ hấn cũng không ngờ tới mình phải dạy một con rắn lái máy bay.

...

Sau khi để Tam Tê Nhi ở lại với chiếc máy bay, Ôn Văn bắt đầu rèn luyện như bình thường, anh vừa đạt tới cảnh giới mới, sức mạnh gia tăng rất nhiều, nhất định phải rèn luyện nhiều hơn mới có thể nắm giữ tốt sức mạnh hiện giờ.

Luyện tập suốt hai tiếng, sau đó Ôn Văn ra ngoài bắt một con quái vật nhỏ để tiến hành thử nghiệm ký hiệu.

Hiện giờ Ôn Văn đã ngày càng hiểu sâu hơn về lĩnh vực ký hiệu, một vài năng lực của quái vật như lửa, dịch axit, không chế tinh thần này nọ, cho dù không cần nhãn của trạm thu nhận, chỉ dựa vào ký hiệu cũng hoàn toàn có thể làm được.

Theo thực lực gia tăng, năng lực mà Ôn Văn nắm giữ cũng ngày càng nhiều, dựa dẫm vào trạm thu nhận cũng ngày càng ít hơn.

Tiến hành thử nghiệm tàn khốc vài tiếng, sắc trời đã tối đi, Ôn Văn xem đồng hồ rồi mở máy vi tính, bắt đầu xem video hằng ngày.

Khác với thường ngày là lần này không hề che che lấp lấp mà quang minh chính đại đứng trong màn hình.

Nhưng hấn vẫn đội mũ trùm, trên mặt đeo khẩu trang làm người ta không nhìn rõ mặt mũi.

Còn có một điểm khác chính là lần này không có người nào cả.

Ho khê hai tiếng, thoạt nhìn cơ thể không được tốt lắm.

Lấy ra một tờ giấy.

“Người này tên là Ninh Chiết Loan, năm nay hai mươi bảy tuổi, thân phận là giáo viên trường luyện thi.”

“Trong số tám người này có phụ huynh học sinh, có kế toán và hiệu trưởng trường luyện thi, còn có chủ tiệm sách thoát nhin có quan hệ không tệ, chủ cửa hàng vật liệu xây dựng...”

“Hắn đã dùng thời gian ba năm để hoàn thành.”

Kế tiếp lấy ra vài tấm hình và một số tài liệu chữ viết làm bằng chứng.

Ôn Văn theo thói quen dựa vào con đường của mình tra xét một chút, sau đó có chút kinh ngạc nhú mày.

Tám người kia quả thực đã chết trong khoảng thời gian ba năm, Ninh Chiết Loan kia quả thực cũng là giáo viên trường luyện thi, nhưng từ tài liệu tra được thì Ôn Văn không thấy được có gì liên quan.

Nó có khác biệt rất lớn với tình huống trước đó, trước kia đều là chứng cứ xác thực, nhưng lần này chỉ là lời nói của một bên.

“Cho nên tôi không gây sự với hắn, là bởi vì mục đích của hắn.”

“Ninh Chiết Loan lớn lên trong trại trẻ mồ côi, nơi đó đã hỗ trợ hắn học xong cấp ba, sau khi tốt nghiệp Ninh Chiết Loan lấy được thành tích xuất sắc nên giành được một suất học bổng toàn phần của một trường đại học, quan hệ với trại trẻ mồ côi cũng dần nhạt đi.”

“Đến năm Ninh Chiết Loan hai mươi một tuổi.”

“Vốn Ninh Chiết Loan cho rằng đây chỉ là một lần sự cố ngoài ý muốn, nhưng sau khi tốt nghiệp trở về thì bất ngờ phát hiện vấn đề.”

“Tra một chút liền phát hiện trại trẻ mồ côi đã dùng rất nhiều vật liệu xây dựng không đạt tiêu chuẩn, thậm chí còn cắt xén vật liệu, đây mới chính là nguyên do dẫn tới bi kịch.”

“Trại trẻ mồ côi đã được xây dựng hơn hai mươi năm trước, những người đó đã không còn làm việc trong lĩnh vực xây dựng, thế nhưng vẫn bị Ninh Chiết Loan moi ra.”

Dùng một chút.

Chương 772 - Lão hiệu trưởng

Lần này Ôn Văn không mù quáng tiến hành bỏ phiếu, trước đây những người bị bắt tội đều là trùng phạt đúng tội, chết cũng.

Nhưng vị Ninh Chiết Loan lần này thì Ôn Văn không nắm giữ tình báo chuẩn xác, vì thế sẽ không vì lời nói một bên của kẻ phán xét mà quyết định sống chết của một người.

Trước đó Ôn Văn từng nhiều lần điều tra những kẻ phạm tội bị kẻ phán xét xét xử, phần lớn bọn họ đều đang sống ở thành phố Thân Xuyên tỉnh Khang Ninh.

Ôn Văn gõ bàn phím thật nhanh, phân biệt thông qua con đường của mình và con đường của Hiệp Hội Thợ Săn tiến hành điều tra về Ninh Chiết Loan.

Sau một hồi lâu thì tài liệu truyền về, Ôn Văn xem xong liền nhíu mày.

Tài liệu thu được rất mập mờ, không thể chứng minh Ninh Chiết Loan vô tội, cũng không thể chứng minh Ninh Chiết Loan thật sự đã giết chết tám người kia.

“Có cần đích thân kiểm tra không đây?”

Ôn Văn day day trán, tuy anh rất muốn gặp kẻ phán xét này nhưng không phải hiện tại, Tam Tể Nhi vẫn chưa học lái máy bay xong, Ôn Văn không muốn tự mình bay qua đó.

“Chờ Tam Tể Nhi học xong rồi hãy tới xem một chút, muốn điều tra rõ ràng về một người bình thường cũng không tốn bao nhiêu thời gian.”

Ôn Văn đang định tắt máy thì trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cửa sổ, là cửa sổ bầu phiếu.

“Vội vàng như vậy, xem ra kẻ phán xét khẩn cấp muốn có đáp án.”

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn vẫn bỏ phiếu chết, mười ngàn người còn lại cơ bản đều là loại hình cực đoan, cho dù Ôn Văn không tham gia bỏ phiếu thì kết quả cũng sẽ như vậy.

Hơn nữa bởi vì anh muốn tra rõ chuyện này, nếu anh bỏ phiếu sống thì sẽ không còn cách nào tham gia vào chuyện này.

Sau khi tắt laptop, Ôn Văn lắc đầu không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục bắt đầu rèn luyện.

Đối với anh thì kẻ phán xét này chỉ là chút giải trí.

Anh giống như Ngô Vọng vậy, cảm thấy người này thú vị nên muốn xem thử một chút.

Sáng hôm sau, Ôn Văn tạm biệt thợ săn ở thành phố Khê Hồng, dẫn theo Đào Thanh Thanh tới mái nhà đậu chiếc máy bay của mình.

Người điều khiển dùng ánh mắt khá là phức tạp tạm biệt Ôn Văn, có nằm mơ hẳn cũng không ngờ con rắn này thật sự chỉ tốn một đêm đã học được tất cả thao tác điều khiển máy bay, thậm chí chơi còn giỏi hơn cả hẳn...

Tam Tê Nhi hưng phấn vỗ tay với nhóm Ôn Văn, nó vừa mới học lái máy bay xong, đang muốn khoe khoang với Ôn Văn.

Ôn Văn nhún vai nói với Tam Tê Nhi: “Tới thành phố Thân Xuyên tỉnh Khang Ninh, để tao xem thử kỹ thuật của mày.”

Cánh máy bay mở ra, máy bay bay lên không rồi trực tiếp bay xuyên lên bầu trời.

Nương theo một trận chấn động nhẹ, cảnh vật bên dưới ngày càng nhỏ hơn, sau đó máy bay xuyên qua tầng mây, vọt vào đám mây như kẹo bông, không còn nhìn thấy hình ảnh dưới mặt đất.

Ôn Văn ngồi bên cửa sổ nhìn một hồi rồi nằm xuống chiếc giường đơn trên máy bay, biểu cảm trên mặt có chút khô khan.

Đây không phải lần đầu tiên anh đi máy bay, sau khoảng thời gian hưng phấn ban đầu, chiếc máy bay này cũng chỉ vậy thôi.

Chỉ là bay vững vàng hơn máy bay bình thường một chút, không gian rộng hơn một chút, hình dáng dễ nhìn một chút, tốc độ nhanh hơn một chút...

Ôn Văn đột nhiên ngồi dậy nói với Ôn Văn: “Vật cưới mới của tao cần có một cái tên, hai bọn mày nghĩ xem...”

“Tôi cảm thấy nó không cần tên.” Đào Thanh Thanh lễ phép trả lời Ôn Văn.

Tam Tể Nhi phát ra tiếng khè khè, tỏ vẻ ủng hộ lời Đào Thanh Thanh.

“Ừm... vậy thì thôi.”

Ôn Văn cũng tự hiểu năng lực đặt tên của mình, sau khi bị Đào Thanh Thanh phản đối thì cũng không kiên trì nữa, chẳng qua chỉ cảm thấy có chút khó chịu, sau khi hạ cánh thì tìm chút phiền phức giao cho Đào Thanh Thanh xử lý.

...

“Được rồi, buổi học hôm nay tới đây thôi, sau khi về nhà các em nhớ chuẩn bị nội dung cho tiết học sau.”

Nhóm học sinh hưng phấn rời khỏi lớp học, vị giáo viên trẻ tuổi đeo kính trên bục giảng dọn dẹp đồ trên bàn.

Sau khi học sinh cuối cùng rời khỏi phòng học, giáo viên nọ thu lại nụ cười trên mặt, trở nên có chút lạnh lùng, thậm chí còn có chút kinh khủng!

Hắn là Ninh Chiết Loan, tốt nghiệp ở đại học danh tiếng của Hoa Phủ, không ai biết tại sao hắn lại tới nhận việc làm giáo viên bổ túc ở một trường phụ đạo nhỏ nhỏ ở thành phố Thân Xuyên này.

Nhưng bản thân hắn biết rõ mình tới đây để làm gì.

Mọi người thường nói thiện có thiện báo, ác có ác báo, nhưng Ninh Chiết Loan lại không tin báo ứng.

Người không cầu lợi lộc cứu giúp hơn trăm đứa bé lại yếu ớt như thủy tinh, bị đám người tham lam kia đẩy nhẹ một cái liền té ngã xuống đất rồi vỡ vụn, bị hất vào trong thùng rác, sau đó chẳng còn ai quan tâm.

Mà những kẻ tùy ý gieo rắc ác ý kia lại có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, sống thực vui vẻ, nói không chừng một lúc nào đó lại tiếp tục giẫm bẽ những mảnh thủy tinh vô tội khác.

Trong mắt Ninh Chiết Loan thì những kẻ này thực vụn vụn, xấu xí.

Vì thế hắn muốn chỉnh sửa lại hết thầy, để người tốt được báo đáp, để người xấu phải bị trừng phạt, cho dù làm thế thì bản thân hắn sẽ phải nhuốm máu.

Vì thế hắn quay trở lại nơi này, là nơi bắt đầu của tất cả.

Hắn đặt một lá thư từ chức lên bục giảng, sau đó gỡ mắt kính, xoa gel lên tay rồi chỉnh tóc thành kiểu vuốt ngược.

“Từ hôm nay trở đi, tao sẽ thay đổi tất cả!”

....

Tốc độ của máy bay rất nhanh, chỉ hơn một tiếng đồng hồ thì Ôn Văn đã tới nơi.

Tam Tể Nhi điều khiển máy bay đáp xuống khoảng sân trong cứ điểm Hiệp Hội Thợ Săn, sau đó Ôn Văn dẫn theo Đào Thanh Thanh xuất phát đi tìm kiếm Ninh Chiết Loan.

Kẻ phát xét không cho Ôn Văn quá nhiều thời gian, vì thế Ôn Văn nhất định phải tranh thủ, nếu muốn biết Ninh Chiết Loan có phải vô tội hay không, trực tiếp hỏi hắn chính là biện pháp tiện lợi nhất.

Tài liệu về Ninh Chiết Loan, Ôn Văn đã sớm nắm giữ bảy tám phần, vì thế trước tiên hắn liền tới trường dạy phụ đạo.

Nhưng làm Ôn Văn kinh ngạc là Ninh Chiết Loan đã nộp đơn xin nghỉ việc.

Cũng không biết hắn nghỉ việc xuất phát từ tự nguyện hay bị kẻ kia ép buộc.

Vì thế Ôn Văn đã tìm tới hiệu trưởng trường phụ đạo, chia sủng vào đầu đối phương, đáng vẻ hung ác hết như một kẻ điên.

Đào Thanh Thanh yên lặng đứng ở ngoài cửa, cô không rõ vì sao Ôn Văn lại hứng thú với vụ án này tới vậy, còn phải đi đe dọa vị hiệu trưởng này.

Có điều Ôn Văn lúc bình thường chính là kẻ điên nhằm chán, có thể làm ra chuyện gì cũng không hề kỳ quái.

Ôn Văn u ám nói: “Từ nhỏ đến lớn, tao ghét nhất là học thêm ở ngoài trường, hơn nữa tao còn là người bệnh tâm thần, nếu như mắt hứng....”

“Hóa ra hiệu trưởng là em trai hấn, báo hết tất cả tin tức liên quan tới hấn cho tao, cả trại trẻ mồ côi mà bọn mày xây dựng năm đó...”

Lão hiệu trưởng bị Ôn Văn dọa như vậy thì lập tức ngoan ngoãn, khai hết tất cả mọi chuyện.

Thật ra Ôn Văn cũng không phải tùy tiện dùng súng đe dọa, căn cứ theo tài liệu anh tra được, vị hiệu trưởng này cũng là một trong số những người có trách nhiệm trong vụ sụp đổ trại trẻ mồ côi năm đó, hơn nữa còn phải gánh chịu trách nhiệm lớn hơn tám người đã chết.

Nhưng hấn lại không bị ‘chết ngoài ý muốn’ mà vẫn sống rất thoải mái, hơn nữa cũng chưa từng có xung đột đối với Ninh Chiết Loan.

Nếu Ninh Chiết Loan thật sự vì chuyện năm đó mà báo thù thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho vị hiệu trưởng này.

Chương 773 - Xét xử cuối cùng

Lúc đầu lão hiệu trưởng vẫn còn lấp liếm, nhưng Đào Thanh Thanh ở ngay bên cạnh, năng lực điều khiển tinh thần của quý hút máu làm hấn không thể giấu giếm được bất cứ chuyện gì.

Lão hiệu trưởng biết Ninh Chiết Loan từng là người trong trại trẻ mồ côi, bởi vì Ninh Chiết Loan từng tìm tới hấn, nhưng sau khi hỏi chuyện một phen thì Ninh Chiết Loan đã bỏ qua cho đối phương, đồng thời cũng đồng ý giúp ông giữ bí mật.

Điều này làm Ôn Văn cảm thấy kinh ngạc, nếu Ninh Chiết Loan có thể tha thứ cho lão hiệu trưởng, sao lại không thể tha thứ cho những người khác, hơn nữa trong số tám người đó liệu có còn người vô tội hay không?

Sau khi tra hỏi xong, Ôn Văn dùng thiết bị chỉnh sửa ký ức để lão hiệu trưởng quên đi những gì mình đã trải qua, sau đó lập tức tiến tới căn phòng cho thuê ở gần trường.

Theo lý thì Ninh Chiết Loan vừa từ chức, có khả năng rất lớn là sẽ quay về nhà.

Đáng tiếc Ôn Văn vẫn chụp hụt, nơi đó không có một bóng người, hơn nữa vật có giá trị đều bị lấy đi.

“Kỳ quái, hẳn có thể đi đâu chứ?”

Vốn Ôn Văn cho rằng chỉ là một người bình thường, muốn tìm được Ninh Chiết Loan là chuyện dễ dàng, hiện giờ xem ra trước đó anh đã quá kiêu ngạo rồi.

Lần theo mùi hương tìm kiếm, sau khi đi qua một siêu thị thì mất đi manh mối mùi hương.

Điện thoại của Ninh Chiết Loan không gọi được, không thể nào dùng năng lực của Nhan Bích Thanh di chuyển tới.

Không thể xác định vị trí xác thực, gương ma cũng không có cách nào tìm được đối phương.

Nếu thời gian dư dả, Ôn Văn có cách tìm ra Ninh Chiết Loan, nhưng tối hôm nay kẻ phán xét sẽ công bố kết quả bỏ phiếu, sau đó tiến hành xử quyết.

Ở liên bang không có phát sóng trực tiếp, vì thế kẻ phán xét phải quay video từ trước rồi mới tiến hành upload, vì thế mặc dù bây giờ vẫn còn vài tiếng đồng hồ nữa mới là sáu giờ nhưng thời gian đã không cho phép Ôn Văn tiến hành những phương pháp tìm kiếm khá tốn kém thời gian.

“Nếu vậy... mình chỉ có thể yên lặng theo dõi diễn biến, nhìn thời gian thì có lẽ hiện giờ Ninh Chiết Loan đã bị ‘kẻ phán xét’ bắt đi rồi.”

“Cho dù bị bắt thì cũng không có khả năng mình không tìm được chút manh mối nào, nhưng tất cả phương pháp có thể tìm ra hẳn mình đều đã thử qua nhưng không hiệu quả... Lẽ nào ‘kẻ phán xét’ là người siêu năng?”

Nếu kẻ phán xét là người siêu năng thì hứng thú của Ôn Văn sẽ giảm đi rất nhiều.

Lợi dụng siêu năng lực để làm những chuyện này với thông qua năng lực của bản thân hoàn thành hết thảy, độ khó hoàn toàn khác nhau.

Nhưng không quản kẻ phán xét có thân phận gì, nếu Ôn Văn đã chú ý tới chuyện này lâu như vậy thì nhất định phải xem được phần cuối, có lẽ hết thảy đáp án sẽ được công bố trong buổi tối hôm nay.

...

Chàng vạng, Đào Thanh Thanh được Ôn Văn phái ra ngoài tìm kiếm manh mối của Ninh Chiết Loan.

Hiện giờ cô đã là Vampire cấp Tai Nạn trung tự, có thể điều khiển một lượng lớn con dơi để hoàn thành rất nhiều chuyện.

Chỉ cần cho cô đủ thời gian, cô có thể dùng số dơi này tiến hành vây quét toàn bộ thành phố Thân Xuyên, ghi nhớ tất cả các địa điểm khả nghi.

Phương pháp này tuy không mấy linh hoạt, lại còn rất tốn thời gian nhưng chỉ cần kẻ phán xét kia không phải người siêu năng giỏi che giấu, chỉ cần hắn vẫn còn ở trong thành phố Thân Xuyên thì Đào Thanh Thanh chắc chắn có thể tìm ra hắn.

Về phần Ôn Văn, anh sẽ không làm những việc tay chân khô khan như thế.

Anh ngồi trên sofa khách sạn, kết nối laptop với màn hình, quan sát video xét xử tối nay.

Đồng hồ thạch anh trên vách tường chậm rãi chuyển động, lúc kim đồng hồ chỉ sáu giờ, website xuất hiện một video.

Ôn Văn hít nhẹ một hơi, video đã xuất hiện thì hắn là đã có kết quả.

Vòng đen xoay vài vòng, trên màn hình đen kịt rớt cuộc cũng xuất hiện hình ảnh, hình ảnh là một căn phòng cho thuê có vẻ khá lộn xộn, chính giữa đặt một cái ghế, trên ghế là kẻ phán xét không thấy rõ mặt mũi.

Biểu cảm Ôn Văn trở nên nghiêm túc, chỗ ở của kẻ phán xét mặc dù trông như phòng cho thuê nhưng trên mặt đất dùng màu nâu đỏ vẽ thành một hình vẽ rất phức tạp, kẻ phán xét ngồi ở vị trí trung tâm hình vẽ đó.

Loại hình vẽ này mặc dù Ôn Văn không tìm hiểu nhưng anh có thể xác định nó là ký hiệu đặc biệt có công dụng nào đó, hơn nữa với mức độ phức tạp của nó, chỉ sợ không chỉ đơn giản là phùng lừa hay triệu hồi ma quỷ.

Nhưng Ôn Văn không có cách nào nhìn ra chỗ dị thường từ người kẻ phán xét, mỗi hành vi của hắn đều chứng tỏ hắn là người bình thường.

“Xin chào mọi người, tôi là kẻ phán xét, chúng ta lại nhau rồi.”

Lần này giọng nói của kẻ phán xét rất vui, giống như đã gặp được chuyện vui vẻ.

“Về Ninh Chiết Loan đã nhắc tới lần trước, phản ứng của khán giả rất nhiệt tình, chỉ có một số ít khán giả cho rằng Ninh Chiết Loan có thể tha thứ, phần lớn khán giả đều cho rằng hắn đáng chết.”

Trên màn hình xuất hiện kết quả bỏ phiếu lần trước, tổng cộng có 8425 người bỏ phiếu, trong đó 1120 người cho rằng Ninh Chiết Loan không đáng chết, mặt khác 7305 người còn lại cho rằng Ninh Chiết Loan đáng chết.

Ôn Văn gật đầu, anh đã sớm đoán được kết quả này, phần lớn khán giả đã thay mình vào thân phận của kẻ phán xét, cảm thấy mình có quyền phán quyết sự sống chết của một người xa lạ.

“Vì thế, tôi sẽ xử tử Vu Hán.”

Trên màn hình video lập tức xuất hiện đủ loại từ ngữ như ‘chết cũng chưa hết tội’, ‘đáng đời’...

“Có điều, trước đó có một số việc tôi muốn nói với mọi người.”

Kẻ phán xét im lặng một hồi lâu, nếu không phải cơ thể hắn đang run khe khẽ thì Ôn Văn thậm chí đã cho rằng video này bị đơ.

“Video xét xử sẽ dừng lại ở đây.”

Sau khi hắn nói ra lời này, bình luận lập tức bùng nổ, so với lúc xét xử Ninh Chiết Loan còn náo nhiệt hơn gấp bội.

Mọi người đều tỏ ra tiếc nuối, giống như không còn kẻ phán xét xét xử kẻ ác thì xã hội này sẽ lập tức hỏng mất vậy.

“Mọi người cũng chú ý, những kẻ tội phạm mà tôi phán xử đều là người ở thành phố Thân Xuyên, tôi cũng là một người dân bình thường của thành phố Thân Xuyên, vì tìm được chứng cứ phạm tội của những kẻ đó, tôi đã tốn hết ba năm thời gian.”

Ba năm?

Ôn Văn nhíu mày, Ninh Chiết Loan cũng dùng ba năm để tìm kiếm nhà thầu xây dựng trại trẻ mồ côi.

“Với năng lực của tôi, trong khoảng thời gian ngắn không thể tìm được người phán xét thích hợp, có thể làm thành phố Thân Xuyên bớt đi một vài kẻ cặn bã, tôi cảm thấy rất vui và tự hào.”

“Vì thế tiết mục này sẽ dừng lại sau khi tôi xử phạt Ninh Chiết Loan.”

“Tôi rất vui, trong khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh đã làm được một chuyện có ý nghĩa như vậy.”

Bình luận hiện lên một đồng dấu chấm hỏi, kẻ phán xét nói chuyện giống như hắn không còn sống bao lâu nữa vậy.

Mà Ôn Văn thì trợn to mắt, anh đã đoán được một chút.

“Như vậy, xử phạt bắt đầu!”

Kẻ phán xét lấy ra một khẩu súng cò quay, sau đó gỡ mũ trùm và khẩu trang.

Gương mặt lộ ra làm khu bình luận xôn xao.

Bởi vì...

Gương mặt này giống hệt như gương mặt của Ninh Chiết Loan, đứa trẻ mồ côi vì báo thù mà sát hại người vô tội!

“Hơn một ngàn người bỏ phiếu sống sót, chúc mừng các vị, vào thời khắc cuối cùng các vị đã không làm ra quyết định sai lầm.”

Sau đó Ninh Chiết Loan chia nòng súng vào miệng mình, tiếng súng vang lên...

Chương 774 - Tao sẽ không bỏ qua cho đám bọn mày

Viên đạn xuyên thủng hàm trên, phá vỡ một phần xương đầu phía sau, để lại một lỗ máu mơ hồ.

Khu bình luận an tĩnh một hồi, sau đó thì nổ tung.

Lần này thật sự bùng nổ, ngay cả thi thể của Ninh Chiết Loan cũng không thể thấy rõ.

Có người nghĩ là hiệu ứng đặc biệt, có người nghĩ là trò đùa dai, có người cho rằng kẻ phán xét là kẻ điên.

Bọn họ không cho rằng cái chết của Ninh Chiết Loan có liên quan tới mình, hoặc là bọn họ đã quen nhìn thấy tử vong trong những đoạn video, vì thế đối với chuyện đối phương đột nhiên tự sát cũng chỉ cảm thấy kinh ngạc chứ không phải sợ.

Xét đến cùng, bọn họ không cho rằng chuyện này có liên quan tới mình, chỉ xem đó là trò chơi giải trí trong cuộc sống buồn chán.

Ánh mắt Ôn Văn híp lại, vốn anh cho rằng kẻ phán xét muốn làm người xét xử cao cao tại thượng, nhưng hiện giờ xem ra suy đoán đó quá sai.

Đầu tiên, anh có thể xác định kẻ phán xét, hoặc nên nói là Ninh Chiết Loan đã tử vong, đây tuyệt đối không phải trò đùa dai, cũng không phải hiệu ứng đặc biệt.

Ký hiệu thật lớn ở trong căn phòng đó, nếu muốn kích hoạt thì cần tiêu hao một lượng lớn siêu năng lực.

Nếu như không có siêu năng lực, muốn kích hoạt chỉ còn một biện pháp.

Đó chính là dùng linh hồn và máu thịt của con người để làm năng lượng... cũng chính là huyết tể!

Nhưng nếu Ninh Chiết Loan muốn kích hoạt ký hiệu này thì chỉ cần tự sát là được, không cần phải đạo diễn ra nhiều sự kiện xét xử như vậy.

Ban đầu video này có mấy trăm ngàn người xem, nhiệt độ có thể so với video Ôn Văn giả làm Dẫn Đạo Giả khiêu vũ, mà bây giờ chỉ còn lại không tới mười ngàn người.

Chỉ sợ đây là vì một mục đích nào đó, tiến hành một nghi thức đặc biệt!

Trước đó kẻ phán xét có nói chúc mừng hơn ngàn khán giả đã không muốn lấy mạng người.

Như vậy những người đã bỏ phiếu tử vong ở trong mắt hẳn chính là kẻ lấy mạng người.

Vậy những kẻ lấy mạng người sẽ như thế nào?

Nhìn bình luận không ngừng chạy trên màn hình, khóe miệng Ôn Văn lộ ra một tia trào phúng, đám người này không hề hiểu được độ nghiêm trọng của chuyện này.

Tất cả video của kẻ phán xét đều do một mình Ninh Chiết Loan hoàn thành.

Hiện giờ Ninh Chiết Loan đã chết, như vậy video cuối cùng này do ai biên tập rồi upload lên?

Máu theo lỗ hồng trên đỉnh đầu Ninh Chiết Loan chảy xuống, rơi vào hình vẽ ký hiệu màu nâu đỏ thật lớn trên sàn, làm nó lóe lên ánh sáng màu đỏ ửng, có điều một màn này chỉ có Ôn Văn nhìn thấy.

Sau đó cơ thể Ninh Chiết Loan bắt đầu chuyển động một cách kỳ lạ, tay trái, tay phải, hai chân, thân người, tiếng vang lạnh lạnh vang lên, sau đó Ninh Chiết Loan đứng dậy.

Đôi mắt đã mất đi ánh sáng, chảy ra dòng huyết lệ, khóe miệng nhếch lên mỉm cười, phần vỡ vụn hòa lẫn với máu tươi chảy xuống.

“Xin chào mọi người, chúng ta lại gặp rồi, tao là kẻ phán xét, cũng là... Ninh Chiết Loan!”

Bình luận trên màn hình có một số người thả lỏng, có một số người phẫn nộ, ngôn ngữ ô uế chiếm hơn phân nửa màn hình.

Ninh Chiết Loan đứng dậy, nói cách khác mọi thứ khi này đều là giả, bọn họ tức giận mắng chửi Ninh Chiết Loan đã dám hù dọa mình.

Nhưng Ôn Văn biết, Ninh Chiết Loan hiện giờ đã không còn là loài người.

Ninh Chiết Loan ngoẹo đầu hỏi: “Tao muốn hỏi bọn mày, sau khi nhìn thấy tao trúng đạn tự sát, bọn mày có cảm xúc gì?”

“Xấu hổ, thả lỏng, kinh ngạc... hay là sợ hãi?”

“Được rồi, chuyện tới bây giờ thì suy nghĩ của bọn mày đã không còn quan trọng nữa rồi, bởi vì tao đã chết thật rồi.”

Ninh Chiết Loan quay đầu lại để khán giả có thể nhìn thấy lỗ máu kia thật rõ ràng, thậm chí hắn còn đưa tay vào bên trong ngoáy ngoáy.

Sau khi biểu diễn một phen, khán giả bắt đầu nhận ra sự việc có chút không đúng, cũng bắt đầu sợ hãi.

Có một số ít người muốn tắt trang web đi nhưng phát hiện đã không thể tắt hay ngừng lại, cho dù cưỡng chế tắt máy hay rút nguồn điện thì trên màn hình vẫn hiện ra gương mặt khủng bố của Ninh Chiết Loan.

Ôn Văn day day huyết thái dương, hiện giờ tính chất của vấn đề đã thay đổi.

Trước đó chỉ là làm việc nghĩa xử lý vài tên cặn bã, mà bây giờ... Hiện giờ Ôn Văn cũng không biết sự việc sẽ phát triển tới mức nào.

Ít nhất việc xóa ký ức của khán giả phân tán ở khắp nơi đã là một chuyện không hề đơn giản.

Ninh Chiết Loan cười như điên, lúc cười có thể nhìn thấy lỗ máu trong miệng hắn, thoạt nhìn có chút làm người ta phải khiếp sợ.

“Bọn mày có hối hận không, có sợ không?”

“Đáng tiếc đã muộn rồi, bọn mày đã vô trách nhiệm bắt một người phải đeo tội nghiệt không hề có quan hệ gì tới mình, đồng thời cũng dẫn tới cái chết của người này.”

“Vì thế tao cũng muốn để cho bọn mày trải nghiệm được cảm giác của tao trước đó!”

“Vụ án mà tao kể cho bọn mày nghe ngày hôm qua, trại trẻ mồ côi là thật, người bị hại là thật, thân phận của tao cũng là thật... nhưng hung thủ không phải là tao!”

“Tao quả thực đã lớn lên từ trại trẻ mồ côi nhưng tao không tiến hành trả thù, người làm việc đó là một người bạn cấp tiến của tao, nếu không phải có tao che giấu thì người chết có lẽ đã nhiều hơn rồi.”

Ôn Văn gật nhẹ đầu, điều này khớp với kết quả điều tra của anh, nếu như không phải Ninh Chiết Loan giấu giếm giúp lão

hiệu trưởng thì có lẽ đối phương cũng đã bị người bạn của Ninh Chiết Loan giết chết.

Ninh Chiết Loan dịch chuyển chiếc ghế tới trước một chút, để gương mặt dữ tợn của mình chiếm hơn phân nửa màn hình, phát ra tiếng cười điên cuồng.

“Quả thực là tao đã nói dối, nhưng bọn mày không hề nghi ngờ vào lời nói của tao, dễ dàng quyết định cho tao chết đi, bọn mày từng nói tao là anh hùng của bọn mày, nhưng bây giờ vị anh hùng này đã bị bọn mày tự tay đẩy vào địa ngục!”

Hắn chỉ vào màn hình lớn tiếng nói: “Bọn mày không quan tâm tao có thật sự đáng chết hay không, cũng không quan tâm sau khi xử quyết sẽ tạo ra hậu quả gì!”

“Bọn mày chỉ làm một chuyện là tham gia trò chơi phán xét, hưởng thụ cảm giác xử phạt một kẻ ác!”

“Bọn mày xấu xí, ngu xuẩn, hèn mọn, so với những kẻ mà tao xử quyết trước đó còn đáng chết hơn.”

“Nhưng bọn mày ẩn núp phía sau mạng internet, số lượng không lồ, không ai có thể trừng trị bọn mày!”

“Nhưng tao không muốn bỏ qua cho bọn mày, tao đã thấy thảm kịch do sự vô trách nhiệm của bọn mày tạo ra, vì thế tao phải bắt bọn mày trả cái giá thật đắt!”

“Nhiều ngày qua, chỉ cần là người tham gia hai lần bỏ phiếu chống thì sẽ không thể tiếp tục xem video, lần bỏ phiếu cuối cùng cũng là một cơ hội mà tao dành cho bọn mày.”

“Số khán giả còn lại... trong vòng một năm tao sẽ lần lượt lấy đi tánh mạng của bọn mày, bắt đầu từ thành phố Thân Xuyên!”

Ninh Chiết Loan nói xong thì một vệt sáng màu đen từ trong màn hình bay ra ngoài, rơi vào tay Ôn Văn tạo thành một dấu ấn màu đen.

Không chỉ máy tính của Ôn Văn xuất hiện dấu ấn này, trên tay hơn bảy ngàn người đã bỏ phiếu tử vong cuối cùng đều xuất hiện dấu ấn có hình đồng hồ cát màu đen.

Trên đồng hồ cát có một con số, của Ôn Văn là số 27.

“Con số trên tay đại diện cho số thứ tự tử vong của bọn mày, hãy quý giá sinh mệnh còn lại của mình đi.”

Sau đó hình ảnh hoàn toàn biến mất, website này cũng biến mất không thấy đâu nữa, giống như chưa từng tồn tại.

Nhưng dấu ấn trên tay Ôn Văn lại rất chân thực, giống như thật sự có sinh mệnh của mình.

Chương 775 - Truy tìm manh mối

“27, 27... hần nói đây là thứ tự tử vong, mình chính là người thứ hai mươi bảy bị xử phạt.”

“Hần nói trong vòng một năm sẽ giết chết hết tất cả những người đã bỏ phiếu tử vong, trung bình mỗi ngày đại khái khoảng hai mươi người, nói cách khác thì ngày mai hần sẽ ra tay với mình.

Ôn Văn bắt chéo chân, Ninh Chiết Loan này xuất phát từ tính toán gì để xếp anh vào số hai mươi bảy chứ?

Lẽ nào hai mươi sáu người trước đó còn đáng trách hơn cả Ôn Văn?

Điều này cũng không phải không có khả năng.

“Hiện giờ mình đang ở thành phố Thân Xuyên, có lẽ hần dựa vào khoảng cách xa gần để xếp thứ tự, như vậy từ ngày mai... không, từ tối nay hần đã bắt đầu giết người!”

Ôn Văn không hề lo lắng về dấu ấn tử vong trên tay, đối với người siêu năng ở cấp bậc như anh thì có thể dễ dàng xóa bỏ bất cứ lúc nào.

Lúc thứ này xuất hiện trên tay Ôn Văn, dấu ấn mặt trăng trong lòng bàn tay Ôn Văn sáng lên, sau đó chạy tới tay kia, chiếc găng tay Tai Ách ở tay kia cũng lộ ra muốn xóa đi.

Nếu không phải Ôn Văn cố ý không chế thì thứ này sớm đã bị năng lực phòng ngự của bản thân Ôn Văn xóa bỏ.

Sở dĩ Ôn Văn muốn giữ dấu ấn này lại vì muốn xem thử rốt cuộc Ninh Chiết Loan giết người như thế nào, có thể căn cứ theo phương pháp này để tìm tới bản thể của hần, ngăn chặn vụ giết chóc này.

Nói tiếp thì Ôn Văn muốn ngăn chặn Ninh Chiết Loan, phần lớn cũng xuất phát từ thân phận Tứ Tể Nhi và ý thức trách nhiệm của thợ săn.

Chính bản thân anh vốn cũng không vừa mắt với hơn bảy ngàn người bỏ phiếu tử vong, hôm nay bọn họ có thể nghe theo lời một phía phán Ninh Chiết Loan tử hình; ngày mai cũng có thể dựa vào nhiều người, lợi dụng dư luận ảnh hưởng phán xét công chúng; tiếp theo đó có thể vung cờ ủng hộ số đông để danh chính ngôn thuận hi sinh một số ít người, dù sao thì bị hi sinh cũng không phải bọn họ...

Đáng sợ là trong lòng bọn họ sẽ kiên định cho rằng mình là chính nghĩa.

Một ngày nào đó xảy ra tình huống người vô tội phải thừa nhận những tổn thương không cần thiết, có lẽ bọn họ sẽ im lặng một thời gian ngắn, một số người nhân danh đạo đức bắt đầu chỉ trích kẻ đã lừa bọn họ.

Nhưng không có người nào đứng ra xin lỗi!

Bởi vì bọn họ là chính nghĩa, trước đó chỉ là chút sai lầm nhỏ...

Ôn Văn có thể đoán được vài phần nguyên nhân Ninh Chiết Loan tử tử bày ra vở kịch này, có khả năng hắn đã tự mình thừa nhận, hoặc tận mắt thấy tình huống bạo lực số đông này, vì thế mới có kẻ phán xét xuất hiện.

Trước tiên giết chết những tên cặn bã kia, làm ra một con mồi thực thơm ngon để câu ra hơn bảy ngàn người bỏ phiếu tử vong.

Mà tự sát ở phút chót vì muốn kết thúc kế hoạch này.

Nếu Ninh Chiết Loan thông qua thủ đoạn chính đáng để phơi bày bộ mặt thật của đám người này, hoặc là chỉ trừng phạt kẻ cầm đầu tội ác, như vậy Ôn Văn sẽ vỗ tay khen hay, thậm chí sẽ nghĩ cách để hắn trở thành nhân viên thu nhận.

Đáng tiếc phương pháp mà hắn lựa chọn lại quá cực đoan, hơn nữa còn làm cho chính mình sa đọa thành loại không phải người lại không phải quỷ này, vì thế Ôn Văn không thể không ngăn cản hắn.

Trong số bảy ngàn người này rất có thể cũng có người giống như Ôn Văn, vì muốn tìm kiếm kết quả thật giả, cũng có thể là trẻ con thiếu hiểu biết, cũng có thể là người ghét ác như thù nhưng tính tình hơi cố chấp.

Xét tổng thể thì bọn họ thật sự làm người ta ghê tởm buồn nôn, cũng làm người ta sợ hãi.

Nhưng được xem là một cá thể đơn độc thì bọn họ cũng không đáng chết.

Cho dù Ôn Văn nhìn thấy thì cao lắm là đâm một cú chào hỏi chứ không lấy đi tính mạng của bọn họ.

Tuy bọn họ ngu ngốc, đê hèn, thô bỉ, xấu xí, nhưng bọn họ cũng chính là nhân loại mà trạm thu nhận và Hiệp Hội Thọ Săn phải bảo vệ, hơn nữa nghe theo số đông cũng là một trong những thiên tính của loài người.

Sau khi phóng đại phạm vi ra toàn bộ liên bang, gần như mỗi người bình thường, mỗi người siêu năng vẫn còn tư duy bình thường và cả đám quái vật kia, tất cả đều sẽ căn cứ theo tin tức sai lầm mà làm ra phán đoán sai lầm.

Rất nhiều người tin tưởng rằng mình sẽ không bị lời đồn ảnh hưởng mà làm ra phán đoán sai lầm.

Nhưng chính suy nghĩ này sẽ làm bản thân sai lầm!

Ngoại trừ người thực sự toàn trí toàn năng, có bao nhiêu người có thể đảm bảo tất cả những gì mình tin tưởng và sở hữu đều chính xác chứ?

Ôn Văn thu hồi tâm tư, tiếp tục tra xét tung tích kẻ phán xét.

Website đã biến mất, giống như chưa từng xuất hiện, nhưng Ôn Văn vẫn có cách xử lý.

Anh gọi điện cho Đinh Minh Quang, đồng thời cũng gửi địa chỉ internet cho đối phương, để cậu ta điều tra xem bảy ngàn người đã vote tử vong kia là ai.

Nếu như tra toàn bộ quá khó khăn thì đặt trọng điểm là thành phố Thân Xuyên, nếu thứ tự Ninh Chiết Loan bắt người dựa theo khoảng cách thì hiện giờ chính là thời cơ tốt để bắt hãm, còn chậm trễ thì phạm vi sẽ mở rộng hơn rất nhiều.

Sau đó Ôn Văn tra tới tài liệu của Ninh Chiết Loan, không ngừng xem xét, Ninh Chiết Loan này thấy thế nào cũng chỉ là người bình thường, hấn làm sao tìm được ký hiệu quý dị kia, lại làm sao nắm giữ được cách dùng chính xác?

Ký hiệu học là một môn học vẫn rất huyền bí sâu sắc, căn cứ theo thay đổi của chữ viết Yuta, nó còn phức tạp hơn rất nhiều, mỗi ký hiệu đều có năng lực kỳ lạ.

Lấy ký hiệu làm cốt lõi, bên ngoài liên kết với năng lượng chính là trận pháp cơ bản nhất.

Uy lực của trận pháp nếu so với ký hiệu đơn thuần thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng điều kiện chuẩn bị rất khắt khe, người vẽ trận pháp, nguyên liệu, năng lượng khởi động trận pháp, thậm chí ngay cả thời gian hay thời tiết lúc khởi động trận pháp cũng đều ảnh hưởng rất lớn tới uy lực.

Nếu như không có cơ sở nhất định về ký hiệu, cho dù vẽ không sai không lệch chút nào với hình mẫu trận pháp, tất cả điều kiện cũng thỏa mãn, không có tác dụng thì vẫn là không có tác dụng.

Liên bang có vài bộ phim điện ảnh, truyền hình, tác phẩm manga vẽ trận pháp rất đặc sắc, nhưng chúng không có chút thần kỳ nào, bởi vì người vẽ nó là người ngoài nghề.

Toàn bộ hành vi của Ninh Chiết Loan đều làm trận pháp kỳ lạ này gia tăng uy lực, vì thế bản thân Ninh Chiết Loan phải hiểu về ký hiệu rất sâu, hoặc là có người khác giúp hấn bày mưu tính kế...

Chờ đã...

Ninh Chiết Loan từng nói mình có một người bạn!

Chính là người bạn đó đã tiên hành trả thù cho sự cố ở trại trẻ mồ côi, Ninh Chiết Loan còn từng bảo vệ lão hiệu trưởng.

Ôn Văn liếm môi, có thể âm thầm đạo diễn hết thảy chỉ có thể là người bạn kia của Ninh Chiết Loan, hơn nữa hấn còn là một người siêu năng, cũng có xuất thân từ trại trẻ mồ côi kia.

Đột nhiên máy tính Ôn Văn chấn động một chút, là Đinh Minh Quang gửi tài liệu tới.

Số tài khoản ở thành phố Thân Xuyên có tổng cộng năm mươi tám người, trong đó mười ba người đã điều tra rõ thân phận, vẫn đang xác định vị trí cụ thể của thiết bị và thông tin gia đình của hai mươi hai người khác, nhưng nếu sử dụng tài khoản nặc danh thì không thể xác nhận.

Mặt khác có hai mươi ba người không rõ thân phận, chỉ có thể xác định vị trí đại khái, trong đó có người dùng máy tính tại nhà, có người sử dụng máy tính công cộng.

Để quản lý cư dân tốt hơn, liên bang đã tiến hành sử dụng hệ thống thân phận thật trên mạng nhưng do hạn chế về công nghệ nên vẫn có không ít người sử dụng thân phận người khác để đăng ký tài khoản, vì thế nhanh như vậy mà Đinh Minh Quang đã tra ra được nhiều như vậy thực không dễ dàng.

Ở phương diện máy tính, Ôn Văn chưa thấy người nào mạnh hơn Đinh Minh Quang.

Vì thế Đinh Minh Quang là người công cụ thích hợp nhất để giúp đỡ Ôn Văn xử lý sự kiện lần này.

Chương 776 - Tiếng chuông lúc nửa đêm

Ánh mắt Thái Văn Thương trống rỗng nhìn chằm chằm màn hình máy tính vỡ nát, trong tay cầm một cây gậy bóng chày, lồng ngực phập phồng chứng tỏ hấn vừa trải qua vận động dữ dội.

“Không có khả năng, nhất định chỉ là ảo giác, mình chỉ xem video bỏ phiếu vài lần, sao lại phải chết chứ?”

Tất cả giáo dục hấn nhận được đều nói với nói, tất cả những điều đã chứng kiến chỉ là giả dối.

Thế giới này không có mấy thứ yêu ma quỷ quái, hấn phải tin tưởng khoa học....

Nhưng hình đồng hồ cát và con số màu đen trên tay lại nói cho hấn biết, hết thảy đều là thật!

Con số trên tay hấn là số ‘6’, nói cách khác tính mạng của hấn rất có thể sẽ kết thúc vào tối hôm nay!

“Không được, mình phải tìm người giúp đỡ... báo cảnh sát, đúng vậy, mình phải báo cảnh sát.”

Nhưng hắn vừa cầm điện thoại lên, nhấn vài cái thì vẻ mặt đờ ra.

Hắn không muốn xin giúp đỡ.

Tuy lý trí nói cho hắn biết nhất định phải tìm người giúp đỡ, chính bản thân hắn không thể nào xử lý được, nhưng tựa hồ có một luồng sức mạnh ở sâu trong cõi tối tăm muốn hắn từ bỏ tất cả suy nghĩ muốn nhờ trợ giúp, chỉ có thể chờ chết trong nhà.

Hắn đau khổ ngồi xồm trong góc tường, cố gắng mím chặt môi, không để mình bật khóc.

Từ nhỏ đến lớn Thái Văn Thương vẫn luôn cho rằng mình là một người kiên cường, bởi vì hắn ‘nhìn thấu’ được sự đen tối của xã hội này.

Trên bảng tin tràn đầy tin tức tiêu cực, thiếu gia nhà giàu nào đó đụng chết cụ già mà không phải chịu chút trừng phạt nào, vị quản lý nào đó của thành phố dùng ống tuýp đập nát sạp của người bán hàng rong...

Bởi vậy hắn kết luận rằng thế giới này không sạch sẽ, mỗi người đều vì tư vì lợi, không chỉ vì nhân tính bản ác, mà là hình thức tồn tại của liên bang vốn đã là vùng đất uơng tội ác và bất công.

Vì thế hắn đã đổ lỗi cho tất cả thất bại của mình là vì sự biến dạng của xã hội, không phải do khả năng của hắn không đủ, không phải do hắn không chịu cố gắng.

Lúc tìm không được công việc tốt liền lên mạng mắng chửi hai câu, lúc làm việc sai bị cấp trên răn dạy cũng muốn lên mạng mắng hai câu, giống như làm thế thì hắn có thể tìm được lý do cho thất bại của mình, làm một kẻ tệ hại như hắn có thể kiên trì hơn.

Mãi cho đến một ngày, hắn thấy video của kẻ phán xét, nháy mắt dò Thái Văn Thương giống như gặp được chúa cứu thế.

Xã hội này chính là cần người như kẻ phán xét, kẻ phạm pháp gây rối loạn kỷ cương cần phải chết đi, kẻ làm giàu bất nhân cũng chết đi, chỉ cần sống tốt hơn hắn....

Video của kẻ phán xét phát sóng hơn nửa tháng, Thái Văn Thương giống như hít thuốc lắc, mãi tới khi nhìn thấy một màn thành phố Thân Xuyên chia súng vào họng tự sát.

Trong nháy mắt đó giống như có một chậu nước lạnh xối lên đầu Thái Văn Thương.

Hắn ý thức được hành vi của bản thân mình ngu xuẩn cỡ nào, cũng thông suốt mình biến thành như bây giờ rồi cuộc là vì đâu.

Nhưng rất nhanh, hắn đã theo bản năng loại bỏ những suy nghĩ đó.

Hắn không sai, sai là thế giới này!

Tinh thần Thái Văn Thương căng thẳng tột độ, cũng không bao lâu sau đã cảm thấy rất mệt mỏi, vì thế hắn ngủ rất say.

“Hoan nghênh sử dụng loa vô tuyến phát sáng hiệu Chiswire, nhãn hiệu Chiswire đã có...”

Đột nhiên chiếc loa máy vi tính để trên bàn phát ra âm thanh làm Thái Văn Thương co ro ngồi dưới đất giật bắn, nháy mắt tỉnh lại.

Hắn tồn hai giây để nhớ ra chuyện xảy ra trước khi mình thiếp ngủ, vì vậy vẻ mặt trở nên trắng bệch, thịt mỡ trên cằm run run như dùng máy mát xa.

Chiếc loa Choswire này là sản phẩm công nghệ cao mà hắn tồn cái giá rất đắt mua về, có thể kết nối với tín hiệu điện thoại.

Nhưng sau đó không biết vì sao nhà kế bên lại có thể kết nối điện thoại với loa nhà hắn, cứ mỗi khi trời tối lại mở phim gì đó làm Thái Văn Thương ngủ không ngon.

Vì thế hắn chỉ có thể tắt đi chức năng kết nối vô tuyến, chuyển sang kết nối trực tiếp với máy vi tính, như vậy mới không cần nghe thấy âm thanh kinh dị lúc đêm khuya.

Không sai, nhà kế bên thích xem phim kinh dị vào đêm khuya.

Có điều sở thích của nhà đó không phải máu chột, máu chột là khi này Thái Văn Thương đã rút nguồn điện, ngay cả thùng máy cũng đập nát, vì sao cái loa này lại phát ra âm thanh?

Thái Văn Thương cảm thấy cả người lạnh ngắt, không phải vì sợ mà là nhiệt độ của dầu ấn trên tay đang trở nên thấp đi, cảm giác lạnh thấu xương làm đầu óc Thái Văn Thương có chút cứng đờ.

“Xì xì, xì xì...” Tiếng net điện vang lên, sau đó từ trong loa truyền ra giọng nói của một người đàn ông: “Mày chính là mục tiêu số sáu nhỉ, mày tên là gì?”

“Thái, Thái Văn Thương....”

“Có hối hận vì trước đó đã tham gia bỏ phiếu không?”

Thái Văn Thương gật đầu lia lịa, mồ hôi từ cằm nhỏ giọt xuống: “Tôi hối hận, tôi sám hối, tôi không nên tùy tiện bỏ phiếu, tôi nên... tôi nên...”

“Thoạt nhìn rất thành tâm... nhưng mày hối hận thì tao cũng không thể sống lại được!

Một bàn tay lạnh như băng nhẹ nhàng luồn vào trong cổ áo Thái Văn Thương, sờ thấy mồ hôi bê bết thì ghét bỏ xoa lên tóc Thái Văn Thương, vì thế mà dính dầu bết trên tóc.

Cơ thể Thái Văn Thương cứng ngắc, lúc ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy một bóng đen giống như con nhện bò trên đỉnh đầu.

Bóng dáng kia tuy rất mơ hồ nhưng Thái Văn Thương có thể xác nhận đó chính là Ninh Chiết Loan đã chết trong đoạn video!

Hắn đã biến thành một con quái vật!

Sau đó Thái Văn Thương cảm thấy sau lưng đau nhức, hắn cố gắng đưa tay sờ ra phía sau thì chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh và đau đớn khó tả.

Phần cổ vừa mới bị Ninh Chiết Loan sờ qua có một dấu bàn tay sưng lên, phần da ở vị trí dấu tay kia đã bong tróc ra toàn bộ, nhưng lại không có máu tươi chảy ra, giống như đã bị đông cứng lại.

Sau đó tóc hắn cũng rơi xuống....

Nơi Ninh Chiết Loan sờ qua trước đó, tóc đã bong ra sạch sẽ, còn mang theo cả mảng da đầu có màu tím bầm, hơn nữa có

một phạm vi nhỏ bị rạn nứt.

“A... A! A...”

“Tha cho tôi đi, anh muốn gì... tôi cũng cho anh hết!”

Thái Văn Thương tru lên thảm thiết, nói tới nói lui không hề ăn khớp, hắn vừa cầu xin vừa cầm lấy cây gậy bóng chày chạy từ phòng khách trốn vào phòng ngủ, đóng chặt cửa.

Hắn từ khe hở phòng ngủ nhìn xem phía ngoài, một đôi mắt ứ máu đột nhiên xuất hiện dọa Thái Văn Thương hoảng sợ ngã ngồi xuống đất.

“Sợ à, sợ hả?”

“VẬY... MÀY BIẾT LÚC HẮN BỊ NGÔN LUẬN ‘CHÍNH NGHĨA’ CỦA BẠN MÀY ĐÒN ĐẾN ĐƯỜNG CÙNG, NGAY CẢ TRONG SẠCH CŨNG KHÔNG CÒN AI QUAN TÂM, KHẮP THẾ GIỚI ĐỀU HI VỌNG HẮN CHẾT ĐI, HẮN ĐÃ TUYỆT VỌNG ĐẾN CỠ NÀO KHÔNG?”

“KHÔNG AI CÓ THỂ TRỪNG PHẠT BẠN MÀY, VÌ THẾ ĐỂ TAO LÀM, CHO DÙ CHÍNH BẢN THÂN TAO PHẢI BIẾN THÀNH CẶN BÃ, THÀNH ÁC QUỶ!”

Hai ngón tay gõ gõ trên vai Thái Văn Thương, Thái Văn Thương đờ đẫn quay đầu lại.

Nhìn thấy chân Ninh Chiết Loan đạp trên trần nhà, đứng chổng ngược ở phía sau hắn cười gằn, từ miệng hắn có thể nhìn thấy lỗ hồng mơ hồ.

Thái Văn Thương ngồi dưới đất nhanh chóng lùi lại phía sau, cầm cây gậy bóng chày nhìn chằm chằm Ninh Chiết Loan, hắn đã sắp ngất đi rồi.

‘Em cười lên thật là xinh đẹp, như hoa nở mùa xuân, xua tan đi hết thấy phiền não và ưu sầu...’

Đúng lúc này di động của Thái Văn Thương phát sáng, tiếng ngạc rõ ràng từ trong điện thoại truyền ra.

Bầu không khí vốn khủng bố đột nhiên bị xua tan, biểu cảm cười gằn của Ninh Chiết Loan đông cứng, thu hồi dáng cười chỉ điện thoại 202 hỏi: “Đó là cái gì?”

“C, chuông điện thoại của tôi...”

Chương 777 - Cơ hội cho mày đã không còn dùng được

“Chuông điện thoại....”

Vẻ mặt Ninh Chiết Loan có hơi vắn vẹo, phần mở màn khủng bố mà hắn suy nghĩ thật lâu đã bị tiếng chuông này phá hủy hết rồi.

“Tôi... tôi có nên nghe máy không?” Thái Văn Thương hỏi thử.

Nếu có thể nhận cuộc điện thoại này, có lẽ hắn có thể sống lâu thêm một chút.

“Không được, đêm nay.... là đêm khủng bố!”

Ninh Chiết Loan vươn bàn tay màu xanh đen của mình về phía Thái Văn Thương, mặc kệ xảy ra chuyện gì, người này cũng không thể sống quá đêm nay, mà trong số hai mươi người hôm nay, tên Thái Văn Thương này làm Ninh Chiết Loan cảm thấy ngứa mắt nhất.

Độ hèn mọn này chỉ thua kém mỗi Ôn Văn.

Vì thế hắn muốn Thái Văn Thương phải sợ hãi tới cực điểm, để hắn vì cái tội không biết giữ mồm giữ miệng trên mạng của mình mà phải trải nghiệm sợ hãi tới tận cùng, sau đó từng bước tiến về phía tử vong trong sự tuyệt vọng!

“Em cười lên thật là xinh đẹp...”

Tiếng chuông lại vang lên làm Ninh Chiết Loan khựng lại, sau đó mục tiêu của hắn biến thành chiếc điện thoại.

Hắn quyết định phải bóp nát chiếc điện thoại này trước, sau đó sẽ không có người quấy rối niềm vui của hắn.

Nhưng Ninh Chiết Loan vừa cầm lấy điện thoại thì liền cảm nhận được nhiệt độ nóng kinh người đã đốt tay hắn cháy khét lẹt, sau đó hắn nhìn thấy trong điện thoại thò ra một cây gậy sắt đỏ hồng!

Tiếp đó từ trong điện thoại xuất hiện số liệu có màu xanh lá, một người đàn ông mặc đồ đen từ giữa đám số liệu đó xuất hiện, chính là Ôn Văn!

“Ô hô, cuối cùng cũng tìm được mày rồi.”

Thái Văn Thương di chuyển cơ thể sang bên cạnh, người đàn ông mới xuất hiện này rất có thể sẽ cứu hắn, nhưng cũng có thể lại càng khủng bố hơn Ninh Chiết Loan.

Bị Ninh Chiết Loan dọa cho một trận, linh cảm của Thái Văn Thương vô hình tăng lên vài lần.

Hắn thấy Ninh Chiết Loan khủng bố tới cực điểm, nhưng trên người Ôn Văn lại ẩn chứa sự khủng bố nồng đậm hơn Ninh Chiết Loan không biết bao nhiêu lần, sau khi Ôn Văn xuất hiện thì cảm giác tồn tại của Ninh Chiết Loan trở nên yếu ớt.

Ôn Văn dùng gậy sắt nóng uốn một lọn tóc của mình, tóc phát ra tiếng xì xì làm hai người Ninh Chiết Loan Thái Văn Thương sững sờ.

“Đừng để ý, chỉ là đột nhiên tao cảm thấy tóc quăn có lẽ càng đẹp trai hơn nên muốn uốn tóc, chỉ là cây uốn bình thường không có tác dụng với tao.”

Ý tưởng này đột nhiên xuất hiện trong lúc đang tìm kiếm Ninh Chiết Loan, trong quá trình tìm kiếm người bị hại, người bình thường vừa thấy Ôn Văn đều bị dọa tới hết thảy.

Ôn Văn nghĩ rằng nếu mình đẹp trai một chút sẽ không dọa người, vì thế anh nhớ tới Mặc Cung, tên kia đẹp trai đến phát hờn, hơn nữa còn là tóc xoăn.

Vì thế anh vừa tìm người vừa uốn tóc, đáng tiếc cho dù anh dùng gậy sắt nung đỏ thì tóc vẫn không thay đổi.

Có lẽ đây chính là phiên não của cường giả.

Chuyện này làm Ôn Văn nhớ tới vị chân tự vì vấn đề vệ sinh mà đã làm ra lưỡi dao ô ướ, nếu Ôn Văn muốn một đầu tóc xoăn có lẽ cần phải làm ra dụng cụ siêu năng ngang cấp với lưỡi dao ô ướ.

“Mày là ai, tới đây làm gì?” Ninh Chiết Loan cảnh giác nhìn Ôn Văn.

“Ừm, làm tóc....”

“Đừng có nói làm tóc!” Ninh Chiết Loan rít gào.

“Thuận tiện xử lý chút phiền phức nhỏ, vì tìm mày mà tao phải chạy tới chạy lui hơn bốn mươi chỗ trong thành phố Thân Xuyên này suốt ba tiếng đồng hồ, tìm được tất cả mục tiêu của mày ở thành phố Thân Xuyên, sau đó thì gặp mày ở đây.”

Ninh Chiết Loan sững sốt, trong vòng ba tiếng đồng hồ tìm được tất cả mọi người, sao có thể?

Chẳng qua vừa nghĩ tới chiếc điện thoại kia thì hắn liền hiểu ra, người này có lẽ cũng có chút năng lực đặc biệt.

“Chúng ta tới nói chuyện đi, lần này tao sẽ không thừa dịp mày nói chuyện mà đánh lén mày, cũng không bắt mày lại treo lên cột cờ...”

Nhưng Ôn Văn còn chưa nói hết thì Ninh Chiết Loan đã đưa tay chụp về phía Thái Văn Thương, Ôn Văn xuất hiện làm hắn cảm thấy bất an, vì thế muốn giết Thái Văn Thương trước rồi trực tiếp bỏ trốn.

Mục đích của hắn vốn là trừng phạt hơn bảy ngàn người đã bỏ phiếu chết, cho dù có người ngăn cản thì hắn vẫn muốn làm.

Nhưng hắn không chụp được gì cả, Thái Văn Thương đã bị Ôn Văn di chuyển vào phòng bếp, mà Ôn Văn thì dựa vào cửa phòng bếp bất đắc dĩ nhìn Ninh Chiết Loan.

“Tức là... thỏa hiệp thất bại à?”

Bình thường vẫn luôn là Ôn Văn thừa dịp nói chuyện bất ngờ ra tay, làm gì có chuyện người khác có cơ hội ra tay trước?

Vẻ mặt Ninh Chiết Loan trở nên u ám, nhìn Ôn Văn một hồi thì chợt bừng tỉnh: “Mày cũng là một trong số bảy ngàn người đó, vậy mày cũng phải....”

Àm!

Cầm Ninh Chiết Loan trúng một cú đấm móc, cả người văng lên, đầu đập nát đèn xuyên thủng trần nhà, phần cơ thể bên dưới lúc lắc lay động.

“Nếu đã cho cơ hội nhưng mày không dùng tới, vậy đây là quả đáp lễ.”

Đúng vậy, Ôn Văn có nói, bắt Ninh Chiết Loan chỉ là chút giải khuây trong cuộc sống, với thực lực của anh thì chính là nhân

vật lớn trong Hiệp Hội Thợ Săn, xử lý vụ án nhỏ như thế này rõ ràng là dùng dao mổ trâu để giết gà.

Ôn Văn đang chuẩn bị kéo Ninh Chiết Loan vào trạm thu nhận thì đột nhiên dừng động tác lại, trên mặt lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Phần đầu trên trần nhà của Ninh Chiết Loan bắt đầu hủ hóa, biến thành chất lỏng sền sệt trộn lẫn giữa màu xanh da trời và xanh lá cây, sau đó từ trên trần nhà nhỏ xuống, trong phòng giống như bắt đầu đổ cơn mưa nước bắn.

Nếu không phải Thái Văn Thương sống ở tầng trên cùng thì những hộ bên trên đã gặp phải tai ương.

Ninh Chiết Loan đứng dậy, ánh mắt nhìn Ôn Văn giống như một quả cà chua đang thối rữa, không ngừng nhỏ ra máu loãng, sau đó lách người tiến tới đánh một quyền về phía Ôn Văn.

Một tia sáng xanh thăm hiện lên, Ôn Văn nghiêng người né tránh đòn tấn công của Ninh Chiết Loan, nhưng ở hướng năm đám của Ninh Chiết Loan thì một mảng tường lớn đều bị thứ không sạch sẽ có độc tính ăn mòn.

Thấy Ôn Văn né tránh, Ninh Chiết Loan lắc lư xoay người lại, lên án Ôn Văn.

“Bọn mày mỗi ngày đều núp phía sau màn hình, phán xét người khác từ đầu tới chân để giải tỏa tâm tình tiêu cực của mình trong cuộc sống, nhưng mạng internet không phải bãi rác của bọn mày, những người đó cũng không nên trở thành bia ngắm cho bọn mày phát tiết!”

“Mày có biết, mỗi khi hấn mở máy tính, trên mạng chỉ toàn là lời chửi rủa, tâm trạng của hấn như thế nào không?”

“Ngoại trừ tao thì không ai biết, cũng không có người nào đồng cảm với hấn!”

“Vì thế hấn đã lên sân thượng rồi nhảy xuống.”

“Bọn mày ngoại trừ giả mù sa mưa nói vài lời thương tiếc thì còn làm được gì?”

Ôn Văn nhíu mày, anh không biết Ninh Chiết Loan đang nói tới bảy ngàn người đã bầu phiếu bầu hay là tất cả dân mạng.

Hơn nữa ‘hắn’ mà hắn nói tới là ai?

Bạn của hắn?

Nhưng không quản thế nào, trạng thái của Ninh Chiết Loan hiện giờ đã không còn giống trước đó.

Khi này chỉ là quái vật nhỏ có chút quái dị, mà bây giờ ít nhất đã có thực lực Tai Nạn hạ tụt!

Tai Nạn hạ tụt đối với Ôn Văn hiện giờ cũng chẳng đáng nói tới, nhưng làm Ôn Văn để ý chính là tốc độ tăng trưởng của Ninh Chiết Loan, chỉ bị đánh một quyền thì thực lực đã tăng lên gấp bội, điều này rõ ràng không hề bình thường.

“Trước đó tao đã xem video xét xử của mày, nếu mày không đi tới nước này thì có lẽ tao sẽ cho mày một cơ hội.”

“Nhưng tình trạng hiện giờ của mày đã quá cực đoan....”

“Vì thế... kiếp sau mày hãy trở thành một người bình thường có thể chứa chút cát trong mắt đi.”

Ninh Chiết Loan còn chưa kịp phản đối đã thấy cơ thể bị vô số lưỡi kiếm năng lượng màu đen đâm trúng, cả người bị ghim vào vách tường.

Chương 778 - Oán hận

Kiểm năng lượng màu đen là trò vật mà Ôn Văn mới tăng thêm, nhưng lực sát thương lại quá yếu, chỉ là uy lực của nó mạnh hơn kiếm ký hiệu bình thường nên có thể coi như kiếm bình thường để sử dụng.

Vài cây kiếm năng lượng đâm xuyên qua đầu, trái tim và tay chân Ninh Chiết Loan, đôi mắt như cà chua thúi của Ninh Chiết Loan rốt cuộc cũng mờ đi.

Thái Văn Thương bò ra, nhìn căn phòng cho thuê hỗn loạn mà suýt chút nữa đã bật khóc, phòng ở bị phá hư thành như vậy, hắn làm sao đền nổi?

Nhưng hắn không chú ý tới lúc mình bò dậy đã không cẩn thận va trúng tủ chén, con dao phay treo bên trên lay động rơi xuống, lưỡi dao nhắm thẳng vào cổ Thái Văn Thương.

Nhưng con dao kia còn chưa kịp rút xuống đã bị một tia sáng đen lóe lên bắn trúng, trực tiếp bay lệch đi ghim lên cánh cửa gỗ của tủ chén.

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều nằm trong phạm vi khống chế của Ôn Văn, cho dù là ngoài ý muốn cũng không thể giết người trước mặt Ôn Văn.

Nhưng Thái Văn Thương bị con dao phay kia dọa một phen, chân vô thức trượt một cái, vành mắt đập vào cạnh bàn chảy máu không ngừng, đau nhức kích thích làm Thái Văn Thương bất lực hét thảm hai tiếng rồi bất tỉnh.

Ôn Văn hiển nhiên nhìn thấy một màn này nhưng anh không ngăn cản, thứ nhất là tai nạn này không thể chết người được, thứ hai là hẳn đã nhận ra sự việc có chút không đúng.

“Tao không cảm nhận được năng lượng dao động, đây cũng là mày làm à?”

Ôn Văn quay đầu lại, híp mắt nhìn Ninh Chiết Loan bị đóng đinh trên vách tường.

“Phải... cũng không phải.”

Ninh Chiết Loan thoát ra khỏi kiếm năng lượng, cơ thể rách bươm nhưng hơi thở lại tăng lên thêm một tầng.

Trong mắt gương của Ôn Văn, trên người Ninh Chiết Loan không ngừng có năng lượng màu xanh lam xanh lá đen xen tràn vào, tính chất của loại năng lượng này rất ô uế, tựa hồ mỗi sợi năng lượng đều có ý chí của riêng mình.

“Muốn giết hẳn, không chỉ có tao, mà còn cả nghiệt do chính hẳn đã tạo ra.”

“Mày rất mạnh, thậm chí tao không thể tưởng tượng ra được mức độ mạnh nhất của mày đáng sợ đến cỡ nào, mày có thể ngăn cản tao nhưng không chống đỡ được số phận phải chết của chúng, mày có thể bảo vệ một người nhưng không bảo vệ được mọi người.”

Ôn Văn chột chột lỗ tai: “Không cần phiền phức như vậy, tao chỉ cần thiêu mày thành tro tụi, trộn tro vào trong cám cho heo ăn thì có thể giải quyết được chuyện này.”

Ninh Chiết Loan nghiêng đầu nhìn Ôn Văn nói: “Mày vẫn không hiểu...”

“Mày biết khi bà cụ Triệu vì phát bệnh trong lúc băng qua đường nên té xỉu đã bị mọi người chửi bới là giả bệnh ăn vạ, cảm xúc của bà ấy như thế nào không?”

“Mày biết khi cả gia đình của cửa hàng bánh bao Ăn Ngon tự sát đã có cảm xúc gì không?”

“Mày biết luật sư Cố...”

Ôn Văn nhíu mày: “Những thứ mày nói có liên quan gì? Cửa hàng bánh bao Ăn Ngon cũng không phải tỉnh này, không có liên quan tới mày mới đúng...”

Nếu bản thân Ninh Chiết Loan là người bị hại, có lẽ người thân bạn bè của hắn là người bị hại, như vậy Ôn Văn còn có thể hiểu được cách làm của hắn.

Nhưng hắn lại nói nhiều ví dụ không hề liên quan gì tới mình, mỗi ví dụ đều giống như đồng cảm, thật sự làm Ôn Văn không hiểu được.

Ninh Chiết Loan đi tới trước một bước, dùng sức giẫm chân trên mặt đất, máu đen trên người không ngừng vẩy ra, dính vào đầu thì nơi đó sẽ bị ăn mòn thành một cái hố to.

“Ý của tao là, người muốn trừng trị bọn chúng không phải là tao, mà là những người đã bị những lời bình luận vô trách nhiệm kia bức ép tới đường cùng...”

“Oán hận đó cực kỳ mãnh liệt!”

“Giết tao thì sao, chỉ cần oán hận này không tản đi, những kẻ đó vẫn phải chết!”

“Bọn họ, cũng đáng chết!”

Oán hận...

Ôn Văn đột nhiên hiểu được vì sao Ninh Chiết Loan lại cực đoan với vấn đề này như vậy, vì sao hắn lại đồng cảm với những người bị hại kia.

Hắn chỉ là công cụ bị oán hận chọn trúng để báo thù, năng lượng tởm lợm màu xanh dương và xanh lá kia chính là oán hận mãnh liệt do những người bị hại kia lưu lại.

Một lượng lớn cảm xúc tiêu cực có thể sinh ra quái vật, ác quỷ căm hận mà Ôn Văn bắt được chính là loại hình này.

Loại quái vật này khó đối phó hơn những quái vật ngang cấp khác rất nhiều, nhưng chỉ cần tìm đúng phương pháp thì có thể dễ dàng tiêu diệt.

Nhưng loại ác quỷ căm hận kia thường có tính chất khu vực, nó được tạo ra từ một cảm xúc mạnh mẽ của một khu vực.

Thị trấn mạnh hơn nông thôn, thành phố mạnh hơn thị trấn, nếu như khủng hoảng toàn bộ liên bang thì có thể đập nặn thành một con quái vật lớn mạnh khó có thể tưởng tượng.

Những oán hận bám vào trên người Ninh Chiết Loan không giống với đám quái vật được đập nặn ra từ khủng hoảng, những oán hận này tới từ khắp nơi trong khu Hoa Phủ, thậm chí là toàn bộ các khu của liên bang.

Cho dù Ôn Văn giết chết vật dẫn oán hận Ninh Chiết Loan thì những oán hận này vẫn không tiêu tan, ngược lại còn có thể đập nặn ra quái vật càng mạnh mẽ càng khủng bố hơn...

Người chế tạo ra oán hận phân tán khắp nơi trên thế giới, không thể nào thống kê được người nào đã chết, cũng không thể thông qua loại bỏ ký ức để cắt đứt oán hận.

Loại quái vật do oán hận hình thành này kỳ thực rất khắt khe, nhưng một khi đã hình thành thì rất phiền phức.

Có điều tuy khó nhưng Ôn Văn không định từ bỏ, bởi vì đối với anh thì đây chính là tư liệu sống khó có, đây là lần đầu tiên anh gặp phải quái vật như thế, tự nhiên không thể bỏ dở nửa chừng.

Thấy Ôn Văn không có ý từ bỏ, Ninh Chiết Loan hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phá vỡ cửa sổ nhảy ra ngoài, không gian trong này quá nhỏ hẹp, hẳn không có cách nào thắng được Ôn Văn.

Ôn Văn liếc nhìn Thái Văn Thương một cái, tiện tay kéo hẳn vào trong trạm thu nhận, oán hận có lẽ sẽ không thể ảnh hưởng tới trong trạm, sau đó anh đuổi theo hướng Ninh Chiết Loan chạy đi.

Mặt trăng tròn vành vạnh treo trên cao, Ninh Chiết Loan chạy trốn trong bóng đêm, cứ chạy được vài bước thì lão đảo một

chút, sau đó một phần cơ thể bắt đầu biến dạng, nhưng tốc độ của hắn sẽ càng nhanh hơn.

Chạy được một cây số thì Ninh Chiết Loan đã không còn nhìn ra hình người, trên cơ thể hắn lần lượt xuất hiện những gương mặt lớn nhỏ khác nhau, bắp đùi to lên gấp đôi, tất cả đều là cơ bắp đỏ tươi.

Trên đường thỉnh thoảng xuất hiện người đi đường hoặc xe cộ đi ngang qua, Ninh Chiết Loan đều tránh đi hoặc nhảy lên cao.

Tuy thần trí của hắn đã không còn rõ ràng nhưng hắn vẫn nhớ rõ mục tiêu của mình chỉ có hơn bảy ngàn người bỏ phiếu, vì thế hắn sẽ cố gắng không kéo tới trên người những người khác.

Ninh Chiết Loan một đường chạy tới một nhà trẻ, sau đó chui vào trong cầu thang trượt, há mồm thở hổn hển, hắn cảm thấy mình đã thoát được Ôn Văn rồi.

“Thì ra mà y thích chơi trốn tìm.”

Giọng nói của Ôn Văn từ phía trên truyền tới, Ninh Chiết Loan thò đầu ra thì thấy Ôn Văn ngồi trên một cụm mây trắng, dùng tay chống cằm nhàm chán nhìn hắn.

Ninh Chiết Loan có ấn tượng với cụm mây trắng này, lúc hắn chạy trốn nó vẫn chậm rãi bay trên bầu trời, hắn còn tưởng rằng đó chỉ là đám mây bình thường, không ngờ lại chính là Ôn Văn, thì ra từ trước đến giờ hắn chưa từng thoát được.

Từng cây kiếm ánh sáng màu đen xuất hiện xung quanh cụm mây, chỉ chít rậm rạp có tới trăm cây.

Ôn Văn nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Mưa kiếm... Ngụy.”

Sau đó những cây kiếm ánh sáng màu đen kia giống như hạt mưa mát trật tự rơi xuống trên khoảng sân chơi nhỏ của nhà trẻ, bụi mù bốc lên khắp nơi.

Chương 779 - Tình thế không có cách giải

Trên mặt đất trải rộng kiếm ánh sáng màu đen, cơ thể Ninh Chiết Loan bị vài cây kiếm ánh sáng chọc thủng, chống đỡ đứng dậy, đầu ngang hàng với Ôn Văn.

Cơ thể của Ninh Chiết Loan hiện giờ đã phồng to lên gấp đôi, nhưng mặt hắn thì vẫn là kích cỡ ban đầu, xung quanh gương mặt hắn chen chúc những gương mặt vận vẹo khác nhau.

Những gương mặt đó có nam có nữ, trên mặt mang theo oán hận nồng đậm.

Thực lực của hắn đã tăng nhiều hơn trước, nhưng hiệu quả của oán hận cũng không mạnh mẽ tới mức nghịch thiên, sức chống đỡ của bản thân Ninh Chiết Loan cũng có hạn, cuối cùng hắn cũng không thể phản kháng được Ôn Văn.

Ôn Văn tìm một cành liễu, lại lấy ra một chai nước thánh nhỏ, qua quýt vẩy lên người Ninh Chiết Loan tạo thành những trận khói trắng.

“Nước thánh đúng là có chút tác dụng nhưng có hạn, nếu thiên sứ nhỏ của mình không sa đọa thì tốt rồi.”

Sau đó Ôn Văn tiện tay ném chai nước thánh đi, sau đó đưa tay túm cổ Ninh Chiết Loan.

Trên cổ hắn là những gương mặt nhỏ, những gương mặt này trơn nhẵn, thỉnh thoảng còn lè lưỡi liếm, tởm lợm khủng khiếp nhưng Ôn Văn không thèm để ý.

Sợi xích màu đen từ trong tay anh lộ ra, lúc nhúc chui vào trong cơ thể Ninh Chiết Loan, Ninh Chiết Loan phải thừa nhận nỗi đau rất lớn, nhưng trên mặt thì vẫn mang theo nụ cười vận vẹo như cũ.

“Hình như mày chưa từng chịu bạo lực mạng, vậy vì sao số oán hận này lại chọn mày làm vật dẫn, cải tạo mày thành một con quái vật báo thù chứ?”

Ninh Chiết Loan cười xùy một tiếng: “Lựa chọn tao? Không, là tao chủ động tiếp nhận, bởi vì ngoại trừ tao thì không có người nào bằng lòng ra mặt cho họ, còn nữa, tao không phải quái vật báo thù, tao là kẻ phán xét!”

Ôn Văn lấy ra một chiếc gương đặt trước người Ninh Chiết Loan.

“Nhìn dáng vẻ của mình bây giờ đi, mày còn nói mình không phải quái vật?”

Ninh Chiết Loan nhìn thoáng qua hình dạng của mình bây giờ, có chút sững sốt, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Hắn bật cười, nụ cười này không hề dữ tợn, ngược lại nó rất âm áp.

“Bọn tao không phải quái vật, bọn tao chỉ là cùng nhau...”

“Báo thù sưởi ấm.”

Sau khi nói ra những lời này, tất cả gương mặt trên người hắn đồng thời phát ra tiếng kêu rên, năng lượng màu xanh dương lẫn xanh lục tựa hồ sinh ra cộng minh, đột nhiên khuếch tán ra xung quanh.

Ôn Văn nhẹ nhàng nhảy ra, tập trung quan sát liền phát hiện vị trí của Ninh Chiết Loan đã biến thành một cái hố to có đường kính năm sáu mét, trong hố đều là dấu vết bị ăn mòn, bên ngoài hố là một tầng năng lượng bảo vệ màu xanh dương xanh lục.

Tất cả gương mặt trên người Vu Hán đều căm hận nhìn Ôn Văn.

“Tại sao phải đối xử với bọn tao như vậy...”

“Mày cũng là đồng lõa!”

“Chết đi, đi chết đi!”

Những tiếng chát vắn này dừng mãi tràn vào trong đầu Ôn Văn, nhưng Ôn Văn chỉ nhấn một cái ở ngực, thẻ bài nhân viên quản lý kho hàn đã ngăn chặn những lời kia ở bên ngoài.

Cùng lúc đó oán hận trên người Ninh Chiết Loan cũng tạo thành một chiếc đồng hồ cát trộn lẫn hai màu xanh dương xanh lá, hạt cát bên trong đang nhanh chóng chuyển động, chỉ có một chút hạt cát như thế chẳng mấy chốc sẽ chảy hết.

“Hạt cát chảy xong thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Ôn Văn thử đưa tay tới gần Ninh Chiết Loan nhưng ngay khi đó đã bị năng lượng màu xanh dương xanh lá bức ép lui lại.

“Không phải mày rất lợi hại à, tự mình đoán đi.”

Bóng dáng Ninh Chiết Loan dần dần không rõ, Ôn Văn thử vài lần vẫn không thể tiến vào, cuối cùng chỉ có thể nhìn Ninh

Chiết Loan biến mất trong không khí.

“Lần này là tao sơ suất, mày không bắt được tao thì lần sau sẽ không có cơ hội!”

Sau khi giọng nói tiêu tan, hết thấy dị trạng ở nơi này đều biến mất, chỉ lưu lại một cái hố to chứng minh tất cả không phải ảo giác.

“Lần sau không có cơ hội.... he he, cơ hội của tao nhiều tới mức mày đến không xuể đâu.”

Ôn Văn mỉm cười, sau đó thu hồi tất cả xiềng xích.

Đối với Ôn Văn mà nói, bản thân Ninh Chiết Loan không phải vấn đề, Ôn Văn muốn giải quyết hắn thật sự rất dễ dàng.

Nhưng làm Ôn Văn để ý chính là oán hận gần như không có cách giải quyết kia.

Nếu như không thể hóa giải oán hận, những người tham gia bỏ phiếu vẫn sẽ chết, Ôn Văn không có cách nào một mình trông coi hơn bảy ngàn người phân tán ở các nơi trên thế giới.

Vì thế sau khi cảm nhận được Ninh Chiết Loan có năng lực thoát đi, anh liền giả vờ sơ suất tiễn hắn đi, không thể chạm vào vách chắn năng lượng cũng chỉ là giả vờ.

Thực tế thì trong cơ thể Ninh Chiết Loan đã để lại xiềng xích của trạm thu nhận, Ôn Văn có thể dựa vào trạm thu nhận kiểm tra trạng thái của Ninh Chiết Loan bất cứ lúc nào và lập tức tiến tới bên cạnh hắn.

Ôn Văn nhìn khoảng sân nhà trẻ hỗn loạn, gãi đầu móc ra một đồng mô hình để vào trong phòng học của nhà trẻ.

Số mô hình này là do xí nghiệp dưới trướng Cơ Kim Hội sản xuất, mặc dù không bằng tận tay Từ Hải làm nhưng cũng có thể bù đắp được chút thiệt hại.

Sau đó Ôn Văn gọi một cuộc điện thoại, cơ thể hóa thành số liệu rồi nháy mắt xuất hiện trong một góc khác ở thành phố.

Nơi này là nhà của người số hai, trước khi tới nhà Thái Văn Thương anh đã bí mật quan sát nơi này, thời điểm đó số hai vẫn còn an toàn.

Nhưng lần này Ôn Văn vừa xuất hiện đã nghe thấy một trận tiếng khóc, là vợ và mẹ của số hai, ngoài cửa sổ có một chiếc xe tang màu trắng và vài người lẻ tẻ đang vây xem.

“Aii...”

Ôn Văn lắc đầu, sử dụng năng lực xuyên thấu của quái vật để thân hình mình biến mất trong mắt nhóm người bình thường, sau đó bắt đầu điều tra manh mối.

Nguyên nhân cái chết của người số hai là khi đang tắm máy nước nóng rò điện dẫn tới bị điện giật chết.

Trong căn nhà này không hề có siêu năng lực lưu lại, người bỏ phiếu số hai thoát nhìn quả thực là ngoài ý muốn tử vong.

Nhưng Ôn Văn tự mình thử nghiệm một chút, phát hiện máy nước nóng này đúng là có chút vấn đề, nhưng cường độ điện như thế không có cách nào giết chết một người trưởng thành.

Hiện tượng này tương tự với những gì Thái Văn Thương gặp phải, vì thế người bỏ phiếu số hai này khẳng định đã bị oán hận giết chết.

Sau khi điều tra rõ nguyên nhân cái chết, Ôn Văn không dừng lại mà tiếp tục dò xét những người bỏ phiếu ở vị trí trước hai mươi.

Kết quả này làm Ôn Văn có chút thất vọng, tất cả những người xếp thứ tự trước hai mươi, ngoại trừ Thái Văn Thương được Ôn Văn đưa vào trạm thu nhận thì tất cả đều tử vong ‘ngoài ý muốn’.

Có người vì uống nhiều rượu thùng dạ dày mà chết, có người ra ngoài vất rác không cẩn thận ngã vào thùng rác chết, có người phơi quần áo không cẩn thận bị dây treo treo cổ...

Quan trọng nhất là người bỏ phiếu thứ hai mươi một cũng đã chết!

Lúc hắn đang làm đồ ăn thì không cẩn thận đánh rắm, rắm bị ngọn lửa bếp gas bắt được rồi thiêu hắn chết tươi...

Sau khi Thái Văn Thương được Ôn Văn bảo vệ, người thứ hai mươi một liền gặp nạn, nói cách khác trong vòng một ngày oán hận nhất định sẽ giết hai mươi người, cho dù Ôn Văn cứu được vài người thì cũng có người xếp sau gặp nạn.

Mặt khác hai mươi người tử vong này không phải chia đều ra hai mươi bốn tiếng trong ngày, là có thể bị giết chết toàn bộ trong một thời gian ngắn, quy luật để đề phòng cũng khó khăn hơn.

Đợi đến khi hùng đông không giờ vừa tới, ngày thứ hai bắt đầu sẽ có hai mươi người trở thành mục tiêu, trong khoảng thời gian ngắn Ôn Văn thật sự không nghĩ ra cách để phá giải.

Chương 780 - Trận pháp

Oán hận không thể ảnh hưởng tới bên trong trạm thu nhận, vì thế Ôn Văn có thể dùng trạm thu nhận bảo vệ mấy chục, thậm chí là mấy trăm người bỏ phiếu.

Nhưng chỉ vốn vẹn mấy chục người thì không có chút ý nghĩa nào, bởi vì mục tiêu của oán hận chính là hơn bảy ngàn người!

Ôn Văn không có khả năng đưa toàn bộ bảy ngàn người đó vào trong trạm thu nhận, hơn nữa trừ phi bọn họ vẫn luôn trốn trong trạm thu nhận không ra ngoài, bằng không cuối cùng vẫn sẽ trở thành mục tiêu của oán hận.

Mặt khác, hơn bảy ngàn người đưa vào trong trạm thu nhận thì phải xử lý thế nào?

Làm cai ngục? Quá tàn nhẫn.

Nuôi? Ôn Văn không tốt bụng tới mức độ này.

Huống chi đưa bảy ngàn người vào trong trạm thu nhận chính là một công trình to lớn, muốn Ôn Văn tốn một khoảng thời gian dài để tiến hành công việc đơn điệu như vậy là chuyện không thể nào.

Vì thế ý tưởng này vừa xuất hiện đã bị Ôn Văn gạt bỏ.

Ôn Văn lên website thợ săn gửi một bài post xin giúp đỡ, tìm kiếm phương pháp giải quyết sự kiện lần này.

Mặt khác anh còn muốn báo chuyện này cho Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, vụ án khó giải quyết như thế không thể để mình Ôn Văn bận rộn.

Sau khi xử lý xong, thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của Ôn Văn đổ chuông, là Đào Thanh Thanh gọi tới.

Trước đó Ôn Văn đã bảo Đào Thanh Thanh dùng con dơi dò xét khắp thành phố, hiện giờ cô gọi tới, hẳn là đã tra được kết quả.

Ôn Văn hóa thành số liệu theo điện thoại trực tiếp xuất hiện bên cạnh Đào Thanh Thanh, phát hiện nơi này là một căn phòng cho thuê, quang cảnh trong phòng có chút quen mắt, là căn phòng trong video Ninh Chiết Loan đã quay.

Trên mặt đất có vết máu, máu đã khô đặc lại, bên trên là vô số nấm mốc màu xanh lá như những con mắt đang dòm lén.

Nhưng làm Ôn Văn để ý không phải số máu kia mà là trận pháp màu đỏ sậm trên mặt đất.

Nguyên liệu của trận pháp là máu của một quái vật đặc biệt nào đó, cụ thể là quái vật gì thì Ôn Văn không nhìn ra.

Nhưng mấu chốt là bản thân trận pháp này.

Trong video không thể nhìn thấy gì, nhưng tận mắt nhìn thấy trận pháp thì Ôn Văn có chút kinh hãi.

Hình vẽ trên sàn nhà không phải trận pháp thông dụng được dùng ở nhiều trường hợp, là trận pháp mới được đặc biệt sáng tạo ra cho sự kiện lần này!

Nếu là trận pháp thông dụng thì chỉ cần bản vẽ tương ứng và trình độ hiểu biết về ký hiệu nhất định thì ai cũng có thể làm ra được.

Nhưng sáng tạo ra trận pháp hoàn toàn mới lại phức tạp đến như vậy chỉ có bậc thầy ký hiệu chân chính mới có thể làm ra được.

Nói cách khác, kẻ đứng sau tuyệt đối không phải Ninh Chiết Loan, phía sau hẳn vẫn còn cao nhân khác!

Trung tâm trận pháp do ba ký hiệu tạo thành, ý nghĩa của ký hiệu phân biệt là báo thù, số phận và tử vong.

Những ký hiệu khác chỉ có tính chất hỗ trợ, có khoảng hơn một trăm, bao gồm những ký hiệu không liên quan tới tình cảm của nhân loại, nhìn trộm, định vị, thời không...

Ký hiệu phức tạp như thế nối liền một chỗ, hội tụ thành một trận pháp to lớn mạnh mẽ, quả thực có thể có hiệu lực với hơn

bảy ngàn người.

Nếu muốn khởi động trận pháp này, không chỉ cần tiến hành huyết tế mà còn cần một nghi thức liên kết với tất cả người bị hại, nghi thức này chính là video của kẻ phán xét.

Đồng thời cực hạn của trận pháp này cũng chính là bảy tám ngàn người thường, sở dĩ kẻ phán xét muốn loại bỏ những người không bỏ phiếu tử vong cũng là vì bản thân trận pháp hạn chế.

Đáng tiếc sau khi trận pháp khởi động nó đã mất đi hiệu quả, hơn nữa một phần hình vẽ đã bị máu đen che khuất.

Cho dù Ôn Văn muốn thông qua trận pháp còn lại để tiến hành nghịch chuyển cũng không thể.

Có điều Ôn Văn vẫn ghi nhớ trận pháp này lại, bởi vì trận pháp có giá trị học tập rất cao, hơn nữa Ôn Văn ít nhiều cũng có thể nhìn ra chút manh mối từ nó, có thể làm hấn ứng phó tình huống tốt hơn.

Ôn Văn là số thứ hai mươi sáu, chờ tới hừng đông thì trận tập kích mới sẽ bắt đầu, đến khi đó anh sẽ thử xem có thể thông qua liên hệ yếu ớt lúc tập kích tìm kiếm chút then chốt.

Sau đó Ôn Văn giao cho Đào Thanh Thanh một chuỗi danh sách bao gồm tên và địa chỉ của người số hai mươi hai tới bốn mươi hai.

Đào Thanh Thanh gật đầu, hóa thành một đám hơi bay ra ngoài.

Nhiệm vụ Ôn Văn giao cho cô rất đơn giản, chính là tìm kiếm rồi bắt nhốt bọn họ ở một nơi trống trải, sau đó chờ đợi xử lý bắt đầu.

Tuy trên tay Ôn Văn cũng có dấu ấn nhưng chỉ dựa vào trận pháp thì khẳng định không thể nào giết được Ôn Văn, vì lo lắng tới tình huống bị trì hoãn nên mới đưa danh sách tới người bốn mươi hai.

Bản thân Ôn Văn thì tìm một kho hàng, chờ đợi ngày hôm sau tới.

Trong khoảng thời gian này anh vẫn luôn thông qua xiềng xích quan sát hướng đi của Ninh Chiết Loan, sau khi biến mất hấn

đã xuất hiện trong nhà người bỏ phiếu số hai mươi chín, nhưng chỉ đe dọa một phen rồi bỏ đi.

Ôn Văn vốn định xem thử xem Ninh Chiết Loan có tiếp xúc với bậc thầy ký hiệu đứng sau chuyện này hay không.

Nhưng làm Ôn Văn thất vọng là sau khi rời khỏi nhà người số hai mươi chín, Ninh Chiết Loan tránh khỏi đám đông, cô đơn lang thang trong con đường nhỏ, thoát nhìn làm người ta cảm thấy chua xót.

Nhưng Ôn Văn sẽ không đồng tình với hắn, cũng không bỏ qua cho hắn.

Mặc kệ Ninh Chiết Loan bị oán hận lôi kéo hay thật sự muốn ra mặt cho những người bị hại kia, hình thức hiện hữu của hắn đều quá nguy hiểm.

Cho dù bây giờ hắn có thể giữ được lý trí nhưng cuối cùng oán hận sẽ cắn nuốt nội tâm hắn và mang tới một trận tai nạn.

Có điều thông qua quan sát Ninh Chiết Loan, Ôn Văn vẫn có được chút thu hoạch.

Địa điểm hắn xuất hiện nói cho Ôn Văn biết hiệu quả của đồng hồ cát, sau khi hạt cát chảy hết Ninh Chiết Loan sẽ dịch chuyển tới bên cạnh người bỏ phiếu, đồng hồ cát trên tay chính là tọa độ không gian.

Ngoài ra người số hai mươi chín bình an vô sự thì có khả năng lớn là một ngày oán hận và Ninh Chiết Loan chỉ có thể giết hai mươi người.

Một khi đã đủ số lượng thì bọn họ không thể làm hại tới những người bỏ phiếu khác, điều này làm Ôn Văn có được cơ hội nhất định để tận dụng.

Ôn Văn nhìn kho hàng vẫn còn trống trải, hơi nhếch khóe môi.

Trước hừng đông, người bỏ phiếu sẽ phải chết vào ngày mai sẽ tập trung ở nơi này.

Mà Ninh Chiết Loan đại khái sẽ vì truy đuổi bọn họ mà tới, không biết khi nhìn thấy Ôn Văn thì sẽ có tâm tình gì.

Có lẽ, sẽ rất vui vẻ đi.

...

“Tình huống thế nào, đừng giết tôi, tôi mắc bệnh bạch cầu, còn cả bệnh sán máng, còn có... ừm, cả ung thư máu nữa.”

Một cô gái cao gầy mặc áo choàng tắm bay ở giữa không trung, lời nói không mạch lạc.

Nhìn kỹ lại có thể phát hiện trên cổ áo choàng tắm có một con dơi nhỏ.

Cô chính là người bỏ phiếu số hai mươi chín, dấu ấn hình đồng hồ cát đã làm cô ăn ngủ không yên nhưng lại có một sức mạnh vô hình làm cô không thể tìm người để xin giúp đỡ.

Mới hai tiếng trước cô đã nhìn thấy một con quái vật vằn vẹo xuất hiện ở trong nhà, cô sợ tới ngất xỉu, sau khi tỉnh lại thì phát hiện đống quần toàn là vật bẩn thỉu ra trong lúc quá hoảng sợ.

Vì thế chỉ có thể đi tắm, nhưng tắm tắm một hồi lại bị một con dơi nhỏ bắt đi.

Nếu không phải con dơi này cũng khá lương thiện, tình cảnh của cô hiện giờ có lẽ khá khiếm nhã.

Nhưng cho dù có thêm một chiếc áo choàng tắm thì tình cảnh cũng không khá hơn chút nào, cô nghi ngờ kẻ phán xét thật ra là một con Vampire, xử lý chỉ là cách gọi danh chính ngôn thuận cho hành vi tìm kiếm thức ăn, cô đã sắp biến thành thức ăn của quỷ hút máu rồi.

Có điều cô chỉ mới sợ hãi hai phút thì đột nhiên gò má ửng đỏ, giống như nghĩ tới gì đó mà nói với con dơi nhỏ: “Mày mang tao đi gặp chủ nhân của mày hả, có phải quá lộ liễu rồi không, nếu hần bị tao mê hoặc muốn tao làm cô dâu Vampire thì tao đồng ý có được không...”

Đầu óc cô gái đã biến thành hình thức phim truyền hình, ảo tưởng tới cuộc sống xấu hổ không ngưng ngừng của mình và chàng Vampire đẹp trai.

Con dơi nhỏ ở sau cổ trợn mắt một cái, thời điểm này rồi mà vẫn còn mơ mộng hão huyền.

Quả nhiên là não tàn không có thuốc trị...

Chương 781 - Trong kho hàng

Trong kho hàng trống trải, Ôn Văn nhắm mắt ngồi trên ghế đánh đu, dưới đất là một chiếc đồng hồ báo thức màu đen.

Kho hàng này vốn dùng để chứa giấy vệ sinh tạm thời, nhưng gần đây không biết dân chúng thành phố Thân Xuyên trúng phải ngọn gió tà gì mà điên cuồng tích trữ giấy vệ sinh, vì thế kho hàng lúc này trống rỗng.

Đám người bỏ phiếu bị đám dơi đưa vào trong kho hàng, Ôn Văn không thèm liếc nhìn tới bọn họ.

Những kẻ bỏ phiếu này Ôn Văn đã từng gặp qua, vì thế bọn họ không có gì mới lạ đối với anh.

Em gái mặc áo choàng tắm thấy Ôn Văn thì gương mặt hơi đỏ ửng, thì ra Vampire thật sự đẹp trai như vậy, vậy chốc nữa có phải bọn họ sẽ có chút gì đó....

Ừm....

Bởi vì nhắm mắt nghỉ ngơi nên người khác không nhìn ra mắt Ôn Văn khá nhỏ.

Ánh mắt nóng rực kia làm Ôn Văn nhìn không được mở mắt liếc nhìn cô ta, ngón tay khẽ nhúc nhích vài lần rồi bình ổn lại, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh có hơi tò mò không biết bên dưới lớp áo choàng tắm kia có quần áo hay không, chỉ là người ở đây hơi nhiều, cuối cùng anh vẫn không đến mức không biết xấu hổ như thế.

Đối với đám người bỏ phiếu này mà nói, Ôn Văn thực sự quá thần bí.

Trên người mặc áo khoác đen, bên hông mơ hồ có thể nhìn thấy bao súng, trên người có một luồng hơi thở dày đặc rất khó tả, quan trọng nhất là trong số bọn họ có người từng gặp Ôn Văn vào ngày hôm qua!

Vì thế tuy ôm một bụng nghi hoặc nhưng không ai dám tới hỏi Ôn Văn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Bởi vì bọn họ nghi ngờ Ôn Văn chính là người bắt mình tới nơi này!

Mà sự hoài nghi của bọn họ là chính xác!

Hiệu suất của Đào Thanh Thanh rất nhanh, không tới mười một giờ đã dẫn toàn bộ hai mươi một người tới kho hàng.

Về phần tại sao lại là hai mươi một người, đương nhiên là vì Ôn Văn đã thả Thái Văn Thương ra.

Thông qua quan sát oán hận ra tay với người nào trước thì có thể tìm ra quy luật hành động của oán hận.

Nếu như toàn bộ hành trình Thái Văn Thương vẫn được bình yên vô sự thì chứng tỏ quá rối rình tự có thể ngăn cản oán hận ở một mức độ nào đó, chỉ cần tìm được người bỏ phiếu cuối cùng là có thể giải quyết vấn đề.

Nếu Thái Văn Thương là người đầu tiên bị ngắm tới thì Ôn Văn chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Sau khi người tập trung đủ, Ôn Văn vẫn không nói lời nào, một đám dơi con bay tới sau lưng Ôn Văn, ngưng tụ lại thành dáng vẻ của Đào Thanh Thanh, bóp vai đám lưng cho Ôn Văn.

Lúc ban đầu bọn họ rất lo lắng, nhưng khi phát hiện Ôn Văn và Đào Thanh Thanh không quan tâm tới mình thì bọn họ bắt đầu tìm cách thoát đi, nhưng một khi sắp thoát ra được thì sẽ bị đám dơi cản lại, toàn bộ kho hàng tràn ngập hơi thở khủng bố.

“Giờ chết của bọn mày đã tới rồi!”

Giọng nói đột ngột vang lên làm Thái Văn Thương lẫn nhóm người bỏ phiếu giật bắn.

Ôn Văn nhấn chiếc đồng hồ báo thức một cái, mỉm cười nhìn nhóm người: “Ngại quá, đồng hồ báo thức của tôi đã dọa mọi người.”

Vừa nghe là tiếng chuông đồng hồ báo thức, nhóm người thở phào một hơi, nhưng Ôn Văn lại lập tức nói: “Có điều khoảng năm phút nữa thì chính là hùng đồng mười hai giờ, các vị có thể tử vong bất cứ lúc nào...”

Kho hàng yên lặng như tờ, sắc mặt của nhóm người bỏ phiếu trắng bệch, bọn họ nhìn con dấu thời gian màu đen trên tay mình cũng biết có lẽ mình sẽ chết trong ngày hôm nay.

Nhưng những lời này phát ra từ miệng Ôn Văn vẫn làm bọn họ chần chừ rất lớn.

“Tôi sẽ nói cho mấy người biết vài biện pháp để tự cứu, tôi sẽ không đích thân ra tay cứu mấy người, bởi vì làm vậy tức là hại một số người khác phải chết sớm hơn.”

Đám người bỏ phiếu lập tức nhao nhao nói với Ôn Văn: “Bọn tôi đang ở ngay bên cạnh, anh đương nhiên phải cứu bọn tôi trước rồi.”

“Làm sao anh biết nếu cứu bọn tôi thì người khác sẽ chết chứ...”

Đào Thanh Thanh đang bóp vai cho Ôn Văn chợt phóng ra năng lượng màu đỏ ngòm làm đám người kia lập tức im bật.

“Câm miệng đi, các người không có tư cách trả giá.”

Ôn Văn vỗ vỗ tay Đào Thanh Thanh, để cô ngừng đe dọa.

“Kiểu tử vong của các người đại khái sẽ thông qua sự cố ngoài ý muốn, vì thế tôi đã tập trung các người trong kho hàng này, ở nơi này thì không có thứ gì có thể làm các người chết ngoài ý muốn, ta đoán là thứ đó không có khả năng làm thiên thạch từ trên trời rơi xuống.”

“Mặt khác chốc nữa tất cả các người quỳ xuống hết cho tôi, lớn tiếng xin lỗi, nói xin lỗi đối tượng từng bị ngôn luận vô trách nhiệm của các người tổn thương, càng tình cảm, càng thật lòng thật dạ càng tốt, lúc cần thiết có thể tự hại mình để chuộc tội.”

“Nếu không chịu nói xin lỗi thì ta sẽ để các người có chút bất ngờ đấy.”

Phương pháp xin lỗi này là do một thợ săn nói với Ôn Văn, hiện giờ khó giải quyết nhất chính là oán hận, chỉ cần hóa giải được oán hận thì trận tai nạn này sẽ biến mất một cách tự nhiên.

Có điều muốn hóa giải oán hận này cũng không phải chuyện dễ dàng, Ôn Văn để đám người này nói xin lỗi cũng chỉ muốn thử một chút mà thôi.

Vừa mới dứt lời thì cũng đã tới mười hai giờ, Ôn Văn mở to mắt nhìn chăm chăm đám người bỏ phiếu này vài lần, chỉ có một mình Thái Văn Thương quỳ dưới đất, những người khác vẫn chưa hiểu rõ tình huống.

Vì thế Ôn Văn lấy ra một khẩu súng tự động, nã một loạt đạn về phía khoảng đất trống.

“Năm giây sau, ai còn đứng...”

Phịch, hai mươi một người bỏ phiếu toàn bộ quỳ xuống.

Tư thế quỳ của Thái Văn Thương tiêu chuẩn nhất, đồng thời cũng không ngừng lớn tiếng nói xin lỗi, những người khác mặc dù không muốn nhưng dưới sự uy hiếp từ nòng súng của Ôn Văn nên chỉ có thể học theo Thái Văn Thương.

Sau đó Ôn Văn lui về sau vài bước, biến mất trong bóng tối của kho hàng.

Âm thanh xin lỗi của đám người càng ngày càng lớn, cảm xúc cũng ngày càng kích động hơn.

Trước đó Ôn Văn có bỏ một miếng xương nhỏ vào trong quần áo của Thái Văn Thương, bên trên miếng xương có một trận pháp nhỏ, có thể làm cảm xúc của Thái Văn Thương dễ dàng ảnh hưởng tới người khác.

Cách dùng của nó không quá phức tạp, là Ôn Văn nhìn thấy số ký hiệu không lồ kia đã nhanh trí làm ra.

Có thể nhắm vào một nhu cầu nào đó để thiết kế ra trận pháp có chức năng khá đặc biệt, đây là tiên bộ lớn chưa từng có.

Từ hôm nay trở đi, Ôn Văn sẽ tiếp tục khắc khổ học tập kiến thức ký hiệu, có thể linh hoạt vận dụng trong tình huống thực tế, không còn chỉ là kiến thức trên giấy tờ nữa.

Trong kho hàng huyền ảo, một chiếc bóng đồng hồ cát màu đen mờ ảo yên lặng xuất hiện, sau đó một con quái vật cả người toàn là mặt xuất hiện ở trong kho hàng.

Quái vật này chính là Ninh Chiết Loan đã chạy trốn khỏi tay Ôn Văn trước đó, hắn bò thật nhanh tới chỗ đám người bỏ phiếu kia, nhìn thấy bóng dáng quái vật, hai mươi một người bị dọa tới nhũn chân, chỉ có thể càn cố gắng lớn tiếng nói xin lỗi hơn.

Càng bò, Ninh Chiết Loan lại càng mê man.

Hắn không phải quái vật hoàn toàn bị oán hận chi phối, nhìn thấy một màn này thì cũng có chút động lòng trắc ẩn.

Những người này đều nói xin lỗi, bọn họ đã biết sai rồi, bọn họ chỉ thích nói ầu nói tả trên mạng internet, không nhất định thật sự tham gia vào bạo lực, bọn họ thật sự đáng chết sao?

“Quả nhiên, mày không hề kiên định như biểu hiện.”

Ôn Văn xuất hiện bên cạnh Ninh Chiết Loan, trong tay cầm một ly trà sữa nóng hổi.

Chương 782 - Cảm hóa oán hận

“Không kiên định thì sao, oán hận bất bình thì những người này vẫn phải chết.” Ninh Chiết Loan lạnh lùng nói.

Sau khi Ôn Văn xuất hiện hẳn liền biết hết thủy đều là Ôn Văn giờ trò quỷ, nhưng lần trước hẳn đã có thể thoát khỏi tay Ôn Văn, vì thế lúc này cũng không quá sợ hãi.

“Nhưng sau khi tất cả những người này chết đi rồi, oán hận thật sự sẽ ngừng lại sao? Hi sinh mạng người vô tội để ngăn chặn oán hận, sẽ không sinh ra oán hận mới à?”

Tất cả gương mặt trên người Ninh Chiết Loan cùng vặn vẹo nói: “Chúng không vô tội.”

Ôn Văn lắc đầu, hút một ngụm trà sữa.

“Những gương mặt trên người mày đều thuộc về những người đã từng bị hại, mỗi người đều có ý chí độc lập, mày chỉ là người đại diện oán hận, thứ mày nhìn thấy bọn họ cũng sẽ nhìn thấy.”

“Sao mày không thể làm chút chuyện tốt, thử tha thứ cho bọn họ, oán hận của mày ngừng lại, những oán hận khác tự nhiên cũng sẽ biến mất, trận giết chóc này sẽ ngừng lại.”

Ninh Chiết Loan hừ lạnh một tiếng: “Phạm sai lầm thì phải trả cái giá thật lớn, nếu như nói xin lỗi có thể giải quyết vấn đề thì còn cần nhân viên cảnh sát làm gì?”

Nói xong hẳn chuẩn bị ra tay với đám người quỳ dưới đất, thế nhưng Ôn Văn đã chắn trước mặt Ninh Chiết Loan, lộ ra vẻ mặt đàn ông đều đều.

“Mày có có từng xem loại phim mà chỉ có hai người không đối cảnh cũng không nói chuyện không?”

“Có ý gì?”

Ninh Chiết Loan kinh ngạc, hấn không theo kịp mạch não của Ôn Văn.

“Cho dù mày chưa xem thì mặt người trên người mày đã xem rồi, khi loại hình công nghiệp này được đưa lên đài đã có rất nhiều người phụ nữ tổn thương, oán hận của bọn họ cũng không hề thấp hơn mày.”

“Vậy mày với tư cách là người xem, có phải cũng nên chết không?”

“Đứa bé nghiện chơi game đã tạo ra không ít bi kịch, với tư cách là người tiêu thụ trò chơi, có phải mày cũng nên chết không?”

“Nạn săn trộm vẫn luôn bị cấm, ngẫu nhiên mua phải vật phẩm có liên quan...”

Ôn Văn giống như tọng kinh lâm bảm ở trước mặt Ôn Văn, Ninh Chiết Loan nghe mà vắn vẹo, một quyền đánh về phía Ôn Văn nhưng nó dễ dàng bị Ôn Văn chặn lại, không hề có chút chấn động nào ảnh hưởng tới nhóm người bỏ phiếu đang nói xin lỗi ở phía sau.

“Mày đang nguy hiểm, người phải phụ trách là người trực tiếp dẫn tới bi kịch, có liên quan gì tới người tiêu thụ?”

Ôn Văn đưa tay đẩy về phía trước, một bàn tay nặng lượng màu đen to lớn xuất hiện, trực tiếp tóm lấy cơ thể Ninh Chiết Loan.

“Người phải chịu trách nhiệm là người trực tiếp gây ra thảm kịch, vậy chính là những người bịa đặt tin đồn, quần chúng vì nhiệt độ truyền thông mà không rõ chân tướng, bị tin tức sai lầm lừa bịp có liên quan gì?”

Những gương mặt trên người Ninh Chiết Loan lộ ra vẻ mặt khác nhau, có một số lộ ra ác ý, một số đã bình tĩnh hơn.

“Bọn họ có lỗi nhưng không đáng chết, bọn họ cũng có người nhà và bạn bè, nếu tất cả bọn họ đều vì nguyên nhân này mà chết...”

Sau đó Ôn Văn bắt đầu huyền thuyên, kể ra mặt lợi và hại, kể về người nhà của những người bỏ phiếu, kể những chuyện tốt

mà bọn họ đã làm, anh kể rất nhiều rất nhiều...

Tất nhiên những thứ này không phải Ôn Văn đột nhiên bộc phát cảm hứng, phần lớn là nội dung bài diễn thuyết của Hiệp Hội Thợ Săn gửi cho Ôn Văn.

Nhưng nội dung tới từ ai không quan trọng, quan trọng là những lời nói này có thể ảnh hưởng tới oán hận hay không.

Oán hận ở trên người Ninh Chiết Loan hóa thành vô số gương mặt, mỗi gương mặt đại diện cho một chủng loại oán hận, cũng coi như một ít đại diện cho vô số oán hận ở bên trong.

Phương diện trả thù đám người bỏ phiếu này, lúc ban đầu hiển nhiên rất thống nhất, chỉ cần làm một số ít từ bỏ chuyện trả thù thì những oán hận này sẽ sinh ra tranh chấp, Ôn Văn cũng có cơ hội.

Đôi mắt với hoàn cảnh không có cách giải, khả năng này chính là biện pháp hữu hiệu duy nhất.

Những gương mặt này bị bạo lực dư luận bức ép đến mức sinh ra oán hận, chứng tỏ bọn họ dễ bị lời nói của người khác ảnh hưởng, nói thẳng ra chính là tai mềm, vì thế kế hoạch thuyết phục này có tỷ lệ thành công khá lớn.

Người không biết xấu hổ, cho dù bị cả thế giới mắng chửi thì vẫn có thể thờ ơ như thường, nhưng trong số oán hận này có lẽ không có người như vậy.

“Tôi có thể đảm bảo hơn bảy ngàn người này sau này sẽ tự nguyện trở thành người phản đối bạo lực mạng, bọn họ sẽ giải cứu cho những người gặp phải tình cảnh giống như mọi người.”

“Cá nhân tôi nghĩ rằng đây mới là biện pháp tốt nhất để giải quyết mâu thuẫn.”

“Vì thế tôi muốn xin cho bọn họ một cơ hội chuộc tội.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn lẳng lặng nhìn Ninh Chiết Loan, năng lượng màu xanh trên người hắn bắt đầu không ổn định, mấy trăm gương mặt cũng lộ ra biểu cảm khác nhau, tựa hồ đang tranh chấp kịch liệt.

Đám người bỏ phiếu quỳ dưới đất nghe Ôn Văn nói vậy thì lại càng lớn tiếng xin lỗi hơn, có miếng xương của Ôn Văn ảnh

hưởng, lúc này lời xin lỗi của bọn họ đều rất thật lòng.

Năng lượng trong cơ thể Ninh Chiết Loan đang mẫu thuẫn kịch liệt vì những lời xin lỗi kia, nhưng hắn vẫn giãy giụa nói với Ôn Văn: “Ở đây chỉ có hai mươi một người, bọn họ không thể đại diện cho tất cả người bỏ phiếu.”

“Nếu mày chịu cho tao thời gian, tao có thể tìm nhiều người tới hơn, để bọn họ thành tâm thành ý nói xin lỗi, giết chóc cũng không phải biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề...” Ôn Văn mỉm cười nói.

Phản ứng của Ninh Chiết Loan lại càng kịch liệt hơn, phải quỳ một chân xuống đất.

“Nếu cậu có thể làm được những gì mình đã nói thì tôi sẽ từ bỏ báo thù.”

Gương mặt một người phụ nữ chảy huyết lệ trên người Ninh Chiết Loan lộ ra vẻ mặt thanh thản, giọng nói của bà đã không còn bị Ninh Chiết Loan hạn chế, có thể để Ôn Văn và những người khác nghe thấy.

Lúc còn sống bà từng là giáo viên tiểu học, là một người rất hiền lành, sau đó vì vấn đề giáo dục của một học sinh mà trở thành giáo viên xấu điển hình...

“Nhưng nếu cậu đang lừa gạt tôi thì tôi sẽ trở lại!”

Ôn Văn hơi cúi người: “Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Sau khi có được lời hứa hẹn của Ôn Văn, huyết lệ trên mặt người phụ nữ biến mất, gương mặt từng tràn đầy hận thù tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, sau đó biến mất trên người Ninh Chiết Loan.

Sau đó là gương mặt thứ hai, thứ ba....

Mỗi một gương mặt biến mất, cơ thể Ninh Chiết Loan sẽ không phục bình thường một chút, hơi thở trên người cũng không còn quá dị thường.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, đợi đến khi oán hận suy yếu tới một trình độ nhất định thì trận pháp sẽ ngừng vận hành vì thiếu hụt năng lượng, sự kiện lần này cũng không cần trải qua chiến đấu nhưng vẫn thu được kết cục viên mãn.

Nhưng vào lúc này, biến đổi không tưởng đã xảy ra.

Trên người Ninh Chiết Loan đột nhiên lóe sáng một cái đồng hồ cát màu đen rồi cơ thể trở nên hư ảo, biến mất trước mặt Ôn Văn.

Sau đó một chiếc xe vận tải lớn khi chạy ngang qua kho hàng thì đột nhiên mất khống chế, trực tiếp phá vỡ cổng lớn lao thẳng vào bên trong, mục tiêu của chiếc xe này rõ ràng chính là Ôn Văn!

Đào Thanh Thanh từ trong chỗ tối xuất hiện, đầu tiên là túm tài xế ra ngoài, tiếp đó dùng cơ thể mình ngăn cản chiếc xe tải này, không để nó đụng vào Ôn Văn.

Nhưng thùng xe phía sau chở ống tuýp đầu nhọn, bởi vì xe đột nhiên ngừng lại mà chúng đâm thẳng đầu xe, đâm thẳng về phía Ôn Văn và nhóm người bỏ phiếu.

Ôn Văn vung tay lên tạo ra một lá chắn màu đen phá vỡ tất cả ống tuýp, sau đó buồn phiền gãi gãi đầu.

“Biết ngay mà, vấn đề này sẽ không dễ dàng kết thúc như thế...”

“Có điều... tao chộp được mày rồi!”

Chương 783 - Hạ Duy Nhất

Trước đó khi tóm lấy Ninh Chiết Loan, Ôn Văn đã lặng lẽ chôn xiềng xích của trạm thu nhận vào trong cơ thể hắn.

Đó là một sắp đặt mà Ôn Văn tiện tay thực hiện, nhưng bây giờ nó mang tới hiệu quả rất tốt, bởi vì Ôn Văn có thể biết được Ninh Chiết Loan đi tới nơi nào.

Sau khi biến mất khỏi chỗ của Ôn Văn, hắn nháy mắt xuất hiện trong một tòa kiến trúc cổ xưa có ánh đèn tối lơ mờ.

Trên nền đá của sàn nhà vẽ một trận pháp ký hiệu, Ninh Chiết Loan đứng ở giữa trận pháp.

Đối diện Ninh Chiết Loan là một người đàn ông mặc trường sam* màu xám, trên môi trên là chòm râu được cắt tỉa gọn gàng màu đen lẫn trắng, tuổi tác cũng không còn nhỏ. [áo dài thời dân quốc]

Trên tay hắn ôm một quyển sách cũ đã ố vàng, đeo mắt kính gọng bạc khá dày, trên gọng kính có khắc ký hiệu chi chít, vì thế làm chiếc kính này trông có chút kỳ lạ.

Người đàn ông này tên là Hạ Duy Nhất, ký hiệu trong phòng của Ninh Chiết Loan là do hắn vẽ.

Nếu không phải hắn kéo Ninh Chiết Loan đi thì kế hoạch cảm hóa của Ôn Văn có lẽ đã thành công.

Nhưng hiện giờ cảm hóa được phân nửa thì ngừng lại, vậy bảy ngàn người vẫn còn gặp uy hiếp tính mạng.

Có điều phương pháp này của Hạ Duy Nhất cũng đã bại lộ sự hiện diện của hắn, trước kia hắn vẫn không tiếp xúc với Ninh Chiết Loan, Ôn Văn cũng không tóm được đuôi của hắn, nhưng bây giờ hắn đã không thoát được!

Ôn Văn giãn gân giãn cốt, khoe miệng lộ ra nụ cười mỉm, nhìn Đào Thanh Thanh nói: “Như vậy mới thú vị, động mồm mép một chút liền giải quyết giải quyết được sự việc thì chẳng vui chút nào, cô ở lại đây bảo vệ đám người này, tôi đi bắt chuột!”

“Vội lại cũng đừng quá tận sức, kéo dài thời gian là chính, đừng để oán hận cảm thấy mình không thể nào giết được bọn

họ, cũng đừng để nó thành công, nếu thật sự không thể thì...”

“Tôi hiểu nên làm thế nào.”

Đào Thanh Thanh gật đầu, cô hiểu được ý của Ôn Văn.

Là nếu như không thể dùng phương pháp ôn hòa, không thể bảo vệ những người này thì từ bỏ.

Bằng không sẽ liên lụy tới những người phía sau, đây là không thể nào lựa chọn.

Ôn Văn tin tưởng Đào Thanh Thanh có thể không chế được cục diện, vì thế anh tiến vào trong trạm thu nhận, kẻ đứng sau có thể rời khỏi chỗ Ninh Chiết Loan bất cứ lúc nào, vì thế Ôn Văn nhất định phải nhanh chóng tóm cái đuôi này.

...

“Chú Hạ, sao chú lại muốn tôi rời khỏi nơi đó?”

Ninh Chiết Loan gằm nhẹ với Hạ Duy Nhất, lúc nói chuyện thì trên người tỏa ra oán hận kinh người, nhưng vẻ mặt của Hạ Duy Nhất không rối loạn chút nào.

Giọng nói của hắn có chút khàn khàn: “Oán hận đã dao động, còn để cậu ở lại nơi đó thì tất cả cố gắng của chúng ta đều uổng phí.”

Ninh Chiết Loan đi tới trước một bước: “Dao động không phải là tốt à?”

Hạ Duy Nhất hừ lạnh một tiếng: “Tốt ở chỗ nào?”

“Tôi đã đáp ứng ngài sẽ hi sinh chính mình để đòi lại công lý cho oán hận, nhưng cho dù có được công lý thì bọn họ vẫn phải chịu đựng đau đớn và oán hận vô tận trong hư vô, nếu như có thể làm cho bọn họ hóa giải khúc mắc thì mới chính là kết quả tốt nhất.”

Thật ra người bị lời nói của Ôn Văn ảnh hưởng sâu nhất cũng chính là bản thân Ninh Chiết Loan.

Tuy vô số oán hận tụ tập trong cơ thể hắn, cải tạo nó thành một con quái vật báo thù, nhưng tư tưởng của hắn vẫn rất rõ ràng, hắn biết lựa chọn thế nào mới là tốt nhất đối với oán hận.

Trước đây hắn muốn hi sinh chính mình để báo thù cho oán hận, hiện giờ tự nhiên cũng tình nguyện vì oán hận mà làm ra lựa chọn chính xác.

Hạ Duy Nhất đẩy gọng kính, trong mắt lóe lên tia tàn khốc: “Ngu xuẩn, bọn chúng đã làm chuyện gì, chính cậu hiểu rõ nhất, xin lỗi thì có ích lợi gì?”

“Xin lỗi không thể làm người bị hại sống lại, chỉ có ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu mới có thể trả lại tội nghiệt mà bọn họ đã phạm phải!”

“Hơn nữa không chỉ vì những oán hận này, người cho rằng sau khi bảy ngàn người kia xin lỗi thì sẽ không xảy ra những chuyện như thế nữa sao?”

“Không thể!”

“Chỉ có sợ hãi và đau đớn mới có thể làm nhân loại khắc ghi thật sâu, phải giết hết toàn bộ bảy ngàn người này, để những kẻ thích phun lời ác này cảm thấy sợ hãi, sau đó...”

Hạ Duy Nhất vẫn còn huyền thuyên, Ninh Chiết Loan đã xoay người chuẩn bị rời khỏi nơi này để tìm Ôn Văn, tiếp tục tiến hành chuyến đi chỉ mới hoàn thành được phân nửa.

Chính hắn biến thành thế nào cũng chẳng sao, dù sao thì trước khi đạt được mục tiêu thì hắn chỉ là một cái xác không hồn.

Có thể đại diện cho oán hận chính là việc làm có ý nghĩa nhất cuộc đời này của hắn, vì thế hắn muốn bọn họ có được kết quả tốt nhất.

Hạ Duy Nhất đỡ trán, đầu óc của tên Ninh Chiết Loan này vẫn không khôn khéo như thế.

Mặc dù lúc ban đầu cũng chính vì mạch não Ninh Chiết Loan khác với người khác nên hắn mới lựa chọn Ninh Chiết Loan, nhưng lúc này cũng chính nó đã tạo thành ảnh hưởng.

Cũng may Hạ Duy Nhất đã sớm chuẩn bị cho tình huống này...

Quyển sách cổ xưa tự động lật tới một tờ, sau đó Hạ Duy Nhất chạm nhẹ vào giữa trang sách, sau gáy Ninh Chiết Loan xuất hiện một ký hiệu trận pháp màu đỏ.

Sức mạnh của ký hiệu lan truyền ra khắp toàn thân Ninh Chiết Loan, làm hắn đứng yên tại chỗ không thể động đậy, cơ thể hắn vốn được ngưng tụ từ sức mạnh của trận pháp và oán hận, vì thế Ninh Chiết Loan không thể nào chống cự lại Hạ Duy Nhất.

“Tuy làm vậy hơi có lỗi đối với cậu, nhưng vì kết hoạch của tôi thì chỉ có thể oan ức cậu một chút, dù sao thì cậu cũng sẽ không nhớ được.”

Hạ Duy Nhất đi tới trước mặt Ninh Chiết Loan, đưa tay chạm vào trán Ninh Chiết Loan, trận pháp màu đỏ ở sau gáy sáng lên, sau khi trận pháp có hiệu lực thì Ninh Chiết Loan sẽ quên đi ký ức của đoạn thời gian này, sẽ tiếp tục hành động như một con thú dữ đang báo thù.

Mắt thấy trận pháp đã sắp khởi động, một âm thanh vang lên bên tai Hạ Duy Nhất: “Tao rất tò mò, kế hoạch của mày là gì vậy?”

Trong cơ thể Ninh Chiết Loan đột nhiên truyền tới tiếng xiềng xích loảng xoảng, sau đó bóng dáng của Ôn Văn xuất hiện bên cạnh Hạ Duy Nhất, một cước đá văng Ninh Chiết Loan, vì thế trận pháp cũng đứng lúc ngừng lại.

Sắc mặt Hạ Duy Nhất thay đổi kịch liệt, hắn vẫn luôn cẩn thận giữ khoảng cách với Ninh Chiết Loan, lần này nếu không phải nhìn thấy kế hoạch sắp thất bại thì hắn đã không tới gặp Ninh Chiết Loan, chỉ là không ngờ chỉ một lần sơ sẩy đã bị thợ săn này theo dõi.

Lần đầu tiên thông qua Ninh Chiết Loan nhìn thấy Ôn Văn, Hạ Duy Nhất đã rất kiêng kỵ Ôn Văn, vì thế mới ần núp không chịu xuất hiện.

Theo lý mà nói, hắn đã thiết lập ký hiệu không cho phép người bỏ phiếu có hành vi cầu cứu.

Chỉ dựa vào những cái kết ngoài ý muốn không có quy luật như vậy, Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không chú ý tới sự kiện này mới đúng, cho dù chú ý tới thì cũng chỉ phái một người siêu năng cạnh giới Đồng Hóa tới xử lý.

Nhưng vì sao một người siêu năng có thực lực sâu tới khó lường như Ôn Văn lại chú ý tới chút chuyện nhỏ tầm thường

này, đồng thời còn tự mình tham gia bỏ phiếu chứ?

Một là người này thật sự quá nhàm chán, hơn nữa tính cách còn ác liệt, vì thế mới thấy được video này.

Thứ hai là Hiệp Hội Thợ Săn có tai mắt quá dày đặc, không có chút gió thổi cỏ lay nào có thể thoát khỏi mạng lưới tình báo của bọn họ!

Loại khả năng thứ nhất trực tiếp bị Hạ Duy Nhất loại bỏ, mà khả năng thứ hai thì làm Hạ Duy Nhất tóa mồ hôi lạnh, không ngờ Hiệp Hội Thợ Săn lại khủng bố tới vậy!

Chương 784 - Đột biến

“Mày vẫn chưa trả lời tao, kế hoạch của mày là gì?”

Ôn Văn chắn trước mặt Ninh Chiết Loan, Ninh Chiết Loan cảm kích nhìn Ôn Văn, sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi tòa nhà này.

“Kế hoạch của tao là...”

Thoạt nhìn Hạ Duy Nhất muốn trả lời vấn đề của Ôn Văn, thế nhưng quyển sách trên tay hắn lại đang tự động chuyển động làm Ôn Văn âm thầm cảnh giác.

Quả nhiên không nằm ngoài suy đoán của Ôn Văn, Hạ Duy Nhất không thành thật như vậy, trang sách lật không ngừng rồi ngừng lại ở một trang nào đó, ký hiệu mờ ảo màu tím xuất hiện, sau đó vài con rồng điện từ trong ký hiệu bay ra, giương nanh múa vuốt bỏ nhào về phía Ôn Văn!

Ôn Văn nhướng mày, không chút hốt hoảng đưa tay phải ra chụp lấy con rồng điện kia, dễ dàng hấp thu.

Sau đó tay trái vung lên, một tia điện hình trụ bắn về phía Hạ Duy Nhất, nhưng đã bị ký hiệu phòng ngự chặn lại.

Làm Ôn Văn có chút để ý là ký hiệu này tự động xuất hiện trên quyển sách chứ không phải do Hạ Duy Nhất điều khiển.

Trận pháp ký hiệu một khi kích hoạt thì có uy lực rất mạnh, nhưng nó cần một thời gian nhất định để chuẩn bị, vì thế bậc thầy ký hiệu đơn thuần cũng không quá mạnh mẽ, nhà ký hiệu

có thể vẫy tay điều khiển ký hiệu như Hạ Duy Nhất vẫn là lần đầu tiên Ôn Văn nhìn thấy.

Đây có lẽ không phải là năng lực của bản thân Hạ Duy Nhất, vì thế Ôn Văn chỉ quyền sách cổ kia nói: “Nè lão già, quyền sách này của mày là đồ tốt nhỉ?”

Sau khi bị hỏi như vậy, Hạ Duy Nhất có cảm giác như bị kẻ trộm theo dõi, hắn vội vàng túm chặt sách ký hiệu bảo bối của mình.

Sau đó Hạ Duy Nhất nhìn thấy, theo một tia sáng màu xanh da trời chọt lóe, Ôn Văn đã đứng trước mặt hắn, hắn thậm chí còn chưa thấy rõ động tác của Ôn Văn thì một cái chân to đã đá vào bụng Hạ Duy Nhất, làm hắn văng ra ngoài như một quả đạn pháo.

Hạ Duy Nhất phá vỡ ba mặt tường, trực tiếp bay ra khỏi tòa nhà này, rơi vào hồ nước ngoài sân, phun ra một ngụm máu tươi.

Khi này hắn hoàn toàn không phản ứng kịp với động tác của Ôn Văn, nếu không phải sách ký hiệu Lovevis đã cho một tầng lá chắn thì có lẽ hắn đã thành một đồng thịt nát rồi.

Hạ Duy Nhất ngẩng đầu lên thì phát hiện Ôn Văn đã đứng ở cạnh hồ nước, thất vọng nhìn Hạ Duy Nhất.

“Được xem là một kẻ đứng sau, mày đúng là quá yếu, cứ tưởng đâu mày còn mạnh hơn Ninh Chiết Loan một chút.”

“Nhưng hiện giờ xem ra mày chỉ là kẻ may mắn có được bảo bối thôi.”

Nước trong hồ dao động, được ký hiệu màu xanh da trời biến hóa thành một người nước cơ bắp cuộn cuộn đánh một quyền về phía Ôn Văn, Ôn Văn dễ dàng né tránh, ngón tay chỉ một cái về phía ngực người nước, người nước liền biến thành một bức tượng băng.

Nhưng bức tượng băng này đột nhiên chấn động kịch liệt rồi nổ tung, cả tòa nhà bị sương lạnh bao phủ.

Bị làn sương mù che chắn làm Ôn Văn không thể khẳng định vị trí của Hạ Duy Nhất nhưng đây không phải là vấn đề lớn lao gì đối với anh.

Ôn Văn hít sâu một hơi, sau đó phun ra một ngọn lửa dày đặc, có dưỡng khí nồng độ cao làm chất dẫn cháy, nhiệt độ của ngọn lửa tăng cao, sương lạnh ở xung quanh bị nhiệt độ cao bốc hơi, không khí lại sáng tỏ như cũ.

Vị trí mấy chục mét trước mặt Ôn Văn, trên người Hạ Duy Nhất xuất hiện hình đồng hồ cát màu đen, hấn nhờ vào làn sương che lấp để chuẩn bị dịch chuyển khỏi nơi này.

Mục đích của hấn chỉ là báo thù, cùng với... nói chung thì hấn không cần phải đánh nhau sống chết với Ôn Văn.

Nhưng hấn còn chưa dịch chuyển đi thì Ôn Văn đã xuất hiện trước mặt, cánh tay xuất hiện một tia sáng màu xanh, trực tiếp kéo hấn ra khỏi trận pháp đồng hồ cát!

“Này, điều này sao có thể chứ?”

Vẻ mặt Hạ Duy Nhất tràn đầy không dám tin, một khi dịch chuyển không gian đã bắt đầu thì hấn không thể nào bị quấy rối, sao Ôn Văn có thể trực tiếp lôi hấn ra chứ?

Còn nữa, trong trận giao chiến vừa nãy Ôn Văn đã sử dụng rất nhiều năng lực, Hạ Duy Nhất chưa từng thấy qua người siêu năng nào có nhiều năng lực như thế.

“Có gì mà không thể, trận pháp ký hiệu rất mạnh, hơn nữa phạm vi ứng dụng cũng rất rộng, nhưng ưu điểm cũng chính là toàn diện.”

“Trừ phi tiêu hao một cái giá thật lớn chế tạo ký hiệu mạnh mẽ, bằng không trận pháp hình thành từ ký hiệu đơn giản không thể nào so sánh với một loại năng lực siêu nhiên nhất định.”

“Bản thân tao có năng lực thuộc tính không gian, mà muốn dùng loại dịch chuyển không gian chậm rì rì này thoát khỏi tay tao, căn bản là chuyện không thể nào.”

Hạ Duy Nhất trừng to mắt: “Vậy tại sao Ninh Chiết Loan lại có thể thoát khỏi tay mày?”

“Đương nhiên là vì tao muốn câu cá lớn.” Ôn Văn nhún vai nói.

Sau khi nói xong, Ôn Văn túm cổ áo Hạ Duy Nhất ném lên giữa không trung, sau đó vài thanh kiếm ánh sáng màu đen

bay ra ngoài, trực tiếp đâm xuyên tay chân, ghim hẳn dính vào vách tường.

Sau khi xác định Hạ Duy Nhất là kẻ đứng sau, Ôn Văn không cần phải nương tay, vì thế đơn giản không chế hấn.

Quyển sách ó vàng rơi xuống đất, bìa sách dùng chữ Yuta viết thành dòng ‘Sách Ký Hiệu Lovevis’.

Ôn Văn đoán cấp bậc của quyển sách này rất cao nên không tùy tiện tự mình tiếp xúc mà lấy một con rối trong trạm thu nhận ra, cẩn thận nghiên cứu.

Trong lúc con rối nghiên cứu tính chất của sách ký hiệu, Ôn Văn đi tới trước mặt Hạ Duy Nhất, nắm cằm hấn nói: “Tao hi vọng mày có thể nói cho tao biết làm thế nào để kết thúc trận giết chóc này, chỉ cần mày chịu nói thì tao sẽ tha cho mày một mạng.”

“Giao dịch này rất có lợi, cho dù mày không nói thì tao cũng có thể thông qua cảm hóa oán hận để kết thúc tất cả, cao lắm là tốn thêm chút bản lĩnh thôi.”

Khóe miệng Hạ Duy Nhất chảy ra một dòng máu tươi, ánh mắt khinh thường nhìn Ôn Văn: “Tao sẽ không nói gì cho mày biết đâu, mày nghĩ rằng mình đã thắng rồi sao?”

“Đương nhiên là tao đã...”

Ầm!

Một luồng năng lượng đỏ ngòm bùng nổ sau lưng Ôn Văn, tóc Ôn Văn bị luồng năng lượng này chấn động bay phàn phật, về mặt Ôn Văn cũng trở nên âm u.

Nơi phát ra của luồng năng lượng màu đỏ này chính là quyển sách ký hiệu Lovevis kia!

Con rối của Ôn Văn đã bị năng lượng đỏ ngòm này nghiền nát, sau đó nó vọt thẳng lên chân trời, giống như mở ra một khe hở trong hư không.

Phía sau khe nứt là một thế giới màu trắng xám, nơi đó không phải tầng sương mù trắng...

Là thế giới trong!

Trên sách ký hiệu lơ lửng một ký hiệu to lớn, ký hiệu này rất giống với ký hiệu trong phòng của Ninh Chiết Loan nhưng lại lớn hơn không chỉ gấp mười.

Hiện giờ Ôn Văn rất cuốc cũng biết được phần bị máu che đi trên ký hiệu trong phòng của Ninh Chiết Loan là gì.

Là nghi thức cầu xin tà thần giáng xuống!

“Đây là cái gì?”

Ôn Văn nện một quyền vào hốc mắt Hạ Duy Nhất, giọng điệu gấp gáp ép hỏi.

Hạ Duy Nhất cười như kẻ điên: “Là một nhân vật mạnh mẽ tới từ thế giới trong, chính là thần linh chân chính!”

“Oán hận trên người Ninh Chiết Loan và hơn bảy ngàn người bỏ phiếu chính là vật tế mà tao chuẩn bị cho thần linh giáng xuống!”

“Mặc dù không có nghi thức hoàn chỉnh làm giá trị của vật tế bị giảm đi một chút nhưng phần vật tế này đã đủ để thần linh giáng xuống!”

Chương 785 - Sách ký hiệu Lovevis

Hạ Duy Nhất bị đóng đinh trên tường không người cười điên dại.

Sức mạnh màu đỏ tươi chuyển động trong cơ thể làm những phần tay chân bị kiếm ánh sáng đâm thủng cũng không còn đau đớn.

Cho dù hắn đã sắp chết trong tay Ôn Văn thì sao, chỉ cần thần linh có thể thành công giáng xuống, chỉ cần thần linh có thể hoàn thành lời hứa, Hạ Duy Nhất có chết cũng cam tâm.

“Ha ha, ha ha ha...”

“Không phải mày hỏi kế hoạch của tao là gì à? Đây chính là kế hoạch của tao, tao muốn để thần linh giáng xuống, để thần tới... um um um, mày làm gì.”

Một cái áo lót cũ bị Ôn Văn nhét vào trong miệng Hạ Duy Nhất.

Đừng hỏi Ôn Văn từ đâu có món đồ này, tuy anh không mặc nhưng vẫn có đường để tìm được, thứ này dùng để bịt miệng người khác là tốt nhất.

“Tao biết bây giờ mày rất muốn tâm sự, chẳng qua tao không có tâm trạng nói chuyện phiếm, sau này tao sẽ chăm sóc mày thật tốt.”

Tiếp đó Ôn Văn nhìn về phía cột sáng màu máu kia, gãi gãi đầu, bây giờ thân đều tốt bụng như vậy sao, gấp gấp muốn đưa năng lượng như vậy?

Mặc kệ là làm ra bao nhiêu chuẩn bị, thời gian giáng xuống chắc chắn sẽ không quá nhanh, khoảng thời gian đó cũng đủ để Ôn Văn hút khô năng lượng trong sách Lovevis.

Xung quanh sách Lovevis tỏa ra sức mạnh màu máu có tính thực chất, chỉ cần tới gần sẽ bị tổn hại mạnh mẽ, nhưng đối với Ôn Văn thì không có chút đe dọa nào.

Ôn Văn để găng tay Tai Ách xuất hiện, chậm rãi tới gần sách Lovevis, sức mạnh màu máu và găng tay Tai Ách va chạm, hiện ra vài tia chớp màu đỏ, những tia chớp này giống như con rắn đang nhảy múa, đồ vật bị chúng đánh trúng sẽ hóa thành bột mịn trong nháy mắt.

Đến gần sách Lovevis khoảng mười mét thì Ôn Văn ngừng lại.

Tạm thời anh vẫn chưa cảm nhận được uy hiếp, nhưng nhịp tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn, vì thế xuất phát từ lo lắng, Ôn Văn không tùy tiện tiến tới.

“Sao tim lại đập rộn lên như vậy, chẳng lẽ là vì...”

Ôn Văn ngẩng đầu nhìn về phía kẽ nứt cuối cột sáng màu máu, không hiểu sao có cảm giác rất quen thuộc, sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn đột nhiên hiểu ra.

“Đây không phải là vị cấp Tai Biến ở sự kiện khu vui chơi Phù Dung Hà lần đó à?”

“Đúng là duyên phận mà, thật thần kỳ.”

Ôn Văn nhếch môi, lộ ra nụ cười không che giấu được, nếu không phải Hạ Duy Nhất đang ở phía sau thì anh đã nhin không được mà cười phá lên rồi.

Rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao trái tim mình lại đột nhiên đập nhanh hơn, bởi vì lúc ở thành phố Phù Dung Hà, trái tim anh đã sáp nhập sức mạnh của vị cường giả cấp Tai Biến này.

Hiện giờ lần thứ hai tiếp xúc, tất nhiên sẽ có chút phản ứng.

Nếu là người bình thường tùy tiện hòa nhập sức mạnh Tai Biến như vậy khẳng định sẽ bị cấp Tai Biến ảnh hưởng, biến thành quái vật không có cách nào hình dung.

Nhưng khi đó là trạm thu nhận kín đáo đưa sức mạnh có hình dáng trái tim này cho Ôn Văn, sớm đã thuần hóa tai họa ngầm ở bên trong, sẽ không có đe dọa gì cả.

Hiện giờ trái tim Ôn Văn đập nhanh hơn chứng tỏ nó khao khát năng lượng đồ ngòm này, chỉ cần hấp thu năng lượng giáng xuống của cấp Tai Biến không biết tên này, trái tim anh sẽ được cường hóa lần thứ hai.

Trái tim máu kia thoát nhìn không có độ tồn tại gì cả, nhưng thật ra ngoại trừ trạm thu nhận, nó chính là thứ quan trọng nhất của anh.

Sở dĩ kiếm thuật của Ôn Văn tiến bộ thần tốc như vậy, ký hiệu mà Ôn Văn vẽ ra có hiệu quả như vậy, tất cả đều là nhờ trái tim máu đã cường hóa bản thân Ôn Văn.

Ôn Văn nguyên bản chỉ là một người bình thường có linh cảm khá mạnh mẽ mà thôi.

Cho dù rèn luyện mười năm hai mươi năm có lẽ tài năng kiếm thuật và ký hiệu chỉ nằm ở mức nhập môn, mà đó đã là thiên phú đứng đầu trong số người bình thường.

Nhưng sau khi có trái tim máu, không quản là học tập ký hiệu hay thủ đoạn kiếm thuật mạnh mẽ nhất của anh, hay Sách Sấm Sét mà anh ngẫu nhiên có được, tất cả đều nhập môn rất nhanh, đồng thời cũng đột nhiên tiến bộ vượt bậc.

Cho nên hiện giờ có cơ hội cường hóa trái tim máu, Ôn Văn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Vì vậy tốc độ tiến tới của anh tăng lên nhanh hơn, năng lượng cản trở Ôn Văn tiến tới đều bị gãy tay Tay Ách hấp thu, điều này dẫn tới tốc độ tà thần giáng xuống cũng bị chậm lại.

...

Phía sau kẽ nứt, trên hoang vu chỉ có một màu trắng xóa, một người khổng lồ cao lớn hơn hai trăm mét có làn da tái nhợt với vĩa cuống cuống nhìn khe hở chỉ nhỏ như kẽ móng tay.

Người khổng lồ này là chủ nhân của rừng rậm Thương Bạch, bậc thầy ký hiệu, người che chở các chủng loại bạch hóa trên tinh cầu.

Tên của thần là – Lovevis!

Dựa theo cách phân chia thực lực của thế giới trong, thần là Thần Tinh Giới.

Mặc dù là một Thần Tinh Giới có thực lực mạnh mẽ, có lãnh địa riêng của mình trên tinh cầu nhưng nó chỉ là một mảnh sỏi đá cần cỗi chẳng có gì cả.

Ah, có khu rừng chỉ có một màu trắng bệch.

Trong khu rừng này ngoại trừ một số ít quái vật dị dạng thì không có sinh vật bình thường, bởi vì tất cả cây cỏ đất đá trong khu rừng này đều bạc trắng thiếu sức sống, không thể cung cấp thức ăn cho sinh vật nhỏ.

Cư dân trên tinh cầu cho dù muốn đốn củi cũng xem thường cây cối trắng bạc trong rừng Thương Bạch, bởi vì không thể đốt được....

Sinh vật tín ngưỡng thần cũng rất đàn độn, vì thế không có đủ tín đồ cải thiện cuộc sống cho thần, tín đồ cũng không học được kiến thức ký hiệu của thần.

Ừm... ở trên tinh cầu này, chúng bạch tạng và trí lực đã bị ràng buộc chặt chẽ với nhau.

Mà ở những nơi khác trên tinh cầu thì đã bị các Thần Tinh Giới khác phân chia, một vị thần ở sát biên giới mà ai cũng có thể giành được rất dễ dàng bị xem nhẹ.

Nói chung được xem là một vị Thần Tinh Giới, Lovevis chính là loại thảm nhất.

Vì vậy Lovevis gấp gấp muốn rời khỏi tinh cầu này, sau đó tìm một nơi tốt làm vua một cõi.

Đoạn thời gian trước thần đã được Mr L của Đọa Thần Huyết triệu hồi, thông qua khe hở nhỏ như con mắt thấy được thế

giới hiện thực, nháy mắt đó hẳn đã biết đây chính là nơi lý tưởng của mình.

Hành tinh phía sau khe hở chính là một vùng đất hoang vắng chưa bị khai thác, chỉ cần chiếm cứ mấy triệu cây số vuông thì thần đã đủ thỏa mãn rồi.

Thực sự không được thì mấy chục ngàn cây số vuông cũng đủ sinh hoạt.

Vì thế thần muốn tiến vào thế giới kia, tìm hiểu dò xét một phen thì thần phát hiện thế giới đó thậm chí có một món đồ liên quan tới sức mạnh của thần.

Đó là một quyển sách ký hiệu thần tự tay viết trước khi trở thành Thần Tinh Giới.

Mặc dù đối với thần đã trở thành Thần Tinh Giới mà nói, tác dụng của quyển sách này không lớn nhưng cũng là một trong số không quá nhiều thứ tốt của Lovevis.

Mấy trăm năm trước khi tới tinh cầu của các thần linh khác 'làm khách' thì Lovevis đã đánh rơi quyển sách ký hiệu này.

Không ngờ thần lại thấy thứ thuộc về mình ở thế giới khác.

Vì thế nửa năm qua thần không ngừng thông qua quyển sách kia, âm thầm tìm kiếm người thích hợp, để đối phương nghĩ cách cho mình giáng xuống.

Cuối cùng người được chọn chính là Hạ Duy Nhất.

Năng lực của Hạ Duy Nhất khá phù hợp, có thể thông qua phương pháp nào đó hiểu được sách ký hiệu, đồng thời sẵn sàng trả giá hết thảy để đạt được mong muốn, đối với Lovevis thì Hạ Duy Nhất là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần bày ra thần lực, cũng đồng ý sẽ hoàn thành mong muốn của Hạ Duy Nhất, Hạ Duy Nhất sẽ liều mạng làm cho Lovevis giáng xuống.

Về phần sau khi Lovevis thật sự giáng xuống có hoàn thành mong muốn của Hạ Duy Nhất hay không thì đó chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Lời hứa suông của thần linh có được gọi là lời hứa suông không?

Không thực hiện chẳng qua vì bạn thiếu thành kính mà thôi.

Chương 786 - Dấu ấn máu

Bởi vì cuộc đời quá tồi tệ, sau khi được ‘thần linh’ lựa chọn, Hạ Duy Nhất giống như được cứu rỗi.

Hắn chưa từng nghĩ tới khả năng Lovevis lừa mình, bởi vì đây là hi vọng duy nhất, vì thế hắn không dám nghĩ.

Vì vậy Hạ Duy Nhất cố chấp bắt đầu nghĩ cách để Lovevis giáng xuống, hắn lợi dụng kiến thức trong sách ký hiệu vạn vật biến Ninh Chiết Loan thành quái vật, đồng thời vẫn luôn lên kế hoạch video phán xét.

Đây chính là cứu rỗi, đồng thời cũng là sự báo thù của hắn, hắn muốn bảy ngàn người đó phải chết, muốn bọn chúng biến thành chất dinh dưỡng để thần linh giáng xuống.

Vì mục đích đó, hắn muốn hi sinh tất cả, bao gồm cả chính mình.

Nếu như từng bước hoàn thành nghi thức, tiếp đó thông qua liên hệ giữa Lovevis và sách ký hiệu, tốc độ giáng xuống của Lovevis sẽ rất nhanh, không ai có thể ngăn cản.

Nhưng bây giờ Hạ Duy Nhất bị Ôn Văn bắt được, Ninh Chiết Loan nắm giữ vị trí then chốt nhất của nghi thức cũng đang dao động, vì thế Hạ Duy Nhất phải khởi động nghi thức ngay lập tức, bằng không sẽ không còn cơ hội.

Mặc dù không thể từng bước giết chết hơn bảy ngàn người làm nghi thức này xuất hiện chút khuyết điểm nhỏ, nhưng hắn đã sớm thông qua từng lần xem video khắc dấu ấn lên tay.

Cho dù kích hoạt sớm thì những kẻ đó cũng không thể thoát được, thù của hắn cũng coi như báo thành công, hơn nữa cũng càng chân động hơn!

...

Đám dơi chít chít bay loạn xạ phía trên nhà kho, mơ hồ bảo vệ mười mấy người ở bên dưới.

Đường dây điện trong nhà kho vì nhiều lần chập mạch mà đã hoàn toàn hỏng mất, có điều không cần lo lắng nơi này là một

mảnh tối đen, bởi vì nóc nhà kho cũng đã sụp đổ, ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi vào bên trong.

Trên đỉnh thỉnh thoảng có thanh thép rơi xuống, có điều đều bị đám dơi nhỏ ngăn lại.

Đào Thanh Thanh không chế mức độ bảo vệ rất tốt, sau một loạt ngoài ý muốn dữ dội xảy ra, người sống sót trong nhà kho còn lại mười bảy người, Thái Văn Thương cũng nằm trong số đó.

Người bị sự cố tập kích trước hết chính là Thái Văn Thương, nhưng sau lần tập kích đầu tiên thất bại thì đã không nhắm vào Thái Văn Thương nữa.

Chúng tỏ những sự cố ngoài ý muốn này mặc dù có quy tắc hạn chế nhưng không chế vẫn là do oán hận, Ôn Văn muốn quấy rối trình tự là vô dụng.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân là oán hận nên sau một lần bị tập kích thì Thái Văn Thương không bị thêm lần nào nữa.

Bởi vì bị miếng xương ảnh hưởng, lời xin lỗi của Thái Văn Thương có lòng thành nhất, oán hận cũng cảm nhận được tấm lòng của Thái Văn Thương, vì thế mặc dù phải thực hiện quy tắc nhưng nó vẫn cố gắng tha cho Thái Văn Thương một phen.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tới khi Ôn Văn giải quyết xong sự việc thì nơi này có lẽ cũng còn ít nhất là mười hai mươi ba người may mắn, những người sau đó cũng có thể yên tâm.

Nhưng đột nhiên dấu ấn đồng hồ cát màu đen trên tay mười bảy người bỏ phiếu đồng thời biến thành màu đỏ như máu!

Những dấu ấn màu đỏ này đang chậm rãi hấp thu máu thịt của người bỏ phiếu, để bọn họ đau đớn lẫn lộn dưới đất, khắp nhà kho toàn là tiếng kêu rên.

Sự cố ngoài ý muốn không ngừng nghỉ xảy ra cũng ngừng lại.

Bởi vì đã không cần xảy ra sự cố nữa rồi.

Đào Thanh Thanh túm lấy một người bỏ phiếu, phát hiện cứ dựa theo tốc độ này thì cao lắm là năm tiếng đồng hồ, những người này sẽ bị hút khô.

Vì vậy Đào Thanh Thanh cũng không lãng phí thời gian, lập tức thông qua xiềng xích báo tình huống bên này cho Ôn Văn....

Ninh Chiết Loan chạy thật nhanh trong thành phố, khi chạy tới sát biên giới thành phố mới ngừng lại, hắn muốn ở đây chờ đợi cuộc chiến của Ôn Văn và Hạ Duy Nhất kết thúc.

Hành vi muốn loại bỏ ký ức của hắn của Hạ Duy Nhất đã làm Ninh Chiết Loan túa mồ hôi lạnh, có trời mới biết Hạ Duy Nhất đã làm chuyện này bao nhiêu lần rồi.

Trong ký ức của hắn, hắn đã không còn sống được bao lâu nữa nên nảy sinh ra hoang mang rất lớn đối với nhân sinh, bắt đầu tuyệt vọng với thế giới này, sở dĩ chủ động tìm tới Hạ Duy Nhất là vì muốn làm chút chuyện đúng đắn trước khi chết.

Toàn bộ quá trình rất thuận lợi, hắn cũng tiếp nhận toàn bộ lời giải thích của Hạ Duy Nhất.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì, chân tướng thật sự là vậy sao?

Trong quá trình này hắn có nhiều lần cảm thấy kế hoạch của Hạ Duy Nhất không thích hợp nhưng đã bị Hạ Duy Nhất cưỡng chế bóp méo suy nghĩ hay không?"

Nghĩ tới khả năng này, mồ hôi lạnh của Ninh Chiết Loan chảy ròng ròng.

Do dự một hồi thì hơi thở màu xanh không ngừng ồ ạt tràn vào tay phải Ninh Chiết Loan, nơi đó cũng có một dấu ấn màu đen, nó được khắc lên khi hắn hợp tác với Hạ Duy Nhất.

Vì dấu ấn này nên Ninh Chiết Loan có thể di chuyển tới vị trí của người bỏ phiếu, nhưng cũng chính vì dấu ấn này, không quản hắn chạy bao xa thì vẫn nằm trong lòng bàn tay của Hạ Duy Nhất.

Hắn không thể đặt hết hi vọng vào Ôn Văn, vì thế hắn muốn tự mình loại bỏ dấu ấn này!

Năng lượng màu xanh ồ ạt tràn vào tay phải, nhanh chóng ăn mòn dấu ấn, sau khi dấu ấn biến mất, cả cánh tay Ninh Chiết Loan cũng nổ tung.

Nhìn máu thịt văng khắp nơi, Ninh Chiết Loan mỉm cười, tuy mất đi một cánh tay nhưng hắn đã thoát khỏi sự kiểm soát của

Hạ Duy Nhất....

Nhưng ngay khi đó biểu cảm của Ninh Chiết Loan đông cứng, tất cả gương mặt trên người hắn đều nhắm mắt lại kêu rên, huyết lệ ứa ra, đợi đến khi bọn họ mở mắt ra thì trong mỗi con mắt trên người Ninh Chiết Loan đều có một dấu ấn đồng hồ cát màu đỏ!

...

Theo Ôn Văn chậm rãi tới gần, sách ký hiệu Lovevis cũng bắt đầu phản kháng.

Thế tích của nó ngày càng lớn, đủ loại ký hiệu đột nhiên ngưng tụ, từng đợt tấn công liên tục tập kích Ôn Văn.

Những đòn tấn công này không thể dựa vào găng tay Tai Ách để chống đỡ, vì thế Ôn Văn không ngừng xê dịch né tránh, tốc độ tiến tới cũng chậm hơn.

Có điều trong mắt Ôn Văn thì chỉ là vùng vẫy giãy chết mà thôi.

Bởi vì phần lớn sức mạnh của sách ký hiệu đang làm cho Lovevis giáng xuống nên đòn tấn công phát ra cũng không quá mạnh mẽ, so với Hạ Duy Nhất phát ra còn yếu hơn một phần.

Mức độ phản kháng này rõ ràng là để Ôn Văn tận hưởng thêm chút thành tựu trước khi có được thành quả cuối cùng.

Thay vì trực tiếp có được thành quả, rất nhiều người đàn ông thích quá trình có chút trở ngại hơn, chỉ cần không trở ngại đến mức không thể hoàn thành là được.

Đột nhiên Ôn Văn nhướng mày, bàn tay có chút đau xót, dấu ấn đồng hồ cát màu đen trên tay biến thành màu đỏ.

Năng lượng bên trong cơ thể anh đang nhanh chóng trôi đi, căn cứ theo tốc độ này thì cao nhất là năm tiếng đồng hồ, anh sẽ bị dấu ấn này hút khô máu.

Đồng thời xung quanh sách ký hiệu Lovevis cũng bắt đầu hiện lên vô số dấu đồng hồ cát nhỏ màu đỏ, những dấu ấn này đang không ngừng cung cấp năng lượng cho sách ký hiệu, kẽ nứt trên bầu trời cũng bắt đầu lớn hơn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Với sức mạnh của sách ký hiệu thì không có cách nào làm Lovevis giáng xuống, vì thế cần có nghi thức huyết tể.

Mà sinh mệnh của hơn bảy ngàn người và Ninh Chiết Loan đại biểu cho oán hận chính là chất dinh dưỡng cần thiết cho nghi thức này, khi quá trình giáng xuống bắt đầu, sinh mệnh của bọn họ cũng sẽ bị sách ký hiệu Lovevis hấp thu, dùng nó để thân linh giáng xuống!

Chương 787 - Thứ không tốt

Sau khi nhận được báo cáo của Đào Thanh Thanh, Ôn Văn thở dài một hơi.

“Nếu là vậy thì mình không thể chậm rãi được rồi.”

Dấu ấn máu sẽ không thể làm gì được Ôn Văn, nhưng người khác thì có thể sẽ không chống đỡ nổi.

Giả thuyết là bảy ngàn người bỏ phiếu, mỗi người đều còn lại năm mươi năm tuổi thọ, như vậy trong năm tiếng tiếp theo, cứ mỗi tiếng đồng hồ bọn họ sẽ thiệt hại mười năm tuổi thọ!

Sinh mạng trôi qua sẽ tạo thành tổn hại không thể phục hồi, không phải chỉ cần đúng lúc ngăn cản Lovevis giáng xuống là có thể khôi phục như cũ.

Vì thế tốc độ Ôn Văn giải quyết chuyện này càng nhanh thì những người đó sẽ bị thiệt hại càng ít, nếu mỗi người bị hút mất hai mươi ba mươi năm tuổi thọ, cho dù cứu được thì bọn họ cũng rất khó khôi phục cuộc sống bình thường.

Tuổi thọ hoặc sức sống không phải đơn giản như rút đi một năm sức sống là bạn sẽ sống ít đi một năm.

Một năm sinh mệnh đó một khi bị rút khỏi cơ thể sẽ mang tới tổn hại rất lớn cho cơ thể người đó.

Giống như nếu có một quả thận khỏe mạnh có thể làm bạn sống lâu được hai mươi năm, nhưng nếu thông qua thủ đoạn bạo lực cưỡng chế đục khoét quả thận kia đi thì không phải đơn giản là chết sớm hơn hai mươi năm, nói không chừng sẽ tử ọ ngay lập tức.

Có điều trước đó Ôn Văn muốn giải quyết vấn đề của chính mình, anh không muốn để dấu ấn máu này giống như đĩa mà hấp thu sức mạnh của mình.

Vì thế Ôn Văn chặp hai tay lại, để dấu ấn chuyển sang tay còn lại.

Lúc dấu ấn chuyển xong thì lòng bàn tay Ôn Văn sáng lên hình mặt trăng bạc, sau đó dấu ấn kia giống như giấy đỏ bị thiêu đốt, biến mất trên mu bàn tay Ôn Văn.

Rất nhiều người phụ nữ có ý chiếm hữu rất mạnh, nữ thần cũng không ngoại lệ, vì thế dấu ấn này muốn chiếm lấy vị trí của mặt trăng là chuyện không có khả năng.

Sau khi giải quyết vấn đề của bản thân xong, Ôn Văn búng tay một cái, phía sau xuất hiện bốn chiếc cánh thép, chúng tùy ý đập cánh, đánh văng tất cả đòn tấn công tập kích Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn nhanh chóng tiến tới gần sách Lovevis trong đợt tấn công bảo tổ đó.

Theo trụ năng lượng màu đỏ không ngừng tăng cường, một luồng uy lực quý dị truyền khắp từng tấc đất đai gần đó, dị hóa bắt đầu xảy ra trong phạm vi lớn.

Lá cây cành cây trở nên trắng bệch, chim xây tổ trên tán cây ngã xuống, lông chim trên người dần biến thành cùng tính chất với cánh chuồn chuồn, lũ giun dưới đất không ngừng quấn quéo, rết, kiến, chuột, tất cả sinh vật nhỏ ở gần đó đều chui ra khỏi mặt đất, trên người chúng sinh ra biến dị làm người ta phải hoảng sợ.

Cũng may là tòa biệt thự này được xây dựng ở vùng ngoại ô cách xa thành phố, gần đó cũng không nhiều người sinh sống, bằng không nếu có nhân loại biến dị thì phải hao tổn một lượng lớn công sức của Hiệp Hội Thợ Săn địa phương.

Đây là năng lực vận vẹo kèm theo thần tính của Lovevis, người siêu năng cũng chỉ có thể kiên trì lâu hơn một chút mà thôi.

Sách Lovevis lật thật nhanh, từng ký hiệu thả ra phóng về phía Ôn Văn, lần này ký hiệu không phải năng lượng tấn công mà nhắm vào ý chí của Ôn Văn.

Nhiều loại tấn công tinh thần tập kích như vậy, ngay cả thể nhân viên quản lý kho hàng trên ngực cũng không thể hoàn toàn che chắn được.

May mắn làm Ôn Văn yên tâm là mục tiêu của những đòn tấn công tinh thần này chỉ vì kích động cảm xúc tiêu cực, hoặc là thức tỉnh tàn linh cường giả trong cơ thể.

Đối một người siêu năng khác không đủ thực lực tới thì có lẽ chỉ một hai phút đã hoàn toàn mất không chế.

Nhưng những thứ này lại không có tác dụng quá lớn đối với Ôn Văn, nếu thật sự kích thích ý chí của vị áo đen kia, xui xẻo chưa biết được sẽ là ai.

Nói chung sau khi trải qua một phen khúc chiết, Ôn Văn rút cuộc đã đứng trước mặt sách Lovevis, tay trái và tay phải cùng vươn về phía sách ký hiệu, găng tay Tai Ách bên phải nhanh chóng hấp thu sức mạnh Tai Biên, mà tay phải thì không có vật gì.

Trái tim Ôn Văn đập rất nhanh, sau đó sức mạnh trong trái tim máu hội tụ trong tay trái, bắt đầu hấp thu sức mạnh màu máu này trong phạm vi an toàn để cường hóa trái tim.

Cũng đúng lúc này, kẽ nứt trên bầu trời cũng đã đủ lớn, một con mắt mà Ôn Văn có chút quen thuộc xuất hiện trong kẽ nứt.

Lovevis ngồi xổm trong rừng Thương Bạch, vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

Giống như một người sắp dọn nhà tới thành phố lớn, cảm thấy tò mò với mọi thứ.

Vừa mới thưởng thức cảnh đẹp không tới hai phút thì Lovevis thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn nhìn thấy Ôn Văn giống như Vampire, đứng bên ngoài sách ký hiệu Lovevis, hấp thu năng lượng dành cho thần giáng xuống.

“Con sâu kia đang làm cái gì vậy, đó là của mình!”

Hành vi của Ôn Văn làm Lovevis rất phẫn nộ, nghi thức gấp gấp như vậy có lẽ cũng có liên quan tới con sâu bọ này.

Thật ra Lovevis cũng không biết nhiều về kế hoạch làm hắn giáng xuống.

Mặc dù Hạ Duy Nhất thật sự đã thông qua sách ký hiệu giới thiệu kế hoạch với thần, nhưng bởi vì thật hiểu biết quá ít về thế giới hiện thực nên nghe cũng như không nghe.

Chỉ bằng những lần kết nối đơn giản, Lovevis căn bản không có cách nào hiểu được loại mạng internet này.

Nhưng ít nhất Lovevis biết được kế hoạch này cần tốn một năm mới thành công, khi đó thần giáng sẽ không bị quấy rầy.

Vì thế lúc này gấp gấp tiến hành như vậy không thể nghi ngờ là có kèm theo nguy hiểm, vì thế thần muốn nghiền chết con sâu nhỏ này!

“Hình như con sâu nhỏ này đang ăn cắp năng lượng của mình, nhưng đó là thứ mà có thể chịu đựng nổi sao?”

Ngón tay Lovevis khẽ động, năng lượng bên tay trái Ôn Văn hấp thu tăng bạo.

Vốn là bị động hút vào, hiện giờ là chủ động ô ạt tràn vào.

Điều này làm trái tim Ôn Văn phải thừa nhận áp lực lớn hơn, các vị trí cơ thể cũng xuất hiện dị hóa ở mức độ nhất định.

Nhưng Ôn Văn chỉ nhỏ giọng mắng một tiếng, vô số xiềng xích phóng ra khỏi cơ thể vây lấy xung quanh sách ký hiệu, làm tốc độ hấp thu năng lượng thoáng chốc tăng nhanh lên gấp đôi.

Đồng thời sức mạnh Hắc Thể trong cơ thể bắt đầu xử lý dị hóa, đồng thời thích ứng gia tăng sức mạnh Hắc Thể.

Tuy thực lực của Ôn Văn chỉ có cảnh giới thượng tự, nhưng bởi vì đặc tính của sức mạnh Hắc Thể, cộng thêm đủ loại phương pháp thì cũng coi như là cường giả cảnh giới chân tự.

Mà Lovevis là Thần Tinh Giới, muốn vượt qua bức tường ngăn cách tấn công Ôn Văn, cao lắm chỉ làm Ôn Văn khó chịu một chút chứ không có cách nào tạo thành tổn hại thực chất.

Nhưng Ôn Văn gia tăng tốc độ hấp thu để phản công thì có thể làm Lovevis khó chịu tới giậm chân.

Lovevis muốn gây sự, chỉ là có vật cản quá lớn là tường không gian, năng lượng thẩm thấu qua được quá có hạn, hơn nữa Ôn

Văn đã có sự đề phòng, thủ đoạn tương tự căn bản không có cách nào có hiệu quả.

Hơn nữa phương pháp hấp thu sức mạnh Tai Biến của Ôn Văn làm Lovevis nhớ tới một vài thứ không tốt.

Một vài thứ từng xuất hiện trong thế giới trong nhưng cuối cùng đã biến mất...

Chương 788 - Ký ức xa xưa

Trong đầu đột nhiên lóe lên ký ức xa xưa làm Lovevis nhanh chóng tỉnh táo lại, tiếp đó rùng mình.

Thần mơ hồ nhớ kỹ, vào mấy ngàn năm trước, thế giới trong xuất hiện một nhân vật mạnh mẽ.

Sự tồn tại giống như lỗ đen vậy, lơ lửng trong tinh không hấp thu tất cả năng lượng tới gần, bao gồm cả sức mạnh của thần linh!

Không quản là Thần Tinh Giới, Thần Linh Giới hay Thần Thiên Giới thì cũng đều là sự tồn tại làm người ta sợ hãi.

Vị đó ở trong tinh không mà không hề có ký, một vị cổ thần cũng vì sợ hãi vị đó mà thức tỉnh, dẫn tới vài nền văn minh biến mất, thậm chí hành tinh cũng trực tiếp hỏng mất.

Chỉ trăm năm ngắn ngủi, sự tồn tại của vị đó là một cảm ký trong thế giới trong.

Sau đó vị đó ngày càng ngang tàng hơn, khuấy động chiến tranh trong thế giới giới trong, mưu toan khiêu chiến Chúa Tể Tối Cao, trèo lên bảo tọa chí tao vô thượng.

Sau đó vị đó đã biến mất, biến mất không có chút dấu hiệu nào.

Sinh linh mạnh mẽ từng nhắc lên sóng gió trong thế giới trong biến mất một cách thực đột nhiên, giống như bị cục tẩy xóa đi vậy.

Tất cả những người bị vị đó giết chết đều sống lại, hành tinh bị hủy diệt lần thứ hai sống lại, Cổ Thần bị đánh thức lần thứ hai ngủ say.

Tên của vị đó, hình dáng và tất cả đặc điểm đều biến mất trong đầu mọi sinh linh của thế giới trong.

Loại Thần Tinh Giới như Lovevis ít nhất còn có thể nhớ kỹ chuyện từng xảy ra, người bình thường từng hiểu rõ đoạn lịch sử đó sẽ nhiều sống thành sinh vật không có lý trí!

Thậm chí mọi người cũng không biết người đã làm cho vị đó biến mất rốt cuộc là vị Chúa Tể Tối Cao nào...

Vừa nghĩ tới khả năng nào đó, Lovevis có chút sợ hãi, chỉ là rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Có thể làm Chúa Tể Tối Cao ra tay, vị đó chắc chắn đã chết rồi, vì thế thứ trong thế giới này khẳng định không liên quan tới đối phương.

Có điều không quản thế nào, có thể hấp thu năng lượng Tai Biến thì cũng không phải thứ hiện thành, thế giới này không hề nhỏ yếu như vẻ ngoài của nó.

Lần trước khi Lovevis giáng xuống cũng vì sức mạnh đột nhiên bị hút đi mà đánh gãy nghi thức.

Lần đó và lần này có chút giống nhau, vì thế cả hai lần có lẽ đều do một người quấy rối.

Lẽ nào thế giới này đã chú ý tới Lovevis muốn xâm nhập nên đặc biệt phái người trông coi mọi thứ có liên quan tới thân, mỗi lần hấn muốn giáng xuống đều phái người tiến hành phá hỏng?

Còn thuận tiện hấp thu năng lượng của hấn, bút lông dê của hấn?

Sinh linh của thế giới này đúng là quá gian xảo, quá vô sỉ!

Lovevis nháy mắt cảm nhận được thế giới này chính là một cái hố to, mà thần đã bị quần chúng hãm hại vì sự thiếu hiểu biết của mình.

Không có cách nào, thần đã bị hại quen rồi, nhìn thấy cái gì cũng giống như cạm bẫy.

Vì thế thần thờ dài một tiếng, trực tiếp cắt đứt liên hệ với sách ký hiệu, cột năng lượng ánh sáng đỏ ngòm nháy mắt biến mất.

Còn tiếp tục giằng co thì chỉ tổn hại càng nhiều sức mạnh tích lũy trong sách ký hiệu, làm lần giáng xuống tiếp theo sẽ càng gian nan hơn, vì thế thần đã dừng tổn hại lại đúng lúc.

Chỉ cần sách ký hiệu của thần vẫn còn ở thế giới đó, thần vẫn còn cơ hội tiến vào.

Không quản cơ hội này là mấy trăm năm hay mấy ngàn năm, thần đều chờ được...

Cột sáng ngất trời đột nhiên ngừng lại rồi chậm rãi biến mất, sách ký hiệu Lovevis tự động khép lại rồi biến về kích cỡ quyển sách bình thường.

Hạ Duy Nhất không thể tin nổi nhìn Ôn Văn, chật vật dùng đầu lưỡi đẩy món đồ lớt cũ ra ngoài rồi điên cuồng gào thét.

“Không thể nào, mà chỉ là một con người nhỏ bé sao có thể đánh gãy nghi thức thần giáng xuống.”

Ôn Văn rất kính phục với hành vi tự đẩy quần lớt trong miệng mình của Hạ Duy Nhất, vì thế anh nhún vai nói: “Có lẽ thần cũng không toàn trí toàn năng như mày tưởng, hoặc là tao không phải một con người nhỏ bé, mà nghĩ xem là khả năng nào?”

Hạ Duy Nhất sững sờ, miệng không ngừng lảm bảm gì đó, giống như có thứ gì đó đang sụp đổ trong tâm lý hắn.

Ôn Văn không để ý tới hắn, đi tới trước quyển sách ký hiệu, gắng tay Tai Ách lộ ra, trực tiếp cầm lấy sách ký hiệu.

Trước đó Ôn Văn đã thấy năng lực của sách ký hiệu, hiện giờ tự nhiên sẽ không cần quá kiêng kỵ, hơn nữa cho dù lỡ như có chạm bẫy gì đó, có gắng tay Tai Ách tiến hành cắt đứt sẽ không thể nào tổn hại tới Ôn Văn được.

Sau khi cầm lên tay, xiềng xích liền quấn tới rồi chậm rãi thu quyển sách này vào trong trạm thu nhận, toàn bộ quá trình sách ký hiệu không hề phản kháng, điều này làm Ôn Văn bớt được không ít sức lực.

Tuy trạm thu nhận có thể tiến hành phong ấn vật thu nhận hoặc một ít quái vật, nhưng điều kiện hàng đầu là đối phương không có năng lực phản kháng, bằng không rất có khả năng sẽ thu nhận thất bại.

Sau khi sách ký hiệu biến mất, Ôn Văn chạm vài cái trên tay trái, sau đó búng tay một cái, sách ký hiệu đã xuất hiện trong tay Ôn Văn.

Sau khi tiến vào trạm thu nhận, vật thu nhận không có cách nào làm hại Ôn Văn được nữa, vì thế Ôn Văn có thể thỏa thích nghiên cứu công năng của sách ký hiệu.

Đơn giản mở ra xem, hai mắt Ôn Văn tỏa sáng.

Giống như sách Sấm Sét, trong sách ký hiệu Lovevis đều là chữ viết Yuta, hơn phân nửa chữ viết bên trên rất rõ ràng tiêu chuẩn.

Trên đó ghi lại kiến thức ký hiệu, không đơn giản dễ hiểu như kiến thức ký hiệu của Hiệp Hội Thợ Săn nhưng cấp độ rõ ràng là cao hơn một bậc.

Trong hiệp hội chỉ có vài quyển sách cổ có thể sánh ngang với quyển sách ký hiệu này, nhưng xét về ý nghĩa vận dụng thì chưa hẳn là được như thế, vì thế ý nghĩa của quyển sách này rất lớn.

Chỉ lượng kiến thức trong sách ký hiệu đã có giá trị rất lớn, nhưng điều càng làm Ôn Văn kinh ngạc hơn chính là bản thân cuốn sách.

Quyển sách ký hiệu có hơn bốn trăm trang, bên trên những trang sách bình thường ghi lại những kiến thức về ký hiệu, cứ cách mười trang lại có một trang sách vàng óng, Ôn Văn có thể vẽ trận pháp ký hiệu lên trang sách, cũng có thể khởi động trận pháp ngay lập tức gia cố vào trang sách.

Vào thời điểm cần thiết thì trận pháp ký hiệu này sẽ nháy mắt khởi động, phóng ra hiệu quả của trận pháp ký hiệu.

Tuy chỉ có tác dụng một lần duy nhất nhưng trận pháp ký hiệu vốn hiếm khi có thể sử dụng nhiều lần, vào thời điểm mấu chốt quyển sách có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Rồng điện, người nước, thậm chí cuối cùng đã triệu hồi trận pháp mà Hạ Duy Nhất đã sử dụng trước đó để tấn công Ôn Văn chính là số ký hiệu hắn đã vẽ trước đó ở trong sách.

Lúc Ôn Văn phản kích thương thức quyển sách ký hiệu này, nó đột nhiên bắt đầu tự mình chuyển động, sau đó một giọng

nói vang dội truyền vào trong đầu Ôn Văn.

“Mày là ai...”

Âm thanh đình tai nhức óc, mặc dù vang lên trong đầu nhưng cũng làm thính lực của Ôn Văn bị tổn hại tạm thời.

Đổi lại là người siêu năng thực lực yếu một chút thì có lẽ đình đầu cũng bị xóc lên rồi.

“Mày là ai?” Ôn Văn nhíu mày hỏi ngược lại.

“Xem ra mày không phải thần, vậy thì tao an tâm, tao đã sắp giáng lâm xuống thế giới này, tao là... Lovevis.”

Mỗi từ mỗi chữ đều rất rõ ràng, sức mạnh mang theo cũng mạnh mẽ hơn, tiếng gầm to lớn làm đầu Ôn Văn giống như bị đảo loạn.

Âm thanh này không phải thỏa hiệp, mà là muốn soi mói Ôn Văn!

Chương 789 - Một kết quả

Giọng nói của Lovevis tiếp tục tăng lớn, Thần muốn dựa vào âm thanh này để trực tiếp nổ tung đầu óc Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn trực tiếp thu sách ký hiệu vào trong trạm thu nhận, giọng nói lập tức bị ngăn cách.

Sau đó Ôn Văn đứng tại chỗ một khoảng thời gian ngắn mới khôi phục lại, trong đầu đã không còn tiếng vang ong ong nữa.

Nhưng dư chấn trong một khoảng thời gian ngắn đó đã đủ làm hai bên tai Ôn Văn chảy ra dòng máu tươi.

“Mình đã hiểu rồi, quyển sách ký hiệu này liên thông với vị tà thần tên là Lovevis kia, Lovevis có thể trực tiếp kết nối với người nắm giữ quyển sách!

“Đối với ‘thần quyển’ của Thần mà nói, quyển sách này chính là thánh vật có thể trực tiếp kết nối với thần linh, nhưng nếu là kẻ không có tín ngưỡng như mình lấy được quyển sách thì sẽ bị âm thanh của tà thần quấy rối.”

“Có điều... Lovevis nói mình không phải Thần, vậy Thần mà hắn nói là chỉ ai?”

Sau khi đơn giản suy ngẫm một hồi, Ôn Văn đã biết mình nên làm gì với quyển sách ký hiệu kia.

Sau này khi muốn học tập kiến thức trong sách ký hiệu và khắc trận pháp lên sách thì nhất định phải ở trong trạm thu nhận, đồng thời phải mở trạng thái giám ngục Tai Biến.

Lúc sử dụng sách ký hiệu ở bên ngoài thì cố gắng sử dụng trong thời gian an toàn, không nên để Lovevis có cơ hội nói lời nào.

Cũng may là thực lực của Ôn Văn đã mạnh hơn trước đây rất nhiều, bằng không cũng không dám sử dụng quyển sách ký hiệu này.

Sau khi thu hồi sách ký hiệu, Ôn Văn xoay người nhìn về phía Hạ Duy Nhất bị ghim trên vách tường.

Chỉ một thoáng chốc Ôn Văn nghiên cứu sách ký hiệu, tóc và chòm râu của Hạ Duy Nhất đã hoàn toàn biến thành bạc trắng, miệng không ngừng lầm bầm một cái tên.

‘Đường Hiểu Y’

Sở dĩ Hạ Duy Nhất giống như mê muội giúp tà thần giáng xuống như vậy có lẽ có liên quan tới Đường Hiểu y này.

Ôn Văn lục lọi trong quần áo Hạ Duy Nhất, tìm được căn cước của hắn, anh liền gửi sang cho Đinh Minh Quang, để cậu ta tìm hiểu tin tức về hai người này.

Năng lực tìm hiểu tin tức trên mạng của Đinh Minh Quang rất mạnh, vì thế Ôn Văn thường tìm đối phương hỗ trợ, mỗi lần đều chuyển một ít tiền sẵn ma làm thù lao.

Xét theo một ý nghĩa nào đó, Đinh Minh Quang đã trở thành chuyên gia máy tính riêng của Ôn Văn.

Mà Đinh Minh Quang nhờ vào công việc này mà mơ hồ trở thành thợ săn giàu có nhất trong Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Phù Dung Hà.

Toàn bộ quá trình, Hạ Duy Nhất vẫn không có biểu cảm, vẻ mặt mờ mịt không có ánh sáng, vẫn luôn lầm bầm cái tên đó.

Lovevis không thể giáng xuống, đồng thời còn bị Ôn Văn bức lui làm tín ngưỡng của Hạ Duy Nhất trực tiếp hỏng mất, cả

người giống như một ông lão đờ đẫn.

Có điều căn cứ theo tin tức Ôn Văn cung cấp điều tra được, Hạ Duy Nhất chỉ lớn hơn Ôn Văn có hai tuổi.

Nếu tuổi tác của Hạ Duy Nhất không lớn, vậy hẳn đeo một chiếc kính cũ chỉ dành cho người già thì đúng là kỳ lạ.

Vì thế Ôn Văn gỡ mắt kính của Hạ Duy Nhất, đơn giản kiểm tra một phen xem có vấn đề gì hay không rồi đeo lên sống mũi.

Thoạt nhìn thì không có gì thay đổi, nhưng khi Ôn Văn cẩn thận nghiên cứu thì chiếc mắt kính này có thể phiên dịch chữ viết Yuta thành chữ viết của thế giới hiện thực.

Đáng tiếc bản thân Ôn Văn đã nắm giữ chữ viết Yuta, không cần thứ này tiến hành phiên dịch, vì thế cứ đặt trong cửa hàng thu nhận bán đi vậy.

Sau khi toàn bộ đã chấm dứt, Ôn Văn nhốt Hạ Duy Nhất vào trong trạm thu nhận.

Tuy Hạ Duy Nhất không có năng lực tư duy bình thường, mức độ uy hiếp còn không to bằng con ngỗng ở dưới quê.

Nhưng dù sao hẳn cũng dự định dùng hơn bảy ngàn người làm vật tế tà thần, vì thế không quản hẳn có lý do gì, hẳn nhất định phải nhận trừng phạt tương ứng.

Ôn Văn sẽ để hẳn trong trạm thu nhận cho đến chết.

Tiếp đó Ôn Văn nghe thấy tiếng chuông cảnh báo vang lên, một vài người mặc áo đen phong tỏa khu vực lân cận, vài thợ săn nhanh chóng chạy về phía khu biệt thự.

Ôn Văn bĩu môi, nếu không phải anh đúng lúc phát hiện Ninh Chiết Loan, với hiệu suất của Hiệp Hội Thợ Săn địa phương thì có lẽ không thể ngăn cản Lovevis giáng xuống.

Chẳng qua anh cũng không có ý trách móc nhóm thợ săn này, dù sao thì năng lực của bọn họ cũng có hạn, đổi lại là Ôn Văn lúc còn ở thành phố Phù Dung Hà cũng không giỏi giang hơn bọn họ là bao.

Sau đó Ôn Văn lắc đầu, trực tiếp tiến vào trong trạm thu nhận, không chạm mặt với nhóm thợ săn.

Chuyên phiên phức như giao tiếp với Hiệp Hội Thợ Săn này cứ giao lại cho Đào Thanh Thanh, anh thả Đào Thanh Thanh ra ngoài chính vì để cô làm những chuyện này.

...

Những con mắt trên những gương mặt trên người Ninh Chiết Loan dần dần khép lại, dấu ấn máu cũng không ngừng biến mất.

Đợi đến khi dấu ấn của người cuối cùng biến mất, Ninh Chiết Loan cũng quỳ rạp dưới đất, há miệng thở hổn hển.

Những gương mặt oán hận trên người Ninh Chiết Loan bắt đầu trở nên mơ hồ, lúc này khi vô số dấu ấn máu xuất hiện trên người, tựa hồ giống như rồng hút nước cắn nuốt oán hận trên người hắn.

Trong khoảng thời gian không tới nửa tiếng đã hút đi hơn phân nửa oán hận trên người hắn.

Máu thịt trên người người bỏ phiếu có tác dụng chống đỡ nghi thức triệu hồi vận chuyển liên tục, vì thế mới cần duy trì hấp thu trong vòng năm tiếng.

Nhưng oán hận trên người Ninh Chiết Loan thì khác, những oán hận này chính là then chốt chống đỡ nghi thức giáng xuống, vì thế tốc độ hấp thu rất nhanh.

Những gương mặt oán hận vốn rất rõ ràng dần dần trở nên mờ nhạt, oán hận đơn độc không quá mạnh mẽ, tập hợp lại mới có Ninh Chiết Loan hiện giờ.

Hiện giờ mỗi oán hận đều bị rút đi phân nửa sức mạnh, ngay cả muốn duy trì hình thể rõ ràng cũng rất khó khăn.

Một gương mặt ông lão không cam lòng nhìn bầu trời sao, gương mặt xì ra một làn khói đen, hắn đã sắp biến mất.

Nhưng hắn không cam lòng, hắn vẫn chưa nhìn thấy đám người bỏ phiếu bị nghiêm phạt, cũng chưa tha thứ cho bọn chúng...

Bị biến mất nửa đường như vậy còn không bằng lúc ban đầu không làm gì.

Ít nhất thì vẫn có thể tiếp tục cắn hận.

Nhưng hắn không cam lòng cũng vô dụng, hắn vẫn biến mất, sau đó một phần da trên người Ninh Chiết Loan khôi phục bình thường.

Nhưng Ninh Chiết Loan tình nguyện chính mình vẫn duy trì hình dáng vụn vẹo như vậy.

Trong khoảng thời gian cộng sinh với oán hận, Ninh Chiết Loan đã nghe rất nhiều câu chuyện, đều là chuyện của nhóm oán hận.

Hắn có thể gọi tên của mỗi gương mặt trên người, hắn thương yêu tất cả oán hận, bọn họ không có thân thể không có linh hồn, chỉ cô độc lang thang trong hư không, duy trì căm hận gần như là bệnh hoạn.

Nhưng đáng châm chọc là cho dù bọn họ căm hận thế nào cũng không thể tạo ra bất cứ ảnh hưởng nào, mãi tới khi Ninh Chiết Loan xuất hiện thì tình huống này mới có thể thay đổi.

Ninh Chiết Loan nặng nề nói: “Xin lỗi, tôi đã hứa sẽ cho mọi người một kết quả, không quản là để bọn họ xin lỗi hay để bọn họ trả cái giá thật đắt... nhưng bây giờ tôi lại không thể làm được.”

Trong giọng nói hắn mang theo tiếng khóc nức nở, Ninh Chiết Loan không sợ chết, nhưng hắn không muốn thất hứa.

Đột nhiên Ninh Chiết Loan cảm thấy ánh trăng gần mình bị chặn lại, hắn miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Ôn Văn đứng trên đầu mình.

Ninh Chiết Loan tự giễu nói: “Tao đã sắp không được rồi, hoàn thành công việc của mày đi.”

Ôn Văn cúi đầu, mặt không cảm xúc hỏi: “Mày còn chống đỡ được bao lâu?”

“Cao nhất là mười mấy tiếng, sau đó oán hận sẽ hoàn toàn tiêu tan, tao cũng sẽ biến mất...”

“Sau mười tiếng, tao sẽ cố gắng cho mày một kết quả, mày đừng chết trước đó.”

Nói xong, Ôn Văn xoay người rời đi.

Chương 790 - Đại hội xin lỗi

Sau khi rời khỏi chỗ Ninh Chiết Loan, Ôn Văn lấy một phần danh sách từ chỗ Đinh Minh Quang, đó là tất cả danh sách người bỏ phiếu mà cậu ta có thể tra được.

Ôn Văn lập tức gửi phần danh sách này cho Hiệp Hội Thọ Săn, để bọn họ cố gắng tìm ra người bỏ phiếu trong danh sách trong vòng mười tiếng, đồng thời đưa tới khoảng sân rộng nhất ở thành phố Thân Xuyên.

Ôn Văn đã che giấu chút tình báo mang tính then chốt với Hiệp Hội Thọ Săn, không nói rằng Ninh Chiết Loan đã sắp chết.

Bởi vì một khi nói ra, Hiệp Hội Thọ Săn sẽ không ra quân xử lý chuyện này.

Trong chuyện này, Ôn Văn quả thực có chút tính toán riêng.

Anh không thể để Ninh Chiết Loan giết chết những người đó, nhưng anh cũng không muốn để chuyện này kết thúc như vậy.

Đầu óc của Ôn Văn suyt chút nữa đã bị tà thần cho nổ tung rồi, những kẻ kia có thể bình an vô sự không hề có chút tội lỗi nào quên đi chuyện này, xem như chưa xảy ra gì cả sao?

Không được!

Ôn Văn nhất định phải để bọn họ có chút cảm giác tham gia!

Ít nhất trước khi oán hận tiêu tan, Ôn Văn muốn bọn họ được giải thoát.

Mặt khác Ôn Văn cũng nhận được một phần tài liệu về cuộc về Hạ Duy Nhất do Đinh Minh Quang gửi tới.

Hạ Duy Nhất từng là một người bình thường, với năng lực của Đinh Minh Quang đương nhiên có thể dễ dàng tra ra ngọn nguồn.

Ngay cả khoảng thời gian học cấp ba hắn lén dùng căn cước của cha mình trốn vào tiệm internet xem phim cũng bị ghi lại trong tài liệu.

Có điều những thứ này chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, Ôn Văn không hề chú ý tới, điều anh quan tâm là vì sao Hạ Duy

Nhất lại cố chấp muốn để tà thần giáng xuống như thế, xem dáng vẻ thì không giống bị không chế tâm thần.

Hạ Duy Nhất vốn có tên thật là Hạ Băng Bạc, cái tên Hạ Duy Nhất là hắn đã tự đổi lúc tốt nghiệp đại học.

Hắn đậu nghiên cứu sinh của một trường đại học hàng đầu liên bang, nhưng nó không nằm ở Hoa Phủ, mà Đường Hiểu Y thì muốn làm việc ở khu Hoa Phủ.

Vài năm trong tương lai bọn họ sẽ phải tách riêng ra hai nơi, Đường Hiểu Y lo lắng cho tương lai hai người, không muốn để Hạ Băng Bạc rời đi.

Vì thế Hạ Băng Bạc đã đổi tên thành Hạ Duy Nhất để đảm bảo với Đường Hiểu Y là đời này hắn chỉ thích một mình Đường Hiểu Y.

Cho dù hai người cách nhau cả đại dương thì vẫn keo sơn như cũ, mỗi khi trời tối sẽ gọi điện cho nhau tới tận khuya, thỉnh thoảng cũng có cãi nhau một chút, nhưng cuối cùng cũng huề lại như lúc ban đầu.

Sau đó vì không để Hạ Duy Nhất không quá cô đơn, Đường Hiểu Y thỉnh thoảng sẽ gửi cho đối phương chút ảnh riêng.

Lúc chụp hình cô đã tìm thợ là phụ nữ, đồng thời đối phương cũng cam kết sẽ không giữ lại phim gốc.

Nhưng không biết khâu nào có vấn đề, chỉ trong một đêm hình của Đường Hiểu Y đã lan truyền khắp mạng internet.

Đủ loại chỉ trích ùn ùn kéo tới, tiếng nói của Đường Hiểu Y quá nhỏ không có sức phản kháng, hơn nữa cũng vì thế mà thường bị quấy rối, chỉ trở.

Cuối cùng Đường Hiểu Y không chống đỡ nổi áp lực dư luận, dùng chiếc khăn lụa mà Hạ Duy Nhất mua cho mình để kết thúc mạng sống.

Ở bên kia bờ đại dương, sau khi Hạ Duy Nhất nhận được tin thì chỉ trong một đêm đã già đi hơn mười tuổi.

Giống như một cái xác không hồn lang thang trên đường phố khu Mỹ Gia, sau đó hắn nhìn thấy sách ký hiệu Lovevis trong một tiệm đồ cổ.

Lovevis thông qua sách ký hiệu nói với Hạ Duy Nhất, chỉ cần Hạ Duy Nhất có thể làm Thần giáng xuống thế giới này, Thần có thể thỏa mãn một nguyện vọng của Hạ Duy Nhất.

Cho dù là làm người chết sống lại...

Ôn Văn thở dài một tiếng, xóa đi phần tài liệu này.

Được xem là một xử nam lớn tuổi, Ôn Văn không hiểu được tình yêu của hai người, muốn anh tìm hiểu tình yêu thật sự là làm khó.

Nhưng Ôn Văn biết mất đi trụ cột tâm hồn là cảm giác gì.

Vì thế thái độ của Ôn Văn là tôn trọng nhưng sẽ không tha thứ.

Sau đó Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận, bắt đầu dùng kiến thức trong sách ký hiệu sáng tạo một trận pháp mới.

Tác dụng của trận pháp này tương tự với miếng xương, nhưng hiệu quả lại càng mạnh mẽ hơn, có thể đồng thời ảnh hưởng tới nhiều người hơn.

Anh cần trận pháp ký hiệu này để đám người bỏ phiếu đang chạy tới trong vòng mười tiếng đồng hồ này phát ra lời xin lỗi thật lòng.

Tuy bị sức mạnh siêu năng ảnh hưởng, phân áy náy này có lẽ không quá chân thành nhưng Ôn Văn đã làm hết sức rồi.

Sau mười tiếng, trên khoảng sân rộng nhất của thành phố Thân Xuyên, hơn một ngàn người vẽ mặt khác nhau tập trung trong sân.

Trên tay mỗi người đều có dấu ấn đồng hồ cát màu đen, vì thế bọn họ biết vì sao mình tới đây, chỉ là bọn họ không biết thứ gì đang chờ đợi mình.

Nhóm nhân viên hỗ trợ vây thành một vòng ở bên ngoài, cầm súng chia về phía đám người bỏ phiếu, để bọn họ không dám rời khỏi nơi này.

Đột nhiên âm thanh khủng bố từ phía sau khoảng sân truyền tới.

Mọi người quay đầu lại, sau đó phát ra tiếng hét sợ hãi, muốn rời khỏi nơi này nhưng lại bị họng súng lạnh như băng ép quay

trở lại.

Vừa xuất hiện là một con quái vật cao hai ba mét, trên người là chit chít những gương mặt dữ tợn!

Quái vật này chính là Ninh Chiết Loan.

Trên người hắn tỏa ra hơi thở làm người ta bất an, tất cả người bỏ phiếu đều lạnh run, nhưng thật ra hắn chỉ đang cố gắng gượng mà thôi.

Bởi vì kế tiếp những người này sẽ xin lỗi oán khí, hắn phải đứng xem hết quá trình này.

Mọi người chen chúc trên khoảng sân rộng để nhường ra một con đường ở chính giữa, nhìn Ninh Chiết Loan chậm rãi đi tới trên đài cao ở trung tâm khoảng sân, nơi này lúc bình thường được treo cao cờ liên bang.

Ôn Văn cũng đứng trên đài cao, trên người tỏa ra năng lượng mãnh mẽ làm người bên dưới không thể thấy rõ mặt mũi của anh, anh lớn tiếng nói.

“Tôi muốn kể chuyện cho mọi người nghe, nhân vật chính hơi nhiều, vì thế tôi sẽ kể những câu chuyện có ấn tượng khá sâu sắc.”

“Nhân vật thứ nhất chính là ‘Ninh Chiết Loan’, cha mẹ đặt cho hắn cái tên này với hi vọng hắn bình an vượt qua cuộc đời này, cho dù hắn cần phải thỏa hiệp trong rất nhiều chuyện, hiển nhiên hắn đã thực hiện theo ý nguyện của cha mẹ mình, thỏa hiệp suốt cả cuộc đời.”

“Vì thế ở thời khắc cuối của sinh mệnh, hắn muốn làm một người cho dù phải gãy cũng nhất quyết không chịu cong...”

Ôn Văn kể một hồi lâu, tới gần một giờ, trong đó có chuyện của Ninh Chiết Loan, cũng có chuyện của oán hận trên người hắn.

Sự sợ hãi trong lòng đám người bỏ phiếu dần dần biến mất, áy náy chiếm cứ tâm hồn bọn họ.

Chuyện này hiển nhiên có công của trận pháp ký hiệu và kỹ xảo dùng ngôn ngữ rung động lòng người của Ôn Văn, hơn nữa sau khi nhóm người bỏ phiếu xem video phán quyết cuối cùng cũng vì quá sợ hãi mà suy nghĩ lại.

Ninh Chiết Loan đứng trên đài cao, thoải mái nhắm hai mắt lại, rất nhiều gương mặt trên người đang chảy nước mắt.

Đối với oán hận mà nói, đây là một trải nghiệm khó có, bởi vì khoảng thời gian là oán hận, bọn họ chỉ có thể chảy ra huyết lệ.

Cuối cùng Ôn Văn vung tay lên hô: “Cuối cùng hãy nói xin lỗi đi, sau đó đừng quên ngày hôm nay, chỉ có như vậy thì mọi người mới bù đắp lại được!”

Nói xong câu đó, Ôn Văn không chút do dự trực tiếp xoay người rời đi.

Chuyện nên làm anh đã làm rồi, chuyện còn lại chính là đám người này bắt đầu ra sức gào rú khóc thương.

Sau đó Ninh Chiết Loan và oán hận bị cảm động, cuối cùng sự việc kết thúc.

Ôn Văn không muốn xem, bởi vì quá buồn chán.

Chương 791 - Rubik gương

Sự thực cũng giống như Ôn Văn nghĩ, sau khi anh rời đi, Thái Văn Thương dẫn đầu quỳ dưới đất lớn tiếng xin lỗi, những người khác cũng học theo động tác của Thái Văn Thương, khắp khoảng sân rộng đều vang lên tiếng xin lỗi.

Có người triệt để ngộ ra, có người tự hạ thấp thái độ, có người bất đắc dĩ, nói chung là rất đặc sắc.

Ninh Chiết Loan đứng trên đài cao nhếch miệng mỉm cười, hẳn đã không còn sức để làm động tác khác nữa rồi.

Những gương mặt trên người hắn lần lượt tỏa ra ánh sáng, sau đó mỉm cười biến mất khỏi người Ninh Chiết Loan.

Bọn họ đã không còn tiếc nuối, mà cơ thể Ninh Chiết Loan cũng dần dần khôi phục bình thường.

Đám người bỏ phiếu đứng ở dưới đài, tựa hồ trong lòng cũng buông bỏ được chút gánh nặng, xin lỗi cũng càng tự nhiên hơn.

Đợi đến khi tất cả chấm dứt, mọi người ngẩng đầu lên thì kinh ngạc phát hiện quái vật to lớn trên đài đã biến mất, ở nơi đó là một thi thể đang mỉm cười.

Bọn họ được nhân viên hỗ trợ dẫn đường rời khỏi quảng trường, sắp tới sẽ bị cách ly tập trung vài ngày.

Sau khi xác nhận không có vấn đề, bọn họ sẽ bị xử lý ký ức liên quan tới người siêu năng rồi đưa về nhà, sau đó sẽ bắt đầu công hiến sức mạnh chống lại bạo lực internet.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Ôn Văn lần thứ hai xuất hiện trên đài cao, năng lượng màu đen hóa thành một bàn tay lớn cầm lấy xác Ninh Chiết Loan, mang tới một nơi có phong cảnh tươi đẹp, mang táng dưới gốc một cây sồi lớn.

Sau khi toàn bộ oán hận biến mất trên người Ninh Chiết Loan, trong vài phút ngắn ngủi đó kỳ thực Ôn Văn có năng lực cứu hắn.

Nhưng Ôn Văn không hành động, chỉ nhìn linh hồn hắn tiêu vong từng chút một.

Bởi vì có lẽ đây mới là kết cục tốt nhất đối với Ninh Chiết Loan.

...

Đào Thanh Thanh đưa tay đuổi người, trở về khách sạn Ôn Văn đặt ở thành phố Thân Xuyên, phát hiện cửa phòng đã mở, Ôn Văn đang ngồi trên ghế xích đu, ánh mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, chậm rãi lắc lư.

Điều này làm Đào Thanh Thanh có chút kinh ngạc, bởi vì phần lớn thời gian Ôn Văn đều biểu hiện rất khôn khéo, giống như một tên địa chủ xấu xa, rất hiếm khi có ánh mắt trống rỗng không làm gì hết như thế.

Ôn Văn sắp xếp thời gian rất quy luật, lúc không có chuyện gì làm liền rèn luyện một chút, lúc nên nghỉ ngơi thì tìm người đấm lưng bóp chân, lúc nên làm chuyện gì đó thì tìm người để gieo họa.

Đôi với anh mà nói, trạng thái không hề làm gì cả này chính là lãng phí thời gian.

Hiện giờ anh bày ra dáng vẻ này rõ ràng là có tâm sự trong lòng, có điều Đào Thanh Thanh không thử khuyên nhủ Ôn Văn, bởi vì làm vậy sẽ bị đối phương châm chọc.

Xét về phương diện tính cách ác liệt, Ôn Văn chưa thấy ai lợi hại hơn Ôn Văn.

Trong khoảng thời gian chờ đợi linh hồn Ninh Chiết Loan tiêu tan, Ôn Văn phát hiện vụ án này ảnh hưởng tới mình lớn hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Anh vốn chỉ muốn lợi dụng vụ án này cho qua thời gian, nhưng không ngờ lại bị xúc động.

Trong những vụ án siêu năng Ôn Văn từng xử lý, đây là vụ án duy nhất không dựa vào vũ lực và âm mưu, chỉ để người làm hại xin lỗi và thu hoạch thông cảm, để mâu thuẫn được giải trừ, vì thế vụ án này có sức nặng khá lớn ở trong lòng Ôn Văn.

Trải nghiệm của Ninh Chiết Loan, tình yêu của Hạ Duy Nhất, những điều oán hận đã phải trải qua, tất cả đen xen làm tâm trạng của Ôn Văn có chút phức tạp.

Anh nhìn không được bắt đầu suy ngẫm, nhân loại rốt cuộc là dạng sinh vật gì, bao gồm cả chính mình thì nhân loại giống như một tổng hợp mâu thuẫn.

Có người sống như thánh nhân, có người quái đản hơn cả quái vật, có người không thèm ngó ngang tới tình cảm, có người lại có thể vất bỏ mạng sống vì người khác.

Sinh ra đã lương thiện hay sinh ra đã là tà ác?

Cũng có lẽ bản tính con người nằm ở khu vực màu xám giữa hai bên thiện ác?

Không... toàn bộ khả năng đều không đúng.

Nếu không phải Lovevis quấy rối thì sự kiện siêu năng này chỉ là một vụ án hoàn mỹ không sử dụng vũ lực, có lẽ sẽ làm Ôn Văn có sự phản ánh sâu sắc hơn.

“Lovevis đúng là một cái que khuấy phân, nghe nói bồn cầu bên khu Anh Đào có thể tự phun nước rửa mông, có lẽ mình nên khắc ký hiệu cố định tương ứng rồi giấu vào trong bồn cầu....”

Tư tưởng bị chạy lệch, Ôn Văn nhin không được bật cười:
“Mình nghĩ chuyện này để làm gì chứ, mình cũng không phải nhà triết học cơ bắp, rảnh rồi thế còn không bằng nghĩ xem tối nay ăn gì.”

Sau đó Ôn Văn giống như một em bé to xác hô to: “Nè Đào Thanh Thanh, chân gia ngứa, mau tới bóp chân cho gia.”

“Thuận tiện lấy cả đồ cắt móng tay siêu năng đi, móng chân dài rồi, cắt ra xong thì đút cho Tam Tê Nhi...”

Đào Thanh Thanh đang ở phòng khác xem phim cung đấu trọn trắng mắt, ấn tạm ngừng rồi đứng dậy đi tới phòng của Ôn Văn, trong lòng oán thâm không ngừng.

Nếu tất cả người trẻ đều có dáng vẻ như Ôn Văn thì thế giới này cũng sắp diệt vong rồi.

....

Trong một thế giới chỉ có màu bạc trắng đứng sừng sững một khối Rubik to lớn.

Khối Rubik kia không ngừng chuyển động, vị trí mỗi khối lập phương đều không thể xác định.

Tổng thể khối Rubik có màu trắng bạc, rất tương xứng với thế giới này, nhưng mỗi mặt của Rubik đều có hai vệt dấu ấn màu đen.

Là hình thập tự màu đen!

Mà trong đó là mê cung gương mà Ôn Văn đã lấy được lúc bắt gương yêm!

Gương ma Gildero đứng trên phân đỉnh cao nhất của Rubik, ngẩng nhìn mê cung to lớn thần bí này, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Trải qua một khoảng thời gian dài chữa trị, cuối cùng hắn cũng đã sửa được mê cung từng có trăm ngàn lỗ thủng thành dáng vẻ bình thường.

Hơn nữa còn căn cứ theo kinh nghiệm của Ôn Văn lúc vượt ải để tiến hành sửa chữa cơ chế chuyển động bên trong Rubik.

Vốn mỗi tầng của Rubik đều bị các căn phòng lấp đầy, vì thế mặc kệ Rubik chuyển động thế nào, các phòng lập phương ở

mỗi tầng chỉ có thể dừng lại ở tầng đó.

Nhưng bây giờ Gildero chưa ra vài khoảng trống ở mỗi tầng, như vậy khiến cho các căn phòng ở trong cùng có thể chuyển động ra ngoài cùng, căn phòng ở ngoài cùng có thể xuất hiện ở các tầng trong cùng.

Nếu trước đây Ôn Văn gặp phải tình huống này thì căn bản sẽ không xảy ra tình huống một đường đánh thẳng tới khu vực trung tâm như vậy.

Hơn nữa Gildero còn tiến hành gia cố sức chống đỡ của mặt tường, chắc chắn hơn không phải chỉ một lần.

Ngoài ra hắn còn bắt rất nhiều kẻ trông coi gương, làm mức độ kiên cố của Rubik gia tăng rất lớn.

Hắn tin tưởng khi mình giao khối Rubik này cho Ôn Văn, Ôn Văn chắc chắn sẽ rất hài lòng, sau đó sẽ giữ hắn ở bên người.

Không ai hiểu được Trạm Thu Nhận Tai Ách là con quái vật khủng bố như thế nào hơn Gildero.

Mà Ôn Văn là chủ nhân trạm thu nhận, Gildero chỉ cần làm một con chó nịnh nọt thật tốt thì sẽ trở thành gương ma xinh đẹp nhất trong giới!

Thực tế thì nếu không phải trước kia quyết đoán quỳ liếm như vậy thì hắn cũng không có được cơ hội cắn nuốt sức mạnh của gương yểm.

Vì thế sau khi nếm được mùi ngon ngọt, hắn lại càng cố gắng nịnh nọt hơn, hắn sẽ trở thành kẻ nịnh thần thâm niên.

Vì thế hắn thông qua trạm thu nhận gửi tin cho Ôn Văn, báo rằng việc chuẩn bị đã hoàn tất, Ôn Văn có thể sử dụng mê cung gương bất cứ lúc nào.

Sau đó Gildero đứng trên đỉnh chóp Rubik, hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng chờ Ôn Văn triệu hồi.

Chương 792 - Hai loại hình thức

“Bóp cả chỗ mắt cá chân.”

“Bắp chân cũng có chút khó chịu... kỹ thuật của cô đúng là ngày càng tuyệt.”

“Ừ, lên một chút.”

“Lên chút nữa... aizz, đúng rồi, như vậy ấy.”

Ôn Văn hưởng thụ kiểu đấm bóp huyết tộc của Đào Thanh Thanh, tâm trạng rất tốt, hai con mắt thoải mái híp lại.

Đào Thanh Thanh liếc mắt xem thường, rõ ràng chỉ là xoa bóp bình thường nhưng Ôn Văn kêu rên như thế giống như bọn họ đang làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài vậy.

Ôn Văn đang chuẩn bị làm chút chuyện xấu xa thì nhận được tin tức từ Gildero.

“Dám quấy rồi mình lúc này đúng là lá gan không nhỏ, không sợ bị nhét pháo sao...”

“Khoan đã, đây là chuyện tốt.”

Ôn Văn thu hồi hai chân, nói với Đào Thanh Thanh: “Cô về phòng xem phim cung đấu nào tàn đi, tôi có chuyện cần xử lý.”

Đào Thanh Thanh đứng dậy làm mặt quỷ với Ôn Văn, thờ phỉ phò quay trở lại phòng của mình, xịt một đồng dịch rửa tay, cứ như muốn rửa đi một lớp da vậy.

Rửa một hồi thì cô sững sốt, khách sạn này cách âm rất tốt, làm sao Ôn Văn biết cô đang xem phim cung đấu?

“Lẽ nào hắn vẫn luôn rình coi?”

Nghĩ tới đây, Đào Thanh Thanh không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Sau khi đuổi Đào Thanh Thanh đi rồi, Ôn Văn đi tới trước chiếc gương chạm đất, mắt trái biến thành màu trắng bạc, sau đó mặt gương giống như biến thành dòng nước màu bạc.

Ôn Văn đưa chân vào trong mặt gương, giống như tiến vào trong nước, cả người giống như biến mất ở trong gương, sau đó lại khôi phục bằng phẳng, giống như trước giờ chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Không khí có chút ẩm ướt, nơi này vẫn là nhà tắm nữ mà Ôn Văn quen thuộc.

Chẳng qua hiện giờ Ôn Văn không có chút nhớ nhung nào tới nhà tắm nữ, vừa nghĩ tới một màn từng thấy trước kia, Ôn Văn có chút rét run.

Gildero đẩy cửa nhà tắm, một đường chạy chậm chậm tới trước mặt Ôn Văn, khom lưng một góc một trăm tám mươi độ, suýt nữa đầu đã chạm đất.

“Chủ nhân vĩ đại, rốt cuộc ngài đã tới rồi!”

“Mời ngài xem, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ ngài giao!”

Gildero dẫn Ôn Văn ra khỏi nhà tắm, đưa tay chỉ về một hướng, những không gian nhỏ trôi nổi ở hướng đó tự động bay đi, để Ôn Văn có thể trực tiếp nhìn thấy khối Rubik màu bạc, đó chính là mê cung gương mới.

Mê cung gương này đã không còn rách tung tóe như cái của gương yêm, tổng thể đầy cảm giác cao cấp làm Ôn Văn hài lòng gật đầu, nhất là ký hiệu thập tự màu đen ở mặt ngoài Rubik, nó rất hợp khẩu vị của anh.

Sau đó dưới sự hướng dẫn của Gildero, Ôn Văn giống như lãnh đạo đang kiểm tra vệ sinh trong trường mà dạo quanh một vòng mê cung.

Trước đó Ôn Văn đã yêu cầu Gildero không chỉ hồi phục mê cung gương lại như cũ mà còn hai yêu cầu khác.

Ôn Văn vốn nghĩ yêu cầu này của mình có chút làm khó, thế nhưng Gildero đã hoàn thành rất tốt.

Điều này làm Ôn Văn có cái nhìn mới về Gildero, người này là một gương yêu rất có năng lượng.

Rất nhiều người cảm thấy nịnh nọt có được cơ hội thăng chức, đó là vì bọn họ phục vụ cấp trên dễ chịu.

Nhưng thực tế có một phần nịnh thần không chỉ biết nịnh, năng lực của chúng còn mạnh mẽ hơn hẳn người khác, Gildero thuộc về nhóm năng lực rất mạnh này.

Hai yêu cầu khi đó của Ôn Văn, thứ nhất là để mê cung gương kết nối với trạm thu nhận.

Chuyện này bản thân Gildero không làm được, thao tác chủ yếu cần Ôn Văn tiến hành.

Nhưng Gildero đã kết nối mê cung gương thành một thể hoàn chỉnh, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, Ôn Văn chỉ cần tiến hành bước quyết định cuối cùng là được.

Mà yêu cầu thứ hai chính là muốn Gildero khai phá một phương thức tiến vào mê cung gương khá đơn giản.

Cho dù là người thường phân tán ở các nơi trong thế giới hiện thực cũng có thể dựa vào phương pháp này để tiến vào mê cung gương.

Khoảng cách giữa thế giới hiện thực và thế giới gương không có ý nghĩa, hơn nữa mỗi chiếc gương đều là con đường tự nhiên để tiến vào thế giới này, nhưng muốn làm được thì không hề đơn giản.

Cũng may năng lực của Gildero đủ mạnh, sau khi quên ăn quên ngủ vất vả nghiên cứu một phen, rốt cuộc hắn cũng mở ra được một loại nghi thức đơn giản.

Tất cả người bị vây trong thế giới hiện thực chỉ cần ở bên cạnh có một mặt gương đủ để cơ thể lách qua, đồng thời tiến hành nghi thức đơn giản này thì có thể gửi yêu cầu xin phép tiến vào cho Gildero, sau khi yêu cầu được thông qua thì có thể tiến vào mê cung gương.

Tất nhiên, khó khăn khổ cực như thế nào là Gildero tự nói, Ôn Văn vẫn có chút nghi vấn.

Muốn tiến vào mê cung có thể sử dụng hai loại phương pháp, một là thực thể tiến vào, một là sáng tạo bóng phản chiếu, để ý thức điều khiển bóng ảo hoạt động trong mê cung gương.

Bóng phản chiếu trong thế giới này có được cơ thể chân thực và năng lực giống như đúc, chỉ là thứ tự sẽ ngược lại.

Nhưng lúc điều khiển bóng phản chiếu sẽ có cảm giác ngăn cách vi diệu, sẽ không làm mình hoàn toàn chìm đắm, nhưng khi bóng ảo chết đi cũng không có ảnh hưởng gì tới người thật.

Dùng thực thể tiến vào thì nơi này chính là một thế giới chân thật, đối mặt với bóng ảo cũng có khả năng sẽ bị giết chết.

Sở dĩ Ôn Văn đưa ra cho Gildero hai yêu cầu này vì muốn mê cung gương biến thành nơi luyện binh, để Ôn Văn rèn giũa

năng lực của nhóm nhân viên thu nhận.

Ngoại trừ khu vực nòng cốt của mê cung gương, khu vực bên ngoài sẽ phân chia ra một phần để triển khai hình thức giết chóc.

Ôn Văn sẽ để nhân viên thu nhận và đám quái vật trong trạm dùng bóng phản chiếu tiến vào không gian này, tiến hành đánh nhau không có quy tắc, thông qua phương pháp này để rèn luyện sức chiến đấu của nhóm nhân viên thu nhận.

Rất nhiều nhân viên thu nhận có năng lực rất mạnh nhưng lại không am hiểu chiến đấu, bình thường bọn họ cũng không có cơ hội chiến đấu, vì thế Ôn Văn muốn tạo ra cơ hội này cho bọn họ.

Chờ đến khi nơi này mở cửa, cứ cách một khoảng thời gian nhân viên thu nhận phải tiến vào nơi này liều chết một phen, nếu xin nghỉ phép thì lần sau phải tiến vào hai lần.

Quy tắc này đặc ra để bó buộc đám quý lười, phần lớn nhân viên thu nhận có lẽ rất thích nơi này.

Mà đối với đám quái vật thì mê cung gương chính là một sân chơi hoàn mỹ.

Có cơ hội chém giết ở nơi này dù sao vẫn tốt hơn nghẹn trong phòng giam, dù sao thì hiện giờ Ôn Văn cũng rất hiếm khi để chúng ra ngoài.

Rèn luyện năng lực của nhân viên thu nhận thì chỉ cần dùng bóng phản chiếu là đủ, nhưng Ôn Văn vẫn mở năng lực dùng thực thể tiến vào, bởi vì anh muốn dùng nơi này để sàng lọc một số nhân tài có sức chịu đựng!

Vì thế mê cung gương còn có hình thức thứ hai, là hình thức có kịch bản.

Một phần quái vật sẽ ẩn núp bên trong, đóng giả đủ loại nhân vật.

Người dự tuyển nhân viên thu nhận sẽ dùng cơ thể thật tiến vào mê cung gương này, thể nghiệm sợ hãi cực hạn do đám quái vật mang tới, sự lựa chọn của bọn họ trong trạng thái hoảng sợ sẽ quyết định bọn họ có thể trở thành thành viên của nhân viên thu nhận hay không!

Có người sẽ cố gắng hãm hại bạn đồng hành, có người sẽ điên cuồng tàn sát người bình thường, nói chung chỉ dựa vào bong bóng để chiêu mộ nhân viên thu nhận sẽ không thể nhìn rõ một người.

Phải trải qua hình thức như vậy để khảo nghiệm mới có được nhân viên thu nhận tốt, Ôn Văn đúng là người công cụ tốt.

Chương 793 - Cánh cửa mới

Tạm thời thì Ôn Văn chỉ làm ra hai chế độ này.

Đợi đến khi trạm thu nhận có nhiều người rồi, có khả năng Ôn Văn sẽ mở ra những không gian khác trong mê cung gương, sử dụng để chơi chế độ thoát hiểm hoặc chế độ PK.

Dùng mê cung gương sàng lọc nhân viên thu nhận, đặt trọng tâm vào người siêu năng chưa gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn.

Bởi vì một khi mê cung gương chính thức đưa vào hoạt động, tốc độ tuyển dụng nhân viên thu nhận cũng sẽ tăng rõ.

Nhân viên thu nhận tới từ Hiệp Hội Thợ Săn có thể dùng nhưng không thể chiếm phần lớn.

Bằng không nơi này là trạm thu nhận hay chi nhánh Hiệp Hội Thợ Săn đây?

Nhân viên thu nhận tới từ các phe phái nhất định phải giữ cân bằng, phải đảm bảo trạm thu nhận có rất nhiều tổ chức gia nhập, nhưng không thể toàn là kẻ phản bội tổ chức như thế.

Công việc sàng lọc nhân viên thu nhận này, Ôn Văn tính toán giao cho Kincara, bản thân Ôn Văn cũng không hứng thú bị việc ‘xử lý chiêu sinh’ này quần tay quần chân.

Dù sao thì người này suốt ngày ở trong trạm thu nhận cũng không có việc gì làm, hơn nữa có vẻ trước đây hẳn chính là người làm việc này, để hẳn làm sẽ rất chuyên nghiệp.

Mặt khác sau này Ôn Văn sẽ giảm bớt tần suất tự mình tuyển chọn nhân viên thu nhận, cố gắng để phần lớn nhân viên thu nhận đều trải qua thử thách mê cung gương, như vậy có hiệu quả thăng cấp tố chất tổng thể của nhân viên thu nhận.

Ngoại trừ loại người có tài có thể đặc biệt trợ giúp trạm thu nhận như Phùng Duệ Tinh, hoặc là có thiên phú đặc biệt như Hoành Âm, bằng không đều phải trải qua thử thách mới có thể tiến vào trạm thu nhận.

Sau khi định ra những kế hoạch này, trong lòng Ôn Văn không khỏi dâng lên chút khí phách.

Trạm thu nhận có thể thay đổi được như bây giờ, không thể nào thoát được sự cố gắng của hắn.

Nếu không phải bản thân có năng lực chiến đấu tương đương với cường giả chân tỵ, cho dù mê cung gương đã sửa xong, hắn cũng không bắt đầu sàng lọc nhân viên thu nhận quy mô lớn như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, hắn sẽ chú ý phát triển quy mô thế lực của trạm thu nhận và thăng cấp thực lực của nhân viên thu nhận, để thế lực của trạm thu nhận mở rộng ở khu Hoa Phủ.

Đợi đến khi cấp bậc Hắc Thể của Ôn Văn đạt tới chân tỵ, anh có thể sử dụng trạng thái giam ngục Tai Biến ở bên ngoài, đến khi đó anh sẽ kết nối với Hiệp Hội Thợ Săn, để trạm thu nhận trở thành một tổ chức công khai.

Ý tưởng về tương lai, muốn nghĩ cũng có thể, nhưng hiện giờ chuyện Ôn Văn phải làm chính là bước mấu chốt nhất, chính là kết nối mê cung gương và trạm thu nhận lại với nhau.

Nếu không nắm được toàn quyền khống chế, Ôn Văn sẽ không an tâm sử dụng.

Tuy Gilderò rất trung thành và tận tâm với Ôn Văn, tám phần mười sẽ không làm ra chuyện tiêu thân, nhưng thế giới gương này vẫn còn rất thần bí đối với Ôn Văn, sâu bên trong đó ẩn giấu quái vật khủng bố thế nào cũng không ai biết, vì thế Ôn Văn nhất định phải chuẩn bị vẹn toàn.

Về phần làm sao kết nối hai thứ lại cùng một chỗ thì Ôn Văn đã sớm nghĩ xong rồi.

Đó chính là mở một cánh cổng thuộc về Rubik gương ở tầng chót của trạm thu nhận!

Tầng chót của trạm thu nhận từng chứa rất nhiều vật thu nhận kiến trúc đặc biệt, những vật thu nhận đó vốn không thuộc về trạm thu nhận, cũng là được kết nối vào.

Hiện giờ phần lớn vật thu nhận kiến trúc kia đã thoát đi, để lại rất nhiều chỗ trống, vì thế Ôn Văn dự tính sẽ đặt Rubik gương vào đó.

Mặc dù chưa từng tự tay thao tác nhưng Ôn Văn không cảm thấy chuyện này quá khó khăn.

Anh nắm giữ quyền lực tối cao trong trạm thu nhận, mà Gildero nắm giữ trung tâm mê cung gương, cũng đã biến mê cung gương thành một chỉnh thể, tương đương với một vật thu nhận kiến trúc ẩn bên trong một không gian đặc biệt.

Tất cả điều kiện đều có, kết nối lại một chỗ cũng là chuyện dễ dàng.

Ôn Văn dẫn Gildero tới trạm thu nhận, thay đổi thành trạng thái giám ngục Tai Biến.

Nhìn dáng vẻ Ôn Văn có thay đổi, Gildero lần thứ hai khom lưng cúi người, góc độ gần đạt tới một trăm hai mươi lăm độ...

“Chủ nhân trạm thu nhận vĩ đại, sức mạnh của ngài lại càng mạnh mẽ hơn rồi, khoảng cách hoàn toàn nắm giữ trạm thu nhận cũng gần hơn một bước, Gildero hèn mọn...”

Mấy lời này Ôn Văn nghe tới phát chán rồi nên trực tiếp đặt tay lên vai Gildero, không để hắn tiếp tục phát huy kỹ năng quỳ liếm, trực tiếp mang hắn dịch chuyển tới tầng chót của trạm thu nhận.

Gildero bị đánh gãy khi đang nịnh hót, lập tức trầm tư, hắn cần suy nghĩ thêm ngôn ngữ nịnh nọt, đảm bảo mỗi lần Ôn Văn nghe xong đều cảm thấy mới mẻ.

Sau đó Gildero mới chú ý tới mình tới một nơi mới, căn phòng hình tròn có màu đỏ đen đan xen này làm hắn có cảm giác rất áp lực.

Trong cánh cửa phòng trừng phạt liên tục truyền ra những tiếng kêu la thảm thiết, hiện giờ có vài con quái vật đang chịu tội ở bên trong.

Sau khi Gildero nghe thấy âm thanh đó thì lại càng khiêm tốn cúi đầu đứng sau lưng Ôn Văn.

Hắn không muốn một ngày nào đó mình cũng bị ném vào nơi đó chịu đọa đày vô cùng vô tận.

Ôn Văn đi tới cạnh ba cánh cửa phòng xử lý, phòng trừng phạt, và tầng sương mù dày đặc bên ngoài, đặt tay lên cần thận nhận biết một phen, một lát sau thì mỉm cười.

“Thì ra là vậy, rất đơn giản...”

Ôn Văn rút tay lại, trên vách tường trống rỗng xuất hiện một lỗ đục chìa khóa, sau đó anh nói với Gildero: “Lấy trung tâm mê cung gương ra đi.”

Gildero gật đầu, dùng hai tay dâng tới, trong lòng bàn tay là một quãng sáng màu bạc, quãng sáng bạc kia dần dần biến thành bóng ảo Rubik.

Ôn Văn đưa tay tới, xiềng xích màu đen bao trùm bóng ảo Rubik, một lát sau xiềng xích thu lại.

Trong tay Gildero chỉ còn lại một chiếc chìa khóa cũ xưa màu bạc.

“Đi mở cánh cửa kia đi.”

Gildero nuốt nước miếng một cái, có chút thấp thỏm đi tới bên cạnh lỗ đục chìa khóa, cắm chìa khóa bạc vào, sau đó một cánh cửa lớn màu bạc nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Gildero.

Gildero cầm chìa khóa kéo nhẹ một cái, cảm giác một luồng sức mạnh từ trên chìa khóa kéo dài tới trong cơ thể mình, lại từ trong cơ thể mình lan tràn tới mê cung gương, tạo ra một một liên hệ vững chắc.

Sau đó cánh cửa thực tự nhiên mở ra, tình cảnh phía sau làm Gildero cảm thấy quen thuộc, đó chính là căn phòng quan trọng nhất của mê cung gương.

“Chủ nhân vĩ đại, tôi đã giúp ngài mở cửa rồi.”

Lúc nói lời này Gildero cũng có chút mát mát, bởi vì tuy hắn vẫn có thể điều khiển mê cung gương nhưng cũng chỉ là quyền không chế, món đồ này đã không còn thuộc về hắn.

“Làm không tệ, tao muốn thưởng cho mày...”

Ôn Văn nghĩ tới nghĩ lui, hình như mình không có gì để thưởng cho Gildero cả.

Dù sao thì người này cũng là sinh vật ở thế giới trong gương, không cần hưởng thụ bất cứ vật chất gì.

“Tao sẽ thưởng cho mày cơ hội liếm giày tao!”

Biểu cảm của Gildero sụp đổ, tuy bình thường hắn vẫn luôn nói liếm giày cho Ôn Văn chính là vinh hạnh của mình, nhưng không có nghĩa là hắn thật sự muốn liếm giày.

“He he, đùa thôi... tao sẽ cho mày một người vợ, thế nào?”

“Vợ?” Đầu Gildero đầy dấu chấm hỏi.

Trên mặt Ôn Văn lộ ra nụ cười mà tất cả đàn ông đều hiểu:
“Mày còn nhớ gương yếm không?”

“Nhớ, nhớ chứ.” Gildero liếm môi.

Hắn thèm gương yếm đã lâu rồi, nhưng lần trước Ôn Văn không cho hắn làm chuyện gì quá phạm, vì thế hắn thật sự không dám làm gì cả.

Nhưng ý của Ôn Văn hiện giờ...

Ôn Văn cười xấu xa nói: “Sau khi túm được Quách Thịnh Nghiệp và gương yếm tao đã nhốt chúng vào trạm thu nhận.”

“Ban đầu chúng vẫn rất hòa thuận, là một cặp vợ chồng hoàn nạn tiêu chuẩn.”

“Nhưng hoàn cảnh trong phòng giam thì mày cũng biết rồi đó.”

“Sau một thời gian chúng bắt đầu cảm thấy đối phương đáng ghét, tình cảm cũng rạn nứt, hiện giờ giống như kẻ thù vậy.”

“Bây giờ gương yếm đang độc thân, nếu mày muốn theo đuổi thì tao sẽ cung cấp chút cơ hội cho mày...”

Gildero mừng rỡ: “Chủ nhân, ngài quả thực quá vĩ đại rồi!”

Tầng chót của trạm thu nhận đột nhiên truyền tới âm thanh liếm giày...

Chương 794 - Hoàn cảnh khó khăn của Cung Bảo Đình

Mây đen dày đặc che khuất ánh trăng và sao trời.

Trong vùng đầm lầy bên cạnh hồ nước đen kịt không có tung tích con người, đưa tay cũng không thể nào thấy được năm ngón.

Ở trung tâm vũng bùn tanh hôi có một rạn đá ngầm hình bán nguyệt cao hơn năm mét phủ đầy chất nhầy, trên mỏm đá lớn có đầy lỗ thủng lớn nhỏ, giống như hang ổ của thú gù đó.

Mấy chục bóng dáng mơ hồ nhanh như chớp bay lượn vòng quanh mỏm đá, cơ thể chúng giống như được bọc một tầng dịch nhờn, dịch nhờn và bóng mờ kết hợp lại với nhau trông rất quái dị.

Hang ổ này chỉ mới xuất hiện vài ngày nhưng lân cận đã không có vật sống, tất cả sinh vật có hình thể đủ lớn đều đã trở thành chất dinh dưỡng cho số bóng này trưởng thành.

Nhưng lúc này đám ác bá đầm lầy hôi thối này lại giống như gặp phải đại địch.

Một ánh đỏ từ phía xa chợt lóe, sát ý nóng rực nhắm thẳng vào hang ổ ở sau lưng chúng.

Đợi đến khi ánh đỏ bay tới gần thì xung quanh rột cuộc cũng có chút ánh sáng, một tiếng chim hót truyền khắp xung quanh, đám bóng mờ kia cũng thấy rõ ánh đỏ là gì.

Ánh đỏ kia là một con chim lửa có sải cánh dài gần mười mét, phía sau là dải đuôi ngọn lửa thật dài!

Trên người chim lửa có nhiệt độ cao kinh người làm không khí xung quanh cũng phải vẩn vèo vì nhiệt độ cao.

Đám bóng đen đồng loạt dùng thân thể ngăn cản chim lửa tiến tới hang ổ, bắt đầu phóng ra dịch nhầy.

Mớ dịch nhầy này có chứa độc tính rất mạnh, hơn nữa một khi dính lên người thì sẽ rất khó loại bỏ, so với keo dính chuột còn tởm hơn vài lần.

Nhưng chim lửa không hề né tránh, tất cả dịch nhờn khi tiếp xúc với nó đều bị nhiệt độ cao bốc hơi sạch sẽ, hóa thành làn khói gay mũi.

Sau đó chim lửa không quan tâm tới đám bóng nhón nháo như gặp phải đại địch, nhanh chóng bay lướt qua người chúng, tất cả bóng đen bị chim lửa bay xẹt qua người đều phồng lên ngọn lửa, hóa thành tro tàn trong tiếng kêu rên.

Chim lửa trực tiếp lao vào hang ổ đá ngầm, sau đó chắt nhờn trên đá giống như xăng, nháy mắt bùng cháy dữ dội.

Trong ngọn lửa lớn hùng hực đó, chim lửa bay vút lên trời, vòng quanh tảng đá ngầm kia vài vòng, thỉnh thoảng đập cánh để ngọn lửa phồng lớn hơn, nhiệt độ cao kinh người nháy mắt làm vũng bùn hôi thối này bị hong khô.

Chỉ qua vài mấy giây thì một con quái vật dữ tợn trên người bị lửa thiêu đốt phá tan hang ổ đá ngầm, mang theo ngọn lửa lao về phía chim lửa.

Nó muốn liêu mạng, nhưng đối với chim lửa thì chẳng có chút ý nghĩa nào.

Chim lửa trực tiếp vươn móng vuốt túm lấy quái vật đè chặt xuống đất, móng vuốt nó có nhiệt độ cao ngang ngửa bàn ủi, không bao lâu sau con quái vật kia đã bắt đầu hấp hối.

Một lát sau cơ thể chim lửa tiêu tan trong không trung, xuất hiện trên mặt đất là một người đàn ông trung niên có chút lôi thôi.

Người đàn ông này là Cung Bảo Đình.

Hắn là người phụ trách tiểu đội thợ săn ở thành phố lân cận, khu vực đầm lầy này cũng thuộc về khu anh quản lý.

Cung Bảo Đình thở dài một hơi: “Nghe nói xuất hiện cơ thể mẹ quái niêm ảnh cấp Tai Nạn, hại mình trông mong một phen, nhưng không ngờ lại yếu đến vậy.”

Quái niêm ảnh oán hận nhìn Cung Bảo Đình, nó chỉ trốn ở nơi này để sinh con mà thôi.

Người này chẳng ừ hử tiếng nào đã lao vào đánh, còn đuổi tận giết tuyệt, sau đó còn trách móc nó quá yếu?

Nhưng quái niệm ảnh không có cơ hội phản đối Cung Bảo Đình, một sợi xiềng xích trông như vật sống từ trong tay Cung Bảo Đình vươn ra buộc chặt cơ thể mẹ quái niệm ảnh, sau đó quái niệm ảnh và xiềng xích cùng biến mất, nó đã bị nhốt vào trong trạm thu nhận.

Xiềng xích cũng vây quanh người Cung Bảo Đình, sau đó hẳn cũng tiến vào trạm, đi tới khu vực Tai Nạn.

Bình thường khi đi ngang qua nơi này, đám quái vật khó đối tính nét vẫn luôn kêu la âm ỉ, hoặc là nói ra ngôn ngữ ô uế.

Nhưng hôm nay đám quái vật rất an tĩnh, đều đang nhìn chăm chăm vào một chiếc gương, giống như đang chờ mong gì đó.

Không bị đám quái vật quấy rầy, Cung Bảo Đình vui vẻ hưởng thụ an tĩnh, đi nhanh tới phòng giam quái niệm ảnh, bắt đầu ghi chú lên thẻ thông tin ngoài phòng giam.

Nhập thông tin cơ bản của quái vật ở ngoài cửa không phải yêu cầu bắt buộc của trạm thu nhận, nhưng ngoại trừ Ôn Văn gặp sự cố ngoài ý muốn thì phần lớn nhân viên thu nhận đều phải tuân thủ.

Tên: cơ thể mẹ quái niệm ảnh

Cấp bậc: Tai Nạn hạ tự

Năng lực: sinh sản ấu trùng quái niệm ảnh, phun ra dịch nhầy, bóng ma ần núp...

Ghi chú: ấu trùng quái niệm ảnh do cơ thể mẹ sinh ra có thực lực tương đương nửa con ngỗng, nhưng có thể thông qua dịch nhầy ký sinh trong bóng của nhân loại hoặc những sinh vật có thể hình đủ lớn, thông qua bóng để hấp thu dinh dưỡng của ký chủ.

Sau khi hút khô ký chủ, ấu trùng quái niệm ảnh sẽ trở thành một bộ phận quái niệm ảnh, thực lực hơi yếu, khoảng cấp Tai Hại, nhưng sau khi trở thành bộ phận quái niệm ảnh thì không thể hành động một mình, chỉ biết bảo vệ ở bên cạnh cơ thể mẹ...

Rất nhiều quái vật hoặc vật thu nhận đều có hợp chất nhân bản, thực lực của hợp chất nhân bản có khi còn không bằng

con người bình thường, vì thế trong trạm thu nhận có bộ cấp bậc riêng dành cho loại quái vật này.

Sức chiến đấu một người là hai con chó, sức chiến đấu một con chó là hai con ngỗng, mặc dù không quá nghiêm ngặt nhưng có giá trị tham khảo nhất định, chỉ là xem có chút quái dị.

Sau khi điều xong tất cả tin tức, Cung Bảo Đình cảm giác được một nguồn sức mạnh dũng mãnh tràn vào cơ thể, đây là phần thưởng của trạm thu nhận khi hắn bắt được quái vật.

Đáng tiếc nó đã không còn tác dụng với hắn.

Phần thưởng từ việc bắt quái vật chỉ làm Cung Bảo Đình nhanh chóng tiến tới bình cảnh hơn, tránh đi một khoảng thời gian tích lũy, nhưng lại không thể làm hắn tăng lên cấp bậc cao hơn.

Là trạm thu nhận đầu tiên gia nhập trạm thu nhận, Cung Bảo Đình sớm đã trở thành người siêu năng trung tự, đồng thời cũng sắp tiến tới bình cảnh thượng tự.

Nhưng tiến bộ mà hắn muốn, chỉ dựa vào việc bắt quái vật có được chút thăng cấp là hoàn toàn không đủ.

Hắn cần một cơ hội để đột phá bình cảnh, cơ hội này có thể là gặp phải chuyện gì đó đặc biệt, cũng có thể là gặp được đối thủ ngang trình, nhưng cơ hội này lại không dễ dàng xuất hiện như vậy.

Cung Bảo Đình với tư cách là người phụ trách thành phố, thực lực hiện giờ đã đủ nghiền ép đám quái vật lớn nhỏ thường xuất hiện, trong khu vực hắn phụ trách rất hiếm khi xuất hiện quái vật mà hắn không thể giải quyết.

Hơn nữa hắn cần phải làm một người đội trưởng có trách nhiệm, không thể tùy tiện rời đi tìm kiếm quái vật mạnh mẽ để chiến đấu.

Vì thế hắn đã nộp đơn tham gia sát hạch siêu thợ săn, muốn làm một siêu thợ săn.

Nhưng thời gian sát hạch siêu thợ săn là cố định, hơn nữa cũng cần một khoảng thời gian để tìm kiếm tiểu đội trưởng kế nhiệm.

Nói cách khác, Cung Bảo Đình ít nhất còn phải giữ cương vị này mấy tháng.

Có điều trước khi trở thành nhân viên thu nhận, Cung Bảo Đình cũng từng kẹt lại ở một cảnh giới rất nhiều năm, vì thế chỉ có mấy tháng thì hắn vẫn có thể đợi được.

“Quý lôi thôi, ông mới bắt được quái vật hả, trùng hợp thế.”

“Ồ hay... con quái vật này xấu thế.”

Một bóng dáng xinh xắn mặc áo khoác đen đứng bên cạnh Cung Bảo Đình, nhìn quái niêm ảnh ghét bỏ nói.

Trên tay cô cầm hộp bấp rang miễn phí do trạm thu nhận cung cấp, vừa nhét bấp vào miệng vừa dùng cùi chỏ huých Cung Bảo Đình một chút, kín đáo đưa cho hắn một bịch cải bẹ ngâm chua.

Quái niêm ảnh bùm mặt, muốn tìm một cái khe chui vào.

Nó chỉ ở nhà sinh con thôi, sao tự nhiên bị bắt tới đây, còn bị người ta nói xấu chứ...

Chương 795 - Mê cung giết chóc

Cung Bảo Đình nhận lấy bịch cải bẹ ngâm chua, trên mặt lộ ra một nụ cười, giọng điệu ôn hòa nói: “Ừ, bắt được một cơ thể mẹ quái niêm ảnh.”

Nhân viên thu nhận khi đi lại trong nhân viên thu nhận cần phải mặc áo khoác dài màu đen do Ôn Văn đặc chế.

Loại áo này có thể che giấu thân phận của bọn họ, không đến mức để người ta dễ dàng nhận ra thân phận.

Phân ngực trên áo khoác mỗi người đều có một dấu hiệu đặc biệt, đại diện cho thân phận của bọn họ.

Dấu hiệu trên áo khoác của Cung Bảo Đình là một vết bản hỗn loạn, vì thế biệt hiệu của hắn trong trạm thu nhận là quý lôi thôi.

Người bên cạnh dĩ nhiên chính là Miêu Miêu Miêu, trên áo khoác của cô là dấu bàn chân mèo màu hồng, vì thế biệt hiệu trong trạm thu nhận của cô là bé mèo Kitty.

Nhóm nhân viên thu nhận tiến vào lúc ban đầu cơ bản đều rất thân thiết với nhau, có điều mặc kệ quan hệ riêng tốt cỡ nào, ở trạm thu nhận vẫn phải xưng hô biệt hiệu.

“Xem dáng vẻ thì ông không cao hứng cho lắm nhỉ?” Miêu Miếu Miếu nghi hoặc hỏi.

Cung Bảo Đình bất đắc dĩ nhún vai: “Sức mạnh của tôi đã đạt tới bình cảnh, muốn tiến bộ hơn thì cần chiến đấu với kẻ địch ngang sức chứ không phải bắt đám quái vật nhỏ để thăng cấp, nhưng tôi không tìm được đối thủ thích hợp.”

Ánh mắt Miêu Miếu Miếu sáng ngời, thần thần bí bí nói với Cung Bảo Đình: “Gần đây tui cũng gặp vấn đề này, có điều tui tìm được một chỗ tốt có thể giải quyết vấn đề này, có thể thỏa thích chiến đấu!”

“Nơi nào?” Cung Bảo Đình tò mò hỏi.

Hắn biết Miêu Miếu Miếu không giống với những nhân viên thu nhận khác, sau giờ làm việc, phần lớn thời gian cô đều ăn nhờ ở đậu trong này, vì thế thường có tin tình báo trực tiếp từ trạm thu nhận.

Miêu Miếu Miếu chỉ chiếc gương trong phòng giam cơ thể mẹ quái niệm ảnh nói: “Ông không phát hiện trong mỗi phòng giam của trạm thu nhận đều có thêm một chiếc gương à, huyền bí chính là ở trong gương.”

“Gương...”

Cung Bảo Đình nhớ tới trạng thái dị thường của đám quái vật trên đường mình đi tới đây, có chút suy tư gật đầu.

“Cụ thể là bí ẩn gì?”

“Ông đi theo tôi thì biết.”

Miêu Miếu Miếu túm lấy tay Cung Bảo Đình, dẫn hắn chạy như bay, Cung Bảo Đình giống như một con điều bay phàn phật trên không trung, bị dẫn tới góc bên trái của khu trung tâm Tai Họa, một đường lẩn qua lật lại mặt rã rời.

Sau khi rơi xuống đất, Cung Bảo Đình giật giật mắt xoa bóp tay và vai mình.

Thực lực của Miêu Miểu Miểu xấp xỉ với hắn, nhưng phương pháp chiến đấu của Miêu Miểu Miểu chủ yếu là cận chiến, cường độ cơ thể có vượt xa Cung Bảo Đình tám con phố.

Lấy hơi một chút thì Cung Bảo Đình nhìn thấy trước mặt là một cái gương to lớn.

Thân gương cao hơn bảy mét, rộng hơn năm mét, khung được chế tạo bằng một loại kim loại màu bạc nào đó, bên trên vẽ một vòng ký hiệu không rõ ý nghĩa, mỗi ký hiệu đều tỏa ra ánh sáng xanh thăm thẳm nhạt.

Mặt đất bên dưới chiếc gương có một trận pháp ký hiệu hình tròn đường kính mười mét, trận pháp này cực kỳ phức tạp, cho dù là bậc thầy ký hiệu nhìn thấy cũng phải cháng váng đầu óc.

Thật ra không quản là khung gương hay trận pháp trên mặt đất đều là Ôn Văn vẽ lung tung, mục đích là dọa người.

Ký hiệu có ý nghĩa gì bản thân anh cũng không biết, trận pháp trên mặt đất anh cũng không phân tích được, nhưng hai thứ này chắn ở đây sẽ làm người ta cảm thấy rất ngầu, từ đó cũng bỏ đi nghi ngờ nhất định đối với chiếc gương.

Thật ra nó là một chiếc gương lớn do Gildero dùng năng lực của gương yêu chế tạo ra mà thôi, chiếc gương này nối liền một chỗ với tầng chót, có thể thông qua gương để tiến vào mê cung gương.

“Ông chú Kincara nói với tôi, cái gương này chính là chức năng mới của trạm thu nhận, tên là mê cung giết chóc, sau khi nhân viên thu nhận tiến vào thì có thể chiến đấu với quái vật có thực lực xêm xêm nhau, tử vong ở nơi này sẽ không ảnh hưởng tới bản thể.”

“Mê cung giết chóc sẽ được thông báo với tất cả nhân viên thu nhận trong lần hội nghị nhân viên thu nhận tiếp theo.”

“Sau này cứ vào một khoảng thời gian nhất định, mỗi nhân viên thu nhận đều phải tiến vào trong gương rèn luyện một lần, chúng ta coi như được thể nghiệm trước.”

Sau khi đã thẳng thắn với Ôn Văn, cái tên của người đàn ông kim loại mặc vest cũng đã công khai với tất cả nhân viên thu nhận, nó đã không còn là bí mật.

Nghe là chức năng mới của trạm thu nhận, Cung Bảo Đình liền có chút chờ mong với cái gương này, nếu nơi này thật sự có thể làm hấn thường xuyên tiến hành chiến đấu ngang sức thì nói không chừng hấn sẽ tìm được cơ hội thăng cấp thượng tự.

Hai người đang chuẩn bị tiến vào không gian thì nhìn thấy một người đàn ông chật vật từ trong gương lao ra, sau đó quay đầu lại hung tợn nhìn chiếc gương to lớn này.

“Tao không tin tao không thắng được mày, ngày hôm nay không thấy mày chết thì tao, tao... tao phải đi an ủi phụ nữ trung niên và lớn tuổi bị trượt chân!”

Ký hiệu trên áo khoác người này là một lá bùa hộ mệnh màu vàng.

Hấn là Lâm Huyền, một người siêu năng có thể chế tạo ra ảo giác khủng bố, gương mặt dưới lớp áo khoác quả thực rất tuấn tú, nếu thật sự đi an ủi các bà cụ, các phụ nữ trung niên trượt chân thì có lẽ sẽ được bọn họ cho tiền.

Vốn Lâm Huyền chỉ là người siêu năng chuyên đối phó oan hồn, giả thần giả quỷ dụ dỗ lừa gạt người nhỏ yếu, mà hiện giờ hấn chỉ còn kém một chút là tiến vào trạng thái đồng hóa, đồng thời còn có kỹ thuật chế tạo bùa hộ mệnh xuất sắc.

Hiện giờ bùa hộ mệnh do Lâm Huyền chế tạo ra không còn là thứ đồ chơi dùng để gạt người như lúc ban đầu nữa, mà chân chính là bùa hộ mệnh có thể cứu mạng người, có thể chống đỡ một lần tấn công cấp bậc Tai Hại.

Hôm nay Lâm Huyền vốn cũng giống như bình thường, làm xong hơn mười tấm bùa hộ mạng thì dự tính mang tới cửa hàng thu nhận để bán, ngẫu nhiên phát hiện cái gương to lớn này, sau khi hỏi ý Kincara liền nhìn không được tiến vào xem thử.

Nhưng tiến vào dạo không được bao lâu đã bị một con quái vật không thể định hình theo dõi, năng lực của Lâm Huyền hoàn toàn không có tác dụng đối với loại quái vật này, không chờ hấn kịp đưa ra phản công hữu hiệu đã bị quái vật kia trực tiếp đánh chết, chật vật ra khỏi gương.

Lâm Huyền là người có tính cách không chịu thua, từ khi gia nhập trạm thu nhận, đã rất lâu rồi hắn không chịu thiệt lớn tới vậy.

Vì thế Lâm Huyền nổi giận đùng đùng một lần nữa tiến vào trong gương, nhưng hắn bị ai phát hiện mình xuất hiện ở nơi mình đã chết trước đó, mà con quái vật kia vẫn còn ở chỗ này...

Một lần, hai lần, chết đủ bảy tám lần nhưng Lâm Huyền vẫn không chịu từ bỏ, hiện giờ đôi mắt hắn đã đỏ bừng, tinh thần có chút thất thường.

Miêu Miêu Miêu thấy trạng thái Lâm Huyền có chút không đúng liền níu hắn lại nói: “Nè vẽ bùa, tuy chết ở trong sẽ không bị gì cả nhưng chết nhiều lần trong một khoảng thời gian ngắn như vậy vẫn mang tới vấn đề tinh thần đó.”

Lâm Huyền cố chấp nói: “Aiz, tôi nhất định phải đánh một trận ra trò với nó, không thấy nó chết một lần thì không thể nào ngon được.”

“Cho dù ông không quan tâm tới mình thì cũng phải quan tâm tới điểm thu nhận của ông chứ, chết đi chết lại như thế rõ ràng là đang lãng phí.” Miêu Miêu Miêu chỉ huy hiệu nhân viên thu nhận của Lâm Huyền.

Không sai, tiến vào ‘mê cung giết chóc’ cần tiêu hao điểm thu nhận.

Điểm thu nhận là tiền tệ được dùng chủ yếu trong cửa hàng thu nhận, mỗi tuần sẽ có hai lần miễn phí tiến vào mê cung gương, vượt quá hai lần thì cần phải trả một số điểm thu nhận nhất định.

Tuy chi phí mỗi lần không cao nhưng Lâm Huyền lãng phí hết bảy tám lần như vậy cũng có chút đau lòng.

Lâm Huyền niết huy hiệu của mình, có chút dao động, sau đó nhìn sang Cung Bảo Định thì ánh mắt lập tức tỏa sáng.

“Quý lôi thôi à, dẫn theo người mới vào thử nghiệm mê cung giết chóc thì không cần tiêu hao điểm thu nhận, tôi với ông vào chung đi.”

Cung Bảo Đình có chút sững sốt, sau đó nhìn sang Miêu Miêu Miêu.

Hiện giờ hắn đã biết vì sao Miêu Miêu Miêu nhiệt tình dẫn mình tới đây như vậy, thì ra là muốn mượn thân phận người mới của hắn để chơi free.

Chương 796 - Mê cung và quái vật

Miêu Miêu Miêu sờ sờ tai, xoay người sang chỗ khác, rõ ràng là cô muốn mượn thân phận người mới của Cung Bảo Đình để tiến vào mê cung.

Cung Bảo Đình vỗ vai Lâm Huyền nói: “Vậy ba chúng ta vào chung đi, tôi với bé mèo Kitty có thể giúp ông giết chết con quái vật kia, đợi đến khi nó chết thì ông trở về nghỉ ngơi.”

Lâm Huyền vui vẻ đồng ý, chỉ cần có thể giết con quái vật kia, hắn mới không chú ý tới chuyện là ai ra tay.

Sau khi bàn bạc xong, ba người cùng tiến vào trong gương, mặt gương nhộn nhạo như mặt nước, sau đó ba người biến mất không thấy đâu nữa.

Nháy mắt tiến vào trong gương, Cung Bảo Đình cảm nhận được có một sức mạnh đang muốn tách rời ý thức và thân thể của anh.

Có điều trước khi tiến vào Miêu Miêu Miêu đã có nhắc nhở, vì thế Cung Bảo Đình cũng không phản kháng, tùy ý để ý thức mình thoát ra khỏi thân thể.

Sau khi ý thức thoát ra ngoài thì tiến vào một cơ thể mới, Cung Bảo Đình mở mắt ra thì phát hiện mình đang đứng trên mặt đường cao tốc.

Đoạn đường này dài khoảng một trăm mét, khu vực đồng hoang ở hai bên và đường cộng lại cũng rộng khoảng sáu mươi mét, gần bằng một sân bóng đá tiêu chuẩn.

Bầu trời chiếu sáng bình thường nhưng không biết đó là chân thật hay giả tạo.

Cuối đường đột nhiên biến mất, chỉ có một tầng vách tường màu bạc, chính giữa có một mặt gương to lớn như cánh cổng,

có lẽ là cửa ra vào không gian này.

Không gian bên trong gương đã được Gildero tiến hành mở rộng, mỗi khối lập phương có thể chứa được nhiều thứ hơn.

Có thể là một khu rừng rậm nhiệt đới, cũng có thể là một thị trấn biển nhỏ, thậm chí là một khoảng không gian nước biển.

Lâm Huyền và Miêu Miểu Miểu cũng xuất hiện bên cạnh Cung Bảo Đình, bọn họ không nhạc nhiên giống như Cung Bảo Đình, bởi vì họ đã tiến vào đây không chỉ một lần.

Cung Bảo Đình thử hoạt động một chút, sau đó sờ gương mặt mình ở trong gương, lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

Bên má trái của hắn có một vết sẹo nhỏ, nhưng bây giờ vết sẹo lại nằm ở bên phải, nói cách khác cơ thể mà hắn sử dụng hiện giờ là ngược lại với thể giới hiện thật, cảm giác xa lạ với cơ thể này có lẽ cũng là vì thế.

Ba người còn chưa bắt đầu thăm dò đã nghe thấy giọng nói cạc cạc kỳ quái.

“Nhân loại ngu xuẩn, đầu óc mảy đúng là ngu tới hỏng luôn rồi, còn dám quay trở lại đây, lần này ông đây sẽ đổi cách khác để giết mày, tao sẽ bắn nát trứng của mày trước rồi mới... hửm?”

Một luồng sương mù màu tím đen từ trên trời bay xuống, đầu người cá dữ tợn xuất hiện trong luồng sương, nghi hoặc nhìn nhóm ba người Lâm Huyền, lần này sao lại có thêm hai người?

Con quái vật này là ác quỷ cầm hận mà Ôn Văn đã bắt được ở trấn Điền Thị, từng ăn cắp nhiều loại năng lực của Ôn Văn, có thể đánh ngang cơ với Ôn Văn ở thực lực thượng tự.

Nhưng mất đi sân nhà trấn Điền Thị và sự ủng hộ của thiên thạch công thì năng lực ăn cắp được chỉ còn một chút, hiện giờ nó chỉ là một luồng sức mạnh cầm hận đơn thuần, thực lực còn yếu hơn cấp Tai Nạn bình thường một chút.

Xét theo lẽ thường thì người siêu năng có thực lực như Lâm Huyền không đến mức bị ác quỷ cầm hận hạ đo ván như vậy.

Nhưng ác quỷ cầm hận vẫn luôn sống trong hoàn cảnh ảo thuật, có năng lực chống cự ảo thuật rất mạnh, liếc mắt đã nhìn

thấu ảo thuật của Lâm Huyền, vì thế Lâm Huyền ở trước mặt nó không có chút năng lực phản kháng nào.

Miêu Miểu Miểu đồng tình nhìn Lâm Huyền, bây giờ cô đã biết vì sao Lâm Huyền lại cố chấp muốn giết chết ác quỷ cầm hận rồi, cũng không biết trước đó đã chết theo kiểu thảm thiết nào.

Lâm Huyền hừ lạnh một tiếng, chỉ ác quỷ cầm hận lớn tiếng nói: “Hai vị ông lớn, chính là tên khốn khiếp này! Giúp tôi làm thịt nó!”

Ác quỷ cầm hận ý thức được sự việc không đúng, nó xoay người muốn trốn thoát nhưng Miêu Miểu Miểu uốn éo người, biến thành một con rắn lớn dài mấy chục mét, trực tiếp trói chặt ác quỷ cầm hận ở trên bầu trời.

Sau đó Cung Bảo Đình chỉ tay tới phóng ra một mũi tên lửa bắn thủng đầu ác quỷ cầm hận.

Đối với Cung Bảo Đình và Miêu Miểu Miểu thì thực lực của ác quỷ cầm hận quá yếu, vì thế hai người có thể dễ dàng đánh chết nó, thậm chí nó còn không kịp kêu thảm một tiếng.

Ác quỷ cầm hận bị đốt rụi đầu, cơ thể dần dần biến thành màu bạc, da giống như mặt gương rồi chậm rãi biến mất.

Lâm Huyền gấp gấp chạy tới đá một phát vào hạ bộ ác quỷ cầm hận trước khi nó kịp biến mất.

Một phát rồi lại một phát, vẻ mặt rất dữ tợn, tới khi nó bị đập vỡ mới thở phào một hơi, hiện giờ hẳn rồi cuộc cũng thoải mái rồi.

Sau khi giết chết ác quỷ cầm hận, Cung Bảo Đình, Miêu Miểu Miểu và Lâm Huyền tò mò đi loang quanh trong mê cung gương.

Ngoại trừ Ôn Văn có thể dựa vào trạm thu nhận phá hủy quý tác nơi này, những người khác không thể nào phá hỏng được mặt tường trong gương, muốn tiến vào không gian khác cần phải thông qua tấm gương ở hai đầu.

Mỗi không gian đều có phong cảnh khác nhau làm Cung Bảo Đình cảm thấy rất mới mẻ, Lâm Huyền cũng như Cung Bảo

Đinh, bởi vì trước đó hắn cơ bản là không thể thoát ra khỏi không gian kia...

Có điều Miêu Miêu Miêu không an nhàn như hai người, cô đã tới đây hai lần, biết rõ mê cung giết chóc sẽ không để bọn họ có quá nhiều thời gian để ngắm cảnh.

Cơ bản thì sau một khoảng thời gian ngắn an nhàn, bọn họ sẽ gặp được quái vật có thực lực tương đương với mình, hoặc là mạnh hơn một chút.

Đám quái vật này đều tới từ phòng giam của trạm thu nhận, hơn nữa còn có tính công kích rất mạnh.

Khác với nhân viên thu nhận có thể tiến vào theo ý muốn, đám quái vật muốn tiến vào nơi này phải có thực lực không quá chênh lệch với người siêu năng tiến vào và phải được Gildero cho phép.

Trong phòng mỗi con quái vật đều có một chiếc gương, Gildero sẽ ước lượng thực lực của người tiến vào trong gương, sau đó sẽ để mặt gương trong phòng giam quái vật thích hợp sáng lên, quái vật chạm vào trước sẽ có được cơ hội tiến vào mê cung giết chóc.

Sau khi quái vật tiến vào mê cung sẽ được Gildero sắp xếp chiến đấu với nhân viên thu nhận, nếu thua chúng phải quay trở lại phòng giam, thắng thì có một khoảng thời gian hoạt động tự do trong mê cung giết chóc.

Trong khoảng thời gian đó, không quản là ngắm nhìn phong cảnh hay tiến hành tập kích bóng ảo của nhân viên thu nhận và quái vật khác đều được cho phép.

Vì thế ý thức của đám quái vật tiến vào mê cung giết chóc đều rất nhiệt tình, chúng muốn tiêu diệt nhân viên thu nhận tiến vào rồi tranh thủ thời gian hoạt động tự do.

Quả nhiên không ngoài suy đoán của ba người, lúc bọn họ tiến vào một thôn làng thì nhìn thấy một người đàn ông có cái đầu bóng lưỡng như trứng luộc lột vỏ đi về phía bọn họ.

Ah, không phải trứng luộc lột xác, mà là trên đầu hắn không có ngũ quan cũng không có tóc.

Hắn là ác ma có thực lực trung tự, vô diện ma!

Vô diện ma nhìn chằm chằm Cung Bảo Đình, trên người bắt đầu biến đổi, từng chút một biến thành dáng vẻ Cung Bảo Đình.

Sau đó trên người vô diện ma xuất hiện ngọn lửa nóng rực, biến thành một con chim lửa to lớn có sải cánh hơn mười mét, so với hình thái chim lửa của bản thân Cung Bảo Đình còn lớn hơn một chút, làm những ngôi nhà dân ở xung quanh đều bị đốt cháy.

Cung Bảo Đình lập tức cảnh giác, nhưng không ngờ vô diện ma lại bay thẳng tới chỗ Miêu Miêu Miêu.

Miêu Miêu Miêu bất đắc dĩ than thầm một tiếng, sau đó nhấc chân bỏ chạy, phương pháp chiến đấu của cô chủ yếu là dựa vào hình thái thú dữ sau khi biến thân để chiến đấu, phiền nhất chính loại đối thủ không thể đụng vào này.

Chương 797 - Sửa BUG

Nhìn Miêu Miêu Miêu dẫn chim lửa rời đi, Cung Bảo Đình cảm thấy có chút đáng tiếc, khi này vô diện ma lao tới hắn đã phùng lên ý chí chiến đấu lâu rồi không có.

Có điều rất nhanh sau đó, Cung Bảo Đình không còn cảm thấy tiếc nuối nữa.

Bởi vì trong lúc vô thức, tay chân của hắn đã bị một tầng băng dày bao lấy!

Thanh niên cả người tỏa ra hơi thở âm u lạnh lẽo, tử khí nặng nề nhìn chăm chăm Cung Bảo Đình.

Hắn là ác quỷ Tần Sảng!

Lúc đầu khi Tần Sảng bị Ôn Văn bắt giữ thì chỉ là một oan hồn cấp Tai Họa, sau đó hắn được cho ăn rất nhiều oan hồn châu, đã trở thành hung linh cấp Tai Hại, sau đó ăn thêm vài thai nhân ma, biến thành ác quỷ cấp Tai Nạn.

Tần Sảng hiện giờ đã trải qua vài lần nuôi nấng, đạt tới cảnh giới trung tự, am hiểu điều khiển sức mạnh hệ băng, là đối thủ thích hợp nhất đối với Cung Bảo Đình.

Cung Bảo Đình thoải mái nung chảy băng lạnh trên tay, nhếch miệng lộ ra nụ cười, sau lưng phùng lên đôi cánh lửa.

Đã lâu rồi không được gặp đối thủ thích hợp, vì thế hiện giờ ý chí chiến đấu của hắn đã bốc lên!

Chim hót và thú rống vang dội, lửa và băng cùng nhảy múa.

Khoảng thôn làng chỉ to cỡ sân bóng nhỏ này tràn đầy năng lượng dao động.

Lâm Huyền cẩn thận né đi những đòn tấn công, chạy trốn sang không gian khác.

Hắn chỉ có thực lực cấp Tai Hại, lỡ như bị liên lụy vào thì sẽ chết ngay, muốn khóc cũng chẳng có chỗ để khóc.

Đi qua cánh cổng gương thật to, Lâm Huyền xuất hiện trên một bờ cát rục rờ ánh mặt trời.

Dưới chân là hạt cát mềm mịn ướt át, trong không khí mơ hồ có chút mùi tanh của nước biển.

Nếu nơi này không phải mê cung giết chóc nguy hiểm, Lâm Huyền thật sự muốn nằm xuống cát, hưởng thụ một phen.

Đột nhiên Lâm Huyền nhìn thấy một cây dừa, đang định tiến qua hái một quả dừa, xem thử xem có thể ăn được hay không.

Hắn leo lên ngọn dừa, tầm mắt nhìn về phía mặt biển, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Có ba con quái vật biển sâu hung tợn loạn choạng từ dưới biển tiến lên.

Theo thứ tự là một con sao biển béo, một miếng bọt biển màu vàng và một con bạch tuộc màu xanh.

Rất hiển nhiên, ba bọn nó hướng về Lâm Huyền mà tới!

Ba con quái vật này hẳn đều có thực lực cấp Tai Hại, một con đơn độc thì Lâm Huyền có thể dễ dàng giải quyết, nhưng nếu là cả ba con thì Lâm Huyền cũng có áp lực rất lớn.

Con sao biển mập màu đỏ lắc cái bụng to béo, từ lỗ rốn phun ra tia sáng laser.

Lâm Huyền buông tay, từ trên cây ngã xuống đáp đất bằng mông nhưng nhờ vậy mà thoát được tia laser kia.

Tia laser bắn thủng một quả dừa, nước dừa nhỏ lên đầu Lâm Huyền.

Lâm Huyền đưa tay quẹt một chút nếm thử, hài lòng gật đầu.

“Những thứ này thế mà có thể ăn được!”

Sau khi thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Lâm Huyền đứng dậy, trừng mắt nhìn ba con quái vật kia, đôi mắt biến thành màu đỏ bùng.

Sau đó một người khổng lồ có mắt và xúc tua màu đỏ từ dưới cát chui ra, đứng sau lưng Lâm Huyền điên cuồng gào thét với ba con quái vật kia.

Người khổng lồ màu đỏ này là vật do ảo thuật của Lâm Huyền tạo ra, nhờ vào năng lực đặc biệt của Lâm Huyền nên người khổng lồ có thể va chạm với sinh vật hiện thực ở một mức độ

nào đó, đồng thời cũng có tác dụng ô nhiễm tinh thần nhất định.

Vì vậy, chiến đấu kịch liệt bùng nổ.

...

Sâu trong mê cung gương, Ôn Văn ngồi trên ghế da hổ, chân đạp lên chiếc bàn ở trước mặt.

Trước mặt anh lơ lửng mấy trăm màn hình gương, trong đó trên ba màn hình lơ lửng ngay trước mặt Ôn Văn chính là tình hình chiến đấu của ba nhân viên thu nhận.

Miêu Miêu Miêu và Lâm Huyền có thể ‘ngẫu nhiên’ phát hiện và thử nghiệm mê cung giết chóc trước khi nhân viên thu nhận được thông báo chính thức thật ra là do Ôn Văn âm thầm sắp xếp.

Bởi vì trước khi chính thức vận hành, Ôn Văn cần có người giúp mình kiểm tra xem có chỗ nào không ổn, chỗ nào không đúng thì phải kịp thời tiến hành cải tiến.

Nói cách khác, ba người Cung Bảo Đình thật ra là người công cụ giúp Ôn Văn kiểm tra BUG.

Ôn Văn đi lấy chút bắp rang, vừa ăn vừa thưởng thức cuộc chiến.

Năng lực của người siêu năng không phải con số cụ thể, vì thế Gilderò chỉ có thể sắp xếp đối thủ có năng lực khá tương tự.

Nhưng chỉ vì thực lực tương tự nên cuộc chiến có tính chất rất ngẫu nhiên, như vậy mới có giá trị quan sát.

Phân thắng bại trước tiên là vô diện ma và Miêu Miêu Miêu.

Năng lực của Miêu Miêu Miêu bị vô diện ma phòng chế Cung Bảo Đình khắc chế hoàn toàn, hơn nữa trong một nơi chỉ to bằng sân bóng như vậy rất hạn chế Miêu Miêu Miêu phát huy, cuối cùng cô vẫn bị dôn vào góc giết chết, bị ngọn lửa thiêu chết.

Sau khi Miêu Miêu Miêu chết rồi, Tàn Sáng cũng bị Cung Bảo Đình thiêu đốt thành tro bụi.

Nhưng tay chân Cung Bảo Đình cũng xuất hiện một ít tổn thương do giá rét, hành động bị hạn chế nhất định.

Sau khi bình ổn lại Cung Bảo Đình thông qua một chiếc gương để rời khỏi không gian này, vừa không chú ý một cái đã bị kỵ sĩ xe đạp của đội buôn mai phục đâm cho một thương.

Vì thế cuộc chiến lâu nhất lại là bên Lâm Huyền và ba con sâu biển vô dụng.

Chiêu thức của bốn người có lực sát thương không mạnh, đánh kịch liệt nhất cũng chỉ bị thương nhẹ, rốt cuộc Lâm Huyền cũng trải nghiệm được sự tốt đẹp của mê cung gương...

Nhưng cuộc chiến của bọn họ cũng không duy trì được quá lâu.

Kỵ sĩ xe đạp sau khi giết Cung Bảo Đình xong liền tản bộ ở gần đó, nhìn thấy đám người đang chiến đấu sống mái liền thuận tay chọt cho mỗi người một thương.

Cứ vậy, trận chiến này cũng kết thúc.

Ôn Văn để ghế ông chủ xoay một vòng, nhìn về phía Gildero ở phía sau, có chút đau lòng hỏi: “Động tĩnh chiến đấu của người siêu năng đều rất lớn, nếu bọn họ phá hỏng hoàn cảnh bên trong thì sao, cần đổi mới chữa trị không? Phí tiền vào mê cung gương có phải quá thấp rồi không...”

Cung Bảo Đình và vô diện ma biến thành Cung Bảo Đình, hai con chim lửa này thật sự có thể phá hỏng hoàn cảnh xung quanh, sau khi cuộc chiến kết thúc thì thị trấn nhỏ có kích cỡ một sân bóng đã cơ bản đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Nếu bối cảnh cần phải sửa chữa...

Gildero mỉm cười lắc đầu: “Chủ nhân vĩ đại, ngài không cần phải lo lắng vấn đề này.”

“Ngoại trừ sự tồn tại vĩ đại giống như ngài, không ai có thể phá hủy mặt tường và cổng ra vào của mê cung gương, mà ngoại trừ tường và cửa, tất cả những thứ khác đều là hình chiếu lấy từ thế giới bên ngoài.”

“Sau khi kết thúc chiến đấu, chỉ cần để mặt gương chiếu rọi bên ngoài một chút thì có thể đổi mới hoàn cảnh trong mê cung gương.”

Gildero chỉ cái gương sau lưng Ôn Văn, Ôn Văn nhìn lại liền thấy không gian bị cuộc chiến phá hỏng trước đó đã khôi phục

như lúc ban đầu.

Ôn Văn hài lòng gật đầu, có thể tự động hồi phục là tốt, nếu mỗi lần chiến đấu đều phải đổi mới sắp đặt thì có trời mới biết cần phải hao tốn cỡ nào.

Ôn Văn yên lòng nói với Gildero: “Ta còn vài yêu cầu nhỏ, ngươi xem rồi cải tiến một chút....”

“Ngài nói đi, ta sẽ ghi chú lại.” Gildero lấy ra một quyển sổ nhỏ, sẵn sàng ghi chép lại lời Ôn Văn nói.

“Thứ nhất, gia tăng số lượng quái vật trong mê cung giết chóc, đảm bảo mỗi không gian kiểu mẫu đều có ít nhất một quái vật, không nên chỉ có nhân viên thu nhận và đối thủ của họ.”

“Trong chiến đấu thật sự sẽ không có chuyện phân chia đối thủ ngang tầm với mình, tốt nhất phải tạo ra những tình huống ngẫu nhiên...”

“Thứ hai, mỗi người khi tiến vào sẽ tới địa điểm ngẫu nhiên, không nên để quái vật có cơ hội ngồi xổm canh xác, cho dù là nhóm người cùng tiến vào cũng bị tách lẻ ra.”

“Thứ ba, lúc tất cả bóng ảo bại trận thì có thể lựa chọn ngắt kết nối, đừng để nhân viên thu nhận bị quái vật đày đọa trước khi chết...”

“Thứ tư...”

Chương 798 - Kế hoạch lớn thành công

Sau khi nói ra tất cả yêu cầu, Ôn Văn ưỡn lưng mệt mỏi, rời khỏi mê cung gương.

Chờ sau khi Gildero hoàn thành những yêu cầu này, Ôn Văn sẽ tiến hành lần kiểm tra thứ hai, thứ ba, mãi tới khi xác định hoàn toàn không có vấn đề mới ngừng lại.

Tuy như vậy sẽ làm Gildero rất bận rộn nhưng Ôn Văn ít nhất cũng không phải ác quỷ phe giáp trong truyền thuyết.

Anh sẽ không chơi trò để Gildero bận rộn một phen rồi cuối cùng sẽ phán rằng bản ban đầu là bản thích hợp nhất....

Cung Bảo Đình từ trong gương lão đảo bước ra ngoài, đưa tay sờ lỗ hồng lớn trên ngực, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Hắn không ngờ mình vừa mới giành được thắng lợi, vừa xoay người đã bị một cây thương đâm thủng.

Nếu đây không phải mê cung giết chóc mà là chiến trường săn giết thật sự thì hắn đã chết rồi.

Sau khi mò mịt một hồi, Cung Bảo Đình bắt đầu hưng phấn, khoan chân ngồi dưới đất, hắn muốn tiêu hóa kinh nghiệm có được trong mê cung gương.

Đợi đến khi toàn bộ thu hoạch từ cuộc chiến chuyển thành kinh nghiệm chiến đấu, hắn sẽ tiến vào mê cung giết chóc một lần nữa.

Bởi vì Cung Bảo Đình tìm được cơ hội để tiến bộ ở nơi này!

Miêu Miểu Miểu khác với Cung Bảo Đình, cô không thích ngồi một chỗ suy ngẫm chiến đấu, vì thế sau khi tiến vào mê cung giết chóc thêm hai lần thì tạm thời ngừng thăm dò mê cung giết chóc.

Khác với tính cách chuột đồng vẫn luôn tích trữ điểm thu nhận như Cung Bảo Đình, mỗi ngày Miêu Miểu Miểu đều ngậm mình trong trạm thu nhận, đồ tốt trong cửa hàng thu nhận bị cô mua được không ít, vì thế điểm thu nhận cũng không còn nhiều.

Mà Lâm Huyền sau khi bị kỵ sĩ xe đạp đâm chết thì đành hoảng trở về nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian ngắn bị ‘chết’ nhiều lần như vậy, nếu còn không chịu nghỉ ngơi cho tốt thì rất có thể hắn sẽ đột tử mất.

Có điều cảm giác được tiến vào miễn phí thật không tệ, Lâm Huyền quyết định sau khi nghỉ ngơi xong sẽ tìm một người chưa tiến vào mê cung giết chóc để được chơi free lần nữa.

Cứ vậy tiếng đồn về mê cung giết chóc bắt đầu lan truyền trong nhóm nhân viên thu nhận.

Chạng vạng ngày thứ ba, xung quanh chiếc gương đã không còn quanh quẽ như lúc ban đầu.

Trước tấm gương lớn đã được cải tạo thành dáng vẻ một quầy rượu nhỏ, có thêm vài bộ sofa, còn có một quầy bar bán

rượu, tất cả đều do Phùng Duệ Tinh sắp xếp.

Vài nhân viên thu nhận mới từ mê cung giết chóc ra ngoài ngồi trên sofa trò chuyện.

“Tôi gặp một cô gái đáng yêu, cô ấy thật sự rất đáng yêu, tôi không nỡ ra tay với cô, thế mà cô lại cầm bom ném tôi!”

Hùng Ứng từng tự xưng là Hiệp Sĩ Ròng Nhỏ tổ khổ với nhóm đàn anh, có điều lúc nói chuyện này trên mặt Hùng Ứng lại lộ ra nụ cười.

“Đáng yêu? Bom? Chắc là cô bé quàng khăn đỏ, loại vừa nhỏ vừa lùn khô khan này có gì mà không nỡ ra tay chứ, nếu là toi thì đã cắt cô ta thành mười tám khối rồi.”

“Có điều tiểu tiên nữ mà tôi gặp mới đúng là khiến người ta không nỡ ra tay, nàng ấy vừa mở lời một cái là tôi mềm hết cả xương, nếu không phải trong mê cung giết chóc không thể làm...”

Đạo khách Trường Tôn Cảnh khinh thường nhìn Trường Tôn Cảnh, Hồ Âu Lăng mà hắn gặp gọi cảm hơn cô bé quàng khăn đỏ nhiều.

Hắn đang định nói thêm chút chủ đề không thích hợp với thiếu nhi thì bị báng súng của khẩu súng bắn tia đánh bay ra ngoài.

Mũi đập vào tường, máu mũi phọt ra thành dòng, tất nhiên đối với thể chất của người siêu năng thì không tính là gì, có điều Trường Tôn Cảnh vẫn quỳ rạp dưới đất rên hừ hừ, giống như sắp chết tới nơi.

Trước đó ở phía sau Trường Tôn Cảnh đứng một nữ nhân viên thu nhận vóc dáng cao gầy.

Cô là Tiêu Mạn, từng là bạn gái Trường Tôn Cảnh, bây giờ là vợ, am hiểu chiến đấu bằng súng ống.

Tiêu Mạn nổi giận đùng đùng chỉ Trường Tôn Cảnh mắng to: “Con hồ ly lẳng lơ kia dám dụ dỗ chồng bà sao, lần sau gặp à ta, tôi nhất định sẽ để à nhìn thấy óc mình!”

Lão Tinh, bếp trưởng Phòng Bếp Đen có dấu hiệu một khối pho mát giời trên ngực vui vẻ ăn trứng dê nướng mù tạt, cười cười không lên tiếng với cặp vợ chồng đang tranh chấp trước mặt.

Hắn chiến đấu với quái vật cũng không có nhiều suy nghĩ lung tung như vậy, chỉ nghĩ xem đối thủ có thể làm thành dạng nguyên liệu gì.

Đáng tiếc trong gương đều là bóng ảo, không để hắn có được chút ‘nguyên liệu bình thường’, bằng không tài nấu bếp của hắn nhất định đã có tiến bộ cực lớn.

Thật ra hiện giờ biết tới mê cung giết chóc không chỉ có vài nhân viên thu nhận này, ngoại trừ những nhân viên thu nhận sơ hãi giao tiếp, bằng không đều đã nhận được tin tức về mê cung giết chóc, dù sao thì vòng giao tiếp nhân viên thu nhận cũng không lớn.

Hơn nữa hơn phân nửa nhân viên thu nhận biết chuyện đã tiến vào mê cung giết chóc trải nghiệm, lời khen ngợi dành cho mê cung giết chóc ồ ạt hết như thủy triều.

Đối với nhóm nhân viên thu nhận mà nói, ý nghĩa của mê cung giết chóc rất lớn.

Ngoại trừ những nhân viên thu nhận cực kỳ cá biệt, phần lớn nhân viên thu nhận khi chiến đấu với quái vật đều phải mạo hiểm tính mạng, chỉ cần chút sơ sẩy sẽ đánh mất tánh mạng.

Không đủ may mắn thì căn bản không thể tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu.

Nhưng bây giờ có hình thức giết chóc, bọn họ có thể thỏa thích chiến đấu với các loại quái vật có năng lực khác nhau, tìm ra nhược điểm của chính mình, nắm giữ được phương pháp đối phó với các chủng loại quái vật.

Loại cơ hội này, có bao nhiêu tiền cũng không thể mua được.

Trước kia nhân viên thu nhận tới từ Hiệp Hội Thợ Săn cảm thấy Hiệp Hội Thợ Săn quan trọng đối với bọn họ hơn trạm thu nhận một chút.

Tuy hai bên đều có thể cung cấp đồ vật không khác bao nhiêu nhưng bởi vì Hiệp Hội Thợ Săn có quy mô lớn hơn, vì thế trạm thu nhận vẫn không thể nào so sánh với Hiệp Hội Thợ Săn.

Nhưng sau khi có mê cung giết chóc thì tình huống đã khác, loại cơ hội trải nghiệm chiến đấu này, Hiệp Hội Thợ Săn

không thể nào cung cấp được.

Mê cung gương mở ra đã mang tới lợi ích cho tất cả mọi người trong trạm thu nhận, bao gồm cả đám quái vật.

Có mê cung gương, đám quái vật tìm được niềm vui trong cuộc sống khô khan trong phòng giam.

Ngoại trừ một số ít quái vật bị Ôn Văn dưỡng thành ghiền học tập, phần lớn quái vật đều nháo nhào tranh giành cơ hội tiến vào sân chơi giết chóc.

Mặt khác, Ôn Văn còn có thể thông qua hình thức giết chóc để thu lại điểm thu nhận trong tay nhân viên thu nhận.

Mỗi khi nhân viên thu nhận bắt được quái vật, hoặc bán nguyên liệu cho cửa hàng thu nhận đều nhận được một lượng điểm thu nhận nhất định, mà việc sản xuất sản phẩm cho cửa hàng thu nhận thì chỉ có một mình Râu Đỏ đảm nhận.

Vì thế cũng tạo thành tình huống cung không đủ cầu, rất nhiều nhân viên thu nhận nắm giữ một số lượng lớn điểm thu nhận mà không xài được, hiện giờ có con đường tiêu hao điểm thu nhận cũng coi như tạm thời giải quyết vấn đề kinh tế của trạm thu nhận.

Hình thức giết chóc nhận được thành công lớn như vậy, Ôn Văn liền bắt tay chuẩn bị khai phá hình thức cốt truyện.

Hình thức giết chóc được cho ra đời để giúp nhóm nhân viên thu nhận rèn luyện, vì thế khá đơn giản và thô bạo.

Hình thức cốt truyện được chuẩn bị để tuyển dụng nhân viên thu nhận, để đảm bảo độ cảm quan chân thực tuyệt đối nên cần chân thân của người khảo nghiệm tiến vào, hình thức cốt truyện phải đảm bảo độ an toàn, vì thế cần tốn nhiều tâm tư hơn.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Ôn Văn quyết định sẽ chia hình thức cốt truyện thành hai loại.

Một loại là người bình thường, một loại là người khảo nghiệm có năng lực siêu nhiên nhất định.

Người có năng lực siêu nhiên hiển nhiên là vì gia tăng số lượng nhân viên thu nhận, cần phải kiểm tra năng lực chiến đấu và tâm tính.

Mà người bình thường là để mở rộng quy mô Cơ Kim Hội!

Chương 799 - Tây nam và pháo hoa

Một tổ chức nếu muốn phát triển, chỉ có người siêu năng là không đủ.

Người siêu năng tuy có thực lực mạnh mẽ nhưng số lượng ít ỏi, rất nhiều chuyện không thể quản lý hết được, nếu muốn thúc đẩy một tổ chức phát triển thì vẫn cần một lượng lớn thành viên bình thường.

Hậu cần tiếp tế tiếp viện, đồ dùng chữa bệnh, điều tra tính chân thực của sự kiện, sắp xếp cho người bình thường rút lui, v...v...

Giống như Hiệp Hội Thợ Săn, số lượng nhân viên hỗ trợ nhiều hơn số lượng người siêu năng rất nhiều.

Cơ Kim Hội thành lập chính là sự cố gắng của Ôn Văn trong vấn đề này.

Hiện giờ Cơ Kim Hội do Hoàn Âm và Phùng Duệ Tinh quản lý, nhưng nghiêm chỉnh thì ngoại trừ Hoàn Âm và Phùng Duệ Tinh, những người khác của Cơ Kim Hội không thể tính là nhân viên của trạm thu nhận.

Vì thế phần hình thức cốt truyện dành cho người bình thường sẽ được dùng để kiểm tra tất cả nhân viên quan trọng của Cơ Kim Hội.

Sau khi trải qua khảo sát, bọn họ sẽ được thông báo về sự tồn tại của trạm thu nhận, sau đó sẽ để bọn họ ký khế ước chân chính trở thành một thành viên của trạm thu nhận.

Bọn họ sẽ cung cấp các dạng phục vụ cho nhân viên thu nhận, giống như mối quan hệ của nhân viên hỗ trợ và thợ săn.

Đợi đến khi sàng lọc Cơ Kim Hội một lần, Ôn Văn sẽ lợi dụng hình thức cốt truyện này bắt đầu sàng lọc nhân tài mình cần trong phạm vi thế giới, nhét vào họ vào dưới trướng SRS Cơ Kim Hội, đẩy mạnh quy mô của Cơ Kim Hội.

Kế hoạch này rất lớn, vì thế phải đặc biệt thận trọng.

Tình huống được thiết kế trong hình thức cốt truyện phải đảm bảo không để người ta nhìn ra kẽ hở, nhưng lại cần một vài diễn viên.

Mặt khác chính là làm thế nào kéo người thường vào trong mê cung gương, làm thế nào mới sàng lọc được nhân tài mà trạm thu nhận cần, tất cả đều là vấn đề cần phải chậm rãi lên kế hoạch...

Có điều Ôn Văn vung tay lên, giao hết việc chuẩn bị sắp xếp hình thức cốt truyện cho Phùng Duệ Tinh và những nhân viên thu nhận không làm việc ở Hiệp Hội Thợ Săn, mà bản thân Ôn Văn chỉ cần chờ kết quả của bọn họ, tiến hành tổng kết là được.

Với tư cách là người có quyền hạn cao nhất trạm thu nhận, Ôn Văn không cần tự làm tất cả mọi chuyện.

Nghĩ tới làm sao kéo nhân viên, đột nhiên Ôn Văn có một chủ ý tuyệt diệu, có lẽ anh có thể đào góc tường Hiệp Hội Thợ Săn!

Đào góc tường này không có nghĩa là trực tiếp chộp nhân viên hỗ trợ.

Mà là để Đinh Minh Quang trở thành nhân viên thu nhận.

Với năng lực ở phương diện máy tính của Đinh Minh Quang, kết hợp với năng lực của Gilderò thì hoàn toàn có thể mở rộng phạm vi thế giới, sàng lọc ra người thích hợp, sau đó đưa tới mê cung gương tiếp nhận kiểm tra!

Dù sao thì Đinh Minh Quang cũng đã là người công cụ, tiến thêm một bước trở thành người siêu công cụ thì chắc hẳn cậu ta cũng không quá để ý.

Sau khi rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn tới một nơi kết hợp giữa khách sạn và nhà tù ở thành phố Thân Xuyên.

Nơi này đang cách ly hơn ngàn người bỏ phiếu.

Hôm nay chính là ngày bọn họ kết thúc cách ly, sau khi bị loại bỏ ký ức, bọn họ sẽ được đưa về nhà mình, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Sau đó bọn họ có thể thỏa thích ăn lẩu, uống trà sữa, có lẽ sẽ thoải mái nằm trong phòng tắm hơi...

Có điều trước khi bọn họ hưởng thụ những điều này, Ôn Văn cần xác định một chuyện.

Dựa theo yêu cầu của Ôn Văn với Hiệp Hội Thợ Săn địa phương, khi cắt bỏ ký ức của những người này sẽ kèm thêm một ít ký ức mới.

Những ký ức này sẽ làm người bỏ phiếu trở thành người kiên định chống lại bạo lực internet, cố gắng cứu vớt càng nhiều người bị hại hơn, như vậy cũng coi như chút công đạo mà Ôn Văn dành cho oán hận.

Thật ra Ôn Văn cũng biết yêu cầu này của mình rất hợp lý, Hiệp Hội Thợ Săn nhất định sẽ nghe theo.

Nhưng Ôn Văn đã đáp ứng với gương mặt nữ giáo viên đã tiêu tan kia, vì thế anh muốn đích thân tới chứng kiến sự thay đổi của những người này.

Như vậy anh mới yên tâm.

Ôn Văn mở năng lực của thao tâm ma Rodney, hỏi Thái Văn Thương: “Cậu có cái nhìn thế nào về bạo lực internet?”

Thái Văn Thương không chút do dự nói: “Chúng ta nên kiên định phản đối bạo lực internet, đừng để những phát ngôn dốt nát đó dễ dàng hủy diệt cuộc đời của một con người, tôi sẽ phấn đấu vì phản đối bạo lực internet!”

“Vậy cậu tiếp tục cố gắng đi.”

Ôn Văn liên tiếp hỏi thăm nhiều người bỏ phiếu được đưa đi khỏi nơi này, toàn bộ đều nhận được câu trả lời như mong muốn, vì thế anh hài lòng gật đầu.

Hiện giờ tâm trạng của anh đã thoải mái một chút, có cảm giác mình vừa hoàn thành được một sứ mệnh quan trọng.

Nhưng ngay lúc này, khóe miệng nhếch lên của Ôn Văn đột nhiên đông cứng, trong mắt lóe lên một tia sáng, sau đó trên người chợt lóe ánh sáng màu xanh rồi xuất hiện trong một góc tối không người.

Ôn Văn cấp tốc nắm lấy huy hiệu nhân viên thu nhận trên ngực, phía sau xuất hiện một cái giá chữ thập màu đen.

Anh kích hoạt huy hiệu nhân viên thu nhận kèm theo năng lực ‘thần bí’.

Năng lực này có thể làm Ôn Văn không tồn tại trong cảm giác của người siêu năng, cũng có thể quấy nhiễu một số hiệu ứng đặc biệt bí ẩn.

Sở dĩ làm như thế vì anh biết giọng nói gọi tên mình lại xuất hiện!

Khoảng thời gian gần đây, âm thanh kia xuất hiện rất nhiều lần, chỉ cần Ôn Văn ở bên ngoài trạm thu nhận thì cứ cách một đoạn thời gian sẽ nghe thấy giọng nói đó một lần.

Mỗi lần âm thanh vang lên không hề có quy luật thời gian, nhưng tổng thể thì khoảng cách đang ngày càng gần hơn.

Sau nhiều lần bị gọi, Ôn Văn có thể cảm nhận được trước khi nó tới và có sự chuẩn bị.

Gần đây mỗi lần nghe thấy âm thanh, Ôn Văn đều mở năng lực ‘thần bí’. Bởi vì trong trạng thái quấy nhiễu có lẽ sẽ làm âm thanh kia lộ ra càng nhiều tin tức hơn.

Năm sáu giây sau khi mở ra ‘thần bí’, giọng nói đó quả nhiên xuất hiện trong tai Ôn Văn.

“Ôn Văn... Ôn Văn... tới tìm ta.”

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt hơi thất vọng, lại là thế, không có tin tức gì hữu dụng.

Nhưng lần này, đối diện dừng lại một hồi rồi tiếp tục phát ra âm thanh.

“Ta ở... tây nam... thanh tích....”

Ôn Văn lập tức mở to mắt, qua lâu như vậy, rốt cuộc anh cũng tóm được đuôi của giọng nói này.

“Tây nam, tây nam!”

Ôn Văn mở bản đồ khu Hoa Phủ, ở hướng tây nam của khu Hoa Phủ chính là cao nguyên Thanh Tích, chủ nhân của giọng nói kia đang ở nơi này!

Biết được vị trí cụ thể, Ôn Văn quyết định lập tức xuất phát tới cao nguyên Thanh Tích.

Giọng nói kia xuất hiện ngày càng nhiều lần hơn, nếu không giải quyết vấn đề này, Ôn Văn thật sự ăn không ngon ngủ không yên.

Có điều trước khi lên đường, Ôn Văn có rất nhiều thứ phải chuẩn bị.

Đầu tiên anh lấy ra một quả tên lửa đạn đạo dự phòng loại nhỏ trên máy bay, đi tới Hiệp Hội Thợ Săn thành phố Thân Xuyên.

Trong hiệp hội thành phố Thân Xuyên có một vị chuyên gia vũ khí nóng, Ôn Văn cần đối phương cải tạo quả tên lửa này một chút, đổi thành lạc hậu một chút.

Cải tạo đơn giản bất ngờ, chỉ tốn không tới một giờ thì Ôn Văn đã mang theo quả tên lửa đạn đạo được cải tạo rời khỏi hiệp hội thành phố Thân Xuyên.

Sau đó Ôn Văn lại chuẩn bị một cây gậy kim loại, làm nó thành dạng kệ rồi cố định tên lửa đạn đạo đã được cải tạo ở bên trên.

Ôn Văn cầm lấy món đồ kỳ quái này mà cười lạnh không thôi, trong mắt lóe lên tia sáng tàn nhẫn.

Anh từng nói khi tìm ra kẻ gọi tên mình, anh sẽ nhét tên lửa vào đít hắn, cho hắn bay vọt lên trời.

Mà tên lửa đạn đạo lại cộng thêm cây gậy, Ôn Văn chuẩn bị làm pháo hoa!

Chương 800 - Bình bát và hũ sành

Ôn Văn thỏa sức tưởng tượng tình cảnh tên kia kêu chí chóc bị nhét pháo bay lên trời mà lộ ra nụ cười nhạt tàn nhẫn.

Nếu đã chuẩn bị xong thì Ôn Văn tuyệt đối sẽ làm ra chuyện như vậy.

Chỉ cần anh bắt được người thì kẻ đó tuyệt đối không thể nào trốn thoát tên lửa đạn đạo pháo hoa.

Có điều pháo hoa chỉ dùng được sau khi đánh bại kẻ địch, Ôn Văn còn cần nghiêm túc chuẩn bị một phen.

Dù sao thì cao nguyên Thanh Tích cũng không phải nơi tốt đẹp gì, ngay cả Ôn Văn cũng không thể đảm bảo mình nhất định sẽ an toàn.

Cũng không phải độ cao so với mặt nước biển sẽ tạo ra phản ứng gì đó, nó chỉ gây rắc rối cho người bình thường mà thôi.

Điều Ôn Văn lo lắng chủ yếu là mớ vong linh bất tử đang nháo loạn ở cao nguyên Thanh Tích!

Không sai, cao nguyên Thanh Tích hiện giờ chính là một trong hai địa điểm phiền phức lớn nhất của khu Hoa Phủ.

Trước khi ve chúa và Mayyami thức tỉnh, mức độ nguy hiểm của nó còn cao hơn thành phố Liêu Châu và thành phố Khê Hồng, hiệp hội Hoa Phủ đã điều vài vị có sức chiến đấu chân tụy tới nhưng không có chút trợ giúp nào đối với việc trì hoãn tìm hiểu tình hình.

Giọng nói kia đột nhiên xuất hiện muốn Ôn Văn tới cao nguyên Thanh Tích, điều này không khỏi làm Ôn Văn liên tưởng.

Nói không chừng giọng nói đó chính là đầu sỏ dẫn tới trận tai ương vong linh này!

Bởi vậy tuy thực lực của Ôn Văn đã mạnh mẽ hơn trước kia rất nhiều nhưng vẫn cần cực kỳ cảnh giác.

Đầu tiên Ôn Văn phải chuẩn bị một số vật khắc chế vong linh.

Nếu là trước kia thì Ôn Văn có thể sử dụng thể chất của thiên sứ Phổ Quang, cho dù đứng im một chỗ làm đèn pha thì cũng có uy hiếp rất lớn đối với vong linh bình thường.

Nhưng bây giờ thiên sứ Phổ Quang đã biến thành thiên sứ Tà Quang, nói không chừng còn có thể làm đám vong linh kia mạnh mẽ hơn.

Mặt khác chính là khẩu Galting Phật Thuyết có tác dụng trấn áp sức mạnh tà ác cũng đã bị Ôn Văn bán cho Ngô Lục Căn.

Ôn Văn sờ cằm, nhìn năng lực và trang bị mình thường dùng.

Kiểm Huyết Hà, lưỡi dao ô uế, gậy Diên Cuồng ẩn chứa sức mạnh diên cuồng, cây thương dài được chế tạo từ gai nhím biển, đủ loại bom, cung dài làm người ta có thể mang thai...

Vũ khí chống lại sức mạnh tà ác cơ bản không có, mà đồ chống lại sinh vật thần thánh thì có một đồng...

Số đồ này nếu trang bị hết lên người một tên đại ma vương cũng không làm người ta cảm thấy lạ thường.

Càng miễn bàn tới súng bắn nước tiểu đồng tử cao áp, món đồ chơi này chỉ có thể đối phó những oan hồn nhỏ bình thường, Ôn Văn cảm thấy vong linh ở cao nguyên Thanh Tích không phải thứ mà món đồ chơi này có thể giải quyết.

Vì thế Ôn Văn gọi điện cho Ngô Lục Căn, hi vọng có thể tìm được chút dụng cụ trừ yêu từ chỗ đối phương, hoặc là dứt khoát mời Ngô Lục Căn hành động chung với mình.

Có điều làm Ôn Văn kinh ngạc là Ngô Lục Căn vốn đã ở cao nguyên Thanh Tích rồi!

Sau khi Phật giáo và Hiệp Hội Thợ Săn đạt thành thỏa thuận, Hiệp Hội Thợ Săn tiến hành viện trợ rất hào phóng cho Phật giáo, sau khi được viện trợ Phật giáo có xu thế phát triển rất mạnh mẽ.

Nhưng chút viện trợ này không phải cho không, Hiệp Hội Thợ Săn đã đưa ra thành ý, Phật giáo cũng phải có chút biểu hiện.

Vốn là chuyên gia xử lý sức mạnh ô uế, Ngô Lục Căn đã khởi hành tới cao nguyên Thanh Tích từ lâu, dốc một phần sức lực hỗ trợ Hiệp Hội Thợ Săn giải quyết vấn đề vong linh bất tử.

Có điều trong điện thoại Ngô Lục Căn có nhắc tới cái bình bát tử kim mà Ôn Văn đã dùng Galting Phật Thuyết đổi lấy có tác dụng khắc chế tà ác rất hiệu quả.

Sau khi cúp máy, Ôn Văn lấy cái bát xin cơm màu tím u ám kia....

Ừm, bình bát, gãi gãi đầu.

Hạt bồ đề kia có tác dụng an thần hiệu quả, sau khi có được nó, Ôn Văn vẫn luôn mang theo bên người.

Bởi vì hạt bồ đề kia quả thực đã làm tâm trạng của anh bình ổn hơn, trong đầu bớt đi rất nhiều ý tưởng lộn xộn.

Chẳng qua đối với cái bình bát kia thì Ôn Văn không quá để ý, nguyên nhân là thủ đoạn của anh có quá nhiều, tạm thời không

cần dùng bình bát để khống chế kẻ địch.

Khi biết thứ này có thể khắc chế được sức mạnh tà ác, Ôn Văn lập tức tiến hành kiểm tra, trong một khoảng thời gian ngắn đã nắm rõ khả năng của nó.

Bình bát có thể tự do bay lượn theo ý muốn của Ôn Văn, trong lúc di chuyển có thể phóng ra ánh sáng vàng, vật thể bị ánh sáng vàng bao phủ sẽ thu nhỏ thể tích rồi bị hút vào trong bình bát.

Đối với quái vật bình thường, sức trói buộc của bình bát cũng không quá mạnh mẽ, quái vật cấp Tai Nạn có thể dễ dàng giãy thoát.

Nhưng đối với chủng loại quái vật năng lực tiêu cực như ác ma và quỷ hồn thì ánh sáng vàng đó có thể suy yếu rất nhiều sức mạnh của chúng, cho dù không thể hút vào thì cũng hạn chế ở một mức độ nào đó.

Ôn Văn rất hài lòng với cái bình bát này, vì thế từ bỏ suy nghĩ cướp sạch phân bộ Giáo Đường Vinh Quang ở thành phố Thân Xuyên này, nơi đó có lẽ không có thứ gì hữu dụng hơn bình bát.

Với lại với thực lực của anh hiện giờ, còn làm chuyện như thế thì có chút vô si.

Đã có đồ vật khắc chế, Ôn Văn còn cần một vài dụng cụ khác để làm phong phú thực lực của mình.

Tuy ngoài miệng Ôn Văn vẫn luôn buông lời hung ác nhưng trong lòng anh hiểu rõ, lần hành động này rất nguy hiểm, vì thế anh phải cố gắng gia tăng thực lực.

Tất cả người siêu năng có kinh nghiệm đều biết, bị giọng nói thần bí kêu gọi là chuyện rất nguy hiểm.

Chủ thể kêu gọi và người bị kêu gọi có liên hệ bởi một thứ gì đó, khả năng lớn là quái vật khủng bố độc hại.

Lúc ở thành phố Phù Dung Hà Ôn Văn từng xử lý một vụ án đặc biệt.

Một thiếu niên trong thời kỳ phản nghịch đã nghe thấy có người gọi tên mình vào ban đêm, không chỉ không sợ hãi mà còn rất hưng phấn.

Bởi vì cậu ta nghĩ rằng mình đã được ‘lựa chọn’, mình sẽ đi cứu vớt thế giới.

Vì thế đêm đó cậu ta thuận theo giọng nói kia, nửa đêm trốn khỏi nhà, đập vỡ nhà vệ sinh công cộng ở gần đó, từ trong hố phân moi ra một hũ sành.

Thiếu niên ôm hũ sành còn dính phân về nhà, chờ mong mình sẽ nhận được sức mạnh ‘cấm kỵ’ từ đó, để mình biến thành sự tồn tại ‘đặc biệt’.

Nhưng cũng trong đêm đó, thiếu niên phát hiện mình không thể thoát khỏi hũ sành kia, nó đã dính vào trên người cậu ta.

Hơn nữa những người tiếp xúc với cơ thể hắn đều bị sức mạnh của hũ sành hút thành thây khô.

Gặp họa trước hết chính là cha mẹ cậu ta.

Vì không chịu nổi giày vò mà thiếu niên tự báo cảnh sát tố cáo mình, vì thế mà bị hiệp hội Phù Dung Hà bắt giữ, sau khi tìm hiểu toàn bộ tình huống, cậu ta bị nhốt vào phòng đơn tiến hành quan sát.

Năm ngày đầu, thiếu niên được chăm sóc ăn ngon uống ngon, rốt cuộc cũng có lại chút hi vọng sống.

Nhưng buổi tối ngày thứ năm, thiếu niên không hề có dự báo bị hũ sành hút thành thây khô...

Sau khi thiếu niên chết, hiệp hội thành phố Phù Dung Hà thử phá hư hũ sành nhưng nó quá cứng, không có cách nào phá hủy.

Cuối cùng Lâm Triết Viễn đã ra lệnh phong ấn hũ sành trong một hầm phân, bởi vì chỉ có ở nơi dơ bẩn như vậy, hũ sành mới ngừng lại hành vi không ngừng kêu gọi của mình.

Thật ra thứ giống như hũ sành mới là trạng thái bình thường của đại đa số vật thu nhận.

Không thể bị lợi dụng, cấp bậc không rõ, không thể bị phá hủy, đồng thời có nguy hại rất lớn...

Chương 801 - Mặt nạ và cây đinh

Từ khi biệt tới chuyện hũ sành, Ôn Văn vẫn luôn rất cảnh giác với những tiếng kêu.

Anh không muốn ôm một hũ sành bị đào lên từ hầm phân, sau đó bị nó hút thành cây khô một chút nào.

Bị hút vào một cái hũ sạch thì còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng hũ phân thì tuyệt đối không được!

Thế nhưng giọng nói lần này xuất hiện ngày càng nhiều lần hơn, nếu cứ mặc kệ như vậy thì cũng sẽ trở thành nguy cơ lớn, vì thế Ôn Văn cần phải tự mình đi xem.

Kẻ này rốt cuộc có mục đích gì, có thiện ý hay ác ý với Ôn Văn, muốn hỗ trợ hay cắn nuốt Ôn Văn, thậm chí ngay cả đó là vật hay là sinh vật thì Ôn Văn cũng không rõ.

Thay vì nhớ thương chút nước thánh có còn hơn không của giáo hội, không bằng làm vài thứ tốt có thể bảo vệ tính mạng ở thời khắc mấu chốt.

Vì thế Ôn Văn tìm tới Râu Đỏ, lấy món đồ đã ủy thác cho Râu Đỏ chế tạo.

Với tốc độ chế tạo của Râu Đỏ, hiện giờ có lẽ đã có thể giao hàng rồi.

Trong phòng giam Râu Đỏ lộ ra ánh sáng đỏ rực, xung quanh có sương khói nhàn nhạt, thỉnh thoảng còn có dòng nước phun vào trong phòng giam để giảm nhiệt độ.

Đám quái vật cấp Tai Nạn khác ở cách phòng giam Râu Đỏ khá xa, bởi vì ở bên cạnh Râu Đỏ là một sự đày đọa, tiếng gõ vang không ngừng nghỉ có thể làm một con quái vật có ý chí kiên cường trở nên suy nhược thần kinh.

Mà lúc này Râu Đỏ đang chế tạo một cây kiếm dài dùng để bán trong cửa hàng thu nhận, đang trong thời khắc mấu chốt nên Ôn Văn không cắt ngang hẳn mà chờ bên ngoài phòng giam.

Dù sao cắt ngang Râu Đỏ dẫn tới chế tạo thất bại thì người bị tổn hại chính là bản thân Ôn Văn.

Chờ sau khi Râu Đỏ hoàn công, Ôn Văn cầm lấy bán thành phẩm gọt móng tay, gọt vài cái thì ném sang một bên, thứ này

còn không sắc bén bằng đồ cắt móng tay mà Râu Đỏ chế tạo cho anh.

“Đây là bán thành phẩm...” Râu Đỏ đau lòng nhặt cây kiếm dài lên.

Ôn Văn không để ý tới phản ứng đau lòng của Râu Đỏ, anh trực tiếp hỏi: “Thứ tôi muốn đã làm xong chưa?”

Râu Đỏ gật đầu, sau đó lau mồ hôi trên trán, lấy cái mặt nạ màu đen trắng ra khỏi kệ hàng.

“Đây là thứ ngài muốn.”

Ôn Văn nhận lấy chiếc mặt nạ này, bên trái màu trắng bên phải màu đen, không có lỗ cho mắt và mũi, thoạt nhìn cực kỳ quái dị.

Râu Đỏ hưng phấn nói với Ôn Văn: “Tôi dựa theo yêu cầu của ngài, đã thay đổi hình dáng của mặt nạ.”

“Nó vốn có năng lực nhìn thấu vật bản, năng lực này vẫn còn giữ lại, ngoài ra tôi đã tăng thêm năng lực che giấu hơi thở.”

“Còn có, mặt nạ này vốn sẽ căn cứ vào tâm trạng người đeo mà biểu hiện đủ loại ký hiệu, tôi đã giảm bớt năng lực này, hiện giờ nó chỉ căn cứ theo tâm trạng của người đeo để hiển thị thành các mảng màu trắng và đen không có quy luật.”

“Cuối cùng, một khi đã đeo mặt nạ này lên mặt thì chỉ có bản thân ngài có thể tùy ý gỡ xuống, người khác nếu không cắt cả gương mặt của ngài ra thì không có cách nào lấy nó đi.”

Ôn Văn nhớ tới trước kia khi Diêm Tu hôn mê mình muốn lén tháo mặt nạ ra xem cậu ta có mặt mũi thế nào, kết quả làm thế nào cũng không gỡ ra được.

Sau đó Ôn Văn cẩn thận vuốt ve chất liệu mặt nạ, sau đó dùng ngón tay gõ thử để nghe âm thanh.

Thật ra hành động này không làm Ôn Văn nhận ra điểm tốt xấu của mặt nạ, nhưng ít nhất có thể làm anh trông khá chuyên nghiệp.

Giống như có người khi mua quần áo giày dép rất thích sờ tới sờ lui vậy...

Cái mặt nạ này chính là cái Diêm Tu từng đội, vì muốn thoát khỏi thân phận cũ nên cậu ta đã bỏ cái mặt nạ này ra, đeo lên thi thể giả, mà Ôn Văn đã âm thầm làm ra chút hành động trộm cái mặt nạ này về.

Tất nhiên, chuyện này đã được Diêm Tu cho phép.

Chiếc mặt nạ này làm Ôn Văn rất hài lòng, chẳng qua anh càng cần một thứ khác hơn.

Ôn Văn thu hồi mặt nạ rồi hỏi: “Mặt nạ đã hoàn thành, thế số đỉnh tôi muốn đã làm xong chưa?”

Vừa nghe tới đỉnh, cơ thể Râu Đỏ run lên một chút, sau đó nước miếng văng tung tóe nói với Ôn Văn: “Mấy cái đó người lấy được từ đâu vậy, chất liệt quý giá đến mức làm người ta giận sôi gan nhưng lại bị chế thành hình dáng cây đỉnh, rõ ràng là phí của trời, nếu đưa số đỉnh này cho tôi...”

Nói nói một hồi Râu Đỏ khạc ra một búng máu, lộ vẻ tiếc nuối tới nội thương.

Số máu kia dính bết vào phần râu đỏ tươi bên mép làm râu mép hấn lại càng đỏ hơn.

Có điều Ôn Văn không hề quan tâm tới chuyện Râu Đỏ phun ra máu tươi.

Tên Râu Đỏ này chính là như vậy, mỗi khi thấy tài liệu siêu năng bị lãng phí liền phun máu tươi.

Râu mép của hắn vốn cũng có màu giống như phần tóc không quá nhiều của hắn, chỉ vì dính máu quá nhiều nên mới biến thành bộ dáng này...

Nhưng nếu cứ để mặc Râu Đỏ oán giận thì không biết sẽ nói bao lâu nữa, vì thế Ôn Văn phóng ra hơi thở giám ngục Tai Biển, dọa Râu Đỏ hoảng sợ.

“Được rồi, mấy lời oán trách đó để lại nói sau đi, hiện giờ lấy thành quả ra cho tôi xem.”

Vì thế Râu Đỏ bĩu môi, từ trong góc phòng lôi ra một cây thương dài rất mộc mạc, tạo hình có chút kỳ quái.

“Loại nguyên liệu này quá cao cấp, hơn nữa hắn là do một nhân vật lớn có thực lực khó có thể tưởng tượng chế tạo ra, vì

thể hiện tại tôi chỉ chỉnh sửa được một cây, cũng chỉ có thể làm được trình độ này.”

Ôn Văn cảm thương dài đơn giản quan sát một chút, ghét bỏ dẫu nhỏ.

Thoạt nhìn thì Râu Đỏ chỉ phủ lên một tầng kim loại bên trên mà thôi.

Phát hiện Ôn Văn ghét bỏ, Râu Đỏ dựng râu trừng mắt nói: “Ngài đừng xem thường cải tạo của tôi, thứ này nếu giao cho người khác thì chưa chắc cải tạo được đâu.”

“Cây đình này có năng lực tùy ý biến đổi lớn nhỏ, số kim loại tôi bọc bên ngoài cũng có thể biến lớn nhỏ theo cây đình...”

Ôn Văn chờ mong hỏi: “Còn gì nữa?”

Râu Đỏ nhún vai: “Hết rồi, có điều đây không phải người bình thường có thể làm được...”

“Phì!”

Ôn Văn trợn mắt phun nước miếng, tùy ý vung cây thương dài diện mạo khá xấu xí này.

Tuy ngoài miệng tỏ ra khinh thường nhưng Ôn Văn không hề có ý coi thường cây thương này.

Bảy cây đình dài cộng thêm giá chữ thập bằng gỗ kia đã có thể phong ấn ve chúa có thực lực Thần Linh Giới.

Cho dù không có người điều khiển bảy cây đình này, chỉ tùy ý để chúng rơi xuống mặt biển đã làm cả vùng đại dương biến thành kiên cố như sắt thép!

Tuy Râu Đỏ cải tạo không nhiều nhưng bản thân chiếc đình đã rất mạnh mẽ!

Nếu không phải vì quang minh chính đại lấy đình ra sẽ bị Giáo Đường Vinh Quang nhắm tới, Ôn Văn đã không cần phải tiến hành cải tạo gì cả.

Có điều khi đánh nhau, cây đình này sẽ phát huy hiệu quả như thế nào thì phải thực chiến mới biết.

Ôn Văn cũng coi như hài lòng với công việc của Râu Đỏ, vì thế lúc rời đi đã đồng ý cho Râu Đỏ vài chỗ tốt.

Bao gồm tìm kiếm thợ thủ công không giới hạn cho Râu Đỏ, mở rộng không gian hoạt động và tìm kiếm vài nguyên liệu quý giá, làm cho hần một cây búa tốt hơn.

Nghe thấy tiếng vung sec của Ôn Văn, Râu Đỏ trở nên hưng phấn hơn, tiếng nện búa cũng càng cố sức hơn.

Lấy được thứ mình muốn, Ôn Văn có thêm chút lòng tin, sau đó gọi Đào Thanh Thanh và Tam Tể Nhi, hiện giờ anh chuẩn bị xuất phát tới cao nguyên Thanh Tích.

Ôn Văn muốn xem thử xem, rốt cuộc là kẻ nào cứ lú lú ở bên tai mình?

Chương 802 - Cam Triết Tự

Cao nguyên Thanh Tích là cao nguyên số một liên bang, độ cao trung bình là cao hơn mặt biển bốn ngàn mét.

Bởi vì cao nguyên quanh năm suốt tháng là một mảng đồng quê xanh mướt, đồng thời cũng là nóc nhà của thế giới, vì thế được đặt tên là cao nguyên Thanh Tích.

Toàn bộ diện tích cao nguyên Thanh Tích rất rộng lớn, diện tích cỡ một phần năm khu Hoa Phủ, có thể so với diện tích của vài tỉnh gộp lại.

Nhưng bởi vì hoang vắng, dân số không dày đặc nên toàn bộ cao nguyên Thanh Tích được phân thành một tỉnh, cũng chính là tỉnh Thanh Tích.

Tuy dân số không nhiều nhưng tỉnh Thanh Tích có khá nhiều chùa miếu.

Có vài chùa miếu lớn là kiến trúc cổ rất nổi tiếng của liên bang, tỉnh Thanh Tích cũng vì thế mà trở thành thắng cảnh du lịch.

Có điều chùa miếu ở tỉnh Thanh Tích không phải đều là chùa của hòa thượng, nhiều người nắm giữ chùa miếu không phải hòa thượng của Phật giáo phía nam.

Lúc ban đầu, cao nguyên Thanh Tích quả thực là tín ngưỡng Phật giáo chiếm chủ yếu, nhưng sau đó Phật giáo suy thoái nên cũng từ bỏ nơi này.

Dân bản xứ chiếm cứ di sản Phật giáo, đồng thời thành lập một giáo phái tên là mật giáo Minh Vương.

Mật giáo Minh Vương trên danh nghĩa là một mạch của Phật giáo, nhưng tín ngưỡng lại là một vị đại Phật Minh Vương, hơn nữa chuyện xưa của vị đại Phật Minh Vương này xét theo ý nghĩa hoàn toàn khác biệt với Phật giáo.

Trong thần thoại của mật giáo, thế giới là do đại Phật Minh Vương sáng tạo trong mộng, một khi đại Phật Minh Vương tỉnh lại thì thế giới sẽ nghênh đón hủy diệt.

Ngoài điều này thì còn đủ loại huyền diệu khó hiểu khác, trong sách cổ của mật giáo Minh Vương, Đấng Tạo Hóa chỉ là thần linh cấp bậc em trai, mà Phật môn cũ thì chính là em của em...

Từ ngàn năm nay, mật giáo Minh Vương đều hoạt động ở gần cao nguyên Thanh Tịch, sức ảnh hưởng rất lớn, đã trở thành một phần trong cuộc sống của cư dân địa phương.

Giáo Hội Sáng Thế từng thử truyền giáo ở nơi này nhưng cư dân ở đây không nghe hiểu giáo lý của Giáo Hội Sáng Thế.

Bọn họ ngoan cố nói: “Phật tổ Minh Vương của bọn tôi lợi hại hơn Đấng Tạo Hóa của mấy người, vì thế tôi không tin Giáo Hội Sáng Thế!”

“Nếu mấy người không tin thì để Đấng Tạo Hóa của mấy người ra đánh với Phật tổ Minh Vương của bọn tôi một trận, làm không được thì chính là Phật tổ Minh Vương lợi hại hơn...”

Cũng vì thế mà khi đó cao nguyên Thanh Tịch suýt chút nữa đã xảy ra một trận máu me quy mô lớn...”

Sau đó Giáo Hội Sáng Thế phát hiện nơi này hoang vắng, một tòa giáo đường có lẽ sẽ có rất ít tín đồ, hơn nữa độ khó khi truyền giáo quá lớn, cho dù bọn họ đánh chiếm nơi này thì cái được không bù nổi cái mất, vì thế liền từ bỏ nơi này.

Có điều mật giáo Minh Vương cũng không chỉ lợi hại về mặt tuyên truyền mà cũng có chút bản lĩnh thật sự.

Ở nơi tai họa vong linh nghiêm trọng nhất chỉ có chùa miếu của mật giáo Minh Vương có thể đảm bảo độ an toàn nhất định.

Lúc này bên ngoài cổng lớn của một ngôi chùa miếu ở cao nguyên Thanh Tích, một cặp nam nữ trẻ tuổi vẻ mặt thấp thỏm.

Người đàn ông tên là Tô Nặc, người phụ nữ tên là Tần Thục Hà, quần áo trên người có nhiều chỗ rách, trên mặt đầy vết bẩn, có vẻ đã lâu rồi không được tắm rửa.

Hai người nhìn chùa miếu, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, bọn họ nhiều lần bôn ba vất vả, rốt cuộc cũng chạy tới được nơi này.

Bọn họ vốn tới cao nguyên Thanh Tích du lịch, nào ngờ đột nhiên lại xuất hiện nhiều quái vật khủng bố như vậy.

Đám quái vật có diện mạo xấu xí, xem việc hành hạ giết chóc con người làm thú vui, hơn nữa súng đạn cũng không giết chết được, con người chỉ có thể hốt hoảng chạy trốn.

Làm người ta tuyệt vọng là sau khi đám quái vật đó xuất hiện, quy tắc của thế giới cũng thay đổi vi diệu.

Điện thoại không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, máy tính cũng không có tín hiệu, xe không thể khởi động, con người giống như tiến vào xã hội nguyên thủy, đối mặt với đám quái vật kia, chỉ thoáng chốc đã hỏng mất.

Cũng may súng đạn vẫn có chút tác dụng, vì thế Tô Nặc dựa vào khẩu súng và chút may mắn nhỏ, miễn cưỡng dẫn Tần Thục Hà thoát khỏi thị trấn như địa ngục kia, cũng trốn tránh trong vùng hoang dã vài ngày.

Lúc chạy trốn Tô Nặc gặp được một người dân bản xứ, bọn họ nói tình huống này nơi an toàn nhất chính là chùa miếu của mật giáo Minh Vương, vì thế Tô Nặc mới dẫn Tần Thục Hà tới nơi này.

“A Nặc, nơi này thật sự an toàn à?”

Tần Thục Hà túm lấy tay Tô Nặc, có chút sợ hãi ngôi chùa miếu to lớn này.

“Yên tâm đi, tôi nghe nói thầy tu của mật giáo Minh Vương rất có bản lĩnh.”

Thật ra bản thân Tô Nặc cũng không nắm chắc, nhưng hắn chỉ có thể tin tưởng nơi này an toàn, bởi vì đây chính là hi vọng

duy nhất của bọn họ.

Tô Nặc chỉ còn lại ba viên đạn, hơn nữa hai người đã không được ăn gì suốt cả ngày, nếu không tìm được nơi an ổn thì có lẽ hôm sau bọn họ sẽ biến thành xương khô ở ven đường.

Ngôi chùa miếu ở trước mặt là Cam Triết Tự, nói là chùa miếu nhưng trông càng giống như một tòa thành kiên cố hơn.

Cánh cổng lớn bị đóng chặt, ngoài cổng đặt một đồng cọc gỗ bén nhọn, hiển nhiên muốn chông đỡ thứ gì đó.

“Có ai không, giúp bọn tôi với...”

Tô Nặc hô to về phía trong chùa, sau vài tiếng gọi thì có một người thầy tu mặc áo bào màu đỏ sậm, trên đầu đội mũ chân gà mở một cánh cửa sổ nhìn hai người Tô Nặc.

Một lát sau, đối phương ném ra một con dao nhỏ.

“Dùng dao cắt bàn tay, tôi cần xác nhận hai người là nhân loại.”

Nhóm Tô Nặc nhìn nhau, không do dự cắt tay mình, máu tươi chảy ra.

Vị thầy tu kia thấy vậy thì lập tức ném cái giỏ lớn xuống nói: “Mau ngồi vào, bọn tôi sẽ kéo hai người lên, mùi máu tươi có thể sẽ dụ quái vật tới!”

Lối vào duy nhất của ngôi chùa miếu này chính là cánh cửa sổ trên lầu ba, tất cả những lối ra vào khác đã bị đóng kín, hơn nữa còn vẽ ký hiệu phong ấn của mật giáo Minh Vương.

Nhóm Tô Nặc không dám lè mề, lần lượt ngồi vào giỏ để được kéo lên lầu ba, tiến vào trong chùa.

Vừa vào trong, hai người liền nghe thấy một trận hoan hô, mười mấy người vây quanh bọn họ vỗ tay.

“Chúc mừng, hiện giờ hai người đã được cứu, đám quái vật kia không thể tiến vào đây được.” Một người đàn ông có thân hình cao lớn cười nói: “Tôi là Lục Kỳ Du.”

“Tôi là... Tô Nặc.”

Vừa mới trải qua hơn mười ngày khủng bố, Tô Nặc vẫn chưa quen được người khác đối xử nhiệt tình như vậy.

Có điều biểu cảm của người này thoải mái như vậy, có lẽ bọn họ đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.

Thầy tu đón bọn họ vào cửa không nói thêm gì, chỉ dẫn hai người tới căn phòng được sắp xếp cho bọn họ, cũng chỉ dẫn chỗ múc nước, chỗ đi vệ sinh, và thời gian ăn cơm mỗi ngày.

Chờ thầy tu đi tới, Lục Kỳ Du gõ cửa một cái, tiến vào phòng của hai người nhiệt tình giới thiệu.

Nhờ có Lục Kỳ Du, hai người rất cuộc cũng có chút hiểu biết về nơi này.

Cam Triết Tự này chính là nơi an toàn nhất gần đây, từng có một con quái vật xâm nhập vào trong chùa, bị chủ trì đại sư Đạt Thiện đích thân giết chết.

Vì chứng minh lời mình, Lục Kỳ Du cho Tô Nặc xem một cái sừng dài màu đen.

Cái sừng dài màu đen này là một bộ phận trên người quái vật, rất nhiều người đều nhặt một cái để phòng thân...

Chương 803 - Lĩnh vực tối tăm

Ngoại trừ đại sư Đạt Thiện, trong chùa còn có năm vị thầy tu, có điều những vị này không có được sức mạnh thần kỳ như đại sư Đạt Thiện.

Mặt khác cộng thêm cả nhóm hai người Tô Nặc thì nơi này có tổng cộng hai mươi ba người tị nạn, dưới tầng hầm của chùa có một kho lúa, cho dù mọi người ăn thả ga cũng có thể ăn được một năm, nửa năm...

Sự nhiệt tình của Lục Kỳ Du làm nhóm Tô Nặc cảm thấy ấm áp, cũng làm bọn họ có hi vọng về cuộc sống ở nơi này.

Buổi tối, bọn họ theo Lục Kỳ Du tới phòng ăn dùng cơm, thức ăn chỉ có dưa muối và cháo loãng nhưng Tô Nặc và Tần Thực Hà vẫn ăn rất thỏa mãn.

Nhưng làm Tô Nặc có chút bất an là đại sư Đạt Thiện trong truyền thuyết kia.

Nghe nói đó là một cụ già hơn tám mươi tuổi, nhưng thể trạng cũng quá khoa trương.

Cánh tay của hắn còn thô to hơn cẳng chân Tô Nặc, cơ thể phòng căng bên dưới lớp áo choàng đỏ, vóc người như vậy quả thực có thể đập chết quái vật.

Có điều làn da của đại sư Đạt Thiện lại có màu xanh đen, có chút ánh sáng màu kim loại, thoạt nhìn không giống nhân loại...

Hơn nữa ánh mắt hắn nhìn Tần Thục Hà có chút hung ác, nhưng khi Tô Nặc chú ý quan sát thì đại sư Đạt Thiện lại trở về bộ dáng không có biểu cảm.

Sự khác thường của Đạt Thiện đã dọa Tô Nặc, lúc ngủ hắn nắm chặt tay Tần Thục Hà, tay kia thì cầm súng, đề phòng nửa đêm xảy ra biến cố gì đó.

Hắn từng làm lính liên bang, từng giúp Hiệp Hội Thợ Săn giết quái vật.

Vì thế hắn biết tình cảnh tỉnh Thanh Tích nguy hiểm cỡ nào, vì thế mặc dù nơi này trông rất an toàn thì hắn cũng không thả lỏng cảnh giác.

Có điều thật sự lâu rồi không được ngủ ngon, sau khi kiên trì được một hồi thì vẫn ngủ mê mệt...

...

Một chiếc máy bay màu đen cấp tốc bay xuyên giữa tầng mây, người điều khiển là một con rắn.

Bên trong máy bay, Ôn Văn đứng trước một chiếc gương, có chút tự luyến nhìn dáng vẻ của mình hiện giờ.

Tóc của anh đã dài hơn một chút, phần dài nhất đã chạm tới vai, tóc rối tung xõa ra có chút uốn lượn.

Trải qua sự cố gắng của Ôn Văn, hắn rút cuộc cũng dùng cây búa của Râu Đỏ uốn tóc mình ra được chút gọn sóng.

Đáng tiếc dù sao anh cũng không phải Mặc Cung, cho dù tóc đã xoắn thì cũng chỉ trông lôi thôi chứ không phải đẹp trai.

Nhưng phối hợp với mặt nạ trắng đen và màu sắc thay đổi thì cảm giác lôi thôi đã biến mất sạch sẽ, thay vào đó là cảm giác kỳ dị khó có thể hình dung.

Theo màu sắc không ngừng thay đổi, mỗi giây đồng hồ đều làm người ta có cảm giác khác biệt, có lúc buồn cười có lúc lại khủng bố dị thường.

Ôn Văn mặc áo gió của nhân viên thu nhận, nhưng nó đã được anh dùng mũ quả dưa thay đổi hình dạng, bây giờ là một chiếc áo khoác màu đen vừa dày lại nặng, thoát nhìn giống như một kẻ biến thái cuồng giết người.

Bộ dáng này chính là trang phục chủ yếu trong quá trình Ôn Văn xông xáo ở cao nguyên Thanh Tích.

Nếu dựa vào kết quả xấu nhất để tính toán thì giọng nói kêu gọi Ôn Văn cũng chính là kẻ đứng sau sự kiện cao nguyên Thanh Tích, hơn nữa còn có ý đồ gây rối Ôn Văn.

Như vậy cao nguyên Thanh Tích chần chẫn sẽ có cạm bẫy nhắm vào Ôn Văn, Ôn Văn phải thay đổi hình dạng, không thể dùng diện mạo thật của mình để hành động, như vậy chẳng khác nào đưa tới miệng kẻ địch.

Tại họa vong linh ở cao nguyên Thanh Tích không lan ra toàn tỉnh, đại khái chỉ có khoảng một phần năm diện tích là khu ảnh hưởng nặng, những nơi thông nhau với thế giới bên ngoài đã bị phong tỏa.

Những nơi còn lại cũng có quái vật linh tinh xuất hiện nhưng miễn cưỡng có thể trấn áp, không đến mức làm xã hội tan vỡ.

Nhưng chỉ một phần năm cũng đã chiếm cứ diện tích tương đương với một tỉnh khác, hơn nữa trong một phần năm này không chỉ có vong linh bất tử, còn có một khu vực khác thường siêu lớn bị bao trùm!

Trong khu vực khác thường này, tất cả phương pháp liên lạc hiện đại đều mất hiệu lực, tất cả máy móc hiện đại cũng không thể khởi động, bị những thứ này ảnh hưởng, cho dù muốn tiến hành cứu viện người ở bên trong cũng rất khó khăn.

Vì thế sau khi tới biên giới, Ôn Văn không để Tam Tể Nhi tiếp tục bay vào trong, anh không muốn nhìn thấy chiếc máy bay mình bỏ ra một số tiền lớn để mua sẽ bị rơi ở đây.

Anh bảo Tam Tể Nhi mở cửa khoang, tự mình trực tiếp từ trên máy bay nhảy xuống, sau khi rơi tới khoảng cách thích hợp thì

ánh sáng xanh thẳm chợt lóe sáng trên người Ôn Văn, sau đó anh vững vàng đáp xuống đất.

Lần này hành động Ôn Văn không định mang theo bất cứ ai, anh muốn hành động đơn độc.

Bởi vì nhóm Đào Thanh Thanh rất có thể sẽ làm bại lộ thân phận của Ôn Văn, hơn nữa trong tình huống không rõ kẻ địch, với thực lực của bọn họ thì cũng chỉ là trói buộc.

Lần tới tỉnh Thanh Tích này Ôn Văn cũng không thông báo với Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế không cần Đào Thanh Thanh giúp anh giao tiếp với Hiệp Hội Thợ Săn.

Sau khi đáp xuống đất, Ôn Văn hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời một hồi, anh vốn tưởng nơi này rất hoang vắng nhưng không ngờ lại là một nơi thế ngoại đào xuyên xinh đẹp đến vậy.

Trời xanh mây trắng, ngọn núi tuyết cao vút trong mây, trong không khí có mùi hương của bùn đất và cỏ xanh.

Ừm...

Loại mùi hương này Ôn Văn càng muốn hình dung là mùi đất trộn lẫn với mùi phân động vật hơn.

Có điều điểm tốt đẹp là ít có mùi khói xe ô tô hơn.

Nhìn bầu trời trên cao nguyên và trên đồng bằng là cảm nhận hoàn toàn khác nhau, ít nhất bầu trời trong thành phố tuyệt đối không xanh được như thế này.

Nhưng Ôn Văn vẫn thích khung cảnh đông đúc trong thành phố lớn hơn, nơi này cũng chỉ xem như có chút mới mẻ, nếu muốn anh ở nơi này, chỉ sợ được vài ngày đã chửi má nó rồi.

Nhìn phong cảnh một hồi thì Ôn Văn bắt đầu chạy đi như điên, giống như một bóng ma trên thảo nguyên.

Chạy khoảng bảy tám phút thì Ôn Văn đột nhiên dừng lại, mặt nạ không ngừng thay đổi màu sắc.

Ở dưới chân anh có một đường phân cách rất rõ rệt.

Bên này là cỏ xanh đầy sức sống, mà ở bên kia thì mặt cỏ có màu xanh xám.

Không chỉ cỏ, tất cả màu sắc ở bên đó đều lờ hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng máu.... thì lại có màu đỏ tươi khác thường!

Ôn Văn tiến hành kiểm tra nhiều lần, xác định sau khi mình tiến qua bên kia sẽ không có bất cứ hiệu quả tiêu cực nào mới giẫm chân đi vào.

Vừa tiến vào, Ôn Văn liền bịt kín mũi.

Bởi vì ở bên chân anh có một cái xác đã thối rữa rất nghiêm trọng, máu đọng lại vốn nên có màu đỏ sậm pha lẫn đen, thế nhưng chúng vẫn đỏ tươi hết như mực đỏ.

“Nơi này có lẽ đã tiến vào khu vực nguy hiểm rồi, lấy ngọn núi Thiên Trụ Phong cao nhất liên bang làm trung tâm, tổng cộng hai trăm hai mươi ngàn km², một phần trong số đó thuộc về khu Ấn.”

“Vị trí hiện giờ của mình là sát ranh giới đông bắc của vòng này, giọng nói kêu gọi mình có lẽ nằm ở trung tâm.

“Ôn thỏa nhất là vừa thăm dò vừa tiến tới gần, cái gì cũng không biết đã lỡ mãng xông tới thì quá nguy hiểm...”

Ôn Văn đỡ mặt nạ chuẩn bị tiếp tục thăm dò vào trung tâm, nhưng còn chưa đi được vài bước thì ồ một tiếng.

Cót két, cốt két.

Là tiếng xương va chạm, một bộ xác thối ở bên cạnh Ôn Văn đột nhiên đứng thẳng!

Nó ngơ ngác nhìn về phía Ôn Văn, tựa hồ rất nghi hoặc.

Chương 804 - Hang quỷ ăn thịt người

Sau khi xác nhận Ôn Văn là người sống, trong mắt cái xác thối kia xuất hiện một chùm tia sáng, khắp khiêng bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Ôn Văn nghiêng đầu, lui về sau vài bước, cái xác vẫn bám sát Ôn Văn không buông tha.

Bản thân nó gần như không có siêu năng lực, cơ thể sắp phân rã cũng không giống có thể giết người, nhưng Ôn Văn không

muốn bị nó chạm vào người.

Bởi vì cho dù là phân thì cũng sạch sẽ hơn loại xác chết đã phân hủy đến độ này...

Trong lúc cái xác hấp dẫn sự chú ý của Ôn Văn, một người mặc áo giáp màu đỏ đen đơn giản cầm một cây đao dài yên lặng không một tiếng động tiếp cận Ôn Văn từ một hướng khác, cây đao nhắm về phía cổ Ôn Văn.

Xác thối kia tỉnh lại chính vì bóng áo giáp này, mục đích là hấp dẫn sự chú ý của Ôn Văn.

Kỳ thực trí tuệ của nó cũng không quá cao, chẳng qua cảm thấy dùng phương pháp này giết người sẽ đỡ tốn công nhất, có thể nhanh chóng gạt lấy cái mạng chó của Ôn Văn.

Nhưng nó vừa vọt tới cách Ôn Văn mười mét thì bước chân khựng lại, sau đó xoay người ba chân bốn cẳng chạy đi.

Bởi vì ngay khi nãy nó nhìn thấy xác thối bỏ nhào về phía Ôn Văn đột nhiên bị nhiệt độ cao thiêu rụi thành tro tàn!

Không phải thi thể nám đen mà là tro tàn!

Vì thế bóng ma kia đã xoay người bỏ chạy, nó không phải người nhưng nó có đầu óc, nếu muốn sống lâu thì không thể khiêu chiến đối thủ mà mình không có khả năng chiến thắng.

“Chậc, thoát nhìn có chút trí khôn.”

Người áo giáp vừa mới nghe thấy câu này thì cảm nhận được sau lưng đau xót, sau đó nó nhìn thấy một cây lao đâm xuyên qua cơ thể, đóng đinh nó lên tảng đá trước mặt.

Ký hiệu trên thân cây lao suy yếu rất nhiều sức mạnh của bóng ma áo giáp, hơn nữa tư thế này làm nó rất khó dùng lực.

Ôn Văn đi tới trước mặt bóng ma áo giáp, ngòi xỏm xuống quay nhẹ đầu hẳn một cái, răng rắc một tiếng, đầu của hắn bị xoay ngược lại một trăm tám mươi độ.

Ôn Văn gỡ mũ giáp, bên trong là một gương mặt tái nhợt, loại màu trắng lại lộ ra chút màu đen này cực kỳ giống những cái xác chết bị đông lạnh lâu ngày trong tủ đông.

“Tao nghe nói vong linh bọn mày bắt tử, cho dù cắt thành mảnh vỡ thì qua một khoảng thời gian cũng sẽ sống lại trên

một thi thể khác, chuyện này có thật không?”

Xác chết áo giáp hung ác nhìn Ôn Văn, lộ ra một miệng đầy răng nhọn.

“Xem ra mày không có ý định thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tao, vậy mày có thể nói cho tao biết bọn mày tới từ nơi nào, thủ lĩnh của bọn mày là ai không...”

“Wa ka ka la tuo wa!”

“Cái quỷ gì vậy?” Ôn Văn nhú mày, tạo ra một cây kiếm năng lượng màu đen chỉ to bằng ngón tay đâm vào người cái xác áo giáp: “Mày không hiểu lời tao nói à?”

Sau đó Ôn Văn lại đổi vài vấn đề, kết quả cái xác áo giáp chỉ biết nói mỗi câu đó.

Có điều nó có phản ứng với ngôn ngữ thế giới trong, xem ra là một quái vật có trí khôn, nhưng nếu nó không thể giao tiếp với Ôn Văn thì cũng không cần phải tiếp tục tra hỏi nữa.

Ôn Văn không chân chính tham gia nhiệm vụ cao nguyên Thanh Tích, vì thế không thể lấy được tin tình báo cụ thể từ Hiệp Hội Thợ Săn.

Bởi vậy Ôn Văn muốn dùng cơ thể của xác chết áo giáp này để kiểm tra ngọn nguồn của cách gọi bất tử.

Sau khi quyết định xong, Ôn Văn rút ngọn lao ghim cái xác áo giáp ra, không chút do dự rút đầu cái xác áo giáp, đơn giản cứ như nhổ củ cải.

Sau khi đã không còn đầu, cái xác áo giáp đứng dậy mờ mịt đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn làm ra vài động tác tấn công nhưng hiển nhiên là không thể đánh trúng gì cả.

Trước đó trái tim của nó đã bị mình phá hỏng, nói cách khác cho dù không có đầu và trái tim thì thứ này vẫn không chết.”

Sau khi mờ mịt khoảng chừng một phút thì cái xác áo giáp tìm được vị trí đầu mình, nó khó khăn lao về phía Ôn Văn.

Ôn Văn thử ném cái đầu đi xa một chút nhưng cái xác áo giáp vẫn nhìn chằm chằm Ôn Văn.

“Có vẻ nó không quá chú ý tới việc các phần cơ thể bị gãy lìa, cơ thể có bản năng tấn công sinh vật sống...”

Sau khi Ôn Văn che đậy hơi thở của mình thì cái xác áo giáp này mới ngừng hành động tấn công, tiếp đó nó tìm tới cái đầu bị đánh mất của mình, nhặt lên đặt trên cổ, chỉ qua mười mấy giây thì cổ của nó đã liền lại như lúc ban đầu.

Sau khi hồi phục lại như cũ, trên mặt cái xác áo giáp rốt cuộc cũng xuất hiện chút sợ hãi, nó hiểu được nhân loại này đang dùng mình làm thí nghiệm!

“Thử nghiệm cuối cùng...”

Ôn Văn phóng ra vài cây kiếm ánh sáng màu đen đâm xuyên tay chân cái xác áo giáp, sau đó Ôn Văn điều khiển kiếm ánh sáng di chuyển về phía ranh giới.

“Nếu giết thứ này ở bên ngoài lĩnh vực tối tăm này thì liệu chúng có chết thật hay không?”

Sau khi nhìn thấy động tác của Ôn Văn, vẻ mặt cái xác áo giáp lập tức trở nên hoảng sợ.

Một giây sau cơ thể nó bắt đầu phồng to lên, âm một tiếng kịch liệt, vụ nổ oanh tạc thành một cái hố to, các phần cơ thể văng đầy ra mặt đất gần đó.

Trên người Ôn Văn không dính chút vật bản nào, anh sờ cảm nhìn đồng thịch nát đầy đất mà thất vọng lắc đầu.

“Không thể xác định được ở bên ngoài có thể giết chết chúng không, nhưng hiển nhiên chúng rất sợ phải rời khỏi lĩnh vực tối tăm này, phương thức tự bạo này có lẽ sẽ sống lại ở nơi nào đó, muốn tìm ra nó sẽ không dễ...”

Ôn Văn cũng không xoắn xuýt lâu, phóng ra ngọn lửa thiêu rụi toàn bộ những phần cơ thể của cái xác áo giáp, tiếp tục đi về hướng về phía Thiên Trụ Phong.

Thực lực của cái xác áo giáp này cũng không quá mạnh mẽ, nói trắng ra là tổ chất cơ thể cũng chỉ hơn người bình thường một ít, miễn cưỡng có thể nói là quái vật cấp Tai Họa thấp nhất.

Trình độ này của nó ở trong đám vong linh có lẽ chỉ là một con chột thí.

Nhưng ngay cả loại chột thí này cũng khó giết như vậy, Ôn Văn rốt cuộc cũng hiểu vì sao vấn đề ở nơi này qua thật lâu

vận không thể giải quyết.

...

Sáng sớm hôm sau, Tô Nặc vẫn còn buồn ngủ nhìn lên trần nhà, ý thức vẫn còn có chút không rõ.

Tinh thần của hắn căng thẳng một khoảng thời gian, cũng đã lâu rồi không được thoải mái ngủ một giấc như vậy.

Sau đó Tô Nặc theo bản năng giật giật ngón tay rồi đột nhiên bật dậy, trên trán túa ra mồ hôi lạnh.

Tần Thục Hà... không thấy đâu nữa!

Hắn từng được huấn luyện quân sự rất nghiêm khắc, trong tình huống như tối qua, không quản uể oải thế nào cũng không có khả năng ngủ say như chết như vậy.

Hơn nữa lúc ngủ Tô Nặc đã nắm tay Tần Thục Hà, súng trên tay còn lại vẫn còn nắm rất chặt, nếu Tần Thục Hà muốn giãy ra thì Tô Nặc không có khả năng không phát hiện.

“Đã xảy ra chuyện!”

Trong đầu Tô Nặc lập tức nghĩ tới mười mấy loại khả năng không tốt, sau đó bắt đầu tìm kiếm trong Cam Triết Tự.

Hắn hỏi từng vị thầy tu, từng người tị nạn mình gặp nhưng không ai nhìn thấy Tần Thục Hà, một người phụ nữ sờ sờ như thể giống như im hơi lặng tiếng biến mất trong Cam Triết Tự này.

Tô Nặc mờ mịt nhìn những bức tượng Minh Vương ở xung quanh, cảm thấy những pho tượng ở đây tựa hồ đang theo dõi mình, trong ngôi chùa này lộ ra hơi thở khủng bố tối tăm, chút cảm giác an toàn cảm nhận được vào ngày hôm qua đã tan biến chẳng còn sót lại chút gì.

Lại liên tưởng tới ánh mắt kỳ dị mà đại sư Đạt Thiện đã nhìn Đạt Thiện, Tô Nặc đột nhiên hiểu được.

Nơi này căn bản không phải nơi ẩn núp.

Đây là một cái hang quỷ ăn thịt người!

Chương 805 - Gặp lại Sở Vĩ

Giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trán Tô Nặc nhỏ xuống.

Hắn cảm thấy toàn cả ngôi chùa này đang nhắm vào mình, hơn nữa có thứ ác ý gì đó đang tới gần, Tần Thục Hà biến mất khỏi nơi này rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, ngay cả nghĩ Tô Nặc cũng không dám.

“Tìm được người yêu chưa?”

Lục Kỳ Du vỗ lên vai Tô Nặc, Tô Nặc chột giật mình tỉnh táo lại, trong chùa lại khôi phục màu sắc ấm áp.

“Có vẻ là ông vẫn chưa tìm được.... cái đó, aiz.”

Biểu cảm của Lục Kỳ Du có chút do dự, giống như có chuyện muốn nói nhưng lại không nói nên lời.

Tô Nặc đột nhiên nắm lấy vai Lục Kỳ Du, lắc kịch liệt: “Ông biết Thục Hà ở đâu đúng không, biết thì nói cho tôi biết đi!”

Lục Kỳ Du gạt tay Tô Nặc rồi nói: “Tôi không biết có nên nói với ông hay không, nhưng chuyện mất tích này không phải chỉ mới xảy ra một lần, nói không chừng lần sau sẽ xảy ra trên người tôi....”

“Ở bên dưới Cam Triết Tự có một kho lương thực, trước giờ các thầy tu vẫn không cho bọn tôi tiến vào trong đó, nhưng có một lần ngẫu nhiên tôi nhìn thoáng qua thì trong đó có cầu thang đi xuống dưới, mà thỉnh thoảng đại sư Đạt Thiên sẽ tới kho lúa vào lúc nửa đêm...”

Tô Nặc lập tức muốn lao đi kiểm tra một phen, nhưng đi hai bước thì khựng lại, biểu cảm cảnh giác nhìn Lục Kỳ Du.

Người này đột nhiên nói cho hắn biết căn phòng bí mật dưới kho lúa là có mục đích gì?

Lại nói tiếp thì từ hôm qua Tô Nặc đã cảm thấy Lục Kỳ Du khả nghi, người bình thường sẽ nhiệt tình đến vậy sao?

Lục Kỳ Du giơ tay tỏ vẻ vô tội: “Ông đừng xem người tốt bụng thành lòng lang dạ thú chứ, chuyện này không chỉ mình tôi biết, tôi chỉ sợ chuyện này sẽ xảy ra trên người mình thôi.”

Tô Nặc sờ sau lưng, súng của hắn vẫn còn, cho dù Lục Kỳ Du có vấn đề thì cũng sẽ giày vò ra vấn đề gì.

“Dẫn tôi đi xem một chút đi.”

Dưới sự hướng dẫn của Lục Kỳ Du, Tô Nặc đi xuống kho lúa dưới tầng hầm, cửa kho bị ổ khóa sắt khóa lại, Lục Kỳ Du lấy cái sừng đen kia ra, dùng sức chèn vào chỗ tiếp nối của cửa gỗ và vách tường, chiếc sừng này rất cứng và sắc bén, chỉ nạy một chút đã nạy được cửa.

Tô Nặc gấp gáp chờ không kịp chạy ào vào trong kho lúa, tìm được cầu thang đi xuống dưới, một đường lao xuống xong Tô Nặc sững sờ tại chỗ.

Nơi này là một phòng giam, mà người bị trói bằng xích sắt ở bên trong rõ ràng chính là bạn gái Tần Thục Hà của hắn!

Tô Nặc lập tức xông tới muốn thả Tần Thục Hà ra, thế nhưng xiềng xích này đặc biệt chắc chắn, nếu không có chìa khóa thì căn bản không thể nào phá ra được.

Hơn nữa... có vẻ không cần phá.

Bởi vì động tác dao động vào sợi xích hơi mạnh của hắn, đầu của Tần Thục Hà trực tiếp từ trên cổ lặn xuống...

...

“Zời ạ, bởi mình mới nói mình ghét mấy hơi hoang vu thế này.”

Ôn Văn đi trên thảo nguyên rộng lớn mênh mông, không ngừng nhỏ giọng chửi bậy.

Thảo nguyên trời xanh mây trắng, lần đầu tiên nhìn thấy quả thực rất rung động, nhưng vẫn luôn nhìn nó sẽ bắt đầu cảm thấy đơn điệu và nhàm chán.

Trên đường Ôn Văn lại gặp hai con quái vật, một con có cái đầu biết bay, bị Ôn Văn đá chơi vài phút thì tự bạo.

Một con khác là quái vật mọc hơn mười cái sừng dài màu đen ở trên người, con quái vật này mạnh hơn một chút nhưng vẫn bị Ôn Văn dễ dàng giải quyết.

Vốn Ôn Văn muốn dùng sừng của con quái vật kia làm chút đạo cụ nhỏ, nhưng rất nhanh sau đó anh thất vọng phát hiện sau khi quái vật tử vong thì số sừng này cũng mất đi sức sống, không còn sự sắc bén và cứng rắn vốn có, sức chống đỡ cũng chỉ tương đương với gậy và gỗ.

Chỉ từ chiếc sừng dài này Ôn Văn đã biết con quái vật kia không chân chính chết đi, ở nơi này đã trống rỗng, bọn nó có thể sống lại ở một nơi nào đó trong lĩnh vực tối tăm này.

Nếu muốn phá giải cục diện hồng bét ở cao nguyên Thanh Tích thì phải giải quyết lĩnh vực tối tăm rộng lớn này trước.

Nhưng cũng may năng lực của đám quái vật này không giống Sở Vĩ, có được năng lực bắt tử gần như là quy tắc.

Nếu cũng có khả năng biến thái như Sở Vĩ, Hiệp Hội Thợ Săn trực tiếp đầu hàng là được.

Nghĩ tới Sở Vĩ...

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt quái dị nhìn thôn làng nhỏ ở phía trước, anh vừa mới cảm nhận được một hơi thở quen thuộc...

Soạt!

Một bóng người mặc áo gió đen bay ngược ra, Ôn Văn theo bản năng che giấu thân hình, sau đó bóng dáng kia linh hoạt nhảy phốc dậy rồi tiếp tục lao về phía thôn làng kia.

Thật sự là Sở Vĩ!

Trong thôn nhanh chóng truyền ra tiếng nổ kịch liệt và tiếng cầu xin tuyệt vọng.

“Mày đừng có tới đây!”

“Mày đi đi, mày mau đi đi!”

“Tao không muốn đánh với mày, mày thả tao đi đi được không...”

Ôn Văn tò mò bay tới sát rìa làng thì thấy Sở Vĩ mặt dày mày dạn quán lấy một người phụ nữ to lớn cao gần mười mét.

Người phụ nữ này cầm một cây rìu chiếu thật lớn, sắc mặt trắng xanh, hiển nhiên cũng là một vong linh.

Có điều diện mạo cô ta rất xinh đẹp, trên người mặc váy dài màu trắng, vóc người cân xứng, ngũ quan đoan chính, không biết trước khi chết là chủng tộc gì.

Đầu tiên loại bỏ đi người khổng lồ...

Chủng tộc người khổng lồ này không quản có lai hay không đều không có người đẹp mắt.

Có thể quần chút da thú bên hông, mắt không mọc sai chỗ thì đã coi như có thể diện người khổng lồ lắm rồi.

Hơn nữa thực lực của người phụ nữ to lớn này rất mạnh, tùy tiện chém một phát, mặt đất sẽ xuất hiện một cái khe hở lớn dài hơn mười mét, một đá có thể đá Sở Vĩ bay xa hơn trăm mét, nhẹ nhàng nhảy một cái mặt đất cũng chấn động.

Phán đoán sơ bộ thì có lẽ thực lực không kém trình độ thượng tự bao nhiêu.

Nhưng loại thực lực này không có chút ý nghĩa nào với Sở Vĩ, hần liên tục phả hơi về phía người phụ nữ, miệng hần tỏa ra mùi hôi khó ngửi.

Hơn nữa cũng không biết Sở Vĩ dùng phương pháp thiếu đạo đức gì, có thể làm mùi hôi không tản ra xung quanh mà ngưng kết thành một luồng bay vào trong mũi đối phương...

Ôn Văn biết uy lực của viên thuốc miệng thối, để toàn bộ uy lực của miệng thối dồn vào một điểm, quả thực quá tàn nhẫn.

Hơn nữa mỗi khi người phụ nữ không lò tiếp xúc với Sở Vĩ đều bị dính thuốc nổ, uy lực thuốc nổ không mạnh nhưng sau khi bị oanh tạc nhiều lần thì người phụ nữ này bắt đầu cảm thấy phiền phức.

Cuối cùng người phụ nữ khổng lồ dứt khoát ngồi xuống, không thèm để ý tới Sở Vĩ, dùng sao hai bọn họ chẳng ai giết được ai, còn không bằng cứ ngồi như thế.

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, nhân cơ hội điều chỉnh một chút để hóng trò vui, sau đó nhỏ giọng mắng.

“Chết tiệt, thế giới trong mà cũng có quần an toàn sao, sao cái xác lại còn mặc quần an toàn chứ?”

“Quần an toàn chính là phát minh thất bại nhất trong lịch sử sinh vật!”

Sau khi người phụ nữ khổng lồ ngồi bẹp xuống, Sở Vĩ cũng ngừng tấn công, thoạt nhìn trận chiến có vẻ đã dồn vào thế bí nhưng trong mắt Sở Vĩ lại lóe lên một tia sáng.

Hần nhìn quanh bốn hướng, không phát hiện bóng dáng người khác, sau đó đi tới trước mặt người phụ nữ khổng lồ, đưa tay đặt lên đùi đối phương.

“Mày ngồi dưới đất như vậy thì không có cách nào nhanh chóng chạy trốn đúng không?”

Nghe thấy lời Sở Vĩ nói, người phụ nữ không hề đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, dáng vẻ của Sở Vĩ ở trước mắt có chút không đúng.

Cô ta vừa định đứng dậy thì phát hiện sức mạnh của bàn tay Sở Vĩ đặt trên đùi mình rất lớn, làm cô không nâng chân lên nổi.

Không, không phải sức Sở Vĩ lớn, là chân của cô không chịu nghe lời!

Chương 806 - Tử vong hoàn toàn

Với đặc tính của vong linh, cho dù cái chân kia chỉ còn xương thì cũng không có khả năng không thể động dậy, nhưng bây giờ bắp đùi mạnh mẽ của cô không thể dùng được chút sức nào, giống như đã gãy lìa rồi vậy.

“Tao... tao không thể nào chết được.”

Ấn chân người phụ nữ không hề, giọng nói của Sở Vĩ đột nhiên biến thành âm trầm, hơi thở làm người ta cảm thấy bất an tỏa ra từ cơ thể hắn.

Ôn Văn bí mật quan sát sừng sốt, sau đó cố gắng ẩn giấu thân hình.

Ngay cả Ôn Văn cũng cảm thấy Sở Vĩ lúc này cực kỳ nguy hiểm!

Trên cơ thể Sở Vĩ bắt đầu xuất hiện đường nét màu đen hỗn loạn, những đường nét này nhanh chóng lay động, giống như sinh vật hình người quần quanh một người mà phác họa, sau lưng và tay chân hắn có những ký hiệu ánh sáng trắng quái dị vờn quanh.

Ôn Văn trừng to mắt nhìn Sở Vĩ, có chút khiếp sợ: “Đây chính là trạng thái Đồng Hóa của Sở Vĩ sao? Năng lực bất tử của hắn chính là nhờ vào loại trạng thái này sao?”

Người phụ nữ không hề găm lên giận dữ rồi vung rìu bỏ về phía đầu Sở Vĩ, nhưng tay kia của Sở Vĩ giờ lên đỡ lấy chiếc

riêu.

Riêu lớn bắt đầu biến thành màu xám trắng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, sau đó biến thành khối vụn rớt xuống mặt đất.

Nhưng tay của Sở Vĩ tựa hồ cũng bị thương nặng, đường cong màu đen không ngừng phun ra máu đỏ tươi.

Số lượng xuất huyết như vậy chỉ cần mười mấy giây thôi đã có thể làm người bình thường phải chết, nhưng Sở Vĩ không hề có chút dấu hiệu nào của mất máu.

“Sau khi phát hiện không thể giết chết tao, mày phải trực tiếp rời đi mới là lựa chọn tốt nhất, dù sao thì tao cũng không thể đuổi kịp mày, nhưng nếu mày đã yên tâm can đảm ngồi ở đây thì đừng có trách tao.”

Người phụ nữ không hề sợ hãi phát hiện một chân của mình cũng đã biến thành màu xám trắng, hơn nữa nó đang lan dần ra.

“Ở trạng thái bình thường, không ai có thể giết chết tao, mà ở trạng thái này... không có kẻ nào tao không thể giết!”

Sức sống của người phụ nữ không hề đang ồ ạt tràn vào trong cơ thể Sở Vĩ với một tốc độ khủng khiếp, mà cô ta ngay cả thử giãy giụa cũng không được.

Loại sức sống này không phải nói tới năng lượng sinh mệnh để động thực vật sinh trưởng, mà là sức mạnh làm tất cả sinh vật có linh hồn có thể đi lại hoạt động.

Mà sức mạnh chống đỡ vong linh cũng thuộc về phạm trù sức sống này!

Thắng bại đã được định ra ngay từ khi người phụ nữ không hề ý vào thân bất tử mà không thềm trốn thoát khỏi Sở Vĩ!

Người phụ nữ không hề thử đủ mọi cách nhưng vẫn không thể thoát khỏi Sở Vĩ, chỉ có thể sợ hãi nhìn màu xám trắng lan ra khắp toàn thân, biến mình thành một thứ bức tượng xám trắng tầm thường.

Sở Vĩ khôi phục trạng thái bình thường, ợ một cái, lắc đầu nhìn bức tượng trước mặt, sau đó hoạt động gân cốt một chút rồi khoanh tay rời khỏi trần nhỏ.

Đợi tới khi xác nhận Sở Vĩ đã cách nơi này rất xa, Ôn Văn mới từ trong bóng râm xuất hiện.

Ôn Văn vốn định hội hợp với Sở Vĩ một phen, trao đổi một chút.

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng kỳ lạ của Sở Vĩ, anh đã từ bỏ suy nghĩ này.

Trạng thái Đồng Hóa của Sở Vĩ tuyệt đối không tầm thường, có lẽ có liên quan tới bí mật gì đó, bằng không hẳn cũng không che giấu kỹ như vậy.

Lúc đó nếu Ôn Văn xuất hiện thì không khác nào nói với Sở Vĩ là mình đã biết được bí mật của hắn, đến khi đó sẽ xảy ra chuyện gì thì khó nói, cộng thêm nó cũng không tốt với việc che giấu tung tích của Ôn Văn.

Mặt khác Ôn Văn lưu lại bởi vì anh cảm thấy hứng thú với pho tượng của người phụ nữ khổng lồ kia, muốn nghiên cứu sơ qua một chút.

Tất nhiên hứng thú này không phải thú tính kỳ quái gì đó, vì thế đừng nghĩ nhầm.

Ôn Văn nghi ngờ người phụ nữ khổng lồ này sau khi bị Sở Vĩ hút khô thì sẽ bị tử vong hoàn toàn, không có cách nào sống lại!

Bằng không lúc chết người phụ nữ khổng lồ kia đã không tuyệt vọng đến vậy!

Ôn Văn đã thử giết chết hoàn toàn vong linh bất tử ở nơi này vài lần nhưng không làm được.

Thế nhưng trạng thái Đồng Hóa của Sở Vĩ lại có thể dễ dàng giết chết vong linh bất tử ở trình độ thượng tự!

Bởi vì lòng tò mò quá mãnh liệt nên Ôn Văn đã tiến hành tách rời pho tượng người phụ nữ khổng lồ.

Sau khi nghiên cứu một phen, Ôn Văn phát hiện tuy người phụ nữ này tái nhện như pho tượng nhưng vẫn còn là kết cấu máu thịt.

Chỉ có điều mỗi tác máu thịt, tế bào, vi khuẩn, virus, tất cả những thứ có thể xưng là sinh mạng đều đã chết.

Hơn nữa siêu năng lực và tất cả dinh dưỡng trong máu thịt đều đã hủ hóa biến chất, cho dù cắt miếng ra nướng thì cao lắm cũng chỉ là làm đầy bụng chứ giá trị dinh dưỡng có lẽ còn không bằng đất sét trắng...

Loại trạng thái này giống như đã chết tới không thể chết thêm được nữa.

Đối với nguyên do đám vong linh có được năng lực bất tử, Ôn Văn cũng sớm có suy đoán.

Tất cả vấn đề có lẽ đều nằm ở lĩnh vực tối tăm này, ‘sức sống’ của vong linh có liên hệ với lĩnh vực tối tăm.

Khi vong linh hoàn toàn tử vong, ‘sức sống’ chống đỡ chúng hành động cũng sẽ bị lĩnh vực tối tăm hút đi, sau đó chui vào một nơi khác sống lại.

Nhưng đòn tấn công của Sở Vĩ trực tiếp hút khô loại ‘sức sống’ này, chuyện sống lại tự nhiên cũng không có khả năng.

Ôn Văn đứng ở chỗ cao nhìn theo hướng Sở Vĩ rời đi, có chút suy nghĩ.

Nếu như cuối cùng anh có thể tìm được kẻ bí ẩn gọi tên mình, có lẽ nên lợi dụng Sở Vĩ hoàn toàn giết chết kẻ này.

...

Tô Nặc ôm đầu Tần Thục Hà, vẻ mặt đại ra.

Trong tầng hầm nhỏ nhỏ chen chúc hơn hai mươi người, nhao nhao thảo luận về xác chết của Tần Thục Hà.

Tất cả những người này đều là Lục Kỳ Du gọi tới, không hề có người nào là thầy tu của Cam Triết Tụ.

Bởi vì Lục Kỳ Du cho rằng người đã giết Tần Thục Hà chính là đại sư Đạt Thiện.

Cảm xúc của mọi gần như tan vỡ, bắt đầu từ ngày xuất hiện quái vật thì cao nguyên Thanh Tích xuất hiện nguy hiểm ở tứ phía, chỉ có Cam Triết Tụ là có thể gọi là nơi an toàn.

Nhưng trong Cam Triết Tụ không phải lần đầu tiên xuất hiện chuyện người mất tích, tính cả Tần Thục Hà thì đã là lần thứ ba rồi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy xác của Tần Thục Hà, bọn họ còn có thể tự an ủi rằng những người kia đã tự bỏ đi rồi.

Nhưng bây giờ xem ra, những người mất tích trước đó đã bị nhóm thầy tu của mật giáo Minh Vương lén bắt trói tới tầng hầm, đày đọa rồi sát hại!

Lục Kỳ Du hút một điều thuốc, thở dài một hơi, giống như nghĩ thông suốt gì đó, đứng trong đám người nói: “Mọi người, chuyện này do ai làm ra chắc hẳn trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ, hiện giờ chỉ còn một con đường bày ra trước mặt chúng ta, đó chính là nghĩ cách giết chết Đạt Thiện và các thầy tu khác!”

Một cô gái mập mặc quần bó da báo do dự nói: “Chúng ta thật sự phải làm như thế sao, nếu không có đại sư Đạt Thiện thì có lẽ chúng ta đã chết từ sớm rồi, chúng ta phải biết ơn...”

Lục Kỳ Du hung ác mắng: “Biết ơn cái rắm, mục đích chúng cứu chúng ta chính là để đày đọa chúng ta rồi giết chết!”

Cô gái kia cúi đầu, không nói thêm gì.

Một người đàn ông gầy yếu yếu ớt nói với Lục Kỳ Du: “Đại sư Đạt Thiện giống như một con quái vật vậy, chúng ta có tụ hợp lại cũng không đánh lại hắn, không bằng chúng ta rời khỏi nơi này đi.”

Lục Kỳ Du trực tiếp ném tàn thuốc vào mặt người nọ: “Ngu ngốc, sau khi rời khỏi nơi này thì ông có thể sống được mấy ngày?”

Chương 807 - Tập kích Đạt Thiện

Lục Kỳ Du leo lên một bao lương thực, đứng trên cao nói: “Các bạn, từ bỏ những ảo tưởng không thực tế đó đi, hiện giờ chỉ có một con đường cho chúng ta đi mà thôi.”

“Trước đó tôi đã phá hủy cánh cửa lớn tiến vào kho lúa, còn một giờ nữa sẽ có thầy tu xuống lấy lương thực, mọi người nghĩ khi đó bọn họ sẽ làm gì chúng ta?”

Một người đàn ông có làn da xù xì nói: “Nhưng nếu đại sư Đạt Thiện chết đi thì sẽ không có người ngăn cản quái vật.”

Lục Kỳ Du đầy tự tin nói: “Tôi đã quan sát rồi, đám quái vật đó chỉ tấn công vào các lối vào, chỉ cần chúng ta đóng chặt cửa ra vào thì sẽ không có quái vật có thể tiến vào.”

“Sau khi không còn thấy tu nữa thì số lương thực còn lại cũng đủ cho chúng ta chống đỡ lâu hơn trong trận tai nạn này.”

Lục Kỳ Du và những người khác rơi vào tranh luận, có người cho rằng không nên ra tay với thầy tu, có người cho rằng bọn họ sẽ không đánh lại Đạt Thiện, còn có một số người ủng hộ quan điểm của Lục Kỳ Du.

Trong tiếng tranh cãi kịch liệt, Tô Nặc đặt thi thể Tần Thục Hà nằm ồm, sau đó đứng dậy mắt đỏ ngầu nhìn đám người.

“Tôi không quản mấy người nghĩ gì, dù sao thì tôi nhất định phải báo thù cho Thục Hà, với lại mấy người cũng muốn bị hại như vậy sao?” Sau khi nói xong, Tô Nặc rút súng chạy lên trên.

Hắn vẫn còn ba viên đạn, nếu may mắn thì sẽ giết được Đạt Thiện.

Tuy nghe nói Đạt Thiện mạnh mẽ như quái vật, nhưng dù sao thì Đạt Thiện vẫn là người, đầu bị đạn bắn xuyên thủng nhất định sẽ chết.

Lục Kỳ Du kéo Tô Nặc lại, nhét chiếc sừng dài vào trong tay đối phương.

“Tôi đi với ông, thứ này để ông dùng là tốt nhất.”

Nếu còn tiếp tục tranh luận nữa thì có thêm mấy tiếng nữa cũng không có kết quả.

Nhưng đã có dê đầu đàn Tô Nặc thì mọi người đều nhanh chóng đạt được nhất trí, tất cả đều tìm thứ gì đó để làm vũ khí, đi theo phía sau Tô Nặc.

Lúc đám người tìm được đại sư Đạt Thiện, hắn đang ngồi trong tịnh thất của mình.

Ngôi thiền, khổ tu và hợp hoan là ba trường phái lớn chủ yếu của mật giáo Minh Vương.

Phái thiền là thầy tu mật giáo bình thường, phái hợp hoan cơ bản là hô đánh, mà số lượng người của phái khổ tu ít nhất, bởi

vì phương thức tu luyện rất khắc khổ.

Không ăn thức ăn ngon, không mặc đồ đẹp, không hưởng thụ thú vui, nằm giường đĩnh, nuốt than lửa....

Nếu tâm không đủ thành, hoặc không có tư chất tương ứng thì tu luyện tới phân nửa sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Tuy số lượng ít nhưng mỗi người đều là thầy tu khổ tu chân chính, đều được người trong mật giáo tôn kính, không chỉ vì sự thành kính của bọn họ mà còn vì sức mạnh!

Cơ thể của thầy khổ tu sẽ có màu sáng bóng của kim loại.

Cơ thể rắn chắc như sắt thép, sức mạnh rất lớn, chỉ dựa vào cơ thể đã có thể so sánh với người siêu năng rồi.

Đáng sợ hơn là ý chí của bọn họ rất mạnh, cho dù bản thân bị thương nặng cũng có thể tiếp tục kiên trì chiến đấu, sẽ không bị những chiêu trò mưu mẹo mê hoặc.

Ở cao nguyên Thanh Tích, bậc thầy khổ tu chính là chủ lực xua đuổi quái vật.

Hiệp Hội Thợ Săn và mật giáo Minh Vương đã sớm đạt thành thỏa thuận, vì thế lúc bình thường cao nguyên Thanh Tích cũng không có quá nhiều thợ săn, toàn bộ nhờ vào các thầy khổ tu trông coi.

Đại sư Đạt Thiện chính là một thành viên của phái khổ tu, cơ thể cứng rắn hơn sắt thép, chỉ dựa vào vài người bình thường thì không có cách nào giết chết hắn.

Tô Nặc hung hăng đá văng cánh cửa tịnh thất, dẫn theo đám người tiến vào đi tới trước mặt Đạt Thiện.

Hai thầy tu nghe thấy động tĩnh liền vội vàng chạy tới, thầy tu lớn tuổi đứng bên cạnh Đạt Thiện, người nhỏ tuổi hơn thì đẩy đám đông đi ra ngoài nhưng dễ dàng bị đám người Lục Kỳ Du không chế không thể động đậy.

Vẻ mặt đại sư Đạt Thiện thực bình tĩnh: “Không biết các vị muốn làm gì?”

Tô Nặc tức tối nói: “Xác vị hôn thê của tao nằm trong phòng giam dưới tầng hầm, có phải do bọn mày làm hay không?”

Đạt Thiện gầm nhẹ một tiếng: “Không ngờ cậu lại phát hiện... cô ta đã không phải là vị hôn thê của cậu nữa rồi, tôi làm như vậy là vì bảo vệ cậu.”

Nhìn gương mặt không cảm xúc của Đạt Thiện, Tô Nặc có chút sững sốt, không ngờ Đạt Thiện lại dễ dàng thừa nhận như vậy.

Nhưng ngay lúc này biểu cảm của Tô Nặc trở nên nhăn nhó, hấn tức tới gần như mất đi lý trí, giơ súng chĩa vào đầu Đạt Thiện.

“Tao bắn nát đầu mày cũng là vì tốt cho mày!” Tô Nặc không chút do dự nổ súng, nhưng sau ba phát đạn, đỉnh đầu Đạt Thiện chỉ có chút dấu vết màu trắng không đáng kể.

Đạt Thiện lắc đầu: “Cao nguyên Thanh Tích hiện giờ có thể xảy ra bất cứ chuyện gì, mọi người quay trở về phòng đi, tôi sẽ cho mọi người một lời giải thích.”

“Về con mẹ mày!”

Tô Nặc cầm chiếc súng dài màu đen trực tiếp đâm về phía Đạt Thiện, nhưng bị Đạt Thiện dễ dàng túm lấy tay.

“Cậu nên giữ bình tĩnh, có đôi khi mắt nhìn thấy không nhất định là thật...”

Đạt Thiện còn chưa nói xong thì Lục Kỳ Du đã đột nhiên tiến tới một bước, đá một cú vào tay Tô Nặc.

Lực mạnh không hề được báo trước trực tiếp đá nát cánh tay Tô Nặc, chiếc súng dài trực tiếp đâm vào ngực Đạt Thiện!

Đạt Thiện phản ứng rất nhanh, khoảnh khắc chiếc súng đâm vào cơ thể hắn lập tức vỡ vụn.

Nhưng bên trong chiếc súng có một con dao phẫu thuật lóe lên ánh sáng màu tím!

Dao phẫu thuật dễ dàng cắt rách da Đạt Thiện, miệng vết thương lập tức bắt đầu thối rữa, làn vân màu tím lan ra khắp toàn thân Đạt Thiện.

Đạt Thiện trừng to mắt nhìn Lục Kỳ Du: “Thì ra mày cũng là...”

Vị thầy tu khác ở bên cạnh Đạt Thiện thấy vậy thì sắc mặt thay đổi kịch liệt, vội vàng nhào tới.

Nhưng hắn chưa tiến tới gần được đã bị Lục Kỳ Du dùng cánh tay đánh văng ra ngoài.

Sau khi rơi xuống đất, cổ của vị thầy tu này đã vụn vẹo biến hình, hiển nhiên là không sống nổi.

Tô Nặc ôm cánh tay sợ hãi nhìn Lục Kỳ Du, kẻ này có sức mạnh như vậy sao còn muốn mình tập kích Đạt Thiện?

Lục Kỳ Du ngồi xồm xuống, lộ ra nụ cười chỉ có Tô Nặc và Đạt Thiện có thể nhìn thấy.

“Trực giác của lão già này rất mạnh, nếu tao lộ ra sát ý ở quá gần thì mày chắc chắn sẽ cảm nhận được.”

“Vì thế tao đã để người bình thường tập kích mày, quả nhiên mày đã thả lỏng cảnh giác.”

“Tuy tao cũng có thể giết mày bằng cách chính diện, nhưng như thế thì chẳng vui gì cả, vì thế mới phải chơi...”

Nghe thấy lời Lục Kỳ Du nói, Tô Nặc lui về sau vài bước, hắn đã hiểu ra được gì đó.

Tô Nặc theo bản năng nhìn về phía cổ Lục Kỳ Du, nháy mắt sau lưng túa đầy mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy ở sau cổ Lục Kỳ Du có một đầu sợi thắt thành hình nơ bướm...

Giống hệt với đầu sợi ở sau cổ Tần Thục Hà!

Tô Nặc ôm cánh tay, lui về sau từng chút một, đột nhiên hắn hiểu ra.

Vì sao ngày đó Lục Kỳ Du lại nhiệt tình như vậy, vì sao xác của Tần Thục Hà lại nằm trong nơi Lục Kỳ Du nói.

Thì ra hết thảy đều là âm mưu của Lục Kỳ Du, sinh mệnh của hắn và Tần Thục Hà chỉ là một con cờ!

Không biết là Lục Kỳ Du không thêm để ý tới Tô Nặc hay vì nguyên nhân nào khác, Lục Kỳ Du chỉ nhỏ giọng thì thầm với bậc thầy Đạt Thiện, không hề có ý ngăn cản Tô Nặc.

Tô Nặc vừa rời khỏi tịnh thất thì vội vàng chạy tới cửa tầng ba của ngôi chùa.

Hiện giờ hẳn có thể khẳng định Lục Kỳ Du chính là một con quái vật, mà quái vật thì không có cách nào giết chết, vì thế việc hẳn có thể làm là chạy khỏi nơi này!

Nhưng khi Tô Nặc chạy tới cửa căn phòng kia thì kiếm không được dừng chân lại, khóe mắt chảy nước mắt.

Bởi vì Tần Thục Hà đang đứng trong phòng, dụi dụi nhìn hẳn.

Chương 808 - Bạch Tiểu Bạch

Lúc nhìn thấy Tần Thục Hà, Tô Nặc đã thông suốt hết thảy.

Một ngày trước khi tới Cam Triết Tự, Tần Thục Hà từng bắt đắc dĩ phải đơn độc ăn núp nửa giờ.

Chỉ sợ Tần Thục Hà đã trúng chiêu vào khi đó, từ một nhân loại biến thành quái vật.

Sau khi tiến vào Cam Triết Tự, đại sư Đạt Thiện phát hiện Tần Thục Hà có vấn đề, vì thế nhân lúc Tô Nặc ngủ say đã nhốt Tần Thục Hà vào trong phòng giam dưới kho lúa.

Đại sư Đạt Thiện cho rằng chỉ có Tần Thục Hà có vấn đề, vì thế sau khi giam giữ Tần Thục Hà liền cho rằng mình đã giải quyết xong tai họa ngầm.

Nhưng hẳn không ngờ Lục Kỳ Du sớm cũng không phải người sống, chỉ là Lục Kỳ Du ăn núp càng sâu hơn Đạt Thiện mà thôi!

Theo tính toán của Lục Kỳ Du, Tô Nặc bị cơn giận chi phối nên không suy nghĩ nhiều, lập tức lao đi tập kích đại sư Đạt Thiện.

Mà xung quanh chỉ toàn là người bình thường, vì thế đại sư Đạt Thiện không dùng vũ lực, Lục Kỳ Du đã lợi dụng cơ hội này.

Tô Nặc là vì vị hôn thê mà căm phẫn, vậy những người khác thì sao? Lẽ nào chỉ là đồng cảm?

Có lẽ chỉ có vài người nghĩ như vậy, mà những người khác thì ít nhiều gì cũng có mục đích xấu xa.

Không còn nhóm thầy tu, cũng không cần mạo hiểm nhiều lần mở cửa cho người tị nạn khác tiến vào.

Không còn nhóm thầy tu thì lương thực sẽ ăn được lâu hơn, bọn họ muốn ăn gì thì ăn cái đó.

Không có nhóm thầy tu, bọn họ không còn là người tị nạn trong chùa nữa mà chính là chủ nhân của nơi này, không cần tuân thủ quy tắc của chùa!

Không có...

Xét tới cùng thì đại sư Đạt Thiện không bại bởi quái vật, mà bại vì sự xấu xa của nhân tính...

Vốn nơi này chính là một chỗ ẩn nấp hoàn mỹ, nhưng sau này Cam Triết Tự chính là hang ổ của quái vật, là nắm mồ của nhân loại!

Nhìn dấu vết rõ ràng trên cổ Tần Thục Hà, Tô Nặc lui về sau vài bước, trên mặt tràn đầy mê man và sợ hãi, hắn đã không biết nên làm thế nào nữa rồi.

Chỉ cần Tần Thục Hà còn sống thì Tô Nặc có thể dẫn cô vượt qua bất cứ cửa ải khó khăn nào.

Nhưng bây giờ cô ấy tính là sống hay chết đây?

Tần Thục Hà mỉm cười dịu dàng, chậm rãi đi tới trước mặt Tô Nặc, ôm lấy hắn, vùi mặt vào lòng hắn.

“Ở lại nơi này với em đi, sau này nơi đây chính là chỗ vui chơi...”

...

Trời xanh mây trắng, một con quái vật kết hợp giữa trâu và thằn lằn đang chậm rãi tiến tới trên vùng đồng cỏ.

Con quái vật này cao hơn bốn mét, sáu chân hai móng, cả người mọc gai màu xanh lá, trên đầu là cặp sừng to lớn sắc bén như lưỡi dao, mặc dù có thể coi là trâu nhưng miệng nó đầy răng nanh sắc nhọn, hiển nhiên không phải loài ăn chay.

Trên lưng quái vật nằm một người đàn ông mặc áo khoác da dài màu đen, tay cầm một quyển tiểu thuyết tên là Tha Thứ Cho Nhau, hứng thú đọc.

Người đàn ông này chính là Ôn Văn, mà con thú anh đang cưỡi chính là quái vật anh từng bắt ở mê cung dưới lòng đất.

Sau khi rời khỏi chỗ Sở Vĩ, Ôn Văn hiểu được dùng chân mình đi trên vùng cao nguyên này là không sáng suốt, vì thế liền lôi quái vật địa cung ra làm thú cưỡi.

Quái vật địa cung đi trên thảo nguyên, rất nhanh đã tiến hành tiến hóa thích ứng, biến thành dáng vẻ kỳ quái hiện giờ.

Ngoại trừ quái vật địa cung, Ôn Văn còn muốn thả thả yêu Bạch Tiểu Mật ra khỏi trạm thu nhận, để đối phương đâm lưng bóp chân cho mình.

Cho dù không có Đào Thanh Thanh thì bên người Ôn Văn cũng không thiếu người hầu hạ.

“Hey, dừng một chút, giúp chúng tôi với!”

Đột nhiên giọng nói một cô gái vang lên, quái vật địa cung dừng lại.

Ôn Văn nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy một cô gái tóc xõa tung mặc váy vàng nhạt đang quơ quơ tay với quái vật địa cung.

Trên đầu cô gái là hai chiếc tai thỏ cụp lông xù, gương mặt thoạt nhìn chỉ là một nhóc loli mười hai mười ba tuổi, nhưng đôi chân to dài làm chiều cao của cô đạt tới gần một mét bảy.

“Chậc, thế mà lại là một nhóc thỏ yêu, chán sống rồi hay sao mà dám gọi mình?”

Quái vật địa cung quay đầu lại, bốn con mắt trừng thỏ yêu, nước bọt ào ào chảy ra.

Hiện giờ trong đầu nó chỉ có đầu thỏ cay và đuôi thỏ cay...

Bị quái vật địa cung nhìn chăm chăm, lỗ tai thỏ yêu dựng thẳng, lấp ba lấp bấp nói với Bạch Tiểu Mật: “Chị gái ơi, có thể quản thú cưỡi của chị một chút không, em có hơi sợ...”

Ánh mắt quái vật địa cung lộ ra tia hung ác, suýt chút nữa đã tiến tới gặm nát đầu con thỏ yêu này.

Ai là thú cưới chứ, cả nhà mày mới là thú cưới.

Ôn Văn vỗ vỗ lưng nó, quái vật địa cung liền thành thật nằm xuống, không sai, nó chính là thú cưng của đại gia Ôn Văn....

Nhìn thỏ yêu luống cuống ở dưới đất, Ôn Văn ngẫm nghĩ một chút liền biết là chuyện gì.

Ôn Văn nằm trên lưng quái vật địa cung, thỏ yêu từ dưới đất nhìn lên không thấy được anh nên cho rằng Bạch Tiểu Mật đang bóp chân cho Ôn Văn mới là chủ nhân của quái vật địa cung.

“Này đúng là thú vị...”

Ôn Văn từ trên lưng quái vật địa cung ngồi dậy, nhìn thỏ yêu kia: “Tôi là người bảo vệ của Bạch Tiểu Mật đại nhân, cô có chuyện gì cần nhờ đại nhân nhà tôi vậy?”

Vốn thỏ yêu nhìn thấy Ôn Văn thì đã chuẩn bị bỏ trốn, nhưng vừa nghe Ôn Văn nói mình là người bảo vệ của Bạch Tiểu Mật thì an tâm, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Mật tràn đầy ngưỡng mộ.

“Người bảo vệ?”

Vẻ mặt Bạch Tiểu Mật ngờ ngạc, sao tự dưng Ôn Văn lại trở thành người bảo vệ của cô vậy?

“Tôi muốn biết con thỏ yêu này muốn làm gì, cô phối hợp cho tốt vào, bằng không tôi cắt đuôi cô đấy.” Ôn Văn tiến tới bên tai Bạch Tiểu Mật, giọng điệu âm u nói.

Nghe thấy lời Ôn Văn, Bạch Tiểu Mật bụm đuôi, lập tức ra về đặc biệt kiêu ngạo nói với thỏ yêu: “Cô có chuyện gì cần tôi giúp đỡ?”

Một lát sau, quái vật địa cung nằm úp sấp, nhàm chán ngáp một cái.

Ôn Văn dựa trên người quái vật địa cung, mà Bạch Tiểu Mật và thỏ yêu ngồi trên bãi cỏ phía trước, chuẩn bị nghe thỏ yêu kể chuyện xưa.

Thỏ yêu vừa định mở miệng thì từ trong túi lòi ra hai củ cà rốt, phân biệt đưa cho Ôn Văn và Bạch Tiểu Mật, sau đó mới bắt đầu kể.

“Tôi là Bạch Tiểu Bạch, tới từ thôn thỏ của thảo nguyên Xanh.”

Ôn Văn nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, sao có cảm giác sau khi thỏ yêu nói xong thì phong cách trong lĩnh vực tối tăm cũng thay đổi.

Anh đang xử vấn đề vong linh bất tử chứ đâu phải đối phó đám quái vật trong truyện cổ tích nhỉ?

“Nửa tháng trước thôn thỏ bọn tôi bị vong linh mạnh mẽ tấn công, ngay cả trưởng thôn Bạch Tiểu Mạn cũng vì thế mà chết, thế nên tôi mới ra ngoài để tìm kiếm sự giúp đỡ.”

“Vong linh mạnh mẽ gì?” Ôn Văn tò mò hỏi.

Sau khi hỏi xong thì Ôn Văn thuận tiện gặm cà rốt, sau đó anh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, củ cà rốt này thế mà lại có vị sữa bò.

Bạch Tiểu Bạch cũng sững sốt, sờ sờ tai nói: “Tôi cũng không biết...”

“Vậy cô muốn cầu viện cái quỷ gì?”

Ôn Văn trợn trắng mắt, chuẩn bị đuổi con thỏ yêu này đi rồi tiếp tục tìm kiếm manh mối hữu dụng.

Bạch Tiểu Bạch liếc nhìn Ôn Văn, khó hiểu hỏi Bạch Tiểu Mật: “Chị Mật à, sao người bảo vệ của chị cứ ngắt ngang cuộc nói chuyện của chúng ta vậy?”

Bạch Tiểu Mật run run, sau đó cười gượng nói: “Hắn khá... nhanh mồm nhanh miệng.”

Chương 809 - Gọi tên

Bạch Tiểu Bạch phát hiện quan hệ của Ôn Văn và Bạch Tiểu Mật có chút không giống chủ tớ bình thường.

Nhưng Bạch Tiểu Bạch cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ ôm lấy tay Bạch Tiểu Mật thân thiết cọ qua cọ lại, hai bọn họ đều là thỏ yêu, trời sinh khá thân thiết.

Khóe miệng Bạch Tiểu Mật giật giật, cắn một ngụm cà rốt để giảm bớt xấu hổ, nhưng vừa ăn vào miệng thì hai mắt lập tức tỏa sáng, củ cà rốt này thế mà lại có vị bít tết!

Thấy biểu cảm của Bạch Tiểu Mật, ánh mắt Ôn Văn nhìn Bạch Tiểu Bạch trở nên gian xảo.

Chờ đến khi cùng con thỏ này tách ra, nhất định phải cướp sạch cà rốt!

Cọ một hồi thì Bạch Tiểu Bạch bắt đầu kể lại hoàn cảnh khó khăn của mình, Ôn Văn cũng nhẫn nại cố nghe xong, dù sao cũng là chính anh yêu cầu vai diễn người bảo vệ, ít nhất cũng phải diễn xong.

Có điều làm Ôn Văn kiên nhẫn như vậy là vì có nguyên do khác, con thỏ này rất sạch sẽ.

Anh đeo mặt nạ của Diêm Tu, có thể thấy được ô uế dính trên người quái vật.

Trên người con thỏ yêu này có rất ít ô uế, còn sạch sẽ hơn phần lớn nhân loại, chưa từng giết hại con người.

Cái gọi là thảo nguyên Xanh thật ra là một mảng thảo nguyên ở gần hồ Thanh Thâm ở gần đó, diện tích cũng không lớn.

Người ở đó dùng thỏ làm vật tổ, tiến hành thờ cúng nguyên thủy, sau đó thảo nguyên Xanh xuất hiện một thôn thỏ.

Thôn thỏ sinh sống ngăn cách với người bình thường, dân bản xứ cũng không biết thôn này tồn tại.

Hàng năm sau vụ thu hoạch dân bản xứ sẽ đặt một lượng lớn cà rốt ở gần thôn thỏ, ngày hôm sau số cà rốt này sẽ biến mất nên bọn họ thành kính tin tưởng rằng có thỏ che chở bảo vệ cho mình, vì thế hoạt động thờ cúng vẫn luôn tồn tại.

Mà cũng bởi vì số cà rốt này nên thôn thỏ rất có hảo cảm với bộ tộc này, tiến hành che chở ở một mức độ nhất định.

Đám thỏ làm đồng cỏ ở thảo nguyên Xanh tươi tốt hơn, gia súc trưởng thành nhanh hơn khỏe mạnh hơn, bình thường khi xuất hiện chút quái vật nhỏ thì thỏ yêu cũng có thể ra tay giải quyết.

Nghe Bạch Tiểu Bạch kể tới đây, trong lòng Ôn Văn hơi chát động, vị trí ánh mắt của mặt nạ không ngừng xuất hiện gọn sáng trắng đen, anh gia tăng cảm nhận quan sát Bạch Tiểu Bạch thì phát hiện một chút tia sáng.

Quả nhiên Bạch Tiểu Bạch khác với Bạch Tiểu Mật, không chỉ thuần túy là yêu linh, chủ yếu là Bạch Tiểu Bạch có mang theo đặc tính của sức mạnh tín ngưỡng, hẳn là tín ngưỡng của bộ lạc nguyên thủy sống gần thảo nguyên Xanh đã xúc tiến sinh ra sinh vật cùng loại với tín ngưỡng.

Vì thế bọn họ mới sinh sống hòa hợp đến vậy với bộ tộc thảo nguyên Xanh, hơn nữa trên người cũng không có chút ô uế nào.

Nói một hồi thì vẻ mặt Bạch Tiểu Bạch trở nên suy sụp.

Tại ương vong linh bùng nổ trên cao nguyên Thanh Tích, thảo nguyên Xanh tự nhiên cũng không may mắn thoát nạn.

Vong linh bất tử tiêu diệt hơn phân nửa bộ tộc ở thảo nguyên Xanh trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ còn lại một nửa số người, bọn họ được nhóm thổ yêu đưa tới gần thôn.

Bên ngoài thôn thổ có kết giới ngăn cách với thế giới bên ngoài, vì thế lúc ban đầu vẫn còn an toàn.

Nhưng dần dần thì sự việc trở nên không đúng, trong thôn thường xuyên có nhân loại mất tích, thậm chí ngay cả thổ có siêu năng lực cũng sẽ nửa đêm lặng lẽ bỏ đi khỏi thôn, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Dưới sự lãnh đạo của trưởng thôn Bạch Tiểu Mạn, bọn họ tìm ra được nguyên nhân tai nạn.

Là mỗi người mất tích trước khi mất tích đều nghe thấy có người gọi tên mình!

Ôn Văn vốn đang ngáp dài ngáp ngắn, vừa nghe tới mấy chữ ‘có người gọi tên’ thì lập tức híp mắt.

Anh đi tới ngồi bên cạnh Bạch Tiểu Bạch, bất thành linh hỏi: “Cô nói trước khi bọn họ mất tích thì đều nghe thấy có người gọi tên mình à?”

Bạch Tiểu Bạch giật thót, lập tức chen qua chỗ Bạch Tiểu Mật, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, nghe nói là giọng của một người đàn ông.”

“Người nghe thấy tiếng gọi thì buổi tối vài ngày sau sẽ giống như mê muội tự mình thoát ra khỏi thôn, sau đó một đi không trở lại.”

“Cho dù trời bọn họ lại cũng vô ích, như vậy chỉ làm bọn họ đột ngột biến mất một cách thần bí.”

Ôn Văn nằm trên mặt cỏ, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Vốn anh chỉ muốn nghe thử xem Bạch Tiểu Bạch muốn nói gì, không thực sự muốn giúp đỡ.

Hiện giờ tỉnh Thanh Tích có quá nhiều người ngay cả chính mình cũng lo không xong, Ôn Văn sẽ không từ bỏ mục đích mình tới đây để đi cứu một thôn làng phi nhân loại.

Nhưng nếu nơi đó xuất hiện quái vật kêu gọi tên thì tình huống đã khác.

Bởi vì rất có thể kẻ mà Ôn Văn muốn tìm đang ở gần cái thôn này!

Hơn nữa người thôn tỏ nghe thấy lời kêu gọi thì đều biến mất một cách thần bí trong đêm, có khi nào Ôn Văn cũng có ngày đó hay không?

Có thể nào năng lực này vẫn không có hiệu quả bởi vì thực lực của Ôn Văn quá mạnh?

Không quản là thế nào, Ôn Văn chắc chắn sẽ tới thôn tỏ một chuyến.

Bạch Tiểu Bạch không cảm nhận được biến hóa của Ôn Văn, tiếp tục nói ra chuyện mình biết.

Mỗi ngày đều có người biến mất, cứ tiếp tục như vậy thì thôn yêu và người bình thường trong thôn đều sẽ chết hết.

Vì thế trưởng thôn Bạch Tiểu Mạn có thực lực thượng tự lên đi theo người rời thôn vào buổi tối, muốn xem thử là ai đang tính kế thôn bọn họ.

Nhưng từ sau đêm đó thì Bạch Tiểu Mạn cũng không trở lại thôn nữa, trong thôn cũng rơi vào khủng hoảng, không còn ai dám đi theo tìm hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Không có trưởng thôn thực lực thượng tự, trong thôn chỉ còn bốn thổ cấp Tai Nạn là Bạch Tiểu Hỉ, Bạch Tiểu Lại, Bạch Tiểu Phế, Bạch Tiểu Mỹ, bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng giữ cho thôn được vận hành.

Nếu không còn cường giả bảo vệ thôn, thôn tỏ sẽ diệt vong.

Vốn Bạch Tiểu Bạch ra ngoài lần này để tìm sự trợ giúp từ mật giáo Minh Vương, nhưng hiện giờ bản thân mật giáo Minh Vương cũng không lo xong thân mình, căn bản không thể cung cấp sự trợ giúp cho thôn thổ.

Vì thế khi Bạch Tiểu Bạch thấy Bạch Tiểu Mật cười quái vật địa cung liền xem cô như hi vọng cứu vớt thôn thổ.

Bạch Tiểu Mật cũng là thổ yêu, hơn nữa thú cười có cấp bậc ngang cấp với bốn cao thủ trong thôn, thực lực của người bảo vệ lại sâu không lường được.

Chỉ cần Bạch Tiểu Mật đồng ý giúp đỡ thì nói không chừng có thể giải quyết được nguy cơ lần này.

Sau khi nói xong, Bạch Tiểu Bạch nước mắt lưng tròng nhìn Bạch Tiểu Mật: “Chị Mật à, em đã kể xong rồi, chị có thể giúp thôn bọn em không?”

Nếu Bạch Tiểu Mật không giúp, Bạch Tiểu Bạch cũng không dám yêu cầu quá đáng, đám thổ ngục này sẽ không làm được hành vi bất cóc không có đạo đức như vậy.

Nhưng có lẽ cô nàng sẽ tiếp tục đi tìm sự giúp đỡ, cho đến khi chết trên đường.

Bạch Tiểu Mật cho rằng Ôn Văn sẽ không đồng ý, vừa định từ chối thì nghe thấy Ôn Văn thông qua trạm thu nhận truyền âm tới, vì thế cô nắm tay Bạch Tiểu Bạch nói: “Bọn tôi sẽ giúp.”

Bạch Tiểu Bạch vui tới phát khóc, khóc tới mức xì ra bong bóng nước mũi.

Ôn Văn đột nhiên tới gần, giọng nói âm u nói: “Có điều bọn tôi sẽ không làm không công, bọn cô cần phải trả chút đền bù.”

Bạch Tiểu Bạch sững sốt, sau đó khiếp sợ nói: “Bọn tôi không có tiền...”

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng: “Tôi muốn cà rốt!”

Bạch Tiểu Bạch: “...”

Khoảng cách từ vị trí của Ôn Văn tới thảo nguyên Xanh cũng không quá gần, với tốc độ bò của quái vật địa cung, ước chừng phải hai ngày mới tới được.

Mà ban đêm trong lĩnh vực tối tăm rất nguy hiểm, tỷ lệ bị quái vật tập kích cao hơn ban ngày rất nhiều, rất khó di chuyển bình thường.

Nếu chỉ có bản thân Ôn Văn thì đương nhiên sẽ không có quái vật nào dám trêu chọc, cũng có thể tiến vào trạm thu nhận.

Nhưng dẫn theo gánh nặng Bạch Tiểu Bạch, xác xuất bị quái vật tấn công tăng lên vùn vụt, vì thế cần tìm nơi để ở tạm một chút.

Cũng may Bạch Tiểu Bạch cũng coi như hiểu biết khu vực này, vì thế đã cung cấp cho Ôn Văn một địa điểm tốt để ở tạm.

Nơi đó chính là Cam Triết Tự.

Chương 810 - Doanh trại che chở

“Ày, đại sư Đạt Thiện là người tốt.”

“Lúc ta cùng Bạch Tiểu Hi tới Cam Triết Tự, hắn còn trả lại cho tôi thiệt nhiều cà rốt.”

“Có điều đại sư Đạt Thiện là người mặt liệt, lúc nào cũng trông như tâm trạng không tốt vậy, hai người đừng để ý.”

Bạch Tiểu Bạch ngồi trên đỉnh đầu quái vật địa cung, cái miệng nhỏ chóp chép nói không ngừng, thỉnh thoảng còn liếc nhìn về phía sau, trong mắt lộ rõ không nở.

Trước khi lên đường, kẻ bảo vệ đáng ghét kia đã cướp đi một tấn cà rốt của cô!

Chỉ cho chị Mật vài củ, còn lại thì chính hắn cất hết, cứ một chốc lại gặm một củ.

Nhưng mà một tấn cà rốt này vẫn chưa đủ, sau khi chuyện được giải quyết còn phải trả cho hắn mười tấn!

Chỉ một tấn mà Bạch Tiểu Bạch đã phải để dành rất lâu, mười tấn thì phải để tới bao giờ chứ?

Phải biết là số cà rốt này không phải cà rốt bình thường, là cà rốt được năng lực của cô cải tạo qua!

Mỗi củ cà rốt đều có hương vị ngẫu nhiên, trước khi ăn không ai biết đó là mùi vị gì.

Bạch Tiểu Bạch được xem là một thỏ yêu, có được năng lực giống như Lâm Lộ, cũng chính là cường hóa hai chân tung ra cú đá mạnh mẽ và tiến hành di chuyển với tốc độ cao.

Ngoài ra Bạch Tiểu Bạch còn một khả năng là ở phần bụng trời sinh có được một không gian.

Không gian này chỉ có thể dùng để chứa cà rốt, cà rốt bỏ vào vĩnh viễn sẽ không hư, sau khi bỏ vài ngày sẽ có hương vị ngẫu nhiên.

Vì thế Bạch Tiểu Bạch rất được cưng chiều ở thôn thảo, dù sao thì chỉ có cô có thể chế tạo ra cà rốt có hương vị kỳ lạ.

Làm Bạch Tiểu Bạch buồn bực là vì sao Ôn Văn đeo mặt nạ nhưng vẫn có thể ăn cà rốt như thường, cô nhìn hơn nửa ngày cũng không rõ Ôn Văn làm sao ăn được.

Đột nhiên động tác của Ôn Văn cứng đờ, trực tiếp ném bay củ cà rốt trong tay.

“Phì phì phì, thế mà lại là vị cứt chim!”

Hai thỏ yêu khó hiểu nhìn Ôn Văn, làm sao Ôn Văn biết cà rốt có vị cứt chim?

Lẽ nào....

Sắc trời dần tối đi, nhóm Ôn Văn rút cuộc cũng tới gần Cam Triết Tự.

Hai chân trước của quái vật địa cung đã biến thành đỏ như máu.

Bởi vì thể hình của nó không lồ nên dọc theo đường đi đã gặp bốn đợt vong linh bất tử tập kích.

Thực lực của đám vong linh bất tử này cũng không mạnh mẽ, vì thế chỉ dựa vào hai móng vuốt của quái vật địa cung đã có thể dễ dàng xé nát chúng.

Ôn Văn thử vài lần cũng không thể tóm đám vong linh bất tử này vào trong trạm thu nhận, bởi vì sức sống của chúng nối liền với lĩnh vực tối tăm này.

Muôn bắt quái vật thì có lẽ phải chờ tới khi giải quyết được lĩnh vực tối tăm này.

“Ồ, Cam Triết Tự này còn có cả tường vây à?”

Từ xa nhìn tới Cam Triết Tự thì thấy một tường rào rất cao, bên trong tỏa ra từng trận khói bếp.

Đi dạo trong lĩnh vực tối tăm lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một nơi có hơi người như vậy.

Ôn Văn mở mắt gương, thấy rõ tình huống bên kia.

Xung quanh Cam Triết Tự dựng lên tường rào thật cao, bên trong tường vây có rất nhiều người, cổng lớn mở ra, hai người đàn ông cầm cây chia canh giữ hai bên.

Hai người này đều là người bình thường, cho dù cầm chia thì cũng chỉ có thể đe dọa được vài thợ săn nhỏ yếu chứ tuyệt đối không chống đỡ được vong linh bất tử, cho dù là con yếu nhất.

Hành vi của bọn họ trong tình huống bình thường có lẽ là phòng thủ nghiêm mật, nhưng trong lĩnh vực tối tăm thì chính là hoàn toàn không phòng thủ gì cả.

Suy nghĩ kỹ một chút thì sau khi tới phạm vi gần Cam Triết Tự thì số lượng quái vật tựa hồ đã ít đi rất nhiều.

Là Cam Triết Tự này có phương pháp xua đuổi quái vật đặc biệt hay bên trong Cam Triết Tự có điều quái lạ?

Bạch Tiểu Bạch nhìn thấy tường vây ở xa xa thì cắn môi, do dự một hồi rồi nói với nhóm Ôn Văn: “Hay là tối nay chúng ta đổi chỗ ở khác đi, nơi này làm tôi có cảm giác không được tốt cho lắm.”

Bạch Tiểu Bạch biết tình huống của cao nguyên Thanh Tích hiện giờ, tình huống của Cam Triết Tự không đúng, tùy tiện tiến vào có thể sẽ gặp nguy hiểm.

“Không sao, tối hôm nay chúng ta cứ ở lại đây.”

Ôn Văn không rõ tình huống ở Cam Triết Tự nên mới muốn tìm hiểu cho rõ.

Với thực lực của anh hiện giờ, chỉ cần không trực tiếp gặp phải cường giả chân tự thì sẽ không gặp nguy hiểm gì cả.

Anh tới nơi này vì tìm kiếm âm thanh đã kêu gọi mình, vì thế không thể bỏ qua bất cứ điểm khác thường nào.

Tuy thôn thổ cũng có hiện tượng âm thanh kêu gọi nhưng không nhất định chính là người Ôn Văn muốn tìm.

Ôn Văn thu quái vật địa cung vào trạm thu nhận, để hai thổ yêu thu lại đặc điếm thổ yêu, chính anh thì biến những mảng màu đen trắng đáng sợ trên mặt thành dạng bột như gấu trúc.

Sau khi thay đổi xong, khi chất lạnh lòng âm u trên người Ôn Văn cũng đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại ngây ngơ và chân thành...

Ba người giả vờ như dáng vẻ kẻ chạy nạn, chậm rãi tiếp cận cổng lớn Cam Triết Tự.

Không chờ bọn họ tiếp cận hai người cầm chia canh giữ ở ngoài cổng đã có một người đàn ông quần khăn cổ màu đỏ dẫn theo vài cấp dưới tiến ra nghênh đón nhóm ba người Ôn Văn vào trong.

Người đàn ông quần khăn cổ màu đỏ này quần thạch cao trên cánh tay, nhìn thấy tạo hình của Ôn Văn thì có chút sững sốt, nhìn hai thổ yêu thì lại có chút không đành lòng.

Nhưng trải qua phút do dự ngắn ngủi, hắn vẫn đưa tay về phía Ôn Văn nói: “Xin chào, tôi là Tô Nặc, nơi là doanh trại che chở Cam Triết Tự...”

Ôn Văn không bắt tay mà chỉ quan sát tình huống bên trong tường vây làm Tô Nặc có chút xấu hổ.

Không gian bên trong tường vây rất lớn, đủ để chứa một thôn làng nhỏ ngàn người, rất nhiều người đang vội vàng xây nhà và hoạt động cộng đồng.

Nhóm người kia có khoảng hai trăm người, bọn họ đang xây dựng ngôi nhà tương lai của mình.

Tô Nặc đứng bên cạnh Ôn Văn, xúc động nói: “Thế giới đã gần hủy diệt rồi, nhân loại nghênh đón diệt vong, trước thời khắc diệt vong đó thì doanh trại che chở Cam Triết Tự chính là nơi an toàn duy nhất.”

“Ở nơi này sẽ không bị quái vật tấn công, hơn nữa còn có đủ thức ăn, chỉ cần có thể cống hiến sức mạnh tập thể thì sẽ không bị vất bỏ...”

Ôn Văn quay sang hỏi: “Ý của ông là nếu không cố gắng sức mạnh cho tập thể thì sẽ bị vất bỏ?”

Tô Nặc lúng túng: “Dù sao thì cũng là ngày diệt vong, muốn tiếp tục sống thì không thể nuôi người lười biếng...”

Tiếp đó hẳn không để Ôn Văn có cơ hội đặt câu hỏi, cứng rắn xoay chuyển đề tài: “Nơi này của chúng tôi có thể được bình yên vô sự là nhờ có thần linh vĩ đại phù hộ!”

“Cũng vì e ngại uy năng của thần linh nên đám quái vật kia mới không dám tiến vào doanh trại che chở, hơn nữa chúng ta còn có thể nhận được lương thực không ngừng.”

“Chúng ta sẽ thành lập một thành phố ở đây, hưởng thụ niềm vui trước khi ngày diệt vong ập tới.”

“Thần linh...” Giọng điệu của Ôn Văn nghiêm túc hơn một chút: “Là Phật tổ Minh Vương?”

Tô Nặc lắc đầu thật mạnh, sau đó chỉ một pho tượng màu máu xù xì.

“Không, Phật tổ Minh Vương chỉ là bán thần.”

“Chúa cứu thế của chúng ta chính là chúa tể Tinh Hồng vĩ đại!”

Chương 811 - Chúa tể Tinh Hồng

Nghe thấy hai từ chúa tể, trong lòng Ôn Văn có chút giật thót.

Lẽ nào doanh trại che chở này có tín ngưỡng trực tiếp thông tới Chúa Tể Tối Cao ở thế giới trong?

Nhưng sao Ôn Văn lại không biết ở thế giới trong có một vị chúa tể Tinh Hồng nhỉ?

Tuy lấy đồ tươi làm tên có hơi phèn phèn nhưng chúa tể chính là sự tồn tại làm chủ nhân trước của trạm thu nhận rất e dè, thậm chí là có phần sợ hãi.

Pho tượng ở trước mặt cao năm sáu mét, hơn nữa còn rất thô ráp, cơ bản không thể nhìn ra hình người, trên mặt hình như còn có vài vết sẹo.

Trên pho tượng này có một luồng sức mạnh khó có thể diễn tả, chứng minh pho tượng kia quả thực có thể tiếp nhận tín ngưỡng, tín ngưỡng trong doanh trại che chở sẽ quán quanh pho tượng đó, sau đó sẽ gửi tới sự tồn tại được chỉ định.

Có khả năng là vì bản thân Ôn Văn được đám quỷ mở tín ngưỡng nên anh có thể dễ dàng nhìn ra đây tuyệt đối không phải pho tượng của chúa tể!

Có thể tự xưng là Thần Tinh Giới đã là dát vàng lên mặt rồi!

Cũng không biết từ đâu ra mà dám tự xưng là chúa tể!

Căn cứ theo suy đoán của Ôn Văn, đây chỉ là một quái vật chân tự muốn mượn tín ngưỡng của dân chạy nạn để thu hoạch thần tính, trở thành thần linh.

Tô Nặc tức giận nhìn Ôn Văn, tiếng cười nhạt khi này rõ ràng có thể coi là khiêu khích.

Ôn Văn vội xua tay, ý bảo mình không phải cố ý, sau đó chỉ pho tượng nói: “Màu đỏ trên pho tượng hẳn là máu người đi, hiện giờ ở cao nguyên Thanh Tích này chỉ có máu người mới có màu rực rỡ như vậy...”

Tô Nặc né tránh tầm mắt Ôn Văn, không trả lời vấn đề anh đã hỏi, chỉ dùng giọng điệu cứng rắn nói: “Nơi này là chỗ vui

chơi duy nhất trước khi ngày tận thế ập tới, nếu mọi người muốn sống ở nơi này thì cần làm ra công hiến.”

“Vậy bọn tôi cần cống hiến gì?” Ôn Văn tò mò hỏi.

Tô Nặc nói thật nhanh: “Đàn ông thì có thể tham gia xây dựng khu vui chơi, không thì canh giữ doanh trại, phụ nữ thì có thể đi nấu cơm, hoặc là... đi phụng dưỡng nhóm sứ giả.”

“Mặt khác, nếu mọi người có tài nghệ nào đó, ví dụ như hội họa, ca hát, khiêu vũ, chỉ cần có thể làm mọi người vui vẻ thì cũng tư cách ở lại nơi này.”

Xây dựng, trông coi, làm cơm là hợp lý, nữ giới đi hầu hạ những kẻ đặc quyền thì Ôn Văn cũng có thể hiểu được, nhưng hoạt động giải trí là sao?

Trong hoàn cảnh cao nguyên Thanh Tích hiện giờ, doanh trại che chở còn có thời gian để vui chơi giải trí sao?

Thấy Ôn Văn suy tư, Tô Nặc vỗ vai Ôn Văn nhưng không nhìn vào mắt anh.

“Điều cần nói tôi đã nói hết rồi, muốn ở nơi này thì công hiến sức mạnh, cống hiến thế nào thì cho mọi người một ngày để suy nghĩ, nếu mọi người không muốn ‘cống hiến’ thì thừa dịp hiện tại mau ‘rời đi’ đi.”

Tô Nặc nhấn mạnh hai chữ rời đi, Ôn Văn liền hiểu là có ý gì.

Thế Ôn Văn lại giả vờ như nghe không hiểu, gật đầu nói: “Ở nơi này có ăn có uống, còn không sợ quái vật tập kích, sao bọn tôi phải rời đi chứ, ngày mai bọn tôi sẽ nói rõ mình sẽ đóng góp thế nào.”

Tô Nặc nhìn Ôn Văn thật sâu, không nói thêm gì mà trực tiếp đi về phía chùa miếu.

Hiện giờ Cam Triết Tự giống như tòa cung điện ở bên trong doanh trại che chở, chỉ có người có địa vị nhất định mới có thể ở bên trong Cam Triết Tự.

Mà trong doanh trại che chở, mỗi khi có cư dân mới gia nhập Tô Nặc sẽ tiến vào Cam Triết Tự báo cáo.

Sau khi tiến vào chùa, Tô Nặc dừng lại, vẻ mặt có chút phức tạp.

Cũng không biết ba người kia quyết định ở lại doanh trại che chở là tốt hay xấu đối với bọn họ.

Trong lòng Tô Nặc hiểu rõ, cuộc sống trong doanh trại che chở này cũng không phải đều là mặt tốt đẹp.

Nhưng hẳn cũng chỉ có thể làm như vậy, bởi vì có thêm người mới thì người trong doanh trại, bao gồm cả chính hẳn sẽ càng an toàn hơn.

Hơn nữa nếu ba người tị nạn kia ở bên ngoài thì chưa chắc có thể sống quá hai ngày, nhưng ở trong doanh trại che chở, chỉ cần vận may không quá kém thì có thể sống rất lâu...

Tô Nặc chỉ có thể tự an ủi mình...

Một đôi tay từ phía sau vươn tới ôm lấy eo hẳn, Tô Nặc biết là Tần Thục Hà.

“Anh đã nói lời không nên nói rồi.” Tần Thục Hà ở sau lưng hẳn khẽ thì thầm.

Tô Nặc cứng ngắc, sau đó cười gượng vài tiếng, giống như không hiểu lời Tần Thục Hà có ý gì.

“Anh không cần phải sợ, em sẽ không nói lại với sứ giả, em chỉ muốn nói cho anh biết, em vẫn là Thục Hà của anh...”

Tô Nặc thở dài một hơi, xoay người lại ôm lấy Tần Thục Hà, sợ dĩ hẳn ở lại doanh trại che chở, đồng thời đảm nhiệm vị trí quan trọng cũng là vì Tần Thục Hà.

Tuy có lẽ cô ấy đã không còn là người, nhưng ngoại trừ vết hẳn thì cô ấy không có biểu hiện gì khác với nhân loại bình thường.

Cô ấy có tất cả ký ức khi còn sống, vẫn dịu dàng hết như trước.

Đôi với Tô Nặc thì như vậy đã đủ rồi.

Sau khi Tô Nặc rời đi, một người phụ nữ trung niên dẫn nhóm Ôn Văn tới một căn phòng vừa mới xây xong.

Một lát sau cô lại mang tới ba tấm ván giường và chăn nệm, sau đó nói vài điều cần biết ở trong doanh trại, sau khi nói xong thì rời khỏi nơi này.

Có điều Ôn Văn có thể nhìn ra được đối phương muốn nói gì đó, chỉ là cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Căn phòng này không lớn nhưng đồ đạc cần dùng thì đều có cả, đối với người bình thường thì có một nơi an ổn như vậy để ở thì đúng là quá may mắn.

Bạch Tiểu Bạch kéo tay áo Ôn Văn, nước mắt lưng tròng nhìn anh: “Không phải ông nói chỉ ở tạm thôi à, không phải ông sẽ tới cứu thôn thổ à, ông đã lấy cà rốt của tui rồi...”

Ôn Văn búng đầu cô gái: “Sao cô ngu ngốc quá vậy, cô cảm thấy tôi thật sự muốn ở lại đây sao, ở đây làm gì thoải mái bằng phòng tổng thống chứ?”

“Chỉ cần một đêm đã đủ để tôi giải quyết vấn đề ở nơi này rồi, có điều đại sư Đạt Thiện mà cô nói có lẽ đã không còn trên đời nữa rồi.”

Bạch Tiểu Bạch có chút mất mát, lạch bạch chạy tới chỗ Bạch Tiểu Mật, hai con thổ nắm tay nhau không biết đang nói gì.

Nếu Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng thì thậm chí có lẽ Ôn Văn còn muốn nghe lén một chút, nhưng hai con thổ thì có thể nói cái gì chứ, dù sao thì cũng lú rú rất âm ỉ.

Ôn Văn cầm một tấm ván gỗ nhỏ đi ra khỏi cửa phòng ngồi quan sát doanh trại che chở nho nhỏ này, chỉ xem một hồi đã phát hiện chút manh mối.

Tô Nặc có lẽ là người thường có địa vị cao nhất ở đây, nhưng nơi này không chỉ có người thường, còn có một loại người có địa vị cao hơn Tô Nặc, chính là sứ giả.

Căn cứ theo lời bà thím kia nói, trong doanh trại che chở có bốn vị sứ giả, ba sứ giả và một vị đại sứ giả.

Thông qua mắt gương, Ôn Văn phân biệt tìm được ba vị sứ giả.

Bọn họ rất dễ nhận diện, bởi vì trên người đều mặc áo bào màu đỏ, hẳn là dùng máu người nhuộm thành.

Một người trong số đó có vóc người thon gầy, thường xuyên đi tới đi lui trong doanh trại, tựa hồ đang điều tra tai họa ngầm, nhưng Ôn Văn biết dưới lớp áo chùng rộng thùng thình kia không có chân, có lẽ hẳn là sứ giả giám sát mà bà thím đã nói.

Một tên khác có thể hình to lớn, thỉnh thoảng đi ra ngoài một chuyến, lúc trở lại sẽ mang theo vài cây đại thụ, hoặc là một tảng đá lớn hoàn chỉnh, hẳn là sứ giả sức mạnh to lớn.

Vị sứ giả cuối cùng có thể hình bình thường, tay cầm một cái lưỡi hái cao hơn thân người, cây gỗ và tảng đá do sứ giả sức mạnh mang tới sẽ bị hắt cắt xén thành nguyên liệu có thể trực tiếp sử dụng, hẳn là sứ giả lưỡi hái.

Hơi thở của ba vị sứ giả này tương tự với đám quái vật Ôn Văn gặp ở bên ngoài, thực lực đều ở cấp bậc Tai Nạn hạ tự.

Ngoài ba kẻ này thì ở trong chùa có một hơi thở thượng tự, hẳn chính là đại sứ giả.

Nhưng chỗ đại sứ giả ngồi không có gương, vì thế Ôn Văn không biết dáng vẻ kẻ này dài ngắn thế nào.

Chương 812 - Tiệc tối lửa trại

Ngoại trừ bốn vị sứ giả thì còn có mười mấy người có hơi thở sống không ra sống, chết không ra chết.

Thực lực của những người này phần lớn nằm ở mức cấp Tai Họa cấp Tai Hại, chỉ có một người cấp Tai Nạn hạ tự, hơi thở trên người bọn họ rất giống với vị đại sứ giả kia, hẳn là con rối của hắn.

Đối với người có huy hiệu nhân viên thu nhận và mất gương như Ôn Văn, muốn tìm hiểu rõ tình huống ở nơi này là chuyện rất đơn giản, nếu anh muốn san bằng doanh trại che chở này thì có thể ra tay ngay.

Có điều Ôn Văn phát hiện người trong doanh trại hình như đang chuẩn bị gì đó, vì thế anh dự tính quan sát một chút rồi tính tiếp.

Hơn hai mươi phút sau, lửa trại được đốt lên ở trung tâm doanh trại che chở, mọi người dừng làm việc, mang theo nụ cười đi tới xung quanh đồng lửa trại.

Số thịt được ướp đặt nướng xung quanh lửa trại, những món ăn được nấu xong đặt trên bàn ở xung quanh, cung cấp cho mọi người dùng.

Có người ca hát đứng trên đài cao ca hát, có vũ nữ nhảy múa quanh lửa trại.

Toàn bộ doanh trại che chở thực náo nhiệt, mọi người tụ tập lại nghe nhạc xem nhảy múa để thả lỏng.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng quái vật gào rú ở phía xa, giống như đang trợ hứng cho buổi tiệc.

Ôn Văn dẫn theo hai con thỏ, chọn vài món ăn ngon, tùy tiện kiếm chỗ ngồi xuống.

Thức ăn cung cấp cho buổi tiệc rất phong phú, các món ăn ngon muốn gì cũng có, ở trong tình cảnh cao nguyên Thanh Tích hiện giờ thì có vẻ hơi xa hoa lãng phí, càng miễn bàn là trong lĩnh vực tối tăm này.

Hơn nữa Ôn Văn nghe bà thím ở bên cạnh nói rằng, tiệc như thế này mỗi tối đều tiến hành, doanh trại che chở này lấy đâu ra nhiều thức ăn như vậy?

Doanh trại che chở này chắc chắn có con đường liên hệ với thế giới bên ngoài, hơn nữa còn có con đường cung cấp thức ăn.

Ôn Văn kiểm tra đơn giản một phen, xác định trong thức ăn không có độc thì bắt đầu không hề kiêng dè ăn uống.

Dù sao cũng là đồ miễn phí, không ăn thì uống.

Ăn một hồi thì Tô Nặc đi tới ngồi bên cạnh Ôn Văn, bên cạnh hẳn là một người phụ nữ.

Sau khi nhìn thấy người phụ nữ này, động tác của Ôn Văn liền chậm lại, trên cổ người này có một lần khâu rất rõ ràng, phần đầu gút ở gáy thắt một cái nơ con bướm.

“Đây là vợ ông à?” Ôn Văn hỏi.

“Là vị hôn thê của tôi, sau khi trận tai nạn này chấm dứt, tôi sẽ kết hôn với cô ấy.” Tô Nặc nắm tay Tần Thục Hà, mỉm cười nói với Ôn Văn.

Nhìn ánh mắt Tô Nặc, Ôn Văn biết Tô Nặc biết Tần Thục Hà có vấn đề nhưng hẳn không để tâm.

“Nếu đã muốn kết hôn thì làm nhanh một chút đi, bằng không có lẽ sẽ không có cơ hội.” Ôn Văn đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu.

Tô Nặc nghe xong thì sững sốt, tựa hồ nghĩ thông suốt gì đó.

Hắn nghe hiểu Ôn Văn có ý là trận tai họa này chưa chắc sẽ qua đi, vì thế chờ đến khi tai nạn kết thúc mới kết hôn sẽ không quá ôn hòa.

Vì thế Tô Nặc đứng dậy kéo Tần Thục Hà đi tới một góc, chờ tới khi bọn họ quay trở lại, trên mặt Tần Thục Hà có chút đỏ ửng, trên ngón tay vô danh bên trái của hai người đều đeo một chiếc nhẫn.

Tô Nặc nhìn Ôn Văn, có chút khoe khoang nói: “Cám ơn lời nhắc nhở của ông, bây giờ em ấy đã là vợ của tôi rồi.”

Ôn Văn không trả lời, trước đó anh dùng mắt gương quan sát doanh trại che chở từng thấy Tô Nặc lén vuột ve hộp nhẫn.

Vì thế để báo đáp Tô Nặc đã thiện ý nhắc nhở lúc mới gặp, Ôn Văn liền hồi thúc Tô Nặc một chút, bởi vì anh biết rõ Tần Thục Hà không thể sống quá tội nay.

Hai con thỏ ở bên trái Ôn Văn đang thảo luận món nào ăn ngon, Tô Nặc và Tần Thục Hà ở bên phải thân thân thiết thiết, chỉ có Ôn Văn thờ ơ lạnh nhạt không hợp với buổi tiệc.

Không, không chỉ một mình anh không hòa nhập vào buổi tiệc.

Từ đầu đến cuối vị đại sứ giả kia chưa từng xuất hiện.

Sứ giả giám sát ngồi trên cửa sổ ở lầu hai Cam Triết Tự, âm u nhìn buổi tiệc náo nhiệt, tìm kiếm tai họa ngầm lẫn bên trong.

Sứ giả sức mạnh thì ở trong một góc doanh trại, một tay ôm một con bò sống, tay còn lại bóp miệng bò, cái miệng to như chậu máu không ngừng cắn xé thịt bò.

Sứ giả lưỡi hái đứng trên nóc nhà, tay cầm lưỡi hái run nhè nhẹ, hắn rất muốn lao vào trong đám người, cắt bọn họ thành miếng lát như ván gỗ!

Theo buổi tiệc tiến hành, bầu không khí của những người tham gia bắt đầu trở nên kỳ quái, tuy bọn họ vẫn thỏa thích vui cười nhưng trong đáy mắt lại có một tia sợ hãi, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lửa trại dần tắt, một người đàn ông mặc áo choàng đỏ đội vương miện màu vàng từ trong Cam Triết Tự đi tới.

Bên cạnh hắn là sáu cô gái xinh đẹp, có lẽ là những người phụ nữ phụng dưỡng sứ giả mà Tô Nặc đã nói.

Có điều bọn họ đều giống như Tần Thục Hà, trên cổ có vết khâu, không biết nên tính là người sống hay người chết.

Sau khi người đàn ông này xuất hiện, buổi tiệc huyền ảo lập tức trở nên yên tĩnh, mỗi người đều nhìn người đàn ông áo choàng đỏ kia, chăm chú từng hành động của hắn.

Giống như đang chờ mong, cũng giống như sợ hãi.

Người đàn ông liếc nhìn đám người tham gia buổi tiệc, dừng lại một thoáng ở những gương mặt mới, đặc biệt là Ôn Văn và hai thổ yêu làm ánh mắt hắn dừng lại lâu nhất.

Hai cô gái tuy tuổi tác không lớn nhưng dáng vẻ thuộc hàng cực phẩm, có thể biến thành con rối để hầu hạ ba tên thô lỗ kia.

Mà người đàn ông đeo mặt nạ gấu trúc buồn cười kia thì có thể trở thành cây hài của doanh trại che chở, nếu không có tài tấu hài thì làm thịt, lấy mặt nạ của hắn đưa cho người biết tấu hài.

Sau khi đã tính toán xong đám người mới, người đàn ông kia mở miệng: “Xem ra hôm nay lại có thêm vài người bạn đồng hành, vậy tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Lục Kỳ Du, sứ giả lựa chọn, vua của doanh trại che chở!”

“Như mọi người đã thấy, trong ngày tận thế này, doanh trại che chở chính là chỗ vui chơi duy nhất.”

“Mọi người sẽ được hưởng thụ tất cả ở nơi này, bao gồm cả rượu ngon thức ăn ngon, người đẹp ca hát nhảy múa, thậm chí có thể hưởng thụ giấc ngủ an ổn, tất cả đều là nhờ công lao của chúa tể Tinh Hồng!”

“Vì thế hay biết ơn đi, hãy cầu nguyện đi, chỉ có chúa tể Tinh Hồng mới là vị thần duy nhất!”

Lục Kỳ Du dừng lại một chút, giọng điệu trở nên tăm tối.

“Có điều mỗi phần quà tặng của thần linh đều có cái giá của nó, những thứ này không phải tặng không, nếu mọi người

muốn ở nơi này thì nhất định phải tín ngưỡng chúa tể Tinh Hồng!”

“Đồng thời mỗi ngày phải lựa chọn ra một người không thành kính chúa tể Tinh Hồng nhất, hoặc là người cống hiến thấp nhất cho doanh trại, dùng để hoàn trả lại phần ân tình mà chúa tể Tinh Hồng đã che chở nơi này!”

Lông mày Ôn Văn nhướn lên, vỗ tay phụ họa lời nói của Lục Kỳ Du.

Thông qua lời Lục Kỳ Du vừa nói, rất nhiều chuyện đã rõ ràng.

Cái gọi là hoàn lại chính là huyết tể đi?

Lục Kỳ Du bị tiếng vỗ tay cắt lời, chẳng qua hấn cũng không trách móc Ôn Văn.

Bình thường khi hấn nói ra lời này, những người khác đều giữ im lặng, hôm nay là lần đầu tiên có người tỏ ra ủng hộ.

Vì thế hấn ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Như vậy để ta công bố người được chọn hôm nay.”

Hấn vừa dứt lời thì tất cả mọi người đều ngừng thở, chốc nữa Lục Kỳ Du sẽ nói ra một cái tên.

Mà người này... sẽ chết!

Chương 813 - Quy tắc tàn khốc

Lục Kỳ Du kéo dài âm thanh nói: “Người này chính là... vũ nữ Hồng Hiểu Mai!”

Hấn vừa dứt lời, sắc mặt cô gái mặc áo ngực màu xanh da trời và quần cụt trở nên tái nhợt, chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Mà những người khác thì đồng loạt thở phào một hơi.

Tuy người được chọn rất bi thảm nhưng chỉ cần đó không phải là bọn họ thì tốt rồi.

Hồng Hiểu Mai tuyệt vọng nhìn Lục Kỳ Du, không thử phản kháng, bởi vì cô biết phản kháng cũng vô dụng, cô chỉ buồn bã hỏi Lục Kỳ Du: “Tại sao lại là tôi?”

Lục Kỳ Du hiển nhiên nói: “Cô không biết nấu nướng, chỉ biết khiêu vũ... nhưng hôm nay kỹ thuật của cô lại rất kém cỏi, không thể làm mọi người vui vẻ.”

“Đó là vì lúc ban ngày tôi giúp đỡ đám đàn ông xây nhà nên bị thương ngón chân!” Hồng Hiểu Mai khóc thảm nói với Lục Kỳ Du.

Lục Kỳ Du lắc đầu: “Không ai bảo cô phải hỗ trợ làm việc ban ngày, hơn nữa cô giúp chút việc nhỏ như vậy không thể bù đắp được kỹ thuật nhảy múa kém cỏi ngày hôm nay, không thể nghi ngờ cô chính là người cống hiến thấp nhất vào hôm nay.”

Hồng Hiểu Mai dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn những người khác đứng bên đồng lửa, thế nhưng không ai chịu ra mặt giúp cô.

Cuối cùng cô chỉ có thể bất lực bị hai người đàn ông vạm vỡ giữ chặt, miệng bị nhét vải trắng đề phòng cô cắn lưỡi tự sát, sau đó cô bị cắt một vết thương nhỏ ở sau tai và treo ngược trên chiếc giá lớn.

Bên dưới giá là pho tượng thô ráp màu máu, từng giọt từng giọt máu tươi nhỏ vào trên pho tượng.

Ôn Văn không gấp gáp cứu người mà sờ cầm quan sát pho tượng thần.

Vết thương của Hồng Hiểu Mai rất nhạt, với tốc độ này thì có lẽ phải cả đêm mới vì mất máu quá nhiều mà chết, đối với cô đó có lẽ là một loại cực hình, nhưng như vậy thì Ôn Văn cứu trễ một chút cũng không ảnh hưởng tới sự khỏe mạnh của cô.

Máu rơi vào pho tượng làm nó thật chậm rãi bắt đầu biến hóa.

“Thoạt nhìn thì sau khi hấp thu đủ máu người thứ này sẽ biến thành tượng thần chân chính.

“Có điều phương pháp này bị hạn chế rất nghiêm khắc, bằng không với sự hung ác của đám quái vật này, chắc chắn chúng sẽ không kiên trì một ngày chỉ giết một người như thế.”

“Nếu muốn dùng người sống cúng bái pho tượng kia, có vẻ cần một lý do chính đáng và còn phải được những người khác tán thành, như vậy mới có hiệu quả cải tạo tượng thần.”

Người đàn ông mới tiến vào doanh trại che chở Cam Triết Tự hôm nay hoảng sợ đứng đây, muốn trốn khỏi nơi này.

Hắn không muốn một ngày nào đó mình sẽ bị những người này xử tử một cách quang minh chính đại như thế.

Nhưng hắn đi chưa được mấy bước đã bị hai người đàn ông cầm chia ép phải quay trở lại.

Lục Kỳ Du nhìn người đàn ông kia, lạnh giọng nói: “Tất cả mọi thứ trong doanh trại che chở đều không phải miễn phí, nếu ông muốn rời đi thì xin hãy hoàn trả lại tất cả những thứ ông đã hưởng thụ hôm nay.”

Về mặt đối phương có chút bất lực, trong hoàn cảnh như thế này thì muốn sống đã không dễ dàng gì, có thể lấy gì để trả lại cho Lục Kỳ Du chứ?

“Nếu không thể trả lại thì hôm nay ông không thể rời đi, đồng thời người được lựa chọn vào ngày mai sẽ chính là ông.”

Người đàn ông nọ bị dọa tới run rẩy, quỳ rạp xuống đất cầu Lục Kỳ Du tha thứ.

“Tôi, tôi không đi nữa, tôi phải ở lại doanh trại che chở công hiến...”

Lục Kỳ Du hài lòng gật đầu: “Tôi tạm tha cho ông lần này, tôi rất chờ mong sự cống hiến của ông sau này.”

Những cư dân khác trong doanh trại che chở nhìn một màn này mà không hề kinh ngạc, người tiến vào doanh trại che chở này, chỉ cần hưởng thụ những thứ kia thì đừng hòng nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này.

Thật ra lúc ban đầu bọn họ cũng rất chống cự, nhưng so vũ lực với ba vị sứ giả kia thì bọn họ chẳng khác nào con kiến.

Nhưng dần dần bọn họ phát hiện, cuộc sống này tuy có nguy hiểm bị xử tử bất cứ khi nào nhưng so với bên ngoài vẫn an toàn hơn vô số lần.

Hơn nữa mỗi ngày chỉ bị xử tử một người, mà cư dân tị nạn tiến vào doanh trại che chở thì không chỉ một, theo số lượng dân số ngày càng nhiều thì khả năng tới lượt bọn họ sẽ ngày càng thấp.

Vì thế bọn họ phải tiếp nhận quy tắc của doanh trại che chở để có thể sống lâu hơn.

Có lẽ đến khi chính mình bị chọn thì bọn họ mới cảm thấy hối hận.

Nhìn bộ dáng bảo sao nghe vậy của cư dân doanh trại che chở, khóe miệng Lục Kỳ Du nhin không được nhếch lên, thậm chí đạt tới độ cao chỉ thấp hơn khóe mắt một chút.

Nụ cười này làm hấn trông cực kỳ khủng bố, đã không còn giống như nhân loại nữa, nhưng hấn cũng không để ý, dù sao thì người đã tiến vào doanh trại che chở sẽ không vì nụ cười của hấn mà rời đi.

Tùng gương mặt chết lặng kia làm hấn cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Vốn Lục Kỳ Du thích làm tinh thần người khác khôi phục bình thường, nhưng bây giờ thì hấn thích người ta biến thành kẻ điên.

Đùa giỡn tình cảm của loài người, khai quật mặt tối của nhân tính, làm nhân loại vốn tràn đầy hy vọng biến thành con rối dốt nát chết lặng chính là yêu thích của hấn.

Hơn nữa mỗi khi hoàn toàn thay đổi một người, sức mạnh của hấn sẽ tăng cấp từng chút một, vì thế trò chơi này có kéo dài dờ nào hấn cũng không cảm thấy chán.

Trong lúc Lục Kỳ Du say mê, Ôn Văn dùng ngón tay chọc Tô Nặc.

“Ông nghĩ điều này có hợp lý không, cô gái đó chỉ muốn cống hiến nhiều thêm một chút đã gặp phải họa sát thân.”

Tô Nặc cười khổ lắc đầu: “Không hợp lý thì sao chứ, muốn sống sót ở nơi này thì đây là quy tắc nhất định phải tuân thủ, chỉ cần không tới lượt tôi là tốt rồi.”

“Nếu tới lượt ông thì sao?”

“Đến lượt tôi...” Tô Nặc nuốt một ngụm nước bọt, sờ dao nhỏ bên hông.

Ôn Văn khinh thường nói: “Xem đi, khi tới lượt ông, ông cũng không muốn.”

Tô Nặc đẩy Ôn Văn một chút, hạ thấp giọng phẫn nộ nói:
“Đừng có đứng đây giờ giọng đạo đức chỉ trích tôi, ông không hài lòng thì cứ ra mặt đi!”

“Sứ giả ở nơi này còn mạnh hơn đám quái vật ở bên ngoài...”

“Được thôi.”

Tô Nặc còn chưa nói xong thì Ôn Văn đã đứng dậy, chậm rãi đi tới chỗ chiếc giá kia làm người xung quanh kinh hãi.

Tô Nặc đưa tay tới muốn kéo Ôn Văn lại, nhưng cuối cùng hắn vẫn thu tay lại, hắn không muốn bị liên lụy.

Lục Kỳ Du nghe thấy tiếng hô kỳ quái, nụ cười đông cứng lại, quay đầu nhìn về phía vị trí Tô Nặc, không thấy Ôn Văn, nhưng ánh mắt hắn đã dừng lại trên người hai con thỏ yêu.

Hai thiếu nữ một người dựng ngón giữa với hắn, trong mắt đầy khinh bỉ và thương hại, thậm chí còn có ý khiêu khích.

Một người khác thì ngốc nghếch thở phì phò, ôm bụng ợ một cái, tay cầm một củ cà rốt đưa tới bên miệng, do dự không biết có nên nhét vào trong miệng hay không.

“Bọn họ là người mới nhưng lại không hề sợ mình, còn ánh mắt kia là sao, khinh bỉ mình à?”

“Không đúng, tiếng kinh hô trước đó không phải vì hai người này.”

Lục Kỳ Du lập tức quay đầu, liền nhìn thấy người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen kia đang chậm rãi đi tới bên cạnh chiếc giá, sau đó nhanh như chớp dùng chân tung ra cú đá.

Mỗi chân đều đá vào hạ bộ hai người cao lớn đang canh giữ, làm bọn họ đau đớn khụy xuống ôm hạ thân, lăn qua lăn lại dưới đất.

Sau đó người nọ bắt đầu quan sát kết cấu chiếc giá treo, tựa hồ đang suy nghĩ xem làm sao cởi dây thừng ổn định nhất mà ít tổn sức nhất.

Chương 814 - Trận chiến mở màn của Kháp Sứ Bảo

Thấy hành vi của Ôn Văn, vẻ mặt Lục Kỳ Du trở nên vặn vẹo cực độ, ngũ quan trên mặt co lại thành một cục.

Lục Kỳ Du giống như một con thú dữ vọt tới sau lưng Ôn Văn, dùng tay nắm lấy vai anh.

Hắn nhớ kỹ Ôn Văn là người đeo mặt nạ gấu trúc hài hước.

Nhưng khi Ôn Văn xoay người lại, Lục Kỳ Du bị dọa tới lui về sau hai bước.

Trên mặt của Ôn Văn sớm đã không còn là dáng vẻ gấu trúc buồn cười nữa, mà là họa tiết trắng đen quái dị làm người ta cảm thấy sợ hãi cực hạn.

“Lính lác thôi, đừng tới quấy rầy tao.”

Ôn Văn không nhìn tới Lục Kỳ Du, xoay người cởi dây trói, sau đó thả Hồng Hiểu Mai xuống, chỉ cần không phải tư thế treo ngược kia, kiếm đồ bịt vết thương lại thì vết thương nhỏ này sẽ nhanh chóng khép lại.

Động tác của Ôn Văn rất nhẹ nhàng chậm rãi, hơn nữa vẫn chăm chú quan sát pho tượng kia, anh không biết nghi thức tiến hành được phân nửa mà bị cắt ngang thì sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế nhất định phải cẩn thận.

Cũng may pho tượng kia cũng không có uy năng thần kỳ gì, không còn máu loãng thì hoàn toàn an tĩnh lại, bớt đi chút phiền phức cho Ôn Văn.

Thấy dáng vẻ không coi ai ra gì của Ôn Văn, Lục Kỳ Du phần nộ tới cực điểm, đang muốn ra tay bới Ôn Văn thì thấy đối phương tùy tiện búng tay một cái.

Tách một tiếng, một đũa bé có đôi cánh tí hon một trắng một đen đột nhiên xuất hiện, trong miệng còn ngậm nùm vú vàng ròn.

“Kháp Sứ Bảo à, giao người này cho nhóc đấy.”

Lục Kỳ Du có chút sửng sốt, Kháp Sứ Bảo là cái tên quý gì vậy?

Hắn không để ý tới dáng vẻ trẻ con của Kháp Sứ Bảo mà tiếp tục đánh về phía Ôn Văn, nhiệm vụ của hắn là duy trì nghi

thức tiến hành bình thường, không thể để mặc Ôn Văn cứu Hồng Hiểu Mai.

Lúc đi ngang qua Kháp Sứ Bảo, Lục Kỳ Du tiện tay đẩy một chút.

Nhưng cú đẩy này cũng khá dùng sức, cho dù là một con gấu cũng sẽ bị trực tiếp hất bay ra ngoài.

Nhưng Kháp Sứ Bảo không hề sợ hãi, bàn tay nhỏ bé túm núm vú ra, sau đó há mồm ra to hơn cả người mình, cứ như một cái chậu máu khổng lồ.

Lục Kỳ Du vì khinh thường mà trực tiếp đút tay vào cái mồm kia, sau đó bị Kháp Sứ Bảo cắn đứt cả cánh tay.

Kháp Sứ Bảo nhấm nuốt vài cái, sau đó phun phần máu thịt bị nhai nhừ ra ngoài, nôn khan vài tiếng rồi từ trong miệng kéo ra vài sợi mảnh.

Thứ này khó ăn quá đi.

Lục Kỳ Du ôm cánh tay cụt, vẻ mặt khiếp sợ, đũa nhóc này có lai lịch thế nào vậy?

Hắn hét lớn một tiếng: “Bọn mày còn không mau tới hỗ trợ?”

Những người phụ nữ xinh đẹp đi theo sau hắn trước đó lập tức bỏ nhào về phía Kháp Sứ Bảo, bọn họ vốn chỉ là người bình thường nhưng sau khi bị ‘đại sứ giả’ cải tạo thì đã có sức mạnh vượt xa người bình thường.

Kháp Sứ Bảo cũng không dây dưa với bọn họ, đôi cánh đập nhẹ bay vút lên cao.

Ôn Văn cũng không chú ý tới trận chiến này, bởi vì Kháp Sứ Bảo không có khả năng đánh thua.

Ở nơi này ngoại trừ Ôn Văn thì không có kẻ nào có thể thắng được Kháp Sứ Bảo, cho dù là tên đại sứ giả vẫn chưa ra sân kia!

Ngay cả Ôn Văn, nếu không mượn phòng xử lý của ma pháp khí thì cũng chỉ có thể đánh bại Kháp Sứ Bảo chứ không thể giết chết nhóc này.

Dù sao Kháp Sứ Bảo cũng từng là thiên sứ đọa lạc có thực lực cấp Tai Biến!

Kháp Sứ Bảo nhét núm vú vào trong miệng, nhìn Lục Kỳ Du và đám phụ nữ kia chạy tới mà gãi gãi đầu.

Thứ đồ chơi này ăn không ngon, chơi cũng không vui.

Vậy... để bọn chúng trở nên chơi vui hơn đi!

Kháp Sứ Bảo vươn bàn tay nhỏ chỉ về phía Lục Kỳ Du và đám phụ nữ đang chuẩn bị tấn công mình, giọng nói non nớt phát ra hai từ: “Đi... mạn!”

Một luồng sức mạnh quý dị từ người Kháp Sứ Bảo phóng ra ngoài, Lục Kỳ Du và đám con rối của hắn lập tức khựng lại.

Dấu vết trên cổ nháy mắt xuất hiện một đầu sợi, sau đó kẽ móng tay, rốn, dưới nách, mắt, miệng... bất cứ lỗ thủng, bất cứ điểm yếu nào trên da cũng xuất hiện một sợi mảnh.

Những sợi mảnh này buộc chặt bọn họ thành một cuộn sợi đường kính không tới hai mét, chỉ có mặt, lòng bàn tay và lòng bàn chân lộ ra ngoài.

Bàn chân bé xíu của Kháp Sứ Bảo di chuyển rất nhanh, phân biệt từ trong đám cuộn sợi kia túm lấy vài đầu sợi, sau đó kéo đám con rối lên gò đất, dùng chúng làm cầu để đá.

Sau khi Kháp Sứ Bảo đi rồi, ba ánh mắt đầy ác ý đồng thời chăm chú nhìn về phía Ôn Văn, cũng chính là ba vị sứ giả còn lại.

Trước đó Kháp Sứ Bảo quá kỳ dị, thực lực không rõ sâu cạn thế nào, vì thế bọn họ không dám ra mặt đối phó Ôn Văn, nhưng bây giờ Kháp Sứ Bảo đã rời đi, bọn họ không cần phải sợ nữa rồi.

Sứ giả giám sát giống như bóng ma bay tới, áo choàng màu đỏ mở rộng, lộ ra dáng vẻ kết hợp từ xương và du hồn ở bên trong.

Đám người ngồi bên đống lửa phát ra tiếng kinh hãi, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy hình dạng thật sự của sứ giả giám sát, hắn có khác gì đám quái vật ở bên ngoài đâu chứ?

Hơn mười luồng sức mạnh lạnh lẽo nhanh chóng ngưng tụ thành đạn năng lượng ở trước mặt hắn, sau đó đồng loạt tấn công về phía Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn không động đậy cũng không nhúc nhích, một luồng lạng lạng màu đen nhạt xuất hiện trước người, ngăn lại toàn bộ số đạn kia.

Đạn năng lượng của sứ giả giám sát tuy có số lượng nhiều, tốc độ cũng rất nhanh, nhưng chính vì như thế nên sức mạnh bị phân tán, nếu Ôn Văn muốn chống đỡ thì rất dễ dàng.

Cùng lúc đó sứ giả sức mạnh và sứ giả lưỡi hái phân biệt dùng nắm đấm và lưỡi hái, từ hai bên trái phải tấn công tới.

Nắm đấm của sứ giả sức mạnh giống như nôi sắt, còn có gai xương cứng rắn, sức mạnh khổng lồ làm hẳn có thể dễ dàng đánh nát một tảng đá lớn.

Lưỡi hái của sứ giả lưỡi hái có tia sáng lạnh kinh người, lúc vung lên thì ngay cả không khí tựa hồ cũng bị xé rách.

Ôn Văn nghiêng đầu đẩy Hồng Hiểu Mai ngã xuống đất, sau đó cơ thể hạ thấp né tránh lưỡi hái và nắm tay.

Sau đó một chân chống đỡ cơ thể, một quyền và một cước đồng thời tung đòn.

Quyền là Không Sa Quyền, cước là Toàn Sa Vĩ!

Hai sứ giả không kịp đề phòng trực tiếp trúng đòn tấn công của Ôn Văn, bị đánh bay ra ngoài, một người đập bẻ tường lăn vào trong Cam Triết Tự, một người húc sập một căn nhà vừa được xây xong.

Sứ giả giám sát lơ lửng trên không trung, nhất thời có chút không dám phát động tấn công.

Đòn tấn công của cả ba người bọn chúng lại dễ dàng bị hóa giải như vậy, hơn nữa còn có hai người bị thương.

Người này ít nhất phải là trung tự... không, nhất định là người siêu năng thượng tự hoặc là càng mạnh hơn!

Ôn Văn lắc lắc cổ tay, thất vọng lắc đầu.

Quả nhiên đồng thời dùng hai chiêu sẽ dẫn tới uy lực không đủ, bằng không có lẽ đã giết được chúng.”

Sứ giả sức mạnh và sứ giả lưỡi hái từ trong đồng đồ nát bước ra, khoe miệng lộ ra vết máu màu xanh và mảnh nội tạng vỡ vụn.

Áo choàng đỏ trên người bọn chúng đã bị một đòn khi nẩy của Ôn Văn nghiền nát, lộ ra hình tượng xấu xí khủng bố.

Khung xương của sứ giả lưỡi hái rất lớn, nhưng trên xương chỉ dán một lớp da màu nâu đậm, răng nanh nhọn hoắt lòi ra khỏi miệng, trên đầu không có mấy cọng tóc.

Sứ giả sức mạnh có cơ thể to lớn như trâu, làn da có màu trắng xanh, khắp nơi trên người đều là gai xương nhọn hoắt, mắt đỏ bừng, còn có cái miệng to như chậu máu.

Có điều lúc này hai tên sứ giả cũng không tốt bao nhiêu, đòn tấn công của Ôn Văn đã trực tiếp đánh nát một phần máu thịt của chúng.

Nếu không phải thân thể của vong linh bất tử đang khiến chúng từ từ hồi phục thì chỉ riêng vết thương đó thôi đã đủ làm sức chiến đấu của chúng giảm đi phân nửa.

Chương 815 - Hắc Thập Tự xuất chiến

Nhìn thấy dáng vẻ cảnh giác của ba tên sứ giả, Ôn Văn nhìn không được bật cười.

Chỉ là ba con quái vật hạ tự mà thôi, không đáng để anh quan tâm, phen giao chiến khi nãy chỉ vì muốn xem thử chúng có năng lực nào hữu dụng hay không.

Ôn Văn cũng không muốn sử dụng năng lực của mình giải quyết đám tạp ngư ở nơi người thì ít tai mắt thì nhiều này, dù sao thì anh cũng muốn che giấu tung tích.

Vì thế Ôn Văn búng tay liên tiếp ba lần, ba bóng dáng mặc áo choàng đỏ đen xuất hiện ở trước mặt Ôn Văn.

Một trong ba người có gương mặt đa giác kỳ quái, hẳn là người siêu năng Câu Ma, thuộc hạ của Râu Đỏ bị Ôn Văn bắt ở khách sạn cũ.

Một người khác là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, trên người mặc trang phục cổ điển in hình hoa mai của khu Hoa Phủ, trang nhã phóng khoáng duyên dáng yêu kiều, cô nàng là Hồ Ấu Lăng.

Chỉ là tà váy xẻ hơi cao một chút, tới tận dưới nách hai mươi cm....

Nếu không phải thắt lưng có thể cố định quần áo thì tình cảnh thật sự không thích hợp với thiếu nhi.

Người cuối cùng là Nhan Bích Thanh với vẻ mặt bất đắc dĩ, vừa nhìn tình huống xung quanh đã biết lại muốn hấn đánh nhau.

Gần đây Nhan Bích Thanh si mê mê cung giết chóc, vì thế không quá tích cực với việc ra ngoài chiến đấu.

“Giao ba tên lâu la này cho bọn mày, mặt khác hãy bảo vệ cô gái này, cố gắng đừng để cô ta bị thương.”

Ôn Văn vung tay búng một phát, một luồng đạn năng lượng bắn ra ngoài đánh nát đầu pho tượng màu máu kia.

Sau đó anh giao nơi này lại cho nhóm Nhan Bích Thanh, chính mình đi vào trong Cam Triết Tự.

Sở dĩ Ôn Văn gọi quái vật trong trạm thu nhận ra ngoài đón địch là vì anh không muốn chiến đấu ở nơi nhiều tai mắt này, đề phòng bị người ta liên tưởng tới thân phận của mình.

Dù sao kẻ gọi tên anh là người biết thân phận của anh.

Vì thế trước khi tiến vào cao nguyên Thanh Tích, Ôn Văn có nói với Doãn Hộ một tiếng, Hắc Thập Tự có khả năng sẽ tới cao nguyên Thanh Tích viện trợ để ứng phó tình huống hiện giờ.

Nhan Bích Thanh nhìn ba tên sứ giả, thở dài một hơi rồi đi về phía sứ giả lưỡi hái.

“Nếu đã không thể không đánh, vậy thì đánh nhanh một chút đi, đánh xong tao còn phải vào mê cung giết chóc chơi nữa.” Hấn đã trở thành kẻ cuồng mê cung giết chóc rồi.

Câu Ma hưng phấn đấm ngực, nhanh chóng tiến về phía sứ giả giám sát, đồng thời còn hô to: “Mặt chính là món quà tốt nhất mà Đấng Tạo Hóa ban cho tao, nụ cười là tài sản lớn nhất của tao, tuyệt vời!”

Hồ Âu Lãng thì hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm sứ giả sức mạnh, hai gò má ửng đỏ như hoa đào, mấy cái đuôi hưng phấn

đong đưa sau lưng.

“Đẹp thật đấy... anh bạn thật cường tráng, có điều chắc không phải dạng chỉ được dăng dêu nhỉ?”

Động tĩnh chiếc đầu của đám quái vật rất lớn, nhóm người tham gia tiệc lửa trại trước đó đều đã trốn tới sát mép tường rào.

Trận chiến đột nhiên này đã phá vỡ mộng tưởng trong lòng bọn họ, thì ra tất cả những vị sứ giả kia đều là quái vật dữ tợn.

Nhưng bọn họ chỉ trốn ở sát rìa mà không chạy khỏi doanh trại che chở, bởi vì bọn họ biết ở lại nơi này có lẽ sẽ chết, nhưng nếu rời khỏi nơi này thì chính là chắc chắn phải chết.

Không phải chưa từng có người thử chạy trốn, nhưng thường thì những người đó đều trở thành vật tế cho buổi tối ngày hôm sau.

Trong trận chiến hỗn loạn kia, hai bé thỏ con cùng ngồi trong góc xem kịch vui, lỗ tai thỏ run run.

Bạch Tiểu Bạch hoài nghi nhìn Bạch Tiểu Mật: “Chị Mật à, người đó thật sự là người bảo vệ của chị hả?”

Bạch Tiểu Mật vừa định phản bác, nhưng nhớ tới lời uy hiếp của Ôn Văn thì lập tức ngồi ngay ngắn.

“Hắn... hắn chính là người bảo vệ của tôi, chỉ là... không chịu nghe lời thôi.”

...

Ôn Văn đứng ở cửa chùa nhìn chăm chăm trên lầu một hồi, sau đó bước chân đi vào trong.

Những sứ giả khác anh có thể giao cho quái vật trạm thu nhận xử lý, nhưng tên đại sứ giả này thì anh phải đích thân ra tay.

Thứ nhất là chuyện doanh trại che chở hắn là rất quan trọng đối với ‘chúa tể Tinh Hồng’ kia, vì thế đại sứ giả chịu trách nhiệm chuyện này chắc hẳn sẽ biết được chút tin tức.

Thứ hai là vị đại sứ giả này thật sự quá thần bí, chỗ của hắn không có chiếc gương nào nên ngay cả hình dáng hắn là gì Ôn Văn cũng không biết, tất nhiên muốn đích thân đi gặp một lần.

Đế giày da giẫm lên mặt sàn đá cứng cần phát ra tiếng vang rõ ràng, dưới ánh sáng màu vỏ quýt u ám, bóng người kéo dài trên mặt đất, Ôn Văn tiến vào chính điện Cam Triết Tự.

Trong chính điện của tất cả chùa miếu mật giáo Minh Vương cung phụng đại Phật Goulter, cũng chính là pho tượng nằm nghiêng ở đối diện Ôn Văn.

Những pho tượng Minh Vương có lẽ sẽ có tư thế khác nhau nhưng tất cả đều bảo trì trạng thái ngủ say, bởi vì theo truyền thuyết, một khi Phật tổ Minh Vương thức tỉnh thì thế giới được tạo ra trong giấc mơ sẽ tan vỡ.

Có điều pho tượng trước mắt đã không còn đầu, vì thế Ôn Văn không biết vị Phật này có tướng ngủ như thế nào.

Chúa tể Tinh Hồng muốn mượn tín ngưỡng để trở thành thần, tất nhiên sẽ không giữ lại pho tượng thần khác để tranh cướp tín ngưỡng với mình.

Ôn Văn muốn cúi đầu cung kính với Phật Minh Vương, thật ra cũng không phải anh thành kính hay tôn trọng, chỉ là một tập tục của khu Hoa Phủ.

Người của khu Hoa Phủ trước giờ khi gặp chùa sẽ lễ Phật, gặp miếu lễ tiên, chỉ cần dính dáng tới thần thì đều cúi đầu.

Dù sao cũng không mất tiền, tin nhiều một chút cũng được.

Nếu có thể lễ Phật tổ Minh Vương thì cũng coi như hành trình cao nguyên Thanh Tích lần này cũng không uổng phí.

Có điều đầu đã mất rồi, lễ bái không được...

Ôn Văn suy nghĩ một chút, ánh mắt sáng lên, lấy tẩu thuốc huyễn thải phà ra một làn khói màu vàng ngưng tụ thành một chiếc đầu vàng óng phía trên đỉnh pho tượng.

Bởi vì không vật đối chiếu nên Ôn Văn nhìn thế nào cũng thấy giống đầu con quái vật bọt biển...

“Dù sao thì cũng gần giống, cứ vậy đi.”

Ôn Văn chấp tay trước ngực, thực không thành kính xá một cái, hiện giờ anh cảm thấy rất thoải mái.

“Minh Vương đã chết, Tinh Hồng đã lập!”

“Vị tiên sinh này xin đừng lễ bái kẻ ngụy thần này, có hứng thú tìm hiểu chúa cứu chúa tể Tinh Hồng giúp của bọn ta không?”

Giọng nói hùng hậu, nương theo tiếng bước chân nặng nề từ sâu trong hành lang phía sau truyền tới, một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

Bóng dáng này cao tới hai mét, cơ thể rắn rỏi chắc khỏe, trên đầu không có tóc, cả người giống như một khối cơ bắp màu đen.

Hắn chính là đại sư Đạt Thiện đã bị Lục Kỳ Du giết trước đó.

Có điều hiện giờ quần áo mặc trên người hắn không hề giống một thầy tu, càng giống như một tên tội phạm cướp bóc trong manga hơn.

“Đừng nói tượng Phật Goulter, cho dù đây là Thần Xui Rủi thì tao cũng không bái nhầm, mà mày không muốn tao bái tao liền không bái, như vậy chẳng phải quá mất mặt rồi à?”

Ôn Văn không chút khách sáo trách móc, sau đó có chút suy nghĩ nhìn Đạt Thiện: “Thực lực Tai Nạn hạ tự, mà vốn là Đạt Thiện đi, thì ra mày cũng giống như tên Lục Kỳ Du kia, đã bị cải tạo thành con rối...”

“Tao không muốn đánh với lính lác, tên trốn trên lầu kia mau xuống đi, giả bộ thần bí như vậy thật ngu xuẩn.”

Đạt Thiện lắc đầu: “Tao không phải muốn đánh nhau, tao muốn khuyên mày dừng lại.”

“Tiếp tục tiến tới chỉ tạo thành sát nghiệp càng lớn hơn, doanh trại che chở này tồn tại có thể làm những con người bên ngoài có thể an tâm, cách làm của mày thật ra là đang hại bọn chúng.”

Chương 816 - Tài Nhân Tượng

Ôn Văn không nhìn Đạt Thiện mà ngẩng đầu nhìn thẳng lên trên.

“Mày muốn dùng một con rối tới khuyên tao?”

Đạt Thiện chỉ cái đầu trọc của mình nói: “Tao quả thực đã không còn là người sống nhưng cũng không phải con rối, tao có suy nghĩ và ý chí của riêng mình, tao chỉ không muốn mày hại người.”

Ôn Văn thực kỳ quái nhìn Đạt Thiện: “Bọn mày nói tao hại người, nó khác gì thằng trộm bảo cảnh sát ăn cắp đầu chứ?”

Đạt Thiện lớn tiếng chát vắn: “Không phải mày đang hại người sao?”

“Từ khi doanh trại che chở được thành lập đã qua hai mươi hai ngày, trong doanh trại che chở có tổng cộng hai trăm ba mươi người, chỉ chết hai mươi hai người.”

“Nếu những người này ở bên ngoài doanh trại, trải qua khoảng thời gian này ít nhất cũng phải chết phân nửa, nói cách khác doanh trại che chở này đã cứu giúp gần trăm người!”

“Hiện giờ mày muốn phá hủy doanh trại che chở không phải là đang hại mạng người à?”

Ôn Văn móc lỗ tai: “Nói có lý một chút được không, giết người ở bên ngoài chẳng phải là bọn mày à, còn xem người ta như gia súc nhốt lại trong chuồng chính là cứu giúp à?”

Đạt Thiện nhìn bên ngoài, ánh mắt lộ ra tia sáng hiền hòa: “Rượu ngon thức ăn ngon, đàn ca múa hát, gia súc có được sinh hoạt phong phú như bọn họ sao?”

“Những nhân loại vốn sẽ chết ở bên ngoài có được cơ hội hưởng thụ vui thích thỏa thích trước khi mọi thứ kết thúc, đây là chúa tể Tinh Hồng ban ơn, mà kẻ phá hỏng phần ban ơn này chính là tội ác, phải...”

Đạt Thiện im bật, nguyên nhân là có một quả trứng thối đập vào cái đầu bóng lưỡng của hắn.

Ôn Văn bị mấy lời huyền thuyên của Đạt Thiện làm cho ê hêt cả răng, vì thế không nhìn được trực tiếp ra tay, nếu hai bên đều không nghe lọt tai lời đối phương, không bằng trực tiếp khai chiến.

Sau khi xác nhận mình không thể khuyên nhủ Ôn Văn, tia sáng trí tuệ trong mắt Đạt Thiện mờ đi.

Thay vào đó là gương mặt cực kỳ dữ tợn, vẻ mặt này giống hệt như Lục Kỳ Du ở bên ngoài, xem ra ‘đại sứ giả’ đã tiếp quản tư duy của Đạt Thiện.

“Đám thợ săn ngu xuẩn bọn mày thật là thích xen vào chuyện của người khác, nếu nói đạo lý không thông vậy thì mày chết đi.”

Cơ thể Đạt Thiện trực tiếp trương lớn thêm một vòng, máu thịt như hoàn toàn biến thành kim loại, sau đó hấn giống như một chiếc xe tăng hạng nặng lao về phía Ôn Văn.

Lúc Đạt Thiện xung phong lao tới, bốn vị thầy tu vẻ mặt chết lặng xuất hiện ở bốn phía xung quanh Ôn Văn, đồng thời ném bốn sợi dây thừng có ký hiệu.

Bốn sợi dây thừng này là dụng cụ siêu năng ẩn giấu trong Cam Triết Tự, có thể trói buộc sức mạnh siêu nhiên.

Nhưng Ôn Văn làm sao có thể bị loại thủ đoạn này đụng tới, bốn sợi xích màu đen thả ra quấn lấy bốn sợi dây thừng kia, ngay sau đó Ôn Văn giật mạnh xiềng xích, cơ thể cũng lui về phía sau.

Xiềng xích tỏa ra sức mạnh kéo bốn con rối thầy tu tới vị trí trước đó của Ôn Văn, không chờ bọn họ né tránh thì đã bị Đạt Thiện đánh vỡ thành thít nát.

Đạt Thiện nhìn bốn thi thể mà có chút sùng sốt, sau đó tức giận gầm một tiếng, hắt văng máu thịt trên người một lần nữa tấn công về phía Ôn Văn.

Khóe miệng Ôn Văn lộ ra nụ cười mỉa, không né cũng không tránh, hai tay thả lỏng, hai cánh tay lay động như một chiếc roi mềm dẻo, lắc lắc vài cái thì hai cánh tay hợp lại phát ra một tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó xung quanh Đạt Thiện xuất hiện một cái miệng cá mập thật lớn màu đen, miệng cá mập đột nhiên khép lại, cắn xé cơ thể Đạt Thiện thành mảnh nhỏ.

Đây là chiêu cuối cùng của đấu thuật Thất Sa, Cự Sa Giáo!

Đấu thuật Thất Sa mặc dù là khả năng của Sa Lục Sĩ, nhưng nó cũng là một loại kỹ xảo chiến đấu, Ôn Văn sử dụng thể chất Sa Lục Sĩ lâu như vậy, sớm đã biến hóa bảy chiêu thức này để

bản thân sử dụng, cho dù không dùng thể chất Sa Lục Sĩ thì vẫn có thể dễ dàng dùng được.

Đạt Thiện và bốn vị thầy tu vừa mới xuất chiến đã bị Ôn Văn dễ dàng giết chết, không hề tiêu hao chút sức lực nào.

Ôn Văn ngồi xỏ xuống trong đồng thi thể, cầm một khúc gỗ nhỏ chọt phần máu thịt này.

Số thi thể này thoát nhìn giống như vẫn còn sống, nhưng máu không nhiều lắm, giống thịt heo ngoài chợ đã được xử lý xong.

Trong những mạch máu thô to của cơ thể đều có một sợi tơ màu đen, xem ra ‘đại sứ giả’ thông qua những sợi tơ này để điều khiển đám Đạt Thiện.

Sau khi nghiên cứu triệt để số thi thể này, Ôn Văn đứng dậy ngẩng đầu nhìn về phía trên.

“Mày muốn dùng số con rối này để kiểm tra thực lực của tao à, hiện giờ chúng đã chết cả rồi, mày có thể xuất hiện.”

“Sao không phải là mày bắt đầu?” Một giọng nói ôn hòa từ trên lầu truyền xuống.

Nghe thấy âm thanh đó, lông mày Ôn Văn nhướng lên, có cảm giác quen thuộc với loại giọng điệu này.

Suy nghĩ một chút thì Ôn Văn liền nhận ra, là giọng điệu bác sĩ tâm lý thường áp dụng với người bệnh tâm thần.

Khi đó Ôn Văn từng tự mình đi tìm bác sĩ, bọn họ đều nói như vậy, loại giọng điệu này có thể làm đối tượng thả lỏng cả thể xác và tinh thần.

Có điều Ôn Văn không có ý định nghe đối phương nói, anh hoàn toàn không biết chút gì về kẻ này cả, sao có thể tùy tiện xông lên chứ?

Kẻ thích chơi con rối đều có trái tim dơ bẩn, Ôn Văn kết luận bên trên nhất định có bầy, tuy anh rất tin tưởng vào thực lực của mình nhưng cũng không muốn tùy tiện bước vào bầy như thế.

Vì vậy Ôn Văn lấy ra một bao thuốc nổ, châm ngòi, nếu ngòi cháy hết mà đối phương không chịu xuống thì cả ngôi chùa này sẽ nổ tung.

Lúc dây dẫn cháy được phân nửa thì trên lầu truyền xuống âm thanh đầy bất đắc dĩ: “Dừng lại đi, tao xuống rồi đây, mày đúng là kẻ điên, có lẽ chúng ta có thể chơi thân với nhau.”

Sau khi nói xong, một bóng người mặc áo choàng màu đỏ từ trên lầu đi xuống.

Ôn Văn bóp tắt ngòi nổ, cất bom đi.

Thật ra anh cũng không muốn nổ bom, tuy thứ này không thể nào tổn thương được anh nhưng người thường ở bên ngoài khó tránh sẽ có chút thương vong, nhưng đối phương hiển nhiên lại càng không muốn, vì thế mới chịu thỏa hiệp với Ôn Văn.

Từ trên lầu đi xuống là một người đàn ông rất xấu xí, mí mắt, lỗ tai, môi, mũi, tất cả đều bị cắt mất, phần lợi đỏ lộ ra ngoài, dáng vẻ có thể dọa khóc đứa nhóc nhà hàng xóm.

Tay trái hắn cầm con dao phẫu thuật màu tím, tay phải là kim khâu vết thương, sợi chỉ trên kim giống với sợi chỉ đen mà Ôn Văn phát hiện trong cơ thể Đạt Thiện.

Ôn Văn lập tức mỉa mai: “Rốt cuộc bây giờ tao cũng hiểu vì sao đại sứ giả như mày lại trốn trên đó không chịu lộ diện rồi, nếu tao lớn lên mà xấu như mày thì cũng ngại ra ngoài dọa người.”

Về mặt đại sứ giả thay đổi, hắn muốn rút lại lời nói khi này, hắn và kẻ này không thể nào nói chuyện được.

Hắn hừ lạnh với Ôn Văn: “Đại sứ giả chỉ là cách nói lừa gạt đám người kia, mày có thể gọi tao là ‘Tài Nhân Tượng’, bởi vì tao thích cắt khâu loài người bọn mày như may quần áo vậy.”

Soạt!

Ôn Văn chợt xuất hiện ở bên cạnh Tài Nhân Tượng, gậy gương mũi nhọn màu trắng suýt chút nữa đã ghim vào trong hốc mắt Tài Nhân Tượng, Tài Nhân Tượng vội lui về sau một khoảng cách.

Gậy điên cuồng xoay vài vòng trên tay Ôn Văn rồi chỉ về phía Tài Nhân Tượng.

“Quái vật nơi này đánh nhau cứ thích lâm nhảm, không sáng khoái chút nào, hắn là học theo thói hư tật xấu của mày.”

“Tao sẽ cho mày cơ hội nói chuyện, chỉ là sau khi tao bắt được mày đã.”

“Trước đó, mày nên bịt khe hở của mồm mày lại đi!”

Chương 817 - Bớt chơi may vá

Ôn Văn nhẹ nhàng vuốt ve gãy xương, vì tránh Tài Nhân Tượng phát hiện thân phận của mình, anh sẽ cố gắng không dùng kiếm thuật, vì thế gãy Điên Cuồng rất ít ra sân chính là vũ khí lý tưởng.

Xương đùi của sinh vật không biết tên dùng để chế tạo gãy Điên Cuồng cực kỳ cứng rắn, không cần lo lắng chuyện hư hại trong chiến đấu, hơn nữa cuồng khí ở bên trong sẽ theo thực lực của Ôn Văn mà tăng trưởng.

Trong chiến đấu, cho dù không cố ý thúc giục, gãy Điên Cuồng cũng sẽ tự nhiên tỏa ra cuồng khí, chiến đấu với Ôn Văn càng lâu thì lại càng dễ bị cuồng khí ảnh hưởng.

Sau khi bị Ôn Văn tấn công, ngũ quan trên gương mặt xấu xí của Tài Nhân Tượng vụn vẹo, vết thương chảy ra dòng máu tanh hôi làm hấn trông khủng bố cực điểm.

Hiện giờ Tài Nhân Tượng đã hiểu được mình không có cách nào thỏa hiệp với Ôn Văn, vũ lực mới là phương pháp giải quyết vấn đề tốt nhất.

Có điều Tài Nhân Tượng chẳng bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thua Ôn Văn, bởi vì lĩnh vực tối tăm là sân nhà của hấn, hấn có thể dùng tổn thương đổi tổn thương để giành lấy chiến thắng, mà Ôn Văn thì không thể làm được.

Trước đó hấn thử khuyên nhủ Ôn Văn cũng chỉ vì thích chơi như thế mà thôi.

Nhìn người khác vụn vẹo trong tình cảnh khó cả đôi đường, cuối cùng lựa chọn quyết định sai lầm chính là niềm vui của hấn.

Chỉ là hấn không ngờ Ôn Văn thậm chí ngay cả chút do dự cũng không có, trực tiếp muốn chiến đấu với hấn.

Cơ thể Tài Nhân Tượng di chuyển theo khoảng cách nhất định tiến tới, giống như con rối bị giật dây lao tới chỗ Ôn Văn, dao phẫu thuật màu tím trên tay cắt nhanh về phía cổ họng Ôn Văn.

Ôn Văn dựng gậy xương ở trước người, cản lại một dao kia, nhưng cổ tay Tài Nhân Tượng đột nhiên đứt lìa, bàn tay cầm dao phẫu thuật vượt qua gậy Điên Cuồng, tiếp tục cắt về phía cổ Ôn Văn.

Con dao phẫu thuật kia trông giống như có độc vậy, Ôn Văn không muốn mạo hiểm bị nó cắt trúng.

Ôn Văn nhìn cổ tay Tài Nhân Tượng, gật đầu hiểu ra.

Cơ thể được che dấu bên dưới lớp áo choàng kia hẳn là đều bị đứt lìa, trung gian dùng sợi tơ màu đen nối tiếp, đảm bảo có thể tự do điều khiển cơ thể.

Vì thế khi chiến đấu với Tài Nhân Tượng nhất định phải chú ý tới tất cả các phần tay chân của hắn, bởi vì nó có thể tách ra khỏi cơ thể bất cứ lúc nào để tiến hành tấn công.

Không để Ôn Văn có quá nhiều thời gian suy nghĩ, Tài Nhân Tượng đã nhanh chóng tiến tới trước mặt Ôn Văn, dao phẫu thuật như bóng với hình, mỗi chiêu đều nhắm vào điểm yếu hại.

Ngoại trừ thân thể có thể tách rời, dao pháp và nhịp chân của Tài Nhân Tượng đều rất kỳ lạ, cách vận hành của cánh tay rất nhanh, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể quay ngược lại tiến hành tấn công, vì thế rất khó dự đoán quỹ đạo tấn công của hắn.

Mà đùi phải của Tài Nhân Tượng có sức mạnh rất lớn, có thể cung cấp cho hắn sức bật, chân trái thì còn linh hoạt hơn cả cánh tay người bình thường, có thể giúp Tài Nhân Tượng linh hoạt chuyên hướng.

Nếu là trước khi đối chiến ve chửa thì Tài Nhân Tượng không thể nghi ngờ chính là kinh địch mạnh nhất của Ôn Văn, nhưng bây giờ thì...

Chỉ cần Ôn Văn muốn thì có thể nhanh chóng đánh bẹp hắn!

Đột nhiên con người của Ôn Văn co rút lại, anh chú ý tới từ này tới giờ Tài Nhân Tượng chỉ dùng dao phẫu thuật bên tay

phải tiến hành tấn công, cây kim khâu mang theo sợi tơ đen bên tay trái đi đâu rồi?

Cây kim khâu vết thương kia chắc chắn có vị trí quan trọng trong hệ thống năng lực của hắn, thế nhưng bây giờ nó lại biến mất không thấy bóng dáng.

Chắc chắn Tài Nhân Tượng đang lợi dụng thứ khâu vết thương kia để làm chuyện gì đó!

Ôn Văn dành ra một phần tinh thần nhanh chóng tra xét xung quanh, rất nhanh sau đó đã phát hiện bóng dáng của chiếc kim khâu vết thương kia.

Lúc này nó đang ở lầu một Cam Triết Tự, vừa ẩn núp vừa nhanh chóng xuyên tới xuyên lui, sợi tơ màu đen biến nơi đó thành một tấm lưới lớn màu đen.

Nếu Ôn Văn phát hiện chậm một chút thì nơi này sẽ trở thành sân nhà của Tài Nhân Tượng.

Cũng may lúc sử dụng thể chất Vô Diện Ma, Ôn Văn thích nhất là điều khiển tóc làm thành thể trận này, tự nhiên biết rõ nên làm sao phá giải.

Tài Nhân Tượng thì cảm thấy thực đắc ý, người này có lẽ đang rất đắc ý vì thoát được đòn tấn công của mình.

Thế nhưng hắn không biết mình đã bày sẵn thiên la địa võng, chờ tới khi bố trí xong thì nơi này chính là lĩnh vực của mình, mà hắn thì ngay cả dịch chuyển không gian cũng không thể tiến hành.

Đến khi đó mặc kệ hắn có chiêu bài gì chưa dùng tới hay không cũng khó trốn khỏi lòng bàn tay của mình!

Nhưng đánh đánh một hồi thì Tài Nhân Tượng thay đổi sắc mặt, bởi vì Ôn Văn đột nhiên dừng lại rồi bùng ra vài viên đạn năng lượng màu đen.

Nơi mà những viên đạn năng lượng kia bắn trúng đều là những điểm máu chốt của sợi tơ mà Tài Nhân Tượng phóng ra, sau khi đạn năng lượng màu đen phá đi những điểm này, bố trí sợi tơ mà hắn làm ra đã giảm đi một nửa uy lực!

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, bóng dáng Ôn Văn đột nhiên biến mất rồi xuất hiện trước mặt kim khâu vết thương, sau đó

một gậy gỗ nó rớt xuống đất.

Sau đó mũi nhọn của gậy Diên Cuồng ghim lên trên kim khâu, cuồng khí đỏ thắm xâm nhập vào bên trong, sau đó cuồng khí theo kim khâu một đường lan tràn nhanh chóng truyền tới tay Tài Nhân Tượng!

Gương mặt vốn vắn vẹo biến thái của Tài Nhân Tượng lập tức trở nên càng biến thái hơn nữa.

Nhưng dù sao Tài Nhân Tượng cũng là vong linh bất tử, sau khi cảm nhận được dị thường thì lập tức cắt đứt sợi tơ kết nối của mình với kim khâu vết thương, cắt đứt liên hệ với cuồng khí, sau đó giống như có âm thanh kim loại va chạm vang lên.

Lúc Ôn Văn giang tay ra thì kim khâu vết thương đã biến mất không còn, mà liên hệ của Tài Nhân Tượng và kim khâu cũng hoàn toàn cắt đứt.

Ôn Văn mỉm cười nói: “Mày là đàn ông, không thể cứ chơi may vá thêu thùa mãi như vậy được, tao đã cắt nó giúp mày rồi.”

Tài Nhân Tượng lui về sau vài bước, vẻ mặt thay đổi kịch liệt.

Sợi tơ đen của hắn vốn rất bền chắc, chỗ nối lại càng đặc biệt rắn chắc hơn, tuy sức mạnh thượng tự quả thực có thể phá hỏng nó nhưng tuyệt đối không thể nào dễ dàng như Ôn Văn, càng miễn bàn tới chuyện sau khi phá điểm nối Ôn Văn lại còn cướp mất kim khâu của hắn!

Vì thế người đàn ông đeo mặt nạ kỳ dị này tuyệt đối không phải chỉ là người siêu năng thượng tự!

Càng bết bát hơn là Tài Nhân Tượng vốn có sắp đặt một thứ khác, không quản có thể đánh bại Ôn Văn hay không nhưng ít nhất cũng có thể chặn Ôn Văn lại, nhưng bây giờ không còn kim khâu vết thương thì hắn căn bản không thể nào điều khiển đám người kia!

Nói cách khác, hiện giờ ngay cả chạy trốn hắn cũng rất khó làm được!

Sau khi lấy được kim khâu vết thương, Ôn Văn cũng không hứng thú dò xét Tài Nhân Tượng nữa, mau chóng bắt hắn tiến

hành tra hỏi mới là quan trọng nhất, vì vậy Ôn Văn ném ra chiếc bình bát màu tím của Ngô Lục Căn.

Ánh sáng vàng của chiếc bình bát sẽ làm Tài Nhân Tượng suy yếu ở một mức độ nhất định, như vậy có trợ giúp trong việc bắt giữ Tài Nhân Tượng.

Nháy mắt bình bát sáng lên, ánh mắt Ôn Văn cũng sáng lên.

Trước kia có vẻ anh đã xem thường thứ này.

Chương 818 - Bình bát tha thứ

Lúc đầu Tài Nhân Tượng cũng không thèm để ý tới chiếc bình bát màu tím sậm này.

Ánh sáng vàng kia quả thực có thể suy yếu hẳn nhưng cũng chỉ có hạn, khả năng ảnh hưởng tới việc thắng bại là rất nhỏ, cho dù không quan tâm tới nó cũng chẳng sao.

Thực tế thì đây cũng là cực hạn của bình bát tử kim.

Nếu thứ này thật sự có thể ảnh hưởng tới cuộc chiến thượng tự thì Ngô Lục Căn cũng không dùng nó để đổi lấy khẩu Gatling Phật Thuyết, lại còn tặng kèm thêm cả hạt bồ đề.

Lúc Tài Nhân Tượng nhìn thấy ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc của Ôn Văn thì hẳn liền ý thức được sự việc có chút không đúng.

Sau đó hẳn sợ hãi phát hiện nơi bị ánh sáng vàng bao phủ thì màu sắc bắt đầu thay đổi một cách không thể nào tưởng tượng được, màu đỏ tươi trên người hẳn biến thành đỏ sậm thâm đen, những bộ phận khác bị ánh sáng khôi phục bình thường, không còn là màu xám xịt nữa.

Điều này cũng tức là ở trong ánh sáng vàng này, kết nối của hắn và lĩnh vực tối tăm đã bị cắt đứt!

Vì vậy Tài Nhân Tượng quyết định thật nhanh, dao phẫu thuật sắc bén chém về phía bình bát trên đỉnh đầu, nhưng không ngờ dao của hắn lại trực tiếp xuyên qua bình bát.

Trong thời gian kích hoạt, bản thể bình bát tử kim bị vây trong trạng thái hư hư thực thực, trực tiếp chém tới như vậy căn bản không thể chạm vào nó.

Tài Nhân Tượng không phải không có biện pháp đối phó với bình bát, nhưng Ôn Văn ở đối diện không có khả năng mặc kệ hẳn thi triển đại chiêu!

Khóe miệng Ôn Văn dần dần nhếch lên cao, bình bát tử kim này thế mà lại có loại công dụng này, đúng là hời to mà.

Trong thế giới người siêu năng thì không có năng lực mạnh mẽ nào là vô địch.

Có rất nhiều dụng cụ siêu năng có cấp bậc cao, uy lực rất mạnh, thế nhưng lại bị những thứ hoặc khả năng rất bình thường khắc chế.

Cũng giống như khi đạt được một loại điều kiện thì trăm phần trăm làm kẻ địch tự bạo, thoát nhìn trông có vẻ khá nghịch thiên nhưng nếu dùng chiêu này với kỹ sĩ không đầu thì năng lực này coi như bị phế bỏ.

Mà lĩnh vực tối tăm có vẻ không thể nào phá giải này lại bị thứ ánh sáng vàng trông rất tầm thường của bình bát tử kim ngăn cách, làm Ôn Văn tìm được phương pháp xử lý vong linh bát tử!

Không, có lẽ không cần giết chết vong linh bát tử, cứ vồ vào trạm thu nhận chẳng phải sướng hơn à?

Đám vong linh này không biết mệt, cũng không cần cho ăn, quả thực là quái vật có thể thích ứng hoàn mỹ với cuộc sống trong trạm thu nhận.

Có điều trước khi bắt Tài Nhân Tượng, Ôn Văn còn chuyện khác phải làm.

Ôn Văn hướng về phía bình bát tử kim vẫy tay một cái, bình bát liền bay vào trong tay anh, Tài Nhân Tượng thấy vậy thì sửng sốt, lẽ nào kẻ này không biết điều huyền diệu của bình bát?

Vì vậy hẳn lập tức muốn chạy trốn, hiện giờ Ôn Văn không phát hiện manh mối không có nghĩa là sau đó cũng không phát hiện, vì thế phải thừa dịp này bỏ trốn.

Chỉ cần mạng vẫn còn, thù có thể đòi lại sau.

“Chặn hẳn lại, đừng để hắn trốn thoát.”

Ôn Văn vừa dứt lời thì có một người sói cao lớn từ trong hư không xuất hiện xông tới chỗ Tài Nhân Tượng.

Đây là ma hồ vồ U Huyết Lang Vương đi kèm theo thể chất, chỉ khi tấn công mới có thực thể, mặc dù không nhất định có thể đánh được Tài Nhân Tượng, nhưng ngăn hấn thì đã đủ rồi.

Sau đó Ôn Văn tìm kiếm trong trạm thu nhận một phen, rốt cuộc cũng tìm được một lọ sơn màu xanh lá cây.

Lọ sơn này là anh được ông chủ tặng khi mua sơn màu đỏ đen, có thể dùng trong trường hợp này.

Ôn Văn cầm lấy bình bát tử kim, không chút do dự xịt sơn lên trên, bình bát vốn có màu tím sậm nháy mắt biến thành cái chậu xin cơm màu xanh lá cây.

“Ừm... như vậy đúng là hoàn mỹ, sau này mày chính là bình bát tha thứ!”

Sau đó Ôn Văn phóng bình bát tha thứ ra, một lần nữa bao trùm trên đầu Tài Nhân Tượng đang chiến đấu với U Huyết Lang Vương.

Vẻ mặt Tài Nhân Tượng khá kỳ lạ, mặc dù tình huống hiện giờ vẫn giống như trước nhưng sao trong lòng hấn lại khó chịu đến vậy chứ?

Chiếc bình bát úp ngược trên đỉnh đầu Tài Nhân Tượng trông rất giống một cái nón xanh lơ lửng.

Nhìn Tài Nhân Tượng bị cấm sừng trên đầu như thế, tâm trạng của Ôn Văn cực kỳ sáng khoái, năng lượng màu đen trên người không ngừng bùng nổ.

Hiện giờ anh đã không còn muốn dò xét Tài Nhân Tượng nữa rồi, anh phải nhanh chóng đánh bại kẻ này!

...

“Lúc gặp phải khó khăn, chúng ta không nên sợ hãi...”

“Mim cười đối mặt với sợ hãi, tuyệt vời!”

Trên người Câu Ma tỏa ra làn khí màu đỏ, giống như máu loãng trên người đang bốc hơi vậy, có điều làn khí này chính là năng lực tích cực.

Sứ giả giám sát không ngừng dùng đạn năng lượng tấn công Câu Ma, nhưng những đòn tấn công kia đều bị làn khí đỏ này ngăn cản, không thể cản trở hành động của Câu Ma.

Nếu như không thể phá được thể phòng thủ của Câu Ma chỉ là có chút phiền phức, vậy Câu Ma không ngừng gia tăng tốc độ chính là mối phiền lớn.

Theo chiến đấu tiến hành, Câu Ma ngày càng phấn khích, nhất là sau câu nói ‘chạy trốn theo gió chính là phương hướng của tự do’, tốc độ của hắn lại tăng cao lên rất nhiều, sứ giả giám sát có thể bay lượn nhưng cũng có vài lần suýt bị Câu Ma tóm được.

Vì thế để đảm bảo độ an toàn nhất định, sứ giả giám sát bay cao hơn hai chục mét, từ bên trên tiến hành tấn công Câu Ma.

Ở độ cao này, Câu Ma muốn tiếp cận hắn là rất khó, vì thế hắn đứng ở thế bất bại.

Nhưng khi Câu Ma phát hiện mình khó có thể tấn công được sứ giả giám sát thì trên mặt hắn lộ ra biểu cảm tàn khốc, bàn tay đưa ra phía sau cổ rồi rút ra kiếm ma xương sống!

Nháy mắt cầm kiếm ma, mắt Câu Ma trở nên đỏ bừng, làn sương đỏ phun trào kịch liệt làm cả người Câu Ma giống như mũi tên lửa bay vọt ra ngoài.

Trong trạng thái này, thời gian Câu Ma có thể phi hành cũng không dài, nhưng nhanh tới cực điểm, chỉ thoáng chốc đã có thể tiếp cận sứ giả giám sát.

Bàn tay to lớn xù xì trực tiếp tóm lấy cổ sứ giả giám sát, sau đó đâm kiếm vào thẳng miệng đối phương.

Cuộc chiến bên kia thì có vẻ nhẽ nhạt hơn rất nhiều, Nhan Bích Thanh nhàn nhã dạo bước né tránh đòn tấn công của sứ giả lưới hái.

Lúc này hắn dồn điểm năng lực của mình vào sức quan sát và nhanh nhẹn, vì thế hắn có thể dễ dàng né tránh đòn tấn công tới từ chiếc lưới hái sắc bén kia, đồng thời còn có thể tiến hành quan sát cách thức hành động của sứ giả lưới hái.

Khi Nhan Bích Thanh phát hiện cuộc chiến bên Câu Ma đã sắp kết thúc thì cũng không dây dưa nữa, giậm chân một cái,

trên người hiện lên số liệu màu xanh lá cây, đây là kích hoạt trạng thái người nguyên lượng siêu cấp.

Trong trạng thái người nguyên lượng siêu cấp, sức mạnh và cả tốc độ của Nhan Bích Thanh đều không chỉ gia tăng một bậc so với trước kia.

Thế nhưng Nhan Bích Thanh cũng không cứng đối cứng với sứ giả lưỡi hái mà tiến vào không gian ảo để hư hóa thân thể, sau đó hiện thân ở trước mặt sứ giả lưỡi hái không tới một mét.

Lưỡi hái to lớn kia tuy có thể khiến sứ giả lưỡi hái có được khoảng cách tấn công rất dài, thế nhưng chính vì lưỡi hái rất lớn nên một khi bị tiếp cận thì sẽ rất khó tung ra phản kích hiệu quả!

Sau khi Nhan Bích Thanh tiếp cận liền nắm chặt phần cán dài của lưỡi hái, tay kia vung ra đòn tấn công chỉ có thể nhìn thấy vết máu mờ, mắt, mũi, miệng, huyết thái dương... tất cả những điểm yếu trên cơ thể đều bị tấn công một lần.

Sau đó Nhan Bích Thanh giật lấy lưỡi hái, trực tiếp chém đứt sứ giả lưỡi hái thành hai nửa!

Chương 819 - Người ngu dốt

Về phần bên Hồ Ấu Lăng, cuộc chiến khá đẫm máu.

Thân thể to lớn của sứ giả sức mạnh đã co rút lại gần một nửa, tất cả đều là thành quả chiến đấu của Hồ Ấu Lăng.

Đừng nghĩ sai, Hồ Ấu Lăng không làm chuyện gì khác người cả.

Cô nàng hóa thân thành hồ ly khổng lồ trắng như tuyết, đôi mắt đỏ ngầu không ngừng dùng móng vuốt sắc bén xé toạc từng mảnh máu thịt trên người sứ giả sức mạnh.

Khắp nơi trên mặt đất đều là tay chân gãy nát của sứ giả sức mạnh, nhiều nơi trên cơ thể hằn thậm chí còn có thể nhìn thấy xương, có điều vị sứ giả này vẫn còn chiến đấu rất ngoan cường.

Không phải vì sức sống của hắc ngoan cường, mà là Hồ Âu Lãng không có ý định giết chết hắc, làm hắc phải chịu đựng nỗi đau khổ lớn nhất.

“Chó chết, khốn khiếp, mày mà cũng dám lừa bà cô này sao, mày xứng đáng phải chịu ngàn dao, cái thứ ngay cả trẻ con cũng không bằng, mày mà cũng tính là đàn ông à?”

Về mặt sứ giả sức mạnh thực oan ức, từ trước tới giờ hắc cũng không nói gì cả, sao đột nhiên người phụ nữ này lại giống như phát điên vậy chứ?

Về phần trẻ con cũng không bằng...

Sứ giả sức mạnh muốn cãi lại vài câu, đây đâu phải chuyện hắc có thể không chế chứ, hắc là vong linh nên đâu có dùng tới thứ đồ chơi kia?

Nhưng hiện giờ hắc thật sự khó lòng giải bày, Hồ Âu Lãng cũng mặc kệ sứ giả sức mạnh nghĩ thế nào, cũng sao thì cũng là một tên đàn ông thú vị cô phụ sự mong đợi của cô, xứng đáng bị hành hạ tới chết!

Mọi người hoảng sợ nhìn phương pháp chiến đấu của Hồ Âu Lãng, con hồ ly to lớn này còn khủng bố hơn cả nhóm sứ giả.

Câu Ma và Nhan Bích Thanh đứng chung một chỗ nhìn chiến trường máu thịt văng tung tóe, không ai dám tiến tới khuyên can cả, lúc Hồ Âu Lãng nổi điên thật sự quá dọa người.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, một bóng người đỏ sẫm từ trong Cam Triết Tự bay ra, rơi xuống đất ho ra máu đen.

Trên đỉnh đầu kẻ này mang theo một cái bình bát màu xanh lá cây, hắc chính là Tài Nhân Tượng!

Ôn Văn từ trong lỗ hồng bước ra, khó hiểu nhìn Hồ Âu Lãng: “Cô đang làm gì vậy, kẻ đáng thương này làm gì chọc tới cô?”

Thấy Ôn Văn xuất hiện, cho dù Hồ Âu Lãng không muốn cũng không dám nổi bão nữa, một ngụm trực tiếp cắn đứt cổ sứ giả sức mạnh, khôi phục hình người rồi xoắn xuýt vụn vụn tay nhìn Ôn Văn.

Ba sứ giả đều đã bị quái vật trạm thu nhận giết chết, thế nhưng kiểu chết này cũng không phải tử vong thật sự, chúng sẽ theo cơ hội sống lại trên một thi thể sống nào đó trong lĩnh vực tối tăm, qua một khoảng thời gian sẽ khôi phục thực lực hiện giờ.

Chẳng qua trong một khoảng thời gian ngắn chúng sẽ không có cách nào xuất hiện ở Cam Triết Tự, vì thế cũng coi như giải quyết vấn đề.

Đột nhiên Tài Nhân Tượng quay đầu nhìn về phía đám người đang trốn ở rìa doanh trại che chở.

“Bọn mày còn đang nhìn cái gì vậy, tao chính là đại sứ giả, nếu tao chết thì doanh trại che chở này sẽ biến mất, bọn mày sẽ bị quái vật cắn nuốt.”

Nhưng sau khi hắn nói xong cũng không có ai nhúc nhích, ngay cả nhóm sứ giả cũng không đánh lại những kẻ hung ác này, người bình thường như bọn họ có thể làm được gì chứ?

“Kẻ muốn giết tao là thợ săn, bọn chúng xem săn giết quái vật là niềm vui nhưng sẽ không giết người bình thường, bọn mày có thể bảo vệ tao!”

“Chỉ có tao có thể bảo vệ bọn mày, đừng hi vọng vào đám thợ săn này, sau khi giết tao rồi chúng sẽ không ở lại đây đâu!”

“Vì thế nếu muốn mạng sống thì mau tới bảo vệ tao!”

Trong giọng nói của Tài Nhân Tượng có mang theo một luồng sức mạnh mê hoặc lòng người, hơn nữa hắn đã xây dựng sức ảnh hưởng trong doanh trại che chở đã lâu, mọi người đều theo bản năng muốn nghe lời hắn.

Sau đó có vài người từ trong đám người bước tới che chắn trước mặt Tài Nhân Tượng, những người này bao gồm cả bạn gái Tần Thục Hà của Tô Nặc.

Rất hiển nhiên, những người này đều là con rối bị Tài Nhân Tượng điều khiển.

Nhưng có bọn họ làm gương, lá gan của những người khác cũng lớn hơn, bắt đầu tiến tới trước mặt Tài Nhân Tượng để ngăn cản Ôn Văn, chỉ còn lại hơn ba mươi người Tô Nặc đứng im tại chỗ, không ngăn cản.

“Buông tha đại sứ giả đi, hắn là quái vật nhưng nếu không có hắn thì bọn tôi đã chết từ sớm rồi.”

“Tha cho bọn tôi một con đường sống đi, bọn tôi không cần anh tới...”

Tiếng cầu xin hỗn loạn truyền vào trong tai Ôn Văn, làm khoe miệng dưới lớp mặt nạ của anh nhếch lên, mắt cũng híp lại, hiện giờ anh đã cực kỳ mất kiên nhẫn.

“Mấy người có thể tránh ra không, sau lưng mấy người chính là con mồi của tôi.” Ôn Văn chỉ Tài Nhân Tượng trốn phía sau đám người.

Bọn họ thấy giọng điệu Ôn Văn hiền lành liền cảm thấy mình có thể thương lượng được, vì thế âm thanh cầu xin lại càng lớn hơn.

Bọn họ đã quen sống ở nơi này, rất sợ phải quay về chuỗi ngày trốn chạy quái vật như trước, vì thế bọn họ không thể trơ mắt nhìn Ôn Văn giết chết đại sứ giả.

“He he, he he he...”

Đột nhiên bật cười, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Tuy não có hình dáng rất giống đồng ruột chất chông trong bụng nhưng nó dùng để chứa kiến thức, không phải dùng để chứa phân!”

“Chịu khó động cái não heo của bọn mày để suy nghĩ một chút đi, hắn nói tao không giết người thì tao sẽ không giết à?”

“Tao cũng không phải tới đây để cứu đám heo bọn mày, bọn mày lấy lá gan ở đâu ra mà dám chắn trước mặt tao?”

Khí thể trên người chọt bùng nổ, luồng khí rét lạnh tỏa ra làm nhiệt độ xung quanh bắt đầu hạ thấp, những người chắn trước mặt anh cảm nhận được hơi lạnh thấu xương.

Bọn họ dám chắn trước mặt Ôn Văn, mặc dù có Tài Nhân Tượng ảnh hưởng nhưng nếu trong lòng bọn họ không nghĩ như vậy thì cũng không thành tâm cầu xin thay Tài Nhân Tượng.

Giống như nhóm ba mươi người Tô Nặc vậy, bọn họ chỉ cần thận đứng im tại chỗ, không hề tham gia vào vũng nước đục

này.

Có một số người chính là như vậy, ý mình nhiều người liền dám tạo áp lực với thợ săn đang bảo vệ nhân loại, nhưng lại không dám ý vào nhiều người mà phản kháng đám vong linh bất tử.

Bởi vì thợ săn sẽ không giết người, mà vong linh bất tử thì có thể giết chết bọn họ!

Cuồng khí đỏ tươi từ gậy Điên Cuồng trong tay Ôn Văn tỏa ra ngoài, gương mặt của những người chắn trước mặt Ôn Văn bắt đầu vẩn vọ.

Bọn họ điên cuồng nhặt thứ gì đó dưới đất, hoặc dứt khoát không cầm gì cả, bắt đầu đánh nhau với người bên cạnh, tất cả bọn họ đều đã mất đi lý trí, chỉ còn điên cuồng đang chi phối bọn họ.

Ôn Văn vượt qua đám người ngăn cản, đi tới trước mặt Tài Nhân Tượng.

Tài Nhân Tượng thấy luồng khí đỏ tươi quanh người Ôn Văn, tựa hồ nhớ ra gì đó, hần nhe răng cười với Ôn Văn: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy, mà chính là...”

Không đợi hần nói xong, Ôn Văn đã kéo Tài Nhân Tượng không có năng lực phản kháng vào trong trạm thu nhận.

Xem ra Tài Nhân Tượng đã đoán được thân phận của Ôn Văn, có điều Ôn Văn sẽ không để hần nói ra tên mình ở đây, nhiều người tai mắt nhiều, một khi lộ ra thì Ôn Văn sẽ lập tức bị vong linh bất tử nhắm tới.

Sau đó Ôn Văn thu hồi cuồng khí quanh người, chỉ trong một giây lát nhưng trên người đám người kia đều túa máu, nếu còn tiếp tục thì nói không chừng bọn họ sẽ tự giết hại lẫn nhau tới chết.

Người bình thường bị cuồng khí ảnh hưởng, cho dù cuồng khí biến mất thì bọn họ vẫn bị chứng bệnh tâm thần ảnh hưởng, coi như là sự trừng phạt vì bọn họ dám chắn trước mặt Ôn Văn.

Tuy hành động đốt nát của đám người này làm Ôn Văn cảm thấy rất chán ghét nhưng anh cũng không thể vì lý do này mà

tự tay giết chết hơn một trăm năm mươi người.

Chương 820 - Thức tỉnh và thẩm vấn

Sau khi Tài Nhân Tượng biến mất, đám con rối bị điều khiển chắn trước mặt Ôn Văn cũng không còn năng lượng cung cấp, tất cả đều xụi lơ nằm dưới đất, khí ra ít hơn khí vào.

Tô Nặc chậm rãi tiến tới bên cạnh Tần Thục Hà, ôm người bạn gái đã không còn sức lực vào lòng, chiếc nhẫn trên tay hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Mãi đến khi Tần Thục Hà đẩy hẳn ra để tiến tới ngăn cản trước mặt Ôn Văn, Tô Nặc mới hoàn toàn buông tha ảo tưởng trong lòng, xác nhận Tần Thục Hà đã chết từ lâu.

Thứ hẳn ôm hiện giờ chỉ là cái xác bị quái vật thao túng.

Đột nhiên Tô Nặc nghĩ tới Ôn Văn đã nói ‘nếu còn không kết hôn thì sẽ không có cơ hội’ khi hồi thúc hẳn.

Thì ra không phải có ý rằng bọn họ chưa chắc có thể thoát khỏi kiếp nạn này, mà là Tần Thục Hà chỉ có thể sống hết đêm nay...

Ôn Văn đã sớm nhìn thấu bản chất chuyện này nên mới nói cho hẳn biết.

Trong thế giới tàn khốc này, Tô Nặc là một người bình thường, hoàn toàn vô lực với sự kiện siêu tự nhiên như thế này, cho dù được người khác nhắc nhở cũng khó lòng phát hiện ra chân tướng.

Nếu hẳn cũng có được năng lực như người đàn ông đeo mặt nạ này thì có phải Tần Thục Hà sẽ không phải chết không?

Nếu lúc nhìn thấy đầu Tần Thục Hà hẳn đã nhận rõ hiện thực thì có phải sẽ không đau khổ như thế này không?

Tô Nặc vốn rất có lòng tin về mình bắt đầu không ngừng lên án bản thân, ánh mắt lạnh băng của Tần Thục Hà khi đẩy hẳn ra đã làm hẳn bị kích thích quá lớn.

Trong tình cảnh như vậy, một luồng sức mạnh khác thường không hề báo trước dâng lên trong cơ thể Tô Nặc.

Tay phải bị gãy trước đó bắt đầu ngứa ngáy, chỉ qua vài giây đã khôi phục lại như lúc ban đầu, sau đó khẩu súng lục đã không còn đạn hóa thành chất lỏng kim loại dung hòa vào tay phải Tô Nặc.

Sau đó tay phải của hắn bắt đầu nhanh chóng biến đổi hình dạng, cuối cùng biến thành một cánh tay máy móc, ngón tay biến thành năm nòng súng xanh đen, lòng bàn tay là họng pháo năng lượng!

Ôn Văn hơi kinh ngạc nhìn Tô Nặc, người này thế mà đã thức tỉnh siêu năng lực trong tình huống này!

Có điều ngẫm lại thì cũng thực bình thường, người có tư chất chỉ cần trải qua kích thích tinh thần đúng lúc sẽ thức tỉnh siêu năng lực.

Mà đối với người bình thường, cao nguyên Thanh Tích hiện giờ không thiếu nhất chính là kích thích.

Tô Nặc nhìn cánh tay mình, có chút mờ mịt sợ hãi, sau đó tựa hồ hiểu ra gì đó, ánh mắt lộ ra sự chán ghét.

“Vì sao mà không xuất hiện sớm một chút chứ?”

Ôn Văn đi tới vỗ vai hắn nói: “Chúc mừng, ông đã thức tỉnh sức mạnh có thể khống chế vận mạng của mình.”

“Từ hôm nay trở đi, ông sẽ sống trong thế giới chân thật, không cần sống một cách u mê như đám cừu trong trại nữa rồi.”

Tô Nặc nhìn Tần Thục Hà cười khỏ: “Chúc mừng sao... tôi tình nguyện không có năng lực này để cô ấy được sống.”

Ôn Văn lắc đầu, nếu có thể thì anh cũng muốn dùng năng lực của mình để đổi lấy những thứ không thể cứu vãn.

Nhưng thế giới này chính là tàn khốc như vậy, những thứ đã bỏ lỡ thì không thể nào cứu vãn....

Thẳng đến lúc này, đám người bị cuồng khí ảnh hưởng mới giật mình tỉnh khỏi cơn mơ.

Bọn họ nhìn tổn thương trên người mình, lại tìm đại sứ giả đã không thấy đâu nữa, cảm xúc giống như sẽ tan vỡ ngay lập

tức, có người ôm đầu khóc rống, có người mang theo thù hận nhìn về phía Ôn Văn.

Bọn họ rất thành kính với ‘chúa tể Tinh Hồng’, đối với bọn họ doanh trại che chở chính là ‘chỗ vui chơi’ trong ngày tận thế, mà bây giờ Ôn Văn lại hủy diệt chỗ vui chơi này, cắt đứt hi vọng của bọn họ, bọn họ không thể nào tưởng tượng được nếu không còn doanh trại che chở thì mình sẽ sống sót thế nào ở nơi này.

Ôn Văn nhìn ánh mắt bọn họ, thở dài một hơi.

“Các người cũng tận mắt nhìn thấy rồi đây, đại sứ giả chỉ là một con quái vật, sở dĩ hấn chịu bảo vệ các người chỉ vì xem các người là gia súc để thỏa mãn mục đích của mình, sớm muộn gì cũng sẽ giết các người.”

“Không quản thế nào thì hấn cũng không có cách nào che chở các người được nữa, vì thế hãy đối mặt với hiện thực đi.”

Bác gái mang chăn nệm tới cho nhóm Ôn Văn trước đó thực mong đợi nhìn Ôn Văn: “Đại sứ giả nói cậu là thợ săn, vậy cậu sẽ bảo vệ bọn tôi hả?”

Ôn Văn lắc đầu: “Tôi còn chuyện khác phải làm, hơn nữa trong tình huống tín hiệu bị cắt đứt cũng không thể gọi người tới cứu, vì thế tôi...”

Anh còn chưa nói dứt lời thì đám người đã bùng nổ, có điều không có người nào dám chất vấn thẳng mặt, bởi vì trước đó Ôn Văn đã lưu lại một ấn tượng quá khủng bố trong lòng bọn họ.

Nhưng ánh mắt bọn họ nhìn Ôn Văn làm anh cảm thấy rất khó chịu, giống như Ôn Văn mới là người hại bọn họ vậy.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng: “Vốn tôi muốn nói tôi sẽ phái người đưa các người ra ngoài... nhưng bây giờ thì các người cứ tự cầu phúc đi.”

Lúc này tiếng ồn lại càng nhộn nhạo hơn, có người nhận sai, có người cầu xin, nhưng Ôn Văn không hề có động tác gì cả.

“Tôi sẽ ở lại đây tới khi trời sáng, trước đó các người không cần lo lắng có quái vật tới tập kích.”

“Nhưng sau khi tôi đi rồi, tốt nhất là các người nên gom chút thức ăn rồi trở lại chỗ ẩn núp trước đó, tiếp tục ở lại đây thì chính là miếng hamburger di động cho đám quái vật kia.”

Nhóm quái vật Nhan Bích Thanh, Hồ Âu Lăng sẽ canh gác đêm nay, đề phòng vong linh bất tử xâm nhập vào doanh trại che chở.

Sau đó Ôn Văn để hơn ba mươi người không ngăn cản mình trước đó và hai con thỏ cùng mình vào Cam Triết Tự nghỉ ngơi, những người khác thì vẫn ở bên ngoài.

Tuy tăng một đã bị Ôn Văn và Tài Nhân Tượng chiến đấu phá nát không còn nhìn ra hình dáng nhưng bên trong Cam Triết Tự vẫn có thể để số người này ở tạm.

Ôn Văn tự mình chiếm lấy căn phòng lớn nhất, sau đó đi vào WC, tiến vào trạm thu nhận.

Trước khi bị bắt Tài Nhân Tượng có vẻ đã nhận ra thân phận của Ôn Văn, vì thế hẳn chắc chắn cũng biết về kẻ gọi Ôn Văn, Ôn Văn muốn hỏi ra tất cả những gì hắn biết!

Sau khi tiến vào trong trạm thu nhận, Ôn Văn đi tới bên ngoài phòng giam Tài Nhân Tượng, nhìn dáng vẻ như đại gia của đối phương. Tài Nhân Tượng ngồi dưới đất dựa vào tường, cười nhạt nhìn Ôn Văn.

Ngón tay Ôn Văn khẽ nhúc nhích, vị trí Tài Nhân Tượng đang ngồi mọc lên một mũi nhọn dài ba mươi cm làm mặt Tài Nhân Tượng thoáng chốc biến thành màu gan heo.

Tài Nhân Tượng dựa tường trợn trừng đứng dậy, chân giống như có hơi nhũn ra nhưng vẫn duy trì dáng vẻ cao ngạo.

“Mày chính là Ôn Văn đúng không? Chúa tể đã biết mày tới rồi, ngài sẽ tìm được mày, đến khi đó sẽ để mày trải nghiệm khủng bố cực hạn nhất trong đời này!”

Ôn Văn sờ mặt, xem ra kẻ gọi tên anh quả thực có ác ý rất sâu đậm với anh.

“Vậy mày có thể nói cho tao biết vị chúa tể kia rốt cuộc là ai hay không?”

Tài Nhân Tượng nhe răng cười: “Tao sẽ không nói cho mày biết, phản bội chúa tể Tinh Hồng còn khủng bố hơn cả tử

vong, chờ mày nhìn thấy ngài thì sẽ hiểu.”

Sau đó phía sau lưng Tài Nhân Tượng lại chui ra một cây nhọn, tập kích ngay vị trí khi nãy.

Sắc mặt Tài Nhân Tượng từ màu gan heo biến thành tương gan heo.

Chương 821 - Dao mổ và kim khâu vết thương

Phóng giam trong trạm thu nhận có thể căn cứ theo ý muốn của Ôn Văn để thay đổi sắp đặt ở một mức độ nào đó.

Loại gai nhọn đột nhiên xuất hiện này chẳng qua chỉ là phương thức vận dụng cấp thấp nhất mà thôi.

“Tao khuyên mày nên nói chuyện đàng hoàng, bằng không những gì tao sắp làm với mày còn khủng bố hơn trò chơi con nít khi nãy nhiều đấy.”

Nắm giữ trạm thu nhận lâu như vậy rồi, Ôn Văn đã sớm có một bộ quy trình thăm vấn, trừ phi đối phương là con người rần rở đến mức có thể chịu đựng bất cứ hình phạt tra tấn nào, bằng không khẳng định không thể chịu được màn tra hỏi của Ôn Văn.

Đột nhiên Tài Nhân Tượng đột mỉm cười, thoạt nhìn có phần thả lỏng.

“Mày biết không, thật ra ý chí của tao rất yếu, vì thế không có khả năng chịu nổi màn thăm vấn, nhưng tao sẽ không cho mày có cơ hội thăm vấn tao!”

“Không cho tao cơ hội? Lẽ nào mày muốn tự sát?”

Ôn Văn vung tay lên, vài sợi xiềng xích bay vụt ra trời chặt Tài Nhân Tượng lại, đồng thời cũng khóa chặt sức mạnh trong cơ thể hắn.

“Tự sát?”

Tài Nhân Tượng lắc đầu.

“Tao đã nói ý chí của tao rất yếu mà, sao có thể tự sát, tao chỉ ngủ một giấc thôi...”

Càng nói hẳn lại càng yếu đi, sau đó ho mạnh một phát, mũi trào ra dòng máu tanh hôi và chút đồ vật có màu vàng lẫn bạc.

Vẻ mặt Ôn Văn thay đổi, vội vàng tiến vào phòng giam, phát hiện Tài Nhân Tượng đã chìm sâu vào hôn mê.

Anh lập tức mở trạng thái giám ngục Tai Biến, bắt đầu kiểm tra trạng thái cơ thể Tài Nhân Tượng, sau đó phát hiện tuy cơ thể Tài Nhân Tượng vẫn duy trì sự sống nhưng bộ não đã hư hoàn toàn.

Trong trạng thái này hẳn sẽ không chết nhưng cũng không có cách nào trả lời vấn đề.

Trong đầu hẳn là chất độc màu tím nhạt rất sống động, chất độc này tới từ chính dao phẫu thuật của hẳn, hơn nữa đã trúng độc từ trước khi tiến vào trạm thu nhận.

Tới bây giờ mới bùng nổ là vì trước đó Tài Nhân Tượng vẫn luôn áp chế.

Khi Tài Nhân Tượng cảm thấy mình có khả năng bị Ôn Văn tóm được thì quả quyết ra tay với chính mình, mục đích là không muốn Ôn Văn hỏi ra tin tình báo từ chỗ mình.

Cách làm này trông khá thảm thiết nhưng quả thật có thể giúp hẳn không tổn thất quá lớn.

Hẳn tin tưởng ‘chúa tể Tinh Hồng’ sẽ giết chết Ôn Văn và cứu mình ra ngoài, đến khi đó chỉ cần hẳn chết trong lĩnh vực tối tăm một lần thì có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Mạch máu trên trán Ôn Văn nảy lên vài cái, có ý muốn cắt Tài Nhân Tượng thành mảnh nhỏ đút cho Tam Tể Nhi, thế nhưng nhịn một hồi rồi bỏ qua.

Dù sao cũng là quái vật Tai Nạn thượng tự, tuy biến thành vong linh thực vật nhưng vẫn có thể lợi dụng năng lực của hẳn, không thể để hẳn chết lãng phí như vậy.

Ôn Văn lột sạch những thứ tốt trên người Tài Nhân Tượng, cuối cùng chỉ phát hiện con dao mổ màu tím và nhẫn không gian chế tạo từ xương trắng, và cả cây kim khâu vết thương màu đen đã nằm trong tay Ôn Văn từ trước.

Dao mổ rất sắc bén, khả năng cắt xén rất mạnh, nhưng vẫn kém xa kiếm Huyết Hà, bên trên có chứa chất độc cực mạnh,

bị dao mổ làm bị thương thì sẽ không thể động đậy trong một khoảng thời gian ngắn.

Ôn Văn nghiên cứu một hồi liền phát hiện khi dùng dao mổ này cắt vào thân thể, dưới tác dụng của chất độc thì nó sẽ không mất đi sự sống.

Ôn Văn phân biệt dùng dao mổ cắt đứt một phần nhỏ tay chân của ba con quái vật, kết quả mặc dùng ba phần cơ thể bị tách khỏi cơ thể nhưng vẫn còn sống như cũ.

Lúc chiến đấu Tài Nhân Tượng có thể làm tay chân mình đứt lìa cũng nhờ vào năng lực của con dao này.

Mà khả năng của cây kim khâu vết thương tơ đen kia lại càng làm Ôn Văn kinh ngạc.

Đầu tiên là sợi tơ rất cứng, có thể xem như vũ khí dây thép.

Đồng thời dùng sợi tơ này bịt kín một không gian sẽ hình thành một lĩnh vực chiếm ưu thế cho người nắm giữ kim khâu, trước đó khi chiến đấu với Ôn Văn, Tài Nhân Tượng đã có tính toán này.

Mặt khác có thể dùng cây kim này khâu lại phần tay chân bị dao mổ cắt ra, sau khi khâu lại thì chúng sẽ giống như tay chân lành lặn bình thường.

Loại khâu này cũng không nhất định phải là phần tay chân nguyên bản, nói cách khác chỉ cần dùng dao phẫu thuật và kim khâu vết thương, cho dù ghép đầu người thân chó hay đầu chó thân người thì cả hai vẫn có thể sống tiếp.

Phong cách chiến đấu của mỗi phần cơ thể trên người Tài Nhân Tượng đều không giống nhau cũng bởi vì rất nhiều bộ phận của hắn tới từ quái vật khác!

Mặt khác một khi đường khâu vết thương trên người quá nhiều thì sợi tơ sẽ chui vào trong cơ thể.

Bình người người bị sợi tơ chiếm cứ vẫn có thể giữ được ý thức của mình, nhưng một khi người nắm giữ kim khâu vết thương yêu cầu thì người bị điều khiển sẽ lập tức mất đi chính mình, trở thành một con rối.

Con dao mổ này và cây kim khâu vết thương kia có lẽ là một bộ dụng cụ siêu năng, ghép lại thì chính là cùng nguyên tắc

với cung mang thai.

Hai món dụng cụ siêu năng này làm Ôn Văn rất hài lòng, vì thế anh rất mong đợi mở nhãn không gian của Tài Nhân Tượng.

Sau khi nhìn thấy thứ bên trong thì sắc mặt Ôn Văn thay đổi kịch liệt, bên trong chiếc nhãn này không có bất cứ vật có giá trị gì, chỉ có vô số xác chết bị khâu lại một cách lộn xộn.

Người với sâu, với với thú dữ, với cả cá...

Chỉ nhìn mấy thứ này thôi Ôn Văn đã cảm thấy mắc ói, đây là một trong những con bài chưa lật của Tài Nhân Tượng, chẳng qua là hấn vẫn còn chưa kịp thi triển thì kim khâu vết thương đã bị Ôn Văn cướp mất!

Nếu Ôn Văn muốn thì những thứ này sẽ phát huy tác dụng rất lớn trong một thời điểm nào đó, nhưng Ôn Văn không muốn!

Anh lôi hết số xác khâu lại đó ra, sau đó một môi lửa thiêu rụi.

Thứ tràn đầy hơi thở nhân loại tuyệt vọng như vậy không nên tồn tại trên thế giới này.

Ôn Văn âm u nhìn Tài Nhân Tượng, nếu không phải hiện giờ hấn chỉ là vong linh thực vật không có não, anh nhất định phải ném hấn vào phòng xử lý, để hấn hưởng thụ một phen!

Một đêm này, Ôn Văn đã dành để nghiên cứu số đồ đặc của Tài Nhân Tượng.

Ngày hôm sau mặt trời vừa ló dạng, Ôn Văn liền từ trong Cam Triết Tự bước ra, nhìn một vòng xung quanh thì vẻ mặt lại sa sầm đi.

Ở nơi quỷ quái này, tâm trạng của anh không thể nào khá nổi.

Chỉ thấy hơn trăm người ở bên ngoài đêm qua lúc này đang chính tề quỳ lạy trước pho tượng máu đã không còn đầu, cầu xin chúa tể Tinh Hồng phù hộ cho mình!

Vốn Ôn Văn còn nghĩ rằng nếu sáng nay đi ra ngoài mà những người này chịu nói chuyện đàng hoàng thì anh sẽ sẵn tiện giúp đỡ một phen.

Nhưng hình ảnh trước mắt đã làm Ôn Văn từ bỏ ý định này.

Sau khi cơn giận qua đi, Ôn Văn lại cảm thấy có chút đau buồn.

Tuy bọn họ ngu tới mức đáng trách, nhưng chẳng qua bọn họ chỉ muốn sống mà thôi.

Tượng thần này chính là hi vọng duy nhất của bọn họ, bọn họ tự nhiên không muốn từ bỏ tín ngưỡng chúa tể Tinh Hồng.

Đang cảm khái thì Ôn Văn nhìn thấy Tô Nặc đỏ mắt đi tới chỗ mình.

Suốt cả đêm qua Tô Nặc không ngủ, đầu hôm thì tự hỏi về tương lai của mình, tới qua nửa đêm thì ra khỏi Cam Triết Tự, bắt đầu nghiên cứu năng lực của mình.

Đối với chuyện này, hôm qua Ôn Văn đã phát hiện thông qua mặt gương.

Năng lực của Tô Nặc vừa đơn giản lại trực tiếp, chính là có thể dùng ngón tay bắn ra đạn, lòng bàn tay bắn ra pháo năng lượng!

Trong giai đoạn thăm dò của người siêu năng, năng lực của Tô Nặc không thể nghi ngờ chính là loại có sát thương mạnh nhất.

Chương 822 - Mau tới tìm tao

Theo Ôn Văn dự đoán thì năng lực của Tô Nặc có lẽ không chỉ là một tay.

Theo năng lực trở nên mạnh mẽ, sau này có lẽ sẽ có biến hóa mới, ví dụ như cơ giới hóa toàn thân, hoặc là cánh tay sẽ thay đổi thành các loại hình thái khác.

Tô Nặc nhìn Ôn Văn, nghiêm túc nói: “Tôi muốn gia nhập với bọn ông, muốn báo thù cho Thục Hà, muốn đuổi tận giết tuyệt tất cả đám quái vật không phải con người này!”

Trải qua một thoáng mờ mịt ngăn ngại, Tô Nặc đã quyết định được con đường mình muốn đi.

“Muốn báo thù cho cô ta sao... nói tới thì bây giờ tôi có thể làm Tần Thục Hà khôi phục trạng thái trước kia, đại khái có thể sống được khoảng một năm, ông cần không?”

Tần Thục Hà suy yếu là vì cắt đứt liên hệ với Tài Nhân Tượng, mà Ôn Văn tiếp quản kim khâu có thể nối lại liên kết, đồng thời để cô ta sống một năm.

Tô Nặc kiên định lắc đầu: “Cái tôi cần là cô ấy được yên giấc chứ không phải để thi thể cô ấy đi theo tôi.”

Ôn Văn hài lòng gật đầu, nếu Tô Nặc muốn thi thể của Tần Thục Hà thì Ôn Văn sẽ không để Tô Nặc gia nhập trạm thu nhận.

Lông mày anh nhướng lên, nói: “Tổ chức của bọn tôi không phải ai muốn gia nhập cũng được.”

Tô Nặc có chút mất mát, nhưng cho dù chỉ có một mình thì anh vẫn muốn thực hiện con đường mà mình đã chọn lựa.

Sau đó lời nói của Ôn Văn xoay chuyển: “Có điều tôi có thể đưa ra cho ông một nhiệm vụ, nếu ông hoàn thành được thì tôi sẽ cho ông cơ hội.”

Ánh mắt Tô Nặc lập tức tỏa sáng, hẳn nhất định phải nắm bắt cơ hội này.

Ôn Văn ho nhẹ hai tiếng, sau đó lớn tiếng gọi người xung quanh tới.

Anh chỉ Hồ Ấu Lăng và Câu Ma, sau đó nói: “Kế tiếp tôi sẽ để Mrs Hồ và Mr Câu, còn cả vị Tô Nặc này hộ tống ba mươi người không ra mặt ngăn cản tôi ngày hôm qua rời khỏi phạm vi dị thường ở cao nguyên Thanh Tích.”

Nhóm người trong Cam Triết Tự lộ ra nụ cười xán lạn, mặc dù bây giờ vẫn chưa thành công thoát hiểm nhưng ít nhất cũng có được hi vọng.

“Về phần hơn trăm người đã ngăn cản tôi... các người cũng có thể đi theo bọn họ rời đi.”

“Nhưng thuộc hạ của tôi sẽ đặt phần lớn sự chú ý vào ba người mười kia, tỷ lệ tử vong của các người sẽ cao hơn bọn họ, nhưng chỉ cần các người không lạc đội thì tỷ lệ rời khỏi khu vực dị thường này vẫn rất cao.”

“Ba mươi phút sau sẽ xuất phát, mọi người chuẩn bị sẵn lương thực và nước rời xuất phát.”

“Mạo hiểm đi theo đội ngũ rời khỏi nơi này hay ở lại đây chờ ‘chúa tể Tinh Hồng’ phù hộ thì tùy theo lựa chọn của mấy người.”

Ba mươi phút sau, hơn một nửa nhóm người cầu nguyện bên pho tượng máu đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi lĩnh vực tối tăm.

Có hai quái vật Tai Nạn, cộng thêm Tô Nặc bảo vệ, chỉ cần vận may không quá kém thì có thể thành công rời khỏi lĩnh vực tối tăm, dù sao thì mật độ quái vật ở nơi này cũng không tới mức khoa trương.

Nhưng có hơn sáu mươi người vẫn cố chấp canh giữ ở bên cạnh tượng thần, bọn họ rất sợ hãi thế giới bên ngoài, hơn nữa cũng không tin Câu Ma và Hồ Ấu Lăng.

Đối với đám người này, Ôn Văn không có lời nào để nói, bởi vì bọn họ thật sự đã hết thuốc cứu rỗi.

Trời chỉ giúp người tự giúp mình, Ôn Văn đã cho bọn họ quá nhiều cơ hội, chỉ là bọn họ không chỉ bỏ lỡ một lần.

Tô Nặc xoa tay, thâm hạ quyết tâm nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Hồ Ấu Lăng nhìn Tô Nặc mà mặt ửng hồng như hoa đào, liếm nhẹ môi, đàn ông nghiêm túc chính là lúc đẹp trai nhất.

Ôn Văn đập gáy cổ cô nàng một phát: “Không được ra tay với người trong đội ngũ, nhất là Tô Nặc.”

Hồ Ấu Lăng ôm đầu, oan ức nhìn Ôn Văn, sau đó bắt đầu mong đợi trên đường sẽ gặp được chút kinh hi.

Có điều nguyện vọng của cô nàng nhất định sẽ không thể thực hiện được, kẻ địch trong lĩnh vực tối tăm đều là vong linh.

Mà loại vong linh này lại không có năng lực mà Hồ Ấu Lăng mong muốn.

Sau khi đội ngũ xuất phát, Ôn Văn dẫn theo hai con thỏ tiếp tục đi tới hướng thảo nguyên Xanh.

Nhóm người bình thường chọn lựa ở lại có thể bị quái vật tập kích bất cứ khi nào, có lẽ một người cũng không thoát được, nhưng Ôn Văn sẽ không tiếp tục giúp thêm gì nữa.

Hiện giờ Bạch Tiểu Bạch tỏ ra rất ngoan ngoãn với Ôn Văn, bởi vì cô phát hiện Bạch Tiểu Mật ở trước mặt Ôn Văn ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không dám, vì thế Ôn Văn không thể nào là người bảo vệ của Bạch Tiểu Mật.

Mà nhóm cường giả xuất hiện ngày hôm qua cũng rất cung kính với Ôn Văn, điều này làm Bạch Tiểu Bạch nhận định Ôn Văn là nhân vật lớn.

Mà chỉ có nhân vật lớn mới có thể giải quyết được hoàn cảnh khó khăn ở thôn bọn họ.

Còn chưa đi được bao xa thì nhóm ba người Ôn Văn gặp phải vài người đầy gió bụi mệt mỏi.

Người đàn ông dẫn đầu xác nhận Ôn Văn không phải là quái vật thì thân thiện chào hỏi, sau đó thận trọng hỏi: “Xin hỏi Cam Triết Tự ở phía trước đúng không? Bọn tôi nghe nói nơi đó có đầy đủ thức ăn, lại còn không cần lo lắng quái vật tập kích.”

Ôn Văn không trả lời, Bạch Tiểu Mật lộ ra nụ cười quỷ dị, nói với đối phương: “Không sai, phía trước chính là Cam Triết Tự, có điều tôi không đề nghị mọi người qua đó.”

Người đàn ông nọ sững sốt: “Tại sao vậy?”

“Bởi vì nếu các người tới Cam Triết Tự cũng tức là gặp gáp muốn tìm đường chết!”

...

Trong trung tâm lĩnh vực, ngọn núi cao nhất liên bang, đỉnh cao của thế giới, chính giữa Thiên Trụ Phong có một hang động to lớn.

Nơi đó từng có một đám quái vật lớn mạnh mẽ sống quần cư, có điều bởi vì đỉnh núi cao nhất thế giới quá bắt mắt nên cứ hai ba ngày lại bị Hiệp Hội Thợ Săn bao vây diệt trừ, không tới mấy năm đã hoàn toàn diệt chủng.

Lúc này nơi này đã bị một thế lực khác chiếm cứ.

Một người đàn ông trên mặt đầy sẹo mặc áo khoác màu đỏ đột nhiên kích động.

“Tượng thần bên Cam Triết Tự bị hủy rồi, tên ngu Tài Nhân Tượng kia rốt cuộc đang làm gì vậy?”

“Có cần tới đó kiểm tra tình huống không?” Một người đàn ông béo ục ịch đứng trước mặt người áo đỏ nói.

Hắn nhặt một cục đá nhỏ dưới đất, lúc ném vào miệng thì nó biến thành quả anh đào, hắn dùng đầu lưỡi xoay quả anh đào tới lui vài lần rồi mới nuốt vào bụng.

Người mặc áo khoác đỏ nhếch khóe miệng: “Bị phá hủy thì xây dựng lại là được, dù sao thì tài nguyên nhân loại cũng còn nhiều, nhân loại trong lĩnh vực Không Minh chết hết thì bắt từ bên ngoài vào là được.”

“Làm tao hứng thú là hơi thở Tài Nhân Tượng đã biến mất, có vẻ đã bị giết chết một cách triệt để rồi.”

Người đàn ông mập mạp có chút sừng sốt nói: “Là Hiệp Hội Thợ Săn ra tay à?”

Khoảng thời gian gần đây Hiệp Hội Thợ Săn lục tục phát hiện vài phương pháp hoàn toàn giết chết vong linh bất tử, có điều muốn thực hiện được khá phiền phức, vì thế tần suất cũng không cao.

Người đàn ông áo khoác đỏ lắc đầu nói: “Không phải Hiệp Hội Thợ Săn, trước khi chết Tài Nhân Tượng đã truyền về chút hình ảnh, kẻ giết chết hắn hẳn là Ôn Văn.”

“Ôn Văn?”

Người đàn ông béo ục ịch há to mồm, cắn một cái lên tay mình, ánh mắt lộ ra tia hung phấn, rất muốn lập tức xé nát Ôn Văn thành mảnh nhỏ!

Người đàn ông áo đỏ bật cười xán lạn, vỗ nhẹ tay vịn ghế ngồi.

“Ôn Văn... rốt cuộc mày đã tới rồi, mau tìm được tao đi nào, tao đã sắp chờ đợi không kịp rồi!”

Chương 823 - Quái vật cứu viện

Gần cao nguyên Thanh Tích có lượng mưa rất thấp, nhưng lượng nước đầy đủ, hồ nước cũng có rất nhiều, là đầu nguồn

của rất nhiều con sông của khu Hoa Phủ.

Ở phía tây thảo nguyên Xanh có một hồ nước không lớn không nhỏ, ở giữa hồ có một hòn đảo lớn khoảng một mẫu.

Trên đảo không có đặc sản gì, chỉ là đảo hoang tiêu chuẩn, có điều ở trung tâm đảo được dùng cành cây dựng thành rào chắn đơn sơ, bên trong rào chắn là hơn bảy mươi người tị nạn.

Lúc tai nạn xảy ra, một phần cư dân ở gần đây đã mang theo đầy đủ thức ăn, chèo thuyền nhỏ tới nơi này tị nạn.

Hòn đảo ở giữa hồ này rất hẻo lánh, không hấp dẫn sự chú ý của vong linh bất tử, vì thế lúc ban đầu vẫn rất an toàn.

Nhưng sau đó bắt đầu có một số vong linh chú ý tới bọn họ.

Đó là một đám xác chết trôi, làn da tái nhợt thân thể sưng phù, nhưng chúng có thể tự do di chuyển trong nước.

Một khi nhóm người tị nạn cố gắng chèo thuyền rời khỏi nơi này hoặc tới gần bờ bắt cá thì có khả năng bị đám xác chết trôi này kéo xuống nước chìm chết.

Cũng may đám xác chết trôi đó chỉ lợi hại ở trong nước, một khi lên bờ thì chúng hành động rất chậm chạp.

Nhóm đàn ông cầm vũ khí có thể miễn cưỡng đuổi đám xác đi, lúc này nhóm người tị nạn mới có thể sống bình an.

Mà một người đàn ông thật thà trong số đó không biết vì sao đột nhiên có được năng lực khống chế ngọn lửa, thậm chí có thể giết chết xác chết trôi bò lên bờ.

Thực tế thì hòn đảo ở giữa hồ cũng không phải duy nhất.

Nhưng người có thể sống sót trong hoàn cảnh này, ít nhiều gì cũng có phương pháp đảm bảo cuộc sống không bị vong linh quấy rối.

Vong linh trong lĩnh vực tối tăm tuy nhiều nhưng không phải mỗi con đều mạnh mẽ tới mức làm người bình thường không có sức chống đỡ, phần lớn tuy nguy hiểm nhưng chỉ cần tìm ra đúng phương pháp thì vẫn có thể sống sót.

Nếu như mỗi vong linh bất tử đều là trình độ như ba sứ giả ở Cam Triết Tự thì nhân loại ở cao nguyên Thanh Tích đã sớm bị diệt chủng rồi.

Nguyên nhân số lượng nhân loại trong lĩnh vực tối tăm đang giảm đi rất nhanh, ngoại trừ bị vong linh giết chóc thì còn vì Hiệp Hội Thợ Săn đang liên tục cứu người ra ngoài.

Có điều hiện giờ tình huống trên hòn đảo giữa hồ cũng không quá lạc quan, tuy bọn họ có thể phản kháng nhưng dù sao sức lực của con người cũng có hạn, mà vong linh thì không biết mệt mỏi.

Trên hòn đảo giữa hồ vốn có hơn trăm người, hiện giờ chỉ còn lại bảy mươi mấy người.

Hòn đảo từng giúp bọn họ tránh né nguy hiểm, hiện giờ lại trở thành lồng giam mà bọn họ không thể thoát đi.

Đột nhiên người đàn ông canh giữ ở giữa hồ kinh hô một tiếng, chỉ về một hướng lớn tiếng kêu gọi, nước ở nơi đó đang không ngừng cuộn trào, giống như có thứ gì đó đang chiến đấu kịch liệt ở trong nước.

Nhóm người tị nạn cầm vũ khí, tập trung về hướng đó, căng thẳng nhìn chăm chăm mặt hồ.

Nếu chỉ là xác chết trôi thì bọn họ có thể đuổi chúng xuống hồ, nhưng nếu là thứ kỳ dị khác thì bọn họ thực sự không có cách nào.

Đột nhiên một cái xác trắng xanh bị xé toạc từ dưới nước nổi lên, cái xác chết trôi này đã thực sự biến thành xác chết trôi rồi.

Tiếp đó chính là cái xác thứ hai, cái xác thứ ba...

Sau khi nổi lên mười mấy cái xác thì hồ nước rốt cuộc an tĩnh lại, một bóng dáng khổng lồ từ dưới hồ bò lên.

Kích thước của bóng dáng này lớn gấp bội nhân loại bình thường, là cái xác chết trôi hung ác nhất từng tấn công nhóm người tị nạn, thế nhưng lúc này động tác của nó rất gấp gáp, giống như đang tránh né thứ trong hồ.

Còn không đợi nó bò lên xong thì một con rắn lớn thể hình to lớn khùng bố từ trong hồ lao ra, hung ác cắn xé cái xác chết trôi này, cái miệng to như chậu máu mạnh mẽ xé toạc xác chết trôi.

Sau khi xác chết trôi bị giết chết, mọi người mới nhìn rõ thứ này không phải rắn lớn, nó là một con lươn to lớn!

Mọi người đều hoảng sợ, xác chết trôi thì bọn họ có thể đối phó, nhưng loại thú khổng lồ này thì nên đối phó kiểu gì đây?

Con lươn to lớn kia nhìn ngóm người, miệng nó nhếch lên lộ ra bộ dáng tươi cười của nhân loại, sau đó nhanh chóng vặn vẹo biến hình, cuối cùng biến thành một người đàn ông diện mạo bình thường mặc áo choàng đỏ đen.

Người đàn ông này lắc lắc nước đọng trên người, mỉm cười nói với nhóm người: “Mọi người đừng hốt hoảng, tôi là Đại Thiên Nhân, tôi tới cứu mọi người.

“Số xác chết trôi trong hồ đã bị tôi giải quyết cả rồi, mọi người cứ ở lại đây một khoảng thời gian nữa, tôi sẽ thông báo người tới đón mọi người.”

Sau khi nói xong, Đại Thiên Nhân lại nhảy trở vào hồ nước, để lại nhóm người hai mặt nhìn nhau.

Ngoại trừ hồ nước thì cao nguyên Thanh Tích cũng có rất nhiều núi tuyết, trên một ngọn núi tuyết không có tiếng tăm, trong một hang động ẩn núp, vài thôn dân dựa vào cửa hang, sợ hãi nhìn xuống bên dưới.

Nơi đó có một con quái vật không có da, đặc biệt phát triển các khớp, miệng mọc đầy răng nhọn, nó đang nhanh chóng bò về phía bọn họ.

Nhóm thôn dân thử ném đá xuống ngăn cản, thế nhưng không có tác dụng.

Quái vật kia không chỉ rất nhanh nhẹn mà còn có thể dễ dàng xé xác đám hồ báo, nhóm thôn dân bị nó nhắm trúng căn bản không có khả năng may mắn sống sót.

Đúng lúc này tiếng ríu rít từ trên không truyền tới.

Sau đó một ung khổng lồ màu đỏ thẫm từ trên trời giáng xuống, móng vuốt chắc khỏe tóm lấy con quái vật kia, sau đó dễ dàng xé toạc nó thành hai nửa.

Con ung khổng lồ này thoát nhìn cực ngẫu, chỉ là cách phối màu đỏ đen làm nó trông khá mất tự nhiên.

Con ung khổng lồ kia đáp xuống bên ngoài hang động, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm đám người, sau đó miệng nó phát ra tiếng người: “Các người cứ an tâm tiếp tục trốn ở nơi này, ta tới từ ‘Hắc Thập Tự’, qua một khoảng thời gian nữa sẽ có người của ‘Hiệp Hội Thợ Săn’ tới cứu.”

Chuyện tương tự như vậy xảy ra ở khắp nơi trong lĩnh vực tối tăm, một lượng lớn người gặp nạn được nhóm quái vật tới từ ‘Hắc Thập Tự’ cứu giúp.

Đám quái vật này là do Ôn Văn thả ra.

Sau khi rời khỏi Cam Triết Tự, anh đã thả ra hai mươi con quái vật cấp Tai Nạn và năm mươi con quái vật cấp Tai Hại.

Phần lớn đám quái vật này do nhân viên thu nhận bắt được, có một phần nhỏ do Ôn Văn bắt, nhưng năng lực của chúng căn bản không có ích lợi gì cho anh.

Phái chúng ra ngoài không hề ảnh hưởng tới thực lực của bản thân Ôn Văn.

Nhiệm vụ chủ yếu của đám quái vật là giúp Ôn Văn khảo sát địa hình xung quanh, đánh dấu vị trí của ba thế lực Hiệp Hội Thợ Săn, mật giáo Minh Vương và vong linh bất tử.

Trước đó Ôn Văn không bại lộ thân phận Hắc Thập Tự nên hành động khá kín tiếng, nhưng bây giờ đã lộ thân phận ở Cam Triết Tự, anh không cần giới hạn sức mạnh của trạm thu nhận nữa.

Ở nơi tín hiệu thông tin bình thường bị cắt đứt này, Ôn Văn có thể thoải mái liên lạc với quái vật trạm thu nhận có thể thuận lợi hành động trong lĩnh vực tối tăm.

Trong hành trình tìm kiếm cứ điềm, đám quái vật còn một nhiệm vụ khác là cố gắng tìm kiếm người sống sót.

Nếu số lượng người may mắn sống sót quá ít thì hộ tống bọn họ tới phạm vi Hiệp Hội Thợ Săn không chế, nếu số lượng nhiều thì dẫn người của Hiệp Hội Thợ Săn tới chỗ bọn họ.

Mặc dù làm vậy chỉ có thể coi như muối bỏ biển trong phạm vi rộng lớn của lĩnh vực tối tăm, thế nhưng cũng là Ôn Văn có chút hành động.

Ôn Văn đã nói với Doãn Hộ là Hắc Thập Tự có khả năng sẽ tới cao nguyên Thanh Tích cứu viện.

Trước đó vẫn luôn giấu thân phận, không giúp người cũng thôi đi, hiện giờ nếu đã nghênh ngang xuất hiện thì thân là đồng minh của Hiệp Hội Thợ Săn, không giúp một chút đúng là khó nói.

Hiện giờ đám quái vật được thả ra, hi vọng có thể có được chút tác dụng.

Chương 824 - Áo đỏ và bùm xám

Đám quái vật sôi nổi cứu viện ở xung quanh lĩnh vực tối tăm, mà quái vật địa cung thì chờ Ôn Văn và hai con thỏ chậm rãi tiến tới thảo nguyên Xanh.

Trên đuôi quái vật địa cung cột một con vong linh bất tử, trên đầu con vong linh này là một cái bình bát màu xanh lá.

Ôn Văn đang kiểm tra năng lực của bình bát tha thứ, bản thân cái bình bát này cũng không mạnh mẽ, nhưng nó lại có thể phát huy tác dụng rất lớn trong lĩnh vực tối tăm, vì thế anh muốn kiểm tra thì cũng chỉ có thể tiến hành trong lĩnh vực tối tăm.

Ở trong luồng ánh sáng vàng này, Ôn Văn có thể bắt quái vật vào trong trạm thu nhận, hoặc trực tiếp giết chết.

Mặt khác thiết bị đầu cuối siêu thợ săn cũng có thể hoạt động bình thường trong phạm vi ánh sáng vàng.

Có điều chỉ có thiết bị đầu cuối của Ôn Văn khôi phục, tổng trạm vô hiệu thì cũng không có tác dụng gì.

Ôn Văn từng thử dùng sức mạnh của Hắc Thể để mô phỏng theo hiệu quả của ánh sáng vàng nhưng thất bại.

Sau khi nghiên cứu xong, Ôn Văn dùng sơn đỏ vẽ vài chữ lên bình bát rồi mới thu vào.

Có mấy chữ ‘tôi tha thứ cho bạn’ này thì bình bát tha thứ mới coi như có cái tên chính thức.

Lúc sắc trời âm đạm, mọi người mới chính thức tiến vào phạm vi thảo nguyên Xanh.

So với những nơi khác trong lĩnh vực tối tăm, hoàn cảnh nơi này tốt hơn nhiều, có nước sạch và đồng cỏ màu mỡ.

Có điều mọi thứ ở nơi này đều bị bỏ hoang, tùy ý có thể nhìn thấy xác dê bò, thỉnh thoảng còn có cả thi thể nhân loại.

Ở nơi đồng hoang này có vài con quái vật khom người gặm cắn thi thể dưới đất.

Chúng không phải vong linh bắt tử tở từ thế giới trong, mà là một lượng lớn quỷ ăn xác được tự nhiên sinh ra.

Đám quỷ ăn xác này vẫn còn rất nhỏ yếu, cơ bản không có sự đe dọa đối với nhân loại, vì thế Ôn Văn chỉ giết mấy con lớn mạnh, nhỏ yếu thì trực tiếp bỏ mặc không quan tâm.

Với tình huống của thảo nguyên Xanh hiện giờ, sinh vật quỷ ăn xác này cần thiết tồn tại, xác chết để đó trong một khoảng thời gian dài sẽ gây ra dịch bệnh, chuyện này còn khủng bố hơn cả quỷ ăn xác.

Có đám này xử lý đồng xác thì sẽ giảm đi rất nhiều nguy hiểm.

Sau khi vòng qua hồ Thanh Thâm, nhóm Ôn Văn dừng lại trước một khu rừng.

Sâu trong khu rừng này chính vị trí của thôn thờ.

Sau khi tiến vào khu rừng không bao lâu thì Ôn Văn nhận ra hai ánh mắt theo dõi, anh lập tức bảo quái vật địa cung dừng lại.

Quái vật địa cung cũng cảm nhận được đe dọa, nó hơi hạ thấp cơ thể, cổ họng phát ra âm thanh như tiếng động cơ.

Ôn Văn nhìn ra sau lưng nói: “Đi ra đi, tao phát hiện bọn mày rồi.”

Khu rừng vắng lặng không có tiếng động, hai bóng người thẳng băng nhưng không phát ra chút động tĩnh nào.

Người truy lùng có chỉ số thông minh bình thường có lẽ sẽ không bị thủ đoạn lừa dối như thế này dụ ra.

Ôn Văn cầm nín nói: “Tao thật sự đã thấy bọn mày rồi, một đống một xám...”

Ôn Văn nói xong lời này thì hai bóng người mới từ chỗ tối trong rừng bước ra, đó là hai con sói có thể hình tương tương trâu đực, một con đỏ tươi như máu, con còn lại có bộ lông bồm màu xám.

Hai con sói này có thực lực gần trung tự, mỗi con đều có thể nghiền ép quái vật địa cung.

Bạch Tiểu Bạch kinh ngạc chỉ hai con sói: “Bồm Xám! Áo Đỏ! Hai kẻ xấu mấy người sao lại dám xâm nhập lãnh địa thôn thỏ, bộ muốn tập kích bọn tui hả?”

Hai con sói cùng lắc đầu, Bồm Xám từ trong lông moi ra một tấm thẻ bài có hình cà rốt.

“Bây giờ bọn tôi là đội trưởng tuần tra của thôn thỏ, sao cô lại dẫn người ngoài tới thôn thỏ?”

Vẻ mặt Bạch Tiểu Bạch khá quái dị, sau đó trốn sau lưng Ôn Văn nói: “Đây là viện trợ tôi mời tới, còn lợi hại hơn cả hai người.”

Sau đó Bạch Tiểu Bạch nói với Ôn Văn: “Hai kẻ này vốn là kẻ địch của thôn thỏ bọn tôi, cả ngày sinh sự kiếm chuyện, rất xấu xa.”

Hai con sói lớn liếc nhìn nhau rồi nói: “Làm thế nào chúng mình được bọn họ là viện trợ cô mời tới chứ không phải vong linh bắt tử giả trang?”

Ôn Văn sờ cằm, lôi ra hai khúc đùi bò ném tới dưới chân hai con sói.

“Muốn hỏi lộ bọn tui sao, bọn tui sẽ không bị mấy lừa mà cho qua ải đâu.”

Một con mắt của sói lớn Áo Đỏ nhìn chằm chằm đùi bò, một con mắt còn lại miễn cưỡng nhìn Ôn Văn nói.

Mà con sói lớn Bồm Xám thì đã ngậm xương trong miệng rồi, chỉ là cố gắng không nuốt xuống.

Thấy một màn này, Ôn Văn xác định hai con sói lớn oai phong này có tập tính chả khác gì Husky.

Anh không muốn lãng phí thời gian với chúng, vì vậy liền tỏa ra hơi thở của chính mình, làm hai con sói lớn này lập tức cụp

đuôi.

Chỉ từ hơi thở chúng đã có thể kết luận thực lực của Ôn Văn còn lợi hại hơn cả trưởng thôn Bạch Tiểu Mạn đã mất tích!

Loại thực lực này, cộng thêm đui bò làm thiện ý, với lại có Bạch Tiểu Bạch làm chứng, hai con sói rớt cuộc cũng tin tưởng thân phận của Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn để Bạch Tiểu Bạch trao đổi với hai con sói lớn này một phen, rớt cuộc cũng hiểu được ngọn nguồn.

Giống như lời Bạch Tiểu Bạch đã nói, hai con sói lớn này vốn là kẻ địch của thôn thỏ.

Nói là kẻ địch nhưng thật ra càng giống như hàng xóm làm mình làm mẩy hơn.

Hai con sói lớn này vốn tác quái tác quái ở nơi khác, sau đó đám sói bị mật giáo Minh Vương tiêu diệt, hai bọn nó xám xịt chạy trốn tới thảo nguyên Xanh.

Sau đó chúng phát hiện thôn thỏ, muốn chiếm lấy nơi này, cũng xem đám thỏ là lương thực dự trữ.

Thế là chúng muốn bắt một con thỏ để uy hiếp thôn thỏ phải đi vào khuôn khổ.

Chỉ là không ngờ đám thỏ Bạch Tiểu Hi, Bạch Tiểu Lại lại là thỏ hạ tự, có thể phá vỡ mưu kế của chúng, chúng ba lần bốn lượt nói ‘bọn tao sẽ còn quay trở lại’ rồi lần nào cũng bị đuổi đi.

Cuối cùng chúng bị đám thỏ ép buộc ký khế ước vĩnh viễn không ăn thịt thỏ và nhân loại, lúc này mới được đám thỏ thả ra.

Hai con sói này càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, thường xuyên tới thôn thỏ gây sự.

Ví dụ như đi ị ngoài cổng thôn, nửa đêm ném pháo vào trong thôn, dù sao thì đều là mấy chuyện thiếu đạo đức, mà thôn thỏ cũng sẽ đáp trả lại.

Thường xuyên đánh qua đánh lại, hai con sói lớn này cũng dần quen thuộc với đám thỏ.

Mặc dù quan hệ không tốt nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện thì vẫn có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Lúc tai nạn vong linh xảy ra, đám vong linh cũng không vì sói không phải người mà không tập kích chúng.

Hơn nữa bởi vì vong linh nên nguồn thu hoạch thức ăn của chúng trở trở nên khan hiếm hơn.

Vì thế hai con sói lớn tính toán một chút, hai hôm trước đã tới nhờ vả thôn thổ.

Thứ nhất là ở nơi này có thức ăn, mà kết giới của thôn thổ cũng có thể cung cấp cho chút chút che chở.

Có điều cái giá là hai con sói này phải tuần tra giúp thôn thổ, để nơi này lại càng an toàn hơn.

Dưới sự hướng dẫn của hai con sói lớn, nhóm Ôn Văn đi vào một lá chắn ký hiệu màu sắc, tiến vào một thôn xóm cổ tích.

Có điều hình ảnh các nàng thổ ở khắp nơi trong tưởng tượng của Ôn Văn không xuất hiện, thổ loli cũng không có.

Anh chỉ nhìn thấy một đám thổ ông chú, thổ bác gái cao lớn vạm vỡ...

Chương 825 - Thôn thổ yêu

Tuy nhóm thổ bà thổ cô này làm Ôn Văn có chút mất hứng thú, nhưng sau khi tiến vào bên trong lớp chắn lại làm anh khá kinh ngạc.

Nghiêm chỉnh mà nói thì nó cũng không phải lá chắn, nó là ranh giới.

Thôn thổ bên trong ranh giới không phải một bộ phận thuộc về khu rừng này, nó là một không gian độc lập.

Nếu chỉ biết thôn thổ ở trong khu rừng này mà mù quáng tiến hành tìm kiếm thì đảm bảo ngay cả sợi lông thổ cũng không tóm được.

Nhưng không gian này lại có thể liên kết với khu rừng, để thôn thổ có thể duy trì kết nối với thế giới bên ngoài.

Thôn này là do tín ngưỡng trải qua ngàn năm của cư dân thảo nguyên Xanh tạo thành, một khi cư dân thảo nguyên Xanh từ bỏ tín ngưỡng, hoặc là cư dân chết hết, thôn làng này sẽ biến mất.

Sau một phen sững sốt, Ôn Văn nhìn thấy ba con thỏ to con và một con thỏ yêu kiều đi về phía mình.

Ba con thỏ đực kia rất cao lớn, giống như người rần rỏi đầy cơ bắp từ trong truyện tranh bước tranh vậy, tai thỏ mọc trên đầu làm bọn chúng trông không hài hòa cho lắm.

Mà thỏ cái kia thì chính là nàng thỏ mà Ôn Văn vẫn luôn mong đợi.

Căn cứ theo tin tức Bạch Tiểu Bạch cung cấp thì thôn thỏ tổng cộng có khoảng một trăm thỏ yêu, dựa theo tỉ lệ bình thường, không có nhiều người đẹp cũng là bình thường.

Người đeo chuông hần là Bạch Tiểu Hỉ, trên đầu óc tóc xoắn ốc là Bạch Tiểu Lại, làn da hơi đen là Bạch Tiểu Phế, mà nàng thỏ yêu kiều xinh đẹp kia chính là Bạch Tiểu Mỹ.

Bọn họ chính là người lãnh đạo hiện giờ của thôn thỏ.

Ôn Văn không nói mình là người bảo vệ như lúc nói với Bạch Tiểu Bạch mà nói rõ mình tới từ tổ chức siêu năng Hắc Thập Tự, tới nơi này chính vì muốn giải quyết vấn đề của lĩnh vực tối tăm.

Sau khi Ôn Văn đơn giản thể hiện thực lực một phen, anh trở thành vị khách tôn quý nhất của thôn thỏ.

Ví dụ như cung cấp cho Ôn Văn bữa tiệc cà rốt đủ hương vị, nước cà rốt đủ hương vị, trò chơi liên quan tới cà rốt, để Bạch Tiểu Mỹ dùng cà rốt đấm bóp cho Ôn Văn, ngay cả chăn nệm trong thôn này cũng in hình cà rốt...

Tuy tất cả mọi thứ đều có liên quan tới cà rốt nhưng Ôn Văn vẫn được phục vụ rất thoải mái, hơn nữa trong buổi tiệc còn có vũ điệu nàng thỏ, Ôn Văn thực muốn túm hai con thỏ đó vào trạm thu nhận để làm nhân viên bán hàng.

Đám thỏ quá nhiệt tình làm Ôn Văn cũng ngại kéo dài công việc, lập tức tìm hiểu vấn đề trong thôn thỏ.

Giống như Bạch Tiểu Bạch đã nói, thứ kia mỗi ngày sẽ kêu gọi một người hoặc một thỏ trong thôn.

Khi người đó nghe thấy lời kêu gọi này sẽ rời khỏi thôn vào một đêm nào đó trong vòng vài ngày tới.

Thậm chí người đi theo kiểm tra tình huống cũng không trở lại.

Kiểu gọi tên cũng rất đơn giản, cơ bản chỉ là: “XX, tới nơi này, XX tới đây với ta...”

Nó có chút khác với giọng nói đã kêu gọi Ôn Văn, thế nhưng Ôn Văn không thể vì thế mà kết luận kẻ đã kêu tên mình không có quan hệ với sự kiện thôn thỏ.

Dưới sự hướng dẫn của Bạch Tiểu Hỉ, Ôn Văn đi tới một căn nhà gỗ hình cà rốt thật to, bên trong đều là thỏ yêu hoặc người thường đã nghe thấy tiếng gọi.

Ôn Văn đi vào bên trong xem một chút, phát hiện phần lớn vẻ mặt của bọn họ đều tái nhợt, mắt có quầng thâm, vẻ mặt rất hoảng sợ.

Không quản là ai cũng biết giờ chết của mình sắp tới, rất khó có thể thần nhiên đối mặt.

Bạch Tiểu Hỉ đứng bên cạnh nói với Ôn Văn: “Căn cứ theo tin tức bọn tôi thu được thì người nghe thấy tiếng gọi sẽ có tình huống khác nhau vào mỗi ngày.”

“Ngày thứ nhất cơ thể sẽ suy yếu, chán ăn, ngày thứ hai thì tinh thần hoảng hốt, xuất hiện hiện tượng nghe thấy ảo giác, ngày thứ ba giống như bệnh nặng nằm trên giường không dậy nổi.”

“Chờ tới buổi tối ngày thứ tư hoặc thứ năm, mọi người sẽ đi tới một phương hướng, có điều cũng có vài tình huống cực đoan, biến mất ngay ngày đầu tiên nghe thấy tiếng gọi.”

Ôn Văn nhíu mày, anh chưa từng bị trạng thái tiêu cực, hơn nữa thời gian bị gọi tên cũng không cố định, có điều cũng có thể là vì thực lực anh quá mạnh mẽ.

Kế tiếp Ôn Văn tìm vài người có triệu chứng khá rõ ràng, cẩn thận kiểm tra cơ thể bọn họ, cuối cùng chỉ phát hiện chút năng lượng khác thường nhưng không có cách nào xua tan chúng.

“Tôi nay hẳn sẽ có người đi đúng không?”

“Ngài muốn đi theo à? Nhưng ngay cả trưởng thôn cũng...”
Bạch Tiểu Hỉ bắt đầu do dự, tuy hẳn rất hi vọng Ôn Văn có thể giải quyết vấn đề này, nhưng cũng không muốn Ôn Văn xảy ra sự cố.

Ôn Văn lắc đầu: “Tôi sẽ không lỗ mãng như vậy, mọi người cứ chờ kết quả là được.”

Bạch Tiểu Hỉ khuyên nhủ vài câu, nhưng Ôn Văn kiên trì với suy nghĩ của mình, vì thế hẳn cũng không khuyên nữa.

Buổi tối ở cao nguyên Thanh Tích rất lạnh, nhưng trong thôn thỏ thì ấm áp hết như mùa xuân, hơn này bóng đêm cũng có vẻ khác với thế giới bên ngoài, bởi vì tầng kết giới kia nên sao trời có thêm chút màu sắc.

Quầng sáng rực rỡ trong ngân hà thoạt nhìn giống như một con mắt đầy màu sắc...

Mắt!

Ôn Văn kinh ngạc, dụi dụi mắt nhìn lại nhưng không nhìn ra vùng ngân hà kia có gì liên quan tới mắt.

“Có lẽ mình hoa mắt, nhưng trên ngân hà rốt cuộc có gì thì ai biết được chứ?”

Bên ngoài căn phòng có hai bóng dáng chợt lóe, là hai con sói Bờm Xám và Áo Đỏ, Áo Đỏ dùng móng vuốt của mình vụng về cầm lấy cái chảo không ngừng gõ vào đầu Bờm Xám, đối mặt với công kích như vậy, Bờm Xám không có chút lực phản kháng nào...

So với bên ngoài thì thôn thỏ giống như chốn bồng lai tiên cảnh, ngay cả quái vật hung ác như quái vật sói cũng trở nên thực trẻ con.

Nếu những sinh vật siêu năng khác cũng có thể dùng phương thức này ở chung với nhân loại thì có lẽ không cần trạm thu nhận và Hiệp Hội Thợ Săn tồn tại.

Đang cảm khái thì Ôn Văn cảm nhận được hơi thở kỳ dị xuất hiện làm vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc.

Trong căn phòng lớn, ba người bình thường hai nam một nữ đột nhiên ngồi dậy khỏi giường, về mặt đờ đẫn nhìn về một hướng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhóm bốn con thỏ Bạch Tiêu Hỉ lập tức cảnh giác nhưng không ra tay chặn lại, bởi vì bọn họ biết rõ, người bị gọi tên sẽ không thể nào cản được.

Ôn Văn đứng dậy, búng tay một cái, một bóng dáng bằng phẳng xuất hiện sau lưng anh, bóng người này mặc bộ quân áo rất buồn cười, trên mặt có ria mép, chính là tướng quân Bài Tây đã bị Ôn Văn bắt được ở thị trấn Cổ Tích.

“Đi theo bốn người này, cố gắng đừng để người khác phát hiện.”

Tướng quân Bài Tây có thể xuyên qua bất cứ khe hở nào, cũng am hiểu che giấu hơi thở, rất thích hợp làm chuyện theo dõi.

Ba người này muốn đi hướng nào, ở hướng đó rốt cuộc ẩn giấu chuyện gì thì không có ai biết, vì thế Ôn Văn sẽ không tự đặt mình vào nguy hiểm, anh sẽ dùng quái vật dò đường trước.

Như vậy một khi gặp nguy hiểm thì kẻ chịu ảnh hưởng cũng là tướng quân Bài Tây, bản thân Ôn Văn sẽ không gặp nguy hiểm.

Chương 826 - Rừng cây khô

Tướng quân Bài Tây từ mái nhà nhảy xuống, sau đó biến mất trên mặt đất, hẳn không biến chuyển này mình phải đối mặt với nguy hiểm cỡ nào, cho dù biết thì hẳn cũng không thể từ chối Ôn Văn.

Mà Ôn Văn thì tiếp tục ngồi trên nóc nhà, thông qua tầm nhìn của tướng quân Bài Tây để quan sát ba người đang di chuyển.

Về mặt ba người đại ra, trong mắt tựa hồ có thể nhìn thấy thứ mà người khác không thể thấy, không ngừng nghĩ đi tới một phương hướng.

Sau khi ra khỏi thôn, tốc độ của bọn họ nhanh hơn, không phải tốc độ mà nhân loại bình thường có thể đạt được.

Mà ở một nơi khác trên thảo nguyên Xanh cũng có vài thợ săn đang đi tới một phương hướng.

Người dẫn đầu đội ngũ này là một người đầu trọc, cái đầu trọc lóc đặc biệt dễ thấy trong bóng đêm, người này chính là Ngô Lục Căn.

Chuyến này hẳn được Hiệp Hội Thợ Săn ủy thác tới xử lý sự kiện dị thường.

Xung quanh thảo nguyên Xanh và khu vực rất to ở gần đó thường xuyên có người nghe thấy âm thanh kỳ lạ gọi tên mình, chỉ cần là người bị gọi tên thì một ngày nào đó sẽ biến mất trong màn đêm mịt mù.

Không chỉ người bình thường, ngay cả người siêu năng thực lực yếu một chút cũng có thể bị trúng chiêu!

Trong một thôn xóm, có lẽ chỉ là một ngày chết một hai người, nhưng nếu tính tổng phạm vi thì số lượng người tử vong mỗi ngày sẽ rất khủng khiếp.

Vì thế mới có tiểu đội thợ săn này hành động, bọn họ nhất định phải tra rõ chuyện này, cũng phải giải quyết kẻ gây họa!

Tuy vong linh bất tử cho dù giết không chết nhưng thực lực càng mạnh thì thời gian sống lại càng dài.

Kẻ có thể kêu gọi người trong phạm vi lớn này một khi có thể chết đi một lần thì có thể an ổn một khoảng thời gian ngắn.

Hơn nữa sau khi tìm được phương pháp giết chết nó, lần sau muốn giết cũng sẽ dễ dàng hơn.

Thực tế thì với sức mạnh của Hiệp Hội Thợ Săn ở cao nguyên Thanh Tích hiện giờ, chỉ cần chấp nhận thương vong nhất định, nếu muốn quét sạch vong linh bắt tử ở đây cũng không phải quá khó.

Điểm khó là sau khi chết, qua một khoảng thời gian chúng sẽ sống lại.

Chỉ cần lĩnh vực kỳ lạ này không bị loại trừ thì tai họa có thể tái diễn vô số lần.

Tuân Anh cũng từng dành thời gian tới nơi này, đồng thời cũng cần quét phần lớn quái vật mạnh mẽ ở đây.

Nhưng Tuân Anh cũng không có cách nào với hoàn cảnh kỳ dị này, cũng không thể ở lại đây trấn áp, vì thế vấn đề của cao nguyên Thanh Tích rơi vào thế bí.

Tiểu đội này có tổng cộng sáu người, ngoại trừ Ngô Lục Căn thì còn có ba người quen của Ôn Văn là Sở Vĩ, Cố Phán Hề và siêu thợ săn ‘Khủng Điệp’.

Tuy Sở Vĩ không biểu hiện dáng vẻ chân chính của mình ở trước mặt các thợ săn khác, thế nhưng chiến tích của hắn khá đặc sắc nên trúng cử tư cách gia nhập tiểu đội.

Hiện giờ Cố Phán Hề đã có thực lực cấp Tai Nạn trung tự, hơn nữa năng lực thiên sứ Thánh Tinh của cô nàng có tác dụng gia tăng sức mạnh khi đối mặt với vong linh bắt tử, có thể phát huy sức mạnh lớn hơn người siêu năng thượng tự bình thường.

Về phần Khủng Điệp, cô vẫn luôn nghiên cứu xem chất độc có thể tiêu diệt vong linh bắt tử hay không, hành động lần này cũng vì nghiên cứu mà tới.

Về phần hai vị thợ săn áo rồng khác thì tạm thời vẫn chưa biểu hiện năng lực.

Không thể nghi ngờ đây là tiểu đội thợ săn tinh nhuệ có thực lực rất mạnh, nhưng khi tiểu đội này vừa tiến vào thảo nguyên Xanh thì gặp phải nguy cơ.

Đó chính là Sở Vĩ trúng chiêu!

Hắn nghe thấy có giọng nói thần bí gọi tên mình, sau đó buổi tối đầu tiên về mặt hắn đã đại ra rồi đi thẳng tới một hướng.

Hiệp Hội Thợ Săn đã phân tích rõ giọng nói này, so với ở trong thôn nhỏ, nếu xét trong phạm vi nhất định thì mỗi ngày có khoảng một phần trăm sinh linh nghe thấy giọng nói kỳ quái gọi tên mình.

Mà xác xuất sinh vật cấp Tai Nạn trở nên nghe thấy là rất nhỏ, nhưng xác xuất rất nhỏ này cứ vậy đã xuất hiện trong tiểu đội.

Thật ra là có liên quan với tác dụng phụ của năng lực Sở Vĩ, trong phạm vi năng lực của hắn, chỉ cần có chuyện gì đó có thể dẫn tới tử vong thì người bị hại nhất định sẽ là Sở Vĩ....

Vì thế tiểu đội thợ săn vừa mới thành lập này chỉ có thể kiên trì theo Sở Vĩ tiến tới.

Nghĩ theo hướng tốt thì bản thân Sở Vĩ không thể nào chết được, như vậy đây có lẽ là phương pháp nhanh nhất để tìm được đối phương.

...

Tướng quân Bài Tây theo ba người kia tiến tới, xuất phát khoảng chừng mười phút đồng hồ thì bị tác động tinh thần không biết từ đâu ập tới ảnh hưởng, hành động trở nên nặng nề chậm chạp, có điều loại ảnh hưởng này có thể dễ dàng thoát khỏi.

Xem ra một số người theo dõi phía sau vì thế mà biến mất.

Có điều bất ngờ là hành động theo dõi tiến hành gần được hai tiếng thì Ôn Văn phát hiện thêm những người khác cũng đang mờ mịt đi tới.

Trên đường có vong linh bắt tử phát hiện những người này nhưng đều để bọn họ bình yên đi qua, không tiến hành tấn công, xem ra đám vong linh bắt tử quả nhiên có liên quan.

Về mặt Ôn Văn trở nên nghiêm nghị, xem ra chuyện này căn bản không phải chỉ là quái vật nhắm vào một thôn nhỏ.

Mà là có thứ gì đó đang tiến hành kêu gọi phạm vi lớn, người trong thôn chỉ là một phần của số người bị hại mà thôi.

Lại đi tới thêm vài phút, Ôn Văn nhìn thấy chút khác biệt, phía trước xuất hiện một mảnh rừng cây khô.

Ánh trăng lạnh lẽo thê lương chiếu rọi mảnh rừng khô không có một chiếc lá, cộng thêm những vũng nước lóe ánh sáng xanh trên mặt đất làm vùng cây khô này tăng thêm chút cảm giác tối tăm.

Mà trong khu rừng rậm này, mơ hồ có một luồng sức mạnh cực kỳ tà ác, chắc hẳn nó chính là ngọn nguồn của giọng nói kia.

Tướng quân Bài Tây ngừng lại, không tiến vào khu rừng, đây là mệnh lệnh của Ôn Văn, anh nghi ngờ trưởng thôn Bạch Tiểu Mạn đã sảy tay ở nơi này, nếu còn tiến tới thì tướng quân Bài Tây có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Tuy thực lực của hắn chỉ có Tai Nạn hạ tự, bình thường Ôn Văn cũng không dùng tới năng lực của hắn, nhưng Ôn Văn không nỡ tiêu hao tài nguyên ở nơi như thế này.

Dù sao thì bất cứ lúc nào cũng có người tiến vào rừng, không cần theo ba người kia ra khỏi thôn thỏ cũng có thể tìm được phương hướng.

Vì thế Ôn Văn búng tay một cái, thả ra vài con rối hồ, cũng kèm theo dấu ấn không gian trên người chúng.

Sau đó Ôn Văn để hai con rối hồ làm bộ như bị mê hoặc theo một người mê muội đi vào trong rừng.

Lúc đầu mọi thứ vẫn bình thường, nhưng đi tới khoảng một trăm mét thì Ôn Văn mất đi liên hệ với số con rối này.

Chúng đã bị hạ đo ván, mà Ôn Văn thậm chí còn không nhìn ra kẻ giết chết chúng là thứ gì.

Có điều không sao cả, con rối của Ôn Văn vẫn còn nhiều, cũng lắm thì cứ thả ra từng con một tiếng hành thử nghiệm.

Sau khi đổi một phương hướng khác, Ôn Văn lần thứ hai thả ra con rối, vẫn tiếp tục bị hạ đo ván, mãi đến khi đã chết mất ba con rối, Ôn Văn mới biết thứ tập kích là gì.

Đó là một bàn tay màu đỏ đột nhiên xuất hiện, bàn tay kia lớn hơn cả một người, cổ tay muốn kéo dài bao nhiêu cũng được, vừa xuất hiện đã trực tiếp bóp nát con rối!

Chương 827 - Vô tình gặp gỡ ở ngoài rừng

Sau khi phát hiện bàn tay lớn màu đỏ, Ôn Văn lại bỏ ra năm con rối hồ mới làm rõ được bàn tay kia tới từ đâu.

Dưới đáy các vũng nước trong rừng cây, dưới vỏ cây và những nơi ẩn nấp khác cũng có thể chôn giấu những dấu ấn bàn tay máu.

Mà bàn tay to lớn đỏ ngòm này đột nhiên xuất hiện từ dấu bàn tay máu kia, mỗi khi bàn tay lớn đỏ ngòm bị kích hoạt thì nháy mắt sẽ đạt tới trình độ công kích vượt xa thượng tự bình thường, cho dù là Ôn Văn cũng cần phải cẩn thận đối phó mới có thể đảm bảo không bị thương.

Nhưng sau khi hoàn thành một lần tấn công, uy lực của bàn tay này sẽ rơi xuống, chỉ cần có thực lực trung tự cũng có thể dễ dàng đối phó.

Nhưng vấn đề là Ôn Văn không rõ phương pháp kích hoạt bàn tay lớn đỏ ngòm này, cũng không biết trong rừng cây khô có bao nhiêu dấu ấn máu.

Mỗi dấu tay đều trông rất bình thường, không có chút dao động sức mạnh nào, muốn thông qua năng lực cảm nhận để tìm ra chúng căn bản là không có khả năng.

Tồn thương trong rừng cây khô, lơ lửng hóa thành khí tử linh, một khi tiến vào rất có thể sẽ gặp chuyện.

Vì thế Ôn Văn cũng không dám tùy tiện chạy ào vào trong rừng cây khô này.

“Có điều dấu bàn tay máu kia... chẳng lẽ là quái vật dấu bàn tay máu?”

“Không thể nào...”

Ôn Văn từng gặp một con quái vật dấu bàn tay máu trong không gian thần bí của Ôn Lệ.

Nơi bị dấu tay nó lưu lại, khi có người đi qua sẽ bộc phát lực tấn công mạnh mẽ.

Xem ra dấu bàn tay máu ở nơi này tương tự với năng lực của con quái vật kia.

Chỉ là thực lực hai bên chênh lệch quá xa, dấu bàn tay máu ở nơi này tùy tiện cũng có thể bóp chết mười con quái vật bàn tay máu.

Vì thế Ôn Văn càng nghĩ theo hướng năng lực tương tự nhưng là hai con quái vật khác nhau hơn.

Thế nhưng...

Nếu suy nghĩ kỹ lại một chút thì lĩnh vực tối tăm ở cao nguyên Thanh Tích quả thực rất tương tự không quan quỷ dị kia.

Quái vật sau khi chết đi một khoảng thời gian sẽ sống lại.

Có quái vật biết tên Ôn Văn, đồng thời còn muốn tìm Ôn Văn.

Giọng nói của con quái vật có cách nói chuyện như bác sĩ tâm lý kia làm Ôn Văn có cảm giác quen thuộc.

Cộng thêm quái vật dấu bàn tay máu...

Nghi ngờ xuất hiện ngày càng nhiều trong lòng Ôn Văn, càng nghĩ lại càng thấy khả nghi.

Nhưng không quản khả nghi cỡ nào, có hai điểm vẫn không thông được, thứ nhất là cho tới tận bây giờ Ôn Văn vẫn chưa gặp con quái vật nào trong không gian thần bí.

Điểm thứ hai chính là vấn đề thực lực, quái vật có thực lực mạnh nhất trong không gian thần bí chính là Ôn Lệ.

Nếu nói Ôn Lệ có thể giống như Ôn Văn, trong thời gian ngắn đạt được thực lực mạnh mẽ như vậy thì còn có chút khả năng, nhưng những quái vật khác dựa vào cái gì có thể tăng trưởng thực lực nhanh như vậy?

Hơn nữa với số lượng quái vật trong bệnh viện tâm thần thì căn bản không có cách nào chế tạo một trận tai họa lớn tới vậy.

Chủ nhân Tử Tích Không Minh...

Một danh hiệu lảng lảng xuất hiện trong đầu Ôn Văn, đó là lần đầu tiên Ôn Văn nhìn thấy một sự tồn tại làm trạm thu nhận phải sợ hãi!

Nếu là sức mạnh to lớn của Chúa Tể Tối Cao trong thế giới trong thì chưa chắc là không có khả năng xảy ra!

Ôn Văn lắc đầu, giai đoạn hiện giờ anh chỉ có thể nghi ngờ, trước khi có chứng cứ xác thực thì không thể tùy tiện kết luận, nhưng nếu căn cứ theo suy đoán này thì cần phải chuẩn bị một chút.

Nếu kẻ địch cần đổi mặt lần này là một chính mình khác, như vậy anh lại càng không thể bại lộ thân phận.

Đột nhiên Ôn Văn lộ ra biểu cảm sửng sốt, bởi vì anh nhìn thấy một bóng người lão đảo, vẻ mặt mờ mịt tiến vào trong rừng cây khô.

Bóng người này chính là Sở Vĩ.

“Sao hắn lại ở đây chứ, hơn nữa trông vẻ mặt thì hắn cũng trùng chiêu rồi sao?”

Mà ở phía sau lưng Sở Vĩ là vài hơi thở quen thuộc, là nhóm Ngô Lục Căn và Cố Phán Hề.

Không đợi Ôn Văn hiểu rõ là xảy ra chuyện gì thì rừng cây khô đã bắt đầu xao động.

Hành vi thử nghiệm dẫu bàn tay máu trước đó đã làm đám vong linh trong rừng chú ý, chúng bắt đầu tập trung sức mạnh, chuẩn bị ra ngoài tiêu diệt kẻ đang tiến hành thử nghiệm kia.

Nhưng bởi vì Ôn Văn ẩn giấu quá kỹ, bọn nó chỉ biết đại khái là nơi này có kẻ địch nhưng vẫn không thể phát hiện vị trí cụ thể của anh.

Cũng có thể là nhóm Sở Vĩ một đường tiến tới gây ra động tĩnh quá lớn, thứ trong rừng cây vọt ra ngoài.

Một bộ xương người khổng lồ một đường đẩy ngã cây cối xông tới.

Bộ xương này cao hơn mười mét, thoạt nhìn thì khá tương tự với người phụ nữ khổng lồ bị Sở Vĩ giết chết trước đó.

Xương trắng nõn như ngọc, bên trong phần đầu lâu to lớn là ngọn lửa màu xanh, nhiệt độ của ngọn lửa rất cao, tất cả cây khô ở trên đường đều bị ngọn lửa thiêu đốt.

Mà phía sau bộ xương là hơn trăm vong linh đủ loại cấp bậc.

Tình huống hiện giờ là Ôn Văn nhìn về phía nhóm Ngô Lục Căn, mặt đeo mặt nạ kỳ lạ, trên người tỏa ra hơi thở lạnh lẽo.

Mà sau lưng anh là một đám quái vật hung hăng tàn ác lao tới, đám quái vật này có bộ xương, có cương thi, có xác chết được khâu lại, dù sao thì trông chẳng có kẻ nào hiền lành.

Tình huống này mặc kệ là ai cũng có suy nghĩ là một vị Boss lớn hung ác muốn tấn công nhóm thợ săn.

Vì thế Ngô Lục Căn không chút do dự giơ Galting Phật Thuyết, năng lượng vàng óng ánh quán chú, mỗi nòng súng đều sáng chân ngôn Phật giáo.

Sau đó viên đạn do ánh sáng vàng biến thành, giống như cuồng phong bão táp bắn về phía Ôn Văn.

Ôn Văn túa mồ hôi lạnh, Galting Phật Thuyết do Ngô Lục Căn điều khiển, mỗi viên đạn đều có thể giết chết một con ve sâu màu xanh!

Mà phía sau làn đạn còn có những đòn tấn công khác như bướm màu xanh lá cây, lông chim thủy tinh.

Nếu trúng đòn thì cho dù là Ôn Văn cũng không bình yên nổi.

Vì thế trên người Ôn Văn xuất hiện một làn sương đen, ánh sáng màu xanh đen, vì thế tiến hành dịch chuyển tức thời nhất định phải nguy trang.

Nhóm vong linh bất tử nhỏ yếu bị đòn công kích này đánh trúng trực tiếp sụp đổ, bộ xương không lồ kia cũng bị đánh lùi về sau mấy chục mét.

Ngon lửa trong đầu lâu phùng lên dữ dội, sau đó một ngọn lửa nóng rực phun thẳng về phía nhóm Ngô Lục Căn.

Ôn Văn dịch chuyển tức thời tới trước mặt nhóm người, ngưng tụ ra một lá chắn màu đen ngăn cản ngọn lửa kia, ngọn lửa màu xanh đốt rụi mảnh đất trước mặt Ôn Văn thành vùng đất khô cằn.

Đồng thời năng lượng màu đen ngưng tụ thành vài chữ to.

‘Đừng kích động, người một nhà.’

Nhóm Ngô Lục Căn câm nín, lớn lên có bộ dáng như vậy mà còn không biết xấu hổ nói là người một nhà?

Có điều bởi vì Ôn Văn giúp bọn họ ngăn cản đòn tấn công nên bọn họ cũng không lập tức phát động tấn công Ôn Văn.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn lấy ra một miếng băng tay, đây là vật chứng minh thân phận mà Hiệp Hội Thợ Săn đã đưa cho Hắc Thập Tự.

“Tôi là người của Hắc Thập Tự, tới nơi này để giúp mọi người giải quyết vấn đề, tôi vừa vặn đang điều tra nơi này.”

Không ít người siêu năng từng thấy dải băng tay này, Hắc Thập Tự cũng coi như có chút danh tiếng trong giới siêu thợ săn.

Quan trọng nhất là mấy ngày gần đây vẫn luôn có người siêu năng tới từ Hắc Thập Tự giúp đỡ Hiệp Hội Thợ Săn cứu giúp dân chúng bình thường.

Vì thế tuy nhóm Ngô Lục Căn vẫn không thả lỏng cảnh giác nhưng quả thực đã giảm bớt địch ý đối với Ôn Văn.

Chương 828 - Có chung nhận thức

Sau khi trò chuyện vài câu thì Ôn Văn và nhóm thợ săn có chung nhận thức, vì thế kẻ địch của bọn họ biến thành đám quái vật ở phía sau Ôn Văn.

Ngô Lục Căn dựng khẩu Gatling Phật Thuyết, năng lượng vàng óng tràn vào bên trong, đạn ánh sáng lóng lánh bắn về phía đám quái vật, mỗi viên đạn có thể lấy mạng một bạn nhỏ.

Phía sau Cố Phán Hề xuất hiện hai đôi cánh như thủy tinh trắng, một đôi ngưng tụ khá thật, một đôi trong hư ảo hơn.

Điều này đại diện thực lực của cô còn ở cấp bậc trung tự, khi đạt tới thượng tự thì hai đôi cánh đều biến thành thực thể, khi lên tới chân tự thì sẽ có ba đôi cánh.

Đôi cánh thủy tinh vốn nhẹ một cái, lông chim tinh thể hóa giống như phi đao ghim vào người đám vong linh bất tử, vong linh bất tử bị lông chim đâm trúng sẽ nhanh chóng tan rã giống như người tuyết gặp phải bàn ủi nóng.

Khủng Điệp cũng không chịu yếu kém, đàn bướm màu xanh lá cây xinh đẹp bay vào trong cơ thể đám vong linh bất tử.

Bột phấn của đám bướm làm đám vong linh bất tử cảm nhận được cảm giác ngứa ngáy tới từ sâu thẳm linh hồn, loại cảm giác này làm bọn nó vô thức gãi máu thịt trên người, mãi tới khi toàn thân thể bị sụp đổ.

Về phận hai thợ săn áo rồng kia thì tạm thời không nhắc tới, thực lực cũng không hề thua kém Cố Phán Hề.

Vì chứng minh bản thân không có ác ý, Ôn Văn làm đầu tàu vọt vào trong đám quái vật, tay trái thả ra xiềng xích màu đen.

Hiện giờ Ôn Văn dùng thân phận người siêu năng Hắc Thập Tự thân bí chứ không phải thợ săn Ôn Văn.

Vì thế anh không thể dùng năng lực có thể bị Ngô Lục Căn hoặc nhóm Cố Phán Hề nhìn ra, lúc sử dụng thân phận thợ săn, anh vẫn luôn che giấu năng lực của trạm thu nhận, quả thực rất thỏa đáng.

Khác với xiềng xích bên tay phải có năng lực chủ yếu là hấp thu và bắt giữ, xiềng xích bên tay trái cướp được từ chỗ Ôn Lệ, năng lực chủ yếu là ‘phóng ra’ và ‘tấn công’!

Xiềng xích phóng ra từ tay trái có mũi nhọn sắc bén và lưỡi dao, đồng thời cũng mạnh mẽ có lực hơn sợi xích tay phải, nếu dốc toàn lực thì có thể xúng đỏi với thực lực của Ôn Văn hiện giờ.

Nói cách khác số xiềng xích này có thể đạt tới khả năng sát thương của cấp bậc chân tự.

Quái vật khâu vá thể hình khổng lồ quơ thanh đao nhuộm máu của mình, phía sau là một con cương thi to lớn.

Nhưng còn không chờ bọn chúng vọt tới trước mặt Ôn Văn thì sợi xích to dài đã trực tiếp chui vào miệng quái khâu vá, xuyên thủng sọ não nó rồi ghim vào người con cương thi ở phía sau.

Một sợi xích đen giống như con rít to lớn xuyên thủng tiêu diệt tất cả vong linh trên đường đi.

Không chỉ sợi xích đen này có thể một kích lấy mạng, rất nhiều vong linh có thân thủ nhanh nhẹn né tránh ra xa, né được xiềng xích, cũng không bị thợ săn khác tấn công, thế nhưng không hiểu sao khi chúng lao tới trước thì cơ thể đột nhiên bị xé toạc thành hai mảnh!

Dưới sự hợp sức của sáu người, đám quái vật lính lác nhanh chóng bị giết sạch.

Vong linh xương khô không lộ thì vẫn vui vẻ linh hoạt như cũ.

Năng lực sát thương và ngọn lửa nhiệt độ cao của nó cũng chỉ nằm ở trình độ thượng tự, nhưng cơ thể nó lại cứng rắn tới khó có thể tưởng tượng, cho dù chịu đòn tấn công từ Gatling Phật Thuyết thì trên xương cũng chỉ có chút vết lõm không đáng kể.

Vong linh xương khô này thích nhất là xông pha chiến đấu, nhưng lần này nó xông lên thì cảm thấy không đúng lắm.

Sao xông hướng nào cũng chỉ còn có mỗi mình nó vậy?

Nhóm thợ săn và Ôn Văn cùng lạnh lùng nhìn chằm chằm vong linh to lớn này, làm nó cảm nhận được được áp lực rất lớn, nó lập tức ngừng xông tới, sau đó xoay người muốn lui về sau.

Nhưng không chờ nó chạy được vài bước đã hoảng sợ phát hiện mình không thể động đậy!

Mỗi khớp xương muốn di động đều cảm nhận được lực cản rất lớn, nhìn kỹ thì phát hiện trên người mình đã sớm bị sợi tơ chẳng chịt trói lại.

“Đây là... kim khâu của Tài Nhân Tượng, mà, mà là...”

Sau khi phát hiện mình không thể chạy được, trong ánh mắt của vong linh xương khô phùng ra tia hung ác, xương cốt trên người nháy mắt xuất hiện vết rạn.

Ánh mắt Ôn Văn khẽ nhúc nhích, biết đây là điềm báo tự bạo, vì thế anh lập tức phóng ra vô số xiềng xích bện thành một bức tường xiềng xích ở trước mặt vong linh xương khô.

Ngô Lục Căn thi triển thần thông nhanh chóng kéo hai vị thợ săn áo rồng lạc đội tới phía sau bức tường xiềng xích.

Một giây sau đó vong linh xương khô nổ tung, ngọn lửa màu xanh mang theo vô số mảnh xương nhỏ san bằng xung quanh.

Ôn Văn cảm thấy có chút tức ngực, vong linh Tai Nạn thượng tự tự bạo, uy lực thật sự có chút kinh người.

Nếu không phải phần lớn sức mạnh của nó cần phải quay trở lại lĩnh vực tối tăm thì cho dù là Ôn Văn cũng sẽ bị thương nhẹ.

Sau khi xiềng xích rút đi, trước mắt chỉ còn lại một cái hố to, xung quanh là những cái hố nhỏ do gai xương sắc bén bắn trúng.

Hiện trường là một mảnh hỗn loạn, Cố Phán Hề vẫn còn cảm thấy sợ hãi, nếu không chút đề phòng bị oanh tạc thì tiểu đội này của bọn họ, ngoại trừ Ngô Lục Căn thì tất cả mọi người đều sẽ bị thương nặng, thậm chí là có khả năng suy giảm quân số.

Hiện giờ cô đã tin tưởng Ôn Văn là người bên phe mình, có điều người này sao trông lại giống người xấu như vậy chứ?

Vốn trong số người từng chiến đấu cùng với cô, Ôn Văn đã giống kẻ khốn nạn nhất rồi, hiện giờ kỷ lục này đã được đổi mới!

Ôn Văn nhìn xung quanh một lần, ở phía đông rừng cây khô có một ngọn núi nhỏ, vì thế anh lập tức chạy về phía bên đó.

“Trong rừng có cạm bẫy, không thích hợp tùy tiện tiến vào, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện.”

Ngô Lục Căn suy nghĩ một chút rồi dẫn đội đi theo Ôn Văn.

Ôn Văn đã cứu bọn họ một phen, vì thế cũng coi như đáng tin, mặt khác thì Ngô Lục Căn cũng rất tin tưởng vào thực lực của mình.

Mặt khác bọn họ quả thực cũng cần tìm hiểu tình huống một chút rồi mới tiến vào trong, Sở Vĩ bị giọng nói kia kêu gọi trong khoảng thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nguy hiểm sinh mạng, trong khoảng thời gian hợp tác này, Ngô Lục Căn cũng hiểu được năng lực bất tử mạnh mẽ của Sở Vĩ.

Sau khi tới nơi, Ôn Văn kiểm tra xung quanh một phen xem có dấu bàn tay máu nào hay không, sau đó mới yên tâm.

Ôn Văn dùng lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn từ trước để biểu lộ thân phận với bọn họ, sau đó bắt đầu giải thích tình huống rừng cây.

“Trong rừng cây khô kia có ẩn giấu dấu bàn tay máu, khi có người tới gần thì lực công kích của nó có thể đạt tới trình tự chân tự...”

Nói chuyện với nhau được một nửa thì Ngô Lục Căn hiểu được Ôn Văn không có phương pháp giao tiếp của Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế hắn đưa cho Ôn Văn một cái khuyên tai nhỏ.

Khuyên tai này là món đồ chơi nhỏ mà Hiệp Hội Thợ Săn căn cứ theo hoàn cảnh trong lĩnh vực tối tăm chế tạo ra.

Chức năng tương tự với bộ đàm, nguyên lý truyền tin dựa vào siêu năng lực, chỉ có người siêu năng mới có thể sử dụng, vì thế có thể tiến hành liên lạc trong lĩnh vực tối tăm.

Sau khi đeo vào, Ngô Lục Căn thao tác một chút trên khuyên tai của mình, lúc này khuyên tai của Ôn Văn mới sáng lên.

Đề phòng khuyên tai này bị vong linh bắt tử cướp được, từ đó nghe trộm được tin tức của nhóm thợ săn, mỗi chiếc khuyên tai đều có số liệu cố định, chỉ có một người có thể sử dụng.

Nếu không có người nắm giữ khuyên tai hỗ trợ kích hoạt thì cho dù Ôn Văn lấy được thiết bị cũng không thể nào sử dụng.

Chương 829 - Núi thịt ma ngữ

Trên bầu trời rừng cây khô có một luồng khói xám đen dày đặc.

Luồng khí kia thuần túy là sức mạnh tử linh, nếu như có sinh vật chết ở nơi này, như vậy chỉ cần một ngày nó sẽ biến thành vong linh.

Đồng thời tất cả sinh mạng còn sống ở nơi này đều bị áp chế rất lớn.

Trong và ngoài rừng cây khô giống như hai thế giới hoàn toàn khác biệt, đồng xương trắng trong rừng cây khô cũng giống như đất đá thường thấy vậy.

Nơi vốn tĩnh lặng này, lúc này lại rất náo nhiệt, khắp nơi toàn là tiếng quái vật rít gào, tiếng cười dữ tợn.

Ở trung tâm rừng cây khô có một quái vật núi thịt không lồ cao mấy chục mét, trên người nó là bàn tay máu màu trắng

xanh, thể trọng khổng lồ làm nó chỉ có thể bảo trì tư thế ngồi, rất khó đứng dậy.

Mà trên màn da của quái vật núi thịt mọc ra từng cái miệng rộng dữ tợn, những cái miệng này có của đàn ông, phụ nữ, cũng có mèo, chó, chuột, rắn, sâu bọ.

Mỗi cái miệng đều há ra mong chờ, giống như có ý thức độc lập, từng tiếng gọi tên không giống nhau, làm cho nơi này đặc biệt hỗn loạn và âm ỉ.

Người nghe thấy tiếng gọi, trừ phi thực lực quá mạnh mẽ, hoặc là khoảng cách quá xa, bằng không sẽ trong vòng vài ngày tiến tới nơi này, tiếp nhận số phận tử vong bí thảm.

Nó tới từ thế giới trong, tên là núi thịt ma ngữ!

Bên dưới cơ thể cao lớn của núi thịt ma ngữ có gần một ngàn vong linh bất tử.

Chúng nó trật tự ngay ngắn phân bố ở xung quanh núi thịt ma ngữ, chấp hành mệnh lệnh của chúa tể Tinh Hồng.

Mỗi phút mỗi giây đều có sinh mệnh bị gọi tên đi tới rừng cây khô, mờ mịt đi về phía núi thịt ma ngữ.

Khi đó một vài vong linh thân hình cao lớn, đầu có hai chiếc sừng nhọn, tay cầm dao dài ngăn cản những người đó lại, sau đó giết chết!

Những vong linh có sừng này chỉ là bước đầu, sau khi chém giết xong sẽ có quái đoạt hồn nhào tới hút đi linh hồn và máu thịt tinh hoa của thi thể.

Cuối cùng thân thể chỉ còn lại các xác ngoài sẽ bị đưa tới trạm cuối cùng, do một thuật sĩ tử vong chuyển đổi nó thành vong linh mới.

Quy trình này có mười tổ, phân biệt vây xung quanh núi thịt ma ngữ.

Một thanh niên mặc đồ đỏ, trên đầu có ba chiếc sừng nhọn hình xoắn ốc ngồi trên ngai vàng tạo ra từ máu thịt lạnh lùng nhìn hết thấy.

Ngai vàng này nằm phía trên đỉnh đầu núi thịt ma ngữ!

Thanh niên đồ đồ này là phụ tá đắc lực của chúa tể Tinh Hồng, địa vị ở lĩnh vực tối tăm là dưới một người mà trên vạn người.

Sở dĩ hấn ở nơi này là vì đảm bảo ‘nhà xưởng’ này có thể thuận lợi vận hành.

Nuôi nhốt người sống ở Cam Triết Tự, đồng thời mỗi ngày giết chết một người là vì thu thập tín ngưỡng, để chúa tể Tinh Hồng ngưng tụ được thần tính trước khi thành Thần.

Mà công xưởng này cần năng lượng sinh linh ở trạng thái đặc biệt cung cấp cho chúa tể Tinh Hồng trở thành Thần!

Nơi có thể thu thập có rất nhiều, nhưng sức mạnh sinh linh thì chỉ có thể dựa vào năng lực của núi thịt ma ngữ.

Thế giới trong có rất nhiều quái vật, khi muốn trở thành Thần phải tiến huyết tế quy mô lớn, nhưng dùng phương pháp này để trở thành Thần, cho dù thành công cũng chỉ là một kẻ điên khát máu.

Chúa tể Tinh Hồng muốn thành Thần, hấn cũng không quan tâm sinh mệnh con người, nhưng hấn không muốn mất đi lý trí sau khi trở thành Thần.

Một vong linh hai sừng nhìn chăm chăm đội ngũ thật dài mà có chút mệt mỏi.

Đối với nó thì giết người là một việc rất cao hứng, nhưng khi giết người biến thành công việc thì vẫn khó tránh mệt mỏi.

Đột nhiên nó nhìn thấy ở cuối cùng của đội ngũ có một người siêu năng!

Hơn nữa từ sức mạnh dao động thì cấp bậc người siêu năng này không thấp!

Giết một người siêu năng như vậy có thể cung cấp năng lượng ngang với mười, thậm chí là trăm người bình thường!

Hơn nữa giết người siêu năng cũng thú vị hơn là giết người bình thường, điều này làm quái vật hai sừng cảm thấy hưng phấn.

Thế là nó vòng qua đám người ở phía trước, trực tiếp lôi Sở Vĩ ở phía sau đội ngũ tới trước.

Không hề nghi ngờ, nó đã bị năng lực của Sở Vĩ ảnh hưởng.

Tuy Sở Vĩ xếp ở sau cùng nhưng bởi vì gặp phải chuyện chết người nên người chết trước nhất chắc chắn là Sở Vĩ.

Quái vật giơ cao song đao sắc bén, đồng thời chém xuống, nó muốn chém đứt cùng lúc eo và đầu!

Sở Vĩ mất đi ý thức hiển nhiên không có sức phản kháng, trực tiếp bị cắt thành ba khúc.

Quái vật hai sừng cảm nhận được năng lượng của Sở Vĩ biến mất, nó cười phá lên điên cuồng.

Nhưng cười cười một hồi thì cảm thấy sự việc có chút không đúng.

Bởi vì đầu Sở Vĩ lăn hai vòng dưới đất thì bắt đầu chóp chóp mắt vài cái, giống như vừa mới tỉnh mộng vậy.

Sau đó hai cái chân tự động đứng dậy, đi tới chỗ phần eo nhạt nửa thân trên lên, sau khi cả thân người đã hoàn chỉnh thì nhạt cái đầu đặt lên cổ.

Tiếp đó Sở Vĩ lắc lắc đầu, cảm thấy góc độ có chút không đúng, vì thế lại gạt đầu xuống, xoay một vòng rồi đặt lên.

Quái vật hai sừng và đám quái vật khác ở gần đó nhìn tới phát ngốc, rốt cuộc bọn nó là vong linh bất tử hay Sở Vĩ là vong linh bất tử vậy?

Sở Vĩ lắc lắc đầu, khó khăn lắm mới hiểu rõ được tình huống hiện tại.

Hắn chỉ nhớ khi đó mình và nhóm Ngô Lục Căn cùng nhau đi tới gần thảo nguyên Xanh, tìm kiếm đầu nguồn của vấn đề.

Sau đó hắn không cẩn thận ngủ mất, tiếp đó đã mơ thấy một giấc mộng đẹp, cảnh trong mộng rất tốt đẹp làm Sở Vĩ không muốn tỉnh lại.

Trong mộng có một cô gái thướt tha yếu điệu mặc áo voan mỏng, dùng giọng nói còn ngọt ngào hơn cả ‘Bích Loa Xuân Quyên’ mỉm cười nói với Sở Vĩ: “Đuổi theo em đi mà, nếu anh mà đuổi kịp thì em sẽ cho anh... hi hi hi.”

Vì thế Sở Vĩ đã đuổi theo, đuổi mãi nhưng vẫn không thể nào đuổi kịp.

Mắt thấy đã sắp đuổi kịp, Sở Vĩ còn đang cười khúc khích thì đột nhiên hắn lại biến thành ba khúc...

Sau khi tỉnh lại, Sở Vĩ nhìn tình cảnh như địa ngục ở xung quanh thì biết ngay mình đã trúng chiêu, vì thế cảnh tốt đẹp trong mộng cũng chỉ là ảo.

Thanh niên đồ đồ liếc mắt nhìn Sở Vĩ, không quá chú ý.

Chỉ là một người siêu năng thoát khỏi sự đầu độc của núi thịt ma ngữ mà thôi, đám quái vật ở bên dưới có thể dễ dàng xé nát kẻ này thành mảnh nhỏ, không cần hắn chú ý.

Sở Vĩ cân nhắc thế cuộc trước mắt, nếu mình chiến đấu có lẽ sẽ giết được tên cầm dao trước mặt, quái đoạt hồn cũng có thể giết, nhưng đám thuật sĩ tử vong kia...

Hơn nữa ba con quái vật này chỉ là vong linh bảo vệ trong 'nhà xưởng', bên ngoài còn mấy trăm ngàn quái vật hung tợn, cơ thể nhỏ bé này của hắn còn chẳng đủ cho người ta nhét kẽ răng.

Mặc dù có thể sống lại vô hạn, nhưng nếu muốn tiêu diệt toàn bộ đám người này thì cũng không có cách nào.

Vì thế Sở Vĩ nghiêm túc đứng dậy, hiện giờ hắn muốn rút ra con át chủ bài của mình!

Lúc tới đây Sở Vĩ vốn không có ý định sử dụng, bởi vì nó quá tàn nhẫn, nhưng hiện giờ đã không còn cách nào khác.

Chương 830 - Bom của Sở Vĩ

Sở Vĩ đau lòng nhìn tay mình, mỗi ngón tay hắn đều đeo một chiếc nhẫn không gian.

Tiên tay chà một chiếc nhẫn, một con quái vật to lớn xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là một túi thuốc nổ, có điều nó là hình lập phương thật lớn cao và rộng năm mét.

Đây là một phần mười số bom dự trữ của Sở Vĩ, phải dùng ở nơi này, thật sự có chút tiếc nuối!

Thanh niên đồ đồ thấy một màn này thì trực tiếp sững sờ.

Hắn thật sự không nghĩ ra khối lập phương khổng lồ kia rốt cuộc là thứ gì.

Này cũng khó trách hắn, cho dù là ai khác khi nhìn thấy một thứ như vậy cũng không nghĩ rằng nó là túi thuốc nổ.

Mà đây chỉ là một phần mười số dự trữ của Sở Vĩ mà thôi.

Sau khi lấy túi thuốc nổ ra, không quá hai giây, cũng không để người khác kịp nhìn thấy động tác, túi thuốc nổ này đã đột nhiên nổ tung mà không hề có một dấu hiệu báo trước nào.

Ánh sáng sáng ngời làm người ta không thể nhìn rõ thứ trước mắt, đám khói hình nấm mọc lên trên rừng cây khô, ngọn lửa dày đặc và sóng xung kích cắn nuốt hết mọi thứ xung quanh.

Làn mây mù tử khí trên bầu trời cũng bị uy lực của trận nổ đẩy đi thật xa, độ nồng đậm không còn được một phần mười trước kia, đã không còn uy hiếp.

Không chỉ mây mù trên bầu trời, ngay cả dấu bàn tay máu trong rừng cây khô cũng bị kích hoạt, từng bàn tay máu múa may loạn xạ trong rừng, làm khu rừng trông lại càng quỷ dị hơn.

Sắc mặt thanh niên đỏ đỏ trở nên xanh đen, với thực lực của hắn thì loại bom này tự nhiên không thể nào tổn hại được, hơn nữa nếu trước khi Sở Vĩ châm nổ có động tác như kích hoạt chốt mở gì đó thì hắn có thể kịp thời ngăn cản.

Nhưng sau khi lấy bom ra Sở Vĩ đã trực tiếp tự nổ tung chính mình!

Thanh niên áo đỏ này không biết bom của Sở Vĩ được chia ra làm hai loại.

Một loại chuyên đối phó kẻ địch bình thường, loại bom này có thể vận dụng linh hoạt, dĩ nhiên cần ngòi nổ hoặc chốt mở.

Mà loại còn lại chuyên dùng để đối phó kẻ địch mạnh mẽ, tất cả đã được xử lý đặc biệt, phần gốc ngòi nổ được bôi một loại thuốc đặc biệt, một khi tiếp xúc với không khí sẽ lập tức khởi động bom.

Cũng tức là chỉ cần lấy ra sẽ nổ!

Trong hiện trường vụ nổ hỗn loạn, một bộ xương trắng đột nhiên xuất hiện, sau đó là dây thần kinh, máu thịt và da, không tới một giây đồng hồ thì Sở Vĩ đã khôi phục nguyên dạng.

Hắn nhìn tình cảnh xung quanh, hài lòng gật đầu.

Kế hoạch sử dụng một lượng lớn thuốc nổ này sẽ gây ra tổn hại trong phạm vi cực lớn.

Mặc dù không thể tạo thành sát thương hiệu quả đối với quái vật mạnh mẽ, nhưng có thể hoàn toàn càn quét quái vật nhỏ!

...

Trước khi bom nổ, Ôn Văn đang ở trong khe núi phía đông khu rừng, đang trao đổi tin tức với nhóm Ngô Lục Căn.

Nếu không có Ôn Văn thông báo về bàn tay máu, một khi nhóm Ngô Lục Căn tùy tiện tiến vào nói không chừng sẽ xảy ra tình huống suy giảm quân số.

Mà Ôn Văn cũng thông qua nhóm Ngô Lục Căn chứng thực được một vài suy đoán trước đó, cũng hiểu thêm vài phần về lĩnh vực tối tăm.

Lĩnh vực tối tăm có khả năng là sức mạnh kéo dài của một vị trên Tai Biến, bởi vì ngay cả cấp Tai Biến cũng không thể nào lay động được lĩnh vực này, đây là Tuân Anh đã tự mình thử nghiệm.

Có điều vị đó chỉ ném lĩnh vực ở đây rồi mặc kệ, vì thế bên trong lĩnh vực không có quái vật cấp Tai Biến, vong linh mạnh nhất chính là ‘chúa tể Tinh Hồng’.

chúa tể Tinh Hồng muốn mượn khu vực này để sắp đặt nhiều thứ, có khả năng là muốn mượn trận tai họa này để thành Thần, đột phát tới cấp Tai Biến.

Đáng tiếc đến giờ người của Hiệp Hội Thợ Săn vẫn chưa gặp được vị chúa tể Tinh Hồng này, vì thế không có tin tức cụ thể.

Đang trò chuyện thì nhóm người đột nhiên đồng loạt nhìn về phía rừng cây khô.

Sau đó nhìn thấy một đám mây nấm phóng thẳng lên cao, tất cả khí tử linh trong rừng cây khô bị xua tan, đám bàn tay máu

bị kích hoạt biến thành những bàn tay to lớn múa may trong rừng.

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời: “Đây là cơ hội, chúng ta thừa dịp này tiến vào!”

Bàn tay máu ở trong trạng thái ẩn núp mới là nguy hiểm nhất, một khi uy lực lúc ban đầu đã bùng nổ, phần bàn tay máu còn lại có thể dễ dàng đối phó.

Ôn Văn làm ngựa đầu đàn xông vào, anh có chuyện cần phải kiểm tra.

Vài vàn tay không lộ vồ tới, nhưng còn chưa đập xuống đã bị xiềng xích quấn lấy, không thể nào tấn công Ôn Văn.

Từ trước tới giờ Ôn Văn chỉ kiêng kỵ đặc tính ẩn núp của số bàn tay này, một khi chúng đã lộ mặt thì tiến vào bên trong rừng cây khô đối với Ôn Văn dễ dàng như đi trên đất bằng.

Mà nhóm Ngô Lục Căn cũng thả lỏng đi theo phía sau Ôn Văn.

Có Ôn Văn mở đường, áp lực của bọn họ giảm bớt rất nhiều.

...

Thanh niên đỏ đỏ nhìn một màn trước mắt, sắc mặt tái xanh.

Hắn không thể nào nghĩ thông suốt vì sao mọi thứ lại biến thành thế này.

Tuy hắn đã trải qua nhiều năm tháng nhưng đối với người liên bang thì thời gian chỉ mới qua không bao lâu.

Túi thuốc nổ của liên bang hiện giờ đã to đến vậy rồi sao?

Tuy đối mặt với người siêu năng thì thuốc nổ không có được bao nhiêu tác dụng.

Cũng giống như chất độc mà không nói tới liều lượng thì chính là chút trò chơi nhỏ, thuốc nổ không nói tới liều lượng cũng như thế.

Túi thuốc nổ cao năm mét, cho dù là vong linh đặc biệt cũng không chống đỡ nổi, nhà xưởng mà thanh niên áo đỏ bố trí tỉ mỉ dĩ nhiên cũng vì một phen khinh địch mà tan hoang.

Hơn ngàn con vong linh bất tử, lúc này chỉ còn lại mớ oán hồn cấp thấp không sợ tấn công vật lý.

Vong linh thực thể có thực lực dưới trung tự đều bị trực tiếp giết chết, hơn mười quái vật trung tự hiện giờ chỉ còn lại bốn con, vong linh thượng tự còn ba con.

Vong linh cấp bậc chân tự, tính cả thanh niên mặc đồ đỏ thì chỉ còn lại mỗi núi thịt ma ngữ.

Thanh niên đồ đỏ giận dữ ra tay với Sở Vĩ, vết bàn tay máu xuất hiện dưới chân Sở Vĩ, sau đó một bàn tay khổng lồ trực tiếp bóp cơ thể Sở Vĩ thành mảnh vụn.

Không để Sở Vĩ chết thảm một chút thì khó có thể làm dịu đi cơn giận trong lòng thanh niên áo đỏ.

Nhưng chuyện làm hắn không ngờ tới đã xảy ra, Sở Vĩ đã chết tới mức chỉ còn lại mảnh vụn đột nhiên xuất hiện ở chính giữa đám vong linh bất tử còn sống sót, bắt đầu mất to từng mất nhỏ với chúng.

Lúc này hắn mới nhớ ra, tên nhãi Sở Vĩ này căn bản chính là bất tử!

Sở Vĩ quyết định thật nhanh, lại ném ra một quả bom, vài vong linh bất tử còn chưa kịp né ra đã bị bom nổ tung.

Quầng sáng màu đỏ bao trùm khu vực gần đó, một đóa hoa hồng đỏ thắm to lớn nở rộ!

Ôn Văn đã từng thấy loại bom này, loại siêu bom do liên bang chế tạo ra đặc biệt nhắm vào người siêu năng— Hoa Thảm Đỏ Thắm!

Cho dù là quái vật thượng tự như Sa Lược Sĩ, sau khi ăn cú bom này cũng bị suy yếu cực hạn, đám vong linh này hiển nhiên không tốt đẹp hơn Sa Lược Sĩ bao nhiêu.

Vụ nổ trôi qua, bốn con quái vật trung tự chỉ còn lại một, con quái vật thượng tự khác cũng bị suy yếu nhất định.

Mà đám oan hồn không sợ tấn công vật lý ở gần đó cũng trực tiếp bị uy lực của Hoa Hồng Đỏ Thắm bốc hơi!

Chương 831 - quái vật dấu ấn bàn tay máu

Phương pháp tự sát tấn công của Sở Vĩ mặc dù có được thành quả chiến đấu mạnh mẽ như vậy, thật ra cũng chỉ có thể coi là chó ngáp phải ruồi.

Đám vong linh không biết năng lực bất tử của Sở Vĩ biến thái đến nước này, vì thế đã không đề phòng.

Nếu Sở Vĩ có năng lực khác, trực tiếp thả bom như vậy, chỉ sợ hắn còn chưa kịp ra tay đã bị đám vong linh đè xuống rồi.

Thanh niên đồ đồ tức giận xì khói, không biết thì còn tưởng hắn đang nướng thịt trong áo choàng.

Chẳng qua lần này hắn không trực tiếp bóp chết Sở Vĩ, hắn là người biết hấp thu kinh nghiệm, sau hai lần kiến thức năng lực bất tử của Sở Vĩ, hắn liền biết bắt nhốt mới là biện pháp tốt để đối phó.

Hai bàn tay máu xuất hiện ở hai bên trái phải, sau đó tóm chặt lấy Sở Vĩ, Sở Vĩ thay đổi sắc mặt, đang định tự sát để thoát đi nhưng tự dưng chìm vào ngủ say.

Là núi thịt ma ngữ ra tay, bom của Sở Vĩ tuy không tổn thương được nó nhưng đã đốt rụi tất cả lông tóc sinh trưởng bên ngoài của nó, các phần như lông nách lông chân đều bị mất đi, điều này làm nó cảm thấy không tốt chút nào.

Vì thế núi thịt ma ngữ sắp xếp cho Sở Vĩ nằm mơ, là một cơn ác mộng!

Sau khi ngủ rồi thì Sở Vĩ không còn bất cứ sự đe dọa nào nữa, thanh niên đồ đồ thở phào một hơi, có điều bàn tay máu trên người Sở Vĩ cũng không tản đi, vẫn nắm chặt hắn.

Lần này Sở Vĩ lại chìm vào giấc mơ, tình huống trong mơ giống hệt với trước kia.

“Lẽ nào giấc mộng của mình vẫn còn tiếp diễn, lần trước vừa mới đuổi theo được nàng thì đã tỉnh mộng, lần này...”

Giọng nói ngọt ngào như lần trước truyền tới, cơ thể Sở Vĩ run run, lộ ra bộ dáng như Trư Bát Giới.

Sau đó một người phụ nữ đi tới, dùng giọng nói ngọt ngào nói với Sở Vĩ: “Em sẽ đuổi theo anh, nếu em đuổi kịp thì em sẽ... he he he!”

Sắc mặt Sở Vĩ thay đổi kịch liệt, nhắc chân bỏ chạy.

Giọng nói tuy ngọt ngào nhưng gương mặt đỏ Sở Vĩ có nằm mơ cũng không quên được!

Đó là mặt thật của ‘Bích Loa Xuân Quyển Nhi’!

“Éc, cô đừng có qua đây!”

Sở Vĩ tuyệt vọng chạy trốn, mắt thấy Sở Vĩ đã sắp bị bắt, nỗi sợ hãi đột phá một giới hạn mới, sau đó sâu trong linh hồn Sở Vĩ, một con mắt yên lặng mở ra, bên trong là một mảnh đỏ tươi!

Nhưng ánh mắt kia đã hé ra một khe hở thì Sở Vĩ đã lập tức tỉnh lại, sau đó ánh mắt kia do dự một chút rồi lại một lần nữa khép lại rơi vào ngủ say.

Sở Vĩ tỉnh lại đầu đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt sợ hãi nhìn núi thịt ma quỷ và thanh niên đỏ đỏ.

Hắn không bao giờ muốn mơ như vậy nữa, vì thế ngón chân cái bên trái của hắn giật mạnh một cái, chiếc nhẫn trên chân lộ ra mũi nhọn, mũi nhọn đâm vào trong chân Sở Vĩ, vài giây sau Sở Vĩ đã hóa thành máu loãng.

Chiếc nhẫn trên ngón chân cũng là một món đồ siêu năng, là Sở Vĩ giành được từ chỗ một nữ quái vật thích dụ dỗ đàn ông.

Mũi nhọn trên nhẫn có bôi kịch độc, chỉ cần bị trầy da thì vài giây sau sẽ biến thành máu loãng, đối với Sở Vĩ thì nó chỉ có một tác dụng là làm hắn tự sát mà không đau đớn.

Lần này vận may của Sở Vĩ không tốt, vị trí đổi mới lại ở giữa đám quái vật, vì thế chỉ đành nổ tiếp một quả bom.

Mà đám quái vật nhìn thấy Sở Vĩ thì hung tợn lao tới.

Chúng đã thấy thủ đoạn thanh niên áo đỏ đối phó với Sở Vĩ, vì thế cũng biết rõ mình nên làm thế nào.

Sở Vĩ cắn răng, khi này có thể đột nhiên tỉnh lại, còn bị bọn chúng bắt thì không nhất định.

Vì không muốn trải qua cảnh trong mơ đáng sợ như vậy nữa, cơ thể Sở Vĩ bắt đầu thay đổi.

Nhưng đúng vào lúc này vài sợi xích từ trong rừng cây khô lao ra, trực tiếp đánh bay đám vong linh.

Sau đó một bóng đen xuất hiện, Ôn Văn đứng trước mặt Sở Vĩ, ngẩng đầu nhìn thanh niên đỏ đỏ đứng trên đỉnh đầu núi thịt ma ngữ.

“Cám ơn nhé người anh em, trở về sẽ mời ông ăn lẩu.” Đường cong trên người Sở Vĩ co rụt trở lại, cợt nhả nói với Ôn Văn.

Ôn Văn không trả lời Sở Vĩ mà chỉ nhìn chăm chăm phía trên.

Nhóm Ngô Lục Căn theo sát phía sau, thấy Sở Vĩ thì đều thờ phào một hơi, sau đó bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Khắp nơi trên mặt đất là xác quái vật bị thiêu cháy và một mảnh rừng cây khô hỗn loạn, thật sự chỉ do một mình Sở Vĩ tạo ra sao?

Nếu quả thật là vậy thì sau này hiệp hội sẽ coi trọng Sở Vĩ.

“Quả nhiên... là mày!”

Tuy hình dáng của thanh niên đỏ đỏ đã khác trước kia một trời một vực nhưng Ôn Văn liếc mắt một cái liền nhận ra người này chính là quái vật dấu bàn tay máu lúc ban đầu.

Mặc kệ hình dạng thay đổi thế nào nhưng một vài chi tiết trên mặt vẫn không thay đổi, hơn nữa hơi thở của hắn cũng y hệt với quái vật dấu bàn tay máu trong trí nhớ của Ôn Văn, chỉ là mạnh mẽ hơn vô số lần mà thôi.

Nói vậy thì ‘chúa tể Tinh Hồng’ kia chắc chắn là Ôn Lệ!

Ôn Lệ đã trở lại từ mặt trăng đỏ!

Nếu kẻ đứng sau là Ôn Lệ thì hết thảy mọi điềm đáng ngờ đều được thông suốt!

Chẳng qua là khi toàn bộ không gian thần bí đều bị cuốn lên trăng đỏ, Ôn Văn cho rằng bọn họ phải ở đó ít nhất là tám mươi hay một trăm năm gì đó, thậm chí là sẽ không trở về.

Không ngờ chỉ mới hơn một năm đã rời khỏi trắng đỏ, đồng thời còn trở nên mạnh mẽ đến như vậy, tạo ra một trận tai kiếp ở thế giới hiện thực!

“Có điều... Ôn Lệ tìm mình làm gì, hẳn muốn cướp trạm thu nhận sao?”

Ngô Lục Căn bước tới trước, nhìn Ôn Văn và quái vật dẫu bàn tay máu vài lần, hẳn biết giữa hai người này chắc chắn có chuyện không muốn để người khác biết.

Quái vật dẫu bàn tay máu nhìn xiềng xích trên người Ôn Văn, khòe miệng nhếch lên: “Rốt cuộc mày cũng tới rồi, mày cũng biết bọn tao...”

Ầm!

Ôn Văn trực tiếp giẫm ra một cái hố to, mặt đất cũng chấn động một phen, anh giống như một viên đạn vọt thẳng tới chỗ quái vật dẫu bàn tay máu.

Đấu thuật Thất Sa, gai cá mập xám!

Vài bàn tay đỏ ngòm vươn tới nhưng không chụp được Ôn Văn, Ôn Văn nháy mắt tiến tới đỉnh đầu núi thịt ma ngữ.

Nó vươn tay muốn bắt lấy Ôn Văn nhưng Ôn Văn đã túm lấy mũ trùm của quái vật dẫu bàn tay máu rồi nhảy ra ngoài, kích thích cực lớn làm núi thịt ma ngữ giống như quả đông lạnh run run.

Nhóm Ngô Lục Căn nhìn nhau, biết Ôn Văn không muốn bọn họ dính vào, vì thế cũng không nghĩ nhiều, bắt đầu tự chọn đối thủ cho mình.

Ngoại trừ núi thịt ma ngữ và quái vật dẫu bàn tay máu, số quái vật còn lại đã bị hai cú nổ bom của Sở Vĩ làm suy yếu.

Vì thế nhóm Cố Phán Hề đối phó cũng không quá khó khăn.

Mà vị cường giả chân tự duy nhất trong đội ngũ là Ngô Lục Căn đặt ánh mắt vào con quái vật to lớn.

Ngoại trừ ve chúa, đây là lần đầu tiên Ngô Lục Căn nhìn thấy quái vật có hình thể to lớn đến thế, mỡ trắng xanh chất đống trên người nó và phần xương lộ ra ngoài, cơ thể khổng lồ thậm chí rất khó đứng dậy.

Núi thịt ma ngữ giờ một cái tay như đập ruồi mà đập về phía Ngô Lục Căn.

Đừng thấy thể hình nó khổng lồ, động tác lại không chậm một xíu nào, thế nhưng Ngô Lục Căn cũng không sợ hãi, từ trước đến giờ yếu tố quyết định trong cuộc chiến của người siêu năng đều không phải hình thể.

Chương 832 - Chiến đấu kịch liệt bắt đầu

Ngô Lục Căn kích hoạt thần túc thông, cơ thể nháy mắt xuất hiện bên cạnh núi thịt ma ngữ, sau đó Gatling Phật Thuyết bắt đầu nổ súng kịch liệt.

Núi thịt ma ngữ bị bắn cho máu thịt be bét, nhưng nó vẫn luôn quay mặt dang bên khác để phòng ngự.

Ngũ giác của nó bị Ngô Lục Căn che đậy, cảm giác đau cũng bị chuyển tới bên kia, trong ý thức của nó thì Ngô Lục Căn tấn công ở hướng bên kia.

Vì thế hiện giờ nó chỉ là một cái bia ngắm sống của Ngô Lục Căn.

Cuộc chiến trông có vẻ rất thuận lợi nhưng núi thịt ma ngữ dù sao cũng là vong linh bất tử cấp bậc chân tự thứ thiệt, hoàn toàn không phải loại quái vật chân tự được tạo ra như thánh sứ Lam Thiên.

Vì thế nó nhanh chóng nhận ra không đúng, đồng thời cũng tìm được phương pháp đối phó Ngô Lục Căn.

Ngũ giác bị che đậy nên không thể tìm thấy Ngô Lục Căn?

Không sao, nó có phương pháp của mình để tìm kiếm đối phương!

Tất cả miệng trên người núi thịt ma ngữ bắt đầu lớn tiếng tru lên, sóng âm kỳ lạ có tác dụng ô nhiễm tinh thần, làm nhóm Cố Phán Hề vốn đang chiếm ưu thế rơi vào thế yếu.

Có điều núi thịt ma ngữ không tiếp tục gào thét, âm thanh thông qua những cái miệng kia bắt đầu cùng gọi lên một cái tên.

“Ngô Lục Căn!”

“Ngô Lục Căn!”

Đủ loại âm thanh tràn vào đầu óc Ngô Lục Căn, giống như nhét cả một khu chợ huyên náo vào trong đầu hấn vậy.

Năng lực của núi thịt ma ngữ làm nó có thể biết tên của bất cứ sinh vật nào ở bên cạnh mình, đồng thời thông qua cái tên đó để phát động tấn công tinh thần.

Chỉ cần Ngô Lục Căn không rời đi cách núi thịt ma ngữ quá xa, như vậy hấn không thể nào thoát khỏi loại ô nhiễm tinh thần này!

Máu tươi từ mắt, mũi, tai Ngô Lục Căn trào ra, hấn kinh hãi nhìn quái vật khổng lồ.

Không ngờ kẻ có thể hình to lớn này lại không dùng thân mình chiến đấu mà là năng lực tinh thần mạnh mẽ!

...

Soạt... âm!

Bóng dáng quái vật dẫu bàn tay máu giống như một viên đạn màu đỏ trực tiếp nện xuống đất, tạo thành một cái hố to.

Quái vật dẫu bàn tay máu ở trong hố có phần tay chân khá mất tự nhiên, trông như đã bị gãy.

Ôn Văn lạnh nhạt nói: “Không ngờ kẻ gây rối ở cao nguyên Thanh Tích thật sự là bọn mày!”

“Bọn mày làm thế nào về được, lại làm thế nào trong khoảng thời gian ngắn như vậy trở nên mạnh mẽ như thế?”

Tay chân của quái vật dẫu bàn tay máu nhanh chóng hồi phục bình thường, sau đó từ trên mặt đất đứng dậy, giãn gân cốt phát ra tiếng cốt kết giòn tan.

Khi này Ôn Văn có thể mang quái vật dẫu bàn tay máu đi là vì bản thân hấn cũng muốn tìm một chỗ để nói chuyện riêng, bằng không cho dù tốc độ Ôn Văn nhanh hơn nữa cũng không thể nào trực tiếp túm một vị chân tự đi như thế.

Quái vật dẫu bàn tay máu quay đầu lại hỏi: “Bọn tao vốn chính là sinh vật ở thế giới này, vì sao không thể trở về?”

Ôn Văn nhíu mày, nếu bọn chúng có thể tập thể quay trở lại bởi vì bọn chúng từng là người liên bang thì vẫn có thể hiểu được.

Nhưng nếu bọn chúng được Chúa Tể Tối Cao tùy tiện ném tới mới kinh khủng.

Ôn Văn thở phào một hơi.

Đám quái vật ở thế giới trong muốn tiến vào thế giới hiện thực không hề dễ dàng, không quản mạnh mẽ cỡ nào, muốn vào cũng cần tính toán chuẩn xác và một chút xác suất ngẫu nhiên.

Vì thế các tổ chức bí ẩn ở khắp nơi mới lấy nhân loại làm chủ thể.

Nếu như quái vật thế giới trong có thể tùy tiện ra vào thế giới này, hiện giờ nơi này đã sớm là thế giới của đám quái vật rồi, có trời mới biết ở phía sau tầng sương mù xám kia rốt cuộc có bao nhiêu quái vật đáng sợ.

Quái vật dẫu bàn tay máu đưa tay đặt lên ngực, nhẹ nhàng hành lễ nói: “Trước tiên tao muốn thay mặt Ôn Lệ đại nhân hoan nghênh mày, mỗi ngày hắc đều thông qua tên mập kia kêu gọi mày, hiện giờ rốt cuộc mày đã tới rồi.”

“Tên mập... chính là con quái vật khổng lồ kia à?” Ôn Văn quay lại nhìn thoáng qua núi thịt ma ngữ.

Đúng lúc này Ôn Văn nghe thấy con quái vật kia đang điên cuồng gọi tên Ngô Lục Căn, điều này làm anh thầm thở phào.

Thứ kia có năng lực biết tên người khác, nếu Ôn Văn là đối thủ của núi thịt ma ngữ chứ không phải quái vật dẫu bàn tay máu, vậy cái tên mà nó đang gọi cũng sẽ là tên Ôn Văn, lớp nguy trang của Ôn Văn cũng xé mở triệt để.

Ôn Văn xoay người nhìn về phía quái vật dẫu bàn tay máu nói: “Ôn Lệ ở đâu?”

“Tao không dám bán đứng Ôn Lệ đại nhân, tốt nhất là bắt mày lại rồi dẫn mày đi gặp hắn!”

Giày của quái vật dẫu bàn tay máu vỡ vụn, lộ ra đôi chân giống như bàn tay, sau đó hắn hạ thấp người như thú dữ bỏ nhà về phía Ôn Văn.

Ôn Văn dù sao cũng là Ôn Lệ phân liệt ra thành hai người, vì thế quái vật dẫu bàn tay máu không dám sơ suất, vừa ra tay đã tung ngay sát chiêu.

Vô số dẫu bàn tay máu hình thành ở sau lưng hắn, sau đó yên lặng trở nên âm đạm, thoạt nhìn không đáng chú ý chút nào.

Nhưng Ôn Văn biết những dẫu bàn tay máu đó có thể biết thành sát chiêu cực kỳ uy lực bất cứ lúc nào.

Vì thế Ôn Văn không dấy dora mà vừa đánh vừa lui, đảm bảo tuyến đường vẫn là một đường thẳng.

Như vậy trong quá trình Ôn Văn lui về phía sau sẽ không giẫm trúng dẫu bàn tay máu mà đối phương đã bố trí trước đó.

Trong khi rút lui, Ôn Văn cũng không quên tiếp tục tấn công, nguy hiểm thuật, xiềng xích bên tay trái và dẫu thuật Thất Sa luân phiên sử dụng, không bao lâu sau quái vật dẫu bàn tay máu đã thương tích đầy mình.

Năng lực của quái vật dẫu bàn tay máu dựa vào dẫu bàn tay máu, chỉ cần Ôn Văn vẫn luôn lui thẳng về phía sau thì sẽ chiếm thượng phong trong cuộc chiến với quái vật dẫu bàn tay máu.

Dù sao năng lực của quái vật dẫu bàn tay máu cũng thiên về phục kích, một khi bị người ta biết được mấu chốt năng lực thì rất dễ dàng bị phản kích.

Thoạt nhìn giống như Ôn Văn chiếm ưu thế, nhưng thật ra quái vật dẫu bàn tay máu vẫn luôn để lại thủ đoạn.

Chiến đấu ở trắng đỏ nhiều năm như vậy, hắn sớm đã có cách không cần đặt dẫu bàn tay máu, nhưng vì để Ôn Văn lơ là nên mới không sử dụng, như vậy vào thời khắc mấu chốt có thể đẩy Ôn Văn rớt vào vực sâu!

Lúc ban đầu khi biến thành vong linh, quái vật dẫu bàn tay máu quả thực chỉ là một quái vật đầu óc ngu si, nhưng khoảng thời gian chém giết và chiến đấu dài đằng đẵng đã làm hắn học được cách sử dụng chiến lược trong chiến đấu.

Chờ đến khi quái vật dẫu bàn tay máu cảm thấy thời cơ đã đến thì hắn đột nhiên cười gằn, hai dẫu bàn tay máu yên lặng xuất hiện sau lưng Ôn Văn, bàn tay máu giao nhau tấn công anh.

Ôn Văn kích hoạt cánh sắt X, sau đó mở năng lực dịch chuyển tức thời, dịch chuyển sang một bên, về mặt u ám nhìn quái vật dấu bàn tay máu.

Bên hông anh xuất hiện một vết thương khá sâu, mà đây chỉ là anh bị bàn tay to lớn đỏ ngòm kia cọ xát một chút.

Tuy có rất nhiều năng lực, Ôn Văn có thể chống lại cường giả chân tự nhưng sức chịu đòn của bản thân anh vẫn chưa thể nào so sánh với người siêu năng chân tự, vì thế anh không thể gánh chịu quá nhiều đòn tấn công.

Quái vật dấu bàn tay máu xoa tay, lại có hai dấu bàn tay máu xuất hiện phía sau Ôn Văn.

Loại cách không đặt dấu bàn tay máu này, một lần chỉ có thể đặt hai dấu, cũng có thời gian cold-down nhất định, nhưng cũng đủ để hấn ứng chiến!

Chương 833 - Huyết Cứu Nhất

Ôn Văn lui về sau hai bước, về mặt nghiêm túc nhìn quái vật dấu bàn tay máu.

Quái vật dấu bàn tay máu cũng ngừng tấn công, nhìn Ôn Văn khen ngợi: “Không hổ là một nửa khác của Ôn Lệ đại nhân, có thể đạt được sức lực mạnh mẽ trong một khoảng thời gian ngắn tới vậy.”

“Nghe có vẻ bọn mày đã rời đi rất lâu?”

“Đương nhiên!”

Về mặt quái vật dấu bàn tay máu quái dị, chỉ một hướng mờ mịt nói: “Mặt trăng đỏ kia tên là hành tinh Tử Triệu, nơi đó không có người nào còn sống, không có ngày sáng đêm tối, không có bốn mùa xoay chuyển, ngay cả thời gian cũng hỗn loạn, chỉ có chém giết vô tận và tử vong!”

“Mày biết để có được sức mạnh mạnh mẽ như thế này, bọn tao phải không ngủ không nghỉ chiến đấu ở hành tinh Tử Triệu bao lâu rồi không?”

“Chín mươi một năm!”

Ánh mắt Ôn Văn khẽ nhúc nhích, đó chính là sức mạnh của Chúa Tể Tối Cao sao? Bên ngoài chỉ mới trải qua hơn một năm, thế mà nơi đó đã qua chín mươi một năm.

“Không ngừng chết đi rồi không ngừng sống lại, nơi đó còn kinh khủng hơn cả địa ngục.”

“Vốn bọn tao sẽ chiến đấu mãi như thế, tới khi nào mất đi ý thức, trở thành một hòn đá tảng trong thế giới đó.”

“Nhưng Ôn Lệ đại nhân đã được một vị Thần Thiên Giới dưới trướng chủ nhân Tử Tịch Không Minh tán thành, có được cơ hội trở lại thế giới cũ để thành thần!”

“Loại người siêu năng bị giới hạn trong thế giới nhỏ như này, có lẽ ngay cả Thần Thiên Giới là gì cũng không biết!”

“Nhưng chẳng sao cả, chỉ cần Ôn Lệ đại nhân vượt qua giới hạn sinh mệnh, trở thành một vị Thần Tinh Giới thì bọn tao không cần phải trở lại nơi đó nữa!”

Ánh mắt của quái vật dẫu bàn tay máu gần như điên cuồng cố chấp, tất cả vong linh trong lĩnh vực tối tăm cho dù phải từ bỏ tất cả cũng muốn để Ôn Lệ vượt qua giới hạn đó.

Có điều Ôn Văn lo lắng nhất là vị Thần Thiên Giới kia, dù sao ngay cả chủ nhân của trạm thu nhận cũng đã cảnh báo Ôn Văn, tuyệt đối không nên chọc tới Thần Thiên Giới!

Quái vật dẫu bàn tay máu đưa tay kéo áo mình, trên lòng ngực bất ngờ khắc hai con số đầy máu tươi, là số chín mươi một.

“Sau khi thoát khỏi chín mươi một năm, Ôn Lệ đại nhân đã ban cho tao một cái tên mới là Huyết Phù Đồ.”

“Nhưng tạm thời tao không muốn dùng cái tên này, trong quá trình giúp đỡ Ôn Lệ đại nhân trở thành thần, tao sẽ dùng cái tên Huyết Cửu Nhất, bởi vì tao sẽ không để mình quay trở lại nơi đó!”

Vẻ mặt Ôn Văn khá quái dị, trước đây anh từng có được rất nhiều trang web nhỏ thần kỳ từ chỗ Đinh Minh Quang.

Trong đó có một trang web khá nổi tiếng, những người nổi tiếng trong trang web này rất thích tự xưng là cái gì đó Cửu Nhất...

Vì thế cái Huyết Cửu Nhất này...

Ôn Văn ho khan hai tiếng: “VẬY sau này có lẽ mày phải luôn gọi là Huyết Cửu Nhất rồi, đến khi đó tao sẽ giới thiệu cho mày biết những người khác...”

“ĐỪNG có khua môi múa mép với tao!”

Quái vật dẫu bàn tay máu chỉ Ôn Văn dữ tợn nói: “TRƯỚC mặt mày chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất là từ bỏ chống cự theo tao tới gặp Ôn Lệ đại nhân, chỉ cần có mày thì Ôn Lệ đại nhân chính là thể hoàn chỉnh, khả năng thăng cấp thành công cũng sẽ lớn hơn.”

“Mày cũng có thể lựa chọn phản kháng, như vậy tao sẽ giết chết mày, tuy hiệu quả kém đi một chút nhưng trên đời chỉ còn lại một mình Ôn Lệ đại nhân thì cũng bớt đi một phần trở ngại.”

“Mày MUỐN chọn cái nào?”

Ôn Văn trợn trắng mắt: “ĐƯƠNG NHIÊN chọn đánh bẹp mày, sau đó tiếp tục đánh bẹp Ôn Lệ.”

Vẻ mặt Huyết Cửu Nhất trở nên u ám: “VẬY thì chết đi.”

Vừa dứt lời thì cuộc chiến kịch liệt lần thứ hai bắt đầu, vừa khai chiến đã chấn động trời đất.

Thật ra cả hai đều không phải người thích nói nhảm, sở dĩ trò chuyện lâu như vậy đều là vì có tính toán của mình.

Bản thân Ôn Văn bị chút thương tích nhỏ, với lại anh cũng muốn tìm hiểu chút tình báo từ chỗ Huyết Cửu Nhất.

Mà Huyết Cửu Nhất nói nhiều như vậy đương nhiên không phải muốn giải đáp thắc mắc cho Ôn Văn, mà là muốn sắp đặt càng nhiều dấu bàn tay máu ở xung quanh trước khi Ôn Văn khôi phục thương tích.

Cách không sắp đặt dấu bàn tay máu tuy chỉ có thể đặt hai dấu một lần nhưng dấu bàn tay máu được bố trí có thể luôn tồn tại ở đó.

Vừa nãy nói chuyện với Ôn Văn lâu như vậy đã đủ để Huyết Cửu Nhất bố trí thành thiên la địa võng ở xung quanh Ôn Văn.

Hơn mười dấu tay máu sáng lên, cho dù là Ôn Văn cũng không có cách nào đồng thời ứng phó nhiều như vậy, nhưng Ôn Văn không sợ hãi, thậm chí khước miệng còn nhếch lên lộ ra nụ cười.

Mà ánh mắt Huyết Cửu Nhất trở nên chăm chú, hẩn nhìn thấy một cây kim khâu màu đen bay tới tay Ôn Văn.

“Đó là kim khâu của Tài Nhân Tượng... nó đã bại trong tay mày, khi nãy mày vẫn luôn lui về sau, mục đích chính là tới nơi này?”

Huyết Cửu Nhất vừa dứt lời thì chỉ thấy những dấu bàn tay máu sáng lên biến mất, đường cong màu đen không ngừng hiện ra từ mặt đất khuấy đảo những dấu bàn tay máu kia, sau đó trong tầm mắt của hẩn chỉ còn lại sợi tơ màu đen!

Trong cuộc chiến trước đó, Ôn Văn đúng là vẫn luôn lui về sau nhưng thật sự anh vẫn luôn điều chỉnh phương hướng, một đường lùi tới hốc núi nhỏ mà anh và nhóm Ngô Lục Căn đã nói chuyện.

Lúc Sở Vĩ cho nổ bom, Ôn Văn là người đầu tiên xông ra ngoài, có điều khi đó không ai chú ý tới một cây kim khâu vết thương đã từ tay Ôn Văn rơi xuống.

Khi đó Ôn Văn đã có nghi ngờ về thân phận của Huyết Cửu Nhất, để đề phòng vạn nhất mới tiến hành cải tạo, biến nơi này thành sân nhà của mình.

Nếu trong rừng cây khô không phải Huyết Cửu Nhất thì sắp xếp này không có chút hiệu quả nào, nhưng nếu thật sự là Huyết Cửu Nhất thì quân cờ nhân rỗi này có thể phát huy tác dụng to lớn!

Những sợi tơ đen này nhanh chóng tập trung tới bên cạnh Huyết Cửu Nhất, cắt xén trên người hẩn, tuy Huyết Cửu Nhất là vong linh chân tự mạnh mẽ nhưng nếu rơi vào cạm bẫy thì trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó giã ra.

Thừa dịp hẩn đang yếu đi, Ôn Văn không nói nhiều, trực tiếp rút kiếm Huyết Hà, trong mắt lóe ra một vòng đỏ tươi, ánh kiếm màu đen bắt đầu ngưng tụ trên kiếm.

Anh muốn thi triển Tâm Ý Thần Kiếm để suy yếu Huyết Cửu Nhất tới một trình độ nhất định.

Sau đó dùng bình bát tha thứ tóm Huyết Cửu Nhất vào trong trạm thu nhận!

Lần này Ôn Văn sẽ không để Huyết Cửu Nhất chết đi, bởi vì anh muốn có được tin tình báo mình cần từ miệng Huyết Cửu Nhất.

Kiểm khí nháy mắt đã ngưng tụ xong, Tâm Ý Thần Kiếm trực tiếp chém ra, trong trời đất tựa hồ chỉ còn lại hai màu trắng đen, lưỡi kiếm sắc bén chỉ thẳng về phía Huyết Cửu Nhất.

Nhưng Ôn Văn có giấu bài, Huyết Cửu Nhất sao lại không có?

Sau lưng hắn chợt xuất hiện một mặt trăng đỏ, sau đó trên mặt đất xuất hiện vô số dấu bàn tay máu!

Cho dù sợi tơ của Ôn Văn vẫn luôn chuyển động mặt đất nhưng những dấu bàn tay máu này vẫn tồn tại như cũ, không chịu bất cứ sự khuấy rối nào.

Vô số bàn tay đỏ ngòm từ mặt đất mọc lên chắn trước ánh kiếm, từng cái từng cái bị chém đứt nhưng vẫn như cũ tiến tới chắn trước mặt Huyết Cửu Nhất.

Cuối cùng Tâm Ý Thần Kiếm cũng kết thúc, chỉ có thể lưu lại một vết thương khá sâu ở ngực và bụng Huyết Cửu Nhất.

Chương 834 - Đinh dài lộ uy

Huyết Cửu Nhất bị sợi tơ bao lấy sợ hãi nhìn Ôn Văn, chiêu thức vừa này thực sự quá mạnh.

Nếu không phải hắn sử dụng đặc tính Tai Biến thì có khả năng không đỡ được một kiếm kia.

Chẳng qua một khi đã sử dụng đặc tính Tai Biến thì sân nhà của Ôn Văn cũng trở thành sân nhà của hắn!

Đặc tính của hắn chính là phủ kín dấu bàn tay máu ở xung quanh trong nháy mắt, đồng thời chỉ cần kích hoạt đặc tính thì những dấu bàn tay máu này sẽ tự động bổ khuyết.

Số dấu bàn tay máu ở xung quanh Huyết Cửu Nhất nhanh chóng tiến tới bên cạnh hắn, kéo đứt những sợi tơ đen làm Huyết Cửu Nhất thoát ra khỏi phạm bẫy của Ôn Văn.

Sau đó vô số bàn tay máu mọc lên xung quanh Ôn Văn, chụp tới từ đủ loại góc độ.

Con người Ôn Văn đột nhiên khuếch trương, một chiêu Tâm Ý Thần Kiếm chém ra, tất cả bàn tay máu tấn công anh bị chém đứt lia, nhưng ngay sau đó chúng lại mọc lên.

Đòn tấn công của mỗi bàn tay máu đều có thực lực ngang với đòn tấn công của cường giả chân tự, Tâm Ý Thần Kiếm có thể chặt đứt tất cả như vậy đã là rất giỏi.

Nhưng dưới sự tấn công không ngừng nghỉ của số bàn tay máu này, cho dù Ôn Văn có thể tạm thời tự bảo vệ mình thì cuối cùng cũng khó lòng thoát được kết cục thua cuộc.

Tuy dựa vào Hắc Thể có thể có được sức chống đỡ vượt xa người siêu năng cùng cấp, giúp Ôn Văn chống lại cường giả chân tự.

Nhưng nếu chiến đấu rơi vào cục diện bế tắc, chỉ đơn thuần là liều mạng tiêu hao thì Ôn Văn không thể nào chống đỡ nổi cường giả chân tự bình thường.

Vì thế anh nhất định phải nghĩ cách phá cục, bằng không sẽ bị Huyết Cửu Nhất tiêu hao tới chết ở đây!

Tâm Ý Thần Kiếm vẫn còn có thể sử dụng hơn mười lần, phải giải quyết Huyết Cửu Nhất trước lúc đó!

Sau khi Ôn Văn thăng cấp lên thượng tự, số lần sử dụng Tâm Ý Thần Kiếm cũng gia tăng, chiêu thức mạnh nhất của Ôn Văn thậm chí có thể so sánh với đặc tính Tai Biến của cường giả chân tự bình thường, đó là con bài chưa lật lớn nhất trong cuộc chiến với quái vật máu bàn tay của Ôn Văn.

Nhưng đối mặt với bàn tay máu vô cùng vô tận, Ôn Văn chỉ có thể vừa đánh vừa lui, đồng thời bộ não cũng điên cuồng vận chuyển, muốn tìm ra kẻ hở trong đặc tính của quái vật máu bàn tay.

Lúc năng lượng trong cơ thể đủ để anh dùng Tâm Ý Thần Kiếm thêm năm lần nữa, ý tưởng chợt lóe trong đầu Ôn Văn.

Dấu bàn tay máu ở trong rừng cây khô trước đó có phải cũng là Huyết Cửu Nhất dùng phương pháp này để bố trí không?

Hắn là tám chín phần mười, dù sao thì Huyết Cửu Nhất trông không giống loại người buồn chán tới mức mò mẫm toàn bộ rừng cây khô một phen như thế.

Mà dấu bàn tay máu ở trong rừng cây khô cần có người tới gần mới kích hoạt, nghĩ tới sau khi Huyết Cửu Nhất kích hoạt đặc tính thì bàn tay máu tiến hành tấn công đều nằm ở phạm vi ba mươi mét xung quanh Huyết Cửu Nhất và Ôn Văn!

Dấu bàn tay máu ở vòng ngoài tuy cũng lóe ánh sáng đỏ nhưng không hề khởi động!

Nói cách khác lĩnh vực Tai Biên của Huyết Cửu Nhất có thể tạo ra một số lượng dấu bàn tay máu khổng lồ nhưng Huyết Cửu Nhất không thể linh hoạt điều khiển như những dấu bàn tay máu chính bản thân hắn đặt ra!

Nếu là vậy thì có thể đánh!

Ôn Văn híp mắt, từ trạm thu nhận lấy ra vài con rối rồi ném ra các hướng.

Đám con rối này còn chưa kịp rớt xuống đất đã bị bàn tay máu được kích hoạt bóp nát.

Giống như chứng thực suy đoán của Ôn Văn, những dấu bàn tay máu ở bên ngoài chỉ bị kích hoạt khi có người đi ngang qua.

Điểm này rất hợp lý, nếu như Huyết Cửu Nhất có thể đồng thời điều khiển hơn vạn dấu bàn tay máu thì cho dù Ôn Văn có Tâm Ý Thần Kiếm cũng khó lòng chống cự.

Dấu bàn tay máu trong rừng cây khô bị luồng nhiệt và sóng xung kích từ vụ nổ của Sở Vĩ kích hoạt, phương pháp này không dùng ở đây được, bởi vì Huyết Cửu Nhất chỉ cần mở ra đặc tính thì bất cứ lúc nào cũng có thể bổ sung số dấu bàn tay máu đã sử dụng.

Nhưng sự kiện trong rừng cây khô nói cho Ôn Văn biết cơ chế của những dấu bàn tay máu này rất nhạy.

Nếu Ôn Văn có thể hạ thấp độ nhạy bén của chúng thì phản ứng của dấu bàn tay máu sẽ trở nên chậm chạp, Ôn Văn có thể thừa dịp này giải quyết Huyết Cửu Nhất!

Sau khi quyết định kế sách đối phó, Ôn Văn từ trong trạm thu nhận lấy ra ba cây đinh cổ!

Anh phân biệt ném chúng ra ngoài, cắm ở ba góc hẻo lánh trong hốc núi, sau đó ba cây đinh biến lớn, trở thành ba cây trụ sắt cao mười mấy mét!

Sau khi ba cây đinh sắt được bố trí xong, tất cả dấu bàn tay máu của quái vật dấu bàn tay máu trở nên chậm chạp, Ôn Văn có thể dễ dàng né tránh đòn tấn công của chúng.

Bảy cây đinh sắt rơi xuống biển có thể đứng yên cả nước biển, mà dấu bàn tay máu trong phạm vi nhỏ thế này chỉ cần ba cây là đủ rồi.

Tất cả dấu bàn tay máu của Huyết Cửu Nhất đều nằm dưới đất, vì thế sức mạnh của những cây đinh này cũng ảnh hưởng tới chúng!

Những cây đinh này bị cường giả ‘Hắc Thập Tự’ lấy đi, với tư cách là người siêu năng dưới trướng Hắc Thập Tự, hiện giờ Ôn Văn lấy ra sử dụng cũng không lo lắng người khác nghi ngờ.

Sau khi dấu bàn tay máu bị cây đinh trụ lại, Huyết Cửu Nhất biến thành cọp không nanh, chỉ có thể nhăn nhó nhìn Ôn Văn.

Tất cả dấu bàn tay máu của hắn đều không chịu sự điều khiển nữa rồi!

Ôn Văn mỉm cười, biểu cảm của quái vật dấu bàn tay máu càng dữ tợn thì chứng minh hiệu quả của những cây đinh kia càng tốt.

Vì thế anh rút ra một cây thương dài có hoa văn phức tạp, chính là cây thương đã được Râu Đỏ cải tạo.

Vài bàn tay máu tấn công về phía Ôn Văn, Ôn Văn vung thương đâm tới, chúng lập tức tan rã như chưa từng tồn tại.

Thấy thương dài có hiệu quả rất tốt, Ôn Văn cầm nó trong tay ước lượng, sau đó quyết định dùng cách thức ném lao để ném cây thương dài trong tay về phía đầu Huyết Cửu Nhất!

Vô số bàn tay máu từ mặt đất xuất hiện ngăn cản trước mặt Huyết Cửu Nhất nhưng đều bị thương dài phóng tới như đạn pháo bay tới phá vỡ.

Cây thương dài này có thể dễ dàng nghiền nát trần áp tất cả các cấu trúc năng lượng thể ở xung quanh không đủ ổn định, mà muốn đạt tới tiêu chuẩn kết cấu ổn định cây thương này thì có lẽ ít nhất cũng phải là cấp Tai Biến.

Mắt thấy Huyết Cửu Nhất đã sắp bị ghim thành mút quả, phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một cái đuôi dài, phần chóp đuôi là một bàn tay đỏ ngòm, tốc độ cực nhanh chụp lấy cây thương.

Thương dài có năng lực đè nén các loại năng lượng, Huyết Cửu Nhất trực tiếp dụng tay nắm thương, hiệu quả quả nhiên không quá rõ ràng.

Huyết Cửu Nhất cười lạnh, với kinh nghiệm chiến đấu của hắn, tự nhiên biết được cây thương dài này và số đĩnh kia vẫn chưa nhận Ôn Văn làm chủ.

Nói cách khác Ôn Văn có thể dùng thứ này thì hắn cũng có thể.

Vũ khí mạnh mẽ như vậy, nếu có thể cướp lấy nó hiến cho Ôn Lệ đại nhân, như vậy khả năng ngài ấy trở thành thần lại cao hơn một tầng.

Nhưng Huyết Cửu Nhất còn chưa kịp sử dụng thương dài tiến hành tấn công thì hắn hoảng sợ ném cây thương đi, đáng tiếc phản ứng của hắn vẫn chậm một bước.

Trên cây thương lóe lên dấu ấn không xanh màu xanh nhạt, bóng dáng Ôn Văn nháy mắt xuất hiện trước mặt Huyết Cửu Nhất, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn chằm chằm, kiếm dài trong tay lóe ra ánh sáng Tâm Ý Thần Kiếm sáng kinh người!

Vón giữa Ôn Văn và Huyết Cửu Nhất có một khoảng cách, cho dù số bàn tay máu kia trở nên chậm tạp nhưng Ôn Văn muốn tiếp cận cũng không dễ.

Thế nhưng khi Huyết Cửu Nhất chụp lấy cây thương, Ôn Văn đã nháy mắt tới bên cạnh hắn!

Chương 835 - Tao tha thứ cho mày

“Tùy tâm sở dục, vô vật bất đoạn, trăm!”

Trong dòng sông hư ảo đỏ ngòm, một ánh kiếm màu đen trắng đứng bồng xuồng, tựa hồ xé mở không gian.

Vài bàn tay máu chậm chạp bị cắt xén như đậu hủ, Huyết Cửu Nhất trốn ở phía sau cũng bị cắt thành hai khúc, có thể nhìn thấy rõ ràng cấu tạo bên trong cơ thể.

Soạt!

Lại một kiếm kếm tới, cái đuôi dài của Huyết Cửu Nhất bị chặt đứt, cây thương dài cũng trở lại trong tay Ôn Văn.

Sở dĩ Ôn Văn dùng thương dài tấn công là vì chỉ có cây thương được Râu Đỏ cải tạo có khắc dấu ấn không gian, những cây đinh sắt khác căn bản không có khắc ký hiệu.

Anh có thể sử dụng không gian di động bình thường, nhưng loại này khi biến mất và xuất hiện sẽ có một thoáng ngừng rất nhỏ, đối với loại vong vinh cấp bậc chân tự như Huyết Cửu Nhất thì khi đó anh chính là bia ngắm sống.

Tuy dấu bàn tay máu đã thay đổi gần như vô dụng, nhưng bản thân Huyết Cửu Nhất dù sao cũng là vong linh bất tử chân tự, không thể bị giết dễ dàng như vậy.

Cơ thể bị tách thành hai nửa chọt sống lại, da, máu thịt, nội tạng, xương cốt đều linh hoạt vươn tới túm chặt lấy nhau, cường chế ráp Huyết Cửu Nhất lại, sau đó dấu vết nhỏ tới không thể nhìn thấy cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Nhưng mặc dù Huyết Cửu Nhất đã hồi phục như cũ nhưng vẻ mặt vẫn đầy kinh hãi.

Hắn vốn cho rằng kiếm này sẽ tổn hại da thịt, sẽ làm cơ thể hắn tan vỡ tới mức khó có thể khép lại.

Nhưng bất ngờ là cơ thể hắn có thể dễ dàng hồi phục như cũ, chỉ là năng lượng trong cơ thể đã thiếu đi hơn phân nửa!

Cơ thể bị tổn hại thì hắn vẫn có thể phát huy sức chiến đấu hoàn chỉnh, nhưng năng lượng không cạn thì hắn không thể dùng bàn tay máu tấn công!

Tâm Ý Thần Kiếm có nghĩa là thứ bị chém phụ thuộc vào tâm ý của Ôn Văn.

Một kiếm khi nãy của Ôn Văn không phải chém sinh mệnh của Huyết Cửu Nhất, mà là sức mạnh của hắn!

Sau khi sức mạnh bị giảm mạnh, Huyết Cửu Nhất nháy mắt phát hiện tình huống của mình, có cây đinh kỳ lạ kia ở, ưu thế của hắn đã mất, không có khả năng thắng được Ôn Văn.

Vì thế hắn kích hoạt sức mạnh toàn thân, phóng ra tất cả dẫu bàn tay máu, hi vọng chúng có thể ngăn chặn Ôn Văn, sau đó hắn sẽ tự bạo để trở về lĩnh vực Không Minh.

Ôn Văn muốn bắt hắn là chuyện căn bản không có khả năng!

Dẫu bàn tay đỏ ngòm thật lớn từ mặt đất mọc lên, Ôn Văn khó khăn lách qua chúng, muốn thoát khỏi căn tồn chút bản lĩnh.

Trong lúc luống xuống này, Ôn Văn vẫn dành ra chút thời gian lấy ra một cái chén xin cơm màu xanh lá cây.

Cái chén này giống như có ý thức của riêng mình, nó lách qua đám bàn tay máu, dừng lại trên đỉnh đầu Huyết Cửu Nhất, làm hành động tự bạo của Huyết Cửu Nhất bị khựng lại.

Sau khi bị bình bát tha thứ che phía trên đầu, Huyết Cửu Nhất đã bị cắt liên lạc với lĩnh vực Không Minh, nếu bây giờ hắn tự bạo thì sẽ chết thật!

Hắn nguyện ý dốc hết sức giúp Ôn Lệ trở thành thân, nhưng là để sau đó hắn được sống tốt hơn, nếu vì Ôn Lệ mà chết thì căn bản là không có khả năng.

Huyết Cửu Nhất ngẩng đầu nhìn chén cơm màu xanh lá cây kia, xem rõ xem nó là thứ gì mà lại có thể cắt đứt sức mạnh lĩnh vực Không Minh.

Nhưng khi hắn nhìn thấy mấy chữ to trên bình bát tha thứ thì suyt chút nữa đã phun ra máu.

‘Tao tha thứ cho mày!’

Tha thứ cái ông cố ngoại mày ấy!

Tao cần mày tha thứ à?

Nếu mày thật sự tha thứ cho tao, vì sao còn gợn cây kiếm dài hung ác kia, biểu cảm còn giống như muốn giết người tới vậy chứ?

Ôn Văn thấy Huyết Cửu Nhất bị bình bát tha thứ không chế thì không lãng phí cơ hội, liên tiếp chém ra ba phát Tâm Ý Thần Kiếm, mỗi kiếm đều lấy đi hơn phân nửa sức mạnh của Huyết Cửu Nhất.

Cuối cùng sau một hồi thi thực lực của Huyết Cửu Nhất rốt thẳng xuống dưới cấp Tai Nạn, trực tiếp bị bình bát tha thứ thu nhỏ lại nhất trong bình bát.

Ngay sau đó Ôn Văn túm lấy người tí hon trong bình bát, kéo Huyết Cửu Nhất vào phòng giam.

Từ chuyện Elie Stuart, Ôn Văn biết phòng giam trạm thu nhận chỉ có thể đảm bảo vây nhốt được cường giả chân tự, nếu Huyết Cửu Nhất cũng quyết định hủy đi đầu óc như Tài Nhân Tượng thì phòng giam không có cách nào ngăn cản.

Vì thế trước khi bắt Huyết Cửu Nhất, Ôn Văn mới làm hấn suy yếu đến mức như vậy, sau khi nhốt vào trạm thu nhận hấn sẽ không có cách nào giở trò nữa.

Cảnh giới của Huyết Cửu Nhất vẫn còn, sự suy yếu mà Tâm Ý Thần Kiếm mang tới có thể khôi phục, vì thế Ôn Văn cũng không thiệt hại gì cả.

...

Tiếng vũ khí va chạm chói tai từ bên trái núi thịt ma ngũ khoảng vài trăm mét truyền tới.

Hai bóng dáng một đen một trắng nhanh chóng va chạm.

Trắng là Cố Phán Hề, trên người cô bao trùm tinh thể màu trắng, tay phải cầm kiếm tay trái cầm khiên, giống như sinh vật thánh khiết từ trong tranh trên tường bước ra.

Đen là bóng quỷ cả người quấn quanh làn khói đen, tay cầm cây kiếm không lò, bóng quỷ này vì kiếm mà sống, cũng vì kiếm mà chết, sau khi chết sẽ trở thành vong linh của kiếm.

Quỷ kiếm vốn có thực lực thượng tự, nhưng dính hai đợt bom của Sở Vĩ thì một thân thực lực mạnh mẽ chỉ còn lại hai ba phần mười, vì thế mới bị Cố Phán Hề đè ép toàn diện.

Tuy nó vẫn tràn đầy ý chí chiến đấu nhưng vẫn không ngừng lùi về sau.

Đối mặt với đối thủ như vậy, Cố Phán Hề chỉ có thể dốc toàn lực đánh bại đối phương.

Đáng tiếc ý chí chiến đấu của quý kiếm hùng hực nhưng kiếm dài của hắn lại không thể chống đỡ được cuộc chiến không ngừng nghỉ, cuối cùng nó đã nứt vỡ sau một tiếng vang trong trẻo.

Cố Phán Hề vẫn thực cảnh giác, cho dù không có kiếm thì ý chí chiến đấu của quý kiếm vẫn đáng sợ như cũ.

Nhưng quý kiếm chỉ sửng sờ một chốc rồi bật cười, sau đó khom người với Cố Phán Hề, trên người xuất hiện những lần rạn rồi tan biến thành tro bụi biến mất khỏi nhân tế.

Cố Phán Hề mơ hồ nghĩ, quý kiếm này có lẽ sẽ không tiếp tục sống lại nữa, sau khi thanh kiếm kia gãy lìa thì hắn cũng thực sự được giải thoát.

Ở bên trái Cố Phán Hề hai trăm mét, siêu thợ săn ‘Khủng Điệp’ ngồi trên người một con vong linh to lớn, tay cầm ống tiêm rút dịch thể trong các phần cơ thể của nó.

Con vong linh này vốn được khâu lại từ bộ phận của các sinh vật khác, nó có được vài loại năng lực kỳ lạ, là một con quái vật rất khó dây dưa.

Sau khi bị Khủng Điệp đánh bại, trên người nó nở ra đủ loại hoa, trông giống như một hòn đảo hoa rực rỡ xinh đẹp.

Đối với Khủng Điệp mà nói, con quái được khâu lại này là tài liệu sống tốt nhất để nghiên cứu, bởi vì chỉ cần tiêu diệt nó thì có thể thu hoạch được tài liệu của nhiều loại vong linh.

Bên phải Khủng Điệp vài chục mét là một nữ vong linh ăn mặc hở hang xinh đẹp đang mơ màng nằm dưới đất.

Sở Vĩ đang bận rộn ở bên người cô nàng, đừng nghĩ sai, Sở Vĩ chỉ đặt thuốc nổ thôi.

Nữ vong linh này trong quá trình chiến đấu với Sở Vĩ, bị miệng thối cộng thêm ngôn ngữ tấn công của Sở Vĩ mà tức giận tới mức trực tiếp ngắt đi.

Cũng không biết là giận quá mà ngắt hay bị thối tới choáng váng.

Có điều không quản lý do là gì, cô nàng cũng không thể sống qua đêm nay, đợi đến khi bố trí bom xong, Sở Vĩ chỉ cần ấn nút một cái là cô đi đời.

Về phần hai vị thợ săn áo rồng không biết tên kia cũng đang phân biệt giết chết đối thủ bình thường không có gì đặc biệt, thường xuyên đứng một bên quan sát cuộc chiến...

Chương 836 - Giác quan thứ sáu

Ngô Lục Căn đau đón quỳ một gối dưới đất, con mắt to lớn của núi thịt ma ngữ nhìn chăm chăm Ngô Lục Căn, sau đó giơ cánh tay to lớn như tòa nhà đập xuống chỗ Ngô Lục Căn.

Nơi nắm tay đập xuống lập tức xuất hiện một cái hố còn to hơn cả cơ thể núi thịt ma ngữ.

Uy lực của một quyền đã khủng bố đến như vậy!

núi thịt ma ngữ giơ tay lên nhìn nắm tay của mình, bên trên không có thứ gì cả, nói cách khác Ngô Lục Căn đã trốn thoát.

Không đánh được Ngô Lục Căn, vậy tiêu diệt người khác cũng được...

Khoan đã, những người khác cũng đã biến mất, nơi này chỉ còn lại một mình núi thịt ma ngữ!

“Xem ra đã dùng thuật che mắt trốn đi, không sao cả, tao biết tên của bọn mày...”

Núi thịt ma ngữ đang định phát động năng lực gọi những người khác qua thì chợt phát hiện trước mặt mình xuất hiện tiếng vang kỳ lạ, đó là tiếng của một loại sinh vật gì đó đang bò tới.

Núi thịt ma ngữ vừa định nhìn lại thì phát hiện ở phía trước có mấy trăm sinh vật hình sợi màu đỏ đang dùng tốc độ khủng khiếp xông về phía mình.

Những sinh vật này có phần chân dày đặc ở bên dưới, bên trên là một cái miệng lớn với răng nanh và xúc tua trên đầu.

Sắc mặt núi thịt ma ngữ thay đổi kịch liệt, không quản chuyện tìm kiếm nhóm Ngô Lục Căn mà chăm chú nhìn chăm chăm những sinh vật hình sợi dài này.

Đám sinh vật này tên là sâu lưỡi ký sinh, chúng thích nhất là ăn đầu lưỡi sinh vật.

Chúng sẽ chui vào miệng kẻ bị ký sinh, ăn tươi đầu lưỡi của đối phương, sau đó dùng móng vuốt tua tủa kia đâm vào não kẻ bị ký sinh, khống chế hành động của đối phương.

Mà cơ thể đỏ tươi của chúng sẽ nguy trang thành đầu lưỡi của người bị ký sinh.

Loại sinh vật này là khắc tinh trời sinh của núi thịt ma ngữ có vô số cái miệng.

Mặc dù núi thịt ma ngữ đã có thực lực chân tự thì vẫn kinh hoàng với đám sâu kỳ lạ này.

Ở phía sau núi thịt ma ngữ, Ngô Lục Căn thở hổn hển, mũi không ngừng trào ra máu tươi.

Hắn có thể chống lại tấn công tinh thần của ve chúa, tấn công tinh thần của núi thịt ma ngữ đương nhiên không thể nào giết được hắn.

Nhưng vô số tiếng kêu gọi đó cũng mang tới áp lực rất lớn, nếu đối lại là người siêu năng có tinh thần yếu hơn thì có khả năng đã trực tiếp vong mạng rồi.

Hiện giờ núi thịt ma ngữ đã bị Ngô Lục Căn mê muội, đang phải đối mặt với sinh vật mà nó sợ nhất.

Ngô Lục Căn đi về phía Ôn Văn, tinh thần lực của núi thịt ma ngữ quá khủng bố, điều khiển năm loại cảm giác của nó khó hơn điều khiển cường giả chân tự bình thường rất nhiều.

Bản thân Ngô Lục Căn đã bị thương không nhẹ, lần này có thể điều khiển ngũ giác của núi thịt ma ngữ nhưng lần tiếp theo thì không nhất định.

Với năng lực công kích của Ngô Lục Căn thì không thể nào lập tức tiêu diệt núi thịt ma ngữ, mà đau đớn kịch liệt sẽ làm núi thịt ma ngữ thoát khỏi sự điều khiển, vì thế Ngô Lục Căn cần Ôn Văn tới tung ra một đòn trí mạng.

Hắn sẽ dùng năng lực điều khiển ngũ giác giúp Ôn Văn giải quyết thanh niên đồ đỏ kia, đối với Ngô Lục Căn thì chuyện này không hề khó khăn chút nào, mà Ôn Văn có thể rảnh tay đối phó núi thịt ma ngữ.

Nhưng không ngờ Ngô Lục Căn còn chưa chạy tới chiến trường bên Ôn Văn thì đã cảm giác được hơi thở của Huyết Cửu Nhất đang nhanh chóng suy yếu, khi hắn chạy tới khe núi nhỏ kia thì vừa vặn nhìn thấy Ôn Văn thu hồi bình bát tha thứ.

Ngô Lục Căn có chút suy tư liếc nhìn bình bát tha thứ, sau đó vỗ tay nói: “Lợi hại nha bằng hữu...”

“Có hứng thú tới Phật môn bọn tôi không, giúp tôi chấn hưng Phật giáo, tôi có thể lập bài vị cho ông.”

Ôn Văn liếc mắt, anh đã có một bài vị trong Phật giáo rồi, không muốn lại có thêm một cái cho áo may ô.

“Ông mới lập bài vị, cả nhà ông lập bài vị.”

“Đối thủ của ông vẫn chưa giải quyết kia kìa, sao lại có thời gian rảnh rỗi chạy tới chỗ tôi nói xàm thế?”

Vẻ mặt Ngô Lục Căn nghiêm túc hơn, giải thích hoàn cảnh khó khăn của mình với Ôn Văn, hiện giờ núi thịt ma ngữ chính là một con dê chờ làm thịt, nhưng nếu không thể một phát giải quyết nó thì nó sẽ trở nên càng khó giải quyết hơn.

Nghे thấy yêu cầu của Ngô Lục Căn, Ôn Văn ngẩng đầu đánh giá núi thịt ma ngữ.

Cho dù Ngô Lục Căn không nói thì Ôn Văn cũng cần tiêu diệt nó, nếu có khả năng Ôn Văn còn muốn bắt nó vào trong trạm thu nhận.

Nhưng vừa nhìn thấy thể hình khổng lồ của nó, Ôn Văn liền từ bỏ suy nghĩ mê người này.

Phạm vi bao phủ của bình bát tha thứ có hạn, ánh sáng vàng có thể bao trùm một con quái vật cao hai ba mét, đối với quái vật như núi thịt ma ngữ thì chỉ chiếu được mỗi phần đầu của nó.

Ôn Văn không cần một bộ lớn như vậy, vì thế trực tiếp giết chết vẫn tốt hơn.

Dù sao nếu để nó tỉnh lại, bắt đầu gọi tên Ôn Văn thì tất cả nguy trang của anh đều vô ích.

Hơn nữa Ôn Lệ thông qua nó để gọi anh tới, không hành nó một trận thì căn bản không phải tính cách của Ôn Văn.

Thủ đoạn trong tay Ôn Văn có thể giết chết núi thịt ma ngữ chỉ có mỗi Tâm Ý Thần Kiếm.

Nhưng cuộc chiến với Huyết Cửu Nhất trước đó đã tiêu hao quá nhiều, Tâm Ý Thần Kiếm cũng chỉ có thể dùng hai lần, một khi dùng sạch thì thực lực của anh sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì thế Ôn Văn đặt ánh mắt vào Sở Vĩ vừa gia nhập: “Cú nổ lớn trước đó, ông có thể làm lại lần nữa không?”

Sở Vĩ nhìn mười chiếc nhẫn trên tay: “Được thì được, nhưng túi thuốc nổ bự nhất của tui cũng chỉ có thể đối rụi được lớp lông bên ngoài của nó thôi.”

Ôn Văn lắc đầu, mặt nạ trên mặt biến ảo thành họa tiết kỳ lạ, giọng điệu tối tăm: “Nếu nổ bên ngoài không chết được nó, nổ bên trong thì sao?”

“Bên trong?”

Ánh mắt Sở Vĩ sáng lên, lập tức phản kích.

Giống như đám nhỏ thích cắm pháo vào trong đôi tuyết, quá táo, bình thủy tinh, đồng phân vậy, người thích chơi bom rất thích nhét bom vào trong cơ thể đối thủ.

Núi thịt ma ngữ có nhiều cái miệng há to như vậy, muốn đưa bom vào bụng nó có lẽ không khó.

Có điều mặc dù nổ bên trong thì cũng cần loại bom cùng cấp bậc với túi thuốc nổ khổng lồ trước đó, bằng không thì không thể nào nổ tung được một vong linh bất tử cấp bậc chân tỵ.

Vì thế nhóm người đơn giản thảo luận một phen, tính toán kế hoạch.

Túi thuốc nổ của Sở Vĩ rất lớn, núi thịt ma ngữ chắc chắn sẽ không chủ động nuốt vào bụng, vì thế cần phải để Sở Vĩ nuốt Sở Vĩ, sau đó Sở Vĩ kích hoạt thuốc nổ ở trong bụng núi thịt ma ngữ.

Phần khó khăn nhất của kế hoạch chính là để núi thịt ma ngữ nuốt Sở Vĩ, nhưng Ngô Lục Căn có năng lực này, khá đơn giản.

Năng lực của Ngô Lục Căn có thể điều khiển ngũ giác nhìn, nghe, ngửi, vị, sờ, đồng thời có thể điều khiển ‘giác quan thứ sáu’ ở một mức độ nào đó.

Thông thường giác quan thứ sáu là siêu giác quan nhận thức, loại siêu giác quan nhận thức này tiến thêm một bước thì chính là linh cảm mà người siêu năng thường nói.

Nhưng giác quan thứ sáu của Ngô Lục Căn là phối hợp với năng lực điều khiển ngũ giác của hắn.

Nói ngắn gọn chính là hắn có thể kích động một loại cảm xúc nào đó của đối phương, sau đó để ngũ giác của đối phương tự động phối hợp với loại tâm trạng này rồi tạo ra một cảnh tượng hư ảo.

Ví dụ như bản thân Ngô Lục Căn không hề biết tới sinh vật sâu lưỡi ký sinh, nhưng hắn chỉ cần kích động ‘cảm giác sợ hãi’ của núi thịt ma ngữ, để núi thịt ma ngữ nhìn thấy, nghe thấy và chạm phải sâu lưỡi ký sinh.

Cho nên muốn núi thịt ma ngữ ăn Sở Vĩ thì chỉ cần Ngô Lục Căn kích động khả năng ‘thèm ăn’ của nó là được.

Chương 837 - Ruột già trí mạng

Ầm ầm, ầm ầm...

Rừng cây khô lúc ban đầu vốn có hố to ở khắp nơi, địa hình đã bị núi thịt ma ngữ thay đổi vĩnh viễn.

Núi thịt ma ngữ thở dài một hơi, trải qua một phen chiến đấu sinh tử, cuối cùng nó đã tiêu diệt hết toàn bộ sâu lưỡi ký sinh muốn tấn công mình.

Có điều trận chiến kịch liệt làm tiêu hao một lượng lớn năng lượng làm nó cảm thấy rất đói khát.

Nếu đói thì phải tìm thức ăn, ánh mắt núi thịt ma ngữ đảo qua, ngửi thấy hương vị mà nó rất thích.

Sau khi bò đi mấy ngàn mét thì tìm được thức ăn.

Đó là một cái ruột già heo dài hơn hai mét, rất tươi mới, còn bốc hơi nóng.

Nội tạng sinh vật chính là thức ăn núi thịt ma ngữ thích nhất, hơn nữa nó thích mùi vị nguyên chất nhất, không thích loại được rửa rồi.

Bởi vì mỗi lần rửa xong sẽ không còn mùi vị bên trong.

Vì đang bị cơn đói điều khiển nên núi thịt ma ngữ không nút nghĩ ngợi cầm lấy khúc ruột già này nhét vào trong miệng.

Núi thịt ma ngữ có rất nhiều miệng, nhưng chỉ có cái miệng đang há là dùng để ăn cơm, những cái miệng khác dùng để lằm bằm.

“Ừm, ngon.”

Đây đúng là món ruột già có hương vị mà nó thích nhất, nhưng khá dai, không được hoàn mỹ là bên trong có một phần không thể nào nhai nát, chỉ có thể nuốt chửng.

Nhưng sau đó núi thịt ma ngữ phát hiện không đúng, cao nguyên Thanh Tích này lấy đâu ra ruột già heo tươi mới?

Phải biết là nó đã tới nơi này vài tháng, chưa từng được ăn ruột già heo tươi mới, đều phải dùng ruột già của người hoặc dê bò thay thế, bởi vì cao nguyên Thanh Tích căn bản không nuôi heo.

Hơn nữa đối với nó thì ruột già giống như bánh phở vậy, sao lại có phần không thể nhai nát chứ?

Tên đầu trọc khả nghi kia rất có thể là loại hình điều khiển ảo giác, vì thế thứ nó vừa ăn tuyệt đối có vấn đề.

Thế là nó vội vàng móc họng, muốn phun khúc ruột già heo kia ra.

Nhưng vào lúc này phần ruột già heo kia hình như sống lại, cái thứ không bị nhai nát kia một đường chui tọt vào trong dạ dày núi thịt ma ngữ!

Núi thịt ma ngữ lôi mớ ruột ra ngoài, sau đó lập tức túa ra một trận mồ hôi lạnh, đó nào phải ruột già heo chứ, rõ ràng là sợi xích màu đen, mà thứ bên trong sợi xích đã nằm trong bụng nó.

Không sai, mớ ruột heo kia chính là xiềng xích của Ôn Văn, mà bên trong xiềng xích chính là Sở Vĩ.

Có lẽ có nằm mơ Ôn Văn cũng không ngờ có kẻ lại xem xiềng xích của anh thành ruột già heo.

Sở Vĩ tiến vào trong túi dạ dày của núi thịt ma ngữ, cơ thể lập tức bắt đầu hòa tan, nơi này có axit mạnh khủng khiếp, có thể hòa tan tất cả mọi thứ tiến vào.

Vì thế Sở Vĩ không dám lãng phí thời gian, trực tiếp lôi thuốc nổ ra làm núi thịt ma ngữ nháy mắt cảm thấy đầy bụng.

Động tác khi này làm núi thịt ma ngữ thoát khỏi điều khiển ngũ giác của Ngô Lục Căn, nó tức giận nhìn đám Ôn Văn, vô số cái miệng há to, chuẩn bị phát ra tiếng hét khủng bố.

Nhưng vừa hét một cái thì chợt biết thành phun ra ngọn lửa khủng bố.

Khối thuốc nổ một trăm mét khối trực tiếp nổ tung trong bụng núi thịt ma ngữ, làm thân thể nó chấn động thật mạnh, sau đó giống như khí cầu phình lên gấp mấy lần.

Bên ngoài cơ thể nó xuất hiện đầy vết rạn, mỗi lỗ thủng trên cơ thể đều phun ra ngọn lửa nồng nặc và làn sóng xung kích.

Vẻ mặt Ôn Văn thoáng lóe ra chút may mắn, may mà trước đó anh đứng ở bên hông núi thịt ma ngữ.

Nếu đứng ở ngay trước mặt hay phía sau thì chẳng phải Ôn Văn sẽ dính cú đánh rầm nãy lửa mạnh nhất trong lịch sử rồi à?

Nhưng bọn họ có vẻ đã đánh giá thấp sức chống đỡ của bản thân núi thịt ma ngữ, bị quả bom khủng bố như vậy nổ tung trong cơ thể cũng không lấy được mạng nó.

Tuy nó đã không còn sức chiến đấu nhưng nó có thể dùng phương pháp tự bạo để lấy mạng kẻ địch trước mắt.

Ôn Văn thay đổi sắc mặt, quái vật cấp bậc thượng tự tự bạo thì anh còn có thể chống đỡ, nhưng quái vật chân tự thể hình lớn như vậy muốn tự bạo, có lẽ anh phải trốn vào trong trạm thu nhận.

Nhưng đúng lúc này, một luồng hơi thở kỳ dị từ trong cơ thể núi thịt ma ngữ truyền ra, ngay sau đó núi thịt ma ngữ đang bành trướng bắt đầu co rút, sắc mặt nó cũng tràn ngập sợ hãi, hình như có thứ gì đó trong cơ thể nó đang trôi đi.

Ôn Văn rất quen thuộc với hơi thở này, là Sở Vĩ ở trong núi thịt ma ngữ đang hấp thu sức sống của nó!

Mắt thấy núi thịt ma ngữ bắt đầu biến thành màu xám đen, Ôn Văn nhanh chóng quyết định thả ra xiềng xích, từ lỗ mũi núi thịt ma ngữ tiến vào trong đầu, khuấy nát bộ não của nó.

Núi thịt ma ngữ lúc này so với đậu hủ còn mềm hơn, vì thế Ôn Văn dễ dàng đạt được mục đích.

Cho dù Ôn Văn không ra tay thì núi thịt ma ngữ vẫn sẽ chết, nhưng như thế thì bí mật của Sở Vĩ sẽ bị bại lộ.

Nếu Sở Vĩ vẫn luôn giấu giếm chuyện này thì Ôn Văn sẽ không ngại giúp hắn một chút.

Cảm nhận được não của núi thịt ma ngữ đã bị hủy, Sở Vĩ cũng ngừng lại.

Khi này nếu Sở Vĩ không ra tay thì nhóm Cổ Phán Hề ít nhất sẽ bị thương nặng, hiện giờ núi thịt ma ngữ đã không tự bạo nổ tung thì hắn cũng không cần phải bại lộ chính mình.

Sở Vĩ cứ cảm thấy trạng thái đó của mình không giống với trạng thái Đồng Hóa của người siêu năng bình thường.

Ở trong trạng thái đó, cơ thể hắn hình như ẩn giấu thứ gì đó rất khủng bố.

Vì thế hắn mới theo bản năng giấu giếm, nhưng hắn không thể vì vấn đề của bản thân mà mặc kệ nhìn bạn đồng hành chết đi.

Vì thế Sở Vĩ bơi trong dịch dạ dày của núi thịt ma ngữ một chút, đợi cơ thể hoàn toàn biến mất, sau đó sống lại ở bên ngoài cơ thể núi thịt ma ngữ.

Nhìn xác núi thịt ma ngữ, Ôn Văn thở phào một hơi.

Quái vật bị Sở Vĩ giết chết sẽ chết một cách triệt để, nói cách khác, loại sự kiện kêu gọi quy mô lớn ở thôn thổ sẽ không xảy ra nữa.

Hơn nữa Ôn Lệ cũng dựa vào năng lực của núi thịt ma ngữ mới có thể kêu gọi Ôn Văn, vì thế anh rút cuộc cũng thoát được mọi phiền phức đã quấn lấy mình khá lâu.

Lúc này Ôn Văn có khả năng rời đi, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ thì anh quyết định ở lại nơi này.

Anh phải nhân cơ hội này tiêu diệt Ôn Văn, hoàn toàn giải quyết mối tai họa ngầm này.

Ôn Văn có chấp niệm muốn giải quyết Ôn Lệ, thì chấp niệm muốn giết Ôn Văn của Ôn Lệ cũng không hề thua kém.

Nếu Ôn Văn không thể giải quyết Ôn Lệ ở nơi này, đợi tới khi Ôn Lệ thật sự lợi dụng lĩnh vực tối tăm này để vượt qua giới hạn thăng cấp thành sự tồn tại cấp Tai Biến, kẻ rơi vào thế bị động sẽ là Ôn Văn.

Không quản có thể giết chết Ôn Lệ hay không, ít nhất cũng phải phá hỏng nghi thức trở thành thân của hắn!

Nếu có thể, Ôn Văn còn muốn nhét pháo hoa đã làm xong trước đó vào trong miệng Ôn Lệ, cho hắn ‘nở hoa’ ở trên trời!

Nghe Huyết Cửu Nhất nói, Ôn Lệ ở ‘hành tinh Tử Triệu’ không ngủ không nghỉ chiến đấu suốt chín mươi một năm, thực lực của hắn có lẽ đã rất khủng bố.

Chỉ Huyết Cửu Nhất thôi suýt chút nữa đã làm Ôn Văn thành đèn cạn dầu, Ôn Lệ hiện giờ tuy vẫn chưa trở thành thân, nhưng chỉ bằng sức của một mình Ôn Văn có lẽ sẽ không đối phó nổi.

Vì thế Ôn Văn có thể mượn sức của Ngô Lục Căn và Sở Vĩ...

Chương 838 - Tiệm xoa bóp Thỏ Thỏ

Thiên Trụ Phong, trong hang núi.

Ôn Lệ mặc áo choàng đỏ thẫm, đầu đội vương miện lệch, vẻ mặt chợt vắn vẹo.

Có điều không phải đang tức giận, mà là đang cười.

“Huyết Cửu Nhất đã chết, này cũng là Ôn Văn làm sao...”

“He he he he, không hổ là mình, hiện giờ tao lại càng muốn gặp mày hơn, mày mau tới đây tìm tao.”

Mặc dù Ôn Lệ đang cười nhưng hơi thở đỏ ngầu yên lặng bao phủ cả ngọn núi, ngoại trừ tên mập vẫn canh giữ ở bên cạnh thì tất cả vong linh đều bị ảnh hưởng.

Chúng vô thức chém giết lẫn nhau, giống như đang biểu diễn một vở kịch đẫm máu cho Ôn Lệ thưởng thức.

Không quản là cấp Tai Hại hay cấp Tai Nạn, sự tử vong của chúng đều mang tới niềm vui thích cho Ôn Lệ.

Chém giết suốt một khoảng thời gian dài đằng đằng đã dưỡng thành một vài thói quen nhỏ cho Ôn Lệ.

Đó chính là lúc vui vẻ sẽ giết người, lúc tức giận cũng giết người.

Không ai biết lúc giết người hẳn vui hay giận.

Ôn Lệ hiện giờ và Ôn Lệ mà Ôn Văn đã gặp trong không gian thần bí là hai người hoàn toàn khác nhau.

Ôn Lệ trước kia mặc dù điên cuồng khát máu hơn Ôn Văn nhưng ít ra hình thức tư duy vẫn khá tương tự.

Nhưng sau khi trải qua chín mươi một năm, Ôn Lệ bị sức mạnh của hành tinh Tử Triệu ảnh hưởng, biến thành loại hình thích hợp sinh sống ở hành tinh Tử Triệu.

Nói cách khác, Ôn Lệ hiện giờ chỉ là một kẻ hung bạo cuồng chiến đấu.

Tuy thông minh hơn Huyết Cửu Nhất rất nhiều nhưng không thể nào so sánh với Ôn Văn.

Đổi lại là Ôn Văn ngồi ở vị trí của Ôn Lệ thì tuyệt đối sẽ tự mình tới cửa tìm Ôn Văn, đồng thời tiêu diệt Ôn Văn trước chứ không bại lộ mục đích của mình như thế.

Không thể nói đầu óc Ôn Lệ bị hỏng, chỉ có thể nói cách suy nghĩ của Ôn Lệ và Ôn Văn hiện giờ đã quá khác nhau.

...

Trải qua một trận chiến kịch liệt, ngoại trừ Sở Vĩ thì trên người mọi người đều có vết thương.

Không ai ngờ được nơi này lại ẩn giấu hai vong linh chân tự và một số lượng vong linh khổng lồ.

Với trạng thái của nhóm Sokrates hiện giờ, băng qua cao nguyên Thanh Tích trở lại doanh trại sẽ rất nguy hiểm, vì thế

Ôn Văn đề nghị mọi người trước tiên tới thôn thổ nghỉ ngơi một chút.

Lần này bọn họ và Ôn Văn hợp tác khá vui vẻ, hơn nữa quả thực cần tìm nơi nghỉ ngơi, vì thế đã không từ chối ý tốt của Ôn Văn.

Nhóm Ôn Văn vừa trở lại thôn thổ thì được đám thổ nhiệt liệt hoan nghênh.

Thì ra sau khi núi thịt ma ngữ bị tiêu diệt, tất cả người bị kêu gọi đều khôi phục trạng thái bình thường, vì thế đám thổ đã biết Ôn Văn thành công giải quyết phiền phức giúp mình.

Tuy lúc đi là một người, lúc về biến thành bảy người nhưng đám thổ vẫn hoan nghênh liệt liệt.

Mát xa kiêu thổ, tắm hơi kiêu thổ, đại bảo kiếm kiêu thổ, bữa tiệc lớn cà rốt kiêu thổ...

Đủ loại phong tục được dành cho nhóm Ôn Văn, thái độ của nhóm thổ đối với Ôn Văn còn nhiệt tình hơn khi trước, làm nhóm người vừa trải qua chiến đấu đều được thả lỏng về thể xác lẫn tinh thần.

Có điều không được hoàn mỹ là bởi vì trở lại quá nhiều người nên chỉ có Ôn Văn, Sở Vĩ, Ngô Lục Căn, Cố Phán Hề và Khủng Điệp được hưởng thụ nàng thổ và thổ loli hầu hạ.

Về phần hai vị thợ săn áo rồng không có tên kia thì chỉ có thổ bác gái...

Tất nhiên chuyện hầu hạ này không có yếu tố không thích hợp thiếu nhi, đều là những chuyện rất khỏe mạnh và truyền thống.

Nhìn thổ loli đáng yêu mát xa giãn gân giãn cốt cho mình vẫn là chuyện rất thoải mái.

Ôn Văn quan sát biểu cảm của đám thổ con này, xác định bọn họ thật sự yêu thích xoa bóp chứ không phải bị nhóm quản lý trong thôn bức ép, vì cảm ơn mới phải làm như thế.

Có lẽ... có thể mở một tiệm mát xa trong trạm thu nhận?

Sau khi suy nghĩ thì khả năng thực hiện chuyện này là rất lớn, trong trạm thu nhận ngoại trừ cai ngục và cai ngục thì còn cần nhóm nhân viên biên chế làm việc bình thường.

Ôn Văn có thể ký khế ước với Bạch Tiểu Bạch, ban ngày cô có thể dẫn theo vài nạng thỏ trẻ tuổi xinh đẹp tới trạm thu nhận làm việc, buổi tối sẽ đưa bọn họ trở về thôn, có khế ước tồn tại cũng không lo sợ bọn họ bại lộ trạm thu nhận.

Mặt khác hương vị cà rốt của Bạch Tiểu Bạch cũng có thể bán làm thức ăn vật đặt biệt của tiệm mát xa...

Chuyện này không chỉ trạm thu nhận có lợi, thôn thỏ đu được bấp đùi như trạm thu nhận, sau này độ an toàn cũng được gia tăng.

Chẳng qua hiện giờ nói những chuyện này là quá sớm, chờ sau khi đối phó với Ôn Lệ xong thì mới tính toán chi tiết.

Sau khi được đám thỏ phục vụ thoải mái, Ôn Văn trở về phòng của mình nghỉ ngơi, sau đó vào WC rồi tiến vào trong trạm thu nhận.

Anh muốn từ miệng Huyết Cửu Nhất hỏi ra vị trí của Ôn Lệ, tốt nhất là có thể hỏi ra điểm yếu và năng lực của Ôn Lệ.

Khác với Tài Nhân Tượng, nháy mắt Huyết Cửu Nhất tiến vào trạm thu nhận đã bị đủ loại xiềng xích khóa chặt, không có bất cứ cơ hội nào để hủy đi đầu óc của mình.

Cho nên khi Ôn Văn tiến vào liền nhìn thấy Huyết Cửu Nhất đang gào khóc thảm thiết, lý trí gần như tan vỡ.

Mà nhân viên quản lý khu Tai Biến, ma nghiệt Mặc Cung đang ngồi trên một con ngựa gỗ nhỏ, nhàm chán đong đưa, đám quái vật ở xung quanh dùng ánh mắt cực kỳ sợ hãi để nhìn Mặc Cung.

Đây là vị cường giả cấp Tai Biến thứ hai mà chúng nhìn thấy trong trạm thu nhận, hơn nữa vị Tai Biến này lại có thú vui quái ác, còn khủng bố hơn cả Ôn Văn vẫn luôn dày dạn chúng!

“Anh đang làm gì vậy?”

Ôn Văn kinh ngạc nhìn Mặc Cung, từ khi khu Tai Biến mở khóa, Mặc Cung vẫn luôn tự giam mình trong khu Tai Biến, trừ phi Ôn Văn tìm tới hỏi chuyện, bằng không bình thường hẳn sẽ không lộ diện.

Nhưng hôm nay Mặc Cung lại chủ động tới khu Tai Nạn, cũng không tổn hại một cọng lông nào của Huyết Cửu Nhất nhưng

vẫn có thể biến hắn thành bộ dáng này.

“Có lẽ cậu muốn thăm vấn tên này nhưng hắn khá cứng xương, vì thế tôi đã mài bớt tinh thần hăng hái của hắn thay cậu rồi, cậu muốn hỏi gì thì cứ trực tiếp hỏi.”

Ôn Văn không hỏi tiếp, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn Mặc Cung, một lát sau Mặc Cung lúng túng mỉm cười.

“Được rồi, Iswett đã xuống tầng dưới đánh bài nên tôi mới xuống đây giải buồn.”

“Tôi cũng không phải gà bệnh như ba người kia, trạm thu nhận vừa đóng kín liền chìm vào ngủ say, ta đã ngồi ở tầng bốn suốt một ngàn năm, vì thế tôi ra ngoài kiếm chút gì đó giải buồn cũng là hợp lý mà.”

“Cậu mau bắt vài con quái vật Tai Biến đi, bằng không tôi sẽ chán chết ở tầng bốn mất.”

Ôn Văn nhớ tới dáng vẻ lần đầu tiên gặp Mặc Cung ở khu Tai Biến, biết hắn không nói đùa.

“Nếu anh có thể ra ngoài giúp tôi thì bắt quái vật Tai Biến cũng không khó, có điều trước khi chính thức bắt đầu ra tay bắt quái vật Tai Biến, có lẽ chúng ta nên thử phối hợp một chút.”

Nhân viên quản lý trung tâm tầng bốn Mặc Cung là tay đấm mạnh nhất của Ôn Văn, nếu có thể dụ được Mặc Cung ra tay thì đối phó Ôn Lệ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mặc Cung cười khở lắc đầu: “Cậu cần người hỗ trợ thì cứ đi tìm nhóm Kincara thì hơn, bọn họ tự do hơn tôi, hơn nữa cho dù rời đi một khoảng thời gian ngắn thì trạm thu nhận cũng không xảy ra vấn đề gì cả.”

“Bây giờ cậu đã mở ra khu Tai Biến, chỉ cần yêu cầu không quá đáng thì bọn họ sẽ đáp ứng.”

“Về phần tôi... tình huống có chút không giống với bọn họ.”

Chương 839 - Không phải cậu thì không được

“Anh với bọn họ không giống chỗ nào vậy?”

Ôn Văn do dự một chút, cuối cùng vẫn hỏi ra vấn đề mình tò mò nhất.

“Tôi vẫn luôn thấy kỳ quái, nếu muốn để trạm thu nhận khôi phục phần vinh, chỉ cần nhóm nhân viên quản lý trung tâm bọn anh trực tiếp ra mặt là tiện lợi nhất, hoàn toàn không cần phải thông qua tôi, để trạm thu nhận chậm rãi hồi phục.”

“Cho dù thực sự cần người bên ngoài tới Restart lại trạm thu nhận thì cũng có rất nhiều sự lựa chọn thích hợp hơn tôi mà.”

Lúc Ôn Văn lấy được trạm thu nhận thì anh chỉ là một người bình thường, hơn nữa bản thân còn mang theo tai họa ngầm rất lớn, cho dù tùy tiện tìm một người siêu năng nào đó cũng đáng tin hơn Ôn Văn.

Ví dụ như khu Anh Đào có một người siêu năng vừa thức tỉnh đã là thượng tự, hiển nhiên rất thích hợp với nhiệm vụ vĩ đại để trạm thu nhận hồi phục này.

Mặc Cung lấy ra một cây bút lông, vừa vẽ các chi tiết như mắt mũi miệng cho nó vừa nói với Ôn Văn.

“Vấn đề của cậu hơi nhiều, tôi sẽ trả lời từng cái một.”

“Nhóm Kincara có lẽ đã nói cho cậu biết, trạm thu nhận suy sụp là vì phải nhốt một con quái vật vượt quá giới hạn của trạm thu nhận.”

Ôn Văn gật đầu, anh cũng không thấy nó ở khu Tai Biển, xem ra nó nằm ở ‘khu Tai Ách’.

“Nếu quái vật kia vượt quá giới hạn của trạm thu nhận, như vậy chỉ dựa vào trạm thu nhận là không đủ, vì thế muốn nhốt được nó, bốn nhân viên quản lý trung tâm bọn tôi đã bị rút đi phần lớn sức mạnh để duy trì khu Tai Ách ổn định!”

“Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh bị rút ra vẫn còn thiếu rất nhiều, vì thế bản thân bốn người bọn tôi trở thành trụ cột chống đỡ, tất cả nhân viên phải ở trong trạm thu nhận mới đảm bảo không có sơ hở.”

“Có điều nhờ vào sự cố gắng của cậu, trạm thu nhận đang dần sống lại, sức mạnh cũng dần hồi phục, khu Tai Ách lệ thuộc vào bọn tôi cũng giảm bớt.”

“Vói tình huống của trạm thu nhận hiện giờ, một người trong nhóm trạm thu nhận có rời khỏi trạm thu nhận một thời gian ngắn cũng không có hậu quả xấu gì.”

“Nhưng tôi thì không được.”

“Bởi vì phân áp lực mà tôi chia sẻ còn lớn hơn ba người bọn họ cộng lại!”

Ôn Văn kinh ngạc nhìn Mặc Cung: “Thực lực của anh vốn mạnh đến cỡ nào vậy?”

Mặc Cung nhún vai: “Tôi vốn là Thần Thiên Giới, nhóm Kincara, Nivea, Iswett là Thần Linh Giới.”

Nói cách khác, nhóm Kincara vốn là cường giả tương tự với ve chúa ở trạng thái hoàn chỉnh, mà Mặc Cung mạnh mẽ hơn ba người bọn họ cộng lại.

Như vậy toàn bộ trạm thu nhận, cộng thêm Mặc Cung, bốn người hợp lực mới có thể miễn cưỡng phong ấn quái vật, rốt cuộc là dạng quái vật gì khủng bố tới vậy chứ?”

“Trước khi cậu mở ra khu Tai Ách, trong điều kiện hàng đầu là không ảnh hưởng tới sự ổn định của phong ấn, tôi chỉ có thể ra tay một lần, hơn nữa thời gian cũng rất ngắn, cơ hội này tôi muốn dùng trên người Bạch Độc.”

Ôn Văn gật đầu, tuy hiện giờ anh đã có năng lực chiến đấu cấp bậc chân tự, thế nhưng Bạch Độc vẫn là một mối uy hiếp to lớn.

Nếu có thể lừa Bạch Độc tới tiêu diệt Ôn Lệ thì đúng là lựa chọn tốt nhất, đáng tiếc Ôn Văn hiểu biết quá ít về Bạch Độc.

Kẻ địch mạnh không đáng sợ, đáng sợ là kẻ địch mạnh lại còn cẩn thận ẩn núp trong bóng tối.

Mặc Cung vẽ con ngựa gỗ dưới người xong thì vỗ nhẹ nó một chút, ngựa gỗ sống lại, bắt đầu chạy tới chạy lui vui đùa trong khu Tai Nạn.

“Khi này giải thích là vì sao bọn tôi không ra tay, về phần cậu...”

“Tự tin hơn một chút đi, đừng tự coi thường mình, cậu chính là nhân loại đặc biệt nhất trên tinh cầu này.”

“Trạm thu nhận không phải kỹ viện, không phải cứ tùy tiện tìm vài chị gái em gái xinh đẹp là có thể khai trương.”

“Chỉ có nhân tài thích hợp nhất mới có thể nắm giữ sức mạnh này, ít nhất thì tôi chưa từng thấy người khác có được sức mạnh hoàn toàn nhất trí với chủ nhân trước của trạm thu nhận.”

“Muốn để trạm thu nhận sống lại, không phải cậu thì không được!”

Ôn Văn không phải kẻ ngốc, sẽ không vì câu nói này mà cười ngây ngô, thế nhưng câu trả lời của Mặc Cung cũng coi như đã giải đáp được chút nghi hoặc, vì thế anh liền chuyển hướng.

“Vậy sao anh phải chờ Iswett xuống tầng dưới rồi mới xuống đây dạo chơi, không rời khỏi trạm thu nhận nhưng đi dạo ở các tầng cũng không ảnh hưởng tới sự ổn định của phong ấn đi?”

Mặc Cung thở dài: “Trước đó tôi đã làm sai một chuyện, vì thế bọn họ không muốn gặp tôi.”

Ôn Văn nhìn Mặc Cung, có chút cảm nín.

Trước đây trạm thu nhận chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nhóm Iswett quả thực có chút kiêng kỵ với Mặc Cung.

Nhưng theo Ôn Văn thấy thì nhóm Kincara cũng không căm hận Mặc Cung đến mức như thế.

Sở dĩ Đào Thanh Thanh ngồi ngóc ở tầng bốn ngàn năm, không muốn ra ngoài trạm thu nhận, không muốn gặp ba người bảo vệ khác thật ra là vì tự nghiêm phạt mình.

Hôm nay Mặc Cung chịu ra ngoài dạo một chút chứng tỏ trạm thu nhận đã phát triển ngày càng tốt, tâm trạng của hắn trở nên tích cực hơn nên hắn mới chịu giảm bớt ‘ng nghiêm phạt’ dành cho mình.

“À đúng rồi, cho tôi cái gương mà đám quái vật chơi đùa đi, có thể giải buồn.”

Ôn Văn lấy ra một chiếc gương đưa cho Mặc Cung, sau đó thận trọng nói: “Thông qua cái gương này anh có thể dùng bóng phản chiếu tiến vào mê cung giết chóc, mê cung đó là nơi nhân viên thu nhận tiến hành rèn luyện.”

“Anh có thể vào đó chơi, nhưng đừng phá hỏng mê cung, cũng đừng quấy nhiễu cuộc chiến của nhân viên thu nhận và đám quái vật quá nhiều.”

Mặc Cung cầm gương, cười ha hả đi về phía cầu thang, vừa đi vừa nói với Ôn Văn: “Yên tâm đi, chỉ cần bọn chúng không tới trêu chọc tôi, tôi sẽ không ra tay...”

Từ đó về sau, mê cung giết chóc có thêm một vị Boss.

Vị Boss này có thể xuất hiện với bất cứ hình thái nào, có thể là đứa bé bán hoa, cũng có thể là cái xác trong hồ phân ven đường.

Bình thường Boss sẽ không có tính công kích, nhưng chỉ cần dính bất cứ hành vi có tính tổn hại nào, cho dù là ngộ thương cũng sẽ kích hoạt, dẫn tới tất cả quái vật và nhân viên thu nhận ở trong căn phòng đó đều tử vong.

Phong cách trong mê cung giết chóc vốn là chỉ cần thấy vật sống, không quản có phải kẻ địch hay không đều đánh một trận.

Nhưng bởi vì sự tồn tại của vị Boss này mà mê cung giết chóc đã có thêm chút yếu tố đấu trí.

Không quản là đám quái vật hay nhân viên thu nhận đều cẩn thận hơn rất nhiều, muốn ra tay cũng phải đánh giá xem đối phương có phải là Boss hay không.

Có một số ít người thậm chí còn giả làm Boss để đánh lén nhân viên thu nhận khác.

Vị Boss kia chính là Mặc Cung, ngoại trừ hắn thì trong trạm thu nhận không có người nào có thể đảm bảo sẽ tiêu diệt được tất cả người tập kích.

Có điều Ôn Văn cũng không ngăn cản hành vi của Mặc Cung, thứ nhất là vì hắn cứ buồn chán như thế mãi cũng có chút đáng thương, thứ hai là như vậy có thể cung cấp chút thú vị cho trạm thu nhận, có thể làm mê cung giết chóc càng hấp dẫn hơn.

Ôn Văn thậm chí còn muốn để Gildero nghĩ thêm vài cơ chế thú vị cho mê cung giết chóc, căn cứ theo thời gian thay đổi,

để mê cung giết chóc vẫn luôn duy trì cảm giác mới mẻ, cứ thấy ai liền đánh người đó thì đúng là quá khô khan.

Chương 840 - Thực lực của Ôn Lệ

Sau đó Ôn Văn tìm được con ngựa gỗ nhỏ mà Mặc Cung tiện tay chế tạo.

Nó giống như một con ngựa con thật sự, đang dùng tốc độ rất nhanh vui vẻ chạy lăn xăn trong khu Tai Nạn, thỉnh thoảng còn quay sang đá chân sau đánh rắm về phía đám quái vật.

Nếu không phải cả người nó đều là khúc gỗ thì có lẽ Ôn Văn sẽ coi nó là ngựa thật.

Bắt được con ngựa này, Ôn Văn nghiên cứu một hồi nhưng cũng không nhìn ra được nguyên do.

Nó không có xương thịt, không có linh hồn, chống đỡ nó là một luồng sức mạnh kỳ dị, nếu như Ôn Văn không quấy nhiễu thì con ngựa con này còn có thể sống như thế ít nhất là một hai năm.

Cũng không biết là chiếc bút của Mặc Cung đặc biệt hay năng lực của Mặc Cung đã chế tạo ngựa gỗ.

Nếu Ôn Văn phát hiện thứ này ở bên ngoài thì anh nhất định sẽ tò mò điều tra tiếp, nhưng nếu là ông lớn trong trận doanh của mình thì anh chỉ có thể mặc kệ.

Có điều một con ngựa làm ầu làm tả như vậy lăn xăn trong trạm thu nhận thì có chút không tốt lắm, vì thế Ôn Văn phun sơn màu lên cho nó...

Ừm... một con ngựa gỗ cầu vòng, rất phù hợp với khí chất của trạm thu nhận.

Xử lý ngựa gỗ xong, Ôn Văn nhìn về phía Huyết Cửu Nhất.

Cũng không biết Mặc Cung đã làm chuyện khủng bố gì mà dáng vẻ của Huyết Cửu Nhất hiện giờ giống như đã hồn bay phách tán, giống như một con chó con khiếp sợ.

Nếu như hiện giờ Ôn Văn bảo hắn liếm giày, hắn nhất định sẽ không chút do dự hành động.

Có điều Huyết Cửu Nhất dù sao cũng là vong linh, cho dù bảo hấn liếm nắp bồn cầu thì Ôn Văn cũng có chút ngại bần.

Vì thế Ôn Văn không để Huyết Cửu Nhất liếm giày cho mình, anh chỉ cần hấn cung cấp tin tình báo có liên quan tới Ôn Lệ là được.

Huyết Cửu Nhất không cố che giấu tình báo mà khai báo hết mọi chuyện mình biết với Ôn Văn.

Hành tinh Tử Triệu là một trong bảy mặt trăng thuộc về lãnh thổ của chủ nhân Tử Tịch Không Minh, do Thần Thiên Giới 'Yougma' cai quản.

Vong linh được Yougma xem trọng sẽ nhận được cơ hội trở thành Thần Tinh Giới.

Mà Ôn Lệ dựa vào tài năng giết chóc nổi bật của mình, trở hết tài năng trong đông đảo chân tự, giành được cơ hội hiếm có này, vì thế mới có trận tai họa ở cao nguyên Thanh Tích này.

Chín mươi một năm sống ở hành tinh Tử Triệu, là Ôn Lệ dẫn đầu đám vong linh ở bệnh viện tâm thần chiến đấu.

Thế nhưng không phải tất cả vong linh đều có thể chịu nổi cường độ chiến đấu cao tới vậy, cuối cùng tổng số vong linh trong bệnh viện tâm thần chỉ sống sót được mười lăm, số còn lại đã biến thành hòn đá tảng của hành tinh Tử Triệu.

Mà mười lăm vong linh đó chính là thành viên nòng cốt trong đại quân vong linh của Ôn Lệ, thực lực yếu nhất cũng là thượng tự, sáu vong linh mạnh nhất đều là chân tự!

Người mạnh nhất trong nhóm chân tự chính là Huyết Cửu Nhất và người mập mập tên Yên Thực, chính là kẻ có thể biến người thành gà chiên kia, chính là phụ tá đặc lực của Ôn Lệ.

Bốn chân tự còn lại phân biệt làm mưa làm gió ở các nơi trong lĩnh vực tối tăm, kiểm chế sức mạnh của Hiệp Hội Thợ Săn và mật giáo Minh Vương.

Quái vật thượng tự thì giống như Tài Nhân Tượng, gom góp sức mạnh tín ngưỡng ở các nơi trong lĩnh vực tối tăm cho Ôn Lệ.

Chờ thu thập được đầy đủ tín ngưỡng và năng lượng, Ôn Lệ sẽ dung hợp lĩnh vực tối tăm này lại, nhân cơ hội đó đột phá trở

thành Thần Tinh Giới.

Phương pháp này là mượn sức mạnh của chủ nhân Tử Tịch Không Minh, nó đơn giản hơn trở thành cấp Tai Biến, hơn nữa sức mạnh cũng sẽ không bị giảm đi.

Với tiến độ của Ôn Lệ hiện giờ, cao lắm chỉ cần một tháng nữa là hẳn có thể hoàn thành tất cả chuẩn bị, vì thế thời gian dành cho Ôn Văn không nhiều.

Nếu Ôn Văn mặc kệ Ôn Lệ sắp đặt, như vậy với tiến độ hiện giờ thì Ôn Lệ thăng cấp lên cấp Tai Biến là chuyện hiển nhiên, sau đó Ôn Văn sẽ tùy ý bị Ôn Lệ bóp nắn.

Về phần năng lực của Ôn Lệ thì Huyết Cửu Nhất không rõ lắm, bởi vì thường thì Ôn Lệ không cần dốc toàn lực đã có thể đảm bảo an toàn trong khi chém giết.

Điều rõ ràng nhất mà Huyết Cửu Nhất biết là sức mạnh chủ yếu của Ôn Lệ chính là sức mạnh đỏ tươi.

Năng lực kỳ lạ thì có lẽ cũng có, chỉ là Ôn Lệ rất ít khi bày ra.

Sức mạnh màu đỏ, nó tương tự với cuồng khí của Ôn Văn.

Nhưng điểm khác chính là Ôn Lệ chính là phần bản chất điên cuồng của Ôn Văn, vì thế cuồng khí do hắn sử dụng cũng có hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Luồng khí đỏ tươi trong tay Ôn Lệ không ngừng ô nhiễm tinh thần kẻ địch, cường hóa bản thân, đồng thời còn có thể làm ra một loại năng lượng có tính thực chất để phá hư mọi thứ xung quanh mình, có tác dụng khắc chế với mọi sinh vật lý trí.

Chỉ những miêu tả này thì không đủ để Ôn Văn hiểu về sự mạnh mẽ của Ôn Lệ, bởi vì Ôn Văn có tính kháng cự với sức mạnh đỏ tươi mạnh mẽ hơn người khác, vì thế anh cần hỏi cụ thể hơn.

“Đơn giản hình dung một chút, Ôn Lệ rốt cuộc mạnh hơn mày bao nhiêu?”

Huyết Cửu Nhất im lặng một hồi lâu, sau đó hẳn nhìn Ôn Văn, lộ ra nụ cười lạnh.

Sau khi nhớ lại chuyện về Ôn Lệ, sức ảnh hưởng mà Mặc Cung gây ra dần dần biến mất, thái độ của Huyết Cửu Nhất

đối với Ôn Văn đã không còn quá khiêm tốn nữa.

“Đối với mày mà nói, lựa chọn tốt nhất bây giờ chính là rời khỏi cao nguyên Thanh Tích, sau đó trốn đi như một con chuột vậy.”

“Ngay cả tao mà mày cũng không đối phó được, làm sao có thể chống lại Ôn Lệ đại nhân chứ?”

“Lúc ở hành tinh Tử Triệu, hấn đã mạnh hơn tao và Yên Thực cộng lại, sau khi tới thế giới này...”

“Năng lực của hấn còn mạnh hơn cả đám bọn tao cộng lại!”

Ôn Văn có chút chấn động, bọn tao này có lẽ là nhóm nòng cốt do Ôn Lệ đứng đầu.

Sáu chân tự, cộng thêm chín thượng tự!

Này chẳng phải thực lực của Ôn Lệ hiện giờ là cùng đẳng cấp với Bạch Độc à?

Điều này làm trong lòng Ôn Văn có một tầng bóng ma mờ ảo, có điều mặc kệ thực lực của Ôn Lệ mạnh đến cỡ nào cũng không thể làm Ôn Văn từ bỏ ý nghĩ muốn tiêu diệt hấn.

Nhưng tình huống phát triển tới bây giờ, Ôn Văn muốn đối phó với Ôn Lệ thì cần phải mượn chút ngoại lực.

Anh gom số tin tình báo lấy được từ Huyết Cửu Nhất, giấu đi phần thế giới trong và chính mình, số còn lại soạn thành mail gửi tới cho Doãn Hộ.

Doãn Hộ là nhân viên điều tra chịu trách nhiệm liên lạc với Hắc Thập Tự, phần tình báo này cuối cùng sẽ rơi vào trong tay Hiệp Hội Thợ Săn, sau đó bọn họ sẽ phát động diệt trừ Ôn Lệ!

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Hiệp Hội Thợ Săn cũng sẽ không ngồi nhìn mặt giáo Minh Vương kiêu tiện nghi, vì thế mặt giáo Minh Vương cũng sẽ dính vào.

Cụ thể là cùng tác chiến hay làm bia đỡ đạn thì phải xem lương tâm của Hiệp Hội Thợ Săn.

Với sự hiểu biết của Ôn Văn về bản thân, nếu Ôn Lệ đã dám nghênh ngang ở lại Thiên Trụ Phong thì nhóm bọn họ chưa chắc bắt được Ôn Lệ, nhưng có thể tiến hành suy yếu nhất định.

Tiếp đó con bài ẩn trong tay Ôn Văn còn có sương mù thủ vệ cấp bậc chân trụ, sức mạnh thần bí của Sở Vĩ và sự trợ giúp của nhân viên quản lý trung tâm trạm thu nhận.

Không... những điều này vẫn chưa đủ, vì thế Ôn Văn cần tìm một tay đấm.

Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi đi tới trước một phòng giam ở khu Tai Nạn, lộ ra nụ cười tà ác.

Trước khi hành động cần có người giúp Ôn Văn kiểm tra độ thật giả của tin tình báo, điều tra thật sự về Ôn Lệ.

Mà tuyển chọn tốt nhất chính là công tước Huyết tộc, Elie Stuart!

Chương 841 - Một vị hội phó khác

Tỉnh Thanh Tích là thành phố tỉnh lân cận thành phố Sa Xa.

Nơi này rất gần lĩnh vực tối tăm nhưng không nằm trong phạm vi lĩnh vực tối tăm nên may mắn thoát khỏi tai nạn.

Mà ban chỉ huy của Hiệp Hội Thợ Săn chính là nằm ở đây.

Mà mật giáo Minh Vương, thánh cung Brado cũng ở trong thành phố này.

Một cái bóng... ah không, một người đàn ông hơi mập ngồi trên chiếc ghế to lớn, cầm một phần tài liệu mà nhíu mày.

Hắn là một vị hội phó khác của Hiệp Hội Thợ Săn, tên là Tôn Thiện Hành, biệt hiệu là ‘Mập Hiền Hòa’.

Có điều người khác lại càng thích gọi hắn là ‘Kẻ Băm Xác Tàn Bạo’ hơn.

Vị trông rất hiền hòa dễ gần này từng cầm một con dao mổ heo xông vào hang ổ quái vật ở phía tây mà mắt cũng không chớp một phát nào.

Nơi đó vốn là khu quần cư của quái vật thể hình lớn, bên trong có một quái vật chân tự, ba quái vật thượng tự, quái vật nhỏ thì có mấy trăm con.

Nhưng sau khi Tôn Thiện Hành đi qua thì nơi đó không còn gì nữa, hơn nữa cũng không có cách nào thu gom được xác hoàn chỉnh của bất cứ con quái vật nào.

Thậm chí nếu bạn bóc đại một phát thì chắc chắn có các bộ phận của hơn ba con quái vật khác nhau...

Có điều năng lực của hắn không phải trọng điễm, trọng điễm là phần tài liệu trong tay hắn.

“Quái vật gây ra tai họa vong linh có tên là Ôn Lệ, thực lực vượt xa chân tự bình thường, năng lực là luồng khí đỏ tươi, địa điễm ẩn núp là trong hang động Thiên Trụ Phong...”

“Phần tài liệu này là lão Phó gửi tới, nguồn đưa tin được bảo mật, vấn đề này cậu thấy thế nào?”

Tôn Thiện Hành hỏi, một người trẻ tuổi mắt nhỏ đầu quần khăn tên là Vương Đa Bảo, là thực tập sinh tới từ đảo Thợ Săn, đi theo Tôn Thiện Hành để học tập kinh nghiệm săn ma.

Mỗi năm Hiệp Hội Thợ Săn đều phải huấn luyện rất nhiều mới thức tỉnh được người siêu năng, trong đó nhóm trẻ tuổi ưu tú sẽ được đưa tới đảo Thợ Săn đào tạo sâu bốn năm.

Trong quá trình này bọn họ sẽ được giáo dục những kiến thức mà người siêu năng tự kích phát ở bên ngoài không có cơ hội nắm giữ, sau đó sẽ được điều tới hiệp hội ở các khu lớn để tiến hành thực tập.

Giống như nhóm người trẻ tuổi ở bên cạnh Tôn Thiện Hành chính là nhóm thực tập sinh ưu tú nhất lần này.

Sau khi thực tập sinh hoàn thành toàn bộ quy trình thì phần lớn sẽ bổ khuyết vào các chức vụ trống trong Hiệp Hội Thợ Săn.

Một số ít sẽ ở lại đảo Thợ Săn, chịu trách nhiệm ngăn cản sinh vật thể giới trong tiến vào thế giới hiện thực.

Mà một số ít thực tập sinh ưu tú như Vương Đa Bảo sau khi học đủ kinh nghiệm từ Tôn Thiện Hành sẽ bắt đầu từ vị trí tiểu đội trưởng hiệp hội để tích lũy kinh nghiệm và chiến công, chỉ cần không chết ở giữa đường thì sau vài năm sẽ có được địa vị rất cao trong hiệp hội.

Cái này thoát nhìn có vẻ là đặc quyền, nhưng Hiệp Hội Thợ Săn làm ra chế độ thực tập sinh này cũng là hành động bất đắc dĩ.

Những tổ chức khác khẳng định đều tranh nhau xem ai làm lãnh đạo.

Nhưng ở Hiệp Hội Thợ Săn, có thực lực, có địa vị nhưng đơn độc hành hiệp như Ôn Văn lại thoải mái thích thú.

Mà trở thành người phụ trách một khu hoặc người lãnh đạo một ban ngành nào đó, ngoại trừ đặc quyền và đãi ngộ thì trên vai phải gánh thêm một phần trách nhiệm, hơn nữa khi gặp tình huống nguy cấp phải ra trận cũng không thể kinh sợ...

Vì thế nếu không cố gắng chọn lựa mầm móng ưu tú để bồi dưỡng, Hiệp Hội Thợ Săn thực sự không đủ nhân viên bổ

nhệm chỉ huy điều hành, điều phối vật tư...

Quản lý cấp cao như hội phó Tôn Thiện Hành, trưởng điều tra Trịnh đều là từ chế độ bồi dưỡng thực tập sinh mà ra.

Hơn nữa tổ chức quản lý không chỉ xem năng lực chém giết.

Người có tài chém giết, bạn bảo hẳn đơn thương độc mã lấy đầu quái vật, hẳn có thể giết cả nhà quái vật kia, cộng cả hàng xóm của nó.

Nhưng nếu muốn hẳn quản lý một tổ chức thì có lẽ ngay cả mình có bao nhiêu thuộc hạ hẳn cũng không rõ...

Vương Đa Bảo trầm ngâm vài giây, sau đó nói với Tôn Thiện Hành: “Ngài Phó đương nhiên đáng tin, nhưng tôi cảm thấy phần tin tức này có chút kỳ lạ, có lẽ là do vong linh cố ý thả ra.”

“Tôi đề nghị trước tiên báo tin tức này cho mật giáo Minh Vương, liên hợp hành động với bọn họ, như vậy có thể tránh được tình huống chúng ta bị thiệt hại quá nhiều.”

“Sau đó phải phái người điều tra tình huống ở Thiên Trụ Phong, căn cứ tin tức phòng ngự của quân địch để chuẩn bị sẵn sàng đối phó các tình huống, ước tính sơ bộ thì có thể phát sinh bốn tình huống, chúng ta có thể...”

Vương Đa Bảo nói hơn mười phút, Tôn Thiện Hành thỉnh thoảng gật đầu tỏ ý mình có thể theo kịp mạch suy nghĩ của Vương Đa Bảo.

Đợi Vương Đa Bảo nói xong, Tôn Thiện Hành vỗ tay một cái: “Rất tốt, cứ xử lý theo lời cậu nói đi!”

Thật ra đoạn sau Tôn Thiện Hành đã không thể nghe nổi nữa, lúc ban đầu khi Vương Đa Bảo được điều tới chỗ của hắn, Tôn Thiện Hành vẫn còn thường xuyên chỉ dạy Vương Đa Bảo một chút.

Nhưng khi hắn phát hiện mỗi lần Vương Đa Bảo suy nghĩ còn chu toàn hơn mình, phần lớn thời gian Tôn Thiện Hành đều từ bỏ suy nghĩ những chuyện quá phức tạp.

Tôn Thiện Hành không tham gia huấn luyện thực tập sinh, có thể trở thành hội phó là vì hắn là người có thể đánh đấm khá tốt trong nhóm người siêu năng chân tự.

Vì thế mới yên tâm thoải mái lên lười biếng một phen.

...

Nhóm Ngô Lục Căn ở lại thôn thả ba ngày, vết thương trên người đều đã dưỡng lành, đồng thời trạng thái tinh thần cũng rất tốt.

Ngoại trừ sự cố ngoài ý muốn là hai thợ săn áo rồng không biết tên bị thả bác gái đề tới khó chịu thì những người khác đều rất hài lòng.

Ngày hôm nay Ôn Văn vừa nhìn nhóm thả con chơi nhảy dây vừa cảm thiết bị đầu cuối siêu thợ săn đánh răng, thân thể run run như bị giật kinh phong.

Bởi vì ở trong lĩnh vực tối tăm không thể sử dụng chức năng thông tin liên lạc của thiết bị đầu cuối siêu thợ săn.

Vì thế Ôn Văn liền làm một cái bao da cho thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, sau đó cột bàn chải đánh răng vào bên trên, lợi dụng độ rung mạnh mẽ của nó làm bàn chải đánh răng tự động.

Nhóm Cố Phán Hề cũng thấy Ôn Văn dùng món đồ chơi này để đánh răng, có điều không ai liên tưởng được tới thiết bị đầu cuối siêu thợ săn.

Dù sao thì so với bàn chải đánh răng, Ôn Văn đánh răng mà vẫn đeo mặt nạ hiển nhiên càng làm người ta chú ý hơn.

Đột nhiên Ôn Văn ngừng lại, bởi vì chiếc khuyên tai mà Ngô Lục Căn cho anh truyền tới một tin tức.

Tin tức này thông báo cho tất cả thợ săn trong lĩnh vực tối tăm cùng tham gia một lần hành động.

Nội dung cụ thể là gì thì tạm thời không nói, nhưng Ôn Văn biết chính là vây bắt diệt trừ Ôn Lê.

Trải qua ba ngày, Hiệp Hội Thợ Săn đã tra xét xong độ thật giả của số tin tức tình báo kia, vì thế mới có hành động lần này.

Tất cả mọi người cần phải tới được địa điểm chỉ định trước hừng đông.

Ôn Văn thuộc về Hắc Thập Tự, chuyện này không cần nghe theo mệnh lệnh của Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng anh vẫn xuất

phát theo nhóm Ngô Lục Căn.

Lúc rời đi, đám thỏ rung rung nước mắt đưa tiễn.

Nếu hành động lần này thuận lợi, vấn đề của cao nguyên Thanh Tích sẽ được giải quyết, như vậy Ôn Văn sẽ trở lại thôn thỏ, tốt xấu gì cũng phải cho ra đời tiệm mát xa Thỏ Thỏ.

Nếu hành động không thuận lợi, có lẽ Ôn Văn phải trốn đông núp tây, tự nhiên không có tâm trạng mở tiệm mát xa.

Có điều trước khi nhóm Ôn Văn hành động thì đã có một người xuất phát trước.

Người này mặc trường bào đỏ ngòm, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt phần nộ, trên người tỏa ra khí thể kinh người, hẳn chính là công tước Huyết tộc Elie Stuart!

Nhiệm vụ Ôn Văn giao cho hẳn là trở thành sát thủ, tới ám sát Ôn Lê!

Chương 842 - Sát thủ

Tất nhiên với phần tình báo mà Ôn Văn có được.

Chuyện ám sát của Elie Stuart hết tám chín phần là thất bại.

Với thực lực của hẳn, ít nhiều gì cũng có thể cho Ôn Văn có được chút kinh nghiệm nhất định trước khi chính thức tấn công.

Hơn nữa Elie Stuart cũng không phải con chột thí đơn thuần, năng lực của hẳn có thể để hẳn chết năm lần, có năm lần cơ hội này đã đủ để túm hẳn kéo về trạm thu nhận trước khi chết hoàn toàn.

Vì để Elie Stuart ra tay, Ôn Văn đã tạm ngừng hành động của tất cả quái vật anh thả ra.

Bởi vì khả năng của xiềng xích có lẽ vẫn còn thiếu sót, quái vật thông thường tối đa có thể cùng điều khiển một trăm con, mà quái vật cấp bậc chân tự chỉ có thể đảm bảo điều khiển một con.

Điều khiển này không phải bắt quái vật làm con rối, mà là khi quái vật làm ra hành vi phản kháng có thể kịp thời ngăn chặn

và trừng phạt, khi sinh mệnh quái vật bị đe dọa có thể kịp thời đưa quái vật về trạm thu nhận.

Vì không để Elie Stuart xảy ra vấn đề, Ôn Văn đã tạm ngừng hoạt động của các quái vật khác.

Elie Stuart thuận buồm xuôi gió tiến tới, trên đường còn đụng phải một vong linh nữ xinh đẹp như hoa.

Bởi vì quá khát khao (mặt sinh lý) đã rất lâu rồi, Elie Stuart trực tiếp bổ gục nữ vong linh kia.

Đừng hiểu nhầm, chỉ là đã quá lâu rồi hẳn không được ăn thức ăn sống mà thôi.

Đáng tiếc cắn một cái thì Elie Stuart liền hối hận, phun ra cả chậu máu vừa mới uống trong trạm thu nhận.

Thuận tiện nói một chút, chậu máu mà Elie Stuart dùng chính là cái chậu cơm chó bị đập nát rồi dán lại mà Đào Thanh Thanh dùng lúc đầu.

Đám vong linh này không thể cung cấp máu tươi cho hẳn, chất lỏng trong cơ thể cũng không biết đã bị thối rữa bao nhiêu năm rồi.

Xét theo khoa học thì so với phân còn bản hơn.

Vì thế Elie Stuart tức giận xoắn nữ vong linh kia thành bánh quai chèo, sau đó cực kỳ chăm chú chạy tới Thiên Trụ Phong, đảo một vòng leo lên.

Được xem là một Vampire cấp bậc chân tỵ, Elie Stuart có thể duy trì tốc độ vận động cao trong trạng thái tiềm hành, vì thế hẳn một đường tiến tới cửa hang động nhưng không kinh động bất cứ thú vệ vong linh nào.

Mà Ôn Văn cũng thông qua tầm nhìn của Elie Stuart nắm giữ vị trí phân bố của đám vong linh, xác nhận Huyết Cửu Nhất không nói dối.

Có điều muốn lên vào trong hang thì không dễ dàng, hang động chỉ có một lối vào duy nhất, là một khe hở cao bốn mét rộng hai mét.

Mà trên khe hở được bao trùm bởi một con quái bùn rữa to lớn, nó có thực lực cấp bậc thượng tỵ.

Ngoại trừ những nhân vật lớn dưới trướng Ôn Lệ, những vong linh khác muốn ra vào hang động cần phải xuyên qua cơ thể quái bùn rữa.

Vong linh bất tử muốn qua rất đơn giản, nhưng nếu người ngoài muốn đi qua thì sẽ bị quái bùn rữa dìm chết chìm.

Mà cơ thể quái bùn rữa là do thứ quý gì tạo thành?

Miêu tả cụ thể khá tởm, chỉ biết nó sinh ra trên hành tinh Tử Triệu, là chất bài tiết của vong linh bất tử tạo thành.

Không sai, vong linh bất tử cũng cần bài tiết.

Tuy bọn nó không ăn cơm, vì thế cũng không đi ra phân theo nguyên lý bình thường.

Nhưng khi đánh nhau vong linh thường đi gặm nhắm thi thể của kẻ địch, những thứ đó không thể nào vô duyên vô cớ biến mất.

Vì thế thứ nuốt vào bụng sau khi bị hút khô chất dinh dưỡng thì sẽ được bài tiết ra ở một chỗ đặc biệt.

Mà số uest vật đó qua một thời gian dài sẽ tạo thành loại quái bùn rữa này....

Tuy chúng chỉ có thực lực thượng tị nhưng cũng là một thành viên hỗ trợ dưới trướng Ôn Lệ, cường giả chân tị bình thường cũng không muốn trêu chọc nó.

Elie Stuart nhìn quái bùn rữa mà có chút bối rối, nếu độ chán ghét nữ vong linh trước đó là mười, vậy độ chán ghét thứ này chính là 998.

Nếu Ôn Văn bảo hắn nguyện trang thành vong linh rồi chui qua cơ thể thứ này thì tôn nghiêm huyết tộc của Elie Stuart coi như không còn.

Cũng may Ôn Văn cũng có chút lương tâm, anh bảo Elie Stuart tạm thời ản núp, chờ đến thời gian dự tính mới tiến hành bước tiếp theo.

...

Ở bên kia Ôn Văn cũng đã cùng nhóm Ngô Lục Căn tới doanh trại chỉ huy của Hiệp Hội Thợ Săn.

Ôn Văn là ngoại viên của Hiệp Hội Thợ Săn, hơn nữa còn có thực lực cấp bậc chân tự, vì thế vừa tới đã rất được coi trọng, trong lúc trò chuyện Ôn Văn cũng nắm được tình huống ở nơi này.

Trong doanh trại chỉ huy này, chân tự không thuộc về Hiệp Hội Thợ Săn, ngoại trừ Ôn Văn và Ngô Lục Căn thì còn hai vị khác.

Một là một đứa nhỏ da thịt mềm mại trắng nõn, nhưng từ trong ánh mắt có thể thấy được sự già nua.

Địa vị của vị này ở trong mật giáo Minh Vương cũng giống với Ngô Lục Căn trong Phật môn, được coi là sứ giả của Phật tổ Minh Vương giáng xuống, trời sinh đã có thần lực mạnh mẽ, có điều trong mật giáo gọi hắn là ‘Tiểu Minh Vương’.

Một vị khác là đại sư Brabba, là người khổ tu mạnh nhất của mật giáo Minh Vương, cơ thể giống như được đúc thành từ hoàng kim, hơn nữa tướng mạo cũng giống hệt như pho tượng được thờ cúng trong chùa miếu.

Nếu không phải vị này đứng trên đất, còn đang trò chuyện với Tiểu Minh Vương thì sẽ không có ai xem hắn là người sống cả.

Làm Ôn Văn tò mò nhất là vị này có gặp phải tình cảnh khổ sở không ị được như chủ nhân của dao cắt phân hay không?

Có điều Ôn Văn đã quá lo lắng rồi, không nói tới chùa miếu của mật giáo Minh Vương có nhà xí tự hủy cấp cao hay không.

Chỉ nói về đại sư Brabba thôi, từ lâu hắn đã đạt tới cảnh giới kim thân vô lậu, sớm đã không cần ăn uống, cũng không cần đi nhà xí.

Mà Hiệp Hội Thợ Săn thì có ba vị cường giả chân tự.

Một vị chính là hội phó hình tròn Tôn Thiện Hành.

Một vị khác là người quen của Ôn Văn, siêu thợ săn ‘Bát Trọng’, chân tự của Hiệp Hội Thợ Săn ở khu Hoa Phủ cũng chỉ có mười mấy người, xác xuất gặp người quen thật sự rất cao.

Vị cuối cùng thoát nhìn không có chút dính dáng nào tới sự mạnh mẽ, mặc quần đi biển, áo trắng tay ngắn, vóc người nhỏ gầy đầu hói, ngẩng đầu một cái thì nếp nhăn khóe mắt dày đặc, còn đeo một chiếc kính mắt.

Người này thoát nhìn giống như một cục gạch là có thể quật ngã, sức chiến đấu chỉ cao cỡ con ngỗng, hoặc là nửa con ngỗng.

Có điều nếu chỉ thông qua ngoài mặt để so sánh sức chiến đấu của một người thì vô diện ma đã sớm vô địch thiên hạ rồi.

Vị này tên là Trương Dũng, tùy tiện gọi một tiếng ở trên đường thì ít nhất sẽ có ba người quay đầu lại.

Mà biệt hiệu của hắn là – bậc thầy chiến đấu!

Cộng thêm Ôn Văn và Ngô Lục Căn, lần ra trận này tổng cộng có bảy vị cường giả chân tự, có điều hấp dẫn ánh mắt Ôn Văn nhất chính là Vương Đa Bảo quán quân đội đầu.

Về phần nguyên nhân Ôn Văn chú ý tới hắn.

Đương nhiên là vì lần đầu tiên anh nhìn thấy người siêu năng có mắt nhỏ hơn mình...

Căn cứ theo tin tình báo của Ôn Văn, chân tự bên Ôn Lệ chỉ có bản thân Ôn Lệ và Yên Thực mà thôi, những vong linh chân tự khác đều đã bị hắn phái tới nơi khác gây chuyện.

Bảy đầu hai thì có lẽ không cần phải lo lắng, hơn nữa ngoại trừ cấp bậc chân tự, số lượng người siêu năng cấp bậc khác cũng gấp ba số vong linh.

Nhưng không biết vì sao, Ôn Văn vẫn cứ cảm thấy có chút thiếu ổn thỏa.

Chương 843 - Sự tự tin của Ôn Lệ

Nếu Ôn Lệ dám ngang nhiên ở trong hang động Thiên Trụ Phong như vậy thì tám phần mười năm chắc mình có thể trốn được khi bị Hiệp Hội Thợ Săn bao vây tiêu diệt.

Không qua thì đối phương có lẽ cũng không biết, sau khi Huyết Cửu Nhất bị bắt làm tù binh thì đã lập tức báo tin tức

cho anh, vì thế khả năng thành công của lần tập kích này rất cao.

Sau khi toàn bộ nhân viên tới đông đủ, hội nghị lập tức bắt đầu.

Hội nghị như vậy Ôn Văn đã tham gia không ít lần, nội dung là làm thế nào nâng cao hiệu suất cho lần tập kích Thiên Trụ Phong này.

Đầu tiên là trước khi hành động hiệp hội sẽ tiến hành oanh tạc theo kiểu trải thảm.

Mặc dù có rất nhiều thiết bị vũ khí công nghệ cao không dùng được trong lĩnh vực tối tăm nhưng nếu súng ống và bom có thể sử dụng thì chứng tỏ vũ khí tiên tiến cũng có thể sử dụng.

Vì thế khoảng thời gian này Hiệp Hội Thợ Săn đã vận chuyển một nhóm tên lửa và lựu pháo.

Đạn dược đều là loại đạn đặc chế, hơn nữa số lượng đầy đủ, cho dù muốn mặt đất của khu vực mục tiêu lún xuống vài mét cũng là dư dả.

Sau khi oanh tạc kết thúc, đội ngũ sẽ tấn công vào hang động kia từ ba phương hướng.

Người chịu trách nhiệm hướng chính diện là chuyên gia đánh nhau Triệu Dũng, Bát Trọng, bên trái là Tiểu Minh Vương và đại sư Brabba, bên phải là Ôn Văn và Ngô Lục Căn.

Mà bản thân Tôn Thiện Hành sẽ đánh trận đầu, trực tiếp đánh vào trung tâm chỉ huy của kẻ địch, Ôn Lệ chạy hướng nào hắn sẽ đuổi theo hướng ấy.

Hiệp hội cũng không phải lần đầu tiên bao vây diệt trừ Thiên Trụ Phong, vì thế đã nắm rõ địa hình nơi này như lòng bàn tay, Ôn Lệ muốn chạy trốn thì chắc chắn phải chọn một trong ba hướng này.

Mà chỉ cần hắn làm ra lựa chọn thì chắc chắn phải gặp ít nhất hai cường giả chân tự, hai người chỉ cần kéo chân Ôn Lệ một khoảng thời gian ngắn đã đủ cho nhóm chân tự khác xuất hiện.

Mặt khác mỗi đội đều được phân phối một vật thu nhận hình thù kỳ quái.

Ba vật thu nhận này đều là trát đao, nhưng hình dạng phía trên thì có sự khác biệt, phân biệt là đầu rồng, đầu hổ và đầu chó.

Thứ được chia cho Ngô Lục Căn là cầu đầu đao.

Ba món đồ này dễ dàng làm người ta liên tưởng tới vị ‘thanh thiên đại lão gia’ trong lịch sử Hoa phủ.

Nhưng phần bệ ở bên dưới đao đã cho thấy thứ đồ chơi này là sản phẩm công nghệ hiện đại, hơn nữa kỹ thuật cũng không quá tinh xảo.

Mặt khác thì trong quá trình thu được ba món đồ này cũng khá hoang đường, một kẻ điên nào đó ảo tưởng mình là ‘thanh thiên đại lão gia’, từ trong bệnh viện tâm thần lao ra, sau đó ở một nhà máy sắt nào đó chế ra ba thanh trát đao này.

Sau đó vị thanh thiên đại lão gia này phân biệt bắt cóc:

‘Hoàng thân quốc thích’ – là hậu duệ hoàng thất sau khi chế độ phong kiến Hoa phủ bị xóa bỏ thì trở thành dân thường, ngay cả tiền vào nhà tô của mình cũng phải mua vé.

‘Tham quan ô lại’ – thành viên nhóm quản lý ô nhiễm liên bang, có tham hay không thì không biết, nhưng ít nhất cũng có dính tới ‘ô’.

‘Kẻ hung ác ngoài vòng pháp luật’ – một kẻ hại dân hại nước trộm bình ắc quy nào đó.

Vị người điên này đã diễn một vở tuồng, sau đó chém ba vị bị bắt cóc này, sau khi chém xong vị ‘thanh thiên đại lão gia’ này còn chưa kịp khoái chí thì đã bị công an phu vực bắt giữ.

Nhưng ba thanh trát đao được hất để lại thì bắt đầu có được năng lực thần kỳ, cứ mỗi đêm đầu rồng đầu hổ và đầu chó sẽ sống lại, tìm kiếm người có tội ở gần đó để chém đầu.

Kiểu tìm người của chúng cùng logic với ‘thanh thiên đại lão gia’ nên người chết dưới đao phần lớn đều là người vô tội.

Hiệp Hội Thợ Săn chú ý tới ba thanh trát đao này, sau đó thông qua phương pháp buộc dây đỏ cho động vật, để ba vật thu nhận này không giết người nữa.

Sau đó Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện một đặc tính khác của ba thanh trát đao này.

Đó chính là nếu bị trát đao chém đầu thì sẽ chết.

Điều này nghe có vẻ khá vô ích, nhưng thật ra người siêu năng hoặc quái vật bị chặt đầu cũng không chết lại không ít chút nào.

Vì thế ba thanh trát đao này chính là vũ khí tốt nhất để đối phó với sinh vật bất tử của Hiệp Hội Thợ Săn, cho dù là quái vật trong lĩnh vực tối tăm, nếu bị thanh trát đao này chém thì cũng không thể sống lại.

Thời gian hành động là mười hai giờ trưa, cũng tức là một tiếng sau, thời gian này đám quái vật thả lỏng nhất, tiến hành tấn công có thể đạt được hiệu quả làm ít công to.

Ngoài ra còn rất nhiều sắp đặt nhỏ khác, cho dù lần tập kích này không bắt được Ôn Lệ thì cũng có thể tạo thành nguy cơ to lớn với vong linh bất tử.

...

12h45', một con quái vật chỉ có một con mắt quỳ trước mặt Ôn Lệ nói.

“Chúa tể Tinh Hồng vĩ đại, Thiên Trụ Phong đã bị người siêu năng bao vây.”

Con quái vật này không có năng lực đặc biệt gì, chỉ đơn giản là thị lực tốt đến mức không hợp logic, chỉ cần trung gian không có vật che chắn thể hình đặc biệt lớn, hẳn thậm chí có thể thấy rõ vết chân trên mặt trăng.

Vì thế ở Thiên Trụ Phong nhìn xuống, đương nhiên thấy được nhóm thợ săn đang tập kết chuẩn bị bao vây Thiên Trụ Phong.

“Người này có mặt không?”

Ôn Lệ lấy ra một tờ phác họa đơn giản, căn cứ theo ký ức không rõ mà Tài Nhân Tượng và Huyết Cử Nhất truyền về trước khi bị bắt vẽ ra.

Quái mắt kia ra ngoài nhìn một vòng, sau khi trở lại thì gật đầu với Ôn Lệ.

Ôn Lệ bật cười điên cuồng, hẳn không hề lo lắng tới chuyện nơi này bị Hiệp Hội Thợ Săn để mắt, chỉ quan tâm Ôn Văn.

“Tới đây, tới đây đi nào...”

“Mày đã tới, vậy thì chiến thắng thuộc về tao!”

Không có người nào biết, rất lâu trước khi trở về thế giới này, Ôn Lệ chưa từng dùng toàn lực.

Cũng không ai biết từ khoảng thời gian tùy ý chém giết ở hành tinh Tử Triệu, Ôn Lệ đã hoàn thành tích lũy trước khi trở thành cấp Tai Biến!

Lại không có ai biết, Thần Thiên Giới Yougma coi trọng Ôn Lệ hơn cả người ngoài tưởng tượng, vì thế trong tay Ôn Lệ có con bài chưa lật đủ để quyết thắng bại.

Ở trong mắt người khác, Ôn Lệ vẫn luôn tìm kiếm phương pháp để trở thành thần, nhưng kỳ thật sau khi trở về thế giới hiện thực, chuyện Ôn Lệ cần làm chỉ có một, đó là giết chết hoặc cắn nuốt Ôn Văn!

Về phần những chuyện khác mà hắn làm, chẳng qua chỉ để che dấu tai mắt người khác và giảm bớt uy hiếp trong phạm vi hợp lý, để không có cấp Tai Biến xen vào chuyện này, để Ôn Văn dám ra mặt đối phó hắn chứ không hoài nghi mình giấu dốt.

Vì thế trong mắt Ôn Lệ, lần này hắn nắm chắc phần thắng.

...

11h50', tất cả họng pháo đều đã nhắm về phía Thiên Trụ Phong.

Bởi vì không gian trong hang động không lớn, vì thế quái vật phụ trách phòng ngự bảo vệ đều ở bên ngoài, bị vây trong tầm bắn của tên lửa.

Quái vật ở nơi này nhiều hơn rừng cây khô rất nhiều, hơn nữa phân tán rộng hơn, cho dù dùng túi thuốc nổ như Sở Vĩ cũng chưa chắc có thể gây sát thương được bao nhiêu quái vật.

Nhưng lực oanh tạc của Hiệp Hội Thợ Săn thì túi thuốc nổ của Sở Vĩ không thể nào so sánh, vì thế số tên lửa này có thể tạo thành sát thương khá hữu hiệu.

Vài giây trước khi tiếng pháo vang lên, Elie Stuart nhận được mệnh lệnh tới từ Ôn Văn, vì thế hắn thở dài một tiếng, sau đó một vàng trắng đỏ thật lớn xuất hiện trên Thiên Trụ Phong.

Mặt trăng đỏ này không phải hành tinh Tử Triệu, mà là đặc tính Tai Biến của Elie Stuart, dưới ánh trăng đỏ, ngoại trừ huyết tộc, thực lực của tất cả sinh mệnh đều giảm đi phân nửa!

Này cũng tương đương Elie Stuart làm cho uy lực của pháo binh tăng lên gấp bội!

Chương 844 - Pháp sư hài cốt

Không quân là đối với Hiệp Hội Thợ Săn hay đám quái vật Thiên Trụ Phong, mặt trăng đỏ này đều xuất hiện quá đột ngột, mà tên lửa và đạn pháo đã bắn ra rồi, tự nhiên không có cách nào thu hồi, nhóm vong linh bắt tử mất đi phân nửa thực lực nháy mắt tử thương thảm trọng.

Vốn có thể chống đỡ, đột nhiên biến thành không chống đỡ nổi.

Vốn có thể nhanh chóng tránh né thì đột nhiên biến thành né không được.

Vốn có thể tự mình hồi phục thì cũng trực tiếp nguội lạnh...

Đơn giản hình dung thì chính là hiệu quả cực kỳ nổi bật!

Tôn Thiện Hành lập tức hiểu được người siêu năng tạo ra mặt trăng đỏ này đứng về phe mình, vì thế hắn không chút do dự lệnh cho pháo binh bắn thêm hai đợt.

Mắt thấy đám quái vật ở bên ngoài đã thương vong tương đối, Elie Stuart chuẩn bị kết thúc trăng đỏ.

Thứ đồ chơi này không chỉ hạn chế vong linh, nó còn có thể hạn chế người siêu năng, sẽ làm chậm hiệu suất xung phong của Hiệp Hội Thợ Săn.

Sau đó hắn còn phải tìm hành vào hang động ám sát Ôn Lệ, nếu là kiến trúc bình thường, ánh sáng bá đạo của trăng đỏ hiển nhiên có thể xuyên thấu, nhưng ngọn núi Thiên Trụ Phong cao nhất liên bang thì thôi đi.

Có điều trước khi kết thúc trăng đỏ, Elie Stuart trực tiếp phóng ra một trụ năng lượng đỏ ngòm trực tiếp đánh quái bùn rữa canh cửa thành đóng cặn, thuận tiện dọn sạch lối vào bị nó ô nhiễm, sau đó mới kết thúc trăng đỏ.

Elie Stuart đã khó chịu con quái bùn rữa này lâu rồi, thứ đó bản như vậy không nên tồn tại trên thế giới, chỉ nhìn dáng vẻ của nó thôi là hẳn đã nổi da gà rồi.

Sau đó Elie Stuart hóa thành một đám hơi máu, chít chít vọt vào trong hang động.

Trên đường có vài vong linh trông coi và vong linh người hầu, nhưng tất cả đều biến thành thây khô khi Elie Stuart bay ngang qua.

Trong hang núi cũng có vong linh bắt tử địa vị cao, nhưng chân chính có thể đe dọa Elie Stuart chỉ có hai kẻ, chính là mục tiêu Ôn Lệ và ‘kẻ phạm ăn’ Yên Thực!

Lúc Elie Stuart tới, Yên Thực chỉ lạnh lùng nhìn hẳn nhưng không ra tay.

Yên Thực ngu ngơ quơ lấy một cái xác khô, xác khô nháy mắt biến thành một khối thịt bò khô thật to, sau đó Yên Thực bắt đầu gặm từng ngum ngon lành.

Tiến vào bên trong thì Elie Stuart nhìn thấy Ôn Lệ đội vương miện lệch ngồi trên ngai vàng.

Trên mặt có vết sẹo rất rõ, cũng chính vì những vết sẹo này mà đôi mắt nhỏ đặc biệt trông cũng không còn quá rõ ràng, vì thế Elie Stuart cũng không liên hệ hẳn với Ôn Văn.

Thấy Elie Stuart, trên mặt Ôn Lệ lộ ra chút nghi hoặc.

Căn cứ theo tin tình báo hẳn nắm giữ thì không có một vị huyết tộc chân tự như thế tới tập kích mình.

“Tao rất kinh ngạc, lý do mà tới giết tao là gì?”

Ôn Lệ nhẹ nhàng gõ vương miện trên đầu tò mò hỏi, vương miện được chế từ hoàng kim, bên trên là hình vẽ vong linh vắn vẹo.

Elie Stuart không trả lời mà trực tiếp phóng ra một trụ đỏ ngòm, trong nhiệm vụ của hẳn không kèm theo hạng mục trò chuyện với Ôn Lệ.

Hẳn cần tiêu diệt Ôn Lệ trước khi người của Hiệp Hội Thợ Săn tới.

Ôn Lê hừ lạnh một tiếng, đưa tay còn lại tới, luồng khí màu đỏ ngưng tụ trong tay, sau đó một trụ năng lượng màu đỏ có kích cỡ tương tự từ tay hắn phóng ra ngoài.

Hai luồng sáng đỏ hung hăng đụng vào nhau, đòn tấn công của Elie Stuart tán loạn, ngay cả một cánh tay của hắn cũng bị trụ năng lượng màu đỏ đánh nát thành bụi phấn.

Ôn Lê từ ngai vàng đứng dậy, giãn gân giãn cốt một chút.

Elie Stuart tập kích là tình huống khá bất ngờ, có điều sự cố ngoài ý muốn này không đủ ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn.

“Có lẽ phải vài phút nữa người của Hiệp Hội Thợ Săn mới tới, trước tiên chơi đùa với mày một chút vậy.”

Cánh tay Elie Stuart nháy mắt khôi phục như cũ, trên mặt lộ ra sự điên cuồng mà bình thường không có, hắn liếm môi, hắn đã bị sức mạnh đỏ tươi kia ảnh hưởng.

...

Sau khi tiếng pháo kết thúc, bóng dáng Tôn Thiện Hành giống như đạn báo trực tiếp xông tới.

Mà những thợ săn khác thì chia làm ba đội ngũ, vững vàng tiến tới.

Nếu hắn không trốn đi thì một khi ba đội ngũ này tập trung vào một chỗ thì kết quả cũng tương tự.

Ôn Văn và Ngô Lục Căn chạy tới trước, thỉnh thoảng đụng vài con quái vật, còn không đợi bọn họ ra tay thì nhóm người siêu năng ở phía sau đã dùng đòn công kích từ xa xử lý.

Phía sau hai người có đông đảo người siêu năng, nhóm Cố Phán Hề và Khủng Điệp cũng có mặt, là một đội ngũ khá khổng lồ.

Có điều chân chính theo nhóm Ôn Văn tương đối gần thì chỉ có Sở Vĩ và hai vị thợ săn áo rồng không tên.

Ngô Lục Căn thấy rõ biểu hiện xuất sắc của Sở Vĩ khi đối mặt với núi thịt ma ngữ, vì thế khi Ôn Văn bảo để Sở Vĩ nằm trong đội thứ nhất, hắn cũng không có ý kiến.

Về phần hai vị thợ săn áo rồng, bởi vì chỉ là chạy tương đối gần mà thôi, không có lý do đặc biệt.

Đi tới một hồi thì nhóm Ôn Văn gặp ả duy nhất cần công phá trên đường hành động.

Muốn tới hang núi kia chỉ có ba đường, như vậy nhóm vong linh chắc chắn sẽ canh gác hùng hậu ở ba con đường này.

Mặc dù hiện giờ sức lực chỉ còn lại phân nửa nhưng cũng đủ để mang tới chút phiền phức cho nhóm Ôn Văn.

Thực tế thì nếu không có trắng đỏ của Elie Stuart, ả này có lẽ sẽ không xuất hiện tình huống suy giảm quân số.

Nơi này có một vị pháp sư hài cốt thực lực thượng tự, đồng thời cũng là người đứng đầu trong nhóm thượng tự.

Trong tình huống bình thường, nháy mắt hỏa lực bắn tới, pháp sư hài cốt sẽ dựng lên một tấm lá chắn hài cốt để bảo vệ toàn quan ả.

Có điều bởi vì trắng đỏ nên lá chắn biến thành lưới xương, vì thế đạn pháo vẫn mang tới thương vong rất lớn.

Nhưng hiện giờ trắng đỏ đã mất, vì thế pháp sư hài cốt thủ trước cửa hông rất tự tin vào chính mình.

Hắn không phải đối thủ của hai vị chân tự, nhưng đơn giản ngăn cản một chút thì vẫn được.

Danh hiệu pháp sư hài cốt khá bèo, đám quái vật cấp Tai Hại đều ghét bỏ.

Dáng vẻ của hắn cũng thực bèo, nhét vào giữa đám quái vật cấp thấp thì không có gì nổi bật.

Thậm chí ngay cả khi tấn công, hơi thở trên người, ánh mắt, khí chất cũng giống hệt như nhân vật qua đường.

Nhưng đó không phải khuyết điểm của pháp sư hài cốt, mà là ưu điểm của hắn!

Chính nhờ đặc điểm này nên ngoại trừ người quen biết, không ai sẽ xem pháp sư hài cốt là một vong linh thượng tự.

Cũng như lúc này, nhóm Ôn Văn và Ngô Lục Căn đã trực tiếp chạy qua người hắn, thực tự nhiên lướt qua hắn, tấn công những vong linh trông càng nguy hiểm hơn.

Mà đối phó với pháp sư hài cốt là hai thợ săn thoạt nhìn còn áo rồng hơn cả hấn.

Ôn Văn lướt qua người pháp sư hài cốt như vậy tự nhiên không phải mặc kệ không quản, mà là đám vong linh tầng chót như chúng không cần bọn họ tự mình ra tay.

Nhiệm vụ này sẽ dành cho nhóm thợ săn bình bình không có gì đặc biệt ở bên cạnh.

Pháp sư hài cốt giờ gây xương ma pháp, nhe răng cười, hấn muốn giết chết hai tên thợ săn này rồi sẽ đánh lén hai thợ săn chân tự kia.

Sau đó nụ cười của pháp sư hài cốt cứng ngắc.

Bởi vì hấn lần lượt nhìn thấy cổ mình, cơ thể, chân mình đụng phải thứ gì đó, tiếp đó nhìn thấy mặt đất đầy sương tuyết và cát đất.

Sau đó hấn không thấy gì nữa, bởi vì đầu của hấn đã bị một bàn chân giẫm nát...

Vong linh thượng tự tinh anh trông bèo bọt này cứ vậy chết đi như bèo bọt.

Thậm chí ngay cả Ôn Văn và Ngô Lục Căn cũng không phát hiện pháp sư hài cốt thật ra có sức lực rất mạnh.

Chương 845 - Bao vây tấn công Ôn Lệ

Một vong linh rắn sắc sỡ phun ra khói độc đang điều võ dương oai thì đột nhiên bị vô số xiềng xích trói chặt không thể động đậy.

Sau đó trên sợi xích lộ ra lưỡi dao sắc bén, đồng thời nhanh chóng chuyển động, chỉ thoáng chốc đã cắt xén con rắn lớn kia thành mảnh nhỏ.

Sau khi giải quyết xong vong linh mạnh nhất, Ôn Văn nghi hoặc gãi đầu.

Con rắn lớn này ngoại trừ lớn lên trông hung ác một chút thì làm gì có thực lực bảo vệ cửa ải quan trọng như vậy?

Kẻ nào vong linh mạnh nhất đã bị nổ chết?

Ôn Văn quay đầu nhìn pháp sư hài cốt ngã dưới đất, kẻ đã chết kia trông như lính lác cắc kè thôi, vì thế thủ lĩnh nơi này chắc không phải hắn.

Có điều Ôn Văn cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đám vong linh này lơ là sơ suất.

Dù sao thì yêu cầu vong linh bắt tử căn thận cảnh giác với an nguy của mình như người sống thì cũng làm khó vong linh quá.

Mặt khác hiện giờ Ôn Văn có chuyện quan trọng hơn cần xử lý, đó chính là Elie Stuart đã sắp chịu không nổi!

Thực lực của Ôn Lệ vượt quá dự đoán của Ôn Văn, sự hình dung của Huyết Cửu Nhất không chỉ không phóng đại mà ngược lại, đã quá hàm súc!

Chênh lệch thực lực của hai người cũng không thể so sánh là giữa chân tự và thượng tự bình thường, rõ ràng là một người siêu năng ở cảnh giới khác, nếu còn tiếp tục chiến đấu thì Elie Stuart chắc chắn sẽ bị hành hạ tới chết.

Tuy quá trình bắt được Elie Stuart còn đơn giản hơn cả nạp tiền điện thoại nhưng Ôn Văn sẽ không để Elie Stuart chết vô ích như thế, dù sao thì trạm thu nhận chỉ có mình hắn là chân tự.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị cưỡng chế kéo Elie Stuart về trạm thu nhận, chẳng qua khi vừa tính hành động thì anh ngừng lại, bởi vì bên đó có biến cố mới.

Dù sao thì Elie Stuart vẫn có thể chết thêm bốn lần, cứ để hắn ở đó xem tình huống.

Hơn nữa ở bên chỗ Ôn Văn cũng có phiền phức cần xử lý.

Một người đàn ông béo ục ịch mặc đồ bó sát có lẫn vân màu đỏ, bên ngoài khoác áo ghi lê màu xanh lá từ trong góc bước ra.

Trong tay người này cầm một miếng khô bò lớn, ánh mắt nhìn Ôn Văn tràn đầy ý chí chiến đấu.

Người đàn ông này chính là một phụ tá đặc lực khác của Ôn Lệ— kẻ phàm ăn Yên Thực!

...

Ôn Lệ cầm một cái đầu lưỡi, trước đó Elie Stuart dùng thứ này điên cuồng liếm môi, vì thế hắn đã cắt món đồ chơi này xuống.

Mà hang núi này đã mở rộng gấp đôi trước đó, trên mặt đất lẫn vách đá đều phủ một tầng máu mỏng, tất cả đều là bộ phận cơ thể Elie Stuart.

Vài giây sau, tất cả giọt máu chuyển động, cuối cùng lần thứ hai ngưng tụ thành dáng vẻ của Elie Stuart.

Sắc mặt Elie Stuart tái nhợt nhìn Ôn Lệ, sau khi sống lại một lần, hắn mới phát hiện người đàn ông trước mắt rốt cuộc là một con quái vật mạnh mẽ cỡ nào!

Lần đầu tiên va chạm năng lượng, Elie Stuart trúng chiêu, sau đó hắn bị sức mạnh kỳ quái nào đó ảnh hưởng tâm trí, bắt đầu tuân theo bản năng tiến hành chiến đấu.

Mà Ôn Lệ giống như lời mình đã nói, chiến đấu với Elie Stuart chỉ là chơi đùa một phen.

Chơi đùa không phải là không dốc toàn lực chiến đấu, mà ý là Ôn Lệ xem đối thủ của mình chỉ là một món đồ chơi, thường thức trận chiến như đang vui đùa, cuối cùng dùng phương pháp cực kỳ tàn nhẫn kết liễu đối thủ.

Mà đối thủ của Ôn Lệ bình thường đều bị sức mạnh đó tươi ảnh hưởng, cho dù cảm thấy không đúng cũng sẽ vô thức phối hợp chơi đùa với Ôn Lệ.

Ôn Lệ cười gằn: “Sống lại sao? Hơn nữa tốc độ sống lại còn nhanh như vậy, là đặc tính Tai Biến của mày đi... xem ra mày chính là một món đồ chơi tốt!”

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền tới, mặt hông của hang núi bị một quả cầu thịt xoay tròn tông vào, quả cầu thịt này dùng tốc độ cực nhanh tông vào Ôn Lệ, sau đó ủa Ôn Lệ vọt thẳng tới phần vách núi đối diện, tông thẳng ra ngoài!

Trên đường đi để lại một cái hai núi với lỗ thủng to lớn, Elie Stuart do dự hai giây rồi cũng từ hang núi đuổi theo.

Thứ nhất là Ôn Văn không có ra lệnh cho hắn lui hại, thứ hai là bản thân hắn không đánh lại Ôn Lệ cũng thôi đi, đã có người tới giúp đỡ mà hắn vẫn hoảng sợ như thế thì quá mất mặt.

Quả cầu thịt dừng lại, Ôn Lệ ngã văng ra xa mấy chục mét, trực tiếp ngã nhào xuống đồng tuyết, hắn từ dưới đất đứng dậy, hai tay máu thịt be bét.

Quả cầu thịt sau khi ngừng xoay tròn chính là một người đàn ông mập mạp vẻ mặt hung hãn, tay cầm hai con dao mổ heo, chính là Tôn Thiện Hành xuất phát trước nhất.

Vừa cấp tốc xoay tròn vừa dùng tốc độ cực nhanh vung dao mổ heo là một trong những phương pháp chiến đấu thường thấy của Tôn Thiện Hành, không quản là núi đá hay kim loại cũng không thể nào cản trở khi hắn đang xoay tròn.

Cũng chính vì loại chém tốc độ cao này mà kẻ địch của Tôn Thiện Hành rất hiếm khi toàn thây.

Nhưng Ôn Lệ ở trước mắt chỉ bị thương mỗi bàn tay, nói cách khác khi này Ôn Lệ đã dùng tay để đỡ đòn!

Ôn Lệ dùng lưỡi liếm vết thương trên tay, say mê thưởng thức mùi vị máu tươi của chính mình.

Vết thương cấp tốc lành lại, hiện giờ nếu không ném thử thì sẽ không còn cơ hội.

Ôn Lệ mỉm cười nói với Tôn Thiện Hành: “Ồ... xem hình dạng và năng lực thì mày chính là người phụ trách bên Hiệp Hội Thợ Săn, Tôn Thiện Hành đúng không? Mạnh hơn tao tưởng một chút.”

“Mày biết tao sao?”

Tôn Thiện Hành có chút sững sốt, dáng vẻ của Ôn Lệ rõ ràng là đã biết tư liệu của hắn, lẽ nào trong hiệp hội có nội gián?

“Tao còn biết nhiều lắm, có điều trước đó mày phải chết đi đã!”

Năng lượng màu đỏ bùng nổ trên người Ôn Lệ nhuộm đỏ mọi thứ xung quanh, cuồng khí thực chất hóa giống như bộ lông ngọ nguậy trên người hắn, trông đặc biệt xinh đẹp, kỳ dị lại đáng sợ.

“Vốn muốn để mày biến thành thịt lát nấu lẩu, hiện giờ xem ra vẫn là nhân sỏi cảo thì thích hợp hơn!”

Tôn Thiện Hành cười lạnh, cơ thể nhanh chóng xoay tròn, bóng người di động với tốc độ cao tạo thành vài vệt bóng mờ, mỗi giây Ôn Văn đều phải thừa nhận đòn tấn công từ dao mổ heo tới từ nhiều phương hướng.

Nhưng Ôn Lệ vẫn rất bình thản, năng lượng đỏ ngòm nhuộm đỏ móng tay hấn, đôi tay hấn trở nên đặc biệt cứng rắn, kế tiếp bắt đầu tiếp nhận mỗi đòn tấn công của Tôn Thiện Hành!

Sự thành thạo của Ôn Lệ làm Tôn Thiện Hành cảm thấy nặng nề, hấn chưa từng thấy qua chân tự nào có thể dễ dàng chống đỡ đòn tấn công của mình như vậy.

Nhưng hội phó Hiệp Hội Thợ Săn như hấn cũng không phải ngồi không!

Trong mắt Tôn Thiện Hành lóe lên tia sáng, trên người xuất hiện làn khói màu trắng, sau đó tốc độ đột nhiên tăng nhanh vài lần, sức mạnh cũng tăng lên ít nhất là gấp đôi.

Tôn Thiện Hành ở trạng thái bình thường đã rất đáng sợ, cường giả chân tự bình thường cũng rất khó chụp được động tác của hấn, trong trạng thái tấn công không ngừng nghỉ này lại càng khó có phương pháp ngăn cản.

Mà Tôn Thiện Hành hiện giờ giống như đang treo auto vậy, đôi tay của Ôn Lệ nháy mắt biến thành xương trắng.

Ôn Lệ giật mình hét lớn một tiếng, luồng khí màu đỏ trên người biến thành một con rồng hung ác có bốn chân gặm quả cầu thịt đang cấp tốc xoay tròn bay lên không, nhưng chân sau con rồng còn chưa kịp nhấc lên không trung đã bị lưỡi dao dày đặc cắt bẻ thành mảnh năng lượng.

Có điều con rồng năng lượng hung ác này cũng tranh thủ được một khoảng thời gian ngắn cho Ôn Lệ, hấn nhanh chóng lùi về sau, chuẩn bị dùng công kích từ xa để ngăn chặn Tôn Thiện Hành, chơi cận chiến với người siêu năng có năng lực như hấn rõ ràng là muốn chết.

Nhưng Ôn Lệ vừa lùi về sau mấy chục mét liền cảm thấy một cơn đau truyền tới, là móng vuốt của Elie Stuart chộp vào vai

hắn, máu độc cấp bậc chân tự truyền vào cơ thể làm hành động của Ôn Lệ nháy mắt trở nên chậm chạp.

“Cút ngay... cho tao!”

Vô số xiềng xích năng lượng màu đỏ từ trong cơ thể Ôn Lệ bùng nổ, sau đó nhanh chóng xoay tròn, cắt xén hết thấy mọi thứ xung quanh thành mảnh nhỏ, điều này làm Elie Stuart và Tôn Thiện Hành tạm thời không thể tới gần.

Đây là một trong những con bài chưa lật vẫn luôn ẩn giấu tới nay của Ôn Lệ. Trong cơ thể hắn vẫn còn một phần sức mạnh của trạm thu nhận, mặc dù đã không thể tạo thành xiềng xích thực thể nhưng lực sát thương vẫn rất kinh người.

Ôn Lệ thở gấp một hơi: “Gặp mây là chuyện ngoài ý muốn, không ngờ tao lại gặp cường giả mạnh đến như vậy ở đây.”

“Mây chỉ là cảnh giới chân tự nhưng lại có thể làm tới mức độ đó, chứng tỏ mây đã có đủ phong thái để trở thành thần, nhưng ở thế giới này thì mây không có cách nào đột phá, hãy trung thành với tao đi, tao có thể dẫn mây vào thế giới trong, để mây trở thành Thần Tinh Giới trong vòng một năm!”

Tôn Thiện Hành phun nước miếng: “Phì, nói bậy, mây mới thành thần, cả nhà mây mới thành thần.”

“Tao thành thần là được rồi, cả nhà tao không cần phải thành thần...”

Sau đó Ôn Lệ kịp phản ứng, đây không phải lời nói tốt đẹp gì, vì thế hắn sững sốt nói với Tôn Thiện Hành: “Thành thần không tốt à, sinh mệnh sẽ đạt tới tầng cao hơn, đứng trên chúng sinh...”

Vẻ mặt Tôn Thiện Hành lạnh lùng, chẳng qua bởi vì mặt quá béo nên không nghiêm túc nổi: “Đó là con đường của đám quái vật bọn mây, không phải đường của thợ săn bọn tao, mà quái vật phải chết đi mới là quái vật tốt!”

Sau khi nói xong, hình thể của Tôn Thiện Hành lần thứ hai gầy đi một chút, sau đó nhanh chóng tấn công Ôn Lệ, mà Elie Stuart thì ản núp chờ cơ hội đánh lén.

Nếu chỉ có Tôn Thiện Hành và Elie Stuart, Ôn Lệ tự tin với thực lực mạnh mẽ của bản thân và xiềng xích, hắn có thể đánh

ngang tay, thậm chí là chiến thắng.

Nhưng bên Hiệp Hội Thợ Săn không phải chỉ có hai vị chân tự!

Một pho tượng Phật vàng óng ánh cao mấy chục mét mang theo sự phần nộ ngập trời, không quan tâm tới xiềng xích vọt thẳng tới trước mặt Ôn Lệ, sức mạnh khổng lồ trực tiếp đánh bay xích bảo vệ.

Mà xiềng xích giương nanh múa vuốt chỉ có thể để lại dấu vết mờ nhạt trên thân thương.

Tượng Phật này chính là đại sư Brabba, hẳn là người mạnh nhất trong phái khổ tu của mật giáo Minh Vương.

Đặc tính Tai Biến của hắn rất đơn giản, chính là trong thời gian phát động cơ thể sẽ biến thành pho tượng Phật thật lớn cao năm mươi mét, đồng thời pho tượng to lớn này là vô địch!

Cái gọi là vô địch không phải là muốn giết ai là giết.

Mà khi phát động đặc tính thì cơ thể của hắn không thể bị phá hư, tinh thần không bị dao động, nói cách khác trong thời gian này không ai có thể giết chết hắn!

Bởi vì năng lực này quá mạnh mẽ nên thời gian duy trì cũng không dài, một năm chỉ có thể sử dụng ba trăm sáu mươi lăm phút, nếu dùng hết sớm thì phải chờ tới năm sau mới có thể khôi phục.

Nhưng trong khoảng thời gian này trong tình huống chiến đấu quyết định thắng thua thì ba trăm sáu mươi phút có thể xem là thái quá.

Ôn Lệ bị đánh bay ra ngoài, cơ thể còn chưa kịp dừng lại thì một người đàn ông rắn rỏi đã xuất hiện ở phía sau hắn, nắm tay trực tiếp đánh vào phần lưng Ôn Lệ!

Nắm tay vừa rơi xuống, cơ thể Ôn Lệ khơi khựng lại, nhưng sau đó lại có bảy đòn tấn công chuẩn xác đánh vào cùng một chỗ.

Sức mạnh khủng bố xé toạc cơ thể Ôn Lệ, sau khi tám đòn tấn công kết thúc thì phần cơ thể bên phải của Ôn Lệ đã bị đánh vỡ.

Nếu không phải bên trái vẫn còn da thịt nối liền thì một quyền này đã trực tiếp đánh vỡ Ôn Lệ thành hai phần.

Chương 846 - Kể phàm ăn Yến Thực

Nếu như đại sư Brabba ‘Vô Địch’ là phòng ngự mạnh nhất dưới Tai Biến.

Như vậy năm đấm của Bát Trọng chính là năm đấm mạnh nhất dưới Tai Biến!

Sức mạnh cộng dồn của cả tám cú đấm đủ để phá vỡ tất cả mọi thứ trước nắm tay, mà ngay cả sức mạnh của Ôn Lệ cũng không thể chống đỡ nổi đòn tấn công mạnh mẽ này.

Nhưng Ôn Lệ vẫn chưa chết!

Ôn Lệ sớm đã là vong linh, không thể xem hắn là sinh vật bình thường, chỉ cần không phải trái tim và đầu cũng bị đánh nát thì hắn vẫn có thể dựa vào năng lực tái sinh để khôi phục lại.

Nhưng tái sinh cần thời gian, dựa theo tình huống trước mắt thì hắn là không có cơ hội.

Không chỉ Bát Trọng và Brabba chạy tới, Tiểu Minh Vương và Bạch Thầy Chiến Đấu thoát nhìn rất yếu cũng đã đúng lúc chạy tới hiện trường.

Ngoại trừ Ôn Văn và Ngô Lục Căn, năm vị chân tự đều đã trình diện, hơn nữa còn có thêm Elie Stuart.

Đừng nói bản thân Ôn Lệ đã bị thương nặng, cho dù là trạng thái hoàn hảo cũng chưa chắc có thể chạy trốn!

Ôn Lệ một chọi một có thể đánh bại mỗi người ở đây, cho dù là xa luân chiến cũng có thể đánh bại, nhưng nếu cả sáu vị chân tự cùng tiến lên thì hắn không có khả năng chiến thắng.

Cho dù thực lực của hắn rất khủng bố trong hàng chân tự nhưng dù sao cũng khác với loại chân tự tồn tại từ xa xưa như Bạch Độc.

Bạch Độc dựa vào thần tính có thể cùng lúc ứng phó bảy vị chân tự, đồng thời có cả cường giả cấp bậc như Tôn Thiện Hành, nhưng cho dù thực lực Ôn Lệ mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể đối mặt với nhiều đặc tính Tai Biến như vậy.

Vì thế bây giờ nhìn lại, Ôn Lệ đã cùng đường, chuẩn bị bị cầu đầu đao chặt đầu.

Tôn Thiện Hành mắt lạnh nhìn Ôn Lệ: “Cho mày ba mươi giây suy nghĩ, tự mình tắt đi không gian này, rời khỏi thế giới này hay để bọn tao làm thịt mày rồi nghĩ cách tắt không gian này.”

Ôn Lệ lộ ra nụ cười quỷ dị: “Bọn mày nghĩ rằng mình thắng chắc rồi à?”

Tuy Ôn Lệ không có thần tính nhưng được Yougma quan tâm, vì thế hắn cũng có con bài chưa lật có thể so với Bạch Độc!

...

Tên mập trước mắt thoát nhìn rất nguy hiểm, vì thế những người siêu năng khác tạm thời phân tán, giao nơi này lại cho Ôn Văn và Ngô Lục Căn.

Yến Thực nhìn Ôn Văn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, lần này tao sẽ không bị mày dùng phương pháp buồn cười đó đánh bại nữa đâu.”

Thấy Yến Thực có vẻ quen biết Ôn Văn, Ngô Lục Căn tò mò nhìn sang Ôn Văn.

Ôn Văn nhún vai nói: “Trước đây tui có tới một không gian khá tương tự với nơi này, đã giết tên này một lần...”

Yến Thực không phản đối, Ngô Lục Căn cũng không hỏi nhiều mà chỉ đánh giá Yến Thực, suy nghĩ xem nên làm sao nhanh chóng giải quyết.

Ôn Văn khiêu khích nhìn Yến Thực: “Tao cảm thấy lần này kiểu chết của mày còn buồn cười hơn cả lần trước.”

Sau đó Ôn Văn nháy mắt ra hiệu với Ngô Lục Căn, Ngô Lục Căn biết Ôn Văn nắm chắc có thể đối phó người này, hắn chỉ cần ở bên cạnh cung cấp chút trợ giúp nhỏ là được.

Yến Thực khinh thường lời Ôn Văn, hắn đã không còn là kẻ bệnh tâm thần dốt nát vô tri trong bệnh tâm thần từ lâu rồi.

Hiện giờ hắn là người siêu năng cảnh giới chân tự mạnh mẽ, đồng thời tinh thần cũng rất bình thường, có thể thuận thực vận dụng thực lực của mình.

Trong số chân tự từng giao chiến với hắn, ngoại trừ Ôn Lệ thì không có người nào có thể thắng được hắn, ngay cả Huyết Cửu Nhất cũng không thể!

Yến Thục cảm thấy mình là một tên mập hung ác không nói nhiều, vì thế hắn không nói lời vô ích, trực tiếp đưa tay đặt xuống đất, một luồng gợn sóng nhanh chóng truyền ra.

Sau khi làn sóng xuất hiện, dãy núi biến thành kẹo đường, tuyết đọng biến thành kem tươi, mà mặt đất thì biến thành dịch cà ri sệt...

Ôn Văn và Ngô Lục Căn gần như lập tức lún xuống, rơi vào trong cà ri, cảm giác đầu tiên của Ôn Văn là chán ghét, sau đó cảm thấy thực là thơm.

Chẳng qua anh không có tự tìm đường chết mà ném thử số thức ăn này, bởi vì Huyết Cửu Nhất nói cho Ôn Văn biết, năng lực của Yến Thục chỉ hữu hiệu ở bên cạnh hắn, một khi rời xa Yến Thục thì chúng sẽ biến về hình dáng vốn có.

Hơn nữa lần này không chỉ địa hình có biến hóa, ngay cả dáng vẻ của Ôn Văn cũng thay đổi một trời một vực, biến thành gà chiên giòn.

Còn là phiên bản cay với tiêu đen!

Mà Ngô Lục Căn ở bên cạnh thì biến thành sáu cọng rễ cỏ tranh bện thành hình người.

Ngoài ra gần đó còn có một phần cá nướng cay và một phần mực chiên giòn, nhưng Ôn Văn không để ý tới.

Yến Thục thực đắc ý nhìn Ôn Văn, vốn hắn chỉ có thể làm mọi thứ trong phạm vi vài mét gần mình biến thành thức ăn mà thôi, nhưng bây giờ có thể dựa vào ý chí biến tất cả mọi thứ trong tầm mắt thành thức ăn, hơn nữa còn có thể điều khiển chúng ở một mức độ nhất định!

Trong loại năng lực mạnh mẽ như vậy, Ôn Văn lấy gì để xoay chuyển càn khôn đây?

Có điều Yến Thục lại không biết, Ôn Văn sớm đã thông qua Huyết Cửu Nhất nghiên cứu năng lực của hắn rõ mồn một, ngay cả đồ lót của hắn màu gì cũng biết.

Bởi vậy hiện giờ Ôn Văn không hề có chút áp lực tinh thần nào, ngược lại rất muốn chơi đùa một phen, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh được làm gà.

Năng lực của Yến Thực thoát nhìn rất biến thái nhưng Ôn Văn mặc dù đã biết thành gà chiên thì năng lực và sức mạnh vẫn còn.

Chỉ thấy gà chiên Ôn Văn giương cánh, từ trong cà ri nhảy ra ngoài, nhanh chóng di chuyển tiến tới gần Yến Thực.

Yến Thực hừ lạnh một tiếng, quay sang vung tay về phía Ôn Văn, vài chục con cá chua ngọt nhảy ra, nhưng đám cá chua ngọt này căn bản không thể nào địch lại Ôn Văn, chúng bị Ôn Văn giơ tay nhắc chân đánh bể nát.

Nhưng Yến Thực cũng không chỉ dựa vào cá chua ngọt ngăn cản Ôn Văn, vô số sợi mì từ dưới chân vọt lên.

Trắng đen to nhỏ xoắn ốc có đủ.

Mà Ôn Văn cũng không cam lòng yếu thế, tay vươn tới một cái, vô số ruột già heo tươi mới từ trong cơ thể anh bay ra ngoài, quần lấy số mì sợi kia.

Sau khi ruột già heo xuất hiện, ba người đồng thời sửng sốt.

Ôn Văn nhìn mớ ruột dính lại một chùm mà nổi đầy da gà da vịt, vì sao xiềng xích của anh lại biến thành ruột già heo vậy? Còn là loại tươi.

Ôn Văn không biết lúc mình đối phó núi thịt ma ngữ, trong mắt núi thịt ma ngữ thì xiềng xích của Ôn Văn chính là ruột già heo.

Mà năng lực biến sự vật thành thức ăn của Yến Thực được quyết định bởi công năng ‘liên tương’, vì thế thứ gì tương tự với thức ăn, hoặc từng sản sinh liên hệ với thức ăn sẽ bị chuyển đổi thành thức ăn.

Bởi vì có nhân quả từng bị xem là ruột già heo, xiềng xích tất nhiên sẽ chuyển đổi thành ruột già heo tươi mới.

Chỉ có điều từ cơ thể một con gà chiên lại không ngừng phun ra ruột già heo, phong cách thực sự mới lạ.

Không chỉ Ôn Văn khó chịu, Yến Thực cũng khó chịu.

Tuy biệt hiệu của hắn là Kẻ Phàm Ăn nhưng hắn thực sự không ăn món sashimi ruột già.

Sashimi ruột già vừa xuất hiện thì độ thèm ăn của Yên Thực giảm xuống, mà khi độ thèm ăn suy giảm, năng lực của hắn cũng suy yếu đi.

Ngô Lục Căn đứng ở bên cạnh vốn định giúp đỡ, nhưng nghĩ tới mình dù sao cũng là Lạt Ma, không thể dùng dáng vẻ rề cở tranh xấu hổ như vậy, vì thế không ra tay.

Chẳng qua Ngô Lục Căn vẫn luôn chờ tín hiệu của Ôn Văn, chỉ cần Ôn Văn ra lệnh một tiếng hắn sẽ che đậy đi cảm nhận của Yên Thực, để đòn tấn công của Ôn Văn có thể thực hiện.

Dùng dáng vẻ gà chiên chiên đấu với Yên Thực một hồi thì Ôn Văn nắm rõ được khả năng của đối phương, cũng nghĩ ra biện pháp đối phó.

Ở trong mắt Ôn Văn thì năng lực của Yên Thực thật sự quá biến thái.

Hắn không chỉ chuyên đổi người khác thành thức ăn mà còn có thể tiến hành điều khiển, nếu không phải Ôn Văn vẫn luôn dùng siêu năng lực của mình để chống cự thì đã sớm bị Yên Thực xem là đồ ăn vặt mà ăn tươi.

Hơn nữa càng tới gần Yên Thực thì loại điều khiển này lại càng mạnh mẽ hơn, nếu Ôn Văn bị cơ thể Yên Thực đụng tới thì sẽ biến thành gà chiên thật sự, ngay cả phản kháng cũng không được.

Cho dù sử dụng tấn công từ xa thì khi thức ăn tới gần cũng sẽ bị hắn khống chế, cho dù đập vào người hắn thì cũng không tạo thành tổn thương.

Dù sao thì thức ăn đơn thuần bị sức mạnh kỳ lạ thao túng giảm bớt lực va chạm, cộng thêm tổ chất cơ thể chân tự, chúng có thể tạo ra bao nhiêu tổn thương chứ?

Mặt khác có lẽ vì năng lực của hắn mạnh mẽ nên sức chống đỡ của cơ thể hắn chỉ nằm ở tầng chót của nhóm người siêu năng chân tự.

Vì thế đối với Ôn Văn thì nan đề chỉ là năng lực của hắn.

Trong lúc Ôn Văn làm ra đủ hành động kiểm tra, anh đã lấy ra một củ cà rốt để nghiệm chứng phỏng đoán của mình.

Lúc này bên bao vây tấn công Ôn Lệ đã tới phút gay cấn, vì thế Ôn Văn không muốn tiếp tục chậm trễ ở nơi này, anh phải nhanh chóng giải quyết Yên Thực.

Ôn Văn lặng lẽ giơ cánh gà, vẫy vẫy ra hiệu với Ngô Lục Căn, Ngô Lục Căn gật đầu, kích hoạt năng lực với Yên Thực, Ôn Văn và Ngô Lục Căn liền biến mất trong tầm mắt Yên Thực.

Cùng lúc đó Ôn Văn lôi ra một cây rìu, cây rìu này là –rìu chiến bít tết!

Ôn Văn dùng xiềng xích đã bị biến thành ruột già heo quấy lấy rìu chiến bít tết, sau đó vung mạnh tới, rìu bay ra rồi đột ngột chặt đứt bắp chân Yên Thực.

Yên Thực trực tiếp ngã nhào xuống đất, khiếp sợ nhìn chân mình.

“Không có khả năng, cho dù tao không cố hết sức điều khiển thì năng lực vẫn vận chuyển, sao mày có thể tổn thương tao được chứ?”

Phải biết là cho dù là năng lực ánh sáng có sức sát thương khi sắp đụng vào người Yên Thực cũng sẽ biến thành loại thức ăn như sữa bò, vì thế khi thấy chân mình bị chém như vậy, hẳn thật sự không thể nào tin nổi.

Ôn Văn nắm lấy ruột già, rìu chiến bít tết nhanh chóng xoay tròn, chuẩn bị tấn công một lần nữa.

Trong lúc thẩm vấn Huyết Cửu Nhất, Ôn Văn đã có được toàn bộ tin tức về Yên Thực.

Điều quan trọng nhất chính là điểm yếu duy nhất trong năng lực của Yên Thực.

Điểm yếu này chính là...

Yên Thực chỉ có thể biến thứ không phải thức ăn thành thức ăn, và chỉ có thể điều khiển được thứ ăn mình biến ra, nói cách khác thức ăn bình thường miễn dịch với năng lực của Yên Thực.

Bởi vì trong chiến đấu phát hiện được nhược điểm này thì cũng rất khó lòng tìm được loại thức ăn có thể tổn thương cường giả chân tự.

Nhưng nếu sớm biết được tin tức thì tình huống sẽ khác, trong tay Ôn Văn vốn đã có rìu chiến bít tết có cả hai thuộc tính là thức ăn và vũ khí!

Chỉ cần dùng miếng bít tết này thì có thể tạo ra sát thương hiệu quả đối với Yên Thực, đồng thời xoay chuyển cuộc chiến!

Chém một hồi ở bên người Ôn Văn lại có thêm vài miếng bít tết, những miếng này chỉ là bít tết bình thường, Ôn Văn ném chúng ta chỉ vì gây hỗn loạn.

Không bao lâu sau trên người Yên Thực đã có hơn mười vết thương.

Chương 847 - Kẻ phản bội

Vài cây rìu chiến bít tết bay lượn trên không trung, không ngừng chế tạo vết thương trên người Yên Thực.

Năng lực điều khiển ngũ giác của Ngô Lục Căn làm Yên Thực không thể tiến hành phòng ngự số rìu chiến bít tết này.

Có điều ngoại trừ phát đầu tiên chặt đứt chân thì rìu chiến bít tết cũng không tạo thành sát thương mang tính quyết định.

Rìu chiến bít tết bị xiềng xích quán lấy nên bị năng lực của Yên Thực suy yếu, vì thế sức lực có chút không đủ.

Có điều thủ đoạn Ôn Văn nhắm vào Yên Thực không chỉ có mỗi rìu chiến bít tết.

Anh giậm chân một cái liền có một đồng lớn vũ khí hình thù kỳ quái xuất hiện.

Số vũ khí này là thương dài và bánh đà có răng cưa, hơn nữa đều là dùng bột chế tạo ra.

Thương dài được chế tạo từ bánh mì Pháp phiên bản cường hóa mài thành hình, mà bánh đà thì dùng bánh nướng cắt xén tạo thành.

Khi Ôn Văn biết được điểm yếu của Yến Thực, anh đã căn dặn nhóm đầu bếp của trạm thu nhận, để bọn họ chế tạo ra loại ‘thức ăn’ cứng rắn nhất.

Nhóm đầu bếp đều là cai ngục, tự nhiên không thể cãi lệnh Ôn Văn, nghiên cứu cả một ngày, dùng hơn mười túi bột mì mới làm ra được số ‘vũ khí’ này.

Về phần số thành phẩm bị lãng phí, chúng sẽ trở thành thức ăn cho đám quái vật, dù sao thì răng của chúng cũng rất tốt.

Sô thương dài và bánh đà này không có thứ nào không thể ăn, vì thành phần là thức ăn nên không bị năng lực của Yến Thực ảnh hưởng.

Có điều xét đến cùng thì chúng cũng chỉ là thức ăn mà thôi, sức chống đỡ không thể nào gánh vác nổi sức mạnh của Ôn Văn, vì thế Ôn Văn chỉ dùng chúng làm đồ dùng một lần.

Ôn Văn cầm lấy cây thương bánh mì quan sát, dùng tư thế ném lao tiêu chuẩn, nhồi hết sức lực toàn thân vào trong cây thương rồi trực tiếp ném ra ngoài.

Thương dài bay đi mang theo hai tiếng nổ tung, nửa đường đã tiêu mất phân nửa, khi đụng vào cơ thể Yến Thực thì trực tiếp phân giải thành mảnh nhỏ, nhưng sức mạnh mang theo không bị năng lực Yến Thực ảnh hưởng, trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể hắn!

“Hiệu quả thoát nhìn cũng khá ổn, vậy thì tới cây thứ hai.” Sau đó tiếng nổ tung điếc tai lại vang lên lần nữa.

Đùng!

Đùng!

Yến Thực không có năng lực điên cuồng hét lên, hắn thật sự bực bội khó chịu tới cực điểm.

Vì sao tên này lại biết điểm yếu của mình, đồng thời làm ra ứng phó nhắm vào đó?

Vì sao hắn không thể bắt được quỹ đạo tấn công?

Vì sao hắn đã mạnh như vậy rồi vẫn phải ghen khuất bại trong tay Ôn Văn?

Nhưng Yên Thực không có cơ hội tìm hiểu rõ ràng thì một cái bánh đà từ sau lưng bay tới cắt đứt cổ hấn, cơ thể trăm ngàn lỗ hồng rớt cuộc không thể chống đỡ nổi, té ngã xuống đất hóa thành tro tàn.

Một vong linh chân tự điều khiển thức ăn cuối cùng lại chết trong tay thức ăn.

Mà vong linh cấp bậc chân tự muốn sống lại thì ít nhất cũng cần bảy tám ngày.

Nương theo sự tử vong của Yên Thực, mọi thứ biến thành thức ăn bắt đầu khôi phục bình thường.

Ôn Văn thay đổi sắc mặt, vội vàng túm đầu mình nhét vào trong miệng, bắt đầu nhai nuốt, nhai không được nửa giây thì anh đã khôi phục hình người, sau đó bắt đầu phì phì phun ra mấy ngụm tóc.

Lần tới cao nguyên Thanh Tích này cũng không uổng phí, ít nhất anh cũng ném được sau khi biến thành gà chiên thì mình có mùi vị gì.

Ngô Lục Căn không làm ra hành động giống như Ôn Văn, thứ nhất hấn không phải người điên, thứ hai hấn không thích ăn rẽ cỏ tranh, thứ ba... hấn là kẻ trọc.

Ngô Lục Căn tiến tới bên cạnh Ôn Văn, nhỏ giọng nói: “Nè lão Ôn, sao ông biết mà chuẩn bị trước nhiều đồ vậy?”

“Tôi mang theo để mài răng không được à?”

“Vớ lại ai là lão Ôn chứ, ông đừng có lôi kéo làm quen, tôi với ông không quen.”

Ôn Văn không biến sắc, nhất quyết không chịu thừa nhận mình chính là Ôn Văn.

Mặt khác anh đeo mặt nạ, cho dù vẻ mặt thay đổi thì Ngô Lục Căn cũng không nhìn ra.

Ngô Lục Căn ghét bỏ nhìn Ôn Văn, hấn chỉ có chút bối rối khi vừa mới gặp Ôn Văn nên mới bị lừa thôi, sau khi đánh xong trận núi thịt ma ngữ thì đã thăm dò rõ ràng thân phận của Ôn Văn.

Có điều nếu Ôn Văn không chịu nhận thì hấn cũng lười tò mò.

Dù sao thì lúc đối phó với ve chúa, Ngô Lục Căn đã biết Ôn Văn giống như mình, cũng là một người ẩn giấu rất sâu, bằng không hẳn cũng không lập bài vị cho Ôn Văn ở Phật giáo, không phải ai cũng có được đãi ngộ này.

Ôn Văn thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ, anh biết mình có thể giấu được người siêu năng khác nhưng không thể nào giấu được Ngô Lục Căn, nhưng không thể nào thừa nhận.

Ngô Lục Căn nhìn mớ tro tụi Yên Thực biến thành, vẻ mặt tiếc nuối: “Từ khi tới cao nguyên Thanh Tích này, tôi quả thực sắp nghẹn chết rồi, kẻ địch vẫn luôn là loại vật chết này, sở trường loại bỏ mầm gieo họa của tôi không thể nào thi triển.”

Nghe xong, Ôn Văn liền tránh xa Ngô Lục Căn một chút, đám vong linh bắt tử sau khi chết sẽ hóa thành tro bụi này đúng là quá may mắn...

...

Sau khi Ôn Lệ lộ ra nụ cười quỷ dị thì Tôn Thiện Hành lập tức nhận ra không đúng.

Loại biểu cảm này rõ ràng là đang chờ xem chuyện cười của bọn họ.

Ôn Lệ có chuẩn bị hậu chiêu, hơn nữa nó còn có thể ảnh hưởng tới quyết định thắng thua, còn có thể làm đám thợ săn cảm thấy khó chịu.

Trước đó hẳn đã có thể nói ra thân phận của Tôn Thiện Hành, lẽ nào có nằm vùng...

Không đợi Tôn Thiện Hành suy nghĩ rõ ràng, Tiểu Minh Vương đứng sau Bát Trọng quay sang chỉ ngón tay về phía Bát Trọng.

Một tia sáng vàng chói mắt từ trong tay hắn phóng ra, trực tiếp từ sau lưng đâm xuyên qua vị trí trái tim Bát Trọng, năng lượng mạnh mẽ làm vết thương bốc ra mùi khét lẹt!

Sau đó lại là vài tia sáng đánh thủng nhiều lỗ trên người Bát Trọng, Bát Trọng không thể tin nổi nhìn Tiểu Minh Vương, đồng thời ngã nhào xuống đất.

Khoảnh khắc bị đánh lén, Bát Trọng dựa vào trực giác đã dời trái tim sang một chút, nhưng mặc dù vậy thì vết thương vẫn

đủ trí mạng, nếu không được cứu chữa kịp thời thì hẳn chắc chắn phải chết.

Tiểu Minh Vương cảm nhận được Bát Trọng vẫn còn hơi thở, đang muốn bắn thủng đầu Bát Trọng thì đột nhiên cười khẽ một tiếng, hóa thành một vệt sáng vàng chói lọi xuất hiện ở sau lưng đại sư Brabba.

Mà vị trí trước đó của hắn bị một cái chân to mang dép giẫm vỡ vụn.

Triệu Dũng không đuổi theo Tiểu Minh Vương, bởi vì Tiểu Minh Vương đã trốn tới bên cạnh Brabba, Triệu Dũng không am hiểu phương pháp đối phó kẻ to con như thế.

Sau đó Triệu Dũng lấy ra chút bột thuốc rắc lên người Bát Trọng, tạm thời không chế được thương tích.

Sự cố này diễn ra quá nhanh, không ai kịp ngăn cản, ánh mắt Tôn Thiện Hành nhìn Tiểu Minh Vương giống như sắp phùng ra lửa, chỉ có Ôn Lệ dùng cơ thể tàn khuyết cười ha hả không ngừng.

Về phần Elie Stuart thì không có phản ứng gì, hắn căn bản không thuộc phe nào, vì thế cũng không có cảm giác bị phản bội.

Brabba đang áp chế xích năng lượng mà Ôn Lệ phóng ra cũng nhíu mày nhìn Tiểu Minh Vương: “Tiểu Minh Vương làm vậy khác nào tuyên chiến với Hiệp Hội Thợ Săn, sao ngài lại...”

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị Tiểu Minh Vương đưa tay phóng ra một vệt ánh sáng trực tiếp bắn thủng vai, cơ thể to lớn của hắn thoáng chốc biến thành dáng vẻ bình thường.

Xiềng xích năng lượng vốn bị Brabba áp chế trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài, vị thầy tu kim thân này cho dù không mở trạng thái ‘Vô Địch’ thì sức lực cũng rất mạnh mẽ, vì thế không bị thương nặng gần chết như Bát Trọng, thế nhưng cũng mất đi phân nửa sức chiến đấu.

Brabba khụ ra máu tươi, mắt trừng sắp lòi ra ngoài, âm thanh khàn đặc gào thét.

“Tiểu Minh Vương!”

“Ngài nhập ma rồi sao?”

Chương 848 - Timur ánh sáng rực rỡ

“Nhập ma... a ha ha, ha ha ha ha!”

Tiểu Minh Vương cười càn rỡ, dưới làn da bắt đầu chảy ra ánh sáng vàng, gương mặt tuấn tú cũng biến thành dáng vẻ không thuộc về mình, cả người giống như một luồng ánh sáng vàng óng hình người.

“Đừng có dùng mớ lí lẽ mật giáo Minh Vương bọng mày để nói chuyện với tao, hai mươi tám năm qua tao đã nghe tới tai mọc kén luôn rồi.”

Brabba có chút sững sốt, hai mươi tám năm... chính là số tuổi của Tiểu Minh Vương!

Brabba nghĩ tới một vài khả năng không tốt, nhưng môi vẫn run run nói: “Ngài là con nối dòng trong mộng của Phật tổ Minh Vương, là chúa tể mật giáo vạn thế luân hồi, là thế gian...”

“Phì!”

Tiểu Minh Vương lắc mình xuất hiện trước mặt Brabba, một cước đá bay hẳn ra ngoài.

“Mày biết không, tao ghét nhất chính là cái tên Tiểu Minh Vương này!”

“Ông đây tên là Timur, là thánh linh đản sanh từ ánh sáng thần tính, Phật tổ vô tích sự kia có tư cách gì làm cha tao?”

“Nhưng...”

Brabba còn muốn nói gì đó lại bị Tiểu Minh Vương... không, là Timur đánh gãy, oán giận ngược trở lại.

“Nói đến cùng thì lúc tao vừa sinh ra, còn chưa học được ngôn ngữ của thế giới này thì bọng mày đã tự tiện xông vào nhà tao, gọi tao là Tiểu Minh Vương!”

“Cái gọi là luân hồi chuyện thế căn bản không tồn tại, chí ít thì nó không tồn tại ở thế giới này, bởi vì nó là khả năng của thần linh ở dưới trướng chủ nhân Tử Tịch Không Minh, là kỳ ngộ chỉ thuộc về một số ít may mắn!”

“Tiểu Minh Vương trong sách cổ chỉ là truyện cổ tích lừa gạt đám ngu dân, thế mà bọn mày vẫn tin!”

“Hơn nữa mày còn tự nói cho tao biết nhược điểm năng lực của mình để chứng minh lòng trung thành, đúng là ngu xuẩn cực điểm.”

Năng lực của Brabba là trung bình mỗi ngày chỉ có được một phút ‘Vô Địch’, thoát nhìn rất yếu.

Nhưng nếu một năm không dùng đặc tính Tai Biến, tích gió từng ngày một thì nó có tác dụng kéo dài liên tục ba trăm sáu mươi lăm phút, cũng tức là hẳn thật sự ‘Vô Địch’ trong một ngày, trừ phi là Tai Biến ra tay, bằng không không có người nào có thể đánh bại khi hẳn biến thân.

Nhưng hơn hai mươi năm trước, hẳn được Tiểu Minh Vương trời sinh thông tuệ và sự hiểu biết của giáo lý mật giáo Minh Vương chấn động.

Cho rằng Tiểu Minh Vương thật sự là con của thần linh, là đứa con được trời chọn trong ghi chép cổ, vì thế trong sự tín ngưỡng cuồng nhiệt, Brabba đã nói nhược điểm năng lực của mình cho Tiểu Minh Vương để bày tỏ lòng trung thành.

Lúc biến thân, trên người Brabba sẽ có một điểm liên tục di động, điểm này phải dùng phương pháp đặc biệt mới có thể dò ra, chỉ cần dùng sức mạnh tấn công vào đó thì mới giải trừ được trạng thái biến thân của Brabba.

Loại chuyện tự lộ ra nhược điểm này có vẻ rất thiếu não, nhưng đối với Brabba xem sách cổ tôn giáo làm thế giới quan thì đó chỉ là quy tắc thường lệ.

Giống như đến giờ vẫn có người liên bang xem giáo điển của Giáo Hội Sáng Thế làm gốc rễ, cố chấp cho rằng trái đất là mặt phẳng, xung quanh thế giới bị băng tuyết vô tận bao phủ.

Nếu để người như vậy nhìn thấy ‘con của Đấng’ thật thật ảo ảo tồn tại thì chuyện gì bọn họ cũng có thể làm ra được.

Nghe thấy lời Timur, Brabba sững sờ ngồi bệch dưới đất, dáng vẻ vốn có màu vàng sậm như tượng Phật dần dần nhạt đi, thế giới quan của hẳn sụp đổ.

Timur không nhìn Brabba nữa mà chuyển sang nhìn chăm chăm Ôn Lệ, ánh mắt lộ ra sự ghen tị, thậm chí là thù hận!

Hắn là một sinh linh sinh ra từ ánh sáng của đại thiên sứ, cũng có cơ hội kỳ ngộ trở thành thần như Ôn Lệ.

Nhưng ý thức thành thần của hắn đã thất bại, Trung Vị Thần Yougma dưới trướng Minh chủ đi ngang qua nơi đó, vào khoảnh khắc ý thức hắn sắp tiêu tan đã cho hắn một lựa chọn, đó chính là trở thành thuộc hạ của hắn.

Đối với Yougma thì sự tồn tại của Timur chỉ như một con kiến.

Yougma muốn hắn làm thuộc hạ chỉ vì chán ghét đại thiên sứ mà thôi, thậm chí có khả năng nghi thức thành thần của Timur thất bại chính vì bị Yougma phá hỏng.

Những chuyện này Timur đều hiểu nhưng hắn vẫn chấp nhận, đồng thời sống lại ở gần mật giáo Minh Vương, đồng thời sinh ra dị tượng.

Hắn vốn rất chống cự trở thành Tiểu Minh Vương, nhưng lúc còn nhỏ hắn không đủ sức phản kháng, sau khi lớn lên hắn phát hiện mình có thể mượn nhờ tín ngưỡng của mật giáo Minh Vương để trở thành thần, vì thế liền làm Tiểu Minh Vương.

Lúc Ôn Lệ chọn cao nguyên Thanh Tích trở thành nơi thành thần, Timur đã nhận được mệnh lệnh của Yougma, muốn hắn bằng mọi giá trợ giúp Ôn Lệ thành thần!

Vì thế Timur chỉ có thể từ bỏ khả năng thành thần của mình, phản bội Hiệp Hội Thợ Săn, giúp Ôn Lệ dọn dẹp mọi cản trở thăng cấp.

Loại hành vi này quả thực đã làm Timur bị tổn hại thật lớn, nhưng từ khi hắn lựa chọn vị đại thiên sứ kia để nhận được sự sống thì hắn đã không còn quyền từ chối.

Bởi vì Yougma cho rằng giá trị để Ôn Lệ thành thần sẽ cao hơn để Timur thành thần.

Bậc thầy chiến đấu Triệu Dũng gỡ mắt kính, chỉ Timur nói với Tôn Thiện Hành: “Giao người này cho tôi, mọi người tập trung đối phó tên tàn phế kia, trước khi tôi giải quyết xong kẻ này, ông đừng có chết.”

Tôn Thiện Hành gật đầu, hắn biết thực lực của Triệu Dũng, vì thế rất có lòng tin.

Triệu Dũng đi tới chỗ Timur, dùng tay bóp nát mắt kính, cơ thể bành trướng nứt vỡ chiếc áo sơ mi, trong mắt phùng lên ngọn lửa tức giận.

“Ô, giải quyết tao, mà có tư cách này sao?”

Mất đi công xiềng thân phận Tiểu Minh Vương, Timur càn rỡ hơn rất nhiều, hắn vốn vì thiên sứ mà ra đời, tự nhiên cũng có sự kiêu ngạo của thiên sứ.

Mà khi này giờ tay nhắc chân giải quyết hai vị chân tự cũng làm Timur tự phụ hơn.

Hắn chỉ tay về phía Triệu Dũng, phóng ra một vệt ánh sáng vàng, thế nhưng chúng bị Triệu Dũng xua tan.

Sau đó Triệu Dũng đột nhiên lao tới chỗ Triệu Dũng, không quản Timur phóng ra bao nhiêu tia sáng cũng bị Timur dễ dàng né tránh, đợi tới khi Triệu Dũng tới gần Timur thì trực tiếp dùng chân mang dép lao đá văng Timur.

“Đánh kẻ phản bội, không cần tư cách.”

Timur đứng dậy, khoe miệng trào ra một dòng máu màu vàng óng.

“Khi này là tao quá sợ ý, mà là người siêu năng lực cận chiến đúng không, mà không thể nào thắng tao được.”

“Bản thân tao chính là ánh sáng rực rỡ, tao là cảnh giới chân tự có tốc độ nhanh nhất, mà có thể chống đỡ được ánh sáng...”

Lại là một chiếc dép lao bay tới, Timur dễ dàng né tránh, nhưng khi chiếc dép vọt tới trước mắt thì hắn mới phát hiện đó chỉ là chiếc dép mà thôi.

Tiếp đó một bàn chân từ dưới đá lên đá thẳng vào cằm hắn, làm hắn bị đá bay ra ngoài.

“Không có khả năng, sao hắn có thể nhanh đến như vậy chứ...”

Timur không ý thức được, mình đã sống với tư cách Tiểu Minh Vương hai mươi tám năm, từ đó đến giờ không cần hắn

phải chiến đấu trực diện, vì thế tài năng chiến đấu đã sớm nguội lạnh.

Hơn nữa đối thủ của hắn, thực lực của Triệu Dũng không phải chân tự mạnh nhất khu Hoa phủ, nhưng quả thực là người am hiểu đánh nhau nhất!

Chương 849 - Chương 849: Trực giác chiến đấu

Timur lắc mình ra xa vài trăm mét, sợ hãi nhìn Triệu Dũng, phần cằm bị đá lún vào trong xương sọ, phần dưới cùng của gương mặt chính là hai hàm răng, thoát nhìn có chút mới lạ.

Có điều bởi vì hình thức sinh mạng của hắn khác với nhân loại bình thường nên chỉ bị chút tổn thương, không vì thế mà tử vong.

Sau khi bị đánh trúng hai lần thì không dám tiếp cận Triệu Dũng, lòng tự tin có được từ việc đánh lén Bát Trọng và Brabba đã tan sạch không còn sót lại chút gì.

“Bình tĩnh lại, dựa vào tốc độ của mình thì có thể đánh một cú rồi rời đi, không nên bị hắn bắt được...”

Timur hít sâu một hơi, cơ thể hóa thành một vệt ánh sáng vàng, đầu tiên là tới lui xung quanh vài lần, xác định phản ứng của đối phương không đuổi kịp tốc độ của mình mới từ phía sau tập kích.

Tay Timur đã sắp đâm thủng gáy Triệu Dũng, nhưng hai chân Triệu Dũng di động liên tục, lách người né tránh cú đâm của Timur, đồng thời thúc khuỷu tay ra sau trực tiếp nện vào mặt Timur.

Timur vốn đẹp trai như thánh linh, dính phải đòn này thì phần đầu giống như bí đỏ bị đập bể, làm người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Có điều cằm bị đánh văng ra làm gương mặt Timur trông hoàn chỉnh một chút.

Sau đó Triệu Dũng quay lại đập một phát vào ngực Timur, nhưng bị Timur kịp thời trốn thoát, chỉ là lồng ngực vẫn lưu lại

dấu chân sâu hoắm.

Lần này Timur không dám tùy tiện tiếp cận, người đàn ông này không thích hợp, quá không thích hợp!

Rõ ràng tốc độ cũng không nhanh, chiêu thức cũng chẳng tinh diệu, nhưng mỗi lần tiếp cận sẽ bị hấn đánh trúng một cách kỳ lạ!

Mà đòn tấn công từ xa thì đều bị người này tránh né hoặc đánh tan.

Ôn Lệ nhìn về phía Timur, vẻ mặt giễu cợt.

Sở dĩ Ôn Lệ chọn Thiên Trụ Phong làm sân chơi, ngoại trừ vắng vẻ và suy yếu sức mạnh của Hiệp Hội Thợ Săn, nguyên nhân lớn hơn là vì có Timur tồn tại.

Nhưng khi giao tiếp với Timur, Ôn Lệ đã nhận ra lòng căm hận, không cam lòng và tự cho mình là siêu phàm của Timur.

Nếu năng lực của Timur có thể chấn động Ôn Lệ, Ôn Lệ không ngại mang theo hấn trở về hành tinh Tử Triệu.

Nhưng hiện giờ xem ra, chút cảm xúc đó của Timur chỉ là lòng ghen tỵ của một kẻ không có năng lực, vậy thì lợi dụng xong ở nơi này thì bỏ hấn lại.

Có điều Triệu Dũng kia...

Thực lực của người này nằm ngoài dự kiến của Ôn Lệ, mà ngay cả chính hấn cũng không hiểu được Triệu Dũng làm sao có thể dễ dàng đánh Timur như thế.

Nhìn động tác lưu loát thì hình như Triệu Dũng đã sớm biết được phản ứng của Timur, vì thế đã chuẩn bị sẵn xem tấn công như thế nào thì tốt.

Đối với linh khí thượng phẩm mà nói, chiến đấu không phải đánh qua đánh lại, mà là tao đánh tao đánh tao đánh...

Trong lúc Ôn Lệ suy nghĩ về năng lực của Triệu Dũng, Tôn Thiện Hành cũng không ngừng tay, bắt đầu liên tiếp tấn công làm Ôn Lệ không thể hồi phục thương tích.

Hơn nữa máu độc của Elie Stuart cũng làm trạng thái của Ôn Lệ bị suy giảm.

Tôn Thiệu Hành tấn công vẫn duy trì tiết tấu rất tốt, hẳn rất có lòng tin với Triệu Dũng, để Triệu Dũng đi đối phó Timur thì chỉ có hai kết quả.

Nếu Timur cứ nhất định phải đánh với Triệu Dũng, vậy hẳn sẽ bị Triệu Dũng hành tới chết.

Nếu Timur lựa chọn trốn thoát, quả thực Triệu Dũng không thể nào đuổi kịp, nhưng như thế thì Triệu Dũng có thể rảnh tay đối phó Ôn Lệ.

Lại nói tiếp, đừng thấy đáng vẻ Triệu Dũng trông như bậc cha chú của Tôn Thiệu Hành, kỳ thực Triệu Dũng là thợ săn do Tôn Thiệu Hành khám phá ra.

Từ nhỏ Triệu Dũng đã có dáng vẻ còi cọc, lúc học trung học thì trông còn ốm yếu hơn cả cụ ông thích ngồi đánh cờ.

Mà đám trẻ con tam quan chưa trưởng thành, hoặc là trời sinh đã thế, hoặc là nhân tố giáo dục, hoặc ít nhiều cũng không có ác ý chủ quan.

Loại ác ý này bình thường sẽ không tạo thành hiệu quả nghiêm trọng, nhưng điều khủng bố nhất là kẻ làm ác lại không cảm thấy đó là ác.

Vì thế khi trong quần thể đám trẻ con xuất hiện một người như Triệu Dũng, Triệu Dũng liền trở thành đối tượng tốt nhất để bắt nạt.

Trong cái nhìn khác thường đó, Triệu Dũng nhẫn nhịn bảo sao nghe vậy tới cấp ba.

Mãi đến một ngày, Triệu Dũng tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe thì phát hiện mình đã không còn sống được bao lâu nữa.

Triệu Dũng có dáng vẻ ông cụ như vậy là vì một loại bệnh hiếm thấy, có thể sống tới cấp ba đã là kỳ tích, với trạng thái tình huống cơ thể này thì cao lắm chỉ có thể sống thêm một tháng.

Sau khi biết tin dữ này, Triệu Dũng liền biến thành người khác, vốn là ai cũng có thể bắt nạt hẳn, thành bây giờ ai bắt nạt hẳn, hẳn sẽ liều mạng với người đó.

Nuôi chó không buộc dây, còn để chó hù dọa người? Vậy Triệu Dũng sẽ trực tiếp làm thịt con chó!

Đũa dai rút ghế ngồi của Triệu Dũng? Triệu Dũng sẽ trực tiếp dùng cái ghế đó đập vào người đối phương!

Đối phương xì xào chỉ chỉ trỏ trỏ? Vậy Triệu Dũng sẽ cầm gậy mà ‘chỉ chỉ trỏ trỏ’ đối phương.

Người bình thường dám làm như vậy, không quản có mắc bệnh nan y hay không thì cũng không sống được bao nhiêu ngày.

Nhưng trong quá trình này Triệu Dũng phát hiện mình có một thiên phú không tầm thường trong sự kiện này.

Khi người khác dùng nắm đấm đánh hấn, hấn theo bản năng biết nên làm thế nào né tránh mà ít tổn sức nhất, đồng thời cũng biết nên làm phản công để nhanh chóng phế bỏ kẻ địch.

Thậm chí sau đó Triệu Dũng nhìn thấy cái bàn chải trong nhà vệ sinh thì trong đầu nháy mắt xuất hiện tám phương pháp dùng nó để giết người, hơn nữa còn có thể sử dụng ra đời thực!

Triệu Dũng liều mạng trở thành bá chủ trong trường.

Từ bạn học cao to cường tráng trong trường tới đám con buôn bất lương bên đường, thậm chí cả tay tằm của thế lực ngầm... không có kẻ nào hấn không đánh được!

Thậm chí cuối cùng một học sinh cấp ba ma ốm như Triệu Dũng đã chọn tới nơi có băng nhóm xã hội đen lớn nhất, tên đại ca thân là người siêu năng vẫn bị Triệu Dũng treo lên đánh tơi tả.

Hiện tượng khác thường này rốt cuộc cũng làm Hiệp Hội Thợ Săn chú ý, vì thế Triệu Dũng đã trở thành thợ săn.

Về phần căn bệnh nan y, theo thực lực của hấn ngày càng mạnh thì căn bệnh đã nhẹ đi, thậm chí còn trực tiếp biến mất không thấy nữa.

Chẳng qua đáng về ông cụ của hấn thì không có cách nào thay đổi.

Sau đó Triệu Dũng lăn lộn ở Hiệp Hội Thợ Săn vài năm, trưởng thành thành một người siêu năng cảnh giới chân tự, đồng thời có rất ít người biết được cực hạn của hấn là đâu.

Rất nhiều người suy đoán năng lực của Triệu Dũng nghịch thiên cỡ nào, ví dụ thông qua biết trước tương lai để biết chiêu thức của đối phương, hoặc là trực tiếp nhìn thấu điểm yếu của đối phương.

Nhưng thực ra năng lực của Triệu Dũng chỉ có một, đó chính là trực giác chiến đấu mà tất cả người siêu năng đều có.

Chẳng qua Triệu Dũng đã cường hóa năng lực này tới cực hạn!

Sau khi đạt tới trình độ chân tự, Triệu Dũng thậm chí có thể dựa vào trực giác trực tiếp ‘thấy’ được đối phương sắp tấn công như thế nào.

Đối với người có động tác tấn công thô bạo đơn giản như Timur thì ngay từ lần đầu tiên Triệu Dũng nhìn thấy Timur, Triệu Dũng đã đánh Timur một loạt chiêu ở trong đầu rồi.

Timur muốn trốn, nhưng hắn không thể chọn lựa trốn đi.

Hắn không thể phản kháng Yougma, vì thế cho dù liều mạng thì Timur cũng phải đánh bại kẻ địch trước mặt!

Vì vậy... Timur giống như nhân vật trò chơi bị kẹt trong góc tường, chỉ có thể bị Triệu Dũng đánh tới tấp.

Chương 850 - Trời đất chấn động

Timur bị treo lên đánh, Ôn Lệ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Đòn tấn công của Bát Trọng đã trực tiếp đánh nát một phần tư cơ thể hắn, mà đòn tấn công của Tôn Thiện Hành và Elie Stuart làm hắn không có thời gian an tâm hồi phục, vì thế trạng thái ngày một yếu đi.

Tôn Thiện Hành có kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, nhìn thấy dáng vẻ của Ôn Lệ liền biết hắn sắp chịu không nổi, chuẩn bị sẵn sàng rút long đầu đao chém Ôn Lệ một phát cuối cùng bất cứ lúc nào.

Nhưng vào lúc này Ôn Lệ đột nhiên cười phá lên như điên, nụ cười rất can rỡ, sức mạnh màu máu bùng nổ tạm thời ép lui nhóm Tôn Thiện Hành, nhưng như thế cũng làm Ôn Lệ càng suy yếu hơn.

“Mày đã tới rồi, rút cuộc mày đã tới rồi!”

“Tao đã ở đây chờ mày quá lâu rồi...”

Ôn Lệ vừa dứt lời thì Ôn Văn cũng túm theo Sở Vĩ nhảy tới gần chiến trường, anh sợ ba thanh trát đao không thể giết chết được Ôn Lệ nên đã túm Sở Vĩ theo để đảm bảo.

Ngô Lục Căn và hai thợ săn áo rồng cũng nhanh chóng tiến tới bên cạnh Ôn Văn.

Hai thợ săn kia thấy Ôn Lệ thì trong mắt hiện ra chút kính sợ, thế nhưng vẫn nghiêm túc đi theo bên cạnh Ôn Văn.

Không có ai nghĩ rằng hai người này xuất hiện ở đây là có gì không đúng.

Nháy mắt nhìn thấy Ôn Văn, trong lòng Ôn Văn xuất hiện cảm giác kỳ lạ, giống như anh có thể cảm nhận được tâm tư của Ôn Lệ, mừng như điên, hung ác, tàn nhẫn, kiêu ngạo và tự tin nắm chắc thắng lợi trong tay...

Ôn Văn tin tưởng Ôn Lệ cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của anh, bởi vì bọn họ vốn chỉ là một người có tính cách khác biệt.

Những tâm trạng khác thì có khác biệt, nhưng tự tin thì hai người đều có!

Ôn Lệ hất tóc một chút, nhóm Tôn Thiện Hành không dám tùy tiện tiếp cận, dù sao thì phe mình cũng đã tới hỗ trợ, đánh giết Ôn Lệ cũng không cần nôn nóng, vì thế chiến trường rơi vào phút an tĩnh ngắn ngủi.

Ah, cũng không phải hoàn toàn an tĩnh, Timur đang bị đánh đấm túi bụi.

Ôn Lệ nhìn một vòng, sau đó cười quái dị: “Nếu mục tiêu của tao đã tới, vậy thì không cần phải tiếp tục dây dưa với bọn mày.”

Nói xong hất búng tay một cái, sau đó mảnh dấy tằm tối này bắt đầu chấn động kịch liệt.

...

Trên thảo nguyên mênh mông, một đội ngũ chật vật tiến tới trước.

Đội ngũ này có vài chục người, nam nữ già trẻ có đủ, không ít người có vẻ mặt xanh xao, nhưng được người bên cạnh nâng đỡ nên miễn cưỡng vẫn có thể kiên trì.

Đây chính là đội ngũ chạy nạn khỏi Cam Triết Tự hôm trước.

Người ở lại Cam Triết Tự có kết cục thế nào bọn họ không biết, nhưng mấy ngày nay một đường đi tới bọn họ đã giảm quân số hơn hai mươi người.

Nếu ở lại Cam Triết Tự thì bọn họ không cần bốn ba cục khổ, cũng không cần mạo hiểm tử vong bất cứ khi nào.

Nhưng tất cả đều đáng giá, theo lời vị ‘Hắc Thập Tự’ kia thì bọn họ chỉ còn không tới một giờ lộ trình là có thể rời khỏi khu vực vong linh hoành hành này.

Một khi rời khỏi lĩnh vực tối tăm thì bọn họ sẽ có được tự do, có thể trở về cuộc sống cũ.

Chỉ còn một khoảng nữa là chân chính được giải thoát, vẫn còn một ngọn núi lớn vắt ngang trước mặt, một con vong linh đầu trọc vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt hung ác ở phía trước đội ngũ tiến tới.

Con vong linh này thân cao năm mét, cơ bắp lộ rõ trên làn da màu xám, trên người mặc áo giáp đồng nát.

Trong đội có người từng gặp vong linh này, cơ thể mạnh mẽ, thậm chí có thể đối đầu chính diện với xe tăng, không ít người lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Đứng trước hết là một người đàn ông mọc đầy râu ria nhưng vẻ mặt rất kiên nghị, người này chính là Tô Nặc đã thức tỉnh năng lực ở Cam Triết Tự.

Tay phải của Tô Nặc cấp tốc kim loại hóa, biến thành cánh tay kim loại có tạo hình cực ngẫu, họng pháo trong lòng bàn tay chia về phía vong linh màu xanh.

Tuy Tô Nặc đã thức tỉnh khả năng, nhưng năng lực của hắn có lực sát thương rất mạnh mẽ, trong tình huống bình thường thì có thể đánh bại vong linh này.

Nhưng bắt đầu từ hôm qua, ba vị cường giả chịu trách nhiệm hộ tống bọn họ rời khỏi cao nguyên Thanh Tích nghe thấy lời

triệu hồi từ phương xa, hai vị đã trực tiếp rời đi, chỉ còn lại một vị trong đội ngũ.

Khi đó cũng chỉ còn một ngày là sẽ thật sự rời khỏi cao nguyên Thanh Tích, vì thế độ nguy hiểm cũng không tính là lớn.

Vị nữ sĩ kia ở lại tên là Hồ Âu Lăng, có thể biến thành hồ ly to lớn, rất hung ác đáng sợ.

Nhưng trên đường cô vẫn luôn thử dụ dỗ Tô Nặc.

Loại xinh đẹp và mê hoặc cực hạn này làm Tô Nặc không chống đỡ nổi, nếu không phải anh vừa trải qua cảm giác đau thương vì mất vợ, hơn nữa Hồ Âu Lăng cũng ngừng lại đúng lúc, bằng không hẳn thật sự không kiềm được.

Vì thế Tô Nặc vẫn luôn cung kính lánh xa Hồ Âu Lăng, nhưng bốn giờ trước đội ngũ gặp phải một con quái vật mạnh mẽ.

Hồ Âu Lăng nhìn thấy con quái vật kia liền dứt khoát lao lên chém giết, cuối cùng tuy thành công giết chết vong linh nhưng vị nữ sĩ này cũng biến thành một con cáo nhỏ, không còn năng lực chiến đấu, lúc này đang nằm trong áo Tô Nặc dưỡng thương.

Vì thế trong vòng bốn tiếng này, nếu gặp quái vật thì sẽ do Tô Nặc giải quyết.

Năng lượng trong cơ thể Tô Nặc còn không nhiều, khẩu pháo ở tay chỉ có thể bắn một phát, nếu không thể đánh bại con vong linh này thì tất cả mọi người đều phải chết ở đây.

Nếu là trước khi xảy ra sự kiện Cam Triết Tự, có lẽ Tô Nặc sẽ bỏ lại những người khác tự mình chạy trốn, nhưng bây giờ hẳn cảm hận vong linh thấu xương, hơn nữa đây là thử thách cho vận mệnh sau này của hắn.

Vì thế Tô Nặc chẳng những không lui lại phía sau, ngược lại còn nghênh đón con quái vật màu xanh kia.

Chỉ còn lại một phát đạn pháo, phải bắn trúng vào đầu mới có thể đảm bảo giết chết quái vật, vì thế Tô Nặc lựa chọn cận chiến dây dưa với quái vật, ở khoảng cách chắc chắn nã pháo tiêu diệt!

Tô Nặc vốn có chút cơ sở chiến đấu cận chiến từ trước, sau khi trở thành người siêu năng thì thể chất cũng được cường hóa, vì thế đánh cận chiến với con quái vật này cũng không phải chỉ có đường chết.

Nhưng trước đó thật sự đã bị thương quá nặng, sau khi tránh né vài đòn tấn công, Tô Nặc đã bắt đầu không xong, hơn nữa hắn còn không tìm được cơ hội để giết chết con quái vật này.

Mặt khác quái vật này tuy tốc độ không nhanh nhưng sức mạnh thì lại quá khoa trương, nắm tay nện xuống đất một cái sẽ tạo thành một cái hố to, nếu Tô Nặc bị nắm tay đó đập trúng thì cơ thể có lẽ sẽ trực tiếp nát vụn.

Nhóm người trốn chạy căng thẳng nhìn cuộc chiến, một khi Tô Nặc bị đánh chết thì bọn họ sẽ lập tức trốn thoát theo các phương hướng.

Dù sao thì dựa theo cách nói của Tô Nặc, nơi này cách biên giới lĩnh vực tối tăm đã không còn xa, cho dù quái vật mạnh mẽ cỡ nào, nếu bọn nó phân tán thì cũng có cơ hội rất lớn có thể chạy thoát khỏi nơi này.

Tất nhiên Tô Nặc chiến thắng vẫn là tốt nhất, có người siêu năng bảo vệ, tỷ lệ sống sót sẽ càng lớn hơn.

Tô Nặc cắn chặt răng, hắn nhất định phải nổ súng, cho dù phát đạn pháo này không đánh trúng thì vẫn phải bắn.

Cho dù ý chí cứng cỏi cỡ nào thì sức mạnh của con người chung quy cũng có giới hạn.

Sức lực của Tô Nặc chỉ còn có thể tránh né được hai lần, nếu bây giờ không ra tay thì hắn sẽ biến thành một đồng thịt vụn.

Con hồ ly nhỏ ở trong áo chột xao động, có xu thế phát động sức mạnh bất cứ lúc nào, nhưng Tô Nặc không cảm nhận được, bởi vì toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung vào con quái vật trước mặt.

Nhưng đúng vào lúc này, toàn bộ lĩnh vực tối tăm giống như đột nhiên yên tĩnh, sau đó bắt đầu kịch liệt chấn động!

Chương 851 - Bệnh viện tâm thần tái hiện

Lĩnh vực tối tăm chấn động kịch liệt, giống như đang tiến hành động tác mạnh gì đó, sau đó thì chợt bình tĩnh lại.

Quá trình thoát nhìn phức tạp huyền ảo nhưng kỳ thực chỉ là một chớp mắt.

Sau đó một vệt màn sáng lướt qua người mọi người rồi biến mất ở phía chân trời.

Sau khi nó lướt qua, cỏ xanh biến thành màu xanh biếc, bầu trời khôi phục trong xanh, hết thảy màu sắc trở nên rực rỡ, thoáng chốc từ phong cách quý dị biến thành phong cách quảng cáo du lịch.

Đám người hiểu rằng, điều này đại biểu thế giới của bọn họ đã khôi phục bình thường!

Sau khi thế giới khôi phục bình thường, cơ thể vong linh đầu trọc kia chợt cứng ngắc, sau đó trên người bốc ra khói đen cuộn cuộn vọt thẳng lên chân trời, so với khói báo động còn nổi bật hơn, trên cao nguyên có thể nhìn thấy vô số cột khói như vậy.

Đôi mắt Tô Nặc sáng lên, hẳn cảm nhận được động tác của tên trọc này dừng lại, vì thế liền nhân cơ hội nả một phát đạn pháo.

Vì đề phòng ngoài ý muốn, sợ rằng uy lực của pháo không đủ nên Tô Nặc không bắn vào phần đầu cứng rắn mà chọn bắn vào cổ, sau tiếng vang thật lớn, vong linh đầu trọc trực tiếp bay ra ngoài, sau đó thờ hỏn hển nhìn chăm chăm xác vong linh đầu trọc.

Căn cứ theo kinh nghiệm chiến đấu suốt quảng đường này, đám quái vật này cho dù không có đầu cũng chưa chắc sẽ chết.

Có điều lúc này vong linh đầu trọc chết xong thì không hề xuất hiện dị dạng, chết rất dứt khoát, hơn nữa trên người tỏa ra làn khói đặc không chỉ nhiều gấp mười mà còn nhanh chóng biến mất trong không khí.

Cảm thấy quái vật đã chết, nhóm người được Tô Nặc bảo vệ đồng loạt thở phào một hơi.

Có cười to không ngừng, có nằm dưới đất không muốn động, có ôm nhau khóc ròng, nhưng rất ít người quan tâm với Tô

Nặc vừa trải qua một trận kịch chiến.

Bởi vì hiện giờ không gian kỳ quái biến mất, bọn họ đã có được an toàn, dĩ nhiên không cần Tô Nặc bảo vệ nữa.

Tô Nặc ôm cánh tay đau nhức, không có ý nghĩ gì với chuyện này.

Đây chỉ là chuyện thường tình của con người, hẳn cũng không muốn lớn lối làm gì.

Một cánh tay mềm mại nắm lấy tay Tô Nặc, mùi hương ngọt ngào tràn vào mũi làm đau đớn của Tô Nặc thả lỏng một chút.

Xoay người nhìn lại, Tô Nặc nhìn thấy Hồ Ấu Lăng vịn tay mình, mỉm cười nhìn hắn.

“Cậu hợp cách.”

“Hợp cách?”

Đôi lại là lúc bình thường, nếu bị Hồ Ấu Lăng tiếp cận như vậy thì Tô Nặc nhất định đã xấu hổ tới mức tim đập thình thịch không ngừng, nhưng bây giờ Tô Nặc chỉ nhếch môi cười, sau đó trực tiếp ngất xỉu trong lòng Hồ Ấu Lăng.

Hồ Ấu Lăng vỗ nhẹ lưng Tô Nặc, đôi mắt hồ ly lóng lánh cong thành ánh trăng.

Con quái vật mà đội ngũ đã gặp mấy giờ trước quả thực rất mạnh mẽ, nhưng cao lắm chỉ là đạt tới gần cấp Tai Nạn mà thôi, căn bản không phải đối thủ của Hồ Ấu Lăng.

Sau khi giải quyết vong linh xong, cô nàng liền giả vờ suy yếu rồi biến thành hồ ly nhỏ trốn trong lòng Tô Nặc, quan sát phản ứng của hắn.

Đây là mệnh lệnh của Ôn Văn, anh muốn xem trong tình huống như vậy thì Tô Nặc sẽ làm ra lựa chọn như thế nào, dùng nó để nhận định hắn có tư cách trở thành nhân viên thu nhận hay không.

Tất nhiên, hợp cách yêu cầu cũng không phải muốn xem Tô Nặc liều mạng với vong linh.

Chỉ cần sau khi Hồ Ấu Lăng yếu đi, tâm trạng của Tô Nặc không trở nên cực đoan, không xem người thường như cỏ rác, nhớ được lời hứa của bản thân thì đã hợp cách rồi.

Mà đoạn đường đào vong này coi như phần chuẩn bị cho hướng phát triển hình thức cốt truyện trong mê cung gương của Ôn Văn.

Hình thức cốt truyện không có khả năng giống như vậy, bởi vì phạm vi của mê cung gương không đủ lớn, nhưng có thể tham khảo một chút từ lần trốn chạy này.

Có điều lựa chọn cuối cùng của Tô Nặc làm Hồ Ấu Lăng cảm thấy anh chàng này rất có mùi vị đàn ông, vì thế cô nàng quyết định sẽ nói tốt vài câu với Ôn Văn để giúp Tô Nặc.

Tất cả đàn ông ưu tú chất lượng đều làm Hồ Ấu Lăng say mê.

Ừm... ngồi trong lòng mà vẫn không loạn thì không tính.

...

Tiếng búng tay vang lên, chỉ qua vài giây thì nhóm người đã nhìn thấy lĩnh vực tối tăm nhanh chóng rút lại, cuối cùng biến mất trong cơ thể Ôn Lệ.

Nhìn động tác của Ôn Lệ, Ôn Văn có chút sững sốt, sao thẳng nhãi này lại búng tay chứ, lẽ nào vì mô phỏng theo anh?

Đối mặt với trời đất sáng ngời, nhóm người có chút không rõ tình huống cho lắm, lĩnh vực tối tăm biến mất tất nhiên là chuyện tốt đối với Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng chuyện tốt này do kẻ địch chủ động làm ra thì tình huống có lẽ rất khác.

Sau đó Ôn Lệ chỉ ngón tay về phía Ôn Văn, bên chân Ôn Văn đột nhiên xuất hiện một nguồn suối đường kính mười mấy mét, tình huống bên trong tương tự với lĩnh vực tối tăm, hơn nữa nó còn chộp cả người bên cạnh Ôn Văn vào bên trong.

Sau đó xiềng xích năng lượng đỏ ngòm phun ra phong tỏa xung quanh Ôn Văn, khoảnh khắc cuối cùng khi xiềng xích khép lại, một người đàn ông mắt đỏ đeo khăn đội đầu theo khe hở chui vào.

Người đàn ông mắt đỏ này chính là thực tập sinh Vương Đa Bảo đi theo bên cạnh Tôn Thiện Hành.

Ôn Văn thử dịch chuyển tức thời ra ngoài nhưng lập tức phát hiện, trong không gian bị phong tỏa này không phải anh không ra được, chỉ là khẳng định cần tốn chút thời gian.

Sau đó Ôn Văn nhìn về phía Vương Đa Bảo, thực lực của tên nhóc này không mạnh, sao lại muốn chui vào đây, lẽ nào cậu ta biết trong này rốt cuộc là chuyện gì?

Không đợi Ôn Văn kịp hiểu rõ ràng thì Ôn Lệ lại búng tay thêm cái nữa, trước đó lĩnh vực tối tăm bị thu lại, mà lần này là bị thả ra!

Tốc độ màn sáng rất nhanh, cho dù là nhóm Tôn Thiện Hành cũng không kịp phản ứng.

Không quản là người siêu năng chiến đấu ở gần đó hay người bị thương nằm dưới đất, khi bị màn sáng chạm vào thì cơ thể sẽ đột ngột biến mất.

Sau khi màn sáng hoàn toàn khuếch tán, ngoại trừ mấy người ở gần Ôn Văn thì chỉ còn lại vong linh ở cùng trận doanh với Ôn Lệ và Timur.

Sau đó Ôn Lệ xua tay, xiềng xích năng lượng vây quanh Ôn Văn biến mất không thấy đâu nữa.

Ôn Lệ cười gằn nhìn về phía Ôn Văn: “Bây giờ sẽ không có kẻ quấy rối chúng ta nữa rồi, mọi thứ nên tới thời điểm chấm dứt rồi.”

“Bọn họ thế nào?” Một màn khi nãy rất giống Ôn Lệ chỉ cần búng tay một cái đã nháy mắt giết chết nhóm Tôn Thiện Hành, điều này làm Ôn Văn cảm thấy áp lực rất lớn.

Ôn Lệ cười he he: “Đừng lo lắng, tao chỉ bài xích bọn chúng ra khỏi lĩnh vực Không Minh mà thôi, tao không muốn chuyện của chúng ta bị nhiều người ngoài quấy rối như vậy.”

Theo lời của Ôn Lệ, cảnh vật xung quanh bắt đầu xảy ra thay đổi.

Ánh trắng màu đỏ chiếu rọi lên tường, sàn nhà đầy vết rạn và những căn phòng làm người ta ớn lạnh....

Nơi này đột nhiên biến thành hình dạng ban đầu của bệnh viện tâm thần, chỉ là bệnh viện này có vẻ đã được phóng đại hơn mười lần, trăm lần, bao phủ toàn bộ khu vực gần Thiên Trụ Sơn.

“Lĩnh vực Không Minh này chính là một trong những phần thưởng khi hoàn thành khảo nghiệm của chúa tể.”

“Mà lĩnh vực tối tăm bao phủ toàn bộ cao nguyên Thanh Tích là vì ta đã nhờ Yougma đại nhân cưỡng chế phóng đại lĩnh vực mà thôi, hiện giờ ta đã rút nó về hình dáng vốn có, những kẻ kia đương nhiên bị bài xích ra ngoài.”

“Lại nói tiếp thì thế giới này và thế giới khác không có gì khác nhau, nhưng muốn tiến vào thì rất khó.”

“Cho dù Yougma đại nhân đưa tao vào thì bản thân tao cũng chỉ có thể hoạt động trong phạm vi lĩnh vực.

“Bằng không tao đâu cần phải bỏ ra nhiều công sức như vậy chỉ vì muốn dẫn dụ mày tới chứ...”

“Vì thế đừng phí phạm công sức của tao, kết thúc hết thủy đi nào... Ôn Văn!”

Chương 852 - Ôn Lệ tự sát?

Ôn Văn!

Sở Vĩ kinh dị nhìn Ôn Văn, hắn và người đeo mặt nạ kỳ dị này đã ở chung mấy ngày rồi thế mà không hề nhận ra đây chính là người anh em tốt Ôn Văn của mình!

Đúng vậy, trong mắt Sở Vĩ thì Ôn Văn chính là anh em tốt.

Ít nhất thì quan hệ thân thiết hơn so với những thợ săn khác.

Khó trách dọc theo đường đi Ôn Văn vẫn luôn vô tình cô ý tiếp cận, thì ra là vì thế.

Vương Đa Bảo thì thoáng có chút kinh ngạc, hắn từng nghe nói tới thợ săn số một Ôn Văn này, nhưng dù sao cũng chưa từng tiếp xúc, vì thế cũng không có cảm giác gì.

Mà hai thợ săn áo rộng bình thường thì càng không biết Ôn Văn là ai, mục tiêu nhiệm vụ của bọn họ là Ôn Lệ!

Ôn Văn gỡ mặt nạ ra, lộ ra mặt của mình.

Đã bị Ôn Lệ nhận ra thân phận nên Ôn Văn cũng không cần phải giấu giếm nữa.

Nghe xong lời nói của Ôn Lệ, một vài nghi hoặc của Ôn Văn đã được giải đáp.

Nếu Ôn Lê chỉ có thể hoạt động trong một phạm vi nhỏ ở thế giới hiện thực thì rất nhiều chuyện đều rõ ràng.

Vì sao Ôn Lê lại thông qua núi thịt ma ngữ để gọi mình, vì sao Ôn Lê không tự mình tìm Ôn Văn...

Chẳng qua khi Tuân Anh từng tới đây xử lý quái vật, Ôn Lê làm sao thoát được?

Có lẽ hẳn có phương pháp ẩn núp đặc biệt, cũng có thể nguy trang thành quái vật nhỏ yếu trực tiếp bị nghiền nát....

Ôn Lê cảm khái nhìn Ôn Văn, muốn dẫn dụ Ôn Văn tới nơi này cũng không dễ dàng gì.

Không thể vạch trần thân phận Ôn Văn, còn phải gửi đủ tin tức, tạo ra đủ biểu hiện giả dối để Ôn Văn tin rằng có thể giải quyết hẳn, đồng thời cũng tạo ra biểu hiện giả dối rằng hẳn muốn trở thành Thần ở nơi này, để Ôn Văn không nghĩ tới khả năng đây là một cái bẫy.

Nói chung chỉ cần quá trình có chút sai lầm thì Ôn Văn sẽ không xuất hiện ở nơi này.

Hắn biểu hiện quá mạnh mẽ, bày mưu kế quá kỹ càng, cũng không có lý do để hắn xuất hiện ở nơi này thì Ôn Văn sẽ không tới.

Biểu hiện quá yếu, hoàn toàn không có dấu vết nhắm vào Ôn Văn, ý nghĩa xuất hiện ở nơi này không rõ ràng thì Ôn Văn cũng sẽ không tới.

Thậm chí mới vừa nãy khi bị nhóm Tôn Thiện Hành vây đánh, nếu Ôn Văn xuất hiện chậm vài phút thì Ôn Lê thật sự đã có nguy hiểm tính mạng...

Có điều nếu hiện giờ Ôn Văn đã xuất hiện ở đây thì tất cả mưu tính trước đó đều đáng giá.

“Thoạt nhìn tâm tình của mày có vẻ không tệ.” Ôn Văn nhíu mày nhìn Ôn Lê, anh ghét cảm giác sự việc thoát khỏi phạm vi không chế của mình.

Ôn Lê cười he he: “Từ khi mày xuất hiện ở nơi này, kết quả đã quyết định có thể giải quyết được chương ngại vật là mày, tâm trạng của tao đương nhiên rất tốt.”

“Thật ra pho tượng gì đó, thu thập năng lực gì đó, tất cả những thứ đó đều không có ý nghĩa.”

“Sự cản trở duy nhất để tao vượt qua giới hạn trở thành thần chính là mây.”

“Ở trên số phận thì chúng ta là một cá thể chặt chẽ không thể tách rời, đồng thời chúng ta lại là hai cá thể độc lập bình đẳng.”

“Bình thường chúng ta có thể không can thiệp vào chuyện của nhau, có trải nghiệm của riêng mình, nhưng thần linh khác với những thứ khác, một khi vượt qua giới hạn thì thần linh sẽ theo vận mệnh mà gia tăng, hoàn toàn biến thành sinh vật ở một tầng khác.”

“Nói cách khác, tao muốn trở thành thần thì phải dẫn theo người có dính líu vận mệnh là mây cùng trở thành thần!”

“Mà mây thì hiện giờ quá yếu, có mây kéo chân thì tao căn bản không thể nào thành công, vì thế tao lựa chọn... giải quyết mây, như vậy tao sẽ càng hoàn chỉnh hơn, cũng có thể lấy lại thứ thuộc về tao!”

“Mây sẽ thành chất dinh dưỡng để tao bay lên trời, trở thành thần linh!”

“Làm sao mây biết tao muốn phóng mây lên trời?”

Kiếm Huyết Hà rời vỏ, dòng sông màu máu lặng yên chảy xuôi, sợi xích màu đen khuếch tán sau lưng Ôn Văn, năng lượng đen kịt giống như ngọn lửa hùng hực, cả người Ôn Văn giống như Ma Thần giáng thế.

Sau đó một chiêu Tâm Ý Thần Kiếm dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp chém ra.

Không, không chỉ một kiếm, là ba kiếm liên tục!

Đây là chiêu thức mạnh nhất mà Ôn Văn có thể dùng hiện giờ, trạng thái của Ôn Lệ làm anh cảm thấy có chút không đúng, vì thế vừa ra tay anh đã tung sát chiêu.

Ôn Văn sẽ không chậm chạp dò xét Ôn Lệ, nhanh chóng giết chết hắn mới là quyết định chuẩn xác, bằng không không biết tên Ôn Lệ này còn có âm mưu quỷ kế gì.

Uy lực của Tâm Ý Thần Kiếm, cho dù là ở cấp bậc chân tự thì cũng là tầng cao nhất, liên tiếp ba kiếm cộng thêm đột nhiên tập kích, mức độ đe dọa so với một quyền của Bát Trọng còn mạnh hơn nhiều lần.

Ôn Lệ dự đoán Ôn Văn sẽ đột nhiên ra tay, nhưng không ngờ uy lực lại mạnh đến vậy, sau khi đỡ hai kiếm thì vẫn bị kiếm cuối cùng trực tiếp chém thành hai nửa.

Sau khi chém đứt Ôn Lệ, Ôn Văn không ngừng tay, vô số xiềng xích nối liền với nhau tạo thành một cây thương sắc bén to lớn, sau đó phóng cây thương về phía Ôn Lệ.

Cây thương mang theo sức lực khổng lồ đủ để chém Ôn Lệ thành mảnh nhỏ, nhưng đúng vào lúc này Timur đã che chắn trước mặt Ôn Lệ, ánh sáng rực rỡ trên người trực tiếp hắt văng cây thương!

Ôn Văn ngừng lại, sau đó lui về sau mấy chục mét, cảnh giác nhìn chằm chằm Ôn Lệ và Timur.

Anh chưa từng thấy Timur chiến đấu, nhưng từ hơi thở và hình dáng thì hẳn cũng là chân tự bình thường.

Mà cây thương ném ra khi này chính là dùng toàn lực phóng ra, một tên bị đánh đến gần chết như hẳn dựa vào cái gì có thể nhẹ nhàng hắt văng cây thương như vậy?

“Xem ra mà y vẫn chưa phát hiện... sức mạnh của mà y đã bị suy yếu rồi.”

Ôn Lệ không đầy đủ tay chân đứng dậy, sau khi trúng một kiếm của Ôn Văn, hẳn thực sự đã đến gần ranh giới cái chết rồi.

Tuy hẳn đã làm rất nhiều chuẩn bị nhưng vẫn quá xem thường thực lực của Ôn Văn, có điều chẳng sao cả, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về hẳn.

“Nơi này là lĩnh vực của tao, sức mạnh phụ thuộc tao sẽ gia tăng, mà sức mạnh của kẻ địch sẽ bị suy yếu, nói cách khác mà y không có cách nào lập tức giết chết tao.”

“Sau đó...”

Ôn Lệ lôi ra một cái chai có khắc hoa văn khá phức tạp, chất lỏng trong chai phân biệt là hai màu đen trắng, hơn nữa chúng

giống như vật sống đang ‘chém giết’ lẫn nhau.

“Mấy lời này chẳng qua chỉ là cùng mày ôn chuyện một chút trước phút cuối mà thôi, dù sao thì trên thế giới này chỉ có mày là đáng để tao quan tâm.”

Sau khi nói xong, Ôn Lệ uống chai chất lỏng kia, sau đó cơ thể hắn nứt toác, biến thành máu thịt đầy đầy.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Timur đều sửng sờ.

Đây là tình huống gì đây, sau khi tâm sự với Ôn Văn xong thì trực tiếp tự tử?

Vậy hắn làm việc này rốt cuộc là vì cái gì?

Khác với mọi người đang sửng sốt, Ôn Văn lập tức cảm thấy cả người rét run, bất an mãnh liệt hiện lên trong lòng.

Không thích hợp, có quá nhiều chỗ không thích hợp.

Ôn Lệ không phải người tốt bụng vì người quên mình gì đó, hắn là Ôn Văn phiên bản hung ác vì tư vì lợi!

Hiện giờ hắn ‘tự sát’ như thế chắc chắn là vì một âm mưu lớn hơn!

Một giây sau Ôn Văn cảm giác được cổ mình hơi sưng lên.

Anh vội vàng quay đầu sang thì nhìn thấy một cái đầu từ cổ mọc ra, mà gương mặt thì giống hệt mặt Ôn Lệ!

“Chúng ta lại gặp mặt rồi, có bất ngờ không nào?”

Chương 853 - Thuốc quy nhất

Chuyện trên cổ lại mọc thêm một cái đầu thế này, cho dù là Ôn Văn thì cũng giống như đàn ông trưởng thành lại cắt da ở nơi nào đó thêm một lần.

Tuy da rách toác làm chảy ra một lượng máu lớn nhưng Ôn Văn không cảm thấy đau đớn.

Cái đầu từ trong máu chui ra lại giống như hoa sen nở trong bùn nhưng không hề nhiễm bùn, sạch sẽ không dính chút vệt máu.

Cái đầu này giống Ôn Văn như đúc, chỉ là trên mặt có vài vết sẹo mạnh khảnh, làn da mịn màng so với trẻ con còn non nớt hơn, tóc cũng chưa mọc, chỉ có mỗi da đầu non mềm.

Ôn Lệ hé cái miệng đầy răng sữa, càn rỡ nhìn Ôn Văn, giống như đã ăn sạch Ôn Văn rồi vậy.

Thật ra chai thuốc mà hấn lấy ra trước đó có lai lịch rất lớn.

Nó là loại thuốc đặc biệt được điều chế từ một giọt máu uy năng của một vị Thần Linh Giới nào đó, chủ nhân của giọt máu đó gọi là ‘Kẻ Quy Nhất’.

Hiệu quả của chất thuốc này giống như danh hiệu của Thần Linh Giới kia, chính là làm thứ bị phân tán một lần nữa biến thành một thể hoàn chỉnh.

Cho dù phân thân một người thành mười mảnh rồi giấu ở một nơi thật rộng lớn, chỉ cần rót thuốc này lên một phân thi thể thì các phân xác phân tán sẽ nhanh chóng quay trở về.

Thậm chí nếu là linh hồn ở tầng sương mù xám không bị quái vật ăn hết thì sẽ bị lôi trở lại, làm cái xác có ý nghĩa sống lại thật sự.

Không chỉ vật sống, thậm chí đối với vật chết cũng có hiệu quả nhất định, một tấm bản đồ kho báu bị phân tán thành mấy chục phần ở các nơi trên thế giới, vẩy nước thuốc lên bản đồ là có thể hồi phục như cũ.

Có điều bởi vì Ôn Văn và Ôn Lệ đều là cá thể có năng lượng mạnh mẽ, vì để đề phòng xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, Ôn Lệ lựa chọn kéo Ôn Văn tới địa bàn của mình, sau đó mới dùng thuốc khi đối phương ở trong tầm mắt.

Bản thân thuốc này không thành vấn đề, năng lực của lĩnh vực Không Minh cũng không thể nghi ngờ, vì thế khi Ôn Văn xuất hiện, Ôn Lệ chắc chắn sẽ tiến vào trong thân thể Ôn Văn.

Hai người bọn họ vốn là một cá thể, so với phân thân còn thân mật và bình đẳng hơn, thậm chí trên khía cạnh số phận thì bọn họ chỉ luôn có một.

Vì thế thuốc này có hiệu lực, cơ thể Ôn Lệ trông rộng dung nhập vào trong cơ thể Ôn Văn, mọi thứ của hai người đang

điên cuồng kết hợp, nhưng chủ đạo cơ thể là ai thì cần phải tranh giành một phen.

Hiệu quả của thuốc chỉ làm hai người hợp nhất, vì thế Ôn Lê cần phải tự mình gạt bỏ ý thức của Ôn Văn, hẳn không muốn dùng chung cơ thể với người khác.

Quyền kiểm soát năng lượng trong cơ thể của hai bọn họ là bình đẳng, thứ quyết định chính là sức mạnh tinh thần.

Mà Ôn Lê đã chân tự đỉnh cao từ lâu, Ôn Văn chỉ dựa vào đủ loại phương pháp mới có được sức chiến đấu chân tự, hơn nữa nơi này còn là lĩnh vực của Ôn Lê, có tác dụng gia tăng tinh thần Ôn Lê, ngược lại sẽ làm Ôn Văn bị suy yếu rất nhiều.

Vì thế Ôn Lê chưa từng nghĩ tới khả năng mình sẽ thất bại, đã bày mưu đến mức này rồi, hẳn làm sao có thể thua chứ?

Ôn Văn nhìn thấy cặp mắt nhỏ xấu xí của mình thì lập tức hiểu được tình huống hiện giờ, vì thế trực tiếp vung kiếm Huyết Hà muốn chặt đầu Ôn Lê đi.

Nhưng cơ thể Ôn Văn lại đột nhiên không nghe theo sự điều khiển, không quản là kiếm Huyết Hà hay sức mạnh của trạm thu nhận đều không thể sử dụng bình thường.

Ôn Lê nhẹ răng cười châm chọc Ôn Văn: “Hiện giờ chúng ta đã hợp nhất, đồng thời cũng tinh táo, tức là tao và mày đều có quyền điều khiển cơ thể này một cách bình đẳng.”

“Tao không có cách nào lợi dụng cơ thể này đâm chết mày, mày cũng không thể nào làm được!”

“Mà ý chí tinh thần của tao mạnh hơn mày, mày chỉ có thể trở mặt nhìn tao cướp đi cơ thể mày, sau đó...”

Bốp!

Ôn Lê còn chưa dứt lời thì đầu Ôn Văn đã đụng vào đầu Ôn Lê, làm mặt mũi hắn đầy máu me.

Phần đầu của Ôn Văn đã sinh trưởng hơn hai mươi năm nên rất rắn chắc, mà đầu Ôn Lê yếu ớt giống như trẻ sơ sinh thì làm sao có thể so sánh.

Sau đó Ôn Văn điều khiển phần đầu duy nhất mà mình có thể tự do hành động, miệng há ra không chút do dự cặp đứt tai Ôn

Lệ, sau đó bắt đầu đụng đầu cắn đó, chỉ mười mấy giây thì phần đầu của Ôn Lệ đã máu thịt be bét.

Mặc dù Ôn Văn có ưu thế trong cuộc chiến ‘tâm lý’ nhưng anh vẫn không hề lạc quan.

Cái đầu chỉ là sức mạnh bên ngoài của Ôn Lệ, nguy hiểm thật sự là một chiến trường khác, mà ở chiến trường đó thì Ôn Văn thất bại thảm hại.

Ôn Lệ đang nhanh chóng cướp lấy quyền khống chế thân thể, mặc cho Ôn Văn phản kháng thế nào cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Mưu kế của Ôn Lệ quả thực rất chính xác, nếu không có sự cố ngoài ý muốn thì Ôn Văn quả thực không thể chống lại hẳn, dù sao thì hẳn cũng sống hơn Ôn Văn chín mươi một năm, cho dù chín mươi một năm này chỉ dùng để chém giết thì cũng là trải qua nhiều hơn Ôn Văn.

Ít nhất Ôn Văn chưa từng nghĩ rằng hai bọn họ sẽ chiến đấu theo phương thức này, tất cả sự chuẩn bị của anh đều không lấy ra được, hơn nữa cho dù lấy ra thì cũng không có tác dụng gì.

Trong mắt Ngô Lục Căn lóe lên ánh sáng vàng, dò xét toàn bộ tình huống cơ thể Ôn Văn.

Lời Ôn Lệ nói khi nãy Ngô Lục Căn cũng đã nghe thấy, vì thế hẳn hiểu rõ Ôn Văn đang bị vây trong tình huống gì.

Hắn thấy Ôn Văn hiện giờ đã hết đường xoay chuyển, không bằng thừa dịp này tiêu diệt cơ thể Ôn Văn, tránh để Ôn Lệ chiếm được cơ thể Ôn Lệ xong sẽ càng mạnh hơn.

Ngô Lục Căn và Ôn Văn dù sao cũng có chút giao tình, không muốn cứ vậy giết chết Ôn Văn, nhưng vô số xương trắng của người siêu năng đã nói cho hắn biết, có đôi khi nhất định phải làm ra lựa chọn.

Cho dù là Ôn Văn, đối mặt với tình huống này cũng sẽ rất quả quyết, sẽ không nương tay.

Vì thế Ngô Lục Căn đi về phía Ôn Văn, ánh mắt lộ ra sát ý, về mặt Timur cảnh giác, Ôn Văn đứng ở giữa hai nhóm người, vì thế anh cũng nhìn thấy Ngô Lục Căn đi về phía mình.

Nhưng lúc này một bóng dáng một người đội khăn chắn trước mặt Ngô Lục Căn, người này chính là Vương Đa Bảo đã tiến vào không gian ngay giây phút cuối cùng.

Vương Đa Bảo khom người với Ngô Lục Căn, hiện giờ hắn chỉ là thực tập sinh, vì thế tất cả thợ săn chính thức đều là đàn anh của hắn.

“Xin ngài Ngô đừng ra tay, sự việc chưa chắc như anh nghĩ đâu.”

“Cậu có ý gì?”

Ngô Lục Căn lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, hắn còn chưa lộ ra sát ý rõ ràng với Ôn Văn, trước đó tên nhóc này đột nhiên chui vào trong này đã làm hắn cảm thấy kỳ quái rồi, hiện giờ người này lại còn chắn trước mặt hắn thì lại càng làm hắn nghi hoặc hơn, vì thế trước tiên hắn muốn xác định xem người này muốn làm gì.

“Ngài Ôn chính là hi vọng duy nhất của chúng ta để đánh bại Ôn Lê, ngài ra tay thì tất cả đều kết thúc.”

Ngô Lục Căn chộp cổ Vương Đa Bảo, nhắc hắn lên cao:

“Trước đó mày cũng biết thứ gì đó, không phải mày cũng là nội gián của bên kia đây chứ? Nếu đáp án của mày không làm tao hài lòng thì tao sẽ cắt rụng mầm gieo họa của mày đấy!”

Timur nhìn màn kịch này, không ra tay ngăn cản, nhìn đôi phương chó cắn chó chẳng phải quá vui sướng à?

Chương 854 - Hình cắt tương lai

Ngô Lục Căn nghi ngờ Vương Đa Bảo là nằm vùng không phải là vô căn cứ.

Xem dáng vẻ Vương Đa Bảo thì có vẻ hắn đã sớm biết trong này sẽ xảy ra chuyện gì, lại còn ngăn cản mình giải quyết tai họa ngầm, mặt khác có Tiểu Minh Vương là ví dụ cho vết xe đổ, Ngô Lục Căn sẽ không ngây thơ cho rằng trong những đội ngũ khác không có nằm vùng.

Ngô Lục Căn càng dùng sức hơn, tay kia cầm dao nhỏ chia về phần dưới eo của Vương Đa Bảo: “Không nói thì tao sẽ giúp

mày triệt mầm gieo họa trước, sau đó mới tiến mày bè Tây Thiên....”

Bộp, bộp...

Vương Đa Bảo vỗ tay Ngô Lục Căn, ý bảo trên tay mình có vài chữ màu đen.

Sau khi nhìn mấy chữ này, con người Ngô Lục Căn có chút phóng đại, bởi vì nó viết...

Anh bóp cổ tôi, tôi nói không được!

Mà Ngô Lục Căn nhớ rõ, lúc hắn chuẩn bị hủy diệt cơ thể Ôn Văn thì Vương Đa Bảo đang viết chữ lên tay mình.

Ngô Lục Căn buông tay, vẻ mặt kỳ quái hỏi: “Vi sao cậu có thể kịp thời tiến vào vòng vây, vì sao lại có thể biết tôi sẽ bóp cổ cậu, vì sao lại biết tôi muốn giết Ôn Văn?”

Vương Đa Bảo xoa cổ nói: “Tôi tiến vào vòng vây là vì tôi nhìn thấy người ở bên trong sẽ biến mất, tương tự tôi cũng thấy được tôi bị anh bóp cổ tới không nói nên lời, vì thế mới viết sẵn dòng chữ, tôi ngăn cản anh giết ngài Ôn cũng là vì nguyên nhân này.”

Sắc mặt Ngô Lục Căn thay đổi: “Biết trước tương lai?”

Vương Đa Bảo lắc đầu: “Năng lực không mạnh tới vậy, tương lai cũng không phải cố định bất biến, với lại nếu tôi thật sự có được năng lực đó thì đã không sống được tới giờ....”

“Thứ tôi có thể nhìn thấy chỉ là hình cắt một khả năng có thể phát sinh trong tương lai, vì thế tôi mới biết ngài Ôn là then chốt trong việc đánh bại Ôn Lệ, nếu bây giờ anh giết ngài Ôn thì chúng ta thật sự là vạn kiếp bất phục.”

Thực ra đây là Vương Đa Bảo đang nói dối, Ôn Văn quả thực là mấu chốt đánh bại Ôn Lệ, nhưng Vương Đa Bảo không nhìn thấy Ngô Lục Căn giết chết Ôn Văn, điều hắn thấy là Ngô Lục Căn vì hành động này mà chết bất đắc kỳ tử...

Nếu như đổi lại là người khác nói chuyện vớ vẩn như vậy với Ngô Lục Căn, Ngô Lục Căn chắc chắn đã ra tay cắt mầm gieo họa của đối phương.

Nhưng tận mắt nhìn thấy một màn đối phương viết chữ thì Ngô Lục Căn không khỏi cân nhắc tới tính chân thật trong lời Vương Đa Bảo.

“Chỉ là như vậy không đủ để chứng minh cậu có thể đoán được hình cắt tương lai.” Có lẽ năng lực của Vương Đa Bảo là có thể thay đổi chữ viết trên tay thì sao?

Vương Đa Bảo cười khở tiến tới thì thềm một câu bên tai Ngô Lục Căn, Ngô Lục Căn liếc nhìn về phía Timur, hiện giờ rốt cuộc cũng tin tưởng năng lực của Vương Đa Bảo.

“Thú vị, năng lực rất hiếm thấy, tao để mày có quyền lợi tạm thời sống sót, tao sẽ mang mày về hành tinh Tử Triệu.” Ôn Lê đã sắp biến thành một bộ xương nhìn Vương Đa Bảo mà phát ra tiếng cười cạc cạc kỳ quái.

Chỉ có năng lực rất hiếm hoi mới có tư cách trở thành thuộc hạ của Ôn Lê hẳn, bằng không phụ tá đắc lực cũng không phải chỉ có mỗi Huyết Cửu Nhất và Yến Thực.

Vương Đa Bảo cười xùy một tiếng, sau đó trốn ra sau lưng Ngô Lục Căn thò đầu ra nói: “Mày không có cơ hội dẫn tao đi đâu, từ khi tiến vào đây tới giờ, tao đã kích hoạt năng lực hơn mười lần, ngoại trừ lần ngài Ngô giết chết ngài Ôn thì người đều thua cả!”

Ôn Lê tức giận, một sợi xích màu đen vọt thẳng ra muốn đâm thủng người Vương Đa Bảo, dù sao thì hẳn chỉ nhìn trúng năng lực của Vương Đa Bảo mà thôi, người chết cũng có thể miễn cưỡng sử dụng.

Hiện giờ hẳn đã chiếm ưu thế trong cuộc chiến tranh đoạt với Ôn Văn, có thể dành ra một phần tâm tư để tấn công.

Nhưng chính vì Vương Đa Bảo đã trốn ra sau lưng Ngô Lục Căn nên đòn này không có hiệu lực.

Vương Đa Bảo cảm thấy hoảng sợ nhìn Ôn Văn, nếu không phải hẳn trốn ra sau lưng Ngô Lục Căn thì khi này đã bị Ôn Lê đâm thủng ngực rồi.

Năng lực của hẳn tên là ‘hình cắt tương lai’, chia ra hai tình huống chủ động và bị động.

Chủ động sử dụng khả năng thì mỗi lần phải tiêu hao một lượng lớn sức lực, nhưng nó có thể áp dụng cho một mục tiêu cụ thể, có thể thấy được hình cắt tương lai hai ngày của đối phương.

Cũng chính vì chủ động sử dụng quá nhiều lần nên cơ thể Vương Đa Bảo mới suy yếu tới mức bị Ngô Lục Căn bóp cổ tới không nói nên lời.

Mà khả năng bị động thì khi có sự cố liên quan tới Vương Đa Bảo sẽ tự kích hoạt.

Bị động sẽ không cần tiêu hao thể lực, thế nhưng làm Vương Đa Bảo suy nhược tinh thần, trong khoảng thời gian ngắn xảy ra quá nhiều lần thì thậm chí còn bị ô nhiễm tinh thần ở một mức độ nào đó.

Mỗi đoạn hình cắt chỉ có khoảng năm giây, cụ thể xảy ra chuyện gì cần Vương Đa Bảo tự mình phân tích.

Đáng nói tới chính là hình cắt mà Vương Đa Bảo nhìn thấy cũng không nhất định sẽ xảy ra, hẳn có thể quấy nhiễu nó, hơn nữa cho dù không quấy nhiễu cũng chưa chắc sẽ xảy ra, chỉ có thể nói là có khả năng rất lớn.

Nguyên nhân là năng lực của hắn không phải thấy được tương lai thật sự, mà là khả năng có thể thấy trong tương lai, khả năng này cũng không ổn định, bất cứ cá thể nào có năng lượng mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện ý tưởng kỳ diệu cũng có thể làm hình cắt không xảy ra.

So với năng lực đoán biết tương lai của Ngô Lục Căn, năng lực của Vương Đa Bảo có vẻ khá yếu, đủ loại hạn chế nghiêm khắc làm hắn không thể nào trở thành Boss lớn sau màn.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân nhỏ yếu nên mới không gặp phải chó săn Tinh, sau đó bị hút đi tất cả thời gian.

Mặt khác có liên quan tới thời gian, cho dù là nhỏ yếu thì cũng có thể phát huy ra tác dụng rất lớn!

Chỉ cần Vương Đa Bảo không tự tìm đường chết, hoặc là gặp phải tuyệt cảnh chắc chắn phải chết, bằng không hẳn nhất định là người siêu năng có thể sống sót tới sau cùng.

Sau khi thuyết phục Ngô Lục Căn, Vương Đa Bảo lén lút nhìn Sở Vĩ và hai vị thợ săn không có gì đặc biệt kia.

Trong hình cắt mà Vương Đa Bảo thấy, không nhất định chứng tỏ Ôn Lệ chắc chắn sẽ thất bại, nhưng chứng minh được khả năng Ôn Lệ thất bại tương đối lớn.

Nhưng đó không phải bởi vì Ôn Lệ chuẩn bị không đủ, mà là vận may của hắn không tốt.

Cái vòng mà Ôn Lệ vẽ ra, sáu người hắn mang vào, bao gồm cả Vương Đa Bảo hắn thì không có người nào đơn giản...

Sau khi Vương Đa Bảo né tránh, Ôn Lệ không lãng phí thời gian tiếp tục đuổi giết mà tập trung đè ép ý chí còn sót lại của Ôn Văn, đồng thời ra lệnh cho Timur: “Giết chết năm người kia đi, đoán trước tương lai có thể bắt sống thì bắt sống, không thể thì lưu lại toàn thây.”

Timur vốn không muốn ra tay, nhưng nếu Ôn Lệ đã trực tiếp ra lệnh thì hắn không tiện từ chối.

Trong mắt Ôn Lệ, Timur có thể dễ dàng tiêu diệt cả năm người đối phương.

Khi Sở Vĩ không lộ ra thân bất tử thì hơi thở yếu ớt hơn cả người siêu năng hạ tự.

Vương Đa Bảo tuy có thể đoán trước hình cắt tương lai nhưng sức mạnh của hắn thật sự chỉ là gà cay.

Ngô Lục Căn có thực lực chân tự, nhưng ở trong không gian này thì hắn và Timur giống như chênh lệch một cảnh giới, giống như thượng tự với chân tự vậy.

Về phần thợ săn bình thường không có gì đặc biệt kia...

Ôn Lệ chỉ kéo tới hai tên áo rồng, cho dù Timur ăn hại cỡ nào cũng có thể bóp chết như diệt sâu bọ.

Ngô Lục Căn chớp mắt vài cái, sau đó cả phát cả phơ cầm một con dao nhỏ nghênh đón Timur.

Hắn cũng không nghĩ tới khả năng mình sẽ thua Timur, bởi vì so với chính bản thân Timur, hắn còn biết rõ Timur làm thế nào giáng sinh trên thế giới này.

Mà Ngô Lục Căn là gì thì Timur lại không biết!

Chương 855 - Thế giới tâm linh

Ngoài bệnh viện tâm thần, nhóm Tôn Thiện Hành giẫm trên mặt tuyết, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tòa kiến trúc thật lớn được bao phủ trong sương mù.

Mặc dù lĩnh vực tối tăm đã biến mất nhưng tòa kiến trúc này làm Tôn Thiện Hành rất bất an, so với trước kia còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Hơn nữa chỉ cần Ôn Lệ kia còn sống, nói không chừng lĩnh vực tối tăm này sẽ còn xuất hiện lần nữa.

Nhưng tòa kiến trúc này giống như đang ở trước mắt, nhưng thực tế thì không ai trong bọn họ có thể tiến vào bên trong.

Mặt khác cũng không có thời gian để bọn hắn nghiên cứu xem nên làm sao tiến vào trong tòa kiến trúc này.

Từng làn khói đen đặc từ phía xa xuất hiện, đồng thời ngày càng nổi bật.

Đợi đến khi khói đen tới đủ gần thì có thể thấy được đó là những con vong linh điên cuồng đang liên mạng chạy tới.

Mục tiêu có lẽ là tòa kiến trúc phía sau, cũng có lẽ là nhóm thợ săn, nhưng mặc kệ là vì sao, Tôn Thiện Hành đều phải dẫn dắt nhóm thợ săn ngăn cản đám quái vật này.

Tôn Thiện Hành không hiểu hiện giờ kẻ địch muốn làm gì, nhưng quá nhiều hành động của kẻ địch chính là lựa chọn duy nhất của hắn hiện giờ.

Chỉ ngăn cản đám vong linh trước mắt thì khá dễ dàng đối với thợ săn.

Nhưng căn cứ theo tin tình báo Tôn Thiện Hành lấy được thì không chỉ vong linh gần đó có trạng thái như vậy, toàn bộ vong linh bất tử trong lĩnh vực tối tăm đều đang điên cuồng kéo tới đây, tốc độ nhanh tới không hợp lẽ thường!

Cho nên bây giờ điều bọn họ có thể làm chính là chiến đấu!

...

Nửa đoạn kiếm Huyết Hà cắm vào mặt băng lạnh, trên đất có một đoạn xiềng xích màu đen, một đồng hồ cát thật to đang chậm rãi khép lại.

Ôn Văn cầm kiếm gãy trong tay, quỳ một gối trên đỉnh núi băng, trên người không có khối thịt nào lạnh lặn.

Nơi này là một không gian kỳ quái, bầu trời là màu xám đậm, chỉ có vài ngôi sao bụi là nguồn sáng, mặt đất là hoang mạc vô tận, trong hoang mạc sinh trưởng đám cây cối quái đản có lưỡi dao, trong hoang mạc còn có những ngọn núi cao ngất, nơi này có núi băng cũng có núi lửa.

Ôn Lệ dứt tay trong túi, bóng dáng nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Ôn Văn, sau đó một cước đá bay Ôn Văn ra ngoài, Ôn Văn bay ra ngoài phá nát hai chướng ngại vật, đụng nát hai ngọn núi băng thật lớn mới ngừng lại được.

Ôn Văn đụng nát hai ngọn núi băng, sau khi rơi xuống đất thì vung tay, xiềng xích trên mặt đất và kiếm gãy trong tay lập tức khôi phục như lúc ban đầu, đột nhiên quay sang chém một kiếm về phía Ôn Lệ, uy lực của nhát chém này có thanh thế còn lớn hơn cả đòn tấn công ve chúa, tựa hồ có thể chém nát toàn bộ thế giới.

Nhưng Ôn Lệ chỉ đưa tay tới đã ung dung đánh nát thanh kiếm khổng lồ kia, sau đó tay phát nhẹ một cái, Ôn Văn lại biến thành bộ dáng chật vật như trước.

Những tòa núi băng xung quanh đột nhiên xuất hiện vết rạn, sau đó dung nham nóng đậm và ngọn lửa từ trên đỉnh núi chảy xuôi xuống, cùng xuất hiện với dung nham, còn có vô số hình người đỏ tươi đang ngộ nguậy.

Hoang mạc dưới chân núi biến thành bãi san hô màu đỏ đen, trên thân cây sắt mọc ra đóa hoa kỳ lạ, cánh hoa bên trong màu đỏ, bên ngoài màu da, mỗi cánh hoa là một gương mặt càn rỡ!

Trong cảnh tượng kỳ dị như ngày diệt vong đó, Ôn Lệ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Ôn Văn.

“Mày nên từ bỏ, tiếp nhận sự thật này đi.”

“Kỹ năng, khả năng, ngoại viện, trang bị, âm mưu quỷ kế... tất cả mọi thứ mày sở hữu đều không liên quan tới sự thắng bại của cuộc chiến này!”

“Không ai có thể trở thành sự trợ giúp cho mày, không cần nghĩ tới chuyện dựa vào ý chí ngoan cường hay đợi tao sơ suất để xoay chuyển cục diện.”

“Quyết định thắng thua dựa vào thực lực mạnh yếu của bản thân chúng ta, mà ở phương diện này mày không thể nào mạnh hơn một người đã sống hơn chín mươi một năm như tao.”

Lựa chọn phương pháp này để đối phó Ôn Văn, Ôn Lệ đã suy nghĩ rất cẩn kẽ, hẳn không biết Ôn Văn đã có trải nghiệm gì ở thế giới hiện thật.

Có khả năng nhận được năng lực rất mạnh, có khả năng kết giao với những ông lớn mạnh nhất thế giới, có khả năng có được vũ khí mạnh nhất trên đời, cũng có khả năng vẫn luôn chờ hắn trở về và làm ra đủ mưu kế.

Trong lòng Ôn Lệ hiểu rõ, đối mặt với bản thể đồng nguyên thì ưu thế duy nhất của hắn chính là chín mươi một năm chém giết đối lấy thực lực, vì thế hắn lựa chọn cách thức không thể mượn dùng bất cứ ngoại lực nào, dùng thực lực để nghiền ép Ôn Văn!

Ôn Văn thở hắt hắt, Ôn Lệ nói không sai, thật sự là anh đã cùng đường rồi.

Nơi kỳ lạ này là thế giới tâm linh của Ôn Văn, núi lửa trong núi băng là bản chất sự điên cuồng của anh, núi băng thì đại diện cho sự ức chế, hoang mạc, cây dao và rất nhiều thứ khác tượng trưng cho những tính chất đặc biệt của Ôn Văn.

Lúc ban đầu nơi này không có núi lửa lộ ra ngoài, chỉ có núi băng bao lấy núi lửa, thế nhưng khi Ôn Văn bước vào hoàn cảnh xấu thì ngọn lửa bị núi băng áp chế bắt đầu phun trào.

Một khi Ôn Văn bị Ôn Lệ đánh bại hoàn toàn thì nơi sẽ biến thành địa ngục, mà người điều khiển cơ thể tuyệt đối cũng sẽ biến thành Ôn Lệ.

Là chúa tể của thế giới này, Ôn Văn muốn làm mình mạnh mẽ hơn cũng được, nhưng Ôn Lệ ở đối diện cũng là chúa tể của nơi này, hơn nữa hắn còn mạnh mẽ hơn anh.

“Ừm... tao từ bỏ, lần này quả thực mày đã rất cao tay.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút, sau đó ném kiếm Huyết Hà trong tay đi, để dáng vẻ trông thân sĩ một chút.

Khóe miệng Ôn Lệ nhếch lên, tâm nguyện suốt chín mươi một năm của hắn rốt cuộc đã thành.

Ôn Văn là bản thể thì có khả năng không có cảm giác gì, cao lắm chỉ thỉnh thoảng có chút trống rỗng mà thôi, nhưng với tư cách là một phần bị phân tách ra, Ôn Lệ vẫn luôn nhớ tới cơ thể này.

“Sau khi hợp lại thành một với tao, chúng ta sẽ nháy mắt vượt qua giới hạn trở thành thân linh, sau đó chúng ta sẽ trở thành Thân Linh Giới, trở thành Thần Thiên Giới, cuối cùng sẽ thay thế...!”

Ôn Văn cười xùy một tiếng: “Ngay cả tên của hắn mà mày cũng không dám nói, còn nói muốn thay thế người ta cái gì chứ?”

“Ngoài ra mày đừng có hiểu nhầm, không phải tao đầu hàng, chỉ là tao từ bỏ dựa vào chính mình để đánh bại mày thôi...”

Nói xong Ôn Văn giậm mạnh chân một cái, toàn bộ đất cát trong thế giới này bị hất tung lên, tầm nhìn của thế giới tâm linh gần như trở thành không, sau đó bóng dáng Ôn Văn chợt biến mất.

Ôn Lệ tức giận vung tay, tất cả bụi bặm đều an tĩnh trở lại, nhưng Ôn Văn thì đã mất đi bóng dáng.

“Thế giới này chỉ lớn như thế, mày có thể trốn đi đâu chứ?”

Sau đó Ôn Lệ tập trung quan sát thì phát hiện Ôn Văn đang không ngừng chui dưới lòng đất.

Cát đất, đá, dung nham đều không thể ngăn cản Ôn Văn tiến tới, trong nháy mắt thì Ôn Văn đã phá tan được tầng đất của thế giới tâm linh, xung quanh chỉ còn lại hư không màu đen vô tận, Ôn Văn vẫn tiếp tục lao xuống.

“Tuông rằng làm vậy thì có thể thoát được sao, quá ngu xuẩn.”

Ôn Lệ lắc đầu, cũng nhanh chóng đuổi theo, tốc độ nhanh hơn Ôn Văn rất nhiều.

Đợi đến khi rút cuộc nhìn thấy Ôn Văn thì phát hiện Ôn Văn đang nhanh chóng chui vào một cung điện đá đen khổng lồ.

Ôn Lệ lắc đầu, đi về phía cung điện đá đen, vừa tới liền lớn tiếng nói chuyện với Ôn Văn.

“Nơi này... hẳn là cội nguồn sức mạnh của mày, có điều sau này nó chính là cội nguồn sức mạnh của tao rồi.”

“Mượn sức mạnh nguồn suối đặc biệt để giết tao, hay muốn mượn tay tàn linh cường giả để đánh đuổi tao?”

“Nhưng không quản là lựa chọn nào, tất cả đều ngu xuẩn tới cực hạn!”

Chương 856 - Tài năng nhỏ tự tìm đường chết

Theo phần thân thể Ôn Văn bị nắm giữ ngày càng nhiều, Ôn Lệ đã chiếm được quyền khống chế tay phải, sức mạnh vẫn đục bùng lên trong lòng bàn tay phải, nhưng ánh trắng bạc xuất hiện, luồng sức mạnh không sạch sẽ kia nháy mắt biến mất.

Sau đó bàn tay nhỏ màu bạc từ tay phải thăm dò vào trong cơ thể Ôn Văn, trực tiếp chui sâu vào linh hồn.

Có điều bàn tay nhỏ không lập tức ra tay, nó chỉ có sức mạnh một đòn, nếu không phải Ôn Văn gặp tình cảnh chắc chắn phải chết thì nó sẽ không tùy tiện ra tay.

Ôn Văn rơi vào trong cửa cung điện đá đen, thở hắt một hơi.

Tòa cung điện này là một màu đen kịt, ngọn nến ở bên trong cũng không đốt, rất hiển nhiên lần này chủ nhân trạm thu nhận không muốn gặp Ôn Văn.

Sau lần hai người nói chuyện trước đó, chủ nhân trạm thu nhận tỏ ý rằng lần gặp mặt sau sẽ là rất lâu nữa, có lẽ Ôn Văn đã có thể một mình đảm đương một phía.

Nhưng trong mắt một ông lớn đã từng có cấp bậc thấp nhất là Thần Thiên Giới, khi anh có thể đảm đương một phía có lẽ là khi đạt tới cấp Tai Biến.

Vì thế lần này Ôn Văn không phải tới nhờ chủ nhân trạm thu nhận giúp đỡ, nếu đối phương có thể ra tay thì tất nhiên là rất tốt, nhưng nếu hắn không thể ra tay thì Ôn Văn sẽ phóng ra một con bài chưa lật.

Con bài chưa lật đó chính là quả bóng đỏ mà chủ nhân trạm thu nhận đã đưa trong lần gặp trước, bên trong quả bóng ẩn chứa sức mạnh vốn có của Ôn Văn, là một tàn linh cường giả hoàn chỉnh và vượt quá tiêu chuẩn.

Tàn linh của vị cường giả kia vốn là người ca hát trong cung điện của Vua Vô Danh, trên người có sự ô nhiễm tới từ Vua Vô Danh, chỉ có thả tàn linh ra ở nơi này thì Ôn Văn mới nắm chặt không bị ô nhiễm dính liền.

Hành động này có rất nhiều nguy hiểm, nhưng nhất định là có thể làm Ôn Lệ không chịu nổi, Ôn Văn tình nguyện mình bị ô nhiễm chết đi cũng không nguyện ý để Ôn Lệ tiếp nhận cơ thể của mình.

Anh nhanh chóng đi tới bên cạnh ngai vàng màu đen, nhỏ giọng gọi vài tiếng, ngai vàng hoàn toàn không có phản ứng.

Vì thế Ôn Văn khẽ cắn môi, trong tay chợt xuất hiện một quả bóng màu đỏ, quả bóng này vốn nằm trong linh hồn Ôn Văn, vì thế cho dù là tình huống hiện tại thì lúc nào cũng có thể lấy ra.

Cảm nhận được sức mạnh khủng bố cuồng loạn, cánh tay Ôn Văn run rẩy một cách mất tự nhiên, nếu sức mạnh này ở trên người một con quái vật khác, cho dù rất khó chơi thì Ôn Văn cũng sẽ không sợ.

Nhưng nếu bùng nổ ở chỗ này, Ôn Văn xác định nó có thể làm thịt Ôn Lệ, nhưng sau đó bản thân Ôn Văn có thể chịu đựng được hay không thì anh cũng không nắm chắc.

Đúng vào lúc này ở bên ngoài truyền tới tiếng gào của Ôn Lệ, Ôn Văn biết mình không có chỗ để trốn, vì thế thở dài một tiếng tiến tới bên cạnh ngai vàng.

Anh chuẩn bị lúc Ôn Lệ tiến vào sẽ liềm lĩnh ngòi trên ngai vàng, học theo tư thế của chủ nhân trạm thu nhận, tay xoa nắn quả cầu đỏ, có thể ngông cuồng bao nhiêu thì cứ ngông cuồng bấy nhiêu.

Loại động tác ra oai này có lẽ không có ý nghĩa thực tế gì cả, nhưng ít ra cũng khá ngẫu.

Mà nói không chừng ‘người ca hát’ trong quả bóng không dám tới gần ngai vàng này thì sao?

Còn không đợi Ôn Văn ngồi xuống đã nghe Ôn Lệ nói một câu.

“Nhưng không quản là lựa chọn nào, trông cậy thứ này có thể giúp đỡ mày thì đúng là ngu xuẩn tới cực hạn!”

Sau đó sau mông Ôn Văn có thêm một cái chân đạp Ôn Văn từ ngai vàng ngã lặn xuống bậc thang.

Bị đá một phát, Ôn Văn chẳng những không tức giận mà ngược lại thu quả bóng kia đi, ngoan ngoãn bước lên bậc thang, đứng bên cạnh ngai vàng cười như một con gà mái.

Ông lớn ra mặt thì đợt sóng này sẽ lặn, hấn chỉ cần làm một con cá mẫn gọi dạ bảo vâng là được.

Về phần bị đá một cú, căn bản không phải vấn đề, Ôn Văn càng thích gọi là ‘chút nghiêm phạt quan tâm’ hơn.

Mặt khác nói thật thì Ôn Văn muốn ngồi lên cái ghế này giả ngẫu đại khái cũng có suy nghĩ muốn chọc tức chủ nhân trạm thu nhận, để đối phương xuất hiện.

Người áo đen thở dài một tiếng, hấn vốn không muốn ra, vì thế hấn nhận ra được sức mạnh Thần Mặt Trăng lưu lại đang dò xét sâu vào trong linh hồn Ôn Văn.

Nếu Ôn Văn khẳng định không xảy ra vấn đề thì hấn cũng không muốn bại lộ trước mặt Thần Mặt Trăng, vì thế đã giữ im lặng.

Nhưng tên bên ngoài nói rằng trông cậy hấn cứu Ôn Văn là chuyện ngu xuẩn thì hơi quá đáng đi?

Có điều Ôn Lệ còn chưa nói hết: “Tao giống như mày, có quyền kiểm soát hoàn chỉnh nơi này, vì thế mày muốn mượn sức mạnh ở đây để đánh bại tao căn bản là người si nói mộng.”

“Về phần tàn linh của cường giả... nếu tàn linh của cường giả ở nơi này vẫn còn ý thức thì chúng tỏ mày quá mềm yếu, đáng đời bị tao thay thế.”

“Một kẻ không còn năng lượng, một kẻ ăn hại kéo chút hơi tàn, có tư cách gì đối phó tao?”

Kẻ ăn hại kéo dài hơi tàn?

Ôn Văn nghe thấy một tiếng thở nặng nề, lén liếc nhìn người áo đen thì phát hiện đối phương đã thay đổi động tác.

Tuy Ôn Văn biết, với tính cách của Ôn Lệ thì sẽ không nói lời dễ nghe, chỉ là không ngờ Ôn Lệ lại chịu phối hợp như vậy.

Ôn Văn thực nguyện ý gọi Ôn Lệ là tài năng nhỏ tự tìm đường chết!

Nếu người áo đen xuất hiện vẫn có khả năng khoan tay đứng nhìn, hiện giờ nhất định sẽ không thể ngồi yên ở đó.

Sau khi nói xong những lời này, Ôn Lệ chạy tới trước mặt nhóm Ôn Văn.

Thấy Ôn Văn cung kính đứng bên cạnh người mặc áo choàng đen như vậy, biểu hiện của Ôn Lệ đã rất tốt, vì thế Ôn Văn không cần chăm ngòi thổi gió, chỉ cần làm một người đẹp trai mắt nhỏ an tĩnh là được.

Cơ thể người áo đen nghiêng về phía trước, tò mò hỏi Ôn Văn: “Mày nói tao là kẻ ăn hại kéo dài hơi tàn à?”

“Nếu mày chính là ngọn nguồn sức mạnh của hắn thì... chính là thế.”

Ôn Lệ nhíu mày, hắn cảm thấy không bình thường, thái độ của tàn linh bỏ đi này quá mạnh mẽ, không hề có tự giác của kẻ vô dụng.

Theo lẽ thường thì xuất hiện trong ý thức của Ôn Văn chỉ có thể là tàn linh của cường giả, mà tàn linh này không có khả năng sót lại sức mạnh có thể đối phó hắn.

Vì lần hành động cướp đoạt lại thân thể này, Ôn Lệ đã dành ra mấy chục năm, vì thế hắn rất chắc chắn, cũng không cần phải khách sáo với bất kỳ người nào.

Nhưng nếu Ôn Văn xem người áo đen này là con bài chưa lật thì Ôn Lệ cũng sẽ không sơ suất.

“Rốt cuộc mày là ai, cố làm ra vẻ như vậy không dọa được tao đâu, nói khó nghe thì...”

Người áo đen ngắt lời Ôn Lệ: “Lời khó nghe khi này tao đã nghe chán rồi, bây giờ tao muốn nghe lời dễ nghe.”

Hơi thở màu máu bùng nổ trên người Ôn Lệ, luồng hơi thở này không chỉ làm người ta vận vẹo điên cuồng mà còn có lực sát thương rất mạnh mẽ.

Chỉ cần không có cường giả cấp Tai Biên trở lên quấy rối, ở nơi này Ôn Lệ chính là vô địch!

Người áo đen nhìn dáng vẻ Ôn Lệ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn hiểu rõ sức mạnh đở tươi trên người Ôn Lệ hơn cả Ôn Lệ, ít nhất thì Ôn Lệ sẽ không biết sức mạnh này từ đâu mà có.

Mà lúc ban đầu, cũng chính là người áo đen đã tách Ôn Lệ ra khỏi Ôn Văn!

Khi đó Ôn Lệ đang ở trong không gian đặc biệt, người áo đen không mạo hiểm đánh chết Ôn Lệ, nhưng bây giờ...

Chương 857 - Linh hồn che chở

Ôn Lệ hít sâu một hơi, hơi thở đỏ thắm ngưng tụ tạo thành một lưỡi dao màu máu to lớn ở trước người, sau đó lưỡi dao này quay sang chém mạnh về phía người áo đen.

Được thế giới tâm linh tăng thêm sức mạnh, một dao này đủ để chém núi chia biển, nhưng dao này vừa thả ra đã biến mất không thấy bóng dáng.

Sau đó Ôn Lệ cảm nhận được ngón tay lạnh như băng chọt vào người mình, là tay của người mặc áo choàng đen!

Hơn nữa không phải người mặc áo choàng đen này xuất hiện trước mặt hắn, là chính bản thân hắn đã tiến tới trước mặt đối phương, sau đó đầu và tay chân của hắn bay ra ngoài!

Tay chân bay ra hóa thành tro tàn trên không trung, đầu cũng sắp tan ra thì một luồng sức mạnh màu xám đen xuất hiện ở mi tâm bao lấy đầu Ôn Lệ, sau đó cái đầu màu xám này nhanh chóng bay ra ngoài.

Ôn Lệ lộ ra vẻ mặt kinh hãi, nếu vẫn còn nội tạng thì nhịp tim của hắn hiện giờ có lẽ là tám trăm lần trên giây.

Hắn chỉ vừa mới nhìn thấy ba hình ảnh, thứ nhất là hắn phóng ra đòn tấn công, thứ hai là người áo đen kia chạm vào, thứ ba là hắn tan thành mảnh nhỏ!

Toàn bộ quá trình không phải vấn đề tốc độ mà là cảm giác hoàn toàn vô lực, cho dù Ôn Lệ mạnh hơn mười lần, trăm lần cũng không có cách nào chống lại loại tấn công kỳ quái này.

Người nọ có lai lịch như thế nào, trong cơ thể Ôn Văn sao lại có một cường giả khủng bố như vậy?

Cảm giác sợ hãi ập tới Ôn Lệ lúc đó tuyệt đối không hề thua kém Yougma, thậm chí còn khủng bố hơn nhiều.

Hiện giờ suy nghĩ không có tác dụng gì, mấu chốt là có thể chạy thoát ra khỏi cơ thể Ôn Văn, bằng không hắn nhất định sẽ chết!

Người áo đen không tiếp tục đuổi giết mà có chút hứng thú nhìn luồng sức mạnh màu xám đen trên tay.

“Ngài hơi thiếu lực rồi, hắn vẫn còn sống kia kìa.”

Ôn Văn ở bên cạnh xúi giục, sức mạnh màu xám đen trên người Ôn Lệ có lẽ hắn không đánh tan được, vì thế chỉ có thể dựa vào người áo đen này.

“Đây là... sức mạnh của Yougma.”

“Yougma là ai?”

Ở chỗ Huyết Cửu Nhất, Ôn Văn từng nghe thấy cái tên này, biết là một vị Thần Thiên Giới, nhưng cũng chỉ biết như thế mà thôi.

Người áo đen lắc đầu nói: “Coi như là một người bạn cũ của ta, thần đã tự tay làm phòng ngự linh hồn cho Ôn Lệ, thần chính là chuyên gia phương diện này...”

Khóe miệng Ôn Văn giật một cái: “Ý là thần mạnh hơn ngài à?”

Người áo đen lắc đầu: “Ta có thể cưỡng chế đánh vỡ, nhưng không cần phải làm như thế.”

“Tên Yougma kia rất kiêu ngạo, hắn sẽ không tặng quá nhiều thứ cho một người, người chỉ cần ra bên ngoài giết chết hắn là được.”

Ôn Văn không dám chậm trễ, lập tức đuổi theo Ôn Lệ.

Vừa chạy ra ngoài cung điện đá đen thì ngọn đèn dầu ở bên trong liền mờ đi, sau đó trong đầu Ôn Văn tựa hồ xuất hiện một câu nói,

“Sau khi giết chết Ôn Lệ, đừng quá phá hủy cơ thể hắn, hắn thích hợp làm phân thân của cậu.”

Đôi mắt Ôn Văn sáng lên, trước đó người áo đen từng nói tới chuyện phân thân nhưng Ôn Văn vẫn chưa tìm ra manh mối, không ngờ nguyên liệu tốt nhất để chế tạo phân thân lại chính là Ôn Lệ.

...

Ven biển đông nam khu Kim Ứng có một mảnh bờ biển hoàng kim, một người phụ nữ có dung mạo có thể nói là hoàn mỹ mặc đồ tắm nằm trên ghế mây phơi nắng, trên đầu đội một vàng trắng màu vàng.

Người phụ nữ có dung nhan tuyệt đẹp như vậy, còn ăn mặc như vậy, đặt ở đâu cũng gây ra chấn động.

Nhưng nhóm người chơi đùa ở xung quanh lại không hề chú ý tới cô, chỉ có vài đứa bé dưới bảy tám tuổi mới thỉnh thoảng nhìn thấy chị gái xinh đẹp này.

Người phụ nữ này chính là Thần Mặt Trăng!

Mà ở bên cạnh Thần Mặt Trăng là một cô gái da xanh đen tai dài, chính là Yetta đã triệu hồi Thần Mặt Trăng, cô đang cầm một cây quạt quạt gió cho Thần Mặt Trăng, tay kia thì đang bôi kem chống nắng cho Thần Mặt Trăng.

Lần trước sau khi chào hỏi Ôn Văn, Thần Mặt Trăng đã xử lý vài phiền phức ‘nhỏ’ ở ‘Ý Chí Tự Nhiên’ của Yetta.

Sau đó Thần Mặt Trăng dẫn theo Yetta du lịch xung quanh, mua sắm, thưởng thức mỹ thực, cô cảm thấy hứng thú với tất cả các hình thức giải trí thích hợp với nữ sinh.

Độ lớn của thế giới này so với thế giới trong có thể nói là nhỏ bé không đáng kể, cảnh sắc và các loại hưởng thụ trong thế giới trong không phải thứ mà người địa cầu có thể tưởng tượng.

Nhưng Thần Mặt Trăng nghĩ rằng, những thứ trong thế giới trong quá nguyên thủy thiên nhiên, hơn nữa còn có chút cực đoan.

Ví dụ như ở thế giới trong muốn vui vẻ thì có thể ăn một loại dưa gì đó tên là vui vẻ, ăn một miếng thì có thể vui một ngày...

Mặt khác Thần Mặt Trăng đã từng lên đi tới một thế giới có nền văn minh khoa học và công nghệ cao hơn ở bên ngoài thế giới, tuy trình độ khoa học kỹ thuật cao thái quá nhưng lại lạnh như băng chứ không có chút tình người, hoàn toàn không có được sự thoải mái.

Có điều cũng có thể là vì Thần Mặt Trăng chỉ vừa mới tới thế giới này không bao lâu, nếu như ở nơi này mấy chục năm hơn trăm năm thì có lẽ nơi này cũng sẽ buồn tẻ vô vị.

Đang hưởng thụ thì Thần Mặt Trăng đột nhiên mở mắt ra, con ngươi hai màu vàng bạc thoáng lóe lên chút kinh ngạc.

Vàng trắng cô để lại cho Ôn Văn vừa báo về một tin tức!

Thật ra vàng trắng cũng không phải truyền tin về, cũng không phải muốn giám sát Ôn Văn, chỉ là trong vàng trắng bạc có được ý thức tự chủ nhất định, bình thường thì chỉ khi nào dùng hết một đòn toàn lực nó mới báo tin về.

Nhưng lần này sức mạnh tự chủ kia lại tự chủ trương truyền tin về, nói rằng nó ngẫu nhiên phát hiện ra ‘cho dù thế nào’ cũng phải truyền tin về.

Mà loại ‘cho dù thế nào’ này theo lý thì không nên tồn tại, cho dù Ôn Văn đã chết!

Vàng trắng truyền về một hình ảnh, là một người áo đen ngồi trên ghế, chỉ lộ ra phần cằm.

Khi nhìn thấy hình ảnh này, Thần Mặt Trăng đã vô thức chảy nước mắt.

Yetta đang bôi kem chống nắng bị dọa tới run rẩy, lẽ nào cô đã dùng sức quá mạnh?

“Minh biết hấn, mình biết người này, hấn rất quan trọng đối với mình! Cực kỳ quan trọng!”

“Nhưng... hấn là ai?”

Lần này không phải cảm giác quen thuộc vì diệu nữa, mà là rất thiết thực cảm nhận được mối liên hệ của mình và người đàn ông thần bí kia.

Cô nhớ tới một vài khoảng thời gian mà cô và người đàn ông kia cùng trải qua, loại cảm giác âm áp đó Thần Mặt Trăng chưa từng cảm nhận được từ trước đến giờ.

Thế nhưng vì sao cô lại không nghĩ ra tên của hấn!

Nhớ không nổi vì sao bọn họ gặp nhau, vì sao lại chia lìa?

Cảm giác quái dị này làm cơ thể được tạo ra từ năng lượng của Thần Mặt Trăng muốn tan vỡ.

Đáng tiếc tới nơi này chỉ là phân thân, không thể đúng lúc truyền tin về, phải chờ tới khi ý thức quay về với bản thể thì mới truyền tin được.

Cô biết nếu để bản thể thấy được hình ảnh này thì sẽ không tiếc mọi giá để tới đây.

Áp lực vô hình làm mọi người trên bờ biển đều nằm rạp xuống đất không thể đứng dậy.

Thế nhưng áp lực này chỉ duy trì liên tục hai giây đã hoàn toàn tiêu tan, mà biểu cảm kích động của Thần Mặt Trăng cũng dần phai nhạt.

Hình ảnh kia từng chút biến mất trong đầu cô, cuối cùng chỉ để lại vài hình ảnh khắc sâu.

Thần Mặt Trăng đứng dậy nhìn về phía vị trí của Ôn Văn, cô phải lập tức quay về khu Hoa Phủ, sau đó tìm được Ôn Văn.

Hỏi rõ sự việc!

Chương 858 - Quá khứ của Ngô Lục Căn

Ngô Lục Căn thu hồi bàn tay dưới người Timur, trong tay cầm một con dao nhỏ màu vàng nhuộm máu.

Sau đó thân dao vung lên, có máu và một ít thứ gì đó rớt xuống, trên thân dao không nhiễm chút máu tươi.

Hắn đã cắt mầm tai họa của Timur.

Cơ thể Timur từ trên tường trượt xuống, ý thức đang dần bị rút ra, khi này hắn đã trải qua ba phút ác mộng!

Đúng vậy, trong tình huống thực lực bản thân chiếm ưu thế tuyệt đối mà Timur chỉ có thể miễn cưỡng chống chọi ba phút.

Hắn biết năng lực của Ngô Lục Căn là điều khiến ngũ giác nên đã đặc biệt chú ý phương diện này, nhưng càng đánh lại càng cảm thấy suy yếu, cuối cùng bất đắc dĩ gục xuống dưới đất, cảm nhận được sinh mệnh đang nhanh chóng trôi đi.

“Vì... vì sao?”

Ngô Lục Căn giẫm lên đầu Timur, lộ ra nụ cười dữ tợn, bạo lực đập bẻ, dòng máu vàng óng ánh vãi ra mặt đất xung quanh.

Hắn không muốn để Timur làm quỷ minh bạch, cũng không muốn để bất cứ người nào biết quá khứ của mình.

Sau đó Ngô Lục Căn phui phui tay, bởi vì Timur làm hắn nhớ ra nên phong cách chiến đấu có chút nóng nảy.

Như vậy không tốt, hiện giờ hắn chỉ là một hòa thượng, sở thích ban đầu chỉ giữ lại một di căn là được.

Thật ra khi nhìn thấy trạng thái Timur của Tiểu Minh Vương thì Ngô Lục Căn đã có nghi ngờ rồi.

Nhìn thấy màu vàng rực rỡ này thì Ngô Lục Căn lập tức đoán được Timur tới từ nơi nào, bởi vì Ngô Lục Căn cũng từ đó mà ra!

Ngô Lục Căn đã sớm biết trên thế giới này không có luân hồi chuyển thế, không tồn tại Lạt Ma vừa ra đời đã kèm theo sức mạnh và trí khôn.

Chỉ có mười bảy vị thần linh dưới quyền Minh chủ mới có được quyền năng tương tự.

Nếu quyền năng hoàn chỉnh đủ để đáp nặn ra một vị Thần Thiên Giới, nhưng phân tán thành mười bảy khối thì sức mạnh có hơi kém một chút.

Ngô Lục Căn trước kia từng nắm giữ một trong mười bảy phần quyền năng, có thể làm linh hồn sắp chết sống lại ở một

góc nào đó trong vũ trụ, về phần sống lại ở đâu thì không thể nào không chế.

Mà Yougma trông coi hành tinh Tử Triệu vốn không có quyền năng này, sau khi Ngô Lục Căn sinh ra ở thế giới hiện thực, phần quyền năng này mới được chuyển giao cho Yougma quản lý.

Về phần tại sao Ngô Lục Căn lựa chọn như vậy thì đây là một chuyện xưa rất máu chó.

Khi đó Ngô Lục Căn là một vị Ma Thần hung bạo tàn ác, biệt hiệu là Thần Tuyệt Tự.

Ngô Lục Căn thích cắt mầm gieo họa như vậy cũng là vì thời gian dưỡng thành.

Hắn giáng xuống một tinh cầu trong thế giới trong, muốn kiếm vài thứ giết chóc một phen, nhưng vừa đáp xuống thì bị một đám Thần Tinh Giới vây đánh, trực tiếp bị thương nặng gần chết.

Trong quá trình dưỡng thương, Ngô Lục Căn cần tỏ ra đáng thương, không thể để Thần Tinh Giới khác trên tinh cầu này chú ý.

Vì thế hắn đã che đậy tướng mạo mình, tỏ vẻ đáng thương, không dám làm ra chuyện cho người khác chú ý.

Trong thôn làng hắn ẩn núp, mọi người đối xử với hắn rất tốt, bị bọn họ ảnh hưởng nên tư tưởng của hắn đã thay đổi rất nhiều, thậm chí còn cưới một cô gái nhỏ trong thôn làm vợ.

Sau khi chữa khỏi vết thương, một vị Thần Tinh Giới tìm tới tận cửa, trận chiến ấy rất sung sướng, Ngô Lục Căn giành được thắng lợi, đã nghiền xương tên Thần Tinh Giới kia thành tro.

Để ăn mừng chiến thắng, hắn tiện tay tiêu diệt cả thôn làng rất quan trọng đối với mình, không lưu lại một người sống nào...

Khoảnh khắc dừng tay lại Ngô Lục Căn mới ý thức được mình đã làm gì, bởi vì tất cả đều là thuận tay, cũng tương ứng với bản năng.

Nếu đổi lại là một vị Tà Thần khác thì có lẽ chỉ cười trừ, đồng thời cũng sẽ càng điên cuồng hơn.

Nhưng Ngô Lục Căn thì không, hấn đứng ở giữa thôn, bắt đầu nghĩ lại.

Hấn nhớ lại rất nhiều thứ, nhớ tới sau khi mình sinh ra là dạng tính cách gì.

Nhớ tới đồng tộc cha mẹ mình.

Nhớ tới mình làm thế nào bước lên con đường này.

Vì thế sau khi kết thúc quá trình nhớ lại, Ngô Lục Căn tự mình tìm tới một vị thần linh trung lập, thừa nhận sự nghiêm phạt kéo dài nghìn năm.

Sau khi nghiêm phạt chấm dứt, Ngô Lục Căn loại bỏ được thần tính và tình lực không dễ có, từ bỏ quyền năng mình nắm giữ, tự mình kết thúc!

Vì thế sau đó hấn đã sống lại trên địa cầu, đồng thời quyết định đời này sẽ làm người tốt, ít nhất cũng không làm tà thần!

Ngô Lục Căn vừa chào đời đã gặp một lão hòa thượng.

Lão hòa thượng nhìn ra linh hồn hấn trời sinh tà ác ô ứ, nhưng không giết chết Ngô Lục Căn mà dẫn hấn về chùa nuôi nấng, dốc sức giáo dục.

Dưới sự thay đổi âm thầm này, Ngô Lục Căn đã mang tới tinh thần lực duy nhất không bị ô nhiễm, chỉnh sửa thành phù hợp với năng lực của giáo lý Phật giáo, đồng thời gia cố thêm.

Không quá vài năm lão hòa thượng đã qua đời, mà Ngô Lục Căn từ nhỏ đã biểu lộ thần dị trở thành Tiểu Lạt Ma của Phật giáo...

Mà Timur mặc dù bị chuyển sang kiếp khác nhưng thứ hấn sử dụng chính là quyền năng Ngô Lục Căn đã từ bỏ!

Ngô Lục Căn và quyền năng có liên hệ, mặc dù không bằng Yougma chính thức chấp chương nhưng vẫn đủ làm linh hồn Timur trở về nơi hấn nên tới!

Không đợi Ngô Lục Căn tự đắc thì đã nhìn thấy cơ thể Ôn Văn chấn động kịch liệt.

Ngô Lục Căn nhướng mày, mặc dù có tiên đoán của Vương Đa Bảo nhưng nếu tình huống không đúng thì hấn vẫn sẽ ra sát chiêu đối với Ôn Văn.

Sau đó là một tiếng vang thật lớn, một luồng năng lượng màu xám đen từ trong cơ thể Ôn Văn chui ra, rơi xuống đất rồi trực tiếp biến thành Ôn Lệ hoàn chỉnh.

Ôn Lệ đặt cược tất cả vào chuyện cướp đoạt cơ thể, vì thế đã bỏ ra một cái giá rất lớn, đổi lấy Yougma tự mình ra tay che chở linh hồn hắn!

Vốn tưởng có được sự che chở linh hồn thì đã nắm chắc chín phần mười, không ngờ lại đụng trúng loại quái vật không theo lẽ thường như người áo đen này.

Giống như vì ám sát một người mà phái ra một đội bộ đội đặc chủng, kết quả phát hiện người bình thường đó lại là người Krypton.

Ôn Lệ đứng thẳng dậy, nhìn thấy xác Timur thì phun nước miếng.

“Ăn hại.”

Trong tình huống đã được gia tăng sức mạnh mà vẫn bị đám vô dụng đánh chết, lại còn chết không có tôn nghiêm như vậy, quả nhiên hắn không nhìn sai Timur.

Sau đó Ôn Lệ dịch chuyển tức thời tới bên cạnh Timur, một cước đá Ngô Lục Căn văng ra ngoài, chộp lấy nhẫn không gian của Timur.

Trong mắt Ngô Lục Căn thì ngoại trừ Ôn Văn, nơi này chỉ có một người có thể đe dọa mình.

Vì thế để giải quyết người đó, hắn cần một thứ trong nhẫn không gian của Timur.

Nếu Ôn Văn giết chết hắn trong không gian tâm linh thì tạm thời không có uy hiếp.

Trong thời gian hắn rời khỏi cơ thể Ôn Văn, hắn đã mang đi một phần máu thịt và năng lượng của Ôn Văn, đồng thời tiêu hóa năng lượng còn sót lại của phòng ngự linh hồn, khôi phục cơ thể hoàn chỉnh, ít nhất cũng khôi phục thực lực chân tự, ở trong không gian này có thể phát huy ra năng lực càng mạnh hơn nữa.

Mà Ôn Văn...

Sau khi tỉnh lại, Ôn Văn cười khở một tiếng.

Lúc rời khỏi thân thể, Ôn Lệ đã làm ra chút hành động mờ ám, vì thể hiện giờ anh tạm thời không có cách nào chiến đấu, với trạng thái cơ thể này thì chắc chắn không phải đối thủ của Ôn Lệ.

Vì thế nếu muốn giải quyết Ôn Lệ thì chỉ có thể dựa vào nhân viên quản lý trung tâm.

May mắn là trước đó đã sớm nói qua với bọn họ, trận chiến này sẽ có người ra trợ giúp, Elie Stuart ở bên ngoài cũng có thể kéo về....

Nhưng không đợi Ôn Văn tính toán xem nên ra tay thế nào thì đã có hai người ra tay trước!

Chương 859 - Thợ săn bình thường không có gì lạ

Có người ra tay với Ôn Lệ, Ôn Văn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng vấn đề ở chỗ người ra tay lại là hai vị thợ săn bình thường không có gì đặc biệt kia.

Mãi tới khi bọn họ động thủ thì Ôn Văn mới ý thức được hai người vẫn luôn ở bên cạnh mình không hề tầm thường chút nào.

Cả hai đều là cường giả cấp bậc chân tỵ!

Cảm giác kinh ngạc này làm Ôn Văn rơi vào một loại cảm giác sai lầm kỳ quái.

Anh và hai vị thợ săn bình thường này gặp mặt ở bên ngoài rừng cây khô, sau đó mỗi bước hành động của anh đều có hai người này đi theo phía sau, thậm chí so với Sở Vĩ còn tiếp cận Ôn Văn hơn.

Theo lý thì với tính cách của Ôn Văn, cho dù là một con bọ hung đi theo thì anh cũng sẽ lật tung gốc gác của nó.

Nhưng toàn bộ quá trình này, Ôn Văn lại làm như không nhìn thấy hai vị thợ săn bình thường không có đặc điểm nổi bật nào

này.

Cao lẫm cũng chỉ là ‘ah, bọn họ vẫn còn theo sau’, chính là loại cảm giác này.

Lúc gặp pháp sư hài cốt, hai người này từng nháy mắt bùng nổ lực sát thương đáng sợ, trực tiếp giết chết pháp sư hài cốt thực lực thượng tự chỉ trong nháy mắt, nhưng Ôn Văn cũng không hề để ý.

Tình huống tương tự có rất nhiều, sau khi hai người này lộ thực lực, Ôn Văn phát hiện có rất nhiều chi tiết đáng sợ ẩn trong chuyện này.

Nếu bọn họ muốn đánh lén Ôn Văn, như vậy đến tận khi Ôn Văn bị chém rồi mới phát hiện sự khác thường.

Cũng may hai người này là kẻ địch của Ôn Lệ chứ không phải kẻ địch của Ôn Văn.

Thấy vẻ mặt của Ngô Lục Căn, Ôn Lệ, Sở Vĩ, bọn họ cũng không hề chú ý tới hai thợ săn này, chỉ cho rằng hai người này sắm vai áo rỗng không quan trọng.

Hai vị thợ săn bình thường không có gì lạ này, một người là đàn ông có tướng mạo bình thường không có gì lạ, trong tay cầm một cây đao dài màu đen.

Cây đao này rất dài, chuôi đao như thân cây màu đen vạm vẹo, lưỡi đao sạch sẽ đặc biệt sáng bóng.

Nhìn phong cách cây đao này, Ôn Văn thậm chí hoài nghi nó có liên quan tới trạm thu nhận, có điều trạm thu nhận thật sự không có cảm giác gì đặc biệt với nó, vì thế Ôn Văn tạm thời không có suy nghĩ muốn cướp lấy.

Có điều nó cũng chứng tỏ được người đàn ông cầm cây đao này tầm thường tới cỡ nào, ngay cả một cây đao cũng làm người khác chú ý hơn hẳn.

Một người khác có tạo hình khoa trương hơn, hẳn căn bản không phải là người!

Phần đầu cực kỳ trơn bóng, trên làn da màu nâu là những vòng tròn màu xanh da trời chói mắt, phần cằm và mặt trong cánh tay là mớ xúc tua lốm đốm màu xanh da trời.

Này rõ ràng là quái vật tới từ biển sâu, xem dáng vẻ thì chính là bạch tuộc Lam Hoàn thành tinh.

Tạm thời không đề cập tới người đàn ông bình thường không có gì lạ kia, một con hải sản lồ lộ như thế thì Ôn Văn thật sự khó có thể tưởng tượng tới cảnh đối phương vẫn luôn ở sau lưng mà không bị mình phát hiện.

Người đàn ông tầm thường kia chỉ cần vài bước đã lên ra sau Ôn Lệ, giơ cây đao dài chém xuống.

Ôn Lệ hừ lạnh một tiếng, bàn tay biến thành màu đỏ, muốn chụp lấy cây đao.

“Tốc độ không nhanh, sức mạnh không đủ, tư thế vung đao bình thường, là kẻ yếu đuối nhất trong hàng chân tự, chân tự như vậy tao có thể đánh mười tên!”

“...không đúng!”

Đột nhiên Ôn Lệ trừng to mắt, rụt tay lại, một ngón tay của hắn đã bị chém đứt, trong không khí lưu lại một vệt màu đen.

Phải biết là tay của Ôn Lệ có thể chống đỡ được dao mổ heo của Tôn Thiện Hành!

Hơn nữa ở trong lĩnh vực này, thực lực của Ôn Lệ còn được nâng cao, mà thực lực của đối phương thì bị đè thấp.

“Không đúng, thứ chặt đứt ngón tay mình không phải là người đàn ông này, mà là cây đao dài vạm vẹo màu đen kia, nó có vấn đề!”

Trong thời gian Ôn Lệ khiếp sợ, người bạch tuộc Lam Hoàn cũng ra tay, xúc tua yên lặng xuất hiện sau lưng Ôn Lệ, muốn đánh lén hắn.

Nhưng Ôn Lệ chỉ tiện tay chụp một cái đã kéo đứt xúc tua, tiếp đó xé đứt một cánh tay của người bạch tuộc Lam Hoàn.

Nhưng ngay sau đó Ôn Lệ phát hiện cánh tay kia của mình bắt đầu chậm chạp nặng nề, đồng thời làn da cũng xuất hiện ánh sáng màu xanh nhạt, trên cánh tay kia có độc!

Dưới sự liên thủ của hai người, Ôn Lệ nháy mắt rơi vào tình huống không có lợi.

Thấy hai người này ù ù cạc cạc xuất hiện, có thể tạm thời không chế Ôn Lệ nên Ôn Văn cũng không gọi nhân viên quản lý trung tâm, chỉ lấy ra một viên thuốc vạn năng nhét vào trong miệng, bắt đầu toàn lực khôi phục thương tích trong người.

Với thực lực của anh hiện giờ, thuốc vạn năng đã không thể nháy mắt khôi phục thương tích, cần phải đợi một thời gian ngắn mới có hiệu lực, thậm chí dược lực cũng không đủ để Ôn Văn khôi phục trạng thái hoàn chỉnh.

Điều này cũng bình thường, thuốc vạn năng rất thần kỳ nhưng dược lực có giới hạn, người siêu năng cấp bậc thấp có thể nháy mắt khôi phục là vì bản thân bọn họ không đủ mạnh.

Mà Ôn Văn hiện giờ, tùy tiện một khối máu thịt nhỏ thôi cũng có năng lượng vượt qua người siêu năng cấp thấp.

Ôn Lệ dữ tợn nhìn hai kẻ địch đột nhiên xuất hiện: “Hình như tao chưa từng trêu chọc bọn mày, bọn mày rốt cuộc là ai chứ?”

“Tao là kẻ địch mộng, mày có thể gọi tao là Lam Hoàn.”

Người bạch tuộc Lam Hoàn hơi khom người với Ôn Lệ: “Có điều tao là ai không quan trọng, tao chỉ là một người hầu hèn mọn, tao cần phải dẫn mày tới gặp chủ nhân.”

“Chủ nhân mày là ai?” Ôn Lệ trầm giọng nói.

“Cổ Thần vĩ đại ngủ say dưới biển sâu... Ensuk!”

Lúc nói ra cái tên này, mỗi chiếc xúc tua trên người Lam Hoàn đều kích động vung vẩy, chỉ bộ dáng này thôi cũng đủ làm người bình thường bị tinh thần thất thường.

“Ensuk... tao chưa từng chọc tới vị thần này, cũng không muốn có xung đột với thần.”

Ôn Lệ nhớ tới trong khoảng thời gian chém giết ở thế giới trong mình từng thấy một vị thần khổng lồ đang nhìn mình chăm chăm, có lẽ chính là Ensuk mà Lam Hoàn đã nói.

“Mày có thừa nhận hay không cũng không quan trọng, chuyện tao cần làm là đưa mày về.” kẻ địch mộng Lam Hoàn lạnh giọng nói.

Sau đó Ôn Lệ nhìn về phía một người khác: “Vậy còn mày?”

Người đàn ông bình thường kia nhún vai: “Mày đừng nhìn tao, tao chỉ nhận tiền thì làm việc cho người ta thôi, vì này bỏ ra chút tiền để tao giúp hấn bắt mày về.”

Người đàn ông bình thường này tên là Jake, là một cái tên phương tây có thể thấy đầy ngoài đường.

Không cao không lùn, không mập không ốm, không đẹp không xấu, bao gồm tất cả đặc điểm phổ biến của nhân chủng, thuộc loại hình ném vào trong đám người sẽ không ai có thể nhận ra hấn.

Hấn là con trai thứ hai ở trong nhà, có một anh trai và một em gái, từ nhỏ ở trong nhà đã giống một người ngoài rìa, khi đến trường mỗi lần thi cử thì thành tích đều đạt số điểm trung bình.

Tất nhiên không phải hấn không chú tâm tinh toán, chỉ là đầu óc hấn cũng bình thường, không làm ra được hành động cấp cao như vậy.

Sau đó trong một lần trùng hợp hấn làm nghề lính đánh thuê, cũng là một người lính bình thường nhất.

Mãi đến lần nọ ở trên chiến trường, Jake đột nhiên phát hiện người phe mình và phe địch đánh nhau tới nổ đầu nhưng không ai thèm quan tới hấn!

Jake lâm trận bỏ chạy nhưng không ai phát hiện, trực tiếp xuyên qua chiến trường, túm lấy thủ lĩnh đối phương cũng không được khen ngợi, hoàn toàn không hề có cảm giác tồn tại!

Sau đó hấn biết thành một người trong suốt, đi làm không có ai quản, muốn ăn muốn chơi gì cũng thực tùy tiện.

Chẳng qua khi hấn băng qua đường, tài xế không nhìn thấy hấn nên đụng hấn ngã lăn quay mà không có ai đưa hấn tới bệnh viện, Jake phát hiện đó cũng không phải chuyện tốt.

Chương 860 - Cùng chết đi

Vì thế Jake dốc lòng tốn một khoảng thời gian, hoàn toàn nắm giữ năng lực loại bỏ sự tồn tại này, trở thành một người siêu năng.

Phạm vi sử dụng tốt nhất của năng lực này là khống chế sự tồn tại ở mức người khác có thể thấy hấn nhưng sẽ không chú ý tới hấn.

Cảm giác tồn tại mạnh cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại sẽ khiến người khác cảnh giác.

Cảm giác tồn tại yếu một chút thì càng phiền phức hơn, bởi vì ở trình độ đó thì hấn sẽ mất đi quyền khống chế năng lực, không quản là làm gì cũng sẽ không thể làm sự tồn tại của mình trở về bình thường.

Chỉ có mỗi ngày dốc hết sức kích hoạt khả năng mới có thể đột nhiên khôi phục bình thường, nhưng thời điểm không xác định.

Hơn nữa Jake có dự cảm, sự tồn tại quá thấp trong một khoảng thời gian quá dài thì hấn sẽ thực sự im hơi lặng tiếng biến mất!

Sau đó Jake trở thành một lính đánh thuê siêu cấp, chỉ cần có tiền thì chuyện xấu gì cũng làm.

Năng lực chiến đấu của bản thân hấn không mạnh, tuy cũng là chân tự nhưng đánh nhau đều dựa vào cây đao tốt của mình.

Cây đao này tên là ‘Hắc Đao’, được một tổ chức bí ẩn nào đó thờ phụng, chỉ cần Jake đủ lực thì có thể dùng cây đao này chặt đứt bất cứ thứ gì.

Sau khi nhận nhiệm vụ tới từ thành phố nước Oye, dưới sự hướng dẫn của kẻ dịch mộng, bắt đầu tìm kiếm dấu vết của Ôn Lệ.

Thế nhưng khi bọn họ đã thực sự tìm được Ôn Lệ rồi, nơi này đã biến thành một vùng cấm địa, chỉ với hai người bọn họ, đừng nói tới chuyện bắt Ôn Lệ đi, ngay cả tìm kiếm Ôn Lệ cũng không dễ dàng.

Vì thế Jake dùng năng lực của mình, để mình và Lam Hoàn có thể hòa lẫn vào trong nhóm thợ săn, chờ đợi khoảnh khắc tìm được Ôn Lệ.

Lúc đầu khi nhìn thấy Ôn Lệ, xung quanh đều là nhân vật lớn của Hiệp Hội Thợ Săn, bọn họ không dám ra tay.

Tới hiện giờ Ôn Lệ vừa mới thoát ra khỏi cơ thể Ôn Văn, đang trong thời điểm yếu ớt, hơn nữa bên Hiệp Hội Thợ Săn cũng

không có ai có thể ngăn cản bọn họ, vì thế bọn họ mới hung hãn ra tay.

Vương Đa Bảo thấy hai vị chân tỵ chiến đấu với Ôn Lệ thì chạy tới bên cạnh Ngô Lục Căn, đỡ Ngô Lục Căn bị thương qua một bên, cùng Sở Vĩ quan sát cuộc chiến.

Trong hình cắt tương lai hẳn nhìn thấy có sự xuất hiện của hai vị này nên Vương Đa Bảo không hề kinh ngạc.

Thực tế thì nếu không có hai vị này, Ôn Lệ không thể nào thất bại.

Mặt khác Sở Vĩ ở bên cạnh...

Vương Đa Bảo lắc đầu, không nghĩ tiếp nữa, nếu hẳn nhìn thấy hình cắt rồi làm ra can thiệp nhất định thì hình cắt có xác suất lớn sẽ không xảy ra.

Ôn Lệ và kẻ địch mộng Lam Hoàn thương lượng thất bại, cuối cùng vẫn phải chiến đấu, Lam Hoàn và Jake vẫn luôn thu thập tư liệu, quan sát phương pháp chiến đấu của Ôn Lệ, mà Ôn Lệ thì hoàn toàn không biết gì về hai người.

Vì thế lúc đầu chiến đấu, Ôn Lệ rơi vào thế yếu, không quản là thanh Hắc Dao cứng rắn không gì phá nổi hay chất độc màu xanh đáng sợ kia, tất cả đều làm Ôn Lệ không thể ứng phó xuê.

Làm Ôn Lệ ám ức là hẳn căn bản không biết hai kẻ này từ đâu tới, có thù oán gì với mình.

Nhưng Ôn Văn thì hiểu khá rõ, khi nhìn thấy dáng vẻ bạch tuộc anh đã đoán được hai vị này tới từ thành phố nước Oye.

Trước đây kẻ địch phiền phức nhất mà Ôn Văn gặp phải chính là Ngô Vọng, hẳn cũng đã bị chiêu này của Ôn Văn hốt chết, bây giờ vẫn còn bị giam trong trạm thu nhận.

Sau khi Ôn Lệ tới thế giới hiện thực, bị Ensuk chú ý tới là chuyện bình thường.

Chỉ là Ôn Văn có chút hoang mang, nếu Ôn Lệ cũng ngã thì kế tiếp anh nên vất nổi lên đầu ai đây?

Đối tượng cũng khá dễ tìm, thần nghiệt Bạch Độc cũng được, nhưng vứt thế nào cũng là một việc đòi hỏi kỹ thuật, khả năng

thành công không quá lớn.

Nhìn Ôn Lệ không ngừng bại lui, ánh mắt Lam Hoàn lộ rõ hưng phấn, xem ra nhiệm vụ dang dở của con cá thối kia rất cuộc cũng có thể hoàn thành.

Mang kẻ dị đoan quấy rầy thần hồi phục tới thành phố nước Oye, Lam Hoàn sẽ nhận được ban tặng của Cổ Thần, nói không chừng địa vị có thể nâng cao trong đám kẻ dịch mộng.

Rất nhanh Ôn Lệ đã bị bạch tuộc trói chặt, cả người đều biến thành màu xanh da trời, lưỡi dao đen đặt ngang đầu hấn, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt đầu hấn.

Trong lĩnh vực Không Minh này, tất cả vong linh có thể chết, nhưng chỉ có Ôn Lệ là không được chết, một khi hấn chết thì lĩnh vực tử vong sẽ biến mất, sau khi nó biến mất thì dĩ nhiên không thể nào tiến hành sống lại.

Đúng lúc này một con quái vật trên người lóe làn khói đen chợt xuất hiện trong bệnh viện tâm thần, làn khói trên người nó đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó là con thứ hai, con thứ ba...

Đám quái vật này tới từ bên ngoài lĩnh vực Không Minh, sau khi lĩnh vực thu hồi thì chúng nó đã mất đi thân bất tử, hơn nữa còn đang nhanh chóng tan biến, nhất định phải quay trở lại không gian này mới có thể khôi phục trạng thái bình thường.

Vì thế đám quái vật mới liều mạng gấp gấp trở về như vậy, nhóm Tôn Thiện Hành ở bên ngoài đã cố gắng hết sức để ngăn cản, nhưng bệnh viện tâm thần này thật sự quá lớn, mà số lượng quái vật đột kích lại quá nhiều, bọn họ không có khả năng ngăn cản được tất cả.

Hai con quái vật xuất hiện trước nhất đều có thực lực chân tự, đám quái vật tiếp theo đó ít nhất cũng là thực lực Tai Nạn, làm nhóm Ngô Lục Căn có chút tuyệt vọng.

Hai thợ săn bình thường kia cũng không phải người lương thiện, không quản là bên nào giành được thắng lợi thì kết quả đều không mấy lạc quan.

Quái vật mới vào thấy tình cảnh túng quẫn của Ôn Lệ cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

Phần lớn đám vong linh vốn không phải thuộc hạ của Ôn Lệ, chỉ vì đi theo Ôn Lệ mới có thể tới nơi không bị thế giới trong chiếm lĩnh, đồng thời Ôn Lệ là một cường giả tuyệt đối, vì thế chúng mới nghe theo lệnh của Ôn Lệ.

Nhưng bây giờ Ôn Lệ có dáng vẻ chật vật đến vậy, căn bản không xứng để chúng thuận phục, thậm chí còn nghĩ rằng chờ Ôn Lệ chết đi thì sẽ cướp đi di sản Ôn Lệ lưu lại.

Ôn Lệ nhìn Jake và Lam Hoàn, lại nhìn nhóm Ngô Lục Căn trốn ở một bên, cuối cùng nhìn Ôn Văn đang dưỡng thương, trong cơ thể còn có một nhân vật cực kỳ khủng bố.

Sau đó Ôn Lệ đột nhiên mỉm cười.

“Tao có ưu thế chín mươi một năm, thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối, tao đã chuẩn bị đầy đủ, suy nghĩ tới mọi khả năng... thế nhưng tao vẫn thất bại!”

“Đây không phải vấn đề của tao, chỉ là vận may của tao không tốt...”

“Nhưng bọn mày cho rằng tao không thắng tức là bọn mày đã thắng chắc rồi sao?”

“Không được, tất cả mọi người cùng chết đi!”

Cơ thể đám vong linh chui vào nơi này đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, trên người lần thứ hai xuất hiện làn khói đen, những làn khói này đều chui vào trong bệnh viện tâm thần.

“Xin hãy dừng lại đi, chúa tể Tinh Hồng vĩ đại, tui nguyện ý giúp ngài làm bất cứ việc gì!”

“Ôn Lệ, tôi vẫn luôn theo ông!”

“Cầu xin mày, bỏ qua cho tao đi...”

Đám vong linh không ngừng kêu thảm, nhưng Ôn Lệ thờ ơ, bởi vì Ôn Lệ đã nhìn thấy rõ ánh mắt của chúng.

Một cái ống dẫn màu đen từ dưới đất vươn lên cắm vào trong cơ thể Ôn Lệ, bắt đầu vận chuyển năng lượng.

Những cái ống này cuộn cuộn không dứt, Jake và kẻ địch mộng chỉ có thể tạm thời lui ra.

Đám vong linh này có thể xuất hiện ở thế giới hiện thực là vì lĩnh vực Không Minh tồn tại, linh hồn, sức mạnh và cơ thể của chúng đều bị khóa lại với lĩnh vực Không Minh, vì thế mới có được thân thể bất tử.

Nhưng hiện giờ lĩnh vực Không Minh thuộc về Ôn Lệ, Ôn Lệ hoàn toàn có thể thông qua lĩnh vực Không Minh triệu hồi một bộ phận năng lượng cho chính mình!

Có điều làm như vậy phải trả cái giá rất lớn, một khi làm vậy thì sau khi hiệu quả chấm dứt, lĩnh vực Không Minh sẽ trở về với chủ nhân Tử Tịch Không Minh.

Hơn nữa cũng sẽ mang theo linh hồn của Ôn Lệ!

Như vậy Ôn Lệ sẽ chết!

Chương 861 - Tai Biến cuồng bạo

Năng lượng ô uế cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể Ôn Lệ, làm hắn nhanh chóng bành trướng, biến thành một cục thịt sắt to lớn.

Bên trong cục thịt ẩn chứa một lượng năng lượng khổng lồ, Jake và Lam Hoàn liếc nhìn nhau, đều thấy được sự khủng hoảng trong mắt đối phương.

Nếu cứ tùy ý để Ôn Lệ tiếp tục biến thành cục thịt mạnh mẽ như thế thì hai bọn họ chắc chắn sẽ chết.

Jake có thể dựa vào năng lực loại bỏ sự tồn tại để chạy trốn, nhưng Lam Hoàn thì chắc chắn phải chết, trong lĩnh vực này cho dù bọn họ chạy thì cũng không trốn thoát được.

Vì thế Lam Hoàn phát định thật nhanh, lập tức phóng ra tất cả xúc tua quán lấy cục thịt, một lượng độc lớn không ngừng tiêm vào.

Nhưng không quản số lượng nọc độc nhiều cỡ nào cũng không có hiệu quả với cục thịt này, chờ đến khi nó mở rộng tới một trình độ nhất định thì một luồng sức mạnh màu máu đỏ tươi theo xúc tua đánh úp về phía bản thể Lam Hoàn.

Lam Hoàn sợ hãi, vội vàng cắt đứt xúc tua của mình nhưng vẫn bị năng lượng truyền tới nổ hỏng một phần cơ thể.

Vốn hắn cũng coi như là một con quái vật có chút xinh đẹp, hiện giờ chỉ còn là một cục thịt màu xanh da trời lấm tẩm ngộ nguậy, khi không còn xúc tua thì hắn cũng không có phương pháp tấn công.

Jake cầm Hắc Dao, nhanh chóng chém vài phát, cục thịt kia ở trước mặt Hắc Dao mềm yếu như đậu hũ, nhưng Hắc Dao quá ngắn, không thể cắt đứt được cục thịt, không đợi hắn tạo ra vết thương mới thì vết thương cũ đã hồi phục.

Trải qua một khoảng thời tĩnh dưỡng, vết thương trên người Ôn Văn đã hồi phục được bảy tám phần, nhìn cục thịt ngày càng lớn bên kia thì trong lòng cũng có chút lo lắng.

Anh có thể cảm nhận được năng lượng của Ôn Lệ ở bên trong cục thịt kia đang ngày càng tăng cao, năng lượng khổng lồ vọt hết vào trong cơ thể hắn.

Số năng lượng này thậm chí còn khổng lồ hơn cả năng lượng trong cơ thể Mayyami!

Dù sao thì sức mạnh này chính là tổng sức sống của tất cả vong linh bắt tử ở cao nguyên Thanh Tích.

Đợi đến khi Ôn Lệ từ trong cục thịt này bước ra thì hắn đã có được sức mạnh có thể so sánh với cường giả cấp Tai Biến!

Ôn Văn từng hấp thu năng lượng còn khổng lồ hơn thế này, nhưng chúng đều tiến vào trạm thu nhận, không liên quan gì tới bản thân Ôn Văn, nếu anh dám hấp thu năng lượng như Ôn Lệ thì bảo thể mà chết chính là kết cục duy nhất của Ôn Văn.

Lại liên tưởng tới ánh mắt và lời nói khác thường của Ôn Lệ trước đó, Ôn Văn liền hiểu ra hắn muốn làm gì, Ôn Lệ muốn đồng quy vu tận!

Thế nhưng Ôn Lệ lại không biết Ôn Văn có thể trốn vào trạm thu nhận bất cứ lúc nào, chờ đến khi Ôn Lệ không chịu nổi tác dụng phụ của năng lượng này mới quay trở ra, vì thế phương thức trả thù này ngay từ lúc ban đầu đã định là thất bại.

Có điều với tính cách của Ôn Lệ, một khi Ôn Văn biến mất thì hắn nhất định sẽ tiến hành trả thù bằng một cách khác.

Sự điên cuồng của cường giả cấp Tai Biến trước khi chết sẽ mang tới tổn hại lớn cỡ nào, không ai dám đảm bảo, vì thế nếu không phải bất đắc dĩ thì Ôn Văn sẽ cố gắng ở lại bên ngoài.

Trong mắt Vương Đa Bảo giống như xuất hiện những hình ảnh kỳ quái, sắc mặt hấn tái nhợt như tờ giấy, máu tươi trào ra từ tai mắt miệng mũi, vì muốn thấy rõ tình thế của cuộc chiến này, hấn đã bắt đầu tiêu hao tính mạng của mình.

Năng lực đoán trước hình cắt tương lai sẽ mang tới ưu thế rất lớn cho Vương Đa Bảo, đồng thời cũng sẽ đưa hấn vào tình cảnh nguy hiểm, nếu không phải nhìn thấy hình ảnh nhóm người biến mất thì hấn cũng đã không bước vào nơi gần như là tuyệt vọng này.

Sau đó Vương Đa Bảo nhìn sang Ôn Văn và Sở Vĩ, biết được quyết định cuối cùng chính là hai người này.

Sau đó Vương Đa Bảo phun ra một ngụm máu rồi nằm trên người Ngô Lục Căn, lặng lẽ nói gì đó, Ngô Lục Căn vốn chỉ bị chút thương tích nhỏ, Vương Đa Bảo nói xong thì trên người đột nhiên nứt ra vài lần máu tươi, thoạt nhìn cách tử vong cũng không còn xa.

Sở Vĩ vẫn luôn xem trò vui sợ ngậy người, sao boss lớn phe địch sắp xuất hiện mà bên phe mình chỉ còn lại mỗi mình hấn vậy chứ?

Mặc dù hấn bất tử nhưng hấn chỉ là lính lác kém cỏi mà thôi, không phải ông lớn cấp bậc chân tỵ, không có cách nào xoay chuyển càn khôn.

Lúc Sở Vĩ kinh hãi, cục thịt màu máu to lớn kia đã bung ra một khe hở, sau đó toàn bộ cục thịt hóa thành máu loãng khô quắt lại.

Mặt đất cả bệnh viện tâm thần là máu loãng cao mười cm, một nơi vốn đã rất khủng bố hiện giờ lại càng giống như hang động ác ma hơn.

Mà vị trí trung tâm cục thịt đứng một người đàn ông chỉ mặc một cái quần lót tứ giác màu máu, hấn chính là Ôn Lệ!

Trên người Ôn Lệ tỏa ra sức mạnh áp chế khủng bố, hấn không thể yên lành không chế năng lượng của mình như

những cấp Tai Biến khác, năng lượng cuồng dã cứ vậy trực tiếp quán quanh người hắn.

Mặt đất dưới chân hắn không hề báo trước xuất hiện một cái hố lớn, năng lượng mật độ cao bài xích tất cả mọi thứ ở xung quanh hắn.

Ôn Văn nhìn hắn, lại nhìn mình một chút, trên người hai người vừa vặn có thể ghép lại thành một bộ quần áo, có chút không hở hai người bọn họ là cùng một người.

Ôn Văn vẫn còn tâm tư cười cợt, Jake và Lam Hoàn đã sắp khóc tới nơi rồi, bọn họ chỉ muốn bắt một tên chân tự chỉ còn hơi tàn thôi mà, sao tên chân tự này lại đột nhiên biến thành ông lớn cấp Tai Biến vậy chứ?

Ôn Lệ nhìn xung quanh một vòng, đã định ra trình tự đánh chết của mình, vì thế hắn bước ra một bước xuất hiện ở chính giữa Jake và Lam Hoàn, trước tiên đánh một quyền vào người Lam Hoàn.

Nắm tay hắn không chạm vào được Lam Hoàn, nhưng ngực và bụng Lam Hoàn đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng, sau đó từ lỗ thủng bắt đầu tan vỡ, cuối cùng cả người hắn biến mất trong không khí, một màn này giống hệt như người áo đen đã dùng để tấn công Ôn Lệ.

Sau đó Ôn Lệ nhìn sang Jake, Jake run rẩy, sau đó dốc hết toàn lực xua tan cảm giác tồn tại của mình, mọi người nhìn thấy giống như Jake đột nhiên biến mất, về phần tại sao thì bọn họ không nghĩ ra được có một người giống như Jake.

Ôn Lệ nhướng mày, hắn cũng mất đi mục tiêu của mình nhưng hiện giờ ít nhiều gì cũng là người có cảnh giới cao nhất ở đây, vì thế hắn không quên đi chuyện của Jake, đột nhiên chém một quyền về hướng Jake.

Một quyền này mang theo gió lốc năng lượng đỏ ngòm, sau đó toàn bộ kiến trúc ở phương hướng đó đều bị hủy diệt, luồng năng lượng này đánh xuyên thủng bệnh viện tâm thần.

Nhóm thợ săn ở bên ngoài bất ngờ không kịp đề phòng bị năng lượng đỏ ngòm này liên lụy, ngay cả kêu cứu một tiếng cũng kịp phát ra thì thân thể đã biến thành mảnh vỡ.

Sau đó Ôn Lệ không quan tâm tới hướng đó nữa, ánh mắt nhìn sang Ôn Văn.

Vừa bước ra nửa bước thì Ôn Lệ có chút do dự, sau đó nhìn sang Sở Vĩ vẫn luôn ăn dưa căn bản không có chút cảm giác tồn tại nào.

Hắn do dự không chằm mấy giây, cuối cùng vẫn quyết định đối phó Sở Vĩ trước.

Người áo đen mạnh mẽ trước đó đã tạo ra một tầng bóng ma trong lòng Ôn Lệ, mặc dù hiện giờ hắn đã mạnh mẽ đến thế, mặc dù hắn chắc chắn sẽ phải chết, nhưng vẫn bị người áo đen trong cơ thể Ôn Văn dọa.

Chương 862 - Sở Vĩ là Vampire

Sở Vĩ còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì thì cơ thể đã ‘âm’ một tiếng vỡ ra.

Sau đó phía sau Ôn Lệ hai mươi mét, cơ thể Sở Vĩ lần thứ hai xuất hiện, lúc này Sở Vĩ mới nhận ra mục tiêu của Ôn Lệ chính là mình.

“Mày điên rồi, sao không đánh người khác trước đi...”

Sở Vĩ nhìn một vòng, dựa theo tình huống hiện tại thì hình như có mỗi mình mình có thể hành động sống động nhất.

Phản kháng là không thể, chỉ có thể mở miệng mắng chửi người.

Vì thế Sở Vĩ bắt đầu mở miệng phà hơi, mùi hôi thối và ngôn ngữ độc địa công kích tâm hồn nhắm thẳng vào đầu Ôn Lệ, làm hắn trở nên phẫn nộ.

Không quản hiện giờ Ôn Lệ mạnh cỡ nào, lời thô tục vẫn có tác dụng đối với hắn.

Đồng thời bởi vì thực lực quá chênh lệch nên thô tục cũng chính là phương pháp tấn công Ôn Lệ hiệu quả nhất.

Ôn Lệ vốn cũng không phải dạng tính cách có thể kiềm chế cơn giận, vì thế sau khi bị chọc giận thì bắt đầu hành hạ chết Sở Vĩ.

Nhưng sau khi Sở Vĩ chết vài lần thì Ôn Lệ hiểu được, năng lực làm Sở Vĩ thật sự rất khó giết.

Hắn không tin Sở Vĩ có thể tử vong và sống lại vô hạn, nhưng mỗi lần Sở Vĩ chết đi thì cần một khoảng thời gian nhất định để sống lại.

Vì thế cho dù thực lực của Ôn Lệ có lớn mạnh hơn nữa cũng không có khả năng một giây giết Sở Vĩ tám lần mười lần.

Mà thời gian của Ôn Lệ có hạn, vì thế hắn không thể nào dây dưa lại Sở Vĩ.

Nhưng đối với đặc tính của Sở Vĩ, Ôn Lệ sớm đã biết rõ.

Tất cả những vong linh theo Ôn Lệ lúc đầu, lúc chết chúng sẽ truyền hình ảnh khi tử vong về não Ôn Lệ, vì thế hắn đã sớm biết có người siêu năng bắt tử là Sở Vĩ.

Hắn cũng đã có sự chuẩn bị.

Ôn Lệ lấy ra một chiếc nhẫn không gian, dễ dàng bóp nát nó, một đồng đồ rơi ra, hắn lấy một thứ trong đó.

Đó là một cây trát đao có khắc hình đầu hổ!

Khi đó Hiệp Hội Thợ Săn chia làm ba đường, phân biệt giao ba cây trát đao cho ba vị cường giả chân tự cất giữ, mà đầu đao nằm trong tay Timur!

Thứ này có thuộc tính đảm bảo trăm phần trăm giết chết sinh vật, cho dù là Sở Vĩ cũng chưa chắc có thể chống đỡ được cây đao này.

Nhìn thấy trát đao, Ôn Văn thay đổi sắc mặt.

Anh và Sở Vĩ cũng coi như có chút giao tình, không thể nhìn Sở Vĩ cứ vậy chết đi ở đây.

Vì thế Ôn Văn dự tính trước tiên sẽ để nhân viên quản lý xuất hiện ngăn cản Ôn Lệ một chút, chờ mình đưa người vào trạm thu nhận xong sẽ tiến hành chạy trốn.

Nhưng còn chưa kịp hành động thì Ôn Văn đã thấy Vương Đa Bảo rón rén bò tới bên cạnh mình.

Hơi thở của Vương Đa Bảo yếu tới mức, nếu không phải hắn còn có thể động đậy thì Ôn Văn thậm chí còn tưởng rằng hắn

đã chết rồi.

“Ôn lão đại à, xin ngài tạm thời đừng ra tay, ngài ra tay thì chúng ta tiêu thật đấy.”

“Sao cậu lại gọi tôi là Ôn lão đại?”

Ôn Văn vẫn luôn biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nếu không phải có Vương Đa Bảo ngăn cản Ngô Lục Căn thì có lẽ anh đã không chờ được tới khoảnh khắc người áo đen xuất hiện đối phó Ôn Lệ.

Vì thế Ôn Văn tin tưởng Vương Đa Bảo nên không ra tay, chỉ là anh khá hiểu kỳ với xưng hô của Vương Đa Bảo.

Khóe miệng Vương Đa Bảo giật một cái: “Nếu bọn tui còn sống thì ngài sẽ ép buộc bọn tui trở thành thuộc hạ, vì thế bây giờ gọi một tiếng Ôn lão đại cũng không thiệt thòi.”

Ôn Văn nhìn Vương Đa Bảo thật sâu, quả thực anh có tính toán như vậy.

Năng lực có thể đoán trước hình cắt tương lai này mặc dù không có trợ giúp gì cho năng lực chiến đấu, nhưng hiệu quả chân thực thật sự có hơi BUG.

“Hiện giờ Ôn Lệ đã có thực lực cấp Tai Biến, cho dù ngài ra tay cũng không thể cản được hắn, ngược lại sẽ bị hắn đánh bại.”

“Chuyện ngài cần làm chính là nhìn Ôn Lệ đối phó ngài Sở Vĩ, nếu Ôn Lệ buông tha Sở Vĩ thì thắng lợi sẽ thuộc về hắn, không ai trong chúng ta có thể ngăn cản sức mạnh cấp Tai Biến.”

“Nhưng nếu Ôn Lệ lựa chọn ra tay với Sở Vĩ, đồng thời dự tính hoàn toàn giết chết Sở Vĩ thì cuối cùng hắn chắc chắn sẽ thất bại!”

Sau khi nói xong, Vương Đa Bảo phun ra một ngụm máu:

“Giống như lời Ôn Lệ đã nói, hắn đã chuẩn bị kín kẽ không hề có sơ hở, nhưng vận may của hắn lại không tốt.”

Ôn Văn mỉm cười, có lẽ sự xui xẻo nhất của Ôn Lệ chính là để Vương Đa Bảo chui vào phút cuối.

Sở Vĩ không biết năng lực của hồ đầu đao, nhưng hắn thấy được Ôn Lệ lôi ra thứ gì đó, theo bản năng cảm thấy nguy cơ nên cũng không giấu bài, trực tiếp kích hoạt trạng thái đồng hóa.

Nháy mắt Sở Vĩ đã biến thành đường cong màu đen có hình dạng con người, mà ánh sáng quanh người hắn tạo thành họa tiết phức tạp, hắn đã tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Không sai, chính là trạng thái này.”

Ôn Lệ lớn giọng bật cười: “Mày đã như vậy mà hoàn toàn giết chết vài thuộc hạ của tao, chỉ từ hình ảnh truyền về tao đã nổi da gà rồi, bởi vì tao không dám chắc mình có thể giết được mày hay không.”

“Hiện giờ chính thức nhìn thấy mới biết năng lực của mày còn khủng bố hơn tưởng tượng, có điều... tao có thể giết chết mày!”

Sở Vĩ không trả lời Ôn Lệ mà nhanh chóng vọt về phía Ôn Lệ, hiện giờ hắn mạnh hơn lúc bình thường mấy lần, mà hắn cũng chỉ cần va chạm vào người Ôn Lệ, thậm chí chỉ cần kéo dài cơ thể là được.

Nhưng Sở Vĩ vừa đi được hai bước thì năng lượng đỏ ngòm ngưng kết thành xiềng xích trói chặt hắn đè xuống đất, sức sống của Ôn Lệ thông qua xiềng xích không ngừng dẫm mạnh tràn vào cơ thể Sở Vĩ.

Loại tốc độ sinh mạng trôi đi này chỉ cần vài giây là có thể hút khô một vong linh bất tử, nhưng đối với Ôn Lệ vừa hấp thu sức mạnh của tất cả vong linh bất tử thì căn bản không đáng nói tới.

Lúc này Sở Vĩ giống như gấu túi quần trên người Ôn Lệ, bằng không căn bản không có cách nào tạo ra tổn hại hiệu quả.

Ôn Lệ cầm hồ đầu đao đi tới bên cạnh, chỉ cần giết Sở Vĩ, lại giải quyết hai tên nửa sống nửa chết bên kia thì đã có thể chân chính ra tay với Ôn Văn.

Đến khi đó thân thể này sẽ chết đi một cách triệt để, mà linh hồn sẽ bị lĩnh vực Không Minh mang về, trở thành vật trưng bày của chủ nhân Tử Tịch Không Minh.

Nếu hắn thành công giết chết Ôn Văn, biến thành sự tồn tại duy nhất thì nói không chừng sẽ có cơ hội làm lại.

Nhưng nếu Ôn Văn sống thì hắn không có khả năng trở thành thần, cũng không cần phải sống sót, khi đó hắn sẽ thật sự làm một vật suu tâm.

Sở Vĩ giãy giụa, đường cong màu đen bao phủ xung quanh nhưng những thứ này vô dụng đối với Ôn Lệ.

Hồ đầu đao khẽ động, đầu Sở Vĩ lặn xuống.

Sau đó Ôn Lệ cầm hồ đầu đao chỉ Ôn Văn, ý là tới lượt mày.

Nhưng đột nhiên cảm giác bất an tràn ngập bệnh viện tâm thần, Ôn Lệ nhìn cái xác ở bên cạnh, vẻ mặt trở nên âm trầm.

Xác Sở Vĩ hóa thành chất lỏng màu đen, nhuộm đen máu ở gần đó, sau đó một bóng dáng từ trong dòng máu đen đứng thẳng dậy.

Đó là một người đàn ông mặc áo bào trong đỏ ngoài đen, diện mạo có vài phần tương tự Sở Vĩ nhưng thoát nhìn hoàn toàn không phải là cùng một người.

Thực lực của người này cũng là cấp Tai Biến!

Hơn nữa....

Hắn là một Vampire!

Chương 863 - Huyết hoàng đế

“Um....”

“Mới ngủ có hơi hai mươi năm đã bị cưỡng chế đánh thức rồi.”

“Mày chuẩn bị bồi thường tao thế nào đây?”

Người đàn ông cắn móng tay, bất mãn nhìn về phía Ôn Lệ, con người đỏ ngòm có sát ý thực chất hóa làm Ôn Lệ trong nháy mắt lạnh cả người.

Đó là cảm giác bị sinh vật ở tầng trên chuỗi thức ăn để mắt tới, nghĩa là người đàn ông này có thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối!

Ôn Lệ câm nín nhìn trời, hẳn có chút không thể hiểu nổi, vì sao chỉ giết một người siêu năng hơi đặc biệt thôi lại dẫn tới một con Vampire cấp Tai Biến.

Sau đó hẳn nhìn về phía người đàn ông kia, vẻ mặt dữ tợn nói: “Vì sao mày không thể thành thật chết đi chứ, vì sao bọn mày cứ nhất quyết chui ra không để kế hoạch của tao được tiến hành suôn sẻ?”

Ôn Lệ đã rơi vào trạng thái luống cuống khó có thể dùng lời để diễn tả, vốn là kế hoạch hoàn thiện nhưng lại từng bước gặp cản trở, ngay cả cuối cùng muốn liều mạng một phen cũng bị đánh gãy, làm hẳn vốn bị vây sát rìa biên giới điên cuồng, giống như thùng thuốc súng bị nhen lửa.

Hơi thở bùng cháy màu máu bùng nổ trên người Ôn Lệ, chỉ là làn sóng xung kích thôi suýt chút nữa đã thổi bay nhóm Ôn Văn ra ngoài.

Người đàn ông hơi nhíu mày, lộ ra vẻ mặt tà dị, hàm răng nhọn lộ ra từ khe môi.

“Xem ra đúng là tao đã quá lâu rồi không lộ diện, một Thần Tinh Giới cường chế thăng cấp không ổn định mà cũng dám đánh với tao!”

“Vậy cũng tốt, giải quyết mày xong thì tao có thể ngủ tiếp rồi.”

Người đàn ông quát khê một tiếng, số máu cao mười cm khuếch tán trong bệnh viện tâm thần nháy mắt khô cạn, toàn bộ tiến vào trong cơ thể người đàn ông này.

Sau đó hẳn tập trung sức mạnh màu máu vào cánh tay, bóng dáng chột biến mất, lác mình tới trước mặt Ôn Lệ, một quyền đánh tới.

Ôn Lệ cũng không cam chịu tỏ ra yếu kém, đồng dạng đánh ra một quyền, hẳn không tin có sức mạnh vong linh ở nơi này gia tăng mà hẳn không đánh lại người đàn ông xa lạ vừa xuất hiện này.

Nắm tay của hai người va chạm, sóng xung kích nghiền nát mặt đất ở hai mươi mét xung quanh, Ôn Văn phóng ra xiềng xích che chắn trước mặt nhóm Ngô Lục Căn và Vương Đa Bảo nên bọn họ mới không bị dư chấn của cuộc chiến lan chết.

Sau cú va chạm, cánh tay Ôn Lệ bị sức mạnh khổng lồ bẻ gãy, mà cánh tay của người đàn ông kia đứt khoác biến thành máu loãng khắp bầu trời.

Thoạt nhìn sức mạnh của Ôn Lệ lớn hơn một chút, cánh tay gãy của hắn đang được sức mạnh vong linh chậm rãi hồi phục.

Nhưng người đàn ông đối diện giống như không sao cả, máu loãng bay ra giữa không trung thì ngừng lại, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn cả khi bay ra, nhanh chóng tụ hợp lại trên bờ vai hắn.

Cánh tay hắn cứ vậy hồi phục nguyên trạng, thậm chí ngay cả quần áo cũng hoàn hảo không tổn hại chút nào, sau đó không ngừng nghỉ đánh tiếp.

Mà lúc này cánh tay Ôn Lệ chỉ mới khôi phục được một chút thôi, căn bản không có cách nào chống cự lại tốc độ khôi phục biến thái của người đàn ông này.

Sức va chạm của cấp Tai Biến mạnh mẽ kinh người, nếu như không phải vì nơi này là lĩnh vực Không Minh thì cuộc chiến của hai vị cấp Tai Biến này có lẽ đã dẫn tới một trận tai họa rất lớn.

Nhìn trận chiến Tai Biến nắm đấm da thịt này, Ôn Văn hơi nheo mắt.

Anh biết người đàn ông vừa mới xuất hiện kia là ai, cũng biết vì sao Sở Vĩ lại có đặc tính quý dị tới như vậy.

Ở thế giới hiện thực chỉ có một vị Vampire cấp Tai Biến.

Bá chủ trong thời kỳ đen tối của khu Kim Ưng.

Người đứng đầu vương triều Gandor, Huyết hoàng đế Vlad Gandor!

Vị Vampire mạnh mẽ này là một trong số những Tai Biến giáng xuống thế giới hiện thực sớm nhất vào vài ngàn năm trước.

Trong số Huyết tộc ở liên bang hiện giờ, tám chín phần mười đều là hậu duệ của thân.

Khoảng thời gian cường thịnh của vương triều Gandor, Vlad chính là cơn ác mộng của khu Kim Ưng.

Giáo Đường Vinh Quang khi đó chỉ biết lạnh run dưới sự thống trị và thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn của hắn, một khi người truyền giáo bị phát hiện sẽ bị đế quốc tiến hành ‘hình phạt gai gổ’.

Sau đó vương triều Gandor bị sụp đổ, cái tên Vlad cũng không còn xuất hiện trong chính sử.

Nhưng Vlad với tư cách là thủy tổ của Huyết tộc, hắn thường xuyên biến mất chục năm trăm năm.

Sau đó sẽ tới lui ghé thăm nhà hậu duệ của mình, để bọn họ biết hắn vẫn chưa chết.

Ôn Văn có năm mơ cũng không ngờ được Vlad lại xuất hiện sau khi Sở Vĩ tử vong.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng cảm thấy có vài phần hợp lý, như vậy có thể giải thích được vì sao mấy chục năm trăm năm thì Vlad mới xuất hiện một lần.

Khoảng thời gian biến mất hắn đang dùng loại hình thái này tồn tại trong cơ thể một người nào đó, mãi tới khi người này tử vong hoặc tới giới hạn của tuổi thọ thì hắn mới xuất hiện, theo cách nói của hắn thì là ngủ một giấc.

Mà năng lực trừ danh nhất của Huyết hoàng đế chính là linh hồn và sức sống của người bị hắn giết sẽ thuộc về hắn.

Hắn giết bao nhiêu người thì có thể tử vong bao nhiêu lần!

Năng lực bất tử và năng lực hấp thu sinh mệnh ở trạng thái đồng hóa của Sở Vĩ cũng tới từ năng lực số một của Huyết hoàng đế.

Với tư cách là bạo quân trừ danh trong lịch sử, Huyết hoàng đế Vlad giết người nhiều vô số kể, vì thế Sở Vĩ mới có thể chết không chút kiêng kỵ như vậy, bởi vì mặc kệ hắn chết bao nhiêu lần thì cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông so với số người đã bị Huyết hoàng đế giết chết.

Với tư cách là cấp Tai Biến sống mấy ngàn năm trên thế gian, thực lực của Huyết hoàng đế sâu không lường được, không đơn giản như những gì biểu hiện.

Ôn Lệ không ai bì nổi trước đó đã bị dễ dàng áp chế, đồng thời chỉ trong chốc lát đã bị đánh tới thương tích đầy mình.

Phương pháp chiến đấu của Vlad rất đơn giản, chính là đơn thuần lấy tổn thương đổi tổn thương, thương tích hấn phải chịu sẽ hồi phục lại trong chốc lát, mà tốc độ Ôn Lệ mượn sức mạnh vong linh để hồi phục kém xa tốc độ bị thương.

Dù sao thì Ôn Lệ được nhờ năng lượng mạnh mẽ nên mới cường chế đạt tới cảnh giới cấp Tai Biên, so ra vẫn kém hơn cường giả Tai Biên chính quy.

Nhưng Ôn Lệ cũng không hề hèn nhát, ngược lại giống như phát điên mà điên cuồng tấn công.

Hấn cảm thấy phần nộ vì những gì mình gặp phải, sự phần nộ này gần như lu mờ đi đầu óc hấn.

Bắt đầu từ thời khắc sinh ra thì hấn đã cảm nhận được sự bất công của thế giới này.

Tại sao hấn là kẻ bị phân ra mà không phải bản thể?

Vì sao Ôn Văn có thể ở lại thế giới hiện thực sinh sống bình thường mà hấn thì chỉ có thể ở lại bệnh viện tâm thần, làm bạn với điên cuồng và tử vong?

Vì sao hấn ở trong bệnh viện tâm thần, dốc hết toàn lực trở thành quái vật mạnh mẽ nhất, nhưng khi gặp lại Ôn Văn, bởi vì Ôn Văn có trạm thu nhận mà hấn lại thất bại một cách vô lý như thế?

Tại sao chứ, hấn trải qua chín mươi một năm địa ngục trên hành tinh Tử Triệu, khó khăn lắm mới có được cơ hội thành thần nhưng vẫn bị sự tồn tại của Ôn Văn ghen ở cổ.

Hấn chưa bao giờ coi thường Ôn Văn, trước giờ vẫn luôn chuẩn bị thực hoàn hảo, cố gắng liều mạng hết mức có thể.

Nhưng số phận cứ như đang đùa giỡn hấn, làm hấn cuối cùng chẳng lấy được gì.

Vì thế lần này hấn cũng không quan tâm gì nữa, cho dù là phải chống lại cường giả cấp Tai Biên ở trước mặt thì sao chứ?

Hấn chỉ muốn thoải mái liều mạng chiến đấu một trận!

Chương 864 - Người nguyên lượng siêu cấp phiên bản 2.0

Chiến đấu kịch liệt tiến hành năm phút thì trên người Ôn Lệ đã chồng chất vết thương, hai cánh tay lộ ra xương trắng, hơi thở trên người khác trước một trời một vực.

Lĩnh vực Không Minh hóa thành dáng vẻ bệnh viện tâm thần cũng xuất hiện đầy vết rạn, khắp nơi là đông đảo nát.

Lĩnh vực Không Minh có thể cho Ôn Lệ sức mạnh cấp Tai Biến, để hắn thỏa sức hành hạ đám gà yếu.

Vốn với sức chống đỡ của bệnh viện tâm thần thì không thể để Ôn Lệ tiến hành cuộc chiến cấp Tai Biến.

Theo cuộc chiến bắt đầu, tổn hại của lĩnh vực Không Minh ngày càng lớn hơn, sức hỗ trợ Ôn Lệ ngày một ít, vì thế đã làm hắn rơi vào vòng tuần hoàn ác tính.

Vlad bóp cổ Ôn Lệ, trên người không nhiễm chút vết bẩn, hơn nữa có thể giáng cho Ôn Lệ một đòn cuối cùng bất cứ khi nào.

Nhưng Ôn Lệ phát điên phản kháng cũng không thể nào chạm vào Vlad.

Vlad nhìn Ôn Văn đã chữa khỏi thương tích đang đang sát ở phía sau, lại nhìn Ôn Lệ trong tay mình, đột nhiên mỉm cười.

“Hai bọn mày thế mà lại là một người, đây là lần đầu tiên tao thấy hai cá thể như vậy, bọn mày có thể quyết chiến sống chết ở đây có thể coi như là số mệnh.”

Tất cả ký ức của Sở Vĩ hoàn toàn rộng mở với Vlad, vì thế hắn biết Sở Vĩ có giao tình với Ôn Văn, cũng biết quan hệ của Ôn Văn và Ôn Lệ.

“Ôn Văn, ông muốn tự mình chấm dứt đoạn số mệnh này hay muốn tôi giải quyết giúp?”

Ôn Văn có chút sững sốt, cách xưng hô của Vlad giống với Sở Vĩ khi nói chuyện với anh, vì thế anh ho nhẹ nói: “Tôi muốn tự mình giải quyết.”

Khóe miệng Vlad nhếch lên: “Đã vậy thì tùy ý ông, có Sở Vĩ ở thì tôi cũng có thể thấy được kết quả, kế tiếp tôi sẽ không nhúng tay, còn xen vào nữa thì không có cách nào ngủ tiếp...”

Nói xong, Vlad ném Ôn Lệ đi rồi phát ra tiếng ngáy điếc tai.

Ôn Lệ cúi kính đá bay Vlad, thân thể Vlad giống như quả bóng đàn hồi đung tới đung lui trong bệnh viện tâm thần, lúc rơi xuống đất đã biến về dáng vẻ của Sở Vĩ...

...

Bệnh viện tâm thần to lớn không ngừng run rẩy, từng vết nứt xuất hiện rồi đột nhiên biến mất, năng lượng cấp Tai Biến làm Thiên Trụ Phong chấn động, tuyết đọng trên núi sụp xuống, trận tuyết lở lớn nhất mấy chục năm nay cứ vậy xảy ra.

Có điều ở trên núi hiện giờ không có người thường, tuyết lở căn bản không ảnh hưởng tới bọn họ.

Tôn Thiện Hành nghiêm túc nhìn bệnh viện tâm thần, lệnh cho tất cả thợ săn lui về sau ít nhất là một trăm mét, hiện giờ không biết lúc nào bên trong lại lóe ra một luồng tấn công.

Trong số tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Tôn Thiện Hành và Triệu Dũng thì không ai có thể đảm bảo sống sót nếu bị cuốn vào dư chấn.

“Bên trong có ít nhất là hai vị cấp Tai Biến, có điều hơi thở của một bên đang nhanh chóng suy yếu, chính là tên Ôn Lệ kia!”

Có cấp Tai Biến tới giúp bọn họ giải quyết mối phiền phức Ôn Lệ này, đây là chuyện tốt cầu mà không được.

Nhưng vấn đề hiện giờ là hơi thở của vị Tai Biến ưu việt kia còn tà ác khủng bố hơn Ôn Lệ, nếu người này là kẻ địch thì mối họa mà đối phương mang tới phải gấp mười lần Ôn Lệ.

Vì thế Tôn Thiện Hành lấy thiết bị đầu cuối siêu thợ săn ra, chuẩn bị gọi Tuân Anh tới giải quyết vấn đề ở nơi này.

Nhưng Tôn Thiện Hành chưa kịp gửi tín hiệu thì hơi thở của Huyết hoàng đế Vlad đã biến mất, mà hơi thở của Ôn Lệ cũng trở nên yếu ớt.

Sau khi cân nhắc một phen, Tôn Thiện Hành vẫn buông thiết bị xuống, xem ra ở bên trong đã có kết quả, như vậy hẳn cũng không cần phải gọi Tuân Anh.

...

Thấy Sở Vĩ một lần nữa xuất hiện, Ôn Văn thở phào một hơi.

Mặc dù bản chất của Sở Vĩ là Huyết hoàng đế Vlad nhưng Ôn Văn không hi vọng hắn cứ vậy biến mất.

Ôn Lệ nhìn thấy Sở Vĩ thì chỉ muốn tiến tới chém hắn nát thành muôn mảnh, nhưng cuối cùng lý trí đã kéo hắn lại.

Lỡ như hắn giết Sở Vĩ xong, Vlad quay trở lại thì sao?

Sức mạnh còn sót lại của hắn cũng không nhiều, nếu còn trêu chọc người khác thì có khả năng không thể hoàn thành việc báo thù Ôn Văn.

Ôn Lệ xoay người nhìn về phía Ôn Văn, huyết khí trên người bốc lên: “Mày nói muốn tự tay giải quyết số phận này, vậy làm bây giờ đi, đã không còn ai ngăn cản tao với mày nữa rồi, màn kịch này cũng có thể kết thúc.”

“Đúng vậy, cũng nên kết thúc rồi.”

Ôn Lệ hiện giờ tuy có thực lực mạnh mẽ hơn chân tự bình thường rất nhiều, nhưng hắn đã không thể kiên trì được bao lâu nữa, với thực lực hiện giờ của Ôn Văn, chỉ cần đánh tiêu hao thì sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Nhưng Ôn Văn không muốn dùng kiểu này để chiến thắng Ôn Lệ, vì thế anh gọi khẽ một tiếng, một bóng dáng xinh đẹp lóe lên ánh sáng xanh xuất hiện ở phía sau Ôn Văn.

Bóng dáng đó mặc váy dài màu xanh lá cây lộng lẫy, dung nhan có thể so sánh với Hồ Âu Lăng, nhưng cô không có loại hơi thở diêm dúa lẳng lơ đầy quyến rũ của Hồ Âu Lăng, ngược lại là hương vị tràn đầy sức sống.

Cô chính là nhân viên quản lý trung tâm khu Tai Hại, ánh sáng sinh mệnh Nivea!

Trên người Nivea tỏa ra ánh sáng màu xanh, ánh sáng này rơi vào người Vương Đa Bảo và Ngô Lục Căn, làm vết thương của bọn họ hồi phục nhanh chóng, mà chiếu lên người Ôn Lệ thì xì ra từng trận khói đen.

Ánh sáng trên người Nivea là sức mạnh sinh mệnh thuần khiết, có thể chữa trị vết thương tăng cường thể chất, cũng là chất kịch độc đối với sinh vật vong linh.

Vương Đa Bảo cực kỳ kinh ngạc nhìn Nivea, thứ mà hắn nhìn thấy rất có hạn, vì thế trước đó không thấy chuyện Nivea lên

sân khấu.

Nhìn thấy Nivea, Ôn Lệ lập tức cảnh giác, hấn nhìn không thấu thực lực của người phụ nữ này.

“Sao, mày muốn để người phụ nữ này chiến đấu thay mày à?”

Ôn Văn lắc đầu, Nivea tiến tới phía sau Ôn Văn, nhẹ nhàng ôm anh một chút, một lượng lớn ánh sáng xanh tràn vào trong cơ thể Ôn Văn, năng lượng trong người Ôn Văn mạnh mẽ hơn không chỉ một lần, hơn nữa sức mạnh sinh mệnh chính là khắc tinh của vong linh, anh và Ôn Lệ cũng không còn chênh lệch quá lớn.

Sau khi trạm thu nhận mở ra khu Tai Biến, Ôn Văn cũng không biết Nivea hiện giờ mạnh cỡ nào, ít nhất thì chân tự có lẽ không phải là đối thủ của cô.

Nhưng Ôn Văn gọi Nivea ra không phải muốn cô đối phó Ôn Lệ, mà là gia tăng sức mạnh cho mình, để anh và Ôn Lệ có được sức chiến đấu bình đẳng.

Sau đó Ôn Văn lấy bình bát tha thứ ra, ném nó lên đỉnh đầu mình, dòng chữ ‘tôi tha thứ cho bạn’ đặc biệt bắt mắt trên chiếc bình bát đang xoay tròn.

Chiếc bình bát tha thứ này chưa chắc có tác dụng đối với Ôn Lệ, nhưng nó có thể làm Ôn Văn thoát khỏi hiệu ứng tiêu cực của lĩnh vực Không Minh, để anh không kiêng kỵ mà chiến đấu với Ôn Lệ.

Đây là trạng thái Ôn Văn chuẩn bị để chiến đấu với Ôn Lệ, đặt tên là... người nguyên lượng siêu cấp phiên bản 2.0!

Thấy dáng vẻ kỳ lạ của Ôn Văn, ý chí chiến đấu trong lòng Ôn Lệ giảm sút một mảng lớn, quyết chiến sống chết với một kẻ như vậy thật sự quá khuất nhục.

Ôn Lệ lắc đầu, năng lượng vốn đã bất ổn lần thứ hai bùng nổ.

“Vậy thì... chiến đấu đi, kết thúc tất cả mọi thứ hoang đường này!”

Chương 865 - Ôn Lệ bay lên trời

Ầm! Ầm!

Vừa dứt lời, Ôn Văn và Ôn Lệ đã cùng biến mất, sau đó hai người bắt đầu va chạm kịch liệt, uy thế không bằng trận chiến của Vlad và Ôn Lệ trước đó, nhưng lại càng đáng xem hơn.

Cả người Ôn Lệ đỏ tươi như một quả cà chua tỏa sáng, mà Ôn Văn thì có màu xanh biếc khỏe mạnh, hai người tới tới lui lui, xen lẫn vào nhau làm bên trong bệnh viện tâm thần nổi bậc như đang ở KTV.

Nhóm thợ săn ở bên ngoài nhìn nhau, đồng loạt lui về sau thêm một khoảng cách, không ai biết rốt cuộc bên trong đang xảy ra chuyện điên cuồng gì.

Được Nivea tăng phúc, thực lực của Ôn Văn và Ôn Lệ rốt cuộc cũng ngang nhau, chiêu thức của mỗi người không thể tạo ra tổn hại hữu hiệu đối với đối phương.

Thoạt nhìn không giống chiến đấu, càng giống như một điệu múa hai người.

Trước trận chiến này, bọn họ đã rất quen thuộc về đối phương, bởi vì bọn họ từng chiến đấu vô số lần ở không gian ý thức.

Thời gian trôi qua trong không gian ý thức chậm hơn so với thế giới bên ngoài, đoạn thời gian Ôn Lệ công chiếm cơ thể Ôn Văn, mỗi phút mỗi giây hai người đều đánh nhau, sự hiểu biết về đối phương cũng không ngừng sâu sắc hơn.

Nhưng trận đánh toàn lực trong thực tế này cũng làm người ta cảm thấy vui vẻ tràn trề.

Tâm Ý Thần Kiếm và sức mạnh đỏ tươi va chạm, sức mạnh hỗn loạn cắt xén thành từng vết rỗ rết trong bệnh viện tâm thần, bóng dáng hai người nhiều lần biến mất rồi cùng xuất hiện, tiếng vang âm âm không ngừng truyền tới.

Theo cuộc chiến ngày càng gay cấn hơn, quá trình cũng thực đặc sắc và tàn nhẫn hơn.

Cơ thể hai người xuất hiện thêm vết thương, sau đó Ôn Lệ dần dần rơi vào hoàn cảnh xấu.

Không phải Ôn Văn mạnh hơn Ôn Lệ, là vì thời gian của Ôn Lệ đã sắp tới.

Ánh kiếm chói mắt xuất hiện, xiềng xích năng lượng của Ôn Lệ đều bị gãy nát, một vết thương sâu tới tận xương xuất hiện

trước ngực Ôn Lệ.

Ý chí chiến đấu trong mắt Ôn Lệ cũng tiêu tan, giống như một tấm vải rách nát ngã nhào xuống đất.

Ôn Văn ở bên cạnh, cúi đầu nhìn Ôn Lệ, im lặng không nói gì.

Năng lượng dạng khí đen đang dần thoát ra khỏi cơ thể Ôn Lệ, hiện giờ cho dù Ôn Văn không ra tay thì Ôn Lệ cũng không chống đỡ được bao lâu.

“Hà, hà... thì ra, lúc sắp chết là cảm giác này.”

Sự điên cuồng ở trong mắt Ôn Lệ đã tiêu tan sạch sẽ, ánh mắt nhìn về phía Ôn Văn cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Hắn từ trong cơ thể Ôn Văn tách ra, lại coi Ôn Văn như kẻ thù, có tình cảm khá vụn vặt đối với Ôn Văn.

“Cám ơn mày cuối cùng đã không trốn tránh, chết như vậy cũng không tệ.”

Ôn Lệ rất kiêu ngạo, hắn khinh thường tất cả mọi người ngoại trừ Ôn Văn, cho dù sắp chết thì hắn cũng không muốn chết trong tay người khác.

Hắn biết Ôn Văn hoàn toàn không cần phải tiến hành trận chiến cuối cùng này với mình, chỉ cần thờ ơ bỏ qua hắn thì hắn chắc chắn cũng phải chết, vì thế trận chiến cuối cùng này là bố thí cho Ôn Lệ.

“Tao không muốn chết trong tay người khác, hắn là mày cũng giống như vậy, sẽ không dễ dàng chấp nhận để tao chết tr....”

“Đừng nghĩ nhiều quá bò tèo.”

Ôn Văn vẫn im lặng nhìn Ôn Lệ nói di ngôn, đột nhiên ngắt ngang lời trần thuật trước khi chết của Ôn Lệ.

Ôn Văn cười gằn, so với khi Ôn Lệ đáng sợ nhất còn khủng bố hơn vài phần.

Sau đó lấy ra thứ đã được mình cải tạo trước đó...

Pháo hoa tên lửa đạn đạo!

“Tao tự mình đối phó mày là vì muốn thực hiện lời hứa của tao!”

“Sau khi bắt được mày, tao muốn nhét pháo hoa tên lửa vào mông mày, để mày bay lên trời rồi nổ tung!”

Ôn Lệ im lặng hai giây: “Mày gọi thứ đồ chơi này là pháo hoa tên lửa à... ha ha, ha ha, cũng tốt, ít ra cách chết này cũng không quá nhàm chán.”

Sau đó Ôn Lệ bị Ôn Văn bạo lực đặt lên pháo hoa tên lửa tự chế, nhóm Vương Đa Bảo và Ngô Lục Căn có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Mặc dù biết Ôn Văn dùng tên lửa đạn đạo trên máy bay chiến đấu mini của mình, thế nhưng thứ đồ chơi tên lửa đạn đạo này cho dù nhỏ thì cũng thật sự không nhỏ bao nhiêu...

Nói chung là tình cảnh khá thảm thiết.

Sau đó trong ánh nhìn của đám người, Ôn Lệ trực tiếp bay lên trời, một đường phóng vọt lên độ cao gấp mấy chục lần tòa nhà bệnh viện tâm thần, sau đó mắt Ôn Lệ trùng thành kích cỡ bình thường rồi bùng nổ dữ dội.

Khói thuốc súng qua đi, xác Ôn Lệ từ trên không trung rơi xuống, mắt trợn tròn xoe, đã không còn hơi thở sinh mệnh.

Nhưng cơ thể hắc không bị tên lửa đạn đạo phá hỏng, với sức chống đỡ của cơ thể hắc, cú này chỉ tương đương với nhét pháo kếp vào người bình thường.

Ôn Văn khẽ thở dài, thật ra cuối cùng anh vẫn động lòng trắc ẩn, có điều khi nhìn thấy Ôn Lệ ‘sắp chết bắt đầu nói chuyện hiền lành’ thì quyết định dùng kiểu chết này để đưa tiễn.

Bởi vì Ôn Văn không muốn lưu lại một Ôn Lệ mềm yếu trong trí nhớ.

Sau khi xác nhận hơi thở của Ôn Lệ đã hoàn toàn biến mất, Ôn Văn cũng thở phào.

Anh cảm nhận được thứ gì đó đang thông qua cơ thể Ôn Lệ quay trở về cơ thể mình, bao gồm cả phần máu thịt và năng lượng mà Ôn Lệ đã mang đi khi rời khỏi cơ thể anh, và cả phần quyền năng trạm thu nhận nằm trong cơ thể Ôn Lệ!

Đột nhiên trong lòng truyền ra một âm thanh, sau đó găng tay Tai Ách vô thức vươn ra.

Khi nó ngừng lại thì Ôn Văn cũng cảm giác được trong tay cầm lấy một thứ hư ảo, sau đó găng tay Tai Ách dùng lực một cái, thứ kia hoàn toàn tiêu tan.

Trong cung điện đá đen, người áo đen lắc lắc cánh tay, biến mất trong cung điện.

Khi này hấn thông qua cơ thể Ôn Văn, bóp nát phần linh hồn vốn sẽ bị mang về chỗ của chủ nhân Tử Tịch Không Minh, trở thành một vật trưng bày tâm thường.

Người áo đen có hai mục đích khi làm vậy, thứ nhất là linh hồn đó đã thấy hấn, hấn không muốn để Chúa Tể Tối Cao ở thế giới trong biết hấn vẫn còn sống ở thế giới này, như vậy quá nguy hiểm.

Thứ hai, chỉ cần linh hồn kia còn tồn tại thì Ôn Văn sẽ không hoàn chỉnh, sau này muốn thăng lên cấp Tai Biến sẽ khó gấp mấy lần.

Trước đây hấn tách Ôn Văn và Ôn Lệ ra vì khi đó Ôn Văn chưa đủ sức chống đỡ ô nhiễm linh hồn hoàn toàn, mà thực lực của Ôn Văn hiện giờ thì đã đủ rồi.

Sau khi thứ kia bể nát, Ôn Văn cảm thấy trên người mình giống như được giải tỏa gông xiềng, năng lượng trong cơ thể cũng sống động hơn.

Chỉ trong nháy mắt, thực lực của bản thân Ôn Văn tựa hồ đã tăng lên một phần!

Đừng xem thường một phần này, tới thực lực như Ôn Văn hiện giờ, muốn gia tăng mỗi phần thực lực như thế cũng không dễ dàng.

Sau đó Ôn Văn nhìn về phía ba người Sở Vĩ, Vương Đa Bảo và Ngô Lục Căn.

Sở Vĩ vừa tỉnh lại, vẫn chưa hiểu vừa xảy ra chuyện gì, mà Ngô Lục Căn và Vương Đa Bảo vì Nivea xuất hiện mà vết thương đã tốt hơn rất nhiều.

Ôn Văn im lặng chốc lát, ba người này đã thấy được bí mật của anh, anh không thể để mặc bọn họ ra ngoài rồi nói những điều này với Hiệp Hội Thợ Săn.

Vì thế anh đi tới chỗ ba người, lấy ra ba tờ khế ước đưa tới.

“Các vị, ký vào đi, gia nhập tổ chức Hắc Thập Tự, sau này chúng ta là người một nhà.”

“Nếu bọn tôi không ký thì sao?”

Ngô Lục Căn trầm giọng hỏi, tường của bệnh viện tâm thần đang tan rã, nhưng phải kéo dài thêm một khoảng thời gian ngắn mới có thể tiêu tan.

Ôn Văn không biểu cảm nói: “Tôi hi vọng bọn ông có thể tự nguyện ký tên vào khế ước, chuyện này tốt cho tất cả mọi người, chúng ta đều là bạn, tôi không muốn xé rách mặt như thế.”

Chương 866 - Mạnh mẽ kéo lên thuyền giặc

“Mời người ta gia nhập tổ chức không phải mời thư thế, còn nữa, xé rách mặt thì sao?”

Ngô Lục Căn kiên ky nhìn Ôn Văn, một màn phóng Ôn Lệ bay vọt lên trời kia, xét theo mức độ hung ác thì cũng tương đương với sở thích cắt mầm gieo họa của hắn.

Ôn Văn lắc đầu: “Tôi sẽ không đánh mọi người, có điều tôi sẽ nhốt bọn ông lại, tới khi nào đồng ý mới thôi, toàn bộ quá trình sẽ không tổn thương bọn ông.”

“Thật ra bọn ông không cần phải mâu thuẫn như thế, tôi cũng có mời bọn ông gia nhập tổ chức tà ác gì đâu, cụ thể thì trên khế ước có viết rõ ràng, chỉ có lợi mà ông có hại cho bọn ông.”

“Nếu tốt như vậy thì còn phải ép bọn tui tham gia sao?”

Sở Vĩ khó hiểu hỏi, nếu Ôn Văn mời bình thường thì chưa chắc Sở Vĩ đã không đáp ứng, nhưng kiểu nửa mời nửa đe dọa này làm hắn rất khó chịu.

Ôn Văn nhún vai: “Tôi cũng không có cách nào, nếu chỉ là thân phận Hắc Thập Tự của tôi thì còn dễ nói, nhưng những chuyện khác thì tôi không thể mạo hiểm để bọn ông nói ra.”

“Nếu tất cả chúng ta đều có bí mật, không ai có thể đảm bảo người khác có tiết lộ ra hay không, vì thế thêm vào cùng tổ

chức, dùng sức mạnh khế ước để ràng buộc mọi người, đây là lựa chọn tốt nhất rồi.”

Ngô Lục Căn im lặng, hẳn chú ý tới vẻ mặt Ôn Văn nhìn mình có chút khác thường, có lẽ lúc đối phó tới Timur đã làm Ôn Văn nhìn ra kẻ hở.

Nếu như bí mật hẳn từng là ma thần trong thế giới trong lộ ra thì hẳn không có cách nào làm Lạt Ma Phật giáo được nữa.

Sở Vĩ lắc đầu từ chối: “Tui không có bí mật gì cả.”

Hắn vừa dứt lời thì cả ba người cùng nhìn sang, đồng thanh nói: “Bí mật của ông là lớn nhất đấy!”

“Chậc, tui vốn là mầm mống thợ săn tốt, có thể có bí mật gì chứ.” Sở Vĩ không tin.

Vương Đa Bảo nhìn không nổi nữa, lắc đầu áp sát tới thì thầm nói vài câu bên tai Sở Vĩ, nói xong thì mặt Sở Vĩ cũng trở nên trắng bệch.

Hắn chưa từng nghĩ tới sau khi mình chết đi thì Huyết hoàng đế lại xuất hiện từ thi thể mình!

Xem ra một khi bị thợ săn phát hiện thì địa vị của hắn thật sự rất lúng túng.

Vương Đa Bảo giơ tay: “Tôi quả thực không có bí mật, chuyện năng lực thấy được hình cắt tương lai của tui thì nhóm quản lý cấp cao của hiệp hội vốn biết.”

Ánh mắt Ôn Văn nhìn Vương Đa Bảo trở nên nguy hiểm, không có bí mật, có khả năng nguy hiểm, lại không giao tình gì với mình...

Có điều Vương Đa Bảo lập tức viết tên mình vào khế ước.

“Có điều tôi sớm đã vui vẻ phục tùng Hắc Thập Tự và ngài Ôn, vì thế vẫn lựa chọn gia nhập.”

Trước khi trận chiến kết thúc, Vương Đa Bảo đã tự kiến được một màn này, cho dù không đáp ứng thì Ôn Văn cũng không sẽ không giết hắn, nhưng cuối cùng hẳn vẫn phải đáp ứng, đã vậy thì việc gì phải gây chuyện với Ôn Văn làm gì.

Sở Vĩ thấy Vương Đa Bảo đã ký khế ước, vì thế cũng viết tên mình vào, dù sao thì vấn đề của hắn đúng là lớn nhất.

Thấy hai người kia đều đã thỏa hiệp, hơn nữa chính bản thân hẳn cũng không phát hiện trên khế ước có hồ bẫy gì, vì thế Ngô Lục Căn thở dài một tiếng, ký tên mình vào khế ước.

Khi này Ôn Văn đối xử với Ôn Lệ quá hung ác, cộng thêm trước đó hẳn quả thực đã động sát ý với Ôn Văn, cho dù là vì đại cục thì cũng không thể đảm bảo Ôn Văn không có khúc mắc trong lòng mà làm ra chuyện gì đó.

Ba người đều ký xong, Ôn Văn liền mỉm cười thân thiện kể vai sát cánh nói những chỗ tốt của trạm thu nhận với bọn họ.

“Từ nay về sau mọi người đều là nhân viên thu nhận rồi, tin tưởng trạm thu nhận sẽ không làm mấy ông thất vọng.”

“Đầu tiên là sau này làm một phần việc nhưng lãnh được hai phần tiền lương, bất quá vật có thể làm thực lực bọn ông thăng cấp nhanh hơn, còn có thể đổi được đủ loại dụng cụ siêu năng trong cấp Tai Nạn!”

“Ngoài ra còn có mê cung gương...”

Ôn Văn ba hoa chích chòe một phen nhưng ba người đều không quá hứng thú, dù sao cũng là bị nửa ép buộc gia nhập.

Mặc dù không thể không để bọn họ gia nhập trạm thu nhận nhưng Ôn Văn thật sự rất hài lòng, người nào cũng rất hữu dụng đối với trạm thu nhận.

Ngô Lục Căn thì không cần phải nói, ông lớn Phật giáo, vẫy tay một cái là có thể gọi tới một đồng chân chó còn nhiều hơn cả Ôn Văn.

Sau lưng Sở Vĩ có ông lớn Tai Biến, còn là chủ nhân của Huyết tộc thế giới hiện thực, thân phận này thực sự khó lường.

Mà sau lưng Vương Đa Bảo chính là nhóm quản lý cấp cao của hiệp hội, cộng thêm năng lực nhìn thấy hình cắt tương lai cũng có ý nghĩa về mặt chiến lược.

Nếu không phải có Vương Đa Bảo, lần này Ôn Văn cũng khó có thể chịu đựng tới cùng.

Bệnh viện tâm thần đang nhanh chóng tiêu tan, có lẽ qua vài phút nữa thì người bên ngoài có thể tiến vào.

Vì vậy Ôn Văn cũng không lãng phí thời gian, đeo chiếc mặt nạ trắng đen lên, nhanh chóng lướt qua các nơi diễn ra chiến đấu trước đó, gom về một đồng đồ.

Một phần trong số đó là vũ khí của đám quái vật, đồng đồ trong nhẫn không gian của Timur và mấy thứ như hồ dầu đao.

Đồng đồ này có giá trị không nhỏ, nhưng Ôn Văn chỉ lấy ba món.

Một cái là xác Ôn Lê, một cái là vương miện trên đầu Ôn Lê, cái cuối là thanh đao dài màu đen anh nhất được trên đường.

Thật ra thanh Hắc Đao này là Ôn Văn lấy từ trong tay Jake.

Chỉ là hiện giờ sự tồn tại của Jake quá thấp, vì thế Ôn Văn không cảm nhận được Jake tồn tại, chỉ nghĩ rằng lúc lấy thanh đao thì nó bị kẹt.

Những thứ rơi ra từ trong nhẫn của Timur, có vài món là dụng cụ Phật giáo có lịch sử hơn ngàn năm, đã từng là thuộc về Phật giáo trên cao nguyên Thanh Tích, Ngô Lục Căn lấy đi xem là thù lao của mình.

Sở Vĩ và Vương Đa Bảo chọn vài món thích hợp với mình trong số đồ còn lại, ba người ai cũng không lỡ.

Về phần đồng lớn còn lại thì không ai có ý định cầm đi, bọn họ ăn thịt thì cũng cần lưu lại chút canh cho Hiệp Hội Thợ Săn ở bên ngoài.

Chia tang vật xong, Ôn Văn thống nhất lý do thoái thác với bọn họ một chút, lúc bệnh viện tâm thần biến mất trong không khí thì nhóm Ôn Văn cũng thấy được nhóm thợ săn ở bên ngoài.

Tôn Thiện Hành lập tức đi tới bên cạnh nhóm Ôn Văn và Ngô Lục Căn, nhìn thấy không thiếu người nào thì thở phào một hơi.

Về phần hai thợ săn bình thường đã cùng Ôn Văn tiến vào lĩnh vực Không Minh khi này thì bởi vì bọn họ quá bình thường không có gì lạ nên Tôn Thiện Hành đã quên mất.

Chuyện đầu tiên sau khi gặp mặt chính là báo cáo tình huống với Tôn Thiện Hành.

Bởi vì nhóm Ôn Văn không phải ông lớn cấp chân tự thì cũng là trung tâm của Hiệp Hội Thọ Săn, vì thế hỏi chuyện cũng không quá nghiêm ngặt, cho dù có vài điểm đáng ngờ cũng không truy hỏi sâu.

Mặt khác trong chuyện này thì nhóm Ôn Văn cũng chỉ giấu đi bí mật của riêng mình.

Ví dụ như Huyết hoàng đề xuất hiện như thế nào, người đeo mặt nạ trắng đen chính là Ôn Văn, Ngô Lục Căn làm sao giết chết Timur.

Phần còn lại, ví dụ như người bạch tuộc Lam Hoàn, lại ví dụ như Nivea viện trợ, tất cả đều nói thẳng ra.

Ngay cả quan hệ đặc biệt của Ôn Văn và Ôn Lệ cũng không che giấu, dù sao thì nhóm Tôn Thiện Hành cũng đã thấy phản ứng dị thường của Ôn Lệ trước đó, muốn giấu cũng không được.

Cách nói của bốn người đều nhất trí, lại ăn khớp với hiện trường, vì thế phần báo cáo chiến hậu cũng cứ vậy trôi qua...

Chương 867 - Căn nhà nhỏ trong tuyết

Ban đêm ở cao nguyên rất lạnh.

Lạnh thấu xương.

Lạnh đến mức làm người ta không thấy được một tia hi vọng, khắp người chỉ cảm thấy rét lạnh.

Trên một sườn núi có tuyết đọng thật dày có một căn nhà nhỏ đầy chỗ lọt gió, đóng lửa đốt bên trong đã sắp tắt, vài người đang ngồi bên cạnh đóng cửa sưởi ấm.

Nơi này có chút đặc biệt, cực kỳ lạnh nhưng vong linh bắt tử không muốn tới.

Vì thế có không ít người trốn ở nơi này, cầu mong có thể dựa vào hoàn cảnh đặc biệt ở đây để sống qua đoạn thời gian khó khăn này.

Có điều sườn núi này có chủ nhân, đó là một người đàn ông mập mạp mặc áo bành tô đen, bên trong mặc áo màu trắng.

Lúc ban đầu người này để mọi người ở trong căn phòng rách nát, chỉ cần mỗi ngày nhóm người có thể thu thập được củi lửa sưởi ấm phân cho hẳn một phần là được.

Sau đó tên mập này muốn phân nửa số củi, nhóm người cũng không để ý, bên ngoài loạn như vậy, bọn họ chỉ cần có thể sống sót là được.

Sau đó tên mập này quyết định do mình phân chia số củi thu thập được, sau đó đem số củi lửa mình dùng dư ra cấp một nửa cho nhóm tị nạn.

Nhóm tị nạn không cam lòng, nhưng bọn họ không còn sức để phản kháng, ít nhất bọn họ cũng có được một mái nhà hoàn chỉnh có thể che gió che mưa.

Nhưng qua vài ngày thì tên mập kia còn phá đi cửa sổ trong căn phòng nát, nhóm người tị nạn rốt cuộc phẫn nộ, bắt đầu phản công.

Nhưng nhóm người tị nạn không thể nào đọ lại thực lực của tên mập kia, vì thế hiện giờ hơn mười người tị nạn chỉ còn lại bốn người, tùm tùm lại một chỗ kéo hơi tàn.

Số củi lửa còn dư lại có thể miễn cưỡng để bọn họ sống sót trong đêm rét lạnh, mà bọn họ cũng chỉ còn lại hi vọng cuối cùng này mà thôi.

Nhưng chuyện người ta lo sợ cuối cùng vẫn xảy ra, xác của những người đã chết ở gần đó bắt đầu biến mất.

Mà trong căn nhà mới ở kế bên truyền tới tiếng nhai làm người ta hoảng sợ.

Bốn người này, trong những lần trước cũng không dám tham gia phản kháng, hiện giờ chỉ còn lại bọn họ thì làm sao có được dũng khí chứ?

Àm!

Một tiếng vang thật lớn truyền tới, căn nhà mới ở kế bên trực tiếp vỡ nát, người đàn ông mập mặc áo bành tô đen nhanh chóng chạy về phía căn nhà rách.

Chỉ cần hẳn bắt giữ con tin thì vẫn còn cơ hội chạy trốn!

Sau đó một quả bóng đen đập vào ót hấn, làn da của hấn nhanh chóng biến thành màu đen, cuối cùng cả người trở nên không còn sức phản kháng, ngã nhào xuống mặt đất.

Nhóm người nhìn sang thì thấy người đàn ông mặc áo đen kia không phải là người, mà là một con quái vật dị dạng to lớn!

Nó phát thiện tâm cho mọi người ở nơi này tránh né vong linh chỉ là muốn đùa giỡn nhóm người tị nạn mà thôi.

Công chúa Máu Đen từ phía sau đi tới, thân mật sờ soạng quả bóng trong tay.

Quả bóng này là cô sinh ra, không có lợi ích gì cho Ôn Văn, vì thế sau khi chơi chán anh đã giao lại cho công chúa Máu Đen.

Nhìn bốn người run lẩy bẩy trong phòng, công chúa Máu Đen lộ ra vẻ khinh thường.

Bốn người này rất ‘thông minh’, những người khác đều đã chết, chỉ có bốn người bọn họ còn sống vì không dám phản kháng.

Có điều công chúa Máu Đen rất ghét loại thông minh này, vì thế cô quyết định để bọn họ cùng chết với bạn đồng hành của mình.

Đột nhiên âm thanh leng xeng truyền tới, trên người công chúa Máu Đen nổi lên gân xanh, một lát sau tâm tình của cô bình ổn lại, đi tới bên cạnh bốn người lạnh giọng nói: “Theo kịp tôi, tôi sẽ dẫn mấy người ra ngoài, có điều nếu như mấy người không theo kịp thì tôi sẽ không quản.”

Công chúa Máu Đen chọn một con đường chật vật, đồng thời cố gia tăng tốc độ, để nhóm người phải nếm chút khổ sở.

Mà ý tưởng này thì không bị xiềng xích của trạm thu nhận ngăn cản.

Chuyện xảy ra trên sườn núi nhỏ này cũng đang diễn ra ở khắp nơi trên cao nguyên Thanh Tích.

Sau khi giải quyết xong Ôn Lệ, Ôn Văn thu Elie Stuart về, sau đó để đám quái vật khác tiếp tục cứu người, lần này cao nguyên Thanh Tích tổn thất nặng nề, chỉ cần có thể cứu nhiều người hơn thì chính là chuyện tốt.

Sau khi xong phần hỏi chuyện, Ôn Văn bước đi trên chiến trường hỗn loạn, thở dài một hơi.

Đập vào mắt là tình cảnh tay cụt chân cụt ở khắp nơi, có của thợ săn, cũng có của quái vật.

Trung tâm cuộc chiến này giống như một cái cối xay thịt to lớn, ngoại trừ một số ít thợ săn mạnh mẽ thì không ai có thể đảm bảo mình có thể toàn thân trở ra.

Vết thương trên người Cố Phán Hề trông rất thê thảm, những vết thương này nếu đặt trên người người khác thì có lẽ sẽ phải hủy dung hoặc tàn tật, nhưng cô chỉ cần một khoảng thời gian là có thể hồi phục như lúc ban đầu.

Mà ‘Khủng Điệp’ thì không may mắn được như vậy, cô đã mất đi một cánh tay, tuy sau này có thể lắp tay giả nhưng dù sao vẫn không thể nào thuận tiện được như cánh tay bình thường.

Không chỉ hai bọn họ, còn có rất nhiều rất nhiều người khác, thê thảm nhất chính là đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

Nhìn một hồi, Ôn Văn tìm tới Tôn Thiện Hành.

Nơi Thiên Trụ Phong này không thích hợp dưỡng thương, vì thế Ôn Văn đề nghị tất cả thợ săn bị thương nặng chuyển tới thôn thỏ tịnh dưỡng.

Mà ban chỉ huy của Hiệp Hội Thợ Săn ở cao nguyên Thanh Tích cũng tạm thời chuyển tới vị trí thôn thỏ.

Cao nguyên Thanh Tích trải qua trận vong linh tàn sát này, chỉ có mỗi thôn thỏ hoàn hảo không chút tổn hại, vì thế nơi này thích hợp nhất.

Hơn nữa giống như Ôn Văn nói, lần này thôn thỏ có ơn giúp đỡ Hiệp Hội Thợ Săn, sau này địa vị ở cao nguyên Thanh Tích lại càng vững chắc hơn, như vậy tiệm mát xa thỏ thỏ mà Ôn Văn sắp mở ở trạm thu nhận lại càng lâu dài hơn.

...

Jake nằm dưới đất, miệng mở to thở hổn hển, hiện giờ hẳn chỉ còn lại một cánh tay, trên ngực cũng có một lỗ hồng lớn.

Một quyền Ôn Lệ phóng về phía hắn khi đó, tuy không trực tiếp đánh trúng, chỉ là dư chấn nhưng vẫn trực tiếp đánh hắn

tàn tật.

Trước đó Ôn Lệ vẫn còn sống nên Jake không dám lên tiếng, hiện giờ mọi chuyện đã kết thúc, hắn cần được cứu chữa.

Jake bắt đầu gập gáp kích hoạt năng lực để khôi phục sự tồn tại của mình, đồng thời không ngừng lớn tiếng kêu gọi.

Chỉ cần có người nghe thấy tiếng kêu của hắn thì hắn sẽ được cứu!

Hắn chỉ là một lính đánh thuê, cho dù trước đây từng quấy rối hành động của Hiệp Hội Thợ Săn nhưng không phải tử địch của hiệp hội, vì thế hiệp hội sẽ không để mặc hắn chết.

Nhưng Jake nhanh chóng phát hiện, không quản mình kêu gọi thế nào cũng không có người để ý tới, thậm chí còn có người trực tiếp giẫm lên người hắn!

Làm một người có độ tồn tại quá thấp, không quản hắn làm gì cũng không thể thu hút sự chú ý của người khác.

Vì thế hắn giận dữ trực tiếp đánh gãy chân người kia.

Nhưng người nọ chỉ hoảng sợ nhìn xuống chân mình, sau đó vừa bò vừa lết rời đi, cho là mình đã gặp quý.

Qua một hồi thì nhóm thợ săn vây tới tiến hành tấn công theo hình thức trải thảm làm tổn thương của Jake lại càng nặng hơn, sau đó còn dùng kết giới vây nơi này lại không cho người khác tới gần.

Gần Thiên Trụ Phong có rất nhiều chỗ có vấn đề, bọn họ không cần lãng phí thời gian ở đây, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, bọn họ trở lại xử lý tai họa ngầm vẫn còn kíp.

Mà từ đầu tới cuối Jake nằm ở đó nhưng không hề có người nào phát hiện.

Tiếng rống giận phẫn nộ của hắn không làm ai chú ý, hiện giờ có kết giới ngăn cách thì lại càng không có người phát hiện.

Chương 868 - Kiểm kê thu hoạch

Sau một hồi thì Jake từ bỏ hấp dẫn sự chú ý, bắt đầu cố gắng chữa trị thương tích.

Với thực lực chân tỵ của hấn, cho dù hiện giờ hành động bất tiện nhưng chỉ cần qua vài ngày sẽ có thể khôi phục năng lực hành động, đến khi đó có thể rời khỏi nơi này tìm người trị thương.

Nhưng đúng vào lúc này Jake mất đi cảm giác với cái tay còn lại của mình, rõ ràng nó vẫn còn ở đó, thế nhưng chính hấn vẫn theo bản năng quên cái tay này đi.

Jake trừng to mắt, hấn biết đây là chuyện gì, điều mà hấn sợ hãi đã xảy ra!

Nếu như hấn vẫn còn hoàn hảo thì vẫn còn cách tránh né, thế nhưng hấn hiện giờ chỉ có thể mặc người chém giết.

Hấn liều mạng kích hoạt năng lực nhưng không làm nên chuyện gì, cảm giác về sự hiện diện của hấn đang ngày càng thấp hơn, cuối cùng chính bản thân hấn cũng sẽ không phát hiện ra tình cảnh của mình.

Sau đó Jake biến mất...

Vĩnh viễn biến mất...

...

Sau khi đại đội Hiệp Hội Thợ Săn tới thôn nhỏ, thôn xóm nhỏ nhỏ này bắt đầu lu bù bận rộn.

Hai con sói Áo Đỏ và Bờm Xám phân biệt đeo vòng trên cổ, trên người vác đủ loại đồ dùng chạy tới chạy lui trong doanh trại.

Hiện giờ bọn nó đã được Hiệp Hội Thợ Săn thu nạp, trở thành một cặp thợ săn...

Ừm, sói thợ săn.

Là bọn chúng chủ động yêu cầu, lần tai ương vong linh này đã làm chúng thấy được nhược điểm khi chỉ sống trong một góc, vì thế chúng muốn rời khỏi cao nguyên Thanh Tích, ra ngoài xem đó đây một chút.

Được rồi, thật ra chủ yếu là bọn nó ý thức được tầm quan trọng của bấp đùi thoi, mà Hiệp Hội Thợ Săn chính là cái đùi lớn nhất thế giới này.

Với tư cách là quái vật cấp Tai Nạn trung tự, chúng nó có năng lực biến thành hình người, vì thế sinh hoạt trong xã hội loài người cũng không có cản trở quá lớn.

Thật ra vận chuyển đồ dùng cũng không phải hiệp hội yêu cầu, là hai bọn nó chủ động làm, hai con sói này trước giờ không hề có sự kiêu ngạo của tộc sói, ngược lại tính cách khá giống với Husky.

Có một nơi an tĩnh ổn định như vậy cung cấp cho nhóm thợ săn chữa thương, tình huống cũng nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Thuận tiện trong quá trình này Ôn Văn đã bán ra một lượng lớn thuốc chữa thương, kiếm được không ít đồ dùng.

Thuốc dùng hoa bỉ ngạn đặc biệt chế tạo ra, mà hoa bỉ ngạn thì do Akaru trồng, có tác dụng rất tốt với các loại vết thương, quan trọng nhất là chi phí sản lượng thấp số lượng nhiều, chủ yếu là nếu chỉ cung cấp cho trạm thu nhận thì không thể nào dùng hết.

Đợi đến khi Cơ Kim Hội công khai thì có thể dùng loại thuốc này làm một trong những sản phẩm át chủ bài để buôn bán với Hiệp Hội Thợ Săn.

Siêu thợ săn chân tự Bát Trọng và đại sư Brabba đã được chữa trị rất tốt.

Có điều Bát Trọng bị thương quá nặng, cho dù trị hết thì cũng lưu lại mầm bệnh, hơn nữa sau này có lẽ cũng không thể chiến đấu quá lâu.

Mà đại sư Brabba thì tổn hại trong tâm linh nhiều hơn.

Hắn không thể tin nổi Tiểu Minh Vương mình tận tâm hầu hạ lại là một con quái vật tới từ thế giới trong, những chuyện suốt những năm qua giống như một cơn ác mộng khó có thể tỉnh lại.

Hắn không muốn tiếp nhận hiện thực này, hắn chỉ muốn đắm chìm trong cảnh mộng giả tạo.

Thế nhưng Brabba phải tỉnh lại, bởi vì lần này mật giáo Minh Vương đã bị tổn hại nặng nề, nếu như hắn không ra mặt chủ trì

đại cuộc thì rất có thể mật giáo Minh Vương sẽ biến mất trong dòng sông lịch sử.

Ngô Lục Căn thường xuyên quán lấy Brabba, nói rằng ‘Phật giáo và mật giáo vốn là đồng nguyên, hai bên thân như người một nhà, nên trợ giúp nhau vượt qua cửa ải khó khăn’ này nọ.

Hẳn là Ngô Lục Căn muốn lợi dụng tài nguyên của mật giáo Minh Vương để Phật giáo suy yếu đã lâu phát triển tốt hơn.

Tuy là Brabba rất phối hợp với Ngô Lục Căn nhưng Ôn Văn vẫn có thể nhìn ra biểu cảm mất sức sống của Brabba.

Đại sư Brabba hiện giờ chỉ vì mật giáo Minh Vương mà sống, nói rõ hơn thì chính là một người công cụ miễn cưỡng sống mà thôi.

Nếu có một ngày mật giáo Minh Vương không còn cần hẳn nữa, có lẽ hẳn sẽ lập tức sụp đổ...

Khoảng thời gian này, cả doanh trại lớn như vậy nhưng không có nơi nào cần Ôn Văn.

Vì thế Ôn Văn trở về phòng của mình, vào phòng tắm để tiến vào trạm thu nhận.

Hiện giờ nhóm Ngô Lục Căn, Vương Đa Bảo và Sở Vĩ đã khôi phục năng lực hành động nhưng Ôn Văn dặn bọn họ chờ tới khi rời khỏi cao nguyên Thanh Tích, xung quanh không còn người khác thì hãy tiến vào trạm thu nhận.

Nơi này người nhiều ánh mắt nhiều, bốn người sống sót bọn họ cũng lúc biến mất có lẽ sẽ làm Hiệp Hội Thợ Săn nghi ngờ.

Về phần bản thân Ôn Văn thì không có hạn chế.

Anh cần kiểm kê một chút thu hoạch của lần hành động này.

Thu hoạch chủ yếu nhất lần này chính là giải quyết được môi phiền phức lớn Ôn Lệ.

Có điều ngoại trừ chuyện này thì ba món đồ kiếm được cũng làm Ôn Văn cảm thấy rất hứng thú.

Các Ôn Lệ thì không nói, có thể dùng để chế tạo phân thân.

Thêm đoạn ký ức lấy được ở tuổi gương sự thật và sức mạnh của người ca hát của Vua Vô Danh, lại giao cho sinh mệnh

mới, như vậy vừa giải quyết được tai họa ngằm hàng đầu của chính bản thân Ôn Văn, còn sáng tạo ra được một phân thân mạnh mẽ.

Có điều quy trình chế tạo phân thân rất rườm rà, không thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Mặt khác chính là thanh Hắc Dao vô chủ đã nhặt được, thanh đao này rất sắc bén, chỉ xét về độ sắc bén đơn thuần thì ngay cả kiếm Huyết Hà cũng không thể nào sánh nổi nó, giống như nó đã thăng hoa độ sắc này tới một cảnh giới mới.

Kiếm Huyết Hà có thể gọt thép tinh luyện như gọt đậu hũ, mà thanh Hắc Dao này có thể gọt dụng cụ siêu năng như gọt đậu hũ, trong tình huống độc toàn lực thì có cảm giác ngay cả không gian cũng có thể bị chém đứt.

Nhưng ngoại trừ sắc bén thì nó không hề có thuộc tính nào khác, không thể chịu tải sức mạnh, cũng không có cách nào phóng ra đao khí.

Nếu có một đòn tấn công phóng tới, thanh đao này có thể chém nó thành hai nửa, nhưng hai nửa đòn tấn công này vẫn như cũ có thể đánh trúng người...

Có điều trong quá trình ngắm nghĩa Ôn Văn phát hiện một hiện tượng thú vị, đó là khi dùng găng tay Tai Ách cầm lấy thanh Hắc Dao này, nó sẽ nhập vào trong găng tay Tai Ách, sau đó hoàn toàn biến mất trong cơ thể Ôn Văn.

Sau đó chỉ cần Ôn Văn muốn thì nó có thể xuất hiện từ bất cứ bộ phận nào có màu đen, thậm chí là con người!

Lúc đầu Ôn Văn suy đoán Hắc Dao có liên quan với trạm thu nhận, nhưng sau khi tỉ mỉ nghiên cứu thì anh phát hiện không phải như vậy.

Thanh đao này có khả năng hợp nhất với những thứ đen nhánh, không phải găng tay Tai Ách dung nạp nó, mà là găng tay Tai Ách đủ đen nên nó mới có thể tiến vào.

Jake không phát hiện thuộc tính này là vì hắn không dùng thanh đao này tiếp xúc với những thứ đen như găng tay Tai Ách.

Cái cuối cùng chính là vương miện vong linh mà Ôn Lệ đội trên đầu.

Sau khi cẩn thận xác nhận bên trên không có tai họa ngầm gì Ôn Văn mới bắt đầu tiến hành nghiên cứu.

Vương miện này có hiệu quả thần kỳ là có thể tức tỉnh xác chết, để nó trở thành sinh vật vong linh, đồng thời có quyền kiểm soát nhất định.

Sinh vật vong linh bị vương miện này khống chế có thể truyền hình ảnh mình thấy về cho người đeo, Ôn Lệ thông qua chức năng này mới biết Ôn Văn đã tới cao nguyên Thanh Tích.

Tuy vương miện khá tà môn nhưng sau khi có nó, Ôn Văn có thể điều khiển nhiều thứ hơn.

Ít nhất năng lực điều khiển con rối của Từ Hải có thể loại khỏi danh sách năng lực của Ôn Văn, mà Từ Hải cũng có thể tập trung chế tạo mô hình để bán kiếm tiền.

Mà năng lực ban tặng khả năng hoạt động cho xác chết cũng có thể dùng vào việc chế tạo phân thân.

Chương 869 - Huyện Linh Nguyên

Kiểm tra xong đồ thu hoạch được, kế tiếp chính là sự biến đổi của chính bản thân Ôn Văn.

Sau khi Ôn Lệ chết, Ôn Văn thu được một phần quyền hạn của trạm thu nhận, vì thế bây giờ anh có thể sử dụng trạm thu nhận với hiệu suất cao hơn nữa.

Đầu tiên khi Ôn Văn khởi động găng tay Tai Ách, diện tích phần màu đen ở trên người đã gia tăng, nửa người trên gần như đã đen hết toàn bộ, chỉ còn lại vài khe hở, nửa người dưới cũng có thêm chút đường cong màu đen.

Ôn Văn khá hiếu kỳ, khi phần màu đen này lan tới mắt cá chân thì liệu có xuất hiện vòng kim loại có thể chứa đựng năng lực hay không?

Mặt khác xiềng xích Ôn Văn phòng ra cũng mạnh mẽ hơn, không chỉ là sợi xích đen, bên trên còn có ẩn chứa năng lượng

nồng đậm, không giống chỉ là đòn tấn công vật lý đơn thuần nữa.

Còn một điều nữa, chính là số lượng mà Ôn Văn có thể thông qua xiềng xích để điều khiển đã gia tăng!

Quái vật cấp bậc chân tự có thể cùng điều khiển hai con.

Quái vật cấp bậc thượng tự có thể cùng điều khiển trên dưới hai mươi con.

Quái vật trung tự, hạ tự, Tai Hại lộn xộn thì có thể cùng điều khiển ít nhất hai trăm con!

Như vậy thì bất cứ lúc nào Ôn Văn cũng có thể phóng ra một đội quái vật khổng lồ.

Có điều làm Ôn Văn ngạc nhiên không phải là biến đổi kể trên, mà là vòng kim loại hỗ trợ đặc lực cho găng tay Tai Ách, nó có thể chịu tải được thể chất của người siêu năng chân tự, hơn nữa nhấn trên tay phải có thể chịu tải được đặc tính Tai Biến của quái vật chân tự!

Như vậy thực lực của Ôn Văn gần như lập tức tăng lên một mảng lớn!

Ôn Văn sử một chút, sau khi sử dụng thể chất của Elie Stuart, thực lực cơ sở của bản thân anh không chỉ gia tăng một lần, đối mặt với chân tự bình thường có thể chiếm được ưu thế.

Gặp phải dạng cường giả trong nhóm chân tự như Tôn Thiện Hành thì cũng có sức để đánh một trận.

Có điều Ôn Văn không tính sử dụng thể chất quái vật chân tự, quá dựa dẫm vào thể chất quái vật sẽ ảnh hưởng tới sự tăng trưởng thực lực bản thân, vì thế anh chỉ dùng trong những thời điểm mấu chốt.

Nhưng năng lực lớp vỏ của Hồng Hồ Oa đã được Ôn Văn thay đổi thành đặc tính Tai Biến của Elie Stuart, nó làm Ôn Văn có thể sống lại tại chỗ năm lần!

Năng lực này tương đương với lớp vỏ, nhưng mạnh hơn có thể chống đỡ một đòn tấn công trí mạng rất nhiều...

Nếu không phải trước đó Huyết Cử Nhất đã bị Ôn Văn suy yếu sức mạnh, anh có thể thử đặc tính Tai Biến của hắn một

chút.

Sau đó Ôn Văn dạo một vòng trong phòng giam, rất nhiều quái vật quen thuộc đã được anh phái ra ngoài cứu người, vì thế phòng giam có chút vắng vẻ, nhưng người công cụ của Ôn Văn thì vẫn rất nhiệt tình với công việc.

Từ Hải đang cố gắng chế tạo mô hình, chỉ khác với lúc bình thường là hiện giờ hẳn đang chế tạo mô hình lắp ráp.

Đây là đơn đặt hàng tới từ Cơ Kim Hội, giá cả đắt hơn mô hình bình thường mấy chục lần, mà đối với Từ Hải thì độ khó không cao bao nhiêu.

Cũng may chỉ là mô hình dạng hoang, bằng không Ôn Văn sẽ cảm thấy mình đang làm kinh doanh không đứng đắn.

Râu Đỏ đang không ngừng gõ một khối kim loại nung đỏ, trước đó Ôn Văn đã đáp ứng sẽ cho hẳn một phân kim loại hiếm để hẳn rèn cây búa cho mình, hiện giờ kim loại đã có, hẳn cũng lập tức tiến hành chế tạo.

Trong khu rừng ở bên cạnh nghĩa trang hiệp hội có một mảnh đất đã được khai khẩn rất tốt, thủ lĩnh người hươu Akaru đang cầm cuộc loay hoay với số hoa cỏ, thuốc chữa thương mà Ôn Văn bán cho Hiệp Hội Thợ Săn là từ đó mà ra.

Số quái vật còn lại cũng đều có công việc của riêng mình, toàn bộ trạm thu nhận lộ ra cảnh tượng phồn vinh thịnh vượng.

Nếu Ôn Văn có thể quang minh chính đại dẫn đám quái vật này ra ngoài kiếm tiền, muốn lọt top năm trăm công ty lớn mạnh nhất liên bang hoàn toàn không thành vấn đề.

Để tỏ lòng an ủi cho nhóm quái vật đã vất vả cần cù làm việc, Ôn Văn phát cho chúng một bộ bài thi, sau đó rời khỏi trạm thu nhận trong tiếng ‘hoan hô’ của chúng.

Sau khi rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn tìm tới Bạch Tiểu Bạch, trải qua một khoảng thời gian giao dịch ‘thuần khiết’, bé thỏ con này đã trở thành nhân viên thu nhận của trạm thu nhận.

Ôn Văn không cần Bạch Tiểu Bạch làm gì cả, chỉ cần sau khi Hiệp Hội Thợ Săn rời đi, mỗi ngày cô dẫn theo đám thỏ trẻ

tuổi diện mạo xinh đẹp của thôn thỏ tới trạm thu nhận mở tiệm mát xa.

Mỗi nhân viên thu nhận đều có áp lực rất lớn, có tiệm mát xa trong trạm thu nhận có thể làm thân và tâm bọn họ được thả lỏng.

Mặt khác Ôn Văn còn ký hợp đồng mua cà rốt đặc biệt của Bạch Tiểu Bạch, cà rốt này sẽ trở thành sản phẩm hút hàng nhất trạm thu nhận.

Giá cả mà Ôn Văn đưa ra làm Bạch Tiểu Bạch rất khó từ chối, hơn nữa những con thỏ này thật sự thiếu thông minh.

Nếu lòng dạ Ôn Văn xấu xa một chút, học theo đám con buôn đen tối thì có thể lừa cả quần lót của đám thỏ này.

Về phần lừa quần lót có lợi ích gì thì đừng có nghiên cứu kỹ...

Vốn Ôn Văn có dự tính sau khi hoàn thành ý tưởng mở tiệm mát xa thỏ thỏ sẽ rời khỏi nơi này.

Dù sao thì chuyện kế tiếp cũng không liên quan gì tới anh, chờ đợi ở nơi này cũng là lãng phí thời gian.

Có điều trước lúc rời đi, Vương Đa Bảo và Ngô Lục Căn trước sau tìm tới Ôn Văn, thần thần bí bí nói mấy ngày nữa có lẽ sẽ có cảnh tượng rất hoành tráng để xem, vì thế Ôn Văn bị lòng tò mò níu giữ lại.

...

Tỉnh Thanh Tích, thành phố Sa Xa, huyện Linh Nguyên.

Khách sạn lớn Bảo Giám, trước kia nó là nhà nghỉ xa hoa nhất huyện Linh Nguyên, chuyên dùng tiếp đón nhân viên liên bang hoặc nhóm phú thương.

Có điều mấy năm trước, nơi này xảy ra một vụ án mạng, sau đó được sửa lại thành khách sạn thì khoảng sân sau rộng rãi dùng để chiêu đãi không còn được mở ra nữa.

Mà lúc này một chiếc máy bay màu đen cực kỳ nổi bật đang đậu ở giữa sân, mà Đào Thanh Thanh thì đang ở trong căn phòng xa hoa nhất.

Thân phận của cô hiện giờ là trợ lý của Ôn Văn, thợ săn cấp bậc Đồng Hóa của hiệp hội, vì thế được nơi này tiếp đón rất

nhiệt tình.

Huyện Linh Nguyên này không lớn, vì thế chỉ có một thợ săn già cảnh giới Thăm Dò và một tiểu đội nhân viên hỗ trợ trấn giữ, Đào Thanh Thanh tới chính là nhân vật lớn đối với bọn họ.

Trước đó khi cùng Ôn Văn tách ra, bọn họ đã bàn bạc là chờ sau khi xử lý mọi chuyện xong sẽ gặp lại nhau ở đây, vì thế Đào Thanh Thanh mới chờ ở nơi này.

Có điều nơi này thật sự quá buồn chán, sau khi làm quen với phong cảnh ở đây thì phát hiện thị trấn bình thường nhỏ bé này quả thực không có gì để vui chơi.

Mà Ôn Văn thì đã đi rất nhiều ngày, hiện giờ chuyện ở bên kia cũng đã xong rồi nhưng vẫn chưa tính toán trở lại.

Vì thế Đào Thanh Thanh quyết định tìm chút chuyện để làm, không phải tinh thần chính nghĩa dâng cao, mà là cô đã bị Ôn Văn ảnh hưởng, không làm chút chuyện thú vị gì đó liền cảm thấy khó chịu.

Nhưng nơi này dù sao cũng chỉ là thị trấn nhỏ, chỉ có vài linh hồn tiểu quỷ bị phong ấn trong khu vực cố định không ra được, Đào Thanh Thanh vừa ra tay đã dễ dàng giải quyết bọn nó.

Hỏi thợ săn lớn tuổi kia thì đối phương cũng chỉ âm ờ cho qua chuyện mà không chịu nói, hình như biết chút gì đó nhưng không muốn nói với Đào Thanh Thanh.

Vì thế Đào Thanh Thanh cũng không ép buộc, quyết định tự mình ra ngoài dạo chơi.

Với năng lực cảm nhận mạnh mẽ vượt xa bình thường của quỷ hút máu, nếu thành phố này có vấn đề thì Đào Thanh Thanh chắc chắn có thể dễ dàng phát hiện.

Cho dù không có gì thì cô cũng có thể xử lý đám du côn lưu manh, giúp đỡ ổn định trị an ở nơi này một chút.

Lúc đầu Đào Thanh Thanh quả thực không phát hiện gì, nhưng khi cô đi tới một hồ nước ở bên thành bắc thì bầu không khí trở nên quỷ dị...

Chương 870 - Cộng đồng mục nguyên

Kiến trúc ở khu này trông khác hoàn toàn với những nơi khác trong thị trấn.

Bên trong có tường vây cao hai mét bao quanh, chỉ có một lối vào, hai người bảo vệ ngồi ở ngoài cổng lớn, mắt vô thần nhìn chăm chăm bên ngoài.

Khu thành lũy này giống như độc lập với huyện Linh Nguyên, nhưng người xung quanh không hề cảm thấy có gì dị dạng cả.

Đào Thanh Thanh lập tức tò mò, nếu nói trong huyện này có việc vui gì thì chỉ có thể là ở trong thành lũy này mà thôi.

Lúc cô tiến vào thì nhân viên bảo vệ ngoài cửa cũng không ngăn cản, chỉ để cô tiến hành đăng ký, để lại phương thức liên lạc, sau đó cho cô một tấm thẻ nhỏ, căn dặn cô là buổi tối nơi này cấm người ngoài ở lại, nếu trước khi trời tối mà cô vẫn chưa ra ngoài thì hai nhân viên bảo vệ sẽ bắt cô.

Đào Thanh Thanh tiện tay nhét tấm thẻ vào trong túi quần, sau đó ngênh ngang tiến vào khu thành lũy này.

Ngoại trừ tường rào thật cao ở bên ngoài, khu thành lũy này cũng giống với những nơi khác ở huyện Linh Nguyên, có siêu thị trung tâm thương mại, có quán cà phê internet, tất cả những gì cuộc sống cần thì đều có thể mua được trong thành.

Đào Thanh Thanh cố ý quan sát một phen, người trong này rất hiếm khi muốn rời đi, đồng thời cũng cho rằng bị tường vây như vậy là chuyện hiển nhiên.

Lại quan sát thêm một chốc thì Đào Thanh Thanh mới phát hiện trên mặt của người sống ở đây rất hiếm khi có nụ cười, bầu không khí trong thành cực kỳ ngột ngạt.

Bọn họ giống như con rối được Từ Hải chế tạo ra, là cái xác không hồn đi lại trên đường phố, giống như không hề có linh hồn vậy.

Tất nhiên không có linh hồn chỉ là cách nói hình tượng, những người này thoạt nhìn đều là người bình thường, không bị phương pháp kỳ quái gì đó ảnh hưởng.

Sau khi cảm nhận được dị dạng, Đào Thanh Thanh gọi điện thoại cho vị thợ săn lớn tuổi duy nhất ở huyện Linh Nguyên này, hỏi ý kiến về sự việc của thành phố bên trong tường vây.

Lúc ban đầu thợ săn lớn tuổi kia vẫn không muốn nói, nhưng dưới sự uy hiếp dụ dỗ của Đào Thanh Thanh, cuối cùng hắn vẫn lộ ra thông tin.

Bên trong khu thành lũy đó là cộng đồng mục nguyên, là người của huyện Linh Nguyên hiện giờ, bình thường gọi đó là khu cách ly.

Không chỉ vì tường thành cao mà bản thân người trong khu vực đó cũng không hợp với người bên ngoài.

Vài chục năm trước huyện Linh Nguyên xảy ra một trận dịch bệnh, tất cả gia đình người bị nhiễm bệnh được chuyển tới trong khu vực này, sau đó mặc dù dịch bệnh đã hết nhưng người nơi này vẫn chưa được thế giới bên ngoài tiếp nhận, theo thời gian trôi qua thì bọn họ cũng từ chối rời khỏi nơi này.

Dần dần toàn bộ huyện Linh Nguyên bắt đầu coi khu Mục Nguyên này là một cộng đồng bình thường.

Có điều bắt đầu từ mười mấy năm trước thì trong khu Mục Nguyên lục tục xảy ra những vụ án mất tích, du khách bên ngoài có xác suất biến mất nhất định.

Bên ngoài này ý là ngoài khu Mục Nguyên.

Hiệp Hội Thợ Săn đã phái người tới điều tra tình huống vài lần nhưng có người không thu hoạch được gì, có người trực tiếp mất tích.

Thậm chí ngay cả tiểu đội trưởng đội thợ săn ở thành phố Sa Xa cũng im hơi lặng tiếng biến mất.

Bởi vì thiếu manh mối và không đủ nhân lực nên huyện Linh Nguyên dứt khoát ra quy tắc không cho người ngoài ở lại nơi này vào buổi tối, sau đó vụ án mất tích đã giảm bớt.

Về phần tại sao lúc đầu thợ săn lớn tuổi lại không nói thật với Đào Thanh Thanh thì là vì lo lắng Đào Thanh Thanh cũng bị mất tích trong cộng đồng này.

Không tiền hành điều tra thì sẽ không sao cả, đây là chuyện mà tất cả thợ săn của thành phố Sa Xa đều biết, mà với tư cách là trợ lý siêu thợ săn, Đào Thanh Thanh có quyền điều tra bất cứ nơi nào khả nghi.

Mỗi lần có người tới điều tra, mặc kệ là cuối cùng đối phương có mất tích hay không thì đều náo loạn một phen, gây ra tổn thất không cần thiết, vì thế lão thợ săn mới che giấu chuyện về khu Mục Nguyên.

Đào Thanh Thanh cúp điện thoại, cũng không để ý tới lời lão thợ săn, đêm nay cô muốn ở lại nơi này!

Nếu lúc ban đầu lão thợ săn báo tình hình thực tế thì Đào Thanh Thanh chắc chắn sẽ không tự làm mất mặt, nhưng nếu hắn đã che giấu thì chứng tỏ có khả năng có chuyện gì đó ẩn bên trong.

Loại suy nghĩ như Đào Thanh Thanh là tối kỵ đối với thợ săn.

Khi đối mặt với khu vực khác thường mà không xác định được tình huống, trừ phi có người bình thường bị đe dọa tính mạng, hoặc nếu để mặc thì có khả năng dẫn tới khuếch tán dị tượng, bằng không không đề nghị tùy tiện tiến hành điều tra mà không chuẩn bị kỹ càng.

Biết rõ trong núi có hồ lại cứ đi thẳng tới, ở trong giới thợ săn, đó không phải dũng cảm mà là lỗ mãng.

Có điều Đào Thanh Thanh chưa từng tiếp nhận giáo dục của thợ săn, hơn nữa thật ra cô vốn là quái vật, vì thế cũng không có ý định tuân thủ quy tắc vốn có trong giới thợ săn.

Đào Thanh Thanh đi tới chợ bán thức ăn của khu Mục Nguyên, đây là nơi tập trung nhiều người nhất trong thành.

Giống như những người khác trong khu Mục Nguyên, người ở đây hành động rất đơn điệu, không nói chuyện phiếm cũng không trả giá, chỉ chọn đồ mình muốn, hỏi giá trả tiền xong thì rời đi.

Nếu là ở chợ bán thức ăn khác, mọi người đều có thể dứt khoát như vậy thì người bán đã cười thành tiếng rồi.

Đào Thanh Thanh giả vờ như muốn mua thức ăn để quan sát tất cả mọi người trong khu chợ, từng con dơi nhỏ lặng lẽ bay

ra từ ống quần cô, tiến hành quản chế toàn diện khu chợ trong thành trì này.

Sau đó Đào Thanh Thanh lấy ra chiếc di động mà Ôn Văn đã xin cho cô, độ tiên tiến của chiếc điện thoại này vượt qua trình độ hiện giờ, chẳng qua vẫn có chút thua kém thiết bị đầu cuối siêu thợ săn mà thôi.

Một năm trước, chỉ có thợ săn ở tầng trung tâm mới có thể sử dụng thiết bị truyền tin công nghệ cao này, mà hiện giờ nó đã phổ biến với tất cả thợ săn, chỉ cần gửi đăng ký thì bất cứ thợ săn nào cũng có thể nhận được một chiếc.

Có lẽ ít nhất là mười năm nữa nó mới phổ biến ra thị trường, giống như điện thoại mà dân chúng bình thường đang sử dụng hiện giờ cũng là loại mà thợ săn đã dùng mười năm trước.

Có điều Đào Thanh Thanh lấy điện thoại ra không phải vì gọi điện, mà vì muốn mở một ca khúc.

Cô cần tìm một ca khúc có thể phá giải bầu không khí áp lực ở khu chợ, nhân cơ hội quan sát phản ứng của tất cả mọi người, sau đó tìm kiếm vấn đề tồn tại ở đây.

Sau khi tìm kiếm một hồi thì hai mắt Đào Thanh Thanh tỏa sáng, điều chỉnh âm lượng tới mức lớn nhất rồi nhất nút phát bài hát.

‘Kinh lôi thông thiên tu vi, kim chùy trời long đất lở, tử điện...’

Bài hát này là Đào Thanh Thanh vô tình biết tới, lúc cô mới đi theo Ôn Văn, hai người ở cùng phòng khách sạn.

Phòng kế bên có người mở bài hát này làm ồn tới mức Ôn Văn không thể an tĩnh đọc sách, Ôn Văn đã bảo Đào Thanh Thanh lịch sự qua trao đổi hai lần, kết quả đối phương không chỉ không chừa nhỏ âm thanh mà còn cố ý mở to hơn cộng thêm lặp đi lặp lại nhiều lần.

Vì thế Ôn Văn đã tiến hành giáo dục bọn họ một phen, nhét cái loa từ phía sau vào trong cơ thể bọn họ, sau đó thì tất cả an tĩnh.

Vì thế đối với nơi có không khí ngột ngạt này, mở bài hát này đúng là chủ ý thiên tài.

Chương 871 - Người không lò trên tầng mây

Tiếng nhạc vừa vang lên, tất cả mọi người ở trong chợ đều trợn mắt nhìn về phía Đào Thanh Thanh.

Mức độ oán giận cũng tương đương với Ôn Văn khi đó, chẳng qua bọn họ chỉ là người bình thường, cho dù muốn làm như Ôn Văn thì cũng không có năng lực.

Mặt khác nếu bọn họ ra tay thì Đào Thanh Thanh còn vui vẻ.

Bầu không khí khẩn trương kéo dài khoảng năm phút, Đào Thanh Thanh nhàm chán tắt điện thoại, lắc đầu rời khỏi khu chợ.

Không ai muốn đánh nhau, cũng không ai ngăn cản cô, có một số người xem cô không tồn tại, một số người xem cô như người đã chết.

Những ánh mắt khác thường đều bị cô đánh dấu lại, sẽ có con dơi theo dõi toàn bộ hành trình, bọn họ có vấn đề gì hay không thì phải chờ tới tối mới biết.

Sau đó Đào Thanh Thanh tìm kiếm trong thị trấn, rốt cuộc ở một chỗ vắng vẻ tìm được một khách sạn có chút cũ nát.

Đừng thấy khách sạn này cũ kỹ, nhưng tiện nghi thì không hề thua kém khách sạn Bảo Giám, cũng không biết khách sạn làm ăn thế nào trong một khu vực không tiếp nhận du khách dừng chân.

Toàn bộ các nơi trong thành thoát nhìn không có vấn đề, chỉ có gần khách sạn này có ẩn núp chút năng lượng tiêu cực, vì thế Đào Thanh Thanh tin tưởng mình có thể phát hiện chút gì đó ở nơi này.

Có một ông lão mắt mù ngồi ở ngoài cửa, nhìn thấy ông lão, Đào Thanh Thanh lộ ra biểu cảm vui vẻ.

Bởi vì tuy ông lão này bị mù nhưng biểu cảm không cứng nhắc như những người khác, xem ra nơi này quả thực có ẩn giấu gì đó.

Vì thế Đào Thanh Thanh tiến vào khách sạn, về phần lệnh cấm không được ở lại nơi này vào ban đêm thì cô lười quản nhiều như vậy.

...

Ôn Văn làm cá mẫn ở thôn thỏ vài ngày, vẫn luôn nghiên cứu kết giới đặc biệt ở nơi này, thuận tiện lợi dụng kiến thức về kỹ thuật của mình để gia cố kết giới này một phen, thu hoạch được không ít hảo cảm của đám thỏ.

Nếu không phải khí chất của Ôn Văn quá u ám thì có lẽ anh đã sớm ôm được mỹ nhân ở đây về nhà.

Căn cứ theo quan sát của Ôn Văn, nơi này có vài nàng thỏ bình thường vẫn luôn tỏ ra hung phấn, thích chạy loạn nhảy loạn, thỉnh thoảng còn đào hang giậm chân, thậm chí chủ động tiếp xúc Ôn Văn.

Đây là dấu hiệu khi tiến vào thời kỳ đặc biệt của loài thỏ...

Quá trình gia cố kết giới cũng làm Ôn Văn hiểu rõ hơn về kỹ hiệu, vì thế cũng coi như là hai bên cũng có lợi.

Mấy ngày nay phần lớn người bệnh cũng đã rời khỏi thôn thỏ, căn cứ theo tin tức của Hiệp Hội Thợ Săn, tình huống bên ngoài cơ bản đã ổn định, tai họa ngầm mà vong linh lưu lại đã bị loại bỏ.

Dựa theo quy trình, kế tiếp sẽ để khu vực bị ảnh hưởng khôi phục cuộc sống bình thường.

Nhưng vấn đề là so với trước kia, số lượng người chết thực sự quá nhiều.

Cho dù thuận lợi đưa người chạy trốn ra ngoài, cũng tìm được tất cả mọi người thì dân số vẫn không đủ để làm khu vực này sống động trở lại.

Nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của Tôn Thiện Hành và Vương Đa Bảo thì có lẽ có cách giải quyết vấn đề dân số, nói không chừng có liên quan tới chuyện cảnh tượng hoành tráng mà bọn họ vẫn luôn tỏ ra thần thần bí bí trước đó.

Giữa trưa Ôn Văn vừa mới ngồi xỏm giải quyết chuyện lớn xong, từ WC đi ra ngoài thì nhìn thấy nhóm thợ săn bắt đầu

hành động, Tôn Thiện Hành và Vương Đa Bảo cũng rời khỏi sở chỉ huy, vì thế Ôn Văn tò mò đi theo.

Tôn Thiện Hành biết Ôn Văn vẫn chưa rời đi, vì thế khi thấy Ôn Văn cũng không kinh ngạc, chỉ nói: “Chuyện kế tiếp thuộc về bí mật của hiệp hội, tốt nhất ngài không nên tham gia.”

“Nếu tôi đặc biệt muốn thấy thì sao?” Ôn Văn tò mò hỏi.

Đây chính là cảnh tượng hoành tráng mà Ngô Lục Căn đã nói, nhưng nếu Ngô Lục Căn có thể nhận được tin, ngay cả Vương Đa Bảo cũng có thông báo với anh, anh muốn xem có lẽ cũng không khó.

“Vậy cậu đừng nói chuyện mình nhìn thấy với người khác.”
Dáng vẻ Tôn Thiện Hành khá dễ nói chuyện.

Ôn Văn gật đầu: “Tất nhiên, tôi sẽ không nói.”

“Vậy được, kế tiếp cậu hãy đi theo bọn tôi, đừng cách quá xa.”

Sau khi Tôn Thiện Hành đồng ý với Ôn Văn thì dẫn theo nhóm người đi tới một hướng.

Ôn Văn có chút sửng sốt, vốn tưởng đây chính là bí mật của Hiệp Hội Thợ Săn, không ngờ Tôn Thiện Hành lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Thật ra nếu có thể, Tôn Thiện Hành hiển nhiên không muốn để Ôn Văn thấy thứ kia.

Nhưng vấn đề là động tĩnh quá lớn, cho dù Ôn Văn nghiêm túc ở lại trong thôn thì vẫn sẽ cảm nhận được khác thường, vì thế không bằng cứ phóng khoáng một phen.

Vì thế Ôn Văn theo nhóm Tôn Thiện Hành đi tới hướng đông nam phía trước thôn thỏ, Ngô Lục Căn và một ít thợ săn thượng tự trở lên cũng có mặt trong đội ngũ, đi khoảng tầm mười phút lộ trình thì ngừng lại.

Nơi này vốn là một vùng thảo nguyên bao la rộng rãi sạch sẽ, thế nhưng lúc này nơi này chất đầy xác chết cao như núi, xung quanh tựa hồ có trận pháp ký hiệu bao phủ, vì thế số xác này không bị hư thối.

Tôn Thiện Hành xem thời gian một chút, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, chờ đợi việc xảy ra.

Vương Đa Bảo tiến tới bên tai Ôn Văn nói: “Đây là tất cả số xác có thể tìm thấy trong phạm vi cao nguyên Thanh Tích, trong đó có một phần xác con người và quái vật được vận chuyển từ bên ngoài vào.”

“Số xác này dùng làm gì, huyết tể à?” Ôn Văn nhíu mày, anh tưởng rằng Hiệp Hội Thợ Săn không làm chuyện như vậy.

Vương Đa Bảo cầm nín hai giây: “Đúng nhưng cũng không đúng, tôi cũng không biết nên hình dung thế nào, cụ thể là làm gì, chờ ngài nhìn thấy thứ kia thì sẽ hiểu.”

Ôn Văn kiên nhẫn chờ đợi nửa tiếng, lúc này phát hiện không gian trước mắt hình như xuất hiện chút dị tượng, trên bầu trời giống như xuất hiện màu sắc hư ảo như ảo ảnh.

Màu sắc dần dần ngưng tụ lại thành dáng vẻ nhân loại, sau đó một ‘nhân loại’ to lớn, đầu trọc, không có gì đặc biệt xuất hiện trước mặt nhóm Ôn Văn.

Ôn Văn trừng to mắt, màu trắng và đen không ngừng thay đổi liên tục trên mặt nạ, anh thực sự có chút chấn động.

Thứ trước mắt cao khoảng một cây số, nửa phần cơ thể trực tiếp ở bên trên tầng mây!

Cơ thể người khổng lồ hơi khom xuống, xuyên qua những đám mây miễn cưỡng có thể nhìn thấy một gương mặt khổng lồ và một số phần được cấu tạo từ máy móc, cảnh tượng chấn động tới nghẹt thở.

Không chỉ trên mặt, trên người người khổng lồ cũng có rất nhiều bộ phận có kết cấu tương tự, rất khó phán đoán nó rốt cuộc là máy móc hay là sinh vật.

Hơn nữa trên người người khổng lồ này có hơi thở rất mạnh mẽ, giống như hồ đen thu hút lực chú ý của Ôn Văn.

“Tinh giới... Thần Linh Giới? Không, không đúng, thứ này...”

Ôn Văn nhíu chặt mày, khó trách Ôn Văn muốn dẫn anh tới đây, động tĩnh của thứ này quá lớn, cho dù Tôn Thiện Hành không tự mình dẫn anh tới thì anh vẫn có thể phát hiện.

Nhân loại to lớn kia đột nhiên khom thấp xuống, lồng ngực đột nhiên mở ra, lực hút to lớn hút đi tất cả số xác ở trên mặt

đất.

Khi trên mặt đất đã không còn cái xác nào nữa, ‘nhân loại’ to lớn này giống như đã ăn no rồi, bắt đầu ôm đầu gối ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn phương xa.

Có chút khó hiểu là với thể tích to lớn của thứ này, mọi cử động phải gây ra chấn động mãnh liệt mới đúng, nhưng thực tế thì thứ này không hề ảnh hưởng tới gì cả, mọi thứ xung quanh vẫn an tĩnh như thường.

Sau khi ngồi xuống, người này cũng không có động tĩnh, chờ thêm một chốc thì mười móng chân của nó mở ra.

Sau đó.

Mười nhân loại từ trong đó bước ra!

Chương 872 - Thu nhận chí cao – người sáng tạo nhân loại

Không sai, là nhân loại từ ngón chân người khổng lồ bước ra!

Chân trái năm người đàn ông, chân phải năm người phụ nữ, không có tóc cũng không có quần áo, ánh mắt trống rỗng vô thần, cơ thể yếu đuối.

Trên người bọn họ có một tầng chất lỏng có mùi tanh, có thể dịch nuôi cây gì đó, cũng có thể là... nước ôi!

Căn cứ theo Ôn Văn quan sát, trạng thái cơ thể bọn họ rất giống trẻ sơ sinh, có điều trong đó có già có trẻ.

Sau khi mười người bước ra lập tức có nhân viên công tác của Hiệp Hội Thợ Săn khoác thêm quần áo rồi dẫn bọn họ đi.

Mười người này không có hành động chống cự, dễ dàng được đưa lên xe vận chuyển, nếu để người bên ngoài nhìn thấy một màn này rất có thể sẽ tưởng đây là hiện trường lừa người đi bán.

Xe vận chuyển đậu sát phía đông người khổng lồ, có khoảng mấy trăm chiếc, cũng là những chiếc xe này đã chở đồng xác tới, hiện giờ có nhiệm vụ chuyển nhóm người vừa được ‘sáng tạo’ này ra ngoài.

Mười người đầu tiên còn chưa kịp lên xe đã có mười người từ ngón chân xuất hiện, giống như vĩnh viễn sẽ không gián đoạn.

Thật khó tưởng tượng trong cơ thể khổng lồ này rốt cuộc có thể tạo ra bao nhiêu nhân loại.

Ôn Văn nhìn ‘nhân loại’ to lớn này, vẻ mặt u ám như có thể nhỏ ra nước.

Chỉ dựa vào một màn trước mắt, trong đầu anh nháy mắt đã nghĩ ra rất nhiều suy đoán u ám điên cuồng, chẳng qua anh không để chúng tiếp tục lan tràn mà quay sang trầm giọng hỏi Tôn Thiện Hành: “Thứ này là gì vậy?”

“Thu nhận chí cao, số hiệu không hai... người sáng tạo nhân loại.”

“Ồ, ông nói nhân loại là thứ đồ chơi này sáng tạo ra à?”

Giọng điệu của Ôn Văn rất khinh thường, nhưng không hề có ý khinh thường người khổng lồ ở trước mặt, thu nhận chí cao không hai, cái tên này có ý nghĩa rất lớn.

Bình thường khi Hiệp Hội Thợ Săn bắt giữ quái vật và không chế được vật thu nhận đều trực tiếp dùng cấp bậc và biệt hiệu để gọi, cấp bậc cao nhất là cấp Tai Biến.

Một khi có thứ gì đó vượt quá phạm trù cấp Tai Biến thì sẽ dùng từ thu nhận chí cao để gọi.

Mà không hai chứng tỏ đây là vật thu nhận thứ hai cấp bậc này được Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện.

Tôn Thiện Hành lắc đầu: “Nó có phải đầu nguồn của nhân loại hay không thì không ai có thể xác định, nhưng căn cứ theo nhóm chuyên gia sinh học di truyền của hiệp hội thì những người do nó sáng tạo ra giống như con người được sinh ra theo cách tự nhiên.”

“Bọn họ cũng có hỉ nộ ái ố, cũng sẽ chảy máu bị thương, chuyện mà nhân loại có thể làm, bọn họ cũng làm được, thậm chí linh cảm của bọn họ khá cao, cũng có xác suất cao có thể thức tỉnh siêu năng lực.”

“Nói cách khác, bọn họ và chúng ta là giống nhau!”

Tôn Thiện Hành châm một liều thuốc, thở dài than ngắn nói: “Tôi không dám nói là tất cả nhân loại đều do nó sáng tạo ra, nhưng cũng không có ai dám nói, nhưng hiện giờ hơn một nửa nhân loại có huyết mạch loài người mà Thần sáng tạo ra.”

“Ít nhất một nửa...”

“Phân nửa vẫn chỉ là cách nói dè dặt thôi.” Tôn Thiện Hành bổ sung.

Tâm trạng của Ôn Văn khá phức tạp, còn hơn cả khi chuyện biết Hiệp Hội Thợ Săn có thể tùy ý thay đổi ký ức của con người trong một thành phố, thậm chí là một tỉnh.

Anh cũng giống như phần lớn mọi người trong liên bang, đều tin tưởng nhân loại từ vượn người tiến hóa mà thành, nhưng bây giờ thì suy nghĩ này bắt đầu có chút dao động.

“Rất khiếp sợ đúng không? Lần đầu tiên nhìn thấy những người này, tôi cũng thế.”

Tôn Thiện Hành phả ra một vòng khói: “Căn cứ theo nhóm khảo cổ học điều tra, thu nhận chí cao không hai đã xuất hiện trên thế giới này ít nhất là hơn vạn năm rồi.”

“Trong di tích của rất nhiều bộ tộc nguyên thủy có tín ngưỡng nguyên thủy tương tự với thu nhận chí cao không hai, chí ít cũng chứng minh ở thời kỳ đó, thu nhận chí cao không hai mới là tín ngưỡng thần linh phổ biến nhất.”

“Trong rất nhiều bức bích họa của các giáo phái truyền lại có hình nhân loại quỳ sát dưới chân thần linh, kỳ thật đầu nguồn chính là trên người vị này.”

Nói xong những thứ này, Tôn Thiện Hành không tiếp tục giải thích với Ôn Văn nữa.

Tôn Thiện Hành để Ôn Văn nhìn thấy thu nhận chí cao không hai còn một mục đích là muốn ‘kinh sợ’ tổ chức Hắc Thập Tự, khoe ra chút cơ bắp.

Biểu hiện rằng Hiệp Hội Thợ Săn có con bài chưa lật rất mạnh mẽ, hơn nữa còn không phải chỉ có một, sau này khi đàm phán bên Hiệp Hội Thợ Săn sẽ có lợi thế hơn.

Với tư cách là hội phó Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, Tôn Thiện Hành cũng không biết quá nhiều về thu nhận chí cao

không hai, vật thu nhận đẳng cấp cao thế này chỉ có Người Phán Quyết và hội trưởng các phân hội mới có tư cách hiểu toàn diện.

Có điều Tôn Thiện Hành biết, Hiệp Hội Thợ Săn cũng không có năng lực khống chế thu nhận chí cao không hai quá mạnh mẽ, Thần không biểu hiện trí năng rõ ràng nhưng ở phương diện nào đó sẽ chủ động phối hợp với Hiệp Hội Thợ Săn.

Khi có nơi nào đó bị tổn hại dân số quá nghiêm trọng, trung tâm hiệp hội sẽ thông qua phương pháp nào đó để kết nối với thu nhận chí cao không hai, sau đó thu nhận chí cao không hai sẽ sử dụng phương pháp mà không ai có thể lý giải được xuất hiện ở gần đó để cắn nuốt một lượng lớn xác chết, sau đó sẽ bắt đầu sáng tạo nhân loại.

Thu nhận chí cao không hai sẽ không chủ động tiến hành chiến tranh, sẽ không chủ động làm hại bất cứ sinh mệnh nào, chỉ khi nào bị tấn công vượt quá giới hạn nào đó, thu nhận chí cao không hai sẽ lộ ra năng lực chiến đấu hoàn toàn không hợp lý, tiêu diệt tất cả kẻ địch.

Mặt khác cắn nuốt xác cũng không phải dùng số xác này làm chất dinh dưỡng sáng tạo nhân loại, mà là để hoàn thành một loại nghi thức.

Mười nhân loại tiếp theo bước ra từ ngón chân thu nhận chí cao không hai, từng chiếc xe vận chuyển rời đi, nhân loại to lớn này không ngừng sinh ra nhân loại, đến khi nào đủ số nhân loại có thể chống đỡ khu vực bị tai ương vong linh quấy nhiễu.

Có điều nó cũng giải quyết được nghi hoặc của Ôn Văn, đó chính là vì sao thường xuyên có sự kiện lớn tạo thành thương vong thảm trọng cho nhân loại nhưng tổng số lượng nhân loại chưa từng giảm xuống.

Trải qua phút mờ mịt lúc ban đầu, đột nhiên Ôn Văn cảm thấy may mắn khi mình bẩm sinh đã có bản chất điên cuồng, ít nhất anh có thể dựa vào những thứ này xác nhận mình do cha mẹ sinh ra chứ không phải bị thứ này chế tạo ra.

Nhìn xe nhân loại được chở đi, Ôn Văn cũng đoán được đại khái hiệp hội sẽ làm thế nào.

Đơn giản chính là căn cứ theo ký ức của người may mắn sống sót để thiết lập ký ức mới, đồng thời truyền tải vào những cơ thể mới sạch sẽ như tờ giấy trắng này, sau đó tiến hành cuộc sống mới.

Dưới sự vận hành của Hiệp Hội Thọ Săn, cao lắm là một hai năm, nơi này sẽ lại giống như trước kia.

Im lặng một hồi, Ôn Văn hỏi Tôn Thiện Hành: “Những nhân loại được thứ này chế tạo ra có tai họa ngầm gì không?”

“Tai họa ngầm thì cũng có một ít, dù sao bọn họ cũng là trẻ con mới sinh, ký ức không thể nào vững chắc bằng nhân loại bình thường, vì thế sẽ có người xuất hiện nguy cơ sụp đổ ký ức, ngoài ra trong khu vực này sẽ xuất hiện khả năng sai lệch ký ức quy mô lớn.

“Có điều những thứ này đều nằm trong phạm vi có thể khống chế, sẽ không gây ra hỗn loạn.”

“VẬY... thì tốt rồi.”

Ôn Văn thở dài một tiếng, sau đó trực tiếp rời đi.

Thu nhận chí cao không hai này quả thực rất lớn, lớn tới mức làm tâm trạng của anh bị áp lực tới cực điểm, không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Chương 873 - Khách sạn kỳ dị

“Cô gái à, ra bên ngoài tìm nơi ở đi, khu Mục Nguyên không nhận khách.”

Cụ già mắt mù ngồi ở cửa khách sạn lại lắc đầu nói như vậy với Đào Thanh Thanh.

Đổi lại là người khác có lẽ sẽ rời đi, nhưng Đào Thanh Thanh theo Ôn Văn lâu như vậy, da mặt sớm đã dày cộm rồi, cô trực tiếp kín đáo nhét vài tờ tiền mặt cho đối phương, muốn đổi phương cho mình thuê phòng, nếu không phải vì ông cụ này là người mù thì Đào Thanh Thanh đã trực tiếp thôi miên rồi.

Cụ già thở dài một tiếng, biết mình khuyên không nổi nên từ trong chiếc túi nhỏ ở trước người lấy ra một chiếc chìa khóa,

sau đó chỉ lấy một tờ tiền, số còn dư lại và một ít tiền lẻ thì trả lại cho Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh đếm một chút, phát hiện ông cụ này thu tiền bằng giá với khách sạn bình thường, cũng không biết ông cụ mất mù này làm sao làm được.

Mặc dù trong khách sạn có một lượng hơi thở âm u nhưng lại rất sạch sẽ, giống như thường xuyên có người dọn dẹp, nhưng trong cả tòa khách sạn này chỉ có mỗi ông cụ, không hề nhìn thấy nhân viên khác.

Sau khi tìm được phòng của mình, Đào Thanh Thanh kiểm tra một phen, sau đó nằm trên giường thông qua đám dơi đã thả ra ngoài trước đó kiểm những người có vẻ mặt kỳ lạ ở trong khu chợ.

Ban ngày mọi thứ đều bình thường, bọn họ sống cuộc sống bình thường, nhưng tới chạng vạng thì trạng thái của những người này có chút không đúng.

Vài tên đàn ông cầm các thứ vũ khí sắc bén như dao mổ heo này nọ rời khỏi nhà, vẻ mặt có chút dữ tợn, hình như bọn họ biết Đào Thanh Thanh ở nơi nào, không hề đi vòng quanh mà thẳng tắp đi về phía này.

Nhìn bộ dáng đờ đờ sát khí của bọn họ, hiển nhiên khi tìm thấy Đào Thanh Thanh chắc chắn không phải chuyện tốt.

Có lẽ những người thường tiến vào nơi này qua đêm cũng vì thế mà biến mất.

Lúc này ở bên ngoài có hai người đang tìm kiếm Đào Thanh Thanh, chính là hai người bảo vệ thủ ở cổng khu Mục Nguyên.

Bọn họ cũng có biểu cảm chết lặng như những người khác ở trong khu Mục Nguyên, nhiệm vụ của bọn họ là không để người ngoài vào đây ở, vì thế trước khi trời tối phải dẫn Đào Thanh Thanh đi.

Hai nhóm người đứng mặt ở ngoài cửa khách sạn, không hề xảy ra bất cứ xung đột nào, ăn ý nhìn khách sạn không nói lời nào.

Ông cụ kia ngồi ở cửa, hai nhóm người không ai vượt qua ông để tiến vào bên trong.

Đợi đến khi phân nửa mặt trời đã biến mất ở đường chân trời, hai nhóm người ăn ý rời đi, cuối cùng không có chuyện gì xảy ra.

Đào Thanh Thanh đứng ở cửa sổ nhìn chằm chằm mặt trời sắp biến mất, cô biết vào lúc đêm tối sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Hai nhóm người kia biến mất cũng có liên quan tới đêm tối ở nơi này, ngoại trừ ban đêm thì khách sạn này cũng có chút vấn đề, bởi vì toàn bộ khu Mục Nguyên này chỉ có mỗi khách sạn này có hơi thở năng lượng.

Bóng tối rớt cuộc phủ xuống, sao trên trời có thể nhìn thấy rất rõ ràng, phẳng phất như có một con mắt thật to xuyên qua sao trời không quá xa xôi quan sát mặt đất, toàn bộ khu Mục Nguyên an tĩnh dị thường, ngay cả tiếng chim hót và tiếng côn trùng kêu vang cũng không có.

Trong bầu không khí đè nén này, điện thoại ở mép giường phòng dành cho khách đồ chuông, âm thanh đột ngột dọa Đào Thanh Thanh giật thót, cô hít sâu một hơi mới bình tĩnh lại.

Không phải vì cuộc gọi quá bất ngờ, là vì tiếng chuông điện thoại chính là bài hát mà cô đã mở ở khu chợ lúc ban ngày...

‘Kinh lôi thông thiên tu vi, kim chùy trời long đất lở...’

Đào Thanh Thanh xoay người liếc mắt, loại điện thoại này không có chức năng nhạc chuông, vì thế âm thanh này tuyệt đối không phải sự cố ngoài ý muốn, mà là có thứ đang giở trò quỷ, vì thế Đào Thanh Thanh cầm điện thoại lên, sau đó nhấn nút phát loa ngoài.

“Xẹt xẹt, xẹt xẹt... mà không nên sống trên thế giới này, con đĩ nhỏ không biết lễ phép, tao đ** chết mà...”

Tiếng net điện và những lời chửi bới tràn đầy hận thù từ đầu dây truyền tới, đồng thời còn có tiếng nhạc ai oán loáng loáng làm người ta tê rần da đầu.

Đồng thời giống như có một bàn tay vô hình từ trong điện thoại vươn ra, muốn tóm lấy trái tim Đào Thanh Thanh, làm tâm trạng của cô vỡ tan.

Loại năng lực ảnh hưởng tới cảm xúc này là sở trường của quý hồn, có điều đối với Vampire cấp cao thì giống như video hài vậy.

Âm thanh thấy Đào Thanh Thanh không phản ứng, tựa hồ bị sỉ nhục tôn nghiêm, nó lại càng lớn lối hơn.

Đồng thời một bàn tay nhọn nhọn với móng vuốt sắc bén màu đen từ trong điện thoại thò ra, nhanh chóng cào một phen.

Nếu Đào Thanh Thanh đặt điện thoại bên tai thì đã bị cào trúng rồi, đáng tiếc cô để loa ngoài.

Không chộp được gì, âm thanh kia lại càng tức giận hơn, cả người từ trong điện thoại bò ra, muốn tự mình trừng phạt Đào Thanh Thanh.

Đó là một người phụ nữ tóc đen dày đặc mặc áo dài màu máu, trên mặt chỉ chít những lỗ nhỏ, người mắc chứng sợ lỗ nhìn thấy có lẽ sẽ hét chói tai, nhưng Đào Thanh Thanh thì chỉ muốn ghim sâu móng vuốt vào những cái lỗ này.

Hơn nữa khi người phụ nữ bò ra được một nửa thì Đào Thanh Thanh rút dây điện thoại.

Sau khi dây điện thoại bị đứt thì cơ thể người phụ nữ cũng bị cắt đứt trong nháy mắt, cô mờ mịt nhìn ra phía sau, lộ ra vẻ mặt khủng bố.

Hai cánh tay người phụ nữ nhanh chóng đóng đũa, giống như một con thằn lằn bò qua bò lại, để máu đen nhuộm khắp căn phòng, theo thời gian dần trôi qua, hơi thở của cô ta trở nên suy yếu rồi bịch một tiếng... hoàn toàn chết đi.

Đào Thanh Thanh bĩu môi, kẻ địch thứ nhất của cô lại bị giải quyết dễ dàng như vậy.

Thứ cắt đứt thân thể của nữ quý kia không phải dây điện thoại, là Đào Thanh Thanh đã dùng sức mạnh của mình phong kín lối vào.

Nếu người bình thường gặp phải quý hồn mà học theo cách xử lý của Đào Thanh Thanh thì căn bản phải chết là không thể nghi ngờ.

Quý hồn này mặc dù không mạnh mẽ nhưng sự xuất hiện của cô ta chính là một tín hiệu, tín hiệu khách sạn này đã bắt đầu

trở nên nguy hiểm.

Năng lượng tiêu cực nồng đậm đột nhiên tràn ngập cả khách sạn, nơi này cũng không trống trải như lúc ban ngày, Đào Thanh Thanh có thể cảm nhận được ngoại trừ mình thì nơi này có ít nhất là mười mấy vị khách ở trọ.

Về phần bọn họ có phải người hay không...

Vậy Đào Thanh Thanh phải xem mới biết.

Cô mở cửa đi ra ngoài, liếc mắt liền nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi đeo tạp dề đang đưa lưng về phía Đào Thanh Thanh, cầm khăn lau mặt sàn hành lang, lau rất cẩn thận, giống như đang lau mặt gương vậy.

Lúc Đào Thanh Thanh đi ngang qua, cô gái trẻ tuổi này ngẩng đầu lộ ra gương mặt thối rữa, môi chỉ còn phân nửa, con ngươi từ trong hốc mắt bong ra, lủng lẳng hai bên mũi.

Có điều Đào Thanh Thanh cũng không để ý tới cô ta, bởi vì quỷ hồn này chỉ là một nhân vật nhỏ, không có tính công kích đối với cô.

Tiếp đó Đào Thanh Thanh đi một vòng trong khách sạn, gặp được khá nhiều nhân viên vệ sinh như thế, không phải thiếu tay thiếu chân thì tướng mạo cũng khá kinh dị, chỉ là tất cả bọn họ đều quá yếu, không đủ làm Đào Thanh Thanh quan tâm.

Mãi tới khi Đào Thanh Thanh đi lên lầu, vừa mở cửa WC thì gặp một người đàn ông dáng vẻ kỳ quái, cô cảm nhận được sự đe dọa từ trên người đối phương.

Người đàn ông này mặc áo ghi lê màu đen, tóc không dài, thể nhưng mặt và răng cửa thì rất dài, dài gấp đôi người bình thường!

Bộ dáng chỉ có thể nói là người này lớn lên khá kỳ quái, chân chính làm Đào Thanh Thanh cảm thấy khó hiểu là người này đứng ở ngoài cửa WC, nhìn chằm chằm WC mà nuốt nước bọt.

Sau khi Đào Thanh Thanh xuất hiện, người đàn ông này quay đầu lại nói: “Xin chào, tôi là Odnnett.”

“Tôi là... Hồ Ấu Lăng.” Đào Thanh Thanh không chớp mắt nói.

Sau đó Odnett hưng phấn hỏi Đào Thanh Thanh: “Cô nghĩ trên thế giới này thứ gì ngon nhất?”

Đào Thanh Thanh trước kia nhất định sẽ nói là máu tươi của thiếu nữ mười sáu tuổi thuần khiết, nhưng hiện giờ...

“Thịt dê tơ hấp, bàn tay gấu chung, sừng hươu chung, vịt nướng, gà nướng...”

Chương 874 - Odnett

(không nên ăn uống khi đọc chương này)

“Tao hỏi mày ăn cái gì ngon, có bảo mày kể một lèo thế không hả?”

Trán Odnett nổi gân xanh, lớn tiếng rống giận, miệng của hắn tỏa ra mùi thúi làm người ta buồn nôn, suýt chút nữa đã làm Đào Thanh Thanh có khúu giác nhạy bén hôn mê bất tỉnh.

Có điều nếu cô được trải nghiệm uy lực thuốc miệng thối của Sở Vĩ thì sẽ biết miệng của Odnett cũng thối thường thối.

Đào Thanh Thanh bịt mũi, khai hỏa toàn bộ năng lực mĩ mai: “Miệng này ăn phân hay sao mà thúi vậy, răng của mày cũng vàng quá rồi đấy, đề nghị mày mua bàn chải đánh răng bằng điện mà dùng đi.”

Odnett có chút sững sốt, sau đó dùng giọng điệu như muốn chia sẻ thức ăn ngon nói: “Sao mày biết tao mới ăn phân vậy, hôm nay trong phân còn có cả hạt bắp...”

Đào Thanh Thanh: “Này... ừm...”

Hai người im lặng một hồi, vẻ mặt của Odnett ngày càng dữ tợn.

Bởi vì đầu óc hắn không tốt, hiện giờ mới nhận ra lời nói của Đào Thanh Thanh là đang giễu cợt mình.

Vì thế anh nhanh chóng vọt tới trước mặt Đào Thanh Thanh, hàm răng ó vàng tởm lợm tấp về phía cổ họng Đào Thanh Thanh.

Trong mắt Đào Thanh Thanh lóe lên tia tàn khốc, một cước đá vào mặt Odnnett, làm động tác của hắn phải ngừng lại.

Sau đó chân còn lại đạp vào bụng Odnnett, làm cơ thể hắn phá vỡ trần nhà bay lên tầng hai, tiếp đó phá vỡ trần tầng ba rồi rớt trở xuống tầng hai, sai đó tầng hai không còn động tĩnh gì nữa.

Sau khi đá xong, Đào Thanh Thanh lại kêu thảm một tiếng, cố gắng cọ cọ đế giày.

Một cước này đạp lên mặt đối phương, tuy thoát nhìn không dính thứ gì cả nhưng trong lòng vẫn có chút chướng ngại tâm lý.

Có trời mới biết tên này sau khi ăn xong có súc miệng lau miệng gì không...

Cọ đế giày xong, Đào Thanh Thanh nhảy lên lầu, phát hiện Odnnett đã biến mất, cũng không biết đã chết hay chưa.

Thẳng thắn mà nói, thấy Odnnett chạy đi, trong lòng Đào Thanh Thanh cũng khá thoải mái.

Cô chẳng thà có một tai họa ngầm cũng không muốn đối mặt với Odnnett, mùi vị đó mang tới bóng ma tâm lý quá lớn.

Hiện giờ cơ bản đã thăm dò khách sạn hoàn tất, Đào Thanh Thanh rời khỏi cửa lớn khách sạn, muốn xem thử ban đêm ở khu Mục Nguyên và ban ngày có gì khác biệt.

Ông lão mù ngồi ngoài cửa vẫn còn ngồi ở vị trí cũ, cây gậy chống dựa vào ghế vẫn run lọc cọc, trong hoàn cảnh lúc này trông có vài phần dọa người.

Có điều trong mắt Đào Thanh Thanh thì ông cụ này không hề bị hoàn cảnh kỳ dị này ảnh hưởng, hình như vẫn giống hệt như lúc ban ngày.

Sau khi nghe thấy tiếng động từ Đào Thanh Thanh, ông cụ mắt mù quay đầu lại nhìn Đào Thanh Thanh.

Rõ ràng là đôi mắt chỉ có hai lỗ thủng, không có khả năng nhìn thấy bất cứ thứ gì, thế nhưng Đào Thanh Thanh lại cảm thấy ông cụ này đang nhìn mình từ trên xuống dưới.

“Cô gái à, cô không phải người đúng không?”

“Tôi biết cô không giống những người khác, nhưng cô không nên tới đây, cũng không nên vào khách sạn... hiện giờ, cô đã không thể trở về được nữa rồi!”

Khóe miệng Đào Thanh Thanh vốn nhếch lên, lúc này cô quay trở lại đưa chân đá cây gậy chống ngã lăn quay, làm ông cụ kia chật vật ngã xuống đất.

Nhưng mặc dù vậy ông cụ cũng không hề tức giận, chỉ chỉ thành phố trong bóng đêm ở bên ngoài.

“Tự cô đi xem một chút đi, xem chỗ này rốt cuộc là thế giới quỷ quái như thế nào!”

Nghe thấy lời này, con người của Đào Thanh Thanh có chút phóng đại, cặp mắt biến thành đỏ như máu.

Quỷ khí nồng đậm như tràn ngập toàn bộ thành phố, trên đường có oán linh áo trắng vẻ mặt trắng bệch bay ngang qua, hung linh hài cốt bày sạp xương ở ven đường, mà xa xa là một con ác quỷ mặc áo đỏ bán thịt heo đang rao lớn!

Mà Odnett chạy thoát trước đó thì đang đứng trước cửa sổ tầng ba, âm trầm nhìn cô!

...

Ban đêm ở huyện Linh Nguyên, an tĩnh thanh nhàn.

Đào Thanh Thanh đã mất tích hai ngày nhưng Tam Tể Nhi vẫn không biết.

Bởi vì ba ngày trước nó tự mình ra ngoài chơi, nó không thích đi cùng Đào Thanh Thanh, người phụ nữ này vẫn luôn tranh giành tình cảm với nó.

Tam Tể Nhi cũng không lâu lỏng, nó phát hiện đám chuột ở thành phố nhỏ này có chút quá đáng, hơn nữa đều rất lớn, kích cỡ bự hơn nửa con mèo, mấy con lớn nhất thậm chí còn lớn hơn cả mèo, quả thực cứ như một giống loài khác.

Có điều con chuột có hình thể khổng lồ như vậy thường rất gian xảo, sẽ không xuất hiện trước mặt con người, vì thế không làm dân bản xứ chú ý.

Nhưng làm một con rắn, Tam Tể Nhi rất miễn cảm, vì thế gần như là lập tức phát hiện, đối với nó thì nơi này nhất định là

một bữa tiệc buffet.

Vì thế hai ngày nay Tam Tể Nhi không ngừng luôn lách khắp phố lớn ngõ nhỏ ở khu Mục Nguyên để vô chuột, khả năng ẩn núp làm nó không bị con người phát hiện.

Nhu cầu thức ăn của Tam Tể Nhi không cao, thậm chí nó có thể dựa vào da chân của Ôn Văn để sống sót.

Nhưng có đôi khi sức ăn của nó cũng rất lớn, hơn phân nửa số chuột của thành phố này đã nằm trong bụng nó mà nó vẫn không hề có triệu chứng ăn không tiêu.

Vì thế chỉ một mình nó đã làm số lượng chuột ở huyện Linh Nguyên giảm mạnh, người dân Linh Nguyên vốn xem chuột như chó hoang mèo hoang, hiện giờ chúng biến mất lại có chút không thoải mái.

Lúc đầu Tam Tể Nhi cũng chỉ ăn chơi thôi, nhưng theo số lượng gia tăng thì sự việc có chút khác biệt.

Nó thích ăn đám chuột này vì trong cơ thể đám chuột có một luồng năng lượng ẩn giấu, mà năng lượng này có chỗ tốt cho thực lực của Tam Tể Nhi.

Nhưng sau khi ngày đi săn đầu tiên chấm dứt, Tam Tể Nhi phát hiện hiện giờ cần nuốt đám chuột tựa hồ đã trở thành một nhu cầu cấp bách của nó.

Tam Tể Nhi muốn ăn nhiều chuột hơn để thỏa mãn nhu cầu cấp bách này, sự khao khát loại năng lượng trong cơ thể đám chuột cũng ngày càng cuồng nhiệt hơn.

Vì thế Tam Tể Nhi không chỉ ăn chuột mà bắt đầu theo dõi một ít động vật nhỏ khác.

Sau đó khát vọng dị thường làm nó gần như mất đi lý trí, nó theo dõi một người phụ nữ đi lại trong bóng đêm.

Cơ thể Tam Tể Nhi không ngừng kéo dài biến lớn dưới ánh đèn đường, cuối cùng biến thành một con rắn bảy màu khổng lồ to như thùng nước dài hơn hai mươi mét!

Nó yên lặng trườn tới bên cạnh người phụ nữ, phun ra cái lưỡi rắn màu đỏ.

Cảm xúc lạnh như băng làm người phụ nữ run lên, khi quay đầu lại thấy cơ thể to lớn của Tam Tể Nhi thì ngay cả hét chói tai cũng không kịp đã trực tiếp ngã nhào, ngất xỉu.

Nước bọt từ trong miệng Tam Tể Nhi nhỏ giọt, nó tiến tới bên cạnh, đang định nuốt cô ta vào trong bụng.

Nhưng ngay lúc này trong đầu Tam Tể Nhi đột nhiên hiện lên một hình ảnh.

Ôn Văn híp mắt đặt nó lên vĩ nướng, sau đó đốt lửa....

Hình ảnh này không phải tưởng tượng mà là chuyện thật sự từng xảy ra.

Lúc nó mới bị Ôn Văn bắt được đã từng lén lén đi tập kích nhân loại, sau khi bị Ôn Văn chộp lại thì suýt chút nữa đã đi đời nhà ma.

Thẳng thắn mà nói, nếu không phải lần đó Ôn Văn không mua được gia vị đồ nướng thì nó đã chết rồi.

Ký ức khủng bố này làm Tam Tể Nhi giật mình, miễn cưỡng khôi phục chút lý trí, hiểu được mình đang làm gì thì lập tức chui vào công thoát nước gần đó, biến mất không thấy đâu nữa.

Chương 875 - Tam Tể Nhi và con chuột

Trong một mạch nước ngầm, một bóng dáng nhanh chóng lướt tới, là Tam Tể Nhi.

Nó đã hiểu ra trạng thái mình hiện giờ có vấn đề, vì thế trước khi lý trí biến mất, nó cần phải cố gắng di chuyển ra xa mặt đất một chút.

Mặt khác trực giác nói cho nó biết, sâu dưới lòng đất có một thứ gì đó có rất nhiều năng lượng kỳ dị, thứ đó có thể thỏa mãn được khát vọng vụn vụn của nó.

Tất nhiên nó cũng biết cái gọi là thỏa mãn khát vọng chẳng qua chỉ là ảo tưởng, cho dù nuốt thứ đó thì cũng chỉ là uống rượu độc giải khát.

Nhưng lúc này, Tam Tể Nhi không thể nhận được.

Nó di chuyển thật nhanh trong cống thoát nước, cuối cùng ở một chỗ phát hiện một cái khe lớn tối đen như mực, Tam Tể Nhi không chút do dự chui vào.

Trong đường hầm tối đen như mực này tràn đầy mùi chuột, hơn nữa hơi thở dị thường kia lại càng rõ ràng hơn, thực hiện nhiên nơi này chính là đầu nguồn của tất cả đám chuột ở huyện Linh Nguyên, cũng là đầu người của năng lượng quý dị.

Sau khi bò tới phần cuối, Tam Tể Nhi phát hiện mình tiến vào một không gian tối đen không có ánh sáng.

Da của nó nhanh chóng thay đổi màu sắc, sau đó khởi động hệ thống cảm nhận, ngay sau đó nó phát hiện đây là một không gian rộng lớn tới mấy chục mét, trong không gian này có nhịp tim đập kịch liệt, tiếng tim đập đó tới từ một sinh vật khổng lồ.

Từ mùi hương thì Tam Tể Nhi biết được sinh vật đó là một con chuột, hơn nữa chính là con chuột mà nó muốn tìm, chỉ cần cắn nuốt nó...

Vì thế Tam Tể Nhi yên lặng không một tiếng động bò tới chỗ sinh vật to lớn kia, răng nanh trong miệng thò ra.

Vũ khí mạnh nhất của rắn huyền quang ba mắt chính là kịch độc mà chính bản thân nó cũng không thể chống đỡ, chỉ cần bị nó cắn trúng, không quản quái vật kia là Tai Nạn hạ tự hay trung tự thì đều lập tức đi đòi nhà ma, cho dù là quái vật cấp bậc thượng tự cũng sẽ bị thương nặng.

Nhưng Tam Tể Nhi vừa mới tới gần thì móng vuốt đột nhiên vồ tới, chộp lấy thân rắn trực tiếp ném ra ngoài, sau đó nó nhảy tới trên người Tam Tể Nhi, hung hăng cắn một ngụm.

Tam Tể Nhi phẫn nộ vì bị cắn, cơ thể chột phòng lên muốn quẩn lấy con chuột lớn, đồng thời nuốt nó vào bụng.

Đừng thấy nó có khả năng biến lớn biến nhỏ, thật ra cận chiến không phải sở trường đặc biệt của nó, vì thế nó dễ dàng bị con chuột này đánh bẹp.

Con chuột kia không biết đã ở trong bóng tối này bao lâu, thích ứng với mọi thứ ở nơi này, bao gồm cả dòng khí lưu động, cho dù Tam Tể Nhi có thể ngụy trang màu sắc nhưng vẫn không thể lừa được con chuột này.

Sau khi bị thương Tam Tể Nhi ngày càng gấp hơn, nó điên cuồng muốn cắn trúng con chuột này nhưng bị nắm cổ, không thể nào chạm được đối phương.

Mắt thấy Tam Tể Nhi dần rơi vào hoàn cảnh xấu thì một tia sáng đen lóe lên, một bóng người xuất hiện trước mặt Tam Tể Nhi.

“Sao lại tối đen như vậy, tình huống gì đây?”

Âm thanh đột nhiên xuất hiện là Ôn Văn vừa mới rời khỏi thôn thỏ không lâu, sau khi rời đi một phạm vi an toàn, Ôn Văn lười dùng kiêu di chuyển bình thường nên thông qua trạm thu nhận trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Tam Tể Nhi.

Nhưng anh vừa xuất hiện thì phát hiện nơi này tối đen, tầm nhìn gần giống với mê cung Ô Hủy Diệt dưới lòng đất.

Đồng thời ở bên cạnh là Tam Tể Nhi và một con quái vật đang chiến đấu sống chết, nếu Ôn Văn xuất hiện muộn hơn mười phút thì Tam Tể Nhi sẽ chết trong tay con quái vật kia.

Cũng không biết vì sao Tam Tể Nhi lại chọn quyết chiến sống chết, nó chỉ cần nhờ Ôn Văn một chút thì anh đã có thể kéo nó vào trong trạm thu nhận rồi.

Chuyện không nghĩ ra thì Ôn Văn không nghĩ tới nữa, từ trong áo lôi ra một thứ giống như một trái lựu đạn, trực tiếp ném xuống đất.

Sau khi thứ kia rớt xuống đất thì đột ngột vỡ ra, sau đó phát ra ánh sáng chói mắt... đây là đạn ánh sáng.

Đạn này cho dù là ban ngày cũng có thể làm người nhìn thẳng vào nó bị mù tạm thời chứ nói chi là trong hoàn cảnh tối om gần như không có ánh sáng này.

Tam Tể Nhi hét thảm một tiếng, lăn lộn dưới đất, mà con chuột to lớn kia cũng gào thảm, hốc mắt trào ra máu tươi.

Nó vốn chỉ là một con chuột nhỏ bình thường, một ngày nọ xảy ra động đất làm dưới lòng đất huyện Linh Nguyên xuất hiện khe nứt, vì thế con chuột nhỏ này đã theo khe nứt bò xuống.

Bò bò một hồi thì nó phát hiện phía trước bị chặn, hơn nữa còn có thứ gì đó đang kêu gọi nó.

Vì thế nó đẩy bùn đất ở trước mặt ra, mở ra một con đường tiến vào nơi này.

Năng lượng âm u không biết đã tồn trữ bao nhiêu năm tỏa ra con đường mà nó bò xuống, dưới sự ảnh hưởng của luồng năng lượng này, hình thể của nó ngày càng to lớn hơn, cuối cùng không thể thoát khỏi nơi này để ra ngoài.

Nhưng may mắn là bên cạnh nơi này chính là hồ nước đọng, hơn nữa thỉnh thoảng cũng có động vật nhỏ bị năng lượng ở nơi này hấp dẫn, theo con đường chật hẹp tiến vào, vì thế nó không cần lo lắng tới chuyện không có thức ăn nước uống.

Hôm nay sau khi Tam Tể Nhi tiến vào, nó vốn tưởng là bữa tiệc lớn, nhưng đánh rồi mới biết đối thủ không đơn giản, thực lực của Tam Tể Nhi tương đương với nó, nếu không phải nó quen thuộc với nơi này hơn thì chắc chắn đã thua Tam Tể Nhi.

Ôn Văn vừa ra sân đã không chế cục diện, sau đó búng tay một cái, bình bát tha thứ bay tới chụp trên đầu con quái vật chuột, làm nó không thể động đậy.

Ánh sáng tỏa ra từ bình bát tha thứ cũng làm Ôn Văn thấy rõ tình huống nơi này.

Đây là một không gian dài rộng ba mươi mét, cao năm mét, từ quy tắc hình dạng và gạch đá mặt đất thì hẳn là khoảng sân nhân tạo.

Con quái vật chuột kia cao khoảng ba mét, cường độ cơ thể chỉ có cấp Tai Hại, là kỳ phùng địch thủ với Tam Tể Nhi.

Nhưng Tam Tể Nhi là rắn huyền quang ba mắt, con chuột này có thể dùng thực lực tương đương mà đánh Tam Tể Nhi tới tăm mắt mũi như vậy chứng tỏ nó cũng có tiềm lực rất lớn.

Có điều Ôn Văn nhìn chăm chăm con chuột này vài lần, tiện tay chém qua một thanh kiếm ánh sáng màu đen xuyên thủng cơ thể giết chết con chuột.

Thứ nhất, con chuột này suýt chút nữa đã giết chết Tam Tể Nhi, nói thế nào thì Tam Tể Nhi cũng là thú cưng khiêm lương thực dự trữ trong lúc nguy cấp của Ôn Văn, bị thương thành như vậy sao có thể dễ dàng tha thứ.

Thứ hai, đương nhiên là vì nó quá xấu, trong hoàn cảnh ánh sáng thì nó lớn lên thực sự quá tùy tiện....

Sau khi con chuột chết đi thì một lượng lớn năng lượng kỳ dị từ trong cơ thể nó bùng nổ, sau đó tất cả năng lượng này ồ ạt tràn vào trong cơ thể Tam Tể Nhi, làm vết thương của nó nháy mắt khép lại.

Sau khi khôi phục, Tam Tể Nhi đứng đứng cơ thể, lạnh như băng nhìn Ôn Văn.

Khi số năng lượng kia tràn vào trong cơ thể, lý trí của Tam Tể Nhi cũng bị mài mòn sạch sẽ, thậm chí còn dám ra tay với Ôn Văn.

Thấy hành động của Tam Tể Nhi, Ôn Văn không chút hoang mang nhìn lòng bàn tay, nơi đó có một luồng năng lượng tỏa ra từ trong cơ thể con quái vật chuột.

“Chắc chắc, ra là năng lượng này đang giở trò, dẫn dụ sinh vật hoang dã tiến tới, sau đó sẽ bị nghiền....”

Vẻ mặt Ôn Văn trở nên nghiêm túc, lớn tiếng nói với Tam Tể Nhi: “Tuy năng lượng này kỳ dị nhưng nếu chính mày không tham ăn thì cũng không biến thành như vậy.”

“Mười ngày sau mày ngay cả cặn lấu cũng không được húp, món chính đều là gạch nhúng giấm!”

Chương 876 - Thiên Tử Bắc n

Tam Tể Nhi phát ra tiếng khè khè, sau đó đột nhiên bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Số năng lượng kia không ngừng chữa trị vết thương của nó, còn gia tăng thực lực của nó, vốn ngoại trừ chất độc thì nó không còn thủ đoạn nào để uy hiếp quái vật cấp Tai Nạn.

Nhưng bây giờ chỉ thực lực bản thân của nó thôi đã tương đương với một con rắn lớn cấp Tai Nạn, có điều năng lượng u ám kia ăn mòn tâm trí nó, làm nó không nhận ra, chỉ cảm thấy mọi đối tượng ở trước mắt đều là kẻ địch.

Miệng của nó còn lớn hơn cả đầu người, đủ để nuốt trọn Ôn Văn, nhưng Ôn Văn chỉ hừ lạnh một tiếng, xiềng xích từ trong

tay bay ra vũng vàng trói chặt Tam Tể Nhi.

Sau đó Ôn Văn ngồi xồm trước mặt nó, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ba con mắt của nó, tay hơi siết chặt xiềng xích làm nó đau tới chịu không nổi mà tru tréo.

Đừng thắc mắc tại sao rắn lại có thể tru, cổ họng của rắn huyền quang ba mắt không giống rắn bình thường.

Không chỉ là xiềng xích ở bên ngoài cơ thể đang ngộ nguây, ngay cả bên trong cơ thể nó cũng có sợi xích màu đen mờ hồ lúc nhúc làm Tam Tể Nhi phải chịu đau đớn khủng khiếp không thể diễn tả nổi.

Từ khi thực lực của Tam Tể Nhi khôi phục đến mức có thể thu vào trạm thu nhận, Ôn Văn đã túm nó vào, sau đó khi có thể trông xiềng xích thì Ôn Văn cũng không đơn độc buông tha Tam Tể Nhi.

Vì thế Tam Tể Nhi muốn phản kháng Ôn Văn căn bản là chuyện không thể nào làm được.

Trải qua đau đớn ăn sâu vào linh hồn đày đọa, dị dạng và kích động của Tam Tể Nhi hoàn toàn biến mất, rốt cuộc cũng ý thức được mình đang làm gì, vì thế nó buồn bã nhìn Ôn Văn, phát ra tiếng nghẹn ngào của chó con rồi biến chính mình thành một quả bóng rắn to từng nắm tay.

Ôn Văn tiện tay ném quả bóng rắn kia vào túi, sau đó nương theo ánh sáng từ bình bát tha thứ quan sát không gian dưới lòng đất này.

Khe hở mà Tam Tể Nhi chui vào rất nhỏ hẹp, chỉ có loại sinh vật lớn cỡ con chuột mới có thể chui vào, nhưng Ôn Văn có vô số phương pháp để rời đi.

Có điều Ôn Văn quyết định ở lại nơi này thêm một hồi, bởi vì anh cảm thấy có chút hứng thú.

Không gian dưới lòng đất này rõ ràng là do con người tạo ra, hơn nữa từ một ít dấu vết lưu giữ lại thì ít nhất cũng có mấy trăm năm hoặc ngàn năm lịch sử, hẳn là một di tích cổ.

Không... hẳn là một ngôi mộ!

Không gian dưới lòng đất này hơi nghiêng, có một cánh cửa sắt rất lớn được khảm trên tường đá, Ôn Văn đã thấy kiểu

dáng của cánh cửa sắt này xuất hiện rất nhiều trong các bộ phim truyền hình cổ trang, nhưng cánh cửa trước mắt chất hơn trong TV nhiều.

Bên cạnh cánh cửa là một tấm bia đá cao ba mét, trên tấm bia có năm chữ, có thể miễn cưỡng nhận ra ba chữ.

Ôn Văn loáng thoáng nhớ lại kiến thức lịch sử trong đầu mình một chút, sau đó liền biết đây là nơi nào.

Lăng mộ của thiên tử Bắc n!

“Thiên tử Bắc n... La Phong?”

Trong lịch sử Bắc n của khu Hoa Phủ, vương triều Bắc n cũng không có gì đặc biệt.

Thời đại đó có khoảng hai mươi một quốc gia lớn nhỏ, mà vương triều Bắc n từ khi thành lập tới khi sụp đổ chỉ ngắn ngủi bốn mươi năm, như hoa phù dung sớm nở tối tàn vậy, trong toàn bộ lịch sử Bắc n thì chỉ có một vị hoàng đế là La Phong.

Rất nhiều người của khu Hoa Phủ chỉ biết về quốc gia này ở hai chữ ‘Bắc n’ mà thôi.

Ôn Văn có thể gọi ra cái tên La Phong là vì lịch sử mà người siêu năng biết có sự khác biệt với người bình thường, hơn nữa thường thì cái người siêu năng biết mới là chân tướng của lịch sử.

Bắc n có ý nghĩa rất đặc biệt trong thời kỳ hỗn loạn đó, bởi vì nó được chính người Bắc n kết thúc.

Căn cứ theo tài liệu mà Ôn Văn đã xem thì sau một trận ‘tai họa lớn’, cánh nội Bắc n bị mây đen bao phủ mấy tháng, cây cỏ người và vật đều chết hết, sau khi mây tản đi, vô số loại quỷ huy động toàn bộ sức mạnh càn quét toàn bộ Hoa Phủ.

Các quốc gia nhỏ trong khu Hoa Phủ liên tiếp bị tiêu diệt.

Nếu không phải thần thú Kỳ Lân của núi Tề Linh hi sinh thân mình ngăn cản vụ tai họa đó thì có lẽ cả thế giới này chỉ còn lại vong linh.

Nhân vật chính ở thời đại đó, ngoại trừ thần thú Kỳ Lân thì còn một vị khác, đồng thời cũng tồn tại tới hiện giờ.

Đó chính là kẻ được sinh ra từ quỹ khí thiên hạ, cường giả cấp Tai Biến ở Quỷ thành Phong Đô Mang Sơn... Phong Quỷ Thần!

Căn cứ theo cái nhìn chủ yếu của hiệp hội, Phong Quỷ Thần khi còn sống chính là thiên tử Bắc n La Phong!

Nhưng ngôi mộ ở trước mắt là chuyện gì, nơi này rất xa Mang Sơn, cũng không phải là di chỉ của vương triều Bắc n, lăng mộ của La Phong sao lại xuất hiện ở nơi này?

Hơn nữa nếu người nằm đây thật sự là La Phong, như vậy Phong Quỷ Thần không phải là La Phong chết rồi hình thành, vậy thân phận của Phong Quỷ Thần cần phải điều tra lại.

Ôn Văn đi tới trước cửa, đưa tay đặt lên cánh cửa sắt vừa dày vừa nặng, cẩn thận cảm nhận.

Ngôi mộ này không có các loại cơ quan ám khí hay chất độc kỳ lạ giống những mộ cổ khác, bởi vì không cần thiết.

Chỉ riêng số năng lượng tỏa ra ngoài thôi đã có thể làm con chuột sinh ra biến dị, dưỡng ra một dạng quái vật như vậy, nguy hiểm bên trong vượt xa những thứ đơn giản tầm thường như cơ quan ám khí.

Đặc điểm duy nhất của toàn bộ ngôi mộ chính là rắn chắc bền bỉ, chỉ riêng cánh cửa trước mặt thôi, thật ra nó vốn không phải cửa cũng không thể mở ra, chỉ là hai tấm sắt lớn được làm thành hình dáng như cánh cửa....

Xem cấu tạo thì không giống như muốn ngăn chặn người bên ngoài tiến vào, mà là ngăn cản thứ ở bên trong thoát ra...

Cảm nhận xuyên qua tấm cửa sắt tiến vào trong hầm mộ, vừa mới tiến vào thì tinh thần Ôn Văn đã cảm nhận được dư chấn nhất định, bên trong cửa sắt chính toàn là năng lượng như thứ ở bên trong con chuột!

Chỉ sợ năng lượng trong người con chuột kia chỉ là một phần nhỏ bé bị rỉ ra ngoài mà thôi, nếu người siêu năng yếu một chút tiến hành cảm nhận nơi này sẽ lập tức rơi vào điên cuồng.

Không đợi dò xét rõ ràng, Ôn Văn đã thu hồi cảm nhận lại, trên cửa sắt và vách đá hầm mộ có bồi nguyên liệu đặc biệt có thể ngăn cản sinh vật hư ảo xuyên thấu, mà năng lực dịch

chuyển không gian của Ôn Văn thì cần phải nhìn thấy thứ bên trong mới có thể tiến vào.

Nếu anh thực sự muốn cưỡng chế tiến vào, chỉ cánh cửa sắt này khẳng định không thể nào ngăn cản, nhưng làm vậy sẽ tổn hại tới ngôi mộ, dẫn tới năng lượng kỳ dị bên trong thoát ra.

Có trời mới biết một lượng lớn năng lượng quái dị đó sẽ tạo ra bao nhiêu thương vong, thậm chí Ôn Văn nghi ngờ nó là phần còn sót lại từ một trận tai họa lớn.

Vì thế Ôn Văn do dự một chốc rồi ngừng thăm dò, anh quyết định báo sự tồn tại của nơi này cho Hiệp Hội Thợ Săn, sau đó phong tỏa gia cố lại cho an toàn.

Ôn Văn chuẩn bị rời khỏi nơi này đi ra ngoài, tất nhiên anh không muốn thông qua đường hầm bản thủ, rời từ đường công trèo ra.

Vì thế Ôn Văn chọn thông qua trạm thu nhận, tìm kiếm vị trí của Đào Thanh Thanh rồi trực tiếp dịch chuyển.

Nhưng khi anh chuẩn bị tiến hành thì biểu cảm liền trở nên quái dị, bởi vì theo cảm giác thì sự tồn tại của Đào Thanh Thanh có chút không rõ, giống với cảm giác khi Vu Hán bị vây nhốt trong không gian gương vậy.

Anh có thể thông qua trạm thu nhận tiến vào, nhưng nếu tiến vào thì sẽ bị trì trệ.

Ôn Văn vỗ vỗ Tam Tể Nhi nằm trong túi, khước miệng khẽ động: “Hai bọn mày chẳng có ai yên phận, tao vừa đi một thời gian ngắn thì đã tìm phiền phức tới cho tao rồi.”

Chương 877 - Người canh mộ

Không rõ tình huống bên Đào Thanh Thanh, Ôn Văn cũng không trực tiếp xuyên tới.

Vì thế anh bịt mũi, dùng năng lực của tướng quân Bài Tây chui ra khỏi khe hẹp và theo đường công thoát nước đi ra ngoài.

Chẳng qua toàn bộ quá trình vẫn dùng huy hiệu nhân viên quản lý kho hàng phóng ra lớp phòng hộ trong suốt, vì thế

không dính phải thứ gì không tốt.

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của Tam Tể Nhi, Ôn Văn tìm được khách sạn Đại Bảo Giám mà nhóm Đào Thanh Thanh ở trước đó.

Lúc này trên người Tam Tể Nhi vẫn còn quần xiềng xích, bởi vì chỉ có xiềng xích quần như thế nó mới có thể bảo trì lý trí, chờ tới khi nào nó tiêu hóa xong số năng lượng nó hút vào thì Ôn Văn mới thả nó ra.

Sau khi tìm được lão thợ săn kia, Ôn Văn hiểu được Đào Thanh Thanh đã mất tích trong khi điều tra cộng đồng Mục Nguyên, mà lão thợ săn cũng đã báo lên Hiệp Hội Thợ Săn.

Có điều Ôn Văn không bắt cần như Đào Thanh Thanh, biết nơi đó như thế sẽ không ngu ngốc lao vào điều tra, anh trực tiếp bắt trói lão thợ săn lại.

Lão thợ săn bị treo ngược trên mái hiên, cổ sức gãy giữa nói: “Anh... anh làm gì vậy, cho dù anh là siêu thợ săn thì cũng không thể không có chứng cứ gì đã bắt người như thế!”

“Chúng ta đều không phải kẻ ngu, tôi nói thẳng vậy, ông có chuyện gạt tôi, là về cộng đồng Mục Nguyên kia, vì thế tôi khuyên ông ngoan ngoãn khai báo rõ ràng cho tôi biết.”

“Những gì tôi biết tôi đã nói hết với anh rồi, cũng nói với cô ta, cô ta không nên tự đặt mình vào nguy hiểm, chuyện này không liên quan tới tôi mà.” Lão thợ săn oan ức nói.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng: “Còn mạnh miệng, thế thì đừng trách sao thủ đoạn tôi độc ác.”

Anh lấy cốc tai mèo ra, bên trong đều là nước ớt ép ma quỷ, sau đó thoa nước ép ớt này lên tay rồi trực tiếp bôi lên mặt đối phương.

Lão thợ săn bị cay tới mức chảy nước mắt giàn giụa, nhưng vẫn kiên trì không chịu nói.

Vì thế Ôn Văn chuyển ra phía sau, kéo quần hấn lên.

Bởi vì lão thợ săn đang bị treo ngược nên hấn lập tức cảm nhận được gió mát lùa vào.

“Nể tình đều là thợ săn, tôi sẽ dừng lại một chút để giữ lại tôn nghiêm của ông.”

“Nếu ông vẫn không chịu nói thì đừng trách sao tôi độc ác, đến khi bị trĩ nghiêm trọng thì đừng trách tôi.”

Lão thợ săn bắt đắ dĩ cười khỏ: “Ngài Ngụy Thám, tôi hiểu anh đang nói gì, tôi chỉ là một thợ săn bình thường, tôi...”

“Vương Đại Nghĩa, năm nay ông bảy mươi ba tuổi, cháu gái hai mươi ba tuổi, cháu trai mười bảy tuổi, con cái đều có sự nghiệp thành công...”

“Tôi không phải nhân vật phản diện, vì thế cho dù thế nào cũng sẽ không làm ra chuyện giết người bắt cóc, chuyện này.... ông có tin không?”

“Hiện giờ chỉ là ra tay độc ác thôi, nhưng tâm thì vẫn chưa sinh ra ác ý đâu!”

Mặc dù Vương Đại Nghĩa không nhìn thấy mặt Ôn Văn nhưng nghe Ôn Văn nói thế thì một luồng hơi lạnh bắt đầu dâng trào, thậm chí hẳn còn có thể tưởng tượng ra gương mặt dữ tợn của Ôn Văn.

Vương Đại Nghĩa ngừng giấ giữa, muốn chửi mắng Ôn Văn nhưng khi lời tràn tới khóe miệng thì lại biến thành tiếng thở dài bất đắ dĩ.

“Được rồi, anh thả tôi xuống đi, tôi sẽ nói hết những gì anh muốn biết.”

Ôn Văn thả Vương Đại Nghĩa xuống, chờ ông ta nói rõ sự việc.

Ban đầu anh lịch sự hỏi Vương Đại Nghĩa, thế nhưng chỉ nhận được câu trả lời qua loa có lệ, và lời cảnh báo là tuyệt đố không nên đi tới Alcides.

Ôn Văn biết Vương Đại Nghĩa không có lý do gì hại mình và Đào Thanh Thanh, ngăn cản anh tới khu Mục Nguyên có lẽ là vì tốt bụng, nhưng Ôn Văn cần phải biết tình huống cụ thể và tỉ mỉ.

Nhưng sau khi đơn giản tra tài liệu thì Ôn Văn phát hiện đời này Vương Đại Nghĩa không hề rời khỏi huyện Linh Nguyên,

vì thế chắc chắn ông ta có điều che giấu về chuyện cộng đồng Mục Nguyên.

Nếu là trước kia Ôn Văn sẽ có kiên nhẫn dùng thái độ đùa giỡn đăm thủng lời nói dối của Vương Đại Nghĩa.

Nhưng khi nhìn thấy ‘người sáng tạo nhân loại’, suy nghĩ của Ôn Văn đã bị kích động rất lớn, hơn nữa Tam Tể Nhi và Đào Thanh Thanh đều chọc trúng phiền phức, vì thế Ôn Văn có chút nóng nảy.

Ngoài ra còn có một nguyên do là sau khi giết chết Ôn Lệ, một phần vốn bị tách ra đã trở lại trong cơ thể Ôn Văn, điều này làm tính cách của Ôn Văn sẽ hơi thiên về phía Ôn Lệ hơn.

Có điều với thực lực của anh hiện giờ, chút ảnh hưởng này sẽ không trở ngại tới phán đoán của anh, cũng không làm anh mất khống chế.

Vương Đại Nghĩa bình ổn lại cảm xúc, ngồi trên bậc thang nói với Ôn Văn: “Vương Đại Nghĩa tôi là một người canh mộ.”

Ôn Văn hí mắt hỏi: “Mộ n thiên tử à?”

Vương Đại Nghĩa có chút sững sốt, không hỏi vì sao Ôn Văn biết được, chỉ nặng nề gật đầu.

“Ban đầu ở đây chỉ có người canh mộ, nhưng dần dần người ngày càng nhiều hơn, hình thành huyện Linh Nguyên.”

“Ngày càng nhiều người canh mộ bắt đầu trở về cuộc sống bình thường, truyền thừa cũng dần bị cắt đứt, tới bây giờ người canh mộ còn sống chỉ còn lại có tôi và Điền Lão Thất.”

“Từ nhỏ tôi đã được cha huấn luyện để trở thành một người canh mộ hợp cách, bảo vệ không để người ngoài phát hiện ngôi mộ này.”

“Sau đó tôi trở thành người siêu năng, còn trở thành thợ săn, vừa bảo vệ thành phố này, vừa bảo vệ bí mật mộ n thiên tử.”

“Mà Điền Lão Thất mù mắt, đồng thời cũng ngày càng kỳ quái, từ khi hắn tới định cư ở khu Mục Nguyên thì bọn tôi đã không còn lui tới nữa.”

“Hai người không bồi dưỡng người canh mộ đời sau nữa à?”

Ôn Văn lấy một chậu nước, vừa rửa tay vừa nghe Vương Đại Nghĩa kể chuyện xưa, anh không nên tung chiêu nước ép ớt, thứ này hơi khó rửa.

Vương Đại Nghĩa cười khò: “Người canh mộ không phải dễ làm như vậy, tôi không muốn để con cháu phải chịu nỗi khổ năm xưa tôi phải chịu, huống chi phương pháp bảo vệ tốt nhất không phải là để không ai biết về ngôi mộ à?”

“Nói một chút về chuyện trợ thủ của tôi đi, tại sao cô ta lại biến mất trong khu Mục Nguyên kia?”

Ôn Văn cuối cùng cũng rửa sạch tay, không có khăn, muốn mau khô một chút thì chỉ có thể quơ tay vung nước, làm nước văng đầy mặt lão thợ săn.

“Khu Mục Nguyên là khu đặc biệt nhất huyện Linh Nguyên này, mấy chục năm trước ứ khí trong mộ bị rỉ ra đã gây ra một trận dịch bệnh ở huyện Linh Nguyên, dịch bệnh này chỉ lây nhiễm cho con cháu của người canh mộ, tất cả người sống nhiễm dịch bệnh này sau một thời gian ngắn sẽ biến thành quỷ quái, đó là một trận tai họa!”

“Sau đó tất cả người bệnh và người tiếp xúc bị đưa tới khu Mục Nguyên cách ly, lại có cao thủ của hiệp hội tới diệt trừ người biến dị, tai họa mới có thể xem là kết thúc, nhưng sau trận đó khu Mục Nguyên và huyện Linh Nguyên cũng tách biệt, người bình thường nơi khác qua đêm ở đó đều sẽ biến mất một cách thần bí, người bị biến mất không có ai sống sót quay trở về.”

“Khí trong mộ bị rỉ ra...” Ôn Văn nhướn mày: “Có bản đồ huyện Linh Nguyên không?”

Sau khi có được bản đồ, Ôn Văn ước lượng trên bản đồ, so sánh với khoảng cách khe nứt mình phát hiện, phát hiện vị trí của mộ n thiên tử vừa vặn nằm bên dưới khu Mục Nguyên.

“Khu Mục Nguyên là khu mộ, huyện Linh Nguyên chính là... huyện mộ!”

Chương 878 - Sương mù an giấc

Sau khi rời khỏi chỗ người canh mộ Vương Đại Nghĩa, Ôn Văn dùng thân phận thợ săn của mình gọi một cuộc điện thoại.

Cuộc gọi này là gọi cho Hiệp Hội Thợ Săn, báo cáo về chuyện mộ n thiên tử ở huyện Linh Nguyên.

Lúc Ôn Văn tham gia sự kiện ở lĩnh vực tối tăm, vô diện ma vẫn luôn dùng thân phận Ôn Văn hoạt động sống động ở nơi khác.

Vài giờ trước khi Ôn Văn nhìn thấy ‘người sáng tạo nhân loại’, vô diện ma mới khởi hành, thông qua con đường chính quy tiến tới huyện Linh Nguyên.

Vì thế không có ai liên hệ Ôn Văn với người siêu năng chân tự đeo mặt nạ quái dị của tổ chức Hắc Thập Tự ở lĩnh vực tối tăm với nhau.

Sau khi nhận được tin tức của Ôn Văn, Hiệp Hội Thợ Săn lập tức coi trọng chuyện này.

Có điều bởi vì chuyện bên cao nguyên Thanh Tích vẫn còn chưa kết thúc nên chỉ có thể cho vài thợ săn tới trước, khi thành phố vẫn có thể khống chế được cục diện, muốn điều tra khảo sát cụ thể thì vẫn phải đợi chuyện bên kia kết thúc mới tiến hành được.

Sau khi chuyện này được Ôn Văn báo lên, sau này Vương Đại Nghĩa không thể làm thợ săn được nữa, nói không chừng còn bị nghiêm phạt một phen, hơn nữa mộ n thiên tử mà hắn vẫn luôn bảo vệ có lẽ cũng sắp bảo vệ không được rồi.

Có điều Ôn Văn không có nghĩa vụ gì phải giúp hắn bảo vệ bí mật ngôi mộ này.

Thậm chí nếu không phải hắn đã tới độ tuổi gần đất xa trời thì Ôn Văn thậm chí còn muốn lôi hắn ra làm bia đỡ đạn.

Cũng chính vì Vương Đại Nghĩa giữ kín bí mật, giấu giếm tình huống máu chốt mới dẫn tới Hiệp Hội Thợ Săn đánh giá độ nguy hiểm không chính xác, làm rất nhiều người lần lượt mất tích ở nơi này.

Wương Đại Nghĩa có trách nhiệm về cái chết của những người đó.

Vì thế Ôn Văn dựa theo địa chỉ Vương Đại Nghĩa đưa mình, đi tới khu Mục Nguyên, chuẩn bị tìm tới khách sạn mà Đào Thanh Thanh đã mất tích.

Trên công chính của khu Mục Nguyên quán vài sợi xích sắt, một nhân viên an ninh ngồi ở cửa gập gù trông không có vẻ gì là đang canh gác.

Cửa sắt khóa lại thì hẳn có thể cản người, không có khả năng không kinh động hẳn mà tiến vào cộng đồng Mục Nguyên, còn nếu đã là người hẳn không thể cản được thì cho dù phát hiện cũng không có tác dụng gì.

Vì thế công việc gác đêm của hẳn khá thoải mái.

Ôn Văn không quá nhiều mộng đẹp của người canh gác này, đầu tiên là nhảy lên tường vây cộng đồng Mục Nguyên, giẫm lên mảnh kính nhú mào nhìn bên trong tường vây.

Mọi thứ bên trong tường vây được bao phủ bởi một tầng sương mù màu đen thật mỏng, làn sương này có chút tương tự với năng lượng ở bên ngoài huyện nhưng lại không phải giống hoàn toàn.

Không rõ tính chất của thứ này nên Ôn Văn sẽ không tùy tiện tiến vào, anh búng tay triệu hồi một con Vampire.

Người đàn ông Vampire sắc mặt tái nhợt vừa ra ngoài đã ngồi lên một miếng miếng thủy tinh sắc bén dài mười cm, sắc mặt nháy mắt lại càng nhợt nhạt hơn.

Vừa định hét ồm ồm thì nhìn thấy ánh mắt giống như muốn ăn thịt người của Ôn Văn, vì thế lập tức nghẹn tiếng hét chói tai của mình lại.

“Nơi này có khả năng gặp nguy hiểm, mày nhảy xuống kiểm tra tình huống một chút đi.”

Khóe miệng Vampire giật giật, nghe đi, đây là tiếng người sao?

Ôn Văn cổ vũ: “Yên tâm đi, tao sẽ không để mày chết đâu, sau khi trở về tao sẽ tăng lượng thức ăn, dòi, máu vịt nấu cay, máu tươi gì cũng có thể sắp xếp cho ngươi.”

Vampire liếm môi một cái, dùng huyết năng bảo vệ cơ thể, sau đó thận trọng nhảy xuống đất...

Ôn Văn dùng xiềng xích chọt hai cái, phát hiện Vampire này đã ngủ mê mang rồi, đồng thời đã không còn nhịp tim và hô hấp.

Dựa theo tiêu chuẩn loài người thì hắn đã chết, có điều năng lượng trong cơ thể hắn vẫn còn rất sống động, vì thế hắn là hắn chỉ tiến vào một trạng thái đặc biệt nào đó.

Một màn này làm Ôn Văn có chút ê răng, sau khi thu hồi thì triệu hồi một con khác.

Số Vampire này là Ôn Văn bắt được ở khu Kim Ưng, khi đó một hơi bắt hơn mười con, thực lực của số Vampire này cũng không mạnh, còn không xinh đẹp như Đào Thanh Thanh, vì thế cuộc sống của chúng ở trong trạm thu nhận khá thê thảm.

Lượng máu cung cấp chỉ đủ để chúng duy trì hoạt động cần thiết, căn bản không được thoải mái như Đào Thanh Thanh.

Vì thế khi nghe thấy điều kiện của Ôn Văn Vampire kia đã lập tức nhảy xuống, bởi vì hắn đã sớm khát khao tới khó nhịn rồi.

Bởi vì địa vị của chúng khá thấp nên Ôn Văn dùng chúng làm chột thí mạng mà không hề có chút chướng ngại tâm lý nào, cho dù thật sự chết đi ở nơi này thì cũng chỉ là bớt đi chi phí cho trạm thu nhận....

Con Vampire này giống như con trước đó, vừa nghe thấy điều kiện của Ôn Văn thì lập tức nhảy xuống, chỉ là lần này trên người hắn có thêm một tầng lá chắn vô hình, là lá chắn bảo vệ của huy hiệu nhân viên quản lý kho hàng của Ôn Văn.

Sau khi trạm thu nhận thăng cấp, Ôn Văn có thể gia tăng lá chắn bảo vệ cho người khác, anh muốn dùng con Vampire này để thử nghiệm xem lá chắn có thể ngăn chặn làn sương này hay không.

Vampire này nhảy xuống thì sương mù xám đen chen lấn chui vào trong cơ thể hắn nhưng đều bị lá chắn bảo vệ cản lại, không mang tới ảnh hưởng quá lớn, đồng thời áp lực phải thừa nhận của lá chắn cũng rất nhỏ.

Vì thế chỉ cần có huy hiệu nhân viên quản lý kho hàng ở thì làn sương màu xám này không thể tạo ra phiền phức.

Vì thế Ôn Văn thu hồi con Vampire thứ hai may mắn, trực tiếp nhảy vào trong khu khu Mực Nguyên.

Cách lá chắn bảo vệ tự mình thể nghiệm làn sương này, Ôn Văn liền hiểu rõ tính chất của chúng, sương mù này có tác dụng an giấc rất mạnh, có tác dụng đối với người siêu năng và quái vật cấp Tai Nạn trung tự trở xuống.

Cho dù là thượng tự, nếu hít phải một lượng lớn khí này thì cũng sẽ từ từ ngủ mê man.

Ôn Văn có thực lực chân tự, cấp bậc khả năng là thượng tự, vì thế nếu không có phòng ngự mà tiến vào thì cũng sẽ bị làn sương này ảnh hưởng.

Trong khu Mực Nguyên không nghe thấy tiếng chim hót và tiếng côn trùng kêu vang, cũng không nghe thấy tiếng động vật nhỏ bò về đêm, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng không có!

Cư dân ngủ trong nhà mình giống như vô số cái xác, lồng ngực không hề phập phồng.

Thông thường trạng thái này có thể nhận định là tử vong.

Có điều Ôn Văn biết, ngày hôm sau bọn họ sẽ giống như không có chuyện gì từ trên giường thức dậy, như cái xác không hồn bắt đầu bận rộn mưu sinh.

Không biết cư dân nơi này mỗi khi ngủ trong bóng đêm sương mù này liệu có còn là nhân loại 'bình thường' nữa hay không.

Khách sạn ở khu Mực Nguyên chỉ có một, vì thế Ôn Văn dễ dàng tìm được, ông cụ mắt mù buồn ngủ chống gậy ngồi ở cửa, có điều trên gậy có chút vết nứt, hơn nữa trên quần áo cũng dính bụi, hẳn là vừa bị ngã xuống đất.

Ông cụ mắt mù này chính là một người canh mộ khác mà Vương Đại Nghĩa đã nhắc tới trước đó, Điền Lão Thất.

Nghe thấy tiếng bước chân của Ôn Văn, Điền Lão Thất giống như gặp phải đại địch.

Ngoại trừ Điền Lão Thất, đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người bình yên đi lại trong làn sương mù an giấc trong đêm!

Đột nhiên Điền Lão Thất gõ gõ cây gậy một chút phát ra tiếng cộc cộc, hai lỗ tai hơi giật nhẹ, nương theo tiếng vang của cây gậy phát ra để phác họa hình dáng của Ôn Văn.

Tuy dùng phương pháp này cũng không thấy được hình dáng quá rõ nhưng ít nhất hẳn cũng biết được Ôn Văn là một người đàn ông mắt nhỏ.

Hơn nữa sương mù khuếch tán trên đường đang chủ động né tránh người đàn ông này!

“Anh... là ai?”

Chương 879 - Người đã chết

Điền Lão Thất nghiêm túc hẳn lên, hẳn không phải người siêu năng, nhưng nhiều năm như vậy hẳn đã sớm tạo thành quan hệ cộng sinh nào đó với sương mù an giấc, vì thế mới không bị nó ảnh hưởng.

Mà thông qua làn sương an giấc, Điền Lão Thất cảm nhận được trên người Ôn Văn có hơi thở trực tiếp tới từ lăng mộ!

Người trước mắt chắc chắn đã từng tiếp xúc với mộ thiên tử Bắc n!

Ôn Văn lắc đầu nói: “Tôi là ai không quan trọng, hai ngày trước có một cô gái xinh đẹp tới ở chỗ ông một đêm rồi biến mất, ông có thể nói cho tôi biết cô ta đang ở đâu không?”

Hốc mắt đen như mực của Điền Lão Thất nhìn thẳng Ôn Văn: “Anh về đi, chỗ của tôi đã lâu rồi không có kinh doanh, cũng không có cô gái nào tới cả.”

Phía sau Ôn Văn, làn sương mù màu đen nhe nanh múa vuốt lặng lẽ tiếp cận.

Với tư cách là hai người canh mộ duy nhất còn lại của huyện Linh Nguyên, Điền Lão Thất kiên định hơn Vương Đại Nghĩa rất nhiều.

Hắn không bồi dưỡng người canh mộ mới, bởi vì hẳn không con không cái, hơn nữa... hẳn cũng không cần!

Điền Lão Thất không con cái không thân thích, sau khi mất mù thì chỉ muốn ở ở cạnh khách sạn này suốt quãng đời còn

lại, một ông lão mù như hấn ở trong tình huống như vậy chắc hẳn không sống được bao lâu.

Buổi tối ở nơi này tràn ngập sương mù an giấc trí mạng, những người bị sương mù an giấc ăn mòn đều sẽ ‘yên giấc’ vĩnh hằng, chỉ có người cư trú lâu dài ở nơi này mới có thể tỉnh lại sau khi yên giấc.

Điền Lão Thất mặc dù là người địa phương khu Mục Nguyên nhưng dù sao hấn cũng từng rời đi một khoảng thời gian, vì thế cao lắm cũng chỉ có thể kiên trì lâu hơn người bình thường một khoảng thời gian ngắn.

Nhưng theo thời gian lâu dần, Điền Lão Thất đột nhiên thích ứng với sương mù an giấc trong ban đêm ở đây, thậm chí còn có thể điều khiển sương mù an giấc ở một mức độ nào đó.

Dưới tác dụng của sương mù an giấc, Điền Lão Thất không ăn không uống cũng có thể sống khỏe mạnh, thậm chí từ đó về sau cũng không còn cảm thấy già yếu.

Thậm chí sau khi sương mù an giấc thẩm thấu, mặc dù mắt đã mù nhưng không cản trở Điền Lão Thất tiến hành bất cứ hành động bình thường nào.

Vì thế hấn vẫn luôn ngồi trước cửa khách sạn, dùng phương pháp của mình để bảo vệ mộ n thiên tử.

Điền Lão Thất không thích lạm sát người vô tội, vì thế ban ngày khi có người tới hấn sẽ khuyên đối phương không nên ở lại đây vào ban đêm.

Nhưng nếu không nghe theo lời khuyên thì tức là tới đây vì mục đích riêng.

Đối với Điền Lão Thất thì có mục đích riêng tức là nhắm tới mộ n thiên tử.

Mà nhắm tới mộ n thiên tử thì phải chết!

Vì thế mỗi người cố ý ở lại nơi này đều bị làn sương an giấc ban đêm đưa vào giấc mộng đẹp ‘ngọt ngào’ không thể tỉnh lại.

Mà người trước mắt xác định đã tiếp xúc với khu mộ, vì thế không quản hấn có nguyện ý rời đi hay không, Điền Lão Thất vẫn sẽ để hấn vĩnh viễn ở lại nơi này!

Nhưng sương mù còn chưa kịp chạm vào Ôn Văn đã có một làn sương khói màu trắng mờ ảo xuất hiện, tạo thành người sương mù khổng lồ cao ba mét ba.

Người khổng lồ nhẹ nhàng vung nắm tay đã xua tan đi tất cả sương mù màu đen tập trung lại quanh người Ôn Văn.

Trên đường tới nơi này Ôn Văn đã thử nghiệm làn sương xám đen này một chút, kết quả phát hiện phương pháp hiệu quả nhất là sương trắng của hộp sương mù, chỉ cần có sương trắng ở thì làn sương đen này không thể tới gần Ôn Văn.

Điều này chứng tỏ ở khía cạnh cấp bậc thì số sương đen này không bằng sương trắng.

Sau hai lần bị đánh tan, làn sương đen này học theo sương trắng, ngưng tụ thành người khổng lồ màu nâu đen, phô trương đám một quyền vào người sương trắng, sau đó bị người sương trắng đập một phát chết tươi.

Sương mù màu đen chỉ là sương mù, cho dù đậm đặc cỡ nào, hình dạng đặc biệt cỡ nào thì vẫn chỉ là sương mù, mà người khổng lồ sương trắng thì có thực lực thượng tự có thể gây ra tổn thương chân thực.

Thấy sương mù an giấc không làm gì được Ôn Văn, Điền Lão Thất lập tức hoảng hồn nhảy bật dậy như con khỉ rồi chạy vào trong khách sạn.

Tốc độ và sức bật trong nháy mắt của ông cụ mù bảy tám chục tuổi này ăn đứt đám thanh niên trai tráng khỏe mạnh, thậm chí có chút gần bằng Diệp sư phụ.

Nhưng đối với Ôn Văn thì động tác của hắn quá chậm, hắn chỉ chạy được hai bước đã bị Ôn Văn túm áo nhấc lên, dùng vài cây kiếm ánh sáng ghim vào vách tường.

Lúc ban đầu thật ra Ôn Văn không muốn đánh, chỉ muốn thỏa hiệp một phen.

Dù sao người canh mộ Vương Đại Nghĩa trước đó cũng dễ nói chuyện, chỉ cần tung ‘thủ đoạn độc ác’ một chút đã thuyết phục được rồi.

Nhưng lúc Điền Lão Thất chủ động ra tay với Ôn Văn thì anh lập tức hiểu được Điền Lão Thất này là kẻ địch.

Thậm chí có khả năng số người mất tích là do Điền Lão Thất điều khiển sương mù an giấc ám hại.

“Tao hỏi lại lần nữa, trợ thủ của tao và những người mất tích khác đang ở đâu?”

“Đừng tưởng mày không thân không thích cũng không sợ chết mà tao không làm gì được mày, nếu mày không nói cho tao biết tao sẽ đi nổ mộ thiên tử Bắc n, nổ xong còn cắt nát cái xác bên trong đút cho mày ăn!”

“Tao không phải người tốt, chuyện thế này vẫn có thể làm ra được!”

Chắc chắn Ôn Văn sẽ không làm như vậy, dù sao cũng sẽ làm sinh linh đồ thán, nhưng sau khi dung hợp phân tính cách của Ôn Lệ, phương thức uy hiếp người của Ôn Văn trông giống như thật vậy, giống như một tên tội phạm thần kinh hung tàn, không ai nghi ngờ Ôn Văn sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Vừa nghe thấy lời đe dọa của Ôn Văn, Điền Lão Thất lập tức luống cuống, cả đời này hắn vẫn luôn dốc sức cống hiến cho mộ thiên tử Bắc n, cũng không thể để Ôn Văn vì thế mà nổ ngôi mộ.

Vì vậy Điền Lão Thất run lẩy bẩy nói: “Căn phòng thứ bảy ở bên trái lầu một, có một tấm thảm giấu cửa ngầm, nơi đó có thể thông tới tầng hầm khách sạn, không gian bên trong hầm không nhỏ, bọn họ đều ở bên trong...”

“Có điều cho dù mày tìm được bọn họ cũng vô dụng, mặc dù chúng chưa chết nhưng đã sớm an ngủ trong sương mù, vĩnh viễn không thể tỉnh lại...”

Ôn Văn khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Người chết như mày cũng có thể tỉnh lại, dựa vào cái gì mà nói bọn họ sẽ không tỉnh?”

“Tao, đã chết?”

Điền Lão Thất có chút do dự rồi la lên một tiếng, nương theo chấn động của làn sương mù thấy rõ dáng vẻ của mình hiện giờ, cảm xúc nháy mắt tan vỡ.

Chỉ thấy hai mắt hư thối chảy ra dịch đặc hôi thối, còn có giới bọt lúc nhúc, màu da đã biến thành màu đen trải rộng vết ban...

Không quản nhìn thế nào, hiện giờ hãn quả thực là một cái xác chết đã lâu.

“Thì ra là thế, mình đã sớm chết rồi... bởi vậy một ông già mù như mình làm sao sống được lâu.”

Sau khi thấy mặt mình, Điền Lão Thất cũng nhớ ra tất cả.

Cư dân của khu Mục Nguyên sớm đã bị làn sương an giấc mỗi đêm ảnh hưởng, vì thế ông lão mù hãn đây khi tới nơi này không có ai chăm sóc, vào ngày thứ năm đã bị chết đói.

Tới ngày thứ sáu có dân chúng khu Mục Nguyên muốn nhặt xác giúp Điền Lão Thất nhưng lại phát hiện Điền Lão Thất sống lại, đồng thời còn trông như một ông cụ hiền lành.

Cho dù cư dân ở khu Mục Nguyên không bình thường nhưng vẫn biết một cụ già chết đói đột nhiên sống lại là chuyện rất kỳ lạ, thế nhưng bọn họ không nói cho người ngoài, chỉ là tuyệt đối sẽ không tiến vào khách sạn này.

Đây cũng là vì sao hai nhóm người tới tìm Đào Thanh Thanh lại dừng lại trước cửa khách sạn, cuối cùng lại lặng lẽ rời đi...

Chương 880 - Ba tầng hầm

“Mình đã chết... mình thế mà đã chết rồi, ha ha ha....”

Điền Lão Thất cười cười rồi bật khóc.

Hốc mắt trống rỗng không có nước mắt, thứ chảy ra là máu.

Không quản là ai, khi biết mình đã sớm chết rồi, đồng thời còn trở thành người công cụ thì tâm trạng không thể nào dễ chịu nổi.

Nhưng vẻ mặt của Điền Lão Thất lại lập tức trở nên hung ác: “Khi còn sống mình là người canh một, khi chết đi mình cũng là người canh mộ!”

Cơ thể bị kiếm ánh ánh ghim chặt trên vách tường bắt đầu hòa tan, biến thành sương mù màu đen nồng đậm, dung hòa vào hoàn cảnh xung quanh.

Sau đó một người đàn ông trẻ tuổi có vài phần tương tự Điền Lão Thất từ trong sương mù an giấc bước ra, chính là Điền

Lão Thất lúc còn trẻ.

Điền Lão Thất sờ soạng mặt mình, thuật tiện xoa nắn cơ bắp, say mê nói với Ôn Văn: “Thật ra tao phải cảm ơn mày, nếu không phải hiểu ra mình đã chết thì tao căn bản sẽ không biến thành trạng thái hoàn mỹ này, cũng không hiểu được thật ra mình mạnh mẽ đến như thế.”

“Bây giờ tao không còn là một ông già mắt mù nữa, mà là ở thời kỳ mạnh mẽ nhất...”

“Không, còn mạnh hơn vô số lần trạng thái ở thời kỳ mạnh mẽ nhất, tất cả sương mù an giấc ở cộng đồng Mục Nguyên đều là sức mạnh của tao...”

“Mày căn bản không thể nào hiểu được bây giờ tao mạnh mẽ nhường nào.”

Điền Lão Thất dịch chuyển tức thời tới bên cạnh Ôn Văn, liếc nhìn cặp mắt nhỏ của anh, bĩu môi khinh thường: “Ví dụ như, tao muốn giết mày thì chỉ cần một...”

Soạt!

Trong đôi mắt Ôn Văn đột nhiên xuất hiện một cây đao dài màu đen, trực tiếp ghim vào giữa sọ não Điền Lão Thất, sau khi cây đao thu lại thì đầu Điền Lão Thất trực tiếp biến thành hai mảnh.

Sau đó người sương trắng khổng lồ nhạt xác Điền Lão Thất vạt xuống đất giã tới giã lui, biến thành trạng thái sương mù an giấc, đồng thời cũng khó lòng ngưng tụ lại được.

Ôn Văn trừng cặp mắt nhỏ, phun một ngụm nước bọt về phía Điền Lão Thất.

“Bệnh thần kinh, léo nha léo nhéo.”

Tất nhiên Điền Lão Thất vẫn chưa chết, có lẽ sau khi tất cả sương mù an giấc đều tiêu tan thì hắn mới chết thực sự.

Nhưng tốc độ ngưng tụ cơ thể của hắn cũng không nhanh, có người khổng lồ sương trắng ở nên hắn cũng không làm ra được chuyện siêu thân gì.

Vì vậy Ôn Văn dựa theo chỉ dẫn của Điền Lão Thất trước đó tìm được căn phòng kia, lật sàn nhà lên thì nhìn thấy một cánh

cửa ngằm màu đỏ thẫm.

Bởi vì thợ săn sẽ không có chuyện đi không một chuyến, vì thế lúc Ôn Văn tiến vào cửa ngằm, anh đã phóng ra hơn ba mươi con rối loại hồ, chúng chỉ là công cụ nên sẽ không bị sương mù an giấc ảnh hưởng.

Mệnh lệnh của Ôn Văn là muốn chúng quét dọn nơi này sạch sẽ một chút.

Cái gì gọi là sạch sẽ?

Tức là ngoài ‘kim chỉ’, thứ gì có thể lấy được thì lấy đi hết...

Tốt nhất là mang một nhóm ra đặt ở các phòng công cộng của trạm thu nhận, ví dụ như thêm vài chiếc ghế bên ngoài quầy hàng của cửa hàng thu nhận.

Số còn dư lại chất đống đó để nhân viên thu nhận tự mình chọn, rất nhiều nhân viên thu nhận có phòng trống, thậm chí có người còn không thể ở, có số đồ đạc này thì bọn họ cũng có chỗ ở ngon lành trong trạm thu nhận.

Trạm thu nhận chọn xong thì cho đám cai ngục chọn, cuối cùng mang số còn dư lại đi cải thiện cuộc sống cho nhóm quái vật có biểu hiện tốt.

Trong phòng giam, tuy có giường chiếu và bộ vệ sinh nhưng chúng chỉ có thể thỏa mãn nhu cầu thấp nhất, cho dù là khách sạn kém nhất cũng tốt hơn trạm thu nhận.

Chỉ là đồ dùng trong một khách sạn cỡ lớn, trạm thu nhận có thể dễ dàng xử lý.

Bên dưới cửa ngằm là cầu thang thông xuống hầm, Ôn Văn dùng cảm nhận thăm dò trước, xác nhận nơi này không có cạm bẫy gì mới đi xuống.

Tuy với thực lực của anh hiện giờ, cạm bẫy hoàn toàn không có tác dụng nhưng cẩn thận dùng được vạn năm, cho dù sau này thực sự trở thành Tai Biến, khi cần cẩn thận Ôn Văn vẫn sẽ cẩn thận.

Ôn Văn không muốn bởi vì sức mạnh thay đổi mà biến thành người khác.

Sau khi đi xuống hơn ba mươi bậc thang thì trước mắt rộng mở sáng ngời, đó là một tầng hầm có diện tích chênh lệch không bao nhiêu với khách sạn, độ cao khoảng bốn mét, bên cạnh có một con đường thông xuống tầng dưới nữa.

Có điều Ôn Văn hoàn toàn không có ý đi xuống nữa, bởi vì anh liếc mắt một cái đã nhìn thấy Đào Thanh Thanh, không chỉ Đào Thanh Thanh, anh còn thấy rất nhiều người khác.

Tất cả mọi người đều bị dây thừng thô trói gô lại rồi treo trên trần nhà, chi chít chằng chịt như một kho thịt khô!

Cho dù là Ôn Văn, thấy một màn này cũng có chút tê dại da đầu.

Vì làm dịu cảm xúc bị đè nén, Ôn Văn đi tới trước mặt Đào Thanh Thanh, dùng ngón tay chọt vài cái, nhìn Đào Thanh Thanh đơng đờ qua lại khá thú vị.

Đáng tiếc Đào Thanh Thanh thích mặc quần jean chứ không phải váy.

Hơn phân nửa số người ở tầng này thật ra vẫn chưa chết, Đào Thanh Thanh vốn là Đào Thanh Thanh thì lại càng sẽ không chết vì treo cổ.

Tuy đều là đáng vẻ thất cổ nhưng có một sức mạnh kỳ quái giúp bọn họ duy trì sức sống.

Nhưng sức mạnh này không phải vạn năng, ngoại trừ một số ít còn sống, rất nhiều người còn lại đã biến thành người hong khô.

Về phần cầu thang thông xuống lòng đất, nơi đó tỏa ra mùi thối rữa, xem ra tình huống tệ hại hơn trên này.

Ôn Văn cắt đứt sợi dây trên cổ Đào Thanh Thanh, phát hiện trạng thái của cô giống như cư dân ở bên ngoài khu lăng mộ, cơ thể không tử vong nhưng linh hồn thì đã tới nơi khác.

Nếu muốn cứu Đào Thanh Thanh trở về thì chỉ cần kích hoạt liên hệ giữa Ôn Văn và Đào Thanh Thanh thông qua trạm thu nhận, triệu hồi linh hồn cô quay trở lại.

Nhưng nếu muốn người khác thì không đơn giản như vậy, liếc mắt nhìn thấy nơi này còn ít nhất là sáu mươi, bảy mươi người còn sống, Ôn Văn không thể bỏ mặc bọn họ được.

Không quản là nhân viên thu nhận hay thợ săn, cứu người đều là chức trách của Ôn Văn.

Tất nhiên nếu thử cứu mà không được thì Ôn Văn cũng không để ý tới chuyện vụn vặt này.

Sau khi đánh thức Đào Thanh Thanh dậy, Ôn Văn đi tới tầng hầm thứ hai, quả nhiên giống như anh suy đoán, không có người nào sống sót, tất cả đều là xác chết đen như mực.

Nhưng chúng không phải thây khô theo ý nghĩa bình thường, móng tay rất sắc bén, răng nanh mọc dài ra, cường độ cơ thể hình như cũng mạnh mẽ hơn người bình thường.

Ôn Văn không chút nghi ngờ nếu số thi thể này bị thứ gì đó kích thích thì có khả năng chúng sẽ ‘sống dậy’, biến thành quái vật có sức đe dọa rất lớn đối với người bình thường.

Mấy trăm cái xác màu đen này nếu lao ra khỏi tầng hầm thì chỉ sợ sẽ giết ít nhất cả ngàn người trước khi bị khống chế.

Vì thế Ôn Văn lấy đi năm cái xác vào trạm thu nhận làm hàng mẫu, sau đó lấy ra một quyển sách cũ.

Là sách ký hiệu Lovevis.

Sách ký hiệu tự động mở tới một trang, trận pháp ký hiệu màu đỏ phát sáng, ngọn lửa đỏ thắm tự động phóng ra cắn nuốt hết toàn bộ cái xác ở trong tầng hầm này.

Sau khi ngọn lửa tiêu tan, số xác đã hóa thành tro bụi, thế nhưng bản thân tầng hầm lại không hề bị tổn hại.

Sau khi sách ký hiệu mở ra, ý chí của nhân vật mạnh mẽ trong thế giới trong bắt đầu kết nối với quyển sách này.

Trong rừng rậm Thương Bạch, Thần Tinh Giới Lovevis cảm nhận được liên hệ với sách ký hiệu thì mừng như điên.

Hắn chờ đợi bên kia sử dụng sách ký hiệu đã rất lâu rồi!

Chương 881 - Bí mật lịch sử

Sau khi kế hoạch lợi dụng sách ký hiệu để giáng xuống thất bại, Lovevis đã âm thầm chuẩn bị rất nhiều kế hoạch độc ác.

Nhưng những kế hoạch này còn chưa thực hiện đã bị chính hắn từ bỏ.

Với tư cách là thần ‘đần’, Lovevis rất tự hiểu lấy mình, số mưu trí mà hắn nghĩ ra được cũng chỉ là không quá bại não mà thôi, hắn không có bạn, bày mưu tính kế đều phải tự dựa vào mình.

Tuy hắn rất thông minh nhưng tất cả thông minh và nhiệt tình đều đặt vào ký hiệu rồi, âm mưu quỷ kế thật sự không sánh sỏi.

Vì thế sau khi cảm nhận được mình có tiêu chuẩn gì, Lovevis cảm thấy mình không cần làm kẻ địch với kẻ đang giữ sách ký hiệu.

Hắn có thể đàm phán với đối phương, đối phương giúp hắn giáng xuống thế giới kia, mà hắn sẽ cố gắng đáp ứng mong muốn của đối phương để đáp trả.

Cho dù làm tay đấm cho đối phương mười năm tám năm cũng không phải không thể chấp nhận.

Bàn tính của Lovevis vang lên lách cách, thế nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì chỉ nghe thấy một câu mắng chửi tiếng Hoa.

“(một loại thực vật) mày (người thân thích), kẻ ngu trong đầu toàn là phân (từ khiếm nhã)! !”

Sau đó liên hệ của hắn và sách ký hiệu bị cắt đứt...

Lovevis tức giận tới choáng váng, nào có ai vừa mới mở miệng đã mắng người như vậy chứ?

Hắn tức giận lăn qua lăn lại trong rừng, đê chết không ít thân thuộc đàn độn của hắn, sau đó nhìn dáng vẻ quỳ lạy của những người bị mình đê chết, kết thúc hành vi xả giận của mình.

Bóng dáng cao trăm mét ngồi trong rừng rậm nhìn hoàng hôn, không hiểu sao có cảm giác thực thê lương...

Nghe nói hôm sau có chim của nước nào đó bay vào trong rừng, bị thần ký hiệu Lovevis vĩ đại xem là xâm lược, vì thế bắt đầu một cuộc chiến tranh hoang đường...

Tất nhiên những thứ này không liên quan gì tới Ôn Văn, sau khi Ôn Văn mắng xong thì cất sách ký hiệu, đồng thời bỏ vào trong kho hàng trạm thu nhận để cách ly.

Sau khi có sách ký hiệu thì những năng lực như ngọn lửa sấm sét thì không cần phải đặt trong nhẫn của găng tay Tai Ách.

Tuy sử dụng sách ký hiệu sẽ bị ô nhiễm tinh thần nhưng thông qua Ôn Văn kiểm tra thì đã biết rõ nên làm sao để có thể sử dụng sách ký hiệu một cách an toàn.

Thế giới hiện thực và thế giới trong có khoảng cách rất xa, vì thế tin tức truyền đi cũng bị trì hoãn, lời của đối phương phải hai ba phút mới truyền tới được, mà lời Ôn Văn nói cũng cần một khoảng thời gian mới truyền tới.

Khi sử dụng Ôn Văn chỉ cần chú ý thời gian thì có thể đảm bảo không bị đối phương ảnh hưởng, đồng thời còn có thể ghé thăm đối phương...

Sau khi thu hồi sách ký hiệu, Ôn Văn đi xuống tầng thứ ba, tầng này giống như tầng thứ hai, cũng có rất nhiều xác đen, đồng thời những thi thể này còn mạnh mẽ hơn số xác ở tầng hai.

Có điều có chút ngoài dự liệu của Ôn Văn là tầng này thế mà lại có một người vẫn chưa chết.

Đó là một người đầu trọc trẻ tuổi, xem quần áo thì có lẽ là thầy tu của mật giáo Minh Vương, đã bị treo ở đây không ít năm nhưng vẫn còn duy trì được chút hi vọng sống.

Bị treo ở nơi này, hẳn là một người siêu năng có thực lực không tệ.

Trước tiên Ôn Văn thả đối phương ra, sau đó giống như tầng thứ hai, phóng ra một môi lửa thiêu rụi nơi này.

Thứ này đã phát hiện thì phải giải quyết ngay, không nên nghĩ tới chuyện để lại sau mới giải quyết hay lợi dụng những thứ này.

Có trời mới biết lúc nào thứ đồ chơi này sẽ bị kích hoạt, muện một phút thôi cũng không biết sẽ tạo thành thương vong lớn cỡ nào.

Không còn xác người bị treo, Ôn Văn bắt đầu chú ý quan sát tầng hầm thứ ba này, nơi này là lòng đất khu Mục Nguyên, nói không chừng ba tầng hầm này chính là một trong số mộ huyệt của mộ n thiên tử.

Sau đó ở phần cuối của tầng thứ ba, Ôn Văn phát hiện một căn phòng nhỏ.

Đây là phòng bí mật của Điền Lão Thất, dùng ổ khóa thô to khóa lại, nhưng Ôn Văn tiện tay kéo một cái đã có thể kéo bật ra.

Nơi này có một bộ bàn ghế, một ngọn đèn dầu hỏa, một ít sách cổ và một quyển ghi chép.

Ôn Văn thu hết mọi thứ, xác định nơi này không tìm được manh mối gì nữa mới ra khỏi tầng hầm.

Anh đã để lại trận pháp ký hiệu thuộc tính sấm sét ở ngoài cửa, đề phòng có người xông nhầm vào tầng hầm này, sau đó dẫn tới phiền phức không cần thiết.

Hiệu suất của đám con rối rất cao, trong khoảng thời gian ngắn Ôn Văn xuống tầng hầm chúng đã càn quét sạch sẽ quán trọ này, ngay cả tấm thảm trải che lại cửa ra vào tầng hầm cũng lấy đi, tất cả mọi thứ đều chất đống trong sân.

Ôn Văn đưa tay phải hướng về phía sân, xiềng xích tỏa ra gom hết mọi thứ giường chiếu thiếu bị cuốn vào trong trạm thu nhận.

Anh chỉ quan tâm tới chuyện mang đồ vào, còn xử lý thế nào thì là chuyện của người khác.

Làm xong chuyện vặt vãnh, Ôn Văn lật tài liệu trong tay, xem qua một lượt thì suy nghĩ của Ôn Văn cũng mạch lạc, rõ ràng hơn.

Hiện giờ hẳn có thể xác định ngôi mộ bên dưới thật sự là mộ thiên tử Bắc n.

Hơn nữa thi thể của thiên tử Bắc n La Phong thật sự nằm bên trong, điều này chứng tỏ vị nào đó ở Phong Đô Mang Sơn không phải thiên tử Bắc n như suy đoán.

Khoảng thời gian vương triều Bắc n cường thịnh, vị trí huyện Linh Nguyên này đã từng là một thành trấn nhỏ của Bắc n.

Khi đó vương triều Bắc n và vương quốc Thổ Đậu có mua bán giao dịch qua lại rất tốt, dần dà nơi này tạo thành một trấn nhỏ.

Lúc đó trong mắt các quốc gia ở vùng trung nguyên, cao nguyên Thanh Tích chính là vùng đất hoang chim không thèm i, vì thế thành trấn này không hề thu hút sự chú ý của những thế lực khác.

Mà La Phong thì phân biệt xây dựng lăng mộ ở trong cảnh nội Bắc n và huyện Linh Nguyên này.

Lăng mộ ở huyện Linh Nguyên vốn chỉ là dự phòng, nhưng lúc La Phong tuổi già thì bắt đầu tôn sùng thuật trường sinh bất lão, gom hết đạo sĩ thiên hạ luyện ra thuốc trường sinh cho mình.

Nào ngờ khi kim đan vào bụng, La Phong cũng trực tiếp đi đời nhà ma...

Nhưng thi thể La Phong không hề thối rữa, đồng thời xung quanh bắt đầu xuất hiện dị tượng.

Vì đề phòng hoàng thành xảy ra sự cố, vì thế tướng sĩ tử trung đã đưa thi thể La Phong tới lăng mộ dự phòng để an táng.

Vì không đề dị trạng của thi thể La Phong khuếch tán ra ngoài, bọn họ đã mời vị thuật sư kỳ môn nổi tiếng nhất cảnh nội Bắc n thời đó cải tạo lăng mộ.

Trước khi phong tỏa lăng mộ đã đưa tất cả dân trấn và đám thợ thủ công cải tạo lăng mộ chôn cùng.

Mà thuật sư kỳ môn kia có tên là Điền Bất Tịch, chính là tổ tiên của Điền Lão Thất.

Điền Bất Tịch và nhóm chiến sĩ cũng ở lại nơi này với tư cách là người canh mộ truyền lại đời đời, dần dần phát triển thành huyện Linh Nguyên hiện giờ.

Chuyện La Phong chết chỉ có một số ít người của triều đình Bắc n biết, vì đó không bao lâu sau Bắc n bị diệt, tai họa vong linh càn quét khắp Hoa Phủ xảy ra.

Vì thế lưu truyền trong lịch sử không hề có ghi chép về cái chết của La Phong.

Điều kỳ dị của lăng mộ này xuất phát từ dị trạng của thi thể La Phong, còn có oán hận của dân cư trong trấn và thợ thủ công bị giết hại khi đó.

Nhưng hết thảy đã bị bản thân lăng mộ ngăn cách, hơn nữa còn có người canh mộ các đời chỉnh sửa, vì thế vẫn bình an vô sự suốt ngàn năm nay.

Nhưng vài chục năm trước, huyện Linh Nguyên xảy ra một trận động đất làm huyệt mộ xuất hiện một khe hở.

Vì chữa trị khe kia mà nhóm người canh mộ vốn không còn nhiều đã thương vong gần như không còn, chỉ còn lại Điền Lão Thất và Vương Đại Nghĩa.

Cũng bắt đầu từ khi đó, sương mù an giấc sẽ xuất hiện mỗi đêm ở khu Mục Nguyên...

Chương 882 - Nơi ngủ say

Sương mù an giấc thoát nhìn huyền bí nhưng thật ra năng lực của nó chỉ là khiến người ta rời khỏi thể xác trong một khoảng thời gian ngắn.

Nếu tỏa ra ngoài thì cao lắm chỉ làm người ta hôn mê ngủ một chốc mà thôi.

Nhưng dưới lòng đất cộng đồng Mục Nguyên chính là mộ n thiên tử, lúc ban đêm nó sẽ biến thành ‘nam châm’ hút linh hồn, tất cả linh hồn hoặc sinh linh hư ảo như quỷ hồn đều bị mộ n thiên tử hấp dẫn, đi tới một nơi nào đó trong mộ.

Khác nhau ở chỗ, linh hồn sẽ không hay biết mà bị hấp dẫn đi, mà quỷ hồn thì có thể chống đỡ một chút.

Trong mắt nhiều người, quỷ hồn và linh hồn giống như nhau.

Trên linh hồn khắc rõ bản chất của sinh vật, có linh hồn sẽ là sinh vật có trí khôn, không có linh hồn thì chỉ là cái xác không hồn, linh hồn của người siêu năng cấp bậc cao còn mang theo sức mạnh gốc rễ.

Trong tình huống bình thường linh hồn sẽ không bị phương pháp bình thường can thiệp, đồng thời linh hồn cũng không

thể can thiệp vào hiện thực, chỉ có người có năng lực đặc biệt mới có thể thấy được sự tồn tại của linh hồn.

Đừng thấy Ôn Văn hiện giờ là người siêu năng mạnh mẽ, nếu không nhờ vào thủ đoạn đặc biệt, không phải ở vài nơi đặc biệt thì anh cũng không thể nào thấy được linh hồn của con người.

Mà quỷ hồn là sau khi linh hồn thoát ra khỏi cơ thể ký túc, sau đó bị sức mạnh nào đó ảnh hưởng, trở nên không còn ‘đơn thuần’ thì sẽ hình thành một loại ‘quái vật’ không có thực thể, quỷ hồn có thể bị nhốt lại, đồng thời cũng có thể ảnh hưởng tới hiện thực.

Nói trắng ra thì linh hồn yếu hơn quỷ hồn, cũng càng đơn thuần hơn.

Đối với một số sự tồn tại thì linh hồn chính là một loại đồng tiền mạnh, mà quỷ hồn thì không đáng một đồng.

Mặt khác dựa theo cách nói trong quyển sách cổ thì đầu nguồn dẫn tới tai họa vong linh trước đó không phải xác La Phong, bởi vì khi đó La Phong đã bị phong ấn trong lăng mộ.

Nhưng sau trận tai họa đó cũng ảnh hưởng tới huyện Linh Nguyên, có vài phần giống với dị tượng của thi thể La Phong.

Vì thế Ôn Văn liền nghĩ tới một khả năng, trước đây La Phong vì uống thuốc trường sinh bất lão mới vong mạng, đồng thời cũng trở nên quỷ dị đáng sợ.

Ai có thể đảm bảo người luyện ra thuốc trường sinh bất lão kia chỉ luyện ra một viên?

Nói không chừng sau đó người nọ đã sửa lại phương pháp điều chế, cuối cùng chế tạo ra quỷ thần cấp Tai Biến như Phong Quỷ Thần!

Đáng tiếc Ôn Văn lật sách cổ nhiều lần, cuối cùng cũng không tìm được tên người luyện dược, chỉ có một xưng hô khá mập mờ.

‘Hữu Đạo thượng tiên’

Có trời mới biết đó là pháp hiệu hay tên, hay là chỉ là một cách tôn xưng.

Nhưng không quản thể nào thì cũng là một cái tên đáng chú ý.

Mặc dù dựa theo lẽ thường thì vị Hữu Đạo thượng tiên này đã hóa thành xương khô trong mộ rồi, bằng không cũng không tới mức không có chút tiếng tăm nào suốt nhiều năm như vậy.

Có thể nếu hắn thật sự vẫn còn sống trên đời thì có lẽ còn kinh khủng hơn cả Phong Quỷ Thần!

Trong sách cổ này đã không còn gì cần Ôn Văn nghiên cứu, vì thế Ôn Văn quyết định đi tìm Đào Thanh Thanh.

Anh muốn đích thân nhìn thấy không gian thần bí trong lăng mộ kia, xem thử xem nó rốt cuộc có bộ dáng gì.

Chẳng qua Ôn Văn không phải kẻ đầu sắt như Đào Thanh Thanh, trước tiên anh phóng thực hủ yêu ra khỏi trạm thu nhận, tìm một nơi an toàn bên ngoài khu Mục Nguyên giấu đi để làm bảng chỉ dẫn, không tới mức khi xảy ra chuyện thì không ra được.

Bây giờ thực hủ yêu vẫn chỉ là một quái vật không có cảm xúc, không có quái vật nào thích hợp làm bảng chỉ dẫn hơn nó.

Dựa theo ghi chép trong sách cổ thì không gian thần bí đó và ngôi mộ cùng tồn tại ở một chỗ, nhưng lại không phải ở trong hầm mộ.

Vì thế trực tiếp tùy tiện tiến vào nhất định sẽ không tìm được không gian đó, có điều Ôn Văn cũng từ trong tư liệu tìm được phương pháp.

Đơn giản nhất là hít sương mù an giấc, sau đó để linh hồn bị kéo tới không gian kia, nhưng ngoại trừ sử dụng thể chất tinh tinh lông quăng thì Ôn Văn chắc chắn sẽ không dùng phương pháp ngu ngốc này.

Không gian kia không chỉ hấp dẫn linh hồn, nó còn có sức hấp dẫn rất mạnh đối với quỷ hồn, như vậy Ôn Văn chỉ cần chuyển đổi thành thể chất quỷ hồn thì có thể sử dụng bản thể tiến vào không gian đó.

Vì thể chất quái màu xanh da trời có được năng lực dịch chuyển tức thời chuyển thành thể chất ác quỷ của Tần Sáng, biến thành trạng thái ác quỷ có hơi thở ác ma có thể điều khiển bằng.

Khi anh biến thành trạng thái này ở khu Mực Nguyên thì cảm giác có một sức mạnh đang kéo mình, chỉ là nó không đủ.

Kéo lệ quỷ cấp bậc trung tự đã có chút cố sức rồi, mà thực lực của Ôn Văn hiện giờ tương đương ác quỷ mạnh mẽ ở bậc chân tự.

Vì thế Ôn Văn rơi vào đường cùng chỉ có thể nương theo liên hệ giữa trạm thu nhận và Đào Thanh Thanh, tiến hành hấp dẫn ngược, chủ động phối hợp với sức mạnh này mới ‘xoạt’ một tiếng biến mất trong không khí.

Người sương trắng khổng lồ cũng biến mất theo Ôn Văn, đợi đến khi người sương trắng biến mất thì bóng dáng Điền Lão Thất mới dần ngưng thực, dáng vẻ mặt sung mũi sung.

Hắn u ám nhìn khách sạn bị càn quét sạch sẽ, một chốc lát sau cơ thể hắn biến thành sương mù màu đen biến mất trong không khí, cộng đồng Mực Nguyên lại không phục bình ổn.

Mà ở một nơi khác trong trần không có sương mù an giấc, bóng dáng của Điền Lão Thất một lần nữa xuất hiện.

“Tên đó quá nguy hiểm, không thể để hắn sống sót rời đi, có điều nếu hắn đã tự tìm đường chết tiến vào ‘nơi ngủ say’, vậy thì đừng mong sống sót rời khỏi nơi này.”

“Cho dù phải trả bất cứ cái giá nào, mình cũng phải an táng tên đó ở nơi này.”

“Còn cả tên ăn hại Vương Đại Nghĩa kia nữa, chờ sau khi ra ngoài dứt khoát tiêu diệt hắn, sau đó bồi dưỡng cháu trai hắn thành thợ săn mới...”

...

Đào Thanh Thanh ngồi trong một căn nhà dân, xuyên qua cửa sổ nhìn bầu trời lờ mờ, tay cầm một cây xương rồng, từng chút từng chút rút gai của nó.

Cô đã nhận ra tình huống có chút không đúng.

Không phải khu Mực Nguyên vào ban đêm sẽ trở nên khác biệt, mà là khi khu Mực Nguyên xảy ra biến hóa cô đã tới một nơi khác, nơi này không chỉ đơn giản là toàn bộ mọi người đều biến thành yêu ma quỷ quái.

Tuy thoát nhìn nơi này giống hết như khu Mục Nguyên, nhưng chỉ cần điều tra sơ qua một phen đã có thể phát hiện chỉ là hình dạng giống nhau mà thôi.

Kẽ hở chủ yếu nhất là thiết bị điện trong nhà đều không thể sử dụng, không phải vì hết điện, mà vì chúng chỉ là ngoại hình.

Hủy đi một chiếc điều khiển từ xa, bên trong nó chỉ là một khối plastic đặc ruột....

Cho dù tùy tiện làm chút mạch điện, Đào Thanh Thanh xem không hiểu cũng bị lừa.

Thế nhưng như vậy chứng minh được hết thấy chỉ là sức mạnh nào đó cưỡng chế bất chước, hơn nữa chủ nhân sức mạnh này còn là một tên đồ cổ không am hiểu khoa học kỹ thuật hiện đại.

Chứng cứ trực quan nhất chính là Đào Thanh Thanh không thể thông qua trạm thu nhận để xin Ôn Văn giúp đỡ, chỉ có thể phát ra tín hiệu không rõ ý.

Với sức mạnh cực kỳ lớn mạnh của trạm thu nhận, nếu không phải cô đang ở trong một không gian khác thì căn bản sẽ không xuất hiện hiện tượng như vậy.

Thật ra thì sức mạnh của trạm thu nhận còn mạnh mẽ hơn Đào Thanh Thanh tưởng, cho dù ở không gian khác thì vẫn có thể miễn cưỡng tiến hành kết nối.

Sở dĩ Đào Thanh Thanh không thể kết nối với Ôn Văn là vì vấn đề của chính cô, bởi vì khi bóng đêm ngày hôm đó ụp xuống, cô đã bị vây trong trạng thái xuất linh hồn.

Mà thân thể của cô thì bị Điện Lão Thất treo trên trần nhà như thịt khô!

Chương 883 - Không ai tới cứu

Không liên lạc được với Ôn Văn, Đào Thanh Thanh chỉ có thể cố gắng sống sót trong không gian này.

Ban ngày ở nơi này cũng coi như thanh tịnh, có rất ít yêu ma quỷ quái đi lại bên ngoài, chỉ có một số người thoát nhìn bình thường lui tới.

Sau khi tóm một kẻ lại hỏi chuyện thì Đào Thanh Thanh mới biết những người đi lại vào ban ngày phần lớn đều là người bên ngoài qua đêm lại khu Mục Nguyên như cô, có vài người đã ở nơi này mười năm tám năm rồi.

Ban ngày cộng đồng Mục Nguyên sẽ tiến hành sao chép thể giới bên ngoài, ngay cả rau quả trong chợ bán thức ăn và một ít cơm canh gia đình đã làm xong cũng được sao chép, vì thế người ở đây không bị đói chết.

Có điều sau khi Đào Thanh Thanh hiểu rõ tình huống thì không dây dưa với người ở đây, đừng thấy lúc tiến vào đây bọn họ chỉ là người thường, nhưng ở nơi này chờ đợi lâu như vậy, tâm trí đã sớm bị bóp méo, nếu không phải Đào Thanh Thanh dùng vũ lực thì căn bản không hỏi được tin tình báo nào cả.

Thừa dịp ban ngày Đào Thanh Thanh đi tới tường vây ở bên ngoài, kết quả phát hiện nơi đó chỉ còn lại hư vô, cho dù dùng hết toàn lực cũng không có cách nào đột phá hư vô để thoát ra bên ngoài.

Mà đến buổi tối thì nơi này trở nên nguy hiểm, người dân biến mất lúc ban ngày sẽ xuất hiện.

Có điều những cư dân này không phải người mà là một đám sinh vật quỷ quái hung ác khát máu!

Đám quái vật này cũng không mạnh mẽ, một mình Đào Thanh Thanh có thể đánh mười con hai mươi con, nhưng đám quỷ khắp toàn thành sao chỉ có thể dừng lại ở con số hai mươi chứ?

Huống chi cư dân của cộng đồng này có vài sự tồn tại đặc biệt, có chút tương tự với Đào Thanh Thanh, thậm chí thực lực lại càng mạnh mẽ hơn!

Ví dụ như giám đốc cộng đồng, nhân viên trị an cộng đồng, ông chủ siêu thị cộng đồng...

Những cư dân nguyên bản này thật ra cũng không tính là nguy hiểm, dù sao thì mặc dù là sinh vật ma quái nhưng biết phân biệt lợi hại, chỉ cần Đào Thanh Thanh không khiêu khích thì bọn họ cũng sẽ không tấn công Đào Thanh Thanh.

Ở trong cộng đồng này còn có chút loại quỷ đặc biệt lợi hại, đám ác quỷ này mạnh mẽ hơn dân trần bình thường, hơn nữa mỗi đêm đều đuổi giết những người đi lại lúc ban ngày, Đào Thanh Thanh tự nhiên cũng nằm trong số đó.

Đám quỷ chịu trách nhiệm đuổi giết Đào Thanh Thanh cũng không phải nguy hiểm lớn nhất ở nơi này.

Buổi tối Đào Thanh Thanh từng nghe thấy dã thú gào rống, và cả tiếng kim loại ma sát trên mặt đất.

Khi âm thanh đó xuất hiện thì tất cả ma quái đều chạy trốn chết, mà Đào Thanh Thanh cũng ráng lần đi thật xa, không hề có suy nghĩ muốn xem thử nơi đó rốt cuộc có thứ gì.

Chỉ là tiếng rống thôi đã làm cô cảm thấy sợ hãi đến như vậy, nếu gặp được nói không chừng sẽ trực tiếp bị hạ đo ván, cô sẽ không mạo hiểm như vậy.

Mặt khác cô từng ở xa xa nhìn thấy một người khổng lồ thân cao năm mét tay dài chân dài sắc mặt nhợt nhạt thong thả đi lại hoặc bò ở giữa các tòa nhà, mặc dù thứ này không tấn công cô nhưng cảm giác sợ hãi mà nó gây ra không hề thua kém tiếng thú rống kỳ quái kia.

Nhưng đó chỉ là những gì cô quan sát được, không ai biết trong cộng đồng Mục Nguyên nhỏ nhỏ này rốt cuộc ẩn giấu nhân vật khủng bố gì.

So với mấy thứ kia, Odnnett nhìn thấy hôm đó không thể nói là nhân vật nhỏ, nhưng cho dù cao thì cũng chỉ là bậc trung.

Cô đã thử qua tất cả các biện pháp cầu sinh có thể tìm được, nhưng không thể nào thoát ra ngoài được.

Hiện giờ hi vọng sống duy nhất chính là Ôn Văn tới cứu cô, khi chuyện bên cao nguyên Thanh Tích kết thúc thì Ôn Văn sẽ trở lại.

Tuy danh nghĩa cô là trợ lý của Ôn Văn, thế nhưng thực tế chỉ là tù nhân, địa vị chẳng cao hơn Tam Tể Nhi bao nhiêu, Ôn Văn thật sự sẽ tới cứu cô sao.

Đào Thanh Thanh có thái độ khá hoài nghi với điều này, nhưng cũng rất hi vọng Ôn Văn có thể lập tức xuất hiện.

Vì thế cô mới lo được lo mất ngồi nhờ gai cây xương rồng đáng thương, có điều những thứ này đều là sao chép từ thể giới bên ngoài, qua ngày hôm sau cây xương rồng này sẽ khôi phục nguyên dạng.

Đào Thanh Thanh đang thở dài than ngẩn cảm thấy cánh tay nổi một tảng da gà, trong mắt xuất hiện chút màu máu.

Cô nghe thấy tiếng bước chân, tiếng bước chân này không phải tiếng bước chân của Ôn Văn mà cô đang mong chờ, mà là tới từ một nhân vật khác.

.... quỷ hồn!

Hai ngày nay vẫn luôn có quỷ hồn đuổi giết Đào Thanh Thanh, thế nhưng cao lắm cũng chỉ là vài hung linh, một ác quỷ.

Mà lúc này tiếng bước chân xuất hiện bên ngoài cửa phòng phân biệt tới từ ba con ác quỷ, là ba con quái vật cấp Tai Nạn!

So sánh thực lực thì lần này có khả năng là dữ nhiều lành ít, nhưng Đào Thanh Thanh sẽ không khoan tay chịu chết, vì thế cô lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ, đứng trên đường phố.

Phần lớn quái vật loại quỷ đều có khả năng xuyên qua vật thể, vì thế chiến đấu ở nơi rộng rãi mới là hành động sáng suốt.

Đào Thanh Thanh vừa đáp xuống đất đã nhìn thấy một dòng nước hình xoắn ốc, cuốn qua vị trí của cô khi nãy, bay ra mấy chục mét mới mất đi sức mạnh chảy lan trên mặt đất.

Nếu như khi nãy Đào Thanh Thanh hành động chậm một giây thôi đã bị dòng nước kia đập trúng, hậu quả có lẽ không tốt đẹp gì.

Sau khi đáp xuống đất Đào Thanh Thanh không ngừng lại mà trực tiếp lộn vài vòng mới dừng lại, một cây kéo có thể cắt đứt đầu người cắm phập vào vị trí của cô đáp xuống trước đó, sau đó tiếp tục đuổi theo nhưng không thể nào đụng vào được người Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai ác quỷ đã xuất hiện.

Một con ác quỷ đứng ở cửa sổ, cơ thể nó tái nhợt phù, phần máu thịt ở mí mắt bị móc ra nên mới không bị máu thịt phình

lên che khuất tầm mắt, xoay quanh người nó là dòng nước xoáy đục ngầu có mùi dầu gội đầu, dòng nước xoáy khi này là từ trong tay nó phóng ra.

Một con ác quỷ khác đứng ở vị trí Đào Thanh Thanh đáp xuống đất khi này, người khô gầy như que củi, trên đỉnh đầu là kiểu tóc bánh mì pháp đen kịt bóng lưỡng, từ chỗ gầy trên tay phải là một cây kéo lớn rỉ sét, tay trái cầm một cây lược sắt không lò.

Đào Thanh Thanh nhe nanh với hai ác quỷ, tỏ ý đe dọa, đồng thời tỏa ra năng lượng màu đỏ hình thành đôi cánh dơi, vô số con dơi nhỏ tùy ý bay lượn ở quanh người cô, làm quỷ hồn truy đuổi không thể thấy rõ tướng mạo của cô.

Đào Thanh Thanh không hề thả lỏng cảnh giác, lần này tới đuổi giết cô không phải chỉ có hai kẻ này, trước đó rõ ràng nghe được tiếng bước chân của ba người!

“Ô hô, cô lại chọc phiền phức nữa rồi.”

Một bàn tay vỗ vai Đào Thanh Thanh, cô kinh hãi tới tê rần da đầu, lập tức chụp một vuốt ra sau, có điều tay cô bị đối phương dễ dàng chụp lấy.

Mà người chụp lấy tay cô chính là Ôn Văn.

Chỉ dựa vào cặp mắt nhỏ và biểu cảm hèn mọn đủ để có thể diễn vai hề kịch trong TV thì Đào Thanh Thanh có thể xác định người trước mắt chính là bản thân Ôn Văn.

Ôn Văn cợt nhả nói: “Cho dù đã vài ngày rồi không gặp thì cũng không cần nhớ nhưng tôi tới vậy chứ?”

Đào Thanh Thanh sững sốt hai giây, sau đó chớp chớp mắt, cố nhin không khóc, mới vừa này cô thật sự đã cho rằng mình sẽ chết ở đây.

“Tôi thật sự rất....”

Trên mặt cô lộ ra ý cười, giống như một đóa hoa nở rộ, cơ thể hơi nghiêng về trước muốn nhào vào lòng Ôn Văn.

Đáng tiếc sự cảm động của cô còn chưa kéo dài được một giây đã biến mất sạch sẽ.

Ôn Văn cầm lấy tay cô, tay còn lại làm thành cán dao gỗ hơn hai chục phát không nặng không nhẹ vào đầu cô, dáng vẻ hung ác nói: “Lần hành động này của cô rõ ràng là tự tìm đường chết, chắc chắn tôi phải phạt thật nặng, chờ tới khi không có ai thì cô biết tay tôi, tới đó cho dù cô la hét rách cả cổ họng cũng không có ai tới cứu đâu.”

Gương mặt tươi cười của Đào Thanh Thanh lập tức biến mất, trình độ phá hoại không khí của người này khẳng định là cấp bậc Master.

Nhưng sau đó Đào Thanh Thanh lại bật cười khúc khích, nếu lúc này Ôn Văn biến thành một người chu đáo âm áp mới là không bình thường...

Chương 884 - Cơn giận dữ của Ôn Văn

Ôn Văn đang mắt đi mày lại với Đào Thanh Thanh, đột nhiên lông mày nhướng lên.

Anh cảm nhận được phía sau có một luồng tấn công ập tới, là một luồng gió đen có đường kính một mét, bên trong ẩn dấu lưỡi dao gió chi chít.

Đòn tấn công này đã được chuẩn bị sẵn từ trước khi Ôn Văn xuất hiện, hơn nữa tiến tới với tốc độ rất nhanh từ khoảng cách mười mét, vì thế Ôn Văn cũng không kịp ngăn cản.

Ôn Văn có thể né tránh, nhưng Đào Thanh Thanh ở trước mặt anh chỉ sợ không trốn kịp, một khi bị luồng gió này quét trúng thì có lẽ Đào Thanh Thanh sẽ biến thành một người toàn là máu.

Biến thành người máu không sợ, với năng lực khôi phục của Vampire, Đào Thanh Thanh sẽ nhanh chóng khôi phục.

Thế nhưng quần áo thì không thể khôi phục được!

Cho dù anh có chút mong đợi nhưng anh không muốn để người khác nhìn thấy.

Ở phương diện này, Ôn Văn vẫn có chút phong độ thân sĩ, vì thế suy nghĩ một thoáng chốc rồi quyết định không né tránh, tùy ý để luồng gió này đập vào sau lưng mình.

Dù sao thì với năng lực phòng ngự của đồng phục nhân viên thu nhận và cường độ cơ thể của bản thân Ôn Văn thì không có cách nào tạo thành tổn thương, đòn tấn công này tương đương với người bình thường bị cơn gió to bất thành linh thổi quét vào người.

Có thể không tổn hại được Ôn Văn, thế nhưng áo khoác của Ôn Văn là dạng gì thì mọi người cũng biết rồi đấy, vì thế...

Gió thổi lạnh mông!

Ôn đại thám tử anh đây vừa mới dùng tên lửa đạn đạo phóng Ôn Lê lên trời làm pháo hoa, bây giờ lại có người thổi gió lạnh vào mông anh?

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Ôn Văn buông tay Đào Thanh Thanh, xoay người lại nhìn phía sau, hơi thở lạnh lẽo bộc phát, gió lạnh thực chất hóa từ người Ôn Văn toát ra, phía sau lưng anh một mét có một bóng dáng xuất hiện.

Đó là một người đàn ông quái dị, đầu giống như một cái máy sấy màu hồng, trên đỉnh đầu nhẵn bóng chỉ có vài cọng tóc le que, bị gió lạnh thổi qua, vài cọng tóc rơi xuống.

Ác quỷ này có thể dùng năng lực khống chế gió che đậy cơ thể mình ở một mức độ nào đó, vì thế mới có thể tiếp cận Đào Thanh Thanh.

Nhưng khi bị gió lạnh của Ôn Văn thổi qua thì nó dễ dàng bị bại lộ.

Ôn Văn dùng ánh mắt dữ tợn như muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm ác quỷ máy sấy.

“Nói đi, mày muốn chết như thế nào?”

Ác quỷ máy sấy không khỏi có vài phần oan ức, cơn gió khi nãy chỉ thổi tung quần áo của mày thôi, có đáng để mày tức giận đến thế không?

Hơn nữa trong luồng gió rét lạnh kia hình như còn mang theo ác ý mùi lưu huỳnh, mặt khác còn làm nó có cảm giác vụn vụn điên cuồng.

Cảm giác khủng bố tập kích vào đầu ác quỷ máy sậy, tay nó túa mồ hôi như thác nước, người đàn ông này có thể dùng ngón tay bóp chết nó!

“Tao... không muốn chết, cũng sẽ không chết, người chết là mày!”

Mặc dù sợ tới run rẩy nhưng ác quỷ máy sậy vẫn phát ra tiếng gầm gừ tức giận, trong phần miệng dị dạng của nó tích tụ luồng gió khủng bố, chuẩn bị phun ra bất cứ lúc nào.

Nó là một người canh mộ, nó nhất định phải giết chết tất cả người xâm nhập, cho dù kẻ xâm nhập mạnh mẽ hơn nó gấp mười lần gấp trăm lần cũng vậy.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng, quay sang xua tay với ác quỷ: “Vậy để tao thay mày chọn một kiểu thú vị hơn.”

Nói xong Ôn Văn xoay người sang chỗ khác, không nhìn nó nữa.

Ác quỷ cảm thấy phẫn nộ vì mình bị xem thường, nhưng nó lập tức phát hiện miệng mình quá lạnh.

Nó đưa tay sờ một chút thì phát hiện miệng mình không biết đã đóng băng từ khi nào!

Mà luồng gió mạnh mẽ nó tích tụ ở miệng cũng không thể nào phóng ra được...

Không đợi ác quỷ máy sậy nghĩ ra kế sách thì luồng gió này đã tự tìm kiếm nơi yếu ớt để vọt ra, phần đầu như máy sậy của nó nổ tung như pháo hoa.

Sau khi máy sậy nổ tung, Ôn Văn lạnh giọng nói: “Hai tên còn lại, bọn mày muốn bị tao đánh chết thế nào đây?”

Hai ác quỷ liếc nhìn nhau, không hề có chút khiếp sợ rồi đồng loạt lao về phía Ôn Văn.

Ác quỷ kéo từng là thợ cắt tóc, chiếc kéo kia có lẽ từng là dụng cụ của hắn bị dị hóa, chỉ là hiện giờ nó không dùng để cắt tóc nữa, mà dùng để cắt đầu người!

Chiếc lược trên tay hắn, mỗi chiếc răng lược còn sắc bén hơn cả dao găm, chỉ cần bị món đồ chơi này ghim trúng thì không chết cũng bị thương.

Đôi cánh sắt X xuất hiện sau lưng Ôn Văn, dễ dàng ngăn cản ác quỷ kéo, chỉ vài đòn tấn công thì vũ khí của ác quỷ đã bị nứt ra.

Hắn chỉ là ác quỷ thực lực hạ tự, quỷ khí nhỏ yếu có thể lừa dối qua mặt được người khác nhưng căn bản không có cách nào so sánh với cánh sắt X có sức chiến đấu thượng tự.

Ác quỷ kéo không có vũ khí, trực tiếp bị bốn chiếc cánh ghim vào cơ thể, sau đó cơ thể hắn bị xé toạc ra rồi biến mất trong không khí.

Ác quỷ điều khiển nước thấy hai người bạn đồng hành đều đã chết thì không khỏi hoảng hồn, từng dòng nước hình xoắn ốc có mùi dầu gội đầu tuôn trào về phía Ôn Văn.

Dựa theo phân loại chuyên môn trong trò chơi thì ba ác quỷ bọn hắn, ác quỷ kéo là tanker, ác quỷ sậy là kẻ ám sát, mà ác quỷ nước hắn thì chính là pháp sư.

Tank và kẻ ám sát đều đã bị giết chết, một pháp sư như hắn có thể chống đỡ được bao lâu chứ?

Sau khi cánh sắt X tung ra vài luồng tấn công, Ôn Văn cảm thấy có chút mất kiên nhẫn, chờ đợt tấn công tiếp sau đó ập tới thì trực tiếp đưa tay đỡ lấy!

Dòng nước cao áp có thể xuyên thủng sắt thép nhưng không thể tạo thành chút tổn thương nào cho tay Ôn Văn, cũng không văng tứ tung mà lập tức đông cứng lại!

Hơi lạnh khủng bố theo dòng nước lan ra, ác quỷ nước vội vàng ngừng động tác lại mới không bị lan tới.

Nhưng trong tay Ôn Văn đã có một trụ băng lớn, anh trực tiếp ném trụ băng qua để nó xuyên thủng ác quỷ nước.

Sau khi nhẹ nhàng giải quyết ba ác quỷ, Ôn Văn mới bắt đầu hồi tưởng lại.

“Chậc chậc, tiếc quá, kéo, máy sậy, nước gội đầu... này chẳng phải là tổ hợp ba người gội rửa cắt sậy à?”

Có điều Ôn Văn cũng không tức giận, bởi vì có lẽ không thể thu ba người này vào trạm thu nhận được, nguyên nhân là linh hồn của bọn họ không hoàn chỉnh, chỉ có thể sống sót ở không

gian đặc biệt này, một khi rời đi có lẽ sẽ lập tức tan thành mây khói.

Tuy bọn nó đã bị Ôn Văn giết chết nhưng không bao lâu nữa sẽ sống lại với một hình thái càng không hoàn chỉnh hơn.

Sau khi giải quyết đám quái vật này, Ôn Văn nhìn xung quanh một lần, sau đó dẫn Đào Thanh Thanh đi tới một căn phòng có chút quen mắt.

Trước khi tới gặp Điền Lão Thất, Ôn Văn từng điều tra cư dân trong căn nhà đó, Ôn Văn đứng ở ngoài cửa chỉ nghe thấy tiếng cãi vã kịch liệt.

Đó là một nhà bốn người, nghe nội dung cãi vã thì người chồng nghi ngờ đứa bé mà vợ mình sinh ra không phải của mình, vì thế mới muốn giết chết vợ mình.

Có điều không quản là vợ hay chồng thì đều là trạng thái quỷ quái, ngay cả hai đứa bé đang khóc cũng có cơ thể tái xanh, hiển nhiên không phải người sống.

Từ một nhà bốn người này có thể biết được phần lớn quỷ vật ở nơi này đều là cư dân khu Mục Nguyên ở bên ngoài.

Thế nhưng linh hồn của bọn họ còn không hoàn chỉnh bằng ba con quái vật trước đó, phỏng chừng là tồn tại ở nơi này với một trạng thái đặc biệt.

Cho dù chết ở nơi này thì có lẽ người ở bên ngoài chỉ cảm thấy là mình trải qua một cơn ác mộng, đầu đau cơ thể suy yếu vài ngày mà thôi.

Chương 885 - Đại uy thiên long

Cái này có thể giải thích vì sao cư dân của cộng đồng Mục Nguyên đều giống như mất cha mất mẹ vậy.

Mỗi khi trời tối đều ở trong ‘cảnh trong mơ’ như thế, có lẽ đã sớm vụn vẹo thành biến thái rồi.

Một nhà trước mắt này là một phần linh hồn của cư dân bên ngoài biến thành, vì thế thực ôn nhu giúp bọn họ giải quyết tranh cãi, cũng ngăn cản đứa bé đang khóc, không để bọn họ quấy nhiễu người khác.

Nói đơn giản chính là sau khi tra hỏi thì làm thật toàn bộ...

Sau đó Ôn Văn xem nơi này là căn cứ tạm thời, hỏi trải nghiệm hai ngày nay của Đào Thanh Thanh.

Đáng tiếc không nhận được tình báo gì quan trọng, cũng không có chút tin tức nào về thiên tử Bắc n mà Ôn Văn tò mò.

Tiếng thú rống thần bí, người khổng lồ cao gầy màu đen kia cũng không có tin tức xác thực, có điều Ôn Văn sẽ không khinh thường bọn họ.

Đào Thanh Thanh mạnh hơn hạ tự bình thường một chút, có thể để cô nghe thấy động tĩnh, thấy bóng dáng nhưng lại có cảm giác không địch nổi thì ít nhất cũng phải là quái vật cấp bậc thượng tự, nói không chừng còn có thể là chân tự.

Vì thế Ôn Văn không dám sơ suất, nếu nơi này thật sự có liên quan tới trận tai họa vong linh khủng bố kia thì không ai biết vùng nước này sâu cỡ nào.

Hỏi Đào Thanh Thanh xong, Ôn Văn đơn giản kiểm tra trạng thái của mình một chút.

Ôn Văn có thể dễ dàng chiến thắng ba ác quỷ tẩy rửa cát sáy trước đó, nhưng nếu gặp phải đối thủ có thực lực tương đương mà không hiểu được trạng thái chiến đấu của mình thì đó là một hành vi nguy hiểm.

Cuối cùng Ôn Văn xác nhận, ở nơi này mình không thể triệu hồi quái vật không thuộc loại quỷ, vật thu nhận cũng chỉ có thể

sử dụng một phần, súng ống bom mìn các loại không thể lấy ra.

Cốc tai mèo, tàu thuốc biển ảo và cây Hắc Dao có thể hòa lẫn vào trong cơ thể anh cũng không thể sử dụng.

Nhưng mấy loại dụng cụ siêu năng và vật thu nhận cấp bậc cao như cung mang thai, cánh sắt X, kiếm Huyết Hà thì vẫn có thể lấy ra sử dụng bình thường.

Nhất là kiếm Huyết Hà, uy lực không chỉ gia tăng gấp đôi mà khi lấy ra còn tạo thành từng trận sóng máu, tức là ngoại trừ những thứ mang theo bên người ngay từ đầu thì chỉ có vật thu nhận có linh tính mới có thể sử dụng trong không gian này.

Kiếm Huyết Hà vốn là một cây ma kiếm, năng lực có thể so với một ít dụng cụ siêu năng hàng đầu, nhưng nó còn có thể cùng trưởng thành và tiến bộ với Ôn Văn, xét về khía cạnh linh tính thì nó vượt xa những dụng cụ siêu năng khác, vì thế mới có hiệu quả kinh người đến vậy.

Mặt khác sương mù của hộp sương mù, xiềng xích của trạm thu nhận cũng có thể phóng ra bình thường.

Sau khi hoàn tất kiểm tra, Ôn Văn búng tay một cái, một con Husky kỳ quái từ trong hư không tiến ra.

Con Husky này có thân chó nhưng phần đầu lại rất quái dị, làm người ta nhìn mà tê rần da đầu.

Cái đầu của nó ngoại trừ tai và lưỡi dài một chút, mũi đen một chút, lông trên mặt dày rậm hơn một chút, tất cả phần còn lại thì chính là đầu người!

Đây chính là vật thu nhận chó đầu người mà Ôn Văn thu được lúc ban đầu, hơn nữa còn là món duy nhất chủ động yêu cầu bị Ôn Văn bắt.

Con chó đầu người này vẫn rất nghe lời, là một con chó nịnh nọt hợp cách, nếu không phải cái đầu của nó thật sự làm người ta quá chán ghét thì có lẽ nó mới là thú cưng số một của Ôn Văn.

Đáng tiếc hiện giờ là một thế giới nhìn mặt, nếu Đào Thanh Thanh bị mặt rỗ thì cũng không có được cơ hội hiện giờ...

Nguyên nhân Ôn Văn gọi nó ra là vì chó đầu người có năng lực khắc chế loài quỷ rất mạnh mẽ, có lẽ sẽ có tác dụng rất lớn trong tình huống này.

Sau khi ra ngoài chó đầu người hung phấn đảo quanh bên người Ôn Văn, đuôi lắc như cánh quạt, còn muốn nhảy lên liếm mặt Ôn Văn hai phát.

Nó không phải chó thật, vì thế không có cảm xúc cơ đơn trống rỗng này nọ, nhưng có thể rời khỏi kho hàng chật hẹp thì vẫn rất vui sướng.

Ôn Văn thô bạo đẩy chó đầu người ra, anh mới không muốn bị nó liếm, bị liếm một cái sẽ ghê tởm mất vài ngày.

Có điều chó đầu người chỉ nhìn một chốc lát thì biểu cảm trên mặt trở nên nghiêm túc, cụp đuôi quay lại kêu to với Ôn Văn.

Nó rất miễn cảm với sự tồn tại của loài quỷ, vì thế cũng lập tức phát hiện đây là nơi thế nào, hơn nữa trạng thái của Ôn Văn và Đào Thanh Thanh cũng có chút giống với loài quỷ.

“Nơi này có chút đặc biệt, bọn tao chỉ có thể dùng cách này để tồn tại, mà cũng thế, với lại năng lực của mày vừa vặn có tác dụng ở nơi này.”

“Đối với đám lính gác, mày đừng dốc toàn lực, chỉ cần im im lìm lìm hạn chế một chút là được, chờ tới khi tao gặp phải trận khổ chiến thì hãy bày ra toàn bộ khả năng.”

Chó đầu người gật đầu, nó nghe hiểu ý của Ôn Văn, đồng thời quyết định phối hợp với hành động của Ôn Văn.

Sự tồn tại của nó là trời sinh khắc chế loại quỷ, chỉ cần là đối phó với quỷ thì nó chắc chắn sẽ ủng hộ.

Sau đó tâm trạng của chó đầu người trở nên nghiêm túc, nó nhìn về một hướng liên tục sủa vang, giống như ngoài cửa sổ có thứ gì đó.

Ôn Văn nhíu mày, mở cửa ra thì nhìn thấy một con mắt đỏ nhòm ngoài khe cửa, con mắt này vẫn vận tơ máu còn lớn dị thường, người bình thường mà nhìn thấy nhất định sẽ giật mình.

Nhưng Ôn Văn lại trực tiếp dùng ngón tay đâm tới.

Đầu ngón tay đâm thủng mặt kính, trực tiếp ghim vào mắt hung linh làm nó ngã nhào xuống đất kêu la loạn xạ, con mắt duy nhất thật to chiếm cứ một nửa gương mặt không ngừng xì ra máu đen, cứ như một cái suối phun mini.

Phun một hồi thì không phun được gì nữa, hung linh đập đập giò một cái, trực tiếp quy thiên...

Ngoại trừ hung linh mắt to này, bên ngoài còn có hơn trăm oan hồn hung linh ác quỷ về mặt không thân thiện!

Cơ thể bọn họ trắng bệch, luồng khí ma quái nồng nặc làm không khí xung quanh xuất hiện ảo ảnh.

Một ác quỷ trung tự đầu to bụng to mặc tây trang được đám quỷ vây quanh, hẳn là giám đốc của cộng đồng Mục Nguyên!

Tất cả loại quỷ đều nhìn chằm Ôn Văn, làm người ta cảm thấy rét lạnh.

Khóe miệng Ôn Văn giật nhẹ, nếu không phải nơi này không thể nào lấy ra đạn ánh sáng, bằng không anh đã để đám này đẹp mặt rồi.

Mẹ bọn hắn không dạy là trừng mắt nhìn người khác như thế là rất bất lịch sự à?

Ah, có lẽ bọn hắn không có mẹ.

Đám người này đều là cư dân cộng đồng Mục Nguyên, theo cách nói của Đào Thanh Thanh thì nếu không gây sự, bọn họ sẽ không tìm tới gây sự mới đúng.

Sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn cũng hiểu được, có lẽ đám người này vì mình mà tới.

Đào Thanh Thanh là vì hút sương mù an giấc mới tiến vào, trong mắt đám quỷ này thì cô chính là đồng loại, vì thế không cần chém giết lẫn nhau.

Nhưng Ôn Văn thì khác, Ôn Văn thông qua phương pháp của mình, trên người có lẽ có điểm đặc biệt nào đó nên đã bị đám người này nhận ra, vì thế bọn họ mới coi Ôn Văn là kẻ địch.

Ôn Văn cười xùy một tiếng, tình cảnh hơn trăm con quỷ thế này không phải anh chưa từng thấy qua.

Trước đây khi vẫn còn nhỏ yếu, Ôn Văn đã một thân một mình chạy loạn trong biệt thự toàn là quý rồi.

Tuy phần lớn bọn họ ngay cả oan hồn cũng khôn phải, thế nhưng Ôn Văn đã không phải là kẻ nhỏ yếu lúc ban đầu, sớm đã không để đám gà đất chó sành này ở trong mắt.

Nhưng không chờ Ôn Văn ra tay đã nhìn thấy một vệt sáng vàng không nói lý lẽ vọt vào trong đám quý, sau đó một người đầu trọc cả người giống như bơi một lớp phấn vàng bắt đầu tung quyền, từng quyền từng quyền thỏa thích đánh đám đám quý.

‘Đại uy thiên long, đại la pháp chú, thế tôn địa tàng, bàn nhược chư phật, bàn nhược ba ma không!’

Chương 886 - Sát Tăng Phật Hải

Người đầu trọc này miệng tụng niệm thần chú cực kỳ trung khí, động tác đánh người thì đơn giản thô bạo tràn đầy vui thích.

Đám quý kêu la thảm thiết, kết hợp với danh hiệu Phật giống như đang diễn tấu một bản nhạc thực cảm động.

Ôn Văn nhận ra vị thầy tu này, bởi vì trước đó anh vừa mới thả đối phương từ trên trần nhà xuống.

Những người khác đều đã biến thành quái thi, chỉ có thầy tu này vẫn kiên trì được đến giờ, người này thật sự quá khỏe khoắn.

Xem người này đánh người không khác gì đang hưởng thụ, chỉ là rất nhanh sau đó Ôn Văn phát hiện người này niệm thần chú và danh hiệu Phật chỉ là khẩu hiệu mà thôi.

Mấy thứ ‘đại uy thiên long’ gì đó chỉ quát to cho khí thế chứ chẳng có sức mạnh gì.

Hắn có thể một quyền đâm bay một bạn nhỏ là bởi vì sức của hắn lớn mà thôi .

Cho dù hắn đòi lời thoại thành ‘tao muốn giết cả nhà mày’ ‘chết hết cho ông’ thì cũng không có cảm giác không hòa hợp.

Hơn nữa trên người hắt tỏa ra sát khí mãnh liệt, giống như ngưng tụ thành kim cương phần nộ đằng đằng sát khí áp chế quỷ khí của đám quỷ.

Giống như một kẻ giết chóc mang dáng vẻ thầy tu!

Có người muốn ra mặt, Ôn Văn cũng không cần phải tự mình ra tay, vì thế anh nhắc một băng ghế nhỏ tới ngồi ở cửa thượng thức vỗ tuồng này.

Vị thầy tu này tuy mạnh nhưng đám quỷ cũng không phải ngồi không, cho dù là một người đánh trăm người cũng đã có chút khó khăn, huống chi là hơn trăm ác quỷ hung linh?

Vì thế sau khi kịp phản ứng, đám quỷ lộ ra dáng vẻ dữ tợn, đủ loại năng lực u ám dồn lên người vị thầy tu, đại chiến người và quỷ nổ ra.

Nếu không phải không thể lấy ra cốc tai mèo, Ôn Văn đã sớm thương thức thức uống thực vui vẻ rồi.

Có điều đáng tiếc là trận chiến này không thể phân thắng bại.

Phía xa xa nổi lên màu bạc trắng, ánh sáng mặt trời xuất hiện, đám quỷ đang hăng say chém giết không quản là sống hay chết hay gần chết đều nhanh chóng hư hóa cơ thể rồi biến mất trong không khí.

Đối với nơi yên giấc này, trời sáng chính là khoảng thời gian an toàn, cư dân cộng đồng biến thành loại quỷ và ba kẻ đuổi giết cất gậy sậy kia không thể hoạt động vào ban ngày.

Vì thế vài người núp trong bóng tối trước đó không biết từ nơi nào tiến ra, để nơi này có thêm chút nhân khí.

Buổi tối ở nơi này rất gian nan, nhưng khi trời sáng lại là khoảng thời gian thả lỏng hiếm thấy, nếu không thừa dịp ban ngày giải tỏa chút áp lực vào ban đêm thì có lẽ đã có rất nhiều người phải phát điên.

Ah được rồi, thật ra thì hiện giờ đã có rất nhiều người điên thật rồi.

Ôn Văn đứng dậy khỏi băng ghế, mặt mày hớn hở vỗ tay đi về phía thầy tu kia.

“Cám ơn đại sư đã giải vây, bằng không thì tôi phải gặp chút phiền phức rồi, tôi và đại sư Brabba là...”

“Dừng lại, đừng có tới gần tao, tao liếc mắt một cái là biết mày không phải người rồi!” Vị thầy tu chỉ Ôn Văn lớn tiếng quát.

Ôn Văn: “? ? ?”

Đào Thanh Thanh che miệng cười khẽ hai tiếng, ngày hôm qua cô cũng đã gặp vị thầy tu này.

Người không cẩn thận tiến vào nơi này có thể sống sót được nhiều như vậy đều là nhờ vào công lao của vị đại sư này, nếu không phải một năm qua hắn vẫn luôn săn giết ác quỷ thì những người khác sớm đã bị quỷ cắn nuốt rồi.

Lần này vị đại sư này tới đây có lẽ vì cảm nhận được Đào Thanh Thanh bị vây công nên tới giải cứu.

Ôn Văn xắn tay áo nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Ô hô! Con mắt nào của mày thấy tao không phải là người...”

Nữ Vampire đứng ở ngay bên cạnh, thế mà người này lại nói anh không phải người?

Thầy tu hừ lạnh một tiếng: “Tao chính là đại đệ tử của đại tông sư Brabba, mày đừng có mà lảm lời xạo sự.”

“Được rồi, xem ra cái đầu của mày cần phải được chỉnh sửa một chút.”

Hai tay Ôn Văn cùng làm ra động tác giơ ngón giữa với đôi phương, cánh sắt X cũng xuất hiện sau lưng, cánh sắt khéo léo làm ra động tác dựng bốn ngón giữa.

Thầy tu đầu trọc sừng sốt: “Đây là pháp ấn kỳ môn gì vậy, mày đang múa rìu qua mắt thợ à?”

“Đại uy thiên long, đại la pháp chú...”

Sau đó hắn lại hô to, đồng thời liên tiếp làm ra vài thủ ấn, chỉ là tuy thủ ấn hoàn thành nhưng không hề có chút sức mạnh nào gia tăng.

Trong lúc vị thầy tu đầu trọc này bị vây ở đây thì loại động tác phổ biến quốc tế này vẫn chưa được lưu truyền, vì thế hắn cho rằng động tác của Ôn Văn là một loại pháp ấn.

Có điều nói là pháp ấn cũng không sai, dù sao nó cũng có hiệu quả trào phúng rất mạnh mẽ.

“Rùi cái đầu quý ấy!”

Ôn Văn lắc mình tiến tới trước mặt thầy tu rồi tung ra một quyền, đối phương nhanh chóng phản ứng, trực tiếp tung quyền đáp trả, thủy tinh xung quanh trực tiếp bị sóng xung kích chấn vỡ.

Thầy tu và Ôn Văn đồng thời lui về sau hai bước, Ôn Văn nhíu mày, tay anh có chút tê dại.

Sức mạnh cơ thể của người này thế mà lại không thua kém anh bao nhiêu, thậm chí có khả năng là càng mạnh hơn, chỉ với cường độ cơ thể này thì vị thầy tu này đã có được thực lực thượng tự.

Có điều bạn tưởng rằng Ôn Văn sẽ dùng quyền đâm cước đá để đánh nhau với thầy tu cơ bắp này sao?

Các loại phương pháp của Ôn Văn đều xuất hiện, hoàn toàn biểu hiện ra thực lực cấp bậc chân tự, mà vị thầy tu kia chỉ có sức mạnh cơ thể mới có thể so sánh, những phương diện khác đều bị lấn áp, rất nhanh đã bị Ôn Văn đè dưới đất hành ra bã.

Cuối cùng chỉ có thể giơ tay đầu hàng, nếu tài nghệ không bằng người ta thì hấn không thể nói được gì.

Thật ra vị thầy tu này chỉ nhìn ra Ôn Văn là ác quỷ bên ngoài chủ động tiến vào, không phải bắt đắ dĩ tiến vào đây như Đào Thanh Thanh.

Vì thế dự định hỏi rõ xem Ôn Văn là người phe nào, chỉ tiếc người này ăn nói không giỏi, lại còn quá độc miệng, hơn nữa cũng đã hơn ba chục năm không giao tiếp đảng hoàng với người khác, vì thế mới chọc giận Ôn Văn.

Cuối cùng dưới nắm đấm của Ôn Văn và lời khuyên nhủ của Đào Thanh Thanh, hấn rút cuộc cũng thu lại tính xấu của mình, ngoan ngoãn hợp tác với Ôn Văn.

Pháp hiệu của vị thầy tu này là ‘Phật Hải’, là đệ tử đặc ý nhất của đại tông sư Brabba.

Nhưng nội bộ mật giáo Minh Vương lại càng thích gọi hấn là ‘Sát Tăng’ hơn, bởi vì vị này nếu có thể dùng nắm đấm thì

tuyệt đối sẽ không nói chuyện, logic đối đãi với kẻ địch cực kỳ thẳng thắn.

Đối với người xấu hẳn chỉ có hai thái độ.

Có thể đánh thắng người xấu, giết chết hẳn.

Đánh không lại người xấu thì một lần nữa vực dậy, khi nào thực lực đầy đủ thì một lần nữa đánh bại đối phương.

Không tồn tại khả năng giao lưu tốt đẹp hóa thù thành bạn, hoặc là bất nhốt trừng phạt nhẹ nhàng, hay là phóng hạ đồ đao lập địa thành phật gì đó, chỉ có kẻ xấu chết đi mới là kẻ xấu tốt.

Đừng thấy Phật Hải sát khí nặng như vậy, kỳ thật khi giao lưu sẽ phát hiện hẳn dễ giao lưu hơn người khác.

Ôn Văn chỉ cần đưa ra chứng nhận Hiệp Hội Thợ Săn của mình, lại giải thích rõ mình tiến vào đây để cứu người nên mới hóa thành trạng thái quý hèn, sau đó đã dễ dàng hóa giải địch ý của Phật Hải.

Ba mươi năm trước Phật Hải tới huyện Linh Nguyên, hẳn là thầy tu phái khổ tu của mật giáo Minh Vương.

Không mang theo tiền tài, vừa lang tang trên cao nguyên Thanh Tích vừa hàng yêu trừ ma là một trong những cách tu hành của hẳn.

Năm đó hẳn vừa tới bên này đã nhìn ra trạng thái của cộng đồng Mục Nguyên không đúng.

Sau khi điều tra thì phát hiện toàn bộ cộng đồng Mục Nguyên này ẩn giấu những kẻ cuồng sát biến thái.

Nhân tố bất ổn lớn như vậy không thể nào bỏ mặc không quan tâm, vì thế hẳn chuẩn bị vào một đêm tối trời sẽ giết chết toàn bộ những kẻ tâm trí vẩn vơ trong cộng đồng Mục Nguyên.

Thật không ngờ hẳn vừa nhảy vào tường vây khu Mục Nguyên, còn chưa kịp làm thịt ai thì linh hồn đã thoát ra rồi tiến vào nơi yên giấc, cơ thể bị treo trong tầng hầm như thịt khô...

Chương 887 - Tình huống khu yên giấc

Có điều vị Phật Hải đầu sắt này cũng có tiền vốn để như thế, tuy bị treo lên trần nhà sẽ được sức mạnh từ nơi yên giấc duy trì sinh mệnh.

Nhưng sức mạnh đó cũng là độc dược đối với cơ thể, người bình thường bị treo cao lắm là một năm ruồi đã quy thiên rồi, cho dù thân thể chống đỡ được sức mạnh kia ăn mòn nhưng linh hồn bị ác quỷ đuổi giết giết chết thì bọn họ chắc chắn phải chết.

Nhưng cái tên Phật Hải này lại bị treo hơn ba mươi năm!

Ba mươi năm làm Phật Hải rất hiểu về nơi này, vì thế Ôn Văn cũng không cần tốn công tốn sức điều tra, chỉ cần kiểm tra tính chân thật lời nói của Phật Hải là được.

Giống như Ôn Văn đã đoán trước đó, phần lớn loại quỷ vào ban đêm đều là linh hồn cư dân của cộng đồng Mục Nguyên biến thành, đánh chết cũng không làm bọn họ tử vong, thế nhưng sẽ làm tuổi thọ của bọn họ giảm đi.

Đồng thời trải nghiệm làm quỷ ban đêm sẽ làm mỗi người của cộng đồng Mục Nguyên đều là kẻ cuồng sát biến thái ẩn giấu.

Chỉ là ở trong hoàn cảnh đặc biệt của cộng đồng Mục Nguyên sẽ có sự hạn chế nào đó, nếu thả bọn ra ngoài thì đều là nhân tố bất ổn của xã hội.

Chỉ tùy tiện một thiếu nữ xinh đẹp như hoa cũng có thể không chớp mắt trở thành mầm tai họa...

Về phần tổ hợp ba người cắt gọt sậy đuổi giết Đào Thanh Thanh trước đó chính là người canh mộ biến thành ác quỷ.

Khi người canh mộ chết đi, linh hồn của bọn họ sẽ tới nơi này, đuổi giết những linh hồn vì sự cố ngoài ý muốn mà tiến vào nơi này, vĩnh viễn bảo vệ mộ n thiên tử, đến khi linh hồn không thể kiên trì được nữa mà hoàn toàn tiêu tan.

Theo như lời Phật Hải, tổ hợp ba người cắt gọt sậy kia không đáng nói tới, ác quỷ mạnh mẽ thật sự trong đám canh mộ không phải bọn họ, mà là tổ hợp ba người uống hút uồn.

Nhóm ba người này đã ở đây suốt ba mươi năm nhưng Phật Hải cũng không thành công đánh chết bọn chúng.

Chỉ cần hai trong số ba ác quỷ này bắt tay đã có thể đánh bại Phật Hải, vì thế Phật Hải sẽ không dễ dàng trêu chọc chúng.

Ôn Văn nghe thấy tổ hợp uống hút uốn thì ánh mắt lập tức sáng ngời, cắt gôi sậy không bắt được, bắt tổ hợp uống hút uốn cũng rất có mặt mũi.

Hơn nữa Phật Hải chưa từng giết chúng, linh hồn có lẽ vẫn còn hoàn chỉnh, nói cách khác là có thể vò vào trong trạm thu nhận.

Trong tình huống bình thường, Phật Hải có thực lực thượng tự chính là sự tồn tại mạnh mẽ nhất ở nơi yên giấc.

Nhưng nơi này có hai sự tồn tại, nó sẽ không can thiệp vào vận hành của nơi yên giấc, hơn nữa thực lực không phải Phật Hải có thể so sánh.

Thứ nhất chính là tiếng thú rống mà Đào Thanh Thanh đã nghe, nó xuất phát từ chín quỷ long!

Thực lực của mỗi quỷ long đều mạnh hơn Phật Hải, chín con gộp lại có thể dễ dàng xoắn chết Phật Hải.

Vào giờ tý mỗi đêm, chín quỷ long sẽ kéo một quan tài đồng to lớn đi ngang qua cộng đồng Mục Nguyên, tất cả loại quỷ nhìn thấy quỷ long đều phải nhượng bộ lui binh, bằng không sẽ phải gánh chịu cơn giận của quỷ long.

Thực lực của người khổng lồ cao gầy màu đen kia còn mạnh hơn cả quỷ long, đáng tiếc số lượng chỉ có sáu, vì thế không thể chiến đấu chính diện với quỷ long.

Nhưng theo Phật Hải quan sát, người khổng lồ màu đen này vẫn luôn mơ ước quan tài đồng kia, quỷ long và người khổng lồ chắc chắn sẽ có một trận chiến.

Sau khi nói tình huống xong, Phật Hải miệng đắng lưỡi khô lôi ra một chai bia, ừng ực một ngụm, Ôn Văn nhìn mà sừng sốt.

“Ông không phải phái khổ tu à?”

Phật Hải phản đối nói: “Phái khổ tu thì không được uống rượu à?”

“Tôi khổ tu để có được sức mạnh, sau đó nở mày nở mặt chứ không phải vì làm một kẻ cuồng ngược!”

“Chỉ cần những kẻ kia không nhìn thấy tôi, tôi muốn làm thế nào thì làm thế ấy!”

Ôn Văn tấm tắc kỳ lạ, lời của kẻ này cũng rất có đạo lý.

Sau đó Phật Hải cười khở nói: “Mà nói tới thì nếu không có những thứ tiêu khiển này, tôi sớm đã không chống đỡ nổi rồi...”

Lại ừng ực nửa chai, Phật Hải hỏi Ôn Văn: “Nè lão Ôn, ông có biết tình huống mật giáo gần đây không, tôi cũng không về hơn ba chục năm rồi, có chút lo lắng cho sức khỏe của thầy tôi.”

Ôn Văn có chút ê răng, tình huống của mật giáo Minh Vương hiện giờ không tốt đẹp chút nào, nhưng anh vẫn lựa chọn nói hết tất cả mọi chuyện cho Phật Hải.

“Trước đó thế nào thì tôi không biết, nhưng gần đây đã xảy ra một chuyện lớn, mấy tháng trước...”

Phật Hải nghe xong thì lập tức mắng to: “Thằng oắt Tiểu Minh Vương kia quả nhiên có tâm bất chính, lúc hấn ba tuổi tôi đã nhìn hấn không vừa mắt rồi, cũng vì tôi muốn bóp chết nên thầy mới đuổi tôi đi khở tu!”

Khóe miệng Ôn Văn giật giật, muốn bóp chết một đứa trẻ ba tuổi, sát khí của người này đúng là nặng thật.

Sau khi mắng một hồi, cảm xúc của Phật Hải mới giảm bớt, hấn hỏi: “Lão Ôn, thực lực người mạnh mẽ như vậy còn chủ động tiến vào, chắc chắn có cách ra ngoài, chỉ cần ông có thể dẫn tôi ra theo, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ ông ở nơi này, hiện giờ thầy bị thương nặng chưa lành, rất cần tôi giúp đỡ.”

Ôn Văn gật đầu: “Hiện giờ tôi không hiểu nhiều về nơi này nhưng cũng sẽ cố hết sức, bởi vì tôi cũng vì cứu người mà tới.”

Sau đó Ôn Văn cùng Phật Hải nói chuyện một hồi, đang nói thì đột nhiên có cảm giác muốn đi vệ sinh, vì thế anh gấp gấp chạy vào WC.

Ôn Văn có thể ngăn chặn loại cảm giác này, nghẹn ba bốn ngày cũng không thành vấn đề, nhưng anh chưa từng dùng thể chất quý hồn để đi ị... rất muốn biết nó có cảm giác gì.

Đáng tiếc anh ngồi xổm một hồi cũng không đi được gì, ở trạng thái quý hồn thì giống như đánh rắm vậy, thật sự không ra được thứ gì.

Đã có được tri thức mình tò mò, Ôn Văn lắc đầu đẩy cửa phòng vệ sinh, thế nhưng anh lập tức sững sốt.

Bởi vì bên ngoài phòng vệ sinh lại chính là phòng vệ sinh!

Sau khi đi ra ngoài, trong hành lang toàn là nhà vệ sinh, khắp nơi đều là nhà vệ sinh!

Ôn Văn lập tức hiểu được, có lẽ mình đã tiến vào một không gian dị thường kỳ quái.

Nơi này tỏa ra một thứ mùi hôi thối nồng nặc, rất hiển nhiên là mùi nhà vệ sinh không chịu đội, đối với Ôn Văn thì nơi này chính là địa ngục.

Có điều Ôn Văn không thể nào hiểu được vì sao mình lại trúng chiêu, trước đó anh không hề cảm nhận được hơi thở dị dạng, chỉ ở trong WC một chốc lát, mở cửa ra đã xuất hiện ở nơi này rồi.

“Đúng là thú vị...”

Ôn Văn đặt ngón tay lên huyệt thái dương, thông qua trạm thu nhận để kết nối với Đào Thanh Thanh, bởi vì hiện giờ bọn họ đều đang ở trong nơi yên giấc nên kết nối cũng khá khó khăn.

Sau khi kết nối Ôn Văn phát hiện ở trong thị giác của Đào Thanh Thanh và Phật Hải, sau khi anh tiến vào WC thì đã biến mất.

Đào Thanh Thanh suy nghĩ một chút, thông qua WC liên tưởng tới Odnnett.

“Lúc tôi vừa mới tới nơi này đã từng gặp một kẻ ăn phân, tôi nghi ngờ đây là khả năng của hắn.”

Thực lực của Odnnett không mạnh nhưng lại khá ghê tởm, vì thế trước đó Đào Thanh Thanh đã không nói với Ôn Văn.

Thấy Ôn Văn trúng chiêu của Odnnett, Đào Thanh Thanh bùm miệng suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng, năng lực này thực sự rất thích hợp với Ôn Văn.

“Năng lực của hắn là phải vây người ở nơi mình ăn cơm, vì thế phải ở trong WC mới kích hoạt được.”

“Nếu không phải ông đột nhiên muốn đi WC thì đã không trúng chiêu rồi.”

Chương 888 - Hệ thống nhà xí vô hạn

Đào Thanh Thanh ở bên kia cười trộm, cảm thấy Ôn Văn thực thích hợp bị vây trong WC.

Ôn Văn phát hiện nhưng không tức giận, bởi vì anh cũng cảm thấy như vậy.

Sau khi thực lực trở nên mạnh mẽ, Ôn Văn quả thực đã không còn hứng thú với nhiều năng lực của quái vật, thuận lợi bắt giữ cũng vì thỏa mãn thú vui sưu tập.

Nhưng năng lực đưa người ta tới một nơi toàn là WC thế này, Ôn Văn cảm thấy nó thật sự rất xứng đôi với mình.

Tuy năng lực này đúng là không có tác dụng gì với Ôn Văn, nhưng Ôn Văn lại muốn nó, năng lực này chính là thú vui bẩm sinh của anh.

“Hai người cứ hành động theo kế hoạch trước đó, tôi sẽ về trước giờ tỵ, về phần Odnnett... sau này hắn chính là tôi.”

Sau khi ngắt liên hệ, Ôn Văn bắt đầu quan sát không gian kỳ quái này.

Nơi này hình như là bên trong một tòa nhà cũ kỹ, cứ cách hai mét lại có một buồng vệ sinh tỏa ra mùi hôi thối, thoạt nhìn giống như đã rất lâu rồi không có ai dọn dẹp, liếc mắt nhìn một chút thì có hơn trăm phòng WC.

Lúc Ôn Văn tiến vào thì sắc trời vẫn chưa còn tối, vì thế Odnnett hẳn là giống như Đào Thanh Thanh, không cần thận tiến vào nơi này, như vậy linh hồn của hắn có lẽ vẫn còn hoàn chỉnh, có thể thu nhập vào trong trạm thu nhận.

Đối với Ôn Văn mà nói, muốn rời khỏi nơi này không phải vấn đề khó.

Nhưng nếu quá thô bạo làm nơi này bị hủy diệt hoàn toàn sẽ dẫn tới không thể lấy được năng lực này, vì thế Ôn Văn chuẩn

bị chậm chậm nhẹ nhàng.

“Tuy nói là phải chậm một chút... nhưng nơi này thật sự thú vị quá!”

Ôn Văn tiện tay mở cửa một phòng vệ sinh, nhìn không được bịt mũi, dáng vẻ cụ thể ở bên trong thì không hình dung, nói ra quá tởm lợm.

Nói chung đây đều là những WC được Odnett ghé thăm, hình tượng hóa của nhà vệ sinh công cộng.

Những nơi tuân thủ quy định và sạch sẽ thì hiển nhiên sẽ không bị Odnett ghé thăm.

Mà nơi có thể xuất hiện ở đây thì đều là những nơi khó coi...

Liên tục nhìn hai cái, Ôn Văn cũng có chút buồn nôn, trên mặt cũng toát ra khí lạnh ngưng kết thành một chiếc khẩu trang N95 được chế tạo bằng băng.

Bên trong lớp băng có những chiếc lỗ nhỏ tinh mịn đến không thể nhìn ra bằng mắt thường đủ để ngăn chặn mùi thúi ở bên ngoài nhưng không đến mức làm Ôn Văn hít thở không thông.

Sau khi có chiếc khẩu trang này, Ôn Văn thở phào một hơi, cuối cùng cũng có thể hít thở bình thường.

Anh thật sự không hiểu được, những kẻ vừa hết giờ đã lao vào WC phải nghiền thuốc lá cỡ nào mới làm bọn họ không quan tâm tới mùi hôi của WC như thế.

Sau khi hô hấp thông suốt, Ôn Văn bắt đầu thăm dò, trong tay ngưng tụ ra một đôi bao tay băng, lòng bàn chân cũng bao trùm một tầng giày băng.

Mỗi khi đi qua một phòng WC, Ôn Văn sẽ thuật lại về một cái, rõ ràng cách một tầng băng dày nhưng trên WC vẫn để lại dấu ấn màu đỏ.

Lúc Ôn Văn đi tới phân rìa thì chợt phát hiện vách tường không thấy đâu nữa, trước mặt vẫn là vô số WC,

“Xem ra nơi này là không gian tuần hoàn, không có biên giới xác định... có điều như vậy cũng tốt, chức năng càng phong phú thì mình lại càng thích.”

Lại tiếp tục đi hơn mười phút, Ôn Văn rút cuộc nhìn thấy đầu bàn tay máu mình đặt ra, điều này chứng minh số lượng WC này không phải vô hạn...

Trong khách sạn Điền Lão Thất, Odnett ngồi xồm trên một cái bồn cầu, nhìn động tác của Ôn Văn mà nghi ngờ.

Phần bồn cầu này bị chặn lại, vì thế hình thành một mặt nước bằng phẳng, trên mặt nước là hình ảnh của Ôn Văn trong không gian WC, Odnett có thể thông qua bồn cầu này để theo dõi mọi thứ trong không gian.

Sau khi bị Đào Thanh Thanh đánh cho một trận, Odnett đã muốn tìm Đào Thanh Thanh trả thù, thế nhưng thực lực không cho phép.

Lúc còn sống Odnett là một tên biến thái, tìm kiếm nhà vệ sinh công cộng nữ ở khắp nơi, sưu tập một ít thứ dơ bẩn để ăn.

Chiến tích sặc sỡ làm hắn có chút danh tiếng trong một giới nhỏ, người giang hồ gọi hắn là ‘Vua Vạ Xí’.

Nhưng không có chuyện thường xuyên đi lại ở bờ sông mà không ướt giày.

Có một lần nợ hắn bị một người phụ nữ bắt gặp, sau đó bị tố cáo, tiếp đó là bị bắt, sau đó bị đưa lên tin tức phơi bày ra ánh sáng...

Sau đó Odnett dính tiếng xấu, ở nơi nào cũng bị người ta đánh, tất cả WC trong thành phố đều được cài đặt ‘thiết bị chống Vua Vạ Xí, cũng tức là chế độ tự động tẩy rửa....

Đổi lại là người khác, danh tiếng thối đến mức này có lẽ đã trực tiếp tự sát rồi.

Nhưng Odnett thì không, hắn chết vì đói...

Sau khi chết vì quá thèm ăn thứ dơ bẩn đó đã làm hắn biến thành quỷ hồn, đồng thời cũng có được năng lực thần kỳ là ‘hệ thống nhà xí vô hạn’ này.

Hệ thống nhà xí vô hạn làm hắn có thể cảm nhận được tất cả WC trong phạm vi hai mươi dặm, đồng thời có thể tiến hành điều khiển nhà vệ sinh đơn.

Sau khi có năng lực này, Odnett rút cuộc cũng không cần lo lắng bị đói nữa, có thể tha hồ ăn uống thỏa thích trong WC.

Sau khi không cần thận tới cộng đồng Mục Nguyên vào buổi tối thì bị hút vào nơi yên giấc, ban đầu hẳn rất sợ, thế nhưng sau đó Odnett phát hiện nơi này rất thích hợp với mình.

Ở nơi này sẽ không có ai chỉ trích sở thích kỳ dị của hẳn, hơn nữa mỗi ngày đều xuất hiện thức ăn mới mẻ, không hoàn mỹ chính là không tìm được thứ tươi mới nhất...

Hành động của Đào Thanh Thanh làm Odnett nhớ tới những kẻ làm hẳn bị chết đói, vì thế mới bám mãi theo Đào Thanh Thanh không thôi.

Hẳn có thể làm phòng vệ sinh chủ động tiến hành tấn công, nhưng ở thế giới bên ngoài điều khiển cần tiêu hao quá lớn, chỉ một hai cái WC thì không thể đối phó được Đào Thanh Thanh, ngược lại sẽ làm cô ta bắt đầu cảnh giác.

Vì thế Odnett tính toán chờ cô tiến vào WC sẽ kéo cô vào ‘không gian vạn xí’ mà mình xây dựng, sau đó lợi dụng ưu thế số lượng phòng WC ở đó để giải quyết Đào Thanh Thanh.

Thật không ngờ Đào Thanh Thanh lại không đi WC, chờ hai ngày thì Ôn Văn tiến vào, vì thế hẳn mới lựa chọn nhốt Ôn Văn lại, chờ Đào Thanh Thanh tới tìm Ôn Văn thì hẳn sẽ nhốt luôn Đào Thanh Thanh vào trong.

Thật không ngờ Đào Thanh Thanh lại trực tiếp rời khỏi nhà, không hề có ý tứ muốn đi tìm Ôn Văn.

Odnett hung tợn nói: “Thế mà lại từ bỏ bạn đồng hành của mình, đúng là con cả ác độc, chẳng trách lại ra tay với người đáng thương như mình.”

“Có điều không bắt được cô ta thì tên đồng hành với cô ta vẫn đáng chết!”

Odnett nhìn Ôn Văn, ánh mắt lộ ra một tia hung ác, kích hoạt năng lực của hệ thống nhà xí vô hạn, tất cả WC bắt đầu chấn động.

Ôn Văn dừng bước, cảnh giác nhìn một vòng xung quanh.

Anh không sợ nguy hiểm, mà sợ nếu không cẩn thận sẽ có thứ gì đó dính vào người mình.

Một cánh cửa nhà vệ sinh mở ra, Odnett từ trong WC bước ra, ánh mắt hung ác nhìn Ôn Văn.

Nhìn thấy bộ dáng đó, Ôn Văn liền nghĩ tới những cái nhà cầu mình thấy trước đó, nhin không được nhọn hai hơi.

Phản ứng của Ôn Văn làm Odnett tức giận, vì thế số WC ở bên cạnh hắn bắt đầu chuyển động, vết rạn xuất hiện, sau đó ầm ầm nghiền nát, xoay tròn kết hợp lại thành một sinh vật quái dị.

Xi măng và gạch men trắng tạo thành cơ thể và tay chân, bồn cầu làm thành đầu, tay trái cầm cửa phòng vệ sinh làm khiên, tay phải là cây thương dài làm từ đường ống.

“Đi đi, kỵ sĩ nhà xí của tao!”

Chương 889 - Cuộc chiến một lời khó nói hết

“Kỵ sĩ nhà xí...”

“Đó là kỵ sĩ quý gì vậy chứ, đừng có sỉ nhục kỵ sĩ được không?”

Trên người đám kỵ sĩ nhà xí bên cạnh Odnett đều dính vật bẩn, trông tởm lợm tới cực điểm, Ôn Văn thậm chí còn không muốn làm thịt bọn nó, chỉ muốn trốn đi thật xa.

Nếu không phải gặp phải sự tồn tại khác người như Ôn Văn thì có lẽ Odnett có thể ung dung tự tại ở bên ngoài thật lâu.

Dù sao thì cho dù mạnh mẽ hơn cũng không có mấy người muốn đối phó người này.

Ôn Văn trợn trắng mắt kêu rên: “WC cũng thôi đi, còn làm ra thứ này để đối phó tao, rốt cuộc tao đã làm sai chuyện gì chứ?”

Khí lạnh xuất hiện tạo thành một tầng áo giáp băng trên người Ôn Văn, sau đó là tầng thứ hai tầng thứ ba, mãi tới khi chiều cao của Ôn Văn tăng lên cả mười cm thì anh mới thở dài một hơi.

Vốn tưởng bị vây trong WC đã đủ tởm rồi, không ngờ tên này còn chiêu thức càng buồn nôn hơn.

“Ngạc nhiên lắm à? Quả nhiên mày cũng khinh thường tao giống ả đàn bà kia!”

Odnett tức giận nghiêng răng, sau đó lại có vài phòng vệ sinh chuyển đổi hình dáng đứng bên cạnh hắn.

“Muốn trách thì trách mày đi cùng người phụ nữ kia, sau đó... ở trong hệ thống nhà xí vô hạn của tao, bắt đầu hối hận với thái độ vô lễ của mày đi!”

Ôn Văn oan ức nói: “Nếu muốn người ta tôn trọng thì tốt xấu gì cũng đừng có chơi thứ này, học đám con nít chơi nước tiểu với bùn không phải tốt hơn à...”

“Câm miệng đi!”

Hai kỵ sĩ nhà xí dùng khí thể mạnh mẽ lao về phía Ôn Văn, mũi nhọn cây thương dài dính vật bản trong công thoát nước.

Ôn Văn xoay người bỏ chạy, thực lực hai kẻ này thực sự không đáng nói tới, nhưng chúng còn đáng sợ hơn cả thú dữ, Ôn Văn không muốn để chúng tiếp cận.

Trong quá trình bỏ chạy, Ôn Văn vung ra hai lưỡi kiếm ánh sáng xuyên thủng hai kỵ sĩ nhà xí, nhưng chúng giống như không có việc gì tiếp tục lao tới.

Trong khoảng thời gian ngắn Ôn Văn không có cách nào với chúng, anh nên dùng cách nào đối phó với thứ WC di động này đây?

Dùng nắm đấm? Dùng vũ khí?

Mặc kệ là dùng phương pháp gì, Ôn Văn cũng thực ghê tởm, lỡ như đánh bại thứ đồ chơi này thì sẽ có thứ gì đó vô tình dính vào trên người anh....

Nghĩ tới khả năng này, Ôn Văn nổi da gà đầy người.

Có điều nó cũng làm Ôn Văn càng hứng thú với Odnett hơn, lúc đối phó với Odnett anh tởm cỡ nào thì khi người khác đối mặt với chiêu này cũng tởm bấy nhiêu.

Sau này gặp phải người cảm thấy ngứa mắt thì phóng ra ‘hệ thống nhà xí vô hạn’ này đày đọa đối phương một trận chẳng

phải sướng quá rồi à?

Odnett thấy chỉ cần hai kỵ sĩ nhà xí đã có thể làm Ôn Văn chặt vật chạy trốn như vậy thì lập tức cười phá lên.

Nghe thấy âm thanh của hấn, ánh mắt Ôn Văn lộ ra tia hung ác, giống như viên đạn bắn ra khỏi nòng nhắm về phía Odnett, trong tay cầm một cây kiếm năng lượng màu đen.

Odnett còn chưa kịp phản ứng, Ôn Văn đã xuất hiện ở phía sau hấn, tay chân hấn bị kiếm năng lượng màu đen chặt đứt, sau đó Ôn Văn ném cây kiếm kia xuống, đập bẻ một tầng băng trên người, sau đó biến ra một tầng băng mới.

Nhưng Odnett không hề sợ hãi, ngược lại lại càng càn rỡ hơn.

Cơ thể hấn nhúc nhích một phen rồi biến thành một kỵ sĩ nhà xí bị cắt mất tay chân, còn Odnett chân chính thì bước ra từ cơ thể của một kỵ sĩ nhà xí hoàn chỉnh.

“Ở bên ngoài tao không quá mạnh, nhưng ở trong không gian nhà xí thì tao chính là vô địch!”

Ánh mắt Ôn Văn chớp động, cái xác Odnett mà anh chém khi nãy quả thực là thật, không phải bóng ảo tạo thành từ ảo thuật, nhưng sau khi Ôn Văn chặt đứt tay chân thì kẻ này biến thành kỵ sĩ nhà xí tởm lợm.

Xem ra không giải quyết số kỵ sĩ nhà xí này trước thì không thể nào đánh bại Odnett.

Trong khoảng thời gian Ôn Văn suy tư thì có càng nhiều kỵ sĩ thành hình hơn, tất cả như ong vỡ tổ nhắm về phía Ôn Văn, chỉ lưu lại trong không gian một lỗ cống tỏa ra mùi hôi thối.

Một màn này chỉ nhìn thôi cũng đã choáng đầu hoa mắt, cho dù không ngửi thấy thì vẫn giống như có thể ngửi được mùi hương làm người ta nôn mửa.

Vì thế Ôn Văn cắn răng, quyết định tốc chiến tốc thắng, bảo trì tốc độ chạy, gom hết toàn bộ kỵ sĩ nhà xí tập trung bên cạnh mình.

Sau đó búng tay một cái, dấu bàn tay máu đặt ra trước đó bị kích hoạt, vô số bàn tay máu bùng nổ đánh vỡ đám kỵ sĩ thành mảnh vụn, tình cảnh không thể nào không chế được.

Sau khi đập nát, kỹ sĩ nhà xí muốn đổi mới tập trung lại, nhưng Ôn Văn lập tức lôi sách ký hiệu Lovevis ra, dòng nước lớn như thác lầy anh làm trung tâm phun ra ngoài, nhấn chìm đám kỹ sĩ nhà xí chưa kịp tiến tới.

Sau đó Ôn Văn đặt tay trên mặt đất, khí lạnh tỏa ra đông cứng dòng nước, toàn bộ kỹ sĩ nhà xí không thể nào thoát ra khỏi tầng băng.

Kỹ sĩ nhà xí mất đi năng lực hành động, sắc mặt Odnett tái nhợt, máu mũi có màu vàng như phân chảy ra.

Hiện giờ hắn đã hiểu được, người trước mắt mình có thực lực mạnh tới đáng sợ.

Chẳng qua Odnett cũng không khuất phục, chỉ cần tinh lực của hắn không suy kiệt thì hệ thống nhà xí vô hạn không có cực hạn!

Không gian này thuộc về hắn, hắn không tin mình sẽ thua người khác.

“Thân là phòng vệ sinh, máu là chất thải, trái tim là bồn cầu, tay nắm ngàn xí... thì chính là hệ thống nhà xí vô hạn!”

“Mày chỉ là một kẻ nghịch phân thôi, đừng có tung khẩu hiệu nhiệt huyết như thế...” Ôn Văn uể oải than thở.

Từng phòng xí mọc lên từ mặt đất, sau đó nhanh chóng biến hóa thành kỹ sĩ nhà xí rồi dữ tợn lao về phía Ôn Văn.

Thấy một màn này thì Ôn Văn gật đầu, xen ra giới hạn của năng lực này có liên quan tới tổ chất của bản thân người sử dụng.

Nếu để Ôn Văn sử dụng năng lực này thì tình cảnh không biết sẽ chấn động gấp bao nhiêu lần Odnett.

Mặt khác hiện giờ Ôn Văn đã tìm ra phương pháp xử lý Odnett, chỉ cần giết hết tất cả kỹ sĩ nhà xí mà hắn tung ra là được, đợi đến khi thể lực của hắn không còn chống đỡ nổi nữa thì chính là cá nằm trong chậu của Ôn Văn!

Sách ký hiệu tạm thời không thể sử dụng, Ôn Văn gỡ khẩu trang đen, sau đó hé miệng hướng về phía kỹ sĩ nhà xí đang xông tới.

Một dòng năng lượng lạnh lẽo màu đen được thả ra, tất cả kỵ sĩ nhà xí tiếp xúc với nguồn năng lượng này đều nhanh chóng đông cứng lại, sau đó cơ thể thô sơ bị năng lượng ác ma phá hủy.

Đây là năng lực mà Tần Sảng có được sau khi cắn nuốt thai nhân ma, có thể phóng ra pháo năng lượng lạnh lẽo của ác ma.

Cho dù tốc độ chế tạo kỵ sĩ của Odnnett nhanh cỡ nào cũng thua kém tốc độ phá hủy của Ôn Văn.

Sau khi nắm giữ quy luật hành động của chúng, chúng thậm chí còn không thể tới gần Ôn Văn, Ôn Văn cũng không lo lắng bị chúng ô nhiễm.

Theo đám kỵ sĩ nhà xí tử vong, tai mắt mũi miệng của Odnnett chảy ra dòng máu vàng như phân, cả người trông như người phân làm người ta cực kỳ tởm lợm.

Cuối cùng Odnnett cũng kiệt sức nằm trong vũng máu vàng chảy ra từ cơ thể mình, không ngừng co quắp.

“Này... coi như chiến thắng đi?”

Khóe miệng Ôn Văn co rút, bay vòng quanh Odnnett ba vòng, cuối cùng nghĩ ra biện pháp, trước tiên đông cứng hẳn lại thành một quả cầu to, sau đó mới phóng ra xiềng xích kéo hẳn vào trong trạm thu nhận.

Odnnett vừa biến mất thì cả không gian phòng vệ sinh cũng đột nhiên tiêu tan.

Bóng dáng Ôn Văn xuất hiện trong khách sạn của Điền Lão Thất, xem ra trước đó Odnnett đã trốn ở đây.

Chương 890 - Người không lồ màu đen

Sau khi xác nhận mình đã bắt giữ Odnnett, Ôn Văn vỗ nhẹ mặt mình cười ngu ngơ, anh thật sự rất mong chờ vào năng lực của Odnnett.

Đối với loại người không có việc gì liền thích lăn qua lăn lại giày vò đùa giỡn người khác như Ôn Văn, không có gì làm anh hứng thú hơn dụng cụ để đùa giỡn.

Anh vừa định chuẩn bị tìm kiếm kẻ xui xẻo nào đi WC thử nghiệm một chút thì chỉ nghe thấy dưới lầu truyền tới tiếng thương lượng.

“Ba vị tiền bối, cái tên kia mắt nhỏ xíu, biểu cảm chảnh chọe, trông rất thiếu đánh...”

Ôn Văn gãi gãi đầu, tiến tới trước cửa sổ nhìn xuống, muốn nghe trộm xem cái tên chảnh chọe thiếu đánh kia là ai.

Sau đó anh thấy Điền Lão Thất phiên bản trẻ tuổi đang cùng ba người đàn ông tụ lại một chỗ, khoa tay múa chân nói gì đó.

Vẻ mặt Ôn Văn trở nên u ám, Điền Lão Thất ở đây, lời hắn nói khi nãy chẳng phải là chỉ anh à?

“Tên đó hiện giờ đã biết vị trí lảng mộ bệ hạ, đồng thời còn dùng phương pháp đặc biệt tiến vào nơi yên giấc, các vị chính là người canh mộ mạnh nhất, không thể ngồi yên mặc kệ.”

Ôn Văn ẩn mình đi, lặng lẽ rình xem bọn chúng thương lượng xem nên làm sao đối phó mình.

“Ông yên tâm, nơi yên giấc là địa bàn của bọn tôi, không quản hắn là rồng hay hổ cũng không thoát khỏi lòng bàn tay bọn tôi được đâu... ợ ~” Một người đàn ông lôi thoi nằm tựa vào vạc rượu lờ đờ nói.

Sau khi nói xong thì hắn trực tiếp chìm vào trong vại rượu, bong bóng ùng ục trời lên.

Điền Lão Thất không biết chuyện Phật Hải, vì thế rất sùng bái ba anh em không gì không làm được ở trước mắt.

“Tôi tin tưởng bản lĩnh của ba vị tiền bối, có điều xin các vị cẩn thận một chút, năng lực của kẻ đó là triệu hồi một người sương trắng khổng lồ, ngay cả sương mù an giấc của tôi cũng không làm gì được hắn.”

Một người đàn ông vác xì gà vỗ vai Điền Lão Thất nói: “Yên nào yên nào, đừng quan tâm tới chuyện hắn điều khiển sương mù gì, có thể so sánh với ‘khói thuốc thụ động’ của tôi à?”

Sở dĩ phải vác là vì mỗi điều thuốc của người này to như khẩu Gatling vậy, bảy điều thuốc thom bó lại cùng châm lên, làn khói tỏa ra được một cái tẩu thuốc to thu lại.

Hắn hít một hơi, cả người run run không ngừng, trợn trắng mắt khoảng một phút...

Trong một cục bụi nhùi màu đen to lớn chui ra một cái đầu lớn tiếng nói: “Tôi dùng tóc của mình đảm bảo, vì bảo vệ bộ hạ quay trở lại, bọn tôi nhất định sẽ dọn dẹp sạch sẽ tai họa ngầm!”

Sau khi nói xong thì cái đầu lại rút trở về, thì ra đó không phải cục bụi nhùi màu đen mà là mái tóc xoắn xù của đối phương.

Ôn Văn đứng trước cửa sổ sờ cằm, ánh mắt ngày càng sáng hơn.

Ba người này quá đặc biệt, hẳn là tổ hợp uống hút uồn mà Phật Hải đã nói trước đó.

Tuy một người thì thực lực không bằng Phật Hải nhưng đều đạt tới trình tự thượng tự, rốt cuộc chính là quý vật mạnh nhất ngoại trừ Phong Quỷ Thần mà Ôn Văn đã gặp.

Hiếm thấy nhất chính là linh hồn của bọn họ đều hoàn chỉnh, nói cách khác Ôn Văn có thể bắt bọn họ vào trong trạm thu nhận.

Có tổ hợp ba người uống hút uồn này thì tổ hợp cát gọi sáy trước đó căn bản chẳng là gì, có điều Điền Lão Thất này đúng là âm hồn bất tán, không bằng trực tiếp nghiền xương hắn thành tro ở đây luôn.

Nhưng lời nói của bọn chúng làm Ôn Văn có chút để ý, điều này có nghĩa là La Phong trong mộ thiên tử Bắc n có thể không phải đơn thuần là một cái xác, rất có thể là một quý vật mạnh mẽ có thực lực gần với Tai Biến.

Ôn Văn lặng lẽ điều chỉnh gia tăng mức độ nguy hiểm ở nơi yên giấc lên một chút, sau đó lộ ra nụ cười dữ tợn, nhảy xuống chỗ bốn người ở dưới lầu!

“Bọn mày đang bàn bạc xem nên đối phó tao thế nào à? Bây giờ tao tới rồi đây, có kinh ngạc không, có bất ngờ không hả?”

...

Sau khi Ôn Văn biến mất đã bảo nhóm Đào Thanh Thanh tiếp tục kế hoạch trước đó, vì thế hai người cũng không chờ lâu mà đi tìm sáu người không lồ cao gầy kia.

Muốn mang hết tất cả mọi người ra ngoài thì tạm thời Ôn Văn chỉ nghĩ ra được một biện pháp.

Đó là muốn bắt giặc thì phải bắt vua trước, trực tiếp đối phó quan tài đồng cỏ!

Nếu nơi này là mộ n thiên tử, như vậy quan tài được chín quý long kéo đi chắc chắn có liên quan tới n thiên tử La Phong.

Chỉ cần bắt được La Phong thì không gian quý dị này tự nhiên sẽ tiêu tán, linh hồn của những người bị vây nhốt ở đây cũng quay trở về bản thể.

Nhưng chín quý long này, thực lực mỗi con đều không thể xem thường được, cho dù là Ôn Văn cũng không muốn một đánh chín.

Vì thế muốn đối phó với quan tài đồng cỏ thì cần mượn ngoại lực nhất định, đó chính là sáu người không lồ màu đen.

Căn cứ theo Phật Hải quan sát, sáu người không lồ màu đen này vẫn luôn mơ ước quan tài đồng, chỉ cần nghĩ cách cho hai bên tập trung lại rồi xảy ra xung đột, sau đó nhóm Ôn Văn sẽ ngồi yên làm ngư ông đắc lợi.

Tất nhiên Ôn Văn sẽ không vì một lần nói chuyện mà hoàn toàn tin tưởng Phật Hải, vì thế bên cạnh Đào Thanh Thanh có một người đàn ông mặc áo giáp kín kẽ, đeo một cây kiếm rất nặng.

Người này là sương mù của hộp sương mù biến thành, có được thực lực thượng tự, đặc tính bất tử làm nó có thể cân tài cân sức với Phật Hải, điều này làm Đào Thanh Thanh có thể bảo trì khí thế ở trước mặt Phật Hải.

Giờ tý mỗi đêm quý long sẽ di chuyển trên đường lớn của cộng đồng Mục Nguyên một lần, vì thế chuyện Đào Thanh Thanh và Phật Hải cần làm là hấp dẫn ít nhất là hai người không lồ màu đen tiến tới nơi này.

Bởi vì theo Phật Hải quan sát được từ vài lần người không lồ màu đen xung đột với quý long, số lượng người không lồ màu đen ít nhất là hai người, vì nếu chỉ có một thì khi thấy quý long, người không lồ màu đen sẽ trực tiếp chạy trốn.

Nếu có hai người không lồ nhìn thấy quỷ long, một khi xảy ra xung đột thì những người không lồ khác sẽ nhanh chóng chạy tới.

Trước kia khi quỷ long và sáu người không lồ màu đen đung mắt thì chỉ đơn giản giao chiến một phen, sau khi giằng co sẽ lập tức tản ra, nhưng lần này có nhóm Ôn Văn châm ngòi thổi gió thì có lẽ sẽ đánh nhau.

Nơi này chỉ toàn là quỷ, thả dơi ra ngoài chính là đưa thêm thức ăn cho chúng, vì thế Đào Thanh Thanh và Phật Hải chỉ có thể tách nhau ra tìm kiếm, sau khi tìm được thì chờ đợi thời cơ rồi dẫn dụ đối phương với vị trí chỉ định.

Sau khi tìm kiếm một hồi thì Đào Thanh Thanh tìm được một người không lồ màu đen đang chậm chậm bò ở một tòa nhà.

Đó là một sinh vật màu đen mọc ra tay chân, trên mặt không có ngũ quan, chỉ có một mảnh trắng xóa, thân cao năm mét, thân hình chỉ to hơn người bình thường một chút, nhưng tay chân thì lại to lớn đến mức thái quá.

Từ xa xa nhìn thấy quái vật này, Đào Thanh Thanh nuốt nước miếng, thứ này làm cô có cảm giác áp lực kỳ lạ.

Nếu không phải có người sương trắng không lồ ở bên cạnh hộ tống, Đào Thanh Thanh thật sự không có can đảm theo sau người không lồ màu đen này, cho dù là trừ phi gặp phải quỷ long, bằng không người không lồ màu đen này rất hiếm khi chủ động tấn công.

Cô xem thời gian một chút, bây giờ vẫn còn hơi sớm, chờ tới trước giờ tý mười phút mới là thời gian lừa quái thích hợp.

Quá sớm thì có khả năng bọn họ đã bị giết chết trước khi quỷ long kịp xuất hiện.

Chương 891 - Chín quỷ long

Không có sự ô nhiễm từ công nghiệp hóa mang tới, ánh sao ở nơi yên giấc hình như sáng sủa hơn thế giới bên ngoài rất nhiều.

Ôn Văn ngửa đầu nhìn bầu trời, sàng nhìn càng cảm thấy nơi bụi sao dày đặc trong dải ngân hà kia có một con mắt không lồ

đáng sợ.

Những thứ này xem nhiều thì cũng không để ý nữa, dù sao cho dù thứ đồ chơi kia là con mắt thật thì cũng chẳng có quan hệ gì với thám tử Ôn anh đây.

Ôn Văn tiện chân đá một cái, đập bay đầu Điền Lão Thất ra ngoài, giống như đá một quả cà chua văng vào vách tường rồi chảy xuôi xuống.

Ở thế giới bên ngoài Điền Lão Thất dựa vào sương mù an giấc mà có được thân thể gần như bất tử, nhưng ở nơi này hẳn chỉ là quỷ vật có chút mạnh mẽ mà thôi, vì thế Ôn Văn có thể dễ dàng giết chết hẳn.

Sau đó Ôn Văn nhìn đồng hồ, thời gian quỷ long xuất hiện mỗi đêm là giờ tỵ, cũng tức là từ hai mươi ba giờ đến một giờ sáng, hiện giờ thời gian đã xấp xỉ, bên kia có lẽ cũng đã hành động, anh không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở nơi này.

Vì thế Ôn Văn nhẹ nhàng bay lên, tiến về phía đường lớn ở nơi yên giấc, nơi quỷ long sẽ xuất hiện.

...

Mắt thấy thời gian đã tới, Phật Hải nhướn mày rồi nhảy tới trước mặt người không lồ màu đen la lớn.

“Tao liếc mắt một cái đã biết mày không phải người rồi!”

Người không lồ da đen dùng ánh mắt nhìn kẻ bệnh thần kinh mà nhìn Phật Hải, nó vốn đâu có phải là người.

“Đại uy thiên long, đại la pháp chú...”

Phật Hải nâng một chiếc xe sáng ngời lên, trực tiếp nện vào đầu người không lồ màu đen, người không lồ màu đen bị nện văng sang quày bán quà vặt, trực tiếp đè chết ông chủ.

Người không lồ màu đen đứng dậy, ánh mắt hung ác nhìn Phật Hải, sau đó nhanh chóng bắt đầu đuổi giết.

Nó và Phật Hải cùng có sức chiến đấu cấp bậc thượng tự, thế nhưng người không lồ màu đen là loại đứng đầu trong thượng tự, chỉ kém chân tự một chút nhỏ, ngay cả Ôn Văn cũng không tin tưởng có thể đồng thời đánh thắng vài người không lồ màu đen này.

Phật Hải chỉ ở bậc trung, đối mặt với người khổng lồ màu đen có thể nói là không có sức chống đỡ, nhưng Phật Hải không cần cứng đối cứng với nó, chỉ cần dẫn dụ nó tới vị trí chỉ định là được.

Ở một nơi khác trong chỗ yên giấc, Đào Thanh Thanh để người sương trắng ngưng tụ thành một người đàn ông lực lưỡng, sau đó chạy tới trước mặt người khổng lồ màu đen, nhảy lên vung kiếm chém vào đầu gối đối phương.

Người khổng lồ màu đen tức giận vung quyền đánh xuyên qua người lẫn lớp giáp của người đàn ông vạm vỡ, mặc dù ngực bị thủng lỗ nhưng đối phương có vẻ không hề hấn gì, nhanh chóng chạy về phía đường lớn.

Người khổng lồ màu đen quả nhiên lập tức đuổi theo, Đào Thanh Thanh đang ôm chó đầu người ở bên cạnh thở phào một hơi rồi nhanh chóng đuổi theo.

Cộng đồng Mục Nguyên nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không tính là lớn, một khi bắt đầu lừa quái thì không tới hai phút đã tới đường lớn.

Ôn Văn ngồi trước một sạp bán trái cây, dùng năng lực băng để ướp lạnh dưa hấu, chờ đợi quý long xuất hiện.

Anh khá tò mò không biết quý long này có gì khác biệt với nghệt long mà anh đã gặp ở dãy núi Tề Linh.

Theo tiếng gầm rú hỗn loạn, cuối đường hình như có thứ gì đó mở ra, tiếp đó một đầu rồng dữ tợn từ hư không lộ ra.

Cái đầu rồng này giống như da bọc xương vậy, không có máu thịt chỉ có lớp vảy và lông tóc dữ tợn, hoàn toàn không có uy nghiêm của loài rồng, chỉ có cảm giác tăm tối quỷ dị.

Xuất hiện tiếp theo là thân rồng, nếu đầu rồng vẫn còn có dáng vẻ rồng thì thân rồng thực sự rất thô thảm.

Không nói tới chuyện thiếu mất một móng vuốt, chỉ nói chiều dài cơ thể hơn mười mét của nó thôi đã có nhiều nơi rụng vảy, có nơi thậm chí còn lộ xương, đuôi cũng mất vài đốt.

Có điều trên người nó phùng lên ngọn lửa màu xanh lá cây, và long uy gần như đã thực chất hóa, chứng tỏ con quý long này có thực lực mạnh hơn nghệt long kia!

Ôn Văn đánh giá một chút, nếu là trước khi bản thân thắng cấp thượng tự để sở hữu thực lực chân tự thì có lẽ không đánh lại quý long.

Tiếp đó là con thứ hai, con thứ ba... chín con rồng từ trong hư không xuất hiện làm trong lòng Ôn Văn tăng thêm chút áp lực, vì thế anh gặm thêm hai miếng dưa hấu.

Nếu anh chiến đấu với đám súc sinh này mà không sử dụng chút thủ đoạn không thông thường, có lẽ năm sáu con cũng có thể đánh ngang sức, nếu chín con đồng loạt tiến tới tuy không thể giết chết Ôn Văn nhưng Ôn Văn cũng không thắng được.

Sau đó là tiếng kim loại ma sát với mặt đất cực kỳ chói tai, một chiếc quan tài đồng dài hơn mười mét được chín con rồng kéo ra ngoài.

Nằm trong quan tài này hẳn là thiên tử Bắc n La Phong, từ năng lượng mơ hồ truyền từ bên trong ra, nếu hẳn có thể cử động thì Ôn Văn chưa chắc là đối thủ, vì thế Ôn Văn mới chơi chiêu ngao trò tranh nhau ngư ông đắc lợi này.

Quý long gào vài tiếng, đám quý ở gần đường lớn giống như bị thú dữ dọa hoảng chạy ra khỏi hang ổ của mình, rời xa phạm vi quý long hoạt động.

Nhưng đám quý long này không hiền lành như đám người khổng lồ màu đen, chỉ cần là sinh vật bị bọn nó phát hiện đều sẽ bị tấn công.

Ôn Văn ngênh ngang ăn dưa hấu quả thực có chút bất mắt trên đường lớn trống trơn này.

Có điều đám quý long không chú ý tới Ôn Văn mà đặt ánh mắt vào một hướng khác, một người đàn ông vạm vỡ cơ thể trống rỗng vác một cây kiếm thật to đang chật vật chạy về phía bên này, sau đó nhảy dựng lên muốn chém đứt xiềng xích bằng đồng trên thân rồng.

Nhưng hẳn vừa nhảy lên đã có năm luồng lửa rồng màu xanh lá cây phụt tới, trực tiếp thiêu rụi cơ thể hẳn, phần lửa chọn lại thì nhắm về phía người khổng lồ màu đen mọc ra tay chân mặc tây trang ở phía sau người đàn ông vạm vỡ.

Người khổng lồ cuộn người lại linh hoạt bò đi, nháy mắt đã bò tới cửa sổ một tòa nhà khác,

Ở chỗ ngọn lửa thiêu rụi trước đó, cả tòa cao ốc bị ngọn lửa nhanh chóng thiêu đốt hòa tan.

Đào Thanh Thanh núp ở phía xa vỗ vỗ ngực, cảm thấy may mắn vì mình không tới quá gần, bằng không đã trực tiếp bị dư chấn giết chết rồi.

Sau khi thoát khỏi đòn tấn công, người không lồ màu đen muốn rời đi nhưng lại thấy một người anh em khác của mình đang rất nóng nảy lao tới.

Người anh em kia của nó đang đuổi theo một vị thầy tu quần áo xóc xếch, đôi phương còn vừa chạy vừa ném đồ ra phía sau, quả thực là chọc người ta cáu giận tới cực điểm.

Bởi vì vóc dáng người không lồ màu đen giống nhau nên người không lồ màu đen xuất hiện đầu tiên xưng là Đại Lão Hắc, xuất hiện thứ hai là Nhị Lão Hắc.

Bình thường Nhị Lão Hắc hiền như bụt, nếu không phải vì bị ném ô tô vào đầu thì nó cũng không đuổi theo xa đến vậy, bây giờ thấy anh trai nhà mình và đám rắn đáng ghét kia đều ở thì tự nhiên hiểu được có người muốn xem anh em bọn nó và quý long đánh nhau.

Vì thế Nhị Lão Hắc ngừng lại, chuẩn bị rút khỏi nơi này, nhưng vào lúc này sau lưng nó đột nhiên xuất hiện một người, chính là Ôn Văn gặm dưa hấu trước đó.

Sợi xích màu đen quấn trên tay chân nó, sau đó dùng sức mạnh khủng bố mà nó không thể nào chống đỡ được mà ném nó về phía đám quý long kia.

“Ya hu, bay lên nào!”

Nhóm quý long cũng không quản Nhị Lão Hắc nghĩ thế nào, trực tiếp phun lửa tới.

Dù sao thì ai cản đường bọn nó chính là kẻ địch của bọn nó.

Sống chết không quản, không phục thì đánh, đám quý long bọn tao chính là muốn chơi chết bọn mày đấy, không thì bị đánh chết!

Chương 892 - Phi long tại thiên

Cơ thể Nhị Lão Hắc lộn vòng, trước mặt xuất hiện bóng ảo loang lổ, những ngọn lửa kia đều bị cản lại, chỉ là bộ tây trang bị thiêu rụi mất một phần nhỏ, bên dưới lớp áo là phần cơ thể đen nhánh.

Nhưng một giây sau có hai đầu rồng trở nên to lớn dữ tợn biến to lên gấp mấy lần, trực tiếp tấp vào cánh tay trái Nhị Lão Hắc, xé toạc ra rồi nuốt vào trong bụng.

Rồng có thể lớn có thể nhỏ, có thể hiện có thể ẩn, mặc dù đã biến thành quỷ long nhưng năng lực tự do thay đổi kích cỡ thì vẫn được duy trì.

Nhị Lão Hắc lui ra sau vài chục mét, cánh tay chậm rãi khôi phục, cái đầu không có mặt mũi nhìn về phía Ôn Văn và Phật Hải, tức giận sôi trào, bóng ảo loang lổ xuất hiện bên người.

Một mình nó đối mặt với chín quỷ long đương nhiên không chiếm được lợi ích gì, nhưng đầu sỏ làm nó bị thương chính là Ôn Văn.

Mà Đại Lão Hắc cũng bắt đầu đuổi theo người đàn ông sương mù vạm vỡ, đám người này dẫn chúng tới đây chắc chắn không có tâm tư tốt, thay vì để chúng chiếm tiện nghi, không bằng giải quyết trước.

Nhưng đám quỷ long không có suy nghĩ ngu ông đắc lợi, kẻ cản đường bọn nó thì phải chết, chín anh em bọn nó chính là ngang tàng như thế.

Ngọn lửa màu xanh ẩn chứa sức mạnh quỷ dị phun về phía vị trí đám người, không quản là ai cũng nằm trong phạm vi tấn công.

Mây mù có màu sắc như ngọn lửa xuất hiện bên người chín quỷ long, cơ thể chúng phồng to vô hạn trong làn sương mù, móng vuốt thoi cũng to hơn người không lồ màu đen rất nhiều.

Đại Lão Hắc và Nhị Lão Hắc bị đám quỷ long tấn công thì không khỏi ngừng tấn công Phật Hải và người sương trắng, ngược lại bắt đầu đối phó thế tấn công của quỷ long.

Chúng nó và đám quỷ long này đã im lìm tranh đấu suốt mấy chục năm, biết đám ngu này rất cứng đầu, chúng bị xích lại kéo quan tài, mỗi con đều giống như một thùng thuốc súng cứ đụng vào là nổ.

Muốn bọn nó dựa vào tình huống phán đoán ai là địch ai là bạn thì quả thực quá khó, vì thế bây giờ Đại Lão Hắc và Nhị Lão Hắc chỉ có thể đối phó quỷ long.

Cũng may Phật Hải và người đàn ông vạm vỡ kia không liều mạng với mình mà lao vào đám rồng, có thể chém trúng một kiếm cũng coi như kiếm hời, làm đám quỷ long cảm thấy vướng tay vướng chân.

Mà Phật Hải còn gào to với đám quỷ long: “Tao liếc mắt đã nhìn ra bọn mày không phải người rồi!”

Ôn Văn liếc mắt, tên này sao cứ gặp ai cũng nói câu này vậy, bạn nhỏ ba tuổi cũng nhìn ra được quỷ long không phải là người.

Phong cách chiến đấu của Phật Hải tuy rất hung mãnh nhưng hắn cũng khá tự hiểu lấy mình, với thân thể nhỏ bé của hắn nếu lao vào trong đám quỷ long kia chỉ sợ không tới vài giây đã bị xé thành mảnh nhỏ rồi.

Vì thế Phật Hải sử dụng đòn tấn công từ xa duy nhất của mình, chỉ thấy hắn cởi áo, lộ ra hình xăm giao long, tay tay liên tục quơ múa hướng về phía quỷ long.

“Bàn ngược ba ma không, phi long tại thiên!”

Một con phi long hùng hực ngọn lửa vắn vẹo nhào tới đám quỷ long rồi nổ tung làm động tác của đám quỷ long dừng lại một phen.

Đại Lão Hắc và Nhị Lão Hắc muốn thừa dịp Phật Hải và người đàn ông sương trắng vạm vỡ công kích quỷ long sẽ lạng lế bỏ đi.

Chỉ là chúng vừa mới có ý định này thì Phật Hải và người sương trắng đã quay sang đánh nó một đòn.

Rốt cuộc là mười một chọi hai hay chín đối bốn thì phải do người không lò màu đen lựa chọn, vì thế hai Lão Hắc chỉ có thể phối hợp nhóm Phật Hải phát động tấn công mãnh liệt với đám quỷ long.

Phương pháp tấn công của người không lò màu đen chỉ có hai loại, vì thế trên người chúng hiện ra bóng mờ loang lổ.

Bên trong bóng mờ là người khổng lồ màu đen và người bình thường, hơn nữa còn là khoảnh khắc trước khi nhóm người bình thường này bị người khổng lồ màu đen dọa chết, vô số hình ảnh nam nữ già trẻ lớn bé vụn vẹo trước khi chết xuất hiện.

Những hình ảnh này bám vào trên người làm gia tăng năng lực chống đỡ của chúng, mà lúc phát động tấn công cũng có thể tạo thành tổn hại không tưởng.

Ôn Văn cũng không tham chiến, ngược lại quay trở lại sạp trái cây trước đó, đồng thời còn gọi Đào Thanh Thanh tới, để cô cùng chia sẻ món dưa hấu ướp lạnh với mình.

“Ông không ra tay thì bọn họ không kiên trì được quá lâu đâu.” Đào Thanh Thanh vừa phun hạt dưa vừa nói.

Đào Thanh Thanh nói không sai, tuy hai Lão Hắc và nhóm Phật Hải đều có phương pháp của mình nhưng đòn tấn công của quý long thật sự quá ngang tàn, bọn họ đã rơi vào thế yếu rồi, xem dáng vẻ thì chỉ vài phút nữa sẽ tử trận.

Mà nhóm người khổng lồ màu đen còn lại không biết bao lâu nữa mới chạy tới, với tình huống hiện giờ cũng chưa chắc bọn chúng sẽ tới.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Đừng có gấp, nơi này phức tạp hơn cô nghĩ rất nhiều, hiện giờ phán đoán kết cục là quá sớm, thứ trong quan tài của quý long vẫn chưa xuất hiện, đó có thể là vật sống.”

Đào Thanh Thanh sửng sốt, như vậy không phải ý là trong quan tài còn kẻ địch mạnh mẽ hơn nữa à?

Tên đó có thể làm cho chín quý long khùng bố như vậy kéo quan tài, rốt cuộc hấn mạnh tới mức nào chứ?

“Nhưng nếu ông không ra tay thì không cần quái vật trong quan tài xuất hiện, bọn họ đã bị diệt đoàn trước rồi.”

Ôn Văn cười he he: “Yên tâm, sẽ có ngoại viện xuất hiện, cô cứ chờ xem là được.”

Đào Thanh Thanh gãi đầu, nơi yên giấc chỉ có loại quý có thể tiến vào, trong trạm thu nhận có loại quý nào mạnh mẽ tới mức có thể xoay chuyển cuộc chiến mà cô không biết à?

Hiện trường chiến đấu của chín quý long và đám Phật Hải chiến đấu rất kinh người, một bên đường lớn đã bị phá hủy hoàn toàn, chỉ có sạp trái cây chỗ Ôn Văn là vẫn còn hoàn hảo không tổn hại.

Thật ra Phật Hải và người sương trắng càng giống như người qua đường hơn, hai người bọn họ cộng lại cũng không đánh lại một người không lò màu đen, nhưng thực lực của bọn họ cũng không thể bị bỏ qua, vì thế làm chín quý long rất chán ghét.

Có điều rất nhanh sau đó chúng không cần chán ghét nữa rồi, theo cuộc chiến diễn ra, trên người người không lò màu đen đã chồng chất vết thương, chỉ cần một trong hai tên này ngã xuống thì chín quý long có thể kết thúc trận chiến này trong vòng ba mươi giây.

Ngay lúc này Ôn Văn không biết từ đâu lòi ra một cái loa, nhân mở công tắc.

‘Vẫy lên sóng gió tùy ý muôn người dõi mắt nhìn lên, vẫy lên sóng gió ta không cần nhìn lại phía sau, nghiêng trời lệch đất nhất định phải tự lập luật pháp của ta...’

Trong tiếng nhạc sống động, ba bóng dáng lão đảo đi tới, một người vác xì gà to lớn như khẩu Gatling, một người vác vạc rượu còn to hơn người mình, người còn lại giống như một bó cỏ được gió thổi chằm rãi lăn tới.

Đây chính là tổ ba người uống hút uôn mà Ôn Văn nhìn thấy trước đó!

Đám quý long vui vẻ, chúng nó biết ba tên này, ba tên này giống như tội tớ của chúng.

Làm nhóm quý long có thuốc hút, có rượu uống, còn có kiểu tóc uốn đẹp mắt.

Nhờ có đám quý long che chở nên tổ hợp ba người uống hút uôn mới có thể sống sót ở nơi yên giấc, cuối cùng trở thành ác quỷ có thực lực thượng tự mạnh mẽ.

Hiện giờ chúng đã tới, trận chiến hoang đường này cũng có thể sớm kết thúc!

Chương 893 - Người không lò xanh đen

Một trong số quý long quay sang rống vài tiếng với tổ hợp uống hút uốn, ý bảo bọn chúng mau tới giúp một tay.

Tổ hợp ba người uống hút uốn, tuy mỗi người có thực lực không mạnh nhưng ba người hợp lại thì vẫn lợi hại hơn một quý long, hơn nữa năng lực của bọn họ khác nhau, có thể kết thúc cục diện quái dị trước mắt.

Quý thuốc hít một hơi thuốc thật sâu, sau đó vừa trợn mắt vừa co rúm, qua một hồi thì phun ra một ngụm khói, số khói thuốc này biến thành đám quái vật giương nanh múa vuốt nhắm về phía chiến trường.

Năng lực của hắn là ‘làn khói chiến đấu’, làn khói hắn phả ra có sức chiến đấu hết như vật sống, hình dạng càng thật thì quái vật càng thông minh, sức chiến đấu cũng càng mạnh.

Quý rượu nốc một hơi cạn sạch rượu trong vạc, vẻ mặt đỏ lên, một hồi sao thì ợ một tiếng vang dội, trên người cũng tỏa ra làn sương màu đỏ sậm, cả người trông như phát điên, gào thét xông vào chiến trường.

Năng lực của hắn tên là ‘Túy Quyền’, uống càng nhiều lại càng không thấy đau, chiến đấu lại càng hùng hổ hơn.

Cuối cùng là quý uốn tóc, hắn đứng im tại chỗ, lọn tóc gọn sóng kéo dài năng lực của hắn rất đơn giản, chính là điều khiến tóc, chẳng qua so với đám quý khác, tóc xoắn của hắn lại càng cứng rắn hơn, mảnh hơn, có thể tạo ra sát thương lớn hơn.

Tổ hợp ba người uống hút uốn dựa theo suy nghĩ của quý long mà phát động tấn công.

Đáng tiếc mục tiêu không phải người không lồ màu đen và nhóm Phật Hải, mà là chủ nhân của chúng, cũng tức là chín quý long khủng bố!

Quý long bị làn khói che đi tầm mắt, cắt đứt sự phối hợp tấn công ăn ý, quý rượu giống như một con bọ chết nháy tới nháy lui trong chín quý long, thỉnh thoảng còn tung đòn hung ác, sợi tóc sắc bén cắt rách làn da quý long, làm chín con quý long hung hãn này lần đầu tiên bị thương.

Thật ra thực lực của tổ ba người không đến mức có thể xoay chuyển tình thế, nhưng đòn phản ngược của bọn họ đã tạo

thành hiệu quả vượt xa thực lực của bọn họ, vì thế chiều hướng cuộc chiến thay đổi, bọn họ sẽ không thua quá nhanh.

Quý long tức giận gầm thét, nếu có thể nói, lúc này chúng đã mắng chửi mười tám đời tổ tiên của nhóm ba người kia mấy lần rồi.

Phật Hải nhìn những gương mặt quen thuộc đã từng giao chiến, cố nhịn kích động không gây sự với ba con quỷ vừa xuất hiện, mặc dù hấn rất lỗ mãng nhưng không cần mang tính mạng mình ra đùa giỡn.

Đào Thanh Thanh nghi ngờ nhìn Ôn Văn: “Ba tên này ở đâu ra vậy?”

“Sau khi giải quyết tên ăn phân kia xong, vừa vặn gặp đám này tụ tập lại mưu đồ bí mật đối phó tôi, vì thế đã bắt chúng làm chân chạy.” Ôn Văn đắc ý nói.

Lúc này Đào Thanh Thanh mới hiểu ra, thì ra ba tên này chính là tổ hợp uống hút uồn mà Phật Hải đã nói.

Ôn Văn lắc đầu, lộ ra nụ cười xấu xa: “Vẫn chưa hết đâu, còn thứ rất thú vị muốn biểu diễn.”

Anh búng tay một cái, sau đó giang tay, sức mạnh quỷ dị từ trong cơ thể anh toát ra, lan tràn ra phân nửa khu Mục Nguyên.

Tiếp đó trong từng nhà phát ra âm thanh kịch liệt, sau đó từng tên kỹ sĩ nhà xí từ cửa sổ nhảy ra, cảm thương dài cồng thoát nước dính vật bản, giương nanh múa vuốt nhắm về phía chín quỷ long.

Odnett bị giới hạn năng lực bản thân, ở thế giới bên ngoài cao lắm chỉ có thể điều khiển vài nhà xí, nhưng khi Ôn Văn sử dụng năng lực của hấn thì không có vấn đề gì cả, WC của phân nửa khu lãng mộ này đều nằm trong phạm vi điều khiển của Ôn Văn!

Ôn Văn cười phá lên điên cuồng, có thể làm cho WC chủ động tấn công kẻ địch, đây là năng lực mạnh mẽ thú vị tới cỡ nào chứ?

“I’m the king of toilets!”

Đào Thanh Thanh bịt mũi ghét bỏ nhìn Ôn Văn, quả nhiên trước đó cô nghĩ không dai, Ôn Văn thật sự rất xứng với năng lực này.

Ra ngoài giẫm phải phân chó, cho dù là ai cũng không vui vẻ nổi.

Nhưng nếu để kẻ địch của mình giẫm phân chó thì đó chính là chuyện làm người ta sảng khoái.

Đáng tiếc WC của cộng đồng Mục Nguyên đều khá sạch sẽ, có rất ít tình huống tởm lợm như hệ thống nhà xí vô hạn, vì thế đám kỵ sĩ nhà xí này không đạt được hiệu quả gây chán ghét như trận đánh của Ôn Văn trước đó, trên cây thương chỉ dính chút vật bẩn mà thôi.

Đôi diện với đám kỵ sĩ nhà xí, chín quý long lần đầu tiên phát ra tiếng gầm rú hoảng sợ.

Thứ gì đây, chuyện gì đây, chúng muốn làm gì?

Cho dù thực lực của đám kỵ sĩ nhà xí này không đáng nói tới với quý long, thế nhưng tình cảnh này cũng đủ làm chúng kinh sợ.

Tưởng tượng xem một đám chó con miệng ngậm phân muốn xông tới đòi bạn ôm một cái, chắc hẳn sẽ hiểu được cảm giác của đám quý long hiện giờ.

Thực tế thì ở thế giới trong có một loại ký hiệu đặc biệt tên là ‘ấn cũ’.

Người nắm giữ ký hiệu đặc biệt này có thể bình yên xuyên qua lãnh địa của không ít thần linh hung ác.

Mà nguyên lý của ký hiệu này thật ra chính là mô phỏng vật bẩn, người càng mạnh mẽ nhìn thấy ký hiệu này lại càng ghê tởm, vì thế mới không ra tay tiêu diệt.

Người không lồ màu đen, Phật Hải và nhóm ba người uống hút uồn cũng ngừng tấn công trong khoảng thời gian ngắn, sợ bị thứ đáng sợ kia ảnh hưởng.

Đám kỵ sĩ nhà xí vừa ra sân, phong cách chiến đấu cũng thay đổi, quý long vừa chiến đấu vừa nhăn nhó, sợ mình không cẩn thận bỏ sót tên kỵ sĩ nhà xí nào đó, dẫn tới chính mình sẽ dính phải thứ không sạch sẽ.

Đào Thanh Thanh nhìn dưa hấu ướp đá ở trước mặt, không còn chút hứng thú nào, ngược lại Ôn Văn vẫn ăn ngon lành.

Trong trận chiến lúng túng này rốt cuộc cũng có bước xoay chuyển, lại có thêm người không lồ màu đen là Tam Lão Hắc từ phía xa bò tới, sau đó là Tứ Lão Hắc, Ngũ Lão Hắc... Sáu người không lồ màu đen tập trung ở chiến trường!

Vẻ mặt đám quỷ long trở nên cảnh giác, ngọn lửa màu xanh lá bùng nổ, nhóm kỵ sĩ nhà xí nhỏ yếu bị ngọn lửa thiêu rụi.

Bọn nó tiêu hao một lượng lớn năng lượng dọn dẹp chiến trường vì muốn tập trung đối phó với sáu người không lồ màu đen.

Một tên hai tên thì chín quỷ long không thèm để ý, nhưng cả sáu người không lồ màu đen tập trung thì đủ sức chống lại bọn nó, hơn nữa còn có những kẻ gây rối, nói không chừng lần này nhóm anh em quỷ long sẽ bại trận!

Bốn người không lồ màu đen khác thật ra đã ở bên ngoài quan sát cuộc chiến từ lâu, nếu không cần thiết thì bọn nó không muốn tử chiến với đám quỷ long.

Nhưng khi chúng phát hiện những kẻ gây rối cũng có đủ sức mạnh thì tâm tư của chúng bắt đầu xoay chuyển.

Mục đích chúng tới nơi yên giấc chính là quan tài đồng ở phía sau đám quỷ long, thế nhưng sức mạnh hai bên vẫn luôn bị vây trong trạng thái cân bằng, chín quỷ long canh giữ ở bên cạnh quan tài, sáu người bọn nó cũng không có cách nào cướp lấy.

Nhưng bây giờ có người khác cũng muốn đối phó chín quỷ long, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở đối với sáu người không lồ màu đen!

Vì thế chúng nó hung hăng lao tới!

Ôn Văn vẫy vẫy tay, Phật Hải lập tức hiểu ý, vì một 'sai lầm' mà sơ ý bị quỷ long đánh trúng, sau đó người không lồ sừng trắng liều mạng đưa Phật Hải tới nơi an toàn.

Đây cũng là chuyện đã thương lượng xong từ trước, Ôn Văn sẽ để người không lồ màu đen chiến thắng nhưng sẽ không để chúng thắng quá dễ dàng, kết quả tốt nhất là lưỡng bại câu

thương, bằng không đến lúc cuối cùng lại phải tốn nhiều sức lực đối phó đám người khổng lồ màu đen này.

Nhưng ý tưởng này không thể biểu hiện quá rõ ràng, vì thế chỉ gọi Phật Hải quay trở lại.

Chương 894 - Người khổng lồ khiên quan tài

Sáu người khổng lồ màu đen cao hơn năm mét chăm chú nhìn chín quý long dữ tợn, bầu không khí căng thẳng cực độ, giống như có mây đen thật dày ập tới.

Bình thường thì người khổng lồ màu đen và chín quý long có sức mạnh ngang nhau, nhưng bây giờ cán cân thăng lợi đang lệch về phía sáu người khổng lồ màu đen, bóng ảo loang lổ xuất hiện trên người người khổng lồ màu đen, làm bọn chúng gia tăng cảm giác thần bí, cuộc chiến rất căng thẳng.

Ôn Văn cầm lấy một quả dưa nầu ném tới chính giữa hai phe, nháy mắt quả dưa vỡ vụn, đám quý long và người khổng lồ màu đen bắt đầu chuyển động.

Bóng ảo và ngọn lửa va chạm, sóng năng lượng quét ngang hết thảy, toàn bộ thủy tinh ở cộng đồng Mục Nguyên đồng loạt vỡ vụn, nhưng lúc lan tới gần chỗ ba người Ôn Văn thì bị một bức tường băng thật mỏng cản lại.

Nhóm ba người uống hút uồn dùng năng lực của mình quấy rối đòn tấn công và hành động của quý long, mà người đàn ông sương trắng vạm vỡ thì giờ cây kiếm khổng lồ đâm chém lung tung.

Sau khi sáu người khổng lồ màu đen có mặt đầy đủ thì cuộc chiến nhanh chóng nghiêng sang một phía, một quý long không chú ý không kịp tránh né bị một người khổng lồ màu đen đâm vào cổ họng, sau đó túm lấy hàm trên và hàm dưới, xé toạc thành hai nửa.

Nhìn thấy một màn thảm thiết này, tám quý long còn lại chẳng những không khiếp sợ, ngược lại vì tức giận mà càng tấn công hung hãn hơn.

Nhưng chiến đấu chân thực không giống trong truyện tranh, cho dù có phần nô cũng không thể tăng thêm sức chiến đấu, vì thể chúng chẳng những không thể báo thù cho anh em, ngược lại vì lỗ mãng liêu lĩnh nên làm hai quý long bị thương nặng.

Vốn cuộc chiến vẫn còn có thể chống đỡ, nhưng lúc này đã hoàn toàn tan vỡ, binh nại như núi đổ, chỉ ngắn ngủi vài phút đã có ba quý long chết đi trong tay người không lồ màu đen.

Năm quý long còn lại sắp tức điên rồi, từ trước đến giờ đều là anh em bọn nó đánh người khác, sao lần này lại mơ mơ hồ hồ bị đánh bại chứ?

Mắt thấy năm quý long đã sắp không kiên trì nổi nữa, Ôn Văn huýt sáo một tiếng.

Nghe tiếng huýt sáo, tổ ba người uống hút uồn và người đàn ông sương trắng vạm vỡ thay đổi đối tượng tấn công, quay sang đâm sau lưng người không lồ màu đen mà mình kế vai chiến đấu này giờ.

Sợi tóc đen uồn xoắn giữ chặt một người không lồ màu đen, quý rượu uống say nhảy lên đầu nó đâm mạnh từng cú vào đỉnh đầu, khói trắng hóa thành một con rắn độc, không ngừng muốn chui vào trong cơ thể người không lồ màu đen.

Người đàn ông sương trắng vạm vỡ cầm cây kiếm to lớn trong tay, chuẩn bị đâm người không lồ màu đen bị khống chế.

Nếu thuận lợi thì có thể trực tiếp giải quyết người không lồ màu đen, nhưng đúng lúc này đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Một trụ năng lượng mơ hồ lóe lên vệt loang lổ, trực tiếp đánh vào người người đàn ông vạm vỡ, làm cơ thể hắn nhanh chóng tan biến, tổn thương tới mức muốn nó khôi phục thì cần một khoảng thời gian ngắn.

Không có người đàn ông sương trắng vạm vỡ chém phụ, tổ hợp ba quý uống hút uồn trực tiếp bị đám người không lồ màu đen hất xuống, nếu không phải Ôn Văn đúng lúc kéo bọn họ về thì có lẽ đã chết rồi.

Ôn Văn nhìn hương cột năng lượng bắn tới, nhìn thấy một người không lồ màu đen đội nón chóp nhọn màu trắng, trên người đeo dải lụa màu đen lắc lư đi về phía chiến trường.

Người không lồ màu đen này lớn hơn năm người không lồ màu đen một chút, năng lượng dao động trên người cũng càng mạnh mẽ hơn.

Ôn Văn ném vỏ dưa hấu trong tay xuống: “Quả nhiên có người không lồ màu đen thứ bảy... xem ra trước đó mình định làm ngư ông đắc lợi nhưng chưa hẳn là vậy.”

Người không lồ màu đen đội nón trắng liếc nhìn Ôn Văn: “Mày là thợ săn đúng không, muốn xem bọn tao lưỡng bại câu thương, chỉ là mày suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Đám con người bọn mày vẫn luôn tự cho là mình thông minh, nhưng lần này tao nên cảm ơn mày, không có mày thì bọn tao đã không có được cơ hội tốt như vậy.”

“Chắc, kẻ cuối cùng lại còn có thể nói chuyện.” Điềm chú ý của Ôn Văn có chút kỳ quái.

Người không lồ màu đen nón trắng dừng lại một chốc, sau đó giọng điệu trở nên uy nghiêm: “Nhân loại, tao cũng là vì tốt cho mày, kế tiếp đừng nhúng tay vào nữa, bọn tao tới đây vì muốn giải quyết tai họa ngầm ở nơi này, ít nhất trong chuyện này thì chúng ta đứng cùng trận doanh.”

Người không lồ màu đen nón trắng có chút kiêng kỵ với Ôn Văn, thực lực của hắn đã đạt tới chân tực, chỉ kém một bước là có thể tiến vào cảnh giới kia, thế nhưng hắn không dám nắm chắc sẽ thắng được Ôn Văn.

Căn cứ theo dự đoán của hắn, bảy người bọn hắn phải có ít nhất là bốn người hợp sức mới có thể chống lại Ôn Văn, bảy người hợp sức mới có thể đẩy lùi Ôn Văn, nhưng muốn giết Ôn Văn thì căn bản là chuyện không có khả năng, vì thế nếu không cần thiết thì hắn không muốn xảy ra xung đột với Ôn Văn.

“Xem ra chúng ta chính là chiến hữu, vậy được rồi, tao tạm thời sẽ không nhúng tay vào.” Ôn Văn giống như tin lời hắn, nhún vai tỏ ý mình không muốn quản chuyện này.

Người không lồ màu đen nón trắng thở phào một hơi, chỉ cần Ôn Văn mặc kệ thì quan tài này chính là của bọn hắn.

Sáu người không lồ màu đen bắt đầu dồn sức đuổi theo đánh đám quỷ long, rất nhanh sau đó bốn quỷ long còn lại đã bị

chém giết, xiềng xích trên người cũng rơi xuống.

Con quỷ long cuối cùng nức nở một tiếng, đôi chân run run muốn bước tới trước nhưng chiếc quan tài đồng này quá nặng, chỉ dựa vào một mình nó thì căn bản không thể nào kéo nổi.

Nhìn dáng vẻ kinh sợ của quỷ long, trong mắt Ôn Văn lóe lên chút khác thường, kiếm Huyết Hà rời vỏ, bóng ảo của dòng sông máu xuất hiện quanh người anh.

Tiếp đó Ôn Văn điểm mũi chân một cái, giống như một mũi tên màu đen vọt tới trước mặt quỷ long, hai tay nắm chuôi kiếm vung mạnh.

Ngụy kiếm thuật— chặt sắt— bản chính sửa lần ba.

Sức mạnh cả người Ôn Văn đều dồn vào kiếm Huyết Hà, cho dù xiềng xích này cứng rắn cỡ nào cũng bị một kiếm này chặt đứt.

Sau khi xiềng xích đứt lìa, quỷ long mừng như điên muốn lập tức trốn thoát nhưng xiềng xích lại bị Ôn Văn tóm lại, cho dù nó bào đất thành từng vệt cào sâu hoắm cũng không trốn được.

“Không phải mày đã đồng ý sẽ không xen vào chuyện này à?”

Người không lồ màu đen nón trắng lớn tiếng quát Ôn Văn, gương mặt không có ngũ quan đột nhiên trở nên cực kỳ đáng sợ.

Ôn Văn xua tay nói: “Đừng hung ác như vậy, đứa bé kể bên cũng bị mày dọa tới khóc thét mất, tao chỉ muốn một con thú cười thôi.”

Nghe thấy hai chữ thú cười, quỷ long lại càng muốn chạy trốn, không biết nó đã kéo quan tài cho người ta bao lâu rồi, nó không muốn một lần nữa làm thú cười cho người khác.

Nhưng Ôn Văn không chút lưu tình đạp lên hai chân nó, xương cũng gãy mất mấy cây, thế là nó rút cuộc cũng ngoan ngoãn, trông như đã nhận mệnh.

Con quỷ long này vốn là con sợ sệt nhất trong chín con quỷ long, bằng không cũng không sống tới cuối cùng.

Lúc còn quỷ long khác thì nó mới làm ra dáng vẻ hung hãn bệ vệ, nhưng khi chỉ còn lại một mình mình, nó tỏ ra cực kỳ

khiếp sợ.

Người không lò màu đen nón trắng chăm chú nhìn Ôn Văn, không biết kẻ cười như không cười có biểu cảm cực kỳ thiếu đánh này rốt cuộc thật sự muốn bắt thú cười hay muốn tìm cơ hội gây sự.

Có điều đã không còn quý long kéo quan tài, như vậy không quản Ôn Văn nghĩ thế nào cũng không liên quan.

Bảy người bọn hắn cộng lại đủ sức đè ép chân tự thông thường, Ôn Văn đã không thể cản bọn hắn mang quan tài đi.

Vì thế từ Đại Lão Hắc tới Lục Lão Hắc, sáu người không lò màu đen tiến tới hai bên quan tài đồng, đồng thời nhắc nó lên.

Chương 895 - La Phong xuất quan

Người không lò màu đen nón trắng nói với Ôn Văn: “Sau khi bọn tao khiêng quan tài đi, nơi này đã không còn nguy hiểm, chỉ cần chờ mười mấy năm, quý khí âm tà trong lăng mộ sẽ tự động tiêu tan sạch sẽ, sẽ không tạo thành tai họa.”

“Cám ơn mày đã giúp đỡ, bọn tao đi đây.”

Người không lò màu đen nón trắng lấy ra một cái kèn đồng nhỏ, thổi ra làn điệu kỳ quái, sáu người không lò màu đen khiêng quan tài cũng theo tiết tấu này mà vận vẹo cơ thể, sau đó chậm rãi đi về một hướng.

Hư không ở hướng đó xuất hiện một làn sương mù màu đen, trước kia đám quý long cũng từ đó mà xuất hiện ở nơi yên giấc, đoán rằng đám người không lò màu đen chỉ cần nhắc quan tài vào trong sương mù thì có thể bình an rời khỏi nơi yên giấc.

Quan tài đồng lắc lư nhẹ, hình như muốn phá quan tài ra ngoài, nhưng hình như có một sức mạnh kỳ dị áp chế quan tài đang chấn động.

Lúc này Ôn Văn lại nhấn loa một cái, một đoạn nhạc sống động vang lên.

“Kinh lôi thông thiên tu vi, kim chùy trời long đất lở....”

Ôn Văn chỉnh âm lượng lên tới mức cao nhất, thoáng chốc đã lẫn át tiếng kèn đồng nhỏ của người không lò màu đen nón trắng.

“Đủ rồi! Rốt cuộc mà muốn làm gì hả?”

Một vệt sáng loang lổ nhắm về phía chiếc loa nhưng bị Ôn Văn xua tan, anh tắt loa, mỉm cười nhìn về phía người không lò màu đen nón trắng.

“Không phải mà thực sự cho rằng tao sẽ đứng im nhìn bọn mà đưa thiên tử Bắc n La Phong tới chỗ Phong Quỷ Thần đây chứ?”

Đám người không lò màu đen dừng lại, hơi thở nháy mắt trở nên cực kỳ hung hãn: “Mày biết được gì rồi?”

Ôn Văn chậm rãi bước tới trước quan tài, đánh giá quan tài đồng cổ nói: “Chuyện tao biết không nhiều lắm, thế nhưng mục đích của bọn mày thì quá dễ đoán.”

“Nơi yên giấc có ý nghĩa giống như cái tên của nó, chính là nơi để La Phong yên giấc, vốn là một mảnh hài hòa, ngoại trừ chín quỷ long và quan tài thì không còn gì cả.”

“Tự nhiên cũng sẽ không có bảy bọn mày.”

“Nhưng sáu mươi chín năm trước có ngoại vật nhờ vào sức mạnh Tai Biến cưỡng chế tiến vào nơi yên giấc, dẫn tới động đất đánh vỡ ra một kẽ hở làm luồng khí tiết ra từ lăng mộ tạo thành một trận dịch bệnh, sau đó ban đêm ở cộng đồng Mục Nguyên bắt đầu xuất hiện sương mù an giấc.”

“Cũng bắt đầu từ khi đó, nơi yên giấc có thêm rất nhiều thứ, hung linh, ác quỷ, người canh mộ đã chết xuất hiện ở khắp nơi, mà chúng có tác dụng đối phó bảy kẻ đột nhiên xuất hiện là bọn mày!”

Người không lò màu đen nón trắng im lặng, bởi vì lời Ôn Văn nói cơ bản đều là thật.

Cánh sắt X xuất hiện, kiếm Huyết Hà cũng lóe lên ánh sáng kỳ dị, Ôn Văn chăm chú nhìn người không lò màu đen nón trắng, lộ ra trạng thái chiến đấu.

“Tai Biến có hứng thú với La Phong, lại có đám thuộc hạ giống như quỷ lại không phải quỷ như bọn mày, tao cảm thấy

ngoại trừ Phong Quỷ Thần thì không còn vị Tai Biến nào khác.”

“Phong Quỷ Thần đánh chủ ý vào La Phong, đơn giản là muốn mượn La Phong để cường hóa chính mình, mượn La Phong để tạo ra tai họa, hoặc muốn từ La Phong lấy được bí mật gì đó.”

“Không quản mục đích của bọn mày là gì, tao là thợ săn, tao sẽ không cho phép bọn mày thực hiện được nó.”

Người không lồ màu đen nón trắng im lặng một hồi, sau đó soạt một tiếng xuất hiện trước mặt Ôn Văn, tay dài chân dài một cách kỳ lạ nhanh chóng đánh úp về phía anh, động tác của nó thoạt nhìn không quá nhanh nhưng mỗi giây Ôn Văn đều phải ứng phó mấy chục lần tấn công.

Chỉ có một người không lồ thì căn bản không thể tạo thành uy hiếp cho Ôn Văn, kiếm Huyết Hà lóe ra bóng ảo, chém ra từng vết máu trên người nó, sau đó dòng máu kỳ lạ bắt đầu chậm chậm chảy ra, dần dần chảy xuôi vào trong kiếm Huyết Hà làm người không lồ màu đen nón trắng nhanh chóng suy yếu.

Thấy mình không thể địch lại Ôn Văn, người không lồ màu đen nón trắng lớn giọng gầm rú một tiếng, những người không lồ màu đen khác đặt quan tài xuống, bắt đầu phát động tấn công với Ôn Văn.

Bảy người không lồ tập trung, cho dù chúng đều có thương tích trên người nhưng vẫn mang tới áp lực rất lớn cho Ôn Văn, cứng đối cứng hơn mười chiêu thì khóe miệng Ôn Văn tràn ra một vết máu.

Bảy tên này đều đã đạt tới cực hạn của thượng tự, nếu anh không dùng tới con bài chưa lật thì thật sự không phải đối thủ khi chúng liên kết lại với nhau.

Có điều Ôn Văn chỉ cần kéo bảy tên này đi là được, anh vẫn luôn quan sát phản ứng năng lượng trong quan tài.

Lúc chín quý long bắt đầu suy giảm quân số, năng lượng bắt đầu có dấu hiệu hồi phục, khi này trước khi quan tài bị nhắc lên thì thậm chí đã có dấu hiệu muốn thoát ra.

Hiện giờ Ôn Văn ngăn chặn bảy người không lồ màu đen, thứ trong quan tài đã không còn ai có thể ức chế, năng lượng đã đạt tới mức bùng nổ.

Ầm ầm!

Nắp quan tài trực tiếp bị đá bay, xiêu vẹo văng ra ngoài mấy trăm mét, sau đó một bóng dáng cao vài mét từ trong quan tài bò ra.

Trên người bóng dáng này vốn mặc áo bào lông lầy, nhưng bởi vì thể hình chột phồng to lên nên nứt toạc, may mắn trên người mọc ra lớp lông cứng thật dài màu đỏ nên cũng không thấy được gì không hợp với thiếu nhi.

Là thiên tử Bắc n La Phong bị phong ấn trong quan tài nghìn năm!

“Gào... gào!”

La Phong vừa ra đã phát ra một tiếng gầm rú vang dội, tiếng gầm này ẩn chứa sự phẫn nộ vì bị nhốt suốt một ngàn năm.

Toàn bộ nơi yên giấc, tất cả quỷ vật nghe thấy tiếng gầm đều lập tức quỳ rạp xuống đất, tình cảnh cực kỳ chấn động.

Ôn Văn bĩu môi, anh cũng từng làm cho tất cả quái vật sương mù phải quỳ lạy.

Đào Thanh Thanh và Phật Hải đứng một bên xem cuộc chiến cũng cảm nhận được sức mạnh kỳ lạ, muốn quỳ lạy quái vật lông đỏ này, thế nhưng bọn họ không phải quỷ hồn nguyên sinh ở nơi này nên vẫn có thể chịu được.

Sau khi gầm rú xong, La Phong đứng thẳng người, tuy thoát nhìn giống như một con tinh tinh lông đỏ khổng lồ nhưng vẫn ẩn chứa uy nghiêm và khí độ của bậc đế vương mới có.

Hắn nhìn về phía Ôn Văn và bảy người không lồ màu đen, trên người tỏa ra quỷ khí nồng đậm, mạnh mẽ hơn tất cả quỷ quái ở nơi yên giấc này cộng lại!

Thực lực của người này không thể nghi ngờ là chân tự, hơn nữa còn là loại cực kỳ mạnh mẽ trong hàng chân tự, cho dù thua kém trạng thái đỉnh cao của Ôn Lệ nhưng có thể so sánh với Tôn Thiện Hành.

Với thực lực của Ôn Văn, cho dù tung ra hết tất cả bản lĩnh cũng chưa chắc là đối thủ của người này.

Vì thế Ôn Văn đảo mắt hai vòng, nghĩ tới chiêu thức cũ, chính là để người không lồ màu đen và La Phong đánh nhau lưỡng bại câu thương, anh ngồi không làm ngư ông đắc lợi.

Có điều không quản là La Phong hay người không lồ màu đen có lẽ đều không để yên cho Ôn Văn tiến hành kế hoạch, vì thế chúng có chung một mục đích...

Con người tràn đầy sát ý của La Phong nhìn chăm chăm Ôn Văn.

Thủ đoạn mượn dao giết người của tên nhãi này rất lưu loát, vì thế trước khi khai chiến phải giải quyết Ôn Văn, cảm nhận được ánh mắt của La Phong, đám người không lồ màu đen cũng thống nhất tư tưởng.

Có thể thua nhưng Ôn Văn phải chết!

Vì vậy bảy người không lồ màu đen hung ác ra tay với Ôn Văn, La Phong tóc đỏ cao cao tại thượng cũng huyền hóa ra một cây cung lớn màu đen trong tay, luồng khí oán hận của vô số quỷ hồn ngưng tụ trên cây cung.

La Phong nhẹ nhàng buông lỏng tay, ánh sáng màu đen ẩn chứa năng lượng to lớn bắn về phía Ôn Văn.

Kẻ địch rất đáng ghét nhưng kẻ gió chiều nào xuôi theo chiều đó thích đâm sau lưng lại càng đáng ghét hơn, không có thực lực tuyệt đối thì ngư ông không phải dễ làm như vậy...

Chương 896 - Giả chết và hợp thể

Thấy đòn tấn công ập tới, trong mắt Ôn Văn lộ ra khiếp sợ, ngay lập tức muốn làm ra phản ứng, vội vàng dùng cánh sắt X che chắn trước mặt.

Nhưng lần này kẻ địch của Ôn Văn không chỉ là một mình La Phong, đám người không lồ màu đen ở xung quanh nhanh chóng bu tới, mạnh mẽ dùng tay kéo mở cánh sắt, kiếm Huyết Hà cũng bị người không lồ màu đen nón trắng giữ chặt.

Kiếm Huyết Hà và cánh sắt X đều là vật cực kỳ sắc bén, nhưng đám người không lồ màu đen này cho dù bị cắt tới máu thịt be bét cũng không chịu buông tay.

Nguyên nhân là chúng nó phán đoán rằng đánh đổi như vậy giải quyết Ôn Văn trước mới là hướng có lợi nhất đối với chúng.

Lúc đối phó với quý long, bọn nó đã từng thấy bản chất kẻ phản bội của Ôn Văn, vì thế chắc chắn lúc chúng không đánh lại La Phong, giữ Ôn Văn ở bên cạnh chẳng khác nào quả bom hẹn giờ.

Trong khoảng thời gian ngắn Ôn Văn không có cách nào, bị mũi tên kia nhắm trúng thì căn bản là không thể né tránh, chỉ có thể nhìn mũi tên ánh sáng ngưng tụ từ vô số loại quý bắn vào ngực mình.

Mũi tên kia cũng không xuyên thủng cơ thể Ôn Văn, ngược lại khi bắn vào người anh thì trực tiếp biến mất.

Hai giây sau máu thịt Ôn Văn bắt đầu phình lên những cục u bất quy tắc, giống như có thứ gì đó đang ngọ nguậy, xuyên qua làn da mỏng mà ánh sáng có thể chiếu vào có thể thấy bên trong lúc nhúc bóng người.

Sau đó trên da bắt đầu xuất hiện những vết rạn, đám bóng người kia từ trong cơ thể lao ra ngoài, là một đám quý vật cực kỳ dữ tợn!

Sau khi tất cả quý vật đã chui ra, cơ thể Ôn Văn khô quắt quỳ rạp dưới đất, hơi thở không còn, thể thảm tới cực điểm.

Mũi tên này trực tiếp khiếp sợ đám người khổng lồ màu đen, một mũi tên của La Phong đã có thể trực tiếp giết chết một cường giả chân tự, quả thực quá kinh khủng!

Khó trách người này có thể làm bệ hạ Phong Quỷ Thần nhớ mong không thôi, nếu chúng có thể hiến người này cho Phong Quỷ Thần thì nhất định sẽ được ban thưởng phong phú.

Quái lông đỏ La Phong nghi ngờ nhìn Ôn Văn, hẳn biết mũi tên khi nãy của mình rất mạnh, chân tự bình thường tuyệt đối không chịu nổi, nhưng cũng không tới mức một chiêu đã chết như thế.

Lẽ nào sự phản nộ vì ngàn năm bị giam nhốt của hắn khủng bố đến vậy?

Nhưng xác của Ôn Văn vẫn ở đó, linh tính hoàn toàn biến mất, quả thực là bị một chiêu giết chết, vì thế La Phong cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng thần công của mình đại thành, có thể một chiêu giết chết một chân tự.

Vì thế La Phong chuyển ánh mắt về phía đám người không lồ màu đen, mấy chục năm nay đám này vẫn luôn quây rối hẳn, hiện giờ cuối cùng hẳn đã khỏi quan tài, cũng nên đưa chúng quy thiên.

Mặc dù không biết kẻ gọi là Phong Quỷ Thần kia là tên thần linh quỷ quái gì, nhưng chờ La Phong ra ngoài thì tên đó chắc chắn không có quả ngon để ăn.

Đợi đến khi giải quyết đám người này xong, hẳn sẽ lấy huyện Linh Nguyên làm cơ sở, đổi mới xây dựng vương triều Bắc n, khi còn sống không thể làm Bắc n quét ngang lục hợp bát hoang, sau khi chết hẳn nhất định phải thống nhất cả vùng Trung Nguyên cho thỏa nguyện!

Phật Hải thấy Ôn Văn bị giết chết thì vẻ mặt trở nên trắng bệch, hẳn đã bị nhốt ở đây vô số năm, sự xuất hiện của Ôn Văn làm hẳn có được hi vọng, nhưng hi vọng này thế mà đã bị tiêu diệt một cách đơn giản, thật sự làm hẳn có chút khó tiếp nhận.

Đào Thanh Thanh kinh hô một tiếng, trái tim giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Nhưng cô lập tức kịp phản ứng, Ôn Văn là người dễ dàng chết như vậy sao?

Chỉ những bản lĩnh mà cô biết thì không tới mức yếu ớt như vậy, hơn nữa xiềng xích trong cơ thể cô cũng không có chút khác thường nào, không phải là đang giả chết chứ?

Đào Thanh Thanh không hề nghi ngờ Ôn Văn có thể làm ra hành vi giả chết, vì thế tâm trạng cũng ổn định lại một chút, kéo Phật Hải lùi về sau một khoảng, không có Ôn Văn che chở, bọn họ quan sát cuộc chiến gần như vậy là chuyện rất nguy hiểm.

Sự thật quả thực giống như Đào Thanh Thanh suy nghĩ, Ôn Văn quả thực đang giả chết, lúc chắn trước mặt người không lồ màu đen thì anh đã chuẩn bị giả chết rồi.

Có điều kỹ thuật giả chết này có kỹ thuật rất cao, người bình thường không thể nào mô phỏng theo.

Ôn Văn sử dụng đặc tính Tai Biến của Elie Stuart, có thể tử vong đồng thời có thể sống lại trong một khoảng thời gian ngắn!

Đặc tính Tai Biến này của Elie Stuart được kế thừa từ năng lực bất tử của Huyết hoàng đế Vlad Gandor, vì thế lúc giả chết sẽ giống hệt như chết thật.

Chỉ cần Ôn Văn không chủ động hủy bỏ năng lực thì có thể duy trì trạng thái chết giả trong một khoảng thời gian rất dài, nhưng cũng không thể quá lâu, lâu quá thì sẽ chết thật.

Sau khi Ôn Văn ‘chết’, bầu không khí trở nên căng thẳng, bảy người không lồ màu đen tập trung lại một chỗ, chăm chú nhìn La Phong, khi này La Phong chỉ dùng một chiêu đã giải quyết được một chân tự, thật sự làm bọn hắn có áp lực rất lớn.

Đám người không lồ màu đen nhìn nhau, hiểu được trạng thái hiện giờ rất có thể sẽ bị đánh bại từng con một, nếu muốn thắng được La Phong thì cần dùng chút phương pháp đặc biệt.

Người không lồ màu đen nón trắng nhảy lên thật cao, cơ thể biến thành một quả bóng màu đen mang theo chiếc nón trắng: “Ta tạo thành đầu!”

Đại Lão Hắc và Nhị Lão Hắc cũng tiến tới, dung hợp thành một quả cầu đen lớn: “Bọn ta tạo thành cơ thể!”

Bốn người không lồ màu đen còn lại cũng tự biến thành hình dạng dài mảnh màu đen, sáu vật đen tập trung lại với nhau, nhanh chóng nhúc nhích biến đổi, cuối cùng biến thành một người không lồ màu đen phiên bản phóng đại.

Người không lồ màu đen này cao hơn hai mươi mét, cấu tạo cơ thể càng gần như người bình thường hơn, ở phần ngực trái phải, hai bên đầu vai và hai bên bắp đùi đều có một gương mặt tái nhợt, đầu của chúng có đội một cái nón chóp nhọn màu trắng.

Chúng nó đột nhiên kết hợp lại thành một người không lồ màu đen to lớn có thực lực chân tự!

Hợp thể không làm sức mạnh của chúng gia tăng về chất, nhưng có thể làm sức mạnh của chúng tập trung lại một chỗ, vốn bảy người không lồ màu đen tập hợp lại có thể đè ép Ôn Văn, hiện giờ có thể tạo ra áp lực rất lớn, hơi thở so với La Phong còn mạnh hơn một chút.

“Trong kế hoạch của bọn tao thì mày không nên ra khỏi quan tài, nhưng dù vậy thì bọn tao vẫn muốn đưa mày tới gặp bệ hạ Phong Quý Thần!”

Người không lồ màu đen to lớn bắt đầu chạy, động tác của nó nhanh nhẹn hơn nhân loại bình thường gấp mấy lần, nơi nó đi qua đều bị giẫm thành một đám hố sâu.

Nắm tay có vết bóng mờ loang lổ đánh về phía La Phong lỏng đờ, cơ thể La Phong chuyển động một vòng, thoát được nắm tay người không lồ màu đen, sau đó túm lấy tay nó, trực tiếp bò lên bờ vai, sau đó đánh về phía cổ người không lồ màu đen.

Nhưng người không lồ màu đen cũng không ngại yên chịu chết, bóng ảo xuất hiện trên vai, nắm đấm của La Phong trực tiếp đánh vào chỗ hư vô, xuyên qua phía bên kia cơ thể người không lồ màu đen.

Cơ thể La Phong sau khi xuyên qua thì bị bóng ảo loang lổ bao phủ, vẻ mặt hung ác như đang trải qua chiến đấu kịch liệt.

Người không lồ màu đen đưa tay bao phủ lấy chiếc bóng ảo, cẩn thận đặt La Phong vào lại trong quan tài đồng, chỉ cần đưa hấn vào trong quan tài, lại dùng phương pháp ‘Chiến Khúc’ mà Phong Quý Thần truyền dạy thì có thể làm La Phong ngoan ngoãn nằm trong quan tài.

Mà trong tâm mắt La Phong, sau khi hấn đánh người không lồ màu đen một quyền thì đột nhiên xuất hiện trong một khu rừng sâu thăm thẳm.

Thân phận của hấn hiện giờ là một thiếu nữ tóc vàng mặc đồ ngủ màu trắng!

Chương 897 - Tuần hoàn sợ hãi

Thiếu nữ tóc vàng này đi chân trần, nửa đêm nửa hôm hoảng hốt chạy trốn trong rừng rậm, hình như trong khu rừng an tĩnh

ở phía sau có thứ khủng khiếp gì đó đang đuổi theo cô.

Cánh tay và bắp đùi cô toàn là vết trầy do cành cây khô cắt phải, lòng bàn chân cũng đầy vết máu nhưng mặc dù vậy cô vẫn kiên trì chạy trốn.

Chạy thật lâu thì cô kiệt sức, các phần cơ thể truyền tới cơn đau kịch liệt, lúc này cô mới dám nghỉ ngơi một chút.

Cô ngồi bệt xuống đất, chờ đến khi hô hấp ổn định lại mới gắng gượng đứng dậy.

Trong trạng thái này, cô không thể ở nơi này lâu, chỉ có thể tới nơi có nhiều người mới an toàn, mới có thể thoát được thứ kia.

Ít nhất thì trong tình huống như vậy, mục tiêu kế tiếp của thứ đó chưa chắc là cô.

Nhưng nào biết vừa mới đứng dậy cô đã thấy phía trước mặt mình không tới một mét là một bóng người màu đen kỳ lạ.

Bóng người này mặc tây trang màu đen, tay dài chân dài, trên mặt không có ngũ quan, trong khu rừng rậm tối lờ mờ này trông cực kỳ không hòa hợp, dường như không phải sinh vật bình thường.

Sau đó kẻ không mắt mặt mũi này hơi khom tới trước, vị trí đáng lý ra là miệng hơi nhếch lên, hẳn là đang cười.

Thiếu nữ ôm đầu hét một tiếng, tinh thần rớt cuộc hoàn toàn tan vỡ, ngồi xồm dưới đất không ngừng hét chói tai.

Hét một hồi thì chết...

Bị hù chết.

La Phong ở trong cơ thể thiếu nữ, hoàn chỉnh trải nghiệm được cảm giác hi vọng rồi đến cuối cùng hoàn toàn tuyệt vọng của cô, nhưng hẳn không thể tiến hành can thiệp vào hành động của thiếu nữ.

Cảm giác sợ hãi tới tận xương tủy này làm trong lòng hẳn xuất hiện chút gợn sóng.

Thế nhưng không đợi hẳn hiểu xảy ra chuyện gì thì hẳn lại biến thành một học sinh cấp ba năm trong chăn cảm điện thoại đọc tiểu thuyết.

Lúc xem tới đoạn đặc sắc thì học sinh này lộ ra nụ cười thô bỉ, giống như một con giòi lúc nhúc trong chăn nhưng lại không dám cười ra tiếng, sợ cha mẹ biết mình đang thức khuya đọc truyện.

Nhưng đột nhiên trong chăn có thêm thứ gì đó, hấn nghi ngờ xốc chăn lên thì nhìn thấy một người đàn ông mặc vest không có mặt đang nằm trong chăn mình.

Người này dùng một tay bịt lấy miệng mũi hấn, làm hấn thật sự quẩn quáo trong chăn như một con giòi, cuối cùng vì nghẹt thở mà chết.

Tiếp sau đó La Phong lại biến thành một người phụ nữ.

Người này một mình lái xe trong vùng hoang dã, trên đường lớn trong đêm chỉ có mỗi mình cô ta, ánh đèn chiếu rọi xa xa đột nhiên chiếu sáng cơ thể của một người đàn ông mặc đồ vest không có mặt...

Một người rồi lại một người, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, La Phong đã trải qua cái chết sợ hãi của bảy tám người, mà kẻ tạo ra cái chết của họ chính là người đàn ông mặc vest không có mặt kia, kẻ này trông giống hệt người khổng lồ màu đen, chỉ khác biệt ở kích cỡ hình thể.

Một cách vô hình, trong lòng La Phong bắt đầu xuất hiện chút sợ hãi đối với người khổng lồ màu đen.

Nhưng La Phong lập tức hiểu ra là sự việc không đúng, hấn đã trúng chiêu của người đàn ông mặc vest không mặt kia!

Quý khí trong nơi yên giấc lần thứ hai được huy động, quý khí trong người lệ quỷ được biến ra từ linh hồn của cư dân cộng đồng Mục Nguyên và trong cơ thể người canh mộ lang thang đều bị rút sạch, tất cả ồ ạt tràn vào trong cơ thể La Phong, mà bọn hấn thì chỉ có thể đau khổ tiêu vong.

Sau đó La Phong bùng nổ số năng lượng mình vừa rút được, phát ra sóng xung kích mạnh mẽ từ quý khí càn quét mọi thứ xung quanh một lần, nếu Đào Thanh Thanh và Phật Hải vẫn còn ở vị trí cũ quan sát cuộc chiến thì khó tránh bị chiêu này lan tới.

Dư chấn to lớn như vậy trực tiếp đánh nát bóng ảo hư vô bao quanh hấn, người khổng lồ màu đen cũng không chịu được lão

đảo một phen,

La Phong tỉnh lại thì phát hiện mình suýt chút nữa đã bị người khổng lồ màu đen hãm hại nhốt vào trong quan tài, vì thế hắn tập trung sức mạnh toàn thân huyền hóa thành một chiếc vòng lớn trong tay, một quyền đâm vào ngực người khổng lồ màu đen, làm cơ thể hắn nháy mắt vỡ ra.

Ngoài dự đoán của Ôn Văn và La Phong, sau khi người khổng lồ màu đen vỡ vụn thì không bị tổn hại thực chất, ngược lại biến thành người khổng lồ màu đen nhỏ có hơi thở lớn nhỏ không đồng đều, nhỏ nhất thì cỡ như trẻ sơ sinh.

Sau đó chúng lại ráp lại với nhau tạo thành người khổng lồ màu đen hoàn chỉnh, chỉ là nhỏ hơn khi nãy một chút.

Xem ra cơ thể kẻ này không sợ đòn tấn công cắt xén, cho dù cắt ra thì cũng phải cắt đủ nhỏ mới có thể tạo thành tổn hại hữu hiệu.

La Phong tức giận gầm lên một tiếng, bắt đầu lao vào đánh nhau với người khổng lồ màu đen, toàn bộ nơi yên giấc đã không còn chỗ nào lành lặn, cũng không biết tổn hại nặng nề như thế thì ngày mai có thể tự tái sinh hay không.

Thực lực hai bên có thể nói là ngang nhau, vì thế cuộc chiến cũng khá căng thẳng.

La Phong có thể sử dụng một lượng lớn sức mạnh quý hồn để chế tạo thành vũ khí đặc biệt, tốc độ và phản xạ thần kinh cũng mạnh hơn người khổng lồ màu đen một chút, mặt khác còn có thể triệu tập quý khí phát động ra đòn tấn công có uy lực lớn.

Mà người khổng lồ màu đen thì có thể tạo ra bóng ảo vây nhốt, vì thế cũng không sợ đòn tấn công.

Nếu để Ôn Văn tham gia trận chiến này thì chỉ sợ không chịu được lâu, bởi vì như vậy là tương đương không ngừng dùng chiêu lớn đối chiến.

Không chỉ Ôn Văn không kéo dài được bao lâu, thật ra người kia cũng không kéo dài được lâu, vì thế chỉ vài phút thôi mà hơi thở của bọn hắn cũng rơi xuống một trình độ nhất định.

Ôn Văn thừa dịp vài phút đồng hồ này hiểu được phong cách chiến đấu của hai người, nắm rõ nhược điểm.

Nhưng Ôn Văn vẫn không ra mặt, có trời mới biết hai người này có chừa lại hậu chiêu gì hay không, hơn nữa Ôn Văn dám đánh cược, một khi anh nhảy ra thì hai kẻ này nhất định sẽ quay sang tấn công anh trước.

Thấy hơi thở của La Phong đã giảm xuống một trình độ nhất định, trong mắt người khổng lồ màu đen lóe lên một tia sáng, hắn đưa tay vào trong cơ thể và lôi ra một thứ nhỏ.

Đó là một miếng ngọc ấn hình vuông, bên trên khắc một con thần long, rõ ràng là ngọc tủy của vương triều Bắc n.

Với hình thể của người khổng lồ màu đen, ngọc tủy kia nhỏ như hạt đậu vậy, thế nhưng nó lại hấp dẫn ánh mắt của La Phong.

La Phong giả vờ thờ ơ nói: “Vương triều Bắc n đã bị chôn vùi, thứ này chỉ là vật chết, trăm muốn xây dựng lại Bắc n thì căn bản không cần dùng tới thứ này, mà đưa ra làm gì chứ?”

Người khổng lồ màu đen cười he he: “Vật chết sao, cũng mệt mà nói ra được lời như thế!”

“Dựa theo cách nói bây giờ thì thứ này chính là vật thu nhận, là vật biểu tượng cho vận mệnh vương triều Bắc n, mà mà đã khóa ý chí và tính mệnh mình vào nó, như vậy có thể kéo dài tuổi thọ của mà, để mà làm hoàng đế thêm được mấy chục năm!”

La Phong thay đổi sắc mặt, đáng lý ra không có ai biết được chuyện này mới đúng.

Người khổng lồ màu đen cười xùy: “Mà cho rằng không có ai biết à? Không, ở Bắc n khi đó, ai ai cũng biết chuyện này!”

“Nhưng mà quá tham lam, chỉ vài chục năm vẫn chưa đủ, muốn cầu trường sinh bất lão chân chính!”

“Cũng chính vì mà tham lam như thế nên bệ hạ mới động tay động chân vào thuốc của mà, mà bệ hạ ăn loại thuốc tương tự thì đã trở thành Phong Quỷ Thần đứng đầu thiên hạ loài quỷ.”

“Còn mà thì khi tuổi già bắt đầu mọc ra lông đỏ, trở thành lão quỷ bị nhốt ngàn năm!”

“Chỉ tiếc là thứ chết tiệt này không thừa nhận bệ hạ, vì thế sau khi mà chết không lâu thì vương triều Bắc n cũng không còn, đây là trách nhiệm của mà.”

Chương 898 - Đầu hàng đi

Người không lồ màu đen càng nói thì sắc mặt La Phong lại càng kém, nhưng đối phương cũng không vì hắn không muốn nghe mà ngậm miệng.

“Cuối cùng cũng chính vì mày trời buộc tính mạng của mình vào ngọc tử tượng trưng cho vận mệnh Bắc n nên bệ hạ mới không thể nào kể vị, vì thế mới dẫn tới vương triều Bắc n diệt vong!”

“Hết thấy mọi thứ đều là vì lòng tham của mày!”

Cơ thể La Phong lão đảo, vẻ mặt âm u bất định: “Bệ hạ của mày rốt cuộc là ai, La Vận hay La Động?”

Người không lồ màu đen cười he he: “Những gì tao biết tao đã nói rồi, cái khác thì tao không biết!”

“Bây giờ mày đã biến thành lão quỷ nhiều năm, cho dù hủy diệt ngọc tử cũng không có khả năng lấy mạng mày, thậm chí là trạng thái hoàn hảo thì cũng chỉ làm mày bị chút nội thương mà thôi.”

“Nhưng bây giờ mày đã yếu đến mức này, nếu còn bị tao hủy đi thứ này thì sẽ như thế nào, dù sao thì vương triều Bắc n cũng đã không còn, thứ này cũng không cần phải tồn tại trên thế giới này nữa.”

“Dừng lại!”

La Phong vươn tay về phía người không lồ màu đen, hắn cũng không yêu thương gì ngọc tử này, đối với hắn mà nói vận mệnh quốc gia Bắc n cũng không quan trọng.

Thế nhưng hiện giờ hủy đi ngọc tử chính là muốn mạng hắn.

Nhưng người không lồ màu đen không có nghĩa vụ nghe lời, hắn trực tiếp bóp nát ngọc tử, có chút mảnh vụn màu xanh lá cây rơi xuống đất, mà hơi thở của La Phong cũng nhanh chóng suy yếu.

Ôn Văn làm thi thể ở bên cạnh phải bỏ ra định lực rất lớn mới không nhảy dựng lên mà chém rớt đầu chó của người không lồ màu đen.

Tạo nghiệt quá mà, đó chính là ngọc tử đó? !

Mặc dù chỉ là ngọc tử của nước nhỏ nhưng cho dù chỉ là trung bày trong trạm thu nhận thì cũng rất có mặt mũi.

Cho dù bán ra kiếm tiền thì cũng có giá trị không nhỏ!

Hiện giờ người không lồ màu đen này đã lọt vào sổ đen của Ôn Văn, nếu bắt được hắn vào trạm thu nhận thì có lẽ anh sẽ dễ chịu hơn.

La Phong có thể lập tức khôi phục tổn hại do ngọc tử bị hủy mang tới, thế nhưng người không lồ màu đen sẽ không cho hắn thời gian và cơ hội khôi phục.

Nó bay vọt tới trước mặt La Phong, tung ra quyền đâm cước đá liên tục, tạo ra vô số bóng mờ, bảy gương mặt trên người hắn đồng thời hét to: “Ya ya ya ya ya ya! ! !”

Lúc người không lồ màu đen ngừng lại, tay chân La Phong đã bị đứt rời, lông đỏ trên người cũng rơi rụng.

Sau đó bóng ảo loang lỗ mắt thấy đã sắp rơi xuống người La Phong.

La Phong vừa mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một bệnh viện tâm thần bỏ hoang, một người đàn ông mặc vest không có mặt chậm rãi đi tới.

Hắn biết trạng thái mình không đúng nhưng lần này hắn không có sức mạnh để phá vỡ thủ đoạn của người không lồ màu đen.

Người không lồ màu đen túm bộ lông của người không lồ màu đen ném vào trong quan tài đồng, sau đó đóng kín quan tài, thở dài một hơi.

Khi đó vì đột nhập vào nơi yên giấc mà hắn đã phải tiêu hao một lượng lớn sức mạnh, phần đầu thông minh nhất cũng chỉ vừa thức tỉnh gần đây, nhưng lại gặp phải nhóm Ôn Văn phá rối, bằng không cho dù nó có ngọc tử thì cũng không có cơ hội sử dụng.

“Chờ tao chờ lại quý thành Phong Đô, hiến quý lông đỏ này cho bệ hạ, bệ hạ có thể nhờ vào dược lực trong cơ thể quý lông đỏ để nâng cao thực lực, đến khi đó không cần bị thằng nhóc mặt trắng nghịch kiếm kia quản chế nữa!”

Hắn hoàn toàn không chú ý tới một cơ thể rách rưới đứng dậy ở ngay sau lưng mình.

“Nói bậy sau lưng người khác là không tốt đâu, có điều tên kia quả thực ngầu quá cỡ, vì thế... tao thích.”

Người khổng lồ màu đen sợ hãi, vội vàng xoay người lại thì thấy Ôn Văn dùng hai tay cầm kiếm Huyết Hà, trực tiếp chém về phía mình!

“Tùy tâm sử dụng, không có gì không chém đứt! Đứt ra cho ông!”

Một vết kiếm khí màu đen dài hơn hai mươi mét nháy mắt bay tới trên người người khổng lồ màu đen, một kiếm thẳng đứng chém hắn thành hai nửa, sau đó là kiếm thứ hai, kiếm thứ ba!

Sau ba kiếm qua đi người khổng lồ màu đen bị chém thành sáu khối, sáu phần cơ thể nhanh chóng vụn vụn biến hình, biến thành sáu người khổng lồ màu đen nhỏ, trong đó có một kẻ đội nón trắng.

Đám người khổng lồ màu đen này muốn hợp nhất thành một thể nhưng lại hoảng sợ phát hiện bên ngoài cơ thể mình có một tầng mỏng bao lấy, làm chúng không thể nào hợp nhất lại với nhau.

Ôn Văn cầm chuôi kiếm Huyết Hà, giống như nghịch gậy gỏi mà xoay tới xoay lui, lưỡi kiếm sắc bén thỉnh thoảng đụng vào người Ôn Văn nhưng không hề tạo ra chút tổn thương nào.”

“Chiêu này chính là do tên mặt trắng mày vừa nói dạy cho tao, chém đứt thứ gì là tụt vào tâm tư của người sử dụng, rất thần kỳ đúng không?”

“Thứ tao chém đứt lần này chính là ‘liên hệ’ của thân thể bọn mày!”

“Trong mắt tao mày có hai khả năng khó giải quyết nhất, thứ nhất chính là sau khi cơ thể bị nghiền nát mày có thể nhanh chóng tụ hợp lại, cũng tức là đòn tấn công bình thường đối với mày gần như là vô hiệu, có điều cái này đã bị tao phá giải rồi.”

“Thứ hai chính là chiêu thức mày dùng với La Phong, tao không hiểu được mày đã dùng thủ đoạn gì, cũng không biết La Phong đã trải qua điều gì, nhưng chiêu này chỉ có thể sử dụng

khi bọn mày hợp thể, vì thể chiêu này cũng không có tác dụng với tao.”

Người không lồ màu đen nón trắng lạnh giọng nói với Ôn Văn: “Mục đích mày nói những chuyện này với bọn tao là gì?”

Ôn Văn thực tự nhiên nói: “Đương nhiên là để mày hiểu được sức mạnh chênh lệch, sau đó chủ động đầu hàng, tao bắt mày vẫn còn tác dụng khác, cường chế thô bạo thì có lẽ sẽ chơi hỏng mày mất.”

Người không lồ màu đen nón trắng lập tức bật cười: “Mày nằm mơ đi, bóng quỷ Slanda tao đây không bao giờ làm nô dịch!”

Sáu người không lồ màu đen cẩn thận vây quanh Ôn Văn, thoạt nhìn muốn ra tay.

Ôn Văn nhú mày: “Bọn mày nghe không hiểu lời nói của tao à, đầu hàng mới là lựa chọn tốt nhất của bọn mày!”

Nhưng người không lồ màu đen này đã bắt đầu vung quyền kịch liệt, thế nhưng sức mạnh của người không lồ màu đen này chỉ còn lại một hai phần mười, nắm tay mềm yếu không còn đủ sức kia căn bản không cần Ôn Văn ra tay, chỉ cánh sắt X thoi đã có thể đỡ đòn.

Ôn Văn cầm kiếm Huyết Hà nhảy dựng lên vung kiếm, một luồng kiếm khí hình vòng tròn khuếch tán, sáu người không lồ màu đen lần thứ hai bị chém đứt, lần này không chỉ mười hai, có một số tay chân đứt lìa cũng tạo thành người không lồ màu đen nhỏ.

Số người không lồ màu đen này vẫn thấy chết không sờn, tựa hồ muốn liều mạng với Ôn Văn.

“Như vậy, bọn mày có chịu đầu hàng hay không?”

Áo bào giám ngục Tai Biến màu đen bao trùm trên thân thể Ôn Văn, uy lực thuộc về cấp Tai Biến tỏa ra, đám người không lồ màu đen đang vây công khựng lại.

Sau đó mây mù màu trắng đột nhiên xuất hiện tạo thành một con cá voi mây mù to hơn trăm mét, trên người con cá này tỏa ra năng lượng dao động chỉ có chân tự mới có được.

Không quản là Ôn Văn hay cá voi thì đều không phải thứ mà người khổng lồ màu đen hiện giờ có thể đối phó.

Gương mặt người khổng lồ màu đen nón trắng biến đổi thật nhanh, chứng tỏ trong lòng nó đang rất bối rối.

Mà đám người khổng lồ màu đen lớn nhỏ khác thì đều không nhìn tới ý chí của người khổng lồ màu đen nón trắng, chúng đồng loạt quỳ xuống trước mặt Ôn Văn.

Chương 899 - Bóng quỷ Slanda

Sau khi bị Ôn Văn cắt đứt liên hệ, lực không chế cơ thể của người khổng lồ màu đen nón trắng đã không còn mạnh mẽ như cũ, hiện giờ những phần khác đã khuất phục, hẳn có kiên trì cũng không có ý nghĩa.

Nhưng đầu gối của nó vừa khom xuống thì một sức mạnh vô hình từ trên trời giáng xuống rơi vào trên người người khổng lồ màu đen, cơ mặt trên gương mặt không ngũ quan của nó nhúc nhích biểu lộ sự khủng hoảng cực độ.

Không quản nó khủng hoảng cơ não thì cơ thể nó cũng đang bị sức mạnh đó đánh cho tan vỡ thành tro bụi.

Sức mạnh kia còn muốn lan sang những người người khổng lồ màu đen khác, nhưng nguyên nhân là vì Ôn Văn đã cắt đứt liên hệ giữa các người khổng lồ màu đen, vì thế sức mạnh kia tìm kiếm một hồi không có kết quả thì lui trở về hư không.

“Đây là... sức mạnh khế ước! Bóng quỷ Slanda thế mà lại ký khế ước có sức mạnh lớn đến như vậy?” Ôn Văn vòng quanh đồng tro tàn, tấm tắc kỳ lạ.

Hiện giờ rốt cuộc hẳn cũng hiểu được vì sao khi Ôn Văn biểu diễn thực lực, người khổng lồ màu đen nón trắng vẫn cố ra đòn tấn công phản kháng.

Khế ước không phải thứ hiếm lạ, chỉ cần biết phương pháp chế tạo thì ngay cả người siêu năng dưới Đồng Hóa cũng có thể tạo ra.

Thế nhưng khế ước thông thường có sức ràng buộc không mạnh mẽ, loại cường giả cấp bậc như người khổng lồ màu đen nón trắng thì hoàn toàn không quan tâm tới loại khế ước này.

Khế ước mạnh hơn một chút thường có ở các tổ chức lớn, loại khế ước này có lực uy hiếp khá mạnh, quái vật cấp Tai Nạn trở lên nếu vi phạm khế ước thì không chết cũng bị lột mất một tầng da.

Thế nhưng có thể khiến cho một quái vật cấp bậc chân tự ngay cả phản kháng cũng không được, trực tiếp hóa thành tro bụi thì không phải khế ước bình thường có thể làm được.

Chỉ có khế ước của trạm thu nhận và hạ tự mới có thể đạt tới cấp bậc này.

Có điều quy định của hai phần khế ước này cũng không quá nghiêm khắc, trừ phi làm ra chuyện không thể tha thứ mới dẫn tới trực tiếp tử vong như vậy.

Mà phần khế ước người không lò màu đen này đã ký hẳn là thuộc về cấp bậc này.

Có điều Phong Quỷ Thần không tốt bụng như vậy, chỉ cần có hành vi phản bội hẳn thì chắc chắn phải chết.

Đây là lần đầu tiên Ôn Văn nhìn thấy uy lực chân chính của khế ước, một bộ phận của quái vật chân tự lại chết một cách tùy ý như thế.

Khó trách khế ước của trạm thu nhận và Hiệp Hội Thợ Săn lại thoáng đến thế, loại sức mạnh này thực sự quá đáng sợ.

Hiện giờ Ôn Văn đã không còn là tay mơ của thế giới siêu năng như lúc ban đầu nữa, sau khi mở ra khu Tai Biến, anh thường xuyên tìm nhóm nhân viên quản lý trung tâm để nói chuyện phiếm, biết được những tin tức mà người siêu năng bình thường không thể nào biết được.

Quan trọng nhất trong số đó chính là tất cả siêu năng lực đều có đầu nguồn.

Tất cả siêu năng lực ở thế giới hiện thực và đủ hiện tượng kỳ quái đều là sức mạnh thẩm thấu tới từ thế giới trong.

Mà những loại siêu năng lực này ở thế giới trong tới từ tám vị Chúa Tể Tối Cao!

Sức mạnh ánh sáng thần thánh có thể sáng tạo vạn vật bắt nguồn từ tín ngưỡng của giáo đường Vinh Quang, vị sáng thế Đấng Tối Cao!

Hiện tế máu thịt, sức mạnh ô uế tà ác tới từ Chúa Tể Tối Cao của tín ngưỡng Đạo Thần Huyết, Vị Tổ Tà Ma!

Gây giống sinh linh, dung hợp, biến đổi, đủ loại dục vọng vắn vẹo tới từ mẹ của chúng sinh, Mẹ Vĩ Đại...

Nước lửa sấm gió là nguồn gốc của tất cả sức mạnh tự nhiên...

Những sự tồn tại vĩ đại trong thế giới trong này đều tượng trưng cho gốc rễ sức mạnh siêu nhiên, tám vị Chúa Tể Tối Cao cùng tạo dàn giáo sức mạnh siêu nhiên của thế giới trong.

Nếu truy tìm nguồn gốc của mỗi loại siêu năng lực thì cuối cùng chắc chắn sẽ có liên quan với một vị Chúa Tể Tối Cao.

Nhưng theo Ôn Văn biết thì hình như không có sức mạnh của vị Chúa Tể Tối Cao nào liên quan tới sức mạnh khế ước.

Hơn nữa so với những siêu năng lực khác, sức mạnh khế ước chưa chắc quá vượt trội.

Cho dù là khế ước bình thường nhất, chỉ cần vi phạm thì nghiêm phạt chắc chắn sẽ giáng xuống, mặc kệ thực lực của người bị phạt mạnh cỡ nào, chỉ cần thân ở đất, có giờ mọi thủ đoạn cũng không né tránh được.

Điểm này Ôn Văn đã tự trải nghiệm, quái vật ký kết khế ước cho dù vi phạm trong phạm vi trạm thu nhận cũng vẫn bị sức mạnh khế ước nghiêm phạt.

Có điều bởi vì liên quan tới nguyên liệu và kỹ thuật nên phần lớn khế ước có thể tạo ra tổn hại không lớn, vì thế sức ràng buộc cũng chỉ tương đối, chỉ có khế ước cấp cao mới có thể ràng buộc được người siêu năng có cấp bậc như Ôn Văn.

Ôn Văn khá tò mò, nếu sức mạnh khế ước không phải tới từ Chúa Tể Tối Cao ở thế giới trong, vậy đó là nhân vật mạnh mẽ dường nào chứ?

Ôn Văn lắc đầu không nghĩ tới chuyện sức mạnh khế nữa, anh chuyển sang số người không lồ màu đen còn lại.

Sau khi người không lồ màu đen nón trắng bị hủy diệt, sức mạnh của người không lồ màu đen còn lại cũng yếu đi một chút.

Có điều trong số người không lò màu đen còn lại, trên đỉnh đầu một kẻ xuất hiện chiếc nón trắng.

Tức là hẳn kế thừa được trí tuệ và địa vị của người không lò màu đen nón trắng, cũng có được năng lực nói chuyện.

Vì thế người không lò màu đen giữ lại người không lò màu đen nón trắng mới, số còn lại thì thu vào trong trạm.

Liên hệ bị anh dùng Tâm Ý Thần Kiếm chặt đứt sẽ khôi phục lại sau một khoảng thời gian, đến khi đó anh sẽ có được người không lò màu đen hoàn chỉnh, chỉ là không biết thiếu mất tên kia thì sức mạnh sẽ giảm xuống còn bao nhiêu.

Sau khi hỏi chuyện người không lò màu đen nón trắng giữ lại, Ôn Văn cũng hiểu được một chút về nhóm người không lò màu đen này.

Tất cả người không lò màu đen thật ra có thể tính là một cá thể, tên của chúng là bóng quỷ Slanda.

Bóng quỷ Slanda là một truyền thuyết đô thị khủng bố rất thịnh hành ở khu Mỹ Gia tám mươi chín mươi năm trước.

Lúc ban đầu là có ai đó đã chỉnh sửa chèn hình một người đàn ông mặc vest không có mặt vào một bức hình gia đình ấm áp, sau đó ghép vào một câu chuyện ngắn khủng bố.

sau đó người biết chuyện đã chế ra hình ảnh và câu chuyện tương tự, dần dần có người xem đó là chuyện thật, thậm chí còn trở thành một phần văn hóa thịnh hành ở khu Mỹ Gia thời đó.

Gì mà bóng quỷ Slanda chỉ bắt đũa nhỏ, lúc bóng quỷ Slanda xuất hiện thì điện từ ở xung quanh sẽ hỗn loạn.

Người tin tưởng bóng quỷ Slanda ngày càng nhiều, mà bóng quỷ Slanda cũng đã thật sự ‘tồn tại’!”

Lúc này những người biết về bóng quỷ Slanda cũng bắt đầu bị trồng ‘virus’ bóng quỷ Slanda vào đầu, dưới sức mạnh của bóng quỷ bắt đầu xuất hiện ảo giác, lần lượt bị ảo tưởng của mình hù chết.

Lúc số người chết đủ nhiều thì bóng quỷ Slanda thật sự có được thực thể, nó bắt đầu săn giết tất cả những nhân loại tò mò với mình ở khu Mỹ Gia.

Mỗi người tin tưởng bóng quỷ Slanda sẽ có bóng quỷ Slanda không giống nhau ở trong đầu, vì thế bóng quỷ Slanda có được ‘vô số’ thân thể.

Những thân thể này có thể hành động đơn độc, cũng có thể hội tụ lại thành một thể, nhưng chỉ có một bóng quỷ Slanda là có được trí tuệ hoàn chỉnh, số còn lại chỉ có thể hành động theo bản năng.

Mà những bóng ảo loang lổ kia chính là những người bị bóng quỷ Slanda giết chết, sự sợ hãi của bọn họ chính là sức mạnh của bóng quỷ Slanda.

Nó có thể sử dụng ‘sự sợ hãi’ này để đối phó kẻ địch, cũng có thể để kẻ địch trải nghiệm sự sợ hãi này.

Chương 900 - Nơi yên giấc tan vỡ

Bóng quỷ Slanda tách ra hàng ngàn hàng vạn tàn sát bừa bãi ở khu Mỹ Gia, vì thế đã bị khu Mỹ Gia vây bắt.

Phân thân của nó đều đã tử vong trong đợt vây bắt diệt trừ, điều này làm nó hiểu được khu Mỹ Gia đã không thích hợp cho nó sinh tồn.

Vì thế nó muốn chuyển tới khu Hoa Phủ phát triển, nào ngờ vừa vặn xúi quẩy gặp trúng Phong Quỷ Thần, bị cưỡng chế ký khế ước chủ tớ, trở thành chân tớ không được chào đón dưới trướng Phong Quỷ Thần.

Lại qua một vài năm, bóng quỷ Slanda bị Phong Quỷ Thần ném tới nơi này, yêu cầu bắt La Phong.

Đây là toàn bộ quá trình từ khi bóng quỷ Slanda sinh ra tới khi bị bắt, tuy bây giờ nó đã bị Ôn Văn bắt nhưng cũng nhờ có Ôn Văn nên nó mới thoát khỏi khế ước đáng sợ kia, sau này nói không chừng còn thoải mái hơn một chút.

Nhưng nó không biết bởi vì chuyện ngọc tỷ mà Ôn Văn đã ghim nó, cuộc sống sau này của nó có lẽ sẽ không được tốt lắm.

Còn về thân phận thật của Phong Quỷ Thần, bóng quỷ Slanda cũng không biết nhiều, chỉ nói ra một ít tin tình báo mà có lẽ hiệp hội cũng đã biết từ lâu.

Tạm thời không còn gì muốn hỏi, Ôn Văn thu bóng quỷ duy nhất có được 'trí tuệ' vào trong trạm thu nhận, sau đó đi tới chỗ quan tài đồng.

Quái tóc đỏ La Phong đang an tĩnh nằm trong quan tài, bên ngoài cơ thể phủ một tầng bóng ảo nhàn nhạt, xem ra vẫn còn đang chịu đựng sự sợ hãi từ những người đã bị bóng quỷ Slanda hại chết.

Ôn Văn thô bạo túm La Phong ra ngoài, sau đó tiến hành bắt giam.

Về phần quan tài đồng to lớn kia, có thể vậy khôn La Phong lâu như vậy, chắc hẳn là một báu vật.

Cho dù chỉ là vật phàm tục nhưng cũng là quan tài đồng xanh có lịch sử ngàn năm, nhất định có thể đáng giá không ít tiền.

Lại nói tiếp thì lão quý chân tự La Phong này chẳng khác nào nhặt không, sau này lỡ như đổi mặt với Phong Quý Thần thì có thể lấy ra đặt cược một phen.

Sau đó Ôn Văn cảm giác được có thứ gì đó cọ sau lưng mình, xoay người lại thì nhìn thấy quý long dữ tợn giống như một con chó con ngoan ngoãn cọ vào người Ôn Văn.

Mà con chó chính hiệu đầu người lại nằm úp sấp ở một bên thở dài.

Rõ ràng Ôn Văn đã đồng ý là khi gặp cường địch sẽ để chó đầu người ở bên cạnh giúp đỡ.

Lúc La Phong xuất hiện, chó đầu người vừa mới chuẩn bị bày ra khả năng, trợ giúp Ôn Văn giành được thắng lợi.

Nhưng ai có thể ngờ được Ôn Văn lại ngã xuống đất ngum củ tỏi, hơn nữa còn là giả bộ, cuối cùng toàn bộ quá trình của Ôn Văn đều rất thuận lợi, dẫn tới chó đầu người không có cơ hội bộc lộ tài năng, giống như một kẻ ăn hại chỉ đi ngang qua vậy.

Người qua đường cũng thôi đi, làm một con chó nịnh nọt an tĩnh cũng không tệ, nhưng sao lúc nó muốn nịnh một phen thì con rồng hèn mọn này lại chen tới, giành mất chuyện của nó chứ?

Ôn Văn nhìn hai hàng này, phì cười.

Xoa đầu chó nói với nó: “Nơi này đang tiêu tan, có điều tốc độ rất chậm, ít nhất cũng có thể chống đỡ một tiếng nữa, trong này vẫn còn sáu bảy con quý, mà với Thanh Thanh đi bắt chúng đi.”

Sau khi được Ôn Văn giao nhiệm vụ, chó đầu người vui sướng lắc đuôi cắn ống quần Đào Thanh Thanh, kéo cô đi tới chỗ đám quý kia.

Trùng phạt loài quý là bản năng của chó đầu người, vì thế nó rất đề ý tới chuyện này.

Đào Thanh Thanh chỉ đành im lặng đi theo chó đầu người, có điều trên mặt cô mang theo ý cười, mặc dù cô đã sớm đoán

được là Ôn Văn đang giả chết, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Ôn Văn đứng dậy mới coi như thả lỏng.

Đối với chuyện Đào Thanh Thanh và chó đầu người có thể bắt đấm quý hồn còn lại hay không, Ôn Văn không hề lo lắng, trước đó La Phong từng hút đi quý khí ở nơi yên giấc, quý nhỏ yếu đã sớm mất mạng rồi, số quý còn lại cũng đã bị giảm sức mạnh.

Hơn nữa chó đầu người trời sinh có năng lực đè ép loại quý, không có chuyện nó không đối phó nổi.

Sáu con quý còn lại vốn có thực lực không yếu, vì thế nếu bắt chúng vào trạm thu nhận thì cũng không thiệt thòi, thu phục không được thì trực tiếp tiêu diệt, coi như giải quyết được chút tai họa ngầm.

Sau đó Ôn Văn nhìn về phía con rồng xương kia, một cước đá nó lăn vài vòng, nhưng nó chỉ thè lưỡi ngoắc đuôi, so với chó còn giống chó hơn.

Ôn Văn cười mắng: “Con rắn như mày sao lại chết nhát đến vậy chứ, tao cũng không biết làm gì mày... sau này mày làm thú cưỡi cho tao đi, lúc máu chốt cưỡi mày ra ngoài sẽ có phong cách hơn cưỡi mây mù.”

Tiện tay thu hồi quý long, sau đó Ôn Văn nhìn Sát Tăng Phật Hải ở bên cạnh.

“Thế nào, có muốn gia nhập với bọn tôi không?”

Trong mắt Ôn Văn thì Phật Hải có đủ thực lực, hơn nữa cũng có địa vị cao trong mật giáo Minh Vương, là lựa chọn tuyệt vời để làm người công cụ cấp cao.

Mặt khác thì Phật Hải đã thấy được hình ảnh khi Ôn Văn khoác áo choàng giám ngục Tai Biến, còn chứng kiến Ôn Văn thu La Phong và bóng quý Slanda, nếu không muốn hấn ra ngoài nói lung tung thì tốt nhất là kéo vào trận doanh của mình.

Phật Hải suy nghĩ một phen, cũng không từ chối lời mời của Ôn Văn, trở thành nhân viên thu nhận mới.

Thứ nhất là Ôn Văn có thực lực mạnh mẽ, thứ hai là Ôn Văn có ơn cứu mạng, tiếp nữa là bản thân hắn có một loại gần như

là cố chấp với việc trừng phạt quái vật làm chuyện ác, tính ra thì trạm thu nhận lại càng hợp khẩu vị của hắn hơn mật giáo Minh Vương.

Sáu con quỷ còn lại không kiên trì được quá lâu trong tay Đào Thanh Thanh, hiệu quả áp chế loại quỷ của chó đầu người thật sự bất ngờ.

Cũng không biết loại áp chế này có hiệu lực với cấp Tai Biên như Phong Quỷ Thần hay không.

Đợi đến khi con quỷ cuối cùng bị Đào Thanh Thanh thu phục, tốc độ tan vỡ của nơi yên giấc lại càng nhanh hơn.

Cơ sở để nơi này tồn tại chính là quỷ khí của vô số quỷ vật, lúc này quỷ khí đã biến mất, nơi này dĩ nhiên cũng không trụ được nữa.

Một luồng sức mạnh bài xích xuất hiện trên người tất cả mọi người có ý thức, nhóm Ôn Văn và Đào Thanh Thanh cũng không ngoại lệ...

Trời vừa tờ mờ sáng, ở bên ngoài khách sạn Điện Lão Thất đứng vài thợ săn ăn mặc khác nhau.

Nhóm thợ săn này là nhóm người vừa tịnh dưỡng bên thôn thờ xong đã gấp gáp chạy qua bên này chấp hành nhiệm vụ, Cố Phán Hề và Khủng Điệp cũng có mặt.

Bọn họ rất coi trọng chuyện bên này, biết nơi này có liên quan tới tai họa quỷ quái ngàn năm trước thì rất cẩn thận, không dám tùy tiện tiến vào lúc ban đêm.

Lúc Đào Thanh Thanh biến mất bọn họ không quá chú ý, chỉ là trợ lý một siêu thợ săn mà thôi.

Nhưng khi siêu thợ săn ‘thượng tự’ Ôn Văn biến mất ở nơi này vào hôm qua thì bọn họ cảm thấy khá căng thẳng.

Bởi vì trong nhóm bọn họ chỉ có một thợ săn thực lực thượng tự, nếu bọn họ có sơ suất thì có khả năng cũng sẽ biến mất ở đây như Ôn Văn.

Trải qua một phen điều tra và tra hỏi người canh mộ Vương Đại Nghĩa, bọn họ suy đoán rằng điểm máu chốt có lẽ nằm trong khách sạn này nên sáng sớm hôm nay đã chạy tới điều tra.

Bọn họ vừa vào khách sạn thì lập tức biến sắc, dựa theo tin tình báo thì nơi này là khách sạn bình thường mới đúng, sao lại không hề có thứ gì cả, ngay cả đèn treo cũng bị người ta gỡ xuống?

Hơn nữa trong không khí còn có mùi khét của thi thể bị thiêu cháy!

Chương 901 - Niềm vui bất ngờ

Lần theo mùi khét, nhóm thợ săn tìm được tầng hầm, nhìn thấy bảy tám chục người nằm ngổn ngang, sắc mặt tái nhợt.

Không chờ bọn họ đi tra xét sự sống chết của nhóm người này thì bọn họ bắt đầu nhúc nhích...

“Tình huống không đúng, chuẩn bị chiến đấu!” Thợ săn thượng tự suy nhất hét lớn một tiếng.

Tất cả thợ săn đều vào trạng thái chiến đấu, chỉ chờ thợ săn thượng tự ra lệnh một tiếng thì có thể lập tức oanh tạc đối phương thành bã.

“Nè... mấy người đang làm gì vậy?”

Một giọng nói vang lên phía sau bọn họ, làm bọn họ nổi một tảng gai ốc, bởi vì bọn họ không biết giọng nói đó làm thế nào xuất hiện.

Cố Phán Hề cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, xoay người nhìn lại liền thấy gương mặt với đôi mắt bé xíu khó ưa đây quen thuộc của Ôn Văn.

“Chờ đã mọi người, đây là siêu thợ săn Ngụy Thám, người một nhà.”

Cố Phán Hề nghiêng răng nghiêng lợi, lần gặp mặt trước Ôn Văn đã dùng miếng ván gỗ đánh mông cô, vì thế bây giờ cô vẫn còn nhớ Ôn Văn rất kỹ.

Ôn Văn nhún vai nói: “Tôi đã giải quyết tạm ổn, hơn bảy mươi người này là số ít người sống sót, mọi người phái người kiểm tra xem có tai họa ngầm gì hay không.”

“Mặt khác, tuy uy hiếp lớn nhất trong lăng mộ đã bị tôi xử lý nhưng không thể đảm bảo bên trong không có những thứ khác,

tạm thời không nên mở ra, bằng không chỉ luồng khí tiết ra cũng đủ biến huyện Linh Nguyên này thành một tòa thành chết.”

“Phần còn lại thì mấy người xử lý đi, tôi phải đi ngủ một giấc...”

Nhìn bóng dáng đi xa dần của Ôn Văn, Khủng Điệp cảm thán một tiếng: “Lúc lần đầu tiên tôi gặp cậu ta, thực lực của cậu ta chỉ xấp xỉ tôi mà thôi, hiện giờ tôi đã không nhìn thấu được thực lực của cậu ta nữa rồi.”

Vị siêu thợ săn thượng tự duy nhất cũng lắc đầu nói: “Đừng nói cô, ngay cả tôi cũng cảm thấy cậu ta sâu không lường được, vị Ngụy Thám này là một trong những thợ săn thăng cấp nhanh nhất của khu Hoa Phủ mấy năm gần đây, thậm chí có lời đồn là cậu ta đã đạt tới chân tự rồi!”

Chủ đề được gọi lên, nhóm người bắt đầu nhao nhao thảo luận, đủ sự tích anh dũng của Ôn Văn đã được lan truyền rộng rãi trong giới thợ săn khu Hoa Phủ.

Ôn Văn là thợ săn thượng tự thoải mái nhất tự do nhất không bị Hiệp Hội Thợ Săn quản thúc của khu Hoa Phủ, muốn đi đâu thì đi, lại còn luôn có mặt trong những sự kiện lớn.

Cả người tràn đầy hơi thở thần bí, hơn nữa còn rất trẻ mà tiềm lực rất lớn, vì thế rất dễ dàng trở thành trọng tâm trong câu chuyện của mọi người.

Cố Phán Hề thở dài một hơi, Khủng Điệp cảm thán, cô sao lại không có chứ?

Lúc mới gặp Ôn Văn, cô chính là siêu thợ săn mạnh mẽ, mà khi đó Ôn Văn chỉ là tay mơ vừa mới gia nhập thế giới siêu năng.

Mà bây giờ đôi phương đã trở thành người siêu năng mạnh mẽ vượt xa cô, sự tiến bộ của lại quá chậm rãi.

“Minh phải cố gắng hơn, cứ tiếp tục như vậy thì đời này mình không có cơ hội đánh trở lại!”

...

Tạm thời không đề cập tới chuyện nhóm thợ săn xử lý số người cứu được và cư dân cộng đồng Mục Nguyên như thế

nào.

Sau khi Ôn Văn thả Phật Hải ra ngoài thì dẫn Đào Thanh Thanh tới khách sạn Bảo Giám, trực tiếp nằm trên giường thoải mái ngủ một phen.

Lúc ở trong lĩnh vực tối tăm đó thần kinh anh vẫn luôn căng thẳng, rất hiếm khi được nghỉ ngơi đàng hoàng.

Sau khi trở lại nơi này lại bị cuốn vào cuộc chiến của Phong Quỷ Thần và La Phong, vì đến hiện giờ rảnh rồi lập tức nghỉ ngơi.

Ngủ suốt một ngày thì Ôn Văn bị tiếng huyền não đánh thức, đi tới trước cửa sổ nhìn xuống dưới lầu thì phát hiện Vương Đại Nghĩa bị còng tay còng chân được một thợ săn dẫn đi.

Mặc dù Vương Đại Nghĩa vẫn luôn cần cù tận tụy bảo vệ huyện Linh Nguyên, nhưng hẳn thật sự đã giấu giếm chuyện mộ thiên tử Bắc n, cuối cùng dẫn tới ít nhất là mấy trăm người tử vong.

Hiệp Hội Thợ Săn có thể không xử tử hẳn, nhưng sau này hẳn chắc chắn không có cơ hội đảm nhiệm chức vụ thợ săn.

Đối với những gì Vương Đại Nghĩa gặp phải, Ôn Văn không cảm thấy thương tiếc cũng cảm thấy đáng trách, nếu hẳn đã làm ra lựa chọn thì nên thừa nhận hậu quả mà lựa chọn này mang tới.

Với tư cách là người có quyền hạn cao nhất trạm thu nhận, một vài quyết định của Ôn Văn có lẽ cũng sẽ tạo thành hi sinh không cần thiết.

Nếu phiền phức từ sự hi sinh này tìm tới, Ôn Văn sẽ tích cực ứng phó, giải quyết, chứ không phải trốn tránh.

Anh vừa định gọi Ôn Văn tới đấm lưng bóp vai cho mình thì phát hiện cô nàng đang ngủ say sưa ở cách vách, khoảng thời gian bị vây trong nơi yên giấc, áp lực tinh thần mà Đào Thanh Thanh phải chịu còn vượt xa Ôn Văn, hiện giờ cần phải nghỉ ngơi.

Vì thế Ôn Văn cũng không cưỡng chế đánh thức mà kiểm kê thu hoạch của lần tiến vào nơi yên giấc này, đừng thấy chỉ là sự cố ngoài ý muốn cuốn vào, thu hoạch thật sự không nhỏ.

Hai quý vật chân tự, theo tứ tự là La Phong và bóng quý Slanda.

Bốn quý vật thượng tự, tổ ba người uống hút uốn và quý long.

Năm quý vật cấp Tai Nạn, trong đó có bốn con là do Đào Thanh Thanh bắt được, và cả Odnnett do Ôn Văn tự mình bắt.

Ngoài ra còn có quan tài đồng thật to và đủ loại đồ dùng trong nhà rất chắc chắn.

Ôn Văn lần lượt kiểm tra năng lực của đám quý này, La Phong tạm thời vẫn chưa khôi phục, vì thế không thấy được, bóng quý Slanda thì cho anh chút bất ngờ.

Sau khi sử dụng năng lực của bóng quý Slanda, Ôn Văn có thể cắt ra một bộ phận trên cơ thể hóa thành phân thân, có điều phần cắt ra lớn bao nhiêu thì phân thân cũng lớn bấy nhiêu, cũng sẽ hạ thấp thực lực của bản thân Ôn Văn.

Mặt khác, năng lực điều khiển bóng ảo loang lổ để kẻ địch cảm nhận được sự sợ hãi của người chết trước khi lâm chung cũng có chút tác dụng đối với Ôn Văn.

Có điều nói tóm lại thì năng lực của bóng quý Slanda không quá thích hợp Ôn Văn sử dụng, càng thích hợp làm nhân viên chất lượng cao hơn.

Quý long thì có thể biến lớn biến nhỏ, có năng lực phun ra ngọn lửa màu xanh lá có nhiệt độ cao, đồng thời có khả năng ‘hô gió gọi mưa’ ở một mức độ nhất định, có điều gió này là gió âm, mưa là mưa độc, có thể xem là thú cưỡi rất hợp cách.

Trong tổ hợp ba người uống hút uốn thì năng lực của quý uốn tốc làm Ôn Văn chóng mặt nhất.

Vạ rượu của quý rượu có thể không ngừng gián đoạn sinh ra rượu ngon, nhưng hắn vẫn luôn ngâm trong vạ rượu, trăm trăm năm cũng không chịu tắm rửa lấy một lần, rượu kia Ôn Văn không dám uống, thậm chí cho người khác uống Ôn Văn cũng cảm thấy trái lương tâm.

Nhưng quý hút thuốc lại cho Ôn Văn một niềm vui lớn, năng lực của nó phụ thuộc vào kỹ thuật tạo hình, hình dạng phun ra càng sống động thì suy lực lại càng mạnh mẽ.

Bản thân Ôn Văn không biết phun khói nhưng anh có tẩu thuốc huyền thái!

Có tẩu thuốc huyền thái thì Ôn Văn chỉ cần nhẹ nhàng thổi một cái đã có thể thổi ra vòng khói chân thật gấp mấy lần quý hút thuốc, hơn nữa còn là có màu sắc!

Ôn Văn dùng tẩu thuốc huyền thái thổi ra một con tinh tinh lông quăn, kết quả thực lực của nó mặc dù không bằng người siêu năng chân tự nhưng vẫn mạnh hơn quái vật thượng tự bình thường!

Về phần đám quý khác, lấy ra không có ích lợi gì nhưng xử lý hết thì lại cảm thấy tiếc.

Cuối cùng Ôn Văn lấy Tam Tể Nhi trong túi ra, trước đó Tam Tể Nhi vì cần nuốt một lượng khí lớn trong mộ thoát ra dẫn tới tình huống của nó hiện giờ có chút quái dị, Ôn Văn vẫn phải luôn dùng xiềng xích trói buộc mới có thể đảm bảo nó không làm ra hành động thiêu thân.

Có điều Ôn Văn có thể cảm nhận được nó đang nhanh chóng tiêu hóa luồng khí đó trong cơ thể, đợi đến khi tiêu hóa sạch sẽ thì thực lực sẽ tiến thêm một bước, hơn nữa các loại tai họa ngầm cũng sẽ biến mất.

Nhưng trước đó có một vấn đề rất nghiêm trọng, cần Ôn Văn nhanh chóng giải quyết.

Vậy nếu không có Tam Tể Nhi thì ai sẽ làm người điều khiển máy bay cho anh?

Chương 902 - Miếng sắt khế ước

Mấy ngày nay Ôn Văn đã chán ngấy phong cảnh tự nhiên ở cao nguyên rồi, muốn lập tức trở về thành phố lớn đèn đóm rực rỡ, có thể nói là rất háo hức muốn về nhà.

Cũng không phải nói phong cảnh tự nhiên bên này không đẹp, đối với nhiều người thì hoàn cảnh như vậy ngược lại tự tại hơn ở thành phố lớn rất nhiều.

Nhưng Ôn Văn không có tình cảm như thế, anh cảm thấy rừng sắt thép thuận mắt hơn nhiều.

Thỉnh thoảng tới nơi này chơi đùa thì được, nhưng nếu ở lâu thì khẳng định là không được, vì thế anh dự định chờ Đào Thanh Thanh thức dậy sẽ lập tức quay trở về.

Có điều không có ai lái máy bay cho anh, đây là vấn đề rất nghiêm trọng.

“Mình có thể cất mọi thứ vào trạm thu nhận, sau đó dịch chuyển tức thời tới chỗ Phùng Duệ Tinh...”

“Nhưng máy bay cũng mua rồi, lại còn phải thông qua trạm thu nhận di chuyển, như vậy thật sự không có cảm giác nghi thức gì cả.”

“Hay là, tự mình lái thử xem sao?”

“Chắc là không khác lái xe bao nhiêu đâu...”

Ôn Văn nhìn chiếc máy bay vận tải nhỏ màu đen ở bên ngoài, lục tung lên thì tìm được bản hướng dẫn, trong lòng nổi lên chút ý tưởng không hay.

...

Bên dưới cộng đồng Mục Nguyên có một ngôi mộ.

Không gian bên dưới không hề nhỏ hơn cộng đồng Mục Nguyên ở phía trên.

Suốt ngàn năm qua, nơi này vẫn rất yên tĩnh, nhưng buổi tối đầu tiên sau khi La Phong rời đi thì nơi này đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Cơ thể những người bị chôn cùng đã biến thành thân khô đột nhiên co rút, phần cơ thể được mộ khí thẩm thấu bắt đầu nở nang hơn, trở thành một đám thi thể mặt xanh nanh vàng.

Đám xác chết này có làn da màu đen, kết cấu cơ thể rất khác với người bình thường, ngay cả số xác đen trong tầng hầm thứ ba của khách sạn cũng không vụn vẹo được như chúng.

Bọn chúng đứng dậy, mờ mịt lang thang trong lăng mộ như những cái xác không hồn.

Nhưng nếu để chúng nghe thấy hơi thở của người sống, nếm được mùi máu thịt tươi sống, những xác chết này sẽ biến thành ác quỷ hung ác nhất nhân gian!

Trong mộ chính to lớn nhất ở trung tâm không có thứ gì, chiếc quan tài to lớn vốn đặt ở đây đã không cánh mà bay.

Nhưng ngoại trừ quan tài chính thì còn một vòng mười hai chiếc quan tài nhỏ hơn, đặt trong những quan tài nhỏ này chính là phi tần La Phong yêu thương nhất, thái giám tin tưởng nhất, văn thần kính trọng nhất, võ tướng đặc lực nhất...

Sau khi La Phong chết, những người này đều lần lượt qua đời trong vòng vài ngày, không ai biết nguyên nhân cái chết của họ là gì, nhưng cuối cùng bọn họ đã được chôn cùng một mộ với quân vương của mình.

Với tư cách là mười hai thi thể đặt gần La Phong nhất, bọn nó phải thừa nhận mộ khí nồng đậm nhất.

La Phong ở thì những thi thể này đương nhiên sẽ không có chút dị động.

Nhưng hiện giờ La Phong đã biết mất, những cái xác được bồi bổ trăm ngàn năm này đã một lần nữa sống lại.

Nắp quan tài lần lượt bị đẩy ra từ bên trong, bóng người bước ra.

Bọn họ có người thướt tha xinh đẹp, có người mạnh mẽ vạm vỡ, có người nho nhã hiền hòa...

Nhưng bọn họ có chung một điểm là trên người bọn họ, bất cứ bộ phận lông tóc nào cũng có màu đỏ.

Toàn bộ mười hai thi thể đứng thành một vòng ở vị trí quan tài của La Phong trước kia, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía cộng đồng Mục Nguyên ở bên trên, trên mặt là khí lạnh nghiêm nghị!

La Phong chính là nhân vật nguy hiểm nhất trong ngôi mộ này, nhưng không có nghĩa là không còn La Phong thì nơi này an toàn.

Ngôi mộ này chính là nơi nguy hiểm số một số hai ở đây...

...

Tỉnh Hà Tây, phía bắc thành phố, bờ nam sông Kim Sa, cũng tức là Mang Sơn.

Dãy núi này lấy núi Âm Mã dẫn đầu kéo dài mãi về phía tây, tổng cộng có ba mươi ngọn núi kéo dài qua tám huyện thành, từ đông tới tây dài hơn bốn trăm dặm.

Quý thành nổi danh trong giới siêu năng của khu Hoa Phủ ở ngay trong Mang Sơn.

Quý thành là một tòa thành cổ, diện tích lớn hơn thị trấn bình thường, trong thành phố này không hề có người sống, tất cả đều là quý vật!

Dùng một câu thường thấy trong tiểu thuyết chính là oan hồn lẫn quần khắp nơi, hung linh còn không bằng chó.

Chính giữa quý thành có một cung điện hài cốt, trong cung điện chính là chỗ ở của Phong Quỷ Thần.

Trên chiếc giường lớn được chất từ xương, Phong Quỷ Thần hưởng thụ nằm trên chiếc gối da người mềm mại, hưởng thụ ngón tay ngọc nhỏ dài xoa bóp/

Ngón tay này nếu để người nhát gan nhìn thấy thì chỉ sợ sẽ bị hù dọa tới bật khóc.

Bởi vì bàn tay đó không có da thịt, chỉ có phần xương đỏ ửng.

Đấm bóp cho Phong Quỷ Thần là vài bộ xương mỹ nữ dáng vẻ diêm dúa lòn lợt!

Sau khi trở thành quý thần nghìn năm, gu thẩm mỹ của Phong Quỷ Thần cũng đã vận vẹo từ lâu, không còn cùng cấp độ với người bình thường nữa.

Trong mắt Thần thì túi da đẹp mắt cũng chỉ là ngàn bài một điệu, linh hồn thú vị thì ngàn năm mới tìm được một.

Những bộ xương mỹ nữ này khi còn sống đều là những cô gái thú vị, cho dù biến thành bộ xương thì Phong Quỷ Thần vẫn yêu thích.

Ở trên cạnh giường có một chiếc tủ trung bày rất lớn, bên trong đặt những thứ đồ chơi kỳ lạ.

Thứ bình thường nhất là một tấm sắt hơi cong, trên miếng sắt khắc chữ viết chằng chịt.

Có tên bóng quý Slanda ở trong đó.

Đột nhiên miếng sắt nóng lên làm thủy tinh tử trung bày xuất hiện vết rạn, một bộ xương mỹ nữ bị hun tới cháy đen.

Đầu tiên Phong Quỷ Thần an ủi bộ xương diêm dúa vài tiếng, sau đó nhìn sang tử trung bày, cầm lấy miếng sắt đã nóng tới mức phỏng tay.

Hắn biết là bóng quỷ Slanda xảy ra vấn đề.

Cái tên của bóng quỷ Slanda ở bên trên đang chậm rãi bùng cháy.

Vẻ mặt của hắn trở nên dữ tợn, vài bộ xương bị hù dọa té ngã xuống đất, cơ thể hơi run....

“Cô* không tức giận.” [cách tự xưng của vương hầu thời xưa]

“Bọn mày không cần sợ.”

Hắn vừa an ủi mấy bộ xương mỹ nữ vừa đưa tay lần lượt bóp vỡ từng bộ xương khô.

Hắn đang xả giận!

“Nhiếp Ảnh, đi tới huyện Linh Nguyên, giúp cô tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì... không, mày đi tìm kiếm manh mối về La Phong, nếu không tìm được thì mày không cần trở lại.”

“Tuân lệnh!”

Bóng ma bên ngoài căn phòng tụ lại thành một cô gái yếu điệu, cơ thể của cô run lên một cái nhưng vẫn lập tức rời khỏi quỷ thành.

Trong tòa thành này, Phong Quỷ Thần chính là thần linh, không ai có thể làm trái quyết định của hắn.

Một lát sau Phong Quỷ Thần thở dài một hơi, có chút thương tiếc nhìn mấy bộ xương mỹ nữ, muốn tìm được mỹ nhân như thế cũng không dễ dàng, nhưng khi này hắn thật sự quá tức giận.

Làm hắn tức giận không phải bóng quỷ Slanda tử vong, cũng không phải hắn không bắt được La Phong, mà là sự phản bội của hắn.

Chỉ có phản bội mới kích hoạt cơ chế trừng phạt của miếng sắt này.

Vị trí viết tên lên miếng sắt này là hữu hạn, nếu như người ký khế ước tử vong thì cái tên sẽ biến mất, nơi đó có thể viết cái tên khác.

Nhưng nếu người ký khế ước vi phạm thì phần viết tên sẽ bị thiêu đốt, không thể viết được cái tên nào nữa.

Bởi vì sức mạnh ẩn chứa ở khu vực đó sẽ hóa thành sức mạnh trừng phạt người vi phạm.

Nói cách khác bóng quỷ Slanda phản bội làm món bảo bối của Phong Quỷ Thần mất đi một lần sử dụng vĩnh cửu.

Quan trọng nhất là tên của kẻ này còn rất dài, một mình hắn chiếm mất vị trí hai người...

Chương 903 - Trụ sở chính của Cơ Kim Hội

“Nhanh một chút, chúng ta phải lên đường.”

Ôn Văn ở phía sau đẩy Đào Thanh Thanh vừa mới tỉnh ngủ còn chưa kịp rửa mặt lên máy bay.

“Không phải ông nói Tam Tể Nhi xảy ra vấn đề à, không có Tam Tể Nhi rồi ai lái máy bay?” Đào Thanh Thanh oán giận.

Ôn Văn ngồi vào buồng lái, xoa xoa tay đầy chờ mong: “Buồn cười, ngoại trừ Tam Tể Nhi thì không ai có thể lái à? Nhớ ngày đó tôi cũng là phi công quyền uy.”

“Thật à?” Đào Thanh Thanh có chút sững sốt.

Ôn Văn đặc ý nói: “Tất nhiên, tôi còn lái máy bay đánh tàu chiến ngoài hành tinh...”

Đào Thanh Thanh liếc mắt xem thương, cô đã đoán được Ôn Văn đang nói về trò chơi.

“An tâm đi, tôi xem bản hướng dẫn rồi.”

Ôn Văn tùy tiện nói hai câu cho qua chuyện, bắt đầu điều khiển.

Nếu nói kỹ thuật của khu Mỹ Gia thật sự rất lợi hại, thao tác điều chỉnh khá đơn giản, thật sự là rất đơn giản.

Ôn Văn chỉ sờ sờ mó mó một hồi thì máy bay thật sự khởi động, đồng thời còn vửng vàng bay lên cao, Đào Thanh Thanh kinh hãi cười toe toét.

Lẽ nào người này trước kia thật sự là phi công?

Có điều không để Đào Thanh Thanh kinh ngạc quá lâu, máy bay bay ra khỏi huyện Linh Nguyên thì bắt đầu chân động kịch liệt, sau đó giống như điều đứt dây dâm nghiêng tới một tòa núi tuyết....

Nếu không phải Ôn Văn nửa đường bay ra ngoài nâng máy bay lên thì chiếc máy bay chiến đấu tốn rất nhiều tiền này đã bị hủy vào hôm nay.

Đào Thanh Thanh chế nhạo nhìn Ôn Văn, nhìn tới mức Ôn Văn cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Được rồi, cô nói đúng, thứ đồ chơi này cứ để Tam Tể Nhi lái đi...”

Sau đó Ôn Văn thu máy bay vào trong trạm thu nhận, búng tay một cái thả quỹ long ra ngoài.

Quỹ long vừa ra liền sáp tới thân cận Ôn Văn, trình độ nịnh ngọt của nó không hề thua kém gương ma Gilderero, hơn nữa bởi vì chỉ là ‘động vật nhỏ’ nên có thể làm ra những hành động mà Gilderero không làm được.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Ôn Văn, quỹ long phóng lớn cơ thể, Ôn Văn triệu hồi sương trắng ráp vào trên người quỹ long tạo thành một tấm chắn che gió che mưa, sau đó quỹ long phóng vút lên cao.

Một đường gió âm tàn phá bay thẳng tới hướng tỉnh Tương Nam.

Sau khi liên tiếp xử lý nhiều sự kiện siêu năng, Ôn Văn tạm thời không muốn gây chuyện nữa, thậm chí làm xong chuyện trong tay.

Chuyện thứ nhất là chế tạo hình thức cốt truyện của mê cung gương, sau đó để dàn quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội tiến hành khảo hạch, sau đó khóa Cơ Kim Hội với trạm thu nhận.

Làm xong chuyện này, Ôn Văn còn phải bắt tay chế tạo phân thân.

Lúc đối phó Ôn Lệ, Ôn Văn đã một lần nữa tiếp xúc với quả bóng đỏ kia, cũng sâu sắc cảm giác được bên trong nó ẩn chứa sức mạnh điên cuồng đáng sợ tới cỡ nào.

Sức mạnh kia ở trong cơ thể Ôn Văn mỗi một giây đều là quả bom hẹn giờ có tính uy hiếp khủng khiếp.

Mặt khác xác của Ôn Lệ cũng nên sớm xử lý, bằng không Ôn Văn cứ cảm thấy một ngày nào đó cái xác kia sẽ nhảy dựng lên, tiếp tục đối đầu với mình....

....

Thành phố Thiên Hà lúc nửa đêm, gió nhẹ phát phơ, thỉnh thoảng có tiếng ếch kêu chim hót, tăng thêm chút màu sắc cho buổi tối yên tĩnh.

Ngân hà lóe sáng trên bầu trời, có một chỗ trong ngân hà có bụi sao dày đặc, thoạt nhìn giống như một con mắt thật to.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện chẳng qua là ảo giác mà thôi, đó chỉ là những vì sao phân tán có chút hỗn loạn.

So với những thành phố khác của khu Hoa Phủ, thành phố Thiên Hà có chút đặc biệt.

Cả thành phố có hơn trăm con sông lớn nhỏ xuyên suốt, những con sông này đều là nhánh của con sông lớn, tạo ra phong cách khó có thể nhìn thấy ở các thành phố khác.

Có điều phong cảnh đẹp nhưng muỗi cũng nhiều, có thể xem là có lợi cũng có hại.

Ở phía nam thành phố có ba nhánh sông đổ vào cùng một chỗ, tạo thành một nơi như hòn đảo giữa hồ.

Nơi này vốn là vùng đất hoang nhưng bây giờ đã xây dựng hơn hai mươi tòa nhà cao tầng.

Tòa nhà mặc dù rất cao nhưng không có cảm giác vững vàng như các tòa nhà khác, hình dạng tổng thể giống như một tòa kim tự tháp góc cạnh rõ ràng được kéo lên cao, tạo hình này trông khá ổn định, bên ngoài tòa cao ốc dán tấm sắt rất dày, trông như một cứ điểm quân sự.

Nơi này chính là trụ sở chính của SRS Cơ Kim Hội mới xây dựng xong gần đây.

Nếu không phải có máy chế tạo tiền tài Phùng Duệ Tinh thì chỉ tòa nhà này thôi đã đủ hao hết vốn liếng của Cơ Kim Hội rồi.

Phải biết là lúc thiết kế tòa cao ốc này đã cân nhắc tới vấn đề quái vật xâm lấn, đồng thời muốn xây dựng một tòa kiến trúc như vậy cần có thủ tục, chuyện này cũng làm Phùng Duệ Tinh lo lắng muốn trọc đầu.

Phùng Duệ Tinh ngồi trên tầng cao nhất, xuyên qua kính chống đạn nhìn thành phố bên ngoài, trong lòng tràn đầy cảm giác tự hạ.

Trải qua hơn một năm cố gắng, Cơ Kim Hội rốt cuộc đã có hình thức ban đầu của một tổ chức cỡ lớn, mặc cho là ai cũng không thể bỏ qua năng lượng ẩn chứa của Cơ Kim Hội.

Sáng sớm hôm nay anh nhận được thông báo từ ‘Hắc Thập Tự’, hôm nay sẽ có người của trạm thu nhận tới giám sát tình huống Cơ Kim Hội, đồng thời gia tăng thêm mối liên hệ của trạm thu nhận và Cơ Kim Hội.

Nếu biến thành người khác thì khẳng định sẽ rất mâu thuẫn với chuyện thị sát này, nghĩa là trạm thu nhận muốn tới tranh quyền.

Nhưng Phùng Duệ Tinh không có ý nghĩ này, anh biết rõ giá trị của mình, cũng biết rõ nếu không có trạm thu nhận thì mình sẽ không có được cơ hội bằng vàng này.

Mặt khác lúc đầu Cơ Kim Hội được thành lập chính vì để phục vụ cho trạm thu nhận, vì thế anh cũng không có gì không cam lòng.

Có điều Phùng Duệ Tinh không chuẩn bị tiếp đãi người của trạm thu nhận, bởi vì anh không biết đối phương sẽ dùng phương thức gì để tới...

Lần trước khi người của trạm thu nhận tới là trực tiếp từ trên trời bay xuống, có trời mới biết lần này sẽ dùng phương thức gì.

Cho dù hiện giờ đối phương đứng sau lưng Phùng Duệ Tinh thì anh cũng không kinh ngạc.

Đột nhiên Phùng Duệ Tinh nghe thấy bên ngoài có chút dị thường, anh liền dùng một ngàn đồng đổi lấy năng lực thính giác được tăng mạnh.

Lúc này năng lực của Phùng Duệ Tinh đã sớm thay da đổi thịt, giống như là người khác so với dáng vẻ gà bệnh trước kia.

Trước đây anh phải dùng tiền mới có được sức chiến đấu cấp bậc Diệp sư phụ, mà bây giờ anh có thể tay không đánh nhiều Diệp sư phụ.

Tồn kém một chút tiền tài rất nhỏ đối với anh, có thể có được thực lực của người siêu năng cảnh giới ‘Năm Giữ’.

Tồn chút tiền vừa phải sẽ có được thực lực của người siêu năng cảnh giới ‘Đồng Hóa’ bình thường.

Nếu bất chấp dùng một số tiền thật lớn thì anh có thể phát huy ra sức chiến đấu mà ngay cả bản thân anh cũng sợ hãi!

Nếu không phải thăng cấp thực lực tổng hợp mà chỉ là năng lực đơn lẻ như thính lực thị lực thì số tiền bỏ ra đối với Phùng Duệ Tinh thì ngay cả chuyện nhỏ cũng không tính.

Sau khi cường hóa thính lực, Phùng Duệ Tinh lập tức nghe được tiếng gió kêu rên, tựa hồ có thứ khủng bố nào đó đang bay về phía mình.

Tiếp đó ngoài cửa sổ trở nên mơ hồ, giống như nháy mắt nổi lên một làn sương mù màu xanh lá.

Hơi thở chẳng lành trong làn sương kia làm Phùng Duệ Tinh có dự cảm không tốt, vì thế anh lấy ra xiềng xích mà mỗi nhân viên thu nhận đều có, quán quanh mình một vòng, nếu có nguy hiểm thì anh sẽ lập tức tiến vào trạm thu nhận.

Sau khi làm xong thì sương mù bên ngoài cửa sổ chợt tản ra.

Sau đó Phùng Duệ Tinh nhìn thấy một cái đầu rồng dữ tợn lớn như đầu xe lửa dán sát cửa sổ, con người đỏ ngầu tò mò nhìn anh!

Chương 904 - Cảnh Hình Thư

Trên người con rồng này quanh quần quỳ khí u ám, thỉnh thoảng còn phùng lên ngọn lửa màu xanh lá, trông giống như

quái thú tà ác từ trong phim kinh dị bước ra.

Phùng Duệ Tinh liếc mắt liền nhìn ra mình tuyệt đối không phải đối thủ của thứ này, nhưng anh không hề hoảng loạn.

Bởi vì trên đầu quý long ngồi hai người mặc áo khoác đen, mặt được ký hiệu màu đỏ che đi hình dạng.

Bộ trang phục này chỉ nhân viên thu nhận mới có!

Hai người trên đầu quý long dĩ nhiên chính là Ôn Văn và Đào Thanh Thanh, bọn họ một đường cưỡi quý long bay tới.

Thứ này tốc độ cao lại còn phong cách, nhưng độ thoải mái cơ bản là không có.

Vì thế lúc bay tới rìa thành phố Thiên Hà thì Ôn Văn và Đào Thanh Thanh đã hoàn toàn bị hủy hình tượng, giống như vừa mới bị hun khói.

Vì thế hai người dừng lại, đơn giản tắm rửa thay quần áo, sau đó mới chạy tới trụ sở chính Cơ Kim Hội.

Thấy trụ sở chính mới được xây dựng, Ôn Văn có chút chấn động, xem trên hình và xem ngoài đời thực là hai cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Chủ yếu là trụ sở chính rất chắc chắn, nếu có người siêu năng cấp cao chiến đấu ở bên cạnh thì trụ sở chính này sẽ không dễ dàng bị dư chấn phá hỏng.

Ôn Văn nắm lấy vai Đào Thanh Thanh, ánh sáng xanh trên người chột lóe, hai người xuất hiện trước mặt Phùng Duệ Tinh, mà quý long ở bên ngoài thì yên lặng biến mất, đã bị thu vào trong trạm thu nhận.

Lúc xuyên tới, Ôn Văn nhạy bén cảm nhận được lần dịch chuyển không gian này có chút nặng nề chậm chạp.

Xem ra trụ sở chính Cơ Kim Hội có cơ chế phòng ngự nhắm vào người siêu năng thuộc tính không gian, chỉ là cấp bậc của Ôn Văn quá cao nên cơ chế này không có hiệu lực.

Đứng trước mặt Phùng Duệ Tinh, nhóm Ôn Văn gỡ mũ trùm, xua tan đi ký hiệu màu đỏ trên mặt.

Dáng vẻ này chỉ để chứng minh thân phận, muốn kết nối với Phùng Duệ Tinh tất nhiên cần chính diện.

Dù sao thì vai trò của Ôn Văn là nhân viên thu nhận được Hắc Thập Tự phái tới kiểm tra thành quả công việc của Cơ Kim Hội, địa vị cũng không cao hơn Phùng Duệ Tinh.

Nhìn thấy nhóm Ôn Văn, Phùng Duệ Tinh thở phào một hơi, bởi vì anh biết cả hai vị này.

Ôn Văn từng cùng anh lăn lộn một khoảng thời gian ngắn ở thành phố Thiên Hà, mà Đào Thanh Thanh từng tới nơi này giúp anh giải quyết phiền phức.

Ba người trò chuyện vài câu, sau đó Ôn Văn nói ra mục đích chuyến đi này của mình.

“Tôi nghĩ ông đã biết rồi, nhiệm vụ chủ yếu của bọn tôi lần này là xem xét tình huống Cơ Kim Hội, đồng thời tiến hành thâm định quản dân quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội, đẩy mạnh liên hệ của trạm thu nhận và Cơ Kim Hội.

“Vì thế tôi muốn sớm gặp mặt nhóm quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội một lần.”

Phùng Duệ Tinh gật đầu: “Sau khi nhận được thông báo tôi đã sắp xếp rồi, xế chiều ngày mai sẽ có một buổi hội nghị cấp cao...”

“Vây thì rất tốt.” Ôn Văn gật đầu, sau đó khoác tay lên vai Phùng Duệ Tinh nhỏ giọng nói: “Cái đó, gần đây tôi ở ngoài vùng hoang vu một khoảng thời gian khá dài, không được giải trí...”

Phùng Duệ Tinh lộ ra nụ cười quái dị: “Không ai rành tiêu khiển hơn tôi đâu, hôm nay tôi chắc chắn sẽ dẫn ông đi quây một phen đã đời.”

Đào Thanh Thanh phì một tiếng không thèm để ý tới hai tên đàn ông này, theo nữ thư ký của Phùng Duệ Tinh rời đi.

Cô chắc chắn sẽ không đi theo nữ thư ký đi mua sắm... hẳn là vậy.

Mặc dù đã là đêm khuya nhưng Phùng Duệ Tinh vẫn có thể dẫn Ôn Văn đi tìm niềm vui, mà Ôn Văn cũng một lần nữa được trải nghiệm cái gì gọi là niềm vui sướng của kẻ có tiền, bạn căn bản không thể tưởng tượng được đâu.

Tất nhiên đừng hiểu nhầm, không có nơi nào không thích hợp thiếu nhi cả.

...

Cảnh Hình Thư đứng trước gương, mặc vest chỉnh tề, chỉnh trang lại mái tóc dài lãng tử, cầm lấy cặp công văn tạo hình kỳ quái, ngẩng đầu uốn ngực rời khỏi nhà.

Hắn vốn chỉ là người yêu thích thủ công, thích làm những món đồ chơi nhỏ thú vị.

Vì dụ như thoát nhìn là dao phay nhưng thực tế chỉ là ốp điện thoại, thoát nhìn là súng lục nhưng thực tế là bật lửa... là những món đồ rảnh rỗi tới đau trứng.

Dựa vào những phát minh nhỏ này mà Cảnh Hình Thư trở thành người nổi tiếng trên mạng.

Đột nhiên có một ngày Cảnh Hình Thư ghen tiểu thì bùng nổ ý tưởng sáng chế ra một thứ có thể làm người ta đi vệ sinh ở nơi công cộng.

Đừng than thở là thứ này có ích lợi gì, nếu làm ra thứ hữu dụng thì hắn đã không phải là Cảnh Hình Thư rồi.

Làm sao để không cời quần vẫn tè được thì hắn đã nghiên cứu được rồi, nhưng dùng cái gì để đựng nước tiểu thì làm Cảnh Hình Thư lâm vào thế khó, mang theo một cái xô ở bên người cũng lúng túng quá.

Cuối cùng hắn quyết định làm một cái kính râm lỏng để chứa chất lỏng, kết nối phần gọng kính với ống dẫn, mang theo thứ này bên người vào mùa hè thì tương đương với mang theo bộ giảm nhiệt làm mát bằng nước, theo mức nhiệt độ mà nó còn có thể biến đổi màu sắc...

Đáng tiếc bởi vì bịt kín không làm tốt nên tình cảnh khá lúng túng.

Thế nhưng trong quá trình khảo nghiệm, hắn đã thông qua chiếc mắt kính này thấy được một số thứ vốn không nên nhìn thấy!

Đó là một con sâu lờ mờ dài hơn hai mét lơ lửng giữa không trung, thân có nhiều gai như hải sâm, phần miệng thì giống như cá mút đá biển.

Cảnh Hình Thư thông qua những gì mình thấy ý thức được thế giới này không hề đơn giản như mình tưởng tượng, hẳn bắt đầu nghiên cứu, hơn nữa còn nghiên cứu ra được chút thành quả.

Đáng tiếc có nhiều thứ không phải hẳn có thể nhìn, hẳn đã bị con sâu lớn kia nhắm tới.

Nó rất kỳ dị, Cảnh Hình Thư dùng rất nhiều phương pháp cũng không thể đánh bại nó, suýt chút nữa đã trở thành phân của nó.

Cứu hẳn là đội vụ trang của SRS Cơ Kim Hội.

Tài năng nổi trội của hẳn được giám đốc bộ nghiên cứu Cơ Kim Hội phát hiện, hiện giờ hẳn đã trở thành nhân viên nghiên cứu cấp cao, chủ yếu nghiên cứu vũ khí đẩy lùi quái vật.

Trong bộ nghiên cứu Cơ Kim Hội chỉ có ba nhân viên nghiên cứu cấp cao như hẳn.

Hai người khác, một người là chuyên gia tài liệu học của trường đại học Thịnh Kinh Hoa Phủ, người còn lại là giáo viên vật lý trường đại học thành phố Thiên Hà, đều là nhân tài cấp cao mà bình thường Cảnh Hình Thư không thể nào tiếp xúc được.

Theo lý thuyết thì Cảnh Hình Thư chỉ là người yêu thích thủ công, không có tư cách ngồi vào vị trí nhân viên nghiên cứu cấp cao.

Thế nhưng giám đốc ngành nghiên cứu mắt sáng nhìn trúng hẳn, khám phá tiềm năng của hẳn, mà hẳn cũng không phụ lòng sự kỳ vọng của giám đốc, mặc dù không có học thức cao thâm nhưng hẳn thường xuyên xuất hiện những tư tưởng kỳ lạ, thành quả còn rõ rệt hơn hai vị nhân viên nghiên cứu cấp cao khác.

Nói tiếp thì giám đốc ngành nghiên cứu chính là một nhân vật lớn, là giáo sư Newman, chuyên gia sinh vật học của khu Kim Ứng, là loại chuyên gia có thể xuất hiện trên sách của học sinh cấp ba.

Cảnh Hình Thư không thể nào đoán được vì sao giáo sư Newman lại tới làm việc ở nơi không quá quen thuộc như khu

Hoa Phủ, hơn nữa còn đặt cho mình cái tên Hoa Phủ là Nữ Lan San.

Bộ nghiên cứu của Cơ Kim Hội gần như là một tay giáo sư Nữ Lan San xây dựng, lượng công việc của hắn có thể bù đắp cho bảy tám vị nhân viên nghiên cứu, hơn nữa cũng chưa từng lộ ra một mối.

Lúc Cảnh Hình Thư lén lút hoài nghi vị giáo sư Nữ Lan San này là một người siêu năng!

Chương 905 - Hội nghị hoang đường

Với tư cách là nhân viên nghiên cứu cấp cao của Cơ Kim Hội, Cảnh Hình Thư biết về siêu năng lực cũng không có gì lạ, vì thế giáo sư Nữ Lan San là người siêu năng cũng không có gì không thể tiếp nhận, thậm chí bản thân Cảnh Hình Thư cũng muốn trở thành người siêu năng.

Bình thường thì hội nghị cấp cao của Cơ Kim Hội thì nhóm nhân viên nghiên cứu như Cảnh Hình Thư không cần tham gia, nhưng lần này cố ý yêu cầu bọn họ tham gia, nội dung cần thông báo chắc chắn rất quan trọng.

Trên đường đi Cảnh Hình Thư gặp một người đầu trọc có mã vạch, vì thế liền tiến tới bắt chuyện.

Người đầu trọc này là giám đốc bộ vụ trang Cơ Kim Hội, nghe nói trước đây từng làm sát thủ, biệt hiệu là ‘Mã Hóa’, sau này không làm sát thủ nữa nên đổi tên thành Ngô Mã. Ý là tạm biệt con đường sát thủ.

Trước đây lúc Cảnh Hình Thư ngàn cân treo sợi tóc, chính là vị Ngô Mã này chạy ào vào phòng làm việc của Cảnh Hình Thư, đánh chết con sâu đáng sợ kia, cứu Cảnh Hình Thư.

Bộ vũ trang mà Ngô Mã lãnh đạo là một nhánh trong lực lượng vụ trang trực thuộc Cơ Kim Hội, bình thường bọn họ thường lui tới các nơi trong thành phố và xung quanh thành phố, săn giết một số quái vật, bảo vệ mọi người không bị quái vật tấn công.

Cảnh Hình Thư thỉnh thoảng cũng lấy được chút tài liệu quý giá từ chỗ Ngô Mã, dùng để chế tạo những món dụng cụ đặc

biệt.

Hai người không trò chuyện được lâu, bởi vì hội nghị đã sắp tiến hành, trên đường hai người gặp một anh trai cực ngẫu.

Vị này tỏ ra hơi thờ chớ lại gần, hơn nữa chỉ nhìn thôi cũng đã cảm nhận được luồng áp lực quái dị.

Cảnh Hình Thư biết người này, hẳn là tổ trưởng Hoành Âm của tổ chiến thuật đặc biệt, vị Hoành Âm này rất ít khi giao tiếp với người của ngành khác, vì thế trông khá thần bí.

Nghe nói cấp dưới tổ chiến thuật đặc biệt của Hoành Âm đều là người siêu năng, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ cũng là săn giết quái vật, nhưng quái vật mà bọn họ phải đối mặt căn bản không cùng cấp bậc với quái vật mà bộ vũ trang đối mặt!

Điều này làm Cảnh Hình Thư lại coi trọng hội nghị lần này thêm một cấp bậc.

Phải biết là phạm vi hoạt động của tổ trưởng Hoành Âm là toàn bộ tỉnh Tương Nam, thỉnh thoảng còn phải ra ngoài tỉnh chấp hành nhiệm vụ, cơ bản rất hiếm khi xuất hiện ở trụ sở Cơ Kim Hội.

Sau khi tiến vào hội trường, Cảnh Hình Thư tìm tới vị trí của mình, ngồi bên cạnh đồng nghiệp, liếc nhìn một vòng xung quanh thì phát hiện tất cả mọi người thuộc về tầng trung tâm Cơ Kim Hội đều có mặt.

Không chỉ tầng trung tâm, ngay cả đội trưởng bảo vệ trụ sở chính, dì dọn dẹp trường cũng có mặt.

Ở phía trên phòng họp là hội trưởng Cơ Kim Hội Phùng Duệ Tinh, giám đốc bộ vũ trang Mã Hóa, tổ trưởng tổ chiến thuật đặc biệt Hoành Âm, giám đốc bộ nghiên cứu Nữ Lan San, giám đốc bộ tài vụ Triệu Hồng Dân...

Ngoại trừ những vị cấp cao Cảnh Hình Thư quen thuộc thì còn một người mà Cảnh Hình Thư chưa từng thấy qua.

Người này mặc áo choàng đen rộng thùng thình, trên đầu đội mũ trùm, gương mặt bị ký hiệu màu đỏ che khuất, tràn đầy hơi thở thần bí, hoàn toàn không phù hợp với bầu không khí hội nghị.

Sau khi mọi người tới đông đủ thì có nhân viên công tác phát một cái hộp đen rất đẹp cho mỗi vị quản lý cấp cao, bên trong là một cái gương viền vàng.

“Các vị tới Cơ Kim Hội làm việc cũng được một thời gian ngắn rồi, đây là chút tâm ý nhỏ của cá nhân Phùng Duệ Tinh tôi.”

“Tiếp đó tôi đi thẳng vào vấn đề, lần này mọi người tới cũng không có việc gì, chỉ là muốn các vị giới thiệu đơn giản một chút về tình huống công việc gần đây của mình.”

“Giới thiệu sơ lược là được, nói nhanh một chút còn sớm tan họp, tôi cũng không muốn giữ các vị ở lại ăn cơm tối đâu, mặt khác chọn cái gì có thể nói thì nói, nội dung bí mật đừng nói.”

Sau khi Phùng Duệ Tinh nói xong thì hội trường lập tức âm ỉ.

Cảnh Hình Thư cũng có chút mê man, đây là tình huống gì đây?

Huy động nhân lực gọi mọi người tới, kết quả chỉ là vậy à, cái này mà là hội nghị quan trọng sao? Khác gì buổi tự giới thiệu trong ngày đầu khai giảng đại học đâu?

Lẽ nào... đây là yêu cầu của người áo đen thần bí kia?

Phùng Duệ Tinh đưa tay ra hiệu, hội trường an tĩnh trở lại.

“Nhiều người như vậy, mọi người mau mau một chút, bắt đầu từ người đầu tiên của hàng bên trái đi.”

Vì thế hội nghị có chút hoang đường cứ vậy bắt đầu.

Ban đầu mọi người còn có chút khẩn trương, nhưng từ vài người phía trước thuận lợi nói về công việc của mình thì bầu không khí trở nên nhiệt liệt.

Không cho phép huyền thuyên, không cho phép nói bí mật, vậy chỉ có thể tùy tiện tán dóc thôi, mọi người thấy Phùng Duệ Tinh cũng không có ý cản lại nên bầu không khí của hội trường lại càng kỳ quái hơn.

Lúc tới phiên Cảnh Hình Thư, hần liền nói về một vài tư tưởng gần đây của mình.

Gần đây hần muốn nghiên cứu một chiếc găng tay bọc xương có thể tăng cường sức nắm của con người, sau khi kích hoạt có

thể tăng sức mạnh đủ để bóp nát đá.

Thật ra lúc ban đầu Cảnh Hình Thư muốn làm ra loại bọc thép cho xương, nhưng hẳn hiểu được như vậy có chút không thực tế, vì thế trước tiên dự định làm từ trang bị hỗ trợ cầm nắm...

Đợi đến khi tất cả mọi người đều nói qua một lần, Phùng Duệ Tinh tuyên bố tan họp, để mọi người đều rời đi.

Cảnh Hình Thư gãi đầu, ôm túi xách nhỏ của mình, mơ mơ hồ hồ rời khỏi hội trường.

Đồng thời còn có chút tức giận, vì chuyện này mà làm lỡ thời gian của hắn, này không phải là đùa giỡn nhau à?

Sau khi bọn họ rời đi, hội nghị cấp cao chân chính mới tính là bắt đầu.

Lúc này người lưu lại ngoại trừ giám đốc bộ hoạt động kinh doanh Triệu Hồng Dân, còn lại đều là nhân viên thu nhận của trạm thu nhận, mà Triệu Hồng Dân cũng đã sớm được Phùng Duệ Tinh tiên cử ký khế ước lao động với trạm thu nhận.

Vì thế Ôn Văn không cần che giấu bọn họ, nói qua kế hoạch của mình một lần.

Hiện giờ dàn giáo cơ bản của mê cung gương hình thức cốt truyện đã hoàn thành, chỉ cần thông qua chút kiểm tra và chỉnh sửa là có thể chính thức vận hành.

Sở dĩ để bọn họ báo cáo tình huống công việc gần đây là để Ôn Văn quen mắt, mục đích chủ yếu nhất là phát chiếc gương vàng.

Những chiếc gương này đều đã được Gildero cải tạo, đợi đến khi kế hoạch bắt đầu, Gildero có thể dễ dàng kéo người cầm gương vào trong không gian gương.

Cho dù bọn họ có lòng cảnh giác, không mang theo gương bên người, nhưng khi bọn họ tiếp xúc với gương thì đã bị đánh dấu rồi.

Gildero có thể kéo bọn họ vào không gian gương khi bọn họ tiếp xúc với chiếc gương khác, chỉ là tiêu hao lớn hơn mà thôi.

Sau khi tiến vào không gian gương, bọn họ sẽ tiếp nhận thử thách hình thức cốt truyện, ai đáng tin, ai không đáng tin đều

có thể dễ dàng phân biệt.

Đợi đến khi tất cả mọi người hoàn thành bài kiểm tra, Phùng Duệ Tinh sẽ đá những người không thông qua khảo sát ra khỏi tổ chức Cơ Kim Hội, người thông qua thì sẽ ký khế ước lao động giống như Triệu Hồng Dân.

Cứ vậy trạm thu nhận và Cơ Kim Hội cũng coi như thật sự khóa lại với nhau, Cơ Kim Hội cũng có thể phục vụ cho trạm thu nhận với hiệu suất cao hơn.

Chương 906 - Hình thức ban đầu của hình thức cốt truyện

Trong hội nghị chính thức tiếp sau đó, Ôn Văn thông qua nhóm Phùng Duệ Tinh chân chính hiểu được tình trạng hiện giờ của Cơ Kim Hội.

Phùng Duệ Tinh với tư cách là hội trưởng Cơ Kim Hội, anh nắm giữ tình hình chung của Cơ Kim Hội, đồng thời cung cấp tài chính liên tục không ngừng, là cống hiến lớn nhất trong sự phát triển của Cơ Kim Hội.

Về phần tập đoàn Duệ Tinh mà anh tự mình sáng lập thì cơ bản đã không tự quản lý nữa.

Các ngành kinh doanh chính của Cơ Kim Hội là các loại sản nghiệp kinh doanh để cung cấp tài chính và đồ dùng cần thiết cho trạm thu nhận.

Ngoại trừ cung ứng tiền cho trạm thu nhận thì bộ kinh doanh cũng không khác biệt lớn với các tập đoàn kinh doanh thông thường.

Hiện giờ nhiều lĩnh vực kinh doanh của Cơ Kim Hội như đồ chơi, vật liệu xây dựng, ăn uống, trang phục đều có thành quả rõ rệt.

Trong đó sản nghiệp đồ chơi dựa vào mô hình siêu phẩm của Từ Hải đã mở rộng ra thị trường đồ chơi toàn liên bang, trở thành nhà kinh doanh số một của thị trường đồ chơi Hoa Phủ.

Các sản nghiệp khác mặc dù không có thu nhập cao bằng đồ chơi cũng cũng thỏa mãn được nhu cầu của trạm thu nhận,

cung cấp tài chính cho Cơ Kim Hội phát triển.

Mà bộ vũ trang thì tương đối nòng cốt, người phụ trách Ngô Mã dùng nhóm sát thủ cũ của tổ chức Mã Hóa làm cơ sở, chiêu mộ đặc công và quân nhân về hưu của liên bang, tạo thành bộ đội vũ trang khoảng chừng ngàn người.

Ngô Mã từng nhiều lần dẫn dắt đội quân này đi săn giết một vài quái vật dưới cấp Tai Nạn, thành tích rất nổi bật.

Mặc dù xét ở mức độ chuyên nghiệp thì không thể nào so sánh với nhân viên hỗ trợ Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng ở khía cạnh ‘săn giết’ thì hoàn toàn vượt xa tiểu đội nhân viên hỗ trợ, trong một vài trường hợp đặc biệt có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Giáo sư Nữ Lan San phụ trách bộ nghiên cứu, vị chuyên gia sinh vật học này cũng là người siêu năng.

Trước đây khi Ôn Văn ở khu Kim Ưng đã từng mời chào vài trạm thu nhận, một trong số đó chính là vị giáo sư Nữ Lan San này.

Khi đó giáo sư Nữ Lan San bởi vì siêu năng lực của mình mà dẫn tới cơ thể bị dị dạng, sau khi tiến vào trạm thu nhận mới giải quyết được vấn đề hình thể.

Cũng chính vì nguyên nhân này nên Ôn Văn mới có thể mời vị đại thần này từ khu Kim Ưng tới Cơ Kim Hội làm người phụ trách bộ nghiên cứu kiêm chủ tịch nhân viên nghiên cứu.

Giáo sư Nữ Lan San vì năng lực nên có được tinh lực và trí nhớ gấp mấy lần người bình thường, một mình hẳn có thể làm được lượng công việc của mấy người, để hẳn quản lý bộ nghiên cứu của Cơ Kim Hội là quá dư dả.

Cuối cùng cần đặc biệt nhắc tới là tổ chiến thuật đặc biệt của Hoàn Âm.

Thành viên trong tổ chiến thuật đặc biệt đều là người siêu năng, trong đó còn có vài người là trạm thu nhận.

Tổ trưởng Hoàn Âm đã là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa, năng lực loại trừ siêu năng lực đã mạnh mẽ hơn trước kia, hiện giờ ngay cả quái vật mạnh hơn một cấp bậc cũng rất khó phát huy toàn bộ thực lực.

Cậu và nhóm đội viên tinh anh hợp sức có thể dễ dàng bắt được quái vật Tai Nạn thượng tự.

Phạm vi hoạt động của bọn họ là cả tỉnh Tương Nam, có đôi khi sẽ rời khỏi tỉnh chấp hành nhiệm vụ, tất cả mục tiêu đều là quái vật cấp Tai Nạn trở lên.

Thỉnh thoảng bọn họ còn tập kích nhắm vào một ít tổ chức bí ẩn, có thể coi là vũ lực mạnh nhất của Cơ Kim Hội hiện giờ.

Tuy Cơ Kim Hội hiện giờ vẫn đang phát triển không ngừng nhưng lúc này vẫn gặp phải một thử thách to lớn.

Đó chính là Cơ Kim Hội đã bị Hiệp Hội Thợ Săn nhắm tới.

Không quản là bộ vũ trang hơn ngàn người hay tổ chiến thuật đặc biệt hoạt động khắp mọi nơi, hay là trụ sở chính trông như pháo đài hơn là tòa nhà làm việc của Cơ Kim Hội, muốn giấu giếm Hiệp Hội Thợ Săn đều là chuyện gần như không thể.

Nếu không phải Cơ Kim Hội vẫn luôn phối hợp với công việc của Hiệp Hội Thợ Săn, đồng thời mơ hồ có bối cảnh là Hắc Thập Tự thì sớm có đại quân Hiệp Hội Thợ Săn đánh tới cửa rồi.

Thực tế thì Ôn Văn không nói gì trong hội nghị cấp cao hôm nay cũng là vì có lo lắng tương tự.

Hơn nữa trong số những người đó khẳng định có người của Hiệp Hội Thợ Săn, hơn nữa còn không phải là một người.

Vì thế Ôn Văn phải nhanh chóng tiến hành kiểm tra dàn quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội, sau đó ngả bài với Hiệp Hội Thợ Săn, để Cơ Kim Hội từ trong tối bước ra ngoài sáng.

Vì thế sau khi hội nghị kết thúc, Ôn Văn không lãng phí thời gian mà trực tiếp tiến vào phòng vệ sinh, sau đó tiến vào trạm thu nhận.

Hiện giờ anh phúc nghiệm thu tiến triển công việc của hình thức cốt truyện, sau đó sớm hoàn thành việc sát hạch tổng thể dàn quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội.

Vừa tiến vào khu trung tâm của mê cung gương, Ôn Văn đã nhìn thấy gương mặt già nua của Gildero.

Khóe miệng hần nhếch cao, mặt như hoa cúc nở rộ, rõ ràng đang chuẩn bị tranh công với Ôn Văn.

Ôn Văn nhướn mày: “Xem vẻ mặt của ông thì những chuyện tôi bảo đã có thành quả rồi nhỉ?”

Gildero khom người thật sâu: “Thế mà lại có thể từ biểu cảm của tại hạ nhìn ra suy nghĩ trong lòng tại hạ, hiểu rõ chân tơ kẽ tóc cũng chỉ như thế mà thôi, ngài đúng là Thần.”

Ôn Văn liếc mắt, sao người này lại thay đổi thành phong cách trong mấy tuồng xử án cổ trang thế này?

“Đừng ăn nói kiêu ngoa nữa, tôi vẫn thích dáng vẻ nịnh nọt trắng trợn của ông hơn.”

Gildero có chút sừng sốt, sau đó thái độ thay đổi, cơ thể một lần nữa cúi thấp hơn, cả người lộ ra hơi thở hèn mọn.

“Chủ nhân vĩ đại, Gildero đã làm xong hình thức ban đầu của hình thức cốt truyện, mời ngài kiểm duyệt một phen.”

“Tốt, rất tốt...” Ôn Văn gật đầu: “Hình thức ban đầu của hình thức cốt truyện là dạng gì vậy, nói rõ tôi nghe xem.”

Gildero vung tay, trước mặt Ôn Văn hiện ra một mặt gương cao bằng người: “Có vài chuyện không thể nói rõ, chủ nhân vào xem là biết.”

Ôn Văn liếc nhìn Gildero, sau đó bước nhanh vào trong chiếc gương.

Sau khi bước vào gương, Ôn Văn phát hiện mình đứng trong một hành lang sâu thăm lạnh lẽo.

Hai bên hành lang là tường đá thật dày, trên tường đá là vài sợi dây leo và dây thường xuân ngổn ngang, gạt mớ dây leo này ra có thể nhìn thấy những hình vẽ đẫm máu ở bên trong.

Chỉ mớ hình vẽ trên hành lang thôi đã đủ làm người ta bị áp lực tinh thần rất lớn, phương diện này Gildero làm không tệ.

Sau khi rời khỏi hành lang, Ôn Văn đi tới một không gian hình vuông có kích cỡ sân bóng nhỏ.

Trên mặt đất của không gian này là cỏ nhân tạo, còn có vài gốc cây xiêu vẹo, bầu trời là trời xanh mây trắng, giống hệt

như môi trường tự nhiên, nhưng xung quanh lại có tường cao mấy chục mét.

Mà bên trong không gian có một căn nhà gỗ nhỏ, nhà gỗ rất đơn sơ, bên trong ngay cả giường lớn cũng không có, chỉ có mỗi tác dụng che gió che mưa.

Ôn Văn dạo một vòng trong không gian, ngoại trừ vách tường làm người ta có chút áp lực thì không phát hiện thứ gì khác đặc biệt, vì thế lập tức chân vẫn Gildero: “Đây là hình thức cốt truyện mà ông nói à, người diễn giải cốt truyện đâu, chỉ có mỗi cái nhà gỗ này mà là tình tiết gì chứ?”

Gildero xuất hiện ở phía sau Ôn Văn, khom người nói: “Thời gian ngài yêu cầu quá gấp, tôi chỉ có thể ra hạ sách này, người ngài muốn sát hạch tuy đều là người bình thường nhưng không phải kẻ ngu, nếu tình tiết làm ầu sẽ dễ dàng bị bọn họ phát hiện.”

“Tôi chế tạo ra một khoảng sân như thế chính vì để bọn họ tự diễn giải tình tiết.”

Chương 907 - Trò chơi sinh tồn

Ôn Văn thực kinh ngạc hỏi: “Để bọn họ tự diễn giải tình tiết?”

Gildero gật đầu: “Xin ngài nghe tôi tỉ mỉ nói rõ, tính chất của mê cung gương làm chúng ta không thể nào thiết kế thành dạng mở như thành phố thị trấn nhỏ, hoặc là hòn đảo nhỏ.”

“Vì thế tôi chỉ có thể sắp đặt thành từng nơi nhỏ để bọn họ không nghi ngờ tính chân thật của khoảng sân này, tôi bố trí tường rào thật cao để bọn họ cho rằng mình vẫn còn ở thế giới hiện thật, chỉ là bị tường vây lại thôi.”

“Mà trong không gian có hạn chế, số lượng diễn viên có thể dùng sẽ không nhiều, đồng thời còn phải kiểm tra rất nhiều người, sẽ không khó phát hiện cam bẫy.”

“Người ngài muốn khảo sát phần lớn đều là người thông minh, nếu để bọn họ nhìn ra sự tồn tại của diễn viên thì sẽ nghi ngờ đây là một cuộc kiểm tra, từ đó ngay trang thành lựa chọn phù hợp với chủ đề kiểm tra.”

“Như vậy rõ ràng không phù hợp với dự tính ban đầu của ngài.”

Gildero ngừng lại, nhìn Ôn Văn một chút.

Ôn Văn xua tay: “Ông nói tiếp đi, tôi nghe đây.”

“Vì thế tôi dự tính sẽ không sắp xếp diễn viên, trực tiếp ném người được kiểm tra tới nơi này rồi thông qua một vài phương pháp để kích thích mâu thuẫn giữa bọn họ, xem bọn họ phản ứng thế nào, như vậy có thể đạt được mục đích khảo nghiệm của ngài.”

“Tuy bởi vì thời gian gấp gáp nên chỉ có thể nghĩ ra hạ sách nhưng tôi cảm thấy như vậy có lẽ phù hợp với dự tính ban đầu của ngài hơn.”

Ôn Văn liếc nhìn Gildero thật sâu, ý nghĩ này thật sự không tệ.

“Kế hoạch của ông không phải chỉ là ném bọn họ ở đây chứ?”

Gildero lắc đầu: “Đương nhiên không chỉ ném ở đây rồi, tôi chỉ không sắp đặt diễn viên để kéo tình tiết phát triển thôi, nhưng không thiếu những thứ khác để bắt chuyện.”

“Cụ thể làm thế nào thì để tôi chậm rãi tỉ mỉ nói cho ngài, đầu tiên khi bọn họ tiến vào...”

Gildero dựa vào sát người Ôn Văn, căn kẽ trình bày suy nghĩ của mình, Ôn Văn nghe mà ánh mắt ngày càng sáng hơn.

Vốn anh chỉ dự tính để Gildero làm ra tình tiết tương tự với trò chơi RPG cũ, không ngờ người này trực tiếp làm ra cốt truyện đặc sắc đến vậy.

Nghe xong thì chính bản thân Ôn Văn cũng muốn tham gia chơi cùng nhóm người bị kiểm tra.

Kế tiếp Gildero lại dùng vài cái ngục tới biểu diễn quy trình hoàn chỉnh cho Ôn Văn xem, Ôn Văn xem mà không ngừng gật gù.

Mặc dù vẫn còn chút khuyết điểm nhỏ nhưng cơ bản đã đạt tới yêu cầu của Ôn Văn, vì thế anh lập tức đánh nhịp quyết định, đợi đến lần điều chỉnh thử nghiệm cuối cùng hoàn thành sẽ trực tiếp đưa nhóm quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội tới tiến hành kiểm tra.

Nếu như lần đầu tiên kiểm tra thuận lợi, sau này Ôn Văn chỉ cần chỉnh sửa điều kiện thì có thể tiến hành kiểm tra người được đề cử làm nhân viên thu nhận, quy mô trạm thu nhận có thể nhanh chóng khuếch trương lớn hơn.

Vì để không ngoài ý muốn có thể trực quan quan sát hiệu quả của khảo nghiệm, Ôn Văn cũng chuẩn bị trà trộn vào đội ngũ đầu tiên được khảo nghiệm.

...

Cảnh Hình Thư trở lại viện nghiên cứu, càng nghĩ lại càng giận.

Đám quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội nghĩ thứ chó má gì vậy, làm vậy không phải là lãng phí thời gian của người ta à?

Muốn tặng cái gương nát thì cứ bảo người đưa tới thôi, không được à?

Muốn nghe báo cáo công việc không nghiêm túc thì gọi điện thoại hỏi không phải được rồi à.

Hà có gì huy động nhân lực kêu mọi người tới, thời gian của đám công nhân viên bọn bọn không phải là thời gian sao?

Có điều nói lại thì cái gương lớn chùng lòng bàn tay này cũng tốt thật, gong làm bằng vàng ròng, công ty nào có thể ra tay rộng rãi như vậy.

Chờ đã...

Được xem là một thợ thủ công phóng khoáng lạc quan, Cảnh Hình Thư lập tức nhìn ra chỉ có một vòng bên ngoài là vàng ròng, những bộ phận khác là đồng sơn vàng.

Có điều nhìn thế nào cũng đáng giá cả ngàn hoặc tám trăm đồng tiền, vì thế Cảnh Hình Thư vẫn giữ cái gương lại.

Nói thế nào thì cũng coi như là phần thưởng của Cơ Kim Hội, có ý nghĩa kỷ niệm.

Mặt khác cũng không phải Cảnh Hình Thư chưa từng trải nghiệm vì leo lên mà làm ra những chuyện thừa thãi.

Nhớ tới ngày đó khi lên đại học, giáo viên tư vấn đã bảo bọn họ tới chờ ở phòng học trên tầng lầu cao nhất, nói rằng có chuyện quan trọng cần thông báo.

Kết quả đợi hai tiếng thì giáo viên cười ha hả đi tới phòng học, chỉ đơn giản nói hai câu.

Đại khái là không nên vắng mặt vào lớp buổi tối thứ hai, sẽ có lãnh đạo tới điều tra, sau đó cho giải tán.

So với lần đó, không phải Cơ Kim Hội tốt xấu gì cũng tặng cho cái gương à?

Thật ra Cảnh Hình Thư rất ghét làm những chuyện hình thức cho có, cũng chán ghét làm những chuyện nhân tình thói đời vô dụng xúi quẩy, bởi vậy trước đây mới trở thành kẻ không nghề nghiệp yêu thích thủ công.

Có điều Cơ Kim Hội cứu mạng hắn, còn làm hắn có thể thực hiện mộng tưởng của mình, hoàn thành giá trị đời người của mình.

Chỉ cần Cơ Kim Hội không đuổi, không quản xảy ra chuyện gì Cảnh Hình Thư cũng sẽ ở lại Cơ Kim Hội.

Vì vậy hắn bắt đầu tiếp tục nghiên cứu của mình, mục tiêu của giai đoạn hiện trường chính là làm ra lớp giáp ngoài xương hợp cách, mộng tưởng là làm cho mình một người máy cỡ lớn như trong phim hoạt hình.

Không quản người máy này có tác dụng trong chiến đấu hay không thì Cảnh Hình Thư vẫn muốn làm món đồ chơi kia.

Hắn nghiên cứu tới tận đêm khuya mới nằm gục xuống bàn làm việc ngủ thật say.

Hoàn toàn không chú ý tới mặt của chiếc gương nhỏ đặt bên cạnh đang dao động như thủy ngân.

...

Giác ngủ này Cảnh Hình Thư ngủ rất thoải mái, đừng nói là thoải mái hơn bàn thí nghiệm, ngay cả giường cũng chưa từng có cảm giác ngủ thoải mái như thế.

Mặt trời ấm áp chiếu rọi lên mặt, gió thổi lát phát lên mặt, cỏ xanh có hương thơm say lòng người.

Chờ đã....

Ánh sáng mặt trời? Gió? Cỏ xanh?

Mình ngủ trên bàn làm việc mà, sao lại cảm nhận được mấy thứ linh tinh này?

Đột nhiên Cảnh Hình Thư hoảng hồn, trực tiếp bật dậy trên mặt cỏ, khiếp sợ phát hiện mình đang ở trong một không gian cỡ sân bóng có tường vây quanh!

Cảnh Hình Thư muốn kêu cứu thì phát hiện trong miệng mình ngậm thứ gì đó.

Mò mẫm một phen thì phát hiện là một cái khóa xe đạp, độ rộng của nó làm hấn rất khó nói chuyện, cũng không có cách nào lấy thứ này ra khỏi miệng.

Hơn nữa nơi này không chỉ có mình hấn, đêm sơ một phen thì người vừa tỉnh lại như hấn có ít nhất là mười bảy mười tám người.

Nằm bên cạnh hấn là một người trẻ tuổi xa lạ, vẻ mặt người này rất khiếp sợ, mắt có hơi nhỏ.

Đợi đến khi tất cả mọi người từ dưới đất đứng dậy, bọn họ liền nghe thấy một âm thanh.

“Hoan nghênh tới trò chơi sinh tồn của tao!”

Cảnh Hình Thư men theo nơi phát ra âm thanh, trên bức tường trước mặt phát hiện một màn hình thật lớn, màn hình cách mặt đất hơn mười mét, bọn họ rất khó chạm tới.

Màn hình sáng lên, một bóng người đeo mặt nạ quái dị xuất hiện.

Trên mặt nạ vẽ một gương mặt cười làm người ta có cảm giác khủng bố khác thường.

“Chúc mừng các vị đã bị tao bắt cóc.”

Cảnh Hình Thư run run, bị bắt cóc có cái gì tốt mà chúc mừng?

“Tao không cầu tài không cầu sắc, bọn mày chỉ cần sống ở đây một tháng thì tao sẽ cho bọn mày một số tiền lớn, đồng thời cho phép bọn mày rời đi.”

“Chỉ cần... bọn mày có thể sống tới khi đó.”

Chương 908 - Sự kiên định của Cảnh Hình Thư

“Chỉ cần bọn mày có thể sống đến khi đó...”

Lời nói của người đeo mặt nạ làm trong lòng Cảnh Hình Thư dâng lên dự cảm chẳng lành.

Lời nói trắng trợn của hắn làm Cảnh Hình Thư hiểu được tháng này bọn họ sẽ không vượt qua bình an, chỉ có một số ít người mới có thể sống đến cuối cùng, hoặc là tất cả mọi người đều không sống nổi một tháng.

Này có nghĩa là trong quá trình này nhất định sẽ xuất hiện thứ gì đó đe dọa sinh mạng bọn họ.

Trong không gian bị vây này, bốn phương tám hướng đều có lối đi thăm thẳm, không ai biết bên ngoài lối đi kia là gì.

Có thể là cạm bẫy tổn hại mạng người, có thể là thú dữ trí mạng, có khả năng ra khỏi đó sẽ trở về thế giới...

Nói chung phía sau có khả năng xuất hiện mọi thứ, cho dù là xuất hiện người máy khổng lồ trong giấc mơ của mình thì Cảnh Hình Thư cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Trong tình huống như vậy sẽ rất khó suy đoán cụ thể là thứ gì sẽ đe dọa tới sinh mạng của bọn họ.

Có lẽ sẽ có ai đó bị dọa chết vì những thứ bên ngoài, có lẽ sẽ có người vì thiếu thức ăn mà hi sinh, thậm chí có khả năng bị người khác giết chết!

Nơi này chỉ có tường rào thật cao nhưng không có pháp luật trời buộc, rất nhiều người sẽ để con thú dữ trong lòng mình xô lồng.

Cũng giống như trong số mười mấy người ở đây, có vài người tương tá đều là hàng cao cấp, nói không chừng những người phụ nữ này sẽ trở thành mồi lửa dẫn tới mâu thuẫn.

Trong nháy mắt Cảnh Hình Thư đã phân tích rất nhiều, nếu là trước kia khẳng định đã hoàn toàn hoảng loạn, nhưng sau khi nhìn thấy rất nhiều đồ chơi kỳ quái ở Cơ Kim Hội thì Cảnh Hình Thư cũng bình tĩnh hơn hẳn.

Tạm thời Cảnh Hình Thư chỉ nghĩ tới đây, về phần sau này nhóm phụ nữ kia gặp nguy hiểm hẳn nên làm thế nào thì cứ chờ sau này rồi nghĩ tiếp.

Cảnh Hình Thư cũng không dám hứa chắc là lúc xảy ra sự việc, hẳn sẽ ra tay hỗ trợ hay thông đồng làm bậy, hoặc là khoanh tay đứng nhìn bảo vệ toàn thân.

Trong lòng hẳn vẫn lặp đi lặp lại đoạn văn mình đã nghe khi gia nhập Cơ Kim Hội.

‘Thế giới này phức tạp hơn những gì bạn mình thấy, giờ nào phút nào nhân loại cũng đang bị ngoại tộc uy hiếp.’

‘Mà trong thế giới như vậy, ngoại trừ chính bản thân nhân loại thì không có ai có thể giám hộ nhân loại vĩnh viễn.’

‘Vì thế tôn chỉ thành lập của Cơ Kim Hội chính là để bảo vệ sự tồn tại của nền văn minh nhân loại, phát hiện đe dọa, không chế đe dọa, thu nhận đe dọa.’

‘Chúng ta sẽ trở thành người bảo vệ không bao giờ mệt mỏi của nền văn minh nhân loại, dùng tất cả khiên vũng chắc chống đỡ tập kích, dùng thanh kiếm sắc bén chém giết kẻ thù xâm lược, hôm nay như thế, ngày ngày đều thế, mãi tới vĩnh viễn.’

Hắn nghĩ những lời này không phải muốn mình làm gì, mà là nhắc nhở mình nên là người như thế nào, không nên mù quáng đưa ra quyết định sai lầm.

“Nếu ngay cả tình huống như vậy mà cũng không đối phó được thì mình có tư cách gì làm người bảo vệ không bao giờ mệt mỏi.”

Cảnh Hình Thư giống như phùng lên nhiệt tình, ưỡn ngực nhìn màn hình, trong mắt dường như đang phùng lên ngọn lửa ý chí chiến đấu.

Ở phía sau Cảnh Hình Thư, người đàn ông mắt hơi nhỏ kia chính là Ôn Văn.

Những người này được đưa vào trong quá trình hôn mê, miệng bị dùng khóa khóa lại rồi tùy tiện ném xuống đất.

Chỉ có bản thân Ôn Văn là nhân nhả tìm kiếm vị trí tốt, tự mình nằm xuống.

Anh nhìn ánh mắt Cảnh Hình Thư, hài lòng gật đầu, không quan tâm sau này Cảnh Hình Thư sẽ làm thế nào, ít nhất biểu hiện của hắn hiện giờ đã có tư cách làm nhân viên Cơ Kim Hội.

Ít nhất Ôn Văn thấy được ánh sáng đặc biệt trong ánh mắt hắn, đây là ánh mắt chỉ lộ ra ở người biết mình kiên định với điều gì.

Trong sân, ít nhất có người lộ ra ánh mắt tương tự như Cảnh Hình Thư, bọn họ đều là nhân viên công tác của Cơ Kim Hội.

“Cạc cạc cạc, xem ra bọn mày đã hiểu là chuyện gì.”

Người đeo mặt nạ trên màn hình, cũng chính là gương ma Gildero bật cười cạc cạc đầy quái dị.

“Như vậy nói tiếp nhé, con người tao đúng là quá tốt bụng, không nhịn nổi khi thấy bọn mày chịu đói, vì thế tao sẽ cho bọn mày thức ăn.”

“Còn năm khoảng sân an toàn giống như nơi này, mỗi ngày tao sẽ ngẫu nhiên đưa tới năm thùng thức ăn tiếp tế, mỗi phần thức ăn đều đủ cho hai mươi người ăn một ngày, thậm chí có khả năng đủ cho bọn mày ăn vài ngày... chỉ cần bọn mày có thể tìm được.”

Năm nơi, năm phần thức ăn...

Cảnh Hình Thư lập tức hiểu được, địa điểm mà bọn họ có thể hoạt động chắc chắn không chỉ là năm sân ‘an toàn’ này, có lẽ vẫn còn những khoảng sân ‘không an toàn’.

Mà bọn họ có thể cần phải đi thám hiểm khu không an toàn để tìm thức ăn.

“Tất nhiên, vì để ‘trò chơi sinh tồn’ này thú vị hơn, ngoại trừ thức ăn tiếp tế, mỗi ngày tao sẽ đưa tới một hộp bất ngờ, nhớ kỹ, bất ngờ sẽ thăng cấp theo mỗi ngày nhé.”

Gildero nói tới miệng đắng lưỡi khô, ngông cuồng khoác chân lên bàn.

“Ngày đầu tiên tao sẽ tặng cho bọn mày một thùng trang bị, chìa khóa để mở khóa miệng ở bên trong, số trang bị còn lại thì bọn mày tự phân chia.”

“Điều nên nói tao đã nói đã rồi, kế tiếp tao bắt đầu xem kịch vui thôi!”

Gildero nói xong thì màn hình to lớn tối đen, mọi người nhìn nhau.

Sau đó một chiếc hộp đường kính hai mét không biết từ đâu rớt xuống giữa sân, ầm một tiếng vang dội làm tất cả mọi người đều giật bắn.

Mọi người tiến tới, tìm gậy gõ nạy hộp ra thì phát hiện bên trong có chìa khóa, chút thuốc men, một cái nồi sắt lớn và hai mươi chấu nhựa, còn có ba khẩu súng hai cây cung một cây nỏ, còn lại là vài cây đao kiếm.

Sau khi thấy đồ bên trong, một người đàn ông to lớn bước nhanh tới giành lấy hai khẩu súng, những người còn lại cũng tranh nhau giành giật.

Cảnh Hình Thư thở hắt một hơi, thừa dịp loạn cướp được hai con dao găm và chiếc chìa khóa, sau đó ném một con dao và chìa khóa cho người đàn ông gầy yếu mắt nhỏ ở bên cạnh.

Khi này Cảnh Hình Thư đã lén kiểm tra cơ thể, gắng tay tăng cường sức nắm hãn nghiên cứu trước lúc ngủ vẫn còn ở bên người, có thứ này thì Cảnh Hình Thư có thể đảm bảo sự an toàn của chính mình.

Dưới ý tứ của Cảnh Hình Thư, Ôn Văn dùng chìa khóa kia mở khóa trên cổ Cảnh Hình Thư, tiếp đó Cảnh Hình Thư mở khóa cho Ôn Văn, sau đó chuyển đi để những người khác mở khóa.

Thừa dịp quá trình nhóm người mở khóa, Cảnh Hình Thư quan sát đám đông một phen.

Nơi này tính cả hãn thì tổng cộng có mười ba người đàn ông, sáu người phụ nữ.

Đáng chú ý nhất trong số đó là người đàn ông cướp súng, mà đối phương sau khi cướp được súng cũng bắt đầu quan sát mọi người, tính cảnh giác rất cao.

Có điều trong số những người này nói không chừng có cao thủ ẩn núp, Cảnh Hình Thư sẽ không coi thường bất cứ người nào.

Nhưng bắt đầu từ màn cướp giật khi này, Cảnh Hình Thư không quá lạc quan với tháng này cho lắm, hãn biết mọi người

cùng hợp tác vượt qua một tháng này là biện pháp tốt nhất, thế nhưng hẳn lại không có cách nào làm người khác một lòng với mình.

Chương 909 - Hamster Siberia

Nơi này chỉ có mười chín người bọn họ, nếu có người nào có ác ý làm ra chuyện gì đó cũng không kỳ quái.

Nói không chừng đe dọa lớn nhất ở nơi này chính là những ‘người bạn đồng hành’ này cũng khó nói.

Dù sao thì nơi này cũng không có luật pháp ràng buộc, hơn nữa hoàn cảnh đặc biệt, ác ý trên người có thể bành trướng vô tận.

Cũng giống như người cao lớn mặt đầy chân râu xanh xì ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn về phía nhóm phụ nữ, lại ví dụ như người nhỏ con u ám sau khi cướp được một khẩu súng thì không nói lời nào, chỉ đứng sát rìa.

Sau khi khóa của tất cả mọi người đều được cởi ra, hiện trường rơi vào bầu không khí im lặng kỳ lạ, bởi vì bọn họ không biết nên ứng phó thế nào với cục diện phức tạp này.

“Trước tiên mọi người tự giới thiệu đi, tôi là Loan Hưng, nghề nghiệp là... lính đánh thuê.”

Thế nhưng không ai nói tiếp theo Loan Hưng, dáng vẻ cướp súng lúc ban đầu của hắn đã hù dọa một vài người.

Loan Hưng thở dài một hơi: “Trước tiên tôi xin lỗi về hành động của mình trước đó, nhưng tôi cũng có chút bất đắc dĩ, vũ khí khác thì còn có thể, nhưng súng thì quá nguy hiểm.”

“Chúng ta phải cùng nhau vượt qua một tháng này, đồng thời bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm, không ai biết sau này có được nhận thêm súng hay không, vì thế cần phải phát huy công dụng của ba khẩu súng này ở mức cao nhất.”

“Nhưng tôi không biết mọi người có kinh nghiệm dùng súng hay không, trước kia là người thế nào, vì thế tôi không dám tùy tiện chia cho mọi người, thứ nhất là sợ mọi người cầm súng rồi lãng phí đạn, thứ hai là sợ bị kẻ bắt cóc lấy súng đi rồi chia hòng súng về phía người một nhà.”

Loan Hưng nói như vậy làm mọi người cũng buông xuống cảnh giác, có thêm vài phần hiểu biết.

“Nói cứ như lính đánh thuê đều là người tốt cả ấy...” Ôn Văn trốn ở sau lưng Cảnh Hình Thư, giọng nói yếu ớt như đổ thêm dầu vào lửa.

Anh tới chơi, cũng là muốn kiểm tra tình huống, vì muốn kích thích mâu thuẫn để nhìn rõ hình dạng thật sự của bọn họ, thỉnh thoảng Ôn Văn sẽ gây sự một chút.

Nghe Ôn Văn nói vậy, ánh mắt mọi người nhìn Loan Hưng lại có chút không đúng.

Loan Hưng im lặng một hồi rồi nói: “Tôi sẽ giao ra một khẩu súng, có điều cần mọi người tự giới thiệu trước đã, sau đó tôi sẽ giao cho người thích hợp nhất.”

Nhóm người cũng không ép Loan Hưng phải giao ra cả hai cây súng, Loan Hưng tự nguyện giao ra một cây cũng coi như đã nhượng bộ rồi, nếu bắt hắn giao cả hai cây thì chẳng khác nào bọn họ được voi đòi tiên, giai đoạn hiện giờ không ai muốn nhìn thấy nội chiến cả.

Cảnh Hình Thư đứng ra nói: “Vậy thì bắt đầu tự giới thiệu đi, tôi là Cảnh Hình Thư, là người yêu thích thủ công, tôi chưa từng dùng nên cũng không cần khẩu súng kia.”

Ôn Văn tiến tới một bước nói: “Tôi là Ôn Văn, hai mươi hai tuổi, cha mẹ đều mất hết, còn trẻ có nhiều tiền, chưa kết hôn...”

Có hai người bọn họ bắt đầu, phần tự giới thiệu này rất cuộc cũng tiến hành thuận lợi.

Người nhỏ con cầm súng kia tên là Lý Uy, hắn nói mình là một kẻ côn đồ đầu đường, mà người béo lại cao kia tự xưng là người bán thịt heo.

Trong số những người đàn ông còn lại, có người là công chức, có người là học sinh, có người là ông chủ, còn có người là đội trưởng bảo vệ, , trong số phụ nữ thì có tiểu thư nhà giàu, tiếp viên rượu, giáo sư, thành phần trí thức....

Nói chung là đủ loại ngành nghề đều có, thoạt nhìn bọn họ không hề có mối liên hệ nào, chỉ là tùy ý lựa chọn.

Cảnh Hình Thư nhường mày, không nghĩ ra giữa những người này rốt cuộc có liên hệ gì.

Chỉ có Ôn Văn biết rõ lai lịch của bọn họ.

Cảnh Hình Thư là nhân viên nghiên cứu cấp cao, Loan Hưng là tiểu đội trưởng trong bộ vũ trang, tiểu thư nhà giàu là con gái của giám đốc bộ kinh doanh Triệu Hồng Dân, đội trưởng bảo vệ kia chính là đội trưởng bảo vệ của trụ sở chính Cơ Kim Hội....

Người nhỏ con u ám Lý Uy là tân binh trong tổ chiến đấu đặc biệt, tuy vẫn chưa thức tỉnh siêu năng lực nhưng trời sinh thích hợp chiến đấu, có thể nói là tài năng trời cho.

Năm mươi tuổi đã có sức chiến đấu cấp bậc Diệp sư phụ, sau vài lần chiến đấu thì hiện giờ có thể một tay treo Diệp sư phụ lên đánh.

Trong số mười tám người này, có bảy người là nhân viên Cơ Kim Hội, bốn người là cai ngục trạm thu nhận, bảy người còn lại là người may mắn ngẫu nhiên chọn ra từ bên ngoài...

Về phần vì sao nhân viên Cơ Kim Hội lại không nhận ra nhau, cái này là dựa vào sự phối hợp giữa Ôn Văn và Gilderò.

Gilderò chịu trách nhiệm điều chỉnh bên ngoài, Ôn Văn chịu trách nhiệm điều chỉnh ký ức tinh vi, điều này làm nhóm người cơ bản rất khó nhận ra người quen, chờ sau khi kiểm tra kết thúc, Ôn Văn sẽ điều chỉnh ký ức của bọn họ một lần nữa.

Bằng không nhiều nhân viên Cơ Kim Hội như vậy rất dễ xuất hiện sai sót.

Nhóm cai ngục cũng bị che giấu ký ức tạm thời, tác dụng của bọn họ là đóng vai 'người xấu' ở đây, bọn họ vốn chẳng phải kẻ tốt lành gì, trong tình huống như vậy chắc chắn sẽ gây sự, sẽ trợ giúp để mâu thuẫn gay gắt hơn.

Chẳng qua nếu như toàn bộ quá trình mà cai ngục không hề làm ra chuyện xấu gì cả, chúng tỏ trong khoảng thời gian lao động cải tạo này hẳn đã triệt để hồi cải trở thành con người mới.

Vì thế Ôn Văn cũng nguyện ý cho bọn họ một cơ hội, anh sẽ để đối phương làm diễn viên phụ liên tục hai mươi lần trong

hình thức cốt truyện, chỉ cần trong suốt hai mươi lần này không xảy ra vấn đề thì Ôn Văn sẽ thả hấn quay trở về xã hội.

Về phần những người bình thường ‘may mắn’ cuối cùng, bọn họ do Phùng Duệ Tinh lựa chọn, là người có tình hình kinh tế gia đình khó khăn gần đây, sau khi bị động vào vai áo rồng thì Ôn Văn sẽ cắt bỏ trí nhớ của bọn họ, sau đó cho họ một nguồn tài chính đủ để giải quyết khó khăn.

Có điều chỉnh sửa ký ức và ngoại hình chỉ có thể dùng khi kiểm tra người bình thường.

Đối với người siêu năng thì không thể một lần kiểm tra nhiều người như vậy. Không chỉ vì không thể chỉnh sửa ký ức mà còn vì một khi người siêu năng sử dụng cơ thể ảo tiến vào không gian này sẽ lập tức nhận ra.

Sau khi mọi người giới thiệu xong, trải qua một phen bỏ phiếu, cuối cùng một khẩu súng trong tay Loan Hưng được giao cho vị đội trưởng bảo vệ kia.

Điều này làm người mập mạp cao lớn kia rất khó chịu, hấn là một cai ngục của Ôn Văn, là loại thả ra ngoài đáng bị xử bắn mười lần.

Sau khi được loại bỏ ký ức về trạm thu nhận, hấn lại khôi phục bản tính, cảm thấy bị nhốt ở nơi này là cơ hội ngàn năm một thuở, những người phụ nữ ở đây đều rất xinh đẹp, hấn có thể...

Đáng tiếc không có khẩu súng nào nằm trong tay nên hấn có chút e ngại, nhất định hấn phải tìm cơ hội giành lấy một khẩu súng, sau đó làm một vị ‘hoàng đế’ ở nơi này, hưởng thụ một tháng...

Vừa mới phân phối súng ống xong, nhóm người còn chưa kịp nghĩ xem sau này nên làm thế nào thì có một cái hộp to rơi xuống, sau đó nắp hộp tự động mở ra.

Trên hộp có viết hai chữ thức ăn, mà thứ tiến ra rõ ràng là một con gấu ngựa khổng lồ thái quá!

Giọng nói hèn mọn của Gildero từ trên màn hình truyền tới: “Đây là phần thức ăn đầu tiên của bọn mày, chuột Hamster Siberia đói bụng năm ngày, xin mời dùng.”

Chương 910 - Đánh gục Hamster

“Hamster Siberia cái quý gì chứ, có con chuột nào đứng lên mà cao ba mét không hả, đó rõ ràng một con gấu ngựa to lớn!”

Ngoại trừ Ôn Văn, mỗi người ở đây chỉ muốn chỉ vào mũi Gildero mà chửi, thế nhưng trước khi chỉ trích Gildero, việc đầu tiên là bọn họ cần phải sống sót.

Ngoại trừ Loan Hưng và người nhỏ con u ám, phần lớn mọi người đều chậm rãi lui về phía sau, có hai người bị dọa tới nhũn chân trực tiếp ngồi bệch xuống đất, còn có hai người quỳ rạp dưới đất giả chết.

Đối mặt với gấu ngựa đói bụng, dân gian liên bang có vài cách đối phó thú vị.

Thứ nhất là giả làm xác chết, như vậy có xác xuất được gấu buông tha, nhưng trừ phi là lúc nó ăn no không có tâm trạng tấn công, bằng không làm vậy cũng chỉ chịu chết.

Thứ hai là chạy nhanh hơn bạn đồng hành, như vậy thật sự có thể thoát khỏi móng vuốt gấu ngựa, thế nhưng... chỗ chết tiệt này thật sự không có cách nào trốn thoát, số hành lang kia vừa nhìn đã biết là có vấn đề, bên ngoài đó phỏng chừng còn nguy hiểm hơn con gấu ngựa này.

Thứ ba thì lợi hại hơn, đối mặt chính diện với gấu ngựa, lớn tiếng gầm rú, thể hiện khí thế hùng mạnh của nhân loại... như vậy có thể chết tôn nghiêm một chút.

Tất cả mọi người đều không muốn chết, vì thế biện pháp khả thi nhất hiện giờ chính là đánh chết con gấu ngựa này!

Mười mấy người bên này làm con gấu ngựa có chút bị dọa, mặc dù nó đã đói bụng vài ngày nhưng nó không lập tức nhào về phía đám người.

Thú dữ có trí khôn, ở thời đại hiện giờ, rất nhiều thú dữ biết rõ con người không dễ chọc.

Cho dù là đói tới nóng nảy rồi tập kích nhân loại thì phần lớn đều chỉ tấn công vào đối tượng đơn lẻ, rất ít khi trực tiếp tấn công một lần mười mấy người.

Vì thế nó rống hai tiếng rồi chậm rãi lui về phía hành lang, chuẩn bị tìm kiếm thức ăn trước.

Thấy gấu ngựa lui về phía sau, nhóm người thở phào một hơi nhưng Loan Hung lại giơ súng lục lên nhắm về phía gấu ngựa.

“Các vị, chúng ta không thể thả nó đi, trên hộp có viết là thức ăn, nói cách khác con gấu ngựa này chính là nguồn cung cấp thức ăn của chúng ta, nếu không thể giữ nó lại thì chúng ta sẽ đói, cuối cùng cũng sẽ biến thành món ăn trên bàn ăn của nó.”

Nhưng sau khi nói xong thì chỉ có nhóm ba người là đội trưởng bảo vệ cầm súng, người nhỏ con u ám và Cảnh Hình Thư chuẩn bị phối hợp, Ôn Văn làm bộ run lấy bẫy núp ở phía sau, lén quan sát biểu cảm của mỗi người.

“Nếu mấy người không giết được mà ngược lại lại chọc giận nó, đến khi đó có người chết trong tay nó thì mấy người có chịu trách nhiệm nổi không?” Một người đàn ông mặc vest đeo kính gọng vàng phản đối Loan Hung.

Loan Hung muốn tiến tới đập người nọ một cú, thế nhưng vẫn cố đè nén cơn giận dùng mắt ra hiệu với nhóm Cảnh Hình Thư, bốn người vây quanh gấu ngựa.

Trong những vở kịch thần thánh, người nào cầm súng lục thì có thể bắn bẻ đầu kẻ địch vài chục mét.

Nhưng thực tế thì tình huống này rất khó xuất hiện trong hiện thực, dùng súng lục bắn trúng phần ngực ở phạm vi mười mét có thể coi như từng luyện tập, về phần hơn hai mươi mét thì chỉ cần có thể bắn trúng người là tốt rồi.

Về phần uy lực, súng lục bắn người thì còn được, dùng để bắn thú dữ...

Đừng nói gấu ngựa, cho dù là bò, bạn có bắn cả băng đạn cũng chưa chắc bắn chết được.

Về phần dùng để bắn vào con gấu không lồ cao ba mét này, nói không chừng ba người bắn rỗng băng đạn thì đối phương vẫn có thể nhảy nhót lao tới xé nát cả đám bọn họ.

Vì thế hành động của bốn người khá mạo hiểm, nhưng ba người cầm súng đều không phải người thường, đều là người đã

từng chiến đấu thực tế với quái vật khủng bố, vì thế cũng không hề hoảng loạn.

Về phần Cảnh Hình Thư, hắn lặng lẽ sờ tay áo rộng bên phải, trên tay hắn có đeo lớp vỏ xương bọc thép mới nghiên cứu, đây là một lần kiểm tra thực chiến.

Gấu ngựa bị chặn mất lối đi, đầu tiên là rống vài tiếng tỏ ra đe dọa, đến khi khoảng cách với đám người đủ gần mới rút cuộc chịu không nổi, chuẩn bị nhào về phía Cảnh Hình Thư.

Trong bốn người thì Cảnh Hình Thư thoát nhìn sợ hãi nhất, nó đương nhiên phải tấn công Cảnh Hình Thư trước.

Lúc nó chuẩn bị hành động thì Loan Hưng đột nhiên nả một phát súng, sau đó hai người khác cũng đồng thời nổ súng, viên đạn chuẩn xác rơi vào phần đầu gấu ngựa, làm đầu nó bị máu tươi thấm ướt.

Lúc đó nếu không phải Loan Hưng có chủ trương đưa súng cho người có kinh nghiệm thì lần bao vây tấn công này đừng nói là trúng đầu gấu ngựa, không bắn trúng đầu Cảnh Hình Thư là không tệ rồi.

Nhưng cho dù thế nào thì gấu ngựa cũng không lập tức ngã xuống, vẫn tiếp tục gầm thét nhắm về phía Cảnh Hình Thư.

Nó không hiểu vì sao đột nhiên mình lại đau như vậy, vì đau mà nó kích phát bản tính hung bạo, muốn xé nát kẻ địch trước mắt!

Sắc mặt đội trưởng bảo vệ và Loan Hưng thay đổi kịch liệt, nhưng bọn họ không có năng lực cứu giúp Cảnh Hình Thư trong tình huống này.

Lý Uy nhỏ con u ám ngược lại cầm dao nhọn, chuyển sang tư thế chạy xuất phát muốn tiến tới cận chiến với con gấu ngựa này, thế nhưng vừa mới nhấc bước đã ngừng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy Cảnh Hình Thư lộ ra một cánh tay máy móc được bọc bởi lớp vỏ xương màu xanh đen!

Cảnh Hình Thư hít sâu một hơi, chân có chút mềm nhũn nhưng vẫn cường chế đứng im tại chỗ, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại, một quyền đánh vào miệng gấu ngựa.

Hàm răng gấu ngựa trực tiếp bị sắt thép đánh gãy, xương cằm bị đánh tới mức trật khớp biến hình, gấu ngựa lão đảo sau năm đâm đó, được hai bước thì ngã nhào xuống đất.

Trận bắn súng trước đó cũng có chút hiệu quả, gấu ngựa chỉ có thể dựa vào bản tính hung bạo của thú dữ để cố gắng một phen cuối, mà Cảnh Hình Thư đã giáng cho nó một cú cuối cùng.

Cảnh Hình Thư ngơ ngác nhìn tay mình, cao hứng hoan hô, hẳn không ngờ uy lực cú đâm của mình lại kinh người đến thế.

Sau đó chính là đau đớn kịch liệt, cảm giác xương cốt cả người như muốn rã ra thành từng mảnh, một quyền va chạm với con thú khổng lồ này, cho dù găng tay vỏ xương có thể chịu đựng được thì thân thể hẳn cũng không chịu nổi.

May mắn là trong chiếc hộp đầu tiên đưa tới có thuốc và băng băng, một người phụ nữ làm hộ lý trong bệnh viện giúp Cảnh Hình Thư bôi thuốc, nằm nghỉ ngơi hai ngày thì có thể khôi phục.

Trong lúc này Cảnh Hình Thư vẫn luôn nhìn găng tay của mình, hẳn biết trong hoàn cảnh này, chiếc găng tay bọc xương này mới chính là chỗ dựa đáng tin của mình.

Sau khi bốn người giết chết gấu ngựa, những người khác chen chúc tới chúc mừng, đủ loại ngôn từ khen ngợi vang lên bên tai không dứt, nhất là người đàn ông đeo kính gọng vàng, sau đó bắt đầu làm thiên lôi sai đâu đánh đó của Loan Hưng, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ muốn ngăn cản bọn họ lúc ban đầu.

Trải qua chuyện gấu ngựa, nhóm người rút cuộc cũng thực sự hiểu được đây là một trò chơi sinh tồn tàn khốc, chỉ cần không cẩn thận sẽ gặp phải nguy hiểm tới tính mạng.

Mà Ôn Văn cũng ghi chú lại biểu cảm của mỗi người vào lòng.

Ngày đầu tiên an tĩnh vững vàng trôi qua, nhóm người nghĩ cách để châm lửa, chia xác gấu ngựa, một phần thịt nướng lên ăn, một phần khác thì nghĩ cách hong gió làm thịt khô.

Con gấu ngựa nặng khoảng ba trăm ký, thịt trên người nếu sử dụng tốt thì đủ cho bọn họ sống qua một tháng này.

Nhưng Loan Hưng không hề lạc quan, người đeo mặt nạ kia đã nói, mỗi ngày sẽ đưa năm phần ‘thức ăn’, ngày thứ nhất đã đủ cho hai mươi người ăn suốt một tháng, vậy những thức ăn sau đó sẽ là gì?

Là kẻ sẵn mỗi khủng bố!

Chương 911 - Xác chết treo trên cây

Chỉ là thức ăn mà suýt chút nữa đã làm bọn họ xuất hiện thương vong, vậy ‘kinh hỉ’ mà người đeo mặt nạ kia nói đâu?

Lòng cảnh giác của Loan Hưng đối với trò chơi sinh tồn này lên tới đỉnh điểm, hắn gọi thiếu niên u ám Lý Uy và đội trưởng bảo vệ, ba người tới nơi Cảnh Hình Thư nghỉ ngơi, chuẩn bị bàn bạc đối sách sau này.

Hiện giờ Loan Hưng chỉ tương đối tin tưởng bốn người chịu ra mặt hôm nay, hắn dự định đoàn kết bốn người, sau đó để bọn họ làm một đoàn thể nhỏ để khống chế sự an toàn trong doanh trại mười chín người.

Lý Uy tỏ vẻ không có hứng thú với chuyện này, thế nhưng sẽ không gây trở ngại cho hành động của bọn họ, vì thế chỉ có thể từ ba người tạm thời tạo thành đoàn thể.

Ba người bàn bạc suốt một giờ, chuẩn bị tới buổi sáng ngày mai sẽ ngã bài rồi bện mọi người lại thành một sợi dây thừng, đồng tâm hiệp sức sống sót trong trò chơi sinh tồn này.

Kế hoạch của bọn họ rất tốt, đợi đến khi ổn định lại thì trước tiên tìm thứ gì đó chặn bốn lối ra vào lại, sau đó tổ đội thăm dò hành lang thông ra ngoài, xem thử xem có tìm được đường ra hay không.

Nhưng bọn họ không ngờ thay đổi đã xuất hiện ngay trong buổi tối hôm nay.

Không gian trong nhà gỗ có hạn, chỉ có hai phòng kề sát nhau, nhóm người chỉ có thể phân ra nam nữ rồi chen chúc ở trong hai căn phòng.

Bên ngoài đốt lửa trại, có người thay phiên gác đêm ở bên ngoài.

Lúc đến phiên người đàn ông béo mặt đầy chân râu xanh rì gác đêm, mắt hấn đảo hai vòng, muốn lén lén vào căn phòng dành cho nữ, thế nhưng sợ làm nhiều người tức giận rồi bị đánh chết, vì thế chỉ có thể cố nhẫn nại canh giữ bên cạnh đồng lửa.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, người đàn ông cao béo này lơ mơ nhìn thấy có một cô gái tóc dài lặng lẽ mở cửa nhà gỗ đi tới chỗ bóng cây, hẳn là muốn đi vệ sinh.

Người đàn ông cao béo mừng rỡ, hẳn đã tìm được cơ hội, bị giam chung với sáu cô gái đẹp ở đây, không nghĩ cách vui vẻ một chút thì có khác gì cá mặ đâu chứ?

Loan Hung ở trong nhà gỗ vẫn có chút cảnh giác, tiến tới cửa sổ nhìn ra ngoài thì phát hiện người đàn ông cao béo kia cao hứng đi vào trong rừng.

Hắn thông qua khe hở sát vách nhìn một chút, sáu người phụ nữ đều ở, vì thế có chút nghi hoặc gãi đầu, chỉ nghĩ là đối phương muốn đi giải quyết vấn đề sinh lý, sau đó không thèm quản.

Không ngờ người đàn ông nọ cứ vậy một đi không trở lại.

Sáng sớm hôm sau, nhóm phụ nữ vừa than phiên vừa kết bạn với nhau vào rừng để đi vệ sinh.

Phụ nữ sống trong đô thị đột nhiên bị chuyển tới nơi như thế này, nhất định sẽ có nhiều nơi không thể thích ứng.

Nói chuyện ngủ đi, đừng nói chuyện nhỏ như không có chăn mền, ngay cả ván giường cũng không có, mọi người chỉ có thể ngủ trên sàn, mà sàn còn bị hở, nếu không phải mọi người nhồi nhét vào một chỗ thì nói không chừng sẽ bị cảm lạnh.

Không chỉ ngủ có vấn đề, ngay cả vệ sinh cũng gặp phải vấn đề khó khăn rất lớn, trong thùng không có giấy vệ sinh.

Đi tiểu thì vẫn có thể tùy tiện ứng phó, nhưng đi cầu là một vấn đề lớn, dựa vào xé quần áo có thể giải quyết nhất thời nhưng không thể cứ xé mãi được.

Vì vậy nhóm phụ nữ bắt đầu tìm kiếm trong rừng, nếu có thể tìm được một ít lá cây thích hợp thì cũng coi như giải quyết được vấn đề lớn.

Bọn họ vừa tìm vừa trách móc, từ hoàn cảnh sống tới ánh mắt đăm đăm ông, lại tới thịt gấu khó ăn.

Có điều bọn họ cũng chỉ oán giận như thế mà thôi, đều là phụ nữ có đầu óc, không có bệnh công chúa vô vị, cho dù bất mãn đủ thứ nhưng trong tình huống này vẫn biết làm thế nào để sống sót.

Trong tình huống này vẫn còn giờ chứng tiêu thư thì rõ ràng là ghét bỏ sinh mạng mình quá dài.

Cô tiểu thư nhà giàu Triệu Tuyết Lộ trước giờ vẫn rất quý trọng tính mạng của mình, vì thế mặc dù tới một nơi làm mình rất khó chịu đựng, cô vẫn cưỡng chế nhịn xuống.

Cha cô là Triệu Hồng Dân, là quản lý cấp cao của tập đoàn Duệ Tinh, hiện giờ còn là ông trùm đồ chơi nổi tiếng của khu Hoa Phủ, từ nhỏ cô đã được hưởng thụ các loại tài nguyên tốt nhất trong nhóm bạn đồng lứa.

Nhưng giáo dục từ lúc nhỏ đã làm cô hiểu được hiện thực, cũng thiếu được không ai có nghĩa vụ phải chiều ý mình.

Lần này rơi vào hoàn cảnh này, cô chỉ có thể cố gắng hết sức mình, bớt mang tới phiền phức cho người khác, còn phải cố gắng giúp đỡ, như vậy mới thể hiện được giá trị của mình, sẽ không bị vất bỏ ở thời khắc nguy hiểm.

Trong quá trình tìm kiếm, đột nhiên Triệu Tuyết Lộ cảm giác có thứ gì đó nhỏ lên mặt mình.

Sền sệt, ướt át, có mùi làm người ta buồn nôn, Triệu Tuyết Lộ đưa tay sờ một chút rồi đưa tới trước mắt, đó là mùi máu thối rữa!

Triệu Tuyết Lộ ngẩng đầu nhìn lên rồi hét thảm một tiếng, mắt trợn trắng trực tiếp ngất xỉu.

Tuy cô thật sự đã rất cố gắng nhưng một màn nhìn thấy mang tới kích thích quá lớn.

Chỉ thấy ở trên cây là một cái xác bị móc rỗng nội tạng, moi ngũ quan, vẻ mặt dữ tợn khủng bố của hắn không giống biểu cảm mà con người có thể làm được.

Chính là người đàn ông béo đã lên ra ngoài đêm qua!

Những cô gái khác nghe thấy tiếng hét của Triệu Tuyết Lộ thì vội vàng chạy tới, vì thế cũng không ngừng phát ra tiếng hét chói tai.

Nhóm Loan Hưng nghe thấy âm thanh cũng vội vàng chạy tới, lúc ban đầu còn tưởng là mấy cô gái nhất gan bị đám chuột rắn hù dọa.

Nhưng khi thấy thứ treo trên cây thì mọi người đều im lặng.

Cảnh Hình Thư thờ dài, thật ra hắn vẫn luôn đề phòng người đàn ông cao béo này, bởi vì cách che giấu ác ý quá tệ hại nên rất nhiều người có thể nhìn ra hắn có vấn đề, chỉ là không ai ngờ được hắn lại là kẻ chết đầu tiên.

Sắc mặt Loan Hưng tái xanh, hắn biết sự việc đã vượt khỏi sự không chế của mình, nếu chỉ là thú dữ hay con người, với kinh nghiệm chiến đấu mà hắn có được cũng đủ để bảo vệ mọi người vượt qua một tháng này, ít nhất khả năng hắn sống được tới cuối cùng là rất lớn.

Nhưng nếu vấn đề bọn họ gặp phải không chỉ là đói khát, con người và thú dữ thì sao?

Tối hôm qua lúc hắn nhìn thấy người đàn ông cao béo này, biểu cảm của đối phương có chút không đúng, giống như ở phía trước có mỹ nữ, mà Loan Hưng không hề thấy gì cả.

Mà thi thể trước mắt tuyệt đối không phải điều mà thú dữ có thể làm ra, nếu là dạng thú dữ như báo hoa mai thì cho dù tha xác lên cây thì cao lắm là ăn đi phần nội tạng, sẽ không chuẩn xác moi ngũ quan như vậy!

Thi thể này chính là thảm kịch ‘bất ngờ’ mà người đeo mặt nạ kia đã tạo ra.

Lý Uy nhỏ con nắm chặt dao găm, thân là tân binh của tổ chiến thuật đặc biệt, hắn có nhiều phát hiện hơn Loan Hưng.

Ôn Văn trốn trong đám phụ nữ, cùng hoảng sợ run rẩy với bọn họ, nhưng ánh mắt lại cực kỳ bình tĩnh.

Tên đàn ông cao béo này sao có thể qua mắt được anh, cái chết của hắn cũng có quan hệ trực tiếp với Ôn Văn.

Trong thiết lập của hình thức cốt truyện, Ôn Văn đã đưa ra một đề nghị cho Gilderò, Gilderò có thể xây dựng hoàn cảnh

tàn khốc nhưng không được xuất hiện tình huống xâm hại phụ nữ, tình đầu ý hợp thì không nói.

Nếu có người muốn cưỡng bạo thì xin lỗi, chỉ có thể cho mày out sớm.

Chương 912 - Đoàn kết nhất trí

“Thằng ngu này, tưởng rằng có thể làm ra tình tiết không hài hòa ở đây sao?”

Ôn Văn trốn trong đám phụ nữ, có chút khinh thường nhìn tên đàn ông cao béo.

Thứ bại hoại như kẻ này tất nhiên không thể chết một lần như vậy là xong, sau này Ôn Văn sẽ xóa đi trí nhớ của hắn, đưa hắn tới khu vực khác làm diễn viên phụ.

Nếu hắn nhiều lần bộc lộ ác ý thì cuộc đời cai ngục của hắn sẽ chấm dứt.

Dĩ nhiên không phải thả hắn, mà để hắn phát huy toàn bộ giá trị, xem như là giá trị của một tên cận bã.

Nếu Ôn Văn muốn, trạm thu nhận có một con rồng cần phục vụ, nếu thật sự muốn tận dụng triệt để thì có lẽ ngay cả vụn khi chết cũng không có.

Trước tiên đưa tới chỗ Hồ Ấu Lăng, sau đó rút máu cung cấp cho nhóm Vampire, tro cốt có thể rắc vào ruộng hoa bí ngăn để làm phân.

Người này vừa cao lại vừa mập, dương khí sung túc, Hồ Ấu Lăng chắc chắn sẽ rất thích.

Ôn Văn càng nghĩ lại càng hưng phấn, khóe miệng vô thức nhếch lên, thoạt nhìn có vài phần giống với Ôn Lệ.

Đột nhiên Loan Hưng nhìn sang, Ôn Văn vội vàng thu lại nụ cười, lần thứ hai giả vờ run rẩy.

“Cậu... sao lại cười?”

Ôn Văn giống như hoảng sợ vội vàng lắc đầu: “Tôi... tôi, sao tôi có thể cười được chứ, chỉ là cơ mặt phát triển nên biểu cảm trông giống như đang cười vậy.”

Nhóm người quan sát vẻ mặt bối rối của Ôn Văn, đúng là ở vài góc độ trông khá giống đang cười, có lẽ trước đó Loan Hưng đã nhìn nhầm.

Loan Hưng không tiếp tục truy hỏi, nhưng hẳn biết trước đó mình thấy cái gì, hẳn vẫn cho rằng kẻ núp phía sau này là một tên nhát gan, xem ra kẻ này rất có thể là một con rắn độc đang ẩn núp!

Muôn sống sót ở nơi này một tháng tuyệt đối không dễ.

Bởi vì chuyện cái xác này làm tất cả mọi người đều hoảng loạn, Loan Hưng ho nhẹ một tiếng nói: “Mọi người cũng thấy rồi đó, nơi này ẩn giấu nguy cơ, nếu mọi người vẫn còn nắm bè bảy mảng giống như hiện giờ thì sẽ chẳng có ai có thể sống sót tới cuối cùng.”

“Vì thế tôi đề nghị mọi người cống hiến sức mạnh và trí tuệ của mình, chúng ta cùng bện thành một sợi dây thừng, phân công hợp tác, giúp đỡ lẫn nhau, cuối cùng tất cả bình an rời khỏi nơi này.”

Có vài lời Loan Hưng không nói nhưng mọi người đều hiểu được ý của hắn.

Nếu muốn thực hiện được lời Loan Hưng thì trong mười tám người còn lại chắc chắn phải có một người lãnh đạo, mà người này nhất định sẽ là Loan Hưng.

“Loan Hưng nói không sai, nếu còn tiếp tục nắm bè bảy mảng nữa thì cứ nhìn cái xác trên kia đi, đó chính là kết cục của chúng ta.” Đội trưởng bảo vệ đứng ra nói.

Cảnh Hình Thư không nói chuyện nhưng hẳn đứng bên cạnh Loan Hưng, cũng bày tỏ thái độ của mình, đây là kết quả thương nghị tối hôm qua.

Nếu không có chuyện người đàn ông cao béo tử vong, lời đề nghị này vừa nói ra chắc chắn sẽ bị phản đối, nhất định sẽ có người ra mặt cạnh tranh với Loan Hưng.

Nhưng có xác chết kinh dị kia chấn động nên những người khác cũng hiểu được bọn họ cần nhất là một người có thể dẫn dắt mình sống sót rời khỏi nơi này, mà Loan Hưng chính là người thích hợp nhất.

Huống chi xem thái độ của những người khác, cho dù bọn họ không đồng ý thì kết quả cuối cùng cũng sẽ không thay đổi.

Loan Hưng thở phào một hơi: “Vây nhiệm vụ đầu tiên của chúng ta chính là lấy cái xác này xuống để hỏa táng, bằng không để ủ một thời gian dài sẽ dẫn tới dịch bệnh.”

Hắn còn một câu không nói, nếu không xử lý, nói không chừng một hai ngày nữa thứ này sẽ đột nhiên sống dậy muốn mạng của bọn họ.

Thật ra Loan Hưng không biết, thi thể này hay gấu ngựa thì sau khi chết đi chúng sẽ không phát sinh thay đổi.

Nếu không phải Gildero cố gắng dùng sức mạnh duy trì, sau khi chúng chết được vài phút sẽ biến thành mảnh gương vỡ rồi biến mất, nhưng trong điều kiện không nắm rõ tình huống, phương pháp của Loan Hưng là ổn thỏa nhất.

Loan Hưng là tiểu đội trưởng của bộ vũ trang, dưới sự chỉ huy của hắn, nhóm đàn ông và phụ nữ cùng hành động, gần được một ngày thì nơi này cũng ra hình ra dạng hơn.

Căn nhà gỗ rách nát được gia cố, nơi lọt gió đều được bít lại, trong phòng cũng có giường cỏ khô, ít nhất buổi tối bọn họ không cần trực tiếp nằm ngủ trên sàn nhà nữa.

Ở các lối vào cũng thiết kế chút chướng ngại đơn giản, ít nhất thú dữ như gấu ngựa không thể nào im hơi lặng tiếng tiến tới.

Mọi người nhìn nơi này sáng sủa hơn thì đều cảm thấy có chút thành tựu, nhưng Loan Hưng không phá lạc quan, người cao béo kia có khả năng đã bị quái vật giết chết, điều này giống như ngọn núi lớn đè nặng trong lòng hắn.

“Ting ting ting, ting ting ting...”

Màn hình lớn lại sáng lên, gương mặt đeo mặt nạ làm người ta chán ghét xuất hiện.

“Lại tới thời gian ăn cơm rồi, năm thùng thức ăn ngẫu nhiên sẽ được đưa tới, thức ăn lần này là mèo hoa lớn ở đông bắc Hoa Phủ... nặng bốn trăm ký!”

Cảnh Hình Thư túa mồ hôi lạnh, mèo hoa lớn đông bắc... ý là hồ đông bắc đi? Vây ngày mai là gì, gấu bắc cực?

Sau năm tiếng vang lớn, người đeo mặt nạ nói: “Thùng thức ăn đã được đưa hoàn tất, bọn mày phải quý trọng thức ăn đấy nhé.” Sau đó màn hình một lần nữa biến thành màu đen.

Lần này chiếc thùng kia không xuất hiện trong doanh trại an toàn mà là ở bên ngoài, điều này làm đám người tạm thời thờ phào một hơi, ít nhất lần này cũng không cần mạo hiểm đánh chết hồ đông bắc.

Nhưng đúng lúc này Loan Hưng đứng ra nói: “Tôi đề nghị sáng mai tổ chức vài người rời khỏi doanh trại an toàn để ra ngoài thám hiểm... tôi sẽ dẫn đội.”

“Vì sao chứ, chỗ này rất an toàn, sau khi ra ngoài thì không biết phải đối mặt với chuyện gì.” Đội trưởng bảo vệ thực kinh ngạc hỏi.

Loan Hưng trầm giọng nói: “Ngày hôm qua là gấu ngựa, hôm nay là hồ đông bắc, ngày mai là cái gì, gấu bắc cực... hay là thứ gì đó càng đáng sợ hơn, chúng ta thật sự có thể dựa vào doanh trại này, gắng gượng vượt qua hơn ba mươi ngày à?”

“Chúng ta không biết gì cả, nếu không ra ngoài xem thử thì chính là đặt số phận của mình cho vận may.”

“Bây giờ chính là thời cơ thám hiểm tốt nhất, bằng không vài ngày sau thì khắp nơi ở bên ngoài sẽ toàn là thú dữ hung mãnh, đến khi đó mấy người sẽ nghĩ rằng gấu ngựa thật sự rất đáng yêu.”

Cảnh Hình Thư biết Loan Hưng nói có lý, nhưng lần này hần im lặng.

Loan Hưng nói đúng một khả năng, nhưng trước khi gặp phải nguy hiểm, không ai muốn tham gia đội mạo hiểm cả.

Ôn Văn cười lạnh, suy nghĩ của Loan Hưng không sau, cũng là phương pháp tối ưu nhất đối với hiện trạng.

Nhưng nó cũng quá hão huyền, nếu không bị dồn đến đường cùng, những kẻ này chắc chắn sẽ không đồng ý với suy nghĩ của Loan Hưng.

Cuối cùng giống như Ôn Văn suy đoán, chỉ có Lý Uy nhỏ con u ám đứng bên cạnh Loan Hưng.

Loan Hưng thở dài một hơi, muốn ra ngoài xem thử một chút nhưng chỉ có hai người khăng định là không được, vì thế kế hoạch này chỉ có thể tạm thời gác lại...

Cuộc sống những ngày sau đó khá bình tĩnh, rất nhiều người thả lỏng cảnh giác, nhưng Loan Hưng cứ cảm thấy đây là sóng yên biển lặng trước khi giông bão ập tới.

Những ngày đầu ở bên ngoài còn nghe thấy tiếng thú gào, nhưng bắt đầu từ hai ngày trước thì những âm thanh đó đã biến mất, giống như đám thú dữ được chuyển tới với tư cách ‘thức ăn’ đã chết hết rồi vậy!

Loại an tĩnh này còn khủng bố hơn sự âm ỉ trước đó!

Chương 913 - Tôi nghĩ tới việc vui

Buổi tối hôm nay tổ trưởng bảo vệ, một người đàn ông mặc áo tay ngắn và một người phụ nữ mặc đồng phục tiếp viên hàng không cùng gác đêm.

Ba người trò chuyện về một ít chủ đề không quá khỏe mạnh, ở trong trò chơi sinh tồn tàn khốc này, chỉ có những phân đoạn màu sắc như thế mới làm người ta có được chút an ủi.

Từ sau khi người đàn ông cao béo chết đi, nhóm người cũng đề cao cảnh giác, mỗi khi trời tối đều có chín người gác đêm, mỗi ca ba người, không quản là nam hay nữ đều phải tham gia hàng ngũ gác đêm.

Những ngày rảnh rỗi, Loan Hưng dành thời gian dạy nhóm người chút kỹ thuật chiến đấu.

Nếu nói những kỹ thuật đó có thể dạy người ta tiêu chuẩn như quân nhân chuyên nghiệp thì đúng là vô nghĩa.

Nhưng ít ra hiện giờ khi đối mặt với nguy hiểm, bọn họ sẽ không chỉ hét to nữa rồi.

Ôn Văn nằm trên giường cỏ, nhắm chán bắt chéo chân.

Hiện giờ anh đã có chút hối hận khi tự mình tham gia hoạt động, sao không chịu theo Phùng Duệ Tinh hưởng thụ cuộc sống giàu sang mà lại chạy tới đây chịu tội chung với những người này chứ?

Anh cũng giống như Phùng Duệ Tinh, ở bên ngoài nghiêm túc chờ đợi không thơm sao?

Tôm hùm chua cay và nôi lẩu không thơm sao?

Túm một con quái vật đi thử nghiệm không thơm sao?

Lúc Ôn Văn đang suy nghĩ có nên nghĩ cách trực tiếp chết đi hay không thì chân mày anh hướng lên, trên mặt cũng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“He he he, ha ha ha, chuyện thú vị sắp diễn ra rồi.”

“Mày lại cười cái gì nữa đấy?”

Loan Hưng lập tức cảnh giác nhìn chăm chăm Ôn Văn, trong mắt tựa hồ lóe lên sát ý, từ sau ngày nhìn thấy Ôn Văn mỉm cười quái dị thì hẳn rất cảnh giác với Ôn Văn.

“Ày, tao cười thành tiếng à... xin lỗi nhé, nghĩ tới chuyện vui, tính toán thời gian thì heo tao nuôi ở nhà đã sắp sinh con rồi.” Ôn Văn xua tay, không quá để ý giải thích với Loan Hưng.

Loan Hưng từ trên giường cò bật dậy, trực tiếp vượt qua khoảng cách giữa hai người, xông tới túm cổ Ôn Văn, dùng sức đè chặt Ôn Văn trên tường, cả căn nhà gỗ bị chấn động kịch liệt.

Tất cả mọi người giật mình tỉnh giấc, không hiểu gì cả nhìn Ôn Văn và Loan Hưng, bởi vì bọn họ biết Loan Hưng nhìn Ôn Văn không vừa mắt, chỉ là Loan Hưng là người đứng đầu mười tám người ở đây nên bọn họ mới cố ý làm như không thấy những hành vi cố ý gây khó dễ của Loan Hưng.

Cảnh Hình Thư nhíu mày, hẳn cảm thấy cảm xúc của Loan Hưng có vẻ ngày càng cực đoan hơn.

“Loan Hưng, buông hắn ra đi, chúng ta phải đoàn kết mới có thể sống sót mà rời khỏi nơi này, đừng vì chút mâu thuẫn nhỏ...”

Cảnh Hình Thư muốn gỡ tay Loan Hưng ra, nhưng lại bị Loan Hưng túm cổ tay ném văng ra ngoài.

“Không phải mâu thuẫn nhỏ, kẻ này có quý, tôi nghi ngờ hắn là cùng nhóm với tên đeo mặt nạ kia!”

Trên tay Loan Hưng lại càng dùng sức hơn, với tư cách là tiểu đội trưởng của bộ vũ trang, Loan Hưng chính là tinh anh trong số nhân loại bình thường, muốn đánh bại mười người bình thường được huấn luyện cũng không khó, có sức chiến đấu gần như Diệp sư phụ.

Mà căn cứ theo cấp bậc đánh giá trong trạm thu nhận, hai con ngỗng bằng một con chó, hai con chó bằng một người, sức chiến đấu của Diệp sư phụ ít nhất là tương đương mười người!

Rất nhiều người siêu năng không có năng lực chiến đấu cũng chưa chắc đánh thắng được Loan Hưng, vì thế ở nơi này ngoại trừ Ôn Văn và Lý Uy nhỏ con u ám thì đều sợ Loan Hưng.

Mắt Ôn Văn đảo tròn, hiện giờ nếu anh giả vờ vô tội thì chắc chắn sẽ đẩy sâu ngăn cách giữa Loan Hưng và những người khác, như vậy có thể đẩy mạnh mâu thuẫn, từ đó xem được phản ứng chân thật nhất của bọn họ.

Nhưng Ôn Văn không muốn chơi như vậy, mấy ngày ở chỗ này anh đã phát ngán rồi.

Sao phải lẫn lộn chung với bọn chúng chứ, anh hóa thân thành quái vật khủng bố đe dọa không phải càng thấy được suy nghĩ chân thật của họ à?

Vì thế Ôn Văn bật cười cạc cạc cạc đẩy quái dị, tiếng cười làm nhóm người nhìn không được nổi da gà, biểu cảm vắn vẹo đó hoàn toàn không giống nhân loại.

“Xem đi, tôi đã nói hấn có vấn đề mà.”

Loan Hưng đâm một quyền vào hốc mắt Ôn Văn, lớn tiếng hỏi: “Nói, đây là nơi nào, là ai bắt cóc bọn tao, bọn mày có mục đích gì, bọn tao phải làm thế nào mới có thể ra ngoài.”

“He he, mày hỏi nhiều quá... có điều tao không biết những chuyện này.”

Một con dao găm chia vào huyết thái dương của anh, là Lý Uy nhỏ con u ám: “Thế biết cái gì thì mau nói đi.”

Cổ Ôn Văn đột nhiên chuyển động một trăm tám mươi độ nhìn ra ngoài cửa sổ, đồng thời tay trái cũng uốn lượn phản loài người chỉ một hướng ở bên ngoài cửa sổ.

“Tao không muốn gạt bọn mày, có điều... tao cảm thấy phiền phức lớn nhất của bọn mày hiện giờ không phải tao.”

Nhóm người bị động tác của Ôn Văn dọa tới tê rần da đầu, nhưng không chờ bọn họ làm ra hành động gì thì con đường bị cọc gỗ bên phía đông ngăn cản sụp xuống đây kỳ lạ.

Đất bị lật lên, giống như có thứ gì đó đang từ dưới đất tiến về phía này.

Sắc mặt Loan Hưng thay đổi kịch liệt hơn: “Không tốt, có thứ vào được trong này rồi, một thứ đáng sợ hơn cả gấu ngựa và hổ đông bắc...”

“Lý Hưng Dương, ông với Triệu Lộ Tuyết và cả Hoàng Húc nữa, trời tên này lại rồi canh chừng cẩn thận, hấn là hi vọng của chúng ta, nếu có thể moi ra phương pháp rời khỏi nơi này thì tất cả chúng ta đều được cứu.”

Nói xong thì những người khác vọt ra khỏi nhà, căng thẳng nhìn chăm chăm phần đất đội lên, chuẩn bị đủ loại vũ khí.

Thế nhưng ai cũng hiểu là thứ xuất hiện lần này không tầm thường, nhất định sẽ có người hi sinh.

Mấy ngày nay khi rảnh rỗi bọn họ cũng bố trí chút cạm bẫy dành cho thú dữ to lớn, nhưng không ai ngờ được thứ nguy hiểm lại từ dưới đất tới.

Tầng đất đội lên một chút, động tĩnh nhỏ dần đi, chỉ có thể mang tới chút rung động rất nhỏ, đủ để phán đoán thứ đó rất cuộc đang ở đâu.

Có điều thứ đó vẫn luôn ở trong đất, tạm thời không có ý muốn chui ra ngoài.

Ở trong phòng Ôn Văn bị trói ba tầng trong ba tầng ngoài, Lý Hưng Dương dùng một cây nỏ chia vào ngực Ôn Văn, Hoàng Húc cầm một thanh đao lớn, chuẩn bị chém vào đầu Ôn Văn bất cứ lúc nào.

Bọn họ đều thấy rõ hành động không giống nhân loại của Ôn Văn khi này, vì thế hiện giờ đều rất sợ.

“Mày vừa mới nói mày không ngại trả lời vấn đề của bọn tao, có thật không?” Lý Hưng Dương nuốt nước miếng, thử dò hỏi Ôn Văn.

Hai người khác cũng trừng to mắt, vẻ mặt căng thẳng, nếu lời Ôn Văn nói khi này là thật thì Ôn Văn rất có thể chính là một trong số bọn cướp, nói không chừng thật sự có thể rời khỏi nơi này.

“Đương nhiên là giả, tao mới không nói cho bọn nó biết đâu, có điều tao có thể nói cho bọn mày nghe ba tin tức.” Ôn Văn hiển nhiên nói.

Triệu Tuyết Lộ run run: “Vậy tại, tại sao ông lại bắt cóc bọn tui?”

Ôn Văn cười he he: “Triệu Tuyết Lộ, cô là con gái của Triệu Hồng Dân, mà Triệu Hồng Dân khá quan trọng đối với tôi, cho nên tôi mời cô tới.”

“Hoàng Húc, mày vốn là một kẻ đáng bị xử bắn mười lần, nhưng ở nơi này mày lại chưa khởi tà niệm một lần nào cả, tao rất hài lòng.”

“Về phần Lý Hưng Dương.... mày thì, ừm.... xin lỗi, chỉ là tùy tiện bắt thôi, ném mày tới đây chẳng có lý do nào cả.”

Nghe Ôn Văn rành mạch nói ra thân phận của mình, Lý Hưng Dương rốt cuộc cũng tin tưởng thân phận Ôn Văn, có điều Triệu Tuyết Lộ lại có nghi hoặc mới.

“Vì sao ông không chịu nói cho bọn họ biết, nhưng lại chịu nói tin tức với bọn tôi?”

Ôn Văn đột nhiên lộ ra nụ cười đáng sợ cực kỳ tối tăm: “Đương nhiên là vì, trò chơi của mấy người sẽ kết thúc!”

Chương 914 - Giun đất khổng lồ

“Trò chơi kết thúc, tức là mày muốn thả bọn tao ra ngoài hả?”

Hoàng Húc mừng rỡ, mấy ngày nay có nằm mơ hẳn cũng muốn rời khỏi nơi này.

Ôn Văn cười quái dị lắc đầu, thả bọn họ ra ngoài?

Làm gì có chuyện tốt như thế!

Sắc mặt Triệu Tuyết Lộ trở nên trắng bệch, đây là trò chơi sinh tồn, nói trò chơi kết thúc lại không phải thả bọn họ ra, vậy tức

là...

“Ô hô, xem ra cô đã hiểu rồi, thông minh nha.”

Triệu Tuyết Lộ xoay người bỏ chạy, cô đoán được số phận tiếp đó của bọn họ nên muốn mau chóng rời xa Ôn Văn.

Sợi dây trên người Ôn Văn tự động đứt rời, anh ung dung chỉnh lại quần áo của mình, khi này cổ áo bị Loan Hưng kéo hồng mắt.

Thấy Ôn Văn thoát khỏi trói buộc, vẻ mặt Hoàng Húc và Lý Hưng Dương cũng thay đổi, tên nỏ và đao lớn cùng phóng ra, nhưng tên nỏ bị Ôn Văn dùng mũi chặn lại, đao chém vào cổ thì phát ra tiếng sắt thép va chạm, Hoàng Húc giơ đao lên thì phát hiện trên lưỡi đao xuất hiện một vết mẻ lớn.

Mà Triệu Tuyết Lộ muốn chạy trốn thì phát hiện tất cả cửa đều đã đóng chặt, cô dùng hết sức mạnh cũng không thể nào kéo ra nổi một khe hở, không quản hét to cỡ nào, bên ngoài cũng giống như không nghe thấy âm thanh của cô.

“Đừng phí sức nữa, mấy người không ra được đâu.”

Ôn Văn lắc đầu: “Cho nên tôi chịu nói cho mấy người biết chính vì phần quan sát của ba người cơ bản đã hoàn thành.”

“Triệu Tuyết Lộ tuy không thể coi là ưu tú nhưng ít ra cũng không trở thành phiền phức, Hoàng Húc biểu biện rất tốt, cứ thể thêm vài lần nữa thì sẽ có được sinh mệnh mới, về phần Lý Hưng Dương... he he, vợ ông sẽ có tiền trị bệnh.”

Sau khi nói xong, biểu cảm ba người đều có chút quái dị, lời nói của Ôn Văn làm bọn họ cảm thấy mâu thuẫn.

Thái độ của Ôn Văn làm bọn họ cảm thấy mình sẽ chết ở nơi này, nhưng lúc lại làm bọn họ nghĩ rằng mình chỉ đang trải qua một trận thử thách bình thường, nó thật sự làm bọn họ khó suy đoán được suy nghĩ của Ôn Văn.

“Ừm... vốn định nói với mấy người nhiều hơn hai câu, hiện giờ xem ra đã không còn nhiều thời gian.” Ôn Văn mỉm cười kỳ dị.

“Thời gian không còn nhiều là sao?” Hoàng Húc run rẩy hỏi.

Ôn Văn đứng dậy, đi tới góc tường: “Quái vật tập kích doanh trại chính là một trong số năm phân ‘thức ăn’ được đưa tới hôm nay, giun đất khổng lồ.”

“Nói đơn giản thì chính là loài giun to từ dưới đất chui lên, loại này thích hợp hành động ở vùng đất cát, vì thế ở nơi này chúng hơi chậm chạp, lúc di chuyển có thể nhìn ra dấu vết.”

“Trong tình huống như vậy, nó chỉ có thể săn được con mồi không phát hiện động tĩnh hành động của mình, mấy người nghĩ xem hiện giờ ai phù hợp với điều kiện này?”

Lý Hưng Dương sợ hãi, tuy hắn không biết giun đất khổng lồ là thứ gì, nhưng theo Ôn Văn miêu tả thì con mồi thích hợp nhất đối với nó chính là đám người đang trốn trong nhà gỗ như bọn họ!

Nhưng hắn hiểu ra quá muộn, một giây sau một con giun thân mềm có đường kính gần hai mét đột nhiên từ dưới lòng đất của nhà gỗ chui lên, cái miệng rộng đầy răng nhọn trực tiếp nuốt lấy Hoàng Húc và Lý Hưng Dương, sau đó nhanh chóng lùi lại lòng đất, chỉ chừa lại một cái hố to.

Triệu Tuyết Lộ đứng bên cạnh lạnh run, suýt chút nữa cô đã bị con sâu khủng bố đó nuốt vào bụng.

Nhưng cô còn chưa kịp hoàn hồn thì cảm giác phía sau đột nhiên truyền tới một nguồn sức mạnh, sau đó cô tiến vào trong hang động do con giun đất khổng lồ kia đào ra.

Sau một tiếng hét thảm thiết thì mùi của Triệu Tuyết Lộ biến mất.

“Ting, suy giảm quân số ba người, ừm... cộng thêm mình thì hẳn là bốn, còn lại mười bốn người... kế tiếp cuộc sống của mấy người sẽ không dễ chịu rồi, he he he.”

Loan Hưng dẫn theo nhóm Cảnh Hình Thư vây quanh thì thấy nhà gỗ là một mảnh hỗn loạn, nhóm ba người Triệu Tuyết Lộ đã biến mất không thấy đâu nữa, Ôn Văn mỉm cười quái dị trốn trong góc tường.

Lý Uy nhỏ con u ám đột nhiên nhắm về phía Ôn Văn, dao găm rạch cổ anh.

Nhưng Ôn Văn chợt quỳ rạp xuống đất, tay chân chuyển động linh hoạt như một con nhện leo ra khỏi nhà gỗ, sau đó bò lên đỉnh tường.

Sau khi tới đỉnh tường rồi, Ôn Văn dừng lại bước chân, quay lại phát ra tràng cười quái dị với nhóm Loan Hưng, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Sắc mặt Loan Hưng tái xanh, hiện giờ manh mối duy nhất của bọn họ đã bị cắt đứt.

Người đàn ông đeo kính gọng vàng quỳ xuống đất, vừa nhếch mép cười vừa khóc lóc, tinh thần đã tới giới hạn sụp đổ, vẻ mặt của những người khác cũng rất khó coi.

Cảnh Hình Thư vượt găng tay vỏ xương, thứ này có lẽ không thể bảo vệ hẳn ở nơi này.

Loan Hưng hít sâu một hơi, sau đó lại thở hắt ra: “Trước tiên khôi phục lại công sự phòng ngự đi, mọi người không muốn để những thứ khác tiến vào đúng không?”

“Thứ này là giun đất khổng lồ mới tới hôm nay, theo động tĩnh vừa nãy thì nó đã rời khỏi chỗ chúng ta, nhưng thứ khủng khiếp ở nơi này thì không phải chỉ có một mình nó.”

Thật ra Loan Hưng cũng biết rõ mớ công sự phòng ngự này chỉ có thể chống đỡ được loại dã thú hổ báo bình thường, đối với những thứ đặc biệt thì vô dụng, thế nhưng không bởi vì thế mà từ bỏ hi vọng.

Nhưng hẳn không biết số thú dữ gấu hổ lúc ban đầu đã chết hết toàn bộ, hiện giờ ở bên ngoài đều là sinh vật khổng lồ mà người bình thường khó có thể chống lại.

Nếu không phải Gildero cố gắng không chế, hai ngày trước trong hình thức cốt truyện đã không còn người sống sót nữa rồi.

“Hiện giờ mọi người cũng thấy rồi đấy, tiếp tục chờ ở nơi này thì chưa chắc chúng ta có thể sống sót qua một tháng, vì thế ngày mai tôi sẽ dẫn đội ra ngoài thăm dò, có ai có ý kiến không?”

Tất cả mọi người không lên tiếng, hiện thực đẫm máu nói cho bọn họ biết, còn lưu lại nơi này thì chỉ có con đường chết.

“Vậy ai muốn theo tôi ra ngoài?”

Cảnh Hình Thư, đội trưởng bảo vệ và Lý Uy đều đứng dậy, bọn họ có năng lực, cũng có can đảm làm ra quyết định này.

Nhưng Loan Hưng lại lắc đầu: “Chúng ta không thể đi hết toàn bộ, bằng không nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì những người còn lại cũng không sống được... như vậy đi, chốc nữa rút thăm để chọn ra năm người ra bên ngoài tiến hành thăm dò.”

“Ra ngoài thăm dò đặt an toàn lên hàng đầu, gặp nguy hiểm thì lui lại, mang theo tin tức hữu dụng trở về, tôi hi vọng người chọn trúng đừng từ chối!”

Ánh mắt Loan Hưng rất hung ác, nếu có người chọn trúng lại không muốn đi, Loan Hưng nhất định sẽ làm cho đối phương hối hận.

Trong lúc Loan Hưng bàn về kế hoạch ra ngoài ngày mai, Ôn Văn đang nhanh chóng xuyên qua giữa các khu vực,

Thật ra tường cao không có cửa, Ôn Văn chỉ bảo Gildero làm ra chút biểu hiện giả dối.

Trong hình thức cốt truyện này, tổng cộng có bảy lần bảy bốn mươi chín ô vuông, trong ô vuông ở trung tâm và bốn góc đều có mười chín hoặc hai mươi người được kiểm tra.

Ngoại trừ năm doanh trại an toàn, những nơi khác đều là hình thức mê cung, nếu bọn họ chịu đi vào lúc ban đầu thì có lẽ sẽ tìm được người khác, nhưng bây giờ muốn tìm được những doanh trại an toàn khác thì độ khó đã tăng lên rất nhiều.

Mặt khác nhưng người này vẫn không biết cái gọi là trò chơi sinh tồn này căn bản sẽ không để bọn họ sống tới ngày thứ ba mươi, trong vòng mười ngày thì tất cả mọi người ở đây... đều phải chết!

Chương 915 - Năm vùng

Lúc tiến hành hình thức cốt truyện, toàn bộ Cơ Kim Hội gần như chết máy, rất nhiều ngành quan trọng phải cho nghỉ.

Mười ngày tám ngày còn được, nếu duy trì liên tục mấy tháng thì Cơ Kim Hội thiệt hại quá lớn.

Vì thế toàn bộ quy trình khảo nghiệm thật ra chỉ có mười ngày.

Đồng thời không thể tiến hành kiểm tra từng nhóm một, bởi vì một khi tiến hành kiểm tra từng nhóm thì người kiểm tra sau sẽ đoán được có khảo nghiệm, từ đó sẽ đưa ra phản ứng khác nhau.

Trong năm doanh trại an toàn, bởi vì sự tồn tại của Ôn Văn nên doanh trại bên Loan Hưng là nơi thoải mái nhất.

Nhưng bây giờ Ôn Văn đã đi rồi, nơi đó cũng chuẩn bị mở ra hình thức địa ngục, trong vòng hai ngày sắp tới, tất cả mọi người đều sẽ chết một lần.

Kế tiếp Ôn Văn dạo qua một vòng bốn doanh trại còn lại, phát hiện nơi còn nhiều người nhất quả nhiên là chỗ của Loan Hưng, mà nhóm còn ít nhất thì chỉ có hai người.

Tổ hai người này thật ra cũng không phải gặp quái vật tập kích khó có thể chống cự, chủ yếu là vì một người.

Tên người này là An Đức, hần giống như Loan Hưng, là một tiểu đội trưởng của bộ vũ trang, chẳng qua hần từng là thành viên của tổ chức Mã Hóa, là một sát thủ có sát xuất ám sát thành công rất cao.

An Đức thích làm sát thủ, thích cảm giác kết thúc sinh mạng của người khác, thế nhưng sau khi gia nhập Cơ Kim Hội thì rất hiếm khi hần được trải nghiệm cảm giác này.

Khoảng thời gian ở Cơ Kim Hội hần vẫn luôn đè nén bản năng, bởi vì hần biết Cơ Kim Hội mạnh mẽ, cánh tay không thể nào lay chuyển được bấp đùi, nếu hần dám lạm sát kẻ vô tội trong bộ vũ trang thì nhất định sẽ bị Ngô Mã giết chết.

Nhưng trong trò chơi sinh tồn này thì khác, nơi này không có ai biết thân phận của hần, không có pháp luật ràng buộc,

không có thước đo đạo đức, nơi này giống chỗ vui chơi dành riêng cho An Đức hẳn vậy.

Vì thế An Đức ngủ đông hai ngày, sau đó bắt đầu lộ ra thực lực, giết chết những người không phục tùng mình, sau đó dùng những người còn lại làm bia đỡ đạn.

Hắn quan sát được không quản là thú dữ hay quái vật, một lần tập kích cao lắm là giết chết một hai người, sẽ không đuổi tận giết tuyệt bọn họ.

Vì thế hắn chỉ cần đảm bảo có bia đỡ đạn hi sinh trước thì mình có thể kiên trì tới cùng.

Nhưng bây giờ An Đức có chút bất an, bởi vì nhiều bia đỡ như vậy cuối cùng chỉ còn lại một người.

Thân thủ của bia đỡ này còn rất nhanh nhẹn, vì thế mới sống được tới cuối cùng, nhưng so với An Đức thì quả thực là yếu ớt như một con cừ non.

An Đức nghĩ, người này cao lắm chỉ có thể dùng tới ngày mai, bắt đầu từ ngày một thì hắn phải tự mình đối mặt với đám quái vật rồi.

Đột nhiên An Đức nhìn thấy một bóng người quái dị dùng tư thế kỳ lạ bò về phía mình.

Tư thế quái dị cỡ nào chứ, cơ thể khoảng một mét xoắn lại trên dưới trái phải hai ba vòng, các khớp nối vặn vẹo tới không còn nhìn ra hình dáng, động tác tổng thể trông như vũ đạo quỷ dị.

Người này chính là Ôn Văn, khi biết được hành vi của An Đức, Ôn Văn chuẩn bị cho hắn rời sân sớm.

Về phần vì sao lại qua đây theo kiểu quái dị như vậy, đương nhiên là vì gia tăng thú vui rồi.

Sau này nói với Ngô Mã, để vị An Đức này vì chút ‘của rơi’ mà chết ngoài ý muốn khi làm nhiệm vụ.

An Đức dụi mắt, dựa theo kinh nghiệm trước đó, một ngày chỉ có một quái vật tập kích thôi mới đúng, vừa nãy đã có một con giun lớn xuất hiện rồi, sao lại tới một... cái loại di chuyển kỳ quái như thế?

Nhìn dáng vẻ của thứ này, An Đức liền biết đây là nhân vật khó đối phó, vì thế không dự tính cứng đối cứng với Ôn Văn, chuẩn bị nhấc chân bỏ chạy, để kẻ này giết chết bia đỡ đạn, chính hắn có thể sống sót.

Nhưng không ngờ bia đỡ đạn vốn bị hắn trói lại sớm đã gãy khỏi trói buộc bỏ chạy tít ra xa, còn vừa cười vừa vẫy tay với hắn.

“Không có khả năng, không có khả năng hắn chạy nhanh hơn mình, trừ phi... trừ phi hắn vẫn luôn giấu nghề!”

Thời gian lưu lại cho An Đức đã không còn nhiều, kiểu đi tới của Ôn Văn tuy trông khá kỳ quái nhưng tốc độ lại không hề chậm chút nào, An Đức chỉ có thể hít sâu một hơi bắn mấy phát đạn về phía Ôn Văn, sau khi bắn hết cả băng đạn thì đổi khẩu súng khác.

Tất cả vũ khí trong doanh trại an toàn này đều nằm trong tay An Đức, vì thế hắn có đủ đạn dược.

Nhưng Ôn Văn dùng đủ loại tư thế kỳ quái né tránh tất cả đòn tấn công.

Đợi đến khi đủ gần, An Đức chuẩn bị vung dao chém, hắn biết rất nhiều quái vật thoát nhìn tối tăm khủng bố, nhưng thật ra chỉ cần khắc phục sợ hãi thì người thường được huấn luyện nghiêm chỉnh như hắn vẫn có thể làm họ bị thương.

Nhưng không đợi An Đức vung dao thì hắn đã nhìn thấy trên mặt Ôn Văn xuất hiện bóng ảo kỳ lạ làm hắn nháy mắt đánh mất thần trí.

Trong bóng ảo đó, hình như hắn đã biến thành một người khác bị một người đàn ông mặc vest không có mặt hành hạ đến chết hết lần này tới lần khác.

Sau khi bị hù chết vô số lần, đột nhiên An Đức cảm nhận được một trận đau đớn kịch liệt, sau đó tất cả mọi thứ đều biến mất.

Hắn thấy mình bị cây thương ghim vào người, cơ thể lơ lửng trên không trung, những cây thương này không ghim vào bộ phận trí mạng, vì thế hắn phải chờ đến khi máu cạn sạch mới chết.

Lúc rời đi Ôn Văn chăm chú liếc nhìn bia đỡ đạn ở phía xa, sau đó xoay người rời đi.

Tấm bia đỡ đạn này hẳn là một nhân viên văn phòng của Cơ Kim Hội, ghi chép là chưa từng trải qua huấn luyện, nhưng sức bật bộc lộ trong khoảnh khắc vừa nãy đã vượt qua người có cấp bậc chiến đấu cỡ Diệp sư phụ.

Có lẽ hẳn là người siêu năng!

Xem ra người này là Hiệp Hội Thợ Săn phái tới nằm vùng.

Có điều Ôn Văn không gấp giải quyết hẳn, nằm vùng của Hiệp Hội Thợ Săn có thể tiến vào hình thức cốt truyện của mê cung gương có chút vượt qua dự tính của anh, nhưng muốn giải quyết cũng không khó.

Cứ để đối phương thành người một nhà là được, Ôn Văn còn hi vọng Hiệp Hội Thợ Săn phái nhiều nằm vùng tới một chút, như vậy anh sẽ phát triển ra nhiều gián điệp hai mang hơn.

Sau khi Ôn Văn biến mất, vị bia đỡ đạn kia lau mồ hôi lạnh.

Hiệp Hội Thợ Săn sớm đã chú ý tới sự tồn tại của Cơ Kim Hội, tự nhiên sẽ không bỏ mặc Cơ Kim Hội không quan tâm, vì thế hẳn mới tiến vào nội bộ Cơ Kim Hội với tư cách là gián điệp.

Nhiệm vụ của hẳn là thu thập bằng chứng phạm tội của Cơ Kim Hội, nhưng không phải là những tội thông thường, bằng không thì Cơ Kim Hội có không ít nơi phạm pháp, ít nhất thì mang theo súng phi pháp là không thể nào tránh được.

Nói muốn điều tra phạm tội chủ yếu là xem xem Cơ Kim Hội có nhờ thế lực nào đó chống đỡ, chuẩn bị tiến hành nghi thức tà ác.

Nhưng nằm vùng một thời gian dài như vậy rồi cũng không hề tìm thấy chuyện tương tự, mãi tới tám ngày trước gặp được Ôn Văn và được phát chiếc gương.

Người bình thường không phát hiện khác thường, nhưng hẳn có thể phát hiện trên gương quanh quẩn chút năng lượng kỳ dị, lúc cái gương triệu hồi, hẳn do dự một chút rồi quyết định mạo hiểm tiến vào xem thử, vì thế mới xuất hiện trong trò chơi sinh tồn.

Không giống với người khác, hắn biết tất cả những gì mình trải nghiệm đều không phải là thực, vì thế hắn vẫn nguy trang thực bình thường.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Ôn Văn, bản năng trong lòng hắn sinh ra sợ hãi, vì thế nhện không được trực tiếp bứt đứt dây thừng, để An Đức trở thành người hi sinh.

Chương 916 - Toàn quân bị diệt

Một con gà béo mặt tròn đứng thẳng đi lại rút móng vuốt sắc bén của mình ra khỏi ổ bụng một người đàn ông.

Sau đó dùng một tay đỡ lấy nắm tay có lớp giáp vỏ xương của Cảnh Hình Thư, trực tiếp đánh văng Cảnh Hình Thư ra ngoài.

Loan Hưng đờ đẫn nhìn hết thấy phát sinh trước mắt, không thử ngăn cản.

Hắn biết ra ngoài thăm dò sẽ gặp nguy hiểm, nhưng không ngờ với năng lực của bọn họ mà ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Con gà béo mặt tròn kia khinh thường liếc nhìn Loan Hưng, sau đó lắc lắc lông đuôi xinh đẹp rời đi, sức chiến đấu của đám người này đúng là ăn hại, đánh nhau một trận mà chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả.

....

Kết quả rút thăm tối qua là Cảnh Hình Thư và hai nam một nữ khác, bản thân Loan Hưng không rút thăm, bởi vì hắn muốn đích thân dẫn đội.

Trong lòng hắn hiểu rõ, còn tiếp tục canh giữ trong doanh trại an toàn thì bọn họ cũng chỉ là lũ ếch đang bị nấu nước ấm, sớm muộn gì cũng sẽ bị luộc chết, chỉ có bên ngoài mới là hi vọng duy nhất.

Đường hầm tuy sâu thăm thẳm lại tối đen nhưng chỉ cần dốc hết dũng khí tiến tới sẽ phát hiện chẳng có gì đáng lo.

Bức vẽ trên vách tường nói cho Loan Hưng biết nơi này có lẽ đang tiến hành nghi thức gì đó, muốn dùng sinh mệnh của bọn họ để tiến hành huyết tế.

Hơn nữa ở trên đường còn phát hiện một ít cạm bẫy cổ xưa, có điều phần lớn cạm bẫy đã nhiều năm không được chỉnh sửa, ngay cả một số ít còn hiệu quả thì Cảnh Hình Thư cũng có thể phá giải.

Mọi thứ đều rất thuận lợi cho đến khi bọn họ nhìn thấy bốn cái xác chết cực kỳ thê thảm.

Những người này vừa mới chết không bao lâu, hẳn là giống như bọn họ, ra bên ngoài thăm dò tình huống, xem đáng về khi chết thì căn bản không có năng lực chống đỡ.

Một màn này làm Loan Hưng lạnh sống lưng, muốn bảo nhóm người nhanh chóng quay trở về đường cũ nhưng không ngờ một con gà béo mặt tròn đã đứng ngay sau lưng bọn họ...

...

Cảnh Hình Thư từ dưới đất đứng dậy, gân cốt trên người giống như vỡ thành mảnh nhỏ, hẳn tức giận hỏi Loan Hưng: “Sao ông không chịu giúp?”

Sau khi xuất hiện, con gà béo mặt tròn kia nhanh chóng giết chết ba người trong tiểu đội thăm dò, Cảnh Hình Thư dựa vào gắng tay vỡ xương mới miễn cưỡng chống đỡ được hai chiêu, thế nhưng cũng không phải đối thủ của nó.

Làm hẳn tức giận là Loan Hưng tỏ ra thờ ơ suốt quá trình này, ngay cả bước chân cũng không nhúc nhích.

Loan Hưng giống như vừa mới tỉnh lại khỏi giấc mộng, chán nản nói với Cảnh Hình Thư: “Giúp, ha ha... ha ha ha.”

“Tôi giúp thế nào đây?”

“Nếu muốn chống lại thứ đó thì ít nhất cũng phải có hơn mười người của tổ chiến đấu đặc biệt được vũ trang đầy đủ, tôi chỉ có một khẩu súng lục, tôi lấy cái gì để giúp chứ?”

“Mới ra ngoài thăm dò một đoạn đã gặp phải quái vật cấp bậc như vậy, chúng ta không thoát được đâu... ngay từ khi tiến vào đây thì vận mệnh của chúng ta cũng đã định sẵn rồi.”

“Trở về đi... ít nhất ở trong doanh trại thì còn có thể sống lâu hơn hai ngày.”

Loan Hưng đờ đẫn đi theo hướng ban đầu quay trở lại, đã không còn sự quyết tâm khi xuất phát, ngược lại giống như cái xác không hồn.

Cảnh Hình Thư thở dài một hơi, cũng theo Loan Hưng trở lại, chỉ còn một mình hẵn thì không có cách nào tiếp tục hoàn thành thăm dò.

Đường quay về của hai người không gặp nguy hiểm gì, nhưng khi tới cửa doanh trại an toàn thì sưng sốt, bởi vì mấy thứ cọc gỗ nhọn ở cửa đã bị hủy diệt một cách bạo lực, mà trong doanh trại cũng yên lặng như tờ.

Sắc mặt vốn đã như nhà có tang lại càng khó coi hơn.

Căn nhà gỗ nhỏ của bọn họ lúc này đã bị hủy diệt hoàn toàn, bên ngoài nhà gỗ vắt ngang một cọc gỗ, Lý Uy ngồi trên cọc gỗ, mặt đầy vết bầm và máu tươi, người đàn ông đeo kính gọng vàng thì run lẩy bẩy ngồi dưới đất.

“Những người khác đâu?” Cảnh Hình Thư gấp gấp hỏi.

Lý Uy lắc đầu: “Sau khi bọn ông đi thì có một con tinh tinh lông quăn đã tới giết hết tất cả những người khác.”

Cảnh Hình Thư lặng im, ngòi bịch xuống đất, vẻ mặt tuyệt vọng.

Mà Loan Hưng thì yên lặng giơ súng, bóp cò bắn trúng vào trán người đàn ông đeo kính gọng vàng.

“Ông làm gì đấy?”

Cảnh Hình Thư dựng tóc gáy, vội vàng xoay người chạy vài bước nhưng vẫn bị Loan Hưng bắn trúng vào chân.

Loan Hưng bình thản nói: “Lão Cảnh, ông cũng thấy hình trên bức vẽ rồi đấy, đây là một màn cúng tế, nói không chừng có người đang uống rượu ngon thưởng thức dáng vẻ chật vật của chúng ta.”

“Ở lại doanh trại chỉ có một con đường chết, đi ra ngoài thăm dò cũng chỉ có đường chết, đã như vậy không bằng chúng ta tự mình chấm dứt, ít nhất như vậy chúng ta cũng chết trong tay loài người!”

Cảnh Hình Thư chửi ầm lên: “Ông điên rồi sao, muốn chết thì ông tự đi tìm chết đi, đừng có kéo bọn tôi vào.”

“Yên tâm đi, sau khi bọn ông chết rồi tôi cũng sẽ tự sát, bắt đầu từ ngày bị bắt vào đây, chúng ta vẫn luôn bị thứ kia định đoạt, ít nhất tôi muốn tự chọn kiểu chết của mình.”

Ánh mắt Loan Hưng không hề có sự tức giận, không nhìn ra chút tâm tình dao động nào.

Trước đây không quản là khó khăn gì, hấn cũng không sợ, vẫn tự tin mình có thể dẫn theo những người khác rời khỏi nơi này, nhưng phần hi vọng này đã bị đám quái vật không chịu nói lý kia đánh vỡ.

Nhìn thấy trong doanh trại chỉ còn lại hai người sống sót, tâm Loan Hưng cũng đã chết.

“Mày không giết được tao.” Lý Uy rút dao găm, giọng nói lạnh lùng.

Loan Hưng lắc đầu: “Tôi biết ông rất có tài, nhưng súng của ông đã không còn đạn, chỉ có một con dao găm, liệu ông có thể nhanh hơn tôi sao?”

Lý Uy đứng dậy, làm ra tư thế muốn chạy: “Ngoài mười bốn bước thì súng nhanh, trong vòng mười bốn bước... tao nhanh hơn!”

Thảm cỏ dưới chân trực tiếp bị đập bay, Lý Uy giống như một con thỏ màu đen xông về phía Loan Hưng, Loan Hưng bắn liên tục vài phát cũng không thể cản được động tác của Lý Uy.

Sau đó Lý Uy nhắm vào tay Loan Hưng, trực tiếp gỡ băng đạn, đồng thời rạch một dao vào cổ Loan Hưng.

Sau khi ném dao trong tay đi, Lý Uy đi vài bước rồi quỳ xuống đất, cuối cùng hấn vẫn trúng đạn, trước đó hấn đã bị tinh tinh lông quăn đánh vài quyền, chỉ có thể làm được như thế, bây giờ thì không làm gì nổi nữa rồi.

Lý Uy quỳ rạp dưới đất, nhìn về phía Cảnh Hình Thư bật cười: “Bây giờ chỉ còn lại hai chúng ta, nếu có thứ gì tới có lẽ cũng không chống lại nổi, vậy tâm sự đi...”

Lý Uy nói xong thì cơ thể biến thành chiếc gương, sau đó chiếc gương bị nghiền nát rồi biến mất.

Cảnh Hình Thư há to miệng, còn chưa kịp nói lời nào thì hắn phát hiện mình cũng biến mất.

Sau khi mở mắt ra, Cảnh Hình Thư phát hiện mình ngồi trong một căn phòng trắng tinh, ngồi bên cạnh hắn là Lý Uy, Loan Hung, đội trưởng bảo vệ và cả người đàn ông mắt kính gọng vàng.

Ngoại trừ năm người bọn họ, nơi này còn có hơn hai mươi người.

“Nơi này, chẳng lẽ là thiên đường?” Cảnh Hình Thư có chút sửng sốt: “Không đúng, nào phải thiên đường gì chứ.... xung quanh đều là nhân viên Cơ Kim Hội!”

Trong căn phòng màu trắng này, phân trí nhớ bị che đậy của hắn đã khôi phục lại như lúc ban đầu, mà ký ức trong trò chơi sinh tồn lại trở nên không rõ.

Cảnh Hình Thư lập tức đoán được những gì bọn họ đã trải qua trước đó có lẽ là một loại kiểm tra.

Mà hiện giờ kiểm tra đã kết thúc, cũng đã tới thời gian nhận kết quả, Cảnh Hình Thư vô thức có chút khẩn trương.

Chương 917 - Kiểm tra kết thúc

Trong phòng họp màu trắng, từng vị quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội lần lượt xuất hiện, rất nhanh đã xuất hiện hơn trăm người.

Mặc dù trong tổ của Cảnh Hình Thư chỉ có hai mươi thành viên Cơ Kim Hội, nhưng thật ra hắn cũng chỉ là một tổ trong số đó, ở những tầng khác của mê cung gương, tất cả đều được tiến hành kiểm tra đồng bộ.

Hơn hai mươi phút sau, căn bản không có người xuất hiện nữa, Cảnh Hình Thư nhìn xung quanh một vòng, phát hiện người xuất hiện cơ bản đều là người được tặng gương trong lần hội nghị kia.

Lại liên tưởng đến cuối cùng, cơ thể Lý Uy đã biến thành mặt gương thì Cảnh Hình Thư gần như đã thấu suốt mọi chuyện.

Đợi đến khi người xuất hiện đã đủ, Ôn Văn mặc áo choàng đen trên mặt có ký hiệu đỏ tươi chậm chậm xuất hiện trước mắt mọi người.

Ôn Văn đi thẳng vào vấn đề nói: “Tất cả mọi người đã làm việc ở Cơ Kim Hội một khoảng thời gian ngắn, nên biết rằng Cơ Kim Hội tồn tại vì phục vụ cho một tổ chức khác, tôi chính là thành viên của tổ chức đó.”

“Vì làm sâu mối quan hệ của Cơ Kim Hội và tổ chức đó, tôi và hội trưởng Phùng đã bàn bạc tiến hành phần kiểm tra này, nội dung kiểm tra có chút không rõ trong ký ức của mọi người, làm vậy để mọi người không lưu giữ chút bóng ma tâm lý.”

“Muốn thông qua khảo nghiệm rất đơn giản, trong quá trình này mọi người chỉ cần biểu được được tố chất cần có của thành viên Cơ Kim Hội thì có thể qua ải, có điều có một số ít người thật sự làm tôi thất vọng.”

Ôn Văn búng tay một cái, nhóm An Đức biến mất trong hội trường.

“Những người này vì thỏa mãn dục vọng biến thái của mình mà đã tùy ý tàn hại sinh mệnh vô tội trong khảo nghiệm, giẫm đạp lên tôn nghiêm người vô tội, phạm phải tội lỗi chồng chất, người như vậy Cơ Kim Hội không dám dùng.”

“Cho dù trả bọn về xã hội thì bọn họ cũng sẽ là mầm gieo họa, vì thế Cơ Kim Hội sẽ thống nhất xử lý.”

Ôn Văn không có ý định giết chết bọn chúng, nói đến cùng thì đây chỉ là một lần mô phỏng, nhưng những người này sẽ bị khai trừ và tra rõ lý lịch.

Người có vấn đề nghiêm trọng sẽ trở thành cai ngục, hơi kém một chút thì Cơ Kim Hội sẽ đưa tới cục cảnh sát, về phần nhẹ nhất sẽ bị giáo huấn một phen rồi thả về nhà.

Những người biến mất làm mọi người còn ở hội trường cảm thấy âu sầu, dù sao cũng đều là nhân viên Cơ Kim Hội, sau khi trải qua một lần sát hạch thì biến mất, rất khó làm mọi người không có nghi hoặc trong lòng.

“Các vị kế tiếp là người có biểu hiện không tốt trong khảo nghiệm, có những loại bệnh vặt như nhát gan sợ phiền, lười biếng, không quả quyết...”

Người đàn ông đeo kính gọng vàng gỡ mắt kính, lau mồ hôi trán, hiện giờ hắn rất căng thẳng.

Ôn Văn mỉm cười nói: “Đừng lo lắng, tuy mọi người mắc phải chứng bệnh vật này nhưng vẫn không từ bỏ giới hạn cuối cùng của mình, Cơ Kim Hội sẽ không khai trừ mọi người, chỉ đổi công việc cho mọi người...”

Một tiếng búng tay vang lên, người đàn ông gọng vàng nằm trong số bốn mươi người biến mất.

Nên phân phối bọn họ thế nào thì do Triệu Hồng Dân chịu trách nhiệm.

Có thể trở thành quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội, những người này ít nhiều gì cũng có chút khả năng, vì thế Ôn Văn sẽ không thực tiếp buông tha bọn họ, mà để bọn họ làm những việc ít tiếp xúc với trạm thu nhận.

“Kế tiếp là một ít nhân viên mà tôi rất thương thức năng lực của các bạn, nhưng khả năng gánh vác của các bạn lại chưa đủ, trong tình huống cực hạn không dẫn được nổi lòng mà làm ra hành vi bi quan tiêu cực.”

“Các bạn sẽ được chuyển tới chỗ hội trưởng Phùng, định kỳ tiếp nhận huấn luyện đặc biệt, hi vọng mọi người sớm thông qua huấn luyện, cống hiến sức mạnh cho Cơ Kim Hội.”

Lại một tiếng búng tay, nhóm Loan Hưng và đội trưởng bảo vệ biến mất.

Ôn Văn không có dự định từ bỏ những người này, nhưng nếu trực tiếp sử dụng thì chính là những quả bom hẹn giờ, vì thế Ôn Văn dự tính sẽ tiến hành huấn luyện tâm lý.

Cái gọi là huấn luyện tâm lý chính là tham gia tình huống mô phỏng cực hạn trong mê cung gương, lúc nào bọn họ có thể thông qua được thì sẽ được ủy thác trọng trách.

Nếu không thông qua được, sau này bọn họ sẽ được điều tới những ban ngành có công việc không quá quan trọng.

Sau khi đưa nhóm người cuối cùng đi, Ôn Văn xoa tan mặt nạ trên mặt, trực tiếp ngồi xuống hàng phía trên của bàn, lộ ra nụ cười chân thành với nhóm người còn lại.

Trong số những người này có Lý Uy và Cảnh Hình Thư.

“Nơi này còn lại bốn mươi ba vị, nhiều hơn tưởng tượng của tôi một chút, mọi người chính là người chân chính vượt qua khảo nghiệm lần này, xin chúc mừng.”

“Sau này mọi người chính là trụ cột của Cơ Kim Hội, là sức mạnh trung kiên bảo vệ nhân loại không bị quái vật tập kích.”

“Tin tức kế tiếp mọi người chỉ cần nghe là tốt rồi, tuyệt đối đừng tiết lộ ra bên ngoài, tên tổ chức của chúng ta là...”

“Trạm Thu Nhận Tai Ách!”

...

Sau khi rời khỏi hội trường, Ôn Văn kéo giãn chút gân cốt gần như đã chết lạng.

Nhân viên cuối cùng vượt qua được sát hạch đều ký một phần hợp đồng, trở thành nhân viên vòng ngoài của trạm thu nhận, Ôn Văn có thể yên tâm để bọn họ xử lý công việc liên quan tới trạm thu nhận.

Hơn nữa sau khi xử lý xong chuyện hôm nay, Ôn Văn sẽ thông báo với Doãn Hộ, biểu lộ Cơ Kim Hội thuộc về tổ chức Hắc Thập Tự, Phùng Duệ Tinh sẽ trở thành đại diện mới của trạm thu nhận, tiến hành bàn bạc với Hiệp Hội Thợ Săn.

Nếu bàn bạc ổn thỏa thì Cơ Kim Hội có thể trở thành một tổ chức đôi phó quái vật hợp pháp.

Ôn Văn sẽ để một ít quái vật nghe lời và nhân viên thu nhận không thuộc về Hiệp Hội Thợ Săn tập trung tới chỗ Phùng Duệ Tinh, dứt khoát phát triển thế lực Cơ Kim Hội,

Sau đó Ôn Văn gọi Gildero tới, đưa ra vài vấn đề về hình thức cốt truyện, yêu cầu hắn tiến hành chỉnh sửa và cải cách.

Lần này Ôn Văn tự mình thể nghiệm hoàn chỉnh quy trình hình thức cốt truyện, vì thế có chút tâm đắc thể hội.

Trong đó vấn đề lớn nhất chính là sức mạnh không cân bằng, giữa quái vật và nhân loại, giữa nhân loại và nhân loại đều thế.

Lần đưa thức ăn đầu tiên nên bắt đầu từ các loại sinh vật nhỏ như heo rừng, không nên vừa vào đã đưa gấu ngựa, đối với phần kiểm tra người bình thường, giun đất không lộ với tư

cách là Boss cuối là đủ, không cần tới quái vật có đẳng cấp như tinh tinh lông quăn.

Mặt khác cũng nên cường hóa vũ khí của nhân loại một chút, không nên chỉ có súng lục, cũng nên có chút vũ khí uy lực lớn, bằng không chỉ cần một mình An Đức đã có thể đè ép tất cả mọi người.

Sau khi bàn giao với Gildero xong, Ôn Văn đi tới một căn phòng đơn, trong phòng giam giữ ba người, hai nam một nữ, đều là người Hiệp Hội Thợ Săn phái tới năm vùng đã dùng chân thân tiến vào không gian gương.

Ôn Văn chuẩn bị dùng phương pháp uy hiếp dụ dỗ để bọn họ trở thành một thành viên của Cơ Kim Hội hoặc trạm thu nhận, ít nhất là để bọn họ ký khế ước sẽ không tiết lộ tin tức của trạm thu nhận.

Đối với chuyện đe dọa này, Ôn Văn đã rất quen tay, các loại phương pháp còn chưa dùng tới phân nửa thì cả ba đã đi vào khuôn khổ.

Có điều thành viên của Hiệp Hội Thợ Săn cũng có tín ngưỡng, trong số bọn chỉ có một người vì tán thành triết lý của trạm thu nhận nên đã trở thành nhân viên thu nhận.

Hai người khác thì chỉ động ý sẽ không tiết lộ tình huống trạm thu nhận với Hiệp Hội Thợ Săn.

Sau khi xử lý xong sự việc, Ôn Văn tinh thần sảng khoái rời khỏi trạm thu nhận, đẩy cửa phòng vệ sinh chuẩn bị đi tìm Phùng Duệ Tinh tới những nơi thú vị chơi đùa.

Nhưng không ngờ vừa mở cửa ra đã thấy một cô gái tuyệt đẹp.

Trên tóc của cô gái này cài một cây trâm tinh xảo có hình vàng trắng khuyết màu vàng.

Cô là, Thần Mặt Trăng!

Chương 918 - Hi vọng và giải thoát

“Tôi đã ở đây chờ cậu bảy ngày.” Thần Mặt Trăng bình thản nói, giọng nói như hoa lan trong khe núi.

“Ê... nhất định là mình thấy ảo giác.”

Ôn Văn lùi về sau một bước, đóng cửa phòng vệ sinh lại, sau đó một lần nữa mở ra.

Thần Mặt Trăng vẫn còn đứng ở đó, con ngươi như suối nước trong nhìn anh.

Xấu hổ, rất xấu hổ, cực kỳ xấu hổ.

Thẳng thắn mà nói, anh có cảm giác khá đặc biệt với Thần Mặt Trăng.

Chẳng qua Ôn Văn cũng biết cảm giác này không liên quan tới mình mà tới từ phản ứng bản năng của sức mạnh mình kế thừa, vì thế chuyện liên quan tới Thần Mặt Trăng, anh vẫn luôn cung kính lánh xa.

Nhưng để người ta chờ ngoài cửa phòng vệ sinh suốt bảy ngày, cảm giác này... thật sự khó có thể hình dung.

“Có thể ở trong WC lâu đến như thế, thậm chí không tốt hả ông chú?” Yetta làn da hơi đen trôn ở sau lưng Thần Mặt Trăng, không chút lưu tình châm chọc Ôn Văn.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên: “Chuyện người siêu năng có liên quan gì tới thậm?”

Sau đó Ôn Văn không để ý tới Yetta, chỉ nhìn Thần Mặt Trăng cung kính nói: “Xin hỏi lần này ngài tới tìm tôi là có chuyện quan trọng gì sao? Chỉ cần là chuyện có thể làm được, tôi chắc chắn sẽ không từ chối.”

Bản thân Thần Mặt Trăng là một ông lớn cấp Tai Biến tới từ thế giới trong, từ quan hệ của cô và người áo choàng đen thì có lẽ là một vị thần linh còn mạnh mẽ hơn cả ve chúa, hướng chi lần trước Thần Mặt Trăng đã giúp đỡ Ôn Văn một lần, vì thế xét về tình lẫn về lý, Ôn Văn đều phải khách sáo một chút với đối phương.

Tất nhiên chuyện chắc chắn sẽ không từ chối cũng chỉ là lời nói khách sáo.

Nếu Thần Mặt Trăng muốn anh làm chuyện gì đó cừ tử nhất sinh thì Ôn Văn nhất định sẽ kéo dài công việc.

Thần Mặt Trăng nhìn Ôn Văn hỏi: “Hắn ở đâu?”

“Ày, cái đó, hắn đã chết rồi.”

Ôn Văn đương nhiên biết Thần Mặt Trăng hỏi người nào, có điều người áo đen đã từng bảo phải nói với Thần Mặt Trăng rằng hắn đã chết.

“Câu nói xạo, ngày đó tôi đã nhìn thấy hắn.” Thần Mặt Trăng vạch trần lời nói dối của Ôn Văn.

Ôn Văn ho nhẹ hai tiếng, không biết nên nói gì.

Anh không hiểu về chuyện này, từ tin tình báo hiện có thì có lẽ người áo đen kia đã vô tình vất bỏ cô gái Thần Mặt Trăng si tình ở thế giới trong, sau đó Thần Mặt Trăng đã vượt qua thế giới để tới tìm.

Vì thế vấn đề này trong mắt Ôn Văn là anh bị thồn thức ăn cho chó.

Nếu không phải Ôn Văn không thể nào trêu nổi hai vị ông lớn này, anh mới không muốn bị kẹt ở giữa làm bóng đèn đầu.

Lúc này Ôn Văn có chút hối hận, vì sao trước đây anh thích độc hành làm một thám tử chuyên điều tra án mạng chứ?

Học nhóm bạn cùng nghề, thỉnh thoảng đi bắt mấy nàng tình nhân, bắt trộm, bắt cướp không phải rất tốt à?

Ít nhất như vậy thì anh cũng có kinh nghiệm xử lý mấy chuyện nhà thế này.

Anh vốn là một tên xử nam sắt thép, phải làm sao cho chu đáo giữa cặp nam nữ si tình này chứ?

Đúng lúc này một tiếng thở dài truyền tới, một bóng người màu đen xuất hiện phía sau Ôn Văn, mà Ôn Văn và Yetta không hề phát giác, chỉ có Thần Mặt Trăng có thể nhìn thấy người đàn ông đứng phía sau Ôn Văn.

“Rốt cuộc anh cũng chịu gặp tôi rồi, tôi nhớ anh lắm... nhưng mà, anh là ai?”

Người áo đen gỡ mù trùm, lộ ra diện mạo giống Ôn Văn tới vài phần, thế nhưng đôi mắt lớn hơn Ôn Văn một chút, phần mi tâm có một dấu ấn hình tròn màu đen.

Dấu ấn kia giống như lỗ đen cắn nuốt hết thảy, hoặc là một vòng mặt trời hừng hực màu đen.

“Tôi không nên gặp em, nhưng em đã tìm tới nơi này, tôi cũng không thể cứ tránh né mãi...”

Thật ra khi cảm nhận được phân thân Thần Mặt Trăng giáng xuống thế giới này, người áo đen đã muốn trò chuyện với cô, chỉ là vì an toàn của đối phương nên hắn vẫn luôn nhẫn nại.

“Nhưng tôi sẽ không nói cho em biết tên tôi, em cũng đừng thử nhớ ra, như thế này đối với em hay đối với tôi đều là chuyện tốt.”

Thần Mặt Trăng sừng sốt, muốn đưa tay sờ mặt đối phương, thế nhưng bàn tay giờ được phân nửa thì rụt trở lại.

“VẬY... TÔI CÓ THỂ NÓI CHUYỆN VỚI ANH MỘT CHÚT KHÔNG?”

Giọng nói của cô có chút thấp thỏm cũng có chút mong chờ, trước kia loại tâm trạng này chưa từng xuất hiện.

Người áo đen im lặng hai giây: “ĐƯỢC, CHÚNG TA TÂM SỰ...”

Sau khi hắn đồng ý, Thần Mặt Trăng nói với Ôn Văn và Yetta: “Hai người ra ngoài trước đi, bọn tôi muốn nói chuyện một chút.”

Ôn Văn và Yetta còn chưa kịp phản ứng đã phát hiện mình xuất hiện trong hành lang, mà căn phòng phía trước bị một sức mạnh nào đó khóa lại, bọn họ không thể nào thăm dò được.

Mấy câu Thần Mặt Trăng nói khi nãy, Yetta cũng nghe thấy, nhưng cô không thấy được là ai đang nói chuyện với Thần Mặt Trăng.

“Nè nè ông chú, ‘hắn’ kia rốt cuộc là ai vậy?” Yetta chột cánh tay Ôn Văn.

Ôn Văn liếc mắt: “Cô hỏi tui rồi tui hỏi ai đây? Tôi còn muốn biết hơn cả cô đây này, còn nữa, đừng có gọi tui là ông chú, tuổi tác của cô đủ làm bà nội tui đấy.”

“ĐỪNG CÓ NHỎ MỌN VẬY MÀ, NÓI TÔI NGHE CHÚT ĐI, TÔI DÙNG TIN TÌNH BÁO CỦA ĐIỆN THẦN MẶT TRĂNG TRAO ĐỔI, CÔ ẤY MẶC...”
Yetta vỗ vai Ôn Văn, dáng vẻ như dân lão luyện.

Ôn Văn ghét bỏ đẩy tay Yetta: “Cái đồ phụ nữ hung ác hai lưng lại còn đào than như cô đừng có lôi kéo làm quen.”

Yetta hừ lạnh một tiếng: “Ông tưởng tui muốn lôi kéo làm quen với ông lắm chắc? Bị người khác thấy tôi nói chuyện với heo thì sẽ nghĩ tôi bị bệnh thần kinh mất.”

Ôn Văn lấy ra một chiếc ghế dựa rồi ngồi lên, vừa lay động vừa thản nhiên hỏi: “Cô độc miệng như vậy, bạn trai cũ chắc chắn bị nhiễm trùng đường tiêu hóa đúng không?”

“Ông, ông.... ôi trời ơi, tức chết mà, hôm nay bà sẽ mắng chết mày!”

Vẻ mặt Yetta dữ tợn, bắt đầu quay sang quát tháo chửi mắng một tràng từ thô tục, hơn nữa từ ngữ còn không hề lặp lại.

Ôn Văn cũng không cam lòng yếu thế, bắt đầu đấu võ mồm, đủ loại từ ngữ khó nghe văng ra.

Cơn giận của hai người càng lúc càng lớn, suýt chút nữa đã giống đám phụ nữ đánh đá ngoài đường vươn tay dùng móng vuốt cào mặt đối phương.

Nếu không phải có Thần Mặt Trăng tồn tại, Ôn Văn và Yetta đã có quan hệ tao sống mày chết rồi, vì thế hai người không cần xích mích cũng có thể trực tiếp bùng nổ xung đột.

Có điều kẻ bên đang trò chuyện, bọn họ cũng không nên đánh nhau thật sự, vì thế khoảng chừng mười phút sau thì hai người đã chửi mệt.

Ôn Văn lấy ra một thau cà rốt có hương vị kỳ lạ, lại từ trong ly trăm vị rót hai cốc bia lớn, bắt đầu câu có câu không trò chuyện với Yetta, đúng là không mắng chửi thì không quen biết.

Cuộc nói chuyện của Thần Mặt Trăng và người áo đen cũng tới lúc kết thúc.

“Tôi còn có thể tới gặp anh không?” Thần Mặt Trăng mong đợi nhìn người áo đen.

Đối phương thở dài: “Lúc cậu ta có thể một mình đảm đương một phía thì tôi có thể ra ngoài như hôm nay, em có thể tới tìm tôi... Nhưng, không nên quá nhiều lần.”

Thần Mặt Trăng thoáng có chút ghen tuông hỏi: “Nhân loại kia có diện mạo hơi giống anh, cậu ta là đời sau của anh à?”

“Tôi không có quan hệ huyết thống...” Người áo đen gấp gáp giải thích.

“Vậy cậu ta là người thừa kế của anh à?”

Thần Mặt Trăng truy hỏi, với trạng thái của Ôn Văn, cô có thể suy đoán được trạng thái của người áo đen.

Người áo đen lắc đầu: “Cậu ta là cái gì, nói ra có chút phức tạp, cậu ta không phải là tôi nhưng có thể tính là người kế thừa của tôi, nhưng cũng rất khác...”

“Không phải nói là số phận đã sắp xếp để cậu ta xuất hiện trước mặt tôi, cậu ta là hi vọng duy nhất, là khả năng duy nhất để tôi được giải thoát.”

“Giải thoát...”

Thần Mặt Trăng có chút sững sốt, muốn tiếp tục truy hỏi nhưng bị người áo đen cản lại.

“Tới thời điểm thích hợp rồi, em cũng nên đi đi...”

Chương 919 - Tới từ tinh không bên ngoài

Thần Mặt Trăng dẫn theo Yetta rời đi, Ôn Văn lảo lảo lết quay trở lại căn phòng khi này.

Không có mùi khả nghi, giường chiếu cũng không có nếp nhăn, điều này làm Ôn Văn có chút thất vọng.

Đang chuẩn bị nghiên cứu tỉ mỉ một phen thì trước mắt Ôn Văn tối sầm lại, xuất hiện trong cung điện đá đen.

“Vừa nãy cậu muốn tìm kiếm cái gì?” Người áo đen ngồi trên ngai vàng, ánh mắt bất thiện nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn lúng túng cười ha hả: “Tui có kiếm gì đâu, ngài suy nghĩ nhiều quá...”

Người áo đen thở dài một hơi: “Tôi quen biết cậu lâu như vậy rồi, cậu nghĩ gì tôi còn không biết à... cô ấy chỉ là phân thân ký thác vào chiếc trâm cài tóc, mà tôi thì ngay cả thực thể cũng không có.”

“Ngài đừng giải thích, ngài càng nói tôi lại càng dễ hiểu nhầm.” Ôn Văn đặt mông ngồi dưới đất: “Lần này ngài gọi tôi tới là có chuyện khác đúng không?”

Người áo đen gật đầu: “Chuyện phân thân cậu phải tranh thủ giải quyết, ô nhiễm tới từ Vua Vô Danh trong cơ thể cậu sẽ vì cậu mạnh mẽ hơn mà cũng lớn mạnh theo, phong ấn tôi lưu lại không có khả năng kiềm chế nó vĩnh viễn.”

“Còn một chuyện khác nữa, tôi cần lời đảm bảo của cậu.”

“Đảm bảo gì?” Ôn Văn nghi ngờ hỏi.

Người áo đen nhìn Ôn Văn nghiêm túc nói: “Không quản sau này cậu đạt tới cảnh giới gì cũng không được ra tay với Thần Mặt Trăng.”

Ôn Văn suýt chút nữa đã phun nước bọt: “Vợ bạn, không đụng tới... cho dù có thể thì người ta cũng chướng mắt tôi.”

Người áo đen lộ gân xanh, quay sang Ôn Văn búng một cái làm Ôn Văn lăn ba vòng.

“Cậu nghĩ gì vậy, tôi nói là cậu đừng ra tay giết hại cô ấy.”

Ôn Văn xoa trán ngồi lại vị trí cũ: “Thần Mặt Trăng có thực lực gì?”

“Bản thể của cô ấy là Thần Thiên Giới dưới trướng Chúa Tể Bầu Trời.”

“Vậy ngài nghĩ tôi có tư cách giết cô ta à? Người ta nể mặt mũi ngài mà giữ lại cái mạng nhỏ của tôi là không tệ rồi.” Ôn Văn nhún vai nói.

Người áo đen lắc đầu: “Tương lai của cậu sẽ không dừng lại ở Thần Thiên Giới.”

Ôn Văn nghe vậy thì hấp tấp chạy tới ngồi trước mặt người áo đen.

“Ngài có thể nói ngài rốt cuộc có quy hoạch gì cho tương lai của tôi không?”

Người áo đen nói ra câu nói mà hẳn thường nói: “Đến khi đó cậu sẽ biết.”

Ôn Văn nóng nảy gãi đầu: “Lại là đến khi đó, mấy lời này của ngài tôi muôn thuộc luôn rồi, dám ông lớn các ngài có tật xấu gì vậy, nói chuyện cứ thần thần bí bí, so với mấy lời thần thánh của giáo đường Vinh Quang còn giống thần hơn...”

Những lời này Ôn Văn đã nhin lâu rồi, hôm nay rốt cuộc không nhin nổi mà hỏi ra.

Ban đầu ở trong lòng Ôn Văn, người áo đen là sự tồn tại thần bí, mạnh mẽ, lạnh lùng, kiêu ngạo.

Đối phương chịu nói chuyện làm Ôn Văn cao hứng không thôi.

Nhưng từ khi ở chung với người này một thời gian dài hơn, Ôn Văn liền phát hiện thật ra người này vẫn luôn có thể ra ngoài, sở dĩ không làm thế chỉ sợ là vì không muốn nghe Ôn Văn ồn ào.

Hơn nữa trong quá trình này, Ôn Văn cũng phát hiện mình đối với người áo đen có lẽ cũng rất quan trọng.

Anh không có người áo đen thì không được, nhưng có lẽ người áo đen cũng không có cách nào dễ dàng bỏ qua anh, hai người có thể tính là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, quan hệ khó phân thắng bại.

Vì thế ngày hôm nay Ôn Văn chuẩn bị chơi xấu người áo đen, cho dù phải khóc lóc om sòm cũng phải hỏi cho ra chút tin tức.

Nhìn dáng vẻ vui sướng của Ôn Văn, khóe miệng người áo đen không ngừng nhếch lên.

“Không phải tôi không muốn nói cho cậu biết, mà là cho dù nói cũng không có ý nghĩa, chỉ mang tới phiền phức và áp lực cho cậu.”

Ôn Văn chớp mắt nói với người áo đen: “Ngài cứ nói đi đã, tôi không sợ áp lực.”

Người áo đen im lặng suy tư một hồi, sau đó nói với Ôn Văn: “Tôi tới từ tinh không bên ngoài của thế giới trong, chấp chương phán xét, trừng phạt, cắn nuốt, giam cầm, khế ước, điều khiển nền tảng sức mạnh của thế giới, thành tựu vô thượng, tên của tôi...”

Lúc nói tới tên mình thì hắn im lặng, có điều Ôn Văn cũng không tính hỏi.

Bởi vì khi nghe tới mấy chữ tinh không bên ngoài thì anh đã không thể nghe được gì nữa, áp lực khó hiểu giống như muốn đè bẹp Ôn Văn, bầy lổ trên ngũ quan đều trào ra máu tươi.

Nếu cuối cùng người áo đen nói ra tên mình, như vậy Ôn Văn nghe thấy cái tên này sẽ im hơi lặng tiếng biến mất khỏi thế giới này.

Chờ khoảng nửa tiếng thì Ôn Văn mới khôi phục bình thường, anh mở to mắt hoảng sợ nhìn người áo đen.

“Khi này... xảy ra chuyện gì vậy?”

“Khi này tôi muốn nói chuyện cậu muốn biết cho cậu nghe, thế nhưng cậu không chịu nổi.” Người áo đen nhìn Ôn Văn, khóe miệng mỉm cười.

Vừa nghĩ tới những gì phải chịu đựng khi này, Ôn Văn cũng cảm thấy sợ hãi, vì sao người áo đen chỉ đơn giản miêu tả thân phận của mình mà anh đã không chịu được?

Lúc vừa mới trở thành người siêu năng, Ôn Văn đã được Lâm Lộ cảnh báo không được tùy tiện nhìn loạn trong tầng sương mù xám, bởi vì có khả năng sẽ nhìn thấy một số thứ sẽ làm anh phát điên.

Nhưng tới cảnh giới của Ôn Văn hiện giờ thì không đến mức kiêng kỵ như vậy mới đúng, bởi vì hiện giờ anh đã là một thành viên của số sinh vật khủng bố đó rồi.

Hiện giờ nếu Ôn Văn hoàn toàn bộc lộ trạng thái của mình thì người bình thường nhìn thấy anh mà không hề có chút điềm báo nào cũng sẽ trực tiếp phát điên.

Mà Ôn Văn chỉ nghe người áo đen nói một chút về mình lại giống như sắp chết tới nơi?

“Cậu ngấm lại đi, cậu biết tên của vị Chúa Tể Tối Cao nào không?” Nhìn Ôn Văn bị vây trong khiếp sợ, người áo đen mỉm cười hỏi.

Ôn Văn dò dẫm trả lời: “Chủ nhân Tử Tịch Không Minh, Vua Vô Danh, Đấng Tạo Hóa, Chúa Tể Bầu Trời, Mẹ Vĩ Đại...”

Người áo đen lắc đầu: “Những thứ này chỉ là danh hiệu, không phải tên.”

Nghĩ như vậy, Ôn Văn có vẻ không biết tên của bất cứ vị Chúa Tể Tối Cao nào.”

“Về tin tức của Chúa Tể Tối Cao, chỉ cần ‘hiểu được’ sẽ nhận được hủy diệt, càng miễn bàn tới chuyện gọi tên, đối với Thần Tinh Giới, thậm chí là Thần Linh Giới cũng thế, chỉ có Thần Thiên Giới mới có tư cách hiểu biết nhất định về Chúa Tể Tối Cao.”

“Mà tôi... thì lại càng đặc biệt hơn một chút, ngoài trừ chính bản thân tôi, nhóm nhân viên quản lý trung tâm, và tám vị Chúa Tể Tối Cao, không ai có thể biết tên tôi, bao gồm cả Thần Thiên Giới!”

Ôn Văn khiếp sợ nhìn người áo đen: “Ngài còn mạnh hơn cả Chúa Tể Tối Cao à?”

Chúa Tể Tối Cao cười khò lắc đầu: “Nếu tôi thật sự mạnh mẽ như vậy, lúc cậu nhìn tôi thì cặp mắt chó của cậu đã bị thiêu rụi rồi...”

“Dùng lời cậu có thể hiểu được thì tôi bị Chúa Tể Tối Cao xóa đi ‘sự tồn tại’.”

“Không quản là tên hay diện mạo, mọi thứ về tin tức của tôi đều không còn tồn tại trong thế giới trong.”

“Tôi vĩnh viễn biến mất trong thế giới trong, không chỉ là vật lý, mà còn cả trong ‘ký ức’.”

“Thế giới này đặc biệt một chút là vì tôi đã dùng toàn bộ sức mạnh tạo ra cảnh tránh gió của chính tôi, nhưng ngay cả ở nơi này, nếu thực lực không đủ thì cậu cũng không có cách nào biết được quá nhiều tin tức.”

“Tôi nói với cậu đấy, cậu nghe có rõ không?”

Ôn Văn nuốt nước miếng, thật ra anh không nghe rõ lắm.

Nhưng ít ra cũng hiểu được ông lớn này từng mạnh mẽ kinh người, Chúa Tể Tối Cao ra tay cũng không thể hoàn toàn giết chết hẳn, còn để hắn dần dần sống lại ở trên địa cầu!

Chương 920 - Bạch Độc xui xẻo

Ôn Văn vỗ vỗ mặt, thoát ra khỏi cảm giác khiếp sợ, lòng hiếu kỳ cũng giảm bớt không ít.

Sau này anh cũng không còn tùy tiện hỏi những chuyện mà người áo đen không muốn nói, anh phát hiện ở trong đầu mình giống như có cả trăm con vịt không ngừng kêu cạp cạp.

Sau đó Ôn Văn nói với người áo đen: “Ngài có thể không nói tên, nhưng dù sao cũng có một cách gọi đi, không thể cứ dùng ‘ngài’ mãi được.”

Người áo đen suy nghĩ một chút: “Trời phạt.... tai kiếp.... ma la... thôi quên đi, cậu cứ gọi tôi là Hắc Bào đi.”

Ôn Văn liếc mắt, thật là, trình độ đặt tên của ông anh này cũng cùng cấp bậc với Ôn đại thám tử anh đây.

Mặt khác trước đây Ôn Văn vẫn luôn lén gọi là người áo đen, giờ có thêm một cách xưng hô thì có gì khác biệt đâu.

Người áo đen nói tiếp: “Tôi gọi cậu vào là còn chuyện thứ ba, nếu cậu muốn gia tăng tốc độ trưởng thành của mình thì tốt nhất là thu thập nhiều kiến trúc phụ thuộc trạm thu nhận.”

Ôn Văn có chút suy nghĩ nói: “Kiến trúc phụ thuộc, tôi từng thấy một viện bảo tàng có rất nhiều vật thu nhận, viện bảo tàng đó...”

“Viện bảo tàng đó đúng là một trong số những món thất lạc, có điều nó có thể ngẫu nhiên xuất hiện ở bất cứ xó xỉnh nào của thế giới, cậu không dễ dàng tìm được nó đâu.”

“Tôi có thể cảm giác được ở hướng đông nam của trạm thu nhận có kiến trúc phụ thuộc, hơn nữa là thứ cấp bậc cao nhất, chờ đến khi cậu có đủ thực lực thì nhớ đi thu hồi nó.”

“Hướng đông nam...”

Khóe miệng Ôn Văn giật giật, phạm vi này quá lớn, cũng không biết năm tháng nào mới có thể tìm được vị trí của kiến trúc phụ thuộc đó.

Người áo đen trịnh trọng nói với Ôn Văn: “Thứ đó là một món đồ tôi lấy về từ ‘ngoại vực’, là một tòa thành phố tự do ngoài

thời gian, tên của nó là thành phố thời không Yurianu.”

Ngoại vực...

Nghe thấy từ ngoại vực, Ôn Văn lập tức coi trọng, trước đó người áo đen nói rằng mình tới từ ngoài tinh không, đến tận bây giờ dư chấn vẫn còn chưa dịu đi.

Bóng dáng người áo đen trở nên hư ảo, vì thế hắn thở dài một hơi với Ôn Văn: “Cuối cùng muốn nói cho cậu biết, tạm thời cậu không cần lo lắng chuyện Bạch Độc, Thần Mặt Trăng đã giúp cậu một tay...”

Nói xong lời này, bóng người áo đen biến mất.

Ôn Văn xoa xoa tay, tròn mắt đảo loạn: “Giúp mình một tay à, không phải như lần đối phó ngự thành hồ, trực tiếp xé đầu Bạch Độc chứ? Vậy thì tốt quá.”

Sau đó Ôn Văn nhún vai, cũng rời khỏi trạm thu nhận.

...

Khu Anh Đào, trong một khu rừng hoa anh đào, một vầng trăng vàng đột nhiên xuất hiện, Thần Mặt Trăng và Yetta từ ánh trăng bước ra.

Lúc này đã qua mùa hoa anh đào nở, nhưng bởi vì Thần Mặt Trăng tới mà tất cả cây anh đào đồng loạt nảy mầm, cánh hoa hồng tươi phát phơ trong gió, tình cảnh như ảo mộng.

Thần Mặt Trăng giống như đứa bé đi giữa cánh hoa, thỉnh thoảng xoay vòng một chút, ngay cả Yetta là con gái mà cũng nhìn tới ngây người.

Một lát sau Thần Mặt Trăng dừng bước, một gốc cây con từ dưới đất mọc lên, trưởng thành thành một chiếc ghế mây mang theo cánh hoa, cô ngồi lên ghế mây nhìn Yetta.

“Khoảng thời gian này tôi sẽ ở lại đây, cô gọi người của Ý Chí Tự Nhiên tới đi.”

Trên mặt Yetta lộ ra biểu cảm vui mừng: “Rất cuộc ngài muốn giúp bọn tôi rồi à?”

Thần Mặt Trăng gật nhẹ đầu: “Tôi vốn chỉ làm vì chính mình, là một người khách qua đường vội vàng trong thế giới này, nhưng bây giờ... tôi cảm thấy mình có thể làm một chuyện.”

Yetta vui tới phát khóc, mục đích cô triệu hồi Thần Mặt Trăng tới là vì muốn Thần Mặt Trăng dẫn dắt người siêu năng của Ý Chí Tự Nhiên thoát ra khỏi hoàn cảnh khó khăn.

Nhưng Thần Mặt Trăng chỉ muốn dạo chơi khắp nơi, không chịu tham gia những chuyện vụn vặt trong thế giới này.

Yetta vẫn luôn đi theo cung phụng bên người Thần Mặt Trăng vì hi vọng có một ngày Thần Mặt Trăng hồi tâm chuyển ý, không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy.

Nếu sớm biết nhìn thấy người đàn ông kia có thể làm Thần Mặt Trăng thay đổi như vậy, Yetta đã sớm dẫn Thần Mặt Trăng đi tìm đối phương rồi.

Phải biết là nam tiếp viên khu Anh Đào rất nổi tiếng ở liên bang.

...

Trên bờ biển rừng cây đước, mặt đầy đầy sinh lầy tanh hôi, hai con cua xanh lớn cỡ cái chén giương nanh múa vuốt kẹp nhau.

Đột nhiên một luồng máu tươi từ dưới đất phun ra, hai con cua xanh bị dòng máu xối ướt thì nháy mắt biến thành màu đỏ bưng quen thuộc.

Ở nơi phun ra máu tươi trước đó chui ra một cái đầu, sau đó một người đàn ông mặc áo bào trắng từ trong vũng bùn đứng dậy, phía sau còn có một vòng sáng.

Hắn chính là Bạch Độc từng bị Tuân Thanh hổ một lần phải quay trở về dưỡng thương.

Sau khi chữa thương xong Bạch Độc phát hiện mình nổi tiếng, trên rất nhiều website có thể nhìn thấy một đoạn video hình một người giống hệt như hắn đang nhảy một vũ đạo rất xấu hổ.

Loại vũ đạo này hot toàn liên bang, vì thể hiện giờ hắn đi đâu cũng bị người ta yêu cầu kí tên!

Có một số người thích sự nổi tiếng và làm mọi cách để nổi tiếng.

Có người thích nổi tiếng nhưng không muốn dùng phương pháp này để nổi tiếng.

Bạch Độc chính là loại sau, nếu không phải ý chí hấn kiên định, nói không chừng lúc thấy video này hấn đã trực tiếp qua đời luôn rồi.

Hấn đã tìm được thợ săn quay video khi đó, chỉ cần liên tưởng một chút liền đoán được đầu sỏ của vũ điệu kia là ai.

Ôn Văn!

Lần này, Bạch Độc thật sự muốn cùng Ôn Văn không chết không thôi.

Vì thế hấn hao tốn một cái giá thật lớn, theo dõi hơi thở trạm thu nhận, muốn tìm Ôn Văn báo thù.

Duy trì loại giám sát này, cứ mỗi phút phải hai tốn một lượng tài nguyên khổng lồ, nhưng chỉ cần Ôn Văn ra vào trạm thu nhận hay sử dụng sức mạnh trạm thu nhận, Bạch Độc có thể tìm tới Ôn Văn.

Đây là chuyện mà chỉ có người từng làm nhân viên quản lý trung tâm trạm thu nhận như Bạch Độc mới làm được.

Nhưng ai có thể tưởng tượng được Ôn Văn liên tiếp hơn mười ngày cũng không có chút động tĩnh nào, điều này làm trái tim Bạch Độc như rỉ máu, nhưng cứ vậy từ bỏ thì tất cả chi phí trước đó đều lãng phí, vì thế Bạch Độc chỉ có thể kiên trì, kiên trì.

Cũng may trời không phụ người có lòng, cuối cùng Bạch Độc vẫn chờ được hơi thở của Ôn Văn, đồng thời cũng cách hấn không quá xa, vì thế Bạch Độc nhanh chóng chạy tới thành phố Thiên Hà, muốn cho Ôn Văn một bất ngờ.

Nhưng... chỉ có thể nói người không may thì đánh rắn cũng có thể tự mình hít vào, hít thở cũng có thể tê răng.

Bạch Độc vừa mới đăng đăng sát khí tiến vào khách sạn của Ôn Văn thì đụng ngay Thần Mặt Trăng đang tiến ra.

Nhận ra sát khí của Bạch Độc, Thần Mặt Trăng cũng không suy nghĩ nhiều, tiện tay cho Bạch Độc một bạt tai rồi cao hứng rời đi.

Mà Bạch Độc chịu một cú tát thì bị đánh văng tới bờ biển, chìm ngấm vào trong vũng bùn, qua một hồi lâu mới tỉnh lại.

Thế nhưng bây giờ trên mặt hắn có một dấu tay mảnh khảnh, sức mạnh của dấu tay này vẫn chưa hóa giải hết.

Bạch Độc do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định trốn đi trước, chờ đến khi nào dấu tay tự nhiên hóa giải thì mới tìm Ôn Văn gây chuyện.

Dưới ánh trời chiều, Bạch Độc ngồi trên tảng đá ngẫm, không ngừng xem đi xem lại đoạn video kia.

Sau khi liên tục xem hơn ba chục lần, Bạch Độc ngửa mặt lên trời thở dài: “Ôn Văn, thần nghiệt Bạch Độc tao đây quyết không đội trời chung với mày!”

Chương 921 - Ra sân

Trong trạm thu nhận, Ôn Văn cầm một lá cờ nhỏ màu đỏ, đội nón lưỡi trai, dẫn theo bốn người dạo quanh trạm thu nhận.

Bốn người ở phía sau anh, theo thứ tự là Ngô Lục Căn, Sở Vĩ, Vương Đa Bảo và Phật Hải.

Đột nhiên Ôn Văn hứng thú muốn làm người dẫn đường, vì thế đã hẹn một thời gian, để bốn người cùng tham quan trạm thu nhận.

Đầu tiên là dẫn bốn người tới khu mộ, khu vực này mang theo một bầu không khí trang nghiêm và bí tráng gần như là siêu năng lực.

Hơn nữa không quản là ai, chỉ cần tới khoảng cách nhất định với mộ bia thì trong đầu sẽ hiện lên cuộc đời của nhân viên thu nhận này, mặc kệ người tiến vào có cảnh giới gì cũng đều bị ảnh hưởng nhất định.

Vốn nhóm bốn người Ngô Lục Căn đều bị Ôn Văn nửa ép nửa dụ gia nhập, vì thế ít nhiều gì cũng có chút mâu thuẫn với trạm thu nhận, nhưng khi nhìn thấy những ngôi mộ này, mâu thuẫn của bọn họ cũng giảm đi phân nửa.

Số mộ bia này, cuộc đời của những nhân viên thu nhận này không thể nào làm giả được.

Nhân viên thu nhận nằm bên trong đều là dũng sĩ vì nhân loại mà hiến dâng sinh mạng của mình.

Xem thời gian trên mộ bia thì bọn họ có thể đoán được đại khái trạm thu nhận đã tồn tại trước khi Hiệp Hội Thợ Săn thành lập.

Hơn nữa nhìn quy mô trạm thu nhận, tổ chức này chỉ sợ không hề nhỏ hơn Hiệp Hội Thợ Săn.

Sở Vĩ đứng trước mộ bia Kinh Độc mà thở dài một hơi, mặc dù hắn là thân bất tử nhưng cũng là người siêu năng tiếp xúc với tử vong gần nhất, vì thế số mộ bia này cũng ảnh hưởng tới hắn lớn nhất.

Mà phía sau mộ bia của Kinh Độc còn có rất nhiều mộ bia được tạo thành từ ván gỗ, số mộ bia này là do nhân viên thu nhận mới gia nhập sau này.

Bên trên không viết tên nhưng có viết biệt hiệu, chờ đến sau khi bọn họ chết đi thì chúng mới đổi thành bia đá, điều này cho thấy nhóm nhân viên thu nhận tình nguyện chết vì bảo vệ nhân loại.

Sau khi rời khỏi khu vực mộ bia, tâm trạng của mọi người đều có chút nặng nề.

Ôn Văn quơ quơ cây cờ nhỏ trong tay: “Tâm trạng của mọi người không được tốt cho lắm, để tôi dẫn mọi người đi tìm chút việc vui nhé?”

Vì thế Ôn Văn dẫn bốn người đi tới tiệm mát xa Thỏ Thỏ.

Lúc này Ôn Văn đã rời khỏi cao nguyên Thanh Tích một khoảng thời gian ngắn, vì thế tiệm mát xa Thỏ Thỏ cũng đã được khai trương từ sớm.

Làm việc trong tiệm đều là thỏ mỹ nữ trong thôn.

Có điều nhóm Vương Sở Ngô đã từng hưởng thụ sự phục vụ của nhóm thỏ, vì thế xe nhẹ đường quen nằm trên ghế xoa bóp, chờ nhóm thỏ làm việc.

Vẻ mặt Phật Hải hơi đỏ lên, cuối cùng vẫn hừ lạnh một tiếng, học theo những người khác nằm trên ghế xoa bóp.

“Tôi đoán mấy con thỏ này không thể nào phá hỏng được định lực của tôi!”

Qua hai mươi phút, Phật Hải khoác vai Ngô Lục Căn, đi đứng như sắp nhũn tới nơi rời khỏi tiệm mát xa Thổ Thổ.

Đồng thời vẫn luôn giải thích: “Chuyện thầy tu Mật Giáo sao có thể gọi là hủy định lực chứ...”

Sau khi trải qua vài vụ án, nhóm người ít nhiều gì cũng có chút giao tình, vì thế bọn họ tới vài nơi thú vị trong trạm thu nhận, cuối cùng dừng lại trong mê cung gương, đây là nơi làm bọn họ cảm thấy hứng thú nhất.

Nhìn nhóm người trầm mê trong mê cung gương tới không thể tự kiềm chế, Ôn Văn hài lòng gật đầu, hiện giờ nhóm người này mới có thể chính thức xem là thành viên của trạm thu nhận.

Ôn Văn muốn bọn họ thật lòng tán thành trạm thu nhận chứ không phải vì mình ép buộc mới trở thành một nhân viên thu nhận.

Sau khi lo liệu xong bốn người, Ôn Văn phủ thêm áo choàng giám ngục Tai Biến, trở về không gian chuyên dụng của chủ nhân trạm thu nhận.

Tuy bình thường Ôn Văn không ở nơi này nhưng nơi này có một chỗ tốt, đó chính là khi Ôn Văn muốn gặp cấp dưới rất cuộc cũng có phòng khách của riêng mình, không cần gặp thuộc hạ trong không gian phòng giam chật hẹp nữa.

Hơn nữa phòng khách còn có rất nhiều loại phong cách, có thể thỏa mãn nhiều loại nhu cầu khác nhau của Ôn Văn.

Sau khi hoàn thành khảo sát quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội, Ôn Văn để Phùng Duệ Tinh nhanh chóng tiến hành điều chỉnh Cơ Kim Hội, sau khi hoàn thành thì Ôn Văn gửi tin tức về Cơ Kim Hội cho Doãn Hộ.

Vì thế Ôn Văn để Phùng Duệ Tinh dẫn đội tới đàm phán với Hiệp Hội Thợ Săn, vì để Phùng Duệ Tinh không quá lép vế, Ôn Văn còn để Elie Stuart đi theo chống lưng.

Tính toán thời gian thì hiện giờ có lẽ đã có kết quả, vì thế Ôn Văn ở đây chờ Phùng Duệ Tinh tới báo cáo tình huống.

Trong lúc này Ôn Văn còn cho đám quái vật làm bài thi, tìm ra vài đứa xui xẻo bắt chép phạt pháp luật liên bang, sau đó mới

nghe thấy tiếng gõ cửa của Phùng Duệ Tinh.

Sau khi được Ôn Văn cho phép, Phùng Duệ Tinh đẩy cửa tiến vào, sau khi vào trong liền nhìn thấy dáng vẻ cao cao tại thượng của Ôn Văn, bố cục phòng khách làm Ôn Văn có thể phát huy trình độ giả ngẫu của mình tới cấp bậc cao nhất.

“Có kết quả rồi à?”

“Vâng, đã có kết quả, quá trình đàm phán rất thuận lợi.”
Phùng Duệ Tinh khó nén được vui sướng trong lòng, đặt một phần hồ sơ lên bàn.

Phần hồ sơ này tự động bay tới tay Ôn Văn, Ôn Văn lật xem hai trang rồi đặt xuống, nội dung gần giống với suy đoán của anh.

Từ khi cường giả Tai Biên ‘Hắc Thập Tự’ xuất hiện vẫn luôn giúp đỡ Hiệp Hội Thợ Săn, hiện giờ Hắc Thập Tự muốn thành lập một tổ chức bảo vệ nhân loại, Hiệp Hội Thợ Săn cũng không cần phải ngăn cản.

Nhưng nếu người bình thường muốn thành lập một tổ chức như vậy, khẳng định khi đạt tới quy mô nhất định sẽ bị Hiệp Hội Thợ Săn thu tóm.

Theo kết quả đàm phán thì sau này Cơ Kim Hội cũng không phải muốn phát triển thế nào cũng được.

Với tư cách là tổ chức thuộc thẩm quyền của Hiệp Hội Thợ Săn, không thể không chừa thủ đoạn mà mở rộng thế lực, cũng không thể làm trái một vài lệnh cấm của Hiệp Hội Thợ Săn, cần phải thường xuyên trao đổi tình báo với hiệp hội, tiếp nhận hiệp hội giám sát, lúc cần thiết cần giúp đỡ Hiệp Hội Thợ Săn trong một vài hành động...

Rất nhiều quy định nhắm vào Cơ Kim Hội, nhưng cơ bản đều rất hợp tình hợp lý, Cơ Kim Hội cũng không phải tổ chức bí ẩn tà ác gì, có thể tiếp nhận những quy tắc này.

“Lần này làm không tệ, nếu Cơ Kim Hội đã bước ra sân chơi thì không thể nghèo nàn như vậy.”

“Tôi sẽ phái vài nhân viên thu nhận tới làm tay đấm cho anh, chí ít cũng phải ra hồn ra dáng tổ chức lớn, chỉ dựa vào tiểu

đội chiến thuật đặc biệt của Hoành Âm thì vẫn còn thiếu nhiều lắm.”

“Vói lại, anh cầm hai thứ này, coi như là phần thưởng.”

Một cây kim dài màu tím và một con dao mổ màu tím trôi tới trước mặt Phùng Duệ Tinh.

Đây là dụng cụ siêu năng mà Ôn Văn lấy được từ chỗ Tài Nhân Tượng, nếu Phùng Duệ Tinh có thể thành thạo nắm giữ thì hai thứ này có thể trở thành đòn sát thủ lợi hại đủ để đe dọa người siêu năng thượng tự.

Cầm kim vào dao trong tay, Phùng Duệ Tinh có hơi kích động, anh có thể cảm nhận được sức lực mạnh mẽ ẩn trong hai thứ này.

Nhớ tới ngày xưa anh chỉ là một người siêu năng ngay cả một Vampire nhỏ nhỏ cũng không thể đánh lại, hiện giờ lại trở thành người đại diện của một tổ chức siêu năng, hết thấy đều nhờ trạm thu nhận bồi dưỡng, anh nhất định sẽ cố hết sức làm cho Cơ Kim Hội mạnh mẽ hơn.

Sau khi Phùng Duệ Tinh rời đi, Ôn Văn cười ngu ngơ một chốc, sau đó đứng dậy đi tới trước bàn sách.

Hôm nay là một ngày vui vẻ, anh sẽ tặng thêm một bộ bài thi cho đám quái vật, lần này thi toán cấp ba!

Chương 922 - Tung tích ma quỷ tái hiện

Tỉnh Tương Nam, thành phố Tứ Hồ.

Một người đàn ông trung niên có mái tóc trắng bạc từ một chiếc xe hơi thật dài bước xuống, ở phía sau hắn là một người phụ nữ trẻ tuổi tóc dài.

“Cha, chúng ta thật sự sẽ mở chi nhánh công ty ở thành phố Tứ Hồ này sao? Nhưng đây là ngay kế bên thành phố Thiên Hồ đó, là địa bàn của tập đoàn Duệ Tinh.” Người đàn ông thoạt nhìn còn lớn hơn người đàn ông trung niên kia vài tuổi nhú mày hỏi.

“Sao hả Kiến Đạt, sợ à? Cảm thấy Coway chúng ta không đấu lại thằng oắt con tập đoàn Duệ Tinh kia sao?” Người đàn ông

trung niên trầm thấp hỏi.

Trương Kiến Đạt có chút đau đầu nói: “Tuy tập đoàn Duệ Tinh phát triển rất nhanh nhưng quy mô hiện giờ vẫn kém Coway xa tí tấp.”

“Nhưng thị trường ở đây đã sớm bị bọn họ đi đầu chiếm mất rồi, công ty chi nhánh của chúng ta mở ở đâu cũng có triển vọng hơn nơi này, không cần phải đối chọi gay gắt với tập đoàn Duệ Tinh, bọn họ sẽ không vì chúng ta là Coway mà nhường việc kinh doanh lại đâu...”

Người đàn ông trung niên hừ nhẹ một tiếng: “Tôi đã quyết định là phải làm ở đây rồi, anh không cần nói thêm gì nữa, chuẩn bị đi, Coway vẫn do tôi làm chủ.”

Trương Kiến Đạt thở dài một hơi, lắc đầu rời đi, người đàn ông trung niên này một tay che trời trong tập đoàn Coway, cho dù hắn là con trai thì cũng không thể nào thay đổi quyết định của đối phương.

Không sai, người đàn ông trung niên kia chính là cha của Trương Kiến Đạt, người sáng lập tập đoàn Coway, Trương Khả Vi!

Hơn một năm trước Ôn Văn từng gặp Trương Khả Vi, khi đó ông ta vẫn còn là một cụ già bệnh tình nguy kịch, nhưng bây giờ hắn thoát nhìn còn trẻ hơn con mình vài tuổi.

Trương Kiến Đạt đi rồi, người phụ nữ trẻ ở sau lưng Trương Khả Vi thì thâm bên tai ông ta vài câu.

Trương Khả Vi nghe xong liền cười nhạo: “Cô nói Phùng Duệ Tinh chính là hội trưởng tổ chức siêu năng SRS Cơ Kim Hội mới thành lập vài tháng trước à?”

“Vậy thì có liên quan gì tới tôi chứ? Tôi chỉ là người làm ăn chân chính, hắn có thể phái người siêu năng tới ám sát tôi chắc?”

Người phụ nữ im lặng, sau đó tiếp tục đứng phía sau Trương Khả Vi.

Hiệp Hội Thợ Săn sẽ cung cấp một ít bảo vệ đặc biệt đối với xí nghiệp lớn như Trương Khả Vi, thường sẽ có thợ săn về hưu

làm vệ sĩ cho bọn họ, Vương Cầm chính là người siêu năng chịu trách nhiệm bảo vệ Trương Khả Vi.

Cần nhắc nhở cô đã nhắc nhở, về phần Trương Khả Vi có nghe thấy hay không thì không phải chuyện mà cô có thể quản.

...

Trên bầu trời lơ lửng làn sương mù xám tro, toàn bộ thế giới giống như không hề có màu sắc khác.

Nơi này là khu vực trung gian của thế giới trong và thế giới hiện thực— tầng sương mù xám.

Nơi này hơi nghiêng về phía thế giới trong, vô số linh hồn ma quái lang thang ở đây, lúc nào cũng có quái vật lui tới, xem những quỷ hồn không có linh trí này là thức ăn.

Có điều không phải tất cả linh hồn đều mặc người chém giết, có một số linh hồn bởi vì kích thích nào đó mà khôi phục ý thức, được gọi là du hồn.

Du hồn không có sức mạnh quá lớn so với linh hồn, thế nhưng bọn họ có thể căn cứ vào ý chí của mình để di chuyển, cũng có thể tránh né không bị đám quái vật bắt giết.

Tuy tốc độ của bọn chúng không nhanh tới mức có thể tránh được quái vật, nhưng hương vị và giá trị dinh dưỡng cũng không cao hơn linh hồn, vì thế đám quái vật lười ra tay với chúng.

Trong ngã tư đường nhộn nhịp, một cô gái áo trắng tóc dài mặt mũi dữ tợn đang lao đảo bay tới một hướng.

Ngũ quan của cô bị lệch khỏi vị trí, hơn phân nửa bị máu tươi nhuộm đỏ, đầu lưỡi dài cả thước, nếu ai nhìn thấy có lẽ sẽ bị dọa tới dở sống dở chết.

Cô gái áo trắng này chính là một du hồn vừa mới thức tỉnh được ý thức, nhưng cô không phải tới dọa người mà là đang chạy trốn chết.

Nhóm du hồn như bọn họ ở trong tầng sương mù xám này tuy không tính là an nhàn nhưng cũng chưa từng mạo hiểm như vậy.

Hôm nay cô định bán chút nhan sắc để đổi lấy chút đồ chơi nhỏ mà du hồn có thể hưởng thụ từ chỗ một lão du hồn thô kệch.

Nhưng vừa mới vào cửa thì phát hiện lão du hồn thô kệch kia bị túm đầu, cô vội vàng muốn trốn đi, không ngờ kẻ bắt lão du hồn lại điên cuồng đuổi theo cô.

Nhóm du hồn bọn họ sinh tồn ở nơi này không biết bao nhiêu năm, có khi nào phải chịu oan ức này chứ?

Tên quái vật này không phải bị bệnh tâm thần chứ?

Vịt nướng sẵn thơm ngon ngào ngạt không ăn, lại cứ nhất quyết túm lấy con vịt trên đuôi dính phân mà gặm?

Sau khi không còn nghe thấy âm thanh ở phía sau nữa, du hồn áo trắng mới ngừng lại, còn chưa kịp thở phào đã phát hiện tóc mình bị túm lại kéo về một hướng.

Cô cố chịu đau nhìn sang, chỉ thấy một con quái vật cao lớn mặc áo choàng xám.

Con quái vật này có đuôi nhọn màu đỏ, tay tay túm tóc cô cũng có màu đỏ, hơn nữa trên người còn có mùi rất gay mũi...

Là mùi lưu huỳnh!

Nó là một con ác ma!

...

Trên đường lớn ở thành phố Tứ Hồ, một người đàn ông trẻ tuổi kéo một bà thím lại, trong tay là một lá bùa hộ mệnh phản chiếu ánh sáng, miệng lưỡi lưu loát.

“Chị à, tôi thấy ấn đường chị biến thành màu đen rồi, tôi đoán chị đang gặp phải họa sát thân nghiêm trọng, coi như tôi làm chuyện tốt một lần, tặng chị lá bùa hộ mệnh phát ra ánh sáng xanh này.”

“Bao nhiêu tiền?” Bà thím thân hình mập mạp, giọng điệu không tốt hỏi.

Lâm Huyền hất tóc nói: “Tôi thấy chúng ta có duyên, như vậy đi, coi như tôi chịu lỗ, không cần một nghìn tám, cũng không cần chín trăm chín mươi tám, chỉ cần chín mươi tám đồng là

bà chị có thể mang lá bùa hộ mệnh tỏa ánh sáng xanh này về nhà!”

“Chị phải thường xuyên đeo bên người, mặt khác cũng phải uống nhiều nước đường đỏ một chút, họa sát thân tự nhiên sẽ biến mất.”

“Đồ lưu manh!”

Bà thím chát một tiếng giáng cho Lâm Huyền một bạt tai, giống như nhìn kẻ bệnh thần kinh mà nhìn Lâm Huyền, sau đó quay người lại chậm chậm chạy khỏi con phố.

Lâm Huyền đưa tay muốn gọi nhưng cuối cùng dừng lại, nếu hẳn còn gọi nữa chỉ sợ bà thím sẽ báo cảnh sát.

“Ha ha ha...”

“Cười chết tôi mà, uống nhiều nước đường đỏ, cũng mệt ông nghĩ ra được.”

Hai người đàn ông trẻ tuổi đi tới vỗ mạnh vào vai Lâm Huyền, không chút lưu tình cười nhạo.

Hai người này, một người là Hồ Ngạn Bình mà Ôn Văn thuận tay nhận vào trạm thu nhận trong lần bắt tiến sĩ Phong, người còn lại chính là nhân viên thu nhận Tô Nặc đã gặp ở sự kiện cao nguyên Thanh Tích.

Lâm Huyền đẩy tay đối phương: “Tôi không lừa mà, bà ấy quả thực có họa sát thân, bảo bà ấy uống nhiều nước đường đỏ cũng là vì tốt cho bà ấy...”

Nhóm Tô Nặc kinh ngạc: “Không phải chứ, Lâm bán tiên, ông thật sự biết coi bói à?”

Lâm Huyền đắc ý nói: “Hai ông mà mở tiệm thần quái một năm rưỡi như tôi thì cũng có thể nhìn ra khi nào phụ nữ có họa sát thân ngay.”

Hồ Ngạn Bình liếc mắt: “Này không phải là họa sát thân à, mỗi tháng phụ nữ đều có vài ngày khó vượt qua...”

“Thôi đi, còn không phải tôi muốn kiếm chút tiền com à, ai bảo hai ông làm rớt mất ví tiền chứ...”

Hồ Ngạn Bình hừ lạnh một tiếng: “Chỉ cần còn khí thế thì tôi có thể không cần ăn không cần uống.”

Ba người ồn ào một hồi, sau đó Lâm Huyền nghiêm túc nhìn hướng bà thím rời đi, trước lúc bà thím đi hẳn đã lắng lắng nhét lá bùa hộ mệnh trong tay vào túi xách của đối phương...

Chương 923 - Từ Thái Nhu

Trong lòng Lâm Huyền hiểu rõ, chính hẳn không có bản lĩnh chỉ nhìn mặt hay ngày sinh tháng đẻ là có thể biết được phúc họa của đời người.

Tuy hẳn từng là ‘bán tiên’ mở cửa hàng thần quái nhưng hẳn vẫn luôn khịt mũi xem thường những người bạn đồng hành theo đường lối lừa người gạt người.

Cho dù thật sự có bản lĩnh thì cũng không giống như người khác hình dung, chỉ thông qua ngày sinh và diện mạo để suy đoán, nó phải là một môn kiến thức rất phức tạp.

Bằng không mỗi giờ khu Hoa Phủ sinh ra ít nhất là một ngàn người, con số song sinh cũng không thấp, lẽ nào những người sinh ra cùng lúc đó đều có chung một dạng số phận à?

Nếu thật là vậy thì Lâm Huyền và một ‘ông lớn’ nào đó đã sinh ra cùng lúc rồi...

Có điều Lâm Huyền dù sao cũng là một người siêu năng, sau khi lừa dối nhiều người cũng có được trực giác huyền diệu khó hiểu, không thể nói là trăm phát trăm trúng nhưng nếu một người bình thường sắp gặp nạn thì hẳn vẫn cảm giác được.

Do dự một hồi, Lâm Huyền cũng không đuổi theo, lá bùa tỏa ánh sáng xanh đó có thể hóa giải họa sát thân bình thường, bọn họ còn những chuyện khác cần phải gấp gáp xử lý, không có thời gian nhìn chăm chăm một bà thím.

Lúc này đã qua vài tháng sau khi SRS Cơ Kim Hội chính thức treo biển thành lập.

Ôn Văn cố ý điều động một số nhân viên thu nhận độc hành không liên quan tới Hiệp Hội Thợ Săn, để bọn họ tới hỗ trợ Cơ Kim Hội.

Nhóm ba người Lâm Huyền cũng vì thế mà tới Cơ Kim Hội.

Chẳng qua so sánh với nhóm thợ săn thì nhóm nhân viên thu nhận độc hành này vẫn còn rất non, cũng không có kinh nghiệm săn ma, vì thế bọn họ ở Cơ Kim Hội tiếp nhận huấn luyện vài tháng, lúc này mới được phân chia nhiệm vụ đầu tiên.

Tô Nặc có khả năng cơ giới hóa, biến thành vũ khí, mà khả năng của Hồ Ngạn Bình là dùng khí thể để cường hóa năng lực chiến đấu, Lâm Huyền thì có ảo thuật dọa dẫm.

Ba người tạm thời kết thành một tiểu đội, sau khi được Cơ Kim Hội đánh giá hợp cách thì bọn họ mới có tư cách hành động độc lập.

Mục tiêu lần này của bọn họ là giải quyết sự kiện mất tích ở thành phố Tứ Hồ.

Thành phố Tứ Hồ nằm ở vùng thượng du thành phố Thiên Hà, rất nhiều con sông của thành phố Thiên Hà phần lớn đều từ Tứ Hồ chảy tới.

Mà nó cũng là một trong những phạm vi quản lý của Cơ Kim Hội.

Sau khi Cơ Kim Hội thành lập ở thành phố Thiên Hà, thợ săn ở những thành phố lân cận đã được điều động đi, chỉ chừa lại chút nhân sự cơ bản.

Hơn phân nửa phạm vi tỉnh Tương Nam, có sức mạnh của Cơ Kim Hội hỗ trợ, Hiệp Hội Thợ Săn có thể điều động người siêu năng tới quản lý những nơi có sức mạnh yếu hơn.

Đừng thấy Hiệp Hội Thợ Săn nhà lớn nghiệp lớn, thật ra vẫn luôn ở trong tình trạng nhân thủ không đủ, hơn nữa gần đây quái vật xuất hiện ngày càng nhiều, vì thế có sự tồn tại của Cơ Kim Hội, bọn họ cũng vui vẻ làm chương quây vung tay.

Vụ án mất tích ở thành phố Tứ Hồ bắt đầu xuất hiện từ nửa tháng trước, người mất tích không hề có quy luật gì cả.

Ban đầu Hiệp Hội Thợ Săn địa phương còn tưởng rằng chỉ là vụ án mất tích thông thường, có lẽ có quái vật ăn thịt người mới xuất hiện ở thành phố Tứ Hồ, nhưng theo số lượng người mất tích ngày càng nhiều mà bọn họ không tìm được bất cứ manh mối nào, lúc này mới tới cầu viện Cơ Kim Hội.

Nhóm ba người Lâm Huyền bưng bưng lý tưởng và hoài bão, nhất định phải hoàn hảo hoàn thành lần hành động đầu tiên của mình, một lòng chăm chú nghiên cứu vụ án, không ngờ lại để đám trộm vặt có cơ hội trộm mất ví tiền.

Chẳng qua nhóm bọn họ cũng không lo lắng, bọn họ giúp Hiệp Hội Thợ Săn làm việc, có thể coi là giai cấp đặc quyền, gặp phiền phức chính là đám trộm vặt đám trộm vặt kia.

Chỉ cần tới Hiệp Hội Thợ Săn nói một tiếng, buổi tối sẽ có người mang ví tới trả lại.

...

Bà thím một đường chậm chậm chạy đi, về tới nhà mình thì há miệng thở hổn hển.

“Đúng là quá xui xẻo, sao lại gặp trùng tên biến thái như vậy chứ?”

Nếu là bà thím bình thường, với gương mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Lâm Huyền, cho dù miệng lưỡi ba hoa cũng không tới mức trực tiếp ăn tát như vậy.

Nhưng bà thím không giống, bà là nữ tu sĩ của khu dân cư Thạch Tháp thành phố Tứ Hồ.

Nói là giáo đường, thật ra là dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, định kỳ gọi vài nữ tín đồ tuổi tác tương tự cùng tới đây cầu nguyện mà thôi.

Có lẽ chính vì ‘chức vụ’ này nên Từ Hồng Kiều vẫn luôn tỏ ra chống cự đàn ông, thậm chí có thể nói là mắc chứng sợ đàn ông.

Vì thế gương mặt đẹp trai của Lâm Huyền căn bản không có ý nghĩa gì với Từ Hồng Kiều.

Sau khi ăn cơm xong, Từ Hồng Kiều quay trở lại phòng ngủ, trong phòng ngủ này treo đầy ảnh chụp của một cô gái trẻ xinh đẹp.

Từ Hồng Kiều nằm trên giường, trong lòng ôm một khung ảnh, qua thật lâu vẫn không thể nào ngủ được.

Cô gái trong khung hình là đứa con nuôi Từ Thái Nhu của bà, đứa con gái này chính là cột trụ tinh thần của bà.

Mà Từ Thái Nhu cũng không làm Từ Hồng Kiều thất vọng, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là người ưu tú nhất trong nhóm bạn cùng lứa, nhưng tới khi gần tốt nghiệp đại học thì cô gái nhỏ này đã xảy ra tai nạn xe cộ.

Thi thể của con gái bà đã hoàn toàn biến dạng, ngũ quan lệch vị trí, quần áo trắng bị máu tươi nhuộm đỏ phân nửa, bắt đầu từ ngày đó bà không còn nơi gửi gắm nữa.

Chỉ có thể mỗi đêm cầu nguyện với Đấng Tạo Hóa, cầu xin có một ngày con gái mình sẽ trở lại.

Nhưng Thần không nghe được lời cầu xin của tín đồ.

Thay vì nói là không nghe thấy, không bằng nói là không muốn nghe, hơn nữa cũng không muốn giúp tín đồ thực hiện nguyện vọng.

Bằng không Thần đã sớm làm cho thế giới hòa bình rồi.

Từ đó về sau, Từ Hồng Kiều ngày càng cố chấp hơn, trở thành một người phụ nữ khó giao tiếp.

Từ Hồng Kiều vẫn luôn trừng mắt nhìn những tấm hình, đột nhiên bên ngoài có một chiếc xe chạy ngang qua, ngọn đèn lóe lên rồi biến mất làm bà mơ hồ nhìn thấy trên khung hình hình như có một cái bóng màu trắng.

Từ Hồng Kiều dụi mắt, cảm thấy có lẽ mình đã nhìn nhầm rồi, cũng cảm thấy có chút buồn ngủ nên nhắm mắt lại, chậm rãi rơi vào giấc ngủ say.

Đột nhiên Từ Hồng Kiều nghe thấy bên ngoài có tiếng canh báo chói tai, nhìn ra ngoài thì phát hiện là một ổ chim non từ trên cây rớt xuống, chim nhỏ tức giận nhảy tới nhảy lui trên xe nên tiếng còi cảnh báo mới vang lên.

Từ Hồng Kiều lắc đầu, một lần nữa nằm xuống, khước mắt liếc qua sổ khung hình thì lại thấy một bóng trắng mơ hồ!

Lần này bóng trắng lớn hơn trước đó một chút, xem vị trí phản quang thì giống một bóng người mặc đồ trắng đang đứng bên ngoài cửa phòng ngủ.

Từ Hồng Kiều cảm thấy cơ thể rét run, bà hồi hận vì sao lúc đi ngủ lại không đóng cửa phòng.

Cho dù bà vẫn luôn cầu nguyện một ngày nào đó con gái quay trở lại nhưng nếu con bé thật sự dùng phương pháp này trở về, Từ Hồng Kiều tuyệt đối không thể nào tiếp nhận nổi.

Từ Hồng Kiều dồn hết can đảm nhìn về phía cửa phòng ngủ nhưng không thấy được gì.

“Thái Nhu, là con về hả con, nếu con đã về thì để mẹ nhìn thấy con đi.”

Nhìn hai lần nhưng không thấy gì cả.

Cúi đầu cũng không thấy.

Khi ngẩng đầu lên thì phát hiện con gái mặc váy trắng đang đứng ở cửa nhìn chăm chăm mình.

Từ Hồng Kiều dụi mắt, đấu tranh tâm lý thật lâu rốt cuộc cũng khắc phục được sợ hãi trong lòng, tin tưởng rằng con gái sẽ không hại mình, vì vậy bà đứng dậy, muốn tiến tới gần Từ Thái Nhu một chút.

Nhưng không nghĩ rằng khi mình ngẩng đầu lên lại thấy một bóng dáng khủng khiếp từ phía sau Từ Thái Nhu lao ra, dùng tốc độ cực nhanh lao tới bên cạnh mình, gương mặt khủng bố đối mặt với bà, đầu lưỡi tanh hôi quấn lấy cổ bà!

Chương 924 - Điều tra hiện trường

Lúc quái vật dữ tợn xuất hiện, trái tim Từ Hồng Kiều giống như bị dọa tới ngừng đập.

Nhưng khi đó, túi xách của Từ Hồng Kiều đột nhiên sáng lên, một lá bùa hộ mệnh phát ánh sáng xanh bay tới chỗ Từ Hồng Kiều và quái vật kia.

Ánh sáng màu xanh đầy linh tính hóa thành một cụm ánh sáng xanh nhạt bao trùm lấy Từ Hồng Kiều, thuận tiện trực tiếp đè ép quái vật kia.

Cơ thể quái vật kia không có da, bị ánh sáng xanh tổn hại không ít, nó quay sang phát ra tiếng rống giận khủng bố với Từ Hồng Kiều.

Tuy không nghe thấy động tĩnh nhưng người trong khu dân cư gần đó giống như nghe thấy một âm thanh quái dị.

Nhìn thấy lá bùa hộ mệnh màu xanh lơ lửng này, Từ Hồng Kiều liền hiểu được người mặt trắng mình gặp hôm nay thật sự là một vị cao nhân có bản lĩnh.

Thế nhưng bà đã bỏ lỡ sự giúp đỡ của đối phương, nếu nghe theo lời cao nhân uống nhiều nước đường đỏ một chút thì đã tốt rồi...

Thật ra người bình thường không thể nào thấy được tia sáng linh tính này, nhưng Từ Hồng Kiều đã bị con gái và quái vật dọa chết khiếp, trong trạng thái khủng bố cực hạn này, bản năng ẩn giấu trong cơ thể con người đã bị kích hoạt, bà mới có thể thấy được thứ vốn không thể thấy.

Loại bản năng này sẽ tự động biến mất sau khi nguy cơ chấm dứt.

Vì thế có vài người ‘gặp quý’ xong sẽ không có cách nào thấy được những thứ mình đã từng nhìn thấy.

Quái vật kia bị bùa hộ mệnh chọc giận, vài cây xúc tua màu đỏ từ trên người nó duỗi dài ra tùy ý vung vẩy trong phòng, làm ‘giáo đường cộng đồng’ nho nhỏ này bị phá hủy rối tinh rối mù.

Sau khi quái vật phát tiết xong thì ánh sáng của bùa hộ mệnh cũng dần mờ đi.

Từ Hồng Kiều một lần nữa bị tóm cổ, lần này bùa hộ mệnh không có cách nào cứu bà được nữa.

Bùa hộ mệnh của Lâm Huyễn có thể làm tới vậy đã là cực hạn rồi.

Từ Hồng Kiều bị treo lên giữa không trung khoảng chừng một phút đồng hồ, Từ Thái Nhu đứng nhìn ở ngoài cửa cũng có chút không đành lòng, nhưng cô không thể làm gì được, bởi vì cô cũng là tù nhân.

Cuối cùng quái vật kia cũng không giết Từ Hồng Kiều, bởi vì nó còn cần tới người phụ nữ này, chỉ là xúc tua hơi dùng sức một chút, làm Từ Hồng Kiều ngất xỉu.

Sau đó cơ thể Từ Hồng Kiều dần dần hư hóa rồi biến mất ở trong phòng.

Sau khi quái vật rời đi, một người tí hon tai nhọn mũi to chỉ cao có bảy mươi cm trống rỗng xuất hiện trong phòng.

Phía sau người tí hon đeo một cái gùi trúc, bên trong chứa đủ loại công cụ.

Đầu tiên người tí hon lấy ra một lọ sơn, vẽ lên tường đủ loại ký hiệu kỳ lạ và một ít ngôn ngữ ô uế khinh nhờn.

Sau đó nó lấy ra ba ví tiền đặt lên bàn, lại bỏ một tờ giấy vào túi tiền.

Cuối cùng lôi ra một túi vải, trút đồ trong túi vải ra mặt đất, sau đó lau mồ hôi, hài lòng rời đi.

...

Giữa trưa ngày thứ hai, một chiếc xe van màu đen dừng lại trước tòa nhà của Từ Hồng Kiều.

Nhóm Lâm Huyền từ trên xe bước xuống, vẻ mặt có chút khó chịu.

Bởi vì đã một ngày trôi qua mà ví tiền của bọn họ vẫn chưa tìm được.

Thế lực của Hiệp Hội Thợ Săn ở đây rất mạnh, nếu là trộm cắp địa phương, chỉ cần hiệp hội nói một tiếng thì đừng nói ví tiền, cho dù là một cái bình ắc quy cũng có thể tìm về được trong vòng một ngày.

Mà đến giờ vẫn chưa tìm được, chứng tỏ không phải là bị trộm đi.

Vì thế ba người không tìm được ví tiền chỉ có thể xin Cơ Kim Hội một phần tài chính hành động, sau khi trở về bị đám bạn cười nhạo là chuyện khó tránh.

Chuyện ví tiền chỉ là chuyện râu ria, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là giải quyết vụ án bắt cóc trước mắt.

Hiện trường đã được nhân viên hỗ trợ địa phương bao vây, không quản là ai cũng không thể tới gần, cũng không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Đừng nói những người khác, ngay cả nhân viên cảnh sát địa phương và nhân viên hỗ trợ Hiệp Hội Thợ Săn cũng không thể xem.

Người phát hiện khác thường báo cảnh sát xong thì ngất xỉu ở cửa, nhân viên cảnh sát tới điều tra vừa bước vào cổng lớn cũng té xỉu ở cửa, sau đó nhân viên hỗ trợ đã đóng cửa lại nên mới không còn người bị ngất xỉu nữa.

Đợi đến khi nhóm Lâm Huyền tới, cánh cửa chống trộm thần bí này mới được mở ra.

Vừa đi tới cửa thì lông mày Lâm Huyền nhíu lại.

“Ông phát hiện được gì?” Hồ Ngạn Bình hỏi.

Trong ba người, Hồ Ngạn Bình và Tô Nặc đều là người mới, chỉ có Lâm Huyền rất cuộc có kinh nghiệm nhất định, vì thế Lâm Huyền chính là tiểu đội trưởng của nhóm ba người.

Lâm Huyền trầm giọng nói: “Ký hiệu trong phòng đó có một phần là chữ viết Yuta, hơn nữa còn có phong cách Vực Sâu nồng nặc, nói cách khác... là ác ma.”

Chữ viết Yuta chính là ngôn ngữ thông dụng của ‘giống loài cấp cao’ trong thế giới trong, bản thân chữ viết có mang theo sức mạnh, chữ viết của các chủng tộc khác không có phong cách như vậy.

Mà phong cách sơn xẹt trong nhà Từ Hồng Kiều vừa nhìn đã thấy là có liên quan tới ác ma.

Lâm Huyền cẩn thận tiến vào phòng, thoáng cảm thấy có chút choáng váng nhưng vẫn có thể chống đỡ được.

Hoàn cảnh nơi này đã bị siêu năng lực dị hóa, giống như một căn phòng đầy mùi thuốc sát trùng vậy.

Người bình thường giống như sâu bọ, tới gần tự nhiên sẽ có phản ứng, mà người siêu năng thì chỉ có chút không khỏe mà thôi.

Có điều trong thuốc sát trùng có chứa đủ loại mùi hương, mà trong căn phòng này thì chỉ có mùi lưu huỳnh gay mũi.

Mùi lưu huỳnh này tới từ tầng lưu huỳnh phủ dưới đất chứ không phải quái vật lưu lại.

Tô Nặc tò mò hỏi: “Lưu huỳnh, chữ viết Yuta có liên hệ tới ác ma... người bắt cóc chính là ác ma sao?”

Phần lớn quái vật mà Tô Nặc gặp phải là vong linh ở cao nguyên Thanh Tích, ác ma thì chỉ thấy từ xa xa trong phòng giam ở trạm thu nhận.

Lâm Huyền có chút không chắc chắn lắm: “Nếu nói không phải thì đủ loại dấu hiệu đều chỉ về phía ác ma.”

“Nhưng nếu nói là phải thì... cũng quá rõ ràng rồi, là chữ viết Yuta phong cách ác ma, lại còn rải lưu huỳnh đầy đất...”

“Giống như muốn nói đây là ông ác ma làm đây, mau tới bắt tao đi vậy.”

Hồ Ngạn Bình trầm ngâm một chút rồi nói: “Nếu là người cuồng ác ma làm chuyện này thì có thể giải thích được đi, giống như ‘Ánh Mắt Ác Ma’ này nọ ấy, cũng giống như tội phạm thích mô phỏng theo những kẻ cuồng sát, vì thế mới sắp đặt trông như ác ma đã tới.”

Trước khi chính thức hành động cả ba người đều đã trải qua một khoảng thời gian huấn luyện chuyên ngành, tin tức về tổ chức bí ẩn của bọn họ còn linh hoạt hơn cả thợ săn bình thường.

Dù sao thì lúc Hoành Âm mới ra đời đã đặc biệt nhắm vào tổ chức bí ẩn, vì thế Cơ Kim Hội có rất nhiều tài liệu về tổ chức bí ẩn.

Ba người bắt đầu lục soát trong phòng, trọng điểm tìm kiếm của Lâm Huyền và Hồ Ngạn Bình là phòng ngủ và phòng cầu nguyện.

Phòng ngủ là nơi Từ Hồng Kiều bị bắt đi, mà phòng cầu nguyện là nơi bị sơn xịt nghiêm trọng nhất.

Tô Nặc thì tìm kiếm ở nơi khác, thông qua căn nhà bị phá hoại hỗn loạn này suy đoán là một quái vật sử dụng xúc tua để tấn công.

Tìm kiếm một hồi, khi tới nhà bếp thì Tô Nặc sững sốt, sau đó lớn tiếng gọi: “Bọn ông mau tới đây xem này, chỗ tôi có thu hoạch.”

Hắn nhìn thấy ba chiếc ví tiền bắt mắt đặt trên bàn.

Là ví tiền đã đánh mất của bọn họ!

Chương 925 - Ôm cây đọt thỏ

Đợi sau khi ba người tập trung lại, Tô Nặc cơ giới hóa cánh tay mình rồi thậm trọng cầm lấy túi tiền, phát hiện tiền mặt bên trong đã bị lấy sạch, những thứ khác thì vẫn còn.

Mà trong chiếc ví ở trên cùng có một tờ giấy nhỏ.

Trong tờ giấy dùng kiểu chữ kỳ quái viết hai chữ.

Ác ma.

Ánh mắt Lâm Huyền chăm chú: “Xem ra hiện trường hỗn loạn như vậy là có người cố ý làm ra, muốn nhắc nhở chúng ta là kẻ gây chuyện ở đây là ác ma.”

Hồ Ngạn Bình bổ sung: “Điều này chứng tỏ người này biết thân phận của chúng ta, chẳng qua có thể là muốn giúp chúng ta, cũng có khả năng là muốn chúng ta rơi vào bẫy.”

Tờ giấy này xuất hiện làm ba người im lặng suy tư một hồi, điều này chứng tỏ bọn họ đã bị nhắm tới.

Một lát sau Lâm Huyền lấy ra một khung ảnh, bên trong là ảnh chụp hai mẹ con Từ Hồng Kiều và một lá bùa hộ mệnh bị thiêu rụi, đưa qua cho hai người còn lại xem.

“Chỗ tôi còn một phát hiện khác.”

Trong cả căn phòng đều là ảnh chụp Từ Thái Nhu, chỉ có tấm hình Từ Hồng Kiều ôm trong phòng ngủ mới là hình chụp chung của hai người.

“Đây không phải là lá bùa hộ mệnh ông đã cho bà thím kia à?” Hồ Ngạn Bình trừng to mắt hỏi.

Lâm Huyền nặng nề gật đầu, giọng điều phiền muộn: “Nếu trước đó tôi kiên trì đi theo thì có lẽ chúng ta đã cứu được bà ấy, cũng có thể tìm ra kẻ đầu sỏ gây chuyện...”

Có điều trọng điểm quan tâm của Hồ Ngạn Bình không phải chuyện này, mà chỉ kinh ngạc hỏi Lâm Huyền: “Không phải chứ, ông thật sự là bán tiên hả? Mau tính số cho tui đi, khi nào tui tìm được vợ vậy.”

Rầu rĩ trong lòng Lâm Huyền bị xua tan một chút, bắt đắc dĩ xua tay: “Bán tiên gì chứ, chẳng qua là thấy nhiều rồi nên có

chút trực giác linh cảm vậy thôi.”

Nhưng Hồ Ngạn Bình không tin, chắc chắn khẳng định rằng Lâm Huyền là một người biết đoán số mệnh.

Lúc hai người ồn ào, Tô Nặc vẫn luôn suy nghĩ, chờ hai người dừng lại, hắn dùng nắm tay đánh vào tay còn lại: “Tôi cảm thấy tôi tìm ra chỗ đột phá rồi.”

Hai người khựng lại chờ Tô Nặc phân tích, trong ba người thì Tô Nặc am hiểu suy luận phân tích nhất.

“Hiện giờ chúng ta có thể xác định một điểm là có người muốn chúng ta điều tra ác ma, không quản là cạm bẫy hay trợ giúp, ít nhất cũng cho thấy nơi này có dấu vết hoạt động của ác ma.”

“Vụ án liên quan tới ác ma không phải là chuyện nhỏ, với năng lực của chúng ta thì có lẽ cần xin cấp trên giúp đỡ.”

“Ngoài ra còn một chuyện nữa, tôi nghĩ mình đã tìm ra quy luật của những vụ án bắt cóc.”

Hai mắt Hồ Ngạn Bình tỏa sáng, nắm tay Tô Nặc hỏi: “Quy luật gì vậy, mau nói cho tôi nghe đi.”

Tô Nặc mỉm cười phân tích: “Muốn tìm được quy luật vụ án bắt cóc thì phải tìm được điểm chung của những người bị bắt cóc.”

“Nhưng căn cứ theo tài liệu của Hiệp Hội Thợ Săn thì những người này không thân cũng không thích, không đi tới cùng một nơi, cũng chưa từng có chung công ty phục vụ.”

“Tức là kẻ bắt cóc chỉ bắt bừa, hoặc là những người này có chung một điểm nào đó hấp dẫn kẻ bắt cóc.”

“Điểm chung này rất khó tìm, nhưng khi Lâm Huyền lấy ra khung hình thì tôi nghĩ tới một loại khả năng... khắp mọi nơi trong nhà đều là hình chụp của con gái bà ta, tức là bà rất tưởng niệm đứa con gái đã chết của mình.”

“Vậy mục tiêu của kẻ bắt cóc có phải là những người có tưởng niệm mãnh liệt đối với người chết hay không, cũng có thể là loại trạng thái tâm lý này đã làm linh hồn biến thành quỷ hồn giáng xuống thực tế?”

Tô Nặc lục lọi trong túi đồ tùy thân một chút, tìm ra một thiết bị lớn cỡ bàn tay, điều chỉnh thông số kỹ thuật một chút rồi khởi động, một lát sau thiết bị phát ra tiếng ong ong thật khẽ.

“Quả nhiên tối hôm qua có linh hồn đã tới, không phải oán linh ác quỷ, mà là linh hồn người chết... nếu như bị người khác bắt cóc, lại có lưu lại từ trường khác thường của linh hồn thì suy đoán của tôi có lẽ là đáp án chính xác.”

Đây là thiết bị dò xét quỷ, là Cảnh Hình Thư và nhân viên nghiên cứu cấp cao kết hợp làm ra.

Nguyên lý là nơi có quỷ hồn và linh hồn lui tới sẽ xuất hiện điện từ khác thường, mà thiết bị này có thể tra xét được loại điện từ khác thường này.

Có điều thứ này vốn dùng để dò xét quỷ chứ không phải dùng để dò xét linh hồn.

Bởi vì linh hồn lưu lại điện từ khác thường khác với quỷ hồn, hơn nữa linh hồn cũng không có gì đe dọa.

Trước đó khi điều tra người bị bắt cóc, bọn họ chỉ suy tính tới vấn đề quỷ hồn nhưng không nghĩ tới vấn đề linh hồn...

Có suy đoán của Tô Nặc, ba người tạm thời có phương hướng điều tra.

Lợi dụng tài nguyên Cơ Kim Hội, cuối cùng bọn họ cũng chứng minh được tất cả người mất tích đều có người thân tử vong.

Chuyện này thật ra cũng không kỳ quái, dù sao thì cũng không có cách nào đảm bảo người thân bạn bè của mình đều chết sau mình.

Nhưng phần lớn người mất tích đều rất đau buồn sau khi người thân mất đi, chuyện này có chút không bình thường.

Đây là căn cứ dựa theo lời nói của hàng xóm và người thân của người mất tích mà suy đoán được.

Điều tra về ác ma cũng đang tiến hành từng bước.

Có điều phần này không do nhóm Tô Nặc chịu trách nhiệm, Cơ Kim Hội đã phái một đội có kinh nghiệm đối phó ác ma tới để chuyên nhắm vào hành động của ác ma, trải qua điều tra

của bọn họ thì nơi này quả thực có dấu vết hoạt động của ác ma.

Nhóm ba người Lâm Huyền chủ yếu phụ trách điều tra vụ án mất tích.

Tuy đã tìm được điểm chung nhưng muốn bắt được kẻ bắt cóc cũng không phải chuyện dễ, mỗi ngày đều có rất nhiều người chết, không ai biết mục tiêu cụ thể của kẻ đó là ai.

Vì thế ba người lựa chọn một phương pháp ngu nhất, là ôm cây đợi thỏ.

Bọn họ nhờ vào đủ loại tài nguyên, tìm được danh sách toàn bộ những người sắp có người thân qua đời ở thành phố Tứ Hồ, sau đó tới từng nhà cho Lâm Huyền xem thử.

Lúc nào trực giác của Lâm Huyền bị kích phát thì bọn họ sẽ tiến hành ngồi xôm ở đó để trông chừng.

Khó khăn tìm kiếm ba ngày, Lâm Huyền rốt cuộc có phản ứng với một chị gái xinh đẹp...

Đối phương tên là Miêu Huyền, bạn trai của cô vì một sự cố ngoài ý muốn mà mới qua đời, vì thế cô ngày ngày dùng nước mắt rửa mặt, rất đau khổ.

Vì an ủi đối phương, Lâm Huyền quyết định phải thiếp thân bảo vệ...

Chính là loại ân thân tàng hình, cô gái ấy đi chỗ nào thì Lâm Huyền sẽ đi tới đó, buổi tối cũng ngủ chung một phòng.

Trước khi hành động Hồ Ngạn Bình kẹp cổ Lâm Huyền, lác lác kịch liệt hỏi: “Ông nói thật đi, ông có phản ứng có phải vì người ta xinh đẹp không?”

“Ông chọn thiếp thân bảo vệ có phải vì muốn gần quan được ban lộc không hả?”

Lâm Huyền đẩy tay Hồ Ngạn Bình, khinh thường nói: “Lâm Huyền tôi là ai chứ, muốn làm bạn với phụ nữ có cần phải giờ chiều trò vạ không, tôi chọn thiếp thân bảo vệ chỉ vì tôi yêu chính nghĩa thôi.”

“Tôi không đi cũng được, đổi lại mấy ông đi được không?”

“Bọn ông có thể làm cho cô ấy không phát hiện không, bọn ông đi thì thứ kia còn tập kích cô ấy nữa không?”

Hai người nói không lại Lâm Huyền, chỉ có thể nhìn cơ thể Lâm Huyền biến mất, cười ha hả tiến vào phòng ngủ con gái nhà người ta, mà bọn họ thì chỉ có thể ngồi xôm ở bên ngoài chờ đợi.

Thật ra Lâm Huyền không nói, ảo thuật của hắn có thể làm cho hai người bọn họ trốn vào phòng.

Chẳng qua là hắn không muốn mà thôi...

Chương 926 - Kế hoạch lớn cải tạo tù nhân

Vùng ngoại ô thành phố Thiên Hà, trên hòn đảo hoang đã được Cơ Kim Hội mua lại có một khoảng đất trồng bằng phẳng.

Ôn Văn khoanh chân ngồi giữa không trung, kiếm Huyết Hà nằm ngang trên đầu gối, trên bật đất khắc trận pháp ký hiệu phức tạp, năng lượng màu đen chậm rãi chuyển động trên người.

Năng lượng này tràn đầy áp lực và khí thế khủng bố, chỉ nhìn thôi cũng giống như bị năng lượng cắn nuốt.

Tất cả hoa cỏ bên cạnh Ôn Văn đều vì nguồn năng lượng này mà chết.

Nhưng ở bên ngoài Ôn Văn vài mét thì tất cả thực vật đều phát triển vượt bật, cành lá nhẹ nhàng lay động theo cơn gió, giống như đang phối hợp với năng lượng kia để tiến hành hô hấp.

Mấy tháng nay Ôn Văn vẫn luôn ở lại thành phố Thiên Hà.

Lúc đầu còn theo Phùng Duệ Tinh rong chơi lê lửng khắp nơi, phóng túng mọi điểm ăn chơi ở thành phố Thiên Hà một phen, tất cả địa điểm hợp thiếu nhi đều trải nghiệm, không hợp thiếu nhi cũng tới học hỏi thêm chút kiến thức.

Ừm, chỉ là học hỏi kiến thức thôi, không có làm những chuyện khác.

Ít nhất hiện giờ Ôn Văn vẫn là một chàng xử nam sắt thép....

Sau khi chơi chán, Ôn Văn tới đảo hoang này, bắt đầu tập trung rèn luyện năng lực cường hóa chính mình.

Lần tu luyện này không làm sức chống đỡ của Ôn Văn tăng cường, nhưng làm năng lực của anh trở nên vững chắc hơn.

Trước kia tốc độ Ôn Văn nhận được năng lực mới vượt xa tất cả người siêu năng khác, như vậy dẫn tới có rất nhiều khả năng anh chỉ biết tới mà thôi, thậm chí ngay cả siêu năng lực của chính mình cũng chưa khai phá hoàn toàn.

Mấy tháng thời gian lần này chuyên tâm tu luyện làm Ôn Văn thoát khỏi loại tệ nạn này, củng cố cơ sở, toàn diện thấu hiểu bản thân, cũng tiến hành rèn luyện một số năng lực thích hợp với mình.

Ví dụ như trước đây anh từng bắt được một người siêu năng của Đọa Thần Huyết, năng lực của người này là sức hút và sức đẩy, bởi vì đối phương sử dụng khá yếu nên Ôn Văn cũng không đặt năng lực này trong lòng.

Nhưng trải qua khoảng thời gian rèn luyện, Ôn Văn phát hiện diều dụng của năng lực này, thông qua thực lực của anh thì triển thì năng lực này có thể phát huy ra uy lực tương đương chân tự, hơn nữa phối hợp với găng tay Tai Ách thì có thể nói là công hiệu thần kỳ.

Găng tay bên phải có năng lực hấp thu năng lượng tấn công, nhưng cần phải dùng tay phải chạm vào năng lượng, vì thế trước đây trừ phi gặp phải kẻ địch có thực lực nghiền ép, bằng không rất hiếm khi dùng chiêu này để tiến hành tấn công.

Nhưng hiện giờ có lực hút, Ôn Văn có thể làm cho tất cả năng lượng tấn công lệch về phía tay phải của mình!

Mà găng tay bên trái phóng ra xiềng xích có sức đẩy gia tăng thì lực sát thương cũng nâng cao thêm một bước.

Ở phương diện cận chiến, Ôn Văn học tập một ít thuật cận chiến và tinh hoa của đấu thuật Thất Sa, quy kết lại thành một bộ kỹ thuật cận chiến thích hợp với mình, anh đặt tên cho bộ chiến pháp này là ‘Ngụy võ đạo’.

Ở phương diện kiếm pháp, trước đó nguy kiếm thuật của Ôn Văn chỉ có vài chiêu, mà hiện giờ anh đã hoàn toàn từ bỏ những chiêu kiếm học tập trước đó, dung hợp chúng thành ‘Nguy kiếm đạo’.

Thời gian vài tháng thật ra vẫn có hơi ngắn, vì thế có nhiều thứ vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành, nhưng hệ thống sức mạnh của bản thân Ôn Văn đã có dàn giáo.

Cho dù không có trạm thu nhận cung cấp thêm năng lực, Ôn Văn vẫn có lòng tin có thể sống sót trong thế giới nguy hiểm này.

Ngoại trừ rèn luyện, Ôn Văn cũng không quên xử lý những chuyện khác, tuy anh không rời khỏi đảo hoang này nhưng trạm thu nhận và Cơ Kim Hội vẫn đang dựa theo ý muốn của anh mà phát triển.

Gilderio thiết kế ra hình thức cốt truyện nhắm vào người siêu năng, hơn nữa Ôn Văn đã trao cho Kincara quyền hạn, hiện giờ việc chiêu mộ nhân viên thu nhận được tiến hành với tốc độ rất nhanh.

Không cần Ôn Văn tuyên dụng từng người từng người một nữa, thường thì cứ cách một đoạn thời gian sẽ có một vài nhân viên thu nhận gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn.

Trong số nhóm nhân viên thu nhận này, có người từng là người siêu năng lão luyện đã lăn lộn nhiều năm trong thế giới siêu năng, cũng có người chỉ mới kích phát năng lực.

Nhóm lão luyện thì Ôn Văn để bọn họ tự do phát triển, người mới thì được triệu tập tới Cơ Kim Hội, để bọn họ tích lũy thực lực gia tăng kinh nghiệm trong quá trình săn ma.

Hiệp Hội Thợ Săn cũng có chút không hiểu nổi với sự phát triển nhanh chóng của Cơ Kim Hội, chỉ có thể cho rằng trước kia Cơ Kim Hội vẫn luôn âm thầm chiêu mộ nhân viên.

Nhân viên thu nhận nhiều hơn, quái vật trong trạm thu nhận cũng nhiều hơn.

Ôn Văn không phải đại thiện nhân, không có khả năng vẫn luôn nuôi đám ăn không ngồi rồi này.

Vì thế anh tính toán một hồi lâu rồi đưa ra ‘kết hoạch lớn cải tạo tù nhân lao động’.

Nội dung kế hoạch chia ra thành vài hạng mục, thứ nhất là tiến hành phân loại quái vật, chia thành ‘loại hình không có thuốc chữa’, ‘loại hình nhân loại’ và ‘loại hình quái vật’.

Loại không có thuốc chữa chính là quái vật phạm phải sát nghiệt rất lớn, không có giá trị thì trực tiếp đi tới phòng xử lý hoặc phòng trừng phạt, có giá trị thì tạm thời giam giữ, ép khô giá trị rồi mới xử lý.

Loại hình nhân loại chính là quái vật có thể hòa nhập vào xã hội loài người.

Loại hình quái vật là quái vật vì nguyên nhân tính cách, tập tính, hình dạng nên không thể hòa nhập vào xã hội loài người.

Bước thứ hai là tiến hành huấn luyện đối với quái vật đã phân loại.

Đối với quái vật loại hình nhân loại, Ôn Văn đặc biệt tìm vài cai ngục có học vấn, mỗi ngày ra bài thi và giảng bài cho đám quái vật, hi vọng chúng sớm ngày thoát khỏi tật xấu của quái vật, trở thành quái vật hữu dụng đối với liên bang.

Đối với quái vật không phải loại hình nhân loại, Ôn Văn cũng tiến hành huấn luyện, có điều không phải học tập học vấn mà là học tập kỹ năng đặc biệt.

Sức lực lớn thì dạy chúng nó làm việc tốn sức, tinh mắt thì để chúng học kỹ năng sống, nói chung là bồi dưỡng chúng thành công nhân đặc chủng.

Về phần bước thứ ba là tiến hành phân chia đám quái vật đã bồi dưỡng xong.

Quái vật loại hình nhân loại học xong đầy đủ kiến thức, sau khi hiểu rõ về thế giới loài người thì Ôn Văn sẽ trồng xiềng xích vào trong cơ thể chúng, sau đó sắp xếp chúng ở bên cạnh làm trợ thủ cho nhân viên thu nhận có kinh nghiệm.

Về phần nhóm nhân viên thu nhận sắp xếp đám quái vật này như thế nào thì phải xem bản thân họ chọn thế nào.

Có thể cùng hợp tác, có thể làm bia đỡ đạn, cũng có thể làm ám giương, dùng thế nào cũng được, chỉ cần không quá đáng,

không quá lãng phí là được.

Nhóm quái vật loại hình nhân loại đi theo nhân viên thu nhận, nếu biểu hiện tốt thì Ôn Văn sẽ để chúng có cơ hội, để chúng nhận được tự do.

Có điều lòng thương hại của Ôn Văn không dễ có như vậy, có lẽ phần lớn đám quái vật này sẽ chết trong cương vị của mình.

Về phần quái vật loại hình phi nhân loại, Ôn Văn sắp xếp để Phùng Duệ Tinh thành lập một nhà xưởng lớn ở nơi hoang vắng, Ôn Văn sẽ để đám quái vật này tới nhà máy, để chúng sáng tạo giá trị cho Cơ Kim Hội...

Nói chung muốn ăn chùa uống chùa trong trạm thu nhận của Ôn Văn là không dễ.

Nhà xưởng quái vật vẫn còn đang thành lập, nhưng cần phải được Hiệp Hội Thợ Săn phê duyệt.

Mà chuyện đưa quái vật loại hình nhân loại tới bên cạnh nhân viên thu nhận làm trợ thủ thì đang vững vàng tiến hành.

Biểu hiện tốt nhất trong phương diện này chính là Vô Diện Ma và Ngô Vọng.

Chương 927 - Ôn Văn trở lại

Vô Diện Ma từng nhiều lần hợp tác với Phùng Duệ Tinh, quá trình đều rất vui vẻ, vì thế hẳn được Ôn Văn an bài ở bên cạnh Phùng Duệ Tinh.

Với năng lực ngàn hình ngàn mặt của mình, có thể dễ dàng trở thành tay đấm chiêu bài của hội trưởng Cơ Kim Hội, cơ bản là để ở đâu cũng có tác dụng.

Mà một người khác chính là Ngô Vọng, lúc ban đầu hẳn còn rất cao ngạo, sống chết không chịu làm việc cho Ôn Văn.

Nhưng cuối cùng hẳn cũng không đánh lại công phu mài nước của Ôn Văn, không muốn vẫn luôn ở trong phòng giam chịu tội, vì thế được Ôn Văn phái ra ngoài, chức vụ mà Ôn Văn sắp xếp cho hẳn là trợ lý của Hoàn Âm.

Lúc Hoàn Âm đối mặt với người siêu hăng thì thực lực khá mạnh mẽ, nhưng năng lực của hẳn cũng hạn chế chính hẳn, so

sánh thủ đoạn của hắn và những người siêu năng khác thì trông có vẻ hơi đơn điệu.

Vì thế có Ngô Vọng có năng lực linh hoạt làm trợ lý thì công việc của Hoàn Âm sẽ càng thuận lợi hơn.

Một số quái vật khác cũng được Ôn Văn phân phối ra ngoài, nói chung giá trị mà chúng tạo ra hiện giờ đã đủ để nuôi sống chúng.

Đợi đến khi nhà xưởng quái vật xây dựng hoàn thành, nói không chừng còn có thể giải quyết được vấn đề tiền lương của nhân viên làm việc trong trạm thu nhận....

Ngoại trừ những thứ này, mấy tháng nay Valhein còn chuẩn bị hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là tìm kiếm manh mối của thành phố thời không Yurianu, đáng tiếc chỉ có một manh mối là hướng đông nam nên tiến triển vẫn rất chậm.

Mà chuyện thứ hai là Ôn Văn đang chuẩn bị cho việc chế tạo phân thân.

Sau khi từ chỗ người áo đen lấy được toàn bộ tài liệu chế tạo phân thân, Ôn Văn phát hiện chuyện này khó hơn tưởng tượng rất nhiều.

Phân thân mà anh muốn tạo ra không phải là con rối không có ý thức, mà là một phân thân mạnh mẽ có thể chứa đựng được sức mạnh siêu nhiên vốn có của Ôn Văn!

Sau khi phân thân này được chế tạo ra, làm không tốt thì nó còn mạnh mẽ hơn chính bản thân Ôn Văn, hơn nữa còn có ý thức tương đối độc lập, còn có thể cùng trưởng thành với Ôn Văn.

Phân thân như vậy tự nhiên không phải có thể tùy tiện chế tạo, so với rèn kiếm của chính mình, độ khó đâu chỉ tăng lên gấp mười gấp trăm.

Valhein muốn thành công thì ít nhất phải chuẩn bị tốt ba thứ.

Một thân thể thích hợp, một nghi thức đặc biệt, và một trận pháp ký hiệu phức tạp.

Về phương diện trận pháp ký hiệu, hiện giờ trình độ ký hiệu của Ôn Văn đã rất cao, anh hoàn toàn có thể tự mình hoàn thành, ngay cả nguyên liệu cũng chuẩn bị hai bộ.

Có điều nguyên liệu vẽ trận pháp làm Ôn Văn có chút không nữa, lỡ như thất bại thì lỗ nặng.

Về phần cơ thể thích hợp thì chính là Ôn Lệ.

Nhưng chỉ có Ôn Lệ là không được, trên thi thể Ôn Lệ có một lượng lớn sức mạnh vong linh, dùng thi thể như vậy chế tạo thì chỉ có thể là một phân thân vong linh, mà đặc tính của vong linh cộng thêm ô nhiễm của Vua Vô Danh, có thể sẽ không không chế được phân thân này.

Vì thế Ôn Văn cần phải chuẩn bị một trận pháp nghi thức khác để xoay chuyển thi thể này thi thể bình thường, có điều nó cần một món đồ có sức mạnh sinh mệnh mạnh mẽ.

Về phần khó khăn nhất thì chính là nghi thức đặc biệt kia.

Nghi thức cần tập trung đủ loại tình cảm, vui, buồn, phẫn nộ, sợ hãi, yêu, ác và ham muốn.

Bảy loại tình cảm đều phải đơn thuần và mạnh mẽ, đồng thời sau nghi thức loại cảm xúc này sẽ bị rút khỏi người tham gia nghi thức, vì thế Ôn Văn dự định dùng quái vật trong trạm thu nhận để tiến hành.

Phẫn nộ, ác, sợ hãi, yêu, bốn hạng mục này khá dễ tìm.

Phẫn nộ thì Ôn Văn khá tự tin với bản lĩnh chọc giận người khác của mình, có điều muốn thỏa mãn điều kiện của nghi thức thì cần phải chuẩn bị nhiều một chút.

Ác, đây vốn là thuộc tính của quái vật, trước giờ ở trong trạm thu nhận không hề thiếu.

Ôn Văn tìm kiếm một kẻ xấu tính, lúc cần thiết có thể rút suy nghĩ làm ác của nó ra, cũng coi như tăng thêm một quái vật hữu dụng cho xã hội.

Sợ hãi, cái này thì quá dễ, tùy tiện tìm một quái vật nhát gan, ‘yêu thương’ nó một phen thì nó sẽ sợ.

Về phương diện ham muốn, Ôn Văn dự định dùng Hồ Ấu Lăng.

Trong trạm thu nhận không có quái vật nào hiểu ‘ham muốn’ hơn Hồ Âu Lăng.

Sau khi rút đục vọng vắn vẹo của cô nàng rồi, sau này nàng hồ ly tinh này sẽ bình thường một chút, có lẽ sau này Ôn Văn sẽ có thêm một nàng hầu rửa chân...

Ba loại tình cảm khác thì có chút không dễ tìm.

Nói vui đi, bị giam trong trạm thu nhận làm sao vui vẻ thật lòng được chứ?

Yêu cũng vậy, quái vật trong trạm thu nhận đều là đám hư hỏng, có con quái vật nào đơn thuần yêu thương đâu?

Cũng có gương yêu, nó vốn yêu sâu đậm người đàn ông vẽ vờ kia, như vậy giờ cô ta đã chuyển sang yêu đương với gương ma Gildero rồi....

Về phần buồn, cái này lại càng khó tìm hơn.

Ngoại trừ bảy loại tình cảm, những yêu cầu khác của nghi thức thì khá dễ dàng.

Ví dụ như chuẩn bị những thứ cần thiết trong đời người, quần áo, tiền bạc, thức ăn, nước... còn cần phải tiên hành ở địa điểm đặc biệt, những thứ này Ôn Văn có thể chuẩn bị xong bất cứ lúc nào.

Mấy tháng qua Ôn Văn vẫn luôn để thành viên trạm thu nhận thu thập tin tức liên quan, hiện giờ đã có vài manh mối, chờ sau khi tìm được những loại tình cảm sau cùng thì Ôn Văn sẽ bắt tay tiến hành.

Về phần tại sao không đi ngay bây giờ, đương nhiên là sợ tùm về trạm thu nhận thì những món đồ chơi này sẽ bị biến mất.

Ai biết được gương yêu kia từ sông cạn đá mòn rồi trở thành áo bông nhỏ thiếp thân của Gildero chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đâu chứ...

Nhìn lại hòn đảo mình đã ở suốt mấy tháng qua, Ôn Văn rống to một tiếng, hiện giờ anh cũng nên ra ngoài hoạt động một chút rồi.

Đám chim thú trên đảo hỗn loạn một trận, trải qua mấy tháng tu luyện của Ôn Văn, hòn đảo hoang vắng này trở nên dồi dào

sản vật hơn, điều này làm Ôn Văn hiểu hơn một chút về sức mạnh ‘Hắc Thể’.

Trong vòng phạm vi tác dụng của sức mạnh này, đó là một sức mạnh hủy diệt khủng bố khốc liệt phá hủy hết thảy mọi thứ.

Nhưng ở bên ngoài phạm vi tác dụng của sức mạnh sẽ kích hoạt sức sống của tự nhiên, loại sức mạnh này cũng không quá đáng sợ như thoát nhìn, ngược lại so với một số loại siêu năng lực còn có vẻ ‘chính nghĩa’ hơn.

Ôn Văn lắc mình biến mất khỏi hoang đảo, lúc xuất hiện trở lại thì ở bên cạnh Đào Thanh Thanh.

Tầng mười ba trụ sở chính Cơ Kim Hội, trong căn phòng nghỉ xa hoa dành cho khách, Đào Thanh Thanh đang loay hoay với một số túi xách, váy áo xinh đẹp và một đồng hồ trang điểm.

Bóng dáng Ôn Văn xuất hiện, sau đó anh nghi ngờ nhìn người phụ nữ trước mặt, tức giận nói: “Cô là ai? Hầu gái Đào Thanh Thanh của tui đâu rồi?”

Đào Thanh Thanh vốn là một cô gái trẻ trung ăn mặc mộc mạc gọn gàng giới giang, mà người phụ nữ giàu sang tóc uốn xoắn gọn sóng môi đỏ đeo dây chuyền ngọc trai trước mắt là ai đây?

Gương mặt Đào Thanh Thanh soạt một tiếng đỏ bừng, giấu những thứ kia ở sau lưng, nghiêng răng nghiêng lợi đẩy Ôn Văn ra khỏi phòng.

Cô vốn không muốn như vậy, đồng thời cũng rất xem thường cuộc sống xa xỉ của người có tiền.

Lúc Phùng Duệ Tinh để em gái kiêm thư ký Phùng Duệ Nguyệt dẫn Đào Thanh Thanh tới trung tâm mua sắm, cô chỉ định mua một chiếc váy xinh xinh là được.

Nhưng tám thẻ ngân hàng mà Phùng Duệ Nguyệt đưa cho cô thật sự có rất nhiều số không.

Vì thế Đào Thanh Thanh từng rất nghèo khó khi làm quỹ hút máu đã nhìn không được, mua một món, mua hai món... sau đó là mua cả một phòng.

Điều này cũng tại Ôn Văn, ai bảo mãi mà anh không trở lại, bằng không cô có thể thoág cái đã mua sắm nhiều đến vậy sao?

Đúng vậy, tất cả đều là vì Ôn Văn!

Chương 928 - Ánh Mắt Vực Sâu

Sau khi rời khỏi chỗ Đào Thanh Thanh, Ôn Văn lấy thiết bị đầu cuối siêu thợ săn ra, lướt xem tin tức bên trên.

Trong quá trình tu luyện, vì muốn tịnh tâm nên Ôn Văn cài đặt loại bỏ tin tức, anh chỉ tiếp thu thông báo trực tiếp gửi cho mình.

Hiện giờ sau khi gỡ bỏ hạn chế, đủ loại tin tức ùn ùn ập tới, thoáng chốc con số trên ký hiệu chuông thông báo đã biến thành chín mươi chín.

Phần lớn những tin này đều không liên quan tới Ôn Văn, có điều hiện giờ có chút chuyện lớn làm cả liên bang bị khuấy động.

‘Thánh thành’ của giáo đường Vinh Quang ở khu Đông Du bị tổ chức ngưỡng mộ ác ma là ‘Ánh Mắt Vực Sâu’ tập kích, thương vong nặng nề, đồng thời một món ‘thánh vật’ được phong ấn nghìn năm đã bị đánh cắp.

Nói tiếp thì chuyện này có quan hệ nhân quả trực tiếp với Ôn Văn.

Vốn Ánh Mắt Vực Sâu không có thực lực tập kích Thánh thành, thế nhưng sau sự kiện ve chũa lần trước, giáo đường Vinh Quang bị Ôn Văn khuấy rối tới tiền mất tật mang.

Hơn nữa sau đó còn bị Hiệp Hội Thợ Săn trừng phạt, còn bị Ngô Lục Căn trộm mất một lượng lớn bí bảo, mất đi một phần nội tình.

Sự kiện tập kích này đúng là họa vô đơn chí đối với giáo đường Vinh Quang, nếu bọn họ không tìm ra phương pháp bù đắp thì có lẽ sẽ không thể nào gượng dậy nổi.

Nhưng chuyện lớn như vậy không dễ thấy ở mấy tháng trước đó.

Người Phán Quyết của khu Mỹ Gia, cường giả Tai Biên ‘Ky Sĩ Đêm Tối’ đã đơn thương độc mã tiêu diệt trụ sở chính của

Đọa Thần Huyết, cường giả Tai Biến duy nhất của Đọa Thần Huyết bị thương nặng bỏ chạy, không rõ tung tích.

Đọa Thần Huyết vốn rất có sức ảnh hưởng ở toàn bộ liên bang thoáng chốc đã ngã xuống khỏi ngai vàng tổ chức bí ẩn hung ác nhất.

Nhưng sau đó Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng bế quan không thấy xuất hiện, có khả năng cũng bị chút tổn hại.

Còn có một tin tức nặng ký có liên quan tới cường giả Tai Biến, một kim tự tháp ở khu Ai Phi đột nhiên nổ tung.

Trải qua hiệp hội khảo sát thì tòa kim tự tháp này vốn là một phong ấn rất lớn, hiện giờ thứ bên trong đã trốn thoát, căn cứ theo sức dao động để phán đoán thì ít nhất là một quái vật cấp Tai Biến, nhưng nó cụ thể là gì thì vẫn chưa thể khảo chứng.

Mặt khác Đảo Thợ Săn phát ra tin tức phổ cập khoa học, giới thiệu về ‘nhân loại mới’.

Lần trước tới Đảo Thợ Săn, Ôn Văn từng nghe Tổng Lãnh giới thiệu, cũng từng quan sát Đào Văn với khoảng cách gần.

Nhân loại mới không phải một giống loài khác mà là làm nhân loại nguyên bản tiến hành ‘tiến hóa’ nhất định, sau khi tiến hóa sức mạnh của nhân loại sẽ mạnh mẽ hơn so với lúc ban đầu, đồng thời còn có thể nắm giữ một loại năng lượng ôn hòa, loại năng lượng này có thể tăng cường thông qua rèn luyện.

Ôn Văn biết Tổng Lãnh được đưa tới Đảo Thợ Săn chính vì có liên quan tới nghiên cứu nhân loại mới.

Hiện giờ Đào Thợ Săn đã công bố thông báo phổ cập khoa học liên quan tới nhân loại mới, chứng tỏ nghiên cứu nhân loại mới có đột phá...

Nói không chừng một ngày nào đó Hiệp Hội Thợ Săn sẽ bắt đầu bắt tay tiến hành cải tạo tất cả nhân loại.

Còn nữa, chính là tổ chức bí ẩn Ý Chí Tự Nhiên của Yetta gần đây khá sống động, có dấu hiệu vùng dậy, nhóm yêu thú ở núi Tề Linh cũng có liên hệ với bọn họ...

Nói chung trong khoảng thời gian Ôn Văn biến mất, thế giới bên ngoài có thể nói là gió bão chấn động, có xu thế bão tố sắp

ập tới làm thế giới vốn đã không quá yên bình này lại càng tràn đầy nguy cơ hơn.

Ah đúng rồi, trong mắt người ngoài thì SRS Cơ Kim Hội do cường giả Tai Biến Hắc Thập Tự thành lập cũng là một sự kiện lớn...

Ôn Văn tất thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, cào cào tóc, hiện giờ anh có chút hi vọng kế hoạch nhân loại mới của Hiệp Hội Thợ Săn thành công, thế giới ngày càng nguy hiểm, nếu người bình thường không có sức tự vệ thì tình cảnh sẽ ngày càng khó khăn hơn.

Đột nhiên Ôn Văn nhướng mày.

Tay trái của anh đột nhiên run lên, có xiềng xích anh thả ra ngoài bị cắt đứt.

Gốc của xiềng xích đó thuộc về Khủng Thủ Ma, năng lực là móng vuốt sắc bén, hơn nữa có thể cảm nhận được sự sợ hãi của sinh vật xung quanh, là một trong số quái vật tiến hành cải tạo lao động được phái ra ngoài, Ôn Văn đã bố trí nó đi theo một nhân viên thu nhận.

Hiện giờ có hai loại khả năng, một là có ngoại lực mạnh mẽ cắt đứt xiềng xích trong cơ thể quái vật, một loại khác là Khủng Thủ Ma đã bị người ta giết chết.

Ôn Văn có khuynh hướng thiên về khả năng thứ hai hơn, bởi vì anh chưa từng thấy qua cường giả có thể chặt đứt được xiềng xích.

Có điều quái vật được đưa ra ngoài lao động cải tạo đều là dạng nuôi thả, vì thế Ôn Văn cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, hiện giờ xiềng xích đã đứt, Ôn Văn cũng không có cách nào thông qua liên hệ để dịch chuyển.

Vì thế Ôn Văn căn cứ từ vị trí cuối cùng của xiềng xích để báo tin cho Phùng Duệ Tinh, để đối phương phái người điều tra.

Sau đó Ôn Văn tiến vào khu trung tâm tầng một của trạm thu nhận thì thấy Kincara mặc vest kim loại đang nghiêm mật đứng ở trung tâm.

Phía trước người hắn là một thi thể máu thịt mơ hồ, thi thể này là nhân viên thu nhận đã nhận Khủng Thủ Ma.

Sau khi tử vong, xác sẽ được dịch chuyển về trạm thu nhận, đây là nội dung được viết trong khế ước để bảo vệ xác của nhân viên thu nhận, đảm bảo không bị tàn hại.

Vì thế sau khi nhân viên thu nhận chết đi, xác của họ sẽ xuất hiện ở nơi này.

Đây không phải trường hợp đầu tiên nhân viên thu nhận gặp tử vong, nhân viên thu nhận cả ngày phải đối mặt với quái vật, xuất hiện thương vong là chuyện khó tránh.

Nhưng lần này nhân viên thu nhận đã mang theo quái vật lao động cải tạo mà cả hai cùng bị hạ đo ván thì Ôn Văn cảm thấy có chút manh mối không đúng.

Từ thi thể thì có thể thấy thực lực của người tập kích rất mạnh, nhưng không tới mức có thể chặt đứt xiềng xích, điều này làm Ôn Văn thở phào một hơi, ít nhất cũng không phải loại kẻ địch mà anh không thể kháng cự.

Đợi vài tiếng đồng hồ thì Vô Diện Ma và Phùng Duệ Tinh tiến vào trạm thu nhận, Vô Diện Ma khiêng một cái xác, là xác của Khủng Thủ Ma.

Ôn Văn xoay quanh cái xác hỏi: “Tìm được kẻ giết chết bọn họ không?”

Phùng Duệ Tinh lắc đầu, sau đó Vô Diện Ma chỉ phần đầu của Khủng Thủ Ma cho Ôn Văn xem, trên trán có một vết thương hình con mắt hé mở.

“Đại nhân, đây là dấu hiệu của ‘Ánh Mắt Vực Sâu’, cũng là dấu hiệu của thương hội Bạch Y.”

Sau đó hấn lại xóc quần áo Khủng Thủ Ma, trên lồng ngực có một vết thương khác, dáng vẻ của vết thương này Ôn Văn từng thấy qua lúc truy bắt Vô Diện Ma.

“Ánh Mắt Vực Sâu....”

Ôn Văn nhíu mày, Ánh Mắt Vực Sâu là tổ chức sùng bái ác ma lớn nhất liên bang, đoạn thời gian trước vừa mới tập kích giáo đường Vinh Quang, đây không phải là tổ chức dễ đối phó.

Vô Diện Ma thận trọng nhìn Ôn Văn nói: “Căn cứ theo suy đoán của tôi, đây là hành động báo thù nhắm vào ác ma làm

phản, chỉ sợ tôi cũng là một trong số mục tiêu bị tấn công, ngài xem có nên...”

Thực lực của Khủng Thủ Ma mặc dù không bằng Vô Diện Ma, nhưng đối phương có thể hạ đo ván Khủng Thủ Ma thì Vô Diện Ma hẳn hiển nhiên cũng không phải đối thủ, vì thế hiện giờ hẳn ngược lại có chút muốn bị nhốt vào trong phòng giam.

“Không cần sợ, cứ hành động như bình thường, tôi sẽ phái người bảo vệ.”

Trong mắt Ôn Văn lóe lên tia tàn khốc, đã lâu rồi anh không hoạt động, lần này Ánh Mắt Vực Sâu đưa tới tận cửa, anh phải lãnh giáo một xem, mặt khác Cơ Kim Hội vừa mới thành lập không bao lâu, cũng cần đánh một trận ác liệt để tạo uy thế.

Huông chi đám sùng bái ác ma đều là kẻ điên, bọn họ đã nhìn thấy ác ma phản bội làm việc ở Cơ Kim Hội, cho dù Ôn Văn muốn nhân nhượng tránh phiền phức thì chưa chắc bọn chúng sẽ ngừng tay.

Chương 929 - Bọ ngựa bắt ve

Trong bóng đêm dày đặc, Tô Nặc và Hồ Ngạn Bình ngồi xôm ngoài ban công làm bạn với hoa cỏ, gió thổi hiu hiu bốn mắt nhìn nhau, tình cảnh trông khá buồn thảm.

Mà ở trong phòng, Lâm Huyền thoải mái nằm trên ghế sofa, bắt chéo chân uống bia ướp lạnh, linh thoảng còn đi tới cửa sổ làm ra dáng vẻ cụng ly, làm hai người bên ngoài hận tới nghiến răng.

Chẳng qua cách cánh cửa nên bọn họ cũng không có cách nào, ai bảo Lâm Huyền am hiểu ảo thuật, có thể thoải mái trốn trong phòng chứ.

Nhưng thật ra Lâm Huyền cũng không thoải mái hơn hai người ở bên ngoài bao nhiêu, cô nàng Miêu Huyền này cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, suy nghĩ tiêu cực.

Trong phòng tuy thoải mái nhưng tâm trạng cũng ngày càng u sầu buồn bực.

Vốn trước khi tới tượng trưng ra hình ảnh đầy kiêu diễm, tuy đúng là thỉnh thoảng cũng xuất hiện nhưng ở trong tâm trạng này, hơn nữa còn có hai tên ở bên ngoài nhìn chăm chăm, Lâm Huyền cũng chẳng có tâm trạng rình coi.

Bọn họ đã ngồi xôm ở đây chờ hai ngày rồi, suốt khoảng thời gian này ở bên ngoài lại lục tục xảy ra hai vụ mất tích, điều này làm ba người có chút nghi ngờ, liệu trực giác của Lâm Huyền có hữu dụng thật sự hay không.

Ba người đã giao hẹn với nhau, nếu buổi tối hôm nay còn không có phát hiện gì thì bọn họ sẽ đổi suy nghĩ khác.

Nhóm thợ săn tra xét ác ma đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì nên nhóm Lâm Huyền vẫn không hiểu được thế cục ở thành phố Tứ Hồ.

Miêu Huyền chuẩn bị khăn tắm đi tới phòng vệ sinh, nhìn gương vỡ vỡ mặt, mấy ngày nay mắt cô vẫn luôn sưng đỏ, làn da cũng nhợt nhạt đi rất nhiều.

Cô cũng muốn tỉnh táo lại, nhưng một khi chìm vào giấc ngủ thì nổi buồn lại không kiềm được mà dâng trào.

Lâm Huyền từ trên ghé xô pha ngồi dậy, đôi mắt sáng ngời.

Không phải vì Miêu Huyền muốn tắm rửa, mà vì hấn cảm giác được chút không bình thường, Lâm Huyền quay ra ngoài cửa sổ làm thủ thế, hai người bên ngoài lập tức che đậy hơi thở ẩn núp.

Miêu Huyền đang định cởi áo thì đột nhiên cảm thấy rét lạnh, cô túm chặt quần áo, không biết từ khi nào trên mặt gương đã bị đông lại một tầng hơi nước, cô thở hắt một hơi liền phà ra làn sương trắng, đây là tình trạng chỉ xuất hiện khi nhiệt độ hạ xuống rất thấp.

Trên mặt gương phủ hơi nước bắt đầu có thay đổi, tựa hồ có người đang dùng ngón tay viết chữ.

Hai chữ đó là... bé cưng.

Chỉ có bạn trai cô mới gọi cô như vậy, hơn nữa trên mặt gương thì phía sau cô hình như cũng xuất hiện một cái bóng mơ hồ, bóng dáng đó rất giống bạn trai cũ của cô.

Miêu Huyền bụm miệng, nước mắt trào ra, muốn nói gì đó nhưng chợt cảm thấy đau đớn, sau đó thì ngất xỉu.

Người ra tay hiển nhiên là Lâm Huyền, anh dùng ảo giác duy trì hình ảnh Miêu Huyền, sau đó lén đánh ngất cô.

Tình huống hiện giờ cơ bản đã chứng minh được có người muốn ra tay với Miêu Huyền, bọn họ đương nhiên không thể tùy ý để Miêu Huyền mạo hiểm, vì thế mới chuẩn bị dùng ảo thuật thay thế.

Linh hồn dùng hơi nước viết chữ không cảm nhận được người trước mắt đã bị thay đổi, thân hình dần dần ngưng thực, đồng thời viết ra những điều mà chỉ mình và Miêu Huyền biết.

Khác với quỷ hồn có sức lực mạnh mẽ, linh hồn rất yếu đuối, ngay cả người siêu năng nếu không sử dụng phương pháp đặc biệt cũng rất khó nhìn thấy bọn họ.

Vì thế bạn trai của Miêu Huyền muốn giao tiếp với cô cũng chỉ có thể dùng phương pháp này.

Lâm Huyền không chế ảo ảnh, biểu hiện ra dáng vẻ khóc đến chết đi sống lại, sau đó cũng nâng mức cảm giác của mình lên cao nhất.

Chỉ dựa vào linh hồn này thì không thể nào bắt cóc được Miêu Huyền, cũng không có cách nào phá hoại như tình cảnh ở nhà Từ Hồng Kiều, vì thế chắc chắn còn có thứ gì khác sẽ chui ra.

Sau khi bóng dáng linh hồn hoàn toàn ngưng thực thì có một bóng dáng khủng bố màu đỏ nhanh chóng nhào tới trước ảo ảnh, vươn đầu lưỡi khủng bố chuẩn bị cuốn lấy đầu ảo ảnh.

Nó thích nhất chính là đột nhiên xuất hiện, sau đó nhìn biểu cảm khủng hoảng của đám nhân loại yếu đuối.

Nhưng lần này nó không nghe thấy tiếng hét chói tai, người phụ nữ trước mắt đột nhiên biến thành một đồng thịt nhão, từng con mắt kỳ quái di động trong đồng thịt nhão kia, ngo nguậy theo đầu lưỡi bò lên trên cơ thể của nó, còn muốn chui vào trong cơ thể nó!

Thứ trước mắt tỏa ra hơi thở làm nó bất an, nó hoảng sợ gầm lên một tiếng rồi lùi lại hơn mười bước tiến tới trước cửa sổ.

Lúc này Lâm Huyền và hai người trốn bên ngoài đều thấy rõ ránh vẻ của con quái vật.

Thứ trước mắt là một con quái vật tởm lợm đầu và tay chân màu đỏ, trên thân không có da, ở phần trán có dấu ấn hình con mắt.

Cầm trực tiếp rút ra lan tràn tới phần phần rốn, bên trong khe nứt là hàm răng sắc bén và xúc tua vắn vẹo!

Thẳng thắn mà nói, thứ đồ chơi này còn dọa người hơn cả thứ mà Lâm Huyền huyền hóa ra.

Sau khi con hoảng sợ trôi qua thì con quái vật kia ý thức được thứ mình thấy chỉ là ảo ảnh, đang định tiến hành tấn công căn phòng này thì một bàn tay phá tan cửa sổ chộp lấy cổ nó, tùm nó ném xuống lầu.

Thế nhưng quái vật kia kịp thời dùng xúc tua quấn lấy thanh chắn ban công muốn nhảy trở lại.

Nhưng không chờ nó thành công thì nhìn thấy một người đưa tay về phía nó, cánh tay kia nhanh chóng biến thành trạng thái

máy móc, lòng bàn tay có một hố đen, một tia sáng laser từ trong đó phóng ra, trực tiếp bắn quái vật rớt xuống lầu.

Sau khi rớt xuống đất, xúc tua trên người nó đã đứt hơn phân nửa, nó có thể bị bùa hộ mệnh của Lâm Huyền ngăn chặn thì hiển nhiên không phải quái vật Tai Nạn mạnh mẽ, ăn một cú pháo trực diện của Tô Nặc liền bị thương nặng.

Nó đứng dậy muốn chạy trốn thì nhìn thấy Hồ Ngạn Bình từ trên lầu nhảy xuống, một cước đá vào cổ mình, đập nó bay tới đập cong một cây đèn đường.

Sau khi dính phát đòn thứ hai, quái vật đã sắp không chịu nổi, nhóm ba người Lâm Huyền cũng từ trên lầu nhảy xuống bao vây con quái vật này, sau khi trải qua vài chiêu nó đã thoi thóp.

Lâm Huyền lộ ra vẻ mặt đắc ý, dừng thấy ở trong trạm thu nhận hẳn chỉ đánh ngang sức với ba con quái vật đáy biển ăn hại, ở bên ngoài hẳn cũng là nhân tài có thể đảm đương một phía đó nha.

“Đám này mưu đồ không nhỏ nhưng thực lực nó lại quá yếu, vì thế có khả năng nó chỉ là lính gác được phái đi bắt người, có lẽ vẫn còn đồng bọn, chúng ta không thể khinh thường.”

Tay phải Tô Nặc vẫn luôn giữ trạng thái chiến đấu, có thể phóng ra pháo năng lượng bất cứ lúc nào.

Hồ Ngạn Bình nghe vậy thì lấy ra xiềng xích màu đen mà mỗi nhân viên thu nhận đều có, xiềng xích tự động bay tới trói chặt quái vật kia lại.

Muốn thăm vấn thì vào trong trạm thu nhận tra hỏi, trước tiên cứ chộp lại cho an toàn.

Nhưng chỉ tiến hành được phân nửa thì một mũi tên năng lượng màu xanh sẫm từ chỗ cao bay tới, trực tiếp bắn thủng đầu quái vật!

Nhóm ba người Lâm Huyền ngẩng đầu lên thì thấy trên tầng lầu nhà Miêu Huyền, một người phụ nữ mặc quần áo đi đêm màu đen, đối phương khiêng Miêu Huyền trên vai, liếc nhìn ba người rồi trực tiếp nhảy đi.

“Đứng lại đó!”

Hồ Ngạn Bình hét lớn một tiếng, giống như mãnh hổ xông chuồng đuổi theo.

Nhóm Lâm Huyền cũng đuổi theo nhưng rất nhanh sau đó đã bị bỏ lại, tuy hai người bọn họ có năng lực nhưng xét về mặt tố chất cơ thể thì kém xa tít Hồ Ngạn Bình có thể dựa vào khí thể để gia tăng thực lực.

Hai người theo hướng đó tiếp tục đuổi theo một khoảng, sau đó thấy một bóng người như chiếc túi vải rách bươm chạy ngược trở lại, chính là Hồ Ngạn Bình vọt tới khi này.

Bụng Hồ Ngạn Bình có miệng vết thương đang chảy máu, hiển nhiên cũng bị mũi tên kia bắn trúng.

Hơn nữa môi hắn cũng biến thành màu xanh lá, mũi tên kia có độc!

Chương 930 - Trước tiên tới thành phố Tứ Hồ

Mũi tên ánh sáng xanh chậm rãi tan biến trong gió, nhưng tình huống của Hồ Ngạn Bình nhanh chóng chuyển biến xấu.

Chất độc trên mũi tên kia rất mãnh liệt, chỉ vài giây mà màu sắc trên người Hồ Ngạn Bình đã ‘rục rở’ hơn.

Nhóm Tô Nặc nhìn nhau, lập tức đưa ra quyết định

Bọn họ không tiếp tục đuổi theo, trước tiên phải đảm bảo tính mạng của Hồ Ngạn Bình.

Lâm Huyền hùng hồn đọc sứ mệnh trạm thu nhận, Hồ Ngạn Bình ý thức đã gần như không rõ cũng ráng miễn cưỡng đọc theo.

Năng lực của Hồ Ngạn Bình có liên quan tới khí thể, khí thể càng mạnh thì thực lực của hắn lại càng mạnh, nương theo lời thề hào hùng, tình huống của hắn có chút chuyển biến tốt.

Sau đó Tô Nặc nhanh chóng lôi ra xiềng xích vòng quanh ba người, yên lặng tụng niệm một câu gì đó, sau đó ba người được xiềng xích đưa vào trong trạm thu nhận.

...

Trong khu mộ bia tầng một của trạm thu nhận, Ôn Văn vung xẻng, không sử dụng năng lực của người siêu năng, chỉ dùng tốc độ của người bình thường đào ra một cái hố to đủ để chứa chiếc quan tài.

Sau đó chính anh đặt chiếc quan tài đơn giản vào giữa hố, đây chính là quan tài của nhân viên thu nhận đã chết.

Sau đó Ôn Văn xúc đất lấp lên quan tài, cố sức nện chặt, tiếp đó đặt chiếc xẻng trong tay qua một bên, đặt một tấm bia đá tới trước ngôi mộ, dùng ngón tay ghi lại tên và lý lịch của nhân viên thu nhận này.

Sau khi mộ bia hoàn thành thì có một luồng sức mạnh trang nghiêm tự động bao phủ, kết nối khu mộ bia với ngôi mộ này, để nó và những ngôi mộ khác tạo thành một tổng thể, đồng dạng có được sức mạnh thần kỳ làm người ta cảm động.

Hiện giờ số lượng người chết trong trạm thu nhận không nhiều, vì thế mỗi người đều do đích thân Ôn Văn chôn cất.

Anh đã kéo nhân viên thu nhận vào trạm thu nhận, để họ đối mặt với đủ loại nguy hiểm, lúc nhân viên thu nhận chết đi, Ôn Văn tự nhiên cũng có nghĩa vụ để bọn họ yên giấc sau khi qua đời.

Người thân của mỗi nhân viên tử vong đều sẽ nhận được phần hỗ trợ kết xù từ Cơ Kim Hội.

Nhưng làm người ta khó chịu là có đôi khi, tiền đền bù cũng không thể đền bù được...

Sau khi dùng nghi lễ hoàn thành hết thấy, Ôn Văn đốt một nén nhang, khom người thật sâu rồi xoay người rời đi.

Lúc rời khỏi khu nghĩa trang, lòng thương cảm trên mặt Ôn Văn biến mất, ngược lại trở nên tràn đầy sát khí.

Trừ phi thật sự bất lực, bằng không Trạm Thu Nhận Tai Ách sẽ cố hết sức báo thù cho mỗi nhân viên thu nhận bị giết hại!

Mà lần này Ôn Văn chuẩn bị tự mình ra tay, anh đã an tĩnh mấy tháng rồi, hiện giờ cũng nên làm ra chút động tĩnh!

Ôn Văn trở lại khu trung tâm, chuẩn bị trả chiếc xẻng cho Kincara, chiếc xẻng này là mượn từ chỗ Kincara, trước khi trạm thu nhận ngừng hoạt động, khoảng thời gian cuối cùng đó

là Kincara đã tự mình chôn cất nhóm nhân viên thu nhận chết đi.

Hiện giờ trạm thu nhận phát triển không ngừng, Ôn Văn tiến hành chôn cất đã cảm thấy ngọt ngào như vậy, thực khó tưởng tượng ngàn năm trước, lúc chôn cất nhân viên thu nhận Kincara có tâm trạng như thế nào.

Lúc trả xẻng xong, Ôn Văn vừa vặn bắt gặp nhóm ba người Lâm Huyền, thấy Hồ Ngạn Bình bị thương nặng, Ôn Văn suy nghĩ một chút liền đi theo.

Nhóm ba người Lâm Huyền không dừng lại ở tầng một mà lập tức tiến lên tầng hai, bởi vì chỉ có ở nơi đó mới có thể cứu được Hồ Ngạn Bình.

Hiện giờ khi nhóm nhân viên thu nhận bị thương nhẹ thì sẽ dùng thuốc hoa bị ngạn, nếu bị thương quá nặng thì sẽ vào trạm thu nhận trị thương.

Chữa thương cho nhân viên thu nhận là một nghiệp vụ mới mở ở cửa hàng thu nhận tầng hai.

Theo trạm thu nhận phát triển ngày càng mạnh, sức mạnh của ánh sáng sinh mệnh Nivea cũng bắt đầu khôi phục, mà cô có khả năng chữa trị tất cả đau đớn, vì thế sau khi năng lực khôi phục tới một trình độ nhất định thì bắt đầu kinh doanh.

Có điều nghiệp vụ này không phải miễn phí, cần phải trả một số điểm thu nhận nhất định, số tiền này sẽ chảy vào kho riêng của Nivea.

Nivea vẫn luôn mong đợi tới một ngày trạm thu nhận khôi phục vinh quang, như vậy cô có thể dùng kho tiền riêng của mình để ra ngoài vui chơi thỏa thích với mấy anh đẹp trai.

Cô là ánh sáng sinh mệnh, cũng là ánh sáng nguyên lượng...

Năng lực của Nivea không bá đạo như thuốc vạn năng, mà là kích hoạt năng lực tự lành của người bị thương, để bản thân nhanh chóng khôi phục, vì thế Hồ Ngạn Bình cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức một khoảng thời gian ngắn mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Ôn Văn vẫn luôn đứng ở bên cạnh, nhìn sức mạnh còn sót lại của mũi tên kia bị rút ra khỏi cơ thể Hồ Ngạn Bình, anh đưa

tay tới, năng lượng đó bay vào trong lòng bàn tay.

“Sức mạnh này... mình có chút quen thuộc, nhưng trong trí nhớ rõ ràng chưa từng gặp qua.” Ôn Văn trừng to mắt nhìn luồng năng lượng này, làm thế nào cũng không nghĩ ra được sức mạnh này từ đâu ra.”

Nếu không nghĩ ra thì Ôn Văn cũng không có ý miễn cưỡng suy nghĩ.

Anh trở lại phòng khách, biến thành trạng thái giám ngục Tai Biên rồi gọi Lâm Huyền tới hỏi chuyện.

Thông qua Lâm Huyền trả lời, Ôn Văn hiểu được toàn bộ quá trình điều tra của bọn họ ở thành phố Tứ Hồ, vì thế Ôn Văn chuẩn bị tự mình tới thành phố Tứ Hồ xem thử.

Bởi vì địa điểm mà Khủng Thủ Ma và nhân viên thu nhận bị tập kích cũng gần vị trí thành phố Tứ Hồ, hơn nữa thành phố Tứ Hồ cũng có ác ma thường xuyên lui tới, nói không chừng đầu nguồn của chuyện lần này ở ngay thành phố Tứ Hồ.

Hơn nữa sau khi Hồ Ngạn Bình an toàn, nhóm Lâm Huyền đã trở lại lấy thi thể của quái vật kia, phần trán tuy đã bị mũi tên phá hủy nhưng vẫn có thể nhận ra dấu hiệu thuộc về Ánh Mắt Vực Sâu.

Tất nhiên bên thành phố Thiên Hà cũng không thể thả lỏng cảnh giác, Vô Diện Ma có thể bị tập kích bất cứ lúc nào, vì thế Ôn Văn vẫn luôn thông qua xiềng xích nhìn chăm chăm Vô Diện Ma, đồng thời phái Elie Stuart đi theo bên cạnh Vô Diện Ma.

Có cường giả chân tự ở, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Sau khi có quyết định, Ôn Văn đơn giản chuẩn bị một chút rồi rời khỏi trạm thu nhận.

Anh muốn dẫn Đào Thanh Thanh cùng tới thành phố Tứ Hồ, lúc mở cửa phòng Đào Thanh Thanh, Ôn Văn phát hiện cô đã bỏ đi lớp hóa trang phú bà, khôi phục dáng vẻ đơn giản giới giang thường ngày.

“Cô là ai, vị phú bà trước đó đâu rồi?” Ôn Văn nghiêm trang hỏi.

“Phú bà bị ông chọc cho tức chết rồi.” Đào Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ cô thực sự muốn cắn người.

Nhìn dáng vẻ giỏi giang của Đào Thanh Thanh, Ôn Văn cũng thở phào một hơi.

Nếu hẳn dẫn theo một phú bà mặc đồ vắn báo đi theo điều tra vụ án thì ai xem Ôn Văn là hầu gái của Ôn Văn nữa chứ, chỉ sợ người qua đường sẽ xem Ôn Văn là tên mặt trắng bảm váy...

Hoặc là Ôn Văn cũng có thể giả trang thành dáng vẻ nhà giàu mới nổi mới đề ép được khí thế của Đào Thanh Thanh.

Thành phố Tứ Hồ ở ngay kế bên, Cơ Kim Hội chỉ cần gọi một chiếc xe chuyên dụng thì có thể thoải mái đưa bọn họ qua.

Có điều Ôn Văn muốn đi máy bay, vì thế anh búng tay một cái, một thứ xuất hiện trên đất.

Sau khi ra ngoài nó giã người ra thành hình sợi dài rồi bò lên người Ôn Văn, phun ra đầu lưỡi đỏ tươi liếm gò má Ôn Văn nhưng bị Ôn Văn thô bạo kéo ra.

“Mày ở trong trạm thu nhận lâu như vậy chắc chắn là không có đánh răng, không được liếm tao!”

Không sai, thứ dài mảnh hình sợi này chính là Tam Tể Nhi.

Tính từ lúc nó ăn một lượng lớn mộ khí thì đã qua vài tháng, hiện giờ nó đã hoàn toàn tiêu hóa số sức mạnh đó, đã không còn trạng thái kích động khát máu nữa, đồng thời bản thân cũng có sự lột xác.

Chương 931 - Nhà hàng nhỏ bên sông Liễu

Dáng vẻ của Tam Tể Nhi đã có sự thay đổi, tổng thể thì vẫn là thân rắn, nhưng chi tiết thì có sự khác biệt.

Nửa phần cơ thể phía trên mọc ra hai móng vuốt thịt nho nhỏ, phần cuối của ba con mắt kéo dài ra một sợi tơ, cuối sợi tơ là một cái sừng ngắn cũn, trên cơ thể giống như bao phủ một tầng lụa mỏng hơi mờ.

Lúc thu nhỏ lại, tạo hình của bộ dáng này trông rất đáng yêu.

Nhưng nếu nó biến lớn về trạng thái chiến đấu thì dáng vẻ có chút dữ tợn, móng vuốt nhỏ sẽ biến thành móng vuốt có thể xé nát sắt thép, phần sừng cũng trở nên bén nhọn, mà lớp lụa mỏng thì biến thành áo giáp khủng bố.

Hiện giờ Tam Tể Nhi không còn là con rắn độc nhỏ yếu chỉ dựa vào kịch độc nữa rồi, nó đang chuyển hóa sang hướng giao long dị chủng.

Lúc này sức chống đỡ của bản thể nó có thể so với quái vật cấp Tai Nạn, cộng thêm năng lực biến ảo và thuộc tính kịch độc mạnh mẽ, nó có thể tính là quái vật cấp Tai Nạn trung tự.

Nhưng đối với Ôn Văn thì những chuyện này không quan trọng.

Quan trọng là hiện giờ Tam Tể Nhi đã có móng vuốt, sau này kỹ thuật lái xe của nó sẽ xuất sắc hơn nữa.

Tam Tể Nhi quen thuộc bò lên khoang điều khiển máy bay, dùng hai móng vuốt có đệm thịt màu đỏ hồng của mình nắm lấy cần điều khiển, có cảm giác đang nắm giữ giang sơn.

Kỹ thuật của nó mặc dù đã chiến thắng được nhóm tài xế lão làng nhưng dù sao thân rắn vẫn có nhiều bất tiện, hiện giờ đã có móng vuốt, còn ai có thể so sánh kỹ thuật với nó nữa chứ?

Đợi đến khi nhóm Ôn Văn tiến vào, Tam Tể Nhi hưng phát điều khiển máy bay cất cánh, trực tiếp phóng tới hướng thành phố Tứ Hồ, còn vừa bay vừa xoay vòng trên không trung.

Thao tác phi công hàng đầu có thể thao tác máy bay chiến đấu này đã không thể thỏa mãn được nhu cầu của Tam Tể Nhi, nó bay như một con quay rút gió trên không trung.

Tam Tể Nhi vừa bay còn vừa kêu lên theo tiết tấu, sau khi tiến hóa cổ họng của nó một lần nữa thăng cấp, đã có thể phát ra âm thanh có chút tiết tấu rồi.

Ôn Văn nhìn ba mươi giây thì không nhìn được, anh dùng năng lực cố định máy bay ở giữa không trung, sau đó lôi Tam Tể Nhi ra ngoài đánh đập một trận, sau đó chiếc máy bay mới khôi phục bình thường.

Khoảng cách của hai thành phố không xa, vì thế máy bay nhanh chóng tới mục tiêu, đáp xuống mái nhà của một tòa kiến trúc thuộc về Cơ Kim Hội ở thành phố Tứ Hồ.

Đào Thanh Thanh sắc mặt trắng bệch từ trong máy bay bước ra, Tam Tể Nhi đầu đầy cục u, vẻ mặt oan ức bò lên vai Ôn Văn.

“Chờ sau khi xử lý xong chuyện này, tao sẽ cho mày có thời gian chơi đùa, có điều lúc tao ngồi trong máy bay thì không được xoay mòng mòng như thế.”

Tam Tể Nhi nghe vậy thì lại vui vẻ.

Ôn Văn đứng trên mái nhà nhìn tòa cao ốc ở bên cạnh treo bảng quảng cáo tập đoàn Coway.

“Tập đoàn Coway tới nơi này làm gì, ở đây cạnh tranh với tập đoàn Duệ Tinh, đối với bọn họ thì hẳn là cái được không bù được cái mất...”

“Có điều chuyện thương nghiệp để Phùng Duệ Tinh tự mình giải quyết.”

So về bản lĩnh kiếm tiền, trừ phi Ôn Văn đi cướp ngân hàng, bằng không sẽ không thể nào so sánh với Phùng Duệ Tinh, vì thế Ôn Văn tin tưởng nhân sĩ chuyên nghiệp, chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện kinh doanh.

Có điều dưới lầu tập đoàn Coway có chút đồ vật hấp dẫn sự chú ý của Ôn Văn.

Chỉ thấy một người trung niên ăn mặc kiểu cổ xưa chống một cây gậy đứng ở cửa, vẻ mặt lẩn tránh vẻ đều lộ ra uy nghiêm của cấp trên.

“Người trung niên này có chút giống với lão già Trương Khả Vi, không lẽ là cháu hắn?”

Ở bên cạnh người trung niên là một người đàn ông trông tuổi tác có thể làm cha hắn, đang cúi đầu khom lưng.

Hai người trông như một cặp cha con nhưng địa vị lại hoàn toàn trái ngược, hơn nữa trong ánh mắt của ông cụ kia khi nhìn người trung niên còn có chút sợ hãi, còn có nữ thư ký tóc dài đứng phía sau hai người cũng làm Ôn Văn cảm thấy quen mắt nhưng không thể nhớ ra rốt cuộc đã gặp qua ở nơi nào.

Tuy không có chứng cứ gì nhưng Ôn Văn theo bản năng cảm giác có vấn đề gì đó, vì thế chuẩn bị thăm dò thực hư một chuyến.

Nhưng suy nghĩ này vừa bốc lên thì anh cũng cảm giác được một ánh mắt dòm ngó.

“Trước tiên cô ở lại nơi này, giúp tôi điều tra tài liệu về tập đoàn Coway, và cả vì sao bọn họ muốn phát triển ở thành phố Tứ Hồ...”

Giao việc cho Đào Thanh Thanh xong, trên người Ôn Văn xuất hiện ánh sáng xanh thắm rồi biến mất tại chỗ đuôi theo ánh mắt kia.

Ôn Văn muốn xem thử xem là tin tức linh hoạt như vậy, anh chỉ vừa mới tới thành phố Tứ Hồ thì đã bị nhắm tới.

Tới cảnh giới này của Ôn Văn, cho dù toàn bộ cảm nhận không kích hoạt thì vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt đang trực tiếp nhìn trộm.

Sau khi dịch chuyển tức thời tới đỉnh một tòa nhà khác, Ôn Văn nhìn thấy một sinh vật thấp bé đeo gùi trúc trên lưng.

Vật nhỏ này thoạt nhìn không mạnh mẽ, sức chiến đấu cao lắm cũng chỉ được ba con ngón.

Nhưng sau khi nhìn thấy Ôn Văn thì nó không hề hoảng loạn, dùng một phương thức kỳ quái nháy mắt biến mất tại chỗ.

Ôn Văn vài lần muốn chộp lấy đều bị nó dễ dàng né tránh, tuy Ôn Văn không nghiêm túc nhưng có thể làm tới trình độ này cũng đã rất kinh người.

Lúc nó di động, cơ thể sẽ có một thoáng hư ảo biến mất, sau đó từ một hướng khác xuất hiện, kiểu di chuyển này có chút giống với dịch chuyển tức thời nhưng lại có chút khác nhau, điều này làm nó khá linh hoạt.

Sau vài lần bắt thử mà không có kết quả, Ôn Văn kết luận quái vật nhỏ này muốn dẫn mình tới một nơi nào đó.

Ôn Văn do dự một chốc, sau đó vẫn đuôi theo quái vật nhỏ đi tới nơi đó.

Thứ nhất là Ôn Văn không cảm nhận được địch ý, thứ hai là cho dù vật nhỏ này thật sự muốn dẫn Ôn Văn tới nơi nguy hiểm, với thực lực của anh thì vẫn có thể thông dong ứng phó, cho dù không ứng phó được thì vẫn có thể thông qua trạm thu nhận dịch chuyển tới vị trí của Đào Thanh Thanh.

Nhìn bóng lưng vật nhỏ, Ôn Văn nhớ tới báo cáo của Lâm Huyền, suy đoán kẻ đã xuất thân nhập quỹ trộm ví của bọn họ, lại chỉ dẫn bọn họ là ác ma gây chuyện có lẽ chính là vật nhỏ này.

Mà manh mối đột phá sự kiện thành phố Tứ Hồ có lẽ cũng nằm trên người nó.

...

Thành phố Tứ Hồ có con sông Liễu, bên bờ sông mọc một hàng cây liễu.

Ở đoạn giữa sông Liễu có một nhà hàng nhỏ.

Đó là nhà hàng được xây dựng ven sông, thức ăn là tôm cá tươi mới được vớt lên từ dưới sông, hơn nữa phong cảnh đẹp mắt, vì thế rất được hoan nghênh.

Có điều khoảng thời gian này nhà hàng sông Liễu không kinh doanh.

Đây là một chuyện có chút khác thường, đối với người kinh doanh lĩnh vực ăn uống, không mở cửa một thời gian dài như vậy thì tiền thuê nhà đã đủ làm bọn họ khốn đốn.

Nhưng không ai truy xét là có vấn đề gì.

Lúc này bên ngoài nhà hàng sông Liễu có một đội thợ săn mặc quần áo tác chiến màu đen đang thận trọng quan sát.

“Điều tra rõ ràng chưa?” Thợ săn râu ria xồm xoàm dẫn đội xoay chiếc nhẫn bạc trên tay hỏi.

Thợ săn mặt thẹo đứng bên cạnh thợ săn râu ria xồm xoàm đáp lại: “Đã điều tra rõ, nơi này là cứ điểm của một đám ác ma, ông chủ đã bị hại, hiện giờ ở bên trong đều là ác ma.”

Râu ria xồm xoàm gật đầu: “Vậy chúng ta ra tay thôi!”

Chương 932 - Đầu búa đầu chùy

Nhóm cư dân ở gần đây sớm đã bị Hiệp Hội Thợ Săn di tản, lúc này ở phụ cận chỉ có đám ác ma.

Di tản quần chúng chính là tuyệt chiêu đặc biệt của Hiệp Hội Thợ Săn, trong điều kiện hàng đầu là cố gắng không quấy rối quái vật, bọn họ có thể im hơi lặng tiếng di tản người dân, có thể xem là một kỹ năng chuyên nghiệp khá Bug.

Sau khi thợ săn râu ria xôm xòa nói xong, cách nơi này khá xa có hai nhân viên hỗ trợ kéo vải bạt phía sau xe kéo, đó là một khẩu pháo tên lửa Đâu Hủ số hai mươi bốn!

Pháo tên lửa này có thể mang theo tám quả đạn tên lửa, uy lực đủ để san bằng mọi thứ ở nhà hàng sông Liễu.

Tên là Đâu Hủ không phải vì uy lực của vũ khí yếu, mà có ý rằng kẻ địch của khẩu pháo tên lửa này mỏng manh yếu đuối như đậu hủ.

Bình thường phạm vi sát thương của tên lửa rất lớn, không thích hợp sử dụng trong thành phố, chẳng qua bên trong tên lửa đối phó ác ma có tăng thêm rất nhiều vật chất hữu dụng, vì thế uy lực nổ không lớn, nhưng sát thương đối với ác ma lại tăng thêm một bậc.

Thợ săn râu ria lãnh đạo tiểu đội chuyên săn giết ác ma hơn mười năm, hiểu rõ nên làm sao đối phó đám này.

Đạn tên lửa phóng ra, nương theo tia sáng chói mắt và luồng khói mù mịt rơi vào nhà hàng ven sông Liễu, quả đạn trực tiếp làm tòa kiến trúc sụp đổ.

Ngay sau đó là phát thứ hai, phát thứ ba, mãi tới khi tám phát đạn tên lửa đều bắn hết thì tấn công mới ngừng lại.

Nhà hàng sông Liễu và phạm vi xung quanh đều bị tên lửa san bằng, khắp nơi là ngọn lửa thiêu đốt, ác ma kêu rên không ngừng, máu thịt bị thiêu rụi và khói thuốc súng sau vụ nổ hóa thành mùi gay mũi lan tỏa ra xung quanh.

Lửa đạn bao trùm phạm vi lớn như vậy, cho dù là trốn trong tầng hầm thì cao lắm cũng chỉ giảm nhẹ chút tổn hại mà thôi.

Đám ác ma nhỏ yếu cơ bản đã bị dọn sạch, ác ma cấp Tai Nạn trở lên cũng đã bị thương nặng.

Đợi đến khi hiện trường ổn định lại, thợ săn râu ria vung tay lên, hấn và nắm đồng đội thận trọng tiếp cận mảnh hỗn loạn ở nhà hàng sông Liễu.

Tuy lửa đạn mạnh mẽ nhưng khả năng có quái vật chưa chết là rất lớn.

Ác ma dưới cấp Tai Nạn không chống đỡ được, nhưng ác ma trên cấp Tai Nạn thì khả năng sống sót trong lửa đạn là rất lớn.

Sau khi đi tới gần, bọn họ phát hiện ở bên dưới nhà hàng sông Liễu có một cửa hang tối đen, liếc mắt không biết được cái hang này sâu bao nhiêu.

Hang động sâu như vậy, không phải tên lửa nổ ra, trong lòng người râu ria dâng lên dự cảm cháng lạnh.

“Tình huống không đúng, trước tiên rút lui đã...”

Còn chưa nói hết câu thì đã có một con muỗi vằn trắng đen to lớn sải cánh gần một mét đầy mùi lưu huỳnh từ trong hang bay ra, cái vòi nhọn hoắt chích vào cổ người râu ria.

Người râu ria hừ lạnh một tiếng, chiếc nhẫn trên tay phải hóa thành một cây đao lớn màu bạc, một đao chém qua, con muỗi này trực tiếp bị phanh thây.

Nhưng bên dưới cái hang này không phải chỉ có một con muỗi.

Mười mấy con muỗi đen thùi lù từ dưới hang bay ra, tiếng ong ong làm người ta tê dại da đầu.

Hai tay thợ săn râu ria đều xuất hiện lưỡi dao bạc, nhanh chóng chém giết đám muỗi này, tuy thực lực của chúng không mạnh nhưng hành động rất nhanh, nếu để chúng thoát ra ngoài chính là một trận tai nạn.

Năm thợ săn khác cũng cố hết sức chém giết, nhưng số lượng muỗi thật sự quá lớn, bọn họ dùng hết sức chín trâu hai hổ mới giết được phần lớn đám muỗi, nhưng vẫn có vài con bay ra khỏi phạm vi sông Liễu bay vào trong thành phố.

Hiện giờ thợ săn râu ria chỉ có thể cầu nguyện đám muỗi này không có năng lực sinh sản.

“Ai u, đây không phải thợ săn ác ma một trứng à?” Một giọng nói chua chát vang lên từ trong hang.

“Ông đây tên Đỗ Khả Đan!” Trán thợ săn râu ria nổi gân xanh.

Âm thanh kia thật thà nói: “Độc một trứng thì không phải chính là một trứng à...” [chơi chữ đồng âm du ke dan]

Thợ săn râu ria tên là Đỗ Khả Đan, là một thợ săn ác ma có tiếng tăm, sau khi hấn ra đời không lâu thì mẹ của hấn bị một con ác ma cấp Tai Nạn sát hại.

Vì thế sau khi lớn lên hấn đã cùng cha và anh trai, một nhà ba người hợp thành một đoàn thể nhỏ săn giết ác ma, đoàn thể này cuối cùng cũng giết được ác ma kia, nhưng cha và anh trai Đỗ Khả Đan cũng vì thế mà chết.

Sau đó Đỗ Khả Đan gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, trở thành một thợ săn đặc biệt chỉ săn giết ác ma.

Đừng thấy thực lực Đỗ Khả Đan chỉ có trung tự, hấn thật sự rất hiểu ác ma, trong tình huống có chuẩn bị, cho dù là ác ma thượng tự cũng có thể giết chết.

Hấn đi khắp thế giới săn giết ác ma, ác ma chết trong tay hấn đủ để tạo thành một quần thể mạnh mẽ, vì thế ở trong giới ác ma cũng có chút danh tiếng, cũng được ban tặng danh hiệu nho nhã ‘Một Trứng’ này.

Lần này Đỗ Khả Đan tới thành phố Tứ Hồ, kết quả điều tra chỉ hướng về một thương hội ác ma loại nhỏ có thực lực không mạnh, vì thế mới có một màn ở nhà hàng sông Liễu.

Nghe thấy danh hiệu nho nhã này, Đỗ Khả Đan suýt chút nữa đã kích động tới mức muốn chém người, thế nhưng hấn vẫn cố nhịn xuống, sau đó lưng túa mồ hôi lạnh.

Đối phương biết hấn, trước đó còn đào sẵn hang động để tránh né hỏa lực tập kích...

Điều này chứng tỏ bọn chúng có lẽ đã sớm phát hiện, lần tập kích này chính là cạm bẫy do ác ma chuẩn bị ra!

Hơn ba mươi con quái vật màu đỏ không có da từ trong hang bò ra, trên người hai con quái vật lớn nhất phân biệt ngòi hai bóng người.

Bóng người bên trái cao không tới một mét nhưng mọc ra cái đầu lớn hình chữ nhật, nó là ác ma – con trai đầu búa!

Bóng người bên phải cao gần hai mét, nhưng đầu thì giống như mũi dùi sắc bén, hẳn là ác ma – cha đầu chùy!

“Cha, đám người này quả nhiên dùng bom nổ chúng ta, chúng ta nên đánh trả thế nào đây?”

Cha đầu chùy rung đui đắc ý, đưa ra câu trả lời làm người ta phải run rẩy.

“Giết, giết hết tất cả, ha ha ha...”

...

Thân hình quái vật nhỏ kia lơ lửng bất định, nhưng Ôn Văn vẫn có thể vững vàng theo sát phía sau, khi bọn họ chạy tới chỗ bờ sông thì Ôn Văn ngửi thấy mùi khói thuốc súng lưu lại sau khi tên lửa nổ tung.

Được xem là một người thường chơi bom, Ôn Văn hơi khựng lại một chút, bom này không phải hàng bình thường, chỉ một thoáng khựng lại vậy thôi mà vật nhỏ kia đã thoát khỏi tay Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn nghe thấy tiếng ong ong đang nhanh chóng tiến tới gần mình.

Nghe thấy âm thanh này, Ôn Văn liền run rẩy.

Nếu hỏi Ôn Văn ghét nhất là loài động vật gì, nhất định anh sẽ nói là muỗi!

Từ nhỏ đến lớn mỗi khi nghe thấy âm thanh này Ôn Văn sẽ cảm thấy thực buồn bực, nó gần như đã trở thành một loại bản năng của anh.

Cho dù hiện giờ trở thành người siêu năng, đã không cần lo lắng về muỗi nữa nhưng lòng căm hận của anh đối với muỗi vẫn không hề suy giảm.

Thậm chí anh còn từng nghiêm túc nghiên cứu xem có trận pháp nào có thể xóa bỏ loài muỗi trên địa cầu hay không.

Đừng nói chuyện sinh thái mất cân bằng gì đó với anh, ở liên bang hiện giờ mỗi năm đều có rất nhiều giống loài tuyệt chủng nhưng cũng không làm sinh thái mất cân bằng.

Anh mới không tin, sau khi không còn muối thì sẽ có vấn đề...

Chương 933 - Thương vong thảm trọng

Sau khi ý tưởng ký hiệu diệt muối thất bại, Ôn Văn đã công bố nhiệm vụ treo thưởng đầu tiên trong viện nghiên cứu Cơ Kim Hội, nghiên cứu xem làm thế nào để giảm bớt số lượng muối.

Anh không bị con muối quấy nhiễu, thế nhưng vẫn còn rất nhiều người bình thường bị tổn hại nặng nề, hàng năm ở liên bang có gần triệu người vì bị muối truyền bệnh mà tử vong!

Vì thế đe dọa của muối đối với nhân loại không hề thua kém đám quái vật hung ác.

Ôn Văn treo thưởng tìm ra phương pháp loại bỏ muối không phải vì ân oán cá nhân của anh, mà là vì cứu vớt tính mạng người vô tội!

Ừm... lúc công bố nhiệm vụ Ôn Văn đã nói như vậy, nhưng thật ra chỉ vì anh chán ghét sinh vật muối này mà thôi.

Đáng tiếc cho tới bây giờ, viện nghiên cứu dấu ấn linh hồn vẫn chưa cho anh có câu trả lời hài lòng.

Bây giờ khí trời đã chuyển lạnh, không phải mùa động dục của muối nhưng khi nghe thấy âm thanh này, Ôn Văn vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Hơn nữa âm thanh này còn lớn tới thái quá, giống như nửa đêm tắt đèn nằm chơi điện thoại lại nghe thấy tiếng muối vo ve vo ve bên tai vậy.

Ôn Văn quay đầu nhìn lại thì nhất thời sửng sốt, có một con muối đang bay thẳng về phía anh, sải cánh của nó dài gần một mét.

Toạt nhìn thứ này xem Ôn Văn là bữa ăn ngon.

“Loại sinh vật muối mỏng này vốn rất tàn ác, kẻ làm ra con muối lớn như vậy lại càng là kẻ tội ác tày trời... chờ đó, tao sẽ giết mày!”

Trên mặt Ôn Văn lộ ra nụ cười tàn nhẫn, xiềng xích nháy mắt túm con muối kéo tới bên cạnh.

Anh muốn cắt đứt cánh con muỗi này, cưa đứt vòi của nó, muốn...

“Oe...”

Ôn Văn từ bỏ ý nghĩ tàn ác của mình, muỗi lớn đến mức này thật sự quá tởm lợm.

Nhất là đôi mắt kép chằng chịt của nó trông như một quả nho thu nhỏ dính vào một mặt bán cầu vậy...

“Phản thưởng của mày đấy.”

Tam Tể Nhi từ trên vai Ôn Văn bò xuống, há miệng lớn gấp mấy lần rồi nuốt con muỗi này vào, ăn xong còn chép chép miệng, con muỗi này thơm ngon mọng nước, càng nhai càng thơm.

Có điều sau khi ăn xong, Ôn Văn sẽ không để nó nằm trên cổ nữa mà trực tiếp nhét vào trong túi.

Ăn thứ tởm lợm như vậy rồi, nó phải tắm rửa sạch sẽ xong mới có thể nằm trên vai Ôn Văn.

Sau khi giải quyết con muỗi xong, Ôn Văn chăm chú nhìn về một hướng.

“Vật nhỏ kia có lẽ muốn dẫn mình tới nơi này, để mình xem thử xem rốt cuộc có thứ gì...”

Ôn Văn mở cảm nhận ra, lập tức cảm nhận được hơi thở ác ma, vì thế trực tiếp bay về phía đó.

Nào ngờ hình ảnh nhìn thấy đầu tiên đã làm Ôn Văn nhin không được trực tiếp ra tay.

...

Sau khi đám ác ma này xuất hiện, Đỗ Khả Đan tê rần da đầu.

Tuy hơi thở của ba tên quái vật không có da này không quá mạnh mẽ nhưng nhóm thợ săn mà hắn dẫn tới cũng rất khó đồng thời đối phó với nhiều quái vật xúc tua như vậy.

Mà quái vật cha đầu chùy và con trai đầu búa ngồi trên người quái vật xúc tua đã đạt tới thực lực cấp Tai Nạn, nếu hai con quái vật này cũng ra tay thì cấp dưới của Đỗ Khả Đan chắc chắn không chịu được.

Nhưng đám quái vật này không phải vấn đề lớn nhất, vấn đề là hai ác ma đầu chùy và đầu búa, hai tên này đều là đại ác ma cấp bậc thượng tự!

Nhìn thấy hai tên này xuất hiện, Đỗ Khả Đan liền biết lần này mình rốt cuộc đã gặp khó, nơi này hẳn là cạm bẫy nhắm vào đám thợ săn bọn họ.

Con trai đầu búa liếm môi: “Các bạn à, tới chăm sóc mấy anh chị này chút đi.”

Vừa dứt lời thì hơn ba mươi quái vật xúc tua da đỏ dộc toàn bộ sức mạnh, hai quái vật Tai Nạn cũng chậm rãi tập kích tới.

Vô số xúc tua mang theo gai nhọn giống như những chiếc roi quất tới, hình ảnh khủng bố làm người ta sợ hãi.

“Lần này chúng ta gặp khó rồi, mọi người lui trước đi.”

Đỗ Khả Đan nổi giận gầm lên một tiếng, hai cây đao lớn không ngừng vung chém, ánh đao chém vài con quái xúc tua thành mảnh nhỏ, sau đó hắn xông qua hàng rào phong tỏa của đám quái xúc tua, vọt tới trước mặt hai ác ma đầu búa đầu chùy chém một đao.

Hiện giờ chỉ có Đỗ Khả Đan là có thể kéo dài thời gian, vì thế hắn chỉ có thể làm như vậy.

Năm thợ săn còn lại cũng không lãng phí thời gian mà người râu ria dùng tính mạng để tranh thủ, chia ra năm hướng để chạy trốn, không chơi trò máu chó cùng phải đi chung gì gì đó.

Con trai đầu búa khinh thường, không né cũng không tránh tùy ý để thanh đao màu bạc chém vào đầu mình, chấn động mạnh đến mức tay Đỗ Khả Đan hơi tê dại, thế nhưng ngay cả một cọng tóc của con trai đầu búa cũng không rơi.

“Đầu của tao chính là một chiếc búa thần cực kỳ cứng rắn, dùng đao của mày chém đầu tao thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá!”

Nhưng Đỗ Khả Đan không lui bước mà tiếp tục cứng đối cứng với hai ác ma để tranh thủ thời gian chạy trốn cho người khác.

Thợ săn mặt thẹo cũng dừng lại ngăn chặn sau lưng bốn đồng đội, nắm tay đám mạnh xuống đất, một trận pháp ký hiệu sao

mười hai cánh màu bạc có đường kính hơn hai mươi mét xuất hiện trên mặt đất.

Trong nắm tay hắn là một vật siêu năng có thể kích hoạt trận pháp giam cầm ác ma, trận pháp ký hiệu này có tác dụng ức chế ác ma.

Nhưng không ngờ đám quái vật xúc tua không hề để ý tới trận pháp này mà vọt thẳng tới chỗ thợ săn mặt sẹo.

Những thứ quái vật màu đỏ này không phải ác ma!

Mà lúc này thợ săn mặt sẹo muốn tránh né đã không còn kịp, hắn giết chết hai quái vật xúc tua, sau đó bị đám quái vật còn lại dùng xúc tua bao lấy.

Trên xúc tua là gai nhọn sắc bén, chỉ một lát sau trong quả cầu xúc tua đã máu sền sệt chảy ra.

Đỗ Khả Đan nhìn muốn rách cả mí mắt nhưng không có cách nào hỗ trợ, sau khi giao chiến với con trai đầu búa, tay của hắn đã bị gãy xương nhẹ.

Cha đầu chùy nhân cơ hội này đá vào hông Đỗ Khả Đan, trực tiếp đá hắn bay ra ngoài.

“Thợ săn ác ma cũng chỉ thế thôi.”

Ngay sau đó cha đầu chùy dùng đầu của mình nhắm về phía bốn thợ săn phân tán, làm ra tư thế chuẩn bị lao tới.

Chân hắn đạp mạnh xuống đất, soạt một tiếng biến mất tại chỗ, một giây sau đã xuất hiện phía sau một thợ săn, cái đầu nhọn xuyên thủng lồng ngực đối phương, máu tươi chảy đầy mặt hắn.

Sau đó hắn lần thứ hai làm ra thế chuẩn bị, xuyên tên thợ săn thứ hai bằng đầu của mình.

Nhưng lần này hắn chỉ lao được phân nửa đã bị một luồng ngoại lực cưỡng chế ngừng lại.

Một bàn tay màu đen vững vàng nắm lấy đầu của cha đầu chùy, làm hắn không thể động đậy.

Người đột nhiên xuất hiện này chính là Ôn Văn, sau khi bị hấp dẫn tới nơi này thì nhìn thấy cha đầu chùy ghim hai người, đang chuẩn bị hướng về phía thợ săn thứ ba.

“Mày là ác ma của Ánh Mắt Vực Sâu đúng không, nói đi, mày muốn chết kiểu gì?”

“Tao muốn... cho mày chết!”

Cha đầu chùy cười lên kỳ dị, nơi bị Ôn Văn nắm chọt sinh trường ra vô số gai nhọn dài một thước.

Kẻ từng nắm đầu hấn đã bị số gai nhọn sắc bén này làm cho ân hận qua đời, cỏ đã mọc cao ba trượng rồi.

Nhưng lần này kế hoạch của cha đầu chùy không thành công, bởi vì tay của kẻ này còn cứng hơn đầu hấn!

Chương 934 - Thuận theo tự nhiên

Trên tay Ôn Văn là găng tay Tai Ách.

Sức chống đỡ của đôi găng tay này rất Bug, sau khi khu Tai Biến được mở ra, Ôn Văn từng đề nhân viên quản lý trung tâm khu Tai Biến Mặc Cung phối hợp khảo nghiệm.

Cơ bản thì có thể không quan tâm tất cả đòn tấn công dưới Tai Biến, thậm chí là phần lớn đòn tấn công của Thần Tinh Giới, có thể nói nó chính là lớp phòng ngự mạnh nhất của Ôn Văn!

Chỉ cần Ôn Văn vẫn mở năng lực, cho dù bị cường giả cấp Tai Biến nghiền xương thành tro thì đôi tay này vẫn có thể hoàn hảo không chút tổn hại.

Về phần bộ phận màu đen lan ra từ đôi găng tay, lực phòng ngự tuy yếu hơn một chút nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, đòn tấn công dưới Tai Biến không thể nào tổn hại được.

Chỉ tiếc phần màu đen này vẫn chưa bao trùm toàn thân, bằng không Ôn Văn thật sự là vô địch dưới Tai Biến.

Vì thế đừng nói là cha đầu chùy, tính cả ông nội mũi khoan thì cũng không có cách nào làm găng tay Tai Ách bị hư hao mấy may.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng, tay trái túm lấy gai nhọn rồi nhỏ ra từng cọng một, cha đầu chùy đau đớn tới không ngừng run rẩy.

Sau khi nhỏ sạch sẽ, trên đầu cha đầu chùy giống như mọc ra một đống lỗ màu đỏ, người mắc chứng sợ lỗ nhìn thấy có lẽ sẽ

tê rần da đầu.

Trong lúc này cha đầu chùy cũng thử nghĩ cách chống cự, chẳng qua sự chống cự của hắn đối với Ôn Văn giống như con phù du muốn lay cây vậy, quả thực là không chịu nổi một kích.

Sau khi đày đọa đủ, Ôn Văn giơ cha đầu chùy, giống như ném lao mà ném hắn thẳng tới chỗ con trai đầu búa.

Con trai đầu búa kinh hãi, cái đầu giống như thổi khí cầu mà phình to lên gấp mấy lần rồi ngăn cản ở phía trước cơ thể, sau khi va chạm với cha đầu chùy thì phát ra một tiếng vang lớn, sau đó hai người té lộn nhào.

Mũi nhọn sắc bén trên đầu cha đầu chùy cong vòng, mà cái đầu to của con trai đầu búa có một vòi máu tươi.

Hai ác ma bọn chúng vẫn luôn tự xưng là mâu và khiên mạnh nhất, hiện giờ mâu và khiên va chạm, kết quả cả hai đều bị tổn hại.

Lần này Ôn Văn bạo lực lên sân khấu xem như chấn động tất cả mọi người có mặt, Đỗ Khả Đan cố chống đỡ sống lưng, trong mắt đầy mừng rỡ.

Hắn đã nghe nói rất nhiều về truyền thuyết của Ôn Văn, biết thực lực người này mạnh cỡ nào, ít nhất muốn đánh bại đám ác ma này là hoàn toàn không thành vấn đề.

Ôn Văn lơ lửng giữa không trung, đánh giá hơn hai mươi con quái vật xúc tua còn lại, đám quái vật này giống hệt con bị nhóm Lâm Huyền thu vào trạm thu nhận, trên đầu có dấu hiệu Ánh Mắt Vực Sâu.

Cho nên hiện giờ đã có thể xác định bắt cóc cư dân thành phố Tứ Hồ, tập kích nhân viên thu nhận, và cả đám người ở trước mắt là người của Ánh Mắt Vực Sâu!

Sau khi xác định những điều này, đám quái vật xúc tua tởm lợm này cũng không cần thiết tồn tại nữa.

Quái vật cấp Tai Nạn có thể đặt ở trạm thu nhận, tăng tính đa dạng cho trạm thu nhận, về phần quái vật cấp Tai Hại, bắt chúng chỉ lãng phí lương thực.

Ôn Văn kích hoạt năng lực hút ở tay phải, tất cả quái vật xúc tua đều dùng sức bấu chặt mặt đất để phòng mình bị tóm đi,

sau đó xiềng xích bên tay trái theo sức đẩy mang theo vô số lưỡi dao gió bắn ra.

Sức hút và sức đẩy kết hợp với nhau làm đám quái vật xúc tua mất đi cân bằng, tự nhiên cũng không thể né tránh xiềng xích đã được tăng tốc của Ôn Văn, hai mươi bốn con quái vật cấp Tai Hại nháy mắt bị đâm chết.

Mà hai con quái xúc tua cấp Tai Nạn thì bị xiềng xích trói lại, dần dần biến mất trong lòng bàn tay Ôn Văn.

Thấy hai mươi sáu con quái vật bị Ôn Văn nháy mắt xử lý, hai ác ma đầu búa đầu chùy còn sót lại lập tức thay đổi sắc mặt.

Trước đó Ôn Văn để hai bọn chúng va chạm tự tổn hại lẫn nhau có thể nói là trùng hợp.

Hiện giờ một đòn xử lý cả hai mươi sáu quái vật thì chứng minh người đàn ông trước mắt có thực lực hoàn toàn áp đảo hai người bọn chúng!

Là ác ma biết thời biết thế, cha đầu chùy và con trai đầu búa lập tức đưa ra lựa chọn của riêng mình.

Cha đầu chùy ỷ vào tốc độ của chính mình, bắt đầu trốn đi như tên lửa, mà động tác của con trai đầu búa không nhanh, vì thế lựa chọn nhắm về phía Đỗ Khả Đan, muốn bắt con tin uy hiếp Ôn Văn.

Nhưng ý nghĩ của bọn chúng quá ngây thơ, Ôn Văn búng tay một cái, sau đó bóng dáng biến mất trong không khí, chặn ở trước mặt cha đầu chùy đang chạy trốn.

Ôn Văn giơ cao tay, thanh Hắc Dao xuất hiện trong găng tay Tai Ách, một đao chém vào đầu cha đầu chùy.

Hắc Dao là báu vật quý giá nhất của người siêu năng chân tự Jake, độ sắc bén của nó đã đạt tới mức độ khủng bố, một đao chém đứt sọ não cha đầu chùy!

Có điều trên đầu hắn phần lớn đều là xương, phần não chẳng lớn hơn hạt óc chó bao nhiêu, vì thế mặc dù bị chém đôi thì cũng không chết.

Có điều đầu của hắn lại từ hình nón biến thành hình nón cụt, trông không được mượt mà cho lắm.

Vì thế Ôn Văn búng tay một cái, gọi ra một ông lão mang dép lười.

Ông lão nhìn thấy đầu của cha đầu chùy thì đôi mắt sáng lên, xông tới xoa xoa xoa, phần đầu của cha đầu chùy trở nên mượt mà hẳn.

Mà toàn bộ quá trình này cha đầu chùy chỉ có thể yên lặng rơi lệ, toàn thân hẳn bị xiềng xích trói lại, ngay cả muốn phản kháng cũng không được, chỉ có thể để mặc ông già này sờ tới sờ lui, đồng thời còn tự an ủi bản thân là đang hưởng thụ.

Về phần bên kia, con trai đầu búa bị mười người đàn ông vạm vỡ mặc đồ vest không có mặt cao ba mét vây quanh, có thể nói là trên dưới trái phải gì cũng có đàn ông, người này một quyền người kia một cước, bị bắt nạt tới khóc ròng.

Mười người đàn ông vạm vỡ này chính là bóng quỷ Slanda, nó vốn không có liêm sỉ gì cả, vì thế sau khi bị bắt liền trở thành chó săn của Ôn Văn.

Trạng thái người khổng lồ màu đen quá bắt mắt, vì thế lúc bình thường Ôn Văn để chúng duy trì hình thể này, cao ba mét không quá to lớn, đồng thời vẫn có thể duy trì sức chiến đấu thượng tự.

Lúc cha đầu chùy bị thu vào trạm thu nhận thì không có chút phản kháng nào, chỉ lấy nước mắt rửa mặt.

Mà con trai đầu búa thì dùng vẻ mặt căm thù nói với Ôn Văn: “Nhân loại, mày cho rằng mày đã thắng rồi sao, lãnh chúa Thuần Bạch đã sắp giáng lâm xuống thế giới này, đến khi đó mày sẽ phải trả cái giá thật đắt vì hành vi của mình, hình phạt của Vực Sâu sẽ làm mày rất hưởng thụ.”

Ôn Văn không hề đề ý tới lời uy hiếp của hắn, hình phạt của Vực Sâu có thể khủng bố đến mức nào chứ, có thể lợi hại bằng phòng trừng phạt không?

Có điều lãnh chúa Thuần Bạch...

Ở trong Vực Sâu, chỉ có đại ác ma chiếm lĩnh cả một tầng mới được gọi là lãnh chúa, mà ít nhất cần phải có thực lực cấp Tai Biến.

Nhóm ác ma Vô Diện Ma từng là một thành viên của thương hội Thuần Bạch, đối tượng phục vụ là ác ma Thuần Bạch, có lẽ cũng chính là lãnh chúa Thuần Bạch này.

Xem ra chuyện lần này vẫn có chút liên quan tới Ôn Văn.

Trong hành động lần này, toàn bộ hành trình Ôn Văn không hề che giấu năng lực, bởi vì hiện giờ cho dù không có thân phận thợ săn, bại lộ sự tồn tại của trạm thu nhận thì sức ảnh hưởng tới anh cũng không phải quá lớn.

Trước khi ẩn giấu năng lực của trạm thu nhận là vì thực lực không đủ.

Khi đó giữ trong mình một vật thu nhận có thể thông qua bắt quái vật để tăng trưởng thực lực chính là tương đương với hoài bích có tội, rất dễ dàng đưa tới hiểm họa.

Nhưng với thực lực của Ôn Văn hiện giờ, anh lộ ra càng nhiều thì lại càng làm người khác kính nể.

Tất nhiên Ôn Văn cũng không cố ý tuyên dương, chỉ là không còn che che giấu giấu, tất cả cứ thuận theo tự nhiên là được.

Chương 935 - ông nội mũi khoan

Sau đó Ôn Văn lấy ra một lọ thuốc hoa bi ngạn cho nhóm Đỗ Khả Đan chữa thương một chút, nhóm nhân viên hỗ trợ cũng bắt đầu tiếp nhận hiện trường.

Hai thợ săn bị cha đầu chùy giết chết sẽ được hỏa táng và an táng long trọng, mà thợ săn mặt thẹo bị đám quái vật xúc tua giết chết thì chỉ còn lại một đôi bao tay màu đen hoàn chỉnh.

Thế giới thợ săn tàn khốc, có thể thành công mười lần trăm lần nhưng chỉ cần một lần thất bại thì hậu quả có thể khiến cho người ta khó lòng tiếp nhận.

Trong bầu không khí có phần áp lực này, Ôn Văn đi tới trước mặt Đỗ Khả Đan, an ủi bọn họ vài câu rồi nói: “Trước tiên mọi người có thể tới cứ điểm Cơ Kim Hội ở cụm tháp pháp sư nghỉ ngơi, chuyện này cứ giao cho tôi...”

Sau đó Ôn Văn đi xuống hang động dưới nhà hàng sông Liễu kiểm tra một phen, không tìm được nhân viên và ông chủ của

nhà hàng, ở dưới hồ sâu phát hiện một lượng xương lớn.

Số xương này có cái là của người, cũng có của động vật, máu thịt đều bị loại bỏ, cũng không biết dùng phương pháp gì.

Tiếp đó là một vài cái máng nuôi cấy, bên trong có con muỗi bự và quái xúc tua phát triển được một nửa.

Xem ra những sinh vật phát hiện trước đó được bồi dưỡng từ đây, sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn lấy đi hai bộ thiết bị và một ít tài liệu, số còn lại thì phá hủy.

Thiết bị và tài liệu này Ôn Văn sẽ giữ lại một phần, trong trạm thu nhận có nhân tài thích tìm hiểu những thứ này, phần còn lại anh sẽ bán cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Ôn Văn phản đối chế tạo số lượng lớn sinh vật tà ác này nhưng anh sẽ không từ bỏ nghiên cứu, sự hiểu biết vẫn là cần thiết.

Sau khi ra khỏi hang động, nơi này không có gì cần phải điều tra, nhà hàng sông Liễu bị phong tỏa, chờ đến khi giải quyết xong vấn đề ác ma thì hang động này sẽ bị lấp lại.

Nhưng nơi này liệu có còn nhà hàng sông Liễu hay không thì không biết.

Lúc chàng vạng ở nhà hàng sông Liễu bị phong tỏa có một ánh lửa từ phía trên giáng xuống, sau khi đáp xuống đất thì biến thành một ông lão có cái đầu hình xoắn ốc, hẳn là cha của cha đầu chùy, ông nội mũi khoan!

Ông nội mũi khoan là một trong mười ba nghị viên của Ánh Mất Vực Sâu, thực lực là chân tự!

Hắn quan sát mọi thứ ở nơi này, hiểu được đã xảy ra chuyện gì, vì thế bắt đầu đau thấu tim gan mà tru lên.

“Con trai đáng thương của ta, cháu trai đáng thương của ta...”

“Các con không chết vô ích đâu, các con đã cống hiến cho sự giáng xuống của lãnh chúa Thuần Bạch, Ánh Mất Vực Sâu sẽ ghi nhớ công lao của các con, sau này kẻ sát hại các con sẽ phải chịu sự trả thù kinh khủng nhất!”

...

Sau khi rời khỏi nhà hàng sông Liễu, Ôn Văn quay trở về cứ điểm Cơ Kim Hội, phát hiện Đào Thanh Thanh đang ngồi

trước máy tính tìm hiểu chút tài liệu.

Vì thế anh ngồi đong đưa trên ghế xích đu, cao cao tại thượng hỏi: “Cô điều tra được gì rồi?”

Đào Thanh Thanh lộ ra vẻ mặt quái dị: “Không rõ nguyên nhân tập đoàn Coway phát triển ở thành phố Tứ Hồ, bọn họ mua hoặc thuê nhà dân hoặc các cửa hàng nhỏ ở biên giới thành phố, thậm chí là đất hoang, nhưng lại không đầu tư kinh doanh khai phá.”

“Hiện giờ xem ra bọn họ đang ở trong trạng thái lố vồn, cũng không biết mục đích của bọn họ rốt cuộc là gì.”

“Ngoài ra ba người mà anh thấy hôm nay, một người là chủ tịch tập đoàn Coway Trương Khả Vi, một người khác là con trai của Trương Khả Vi, Trương Kiến Đạt...”

Động tác lay động của Ôn Văn khựng lại: “Chờ chút, tôi đã từng gặp Trương Khả Vi rồi, không phải như vậy, với lại đất vàng cũng sắp lấp tới nếp nhăn trên trán hắn rồi...”

Nói được phân nửa thì Ôn Văn ngậm miệng lại, anh nhớ ra lúc còn làm thợ săn ở thành phố Phù Dung Hà từng cùng Tiêu Tân Lôi tới gặp Trương Khả Vi, khi đó tuy Trương Khả Vi đang dần già đi nhưng trong cơ thể hình như có một luồng sức mạnh rất quý dị.

Có khả năng người đàn ông trung niên kia thật sự chính là Trương Khả Vi, chẳng qua hắn đã dùng phương pháp nào đó để hồi phục thanh xuân.

Như vậy người phụ nữ ở sau lưng Trương Khả Vi có lẽ là thợ săn về suu Vương Cầm tới làm vệ sĩ, không ngờ bà ấy cũng trẻ ra.

Wương Cầm từng rất xem trọng Ôn Văn, đồng thời còn đề nghị siêu thợ săn Băng Hà một phần thù để cử tham gia sát hạch siêu thợ săn cho Ôn Văn, vì thế anh rất có hảo cảm với Vương Cầm.

Nếu không có bà, có lẽ Ôn Văn đã không trở thành siêu thợ săn nhanh như vậy.

Có thợ săn đi theo sau Trương Khả Vi, có lẽ Trương Khả Vi không có vấn đề gì, chỉ là trùng hợp vừa tới thành phố Tứ Hồ.

Có điều xuất phát từ cảnh giác, Ôn Văn vẫn tìm Đào Thanh Thanh lấy tất cả vị trí cửa hàng mà tập đoàn Coway đã thuê hoặc mua, ghi chú lại vào bản đồ.

Ôn Văn sờ cảm nhìn một hồi thì ánh mắt sáng lên, gạch tên từng địa chỉ rồi nối liền số địa chỉ còn lại lại với nhau, kết quả những nơi này hợp lại thành một vòng tròn lớn!

Dùng cửa hàng của mình làm thành một vòng tròn thì không có chút trợ giúp nào cho việc kiếm tiền, vì thế hành động này của tập đoàn Coway chắc chắn có vấn đề.

Nếu không phải Ôn Văn có chút thành tựu về ký hiệu thì căn bản không thể liếc mắt từ số địa chỉ hỗn loạn đó sàng lọc ra được vòng tròn này.

Vòng tròn là cơ sở của phần lớn trận pháp ký hiệu và nghi thức cúng tế, tập đoàn Coway làm vậy nhất định là muốn làm gì đó.

Vấn đề là bọn họ và đám ác ma này có quan hệ gì hay không?

Ôn Văn phân tán tâm tư, nhớ lại khả năng của Vương Cầm chính là dùng cung bắn ra mũi tên ánh sáng.

Sau đó liên hệ mọi thứ lại.

Trước đó Ôn Văn không nghi ngờ Vương Cầm là vì mũi tên ánh sáng của bà vốn không phải màu xanh lá, hơn nữa thân hình cũng không phù hợp với người phụ nữ che mặt kia.

Nhưng nếu Vương Cầm đã trở nên trẻ tuổi, hơn nữa hơi thở cũng có chút khác biệt với trước đây thì có thể giải thích được cảm giác quen thuộc mà Ôn Văn cảm nhận được trên người Hồ Ngạn Bình....

Cho nên người tập kích nhóm Lâm Huyền khi đó chính là Vương Cầm!

Tập đoàn Coway có liên hệ với Ánh Mắt Vực Sâu, có lẽ thiết bị trong hàng động chính là tập đoàn Coway cung cấp cho Ánh Mắt Vực Sâu.

Những thiết bị đó mặc dù không có nhãn mác nhưng chỉ cần so sánh công nghệ với những thiết bị khác của tập đoàn Coway là có thể tìm ra chút manh mối.

Thậm chí có lẽ kẻ làm Trương Khả Vi trở nên trẻ tuổi như vậy cũng chính là Ánh Mắt Vực Sâu!

Mặt khác trước đây khi thành phố Phù Dung Hà xuất hiện ác ma, Trương Khả Vi cũng đang tịnh dưỡng ở thành phố Phù Dung Hà!

Hết thảy đến giờ vẫn chỉ là suy đoán, nhưng rốt cuộc phải là thật hay không, Ôn Văn chỉ cần đi nghiệm chứng một chút một chút là biết.

Có điều...

Ánh mắt Ôn Văn u ám, tập đoàn Coway chính là một quái vật lớn.

Tuy sức mạnh của tập đoàn Coway không thể nào so sánh với tổ chức bí ẩn, thế nhưng có tác dụng rất lớn đối với dân sinh, nếu Ôn Văn liều mạng tiêu diệt tập đoàn Coway thì sẽ dẫn tới xã hội rung chuyển.

Vì thế việc đối phó với tập đoàn Coway cần phải bàn bạc kỹ hơn, lựa chọn phương pháp ít ảnh hưởng nhất.

Đột nhiên Ôn Văn nhận được một phân báo cáo, Vô Diện Ma bị tập kích, kẻ tập kích hẳn là một quái vật chân tự có đầu mọc ra mũi khoan, nếu không phải có Elie Stuart ở thì lần này Cơ Kim Hội có lẽ đã tổn thương thảm trọng.

Có điều bởi vì trước đó Ôn Văn đã nhắc nhở, vì thế lần này quái vật kia đã rơi vào cạm bẫy, chẳng những không tổn thương được Vô Diện Ma mà còn suýt chút nữa đã bị vây giết.

Về mặt Ôn Văn khá kỳ lạ: “Không phải thật sự có một ông nội mũi khoan đi....”

Chương 936 - Linh quỷ chìa vòi trắng

“La la la, la la la, ta bán báo...”

Một bóng dáng nhỏ xinh đeo gùi trúc, miệng hát vang bài ca dao, nhảy chân sáo đi trên đường phố ban đêm.

Một con quái xúc tua trên đầu có dấu ấn con mắt vươn bàn tay có móng vuốt sắc bén từ trong con hẻm lao ra, muốn tiến vào một gia đình để bắt người.

Nhưng nó chợt nhìn thấy bóng người nhỏ bé kia, cơ thể nó run rẩy kịch liệt rồi rụt trở lại.

Nhưng quái vật nhỏ kia không tha cho nó mà nhảy nhót đuổi theo, giống như một đứa bé đang đùa nghịch làm phiền nhiều.

Đuổi theo một khoảng cách thì quái xúc tua chạy tới một khoảng sân rộng.

Quái vật nhỏ nhếch môi lộ ra hàm răng nhọn, nó không thích sát hại sinh mệnh, bởi vì nó cho rằng chúng sinh đều có nguyên do tồn tại, cho dù là loại sinh linh tanh tươi có mùi lưu huỳnh như ác ma.

Vì thế nó chỉ hướng dẫn người khác tới giết ác ma chứ không tự mình ra tay sát thủ.

Nhưng loại quái xúc tua này là ngoại lệ, chúng không phải sinh mệnh tự nhiên mà là cỗ máy giết chóc được bồi dưỡng ra, thứ này tồn tại chính là khinh nhờn tự nhiên.

Vì thế quái vật nhỏ nhìn thấy liền muốn giết chết nó.

Mấy ngày nay nó đã tiêu diệt mười mấy con quái vật như vậy, chỉ là lần này quái vật nhỏ do dự.

Nó theo bản năng cảm nhận được nguy cơ, vì thế cơ thể nhanh chóng hư hóa rồi biến mất trong không khí...

“Chậc, xui thật, vật nhỏ này khá thông minh.”

Một người đàn ông mặc áo bào màu hồng nhạt nhảy vào trong sân mà chửi ầm lên.

Người đàn ông này có phần não lớn gấp hai ba lần người bình người, hơn nữa không có xương sọ và da đầu bao vây mà cứ lộ ngoài không khí, trông giống như một cái bông cải màu hồng.

“Darling, anh để linh quỷ chìa vôi trắng chạy mất rồi à?”

Một người phụ nữ ăn mặc hở hang, trên đầu có một chiếc sừng, phía sau là đôi cánh bán trong suốt chợt xuất hiện bên cạnh người đàn ông bông cải, ôm cánh tay hắn lắc lư.

“Linh quỷ chìa vôi trắng này thật sự quá gian xảo, rõ ràng chỉ cần tiến tới thêm một bước nữa đã rơi vào bẫy rập rồi, thế mà nó vẫn nhận ra được.”

Linh quỹ chìa vôi trắng là tên của quái vật nhỏ kia.

Loại sinh vật như tinh tinh này có thân thể nửa thật nửa ảo, năng lực chiến đấu chính diện không mạnh nhưng lại có năng lực thần kỳ, rất khó đối phó.

Sau khi Ánh Mắt Vực Sâu tới thành phố Tứ Hồ này, con linh quỹ chìa vôi trắng này vẫn luôn quấy rối bọn hắn, rất nhiều kế hoạch cũng vì nó mà hỏng.

Sau khi dùng phương pháp đặc biệt xử lý linh quỹ chìa vôi trắng thì có thể tạo thành thuốc chiết xuất linh hồn và năng lượng tinh khiết.

Số lượng loại sinh vật này ở thế giới trong không nhiều, hơn nữa còn rất khó bắt, vì thế có giá trị rất lớn đối với ác ma.

Bởi vậy người đàn ông bông cải mới muốn bắt linh quỹ chìa vôi trắng, sau khi lãnh chúa Thuần Bạch giáng xuống sẽ dùng nó làm lễ vật dâng tặng, đáng tiếc hắn làm nhiều chuẩn bị như vậy nhưng vẫn không công.

Trên mặt người đàn ông bông cải lộ ra vẻ mặt kiên định:
“Đừng nhụt chí, một ngày nào đó anh sẽ bắt được nó, trở về tiếp tục nghiên cứu đi, vì anh em nhất định có thể cải thiện gen muối, bổ sung chỗ trống không có muối vào mùa đông ở thế giới này, để tộc muối phát dương quang đại.”

Trong đôi mắt của người phụ nữ muối giống như tràn đầy tình yêu, hưng phấn ôm lấy người đàn ông bông cải, nhìn bộ dáng xấu xí của hắn nói: “Darling, anh đối với em thật tốt.”

“Bởi vì anh yêu em mà.”

Hai người dính với nhau một hồi rồi người phụ nữ muối mới rời khỏi nơi này.

Người đàn ông bông cải nhìn bóng lưng người phụ nữ muối, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ, ác ma đứng bên cạnh thở dài.

“Người phụ nữ này ngực thì to mà không có đầu óc, thế mà lại thật sự tin tưởng tao vì ả mà làm nghiên cứu, nếu không phải thấy ả có năng lực lãnh đạo đám muối thì tao đã sớm đưa ả lên bàn thí nghiệm rồi.”

Người đàn ông bông cải này cũng là nghị viên của Ánh Mắt Vực Sâu, đại ác ma cảnh giới chân tỵ, tên là Brookley.

Hắn có một kế hoạch lớn phá vỡ loài người, đó chính là dùng muỗi để diệt sạch nhân loại!

Cho dù là muỗi không được cải tạo thì căn bệnh mà chúng truyền nhiễm hàng năm đã đủ tiêu diệt cả triệu người liên bang, còn nhiều hơn cả số lượng nhân loại tự mình chém giết lẫn nhau!

Hơn nữa muỗi trải rộng khắp thế giới, cơ bản thì mỗi người đều từng bị muỗi chích, cho dù nhân loại dùng hết mọi phương pháp cũng rất khó không bị muỗi chích.

Vì thế biện pháp Brookley muốn diệt sạch loài người là nghĩ cách bồi dưỡng ra một loài muỗi có thể sinh tồn trong mọi hoàn cảnh, đồng thời loại muỗi này có chứa độc tố trí mạng đối với nhân loại.

Hiện giờ hắn đã làm muỗi có được virus trí mạng đối với nhân loại, chỉ là bản thân loại muỗi này quá yếu ớt, rất khó sinh tồn trong điều kiện tự nhiên, vì thế Brookley đang nghiên cứu phương pháp để làm muỗi có thể sinh tồn trong điều kiện ác liệt.

Bổ sung khuyết điểm mùa đông không có muỗi của liên bang không phải chỉ là một lời nói suông.

...

Linh quý chia vôi trắng chạy trốn tới một con hẻm nhỏ không người, dựa vào tường ngồi xổm xuống kịch liệt thở hổn hển, mồ hôi theo trán nhỏ giọt xuống.

Khi này nếu không phải có bản năng nhắc nhở thì nó đã gặp nguy hiểm rồi, rất có thể sẽ chết ở đó.

Linh quý chia vôi trắng buồn bực gãi da mình, thế mà trực tiếp kéo cả lớp da xuống!

Dưới lớp da không phải hình ảnh đáng sợ gì, ngược lại là một thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết phiên bản thu nhỏ.

Tỉ lệ cơ thể giống như thiếu nữ nhân loại tuổi mười bảy mười tám, mặc áo khoác da màu nâu nhạt và váy da ngắn, trên tay chân và tóc đều có dùm lông chim xinh đẹp, sau lưng là đôi cánh xám trắng xen lẫn bản chibi.

Thiếu nữ không phải thiên sứ dị thường mà là hình tượng ‘người chim’, cùng loại với tinh linh tự nhiên.

Dáng vẻ hiện giờ mới là dáng vẻ thật sự của linh quý chìa vô trắng, hình thái quái vật trước đó chỉ là lớp da chơi đùa.

Chìa vô trắng là tên một loài chim, mà linh quý chìa vô trắng là một tộc đàn toàn là thiếu nữ xinh đẹp phiên bản thu nhỏ, bọn họ nghịch ngợm gây chuyện nhưng phần lớn đều rất hiền lành, chỉ là ý nghĩ không giống với những sinh vật bình thường.

Cô thích phần lớn nhân loại, chán ghét các cá thể tham lam, tà ác và phá hoại tự nhiên.

Mà cô cũng chán ghét tất cả ác ma, đương nhiên sẽ không trở mặt nhìn ác ma tàn sát giết hại nhân loại, vì thế vẫn luôn dẫn dắt để thợ săn đối phó ác ma.

Chuyên sống sót sau nguy hiểm khi này làm cô hiểu được, chỉ dựa vào mình là không có cách nào đối phó với ác ma, hơn nữa người bình thường cũng không có cách nào giúp cô.

Hiện giờ đối tượng xin giúp đỡ tốt nhất chính là người siêu năng đã đuổi theo cô trước đó!

...

Sau khi nhà hàng sông Liễu bị tiêu diệt, hướng đột phá duy nhất của Ôn Văn chính là tập đoàn Coway.

Vì thế anh chuẩn bị dẫn theo Đào Thanh Thanh trực tiếp tới tập đoàn Coway dạo một vòng.

Trong điều kiện hàng đầu là không phá hỏng tập đoàn Coway, sau khi lấy được chứng cứ bọn họ liên kết với ác ma, sau đó hợp tác với Hiệp Hội Thợ Săn, đề phòng sau khi xử lý Trương Khả Vi sẽ làm cả tập đoàn Coway hỏng mất.

Toàn bộ quá trình hành động phải cố gắng giảm thấp ảnh hưởng tới nhân viên bình thường, dù sao thì phần lớn bọn họ đều không biết chuyện, không cần thiết để bọn họ bị cuốn vào chuyện này.

Chương 937 - Xưởng chế tạo ô tô

Ôn Văn vốn là toàn thân áo đen, đeo mặt nạ trắng đen, có thể coi là quần áo đi đêm tiêu chuẩn.

Anh trở lại trạm thu nhận, tìm kiếm một hồi rồi lôi ra một bộ đồ da màu đen ném cho Đào Thanh Thanh: “Mặc cái này vào rồi cùng tôi đi điều tra.”

Đào Thanh Thanh đen mặt: “Sao phải mặt thứ này?”

Ôn Văn trừng cặp mắt cá chết: “Nói nhảm nhiều vậy làm chi, tui muốn cô mặc thì cô cứ mặc đi, ngay cả áo phú bà vẫn beo cô cũng mặc rồi, bộ áo da này không đẹp hơn bộ đồ kia sao?”

Thật ra Ôn Văn nhớ tới lần cùng Cố Phán Hề bí mật điều tra, vì thế muốn xem Đào Thanh Thanh mặc thứ này xem ra dạng gì.

“Này... xấu hổ lắm.” Đào Thanh Thanh ngượng ngùng nói.

“Cô mặc đi mà, có được không, hả, được không?”

Ôn Văn cố kéo dài âm, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Đào Thanh Thanh, trong giọng nói mang theo ba phần đe dọa, ba phần cầu xin, hai phần chơi đùa, hai phần xấu xa....

Đào Thanh Thanh chịu không nổi Ôn Văn, lúc đầu khi còn ở trong phòng giam, dưới sự bức ép của Ôn Văn cũng mặc không ít quần áo kỳ quái, vì thế cuối cùng cũng mặc bộ đồ da này.

Cô xoắn xít vặn vẹo ngón tay, đỏ mặt hỏi: “Nè... có đẹp không?”

Ánh mắt Ôn Văn dựng thẳng, nhanh chóng đi tới trước mặt cô: “Mau đánh rắm đi, tôi vẫn luôn tò mò không biết nếu đánh rắm thì có phù lên một cục hay không.”

Đào Thanh Thanh: “...”

Không khí im lặng hơn mười giây, sau đó trán Đào Thanh Thanh nổi gân xanh, trực tiếp lật bàn, cảm xúc mất khống chế.

“Thả rắm cái chó má gì chứ, biến thái chết tiệt, biến thái khôn khiếp, ông có phải là người không hả...”

“Mau lên nào.”

“Tui liều mạng với ông!”

...

Ban đêm yên tĩnh, Ôn Văn và Đào Thanh Thanh đứng trên mái nhà cú điếm.

Trước khi lên đường, Đào Thanh Thanh bùng nổ một trận, Ôn Văn phải tốn một phen sức lực mới trấn áp được, đồng thời giải quyết được nghi hoặc trong lòng.

Mặc dù bị cào vài phát nhưng da Ôn Văn rất dày, ngay cả chút dấu vết Đào Thanh Thanh cũng không cào ra được.

Đào Thanh Thanh đeo khẩu trang màu đen, kiểu tóc cũng thay đổi một chút, cô không muốn bị người ta phát hiện dáng vẻ của mình hiện giờ.

Sau đó hai người dùng dây trượt sang tòa nhà đối diện, sau khi tới mái nhà thì Ôn Văn lấy ra thanh Hắc Dao, cắt một lối vào ở mái nhà, hai người từ đó tiến vào tầng cao nhất của tòa nhà đồ sộ.

Với thực lực của hai người bọn họ, nếu muốn lên vào thì có rất nhiều phương pháp, sở dĩ dùng phương pháp này chẳng qua vì muốn mô phỏng theo tình tiết trong phim mà thôi.

Sau khi đột nhập vào tòa nhà, hai người dựa theo kế hoạch đã bàn trước đó, tiến hành phân công tra xét.

Nhưng tới khi đụng mặt nhau ở tầng một, hai người cũng không phát hiện được gì.

Trong cả tòa nhà không hề có phòng bí mật gì cả, cũng không có nhân vật nào khả nghi, thậm chí không có ai phát hiện nhóm Ôn Văn.

Phải biết là kiểu tra xét của bọn họ chính là tiêu chuẩn của đám trộm cướp vặt, đừng nói công ty lớn như tập đoàn Coway, ngay cả siêu thị nhỏ nói không chừng cũng bắt được.

“Không phát hiện gì hết... không đúng, nơi này đề phòng quá đơn sơ, không phải mức độ nên có ở tập đoàn Coway.” Ôn Văn gãi gãi tóc, trên mặt lộ ra nghi hoặc.

Đào Thanh Thanh ngáp: “Nói không chừng là ông nghĩ nhiều rồi đấy.”

Cô không giống Cố Phán Hề, có thể yên tâm thoải mái mặc bộ quần áo này lên vào tiến hành điều tra.

Lúc học đại đại, trong ký túc xá của cô có hai nữ lưu manh, vì thế cô nửa bị ép nửa tò mò phải xem mấy bộ phim kỳ quái.

Trong phim đó, người ăn mặc thế này rồi lên vào điều tra giống như cô thường đều bị bắt...

Cho nên cô chỉ ước gì Ôn Văn từ bỏ chuyện điều tra, dáng vẻ này thực sự quá xấu hổ.

Ôn Văn suy nghĩ một hồi rồi nói: “Trước tiên tra xét tất cả kiến trúc của tập đoàn Coway ở thành phố Tứ Hồ một lần, nếu vẫn không có thu hoạch gì thì bắt Trương Khả Vi lại tra hỏi, tôi không tin nơi này thật sự không có vấn đề gì.”

Anh tin vào trực giác của mình, tập đoàn Coway chắc chắn có âm mưu gì đó, tòa nhà trụ sở chính sạch sẽ tới mức khác thường như vậy là vì muốn che dấu mục đích thật sự của bọn họ.

Đột nhiên Ôn Văn có chút sừng sốt, anh nhận ra một hơi thở khác thường.

Quay đầu nhìn lại thì phát hiện ở cửa cao ốc tập đoàn Coway có một thiếu nữ có cánh chỉ cao bảy mươi cm đang đứng đó.

Thiếu nữ này chính là linh quý chia vôi trắng, cô tò mò nhìn Đào Thanh Thanh, trong mắt có vài phần ước ao.

Được xem là kẻ yêu thích hóa trang, cô đã từng mặc rất nhiều túi da kỳ quái, nhưng dạng túi da nổi bật vóc người như thế thì mới thấy lần đầu.

Mà Đào Thanh Thanh cũng nhìn chằm chằm linh quý chia vôi trắng, vật nhỏ này đáng yêu quá, nhất là mấy dùm lông chim nhỏ trên đầu, cho dù là búp bê do Từ Hải chế tạo cũng không bằng.

Ôn Văn trầm giọng hỏi: “Nhóc chính là quái vật nhỏ kia đúng không, lại muốn làm gì nữa?” Anh là một người đàn ông không hiểu cái gì là ‘đáng yêu’, hơn nữa cũng không hứng thú với sân bay.

Nhưng Ôn Văn nhớ kỹ hơi thở của cô bé này, lần trước nếu không phải cô bé dẫn anh tới gần nhà hàng sông Liễu thì Ôn

Văn cũng không thể nào kịp thời cứu giúp nhóm Đỗ Khả Đan.

Linh quý chia vôi trắng hơi đỏ mặt, kịp nhớ ra lúc này không phải thời gian quan tâm túi da, vì thế vẩy vẩy tay với Ôn Văn rồi uyển chuyển chạy về một hướng.

Có lẽ vì quan tâm tới Đào Thanh Thanh, lần này tốc độ của linh quý chia vôi trắng không quá nhanh, có vài lần Ôn Văn có cơ hội chộp được nhưng cô vẫn luôn tăng tốc vào thời điểm mấu chốt, Ôn Văn căn bản không thể thành công.

Sau khi thử vài lần, Ôn Văn phát hiện với tốc độ của mình hiện giờ, trừ phi có cạm bẫy sắp xếp sẵn, hoặc là tung hết thủ đoạn toàn lực đối phó, bằng không không thể nào bắt được linh quý chia vôi trắng.

Vì thế cũng như lần trước, anh đi theo phía sau linh quý chia vôi trắng, muốn xem thử xem cô bé muốn dẫn bọn họ tới nơi nào.

Trên đường đi Ôn Văn vẫn luôn thử giao tiếp với linh quý chia vôi trắng nhưng cô bé này rõ ràng rất khó chơi, chỉ cho Ôn Văn nhìn thấy mỗi cái ót, làm anh hận tới nghiến răng.

Muốn kéo cô bé qua hung hăng búng đầu một phát, lớn lên đáng yêu như vậy, lúc khóc có lẽ sẽ càng đẹp mắt hơn.

Đi được một đoạn đường thì ba người xuất hiện trước công một nhà xưởng, nơi này là xưởng chế tạo ô tô số một thành phố Tứ Hồ, thuộc về thương hiệu ô tô Khang Lang lớn nhất ở tỉnh Tương Nam.

Đào Thanh Thanh khó hiểu hỏi: “Nơi này cũng là sản nghiệp của tập đoàn Coway à?”

Ô tô Khang Trang là xí nghiệp bản thổ của tỉnh Tương Nam, hẳn là không có liên quan tới tập đoàn Coway.

Ôn Văn không tùy tiện tiến vào mà gọi điện cho người phụ trách Cơ Kim Hội ở thành phố Tứ Hồ, muốn bọn họ tiến hành điều tra xưởng chế tạo ô tô số một này, chờ nửa tiếng thì điện thoại đổ chuông.

Kết quả nhận được là nơi này quả thực có liên quan tới tập đoàn Coway, xưởng chế tạo ô tô này là một công ty con thuộc về tập đoàn Khang Trang, mà mấy năm trước công ty con này

kinh doanh không khá khẩm nên đã bị các công ty nhỏ liên hợp thu mua.

Bên ngoài thoạt nhìn nhà xưởng chế tạo ô tô số một này không có bất cứ liên quan gì tới tập đoàn Coway, vì thế trong số tài liệu được đưa tới không hề xuất hiện xưởng chế tạo ô tô này.

Nhưng tiếp tục điều tra sâu thì có thể phát hiện mấy công ty nhỏ này đều có liên hệ với tập đoàn Coway.

Ôn Văn liếc nhìn linh quỹ chìa vòi trắng, nếu không có cô nhóc này dẫn đường thì không biết phải tới lúc nào mới chú ý tới xưởng chế tạo ô tô này.

“Đi thôi, theo tôi vào trong xem thử rốt cuộc có thứ gì giấu trong đó.”

“Chẳng qua lần này... phải cẩn thận một chút.”

Chương 938 - Nơi ma quỷ cuồng hoang

Trong lúc chờ đợi tin tức trước đó, Ôn Văn cũng không phải không làm gì.

Anh dùng chút phương pháp đối với xưởng chế tạo ô tô, tiến hành điều tra nhất định.

Một thu hoạch được chính là bên ngoài bức tường của xưởng có ẩn giấu trận pháp ký hiệu.

Hiệu quả lớn nhất của trận pháp này chính là che lấp hơi thở khác thường, nếu không phải biết rằng nơi này có vấn đề, Ôn Văn cũng không có cách nào chú ý tới trận pháp tồn tại.

Nếu trình độ ký hiệu không đạt tới cỡ như Ôn Văn, cho dù cố gắng tìm kiếm thì ở bên ngoài cũng không thể nào nhìn ra xưởng chế tạo ô tô này có vấn đề.

Ngoại trừ ẩn giấu hơi thở, trận pháp trên tường còn có công năng cảnh báo, nếu không quan tâm mà tiến vào thì chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay.

Người chế tạo ra tường rào của nhà xưởng này hẳn là một bậc thầy ký hiệu.

Vì để tránh đánh rấn động cỏ, Ôn Văn lấy ra một viên phân trắng được chế tạo từ nguyên liệu đặc biệt, bắt đầu vẽ hình lên vách tường, hình vẽ này cũng là một trận pháp ký hiệu.

Sau đó Ôn Văn lấy ra túi máu, dùng máu tươi bôi lên tay phải, sau đó đặt lòng bàn tay lên giữa trận pháp mình vừa vẽ, một luồng ánh sáng màu đỏ hơi yếu ớt lóe sáng, trận pháp nơi này tạm thời mất đi hiệu quả.

Ngoại trừ trận pháp này, trên tường rào còn có trang bị quét tia hồng ngoại, có điều nó không làm khó được ba người, sắp đặt phòng ngự càng nhiều càng chứng tỏ nơi này càng có vấn đề.

Sau khi vào trong, linh quý chia vôi trắng nhanh chóng chuyển động đầu, tốc độ chuyển động này chỉ có loài chim mới có thể làm được.

Cô sớm đã phát hiện nơi này có vấn đề, nhưng mỗi lần thử tiến vào đều bị phát hiện, sau đó bị đánh đuổi một cách vô tình, đây là lần đầu tiên cô nhìn được bên trong.

Ôn Văn và Đào Thanh Thanh nhìn linh quý chia vôi trắng, chờ đối phương tiếp tục dẫn đường, vì thế linh quý chia vôi trắng chỉ có thể bắt đắc dĩ nhún vai một cái.

“Xem ra kế tiếp chính là thời gian mạo hiểm.”

Ôn Văn cảm lấy huy hiệu nhân viên thu nhận trên cổ một chút, một ký hiệu kỳ quái xuất hiện trong hư không.

Đây là năng lực ‘thần bí’ kèm theo của huy hiệu nhân viên thu nhận, từ giờ trở đi các phương pháp tra xét sẽ không có hiệu lực đối với Ôn Văn nữa, hai người ở bên cạnh Ôn Văn cũng có được sự che chở nhất định.

Sau đó lại có một luồng ánh sáng trong suốt rơi vào trên người Đào Thanh Thanh và linh quý chia vôi trắng, tạo thành một lá chắn bảo vệ trong suốt.

Lá chắn bảo vệ này tới từ huy hiệu nhân viên thu nhận, nó có thể cho bọn họ sự phòng ngự nhất định, cũng giúp bọn họ tránh được một ít hiệu ứng đặc biệt ảnh hưởng tới tinh thần.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, ba người bắt đầu thăm dò.

Chỉ thăm dò một phần nhỏ thì sắc mặt Ôn Văn trở nên nghiêm trọng, tình huống nơi này thật sự có chút vượt dự đoán của

anh.

Trong xưởng chế tạo ô tô cỡ lớn này, số lượng sinh vật không phải là người nhiều đến mức làm người ta tê rần cả da đầu.

Khắp nơi trên mặt đất đều là hơi thở của loại quái vật xúc tua, mà hơi thở của loại muỗi to lớn kia cũng có mặt ở khắp nơi, gần như trong mỗi bóng cây, dưới mỗi mái hiên đều có sinh vật này tồn tại!

Trước đó Đỗ Khả Đan vì mấy con muỗi trốn thoát được mà lo lắng, nếu hắn biết số lượng muỗi ở nơi này thì chỉ sợ sẽ bị dọa tới tắt nghẽn cơ tim.

Ngoại trừ muỗi thì đủ loại ác ma nơi nào cũng có, ảnh ma, thao tâm ma, mị ma, thôn phệ ma, tiểu viêm ma mà Ôn Văn từng thấy đều có thể tìm thấy ở nơi này.

Càng nhiều hơn là những loại ác ma dị chủng chưa từng thấy qua, nhìn sơ qua một vòng thì có thể thấy ít nhất cũng trăm con, mà bọn họ chỉ mới thấy được một phần nhỏ của nhà xưởng mà thôi, mặt khác thì nơi này cũng không thiếu ác ma tinh anh cấp bậc thượng tự, đây nhất định là nơi cuồng hoan của ác ma.

Xem ra nhà hàng sông Liễu căn bản không phải cứ điếm quan trọng của ác ma, chỉ là hai ác ma thượng tự tâm huyết dâng trào bố trí chút cạm bẫy nhỏ mà thôi!

Thậm chí cứ điếm kia bị hủy thì đối với nơi này cũng không thể coi là thiệt hại.

Tổ chức ngưỡng mộ ác ma Ánh Mắt Vực Sâu thực hiện chế độ quốc hội, tầng trên cùng là chủ tịch quốc hội và mười ba nghị viên, mười ba nghị viên đều là cường giả cấp bậc chân tự, trong đó hơn phân nửa đều là ác ma.

Trong tình huống bình thường, một khu lớn chỉ có một vị nghị viên quản lý mọi chuyện.

Mà ở nơi này Ôn Văn cảm nhận được ít nhất là hai hơi thở đại ác ma chân tự!

Tỏm lợm nhất là nơi này còn có rất nhiều người bình thường, buổi tối nhà xưởng vẫn làm việc như bình thường, nhóm công

nhân này bị trộn chung với ác ma, căn bản không có cách nào tách riêng ra.

Nếu tiến hành oanh tạc như trước đó, như vậy thiệt hại nặng nề nhất chính là người bình thường, mà rất nhiều ác ma trốn dưới lòng đất sẽ rất khó làm chúng bị thương.

Vì thế Ôn Văn không lập tức tiến hành xử lý, một mình anh căn bản không thể bắt được nhiều quái vật như vậy, tùy tiện hành động có khả năng sẽ làm đám quái vật chạy tứ phía, ngược lại tạo thành tổn thương lớn hơn.

Hơn nữa nơi này tụ tập nhiều ác ma như vậy, còn có vụ bắt cóc thần bí kia, điều này chứng tỏ Ánh Mắt Vực Sâu có mưu đồ, nói không chừng ở đây có mối nguy hiểm lớn hơn cả cường giả chân tỵ.

Ví dụ như... lãnh chúa Thuần Bạch!

Lại đi tới một khoảng, ba người phát hiện có một bức tường vây, nơi này đề phòng nghiêm ngặt hơn bên ngoài rất nhiều, Ôn Văn tốn một khoảng thời gian ngắn mới có thể phá giải được trận pháp ký hiệu.

Lần này anh không dẫn theo linh quý chìa vôi trắng và Đào Thanh Thanh, chỉ đi một mình.

Với thực lực của bọn họ, sau khi tiến vào cho dù cẩn thận cũng rất có khả năng bị phát hiện, khi nhìn thấy những thứ trước đó, Ôn Văn đã không có ý trực tiếp ra tay, muốn trở về bàn bạc kỹ hơn.

Phạm vi bị vây không lớn, kiến trúc cũng chỉ có sáu tòa, có điều ác ma ở trong này chất lượng cao hơn bên ngoài rất nhiều, hơn nữa phần lớn đều không hề che giấu, trực tiếp dùng dáng vẻ ác ma đi lại.

Kiến trúc bắt mắt nhất ở nơi này nằm ở trung tâm, có mấy chục cây trụ lớn vây quanh, không có mái vòm.

Kiểu kiến trúc này có chút giống với điện thần cũ nát của quốc gia cổ khu Kim Ưng.

Dưới điện thần là một đám người đang quỳ lạy, đêm sơ qua thì có hơn năm trăm người, Ôn Văn nhìn thấy Từ Hồng Kiêu bị

mắt tích, và cả Miêu Huyền có nghi vấn là bị Vương Cầm bắt đi.

Bọn họ quỳ trên mặt đất, đầu hướng nghiêng về phía trước bốn mươi lăm độ, vẻ mặt bi thương, hai hàng huyết lệ chảy dài.

Năng lượng tối tăm giống như làn sương mù dày đặc màu xám tro chuyên động trên người bọn họ, sau đó trôi theo hướng tâm mắt của bọn họ rồi cuối cùng biến mất trong trời đêm.

Ôn Văn cảm thấy làn sương này có chút quen thuộc, lần đầu tiên anh nhìn trộm tầng sương mù xám và đối diện với tâm mắt của con quái vũ xà, khi đó hai bên sinh ra một sợi tơ liên hệ yếu ớt, quái vũ xà đã nương theo liên hệ này để giáng xuống thế giới hiện thực.

Làn sương mù này cũng là một dạng liên hệ, chỉ vì số lượng không lớn nên mới giống như một mảng sương mù.

Ôn Văn phóng ra toàn bộ linh cảm, nhìn lên không trung, nơi mà sương mù biến mất có một tầng sương mù xám tương tự xuất hiện, nó kéo dài tới một nơi nào đó.

Ở đầu đối diện sợi dây liên hệ xuất hiện cảnh tượng tương tự, số lượng bóng người tương tự nhưng có chút khác biệt đang dùng tư thế tương tự quỳ trên mặt đất.

Đó hẳn là cảnh tượng ở tầng sương mù xám!

Chương 939 - Lĩnh vực chìa vôi trắng

Hiện giờ Ôn Văn đã hiểu được đám ác ma này đang làm gì.

Căn cứ theo kết quả điều tra của nhóm Lâm Huyền, đám ác ma này nhắm vào những người có tướng nhớ mạnh mẽ đối với người thân đã mất, nhưng sự tướng nhớ này lại không đến mức vạn vẹo.

Loại tướng nhớ này sẽ làm linh hồn ở tầng sương mù xám khôi phục được ý thức nhất định và trở thành du hồn, nhưng sẽ không biến thành quỷ hồn có lòng căm ghét con người.

Đám ác ma lợi dụng những người này và sự tướng nhớ với du hồn, dùng nghi thức đặc biệt hình thành ràng buộc giữa hai thế giới, muôn nhờ vào đó để mở một cánh cổng lớn thông từ thế

giới trong tới thế giới hiện thực, để lãnh chúa Thuần Bạch tiến vào thế giới này!

Phản ứng đầu tiên của Ôn Văn chính là muốn phá hủy nghi thức này, thế nhưng anh phát hiện đó không phải chuyện dễ.

Cổng điện thần nằm một con rồng ma hai đầu dài hơn mười mét, mà trên đỉnh rồng ngồi một đứa bé da thịt mềm mại trắng nõn, phía sau đứa nhỏ này có đôi cánh màu trắng, trông giống như thiên sứ vậy.

Từ hơi thở trên người thì đó là một ác ma cấp bậc thượng tự, đứa nhỏ này có liên hệ rất mạnh mẽ với con rồng ma kia, mặc dù không thể làm thực tự hai người tăng vọt tới mức chân tự, thế nhưng Ôn Văn muốn đánh bại thì cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Đồng thời điện thần này cũng có một lực bài xích rất mạnh mẽ, trừ phi Ôn Văn sử dụng năng lực hấp thu của găng tay Tai Ách, bằng không không nhất định có thể tiến vào.

Huống chi hơn năm trăm người trong điện thần vẫn chưa chết, nếu Ôn Văn ra tay thì bọn họ nhất định sẽ chết.

Nếu Ôn Văn lựa chọn giữa sinh mệnh của những người này và để ác ma Tai Biến giáng xuống hiện thực, như vậy Ôn Văn chắc chắn sẽ để bọn họ chết và ngăn chặn ác ma Tai Biến ở bên ngoài.

Dù sao thì một lãnh chúa ác ma cho dù vừa tới đã bị đánh chết thì vẫn có thể tạo ra thiệt hại mà sáu trăm sinh mệnh không thể nào bù đắp, khi đó sinh mệnh thương vong có thể sẽ phải tính bằng đơn vị vạn.

Nhưng cho dù hi sinh những người này thì cũng phải là trong tình huống không còn lựa chọn khác, khi đó mới ra tay sát thủ.

Vì thế Ôn Văn ghi nhớ tất cả chi tiết ở nơi này, sau đó tiếp tục thăm dò nơi khác, càng thăm dò thì trong mắt Ôn Văn càng phùng lửa.

Có một tòa kiến trúc đặc biệt dành riêng cho đám ác ma giải trí, mà hành động giải trí này khá tàn nhẫn đối với con người, Ôn Văn chỉ nhìn hai giây rồi rời đi, nguyên nhân là sợ mình nhin không được xông vào ‘rắc rắc’ hết đám bên trong.

Ôn Văn đặt ký hiệu vài tên tàn ác nhất, lần sau khi anh tới, bọn chúng sẽ trực tiếp bị giết chết, ngay cả tư cách bị bắt vào trạm thu nhận cũng không có.

Có điều cũng không phải tất cả ác ma đều hứng thú với trò chơi hành hạ con người, chúng còn chơi vài loại trò chơi như chơi cờ, hoặc là thi đấu thể thao điện tử, thậm chí là vận động nhiều người.

Ngoài ra còn có một nhà hàng ác ma, nguyên liệu nấu ăn rất tởm lợm, phần lớn đám ác ma đều thích tìm kiếm thức ăn mới lạ.

Cuối cùng Ôn Văn lượn tới một phòng thí nghiệm, nơi này có lưu lại hơi thở của ác ma chân tự, vì thế Ôn Văn rất cẩn thận.

Thiết bị trong phòng thí nghiệm này nhiều hơn hang động kia rất nhiều, xem ra muối và quái xúc tua được ác ma chân tự này nghiên cứu ra.

Nhìn một hồi thì Ôn Văn liền mất bình tĩnh, thậm chí muốn trực tiếp ra tay.

Ở trên một phần văn kiện, anh thấy được mục đích của một giai đoạn nghiên cứu, bọn chúng thế mà lại muốn bỏ sung chỗ trống không có muối vào mùa đông!

“Quá tàn ác, thật sự quá tàn ác...”

Ôn Văn nhìn hồi lâu mới kèm chế được suy nghĩ muốn nghiên nát hết thầy mọi thứ ở đây thành tro.

“Vì đại cục, tao tạm thời để bọn mày sống lâu hơn vài ngày.”

...

Lúc Ôn Văn điều tra, Đào Thanh Thanh và linh quỹ chia vôi trắng trốn ở một góc hẻo lánh chờ đợi.

Không có Ôn Văn dẫn dắt, bọn họ không dám đi loạn, nơi này nhiều ác ma như vậy, chỉ cần nửa phút là có thể xé sống bọn họ, có lẽ linh quỹ chia vôi trắng có thể chạy thoát, nhưng Đào Thanh Thanh thì không.

Suy nghĩ một hồi, Đào Thanh Thanh có chút nhịn không được đưa tay muốn véo mặt linh quỹ chia vôi trắng, thế nhưng bị đối phương vô tình gạt đi.

Vì thế Đào Thanh Thanh lấy ra một cây kẹo.

Linh quý chia vôi trắng nhìn hai lần thì quay đầu đi, vẻ mặt có chút khinh thường, đường đường là linh quý chia vôi trắng sao có thể bị thứ này thu mua.

Sau đó Đào Thanh Thanh liên tiếp lấy ra bánh ga tô, kem ly, chocolate, khoai tây chiên...

Vài phút sau, linh quý chia vôi trắng đã ngồi trong lòng Đào Thanh Thanh, không ngừng nhét thức ăn vào miệng, mà Đào Thanh Thanh thì xoa nắn mặt linh quý chia vôi trắng như đang nhào bột mì, lúc lại sờ sờ lông chim.

Mặc dù Đào Thanh Thanh không ngừng lăn qua lăn lại nhưng linh quý chia vôi trắng vẫn có thể bảo trì tốc độ ăn uống kinh người.

Cô có tôn nghiêm, không nên bị thức ăn hấp dẫn, vì thế cô phải nhanh chóng ăn cho xong, sau đó khôi phục lại dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng.

“Bọn mày là ai?”

Hai người đang đắm chìm trong sự đáng yêu và thức ăn ngon cùng dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ở đầu con hẻm đứng một ác ma dáng vẻ lờ lợet diêm dúa.

Ác ma này môi đỏ au, da thịt trắng nõn, vóc dáng nóng bỏng, ăn mặc có chút hở hang, tiêu chuẩn cũng khá, chỉ là quần áo trông khá đặc biệt, trên đầu có một cái sừng nhọn, phía sau là một cặp cánh côn trùng trong suốt.

Chính là người phụ nữ muỗi đã dính với Brookley trước đó!

Người phụ nữ muỗi nhìn thấy linh quý chia vôi trắng liền nhin không được liếm môi: “Ai ui! Đây không phải là linh quý chia vôi trắng à, tao tìm mày lâu rồi, không ngờ mày lại tự mình xuất hiện.”

Đôi cánh của ả khế nhúc nhích, đôi cánh này lúc bay lượn có thể im lặng không phát ra tiếng động, cũng có thể phát ra tiếng vang chói tai, chỉ cần âm thanh vang lên sẽ có vô số ác ma ủa tới.

Nơi này là địa bàn của ác ma, khắp nơi đã bố trí trận pháp ký hiệu, cho dù là linh quý chia vôi trắng cũng khó lòng trốn

thoát!

Nhưng ngoài dự đoán của người phụ nữ muối là cánh cửa ả chân động nhưng không có bất cứ ác ma nào đáp lại.

Nhìn lại thì phát hiện mình đã không còn ở trong xưởng chế tạo ô tô nữa.

Đào Thanh Thanh kinh ngạc nhìn xung quanh, nháy mắt ba bốn họ đã xuất hiện trong một khu rừng xanh biếc dạt dào tràn đầy màu sắc giả tưởng.

Cơ thể người phụ nữ lơ lửng giữa không trung, hừ lạnh nói: “Đây là lĩnh vực chích vôi trắng trong truyền thuyết đi, nhưng nơi này chỉ có thể giúp mày kéo dài mười lăm phút, sau đó bọn mày vẫn không thể trốn thoát đâu.

Lĩnh vực chìa vôi trắng là một không gian độc lập, trong không gian là một khu rừng rậm diện tích vô biên sức sống dồi dào, do tất cả linh quý chìa vôi trắng dùng chung.

Bọn họ có thể vào trong khu rừng này để tiến hành dịch chuyển không gian, hơn nữa linh quý chìa vôi trắng trời sinh rất nhạy cảm với nguy hiểm, bản lĩnh chạy trốn chết có thể nói là có một không hai trong thiên hạ.

Nguyên nhân cũng vì thế nên cô mới có thể nhiều lần thoát khỏi tay Ôn Văn.

Nhưng nếu linh quý chìa vôi trắng dẫn theo sinh linh khác cùng tiến vào lĩnh vực thì cao lắm chỉ có thể duy trì mười lăm phút, hơn nữa không thể tiến hành dịch chuyển tới nơi khác.

Linh quý chìa vôi trắng nhìn Đào Thanh Thanh nói: “Cô cần phải quyết cô ta trong vòng mười lăm phút, bằng không khi ra ngoài cô ta sẽ gọi viện quân tới, như vậy chúng ta sẽ xong đời.”

Âm thanh của cô treo treo dễ nghe, giống như chim hoàng anh đang hát véo von bên tai.

Đào Thanh Thanh chỉ người phụ nữ muối, sau đó nhìn linh quý chìa vôi trắng: “Đánh bại cô ta trong vòng mười lăm phút chỉ là chuyện nhỏ, có điều... chờ xong chuyện tôi mua cho nhóc mấy bộ quần áo, nhóc mặc cho tôi xem nha.”

Chương 940 - Tao giàu hơn mày

Nghe Đào Thanh Thanh nói vậy, người phụ nữ muối tức tới muốn bật cười, nói cứ như thật sự có thể giải quyết ả trong vòng mười lăm phút vậy.

“Một nhân loại nhỏ bé như mày, thực lực còn thua tao một cảnh giới, linh quỹ chia vôi trắng ở bên cạnh chỉ là một đũa nhóc ăn hại không tới Tai Nạn, mày có tư cách gì mà giải quyết tao trong vòng mười lăm phút? Không đúng, phải nói là ở trước mặt tao, ngay cả một phút mày cũng không chống đỡ được!”

Mặt Đào Thanh Thanh không biểu cảm, xem lời nói của đôi phương như gió thoảng bên tai.

Người phụ nữ quý gấp gấp, trong mắt thoáng lóe lên chút hung ác.

Ngoại trừ sức chiến đấu chân tự thì ả còn năng lực điều khiển muối.

Vốn năng lực này cũng tầm thường và nhỏ yếu, căn bản không thể tạo thành uy hiếp đối với người siêu năng.

Nhưng sau khi Brookley bắt đầu nghiên cứu muối thì tình huống đã hoàn toàn khác, hẳn nghiên cứu ra không ít muối đặc chủng, dùng để cung cấp cho ả sử dụng.

Mặc dù đa số muối lớn không thể mang theo nhưng loại muối mạnh mẽ nhất thì ả vẫn luôn mang theo bên người.

Ả chỉ mang theo hai con, trên người chúng có chứa chất độc gây tê kịch liệt, lúc bay im lặng không phát ra chút tiếng động, vôi có chứa dịch axit có thể im hơi lặng tiếng ăn mòn làn da của người siêu năng, làm chất độc chân chính tiến vào mạch máu.

Mặc dù loại gây tê này chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian ngắn, thế nhưng cũng đã đủ để người phụ nữ muối giết chết hai người.

Dù sao thì thứ ả ta am hiểu nhất chính là tốc độ!

Đáng tiếc là hình ảnh trong tưởng tượng của người phụ nữ muối không xuất hiện.

Hai con muỗi kia im hơi lặng tiếng bay tới sau lưng hai người, muốn hút máu tươi.

Chỉ cần tiếp xúc với da thì chúng có thể rút chất độc, nhưng không ngờ chúng căn bản không có cách nào chạm vào làn da của Đào Thanh Thanh và linh quỷ chia vôi trắng.

Cảm nhận được gáy có khác thường, hai người tiện tay chụp một cái làm hai con muỗi đặc chủng dẹp lép, thậm chí còn không biết mình vừa phá giải được nguy hiểm trí mạng.

“Này... là chuyện gì, không có khả năng!” Người phụ nữ muỗi sợ hãi.

Thật ra muỗi của ả không có vấn đề, cho dù là quái vật mình đồng da sắt thì nọc độc vẫn có hiệu quả.

Đáng tiếc lúc tiến vào xưởng ô tô, Ôn Văn từng dùng huy hiệu nhân viên quản lý kho hàng của trạm thu nhận tạo ra một lá chắn bảo vệ trong suốt, chức năng mạnh mẽ nhất của tầng lá chắn bảo vệ này là cắt đứt mọi đòn tấn công tinh thần, cũng ngăn cách hai bọn họ với thế giới bên ngoài.

Muỗi có thể ăn mòn da, xâm nhập mạch máu, nhưng không thể nào đột phá được tầng lá chắn bảo vệ.

Đào Thanh Thanh không nói nhiều, cười he he phóng về phía người phụ nữ muỗi.

Người phụ nữ muỗi hừ lạnh một tiếng, đập cánh di chuyển với tốc độ cao, cho dù hai con muỗi không thể phát huy công dụng thì thực lực của ả vẫn mạnh hơn hai người này.

Ả nhanh chóng bay vòng quanh người Đào Thanh Thanh, làm Đào Thanh Thanh gần như không thể bắt được bóng dáng của ả, tốc độ của người phụ nữ muỗi này quả thực nhanh hơn Đào Thanh Thanh rất nhiều, lần vùn trên người biến đổi dưới ánh mặt trời làm ả ta đạt được hiệu ứng ẩn thân quang học.

Nhưng Đào Thanh Thanh không hề sợ hãi, rõ ràng đang ở trong thế yếu nhưng vẫn có cảm giác thực thong dong, điều này làm người phụ nữ muỗi cảm thấy có chút bồn chồn.

Sau khi nghĩ kỹ chiến lược, Đào Thanh Thanh tìm kiếm trong nhãn không gian một chút, sau đó lấy ra một chiếc áo choàng

đỏ khoác lên người, đây là áo choàng của cô bé quàng khăn đỏ, bên trong chứa đủ loại vũ khí.

Sau đó cô đưa tay vào trong áo choàng, lôi ra một khẩu súng lục màu xanh nhạt và một cây thương dài có tạo hình kỳ quái, còn có một thứ giống như lựu đạn bỏ túi.

Mặc dù không biết công dụng nhưng người phụ nữ muối vẫn có chút tê rần da đầu.

Đào Thanh Thanh không cho cô có quá nhiều thời gian suy nghĩ đã ném ra ba quả trông như lựu đạn.

Đó là sản phẩm của Cơ Kim Hội, bom khói ốt mù tạc bản tăng cường, vô số khói cay phóng ra ngoài.

Bởi vì có lá chắn ngăn cách nên Đào Thanh Thanh không bị bom khói ảnh hưởng, nhưng người phụ nữ muối thì không được, ả bị sặc tới ho khan không ngừng, quỹ đạo bay cũng xiêu vẹo.

Đôi cánh rung động tạo ra dấu vết rất rõ ràng, dấu vết này làm Đào Thanh Thanh có thể đoán được hành động của ả ta.

Đào Thanh Thanh giơ khẩu súng vân sói màu xanh da trời hướng về phía quỹ đạo bay của ả ta mà nổ súng liên tục, mỗi phát súng đều có mười luồng sáng màu xanh nhạt bắn ra ngoài.

Mặc dù người phụ nữ muối phản ứng nhanh chóng nhưng dưới sự ảnh hưởng của khói ốt vẫn không tránh kịp, bị một vệt sáng bắn trúng cánh.

Khẩu súng lục màu xanh da trời này chính là khẩu súng quần lang của Ôn Văn, mỗi viên đạn ở bên trong đều là loại đạn đặc biệt màu đỏ rất quý giá của Ôn Văn, giá trị không nhỏ.

Bị thương ở cánh nên người phụ nữ quý không thể nào di chuyển với tốc độ cao, Đào Thanh Thanh giơ một cây thương dài quái dị vọt tới.

Sắc mặt người phụ nữ muối đen như đáy nồi, khẩu súng và bom khói phối hợp làm ả trúng đòn cũng không thể oán trách.

Nhưng nếu Đào Thanh Thanh cho rằng như vậy mà có thể đánh bại cô thì đúng là mơ mộng hão huyền.

Hơn nữa Đào Thanh Thanh thế mà lại bỏ súng lục chuyển sang cận chiến, đúng là quá ngu xuẩn.

Hiện giờ tuy người phụ nữ muối không thể di chuyển nhanh chóng nhưng năng lực cận chiến không bị ảnh hưởng, chơi cận chiến không phải muốn chết à?

Ánh mắt người phụ nữ muối thực tàn nhẫn, muốn dùng phương pháp tàn bạo trực tiếp xé nát Đào Thanh Thanh.

Mắt thấy cây thương dài không có bất cứ hơi thở năng lượng nào bị ném qua, người phụ nữ muối đưa tay muốn cản cây thương lại, trên cánh tay ả có lớp vỏ xương sắc bén như lưỡi dao, vũ khí thông thường không thể nào tổn thương được ả, cần miễn bàn tới loại thương dài không có bất cứ hơi thở năng lượng nào.

Nhưng ả không ngờ một giây sau cánh tay mình đã bị xuyên thủng như đậu hủ!

Ngay sau đó cây thương kia đập trúng eo ả, làm ả bay vọt ra ngoài như sao băng, đụng gãy hơn mười cây cối cao lớn mới dừng lại.

Nửa người ả bị khảm vào trong cọc gỗ, miệng phun máu tươi, ả không thể nào hiểu được, vì sao một cây thương bình thường lại làm ả phải chịu kết cục này.

Bản thân Đào Thanh Thanh cũng có chút chấn động, ôm cây thương trong lòng, dùng mắt mình cọ cọ hai cái, biểu tình đầy bất ngờ.

“Vì, vì sao...” Người phụ nữ muối không thể nào tin nổi nói.

“Có lẽ là tao có nhiều đồ chơi hơn mày.” Đào Thanh Thanh nhún vai nói.

Lần trước Đào Thanh Thanh và Ôn Văn tách ra hành động, cô không cẩn thận rơi vào nơi yên giấc trải qua một phen nguy hiểm nhưng vẫn còn sống.

Vì thế Ôn Văn lo lắng cô lại gặp chuyện nên đã giao mấy thứ mình không dùng tới cho Đào Thanh Thanh phòng thân.

Áo choàng đỏ của cô bé quàng khăn đỏ là một trang bị có thể chứa vũ khí, Ôn Văn không cần dùng tới, anh có thể lấy đồ thông qua trạm thu nhận bất cứ lúc nào.

Uy lực của Chước Hồ Quần Lang đối với Ôn Văn hiện giờ cũng rất có hạn.

Về phần cây thương kia thì khá lợi hại, nó được cải tạo từ cây đinh dùng để đóng ve chóa trên giá chữ thập.

Không chỉ có tác dụng phong ấn hiệu quả mạnh mẽ, trọng lượng cũng nặng kinh người, hiện giờ có bảy cây, Ôn Văn đưa một cây cho Đào Thanh Thanh dùng.

Ngoài ra Đào Thanh Thanh cũng không thiếu dụng cụ khác, đều là những thứ hiện giờ Ôn Văn không còn sử dụng.

Đừng nói quái vật trung tự, cho dù là quái vật thượng tự nếu khinh thường cô có lẽ cũng bị cô đâm một thương mà bị thương nặng.

Chương 941 - Hút máu và tra hỏi

Trên người người phụ nữ muối không ngừng chảy ra máu tươi, Đào Thanh Thanh thấy vậy thì liếm môi một cái, máu này khá hấp dẫn cô.

Hai người bọn họ đều là quái vật lấy máu làm thức ăn, lấy máu làm năng lượng, vì thế năng lượng trong máu càng tích tụ nhiều hơn sinh vật bình thường, cũng càng dễ hấp thu hơn.

Hơn nữa sức mạnh của ả ta vốn mạnh mẽ hơn Đào Thanh Thanh, vì thế Đào Thanh Thanh chỉ cần hút máu của người phụ nữ muối, sau khi tiêu hóa xong sẽ tiếp nhận được một phần sức mạnh của ả.

Hiệu quả như vậy ở trong huyết tộc tự nhiên cũng thành lập.

Có điều khi huyết tộc cắn nuốt nhau sẽ sinh ra dị biến không thể giải thích.

Huyết tộc hấp thu máu tươi của đồng tộc tới một lượng nhất định sẽ bị dị hóa mất đi lý trí, quái vật lấy huyết tộc làm thức ăn sẽ tăng trưởng thực lực rất nhanh, đồng thời cũng trở thành kẻ địch của tất cả huyết tộc.

Vì thế không cắn nuốt máu đồng tộc gần như là bản năng được khắc vào DNA của huyết tộc.

Chính vì nguyên nhân này nên ở trong thế giới hiện thật, dạng sinh vật như người phụ nữ muỗi và huyết ma rất hiếm thấy, bởi vì ở trong mắt huyết tộc, bọn họ chính là gói quà kinh nghiệm lớn, một khi sự tồn tại bị lộ ra sẽ bị quỷ hút máu săn giết.

Bộ dáng của người phụ nữ muỗi hiện giờ rất hấp dẫn Đào Thanh Thanh, vì thế cô không chút do dự trực tiếp nhào tới trên người ả, cắn vào cổ ả.

Sinh vật bị Vampire hấp thu máu không cảm nhận được đau đớn mà sẽ sinh ra khoái cảm cực mạnh, vì thế người phụ nữ muỗi bắt đầu đỏ mặt uốn éo người.

Với hại trang phục của cả hai người đều có chút không hợp với thiếu nhi, vì thế hình ảnh có hơi quái dị.

Linh quỷ chìa vôi trắng chạy tới, nhìn thấy hình ảnh này thì vôi vàng xoay người, muốn tìm chút gì đó để rửa mắt.

Một lát sau Đào Thanh Thanh dừng động tác lại, thở hắt một hơi, trong cơ thể quay cuồng sức mạnh của máu.

Có lẽ bởi vì trong cơ thể có máu của Ôn Văn nên sau khi Đào Thanh Thanh tiếp nhận sức mạnh của người phụ nữ muỗi, nó liền đột phá lên trình tự trung tự, đồng thời vẫn không ngừng dâng cao, đợi tới khi hoàn toàn tiêu hóa thì cô sẽ càng mạnh hơn người phụ nữ muỗi.

Có điều Đào Thanh Thanh cũng không vì thế mà mất đi lý trí, cho nên cô không hút khô người phụ nữ muỗi, vẫn giữ lại một hơi.

Hiện giờ cô sớm đã kiềm chế được khát vọng hút máu, quá trình này đối với cô không còn là hưởng thụ, hơn nữa còn phải chịu nỗi đau rất lớn, vì thế cô mới có thể ngừng lại được.

Lau khóe miệng, Đào Thanh Thanh hỏi linh quỷ chìa vôi trắng: “Khi nào chúng ta mới có thể ra ngoài?”

“À à...” linh quỷ chìa vôi trắng kịp phản ứng: “Hiện giờ nà.”

....

Ôn Văn trầm mặt đứng trên tường vây nội bộ, anh đã hoàn thành điều tra toàn bộ nơi này, tình cảnh ở đây làm anh nhìn mà giật mình.

Để nơi này tồn tại thêm một giây đều là khinh nhờn đối với thợ săn và nhân viên thu nhận.

Thế nhưng anh nhất định phải khống chế tâm trạng của mình, phải chuẩn bị hoàn tất rồi mới ra tay, bằng không kết quả có lẽ sẽ hoàn toàn ngược lại.

Cơ thể của hắn thoáng run lên, từ trong vạt áo bò ra từng con chuột, đám chuột này nương theo ánh trăng che giấu bò tới các góc ngách trong xưởng ô tô.

Đến khi cần thiết Ôn Văn chỉ cần ở trong trạm thu nhận búng tay một cái, sức mạnh giám ngục Tai Biên có thể thông qua đám chuột này truyền tới, sau đó hoàn toàn phá hủy tầng phòng ngự của xưởng chế tạo ô tô!

Sau khi sắp đặt xong, Ôn Văn đi tới nơi đã tách ra với nhóm Đào Thanh Thanh, nhìn thấy tình hình trước mắt thì có chút sửng sốt.

Hai người sờ sờ sao lại không thấy đâu nữa, chẳng lẽ đã bị ác ma bắt đi?

Không đúng, Đào Thanh Thanh có thể báo lại cho mình mà... không lẽ... là linh quỷ chìa vôi trắng giờ trò!

Không đợi Ôn Văn kiểm tra vị trí của Đào Thanh Thanh, Đào Thanh Thanh và linh quỷ chìa vôi trắng đã xuất hiện trước mặt Ôn Văn, trên mặt đất còn nằm một người phụ nữ dáng người rất đẹp ăn mặc hở hang.

“Đây là thứ đồ chơi gì vậy, phong cách cũng quá tà ác rồi đó, đang Cosplay muỗi à?”

Đào Thanh Thanh liếm liếm đôi môi đỏ au: “Là kẻ cung cấp tin mà tôi bắt được cho ông đó.”

“Xem ra thu hoạch của cô không nhỏ.” Ôn Văn nhướn mày: “Chúng ta về thôi.”

Ba người đi tới cổng xưởng sản xuất ô tô, Ôn Văn quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Tạm thời để bọn mày cần rở một thời gian ngắn, tao còn quay trở lại, đến khi đó... bọn mày sẽ phải hồi hận.”

Có lẽ đã bị thức ăn ngon của Đào Thanh Thanh thu mua, cũng có lẽ bởi vì hai người từng chung hoạn nạn, trên đường về linh quỷ chìa voi trắng không còn im lặng nữa, ngược lại lú lú đến mức có chút âm ỉ.

Cái loại chim non không ngừng há miệng kêu to, linh quỷ chìa voi trắng chính là như thế, Ôn Văn bị ồn tới mức đầu sắp phình to.

Có điều nó cũng làm Ôn Văn biết được chút tin tức, ví dụ đặc điểm của tộc đàn linh quỷ chìa voi trắng, ví dụ như nhóc này từng vì chống lại ác ma mà cố gắng biết bao nhiêu...

Linh quỷ chìa voi trắng là tên chủng tộc, mà tên của cô là 'Linh Thước'.

Bản thân Linh Thước là một thiếu nữ rất hoạt bát, có điều vì không dễ bị lừa nên không giao lưu với các chủng tộc khác, hiện giờ bắt đầu bật máy hát, người khó chịu hiển nhiên chính là Ôn Văn.

Linh Thước nói rất nhiều, hỏi cũng nhiều, bao gồm cả vì sao Đào Thanh Thanh lại mặc đồ bó sát như vậy, vì sao mắt Ôn Văn nhỏ như vậy, vì sao bồn vệ sinh của loài người lại tự động xả nước, vì sao bánh bao lại có nếp gấp...

Sau khi tiến vào cứ điểm Phùng Duệ Tinh, độ hưng phấn của Linh Thước lại càng gia tăng, trước đây khi cô tiến vào chỗ ở của loài người thì đều là lén lút hoặc nghịch ngợm gây sự.

Hiện giờ Ôn Văn chỉ hận không thể lấy đồ chặn lại cái miệng chíp chíp không ngừng nghỉ của cô nhóc này.

Có điều Đào Thanh Thanh lại rất nhiệt tình, thuận tiện còn liên hệ đặt mua quần áo thời trang trẻ em đủ mọi phong cách, nụ cười trên mặt cực kỳ hèn mọn...

Ôn Văn không quản tới hai cô gái mà tiến vào trạm thu nhận, hiện giờ anh muốn thăm vấn người phụ nữ muối để tìm hiểu chút tin tình báo về xưởng sản xuất ô tô.

Bởi vì Đào Thanh Thanh đã hút hơn phân nửa máu tươi của người phụ nữ muối, vì thế trước tiên Ôn Văn để Nivea trị thương cho cô ta, sau đó mới bắt đầu chính thức thăm vấn.

Bằng không với dáng vẻ suy yếu của người phụ nữ muối, chỉ sợ sẽ chơi hỏng mất.

Đối với các loại quái vật, trạm thu nhận đã có quy trình thẩm vấn nghiêm khắc, miệng cứng cỡ nào cũng có thể cạy được.

Có điều ác ma chính là cao thủ chơi khế ước, vì thế thành viên của tổ chức Ánh Mắt Vực Sâu này phần lớn đều đã ký một phần khế ước bình đẳng, đảm bảo bọn họ sẽ không hãm hại lẫn nhau, vì thế quá trình tra hỏi chủ yếu là nói bóng nói gió.

Ôn Văn dùng gậy điên cuồng chỉ vào đầu người phụ nữ muối, cuồng khí đỏ tươi tiến vào đầu ả, để cô ta rơi vào một trạng thái kỳ quái.

Mắt trợn trắng, chảy nước bọt, thỉnh thoảng còn co quắp, cô ta đang bị cuồng khí làm cho cuồng loạn.

Cuồng khí của Ôn Văn rất được đám quái vật hoan nghênh.

Cuồng khí liều cao có thể trực tiếp phá hủy lý trí, nhưng cuồng khí liều lượng nhỏ có thể làm đám quái vật hưởng thụ, mà lúc này người phụ nữ muối đang trong trạng thái đó.

Trong trạng thái này, lý trí của cô ta sẽ bị hạ thấp, lúc Ôn Văn hỏi chuyện cô ta sẽ không liên tưởng nhiều, vì thế sẽ không bị nghiêm phạt vì vi phạm khế ước.

Chương 942 - Kẻ phản bội

Mặt khác hình thức đặt câu hỏi của Ôn Văn cũng có chút kỹ xảo nhỏ.

Ví dụ như muốn biết bên trong có bao nhiêu cường giả chân tự thì hỏi rằng có bao nhiêu người mà cô ta không muốn đắc tội, muốn biết số lượng ác ma đại khái thì hỏi mỗi ngày cần chuẩn bị bao nhiêu thức ăn.

Trong quá trình đặt câu hỏi, mỗi khi người phụ nữ muối có dấu hiệu thức tỉnh thì Ôn Văn sẽ cho cô ta thêm một gậy.

Loại đặt câu hỏi như thế này cũng có khuyết điểm là không có được tin tình báo chuẩn xác, nhưng ít nhiều gì cũng làm Ôn Văn có được con số đại khái trong lòng.

Trong quá trình hỏi thăm, Ôn Văn còn có được một niềm vui ngoài ý muốn, đó là người phụ nữ muối có tình yêu thầm thiết với một nghị viên của Ánh Mắt Vực Sâu.

Nghị viên này chính là người sở hữu phòng thí nghiệm, bông cải Brookley, là tên ác ma chân tự muốn bổ sung chỗ trống không có muối vào mùa đông.

Sau khi có người phụ nữ muối, Ôn Văn cũng không cần tìm kiếm quái vật đại diện cho yêu nữa.

Trong mấy tháng chờ đợi này, quái vật khác cần cho nghi thức cũng bắt đầu có tung tích, người phụ nữ muối xuất hiện chính là miếng hình ghép cuối cùng.

Đợi đến khi giải quyết xong chuyện ác ma, Ôn Văn cũng có thể xuất phát đi thu thập nguyên liệu, sau đó tiến hành nghi thức.

Có điều vì để duy trì tình yêu của người phụ nữ muối, trước khi hoàn thành nghi thức thì không thể giết chết tên Brookley kia, tốt nhất là để hắn diễn vở sông cạn đá mòn sống chết gắn bó với người phụ nữ muối, sau đó mới giết.

Về phần mạng của hắn?

Loại khốn kiếp nghiên cứu muối này giữ lại để làm gì?

Sau khi thăm vấn người phụ nữ muối xong, Ôn Văn gom tin tức thu gom được gửi cho một trạm thu nhận ở bên kia bờ đại dương.

Chờ vị nhân viên này trả lời thì Ôn Văn sẽ bắt đầu lên kế hoạch xử lý đám ác ma này.

Vị nhân viên thu nhận này là một thành viên của Ánh Mắt Vực Sâu, không tiện tiết lộ, ngoại trừ Ôn Văn và bản thân đối phương thì không ai biết hắn là nhân viên thu nhận.

Vị nhân viên thu nhận này sinh ra trong một gia đình sùng bái ác ma, sau khi trưởng thành cũng trở thành thành viên của Ánh Mắt Vực Sâu.

Thế nhưng lương tâm của hắn vẫn chưa mất đi, vì thế vẫn luôn có cảm giác tội ác mãnh liệt với hành vi của mình nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi Ánh Mắt Vực Sâu.

Vì thế hắn âm thầm đạo diễn vài lần tập kích nhắm vào Ánh Mắt Vực Sâu, nhưng lại một đường thẳng chức trong tổ chức, thậm chí một ngày nọ có một ghế nghị viên trống, hắn được thế vào đó, trở thành một trong mười bốn người có địa vị cao nhất Ánh Mắt Vực Sâu.

Nhưng cho dù là vậy thì hắn vẫn luôn khao khát được thoát khỏi Ánh Mắt Vực Sâu, vì thế khi trạm thu nhận xuất hiện, nó chính là cọng cỏ cứu mạng của hắn.

Hắn vẫn luôn chờ đợi có một ngày trạm thu nhận cứu hắn ra khỏi nước sôi lửa bỏng.

Nếu ngày này kéo dài quá lâu, nói không chừng hắn sẽ trở thành chủ tịch quốc hội của Ánh Mắt Vực Sâu mất...

Hiện giờ đối phương là thành viên của Ánh Mắt Vực Sâu, không thể trực tiếp báo ra điểm yếu hại của Ánh Mắt Vực Sâu, thế nhưng Ôn Văn hỏi thì khác.

Lần này công việc của hắn là tiến hành hoàn thiện tin tức mà Ôn Văn đưa tới, những tin tức này không phải tự hắn tiết lộ, hắn tự nhiên cũng không bị khế ước nghiêm phạt.

Đối với lỗ thủng khế ước, vị nhân viên thu nhận này đã nghiên cứu rất thấu triệt, bằng không cũng không có cách nào âm thầm ám hại Ánh Mắt Vực Sâu vài lần như thế.

Hai tiếng sau, Ôn Văn nhận được trả lời, tổng cộng có ba vị nghị viên, nhưng cường giả cấp bậc chân tự thì có bốn người.

Theo thứ tự là não ma Brookley, cũng tức là kẻ nghiên cứu muỗi, năng lực chủ yếu là phương diện tinh thần, có thể lợi dụng sức mạnh tinh thần vắn vẹo hiện thực.

Còn có một vị là ông nội mũi khoan, thuộc về tộc đàn đặc biệt trong số ác ma, toàn bộ năng lực đều nằm trên đầu hắn, mũi khoan có thể đột phá tới tận trời!

Vị nghị viên cuối cùng là nhân ma Ollie, cô ta vốn là một nhân loại điên cuồng ngưỡng mộ ác ma, sau đó thông qua phương pháp đặc biệt chuyển đổi chính mình có được thuộc tính ác ma, có được nhiều năng lực của ác ma, là người nguy hiểm nhất trong ba vị nghị viên.

Mà vị chân tự duy nhất không phải nghị viên, thực lực không phải mạnh nhất nhưng là người khá khó giải quyết, đó là đại viêm ma có cảnh giới chân tự!

Đại viêm ma này bởi vì nhiệt độ trên người quá cao, tự thiêu rụi đầu óc của mình nên biến thành ác ma chân tự chỉ biết giết chóc và phá hoại.

Một khi xưởng chế tạo ô tô bị lộ, đại viêm ma cũng sẽ được giải phóng khỏi phong ấn, tiến hành tấn công mọi thứ xung quanh, nhóm ác ma khác sẽ nhân cơ hội này để trốn thoát.

Vì thế Ôn Văn muốn nghĩ cách không chế đại viêm ma này, không để nó quấy nhiễu kế hoạch của mình.

Ngoại trừ bốn chân tự thì còn số ác ma thượng tự có chút phiền phức.

Ác ma đầu quạ đen Andras cười sói ma to lớn;

Ác ma thượng tự thủy tinh thân năng trông như đứa nhỏ cười rùng ma hai đầu;

Ác ma thượng tự Haures nửa người nửa báo hai mắt như lửa;

Đọa thiên sứ Crossel bề ngoài thần thánh tâm như rắn rết...

Đám ác ma thượng tự này đều không thể khinh thường, năng lực chiến đấu mạnh hơn thượng tự bình thường không ít, sức chiến đấu cá nhân đều vượt qua quý long, hoặc là phân thân bóng quỷ Slanda.

Mà lý do đám đại ác ma mạnh mẽ tụ tập ở thành phố Tứ Hồ là vì chúng muốn dùng toàn bộ thành phố Tứ Hồ, lợi dụng sáu trăm sáu mươi sáu mối liên hệ giữa nhân loại và người đã mất để mở ra một đường hầm không gian, để ác ma Thuần Bạch Crowley giáng xuống!

Loại phương pháp này bình thường không thể thực hiện được.

Nhưng Crowley vẫn luôn nghiên cứu tinh tượng, từ biến động của các ngôi sao nhận ra khoảng thời gian sắp tới hạn chế của ác ma thế giới trong và thế giới hiện thực sẽ nháy mắt giảm xuống mức thấp nhất, mà Crowley có thể nhân cơ hội này giáng xuống hiện thực.

Thông qua đội buôn ác ma kiếm được chút linh hồn sao có thể sáng khoái bằng chính bản thân Crowley giáng xuống thế giới này thu hoạch chứ?

“Tinh tượng biến đổi sẽ tạo thành chút ảnh hưởng tới siêu năng lực, chuyện này thì mình biết, nhưng nó thế mà lại ảnh hưởng tới bức tường ngăn cản đối với thế giới...”

Ôn Văn rơi vào trầm tư, bí ẩn của sao trời có ý nghĩa rất trọng đại trong ngành thần bí học.

Theo khoa học kỹ thuật của liên bang phát triển, quan sát sao trời cũng dễ dàng hơn, cách nói này cũng dần dần mất đi chỗ đứng, chiêm tinh học cũng không còn quá hot trong giới người siêu năng.

Mặc dù khi sao trời xuất hiện hiện tượng đặc biệt thì quả thực sẽ sinh ra chút biến đổi, nhưng phần lớn đều có thể bỏ qua không cần tính toán, hiện giờ chỉ còn nhóm học giả đại học yêu thích nghiên cứu môn chiêm tinh.

Còn một nguyên nhân quan trọng khác làm người siêu năng từ bỏ môn chiêm tinh này.

Đó chính là dựa vào số liệu thống kê không trọn vẹn, người siêu năng nghiên cứu chiêm tinh có xác suất mất khống chế, dẫn tới bị nhân cách của chủ nhân siêu năng lực thay thế là rất cao, đây là cái giá mà phần lớn người siêu năng không thể nào tiếp thu được.

Điều này làm Ôn Văn nhớ tới trong một thoáng hình như anh đã nhìn thấy một con mắt rất to trong dòng ngân hà....

“Hi vọng chỉ là mình nghĩ nhiều...”

Chương 943 - Khế ước với Lovevis

Ngay sau đó về mặt Ôn Văn nghiêm túc, mở trạng thái giám ngục Tai Biến, lấy ra một quyển sách cổ xưa, là sách ký hiệu Lovevis.

Ôn Văn ở trong trạm thu nhận có được thực lực Tai Biến, không cần lo lắng bị ý chí của sách ký hiệu ô nhiễm, vì thế có thể tiến hành giao tiếp nhất định với đối diện.

“Này, ngốc ngốc, có ở đó không?”

Trong rừng Thương Bạch, Lovevis đang nằm dưới đất ngủ gật, nghe thấy tiếng gọi thì lập tức bật người dậy, trên mặt lộ ra sự phần nộ.

“Lại là tên khó ưa này, nói đi, lần này mày muốn làm gì?”

Trong quá trình tu luyện, Ôn Văn tiến hành tìm hiểu sâu về sách ký hiệu, vì thế cũng tiến hành vài lần giao tiếp với ‘Thần Ký Hiệu’ Lovevis.

Phần lớn giao tiếp đều là khẩu chiến không có ý nghĩa, Ôn Văn đơn giản chỉ muốn thử mắng cường giả Tai Biến, mà bên đối diện thì không thể cãi lại cho đã miệng.

Nhưng trong quá trình mắng chửi này, Ôn Văn cũng biết được yêu cầu của Lovevis.

Lovevis khẩn cấp muốn tới thế giới hiện thực, thế nhưng mục đích của hắn không phải giết chóc và chinh phục, hắn chỉ muốn tìm một nơi an ổn để sinh sống.

Ở trong thế giới trong, hắn cơ bản chỉ là bao cát xả giận của nhóm Thần Tinh Giới, người thân thích đều là kẻ đàn độn, không ai có thể nói chuyện phiếm giải buồn, điều này làm hắn rất cô độc, ngay cả khẩu chiến với Ôn Văn cũng trở thành hoạt động giải trí hiếm có của hắn.

Nghe có vẻ Lovevis là một Tai Biến hướng tới hòa bình, thế nhưng Ôn Văn không tin một chữ nào.

Anh vẫn nhớ hai lần Lovevis thử can thiệp thực tế, tất cả đều tạo thành bi kịch không thể xoay chuyển.

Có điều ở trong mắt Ôn Văn, Lovevis vẫn còn giá trị lợi dụng.

Ôn Văn chụp mũi hỏi: “Ngốc ngốc, mày từng nói nếu tao giúp mày tiến vào thế giới này, mày sẽ làm tay đấm cho tao trăm năm đúng không?”

Lovevis có chút sững sốt, lần này không phải tới tìm hắn để chửi nhau à?

Hắn do dự một chút rồi nói: “Không phải trở thành người hầu của mày, chỉ là ra tay giúp mày thôi, hơn nữa không thể để tao đối mặt với nguy hiểm tính mạng...”

Ôn Văn tiếp tục hỏi: “Mày từng nói mày sẽ không giết chóc ở thế giới này, chỉ cần một không gian nhỏ làm lãnh địa đúng không?”

Lovevis gật đầu: “Ít nhất trong vòng năm trăm năm, ta có thể đảm bảo, điều kiện hàng đầu là không có người tới quấy rối tao.”

Ôn Văn dùng giọng điệu đầu độc nói: “Hiện giờ tao có một tin tức, vài ngày sau ở một nơi trong tầng trong sương mù xám sẽ mở ra một con đường thông tới thế giới này.”

“Có sách ký hiệu dẫn dắt, mày có thể nhờ vào lối đi đó để tiến vào, có điều lối đi đó thuộc về một vị lãnh chúa Vực Sâu, cũng tức là mày cần phải giành với hắn...”

Ánh mắt Lovevis sáng lên: “Vậy địa điểm ở nơi nào, mau nói cho tao biết!”

“Nói cho mày biết cũng được, có điều phải ký khế ước trước.”

“Chúng ta ngăn cách ở hai thế giới, chờ tao qua bên đó rồi ký, mày phải tin tưởng nhân phẩm của tao, tao chắc chắn sẽ không nuốt lời.” Lovevis chính nghĩa nói.

Ôn Văn phì nhò: “Phì, mày tưởng tao đang đùa với mày à, tao đã chuẩn bị sẵn khế ước rồi, tao có thể thông qua sách ký hiệu gửi hình chiếu qua cho mày, không ký thì tao tuyệt đối sẽ không nói!”

Một phần khế ước hư ảo xuất hiện trong tay Ôn Văn, đây là khế ước tuyển nhân viên thu nhận, anh để sức mạnh giám ngục Tai Biến bao trùm lên nó, chữ viết bên trên biến thành hiệp định giữa anh và Lovevis.

Muốn đưa hình chiếu khế ước hư ảo này tới thế giới trong cần hao tổn một chút sức lực của Ôn Văn, thậm chí còn có thể dùng trang sách ký hiệu làm tài liệu khế ước, thế nhưng anh lo lắng cấp bậc khế ước không đủ sẽ không thể trói buộc được cấp Tai Biến.

“Tao sẽ cho mày biết vị trí lối đi kia, đồng thời sẽ dùng sách ký hiệu để dẫn dắt, để mày có cơ hội giáng xuống thế giới này, nếu mày có thể thông qua phương pháp này giáng xuống thì cần phải tuân thủ nội dung trong khế ước.”

Lovevis suy nghĩ một chút rồi nói: “Tao có thể ký khế ước, nhưng tao cần phải tranh giành với lãnh chúa Vực Sâu, mà mày chỉ cung cấp tin tức vị trí và tiến hành dẫn dắt, không đủ để tao phải ra tay giúp mày trăm năm.”

“Vậy ra tay giúp tao ba lần, những điều kiện khác không thể thay đổi, mày không hài lòng thì tao sẽ tìm người khác, trên thế giới này không phải chỉ có một mình mày.”

Quyền chủ động trong đàm phán thuộc về Ôn Văn, Lovevis không có quá nhiều quyền trả giá, cuối cùng vẫn ký tên mình vào khế ước.

Ôn Văn chuyển hình ảnh mình thăm dò được, thông qua sách ký hiệu truyền tới chỗ Lovevis, sau đó cười nói: “Chúc hành trình của mày thuận lợi, hi vọng chúng ta có thể gặp mặt trên thế giới này.”

Sau khi khép sách ký hiệu lại, Ôn Văn thở dài một hơi.

Anh ký khế ước với Lovevis, thật ra là muốn Lovevis tới kiểm chế lãnh chúa Thuần Bạch, để hai vị này cùng lưỡng bại câu thương, không thể tiến vào thế giới hiện thực.

Vì nghi thức giáng xuống này, Ánh Mắt Vực Sâu đã chuẩn bị rất nhiều, hơn nữa cũng là cơ hội ngàn năm một thuở, muốn ngăn cản cũng không dễ dàng.

Bởi vì yêu cầu của Ôn Văn không quá cao, vì thế chỗ trống để Ôn Văn có thể tác động là rất lớn.

Đến khi đó anh sẽ cố gắng khống chế cả hai phe, để cả hai vị đều không thể giáng xuống.

Nếu quả thực không thể thay đổi sẽ có một vị cấp Tai Biến giáng xuống, Ôn Văn không hi vọng đó là ác ma Thuần Bạch mà là Lovevis ngu ngơ, ít nhất thì Lovevis vẫn còn khế ước trói buộc.

Ở bên kia, trong rừng rậm Thương Bạch, Lovevis đứng dậy.

Hắn tìm kiếm trong hư không, cuối cùng lôi ra một chiếc túi lớn vác trên vai.

Nhìn lại khu rừng Thương Bạch mà mình đã sinh sống vô số năm qua, nhìn về mặt đờ đẫn của nhóm tín đồ, Lovevis sắp rời

đi nhưng không có chút u sầu nào, ngược lại còn lộ ra hưng phấn.

“Đám ngu dân này, ông đây rút cuộc sắp thoát khỏi bọn mày rồi!”

Sau đó biểu cảm Lovevis cũng có chút đau lòng, hắn chỉ là một Thần Tinh Giới, không có khả năng vượt qua ngân hà, muốn tới địa điểm Ôn Văn đưa ra cần phải đánh đổi khá nhiều, chẳng qua hắn tin tưởng sự trả giá này là đáng giá.

...

Sau khi giao tiếp, vẻ mặt Ôn Văn thực trịnh trọng, bây giờ là thời điểm suy nghĩ xem làm thế nào để ngăn cản nghi thức, đồng thời cố gắng giữ lại tất cả ác ma ở xưởng chế tạo ô tô.

Căn cứ theo tin tình báo của nhân viên thu nhận gián điệp, nghi thức này thật ra đã chuẩn bị hai trận.

Một trận chính ở thành phố Tứ Hồ, một trận phụ khác không biết nằm ở đâu.

Trận chính thích hợp để giáng xuống nhất, chỉ cần tiến hành nghi thức giáng xuống hoàn chỉnh, đồng thời trong quá trình này không bị quấy nhiễu thì Crowley có thể giáng xuống.

Nhưng nếu trận chính bị Hiệp Hội Thợ Săn hoặc tổ chức khác phát hiện sớm thì nghi thức sẽ được tiến hành ở trận phụ.

Xác xuất thành công ở trận phụ chỉ có phân nửa, thế nhưng Ôn Văn không biết địa điểm phụ, không có cách nào ngăn cản trước, anh lại không muốn cựa năm mươi năm mươi.

Nếu muốn hoàn toàn phá hỏng khả năng giáng xuống của Crowley thì phải chờ nghi thức bên này bắt đầu rồi nửa đường đánh gãy.

Bởi vì thời cơ ngôi sao đến đúng vị trí chỉ có một thoáng ngắn ngủi, nghi thức cũng chỉ có thể bắt đầu từ khi đó, khi đó cho dù trận phụ muốn đánh gãy nghi thức cũng không được.

Chương 944 - Thông báo chiến tranh

Bởi vậy kế hoạch của Ôn Văn chính là sau khi nghi thức bắt đầu sẽ lập tức dẫn theo đại quân nhân viên thu nhận và nhóm quái vật trạm thu nhận ập tới, nghiền nát tất cả kế hoạch tà ác của bọn chúng.

Muôn hoàn thành hết thảy, chỉ dựa vào một mình Ôn Văn là không được, vì thế Ôn Văn đưa ra một phần thông báo gửi tới huy hiệu của tất cả nhân viên thu nhận.

Trong thông báo của Ôn Văn ghi rõ lần hành động này có tính nguy hiểm, có tham gia hay không tuân theo nguyên tắc tự nguyện.

Mặt khác cũng nói rõ đây là trận đánh ác liệt đầu tiên của trạm thu nhận sau khi mở lại, hi vọng tất cả nhân viên thu nhận cố gắng tham gia.

Hiện giờ số lượng nhân viên thu nhận đã rất khả quan, trong phạm vi toàn liên bang đã vượt lên hơn năm trăm vị nhân viên thu nhận, giai đoạn hiện giờ chỉ riêng cảnh giới Đồng Hóa trở lên đã có gần hai trăm người.

Tuy người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa chỉ tương đương số lượng của một lần sát hạch siêu thợ săn, thế nhưng đối với một tổ chức người siêu năng mới thành lập không bao lâu thì đã rất khả quan rồi.

Hơn nữa Ôn Văn tin tưởng phần lớn nhân viên thu nhận sẽ tham gia lần hành động này.

Sau lần hành động này, danh tiếng của Cơ Kim Hội sẽ được khai hỏa, đồng thời cũng có thể làm sức mạnh của trạm thu nhận ngưng tụ mạnh mẽ hơn.

Tác chiến quy mô lớn như vậy nhất định sẽ có người hi sinh, nhưng những hi sinh này sẽ tạo ra một trạm thu nhận càng mạnh mẽ hơn.

Trong xưởng chế tạo ô tô ẩn giấu một sức mạnh đáng sợ, vì thế muốn thành công thì sức mạnh bên mình phải hoàn toàn vượt xa bọn chúng mới được.

Ôn Văn tính toán một chút, số lượng nhân viên thu nhận chân tự của trạm thu nhận hiện giờ, ngoại trừ anh thì chỉ còn lại một mình Ngô Lục Căn.

Quái vật chân tự có thể sử dụng được ba con, theo thứ tự là Elie Stuart, bóng quỷ Slanda, và Huyết Cửu Nhất mới miễn cưỡng thuận phục gần đây.

Về phần n thiên tử tóc đỏ La Phong, vị này cứ giả vờ làm cái xác hoặc giả vờ làm ông lớn, dù sao thì cực kỳ không chịu phối hợp, vì thế đã bị Ôn Văn đưa tới phòng trừng phạt, phải qua một thời gian ngắn nữa mới có thể ra ngoài.

Sau khi giết chết Ôn Lệ, năng lực của xiềng xích thăng cấp, có thể đảm bảo điều kiện hàng đầu là có đủ số lượng quái vật cấp thấp ra sân thì vẫn có thể để hai quái vật chân tự nghe theo sự điều khiển của Ôn Văn.

Vì thế Ôn Văn lựa chọn Huyết Cửu Nhất và bóng quỷ Slanda, mà thể chất của Elie Stuart có thể giúp Ôn Văn bảo vệ tính mạng ở thời điểm mấu chốt.

Nhân viên thu nhận ở cấp bậc thượng tự có không ít, ví dụ như Phật Hải, còn có Miêu Miểu Miểu, Cung Bảo Đình...

Quái vật thượng tự thì càng nhiều hơn, tổ ba người uống hút uồn, quỷ long, Sa Lục Sĩ, Tài Nhân Tượng, tiến sĩ Phong, Ais Wakaz...

So sánh thực lực hai phen thì chân tự bên đối phương nhiều hơn, quái vật thượng tự thì trạm thu nhận nhiều hơn, trung tự và hạ tự cũng nhiều hơn một chút, sức chiến đấu của quản lý cấp cao chiếm ưu thế.

Nhưng sức chiến đấu tầng dưới thì hoàn toàn không có cách nào so với đối phương, số lượng quái xúc tua và muỗi to ẩn mình trong xưởng chế tạo ô tô nhiều tới mức làm Ôn Văn có chút tê rần da đầu.

Vì thế tổng hợp tình báo thì sức chiến đấu của hai phe không chênh lệch bao nhiêu, cho dù liều mạng cũng có thể thắng, hoặc là thắng rất thảm thiết, trạm thu nhận hiện giờ vẫn không thể chịu nổi đả kích lớn tới vậy.

Vì thế Ôn Văn từ bỏ kế hoạch chỉ dựa vào sức của trạm thu nhận bao vây tiêu diệt ác ma, anh chuẩn bị báo tin tức ác ma

cho Hiệp Hội Thợ Săn biết, để bọn họ phái người tới kết hợp hành động với trạm thu nhận.

Có sức mạnh của Hiệp Hội Thợ Săn, so sánh thực lực hai bên cũng có biến đổi, như vậy thiệt hại sẽ hạ thấp tới mức có thể tiếp nhận.

Mặt khác, có sự trợ giúp của Hiệp Hội Thợ Săn thì cũng có cách giải quyết số lượng quái vật cấp thấp không lồ kia.

...

Mặt đất chất đầy xác chết, trên thi thể có ngọn lửa đang thiêu đốt, một con chim lửa sáng ngời đậu lên một cái cây lớn, thế nhưng không hề tổn hại tới cây cối một chút nào.

Chim to hóa thành hình người, đưa tay chạm vào huy hiệu nhân viên thu nhận, nhận tin tức của Ôn Văn.

“Rốt cuộc cũng đánh một trận lớn, xương cốt của mình sắp rã sét cả rồi.”

Người này chính là Cung Bảo Đình, sau khi rèn luyện trong không gian gương thì đã đột phá chương ngại của bản thân, hiện giờ đã trở thành một thợ săn thượng tự.

Đồng thời đoạn thời gian trước hắn đã thông qua sát hạch siêu thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn, đã trở thành một siêu thợ săn độc hành.

Lúc thành phố Phù Dung Hà, hắn chỉ là một thợ săn chán chường, nhưng bây giờ hắn đã trở thành một kẻ điên theo đuổi chiến đấu, cũng xông xáo ra chút danh tiếng trong giới siêu thợ săn.

Sau khi than thở một câu, Cung Bảo Đình nhìn số quái vật còn lại, lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

“Đốt, đốt rụi cả đi!”

...

Khu Gấu Trắng, trong vườn thú Komir, một thiếu nữ mọc tai mèo đang ngồi trên ghế.

Ở trước mặt cô là một mèo, sư tử, hổ, báo hoa mai, báo đen, báo săn xếp hàng chỉnh tề... ở cuối cùng là một con mèo rừng đốm gi chỉ nặng một ký lô.

Thiếu nữ lộ ra nụ cười ngu ngơ: “Sắp xếp đội ngũ xong rồi thì động di.”

Vì thế con hồ dữ hung ác đứng đầu hàng bắt đắ dĩ thở dài một hơi, đi tới trước mặt thiếu nữ ngoan ngoãn nằm úp sấp, để thiếu nữ sờ soạng từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới một phen.

Hồ bị sờ xong thì kế tiếp chính là sư tử mạnh mẽ.

Mỗi con mèo lớn đều thực bắt đắ dĩ, nhưng cũng không có năng lực phản kháng, nơi này có thể nói là hiện trường tuốt mèo mạnh nhất liên bang.

Sau khi tuốt con mèo rừng đốm gi đến sấp trọc lông mới chịu buông xuống, thiếu nữ hài lòng ưỡn lưng.

Cô là Miêu Miêu Miêu, tới khu Gấu Trắng này vì rèn luyện, năng lực của cô có tên là ‘Vua Thú’, càng thấu hiểu về các loài thù dữ thì lại càng phát huy ra sức lực mạnh mẽ.

“Ngày một lúc ba giờ tập hợp, meo, không biết là đánh tên xúi quẩy nào, nếu có thú dữ lợi hại thì tốt rồi.

“Động vật bình thường chơi chẳng có cảm giác gì cả.”

Đám mèo lớn nằm dưới đất u oán nhìn Miêu Miêu Miêu, khi này vẫn còn bé yêu này bé yêu kia, bây giờ thì không còn cảm giác gì sao?

...

Trụ sở chính Cơ Kim Hội, Phùng Duệ Tinh và Hoành Âm ngồi đối diện nhau.

Hoành Âm nãy móng tay hỏi: “Ông có tham gia kỳ tập trung hành động ngày một không?”

Phùng Duệ Tinh đương nhiên nói: “Với tư cách là tổng giám đốc tài chính trạm thu nhận, sao tôi có thể vắng mặt trong lần tập trung hành động đầu tiên của nhóm nhân viên thu nhận chứ?”

“Chặc chặc, ông đừng có chết đấy.” Hoành Âm khinh thường nói.

Phùng Duệ Tinh bĩu môi: “Chỉ cần đốt nhiều tiền một chút là được, đốt mấy chục triệu thì có thể bảo vệ tính mạng.”

“Ông chỉ muốn bảo vệ tính mạng thôi à?” Hoành Âm nhướn mày.

Phùng Duệ Tinh lắc đầu: “Vậy thì không được, tôi chuẩn bị để mọi người kinh ngạc một phen.”

Hoành Âm tò mò hỏi: “Vậy ông chuẩn bị đốt bao nhiêu?”

Phùng Duệ Tinh lộ ra vẻ mặt nhứt nhối: “Mười mục tiêu nhỏ, không được thì thêm mười cái nữa.”

“Ồ... kẻ có tiền vạn ác.” Hoành Âm liếc nhìn lên trần nhà.

“Tui cũng muốn siêu năng lực của mình là có tiền...”

Cao nguyên Thanh Tích, Phật Hải đi theo bên cạnh đại sư Brabba, hiện giờ hẳn đã là nhân vật số một số hai của mật giáo Minh Vương.

Đi tới một hồi thì trong mắt Phật Hải lộ ra sát ý.

“Tà ma ngoại đạo, giết!”

“La sát ác quỷ, giết!”

“Ta muốn giết ra một con đường Minh Vương, giết ra càn khôn rục rở!”

...

Chương 945 - Động viên trước cuộc chiến

Diệp Hải Mạt và trưởng điều tra Phó ngồi đối diện nhau, người trước nhướn mày, người sau thì thả lỏng uống trà.

“Không ngờ Ánh Mắt Vực Sâu vừa mới tập kích giáo đường Vinh Quang xong đã muốn triệu hồi lãnh chúa Vực Sâu... Mấy tổ chức bí ẩn thực sự là ngày càng không an phận, sức mạnh của chúng cũng ngày càng mạnh.”

“Theo tin tình báo thì xác xuất giáng xuống thành công của lần này rất cao, có lẽ tôi nên tự mình ra tay, bằng không để Ánh Mắt Vực Sâu có thêm một Tai Biến thì bọn chúng sẽ càng khó đối phó hơn.”

Trưởng điều tra Phó lắc đầu: “Ông cứ trấn giữ ở trụ sở chính thì tốt hơn, Cơ Kim Hội chỉ xin hai vị chân tự tới giúp đỡ và

hiệp hội giúp bọn họ loại bỏ tạp binh, chứng tỏ bọn họ rất nắm chắc trong lần hành động này.”

“Nói tiếp thì so với Ánh Mắt Vực Sâu, tôi càng tò mò về SRS Cơ Kim Hội hơn, tổ chức mới trỗi dậy này thần bí hơn Ánh Mắt Vực Sâu rất nhiều, chúng ta không có quá nhiều tình báo về vị Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’ kia.

“Vừa vặn nhân cơ hội lần này, chúng ta có thể xem thử Cơ Kim Hội có thực lực thế nào, cũng có thể phái đội ngũ kia ra quân, tiến hành chút kiểm tra.”

Diệp Hải Mạt suy nghĩ vài phút, sau đó gật đầu: “Đã vậy thì tổ hành động đặc biệt số một và số bốn đang rảnh, cứ để Thiết Hành Chu với Quỷ Thôn La đi đi.”

“Thuận tiện cũng xem thử xem thành quả của đội đó thế nào.”

...

Giống như nhóm Miêu Miểu Miểu, đối với hành động kết hợp sắp tới, rất nhiều nhân viên thu nhận xắn tay áo hăm hở tham gia.

Từ sau khi gia nhập trạm thu nhận, những gì bọn họ nhận được đã vượt xa những gì phải trả cho trạm thu nhận.

Tuy bọn họ không phải bởi vì thế mà cảm thấy có lỗi với trạm thu nhận, thế nhưng trạm thu nhận rốt cuộc cũng có nhiệm vụ cũng làm bọn họ dâng lên chút nhiệt tình.

Tới thời gian đã định, nơi này đã rất náo nhiệt, so với hội nghị nhân viên thu nhận mỗi thứ tư hàng tuần còn náo nhiệt hơn vài phần.

Miêu Miểu Miểu linh hoạt len lỏi trong đám người, rất nhanh đã nhìn thấy ba nhân viên thu nhận đứng chung một chỗ.

Ba người này theo thứ tự là Diêm Tu, Lý Đại Trang và Vu Hán.

Sau khi thoát khỏi giáo đường Vinh Quang, Diêm Tu đã trở lại thành phố Phù Dung Hà, cùng nhóm Lý Đại Trang và Vu Hán hợp thành tiểu đội nhân viên thu nhận ba người.

Nhóm Lý Đại Trang và Vu Hán cũng đã thăng cấp lên cảnh giới Đồng Hóa, khí chất trên người cũng thay đổi rất lớn.

Vưu Hán trông nhả nhận yếu ớt nhưng nếu kiểm tra tinh tế thì có thể thấy được trên người cô tràn đầy sức mạnh khí huyết.

Mà trên người Lý Đại Trang cũng tràn đầy hơi thở hùng tới gần làm người ta cảm thấy rất kỳ quái, giống như ở gần hẳn quá lâu thì sẽ xảy ra chuyện không tốt vậy.

Về phần Diêm Tu đã thoát khỏi giáo đường Vinh Quang, đã không còn bị trời buộc, thực lực gia tăng nhanh chóng, hiện giờ đã là nhân viên thu nhận cấp bậc trung tự.

Miêu Miểu Miểu tìm được ba người thì lập tức kéo tay bọn họ, dẫn bọn họ tới một góc.

Ba bốn chục người trong góc này đều là nhóm nhân viên thu nhận gia nhập lúc ban đầu, bọn họ chính là nguyên lão trong nhóm nhân viên thu nhận, đồng thời thực lực cũng mạnh mẽ hơn lúc đầu rất nhiều.

Cặp vợ chồng Tiêu Mạn, Trường Tôn Cảnh cũng đã thăng cấp tới cảnh giới Đồng Hóa, Hùng Ưng sớm đã có chiến lực Đồng hóa, sau khi trở thành thợ săn vẫn luôn quán triệt con đường anh hùng của mình, hiện giờ thực lực đã đạt tới thượng tự.

Ba bốn mươi nhân viên thu nhận này tạo thành một bè cánh.

Theo số lượng nhân viên thu nhận tăng nhanh, trong trạm thu nhận phải sắp xếp thêm hai hội trường hội nghị, mối liên hệ của ba hội trường cũng không nhiều, lần tập trung hành động này vừa vặn làm mọi người có thể tiếp xúc với nhau nhiều hơn.

Đã tới ba giờ chiều, toàn bộ nhân viên thu nhận nên tới đều đã trình diện, Ôn Văn mặc một bộ đồ đặc chế, là chiếc áo khoác đen có thể làm làm nổi bật thân phận. Anh từ trong chỗ tối bước vào trong đám nhân viên thu nhận.

Ôn Văn vỗ tay một chút, nhóm người lập tức an tĩnh trở lại.

“Lần hành động nhắm vào tổ chức bí ẩn này sẽ do tôi làm tổng chỉ huy.”

“Hiện giờ các vị nhân viên thu nhận ở đây đều đã tiếp nhận thông báo chiến tranh được gửi tới, vì thế tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề, mục tiêu của chúng ta lần này là tổ chức bí ẩn Ánh Mất Vực Sâu.”

“Ánh Mắt Vực Sâu là tổ chức bí ẩn do ác ma và một ít người sùng bái ác ma tạo thành!”

“Tổ chức này có hơn nghìn năm lịch sử, trong dòng thời gian dài đằng đằng này, Ánh Mắt Vực Sâu vẫn luôn phụng sự cho ác ma, có thể nói là không có chuyện ác gì không làm...”

“Năm 017 lịch liên bang, ở bang Andrtak khu Án đã có một số ác ma vì ngộ độc thức ăn mà phát điên, vì thế Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện một chuỗi nhà hàng chuyên cung cấp thức ăn đặc biệt cho ác ma.”

“Nguyên liệu nấu ăn chủ yếu của nhà hàng này là nhân loại, tính tới ngày chuỗi nhà hàng này bị phá thì đã có ba mươi bảy ngàn người đã chết ở nơi này.”

“Năm 054 lịch liên bang, bờ sông Mason khu Ai Phi xuất hiện sự kiện huyết tề quy mô lớn, người đứng đầu chính là nghị viên Ánh Mắt Vực Sâu...”

Ôn Văn đứng trước mặt hơn năm trăm nhân viên thu nhận, trình bày từng sự kiện thảm án cỡ lớn do Ánh Mắt Vực Sâu chế tạo ra.

Nghe thấy những vụ án này, trong lòng nhóm nhân viên thu nhận phùng lên sự căm phẫn, có thể tiếp nhận tôn chỉ của trạm thu nhận, trở thành nhân viên thu nhận, không thể nói toàn bộ bọn họ đều ghét ác như thù, nhưng ít nhất cũng có cảm giác ghê tởm kẻ dùng siêu năng lực làm chuyện ác.

Mà hành vi tội ác của Ánh Mắt Vực Sâu, đừng nói là nhân viên thu nhận, cho dù là người bình thường thì cũng không thể nào tiếp thu được.

Ôn Văn không hề nói dối, thậm chí còn có nhiều thứ vẫn không nói ra, hành vi tội ác của loại tổ chức bí ẩn như Ánh Mắt Vực Sâu thực sự có thể nói là tội lỗi chồng chất.

Vốn có nhiều nhân viên thu nhận vì e ngại thông báo, định bụng chỉ tới góp mặt một phen.

Nhưng khi nghe Ôn Văn nói xong, tâm trạng của bọn họ cũng bị kích động, xoa tay chỉ hận không thể lập tức chạy tới đích điểm mục tiêu mà chém giết đám ác ma này.

Hiện giờ tất cả nhân viên thu nhận đã được bện vào chung một sợi dây thừng, sĩ khí cao tới cực điểm.

Ôn Văn biết trạng thái đã ổn, liền nói tiếp: “Lần này Ánh Mắt Vực Sâu chuẩn bị lợi dụng một thành phố làm vật tế để triệu hồi một ác ma cấp Tai Biến tới hiện thực!”

“Vì thế chúng đã phái ra một lượng lớn ác ma, mục đích của chúng ta lần này là bắt tay với Hiệp Hội Thợ Săn xử lý toàn bộ đám ác ma này, để chúng phải trả cái giá thật đắt cho những chuyện tàn ác mình từng làm!”

“Hiện giờ thực lực của chúng ta vẫn chưa đầy đủ, chỉ có thể chém đứt một phần nanh vuốt của chúng, đợi đến khi đủ thực lực rồi, chúng ta sẽ nhổ tận gốc tất cả các tổ chức bản thù!”

“Thành quả chiến đấu của mỗi nhân viên thu nhận tham gia lần hành động này sẽ được tự động ghi nhớ trong huy hiệu, sau này trạm thu nhận sẽ căn cứ theo chiến công mà khen thưởng phong phú!”

“Bao gồm không giới hạn khen thưởng dụng cụ siêu năng, khen thưởng điểm thu nhận, phiếu mê cung gương miễn phí, phiếu tiệm mát xa Thỏ Thỏ miễn phí, thẻ chữa thương miễn phí...”

Nghe thấy lời Ôn Văn, ý chí chiến đấu của nhóm nhân viên thu nhận lại càng dâng trào hơn.

Tuy cho dù không có phần thưởng thì bọn họ cũng sẽ vì cảm giác sứ mệnh và tinh thần chính nghĩa mà dốc hết sức chiến đấu.

Thế nhưng Ôn Văn không muốn nhóm nhân viên thu nhận không công liều mạng.

Chương 946 - Chiến hữu quái vật

Lúc này bầu không khí đã nồng đậm tới cực điểm, Ôn Văn lần thứ vỗ tay để nhóm người bình tĩnh lại.

Anh hơi quay người về phía cửa lớn, vẫy tay, cánh cửa chậm chậm mở ra, có một số bóng dáng mặc áo choàng đỏ thẫm từ một bên tiến ra.

Số bóng dáng này cũng khoảng năm trăm người, đều là quái vật bị giam trong trạm thu nhận.

Năm trăm quái vật tương đương với giới hạn số lượng xiềng xích mà Ôn Văn có thể phóng ra, vừa vặn cũng khá phù hợp với số lượng nhân viên thu nhận.

“Có lẽ mọi người cũng đã phát hiện, đám quái vật này chính là quái vật bị nhốt trong trạm thu nhận.”

“Lần hành động này là một cuộc chiến, chúng ta phải lợi dụng tất cả lợi thế của mình, đám quái vật này chính là chiến hữu lần này của mọi người!”

“Biểu hiện của chúng ở trong phòng giam rất tốt, hơn nữa trên người cũng có trạm thu nhận hạn chế, có thể giúp người giết địch!”

“Mỗi nhân viên thu nhận ghép đôi với một quái vật, bọn chúng sẽ dốc toàn lực phối hợp chiến đấu.”

“Số nhân viên thu nhận biểu hiện tốt nhất, sau khi chiến đấu có thể mang quái vật ghép đôi đi theo mình để làm trợ thủ!”

Nghe thấy những lời này, bầu không khí lại càng nhiệt liệt hơn, rất nhiều nhân viên thu nhận chuẩn bị làm một trận lớn.

Trợ thủ quái vật, giai đoạn hiện giờ chỉ có một số nhân viên thu nhận đặc biệt có được đái ngộ này, rất nhiều nhân viên thu nhận đỏ mắt, nếu bọn họ cũng có được trợ lý như vậy thì sau này sẽ hành động thuận tiện hơn rất nhiều.

Chuyện nên nói thì Ôn Văn cũng đã nói rồi, vì thế bắt đầu tổng kết.

“Thời gian hành động chính thức là mười hai giờ đêm, đến khi đó ‘Hắc Thập Tự’ sẽ đưa hơn một ngàn người ở đây tới bên ngoài doanh trại Ánh Mắt Vực Sâu!”

“Chúng ta sẽ hợp tác với Hiệp Hội Thợ Săn, cũng bao vây tấn công Ánh Mắt Vực Sâu, thời gian còn lại mọi người hãy làm quen với năng lực của chiến hữu mình, đừng để tới khi ra chiến trường lại luống cuống tay chân.”

Sau khi nói xong thì nhóm người tản ra.

Đám quái vật này chính là bảo hiểm mà Ôn Văn cung cấp cho nhóm nhân viên thu nhận, khi gặp phải nguy hiểm nhất định thì chắc chắn là đám quái vật này sẽ chết trước.

Địa vị của phần lớn quái vật tương đương với bia đỡ đạn, chỉ có số quái vật được Ôn Văn coi trọng mới được đặc biệt chú ý, không có nguy cơ chết vì loạn chiến.

Chỉ cần nhân viên thu nhận không có việc gì thì đám quái vật vẫn có thể bắt lại, hoạt động như thế này chắc chắn có thể bắt một ít ác ma.

Mà có được lần kinh nghiệm chiến đấu tập thể này, nhóm nhân viên thu nhận cũng sẽ ngày mạnh mẽ hơn.

Ôn Văn một mình tiến lên tầng ba trạm thu nhận, lần này anh muốn nhờ nguyên linh nước chảy Iswett xuất chiến, thực lực của nhân viên quản lý trung tâm vượt xa chân tỵ bình thường, có bọn họ ra mặt thì Ôn Văn sẽ yên tâm rất nhiều.

Năng lực của Nivea là trị thương, có thể giảm bớt tỷ lệ thương vong, có điều tốc độ trị thương không nhanh, sau cuộc chiến rồi mới điều trị cũng vậy.

Năng lực chiến đấu của Kincara thì Ôn Văn đã xem đủ rồi, với biểu hiện trong lần ra sân trước đó, Ôn Văn có thể kết luận, cho dù là anh hiện giờ thì cũng không phải là đối thủ của Kincara.

Hơn nữa so với khi đó, trạm thu nhận đã thăng cấp, thực lực của Kincara lại càng mạnh hơn, nhưng Ôn Văn cảm thấy năng lực của hắn thích hợp chiến đấu đơn độc.

Vì thế Ôn Văn tìm tới Iswett, Iswett am hiểu phân tích chiến trường, có thể ở trong trạm thu nhận cung cấp ý tưởng cho Ôn Văn.

Hơn nữa năng lực chiến đấu cũng không yếu, thích hợp với loại chiến trường hỗn loạn quy mô lớn này, thời điểm mâu chốt có thể dùng một ván định càn khôn.

...

Bên ngoài thành phố Tứ Hồ, trong một khu rừng, một doanh trại rất có phong cách Hiệp Hội Thợ Săn đã được thành lập.

Trong lều vải của doanh trại, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, mắt to trừng mắt nhỏ không nói lời nào.

Bọn họ đang so xem ai có thể trừng mắt lâu hơn, ai chớp mắt trước thì người đó thua, đây không phải trợn mắt mà là dùng hết toàn lực trừng to mắt.

Người đàn ông ngồi phía đông mặc quần áo tác chiến màu đen, thân người như thép sắt, vẻ mặt chất phác, hẳn là tổ trưởng tổ hành động đặc biệt số một Thiết Hành Chu.

Người còn lại có mái tóc dài rối bù mất trật tự mặc áo choàng màu xanh lá cây, người cũng xốc xếch, mặt có sẹo, hẳn là tổ trưởng tổ hành động đặc biệt số bốn Quỷ Thôn La.

Hai người đều là cường giả cấp bậc chân tự, bình thường vẫn luôn hành động chung, bản thân cả hai người có vẻ không hợp nhau cho lắm.

Không hợp tới độ nào thì... đại khái là không quản chuyện nhỏ nhặt không đáng kể tới cỡ nào cũng phải tranh luận một chút.

Bao gồm cả vấn đề ai tiểu xa hơn...

Thế nhưng khi gặp phải kẻ địch thì biểu hiện của bọn họ lại đặc biệt ăn ý, ở khu Hoa Phủ này chính là tổ hợp hợp tác rất tốt.

Mỗi tổ hành động đặc biệt có hơn ba mươi người, mỗi người đều là thực lực Đổng Hóa, có thể chính diện chống lại số lượng quái vật hoặc người siêu tăng nhiều gấp hai, là lực lượng mạnh nhất của Hiệp Hội Thợ Săn trực thuộc khu lớn.

Quỷ Thôn La phun nước miếng nói: “Chỉ với hai người chúng ta có thể ngăn cản kế hoạch của Ánh Mắt Vực Sâu à? Tin tức nói rằng có ít nhất là bốn kẻ địch chân tự, trước đó lúc Ánh Mắt Vực Sâu tập kích giáo đường Vinh Quang, sức mạnh chúng biểu hiện ra không hề yếu chút nào.”

Thiết Hành Chu chậm rãi nói: “Thay vì xoắn xuýt thực lực của Ánh Mắt Vực Sâu, không bằng lo lắng tới thực lực của SRS Cơ Kim Hội này đi, lần này bọn họ nhờ hiệp hội giúp đỡ, đã nói rõ là chỉ cần hai vị chân tự là đủ.”

“Vậy thì mỗi mắt mong chờ thôi.”

Lần này hai bọn họ tới còn có một nhiệm vụ khác là phán đoán sức mạnh của Cơ Kim Hội, tuy hiệp hội động ý để Cơ Kim Hội thành lập nhưng vẫn không nắm rõ nội tình của bọn họ.

Gần đây sức mạnh tà ác bắt đầu ngang ngược nhiều hơn trước kia, vì thế sức mạnh mà hiệp hội có thể phái tới cũng không nhiều.

Hai người bọn họ ngoại trừ hơn ba mươi thợ săn cấp dưới cảnh giới Đồng Hóa thì còn dẫn tới hai đội ngũ khác.

Hai đội ngũ này dành để đối phó quái xúc tua và con muỗi, theo tin tức của Cơ Kim Hội thì hai loại quái vật này có thực lực đơn thể không mạnh, nhưng số lượng rất lớn, vì thế mới cần tìm một ít phương pháp loại bỏ.

Trong đó có một đội hơn trăm tượng binh khổng lồ kiểu mới đã được tối ưu hóa kỹ thuật.

Tượng binh khổng lồ kiểu mới này có kích cỡ nhỏ hơn, năng lực thực chiến mạnh mẽ, hơn nữa chỉ cần một người điều khiển, vì thế tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Mặt khác còn có một đội hơn năm trăm nhân viên hỗ trợ, nhóm người này tới từ Đảo Thợ Săn, Đảo Thợ Săn cần số liệu chiến đấu của bọn họ.

Đối với đội nhân viên hỗ trợ này, Thiết Hành Chu cũng không quá coi trọng, nhưng hẳn biết năm trăm người này khẳng định không đơn giản.

Có lực lượng này, cộng thêm quân đội của tỉnh Tương Nam, muốn đối phó đối đám tạp binh hẳn là đủ rồi.

Sắc trời dần tối đi, ánh mắt hai người đều vừa mờ vừa xót, rốt cuộc nhện không được ngừng lại, đều tự dùng nước muối rửa mắt.

Sau khi trở lại thì tranh xem người nào chớp mắt ít hơn trong một giây.

Một con chim nhạn bay lướt qua trên không trung, Thiết Hành Chu nhìn đồng hồ trên tay, kết thúc cuộc chiến với Quỷ Thôn La.

“Chúng ta phải tới địa điểm tập hợp rồi.”

Đội ngũ khổng lồ chia thành tốp nhỏ từ các phương hướng tiến vào thành phố.

Tượng binh khổng lồ được đặt trong xe, cơ thể to lớn không làm ai chú ý.

Chương 947 - Hội nghị trước cuộc chiến

Sau khi tiến vào thành phố, đội ngũ Hiệp Hội Thợ Săn cũng không tiến hành sơ tán dân chúng ở xung quanh xưởng chế tạo ô tô.

Bởi vì lần này bọn họ phải đối phó không phải một hai con quái vật, cũng không phải một nhóm nhỏ không có danh tiếng gì, mà là Ánh Mắt Vực Sâu có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như Hiệp Hội Thợ Săn.

Sau khi hành động bắt đầu, hiệp hội sẽ phái người tiến hành thôi miên phạm vi lớn quần chúng xung quanh, đảm bảo bọn họ sẽ không vì hoảng sợ mà chạy loạn rồi mất mạng một cách không minh bạch.

May là vị trí xưởng chế tạo ô tô này cũng khá hẻo lánh, người ở xung quanh không nhiều, bằng không bọn họ không dám làm như vậy.

Thiết Hành Chu, Quỷ Thôn La và một ít người siêu năng lén lút đứng trong một chỗ đất hoang, chờ người của Cơ Kim Hội tới hội họp.

Lúc này mọi chuyện đều đã được chuẩn bị, chỉ còn thiếu gió đông của Cơ Kim Hội.

Tí tách, tí tách, đồng hồ chỉ vào mười một giờ đúng, đã tới giờ hẹn của Cơ Kim Hội và Hiệp Hội Thợ Săn.

Một đường cong màu đen xuất hiện ở giữa không trung, nó quấn quanh một cánh cửa lớn.

Cánh cửa được mở ra từ bên trong, Ôn Văn làm đầu tàu gương mẫu bước ra, sau đó là ba vị chân trụ Ngô Lục Căn, Huyết Cửu Nhất, bóng quỷ Slanda.

Nhóm người siêu năng thượng tự và quái vật cũng nối đuôi nhau tiến ra, tròn một ngàn người đứng chật ních mảnh đất

hoang này.

Những bóng người này có người mặc áo choàng đen kịt, có người mặc áo choàng đỏ thẫm đen xen, trên mặt có ký hiệu màu đỏ che giấu, có điều ký hiệu trên hai loại áo choàng không giống nhau.

Những người này đứng đó, chỉ nhìn khí chất thì không giống người tốt lành gì, hơn nữa hơi thở của chúng đầy tối tăm hoặc hung ác, hoàn toàn là một đội hình hắc ám.

Nếu như không phải trước đó đã bắt chuyện thì Thiết Hành Chu có lẽ sẽ cho rằng bọn họ rơi vào trong bẫy rập của kẻ địch.

Sau khi tất cả mọi người đi ra, cổng lớn chậm chậm khép lại, mà Ôn Văn cũng đi tới trước mặt nhóm hai người Thiết Hành Chu, lần lượt thân thiết bắt tay.

Nhìn đội ngũ khổng lồ này, Thiết Hành Chu trầm cảm thán, không ngờ một tổ chức siêu năng vừa mới xuất hiện lại âm thầm phát triển lực lượng lớn mạnh đến vậy.

May mắn là Cơ Kim Hội này vẫn luôn phối hợp Hiệp Hội Thợ Săn hành động, đồng thời ở ngoài mặt cũng là tổ chức siêu năng hợp pháp.

Bằng không nếu Cơ Kim Hội là kẻ địch của Hiệp Hội Thợ Săn thì nói không chừng sẽ trở thành mối họa có cấp bậc như Ánh Mắt Vực Sâu.

Nhóm người trò chuyện một phen, Thiết Hành Chu dẫn theo nhóm Ôn Văn tiến vào một căn lều vải.

Thời gian hành động chính thức là đúng mười hai giờ đêm, vì thế trước khi bắt đầu cần tiến hành một lần hội nghị cấp cao, thống nhất phương án hành động.

Thiết Hành Chu trầm giọng nói: “Sức mạnh của Cơ Kim Hội bọn ông rất sung túc, còn có bọn tôi viện trợ, so với Ánh Mắt Vực Sâu thì có thực lực mạnh hơn, cộng thêm chúng ta là bên đánh lén, chỉ cần sai sót không quá lớn, chiến trường chính diện sẽ không thể nào thua được.”

“Nhưng bây giờ có một vấn đề, chính là số lượng quái vật cấp thấp khổng lồ ở bên trong, thực lực của chúng không mạnh,

nhưng khuếch tán ra thì cũng đủ để tạo thành một trận tai nạn.”

“Quái xúc tua bò trên mặt thì còn đỡ, có thể ngăn chặn, nhưng đám muỗi không lồ bay trên trời...”

Ôn Văn cười u ám: “Tôi có biện pháp đối phó đám muỗi này, mặc dù không được hoàn thiện hoàn mỹ nhưng có thể khống chế trên diện rộng không để đám muỗi trốn đi.

Đôi mắt Quỷ Thôn La sáng lên: “Nói nghe thử xem.”

Ôn Văn vỗ tay một cái, thao tâm ma Rodney xốc cửa lều, từ bên ngoài đi vào, trong tay nắm một sợi dây xích, phần cuối của sợi xích trói vào cổ một người phụ nữ ăn mặc hở hang.

Thiết Hành Chu ngồi nghiêm chỉnh, Quỷ Thôn La liếm môi: “Đừng thấy hai bọn tôi trông hung ác, kỳ thực bọn tôi là người tốt...”

“Nói gì đó, ông muốn làm chuyện xấu thì tôi không có cho đâu nhé.” Ôn Văn ghét bỏ nói.

“Tôi bắt được cô ta ở trong xưởng chế tạo ô tô, có năng lực điều khiển muỗi, tôi có thể bảo cô ta phối hợp hành động với chúng ta, có điều số lượng muỗi đã vượt quá phạm vi năng lực của cô ta, không thể nào hoàn toàn điều khiển.”

“Cao lắm là kích hoạt ý chí chiến đấu của chúng, để chúng dốc hết khả năng tấn công kẻ địch trước mặt chứ không chạy trốn tứ tán, một số nhỏ sẽ tiến hành tấn công không phân biệt đối tượng...”

Thiết Hành Chu mày rậm mắt to lộ ra vẻ mặt mừng như điên, hấn đi tới trước mặt người phụ nữ muỗi tỉ mỉ quan sát, nhìn tới mức cô ta lạnh run.

Ôn Văn tin tưởng nếu không phải ở đây có quá nhiều người, Thiết Hành Chu có khả năng sẽ táy máy tay chân.

Có điều Thiết Hành Chu không có suy nghĩ tà ác gì cả, chỉ đơn giản là cảm thấy vui mừng, muốn khen ngợi mà thôi.

Giống như có một số sĩ quan xúc phạm* nhìn thấy thú cưng nhà mình có biểu hiện đáng yêu liền muốn nhào tới hôn hai cái vậy. [từ mạng, đồng nghĩa với từ ‘con sen’]

Sau khi biết sự tồn tại của đàn muỗi khổng lồ, Ôn Văn bắt đầu suy nghĩ biện pháp đối phó chúng, quần thể khổng lồ như vậy cho dù chỉ dùng cơm bình thường cũng đủ để chế tạo ra một trận tai nạn.

Hiện giờ không có động tĩnh là vì chúng bị vây trong trạng thái nghỉ ngơi không cần ăn uống, một khi chiến tranh bắt đầu chúng sẽ thoát khỏi trạng thái này, tạo thành tai họa rất lớn.

Vì thế Ôn Văn giao người phụ nữ muỗi cho Rodney xử lý, trải qua hai ngày liên tục không ngủ không nghỉ giáo dục làm người phụ nữ muỗi này nghe lời một chút, hiện giờ Ôn Văn bảo cô ta phải đi vệ sinh thì chắc chắn cô ta sẽ lao thẳng vào WC...

Quý Thôn La tò mò nhìn Ôn Văn, trước đó thấy trong đội ngũ Cơ Kim Hội có phân nửa là quái vật hẳn đã rất tò mò rồi.

Hiện giờ thấy người phụ nữ muỗi bị thuần phục ngoan ngoãn thì hẳn hiểu được tổ chức này có phương pháp khống chế quái vật.

Có điều Quý Thôn La cũng không chán ghét chuyện này, thậm chí còn ủng hộ chiến lược dùng quái vật đối phó quái vật, trong Hiệp Hội Thợ Săn cũng có loại áo đỏ bùm xám là quái vật thợ săn.

Chỉ có điều đám quái vật này xuất hiện làm hẳn càng tò mò với Cơ Kim Hội hơn nữa.

Hắn chỉ vào bản đồ nói: “Nếu vấn đề này giải quyết thì cuộc chiến này dễ hơn rồi, chúng ta chỉ cần chú ý tới các loại ký hiệu phòng ngự và cạm bẫy ở bên trong xưởng chế tạo ô tô...”

Ôn Văn vỗ tay một lần nữa để thu hút sự chú ý của mọi người: “Thật ra tôi cũng đã chuẩn bị biện pháp đối phó chuyện này, trước khi bắt đầu tôi sẽ phá hủy tầng phòng ngự bên ngoài, vì thế kế hoạch hành động không cần lo lắng tới chuyện này.”

Thiết Hành Chu và Quý Thôn La liếc nhìn nhau, trong mắt có chút ngạc nhiên.

Thiết Hành Chu vỗ mạnh vai Ôn Văn: “Này, ông là người có nghề nhỉ, chỉ sợ cho dù không có hai người bọn tôi thì các ông cũng có thể tóm được cứ điểm Ánh Mắt Vực Sâu này.”

Ôn Văn chớp mắt vài cái, vẻ mặt có chút ngưng ngung: “Vì hành động lần này, Cơ Kim Hội moi hết căn cơ cũng chỉ có thể làm được đến trình độ này, nếu không có hai vị giúp đỡ, bọn tôi cũng không dám ra tay.”

Thiết Hành Chu và Quỷ Thôn La liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có chút lơ đãng.

Ôn Văn không nói thì chả sao, vừa nói như vậy thì hai bọn họ liền kết luận là Ôn Văn đang nói dối.

Những thứ này khẳng định chỉ là một phần sức mạnh của Cơ Kim Hội, gì mà gom hết căn cơ chẳng qua chỉ lừa dối hiệp hội thôi.

Ôn Văn tăng hắng một tiếng: “Chỉ vậy thôi, đúng mười hai giờ đêm sẽ chính thức bắt đầu hành động!”

Chương 948 - Ngôi sao trở lại, cánh cổng mở ra

Trong xưởng chế tạo ô tô, trước kiến trúc điện thần là một cái giá đặt kính thiên văn.

Nhân Ma Ollie không ngừng nhìn sao trời, giống như đang chờ đợi gì đó.

Diện mạo của Ollie rất xinh đẹp, môi tím đen, trên đầu là cặp sừng dài xanh đen, trên người mặc chiếc váy dài ngực thấp màu tím, ngoại trừ hai chiếc sừng thì trông giống như người thường.

Nhưng cô ta chính là ác ma nguy hiểm nhất xưởng chế tạo ô tô này.

Cô ta vốn là một cô gái bình thường của khu ẩn, vừa mới tốt nghiệp đại học, chuẩn bị mở ra một tương lai thuộc về mình.

Sau đó cô vào một công ty, công ty này là một xí nghiệp cấp dưới của Ánh Mắt Vực Sâu.

Trong xí nghiệp này tồn tại một loại không khí quỷ dị, bọn họ chia con người làm ba đẳng cấp.

Đẳng cấp cao nhất là người ‘Davao’ hoàn mỹ.

Loại thứ hai là người có thể nhìn ra sự yếu kém của mình, muốn phụng dưỡng người Davao, loại người này được gọi là người sùng bái.

Loại thứ ba là người bình thường ngu muội xấu xí.

Ban đầu Ollie chỉ cảm thấy cách nói này thực sai lầm, đồng thời nghĩ rằng bầu không khí có chút cuồng loạn chán ghét, nhưng vì công việc mà cô vẫn ở lại công ty này.

Nhưng ở trong nơi này cô lại nhận được chút tin tức.

Ví dụ như nhân loại tràn đầy tính xâm lược, bạo lực, tràn đầy gen xấu, nhân loại đáng bị thiến, người sùng bái nên kết hôn với người Davao, vượt giới hạn với người Davao không gọi là ngoại tình, mà gọi là thuần hóa huyết thống...

Nói tóm lại thì tất cả tin tức Ollie nhận được đều hạ thấp nhân loại, nâng cao người Davao.

Vì thế mưa dầm thấm đất, Ollie cũng dung nhập vào trong đó, trở thành ‘người sùng bái’.

Sau đó cô điên cuồng khinh bỉ anh chị em của mình, đồng thời cố gắng dẫn dắt mọi người Davao, hơn nữa còn xem tất cả nhân loại không ngưỡng mộ Davao là sai lầm.

Khoảng thời gian đó Ollie có thể nói là một mục điên chán ghét hết thảy thần tể quý yếm.

Có điều cũng chính vì biểu hiện trong khoảng thời gian đó mà cô đã có được cơ hội trở thành người Davao, sau khi trải qua nghi thức khinh nhờn tối tăm, Ollie đã trở thành ‘người Davao’.

Sau đó Davao mới hiểu được người Davao chính là ác ma.

Có điều hiện giờ cũng đã không cần thiết nữa rồi, bởi vì cô đã là một thành viên của ác ma.

Nhưng sau một khoảng thời gian ngắn làm ác ma, Ollie lại không hài lòng, nguyên nhân là ác ma thuần huyết chân chính không xem ‘nhân ma’ như cô là thành viên ác ma.

Mà một số ít nhân loại không phải ‘người sùng bái’ sau khi biết thân phận của Ollie thì lại rất chán ghét cô, thực lòng ghê tởm cô.

Vì thế để thoát khỏi tình huống này, Ollie điên cuồng tìm kiếm ác ma huyết thống cao, muốn cùng bọn họ ‘thuần hóa huyết thống’.

Mà ác ma có huyết thống cao quý nhất mà cô có thể tìm được chính là lãnh chúa Thuần Bạch đang chuẩn bị giáng xuống!

Ở bên cạnh Ollie còn hai vị chân trụ khác, một vị là ông nội mũi khoan từng tập kích Vô Diện Ma, hắn có cái đầu hình xoắn ốc, không ngừng đi lại, miệng lẩm bẫm.

“Đợi đến khi các vị sao trở lại vị trí cũ thì lãnh chúa Vực Sâu vĩ đại cũng sắp giáng xuống, cuối cùng thế giới này cũng sẽ thuộc về ác ma, thuộc về ác ma...”

Ông nội mũi khoan này vẫn luôn điên điên khùng khùng như vậy, hắn là người theo chủ nghĩa Sô Vanh, vì thế tâm trạng của hắn lúc này rất kích động.

Cái gọi là chủ nghĩa Sô Vanh chính là nhận định bản thân là chủng tộc cao nhất, chủ trương xâm lược và nô dịch những kẻ chủng tộc khác, cũng chính vì có loại người này tồn tại nên mới có loại quần thể bại não như ‘người sùng bái’...

Ông nội mũi khoan vẫn hi vọng có một ngày đại quân ác ma càn quét thế giới hiện thật, để mỗi người đều trở thành nô lệ hoặc lương thực của ác ma.

Đầu bông cải Brookley ở bên cạnh xoa xoa đồng hồ trong tay, có chút khinh thường nhìn Ollie và ông nội mũi khoan.

Đám ác ma không có bao nhiêu kẻ bình thường, nhưng tộc đàn Não Ma đều khá lý trí, vì thế lúc đối mặt với đám ác ma khác, hắn vẫn luôn có chút cảm giác ưu việt.

Mục đích của hai ác ma kia khi muốn lãnh chúa Thuần Bạch giáng xuống rất đơn giản, mà Brookley thì không phải như vậy.

Hắn muốn nhân cơ hội lãnh chúa Thuần Bạch giáng xuống để Ánh Mắt Vực Sâu vớt được lợi ích lớn hơn nữa.

Ánh Mắt Vực Sâu là tổ chức do người sùng bái ác ma thành lập, ác ma có huyết thống càng thuần túy lại càng được đám ác ma tôn kính.

Mà vị nghị trưởng Ánh Mắt Vực Sâu hiện giờ cũng giống như Ollie, là người chuyển hóa thành ác ma, vì thế rất nhiều người bất mãn chuyện cô ta đảm nhiệm vị trí nghị trưởng, một kẻ lai căng không có tư cách đảm nhiệm vị trí đứng đầu Ánh Mắt Vực Sâu.

Sau khi lãnh chúa Thuần Bạch giáng xuống chắc chắn sẽ tranh đoạt quyền lực với nghị trưởng, mà Nảo Ma Brookley hẳn đây chắc chắn sẽ là người đầu tiên gia nhập phe lãnh chúa Thuần Bạch, đến khi thành lập trật tự mới thì hẳn cũng sẽ trở thành nhân vật số hai!

Đồng thời trong quá trình này, hẳn không thể để chủ tịch các hạ có cơ hội tiếp xúc với Crowley, hẳn cần phải giết chết vị nghị trưởng này.

Bởi vì hẳn biết kẻ hèn hạ kia cũng giống như Ollie, vẫn luôn muốn ‘thuần hóa huyết thống’ với ác ma thuần huyết cấp cao, chỉ vì ngại mặt mũi nên vẫn luôn làm ra bộ dáng lạnh lùng kiêu ngạo.

Nếu Brookley không làm gì, nói không chừng đến khi đó nghị trưởng sẽ tự động thoái vị, trở thành cô vợ nhỏ của lãnh chúa Thuần Bạch...

Nhưng nếu xung đột, nghị trưởng sẽ diện hảo chắc chắn sẽ không chịu thua, đến khi đó nhất định sẽ phân thắng bại.

Chuyện này nghe có vẻ khó tưởng tượng, nhưng quả thực đám người sùng bái ác ma này nghĩ như thế ở trong lòng.

Người có đầu óc bình thường, ai lại điên cuồng hạ thấp chủng tộc của mình để quỳ liếm một chủng tộc khác cơ chứ?

Ba ác ma chân tự đều có mục đích riêng của mình, thế nhưng bọn chúng đều đặt cảnh giác lên cao tới cực điểm.

Bởi vì suy nghĩ của chúng đều lấy lãnh chúa Thuần Bạch có thể thuận lợi giáng xuống làm điều kiện hàng đầu, nếu nghị thức thất bại thì tất cả đều vô dụng.

Mặc dù quy trình nghi thức lần này không tính là dài, hơn nữa động tĩnh cũng nhỏ hơn so với quá trình triệu hồi cấp Tai Biến khác, hẳn là sẽ không làm nhóm Hiệp Hội Thợ Săn chú ý.

Nhưng trong lòng bọn chúng đều hiểu được, không tới khoảnh khắc cuối cùng thì xác suất thành công vẫn chưa phải trăm phần trăm.

Lúc này nhóm nhân loại quý trong điện thần đã gần đủ sáu trăm sáu mươi người, vì chọn những người này, đám ác ma ở thành phố Tứ Hồ, thậm chí là toàn bộ tỉnh Tương Nam đều phải tìm kiếm thật lâu.

Tới khâu bắt người thì chỉ có khoảng phân nửa phù hợp điều kiện, số không phù hợp đều bị dầm nát đứt cho đám quái xúc tua và đám muỗi.

Sau khi gom đủ sáu trăm sáu mươi sáu người, liên hệ với tầng sương mù sẽ luôn tồn tại.

Cho dù hơn sáu trăm người này chết đi thì ảnh hưởng đối với nghi thức cũng không lớn, nghi thức triệu hồi vẫn có thể tiếp tục, chỉ có điều khó khăn hơn một chút mà thôi.

Có điều tổng thể thì cả ba người bọn hắn vẫn khá lạc quan.

Bởi vì tới bây giờ, xưởng chế tạo ô tô này vẫn chưa bị phát hiện.

Mà ở bên ngoài, Trương Khả Vi làm môi dụ vẫn còn sống rất tốt.

Đột nhiên Ollie kinh ngạc hoan hô, quỹ đạo của các vì sao rớt cuộc đã vận hành tới vị trí dự tính, một vòng ánh sao mờ mịt đã chiếu vào điện thần!

Hai điểm kết nối sương mù bắt đầu xuất hiện một cánh cửa mơ hồ...

Đường nối vị điện rớt cuộc đã mở ra!

Chương 949 - Ốc biển thần kỳ

Ở bên ngoài xưởng chế tạo ô tô, nhóm thợ săn và nhân viên thu nhận sẵn sàng chờ đợi xuất phát bất cứ lúc nào.

Trên một đám mây đen mơ hồ lộ ra ánh sáng màu xanh xám, một con quỷ long mơ hồ xuyên qua ở bên trong, Ôn Văn đội vương miện vàng rờng tà dị vững vàng ngồi giữa sừng rờng trên đỉnh đầu, trên người tỏa ra quỷ khí dày đặc.

Đầu rồng to lớn hơi hạ xuống dò xét, dẫn theo Ôn Văn cùng quan sát xưởng chế tạo ô tô ở bên dưới.

Thợ săn và nhân viên thu nhận tạo thành liên quân, phân biệt hợp thành năm đội ngũ phân tán ở năm phương hướng xung quanh xưởng chế tạo ô tô.

Ở cả năm hướng này đều có địa điểm tụ tập sức mạnh của ác ma, phá hủy năm nơi này rồi thì đám ác ma mới không thể ngưng tụ được sức mạnh, biến thành con ruồi không đầu, tùy ý liên quân xâm lược.

Ngoại trừ Ôn Văn thì năm cường giả chân tự đều tự dẫn dắt một đội ngũ để đề phòng bất trắc.

Bản thân Ôn Văn thì tự mình bay trên không trung bao quát toàn cục, chiếc vương miện anh đội trên đầu là chiến lợi phẩm lấy được khi giết Ôn Lệ.

Năng lực của vương miện này là có thể làm người chết sống lại, ra sức chiến đấu, trong loại chiến trường này, vương miện có thể phát huy không thua gì sức mạnh của một đội quân!

Mặc dù bản thân Ôn Văn tạm thời không xuống chiến trường, thế nhưng dựa vào vương miện này và một ít năng lực kỳ lạ, anh vẫn đủ sức kiểm soát cuộc chiến.

Quý long ngẩng đầu, càng bay càng cao, trực tiếp xuyên qua tầng mây, sau khi đột phá tầng mây thì có cảm giác rộng mở thoáng đãng, đêm nay trong lành hơn mọi đêm trước.

Mà Ôn Văn thì nhìn chăm chăm sao trời tỏa sáng rực rỡ, chăm chú chú ý tới hướng chuyển động của chúng.

Chỉ như vậy mới có thể giám sát nghi lễ một cách chuẩn xác nhất.

Thời gian tới gần mười hai giờ, sao trời thoạt nhìn không hề biến đổi, nhưng có một chùm sao mờ mờ có thể thấy được bằng mắt thường đang từ bầu trời rơi xuống, xuyên qua tầng mây.

Quý long theo sau chùm sao, nhìn ánh sao rơi vào trong xưởng chế tạo ô tô.

Ánh sao kia tựa hồ ẩn chứa sự huyền bí vô tận, sau khi rơi vào xưởng chế tạo ô tô thì tan biến không còn bóng dáng.

Không quản là địa điểm chính hay địa điểm phụ, muốn kích hoạt nghi thức triệu hồi chỉ có ánh sao này, hiện giờ ánh sao đã rơi xuống xưởng chế tạo ô tô rồi tan biến, như vậy địa điểm phụ không thể nào tiến hành nghi thức được nữa.

Nói cách khác, chỉ cần ngăn cản trận nghi thức này thì Brookley không thể giáng xuống.

“Nên ra tay rồi, trải qua cuộc chiến của máu và lửa sẽ trui rèn ra trạm thu nhận càng mạnh mẽ hơn!”

Ôn Văn biến mất trong không khí, cơ thể tiếp vào trạm thu nhận, mở ra trạng thái giám ngục Tai Biến, búng tay một cái.

Từng luồng năng lượng vượt qua giới hạn trong cõi u minh truyền tới vị trí con rối chuột mà anh đã chôn sẵn trước đó, âm âm vỡ tung!

Từng chiếc giá chữ thập to lớn mọc lên ở các địa điểm trong xưởng chế tạo ô tô, năng lượng khủng bố lan ra, nghiền nát phá hủy tất cả sinh mệnh và không phải sinh mệnh ở gần đó thành tro bụi.

Giá chữ thập này tổng cộng có bảy cái, hoàn toàn bao vây lấy xưởng chế tạo ô tô, hơi thở thuộc về cấp Tai Biến bao phủ khắp nơi làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Thiết Hành Chu xoa tay chờ đợi tín hiệu từ lâu, nhóm Quý Thôn La lập tức ra lệnh tấn công, năm đội ngũ giống như năm con dao nhọn đâm vào xưởng chế tạo ô tô yếu ớt như chiếc bánh kem.

...

Ánh sao rơi xuống, trong trung tâm điện thần, ba người nhất thời hoan hô.

Ollie nâng tay lên đặt ở vị trí trái tim, mặt đầy tình ý, ánh mắt mơ màng, không biết đang nghĩ tới chuyện xấu xa gì.

Brookley lấy ra một tờ giấy, đây là bài diễn huyết của hắn khi gặp lãnh chúa Thuần Bạch, mặc dù không bắt được linh quỹ chìa vôi trắng nhưng nịnh nọt vẫn không thể nào thiếu được.

Về phần ông nội mũi khoan thì khó có thể ức chế biểu cảm kích động của mình, bắt đầu nhảy múa thực sống động, thoát

nhìn có vài phần giống với kỹ thuật của nhóm bóng quỳ Slanda khi khiên quan tài...

Về phần đám ác ma khác thì cũng rôi rít quỳ rạp xuống đất, dâng ra lòng kính trọng chân thành nhất đối với lãnh chúa Thuần Bạch sắp giáng xuống.

Từ ràng buộc và liên hệ tạo thành hai luồng sương mù, ở giữa không trung tạo thành một khe nứt mơ hồ, đợi đến khi khe hở kia đủ lớn thì Crowley có thể tiến vào.

Nhưng vào lúc này chân động kịch liệt và áp lực truyền tới, bảy cây thập tự màu đen thật lớn mọc lên vây lấy xương chế tạo ô tô, uy lực mạnh mẽ làm đám ác ma quỳ dưới đất không ngừng run rẩy.

“Chết tiệt, sao lại có cấp Tai Biến quấy rối vào lúc này chứ?”

Ollie từ vẻ mặt si mê chuyển thành vận vẹo, thể hình bành trướng lên một vòng, trên người tựa hồ bị hơi thở thờ ác ma như ngọn lửa bao phủ.

“Oa ya ya ya...” Ông nội mũi khoan tức giận tới không nói nên lời, đầu cũng xì khói.

“Lợn mẹ, lão nát rượu, bọn mày tỉnh táo lại chút đi, không phải Tai Biến đích thân tới, là công kích từ xa hoặc đồ vật ẩn chứa hơi thở Tai Biến...”

Trên đầu Brookley nổi gân xanh, nhưng vẫn duy trì lý trí như cũ: “Xem ra chúng ta đã bị Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện, chẳng qua quy trình của nghi thức này nhanh hơn nghi thức bình thường, chúng ta chỉ cần chống đỡ một thời gian ngắn là được.”

Hắn động ngón tay, muốn kích hoạt cơ chế phòng ngự của xương chế tạo ô tô nhưng phát hiện bảy chiếc giá chữ thập kia vừa vận bùng nổ ở điểm mâu chốt của ký hiệu phòng ngự, trận pháp phòng ngự mà hắn tỉ mỉ bố trí căn bản không có cách nào khởi động.

“Khốn kiếp, con gà khốn nào dám quấy rối tao thế này...”

Brookley suýt chút nữa đã lao ra liều mạng với đám người xâm nhập, may mà bị ông nội mũi khoan và Ollie níu lại.

Ollie lộ ra vẻ mặt vắn vẹo nói: “Nghỉ thức giáng xuống tuyệt đối không thể bị quấy rầy, tôi sẽ ở lại đây trấn thủ, hai người đi cản kẻ địch đi, cho dù thế nào cũng không được để chúng đột phá tới nơi này.”

Nghe vậy ông nội mũi khoan lập tức xoay vòng tại chỗ rồi chui xuống đất.

Mà Brookley thì lấy ra một con ốc biển sắc sỡ, dùng sức thổi nó, âm thanh như gợn sóng truyền ra ngoài.

Ốc biển này tên là ốc biển thần kỳ, năng lực trong chiến đấu là rất yếu, nhưng dùng ở nơi khác thì chính là dụng cụ hỗ trợ vạn năng.

Thôi ốc biển thần kỳ này, sức mạnh của nó có thể hoàn thành được một ít thao tác không quá phức tạp.

Bao gồm không giới hạn, ví dụ như kéo rèm cửa sổ, nhân mở, thông báo chút tin tức, mở TV, để nhà bếp tự làm cơm, để máy tính tự gõ chữ, có thể nói là thần khí dành cho kẻ lười.

Mà Brookley dùng ốc biển này chủ yếu để gửi mệnh mệnh cho cấp dưới, khi này hắn ra lệnh để tất cả ác ma trong xưởng chế tạo ô tô toàn lực đối phó ngoại địch!

Tiếng ốc biển qua đi, từng luồng hơi thở ác ma giống như khói báo động màu đen xông thẳng lên bầu trời, đủ loại tiếng tu kỳ lạ và mùi lưu huỳnh nồng nặc, giống như kéo người ta vào trong địa ngục.

Nền xi măng bị đẩy ra, những chiếc xúc tua đỏ tươi vươn lên, từng con quái vật xúc tua hé mở cái bụng đầy răng nanh từ bên dưới bò lên, phát ra tiếng gầm đáng sợ.

Từng con muỗi to lớn đập cánh, che khuất bầu trời bay giữa không trung, ngay cả ánh sao cũng bị che khuất!

Chương 950 - Song kiếm Andras

Bên ngoài xưởng chế tạo ô tô, từng khẩu đại bác được dựng lên, một quân nhân trung niên hô to một tiếng.

“Nã pháo!”

Hơn mười nòng pháo nẹt lửa, từng quả đạn pháo bị bắn vào trong xưởng chế tạo ô tô.

Vị trí mục tiêu đã được điều tra từ trước đó, chỉ có địa điểm của ác ma hoặc quái vật, như vậy mới có thể suy giảm sức chiến đấu của chúng lớn nhất.

Đối với hỏa lực của Hiệp Hội Thợ Săn, Ánh Mắt Vực Sâu đã sớm có phương pháp đối phó, cho dù tầng phòng ngự bên ngoài bị phá hỏng nhưng vẫn có biện pháp đề phòng loại oanh tạc quy mô lớn này.

Một người đàn ông vóc người tỷ lệ vàng sau lưng có ba đôi cánh chim trắng noãn, trên người quần tơ lụa màu trắng, mang theo một quầng sáng trắng tinh từ trong doanh trại bay ra, tao nhã mở ra một quyển sách, từng ký hiệu thoáng hiện trên sách, sau đó trên những quả đạn pháo cũng xuất hiện ký tự tương tự.

Những quả đạn pháo này bắt đầu văng ngược lại theo đường cũ!

Tiếng nổ mạnh qua đi, doanh trại pháo binh biến thành một đồng hỗn loạn, nếu không phải có người siêu năng đóng giữ thì thiệt hại đã rất nghiêm trọng.

Đòn tấn công hỏa lực nặng bốn phía lập tức ngừng lại, Ôn Văn nhìn người đàn ông nọ, ánh mắt chăm chú.

Trông như thiên sứ, tấm lòng như rắn rết, đọa thiên sứ Crossel!

Có điều là đọa thiên sứ nhưng vì sao cánh không phải là màu đen?

Có người này ở thì căn bản không có cách nào tiến hành hỏa lực nặng vòng ngoài để giúp đỡ.

Đây là nguyên nhân khi đối phó với quái vật, mặc dù liên bang có vũ lực rất mạnh mẽ nhưng vẫn không có cảm giác tồn tại gì, mặc dù hiện giờ vũ khí nóng có lực phá hoại kinh người nhưng đám quái vật cũng có quá nhiều phương pháp làm chúng mất đi hiệu lực.

Nhưng hiện giờ Ôn Văn sẽ không để Crossel quấy rối, kiếm Huyết Hà rời vỏ, rung cổ tay một cái, một tia kiếm quang sắc bén chém về phía Crossel.

Đúng vào lúc này một con sói ma to lớn lướt tới, kiếm quang chém thành miệng vết thương thật sâu trên người nó, mà Crossel thì vẫn bình an vô sự.

Crossel mỉm cười với Ôn Văn, nhanh chóng bay đi xa.

Đứng trước mặt Ôn Văn là một ác ma thượng tự đầu quạ hai tay cầm kiếm cưỡi trên người con sói ma to lớn.

Ác ma này tên là Andras, am hiểu kiếm thuật, dưới thân là sói ma bất tử.

Vết thương trên người sói ma nháy mắt khép lại, Ôn Văn nhướng mày, thông qua xiềng xích gửi ra một tin tức, trong đội ngũ gần đó có một quái vật và một người siêu năng đuổi theo hướng của Crossel.

Andras ngồi trên người sói ma nhìn kiếm Huyết Hà, đồng thời lộ ra ánh mắt khiêu khích với Ôn Văn: “Mày xứng chơi kiếm à?”

Ôn Văn sờ mũi, đã bao lâu rồi anh không bị khiêu khích nhỉ?

Vì thế anh nhe răng cười, từ trên đầu rồng nhảy dựng lên, trên người quán quanh kiếm khí màu đen, giống như thiên thạch rơi xuống.

Ngụy kiếm đạo – sao băng!

Andras mỉm cười khinh thường, từ trên sói ma nhảy xuống, bày ra tư thế chuẩn bị nghênh đón đòn tấn công của Ôn Văn.

Hai thanh kiếm sắc bén vẽ thành một dấu vết huyền ảo, cứng rắn đỡ được sao băng Ôn Văn, hóa giải sức mạnh của kiếm Huyết Hà, sau đó song kiếm dẫn dắt Ôn Văn tới một phân xưởng ở bên cạnh.

Ôn Văn không ngừng lại, trực tiếp tông vào lò luyện thép, nước thép đỏ au vãi đầy đất.

Andras cười cạc cạc quái dị giơ ngón giữa với Ôn Văn: “Cấp bậc của mày cao hơn tao nhưng kiếm thuật của mày thì không được. Kiếm Ma Hắc Vũ Andras tao đây từ trong bụng mẹ đã bắt đầu luyện kiếm, một thân kiếm đạo từ lâu đã đạt tới trình độ tuyệt hảo, chỉ với công phu mèo cào của mày...”

Hắn còn chưa dứt lời thì lò luyện thép nổ tung, nước thép đỏ au mang theo nhiệt độ nóng rực giống như đạn bắn khắp bốn phương tám hướng, tay trái Andras vung nhẹ hai cái, động tác cực ngẫu chặn lại số nước thép văng về phía mình.

Vẻ mặt Ôn Văn u ám, nghiêng đầu để nước thép trong tai chảy ra, cười gặn một tiếng, tên đầu quạ đen này thật sự rất thiếu đánh.

“Tao có một chiêu Tâm Ý Thần Kiếm, nhưng dùng nó thì quá bất nạt mày rồi, kế tiếp là một chiêu kiếm cấp bậc thượng tự, mày đỡ được không?”

Khi này hồ được Ôn Văn làm Andras có chút khoái chí, song kiếm chắn ngang trước người: “Ồ, có gì mà không thể?”

Ôn Văn hít sâu một hơi, hai tay nắm chuôi kiếm Huyết Hà rồi vung về phía Andras, sau đó là phát thứ hai, phát thứ ba, vô số phát chém xuống!

Hai tay Ôn Văn vung nhanh tới mức chỉ còn tàn ảnh, vô số kiếm khí hình thành một trụ năng lượng to lớn, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh úp về phía Andras.

Ngụy kiếm đạo – kiếm khí bùng nổ!

Chiêu này là Ôn Văn dựa theo chiêu kiếm khí bùng nổ của Kiêu Phi Nhã để cải thiện, trước đây khi Kiêu Phi Nhã ở cấp bậc thượng tự, dùng chiêu này có thể ngăn cản được quái vật chân tự, hiện giờ Ôn Văn sử dụng thì thanh thế càng khủng bố hơn!

Lực sát thương đơn thuần so với anh dùng cấp bậc đánh ra chiêu Tâm Ý Thần Kiếm còn mạnh hơn vài phần.

Ban đầu Andras còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, thế nhưng rất nhanh sau đó hắn đã phát hiện không đúng.

Chiêu kiếm này nói là chiêu kiếm cấp bậc thượng tự nhưng thật ra lại không có kỹ năng gì, chỉ là triệt để lấy lực đè người!

Miễn cưỡng cản được hai ba giây thì song kiếm của Andras đồng loạt gãy nát, cả người cũng bị kiếm khí cắt nát bét.

“Mày... khi dễ người khác...” Andras bị cắt thành khối vụn, một nửa phần đầu còn lại nói xong câu này thì vẻ mặt xám xịt.

Ôn Văn quay sang phun một ngụm nước miếng rồi búng tay một cái, nhà vệ sinh gần đó tự động ngưng tụ hình thành kỵ sĩ nhà xí, nhét mớ thịt nát Andras vào trong bồn cầu.

“Làm phân đi, xúi quây!”

Sau đó Ôn Văn nhảy lên đầu quỷ long đang run rẩy, tiếp tục quan sát không chế chiến cuộc, nhóm nhân viên thu nhận này đều là bảo bối của anh, không thể tổn thất quá lớn.

Vài phút sau, kỵ sĩ nhà xí bị cắt xén thành mảnh vụn, thịt nát từ bên trong bò ra, đổi mới ngưng tụ lại thành dáng vẻ của Andras.

Sói ma chỉ lớn cỡ Chihuahua nhanh như chớp chạy tới trước mặt Andras, sau đó ghét bỏ bịt mũi, chạy đi thật xa.

Andras mờ mịt, miệng không ngừng lẩm bẫm: “Ai tới so kiếm với tao... ai so kiếm với tao....”

Cuộc chiến với Ôn Văn khi này đã mang tới đả kích quá lớn đối với hắn, đến mức làm tinh thần hắn thất thường.

Đương nhiên Ôn Văn biết hắn vẫn chưa chết, không ra sát chiêu chỉ vì muốn hắn trải nghiệm mùi vị của kỵ sĩ nhà xí mà thôi.

Vì thế mặc dù bị cắt thành mảnh vụn nhưng Andras vẫn có thể hồi phục, có điều sát thương của kiếm khí bùng nổ thật sự quá lớn, con sói ma kia hiện giờ chỉ còn lại kích cỡ Chihuahua, phỏng chừng hết phải hồi phục thêm nửa cánh tay thì hắn sẽ mất đi năng lực tái sinh.

Đúng vào lúc này kỵ sĩ nhà xí bị hắn chém nát lại khôi phục lại, tay cầm vũ khí nhìn chằm chằm Andras.

Andras túm chặt quần áo, hoảng sợ nhìn kỵ sĩ nhà xí mà rống to: “Mày không được qua đây...”

Sau đó xảy ra chuyện gì thì không ai biết.

Nhưng trong số quái vật ở trạm thu nhận, Andras là số ít quái vật không chịu tiết lộ mình bị bắt như thế nào.

Chương 951 - Thế giới mới, tao tới rồi

Andras thực phẩm thiết, sức mạnh của hắn đã không còn bao nhiêu, lý trí giữ được cũng không nhiều, hiện giờ thứ duy nhất mà hắn sợ hãi chính là kỵ sĩ nhà xí bản thủ.

Cuối cùng sau bị chà đạp bằng đủ mọi cách, Andras bị Ôn Văn điều khiển kỵ sĩ nhà xí tùm vào trong trạm thu nhận.

Sau khi bản thân được ở trong phòng giam sạch sẽ, Andras đã nhịn không được mà gào khóc, giống như sinh mệnh được cứu rỗi.

Ôn Văn ngồi trên đầu quý long bật cười sáng khoái, tên Andras này dám khiêu khích anh đúng là chán sống mà, nếu không có năng lực thần kỳ của kỵ sĩ nhà xí, Ôn Văn quả thực không biết nên làm sao trừng trị Andras.

Hắn tiếp tục quan sát tình huống chiến đấu, cả năm đội ngũ đều có thành quả rất tốt.

Đội ngũ của Thiết Hành Chu dễ thấy nhất, bởi vì bọn họ chỉnh tề nhất, đội ngũ hơn ba mươi người giống như mũi dùi, mỗi thành viên đều tỉ mỉ như máy móc, động tác hơn ba mươi người người đều tằm tấp, giống như là một người vậy.

Một con ác ma người đầy cơ bắp, cơ thể xanh tím bò bằng bốn chân, nó gầm thét tiến tới chỗ đội ngũ.

Nó là quái vật thượng tự nổi tiếng về cơ thể mạnh mẽ, không có trí tuệ, ưu điểm duy nhất chính là da dày thịt béo chịu đòn tốt.

Một thanh niên tóc vàng đứng bên cạnh Thiết Hành Chu, khoe miệng lộ ra nụ cười độc ác, trên người lóe ra tia sáng chói mắt, một tia sấm sét đường kính hơn một mét từ trên người hắn phóng ra.

Tia sét giáng lên người con thú to lớn kia, tiếng xẹt xẹt chói tai qua đi, cơ thể ác ma khét lẹt.

Thanh niên này là Dương Thắng, Ôn Văn từng gặp trước đây, hiện tại bản thân chỉ có thực lực trung tự, với năng lực phóng sấm sét của hắn thì chỉ có thể giải ngựa cho con ác ma này.

Nhưng hiện giờ hắn ở trong đội ngũ do Thiết Hành Chu lãnh đạo, năng lực của tất cả mọi người đều được cường hóa, có thể đạt tới trình độ khủng bố này.

Năng lực của Thiết Hành Chu tới từ một vị tướng thời xưa, hẳn có thể ngưng kết sức mạnh của đội quân mình lãnh đạo thành một cộng dây thừng.

Mỗi khi cấp dưới phát động tấn công thì sẽ được sức mạnh của người khác gia tăng, mỗi khi cấp dưới bị tấn công thì tổn hại cũng sẽ được mọi người cùng chia sẻ.

Như vậy nhóm người siêu năng này có thể phát huy thực lực vượt xa năng lực của bản thân mình.

Thiết Hành Chu chỉ cần ở trong đội ngũ, bản thân không cần ra tay cũng có thể giải quyết được phần lớn phiền phức.

Sau khi giải quyết ác ma này, tòa kiến trúc ở phía trước chính là mục tiêu lần này của bọn họ, nơi đó là căn tin ác ma!

Có rất nhiều ác ma ăn uống thỏa thuê ở đó, mà phần lớn nguyên liệu thức ăn của bọn họ chính là nhân loại!

Nơi này có rất nhiều ác ma đã bị Ôn Văn đánh dấu ký hiệu, bọn chúng ngay cả tư cách tiến vào trạm thu nhận cũng không có.

Ác ma mập mạp đồ đầu bếp trán túa mồ hôi lạnh, dẫn theo trăm ác ma chuẩn bị chống lại đám người siêu năng hung tợn kia.

Ở bên kia, tổ hành động đặc biệt số bốn do Quỷ Thôn La lãnh đạo là một phong cách hoàn toàn khác.

Quỷ Thôn La mặc áo choàng xanh, di chuyển một cách nhanh chóng, trông hẳn như một con rệp xanh lá nhảy tới nhảy lui trong đội ngũ.

Nơi hắn đi qua, tất cả ác ma đều im hơi lặng tiếng bị cắt thành hai nửa, Quỷ Thôn La đạp xuống đất liếm môi, lộ ra vẻ mặt khát máu.

Mà nhóm cấp dưới của hắn cũng giống như vừa hít thuốc lắc, tinh thần cực cao.

Thấy quái vật lạc đàn thì lập tức lao tới, lúc rời đi thì chỉ còn lại một đồng thệ nát.

Người siêu năng trong đội ngũ này đều là những kẻ điên thích hưởng thụ chiến đấu!

Hai đội ngũ Hiệp Hội Thợ Săn đều có phong cách riêng biệt, đội ngũ của trạm thu nhận có vẻ hỗn loạn hơn rất nhiều.

Mỗi đội có hơn ba trăm quái vật và nhân viên thu nhận, tuy thực lực cá thể không bằng tổ hành động đặc biệt Hiệp Hội Thợ Săn, thế nhưng thực lực tổng hợp thì cũng không thua kém bao nhiêu.

Chỉ là thoát nhìn đội ngũ của trạm thu nhận trông khá hỗn loạn, giống như một đám lưu manh chuẩn bị đánh nhau vậy.

Huyết Cửu Nhất làm đầu tàu xông thẳng tới khu nghiên cứu của ác ma, để lại từng dấu bàn tay máu, chỉ cần đám ác ma đi qua nơi này thì sẽ bị bàn tay đột nhiên xuất hiện đâm thành thịt vụn.

Ở phía sau hắn là đủ loại tiếng gầm gừ không dứt, có thể nói là gào khóc thảm thiết.

“Đại uy thiên long, thế tôn địa tàng...”

“Có anh đẹp trai nào không vậy, cho nhìn cái đi nè.”

“Chíp chíp chip...”

“Đốt lên, đốt lên đi nào!”

Bên đội ngũ do bóng quỷ Slanda dẫn đầu lại có phong cách khác.

Bóng quỷ Slanda tự mình biến thành chín người áo đen vạm vỡ chạy ở phía trước đội ngũ, đánh ngã đám ác ma, nhóm thợ săn và quái vật ở phía sau rất khó cướp được quái với kẻ có năng lực phân thân.

Vì thế trong đội ngũ không ngừng vang lên tiếng chửi bới, nếu không phải bọn họ có chung kẻ địch, nói không chừng đã trực tiếp lao vào đánh nhau.

Mục tiêu của bọn họ là giải cứu nhóm công nhân làm việc ban đêm, xưởng chế tạo ô tô này chia làm ba ca làm việc tám tiếng, thiết bị vận hành liên tục không ngừng nghỉ, vì thế nửa đêm vẫn có rất nhiều người đang làm việc.

Về phần đội ngũ của Ngô Lục Căn thì trông khá quý dị, Ngô Lục Căn ngồi trên người quái vật địa cung, chậm rãi tiến tới, mục tiêu của bọn họ là sân chơi của đám ác ma.

Rõ ràng là một đội ngũ đang tiến tới nhưng đám ác ma muốn ngăn cản bọn họ lại không tìm ra đối thủ, chúng cứ quay vòng tấn công không khí, cuối cùng bị nhóm nhân viên thu nhận im lặng xử lý.

Năng lực điều khiển ngũ giác của Ngô Lục Căn rất khủng bố, trong cuộc chiến quy mô lớn có thể biểu hiện một cách rất trực quan.

Năm chân tự bắt tay làm nhóm ác ma vốn có thực lực kinh người này trở nên yếu đuối không gì sánh bằng, mặc dù hình thể to lớn thì hiện giờ vẫn thực yếu đuối.

Tình cảnh này có liên quan rất lớn với sự sắp xếp của Ôn Văn, nếu lớp phòng ngự vẫn còn thì đám ác ma có thời gian ngưng tụ sức mạnh, nếu không có Hiệp Hội Thợ Săn hỗ trợ thì sức mạnh hai phe ngang nhau, đám ác ma cũng không hoảng hốt lo sợ.

Ôn Văn rất hài lòng với tình thế này, vương miện trên đầu thỉnh thoảng lại lóe lên tia sáng yêu dị, xác ác ma chết đi biến thành vong linh từ dưới đất đứng thẳng dậy, bắt đầu điên cuồng không sợ chết mà tấn công những kẻ từng là đồng tộc của mình.

Máu tươi và hơi thở tử vong làm quỷ long ở dưới người Ôn Văn cảm thấy mừng rỡ không thôi, hình thể của nó càng lúc càng lớn, ngọn lửa quỷ dị trên người đã nhuộm bầu trời đen thành màu xanh lá cây.

Anh làm vậy để tiến hành dẫn dắt Lovevis, mặc dù bản thân Ôn Văn không hi vọng Lovevis thật sự giáng xuống, nhưng anh cần phải tuân thủ theo những gì đã đề cập trong kế ước.

“Ngốc ngốc, mày tới vị trí chưa vậy, cơ hội ngàn năm một thuở đấy, đừng phụ ý tốt của tao.”

...

Thế giới trong, tầng xương mù xám.

Lovevis thu nhỏ thể hình lại tới kích cỡ người bình thường, khoác trên người chiếc áo choàng xám trắng, tay cầm xác ác ma không còn trọn vẹn.

Cảm nhận được sự dẫn dắt tới từ nơi tối tăm thì cái miệng rộng phát khiếp của hắn lập tức nhếch lên.

“Thế giới mới, tao tới rồi đây!”

Chương 952 - Tranh cướp con đường

Không phải mọi nơi trong thế giới trong đều tương thông với thế giới hiện thật.

Trung tâm thế giới trong là một lục địa cực kỳ to lớn, một ngọn núi cũng có khả năng khổng lồ hơn toàn bộ địa cầu.

Năm mặt trời, bảy mặt trăng vòng quanh lục địa này theo một quy luật nhất định, miễn cưỡng có thể để mỗi nơi trên lục địa có thể thấy mặt trời vào ban ngày và mặt trăng vào ban đêm.

Sự tồn tại của nơi này cực kỳ không khoa học, nhà vật lý học nhìn thấy có thể phun ra máu tươi, có điều thế giới trong vốn không phải nơi có khoa học.

Đó là nơi tập hợp của hết thảy mọi vọng tưởng, hội tụ những thứ thần mê quái đản.

Ở bên ngoài lục địa chính có một đám hệ sao lớn nhỏ khác biệt, những hệ sao này đều có sinh mệnh có trí tuệ tạo thành nền văn minh.

Những hệ sao này tạo thành bầu trời sao mà lục địa chính nhìn thấy, mà ở bên ngoài hệ sao là tầng sương mù xám mờ mịt.

Tầng sương mù xám vô tận này chính là tầng sương mù xám nhìn thấy trên địa cầu.

Tầng xương mù xám rất lớn, phần liên quan tới địa cầu chỉ là một phần nhỏ.

Mỗi cụm nhỏ sương mù xám đại diện cho một thế giới đang bị thế giới trong ăn mòn, sau khi quá trình ăn mòn hoàn tất thì thế giới này sẽ bị kéo vào trong thế giới trong, trở thành một ngôi sao nhỏ bé ở nơi này.

Được xem là một Thần Tinh Giới, Lovevis phải trả cái giá rất lớn mới tới được tầng sương mù xám tiếp nối với địa cầu.

Sau khi tìm được khu vực tương ứng với thành phố Tứ Hồ, Lovevis phát hiện không ít ác ma lớn vờn và một kẻ trắng tới chói mắt.

Lovevis là chuyên gia ký hiệu, trình độ tinh thông nghi thức vượt xa lãnh chúa Thuần Bạch.

Có sách ký hiệu dẫn dắt, Lovevis có vài phần chắc chắn chiếm được nghi thức này làm của riêng, sau đó dựa vào nó để giáng xuống hiện thực.

Có điều không thể gấp gáp, cần phải chọn đúng thời điểm, Thần Tinh Giới ác ma đều là những kẻ cuồng chiến đấu, đánh chính diện thì Lovevis chưa chắc có thể thắng được lãnh chúa Thuần Bạch, vì thế cần phải chọn thời cơ tốt.

Lovevis khoác áo màu xám, từ xa xa lên nhìn trộm tiến độ nghi thức, theo ánh sao thì một khe nứt vỡ ra, đồng thời nhanh chóng mở rộng.

Lãnh chúa Thuần Bạch Crowley là một ác ma màu trắng cao lớn, mỗi tác da trên người hẳn đều là màu trắng, còn mặc một bộ áo giáp thuần trắng.

Phía sau hẳn là một đám ác ma hình thái khác nhau, chúng cũng mặc quần áo màu trắng.

Crowley cũng không gấp gáp, hiện giờ lối đi vẫn còn quá mong manh, đợi đến khi nó đủ lớn tiến vào sẽ tốt hơn, hơn nữa như vậy có thể dẫn theo nhiều cấp dưới hơn.

Hắn cũng hiểu được một chút về tình hình ở bên kia, vì thế không muốn một mình xông vào.

Thế giới bị thế giới trong ăn mòn cuối cùng cũng sẽ trở thành một phần của thế giới trong.

Nếu lãnh chúa Thuần Bạch có thể tới đó trước, để ác ma trở thành thế lực mạnh mẽ nhất ở đó, tới khi thế giới mới trở thành một phần của Vực Sâu thì hẳn sẽ được ác ma cấp trên khen ngợi.

Mắt thấy khe hở đã mở rộng tới thời điểm thích hợp thì Crowley đưa chân về phía khe nứt.

Nhưng vào lúc này một nắm đấm to lớn chọt đấm vào mặt hắn, làm hắn bị đánh văng ra bài trăm mét.

Crowley bình tĩnh nhìn lại thì phát hiện đó là một Thần Tinh Giới thần bí khoác áo xám lén lút lút.

“Mày là ai đây?”

Lovevis cười khờ khạo một tiếng, bắt đầu tiếp quản nghi thức, đám thuộc hạ của Crowley muốn ngăn cản Lovevis nhưng dù sao khoảng cách hai bên cũng là quá lớn, cơ bản không thể tạo thành đe dọa đối với Lovevis.

Crowley tức giận gầm một tiếng, hướng về phía Lovevis dùng miệng phun ra một trụ năng lượng trắng tinh, nhưng trụ năng lượng này đột nhiên bắn ngược lại ở giữa không trung, bắn trúng vào người hắn.

Lúc này Crowley mới phát hiện xung quanh mình đã bày đầy trận pháp ký hiệu chằng chịt!

Vô số trận pháp ký hiệu liên kết làm Crowley không thể nào lập tức đột phá xông tới.

Mà Lovevis cũng gặp chút khó khăn, nghi thức được tạo ra từ sáu trăm sáu mươi sáu du hồn và sáu trăm sáu mươi sáu nhân loại, đây là nghi thức chuyên dành cho ác ma.

Tuy Lovevis có thể phá giải bí ẩn bên trong nhưng cần một khoảng thời gian, trận pháp ký hiệu vây nhốt Crowley là Lovevis kế thừa nhiều năm, có thể vây nhốt Crowley một hồi nhưng muốn vây nhốt vĩnh viễn thì chỉ sợ là hơi khó.

Nhưng Lovevis không có lựa chọn nào khác, nhất định phải thành công, hiện giờ hắn đã đắc tội đám ác ma này, cho dù quay trở lại rừng rậm Thương Bạch thì cũng không có ngày tháng yên ổn.

...

Brookley đứng trên đỉnh tháp nhìn cục diện hỗn loạn trước mắt, vẻ mặt u ám đầy đáng sợ.

Tình huống hỗn loạn này chứng minh lần tập kích này là đối phương có sự chuẩn bị, ngay cả thời gian tập kích cũng đã bị đối phương tính toán.

Hơn nữa đối phương có ít nhất là năm chân trụ, còn có một số lượng người siêu năng và quái vật khổng lồ, thực lực của phe ác ma đã bị đẩy vào hoàn cảnh xấu.

Với tình huống hiện tại, cho dù lãnh chúa Thuần Bạch tính toán cỡ nào thì thất bại chính là kết quả định sẵn.

Phương pháp phá giải duy nhất chính là liều mạng cá chết lưới rách, để những kẻ này bận rộn cứu người mà không rảnh quấy rầy nghi thức, để lãnh chúa Thuần Bạch thuận lợi giáng xuống, như vậy bọn chúng mới xoay chuyển được cục diện, chuyển bại thành thắng.

Vì thế Brookley lần thứ hai lấy ra ốc biển thần kỳ, dùng sức thổi mạnh.

Nghe thấy âm thanh ốc biển, đám muối và quái xúc tua đang chăm chú chống địch đều từ bỏ nhân viên thu nhận và thợ săn trước mặt, bắt đầu chạy ra khắp bốn phương tám hướng.

Nhiệm vụ hiện giờ không phải chống đỡ xâm lăng mà là lao ra khỏi vòng vây, tìm kiếm nhân loại và tiến hành tàn sát!

Số lượng quái xúc tua và muối đã vượt quá vạn con, số lượng không lồ như vậy một khi thoát ra thì đủ tàn sát cả một thành phố, Brookley không tin Hiệp Hội Thợ Săn có thể trợ mắt không quản.

Đối với thay đổi dị thường của đám muối và quái xúc tua, Hiệp Hội Thợ Săn cũng có phương pháp đối phó.

Từng chiếc tượng binh khổng lồ được chuyển xuống khỏi xe tải, một tay chuyển thành nòng đại pháo, tay còn lại cầm lưới cưa xoay tròn đầy khủng bố.

Tượng binh khổng lồ tiến hành xả súng đối với đám quái xúc tua và đám muối, mỗi phát súng có thể xử lý một quái vật, độ nhạy bén vượt xa cự tượng mà Ôn Văn từng thấy trước kia.

Theo Ôn Văn biết thì điều khiển tượng binh khổng lồ cần phải gánh vác rất lớn, vì thế trước kia cần tới ba người cùng điều khiển, vì thế cự tượng mới có khuyết điểm là hoạt động không linh hoạt.

Nhưng bây giờ tượng binh khổng lồ chỉ cần một người điều khiển, hành động nhạy bén hơn rất nhiều, đủ để chống cự chính diện với một ít quái vật, chỉ là không biết Hiệp Hội Thợ Săn giải quyết vấn đề áp lực của người điều khiển như thế nào.

Mà trên tòa nhà bên ngoài xưởng chế tạo ô tô có một tiểu đội bốn người.

Tiểu đội này do một tay súng bắn tỉa và ba nhân viên hỗ trợ cầm súng trường tạo thành, bên hông mỗi người còn có một cây dao dài, khác biệt rất lớn đối với nhân viên hỗ trợ bình thường.

Chương 953 - Viêm Ma khổng lồ

Nhóm nhân viên hỗ trợ trông khá khác biệt này chính là đội ngũ đặc biệt mà nhóm Quý Thôn La dẫn tới.

Trên mắt của tay súng bắn tỉa có một luồng khí trắng mờ mờ lung, đợi đến khi độ dày của nó đạt tới trình độ nhất định thì nhân viên hỗ trợ này sẽ bóp cò súng.

Một phát, hai phát, ba phát, thời gian mỗi phát đạn bắn ra đều rất ngắn, hơn nữa độ chính xác rất cao.

Hắn có thể chuẩn xác bắn trúng điểm yếu hại của đám quái vật kia khi chúng đang di chuyển với tốc độ rất cao.

Tuy uy lực của súng ống bình thường không đáng để đám quái vật kia quan tâm, thế nhưng một phát không được thì nhiều phát, mãi tới khi mục tiêu không thể động đậy thì hắn mới chuyển sang mục tiêu khác.

Tay súng bắn tỉa nhìn thấy phương pháp bắn này có lẽ sẽ giật mình ghen hòng trân trối, thế nhưng đây chỉ là quy tắc thường lệ của nhân viên hỗ trợ mà thôi.

Có điều mặc dù như vậy thì số lượng quái vật vẫn rất nhiều, có con muỗi to lớn khát máu, mắt đỏ bừng xông tới chỗ nhóm nhân viên hỗ trợ.

Nhân viên hỗ trợ nằm dưới đất không chút hoảng loạn, ba nhân viên hỗ trợ ở bên cạnh cầm súng trường trong tay tiến hành xạ kích với đám muỗi tới gần, độ chính xác của bọn họ vượt xa người bình thường, đặt vào quân đội liên bang đều là cấp bậc tay súng thiện xạ.

Thỉnh thoảng có một hai con cá lợt lưới bay tới gần, bọn họ cũng không hề khản trương.

Ba nhân viên hỗ trợ bảo vệ bên cạnh rút đao dài chém về phía đám muối, động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ như hổ dữ xông chuồng, cây đao dài trên tay quanh quẩn một luồng khí trắng mỏng lung.

Đám muối này mặc dù không thể coi là sinh vật siêu phàm nhưng sức mạnh và tốc độ đều bỏ xa người bình thường, thế nhưng đối mặt với cây đao mang theo luồng khí trắng này lại không có chút sức phản kháng, dễ dàng bị phanh thây.

Tiểu tổ chiến đấu này phát huy ra năng lực chiến đấu còn mạnh mẽ như người siêu năng, thậm chí còn có chút vượt trội hơn.

Ôn Văn ngồi trên quý long, nhìn nhóm nhân viên hỗ trợ này, ánh mắt có chút kính sợ.

Những người này không phải người siêu năng nhưng cũng không phải người bình thường, quần áo trên người bọn họ, còn cả cây đao dài trên người đều là trang bị ký hiệu, hơi thở trên người rất chính trực ôn hòa, làm Ôn Văn có cảm giác quen thuộc.

Suy ngẫm một chút thì Ôn Văn nhớ tới phân phổ cấp khoa học ở Đảo Thợ Săn, nghi ngờ trong lòng cũng sáng tỏ.

“Những người này hẳn là ‘nhân loại mới’, không ngờ nghiên cứu tiến triển nhanh như vậy, hiện giờ đã có hơn năm trăm người...”

“Mặc dù bọn họ không phải người siêu năng như phối hợp với vũ khí hiện đại có thể phát huy ra uy lực không nhỏ, có thể chống lại số quái vật cấp thấp.”

“Chờ đã, nếu như điều khiển tượng binh không lộ cũng là nhân loại mới, như vậy vấn đề gánh vác cũng có thể giải thích.”

“Những người này đúng là bảo bối... chỉ là không biết đào tạo số binh lính nhân loại mới này có tiêu hao quá nhiều chi phí hay không, trên người có tai họa ngầm gì hay không...”

Trong mắt Ôn Văn tràn đầy tán thưởng, nếu như hiệu quả tiêu cực không cao thì lực lượng này có thể tiếp nhận, Hiệp Hội Thợ Săn hoàn toàn có thể chế tạo ra một đội quân, như vậy vấn đề nhân lực cũng được giảm bớt rất nhiều.

Mặt khác nếu có thể làm tất cả mọi người đều trở thành ‘nhân loại mới’, nói không chừng sau này không cần phải giấu giếm chân tướng quái vật với dân chúng bình thường nữa, như vậy cũng giảm bớt sự kiêng dè của thợ săn trong khi hành động.

“Không ngờ tên âm u Tống Lăng kia lại thật sự làm ra chút thành quả thú vị.”

Hơn nữa căn cứ theo Ôn Văn quan sát, sức mạnh của những người này có mạnh có yếu, lại liên tưởng tới Đào Văn mình từng gặp trước đây, Ôn Văn biết sức mạnh của những người này có tính trường thành nhất định, nói không chừng nhóm ưu tú nhất có thể trường thành tới trình độ có thể so sánh với người siêu năng cấp bậc cao.

Chỉ là không biết khi đó liên bang sẽ là dáng vẻ như thế nào.

Ôn Văn thu hồi ánh mắt, bây giờ không phải là lúc nghiên cứu ‘nhân loại mới’, đám muỗi này có lẽ đã lao ra khỏi vòng vây, nếu không quản thì sẽ dẫn tới thảm kịch.

Vì thế anh phóng ra tín hiệu cho Thao Tâm Ma Rodney, Rodney lập tức dùng xúc tua trên cầm quạt người phụ nữ một phát, đối phương run rẩy một phen, sau đó đập cánh với tầng suất cao, phát ra âm thanh sắc bén chói tai.

Sau khi âm thanh này phát ra, đám muỗi bắt đầu cuống cuống, rất nhiều con muỗi vốn đã gần bay đi lại một lần nữa bay trở về.

Chúng nó giống như phát điên tiến hành tấn công người siêu năng và quái vật ở dưới đất, thậm chí có con còn điên cuồng tới mức tự giết hại lẫn nhau với quái xúc tua và cả đồng loại của mình.

Làm như vậy có lẽ sẽ gia tăng thương vong nhưng so với hậu quả thả đám muỗi này ra ngoài, chút tổn thương đó vẫn có thể tiếp nhận được.

Ôn Văn vui vẻ nhưng có người mất hứng, sắc mặt Brookley thay đổi kịch liệt: “Bảo sao con ả khốn khiếp kia lại mất tích, hóa ra là bị những kẻ này bắt đi, lại còn giúp bọn nó đối đầu với tao!”

“Nếu muỗi không thể tạo thành hỗn loạn, vậy để thứ khác tới ngăn chặn bọn mày vậy!”

Brookley lần thứ hai thổi ốc biển, một căn hầm trong trung tâm xưởng chế tạo ô tô được mở ra.

Hầm vừa mở thì nhiệt độ xung quanh giảm đi vài phần, trong hầm là một khối băng to lớn.

Trên băng có vài ký hiệu màu xanh nhạt, màu sắc của ký hiệu dần nhạt đi, sau đó tan biến không thấy nữa.

Ngay sau đó lớp băng vỡ vụn, hơi nóng khủng khiếp từ trong băng phun trào, hầm băng thoáng chốc biến thành một ao nước to lớn, sau đó trong vòng mấy giây bốc hơi làm cả căn hầm khói mù lượn lờ.

Tiếng hít thở nặng nề xuất hiện, một bóng dáng khổng lồ từ trong hầm từng bước bước ra, nơi nó đi ngang đều bị nhiệt độ cao hòa tan.

Hơi thở khốc liệt truyền khắp toàn bộ xưởng chế tạo ô tô, ánh mắt của tất cả cường giả đều tập trung về phía này.

Từ trong hầm tiến ra là một viêm ma to lớn thân cao năm mét, cơ thể chảy xuôi dung nham, phía sau là đôi cánh đôi to lớn đang bốc cháy.

Valhein đã từng nhìn thấy viêm ma nhỏ, ở trước mặt tên này thì viêm ma nhỏ chả khác nào một con gà con.

Ánh mắt viêm ma trông rộng nhưng lại giống như mang theo sự điên cuồng bệnh hoạn.

Hắn nhắm vào một hướng, hít sâu một hơi rồi rống lớn một tiếng, một cột lửa từ miệng hắn phun ra, cột lửa có sức mạnh phá hủy hết mọi thứ trên mọi đường nó đi.

Thậm chí uy lực của ngọn lửa còn lan ra ngoài xưởng chế tạo ô tô, thiêu đốt một con phố.

Nhìn tình cảnh này, Ôn Văn có chút đau răng, tên này có hơi khó đối phó.

Cường giả chân tự bình thường đều chú ý khống chế mật độ năng lượng để gây ra sát thương lớn nhất trong diện tích tối đa, nhưng kẻ này sẽ không làm ra thao tác có độ khó cao như vậy, hắn phóng ra sức mạnh mà không dùng não, vì thế diện tích bị phá hoại cũng lan rộng tới cực hạn.

Vì thế Ôn Văn lấy ra một quả tên lửa loại nhỏ đã bị cải tạo thành pháo hoa phóng ra ngoài, tên lửa nổ tung ở giữa không trung, biến thành pháo hoa đẹp tuyệt vời.

Phát tên lửa này là tín hiệu mà Ôn Văn và nhóm chân tự đã bàn bạc trước đó.

Pháo hoa xuất hiện tức là cần thay đổi hình thức chiến đấu.

Chương 954 - Chân tự đối đầu

Tất cả thợ săn và nhân viên thu nhận nhìn thấy tên lửa thì lập tức phân tán đội ngũ, chia thành tổ nhỏ tiến hành săn giết quái vật.

Trước đó sức mạnh ác ma tập trung ở các địa điểm quan trọng, ví dụ như căn tin, chỗ vui chơi, khu trung tâm phòng ngự, phòng thí nghiệm... những nơi này đã bị năm đội quân phá hủy, hiện giờ đám ác ma đã tản ra bỏ chạy các hướng.

Nhóm thợ săn và nhân viên thu nhận phân tán thành nhóm nhỏ đuổi giết đám quái vật sẽ có hiệu suất cao hơn, cũng không bị ác ma bao vây tấn công.

Đồng thời cũng không tụ tập quá đông đúc, dẫn tới khi viêm ma khổng lồ điên cuồng tấn công sẽ bị thiệt hại nặng nề.

Quý Thôn La nhìn viêm ma khổng lồ quang tàn phá bừa bãi, trong mắt dần hiện ra chiến ý điên cuồng, hai cánh tay mọc ra dưới nách, trên mỗi cánh tay sinh ra một cây đao cánh tay xanh biếc.

Tiếp đó cơ thể Quý Thôn La phình to lên, biến thành một con thú khổng lồ quái dị thể tích tương đương với viêm ma khổng lồ, bốn tay hai chân cả người đầy lưỡi dao màu xanh lá cây.

Đây là trạng thái đồng hóa của Quý Thôn La, chiến thú – quý thôn la!

Quý Thôn La dùng đôi chân mạnh mẽ nhảy bật lên cao, mang theo vô số ánh đao màu xanh biếc xẹt qua người viêm ma khổng lồ.

Mặc dù không chạm vào viêm ma khổng lồ nhưng vẫn để lại vài vết đao sâu hoắm.

Sau khi dừng lại Quỷ Thôn La nhe nanh nhảy vài cái, trên lưỡi dao dính chút máu tươi của viêm ma khổng lồ, nhiệt độ của số máu này cao tới khó có thể tưởng tượng, thiêu đốt làm Quỷ Thôn La đau nhức.

Có hỏa lực của Quỷ Thôn La hấp dẫn, viêm ma khổng lồ không còn điên cuồng phá hoại nữa mà tập trung ánh mắt vào người Quỷ Thôn La, điên cuồng tấn công không theo một trật tự nào.

Nhiệt lượng trong cơ thể viêm ma khổng lồ đã vượt quá cực hạn mà viêm ma chân tự có thể chịu đựng, vì thế mới bị thiêu hồng đầu óc, quái vật như vậy tuy đánh đấm không hề có quy luật nhưng sức mạnh tích lũy lại làm người ta kinh hãi.

Trong kế hoạch thì viêm ma này không phải do một mình Quỷ Thôn La giải quyết, vì thế Ngô Lục Căn sớm đã chạy tới sau lưng viêm ma khổng lồ, thi triển năng lực điều khiển ngũ giác, làm cho viêm ma khổng lồ lúc chiến đấu sẽ không dễ dàng đánh trúng mục tiêu.

Hai người hợp sức mới có thể khống chế viêm ma khổng lồ, làm nó không tổn thương người vô tội, có điều muốn giải quyết thì chỉ sợ phải tốn chút thời gian.

Ở bên kia Thiết Hành Chu đang dẫn đội của mình, xử lý số quái vật còn sót lại vẫn còn tập trung lại với nhau.

Bởi vì tính đặc biệt của năng lực, thành viên của tổ hành động đặc biệt số một đã quen kết hợp chiến đấu, vì thế cũng không phân tán.

Lúc đội ngũ tiến tới một khoảng cách, giết chết một đợt quái vật, Thiết Hành Chu nhíu mày đưa tay ra hiệu.

“Chú ý cảnh giác, có thứ gì đó sắp tới!”

Thiết Hành Chu vừa dứt lời thì mặt đất ở phía trước đột nhiên chấn động, một bóng dáng liên tục xoay tròn trực tiếp từ dưới đất chui lên, nhắm về phía đông của đội ngũ.

Mục tiêu của bóng dáng kia là một thợ săn hơi mập, thợ săn này trong mắt phóng ra một tia sáng, hai tay vung tới trước, một tấm khiên sắt to lớn xuất hiện ở trước mặt hắn.

Bóng dáng xoay tròn kia húc thẳng vào tấm khiên làm phát ra tiếng sắt thép va chạm rợn người.

Nhưng tấm khiên sắt không thể ngăn cản được bóng dáng kia, giống như lớp bơ bị xuyên thủng, những lớp phòng ngự sau đó cũng bị đâm thủng, ba thành viên của tổ hành động đặc biệt ở hướng đó trực tiếp bị đâm xuyên, máu tươi lan ra đầy đất.

Sau khi dừng lại, phần đầu của bóng dáng kia còn xoay hai vòng để hất máu văng ra, hẳn chính là ác ma chân tự, ông nội mũi khoan!

Vẻ mặt Thiết Hành Chu trở nên u ám, đã rất lâu rồi đội ngũ của hắn không xuất hiện tình huống suy giảm quân số.

“Bọn cậu xử lý đám ác ma khác đi, tên này giao cho tôi!”

Thiết Hành Chu chặn trước mặt đội ngũ ngăn cản ông nội mũi khoan, trong mắt tựa hồ có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đối phó với chân tự có sức mạnh công kích mạnh mẽ thái quá thế này, tập trung lại với nhau thì chẳng khác nào bia ngắm sống, vì thế Thiết Hành Chu dự định sẽ một mình đối phó ông nội mũi khoan, hơn nữa cũng có nắm chắc sẽ thắng lợi.

Từng sợi xích màu xám bạc từ trong cơ thể hắn phát tán ra ngoài, Thiết Hành Chu giống như một chiếc áo len bị rút dây, sau khi rút dây thì cơ thể hắn cũng biến mất, chỉ còn lại xiềng xích ở khắp nơi.

Năng lực của Thiết Hành Chu có tên là xích sắt nối thuyền, có thể dùng sợi xích kết nối hai vật khác nhau lại cùng một chỗ, trạng thái Đồng Hóa là vô số xiềng xích màu xám bạc.

Hắn có thể kết nối đội ngũ cũng là vì năng lực này.

Số xiềng xích này chậm rãi ngo nguậy chui vào mặt đất, cây cối, kiến trúc, thi thể, tạo ra một dàn giáo to lớn.

Ông nội mũi khoan đứng trong giàn giáo này, trong mắt đầy cảnh giác.

Hắn tự tin mũi khoan của mình có thể đâm thủng tất cả, nhưng thứ trước mắt lại có mặt ở khắp nơi, điểm yếu của nó nằm ở đâu?

...

Một con huyết ma tròng cặp mắt đỏ ngầu nhìn thanh niên mặc áo choàng đỏ thẫm ở trước mặt.

“Mày chính là vong linh, với tư cách là vong linh lại giúp đám nhân loại kia tấn công bọn tao, mày không thấy hổ thẹn à?”

“Liên quan gì tới mày?”

Một bàn tay đỏ ngòm từ dưới đất mọc lên túm lấy huyết ma.

Bep một tiếng, huyết ma bị bóp nát hết như một quả cà chua, Huyết Cửu Nhất ngồi dưới đất dùng tay ôm lấy gương mặt, câu có không không xoay người bỏ đi, xác ác ma ở trước mặt chồng chất như núi.

Tất cả đám ác ma dám tới gần đều bị hấn đập thành thịt vụn.

Làm một vong linh điên cuồng có tôn nghiêm, Huyết Cửu Nhất vẫn luôn thuần phục chúa tể Tinh Hồng Ôn Lệ, có điều xét theo một ý nghĩa nào đó thì Ôn Văn cũng có thể coi là Ôn Lệ, vì thế bây giờ hấn nghe theo lời Ôn Văn chiến đấu cũng không tính là phản bội Ôn Lệ.

Ừm... Huyết Cửu Nhất tự an ủi mình như vậy.

Vị vong linh có lòng tự trọng khá cao này không tiếp thu được hiện thực là mình bị nô dịch.

“Chậc chậc, vong linh.”

Brookley đứng trên một ngọn cây nhìn Huyết Cửu Nhất, phát ra nụ cười nhạt chói tai, trong mắt có vài phần căm thù.

Sau khi hấn phóng ra viêm ma khổng lồ mới phát hiện nơi ở của mình bị tên này phá hỏng, nơi đó có không ít số liệu và thiết bị quý giá.

“Mày cười cái gì?” Huyết Cửu Nhất lạnh lùng hỏi.

“Tao cười một vong linh mạnh mẽ như mày lại là một kẻ nhu nhược, cam nguyện làm nô lệ cho con người, mày...”

Huyết Cửu Nhất ngắt lời Brookley: “Con ốc biển của mày khá thú vị, cho tao xem một chút.”

Huyết Cửu Nhất dự định hiến con ốc biển này làm quà cho Ôn Văn, trong khoảng thời gian trở thành tù nhân, Huyết Cửu

Nhất đã mưa dầm thấm đất, học được ba nguyên lý sinh tồn trong trạm thu nhận.

Đó chính là nịnh Ôn Văn, nịnh Ôn Văn và nịnh Ôn Văn...

Huyết Cửu Nhất không giỏi nói lời nịnh nọt, chỉ có thể dùng quà để tỏ lòng tôn kính.

Mà ốc biển này có vẻ là một món quà tốt.

“Mày tưởng tao là đồ ngu à... quên đi, tao không chấp nhận với mày, dù sao thì mày cũng không sống được bao lâu nữa.”

Brookley hừ lạnh một tiếng, buông lời đe dọa Huyết Cửu Nhất rồi chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Hắn là một nhà nghiên cứu khoa học chân tụy, không am hiểu chiến đấu chính diện, bộ tộc nào ma trước giờ vẫn luôn dựa vào trí tuệ để giải quyết vấn đề.

Chương 955 - Sự phẫn nộ của thiên sứ Tà Quang

Nhưng nào ma Brookley có ‘sở thích hòa bình’ không có nghĩa là Lâm Phi sẽ thả hắn đi, Huyết Cửu Nhất thủ ở nơi này chính là muốn câu một con cá lớn, sao có thể dễ dàng thả Brookley rời đi như vậy.

“Mày đã không chịu đưa ốc biển cho tao, vậy tao tự cướp lấy vậy, thuận tiện giữ mày ở lại đây luôn!”

Huyết Cửu Nhất giơ một chân lên giẫm nhẹ một cái, đồng đồ nát xung quanh lập tức lóe sáng vô số dấu bàn tay máu, mỗi dấu tay có thể phóng ra đòn tấn công cấp bậc chân tụy.

Trong lúc Brookley nói chuyện với Huyết Cửu Nhất thì hắn đã rơi vào cạm bẫy của Huyết Cửu Nhất.

Dấu tay máu vỡ tung như bọt biển, từng bàn tay đỏ ngòm từ dưới đất xuất hiện, cao khoảng chừng mười mấy mét, vân tay trên bàn tay có thể nhìn thấy rất rõ ràng, vẫn còn đang chảy máu tươi.

Vẻ mặt Brookley nghiêm túc, hơi thở của số bàn tay máu này rất hung hãn, kẻ trước mắt chính là chân tụy phái vũ lực.

“Tao ghét nhất chính là lũ người trong đầu chỉ toàn bắp thịt như mày...”

Mọi thứ xung quanh lẫn lộn, tất cả đều bị sức mạnh vô hình nâng lên lơ lửng, đây là năng lực của Brookley, bộ não vượt xa sinh vật bình thường làm chủng tộc này có được niệm lực siêu mạnh.

Vẻ mặt Huyết Cửu Nhất không quá để tâm, loại năng lực mềm yếu này không thể chiến thắng được hắn.

...

Chim lửa không lơ bay lượn trên bầu trời, vô số con muỗi như thiêu thân lao vào lửa, giống như tre già măng mọc nhắm về phía con chim to rục lửa này.

Chúng nó chỉ tới hơi gần một chút thì đôi cánh liền bốc cánh, từ trên trời rơi xuống rồi bị ngã chết tươi, chỉ có một số ít muỗi tinh anh mới đáng giá để chim lửa nghiêm túc đối phó.

So với những người siêu năng khác thì công việc của chim lửa khá nhẹ nhàng, nhưng Cung Bảo Đỉnh lại rất khó chịu.

Hắn tham gia lần hành động tập thể này vì theo đuổi chiến đấu, vì sao lại ở đây giết muỗi thì nguyên do là trong số năng lực của mọi người thì chỉ có anh thích hợp để giết muỗi.

Trợ lý của Cung Bảo Đỉnh là một con quái vật thượng tự mà chính hắn đã bắt, một người đàn ông màu đen tỏa sáng.

Nửa năm trước trong một ruộng dầu đã xảy ra sự kiện giết người thần bí, trải qua Cung Bảo Đỉnh điều tra thì phát hiện dưới giếng hút dầu có một con quái vật.

Người này có thể chuyển đổi giữa hình thái chất lỏng và con người, có thể điều khiển chất lỏng cùng loại với dầu hỏa tiến hành tấn công, tạm thời có thể tính là hệ thủy, kết hợp với năng lực của Cung Bảo Đỉnh, nếu có thể phối hợp tốt thì thậm chí có thể phát huy ra hiệu quả lớn hơn một cộng một bằng hai rất nhiều.

Có điều trạng thái của người này hơi tùy hứng, lúc ra ngoài cần phải uống một bình sữa bò mới có thể điều chỉnh thành dáng vẻ tương tự với người da đen.

Lúc này người đàn ông đầu mỡ này đang đứng trên mặt đất, để cơ thể hóa thành sợi roi dài, giết chết đám muỗi roi xuống đất nhưng vẫn chưa ngã chết.

Đột nhiên hai ngọn lửa lớn bằng ngón cái từ phía sau người đàn ông đầu mỡ phóng tới, xuyên thủng người đàn ông đầu mỡ không hề đề phòng, sau đó một ác ma đầu báo từ trong bóng tối bước ra.

Trên người ác ma này tỏa ra mùi lưu huỳnh nồng đậm, ngửa đầu nhìn Cung Bảo Đình trên bầu trời, ý chí chiến đấu ở trong mắt phùng lên như ngọn lửa, hẳn là một trong số ác ma thượng tự được nội gián trọng điểm nhắc tới, Haures.

Hai mắt Haures có thể phóng ra tia lửa có uy lực mạnh mẽ, có thể dễ dàng đốt thủng tấm thép dày cả mét, là ác ma cùng cấp bậc với Andras và Crossel đã xuất hiện trước đó.

Cung Bảo Đình nhếch mép, hiện giờ có ác ma chủ động tới khiêu khích, cuối cùng hẳn không cần phải đốt muỗi nữa rồi.

Chim lửa từ trên trời giáng xuống, thiêu đốt mặt đất chỗ Haures cháy đen, thế nhưng Haures hành động nhanh nhẹn nên không bị ngọn lửa đốt trúng.

Nhưng sau khi Haures đáp xuống đất thì phát hiện chân mình bị một chiếc roi đen đầy dầu quấy lầy, đồng thời chất lỏng màu đen như dầu kia theo sợi roi bao trùm lên cơ thể Haures.

Haures quay đầu nhìn lại thì thấy người đàn ông đầu mỡ bị bắn thủng ngực trước đó đã đứng dậy một lần nữa.

Cung Bảo Đình quay sang bật ngón cái với người đàn ông đầu mỡ kia, với tư cách là nhân viên thu nhận lâu năm, hẳn là nhóm có được trợ thủ trước tiên, vì thế người đàn ông đầu mỡ này phối với hẳn rất ăn ý.

Trước đây vì bắt người đàn ông đầu mỡ này, Cung Bảo Đình đã phải cửu tử nhất sinh một phen, đừng thấy diện mạo người này không có gì đặc biệt, năng lực thoát nhìn có lực sát thương không mạnh, nhưng cơ thể hẳn có thể chuyển đổi tự do giữa các trạng thái lỏng và rắn, muốn giết là rất khó, thậm chí muốn làm hẳn suy yếu cũng phải hao tổn rất nhiều sức lực.

Vết thương bị đâm thủng ngực đối với người đàn ông đầu mỡ cũng như bị nhổ mất vài cọng lông ngực vậy.

Tuy động tác của Haures rất nhanh nhẹn nhưng vẫn bị người đàn ông dầu mỡ kéo chậm tốc độ, bị Cung Bảo Đình chạm vào người một chút thì bốc cháy kịch liệt.

Chất lỏng từ roi của người đàn ông dầu mỡ tiết ra là một loại nhiên liệu có năng lực rất cao, bị ngọn lửa của Cung Bảo Đình đốt cháy có thể bộc phát sát thương mạnh mẽ.

Nhưng ngọn lửa chỉ thiêu đốt vài giây đồng hồ đã hoàn toàn tắt ngúm, Haures cả người bị cháy đen chỉ có đôi mắt vẫn sáng ngời như cũ.

“Hai đứa mày, hai đứa mày... đều phải chết!”

Vẻ mặt Cung Bảo Đình trở nên nghiêm túc, ăn chiêu kết hợp của hắn và người đàn ông dầu mỡ nhưng vẫn có thể bình chân như vại, ác ma này tuyệt đối không dễ đối phó.

Chẳng qua Cung Bảo Đình vốn muốn tìm khiêu chiến mới tới, gặp đối thủ như vậy mới thú vị.

...

Theo thể hình của quỷ long càng lúc càng lớn, màu sắc của tầng mây lại càng quái dị hơn, thỉnh thoảng trong đám mây sẽ lộ ra một phần thân rồng.

Mỗi sinh linh chiến đấu ở bên dưới đều chú ý tới dị trạng trên bầu trời, cũng thấy được Ôn Văn vững vàng ngồi ở bên trên.

Có điều không có ác ma nào dám tới vượt râu hùm của Ôn Văn, chỉ cần có chỉ số thông minh thì đều nhìn ra được Ôn Văn ngông nghênh như thế ít nhất cũng là cường giả cấp bậc chân tự, hiện giờ không gia nhập cuộc chiến đã là may mắn, bọn chúng sẽ không chủ động khiêu khích Ôn Văn.

Đứng trên cao nhìn được xa, Ôn Văn thấy rõ ràng mọi trận chiến trong xưởng chế tạo ô tô.

Thực lực của viêm ma khổng lồ tuy mạnh mẽ nhưng bởi vì nó không có đầu óc nên hai vị chân tự bắt tay vẫn dần dần làm nó suy yếu đi.

Cuộc chiến của ông nội mũi khoan và Thiết Hành Chu rơi vào thế giằng co, ông nội mũi khoan không tìm được điểm yếu của Thiết Hành Chu, Thiết Hành Chu cũng khó lòng ngăn cản động tác của ông nội mũi khoan.

Về phần Huyết Cửu Nhất, Brookley đang bị treo lên đánh, sức mạnh niệm lực mà hắn vẫn luôn tự hào yếu ớt như trẻ con ở trước mặt Huyết Cửu Nhất, phỏng chừng là không chống đỡ được quá lâu.

Cuộc chiến của người siêu năng thượng tự khác và ác ma cũng rất thuận lợi, chỉ là Cung Bảo Đình và người đàn ông đầu mỏ đang khá khổ chiến, thoát nhìn cũng có vài phần nguy hiểm.

Mặt khác đọa thiên sứ Crossel chạy trốn trước đó cũng bị Ôn Văn sai vài người siêu năng thượng tự bám theo.

Thiên sứ Tà Quang với số cánh như quạt điện ở phía sau, hai mắt tóe lửa nhìn Crossel, dựa vào cái gì mà kẻ này biến thành đọa thiên sứ nhưng vẫn đẹp trai rạng ngời đến như thế, mà cánh của hắn thì trông như quạt điện, cứ như một trò đùa?

Chương 956 - Crossel khó giải quyết

Từ trước đến giờ thiên sứ Tà Quang vẫn luôn phần nộ với cánh của mình.

Thực lực gia tăng, hắn rất vui vẻ.

Thế nhưng, nhưng... con mẹ nó có đọa thiên sứ nào đeo theo năm cánh quạt điện ở sau lưng không chứ?

Từ trước tới nay đọa thiên sứ vẫn luôn tượng trưng cho phong cách và thực lực, thế nhưng thiên sứ Tà Quang hắn có thể xem là điều sỉ nhục cùng cực cho tộc đọa thiên sứ.

Thiên sứ Tà Quang không dám phát tiết sự phần nộ của mình lên người Ôn Văn, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, thế nhưng ngọn lửa này vẫn luôn muốn được phát tiết, vì thế hắn nhìn chằm chằm vào đọa thiên sứ Crossel.

Ở bên cạnh hắn, Kháp Sứ Bảo đập đôi cánh trắng đen, chảy nước bọt nhìn Crossel.

Hiện giờ Kháp Sứ Bảo đã được bốn năm tuổi, đôi cánh thứ hai ở sau lưng chỉ nhú ra một chút xíu, trông chẳng khác gì cánh của con vịt con.

Mặc dù vậy thì Kháp Sứ Bảo cũng có được thực lực gần thượng tự, trên người đồng thời có sức mạnh của thiên sứ và

đọa thiên sứ, còn có một ít sức mạnh của Mayyami.

Trong số quái vật ở trạm thu nhận, Kháp Sứ Bảo có lẽ là người có không gian trưởng thành lớn nhất, giới hạn trưởng thành cao nhất tuyệt đối không chỉ là Thần Tinh Giới!

Ngoại trừ hai người này, trong đội ngũ đuổi bắt Crossel còn có ba người khác.

Một người là Miêu Miêu Miêu, một người là Phật Hải, còn có một người gần đây gia tăng thực lực rất lớn là Diêm Tu, năm người hợp lại thì tương đương với bốn người siêu năng thượng tự.

Đội hình như vậy dùng để đuổi bắt một người thượng tự thì có vẻ hơi thái quá, nhưng Ôn Văn vẫn còn ngại ít.

Thực lực của Crossel nếu so với Haures và Andras bị Ôn Văn chơi đùa tới hồng mắt thì mạnh hơn một bậc, có thể nói là rất gần với cảnh giới chân tự.

Hơn nữa hắn còn là bậc thầy ký hiệu, hắn đã bố trí một trận pháp ký hiệu khổng lồ dưới lòng đất xưởng chế tạo ô tô, trước đó giá chữ thập của Ôn Văn đã phá hủy đi một phần nhưng vẫn chưa phá sạch sẽ.

Có những ký hiệu này thì không thể tiến hành hỏa trợ phạm vi rộng trong xưởng chế tạo ô tô, uy lực đạn pháo của tượng binh khổng lồ cũng có hạn.

Hơn nữa ký hiệu này không chỉ bắn ngược vũ khí nóng, thỉnh thoảng còn có thể bắn ngược đòn tấn công của người siêu năng rơi xuống đất, thực sự làm người ta chán ghét.

Sức chiến đấu của một mình Crossel tương đương với một trăm ác ma bình thường, vì thế song kiếm Andras mới đặc biệt chịu trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của hắn, đáng tiếc Andras vừa ra sân đã bị Ôn Văn giải quyết.

Hơn nữa năng lực trốn chạy của người này cũng mạnh mẽ thái quá, năm người siêu năng bao vây chặn đánh vẫn khó lòng tóm được đuôi của hắn.

Nếu không phải Ôn Văn vẫn luôn ở trên cao chỉ dẫn phương hướng, nói không chừng bọn họ còn không thấy được cái bóng của Crossel.

Có điều cho dù Crossel chạy trốn giỏi cỡ nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Ôn Văn, cuối cùng vẫn bị năm người chặn lại ở một chỗ đất trống.

Crossel tao nhã cất quyển sách trên tay, chỉnh lại tóc một chút, ho nhẹ một tiếng nói: “Xem ra tao trốn không thoát rồi, vậy thì đánh đi, ai tới trước đây, đám người tự xưng là chính nghĩa như bọn mày sẽ không chơi trò hội đồng chứ?”

“Mọi người cùng xông lên đi, đối phó với loại bất chính này, không cần phải nói đạo nghĩa!” thiên sứ Tà Quang âm u nói.

Crossel bật cười.

“Mày cười gì vậy meow, không quản mày nói thế nào, bọn tao cũng không từ bỏ ưu thế của mình đâu, đừng có chơi trò đạo đức.” Miêu Miêu Miêu liếm mu bàn tay, móng tay của cô đã biến thành móng vuốt sắc bén.

“Không phải tao cười chuyện này, tao đã sớm biết đám bọn mày chẳng có thứ gọi là liêm sỉ.” Crossel chỉ thiên sứ Tà Quang: “Trước đó lúc bị đuổi theo tao cứ tưởng rằng tên này là quạ điện thành tinh, không ngờ hắn lại là đạo thiên sứ, ha ha ha, ha ha ha...”

Crossel cười tới sắp gãy lưng luôn rồi, ánh mắt người khác nhìn về phía thiên sứ Tà Quang cũng có chút không đúng.

“Còn cười nữa thì tao sẽ kéo lưỡi mày ra, sau đó dùng nó để treo cổ mày...” Bên người thiên sứ Tà Quang phóng ra năng lượng đen kịt, hắc giống như một ngọn núi lửa chuẩn bị phun trào, cơ thể cũng run nhè nhẹ.

Nụ cười của Crossel khựng lại một giây, sau đó lần thứ hai bùng nổ một tràng cười.

“Đạo thiên sứ tao nhã như tao sẽ không cười vào khuyết điểm của người khác, trừ phi không thể nào nhịn được... Ha ha ha, đạo thiên sứ quạ điện, ha ha ha...”

“Mày tới thiên đường mà cười đi!”

Năng lượng u ám bộc phát từ trên người thiên sứ Tà Quang, hóa thành cột sáng bắn về phía Crossel, mà bóng dáng thiên sứ Tà Quang biến mất trong cột sáng, chớp mắt xuất hiện ở trước mặt Crossel, tay trái đâm về phía cổ đối phương.

Crossel cười tới sắp rút gân nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình thản, chỉ chừa lại nụ cười quỷ dị.

Hắn lướt nhanh khỏi bàn tay thiên sứ Tà Quang, sau đó ngón tay từ cổ tay trái thiên sứ Tà Quang rạch tới tận chân phải.

Một vết thương sâu hoắm toét ra, máu tươi như suối phun bắn ra, sau đó Crossel đá một phát vào ngực thiên sứ Tà Quang, để hắn văng tới trước mặt Diêm Tu.

Vết thương của thiên sứ Tà Quang rất sâu nhưng trên người vẫn còn hơi thở yếu ớt, chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian ngắn thì có thể khôi phục như lúc ban đầu, nếu còn dính thêm đòn tấn công thì có lẽ sẽ không chịu nổi.

“Giải quyết xong tên thứ nhất, sự phẫn nộ sẽ làm con người ta mất đi lý trí, từ đó lộ ra sơ hở, hử hử là một đọa thiên sứ trẻ tuổi, không quản là thực lực hay tâm trí đều không đạt tiêu chuẩn.”

Crossel lộ ra nụ cười xấu xa, ngón tay chỉ về phía thiên sứ Tà Quang, sáu chiếc cánh đập nhanh, mục tiêu là cổ thiên sứ Tà Quang.

Trên người Diêm Tu xuất hiện ánh sáng trắng nồng đậm, lúc này hắn đã đạt tới bậc trung tự, đã là cường giả thật sự, đối mặt với thượng tự hơi yếu vẫn có năng lực đánh trả, thế nhưng trong khoảnh khắc đó hắn đã do dự.

Hắn không biết nên cứu thiên sứ Tà Quang hay nhân cơ hội này tấn công Crossel, thiên sứ Tà Quang chỉ là một con quái vật, không phải bạn đồng hành, thế nhưng bỏ qua chiến hữu...

Nhưng chính khoảnh khắc do dự đó đã làm Diêm Tu mất đi thời cơ tốt, cũng không phát hiện thật ra mục tiêu của Crossel chính là hắn, ngón tay sắc bén hơn cả lưỡi dao rạch về phía ngực Diêm Tu.

Phật Hải và Miêu Miêu Miêu cùng ra tay nhưng vẫn chậm một bước.

Trên người Diêm Tu đã bị rạch một vết thương thật dài, tuy Diêm Tu phản công làm Crossel bị chút thương nhẹ nhưng Diêm Tu đã không thể tham gia chiến đấu được nữa, thậm chí cũng không thể làm ra động tác quá lớn, bằng không nội tạng của hắn sẽ rơi ra ngoài.

Crossel liếm vết máu tươi trên ngón tay, dáng vẻ mê hoặc nói: “Do dự sẽ bại trận, mà quả quyết có khi lại là lỗ mãng, kết cục của mày cũng giống như đọa thiên sứ trước đó, hiện giờ chúng ta là ba chọi một rồi!”

“Bọn mày phải cẩn thận đó, chiến đấu với tao phải luôn thắt chặt thân kinh, một giây cũng không thể thả lỏng, bằng không...”

Soạt!

Diêm Tu và thiên sứ Tà Quang bị thương nặng biến mất trong không khí, Crossel hơi khựng lại.

Hắn vốn định dùng chiêu thức ‘bao vây đánh viện binh’, để cả năm người phải chôn xác ở nơi này, vì thế mới chừa lại một mạng cho Diêm Tu và thiên sứ Tà Quang, không ngờ hai tên sắp chết này lại được người cứu đi.

Ôn Văn ngồi trên trời sắc mặt tái xanh, mặc dù chỉ là chân tự nhưng Crossel này quá vương tay vương chân!

Chương 957 - Nhân ma Ollie

Diêm Tu và thiên sứ Tà Quang đã được thu về trạm thu nhận, còn để bọn họ ở nơi này thì chắc chắn sẽ phải chết.

Tuy thực lực của hai người, một người chỉ nằm ở tầng chót của thượng tự, người kia là gần đạt tới thượng tự, để bọn họ đuổi theo Crossel chỉ để đủ người mà thôi.

Nhưng hai người bị đánh bại nhanh như vậy là chuyện mà Ôn Văn không nghĩ tới, ba người còn lại chỉ sợ cũng chưa chắc đánh thắng được Crossel.

Vì thế Ôn Văn dự tính sẽ tự mình ra tay giải quyết, mặc dù làm vậy sẽ tạm thời không thể quan sát cuộc chiến ở nơi khác, thế nhưng có thể giải quyết được kẻ địch khó giải quyết cũng coi như đáng giá.

Nhưng ngay lúc này điện thần ở trung tâm xưởng chế tạo ô tô truyền tới một hơi thở khác thường, nghĩa là nghi thức xuất hiện sự cố.

Ôn Văn do dự một chút, búng tay một cái, một cụm sương trắng xuất hiện rồi ngưng tụ thành dáng vẻ Andras, tiến tới trợ giúp nhóm ba người Miêu Miêu Miêu.

Sau hai lần ra tay của Crossel, những người khác cũng không dám khinh thường nữa, hơn nữa có thêm người sương trắng bắt tử Andras, bốn người có lẽ đã đủ đối phó Crossel rồi.

Sau đó Ôn Văn vỗ vỗ đầu quỷ long, quỷ long to lớn nằm rạp xuống, nhanh chóng bay về phía điện thần.

Bên ngoài điện thần có vài thi thể, có quái vật, có thợ săn, cũng có nhân viên thu nhận.

Mà biến bọn họ thành thi thể chính là ác ma trẻ con như thiên sứ đang cưỡi ma long, tên của hắn là Varak, cũng nằm trong nhóm đứng đầu nhưng so với Crossel thì yếu hơn một chút.

Nói tới thì nội tình của Ánh Mắt Vực Sâu thật sự kinh người, cường giả gần đạt tới chân tỵ, ở trong tổ chức khác chính là bá vật, nhưng ở Ánh Mắt Vực Sâu thì có tới bốn ác ma thượng tỵ như vậy.

Sau khi thấy Ôn Văn bay tới, tuy Varak thay đổi sắc mặt, thật sự có một cường giả chân tỵ nhắm tới hiện trường nghi thức.

Hắn tinh táo hơn Andras rất nhiều, biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Ôn Văn, thế nhưng bảo vệ nghi thức là sứ mạng của hắn, vì thế hắn không chút sợ hãi đối mặt với Ôn Văn.

Ma long màu tím to lớn quay sang hướng Ôn Văn và quỷ long phun ra một luồng hơi thở năng lượng màu tím đen.

Trong mắt Ôn Văn thoáng hiện lên một tia sáng lạnh, kiếm Huyết Hà xuất hiện liên tục chém ra hai phát Tâm Ý Thần Kiếm, hơi thở tràn đầy năng lượng quỷ dị bị cắt xén, hai tia kiếm khí vọt thẳng tới Varak trên đầu ma long.

Varak phát ra một tiếng rít, năng lượng trong cơ thể hắn nối liền với ma long ở dưới thân, năng lượng mạnh mẽ đột nhiên bùng nổ có thể hoàn hảo chống đỡ nhát kiếm thứ nhất của Ôn Văn, thế nhưng nhát kiếm thứ hai theo sát phía sau vẫn chém thành một vết thương thật sâu ở trên người Varak.

Thân ma long lóe ra năng lượng mạnh mẽ chống đỡ không để Varak ngã xuống, mặc dù thực lực bị giảm đi rất nhiều nhưng vẫn duy trì sức chiến đấu rất khả quan.

Thật ra thực lực của bản thân Varak không tới trình tự như Haures, thế nhưng hấn và ma long ở dưới người đã ký khế ước, hấn đã trở thành kỵ sĩ rồng, hai người bọn họ có thể cộng hưởng sinh mệnh và sức mạnh, vì thế hấn mới đứng ở vị trí hàng đầu trong nhóm ác ma chân tự.

Đến từ thế giới trong, sinh vật ảo tưởng loại rồng này hiện giờ tổng cộng có hai loại lớn.

Một loại giống như ma long, là thần thần không lồ mọc cánh, được gọi là rồng phương Tây, nếu được nó thừa nhận và ký khế ước bình đẳng thì có thể cộng hưởng sinh mệnh với rồng phương tây, trở thành kỵ sĩ rồng.

Một loại khác chính là giống như quý long, có thể phóng to thu nhỏ ẩn mình tùy ý, bình thường được gọi là rồng phương đông hoặc rồng thần, trong bối cảnh rồng phương đông thì từ kỵ sĩ rồng này có chút ý nghĩa đặc biệt.

Bởi vì một số rồng phương đông cá biệt có thể biến thành em gái mềm mại, thường được gọi là long nữ....

Chuyên về chuyện chính, sau khi Ôn Văn chém Varak hai kiếm thì không ra sát chiêu, anh không có thời gian.

Vì thế lúc này trực tiếp nhảy xuống khỏi đầu quý long, nhanh chóng lướt qua người Varak, chạy ào vào trong phạm vi điện thần.

Xung quanh điện thần có kết giới mạnh mẽ bảo vệ, thế nhưng loại kết giới này đối với Ôn Văn thì chỉ là thùng rỗng kêu to, anh giơ tay phải đặt ở trước mặt, mở hết toàn lực hấp thu, chỉ vài giây đã mở ra một con đường đủ để anh thông qua, chui vào trong phạm vi nghi thức.

Varak muốn bay tới ngăn cản Ôn Văn nhưng trên bầu trời đột nhiên giáng xuống một móng vuốt thật lớn đè bẹp Varak và ma long xuống đất, tạo thành một dấu ấn hình rồng rõ rệt.

Quý long thân hình cao lớn từ trong tầng mây xuất hiện, vui sướng ợ một tiếng.

Trận chiến của mấy ngàn sinh vật siêu năng tạo ra số lượng tử vong cực lớn, mà tử khí tràn ngập từ số lượng tử vong đó làm quỷ long bành trưởng.

Nó quay sang Varak vừa mới từ dưới đất bò lên, chỉ một móng vuốt rồi phát ra tiếng gầm rú trầm khàn như muốn khiêu khích.

Oắt con, chơi với tao không?

...

Vừa mới đi vào con đường thì hai con rắn lớn phùng lửa màu xanh lá cây dữ tợn cắn về phía cổ Ôn Văn.

Ôn Văn đưa hai tay tới tóm cổ hai con rắn lớn, còn chưa kịp tiến hành động tác kế tiếp thì chúng đã nổ tung, mang theo ngọn lửa kịch độc có tính ăn mòn cao tạo thành một vòi rồng lửa thật lớn cuốn Ôn Văn vào bên trong.

“Thú hai chân ngu xuẩn, mùi vị rắn địa ngục thế nào?” Ollie quỳn rũ nhìn vòi rồng lửa.

“Mùi khai rình, hôi thúi chết người, mày nuôi con rắn này ở đâu đấy? Đừng nói là... ọe!”

Vòi rồng lửa bắt đầu vặn vẹo, lực hút vô hình cuốn tất cả lửa độc tới một phương hướng, cuối cùng biến mất trong lỗ đen bên tay phải Ôn Văn.

Loại phương pháp tấn công chậm rãi có lực sát thương không cao này căn bản không có chút ý nghĩa nào đối với Ôn Văn, ngược lại còn tăng thêm một phần lực phản kích cho anh.

Sách ký hiệu tung bay sau lưng Ôn Văn tiếp tục duy trì dẫn dắt cho Lovevis, không chút tổn hại mảy may nào.

Lúc này toàn bộ điện thần đều bị sương mù bao vây, mật độ năng lượng rất cao, hơn nữa không thuộc về sức mạnh cấp Tai Biến mà do ánh sao, ký hiệu, và sự tưởng nhớ của sáu trăm sáu mươi sáu người tạo thành, vì thế những thứ này không thể trở thành chất dinh dưỡng cho trạm thu nhận.

Ngay cả Ôn Văn, muốn tiến tới gần cũng rất khó khăn, chứ nói chi là bên cạnh còn có Ollie muốn gây khó dễ.

Tuy lối suy nghĩ của Ollie chẳng khác nào một người phụ nữ ngu xuẩn, nói là thiếu chỉ số thông minh cũng không quá đáng,

nhưng thực lực của cô ta thì không thiếu, muốn đột phá cửa ải của cô ta để quấy rối nghi thức không phải chuyện đơn giản.

Mà Ôn Văn cũng không gấp quấy nhiễu nghi thức, tốt xấu gì anh cũng đã ký khế ước với Lovevis, cho dù hạn chế không nhiều nhưng anh cũng không có khả năng đường đường chính chính phá hoại nghi thức này.

Điều anh cần làm là đảm bảo lãnh chúa Thuần Bạch không xuống được, tốt nhất là lén lút làm chút gì đó để Lovevis cũng không qua được...

“Quả nhiên là thú hai chân không có tư chất, mở miệng liền phun lời bần thiêu.” Ollie bịt mũi nói.

Trán Ôn Văn nổi gân xanh, tuy anh đã sớm hiểu được tính cách của Ollie từ tài liệu, thế nhưng vẫn không chấp nhận nổi người phụ nữ này.

Đối với Ollie mà nói, ác ma là sinh vật bậc cao, nhân loại ngưỡng mộ ác ma mới có tư cách gọi là nhân loại, mà số nhân loại còn lại đều là thú hai chân ngu xuẩn.

Vì thế thú hai chân là một cách gọi cực kỳ kỳ thị.

Làm người ta tức giận chính là Ollie vốn cũng là nhân loại.

Chương 958 - Không ai có thể ngăn cản tao

Ôn Văn im lặng hai giây: “Xin hãy tôn trọng tao một chút, đừng có dùng cơ quan bài tiết để nói chuyện với tao.”

Ollie sững sốt vài giây mới hiểu được Ôn Văn có ý gì, cô ta giận tím mặt gây sự với Ôn Văn: “Thú mẹ hai chân của mày dạy dỗ mày thành như vậy sao còn mặt mũi mà kéo hơi tàn trên đời này nữa chứ, à xin lỗi, mày không có mẹ.”

Ánh mắt Ôn Văn lạnh đi, bàn về kỹ thuật mắng người thì Ollie có bộ não trơn nhẵn này tuyệt đối không thể so bì với anh.

Nhưng loại mắng chửi người này trước giờ không phải nói ai cao siêu hơn, mà phải xem ai tạo ra tổn thương tâm lý với đối phương hơn.

Ví dụ như không quản người khác nói chuyện tục tĩu như thế nào bạn vẫn có thể cười trừ, nhưng chỉ cần một câu một mét rưởi là đủ để châm ngòi cơn tức.

Người khu Hoa Phủ mắng người có không ít lời nhục mạ cha mẹ đối phương, Ôn Văn thật sự không ngại kiểu nói này.

Nhưng do người như Ollie nói ra thì thoáng chốc đã châm lên cơn giận của Ôn Văn, anh không định tiếp tục mắng nữa, cứ đấu một trận đi đã.

“Trước tiên dùng thứ lỏng lẻo này rửa miệng mày một chút đi!”

Ôn Văn giơ tay trái, hai con rắn được tạo thành từ năng lượng gương nanh múa vuốt phóng về phía Ollie.

Nhưng Ollie cũng không bị đòn tấn công của mình làm mình bị thương, cô ta miễn dịch với ngọn lửa này, nhưng lúc ngọn lửa biến mất thì Ollie sững sốt.

Chỉ thấy trong miệng Ôn Văn ngậm một tẩu thuốc thối ra một làn khói tạo thành hình một thiếu nữ rất sống động.

Ollie nhìn thấy cô gái đó thì lập tức nổi trận lôi đình, cơ thể phình lên, không còn là một người phụ nữ xinh đẹp nữa mà là một ác ma xấu xí người mọc đầy lông đen!

Lúc này chiều cao của cô ta là bốn mét, vóc người khỏe khoắn, móng vuốt trên tay dài chừng nửa mét, phía sau là một cặp cánh màu đen, phần chóp đuôi có hình trái tim.

Được xem là một ‘nhân ma’, trên người Ollie có đặc điểm của nhiều loại ác ma, vì thế thoát nhìn chẳng ra gì cả.

May mắn là quần áo được thiết kế theo cấu tạo người khổng lồ, vì thế chúng không vì nguyên nhân cơ thể phình lên mà bị nát vụn, bằng không Ôn Văn sẽ nhìn thấy những thứ ghê tởm.

Căn cứ theo tin tình báo mà Ôn Văn lấy được từ nội gián, điều mà Ollie cảm thấy nhục nhã nhất chính là khoảng thời gian từng là nhân loại của mình, vì thế Ôn Văn mới dùng tẩu thuốc huyền thải để tạo ra hình ảnh này.

Tẩu thuốc huyền thải kết hợp với năng lực của quý khói thuốc có thể phát huy ra sức mạnh tương đương với chân tự, thiếu nữ trước mắt không chỉ là một luồng khói, đồng thời cũng có sức chiến đấu rất mạnh mẽ.

Nhưng đáng tiếc là Ollie không bị hình tượng cô gái kia hấp dẫn, ngược lại thông qua hít thở sâu để tự điều chỉnh cảm xúc của mình.

Tuy tam quan của cô vẫn vẹo xoắn xuýt hết như cuộn len nhưng kiến thức chiến đấu cơ bản thì vẫn còn, vì thế cô ta sẽ không dễ dàng mất đi lý trí.

Sau đó Ôn Văn lại tạo ra một người đàn ông nhân loại, đây là bạn trai được tạo ra cho Ollie, sau đó dưới sự điều khiển của Ôn Văn, hai người khởi bắt đầu ôm nhau...

“Được rồi!”

Cái chân lớn như chân sơn dương của Ollie cố sức giẫm ra một cái hố to, lúc đi tới thì móng vuốt liên tục chuyển động cắt nát mọi thứ trên đường.

Ôn Văn hít sâu một hơi, rút kiếm Huyết Hà liên tục chém ra bảy nhát, bảy tia kiếm khí từ các góc độ khác nhau bắn về phía Ollie.

Hiện giờ biểu hiện của Ollie đang rất kích động, Ôn Văn vốn có thể chọn lựa phương pháp ôn hòa hơn để đối phó cô ta, thế nhưng lúc này ở trong lòng Ôn Văn vẫn còn nhen một bùng lửa giận, chỉ muốn chính diện chinh chết người phụ nữ này!

Kiếm khí mạnh mẽ và móng vuốt của Ollie đụng vào nhau rồi hóa thành vô số luồng dư chấn bay ra khắp bốn phương tám hướng, tạo thành gợn sóng trên tầng kết giới ở xung quanh.

Sau đó Ôn Văn ném ra hai cây thương, cây thương mang theo sức mạnh khổng lồ trực tiếp đụng vào móng vuốt Ollie, trực tiếp đụng nát móng vuốt, cây thương xẹt qua vai Ollie mang đi một mảng lớn máu thịt, ghim vào bên trái điện thân.

Một cây khác bị Ollie đánh bay, ‘trùng hợp’ ghi vào phần sương mù dày đặc ở phía trước, nghi thức vốn thông suốt lập tức khựng lại một chút.

Sau đó Ôn Văn ném ra hai cây thương dài, mỗi cây theo quỹ đạo đánh bay rơi tới gần điện thân, đồng thời bao vây lấy điện thân.

Ollie không để ý, chỉ coi đó là cây thương bình thường, tiếp tục chiến đấu với Ôn Văn.

Hai người chiến đấu cũng coi như có thực lực ngang nhau, tới tới lui lui có chút mạo hiểm, tuy Ôn Văn đã trải qua một khoảng thời gian luyện tập gian khổ nhưng vẫn không có cách nào nhanh chóng đánh bại cường giả chân tự như Ollie.

Hơn nữa Ollie vẫn chưa sử dụng đặc tính Tai Biến, vì thế Ôn Văn cũng âm thầm để lại một phần sức mạnh, tránh lộ ra sơ hở.

Hai người đánh một hồi thì nghi thức xảy ra biến đổi, một bóng dáng trắng đến chói mắt hiện ra trong tầng sương mù, trên người lộ ra hơi thở mạnh mẽ.

Hắn chính là lãnh chúa Thuần Bạch, bỏ qua chuyện thân phận ác ma của Crowley, tạo hình của người này thật sự là đẹp trai tới mức không có thiên lý, một ác ma thể mà lại sinh ra cảm giác thật thánh khiết.

Crowley liếc nhìn Ôn Văn, ánh mắt lập tức trở nên hung ác, áp lực khủng bố làm Ôn Văn ngay cả chiến đấu cũng có chút không thuận lợi.

Hắn nhớ kỹ hơi thở của Ôn Văn, trước đây lúc thương hội Bạch Y bị phá, đầu mối duy nhất chính là tin tức về Ôn Văn còn sót lại, vì thế người hủy diệt thương hội của hắn lúc trước chính là Ôn Văn.

Khác với Ôn Văn, sau khi hơi thở này xuất hiện thì Ôn Văn giống như cá gặp nước, thực lực tăng lên vài phần, có điều bởi vì không muốn làm trò hề trước mặt Crowley nên Ollie lại biến thành trạng thái mỹ nữ, vì thế Ôn Văn mới có thể miễn cưỡng không lộ ra dáng vẻ suy yếu.

“Tên vô dụng Lovevis kia, mình đã cung cấp nhiều sự giúp đỡ đến vậy rồi mà hắn vẫn không giành lại Crowley sao?”

Ôn Văn nhỏ giọng mắng một câu, sau đó phát hiện trong làn sương mờ mịt còn có một bóng dáng, đó là một người khổng lồ tái nhợt mặt sừng mũi sừng đang liều mạng chạy về phía Crowley.

Lovevis cũng tiến vào trong thông đạo, thế nhưng động tác của hắn không nhanh bằng Crowley, nếu không làm ra hành động gì thì người tới đích khẳng định là Crowley.

Lúc ở trong tầng sương mù xám trước đó, Lovevis thành công đánh lén Crowley, nhưng Crowley nằm ở tầng trung của Thần Tinh Giới, mà Lovevis lại chính là tầng chót... nếu không phải hắn nằm ở tầng chót thì đã không bị người người bắt nạt trong thế giới trong rồi.

Vì thế Crowley nhanh chóng đột phá mê trận do Lovevis bày ra, đánh Lovevis béo lên một vòng rồi tiến vào nghi thức.

Chỉ là hắn không ngờ Lovevis nương theo dẫn dắt cũng tiến vào thông đạo, chỉ là tốc độ không nhanh bằng hắn.

Có điều không sao cả, chỉ cần Crowley tiến vào thế giới hiện thực trước thì con đường sẽ lập tức đóng lại, Lovevis sẽ không thể nào vào được thế giới này.

Trên mặt Crowley lộ ra nụ cười, hắn chỉ cần đi tới thêm vài bước nữa đã có thể vượt qua lá chắn, tiến vào thế giới hiện thực.

“Hiện giờ không ai có thể ngăn cản tao nữa!”

Nhưng vào lúc này, ở bên ngoài điện thần, bốn cây thương dài trông thực tầm thường đột nhiên cho thấy sức mạnh huyền ảo của nó...

Chương 959 - Nghi thức tan biến

Mấy cây thương dài tạo hình xấu xí chính là bốn cây đinh đã trần áp ve chúa.

Có tổng cộng bảy cây đinh, cải tạo thành bảy cây thương dài, Đào Thanh Thanh giữ một cây, trong tay Ôn Văn còn sáu cây.

Có điều chỉ quấy rầy con đường thì bốn cây đã đủ rồi, sáu cây thương cùng phát huy thì Lovevis cũng không có cách nào tiến tới.

Vài mét cuối cùng ở trước mặt Crowley giống như một khoảng cách không thể nào vượt qua, tốc độ tiến tới của hắn thoáng chậm lại.

Lovevis vốn theo phía sau Crowley lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, lập tức tăng tốc tiến tới.

Hắn không dựa dẫm quá nhiều vào nghi thức này như Crowley, vì thế mức độ bị ảnh hưởng cũng nhiều như Crowley, hiện giờ tốc độ tiến tới của hắn ngược lại bắt đầu nhanh hơn Crowley, nếu làm tốt thì thật sự có thể sẽ tiến vào thế giới hiện thực trước Crowley.

Ánh mắt Crowley nhìn Ôn Văn như mang theo lưỡi dao, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ cắt miếng Ôn Văn chấm mù tạc để ăn.

Ollie khó tin nhìn Ôn Văn: “Mày đã làm gì vậy, bốn cây thương kia là thứ gì?”

Ôn Văn không trả lời, ngược lại lách người tiến tới đâm cô ta một cú.

Nắm tay được bao phủ bởi một luồng dư chấn màu đen hình xoắn ốc, bên dưới năng lượng màu đen chính là găng tay Tai Ách, vì thế không cần lo lắng tới lực chống đỡ của nắm tay, có thể phát huy ra lực đâm mạnh mẽ nhất.

Đây là ngụy võ đạo – Tu La chính quyền.

Ngụy võ đạo là kỹ thuật cận chiến phù hợp với anh, đã được anh đặc biệt cải tạo trong khoảng thời gian rèn luyện trước đó.

Ôn Văn có thể dựa vào quyền pháp này để chiến đấu cận chiến với phần lớn cường giả chân tự mà không rơi vào thế yếu.

Cánh tay Ollie cấp tốc biến lớn, móng vuốt khủng bố va chạm với tu la chính quyền, uy lực hai bên tương xứng, không ai hơn ai.

Có điều Ôn Văn lộ ra nụ cười kỳ lạ, trên nắm tay của anh nháy mắt xuất hiện một cây đao dài màu đen, nó trực tiếp xuyên thủng móng vuốt của Ollie, đâm vào lá phổi của cô ta.

Ngụy võ đạo – Tu La chính quyền – phiên bản chơi xấu.

Lúc Ollie ngăn chặn Ôn Văn, bởi vì Crowley mà rơi vào trạng thái không ổn định, vì thế chiêu này của Ôn Văn mới thuận lợi thành công như thế.

Ngay sau đó Ôn Văn rút kiếm Huyết Hà, chém vài kiếm tạo ra vài vết thương nhỏ trên người Ollie, sức lực cơ thể mạnh mẽ bắt đầu hóa thành sương máu bay ra khỏi vết thương, chảy vào trong kiếm Huyết Hà.

Lúc này tuy Ollie vẫn chưa hoàn toàn chiến bại nhưng hiển nhiên đã lộ ra xu hướng suy tàn, nếu Ôn Văn muốn thắng được cô ta thì không còn nhiều lo lắng nữa.

Nhưng nếu Ollie quyết tâm muốn chạy trốn, Ôn Văn muốn bắt hay giết cô ta thì cũng không dễ dàng như vậy.

Chuyện tới bây giờ thì Ollie đã không còn thấy được hi vọng thắng lợi, vì thế lộ ra đôi cánh, quyết tâm liều mạng muốn chạy trốn.

Dù sao thì cho dù nghi thức bị chậm lại nhưng cuối cùng Crowley vẫn có thể ra ngoài, mà Ôn Văn không thể nào phá hoại nghi thức ngay được.

Ôn Văn không muốn để Ollie chạy, vì thế vừa ngăn cản cô ta chạy trốn vừa uy hiếp: “Mày mà đi thì tao sẽ phá hỏng nghi thức này, đừng tưởng là tao không có cách nào, bằng không sao tao có thể im hơi lặng tiếng tiến vào trong kết giới chứ?”

Nhưng Ollie vẫn chỉ một lòng tìm kiếm cơ hội bỏ trốn.

Ôn Văn khó hiểu: “Thì ra là vậy, tuy cơ thể mày đã biến thành ác ma nhưng nội tâm vẫn ngu xuẩn như thú hai chân, thế mà

lại muốn ném lãnh chúa Thuần Bạch huyết thống cao quý lại nơi này, tự mình bỏ trốn...”

Nếu là người siêu năng bình thường, nghe Ôn Văn nói vậy thì lông mày cũng chẳng thèm động lấy một cái, tao đã muốn chạy trốn chết rồi, còn quản lãnh chúa Thuần Bạch gì nữa chứ.

Nhưng mạch não của Ollie không như bình thường, có thể mắng cô ta sùng ma mị ác, nhưng không thể mắng cô ta giống như thú hai chân.

Vì thế Ollie bắt đầu mắng chửi quay trở lại, giống như phát điên mà tấn công Ôn Văn, mà Ôn Văn thì thừa dịp này không ngừng mở rộng thành quả chiến đấu.

Mà Crowley và Lovevis ở bên kia thì giống như rùa và thỏ thi chạy, lúc ban đầu Crowley vượt lên trước, nhưng Lovevis ở phía sau bắt đầu đuổi kịp.

Lúc đi ngang qua Crowley, Lovevis còn bĩu môi một phen rồi cao ngạo tiến tới.

Nghi thức bị ngăn cản làm Crowley chỉ có thể tiến tới như ốc sên, mà Lovevis thì có tốc độ như rùa, đang nhanh chóng tiến tới làn sương mù của thế giới hiện thực.

Hiện giờ khoảng cách của Lovevis và thế giới hiện thực chỉ còn một tầng mỏng, hai ba giây sau có thể sẽ thực sự giáng xuống.

Đôi mắt Crowley trở nên đỏ bừng: “Nếu tao không tới được thế giới kia... vậy thì tao và mày đừng hòng có ai đi được!”

Tia sáng trắng tinh từ trên người Crowley phát ra, hóa thành từng luồng ánh sáng trắng đánh ra khắp bốn phương tám hướng, đường hầm không gian vốn rất ổn định nháy mắt run rẩy.

Sắc mặt Lovevis thay đổi kịch liệt, muốn nhanh chóng đột phá tầng màng mỏng tiến vào hiện thực, một bàn tay to lớn đường kính vài mét từ trong làn sương mù xám đưa ra ngoài.

Nhưng động tác của hắn vẫn chậm một chút, con đường khó khăn lắm mới có thể thành lập âm âm sụp đổ, nghi thức không gian gần đó bị nghiền nát, cánh tay Lovevis từ phần cổ tay trở đi bị chặt đứt, bịch một tiếng rơi xuống đất.

Sau khi nghi thức chấm dứt, Từ Hồng Kiều và Miêu Huyền trong đám người xây dựng con đường đột nhiên nhìn người ngã nhào xuống đất.

Ôn Văn đang chiến đấu với Ollie dò xét một chút, phát hiện tuy hơi thở bọn họ rất yếu ớt nhưng có thể coi là bình ổn, có lẽ sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, trong lòng cũng buông xuống một tảng đá.

Trước đó Ôn Văn vẫn lo lắng một khi nghi thức kết thúc thì sáu trăm sáu mươi sáu người tham gia nghi thức này sẽ trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

Sau đó trong lòng Ôn Văn không kiềm được mừng rỡ, Crowley và Lovevis đều không thể thông qua nghi thức tiến vào thế giới hiện thực, đây là kết quả tốt nhất trong kế hoạch của hắn.

Đối mặt với nghi thức thất bại, Ollie không dám tiếp nhận, trạng thái còn bết bát hơn cả trước đó, đánh nhau cũng yếu hơn.

Vì thế Ôn Văn cười dữ tợn một tiếng, lần thứ hai nhắm về phía Ollie, hôm nay anh muốn giày vò chết cả đàn bà ngu xuẩn này!

...

Nghi thức thất bại không chỉ ảnh hưởng tới Ollie.

Hơi thở của Crowley biến mất, đám ác ma cũng biết đã xảy ra chuyện gì, nhiệt tình chiến đấu của bọn chúng giảm đi, rất nhiều ác ma thậm chí còn từ bỏ chiến đấu, trực tiếp tiến hành bỏ trốn.

Thực lực mạnh mẽ nhất trong chuyện này chính là ông nội mũi khoan đang chiến đấu với Thiết Hành Chu.

Thiết Hành Chu không ngừng dùng xiềng xích túm lấy những thứ gì đó, dùng lực mạnh đánh về phía ông nội mũi khoan, những thứ đó có thép, có cây cối, có trụ xi măng, có bán thành phẩm ô tô...

Mấy thứ này tự nhiên không thể nào tổn thương được ông nội mũi khoan, nhưng trí mạng là những thứ này có ẩn giấu xiềng xích.

Thiết Hành Chu biến thành xiềng xích, không có được lực tấn công mạnh mẽ nhưng sau khi tiếp xúc với da thì nó sẽ tiến vào trong da và nối liền với máu thịt.

Nếu muốn thoát khỏi xiềng xích này thì cần phải móc khỏi máu thịt đó ra!

Hiện giờ trên người ông nội mũi khoan đã có bảy tám chỗ vết thương sâu hoắm to như miệng chén, làm người ta nhìn mà giật mình.

Năng lực xích sắt nối thuyền này chính là nối liền thứ gì đó lại với nhau, có thể là năng lượng, cũng có thể là máu thịt!

Chương 960 - Đột phá chân trời

Tất nhiên ông nội mũi khoan trông khá chặt vật nhưng không phải không có thành quả chiến đấu, Thiết Hành Chu cũng không khá khảm gì hơn, mỗi phần xiềng xích đều là tay chân của hắn kéo dài, vì thế xiềng xích bị phá hoại thì hắn cũng sẽ bị thương.

Đòn tấn công bình thường rất khó làm tổn hại Thiết Hành Chu trong trạng thái xiềng xích, nhưng phần đầu của ông nội mũi khoan lại phá hoại xiềng xích dễ dàng, vì thế thương tích của ông nội mũi khoan cũng không nhẹ hơn ông nội mũi khoan bao nhiêu.

Nếu không phải đầu ông nội mũi khoan không thể xoay tròn một thời gian dài thì có lẽ xiềng xích của Thiết Hành Chu đã sớm không còn hoàn chỉnh.

Cho nên trận đấu hiện giờ đối với hai người chính là trận đấu tiêu hao, so xem ai không chịu nổi trước.

Nếu nghi thức vẫn còn đang tiến hành thì ông nội mũi khoan sẽ liều mạng ngăn cản Thiết Hành Chu, không để hắn đi quấy nhiễu nghi thức.

Nhưng bây giờ nghi thức đã bị hủy, Crowley không thể giáng xuống, sao hắn còn phải liều mạng tiến hành chiến đấu trong tình huống phe mình bị vây trong hoàn cảnh xấu hoàn toàn chứ?

Vì thế ông nội mũi khoan hét lớn một tiếng, làm ra dáng vẻ muốn anh dừng hi sinh một phen, đầu xoay tới xì khói, cũng không sợ hất văng não mình ra từ mũi.

“Đồ xích chó, ông nội mũi khoan tao có thể đột phá tới tận chân trời, tao liều mạng với mày!”

Thiết Hành Chu làm đủ cảnh giác, điều khiển xiềng xích hơi rời xa ông nội mũi khoan một chút, hấn không muốn bị ông nội mũi khoan kéo theo làm kẻ chịu tội thay trước khi chết.

Nhưng không ngờ ông nội mũi khoan chỉ gào lớn một tiếng rồi trực tiếp chui xuống đất, đồng thời còn mở hết mã lực.

Thiết Hành Chu để xiềng xích chui vào trong hang động tra xét tình huống, kinh ngạc phát hiện ông nội mũi khoan đã chạy ra khỏi thành phố Tứ Hồ.

Đây chính là tuyệt kỹ ‘đột phá chân trời’ bảo vệ tính mạng của ông nội mũi khoan, hấn sẽ dùng đầu mình xoay tròn vượt qua giới hạn sinh mệnh, từ đó đạt tới tốc độ vượt giới hạn, một hơi có thể chạy đi mấy trăm cây số mới dừng lại được.

Về phần hấn sẽ chui ra ở đâu, lúc nào mới dừng lại thì hoàn toàn không phải do hấn khống chế, nhưng khi hấn quyết định trốn đi thì tức là trong giới chân tự không ai có thể ngăn được hấn.

Với tốc độ này, không tới hai ba phút thì ông nội mũi khoan đi hơn mấy trăm cây số.

Sau đó ‘ầm’ một tiếng vang dội thật lớn và một tiếng kêu đau đớn thảm thiết, ông nội mũi khoan bay vọt lên mấy chục mét, sau đó rơi xuống ngất xỉu trên một cây đại thụ.

Lúc này cái đầu hình mũi khoan của ông nội mũi khoan đã biến thành đở bưng, còn không ngừng bốc hơi nước.

Đầu của hấn không có sợi tóc nào, xem tổng thể giống như một hình nón màu da trần trụi, đây là một trong số tác dụng phụ của chiêu ‘đột phá chân trời’ này.

Bình thường tuy tạo hình của ông nội mũi khoan trông hơi quái dị nhưng vẫn có thể giải thích là kiểu tóc kỳ lạ, nhưng cái đầu hình nón này thật sự không có chút mỹ cảm nào.

Đồng thời chiêu này còn có một tác dụng phụ là bị đau đầu kéo dài nửa năm, chấn động não liên tục ít nhất một tháng, và cả da đầu bị phỏng với diện tích lớn...

Sau khi rơi xuống tàng cây thì ông nội mũi khoan bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, hấn phát hiện nơi này là một chỗ non xanh nước biếc, có thể nói là hẻm núi tiên cảnh của nhân gian, nơi này có một chỗ tuyệt đẹp, thoạt nhìn giống như chỗ ở của ai đó.

Về phần tiếng kêu thảm thiết khi nãy, hẳn là chủ nhân của chỗ ở này.

“Kẻ xui xẻo chấn trên đường lão phu tiến tới, chắc đã bị lão đây xuyên chết không toàn thân rồi, hoàn cảnh nơi này cũng rất thích hợp, chờ nuôi tóc mọc lại thì lão phu mới rời khỏi núi vậy.”

Đột nhiên ông nội mũi khoan thay đổi sắc mặt, nguyên nhân là hơi thở chân tự rất mạnh mẽ đang nhanh chóng lao về phía hấn, từ hơi thở thì hấn là thuộc nhóm chân tự đứng đầu.

“Lẽ nào dám người đó đuổi theo nhanh như vậy, không có khả năng...”

ông nội mũi khoan run rẩy, sức mạnh toàn thân hấn đã dùng hết vào chiêu ‘đột phá chân trời’ rồi, hiện giờ ngay cả một thượng tự bình thường hấn cũng không đánh được, nói chi là chân tự đứng đầu.

Chủ nhân của hơi thở kia nhanh chóng xuất hiện trước mặt ông nội mũi khoan, là một kỵ sĩ uy vũ mặc áo giáp màu đen ở trên người.

Kỵ sĩ vọt tới dưới tàng cây, đỡ một bóng người mặc áo trắng quần đỏ, lắc mạnh.

“Dẫn Đạo Giả đại nhân, tôi không nên rời khỏi ngài, ngài không sao chứ...”

Kỵ sĩ mặc áo giáp đen này chính là Tử Kỵ Andu Luza, mà người mặc áo trắng quần đỏ kia chính là Dẫn Đạo Giả, cũng là thần nghiệt... Bạch Độc!

Bị lắc hai cái, Bạch Độc tỉnh táo lại, chỉ ông nội mũi khoan ở trên cây run rẩy nói.

“Làm thịt, làm thịt hẳn... không, bắt sống hẳn, ta muốn tự tay làm thịt hẳn, không, ta muốn đẩy hẳn vào phòng trừng phạt của trạm thu nhận, một trăm năm!”

“Tuân lệnh, Dẫn Đạo Giả đại nhân.”

Andu Luza đưa tay tới, một cây thương màu đen xuất hiện, sau đó khí thể hung mãnh vọt tới chỗ ông nội mũi khoan, dưới khí thể của Andu Luza, ông nội mũi khoan không có chút sức phản kháng nào, trực tiếp bị bắt tới trước mặt Dẫn Đạo Giả.

Bạch Độc chỉ ông nội mũi khoan, môi run rẩy chất vấn: “Từ trước đến giờ tao chưa từng trêu chọc mày, vì sao mày lại muốn đánh lén tao?”

Lúc này trong lòng Bạch Độc thật sự rất oan ức, trước đó hẳn bị Thần Mặt Trăng tát một phát, trên mặt vẫn còn lưu lại dấu tay, vì thế đã tìm một nơi có phong cảnh xinh đẹp để tịnh dưỡng.

Hiện giờ dấu tay trên mặt của hẳn khó khăn lắm mới tan đi, đang chuẩn bị tìm Ôn Văn gây sự thì kẻ này đột nhiên từ dưới đất chui ra.

Chiếc quần đỏ của Bạch Độc thật ra vốn có màu trắng, sở dĩ trông như màu đỏ là vì khi đó hẳn ngồi dưới đất, bị ông nội mũi khoan đột nhiên xông tới húc bay, nơi nào đó ở phía sau bị chảy máu khá nhiều...

ông nội mũi khoan thấy chân tự mạnh mẽ như Andu Luza cũng phải cung kính với Bạch Độc, hiển nhiên hiểu được Bạch Độc là nhân vật lớn, vì thế không dám giấu giếm, nói ra hết những chuyện trước đó.

Nghe xong, Bạch Độc rơi vào trầm tư, hiển nhiên dám người làm ông nội mũi khoan phải chạy trốn như vậy, hơn phân nửa khả năng là người của trạm thu nhận, vì thế Bạch Độc ngậm ngùi thở dài: “Ài, thôi vậy... thôi vậy...”

“Andu, thông báo một chút đi, đừng bảo người đi tìm tên nhóc Ôn kia gây sự nữa, sau này chúng ta phải tránh hẳn.”

Tử Kỳ không thể nào hiểu được cách làm của Bạch Độc: “Sao phải buông tha hẳn chứ, hẳn là...”

Bạch Độc lắc đầu: “Hiện giờ thằng oắt đó đã đạt thành thành tựu rồi, có khả năng tên Mặc Cung kia đã có thể ra ngoài hoạt động, người ở thế yếu hiện giờ thật ra chính là chúng ta...”

“Nói không chừng có một ngày ta phải dẫn bọn anh đi đầu hàng...”

“Ngày đó, sẽ có rất nhiều người không chịu đi theo ngài nữa.”
Tử Kỳ im lặng một hồi rồi nói.

Bạch Độc cười khò: “Cũng không có cách nào.”

Khác với những quái vật khác, Bạch Độc hiểu được sức mạnh của trạm thu nhận, đồng thời cũng biết mình đang làm cái gì.

Vì thế sau khi biết chuyện không thể làm, hắn liền quả quyết bóp chết địch ý của mình đối với Ôn Văn, cũng quyết định sau này thấy Ôn Văn sẽ đi đường vòng.

Đó không phải nhát gan, mà là tự hiểu lấy mình.

Lúc đầu nhóm tội phạm trốn chạy và trạm thu nhận có một mâu thuẫn không thể nhượng bộ là bọn họ không muốn quay trở lại trạm thu nhận.

Ngoài ra thì bọn họ cũng không làm xằng làm bậy như những tổ chức bí ẩn khác.

Ví dụ như Akaru đã bị Ôn Văn bắt lại, những người bị hắn hại đều là người chết ở trong tầng sương mù xám, đồng thời còn giúp bọn họ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng.

Đột nhiên Andu Luza quỳ gối ở trước mặt Bạch Độc.

Bạch Độc thực kinh ngạc hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Giọng nói của Andu Luza thực vang dội mạnh mẽ: “Có lẽ bọn họ sẽ đi, nhưng Andu Luza tôi sẽ vĩnh viễn đi theo phía sau ngài.”

Chương 961 - Thứ đồ chơi gì đây?

Bạch Độc cúi đầu, Andu Luza ngẩng đầu, hai người đối diện một chốc.

ông nội mũi khoan ở bên cạnh gã cái đầu trọc bị phỏng của mình, yếu ớt nói: “Khi này ngài nói, có phải muốn thả tôi đi

không?”

Khóe mắt Bạch Độc dựng lên, môi run run, vẻ mặt nháy mắt trở thành cực kỳ dữ tợn: “Thả mày đi? Nói đùa gì vậy, mày nhất định phải chết, ngay cả Đấng Tạo Hóa cũng không cứu được mày đâu!”

...

Ở con sông gần xưởng chế tạo ô tô, bãi cát xinh đẹp bên bờ sông đã hoàn toàn thay đổi, cây cối biến thành than, hạt cát bị tan chảy thành ‘tảng đá’ xám xịt.

Mà thủ phạm chế tạo hết thảy chính là Viêm Ma khổng lồ bị bại não cảnh giới chân tự, lúc này hẳn đang đứng trong một cái hố sâu thật lớn, quay cuồng rít gào.

Ngọn lửa trên người hẳn bùng nổ tạo thành một cột lửa nhiệt độ siêu cao.

Ở hai bên hố sâu phân biệt nửa nằm hai người đàn ông đen xỉn, theo thứ tự là Ngô Lục Căn và Quỷ Thôn La, hai người há to miệng thở hổn hển, trên người không ngừng túa ra giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Tuy nhìn rất chật vật, đồng thời trên người còn bị phỏng phạm vi lớn, thế nhưng thương tích của hai người kỳ thực không hề đáng lo ngại, cao lắm là sức mạnh tiêu hao quá nhiều, có cảm giác trống rỗng khó chịu.

Mà viêm ma khổng lồ đang đứng ở trung tâm hố gào thét, tuy nhìn uy phong ghê gớm nhưng thật ra đã cùng đường mặt lộ.

Năng lực phá hoại của viêm ma khổng lồ này không thể nói không mạnh, nếu không đưa nó tới bờ sông, với hỏa lực khủng bố của nó đủ để thiêu rụi một thành phố.

Sức mạnh trong cơ thể nó tựa hồ là vô hạn, không quản nhóm Ngô Lục Căn dùng biện pháp gì cũng không thể tiêu hao hết sức mạnh này, còn chiến đấu tiếp thì hai người bọn họ sẽ bị viêm ma khổng lồ này dây dưa tới chết.

Viêm ma khổng lồ vì sức mạnh này mà mạnh mẽ, nhưng cũng vì sức mạnh này mà bị hủy diệt, sức mạnh khủng bố này đã thiêu rụi đầu óc nó, hiện giờ bùng nổ quá độ thì bắt đầu thiêu hủy tính mạng của nó.

Hiện giờ nó không ngừng phóng ra ngọn lửa có nhiệt độ cực cao, thật ra cũng là đang giải phóng sinh mạng của mình, hai phút trước viêm ma khổng lồ đã không thể cử động được nữa, nó sẽ phóng thích sức mạnh như vậy mãi đến khi hoàn toàn chết đi.

Ánh Mắt Vực Sâu cũng biết tình huống của viêm ma khổng lồ, vì thế chúng xem viêm ma khổng lồ là đồ dùng một lần, tác dụng của nó là tranh thủ thời gian cho đám ác ma chạy trốn.

Theo thời gian trôi qua, cơ thể viêm ma khổng lồ dần dần biến thành xám xịt, cuối cùng hoàn toàn biến thành một thứ giống như tượng cây khô, tai mắt mũi miệng và làn da của pho tượng nứt ra, nhưng ngọn lửa màu đỏ vẫn còn phừng lên, phảng phất như vĩnh viễn sẽ không tắt vậy.

Ánh mắt Ngô Lục Căn sáng lên hỏi Quỷ Thôn La: “Thứ đồ chơi này chẳng có chiến lợi phẩm gì khác, chỉ có mỗi cái xác, chúng ta chia thế nào đây?”

Từ dị tượng trên thi thể thì thứ dẫn tới sự khác thường của viêm ma khổng lồ này có lẽ vẫn còn ở trên thân thể, nếu có thể tìm được cách lợi dụng thì sẽ có giá trị rất lớn.

“Mỗi người một nửa.” Quỷ Thôn La thè đầu lưỡi thật dài, liếm lên môi mình.

Ngô Lục Căn hào hứng rút ra một con dao, chuẩn bị chia của với Quỷ Thôn La: “Tốt lắm, tôi lấy nửa trên, ông lấy nửa dưới.”

Quỷ Thôn La ngăn Ngô Lục Căn lại: “Không, cắt từ giữa đi.”

Ngô Lục Căn đảo mắt hai vòng, thảo luận một chút: “Chia ở giữa cũng được, có điều ông để tôi theo mầm họa của cái xác này trước đã, bằng không tôi nhìn mà ngứa ngáy quá...”

Quỷ Thôn La nhìn Ngô Lục Căn im lặng một hồi lâu, cuối cùng không có liêm sỉ tranh quyền cắt mầm họa với Ngô Lục Căn....

...

Cửa phòng thí nghiệm, một bóng người mặc áo choàng bị một bàn tay đỏ ngòm túm lên treo lơ lửng giữa không trung.

“Xin lỗi, tôi không dám nữa.”

Âm thanh không rõ lắm nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nghe ra là giọng của Brookley.

Có điều lúc này Brookley không phải là đầu bông cải nữa mà là đầu bắp cải, mặt của hắn bị Huyết Cửu Nhất đánh sưng phù.

“Mày đoán xem rốt cuộc mày đã làm gì chọc giận tao?” Huyết Cửu Nhất vuốt ve óc biên thần kỳ hỏi.

Brookley thực muốn khóc: “Tao, tao không đoán được.”

“Không đoán được, chứng tỏ mày vẫn chưa nhận ra sai lầm.” Huyết Cửu Nhất lại tát một phát, sau đó tiếp tục hỏi lại vấn đề trước đó.

Cuộc chiến của hai người không có gì hồi hộp.

Đơn giản là Brookley rất tự tin, Brookley tấn công tới, Brookley bị tóm...

Thật ra thực lực của Huyết Cửu Nhất ở trong nhóm chân tự có thể coi là mạnh mẽ, trước đây nếu không phải Ôn Văn nhờ vào sức mạnh của thương dài để Huyết Cửu Nhất không thể phát huy toàn bộ thực lực, có lẽ Ôn Văn đã không nhất định có thể chiến thắng Huyết Cửu Nhất.

Mà năng lực của Brookley dựa vào ý chí kiên cường, hắn chỉ là một nhân viên nghiên cứu khoa học không cần liều mạng chiến đấu, vì thế chỉ có thể phát huy được bảy tám phần sức mạnh.

So với Huyết Cửu Nhất kinh nghiệm tràn đầy, Brookley chỉ là một đứa nhóc con.

Huyết Cửu Nhất giống như kéo một con cá mập mà kéo Brookley đi tới hướng điện thần ở trung tâm.

Hắn nghe Ôn Văn báo rằng Brookley này là đối tượng trọng điểm cần phải chú ý, bắt sống kẻ này thì chắc chắn sẽ được Ôn Văn khen ngợi.

...

Cung Bảo Định giải trừ trạng thái chim lửa, trên người có sáu bảy lỗ máu sâu hoắm, quỳ một chân dưới đất, máu tươi nhuộm đỏ cơ thể hắn, không phải hắn muốn hủy bỏ trạng thái, mà là hắn đã không còn sức mạnh để duy trì.

Ở bên kia người đàn ông đầu mỗ cũng biến thành chất lỏng ngộ nguậy chậm rì rì, hiện giờ đã không còn sức biến thành hình người, tùy tiện tìm vài bình nước suối là có thể ‘phong ấn’ hẳn.

Haures cả người nám đen đứng trước mặt hai người, trên gương mặt báo lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Haures tao là một ác ma có nguyên tắc, trước đó đã nói phải giết hai đứa mày thì nhất định phải làm cho bằng được.”

Cung Bảo Đình thở dài một hơi, chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, nhưng đột nhiên trong mắt hắn lóe lên tia sáng kỳ dị, nói với Haures: “Chúng ta giao dịch một chút đi, tao biến ác ma bọn mày rất thích linh hồn, chỉ cần mày đáp ứng điều kiện của tao, tao sẽ cho mày lấy đi linh hồn.”

Haures hí mắt: “Thật sao?”

“Đương nhiên là...”

Cung Bảo Đình còn chưa nói xong thì ở phía sau Haures có một bóng người cao to vung nắm tay đánh về phía Haures.

Haures hừ lạnh một tiếng, tay vươn ra sau túm cổ bóng dáng kia kéo tới trước mặt để đối phương không thể động đậy.

Đó là một người đàn ông cường tráng cao hai mét, trên người mặc một bộ giáp hoa lệ, làn da có màu xanh xanh vàng vàng rất ghê tởm.

Trước đó Cung Bảo Đình đột nhiên nói muốn bán linh hồn chính vì tranh thủ thời gian cho người đàn ông này, để hắn tiếp cận Haures.

Đáng tiếc thực lực của người đàn ông này thật sự quá yếu, cho dù tiếp cận Haures thì cũng không phải đối thủ của hắn.

Haures cười nhạt: “Bọn mày đúng là quá ngu xuẩn, thứ đáng ghét này sao có thể làm tao bị thương được chứ.”

“Khoan đã, kẻ này sao lại đáng ghét như vậy.”

“Không đúng... đây là thứ đồ chơi gì vậy?”

Chương 962 - Lấy danh nghĩa của cha

Nhìn thoáng qua thì người đàn ông xanh xanh vàng vàng này rất tởm lợm, nhưng nhìn kỹ lại thì phát hiện... người này quả thực chán ghét không có nguyên tắc!

Không phải loại chán ghét tính chất vật lý, mà là hơi thở trên người người đàn ông vàng xanh này làm Haures theo bản năng cảm thấy chán ghét.

Haures tức giận dùng tia sáng từ mắt mình trực tiếp thiêu khô đối phương, lúc này một người đàn ông đang rình xem cách đó mấy chục mét cũng hô lên một tiếng đau đớn rồi hộc ra một ngụm máu tươi.

Người rình xem này chính là Lý Đại Trang, hiện giờ cậu đã là một người siêu năng Đồng Hóa trung tự, thủ vệ xui xẻo cũng tiến bộ tới thực lực trung tự.

Có điều theo thực lực tăng trưởng, hiện giờ nếu thủ vệ xui xẻo bị phá hủy thì sẽ tạo thành tổn thương nhất định cho Lý Đại Trang.

Nhưng không sao cả, thủ vệ xui xẻo đã chạm vào Haures rồi, vận rủi đã quán thân, không sống được bao lâu.

Hiện chờ chuyện nhóm Lý Đại Trang phải làm chính là giữ được tính mạng trước khi vận xui phát tác.

Haures biết Lý Đại Trang chính là thủ phạm để mình chạm vào thứ đáng ghét kia, vì thế vành mắt đỏ ửng, muốn thiêu rụi Lý Đại Trang thành tro bụi.

Nhưng đúng lúc này da mắt của hắn giật một phát, dẫn tới đòn tấn công bị bắn lệch.

Hắn điều chỉnh trạng thái một chút, lúc chuẩn bị tấn công thì thấy một người đàn ông mọc ra sáu chiếc cánh bị một người phụ nữ đâm một quyền văng tới, chạt vật rơi tới trước mặt hắn.

Người đàn ông mọc cánh này chính là Crossel đang chiến đấu với nhóm Miêu Miêu Miêu, sau lưng hắn có một vết thương rất sâu.

Vốn với thực lực của Crossel và kinh nghiệm chiến đấu mạnh mẽ, nhóm ba người Kháp Sứ Bảo, Miêu Miêu Miêu và cả Phật Hải rất khó chiến thắng hắn.

Đánh một hồi, Andras lại đột nhiên gia nhập giúp đỡ Crossel.

Andras là hộ vệ của Crossel, vì thế Crossel rất tin tưởng hẳn, nào ngờ Andras này lại chính là dương trắng nguy trang thành.

Vì thế Crossel bị đâm một dao sau lưng, từ thế nắm giữ biến thành chống đỡ, bị nhóm người siêu năng thượng tự chặt vật đuổi giết.

Crossel đáp xuống đất, thấy dáng vẻ ngơ ngác của Haures thì vui mừng, thân hình chợt lóe trốn ra sau lưng Haures.

Một giây sau, vô số đòn tấn công ập tới.

Trên cơ thể nhỏ xinh của Miêu Miểu Miểu bao trùm lớp vảy rồng cứng rắn, hai bàn tay biến thành móng vuốt sắc bén, vô số vết cào rơi vào người Haures.

“Vua thú – hình thức tấn mãnh long, long thảo loạn kích!”

Sau đó lông trên người cô bắt đầu dài ra, cơ thể nháy mắt bành trướng lên mấy chục lần: “Vua thú – hình thức mãnh tượng, giẫm đạp đại địa!”

Một bộ chiêu thức liên hoàn của Miêu Miểu Miểu biến đổi từ bảy tám loại hình thái làm vị trí của Haures khói bụi mịt mù, sau đó cô linh hoạt nhảy ra ngoài.

Kháp Sứ Bảo chỉ vào hướng bụi mù, hừ lạnh một tiếng: “Khuếch tán!”

Haures con mắt đỏ ngầu chuẩn bị phản kích Haures, năng lượng trong hốc mắt đột nhiên khuếch tán ra ngoài, cả phần đầu bị thiêu đốt kịch liệt.

Sau đó Phật Hải chạy tới làm vài thủ ấn, biểu lộ hình xăm trên người rồi hét lớn một tiếng: “Đại uy thiên long!”

Một bóng ảo giao long lóe sáng kim quang vạn vẹo xuyên tới chỗ Haures.

Cuối cùng là người đàn ông sương trắng có hình dạng Andras khiêng một khẩu Gatling được tạo ra từ sương trắng hướng về phía đó xáy súng, thứ bắn ra là đạn nhưng hiệu quả thậm chí đã gần đạt tới đạn tên lửa.

Nhóm người điên cuồng tấn công vào phạm vi đó, bởi vì Crossel thật sự quá linh hoạt, trước đó bọn họ rất hiếm khi có

thể chạm được vào hắn, hiện giờ rốt cuộc có thể tấn công trúng thực thể, bốn người đều dốc hết sức.

Đợi đến khi bụi mù tan hết, cơ thể Haures vẫn còn duy trì tư thế đứng yên, có điều trên người đã bị đánh nát tung tóe, quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Cơ thể cường giả thượng tự có sức chống đỡ rất cao, bị tổn hại thành như vậy có thể thấy đám người ra sức cỡ nào...

Vẻ mặt Cung Bảo Đình có chút kỳ quái nhìn Lý Đại Trang, năng lực của cậu nhóc này thật sự quá khủng bố, sau này tuyệt đối không thể để thủ vệ xui xẻo chạm vào người.

Mà Phạt Hải và Miêu Miêu Miêu, lúc nhìn thấy dáng vẻ của thi thể thì lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, bọn họ đánh nhầm người.

Đánh nhầm người cũng chẳng sao, quan trọng là hiện giờ bọn họ đã mất đi bóng dáng Crossel.

Đám người nhìn một vòng xung quanh, phát hiện Kháp Sứ Bảo vẫn luôn lơ lửng trên không trung cũng đột nhiên không thấy đâu nữa.

...

Crossel một đường chạy đi, rời xa khỏi chiến trường, sau đó mới thở dài một hơi.

Lúc bị đuổi giết hắn đã thấy rõ tình hình chiến đấu ở xưởng chế tạo ô tô, hiểu được cho dù mình có mặt cũng không thể nào cứu vãn được thất bại của ác ma.

Hơn nữa bản thân hắn là đọa thiên sứ, vốn cũng không có giao tình gì với đám ác ma này, tai họa tới mỗi người tự lo phần mình cũng là chuyện bình thường.

“Phù, phù... rốt cuộc mày cũng dừng lại.”

Kháp Sứ Bảo bay trên không trung thở hỗn hển, đôi cánh nhỏ trắng đen đập loạn, giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Crossel nhíu mày: “Mày chính là thiên sứ nhỏ kỳ quái kia à, trên người có cả sức mạnh đọa thiên sứ và thiên sứ, hơn nữa năng lực còn thực vương tay vương chân, nhưng tuổi của mày còn quá nhỏ, hoàn toàn không phải đối thủ của tao, đuổi theo tới đây là muốn chết à?”

“Không, trên người mày có mùi hương vị rất ngọt ngào, tao muốn ăn mày, như vậy cha sẽ rất vui.” Kháp Sứ Bảo non nớt nói.

Crossel mỉa mai: “Cha mày là thứ gì mà lại có thể sinh ra thứ quái thai như mày?”

“Cha chỉ cho tao tên thôi, nhưng tao biết hẳn là cha tao, chỉ có tao có thể giết hẳn... người khác không được mắng hẳn!”

Trên người Kháp Sứ Bảo lộ ra một tia sát khí, muốn ra tay với Crossel.

Cha mà Kháp Sứ Bảo nói hiển nhiên chính là Ôn Văn, mặc dù nó có thể xem là một sinh mệnh độc lập được sinh ra nhưng hoàn toàn dựa vào ba người.

Một là đọa thiên sứ Mayyami, đó là tiền thân của Kháp Sứ Bảo, nhưng bởi vì một lượng lớn sức mạnh bị rút ra nên Kháp Sứ Bảo mới không còn ký ức của Mayyami, biến thành một sinh mệnh mới.

Một người khác là ve chúa, đây là ‘mẹ’ của Kháp Sứ Bảo.

Mà người sử dụng cung mang thai, đồng thời là người duy nhất ‘nuôi nấng’ Kháp Sứ Bảo, còn đặt tên cho nó chính là Ôn Văn, vì thế Kháp Sứ Bảo xem Ôn Văn là cha.

Crossel cười lạnh một tiếng, trên ngón tay hiện ra sức mạnh kỳ quái rạch về phía cổ Kháp Sứ Bảo, bốn thượng tự bắt tay với nhau thì hẳn còn kiêng kỵ một chút, nhưng chỉ có một mình Kháp Sứ Bảo thì hẳn có thể thỏa thích chém giết.

Nhưng không ngờ ngón tay hẳn bị bàn tay mũm mĩm của Kháp Sứ Bảo nắm lấy, sau đó rắc một tiếng.... bẻ gãy!

Hơi thở của Kháp Sứ Bảo trở nên uy nghiêm: “Mày là đọa thiên sứ, thế nhưng vẫn giữ lại một phần nhỏ sức mạnh thiên sứ để cánh của mình bảo trì màu trắng, nhưng tao... là sự tồn tại cao hơn mày!”

“Có lẽ sức mạnh của tao vẫn còn cách mày rất xa, thế nhưng theo quan sát khi này, tao đã hoàn toàn hiểu được sức mạnh của mày, hiện giờ mày không thể nào thắng được tao đâu!”

“Lấy danh nghĩa của cha, tao muốn ăn mày!”

Kháp Sứ Bảo nhếch môi cười, lộ ra cái miệng đầy răng nanh nhỏ, soạt một tiếng vọt tới trước mặt Crossel, hung ác cắn xé.

Crossel cố hết sức phản công, nhưng không có tác dụng gì với Kháp Sứ Bảo, mà trong lúc cắn xé, sức mạnh của Kháp Sứ Bảo cũng chậm rãi tăng lên.

Thiên sứ thông thường thì Kháp Sứ Bảo không có hứng thú ăn.

Nhưng sức mạnh thiên sứ trên người Crossel giống như món nước sốt thơm ngon, làm Crossel biến thành món ngon cao cấp.

...

Chương 963 - Khả năng của con người trong tương lai

Ngôi sao dần mờ đi, phía chân trời xa xa nổi lên màu trắng bạc, đêm tối dài đằng đẵng rốt cuộc cũng sắp kết thúc.

Nghi thức đóng kín dẫn tới ý chí chiến đấu của đám ác ma mất đi, vì thế binh bại như núi đổ, phần lớn cuộc chiến cũng đã kết thúc.

Sở hữu thể lực mạnh mẽ nhưng đám ác ma Ánh Mắt Vực Sâu gần như toàn quân bị diệt dưới sự hợp tác của trạm thu nhận và Hiệp Hội Thợ Săn.

Đám muỗi và quái xúc tua gần như đã bị càn quét sạch sẽ, số lượng của chúng tuy nhiều nhưng trong cuộc chiến cấp bậc này thì chẳng qua chỉ là đám pháo hôi mà thôi.

Tất nhiên liên quân cũng có tổn thất, đồng thời thiệt hại còn không thấp, chỉ là so với thành quả chiến đấu thì thiệt hại vẫn nằm trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Đào Văn mặc đồng phục tác chiến đưa tay chặt đầu một con quái xúc tua.

Ở bên cạnh cậu ta là mấy chục cái xác nằm tứ tung, tất cả đều do cây đao dài trong tay hắn chém rớt.

Thân là ‘nhân loại mới’ đầu tiên, tốc độ sức mạnh của Đào Văn cũng tăng trưởng, vượt xa những nhân loại mới một khoảng xa, luồng khí trắng trong cơ thể gần như đạt tới trình độ hóa lỏng.

Sức mạnh này không chỉ có thể cường hóa tổ chất cơ thể và trang bị ở trên người, thậm chí có thể thả ra ngoài, sử dụng như siêu năng lực.

Thực lực của Đào Văn nếu so với người siêu năng Đồng Hóa bình thường thì hơi yếu hơn một chút, nhưng có các loại trang bị của Đảo Thợ Săn gia tăng thì có thể phát huy ra thực lực của người siêu năng đồng hóa.

Ban đầu đảo Thợ Săn và cả Tổng Lãnh đều cho rằng muốn phục chế ra dạng nhân loại mới như Đào Văn là chuyện rất khó khăn.

Nhưng trải qua nghiên cứu thì bọn họ kinh ngạc phát hiện phương pháp chế tạo ra nhân loại mới đơn giản đến mức làm người ta giật sồi gan.

Tất cả ‘nhân loại mới’ có thể làm khí trắng hóa thành thực chất có thể phân tách một phần sức mạnh, chế tạo ra ‘hạt giống sức mạnh’.

Cấy hạt giống này vào cơ thể người bình thường thì nó sẽ tự mọc rễ nảy mầm, hạt giống được cấy vào có thể dựa vào rèn luyện để gia tăng sức chống đỡ của khí trắng.

Hạt giống sức mạnh không liên quan tới cường độ sức mạnh lúc đầu, nó chỉ là vật dẫn để người bình thường xảy ra biến đổi, triển vọng phát triển hạt giống là hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa mỗi nhân loại mới đều có thể trưởng thành tới trình độ của Đào Văn, thậm chí còn có thể bước vào cảnh giới cao hơn!

Khí trắng là hỗn hợp sức mạnh cơ thể và sức mạnh tinh thần, vì thế chỉ cần không phải người bị bệnh liệt hoặc trí lực có vấn đề thì đều có thể cấy hạt giống sức mạnh, nhận được sức mạnh siêu phàm thoát tục.

Bao gồm cả cụ già, trẻ nhỏ, thậm chí là người siêu năng!

Nếu như có thể phổ cập toàn dân, như vậy sức mạnh của toàn bộ thế giới hiện thực sẽ được thăng cấp rất lớn, đối với Hiệp Hội Thọ Săn thì chuyện này có ý nghĩa rất trọng đại.

Khí trắng sinh ra trên người Đào Văn có lẽ là ngẫu nhiên, nhưng ngẫu nhiên này mang tới khả năng có thể tiến hóa cho tất cả nhân loại.

Sở dĩ đến bây giờ mới có đội nhân loại mới đầu tiên xuất hiện là vì Hiệp Hội Thọ Săn đã tiêu hao một khoảng thời gian dài để tiến hành kiểm tra khí trắng.

Trong chuyện này bao gồm cả kiểm tra tác dụng phụ, kiểm tra tinh thần, kiểm tra nhược điểm, kiểm tra tập trung, kiểm tra các loại khác...

Chỉ lập kế hoạch cho tất cả các dự án thử nghiệm cũng đủ in thành một quyển sách, tài liệu thử nghiệm dày tới mức đủ để chất đống thành kê.

Kết quả kiểm nghiệm chứng minh khí trắng chỉ sản sinh trong cơ thể nhân loại, tính chất ôn hòa ổn định, sẽ không tạo thành nguy hại cho cơ thể con người, thậm chí người có năng lượng này thì tuổi thọ sẽ được kéo dài.

Đồng thời năng lượng này sẽ tiến hành cân bằng cường hóa các chỉ số của loài người, giảm tỉ lệ bệnh tật, ưu hóa gen thiếu sót.

Tổ chức đội ngũ nhân loại mới này chính là một bước kiểm tra khác của ‘nhân loại mới’, có nhiều thứ trong phòng thí nghiệm không thể kiểm tra được.

Bọn họ phục vụ trong quân đội khu Hoa Phủ, đã được quan sát một thời gian dài.

Nếu cuối cùng xác định sức mạnh này không có tai họa ngầm thì Hiệp Hội Thọ Săn sẽ tiến hành mở rộng theo từng nhóm ở liên bang.

Về phần chính phủ liên bang có ý kiến hay không thì trước giờ không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Hiệp Hội Thọ Săn.

Đào Văn là nhân loại mới đầu tiên, hơn nữa còn là người ưu tú nhất, vì thế khảo nghiệm nhắm vào hắn cũng là nhiều nhất.

Sau hành động lần này, Đào Văn không cần tiếp tục dẫn dắt đội ngũ nhân loại mới này nữa, cậu ta được xem là một siêu thợ săn, có thể hoạt động trong khu Hoa Phủ.

Đào Thọ Săn sẽ phân tích trải nghiệm của Đào Văn, tiến hành kiểm tra càng toàn diện hơn về loại năng lượng này.

Bên người Đào Văn đã không còn bao nhiêu quái vật sống, bên trong xưởng chế tạo ô tô cũng an tĩnh, cậu thông qua máy truyền tin biết được tình huống đã được khống chế, vì thế thông báo với cấp dưới tiến hành quét dọn chiến trường.

Nhìn đồng hỗn loạn này, trong lòng Đào Văn có chút kích động, mới trước đó cậu vẫn còn là một thiếu niên lỗ mãng, cùng người bạn để chỏm Lý Đại Trang thám hiểm xung quanh.

Hiện giờ cậu trở thành ‘nhân loại mới’ đầu tiên, có thể tham gia cuộc chiến cấp bậc này, không biết Lý Đại Trang sau khi thấy cậu có sợ không nữa.

Đào Văn dẫn đội ngũ của mình một đường đi sâu vào trong, chém thêm một đao cho đám quái vật vẫn chưa chết hẳn, chữa trị cho người siêu năng bị thương, thuận tiện giải cứu nhân loại bị giam giữ ở các nơi.

Sau khi đi tới một đoạn đường, Đào Văn thề mà lại nhìn thấy người bạn để chỏm Lý Đại Trang của mình!

Tuy Lý Đại Trang mặc áo khoác dài màu đen, đồng thời trên mặt cũng có thứ che chắn nhưng với tư cách là bạn cùng lớn lên từ thời để chỏm, Đào Văn chỉ cần liếc mắt là nhận ra được.

Lý Đại Trang cũng phát hiện Đào Văn, nhưng cậu hơi lắc đầu một cái, Đào Văn liền hiểu được, không tới chạm mặt với Lý Đại Trang.

Sau khi thấy Lý Đại Trang, Đào Văn có chút hưng phấn, cậu nghe nói hiện giờ Lý Đại Trang cũng là siêu thợ săn, chờ hành động lần này kết thúc, có phải cậu có thể tới rủ Lý Đại Trang đi thám hiểm không?

Người siêu năng chiến đấu ở khắp nơi cũng giống như nhóm Đào Văn, bắt đầu tiến về trước điện thần ở trung tâm xưởng chế tạo ô tô, chờ bọn họ vây quanh điện thần này thì phát hiện nơi này đang tiến hành một trận đấu kịch liệt.

Bên đang chiến đấu là Varak bị thương nặng, bên còn lại chính là thú cưỡi của Ôn Văn, quý long nhờ vào hấp thu một lượng lớn tử khí mà thực lực tăng vọt.

Một người siêu năng áo choàng đen thậm chí còn bắt đầu mở bàn cược, cá xem con quý long này và kỵ sĩ rồng Varak ai thắng ai thua.

Người siêu năng này là Sở Vĩ, tiền cược có thể dùng tiền mặt, có thể dùng điểm thu nhận, cũng có thể dùng chiến lợi phẩm vừa thắng được khi này, thứ gì cũng có thể đặt cược, chủ yếu là để mọi người vui vẻ một phen.

Dù sao thì kết giới xung quanh điện thần vẫn còn, nhóm người tạm thời không thể vào được, hơn nữa tình hình chiến đấu ở bên trong rất thuận lợi, hai con rồng bên ngoài chính là trận chiến cuối cùng của đêm nay, rất nhiều người đều rất háng hái tham gia.

Người xung quanh rất thích thú, nhưng Varak chiến đấu ở trung tâm thì áp lực lớn như núi, nhiều kẻ địch mạnh như vậy vây xem, hấn nào còn tâm tư quyết đấu chứ?

Chỉ riêng chân tự thôi thì xung quanh đã có năm vị!

Đánh một hồi thì Varak có phương pháp thoát thân, hấn dùng sức mạnh toàn thân tấn công quý long thực mãnh liệt.

Tuy Varak bị thương nặng nhưng căn cốt vẫn còn, cuối cùng vẫn đánh quý long từ hình dáng sọi dài biến thành hình dáng xâu mút quả.

Quý long bị đánh tới biến hình, hơi thở mong manh, ngã xuống đất mà nước mắt lưng tròng.

Nó có chút không hiểu vì sao xung quanh có nhiều chiến hữu như vậy mà không ai chịu giúp nó?

Chương 964 - Nguy cơ trở lại

Sau khi thắng lợi, Varak phát ra tiếng gầm tú có tiết tấu với xung quanh, thậm chí còn nhảy một đoạn vũ đạo phong tình nguyên thủy.

Sau đó Varak ngừng lại, nói với người xung quanh: “Chiến sĩ loài người, quyết đấu là thần thánh, không quản là dựa theo truyền thống loài người hay truyền thống ác ma, người chiến thắng quyết đấu có tư cách đưa ra yêu cầu, nếu muốn...”

“Mày nói cái quái gì thế, truyền thống khôn khiếp gì chứ...”
Thiết Hành Chu xông lên trước nhất, một quyền đánh lệch cằm Varak: “Mày hại ông đây thua mất một trăm ngàn tiền riêng rồi!”

Sau đó những người siêu năng thua cược khác cũng chen nhau xông tới, đợi tới khi nhóm người tản ra, Varak đã mất đi ý thức không còn hình người, chỉ còn lại một hơi.

Lúc Sở Vĩ lập bàn cược thì kết cục của Varak cũng đã định sẵn rồi, không quản thắng thua, bởi vì người siêu năng thua cuộc sẽ xông lên đánh hấn.

Sau khi đánh Varak xong, kết giới cũng mất đi năng lượng chống đỡ, nhóm người dũng mãnh xông vào điện thần thì nhìn thấy hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi cho lắm.

Chỉ thấy nhân ma Ollie bị trói trên giá chữ thập, ở phía trước có một chiếc bàn nhỏ, bên trên đặt đủ dụng cụ tra tấn.

Ôn Văn đang cầm roi da hung phấn quát lên người Ollie, trên mặt lộ ra nụ cười biến thái.

Tất nhiên Ôn Văn chỉ đang đùa, không phải đang chơi trò tình thú của tình nhân, chiếc roi này có gai ngược, quát Ollie rách quần rách áo máu thịt be bét.

Đừng hiểu nhầm, chỉ là quần áo vai, bụng, bắp đùi, sau lưng bị quát rách nát, những nơi khác vẫn còn lành lặn.

Chủ yếu là Ôn Văn lo lắng chốc nữa sẽ có người tới, vì thế mới không làm quá tuyệt đường.

Thấy nhóm người tiến tới, Ôn Văn mới thu Ollie vào trong trạm thu nhận.

Anh dự tính để nhóm khoa học của trạm thu nhận nghiên cứu một chút, xem thử xem có cách nào biến Ollie trở về nhân loại hay không, có lẽ đây mới là hình phạt tàn nhẫn nhất đối với cô ta.

Vừa thấy Ôn Văn, Huyết Cửu Nhất và Kháp Sứ Bảo lập tức nhào tới, giống như hiện vật quý mà giao chiến lợi phẩm mình bắt được cho Ôn Văn.

Chiến lợi phẩm của hai vị này có chút thể thảm, Brookley hiện giờ đã trở lại thành đầu bông cải, chỉ là dưới lớn trên nhỏ, mà Crossel thì bị cắn xé chỉ còn một nửa thể trọng...

Ôn Văn thu lại hai quái vật vào, cũng thân thiết biểu dương bọn họ: “Hai người làm tốt lắm, trở về ta sẽ thưởng lớn.”

Huyết Cửu Nhất thở phào một hơi, xem ra quy tắc sinh tồn của đám tù nhân trong trạm thu nhận không sai, phải nịnh nọt lấy lòng Ôn Văn mới có được địa vị trong đám tù nhân.

Mà Kháp Sứ Bảo thì cười ngu ngơ, miệng nhẹ giọng lầm bầm: “Cha khen mình rồi, cha khen mình rồi...”

Ôn Văn khó hiểu nhìn Kháp Sứ Bảo, đầu đứa nhỏ này không phải đã bị lừa đá chứ, sao lại nhận giặc làm cha thế kia.

Sau khi hai quái vật hiện vật quý xong, đám quái vật khác cũng rục rịch, có điều bị Ôn Văn cản lại, tất cả đều tới thì thân phận Boss Ôn của anh không phải sẽ bại lộ à?

Quý Thôn La và Thiết Hành Chu đi tới nói chúc mừng Ôn Văn, trên mặt sáu vị chân tự đều lộ ra ý cười.

Đây là một thắng lợi hoàn mỹ, hai bên đều nhận được kết quả lý tưởng, cũng thu lại được chút chiến lợi phẩm.

Có điều mặc dù mừng thì mừng nhưng Thiết Hành Chu vẫn có chút kiêng kỵ với SRS Cơ Kim Hội, thực lực của tổ chức mới xuất hiện này không thể nào khinh thường.

Nhất là Ôn Văn, tác dụng mà hắn phát huy trong lần hành động này làm Thiết Hành Chu phải kinh sợ.

Nhưng tổng thể thì cho dù vui mừng hay kiêng kỵ thì Cơ Kim Hội cũng là đồng minh, mà đồng minh thì đương nhiên là càng mạnh mẽ càng tốt.

Hai phe đang chuẩn bị làm công việc bàn giao, sắc mặt sáu vị chân tự đột nhiên thay đổi kịch liệt, những người siêu năng khác cũng cảm nhận được một luồng hơi thở khác thường.

Có thứ gì đó muốn xuất hiện!

Chỉ thấy ở phía trên điện thần, hư không giống như bị xé nứt ra thành hai cánh cửa, hai đôi mắt từ đối diện nhìn sang.

Ôn Văn nhận ra, một đôi mắt thuộc về Lovevis, đôi còn lại thuộc về lãnh chúa Thuần Bạch Crowley!

“Minh đã cắt đứt nghi thức rồi, vì sao bọn chúng còn có thể qua đây?” Ôn Văn có chút sửng sốt.

Thiết Hành Chu tê rần da đầu: “Ngươi nói bọn chúng? Phía sau đó có hai Tai Biến à?”

Nhưng không quản bọn họ kinh ngạc thế nào, hiện giờ sức mạnh Tai Biến đã thẩm thấu vào hiện thực.

Năng lượng màu trắng của lãnh chúa Thuần Bạch giống như bơ tan chảy, những thứ bị năng lượng chạm vào đều nhanh chóng bị hủ hóa thành màu trắng, có ẩn chứa hơi thở vật chất Vực Sâu.

Mà hướng bên Lovevis, năng lượng tràn ra có thể làm cơ thể và tinh thần của sinh vật trở nên vụn vẹo.

Hai Tai Biến không chỉ nhìn mà còn đang cố hết sức xé mở lỗ thủng để mình có thể chui qua.

Hai người bọn họ là Tai Biến, nghi thức bị cắt đứt ở phút cuối cùng, có nghĩa là bọn họ đã tiếp cận thế giới hiện thực rất gần rồi.

Nếu là quái vật bình thường, đường hầm không gian bị nghiền nát thì sẽ có tỷ lệ cao bị không gian hỗn loạn trực tiếp nghiền nát, nhưng cấp Tai Biến có năng lực sống sót trong hoàn cảnh đó.

Bọn họ đã nhờ vào nghi thức tới sát biên giới thế giới hiện thực, chỉ cần dựa vào sức mạnh của mình cũng có thể xé mở lá chắn thế giới, tiến vào hiện thực!

Ôn Văn giơ hai tay lên, xiềng xích bay ra ngoài muốn hấp thụ sức mạnh của bọn họ, ngăn cản bọn họ tiến vào hiện thực.

Nhưng Lovevis chỉ đưa ngón tay tới đã búng xiềng xích văng ngược trở lại.

Trước đó xiềng xích nhiều lần tạo ra kỳ tích là vì cấp Tai Biến cũng không có năng lực phản kháng, chỉ có thể để mặc Ôn

Vẫn hấp thu, nhưng bây giờ cả hai vị này đều là Tai Biến hoàn chỉnh, cho dù là xiềng xích của trạm thu nhận cũng không thể bắt giữ được.

Những vị chân tỵ khác cũng lập tức phát ra đòn tấn công, nhưng cao lắm chỉ có thể gây ra chút quấy rối nhất định chứ không có cách nào ngăn cản bọn họ chân chính giáng xuống.

Trước kia ngăn cản Tai Biến giáng xuống đều dựa vào phá hỏng nghi thức, nhưng hiện giờ hai vị này không cần nghi thức nữa, như vậy không quản bọn họ ngăn cản thế nào cũng phí công.

Ngay lúc này một vệt sáng màu trắng sáng ngời từ trên trời bắn tới, trực tiếp đánh vào vết nứt không gian.

Trên ánh sáng rực rỡ có mang theo sức mạnh uy nghiêm khó có thể hình dung.

Sức mạnh này vượt xa cấp Tai Biến bình thường, thậm chí còn mạnh mẽ hơn trạng thái chưa khôi phục hoàn toàn của ve chúa.

Bốn cánh tay của Crowley và Lovevis bị cột sáng màu trắng bắn trúng thì lập tức bị thiêu đốt khét lẹt, cổ chịu đau rứt tay lại.

Có điều hai bọn họ cũng không vì lần tấn công này mà từ bỏ thăm dò thế giới hiện thực, chúng tiếp tục nỗ lực khuếch trương khe nứt.

Khi khe nứt đủ lớn, tiến vào thế giới hiện thực sẽ đơn giản giống như bước qua cánh cửa vậy.

Cho dù chủ nhân của trụ năng lượng màu trắng mạnh mẽ kia trở lại, bọn chúng chỉ cần chạy trốn là được.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh vang dội xuất hiện, bầu trời sáng ngời lần thứ hai u ám.

Ở hướng đông mặt trời mọc, một con quái vật lớn đã ngăn chặn mặt trời, đó là một con cá voi khổng lồ ở trong mây, to lớn đến độ không có cách nào hình dung!

Chương 965 - Pháo đài mạnh nhất

Thứ ở chân trời trông giống như một hòn đảo nhỏ dài mảnh, đợi đến khi tới khoảng cách nhất định mới nhìn ra đó là một con cá voi khổng lồ.

Bởi vì cơ thể to lớn nên động tác của nó trông khá thong thả, nhưng thật ra sau khi bóng dáng nó xuất hiện thì chỉ qua vài hơi thở, cơ thể to lớn của nó đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Cá voi che khuất bầu trời, một hàng cá sáu mắt có cánh bay ra, chúng là cá chuồn bay sáu mắt.

Người mắc chứng sợ hãi thứ khổng lồ nếu tận mắt nhìn thấy con cá voi khổng lồ này có khả năng trực tiếp ngất xỉu.

Có điều trạng thái của con cá voi này rất thần kỳ, trong mắt người siêu năng thì nó là một con quái vật lớn khó có thể hình dung, nhưng trong mắt người bình thường thì tựa hồ nó không tồn tại, chỉ là lúc nó di chuyển sẽ cảm nhận được một luồng gió to mà thôi.

Lúc nhóm Crowley vẫn đang cố gắng xé mở khe hở, con cá voi khổng lồ này đã bay tới trước khe nứt, một ngum muối khe nứt và không gian khe nứt vào trong bụng.

Crowley cười nhạt, súc sinh này lớn thì lớn nhưng chỉ số thông minh không quá cao.

Hai bọn họ ở không gian bên ngoài vết nứt, cần ở đó thì có lợi ích gì, với lại nó không sợ vết nứt không gian tổn thương cơ thể mình sao?

Đợi đến khi cá voi khổng lồ bơi đi, Crowley và Lovevis sững sốt, vết nứt không gian ở trước mặt bọn họ thế mà lại biến mất.

“Vết nứt không gian đâu, vết nứt không gian mà tao xé ra đâu rồi?” Lovevis phát điên túm lấy mớ tóc vốn không còn bao nhiêu nữa.

Crowley không nói gì, thế nhưng đưa tay tới trước mặt sờ soạng hai cái, có chút không dám tin với tình huống trước mắt.

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó hừ lạnh một tiếng, phun ra vài câu thô tục rồi mỗi người một ngã.

Trong khe hở ở thế giới ngoài, tốc độ khôi phục năng lượng của bọn họ rất chậm, hơn nữa nơi này còn có rất nhiều nhân

vật mạnh mẽ, tùy tiện khai chiến với một vị Thần Tinh Giới khác không khác gì tự tìm đường chết.

Trong hoàn cảnh này, bọn họ cần thời gian để tích góp năng lượng từng chút một, như vậy mới có sức lần thứ hai phá hỏng bức tường ngăn cản tiến vào thế giới hiện thực.

Hiện giờ bọn hắn và thế giới hiện thực gần xong gang tấc, chỉ cần góp đủ năng lượng đột phá lá chắn là tốt rồi, lần tiếp theo sẽ không gặp phải con cá kia đi?

Bọn họ tính toán rất tốt, tất cả nhóm Tai Biên bị bức tường này ngăn cản đều nghĩ vậy...

...

Cá voi khổng lồ nuốt khe nứt xong thì lười biếng ợ một tiếng, hồ nước trên đỉnh đầu phun ra cột nước, bọt nước bắn ra dưới ánh mặt trời chiếu rọi tạo thành một đường cầu vồng xinh đẹp.

Trên đỉnh đầu cá voi khổng lồ có một luồng ánh sáng trắng xinh đẹp, bên trong có một bóng dáng, có điều bởi vì luồng sáng kia nên nhìn không rõ.

Bóng dáng ấy đưa tay về phía bầu trời, một luồng sáng chiếu xuống, những điểm sáng rơi vào người tất cả sinh mệnh ở gần đó.

Người siêu năng bị thương, vết thương bắt đầu biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, người siêu năng không có vết thương thì cảm thấy tinh thần và thể xác thả lỏng, giống như vừa được chăm sóc sức khỏe một phen.

Người bình thường ở xung quanh cũng vì những điểm sáng này mà bệnh tật lâu năm ở trên người đều khỏi hẳn.

Có điều khóe miệng Ôn Văn co quắp, anh vốn định thừa dịp này tiêu thụ một lượng lớn thuốc hoa bỉ ngạn, sau đó dùng nó làm con át chủ bài của Cơ Kim Hội để buôn bán trong giới siêu năng.

Vị ông lớn này đột nhiên điều trị cho tất cả mọi người thì thuốc của anh biết bán cho ai đây?

Có điều Ôn Văn cũng chỉ than thở hai câu mà thôi, anh biết những điểm sáng này mang tới chỗ tốt vượt xa lành lại thương tích.

Sau đó bóng dáng kia nhìn về phía vị trí Ôn Văn, sau đó cá voi khổng lồ xoay người rời đi, hơi thở biến mất ở phía chân trời.

Phương hướng này có vài chục người, tất cả mọi người đều nghĩ rằng ánh mắt kia nhìn mình chằm chằm, nhưng Ôn Văn lại hi vọng ánh mắt kia không phải đang nhìn mình.

“Thứ này, lớn thật đấy....” Sở Vĩ chép miệng, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng nếu muốn nướng chín thứ này thì cần vỉ nướng lớn cỡ nào.

Những người siêu năng khác cũng đều kinh hô, ngoại trừ nhóm thợ săn thượng tự ưu tú, phần lớn người siêu năng đều không biết tới sự tồn tại của con cá voi này.

Ôn Văn không chỉ biết mà còn từng leo lên nó, lưng của cá voi chính là trụ sở chính Đảo Thợ Săn của Hiệp Hội Thợ Săn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Đảo Thợ Săn đã không ngừng tuần tra trên trái đất, ngăn chặn tất cả Tai Biến muốn tiến vào thế giới hiện thực, và cả sự tồn tại trên Tai Biến.

Ở bên ngoài thế giới hiện thực, không biết có bao nhiêu quái vật cấp Tai Biến dự tính xé mở không gian tiến vào thực tế như Crowley và Lovevis.

Đám quái vật này có người là nghi thức tiến hành tới cuối cùng thì bị cắt đứt, vì thế bị kẹt lại ở bên ngoài, có người bị Hiệp Hội Thợ Săn bắt được rồi đuổi ra.

Bọn chúng có uy hiếp rất lớn đối với thế giới hiện thực, nếu không có Đảo Thợ Săn tồn tại, một khi để đám quái vật này chui vào hiện thực thì toàn bộ địa cầu sẽ bị bọn họ chiếm cứ, nhân loại sẽ trở thành nô lệ của quái vật.

Có thể nói Đảo Thợ Săn chính là pháo đài bảo vệ mạnh mẽ nhất của thế giới loài người.

Có lẽ một ngày nào đó trạm thu nhận có thể thay thế vị trí của Đảo Thợ Săn, nhưng ít nhất hiện giờ Đảo Thợ Săn vẫn là mạnh mẽ nhất.

Cá voi khổng lồ Thiên Mạc xuất hiện nghĩa là nhóm Crowley sẽ không còn cơ hội tiến vào thế giới hiện thực, sau đó bọn chúng muốn lên vào thì đã có Đảo Thợ Săn giám sát.

Tổng thể mà nói, mặc dù cuối cùng bị hoảng sợ một phen nhưng tổng thể thì vẫn thuận lợi.

Ôn Văn chú ý tới, đối với uy lực của Crowley và Lovevis, biểu hiện của nhân loại mới rất xuất sắc, mặc dù có bị hoảng sợ nhưng không trực tiếp xảy ra cơ thể dị hóa như người bình thường nữa.

Cũng có nghĩa là nhân loại mới có sức chống đỡ rất mạnh mẽ đối với ô nhiễm từ thế giới trong, điều này làm Ôn Văn càng cảm thấy tốt hơn về nhân loại mới.

Vốn có được một trận thắng lớn, Ôn Văn tính làm một buổi tiệc ăn mừng nhưng bị Crowley và Lovevis dọa một phen, không quản là Ôn Văn hay nhóm Thiết Hành Chu cũng không còn tâm trạng.

Hai phe nhanh chóng hoàn thành bàn giao, đội ngũ trạm thu nhận hoàn toàn rời khỏi chiến trường, giao lại cho Hiệp Hội Thợ Săn xử lý.

Mặc dù hiện giờ Cơ Kim Hội đã phát triển thành quy mô khổng lồ nhưng công việc xử lý vẫn không chuyên nghiệp bằng Hiệp Hội Thợ Săn.

...

Sau khi trở lại trạm thu nhận, chuyện đầu tiên mà Ôn Văn làm chính là kiểm kê số lượng thương vong.

Tuy lần này Ôn Văn đã chuẩn bị rất hoàn hảo nhưng vẫn có rất nhiều thương vong xuất hiện.

Rất nhiều nhà văn thích cảm giác ‘trò chuyện trong lúc nhàn rỗi, tám mươi vạn quân Tào bị tiêu diệt thành tro tàn, vì thế trong lịch sử mới có rất nhiều chiến dịch thần kỳ.

Nhưng thực tế trong chiến tranh thì thương vong là điều không thể nào tránh được, tử vong và đau buồn mới là quan điểm chính của chiến tranh, thành quả chiến thắng thường được đúc kết từ thi thể.

Lần hành động này nhắm vào Ánh Mắt Vực Sâu, nhân viên thu nhận tổng cộng tử vong hai mươi bảy người, quái vật tổng cộng chết gần trăm con.

Phần lớn mọi người ít nhiều gì cũng mang theo thương tích, có điều may mắn được ánh sáng của Đạo Thọ Sơn chữa trị, bằng không sẽ không ít người sẽ có thương tật.

Xui xẻo là Diêm Tu và thiên sứ Tà Quang đã được Ôn Văn thu vào trạm thu nhận sớm, vì thế thương tích cần phải được tịnh dưỡng một thời gian ngắn...

Chương 966 - Tính toán thu hoạch

Sau khi thống kê thương vong thì cần tiến hành lễ tang, lần này tất cả nhân viên thu nhận tham gia hành động đều tập trung ở nghĩa trang trạm thu nhận, tiến hành mặc niệm với mộ bia.

Sau khi mộ bia được viết tên thì được tính là một phần bộ phận của mộ bia, chỉ cần chạm vào mộ bia sẽ thấy được cuộc đời của vị nhân viên thu nhận này.

Trạm thu nhận vĩnh viễn ẩn mình trong chỗ tối bảo vệ thế giới tràn đầy nguy cơ này, vì thế không có ai ca ngợi công đức của nhân viên thu nhận, vì thế số mộ bia này chính là huy chương của nhân viên thu nhận.

Mỗi nhân viên thu nhận, kết cục cuối cùng chính là một ngôi mộ nhỏ ở nơi này.

Nhân viên thu nhận sống sót sẽ nhận được phần thưởng, mà quái vật sống sót đả ngộ trong phòng giam sẽ được nâng cao, số quái vật biểu hiện tốt nhất sẽ được Ôn Văn đưa ra khỏi trạm thu nhận, trở thành trợ lý của nhân viên thu nhận.

Nhân viên thu nhận hi sinh, người nhà của bọn họ sẽ được Cơ Kim Hội trợ cấp và che chở, đây cũng là một trong những nghiệp vụ quan trọng của Cơ Kim Hội.

Về phần quái vật đã chết, đã chết rồi thì thôi.

Buổi tối ngày hôm đó, trong trạm thu nhận cử hành một buổi tiệc long trọng, Phùng Duệ Tinh dùng rất nhiều tiền đặt mua thức ăn ngon rượu ngon, nhóm nhân viên thu nhận đều thả lỏng trong buổi tiệc, bắt đầu khoe khoang về chiến tích của mình.

Phùng Duệ Tinh là người huênh hoang nhất, cầm ly rượu khoe khoang khắp nơi, bởi vì hắn thật sự là một trong số nhân viên thu nhận nổi bật nhất trong cuộc chiến này.

Sau khi đốt mười mục tiêu nhỏ, người Phùng Duệ Tinh sáng long lanh, trên người thậm chí còn lơ lửng bóng ảo của đồng tiền, đầu đá lung tung trên chiến trường.

Mặc dù không thể nào so sánh với cường giả chân tự nhưng trong số người siêu năng thượng tự thì không có mấy người có số lượng giết địch sánh bằng Phùng Duệ Tinh.

Thật ra bình thường Phùng Duệ Tinh là người khá kín tiếng, nhưng lần này hắn bỏ ra nhiều tiền như vậy chính vì bỏ vốn để lấy oai sau cuộc chiến, sai có thể tiếp tục kín tiếng như trước nữa chứ?

Ôn Văn cũng trà trộn vào trong buổi tiệc, cùng nhóm nhân viên thu nhận quây tung bừa cả buổi tối, sáng sớm hôm sau mới từ trên mặt bàn đứng dậy.

Thả lỏng một ngày, Ôn Văn bắt đầu thống kê thu hoạch trong cuộc chiến này.

Ở khía cạnh tài vụ lần này quá nhỏ, cao lắm cũng chỉ là chút nguyên liệu từ người đám quái vật đã chết.

Mặt khác vẫn còn có số vật siêu mà đám ác ma mang theo bên người, những thứ này Ôn Văn đặt bán trong cửa hàng thu nhận, chỉ có ốc biển thần kỳ là vẫn giữ bên người thưởng thức.

Thu hoạch lớn nhất chính là bắt được một lượng lớn ác ma, bắt sống được tầm một trăm năm mươi ác ma đủ sắc thái, đủ thực lực, so với nhóm đã chết thì chất lượng đã cao hơn không ít.

Mà trong số ác ma có thể làm Ôn Văn nhìn với con mắt khác thì chính là vài con quái vật thực lực mạnh nhất.

Ác ma chân tự có não ma Brookley và nhân ma Ollie, hai kẻ này Ôn Văn đều không thuận mắt, chỉ là trực tiếp hủy diệt nhân đạo cũng quá lãng phí, trước tiên cứ giữ lại xem có thể bồi dưỡng thành tay đấm hay không.

Quái vật thượng tự thì có đạo thiên sứ Crowley, song kiếm Andras, kỵ sĩ rồng Varak.

Ba con quái vật này, toàn bộ đều đạt tới trình độ thượng cụ cực hạn, so với hai quái vật chân tự, Ôn Văn lại càng yêu thích ba con quái vật thượng tự này hơn.

Crowley am hiểu về ký hiệu rất sâu, tất cả ký hiệu trong xưởng chế tạo ô tô đều là hần tự tay bố trí.

Trình độ kiếm thuật của Andras rất cao, nếu như không phải Ôn Văn dùng sức mạnh chèn ép, chỉ so về kiếm thuật thì chưa chắc có thể thắng được hắn.

Trên người hai ác ma này có chỗ đáng giá để Ôn Văn học hỏi, đợi đến khi Ôn Văn ép khô giá trị xong sẽ bồi dưỡng chúng thành người công cụ của trạm thu nhận.

Về phần kỹ sĩ ma long Varak, Ôn Văn chuẩn bị để hắn nghiên cứu xem có thể làm ra kỹ sĩ quái vật khác hay không, nếu không làm được thì giá trị của hắn chẳng qua chỉ là tay đấm.

Ác ma cuối cùng đáng để Ôn Văn chú ý chính là người phụ nữ muối bắt được lúc đầu, người phụ nữ muối này có tình cảm rất sâu đậm với Brookley, Ôn Văn chuẩn bị dùng cô ta làm nguyên liệu cho nghi thức chế tạo phân thân của mình.

Vì thế Ôn Văn thậm chí từ bỏ suy nghĩ đày đọa Brookley, ngược lại muốn hắn xem trọng tình cảm với người phụ nữ muối, đồng thời trong thời gian ngắn có thể để tình cảm của hai người tiến thêm một bước.

Sau khi xử lý hết thầy, trong mắt Ôn Văn xuất hiện một tia tàn khốc, hiện giờ xử lý đám ác ma xong, có một cái đuôi nhỏ cũng nên xử lý.

...

Đối diện Cơ Kim Hội, tòa nhà của tập đoàn Coway đã bị Hiệp Hội Thợ Săn tiếp quản, tất cả nhân viên liên quan đều bị khống chế.

Trương Kiến Đạt tay chân mang gông cùm, bị Hiệp Hội Thợ Săn không ngừng tra hỏi.

Vẻ mặt hắn tái nhợt, giống như già đi hơn mười tuổi chỉ trong một đêm.

Những người này không ngừng hỏi gì mà ác ma, vực sâu làm Trương Kiến Đạt hoài nghi mình đang ở phim trường phim giả

tương.

Có điều tập đoàn Coway bị niêm phong kiểm tra cửa hàng, số binh lính súng thật đạn thật ở xung quanh báo cho hẳn biết chuyện này không phải là đùa giỡn.

Nhưng hẳn thực sự không biết hết thảy là vì sao, điều duy nhất có thể đoán được là tất cả chuyện này có liên quan tới cha hẳn, Trương Khả Vi.

Trước đó hẳn vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, vì sao cha mình đột nhiên lại trẻ tuổi như vậy, với tình huống cơ thể của hẳn, căn bản không thể sống tới bây giờ.

Kỳ quái hơn nữa là Trương Khả Vi không nên làm ra hành động trái với thương nghiệp bình thường ở thành phố Tứ Hồ như vậy, nghĩ lại thì cũng chính vì thế nên tập đoàn Coway mới bị nhắm tới.

Đêm hôm trước xưởng chế tạo ô tô bị tập kích, hôm sau sản nghiệp của tập đoàn Coway ở thành phố Tứ Hồ đã bị niêm phong kiểm tra toàn diện, Trương Kiến Đạt thì trực tiếp bị bắt, đến giờ chỉ mới ngủ được vài tiếng.

Nhưng Trương Khả Vi là đầu sỏ hết thảy lại thờ dài một hơi, trải qua một khoảng thời gian dài thẩm vấn và điều tra, cơ bản đã có thể xác định hành động của Trương Kiến Đạt và Trương Khả Vi không có vấn đề.

Điều này làm bọn họ thờ dài một hơi, tập đoàn Coway là một đế chế kinh doanh khổng lồ, thế giới này cần một con dê đầu đàn, bằng không xã hội sẽ chấn động.

Vì thế chuyện này Trương Kiến Đạt có thể xem là được lợi, nếu không có chuyện này thì tới tận khi chết có lẽ hẳn cũng không thể nào chân chính nắm quyền tập đoàn Coway, nhưng kể từ bây giờ thì Trương Kiến Đạt chính là người nắm quyền của tập đoàn Coway, Trương Khả Vi sắp biến mất trong dòng lịch sử.

...

Ở hạ lưu một con sông của thành phố Tứ Hồ, một con thuyền nhỏ lặng yên không một tiếng động cặp bờ, một nam một nữ trẻ tuổi bước xuống thuyền.

Ánh trăng chiếu lên tuyền, không có bóng dáng người sống, chỉ có hai cái cây khô một nam một nữ.

Người đàn ông này chính là người sáng lập tập đoàn Coway Trương Khả Vi, mà người phụ nữ thì chính là vệ sĩ Vương Cẩm mà Hiệp Hội Thọ Sơn đã phái tới.

Hai người nhanh chóng di chuyển trong rừng, cuối cùng đi tới bên ngoài một căn nhà gỗ nhỏ, Vương Cẩm đi tới gõ cửa vài tiếng theo tiết tấu, một lát sau có hai sinh vật hình thù kỳ quái xuất hiện.

Hai người này có làn da màu đỏ, trên đầu là chiếc sừng nhọn lớn nhỏ không đồng đều, sau lưng có cánh và đuôi, là hình tượng tiêu chuẩn của ác ma.

Chương 967 - Ác ma hai sừng

Trương Khả Vi bày ra dáng vẻ cấp trên, dáng vẻ già dặn nói với hai ác ma kia: “Tao đã hoàn thành tất cả giao hẹn với Ánh Mắt Vực Sâu, vì thế tao mới mất đi tất cả, vì thế phần thù lao đã bàn...”

Căn cứ theo khế ước của Ánh Mắt Vực Sâu và Trương Khả Vi, sau khi chuyện này hoàn thành, Trương Khả Vi sẽ được chuyển đổi thành ác ma, còn có thể trở thành quản lý cấp cao của Ánh Mắt Vực Sâu.

Mà hai ác ma màu đỏ trước mắt, ngoại trừ chiếc sừng trên đầu lệch ra ngoài một chút, thoạt nhìn hoàn toàn là ma kém bình thường.

Cái gọi là ma kém thật ra chính là ác ma bình thường, thực lực bình thường không có năng lực gì đặc biệt, địa vị chỉ cao hơn một chút so với loại ăn hại mà ngay cả con người bình thường cũng không thể đánh bại.

Ác ma đứng bên trái, bên trái mọc ra một chiếc sừng lớn, bên phải là chiếc sừng nhỏ, hấn u ám nói với Trương Khả Vi: “Nhưng nghi thức đã thất bại...”

Giọng nói của Trương Khả Vi thực nghiêm khắc: “Chuyện này không liên quan tới tao, tao đã hoàn thành yêu cầu, bọn mày cũng nên thực hiện lời hứa.”

“Không chỉ nghi thức thất bại, cứ điếm ở thành phố Tứ Hồ của bọn tao gần như bị diệt hết toàn quân.” Ác ma bên phải bổ sung một câu, hẳn là bên phải mọc ra sừng lớn, bên trái sừng nhỏ.

Trương Khả Vi nhíu mày: “Chúng ta đã ký khế ước, bọn mày không định thất hứa đấy chứ?”

Vẻ mặt Vương Cẩm hơi biến đổi, trong tay xuất hiện một cây cung ánh sáng xanh sẫm, hai mũi tên độc màu xanh đậm chỉ vào đầu hai ác ma.

Cô không giống như Trương Khả Vi, cô có thể cảm nhận được thực lực của hai ác ma này, bọn nó chỉ là ác ma cấp Tai Nạn, giọng điệu càn rỡ như vậy chỉ sợ đã bắt đầu muốn xung đột.

Ác ma bên trái cười cạc cạc quái dị: “Ký khế ước với bọn mày là Haures, hiện giờ nó đã ngòm rồi, khế ước cũng như tờ giấy lộn thôi.”

“Nếu nghi thức thành công thì Ánh Mắt Vực Sâu bọn tao không ngại thực hiện lời hứa, nhưng đã tạo thành thiệt hại lớn như vậy mà mày còn dám qua đây, đúng là khờ khạo tới đáng yêu.”

Trương Khả Vi không dám dây dưa nữa, cũng cảm nhận được bầu không khí không đúng, khoe mắt co quắp: “Nếu không có ý thực hiện khế ước, tại sao bọn mày còn ở đây chờ bọn tao?”

Ác ma bên phải lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Lần thất bại này cần có người phải chịu trách nhiệm, thừa nhận lửa giận của nhóm nghị viên, mà người này... chính là mày!”

Trương Khả Vi nghe vậy thì quyết định thật nhanh, một chưởng đánh về phía ác ma bên phải, năm ngón tay đột nhiên biến thành ống tiêm mảnh nhỏ, những ống tiêm này đâm rách da thì có thể hấp thu sức mạnh sinh mệnh của đối phương.

Nhưng ác ma không để Trương Khả Vi có cơ hội này, trực tiếp túm tay Trương Khả Vi ném văng hẳn ra ngoài.

Ác ma bên trái nhe răng cười: “Chúng ta đã tới nơi này, mày cảm thấy mình có cơ hội trốn thoát sao, năng lực của mày là bọn tao cho, đừng nghĩ tới việc dùng nó để đánh lén tao.”

Còn chưa dứt lời thì hai mũi tên màu xanh đậm phân biệt bắn về phía hai ác ma, bọn chúng vội vàng tránh né, bọn chúng coi thường Trương Khả Vi nhưng chưa từng coi thường Vương Cầm, vị này đã từng là siêu thợ săn kinh nghiệm đầy mình.

Trước đây khi Trương Khả Vi gần đất xa trời, đất vàng đã sắp chôn tới đỉnh đầu, đã sắp nằm trong quan tài thì đám ác ma tới tìm hấn.

Chỉ cần Trương Khả Vi nguyện ý làm việc cho Ánh Mắt Vực Sâu, Ánh Mắt Vực Sâu có thể làm hấn thoát khỏi tử vong, thậm chí có thể giúp hấn lấy lại thanh xuân.

Trương Khả Vi sớm đã biết dáng vẻ thật sự của thế giới, lúc còn trẻ cũng muốn phối hợp với Hiệp Hội Thợ Săn, để thế giới này trở nên tốt đẹp hơn, nhưng theo thời gian dần già đi, hấn bắt đầu cảm thấy không cam lòng, sự kiên trì từ trước tới nay của hấn cũng vì thế mà bị phá hủy.

Hấn có được đế quốc kinh doanh khổng lồ, có được tiền tài mà người bình thường căn bản khó có thể tưởng tượng, có siêu thợ săn về hưu làm vệ sĩ, thậm chí còn có thể thuê một ít người siêu năng làm việc giúp mình.

Hấn như vậy thì sao lại bị già yếu đánh ngã chứ, hấn phải sống càng lâu hơn mới đúng.

Nhưng sự giúp đỡ của Hiệp Hội Thợ Săn chỉ có thể giúp hấn kéo dài sinh mệnh chứ không có cách nào làm hấn ngừng già yếu, vì thế hấn dứt khoát gia nhập trận doanh ác ma.

Điều kiện chính là để hấn có lại thanh xuân, đồng thời trường sinh bất lão!

Ánh Mắt Vực Sâu đã tiến hành cải tạo Trương Khả Vi, để hấn có thể dùng ngón tay hấp thu sức mạnh sinh mệnh của người khác, bảo trì thanh xuân của mình, vì thế hấn mới ngày càng trẻ tuổi hơn.

Vì để chính mình hấp thu sinh mệnh khác càng thuận lợi hơn, Trương Khả Vi và đám ác ma đã tính kế nhắm vào Vương Cầm.

Vương Cầm đã làm vệ sĩ của hấn rất nhiều năm, nhược điểm tính cách sớm đã bị hấn nắm giữ, dưới sự phối hợp của hấn, Vương Cầm cũng nhanh chóng sa đọa.

Lần hành động này Trương Khả Vi phối hợp với Ánh Mắt Vực Sâu có tính mạo hiểm khá lớn.

Hiện giờ nguy hiểm đã thành tai họa thật sự, hoàn toàn mất đi tập đoàn Coway, mà Ánh Mắt Vực Sâu lại muốn thất hứa...

Trương Khả Vi từ dưới đất bò dậy, vẻ mặt dữ tợn: “Vương Cầm, giết chết chúng, chỉ cần thoát được nguy cơ lần này, với năng lực của hai chúng ta thì sớm muộn gì cũng có thể Đông Sơn tái khởi!”

Vương Cầm gật đầu, bắt đầu di chuyển nhanh chóng, đồng thời không ngừng bắn tên về phía hai ác ma.

Cô từng là siêu thợ săn thực lực hạ tị về hưu, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, sau khi trở lại trạng thái trẻ tuổi, thực lực trở về trạng thái đỉnh cao, cũng chính là thực lực cấp bậc trung tị.

Hai con quái vật này đều là thực lực hạ tị, cho dù phối hợp tuyệt diệu thì cũng không phải đối thủ của Vương Cầm.

Nhưng đánh một hồi thì hai ác ma đột nhiên cười quỷ dị.

Chiếc sừng nhỏ trên đầu đột nhiên hóa thành chất lỏng, hai ác ma hòa lại thành một thể, biến thành ác ma da đỏ khổng lồ có hai chiếc sừng dài to lớn!

Ác ma này có thực lực trung tị, tuy khí thế khiếp người nhưng chưa chắc là đối thủ của Vương Cầm, nhưng điểm trí mạng là trong tay chúng có một cái điều khiển từ xa.

Ác ma hai sừng cười quái dị một tiếng rồi nhấn điều khiển, Vương Cầm giống như bị sấm sét đánh trúng, cơ thể run rẩy kịch liệt, nằm dưới đất không thể động dậy, bị ác ma hai sừng đá một cú vào bụng, ngã nhào tới bên cạnh Trương Khả Vi.

“Khi đó bọn tao đã tiến hành một lần nghi thức, để mày khôi phục trạng thái đỉnh cao lúc còn trẻ, nhưng bọn tao đã cài chút vật nhỏ vào trong cơ thể mày, để mày phải nghe theo sự không chế của bọn tao.” Ác ma hai sừng đắc ý nói.

“Anh mau chạy đi.” Vương Cầm miễn cưỡng nói với Trương Khả Vi.

Ác ma hai sừng ngồi xổm xuống, cười cạc cạc quái dị nhìn hai người: “Bọn mày trốn không thoát đâu, không đũa nào thoát

được.”

Trong mắt Trương Khả Vi lóe lên một tia hung ác, với thực lực của hắn thì không có cách nào thoát khỏi tên ác ma hai sừng này. Dù sao ngoại trừ tay phải thì hắn chính là một người bình thường.

Hiện giờ muốn chạy thoát khỏi nơi này thì chỉ có một biện pháp, vì thế hắn không chút do dự vươn tay phải đâm vào sau lưng Vương Cầm.

Năng lượng sinh mệnh của Vương Cầm nhanh chóng ồ ạt tràn vào cơ thể Trương Khả Vi, hơi thở của hắn cũng nhanh chóng gia tăng.

Sau khi hấp thu năng lượng sinh mệnh sẽ có một đoạn thời gian ngắn hấp thu được một phần sức mạnh của người bị hấp thu, hắn có thể nhờ vào phần sức mạnh này để thoát khỏi tay ác ma hai sừng!

Vì mình có thể sống sót, Trương Khả Vi có thể vất bỏ mọi thứ, bao gồm cả Vương Cầm!

Chương 968 - Móng vuốt kỳ dị

Vương Cầm lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, có nằm mơ cô cũng không ngờ Trương Khả Vi lại quyết đoán ra tay với mình như vậy.

Cơ thể của cô bắt đầu già yếu theo tốc độ mất thường có thể nhìn thấy, mà Trương Khả Vi thì nhanh chóng trẻ tuổi hơn.

Trương Khả Vi đắm chìm trong cảm giác sức mạnh tăng vọt mà không thể tự kiềm chế, nhưng hắn không phát hiện là ác ma hai sừng không hề ngăn cản động tác của mình.

Trên mặt ác ma hai sừng lộ ra biểu cảm hài hước, Trương Khả Vi này quả nhiên không phát hiện.

Trương Khả Vi muốn ngừng lại rồi nhanh chóng trốn thoát nhưng phát hiện đi đứng của mình bắt đầu không nghe theo sự điều khiển, cúi đầu nhìn một cái liền phát hiện hắn đã biến thành một đứa bé ba bốn tuổi!

Ác ma hai sừng mĩa mai nói: “Nhân loại ngu xuẩn, mà hấp thu sức mạnh của người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa thì chính là tự chịu diệt vong.”

“Mày tưởng rằng sức mạnh bọn tao ban cho để mày có thể hấp thu sức mạnh sinh mệnh tự cường hóa bản thân sao?”

“Không, nếu có thứ tốt như vậy thì bọn tao sớm đã tự dùng rồi.”

“Xương tay này sẽ không ngừng đầu độc mày đi hấp thu sinh mạng người khác, trong quá trình này mày sẽ đi ngược quá trình sinh trưởng, biến thành một đờ con nít!”

“Sau khi mày biến thành trẻ con thì không còn tư cách sử dụng thứ này, nó sẽ tự động thoát khỏi cơ thể mày, khi đó mày sẽ khôi phục tuổi thọ vốn có!”

“Nếu mày chỉ hấp thu sinh mệnh người bình thường thì qua một đoạn thời gian sẽ phát hiện manh mối, nếu có thể khắc chế thì nói không chừng thật sự có thể sống mãi, nhưng mày lại đi hấp thu sinh mệnh người siêu năng... he he he.”

“Có điều cho dù mày biến thành bộ dáng này thì tao vẫn muốn mày phải đi nhận trừng phạt, bằng không tao sẽ phải chịu nỗi khổ bị quất vào linh hồn.”

Đi tới trước mặt Trương Khả Vi, muốn xách hấn mang đi tiếp nhận sự tra hỏi của Ánh Mắt Vực Sâu.

Hành động lần này thất bại triệt để như vậy, nhất định phải có người gánh vác hậu quả thất bại, mà Trương Khả Vi chính là người lựa chọn thích hợp nhất.

Thế nhưng ngay lúc này một luồng kiếm khí đen nhánh từ phía trên giáng xuống chém ác ma hai sừng này thành hai nửa.

Sau khi ác ma biến thành hai nửa thì ngộ nguậy muốn hợp lại thành một cá thể, lúc này một bóng dáng rơi xuống giữa hai phần cơ thể, tay cầm kiếm dài màu đỏ ngòm chém như điên về phía hai mảnh cơ thể, chỉ qua vài giây thì tên ác ma này đã biến thành thịt nát.

Vẻ mặt Trương Khả Vi mừng rỡ, quả nhiên người tốt có trời giúp, không phải hiện giờ đã có người tới cứu hấn rồi sao.

Nhưng khi người đó xoay người lại thì sắc mặt Trương Khả Vi trở nên cứng ngắt, là Ôn Văn!

“Thợ... oa, oa... hức hức, muốn mẹ.”

Hắn muốn mượn vào dáng vẻ trẻ con này để lừa dối qua mặt Ôn Văn, nhưng Ôn Văn vốn chẳng phải là người kính già yêu trẻ gì cả.

Ôn Văn tùy ý đi tới bên cạnh Trương Khả Vi, dùng chân nâng cằm Trương Khả Vi, sau đó giống như đá bóng mà đá hắn bay lên cao hơn mười mét.

Trương Khả Vi bay tới giữa không trung thì bị quỷ long ngậm trong miệng, không thể động đậy, trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần lót.

Ừm... sau khi cơ thể teo nhỏ thì quần áo đã tự động tuột xuống, chỉ còn lại mỗi đồ lót treo trên người.

Lúc nhóm Trương Khả Vi xuống tuyến thì Ôn Văn đã phát hiện bóng dáng bọn họ, chỉ là không lập tức hiện thân mà lặng lẽ quan sát vở hài kịch này, sau đó mới xuất hiện kết thúc công việc.

Ôn Văn đi tới bên cạnh Vương Cầm, nhìn người phụ nữ già yếu ở trước mắt, im lặng hai ba giây đồng hồ.

“Lúc ban đầu cũng nhờ có bà đề cử với Băng Hà mà tôi mới có cơ hội trở thành siêu thợ săn, tôi rất tò mò không biết ác ma đã đáp ứng chỗ tốt gì cho bà.”

“Tôi chỉ muốn biến về hình dạng trẻ tuổi, sau đó cùng...”

Vương Cầm nói hai câu rồi lắc đầu: “Không quản cậu hận tôi hay ghét tôi, nể tình tôi đã từng giúp cậu, giết tôi đi.”

Trên đường tới đây Ôn Văn đã tra xét chút tài liệu về Vương Cầm và Trương Khả Vi, lúc còn trẻ bọn họ từng là một đôi tình nhân yêu thương nhau.

Sau đó vì công việc thợ săn nên Vương Cầm đã rời khỏi Trương Khả Vi, một lòng săn giết quái vật.

Nhưng theo tuổi tác ngày càng lớn, Vương Cầm bắt đầu cảm thấy hối hận, bà muốn ở cùng với Trương Khả Vi, nhưng khi

đó Trương Khả Vi đã lấy vợ sinh con, đồng thời cũng trở thành chủ tịch tập đoàn Coway.

Vì thế lúc về hưu Vương Cẩm lựa chọn trở thành vệ sĩ của Trương Khả Vi, cũng vì mối quan hệ này mà bà vẫn luôn mắt nhắm mắt mở với những hành vi của Trương Khả Vi, thậm chí còn giúp hắn làm chuyện ác, để chính bản thân mình cũng bị cuốn vào.

Vốn bà làm hết thầy đều là cam tâm tình nguyện, nhưng hành vi hấp thu năng lượng sinh mệnh của Trương Khả Vi vào giây phút cuối cùng đã làm bà tổn thương nặng nề, vì thế bây giờ chỉ muốn mau chết hơn mà thôi.

“Đáng ghét, tởm lợm...” Ôn Văn lắc đầu: “Hai loại cảm xúc này tôi không có, chẳng qua chỉ cảm thấy hơi đáng buồn, một thợ săn cả đời vẫn luôn dốc lòng làm hết phận sự, cuối cùng lại chọn phương pháp này để rời đi, ngay cả lễ tang thợ săn bà cũng không có được.”

Ôn Văn kiểm tra vết thương của Vương Cẩm, phát hiện sức sống của bà đã bị hút khô hoàn toàn, vì thế búng tay một cái, một luồng năng lượng màu đen xuyên thủng đầu bà.

Sau đó Ôn Văn ngẩng đầu nhìn về phía Trương Khả Vi, trong mắt tràn đầy hung bạo.

Vị ông chủ xí nghiệp lớn này vì kéo dài tính mạng của mình mà liều mạng lấy lòng Ánh Mắt Vực Sâu, vì thế không biết đã chôn vùi biết bao nhiêu tính mạng, để hắn khôi phục lại trạng thái trẻ tuổi như thế cũng không biết đã hấp thu sinh mạng của bao nhiêu người.

Nhưng thật ra Ôn Văn có thể hiểu được động cơ của Trương Khả Vi, điều đáng quý nhất của con người chính là sinh mạng của họ.

Từ xưa đến nay, vì mạng sống mà đã có rất nhiều người làm ra chuyện mất trí.

Ngay cả Ôn Văn cũng không xác định được lúc sắp chết mình sẽ làm ra chuyện gì, thế nhưng anh tin rằng mình sẽ cố hết sức giữ vững nguyên tắc.

Hiểu được không có nghĩa là Ôn Văn sẽ tha thứ cho Trương Khả Vi, anh cũng không có tư cách tha thứ thay người đã chết,

vì thế Trương Khả Vi nhất định phải bị nghiêm phạt.

Trương Khả Vi bị biến thành con nít, tay phải chảy máu tươi, xương ngón tay đâm qua da lộ ra bên ngoài, xương ngón tay này khá tương xứng với hình thể người lớn. Sau khi Trương Khả Vi biến thành đứa bé thì nó lòi ra ngoài.

Ôn Văn túm lấy tay Trương Khả Vi, để mấy ngón tay xương xẩu này ghim vào ngực Trương Khả Vi, sau đó nhìn thấy Trương Khả Vi bắt đầu trở nên già yếu với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Chỉ vài giây sau, Trương Khả Vi đã trở nên già yếu, thể nhưng vẫn duy trì hình dáng con nít.

“Mày... mày...”

Trương Khả Vi sợ hãi, hăn thà chết cũng không muốn biến về hình dạng già yếu này.

“Sợ à? Tao chỉ để mày biến về dáng vẻ vốn có của mày thôi.”

“Mày tưởng vậy là kết thúc rồi sao?”

“Không, mày phải tiếp tục bị nghiêm phạt, mãi tới khi nghiêm phạt tương đương với tội lỗi của mày thì tao mới để mày được giải thoát.”

Móng vuốt trên tay Trương Khả Vi vẫn còn muốn tiếp tục hấp thu năng lượng sinh mệnh của chính hăn, Ôn Văn nhướng mày, trực tiếp vung tay túm lấy bàn tay kia.

Sau khi móng vuốt rơi xuống đất thì bắt đầu ngo ngoạy bò về phía Ôn Văn, bỏ được một khoảng cách nhất định thì đột nhiên tăng tốc muốn tiến vào trong cơ thể Ôn Văn.

Nhưng nó còn ở giữa không trung đã bị mấy sợi xiềng xích trói lại, không thể chạm vào cơ thể Ôn Văn.

Chương 969 - Không buồn

Chỉ cần liếc mắt là Ôn Văn liền biết năm móng vuốt này là một món thu nhận phiền phức.

Đặc tính là ký sinh trong lòng bàn tay con người, thúc giục người bị ký sinh hấp thu sức sống của những sinh vật khác,

giới hạn hấp thu cao nhất vẫn chưa biết được, ít nhất người siêu năng Đồng Hóa trung tự một khi trúng chiêu thì không thể thoát được.

Thứ như vậy rơi vào tay người có lòng bất chánh như Trương Khả Vi thì có thể sát hại một lượng lớn sinh mệnh.

Nhưng bản thân cần ký sinh người có sinh mệnh mới có hiệu quả, vì thế muốn thu nhận cũng không khó.

Ôn Văn chuẩn bị đặt nó trong kho hàng thu nhận, nếu không cần thiết sẽ cố gắng tránh sử dụng.

Về phần Trương Khả Vi, tất nhiên là bị Ôn Văn ném vào trong trạm thu nhận, sau đó sẽ tiến vào phòng trừng phạt, sau khi chịu đủ trừng phạt thì Ôn Văn sẽ tiễn hắn đi Tây Thiên.

Sau chuyện này, Ôn Văn thở dài một hơi rồi gửi toạ độ cho Hiệp Hội Thợ Săn, để bọn họ chạy tới xử lý, sau đó anh quay về thành phố Tứ Hồ, đi tới một khu cách ly.

Khu cách ly này được chỉnh sửa từ khu ký túc xá của một trường học, dùng làm chỗ ở tạm thời cho sáu trăm sáu mươi sáu người dân thường bị bắt đi làm thí nghiệm.

Bởi vì liên quân hành động đúng lúc, vì thế bọn họ không bị ác ma tiến thêm một bước tàn hại, vết thương do liên tục quý nhiều đã được ánh sáng từ Đảo Thợ Săn điều trị.

Ánh sáng này có thể trị ngoại thương nhưng không có cách nào trấn an tinh thần, vì thế những người này ít nhất phải hơn mười ngày nữa mới có thể tỉnh lại, nói không chừng còn bị giảm thọ vài năm.

Nhưng chỉ cần bọn họ còn sống thì đã là may mắn rồi.

Có một số ít người vẫn còn mang theo nụ cười mỉm, ví dụ như Từ Hồng Kiều và Miêu Huyền, trên mặt còn lộ ra sự thoải mái.

Trong quá trình tiến hành nghi thức, tinh thần của bọn họ đã được giao hòa với người thân bạn bè đã chết đi, điều này làm bọn họ hiểu được tâm ý của người đã mất, cũng buông được khúc mắc của chính mình.

Tuy lần này bọn họ đã gặp phải không ít hoảng sợ, nhưng sau khi tất cả chấm dứt, bọn họ sẽ bắt đầu tích cực với cuộc sống

mới, sẽ không tiếp tục đắm chìm trong quá khứ đau thương nữa.

Đối với bọn họ mà nói, điều này có thể tính là trong họa được phúc.

Bọn họ không phải là người thê thảm nhất trong vụ án lần này.

Thê thảm thật sự chính là nhóm công nhân làm việc trong xưởng chế tạo ô tô bị cuốn vào cuộc chiến mà không kịp rút lui, họ bị tập đoàn Coway lừa tới, cho rằng ác ma là kẻ kinh doanh trái phép, đám người bị quái xúc tua chộp lấy và nhân loại vô tội không đạt tiêu chuẩn.

Bọn họ không có cơ hội quay trở lại, hơn nữa số lượng cũng vượt quá con số sáu trăm sáu mươi sáu người.

Nhìn một vòng xung quanh, Ôn Văn thở dài một hơi rồi yên lặng rời đi, không quấy rầy bất cứ ai, trong lòng cũng không thương cảm bao nhiêu.

Loại chuyện này khi thấy nhiều rồi thì cũng không còn thấy lạ nữa.

Thảm kịch như vậy, mỗi ngày đều đang phát sinh, nếu như mỗi thảm kịch đều làm Ôn Văn đồng cảm, như vậy anh không có cách nào sống sót trong thế giới điên cuồng tàn khốc này.

Nói không chừng tinh thần đã sớm thất thường, nuốt phân tự sát.

Hắn hoàn thành chuyện mình nên làm, trục xuất quái vật, bảo vệ cân bằng giữa người siêu năng và người bình thường, chỉ là thế giới có thiện ý rất lớn với tất cả người bình thường liên bang.

...

Thành phố Thịnh Kinh, trụ sở chính Hiệp Hội Thợ Săn, trưởng điều tra Phó để tài liệu trong tay xuống, khẽ nhấp một ngụm nước trà, Doãn Hộ ngồi đối diện hắn, trước mặt hai người là một xấp tài liệu.

“Căn cứ theo tài liệu thì phía sau SRS Cơ Kim Hội là một thế lực rất mạnh mẽ, cũng chính là thế lực lấy cường giả Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’ làm đại diện.”

“Cơ Kim Hội là trạm canh gác phía trước tổ chức này, thế lực phía sau trạm gác có thực lực lớn mạnh cỡ nào thì không ai rõ.”

“Mặt khác căn cứ theo chứng cứ đáng tin cậy, trong lần hành động nhắm vào Ánh Mắt Vực Sâu này, trong số người siêu năng của thế lực Cơ Kim Hội có cả thợ săn tồn tại...”

Doãn Hộ nói liên tục nói hồi lâu rồi đưa toàn bộ tư liệu mình nắm giữ cho trưởng điều tra Phó.

Trong khoảng thời gian này, chủ yếu chính là nghiên cứu sức mạnh của ‘Hắc Thập Tự’, mỗi kết luận đều có một lượng chứng cứ đáng kể.

Chỉ là Doãn Hộ không biết sự tồn tại của ‘trạm thu nhận’ bằng không có lẽ hắn đã điều tra dân thuộc hạ của Ôn Văn rõ ràng rồi.

“SRS Cơ Kim Hội... quả thực không đơn giản.”

Trưởng điều tra Phó bật cười, báo cáo của Doãn Hộ không nằm ngoài dự đoán của hắn, Cơ Kim Hội càng mạnh mẽ thì chứng tỏ trước đây bọn họ thiết lập quan hệ ngoại giao với Cơ Kim Hội là quyết định chính xác.

Doãn Hộ nói: “Số thợ săn hình như đã gia nhập Cơ Kim Hội này...”

“Làm công tác thống kê một chút là được rồi, không cần làm thêm chuyện dư thừa khác, hiệp hội vốn không có hạn chế nghiêm khắc với thợ săn, với lại bọn họ nguyện ý giúp đỡ như vậy, chứng tỏ đường lối của Cơ Kim Hội khớp với thợ săn, đây là chuyện tốt.”

Thứ mà chúng ta sợ hãi trước giờ không phải là đối thủ cạnh tranh, cũng không phải là người khác đào góc tường.”

“Mà là có một ngày chúng ta không đủ sức mạnh để bảo vệ thế giới này...”

...

Trong thung lũng vụn vẹo có một tòa điện thần phong cách kỳ lạ, xung quanh điện thần có mấy chục pho tượng ác ma.

Trong điện thần, một người phụ nữ khoác áo đen không ngừng gầm thét với thuộc hạ của mình.

“Ăn bại, cả đám bọn mày đều là kẻ ăn hại!”

“Cơ Kim Hội, Hiệp Hội Thọ Săn... tao sẽ bắt bọn mày phải trả cái giá thật lớn...”

Cô ta là nghị trưởng của Ánh Mắt Vực Sâu, ác ma có thực lực cấp Tai Biến mạnh mẽ.

Một ác ma mọc sừng sơn dương xoắn ốc giữ lại một chỏm râu dê khom người nói: “Nghị trưởng các hạ, lần này chúng ta thiệt hại nghiêm trọng, tôi nghĩ không nên tìm Cơ Kim Hội gây sự, phía sau Cơ Kim Hội chính là cường giả Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’, vị này mặc dù chưa từng trực tiếp ra tay nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.”

Những nghị viên khác cũng tỏ ra phản đối, điều này làm sắc mặt nghị trưởng rất khó coi.

Một nghị viên khác bị khói đen quấn quanh không thấy rõ gương mặt cũng mở miệng nói: “Hiện giờ giáo đường Vinh Quang vẫn giống như phát điên tìm kiếm chúng ta, bọn họ còn có một con ve sâu rất đáng sợ, trừ phi nghị trưởng tự mình ra tay, bằng không sẽ không có ai là đối thủ của nó.”

“Hơn nữa lần nghị thức triệu hồi này đã thất bại, hiện giờ chuyện chúng ta cần làm nhất chính là giấu tài, hành động tiếp theo chính là tích góp sức mạnh, tránh lần sau không gượng dậy nổi...”

Nghị trưởng hừ lạnh nói: “Lẽ nào chúng ta cứ ở đây chờ như con chuột?”

Nghị viên bóng đen lắc đầu: “Đương nhiên không phải, hiện giờ chúng ta trống ba vị trí nghị viên, ta cảm thấy chúng ta nên lấp ba chỗ trống này.”

Nghị viên râu dê cũng mỉm cười: “Đúng vậy, gần đây có hai người trẻ tuổi có biểu hiện không tệ, tôi tin tưởng bọn họ có tiềm lực rất tốt, để thế giới này sớm ngày tiến vào vòng tay của vực sâu.

Nghị trưởng híp mắt, cuối cùng không từ chối đề nghị này, cô ta cũng muốn nhân cơ hội này xếp người của mình vào vị trí

ngộ viên.

Chương 970 - Mạo hiểm, nói đi liền đi

Hành động trước đó của Cơ Kim Hội không chỉ làm Hiệp Hội Thợ Săn, mà còn cả Ánh Mắt Vực Sâu chú ý, toàn bộ thế giới siêu năng đều nhắc lên một trận sóng lớn.

Cơ Kim Hội cho thấy mình có ít nhất là một vị Tai Biến, năm cường giả chân tự, hơn nữa còn có người siêu năng đủ cấp bậc, đây là bố trí của một tổ chức bí ẩn hàng đầu.

Quan trọng nhất là Cơ Kim Hội và Hiệp Hội Thợ Săn có quan hệ rất tốt, còn tốt hơn cả giáo đường Vinh Quang và Hiệp Hội Thợ Săn trước kia.

Mà quan hệ tốt với Hiệp Hội Thợ Săn tức là tổ chức siêu năng này có thể quang minh chính đại phát triển dưới ánh mặt trời, đây là chuyện mà rất nhiều tổ chức bí ẩn tha thiết mơ ước.

Chẳng qua nhóm bọn chúng có thêm cỡ nào cũng không đời được địa vị như vậy, dù sao đây cũng là Ôn Văn đòi lại từ nhiều trợ giúp Hiệp Hội Thợ Săn.

Những người siêu năng khác không để Hiệp Hội Thợ Săn có thêm phiền phức đã là không tệ rồi.

Từ nay về sau nhắc tới SRS Cơ Kim Hội thì chính là một tổ chức bí ẩn cao cấp, chứ không phải một tổ chức gà rừng không có danh tiếng gì nữa.

Cũng tức là trạm thu nhận đã chính thức đứng vững gót chân ở thế giới siêu năng này.

...

Lúc Lý Đại Trang trở lại khách sạn đã thuê thì gặp một vị khách đặc biệt.

Người này không cao tới một mét sáu, sau khi nhìn thấy Lý Đại Trang thì cho cậu một cái ôm thật chặt, người này chính là nhân loại mới đầu tiên ‘Đào Văn’.

“A Văn, sao ông lại tới đây, không có ai đi theo chứ?” Lý Đại Trang thay đổi sắc mặt, trước đó gặp Đào Văn ở xưởng chế tạo

ô tô, cậu có chút lo lắng Đào Văn sẽ báo lại với Hiệp Hội Thọ Săn.

Đào Văn xua tay: “Ông yên tâm, sao tui có thể hại ông chứ, tui tới có một mình thôi, bây giờ tui cũng đã là siêu thợ săn rồi.”

“Thế nào, người anh em, có muốn mạo hiểm một chuyến không?”

“Mạo hiểm... với ông á?” Lý Đại Trang túa mồ hôi lạnh.

Lý Đại Trang nhớ tới những lần mạo hiểm của mình và Đào Văn tuy có gặp nguy hiểm nhưng vẫn còn sống sót, chỉ là kết quả mỗi khi mạo hiểm đều không mấy tốt đẹp.

“Ồ hay, tui còn không sợ, ông sợ gì chứ.” Đào Văn vỗ vai Lý Đại Trang.

“Sau khi tôi có được năng lực thì hiểu được trước kia chúng ta cứ gặp nạn khi mạo hiểm là vì năng lực của ông, nhưng bây giờ ông đã khống chế được nó rồi, sẽ không đến mức liên lụy tới tôi đi?”

Lý Đại Trang vẫn còn chút do dự, dù sao thì cậu và Đào Văn ở cùng nhau quả thực có thể nói là tổ hợp xui xẻo.

Đào Văn thấy Lý Đại Trang do dự thì giọng điệu trở nên không vui: “Đại Trang, ông vốn đã nhát gan, không ngờ sau khi trở nên mạnh mẽ thì lại càng nhát gan hơn nữa...”

Bị Đào Văn nói khích như vậy, Lý Đại Trang lập tức đáp ứng: “Đi thì đi, ai nhát gan chứ, đến khi đó ai sợ chính là cháu trai!”

“Ui chà chà, lá gan của cha đây đương nhiên lớn hơn ông rồi.” Đào Văn bật người đáp trả lại.

Xung là cha với nhau chính là biểu hiện quan hệ thân thiết của đám nam sinh với nhau, nghe có vẻ khá kiêu ngạo nhưng kỳ thực chỉ là cuộc nói chuyện bình thường thôi.

Cuối cùng Lý Đại Trang nói một câu: “Lại nói tiếp thì tôi vẫn chưa biết năng lực của ông là gì đó, có điều vì vận may của tôi không tốt nên năng lực của tôi có liên quan tới vận may, còn ông thì lùn tới bây giờ vẫn còn lùn, năng lực không phải là làm ông càng lùn hơn chứ?”

Đào Văn ‘hoàn toàn’ không để ý tới lời Lý Đại Trang... sau đó hai người bắt đầu đánh nhau.

...

Mà ở bên kia, ở sân bay thành phố Thiên Hà, Ôn Văn lớn tiếng kêu la: “Lần này khó khăn lắm tôi mới nghỉ ngơi đi du lịch một phen, cô có thể tích cực một chút được không vậy?”

Đào Thanh Thanh trợn trắng mắt, đeo balo du lịch thật to đi tới.

Kỳ thực trong balo không có thứ gì hữu dụng, chỉ vì Ôn Văn muốn có không khí du lịch nên mới để Đào Thanh Thanh đeo.

Những người khác ở sân bay thấy Ôn Văn hô to gọi nhỏ thì lò ra vẻ mặt xem thường.

Nhiều đồ như vậy sao có thể để con gái đeo chứ?

Nhưng bọn họ không biết thứ mà Đào Thanh Thanh có thể đeo còn nhiều hơn cả số mà xe máy khu Ấn có thể chở.

Làm xong quy trình gửi hành lý, Đào Thanh Thanh nghi ngờ nhìn Ôn Văn: “Lần này chúng ta thật sự tới du lịch à... không phải ông lại muốn làm gì chứ?”

Ôn Văn xua tay: “Cô nghĩ tôi là ai chứ, tôi thật sự chỉ muốn thư giãn một chút, bằng không sao lại không để Tam Tể Nhi lái máy bay mà cộ máy bay của hiệp hội chứ...”

Đào Thanh Thanh liếc mắt, cô cứ cảm thấy đi ra ngoài với Ôn Văn như vậy sẽ không có chuyện gì tốt.

Du lịch bằng công quỹ cũng là một trong số phúc lợi của Hiệp Hội Thợ Săn.

Thợ săn làm việc trong cường độ công việc rất cao, thông thường đều tích lũy rất nhiều áp lực, vì thế thỉnh thoảng ra ngoài du lịch một chuyến có thể làm nhóm thợ săn thả lỏng tinh thần và thể xác.

Hàng năm Hiệp Hội Thợ Săn đều tổ chức các đoàn du lịch, tất cả khách trong đoàn đều là đám thợ săn mệt mỏi, cũng để mọi người tiện trao đổi thân thiết hơn.

Lần này tuyến đường mà Ôn Văn lựa chọn là tới thành phố xa xôi ở phía bắc liên bang để xem cực quang, điểm cuối là bờ

biển vàng trên đường xích đạo, sáu điểm ngắm cảnh, mỗi điểm sẽ dừng lại năm ngày.

Sau khi toàn bộ chuyến đi kết thúc sẽ quay ngược trở lại khu Hoa Phủ.

Tất cả chi phí trong chuyến đi do Hiệp Hội Thọ Săn chi trả, bao gồm cả chi phí mua những món đồ lưu niệm không quá đắt đỏ, trải nhiệm các loại phục vụ đặc sắc.

Thoạt nhìn Ôn Văn chỉ muốn cùng đoàn đi du lịch, nhưng thật ra suy nghĩ giống như Đào Thanh Thanh, anh chọn con đường này là có nguyên nhân.

Sức mạnh tới từ Vua Vô Danh trong cơ thể Ôn Văn đang dần mạnh mẽ hơn, Ôn Văn cũng cảm thấy chút nguy cơ, vì thế anh muốn anh chóng tiến hành chế tạo phân thân.

Trong khoảng thời gian này, Ôn Văn còn hi vọng bảo trì bí ẩn, không muốn khoa chiêng giống trống âm ỉ để tìm kiếm, vì thế đoàn du lịch là một cách che giấu tốt.

Việc chế tạo phân thân cần có bảy loại cảm xúc, phân biệt là vui buồn phần nộ sợ hãi yêu ác và ham muốn, hiện giờ Ôn Văn muốn tìm hai quái vật đại diện cho vui và buồn.

Mặt khác Ôn Văn còn cần một thứ có thể khiến cho xác Ôn Lê thoát khỏi trạng thái vong linh, có đủ năng lượng sinh mệnh mạnh mẽ, và một địa điểm thích hợp để tiến hành nghi thức.

Mà tuyến đường Ôn Văn chọn lựa kỹ lưỡng có thể thỏa mãn cả bốn yêu cầu này, mặt khác có lẽ sẽ có được những thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngoài ra Ôn Văn cũng muốn chơi một chút, lớn như vậy rồi chứ anh chưa từng đi lịch đây đó lần nào.

Ôn Văn và Đào Thanh Thanh tìm được phòng chờ dành riêng cho nhóm thợ săn, chờ mọi người tới đông đủ thì sẽ chính thức bắt đầu chuyến du lịch.

Trong phòng chờ, Ôn Văn liếc mắt liền thấy hai người quen, theo thứ tự là Lâm Triết Viễn và vợ của hắn là Miêu Hân Di.

Dù sao cũng là thợ săn đàn anh, vì thế Ôn Văn đi tới chào hỏi, đơn giản trò chuyện vài câu.

“Tôi nhớ là công việc của ông rất bận rộn mà, nghỉ cả tháng được à?”

Lâm Triết Viễn vỗ vỗ tay Miêu Hân Di: “Hiện giờ Lộ Lộ đã thay thế vị trí của tôi, mà từ khi kết hôn với Hân Di đến giờ tôi vẫn luôn ở lại thành phố Phù Dung Hà, vì thế liên nhân cơ hội ra ngoài chơi một chút, coi như là tuần trăng mật.”

“Hưởng tuần trăng mật sao... chắc chắn.”

Ôn Văn liếc nhìn Đào Thanh Thanh, lại nhìn nhóm Lâm Triết Viễn, có hơi chua chua, vì sao ra ngoài đi du lịch lại còn phải ăn thức ăn cho chó chứ?

Chương 971 - Cốc Thần Huyết

Cùng nhóm Lâm Triết Viễn nói chuyện hồi lâu, Ôn Văn phát hiện trong đoàn du lịch này quả thực là nhân tài đông đúc.

Có khả năng bởi vì đều là người siêu năng nên trong đoàn có đủ loại phong cách, có kẻ lang thang quần áo bẩn thỉu, có người đẹp tuyệt sắc mặc váy dài màu trắng, nhuộm tóc màu xanh da trời, có người đàn ông vạm vỡ lưng hùm vai gấu nhưng mặt mày thanh tú xinh xắn.

Cùng đám người như vậy đi du lịch có lẽ sẽ rất thú vị.

Sau đó Ôn Văn gặp được một người quen, người này đã từng hợp tác với Ôn Văn trước kia, biệt hiệu là ‘đại thám tử’ Shermore.

Có điều quần áo của Shermore lần này có hơi kỳ quái, trên đầu đội nón đỏ, tay cầm một lá cờ nhỏ.

“Uiii.... không phải tên nhãi này làm hướng dẫn viên du lịch chứ?” Ôn Văn hít một hơi khí lạnh, trong lòng nổi lên dự cảm chẳng lành.

Lâm Triết Viễn tò mò hỏi: “Cho dù hướng dẫn viên không phải người đẹp thì ông cũng không cần thất vọng như vậy chứ?”

“Không, tên này là dân mù đường!” Ôn Văn chỉ Shermore, khóe miệng co quắp, lớn tiếng nói.

Shermore nghe thấy lời Ôn Văn liền bắt mắt nhìn sang: “Nói vậy là thất lễ quá rồi đó, ông xem không phải tôi đã tới phòng chờ từ sớm rồi à?”

Shermore đi tới chỗ Ôn Văn, phòng chờ máy bay có một loạt ghế nằm chỗ ngồi, bên cạnh ghế là con đường, Shermore chỉ cần quẹo một cái rồi đi thẳng là có thể đi tới vị trí nhóm Ôn Văn.

Thế nhưng trong ánh nhìn chăm chú của nhóm Ôn Văn, Shermore một đường rẽ bảy tám lần, nếu không phải trước đó Ôn Văn đã nói hần là kẻ mù đường, Lâm Triết Viễn có lẽ đã nghĩ là người này muốn rèn luyện cơ thể.

“Này... đã không còn là trình độ mù đường bình thường nữa rồi.” Ánh mắt Miêu Hân Di có chút đăm chiêu, để người như vậy dẫn đường thật sự sẽ không có vấn đề gì chứ?

Shermore vỗ ngực đảm bảo: “Xin quý khách cứ yên tâm, đây là lần đầu tiên tôi làm người dẫn đường, nhất định sẽ cố hết sức.”

Đào Thanh Thanh trợn trắng mắt, đảm bảo như thế thì mọi người lại càng cuống hơn.

“Ông cứ tùy duyên đi, nghiêm túc quá sợ ông sẽ đưa bọn tôi vào thẳng hang ổ tổ chức bí ẩn mất.” Ôn Văn không chút lưu tình châm chọc.

“Khụ khụ...”

Shermore lúng túng bật cười hai tiếng, sau đó nhìn một vòng phòng chờ máy bay, phát hiện cả ba mươi người trong đoàn đều đã có mặt liền gọi bọn họ đi đăng ký sớm.

Mặc dù là dân mù đường nhưng chỉ số thông minh vẫn rất cao, sau khi lấy được tài liệu liếc mắt nhìn một cái đã nhớ rõ thân phận của mỗi người trong đoàn.

Mặc dù xuất phát sớm nhưng dưới sự hướng dẫn của Shermore, tất cả mọi người vẫn lên máy bay đúng giờ.

Tuy mọi người đều không nói gì nhưng vẫn có thể nhìn ra được, bọn họ đều có ít hoặc nhiều sự bất đắc dĩ.

Dân mù đường làm hướng dẫn viên, nếu là trong đoàn bình thường thì nhất định sẽ bị khiếu nại tới mất việc.

Nhưng nghề nghiệp của Shermore vốn là siêu thợ săn, lần này làm hướng dẫn viên là vì muốn trải nghiệm cuộc sống, vì thế bọn họ cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ, nói không chừng có dân mù đường làm hướng dẫn viên sẽ mang tới trải nghiệm càng vui vẻ hơn thì sao?

Chẳng qua khi đến địa điểm thì mọi người đều tản ra mạnh ai nấy chơi, đến thời gian lại tập hợp là tốt rồi...

Sau khi máy bay cất cánh, ánh mắt Shermore đảo qua một vòng đám người, bộ não nhanh chóng phân tích thực lực của mọi người, đồ đạc mang theo, và cả có mục đích đặc biệt gì hay không.

Dân mù đường như hắn có thể trở thành hướng dẫn viên dĩ nhiên không phải hắn có sở thích kỳ quái muốn đày đọa người khác, mà vì năng lực quan sát và phân tích nhạy cảm, rất thích hợp cho nhiệm vụ lần này.

Không sai, Shermore mang theo nhiệm vụ mà tới, hắn muốn tìm ra một vật trong một tháng du lịch này.

Nửa tháng trước ở một cơ sở thu nhận của Hiệp Hội Thợ Săn vì nguyên nhân sự cố ngoài ý muốn dẫn tới thu nhận mất đi hiệu lực, nhân viên trông coi thiết bị thu nhận bị diệt toàn bộ, có vài món đồ rất nguy hiểm đã thoát khỏi trạng thái giam giữ.

Phần lớn đồ vật đã được nhanh chóng thu nhận lại, chỉ có một thứ vẫn không rõ tung tích.

Thứ này là một chiếc cốc màu vàng khảm đầy đá quý, bên trong chứa máu tươi nồng đậm, đó là... máu Thần!”

Hơn hai ngàn năm trước, lúc giáo đường Vinh Quang vẫn còn chưa quá hưng thịnh đã có một vị ‘thánh tử’ ra đời, nghe nói vị này có huyết mạch Thượng Đế, là thánh linh trời sinh.

Vị thánh tử này bị con người ngu xuẩn giết chết, cơ thể bị đóng đinh trên giá chữ thập, máu tươi như dòng nước chảy vào một chiếc cốc vàng, sau khi thánh tử chết đi đã biểu hiện thần tích lớn trong phạm vi khu Kim Ưng.

Bởi vì những dấu vết thần kỳ kia tồn tại nên giáo đường Vinh Quang mới đánh bại được những đối thủ cạnh tranh khác, trở thành giáo phái lớn nhất khu Kim Ưng.

Sợi dây trói thánh tử khi đó, cây thương dài đã giết chết thánh tử, chiếc cốc chứa máu tươi của thánh tử, cây thánh giá sau lưng thánh tử, thậm chí là xác của thánh tử đều trở thành thánh vật có năng lực mạnh mẽ.

Chiếc cốc Thần Huyết kia, chính là một trong số thánh vật nhiều lần qua tay lưu lạc tới tay Hiệp Hội Thợ Săn.

Bình thường cốc Thần Huyết có thể vận vẹo tâm trí sinh mạng trong phạm vi nhỏ xung quanh, tạo thành chút kỳ quái kỳ dị, ngay cả người siêu năng không cẩn thận cũng sẽ dính chiêu.

Nhưng năng lực chủ yếu nhất là nếu tiêu hao hết máu tươi trong chén thì sẽ thực hiện một nguyện vọng trong phạm vi năng lực của chiếc cốc, sau khi máu thần bị tiêu hao sạch sẽ thì trong vòng trăm năm sẽ một lần nữa tràn đầy, nói cách khác cứ cách trăm năm thì chiếc cốc này có thể thực hiện nguyện vọng một lần.

Thoạt nhìn chiếc cốc này có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng ngoại trừ nguyện vọng ‘đúng đắn duy nhất’ thì những nguyện vọng khác đều sẽ hoành thành theo kiểu vận vẹo.

Ví dụ như cầu nguyện để các ngôi làng bảo trì hòa bình, như vậy biện pháp giải quyết của chiếc cốc là giết hết phân nửa người trong làng, để bọn họ cảm nhận được đau đớn, hiển nhiên sẽ không dám tranh đấu nữa.

Hơn nữa nếu sau đó người dân trong làng tiếp tục tranh cãi thì sức mạnh nguyện vọng sẽ lần thứ hai tiêu diệt một phần thôn dân.

Vì thế sau khi Hiệp Hội Thợ Săn thử nghiệm hai lần đã xếp vào vật thu nhận có độ nguy hiểm cao phong ấn lại.

Nhưng không ngờ vì sự cố ngoài ý muốn lại dẫn tới thứ này mất tích.

Bởi vì không có manh mối cốc Thần Huyết nên Hiệp Hội Thợ Săn đã dùng một vật thu nhận loại tiên đoán để tiến hành định vị.

Sau khi trải qua tiên đoán, hiệp hội có thể xác định được cốc Thần Huyết sẽ xuất hiện trên tuyến đường này, vì thế Shermore đã tới đây.

Về phần tại sao không giống trống khua chiêng rầm rộ tới tìm là vì tiên đoán cũng không chắc chắn, làm quá nhiều sẽ thay đổi tiến trình tiên đoán, có thể sẽ làm cóc Thần Huyết không tiếp tục xuất hiện ở nơi này.

Hơn nữa nếu làm người nắm giữ cóc Thần Huyết hoảng sợ mà tiến hành cầu nguyện thì sẽ lần thứ hai sinh ra một trận tai nạn.

Xem tuyến đường của đoàn du lịch có thể đoán được mục đích sau cùng của cóc Thần Huyết chính là Thánh Thành.

Mà giáo đường Vinh Quang biết cái gì là nguyện vọng đúng đắn duy nhất, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì thì Hiệp Hội Thợ Săn cũng không nắm chắc được, vì thế Shermore nhất định phải tìm ra tung tích của cóc Thần Huyết.

Có điều thời gian vẫn còn sớm, không ai biết được trong một tháng hành trình này cóc Thần Huyết sẽ xuất hiện theo kiểu gì.

Chương 972 - Bài thi kỳ quái

Máy bay bay ba tiếng rưỡi, nhờ vào sự khuấy động của Shermore mà bầu không khí trở nên sôi động hơn, mọi người tiến hành tự giới thiệu đơn giản để nhóm người vốn ngăn cách thân thiết hơn.

Không thể không nói Shermore cũng có thể coi là một hướng dẫn viên, ngoại trừ chuyện mù đường thì phương diện khác đều có thể đứng đầu.

Mà Ôn Văn cũng nhận cơ hội này hiểu được những người khác, trong số hơn ba mươi người ở đây, có tổng cộng chín người có thực lực cảnh giới Đồng Hóa, số còn lại đều là thợ săn làm việc ở cơ sở.

Trong số này chỉ có ba người siêu năng Đồng Hóa đáng giá để Ôn Văn chú ý.

Dĩ nhiên không phải chú ý phương diện vũ lực, nếu Ôn Văn muốn giết người thì chỉ cần nửa phút là có thể xử lý toàn bộ người trong đoàn.

Một là người đẹp váy trắng tóc xanh kia, diện mạo lẫn tư thái đều là đứng đầu, trên người có một tầng hơi thở lạnh lẽo làm cô ta có thêm khí chất lạnh lùng.

Cùng du lịch với một người xinh đẹp như vậy, tâm trạng khá thoải mái, tất nhiên Đào Thanh Thanh cũng không hề thua kém, có điều bởi vì quá quen thuộc nên không có cảm giác.

Một người khác là ông chú có tạo hình kẻ lang thang, hơi thô của ông chú này rất mạnh, nhưng cách ăn mặc lại kéo giá trị nhan sắc của cả đoàn xuống.

Cuối cùng là người cao to hơn hai mét, nguyên nhân Ôn Văn chú ý tới hẳn chủ yếu là vì khí chất của hẳn và đoàn du lịch không phù hợp.

Theo khí chất của hẳn thì hẳn là người đi khắp nơi tìm kiếm đối tượng đánh nhau, loại người siêu năng như vậy có lẽ sẽ không thông qua du lịch để thả lỏng.

Có điều trong mắt Shermore, người kỳ quái nhất thật ra chính là Ôn Văn, người khác bởi vì áp lực công việc lớn nên đi du lịch thì hẳn tin, nhưng Ôn Văn... người này bình thường vẫn luôn là người chế tạo áp lực cho người khác.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau xong, Shermore bắt đầu giới thiệu với mọi người, bọn họ sẽ tới địa điểm đầu tiên.

“Nơi chúng ta sắp tới là thành phố Thượng Đô của tỉnh Bạch Mã Sơn.”

“Tỉnh Bạch Mã Sơn nằm ở tí phía bắc khu Hoa Phủ, mỗi mùa đông đều bị tuyết lớn bao phủ.”

“Vào mùa đông, người dân trong thành phố sẽ đục ra khối băng tinh khiết nhất, chế tạo thành đủ loại tượng điêu khắc, làm thành thành phố băng tuyết tràn đầy sắc thái giả tưởng...”

“Nó là khu vui chơi băng tuyết, là khu có cảnh sắc mùa đông lớn nhất khu Hoa Phủ, chốc nữa mọi người hãy chơi thật vui về.”

Ôn Văn có chút chờ mong, lần này anh thật sự muốn vui chơi một phen, mục tiêu chủ yếu không ở thành phố, trong năm ngày này anh có thể yên bình thư giãn một chút.

Sau khi máy bay hạ cánh, nhóm người lên một chiếc xe chuyên dụng, Shermore rất biết ơn người tài xế của chiếc xe, bằng không không biết hẳn sẽ dẫn đoàn du lịch tới nơi nào.

Trước tiên bọn họ tới nhà hàng trong thành phố Thượng Đô để ăn các món đặc sản, thịt heo gác bếp vàng óng ánh giòn rụm, món giết heo thơm nức mũi, da heo đông lạnh mát rượi, còn có gà hầm nấm...

Những món này vừa ngon lại thực tế, cho dù với lượng ăn cơm của người siêu năng cũng chỉ có thể miễn cưỡng ăn sạch bữa này.

Tam Tê Nhi có một bàn ăn nhỏ riêng biệt, không thiếu một món ăn nào, thật sự làm nó cảm động muốn chết, là Shermore đã sắp xếp, bằng không theo ý của Ôn Văn thì nó chỉ cần dọn căn thức ăn là được...

Sắp xếp của đoàn du lịch là ngày đầu tiên sẽ hành động tập thể, sau đó có thể hoạt động tự do, chỉ cần tập hợp trước khi tiến tới địa điểm tiếp theo là được.

Có điều phần lớn mọi người vẫn lựa chọn đi cùng đoàn, dù sao thì tuyến đường du lịch do Hiệp Hội Thợ Săn sắp xếp có rất nhiều hạng mục mà bình thường không dễ dàng gặp được, hoàn toàn có thể hoạt động một mình, không cần phải đi cùng đoàn.

Sau khi tới khu vui chơi băng tuyết thì mọi người nhận được đãi ngộ cấp bậc VIP, thậm chí mỗi người còn được phát một tảng băng lớn để bọn họ tự khắc thứ mình muốn, những bức tường này sẽ có một số được đặt triển lãm trong khu vui chơi băng tuyết.

Nhóm người cảm thấy hứng thú, bắt đầu biểu lộ tài năng với khối băng, ngoại trừ một số ít người, phần lớn những người khác đều không dùng công cụ của khu vui chơi.

Khu vực bọn họ dạo chơi là một vị trí khá an tĩnh, sẽ không bị những du khách khác quấy rối.

Ôn Văn không mấy hứng thú, lúc đám trẻ khác còn nặn đất nặn cao su dẻo, anh đã luyện tập ráp súng lục rồi, mà thứ khắc băng này thì lúc tiểu học anh đã từng chơi qua.

Vì thế Ôn Văn lén trộm thêm vài khối băng có màu sắc kỳ lạ chất thành đống.

Sau đó gọi ông cụ nắn vật tròn kia ra ngoài, để ông cụ bắt đầu xoa nắn số băng này, những khối băng được nắn thành những

quả cầu to hoàn mỹ, hơn nữa còn có đủ màu sắc trộn lẫn, có cảm giác xinh đẹp kỳ lạ.

Những người khác tiến hành điêu khắc cũng rất có phong cách, thú vị hơn Ôn Văn tự mình ra tay, trên người Lâm Triết Viễn phóng ra sợi tơ máu, những sợi tơ này tiến hành cắt xé chuẩn xác trên khối băng, tạo thành hình mình và Miêu Hân Di đang ôm nhau.

Người đẹp tóc xanh kia thì phát tay triệu hồi một chiếc áo giáp băng giá, trong tay xuất hiện một cây kiếm dài băng giá, sau đó khối băng này tự động ngưng tụ thành hình, biến thành chính bản thân cô phiên bản không lồ.

Ôn Văn và Shermore liếc nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, số trang bị của Băng Vương Hậu mà bọn họ phân chia trước kia đã được mang đi bán cả rồi, hiện giờ đã bị người đẹp này mua lại.

May mắn là cô nàng này không có lông nách, bằng không sẽ không đẹp mắt nổi...

Ngày đầu tiên cứ vậy trôi qua, ngày hôm sau Ôn Văn không đi chung đoàn mà bắt đầu tìm kiếm sự dị thường của thành phố này.

Trải nghiệm cảnh sắc khu này thì Ôn Văn chỉ cần một ngày là đủ, vì thế anh chuẩn bị tìm chút việc vui trong khoảng thời gian còn lại.

Thành phố Thượng Đô là một thành phố lớn có hơn mười lăm triệu dân, vì thế vụ án dị thường cũng rất nhiều, nhưng có thể làm Ôn Văn cảm thấy hứng thú thì không được bao nhiêu.

Đối với Ôn Văn hiện giờ mà nói, vụ án thông thường hoàn toàn không có lực hấp dẫn, hơn nữa nói đến cùng thì lần này anh làm khách du lịch nên không muốn dính líu tới vụ án mạng người, tự phá hỏng tâm trạng nghỉ phép của mình.

Vì thế mục tiêu của Ôn Văn nhắm vào những vụ người siêu năng khó xử lý nhưng không có người chết, những vụ án như vậy sẽ làm anh vui thích một chút.

Ôn Văn tìm một hội thì đặt sự chú ý vào một trường trung học.

Tên của ngôi trường này là trường cấp ba Hoàng Thạch, chỉ là một ngôi trường hạng hai, tỷ lệ lên lớp cũng chỉ miễn cưỡng coi được mà thôi.

Nhưng đột nhiên có một ngày ngôi trường này xảy ra biến hóa kỳ quái, là học sinh không thể nào làm làm hết được bài thi, hơn nữa còn không thể gian lận, một khi làm sai sẽ bị một cây thước vô hình đánh vào lòng bàn tay.

Nhờ vào những bài thi này, ngôi trường này đã trở thành ngôi trường có tỉ lệ lên lớp cao nhất ở thành phố Thượng Đô, nhưng học sinh ở đây thường có dáng vẻ tiêu tụy, bởi vì những gì phải trải nghiệm chính là một loại đày đọa.

Không quản bọn họ có làm nhanh hơn cỡ nào, bài thi vẫn làm mãi mà không xong, hơn nữa nội dung còn không trùng lặp.

Ngoại trừ thời gian lên lớp bình thường, ăn uống và ngủ, cuộc sống của các học sinh hoàn toàn bị số bài thi này chi phối, khủng khiếp nhất là bọn họ không thể lười biếng.

Cho dù là ở trong nhà thì giống như có một bóng người vô hình đang giám sát bọn họ, bắt bọn họ phải nhanh chóng hoàn thành chính xác những bài thi này...

Chương 973 - Phòng in ấn

Bài thi vô tận, đối với tất cả học sinh của ngôi trường này thì nó là một chuyện đày đọa rất đau đớn.

Nhưng đối với hiệu trưởng của trường thì nó chẳng khác nào món pháp bảo có ý nghĩa cực lớn.

Lúc ban đầu hiệu trưởng của trường rất vui, hẳn không chỉ tiết kiệm được chi phí in ấn bài thi, hơn nữa tỉ lệ lên lớp của học sinh cũng tăng vọt, đây là chuyện mà mỗi vị hiệu trưởng đều thiết tha mơ ước.

Về phần áp lực của học sinh có nặng quá hay không thì hẳn không chú ý tới.

Mãi tới khi có một học sinh bị số bài thi này bức ép tới mức muốn nhảy lầu, lúc gần rơi xuống đất được vài tờ bài thi thì cứu lại rồi nằm úp sấp trên mặt đất bắt đầu làm bài thi thì chuyện này mới bị Hiệp Hội Thợ Săn chú ý.

Có hai thợ săn đã tới trường Hoàng Thạch điều tra, cuối cùng phát hiện địa điểm đi thường chính là phòng in ấn của trường.

Trong phòng không có người làm việc, nhưng mỗi lần có người tới lấy bài thi thì ngoài cửa sẽ xuất hiện bài thi thỏa mãn nhu cầu.

Thợ săn muốn phá cửa vào trong điều tra, sau đó hai người ở ngoài cửa làm bài thi suốt ba ngày, làm tới mức muốn ói.

May mắn hai người không phải học sinh trong trường, vì thế ngày thứ tư khi rời khỏi trường thì không bị máy in quán lấy.

Trải qua Hiệp Hội Thợ Săn nhiều lần kiểm tra, phát hiện chỉ cần có quần thể làm bài thi và người cố gắng vào phòng in ấn mới bị cưỡng chế phân phát bài thi, mà một số giáo viên và công nhân viên chức cũng không bị phòng in ấn này ảnh hưởng.

Vì thế hiệp hội quyết định bỏ hoang ngôi trường này, chuyển học sinh tới địa điểm học tập khác, nhưng như vậy lại càng kích phát đặc tính đặc biệt nào đó của phòng in ấn, dẫn tới càng nhiều người bị cưỡng chế làm bài thi hơn.

Vì thế sau đó phương pháp đối phó của Hiệp Hội Thợ Săn là giảm bớt số lần đi lấy bài thi mỗi ngày, để tần suất phát bài thi của phòng in ấn nằm trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Như vậy tuy có thể tạo thành ảnh hưởng tinh thần nhất định cho đám trẻ nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận, còn có thể mang tới nhiều chỗ tốt.

Phải nếm trải đau khổ rồi mới trở thành người trên người được.

Sau khi lấy được phần tài liệu này, lúc đầu Ôn Văn không tin.

Phong cách của vật thu nhận này cũng kỳ quái, chỉ tiến hành đày đọa tinh thần chứ không tổn thương tới tính mạng, thậm chí lúc người làm bài thi muốn tự sát nó còn cứu giúp.

Vật thu nhận hiền hòa như vậy quả thực hiếm thấy, có điều năng lực không thể kinh thường, dù sao thì phạm vi năng lực của nó là tất cả học sinh trong trường, nhưng không thể xác định đó có phải là giới hạn của nó hay không.

Ôn Văn quyết định hôm nay sẽ tới ngôi trường này thăm dò một chút, nếu có thể mang vật thu nhận này đi thì tốt.

Có thứ này thì việc giáo dục quái vật trong trạm sẽ được tự động hóa toàn bộ rồi.

Ôn Văn không cần phải ra đề thi và giám sát nữa, tất cả đều giao cho vật thu nhận này tiến hành.

Hơn nữa hành động này còn có thể giải cứu tất cả học sinh trong trường, tin tưởng bọn chúng sẽ rất biết ơn Ôn Văn đã cứu chúng thoát khỏi ma chường.

Trường cấp ba Hoàng Thạch này giống như những trường khác của khu Hoa Phủ, sân thể dục bình thường không có gì lạ, giáo viên thoải mái nhàn nhã, mà học sinh thì đáng vẻ tiêu tụy biểu cảm tức giận...

Được rồi, hai dạng sau thì cũng không được bình thường lắm.

Lúc Ôn Văn tiến vào, ngôi trường này vẫn còn đang dạy, anh tùy tiện đưa ra giấy chứng nhận dọa bảo vệ ngoài cửa rồi thuận tiện tiến vào sân trường.

Theo địa vị ở Hiệp Hội Thợ Săn ngày càng cao, ‘giấy chứng nhận giả’ trong tay Ôn Văn cũng ngày càng nhiều, hơn nữa mô tả cũng ngày càng phóng đại hơn.

Gì mà bậc thầy tâm lý quốc tế, gì mà thiếu tướng liên bang, gì mà phó chủ nhiệm của ban ngành đặc biệt nào đó.

Chẳng qua khác với số chứng nhận giả làm ở SCP, giấy chứng nhận do Hiệp Hội Thợ Săn phát thì cho dù có người muốn thăm dò kiểm tra thì cũng không tra được sơ hở gì.

Tất nhiên thợ săn không cần nguy trang cũng có thể tiến vào bất cứ nơi nào, mỗi siêu thợ săn đều có quyền hạn cao đến đáng sợ, thế nhưng thợ săn sẽ cố gắng không để người bình thường biết đến sự hiện hữu của mình.

Sau khi vào trường, Ôn Văn lần lượt tham quan các phòng học, phát hiện học sinh nơi này rất chăm chú nghe giảng, hình ảnh này rất khó nhìn thấy được ở các trường cấp ba.

Mà giáo viên cũng giảng bài rất hăng say, cả lớp toàn là đám trẻ nghiêm túc nghe giảng, đây là một sự hưởng thụ đối với giáo viên.

Thật ra bọn trẻ nghiêm túc nghe giảng bài như vậy cũng vì bán ép buộc, không chịu nghe giảng, nếu làm sai bài thi thì sẽ bị đánh tay.

Tuy sau khi bị đánh tay cũng không đỏ nhưng đau thì vẫn rất đau.

Có một lớp đang tự học, nhóm học sinh đang làm bài thi, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần giải đề, không hề làm gì kỳ quái, giống như có giám thị đang đứng bên cạnh trông chừng vậy.

Giáo viên ngáp dài đọc tiêu tuyệt, trong trường này thì giám thị chính là công việc thoải mái nhất, không có học sinh nào dám thì thầm to nhỏ trong khi thi cả.

Ôn Văn có thể cảm giác được có một luồng sức mạnh khác thường đang chuyển động trong phòng học, giống như những đôi mắt đang giám thị những học sinh này.

Anh hít sâu một hơi đẩy linh cảm lên cao, đồ vật ở thực tế xung quanh bắt đầu trở nên không rõ, một ít đồ bặt không bình thường xuất hiện trong không khí.

Cho tới khi linh cảm đạt tới một độ cao nhất định, Ôn Văn mới nhìn rõ hình dạng của những thứ này.

Ở bên cạnh mỗi học sinh đều có một vật giám thị, những thứ này giống như bộ não lơ lửng trong không khí.

Phía trước bộ não lộ ra hai nhãn cầu, phía dưới thì chi chít thần kinh và mạch máu, số thần kinh và mạch máu này tạo thành hình dáng đại khái của nhân loại.

Ở phần cuối của đường nét tay phải, mạch máu và dây thần kinh kết nối với một cây bút đỏ, mà phần tay trái thì là một cây thước dài mười cm.

Những ánh mắt này nhìn chăm chú vào bài thi, không cho phép nhóm học sinh này có chút cơ hội ăn gian nào.

Ôn Văn xoa xoa nhãn cầu, cảnh tượng trước mắt biến mất, anh cũng coi như người đã trải qua sóng to gió lớn, vì thế những cảnh tượng này không thể dọa được anh, có điều điều này có thể chứng minh vật trong trường không hề đơn giản.

Sau khi quan sát nhóm học sinh ở đây, Ôn Văn đã tìm được một hành lang đóng kính, ngoài cửa có một nhân viên an ninh đang cắn hạt dưa.

Nhân viên này là nhân viên hỗ trợ của Hiệp Hội Thọ Săn, mỗi ngày không chế số lần tới lấy bài thi, nhiều thì học sinh chịu không nổi, ít thì phòng in ấn sẽ không an phận.

Sau khi Ôn Văn biểu lộ thân phận thì thông suốt đi vào hành lang, đi tới trước cửa phòng in ấn.

Phòng in ấn thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng bên trong lại mơ hồ có một nguồn năng lượng khổng lồ, năng lượng này có chút giống với bộ não đang trông coi nhóm học sinh, thế nhưng không lồ hơn rất nhiều.

Ôn Văn đảo mắt, giúp mình làm đủ biện pháp an toàn rồi mới gõ cửa phòng in ấn.

“Nè, bên trong có ai không, tôi tới lấy bài thi, tôi là thám tử muốn thăng cấp trình độ một chút, chỉ có tôi cần làm thôi.”

Chương 974 - Kiểm tra Ôn Văn

Có người muốn tới tìm hành hạ... không, tìm bài thi, điều này làm phòng in ấn cảm thấy rất vui vẻ.

Một lát sau cửa mở ra một ô cửa nhỏ, một bài thi từ bên trong đưa ra.

Bài thi được nhét ra từ khe hẹp, bên trong có thứ gì đó che chắn nên không thể nào từ khe hở này nhìn thấy tình cảnh bên trong, xung quanh phòng in ấn cũng bị năng lượng vô hình bao lấy, cảm nhận cũng rất khó tiến vào trong.

Một bộ não trong suốt theo bài thi bay ra, lơ lửng ở bên cạnh Ôn Văn, dáng vẻ muốn Ôn Văn nhanh chóng hoàn thành bài thi này.

Ôn Văn làm bộ như không nhìn thấy bộ não, bắt đầu xem kỹ phần bài thi này, xem vài lần thì muốn cười.

Chỉ thấy phần bài thi có mười câu, theo tứ tự là:

‘Năm lựa chọn (), chọn...’

‘Tùy chọn cho câu này là (), chọn...’

‘Lựa chọn tương ứng với câu này, chọn...’

Tổng cộng mười câu, tất cả đều là những đề tài thiêu thân, mười câu hỏi đều có liên quan tới nhau, nhất định phải tiến hành suy luận tổng hợp mới có thể đưa ra đáp chính xác duy nhất.

Loại đề thi này, muốn làm đúng hết không dễ, có vài câu hỏi rất dễ bị lừa.

Có điều đối với Ôn Văn thì đây chỉ là chút thử thách nhỏ mà thôi, lúc bé anh đã từng được Ôn Duệ huấn luyện đã làm qua những đề thi tương tự.

Hiện giờ nhìn lại những đề thi này, chẳng qua cũng chỉ là trở lại năm tháng lúc còn bé.

Sau khi suy luận một phen, Ôn Văn viết đáp án vào, sau đó nói với bên trong cánh cửa là mình muốn nộp bài thu.

Sau khi anh nói xong thì mười câu hỏi bắt đầu xuất hiện ký hiệu đúng, sau đó là số '100' thật to.

Ôn Văn cười đắc ý, phòng in ấn này có chút thú vị.

Sau đó anh nhìn thấy có một đề thi bị đẩy ra ngoài, lần này là hai mươi câu hỏi, đề bài cũng tương tự với lần trước.

“Ồ, mà ý tưởng cái này có thể làm khó được tao à?”

Ôn Văn hiếm khi bị kích thích ý chí chiến đấu, quỳ rạp dưới đất suy nghĩ, lần này tốn sức hơn lần trước một chút, chẳng qua cũng chẳng phải nan đề gì đối với anh.

Sau khi một lần nữa hoàn thành trăm phần trăm, một đề bài khác được đẩy ra, lần này là ba mươi câu hỏi.

“Ôi! ! ! Mà ý muốn chơi với tao tới cùng đúng không?”

Cũng không biết là ai muốn chơi, nói chung là Ôn Văn bị gọi lên luồng nhiệt tình, từ trong trạm thu nhận lôi ra một bộ bàn ghế, bắt đầu tiếp tục làm bài thi.

Mãi tới khi học sinh tan học, đêm khuya vắng người, Ôn Văn nhìn tờ đề thi chỉ chút câu hỏi rồi phát ra một tiếng kêu rên.

“Mày đánh chết tao đi, tao không muốn làm nữa...”

Nếu đề thi của phòng in ấn này có chút mới lạ cũng tốt, chỉ có điều nó chỉ gia tăng số lượng câu hỏi, làm Ôn Văn hoàn toàn không tìm được chút hứng thú nào.

Hơn nữa loại đề này, số lượng câu hỏi càng nhiều thì độ khó lại càng cao, hoàn toàn không cùng cấp bậc với độ khó của đề bài mười câu lúc đầu.

“Mày khất khe như vậy, đám học sinh kia làm sao chịu nổi chứ?”

Phòng in ấn không trả lời, nó không có khả năng nói chuyện, chỉ là tay Ôn Văn bị một sức mạnh vô hình lật lên, sau đó một cây thước hung hăng đánh xuống.

Thật ra đổi lại là người làm bài thi bình thường thì phòng in ấn cũng không nhắm vào như vậy, chủ yếu là thái độ của Ôn Văn lúc ban đầu có chút phách lối, hơn nữa còn là người siêu năng, vì thế mới bị máy in nhắm vào.

“Uiii.... cũng rất đau nha.”

Ôn Văn nhướng mày, mặc dù không làm phòng ngự nhưng sức chống đỡ của cơ thể anh khác với người bình thường, thậm chí là người siêu năng khác, có thể làm anh cảm thấy đau đớn thì thứ trong phòng in hiển nhiên có cấp bậc không thấp.

Có điều Ôn Văn cũng có cách đối phó, găng tay Tai Ách xuất hiện, không quan tâm bộ não kia đánh thế nào cũng không thể tạo thành tổn thương cho tay Ôn Văn.

Nhưng rất nhanh sau đó bộ não thay đổi chiến lược, bắt đầu đánh những phần cơ thể khác của Ôn Văn.

Ôn Văn hiểu được mình phải tiếp tục làm bài thi mới có thể thoát khỏi nỗi đau da thịt, nhưng Ôn Văn chẳng thà bị chém hai phát chứ không muốn làm loại bài thi khốn khiếp kia nữa.

Hiện giờ anh đã hiểu được tình cảnh của nhóm học sinh trong trường, thứ này tuy không có ác ý, cũng không làm người ta bị thương tính mệnh, nhưng đối với người bình thường, thậm chí là người siêu năng bình thường, nó chính là một loại đày đọa.

Cũng may Ôn Văn không phải người siêu năng bình thường, vì thế anh mở phòng ngự cơ thể, nằm ngửa ra tùy ý bộ não này đánh vào người mình.

Anh từng dùng cây gãi ngựa của Hiệp Hội Thợ Săn quáo qua toàn bộ các bộ phận cơ thể, chỉ cần cần thiết thì toàn thân anh có thể cứng rắn như sắt, vì thế những cây thước này quất như vậy cũng gần giống như đang xoa bóp.

Vài phút sau quanh người Ôn Văn đã tụ tập mười mấy bộ não lơ lửng, chúng cầm thước dạy học đánh vào người Ôn Văn.

“Qua trái một chút, chỗ đó hơi ngứa, đấm chân thì dùng sức một chút, bộ chưa ăn cơm à, còn người ở chính giữa nữa, có thể chuyển sang chỗ khác không, mặc dù không đau nhưng mày cứ đánh vào nơi đó thì tao có chút xấu hổ đấy.”

Nhìn dáng vẻ của Ôn Văn thì giống như xem nơi này là cửa hàng mát xa.

Sau khi đánh nửa tiếng đồng hồ, tất cả bộ não kỳ quái đều ngừng lại, liếc nhìn nhau một cái rồi chính tề tản ra, sau đó tiêu tan trong không khí.

Hiển nhiên phòng in ấn này đã hiểu được mình không làm gì được Ôn Văn, vì thế dứt khoát không thèm quản tới Ôn Văn nữa.

“Ô hô, lại cho tao vài tờ đề thi đi, nội dung thú vị một chút, ví dụ như kiểm tra tình thương, kiểm tra trí thông minh đi, đừng cứ suy luận logic mãi.”

Có điều mặc kệ Ôn Văn nói thế nào, cửa phòng in ấn vẫn đóng chặt, không có chút động tĩnh nào truyền ra.

“Mày tưởng không để ý tới tao thì tao không có cách nào bắt được mày à. Chờ tao bắt được mày thì ngày ngày chỉ đạo mày ra đề thi phạm tội cho người khác.”

Vốn Ôn Văn chỉ tùy tiện nói thế thôi, chỉ là không ngờ nói câu này xong thì trong phòng truyền tới một chút tâm trạng bất mãn.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn liền chửi ầm lên, cái gì độ địa liền nói cái đó, đồng thời căn cứ theo chuyển đổi tâm trạng bên trong mà điều chỉnh.

Thử chừng mười phút thì Ôn Văn đại khái đã suy đoán được lai lịch của thứ bên trong.

Nói là lai lịch cũng không quá chuẩn xác, nhưng phòng in ấn này tuyệt đối có liên quan tới nghề ‘giáo sư’, thậm chí những bộ não lơ lửng trên không trung đã từng là giáo sư của liên bang.

Sau khi bọn họ chết đi đã dùng hình thức nào đó kiên trì với việc giáo dục người, mặc dù hình thức có hơi cực đoan nhưng cũng đáng kính nể.

Thực tế thì Ôn Văn cũng có chút suy đoán, bằng không lúc bị đánh hội đồng như vậy, anh đã phá hủy số não này rồi.

Những bộ não này giống như đều có đặc điểm riêng của mình, toàn bộ hợp lại chúng tỏ chúng có được tính chất đặc biệt mà chỉ có những giáo sư ưu tú mới có được.

Ôn Văn mặc dù học nửa chương trình đại học đã nghỉ nhưng anh vẫn rất tôn kính với nghề giáo sư này.

Tất nhiên là đối với những giáo sư ưu tú nghiêm túc, còn số người chỉ biết kiếm sống còn lại, Ôn Văn không gây sự với

bọn họ thì bọn họ đã nên cảm ơn ân đức rồi.

Tới lúc Ôn Văn nghỉ học thì hơn phân nửa số giáo viên từng dạy Ôn Văn bị anh nắm nhược điểm trong tay...

Chương 975 - Máy in đa chức năng

Nếu phòng in ấn này không để ý tới Ôn Văn, vậy Ôn Văn sẽ quấy rầy nó.

Anh đặt tay lên ván cửa, sức mạnh đen kịt giống như xúc tua được tạo thành từ chất lỏng sền sệt bắt đầu khuếch tán ra khắp cánh cửa.

Đồ vật ở bên trong hình như đã nhận ra gì đó, từng bài thi lần lượt chui ra khỏi khe hở quần lấy người Ôn Văn.

Bài thi tiếng thông dụng nhét vào miệng Ôn Văn, bài thi toán chui vào mũi Ôn Văn, bài thi vật lý che mắt, những loại bài thi khác cũng cố gắng ngăn cản động tác của Ôn Văn, đồng thời không ngừng chui vào trong người Ôn Văn.

Như vậy vẫn chưa hết, trên mỗi bài thi đều là những bộ não trong suốt cảm thước không ngừng quật vào người Ôn Văn.

Số lượng não ngày càng nhiều, hành lang này đã có chút không chống đỡ nổi, nhân viên hỗ trợ canh giữ bị thứ vô hình đẩy lui về sau.

Hắn sợ hãi nhìn một màn này, bóng dáng những bộ não này ngày càng rõ ràng hơn, thậm chí có thể bị người bình thường cảm nhận được, sức mạnh cũng không ngừng tăng lên.

Nhân viên hỗ trợ mặc dù là người thường nhưng đối mặt với biến cố này cũng lộ ra được tố chất tốt đẹp của mình.

Hắn tỏ ra hốt hoảng nhưng tai trái lại đưa ra phía sau chuẩn bị nhân thiết bị báo động khẩn cấp, tình huống hiện tại không cho phép hắn gọi điện nói rõ tình hình.

Đối mặt với tình huống này, nếu gấp gáp lấy điện thoại ra báo tin thường sẽ bị công kích mãnh liệt, nhưng hắn vừa mới mò lấy thiết bị báo động thì khựng lại, bởi vì Ôn Văn bị bài thi vây quanh đột nhiên vươn tay, xua tay với hắn, ý bảo hắn dừng lại.

“Mày dùng bài thi che mặt tao cũng được đấy, nhưng có thể đổi bài thi khác không? Ví dụ như bài thi khảo nghiệm tinh thần cũng được, vậy mới thích hợp với tao.”

“Mấy bài thi đứng đắn giáo dục công dân này phải đặt trên lớp học thần thánh chứ không phải dùng cho công dụng này.”

Lúc Ôn Văn nói hai chữ ‘thần thánh’ thì có chút nổi da gà, không phải vì ghét, mà là không thích.

Sau khi Ôn Văn nói xong, tất cả bài thi đều ngừng lại, sau đó tấn công của chúng lại càng mãnh liệt hơn, chỉ là có một ít cố gắng thông qua các loại lỗ thủng để chui vào trong cơ thể Ôn Văn.

Ôn Văn vẫn sừng sững bất động, giống như hành động của chúng chỉ là gãi ngứa, nhưng thật ra Ôn Văn đã sớm nhếch miệng nhe răng rồi, chỉ là bị bài thi che khuất nên không nhìn ra mà thôi.

Sau khi đau đớn vượt qua giới hạn nhất định, Ôn Văn cười hi hi thành tiếng.

“Tao khuyên mày vẫn nên dừng lại đi, tuy công kích này quá thực rất đau, đau thấu tim gan.”

“Nhưng nó không có chút ý nghĩa nào với tao cả!”

Ôn Văn nói chuyện có chút thô lỗ, giọng nói có chút khàn, cảm xúc vui sướng không thể giấu được theo âm thanh truyền ra ngoài.

Đôi mắt bị tờ bài thi che khuất đột nhiên biến thành màu máu tươi, hơi thở đỏ thắm từ trong khe hở của bài thi thẩm thấu ra ngoài, bộ não trong suốt bị hơi thở này ảnh hưởng, lực công kích lại càng hung ác hơn.

“Mày có biết vì sao tao không phản kháng không? Hừ hừ, ha ha ha... bởi vì rất sướng đó!”

“Có điều tao không phải người cuồng ngược đãi, ít nhất hiện giờ không phải, chỉ vì mày chỉ muốn đánh tao thật đau chứ không muốn tổn thương tao, vì thế tao cũng không muốn những dấu vết cuối cùng mà những người đó lưu lại cứ vậy hoàn toàn biến mất.”

“Sức mạnh của mày rất mạnh, nhưng mày không lấy sắt thương làm mục đích nên đòn tấn công của mày vô hiệu đối với tao, đau đớn chỉ làm tao mạnh mẽ hơn thôi.”

Năng lượng màu đen tinh khiết giương nanh múa vuốt phun trào từ người Ôn Văn, nó giống như một cơn lốc màu đen phá tan nóc tòa nhà dạy học, giống như một cột khói báo động màu đen lúc nhúc trong bóng đêm.

Năng lượng bùng nổ đạt tất cả bài thi ra ngoài, Ôn Văn ung dung đi tới cửa, lần thứ hai đưa tay đè xuống.

Đụng vào một cái, Ôn Văn liền hiểu được phòng in ấn không phải bản thể đối phương, vì thế lần này Ôn Văn không nương tay, toàn bộ mặt sàn, mặt tường, cửa sổ, nóc nhà của phòng in ấn đều biến mất gần như không còn lại gì chỉ trong vài giây.

Một cái máy in thật lớn cao hơn hai mét lơ lửng giữa không trung, màu sắc của chiếc máy in này hỗn loạn, tạo hình so le, giống như do hơn mười chiếc máy in gộp lại thành một.

Máy in laser, máy in tĩnh điện, máy in kiểu phun mực, máy in 3D, nói chung là tất cả máy in có thể nhìn thấy trên thị trường đều có, máy in lỗi thời không còn sản xuất cũng có, thậm chí Ôn Văn còn thấy cả bản khắc và chữ in rời...

Ngoại trừ máy in có hình dạng khác nhau, trên máy in còn quần quanh rất nhiều chấp niệm làm người ta giận sôi gan.

Vật thu nhận hình thái máy in này chính là tổng hợp của vô số chấp niệm, tất cả chấp niệm được liên kết vì muốn người khác có được càng nhiều kiến thức hơn, trở nên lạc quan hướng tới trước hơn.

Những chấp niệm này không chỉ tới từ giáo sư, cũng có thể tới từ những bậc cha mẹ đã tử vong, đến từ các vị hiệu trưởng hiền lành của cô nhi viện...

Đối với tất cả những sinh mệnh có trí tuệ, người ôm hi vọng tích cực, sau khi chết cũng có thể sẽ lưu lại chấp niệm tương tự.

Cũng không biết vật thu nhận này đã hội tụ những chấp niệm này, hay những chấp niệm này đúc thành vật thu nhận này.

Tất nhiên chấp niệm chung quy vẫn là chấp niệm, không có năng lực suy nghĩ bình thường, bọn họ không biết nên làm sao thực hiện nguyện vọng tích cực này, vì thế lựa chọn hình thức ‘làm bài thi’ này.

Mà Ôn Văn phá hủy phòng in ấn, làm hành vi của bọn họ bị ảnh hưởng, vì thế nó muốn cho Ôn Văn một bài học.

Trên người chiếc máy in to lớn đều là máy in nhỏ, tất cả bắt đầu chuyển động theo phương pháp của mình, sau đó một đám chữ viết hoặc chữ số mơ hồ nhắm về phía Ôn Văn.

Đây là năng lực ‘đóng dấu’ của nó, có thể đóng ký tự lên người sinh vật khác, những ký tự này một khi bị đóng vào thì không thể dễ dàng bóc ra, tương đương với một loại hình xăm.

Mặc dù Ôn Văn không biết năng lực của máy in nhưng cũng không muốn những ký tự đó đóng lên người mình, vì thế thân hình anh nhanh chóng chuyển động, né đi những từ ngữ văng tới.

Nếu máy từ ‘loại kém’ ‘quấy nhiễu lớp học’ này bị in lên người Ôn Văn thì anh làm sao lặn lội làm siêu thợ săn nữa chứ?

Ôn Văn cũng không phải sợ chiến đấu chân thật, chẳng qua phương pháp in chữ lên người người khác thế này làm anh có chút tê rần da đầu.

Bệnh thần kinh thì vẫn cần mặt mũi chứ?

“Có chuyện gì từ từ thương lượng, mày mà còn như thế thì tao không khách sáo nữa đâu đấy!”

“Đúng là phục mày thật đấy, gieo họa cho đám học sinh lâu như vậy mà không có đũa nào chết cả.”

Két ~ két ~ két ~

Nghe vậy thì một tờ giấy trắng từ trong máy in bay xuống trước mặt Ôn Văn.

Bên trên chỉ có hai chữ ‘gieo họa’ thật to, và cả một dấu chấm hỏi càng lớn hơn.

“Không sai, chính là đày đọa, phương pháp của mày quá tàn khốc với đám học sinh, lúc ở trường bọn nó sẽ có thành tích

đứng đầu, đậu vào trường hàng đầu.

“Nhưng phần thành tích này là bị mày bức ép mà có, sau khi rời khỏi trường Hoàng Thạch, bọn chúng chỉ cần thấy bài thi đã muốn nôn, hơn một nửa học sinh vì thế mà bị trường đại học đánh rớt.”

“Số học sinh còn lại cũng ngày ngày qua loa cho xong chuyện chứ không chú tâm, cuối cùng trở thành kẻ ăn hại ngoại trừ thi cử thì chẳng biết gì khác!”

“Hết thấy mọi thứ đều là nhờ mày ban tặng, này còn không phải gieo họa à?”

Chương 976 - Sau này sẽ không ra đề thi cho bọn mày nữa

Những số liệu mà Ôn Văn nói chỉ là thuận miệng bịa ra, đánh cược rằng vật thu nhận này không biết tin tức về những học sinh đó.

Anh muốn chính chiếc máy in này tự mình từ bỏ việc in ấn đề thi cho ngôi trường này chứ không phải anh thông qua vũ lực để cưỡng chế tiêu diệt một phần chấp niệm, sau đó bắt vào trong trạm thu nhận.

Chẳng qua tình huống mà anh nói mặc dù có hơi phóng đại nhưng cũng không phải không có mục đích.

Tì lệ lên lớp của trường Hoàng Thạch rất cao, danh sách học sinh thi vào trường hàng đầu cũng đặc biệt nhiều, nhưng sự phát triển của số học sinh này chỉ ngang bằng với những trường trung bình, thậm chí còn có chỗ kém hơn.

Học sinh là người chứ không phải thiết bị, áp lực vượt quá giới hạn thừa nhận, cho dù có thể khiến chúng nhanh chóng trưởng thành trong một thời gian ngắn nhưng xét từ góc độ lâu dài thì lại tổn hại tới tiềm lực của học sinh.

Rất nhiều cơ cấu giáo dục thích câu nói, đừng để con bạn thua ở vạch xuất phát, mà rất nhiều phụ huynh cũng tin tưởng vào điều này.

Quả thực, nhân sinh chính là cuộc thi chạy với những vạch xuất phát khác nhau.

Nhưng đó là cuộc thi cự li dài như Marathon, không phải xem ai xuất phát ở vạch cao hơn, cũng không phải xem ai chạy tới trước nhanh hơn, mà là xem ai có thể chạy được lâu hơn.

Nửa đoạn đầu của chạy cự li dài đã hao tổn hết toàn bộ sức mạnh, cho dù có thể vượt lên trước một khoảng thời gian ngắn thì đoạn sau vẫn sẽ bị người khác vượt qua.

Vì thế mấy năm gần đây liên bang vẫn luôn đề xướng giảm bớt gánh nặng cho học sinh, trong mắt Ôn Văn thì đây là một khuynh hướng rất tốt.

Nhưng việc giảm bớt gánh nặng này hoàn toàn không tồn tại trong trường Hoàng Thạch, chiếc máy in khổng lồ này làm tinh thần của học sinh vẫn luôn nằm trong trạng thái căng thẳng tột độ.

Vì thế khi rời khỏi trường cấp ba Hoàng Thạch, đã không còn máy in đa chức năng giám sát, phần lớn bắt đầu tiến vào giai đoạn phản nghịch.

Mặc dù không phóng đại như Ôn Văn đã nói nhưng những số liệu kia nhìn thấy cũng có chút giật mình.

Máy in dừng lại một hồi lâu, bên trong liên tục truyền ra những tiếng tap âm, lúc nó sắp trả lời, Ôn Văn đột nhiên bổ sung một câu.

“Tao biết mày muốn làm gì, nhưng cách làm của mày đã làm nhóm học sinh cảm thấy áp lực quá lớn.”

“Có điều mày không cần thay đổi, chỗ của tao có rất nhiều ‘học sinh xấu’, chúng có năng lực chống đỡ siêu mạnh, có thể để mày tận tình tiến hành ra bài thi.”

“Mày suy nghĩ cẩn thận đi, nếu biến đám quý ‘nghịch ngợm’ này thành nhân tài hữu dụng cho xã hội không phải có thành quả hơn ở đây gieo họa cho học sinh à?”

Nghe Ôn Văn nói vậy, máy in đa chức năng run rẩy kịch liệt, đồng thời phát ra xoẹt xoẹt.

Ôn Văn biết đám chấp niệm này đang tiến hành tranh luận ở bên trong cơ thể.

Vì thế Ôn Văn lấy ra cây gõ nhịp, vừa gõ theo tiết tấu vừa miêu tả đám quái vật trong trạm thu nhận.

“Để ta kể về trạm thu nhận, bên trong nhốt bảy tám trăm thanh niên thất nghiệp đáng thương, chúng cần...”

Thật ra Ôn Văn không biết làm thơ ngâm, cũng không biết tiết tấu, thế nhưng có cây gõ nhịp làm nổi bật nên nghe cũng khá có tiết tấu.

Dưới thế tấn công không ngừng nghỉ của Ôn Văn, máy in tổng hợp đột nhiên không còn phát ra âm thanh rơi xuống đất, ngoan ngoãn hết như một vật chết, xung quanh rớt cuộc cũng yên tĩnh.

Ôn Văn nhướn mày phóng ra xiềng xích quấn lấy máy in, dễ dàng kéo nó vào trong trạm thu nhận.

Thứ này một khi đã vào trạm thu nhận thì chỉ có thể mặc cho Ôn Văn bày bố, Ôn Văn tiến vào trong trạm thu nhận, đi tới kho hàng thu nhận, lấy ra một cái xe đẩy, đẩy máy in ra ngoài.

Sau đó Ôn Văn đẩy máy in, dẫn nó dạo một vòng ba tầng lầu, ban đầu nó vẫn còn rất an tĩnh, nhưng khi nó hiểu được những thứ bị nhốt trong phòng giam là thứ gì thì bắt đầu không bình tĩnh nổi.

Nhưng hiện giờ nó đã bước lên thuyền giặc, không còn sức phản kháng nữa, thử vài lần đều bị Ôn Văn trấn áp.

Lúc tiến vào, Ôn Văn nói rằng đó là những thanh niên bất lương có sức chống đỡ áp lực rất lớn, hiện giờ xem ra đó vốn là một đám người hung hăng tàn ác.

“Có câu ai cũng giáo dục được, đám nhỏ đáng thương này vì hoàn cảnh xuất thân mà bước đi sai đường, sao mà có thể không kéo bọn họ dậy chứ.”

“Bắt chúng giáo dục thành tấm gương đạo đức mẫu mực, dù sao thì vẫn tốt hơn thả chúng ra ngoài, cũng tốt hơn gieo họa cho đám nhỏ hiền lành lương thiện.”

Máy in chân động kịch liệt một cái, tỏ vẻ phản đối với lời của Ôn Văn, nhưng hiện giờ ý kiến của nó đã không còn quan trọng nữa rồi.

Sau khi dẫn nó đi xem tất cả tội phạm, Ôn Văn đẩy nó tới tầng hai của trạm thu nhận, gần cửa hàng thu nhận của Nivea, đồng thời cũng mở ra quyền hạn nhất định với vật thu nhận này.

Như vậy nó có thể thông qua quyền hạn của mình để giám sát đám quái vật kia làm bài thi và phê chữa bài thi.

Có điều nếu nó muốn để đám quái vật mỗi ngày mỗi đêm đều làm bài thi như đám học sinh là chuyện không thể, Ôn Văn chỉ cho phép tối đa mỗi ngày một bài thi.

Thành tích tốt nhất sẽ được khen thưởng, thành tích kém nhất sẽ bị trừng phạt.

Ôn Văn cảm thấy mình rất nhân từ, chưa từng bóc lột đám quái vật.

Thế nhưng từ hôm nay trở đi, ngày tháng yên bình của chúng đã chấm dứt, trước kia khi nào Ôn Văn rảnh mỗi mới ra đề thi cho chúng, mà bây giờ thì mỗi ngày đều có bài thi.

Huống chi Ôn Văn không hạn chế là mỗi bài thi rớt cuộc có bao nhiêu câu...

Trong trạm thu nhận, nhờ vào sức mạnh giám ngục Tai Biên, Ôn Văn thấy rõ máy in này làm thế nào tạo ra bài thi.

Tuy những chấp niệm này không phải hoàn toàn là giáo sư, thế nhưng giáo sư vẫn chiếm phần lớn, hơn nữa còn là nhân vật ưu tú của đủ loại ngành nghề.

Kinh nghiệm của những người này tập trung lại sẽ cùng tạo ra đề logic trộn lẫn với nhau, mỗi lần nghe thấy yêu cầu thì có thể nhanh chóng tiến hành đưa ra đề thi.

Đừng thấy chúng chỉ là máy in, tốc độ giải toán của chúng còn nhanh hơn máy tính bình thường rất nhiều.

Nhìn từng tờ bài thi được in ra và những bộ não trong suốt bám theo bài thi, Ôn Văn hài lòng mỉm cười, kết nối với loa phát thanh của trạm thu nhận, giọng nói của anh vang lên trong mỗi phòng giam.

“Đám bỏ đi trong phòng giam kia, hãy vui mừng đi, hãy hoan hô đi, ông đây tốt bụng sau này sẽ không ra đề thi cho bọn mày nữa.”

Sau khi Ôn Văn dứt lời, rất nhiều quái vật không quá bình tĩnh lập tức lớn giọng hoan hô.

Nhưng đám quái vật bị Ôn Văn bắt vào trạm thu nhận từ sớm lại thay đổi sắc mặt, theo bản năng cảm thấy sự việc sắp phiền phức.

Ôn Văn tốt bụng buông tha cho bọn chúng sao? Đây là chuyện không thể nào!

...

Ôn Văn bật cười vui sướng ra khỏi trạm thu nhận, đám quái vật kia từ vui vẻ, tới nghi hoặc, cuối cùng là tuyệt vọng phần nộ làm tâm trạng của anh hết sức sáng khoái, ngay cả bước đi cũng nhanh nhẹn hơn vài phần.

Hiện giờ việc vui ngoài dự tính đã tìm được, anh có thể cùng đoàn đi dạo chơi hai ngày, dựa theo lịch trình thì hiện giờ bọn họ đang ở thủy cung vùng địa cực, tiếp xúc gần gũi với một ít sinh vật biển.

Nhưng khi Ôn Văn chạy tới thủy cung vùng địa cực lại không cảm nhận được hơi thở của đoàn du khách.

Da mặt Ôn Văn co quắp, tên Shermore có lẽ lại lạc đường rồi, hẳn dẫn mọi người đi đâu rồi?

Chương 977 - Hồ Hoa Mai

Ôn Văn phóng cảm nhận ra nhưng không tìm được hơi thở của mọi người, vì thế anh tiến vào trạm thu nhận, từ liên hệ với Đào Thanh Thanh biết được vị trí của bọn họ.

“Đây... là đâu vậy, tôi mới rời đi không tới một ngày, sao bọn họ lại chạy tới nơi này?”

Ánh mắt Ôn Văn có chút đăm chiêu, có chút không hiểu được tình huống.

Nhưng hiện giờ xem ra, nếu anh không muốn tụt lại phía sau thì chỉ có thể thông qua liên hệ đi qua, vì thế anh gửi tin cho Đào Thanh Thanh, để cô tìm một nơi vắng vẻ để mình dịch chuyển tới.

Vị trí của Đào Thanh Thanh lúc này đang xảy ra một vụ tranh cãi, cô xác nhận cho dù mình tạm thời rời đi cũng sẽ không bị lạc đoàn, vì thế mới lặng lẽ rút khỏi đội.

Khó trách Đào Thanh Thanh phải cẩn thận như vậy, đơn giản là lực sát thương của kẻ mù đường Shermore quá lớn, không ai ngờ được hắn sẽ dẫn đoàn tới một phương hướng như vậy.

Trước đó mục đích của bọn họ vốn phải là khu động vật biển của vùng địa cực thành phố Thượng Đô, tới đó xem gấu bắc cực, chim cánh cụt, cá voi trắng...

Có điều đi xe buýt cần tốn lộ trình hai giờ, Shermore cảm thấy có chút lãng phí thời gian nên đã tìm tới ông chú lồi thoi trong đội ngũ.

Ông chú này mặc quần áo có lỗ thủng, tóc dài bện lại, giống như bím tóc của người Ai Phi, trên người không có mùi gì khó ngửi nhưng đủ loại vết bẩn làm người ta phải cung kính lánh xa.

Tên của hắn không rõ, thực lực không rõ, người khác thường gọi là Lưu Lãng Hiệp.

Trong nhóm siêu thợ săn, Lưu Lãng Hiệp khá nổi tiếng, không kém bậc thầy huấn luyện thú Phong Bi bao nhiêu, có điều mối quan hệ thì còn lâu mới tốt bằng bậc thầy Phong Bi.

Một khả năng của Lưu Lãng Hiệp là mở ra một con đường không gian, lối đi này có thể tiến tới một vị trí ở xung quanh trong phạm vi năm trăm dặm.

Hắn nhờ vào năng lực này mà xem bốn biển là nhà, dạo chơi khắp thiên hạ.

Có điều độ chính xác của vấn đề này là rất lớn, do Lưu Lãng Hiệp tự mình điều khiển thì vị trí xuất hiện sẽ là ngẫu nhiên.

Nhưng nếu được cung cấp tọa độ chuẩn xác thì hành động dịch chuyển này có thể giảm bớt sai số, sẽ xuất hiện ở một nơi gần mục tiêu.

Shermore tìm Lưu Lãng Hiệp vì muốn cung cấp tọa độ khu động vật vùng địa cực, sau đó để Lưu Lãng Hiệp dịch chuyển mọi người tới gần đó, như vậy có thể tiết kiệm được hai giờ đi đường.

Mọi người đều không phản đối, dù sao thì làm vậy vẫn tốt hơn lãng phí thời gian ở trên xe.

Nhưng không nghĩ rằng dùng mục tiêu do Shermore cung cấp lại trực tiếp để mọi người dịch chuyển tới chỗ giao nhau của khu Hoa Phủ và khu Gấu Trắng, Shermore có thể nói là người dẫn đường thiên tài.

Trải qua sự kiện lần này, mọi người đã hoàn toàn tuyệt vọng với năng lực dẫn đường của Shermore.

Hành trình tiếp sau đó, nhất định không thể để tên này làm chủ, lần này dịch chuyển tới đường biên giới, lần sau ừ ừ cạc cạc chui thẳng vào hang ổ tổ chức bí ẩn thì phải làm sao?

Bọn họ không biết là trong số những vụ án Shermore từng phá, có một số vụ án chưa giải quyết chính vì Shermore lạc tới những địa điểm đó, cuối cùng mới phá giải được.

Shermore đội nón đỏ cúi đầu ngồi trên tảng đá giữa đồng tuyết, nhóm du khách vây xung quanh đang tiến hành xử lý.

Lưu Lãng Hiệp ngậm điều thuốc trong miệng, buồn tẻ nhìn bầu trời, trong số người cung cấp tọa độ cho hắn, tọa độ mà Shermore cung cấp là kỳ quái nhất.

Cô gái tóc xanh xinh đẹp lộ rõ biểu cảm không thoải mái, cô chỉ muốn ra ngoài chơi thôi, sao lại gặp trúng một hướng dẫn viên hiếm thấy như vậy chứ?

Thanh niên lưng hùm vai gấu mặt mày tuấn tú là người duy nhất không chỉ trích Shermore, chỉ dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Lưu Lãng Hiệp, thực lực của ông chú này chắc chắn rất mạnh, hắn có nên thử khiêu chiến một chút không?

Shermore trông thực oan ức, nhưng thật ra vẫn luôn lén quan sát phản ứng của mọi người, chỉ là phản ứng của bọn họ đều rất bình thường, không có người nào trông như có quỷ trong lòng.

Nhưng có vấn đề hay không không phải nhìn ngoài mặt là biết được, Lưu Lãng Hiệp vẫn luôn một mình dạo chơi, vì sao lần này lại tham gia đoàn du lịch?

Cô gái xinh đẹp tóc xanh kia là con gái của hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn Diệp Hải Mạt, Diệp Hải Mạt biết lý do Shermore tham gia hành động lần này, sao còn muốn để con gái mình dính vào?

Người lưng hùng vai gấu mặt mặt mũi thanh tú kia là Lý Na Đà, là một kẻ điên cuồng chiến đấu nổi danh, chiến đấu mới là kiểu thả lỏng tốt nhất đối với hắn.

Vấn đề lớn nhất chính là Ôn Văn hành tung không rõ...

Không quản thế nào, Shermore cũng phải tìm ra cốt Thần Huyết, trước đó không thể để mất công việc hướng dẫn viên này.

Hắn day day mày, đứng dậy nhìn xuống chân núi, ánh mắt sáng lên.

“Các vị hãy nhìn xuống đi, phong cảnh nơi đó không phải đẹp hơn khu động vật địa cực à, nếu không nhờ tôi thì mọi người chưa chắc có thể tìm được cảnh đẹp này.”

Chỉ thấy dưới chân núi có một hồ nước hình hoa mai, bên trong năm cánh hoa là một hòn đảo nhỏ, bên cạnh hồ là một làng chài nhỏ, xung quanh đảo nhỏ đều là kỳ hoa dị thảo, xung quanh đầy hoa nở và tiếng chim hót véo von....

Cảnh sắc thiên nhiên này quả thực đẹp hơn quang cảnh thông thường, vì thế nhóm người cũng tạm thời từ bỏ chuyện xử lý công khai Shermore, bắt đầu dự theo sự hướng dẫn của hắn đi tới khu bên dưới.

Tuy rằng phải đi đường vòng một chút nhưng bọn họ vẫn thuận lợi tới được bên ngoài làng chài.

Đang chuẩn bị tiến vào thì thấy một cục gì đó bay thẳng tới mặt Shermore.

Shermore không thấy rõ đó là thứ gì, chỉ tiến hành ngăn chặn phía trước, kết quả thứ kia trực tiếp bẻ nát, hóa thành vật bản khắp bầu trời...

Đoàn du lịch phát ra tiếng hét chói tai, có điều cũng may đều là người siêu năng, vì thế cũng không bị thứ này văng trúng.

Vẻ mặt Miêu Hân Di hoảng hốt, đây là đoàn du lịch của Hiệp Hội Thợ Săn sao, quả nhiên không cùng phong cách với đoàn

du lịch bình thường.

Sắc mặt Shermore u ám, quay về phía thôn xóm hô to: “Ai ném, đi ra đây!”

Giọng nói của hắn dần trở nên lớn hơn, trực tiếp truyền ra khắp thôn, nếu người trong thôn không ra ngoài thì không biết hắn sẽ làm gì.

Một lát sau toàn bộ làng chài nhỏ trở nên náo nhiệt, một đám nam nữ già trẻ từ trong thôn tiến ra.

Những người này có hình thái khác nhau, có thân hình thon gọn như rắn nước, có người mềm nhõn tai khỉ tóc vàng lông mày vàng, có người khoác áo to da trắng như tuyết, có người đầu trâu mặt ngựa trông rất thô tục, có người diện mạo xinh đẹp phong độ.

Từ hình dạng thì có thể chia thành năm nhóm người, mà sự thật cũng là vậy, hồ nước hình hoa năm cánh này thuộc về năm bộ lạc nhỏ.

Sau khi những người này xuất hiện thì lông mày Shermore nhướng lên, những người này không phải toàn bộ đều là người, bọn họ thế mà lại ngoài ý muốn tới chỗ quái vật tụ tập.

Tất cả quái vật đều nhìn chăm chăm nhóm du khách, Miêu Hân Di bị nhìn tới tê rần da đầu, nhóm người siêu năng thực lực hơi yếu cũng có chút đứng không vững.

Thực lực của đám quái vật này cũng không mạnh, thế nhưng số lượng nhiều như vậy, chỉ dựa vào một ít người trong đoàn du lịch thì chưa chắc có thể dọa bọn họ.

Nhưng Shermore cũng không chịu thua, ngược lại bắt đầu nhe nanh, cơ thể chợt phồng to lên, biến thành một con nhện lớn cao vài mét.

“Tao hỏi lại một lần nữa, thứ vừa nãy là ai ném?”

Chương 978 - thôn Ngũ Tiên

Thực lực của Shermore là thượng tự, quái vật trước mắt tuy nhiều nhưng bước vào cấp Tai Nạn thì không có bao nhiêu, đừng nói chi là so sánh với Shermore.

Hơn nữa con nhện này có thể hình khổng lồ, áp lực thị giác cũng mạnh mẽ hơn đám người ô hợp.

Khó trách Shermore tức giận như vậy, những người khác đứng xa nên không bị dính tới, nhưng vật bản này bay tới trước mặt Shermore rồi nổ tung, tuy hắn đã chặn đi được phần lớn nhưng vẫn có một ít phân dính vào người.

Tám con mắt trên đầu hắn nhanh chóng quét hình số quái vật trước mắt, phân tích động tác biểu cảm của mỗi người, lại căn cứ theo dấu vết mùi hương để lại, nhanh chóng tập trung vào bốn năm quái vật nhỏ cao một mét.

Số quái vật nhỏ này tuổi tác không lớn, còn chưa hoàn toàn biến thành hình người, trên người có vảy rắn và da lông.

Chúng trốn phía sau nhóm người lớn, vẻ mặt hoang mang rối loạn, hơn nữa trên người còn có chút mùi phân.

“Chính là bọn mày à... tao không muốn tổn thương kẻ vô tội, đi ra đây cho tao!”

Vài sợi tơ từ bụng Shermore bắn ra, đám trẻ muốn núp ở phía sau bị kéo tới, nhưng bị nhóm người lớn đưa tay cản lại.

“Dừng lại mau quái vật, đây không phải nơi mày có thể giương oai đầu, thịt của bọn tao cũng không thể ăn.”

“Phì, ai thèm ăn thịt bọn mày, đám quỷ con này dám ném... nói chung tao chỉ muốn dạy dỗ chúng một trận, chúng ném vào người tao một phát, tao chỉ cần bôi một lớp lên người chúng là được.”

Một bà thím mập mạp tóc vàng nói: “Một con nhện lớn như mày lại tính toán gì với đứa nhỏ chứ, để bọn tao trở về dạy bảo lại nó.”

“Nếu bọn mày chịu dạy bảo từ đầu thì chúng đã không vô duyên vô cớ tập kích tao, vẫn là tao tự mình dạy chúng một bài học thì hơn.” Cơ thể to lớn của Shermore bắt đầu đi về phía đám người, làm vẻ mặt bọn họ không khỏi khản trương.

Thật ra Shermore là một vị thám tử rất bình tĩnh, lúc dao mổ heo chém tới bụng vẫn có thể bình tĩnh suy nghĩ cách phá cục.

Nhưng ngoại trừ chuyện hắn là dân mù đường thì vẫn còn một tật xấu khác là ghét đám quỷ con.

Bắt đầu từ lúc tiểu học, Shermore đã có trí thông minh vượt xa bạn cùng lứa, từ đó hẳn đã bắt đầu chán ghét đám quý con này.

Vì thế lần ném phân bay này đã trực tiếp châm lên ngọn lửa giận của hẳn, nhất quyết muốn đòi công lý.

Người trong thôn nhao nhao trách móc Shermore, nhưng Shermore vẫn từng bước tiến tới gần.

Hẳn không bị đạo đức gì đó của đám người này ảnh hưởng, hẳn chính là muốn tính toán với con nít, người lớn dám bao che thì hẳn đánh luôn cả người lớn, nhưng lúc sắp xông vào trong đám người, hẳn chợt dừng bước.

Năm cụ già diện mạo khác nhau dặt tay nhau từ trong thôn đi tới, tất cả người trong thôn đều nhường đường cho bọn họ.

Một trong năm người đi tới cổng thôn, dựng một tấm bảng lên.

Trên bảng hiệu viết sáu chữ to ‘khu tự trị thôn Ngũ Tiên’, phía dưới mấy chữ to này có một hàng chữ nhỏ, bên trên có lưu lại kiểm ý, nhóm người có thể cảm nhận được nó tới từ bút tích của Tuân Anh.

Sau khi tấm biển được dựng lên, trong thôn xuất hiện một vết kiếm rõ ràng vây lấy toàn bộ thôn làng, bản thân vết kiếm này không có sức mạnh gì, nhưng nó đại diện cho ý chí của Người Phán Quyết duy nhất của Hiệp Hội Thợ Săn, Tuân Anh!

Hơn nữa năm ông cụ mới xuất hiện cũng không phải loại cấp bậc như đám quái vật nhỏ khác, bọn họ theo thứ tự là ông lão tuấn tú đẹp lão Hồ đại gia, ông lão tóc vàng Hoàng nhị gia, bà lão da trắng Bạch tam cô, ông cụ mắt lạnh âm u cao gầy Liễu tứ gia, cuối cùng là đầu trâu mặt ngựa Khôi ngũ gia.

Trong đó thực lực của Hồ đại gia và Hoàng nhị gia đều là thượng tự, Hồ đại gia mạnh hơn Shermore không ít, hơi thở của Hoàng nhị gia tương tự với hẳn, ba vị khác thì đều là thực lực trung tự.

Hồ đại gia đứng ra nói: “Nơi này là thôn Ngũ Tiên, mười hai năm trước thôn bọn tôi đã giúp Hiệp Hội Thợ Săn một ơn lớn, vì thế Tuân thượng tiên đã viết tấm bảng này cho bọn tôi.”

“Nói rằng chỉ cần bọn tôi vẫn ở trong thôn Ngũ Tiên, không vi phạm pháp lệnh thì Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không tới quấy rầy

bọn tôi, để bọn tôi tự lo cho cuộc đời của mình.”

“Các vị đều là người của Hiệp Hội Thợ Săn, bọn tôi vẫn luôn rất tôn kính hiệp hội, vì thế mọi người có chuyện gì cứ nói rõ ràng, đừng vì chút chuyện nhỏ mà tổn thương hòa khí.”

Shermore nhìn năm cụ già, lại nhìn tấm bảng kia, thái độ có chút dịu đi.

Sự tồn tại của thôn Ngũ Tiên không tính là bí mật gì ở Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ.

Tỉnh Bạch Mã Sơn khu Hoa Phủ từng tín ngưỡng tập tục ‘Bảo Gia Tiên’, vị Bảo Gia Tiên này thật ra chính là con ngựa trắng của tộc đàn năm quái vật.

Năm tộc đàn quái vật này theo thứ tự là tộc hồ yêu, tộc hoàng yêu, tộc bạch yêu, tộc xà yêu và tộc chuột yêu.

Bọn họ được nhân loại cung phụng, che chở cho gia đình dân bản xứ bình an, đồng thời thỉnh thoảng giải quyết một số phiền phức nhỏ.

Chính vì phân linh nghiệm này nên tín ngưỡng Bảo Gia Tiên được lan truyền rộng rãi khắp tỉnh Bạch Mã Sơn, thực lực của nhóm yêu tộc cũng dần lớn mạnh, cũng tăng trưởng hơn.

Một phần lớn không còn phù hộ nhân loại đã cung phụng mình, thậm chí còn bắt đầu gieo họa.

Đầu tiên là bắt trộm số gà vịt ngỗng gia súc, sau đó bắt đầu tổn hại con người, cuối cùng thậm chí xuất hiện thành phố yêu tộc xem con người như gia súc mà nuôi nhốt.

Tình huống như vậy tự nhiên dẫn tới Hiệp Hội Thợ Săn phần nộ, Tuân Anh tự mình ra tay, một mình một kiếm tiêu diệt cả tộc đàn quái vật khổng lồ vỡ vụn.

Số quái vật lộ diện đã bị chém giết, nhưng vẫn còn một số quái vật ẩn núp đi, chuẩn bị gây ra một trận tai nạn bất cứ lúc nào.

Lúc này Hồ đại gia đã ra mặt giúp Tuân Anh tìm ra cứ điểm của số quái vật ẩn núp, cuối cùng thành công giải quyết vấn đề ‘Bảo Gia Tiên’.

Mà nhóm yêu tộc ở bên cạnh Hồ đại gia cũng không tiếp tục làm Bảo Gia Tiên, mà ẩn cư tới gần ‘hồ Ngũ Tiên’.

Vì thế Tuân Anh đã làm một tấm bảng để bọn họ thành lập khu tự trị.

Chính vì có một đoạn lịch sử như vậy nên thái độ của Shermore bình ổn lại, bằng không cho dù hiện giờ không đung vào đám nhóc này được, hắn cũng sẽ tìm cách để chúng phải trả cái giá thật đắt.

Shermore hủy bỏ trạng thái Đồng Hóa, khôi phục hình người nói: “Chỉ cần để chúng tới trước mặt tôi, thành tâm nói xin lỗi thì chuyện này coi như cho qua.”

Hồ đại gia thở phào một hơi, mặc dù bọn họ có thứ như ‘kim bài miễn tử’, nhưng bọn họ cũng không muốn va chạm với bất cứ người nào của Hiệp Hội Thợ Săn.

Dù sao thì sự che chở của Hiệp Hội Thợ Săn có thể lấy lại bất cứ lúc nào.

Vì thế hắn nhìn về phía đứa trẻ nghịch ngợm kia, chuẩn bị bảo đối phương xin lỗi Shermore, nhưng Shermore lại đưa tay cản Shermore lại, ý bảo hắn không cần bức ép.

Tuy thái độ của Shermore đã dịu đi nhưng hắn không muốn nghe lời xin lỗi từ sự ép buộc, hắn muốn đứa oắt con kia thật lòng nói xin lỗi.

“Mày cũng nghe thấy rồi đó, chỉ cần nói xin lỗi thì chuyện này coi như kết thúc.”

Hiện giờ đứa nhóc đã bị dọa tè ra quần rồi, bảo nó nói xin lỗi là chuyện rất dễ dàng.

Nhưng mặc dù chuyện đã thuận lý thành chương như thế vì vẫn xuất hiện chút sự cố.

Đám quý con này, để có thể hình thành ra chúng thì chính vì có sự tồn tại của các bậc gia trưởng chỉ biết cưng chiều con thái quá.

Đứa trẻ ném phân kia bị một bà thím mập mạp tóc vàng bảo vệ ở sau lưng, sống chết không cho nó đi ra, đồng thời còn mắng chửi Shermore.

“Mày là người lớn mà tính toán với trẻ con cái gì chứ, ngay cả một đứa trẻ cũng không bằng, ai biết được con tao qua đó rồi mày có đánh nó không chứ?”

Vị bà thím này xem thái độ đi đi của Shermore thành chịu thua nên mới trở nên lớn lối, hoàn toàn không nhìn rõ tình huống.

Chương 979 - Đáng đánh

Hồ đại gia tức tới nghiến răng, Hoàng nhị gia xắn tay áo, chuẩn bị dạy dỗ bà thím không thức thời này.

Trong thôn yên bình mấy chục năm, có nhiều người sống yên ổn đã quen nên quên đi mình chỉ là quần thể yếu thể trong thế giới này, như vậy là rất nguy hiểm.

Nhưng Lưu Lăng Hiệp chặn trước mặt bọn họ, ánh mắt rõ ràng muốn bọn họ đừng làm chuyện sư thừa.

“Bà... thật sự không muốn để nó ra xin lỗi tôi?” Khóe miệng Shermore trông có vài phần dữ tợn.

Người đàn ông tóc vàng gầy nhom kéo kéo quần áo người phụ nữ, ý bảo bà đừng làm rộn thêm nữa, nhưng lại bị bà ta tát một phát ngã nhào xuống đất.

Thôn dân xung quanh nhìn nhau một chút, sau đó cách xa bà thím này một chút, tránh chốc nữa máu sẽ văng đầy thân mình.

Hồ đại gia cười gượng nói với Lưu Lăng Hiệp: “Thật ra người phụ nữ này chỉ mới tới thôn bọn tôi một khoảng thời gian thôi...”

Nhưng người phụ nữ này vẫn không hiểu được tình huống, bà lăn lộn bên ngoài vài năm, là dạng hoành hành lớn lối.

Hoàng lão thất ở trong thôn mãi mà không tìm được vợ, sau khi bà thím này ‘được gả’ tới thì hắn vẫn luôn nghe theo lời đối phương, cũng dung túng bồi dưỡng tính cách bà càng ác liệt hơn.

Bình thường đã quen nâng con mình tới tận trời, mà người dân trong thôn cũng biết tình huống của Hoàng lão thất, vì thế vẫn luôn nhường nhịn bà thím mập này, làm bà ta tưởng rằng mình cũng có vai vế ở trong thôn.

Lúc xông xáo ở bên ngoài, bà thím từng nghe tới tên tuổi của Tuân Anh, mà thôn nhỏ này lại có được sự che chở của hắn, vì

thể mới dám lớn lối trước mặt nhóm Shermore như vậy.

Dù sao thì chỉ cần bà ta không ra ngoài thì đám thợ săn này cũng không có cách nào.

“Tao chắc chắn sẽ không giao con ra, muốn nói xin lỗi thì mày vào đây mà đánh tao!”

“Mày xem, tao ra rồi nè.” Bà thím mập mạp linh hoạt nhảy nhót, nhảy ra khỏi phạm vi thôn, khi cơ thể Shermore có cử động thì bà ta lại nhảy trở về.

“Ày, tao lại vào trong rồi nè, bọn mày vào đây mà đánh tao, ai cũng được.”

Hiện giờ bà ta đang chìm trong trạng thái la lối ồm tỏi, căn bản không thèm quan tâm tới chuyện gì khác, không quản ai lên tiếng cũng không chịu nghe.

Nhưng cũng chính là dạng mẹ như vậy mới bồi dưỡng ra được quỷ con ném phân bay như vậy.

Bà thím mập nhảy ra nhảy vào ở phần biên giới, trên mặt còn tỏ ra rất tự hào, nhóm Shermore tức giận tới mức sắc mặt chuyển thành màu xanh đen, móng vuốt sắc bén của Hồ đại gia vươn ra, sáu bảy cái đuôi điên cuồng dao động ở phía sau, chuẩn bị giải quyết ả mập này.

“Tao lại ra, tao lại vào...”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bà thím không nhảy trở vào mà trực tiếp vọt nghiêng bay lên trên, vẻ mặt khùng hoảng, âm thanh tru tréo như heo mẹ, miệng há lớn đủ để nhét vừa ba con heo.

Dĩ nhiên không phải bà ta tự bay ra, mà là lúc chuẩn bị nhảy vào thì có một lực hút khó có thể kháng cự từ phía trên truyền tới, lực hút này làm cơ thể bà ta không thể khống chế mà bay lên sườn núi.

Đầu nguồn của lực hút là một người đàn ông mắt nhỏ mặc áo gió màu đen, ánh mắt người này nhìn bà đầy hưng phấn, làm bà thím mập sợ tới tê rần da đầu.

Tiếp đó bà nhìn thấy một nắm tay càng lúc càng lớn ở trước mắt, trực tiếp đâm vào hốc mắt bà.

Sau đó người nọ hô lớn: “Nguy võ đạo, hà cực, bát trọng loạn đả, bản nhược hóa cực hạn!”

“Ya ya ya ya ya ya!”

Vô số bóng quyền hóa thành vệt sáng, bóng ảo nắm đấm làm xung quanh sáng ngời rực rỡ.

Sau một bộ liên chiêu thì cơ thể bà thím sung phù lên một vòng, rơi xuống đất rồi từ trên sườn núi lăn xuống, thỉnh thoảng đụng trúng đá còn nảy lên vài cái, rất đàn hồi.

Đánh người xong, tinh thần Ôn Văn cũng thực sáng khoái, xoay xoay cổ tay nói với Đào Thanh Thanh ở bên cạnh: “Ra ngoài du lịch quả nhiên có thể gặp chuyện mới mẻ, thế mà lại có người chủ động muốn bị đánh.”

“Tôi đã sớm muốn thử nghiệm cảm giác hô to tên chiêu thức khi đánh người rồi, quả nhiên sáng khoái hơn không nói gì.”

Sau đó Ôn Văn điếm mũi chân một cái, nhảy tới giữa hai nhóm người đang giằng co, có chút ngưng ngưng nói: “Tôi tốn không ít thời gian mới tìm tới được nơi này, vừa tới đã nghe bà thím kia nói muốn có người tới đánh mình, nhất thời nhịn không được trực tiếp ra tay, không sao chứ?”

Đào Thanh Thanh trợn trắng mắt, cô chỉ rời khỏi đoàn vài phút để Ôn Văn dịch chuyển tới, kết quả quay trở lại thì phát hiện nhóm người không biết đã bị Shermore dẫn đi đâu, tìm một hồi mới tới được thôn nhỏ này.

“Không sao, không sao cả, đáng đánh!”

Hồ đại gia vỗ tay khen ngợi, nếu không phải Ôn Văn đột nhiên ra tay, có khả năng chuyện này sẽ phát triển tới mức cần phải giết chết bà thím này thì mới giải quyết được.

Tộc nhân của bọn họ không nhiều, có thể bót chết một người thì vẫn tốt hơn.

Trò chuyện một hồi thì bà thím mới lăn tới chân núi, vừa vịn lăn vào trong đám người.

Shermore và những vị khách du lịch trong đoàn nhìn nhau, đều lộ ra ý cười, tiến tới đánh cho bà thím một đấm, vốn sau khi bị Ôn Văn đánh xong thì bà thím chỉ như một quả bóng bầu dục thôi, hiện giờ thì đã tròn quay rồi.

Có điều bà thím mập mạp này dù sao cũng không phải nhân loại, vì thế bị đánh thành bộ dạng này vẫn còn lưu lại một hơi, nhóm Shermore cũng cho Hồ đại gia chút mặt mũi.

Tuy bà thím này rất đáng ghét nhưng nhóm năm cụ già Hồ đại gia không hề có chỗ nào thất lễ, vì thế bọn họ tự nhiên cũng để những người khác trong thôn Ngũ Tiên có chút mặt mũi.

Sau khi bà thím ngang ngược này đã không còn nhúc nhích được nữa thì sự việc trở nên đơn giản, quý con kia nói xin lỗi Shermore, sau đó Hồ đại gia mời đoàn du lịch vào thôn nghỉ lại hai ngày.

Vừa lúc hành trình tới khu động vật biển địa cực thất bại, Shermore liền chuyển hai ngày hành trình còn lại ở tỉnh Bạch Mã Sơn tới thôn Ngũ Tiên.

Thôn Ngũ Tiên chia làm năm phần, mỗi phần đều có điểm đặc sắc của riêng mình, khắp thôn xóm tộc hồ yêu đều là tuấn nam mỹ nữ, hơn nữa đều ham mê đòi hỏi dục vọng như Hồ Ấu Lăng.

Chẳng qua so với Hồ Ấu Lăng thì nhóm hồ yêu này có được sự tiết chế nhất định.

Thôn xóm chuột yêu thì chỉ có vồn vện vài gian nhà lá, nhưng dưới lòng đất là hệ thống thôn làng ngầm rất phức tạp, tuy là mùi hương ở thôn làng dưới đất này có chút lạ, nhưng bởi vì chuột yêu có thói quen trữ bảo vật nên cũng có thể thấy được một số món đồ chơi hiếm lạ.

Bên thôn hoàng tiên thì giống như đạo tràng thần tiên, khắp nơi đều là dấu vết phong kiến mê tín...

Nếu bàn về tài nguyên du lịch, nơi này có thể tính là số một, hơn nữa toàn bộ thôn Ngũ Tiên đều rất nhiệt tình với đoàn du lịch, hoặc nên nói là bị ép nhiệt tình.

Dưới sự thôi thúc của nhóm năm người Hồ đại gia, thôn dân thôn Ngũ Tiên chuẩn bị rất nhiều đồ ăn thức uống, phục vụ nhóm du khách no nê thoải mái.

Sau khi bà thím mập mạp kia tỉnh lại thì vẻ mặt đầy căm hận, bà không dám đi tìm nhóm du khách Ôn Văn để gây sự, vì thế bắt đầu khóc lóc om sòm với chồng mình.

Người như bà ta, gặp phải chuyện thế này thì chắc chắn sẽ không tìm kiếm nguyên nhân từ trên người mình.

Để bà ta kéo dài một hai ngày thì có lẽ bà ta sẽ tìm khách du lịch có thực lực tương đối yếu trong đoàn để ra tay.

Ngay lúc này Hoàng nhị gia chống gậy đi tới, lộ ra nụ mỉm cười của loài triết với bà thím...

Chương 980 - Đại đế Vertu

Bản thể của Hoàng nhị gia chính là một con Triết Siberia to lớn, vì thế nụ cười của hắn cũng không có gì kỳ dị.

Hắn cười híp mắt đặt tay lên trán bà thím, tựa hồ đang trấn an tâm trạng của bà ta, mới đầu bà thím còn nghi hoặc không biết ông già này định làm gì, một lát sau thì vẻ mặt bà ta trở nên khùng hoảng, bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Hoàng lão thất đứng bên cạnh đánh ngất con trai đi, trên mặt có chút không đành lòng nhưng cũng không ra tay ngăn cản.

Ánh mắt của bà thím bắt đầu dại ra, sau đó hai hàng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Hoàng nhị gia phá hủy đi một phần thần trí và ký ức của bà, sau này bà chỉ còn năng lực gánh vác cơ bản, ngay cả trao đổi với người khác cũng khó khăn.

“Té Liễu à... đừng trách nhị gia làm như thế, thôn làng chúng ta sinh tồn không dễ dàng, thật sự không chịu nổi hành vi của cô, dù sao thì Lão Thất cũng chỉ cần một người vợ, như vậy là đủ rồi.”

Sau đó Hoàng nhị gia đặt tay ở sau lưng, run run rẩy rẩy rời khỏi nhà Hoàng lão thất, lúc đi tới cửa còn bị cánh cửa đẩy một chút.

Sau khi đi được một khoảng thì Hoàng nhị gia ngửa mặt nhìn lên trời thở dài.

Hắn biết nhóm thợ săn đánh bà thím một trận xong cũng coi như hả giận, sẽ không tiếp tục gây sự.

Nhưng hắn vẫn phải đưa ra quyết định tàn nhẫn là xóa đi một phần thần trí của bà thím.

Thế giới này chung quy vẫn thuộc về loài người, ngoại tộc như bọn họ nhất định phải bảo trì khiêm tốn mới có thể an ổn sống sót, bằng không trận thảm sát mười mấy năm trước chính là kết cục của thôn Ngũ Tiên.

...

Không có bà thím quấy rối, nhóm Ôn Văn ở trong thôn cũng coi như chơi đùa thoải mái, buổi tối trước ngày rời đi, Ôn Văn đi tới nhà trưởng thôn Hồ đại gia.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên anh đã cảm thấy ông cụ đẹp lão này trông có chút quen mắt, vì thế trước khi rời đi muốn tới xem một chút.

Hồ đại gia nghênh đón Ôn Văn vào nhà, lúc tổ chức liên hoan cho nhóm Ôn Văn, Hồ đại gia cũng hiểu được thân phận của đám người, biết được nếu bàn về thực lực thì Ôn Văn chính là người mạnh nhất, vì thế thái độ của hắn rất khiêm tốn.

Sau khi Ôn Văn vào nhà, nói chuyện phiếm vài câu liền kéo trọng tâm câu chuyện tới chuyện gia đình của Hồ đại gia.

Hồ đại gia cũng không cảnh giác, nhai nhai tâm sự về chuyện nhà mình.

Mười hai năm trước hắn từng có một gia đình mỹ mãn, có một đứa con gái đáng yêu.

Nhưng lúc hắn giúp đỡ Tuân Anh thanh trừ thế lực Bảo Gia Tiên ở tỉnh Bạch Mã Sơn thì gia đình sụp đổ, vợ của hắn đã chết trong trận kiếp nạn đó, con gái thì bỏ nhà đi tung tích không rõ.

“Con gái...”

Ôn Văn nhanh chóng đảo mắt nhìn một vòng trong phòng, cuối cùng tập trung vào tấm hình chụp gia đình, trên hình có một nam một nữ, cả hai đều rất xinh đẹp, và một cô bé trắng nõn xinh xắn.

Người đàn ông có lẽ là Hồ đại gia, người phụ nữ thì có vài phần giống Hồ Ấu Lăng, về phần cô bé... hắn là Hồ Ấu Lăng!

Lúc Ôn Văn bắt được Hồ Ấu Lăng là ở thành phố Phù Dung Hà, hắn là mười hai năm trước sau khi Hồ Ấu Lăng bỏ nhà đi

đã một thân một mình tới gần thành phố Phù Dung Hà, một đường làm loạn, cuối cùng trở thành tù nhân của Ôn Văn.

“Mr Ngụy Thám, lẽ nào cậu biết tung tích con gái tôi?”

Hồ đại gia theo bản năng ngồi thẳng dậy, hắn không phải người ngu, trước đó Ôn Văn vẫn luôn nói bóng nói gió, bây giờ lại nhìn chằm chằm hình chụp, ngoại trừ vì Hồ Ấu Lăng thì hắn không nghĩ ra khả năng nào khác.

“Nếu cậu có thể nói cho tôi biết tin tức của con bé, tôi nhất định sẽ...”

Ôn Văn đưa tay không để hắn nói tiếp.

“Tôi biết cô ấy ở đâu, hiện giờ cô ấy không có cách nào tới gặp ông, nhưng ông sẽ có cơ hội gặp cô ấy, hơn nữa cũng không quá lâu đâu.”

“Trước đó, có lẽ chúng ta có thể nói một chút về chuyện hợp tác...”

Lúc Ôn Văn rời đi thì được Hồ đại gia tiễn rất xa.

Trước đó Ôn Văn đại diện Cơ Kim Hội nói chuyện giao dịch với thôn Ngũ Tiên, Hồ đại gia đã làm ra nhượng bộ rất lớn, bởi vì ngoại trừ thôn Ngũ Tiên này, Hồ Ấu Lăng chính là lo lắng lớn nhất của hắn.

Hiện giờ Ôn Văn cho hắn có hi vọng gặp lại con gái, vì thế chỉ cần Ôn Văn không gạt hắn, hắn có thể vì thế mà làm rất nhiều chuyện.

Cảm nhận được hơi thở của Hồ đại gia biến mất, Ôn Văn gãi đầu, thật ra anh có thể để Hồ Ấu Lăng gặp lại cha mình ngay bây giờ, nhưng vấn đề là phải giải thích như thế nào.

Chẳng lẽ nói thật?

Lúc con gái ông đang gieo họa cho nam sinh ngây thơ thì bị tôi bắt lại, còn bắt làm thú cưng một khoảng thời gian?

Cho nên cứ để qua một khoảng thời gian nữa rồi hãy để hai cha con bọn họ gặp nhau, lúc chế tạo phân thân nghi thức sẽ hút đi dục vọng lớn nhất của Hồ Ấu Lăng, khi đó cô cũng sẽ bình thường một chút.

.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người chuẩn bị bước lên hành trình, mục tiêu là vương quốc động vật Mia ở khu Gấu Trắng.

Vương quốc động vật do hai bộ phận sở thú và khu bảo hộ thiên nhiên hợp thành, sở thú thì mở cửa với du khách các nơi trên thế giới, bên trong có các loại động vật quý hiếm, là sở thú lớn nhất khu Gấu Trắng.

Người chịu trách nhiệm nơi này là Osno, một vị truyền kỳ, tất cả đám sư tử, hổ, tê giác, voi trong vườn thú đều bị hấn dùng dếp lê dạy dỗ đến ngoan ngoãn.

Mọi người tán phục cho rằng hấn rất thân thiết với động vật, họ là bạn bè chân chính, bởi vì con hổ có thể lộ ra bụng mình với hấn, sư tử có thể vì hấn mà từ bỏ thức ăn trước mắt.

Nhưng thật ra đám thú dữ kia chỉ sợ mà thôi.

Vị giám đốc sở thú này vốn là một người siêu năng mạnh mẽ, vương quốc động vật này vốn không phải của hấn, hấn chỉ giúp đỡ trông coi mà thôi.

Sở thú chỉ là lớp nguy trang ngoài mặt, trung tâm thật sự của vương quốc động vật này chính là khu bảo hộ thiên nhiên Mia, nơi này là vườn hoa của một vị nhân vật lớn, sinh sống bên trong đều là các loại động vật siêu năng.

Mà vị nhân vật lớn kia chính là Người Phán Quyết của khu Gấu Trắng, cường giả Tai Biến – Visario Rakovic – Gấu Trắng – Vertu, người siêu năng ở khu Gấu Trắng càng thích gọi là đại đế Vertu hơn!

Bởi vì nếu liên bang không thành lập, như vậy mảnh đất này sẽ thuộc về đế quốc Gấu Trắng, mà Visario chính là người thừa kế chính thống của đế quốc này.

Cuộc đời Vertu có ba sở thích lớn, uống rượu Osno, thích chơi Poposha và cưỡi các loại thú dữ dũng mãnh.

Rượu Vodka và Poposha thì dễ, nhưng thú dữ hung mãnh phù hợp với yêu cầu của Vertu thì không dễ tìm, vì thế hấn đặc biệt lập ra một khu bảo hộ thiên nhiên, đồng thời thuê người tìm kiếm các loại thú dữ hung mãnh.

Mà mục tiêu đầu tiên của Ôn Văn chuyến này chính là ở trong vườn thú này.

Dưới năng lực của Lưu Lăng Hiệp, xe buýt của mọi người nhanh chóng chạy tới cổng lớn của vương quốc động vật Mia, lần này Ôn Văn dùng gương ma định vị trước, sau đó phối hợp với năng lực của Lưu Lăng Hiệp để tiến tới— trong đoàn du lịch không ai dám để Shermore dẫn đường nữa.

Xe buýt vừa tới thì được nhân viên sở thú tiếp đón rất nhiệt tình, giám đốc vườn thú Osno lái một chiếc xe bus du lịch tới, chuyên dành để chở bọn họ tới những địa điểm dạo chơi trong mấy ngày sắp tới.

Trên xe bus du lịch có một màn hình, trên đó chiếu cách video về đại đế Vertu.

Trên đầu Vertu đội vương miện vàng, cổ đeo dây chuyền vàng hơn bốn chục ký, trên người khoác chiếc áo bành tô lông chim, phần ngực hở ra lộ ra một mảng lông rậm rạp.

Chương 981 - Khu bảo hộ thiên nhiên

Vertu ngửa người ra sau, dùng tư thế cực kỳ thoải mái ngồi trên ngai vàng to lớn, trên mặt là biểu cảm khiêm tốn thờ ơ, nhưng trong đáy mắt lại không giấu được phần kiêu ngạo.

“Thật ra nơi này cũng không có gì lớn.”

“Chỉ là từ nhỏ ta đã thích đám động vật nhỏ nên mới đặc biệt làm ra một nơi để chơi đùa, chính mình chơi cũng không có ý nghĩa, vì thế hoan nghênh mọi người cùng tới chơi.”

“Ở nơi này mọi người có thể nhìn thấy rất nhiều loài thú hung mãnh mà bên ngoài không thể thấy được, mỗi con đều độc xương máu... ah không, là tâm huyết.”

“Nơi này thật sự không lớn gì, chỉ là ở bên ngoài mọi người không nhìn thấy thôi.”

“À đúng rồi, lúc mọi người rời đi xin hãy điền vào phiếu khảo sát, nó liên quan tới phương hướng phát triển của khu bảo hộ thiên nhiên sau này, nhờ mọi người nhé.”

Vertu nói xong thì màn hình phụt tắt, khóe miệng Ôn Văn giật một cái.

Lời của Vertu giống như đang nói ngược lại, ‘ở đây không có gì đâu’, này không phải ý là vườn động vật này rất đáng gờm à?

Còn có phiếu khảo sát kia nữa, một vị cấp Tai Biến nói nhờ vả như vậy, đám bọn họ dám từ chối sao?

Mặt khác cái từ độc xương máu kia...

Tuy Vertu đầu đầu hờ đuôi bồi thêm một câu, nhưng với kinh nghiệm chiến đấu và lăn lộn trong thế giới siêu năng của Ôn Văn thì chuyện này nói không chừng là thật.

Con đường ở khu sở thú khá bằng phẳng, nhưng khi tới biên giới với khu bảo hộ thiên nhiên thì Ôn Văn nhìn thấy lưới sắt điện cao bốn năm mét, phía sau lưới sắt còn có một kết giới không lồ che chắn cả bầu trời.

Nếu tính quy mô đại khái thì nơi này thậm chí không kém hơn dãy núi Tê Linh bao nhiêu, ở lối vào duy nhất là một người đàn ông cao lớn lưng còng, người này thấy Osno thì cho phép xe bus tiến vào.

Sau khi tiến vào khu bảo hộ thiên nhiên thì đường đi trở nên gập ghềnh, Ôn Văn chợt nghe thấy từng tiếng gầm rú, thò đầu ra nhìn liền nhìn thấy một đám quái vật lớn đang nhàn nhã rục rịch.

Đám động vật này rất to lớn, tất cả đều là heo rừng to lớn cao tới ba mét rưỡi, ngay cả voi đứng trước mặt chúng trông cũng thật nhỏ xinh.

“Thấy đám đồ chơi này, tôi rất cuộc cũng hiểu vì sao khu bảo hộ thiên nhiên này không mở ra với người bình thường.

Lái xe Osno lắc đầu nói: “Đám heo rừng này là loại thú có số lượng lớn nhất trong sở thú, có điều chúng không phải động vật để ngắm nhìn, mà là thức ăn của một số động vật ăn thịt.”

“Trong khu bảo hộ thiên nhiên có rất nhiều loại động vật ăn thịt đáng sợ, chỉ dựa vào thức ăn mua sắm thì căn bản không thể thỏa mãn nhu cầu của chúng.”

“Vì thế bọn tôi đã tiến hành cải tạo giống heo rừng này, để chúng có thể nhanh chóng sinh sôi nảy nở và sinh trưởng, dùng cái này để thỏa mãn nhu cầu của đám thú dữ.”

“Đám heo rừng này sinh sôi nảy nở nhanh, sinh trưởng nhanh, cơ bản là ăn bao nhiêu liền mập bấy nhiêu, như vậy có thể thỏa mãn nhu cầu của đám quái vật.”

Cô gái xinh đẹp tóc xanh tò mò hỏi: “Nếu có thể cải tạo heo rừng đến mức này, vì sao không mở rộng kỹ thuật, nếu loại heo rừng này tiến vào thị trường thịt...”

Osno lắc đầu: “Hoàn cảnh ở khu bảo hộ thiên nhiên đã được đại nhân Vertu tỉ mỉ bố trí, tốc độ sinh trưởng của cây cỏ vượt xa lẽ thường, vì thế mới có thể nuôi dưỡng ra sinh vật như đám heo rừng này.”

“Mật khác máu thịt của chúng có độc, ‘thú dữ’ nơi này ăn thì không thành vấn đề, nhân loại bình thường chỉ cần ăn nhiều một chút sẽ bị độc chết.”

Nghe Osno nói xong, Ôn Văn bắt đầu quan sát thực vật trong khu bảo hộ thiên nhiên, quả nhiên chúng có loại hình khác biệt rất lớn đối với thế giới bên ngoài, hơn nữa càng đi vào sâu hơn thì phong cách lại càng kỳ quái hơn, giống như tiến vào một thế giới khác.

Nhóm người ở trên xe cũng nhìn thấy một sinh vật đặc biệt, ví dụ như khung long bạo chúa cắn đứt xương sống của heo rừng to lớn, cuốn chiếu thô hơn nửa mét dài mười mét, cũng có loài chim khổng lồ bay lượn trên trời có thể không chế thiên tượng.

“Chúng chính là ‘thú cưng’ mà đại đế Vertu nuôi dưỡng, chúng có thể tính là quái vật, chỉ có một số ít tộc đàn có được trí tuệ gần như nhân loại.”

“Nơi ở sắp tới của mọi người là khu ngắm cảnh do đại đế xây dựng, mọi người ở đó có thể an toàn thưởng thức những loại động vật thần kỳ này.”

“Nếu mọi người muốn tự mình đi thăm dò thì cần đeo thẻ kim loại sở thú Mia, như vậy đám nhỏ đáng yêu này sẽ không tấn công mọi người.”

Lý Na Đà hoạt động cổ tay một chút: “Cuối cùng cũng tới một nơi thú vị, tôi không cần tấm thẻ đó, để tập kích mãnh liệt một chút, chiến đấu mới...”

Bộp!

Ôn Văn vỗ nhẹ một cái lên đầu Lý Na Đà: “Ngu ngốc, nơi này là khu bảo hộ thiên nhiên chứ không phải đấu trường thú, ông nghĩ tằm thể đó dành để bảo vệ khách du lịch à, nếu ông giết một con quái vật quý hiếm ở đây, Osno chỉ cần nửa phút đã có thể biến ông thành thức ăn cho chó rồi đút cho con khủng long bạo chúa kia, có tin không hả?”

“Khủng long bạo chúa không ăn thức ăn cho chó...” Lý Na Đà muốn phản bác nhưng Ôn Văn đã dùng móng vuốt ấn một cái.

Sau đó Ôn Văn quay đầu nhìn sang Osno hỏi: “Tôi nhớ nơi này có một nhiệm vụ treo thưởng đúng không? Có một tên tội phạm bị hiệp hội truy nã đã trốn vào trong khu bảo hộ thiên nhiên, thỉnh thoảng sẽ săn giết động vật trong khu bảo hộ.”

“Đúng là có nhiệm vụ này, anh muốn..” Osno có chút sững sốt, nhiệm vụ này đã được treo một khoảng thời gian nhưng vẫn không có ai nhận ra.

“Tôi nhận, tôi là người nhiệt tình yêu thương động vật, không thể nào chịu nổi đám vật nhỏ đáng yêu bị tổn thương trước mặt tôi.” Ôn Văn chính nghĩa vỗ ngực, giống như thật sự vì đám động vật nhỏ kia mà ra mặt.

Osno không ngờ người của khu Gấu Trắng không nhận nhiệm vụ, mà người siêu năng của khu Hoa Phủ lại tiếp nhận cục diện rối rắm này.

“Vậy được rồi, sau khi tới nơi thì anh đi theo tôi, tôi sẽ nói một chút về tình huống của nhiệm vụ này.”

Lý Na Đà đột nhiên giơ tay: “Tôi cũng có thể, không thể giết động vật nơi này, nhưng tội phạm truy nã thì có thể đánh cả mười tên!”

Osno nhìn Lý Na Đà: “Nhiệm vụ này rất nguy hiểm, cậu không được... trong đội ngũ của mọi người thì phần lớn mọi người đều không thể, ông anh lôi thôi kia thì có thể miễn cưỡng, chỉ có anh đẹp trai mắt nhỏ này có thể đảm nhiệm được nhiệm vụ này thôi.”

“Nói anh đẹp trai là được rồi, không cần phải nói mắt nhỏ.” Ôn Văn lên tiếng trách móc.

...

Khu ngắm cảnh chủ yếu tiếp đón du khách người siêu năng tới từ cách nơi trên thế giới, rất nhiều thợ săn sau khoảng thời gian mệt nhọc quá độ sẽ chọn tới nơi này nghỉ ngơi vài ngày.

Kiến trúc tổng thể ở nơi này rất có phong cách của khu Gấu Trắng, kiến trúc là kiểu mái vòm, nơi ngắm cảnh là một pho tượng mạ vàng cao hơn hai mươi mét.

Pho tượng điêu khắc hình đại đế Vertu cưỡi một con gấu bắc cực đang gầm thét.

Ôn Văn trở mình liếc mắt, trong khu bảo hộ thiên nhiên này, ngay cả thứ này cũng có, thế mà lại bảo chẳng có gì ghê gớm?

Bốn góc khu ngắm cảnh có bốn đài quan sát rất lớn, mỗi đài đều có mười giá ống nhòm dùng để quan sát đám ‘động vật’ trong vùng được bảo vệ.

Chương 982 - Thú cuồng hoan

Nhóm người thay phiên lên đài ngắm cảnh nhìn một vòng, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mặc dù Ôn Văn đã từng nhìn thấy rất nhiều loại sinh vật kỳ quái ở dãy núi Tề Linh, ngoại trừ trông khá hiếm thấy thì vẫn còn bản sắc địa cầu.

Mà ở đây thì giống như tinh cầu ngoài hành tinh trong các video khoa học viễn tưởng, tùy tiện bất cứ con vật nào cũng đều là giống loài mà Ôn Văn chưa từng thấy trước đây.

Có điều Ôn Văn chỉ quan sát một hồi rồi kéo Đào Thanh Thanh vẫn còn muốn xem tiếp và Osno tới một góc hẻo lánh.

Ôn Văn lên kế hoạch muốn bắt được quái vật nguyên liệu thích hợp thực hiện nghi thức, mà trong khu bảo hộ thiên nhiên này có một loại, hay đúng hơn chính là kẻ đang được khu bảo hộ thiên nhiên treo thưởng, Ôn Văn có thể quang minh chính đại đi bắt nó.

Osno nghi hoặc liếc nhìn Đào Thanh Thanh: “Anh nên biết tên kia rất nguy hiểm, người bạn đồng hành này của anh đi chung thì...”

“Cô ta không phải bạn đồng hành, là hầu gái của tôi.” Ôn Văn híp mắt, dùng sức vỗ vai Đào Thanh Thanh: “Hơn nữa tôi có thể sử dụng cô ta làm mồi.”

Đào Thanh Thanh nghe vậy thì nhìn chăm chăm Ôn Văn hai giây, cuối cùng mới bắt đầu thở dài một hơi, không còn muốn nói gì với Ôn Văn nữa.

“Nếu là mồi thì tôi cũng không tiện nói gì, kẻ đang trốn trong khu bảo hộ là nội phạm truy nã của Hiệp Hội Thợ Săn, tên của hắn là Torak, nhưng bây giờ người ta thích gọi hắn là ‘Tiểu Tương’, biệt hiệu là ‘thú cuồng hoan’.

“Hắn từng gây án ở nhiều nơi trong khu Gấu Trắng, phương pháp rất tàn nhẫn, hiện giờ thì trốn trong khu bảo hộ thiên nhiên, nhưng bọn tôi không rõ vị trí ẩn núp cụ thể của hắn.”

“Kẻ này từng là người siêu năng, bởi vì năng lực nên làm người rất u ám, sau đó có ngày hắn gặp phải cơ thể mẹ tang thất, bị tiêm vào một lượng lớn virus tang thất.”

Ôn Văn nhướn mày, anh đã từng gặp qua cơ thể mẹ tang thất, có điều nó đã bị Cố Phán Hề chém chết.

Osno nói tiếp: “Trước khi bị cơ thể mẹ tang thất giết chết hoàn toàn, Tiểu Tương đã giết chết cơ thể mẹ tang thất, sau đó trở thành một người siêu năng tà ác điên cuồng theo đuổi niềm vui.”

“Bởi vì virus tang thất và cuộc sống đè nén, Tiểu Tương giống như phát điên mà theo đuổi niềm vui, ngay cả hai ổ kiến đánh nhau cũng làm hắn vui sướng thật lâu.”

“Nhưng thỉnh thoảng hắn sẽ lựa chọn thông qua tàn sát tính mạng để tìm niềm vui, giống như đứa nhỏ sẽ cười ha ha sau khi giết chết con kiến vậy...”

“Hiện giờ Tiểu Tương trốn trong khu bảo hộ thiên nhiên, bởi vì kết giới nên không thể ra ngoài, tuy tạm thời chưa làm ra hành động phá hoại gì, nhưng sự hiện diện của hắn chính là một uy hiếp to lớn, tôi hi vọng anh có thể tìm ra hắn, đồng thời giết chết hắn.”

“Điểm phiền phức nhất của Tiểu Tương chính là năng lực của hắn, cũng vì thế nên tôi chỉ dám để người siêu năng chân tự nhận nhiệm vụ này, anh nhớ kỹ, năng lực của hắn là...”

Osno giải thích một hồi lâu, sau đó đưa cho Ôn Văn và Đào Thanh Thanh tám thẻ kim loại, đồng thời còn cho phép bọn họ có quyền đánh chết sinh vật trong vùng bảo hộ khi cần thiết.

Trước khi đi, Ôn Văn quay đầu hỏi: “Ah đúng rồi, tôi làm thịt hai con heo rừng được chứ?”

Osno sừng sốt: “Anh giết heo rừng làm gì, thứ đó không thích hợp cho nhân loại ăn... có điều chúng cũng không đáng tiền, anh thích thì cứ giết, đừng giết nhiều quá là được.”

Sau khi nhóm Ôn Văn đi rồi, Osno nhìn một hồi lâu mới thu hồi tâm mắt, nếu không phải khoảng thời gian này Vertu không có thời gian tới khu bảo hộ thì chỉ một con ‘thú cuồng hoan’ thôi, việc gì cần người siêu năng khu lớn khác tới xử lý chứ.

...

Keng keng keng, keng keng keng.

“Đám lười, rời giường ăn cơm nè!”

Mặt theo mặt quần áo cai ngục cầm theo một cái chiêng đồng đi trong khu phòng giam trạm thu nhận, phía sau hắn là hơn mười cai ngục, mỗi người đẩy một xe đẩy thật to, trong xe là đủ loại thức ăn khác nhau.

Biệt hiệu của mặt theo là Cai Ngục Số Một, là cai ngục đầu tiên bị Ôn Văn chop vào, khi đó Ôn Văn tự biên tự diễn ra một vở kịch tự hành hạ bản thân tới chết, mà mặt theo chính là một kẻ xui xẻo nằm trong vở kịch đó.

Hiện giờ nhiệm vụ của mặt theo rất bận rộn, không chỉ dẫn đội phát thức ăn cho tất cả quái vật mà còn chỉ huy nhóm cai ngục làm nhiều việc khác.

Có điều mặt theo không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại cuộc sống rất phong phú, bởi vì hắn không phải hoàn toàn là tầng chót nhất của trạm thu nhận.

Trước đây khi Ôn Văn thức tỉnh năng lực, suýt chút nữa đã giết chết mặt theo, vì thế để bồi thường cho hắn, Ôn Văn đã để mặt theo trở thành một vị cai ngục khá đặc biệt.

Ít nhất khi trạm thu nhận cần cai ngục hi sinh, người bị chọn đầu tiên sẽ không phải hắn, hơn nữa hắn còn có quyền lựa

chọn để ai hi sinh.

Mỗi ngày hẳn thích làm nhất là đưa cơm cho quái vật trong trạm thu nhận, tăng suất ăn cơm của đám quái vật không như người thường, thức ăn cũng không giống nhau.

Có quái vật một ngày ăn ba bữa, có quái vật nửa năm mới cần ăn một lần, có quái vật ăn tươi nuốt sống, có quái vật chỉ uống cà phê, có quái vật thích gặm gỗ, thậm chí là thích phân...

Không sai, chính là Odnnett.

Thức ăn của đám quái vật do căn tin cung cấp, nhưng cụ thể cần làm gì thì do mặt theo thống kê, thời gian đưa cơm cũng là mặt theo tự làm.

Vì thế rất nhiều quái vật khách sáo với mặt theo, thậm chí còn nịnh nọt.

Bởi vì mặt theo đã học được kỹ năng múc cơm của bà bác căn tin, nếu dám chọc hẳn mất hứng, lúc múc thức ăn tay sẽ run hai cái...

Cái này gọi là quái vật co được dẫn được, chỉ cần thái độ tốt thì có thể ăn nhiều một chút, chúng cần gì phải gây hấn với mặt theo chứ.

Mặt theo rất hưởng thụ bầu không khí này, trong phòng giam đều là những ông lớn mà hẳn không thể nào chống đỡ nổi, có thể làm nhóm ông lớn này nói năng mềm mỏng như vậy, có thể làm hẳn thỏa mãn lòng hư vinh rất lớn.

Chẳng qua hẳn cũng chỉ dám ngang tàng với đám quái vật mà thôi, đối với nhóm nhân viên thu nhận vẫn luôn tỏ ra cung kính, bởi vì hẳn biết mình không thể nào trêu tới những người này.

Mặt theo dùng muôi gỗ gõ chẵn song phòng giam: “Ô hô, Tiểu Mật à, tới lấy cơm này, lần này chú cho con thêm hai củ cà rốt.”

Nhưng Bạch Tiểu Mật ở trong phòng giam lại không để ý tới hẳn, lơ tai dựng thẳng, tay quặp chặt đầu bút, đang vò đầu suy nghĩ làm một phần bài thi, gương mặt oan ức như sắp khóc tới nơi.

Cô chỉ mới biết chữ thôi, vì sao phải làm loại bài thi này chứ....

Thỏ oan ức quá!

Mặt thọ bắt đắcc dĩ lắcc đầuu, từ khi máyy in kỳ quái xuất hiện, rất nhiều quái vật không nình nộtt hắnn nửaa, giống như Bạch Tiểu Mật này đây, mỗi lần hắnn tới đầuu ngọtt ngàuu gọi hắnn là chú, giọng nói đó làm trái tim hắnn mềm nhũnn.

Mà bây giờ... àyy...

Mặt thọ im lặng lắyy lại hai củ cà rồtt bổ thềmm, sau đó bỏ thức ắnn vào phòng giam của Bạch Tiểu Mật.

Bạch Tiểu Mật làm bài thi xong, chờ một hồi không thấy bị đắnn thì biết là mình đã qua cuộc thi này.

Lúc bụng kều rồtt rồtt thì đi tới cửa phòng giam nhìn bàn ắnn, đắmm hai lần thì oa một tiếng bắtt khóc.

Ông chú mặt thọ kia không phải nói cho thềmm hai củ cà rồtt à?

Cà rồtt vừa cay vừa to đầuu mất rồi?

Chương 983 - Công việc của mặt thọ

Mặt thọ gắmm cà rồtt, bước chầnn nhẹ nhànng.

Hắnn chính là người xấuu, vì thế Bạch Tiểu Mật không để ý tới hắnn thì đừnng hòng có thềmm đồ ắnn.

Sau đó hắnn chuyểnn sang chắmm sóc cho nhóm quái vật nữ tínn như cô bé quàng khắnn đỏ, công chườa Máuu Đenn.... tuy tínn tình của bọn họ không dụu dằnn nhưng đắnn vẻ còn đẹpp hơn cả nữ mínnh tínn ở bằnn ngoài.

Nơi quý quái trắmm thu nhậnn này, chắtt giải trí cũnng không có, ở một khouánn thờii gian lâu đầuu thì ngay cả nhìn heo nắii cũnng cảm thấy xính đẹpp, đừnng nói chỉ là đắmm quái vật nữ giới này.

Chắnn qua đờii với Hồ Áuu Lắnn thì mặt thọ chỉ đắmm cung kính lắnnh xa, hắnn biết đượcc vị này coi trồnnng sẽ có kắtt quả gì.

Hơn nửaa với phươnnng pháp của vị này, cho dù đắnn bị nhótt trong phòng giam cũnng có thể mê hoặc người ta chắtt mê chắtt mắtt, có khả năng đắnn tới suy kắttệt mà chắtt...

Sau khi tới khu Tai Nạn, thực lực của quái vật cũng mạnh mẽ hơn, đám quái vật hung tợn làm mặt thẹo thu hội thái độ phách lối trước đó.

Có quái vật có thể bắt nạt, có quái vật không thể bắt nạt, đám quái vật đáng về bệ vệ hung ác này cho dù không thể ra ngoài đánh hấn thì vẫn làm hấn cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, vì thế hấn không dám cất xén thức ăn của chúng.

Có điều trong lòng hấn rất khinh thường đám quái vật này, tất cả mọi người đều là tù nhân, hấn ngược lại tự do hơn cả đám quái vật này.

Đưa một hồi thì mặt thẹo nghe thấy một tiếng hét thảm, trong phòng giam trống đột nhiên xuất hiện một con quái vật.

Con quái vật này tựa hồ được tạo thành từ việc khâu các quái vật lại với nhau, mắt mũi tai môi đều bị bị cắt xén, vừa xuất hiện đã làm mặt thẹo giật mình.

Thứ đồ chơi này xấu xí như vậy sao lại còn có mặt mũi đi ra ngoài dọa người chứ?

Con quái vật xấu xí này chính là Tài Nhân Tượng mà Ôn Văn đã bắt được ở cao nguyên Thanh Tích, sau khi Ôn Lệ chết, đầu óc của hấn đã dần dần khôi phục, không dám phản kháng Ôn Văn nữa, muốn quy phục như Huyết Cửu Nhất.

Thế nhưng Ôn Văn không cho hấn cơ hội này, trực tiếp ném hấn vào trong phòng trừng phạt, để hấn phải chịu sự đày đọa vô biên.

Tài Nhân Tượng mới từ phòng trừng phạt ra ngoài, nhìn cái gì cũng cảm thấy đáng sợ, mặt sẹo dùng muôi múc cơm gỗ chiêmng đồng, Tài Nhân Tượng run run nửa ngày.

Mặt thẹo nhún vai, không hề cảm thấy kỳ quái đối với tình huống trước mắt.

Một số lúc hấn thậm chí còn cảm thấy nơi này có lẽ chính là địa ngục trong truyền thuyết, nhóm tội nhân bọn họ phải tới đó để nhận trừng phạt.

Rất nhiều quái vật lúc ban đầu vốn kiêu ngạo khó thuần, sau khi biến mất trong phòng trừng phạt, lúc ra ngoài sẽ trở nên ngoan ngoãn, mặt thẹo không muốn biết bọn họ đã trải qua

điều gì, hắn chỉ muốn biết mình nên làm sao mới tránh bị đưa vào phòng trừng phạt.

Tài Nhân Tượng còn chưa được thả lỏng bao lâu thì bàn tay vô hình đã túm lấy vai hắn, cánh cửa lớn màu xám mở ra phía sau lưng, hắn lại bị vồ vào trong phòng trừng phạt.

Người này làm Ôn Văn có cảm giác không tốt, vì thế anh không ngừng sắp xếp cho hắn chịu phạt.

“Hắn lại tiến vào phòng trừng phạt sao? Thật đáng thương.”

Mặt sẹo lắc đầu, tiếp tục đưa cơm cho những quái vật khác, không có cai ngục nào am hiểu chuyện phân chia thức ăn cho quái vật.

Nhóm quái vật cấp bậc chân tỵ đều được chuẩn bị phần ăn riêng, sẽ không ăn chung nồi với nhóm quái vật khác.

Huyết Cửu Nhất chỉ muốn ăn máu thịt tươi, nhất định phải đủ tươi mới, sau khi hắn ăn xong một miếng thịt tươi sẽ biến thành miếng thịt khô.

Máu dành cho Elie Stuart cần phải tiến hành pha chế với rượu, có đôi khi còn phải cho hắn chút máu người đồng.

Não ma Brookley thích những món mới lạ, hắn thích ăn não tươi, không có não thì dùng bông cải xanh cũng được.

Bóng quỷ Slanda thì dễ nhất, không cần ăn gì cả, trong phòng hắn có một cái TV chiếu phim kinh dị suốt 24/24.

Nhưng kỳ lạ nhất chính là nhân ma Ollie, ngài Ôn Văn tựa hồ rất chú ý tới người phụ nữ này, vì thế phòng giam của cô ta rất nóng nực.

Nhân ma Ollie đã từng là người không ai bì nổi, lúc này đang nằm trên bàn thí nghiệm lạnh như băng, toàn thân chỉ có ánh mắt là có thể động đậy, ánh sáng sinh mệnh Nivea đứng ở bên cạnh, liên tục có ánh sáng màu xanh vẫy lên người Ollie.

Ngoài ra còn có hai người mặc áo blouse trắng tiến hành phẫu thuật Ollie mà không hề sát trùng hay cầm máu gì cả, vì thế tình cảnh trông khá máu tanh.

Hai người mặc áo blouse này, một là thủ lĩnh nghiên cứu viên của Cơ Kim Hội, giám đốc ngành nghiên cứu Nữ Lan San.

Một vị khác là tiến sĩ Phong từng tạo ra thực vật xác sống, vị này được phòng trừng phạt tẩy rửa, hiện giờ đã học được cái gì gọi là khiêm tốn.

Bọn họ đang tiến hành cải tạo ngược hướng cho nhân ma Ollie, , muốn để nhân ma Ollie biến thành nhân loại.

Một thân năng lượng của Ollie cũng không bị lãng phí, sức mạnh của cô ta sẽ bị rút ra, tiến vào trong một đường ống, bên kia đường ống chính là phòng làm việc của Râu Đỏ.

Số ma lực tà ác này được chứa trong một quả cầu thủy tinh, Râu Đỏ dùng nó để chế tạo một món vũ khí ma pháp mạnh mẽ.

Về phần sau khi được cải tạo hoàn tất, Ollie sẽ gặp phải chuyện gì thì mặt thạo không dám nghĩ, nói chung là rất tàn nhẫn rất rất tàn nhẫn.

Sau khi đưa com xong, mặt thạo liền dẫn theo đội ngũ của mình trở về, trên đường gặp phải máy in ở trong góc thì hận tới nghiến răng.

Đám quái vật kia mỗi ngày đều có một bài thi, đám cai ngục bọn họ mặc dù không tham như đám quái vật nhưng cũng không thoát được ma chướng của cái máy in này, mỗi tuần đều phải làm bài thi ba lần, làm hại đám mặt thạo cũng phải đẩy mạnh học tập.

Tất nhiên, oan ức nhất thật ra chính là máy in.

Lúc đầu nói là sẽ để nó tiến hành giáo dục, kết quả hiện giờ một ngày chỉ có thể phát một bài thi cho quái vật, phải biết hẳn đã từng là ác ma một ngày ra mười bài thi cho đám học sinh!

Nếu trước đó biết trong trạm thu nhận là hoàn cảnh như vậy, có đánh chết nó cũng không để Ôn Văn kéo mình vào đây!

Ngoại trừ đưa com, mặt thạo còn chịt trách nhiệm trông coi kho hàng, kho hàng này dĩ nhiên không phải kho hàng thu nhận, mà là một nhà kho bên trong trạm thu nhận.

Ôn Văn hoặc những nhân viên thu nhận khác bỏ những món đồ không phải sinh mệnh, cũng không phải dụng cụ siêu năng vào trạm thu nhận thì nó sẽ xuất hiện trong kho hàng này.

Nhóm cai ngục bọn họ chịu trách nhiệm phân loại rồi đưa chúng tới nơi phù hợp.

Lúc bọn họ vừa vòng về thì nhìn thấy bốn con heo rừng còn lớn hơn cả con voi đột nhiên xuất hiện trong kho hàng, đồng thời mặt theo còn nhận được lời nhắn của Ôn Văn.

Nói cho hẳn biết trên người số heo rừng này có độc, chỉ có thể làm thức ăn cung cấp cho quái vật ở tầng hai và tầng ba của trạm thu nhận, không được dùng cho chuyện khác.

Vì thế mặt theo vung tay lên, chỉ huy nhóm nhân viên hỗ trợ, sử dụng đủ loại công cụ bắt đầu xẻ thịt đám heo rừng này.

Tuy chuyện vặt vãnh trong trạm thu nhận đều do đám cai ngục bọn họ xử lý, nhưng khó xử lý như đám heo rừng này đúng là hiếm thấy.

...

“Khả nghi, hai người đó rất khả nghi.”

Shermore suy nghĩ một chút, xin một tấm thẻ bài rồi chạy theo hướng của Ôn Văn. Mỗi khi tới địa điểm du lịch Ôn Văn đều tự mình đi ra ngoài, nhất định là có âm mưu gì đó.

Chẳng qua hẳn chỉ mới chạy hai bước thì đột nhiên dừng lại, trừng to mắt, trong lòng hẳn có một vật đang chấn động mãnh liệt.

Có tín hiệu của hơi thở cốc Thần Huyết!

Chương 984 - Đầu bay khát máu

Shermore phóng ra mấy sợi tơ, lách mình di chuyển trên tòa nhà, nhanh chóng leo tới đài quan sát.

Lúc có chuyện khẩn cấp, thuộc tính dân mù đường của Shermore sẽ tạm thời biến mất, đợi đến khi tình huống ổn trở lại thì sẽ một lần nữa xuất hiện.

Lúc này trên đài quan sát ngỗng ngang nằm một đồng người, chỉ có người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa không chịu ảnh hưởng.

Lâm Triết Viễn ôm Miêu Hân Di, sắc mặt nghiêm túc nhìn vị hướng dẫn viên về mặt kỳ quái ở phía trước.

Người này đội mũ lưỡi trai, trên người mặc đồng phục sở thú Mia, hẳn là một hướng dẫn viên, lúc mọi người thấy thứ gì đó mới mẻ thì hẳn sẽ giải thích đặc điểm của đám động vật đó.

Lúc này vị hướng dẫn viên này cười toét ra như một vầng trăng khuyết, trong cổ họng hình như có cát giấu thứ gì đó, không ngừng ngâm nga khúc hát vui vẻ.

Người siêu năng dưới cảnh giới Đồng Hóa nghe thấy khúc hát này đều té xỉu, người siêu năng Đồng Hóa thì không bị ảnh hưởng gì.

Sau khi nhìn thấy người này, quần áo trên người Shermore chột phồng lên, một cái đầu có kích thước bằng quả dưa hấu từ trong quần áo hẳn chui ra.

Giương nanh múa vuốt lao về phía vị hướng dẫn viên kia, thế nhưng cái đầu này bị Shermore vưng vàng túm lại không thể động đậy.

“Quả nhiên trên người hẳn có thần huyết...”

Người hướng dẫn viên này mặc dù không phải thành viên của đoàn du lịch nhưng hẳn xuất hiện trên tuyến đường của đoàn du lịch cũng coi như phù hợp với nội dung tiên đoán.

Thứ trong cổ họng của hẳn có lẽ chính là thần huyết, như vậy cốc Thần Huyết hẳn là ở trong cơ thể hẳn.

Cái đầu trong lòng Shermore là đầu bay khát máu, là một loại quái vật được thần huyết tạo thành.

Lúc cốc Thần Huyết chưa bị Hiệp Hội Thợ Săn nắm giữ, cốc Thần Huyết nằm trong tay một đám người siêu năng nhàn tản.

Cứ cách mười năm bọn họ sẽ cử hành một lần tranh đoạt cốc Thần Huyết, người thắng có quyền thông qua cốc Thần Huyết để thực hiện nguyện vọng.

Trong đó có một người, không có dục vọng gì lớn, chỉ hi vọng tất cả người thân bạn bè của mình đều được khỏe mạnh.

Lúc ban đầu mọi thứ đều rất tốt đẹp, người thân bạn bè của người này đều rất khỏe, không hề bị bệnh tật, thậm chí còn

ngừng già yếu.

Nhưng mười mấy năm sau thì chuyện khủng khiếp xuất hiện, phần đầu của tất cả người dính thần huyết sẽ tách ra khỏi cơ thể, biến thành một dạng như đầu bay.

Hơn nữa những cái đầu này đều có chứng khao khát thần huyết, vì thế một trận cắn nuốt tàn bạo đã diễn ra.

Cái đầu bay trong tay Shermore hiện giờ chính là cái còn sống sót của gia tộc đó, Shermore dùng nó để tìm kiếm vị trí của cốc Thần Huyết.

Đầu bay khát máu nhạy cảm với vị hướng dẫn viên kia như vậy chứng minh trên người hắn có thần huyết.

Sợ tư tình tế mà mắt thường không thể nhìn thấy yên lặng khuếch tán, bện thành một chiếc lưới nhện thật to, vững vàng bao vây xung quanh, Shermore muốn đảm bảo vị hướng dẫn viên này không thể thoát khỏi nơi này.

Có điều làm Shermore có chút khó hiểu là hơi thở trên người hướng dẫn viên có chút không đúng.

Bình thường nhân loại nhiễm thần huyết thì hơi thở sẽ tương tự với đầu bay khát máu, nhưng hơi thở của người trước mắt lại khác với đầu bay khát máu.

“Cố gắng bắt hắn lại nhưng đừng giết chết hắn, trên người hắn có lẽ có ẩn giấu bí mật.” Shermore nghiêm túc nói với mọi người.

“Đúng vậy, tới bắt tao đi, tao chơi trốn tìm với bọn mày.” Miệng hướng dẫn viên toét ra, cười rất vui vẻ.

Lâm Triết Viễn an bài cẩn thận cho Miêu Hân Di, hai mắt xuất hiện ánh sáng đỏ tươi, mạch máu hình sợi từ trên người hắn phát tán ra ngoài.

Nhóm thợ săn thành phố Phù Dung Hà đều biểu lộ tố chất siêu nhiên, cả đám đã đạt tới thực lực gần bằng Lâm Triết Viễn, thậm chí là vượt qua hắn, điều này làm Lâm Triết Viễn bị kích thích rất lớn.

Vì thế trong khoảng thời gian này Lâm Triết Viễn vẫn luôn tiến hành huấn luyện cường độ cao, thực lực cũng cao hơn trước kia một bậc.

Lý Na Đà siết nắm tay, hai cánh tay dùng lực một chút, quần áo nửa người trên bị bấp thịt rắn chắc chống đỡ nút vỡ, phía trên hai bên cánh tay lại mọc ra thêm hai cánh tay, trên mỗi cánh tay còn cầm vũ khí khác nhau.

Năng lực của hắn có tên là ‘Tu La sáu tay’, là một loại năng lực chiến đấu, hắn có thể thông qua chiến đấu để hấp thu sức mạnh cường hóa chính mình, chiến đấu càng kích thích thì càng có lợi cho sự trưởng thành của hắn.

Cô gái xinh đẹp tóc xanh xuất hiện áo giáp băng giá trên người, tay cầm kiếm băng, vung tay tấn công về phía hướng dẫn viên, hai con rồng băng dữ tợn có cánh lượn lơ bên cạnh cô.

Cô tên là Diệp Văn, con gái của hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, năng lực là điều khiển băng tuyết.

Lưu Lãng Hiệp không tấn công, chỉ nhìn một vòng giữa Shermore và hướng dẫn viên, cứ cảm thấy Shermore có chuyện giấu bọng họ.

Shermore phát động tấn công, sợi tơ vô hình bay về phía hướng dẫn viên, động tác của Shermore giống như một tín hiệu, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong cũng lập tức tung đòn.

Lý Na Đà làm đầu tàu, sáu cánh tay vung lên thật nhanh, mỗi đòn tấn công tựa hồ đều ẩn chứa dư chấn có tính chân thật.

Diệp Văn điều khiển hai con rồng băng thường xuyên phun ra gai băng.

Mạch máu của Lâm Triết Viễn giống như những cây kim thép thật mảnh liên tục đâm vào những bộ phận hiểm yếu của hướng dẫn viên.

Nhưng hướng dẫn viên này không hề hoảng loạn, thậm chí còn mỉm cười.

Đó không phải bởi vì hắn mạnh mẽ dường nào, thực tế thì hắn chỉ né được một số đòn tấn công, số còn lại đều rơi vào trên cơ thể hắn, làm hắn máu thịt be bét.

Nhưng hắn vẫn lộ ra nụ cười như bệnh thần kinh, làm nhóm người không hề có được chút cảm giác thắng lợi nào.

“La la la la, la la la la...” Hướng dẫn viên này thậm chí vẫn còn đang ca.

Cuối cùng Lý Na Đà đánh một quyền vào bụng hướng dẫn viên, sinh mệnh thể của hướng dẫn viên hoàn toàn ngừng lại, động tĩnh chiến đấu hấp dẫn nhóm người siêu năng khác, lúc này xung quanh đã vây quanh một vòng người.

Shermore chuẩn bị moi bụng của hướng dẫn viên ra, xem cốc Thần Huyết có ở trên người hắn hay không.

Nhưng vào lúc này trong xác hướng dẫn viên đột nhiên phát ra giọng cười, sau đó trong cổ họng hắn hình như có thứ gì đó đang chui ra.

Tiếp đó một thứ dịch nhầy màu đỏ từ trong miệng hướng dẫn viên chui ra, dùng tốc độ sét đánh không kịp bung tai nhắm về phía gương mặt Lý Na Đà.

Lý Na Đà giống như choáng váng, không hề có suy nghĩ muốn né tránh, chỉ trơ mắt nhìn chất lỏng màu đỏ kia phóng tới trước mặt mình.

“Đi chết đi!”

Một luồng gió sắc bén từ bên hông vọt tới, trực tiếp đánh bay chất lỏng kia, sau khi rơi xuống đất thì nó lập tức chui vào trong cống thoát nước ở gần đó.

Osno nhanh chóng chạy tới đưa tay đánh mấy trăm quyền vào phần đất chất lỏng kia biến mất, làm nó trở thành một đồng hỗn loạn.

Nhưng trong hố sâu kia không hề có dấu vết màu đỏ, hiển nhiên nó đã trốn thoát.

Chương 985 - Hẻm núi Chuột Nhắt và sơn trang Đánh Chết Chuột

Lưu Lãng Hiệp sâu xa nhìn Shermore, lần này hắn tham gia đoàn du lịch vốn chỉ định thư giãn một chút, không ngờ lại bị cuốn vào trong chuyện phiền phức.

Thứ đột nhiên xuất hiện này có liên quan với Shermore hay không?

“Sukabuli!”

“Tên khốn khiếp này thế mà lại dám tới quấy rối, đáng tiếc đã để hắn chạy thoát rồi.”

Osno vung vung cánh tay, hùng hổ quay trở lại, sau đó lấy ra một cái loa lớn: “Xin thông báo tới tất cả du khách trong khu ngắm cảnh, khi này khu bảo hộ thiên nhiên xuất hiện một tên tội phạm truy nã nguy hiểm.”

“Hiện giờ tên tội phạm này đã bị đuổi ra khỏi phạm vi khu ngắm cảnh, mấy ngày kế tiếp tôi sẽ đóng cửa ra vào khu ngắm cảnh, xin mọi người đừng cố gắng đi ra ngoài để tránh tạo thành tổn thương không cần thiết.”

“Bọn tôi đã phái người truy bắt tên tội phạm truy nã rồi, trong vòng vài ngày tới sẽ có kết quả, vương quốc động vật Mia sẽ bồi thường những thiệt hại của mọi người trong khoảng thời gian qua.”

Sau khi nói xong, Osno áy náy khom người với nhóm du khách, sau đó dẫn đầu rời đi.

Hắn muốn tiến hành không chế khu ngắm cảnh, nếu để kẻ điên kia lại tiến vào đây tùy ý vui đùa, để khách du lịch bị thương vong lớn thì danh tiếng của vương quốc động vật Mia sẽ tuột dốc không phanh.

Hiện giờ Osno có chút may mắn, nếu không phải trước đó Ôn Văn chủ động xin ra mặt xử lý kẻ điên này, hiện giờ Osno thật sự không có biện pháp nào.

Có điều thực lực của kẻ điên này mặc dù không tính là quá mạnh mẽ nhưng năng lực ẩn nấp và trốn chạy cũng thuộc hàng đầu, Ôn Văn có thể tìm ra hắn sao?

Lưu Lãng Hiệp thu hồi ánh mắt nhìn về phía Shermore, phản ứng của Osno nói rõ sự cố lần này là vấn đề của vương quốc động vật Mia, không có quan hệ với Shermore.

Nhưng chuyện này không hoàn toàn giải quyết được nghi hoặc của Lưu Lãng Hiệp, trong chuyến hành trình tiếp theo, hắn muốn trọng điểm chú ý tới Shermore.

Mà bên kia, Shermore bắt đầu tìm tới Osno.

Hướng dẫn viên trước đó rõ ràng có liên quan tới thần huyết, hẳn muốn hỏi rõ ngọn nguồn, trong tay hẳn có mệnh lệnh của Diệp Hải Mạt, tin rằng Osno sẽ cho hẳn chút mặt mũi.

...

Trên một cánh đồng màu tím xanh, Ôn Văn cầm một khúc gỗ ở trong tay, vừa đi vừa dùng gậy gỗ lay động mớ thực vật xung quanh.

Đi sâu vào trong khu bảo hộ thiên nhiên thì không còn nhìn ra điểm nào liên hệ với địa hình ở những nơi khác trên địa cầu nữa, phần lớn lá cây của thực vật nơi này đều có màu tím xanh.

Trên cái cây ở ven đường mọc ra một loại trái cây màu đen to như quả dưa hấu, loại trái cây kỳ quái này có ở khắp nơi, thậm chí có thể nhìn thấy quả dâu tây có hình dáng như bị béo phì....

Một con vượn màu vàng vừa gặm trái cây vừa gãi ngứa, tò mò nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn cảm thấy đáng vẻ của con vượn này có chút phách lối, vì thế đã kéo nó qua, xem thử là đực hay cái, lại cạo một tầng lông rồi mới thả đi.

Đọc theo đường đi Ôn Văn làm không ít chuyện thất đức, thấy giống loài thần kỳ thì bốc lột đi không ít thứ.

Vì đuổi bắt ‘thú cuồng hoang’, Ôn Văn khó tránh phải tổn thương tới một số động vật ở đây, vì thế Osno đã cho Ôn Văn chút quyền lực mà những vị du khách khác không thể có được.

Ví dụ như trong chiếc túi nhỏ mà Đào Thanh Thanh đang cầm có một chiếc răng của khủng long bạo chúa, một cọng lông chim có mang theo dòng điện màu xanh da trời, một miếng giáp lưng trông như tảng đá nhỏ...

Mấy thứ này có tính hữu dụng không cao, nhưng với nguyên tắc không thể đi tay trắng của Ôn Văn, chỉ vài con heo rừng là không thể nào thỏa mãn được.

Sau khi dạo một vòng, Ôn Văn phát hiện sinh vật ở nơi này thay vì nói là quái vật, chẳng thà nói là quái thú thì đúng hơn.

Mặc dù chúng có sức mạnh có thể sánh với người siêu năng nhưng chỉ số thông minh cũng không hề cao hơn thú dữ là bao, vì thế đại đế Vertu thật sự chỉ nuôi chút động vật nhỏ chơi đùa mà thôi.

Có điều trong khu bảo hộ thiên nhiên này cũng có hai nơi ngoại lệ.

Hai nơi này là thôn xóm của quái vật nhỏ, đám quái vật này là quái vật ở phía bên ngoài, có trí tuệ bình thường, chúng được sự che chở của đại đế Vertu mà bình yên sinh tồn trong thế giới hiện thực.

Mà manh mối Osno cung cấp cho Ôn Văn cũng nằm trong hai thôn này.

Trước đây sở dĩ Tiểu Tương tiến vào khu bảo hộ thiên nhiên là cũng vì trong hai thôn này có đồ mà Tiểu Tương muốn, vì thế hắn vẫn luôn bồi hồi quanh hai nơi này, cũng gây ra xích mích chia rẽ.

Có điều không biết vì lý do gì, Tiểu Tương vẫn luôn hành động liêu lĩnh lại chưa bao giờ thử mạnh mẽ tiến vào hai thôn này, chỉ dạo ở xung quanh, tìm kiếm cơ hội len vào.

Hai thôn xóm này, một chỗ tên là ‘hẻm núi Chuột Nhắt’, chỗ còn lại tên là ‘son trang Đánh Chết Chuột.’”

Hẻm núi Chuột Nhắt, nghĩa như tên, là một hẻm núi có rất nhiều chuột nhắt.

Chuột nhắt chính là loài chuột nhỏ bé nhất, còn được gọi là chuột miệng ngọt.

Loại chuột nhỏ này vốn nên nằm ở cuối chuỗi thức ăn, cho dù số lượng lớn cũng không đáng để Ôn Văn coi trọng.

Nhưng chuột nhắt ở nơi này thì khác, chúng từ khu Mỹ Gia dọn tới đây từ hơn bốn mươi năm trước.

Khi đó khu Mỹ Gia có một nhà khoa học điên, hắn đã chế tạo ra một chất biến chủng, muốn nhờ vào đó để thống trị toàn thế giới, nhà khoa học điên này quả thực đã nhắc lên một trận tai họa.

Trong sự cố đó, một lưỡng vật chất biến chủng đã thấm vào dưới lòng đất, hoàn toàn ô nhiễm tộc đàn chuột nhắt ở đó.

Thể hình của đám chuột nhắt bắt đầu phát triển, đồng thời cũng có được trí khôn như con người, quan trọng nhất là chúng còn rất thích học tập kỹ thuật đấm cận chiến, mỗi thành viên trong tộc đàn đều là bậc thầy cận chiến.

Có điều bên khu Mỹ Gia xem loại biến chủng là kẻ thù xâm lược, vì thế đám chuột nhắt này không thể sinh tồn ở khu Mỹ Gia, chúng chỉ có thể chuyển tới khu Gấu Trắng.

Trong thôn chuột nhắt, người mạnh mẽ nhất, tinh thông một trăm hai mươi bảy kỹ thuật cận chiến có thực lực Tai Nạn thượng tự, đồng thời chính là đứng đầu trong giới thượng tự, được xưng là chuột nhắt bá vương.

Về phần sơn trang Đánh Chết Chuột, thật ra nó vốn không phải tên này, mà tên là sơn trang Miêu Miêu.

Là một đám người mèo, cùng chủng tộc với người mèo làm việc trong Cục Vị Lô của Hiệp Hội Thợ Săn.

Tộc đàn này vốn sinh sống ở nơi này rất thoải mái, nhưng từ khi tộc đàn chuột nhắt tới nơi này thì chúng bắt đầu khó chịu.

Lúc ban đầu hai tộc đàn ở chung rất hòa hợp, thỉnh thoảng vẫn còn tổ chức ‘trò chơi mèo chuột’ để sâu sắc thêm tình cảm.

Nhưng theo cuộc sống dâu lài, mâu thuẫn cũng ngày càng nhiều hơn, bình thường vẫn luôn có chút cọ xát, hơn nữa mèo và chuột vốn là đối địch, không qua vài năm thì bắt đầu tranh cãi nảy lửa, vì thế sơn trang Miêu Miêu cũng đổi thành sơn trang Đánh Chết Chuột.

Hai thôn này tuy thù địch lẫn nhau nhưng không phát triển tới mức xung đột vũ lực, chỉ là dùng võ mồm mà thôi.

Nhưng mấy ngày gần đây, quan hệ hai thôn tựa hồ có chút thay đổi theo hướng kẻ thù sống chết.

Đầu tiên là có người mèo nhỏ đang chơi đùa ở hẻm núi Chuột Nhắt thì không hiểu sao lại chết, được nhóm chuột nhắt đưa về.

Sau đó một đội tuần tra của tộc chuột nhắt bị một người mèo che mặt tập kích...

Chương 986 - Nữ vương Thành Đức

Artea

Liên tục đủ loại xung đột nhỏ phát sinh làm hai căn cứ tiến vào tình trạng giương cung bạt kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể khai chiến.

Trong sơn trang Đánh Chết Chuột, một người mèo màu trắng tao nhã nằm xéo trên ghế, lông mày khẽ nhíu lại.

Người mèo này giống mèo Ba Tư, một mắt màu xanh lam, một mắt màu vàng, trên cơ thể yếu điệu là bộ lông mượt mà màu trắng.

Là nữ vương của sơn trang Đánh Chết Chuột, tên là Artea, tôn hiệu Thành Đức, ngụ ý là dựa vào thành tâm và mỹ đức để có được vương vị.

Tất nhiên loại lý do này, đám mèo con trong sơn trang Đánh Chết Chuột đều không tin.

Artea có thể trở thành thủ lĩnh, chẳng qua bởi vì năm đám của ngài ấy mạnh nhất mà thôi.

Mặt khác lúc ban đầu sơn trang Đánh Chết Chuột cũng không có nữ vương, cao lắm chỉ là một vị trang chủ, nhưng đối diện đã tự xưng là chuột nhất bá vương rồi, bọn họ chỉ là trang chủ thì cảm thấy có hơi mất mặt, vì thế mới có chức vụ nữ vương này.

Hiện giờ Artea rơi vào thế khó, hẻm núi Chuột Nhất nhiều lần khiêu khích làm quan hệ hai phe tuột xuống điểm đóng băng, tình thế rất căng thẳng.

Nhưng Artea không muốn chiến tranh, hai bên đã làm hàng xóm với nhau nhiều năm như vậy, tính cách và thực lực của thủ lĩnh hai bên thế nào, Artea hiểu rất rõ, biết thực lực hai thôn tương đương, một khi đánh nhau tất sẽ có hậu quả lưỡng bại câu thương.

Hơn nữa hai tộc mèo chuột đều được vương quốc động vật Mia bảo vệ, nói không chừng vương quốc động vật cũng không cho phép bọn họ mở ra chiến tranh.

Quan trọng nhất là chuột nhất bá vương bên kia cũng không muốn nhắc lên chiến tranh.

Artea cảm nhận được một bàn tay vô hình đang gia tăng mâu thuẫn của hai tộc, sau đó nhờ vào đó để đạt được mục đích gì đó.

Gần đây Artea vẫn luôn chú ý tới tình huống xung quanh sơn trang, thỉnh thoảng cảm nhận được có thứ gì đó đang âm thầm rình mò, nhưng vẫn không thể thấy được hình dạng chân thật của nó.

Hơn nữa trong sơn trang Đánh Chết Chuột có một cái hộp do tổ tiên để lại, gần đây nó vẫn luôn có chút động tĩnh khác thường.

Tuy Artea lý trí nhưng nhóm người mèo khác lại không thể lĩnh hội được tâm trạng của cô.

Lúc này bọn họ bị xung đột giữa hai tộc kích thích phần nộ, cảm xúc bị cơn giận lấn át, sẵn sàng tử chiến với đám chuột kia bất cứ lúc nào.

Nhóm người mèo không nghe theo âm thanh lý trí, trong mắt nhóm người mèo, mỗi hành động tùy ý nào của nhóm chuột đều là xâm phạm quyền lợi, không tôn trọng, có âm mưu, thậm chí còn lan truyền một ít tin đồn về chuột nhất.

Ví dụ như chuột nhất là tộc đàn do nhà khoa học điên chế tạo ra, trên người ẩn chứa ô nhiễm, sẽ làm cơ thể nhóm người mèo không được khỏe mạnh.

Lại ví dụ như tộc đàn chuột nhất là chủng tộc tà ác, sau khi chuyển tới nơi này thì lên kế hoạch diệt sạch chủng tộc người mèo.

Những lời đồn này rất vớ vẩn, nhưng trong bối cảnh hiện tại thì lại rất hợp lý, nhóm lãnh đạo sơn trang chỉ cần hơi lý trí một chút sẽ bị nhóm người mèo nghi ngờ là thông đồng kẻ địch.

Trong tình huống như vậy Artea cũng không có cách nào giảm bớt mâu thuẫn, khi mâu thuẫn tích lũy tới trình độ nhất định thì chiến tranh chắc chắn sẽ bùng nổ, cho dù là Artea cũng không thể nào ngăn cản.

Đúng lúc này một con mèo cái tam thể nhỏ chạy vọt vào phòng làm việc của Artea, thở hổn hển nói: “Nữ vương Thành Đức, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Đám chuột đánh tới rồi sao?” Artea run rẩy.

“Không phải, không phải.” Người mèo nhỏ thở dốc hai hơi rồi nói: “Có một nhân loại tới, nhân loại đó cầm theo mệnh lệnh của đại nhân Osno.”

Nghe thấy tên Osno, Artea trở nên nghiêm túc, lập tức đứng dậy chuẩn bị ra nghênh tiếp, sơn trang Đánh Chết Chuột có thể bình yên sống sót ở nơi này đều dựa vào sự che chở của đại đế Vertu, mà Osno chính là người đại diện cho Vertu ở nơi này.

“Nữ Vương đại nhân xin chờ đã, tên nhân loại đó rất đáng ghét.” Mèo tam thể gọi Artea lại.

Sắc mặt Artea tối sầm: “Thế nào, hấn ức hiếp mọi người sao?”

“Không phải, không phải... tôi cũng không biết nên nói thế nào, dù sao thì chính là rất đáng ghét.” Mèo tam thể suy nghĩ một chút, cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Artea tạm thời từ bỏ nghi hoặc, nhanh chóng đi tới nơi tiếp khách, vẻ mặt có chút không dễ coi.

Cô xem mỗi con mèo trong sơn trang Đánh Chết Chuột như con cái của mình, vì thế nếu vị sứ giả này thực sự khi dễ con dân của cô....

Hình như cô cũng chẳng thể làm được gì, dù sao cũng đang ăn nhờ ở đậu.

Cùng đi ra ngoài, tâm trạng của Artea ngày càng suy giảm, bình thường thì ở ven đường, trên nóc nhà hoặc trên tường rào sẽ có người mèo phơi nắng, nhưng hiện giờ không thấy một con nào cả.

Những người mèo này đã đi đâu rồi, sứ giả kia không phải thật sự là có ý đồ xấu mà tới chứ?

Tới gần phòng tiếp khách, vẻ mặt của Artea lại càng u ám hơn, mấy cọng râu trên mặt run run, răng nhọn nhô ra, cô nghe thấy phía sau tường có tiếng đánh nhau, hơn nữa còn có rất nhiều người mèo không ngừng kêu gừ gừ!

Artea tưởng tượng ra rất nhiều tình cảnh thảm khốc, nhưng vừa vào cổng lớn thì hình ảnh khác xa với tưởng tượng của cô.

Một người đàn ông mắt hơi nhỏ đang cười híp mắt ngồi trên ghế, dưới chân hắn nằm mười mấy người mèo màu sắc khác nhau.

Tất nhiên đám người mèo này không phải bị đánh gục mà là về mặt biếng nhác dựa vào dưới chân người đàn ông này, ánh mắt mơ màng, trong tay cầm một quả bóng màu xanh đậm, thỉnh thoảng còn liếm láp một chút.

Tiếng gừ gừ đứt quãng chính là từ miệng đám người mèo không tiến thủ này phát ra.

Xung quanh có không ít người mèo vây xem, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm người đàn ông này, thậm chí trong miệng còn ứa nước miếng.

Ôn Văn cầm bóng bạc hà mèo trong tay, không ngừng chuyển động, ánh mắt của nhóm người mèo cũng chuyển động theo chúng.

Thật ra nhóm người mèo này cũng rất muốn quả bóng bạc hà mèo trong tay Ôn Văn, chỉ là điều kiện Ôn Văn đưa ra làm chúng cảm thấy quá xấu hổ, vì thế tất cả đều đứng nhìn, dựa vào ý chí chống lại sự hấp dẫn của bóng bạc hà mèo.

Thật ra người mèo ở sơn trang Đánh Chết Chuột tốt xấu gì cũng coi như là bộ tộc có trí tuệ, vì thế thấy thứ bạc hà mèo này thậm chí còn là món sản phẩm bán rất chạy trong sơn trang, tương đương với thuốc lá ở thế giới loài người.

Có điều bóng bạc hà mèo mà Ôn Văn đưa ra không phải loại bình thường, mà là bạc hà mèo phiên bản cực mạnh mà Hiệp Hội Thợ Săn dùng để đối phó tộc hổ, chúng có lực hấp dẫn rất lớn đối với nhóm người mèo.

Chỗ Đào Thanh Thanh ở bên kia là một phong cách khác, mấy trăm con dơi bay lượn giữa không trung, có điều đám dơi này không phải dùng để chiến đấu, mà là dùng làm game chơi với mèo.

Hơn hai mươi con mèo nhỏ có hoa văn và màu sắc khác nhau đang đuổi theo đám dơi, tiếng đánh nhau cũng vì thế mà có.

Thấy cảnh tượng vui vẻ hòa thuận này, Artea mỉm cười nói: “Anh chính là sứ giả của Mr Osno đúng không? Lần đầu tiên tôi thấy đám nhỏ thân thiết với nhân loại như vậy.”

Sau đó Artea nghi ngờ nhìn sang mèo cái tam thể: “Sao lại bảo là hấn đáng ghét?”

“Bởi vì hấn nói nếu muốn quả bóng kia thì phải dùng đầu cọ chân hấn, phải cho hấn sờ đầu tôi, gãi ngứa nữa.” Mèo tam thể oan ức nói.

Ôn Văn vô tội giơ tay: “Tôi chỉ thích mèo thôi mà, thấy mèo con tôi vẫn luôn làm như vậy, không phạm pháp chứ?”

Chương 987 - Máu đen quái dị

“Mắt uyên ương, bộ lông thuần trắng, cô chính là nữ vương Thành Đức Artea đúng không?”

Ôn Văn đi tới trước, bắt tay với nữ vương, thuận tiện xoa đầu của nữ vương Miêu Miêu một chút, sau đó trước khi nữ vương nổi giận thuận lợi kín đáo đưa cho nữ vương một ít túi chứa bóng bạc hà mèo, lúc này cô mới dừng lại động tác muốn cắn người.

Artea nhìn bóng bạc hà mèo trong tay, lại nghĩ tới động tác của Ôn Văn trước đó, đột nhiên hiểu được lời của mèo tam thể đã nói trước đó, người này thật sự làm ra cảm thấy đáng ghét!

“Cô có thể gọi tôi là Ngụy Thám, tôi được Osno mời tới để truy bắt một tên tội phạm nguy hiểm bị hiệp hội truy nã, hi vọng mọi người có thể phối hợp một chút.”

“Tội phạm nguy hiểm, là thú cuồng hoan Tiểu Tương à? Mr Osno đã nói với tôi rồi, nhưng tôi không hề thấy người nào như vậy....”

“Osno không cho mọi người biết quá rõ ràng, sợ mọi người biết tin sẽ làm ra những chuyện dư thừa, ngược lại dẫn tới bùng nổ nguy cơ, hiện giờ tôi tới thì chắc chắn chuyện này sẽ được giải quyết.”

Ôn Văn dừng một chút rồi nói: “Thật ra Tiểu Tương vẫn luôn quanh quẩn ở chỗ mọi người và hẻm núi Chuột Nhất, mục tiêu của hấn là thứ gì đó trong hai thôn.”

“Nếu cô có thể cung cấp cho tôi tin tức về chuyện này thì sẽ giúp ích rất nhiều cho hành động của tôi.”

“Cụ thể thế nào thì chúng ta tìm nơi khác để nói chuyện đi.”

Thấy Ôn Văn muốn cùng nữ vương rời đi, nhóm người mèo vẫn luôn vây xem không thể bình tĩnh nổi.

Cả đám đều tỏ vẻ tội nghiệp nhìn Ôn Văn, còn phát ra tiếng kêu meo meo, Ôn Văn không thể không bật cười thành tiếng, từ trong trạm thu nhận lôi ra một thùng lớn, trong thùng chứa đầy loại bóng bạc hà mèo đặc chế này.

“Ai cũng có phần, nhớ kỹ phải chừa lại cho người mèo không tới, đừng có chiếm hết về phần mình đấy.”

Lần đó đối phó với tộc hổ, loại bóng bạc hà mèo này còn rất nhiều, với tính cách kẻ gian không đi tay trắng của Ôn Văn, lúc xong việc tự nhiên sẽ mang theo vài thùng trở về.

Không có mèo nào có thể chống cự lại loại hấp dẫn này, sau khi có nó rồi Ôn Văn có thể ghẹo mèo ở bất cứ nơi nào.

Ôn Văn và Đào Thanh Thanh theo Artea đi tới một chỗ yên tĩnh, nói tất cả tình báo mình biết cho Artea nghe.

Ban đầu Artea vẫn còn rất bình tĩnh, nghĩ rằng kết quả xấu nhất cũng chỉ là một lần khai chiến với hẻm núi Chuột Nhắt, nhưng không ngờ hậu quả lại còn đáng sợ hơn điều này rất nhiều.

Trong sự nhiệt tình diễn thuyết của Ôn Văn, Artea đã hiểu được sự nghiêm trọng của sự việc, vì thế cũng không giấu giếm tình báo mình nắm giữ, cuối cùng lại còn đi tới nhà thờ tổ tiên của sơn trang Đánh Chết Chuột.

Sơn trang Đánh Chết Chuột có phong cách kiến trúc cổ, có phần giống với phong cách nhà vườn phía nam của khu Hoa Phủ, bởi vì đám người mèo này từ khu Hoa Phủ tới đây, vì thế mới có nhà thờ tổ tiên tồn tại.

Artea đi vào trong, tìm kiếm một hồi thì vẻ mặt nghiêm túc cầm một cái hộp đi ra.

Trên hộp dán chằng chịt lá bùa vàng, trên bùa vẽ ký hiệu có tác dụng trấn áp.

“Nếu Tiểu Tương rình rập sơn trang Đánh Chết Chuột vì thứ gì đó thì hẳn là cái này, gần đây phong ấn của chiếc hộp này vẫn luôn có dấu hiệu yếu đi.”

“Thứ này đã được bọn tôi truyền thừa rất lâu, tôi chỉ biết thứ này rất nguy hiểm, trước giờ chưa từng mở ra.”

Ôn Văn đánh giá sức chống đỡ của số ký hiệu này, sau đó bố trí xung quanh thêm một trận pháp ký hiệu loại nhỏ rồi mới cẩn thận gỡ lá bùa bên trên ra.

Mỗi khi có ký hiệu bị gỡ ra đều phát ra âm thanh xèo xèo, đây là âm thanh ký hiệu mất đi sức mạnh.

Sau khi gỡ ra toàn bộ, Ôn Văn mở hộp, sau đó phát hiện bên trong là những cái bình lớn bình nhỏ chứa máu đen.

Số máu đen này giống như có sức sống, lúc nắp hộp mở ra thì chúng cũng bắt đầu lúc nhúc như muốn thoát ra.

Nhưng Ôn Văn chỉ quơ tay một cái thì từng ký hiệu xuất hiện ở xung quanh, ngăn chặn thứ nhúc nhích kia.

Bản thân Ôn Văn là cao thủ ký hiệu, vốn có thể dễ dàng bắt chước ký hiệu trấn áp, vì thế mới dám mở cái hộp này ra.

“Đây là... thứ gì vậy?”

Ôn Văn có thể cảm nhận được bên trong máu đen này ẩn chứa một nguồn sức mạnh rất lớn, đồng thời bản thân số máu này cũng có sức mạnh.

Máu của cấp Tai Biến bình thường không có loại hiệu quả này, Thần Linh Giới cũng chưa chắc có được, ít nhất thì máu của ve chúa không có biểu hiện thần dị này.

“Lẽ nào... đây là máu của Thần Thiên Giới?”

“Nhưng Tiểu Tương muốn dùng máu đen này để làm gì, sao lại biết trong sơn trang Đánh Chết Chuột có thứ này, vậy hẳn muốn gì ở hẻm núi Chuột Nhất?”

Ôn Văn không có cách nào hiểu được, chỉ có thể lần thứ hai phong ấn số máu đen này lại, nếu tra thêm một hai ngày vẫn không có kết quả, Ôn Văn sẽ để Đào Thanh Thanh mang số máu này đi ra ngoài làm mồi dụ.

Anh phải thử xem, thứ này có thể câu Tiểu Tương ra hay không.

Về phần Đào Thanh Thanh có đồng ý hay không... trước đó sớm đã nói muốn dùng cô làm mồi rồi, có phản đối cũng không còn kịp.

Àm!

Một tiếng vang thật lớn truyền tới, một cánh cửa gỗ trực tiếp văng vào phòng thờ, rơi tới trước mặt Ôn Văn.

Sắc mặt Artea thay đổi kịch liệt, xảy ra chuyện gì?

Nhóm người mèo vốn đang hít hà bạc hà mèo nhanh chóng phản ứng, trang bị vũ khí sẵn sàng, tập trung trước cổng lớn sơn trang chuẩn bị chống đỡ ngoại địch.

Ôn Văn ném chiếc hộp cho Đào Thanh Thanh, sau đó cùng Artea đi ra ngoài sơn trang thì nhìn thấy một con chuột bụi thân cao hai mét để chòm râu dê màu trắng, nó chấp tay sau đít đứng ở trước cửa.

Con chuột bụi mắt nhỏ này chính là chuột nhất bá vương, Boliur.

Phía sau chuột nhất bá vương là những con chuột to lớn cầm đủ loại vũ khí, mỗi con chuột đều có bắp thịt cuồn cuộn, vì thế thoạt nhìn trông giống như chuột túi.

“Boliur, ông điên rồi sao, thật sự muốn khai chiến sao?”

Artea không thể tin nổi mà nhìn chuột nhất bá vương, lúc bộ tộc chuột nhất mới dọn tới, bọn họ từng trải qua một lần yêu đương cầm kỳ.

Có điều cuối cùng bị hiện thực đánh bại, tình ngộ ra là không phải cùng loại thì không thể nào tiến tới với nhau, nhưng mặc dù đã chia tay thì hai người vẫn còn chút tình cảm, cô không tin Boliur lại tàn nhẫn như vậy.

Trên mặt chuột nhất bá vương hiện lên chút đau đớn, hẳn cũng không muốn khai chiến, nhưng bây giờ phải chiến đấu.

“Bớt nói xàm đi, giao con mèo quắt béo kia ra đây!”

“Con mèo mắt nào, bên bọn tôi có rất nhiều mèo quắt.” Artea có chút sừng sốt.

Boliur tức tối nói: “Chính là con mà trên đầu và bụng đều có ba vết ngón thịt!”

“Ông nói Vệ Đại Quát à?”

“Bọn ông còn dám nói tới Vệ Đại Quát?” Mắt Artea tròn xoe, muốn nhào tới cắn người.

Không chỉ Artea, những người mèo khác cũng rất căm phẫn.

Trước đó Vệ Đại Quát và vài người mèo ra bên ngoài chơi, còn có vài người mèo tận mắt nhìn thấy một người chuột chỉ có một lỗ tai kéo Vệ Đại Quát đi.

Nếu không phải Artea tạm thời áp chế chuyện này xuống thì hiện giờ phe nên đi chất vấn hỏi tội phải là sơn trang Đánh Chết Chuột!

“Ồ, sao tôi lại không dám nói chứ, tên Vệ Đại Quát này tập kích bọn tôi vài lần, có ba con chuột nhất đã bị nó ăn tươi ròi, thậm chí có một lần là tôi tận mắt nhìn thấy!”

“Ngày hôm nay, nếu mấy người không cho bọn tôi một câu công đạo thì đừng hòng cho qua chuyện!”

Chương 988 - Vệ Đại Quát

Thì ra chuột nhất bá vương Boliur cũng giống như Artea, vì tình cảm của hai người mà vẫn luôn kiềm chế tộc nhân của mình.

Hơn nữa hắn cũng cảm thấy sự tình phát triển có chút không đúng, trong chuyện này có lẽ có âm mưu gì đó.

Tộc chuột nhất thật ra vẫn luôn có sự bất mãn đặc biệt với nhóm người mèo ở sơn trang Đánh Chết Chuột.

Lúc bọn họ mới chuyển tới nơi này vẫn luôn tỏ ra thân thiện với nhóm người mèo này, chỉ là thái độ của nhóm người mèo vẫn luôn cao cao tại thượng, giống như người tộc chuột nhất là sinh vật đơ bản gì đó.

Tộc chuột nhất có một ít thói quen nhỏ, hình dạng đặc biệt, sở thích ăn uống, tất cả đều bị đám người mèo này cười nhạo.

Một số ít tộc nhân chuột nhất trở nên tự ti, muốn thay đổi chính mình hòa theo thói quen của người mèo, một số khác thì xuất hiện ác cảm, cho dù nhóm người mèo không có hành động đặc biệt gì thì tộc nhân chuột nhất cũng cho rằng chúng đang khinh thường mình.

Tuy thủ lĩnh vẫn luôn bảo bọn họ chờ thêm một chút, có lẽ đây là âm mưu, nhưng chúng cứ cảm thấy những chuyện đó là do nhóm người mèo làm ra.

Vì đây tiếng kêu gọi thảo phạt sơn trang Đánh Chết Chuột ngày càng mạnh mẽ hơn, nhưng tất cả đều bị Boliur ép xuống.

Vốn Boliur có thể không chế thêm một thời gian nữa, nhưng vài tiếng trước khi dẫn đội tuần tra đã tận mắt nhìn thấy một người mèo đang gặm nhấm thi thể của tộc nhân mình.

Nó chính là Vệ Đại Quất!

Boliur muốn giết chết Vệ Đại Quất, thế nhưng thực lực của Vệ Đại Quất lại nằm ngoài dự đoán của Boliur, có thể dễ dàng trốn thoát khỏi tay hắn.

Vệ Đại Quất xuất hiện đã có thể chứng minh sơn trang Đánh Chết Chuột thật sự vẫn luôn nhắm vào tộc đàn chuột nhất bọn họ.

Lúc này một người thần bí xuất hiện, dưới sự châm ngòi gây xích mích của người này, Boliur đã tức giận mở ra cuộc chiến này.

Bộ lông dài mượt màu trắng trên người Artea xỏ tung, cô đã sẵn sàng vào trạng thái chiến đấu.

Vệ Đại Quất không ở sơn trang Đánh Chết Chuột, hơn nữa còn là bị đám chuột này bắt đi, bây giờ đối phương lại muốn dùng Vệ Đại Quất làm có để tới sơn trang Đánh Chết Chuột gây sự, trong mắt Artea thì đây chính là tín hiệu chiến tranh.

Boliur ở bên kia lại càng thiếu kiên nhẫn hơn, thấy Artea không có dự định giao người thì trực tiếp vọt tới trước, thuận thực đâm thẳng tới gò má Artea.

Artea hơi nghiêng đầu đi, vọt tới, nhưng Boliur lại tiếp tục tung quyền, còn kèm theo cả một cú đâm móc.

Chuột nhất bá vương tinh thông một trăm hai mươi bảy loại thuật cận chiến có thể nói là đã đạt tới đỉnh cao, mỗi quyền mỗi cước đều rất đặc sắc.

Ôn Văn ngồi trên tường rào của sơn trang Đánh Chết Chuột, phía sau xuất hiện một ký hiệu thần bí, anh đã mở năng lực ‘thần bí’ của huy hiệu nhân viên thu nhận.

Mặt khác anh đang tiến hành ghi chép chiêu thức của chuột nhất bá vương, kỹ thuật cận chiến của vị này rất cao, có thể giúp cho ngụy võ đạo của anh tiến bộ hơn.

Tuy chuột nhất bá vương có ưu thế rất lớn về thuật cận chiến, nhưng nữ vương Artea cũng không đơn giản, cô có thể nương theo tốc độ phản ứng biến thái và độ dẻo dai siêu cao của cơ thể để ứng phó.

Tốc độ phản ứng của người mèo gấp bảy lần mèo bình thường, mà phản ứng của Artea lại gấp bảy lần người mèo bình thường, vì thế mặc dù không biết kỹ thuật cận chiến cao thâm gì nhưng chuột nhất bá vương muốn bắt được cô cũng không hề dễ dàng.

Mèo Ba Tư vốn là một loại mèo có cả nhan sắc và thực lực.

Ngoại trừ thần kinh phản xạ, móng vuốt của Artea cũng rất sắc bén, hơn nữa còn có thể tự do co duỗi, độ dài hoàn toàn dựa vào ý thích khổng chế, thậm chí trong 0.1 giây vươn xa ra mấy chục mét, đồng thời cũng có thể nhanh chóng rút trở lại.

Hai năng lực này, cộng thêm khả năng của cấp bậc thượng tự giúp Artea có năng lực chiến đấu cực cao.

Mặt khác Artea có một năng lực trông không có ích lợi gì, thậm chí là có chút buồn cười, nhưng thực ra lại là một năng lực rất biến thái, tên của nó là ‘bình ôn đáp xuống đất’.

Không quản Artea từ độ cao gì, tư thế gì rơi xuống, cô vẫn có thể nháy mắt để hai chân tiếp đất.

Điều này có thể đảm bảo Artea sẽ không bị ngã bị thương, hơn nữa có khả năng hoàn thành trong nháy mắt, kết hợp với năng lực phản ứng biến thái của Artea, nó đã biến thành cách đánh dịch chuyển tức thời đầy kỳ lạ.

Hai vị cường giả thượng tự có thực lực ngang nhau, quá trình chiến đấu đầy nguy hiểm, mà Ôn Văn ở trên vách tường quan sát động tác của Boliur, không hề có ý muốn viện trợ.

Trận chiến của thủ lĩnh hai bên vẫn chưa có kết quả, nhóm cường giả cấp Tai Nạn hai bên cũng rời khỏi đội ngũ, bắt đầu chiến đấu kịch liệt.

Mỗi người mèo và thành viên tộc chuột nhất đều rất phần nộ, chiêu nào cũng nhắm vào điểm yếu hại.

Đào Thanh Thanh ôm hộp máu đen, có chút không đành lòng nhưng Ôn Văn không lên tiếng thì cô cũng không có cách nào.

Dù sao đây cũng là sân nhà của người mèo, vì thế trong cuộc chiến kịch liệt này, tộc nhân chuột nhất thượng tự nhanh chóng bị thương vong toàn bộ, mà nhóm người mèo thì vẫn còn lại ba bốn con.

Lúc này Artea lâm vào thế yếu, Boliur đã nghiên cứu một trăm hai mươi bảy loại thuật cận chiến tới tận cùng, sau khi quen thuộc với phong cách tác chiến của Artea thì dần dần chiếm ưu thế.

Nhưng hẳn không vui vẻ được bao lâu, nhóm người mèo còn lại bắt đầu gia nhập trận chiến, tuy Boliur rất mạnh nhưng dù sao cũng không thể địch lại số đông, cuối cùng đã đồng quy vu tận với Artea và nhóm người mèo khác.

Nhóm người mèo và tộc nhân chuột nhất thực lực không mạnh còn lại đều sừng sốt.

Có người lấy nước mắt rửa mặt, có người muốn lui lại, nhưng không có ai muốn ra tay cả.

Bởi vì không quản là sơn trang Đánh Chết Chuột hay hẻm núi Chuột Nhất, trước khi chính thức khai chiến đã có quản lý cấp cao đặc biệt nhắc nhở, người có thực lực dưới cấp Tai Nạn, không quản xảy ra chuyện gì cũng không được ra tay.

Khi đó bọn họ còn tưởng rằng đó chỉ là một cuộc chiến đấu bình thường, không ai nghĩ tới cuộc chiến này lại chấn động khủng khiếp tới vậy, chỉ một trận chiến mà tất cả cao thủ trong hai bộ tộc đều bị thương vong sạch sẽ.

Ngay cả thủ lĩnh hai bên cũng đồng quy vu tận.

Ôn Văn nhìn chiến trường hỗn loạn, vẻ mặt hờ hững, những người này đều là dị độc, bọn họ sống hay chết không liên quan tới trách nhiệm của Ôn Văn, anh chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ.

“Hiện giờ, tình cảnh này muốn đã xảy ra rồi, này sẽ xuất hiện sao... Tiểu Trương!”

Sau khi cuộc chiến kết thúc, người của hai phe bắt đầu dùng ánh mắt căm thù nhìn chằm chằm đối phương, sau đó thực ăn ý thu gom thi thể chiến hữu phe mình.

Bọn họ đều biết, nếu còn đánh tiếp thì có khả năng cả hai tộc đàn sẽ bị diệt vong, thù hận thì thù hận nhưng vẫn phải chờ đủ thực lực rồi tính.

Sau khi thu hồi thi thể xong, tộc nhân chuột nhất chuẩn bị rời đi, nhưng lúc này một bóng người màu vàng cam xuất hiện tóm hai con chuột nhất ra khỏi đội ngũ.

Bóng người vàng cam này chính là trung tâm mâu thuẫn của hai tộc, đầu sỏ tập kích hẻm núi Chuột Nhất, Vệ Đại Quất!

Vệ Đại Quất cắn nát cổ hai tộc nhân chuột nhất, sau đó nức nở bật khóc: “Nữ vương bệ hạ, tôi đã tới chậm một bước rồi, bằng không chúng ta nhất định có thể đánh thắng đám chuột này.”

Mặc dù đang khóc nhưng trên mặt mèo của Vệ Đại Quất lại lộ ra nụ cười quỷ dị, sâu trong khoang miệng hình như có thứ gì đó màu đỏ đang ngọ nguậy.

Chương 989 - Tiểu Tương

“Đại Quát, sao mà... mà cười cái gì vậy?”

Nhóm người mèo còn lại thấy biểu cảm của Vệ Đại Quát thì đều sửng sốt.

Vệ Đại Quát vẫn luôn là tên tham ăn lười biếng, từ khi nào lại có được thực lực như vậy chứ?

Khi nãy ra tay nhanh như chớp, ít nhất cũng phải có thực lực thượng tự, hơn nữa nhìn biểu cảm của hắn hiện giờ, nói không chừng lời những con chuột kia đã nói là thật.

Mặt khác nữ vương đã chết rồi, vì sao hắn lại cười, còn cười vui vẻ như vậy?

“Bọn này óc chó như vậy, tao không nên cười à?”

“Thật ra kỳ quái chính là bọn mà mới đúng, chuyện thú vị như vậy, sao bọn mà không cười?”

Nhóm tộc nhân chuột nhất ở bên kia thì cực kỳ kích động mừng rỡ Vệ Đại Quát, chuyện diễn biến thành như thế này, tất cả đều nhờ Vệ Đại Quát ban tặng.

Vệ Đại Quát không để ý tới sự chỉ trích của hai bên mèo chuột, chỉ vui vẻ nhai nuốt, máu loãng từ khe miệng nó rơi xuống, trông rất khủng bố.

Lúc hắn nhấm nuốt tới trình độ nhất định thì phảng phất giống như có một ít máu mang theo năng lượng tối tăm từ trên thi thể bay vào trong miệng Vệ Đại Quát,

Điều này làm Vệ Đại Quát, hoặc nên nói là thứ trong cơ thể Vệ Đại Quát bắt đầu thay đổi theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Vẻ mặt Ôn Văn có chút u ám, khi nãy anh nhận ra Vệ Đại Quát đã xuất hiện, lại không ngờ hắn ra tay tàn nhẫn như vậy, trực tiếp giết chết hai tộc nhân chuột nhất.

Nhóm mèo chuột còn lại bị thái độ của Vệ Đại Quát kích thích phản nộ, bọn họ không muốn tiếp tục đối đầu nhau đổ máu

nữa, nhưng muốn tiêu diệt một con người mèo đã phát điên thì vẫn dám làm.

“Nhóm bé cưng ngoan nà, ngủ đi.”

“La la la, la la la...”

Giọng nói của Vệ Đại Quát khàn đặc khó nghe, giống như trong cổ họng có nước vậy, nghe thấy âm thanh này thì nhóm người mèo người chuột không đủ thực lực đều nằm rạp xuống đất, trực tiếp bất tỉnh.

Ôn Văn không ngăn cản hành động của hắn, bởi vì trong tư liệu Osno cung cấp cho Ôn Văn có ghi điều này.

Khúc hát ru này có thể làm sinh vật dưới cấp Tai Nạn rơi vào giấc ngủ, nhưng đối với sinh vật cấp Tai Nạn trở nên thì hoàn toàn vô hiệu.

“He he, đều ngủ cả rồi.”

Vệ Đại Quát ngồi xổm trước mặt hai bé mèo con ngủ mê man, nhìn tư thế ngủ thực mất mặt của chúng mà cười phá lên.

Hắn có thể tìm được niềm vui từ bất cứ chuyện gì, tư thế ngủ của con mèo nhỏ này rất đáng yêu, vì thế hắn cười rất vui vẻ.

Nếu không phải vì thế, Ôn Văn cũng không xếp hắn vào số vật hi sinh cho nghi thức của mình.

Sau khi cười xong, Vệ Đại Quát híp mắt đứng dậy, nhìn về phía Đào Thanh Thanh đứng trên mặt tường.

“Mày có thể đưa thứ đó cho tao không, đó không phải đồ mày nên cầm, nếu mày đưa nó cho tao, tao sẽ rất vui.”

“Tất nhiên, mày không chịu đưa cho tao, giết mày cướp đồ cũng rất vui.”

Trong miệng Vệ Đại Quát hình như có thứ gì đó rất sinh động, hắn tập tễnh đi tới chỗ Đào Thanh Thanh, trên mặt là nụ cười làm người ta rợn tóc gáy.

Đào Thanh Thanh theo bản năng ôm chặt chiếc hộp trong lòng, dáng vẻ kẻ này quá dọa người, cho dù cô biết mình an toàn thì vẫn nhịn không được có chút sợ hãi.

Lúc này ba móng vuốt sắc bén từ phía sau Vệ Đại Quất vọt tới, trực tiếp đâm ra ba lỗ máu trên người hắn.

Động tác tập tễnh của Vệ Đại Quất lại khôi phục sự nhanh nhẹn, di chuyển lách khỏi móng vuốt, sau đó cười hề hề nhìn về phía móng vuốt phóng tới.

Móng vuốt sắc bén nhanh chóng rút về cắt rách túi đựng xác, sau đó Artea vốn đã tử vong từ bên trong nhảy ra ngoài.

Ở bên kia chuột nhất bá vương Boliur cũng đã đứng dậy, mặt tái xanh ngồi xổm trước hai xác chết bị Vệ Đại Quất găm cắn.

Không chỉ hai người bọn họ, nhóm cao thủ cấp Tai Nạn đã ngã xuống trước đó đều đã đứng thẳng dậy.

Một màn trước mắt không phải khởi tử hồi sinh, mà ngay từ lúc ban đầu bọn họ vốn đã không chết!

Vệ Đại Quất dùng năm tay phải đánh vào tay trái, mỉm cười nói: “Thì ra là vậy, bọn mày giả chết để dụ tao ra, trước đó tao cũng đã nghi ngờ rồi rồi, có điều khi này tao quả thực hơi ‘đói’, cần chút thức ăn...”

“Có điều tao vẫn luôn ở phía xa quan sát bọn mày, không thấy bọn mày tụ tập lại bàn kế hoạch giả chết, kế hoạch này rất cuộc làm sao làm được... ah, là cặp nam nữ chó chết kia!”

Soạt!

Artea nhảy qua đỉnh đầu Vệ Đại Quất, móng vuốt sắc bén chọt lóe, trên cơ thể Vệ Đại Quất lại tăng thêm vài vết thương.

“Trước khi nói, mày lăn ra khỏi cơ thể Vệ Đại Quất cho tao!”

Boliur ở bên kia cũng phối hợp tấn công cùng Artea, hai người hợp lực nhanh chóng xé cơ thể Vệ Đại Quất thành mảnh nhỏ.

Năng lượng dư thừa từ cơ thể Vệ Đại Quất bùng nổ, nhóm Boliur tạm thời bị ép lui.

Vệ Đại Quất bĩu môi: “Lăn thì lăn, dùng thân thể này làm tao không phát huy được toàn bộ thực lực.”

Vệ Đại Quất há to miệng, làm ra dáng vẻ nôn mửa, sau đó một thứ gì đó dính đầy vết máu từ trong miệng Vệ Đại Quất ‘trôi’ ra, rơi xuống đất, sau đó nó phình lên biến thành một con dơi khổng lồ có sải cánh dài hơn năm mét!

Cả người con dơi này đỏ sạm ẩm ướt, trên người giống như có dính máu đen không rửa sạch, chân sau giống như vuốt rồng lông dài, không có đầu, ở phần ngực có một mặt cười thật to.

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, rốt cuộc cũng đã xuất hiện, con dơi to lớn này chính là tội phạm nguy hiểm bị khu Gấu Trắng truy nã.

Thú cuồng hoang, Tiểu Tương!

Kẻ này cuối cùng cũng xuất hiện, lúc biết Tiểu Tương có hứng thú với sơn trang Đánh Chết Chuột và hẻm núi Chuột Nhất anh đã bắt đầu suy nghĩ xem nên làm sao ‘câu’ Tiểu Tương ra.

Phạm vụ của khu bảo hộ thiên nhiên rất lớn, năng lực của Tiểu Tương lại dễ dàng ẩn nấp, Ôn Văn chỉ có thời gian năm ngày, vì thế muốn tóm được hắn thì biện pháp tốt nhất là để hắn tự chui ra.

Sơn trang Đánh Chết Chuột có lịch sử lâu đời, có lẽ có thứ gì đó ở bên trong hấp dẫn Tiểu Tương.

Mà hẻm núi Chuột Nhất vừa mới chuyển tới không bao lâu, nghèo mạt rệp không có tài sản gì, vì thế thứ hấp dẫn Tiểu Tương có lẽ là bản thân đám chuột.

Vì thế Ôn Văn chọn địa điểm dẫn dụ Tiểu Tương tới là ở cổng sơn trang Đánh Chết Chuột, đồng thời để Boliur chuyển nhà, ngay cả chuột con vừa mới sinh cũng mang tới.

Nếu địa điểm thiết lập ở hẻm núi Chuột Nhất thì có lẽ Tiểu Tương sẽ tới sơn trang Đánh Chết Chuột để trộm đồ.

Nếu lúc phe hẻm núi Chuột Nhất tới hỏi tội chỉ dẫn theo vài cường giả thì những người yếu có lẽ sẽ bị Tiểu Tương tàn sát.

Vì thế trước khi tới sơn trang Đánh Chết Chuột, Ôn Văn đã tới hẻm núi Chuột Nhất một chuyến, thẳng thắn nói chuyện với Boliur, đồng thời để Boliur bí mật ra lệnh cho cấp dưới cấp Tai Nạn.

Vì thế hôm nay Boliur mới tỏ ra táo bạo như vậy, trực tiếp khai chiến với sơn trang Đánh Chết Chuột.

Mặt khác sau khi tới sơn trang Đánh Chết Chuột, trong số bóng bạc hà mèo phát cho nhóm người mèo cấp Tai Nạn đều

có một tấm thẻ nhỏ, những tấm thẻ này báo cho nhóm người mèo biết kế hoạch hành động.

Sau đó Ôn Văn được Artea đồng ý, tất cả người mèo cũng bắt đầu phối hợp hành động.

Chương 990 - Mưa nắng đấm laser

Tuy vẫn không hiện thân nhưng có lẽ Tiểu Tương vẫn luôn chú ý tới hai nơi này, nếu Ôn Văn lựa chọn nghênh ngang liên lạc với hai phe thì Tiểu Tương sẽ nhận ra kế hoạch của Ôn Văn.

Vì thế Ôn Văn mới lựa chọn một phương án khá vòng vèo, có điều khả năng bị Tiểu Tương nhận ra vẫn rất lớn, vì thế anh chỉ muốn thử một lần, nếu không được thì vẫn cần Đào Thanh Thanh làm mối nhử.

Mặc dù Tiểu Tương chỉ là một người siêu năng thượng tự nhưng năng lực của hắn lại khá phiền phức.

Những năng lực của Tiểu Tương mà Osno biết theo thứ tự là ‘khúc hát ru ngủ’, ‘roi máu đen’, ‘máu đen thẩm thấu’ và ‘tu hú chiếm tổ’.

Khúc hát ru ngủ có thể làm sinh vật dưới cấp Tai Nạn phải ngủ ngay lập tức, nhưng vô hiệu đối với sinh vật có thực lực trên cấp Tai Nạn.

Roi máu đen thuộc về năng lực công kích, hắn có thể ngưng tụ ra vài chiếc roi dài màu đỏ sậm, uy lực rất mạnh.

Máu đen thẩm thấu là năng lực dùng để chạy trốn, hắn có thể để mình hóa thành máu đen thẩm thấu vào lòng đất để trốn thoát.

Về phần năng lực tu hú chiếm tổ cuối cùng, nó cũng đáng chú ý, lúc phát động năng lực này thì hắn có thể khiếp sợ đối thủ trong một khoảng thời gian ngắn, sau đó chui vào trong cơ thể đối thủ, đồng thời điều khiển hành động của đối phương.

Điểm biến thái của năng lực này nằm ở chỗ chỉ cần thực lực không mạnh mẽ bằng hắn thì sẽ bị khiếp sợ trong khoảng thời gian ngắn, vì thế một mình đối phó với Tiểu Tương là rất nguy hiểm.

Vì thế lúc đối phó Tiểu Tương, hiện trường phải có thật nhiều người, có thể đúng lúc ngắt ngang năng lực của hắn.

“He he, ha ha ha...” Đột nhiên Tiểu Tương bật cười điên dại, cười tới gập cả eo: “Thú vị, đúng là thú vị, bọn mày lại còn chừa đường sau...”

Hắn còn muốn nói tiếp nhưng Artea đã chịu đủ mấy lời lảm nhảm của hắn rồi, móng vuốt quào thẳng về phía Tiểu Tương.

Chẳng qua lần này Tiểu Tương né tránh khá dễ chịu, cơ thể to lớn nhẹ nhàng xuyên qua móng vuốt, khắp nơi đều là bóng ảo màu đỏ của con dơi kia.

Boliur hít sâu một hơi, vô số luồng khí bị hút vào bụng hắn, sau đó nhẹ nhàng quay sang phả hơi về phía Tiểu Tương, luồng khí giống như sợi tơ màu trắng mang theo nhiệt độ cực cao trực tiếp đối thùng một bên cánh của Tiểu Tương.

Nhưng chỉ qua một giây thì cánh của Tiểu Tương đã hồi phục như lúc ban đầu.

Ôn Văn đứng dậy, ánh mắt chăm chú: “Tái sinh cấp tốc? Không đúng... lúc hắn né tránh móng vuốt khi này cũng có chút kỳ hoặc, thì ra là vậy... cơ thể hắn thật ra chỉ là một mớ chất lỏng!”

Theo như lời Osno thì Tiểu Tương rất giỏi ẩn núp và chạy trốn, vì thế Ôn Văn chỉ có một cơ hội để ra tay đuổi bắt Tiểu Tương, trước khi ra tay phải cố gắng quan sát, không được có chút sơ hở nào.

“A ha ha, a ha ha.”

Cơ thể Tiểu Tương đột nhiên xoay tròn kịch liệt, máu đen trên cơ thể dồn tới cuối vòng xoáy ở phần cánh rồi ngưng tụ lại thành hai chiếc roi màu đỏ sậm, chiếc roi vung nhanh như sấm sét, nơi bị roi vung trúng đều bị chôn vùi một cách lặng im không hề có chút tiếng động.

Nhóm người mèo người chuột ở xung quanh đều ăn ý lui về sau một khoảng cách, nhường lại trận chiến cho hai vị thủ lĩnh.

Nhóm Artea và Boliur cũng bị chiếc roi dài ép phải liên tục lui về sau, mặc dù bọn họ sẽ không bị chiếc roi quét trúng, nhưng muốn xuyên qua nó để tấn công Tiểu Tương thì rất khó khăn.

Boliur nhìn tộc nhân chuột nhất có chút tức giận, lại nhìn Artea hơi chật vật, lửa giận trong mắt dần lắng xuống, vẻ mặt trở nên bình tĩnh.

Đột nhiên hấn tách rộng hai chân, làm thế trung bình tấn, roi máu quất về phía đầu Boliur nhưng bị văng ra cách đó một mét, giống như đụng phải một lớp phòng ngự co được giãn được.

Nhưng Ôn Văn nhìn thấy rất rõ, vừa nãy Boliur đã tung quyền nhanh như chớp, đánh bật chiếc roi máu kia văng ra ngoài.

“Boliur này có chút tài năng, không chỉ đơn giản là tinh thông một trăm hai mươi bảy loại thuật cận chiến.”

Boliur quay sang không khí tung ra một nắm đấm làm Tiểu Tương nghi hoặc không thôi, hấn tiếp tục vung roi nhưng đều bị sức mạnh vô hình đánh bật ra.

Không tới mấy quyền thì trên gò má Tiểu Tương đột nhiên xuất hiện một vết quyền, cơ thể quay cuồng vài vòng rồi rơi xuống đất, ngạc nhiên nhìn Boliur, hoàn toàn không hiểu mới nãy đã xảy ra chuyện gì.

Ôn Văn sờ cằm, khước miệng nhếch lên, nắm đấm của Boliur, ngay cả anh cũng cảm thấy nhanh tới thái quá.

Nắm đấm của Boliur vẫn còn tiếp tục được tung ra, đánh một hồi thì xung quanh hấn xuất hiện những luồng sáng màu xanh, mỗi luồng sáng đều là sức mạnh nắm đấm của hấn kéo dài.

Tốc độ của những cú đấm này ngày càng nhanh, thỉnh thoảng có vài cú đấm vào người Tiểu Tương, làm Tiểu Tương xuất hiện cảm giác nguy cơ, nhưng trong tình huống này còn cười ra tiếng.

“Đây là quyền pháp gì? Sặc sỡ thật đó, tao có thể học không?”

Vẻ mặt của Boliur thực bình tĩnh: “Mười năm trước thực lực của tao bắt đầu ngừng tăng trưởng, một trăm hai mươi bảy loại thuật cận chiến đều đạt tới cực hạn.”

“Nếu như không có võ đạo, tộc đàn chuột nhất yếu ớt bọn tao sớm đã bị người ta tiêu diệt rồi, vì thế để cảm ơn võ đạo đã ban ơn cho bọn tao, suốt một năm đó, mỗi ngày ta đều mang theo lòng biết ơn đánh ra mười ngàn cú đấm!”

“Lúc đánh tới ngày thứ ba trăm sáu mươi lăm, tao đột nhiên lĩnh ngộ được chân lý võ đạo, sáng tạo ra tuyệt chiêu thuộc về mình, chiêu này mà đỡ được không?”

“Mưa nắng đấm laser!”

Nói xong thì ánh sáng xanh hội tụ về phía Tiểu Tương, trong ánh sáng màu xanh kia phảng phất có vô số nắm đấm mạnh mẽ không ngừng đánh vào người Tiểu Tương.

Tiểu Tương thử đủ loại phương pháp chống đỡ nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản những nắm tay đó, từng nắm tay xuyên qua người hắn, mãi đến khi đánh hắn thành bọt máu mới dừng lại.

Boliur ngừng tung quyền, cơ thể có chút co quắp, khi này hắn hao tổn có chút kịch liệt.

Ánh mắt Artea đầy mê ly nhìn Boliur, không ngờ sau khi hai người tách ra, hắn lại luyện thành tuyệt chiêu mạnh mẽ như vậy.

Trên mặt Ôn Văn lộ ra vẻ mặt tán thưởng, mưa nắng đấm laser đã là chiêu thức cấp bậc chân tỵ, không hề yếu hơn chiêu kiếm khí bùng nổ của Kiều Phi Nhã, đợi thêm một thời gian nữa có lẽ Boliur sẽ trở thành cường giả chân tỵ.

Chẳng qua hiện giờ thả lỏng có hơi sớm, uy lực chiêu này tuy mạnh nhưng không thích hợp để đối phó Tiểu Tương.

Đừng thấy Tiểu Tương đã bị đánh thành đồng bã, thật ra hắn vẫn chưa chết, thậm chí còn tinh lực rất dồi dào.

Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao Ôn Văn cũng cần Tiểu Tương làm nguyên liệu cho nghi thức, nếu hắn chết thì Ôn Văn sẽ gặp khó.

Máu loãng trên mặt đất lén ngưng tụ thành một gương mặt mini, đó chính là gương mặt của Tiểu Tương.

Tiểu Tương vẫn còn cười, nhưng cười có chút miễn cưỡng, vốn hắn lựa chọn gây xích mích hai bên chứ không tiến hành đánh bại từng phe một chỉ vì thú vị, nếu cần thì hắn có thể tiến hành cường công bất cứ lúc nào.

Nhưng không ngờ chuột nhất bá vương lại có chiêu thức cấp bậc này, làm hắn hiện giờ chỉ có thể nghĩ cách chạy trốn.

Chương 991 - Ôn Văn ra tay

Nhưng trước khi chạy trốn nên vót chút chỗ tốt, vì thế Tiểu Tương liền nhắm tới Đào Thanh Thanh ôm cái hộp đứng ở bên kia.

Chỉ cần nuốt số máu thần kia thì coi như lần này hẳn không tới vô ích, thậm chí thực lực sẽ gia tăng thêm một bước nữa, vì thế số máu đen trên mặt đất bắt đầu hội tụ về hướng Đào Thanh Thanh.

Đợi đến khi nhóm người cảm nhận được khác thường thì máu đen đã bao vây lấy Đào Thanh Thanh, muốn chiếm lấy cơ thể cô, sau đó mang theo hộp thần thuyết trốn thoát.

Về mặt Đào Thanh Thanh vẫn ngỡ ngác như cũ, dường như hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả máu đen sáp tới cũng không hề phản kháng.

Boliur thay đổi sắc mặt, vội vàng bày ra tư thế muốn tung chiêu mưa nắng đám laser, chuẩn bị đánh bay số máu đen kia đi.

Nhưng lúc này bên trong máu đen truyền tới âm thanh xiềng xích, sợi xích màu đen xoay tròn kịch liệt, máu đen quanh người Đào Thanh Thanh đều bị hút văng.

Đào Thanh Thanh bất mãn ngẩng đầu nhìn lên, cô còn muốn so chiêu với Tiểu Tương một phen.

Ôn Văn nhảy xuống, đứng chắn giữa Ôn Văn và Tiểu Tương.

Thật ra nếu khi này Ôn Văn không ra tay thì Đào Thanh Thanh cũng sẽ không gặp chuyện gì.

Bởi vì đối mặt với Tiểu Tương, Ôn Văn có ưu thế rất lớn, thực lực của cô mặc dù không bằng Tiểu Tương, thế nhưng năng lực điều khiển máu thì cao hơn Tiểu Tương một bậc, có khả năng cao có thể quấy nhiễu năng lực của Tiểu Tương.

Hơn nữa trong cơ thể Đào Thanh Thanh có xiềng xích của trạm thu nhận, có thể nói cơ thể này đã là của trạm thu nhận, Tiểu Tương không có khả năng chiếm được.

Nhưng mặc dù vậy thì Ôn Văn vẫn ra tay.

Anh không muốn hầu gái của mình bị một người đàn ông chỉ biết cười sằng sặc dùng số máu bản thủ đó bao trùm, như vậy sẽ làm tâm lý của anh có chướng ngại.

Sau khi xiềng xích xuất hiện, sắc mặt Tiểu Tương thay đổi kịch liệt.

Hắn không biết xiềng xích này là gì nhưng máu của hắn theo bản năng nói cho hắn biết thứ này rất nguy hiểm.

Hơn nữa tất cả mọi thứ xảy ra ngày hôm nay đều báo cho hắn biết có một kẻ địch hiểm độc rất mạnh mẽ đang ở trong bóng tối nhìn chằm chằm, hiện giờ có lẽ là kẻ này muốn ra tay!

Hiện giờ lựa chọn chuẩn xác nhất của hắn là lập tức rời khỏi nơi này, từ bỏ mọi thứ trực tiếp trốn đi.

Nhưng Tiểu Tương không lựa chọn điều chính xác này, ngược lại một lần nữa cười phá lên ha ha, hắn cảm thấy có đối thủ âm thầm nhắm vào mình là chuyện rất vui vẻ, vì thế mới muốn hưởng thụ một chút.

Tâm trí của hắn đã vận vẹo từ lâu, đối với hắn thì theo đuổi vui sướng còn quan trọng hơn cả an toàn của bản thân, bằng không khi phát hiện trong sơn trang Đánh Chết Chuột có thần huyết, hắn đã chọn lén trộm đi chứ không phải giở loại thủ đoạn gây xích mích này.

Ôn Văn nhíu mày, hiện giờ anh đã bắt đầu chán ghét tiếng cười của kẻ này rồi, hắn cười quá nhiều lần, quá thường xuyên, dẫn tới người ta cảm thấy quái dị.

Tiểu Tương giang hai tay nói với Ôn Văn: “Mày muốn chơi trò chơi với tao à, mày tới đuổi theo tao đi, chỉ cần mày đuổi kịp...”

Soạt!

Ôn Văn nhanh chóng xuất hiện sau lưng Tiểu Tương, kiếm Huyết Hà ở trong tay chém ra hơn mười vết thương nhỏ trên người Tiểu Tương.

“Đuổi theo mày là chuyện dễ như trở bàn tay, lúc tao quyết định ra tay bắt mày thì mày đã là tù nhân của tao rồi!” Ôn Văn hát văng vết máu dính trên thân kiếm, sau đó lại một lần nữa dùng kiếm Huyết Hà nhắm vào Tiểu Tương.

Vết thương trên người Tiểu Tương nháy mắt khép lại, trên mặt lộ ra biểu cảm giễu cợt nhìn về phía Ôn Văn: “Tốc độ của người rất nhanh, nhưng những dấu vết nhọt nhọt này thì có ý nghĩa gì đâu chứ?”

“Có ý nghĩa hay không, kể tiếp mày sẽ biết.”

Ôn Văn chuyển động chuôi kiếm, kiếm Huyết Hà phát ra tiếng kêu khàn đặc khó nghe, vết thương vốn đã khép lại ở trên người Tiểu Tương đột nhiên lần thứ hai nứt ra, sau đó làn sương máu từ vết thương bốc ra chảy vào trong kiếm Huyết Hà, giống như những luồng máu tươi ngưng tụ thành dòng sông.

Thông qua quan sát Ôn Văn đã biết cách đối phó kẻ này, hiệu quả tấn công vật lý rất kém, mà nguồn gốc sức mạnh của đối phương chính là máu, vì thế Ôn Văn lựa chọn dùng kiếm Huyết Hà tiến hành tấn công, như vậy có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Sau đó Ôn Văn vung tay lên, một quyển sách ký hiệu cũ kỹ xuất hiện, trang sách mở tới chính giữa, trận pháp ký hiệu màu đỏ nổi lên, một con rồng lửa nhắm về phía Tiểu Tương đang bị hút máu.

Ngọn lửa nóng rực thiêu rụi xung quanh Tiểu Tương thành một mảnh đen kịt, sau đó trang sách lần thứ hai lật qua, một dòng nước màu xanh nhạt bao lấy Tiểu Tương sắp bị cháy, sau đó nháy mắt ngưng tụ thành băng.

Nhiệt độ thay đổi từ cực nóng sang cực lạnh làm cơ thể con dơi của Tiểu Tương xuất hiện vết rạn, máu đen vốn có thể tự do ngo ngoáy trở nên chậm chạp.

Cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể đang nhanh chóng trôi đi, nụ cười trên mặt Tiểu Tương rớt cuộc cũng đông cứng, kẻ đột nhiên xuất hiện này có thực lực mạnh mẽ thái quá.

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, Tiểu Tương thích vui đùa cỡ nào cũng đặt điều kiện tiên quyết là tính mạng của mình.

Vì thế cơ thể dơi của hắn nháy mắt tan vỡ, sau khi rơi xuống đất thì muốn rời đi như lúc ở khu ngắm cảnh.

Nhưng Ôn Văn đã sớm biết hắn có năng lực này, anh sẽ không để hắn có cơ hội thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Năm cây thương dài xuất hiện trong tay Ôn Văn, anh nhanh như chớp ném chúng ra ngoài, sau đó ngón tay Ôn Văn vung lên, một tia kiếm khí màu đen bay ra, lấy năm cây thương làm trung tâm vẽ thành trận pháp vòng tròn.

Tiểu Tương đã thâm thấu xuống đất được nửa người đột nhiên hét thảm, vôi vàng lao ra khỏi đất, bùn đất vốn mềm xốp lúc này lại trở nên cứng rắn hết như sắt thép, không, so với sắt thép lại càng khó thâm thấu hơn!

Kiểu chạy trốn của hắn đã bị mặt đất quái dị này phá hỏng!

Ôn Văn thu hồi kiếm Huyết Hà, từ chỗ Đào Thanh Thanh nhận lấy hộp chứa máu đen, lấy lưỡi dao ô uế ra xoay tới xoay lui, có chút hăng hái quan sát Tiểu Tương.

Năm cây thương dài này chính là đỉnh sắt dùng để vây khốn ve chúa, chúng ghim vào mặt đất thì có thể dễ dàng cường hóa làm mặt đất cứng rắn đến mức không thể nào thâm thấu được.

Về phần trận pháp dùng kiếm khí vẽ ra, đó là cách sử dụng mới mà Ôn Văn mới phát hiện, mục đích không phải gia tăng uy lực của thương, ngược lại là để hạn chế nó.

Có trận pháp này ở, uy lực phong ấn sẽ bị giới hạn trong phạm vi trận pháp.

Bằng không mỗi lần sử dụng thương dài, thực vật và côn trùng trong khu vực gần đó đều sẽ chết hết, tuy Ôn Văn không để ý tới sinh mệnh của chúng nhưng có thể tránh thì vẫn tránh thì tốt hơn.

“Đây là máu của Thần Thiên Giới, mức độ nguy hiểm tương đối cao, sao mà lại muốn nó?”

Tiểu Tương không có ý định trả lời câu hỏi của Ôn Văn, chuẩn bị lao ra từ khe hở của thương dài.

Ôn Văn cười khinh thường, trực tiếp dùng lưỡi dao ô uế chém một dao vào cây thương, năm cây thương dài đồng thời chấn động, sức mạnh phong ấn kích động hỗn loạn trong trận pháp.

Tiểu Tương nhin không được kêu thảm một tiếng, cơ thể vừa ngưng tụ thành hình nháy mắt tan vỡ thành máu loãng khắp nơi.

“Ừm... hiệu quả tốt.”

Tuy Ôn Văn không cố gắng gia tăng uy lực phong ấn, thế nhưng khi gom uy lực vào một phạm vụ nhỏ thì cũng tức là phạm vi này có uy lực phong cấm mạnh mẽ hơn những nơi khác, vì thế sử dụng một số thủ đoạn khác.

Chương 992 - Bí ẩn thần huyết

Ôn Văn có chút hăng hái đánh giá Tiểu Tương: “Hỏi vấn đề nhỏ đi, sao mày lại đặt tên mình là Tiểu Tương vậy? Lúc gặp mày tao lại liên tưởng tới sốt cà chua thành tinh.”

Tiểu Tương quay đầu đi, không để ý tới lời khiêu khích của Ôn Văn.

Ôn Văn cười khẽ một tiếng: “Biệt hiệu của mày tên là thú cuồng hoan, nghe nói là bị cơ thể mẹ tang thất lây nhiễm mới biến thành dáng vẻ giống quỷ này, nhưng tao biết rất rõ người bị cơ thể mẹ tang thất lây nhiễm có dáng vẻ gì, mày hoàn toàn không có chút quan hệ nào cả....”

“Vì thế... biến mày thành bộ dáng này hẳn là cùng loại với thứ trong hộp, mà chính vì như thế mày mới khao khát thứ trong hộp này đến vậy.”

“Về phần tại sao mày lại thích dùng tộc nhân chuột nhất làm thức ăn vặt... chỉ sợ là vì bọn họ sinh ra cũng có liên quan tới loại máu tương tự.”

Tiểu Tương không trả lời, giống như con vịt ngồi dưới đất, mỉm cười nhìn năm cây thương dài, rớt ruột cũng cam chịu với lời nói của Ôn Văn.

Vì kiểm tra cách nói của mình, Ôn Văn gọi một tộc nhân chuột nhất nhỏ tới, đưa tay đặt lên đầu hắn, cảm nhận sức mạnh của máu đang chuyển động trong cơ thể, chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận được một chút hơi thở tới từ Thần Thiên Giới.

Số lượng máu này gần như yếu ớt tới mức có thể bỏ qua, thậm chí có khả năng trong cơ thể người chuột chỉ có một chút tế bào máu không đáng kể.

Nhưng cũng chính loại sức mạnh yếu ớt này đã làm tộc đàn này từ một sinh vật yếu ớt trong chuỗi thức ăn biến thành tộc đàn quái vật có siêu năng lực.

Mà số lượng máu trong cơ thể Tiểu Tương chỉ có khoảng một hai giọt đã làm hẳn từ một người siêu năng biến thành sinh vật kỳ lạ như bây giờ.

Chiếc hộp đặt trong phòng thờ của sơn trang Đánh Chết Chuột, tuy thoát nhìn là một khối nước nhưng sức mạnh chân chính thật ra chỉ có vài giọt, số máu này nếu như bị Tiểu Tương nuốt mất thì rất có thể sẽ trực tiếp tiến vào cấp bậc chân tỵ.

“Máu của Thần Tinh Giới và Thần Linh Giới chỉ là ẩn chứa sức mạnh khổng lồ, nhưng máu của Thần Thiên Giới lại kỳ lạ đến vậy...”

Ôn Văn gãi đầu, tính tổng cộng thì đã có ba vị Thần Thiên Giới mà hẳn đáng đáng tới bây giờ.

Một là ma nghiệt Mặc Cung, hẳn đã từng là một vị Thần Thiên Giới, nhưng bây giờ đã không còn sức mạnh đó.

Một vị khác là Thần Mặt Trăng, cô ta còn để lại một dấu ấn trong cơ thể Ôn Văn, miễn cưỡng có thể tính là phe mình.

Người cuối cùng chính là chỗ dựa của Ôn Lê, người đứng đầu hành tinh Tử Triệu, Thần Thiên Giới Yougma, ông anh này có lẽ sẽ không đặc biệt chạy tới báo thù anh đi?

Nghĩ đi nghĩ lại, Ôn Văn rùng mình.

Trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, Thần Thiên Giới Yougma cưỡi xe điện tới gây khó dễ cho mình, kết quả bởi vì vi phạm luật giao thông mà ăn giấy phạt...

Đột nhiên Ôn Văn lắc đầu, vát hình ảnh đó ra khỏi đầu mình, bắt đầu kinh ngạc với năng lực của máu Thần Thiên Giới.

Chỉ một chút máu mà đã có hiệu quả như vậy, nếu là một khối lớn thì sẽ có sức mạnh lớn tới cỡ nào?

Mà Chúa Tể Tối Cao đứng trên Thần Thiên Giới, máu của họ có năng lượng thần kỳ cỡ nào?

Ôn Văn lắc đầu, thứ này quá xa xôi, anh quay đầu nhìn về phía Tiểu Tương: “Dù sao thì bây giờ mày cũng không thể nào thoát được, vậy mày có đồng ý đi cùng tao không?”

“Đó là một nơi rất thú vị, mấy ông anh ở trong đó nói chuyện rất dễ nghe, hơn nữa tao còn có một món bảo bối thần kỳ, có thể để mày chơi đùa rất vui vẻ.”

Bảo bối mà Ôn Văn nói chính là mê cung gương, hiện giờ chức năng của mê cung gương đã phong phú hơn trước kia rất nhiều, có thể thỏa mãn được nhu cầu của Tiểu Tương.

Tuy Ôn Văn chường mắt Tiểu Tương, nhưng bây giờ anh vẫn phải cố hết sức để Tiểu Tương vui vẻ, sau đó sẽ cướp lấy cảm xúc vui sướng của hắn.

Hiện giờ cứ để hắn cao hứng một chút, đó chính là bữa ăn cuối cùng.

Tiểu Tương có chút hứng thú: “Mày nói thật à?”

“Đương nhiên rồi, tao đảm bảo mày chưa từng chơi thứ nào giống như vậy.”

Sau khi đạt thành thỏa thuận với Tiểu Tương, Ôn Văn búng tay một cái, lại có một trận pháp ký hiệu xuất hiện tạo thành một tấm màn đen bao phủ xung quanh tạm thời, đợi đến khi tấm màn đen biến mất, Tiểu Tương cũng biến mất trước mắt mọi người.

“Nhiệm vụ treo thưởng đã hoàn thành... mình cũng nên tìm chút chuyện thú vị để chơi thôi.”

Ôn Văn liếc nhìn phía xa một cái, lộ ra ý cười, trước khi cuộc chiến bắt đầu. Shermore đã núp ở phía xa quan sát cuộc chiến, Ôn Văn đang chào hỏi hắn.

Lúc mới bắt đầu chuyến du lịch, Ôn Văn đã biết Shermore tới đây vì có mục đích riêng, hơn nữa vẫn đang lén điều tra tất cả hành khách.

Có điều Ôn Văn không cảm thấy quá hứng thú, anh chỉ muốn hoàn thành mục đích của mình trong hành trình này, chỉ cần Shermore không quấy rầy, anh sẽ không chọc thủng Shermore.

Thật ra khi Tiểu Tương tập kích thì Shermore đã tìm ra Ôn Văn rồi, hắn cũng có vị trí sơn trang Đánh Chết Chuột do Osno cung cấp.

Nhưng bởi vì lạc đường nên lúc bắt đầu cuộc chiến mới miễn cưỡng chạy tới gần.

Artea và chuột nhất bá vương lộ ra vẻ mặt đầy tôn sùng đối với Ôn Văn, không hồ là người ngài Osno mời tới, bọn họ dốc toàn lực mới có thể miễn cưỡng ứng phó được quái vật này, thế mà nó lại có thể dễ dàng bị Ôn Văn thu phục.

Chính vì có vô số cường giả như vậy tồn tại nên Hiệp Hội Thợ Săn mới có thể vững vàng nắm giữ thế giới này.

Không chờ bọn họ quá nhiều thời gian cảm thán, Ôn Văn đã xoay người lấy một cái ghế trong trạm thu nhận, sau đó ngồi lên ghế hai chân bắt chéo, ngón tay phải và ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve.

“Khi này tên kia muốn làm cho mọi người bị diệt tộc, hơn nữa lấy thực lực của mọi người thì không có cách nào bắt được hắn, hiện giờ tôi đã giải quyết hắn rồi, có phải mọi người nên biểu hiện một chút không?”

“Cái đó... ngài có ý là...”

“Đương nhiên là thù lao rồi, tôi cứu tộc đàn của hai người, dù sao thì hai người cũng nên biểu lộ chút gì đó chứ?”

Chuột nhất bá vương có chút sững sốt, nhìn sang Artea nhờ trợ giúp, tộc đàn chuột nhất của bọn họ nghèo mạt rệp, không có gì để bày tỏ cả.

Mà cái nhìn của Artea về Ôn Văn trở nên ác liệt hơn, cường giả Hiệp Hội Thợ Săn thích nhờ lông nhận như Ôn Văn chắc chắn có rất nhiều, bằng không sao có thể vững vàng nắm giữ thế giới này chứ.

Trên mặt Ôn Văn lộ ra ý cười, anh và đám mèo chuột này không có giao tình gì cả, vì thế cần chiếm tiện nghi thì nhất định phải chiếm, hơn nữa ngoại trừ phần thù lao này, anh còn muốn tìm Osno lấy phần thưởng nhiệm vụ...

...

Shermore vững vàng để lại đầu bay khát máu trong tay, không quản là Tiểu Tương vừa xuất hiện hay chiếc hộp mà Đào Thanh Thanh đang cầm, hay là đám chuột to béo này, trên người bọn họ đều có hơi thở thần huyết.

Có nghĩa là không chỉ Cốc Thần Huyết có thần huyết, như vậy hẳn muốn tìm ra Cốc Thần Huyết chỉ sợ còn gian nan hơn

tưởng tượng.

Nơi này là điểm đến thứ hai trong hành trình, không biết trong phần sau của chuyến du lịch này hẳn có thể tìm được phát hiện mới hay không.

Có điều thực lực của Ôn Văn đúng là ngày càng mạnh hơn, năm đó hẳn vẫn còn mạnh hơn Ôn Văn một bậc, mà bây giờ thực lực của hắn đã bị Ôn Văn bỏ xa rồi.

“Đáng giận, nếu không phải bởi vì lạc đường dẫn tới chậm trễ quá nhiều thời gian, nói không chừng mình cũng đã là chân tự rồi.”

Chương 993 - Nhiếp Ảnh

Ở bên ngoài vương quốc động vật Mia, một cô gái mặc đồ đen, sau lưng lộ ra một cây kiếm ngắn ngòi trên tầng cây nhìn khu bảo hộ thiên nhiên to lớn, trong lòng có chút buồn phiền.

Cô tên là Nhiếp Ảnh, một sát thủ siêu năng lực được huấn luyện nghiêm ngặt, trong thế giới ngầm của người siêu năng cũng có danh tiếng khá lừng lẫy.

Nhưng bởi vì một lần lỡ tay đã biến cô trở thành tù nhân của thành phố quý Phong Đô.

Lúc đám quý đã bắt cô đưa tới trước mặt Phong Quý Thần, Nhiếp Ảnh còn lo lắng sẽ xảy ra chút chuyện không tốt.

Trên TV đều thế, nữ sát thủ ám sát Boss lớn bắt thành bị bắt, sau đó bị tra hỏi rất khủng khiếp.

Có điều cô không ngờ Phong Quý Thần không có hứng thú đối với mình, ngược lại chỉ thích chơi với mấy bộ xương màu hồng, điều này làm Nhiếp Ảnh vừa cảm thấy may mắn, lại vừa mất mát.

Bởi vì năng lực nghiệp vụ cao siêu nên Nhiếp Ảnh thường làm những chuyện mà vong linh của Phong Quý Thần không làm được.

Phong Quý Thần thả một loại quý ký sinh vào người cô, vì thế Nhiếp Ảnh phải nghe theo mệnh lệnh của Phong Quý Thần.

Đáng mừng chính là tuy năng lực của cô rất tiện dụng, có thể làm được nhiều chuyện mà rất nhiều chân tỵ không thể làm được, nhưng thực lực thật sự chỉ có thượng tỵ, vì thế không có tư cách được ghi tên vào miếng khế ước sắt.

Loại quý ký sinh trên người cô tuy rất kỳ dị nhưng cô vẫn đang nghĩ cách tiêu diệt năng lực của nó, chỉ cần không bị phát hiện, cô chỉ cần làm việc cho Phong Quý Thần thêm vài tháng là có thể chạy thoát.

Nếu ghi tên vào miếng khế ước sắt thì mới thật sự là sống là người của Phong Quý Thần, chết là quý của Phong Quý Thần.

Lần này cô nhận nhiệm vụ của Phong Quý Thần, tới điều tra tung tích của n thiên tử La Phong, trải qua điều tra thì cô phát hiện thợ săn ‘Đào Thanh Thanh’ đã từng tiến vào nơi yên giấc, vì thế cô một đường đuổi tới bên ngoài sở thú Mia.

Mệnh lệnh của Phong Quý Thần là xác thực các tin tức về La Phong, vì thế cô nhất định phải bắt được Đào Thanh Thanh, sau đó tiến hành tra hỏi.

Đáng tiếc lúc Nhiếp Ảnh tìm tới thì nơi này đã bị Osno phong tỏa, người bên ngoài không thể vào được, người bên trong cũng không ra được, vì thế Nhiếp Ảnh chỉ có chờ ở đây.

Nghe nói ở bên cạnh Đào Thanh Thanh có một thợ săn năm giới, nếu người này có diện mạo mày râu mắt to thì cô sẽ chừa lại mạng cho hắn, nếu lớn lên có mặt mũi như đầu trâu mặt ngựa thì thuận tay làm thịt luôn.

Sau đó Nhiếp Ảnh nhìn thấy màn sáng ẩn hình vây quanh khu bảo hộ thiên nhiên dần dần hạ xuống, có nghĩa là nơi này đã giải trừ trạng thái phong tỏa.

Nhiếp Ảnh nhẹ nhàng nhảy lên, cơ thể biến mất ở giữa không trung, lúc xuất hiện trở lại thì đã ở dưới một thân cây ở cách đó trăm mét.

Vương quốc động vật Mia này là địa bàn của một vị cấp Tai Biến, vì thế Nhiếp Ảnh không định ra tay ở đây, cô đã thấy được sự khủng bố của cấp Tai Biến, cô không muốn trêu chọc thêm một vị khác nữa.

...

Ôn Văn và Đào Thanh Thanh trong sự ‘đưa tiễn vui vẻ’ của hai tộc mèo chuột, vui sướng rời khỏi sơn trang Đánh Chết Chuột.

Sau này có lẽ quan hệ của hai tộc mèo chuột sẽ rất tốt, lần này Ôn Văn đòi thù lao ác như thế cũng vì tốt cho hai tộc.

Dưới áp lực của Ôn Văn, chuột nhất bá vương không trả nổi thù lao chỉ có thể xin Artea giúp đỡ, mà qua lần kề vai chiến đấu này với Boliur, Artea cũng nhớ tới những tháng năm ngọt ngào ngày xưa, vì thế xác xuất tro tàn lại cháy của hai vị này là rất lớn.

Một khi hai người hợp lại, hai tộc sẽ không có mâu thuẫn, đây là chuyện rất tốt.

Thù lao Ôn Văn kiếm được lần này bao gồm các loại đá quý hiếm, nguyên liệu siêu năng, khoáng thạch quý, thảo dược....

Hai tộc mèo chuột thậm chí còn muốn dùng thức ăn mèo và thức ăn chuột để gán nợ nhưng Ôn Văn chỉ lấy một chút, thứ đồ chơi này lấy nhiều thì anh cũng không dùng được.

Đào Thanh Thanh thắng lợi trở về, lần này cô cũng coi như phát huy được chút tác dụng chim mồi, vì thế Ôn Văn đã thưởng cho cô không ít chỗ tốt.

Mặt khác thu hoạch lớn nhất chính là chiếc hộp nhỏ trong tay, bên trong toàn bộ đều là thần huyết!

Ôn Văn để găng tay Tai Ách hiện ra, sau đó cẩn thận đưa tay thăm dò chiếc hộp.

Làm anh ngoài ý muốn là găng tay Tai Ách không hề có chút hứng thú nào với thần huyết này, thậm chí trên găng tay còn xuất hiện một luồng sức mạnh mỏng để ngăn cách thần huyết với bản thể găng tay.

Ôn Văn vốn cho rằng găng tay Tai Ách muốn hấp thu sức mạnh Tai Biến thì có lẽ sẽ rất hứng thú với thần huyết, không ngờ lại ghét bỏ như vậy.

Có lẽ trong mắt găng tay Tai Ách, mấy giọt thần huyết này khá bản đi?

Có điều Ôn Văn không chú ý, thần huyết khẳng định là đồ tốt, anh phải nghĩ cách để lợi dụng nó.

Sau khi vò đầu suy nghĩ một hồi, Ôn Văn rút kiếm Huyết Hà, thử dò xét đút kiếm vào trong hộp, kết quả nghe thấy kiếm Huyết Hà phát ra tiếng vang khó nghe, trên thân kiếm tỏa ra ánh sáng màu máu nồng nặc, thân kiếm màu đen thậm chí bắt đầu lộ ra mạch máu.

Nó đang chuyển hóa theo hướng kiếm ma, Ôn Văn suy nghĩ vài giây rồi từ trong trạm thu nhận lấy ra một thùng nước thánh, sau đó rót tất cả số thần huyết lấy được vào trong nước thánh.

Sau đó đặt kiếm Huyết Hà ngâm ở bên trong, cũng không biết có phải làm linh tinh lại tạo ra tác dụng hay không, tốc độ hấp thu máu của kiếm Huyết Hà bắt đầu giảm xuống, hơn nữa xu hướng hóa thành kiếm ma cũng ngừng lại.

Ôn Văn quan sát một hồi thì dứt khoát không quan tâm tới nó nữa, không quản thể nào, sau khi kiếm Huyết Hà hấp thu mấy giọt thần huyết này xong nhất định sẽ càng mạnh mẽ hơn, cho dù vì thế mà gia tăng vài phần ma tính thì Ôn Văn cũng có lòng tin sẽ khống chế được nó.

Sau đó Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận, tìm được Tiểu Tương vừa mới được đưa vào, vị này chính là một trong số những phạm nhân lớn gan nhất, lúc này đang rất hớn hờ chào hỏi ‘hàng xóm’.

Sở dĩ là một trong số lớn gan nhất bởi vì trong trạm thu nhận còn có thực hủ yêu, một kẻ ngay cả gan cũng không có.

Sau đó Ôn Văn bắt đầu xem xét trạng thái của trạm thu nhận, sau khi cũng đoàn đi du lịch, số lần anh trở vào trạm thu nhận cũng không nhiều, vừa vặn có cơ hội lần này nên tranh thủ xử lý chút chuyện trong trạm.

Đầu tiên anh phát hiện đám quái vật trong trạm trở nên nghiêm chỉnh hơn trước kia rất nhiều, trước đây khi anh tới, chúng đang chơi game hoặc chui vào mê cung gương chơi đùa.

Mà hiện giờ có hơn phân nửa quái vật đang tập trung tinh thần để đọc sách, điều này chứng tỏ Ôn Văn chộp chiếc máy in kia vào trạm thu nhận là rất đáng giá.

Còn một điều nữa làm Ôn Văn kinh ngạc phát hiện, đó chính là ngay cả đám quái vật thú dữ cũng bắt đầu đọc sách.

Ví dụ như quái vật địa cung, anh ung quái... đều đang cố hết sức bổ sung kiến thức căn bản.

Thì ra Ôn Văn vì lười ra đề riêng cho từng quái vật, vì thế trước giờ vẫn không để ý tới đám quái vật này, nhưng hiện giờ đã có máy in đa chức năng, nó có thể căn cứ theo đặc điểm của quái vật để ra đề thi.

Quái vật không thể cầm bút nên sẽ làm đề thi trắc nghiệm, chỉ cần chấm một điểm nhỏ là được.

Quái vật có hình thể quá lớn thì bài thi cũng cần phóng lớn mấy chục lần, quái vật có cơ thể tạo thành từ chất lỏng thì bài thi cần có công năng chống nước, quái vật có nhiệt độ cơ thể cao thì bài thi cần phải chịu nhiệt...

Nói chung sự tồn tại của máy in đã bù vào chỗ trống trong giáo dục của trạm thu nhận, làm chuyện tu dưỡng văn hóa trong trạm thu nhận được nâng cao thêm một bước...

Chương 994 - Đủ sáu loại cảm xúc

Rời khỏi chỗ máy in, Ôn Văn đi tới nơi giam giữ Brookley, và cả phòng của người phụ nữ muối.

Ôn Văn ‘từ bi’ thông phòng giam của người phụ nữ muối với phòng của Brookley, để bọn họ có thể tiếp xúc với đối phương bất cứ lúc nào.

Phòng giam của bọn họ làm đám quái vật khác rất ghen tị, căn phòng có màu hồng phấn, thoát nhìn rất ấm áp.

Bên trong có thiết bị chiếu phim gia đình, các bộ phim được chiếu đều là phim tình cảm.

Tất cả yêu cầu về thức ăn của bọn họ, ngoại trừ não người mà Brookley muốn ăn được thay thế bằng bông cải xanh thì những thứ khác đều được tận lực thỏa mãn, mục đích là không để bất cứ yếu tố bên ngoài nào ảnh hưởng tới tình yêu của bọn họ.

Thái quá nhất là phòng ngủ của hai người là một căn phòng cách âm, bên trong có tất cả mọi thứ dụng cụ mà tình nhân cần dùng.

Không quản tình yêu của bọn họ là thuần khiết Plato, hay tình yêu biến thái của nữ vương và nô lệ thì đều có thể tìm thấy thứ mình cần.

Vì để xây dựng căn phòng đó, Ôn Văn đã nhờ chuyên gia của Cơ Kim Hội đặc biệt tiến hành sắp đặt, tuy sau khi nghe thấy yêu cầu của Ôn Văn, ánh mắt của vị chuyên gia kia khi nhìn Ôn Văn có chút quái dị, nhưng bởi vì đạt được mục đích của mình, Ôn Văn vẫn quyết định hi sinh.

Sở dĩ anh phí sức sắp đặt một chỗ như vậy là vì muốn bồi dưỡng người phụ nữ muối trở thành một đóa ngọc bị tình yêu làm cho mù mị đầu óc, sau đó sẽ tàn ác rút đi tình yêu của cô ta, để cô ta biến thành loài muối máu lạnh tuyệt tình.

Tất nhiên muốn đạt được mục đích này thì điểm quan trọng nhất chính là để Brookley làm bạn ở bên cạnh người phụ nữ muối, vì thế Ôn Văn đồng ý với một ít yêu cầu của Brookley, như vậy hẳn mới chịu phối hợp với Ôn Văn.

Yêu cầu này là đợi đến khi sự việc chấm dứt, sẽ cho Brookley sự tự do nhất định.

Ôn Văn đồng ý, đồng thời còn ký khế ước với Brookley, vì thế Brookley mới cố gắng dụ dỗ người phụ nữ muối.

Tất nhiên sự việc cũng không tốt đẹp như Brookley đã nghĩ, bởi vì Ôn Văn cũng muốn bỏ hẳn vào trong nghi thức, hẳn chính là cảm xúc ‘ác’.

Ở trong trạm thu nhận, quái vật xếp vào hàng ‘ác’ nhiều đêm không hết, vốn Ôn Văn chuẩn bị dùng tiên sĩ Phong hoặc là Tài Nhân Tượng.

Nhưng nghĩ lại thì suy nghĩ muốn để muối chiếm lĩnh thế giới này của Brookley mới đáng giận nhất.

Hơn nữa sau khi trải qua nghi thức, ‘ác’ của Brookley bị rút đi, cho dù hẳn có được tự do nhất định thì cũng không thiệt hại quá nhiều lợi ích.

Ngoài cặp tình nhân này, Ôn Văn cũng đã sớm chọn xong những đối tượng khác, chỉ còn lại mỗi quái vật đại diện cho ‘buồn’.

Quái vật đại diện cảm xúc ‘vui’ chính là Tiểu Tương, hiện giờ sau khi hắn tiến vào trạm thu nhận, Ôn Văn đã đưa rất nhiều thứ thú vị tới phòng giam của hắn, trong đó bao gồm cả một chiếc gương.

Tiểu Tương có thể thông qua chiếc gương này để tiến vào mê cung gương, chơi đùa thỏa thích với nhóm nhân viên thu nhận ở bên trong.

Cái tên không tim không phổi này vẫn chưa biết mình sắp vĩnh viễn mất đi niềm vui.

Quái vật đại diện cho giận không phải do Ôn Văn bắt, mà là một quái vật do Hùng Ứng bắt, nó có thực lực Tai Nạn hạ tự, tên là ‘khí con nổi giận’, là một con khí lông đỏ to lớn cao hai mét.

Con khí này được phát hiện trong miệng núi lửa, trong lòng tựa hồ có sự phẫn nộ không thể nào phát tiết hết, cơn giận của nó mạnh mẽ đến mức nào?

Người bình thường khi đụng trúng nhau chỉ đơn giản là ‘bị sao thế’ ‘nhìn cái gì’ ‘nhìn lại thử coi’ ‘còn nhìn thử xem’...

Mà khi con nổi giận thì sẽ theo quy trình thế này, bực một quyền đánh chết người, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng: “Mày không nhìn tao, có phải mày khinh thường tao không?”

Xét về phương diện tức giận này, Ôn Văn rất hài lòng, còn quái vật ‘sợ’ thì chính là ‘thú cười’ quý long của Ôn Văn.

Vốn Ôn Văn dự tính tùy tiện tìm một con quái vật không vừa mắt rồi đánh nó tới mức làm nó nhìn thấy cái gì cũng sợ, hoặc là trực tiếp chọn một con quái vật mới từ trong phòng trừng phạt ra ngoài.

Nhưng Ôn Văn ngoài ý muốn phát hiện sau vụ bắt ác ma xong, quý long bắt đầu trở nên nhút nhát, ngay cả mèo hoang cũng có thể cào nó hai phát.

Quý long này vốn là con có lá gan nhỏ nhất trong số chín con, sau khi bị ác ma Varak đánh toi bời ở trước mặt biết bao người thì bắt đầu mắc chứng sợ hãi chiến đấu.

Bay ở trên trời, gặp phải một con chim cũng có thể làm nó run rẩy, vì thế Ôn Văn cũng không muốn cười nó nữa.

Lần này có thể rút sự sợ hãi của nó đi, Ôn Văn khá cao hứng.

Về phần ‘ham muốn’ thì chọn Hồ Ấu Lăng, với tư cách là một trong số những quái vật bị Ôn Văn thu phục sớm nhất, thật ra Hồ Ấu Lăng rất nghe lời, chỉ là dục vọng vô tận làm lúc cô làm việc dễ dàng xuất hiện sự cố.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị giúp cô loại bỏ tật xấu này, biến thành một hồ ly tinh thanh tâm quả dục.

Sau khi rời khỏi nơi này, Ôn Văn đi tới phòng của Ollie.

Lúc này nhân ma Ollie đã bị cải tạo hoàn tất, biến thành một người phụ nữ da đen, dáng vẻ mập mạp, gương mặt đầy mụn mủ.

Ôn Văn chuẩn bị cho cô ta một thân phận, chờ qua vài ngày nữa sẽ đưa tới khu Mỹ Gia làm người vô gia cư, thân phận này cơ bản gom đủ các loại mác dán đặc biệt.

Mà trong hoàn cảnh đặc biệt của khu Mỹ Gia, thân phận này sẽ làm Ollie bị kỳ thị rất lớn.

Không phải cô ta vẫn luôn dùng thái độ cao cao tại thượng để khinh thường nhân loại à, hiện giờ Ôn Văn cũng muốn cô ta bị đủ loại người khinh thường, để cô ta phải trải qua mùi vị bị khinh bị.

Trong cơ thể cô ta bị trồng xiềng xích, ngay cả chuyện muốn tự sát hay dựa vào kiến thức của mình để thay đổi tình cảnh cũng không được.

Về phần làm như vậy có tàn nhẫn quá hay không thì nó không nằm trong lo lắng của Ôn Văn, lúc đám ác ma này xem nhân loại là sinh vật cấp thấp mà tùy ý xử lý sao không nghĩ tới chuyện có tàn nhẫn hay không?

Mà một thân sức mạnh của nhân ma Ollie cũng không bị lãng phí, đã được Râu Đỏ cải tạo thành một chiếc áo choàng cho nữ giới đan từ rất nhiều lông chim màu đen.

Mặc chiếc áo choàng này vào thì sẽ được sức mạnh của Ollie gia tăng, thời điểm máu chốt có thể sử dụng năng lực của Ollie.

Ngoại hình của chiếc áo choàng này do sức mạnh tự nhiên ngưng tụ mà thành, vì thế Ôn Văn không có cách nào mặc

được, Đào Thanh Thanh đã có không ít thứ tốt, Ôn Văn cũng không có ý định độ vũ trang thái quá cho cô nàng.

Vì thế chiếc áo này tạm thời giữ lại, chờ có thêm một cô nàng hầu gái nữa thì có thể làm quà.

Cuối cùng Ôn Văn đi tới một căn phòng vắng, trong phòng nằm một quái vật tóc đỏ cao hơn năm mét, chính là n thiên tử La Phong.

Chỉ có điều chỗ ở của vị n thiên tử này hiện giờ hơi nghèo túng, trên mặt đất trải một tầng giấy nát làm giường, ai bảo quan tài lớn của hắn bị Ôn Văn vác đi rồi.

Lúc mới đầu vị chân tự này không chịu phối hợp, lên mặt giở giọng thiên tử Bắc n.

Ôn Văn trị một phen thì hắn liền hôn mê bất tỉnh, có thể nói là không hiểu chuyện, có điều người này dù sao cũng là Ôn Văn nhặt được, vì thế anh cũng không cảm thấy tiếc nuối gì.

Chương 995 - Tình hữu nghị của đại đế Vertu

Mặt khác điều đáng chú ý là cứ cách một thời gian, trong phòng giam của La Phong sẽ đầy ắp hơi thở của quý.

Ôn Văn sẽ phóng hơi thở này tới phòng giam của đám quý khác, để thực lực của chúng nhanh chóng tăng tương.

Cho dù vị thiên tử Bắc n này vẫn bất tỉnh thì vẫn có tác dụng rất lớn đối với Ôn Văn, làm Ôn Văn có chút lo lắng là Phong Quỷ Thần có phải người tới tìm La Phong hay không?

Sau khi rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn nhìn sắc trời một chút, quyết định quay trở lại khu ngắm cảnh, lấy phần thù lao bắt được Tiểu Tương.

Mặc dù anh đã lấy được nhiều chỗ tốt từ sơn trang Đánh Chết Chuột và hẻm núi Chuột Nhắt nhưng vẫn không thể bỏ qua cho Osno được.

Lúc trở lại Ôn Văn nhận được sự tiếp đón dành cho anh hùng, nhóm ngựa trắng mọc cánh kéo một chiếc xe ngựa trắng tinh chở Ôn Văn và Đào Thanh Thanh vào khu ngắm cảnh.

Trên đường là vô số sinh vật to lớn cực ngẫu, lúc Ôn Văn đi ngang qua chúng sẽ cúi người chào.

Trên bầu trời có những con chim năm màu xinh đẹp, chúng phát ra tiếng kêu trong trẻo, sau đó lại có càng nhiều loài chim ùa lên bay lượn hơn.

Có năm con thú một sừng bay lên trời, sau đuôi là những chiếc cầu vòng rực rỡ.

Có hình ảnh này làm nền, làm Ôn Văn giống như thần tiên hạ phàm vậy.

Thật ra kiểu đãi ngộ này ở vương quốc động vật Mia là một cuộc biểu diễn thường thấy, chỉ cần dùng đủ tiền thì bạn có thể trải nghiệm một lần.

Dùng để tiếp đón Ôn Văn vừa mới hoàn thành nhiệm vụ đương nhiên là quá tốt.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Ôn Văn đều tràn đầy ước ao, nếu bọn họ cũng ngồi trên đó thì có mặt mũi biết bao nhiêu.

Nhưng trong mắt Ôn Văn thì cũng chỉ thế mà thôi.

Đám ngựa trắng có cánh này không quá êm, xe ngựa màu trắng này trông sang trọng là thế nhưng không hề có chút trang bị giảm xóc nào cả.

Hai hàng sinh vật trông rất có mặt mũi, nhưng đám chim bay trên trời thì có hơi chướng mắt.

Những loài chim thần dị có thể không chế trực tràng của mình, nhưng đám chim bình thường bị số chim thần dị ra lệnh bay lên trời thì không có được năng lực đó, từng bãi từng bãi phân chim rơi xuống, tuy không trúng vào người Ôn Văn nhưng vẫn làm anh cảm thấy ghê tởm.

Về phần năm con thú một sừng kia thì lại càng vớ vẩn hơn, Ôn Văn biết cầu vòng kia là gì, đó là rắm của thú một sừng...

Xe ngựa dừng lại, Osno liền bắt đầu vuốt mông ngựa Ôn Văn, cứ như anh là anh hùng hiếm có trên đời.

Từ thái độ của Osno, Ôn Văn nhìn ra chút vấn đề, lúc anh còn làm thám tử, mỗi khi khách hàng muốn trốn nợ đều tỏ ra nhiệt

tình như vậy.

Vì thế Ôn Văn hừ lạnh một tiếng, nhảy xuống xe ngựa túm tay áo Osno: “Một cắc thù lao cũng không thể thiếu, ông có nịnh nọt tôi cũng vô dụng.”

Osno cười gượng, xoa tay nói: “Tiền sẵn ma chắc chắn sẽ không thiếu, chỉ là phần thưởng hàng đầu của nhiệm vụ là có thể chọn một con thú cưới dưới cảnh giới trung tự ở trong vương quốc...”

“Thế nào, muốn quịt à?” Ôn Văn túm áo đối phương.

Osno cười khò một chút: “Không không không, anh vẫn có thể chọn, có điều có vài giống loài trong khu bảo hộ thiên nhiên chỉ còn đúng một con, lúc chọn lựa xin cố gắng lựa loài nào có số lượng nhiều một chút, tôi sẽ tặng thêm phần bồi thường cho anh.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng lên: “Bồi thường gì?”

Ôn Văn đã sớm nghĩ tới muốn loại động vật gì rồi, vì thế vừa nghe có bồi thường liền vui vẻ.

“Tình hữu nghị của đại đế Vertu!”

Osno lấy ra một tấm thẻ nhỏ có nút, quơ quơ trước mặt Ôn Văn: “Thế nào...”

“Thành giao!”

Ôn Văn chụp lấy tấm thẻ, sau đó chỉ lên bầu trời nói: “Tôi muốn thú một sừng.”

Nghe thấy yêu cầu của Ôn Văn, Osno thở phào một hơi, thú một sừng ở nơi khác khá quý giá, nhưng ở vương quốc động vật Mía thì có hơn năm con, tặng cho Ôn Văn một con cũng chẳng sao.

“Có điều thú một sừng chỉ cho phép thiếu nữ thuần khiết được ngồi trên lưng, chỉ sợ anh không thể dùng nó làm thú cưới.”

“Không sao, đập nó một trận thì tôi chính là thiếu nữ thuần khiết.”

Ôn Văn sớm đã muốn có thú một sừng rồi, lúc ở cao nguyên Thanh Tích anh đã hiểu được mình thiếu một quái vật có sức mạnh thần thánh, vì thế mới lựa chọn thú một sừng.

Tùy ý chọn một con thú một sừng mắt to sáng ngời, da lông trắng như tuyết, trên người tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, sau đó Ôn Văn bắt đầu ngắm nghía chiếc thẻ nhỏ.

Loay hoay một trận thì nhân vào cái nút ở giữa.

Chỉ thấy tấm thẻ nhỏ này đột nhiên xuất hiện một chiếc bóng mờ, bên trên là hình chiếu của đại đế Vertu.

Chỉ là lần này đại đế Vertu không đội vương miện, hơn nữa dáng vẻ trông rất gần gũi, chỉ là tóc hơi ít, hơi hói.

Bóng dáng kia mở miệng nói: “Ồ ~ người bạn thân ái, bạn đã có được tình hữu nghị của tôi, Visario – Rakovic – Gấu Trắng – Vertu!”

“Cầm tấm thẻ này ở trong khu Gấu Trắng có thể uống rượu Vodka miễn phí! Chơi Poposha miễn phí! Cưỡi động vật ở vương quốc động vật Mia miễn phí!”

Ôn Văn có chút sững sốt, tình hữu nghị của đại đế Vertu chính là cái này sao? Không thẻ nào, không thẻ nào!

Anh lại nhân một cái, sau đó bóng dáng kia lần thứ hai xuất hiện: “Ồ ~ người bạn thân ái....”

Ôn Văn cười khỏ một tiếng, rốt cuộc cũng hiểu được, anh vốn tưởng tình hữu nghị của đại đế Vertu này có thể để đại đế Vertu chỉ dạy một lần, thậm chí là hỗ trợ giúp đỡ một lần, kết quả chỉ là uống rượu chơi súng cưỡi động vật miễn phí.

Vì thế Ôn Văn căm giận hỏi Osno: “Khu ngắm cảnh có bán rượu bắn súng, có động vật nào trông như mỹ nữ không, tui muốn cưỡi!”

Osno ngạc nhiên, cũng không quá để ý tới lời Ôn Văn, cho dù thích uống rượu chơi súng cỡ nào cũng có thể tốn bao nhiêu tiền đâu chứ?

...

Ba ngày sau Osno đứng ở cổng vương quốc động vật Mia, rung rung nước mắt tiễn đoàn du khách Ôn Văn, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một người siêu năng vô liêm sỉ đến như vậy.

Uống rượu Vodka miễn phí liền trực tiếp vét sạch kho rượu của khu ngắm cảnh.

Chơi Poposha miễn phí, hẳn trực tiếp lấy đi một ngàn khẩu, còn cả vô số đạn dược.

Còn cười động vật miễn phí, thú hẳn muốn cười là thú có thể cười sao?

Có điều tính ra vẫn tốt hơn bị Ôn Văn yêu cầu con thú quý hiếm chỉ có số lượng một con ở vườn thú.

Osno rất đau lòng, mà Ôn Văn thì chơi rất vui vẻ, lần này anh mới thật sự được trải nghiệm niềm vui của đi du lịch.

Nàng tiên cá, có ai từng cười chưa?

Thần ung Già La thân người cánh chim, có người từng cười chưa?

Medusa tóc rắn, có người từng cười chưa... chờ đã, cái này hình như có rồi.

Nói chung là hai ngày này Ôn Văn chơi đùa rất thoải mái, tất nhiên cười đều là nghĩ đen, chỉ sử dụng như thú cười, không có làm chuyện gì kỳ quái.

Nhưng mặc dù vậy cũng làm nhóm nữ giới trong đoàn du lịch nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ, mà nam giới thì phần lớn là cảm xúc 'ghen tị' 'tò mò' 'ước ao'.

Mặt khác Ôn Văn còn vét sạch rượu Vodka và Poposha, rượu Vodka có thể để trong trạm thu nhận chậm rãi xử lý.

Mà Poposha là một loại súng hơi tự động, có thể làm vũ khí cho đám con rối hồ.

Giá trị của những thứ này thật ra cũng không cao, nhưng nó làm Ôn Văn có cảm giác không chịu lỗ, về phần người khác sẽ vì hành động này mà nghĩ thế nào về anh thì anh không thêm chú ý.

Chương 996 - Đồ nướng ở vùng địa cực

Thấy xe buýt chạy ra khỏi vương quốc động vật, Nhiếp Ảnh nhếch miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Cô ta lúi hai bước tiến vào trong bóng cây, sau đó cả người hóa thành bóng ma dung hợp với mặt đất, lúc xuất hiện đã ở phía bên hông xe buýt, vừa chạy theo vừa lộ ra nụ cười quỷ dị, Từ khi Nhiếp Ảnh ra nghề tới nay, ngoại trừ lần bị Phong Quỷ Thần bắt thì chưa có lần nào thất bại.

Sát thủ khác thích trốn trong bóng tối rồi tung ra một đòn trí mạng, mà bản thân cô vốn đã là bóng ma!

Nhiếp Ảnh đã có thể tưởng tượng ra tình cảnh mình chặn chiếc xe này lại, dùng vũ lực kinh hãi tất cả mọi người, sau đó báo ra tên của Phong Quỷ Thần rồi túm Đào Thanh Thanh và bạn trai của cô ta đi.

Tuy có được năng lực mà những người khác thiết tha mơ ước nhưng cô không thích lén lút như các sát thủ bình thường.

Nếu nhiệm vụ yêu cầu bí ẩn, cô sẽ mở cửa tiến vào, sau đó giết sạch tất cả mọi người chứng kiến.

Cửa sổ xe bus mở ra, Ôn Văn thò đầu ra: “Ô hô người đẹp, đuổi theo xe làm gì vậy, bọn tôi không mua đĩa CD đâu.”

Nhiếp Ảnh nhìn thấy Ôn Văn thì khóe mắt lộ ra một tia khinh thường, cô quả thực có gu thẩm mỹ khác với những sinh vật khác, từ nhỏ đã không giống những cô gái khác, trong mắt cô thì mắt càng to là càng đẹp trai, mà loại hình mắt nhỏ như Ôn Văn thì chính là xấu tới tận xương tủy.

“Đĩa CD, đĩa cái gì vậy chứ, tao là...”

Cô còn chưa kịp nói hết lời đã thấy từng cửa sổ xe bus được mở ra, từng gương mặt tò mò nhìn Nhiếp Ảnh.

“Đúng á, tôi bán CD, chỗ tôi có đĩa phim nữ sát thủ ra tay thất bại bị bắt... ui da.”

Nhiếp Ảnh giả vờ bị vấp, sau đó dừng lại nhìn chiếc xe bus đi xa dần, vì sao trong xe toàn là người siêu năng vậy chứ?

Hiệp Hội Thợ Săn giữ bí mật nội bộ rất cẩn thận, vì thế Nhiếp Ảnh chỉ tra được là Đào Thanh Thanh tham gia một đoàn du lịch bình thường.

Cộng thêm vẫn luôn bị nhốt ở bên ngoài nên Nhiếp Ảnh không biết chiếc xe này tiến vào khu bảo hộ thiên nhiên chứ không

phải khu sở thú...

Kế hoạch trước đó của cô bị phá sản, cho dù cô rất tự tin với thực lực của mình thì cũng không muốn một mình đối mặt với cả xe người siêu năng.

“Xem ra phải chờ tới khi Đào Thanh Thanh tách khỏi đoàn người mới có thể ra tay, còn tên đàn ông mắt nhỏ xấu xí ngồi bên cạnh Đào Thanh Thanh, đến khi đó trực tiếp làm thịt hẳn ta.”

Cơ thể Nhiếp Ảnh biến thành bóng ảo, lần thứ hai đuôi theo xe bus.

Ôn Văn thu hồi ánh mắt, trong mắt lóe lên một tia nghiền ngẫm, người phụ nữ kia hẳn là vì một người nào đó ở trong đoàn mà tới, không biết mục đích là gì, có điều nó không liên quan gì tới Ôn Văn cả.

...

Xe buýt một đường chạy tới hướng bắc, càng chạy lại càng rét lạnh, âm nhạc mở trên xe rất phù hợp với lúc này.

‘Bông tuyết bay bay, gió bắc phát phơ, trời đất mênh mông...’

Trong xe âm áp như mùa xuân, một người siêu năng đầu trọc có bàn tay như than củi được thiêu đốt duy trì độ ấm trong xe.

Loại hành trình đi trong tuyết này cũng coi như một loại thú vị, vì thế trong hành trình tới địa điểm, nhóm người không thông qua năng lực dịch chuyển của Lưu Lăng Hiệp mà chỉ chạy xe bình thường.

Ở bên ngoài xe, Nhiếp Ảnh khoác trên người một miếng vải trắng, lẻ loi cô độc đi theo sau xe.

Chiếc xe bus quý quái này hai tiếng này rốt cuộc mới chịu an tĩnh, trước đó cứ cách một đoạn thời gian lại đột nhiên biến mất, Nhiếp Ảnh dùng sức bú sữa mẹ mới miễn cưỡng không bị lạc mất.

Địa điểm du lịch thứ ba là một thành phố nhỏ có tên là Mosman, là thành phố gần bắc cực nhất của nhân loại.

Vào mùa này, mỗi ngày thành phố chỉ có hai đến ba tiếng nhìn thấy mặt trời, mà buổi tối thì thỉnh thoảng sẽ được nhìn thấy

cực quang.

Toàn bộ thành phố này đều rất đặc sắc, mỗi tòa nhà đều có chóp nhọn, bên trên phủ đầy tuyết đọng thật dày, nhìn xung quanh chỉ thấy một mảnh trắng xóa.

Ở trung tâm thành phố có một trạm tàu điện, đây là phương tiện giao thông công cộng duy nhất ở đây.

Người ở nơi này thích uống rượu, bởi vì phải như vậy mới chống đỡ được cái rét lạnh thấu xương có mặt ở khắp nơi.

Đoàn du lịch tới nơi này ngoài trừ ngắm cảnh tuyết thì chính là muốn xem cực quang.

Sự rực rỡ của cực quang không phải chỉ nằm trong ảnh chụp, hay là video.

Cảnh tượng đó không có cách nào thông qua những điều môi giới để truyền đạt, chân động thị giác trực tiếp mới làm người ta cả đời khó quên.

Chỗ ở tạm thời của mọi người là một biệt thự ở biên giới thành phố, ở nơi này có dự trữ một lượng lớn nguyên liệu nấu ăn, đủ cho mọi người dùng trong khoảng thời gian ở lại.

Vì chống đỡ giá lạnh, kiến trúc ở nơi này không giống với những nơi khác, sẽ không quá rườm rà, sau khi xuống xe nhóm người tự chọn chỗ ở của mình rồi tập trung ra ngoài sân.

Diệp Văn, con gái Diệp Hải Mạt rút kiếm dài băng tuyết, hai tay vung lên liền có một dòng băng bay ra, nó tạo thành một chiếc bàn băng.

Lý Na Đà từ trong biệt thự lôi ra hai chiếc vỉ nướng, mà vỉ thợ săn hái đầu kia làm ra một đồng than củi, nhóm người bắt đầu nướng đồ ăn ở trong tuyết.

Nguyên liệu nấu nướng ở đây phần lớn là các loại thịt, còn có một số loại cá vớt ở khu bắc cực gần đó, hương vị rất ngon, rượu thì do Ôn Văn cung cấp, toàn là Vodka.

Nói ra thì ở nơi như thế này, người bình thường muốn làm tiệc nướng ở bên ngoài quả thực không dễ, than củi rất khó đạt tới hiệu quả cần thiết trong hoàn cảnh thế này.

Dầu từ đùi dê nhỏ lên than củi phát ra tiếng xèo xèo và mùi thơm mê người, Ôn Văn cắt một miếng bỏ vào miệng, thoải mái đến mức híp mắt.

Hai tay Đào Thanh Thanh cầm hai con tôm bự, tuy vẫn chưa nướng chín nhưng cô đã có thể tưởng tượng được hương vị của nó.

Nguyên liệu nấu ăn ở đây bao đủ ăn, vì thế Tam Tể Nhi cũng được cho ăn xa xỉ một bữa, tràn đầy mong đợi nhìn con cá to trên vỉ nướng....

Nhiếp Ảnh rình rập bên ngoài biệt thự, vẻ mặt u ám, nước miếng theo khóe miệng nhỏ xuống.

Vì sao cô phải đứng trong đồng tuyết sâu một mét trong thời tiết này nhìn người khác vui vẻ nướng đồ ăn chứ?

Có điều ở nơi như Mosman này thì chính là sân nhà của cô, tin chắc cô có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cô chỉ cần làm cho Phong Quý Thần thêm một lần nữa là có thể hoàn toàn tự do.

Sau khi ăn uống no đủ thì nhóm người ở trong sân chờ cực quang, chờ tới mười hai giờ đêm cũng không thấy gì, mây đen che khuất bầu trời, cho dù có con dơi lúc ẩn lúc hiện thì người bên dưới cũng không nhìn thấy.

Ôn Văn lười chờ đợi một cách ngu ngốc với bọn họ, vì thế anh trở về phòng nghỉ ngơi, ngày mai vẫn còn chuyện muốn làm.

Ở phía bắc xa xôi hơn Mosman là vùng cấm sinh mệnh, ngoại trừ một số ít sinh vật vùng địa cực và động vật thủy sinh bên dưới tầng băng thì không còn sinh vật khác tồn tại.

Người bình thường đều cho là như vậy, nhưng được xem là một thợ săn có quyền hạn cao của Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn biết được nhiều bí mật mà thợ săn bình thường không biết, trong đó bao gồm bí mật của vùng bắc cực này.

Chương 997 - Đàn ông xấu xí cầm miếng

Rạng sáng ngày hôm sau, nhóm người của đoàn du lịch đã tìm ra thú vui, mà Ôn Văn thì dẫn theo Đào Thanh Thanh đi tới

bến tàu Mosman, Nhiếp Ảnh đi theo phía sau, tạm thời không ra tay.

Nếu hai người này đã tách khỏi đoàn thì cô có cơ hội ra tay bất cứ lúc nào.

Ôn Văn liếc mắt nhìn về phía sau, vẻ mặt hơi kinh ngạc, người phụ nữ kia thế mà lại vì bọn họ mà tới, chỉ là anh không nhớ rõ mình đã trêu chọc cô ta khi nào.

Vì thế Ôn Văn suy nghĩ vài giây rồi dẫn Đào Thanh Thanh tới một nơi vắng vẻ không người.

Lần này thứ anh muốn tìm dùng để ‘hoàn dương’ cho xác của Ôn Lệ, thứ này có thể lấy được dễ dàng, vì thế anh cũng không quá gấp.

Thứ đó nằm ở vị trí trung tâm của bắc cực, là một nơi có phong cách hoàn toàn khác với cùng địa cực này, ở nơi đó có vật ẩn chứa lực sinh mệnh cực cao mà Ôn Văn cần.

Muôn đi tới nơi đó thì trước tiên cần phải tới bến tàu.

Nhiếp Ảnh thấy nhóm Ôn Văn chủ động đi tới nơi không người thì cười lạnh một tiếng, cơ thể hóa thành bóng mờ, xuất hiện ở phía sau Đào Thanh Thanh, móng vuốt nhắm về phía cổ Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh hấp thu sức mạnh của người phụ nữ quý, thực lực còn mạnh hơn trước kia một chút, vì thế miễn cưỡng kịp phản ứng, cơ thể nhào tới trước tránh được đòn tấn công của Nhiếp Ảnh.

Nhưng lúc quay đầu lại thì Nhiếp Ảnh đã biến mất không thấy đâu nữa, sau đó một đôi tay vươn lên từ trong chiếc bóng của Đào Thanh Thanh, kéo Đào Thanh Thanh lảo đảo, sau đó Nhiếp Ảnh từ trong mặt đất nhảy ra, tàn nhẫn dùng dao đâm vào đầu gối Đào Thanh Thanh.

Nhiếp Ảnh chỉ cần đầu lưỡi để hỏi chuyện, nếu Đào Thanh Thanh đã không chịu phối hợp như vậy, cứ đánh cho tàn phế rồi hỏi cũng được.

Có điều dao găm của Nhiếp Ảnh vừa mới chạm vào quần Đào Thanh Thanh thì cơ thể Đào Thanh Thanh đã hóa thành vô số

con dơi nhỏ, sau đó ngưng tụ thành cơ thể ở phía sau cách đó mười mét, trên mặt có chút sọc hải.

Đến bây giờ cô vẫn chưa rõ được kiểu di động của Nhiếp Ảnh, nếu tiếp tục chiến đấu thì cô nhất định là bên chịu thiệt.

Vì thế Đào Thanh Thanh dứt khoát lấy ra cây thương dài mà Ôn Văn đã cho mình, có thứ này thì cho dù gặp phải người siêu năng thượng tự, cô cũng có sức đánh một trận.

Ôn Văn ở bên cạnh thấy rất rõ, năng lực của Nhiếp Ảnh này là nương nhờ vào bóng tối để tiến hành di chuyển, ở trong khoảng cách ngắn thì gần như là dịch chuyển không gian, nhưng không có dao động rõ ràng, hành động khá bí ẩn.

Hơn nữa bản thân cô ta cũng có thực lực thượng tự, có thể coi là đối thủ thú vị, có điều Ôn Văn nghĩ không ra là tại sao cô ta lại nhắm tới Đào Thanh Thanh.

Nếu mục tiêu của cô ta là Ôn Văn thì anh còn có thể hiểu được, bởi vì tính cách ác liệt của anh nên kẻ thù cũng lên tới con số hằng hà, chỉ là Đào Thanh Thanh thì có kẻ thù gì chứ?

Ôn Văn đưa tay tới, nói với Nhiếp Ảnh đang dễ dàng đè ép Đào Thanh Thanh: “Nè, có phải là cô em bán CD không...”

“Câm miệng đi, đàn ông mắt nhỏ xấu xí, mày mới bán CD, cả nhà mày bán CD, chờ tao xử lý con ả này xong thì sẽ xử lý mày.”

“À được.”

Ôn Văn lấy ra một băng ghê, ngồi xuống bắt chéo hai chân, ngón tay không ngừng gõ gõ đầu gối, trán nổi gân xanh.

“Người phụ nữ này... ừm, có phải cô ta hiểu nhầm gì đó không?”

Ôn Văn đánh giá chính mình một chút, tuy anh vẫn luôn thu lại hơi thở, người khác không thể nhìn thấu thực lực của anh, nhưng dáng vẻ của anh thì không thể nào là nhân vật nhỏ trong đoàn, người phụ nữ này cứ vậy bỏ qua anh à?

“Còn nữa, đàn ông mắt nhỏ xấu xí, đôi mắt này của mình là nhỏ sao, là đồ bỏ túi tinh xảo!” Ôn Văn cảm thấy mình bị xúc phạm.

Từ cách ăn mặc thì giống sát thủ trong TV, nhưng loại sát thủ ngực to không có đầu óc này thật sự có thể thành công ám sát mục tiêu sao?

Ôn Văn tràn đầy ý nghĩ xấu: “Nếu người phụ nữ này là sát thủ, tính tình lỗ mãng như vậy sớm muộn gì cũng có ngày bị tóm... không, hôm nay cô ta sẽ bị tóm.”

Nhiếp Ảnh đang chiến đấu nên không cảm nhận được Ôn Văn đang suy nghĩ thiếu lễ độ về mình, từ trước đến nay cô vẫn luôn tự động loại bỏ đàn ông mắt nhỏ khỏi tầm mắt.

Chiến đấu với Đào Thanh Thanh có thể nói là rất nhẹ nhàng đối với Nhiếp Ảnh, hoàn cảnh ở Mosman tương đương với sân nhà của cô, khắp mọi nơi toàn là bóng tối, hơn nữa bản thân cô cũng mạnh hơn Đào Thanh Thanh một cảnh giới.

Tuy Đào Thanh Thanh có không ít trang bị kỳ quái, còn có một món vũ khí có uy lực mạnh mẽ đến mức làm Nhiếp Ảnh phải kiêng kỵ, thế nhưng Nhiếp Ảnh vẫn có niềm tin có thể bắt được Đào Thanh Thanh.

Ôn Văn quan sát một hồi, càng nhìn càng không nhịn được, anh rất hiếm khi bị bỏ lơ đến vậy, vì thế anh kéo dài âm nói: “Nè, nữ sát thủ tính cách ác liệt không chọc nổi kia, tao đã ở đây nhìn nửa ngày rồi đấy, mày có thể để ý tới tao một chút được không vậy?”

“Không muốn nhìn thì chọt mù mắt đi, đừng có để đôi mắt tí hí của mày ô nhiễm hoàn cảnh.”

“Ai nha nha, mày nha...”

“Câm miệng, đừng có ô nhiễm tai tao, tao không muốn nói chuyện với đàn ông xấu xí.” Nhiếp Ảnh kiêu cạo hếch chiếc cằm trắng nõn.

“Tao... mày... ây da, khinh người quá đáng mà!”

Ôn Văn tức tới không nói nên lời, môi cũng phát run, bình thường đều là anh chọc người khác tức giận, lần này đụng trúng Nhiếp Ảnh cũng coi như đụng phải khắc tinh.

Trên người Đào Thanh Thanh đã có chút vết thương, lực sát thương của dao găm Nhiếp Ảnh rất mạnh, hơn nữa sau khi bị thương thì sẽ không dễ dàng khép lại.

Đánh một hồi có lẽ cô sẽ tước vũ khí đầu hàng, thế nhưng cô vẫn không nhin được mà bật cười, cũng bởi vì cười tới đau sốc hông nên bị đâm thêm một dao, nhưng Đào Thanh Thanh vẫn rất vui vẻ.

Tình cảnh Ôn Văn bị ghen họng như vậy không phải dễ dàng nhìn thấy.

“Tao chờ một chút... bỏ đi, không đợi nổi, mày chết đi!”

Ôn Văn phần nộ chỉ bước một hai bước vượt qua khoảng cách hơn mười mét, sau đó tát một phát vào gò má Nhiếp Ảnh, để cô ta bay vòng vòng văng ra xa hơn mười mét.

Nhiếp Ảnh ôm cái má sưng phù ngời dưới đất, có chút ngo ngác, tình huống gì đây, vì sao người đàn ông mắt nhỏ này đột nhiên lại xông tới tát mình.

Ôn Văn không gấp gáp đuổi theo mà chỉ mặt Nhiếp Ảnh chửi ầm lên: “Ông đây chọc mày khi nào mà cứ mở miệng ngậm miệng là tên đàn ông xấu xí hả? Mày nhìn người chỉ nhìn mắt mà không nhìn ngũ quan à?”

“Ngoại trừ mắt có hơi nhỏ một chút, phần còn lại đều đẹp trai không thể soi mói, còn khí chất của tao, tài hoa của tao, thực lực của tao, tiền tài của tao...”

Nhiếp Ảnh ngồi dậy, hừ nhẹ một tiếng: “Vậy mày có bạn gái không?”

Ôn Văn ghen lời.

“Điều kiện của mày tốt như vậy vì sao vẫn chưa tìm được bạn gái, có phải tại vì mắt mày nhỏ nên không có cô gái nào chịu quen mày không?”

Nhiếp Ảnh đương nhiên nói, hiện giờ cô đã ý thức được mình đã quá xem thường Ôn Văn, thế nhưng chuyện cô khinh thường đàn ông mắt nhỏ là vấn đề nguyên tắc, cho dù thực lực đối phương mạnh mẽ thì Nhiếp Ảnh cũng không khoan nhượng.

Đào Thanh Thanh ở bên cạnh che miệng cười: “Nói có chút đạo lý.”

“Câm miệng, đứng một bên chờ đi, bằng không cô phải giặt quần lót cho tôi đây.” Ôn Văn la rầy Đào Thanh Thanh một

câu, sau đó dữ tợn nhìn Nhiếp Ảnh.

“Tao quyết định rồi, tao phải bắt mày... chinh lòng mày cho tao!”

“Chinh lòng mày?”

Nhiếp Ảnh nhìn đôi mắt nhỏ của Ôn Văn, vẻ mặt biến thành thấy chết không sờn.

Chương 998 - Tà ngữ vạn kiếm thuật

“Ừm... phản ứng có cần rõ ràng tới vậy không?”

Ôn Văn đen mặt, muốn cô ta chinh lòng mày chỉ là thuận miệng nói thôi, không ngờ người phụ nữ này lại có phản ứng lớn như vậy.

Vì không muốn tiếp xúc gần gũi với mắt của Ôn Văn, Nhiếp Ảnh lập tức mở ra hình thức chiến đấu, cơ thể nháy mắt tiến vào trong bóng tối, giống như một luồng mực nước nhập vào trong rãnh nước bản màu đen vậy.

Lúc quan sát cuộc chiến, Ôn Văn có thể nhìn rõ quỹ đạo hành động của Nhiếp Ảnh, thế nhưng khi đối mặt với một mình Nhiếp Ảnh thì phát hiện quỹ đạo hành động của cô ta có chút mơ hồ.

“Ô hô, ả điên vạn vẹo này có chút thú vị nha.”

Thật ra được xem là sát thủ, cộng thêm năng lực lẫn trốn, Nhiếp Ảnh có thể xem là tiêu chuẩn nghiệp dư, không, thật ra thì ngay cả tiêu chuẩn nghiệp dư cũng không bằng.

Không có năng lực này thì có lẽ cô đã không thể ra nghề.

Nhưng cũng chính vì năng lực ‘hòa vào bóng’ nên cô mới nhiều lần biến không thể thành có thể.

Nhiếp Ảnh sinh ra đã được bóng tối quan tâm, cô có thể giấu bóng dáng của mình trong bóng tối.

Chỉ cần ở trong bóng tối thì tất cả thuộc tính của cô đều được nâng cao, đồng thời cô có thể xuyên trong bóng tối, trong một khoảng thời gian ngắn, tốc độ có thể so với năng lực không gian.

Trước đó khi chiến đấu với Đào Thanh Thanh, thật ra Nhiếp Ảnh chỉ đang chơi đùa một chút, hiện giờ gặp kẻ địch mạnh như Ôn Văn, Nhiếp Ảnh mới thật sự dốc toàn lực đối phó.

Tốc độ của Nhiếp Ảnh rất nhanh, nhanh chóng di chuyển trong nơi bóng tối, bởi vì tốc độ quá nhanh nên ngay cả Ôn Văn cũng không thể dự đoán được vị trí của cô ta.

Đối mặt với tình huống này, Ôn Văn cũng không hề bối rối mà khoanh chân ngồi dưới đất, sau đó nhắm mắt lại.

Một luồng kiếm khí khuếch tán ra như một vòng phòng hộ to lớn, trong phạm vi kiếm khí bao phủ này, năng lực cảm nhận của Ôn Văn được thăng cấp cực lớn, cho dù sử dụng kiếm khí để thủ hoa thì cũng cực kỳ dễ dàng.

Trong tình huống như vậy, Ôn Văn có thể nắm bắt được động tác của Nhiếp Ảnh, sau đó khước miệng co rút, vội vàng đập tay xuống đất phóng thẳng lên trời.

Một giây sau đã nhìn thấy Nhiếp Ảnh từ chỗ Ôn Văn ngồi trước đó chui ra, trong tay cầm một con dao găm.

“Nè ả điên, rốt cuộc mày muốn làm gì?”

Nhiếp Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Loại đàn ông xấu xí mắt nhỏ như mày không nên lưu lại con nôi dãi.”

Sau đó cô ta lại chui vào trong bóng tối, hoạt động tán loạn trong phạm vi xung quanh.

“Ha ha... ha ha... ha ha ha ha...” Ôn Văn bật cười kỳ quái, sau đó ánh mắt dữ tợn rít gào: “Ai da da, mày chết chắc rồi!”

Trong số những đối thủ của Ôn Văn, không phải chỉ có Nhiếp Ảnh làm anh tức giận, nhưng liên tục miệt thị ngoại hình như vậy thì đúng là lần đầu gặp phải.

Những tiếng đàn ông xấu xí kia giống như một con dao nhỏ ghim vào ngực Ôn Văn, làm anh phẫn nộ tới mức tinh thần cũng sắp thất thường luôn rồi.

Sở dĩ Nhiếp Ảnh dám mỉa mai như vậy không phải đầu óc có vấn đề, mà là cô ta tự tin rằng mình có thể trốn thoát bất cứ lúc nào.

Trong thành phố ở vùng cực bắc này, phần lớn thời gian đều là đêm tối, mà đêm tối chính là ưu thế cho năng lực của cô, trong tình huống này Nhiếp Ảnh có tự tin có thể thoát khỏi tay bất cứ vị cường giả nào dưới Tai Biên.

Huống chi, cần phải trốn chưa chắc là cô!

Cơ thể Nhiếp Ảnh xuất quỷ nhập thần, mặc dù Ôn Văn có thể miễn cưỡng nắm bắt được động tác của cô ta nhưng bởi vì tránh né không kịp mà bị trúng vài dao.

Nhưng mỗi khi dính dao Ôn Văn đều có thu hoạch, khi lưỡi dao cắm vào phần eo, anh đã nắm chắc khả năng bắt được Nhiếp Ảnh.

Hơi thở màu đỏ tối tăm kỳ dị từ trên người Ôn Văn phát tán ra ngoài, Nhiếp Ảnh đang chuẩn bị chọt vào mắt Ôn Văn một dao thì đột nhiên có cảm giác dựng tóc gáy, trực tiếp lùi về sau hơn mười mét, nhập vào trong bóng tối cảnh giác nhìn Ôn Văn.

Cơ thể Ôn Văn lơ lửng, một quyển sách ký hiệu trôi nổi lạt tới tở ở giữa.

Hơi thở đỏ thẫm này hóa thành vô số lưỡi kiếm năng lượng màu đỏ, phần tay cầm của số kiếm năng lượng này có một cái miệng kỳ lạ, lời nói không sạch sẽ phát ra từ nó.

Những lời này làm đầu óc Nhiếp Ảnh choáng váng tới mức muốn nổ ra, có cái nói nách cô bị trĩ, có cái nói mép tóc cô quá cao, có cái nói cô lùn, có cái nói....

Nói chung tất cả đều đang tiến hành miệt thị ngoại hình, làm Nhiếp Ảnh chỉ hận không thể tìm một cái hố mà chui xuống.

“Chân – ngục kiếm đạo... tà ngữ vạn kiếm thuật!”

Chiêu này là chiêu kiếm do chính Ôn Văn sáng tạo ra trong khoảng thời gian tĩnh tu, cấp bậc cao hơn những chiêu thức khác mà anh sáng tạo như năm sao, sao băng, thất tinh, cùng cấp bậc với kiếm khí bùng nổ.

Tà ngữ vạn kiếm thuật được tạo thành từ một vạn thanh kiếm năng lượng, mỗi thanh sẽ tiến hành miệt thị ngoại hình đối với đối thủ của Ôn Văn.

Thẳng thắn mà nói, mục đích của Ôn Văn khi tạo ra chiêu này là để ghê tởm kẻ địch, tình cảnh trông rất hoành tráng nhưng uy lực thì kém kiếm khí bùng nổ xa tít tắp.

Nhưng trong hoàn cảnh này, tà ngữ vạn kiếm thuật có thể đảm bảo Ôn Văn sẽ bắt được Nhiếp Ảnh!

“Đi thôi!”

Hơn vạn thanh kiếm năng lượng bay ra khắp bốn phương tám hướng, thậm chí bay ra khỏi tầm mắt Nhiếp Ảnh, sau đó ghim khá lộn xộn xuống mặt đất.

“Tên đàn ông xấu xí này điên rồi sao, tưởng làm vậy thì có thể bắt được tao sao? Quả nhiên người xấu xí nên đầu óc cũng không dùng được.” Nhiếp Ảnh từ trong bóng tối lộ đầu ra, khinh thường nhìn Ôn Văn.

Nhưng một giây sau, Nhiếp Ảnh há to miệng.

Chỉ thấy sách ký hiệu trên đỉnh đầu Ôn Văn xuất hiện một ký hiệu màu trắng có đường kính mười mét, có sáu quả cầu ánh sáng lơ lửng trên ký hiệu, quả cầu ánh sáng lóe ra ánh sáng sáng ngời, một mảng bóng tối ở xung quanh bị xua tan, cơ thể Nhiếp Ảnh cũng lộ ra.

Ánh sáng mạnh mẽ làm Nhiếp Ảnh cảm thấy khó chịu, cơ thể cứng ngắc khoảng 0.1 giây mới lui về sau đôi môi ả núp vào trong bóng tối.

Cô hừ nhẹ một tiếng, khoảnh khắc cứng ngắc khi nãy chính là cơ hội tốt nhất để Ôn Văn bắt cô, thế nhưng Ôn Văn đã để vượt mất, muốn bắt cô là chuyện không dễ.

Nhưng Ôn Văn không hề cảm thấy tiếc nuối, bởi vì trò hay vẫn còn ở phía sau.

Từ miệng của mỗi thanh kiếm năng lượng phun ra vài sợi tơ năng lượng nối liền chúng lại với nhau, hơn vạn thanh kiếm năng lượng nối liền tạo thành một trận pháp ký hiệu khổng lồ bao lấy mười dặm xung quanh!

“Vô ảnh trận— mở!”

Tất cả kiếm năng lượng phát ra tiếng kêu chói tai, sau đó thân kiếm màu đỏ thẫm nhanh chóng biến thành trắng noãn như

ngọc, bên trên tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ như trận pháp trên không.

Phạm vi mười cây số xung quanh, không còn chút bóng tối!

Trong điều kiện hàng đầu là không có ai ngăn cản, cường giả chân tự muốn phá hủy một thành phố là chuyện rất dễ dàng, đối với Ôn Văn mà nói, để mười dặm xung quanh có ánh sáng sáng ngời là chuyện còn đơn giản hơn cả đứng bên ngoài phòng WC để đi vệ sinh.

Nhiếp Ảnh bị cưỡng chế thoát ra khỏi bóng tối, mờ mịt nhìn xung quanh, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ôn Văn lơ lửng trên không trung, vẻ mặt bị ánh sáng chiếu rọi có chút khùng bố, cúi đầu u ám nhìn Nhiếp Ảnh, chần vẩn.

“Trán rộng sân bay lùn tịt, bây giờ mà thấy cặp mắt ti hí của tao có đẹp trai không?”

Chương 999 - Kiếm ma ra đời

Nhiếp Ảnh sắp khóc tới nơi rồi, sớm biết vậy cô đã không miệt thị Ôn Văn.

Hiện giờ cô nên làm gì bây giờ, trong cơ thể có quý ký sinh, ngay cả đầu hàng cô cũng không làm được!

“Đẹp trai...”

“Đẹp trai cái quý ấy, đàn ông mắt nhỏ xấu xí đều phải đi phẫu thuật thẩm mỹ!”

Nhiếp Ảnh liền dứt khoát vò mé lại sứt, đưa tay với ra sau vung ra ba con dao găm, mỗi con đều tự bay theo hướng khác nhau, mà cơ thể Nhiếp Ảnh cũng nháy mắt biến mất.

Loại dao găm này, Nhiếp Ảnh có mười cây, là dụng cụ siêu năng.

Năng lực có thể chế tạo ra hoàn cảnh bóng tối, vì thế mặc dù Ôn Văn đã xua tan tất cả bóng tối thì năng lực của cô vẫn có thể thi triển.

Ôn Văn lơ lửng ở giữa không trung, búng nhẹ hai ngón tay thì có vài thanh kiếm năng lượng ánh sáng bay ra ngoài đánh rơi

ba con dao găm xuống, muốn nương theo dao găm tạo thành bóng tối, ở trước mặt Ôn Văn căn bản chỉ vô ích.

Nhiếp Ảnh từ bên cạnh một con dao găm nhảy ra hét một tiếng, sau đó ném hai con dao găm về phía Ôn Văn, nếu không trốn thoát được thì không bằng liều mạng tiêu diệt Ôn Văn!

Hai con dao găm này, một con ở trên một con ở dưới tạo thành hai chiếc bóng đen ở trên mặt đất.

Nhiếp Ảnh có lẽ ở trong hai chiếc bóng này, Ôn Văn lạnh nhạt búng kiếm năng lượng đâm vào trong bóng đen, nhưng tiếng hét thảm trong dự đoán lại không xuất hiện.

Sau đó Ôn Văn nhìn thấy Nhiếp Ảnh từ bên dưới một con dao găm nhảy ra, cầm dao găm hung ác đâm về phía cổ anh.

Lúc này khoảng cách của hai người rất gần, mà Ôn Văn cũng không ngờ Nhiếp Ảnh sẽ từ nơi đó chui ra.

Nhưng hình ảnh một dao chém đứt đầu mà Nhiếp Ảnh tưởng tượng không xuất hiện, Ôn Văn trực tiếp chụp lấy tay Nhiếp Ảnh, một cước đá vào lồng ngực cô, làm cô bay ra ngã nhào xuống đất.

Dù sao thì người phụ nữ này vốn đã phẳng, không cần lo lắng chuyện bị đá tới phẳng.

Tuy sau khi Nhiếp Ảnh xuất hiện, Ôn Văn vẫn luôn sử dụng đòn tấn công từ xa nhưng điểm mạnh mẽ thật sự của Ôn Văn là khả năng cận chiến, Nhiếp Ảnh muốn dùng phương pháp này đánh bại Ôn Văn quả thực là người si nói mộng.

Sau đó tay phải Ôn Văn đưa tới, nửa đoạn cánh tay biến mất trong không khí, sau đó tay Ôn Văn chậm rãi rút ra một cây kiếm dài có luồng khí đỏ quấn quanh.

Cả cây kiếm dài đen kịt, bên trên có làn đỏ như mạch máu, luồng khí đỏ hư ảo như dòng sông quấn quanh người Ôn Văn.

Sau khi kiếm dài được rút ra hoàn toàn, bầu trời phía trên đầu Nhiếp Ảnh hình như cũng bị cây kiếm dài này nhuộm đỏ ngẫu, tuyết đọng trên mặt đất cũng biến thành đỏ bùng, tiếng kiếm sắc bén làm tuyết đọng ở xung quanh nhanh chóng tan rã, giống như máu loãng chảy xuôi trên mặt đất.

Hơi thở của kiếm Huyết Hà khủng khiếp đầy yêu dị, ngay cả Đào Thanh Thanh quan sát cuộc chiến cũng cảm thấy tê rần da đầu, tim đập nhanh hơn, chỉ muốn thoát khỏi nơi này.

Kiếm Huyết Hà trước kia tuy hung ác nhưng không giống như thế này, chỉ hơi thở thôi cũng làm Đào Thanh Thanh cảm thấy áp lực nặng nề, giống như ma vật hung ác giáng thế.

Ôn Văn chậm rì rì đi tới chỗ Nhiếp Ảnh, kiếm dài lê trên mặt đất, nơi mũi kiếm rạch qua đều trở thành một mảnh đỏ tươi.

Nhiếp Ảnh ôm ngực, hai chân giống như mất đi tri giác, cô hoàn toàn bị hơi thở của kiếm Huyết Hà đè ép, thậm chí ngay cả muốn trốn thoát cũng không được.

Ôn Văn giơ kiếm dài, nhe răng mỉm cười, vung kiếm chém về phía đầu Nhiếp Ảnh. Nhiếp Ảnh nhìn mũi kiếm ngày càng gần, trực tiếp trợn trắng mắt hôn mê bất tỉnh, trong không khí lan tỏa mùi khai nhàn nhạt.

Cô ta bị kiếm Huyết Hà dọa chết ngất rồi!

Ôn Văn ghét bỏ kéo Nhiếp Ảnh vào trong trạm thu nhận, thấy Đào Thanh Thanh có chút run rẩy đứng ở bên cạnh thì kinh ngạc nhìn lại kiếm Huyết Hà.

Biến hóa của cây kiếm này thật sự quá lớn.

Chỉ có vài giọt thần huyết thôi đã làm uy năng của kiếm Huyết Hà sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, uy lực của cây kiếm này vốn đã rất mạnh, hiện giờ chỉ dựa vào hung uy đã có thể dọa ngất người siêu năng cấp bậc thượng tự!

Sau khi kiếm Huyết Hà dung hợp thần huyết thì giống như có sinh mệnh mới!

Điều này làm trong lòng Ôn Văn xuất hiện vài ý tưởng xấu, thế nhưng đã bị anh trực tiếp gạt bỏ.

Nếu đổi lại là thành viên của tổ chức bí ẩn, phát hiện thần huyết có thể làm vũ khí của mình sinh ra biến đổi lớn đến như vậy thì khẳng định sẽ chém chết Tiểu Tương, sau đó nhắm tới hẻm núi Chuột Nhắt....

Ở phương diện tạo ra nguy cơ, Ôn Văn không hề thua kém bất cứ nhân vật phản diện nào.

Nhưng điểm khác biệt là Ôn Văn có thể kèm chế những suy nghĩ điên cuồng này, đồng thời thủ vững giới hạn cuối cùng của mình.

Ôn Văn vượt ve thân kiếm, sau đó lộ ra vẻ mặt quái dị, anh phát hiện uy lực của kiếm Huyết Hà quả thực tăng lên, nhưng thật ra còn lâu mới được như bộ dáng khoa trương của nó.

Uy lực phá hoại đơn thuần thì kiếm Huyết Hà cũng chỉ gia tăng thêm sáu bảy phần so với trước kia, nhưng xét về mặt khí thế thì tăng lên gấp mấy lần, lại còn có thêm uy năng khiếp người.

Có điều khí thế cũng là một loại thực lực, vì thế Ôn Văn rất hài lòng, anh đã nhận được một món hời lớn.

Sau đó Ôn Văn cất kiếm Huyết Hà, sau đó mệt mỏi ưỡn lưng, nói với Đào Thanh Thanh: “Hiện giờ người cản trở đã đi rồi, chúng ta cũng chuẩn bị xuống biển thôi.”

“Xuống... xuống biển?” Đào Thanh Thanh có chút sững sốt.

“Đúng vậy, bằng không tại sao lại tới bên tàu? Có lẽ phải đi dưới biển một khoảng cách dài, ít nhất cũng phải một tiếng đồng hồ.”

Ôn Văn hiển nhiên nói, mục đích của hắn là đi tới gần cực bắc, nhưng thông qua phương pháp bình thường thì không có cách nào tiến vào, chỉ có ở dưới đáy biển mới có lối vào.

“Nhưng mà... chúng ta không mang theo đồ lặn, cũng không mang theo áo tắm.”

Ôn Văn hỏi ngược lại: “Sao lại phải mang theo áo tắm chứ, thứ đó có khác gì đồ lót đâu?”

Đào Thanh Thanh gãi gãi đầu, chỉ đơn thuần xét về phần được che đậy thì có vẻ không có gì khác nhau...

“Vậy thì được rồi...”

Đào Thanh Thanh bối rối nhìn hoàn cảnh xung quanh, không ngờ cô lại phải cùng Ôn Văn bơi lội trong mùa đông ở nơi như thế này, cô nhất định là điên rồi.

Bơi ở bắc cực vào mùa đông, đối với Đào Thanh Thanh thì không có chút khó khăn nào, bản thân cô vốn cũng thích lạnh

hơn nóng.

Nhưng nếu bơi suốt một tiếng mà vẫn mặc quần áo trên người thì quá vương vãi, tốt nhất chỉ nên mặc quần áo dán sát người.

Nhìn Đào Thanh Thanh cất áo khoác vào trong túi rồi co ro vì gió rét, Ôn Văn kỳ quái hỏi: “Cô làm gì vậy?”

“Không phải ông nói phải bơi à?” Đào Thanh Thanh điên cuồng hỏi.

Ôn Văn gõ gõ tấm thẻ trên ngực một cái, hai lá chắn bảo vệ trong suốt bám vào người hai người: “Như vậy là được, chúng ta sẽ không dính nước.”

Sau đó Ôn Văn ném một bình dưỡng khí cho Đào Thanh Thanh: “Tuy chúng ta bị ngộp một giờ cũng không thành vấn đề, có điều không cần phải để mình khổ sở như vậy.”

Ôn Văn đi tới một chỗ trên mặt băng, tay đặt lên mặt đất ấn nhẹ một cái, tầng băng sâu hơn một mét nổi tung, sau đó Ôn Văn búng tay một cái, từ trong trạm thu nhận lòi ra hai con quái vật kéo theo một chiếc xe màu vàng.

Hai con quái vật này có đầu cá, theo thứ tự là Benbour và Babol.

“Lên đi, cô tưởng chúng ta sẽ bơi qua à?”

Đào Thanh Thanh nhìn quần áo bị mình bỏ vào trong túi, lại nhìn lá chắn bảo vệ trên người, thở dài một hơi rồi leo lên xe kéo.

Nhân tính của tên Ôn Văn này quả thực là xấu xa không thể tả.

Chương 1000 - Tiên cảnh tươi đẹp

Xe kéo tiến vào trong nước, Trên trán nhóm Benbour được đeo đèn pin ánh sáng cực mạnh, xe kéo bắt đầu nhanh chóng tiến tới trong bóng tối.

Trong biển rộng dưới tầng băng có cảm giác khủng bố khó có thể diễn tả bằng lời, theo độ sâu ngày càng tăng lên, ánh sáng mờ mịt xuyên qua tầng băng cũng biến mất không thấy đâu nữa, chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi đèn pin có thể chiếu sáng.

Trong nước có đủ loại động vật nhỏ, thỉnh thoảng có con cá hình dáng khủng khiếp bơi ngang qua làm Đào Thanh Thanh bị dọa tới tái mặt.

Ôn Văn thì rất hưng phấn, tất cả mọi thứ ở nơi này đều rất thú vị, loại cảm giác du lịch biển sâu này thú vị hơn đi cùng đoàn du lịch rất nhiều.

Anh có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt của đám sinh vật biển, nhưng anh không biết một giây sau sẽ có thứ gì xuất hiện trong ánh sáng của đèn pin.

Cảm giác như rút thăm trúng thưởng này làm Ôn Văn cảm thấy thú vị.

Sau khi lặn sâu xuống một độ sâu nhất định thì rất khó nhìn thấy sinh vật bình thường, có sinh vật giống như ruột già của heo dài hai ba mét, có sinh vật cả người gồ ghề, có loài cá xấu xí không có mắt.

Thậm chí Ôn Văn còn thấy được một con mực lớn dài hơn mười mét, con mực này xem nhóm Ôn Văn là con mồi, không ngờ vừa tới gần một chút đã bị Ôn Văn túm vào trong trạm thu nhận, trực tiếp đông lạnh bắt đi.

“Đã sâu bao nhiêu rồi mà vẫn còn có mực, thứ này đúng là thích lặn nước, không biết loại mực kích cỡ này có mùi vị như thế nào, hẳn là khá dai.”

Đối với người bình thường mà nói, loại mực này chắc hẳn có vị như cục tẩy, nhưng đối với Ôn Văn thì khá vừa ăn.

Sau khi lặn sâu mấy trăm mét, Benbour và Babol mới ngừng lặn tiếp, dựa vào tuyến đường Ôn Văn cung cấp nhanh chóng tiến tới, Ôn Văn có thể cảm nhận được áp lực nước vừa dày vừa nặng trên lá chắn bảo vệ, có điều lá chắn vẫn có thể dễ dàng chống đỡ mức độ áp lực này.

Thỉnh thoảng Ôn Văn có thể cảm nhận được phần núi băng ở dưới nước, trên mặt nước có lẽ chỉ cao có mấy chục mét, thế nhưng phần dưới nước lại to lớn đến mức làm người ta áp lực.

Đột nhiên nhóm Ôn Văn nghe thấy một tiếng kêu trầm khàn nhưng cực kỳ to lớn, tiếng kêu của cá voi nếu so sánh với âm thanh này thì yếu ớt chẳng khác nào tiếng muỗi kêu, trong

hoàn cảnh mờ ảo này, âm thanh này thật sự làm người ta sờn tóc gáy.

Cơ thể của Benbour và Babol hơi run rẩy, hiển nhiên hai bọn chúng sợ hãi âm thanh này.

“Không biết nó từ nơi nào truyền tới, nhưng có thể xác định đó là một con quái vật lớn có thể tích to lớn tới khó tin.”

Hơn mười giây sau lại có âm thanh tương tự truyền tới, lần này Ôn Văn nghiêm túc phân biệt ý nghĩa của âm thanh, kết quả đột nhiên trùng to mắt, tóc gáy dựng lên.

Đó không phải tiếng gào rú, chỉ là tiếng ngáy lơ đãng trong giấc ngủ say, lúc Ôn Văn muốn thử nghe rõ âm thanh kia thì lỗ chân lông toàn thân anh đều chổng cựa lại.

Đó là cảm giác sợ hãi nguyên thủy nhất, là bản năng khắc trong DNA của nhân loại, trong một nơi nào đó của đại dương này, có một nhân vật khủng bố đang ngủ say!

Ôn Văn nhìn ra phía sau, một mảnh biển lớn đen tối vô tận, giống như đang nhìn vào vực sâu.

Trên tinh cầu này, lục địa chỉ có một phần nhỏ, nhân loại vẫn còn hiểu biết rất ít về đại dương, vì thế Ôn Văn muốn dùng lòng kính nể nhất để đối đãi với nơi biển sâu vô tận này.

Hành trình tiếp theo đó, Ôn Văn bớt đi tâm trạng vui đùa, biểu cảm trở nên nghiêm túc hơn.

Chẳng qua nếu gặp thứ kỳ quái trên đường thì anh vẫn tóm lại ướp lạnh, thứ chưa ăn qua cũng nên ném thử một chút.

Đi hơn một giờ thì bóng tối dần bớt đi, dòng nước trở nên trong suốt, lóe ra màu xanh thẫm.

Có thể nhìn thấy thực vật xinh đẹp bông bành trong nước, còn có người cá xinh đẹp linh hoạt bơi lội, so với biển sâu đầy áp lực trước đó, nơi này giống như tiên cảnh chốn nhân gian.

Một dòng nước linh động lượn lờ trước mặt Ôn Văn, ngăn chặn nhóm Ôn Văn đi tới, Ôn Văn lấy ra chứng minh thân phận của Hiệp Hội Thợ Săn, dòng nước kia biến mất.

Benbour và Babol kéo xe kéo lên bờ, đầu Ôn Văn lộ ra khỏi mặt nước, nhìn cảnh sắc trước mắt mà không khỏi phát ra một

tiếng khen ngợi.

Cho dù anh đã sớm biết phong cảnh ở nơi này đẹp như tranh vẽ cũng nhìn không được vỗ tay kinh ngạc.

Anh có chút đồng cảm với người trong đoàn du lịch, bọn họ không có phúc để nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp như vậy.

Trên bờ biển trải đầy cát vàng mềm mịn là vài cây dừa lác đác, phía sau những cây dừa là một khu rừng rậm rộng lớn, ở trong rừng có thể tùy ý thấy đủ loại hoa cỏ, có loại là Ôn Văn mới thấy lần đầu tiên.

Trên bầu trời có mấy chục hòn đảo lơ lửng như dãy núi, bên dưới vài hòn đảo có thác nước trút xuống, trên không trung là cầu vòng đan xen, không phải cầu vòng từ đánh rắm của thú một sừng, là cầu vòng chân chính.

Mỗi hòn đảo lơ lửng đều có phong cách khác nhau, có đảo trông đầy cây phong lá đỏ, có đảo giống như một vườn hoa rộng lớn, có đảo xây dựng đủ loại trò chơi, rõ ràng chính là một sân chơi.

Ngoại trừ đảo lơ lửng to lớn, có một số thực vật cũng có bộ rễ mang theo chút bùn đất lơ lửng trên không trung, thậm chí Ôn Văn còn thấy vài con thú lông xù giẫm trên bong bóng ngũ sắc lướt ngang qua người mình.

Không khí mang theo hương vị tươi mát ngọt ngào, hít vào một hơi linh hồn giống như được tẩy rửa, bầu trời xanh thẳm trong suốt như một tảng đá quý màu xanh lam.

Nơi này giống như vương quốc động vật Mia, đều có phong cảnh vùng ngoại quốc, nhưng hiển nhiên nơi này lại càng làm người ta chấn động tâm linh hơn.

Nơi này là một bí cảnh, nếu không thông qua con đường đặc biệt ở dưới biển thì không thể nào tới đây được.

Benbour và Benbour há to đôi môi cá nhám của mình, chúng là sinh vật dưới nước nhưng cũng bị cảnh tượng này rung động, chỉ là không biết phải hình dung như thế nào, chỉ có thể ní non nói: “Đẹp quá, đẹp quá đi...”

Ánh mắt Đào Thanh Thanh cong thành vầng trăng, tay đặt trước ngực, nếu như cô có thể sống ở nơi này thì đúng là một

chuyện hạnh phúc biết đường nào.

Ôn Văn thu hai người cá lại, sau đó tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp, sau khi mở rộng tầm mắt thì lấy ra một ống pháo hoa, búng tay châm lửa.

Ống pháo này dài cỡ đui Đào Thanh Thanh, có điều trông khá thô ráp, không hề trắng nõn mịn màng, ngược lại có phong cách răn rỏi.

Sau khi bắn lên bầu trời thì phát ra tiếng nổ điếc tai, nghe thấy âm thanh này thì đám chim bay cá nhảy kinh hoàng từ trong rừng lao ra, nhìn về phía này.

Đào Thanh Thanh bịt tai lại, u oán nhìn Ôn Văn, ở nơi có phong cảnh thần tiên như thế này, sao anh lại có thể phá hỏng không khí như thế chứ?

Ôn Văn đương nhiên nói: “Có tiếng vang lớn như vậy, bọn họ sẽ tới tìm tôi, không cần tôi tốn công sức đi tìm, à đúng rồi, tốc độ bọn họ tìm tới có lẽ sẽ khá nhanh, cô nhất định phải mặc như vậy gặp bọn họ à?”

Đào Thanh Thanh nhìn lại chính mình rồi hét lớn một tiếng, chạy ra ra phía sau thân cây mặc quần áo xong mới quay trở ra.

“Đám phụ nữ bọn cô đúng là kỳ quái, có gì phải tránh né chứ, lúc mặc đồ bơi sao không thấy cô xấu hổ...”

Ôn Văn vừa than thở vừa lấy ra một cái ghế, một bộ dụng cụ nướng, sau đó bắt đầu xử lý con mực lớn mà mình bắt được trên đường.

Thứ này ăn lúc vẫn còn tươi mới là tốt nhất, đông lạnh quá lâu thì mùi vị sẽ không còn ngon nữa.

Chương 1001 - Hành cung Thần Mặt Trăng

Sâu trong rừng có một tòa cung điện khổng lồ cao mấy chục mét, cung điện này không dùng một viên gạch một miếng ngói nào, cũng càng không có xi măng cốt thép, thậm chí không cất

xén cây cối, nó là những cây đa khổng lồ sinh trưởng tự nhiên tạo thành.

Nơi này là trụ sở chính của Ý Chí Tự Nhiên, cũng là hành cung của Thần Mặt Trăng.

Thần Mặt Trăng nằm trên ngai vàng bằng ghế mây, xung quanh có thiếu nữ tinh linh xinh đẹp hầu hạ, có người bóp chân, có người bóp vai, có người sơn móng tay, có người lột vỏ quả nho rồi đút từng quả vào miệng Thần Mặt Trăng.

Hình ảnh này đặt trên người đàn ông, có lẽ Ôn Văn sẽ mắng to là chủ nghĩa phong kiến vạn ác, nhưng người hưởng thụ phục vụ là Thần Mặt Trăng thì tình cảnh lại cực kỳ hài hòa.

Bên ngoài chủ điện, Yetta ngồi trên chiếc ghế con cười ngu ngơ.

Trước khi Thần Mặt Trăng tới, Ý Chí Tự Nhiên bọn họ đã sắp không chống đỡ nổi, ngay cả chút nội tình cuối cùng là bí cảnh này cũng bị một tổ chức bí ẩn mạnh mẽ nhắm tới.

Rất nhiều cao thủ của Ý Chí Tự Nhiên không có tâm phát triển tổ chức lớn mạnh, chỉ say mê cảnh đẹp tận hưởng lạc thú trước mắt, thậm chí có người đang mở sở thú ở thế giới loài người, nuôi dưỡng một đám ngựa lùn, phân chia rớt cốt nhục...

Ý Chí Tự Nhiên thuộc về tổ chức bí ẩn khá hòa bình, vì thế mặc dù Hiệp Hội Thợ Săn biết sự tồn tại của bí cảnh này nhưng vẫn chưa từng có ý nhắm tới.

Nhưng mặc dù Ý Chí Tự Nhiên không phải kẻ địch của Hiệp Hội Thợ Săn thì cũng không có tác dụng gì, vì thế Hiệp Hội Thợ Săn cũng sẽ không bảo vệ nơi này.

Nơi này bị một tổ chức có cường giả cấp Tai Biến nhắm tới, muốn dùng nơi này làm căn cứ, một ít cường giả của Ý Chí Tự Nhiên hiển nhiên sẽ vì tránh gió mà rời đi.

Nhưng những sinh mệnh hiền lành và lương thiện ở đây sẽ trở thành nô bộc của tổ chức bí ẩn này, năm cảnh quan thiên nhiên mà Ý Chí Tự Nhiên phát triển nhiều năm cũng sắp bị hủy hoại trong chốc lát.

Vì thế Yetta mới bí quá hóa liều, muốn triệu hồi một vị thần linh dưới quyền Chúa Tể Bầu Trời giáng xuống.

Cố gắng của cô không uổng phí, Thần Mặt Trăng giáng xuống, đồng thời sau một khoảng thời gian phụng dưỡng cũng quyết định giúp đỡ Ý Chí Tự Nhiên.

Tuy đã trì hoãn rất nhiều thời gian nhưng bí cảnh này vốn thuộc loại hình dễ thủ khó công, vì thế mới có thể kiên trì đến khi Thần Mặt Trăng đổi ý.

Sau khi Thần Mặt Trăng xuất hiện thì có thể thoải mái bức lui vị Tai Biến kia, sau đó dưới lời kêu gọi của cô, rất nhiều người siêu năng Ý Chí Tự Nhiên muốn ẩn cư quay trở về bí cảnh.

Ý Chí Tự Nhiên trở lại thời đỉnh cao, đã trở thành tổ chức bí ẩn cấp cao, cũng một lần nữa trở nên vĩ đại.

Lúc Yetta đang mơ mộng sẽ đạp lên Đọa Thần Huyết, đánh tan Giáo Đường Vinh Quang thì đột nhiên nghe thấy một tiếng vang nhỏ.

“Tình huống gì đây, xảy ra chuyện gì?”

“Lại có người tới kiểm chuyện à?”

Một người đẹp nhắm mắt mặc váy dài màu xanh nhạt, tóc dài phát phối nghiêng tai lắng nghe một chút, vẻ mặt trở nên u ám.

“Đám động vật rất sợ hãi, tiếng nổ kia là âm thanh của thuốc nổ, nhưng không biết vì sao nhóm trông coi lại không phát ra báo động... đám động vật còn nói nơi đó có mùi thi thể bị thiêu đốt!”

Yetta đứng dậy, trên người tỏa ra luồng khí đen, sau đó chợt biến mất, cô phải dẫn nhóm cường giả Ý Chí Tự Nhiên tới gặp kẻ xâm nhập.

Trong lúc Yetta gấp gáp chạy tới, cảnh tượng trước mắt lại làm bọn họ mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy Ôn Văn, Đào Thanh Thanh và một cô gái yếu điệu mặc áo giáp màu vàng xanh cầm cây ba chĩa, ba người ngồi quanh vỉ nướng, úa nước bọt nhìn sợi râu mực khổng lồ bên trên.

Bên dưới vỉ nướng là ngọn lửa có nhiệt độ vượt xa ngọn lửa bình thường, Ôn Văn vẫn luôn dùng năng lực khống chế lửa, để nó nướng chín râu mực trong thời gian nhanh nhất nhưng không bị khét hay cháy hỏng vỉ nướng.

Mà cô gái yếu điệu cầm cây ba chĩa kia chính là người trông cửa của Ý Chí Tự Nhiên, hải tướng thủy triều Viên Thu Nhã.

Chủ nhân của hồ nước xanh biếc tiếp nối với biển khơi, trong hồ nước này cô có thể phát huy sức mạnh vượt xa chân tự bình thường.

Trước đó khi nhóm Ôn Văn tiến vào, Ôn Văn đã đưa ra chứng nhận của Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế cô không phát động tấn công, nhưng lúc thấy Ôn Văn nướng mực thì cô nhin không nổi leo ra khỏi hồ nước, chuẩn bị ăn ké sợi râu mực này.

Bí cảnh này cái gì cũng tốt, chỉ là thức ăn được cung cấp quá tham đạm, chỉ có mấy loại trái cây rau dưa... này mà kêu là cơm sao?

“Ồ, sao lại là cô/ông?” Ôn Văn và Yetta cùng lên tiếng.

Có điều giọng điệu của hai người có chút khác biệt, Ôn Văn biết nơi này là trụ sở chính của Ý Chí Tự Nhiên, chỉ là không ngờ vừa mới bắt đầu đã gặp mặt Yetta, người phụ nữ này rất thích mắng chửi người, hi vọng sẽ không quấy nhiễu kế hoạch của Ôn Văn.

Mà Yetta thì chỉ đơn thuần là kinh ngạc, cô thật sự không ngờ lại gặp Ôn Văn ở đây.

“Mấy người đông như vậy, mực của tôi không đủ ăn đâu, chỉ có thể cho mỗi người một lát nhỏ để nếm thử thôi.”

Ôn Văn lấy ra một cái đĩa nhỏ, cắt vài miếng mực rồi để Đào Thanh Thanh đưa qua cho mọi người, chính bản thân Ôn Văn thì ôm nửa sợi râu mực gặm cắn.

“Lần này tôi tới là có chuyện cần nhờ, tôi cần một chén nước suối sinh mệnh, thuận tiện muốn ở vùng bảo địa này hoàn thành một nghi thức.”

“Há mồm liền đòi một chén nước suối sinh mệnh, ông biết thứ đó quý giá cỡ nào không?”

Ôn Văn cười he he: “Quý cỡ nào thì quý, tôi cũng đâu có lấy không, huống chi cô không muốn là chuyện của cô, chị gái Thần Mặt Trăng chịu cho là được.”

“Ông...” Yetta tức giận tới nghiến răng, muốn đuổi Ôn Văn ra ngoài.

Âm thanh mờ mịt truyền tới làm con giận của Yetta lắng xuống, là giọng của Thần Mặt Trăng.

“Để hấn tới gặp ta.”

Nhóm quản lý cấp cao của Ý Chí Tự Nhiên đi cùng kinh ngạc nhìn Ôn Văn.

Thần Mặt Trăng mặc dù khá hiền lành nhưng rất chú trọng cấp bậc tôn ti, nếu thái độ xung hô của bọn họ không đúng thì sẽ bị nghiêm phạt.

Mà người này ăn nói tùy tiện gọi là chị gái Thần Mặt Trăng, thế mà Nguyệt Thần điện hạ không chỉ không tức giận mà còn gọi hấn qua?

Sau khi nghe thấy âm thanh đó, ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, nắm cằm mình dùng sức một cái để cằm rớt ra, nhét nửa đoạn râu mực vào trong cổ họng mình, sau đó lại rắc một tiếng, chỉnh cằm trở lại.

Ngoại trừ Đào Thanh Thanh, những người khác đều theo bản năng sờ cằm mình, tuy là tự bản thân Ôn Văn ra tay nhưng bọn họ vẫn cảm thấy thực đau đớn.

“Mau đi thôi, đừng để chị gái Thần Mặt Trăng phải chờ lâu.”

Yetta bất đắc dĩ chỉ có thể thở dài một hơi, dẫn theo Ôn Văn và Đào Thanh Thanh nhanh chóng đi tới trước cung điện.

Đây chính là chỗ dựa mà Ôn Văn có thể đảm bảo mình sẽ lấy được nước suối sinh mệnh, Thần Mặt Trăng là người tình cũ của lão đại áo đen trong cơ thể mình, nước suối sinh mệnh tuy quý giá nhưng thật ra vẫn có thể có lại, chỉ cần anh mở lời thì Thần Mặt Trăng rất có khả năng sẽ cho anh.

Hơn nữa cho dù Thần Mặt Trăng không ở đây, Ôn Văn vẫn nắm chắc có thể lấy được thứ đó.

Anh đã sớm chuẩn bị xong vật có giá trị ngang bằng, nếu Ý Chí Tự Nhiên chịu đổi thì tốt, nếu không chịu thì anh chỉ có thể chuyển sang một vị ông lớn khác.

Chương 1002 - Bí cảnh thánh thụ

Ông lớn mà Ôn Văn nói tới chính là nhân viên quản lý tầng hai của trạm thu nhận, ánh sáng sinh mệnh Nivea.

Lúc tìm kiếm vật có lực sinh mệnh siêu việt để ‘hoàn dương’ xác Ôn Lệ, Ôn Văn từng hỏi thăm nhóm nhân viên quản lý trung tâm.

Bọn họ đưa ra cho Ôn Văn một vài lựa chọn rất tốt, nhưng tốt nhất chính là nước suối sinh mệnh ở bí cảnh này, bởi vì Nivea, bí cảnh này và Ý Chí Tự Nhiên có quan hệ khá sâu xa.

Thật ra nói nghiêm chỉnh thì Nivea mới là chủ nhân của bí cảnh này, trước khi trạm thu nhận xảy ra biến cố, nơi này từng là hoa viên nghỉ ngơi của Nivea.

Sau đó trạm thu nhận cần Nivea ở thường trú, Nivea không có thời gian quản lý nên đã tặng lại cho Ý Chí Tự Nhiên.

Vì thế Ý Chí Tự Nhiên còn muốn tôn sùng Nivea là hội trưởng vinh dự vĩnh viễn...

Ôn Văn chỉ cần đưa ra tín vật của Nivea, như vậy chắc chắn có thể lấy được nước suối sinh mệnh.

Có điều nếu như không cần thiết thì Ôn Văn không muốn làm như vậy, bởi vì nó rất có thể sẽ dẫn tới chút phiền phức cho hắn, vì thế như hiện giờ là tốt nhất.

Tốc độ của Yetta rất nhanh, chỉ một thoáng ba người đã tới cung điện thực vật.

Cấu tạo cung điện thần kỳ này làm Đào Thanh Thanh phải mở rộng tầm mắt, cung điện này có sinh mệnh của chính mình, lúc ba người đi tới cửa, cánh cổng lớn được bện từ dây leo tự động mở ra.

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của Yetta, Ôn Văn gặp được Thần Mặt Trăng.

Thần Mặt Trăng lười biếng nửa nằm trên giường, sau khi cô xuất hiện thì tòa cung điện này tựa hồ đã mất đi màu sắc, hết thảy sự chú ý đều đặt vào người Thần Mặt Trăng, ngoại trừ nàng thì không có thứ gì xinh đẹp.

Ngay cả Đào Thanh Thanh thân là phụ nữ cũng nhìn chăm chú.

Nhưng Ôn Văn không bị sắc đẹp của Thần Mặt Trăng ảnh hưởng, chỉ nhìn chằm chằm bốn cô nàng hầu gái, nếu có cơ hội anh cũng muốn được bốn mỹ nữ hầu hạ, muốn thử cảm giác xa xỉ này...

Sau khi Ôn Văn tiến vào, Thần Mặt Trăng vẫy tay để bốn cô gái lui ra, sau đó ngoắc tay với Ôn Văn để anh tiến tới trước.

Sau khi Ôn Văn đi tới, Thần Mặt Trăng đưa ngón tay điểm nhẹ vào ngực anh, sau đó ánh mắt của cô sáng ngời, lực chú ý không còn nằm trên người Ôn Văn.

Cô cười khẽ một tiếng, sau đó nói với Ôn Văn: “Đi ra ngoài điện chờ một tiếng đồng hồ, gọi Yetta dẫn bọn cậu tới suối sinh mệnh.”

Sau đó Thần Mặt Trăng búng ngón tay một cái, một điểm sáng màu xanh lá cây bay vào trong tay Ôn Văn.

“Đây là một vật nhỏ thú vị, trồng thứ này vào trong đất thì có thể mọc ra một ngôi nhà cây, trên đỉnh phòng sách sẽ có một hạt giống tương tự, loại hạt này có thể lần thứ hai dùng để trồng thành nhà cây.”

Nói xong, không đợi Ôn Văn đáp lời thì đã có một luồng sức mạnh vô hình bao lấy Ôn Văn và Đào Thanh Thanh, sau đó còn chưa kịp phản ứng thì đã xuất hiện ở bên ngoài cung điện, mà bên trong thì đóng chặt cửa nên không thể thấy được đã xảy ra chuyện gì.

Vẻ mặt Đào Thanh Thanh mờ mịt, không rõ tiến triển sự việc cho lắm, có chút kỳ quái nhìn sang Ôn Văn.

Ôn Văn lắc đầu: “Quen thì tốt rồi, thật ra tôi cũng không hiểu xảy ra chuyện gì...” Là một chàng chó độc thân, muốn Ôn Văn đoán bên trong xảy ra chuyện gì cũng hơi bị khó.

Yetta mang theo hai bàn trái cây bày ra trước mặt hai người, ba người vừa gặm trái cây vừa chờ chuyện bên trong kết thúc.

Trong quá trình ăn trái cây, Yetta nói bóng nói gió muốn biết Thần Mặt Trăng rốt cuộc đang gặp ai.

Nhưng Ôn Văn cứ nói là mình không biết, ăn trái cây thì nhiều hơn ai hết.

Thời gian một tiếng trôi qua rất nhanh, cánh cổng lớn cung điện mở ra, Thần Mặt Trăng vẫn nằm trên giường hưởng thụ bốn thiếu nữ hầu hạ như cũ, không có ý phản ứng tới Ôn Văn.

“Xem ra bên trong đã kết thúc rồi, chúng ta còn chờ gì nữa, mau đi thôi.” Ôn Văn nhìn Yetta hồi thúc.

Yetta liếc mắt, bất đắc dĩ dẫn theo hai người nhanh chóng dịch chuyển tức thời vào sâu trong rừng, sau khi tiến tới một khoảng cách thì ngừng lại.

Ôn Văn đi tới phía trước, nhìn một chút thì thấy một cây đại thụ to lớn cao mấy trăm mét, cây đại thụ này có sức sống không gì sánh bằng, chỉ đứng ở gần thôi cũng có thể cảm nhận được hơi thở sinh mệnh đập vào mặt.

Trong lá cây của đại thụ thỉnh thoảng có thể nhìn thấy dòng chảy năng lượng màu xanh có tính thực thể, mỗi luồng năng lượng đều ẩn chứa sức mạnh kinh người, mà đây chỉ là sức mạnh tiết từ cây đại thụ ra ngoài mà thôi.

Trên đỉnh đại thụ có một cột sáng ngát trời, cột sáng này phóng ra một tấm màn sáng trong suốt màu xanh bao phủ lấy toàn bộ khu rừng to lớn ở gần đó.

Sau khi tiến vào Ôn Văn mới phát hiện cảm giác thông suốt mà anh cảm nhận được ở bí cảnh thật ra chính là xuất phát từ thánh thụ to lớn này.

Bí cảnh này có thể tồn tại, chỉ sợ là đều dựa vào nó.

Sau khi tiến vào phạm vi màn sáng thì có thể cảm nhận rất khác biệt với thế giới bên ngoài, mật độ năng lượng ở nơi này rất cao, thậm chí không khí cũng có chút sền sệt, mà tất cả đều bắt nguồn từ hơi thở của thánh thụ.

Đồng thời ở nơi này thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những sinh vật hình người mờ ảo có cánh, những sinh vật này lớn nhỏ khác nhau, nhỏ thì chỉ bằng lòng bàn tay, lớn thì tương đương người trưởng thành.

Sinh vật thể hình nhỏ có độ trong suốt cao hơn, sinh vật thể hình lớn thì cơ thể càng ngưng thực hơn.

Yetta thấy Ôn Văn có hứng thú với những sinh vật này thì cảm thán nói: “Những thứ ông nhìn thấy chính là tinh linh thánh

thụ do thánh thụ sinh ra, bọn họ trời sinh có năng lực lĩnh vực sinh mệnh, rất nhiều người sau khi trưởng thành sẽ trở thành thành viên của Ý Chí Tự Nhiên.”

“Phần lớn tinh linh thánh thụ ở trong phạm vi sức mạnh của thánh thụ đều chưa trưởng thành, đợi đến khi trưởng thành bọn họ sẽ biến mất, khi đó sẽ có được thực thể.”

“Các vị đại nhân phụng dưỡng Thần Mặt Trăng chính là tinh linh thánh thụ trưởng thành.”

Yetta khẽ ngẩng đầu, có chút tự hào nói: “Mỗi tinh linh thánh thụ đều được thánh thụ ban cho dáng vẻ hoàn mỹ, phần lớn những sinh vật hình người có tai nhọn, am hiểu sử dụng cung tên hoặc sức mạnh tự nhiên mà mọi người nhìn thấy ở bên ngoài đều có nguồn gốc từ thánh thụ.”

“Đi theo tôi, nước suối sinh mệnh mà bọn ông muốn ở trên đỉnh.”

Ôn Văn nhìn chiếc tai nhọn của Yetta, chắc hẳn cô ta cũng được sinh ra ở nơi này, vì sao những tinh linh thánh thụ khác đều xinh đẹp như vậy, mà cô ta thì đen như cục than đá vừa mới đào lên?

Ở trong phạm vi thánh thụ, ngoại trừ tinh linh thánh thụ trưởng thành, tất cả đều không thể bay lượn.

Vì thế nếu muốn leo lên đỉnh thánh thụ thì cần phải đi cầu thang, ở xung quanh thân thánh thụ có một chiếc cầu thang được bện thành từ một đám thực vật.

Khi bắt đầu tiếp xúc ở khoảng cách gần với thánh thụ, Ôn Văn lại càng cảm nhận rõ ràng sức mạnh dồi dào không gì sánh được của thánh thụ, nếu chỉ xét đơn thuần về mức độ mạnh mẽ của năng lượng, chỉ sợ ngay cả cường giả cấp Tai Biến cũng không sánh bằng cái cây này.

Nếu nó là một sinh mạng còn sống, Ý Chí Tự Nhiên căn bản không cần phải mạo hiểm triệu hồi Thần Mặt Trăng, mặc dù hiện giờ nó vẫn không thể động đậy nhưng vẫn có tư cách trở thành ‘thu nhận chí cao’ của Hiệp Hội Thợ Săn.

Chương 1003 - Ôn Lệ hoàn dương

Càng đi dọc theo cầu thang tiến lên, mật độ năng lượng lại càng cao hơn, những năng lượng này hóa thành uy lực có tính chân thật gia tăng lên người những người đang leo lên đỉnh.

Yetta đi khá cố sức, Đào Thanh Thanh dứt khoát nửa đi nửa bò mới có thể leo lên đỉnh nổi, mà Ôn Văn thì không hề cảm nhận được chút áp lực nào, thậm chí vẫn còn có thể chạy nhảy.

Đó không phải vì thực lực của Ôn Văn, mà vì trên người Ôn Văn có tín vật của ánh sáng sinh mệnh Nivea.

Cây thánh thụ này rất thân cận với sức mạnh thiên nhiên của Nivea, vì thế nó cố tình mở đèn xanh cho Ôn Văn.

Sau khi leo tới ngọn cây, Ôn Văn nhìn thấy một lan can tự nhiên do thân cây tạo thành, trung tâm có một con suối trong vắt.

Ở trước suối nước là một cường giả chân tự nửa người nửa chim, trên người và cánh có lông chim màu xanh khoanh chân ngồi đó.

Ôn Văn nhướng mày, người này anh nhận ra, là thị giả Thần Dục được Ngô Vọng triệu hội tới thế giới hiện thực.

Trước đây đánh xong một trận thì người này biến mất, không ngờ hẳn lại ở trong bí cảnh của Ý Chí Tự Nhiên bảo vệ thánh thụ.

Thật ra thị giả Thần Dục vốn là quái vật ở phe Chúa Tể Bầu Trời, vì thế tới đây tìm tổ chức để nương tựa cũng không kỳ quái.

Trước đó khi lần đầu tiên nhìn thấy thị giả Thần Dục, bản thân Ôn Văn căn bản không có cách nào để thị giả Thần Dục chú ý tới, thậm chí cần phải biến thân mới miễn cưỡng dọa hắn chạy đi.

Nhưng lần này bản thân Ôn Văn đã có sức mạnh tương đương với thị giả Thần Dục.

Yetta cầm tín vật của Thần Mặt Trăng nói rõ nguyên do với thị giả Thần Dục, sau đó thị giả Thần Dục lấy bình nước khoáng rót nửa chai cho Ôn Văn.

“Nè, tùy ý vậy sao, tốt xấu cũng nên dùng ly thủy tinh chứ?”

Ôn Văn nhận lấy bình nước ẩn chứa nước suối sinh mệnh, lắc nhẹ một chút, cảm giác lạnh như băng xuyên qua bình nước truyền ra làm thể xác và tinh thần Ôn Văn cảm thấy thoải mái.

Nước suối sinh mệnh thật ra chính là chất lỏng do thánh thụ tự nhiên phân bố ra, mỗi năm sẽ tích được một chén nhỏ, vũng nước suối này không biết đã tích lũy bao nhiêu năm tháng rồi.

Đối với sinh mệnh bình thường mà nói, sức sống ẩn chứa trong nước suối có thể so sánh với thánh dược trong thần thoại, sống chết xương thịt cũng không phải nói chơi.

Người sắp chết uống vào thậm chí có thể trở nên trẻ tuổi, đồng thời trường sinh bất lão, cũng có được thân bất tử ở một mức độ nào đó.

Chẳng qua đối với người siêu năng vốn đã có năng lực mạnh mẽ như Ôn Văn, sức mạnh của dòng suối sinh mệnh này có hạn, nhưng nó có hiệu quả cùng loại với thuốc vạn năng, để vết thương trên người nháy mắt được chữa trị.

Sau khi lấy được thứ mình muốn, Ôn Văn không lãng phí thời gian, hiện giờ nên hoàn dương cho Ôn Lệ.

Ôn Văn tìm kiếm một nơi bằng phẳng trên khoảng lan can mà thánh thụ sinh trưởng ra, dùng phát vẽ thành một ký hiệu.

Nghi thức xoay chuyển vong linh sinh vật rất đơn giản, quan trọng là vật phẩm có sức mạnh sinh mệnh mạnh mẽ.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ, Ôn Văn búng tay một cái, lấy xác của Ôn Lệ từ trạm thu nhận ra đặt bên trên ký hiệu.

Sau đó Ôn Văn đảo quanh xác Ôn Lệ vài vòng, xác định không còn vấn đề gì mới mở nắp bình nước khoáng, bóp miệng Ôn Lệ ừng ực rót nửa bình nước suối sinh mệnh.

Sau khi được rót nước suối sinh mệnh, xác Ôn Lệ lập tức phát sinh biến hóa, dòng năng lượng xanh biếc chói mắt bắt đầu khuếch tán từ miệng Ôn Lệ.

Ký hiệu trận pháp được vẽ từ phần cũng bị năng lượng màu xanh truyền vào, lóe lên bóng ảo màu xanh biếc.

Dưới tác dụng của sức mạnh này, thi thể Ôn Lệ trôi lơ lửng, màu da tái nhợt trở nên hồng hào, thi thể lạnh như băng cũng có cảm giác ấm áp.

Đợi đến khi ánh sáng xanh lan tràn tới khắp mọi góc ngách cơ thể, có một luồng khí tụ lại ở ngực Ôn Lệ không tản đi được.

Đó là tất cả sức mạnh ô uế trong cơ thể vong linh mà không thể phóng ra được, chứng tỏ cường độ mạnh yếu của nghi thức vẫn chưa đủ.

Ôn Văn nhíu mày, dựa theo tính toán của hắn thì nửa chén nước suối sinh mệnh đã có thể hoàn thành nghi thức, nhưng hiện giờ xem ra vẫn còn thiếu một mảng lớn.

“Xem thân thể vong linh trong người Ôn Lệ khá mạnh mẽ... dù sao hắn cũng chính là mình, vậy thì cũng đúng thôi.”

Ôn Văn không quá để ý, chỉ cho là Ôn Lệ có thiên phú, vì thế lại rót thêm một chút nước suối sinh mệnh, hiện giờ trong tay Ôn Văn chỉ còn lại một chút ít ở đáy bình.

Sau khi rót hết thì phần ngực Ôn Lệ tích tụ một luồng khí đen, nó hóa thành một luồng khói đen hình mặt quỷ giương nanh múa vuốt từ miệng phun ra.

Mặt quỷ này mơ hồ có chút tương tự với Ôn Văn, có chút tương tự với cuồng khí nhưng tà ác hơn, tiêu cực hơn, loại năng lượng tiêu cực này có thể lây nhiễm cho người bình thường, thậm chí là người siêu năng cấp thấp.

Nếu để mặc mặt quỷ này tiêu tan trong không khí thì số năng lượng tiêu cực này sẽ biến thành một trận tai họa.

Nhưng chuyện này không cần Ôn Văn lo lắng, cành cây của thánh thụ phóng ra luồng năng lượng màu xanh nhạt, số năng lượng này ôn nhu bao vây lấy mặt quỷ.

Mặt quỷ mỉm cười rất dữ tợn, nhưng sau khi bị số năng lượng này bao vây thì biểu cảm của nó trở nên ôn hòa hơn, sau đó dần dần trở nên trong suốt rồi biến thành vô hình.

Năng lượng tiêu cực của mặt quỷ bị sức sống mạnh mẽ của thánh thụ đánh tan, không lưu lại chút tai họa ngầm nào.

Đây cũng là nguyên nhân Ôn Văn lựa chọn cử hành nghi thức đơn giản này ở phạm vi thánh thụ, có thể hạ thấp nguy cơ tiêu cực xuống mức thấp nhất.

Sau khi mặt quỷ biến mất, không còn sức mạnh chống đỡ nên cơ thể Ôn Lệ rơi xuống đất.

Lúc này nó đã tương đương với thi thể cường giả chân tự bình thường sau khi chết, Ôn Văn dùng nó để chế tạo phân thân thì không cần lo lắng nó sẽ có phần cố chấp và tà ác của Ôn Lệ.

Sau đó Ôn Văn xúc quần áo thi thể, lấy dao nhỏ khắc một trận pháp ký hiệu rồi nhỏ ba giọt nước suối sinh mệnh vào trận pháp.

Sau khi trận pháp kích hiệu thì biến thành một dạng trông như hình xăm.

Trận pháp mới này có thể đảm bảo sức mạnh trong thi thể Ôn Lệ sẽ không thoát ra ngoài, cũng sẽ không hư thối biến chất, có thể kiên trì đến khi Ôn Văn chuẩn bị xong nghi thức.

Muốn đạt được mục đích này thì ba giọt nước suối sinh mệnh là đủ rồi, nhiều hơn nữa thì cơ thể này sẽ sinh ra nghi thức độc lập, trở thành một cái xác sống biết đi.

“Phù phù... xong rồi.

Ôn Văn lau mồ hôi trán, hai tay chống nạnh, đừng thấy số trận pháp ký hiệu này đơn giản, nó tiêu hao thể lực của Ôn Văn rất nhiều.

Hiện giờ anh có chút may mắn vì lúc ban đầu đã chọn lựa nghiên cứu ký hiệu, bằng không hiện giờ muốn nghiên cứu trận pháp này anh phải thuê một bậc thầy ký hiệu.

Nói tiếp thì tiêu chuẩn ký hiệu của Ôn Văn đã có thể tính là có bài bản, cho dù toàn bộ sức mạnh biến mất, biến thành một người bình thường thì vẫn có thể dựa vào kiến thức từ số ký hiệu này để đứng vững trong giới người siêu năng.

Đào Thanh Thanh khó hiểu nhìn thi thể dưới đất, chuyện về Ôn Lệ cô không biết, vì thế nhìn cái xác này thì đột nhiên cảm thấy khá khủng bố.

Cái xác này ngoại trừ gương mặt dữ tợn thì căn bản không hề khác gì Ôn Văn, ngay cả nốt ruồi trên rốn cũng giống hệt.

Có khi nào... Ôn Văn đã sớm bị giết chết rồi không, mà Ôn Văn đứng trước mặt cô hiện giờ là kẻ thay thế!

Chương 1004 - Biển sâu khủng bố

Trong đầu Đào Thanh Thanh xuất hiện hơn trăm ngàn chữ âm mưu quỷ kế, ngay cả khi Ôn Văn đã thu cái xác lại rồi đi tới trước mặt mà cô cũng không chú ý.

Ôn Văn liếc mắt, búng mạnh một phát vào trán cô: “Suy nghĩ gì đấy, kết thúc công việc rồi về nhà thôi, cô còn muốn ở lại đây ăn tết chắc?”

Đào Thanh Thanh ôm trán, phần trán sáng bóng bị búng súng đỏ một cục, sức mạnh này đủ để bắn nát một quả dưa.

Cô oán trách nhìn Ôn Văn, đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, tính cách ác liệt như vậy tuyệt đối không thể nào là người khác giả trang được.

Yetta cũng khá hiếu kỳ về thi thể kia, có điều suy nghĩ của cô và Đào Thanh Thanh hoàn toàn khác nhau, là một vở kịch bi thảm.

Cô không biết nốt ruồi trên rốn Ôn Văn nên cho rằng cái xác này là anh em của Ôn Văn.

Trong tưởng tượng của Yetta, người anh em cùng sống nương tựa của Ôn Văn đã chết, hấn ôm xác tới đây vì muốn anh em mình khi chết đi có thể giống như một nhân loại.

Mà người này sở dĩ luôn tỏ ra vô liêm sỉ như vậy có lẽ vì muốn che giấu đi cảm xúc đau buồn vì mất đi anh em...

“Tôi xong chuyện rồi, cô đưa bọn tôi ra ngoài đi, tôi không ở lại đây ghê tởm cô thêm nữa đâu.” Ôn Văn cà phất cà phơ đi tới bên cạnh Yetta nói.

Yetta nhìn Ôn Văn, giọng điệu dịu đi một chút: “Ông ở đây thêm một chút cũng được, sức mạnh thánh thụ có thể xoa tan đi đau nhức của ông, làm ông...”

“Tôi ở đây lâu thì cô có phát lương cho tôi không, có đi du lịch giùm tôi không, có mạng mẽo gì không, tôi muốn đi nhà xí thượng hạng thì sao...” Ôn Văn đưa ra một chuỗi vấn đề.

Yetta: “....? ? ?”

Cô cắn chặt răng, trán nổi mạch máu: “Được thôi, tui đưa ông về, ông mau cút đi, khốn kiếp.”

“Lúc thì bảo người ta ở lại, lúc bảo người ta đi, bệnh thần kinh.”

Cuối cùng Ôn Văn và Đào Thanh Thanh bị Yetta lạnh lùng đưa tới lối vào.

Vị hải tướng thủy triều Viên Thu Nhã kia sớm đã ăn sạch mớ râu mực nướng, mắt to tròn nhìn Ôn Văn, hi vọng có thêm chút nguyên liệu nấu ăn.

Tất cả sinh mệnh trong bí cảnh đều có linh tính, không thể xem là thức ăn, vì thế nếu cô muốn ăn thịt thì chỉ có thể trông cậy từ người bên ngoài tới.

Ôn Văn gãi đầu từ trạm thu nhận túm ra một con bò và một đồng tương đặt trước mặt Viên Thu Nhã: “Vị nướng cũng để lại cho cô, số thịt này đủ cho cô ăn mấy ngày.”

Viên Thu Nhã nhìn mấy thứ này, nước bọt cũng ứa ra, trên mặt lộ ra biểu cảm hạnh phúc.

“Anh em tốt, sau này thường xuyên tới chơi nha, có phiền phúc gì cứ tới tìm tôi.”

Sau đó trong ánh mắt lưu luyến không rời của Viên Thu Nhã, Ôn Văn gọi ra Benbour và Babol, cùng Đào Thanh Thanh ngồi lên xe kéo.

Viên Thu Nhã điều khiển dòng nước một đường đưa nhóm Ôn Văn ra ngoài bí cảnh.

Một lần nữa ngao du dưới lòng biển sâu, cảm giác mới mẻ giảm bớt đi rất nhiều, trừ phi có nguyên liệu nấu ăn tiếp cận, bằng không Ôn Văn cũng lười mở mắt.

Trong đáy biển sâu thăm thẳm này, ngoại trừ dòng nước tối tăm áp lực thì chẳng còn gì khác, cảm giác phương hướng cũng mất đi ý nghĩa.

Sau khi di chuyển một hồi, Ôn Văn cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, thấy thời gian vẫn còn lại hơn nửa tiếng thì chuẩn bị chợp mắt một chút.

Nhưng anh vừa mới nhắm mắt lại thì đột nhiên trợn mắt, trán túa mồ hôi lạnh.

Vì sao anh lại muốn ngủ chứ?

Được xem là một người siêu năng có thực lực chân tự, sao tự dưng lại muốn ngủ như vậy?

Chẳng lẽ vì tiếng ngáy trên đường về vang dội hơn dày đặc hơn lúc đi rất nhiều nên mới khơi gợi cơn buồn ngủ của anh?

Nhưng cảm giác bất an thấm tới tận xương là chuyện gì?

Trong biển sâu không chút ánh sáng này, mỗi nơi đều có thể ẩn giấu nguy cơ đáng sợ, Ôn Văn không dám sơ suất lập tức nhìn sang Đào Thanh Thanh ở bên cạnh.

Đào Thanh Thanh trợn tròn mắt ngồi trên xe kéo, xem dáng vẻ thì rất bình thường, nhưng hô hấp thì rất đều đặn, con người đảo một cách vô thức, khoe miệng có nước miếng trong suốt...

Ôn Văn liếc mắt liền nhìn ra cô đã rơi vào trạng thái ngủ.

Không chỉ cô, Benbour và Babol đang kéo xe cũng đang ở trong trạng thái ngủ.

Tuy là đang ngủ nhưng vẻ mặt của chúng rất dữ tợn, hơn nữa cơ thể vẫn còn đang tự động di chuyển, kéo xe kéo đi tới một hướng nào đó trong biển sâu, tốc độ cũng không biết nhanh hơn lúc đi bao nhiêu lần.

Hướng bọn họ đang đi tới không phải thành phố Mosman ở bắc cực, trong khoảng thời gian Ôn Văn cảm nhận được dị thường, cũng không biết bọn họ đã đi bao xa rồi.

Nếu như khi này Ôn Văn cứ vậy ngủ thiếp đi, nói không chừng khi tỉnh lại đã trở thành tù nhân, hoặc là dứt khoát nằm trong bụng quái vật khổng lồ nào đó!

Ôn Văn nuốt nước miếng, huy hiệu nhân viên thu nhận trên ngực nóng hổi, đây là chuyện chưa từng xảy ra từ khi thực lực của anh gia tăng mạnh mẽ.

Anh quyết định thật nhanh, búng tay một cái kéo Benbour, Babol và Đào Thanh Thanh vào trạm thu nhận, mà chính anh cũng lập tức tiến vào trạm thu nhận.

Trước khi đi, anh dùng năng lực của gương ma Gildero để lại con mắt ma lực ở gần đó.

Ôn Văn không ngủ rồi bước vào cạm bẫy, vì thế theo lý thuyết thì anh tạm thời vẫn còn an toàn, nhưng Ôn Văn không muốn đối mặt với bất kỳ nguy hiểm nào nên vẫn lập tức rời đi.

Thông qua con mắt ma lực, Ôn Văn có thể quan sát được tình huống ở vị trí của mình trước đó, vài phút trước không thấy gì, nhưng vài phút sau thì dòng nước ở gần chỗ con mắt ma lực đột nhiên trở nên đặc sệt.

Không đúng, không phải đặc sệt, mà là dòng nước ở gần đó ‘sống’ lại nên sinh vật ở xung quanh rất khó rời khỏi phạm vi này.

Sau đó Ôn Văn nhìn thấy một bóng đen cực kỳ không lồ chậm rãi bơi qua khu vực này.

Bóng dáng này lớn đến mức con mắt ma lực căn bản không có cách nào thấy được toàn bộ ngoại hình và kích cỡ của nó, chỉ biết là một con quái vật khổng lồ.

Bóng dáng kia đảo vài vòng ở gần đó, cuối cùng không tìm được gì nên phát ra tiếng vang kỳ quái.

“A... wo .... e.... yi....”

Âm thanh rất lớn, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa sức mạnh quỷ dị, chỉ nghe thấy âm thanh này thôi Ôn Văn đã cảm thấy tê rần da đầu.

Bóng dáng này không tìm được sự tồn tại của Ôn Văn nên chậm rãi bơi đi, biến mất trong đáy biển sâu thẳm.

Ôn Văn vừa mới thở phào một hơi thì thông qua con mắt ma lực nhìn thấy một con mắt to như cái nhà, con mắt này lạnh lùng chăm chú nhìn vào con mắt ma lực.

Một luồng sức mạnh không tên tỏa ra từ con mắt, giống như một sợi xúc tua tron nhãn thông qua liên hệ của con mắt ma lực và Ôn Văn nhanh chóng bò qua.

Tóc gáy Ôn Văn dựng đứng, lập tức cắt đứt liên hệ của mình và con mắt ma lực, sức mạnh của quái vật kia bị gián đoạn ở nửa đường, nó lần thứ hai phát ra tiếng rống nặng nề.

Tiếng rống này vang trong biển sâu truyền đi rất xa, rất xa, rất xa....

Chương 1005 - Dụng cụ tra tấn vạn năng

Ôn Văn co quắp ngồi trên ghề, có chút nghĩ lại mà sợ.

Trong tình huống bình thường, biển sâu chắc chắn không nguy hiểm đến như vậy, bằng không căn bản sẽ không sắp xếp con đường tới bí cảnh Ý Chí Tự Nhiên ở dưới đáy biển.

Vì thế thứ kia xuất hiện có lẽ không phải sự cố ngoài ý muốn, mà là hướng về Ôn Văn mà tới.

Mà ở sâu dưới biển, chỉ có Cổ Thần Ensuk là có thù oán với Ôn Văn.

Nghe nói Cổ Thần Ensuk vẫn luôn ngủ say, vì thế thứ kia có lẽ là sức mạnh của Thần hóa ra, hoặc là thuộc hạ hoặc người hợp tác của Ensuk.

Từ trước đến giờ Ôn Văn vẫn chưa từng quên chuyện mục tiêu chân chính của Ensuk chính là mình, chẳng qua nhiều lần bị anh qua mặt, đẩy lên người Ôn Lệ.

Đại dương chính là địa bàn của Cổ Thần Ensuk, vì thế sau này nếu không cần thiết thì Ôn Văn chắc chắn sẽ không dễ dàng tiến vào phạm vi biển sâu.

Khác với các cấp Tai Biến khác, Ôn Văn vẫn rất kiêng kỵ với Ensuk, thực lực của vị Cổ Thần ngủ say này tuyệt đối không chỉ là Thần Tinh Giới.

Trước đây ý thức của Cổ Thần Ensuk muốn thông qua tên hề tà thuật Grandi để giáng xuống, trong đó mơ hồ có sức mạnh của ‘Mẹ Vĩ Đại’ cấp Tai Ách tham gia.

Thần Tinh Giới bình thường tuyệt đối sẽ không có được đãi ngộ như vậy.

Ôn Văn ổn định cảm xúc, khi này anh thật sự sợ, vì thế cần phải tìm chút chuyện vui để làm.

Về phần làm thế nào để quay lại thành phố Mosman thì không thành vấn đề, trước lúc rời đi anh đã để Tam Tể Nhi ở lại

khách sạn, Ôn Văn có thể thông qua trạm thu nhận dịch chuyển về bất cứ lúc nào.

Mà hoạt động có thể làm tâm trạng Ôn Văn tốt nhiên hiển nhiên chính là tra hỏi nữ sát thủ, he he he.

Có lẽ trạm thu nhận cũng hiểu được tâm ý của Ôn Văn, lúc Ôn Văn nhìn thấy Nhiếp Ảnh thì cô ta đang bị sợi xích màu đen treo trên không trung với tư thế khá khiếm nhã.

Đừng hiểu nhầm, cô ta là con gái chính tông, không phải loại khả nghi.

Có thêm một đoạn là để đề phòng số kiếm ngắn, Nhiếp Ảnh có mười cây, tất cả đã bị Ôn Văn lấy đi.

Lo lắng tới khả năng sau này cần Nhiếp Ảnh làm việc, vì thế Ôn Văn để lại cho cô ta bốn cây, số kiếm ngắn còn lại mang tới bán ở cửa hàng thu nhận, Ôn Văn giữ hai cây lại tự thưởng thức.

Năng lực của kiếm ngắn này chính là cưỡng chế tạo ra một hoàn cảnh bóng tối nhỏ, nó rất tiện đối với Nhiếp Ảnh, nhưng đối với phần lớn người siêu năng khác thì không có tác dụng gì.

Ôn Văn còn thử dùng năng lực của Nhiếp Ảnh, xuyên qua và di chuyển trong bóng tối rất tiện, tốc độ cũng tăng lên cực hạn, có thể nói là tám lạng nửa cân với năng lực dịch chuyển tức thời của quái nhân da màu xanh da trời.

Có điều năng lực không gian dễ bị người ta nhắm tới, có vài nơi đặc biệt không thể dùng được.

Năng lực hòa vào bóng râm này tuy khá yếu nhưng bởi vì quá hiếm thấy nên phần lớn người siêu năng không có phương pháp nhắm vào nó.

Bởi vì năng lực không gian đã được Ôn Văn phát triển thành nhiều kiểu sử dụng nên anh tạm thời không tiến hành chuyển đổi, chỉ tính toán khi năng lực không gian mất đi hiệu lực mới chuyển thành năng lực Nhiếp Ảnh.

Ôn Văn đẩy cửa ra ngồi xuống trước mặt Nhiếp Ảnh, trong tay cầm một cây huỳnh quang màu hồng hình roi dài, trên mặt là nụ cười sâu xa.

“He he, he he he, người đẹp à, bị tao bắt được rồi nhé.”

Nói người đẹp chỉ để hợp với hoàn cảnh thôi, chứ không phải thật sự cho rằng Nhiếp Ảnh đẹp, gương mặt quả thực khá đẹp, nhưng Ôn Văn không thích sân bay.

Nhiếp Ảnh ngẩng đầu, nhe răng nhếch miệng nhìn Ôn Văn, tuy đã bị bắt nhưng sát thủ vĩnh viễn không chịu khuất phục!

“Thành thật một chút cho tao!”

Ôn Văn không chút do dự quất một roi, quất đến mức Nhiếp Ảnh gào khóc, nước mắt nước mũi gào ra.

Được xem là một sát thủ, cô từng nhiều lần giả thuyết tình huống mình bị bắt làm tù binh, cũng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, vì thế cho dù bị tra hỏi cũng sẽ không kêu đau...

Trừ phi là không nhịn được.

Roi này là thứ quý gì vậy chứ, sao lại đau như thế?

“Ô hô, đau đúng không, đây chính là thứ tốt.”

Ôn Văn giống như đứa nhỏ muốn biểu diễn món đồ chơi mà khoe chiếc roi của mình với Nhiếp Ảnh.

Đây là vật thu nhận do nhân viên thu nhận lão Tinh có năng lực ‘gọi một xe breadman’ bắt được, tên của nó là ‘dụng cụ tra tấn vạn năng’.

Dụng cụ tra tấn vạn năng là một vật thu nhận không có hình dáng cố định có thể biến thành đủ loại dụng cụ tra tấn, người cầm nó sẽ sinh ra cảm giác muốn tra khảo mãnh liệt.

Người bị dụng cụ tra tấn vạn năng sinh ra cảm nhận sâu sắc không hợp lý, trước khi bị lão Tinh thu thập thì đã tạo thành hơn mười vụ tử vong.

Có điều tới trạm thu nhận thì dụng cụ tra tấn vạn năng không thể nào phát cuồng được nữa, ngoan ngoãn ở trong tay Ôn Văn giống như những công cụ bình thường.

Cây roi này vừa mới vào trạm thu nhận không lâu, là món đồ chơi mới của Ôn Văn, vừa lúc có thể lấy ra tra khảo Nhiếp Ảnh.

“He he, mà y có gào la lớn cỡ nào cũng không có ai tới cứu đâu.”

Ôn Văn cười xấu xa, sau đó biểu cảm trở nên căm phẫn:
“Trước kia chúng ta không oán, ngày nay không thù, tại sao mà y lại nói những lời quá đáng như vậy với tao?”

Nhiếp Ảnh có chút sùng sốt, cô còn tưởng Ôn Văn sẽ hỏi mình vì sao lại tập kích, không ngờ hẳn lại bắn khoăn vì những lời mắng chửi kia.

Phụ nữ tốt không chịu thiệt thòi trước mắt, Nhiếp Ảnh chớp mắt mấy cái, điềm đăm đáng yêu nói: “Tôi nói như vậy chỉ muốn làm ông tức giận rồi lộ ra sơ hở, như vậy tôi sẽ dễ đánh bại ông hơn. Thật ra ông không xấu chút nào cả, chỉ là bình thường một chút...”

“Nè, gạt quỷ à, nói thật đi!”

Ôn Văn lại quát một roi, quần áo ở eo và bụng Nhiếp Ảnh đều bị đánh rách bươm.

Nhiếp Ảnh không chịu nổi đau nhức, chỉ có thể ăn ngay nói thật: “Vậy tôi nói thật, mắt nhỏ thật sự rất xấu, ông xem đi, chó con mèo con không phải mắt càng to càng đáng yêu à, chuột mắt nhỏ nên bị người ta dí đánh, tôi khinh bỉ mắt nhỏ không phải là chuyện rất bình thường à?”

“Đây mà là nói thật à, vậy mắt gấu trúc nhỏ hay to?” Ôn Văn lại quát một roi: “Tao muốn nghe mà y nói thật!”

Nhiếp Ảnh ủy khuất, vừa nãy cô nói thật mà, gấu trúc tuy mắt nhỏ thật nhưng vành mắt người ta to...

Có điều cô không muốn bị quát roi nữa, vì thế thử hỏi Ôn Văn: “Vậy ông nói đi, nói sao mới là thật.”

“Nói mà y ganh tị với mặt của tao, vì thế mới mất trí mà chửi bới tao.”

Ôn Văn lấy ra một chiếc máy quay phim của Hiệp Hội Thọ Săn chĩa về phía Nhiếp Ảnh, nếu cô chịu nói thì phải quay lại làm bằng chứng.

“Nhưng mà...”

Nhiếp Ảnh do dự một hồi, vì không muốn phải ăn roi nữa, rốt cuộc vẫn phải trái lương tâm nói lời Ôn Văn muốn nghe.

Ôn Văn vui vẻ cắt đoạn video đi, chỉ như vậy mới có thể đền bù được sự mất mát vì bị sỉ nhục của anh.

Sau đó Ôn Văn vung tay lên, dụng cụ tra tấn vạn năng biến thành một cây kim thép nhỏ màu hồng, Ôn Văn cầm nó nhắm vào Nhiếp Ảnh, nóng lòng muốn thử.

“Hiện giờ chúng ta nói một chút, tại sao mày lại ra tay với hầu gái của tao!”

Chương 1006 - Cứng rắn cứu người

Nhiếp Ảnh nghiêng đầu nghi ngờ nhìn Ôn Văn, không phải khi này vừa tra hỏi rồi à?

‘Phập!’

Ôn Văn không chút do dự dùng kim thép đâm vào đùi Nhiếp Ảnh, đồng thời còn dùng miệng mình tạo ra âm thanh.

“Ô hô, khi này chỉ là món khai vị thôi, nói đi, là ai phái mày tới.”

Nhiếp Ảnh đau đớn lắc đầu, cô thật sự không có lòng trung thành với Phong Quỷ Thần, nhưng cô không có cách nào phản bội.

Bên trong cơ thể cô có một con quỷ dữ tợn chiếm giữ bên cạnh trái tim, một khi cô làm ra hành động phản bội thì trái tim sẽ bị con quỷ kia cắn nuốt.

“Ồ, xem ra mày là phần tử khủng bố.”

Ôn Văn vung tay lên, kim thép biến thành bàn ủi, anh cầm bàn ủi mỉm cười lạnh lẽo, đối với những kẻ muốn gây phiền phức cho anh, anh căn bản không cần phải thương hương tiếc ngọc.

Nửa tiếng sau, Nhiếp Ảnh tóc tai bù xù, trên người đều là vết thương cho bị Ôn Văn hành hạ.

Tinh thần đã sắp tan vỡ, muốn nói ra tất cả những điều mình biết, thế nhưng vừa có suy nghĩ này thì gần trái tim truyền tới

động tĩnh khác thường, vì thế cô lại phải nuốt lời đã sắp tràn tới khóe miệng.

Lông mày Ôn Văn nhíu lại, anh cũng nhận ra trong cơ thể Nhiếp Ảnh có thứ gì đó, vì thế anh búng tay một cái, biến thành trạng thái giám ngục Tai Biến.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Ôn Văn, phòng tuyến tâm lý của Nhiếp Ảnh thoáng chốc hoàn toàn hỏng mất.

Cô trêu ghẹo ai chứ, vì sao còn chưa thoát khỏi tay một Tai Biến lại tiến vào tay một vị Tai Biến khác rồi?

Nhưng Ôn Văn biến thành bộ dáng này không cho phép Nhiếp Ảnh có cơ hội nói chuyện, trực tiếp quay sang tung chiêu hồ đen moi tim.

Đây không phải chiếm tiện nghi gì cả, hơn nữa Nhiếp Ảnh cũng không có tiện nghi để chiếm.

Nó chính xác là chiêu hồ đen moi tim, tay Ôn Văn đâm xuyên vào vị trí tim Nhiếp Ảnh, bàn tay đâm thủng qua sau lưng, nắm trong tay trái tim của Nhiếp Ảnh và con quỷ kia.

Con quỷ gặp phải biến cố bất ngờ, nó phát ra tiếng gào thảm thiết, trước khi chết nó muốn cắn trái tim Nhiếp Ảnh một ngụm nhưng bị một luồng sức mạnh màu đen kịt nghiền nát thành bột phấn.

Sau đó Ôn Văn thu hồi tay, đặt trái tim Nhiếp Ảnh ở vị trí mà nó nên ở, tiếp đó ném một viên thuốc vạn năng vào miệng cô ta.

Dưới tác dụng của thuốc vạn năng, mạch máu xung quanh trái tim và cơ thể Nhiếp Ảnh nhanh chóng hồi phục, không tới một giây thì Nhiếp Ảnh đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Với thực lực của Ôn Văn hiện giờ, hiệu quả của thuốc vạn năng đối với anh đã không còn lớn, vì thế dùng nó để cứu một mạng của Nhiếp Ảnh thì rất hiệu quả.

Toàn bộ quy trình này Ôn Văn chỉ tốn vài giây, trong một thoáng này Nhiếp Ảnh từ sừng sốt hoảng sợ tới gần chết rồi nhanh chóng được cứu sống, có thể nói là chết tới sống chỉ một tích tắc.

Thật ra sau khi cảm nhận được con quỷ đó, Ôn Văn đã nghĩ tới một vài biện pháp hiền lành hơn.

Nhưng sau khi suy nghĩ một phen thì đã từ bỏ toàn bộ, với tình huống của Nhiếp Ảnh hiện giờ chỉ có phương pháp thô bạo này mới có thể để giúp cô ta thoát khỏi sự khống chế của con quỷ kia.

Mặt khác sau khi biết Nhiếp Ảnh bị quỷ khống chế, Ôn Văn đã đoán được đại khái là ai bảo Nhiếp Ảnh tới tìm anh, xem ra Phong Quý Thần đã nhắm tới anh rồi.

Ôn Văn nhìn về phía Nhiếp Ảnh: “Hiện giờ thứ uy hiếp cô đã không còn nữa, cô nên ngoan ngoãn trả lời tôi, dù sao thì tôi cũng chính là ân nhân cứu mạng của cô.”

Nhiếp Ảnh gật gù hết như gà con mổ thóc, hiện giờ Ôn Văn nói cái gì thì chính là cái đó.

Hành hạ người ta lâu như vậy, còn dùng phương pháp tàn bạo moi tim như vậy, giờ lại không biết xấu hổ nói mình là ân nhân cứu mạng?

Rõ ràng là một kẻ siêu biến thái...

Ôn Văn ngồi nghiêm chỉnh, mong đợi nhìn Nhiếp Ảnh: “Đầu tiên, vấn đề thứ nhất, cô nói mắt nhỏ khó coi là vì bị quỷ bức ép nên mới nói ra lời trái lương tâm đúng không?”

Nhiếp Ảnh sững sốt, trên mặt lộ ra biểu cảm tuyệt vọng, sao lại quay trở lại vấn đề này rồi?

...

Sau khi tra hỏi Nhiếp Ảnh xong, Ôn Văn ngồi trong phòng của mình ngửa đầu nhìn trời, đã không còn mối lo bị quỷ đe dọa, Nhiếp Ảnh lập tức đầu hàng mà không có chút liêm sỉ nào.

Tin tức tốt là Phong Quý Thần vẫn chưa biết chuyện liên quan.

Tin tức xấu là Phong Quý Thần có vẻ rất kiên định với chuyện của n thiên tử La Phong, vì thế sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới Ôn Văn.

Có điều Ôn Văn cũng không hoảng loạn, hiện giờ anh cơ bản là nợ nhiều nên cũng chẳng lo, rần nhiều không thềm ngứa, kẻ

thù mạnh mẽ đã có quá nhiều rồi, chỉ một mình Phong Quỷ Thần không thể làm anh có cảm giác áp lực.

Phong Quỷ Thần có thể đánh bại được Cổ Thần Ensuk sao? Không đánh lại được thì tránh qua một bên đi.

Đối diện với đám cường địch siêu năng lực này, thật ra Ôn Văn cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể cố hết sức tăng cấp sức mạnh của mình.

Chờ tới khi sức mạnh ‘hắc thể’ của anh tăng cấp lên cảnh giới chân tự, khi đó anh có thể thừa nhận sức mạnh giám ngục Tai Biên, dùng phần sức mạnh đó để đi lại trong thế giới hiện thực, đến khi đó anh mới tính là chân chính an toàn ở liên bang này.

Đào Thanh Thanh bị tiếng ngáy thân bí kia thôi miên, hiện giờ vẫn chưa tỉnh lại, Ôn Văn chờ không tới nửa tiếng thì mất kiên nhẫn, cưỡng chế đánh thức Đào Thanh Thanh, sau đó nhờ vào liên hệ với Tam Tể Nhi dẫn theo cô quay trở lại địa điểm dừng chân.

Lúc bọn họ trở lại, mọi người của đoàn du lịch đang nấu lẩu, nước lẩu đỏ au nóng hổi quay cuồng, thịt dê thịt bò và thịt cá được cắt lát gọn gàng đặt ở bên cạnh.

Ôn Văn công hiến một sợi râu mực bỏ vào trong nồi lẩu, Tam Tể Nhi bò vòng quanh nồi lẩu, chờ mọi người ăn no uống say xong, phân cận lẩu sẽ do nó xử lý.

Hiện giờ uống cận lẩu đã không còn là Ôn Văn ép buộc nó nữa, mà là bởi vì số lần ăn đồ kỳ quái quá nhiều, vì thế nó đã có ham mê kỳ quái này.

Có điều nó không thoát khỏi quan hệ với Ôn Văn.

Quá trình ăn lẩu rất thoải mái và an nhàn, ăn được một nửa thì bầu trời tối đen đột nhiên lóe sáng, bầu trời xuất hiện vài gợn sóng ánh sáng màu xanh lá, chúng chậm rãi dao động trong trời đêm như ảo mộng...

Hai ba ngày kế tiếp, hành trình vẫn là du lịch trong thành phố nhỏ Mosman, có điều địa điểm ngắm cảnh không nhiều, ngay ngày đầu tiên nhóm người đã du lịch hoàn tất, vì thế khoảng thời gian này mọi người đều dành để hoạt động tự do.

Nhưng cũng vì nơi này quá nhỏ, cho dù hoạt động tự do thì cũng chẳng có nơi nào để đi, tiết tấu cuộc sống cũng chậm, cư dân thường trú không nhiều, không có vụ án gì để Ôn Văn giải buồn.

Nhưng trong dạng tiết tấu này, Ôn Văn lại có được tâm trạng bình yên đã lâu rồi không có được.

Muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, thảnh thơi người người một phen, không cần phải nghĩ xem có nhiệm vụ chưa hoàn thành hay không, nhàn nhã lười biếng trải qua một ngày, cũng không có cảm giác lãng phí thời gian.

Trong tâm trạng thả lỏng này, Ôn Văn buông bỏ đi chút áp lực, đợi đến ngày rời đi kiểm tra lại thì phát hiện mình có chút thăng cấp.

Điều này đối với Ôn Văn có thể nói là chút niềm vui ngoài ý muốn.

Ngồi trên xe bus, nhìn thành phố nhỏ dần biến mất trong gió tuyết, Ôn Văn thế mà lại có chút tiếc nuối.

Hiện giờ Ôn Văn đã có chút hiểu được vì sao Hiệp Hội Thợ Săn lại dùng nơi này làm một địa điểm du lịch rồi.

Trong phòng phố nhỏ sạch sẽ này, không có tranh chấp, chỉ là cuộc sống đơn thuần nhất, nó có thể làm thợ săn thật sự buông bỏ gánh nặng công việc, để linh hồn có một lần tẩy rửa hoàn toàn.

Chương 1007 - Dư nghiệt triều trước

Khoảng cách tới trạm kế tiếp khá xa, vì thế Shermore không định đi xe bus đường dài mà lái xe tới một sân bay gần đó.

Mục đích của bọn họ là khu trung tâm kinh tế của khu Gấu Trắng, thành phố cây xanh ngàn đỉnh Klimt.

Trong liên bang, thành phố này có địa vị rất đặc biệt, hơn hai trăm năm trước, một nhóm người trẻ tuổi có chí hướng đã lập lời thề ở đây, muốn giải phóng thế giới khỏi chế độ đế quốc phong kiến.

Bọn họ lấy khu Gấu Trắng làm trung tâm để truyền bá tư tưởng của mình tới các nơi trên thế giới, vì thế mà dẫn tới cuộc cách mạng lớn thay đổi thế giới.

Tuy đường lối tư tưởng này cuối cùng đã phát dương quang đại ở khu Hoa Phủ, đồng thời chân chính hoàn thành thống nhất thế giới, nhưng thành phố Klimt của khu Gấu Trắng cũng có ý nghĩa rất đặc biệt trong liên bang.

Việc xanh hóa được tiến hành rất tốt ở thành phố này, cây cối cao lớn có thể tùy ý nhìn thấy, người và tự nhiên cùng tạo thành một thể thống nhất hài hòa hoàn mỹ.

Nơi ở của nhóm Ôn Văn nằm ở trung tâm khu vực nghi lễ của Klimt, nơi đó vốn là trung tâm quyền lợi của đế quốc Gấu Trắng, hiện giờ chỉ còn là trung tâm văn hóa của khu Gấu Trắng.

Nơi này có nhà hát tốt nhất toàn bộ khu Gấu Trắng, thư viện lớn nhất, công viên xinh đẹp nhất, viện bảo tàng lịch sử đặc sắc nhất...

Hấp dẫn sự chú ý của nhóm Ôn Văn nhất là một tòa cung điện hoa lệ, nơi này từng là chỗ ở của hoàng thất đế quốc Gấu Trắng.

Nơi này chỉ có một phần được mở ra với ngoại giới, phần khác là chỗ ở tư nhân của đại đế Vertu.

Tuy gia tộc của đại đế Vertu đã không còn làm công việc hoàng đế rất có tiền đồ này nữa, nhưng nhà tổ thì vẫn nắm vững trong tay.

Thành phố này có hơn mười triệu cư dân, là thành phố lớn nhất khu Gấu Trắng, có thợ săn mạnh nhất khu Gấu Trắng, nhưng cũng là nơi ẩn giấu quái vật hung ác nhất.

Quái vật sở hữu cảm xúc buồn bã cuối cùng mà Ôn Văn muốn tìm đang ẩn núp trong thành phố này.

Về phần quái vật này thì tin tức Ôn Văn biết được cũng không nhiều, có vẻ liên quan tới bí mật nào đó, vì thế Ôn Văn cần phải tới nơi mới biết rõ được.

Năng lực của quái vật này rất phiền, không dễ tổn thương tính mạng nhưng còn nhiều nguyên do khác, vì thế người siêu năng

của khu Gấu Trắng chỉ hạn chế khu vực hành động của quái vật này chứ không giết chết.

Quy trình giống như trước, ngày đầu tiên Ôn Văn cùng đoàn đi tham quan các địa điểm được quảng cáo rầm rộ, ví dụ như nhà hát lớn, ví dụ như nơi trăng gió lớn nhất khu Gấu Trắng...

Khụ khụ, cái cuối bị gạch chéo, Ôn Văn chỉ vào nhìn một chút, không làm chuyện gì kỳ quái.

Rạng sáng ngày thứ hai, Ôn Văn tách đoàn, tự mình tới một công viên, ngồi trên băng ghế dài dưới một gốc cây chờ người hẹn tới.

Năng lực của mục tiêu này là kiểu phạm vi, hơn nữa không cần Đào Thanh Thanh làm媒 nên Ôn Văn tự đi một mình.

Bởi vì không biết tin tức cụ thể về quái vật này, vì thế cho dù biết năng lực chiến đấu của nó không mạnh nhưng Ôn Văn vẫn không nắm chắc.

Bởi vì năng lực của quái vật này là tác động tới một loại cảm xúc nào đó của quái vật xung quanh.

Loại cảm xúc này không phân biệt là người siêu năng hay người bình thường, người siêu năng xem phim buồn thì vẫn sẽ khóc, bị mất ví tiền vẫn sẽ buồn.

Vì thế Ôn Văn thực sự không biết khi đối mặt với quái vật này, mình có bị nhiễu loạn hay không.

...

Cầm một tờ báo, chờ năm phút, Ôn Văn nhìn thấy một ông cụ tóc bạc mặc áo bành tô màu nâu, cơ thể căng phồng đi tới ngồi xuống bên cạnh.

“Lâu rồi không gặp, lần này tôi cần ông giúp tôi bắt con quái vật kia.”

Ôn Văn vẫn chưa quen thuộc với cuộc sống ở khu Gấu Trắng, quái vật kia tựa hồ lại có quan hệ không rõ với quản quý cấp cao của khu Gấu Trắng, vì thế tìm kiếm giúp đỡ là lựa chọn tốt nhất.

Ông cụ tóc bạc trắng này thật ra chỉ mới hơn ba mươi tuổi, sở dĩ trông già như vậy không phải hẳn là ông cụ non, mà vì hẳn

từng bị hấp thu thời gian.

Trước khi tới Đảo Thọ Sơn, hắn từng bị người du lịch thời gian Stein Marcul tập kích, bị chó săn Tinh biến thành dáng vẻ như thế này, hắn chính là Boyev.

Khi đó Boyev đã là đèn cạn dầu, sinh mệnh đã đi tới cuối con đường, cho dù có linh đan diệu dược thì cao lắm cũng chỉ có thể cứu vãn tính mệnh chứ không thể làm hắn khôi phục thực lực.

Ôn Văn nhìn thấy thảm trạng của Boyev thì động lòng trắc ẩn, đã để Boyev trở thành nhân viên thu nhận.

Trạm thu nhận không ban cho Boyev sinh mệnh, chỉ kích thích tiềm năng của Boyev, để hắn đột phá cực hạn của mình, trở thành cường giả chân tự.

Khi cảnh giới thăng cấp, hắn cũng khôi phục năng lực hành động, nhưng không thể nào so sánh với chân tự bình thường.

Ôn Văn có cảnh giới thượng tự, thực lực chân tự.

Mà Boyev bởi vì bị hút đi sinh mệnh, chỉ có cảnh giới chân tự, thực tế thì chỉ phát huy được thực lực thượng tự áp chót, hơn nữa khía cạnh tuổi thọ còn không bằng người thường.

Hiện giờ Boyev mới ba mươi tuổi, nhưng thời gian hoạt động với tư cách là người siêu năng cao lắm cũng chỉ còn mười năm.

Có điều mặc dù vậy thì Boyev vẫn rất biết ơn trạm thu nhận, cho rằng nếu không có trạm thu nhận thì chỉ sợ hiện giờ hắn vẫn còn nằm trên giường bệnh, vì thế sau khi Ôn Văn đưa ra lời nhờ vả, hắn lập tức đồng ý ngay.

“Mr Ôn, chuyện này ông tới tìm tôi là đúng người rồi, nếu ông tự tìm hiểu lung tung thì trong khoảng thời gian ngắn không thể nào tìm được con quái vật đó đâu.”

Ôn Văn tò mò hỏi: “Vì sao?”

Anh chỉ biết năng lực và một ít thuộc tính của nó, về phần tin tức cụ thể thì vẫn mờ mịt, không biết gì cả.

“Bởi vì vị trí của quái vật kia là ở trong cung cấm Gấu Trắng, hơn nữa muốn nhắm tới nó thì đầu tiên phải để mọi người

trong khu cung cấm và tất cả cư dân ở gần đó lui ra ngoài.

“Trước khi ông tới tôi đã trao đổi với người bên cung cấm Gấu Trắng một hồi lâu mới có được tư cách tiến vào bắt quái vật.”

Ôn Văn sững sốt, không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Cung cấm Gấu Trắng, đó không phải là chỗ ở của đại đế Vertu à, hẳn có thể chấp nhận một quái vật sống ở đó sao?”

Boyev lắc đầu: “Chỗ ở của quái vật đó nằm trong một góc bị bỏ hoang của cung điện, đại đế Vertu cảm thấy gia tộc mình và quái vật kia có chút tình cảm, hơn nữa bình thường quái vật kia cũng không quá chú ý mắt nên không ra tay nhắm tới nó.”

“Bởi vì vị trí của quái vật đó có chút khó xử, nếu muốn bắt hẳn cần phải điều động rất nhiều, phải để người trong cung cấm rời đi, vì thế những vị cường giả khác cũng không tới.”

“Có điều nếu ông đã có yêu cầu thì đại đế Vertu cũng sẽ không đặc biệt bảo vệ, tôi đã nói chuyện với người của gia tộc Gấu Trắng rồi, lúc chúng ta tiến vào sẽ rất thông suốt, chỉ cần trong quá trình thu phục đừng tổn hại tới kiến trúc cung cấm là được.”

Ôn Văn gãi đầu, nhin không được hỏi: “Nói nhiều như vậy, quái vật kia rốt cuộc có quan hệ gì với đại đế Vertu?”

Boyev suy nghĩ một chút, sau đó vẻ mặt có chút kỳ quái nói với Ôn Văn: “Quái vật kia có quan hệ với toàn bộ khu Gấu Trắng, nó là... dư nghiệt triều trước.”

Chương 1008 - Giang sơn của trăm đã mất rồi

Đêm mùa đông đặc biệt vắng vẻ, dưới ánh đèn đường chiếu rọi, tuyết lớn không ngừng rơi xuống như lông ngỗng, cành cây khô ở ven đường bị tuyết đọng đè gãy rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang.

Ôn Văn đi theo sau Boyev, trong tay cầm rượu Vodka, thỉnh thoảng đổ một ngụm vào miệng.

Tuy cơ thể anh không cần dùng rượu để chống lạnh nhưng trời tuyết rơi và rượu Vodka chính là tuyết phổi.

Lúc này đã là mười hai giờ đêm nhưng trung tâm nghi lễ vẫn đèn đuốc sáng trưng, ngày thường sẽ có người lui tới, bên đường có người bán hàng rong bán những món ăn vặt truyền thống của khu Gấu Trắng, nhưng hôm nay thì không có gì cả.

Bởi vì đêm nay Ôn Văn và Boyev sẽ hành động, vì thế tất cả mọi người ở lân cận phải rời khỏi phạm vi này, hiện giờ để bọn họ rời đi vẫn tốt hơn sau đó phải loại bỏ ký ức trấn an cảm xúc.

Thời gian hành động cũng được chọn lựa, ban ngày khu trung tâm nghi lễ có quá nhiều người, cấm cung Gấu Trắng là một phần trong khu ngắm cảnh, đại đế Vertu muốn vào cũng phải mua vé vào cửa, muốn phong tỏa nơi này vào ban ngày thực sự gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Boyev đi ở phía trước, bàn chân to lớn giẫm trên mặt đất phát ra tiếng phụp phụp, âm thanh có chút chói tai, giống như móng tay cào lên miếng thép.

Trong tay hắn cầm một bình nước trà đặc sản bảy mươi hai độ cồn của khu Gấu Trắng, sau khi có loại nước trà này thì rượu Vodka mà Ôn Văn đưa không thể làm hắn hứng thú chút nào.

Không chỉ người ở khu vực lân cận trung tâm nghi lễ bị rút đi, ngay cả tất cả binh lính trông coi cung cấm Gấu Trắng cũng được cho nghỉ một ngày.

Tôi nay trung tâm nghi lễ Klimt sẽ là nơi vui chơi cho đám trộm, nhưng nếu chúng thật sự dám tới thì nhất định sẽ có một bất ngờ lớn.

Một khi quái vật trong cung điện bỏ hoang phát động năng lực thì tất cả sinh mệnh trong khu vực năm cây số sẽ bị ảnh hưởng không phân biệt, gần gũi đối mặt với tên này và ở ngoài hai cây số thì cường độ công kích không có khác biệt quá lớn.

Hai người một đường thông suốt tiến vào cung cấm Gấu Trắng, ở trong cung cấm Ôn Văn gặp một đội kỵ sĩ hơn trăm người võ trang đầy đủ.

Những kỵ sĩ này cưỡi gấu bắc cực to lớn, trên người có hơi thở người siêu, mặc dù phần lớn không mạnh mẽ nhưng quy mô

trăm người thì vẫn có chút kinh người.

Bọn họ là đội cảnh vệ hoàng tộc Gấu Trắng, mặc dù hiện giờ đã thay đổi triều đại nhưng vẫn chịu trách nhiệm trông coi như cũ.

Kỵ sĩ dẫn đầu điều khiển gấu đi tới bên cạnh nhóm Ôn Văn, những kỵ sĩ khác thì cuộn cuộn biến mất trong tầm mắt Ôn Văn.

“Tôi là đội trưởng đội cảnh vệ Gấu Trắng, Crimea, tôi sẽ đi theo suốt toàn bộ hành trình hành động lần này.”

Boyev nhún vai với Ôn Văn: “Dù sao cũng là nhà tổ nhà người ta, mọi người đều rút đi để ông bắt quái vật, cũng cần có người giữ nhà.”

Ôn Văn mỉm cười với Crimea, nói vài lời khách sáo rồi cùng nhau đi tới cung điện bỏ hoang.

Một đường đi thẳng tới bảy trăm mét, ba người tới một khoảng sân vắng lặng, kiến trúc trong sân đã sụp, chính giữa có một đồng tuyết đọng cao hai ba mét.

Xung quanh sân có một vòng lưới sắt, phần lưới sắt kia có vẻ có dòng điện.

Crimea rút cây kiếm mảnh tùy thân, nhẹ nhàng vung vài cái, cắt ra một cánh cửa đủ cho bọn họ ra vào.

Sau đó Crimea mỉm cười nói với hai người: “Chúc hai người thuận lợi, tôi ở đây chờ là tốt rồi.”

“Chỉ cần tiến vào bên trong lưới sắt này sẽ bị quái vật kia ảnh hưởng, tiến vào phạm vi khoảng sân thì quái vật sẽ thức tỉnh, nhưng chưa chắc nó sẽ làm gì, chỉ khi nào chân chính cảm thấy bị đe dọa thì nó mới phát động tấn công.”

Sau khi nói xong, Crimea để gấu bắc cực gục xuống, mà hắn thì nằm trên bụng gấu bắc cực, đưa lưng về phía khoảng sân này.

Ôn Văn liếc mắt nhìn Boyev, sau đó chui vào trong, Boyev nhỏ giọng nói với Ôn Văn: “Thật ra tên nhóc này sợ mình xấu mặt nên mới muốn chờ ở bên ngoài, tôi thì chẳng sợ gì cả.”

Mặc dù nhỏ giọng nói nhưng Crimea vẫn nghe thấy rất rõ ràng, chẳng qua hẳn không bị kích thích, vẫn nhàn nhã ngồi dựa vào bụng gấu, thứ đó phải trải qua mới biết.

Hai người chui vào lưới sắt, đi hơn mười mét tới cổng sân mới dừng lại, Ôn Văn tỏa ra cảm giác, phát hiện trong này chỉ có duy nhất một phản ứng sinh mệnh ở trong đồng tuyết, vì thế đồng tuyết này chính là mục tiêu của Ôn Văn.

Ôn Văn dò xét tiến tới hai bước, không có bất kỳ phản ứng nào, anh nghĩ ngợi một chút rồi cầm một khúc gỗ dài chọc đồng tuyết kia một cái.

Đồng tuyết chấn động hai phát, sau đó chỉ nghe thấy tiếng thờ dài buồn bã.

“Ày.... đế quốc Gấu Trắng của trẫm, mất... mất rồi...”

Ôn Văn nghe thấy vậy thì da đầu có chút tê dại, lui trở lại bên cạnh Boyev.

“Thì ra đó là hoàng đế đế quốc Gấu trắng, thế mà ông lại gọi là dư nhiệt triều trước?”

“Mặt khác nói đúng hơn thì hẳn là trưởng bối của đại đế Vertu đi? Tôi bắt hẳn rồi đại đế Vertu sẽ không róc xương tôi chứ...”

Ôn Văn thật sự không muốn trêu chọc một vị cường giả Tai Biến, chuyện quái vật cảm xúc buồn này có thể tìm kiếm quái vật khác, cùng lắm thì hiệu quả hơi kém một chút thôi.

“Đừng lo, nó không phải lão hoàng đế... nó bị ảo tưởng thôi.” Ở phía xa, giọng nói lo lắng của Crimea truyền tới.

“Đế quốc Gấu Trắng của ta, diện tích lãnh thổ mở mang, sản vật phong phú, vạn quốc triều bái...”

“Một đế quốc như thế, sao lại mất chứ?”

Âm thanh cũng không vì Ôn Văn lui về sau mà ngừng lại, ngược lại bắt đầu lái nhái nói tiếp.

Nương theo những lời than vãn của nó, sức mạnh không tên từ trong sân tỏa ra, Ôn Văn mở sức mạnh của huy hiệu nhân viên quản lý kho hàng, nhưng nó cũng không có tác dụng gì, Ôn Văn vẫn cảm nhận được nước mắt đau buồn là chả từ khóa mắt chảy xuống.

Anh dường như thấy được một đế quốc cực kỳ khổng lồ đang từng chút sụp đổ, mà anh thì ngồi trên ngai vàng, thi triển tất cả vốn liếng nhưng không có cách nào xoay chuyển xu hướng suy tàn.

Nhìn quân đội khu Hoa Phủ ập vào hành cung, nhỏ cờ hiệu, đá lăn chấu cơm....

Thật ra Ôn Văn chẳng có chút cảm xúc nào với cảnh tượng này, nhưng không hiểu sao lại dâng trào đau buồn, bi thương tới không thể kiềm chế, thậm chí cũng không còn tâm trạng đi bắt thú bên trong nữa.

Boyev ở bên cạnh đã trực tiếp ngồi bệch xuống đất, từng giọt nước mắt to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, hấn ngửa mặt lên trời gào khóc, hấn cũng thấy cảnh tượng tương tự như Ôn Văn.

Hơn nữa bởi vì hấn vốn là người của khu Gấu Trắng nên cũng xúc động với cảnh tượng này nhiều hơn Ôn Văn.

Ở phía sau con gấu ở bên ngoài, Crimea cười ha ha, hấn chọn trốn ở bên ngoài đúng là quá sáng suốt, bằng không hiện giờ chẳng phải sẽ ngồi dưới đất gào khóc ngu ngốc như Boyev à?

Trong tình huống chưa cảm nhận được đe dọa, sức mạnh của thứ kia sẽ không truyền ra quá xa, vì thế hấn ngồi ở đây tạm thời vẫn còn an toàn.

Có điều chỉ cần muốn ra tay thì sớm muộn gì hấn cũng sẽ bị lan tới.

Vì thế Crimea lấy ra một miếng vải đưa lên miệng cắn chặt, đảm bảo mình không thể mở miệng.

Chương 1009 - Không thể phá giải

Tiếng cười của Crimea làm Ôn Văn tỉnh táo lại một chút, biết chuyện cấp bách của mình là giải quyết người này, kéo hấn vào trong trạm thu nhận, như vậy tất cả phiền phức sẽ được giải quyết dễ dàng.

Vài thanh kiếm ngắn năng lượng màu đen ngưng tụ giữa không trung, sau đó cắm phập vào sau lưng Ôn Văn, anh

muốn nhờ vào cơn đau để tạm thời quên đi cảm giác buồn bã khó có thể chống đỡ này.

Đau nhức từ sau lưng truyền tới, ánh mắt Ôn Văn nháy mắt tinh táo, cơ thể hóa thành một tia sáng xanh thẳm xuất hiện ở trước đồng tuyết, hai tay trần cắm xuống đất, đột nhiên lật tất cả mọi thứ trong phạm vi gần đồng tuyết lên.

Đối thủ lần này chỉ có năng lực phiền phức, sức chống đỡ của bản thân không cao, vì thế lần này Ôn Văn không dám dùng chiêu thức có lực sát thương lớn.

Đồng tuyết chợt vỡ tan ra, từ bên trong bay ra một con gấu già mập mạp mọc đầy râu trắng, trên đầu nó đội vương miện, chân khoanh trước ngực giống như đang suy tư vấn đề rất lớn gì đó về cuộc đời.

“Đau thương chảy ngược thành sông, vì sao ta phải giáng xuống thế giới này chứ, gấu sinh của ta có ý nghĩa gì?”

“Ta đã trốn ở nơi này không trở ngại tới ai rồi, sao mấy người còn muốn tới quấy rối ta nữa chứ, bắt nạt gấu thành thật sao?”

“Để ta ở nơi này chậm rãi biến thành thây khô, sau đó mấy người trở lại lấy xác của ta đi không tốt sao?”

“Ồ... dám hoàng tộc Gấu Trắng còn lại thế mà dám ra tay với trẫm, đúng là gia môn bất hạnh mà, bi ai quá, bi ai quá mà...”

Con gấu trắng này là thú cưỡi của vị hoàng đế Gấu Trắng cuối cùng, mắt thấy vương triều hưng suy, kinh sợ vì mọi thứ đều không còn ý nghĩa, đau thương không thể tiêu tan làm nó biến thành bộ dáng hiện tại.

Khi này Ôn Văn tấn công làm nó cảm thấy đau thương tăng vọt, vì thế cảm xúc khác thường mà nó phóng ra cũng trực tiếp tăng lên gấp bội.

Sức mạnh cảm xúc gần như hóa thành thực chất, giống như biển gầm mãnh liệt nháy mắt bao lấy toàn bộ cung điện Gấu Trắng.

Đám sâu bọ trốn dưới đất đột nhiên phát hiện sinh mệnh mình quá nhỏ bé, cảm thấy sống trên đời này không có chút ý nghĩa nào, chúng bắt đầu tự sát quy mô lớn.

Mèo đang đuổi chuột cũng đột nhiên bị sức mạnh này liên lụy.

Con chuột cảm thấy mình sinh tồn là nhờ vào trộm thức ăn của nhân loại, đó là một hành vi tội ác, mà cả tộc đàn của chúng vẫn đang lặp đi lặp lại tội ác này.

Mèo Dragon Li cảm thấy mình vì sở thích mà tàn nhẫn giết chết những sinh mệnh nhỏ bé là chuyện cực kỳ tàn nhẫn.

Tâm trạng này lúc bình thường sẽ không xuất hiện trong suy nghĩ của chúng, nhưng bây giờ lại giống như bản năng làm chúng sinh ra đau thương không thể ức chế, ôm nhau chảy nước mắt.

May mắn là cư dân nơi này đã được chuyển đi từ sớm, bằng không nhất định sẽ bị những sức mạnh này lan tới, có trời mới biết bọn họ có vì nỗi buồn này mà làm ra chuyện gì hay không.

Boyev dáng vẻ dũng mãnh đột nhiên dùng tư thế con vẹt ngồi dưới đất gào khóc: “Ông tự nghĩ cách đối phó với nó đi, tôi phải tìm nơi để khóc đây.”

“Oa... hu hu hu, Katyusha thân yêu, sao em lại nhẫn tâm bỏ tôi như vậy, hu hu hu...”

“Anh trai Chaikov, sao anh lại cướp đi Natacha của em chứ, oa, khụ khụ khụ.”

Thật ra Boyev vẫn không thể nào nguôi ngoai được chuyện mình biến thành dáng vẻ này.

Có người trẻ tuổi nào cam tâm khi đột nhiên biến thành một ông lão đầu cơ chứ?

Hơn nữa trước đó Boyev có tới hơn mười người bạn gái hoặc tình nhân, khi hắn xuất hiện trở lại với hình dáng một ông lão, tất cả đám bạn gái đều rời bỏ.

Thậm chí người bạn gái Natacha xinh đẹp nhất trực tiếp bị anh trai hắn là cường giả chân tự Chaikov cướp đi...

Nếu là lúc bình thường, Ôn Văn nhìn thấy dáng vẻ uất ức này của Boyev có lẽ sẽ giễu cợt một phen, nhưng hiện giờ anh không có tâm trạng này.

Anh nghĩ tới khoảng thời gian gia đình tốt đẹp trước khi nhận được siêu năng lực, tình huống càng đẹp thì đau thương lại càng không thể ức chế.

Rõ ràng anh đã quên được chuyện này, thế nhưng bị sức mạnh quỷ dị này ảnh hưởng, cảm xúc lại gia tăng.

Trước đó Ôn Văn đã phóng ra mấy chục thanh kiếm năng lượng màu đen, một khi tâm trạng của anh không khống chế được thì chúng sẽ đâm vào người anh, tiếp đó cơn đau nhức sẽ làm Ôn Văn thoát khỏi trạng thái khác thường.

Nhưng hiện giờ kiếm năng lượng đã sắp đâm Ôn Văn thành cái sàng rồi nhưng hắn vẫn không có cách nào thoát khỏi trạng thái cảm xúc kỳ dị.

Khi này nhờ vào cơn đau để khôi phục lý trí, nhưng đó chẳng qua là năng lực tự phát của lão gấu, mà hiện giờ hắn nghiêm túc sử dụng năng lực thì cơn đau đó không thể nào chống đỡ được.

Ôn Văn và Boyev kề vai sát cánh, lau nước mắt cùng rời khỏi nơi này, trên đường tăng thêm một người bạn đồng hành là một con gấu trắng lớn và Crimea.

Hiện giờ đừng nói là bất quá vật, dưới tác dụng của cảm xúc đau thương này, cho dù bản chết cha của bọn hắn, bọn hắn cũng không đau lòng.

Đợi đến khi đi tới cửa cung cấm, sức mạnh kia mới biến mất, ba người một gấu mới chậm rãi tỉnh táo lại thoát khỏi nỗi đau thương không thể ức chế.

Boyev ngửa mặt lên trời thở dài, hắn tôn cho rằng mình sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn, không ngờ thế mà lại không có năng lực chống đỡ.

Sắc mặt Ôn Văn tái xanh, rõ ràng anh đã buông bỏ hết mọi thứ nhưng lão gấu chết tiệt này lại lật nó ra ở sâu trong ký ức của anh.

Có điều trong khoảng thời gian ngắn anh cũng không có biện pháp gì để đối phó lão gấu này.

Lực sát thương của năng lực này không mạnh, cho dù thả lỏng thể xác lẫn tinh thần cũng không có cách nào mang tới tổn hại cho Ôn Văn.

Mà sức chống đỡ cơ thể thì khi này Ôn Văn đã thử nghiệm rồi, chỉ là tiêu chuẩn quái vật hạ tự bình thường.

Nếu Ôn Văn muốn tiêu diệt hắn thì rất dễ dàng, chỉ cần tung đòn tấn công từ xa là được, nhưng nếu muốn bắt sống vào trạm thu nhận thì có chút khó khăn.

“Không bằng chờ đại đế trở lại đi, đại đế có thể tóm lão gấu này ra, chỉ có đại đế mới có thể hoàn toàn không bị năng lực của lão gấu này ảnh hưởng.” Crimea sung đỏ mắt khuyên nhủ Ôn Văn.

Ôn Văn quật cường lắc đầu, hôm nay không giải quyết xong tên này thì không được, không nói tới chuyện đã lâu rồi không chịu thiệt như thế, chỉ riêng năng lực cảm xúc quái dị của kẻ này cũng làm anh rất hứng thú.

Crimea thở dài một hơi: “Tôi hôm nay ông có thể thỏa thích thử nghiệm, nhưng tôi cảm thấy ông không có cơ hội, năng lực của lão gấu này không có cách nào giải được, ngoại trừ kẻ ngu không có chút phiền lòng nào, bằng không thì...”

Đột nhiên hai mắt Ôn Văn tỏa sáng: “Kẻ ngu một chút phiền lòng cũng không có thì có thể bắt được tên này à?”

“Ày... tôi cũng nói bừa thế thôi, ông đừng xem là thật.”
Crimea có chút sững sốt.

Ôn Văn sờ cằm, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm kỳ quái, tự mình đi tới góc phòng hai ba phút, lúc đi ra thì dáng vẻ không có gì thay đổi, chỉ là khí chất đã hoàn toàn khác biệt.

Nói thế nào nhỉ....

Ôn Văn vốn trông như một người đã rất lâu rồi không bị ăn đòn, nhưng lại tối tăm một cách kỳ lạ.

Nhưng bây giờ thì rõ ràng là một kẻ ngu si!

Chương 1010 - Ngu si làm ra kỳ tích

Sao lại nói Ôn Văn trông như kẻ ngu, nhìn động tác một chút thì khi đi tay đưa ra sau lưng thò vào trong quần, móc móc một chút rồi lôi ra đưa tới bên mũi người một chút, sau đó lộ ra vẻ mặt sáng khoái.

Làm người ta khó có thể tiếp nhận nhất chính là ngay giây tiếp theo hắn đã dùng chính ngón tay đó để móc mũi!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì lại có thể làm một thợ săn khí chất u ám nháy mắt từ dáng vẻ khôn khéo biến thành ngu đần như vậy?

“Ô da da da! Tên kia ở đâu, ai dẫn đường cho tui đi.”

“Ừm... không phải chúng ta vừa mới đi vào đó à?” Boyev có chút sững sốt nói.

Ôn Văn chột lỗ tai nói: “Tui quên rồi không được à?”

Crimea và Boyev liếc nhìn nhau, có chút không biết làm sao, người này sao đột nhiên giống như biến thành người khác vậy chứ?

“Đứng làm rợn, cho dù ông giả vờ như ngu si cũng không thể nào lừa được nội tâm của mình đâu.”

Crimea đặt tay lên vai Ôn Văn, khuyên nhủ.

“Hử?”

Ôn Văn khoác tay lên Crimea, hơi dùng lực một chút, Crimea lật một vòng ngã nhào xuống đất.

“Ông nói ai ngu, cả nhà ông đều ngu, ông có thấy kẻ ngu nào thông minh như tui không?”

Boyev tròn to mắt, trên mặt lộ ra vẻ mặt kỳ quái, có lẽ dáng vẻ của Ôn Văn hiện giờ thật sự có thể bắt được lão gấu kia.

“Trên cây có một con khi, cây kế bên cũng có một con khi, tổng cộng có mấy con khi?” Đột nhiên Boyev hỏi.

Ôn Văn loay hoay ngón tay tính toán nửa ngày, sau đó dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu mà nhìn Boyev: “Ông tưởng tui ngu à mà hỏi tui vấn đề đơn giản như vậy, nếu không chịu nói cho tui biết thì tui tự đi tìm.”

“Rồi rồi rồi, tôi dẫn ông đi.” Boyev liếc mắt, dáng vẻ này của Ôn Văn rõ ràng là không tính ra.

Ba người lần thứ hai đi tới bên ngoài khoảng sân bỏ hoang, Boyev chỉ vào trong sân nói: “Nó đang ở bên trong, ông tự vào tìm đi.”

Sau đó Boyev cùng Crimea kiếm chỗ trốn ở bên ngoài, bọn họ không muốn bị sức mạnh đó ảnh hưởng rồi bị bêu xấu trước

mặt người khác nữa.

Ôn Văn nghênh ngang đi vào trong, không phát hiện lưới sắt vọt thẳng vào.

Thanh sắt quấn quanh người hắn, dòng điện cũng xẹt xẹt chấn động, Ôn Văn giống như không có não, hai tay xoay tròn như cánh quạt làm đám lưới sắt ở bên cạnh rối tinh rối mù, sau đó vo thành một quả cầu lớn rồi dùng sức ném vào trong sân, tạo thành một cái hố to.

Lão gấu khoanh chân ngồi bên ngoài miệng hố, mồ hôi chảy ròng ròng, suýt chút nữa nó đã bị quả cầu sắt này đập chết.

“Ôi dôi ôi, ta chỉ là một cụ già cô độc khổ sở, giang sơn của ta cũng đã mất rồi, vì sao mấy người vẫn không chịu buông tha cho ta chứ? Quả nhiên ta không nên tới thế giới này, không bằng người cứ trực tiếp giết chết ta đi.”

Cảm xúc kỳ quái lần thứ hai bùng nổ, Crimea và Boyev núp ở phía xa đồng thời trúng chiêu, nhưng Ôn Văn đứng mồm mũi ở đối diện lão gấu thì có vẻ không hề cảm nhận được gì.

Trong mắt lão gấu lộ ra sự kinh hãi, ngoại trừ Vertu thì chưa từng có người thứ hai nào có thể chống lại năng lực của nó.

Có điều không được cũng không sao, hắn chỉ là một lão gấu già, cho dù người trước mắt có thể giết chết hắn thì có sao đâu chứ?

Nhưng Ôn Văn lại đứng yên tại chỗ, không làm ra chút hành động nào, bị lời nói của lão gấu quấy rầy một hồi thì anh quên mất mục đích của mình khi tới nơi này.

Thấy dáng vẻ lão gấu rất hiền lành, anh liền đi tới bên cạnh, học theo dáng vẻ của hắn ngồi xuống.

“Người trẻ tuổi, hình như cậu không có nỗi đau buồn nào cả, ta sẽ kể chuyện xưa của ta cho cậu nghe.”

“Trước khi ta sinh ra đã giết rất nhiều anh chị em, nếu bọn họ có thể thuận lợi chào đời thì có phải sẽ có được cuộc sống tốt hơn ta không? Chỉ vì ta đã hại bọn họ không được nhìn thấy thế giới xinh đẹp này, ta quả thực là kẻ đáng chết.”

“Sau khi ta sinh ra thì cũng chỉ lãng phí tài nguyên của thế giới này...”

Nhìn vẻ mặt u mê của Ôn Văn, lão gấu bắt đầu không ngừng kể lể, năng lực vẫn không ngừng phóng ra, Crimea và Boyev ở bên ngoài đã sớm gào khóc tới chết đi sống lại rồi.

Có điều Ôn Văn không có phản ứng gì, ngược lại ngày càng không nhìn được, lão già này sao cứ léo nhéo hoài vậy, có thể nói những lời mà anh nghe hiểu được không?

Được rồi, hiện giờ có lẽ ngay cả lời của giáo viên mẫu giáo thì Ôn Văn cũng phải tốn nhiều sức lực mới có thể hiểu được.

Lời nhắc nhở của Crimea trước đó làm Ôn Văn nhớ ra trong trạm thu nhận có một kẻ trí chương số một, chính là tinh tinh lông quăn bị anh bắt ở núi Tề Linh ngày trước.

Trước đây Ôn Văn từng dùng sự đàn độn của tinh tinh lông quăn để vượt qua sự ô nhiễm tinh thần mạnh mẽ.

Hiện giờ vượt qua sức mạnh đau thương này lại càng không có chút khó khăn nào.

Bất quá vấn đề hiện giờ là chỉ số thông minh của trạng thái tinh tinh lông quăn thật sự quá thấp, thấp đến mức cho dù trước khi kích hoạt thẻ chất này Ôn Văn đã tính toán xong hết tất cả, nhưng tới khi hành động thì vẫn xuất hiện đủ loại vấn đề.

Ít nhất trong kế hoạch của Ôn Văn hoàn toàn không có chuyện nghe lão gấu này kể chuyện xưa.

Chuyện xưa của người này thật sự quá khổ sở, ngay cả lúc sinh ra tùy ý ném một cục đá cũng muốn xin lỗi số hoa cỏ bị đập trúng, đồng thời còn vì thế mà đau buồn.

Nếu trong bụng Ôn Văn có nhiều nỗi khổ như vậy thì có lẽ đã chịu không nổi, trực tiếp tự kết thúc rồi.

Có điều chính vì lão gấu này quá dong dài nên đã kích hoạt kế hoạch của Ôn Văn, nghe cảm rằm một hồi thì Ôn Văn bắt đầu tức giận, trực tiếp tung nắm tay đâm vào mặt lão gấu.

Lão gấu ngã nhào xuống đất, bụm mặt: “Cậu thế mà lại đánh ta, cha của ta cũng chưa từng đánh ta, quả nhiên trẻ con không có cha dễ bị người ta ức hiếp mà, ta đáng thương quá mà cha ơi, sao người lại bỏ con đi sớm như thế.”

“Cảm rằm dài dòng, phiền muốn chết!”

Ôn Văn phiên bản ngu si thật sự nghe không vô, trực tiếp cười lên người lão gấu, đánh từng quyền từng quyền một.

Lão gấu muốn phản kháng nhưng thân thể to lớn của nó ở trước mặt Ôn Văn thật sự yếu ớt như một đứa bé sơ sinh, không quản Ôn Văn làm gì, nó đều không thể phản kháng.

Rất nhanh sau đó lão gấu đã bị đánh hấp hối nằm dưới đất, nhưng năng lực vẫn phát ra, hai vị ở bên ngoài không có cách nào chạy vào đánh thức Ôn Văn.

Đột nhiên Ôn Văn phát hiện trong quần mình có thứ gì đó thô to.

Lục lọi một hồi thì rút thứ đó ra, cầm trong tay thì phát hiện đó là một cây gậy màu trắng.

Ôn Văn gãi đầu, cảm thấy thứ này rất quen, nhưng không rõ rốt cuộc nó dùng làm gì, vì thế liền chọt mũi nhọn vào miệng hút nhẹ một hơi.

Cuồng khí vô hình từ cây gậy trắng chui vào cơ thể Ôn Văn, làm ánh mắt của anh dần dần biến đổi...

Chương 1011 - Đêm khuya tụ tập

Hơi thở đỏ thắm trút vào trong cơ thể Ôn Văn, làm vẻ mặt vốn ngu si của Ôn Văn dần trở nên kỳ dị.

“Ha ha... ha ha ha.”

Cuồng khí có tác dụng ăn mòn lý trí, thuộc tính đàn độn của tinh tinh lông quăn, và cả cảm xúc đau buồn, điều này ngược lại làm Ôn Văn khôi phục được chút chỉ số thông minh.

Gậy Diên Cuồng này vốn là Ôn Văn cố gắng mang theo bên người.

Anh sợ trạng thái tinh tinh lông quăn quá ngu si sẽ làm lỡ chuyện, vì thế phải diên một chút mới có thể tiến hành nhiệm vụ tốt hơn.

Thế nhưng không ngờ Ôn Văn biến thành thể chất tinh tinh lông quăn lại quên mất chuyện gậy Diên Cuồng.

Cũng may mà cuối cùng trời đất đưa đẩy thế nào vẫn rút được cuồng khí vào cơ thể, bằng không có lẽ Ôn Văn phải ở lại đây thật lâu mới nhớ ra mình còn việc phải làm.

Có điều bị cuồng khí ảnh hưởng, Ôn Văn cũng không bắt lão gấu này lại mà lấy ra một con dao cạo, trước tiên cạo phần đầu của lão gấu này thành kiểu tóc của đại đế Vertu, cũng chính là ‘hơi hói’ rồi mới túm nó vào trạm.

Sau đó Ôn Văn lập tức thay đổi thể chất, cuồng khí bị xua tan, ngồi yên tại chỗ một hồi lâu mới khôi phục trạng thái bình thường.

“Lần sau khi dùng thể chất tinh tinh lông quăn, có lẽ nên thiết lập hệ thống giám sát hoàn thiện, bằng không nói không chừng thể chất này sẽ làm mình làm ra chuyện hoang đường gì đó.”

Ôn Văn một lần nữa ngửi ngón tay, biểu cảm trên mặt trở nên cực kỳ ghét bỏ, anh thế mà lại làm ra hành vi bất nhã như vậy ở trước mặt người khác.

Sau đó anh nhìn về phía gậy Diên Cuồng, may mà trước đó đầu gậy đã được rửa sạch, hơn nữa anh cũng không dùng thứ đồ chơi này để đâm vài thứ không thể miêu tả, bằng không mấy thứ kia cũng tiến vào miệng anh rồi.

Sau khi lão gấu bị túm đi, sức mạnh cảm xúc ở gần đó cũng bị tiêu tan.

Nhưng Crimea và Boyev tạm thời vẫn chưa tỉnh lại, bởi vì lúc Ôn Văn hành hung lão gấu đã không đúng lúc thu nhận hấn, vì thế sức mạnh cảm xúc bị phát tán quá lâu, làm hai người chìm sâu vào trong bị thương.

Ôn Văn đảo trước mặt hai người hai vòng, phát hiện dáng vẻ của bọn họ thực thảm hại, biểu cảm cũng thực đặc sắc, còn nói ra những việc chỉ có chính mình mới biết.

Vì thế Ôn Văn khiêng camera trong trạm thu ra, sau đó quay hình lại hai người rồi chuyển vào thiết bị đầu cuối siêu thợ săn để cất giữ.

Sau đó búng tay một cái, một dòng nước từ lòng bàn tay phun vào mặt Crimea và Boyev.

Loại thời tiết như thế này, bị nước lạnh kích thích lập tức làm hai người khô phọc tỉnh táo.

Sau khi tỉnh táo lại rồi, bọn họ cẩn thận đi tới khoảng sân đồ nát, nhìn thấy lão gấu đã biến mất thì cùng thở phào một hơi.

Xem ra Ôn Văn đã xử lý xong lão gấu kia, đêm nay không cần phải trải nghiệm sức mạnh bị ai nữa, đêm nay phải chịu hai lần đủ để bọn họ không ngủ ngon suốt mười ngày tiếp theo rồi.

Chẳng qua bọn hắn thực tò mò, rốt cuộc Ôn Văn làm sao bắt được lão gấu kia, chẳng lẽ thực sự biến thành ngu si thì có thể chống đỡ sức mạnh cảm xúc?

Lão gấu chỉ có một, cũng không còn quái vật tương tự để bọn họ nghiệm chứng suy nghĩ.

Nhưng cho dù có thì bọn họ cũng sẽ không làm, đáng vẻ ngu đần của Ôn Văn trước đó, truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ bị người ta cười chết.

Đáng tiếc khi đó không quay lại, nói ra chỉ sợ người khác sẽ không tin.

Ôn Văn thấy hai người dùng vẻ mặt kỳ dị nhìn mình thì hừ lạnh một tiếng, lấy thiết bị đầu cuối siêu thợ săn ra đưa tới trước mặt hai người, lần lượt phát hai đoạn video.

Sau khi thấy hai đoạn video này, sắc mặt nhóm Boyev thay đổi, Crimea nghiêm nghị nói: “Bọn tôi cho ông tiến vào đây chính là giúp ông, lẽ nào ông muốn dùng clip này đe dọa bọn tôi à?”

Ôn Văn lắc đầu, xóa bỏ hai đoạn video ở trước mặt hai người.

“Tôi sẽ làm như không thấy tình cảnh lúng túng của hai vị, tốt nhất hai vị cũng chưa từng thấy đáng vẻ trước đó của tôi, tình huống bắt lão gấu ngày hôm nay, tốt nhất chỉ cần ba người chúng ta biết, bằng không đến khi đó chắc chắn không phải chỉ có một mình tôi mất mặt.”

“Nào có nào có, trời biết đất biết ông biết tôi biết hẳn biết...” Nhóm Boyev cười ngậy ngô, chỉ giữ bí mật với nhau thì bọn họ rất vui vẻ.

Ba người tụ lại một chỗ, bịa ra một phiên bản khác, trong câu chuyện này ba người bọn họ đều là con người sắt thép cứng

rắn.

Đối mặt với đủ loại thử thách cũng không có dao động, cũng không bị sức mạnh cảm xúc ảnh hưởng, cuối cùng thu phục được lão gấu này, giải quyết mối họa lớn của cung cấm Gấu Trắng.

Thậm chí trong một ngày nào đó trong tương lai, trong nhà hát lớn Klimt sẽ biểu diễn vở ‘ba anh hùng đấu trí dư nghiệt triều trước’, có điều bởi vì biên kịch thật sự quá kém, chỉ công diễn đúng một lần rồi không xuất hiện nữa.”

...

Ôn Văn cho con gấu của Crimea vài con trâu làm thức ăn vặt, lại mua cho Boyev một thùng ‘trà’ làm quà, sau đó mới rời khỏi cung cấm Gấu Trắng, trở về khách sạn mà đoàn du lịch đã thuê.

Tất nhiên không chỉ cho Boyev số trà còn có độ cồn cao hơn rượu này, còn có một số điểm thu nhận, để cảm ơn hắn đã giúp mình tìm được quái vật đại diện cho cảm xúc ‘buồn’.

Sau khi bắt được lão gấu này, Ôn Văn đã gom đủ bảy con quái vật và nguyên liệu cần dùng cho nghi thức.

Còn lại thì cần chuyển du lịch kết thúc, Ôn Văn sẽ chạy tới một nơi ở gần đây để cử hành nghi thức, hắn cần phải giải quyết mầm họa của chính mình, tàn hồn người ca hát của Vua Vô Danh!

Vì thế hơn mười ngày còn lại Ôn Văn có thể yên tâm vui đùa, trải nghiệm khoảng thời gian du lịch không dễ có này.

Lúc này đã là đêm khuya, phần lớn mọi người trong khách sạn đều đã ngủ, chỉ có một căn phòng trên tầng bốn vẫn còn sáng đèn, đó là phòng của Ôn Văn, lúc ra ngoài anh cố ý mở đèn.

Ôn Văn suy tư một chút, cảm thấy nếu mình trở về theo cách bình thường nói không chừng sẽ quấy nhiễu người khác, vì thế liền rón rén như con nhện theo vách tường bò lên phòng mình.

Đừng hỏi vì sao anh lại không đi đường kiêu bình thường, anh vốn đã không phải người bình thường rồi.

Bò được phân nửa thì Ôn Văn theo bản năng liếc nhìn vào căn phòng ở tầng ba, sau đó nhin không được nhú mày.

Chỉ thấy người trong phòng vẫn chưa ngủ, hơn nữa bên trong không phải chỉ có một người, mà là hai nữ ba nam, tổng cộng năm người.

Đừng hiểu nhầm, bọn họ không phải đang làm vận động nhiều người, mà đang quỳ ở phòng khách, chính giữa đặt một quyển kinh thánh của Giáo Hội Sáng Thế, nhỏ giọng thì thầm.

“Đang làm gì vậy....”

Giáo Hội Sáng Thế là tôn giáo lớn nhất liên bang, vì thế có nhiều thợ săn tín ngưỡng Giáo Hội Sáng Thế cũng không hề kỳ quái.

Kỳ quái là vì sao nửa đêm nửa hôm lại tụ tập lại đọc kinh thánh?

Ở bên cạnh có một tòa giáo đường nhỏ, tới đó không tốt hơn à?

Ôn Văn càng nhìn càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ dị, nói không chừng là đang tiến hành nghi thức tà ác gì đó, hoặc là nhóm thợ săn này bị thứ gì đó ảnh hưởng.

Vì thế Ôn Văn ở bên cửa sổ chăm chú quan sát, muốn tìm chút chứng cứ chứng minh bọn họ đang mưu đồ bất chính.

Chương 1012 - Khách sạn trên núi

Giáo Hội Sáng Thế là giáo phái lớn nhất liên bang, tuy bản thân Ôn Văn cũng không có tín ngưỡng, nhưng chuyện này không hề trở ngại chuyện hẳn biết những người này không thích hợp.

Thường thì tín đồ của Giáo Hội Sáng Thế sẽ cầu nguyện trước bữa ăn, ngày chủ nhật sẽ tới giáo đường gần đó làm lễ, có đôi khi tâm trạng bất an có thể tìm cha xứ xưng tội...

Nhưng Ôn Văn chưa từng nghe nói tập tục tập trung vào đêm khuya để tụng niệm kinh thánh.

Nếu không phải trên người những người này không có năng lượng dao động, thậm chí Ôn Văn còn nghi ngờ bọn họ đang dựa vào tên tuổi của Giáo Hội Sáng Thế để tiến hành nghi thức tà ác.

Nhìn chằm chằm một hồi, Ôn Văn ngày càng nghi ngờ hơn, anh áp mặt ngày càng gần mặt kính thủy tinh hơn, cả gương mặt áp lên mặt kính, trên mặt là nụ cười quý dị, khóe mắt vẫn còn mang theo cuồng khí vẫn chưa tan hết...

Một nữ thợ săn tung niệm kinh thánh một hồi thì có chút khô cổ, đứng dậy muốn uống miếng nước, kết quả ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Ôn Văn, vì thế phát ra tiếng hét chói tai!

Với tư cách là thợ săn, cô cũng đã gặp qua không ít cảnh tượng chấn động, thế nhưng bất thành linh nhìn thấy bộ dáng của Ôn Văn thì vẫn bị dọa tới phát run.

Ôn Văn vội vàng bỏ về phòng mình, anh không muốn bị người ta xem là biến thái thích rình rập lúc nửa đêm.

Một tiếng hét chói tai làm tất cả thợ săn ngủ say giật mình tỉnh giấc.

Shermore cặn kẽ hỏi thăm nữ thợ săn, lại hỏi mỗi người trong khách sạn, tìm kiếm hơn một tiếng vẫn không tìm thấy con quái vật mà nữ thợ săn này đã thấy.

Chuyện này cuối cùng cũng không được giải quyết, đều cho là nữ thợ săn này nhìn thấy ảo giác, có điều tới đó mọi người đều kéo rèm cửa sổ lại...

Sau khi sự việc chấm dứt, Ôn Văn ngồi trên giường rơi vào trầm tư, anh không cho rằng đây là một sự kiện quạ đen, bởi vì khi tiếng hét chói tai của nữ thợ săn vang lên làm cắt đứt hành động mặc niệm của nhóm người, anh đã cảm nhận được một luồng dao động quý dị.

Sức mạnh dao động đó giống như vật chết, cũng giống như vật còn sống, Ôn Văn không thể tìm ra từ để hình dung luồng khí quái dị đó.

Nếu bắt buộc phải nói thì hơi thở này có chút tương tự với thần huyết lấy được trước đó.

Có điều năm vị thợ săn này tỏa ra hơi thở càng mạnh mẽ hơn, càng sâu xa, cũng càng quý dị hơn.

Liên tưởng tới Shermore làm hướng dẫn viên của đoàn du lịch tựa hồ là có mục đích riêng, nói không chừng thứ Shermore muốn tìm có liên quan tới năm thợ săn này.

Ôn Văn muốn nói tin tình báo cho Shermore, có điều suy nghĩ một chút thì ngừng lại.

Nếu Shermore thật sự đang điều tra gì đó, nói không chừng Ôn Văn chính là đối tượng bị nghi ngờ nhiều nhất, nếu nói những chuyện này ra thì chỉ gia tăng sự nghi ngờ.

Mặt khác ai có thể đảm bảo trong chuyện này Shermore sẽ đứng cùng đường với Ôn Văn chứ?

“Trước tiên cứ chờ xem thế nào, tin tức nắm giữ hiện giờ vẫn còn quá ít, có điều hiệp hội chọn Shermore chứ không phải người càng xuất sắc hơn là mình, chứng tỏ nó không phải vấn đề lớn.”

Sau đó Ôn Văn lấy quyển sách ký hiệu Lovevis ra, mở ra để ở một bên, sau đó lấy ra một cái radio, bắt đầu mở kênh giáo dục tư tưởng đạo đức tiểu học.

Hiện giờ Lovevis ở ngay bên ngoài thế giới hiện thực, khoảng cách gần hơn trước rất nhiều, vì thế Ôn Văn có thể thông qua sách ký hiệu để giao tiếp với đối phương.

Có điều kế hoạch giáng xuống của Lovevis đã thất bại, mỗi khi Ôn Văn nói chuyện đều nghe thấy đủ loại oán giận.

Vì thế để tiện che giấu âm thanh của đối phương, sau này mỗi khi rảnh rỗi anh lại tiến hành giáo dục tư tưởng...

Cũng không biết Ác Ma Thuần Trắng Crowley có nghe chung hay không, có thể làm hai người cùng cái tà quy chính là kết quả tốt nhất.

Klimt là một thành phố lớn, có rất nhiều địa điểm du lịch, thời gian mấy ngày không đủ để đi khắp thành phố.

Chẳng qua đối với Ôn Văn thì điểm du lịch này khác buồn chán, buồn chán đến mức mấy ngày sau đó anh phải đi tìm đám quái vật nhỏ ở địa phương để kiếm chuyện.

Bởi vì địa điểm ngắm cảnh ở Klimt phần lớn đều là các loại văn hóa khác, mà Ôn Văn lại không có hứng thú với chuyện này.

Mỗi khi trời tối Ôn Văn lại quan sát hội nghị thợ săn, lúc này anh đã điều tra rõ ràng tài liệu về năm người này, thực lực

mạnh nhất trong số bọn họ cũng chỉ là trình độ cấp Tai Hại, đối với Ôn Văn căn bản không đáng nhắc tới.

Hơn nữa căn cứ theo tài liệu thì trước đó bọn họ không hề tin ngưỡng Giáo Hội Sáng Thế, vì thế hội nghị này lại càng có vấn đề hơn.

Đêm nọ sau khi bị Ôn Văn dọa, bọn họ vẫn như bình thường tiến hành hội nghị, vẫn tụ tập lại cùng tụng niệm kinh thánh.

Trong quá trình này bọn họ không nói chuyện với nhau, cũng không có sức mạnh dao động gì đáng chú ý, vì thế tin tức mà Ôn Văn lấy được rất có hạn.

Chỉ là ngày cuối cùng ở Klimt, người tham gia hội nghị đột nhiên tăng thêm một người...

Chờ sau khi năm ngày ở Klimt kết thúc, nhóm người lên máy bay để tiến tới trạm kế tiếp.

Trạm này nằm ở nơi giao nhau của khu Đông Du và khu Kim Ưng, là một khách sạn suối nước nóng có phong cách khu Anh Đào.

Đừng hỏi vì sao ở nơi này lại có khách sạn suối nước nóng phong cách khu Anh Đào, Ôn Văn cũng không biết.

Nếu là khách sạn suối nước nóng thì điểm đặc sắc nhất ở đây chính là suối nước nóng, suối nước nóng ở đây rất có lợi đối với người siêu năng, lúc bình thường cơ bản sẽ không mở cửa cho người bình thường, vì thế mới không nổi tiếng.

Trên đường đi nhóm đồng chí nam đều thầm chờ mong nam nữ tắm chung, mà Ôn Văn thì cung kính lánh xa chuyện này.

Lúc bắt gương yếm, Ôn Văn đã từng tiến vào phòng tắm nữ nên sinh ra bóng ma tâm lý, chỉ nghĩ tới những khả năng có thể xuất hiện mà cảm thấy ghê tởm muốn ói.

Chẳng qua nếu chỉ là những người trong đoàn du lịch... thì vẫn có thể tiếp nhận.

Không phải tất cả em gái thợ săn đều xinh đẹp, nhưng giá trị nhan sắc và vóc người của mấy em gái trong đoàn đều đạt trên tiêu chuẩn.

Bị ánh mắt mờ ám của Ôn Văn đảo qua, phần lớn các cô em trong đoàn đều cảm thấy ớn lạnh, nữ thợ săn bị Ôn Văn dọa hoảng đêm đó thì run rẩy, tựa hồ liên tưởng tới gì đó.

Điều đáng chú ý hơn là tâm trạng của nhóm thợ săn có thực lực trong đoàn không được tốt lắm.

Hiện giờ hành trình đã qua phân nửa, Shermore vẫn chưa tìm được manh mối về thần huyết, mà Lưu Lăng Hiệp vẫn cho rằng chuyến đi này có âm mưu trong đoàn, áp lực rất lớn, căn bản không có cách nào tận tình hưởng thụ.

Về phần Lý Na Đà, Diệp Văn và cả Lâm Triết Viễn cũng đều cảm nhận được mạch nước ngầm đang chảy trong đoàn, tinh thần cũng không thể thả lỏng.

Vui vẻ nhất lúc này chính là Đào Thanh Thanh, cô không hề có áp lực tâm lý gì cả, vẫn luôn thỏa thích hưởng thụ, dù sao thì trời có sập xuống cũng có Ôn Văn chống đỡ, cô chỉ cần tập trung chơi đùa là được.

Đường đến khách sạn không có đường lớn, nhóm người chỉ có thể đi bằng đường nhỏ, may mắn là nhóm người phần lớn đều là người siêu năng có thể lực mạnh mẽ, vì thế leo núi cũng không làm bọn họ tiêu hao quá nhiều thể lực.

Sau khi băng qua một khe suối, tới được khách sạn suối nước nóng, ánh mắt nhóm người tỏa sáng.

Chỉ thấy phía trước có một hồ nước bốc hơi cuộn cuộn, ở bên hồ là một tòa khách sạn phong cách khu Anh Đào, đứng ở cửa khách sạn là mười mấy thiếu nữ mặc đồ truyền thống của khu Anh Đào, trên mặt mang theo nụ cười chào đón đoàn du lịch.

Ôn Văn gãi đầu, khách sạn thuê nhiều nhân viên phục vụ tuổi thanh xuân tướng mạo đẹp như vậy làm gì chứ? Nơi này bình thường cũng không có mấy người khách.

Nơi này làm anh có cảm giác, thay vì nói là khách sạn suối nước nóng, nó càng giống khu kinh doanh đặc biệt của khu Anh Đào hơn...

Chương 1013 - Quân short thần kỳ

Trong khách sạn suối nước nóng Hoa Rừng hình như chỉ có nhóm khách bọn họ, Shermore hăng hái dẫn nhóm người tiến vào, thuận thực thuê phòng, cứ như là chủ nhân mà sắp xếp phòng ốc ổn thỏa cho nhóm Ôn Văn, sau khi cất hành lý xong, dẫn mọi người đi tới phòng khách.

Làm nhóm du khách có chút kinh ngạc là lần này Shermore lại không lạc đường, cảm giác phương hướng còn mạnh mẽ hơn những người khác.

Cấu tạo khách sạn có phong cách của khu Anh Đào, có điều cách sắp xếp các phòng có chút kỳ dị, dễ làm người ta bị lạc phương hướng, nhóm người làm quen một hồi mới bắt đầu hoạt động tự do.

Bà chủ là một người phụ nữ dễ kiểu tóc búi, da trắng dị thường, khóe mắt có một nốt ruồi lệ, Shermore gọi bà ta là Chúc Tuyệt, quan hệ của hai người trông có vẻ rất tốt.

“Khách sạn này cũng giống như thôn Ngũ Tiên, là nơi được Hiệp Hội Thợ Săn bảo vệ, khách sạn suối nước nóng này bình thường chỉ tiếp đón thợ săn, dùng để đổi lấy tư cách được hoạt động tự do nhất định và thức ăn đặc biệt.”

“Mọi người đừng quá câu nệ, cứ xem nơi này như nhà mình vậy, Chúc Tuyệt sẽ tiếp đón mọi người đàng hoàng.”
Shermore tìm một cái ghế ngồi xuống.

Ôn Văn gật đầu, trên người những người phụ nữ này đều có hơi thở siêu năng lực, hẳn là loại quái vật nào đó tới từ thế giới trong.

Bởi vì mục đích tới nơi này để hưởng thụ nên Ôn Văn cũng không dùng cảm nhận tra xét, loại cảm nhận mạnh mẽ này sẽ làm người siêu năng phát hiện cảm thấy không vui.

Có điều phụ nữ xinh đẹp mặc kimono ít nhất cũng ba bốn chục người, mà đàn ông thì không thấy người nào cả.

“Nơi thế này đúng là đất thiêng sinh người tài, tùy tiện một chủng tộc sinh ra toàn là mỹ nữ.” Ôn Văn có chút suy nghĩ, trong số những chủng tộc thế giới trong mà anh từng thấy, ngoại trừ một số ít không phải hình dạng con người thì cơ bản đều có giá trị nhan sắc rất cao.

Nghĩ tới đây Ôn Văn đột nhiên dừng lại một chút, anh nhớ tới những người siêu năng nữ tính mình từng gặp, ngoại trừ số ít cá biệt không có thuốc chữa thì đều có giá trị nhan sắc không thấp, hẳn là tác dụng do siêu năng lực tâm bỏ đi?

Bà chủ hơi khom người với nhóm người, bắt đầu giới thiệu khách sạn suối nước nóng Hoa Rừng này, khách sạn này tổng cộng có năm mươi phòng, mỗi phòng đều có một thiếu nữ phụ trách, quý khách có thể hưởng thụ phục vụ bất cứ lúc nào.

Đương nhiên là phục vụ bình thường, địa điểm du lịch được Hiệp Hội Thợ Săn công nhận thì không thể nào có phục vụ trái pháp luật.

Mỗi phòng đều có một hồ nước nóng riêng, nước được dẫn về từ hồ lớn ở bên cạnh.

Nước trong suối nước nóng này có tác dụng tắm bỏ cơ thể người siêu năng, thả lỏng áp lực cơ thể, chữa trị những nội thương nhỏ, đối với thợ săn thì đây là nơi an dưỡng cực tốt.

Nếu quý khách cảm thấy chưa đã ghiền thì có thể tới ngâm ở hồ chung, hiệu quả ở đó mạnh hơn gấp đôi hồ riêng trong phòng.

Có điều độ nóng ở đó rất cao, hồ cũng sâu, ít nhất cũng phải tám mươi đến chín mươi độ, có thể dùng để luộc trứng gà, hơn nữa bởi vì hiệu quả điều trị quá mạnh mẽ nên sẽ có kích thích khác thường, thông thường người siêu năng không thể ở lại đây quá lâu.

Mặt khác trong suối có một loại linh ngư, chúng có thể gặm nhấm tạp chất da chết trên bề mặt cơ thể để làm thức ăn, có rất nhiều chỗ tốt đối với da.

Cuối cùng bà chủ sâu xa nói: “Mọi chi phí của các vị đã được Hiệp Hội Thợ Săn chi trả, có thể miễn phí hưởng thụ ăn ngủ, tắm suối nước nóng và được hầu gái xoa bóp, tổng cộng năm ngày, mời các vị hưởng thụ thật tốt.”

“Mặt khác bồn tiêm còn có phục vụ đặc biệt... nhưng cần phải trả thêm tiền.”

Nói xong bà chủ nháy mắt với nhóm người, sau đó chậm rãi rời khỏi phòng khách.

Lời bà chủ nói khi nãy làm nhóm khách nam cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, mà nhóm khách nữ thì có chút chán ghét, Miêu Hân Di dùng sức néo cánh tay Lâm Triết Viễn, làm anh phải gào thảm đảm bảo mình tuyệt đối sẽ không gọi phục vụ đặc biệt gì đó.

Sau khi nghe bà chủ phân tích sự khách biệt của suối nước nóng trong và ngoài, nhóm du khách đều thay áo tắm, sau đó lần thứ hai tập trung ngoài phòng khách, ngoại trừ người bình thường là Miêu Hân Di, những người khác đều muốn trải nghiệm cảm giác của suối nước nóng.

Dù sao thì không ai muốn thừa nhận mình là thợ săn bình thường không chống đỡ nổi.

Ôn Văn ở trong phòng do dự một hồi lâu, cuối cùng mặc một chiếc quần short chất liệu đặc biệt đi ra.

Những người khác có thể trực tiếp mặc quần đùi, nhưng đồng phục nhân viên thu nhận của Ôn Văn lại không có quần đùi, thậm chí còn không có đồ lót...

Cũng may Ôn Văn nhớ ra lúc đối phó Mayyami anh đã từng tóm được một con quái vật đặc biệt, da của nó rất thích hợp làm quần áo, anh ném nó cho Râu Đỏ rồi không quần.

Hiện giờ mới tới lấy chiếc quần short này, mặc dù là làm bằng da quái vật nhưng mặc vào có cảm giác không tệ, chỉ là nhẹ như không mặc mà thôi.

Chất liệu nhẵn nhụi như làn da thiếu nữ, có kèm theo hiệu quả vệ sinh sát trùng, sau khi mặc vào vĩnh viễn không cần tắm rửa.

Chịu được nhiệt độ cao lẫn nhiệt độ thấp và ăn mòn, còn có chức năng chống đá chống rơi, mặt khác co giãn rất tốt, cho dù Ôn Văn đột nhiên biến thành người khổng lồ thì cũng sẽ không bị rách hỏng.

Quan trọng nhất là lúc tới tìm Râu Đỏ lấy đồ, tên kia còn lặng lẽ thì thầm với Ôn Văn là quần short này còn có tác dụng tráng dương...

Ôn Văn đang suy nghĩ xem có nên thả tin tức này ra hay không, nếu để Hiệp Hội Thợ Săn biết được hiệu quả thần kỳ

của loại quái vật kia, tộc đàn này nói không chừng sẽ bị tuyệt chủng ở thế giới hiện thật...

Nói không chừng một ngày nào đó thế giới hiện thực sẽ phản công thế giới trong chỉ vì cướp giật tài nguyên chế tạo quần đùi.

Lúc ra ngoài, Ôn Văn nhìn thấy hình dáng đồ tắm của mọi người thì ánh mắt sáng ngời.

Cơ thể Lý Na Đà giống như một khối đá gồ ghề, mặc quần short trông có chút cay mắt.

Lưu Lãng Hiệp mặc đồ tắm xong thì trông càng giống như kẻ ăn xin hơn.

Mấy người đàn ông khác cũng có đặc điểm riêng, nhưng Ôn Văn tự động bỏ qua, anh là một người đàn ông bình thường, không có hứng thú nhìn chằm chằm người đàn ông khác.

Đoàn du lịch cộng thêm hướng dẫn viên Shermore có tổng cộng ba mươi bảy người, hai mươi một người đàn ông mười sáu người phụ nữ, ngoại trừ hai tám thép bị Ôn Văn lướt qua thì những người còn lại đều có vóc dáng rất bốc lửa.

Nhất con gái Diệp Văn của hội trưởng Diệp Hải Mạt cứ như từ trong Amine bước ra, nếu thợ săn nào của được cô nàng thì cuộc đời coi như viên mãn.

Ôn Văn nhìn sang, thấy Đào Thanh Thanh thì tự động bỏ qua.

Nhìn nhiều quá rồi nên không còn chút hấp dẫn nào đối với Ôn Văn nữa.

Ôn Văn thế mà lại trực tiếp bỏ qua mình làm Đào Thanh Thanh tức giận tới nghiến răng, có điều cô cũng không có cách nào hấp dẫn ánh mắt Ôn Văn, trước kia khi vẫn còn bản năng khát máu chi phối, cô đã bị Ôn Văn chiếm đủ tiện nghi rồi...

Tam Tể Nhi cũng đeo một cái phao nhỏ, chuẩn bị hưởng thụ suối nước nóng, kết quả bị Ôn Văn chộp cổ.

“Mày tắm cũng được, có điều phải thành thật một chút, đừng có chui loạn xạ đây.”

Tam Tể Nhi ngơ ngác nhìn Ôn Văn, chủ nhân kỳ quái này sao lại nói mấy lời rần không hiểu gì cả.

Chương 1014 - Tiên tri Tịch Tĩnh

Nhìn xa có thể nhìn thấy luồng hơi nước bốc lên từ suối nước nóng, nhìn gần có thể thấy mặt hồ loáng thoáng có màu đỏ, bên trong là đám cá đầy màu sắc đang bơi lội.

Đám cá này lớn thì to như cá Koi, nhỏ thì như con tôm, đầu to vây đuôi dài, cơ thể hơi mờ.

Lưu Lăng Hiệp thử nhiệt độ một chút rồi trực tiếp nhảy xuống, thoải mái thả nổi trên mặt nước, Ôn Văn nhìn chăm chăm một hồi, phát hiện chất lượng nước quanh người hắn vẫn còn trong veo thì mới thở phào một hơi.

Quả nhiên người này chỉ trông bản thể thôi, bằng không một khi vừa nhảy xuống thì nước cũng phải chuyển màu.

Có Lưu Lăng Hiệp mở đầu, nhóm người giống như sủi cảo lần lượt xuống nước, Miêu Hân Di ngồi xỏm bên bờ, dùng ngón tay thử nước một chút rồi vội vàng rút lại.

“Mấy người này không sợ bị phỏng sao? Quả nhiên người siêu năng không như người bình thường.”

Diệp Văn dùng chân thử nhiệt độ, sau đó ung dung tiến vào trong hồ, dáng vẻ tao nhã làm đám đàn ông trợn mắt.

Mặc dù là người siêu năng hệ băng nhưng cô không hề chán ghét nhiệt độ cao của suối nước nóng.

Đào Thanh Thanh mặc đồ tắm màu xanh xuống nước ở bên cạnh Lý Na Đà, cũng nhờ vào ưu thế nữ giới mà ở cách Diệp Văn rất gần.

Đối với nữ giới mà nói, Diệp Văn rất đẹp, hơn nữa còn làm người ta không sinh nổi lòng ganh tỵ.

Ôn Văn tìm một chỗ tốt, lôi ghế dựa lác lư của mình ra, sau đó nằm lên ghế lác lư đong đưa.

Bà chủ khách sạn quả nhiên không khoác lác, Ôn Văn vừa mới ngâm một chút đã cảm nhận được hiệu quả, độ nóng không hề có ý nghĩa gì đối với anh, cho dù là nước sôi thì anh vẫn có thể tắm bình thường, nhưng một ít năng lượng đặc biệt trong nước lại làm anh cảm thấy sảng khoái.

Sức mạnh này rót vào trong cơ thể Ôn Văn, chậm rãi xua tan đi mệt mỏi, làm anh cảm thấy thật sự thoải mái.

Chẳng qua anh cảm thấy thoải mái nhưng người khác thì chưa chắc, nhóm người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa có thể an ổn ngâm người, Lý Na Đà, Diệp Văn và cả Lâm Triết Viễn đều thoải mái thả lỏng người.

Sức mạnh đặc biệt trong nước có hiệu quả tốt nhất đối với người siêu năng hạ tự và trung tự.

Người siêu năng Đồng Hóa trở xuống bắt đầu chịu không nổi, chỉ nhiệt độ nước thôi cũng đủ để bọn họ cảm thấy áp lực, không phải người siêu năng nào cũng có thể chịu được nhiệt độ cao có thể luộc chín trứng gà này.

Rất nhanh sau đó đã có mười mấy người mặt đỏ lè nháy ra, không phải vì xấu hổ, mà vì bị nước nấu đỏ.

Những người còn lại thì đang chống đỡ năng lượng kỳ lạ tập kích, thực lực càng mạnh thì có thể chống đỡ được càng lâu hơn, lúc bọn họ đang gian nan chịu đựng thì Ôn Văn cũng rời khỏi ghế dựa, bắt đầu bơi tự do.

Nhưng trong vòng một giờ, bọn họ cũng lần lượt rời khỏi hồ, đây đã là cực hạn của bọn họ.

Có điều một tiếng ngâm suối nước nóng này đã mang tới rất nhiều chỗ tốt cho bọn họ.

Tam Tể Nhi ở trong nước tuần tra tới lui một phen, đột nhiên tấp một con cá có kích thước cá lớn, nhai nhai một chút rồi phun ra, sau đó nôn một trận.

Đám cá này trông rất đẹp mắt nhưng mùi vị... chẳng ngon lành gì.

Đợi đến khi tất cả người siêu năng dưới cảnh giới Đồng Hóa đều rời đi, Lưu Lăng Hiệp mới mở miệng: “Chúng ta là người quang minh chính đại không nói lòng vòng, hướng dẫn viên Đại Thám Tử... chuyến du lịch lần này chỉ sợ không hề đơn giản đúng không?”

Shermore im lặng không nói, đoạn đường này, người có thực lực đầy đủ đều có thể nhìn ra vấn đề.

“Gì mà không đơn giản, khách sạn này còn phục vụ đặc biệt gì khác nữa hả?” Lý Na Đà sừng sốt hỏi.

Diệp Văn liếc mắt, người này thật sự là ngay cả đầu cũng mọc đầy cơ bắp rồi.

Ôn Văn bơi ếch ở bên cạnh, tạm thời không gia nhập cuộc nói chuyện, mà Đào Thanh Thanh thì đã thân thiết với Diệp Văn, làm ra không ít động tác làm Diệp Văn phải đỏ mặt, có điều nơi này là suối nước nóng nên cũng không bị người khác nhận ra.

“Nếu Lưu Lãng Hiệp đã nói ra rồi thì tôi cũng nói thẳng, lần này tôi quả thực mang theo nhiệm vụ mà tới, có tình báo là thứ đó sẽ xuất hiện trong đoàn du lịch.”

“Tôi có thể nói cho mọi người biết đó là thứ gì, cũng không biết nó đang ở trong tay người nào, không biết nó có hình thái gì, không biết nó sẽ xuất hiện với phương thức gì thời gian gì, nhưng khẳng định nó sẽ xuất hiện.”

“Bởi vì đó là kết quả dự đoán của vật thu nhận chí cao – tiên tri Tịch Tĩnh.”

“Tiên tri Tịch Tĩnh...”

Lưu Lãng Hiệp có chút sừng sốt, hấn và thợ săn bình thường không giống nhau, cuộc đời săn ma nhiều năm làm hấn có kiến thức rộng rãi.

Cái gọi là tiên tri Tịch Tĩnh chính là một trong những vật thu nhận chí cao của Hiệp Hội Thợ Săn, xét theo một góc độ nào đó thì còn vượt qua năng lực của cấp Tai Biến bình thường.

Tiên tri Tịch Tĩnh là một nhân loại da trắng tóc vàng, bề ngoài là nam giới khoảng tầm ba mươi lăm đến bốn mươi tuổi, trên người bị trói chặt với chi chít gai nhọn, giống như một con nhộng dán vào gốc cây sồi.

Phạm vi mười cây số xung quanh nơi ở của tiên tri Tịch Tĩnh là một khu vực yên tĩnh tuyệt đối, mà miệng tiên tri cũng bị trói buộc chặn lại, hấn không thể nói ra bất kỳ lời nào.

Tiên tri Tịch Tĩnh biết được tất cả những việc sắp xảy ra trong tương lai cần, cần phải đánh đổi khá nhiều để hỏi chuyện hấn, nhưng câu trả lời chỉ là một tin tức mơ hồ, trong tình huống

không bị ngoại lực quấy rối thì độ chính xác sẽ đạt hơn chín mươi phần trăm.

Mỗi lần hỏi chuyện đều cần phải nói lỏng trói buộc của tiên tri Tịch Tĩnh một chút, món đồ có thể khiến Hiệp Hội Thợ Săn phải vận dụng tới tiên tri Tịch Tĩnh để tìm kiếm, nhất định là món đồ rất quan trọng.

Mà thứ này thế mà lại để một người chỉ có thực lực thượng tự như Shermore đi tìm?

Được xem là một thám tử chuyên nghiệp hơn Ôn Văn, Shermore chỉ nhìn ánh mắt và động tác cơ thể của Lưu Lăng Hiệp liền hiểu đối phương muốn nói gì.

“Tôi tới chấp hành nhiệm vụ lần này, nói thẳng ra thì không hề liên quan tới thực lực, chỉ là tôi rất am hiểu chuyện điều tra.”

Điều Shermore không nói là trong lời tiên đoán của tiên tri Tịch Tĩnh có sự xuất hiện của hắn, vì thế nhiệm vụ lần này mới rơi vào trên đầu anh.

Diệp Văn mặc dù là con gái của Diệp Hải Mạt nhưng cô không biết về tin tức tiên tri Tịch Tĩnh, nhưng cô biết thu nhận chí cao là gì, vì thế cũng hiểu được mình đã dính vào phiền phức.

Shermore thấy sắc mặt của cô nàng không đúng liền từ trong quần lôi ra một miếng vải màu trắng, trên đó có ký hiệu của Diệp Hải Mạt, ở Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ thì miếng vải này tương đương với mệnh lệnh của hội trưởng.

“Trước khi nói chuyện này, tôi sẽ không can thiệp vào hành động của các vị, nhưng bây giờ các vị đã biết nhiệm vụ của tôi thì trước khi chuyến du lịch kết thúc, các vị không thể rời khỏi đoàn.”

Diệp Văn cắn môi, cô là con gái Diệp Hải Mạt nhưng cũng là một thợ săn, vì thế cô không thể cãi lại mệnh lệnh chính thức của cha mình.

Lưu Lăng Hiệp thở dài một hơi, sau đó gật đầu, sớm biết vậy hắn đã không gọi chuyện, lạng lẽ rời đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Ở bên kia Ôn Văn trôi nổi ở phía sau Shermore, sờ cảm nhìn quần short của Shermore.

Tên này làm sao có thể nhét miếng vải lớn như vậy ở trong quần chứ?

Thấy động tác quái dị của Ôn Văn, Shermore có chút đau đầu.

Ôn Văn có thực lực chân tự, hơn nữa vẫn luôn tự do vượt quy tắc của hiệp hội, vì thế mệnh lệnh của Diệp Hải Mạt chưa chắc có thể quản được Ôn Văn.

“He he he, đừng lo lắng, tôi sẽ phối hợp với ông, chuyện này có vẻ rất thú vị.”

Chương 1015 - Phục vụ

Lời đảm bảo của Ôn Văn làm Shermore thở phào một hơi, người làm hấn không thể nhìn thấu trong đội ngũ này chính là Ôn Văn, nếu Ôn Văn không phối hợp thì hấn thật sự không có biện pháp gì.

“Vậy, bọn tôi nên làm thế nào để phối hợp?” Lâm Triết Viễn không vui hỏi, chỉ muốn dẫn vợ đi chơi một chuyến, kết quả lại gặp phải chuyện này, không quản là ai cũng không vui nổi.

Shermore lắc đầu: “Đừng rời khỏi đội ngũ, sau đó cứ thỏa thích vui chơi như cũ, như vậy chính là đang giúp tôi rồi.”

Sau khi làm rõ sự việc, nhóm người cũng không còn tâm tư tám suối, đều lên bờ trở về khách sạn.

Lý Na Đà ngơ ngác ở trong nước một hồi, thật ra hấn nghe không hiểu lắm, chỉ nhớ kỹ một câu là tất cả như cũ...

Cuối cùng trong hồ chỉ còn lại Ôn Văn, Đào Thanh Thanh và Tam Tể Nhi.

Đào Thanh Thanh vốn cũng muốn rời đi, bởi vì nghĩ rằng chỉ có mình và Ôn Văn tám chung sẽ không tốt lắm, cần tránh nghi ngờ một chút, nhưng suối nước nóng thật sự quá thoải mái, vì thế cuối cùng vẫn bị giữ lại.

Sắc trời tối dần, Ôn Văn rót cuộc cũng ngâm đủ, từ trong suối nước nóng bước ra, trở về khách sạn Hoa Rừng.

Vừa vào cửa Ôn Văn đã nhìn thấy Shermore gác chân lên bàn, xung quanh có vài cô gái đang bóp chân bóp vai cho hắn.

Nhóm nam giới còn lại ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt không đẹp cho lắm, vẻ mặt của Lưu Lãng Hiệp càng u ám hơn.

Bà chủ tiến tới tiếp đón Ôn Văn, trên mặt lộ ra nụ cười mập mờ: “Đã về rồi sao cậu em, có cần phục vụ đặc biệt không?”

Ôn Văn kinh ngạc, không liêm sỉ vậy sao, ở trước mặt nhiều người như vậy chọn phục vụ đặc biệt?

He he, anh thích.

Những người khác thấy một màn này thì vẻ mặt trở nên tốt hơn một chút, Shermore lộ ra nụ cười thích thú.

Ôn Văn bày ra dáng vẻ đại gia nói: “Chỗ bà có phục vụ đặc biệt gì vậy?”

Lần này tới phiên người khác kinh ngạc, bạn gái đang ở đó thế mà còn muốn phục vụ đặc biệt?

Đào Thanh Thanh liếc Ôn Văn trắng mắt, trực tiếp xoay người trở về phòng mình, bầu không khí nơi này có chút kỳ quái, cô không nên ở lại để bị chướng mắt.

Cô vừa đi thì ánh mắt đám người nhìn Ôn Văn biến thành khinh bỉ, người này đúng là kẻ cặn bã.

Ôn Văn hiển nhiên không biết suy nghĩ của bọn họ, anh chỉ khá tò mò về loại phục vụ đặc biệt này.

“Cậu nha... thực là không đứng đắn mà.”

Bà chủ che mặt mỉm cười: “Bọn tôi chỉ phục vụ đứng đắn thôi nhé.”

Ôn Văn muốn trải nghiệm phục vụ ở bên này, sau đó cải tiến tiệm mát xa Thổ Thổ trong trạm thu nhận.

“Là như vậy, phục vụ đặc biệt không nằm trong danh sách phục vụ cơ bản, vì thế cần cậu tự trả tiền, chi phí là 998 tiền săn ma.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, phải trả tiền thì chắc chắn hiệu quả rất tốt.

Vì thế Ôn Văn được mời vào căn phòng bên cạnh phòng khách, vài cô em xinh đẹp tiến vào.

Tất cả du khách trong phòng khách đều tiến tới cửa, nhìn Ôn Văn trông rất hả hê.

Sau khi vào trong Ôn Văn thoải mái nằm trên ghế mát xa, nhắm mắt chờ một hồi thì phát hiện không có ai bắt chuyện với mình, mở mắt ra thì thấy mấy em gái đang tiến hành vận động.

Đừng nghĩ sai, là vận động nghiêm chỉnh, có người đang cử tạ, có người đánh bao cát, có người giãn gân cốt...

“Không phải chứ, tôi tốn 998 tiền sẵn ma để mấy người làm vậy à? Chơi trò con bê gì vậy?”

Ôn Văn bật dậy, khiếp sợ nhìn tình huống trong phòng, tuy anh biết rõ Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không có loại phục vụ kia, nhưng ít ra cũng phải xoa xoa bóp bóp gì đó chứ, một màn trước mắt là cái quỳ gì?

Bà chủ oan ức nói: “Trước đó tôi đã nói chỗ bọn tôi phục vụ chính quy rồi mà...”

“Vậy phục vụ sâu là cái gì?”

“Móc lỗ tai.” Bà chủ hiển nhiên nói.

Ôn Văn vẫn có chút không tin: “Châm lửa pa pa pa...”

“Vỗ tay cổ động.”

“Quyền rũ phấn hồng?” Ôn Văn đã không còn sức mà than thở nữa rồi.

Bà chủ vỗ tay gọi một cô gái tới, cô gái này mặc bộ đồ màu hồng.

“Ha ha, ha ha ha...” Ôn Văn đứng dậy: “Hoạt động của mấy người rất tuyệt, có điều tôi sẽ không trả thù lao.”

“Thưa cậu, như vậy không tốt lắm.” Về mặt bà chủ tui nghi, giọng nói cũng trở nên âm trầm.

Ôn Văn hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay mấy người có thể lấy được một đồng tiền sẵn ma từ tôi thì tên tôi sẽ đọc ngược, mấy

người tính toán gì tôi thừa hiểu, người khác có lẽ sẽ chịu thiệt, mà tôi thì...”

“Trả tiền!”

“Trả tiền đi!”

Các em gái xinh đẹp đều tiến tới bên cạnh Ôn Văn hỏi thúc, bọn họ đã vận động trước mặt Ôn Văn rồi, sao Ôn Văn có thể quýt tiền chứ?”

Kêu gào một hồi, thấy Ôn Văn không có động tĩnh gì thì quần áo của mấy cô em rách toạc, lộ ra những cái chân nhện đầy gai nhọn, trong chớp mắt bọn họ đã biến thành những con nhện kỳ quái!

Nửa thân trên là mỹ nhân với làn da nhợt nhạt, nửa dưới là cơ thể con nhện dữ tợn.

Không sai, khách sạn Hoa Rừng này chính là một ổ nhện khổng lồ.

Chiêu đãi du khách từ Hiệp Hội Thợ Săn có thể để bọn họ không lo lắng chuyện cơm áo, hơn nữa còn được an toàn.

Nhưng người ở đây đều là nữ giới, có nhu cầu mua đồ trang điểm mua quần áo mua túi xách để chưng diện thật xinh đẹp, mà nơi này lại không thích hợp tiếp đón người thường, vì thế bọn họ mới nghĩ ra chiêu trò muốn hố tiền này.

Bước đầu tiên là dùng những cái tên gọi cực kỳ dụ dỗ hấp dẫn thợ săn mua thêm phục vụ.

Bước thứ hai là tiến hành phục vụ, đám người khi tiến hành tới bước này thì đều ngoan ngoãn trả tiền.

Nếu thực sự không chịu trả tiền thì bọn họ sẽ tiến hành bước thứ ba là đe dọa!

Dùng thực lực và chân thân khủng bố để dọa đám thợ săn, lấy được tiền tài mà mình muốn.

Giá cả của loại phục vụ này căn bản chỉ là con số nhỏ, sẽ không làm nhóm thợ săn đau lòng, nhưng đổi thành tiền mặt thì là một con số rất lớn, đủ cho mấy cô gái tiêu xài.

Hơn nữa sau đó bọn họ cũng cho nhóm thợ săn bị hố chút ngon ngọt, vì thế thường thì bọn họ cũng không ghim chuyện

này.

Quá trình này vốn vẫn luôn thuận lợi, có điều hôm nay bọn họ đụng phải khắc tinh, tên Ôn Văn này thật sự khó chơi, hơn nữa thực lực còn rất mạnh, căn bản không bị uy hiếp.

Vì thế sau khi bọn họ biểu lộ chân thân, căn phòng lại truyền tới một trận tiếng hét chói tai, mấy cô gái nhện bị Ôn Văn đuổi theo tới gà bay chó sủa.

Lưu Lăng Hiệp ở bên ngoài do dự một hồi mới nói: “Vị Ngụy Thám này sẽ không trực tiếp ra tay với bọn họ chứ?”

Shermore trầm giọng nói: “Với tính cách của tên này thì rất có thể sẽ làm ra chuyện đó, mấy cô nàng nhện xảo trá này tuy cũng đáng bị trừng phạt một chút, nhưng thật sự không nên gây ra tai nạn chết người...”

Vì thế hai bọn họ trực tiếp đẩy cửa tiến vào, kết quả thấy được một màn mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy khoe miệng Ôn Văn toét ra, túm cánh tay một cô nàng nhện không chịu buông, trong mắt tràn đầy mừng rỡ và hưng phấn.

Hai người im lặng một hồi, sau đó Shermore nói với Lưu Lăng Hiệp: “Tôi nói với ông một chuyện, trước kia tên này có biệt hiệu là Biến Thái.”

Lưu Lăng Hiệp gật đầu: “Chỉ có đặt nhầm tên, không có chuyện đặt nhầm biệt hiệu... hẳn đúng là một kẻ biến thái.”

Chương 1016 - Lao Sư Nhân

“Ông, ông muốn làm gì, bọn tôi, bọn tôi chính là con nhện đó.” Cô gái nhện sợ hãi nhìn Ôn Văn.

“Yên tâm đi, tôi không làm mấy cái chuyện khiếm nhã với mấy người đâu.” Ôn Văn buông tay, bày ra thái độ ham học hỏi: “Mọi người có thể biểu diễn một chút không, chính là cái kiểu bò qua bò lại trên đủ loại địa hình ấy.”

Ôn Văn xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng nói: “Tôi đang luyện năng lực này, có điều tôi cảm thấy động tác của mình hơi thiếu tiêu chuẩn lại không đủ dọa người, vấn đề này mọi

người chính là chuyên nghiệp, vì thế tôi muốn xem mọi người bò như thế nào.”

Nhóm cô gái nhện có chút do dự, bọn họ đều là thực nữ, bò tới bò lui trước mặt một người đàn ông như vậy thì bất nhã quá...

“Tôi có tiền, tôi có tiền sẵn ma!”

Ôn Văn cho mấy cô gái nhện xem sổ dư tiền sẵn ma của mình, thái độ của bọn họ lập tức thay đổi.

Chỉ thoáng chốc bọn họ đã bày ra dáng vẻ dửng dưng, dùng đủ loại tư thế làm người ta sợ hãi nhanh chóng bò khắp phòng, mọi người nhìn mà tê rần da đầu.

Shermore hiểu ra, hai ngày trước ở Klimt, kẻ dẫn tới tiếng hét thảm kia có lẽ chính là Ôn Văn...

Mấy cô gái nhện bò trong phòng suốt nửa tiếng, tới khi mồ hôi nhễ nhại mới dừng lại, Ôn Văn gật đầu hài lòng, giao cho bà chủ một khoảng chi phí không hề rẻ rồi hài lòng rời đi.

Có kinh nghiệm lần này, sau này lúc Ôn Văn trèo tường nhất định sẽ đạt tới cảnh giới mới.

Sau màn khôi hài kết thúc, trời cũng đã khuya, Ôn Văn trở lại phòng của mình, thuận tiện dừng lại trước cửa một căn phòng, trong phòng mơ hồ truyền ra giọng tụng niệm kinh thánh.

Ban đầu bọn họ không có âm thanh, nhưng khi người thứ sáu tới thì bọn họ từ mặc niệm chuyển thành nhỏ giọng tụng niệm.

Shermore tất nhiên đã nhận ra sự khác thường này, nhưng không biết vì nguyên do gì mà vẫn không ra tay.

Trong quá trình quan sát, lông mày Ôn Văn hơi nhúc nhích, anh nhìn thấy Miêu Hân Di mặc đồ ngủ từ trên lầu đi xuống, mục tiêu tựa hồ là căn phòng đang tụng niệm kia.

Ánh mắt của cô mở to, thế nhưng vẻ mặt lại có chút ngây dại, Ôn Văn đi tới trước mặt cô vỗ tay một cái, Miêu Hân Di giống như người tỉnh mộng, nghi hoặc không hiểu vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này.

Đúng lúc này Lâm Triết Viễn đi tới, Ôn Văn áp sát bên tai hắn kể lại chuyện khi nãy, Lâm Triết Viễn rùng mình dẫn vợ quay

về phòng, có lẽ trước khi đoạn hành trình này kết thúc, Lâm Triết Viễn sẽ không rời khỏi Miêu Hân Di một tấc.

Đợi sau khi nhóm Lâm Triết Viễn rời đi, về mặt Ôn Văn trở nên u ám, khi này anh cảm nhận được một luồng dao động khác thường ở trên người Lâm Triết Viễn, nó giống hệt như luồng dao động anh cảm nhận được khi quấy rầy năm người tụng niệm ngày hôm đó.

Có lẽ lúc ban đầu chỉ có một người tụng niệm, nhưng theo thời gian kéo dài thì giống như virus lây nhiễm, số lượng người tụng niệm bắt đầu gia tăng.

Nếu khi này Ôn Văn không ở, để Miêu Hân Di tiến vào trong căn phòng kia thì nói không chừng đêm mai Miêu Hân Di sẽ trở thành một thành viên tụng niệm kinh thánh.

Có điều hiệu suất lây nhiễm rất thấp, thời gian lâu như vậy chỉ ảnh hưởng được tới một người, nhưng cũng chính vì hiệu suất thấp nên mới không làm mọi người chú ý.

Bây giờ đã bị Ôn Văn chú ý tới thì sau này thứ này đừng hòng nghĩ tới chuyện lây nhiễm những người khác, Ôn Văn đảo một vòng khách sạn Hoa Rừng, lén lút khắc mười mấy ký hiệu mini.

Những ký hiệu này có công dụng đo lường hơi thở đặc biệt mà Ôn Văn cảm nhận được khi này, một khi có người bị sức mạnh không tên hấp dẫn chạy tới phòng này thì sẽ bị những ký hiệu này thăm dò được, đồng thời đánh gãy.

Hai ngày sau, mỗi khi trời tối Ôn Văn đều chú ý tới căn phòng này, thấy nhiều thợ săn thực lực yếu một chút hoặc là mấy cô nàng nhện mơ mơ màng màng đi tới phòng này.

Chẳng qua khi bọn họ tới gần thì đều đột nhiên bị một luồng điện khá yếu giật một phát, làm bọn họ giật mình tỉnh táo lại rồi rời xa nơi này.

Bởi vì thường xuyên xảy ra vấn đề điện giật nên nhóm người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa trong đội cũng chú ý tới, đồng thời cũng làm cảm xúc của nhóm người tham gia tụng niệm kinh thánh bắt đầu nóng nảy.

Ôn Văn bí mật quan sát biết được, thay đổi có lẽ cũng sắp bắt đầu.

Một người đàn ông mập mạp bình thường dựa vào tảng đá trong suối nước nóng, hai mắt đờ đẫn nhìn trần nhà.

Tên của hắn là Lao Sư Nhân, là một thợ săn bình thường, người cũng như tên, là một người thành thật giữ khuôn phép.

Lúc còn trẻ từng có những ảo tưởng không thực tế, cảm thấy mình chắc chắn có thể xông phá ra một mảnh trời đất, nghĩ rằng chỉ cần thái độ nghiêm túc, kiên định làm việc thì có thể gặt hái thành công.

Nhưng khi bước chân vào xã hội hắn mới phát hiện mình đã quá ngây thơ, tạm thời không nói tới khía cạnh công việc, chỉ tính cách thành thật đến đàn độn của hắn đã rất khó tìm được bạn gái hợp ý.

Cuối cùng hắn làm người đồ võ, cưới một cô gái chưa kết hôn đã có con.

Cuộc sống đồ võ này tốt đẹp hơn dự đoán một chút, vợ của hắn ăn chơi đã mệt, nghĩ rằng chồng mình có chút thua thiệt, vì thế sau khi kết hôn vẫn luôn rất yên phận.

Đứa con tuy không phải của hắn nhưng hắn vẫn đối đãi như con ruột, nó cũng rất hiếu thảo.

Trong tình huống bình thường thì gia đình bọn họ đã có cuộc sống hài hòa tốt đẹp.

Chỉ tiếc là cuộc sống như vậy không thuộc về Lao Sư Nhân.

Một con quái vật đi ngang qua đã giết chết vợ con hắn, mà hắn thì chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể làm gì được.

Sau khi được cứu ra từ vũng máu, hắn đã thức tỉnh siêu năng lực, thề rằng sẽ không còn là một người đàn ông thành thực bị bắt nạt nữa, sẽ bước lên con đường chém giết con quái vật đã giết vợ con mình.

Nhưng con đường này không hề dễ đi, mặc dù hắn có năng lực nhưng tính cách không thích hợp, vì thế sau khi làm việc nửa năm đã xin nghỉ tham gia chuyến du lịch này.

Hắn đã nghĩ kỹ, chờ sau khi chuyến du lịch kết thúc hắn sẽ từ bỏ công việc thợ săn, lui về phát triển ở tuyến hai, hắn thật sự không thích chém giết.

Đột nhiên Lao Sư Nhân cảm thấy thực buồn bực, hấn nhanh chóng leo ra khỏi bồn tắm, mặc quần áo đứng trước bồn rửa mặt đánh răng, đánh đánh một hồi thì sừng sốt.

“Sao mình lại đi đánh răng chứ, giờ đã tối rồi, mình còn muốn đi đâu?”

“À... đúng rồi, mình phải đi đọc kinh.”

“Nhưng mình không tin ngưỡng Giáo Hội Sáng Thế, sao phải đi đọc kinh, hình như có chuyện rất quan trọng, còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình.”

“Buổi tụng kinh hôm nay hình như đã hủy bỏ rồi.”

“Thợ săn ghê tởm, thợ săn ghê tởm.”

Lao Sư Nhân dùng sức nghiền răng, hàm răng ken két rung động, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt gương, bọt trong miệng biến thành đỏ au, sau đó...

Đầu của hấn từ trên cổ rớt xuống.

Chương 1017 - Thánh tử sương khói

Phòng ba lẻ bốn khách sạn Hoa Rừng, Ôn Văn mặc ‘quần short siêu phàm’ của mình, dáng vẻ thả lỏng ngâm mình trong ao nước nóng.

Đào Thanh Thanh quỳ một gối ở phía sau bóp vai, Tứ Tể Nhi chui xuống nước đấm chân bóp chân cho Ôn Văn.

Về phần Tam Tể Nhi, nó đang uống nước tắm của Ôn Văn.

Thật ra khách sạn Hoa Rừng có cung cấp dịch vụ xoa bóp, so với nhóm Đào Thanh Thanh thì thoải mái hơn nhiều, nhưng bọn họ vốn là một đám nhện mẹ, tiếp xúc quá gần gũi làm Ôn Văn có cảm giác không được tự nhiên.

Đợi sau khi nghi thức hoàn thành thì Hồ Ấu Lăng cũng có thể ra ngoài làm hầu gái, khi đó Ôn Văn sẽ càng có mặt mũi hơn nữa.

Tổ chất của công chúa Máu Đen và Nhiếp Ảnh cũng không tệ, dùng làm hầu gái cũng không mất mặt.

Lúc nào gom đủ bốn hầu gái thì để bọn họ nâng kiệu, lại để cô bé quàng khăn đỏ và Bạch Tiểu Mật đứng hai bên trái phải tung hoa...

Trong lúc Ôn Văn đang chìm đắm trong ảo tưởng thì cổ tay đột nhiên chấn động, là ký hiệu anh bày ra có phản ứng, năng lượng kỳ dị trên người nhóm người tụng niệm kinh thánh ngày càng phản ứng mạnh hơn, đã qua giá trị giới hạn nào đó.

“Phù... đợi lâu như vậy đám bọn họ rốt cuộc cũng không nhìn được, để tao xem thử xem kẻ giở trò phía sau rốt cuộc là thứ gì.”

Lao Sư Nhân bạo lực mở cửa phòng, cơ thể cao lớn từ bên trong chen ra, làm khung cửa cũng bị nghiền nát.

Cơ thể hắn có vô số bثور thịt đang phát sáng, trướng căng lên mấy vòng, tay chân cũng bị dị hóa cao độ, đã không còn nhìn ra hình người, phía sau mọc ra một cái đuôi, mà đầu của phần đuôi cũng chính là đầu của hắn.

Trên đầu mang theo vẻ mặt thành kính, miệng nỉ non: “Tụng kinh, mình phải đi đọc kinh thánh, ca ngợi thánh tử.”

Lao Sư Nhân không phát động tấn công mà chỉ nghiêm túc đi tới căn phòng mình tham gia đọc kinh trước đó.

Thật ra hắn đã sớm bị sức mạnh nào đó ảnh hưởng, cứ mỗi khi trời tối sẽ tiến hành đọc kinh tập thể, những lúc khác hắn có thể bảo trì lý trí làm nhóm Ôn Văn không phát hiện được dị thường.

Một khi hành động đọc kinh thánh bị dừng lại, sức mạnh kỳ dị trong cơ thể hắn sẽ mở ra hình thức nóng nảy, làm hắn biến thành loại quái vật xấu xí này.

Tổng cộng có sáu người biến thành quái vật, có nam có nữ, nhưng bây giờ không thể nào nhìn ra dáng vẻ lúc ban đầu, toàn bộ đều biến thành quái vật ghê tởm.

Hành lang khách sạn Hoa Rừng rộng rãi, không thấy bóng dáng của mấy cô gái nhện tức trực ở ngoài cửa, mà nhóm thợ săn tị hồ cũng không cảm nhận được dị dạng.

Lúc sáu con quái vật tập trung đủ, sáu cái đầu lộ ra vẻ thỏa mãn, xếp thành vòng bắt đầu lớn tiếng tụng niệm kinh thánh

của Giáo Hội Sáng Thế, hiện giờ chúng đã không còn tiến hành che đậy gì nữa.

Mấy ngày nay Ôn Văn vẫn luôn rình nghe, vì thế biết bọn họ vẫn luôn tung phần liên quan tới thánh tử giáng xuống, vì thế anh suy đoán sự việc này có liên quan tới thánh tử của Giáo Hội Sáng Thế.

Ôn Văn đứng ở cửa, mắt híp lại quan sát tình hình ở bên trong.

Sáu con quái vật này so với phiên bản còn là thợ săn thì thực lực đã gia tăng cực lớn.

Vốn chỉ có thực lực không tới Đồng Hóa, hiện giờ hai người đã có thực lực cấp bậc thượng tỵ, bốn người khác thì thực lực cấp bậc trung tỵ.

“Người ta thường nói trạng thái hắc hóa sẽ mạnh lên gấp ba... nhưng này thì phải ba chục lần luôn rồi.”

Shermore yên lặng xuất hiện phía sau Ôn Văn, nhóm thợ săn cảnh giới Đồng Hóa như Lưu Lăng Hiệp, Lý Na Đà cũng lục tục xuất hiện từ những phương hướng khác biệt.

Sau khi xác định đám người kia bắt đầu thay đổi dị thượng, Shermore đã bí mật gửi thông báo cho người không đủ thực lực trong khách sạn Hoa Rừng chạy ra ngoài tị nạn.

Bà chủ dựa vào bức bình phong, dùng quạt che nửa bên mặt: “Mấy cậu muốn đánh nhau ở đây thì tôi không quản, có điều cố gắng đừng để tổn hại quá lớn, bằng không phải bồi thường đấy.”

“Yên tâm đi, cho dù bọn tôi phá sập nơi này thì cũng sẽ có người tới bồi thường.” Ôn Văn thoải mái nói, dù sao cũng không cần anh bỏ tiền.

Shermore móc đầu bay khát máu ra, cái đầu lâu dữ tợn lộ ra vẻ mặt sợ hãi đối với căn phòng kia, nhưng ánh mắt thì không thể nào che giấu được khát vọng.

“Không sai, thứ tôi muốn tìm đang ở đây!”

Ôn Văn rút tẩu thuốc huyễn thải ra nhét vào miệng phá một luồng khói tạo thành hình người sáng ngời.

Sau khi có được năng lực của người nghiện thuốc, Ôn Văn có thể dùng tẩu thuốc huyền thải phà ra làn khói màu sắc sặc sỡ, trong khoảng thời gian ngắn có thể biến thành ‘người khói’ sống động.

“Đây là...” Lưu Lăng Hiệp tròn tròn mắt, có chút kinh ngạc với động tác của Ôn Văn.

Ôn Văn cười he he: “Tôi căn cứ theo tài liệu về thánh tử để tạo ra hình tượng này, nếu đám người kia chưa từng thấy qua chân thân của thánh tử thì có lẽ sẽ bị dao động, tôi rất hiếu kỳ không biết bọn họ sẽ có biểu cảm gì khi thấy người này.”

Dưới sự điều khiển của Ôn Văn, thánh tử sương khói đi tới trước cửa, nhẹ nhàng gõ một cái.

Sáu con quái vật bị cắt đứt quá trình tụng niệm kinh thánh nên lộ ra vẻ mặt dữ tợn, chúng cùng nhìn về phía cửa, người đưa lưng về phía cửa thậm chí vịn tới gãy cả cổ mình.

Nhưng sau khi thấy thánh tử sương khói, bọn họ lập tức không tức giận nổi, cơ thể run rẩy, bắt đầu quay sang quỳ lạy thánh tử sương khói.

“Chúng là kẻ ngu à, rõ ràng thứ đó do khói tạo ra.” Diệp Văn nhỏ giọng than thở, hình tượng do tẩu thuốc huyền thải tạo ra thật ra cũng không mô phỏng giống trăm phần trăm, chỉ cần có mắt thì đều nhận ra nó là người giả do sương khói tạo thành.

“Người bị vịn vẹo biến thành quái vật thường rất khó bảo trì lý trí, vì thế bọn họ tin tưởng người giả trước mắt là chuyện rất bình thường.”

Lâm Triết Viễn bình thản giải thích, nhưng trong mắt lại có sát ý, hai ngày trước nếu không phải nhờ có Ôn Văn thì vợ anh có lẽ đã biến thành một thành viên của đám quái vật này.

Ôn Văn vừa điều khiển thánh tử sương khói lừa đám quái vật đàn độn, vừa tiến tới bên cạnh Shermore: “Ông có quan hệ rất tốt với mấy cô nàng nhện này, còn dẫn bọn họ tới bên bờ hồ mân mê nửa ngày, nơi đó là chiến trường được ông bố trí đúng không?”

Shermore trả lời: “Khách sạn Hoa Rừng và suối nước nóng gần đó chính là tài sản quý giá của Hiệp Hội Thợ Săn, một khi

tiến hành chiến đấu chân động mật độ lớn ở đây thì sẽ dẫn tới suối nước nóng mất đi hiệu quả.”

“Vì thế tôi đã chọn khoảng đất trống bằng phẳng ở phía bên kia hồ, chỉ cần dẫn chúng qua thì tuyệt đối không thể nào chạy thoát.”

Ôn Văn sờ mũi: “Muốn dẫn bọn chúng đi à, chuyện đơn giản.”

“Ông định làm thế nào?” Shermore tò mò hỏi.

Ôn Văn lộ ra nụ cười xấu xa: “He he, ông nhìn thì biết.”

Chỉ thấy thánh tử ở bên kia đột nhiên bắt đầu ngoáy mũi, đám quái vật có chút sững sốt nhưng cũng không quá để ý.

Nhưng ngay sau đó thánh tử sương khói bắt đầu nhảy múa, hơn nữa còn là vừa nhảy vừa cởi quần áo, đám quái vật nhìn mà ngây người.

Sau đó thánh tử sương khói nói với sáu con quái vật: “Bọn mày đang nhìn tao đúng không, tao nói cho bọn mày biết một bí mật, tao là đại gia vùng tiền như rác!”

Chương 1018 - Lướt trúc qua sông

Tao là đại gia vùng tiền như rác...

Đại gia vùng tiền như rác...

Vùng tiền...

Khách sạn Hoa Rừng lặng ngắt như tờ, giọng nói của thánh tử sương khói vang vọng trong không khí.

Sáu con quái vật cũng lặng thinh.

Nhóm thợ săn ở bên ngoài cũng im lặng không nói một lời.

Một lát sau, Shermore ho khẽ: “Căn cứ theo tài liệu ghi chép, thực lực của thánh tử vượt xa cấp Tai Biến bình thường, ông làm vậy là xúc phạm...”

Ôn Văn không thèm để ý xua tay: “Những người đâm chết hấn trước kia không phải vẫn sống rất tốt rồi chết già đấy à, thỉnh thoảng bị tôi khinh thường một chút cũng chẳng sao đâu.”

“Nói tới thì máu của hắn làm ra nhiều thiêu thân như vậy, bản thân hắn có lẽ cũng không phải kẻ tốt lành gì, mắng thì cứ mắng thôi.”

Đừng nói thánh tử, ngay cả chúa tể vĩ đại đứng phía sau Đọa Thần Huyết cũng từng bị Ôn Văn mắng.

Đối với những sự tồn tại vĩ đại này, trước giờ Ôn Văn vẫn luôn thiếu sự kính trọng, ngay cả cấp Tai Biến cũng bị anh chọc nhiều rồi, sợ gì một kẻ đã ngòm củ tỏi chứ?

Sáu con quái vật có tư duy chậm chạp nhưng một số ký ức vẫn còn bảo tồn trong não, chỉ cần cho chúng chút thời gian thì chúng vẫn nghĩ thông suốt được một số chuyện.

Sau khi nhìn thấy hành động hoang đường của thánh tử sương khói, cộng thêm cuộc nói chuyện của Ôn Văn và Shermore, bọn chúng rốt cuộc cũng hiểu được thánh tử sương khói là giả, mà kẻ làm ra hành động xúc phạm chính là tên đàn ông mắt nhỏ trước mắt.

Sáu con quái vật cùng nhìn về phía Ôn Văn, trong mắt ẩn chứa sát khí thực chất, kẻ khinh thần... phải chết!

“Không phải ông tò mò tôi làm sao dụ chúng đi được à, he he, chính là dẫn như vậy đây.”

Ôn Văn vỗ vai Shermore, sau đó nhấc chân bỏ chạy, sáu con quái vật không chút nghĩ ngợi đuổi theo, xem dáng vẻ thì tựa hồ không chột Ôn Văn thành tám khối thì không chịu bỏ qua.

Nhóm Shermore liếc mắt nhìn nhau, cũng đuổi theo, trong mắt bọn họ thì đám quái vật này khá khó đối phó, có khả năng cần mọi người cùng tiến lên.

Ôn Văn chạy tới bên hồ, nhìn xung quanh một lần rồi chột một cây trúc ném xuống nước.

Thấy đám quái vật đuổi tới, Ôn Văn đá gậy trúc một cái rồi tự mình nhẹ nhàng đứng trên gậy trúc.

Ôn Văn muốn dùng chiêu dùng gậy băng qua sông, lần trước thực lực không đủ nên bị chìm xuống đáy, lần này thực lực đã mạnh hơn không ít, chắc chắn có thể thành công.

Gậy trúc giống như mũi tên cắt ngang dòng nước, Ôn Văn nhẹ nhàng đứng bên trên, quơ quơ tay với sáu con quái vật và

nhóm Shermore.

Lần này lực đá của Ôn Văn mạnh hơn lần trước không chỉ gấp mười, vì thế mặc dù có Ôn Văn đứng bên trên thì nó vẫn lao tới rất nhanh.

Đám quái vật giống như sỏi cỏ nhảy tồm xuống nước, ùm ùm nhảy vào hồ đuổi theo Ôn Văn.

Nhưng làm Ôn Văn không ngờ tới là gậy trúc một đường vọt trên hồ lại không thể chịu nổi sức mạnh của Ôn Văn nên vỡ vụn ra.

Vì thế trước mắt bao người, Ôn Văn lần thứ hai chìm xuống đáy hồ.

Nhóm Shermore lặng thinh không nói gì, bọn họ đều là người được huấn luyện chuyên nghiệp, lúc không nên cười tuyệt đối sẽ không cười, nhưng thấy Ôn Văn ra oai thất bại thì vẫn quá buồn cười.

Khóe miệng của của bọn họ chỉ vừa nhếch lên, miệng cũng không khỏi mở lớn.

Chỉ thấy một dòng nước văng tung tóe, Ôn Văn cuời một con cá lớn sặc sỡ, con cá lớn ngo nguậy thân mình, vây cá to lớn đong đưa, con cá này thế mà lại chở Ôn Văn đi về phía bờ hồ bên kia!

Thì ra Ôn Văn cố ý chìm xuống đáy hồ, mục đích là để cuời con cá thần kỳ này.

Diệp Văn hơi kinh ngạc cảm thán: “Không ngờ trong hồ suối nước nóng này lại có loại cá thần kỳ biết bay này, nhưng Ngụy Thám làm sao biết được con cá này biết bay?”

“Ngày đó lúc tắm suối nước nóng, Ngụy Thám là người về cuối cùng, hẳn là phát hiện khi đó.” Lưu Lăng Hiệp suy đoán.

Bên này suy đoán nồng nhiệt, nhưng có đôi khi chân tướng thường không phức tạp như vậy.

Sau khi chìm xuống đáy, bộ não của Ôn Văn nhanh chóng chuyển động, nghĩ xem nên làm sao xoay chuyển giữ lại mặt mũi, kết quả phát hiện một con cá lớn dài hai mét.

Vì thế anh cưỡng thế chộp cổ con cá lớn, sau đó dùng hai chân kéo theo con cá lớn phi hành...

Không cần để ý chút tình tiết nhỏ trong chuyện này, nói chung là Ôn Văn có thể dễ dàng tới được bờ hồ bên kia, liếc mắt liền nhìn thấy nơi này là một mảnh trắng xóa.

Màu trắng này không phải sương mù mà là mạng nhện, mây cô gái nhện của khách sạn Hoa Rừng sớm đã bố trí mạng nhện chằng chịt ở bên này, chỉ cần sáu con quái vật chạy ào vào thì tuyệt đối không thể nào trốn thoát.

Ôn Văn tiến vào trong một khoảng, tìm một tảng đá có tạo hình thích hợp ngồi xuống chờ đám quái vật tới.

Hồ suối nước nóng này có diện tích rất lớn, hơn nữa nửa đoạn sau Ôn Văn còn bay rất nhanh, vì thế đã kéo ra một khoảng cách khá xa.

Thực tế thì cũng là đám quái vật kia tự tìm, cho dù chạy vòng quanh hồ thì cũng nhanh hơn hiện giờ, bởi vì chúng nhảy xuống hồ, mà hồ này lại rất sâu, cộng thêm độ nóng và năng lượng kỳ dị mà bên trên hoàn toàn không thể so sánh...

Sau khi nhóm Shermore có mặt, đám quái vật đuổi theo trước mới chậm chạp tới nơi, chúng đứng trên bờ thở hổn hển, hung tợn nhìn Ôn Văn.

Nhóm thợ săn cảnh giới Đồng Hóa liếc nhìn nhau, trong lòng cũng thoải mái hơn, trí lực đám quái vật này thấp như vậy, muốn đối phó hẳn không phải vấn đề lớn.

“Sáu vị, vì sao lại muốn đuổi theo tao vậy?”

“Xúc phạm! Kẻ xúc phạm thần chắc chắn phải bị trừng trị.”

“Ồ, vậy bọn mày chờ chút.”

Bởi thế mới nói sáu con quái vật này rất ngay thẳng, Ôn Văn bảo chúng chờ, chúng liền thành thật chờ.

Ôn Văn xoay người sang chỗ khác búng tay một cái, hai hình vẽ được khắc trên đá.

Đây là năng lực của máy in đa chức năng, có thể khắc họa tiết lên vật khác.

Anh giờ trang giấy đi tới, sau đó một trái một phải đưa cho sáu con quái vật xem: “Nhìn hai tờ giấy này đi, bên trên vẽ hai người, trong đó có một kẻ là đại gia vung tiền như rác, hình bên trái là thánh tử, bên phải là...”

“Bên phải chính là tên vung tiền như rác!” Lao Su Nhân chỉ vào tờ giấy bên phải, lớn giọng nói.

Ôn Văn sâu xa hỏi: “Bọn mày cũng cho là như vậy à?”

Sáu con quái vật đều gật đầu, cho dù thế nào thì bọn chúng cũng không thể nói thánh tử là kẻ vung tiền như rác được.

Shermore hơi nghiêng đầu đi, có chút không đành lòng nhìn tiếp, tuy đám quái vật này là tà ác vạn vật, nhưng chúng thật sự quá ngốc.

“Bọn mày đã cho là như vậy thì hiện giờ bọn mày cũng là kẻ xúc phạm thần rồi!” Ôn Văn lật tờ giấy bên phải lại, bên trên vẽ thánh tử, hai giờ giấy rõ ràng giống như đúc.

Phương pháp đơn giản này người bình thường chắc chắn sẽ không trúng chiêu, bởi vì bọn họ phải xác định thân phận của hai tờ giấy rồi mới đưa ra kết luận.

Nếu đám quái vật này tư duy không đủ thì không thể nào trách Ôn Văn bắt nạt người khác được.

“Kẻ xúc phạm thần chắc chắn phải bị trừng trị, vậy bọn mày tự trừng trị chính mình trước đi.”

Ôn Văn lần thứ hai búng tay một cái, một luồng sức mạnh màu mực phân biệt bay về phía sáu con quái vật, in thành bốn chữ ‘kẻ xúc phạm thần’ thật to ở trên đầu chúng.

Chương 1019 - Long thẳng quyền

Sáu con quái vật nhìn chữ viết trên người mình, vẻ mặt đột nhiên hồng mắt.

Dưới da của chúng tựa hồ có thứ gì đó đang nhanh chóng nhúc nhích, khớp tay chân không ngừng phun ra máu tươi.

Phần đầu của nguyên chủ cơ thể phát ra tiếng kêu rên đau đớn.

Ôn Văn trừng to mắt, khi nãy chỉ muốn trêu chọc bọn họ một chút, không ngờ hành động này lại làm đám quái vật biểu hiện đau khổ đến vậy!

Nếu để mặc bọn họ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không cần Ôn Văn ra tay thì bọn họ đã tự mình kết liễu rồi.

Lưu Lãng Hiệp thở dài nói: “Thánh tử chính là vị thần tín ngưỡng của bọn họ, sức mạnh của bọn họ và ‘Thần’ trực tiếp kết nối, dù sao cũng là tín đồ cấp cao, địa vị có thể sánh với thánh tử thánh nữ trong Giáo Hội Sáng Thế.”

“Tín đồ liên hệ mật thiết với ‘Thần’ như vậy, một khi làm ra hành vi có tính xúc phạm chân thực, hoặc là chỉ cảm thấy mình đã làm ra hành động xúc phạm thì sẽ rơi vào kết cục như vậy.”

Ôn Văn rùng mình, anh sẽ không bao giờ thử tín ngưỡng một sự tồn tại nào đó, bằng không ban đêm khi ngủ anh tùy tiện thối miệng một câu, hôm sau đã biến thành thi thể.

Mắt thấy sáu con quái vật này sẽ tự mình tan vỡ mà chết, một luồng năng lượng khác thường xuất hiện, hành động giãy giụa quái dị của bọn họ đột nhiên dừng lại.

Trên người bọn họ bắt đầu rạn nứt, sau đó bị chính mình xé ra, lộ ra làn da màu xanh lá, ánh mắt mê man cũng biến thành lạnh như băng, trong mắt chỉ còn sát ý lạnh lùng.

Vốn trên người bọn họ ít nhất vẫn còn thấy chút đặc điểm của sự sống, nhưng hiện giờ đã hoàn toàn biến thành quái vật vạn vật không thể diễn tả.

“Chậc, xem ra thứ phía sau không muốn thấy bọn họ chết đi như vậy, hơn nữa còn xóa sạch ý chí của bọn họ.”

“Kế tiếp, sẽ chiến đấu...”

Ôn Văn còn chưa dứt lời thì móng vuốt to lớn của Lao Su Nhân đã chạm vào ngực Ôn Văn, đẩy anh văng ra xa mấy chục mét.

“Cẩn thận một chút, tốc độ của bọn hắn nhanh hơn trước rất nhiều.” Trong tay Ôn Văn xuất hiện một cây kiếm ánh sáng màu đen ghim xuống đất để mình ngừng lui về phía sau.

Trong đám quái vật này, người mạnh nhất cũng chỉ đạt tới thượng tự mà thôi, nhưng bây giờ Lao Su Nhân đã mò tới được cánh cửa chân tự.

Mặc dù là chân tự không có năng lực gì nhưng cũng đủ làm cho Ôn Văn khiếp sợ.

“Cho dù ngồi tên lửa thì thăng cấp cũng không thể nào nhanh như vậy.”

Với thực lực hiện tại, Ôn Văn vẫn nắm chắc có thể dễ dàng bắt giữ bọn chúng, nhưng nếu lại thăng cấp thêm lần nữa....

Trong quá trình Ôn Văn suy nghĩ, những người khác cũng bị quái vật nhắm tới, Lưu Lăng Hiệp và Shermore đều tự mình đối phó một quái vật cường hóa.

Diệp Văn, Lý Na Đà, Lâm Triết Viễn và Đào Thanh Thanh không dùng dụng cụ siêu năng, chỉ dùng thực lực bản thân, bốn người hợp lực đối phó hai người.

Về phần con còn lại thì do bà chủ khách sạn Hoa Rừng tự mình ra tay.

Dựa theo kế hoạch cũ thì không cần bà chủ ra tay, nhưng bây giờ đám quái vật đột nhiên thăng cấp, chỉ có thể nhờ đối phương viện trợ.

Bà chủ cũng là nhện, con quái vật bà đối phó hiện giờ có thực lực thượng tự nhưng bà đánh đám vẫn khá thoải mái.

Nhóm phụ nữ nhện này mặc dù hiền lành nhưng có thể được Hiệp Hội Thợ Săn chiêu an mở khách sạn suối nước nóng ở đây, nếu không có đủ thực lực thì đã sớm bị người ta đuổi đi rồi.

Ôn Văn thoải mái né tránh đòn tấn công của Lao Sư Nhân, đồng thời dùng thiết bị đầu cuối siêu thợ săn đọc một ít thông tin về hắn.

Sau khi đọc số tư liệu này, Ôn Văn nhin không được có chút líu lười, được xem là một người thành thật, cuộc đời của anh trai này thật sự quá bi thảm mà.

Đại hiệp đồ võ, nón xanh, muốn chậu vàng rửa tay lại còn gặp phải chuyện thế này, bị sức mạnh không biết là vì gì chuyển hóa thành loại quái vật vượn vẹo này.

Mục đích Ôn Văn đọc tư liệu này vì muốn thử kêu gọi lý trí của Lao Sư Nhân.

Tất cả mọi người đều là thợ săn, Ôn Văn không muốn bọn họ chết đi với tư cách quái vật, mặc dù biết hi vọng rất nhỏ bé nhưng anh vẫn muốn tìm cách cứu giúp.

Nhưng sau khi anh đọc xong nội dung, ánh mắt Lao Sư Nhân cũng không hề thay đổi, vì thế Ôn Văn than nhẹ một tiếng, anh biết Lao Sư Nhân đã hết thuốc cứu rồi.

Không chỉ Lao Sư Nhân, năm người khác có lẽ cũng vậy.

“Đã vậy thì mấy người sớm trở về với cát bụi, với đất mẹ đi...”

Thân hình Ôn Văn nháy mắt không thấy rõ, trong chớp mắt đã tiến tới dưới thân Lao Sư Nhân, Lao Sư Nhân theo bản năng khép tay lại, muốn tung chiêu giết người trong lòng.

Nhưng Ôn Văn đưa tay đẩy cầm hắn, nhẹ nhàng đẩy hắn lên giữa không trung, sau đó anh làm thế, bắt đầu nhanh chóng tung quyền về phía Lao Sư Nhân.

Theo số nắm tay của anh, bóng ảo của một con rồng dài màu đen xuất hiện cắn nuốt Lao Sư Nhân, làm hắn bay vọt lên hơn mười mét mới khó khăn dừng lại.

Ngụy võ đạo – long thăng quyền!

Tốc độ gia tăng của Lao Sư Nhân quả thực kinh người, nhưng chỉ có thể cậy mạnh, hơn nữa còn không có trí khôn, ngay cả siêu năng lực vốn có cũng không thể thi triển, đối phó với Ôn Văn không có chút độ khó nào.

Không chỉ Ôn Văn, năm chiến trường khác cũng đã phân thắng bại.

Tuy bọn họ không mạnh như Ôn Văn nhưng cũng không thử khôi phục ký ức cho đám quái vật này.

Đối thủ của Shermore đã đầy vết máu, bị mạng nhện thật dày quấn quanh, không thể động đậy.

Năng lực của hắn có thể phát huy được tối đa ở nơi đây mạng nhện thế này, cho dù số mạng nhện này không phải của hắn nhưng hắn vẫn có thể điều động ở mức độ nhất định.

Đây cũng là nguyên do hắn không bị lạc đường khi ở khách sạn Hoa Rừng.

Đối thủ của Lưu Lăng Hiệp thì xuất hiện mấy lỗ hồng lớn trên người, đây là năng lực của Lưu Lăng Hiệp tạo ra, hắn có một năng lực là ngẫu nhiên dịch chuyển, chiêu này phải có người phối hợp mới có thể dùng được.

Mà năng lực khác là có thể dịch chuyển những thứ to không quá quả bóng rổ trong khoảng cách không quá một trăm mét.

Lúc đầu nhiều người cảm thấy năng lực này yếu, chẳng qua khi Lưu Lăng Hiệp dùng chiêu này dịch chuyển đối thủ tới miệng một con chó thì không còn ai nói vậy nữa.

Diệp Văn và Đào Thanh Thanh hợp thành một tổ, ban đầu đối phó với quái vật có chút cố sức, nhưng sau khi phát hiện đầu óc quái vật không tốt thì chỉ cần chút kế sách nhỏ là có thể lừa quái vật kia tiến vào vũng nước đọng rồi trực tiếp đóng băng.

Lý Na Đà và Lâm Triết Viễn một tổ, Lý Na Đà ngu ngơ cứng đối cứng với quái vật kia, mà Lâm Triết Viễn thì ngồi xổm ở một bên âm thầm đánh lén, không bao lâu sau quái vật kia đã chảy máu không ngừng.

Về phần bà chủ, đối thủ đã sớm bị tơ nhện buộc lại thành bánh tét, thời gian còn lại bà dành để quan sát cuộc chiến của mọi người.

Đến khi con quái vật cuối cùng mất đi sức chiến đấu, nhóm người mới thở phào một hơi, kế tiếp chỉ cần đưa sáu con quái vật này với viện nghiên cứu của Hiệp Hội Thợ Săn ở gần đây, từ bí mật trên người bọn tra ra manh mối.

Nhưng đúng lúc này, sáu quái vật đột nhiên bắt đầu tung niệm nội dung kinh thánh Giáo Hội Sáng Thế, hơi thở trên người cũng nhanh chóng tăng vọt.

Chương 1020 - Bóng ảo cúp vàng

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, thực lực của đám quái vật này vẫn còn có thể thăng cấp sao?

Loại tốc độ gia tăng thực lực này Ôn Văn chỉ từng thấy khi thiên sứ Tà Quang được Mayyami ban cho thực lực, phải biết là trước khi bọn họ xảy ra biến dị thì bọn họ ngay cả cảnh giới Đồng Hóa cũng chưa đạt tới.

Về mặt nhóm người trở nên nghiêm trọng, với thực lực hiện giờ của sáu quái vật, bọn họ muốn đối phó cũng không quá cố sức, nhưng nếu chúng lại tăng thêm một cảnh giới nữa...

Trong đám quái vật này nói không chừng sẽ có vài con có thể bước vào thực lực chân tỵ!

Kiểm Huyết Hà rời khỏi vỏ, dòng sông máu dày đặc chảy xuôi quanh người Ôn Văn, kiếm khí sắc bén phun ra nuốt vào trên lưỡi kiếm, tiếng kiếm ngân trầm thấp làm bầu không khí có chút áp lực.

Anh chuẩn bị ra sát chiêu, nếu đám quái vật này có thể cường hóa vô hạn thì hiện giờ chính là thời cơ tiêu diệt tốt nhất.

Sáu con quái vật từ trạng thái trọng thương gục ngã đứng dậy, mắt biến thành đỏ bừng, đã có ba con quái vật đạt bước vào cánh cửa chân tỵ.

Nhưng da của chúng cũng bắt đầu nứt nẻ bất quy tắc, xương cốt phát ra tiếng vang cốt kết.

Thấy một màn này, kiếm trong tay Ôn Văn thả lỏng: “Thì ra là vậy, bọn họ không thể nào cường hóa không giới hạn được... Thứ ở phía sau có đủ sức mạnh, nhưng cơ thể của bọn họ lại không thể chịu đựng nổi.”

Sau khi đứng dậy sáu con quái vật ăn ý tiến hành chạy trốn theo sáu phương hướng khác nhau, mang theo từng đợt gió mạnh.

Ôn Văn không ra tay ngăn cản, bởi vì lớp mạng nhện vốn mỏng như vải lụa đột nhiên biến thành cực kỳ cứng rắn, hơn nữa còn rất dai, bắn ngược đám quái vật trở lại.

Đây là cạm bẫy do hơn mười cô gái nhện bố trí thật lâu, hiển nhiên không có khả năng để bọn chúng dễ dàng trốn thoát.

Lần này không thể trốn thoát, tình trạng của đám quái vật tiếp tục thay đổi, dưới làn da bị nứt ra của chúng chảy xuôi dòng năng lượng màu đỏ, năng lượng này tựa hồ ẩn chứa nhiệt độ cao làm cơ thể bọn họ bốc ra từng luồng hơi nước, mà thân thể cũng theo đó mà tiêu tan.

Sáu con quái vật với hình thái khác nhau không còn đặt ánh mắt vào việc chạy trốn nữa mà bắt đầu hung ác nhìn chằm chằm nhóm người siêu năng ở đây, nếu chạy không thoát thì cố gắng tiêu kẻ địch trước mắt trước khi cơ thể bị hủy hoại.

Ôn Văn cầm kiếm Huyết Hà trong tay, bước chậm rãi tới đám quái vật, chúng cùng nhìn về phía Ôn Văn, dùng móng vuốt, đuôi, bàn chân, và búa tạ được tạo ra ở bên hông đánh về phía Ôn Văn.

Ba chân tự, ba thượng tự, thoát nhìn cực kỳ khủng bố.

Nhưng trong mắt Ôn Văn thì chúng chỉ đỡ được một đòn, cơ thể yếu ớt đến thảm bại, ngay cả thánh sứ Lam Thiên cũng không bằng được.

Ôn Văn dùng kiếm Huyết Hà vẽ thành nửa hình tròn ở trên đầu, theo quỹ đạo kiếm Huyết Hà đi qua lưu lại một vết kiếm có tính thực chất, những vết kiếm này phân tán thành vô số kiếm năng lượng màu đỏ đen.

Chân – nguyệt kiếm đạo – tà ngữ vạn kiếm thuật... khuôn mặt!

Hơn vạn lưỡi kiếm năng lượng giống như châu châu đỏ thẫm bay múa trên bầu trời không chút lưu tình đâm về phía sáu quái vật.

Sức chống đỡ của mỗi thanh kiếm thì chẳng là gì đối với sáu quái vật, thế nhưng cơ thể bọn chúng lại quá yếu đuối, không thể nào chịu đựng đòn tấn công châu châu nhưng lại kéo dài liên tục không ngừng nghỉ này, vì thế bọn chúng phải ra tay chống đỡ.

Mà một khi chống đỡ sẽ tiêu hao số sức mạnh không còn lại bao nhiêu, cơ thể bọn họ sẽ nhanh chóng tan vỡ hơn!

Đối với sáu con quái vật này thì chiêu này trực tiếp đánh tan khả năng liều mạng một trận của bọn chúng.

Một con quái vật ngã xuống, hai con quái vật ngã xuống, cuối cùng cả sáu con quái vật đều bị kiếm năng lượng của Ôn Văn ghim thành con nhóm, nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Số kiếm năng lượng còn lại vẫn duy trì không ngừng tấn công, cuối cùng sáu con quái vật biến thành một hình phẳng rộng bốn năm mét, cao mười lăm mười sáu mét.

Thoạt nhìn giống như sáu tấm bia mộ!

Ôn Văn thu hồi kiếm dài, hít sâu một hơi rồi xoay người trở lại vị trí của mình ngồi xuống, công việc khó khăn nhất anh đã làm xong, còn lại thì phải xem những người khác.

Shermore thở phào một hơi, sáu con quái vật này có thể thăng cấp như vậy chắc chắn có liên quan tới Cốc Thần Huyết, bởi vì trong tình huống không có cấp Tai Biến, chỉ có sức mạnh của Cốc Thần Huyết mới mạnh mẽ đến vậy.

Hiện giờ sáu con quái vật đã bị Ôn Văn chém giết, hẳn chỉ cần tìm kiếm trên thi thể bọn chúng thì có thể tìm được Cốc Thần Huyết.

Ôn Văn búng tay một cái, số kiếm năng lượng kia bắt đầu chậm rãi tiêu tan, sáu thi thể bị đè ở bên dưới cũng bắt đầu xuất hiện hình dáng.

Shermore liếc nhìn một vòng, ánh mắt trở nên u ám, hẳn không nhìn thấy bóng dáng Cốc Thần Huyết.

Hơn vạn thanh kiếm năng lượng đã băm sáu con quái vật thành thịt nát, màu đỏ trắng và vàng hòa lại chung một chỗ, nhưng trong số sáu đồng vật thể không thể diễn tả đó không hề có bóng dáng Cốc Thần Huyết.

Cốc Thần Huyết là vật thu nhận cấp bậc cao nhất, trong tình huống bình thường không thể nào bị phá hủy, vậy rốt cuộc nó đang ở đâu.

Ôn Văn bắt chéo chân ngồi bên cạnh hơi nhướng mày, lúc sáu đồng kia lộ ra, găng tay Tai Ách chân động một cái...

Điều này chứng tỏ cái gì?

Sáu đồng thịt nát kia không đơn giản như thoát nhìn!

Ôn Văn đang chuẩn bị đứng dậy kiểm tra thì sáu đồng thịt nát kia xảy ra dị biến, máu bên trong bắt đầu nhích nhích, từ trong đồng chất bắn thoát ra bay lên giữa không trung rồi ngưng tụ thành một cục lớn, trên mặt đất chỉ còn để lại một đồng xanh xanh vàng vàng.

Một cục máu đen lớn bắt đầu xoay tròn rồi nhúc nhích biến hình, lúc thì biến thành một cái bóng to lớn, lúc biến thành một món đồ hình nón, hình vuông hoặc hình kim tử tháp...

Bên trong máu đen ẩn chứa sức mạnh làm Ôn Văn kinh hãi, anh tiện tay búng một cây kiếm năng lượng về phía cục máu, kết quả có một trụ năng lượng màu đỏ ngòm quét ngang tới cắt mặt đất thành một cái khe, mạng nhện do nhóm cô gái nhện giăng ra cũng bị cắt đứt một đường.

“Thứ đồ chơi này... rốt cuộc là thứ quý gì vậy?”

Ôn Văn có chút nghĩ mà sợ sờ sờ đầu, sau đó túm cổ áo Shermore lôi qua một bên.

“Tôi chỉ có thể nói cho ông biết thứ đó là Cốc Thần Huyết, những chuyện khác đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết đâu....”

Khi nãy sức mạnh Cốc Thần Huyết phóng ra cũng làm Shermore ê cả răng, lần điều tra này đã hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Trong tư liệu hắn nắm giữ thì Cốc Thần Huyết chỉ là một chiếc cốc chứa sức mạnh quý di, lần này hết cải tạo người siêu năng lại biến thành bộ dáng này, hoàn toàn không khớp với nội dung tư liệu.

Cục máu đen to lớn biến hình vài lần nhưng không có ý đồ tấn công mọi người, vì thế nhóm người chỉ kiên nhẫn chờ đợi.

Dần dần ánh sáng bắt đầu lu mờ đi, máu đen nhỏ giọt rơi xuống đất, bên trên chỉ còn bóng ảo của nửa chiếc cốc vàng.

“Không sai, nó đúng là Cốc Thần Huyết, nhưng sao lại hư ảo, hơn nữa chỉ có phân nửa, Cốc Thần Huyết không thể bị phá hủy....” Shermore nhíu mày nói.

“Có khi nào đòn tấn công của ta khi này quá mạnh không?”
Ôn Văn nhìn kiếm Huyết Hà, có chút không tự tin nói.

Không chờ bọn họ thảo luận gì, chiếc cốc lần thứ hai xảy ra biến hóa, bên trên nó bắt đầu nứt ra rồi biến thành những vệt bóng ảo màu vàng chui vào trong cơ thể mọi người ở đây...

Chương 1021 - Cuộc chiến tranh cướp Cốc Thần Huyết!

Bóng ảo này có chứa năng lượng kỳ lạ, vừa xuất hiện đã vọt thẳng tới tay phải của Ôn Văn.

Ôn Văn thử dùng sức mạnh của mình chặn lại, có điều năng lượng này hoàn toàn chỉ là hư ảo, tuy anh có thể cảm nhận được nhưng không có cách nào chạm tới sức mạnh này.

Nhưng lúc sức mạnh này lan tới cổ tay phải của Ôn Văn thì đột nhiên khựng lại, sau đó nó đảo trong cơ thể Ôn Văn một vòng, tiến tới chỗ mu bàn tay trái thì dừng lại.

Nó tạo thành một ký hiệu nhỏ huyền ảo, ký hiệu này trông giống như không trọn vẹn, ký hiệu chiếm cứ toàn bộ mu bàn tay, có hình dạng của một chiếc cốc.

“Ký hiệu này là....”

Ôn Văn nhìn một vòng, phát hiện trên mu bàn tay Shermore, Lâm Triết Viễn, Lưu Lăng Hiệp, Đào Thanh Thanh, Diệp Văn, Lý Na Đà đều có ký hiệu này.

Trên tay bà chủ không có, xem ra thứ này chỉ chọn người trong đoàn du lịch.

Sau đó bảy người đồng thời cảm giác được tay mình bắt đầu nóng lên, sau đó một đoạn ký ức chui vào trong đầu bọn họ.

‘Ba ngày sau, đúng 0 giờ, Thánh Thành, khu Hạ Thảo.’

‘Trận chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết!’

‘Giết chết hoặc chém đứt bàn tay của những người giữ dấu ấn khác trong khu Hạ Thảo thì có thể lấy được dấu ấn của đối phương!’

‘Người gom đủ dấu ấn sẽ dành được thắng lợi trong trận chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết, phần thưởng là được Cốc Thần Huyết đáp ứng một nguyện vọng, nguyện vọng này trăm phần trăm có thể đạt được!’

‘Không tham gia trận chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết trong thời gian quy định, hoặc cố ý muốn trốn tránh, hoặc báo tin cho người không liên quan sẽ lập tức bị dị hóa thành quái vật!’

Sau đó trong đầu Ôn Văn xuất hiện một hình ảnh, đó là khi anh còn bé, đang cùng cha mẹ tới tiệm chụp hình.

Cha và mẹ nắm tay nhau đứng ở phía sau, mà Ôn Văn thì ngồi trên một chiếc ghế nhỏ ở phía trước.

“Chỉ cần ước nguyện với Cốc Thần Huyết thì anh có thể trở lại cuộc sống như vậy...”

Ôn Văn lần thứ hai rơi vào trong cảm xúc bi thương, nhưng so với lão gấu kia thì quả thực chỉ là trình độ học sinh tiểu học, vì thế Ôn Văn nhanh chóng thoát ra khỏi cảm xúc kỳ dị này.

Biểu cảm của những người khác cũng khác nhau, thoạt nhìn đều đang chìm vào cảm xúc tương tự.

“Không thể không nói, điều kiện mà thứ đồ chơi này đưa ra thực sự rất mê người...”

“Nếu không tham gia hoặc trốn tránh thì sẽ bị nghiêm phạt đáng sợ hơn cả tử vong, như vậy người có dấu ấn đều phải tới khu Hạ Thảo tham gia cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết.”

“Muốn loại trừ dấu ấn này thì cái giá thấp nhất là chặt đứt tay, cộng thêm nguyện vọng kia, cho dù là thợ săn cũng rất khó từ chối yêu cầu của Cốc Thần Huyết.”

“Nói cách khác chúng ta nhất định phải tự tàn sát lẫn nhau, mặt khác số lượng mảnh Cốc Thần Huyết của bảy người chúng cũng chỉ là một nửa, đến khi đó sẽ có những người khác tranh cướp.”

Ôn Văn lắc đầu, anh cảm thấy ký ấn này chính là củ khoai nóng phỏng tay.

Cho dù hoàn thành yêu cầu của thứ này thì kết cục có lẽ cũng chẳng tốt hơn thất bại là bao.

Anh thử dụng sức mạnh tiến hành loại bỏ, thế nhưng anh không cảm nhận được bất cứ thứ gì ở cổ tay, cho dù dùng hết cả thân sức mạnh cũng chẳng có tác dụng.

Giới hạn cao nhất của Cốc Thần Huyết này là bao nhiêu thì không biết, nhưng từ biểu hiện trước mắt, cho dù ‘dị biến trở thành quái vật’ diễn ra trên người Ôn Văn thì anh vẫn có xác suất may mắn thoát nạn.

Những người khác dưới cấp bậc chân tự thì tuyệt đối không có cách nào chống đỡ sức mạnh Cốc Thần Huyết.

Vì thế chuyện bọn họ tự giết hại lẫn nhau là khó tránh.

Không chỉ Ôn Văn nghĩ tới chuyện này, nhóm Shermore cũng nghĩ thông suốt, sắc mặt đều tái xanh.

Shermore suy nghĩ một chút, đưa ra phần tài liệu mình nắm giữ.

“Đây là ghi chép của hiệp hội, tất cả những người ước nguyện với Cốc Thần Huyết đều không có được kết cục tốt.”

“Vì thế tôi không khuyến khích mọi người tham gia cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này, lúc tới khu Hạ Thảo hãy chặt đứt bàn tay để thoát khỏi sự khống chế của Cốc Thần Huyết, tôi sẽ xin hiệp hội tiến hành thuật hồi phục chi gãy cho chúng ta.”

“Mặt khác bóng ảo Cốc Thần Huyết này không được đầy đủ, vì thế sẽ có người khác tới cạnh tranh, tôi đề nghị Mr Ngụy Thám là người có thực lực mạnh nhất trong số chúng ta không chặt tay mà tham gia cuộc chiến này, đề người khác cũng mất đi tư cách tranh đoạt.”

Không thể không nói, cách của Shermore chính là phương pháp tối ưu nhất hiện giờ.

Nhưng kế hoạch này không có cách nào được tất cả mọi người công nhận, bởi vì ngoại trừ Shermore thì không ai biết phần tư liệu này rốt cuộc có phải thật hay không.

Cho dù nội dung là thật, ai biết được khi mình cầu nguyện có phải là ngoại lệ hay không?

Còn nữa, đã nói sẽ chặt tay, vì cái gì mà Ôn Văn lại không bị?

Mà trong phương án này, Ôn Văn không bị chặt tay trông có vẻ chiếm được tiện nghi lớn, nhưng anh cần phải chiến đấu với những kẻ khác không rõ thân phận, hơn nữa cuối cùng lúc cầu nguyện còn gánh vác nguy hiểm rất lớn.

Vì thế khi Shermore nói xong, nhóm người đều chìm vào trầm mặc.

“Có ai đồng ý với kế hoạch của tôi không?” Shermore hỏi thử nhưng mọi người đều không lên tiếng.

Shermore thở dài: “Đừng gấp, chúng ta có ba ngày để thử xem có thể tìm được biện pháp giải quyết hay không, nếu không được...”

Nếu không được thì bọn họ chỉ có thể tham gia cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này!

Ngoại trừ Ôn Văn và Đào Thanh Thanh tín nhiệm lẫn nhau, ánh mắt những người người khác đều có vài phần cảnh giác.

Bởi vì cho dù bọn họ có thể đảm bảo chính mình có được liên sỉ và giác ngộ của thợ săn, thế nhưng không dám chắc những người khác cũng có suy nghĩ giống như mình.

Vì thế mặc dù không có tâm hại người thì vẫn có tâm đề phòng, hiện giờ bọn họ đang là quan hệ cạnh tranh, không có thợ săn nào ngu xuẩn tới mức thả lỏng cảnh giác giữ kẻ địch ở bên cạnh.

Cơ thể Lý Na Đà căng cứng, hấn đã tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Tôi đảm bảo, trước khi tới khu Hạ Thảo tôi sẽ không chủ động ra tay tấn công với các vị.” Diệp Văn giơ tay đảm bảo: “Nhưng sau khi tới khu Hạ Thảo, chỉ cần tỏ ra địch ý với tôi thì...”

“Trước khi tới khu Hạ Thảo sẽ không có ai ra tay.”

Lưu Lãng Hiệp nhìn dấu ấn trên tay mình, vẻ mặt có chút nghiêm nghị: “Tôi sẽ thực hiện trách nhiệm của một thợ săn, nhưng thứ cho tôi nói thẳng... tôi không tin các vị.”

Hành vi giấu giếm của Shermore trước đó làm Lưu Lãng Hiệp có khúc mắc trong lòng, mà tổ hợp Ôn Văn và Đào Thanh

Thanh thì có chút tà dị, nói không chừng bọn họ sẽ liều mạng ra tay...

“Thật ra tôi lại rất tin tưởng các vị, không bằng mọi người thử tin tôi một chút, có tôi ở đây thì có lẽ chúng ta sẽ không cần phải đánh nhau.” Ôn Văn mỉm cười nói.

Những người khác nghe xong đều liếc mắt khinh thường, nhân tố không ổn định nhất chính là ông đó có được không?

Tính cách của Ôn Văn rất ác liệt, thực lực mạnh nhất, hơn nữa hành động kỳ lạ, lỗ như Ôn Văn thật sự nổi lên ác ý thì bọn họ rất khó lòng thoát khỏi tay Ôn Văn.

Cuối cùng trải qua một phen thương lượng, nhóm người tan rã trong không vui, chỉ là dưới sự kiên trì của Shermore, bọn họ trao đổi phương phức liên lạc, sau đó đường ai nấy đi, có người thậm chí còn không quay về khách sạn lấy hành lý!

Nhưng Ôn Văn biết, cuối cùng bọn họ sẽ hội tụ ở Thánh Thành.

Chương 1022 - Thánh Thành

Sau khi kết thúc chiến đấu, nhóm thợ săn ra ngoài tị nạn trước đó đều đã quay trở lại khách sạn Hoa Rừng.

Bọn họ không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng bên hồ suối nước nóng có dấu vết chiến đấu và sáu du khách mất tích, còn có nhóm thợ săn cảnh giới Đồng Hóa trở lên nói cho bọn họ biết trước đó đã xảy ra một chuyện lớn.

Ôn Văn và Đào Thanh Thanh không rời đi, mục đích cuối cùng của đoàn du lịch chính là Thánh Thành, bọn họ chỉ cùng đi cùng đoàn thì sẽ tới được mục đích.

Nhìn Ôn Văn và Đào Thanh Thanh vẫn vui cười vẫn ăn uống như thường, Shermore cũng không biết nên nói gì, trước đó đoàn du lịch vẫn còn hòa thuận, bây giờ thoảng cái đã sụp đổ làm hấn nhẹn không được có chút thốn thức.

Tham gia cuộc chiến tranh đoạt là hành động mà hấn không lường trước được, trí mạng nhất là hấn không có cách nào báo chuyện này với quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn.

Bằng không có thể để hiệp hội phái mười mấy vị chân tụt tới khu Hạ Thảo mai phục, thậm chí nếu có thể mời Người Phán Quyết khu Đông Du ra tay thì yêu ma quỷ quái gì cũng không thể tạo ra uy hiếp.

Mà hiện giờ bọn hắn lại ở trong điều kiện hàng đầu là không hay biết gì tiến tới Thánh Thành ở khu Hạ Thảo, tham gia cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết.

Ôn Văn đi tới bên cạnh Shermore đang mặt ủ mày chau, an ủi: “Tuy kỹ năng dò xét vụ án của ông yếu hơn tôi một chút nhưng nể tình đều là thám tử, khi đó nếu thật sự cần vật lộ sống mái, tôi sẽ giữ lại mạng cho ông.”

“Lăn qua một bên đi, đừng có gây thêm phiền nữa, tôi phiền lắm rồi.”

Shermore phiền não xoa trán, hắn không lo lắng cho an nguy của mình, Hiệp Hội Thợ Săn để một kẻ có thực lực thượng tụt như hắn toàn quyền xử lý sự kiện Cốc Thần Huyết thì tất nhiên sẽ cho hắn đủ con bài chưa lật, để hắn không dễ dàng gặp nguy hiểm tính mạng.

Điều hắn lo là an toàn của những người dự thi thần bí khác, và cả nhóm thợ săn ở bên cạnh mình.

...

Thánh Thành không phải biệt danh của thành phố, mà là tên của nó.

Cái tên này đặt vào những thành phố khác chỉ trở thành trò cười, nhưng đối với Thánh Thành thì thực sự xứng đáng.

Bởi vì nơi này là thánh địa của Giáo Hội Sáng Thế, thánh tử đã bị đâm chết ở đây, Giáo Hội Sáng Thế cũng từ đây mà vùng lên.

Khu thành cổ của Thánh Thành có rất nhiều kiến trúc cát, bản thân nơi này đã là hiện vật lịch sử quý giá.

Khu thành cổ hiện giờ không có người ở, nó được mở ra với tư cách là khu thắng cảnh, quan trọng nhất trong số đó chính là nhà thờ lớn St. Sophie, nó là giáo đường cổ xưa nhất của liên bang.

Trong giáo đường không có bất kỳ thiết bị hiện đại nào, một vị cha sứ lớn tuổi râu tóc bạc phơ chống gậy ngồi trên băng ghế.

Vị cha sứ già này là một người giữ cửa, bốn mươi năm mươi năm trước vẫn ở nơi này, hơn một trăm năm trước vẫn ở nơi này, càng xa xưa hơn có lẽ cũng vẫn ở nơi này.

Không ai biết vị cha sứ già này bao nhiêu tuổi, cũng không ai biết hẳn rốt cuộc có thực lực thế nào.

Điều duy nhất có thể xác định là từ khi giáo đường St. Sophie thành lập tới nay chưa từng có bất cứ sinh vật tà ác nào có thể bước vào.

Ngay cả đoạn thời gian trước Ánh Mắt Vực Sâu tập kích trụ sở chính của Giáo Đường Vinh Quang cũng là tấn công ở nơi khác.

Phía sau vị cha sứ già xuất hiện bóng ảo như dòng nước, bóng dáng vài người trẻ tuổi từ đó bước ra, có nam có nữ vẻ mặt khác nhau, trên người mặc đồng phục trắng.

Bọn họ vẫn luôn ở bản bộ Giáo Đường Vinh Quang tiếp nhận huấn luyện, là nhóm người trẻ tuổi ưu tú nhất của phái Thần Giáng, trên tay bọn họ là những dấu ấn có hình thái khác nhau.

Đúng vậy, bọn họ cũng giống như nhóm Ôn Văn, cũng là người giam gia cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết.

Mục đích duy nhất của bọn họ chính là chiến thắng cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết, sau đó đưa ra nguyện vọng chính xác duy nhất.

Đây là cơ hội tham gia duy nhất trong suốt trăm ngàn năm qua, vì thế lần này bọn họ nhất định phải thắng.

Vị cha sứ già liếc nhìn bọn họ, giọng nói bình thản: “Các cậu không nên đi, thứ kia cũng không nên hiện thế, một khi rời khỏi cổng lớn của giáo đường St. Sophie, các cậu sẽ không còn cơ hội trở về.”

Nhóm trẻ tuổi kia cười nhạt với vị cha sứ già: “Lão già, ông quá lạc hậu rồi, đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, mà bọn tôi... tất thắng!”

Ngoại trừ một vài cụ già trong Giáo Đường Vinh Quang, rất nhiều nhân viên tỏ ra bất kính với vị cha sứ già, bởi vì trong

mắt bọn họ, vị cha sứ già này ngoại trừ lai lịch sâu thì chẳng có gì khác.

Bằng không vì sao lớn tuổi như vậy vẫn chỉ là một cha xứ ở tầng chót chứ?

Lần này bọn họ mang theo lòng tin tất thắng đến tham gia cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết, đối với bọn họ mà nói, đối thủ duy nhất chính là bạn đồng hành ở bên cạnh.

Tuy bởi vì trong giáo đường có một phần ý kiến không thống nhất về Cốc Thần Huyết, vì thế dẫn tới Giáo Đường Vinh Quang không dốc toàn bộ tinh lực vào cuộc chiến tranh đoạt lần này, thế nhưng năm giáo sĩ trẻ tuổi tham dự đều có con bài chưa lật của mình.

Mỗi giáo sĩ trẻ tuổi đều có một cường giả mạnh mẽ của Giáo Đường Vinh Quang bảo vệ, chỉ cần dấu ấn trên tay vẫn còn, vị cường giả này sẽ tận tâm bảo vệ bọn hắn, giúp bọn hắn chiến đấu trong cuộc chiến.

Hơn nữa địa điểm của cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết lần này lại nằm ở bên ngoài Thánh Thành, bọn họ có ưu thế lớn như vậy, sao có thể thua được?

...

Trên xe bus lắc lư, Ôn Văn bị đong đưa tới hoa mắt choáng đầu.

Hiện giờ là buổi tối ngày thứ hai, khoảng cách tới cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết còn không tới hai tiếng.

Vốn hôm qua bọn họ đã trình diện rồi mới đúng, nhưng bởi vì Lưu Lãng Hiệp có thể để chiếc xe xuyên không gian đã rời đi nên người lái xe hiện giờ là Shermore.

Vì thế bọn họ không ngoài dự đoán bị lạc đường...

Có điều Shermore cũng coi như có thiên phú, lộ trình ngắn như vậy, tuyến đường cũng chỉ có một, thế mà hắn vẫn có thể đi nhầm đường.

Nếu không phải trước đó Ôn Văn để anh ung quái chở theo đám quái vật thả vào trong Thánh Thành, anh đã sớm bỏ lại Shermore tự mình lên đường.

Hiện giờ anh có thể thông qua liên hệ với trạm thu nhận dịch chuyển tới Thánh Thành khu Hạ Thảo, vì thế mới ngồi yên lẳng phí thời gian với Shermore.

Shermore cầm tay lái, lúng túng nói với Ôn Văn: “Ông thấy tấm bảng hiệu khi này không? Chúng ta đã vào cảnh nội Thánh Thành rồi, trong vòng một giờ tới được khách sạn đã đặt trước là không thành vấn đề, lại dùng một giờ chạy tới khu Hạ Thảo, chắc chắn sẽ không tới muộn...”

Ôn Văn không để ý tới hắn, chỉ đang tính toán xem nên ứng phó thế nào với cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này.

Anh không quá để ý tới lời đe dọa tử vong của Cốc Thần Huyết, anh để ý tới bản thân Cốc Thần Huyết hơn.

Trước đây lúc đánh sáu con quái vật kia thành đồng bùn nhão, găng tay Tai Ách đã sinh ra cảm giác khao khát với đồng máu thịt kia, tuy cảm giác chỉ trong thoáng chốc rồi biến mất nhưng Ôn Văn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Có nghĩa là, Cốc Thần Huyết hoàn chỉnh có khả năng hữu dụng đối với trạm thu nhận, như vậy Ôn Văn tranh đoạt Cốc Thần Huyết là điều tất nhiên.

Có điều...

Chỗ Thánh Thành này...

Ôn Văn nghĩ tới mình đã từng hung ác đắc tội Giáo Đường Vinh Quang thì có chút ê rãng, phải biết là nơi này ngay cả tiểu đội thợ săn cũng không có, hoàn toàn là địa bàn của Giáo Đường Vinh Quang.

Nhưng nghĩ lại thì đắc tội Giáo Đường Vinh Quang là cường giả Tai Biến Hắc Thập Tự, liên quan gì đại thám tử Ôn Văn anh chứ?

Chương 1023 - Cuộc chiến tranh đoạt bắt đầu

Đoàn du lịch tới Thánh Thành chủ yếu để tham quan văn hóa tôn giáo thâm sâu ở địa phương.

Vì thế chỗ ở là một khách sạn sang trọng nằm gần nội thành khu Xuân Thảo, sau khi tới khách sạn, nhóm ba người Ôn Văn, Đào Thanh Thanh và Shermore trực tiếp vất lại toàn bộ nhóm du khách, để bọn họ hoạt động tự do ở đây.

Tuy hiện giờ Giáo Đường Vinh Quang bất hòa với Hiệp Hội Thợ Săn, hơn nữa nhóm Ôn Văn lại còn gây sự ở gần khu Hạ Trúc, nhưng nhóm thợ săn thực lực kém ở chỗ này chắc chắn sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Thậm chí Giáo Đường Vinh Quang sẽ cho bọn họ có được phòng ngự cấp bậc cao, bọn họ không dám để thợ săn tới du lịch gặp bất trắc ở địa bàn của mình, bằng không nhóm lưu manh Hiệp Hội Thợ Săn sẽ bắt bọn họ phải trả cái giá đắt đỏ hơn rất nhiều lần.

Nhưng nhóm Ôn Văn ở nơi này lại không có được sự an toàn, bởi vì cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết chắc chắn sẽ tiến hành trong nội thành Thánh Thành, mà một khi chiến đấu trong phạm vi nội thành, Giáo Đường Vinh Quang chắc chắn chiếm lợi thế.

Sau khi rời khách sạn, Ôn Văn, Đào Thanh Thanh và Shermore chia ra mỗi người một ngã, chỉ còn không tới một tiếng là tới thời gian cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết, Shermore không muốn ở cùng một chỗ với Ôn Văn.

Mà không có Shermore liên lụy, Ôn Văn và Đào Thanh Thanh chỉ tốn không tới mười lăm phút đã chạy tới khu Hạ Trúc.

Về phần Shermore, có lẽ vào phút đồng hồ cuối cùng hẳn mới tới được biên giới.

Nói tới cũng kỳ quái, tên Shermore này mặc dù mù đường đến mức làm người ta tuyệt vọng nhưng một khi có chuyện quan trọng, hẳn vẫn có thể có mặt đúng giờ....

Khu Hạ Trúc nằm ở phía đông nam khu Xuân Thảo, thuộc khu vực ngoại ô của Thánh Thành, ngoại trừ hai khu này, Thánh Thành còn có khu Thu Diệp, và khu Đông Mộc.

Bốn khu này nằm xung quanh Thánh Thành, trong mỗi khu có một thành phố kích cỡ phổ thông.

Hơn nữa mỗi thành đều có phong cách khác biệt, ví dụ như khu Hạ Trúc, khắp nơi có thể nhìn thấy đủ loại cây trúc.

Vốn nơi này cũng là một địa điểm du lịch, nhưng hiện giờ Ôn Văn không có chút tâm trạng tham quan ngắm cảnh nào, bởi vì cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết đã sắp bắt đầu.

Trước khi nó bắt đầu, Ôn Văn muốn làm một chuyện.

Anh nhanh chóng tới trung tâm khu Hạ Trúc, tìm một nơi an tĩnh đưa tay phóng ra xiềng xích.

Một lát sau thì một điểm giám sát đã được thiết lập.

Như vậy người siêu năng ở khu Hạ Trúc này, chỉ cần không cố gắng che dấu hơi thở thì không thể nào tránh được ánh mắt của Ôn Văn.

Mặt khác trước đó Ôn Văn đã phá vài quái vật ẩn núp ở nơi này, chỉ cần anh muốn thì có thể nhanh chóng biến khu Hạ Trúc trở thành sân nhà của mình.

Thông qua điểm giám sát, Ôn Văn thấy được trên hình chiếu thực tế ảo khu Hạ Trúc có chi chít điểm sáng.

Sau khi chặn đi dưới cấp Tai Nạn thì hình ảnh dễ nhìn hơn rất nhiều, nhưng muốn kiểm soát tất cả thì vẫn rất hao tốn thời gian.

“Thả dơi đi, đi tới những điểm đánh dấu tiến hành điều tra... hành động bí mật một chút, chỉ cần điều tra là được.”

Đào Thanh Thanh gật đầu, năng lượng trên người cuộn cuộn ngưng kết lại thành những con dơi nhỏ màu đen, đám dơi này trông hệt như dơi tự nhiên.

Sau khi Đào Thanh Thanh ra lệnh, chúng trực tiếp bay tản ra, tiến về những địa điểm được ký hiệu trên màn hình giám sát.

Thời gian trôi qua từng chút một, từng con dơi bay trở về, sắc mặt Đào Thanh Thanh có chút suy yếu, những con dơi này hao phí không ít sức mạnh của cô, hơn phân nửa không tiếp cận được mục tiêu đã trực tiếp bị đánh chết.

Điều này cũng bình thường, mục tiêu mà đám dơi tìm tới đều là sinh vật có thực lực ít nhất là cấp Tai Nạn, rất dễ bị phát hiện, sau đó cũng dễ chết bất đắc kỳ tử.

Trong đoàn du lịch Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn tìm được Diệp Văn và Lý Na Đà, mà Lâm Triết Viễn và Lưu Lãng Hiệp thì

không thấy tung tích, về phần Shermore... hẳn là vẫn chưa tới khu Hạ Trúc.

Làm Ôn Văn có chút ngoài ý muốn là đám dơi thấy được năm giáo sĩ trẻ tuổi mặc đồng phục trắng, năm giáo sĩ ở cách nơi khác nhau trong khu Hạ Trúc, thoạt nhìn giống như đang tìm kiếm gì đó.

Quan trọng nhất là trong tay bọn hắn có dấu ấn tương tự Ôn Văn.

“Xem ra bọn hắn chính là những người tham gia khác, căn cứ theo kích cỡ ký hiệu thì dấu ấn năm người này cộng lại có thể ghép thành dấu cúp hoàn chỉnh.”

“Có điều bọn hắn cũng quá cùi bắp, tuy miễn cưỡng đạt tới cảnh giới Đồng Hóa nhưng một thân sức mạnh có vẻ rất non nớt, có lẽ không trả qua bao nhiêu trận thực chiến...”

“Hơn nữa năm người đều bị mình phát hiện, tốt xấu gì cũng nên có một người cảm nhận được con dơi của Đào Thanh Thanh chứ?”

“Nếu chơi xa luân chiến thì một mình Lý Na Đà có thể đối phó cả đám bọn họ.”

“Có lẽ bọn họ là người của Giáo Đường Vinh Quang, nơi này là địa bàn Giáo Đường Vinh Quang, trong tay bọn họ có lẽ có con bài gì đó.”

...

Lại chờ thêm một hồi, trên điểm giám sát lại xuất hiện thêm hơi thở thượng tự, xem ra Shermore rốt cuộc cũng tiến vào khu Hạ Trúc rồi.

Sau khi hắn vào không tới vài giây thì dấu ấn trên tay Ôn Văn bắt đầu nóng lên, sau đó dấu ấn có màu đen như hình xăm xuất hiện ánh sáng đỏ lòe mờ như vật sống.

Điều này chứng tỏ cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết đã chính thức bắt đầu.

Lúc này không chỉ dấu ấn trên tay có biến hóa, ngay cả hoàn cảnh cũng có dị biến, trong không khí xuất hiện mùi máu nhạt.

Ôn Văn có thể xác định nó vô hại đối với người siêu năng, nhưng đối với người bình thường thì anh không rõ.

Ở biên giới khu Hạ Trúc xuất hiện một tầng vách ngăn mỏng màu đỏ nhạt, tầng vách ngăn này ở trong mắt người bình thường, thậm chí là người siêu năng cũng không hề tồn tại.

Chỉ có người tham gia có dấu ấn trên tay mới nhìn thấy nó.

Nó không phải dùng để ngăn cản người tham gia, càng giống như một máy giám sát to lớn hơn.

Người tham gia có dấu ấn trên tay, không quản vì lý do gì rời khỏi phạm vi lá chắn màu đỏ thì sẽ lập tức dính phải lời nguyền rửa của dấu ấn, trở thành quái vật giống như nhóm Lao Sư Nhân, sau đó phải quay ngược lại khu Hạ Trúc để tham chiến.

Những thứ này đối với Ôn Văn là không hề quan trọng, bởi vì sau khi cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết vừa chính thức bắt đầu, găng tay Tai Ách cũng một lần nữa có phản ứng!

Mà lần này thứ làm nó phản ứng chính là tay trái Ôn Văn.

Trước đó dấu ấn vẫn luôn ở trên tay Ôn Văn nhưng trạm thu nhận không hề có phản ứng gì.

Hiện giờ cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết chính thức bắt đầu, dấu ấn cũng lộ ra uy năng đặc biệt, điều này làm dấu ấn trở nên thom ngon hơn ở trong mắt trạm thu nhận.

Ôn Văn thử đưa tay phải đặt trên tay trái, sau đó lập tức cảm nhận được tay phải xuất hiện một lực hút mạnh mẽ, hình dáng của dấu ấn trên tay trái bắt đầu bất ổn, tựa hồ bị sức mạnh tay phải hấp thu.

Lúc họa tiết bắt đầu trở nên không rõ thì Ôn Văn lập tức ngừng lại.

Anh đã biết mình có năng lực loại trừ con dấu là đủ rồi, anh không muốn mất đi tư cách tham gia cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết sớm như vậy.

Sau đó Ôn Văn đưa mắt về phía Đào Thanh Thanh, không biết găng tay Tai Ách có thể hấp thu được dấu ấn của người khác không nhỉ?

Chương 1024 - Phát hiện bất ngờ

“Đưa dấu ấn của cô cho tôi xem.” Ôn Văn nói với Đào Thanh Thanh.

Sau khi cuộc chiến tranh đoạt bắt đầu, dấu ấn trên tay chính là thứ liên quan tới sinh mạng, cho dù cận kề cái chết cũng không thể cho người khác xem.

Nhưng Đào Thanh Thanh vừa nghe yêu cầu của Ôn Văn thì lập tức đưa tay, để lộ dấu ấn trước mặt Ôn Văn.

Cuộc chiến tranh đoạt này có đáng sợ bằng Ôn Văn không?

Ôn Văn đặt tay phải lên, phát hiện gân tay Tai Ách có dự vọng hấp thu dấu ấn của người khác, vì thế bắt đầu thử hấp thu ký hiệu của Đào Thanh Thanh.

Lực hút mạnh mẽ từ trạm thu nhận truyền tới tựa hồ muốn hút khô linh hồn, Đào Thanh Thanh cố nén cảm giác khó chịu mạnh mẽ, không dịch tay đi.

Chậm rãi dấu ấn kia bắt đầu phân tách khỏi da, ký hiệu đỏ tươi hóa thành những bàn tay nhỏ túm chặt lấy bàn tay Đào Thanh Thanh, nhưng không làm được chuyện gì.

Một sợi tơ năng lượng dài hai ba mét cuối cùng cũng phân tách khỏi tay Đào Thanh Thanh, bị nuốt vào trong trạm thu nhận.

Đám dấu ấn này chính là một phần của cuộc chiến tranh đoạt, cộng thêm một chút thần huyết.

Sức mạnh tinh thuần nhất đã trực tiếp bị trạm thu nhận hút đi, còn một ít sức mạnh tạp nham bị gân tay Tai Ách loại ra ngoài cơ thể, tạo thành một mảnh nhỏ màu vàng sậm, đây là một phần bản thể của Cốc Thần Huyết.

Trong quá trình phun ra nuốt vào này, không ít năng lượng ngưng tụ lại trong cơ thể Ôn Văn, làm mức độ năng lượng trong cơ thể anh tăng lên một chút.

Ánh mắt Ôn Văn sáng rực, nhảy tới tòa kiến trúc cao nhất ở gần đó, nhìn toàn bộ khu Hạ Trúc ở phía xa.

“Cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này, mình thắng chắc rồi!”

“Chỉ là bây giờ mình rút cuộc cũng hiểu vì sao trạm thu nhận lại không thèm ngó ngang tới thần huyết lấy được từ vương quốc động vật Mia nhưng lại có nhu cầu với Cốc Thần Huyết.”

“Máu trong Cốc Thần Huyết... là tươi mới!”

Biết mình có thể lấy được dấu ấn Cốc Thần Huyết trong điều kiện tiên quyết là không tổn hại người tham dự, Ôn Văn liền bắt đầu đầy hứng thú với cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này.

Hiện giờ anh đã không còn tâm tư ẩn núp trong bóng tối xem cuộc chiến nữa rồi, mà dự tính giống như điều hâu vô gà con, bắt tất cả người có con dấu tới, hút dấu ấn trên tay bọn họ, nói không chừng khi hấp thu xong toàn bộ dấu ấn thì Hắc Thể của Ôn Văn có thể đạt tới trình độ chân tỵ!

...

Diệp Văn ngồi trong một quán rượu của khu Hạ Trúc, tay cầm một chén rượu màu xanh nhạt.

Nét đẹp như bước ra từ trong truyện manga của cô hấp dẫn không ít trai lẫn gái, có người muốn tới bắt chuyện, có người muốn sử dụng chút thủ đoạn nhỏ, chẳng qua nhóm bọn họ còn chưa tới gần Diệp Văn thì không hiểu sao lại cảm thấy lạnh thấu xương, vì thế đã cưỡng chế tỉnh táo lại.

Dùng cách phân cấp của quái vật thì Đồng Hóa tương đương với cấp Tai Nạn, nói cách khác đối với người bình thường, bản thân người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa không có hạn chế vốn đã là một trận tai nạn.

Nếu Diệp Văn muốn, cô có thể nháy mắt đông cứng tất cả sinh mệnh trong quán rượu này!

Mà mục đích cô tới quán rượu này là vì muốn mượn rượu giải sầu.

Sự cô đột nhiên ập tới làm cô không biết phải làm sao, cô chỉ đi du lịch thôi, vì sao đột nhiên ừ ừ cạc cạc rơi vào cuộc chiến sống chết này chứ?

Nói không chừng hôm nay chính là buổi tối cuối cùng trong cuộc đời của cô.

Diệp Văn biết thực lực của mình, nếu cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này thật sự phải tranh giành sống chết, vậy thì tỷ lệ Diệp Văn sống tới cuối cùng không cao.

Trong đoàn du lịch có tổng cộng bảy người siêu năng nhận được dấu ấn Cốc Thần Huyết.

Trong số bảy người, cô chỉ nắm chắc thắng được Đào Thanh Thanh, Lý Na Đà và Lâm Triết Viễn.

Mặt khác cha cô là Diệp Hải Mạt, là hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, vì thế cô có con bài bảo vệ chưa lật, nếu dùng tới nó thì có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình trước Shermore và Lưu Lăng Hiệp.

Nhưng Ôn Văn....

Diệp Văn nhớ tới chiêu tà ngữ vạn kiếm thuật mà Ôn Văn sử dụng cuối dùng khi đối phó đám quái vật...

Nếu Ôn Văn thật sự có sát tâm, cả sáu người bọn họ bắt tay cũng chưa chắc là đối thủ của hắn!

Vì thế trong cuộc chiến tranh đoạt này, ngay từ khi bắt đầu cô đã bị định sẵn là người hy sinh, hơn nữa trừ phi nguy hiểm tới sinh mạng, bằng không cô không muốn chiến đấu với những thợ săn khác.

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn truyền tới, chỗ quán bar Diệp Văn đang ở đột nhiên bị một sức mạnh rất lớn đập bẻ, những người đàn ông bị Diệp Văn đông cứng trước đó trực tiếp bị vỡ thành mảnh vụn!

Ở bên cạnh Diệp Văn tự động xuất hiện một tấm khiên bằng che chắn số máu thịt văng tới.

Diệp Văn tập trung nhìn kỹ thì thấy một người đàn ông có sáu cánh tay nằm trong đống đất cát, miệng mũi chảy máu, bị thương rất nặng.

Đó là... Lý Na Đà!

Mặc dù xảy ra sự cố lớn đến như vậy, đám người ở trong quán rượu vẫn bình tĩnh uống rượu như cũ, không ai hét chói tai,

không ai hoảng sợ, thậm chí không có người muốn báo cảnh sát.

Nhìn nhóm người bình thường dính đầy máu tươi vẫn còn bình tĩnh uống rượu, Diệp Văn có chút hoảng sợ.

Quanh mũi bọn họ mơ hồ có hơi thở màu đỏ chuyển động, nếu Ôn Văn ở đây thì có thể phát hiện nó giống hệt với lá chắn mỏng ở bên ngoài.

Đó là sức mạnh của cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết, chúng đang ảnh hưởng tới mọi người trong khu Hạ Trúc, để bọn họ quen thuộc với những sự kiện siêu tự nhiên, sẽ không vì nguyên nhân mình là người bình thường mà quấy rối cuộc chiến tranh đoạt được tiến hành.

Lý Na Đà lau máu tươi dưới mũi, nhìn số thi thể bị mình đung nát mà rơi vào cuồng nộ, giống như thú dữ muốn xông ra ngoài.

“Lại lần nữa!”

Àm! Âm!

Bên ngoài truyền tới tiếng va chạm kịch liệt, Diệp Văn đi tới lỗ hồng bị Lý Na Đà tông vỡ, quan sát tình huống bên dưới.

Chỉ thấy một người mặc áo giáo sĩ trắng, chấp tay đứng trên đèn đường, khoe miệng mang theo nụ cười mỉm.

Mà dưới đèn đường, Lý Na Đà giống như phát điên chiến đấu với một bóng dáng màu trắng.

Bóng người này chỉ mặc một chiếc quần ở thân dưới, phần trên cơ thể giống như được đá bao bọc, Lý Na Đà cực kỳ cường tráng ở trước mặt nó lại trông khá mong manh.

Sau lưng bóng người này có hai đôi cánh chim ngưng thực màu trắng và một đôi cánh ánh sáng hư ảo, hẳn là một thiên sứ có thực lực thượng tự!

“Giáo Đường Vinh Quang điên rồi, dám tập kích thợ săn ở nơi này....”

Diệp Văn nương mảy, giáp băng hờ rón xuất hiện trên người, kiếm băng cũng rời vỏ, chuẩn bị ra mặt giúp đỡ Lý Na Đà, lúc

này lại thấy trên tay giáo sĩ áo trắng kia có dấu ấn màu đỏ ngộ
nguyệt.

“Người này cũng là người tham dự cuộc chiến tranh đoạt, vậy
còn thiên sứ kia?”

“Là trợ thủ được Giáo Đường Vinh Quang phái tới giúp bọn
họ!”

Lý Na Đà càng chiến lại càng hăng, giơ tay nhắc chân đều tạo
ra tôn hại rất lớn tới hoàn cảnh xung quanh.

Cảnh giới Đồng Hóa của hắn là Tu La sáu tay, là loại sức
mạnh trưởng thành trong chiến đấu.

Nhưng giữa hắn và thiên sứ này lại có khoảng cách sức mạnh
quá lớn, chỉ một chốc lát sau đã bị một quyền đánh bay, lúc
này hai trong số sáu cánh tay của hắn đã trực tiếp bị gãy
xương!

Thiên sứ không tiếp tục đuổi theo Lý Na Đà mà chuyển ánh
mắt về phía Diệp Văn.

Giáo sĩ áo trắng kia cũng phát hiện Diệp Văn, nhếch miệng
cười.

“Lucky! Thế mà lại gặp được người giữ dấu ấn thứ hai, xem ra
mình vượt lên đầu rồi.”

“Cô em xinh đẹp, tôi là người thân sĩ thương hương tiếc ngọc,
vì thế tôi sẽ không giết cô đâu, chỉ cần một bàn tay của cô em
thôi.”

Chương 1025 - Bạch Hà và động lòng

“May mắn? Không... đây là bất hạnh của mày!”

Trong mắt Diệp Văn lóe lên sự tàn bạo, một con rồng băng
xanh nhàn giương nanh múa vuốt từ kiếm dài bay về phía giáo
sĩ áo trắng.

Giáo sĩ áo trắng có chút hoảng loạn, nhưng thiên sứ cơ bắp lắc
mình xuất hiện, một quyền đâm nổ tung rồng băng, sau đó đập
cánh hướng về phía Diệp Văn, hơn mười chiếc lông chim hóa
thành ánh sáng trắng bay về phía cô.

Đây là chiêu thường thấy của thiên sứ, mà thiên sứ cơ bắp sử dụng thì uy lực mạnh mẽ kinh người.

Diệp Văn vung kiếm chém nát vài tia sáng, sau đó nghiêng răng dùng một khối băng lớn bao lấy mình, đợi đến khi tất cả lông chim đều biến mất, khối băng của Diệp Văn cũng nhỏ lại phân nửa, mà phần vai của Diệp Văn cũng xuất hiện vết thương.

“Thực lực của thiên sứ thượng tự mạnh đến vậy sao...” Khi này Diệp Văn đã cố hết sức ngăn cản nhưng vẫn không có cách nào hoàn toàn chống đỡ, mà đây chỉ là chiêu thức bình thường nhất của thiên sứ cơ bắp.

Đúng lúc này, Lý Na Đà biến thành chiến thú sáu tay một lần nữa tấn công về phía thiên sứ cơ bắp.

Thiên sứ cơ bắp một quyền đánh tới, ngực Lý Na Đà lồm xuống, nhưng hắn không bị đánh bay đi, chỉ dùng những cánh tay hoàn chỉnh vững vàng tóm lấy cánh tay thiên sứ cơ bắp.

Đồng thời lộ ra răng nanh, dốc hết toàn bộ sức mạnh cắn một phát vào cánh tay thiên sứ cơ bắp, dòng máu phọt ra chảy trên cánh tay thiên sứ, giáo sĩ áo trắng nhìn mà tái mặt.

Chỉ là một thợ săn hạ tự thôi, sao có thể đánh tới mức này với thiên sứ, rõ ràng chỉ có cấp bậc bằng mình.”

Trong mắt giáo sĩ áo trắng lóe ra tơ máu, vẻ mặt có chút dữ tợn, trong lòng nổi lên chút sợ hãi.

Ban đầu khi gặp Lý Na Đà, giáo sĩ áo trắng có chút khinh thường, bởi vì người này cùng cảnh giới với mình, mà hắn thì có thể chỉ huy thiên sứ quái lực tiến hành chiến đấu.

Nhưng theo cuộc chiến tiến hành, tâm trạng sợ hãi bắt đầu khuếch tán trong lòng hắn.

Hạ tự của Hiệp Hội Thợ Săn đều mạnh mẽ như vậy sao? Vậy Giáo Đường Vinh Quang bọn họ lấy cái gì để đấu với Hiệp Hội Thợ Săn?

Tu La sáu tay vì chiến đấu mà biến thành quái vật, chiến đấu càng kịch liệt thì thực lực lại càng tăng trưởng rõ ràng hơn.

Trước đó giáo sĩ áo trắng còn kiêng dè Hiệp Hội Thợ Săn nên không để thiên sứ quái lực ra sát chiêu, điều này dẫn tới Lý Na Đà điên cuồng trưởng thành.

Mặc dù sau khi trận chiến kết thúc, Lý Na Đà sẽ bị đánh về nguyên hình, nhưng hiện giờ hắn thật sự đã trấn áp được giáo sĩ áo trắng.

Sau khi bị đả kích, giáo sĩ áo trắng đột nhiên cười gằn, tuy giáo đường đã bảo bọn họ cố gắng không tổn hại tính mạng thành viên Hiệp Hội Thợ Săn.

Nhưng bọn họ cũng nói nhất định phải giành thắng lợi trong cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết, vì thế có thể nỗ lực mọi giá.

Chỉ cần có thể hoàn thành nguyện vọng chính xác duy nhất, giáo đường sẽ gánh vác tất cả mọi chuyện xảy ra trong cuộc chiến.

Giáo sĩ áo trắng dữ tợn nhìn Lý Na Đà, muốn kẻ làm hắn phải đổ kỵ phải chôn thây ở nơi này!

“Thiên sứ quái lực, không cần nương tay, dốc loạn lực đầy dẫu ần!”

Trong mắt thiên sứ quái lực phóng ra hai luồng ánh sáng, cánh tay giơ lên hất văng Lý Na Đà, Lý Na Đà dốc hết toàn lực cũng không có cách nào tóm được, hàm răng thậm chí còn bị rụng mất vài cái răng.

Lý Na Đà giống như sao băng rơi xuống mặt đất, nèn xi măng trong phạm vi mấy chục mét lân cận bị sức mạnh khổng lồ chấn vỡ, miếng thủy tinh văng khắp nơi.

Hắn trật khớp nằm trong hố, phun ra máu tươi, không thể tiếp tục đứng dậy chiến đấu.

Diệp Văn biến sắc, chắn trước mặt Lý Na Đà, tuy bọn họ có quan hệ cạnh tranh nhưng Diệp Văn không thể nhìn Lý Na Đà chết trước mặt mình.

Cô thu hồi kiếm băng, sau đó rút ra một sợi ruy băng trắng có tinh thể băng ở bên trên.

Sợi ruy băng tung bay sau lưng cô, tỏa ra luồng khí mát lạnh làm không gian xung quanh nổi lên một tầng sương lạnh, phẳng phất như có nữ thần băng tuyết giáng thế.

Diệp Văn vung tay lên, Lý Na Đà bị đóng băng lại, nếu để hắn tiếp tục nằm ở đây thì sẽ chảy máu tới chết.

“Bung ra toàn bộ sức mạnh của Bạch Hà thì có thể tiêu diệt kẻ này, nhưng mình cũng sẽ chịu không nổi... trước tiên thử ngăn chặn hắn, mình sẽ mang Lý Na Đà trốn đi.”

Sau khi suy nghĩ xong, một tinh thể băng trên sợi ruy băng sáng ngời, sau đó Diệp Văn vươn tay về phía thiên sứ quái lực, băng tuyết vô tận từ trong tay cô phun ra.

Thiên sứ quái lực đã nhận ra nguy hiểm nên đã dùng cơ thể mình chắn trước mặt giáo sĩ áo trắng, một giây sau cả hai người đều bị đóng băng.

Không chỉ bọn họ, cả con đường đều bị băng tuyết phủ đầy, hiện giờ người ở lân cận ngay cả cửa sổ cũng không mở ra được.

Tiếp đó sợi ruy băng sau lưng Diệp Văn tự động dài ra, quấn lấy Lý Na Đà, mang theo hắn chuẩn bị thoát đi.

Hiện giờ hoàn cảnh ở khu Hạ Trúc rất kỳ dị, nhưng nó thích hợp cho bọn họ tiến hành chạy trốn, nguyên nhân vì mọi người sẽ không có phản ứng với người siêu năng, vì thế chỉ cần bọn họ không để lại dấu vết thì đối phương sẽ rất khó tìm kiếm.

Nhưng Diệp Văn bay không tới một trăm mét thì phía sau đã xuất hiện một tiếng vang thật lớn, cả con đường đóng băng bị thiên sứ quái vật phá nát, giáo sĩ áo trắng bị đông cứng run lẩy bẩy tức giận chỉ nhóm Diệp Văn.

“Thiên sứ quái lực, tiêu diệt chúng, đừng lưu lại người sống!”

Vóc người của thiên sứ quái lực lại lớn hơn khi nãy một vòng, sau khi nghe thấy mệnh lệnh của giáo sĩ áo trắng thì trực tiếp nhảy phốc lên, đánh lên tấm khiên băng mà Diệp Văn ngưng tụ ra, đánh hai người văng ra ngoài.

Sau khi Diệp Văn rơi xuống đất thì phun ra một ngụm máu tươi, bông tuyết trên ruy băng sáng lên phân nửa, đây là uy lực mạnh nhất mà cô có thể kích hoạt Bạch Hà để phóng ra, nó có thể giết chết cường giả thượng tự.

Nhưng sau khi dùng chiêu này cô sẽ trở nên suy yếu.

“Đi bước nào tính bước đó vậy, thật sự không được thì cứ biểu lộ thân phận, bọn chúng sẽ không dám giết mình...”

Lúc Diệp Văn muốn liều mạng một phen thì thiết bị đầu cuối siêu thợ săn đột nhiên phát ra tiếng chuông dễ nghe làm bầu không khí khẩn trương bị khựng lại.

“Cái đó, tôi nghe máy cái đã được không?” Thông qua thông tin biểu hiện, Diệp Văn biết người gọi tới là Ôn Văn.

“Đừng để cô ta có cơ hội kéo dài thời gian, thiên sứ quái lực, làm thịt bọn chúng đi!”

Một người đàn ông tóc vàng diện mạo có thể nói là hoàn mỹ khoác vải lụa trắng, lưng có sáu cặp cánh trắng nháy mắt xuất hiện ở phía sau thiên sứ quái lực.

Sau đó người đàn ông này đập một cước vào người thiên sứ quái lực, trực tiếp đá bay hẳn ra ngoài, cả người lún sâu vào trong vách tường.

“Tao là Crossel, cuộc đời này ghét nhất là những tên đàn ông ra tay với phụ nữ xinh đẹp.” Crossel một chân đứng thẳng, chùi chùi giày xong mới buông chân xuống.

“Thiên sứ?”

Giáo sĩ áo trắng có chút sững sốt: “Đây là chuyện trọng đại của Giáo Đường Vinh Quang, mày thân là thiên sứ sao lại muốn ngăn cản bọn tao.”

“Thiên sứ... hô hô hô.” Crossel bật cười quái dị: “Mày nói đây là chuyện trọng đại của Giáo Đường Vinh Quang à, vậy thì tao lại càng muốn quấy rối.”

Diệp Văn nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, trong mắt lóe ra tia sáng nhạt.

Anh hùng cứu mỹ nhân tuy là chiêu bài cũ rích nhưng vẫn là chiêu thức dễ làm người ta động lòng nhất, càng miễn bàn tới chuyện người cứu cô lại có dáng vẻ gần như hoàn mỹ như vậy.

Cô, động lòng rồi.

Chương 1026 - Hóa đá

Crossel nhìn ánh mắt sáng ngời của Diệp Văn, không chút khách khí nói: “Ô hô, đừng có ngăn người, cuộc đời tôi cũng

ghét nhất là những người phụ nữ có điện thoại mà không chịu bắt máy!”

Diệp Văn có chút sững sốt, vội vàng giơ thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, nhấn nút trả lời.

“Là cô Diệp đúng không? Tôi là Nguyễn Thám, là như vậy, tôi đã tìm được phương pháp loại bỏ con dấu mà không cần tổn thương tới cánh tay, có rảnh thì cô tới trung tâm khu Hạ Trúc một chút.”

“Để tôi xem đây là nơi nào... à, đây là Club Sóng Lớn Chân Dài.”

Vẻ mặt Diệp Văn khá quái dị, cái tên sao lại kỳ quái như vậy?

“Sao ông có thể đảm bảo không phải là muốn nhân cơ hội lừa tôi qua rồi chém rúng tay tôi cướp đi dấu ấn chứ?”

Ở đầu kia điện thoại, Ôn Văn liếc mắt xem thường: “Nếu tôi muốn làm vậy thì lúc ở khách sạn Hoa Rừng, một người cũng không thoát được rồi, cô có tin không?”

Diệp Văn suy nghĩ một chút, quả thực là vậy, anh đẹp trai xuất hiện bảo cô nghe máy có lẽ cũng là Ôn Văn phái tới, nếu Ôn Văn có ý xấu thì không cần phải làm như thế.

“Cuối cùng tôi muốn hỏi, vị Crossel này...”

Ôn Văn nghe thấy vấn đề này thì khóe miệng lập tức nhếch lên, bởi vì anh nhận ra Diệp Văn có vẻ có hứng thú với Crossel.

“Cô hỏi hẳn để làm chi, tôi nói cho cô biết, người đàn ông này trên hoa gheo nguyệt khắp nơi, là một cây củ cải trắng hoa, hơn nữa còn mắc bệnh nan y.”

“Bệnh gì?” Đột nhiên Diệp Văn lo lắng.

Ôn Văn trầm ngâm hai giây: “Bệnh giang mai, dương liễu, AIDS.... hơn nữa còn bị thận hư, không thể chữa trị nổi.”

“À...”

Diệp Văn cúp máy, lúc nhìn Crossel thì lộ ra vẻ mặt dò hỏi.

Được xem là cường giả có thực lực đứng đầu trong cấp bậc thượng tự, tai của Crossel rất nhạy bén, vì thế hẳn cũng nghe

thấy toàn bộ nội dung nói chuyện của Ôn Văn.

Đối với những lời bôi nhọ của Ôn Văn, hắn không có cách nào phản đối, thậm chí còn ủy khuất gật đầu khẳng định với Diệp Văn.

Crossel là một đọa thiên sứ co được dẫn được, hắn biết ở trong trạm thu nhận thì Ôn Văn chính là trời.

Nếu hắn dám cãi lại, nói những lời Ôn Văn nói là giả thì Ôn Văn sẽ biến chúng thành thật...

Sau khi nhận được sự khẳng định của Crossel, ngưỡng mộ trong ánh mắt Diệp Văn nháy mắt biến mất, sau đó ánh mắt nhìn Crossel trở nên đầy phật hệ, không hề mang theo cảm xúc gì khác.

Crossel cười khỏ, dù sao thì hiện giờ hắn cũng đang là thân tù nhân, không có khả năng có gì đó với em gái, vì thế hắn cũng không cảm thấy mất mát.

Sau đó Crossel nhìn sang thiên sứ quái lực và giáo sĩ áo trắng đang khiếp sợ kia, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Nơi này hắn là gần Thánh Thành... tao rất thích... phá hoại nơi này!”

Nhiệm vụ của Crossel, ngoại trừ đảm bảo Diệp Văn có thể tiếp nhận tin tức của Ôn Văn thì còn một chuyện nữa, chính là Ôn Văn muốn dấu ấn trên tay giáo sĩ áo trắng.

Về phần thiên sứ trong đầu đầy cơ bắp này... giết chết hắn là không thành vấn đề!

Lúc này thiên sứ quái lực đã từ trong đồng đồ nát leo ra, da của hắn rất cứng cỏi, cú đá của Crossel trước đó cũng không tạo thành tổn hại.

Hắn nhìn về phía Crossel, trong mắt lộ ra địch ý, hắn nhớ kỹ bộ dạng của Crossel, lúc Ánh Mắt Vực Sâu tập kích Thánh Thành, đối thủ của thiên sứ quái lực chính là Crossel!

Lúc này giáo sĩ áo trắng cũng kịp phản ứng, sinh vật rất giống thiên sứ ở trước mắt không phải thiên sứ thật, ít nhất thì thiên sứ chính hiệu sẽ không có loại hơi thở ô uế này.

Đây là... đọa thiên sứ!

“Không có khả năng, đọa thiên sứ không thể nào xuất hiện ở nơi này... sau khi sự kiện bắt đầu, những thứ này không thể nào tiến vào Thánh Thành được mới đúng.”

Hai thiên sứ không nói chuyện quá nhiều, Crossel quay sang chỉ về phía giáo sĩ áo trắng, sau đó bắt đầu chiến đấu với thiên sứ quái lực.

Vị thiên sứ quái lực này trông hình dạng giản dị, khả năng đơn giản, nhưng thực lực lại không đơn giản chút nào.

Crossel muốn giết hắn nhưng thật sự hiện giờ hắn không có được năng lực này, hắn từng bị Kháp Sứ Bảo cắn nuốt hơn phân nửa thân thể, sức mạnh còn dư lại chỉ có thể đánh ngang tay với thiên sứ quái lực.

Diệp Văn thấy động tác của Crossel thì hiểu rõ, kiếm dài vung lên, một con rồng băng bay về phía giáo sĩ áo trắng.

Giáo sĩ áo trắng có chút sững sốt, người phụ nữ này bị thương nặng đến vậy mà còn dám chủ động phát động tấn công hắn?

Xem tình anh Giáo Đường Vinh Quang như hắn là bần nhào sao?

Hai phút sau, Diệp Văn sắc mặt tái nhợt mang theo hai khối băng bay về phía trung tâm khu Hạ Trúc, chỉ chốc lát sau đã biến mất trong tầm mắt thiên sứ quái lực.

Giáo sĩ áo trắng ở trong một khối băng, dáng vẻ mờ mịt, hoàn toàn không rõ tình huống.

Hắn không ngờ mình cư nhiên không đánh lại một người phụ nữ ngang cấp đang bị thương nặng, lại còn bại nhanh đến vậy.

Thiên sứ quái lực thử vài lần muốn ra tay cứu giúp giáo sĩ áo trắng nhưng đều bị Crossel ngăn cản, chỉ có thể bắt đắ dĩ nhìn giáo sĩ áo trắng biến mất.

Căn cứ theo quy tắc của giáo sĩ áo trắng Cốc Thần Huyết, sau khi cuộc chiến bắt đầu thì bọn họ không có cách nào gọi ngoại viện, cường giả đi theo mỗi giáo sĩ áo trắng chính là toàn bộ con bài chưa lật của bọn họ.

Vì thế sau khi thiên sứ quái lực bị Crossel chặn lại, cuộc chiến không còn gì bất ngờ.

“Người tên kia muốn đã bị mang đi, tao cũng không cần dây dưa với loại cơ bắp như mày.”

Crossel cười quái dị hai tiếng, sau đó đập cánh rời đi, nhưng thiên sứ quái lực không để hắn dễ dàng rời đi như vậy, cơ thể thiên sứ quái lực tiếp tục bành trướng, trong cơ thể to lớn ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp.

Hai tay hắn nắm lấy bức tường của một tòa dân cư, sức mạnh thiên sứ bao trùm cả tòa nhà, sau đó tòa nhà bị hắn nhỏ bặt lên!

“Sức mạnh thật đáng sợ, nhưng mà... vô dụng thôi.”

Crossel không nhìn tới thiên sứ quái lực, trực tiếp đập cánh bay vút lên cao, không liếc mắt nhìn lại.

Động tác giơ tòa nhà của thiên sứ quái lực trở nên chậm chạp, xung quanh xuất hiện một phạm pháp ký hiệu to lớn, dưới tác dụng của trận pháp, cơ thể hắn nhanh chóng hóa đá, cuối cùng biến thành một bức tượng đá nâng tòa nhà.

Crossel vốn là bậc thầy ký hiệu, phương diện đối phó thiên sứ lại càng có tâm đắc.

Trước khi ra tay hắn đã lặng lẽ bố trí xong trận pháp ký hiệu ở gần đó, trước đó chiến đấu lâu như vậy cũng chỉ chờ thiên sứ quái lực mắc câu mà thôi.

Thiên sứ tiến tới thế giới hiện thực rất khác với những quái vật khác, bình thường bọn họ tồn tại trong dáng vẻ tượng đá, khi nào Giáo Đường Vinh Quang cần mới hóa thành thiên sứ để chiến đấu.

Giáo sĩ áo trắng do thiên sứ quái lực bảo vệ và giúp đỡ đã bị mang đi, nói cách khác thì hắn đã không còn ‘nhiệm vụ’, cộng thêm trận pháp của Crossel thúc đẩy, hắn mới biến thành tượng đá trong vài giây ngắn ngủi.

Trên mặt Crossel mang theo nụ cười chế nhạo.

Cái gọi là thiên sứ, gọi là sinh mạng thần thánh, ở trong thế giới này cũng chỉ là vũ khí chiến tranh bị nhân loại thao túng mà thôi.

Crossel hắn không tiếp nhận số phận này nên mới biến thành đọa thiên sứ lăn lộn trong trận doanh ác ma.

Chẳng qua tình cảnh của hắn hiện giờ, có vẻ cũng chẳng khác gì những thiên sứ kia.

Chương 1027 - Khu vực đi săn

Club Sóng Lớn Chân Dài là một nơi thành thực không giả vờ.

Nơi này có đủ loại em gái, phần lớn đều bao hàm cả ba ưu điểm trong tên câu lạc bộ.

Chỗ như vậy, nếu ở khu Hoa Phủ có lẽ đã bị quét sạch ngay ngày thứ hai mở cửa rồi, nhưng ở khu Đông Du lại là hoạt động hợp pháp.

Rất nhiều nam sĩ ở khu Hoa Phủ thích ra khu khác du lịch như vậy, mục đích quả thực là có thể hợp pháp tới những nơi như vậy để ‘trải nghiệm’ cuộc sống.

Nơi này không giống với khách sạn Hoa Rừng của đám cô em nhện, sẽ không xuất hiện hình ảnh một đám người tập thể hình.

Mà Ôn Văn thì coi nơi này là cứ điểm tạm thời.

Dĩ nhiên không phải anh có ý nghĩ xấu xa gì, mà là nơi này vừa vặn nằm ở trung tâm khu Hạ Trúc, hơn nữa cơ sở vật chất ở đây thoải mái, chờ ở đây có thể giết thời gian.

“Đào Thanh Thanh, nhớ kỹ biểu cảm và động tác của mấy chị gái này chưa?”

“Học tập nhiều một chút đi, trên mặt cười nhiều một chút, đừng có cả ngày bày ra bộ mặt lạnh như tiền, phải coi tôi là Đấng Tạo Hóa, biết chưa?”

Đào Thanh Thanh mặt lạnh đứng một bên, không có bất kỳ phản ứng nào với Ôn Văn, nếu không phải nhát gan thì cô đã sớm tát Ôn Văn một phát rồi.

Ôn Văn bắt chéo chân, hưởng thụ được mấy cô gái mỗi người mỗi vẻ phục vụ, có người đút trái cây cho anh, có người ở bên cạnh thì thầm ca hát.

Ở trong mắt Ôn Văn thì đây đã là diễn xuất rất sa đọa rồi, về phần tiến thêm một bước... anh thuộc dạng kẻ tặc có tâm mà không có gan làm.

Thật ra anh cũng không quá thích hoàn cảnh này, nhưng cũng coi như một trải nghiệm hiếm có.

Trong đại sảnh hơn tám trăm mét vuông này có hơn trăm người, có trai có gái chỉ ngồi uống rượu và trò chuyện, thỉnh thoảng động tay động chân một hai cái.

Về phần những tên đàn ông thích làm những chuyện không biết xấu hổ thì không được mô tả.

Đối với Đào Thanh Thanh thì nơi oanh oanh yến yến này làm người ta rất chán ghét.

Đám phụ nữ này không biết liêm sỉ hệt như con hồ ly tinh ở trong trạm thu nhận... không, lúc làm chuyện kia con hồ ly tinh kia cũng không ở nơi nhiều người như vậy.

Thậm chí, Đào Thanh Thanh còn thấy được một nữ Vampire...

Âm âm!

Tường của Club Sóng Lớn Chân Dài đột nhiên vỡ nát, những mảnh gạch đá như những mũi tên sắc bén bay về phía mọi người trong Club.

Ánh mắt Ôn Văn híp lại, búng tay bắn ra hơn mười thanh kiếm năng lượng, cản lại những mảnh gạch đá khá trí mạng.

Nhưng mặc dù vậy thì gần như tất cả mọi người trong Club đều có thương tích, may mắn là không ai bị thương trí mạng.

Dưới sức ảnh hưởng của Cốc Thần Huyết, những người này mặc dù bị thương cũng không hoảng sợ bỏ chạy.

Những người phụ nữ lại tiếp tục cười nói quyến rũ, đàn ông thì tiếp tục hưởng thụ phục vụ.

Từ vách tường vỡ vụn, một cô gái mặc quần áo giáo sĩ màu trắng bước tới, cô gái này tóc vàng mắt xanh, vóc người có lồi có lõm, không hề thua kém mấy cô gái đứng đầu trong Club.

Ôn Văn đứng dậy, vẫy tay bảo Đào Thanh Thanh sơ tán nhân viên trong Club.

Dưới sức mạnh của Cốc Thần Huyết, bọn họ giống như những cái xác không hồn, nếu không có ai giúp bọn họ sơ tán, gọi xe cứu thương thì rất nhiều người có khả năng bị mất máu quá nhiều mà chết.

Ôn Văn nhìn cô gái xuất hiện, trong mắt lóe lên một tia hung bạo, nếu khi này anh không phản ứng đúng lúc thì cô gái đang bóp chân cho anh đã nổ đầu rồi.

Anh từng thông qua con dơi của Đào Thanh Thanh phát hiện cô gái này, là một trong năm người tham gia của Giáo Đường Vinh Quang, không ngờ cô ta lại tìm tới đây.

Ôn Văn đối mặt với người phụ nữ, đưa tay trái lên sờ mặt một chút, lộ ra dấu ấn trên tay mình.

“Trên giày và tay cô không có dấu vết, vì thế cô hẳn là một thần thuật sư cấp bậc Đồng Hóa.”

Cô gái hừ một tiếng, coi như đáp lại vấn đề của Ôn Văn.

“Trên tay cô có dấu ấn, cô cũng là người tham gia, ra tay với tôi là điều hoàn toàn bình thường.”

“Nhưng tôi không hiểu vì sao cô lại ra tay độc ác như vậy, nơi này chính là địa bàn của bọn cô, chết quá nhiều người...”

Cô gái ngắt lời Ôn Văn: “Mày biết nơi này mỗi năm sẽ sinh ra bao nhiêu tội ác không, mày biết người lưu luyến ở nơi này đều là hạng người gì không? Mày biết con sông bên cạnh Club này hàng năm bị thả vào bao nhiêu cái xác không?”

“Mày chẳng biết gì cả, đây là một nơi bản thủ, bình thường tao không có cách nào, nhưng bây giờ thì tao muốn nơi này hoàn toàn bị hủy diệt!”

Ôn Văn nhướn mày: “Cho dù nơi này có người đáng chết nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều đáng chết, có người chỉ tới nơi này trải nghiệm một chút rồi về, không làm chuyện gì khác cả, có người thì chỉ vì cuộc sống bắt buộc mới phải làm việc ở đây...”

“Mày đang nói giúp bọn chúng à, xem ra mày cũng không phải thứ tốt lành gì, chết đi!”

Vẻ mặt cô gái nghiêm nghị, sau đó lại càng kích động hơn, miệng ngâm tụng những câu nói trong thánh kinh, một chiếc giá chữ thập do sức mạnh thần thánh tạo thành ngưng kết ở trước mặt, cấp tốc đâm về phía Ôn Văn.

Ôn Văn phát tay đánh tan giá chữ thập, lắc đầu nói: “Xem ra không phải loại hình dễ câu thông, vậy bắt lại rồi nói chuyện.”

Thấy chiêu thức của mình bị Ôn Văn dễ dàng phá giải, cô gái thay đổi sắc mặt, hiểu được người trước mắt không phải kẻ địch mình có thể chống lại.

Nhưng cô còn chưa làm gì thì Ôn Văn đã xuất hiện ở trước mặt, bàn tay to lớn chộp lấy đầu cô.

Đối với Ôn Văn hiện giờ, thuần thuật sư Đồng Hóa không có kinh nghiệm chiến đấu yếu ớt hết như một con gà con.

Ôn Văn túm lấy đầu cô gái đi tới chỗ ngồi phía trước, anh cảm thấy rất hứng thú với năm người tham gia tới từ Giáo Đường Vinh Quang.

Cốc Thần Huyết và Giáo Đường Vinh Quang có quan hệ sâu xa, vì thế năm giáo sĩ trẻ tuổi này chắc chắn biết được chút tin tức gì đó.

Đi vài bước, đột nhiên Ôn Văn buông tay lui về sau vài bước.

Chỉ thấy toàn bộ đại sảnh bị một tia sáng sắc bén cắt đứt, nếu khi nãy Ôn Văn không buông tay thì anh cũng đã bị tổn hại.

Sau đó Ôn Văn phát hiện dấu ấn trên mu bàn tay cô gái phát sáng, tiếp đó một thiên sứ nữ giới có ba đôi cánh xuất hiện sau lưng cô gái, trong tay cầm kiếm dài chia về phía Ôn Văn.

Thiên sứ có dáng vẻ nữ tính, tóc dài chạm gót, trên đầu đội nón màu trắng, vẻ mặt lạnh lùng.

“Chậc chậc, còn nói nơi này dơ bẩn, thiên sứ mày dẫn theo cũng chả tốt đẹp gì, ít nhất mấy chị gái ở đây vẫn mặc quần áo đàng hoàng khi ở nơi đông người.”

Mái tóc dài và đôi cánh trên người thiên sứ nữ giới kia đã che đi những bộ phận chủ chốt, tuy không lộ hàng gì cả nhưng thoạt nhìn vẫn hờ hang hơn nhóm phụ nữ trong Club.

...

Lâm Triết Viễn nhanh chóng chạy trốn trong con hẻm, xúc tu như mạch máu thần kinh màu đỏ lan tràn ở sau lưng.

“Chạy mau lên, chạy mau lên đi... đây là lần đầu tiên tao sẵn thợ săn đây.”

Một giáo sĩ áo trắng mang theo nụ cười dữ tợn trên mặt, dùng tâm trạng mèo vờn chuột nhìn Lâm Triết Viễn chạy trốn khắp

nơi.

Hắn là kẻ có thực lực mạnh nhất trong số người tham gia của Giáo Đường Vinh Quang, chỉ thực lực của bản thân hắn đã đạt tới trình độ thượng tự.

Đối với hắn mà nói, cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết lần này chính là tràng săn bắn thuộc về hắn.

Chương 1028 - Ve sâu xuất hiện

Lâm Triết Viễn âm trầm chạy trong con hẻm, xúc tua mạch máu làm hắn linh hoạt cực kỳ.

Tên đàn ông đang cười như điên ở phía sau không phải thần thuật sư, cũng không phải thánh kỵ sĩ, hắn là người siêu năng của Giáo Đường Vinh Quang.

Năng lực của kẻ này khá bá đạo, chỉ cần ngón tay chạm nhẹ một cái là có thể châm lên ngọn lửa thánh màu trắng tinh.

Có điều muốn kích hoạt năng lực này thì cần nhìn thấy kẻ địch, vì thế Lâm Triết Viễn mới chạy trốn xung quanh, có điều hắn cũng biết rõ chạy trốn là không có tác dụng.

Thực lực của đối phương mạnh hơn Lâm Triết Viễn một bậc, hơn nữa không phải là tân binh chưa từng trải qua chiến đấu, là lão làng nắm giữ nhịp điệu chiến đấu rất chặt, chỉ cần Lâm Triết Viễn có chút sai sót sẽ lập tức chết trong tay người này.

Trong khoảng thời gian chạy thực mạng, Lâm Triết Viễn cảm thấy may mắn khi tới khu Hạ Trúc, hắn đã sắp xếp cho Miêu Hân Di ở nơi khác, bằng không hậu quả thật sự khó lường.

Từ hành động của người đàn ông này thì Lâm Triết Viễn đoán được, sự chuẩn bị cho cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết của đối phương sung túc hơn hắn nhóm thợ săn bọn họ, vì thế lần này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Chỉ có một đường xoay chuyên duy nhất là Ôn Văn có thực lực chân tự.

Chạy được một đoạn thì Lâm Triết Viễn phát hiện áp lực trên người mình giảm bớt rất nhiều, sau đó chỉ nghe thấy tiếng giao chiến kịch liệt.

Người ra tay giúp đỡ Lâm Triết Viễn là Lưu Lãng Hiệp!

Chân Lưu Lãng Hiệp đạp giữa không trung, quần áo rách nát bị gió mạnh thổi phân phật, vẻ mặt tang thương nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt cũng có vài phần bất đắc dĩ.

Trước khi trốn tới khu Hạ Trúc, hắn đã nghĩ kỹ, không quản xảy ra chuyện gì hắn cũng sẽ không để lộ chính mình, hắn muốn sống tạm bợ tới cuối cùng.

Nhưng nhìn tình cảnh Lâm Triết Viễn bị đuổi giết, hắn vẫn không nhìn được mà ra tay.

“Lại tới thêm một tên, he he he... con mỗi tăng thêm rồi.” Lưu Lãng Hiệp vung tay lên, một ngọn lửa màu trắng bùng lên trên vạt áo.

Nhưng không được mấy giây đã bị Lưu Lãng Hiệp dễ dàng dập tắt, bộ quần áo rách rưới của hắn trông rất bèo nhèo, thế nhưng nó thật ra là một món thu nhận đặc biệt.

Chỉ cần mặc bộ quần áo này thì thủy hỏa bất xâm nóng rét không sợ.

Hai cánh tay Lưu Lãng Hiệp chấp lại, một không gian nhỏ hình vuông nhắm về phía người đàn ông này.

Người đàn ông kia thay đổi sắc mặt, vội vàng nhảy đi, sau đó kiêng kỵ nhìn Lưu Lãng Hiệp, hai tay nhanh chóng điều khiển vô số ngọn lửa vây lấy Lưu Lãng Hiệp.

Nhưng ngọn lửa đang bùng cháy đột nhiên bị ‘đông lại’, sau đó không gian bị áp súc thành một hộp vuông bé xíu, chiếc hộp này soạt một tiếng biến mất trong tay Lưu Lãng Hiệp.

Lúc xuất hiện trở lại thì nó đã ở dưới chân của người đàn ông kia, âm âm vỡ tung, ngọn lửa nồng đậm cắn nuốt đối phương.

Đợi đến khi ngọn lửa tan hết thì cơ thể người đàn ông kia đã bị lửa thiêu tới không còn hình dáng.

Lưu Lãng Hiệp bình thần nhìn người đàn ông này, đối với hắn mà nói, đánh bại một người siêu năng cùng cấp căn bản không có chút độ khó nào.

Hắn là dạng năng lực không gian hiếm có, năng lực này không phải mấy loại dịch chuyển tức thời, mà là sức mạnh có thể trực

tiếp gây sát thương lên kẻ địch.

Tuy năng lực này làm hẳn thăng cấp rất khó, nhưng thực lực của hẳn gần như là vô địch trong số người cùng cấp.

“Thợ săn thỉnh thoảng cũng sẽ bị con mồi tổn thương...”

Người đàn ông kia đã hiểu được sự chênh lệch thực lực của mình và Lưu Lăng Hiệp, nhưng hẳn không hề hoảng hốt, ngược lại còn cười ngông cuồng hơn nữa.

“Mà con mồi có thể tổn thương được thợ săn cũng có giá trị cao hơn!”

Phốc!

Người đàn ông kia khó tin nhìn về phía sau, nhìn thấy một quái vật cao ba mét ở sau lưng mình.

Trên người quái vật này quần mảnh vải theo kiểu bất quy tắc, có nhiều nơi lộ ra làn da khô quắt màu đen, chiều cao hơn ba mét nhưng lại gầy như gậy trúc, trên đầu mang theo bịt mắt gai nhọn hình xoắn ốc, tay cầm một thanh đao đỏ rỉ sét dài hai mét.

Trên thân đao dính đầy máu tươi, người đàn ông vừa cười điên cuồng khi này đã bị quái vật một đao chặt đứt mất cả một bên vai!

Quái vật này là Ôn Văn phái tới viện trợ Lâm Triết Viễn.

Nó là ác ma chặt tay, một thành viên của Ánh Mắt Vực Sâu, so với nhóm đứng đầu ác ma thượng tự như Crossel, Andras thì không bắt mắt bằng, nhưng nó cũng có thực lực thượng tự.

Sau khi bị bắt thì rất thức thời, vì thế được trở thành một tay đấm của Ôn Văn.

Một bên cánh tay bị chặt đứt, tên đàn ông kia không còn càn rỡ nữa, quỳ rạp dưới đất hít nhiều hơn khí vào.

Lâm Triết Viễn đi tới bên cạnh Lưu Lăng Hiệp, cảnh giác nhìn người đàn ông khiếp sợ ở dưới đất và quái vật đột nhiên xuất hiện, sau đó điện thoại trong tay Lưu Lăng Hiệp đổ chuông.

Người gọi tới là Ôn Văn, mục đích là muốn bọn họ mau chóng tiến tới Club Sóng Lớn Chân Dài.

Sau khi nghe máy xong, hai người cũng giảm bớt cảnh giác với ác ma chặt tay, ít nhất bọn họ xác định được hẳn tới giúp mình.

“Chết đi... chết hết đi... bọn mày phải trả cái giá đắt cho hành động của mình... giết chúng, giết chúng đi!” Người đàn ông yếu ớt nói, hơi thở bất an từ trên người hắn phóng ra.

Sắc mặt ác ma chặt tay đột nhiên biến đổi, vung đao chém về phía cổ người đàn ông, thế nhưng đao vừa chặt tới cổ thì đột nhiên ngừng lại bất động.

Sau đó có vết mịn rạn xuất hiện trên cây đao, cả cây đao âm âm tan vỡ tạo thành vô số vết thương trên người ác ma chặt tay.

Một luồng ánh sáng nhu hòa xuất hiện phía sau người đàn ông, bóng ảo của một con ve sầu khổng lồ ngưng tụ vài giây trên không trung rồi biến thành thực thể.

Sáu đôi cánh trắng tinh khiết khổng lồ soạt một tiếng sải rộng, lông vũ ánh sáng trắng tinh từ trên không rơi xuống, vết thương trên người người đàn ông giống như lật ngược, nhanh chóng khép lại.

Mà ác ma chặt tay thì bắt đầu suy yếu với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, yếu tới mức ngay cả chuôi đao trong tay cũng không cầm nổi.

Một giây sau, ác ma chặt tay đã bị ve sầu khổng lồ dùng một ngụm nuốt vào trong bụng.

Bình thường thì ve sầu không có miệng, chỉ có một cái vòi để hấp thu chất lỏng.

Nhưng phần đuôi của con ve sầu khổng lồ này lại mọc ra một cái miệng rộng đường kính vài mét có đầy răng nhọn!

Một ác ma thượng tự cứ vậy chết trong miệng con ve sầu khổng lồ này, thậm chí không thể phản kháng.

“Thánh thú, giết chết chúng đi, giết chết hai kẻ kia!” Người đàn ông dữ tợn chỉ Lưu Lãng Hiệp và Lâm Triết Viễn.

Cơ thể Lưu Lãng Hiệp đột nhiên run rẩy, đây là bản năng sợ hãi căn bản của sinh vật, hẳn biết mình tuyệt đối không phải

đối thủ của thứ này, đối mặt với nó thì chẳng thể nào tốt hơn ác ma chặt tay.

Vì thế hắn nhanh chóng dùng tay trái chộp lấy vai Lâm Triết Viễn, sau đó kích hoạt năng lực dịch chuyển, nó sẽ làm bọn họ dịch chuyển tới một nơi ngẫu nhiên nào đó, nhưng không quản là nơi khí gió nào cũng an toàn hơn nơi này.

Lưu Lãng Hiệp và Lâm Triết Viễn đã tiến hành dịch chuyển nhưng ve sầu vẫn bay tới chỗ hai người, cái miệng rộng ở phần đuôi cắn một ngụm.

Một vòi máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống đất, trong miệng ve chứa chính là cánh tay phải của Lưu Lãng Hiệp.

Mà dấu ấn trên tay người đàn ông cũng chậm rãi lớn thêm một chút.

Chương 1029 - Windsor và thiên sứ kiếm thánh

Trong nhà máy xử lý ô tô bị bỏ hoang của khu Hạ Trúc, Lưu Lãng Hiệp và Lâm Triết Viễn bị vài chiếc ô tô đè trên người.

Lưu Lãng Hiệp ôm vai, rõ ràng hắn đã kích hoạt dịch chuyển nhưng cánh tay vẫn bị kẻ kia cắn đứt.

Có điều Lưu Lãng Hiệp cũng không đau buồn, ngược lại còn cười phá lên, bởi vì có nghĩa là hắn đã thoát khỏi cuộc chiến tranh đoạt này.

“Trước đó ông cũng nhận được điện thoại của Ngụy Thám, ông tới Club Sóng Lớn Chân Dài đi, nói chuyện ve sầu cho hắn, thứ đó mặc dù không phải cấp Tai Biến nhưng không phải chân tự bình thường có thể đối phó, ông bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng.”

“Vậy còn ông?”

“Tôi à... tôi nghỉ ngơi một chút đã.”

Giọng nói của Lưu Lãng Hiệp ngày càng yếu, sau đó trực tiếp nằm xuống đất.

Lâm Triết Viễn kinh hãi, lập tức thăm dò nhịp tim của Lưu Lãng Hiệp, phát hiện nhịp đập vẫn rất mạnh mẽ mới thở phào một hơi.

Đòn tấn công của ve sâu khổng lồ không phải dễ né như vậy, Lưu Lãng Hiệp có thể mang Lâm Triết Viễn thoát đi đã dùng hết toàn lực rồi, sau khi nói vài lời với Lâm Triết Viễn thì trực tiếp ngủ mê man.

Lâm Triết Viễn nghĩ một hồi, trước tiên dùng xúc tua của mình vá kín phần tay đứt của Lưu Lãng Hiệp lại, sau đó tìm kiếm một chỗ ở gần đó, đào một cái hố chôn Lưu Lãng Hiệp vào bên trong.

Độ sâu này sẽ không tạo thành tổn hại gì cho Lưu Lãng Hiệp, hơn nữa sau khi tỉnh lại cũng có thể dễ dàng bò ra.

Lâm Triết Viễn là mục tiêu của những người dự thi khác, mang theo Lưu Lãng Hiệp tới Club Sóng Lớn Chân Dài chỉ làm hấn rơi vào nguy hiểm.

Mà hiện giờ Lưu Lãng Hiệp đã mất dấu ấn, sẽ không ai tìm hấn, nằm ở nơi này mới an toàn.

...

Sắc mặt nữ thiên sứ có vẻ tức giận, kiếm ánh sáng trong tay đã mờ nhạt, đôi cánh vô lực cụp ở phía sau.

Ôn Văn lơ lửng giữa không trung, một tay bóp cổ nữ thiên sứ, nữ thiên sứ nhón chân khó khăn chống đỡ trên mặt đất.

Vóc người cô gái thiên sứ này thon thả, chiều cao gấp đôi người bình thường, nếu Ôn Văn không bay lên thì rất khó chạm vào cổ cô ta.

Mặt khác nếu không bay lên thì nơi Ôn Văn có thể chạm tới cũng khá bất nhẽ.

Cô gái phách lối kia hoảng sợ nhìn Ôn Văn, cô cứ tưởng đâu khi thiên sứ bảo vệ mình xuất hiện thì có thể chém chết tên dê xồm dạo chơi ở nơi này.

Lúc ban đầu biểu hiện của thiên sứ thánh kiếm cũng rất phù hợp với phán đoán của cô.

Kiểm dài mang theo sức mạnh thần thánh sắc bén tới cực hạn, tên dê xồm mắt nhỏ kia chỉ có thể hoảng hốt né tránh.

Nhưng sau khi né vài lần thì tên dê xồm này có chút mất kiên nhẫn, từ trong đũng quần rút ra một cây kiếm dài ma khí ngập trời...

Đừng xoắn xuýt là vì sao lại rút từ đũng quần, kiếm Huyết Hà ở trong trạm thu nhận, Ôn Văn có thể rút ra từ bất cứ nơi nào.

Kiểm dài đỏ ngòm và kiếm ánh sáng chạm vào nhau, kiếm ánh sáng gãy nát, sau đó tên dê xồm này chọc nhẹ một cái vào mi tâm thiên sứ thánh kiếm, thiên sứ thánh kiếm đã mất đi toàn bộ năng lực phản kháng.

Cô gái tuyệt vọng quỳ ngời dưới đất, có thể dễ dàng đánh bại thiên sứ thánh kiếm như vậy tuyệt đối là thợ săn cảnh giới chân tự, cũng tức là cô sắp bị thợ săn này cướp đi đầu ấn.

Hắn sẽ chém rụng tay cô... hay giết chết cô đây?

Ôn Văn tạm thời không có tâm tư quản tới cô gái này, anh cảm thấy hứng thú với nữ thiên sứ, thậm chí là có chút hưng phấn.

Anh bứt hai cọng lông chim, ngửi một chút, không có mùi.

Sau đó anh đẩy tóc thiên sứ, nhìn xem bên trong rốt cuộc là thể nào.

Đào Thanh Thanh ở bên cạnh dùng một tay che mắt, người này có thể không làm cô ta mất mặt không vậy...

Cô gái kia nhìn thấy động tác của Ôn Văn thì trực tiếp trợn tròn xoe mắt, quên mình lao về phía Ôn Văn, đưa tay muốn ngăn cản.

“Đừng động vào cô ấy!”

Đôi với cô mà nói, tất cả đàn ông trên đời này đều dơ bẩn, chỉ có thiên sứ thánh kiếm hiểu được cô.

Cô và thiên sứ thánh kiếm nương tựa vào nhau, cô không muốn nhìn thấy thiên sứ thánh kiếm bị người này động tay động chân.

Ôn Văn không thèm để ý tới cô gái, tùy tiện quơ một kiếm, bàn tay trắng nõn bị đứt lia ở chỗ cổ tay.

Cô gái đau đớn gục ngã xuống đất, ôm cổ tay kêu rên, bàn tay bị cắt đứt không rơi xuống đất mà bay tới trong tay Ôn Văn.

Dấu ấn màu đỏ từ bàn tay kia chuyển tới trên mu bàn tay Ôn Văn, Ôn Văn có thể cảm nhận được sức mạnh Cốc Thần Huyết trong cơ thể mình được tăng cường.

“Đau không, sợ không, một chiêu của mày khi này không chỉ hủy đi cánh tay của một người!”

Ôn Văn lạnh lùng liếc nhìn cô ta, trong mắt không có chút đồng cảm nào, sau đó lại cười híp mắt nhìn về phía thiên sứ thánh kiếm.

“He he, tao không động vào cô ta, dùng tay mày động thì được đúng không?”

Ôn Văn mong đợi dùng bàn tay kia gạt đi mớ tóc, sau đó biểu cảm mong đợi trên mặt lập tức biến mất, lộ ra vẻ mặt chán ghét.

“Chậc, lãng phí cảm xúc của tao mà.”

Thiên sứ thánh kiếm này thế mà lại kèm theo ánh sáng thần thánh!

Gạt phần tóc che chắn đi thì chỉ còn một mảnh trắng xóa, còn không đẹp bằng lúc có cánh và tóc che chắn.

Ôn Văn tiện tay ném thiên sứ thánh kiếm xuống đất, đung hổng vài cái bàn, sau đó ngồi xuống ghé sô pha ở bên cạnh cô gái, dùng kiếm Huyết Hà nâng cằm cô ta.

“Hiện giờ chúng ta có thể tiếp tục chủ đề trước đó...”

“Mày tên họ là gì, làm việc gì, kết hôn chưa, và cả... cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết nữa, rốt cuộc bọn mày biết được gì?”

....

Kỹ thuật tra hỏi của Ôn Văn thì không cần phải nói nhiều, với ý chí của cô gái này thì chỉ hai ba hiệp đã thua trận.

Cô ta quỳ dưới đất khóc không thành tiếng, lớp vỏ ngoài hung ác cay nghiệt dùng để bảo vệ mình bị Ôn Văn xé toạc ném vào thùng rác.

“Tôi là Windsor Hildu, vốn tôi có một gia đình rất hạnh phúc, lúc tôi mười bốn tuổi thì cha tôi thiếu một món nợ lớn.”

Ôn Văn rung đùi đắc ý nói: “Đánh bạc thì chịu chết, liên lụy tới người nhà càng không đáng đồng cảm.”

Windsor khựng một chút, sau đó nói tiếp: “Sau đó vì trả nợ, tôi bị bán vào Club Sóng Lớn Chân Dài.”

“Cứ có cảm giác đang nghe tiểu thuyết bi thảm thời cổ đại ấy nhỉ...” Ôn Văn lần thứ hai châm chọc, anh cũng không quá kinh ngạc.

Xã hội này vẫn luôn tồn tại mặt tối, người khu lớn ít nhiều gì đều có hiện tượng này, mà ở khu Đông Du, loại chênh lệch giàu nghèo này đặc biệt lớn, người giàu bớt đi hạn chế lại càng dễ sinh sôi chuyện này.

Nhóm thợ săn bọn họ có thể giết quái vật sinh ra vì mặt tối của nhân tính, nhưng không có cách nào tẩy trắng lòng người, cao lắm thì khi nhìn thấy sẽ nhúng tay vào một chút mà thôi.

“Ở nơi này tôi đã bị đày đọa cực kỳ tàn ác... bọn chúng căn bản không xem tôi là người, chỉ xem tôi là một món hàng, một món hàng dùng để lấy lòng người khác...”

“Ngày đầu tiên sau khi ‘huấn luyện’ kết thúc, tôi đã thề rằng chỉ cần có cơ hội, tôi sẽ hủy diệt nơi này, giết chết toàn bộ ‘quản lý’ và ‘khách khứa’.”

Vẻ mặt Windsor cực kỳ dữ tợn, lộ ra sát khí không thể nào che giấu, sức mạnh thần thánh trắng tinh xuất hiện trên người nhưng không có cách nào ngăn cản sát ý cuộn cuộn của cô.

Chương 1030 - Vui sướng nhân đôi

Ôn Văn gõ cằm: “Cô muốn báo thù thì tôi cũng hiểu được, nhưng khi này suýt chút nữa cô cũng đã giết chết những người có hoàn cảnh giống như mình...”

“Gì mà giống nhau chứ, một khi tiếp nhận ỨC HIẾP, sáp nhập vào cuộc sống ở đây thì bọn họ cũng là một thành viên ở đây, bọn họ cũng...” Windsor không kiềm được nổi lòng, bật dậy rống giận với Ôn Văn.

Chát!

Kiểm dài của Ôn Văn vỗ một phát lên mặt Windsor, làm gò má cô ta sưng phồng lên.

“Nói chuyện với tôi thì chú ý giọng điệu một chút, nói tiếp đi.”

Cảm xúc Windsor khôi phục một chút: “Lúc tôi chuẩn bị bị đưa đi tiếp khách, tôi đã cố gắng phản kháng nên thức tỉnh thiên phú điều khiển sức mạnh thần thánh, vì thế đã được đưa tới Giáo Đường Vinh Quang, cuối cùng trở thành thần thuật sư, đồng thời bởi vì thiên phú tương đối khá nên được trọng điểm bồi dưỡng.”

“Sau khi huấn luyện kết thúc, tôi muốn mượn sức giáo đường hủy diệt nơi này, không ngờ Club Sóng Lớn Chân Dài này, và cả sòng bạc kia, tất cả đều là sản nghiệp của Giáo Đường Vinh Quang!”

Lúc này Ôn Văn cũng kinh ngạc: “Ông lớn như Giáo Đường Vinh Quang mà cũng có sản nghiệp ngầm sao?”

Windsor lắc đầu: “Nơi này không phải bọn hần kinh doanh, nhưng cổ phần thì thuộc về Giáo Đường Vinh Quang, rất nhiều sản nghiệp ngầm trong tòa Thánh Thành này đều có cổ phần của Giáo Đường Vinh Quang....”

“Chậc chậc, đúng là sống lâu thấy nhiều.”

Sau đó Ôn Văn liền nghĩ tới những gì Diêm Tu đã gặp phải, cảm thấy cũng thực đương nhiên, Giáo Đường Vinh Quang thoạt nhìn hoa lệ xinh đẹp, nhưng phía sau chưa chắc đã sạch sẽ.

Hiệp Hội Thợ Săn có lẽ cũng có sản nghiệp ngầm, nhưng ít ra hiện giờ Ôn Văn vẫn chưa phát hiện.

“Cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết lần này chính là cơ hội của tôi, tôi muốn quang minh chính đại hoàn toàn phá hủy nó, tôi không muốn nhìn thấy có người vì nơi này mà cửa nát nhà tan, cũng không muốn nhìn thấy những cô gái phải trải qua những gì tôi đã gặp.”

“Thiên sứ thánh kiếm cũng vậy, cô ấy không giống những thiên sứ khác, cô ấy không cao cao tại thượng, cô ấy thấu hiểu những gì tôi gặp phải, cũng nguyện ý báo thù giúp tôi....”

Nghe Windsor kể lại, cơn giận trong lòng Ôn Văn cũng giảm bớt một chút.

Club Sóng Lớn Chân Dài vàng son rực rỡ này chỉ là nơi ô hợp, mà Windsor tuy ra tay tàn nhẫn nhưng so với một số kẻ làm ô dù cho nơi này thì vẫn cao thượng hơn gấp bội.

Có điều...

Ôn Văn liếc nhìn thiên sứ thánh kiếm, phần lớn thiên sứ anh từng gặp đều có chút không bình thường.

Rốt cuộc là dạng thiên sứ gì lại nguyện ý giúp đỡ người như Windsor, làm tổn hại lợi ích của Giáo Đường Vinh Quang?

Hoặc có lẽ có trải nghiệm tương tự nên mới đồng cảm.

Ôn Văn nhìn cách ăn mặc của thiên sứ thánh kiếm, trong đầu nghĩ tới những chuyện rất thất lễ.

Đột nhiên Ôn Văn giật mình, sau đó vẻ mặt quái dị nhìn Windsor, sau khi Diêm Tu thoát khỏi Giáo Đường Vinh Quang, anh đã không còn nội gián trong tổ chức này nữa.

Windsor này tuy không tính là tốt đẹp gì, nhưng nói không chừng có thể dễ dàng trở thành nội gián của Ôn Văn cài vào Giáo Đường Vinh Quang.

Cô ta là một trong những người trẻ tuổi ưu tú được Giáo Đường Vinh Quang trọng điểm bồi dưỡng, trong lòng có oán hận với Giáo Đường Vinh Quang, hơn nữa còn đang nằm trong tay Ôn Văn...

“Cô cảm thấy, cô hủy đi nơi này thì không còn người bị bắt tới nơi như thế này nữa à?”

“Cô nghĩ rằng phá hủy một hai sản nghiệp thì có thể thay đổi được gì sao?”

Windsor có chút sững sốt, không biết Ôn Văn muốn nói gì.

Ôn Văn lộ ra nụ cười như ma quỷ: “Thật ra nội tâm của cô sớm đã hiểu rõ, hết thấy máu chốt nằm ở Giáo Đường Vinh Quang, không có con quái vật lớn này che chở, bọn họ căn bản không dám can rở như vậy.”

“Có điều cô không dám trả thù Giáo Đường Vinh Quang, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ có thể giận lây

sang những người bình thường, như vậy không có cách nào phát tiết lửa giận của cô.”

Windsor run rẩy, nuốt nước miếng: “Ông muốn nói gì?”

“Có lẽ tôi có thể giúp cô thực hiện báo thù chân chính!”

...

Shermore đứng trước xác một giáo sĩ áo trắng, đầu ấn trên tay to lên một vòng, bên trái còn có thân thể tàn khuyết của một thiên sứ.

“Mày có muốn thử không? Thiên sứ sau lưng mày là cảnh giới chân tỵ, tao thì chỉ là một thợ săn thượng tỵ, muốn giết tao rất dễ dàng.” Shermore quay đầu lại, nói với người đàn ông ở bên kia.

“Thôi đi vậy, tao không phải kẻ điên như Hosta, tao không thích chiến đấu.”

Người đàn ông kia hơi cúi người với Shermore, sau đó lui về sau vài bước rồi biến mất trong đường phố đông đúc.

Shermore thở phào một hơi, nếu người này thật sự muốn đánh nhau với hắn thì hắn vẫn có chút phiền phức.

Cốc Thần Huyết nguy hiểm như thế nào, Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ biết rất rõ, vì thế bọn họ đã cho Shermore một con bài chưa lật rất lợi hại, cũng chính vì nó mà Shermore mới dễ dàng giết chết một giáo sĩ áo trắng và thiên sứ thượng tỵ bảo vệ.

Nhưng đối mặt với thiên sứ cấp bậc chân tỵ, Shermore không biết con bài chưa lật có hiệu quả hay không.

Hơn nữa theo lời người khi nãy đã nói, trong số người Giáo Đường Vinh Quang phái tới, kẻ nguy hiểm nhất không phải hắn mà là một người tên là Hosta, điều này làm Shermore lại càng lo lắng hơn.

Hắn cũng nhận được điện thoại của Ôn Văn, chẳng qua tạm thời hắn chưa định hội họp với Ôn Văn, dự tính tiếp tục điều tra khu Hạ Trúc.

Cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết tiến hành báo hiệu tình huống đã mất khống chế, muốn thu hồi Cốc Thần Huyết thì

cần thu thập đủ tin tình báo.

Ôn Văn có thể loại bỏ được dấu ấn hiển nhiên là tốt, nhưng chỉ loại bỏ dấu ấn thì không thể lấy được Cốc Thần Huyết.

...

Ầm ầm...

Sau một tiếng vang lớn, Club Sóng Lớn Chân Dài bị dư chấn từ năng lượng to lớn trực tiếp san bằng.

Thiên sứ thánh kiếm ôm Windsor trong lòng, chạt vật bay về một phương hướng, phía sau chỉ còn năm chiếc cánh.

Ôn Văn khí thế hung hãn cầm kiếm Huyết Hà đuổi theo một khoảng cách, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Sau đó anh tức giận mắng chửi hai câu với không khí, biểu hiện đầy đủ cái gì gọi là phần nộ bất lực.

Sau khi biểu diễn xong, Ôn Văn âm trầm trở lại đông đờnát, lấy ghế dựa đứng đưa ra, bắt đầu giận dỗi lác lư một trận.

Lắc một hồi thì bật cười thành tiếng.

Windsor và thiên sứ thánh kiếm đương nhiên là do Ôn Văn thả ra, màn biểu diễn khi này cũng chỉ là biểu diễn cho người bên ngoài xem.

Dưới sự dụ dỗ mê hoặc của Ôn Văn, Windsor mơ mơ màng màng ký khế ước trở thành nhân viên thu nhận, làm một nội gián được Ôn Văn sắp xếp vào Giáo Đường Vinh Quang.

Sau này cô sẽ âm thầm báo cáo tin tức của Giáo Đường Vinh Quang cho Ôn Văn.

Một khi cô có cơ hội ra ngoài hành động, Ôn Văn sẽ sắp xếp để cô chiếm được chút công lao, để cô nhanh chóng thăng cấp trong Giáo Đường Vinh Quang, ví dụ như để cô giết vài ác ma...

Nếu đám ác ma trong trạm thu nhận biết suy nghĩ của Ôn Văn có lẽ sẽ bật khóc.

Nhưng ác ma ở trong tay Ôn Văn chính là không có nhân quyền.

Mặt khác thiên sứ thánh kiếm cũng bị Ôn Văn trồng xiềng xích vào trong cơ thể, chỉ cần Ôn Văn muốn thì có thể nhốt thiên sứ thánh kiếm vào trong trạm thu nhận.

Như vậy tương đương, thiên sứ thánh kiếm cũng là nội gián dưới trướng Ôn Văn.

Hai nội gián, vui sướng nhân đôi.

Chương 1031 - Hosta và Byler

Nhớ tới thiên sứ thánh kiếm, Ôn Văn cười ngu ngơ.

Có thêm một vật trưng bày rất có giá trị, anh sao có thể không vui?

Trên người thiên sứ thánh kiếm tuy có mang theo ánh sáng thần thánh, nhưng vóc người thật sự tuyệt vời, nhất là đôi chân dài kia, chiều cao gần xấp xỉ Ôn Văn.

Mặt khác ngày đó khi quan sát Ôn Văn phát hiện thiên sứ không có lỗ chân lông!

Đáng tiếc cô nàng thật sự quá cao, không có cách nào cùng nhóm nữ quái vật khác khiêng kiệu cho Ôn Văn.

Mặt khác địa vị của nhóm Windsor không bằng những nhóm nhân viên thu nhận khác.

Cho dù Ôn Văn lớn gan cỡ nào cũng không tin tưởng một cô gái chỉ mới tra hỏi một lần, hơn nữa trước đó cô ta còn có thủ đoạn độc ác như vậy, nếu anh không ngăn cản thì đã có không ít người vô tội mất mạng dưới tay cô ta.

Tạm thời thì cô ta chỉ có thân phận nhân viên thu nhận, cần phải tuân thủ quy định của nhân viên thu nhận, nhưng không có tư cách tiến vào trạm thu nhận để hưởng thụ phúc lợi.

Ôn Văn cần tiến hành sát hạch, sau đó mới quyết định có để cô ta trở thành nhân viên thu nhận chính thức hay không.

Quy trình sát hạch không cần Ôn Văn tiến hành, hiện giờ chức năng mê cung gương đã rất hoàn thiện, không cần Ôn Văn tự ra tay vẫn có thể tiến hành kiểm tra Windsor.

Mặt khác sau khi Windsor trở thành nhân viên thu nhận thì sẽ không có lý do giấu giếm tin tức, sẽ báo hết toàn bộ những gì mình biết cho Ôn Văn.

Đầu tiên là bản thân Cốc Thần Huyết, thứ này sau khi thánh tử chết đã được sức mạnh thần kỳ đúc thành di vật thánh.

Sức mạnh ẩn chứa bên trong mặc dù không thể so với Tai Biến nhưng cũng không phải chân tự có thể so sánh, trong đó có chút sức mạnh đạt tới lĩnh vực mà Tai Biến bình thường có thể đạt tới.

Phương pháp phong ấn Cốc Thần Huyết của Hiệp Hội Thợ Săn không có vấn đề gì, suy đoán năng lực cũng không sai.

Nhưng có một tin tức rất quan trọng mà Hiệp Hội Thợ Săn không biết.

Cứ sáu mươi lăm thì Cốc Thần Huyết sẽ tràn đầy, khi đó sẽ mở ra cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết.

Bởi vì Hiệp Hội Thợ Săn phong ấn, dẫn tới cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết không thể mở ra, vì thế phần sức mạnh này vẫn được bảo tồn bên trong Cốc Thần Huyết.

Điều này dẫn tới Cốc Thần Huyết trong thời gian bị phong ấn sẽ ngày càng mạnh hơn, hơn sẽ lộ ra thân dị chưa từng có.

Cho dù lần này không vì sự cố ngoài ý muốn làm thu nhận của Cốc Thần Huyết mất đi hiệu lực thì một ngày nào đó cũng sẽ không nhốt được nó.

Mặt khác cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết lần này cũng làm nội bộ Giáo Đường Vinh Quang xảy ra xung đột, không thể thống nhất ý kiến là có nên dính vào chuyện này hay không.

Vì thế Giáo Đường Vinh Quang cũng chỉ có năm giáo sĩ và thiên sứ phía sau bọn họ tham chiến.

Bởi vậy Ôn Văn không cần lo lắng giáo hoàng cấp Tai Biến sẽ đột nhiên xuất hiện chụp chết anh.

Ngoại trừ Windsor còn có hai giáo sĩ khác, đi theo bên cạnh là thiên sứ cấp bậc thượng tự.

Hai giáo sĩ kia bị Windsor xem là ăn hại, vì thế bọn họ không thể nào tạo ra chút uy hiếp nào đối với Ôn Văn.

Đáng giá để Ôn Văn chú ý là giáo sĩ áo trắng khác, một người tên Hosta, một người tên Byler.

Hosta là người kiệt xuất nhất trong nhóm người trẻ tuổi của Giáo Đường Vinh Quang, song tu thánh kỵ sĩ và thần thuật sư, sức mạnh bản thân đã đạt tới trình độ thượng tự.

Nếu không phải tính cách Hosta nóng nảy thích giết chóc thì hẳn đã được bồi dưỡng làm người thừa kế giáo hoàng.

Đi theo hẳn không phải là thiên sứ thượng tự như thiên sứ thánh kiếm, mà là thánh thú của Giáo Đường Vinh Quang, thực lực sâu không lường được!

Vị Byler kia thì tính cách ôn hòa hơn rất nhiều, mặc dù thực lực không bằng Hosta nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, thiên sứ chịu trách nhiệm bảo vệ hẳn chính là thiên sứ Tịnh Nghiệt hoạt động khá sinh động dạo gần đây.

Để hai vị chân tự tham gia cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết cũng coi như Giáo Đường Vinh Quang đã bỏ vốn rất lớn.

Vì thế dựa theo kế hoạch thì căn bản không tồn tại khả năng thất bại.

Người giữ dấu ấn của Hiệp Hội Thợ Săn sẽ nhanh chóng bị giáo sĩ trẻ tuổi đánh bại, cuối cùng chính là trận so đấu của năm giáo sĩ kiệt xuất.

Thất bại thì cũng chỉ bị đứt tay mà thôi, với năng lực của Giáo Đường Vinh Quang thì đứt tay vẫn có thể dễ dàng hồi phục.

Nhưng không ngờ trong đội ngũ Hiệp Hội Thợ Săn lần này lại có một tên biến thái như Ôn Văn, vì thế sự việc đã dẫn vượt ra khỏi sự khống chế của bọn họ.

Mặt khác Windsor còn nói với Ôn Văn một tin tức khá quan trọng.

Đó chính là ‘nguyện vọng chính xác duy nhất’!

Chỉ có nguyện vọng này thì Cốc Thần Huyết mới không dùng phương pháp tiêu cực để hoàn toàn nguyện vọng.

Mà nguyện vọng này, người ước nguyện bình thường có nghĩ nát óc cũng không thể nào nghĩ ra được.

Nguyện vọng này chính là tập trung toàn bộ di vật thánh như ‘thân thể thánh’ ‘thương thánh’ ‘vòng gai thánh’ ‘giá chữ thập’ ‘đỉnh thánh’... lại một chỗ.

Sau khi nguyện vọng được ước nguyện, không quản những thứ này đang ở đâu cũng sẽ bị triệu hồi tới gần Cốc Thần Huyết.

Mà khi những thứ này tập trung lại...

Thánh tử sẽ sống lại!

Ngoài ra, nếu ước bất cứ nguyện vọng nào khác cũng chỉ dẫn tới hủy diệt cho người ước.

Năng lực ước nguyện của Cốc Thần Huyết thật sự không chịu nói lý, cho dù là cường giả chân tự nếu dùng nó để ước nguyện cũng chưa chắc có thể sống sót.

Mà đó cũng chính là nguyên nhân dẫn tới nội bộ Giáo Đường Vinh Quang bị chia rẽ.

Phái Thần Giáng hi vọng thánh tử một lần nữa giáng thế, dẫn dắt Giáo Đường Vinh Quang, để ánh sáng của thần trải khắp thế giới, khôi phục vinh quang của Giáo Đường Vinh Quang.

Mà phái Thần nghĩ rằng thế giới này không cần thánh tử, thứ thánh tử mang tới cho Giáo Đường Vinh Quang chưa chắc là vinh quang, cũng có thể là tai nạn.

Mặt khác ‘nguyện vọng chính xác duy nhất’ chỉ là truyền thuyết cổ xưa được lưu truyền lại của Giáo Đường Vinh Quang, thật hay giả vẫn chưa biết, nếu ước nguyện rất có thể sẽ gặp họa.

Hai bên tranh luận không ngớt, vì thế mới dẫn tới Giáo Đường Vinh Quang không dốc toàn bộ tinh lực vào cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết.

“Thiên sứ Tịnh Nghiệt, thánh thú... đây chính là đối thủ mình phải đối mặt, chỉ cần bắt được chúng thì mình có thể nuốt tât cả mảnh vỡ Cốc Thần Huyết.”

“Nói tiếp thì thiên sứ Tịnh Nghiệt chính là đối thủ cũ, còn thánh thú rốt cuộc là thứ gì, thú một sừng siêu cấp?”

...

Lúc Diệp Văn tìm tới đồng phế tích thì nhìn thấy Ôn Văn nằm trên ghế xích đu lắc lư, tay cầm một cái tay nhẹ nhàng đùa nghịch, trên mặt là nụ cười quỷ dị.

Bầu không khí kỳ quái này làm Diệp Văn run rẩy, nhưng Crossel vẫn còn đi theo phía sau, cô chỉ có thể kiên trì đi tới trước mặt Ôn Văn.

Nhìn thấy Diệp Văn thì ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, trên người Diệp Văn không chỉ có dấu ấn của cô mà còn mang theo Lý Na Đà và giáo sĩ áo trắng, này quả thực là niềm vui nhân ba.

Giáo sĩ áo trắng bị vây trong khối băng tội nghiệp nhìn Ôn Văn, hẳn biết Ôn Văn là người có thể phán quyết vận mệnh của mình.

Ôn Văn đưa tay gõ gõ cằm, suy nghĩ hai giây rồi rút lưỡi dao ô uế quay sang đột ngột chém một phát vào khối băng, trực tiếp chặt đứt bàn tay mang theo con dấu của giáo sĩ áo trắng.

Dấu ấn trên tay giáo sĩ áo trắng chậm rãi chuyển tới mu bàn tay Ôn Văn, hiện giờ kích cỡ nó đã lớn gấp ba lần dấu hiệu bình thường.

Chương 1032 - Ánh sáng màu đỏ

Khóe mắt Diệp Văn run rẩy, tên này không phải nói có biện pháp loại trừ dấu ấn mà không bị thương à, sao vẫn phải chặt tay?

Ôn Văn nâng khối băng ném qua cho Crossel: “Tìm một thùng rác ở xa một chút ném vào đi, hẳn đã không còn giá trị.”

Sau đó Ôn Văn nhìn sang Diệp Văn: “Kế tiếp chính là chuyện người nhà, yên tâm, sẽ không quá đẫm máu.”

Ôn Văn cắt tay giáo sĩ áo trắng là vì anh không muốn để Giáo Đường Vinh Quang biết mình có năng lực hấp thu dấu ấn.

Hắn chặt tay Windsor vì muốn đánh yểm trợ, chỉ có một mình Windsor sống sót toàn vẹn quay về thì quá lộ liễu, nói không chừng sẽ bị Giáo Đường Vinh Quang nghi ngờ.

Sau đó Ôn Văn ngồi xồm ở trước mặt Lý Na Đà đang hôn mê, đặt tay lên mu bàn tay hắn, lực hút mạnh mẽ xuất hiện.

Dấu ấn trong cơ thể Lý Na Đà hóa thành năng lượng tinh thuần, bị trạm thu nhận cắn nuốt, cảm nhận được cơ thể thoáng gia tăng sức mạnh, Ôn Văn hài lòng ợ một cái.

Thấy Lý Na Đà không có việc gì thì Diệp Văn thở phào một hơi, đưa tay tới trước mặt Ôn Văn, được Ôn Văn dùng phương thức tương tự hút đi dấu ấn trong cơ thể.

Tiếp đó Ôn Văn nhìn về phía Lý Na Đà đang hôn mê, lấy ra một lọ thuốc dạng thuốc mỡ đóng gói tinh xảo bôi lên vết thương của Lý Na Đà, tiếp đó bỏ vại lọ chưa mở vào trong một cái túi nhỏ, nhét vào trong tay Lý Na Đà.

Dưới tác dụng của thuốc hoa bỉ ngạn, tuy Lý Na Đà vẫn chưa tỉnh lại nhưng tình huống rõ ràng đã chuyển biến tốt đẹp hơn, ít nhất nhìn cũng không giống sẽ chết bất đắc kỳ tử bất cứ lúc nào.

Nhìn động tác của Ôn Văn, Diệp Văn lộ ra nụ cười.

Đùng thấy vị Ngụy Thám này không giống người tốt, kỳ thực hắn là người rất âm ập.

Nhưng ngay lúc này Diệp Văn nhìn thấy Ôn Văn lấy giấy bút ra bắt đầu viết.

‘Ông bị thương nặng gần chết, tôi dùng năm lọ thuốc hoa bỉ ngạn cứu sống ông.’

‘Năm lọ còn lại có thể dùng để củng cố vết thương, hoặc giữ lại dùng vào lúc gấp gáp.’

Note: Mỗi lọ thuốc hoa bỉ ngạn có giá năm trăm đồng sẵn ma, tuyệt đối không dối gạt, sau khi tỉnh lại nhớ chuyển tiền vào tài khoản của tôi.

Ngụy Thám....

Diệp Văn có chút sững sốt: “Này mà cũng hó hán à? Rõ ràng ông chỉ dùng có một lọ...”

Ôn Văn quay sang nhìn Diệp Văn, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: “Với thương tích của hắn, nếu tôi không bôi thuốc hắn cũng sẽ không chết, nhưng nhất định sẽ lưu lại thương tích

ngâm, ảnh hưởng tới thực lực sau này, vì thế thu chút tiền cũng không sai mà.”

“Mặt khác, quý cô xinh đẹp này, sau lưng cô cũng bị thương đúng không, vị trí đó không tiện tự bôi thuốc, có cần tôi xoa giúp không?”

“Vói lại nói ra có lẽ cô không tin, tôi chính là thám tử, vì thế kỹ thuật bôi kem chống nắng cho người đẹp của tôi là tuyệt nhất.”

“Bôi kem là cái quý gì, vói lại nó có liên quan gì tới chuyện ông là thám tử...”

Diệp Văn đen mặt lui về sau hai bước, cách Ôn Văn xa một chút, người này quả nhiên là một tên biến thái.

Ôn Văn tiến tới một bước, cách mặt Diệp Văn chỉ còn một cánh tay, lấy ra thuốc hoa bỉ ngạn, dùng giọng điệu của nhân viên chào hàng nói: “Thật sự không muốn thử một lần à? Thuốc hoa bỉ ngạn này ngoại trừ có thể trị tổn thương bên ngoài thì còn có tác dụng làm đẹp...”

“Tẩy tế bào chết làm da xỉn màu, tẩy mụn đầu đen, giữ cho làn da mềm mịn, hàng mỹ phẩm bình thường chắc chắn không thể nào sánh được.”

Ôn Văn mở tuyệt kỹ miệng lưỡi mạnh mẽ dối lừa Diệp Văn một trận, cuối cùng cũng dụ được cô nàng bỏ tiền mua ba lọ thuốc.

Anh đang chuẩn bị lừa thêm một phen, cung cấp phục vụ xoa thuốc miễn phí cho Diệp Văn thì đột nhiên thay đổi sắc mặt kịch liệt.

Anh vừa cảm nhận được một quái vật được mình phái ra ngoài bị giết chết.

Quái vật thực lực thượng tự, bị giết cũng rất bình thường.

Nhưng điều không bình thường là lúc bị giết chết quái vật đó căn bản không có cơ hội thông qua xiềng xích để cầu cứu!

Hơn nữa sau khi đã tử vong một khoảng thời gian thì tin tức tử vong mới truyền về chỗ Ôn Văn.

Có nghĩa là tin tức trạm thu nhận bị bế tắc!

Mặt khác ở nơi đó, Lưu Lãng Hiệp và Lâm Triết Viễn cũng mất đi tung tích.

“Bọn cô tìm một nơi bí ẩn ở gần đây trốn đi, trừ phi có người một nhà tới, bằng không tuyệt đối không được ra ngoài.”

Ôn Văn nhìn về phía đông, biểu hiện nghiêm nghị: “Nơi đó có khả năng đã xảy ra chuyện, tôi qua đó kiểm tra một chút.”

Tiếp đó Ôn Văn trực tiếp bay lên, anh muốn xem thử xem rốt cuộc là thứ gì đã giết chết chó săn của đại thám tử Ôn anh đây, còn có thể ngăn cản trạm thu nhận phát ra tin tức.

Tin tức cuối cùng mà ác ma chặt tay truyền về là một địa điểm ở phía đông khu Hạ Trúc.

Ôn Văn đi tới một khoảng, sau đó ngừng lại ở một công viên nhỏ.

Anh phóng ra một quái vật nhỏ biết bay, để nó giúp mình tiến tới địa điểm xảy ra chuyện xem xét tình huống.

Quái vật nhỏ này là một con cú mèo, không phải cú mèo bình thường, mà là một con chim ưng có đầu mèo, vuốt mèo.

Nguyên nhân bị bắt là lén lút ăn thịt trẻ em loài người, vì thế Ôn Văn để nó đi dò đường cũng không hề có cảm giác tội ác.

Cú mèo bay tới địa điểm chiến đấu, chỉ thấy vết cháy lưạ thừa và sức mạnh thần thánh mơ hồ lưu lại.

Cho dù là Ôn Văn cũng không có cách nào dựa vào những dấu vết này suy đoán ác ma chặt tay rốt cuộc đã bị giết như thế nào.

“Thoạt nhìn không giống thiên sứ Tịnh Nghiệt ra tay, hẳn là thánh thú của Giáo Đường Vinh Quang, nhưng nó rốt cuộc là gì?”

Windsor chỉ biết đi theo bên người Hosta là thánh thú của Giáo Đường Vinh Quang, nhưng cô không biết thánh thú này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Minh không nhớ Giáo Đường Vinh Quang có thánh thú gì, hơn nữa ngay cả người nội bộ của giáo đường cũng không biết... Chờ đã!”

Đột nhiên Ôn Văn có chút sùng sốt: “Thánh thú này không phải là ve chúa chứ?”

Nghĩ tới khả năng này, Ôn Văn có chút tê rần da đầu.

Anh không biết hiện giờ ve chúa đã khôi phục tới trình độ nào, nhưng chân tự bình thường tuyệt đối không thể nào so sánh, hơn nữa kẻ này còn có thù với Ôn Văn.

Chẳng qua nếu là ve chúa thì có thể giải thích được chuyện tín hiệu tử vong của ác ma chặt tay bị che chắn trong một khoảng thời gian ngắn.

Dù sao ve chúa cũng từng bị sức mạnh của trạm thu nhận bóc lột, hơn nữa vẫn còn sống.

Qua lâu như vậy cũng đủ để hẳn gia tăng chút hiểu biết về sức mạnh của trạm thu nhận.

Đột nhiên Ôn Văn sùng sốt, dấu ấn trên tay anh bắt đầu nóng lên, có một luồng ánh sáng đỏ như ả như hiện hóa thành cột sáng bay thẳng lên chân trời.

Tia sáng này mặc dù không sáng nhưng cảm giác tồn tại rất mạnh, Ôn Văn tùy tiện nhìn xung quanh, bốn luồng ánh sáng đỏ khác chính là những người tham gia sở hữu dấu ấn.

“Xem ra Cốc Thần Huyết này có chút nóng nảy rồi, cưỡng chế lộ ra vị trí của mỗi người, muốn thúc giục quyết chiến mau chóng diễn ra.”

Ôn Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ liên quan tới mình.

Anh đang hút sức mạnh của Cốc Thần Huyết, cũng tương đương đang tuốt lông dê, Cốc Thần Huyết không làm ra biện pháp ứng phó mới là lạ.

Sau đó Ôn Văn lui về phía sau hai bước, một giây sau có một cây kiếm vừa dày vừa nặng đột nhiên đâm vào vị trí anh đứng trước đó.

Chương 1033 - Đá quét địa ngục

Lúc ánh sáng xuất hiện, Ôn Văn đã phát hiện có một luồng sáng cách mình rất gần.

Mà đối phương cũng nhận ra điểm này, vì thế đã lập tức tìm tới vị trí của Ôn Văn, đồng thời cũng phát động tấn công.

Người này chính là Byler đã gặp Shermore trước đó.

Thấy Ôn Văn thoát khỏi đòn đánh lén của mình, Byler đánh giá Ôn Văn vài lần, sau đó hơi khom người với Ôn Văn.

“Xin chào ngài thợ săn, kẻ hèn Byler.”

Ôn Văn sờ cằm, tấm tắc kỳ lạ: “Hiếm khi gặp được một người có lễ phép trong Giáo Đường Vinh Quang, những kẻ gặp trước đây chỉ hận không thể dùng lỗ mũi nhìn người.”

Byler lắc đầu: “Tôi quả thật rất tôn kính thợ săn, hơn nữa tôi cũng có thể nhìn rõ hiện thực, nếu không có thợ săn thì thế giới này đã sớm trở thành địa ngục biển máu.”

Sau đó hắn rút kiếm kỵ sĩ, chỉ về phía Ôn Văn: “Tuy nói như vậy nhưng trận chiến này vẫn khó tránh, bọn tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác, xin ngài hãy cẩn thận...”

Dứt lời, Byler giống như tia chớp phóng về phía Ôn Văn, kiếm kỵ sĩ đâm vào ngực anh.

Không khí bị lưỡi kiếm cắt đứt phát ra tiếng nổ liên hồi, nhưng âm thanh còn chưa truyền tới Ôn Văn thì kiếm của hắn đã tới trước.

Có nghĩa là kiếm của Byler vượt xa tốc độ âm thanh, uy lực không thể khinh thường.

Nhưng Ôn Văn lại không hề khản trường, chỉ không nhanh không chậm cúi người quét ngang một cú.

Ngụy võ đạo – địa ngục càn quét!

Nhìn thấy chiêu thức của Ôn Văn, Byler vội vàng ngừng động tác.

Hắn là một thánh kỵ sĩ cảnh giới thượng tự, mà thánh kỵ sĩ chiến đấu dựa vào cơ thể mạnh mẽ được sức mạnh thần thánh cường hóa và kỹ thuật chiến đấu tối luyện ra từ sinh tử.

Bởi thế xét về nghiên cứu kỹ thuật cận chiến thì phần lớn thợ săn không thể nào sánh được, mặc dù đang trong tốc độ nhanh như vậy cũng có thể dễ dàng ngừng lại, không đến mức bị cú đá tạt đó đánh trúng.

Nhưng chiêu thức được Ôn Văn xếp vào nguy võ đạo sao có thể chỉ là cú đá tạt bình thường chứ?

Trên đùi Ôn Văn quán quanh luồng dư chân đỏ đen, luồng khí này nhắc lên lực hút kỳ lạ.

Byler vừa vặn dừng lại không kịp đứng vững trực tiếp bị chân Ôn Văn hút tới, vấp ngã xuống đất.

Byler phản ứng thật nhanh, dùng cánh tay chống đỡ mặt đất, phần hông dùng lực vặn một cái, hai bắp đùi bắt đầu xoay tròn như cánh quạt.

Chiêu này ở trong phim ảnh ít nhất có thể đá bay mười diễn viên áo rộng.

Nhưng Ôn Văn có cách đối phó, anh xoay một vòng, lại tung ra một cú đá quét địa ngục!

Lần này thứ bị đá là tay Byler, chân xoay bị cắt ngang, Byler bị mất thăng bằng trực tiếp ngã gục xuống với tư thế chó ăn phân.

Sau đó Ôn Văn nắm bắt cơ hội, mũi chân điểm nhẹ một cái nhảy lên, tung ra một cú chẻ.

Một cước này nếu đánh trúng thì Byler sẽ mất đi sức chiến đấu.

Nhưng sau một tiếng vang lớn, Byler lại đứng dậy.

Bởi vì chân Ôn Văn bị một tấm khiên màu trắng ngăn cản, chủ nhân của tấm khiên là một thiên sứ cao lớn có ba gương mặt, sáu cánh tay, sáu đôi cánh.

Thiên sứ Tịnh Nghiệt!

Byler đứng phía sau thiên sứ Tịnh Nghiệt, nghiêm túc trốn ở bên cạnh.

Hắn đã ý thức được mình không phải đối thủ của Ôn Văn, đương nhiên sẽ không làm mình mất mặt.

“Không ngờ lại gặp may ở nơi này...”

Thiên sứ Tịnh Nghiệt nhìn thấy Ôn Văn thì biểu cảm trở nên rất xấu xí, hắn và Ôn Văn là oan gia cũ.

Ôn Văn vừa móc mũi một cái thì thiên sứ Tịnh Nghiệt đã theo bản năng bùm miệng mũi, hấn sợ Ôn Văn sẽ búng thứ đó vào miệng mình.

“Tao cũng không ngờ sẽ gặp mày, vì nhiều nguyên nhân mà cuộc chiến của chúng ta vẫn chưa được giải quyết... lần này thì kết thúc đi.”

Trên mấy cánh tay của thiên sứ Tịnh Nghiệt phân biệt cầm thương dài, kiếm lớn, kiếm mảnh, búa, rìu, khiên, trên người là tầng áo giáp thật dày.

Hấn dùng vũ khí va đập vào nhau, chiến ý dâng cao: “Tới đi, tao đã sớm muốn đường đường chính chính đánh một trận với mày rồi!”

“Đường đường chính chính?” Ôn Văn cười xùy: “Ai chơi đường đường chính chính với mày chứ?”

Ôn Văn rút kiếm Huyết Hà, quanh người bùng nổ sức mạnh tội ác ngập trời, vô số tia kiếm khí chém về phía thiên sứ Tịnh Nghiệt.

Ngụy kiếm đạo – kiếm khí bùng nổ!

Thiên sứ Tịnh Nghiệt hừ lạnh một tiếng: “Chút tài mọn!”

Hấn cầm khiên đưa tới trước, tấm khiên nháy mắt phóng lớn gấp mấy lần, che kín toàn thân hấn.

Kiếm khí hỗn loạn đập vào tấm khiên phát ra tiếng vang chói tai.

Năng lượng dao động làm bầu không khí xung quanh chấn động dữ dội, đèn đường uốn lượn, cây cối bị nhổ bật gốc, mặt đất vỡ vụn, tường xuất hiện vết rạn, ống nước nứt toác xè xè phun nước.

Nhìn thấy động tĩnh cuộc chiến kinh người, Byler hơi lui về sau một chút, hấn làm thế vì muốn tự bảo vệ sự an toàn của mình.

Tuy thiên sứ Tịnh Nghiệt sẽ cố gắng bảo vệ hấn, nhưng trong cuộc chiến cấp bậc này thì chưa chắc hấn có thể ra tay kịp thời.

Nhưng không chờ Byler rút lui tới khoảng cách an toàn thì đột nhiên cảm thấy ót mình đau nhức, làm hấn suýt chút nữa đã bất tỉnh.

Hấn cố nén đau nhức quay đầu lại nhìn xem là ai tập kích mình, lúc này huyết thái dương lại bị đánh một quyền, một quyền này mang theo bóng ảo loang lổ, sau khi bị đánh trúng, Byler lập tức chìm vào hôn mê.

Lúc mở mắt ra thì Byler thấy mình xuất hiện trong một phòng chứa thi thể bừa bộn, biến thành một người vóc dáng nhỏ bé trói gà không chặt.

Tiếng bước chân nhón nháo vang lên trong phòng chứa thi thể yên tĩnh, Byler theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

Nỗi sợ không phải do hấn sinh ra, mà là bản năng của thân thể này, thân thể vốn có của hấn có thể dễ dàng xé toạc kẻ bên ngoài, nhưng bây giờ thì chỉ có thể lạnh run.

Quái vật ngoài cửa cầm một xâu chìa khóa, thử từng chìa từng chìa một, tay run cứ hết như người mắc bệnh Parkinson.

Byler căng thẳng tới cực điểm, nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó nằm thẳng đơ trên chiếc giường lạnh như băng, dùng một miếng vải trắng trùm lên người mình, hi vọng quái vật ở bên ngoài sẽ không chú ý tới mình.

Cùm cụp một tiếng, cửa bị quái vật đẩy ra, Byler ngừng thở, tưởng tượng mình là người chết.

Quái vật kia đi tới bên cạnh Byler, xuyên qua tấm vải trắng Byler nhìn thấy dáng vẻ của nó, đó là một người đàn ông không có mặt mặc đồ vest.

Người đàn ông không mặt chọn cái xác ở bên cạnh Byler, trên gương mặt trống không xuất hiện một khe nứt, sau đó biến thành một cái miệng rộng khủng khiếp hung ác cắn nuốt thi thể kia.

Cái xác bị cắn nuốt phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, kịch liệt giãy giụa, âm thanh như lợn bị cắt tiết làm tóc gáy Byler dựng đứng.

Lẽ nào cái xác kia cũng giống hấn, chỉ là người sống nằm trên giường trốn tránh?

Hay là thật ra hấn cũng giống như nó, chỉ là một cái xác, bằng không vì sao ở đây vừa lúc lại có một cái giường trống....

Byler đã quên mất chuyện mình là một thánh kỵ sĩ mạnh mẽ, rơi vào sợ hãi vô tận...

Bóng quỷ Slanda một tay xách thân thể Byler, sau đó giống như vứt rác mà ném Byler qua một bên.

Hiện giờ Byler đã rơi vào trong sức mạnh của bóng quỷ Slanda, nhất thời không thể nào thoát ra được.

Sau đó bóng quỷ Slanda lom lom nhìn chăm chăm thiên sứ Tịnh Nghiệt, mà ở một bên khác của thiên sứ Tịnh Nghiệt chính là Huyết Cửu Nhất đang cười gằn.

Ôn Văn dừng vung kiếm, chống nạnh nói với thiên sứ Tịnh Nghiệt: “Tới đây, mà đường đường chính chính đánh bại ba người bọn tao đi.”

Chương 1034 - Nháy mắt chia lia

Thiên sứ Tịnh Nghiệt suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Đường đường chính chính cái rắm gì chứ, bọn mày ba đánh một mà gọi là đường đường chính chính sao?

Đúng vậy, ngay từ lúc ban đầu Ôn Văn đã không có ý định chiến đấu công bằng với thiên sứ Tịnh Nghiệt.

Trong điều kiện hàng đầu là thời gian eo hẹp, có thể lấy nhiều đánh ít, tại sao phải chiến đấu đơn độc?

Thiên sứ Tịnh Nghiệt là một cường giả chân tự lâu năm, với thực lực của Ôn Văn muốn bắt hắn cũng không dễ dàng, thậm chí có khả năng là căn bản không có cách nào bắt được.

Hơn nữa bởi vì Cốc Thần Huyết nên vị trí người tham gia đã bại lộ.

Nếu Ôn Văn không nhanh chóng giải quyết thiên sứ Tịnh Nghiệt, tên Hosta mang theo thánh thú kia nhất định sẽ tìm tới cửa.

Đến khi đó người bị lấy nhiều khinh ít chính là Ôn Văn.

“Bọn mày tưởng nhiều người thì tao sợ à?” Thiên sứ Tịnh Nghiệt khinh thường hừ lạnh: “Thiên sứ là chủng tộc chiến đấu thật sự, áp lực và hoàn cảnh khó khăn chỉ làm tao càng mạnh mẽ hơn thôi!”

Sáu cánh tay đồng thời vung lên, tự động phát ra đòn tấn công mạnh mẽ.

Khiên chấn động không khí tạo ra gợn sóng, kiếm lớn giống như có thể xé toạc không khí, kiếm mảnh phóng ra kiếm khí sắc bén, búa rời khỏi tay mang theo uy năng mạnh mẽ xoay tròn đánh úp về phía Ôn Văn....

Sáu chiêu thức, mỗi chiêu đều không thể khinh thường, nhóm Ôn Văn đều sẵn sàng đón địch.

Thế nhưng không ngờ thiên sứ Tịnh Nghiệt còn tỏ ra cực kỳ căm phẫn khi này đột nhiên đập cánh vọt thẳng lên, trực tiếp

chạy trốn!

Những lời mạnh miệng khi nãy đều là lừa người, tình huống hiện giờ rõ ràng là bất lợi đối với hắn, hắn còn ở lại đây làm gì, muốn chết sao?

Nhưng nếu Ôn Văn gọi ra nhóm Huyết Cửu Nhất thì hiển nhiên không có dự định buông tha thiên sứ Tịnh Nghiệt.

Huyết Cửu Nhất vừa ra trận đã bày ra dấu bàn tay máu ở xung quanh, nơi này chính là sân nhà của hắn.

Vài bàn tay máu đỏ ngòm nhanh chóng từ dưới mặt đất mọc lên tạo thành một tấm lưới lớn ở trên trời, ngăn cản thiên sứ Tịnh Nghiệt muốn chạy trốn.

Sau đó Ôn Văn lắc mình xuất hiện ở dưới thân thiên sứ Tịnh Nghiệt, nhanh chóng vung kiếm, bảy tia kiếm quang sắc bén chém về phía giữa hai chân thiên sứ Tịnh Nghiệt.

Nguy hiểm đạo – thất tinh!

Vừa nhìn thấy mấy tia kiếm khí này, thiên sứ Tịnh Nghiệt nhớ tới trước đây khi mình nhập vào người Diêm Tu đã bị Ôn Văn dùng lưỡi dao ô uế chém một dao.

Vì thế hắn theo bản năng khép chân lại, đồng thời sử dụng tất cả vũ khí chặn lại đòn tấn công của Ôn Văn.

Nhưng nguyên nhân cũng chính vì thế nên hắn mới không để ý tới bàn tay đỏ ngòm phía bên trên, trực tiếp bị chúng đập xuống đất.

Bàn tay đỏ ngòm ra tay vừa nhanh lại mạnh, thiên sứ Tịnh Nghiệt bị đập lún xuống đất mười mét, thoát nhìn cực kỳ chật vật.

Mà bóng quỷ Slanda cũng xuất hiện bóng ảo loang lổ trên tay, đánh về phía thiên sứ Tịnh Nghiệt nằm ở dưới đất.

Nhưng cú đánh lén của bóng quỷ Slanda không thành công, trên người thiên sứ Tịnh Nghiệt bùng nổ sức mạnh thần thánh mãnh liệt san bằng hết thảy xung quanh, làm hắn thoát ra khỏi bàn tay máu.

Sau đó kiếm lớn vung lên, trực tiếp cắt bóng quỷ Slanda thành hai khúc.

Thiên sứ Tịnh Nguyệt có ba gương mặt lộ ra các loại biểu cảm khác nhau, trên người mang theo cảm giác rất trang nghiêm thần thánh.

Hắn đã mở ra toàn bộ năng lực của mình, thể rằng phải chiến đấu một phen với đám sức mạnh tà ác này!

Bóng quỷ Slanda bị cắt thành hai khúc đôi mới ngưng tụ lại thành một thể hoàn chỉnh, ba người Ôn Văn tạo thành thể tam giác đứng xung quanh thiên sứ Tịnh Nguyệt, bao vây hắn.

Đợt chiến thứ hai chính thức bắt đầu.

...

Hosta nhe răng cười, bước chân nhẹ nhàng đi về hướng Club Sóng Lớn Chân Dài.

Cốc Thần Huyết lộ ra vị trí người sở hữu dấu ấn làm Hosta cảm thấy niềm vui sướng bệnh hoạn.

Hắn thích cảm giác đi săn, nhưng lại thiếu đi cơ hội săn thú.

Vì thế cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này đã đáp ứng nhu cầu của hắn một cách hoàn mỹ.

Diệp Văn và Lâm Triết Viễn bắt đắ dĩ đứng trên đồng đồ nát của Club Sóng Lớn Chân Dài, dựa theo yêu cầu của Ôn Văn, tìm một chỗ trốn đi.

Thế nhưng dấu ấn trên tay Lâm Triết Viễn đột nhiên phát ra cột ánh sáng màu trắng, mà cột sáng này không có cách nào che giấu, vì thế đã làm lộ ra chỗ ẩn núp của bọn họ.

Vì không muốn ảnh hưởng tới người khác, Lâm Triết Viễn đã ở lại đây chờ đợi, mà Diệp Văn không muốn để Lâm Triết Viễn chiến đấu một mình nên quyết định ở lại.

Lâm Triết Viễn biến thành Tà Nhân Chân Tri, lơ lửng ở giữa không trung, tầm mắt tựa hồ xuyên qua hư không.

Trong trạng thái này, thị lực của hắn vượt xa bất cứ người siêu năng ngang cấp nào, hắn nhìn thấy Hosta đang tiến về phía bọn họ.

Tình cảnh này làm trong lòng hắn dâng lên cảm giác tuyệt vọng, con ve sâu ở sau lưng Hosta mạnh mẽ cỡ nào, hắn hiểu rõ nhất.

Người siêu năng dưới chân tự đối với nó giống như con kiến, nhưng Lâm Triết Viễn chỉ có thể uốn thẳng lưng chờ đợi.

Bởi vì hắn không có cách nào trốn thoát.

Đột nhiên Hosta dừng bước, quay đầu nhìn về phía thiên sứ Tịnh Nghiệt và Ôn Văn, nụ cười trên mặt lại càng méo mó hơn.

“Là thiên sứ Tịnh Nghiệt của Byler đang chiến đấu với người khác... Ha ha ha, đi săn thì phải săn kẻ mạnh mới thú vị.”

Vì thế hắn xoay người đi tới vị trí của Ôn Văn.

Lâm Triết Viễn ở trên bầu trời thở phào một hơi, mục tiêu của Hosta đã thay đổi, bọn họ cũng tạm thời an toàn.

Lâm Triết Viễn khôi phục hình người đáp xuống đất, suy nghĩ một chút rồi nói với Diệp Văn: “Muốn xem cuộc chiến cấp bậc chân tự không? Chúng ta qua bên đó đi.”

Diệp Văn có chút sửng sốt: “Ông điên rồi hả, với thực lực của chúng ta, qua đó không phải là muốn chết à?”

Lâm Triết Viễn lắc đầu: “Có lẽ là đang tìm chết, nhưng kết quả của cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này sẽ được quyết định ở nơi đó!”

“Nếu bên thợ săn chiến thắng, chúng ta có thể hội hợp, nếu bọn họ thua, chúng ta có trốn ở đâu cũng chết thôi!”

...

Shermore ở trong khu Hạ Trúc, tìm kiếm manh mối về Cốc Thần Huyết nhưng không có thu hoạch gì.

Được rồi, thật ra hắn chỉ lạc đường thôi.

Chẳng qua khi những cột sáng xuất hiện thì cho dù hắn mù đường cỡ nào cũng biết mình nên đi theo hướng nào.

Vì thế Shermore đưa tay vào trong túi sờ soạng một phen, bị thứ gì đó châm nóng một phen mới xác định thứ kia vẫn còn, sau đó hắn nhanh chóng chạy tới chỗ Ôn Văn chiến đấu.

...

Thiên sứ Tịnh Nghiệt quỳ một chân dưới đất, máu tươi trên người ồ ạt tủa ra nhỏ xuống đất phát ra tiếng xèo xèo.

Tuy thiên sứ Tịnh Nghiệt rất mạnh nhưng hắn cũng chỉ là chân tỵ.

Đồng thời đối mặt với ba người vây công, rất nhanh đã lực bất tòng tâm, lộ ra sơ hở.

“Cơ hội tốt!”

Ánh mắt Ôn Văn sáng ngời, cầm kiếm Huyết Hà hóa thành một luồng sáng màu máu vọt qua người thiên sứ Tịnh Nghiệt.

Sau khi dừng lại, Ôn Văn tiêu sái vung kiếm, hất đi máu tươi màu vàng dính trên thân kiếm.

Ngụy kiếm đạo – nháy mắt chia lìa!

“Mày... bức ép thiên sứ quá đáng.”

Thiên sứ Tịnh Nghiệt kẹp chặt hai chân, chỉ Ôn Văn, môi run rẩy không nói nên lời.

Một dòng máu tươi từ dưới người hắn phun ra giống như bình phun, không ngờ hắn đề phòng đủ đường, cuối cùng vẫn trúng một chiêu này.

Huyết Cửu Nhất chấp tay trước ngực, hai bàn tay máu đỏ ngòm siêu lớn từ dưới đất xuất hiện, giống như đập ruồi mà đập thiên sứ Tịnh Nghiệt ở trong tay.

Sau đó bóng quỷ Slanda nhảy vọt lên, trong tay ngưng tụ bóng ảo loang lổ, một quyền đánh vào đầu thiên sứ Tịnh Nghiệt, thiên sứ Tịnh Nghiệt vốn đã cực kỳ phần nộ, lại trúng thêm chiêu này thì trực tiếp bất tỉnh.

Chương 1035 - Ve chúa? Ve chúa!

Ôn Văn đi tới trước mặt thiên sứ Tịnh Nghiệt, dùng xiềng xích trói hắn lại, kéo vào trong trạm thu nhận.

Sau khi hoàn thành, Ôn Văn thở phào một hơi.

Bắt được thiên sứ Tịnh Nghiệt thì cũng không ủng công tham gia cuộc chiến tranh đoạt này, hơn nữa sức mạnh thần thánh của thiên sứ Tịnh Nghiệt vượt xa thú một sừng, rốt cuộc cũng bù đắp được một điểm yếu của Ôn Văn.

Tiếp đó Ôn Văn đi tới trước mặt Byler đang hôn mê, gương mặt của hắn bị nỗi sợ làm cho vắn vẹo, hắn vẫn đang chìm đắm trong sức mạnh của bóng quỷ Slanda, trong thoáng chốc không thể tỉnh lại.

Ôn Văn nắm tay hắn, giống như chọn móng heo mà ngắt nhéo hai cái, sau đó làm bộ như xem chỉ tay rồi cắt đứt cổ tay, về mặt mừng rỡ nói: “Cái tay này có duyên với tao!”

Nếu Byler tỉnh táo có lẽ sẽ chỉ vào mũi Ôn Văn mà chửi mắng, đáng tiếc hắn không thể lên tiếng.

Sau khi cắn nuốt dấu ấn trên tay Byler, dấu ấn của Ôn Văn đã gấp to gấp bốn lần lúc ban đầu.

Cuối cùng Ôn Văn gọi Crossel ra, chỉ Byler nói: “Còn nhớ đã ném giáo sĩ áo trắng bị đóng băng ở nơi nào không? Ném tên này tới đó.”

Crossel nhận mệnh, xách thân thể Byler bay đi xa.

Làm xong hết thấy, Ôn Văn nghiêm túc nhìn về một hướng.

Một người đàn ông mang theo nụ cười vui sướng đang chậm rãi tiến tới bên này.

Người đàn ông này chính là Hosta, người mạnh nhất của Giáo Đường Vinh Quang, có thánh thú đi theo bên cạnh.

“Tao vừa mới nhìn thấy thằng nhóc Byler kia bị một đọa thiên sứ mang đi, hắn là nó đã bị bọn mày đánh bại rồi đúng không?”

Hosta đánh giá nhóm cường giả chân tỵ Ôn Văn, trên mặt lộ ra nụ cười.

Đổi lại là nơi khác thì hắn không có tư cách ngông cuồng với cường giả chân tỵ như thế, nhưng ai bảo hiện giờ thánh thú đang nghe lệnh chỉ huy của hắn chứ?

Cường giả chân tỵ ở trước mặt thánh thú cũng chỉ là gà đất chó sành.

Có thể sẵn được cường giả chân tỵ làm gương mặt Hosta hưng phấn đỏ bừng, có lẽ đây là cơ hội duy nhất trong đời hắn.

Ôn Văn gãi gãi đầu, nói với Hosta: “Nói chính sự trước, mày có thể thu bớt nét mặt được không vậy, tao thấy ghét quá!”

“Tao thích làm người khác ghê tởm như vậy, nhưng lại không thích người khác làm tao ghê tởm, niềm vui phạm tội này chỉ cần mình hưởng thụ là đủ rồi.”

Hosta nhúc nhích cơ thể rồi thở phào một hơi, biểu cảm trên mặt lại càng thiếu đánh hơn: “Tao thích vậy đấy, có giỏi thì mày tới đánh tao đi!”

Hắn là kẻ sẵn môi tự nhiên, thích nhất là ngắm nhìn biểu cảm hoảng sợ của con mồi.

Nhìn con mồi vốn mạnh mẽ bị hắn cắn đứt từng phần tay chân, phá hỏng toàn bộ hi vọng, hắn sẽ vui sướng tới đỉnh điểm.

Nếu không phải trời đưa đất đẩy tiến vào Giáo Đường Vinh Quang, có lẽ hắn đã gia nhập vào tổ chức bí ẩn tương tự như Đọa Thần Huyết.

“Tuy người của Giáo Đường Vinh Quang trông rất thiếu đánh nhưng tao phải thừa nhận mày là kẻ thiếu đánh nhất...”

Ôn Văn rút ra một tẩu thuốc, hít một ngậm phả ra thành một bóng người, bóng người biến thành dáng vẻ Hosta.

Hosta giả quý gồi trước mặt Ôn Văn, dùng đầu lưỡi liếm giày anh, còn tự xưng mình là kẻ vung tiền...

Hiện giờ Ôn Văn đã khá quen thuộc với thao tác này.

Hosta thấy một màn này thì sắc mặt đỏ rực nháy mắt biến thành xanh đen.

Mà phản ứng của hắn làm Ôn Văn bắt đầu vui vẻ, anh lộ ra nụ cười dữ tợn, so với Hosta trước đó còn tà dị hơn.

Sắc mặt Hosta khó coi vài giây, sau đó phì một tiếng bật cười.

“Cứ khua môi múa mép đi, sau này bọn mày sẽ không còn cơ hội nữa.”

Hosta nhún mu bàn tay, dao động kỳ lạ từ trên người hắn truyền ra.

Mặc dù Ôn Văn đang đấu khẩu với Hosta nhưng vẫn luôn đề cao cảnh giác, bởi vì thánh thú mà anh phải đối mặt rất có thể chính là ve chúa!

Nháy mắt một con ve sầu to lớn xuất hiện trong khoảng không sau lưng Hosta.

Sáu đôi cánh khổng lồ xòe ra, so với nó, đôi cánh của thiên sứ Tịnh Nghiệt nhỏ bé như chim cú.

Giá chữ thập sáng lóng lánh sau cơ thể nó, lông chim ánh sáng mông lung chậm rãi từ trên không trung rơi xuống, làm khu vực xung quanh phẳng phất như biến thành thần giới.

Bóng quỷ Slanda và Huyết Cửu Nhất lập tức cảnh giác, trên người xuất hiện sức mạnh yêu tà bảo vệ cơ thể.

Bọn họ chưa từng gặp ve chúa, thế nhưng vẫn có thể nhìn ra kẻ này kỳ lạ, hơn nữa thuộc tính sức mạnh lại có tính khắc chế đối với bọn nó.

Thái dương Ôn Văn phòng lên, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí có suy nghĩ muốn chạy trốn.

Tuy đã sớm đoán được nhưng khi ve chúa thật sự xuất hiện ở trước mặt, anh vẫn nhin không được có chút sợ hãi.

Anh đã từng đối mặt với ve chúa, nhưng khi đó có những người khác chống đỡ hỏa lực, cộng thêm khi đó ve chúa bị vây trong trạng thái không thể động đậy.

Hiện giờ tuy thực lực của ve chúa đã rút xuống dưới Tai Biến, nhưng dù sao trước kia cũng từng là Thần Linh Giới, thực lực tuyệt đối không phải chân tự bình thường có thể so sánh.

Cảnh giới có thể thay đổi, nhưng kiến thức nắm giữ và kỹ thuật chiến đấu quen thuộc sẽ không thay đổi.

Tương đương, cho dù Ôn Văn lui về cảnh giới Thăm Dò thì anh vẫn có thể một đánh mười người siêu năng cùng cảnh giới.

Hơn nữa chủ yếu nhất là lúc ban đầu ve chúa căn bản không chú ý tới con chuột nhỏ như anh, nhưng bây giờ....

Đôi mắt to lớn của ve chúa nhìn thẳng Ôn Văn, trong mắt tựa hồ bùng lên ngọn lửa!

Kẻ biến Thần thành bộ dạng này chính là quý khách của Giáo Đường Vinh Quang, còn có sự lỗ mãng của Mayyami.

Nhưng Thần căm hận nhất chính là kẻ mặc đồ đen kia!

Mà trên người nhân loại mắt nhỏ ở trước mắt có hơi thở của kẻ áo đen đó.

Hơn nữa không hiểu sao ve chúa lại có sự thù hận cùng cực đối với Ôn Văn, cứ như Ôn Văn chính là kẻ đồ đen kia.

Nhìn ánh mắt của ve chúa Ôn Văn liền hiểu được, phỏng chừng không giết chết anh con ve chúa này sẽ không bỏ qua, Ôn Văn không có chút lòng tin nào có thể ngăn chặn toàn bộ đòn tấn công của ve chúa, anh hít sâu vài lần mới điều chỉnh xong cảm xúc.

Huyết Cửu Nhất và bóng quỷ Slanda không biết trước kia ve chúa mạnh mẽ cỡ nào, cảm xúc ngược lại ổn định hơn Ôn Văn.

Hiện giờ ve chúa đã đặt thù hận lên người Ôn Văn, anh không thể nào chuồn đi được.

Xem bộ dáng Hosta, nếu không bắt được anh thì nhóm Lâm Triết Viễn và Shermore tuyệt đối không có may mắn thoát nạn, cộng thêm ve chúa tức giận rất có thể sẽ mang dân chúng bình thường của khu Hạ Trúc ra xả giận.

Vì thế Ôn Văn muốn thử vì những người đó mà chiến đấu một phen, không quản là trách nhiệm của nhân viên thu nhận hay sứ mệnh của thợ săn đều không cho phép Ôn Văn bỏ lại người cần bảo vệ mà chuồn mất.

Cho dù muốn đi thì cũng phải chờ tới khi không còn cách nào khác.

Mà muốn chiến thắng ve chúa thì cần đề phòng có kẻ quấy rối... đầu tiên phải xử lý Hosta!

Giáo Đường Vinh Quang có thể khiến ve chúa ra ngoài hoạt động, có lẽ cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này có liên quan tới chuyện trước kia.

Chỉ cần cho Hosta bị nốc ao, ve chúa đi theo bên cạnh Hosta rất có thể sẽ không thể ra tay được nữa!

Ôn Văn vừa suy nghĩ kế sách vừa không ngừng dùng tẩu thuốc huyền thải phun khói, trong khoảng thời gian ngắn xung quanh đã xuất hiện hơn mười bóng dáng tương tự Ôn Văn....

Chương 1036 - Chênh lếch thực lực

Hosta không biết Ôn Văn muốn làm gì, nhưng chắc chắn không phải là chuyện tốt, vì thế hấn vung tay lên, ve chúa cũng bắt đầu chuyển động.

Thần không vọt thẳng tới mà chậm rãi bay lên bầu trời, tuy cơ thể Thần khổng lồ nhưng Thần không phải loại hình chiến đấu cận chiến.

Thừa dịp khoảng thời gian Thần bay lên cao, hơn mười phân thân khối của Ôn Văn bắt đầu nhún nhảy tản ra làm người ta không thể phân biệt được Ôn Văn rốt cuộc đang ở nơi nào.

Mà bản thể Ôn Văn lúc mình xuất hiện ở bên cạnh Hosta, hai tay nắm chuôi kiếm, mắt lóe tia sáng lạnh.

Chuẩn bị tung ra Tâm Ý Thần Kiếm, Ôn Văn sẽ tung đòn chí mạng đối với Hosta!

Không quản là ve chúa trên bầu trời hay Hosta dưới mặt đất đều không phát hiện một kiếm này của Ôn Văn, nhưng Ôn Văn còn chưa kịp chém xuống đã chửi ầm một tiếng.

“Đệt cụ nó, điên rồi sao!”

Sau đó anh chuyển sang chém kiếm khí đã ngưng tụ được về hướng bầu trời.

Chỉ thấy phía trên cơ thể cao lớn của ve chúa xuất hiện mấy trăm quả cầu ánh sáng trắng nhỏ nhỏ, mỗi quả cầu phóng ra một cột sáng thuần trắng, những cột sáng đó khi rơi xuống đất nháy mắt sẽ tạo ra một vụ nổ tung khủng bố.

Tâm Ý Thần Kiếm của Ôn Văn đụng phải cột sáng thì hai bên cùng tan rã, nhưng càng nhiều cột sáng hơn nổ tung ở bên người Ôn Văn.

Mặt đất đều là vết nổ trắng tới nhưc mắt, Hosta ở trước mặt Ôn Văn yên lặng không một tiếng động biến mất.

Đợi đến khi tất cả năng lượng nổ tung đã tan hết, Ôn Văn xám xịt bụi đất đứng yên tại chỗ, phía dưới người là một trụ đất có đường kính một mét cao mười mét.

Không phải đột nhiên Ôn Văn cao lên, mà là mặt đất ở xung quanh anh đã bị đánh lõm xuống mười mét!

Ôn Văn chỉ có chút chật vật, nhưng Huyết Cửu Nhất và bóng quỷ Slanda thì càng thảm thương hơn, trên người Huyết Cửu Nhất bị sức mạnh thần thánh tạo thành từng vết sẹo, bộ đồ vest trên người bóng quỷ Slanda cũng rách tung tóe.

Khi này ve chúa bay lên không chính vì phóng ra một lần tấn công quy mô lớn!

Trải qua đòn tấn công này, toàn bộ công viên, kể cả con phố ở xung quanh và một số ít kiến trúc lẻ tẻ đã bị xóa sổ trên bản đồ.

Những sinh vật còn sống sót, ngoại trừ ve chúa thì cũng chỉ còn lại Ôn Văn, Huyết Cửu Nhất và bóng quỷ Slanda.

Mà ve chúa cũng không cần lo lắng dò xét những kẻ địch khác, chỉ cần tiêu diệt tất cả mọi thứ có phản ứng sinh mạng ở gần đó là được.

Hosta có thực lực yếu hơn nhóm Ôn Văn rất nhiều cũng không chết trong đòn tấn công đó, hơi thở của hắn nằm trên đỉnh đầu ve chúa.

Cả người Hosta rơi vào trong lớp vỏ cứng trên đầu ve chúa, chỉ lộ ra gương mặt điên cuồng.

Hắn có thể cảm nhận được toàn bộ hành động của ve chúa, dường như hắn và ve chúa đã hợp lại thành một, ve chúa ra tay với Ôn Văn cũng chính là hắn ra tay, hắn không có chút xoắn sựyt nào, chỉ hưởng thụ khoái cảm từ cuộc săn mang đến.

Mà ve chúa tựa hồ cũng bị cảm xúc của Hosta ảnh hưởng, hành động lại càng điên cuồng hơn.

Ve chúa để Hosta hòa vào cơ thể, nghĩa là Thần đang bảo vệ Hosta, nói cách khác hiện giờ Hosta rất quan trọng đối với ve chúa.

Nhưng lúc này Ôn Văn muốn giết Hosta thì đã không còn cơ hội, hiện giờ Hosta đang ở trên đỉnh đầu ve chúa, độ khó khi muốn giết hắn cũng tương đương đánh bại ve chúa.

Ở phía xa Lâm Triết Viễn và Diệp Văn đi được một nửa thì chợt dừng bước, hai người bọn họ bị cú tấn công phạm vi lớn

kia chấn động.

“Tôi cảm thấy chúng ta ở đây quan sát cuộc chiến là đủ rồi, không cần tiến tới quá gần đâu, cô thấy sao?” Lâm Triết Viễn vốn muốn tới gần hết sức có thể, lúc này lộ ra vẻ mặt kỳ quái nói với Diệp Văn.

Diệp Văn cũng thành thật gật đầu, cô cũng có hơi hoảng.

Nếu động tác của bọn họ nhanh hơn một chút thì hiện giờ có khả năng đã bị đòn tấn công đó tiêu diệt, cho dù miễn cưỡng có thể sống sót thì cũng chỉ thoi thóp hơi tàn.

Shermore lo lắng đi tới phía sau hai người, nhẹ giọng tăng hắng một tiếng, làm hai người hoảng sợ suýt chút nữa đã nhảy dựng.

“Cuối cùng cũng tìm được mấy người, tôi còn tưởng đâu tới khi kết thúc chúng ta vẫn không thể gặp được nhau.” Gặp được người quen là một chuyện đáng giá mừng rỡ đối với người mù đường như Shermore.

Diệp Văn và Lâm Triết Viễn giật thót một phen đều không cho Shermore sắc mặt dễ nhìn.

Nếu không phải Shermore vẫn luôn che che dấu dấu thì bọn họ có lẽ đã không bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này.

Ba người đứng tại chỗ một hồi, thấy những quả cầu ánh sáng bên người ve chúa giống như khẩu pháo lơ lửng không ngừng phóng ra đòn tấn công mạnh mẽ.

Nhóm ba người Ôn Văn chật vật né tránh, không hề có chút dáng vẻ của cường giả chân tự.

Được xem là quái vật cấp bậc chân tự, ve chúa là một sự tồn tại siêu việt, chỉ dựa vào nhóm ba người Ôn Văn thì chỉ né đòn tấn công thôi cũng đủ mệt rồi.

Năng lượng của ve chúa giống như không giới hạn, chúng làm mặt đất công viên không ngừng lún xuống, thậm chí dẫn tới một trận động đất nhẹ ở khu Hạ Trúc.

Nếu cuộc chiến kéo dài quá lâu, nói không chừng nơi này sẽ trở thành một lòng chảo!

Cuộc chiến này đã vượt xa giới hạn mà người siêu năng Đồng Hóa bình thường có thể can thiệp, đối với nhóm Lâm Triết Viễn, chỉ tới gần thôi cũng đã nguy hiểm tới tính mạng.

Lâm Triết Viễn siết nắm tay, không lâu trước kia Ôn Văn vẫn chỉ là người mới trong đội. Mà bây giờ lại trở thành sự tồn tại mà hắn phải ngược nhìn.

Sau đó nắm tay Lâm Triết Viễn thả lỏng, sau khi trở về hắn sẽ tham gia sát hạch siêu thợ săn, đến khi đó hắn sẽ dốc toàn lực để mình mạnh mẽ hơn, cố gắng để một ngày nào đó có thể đứng trên chiến trường như vậy.

Nhìn một hồi thì Shermore thở dài, ấn chiếc nón trên đầu, đi về phía chiến trường.

Diệp Văn kéo Shermore lại: “Ông điên rồi sao! Tuy ông mạnh hơn bọn tôi nhưng cuộc chiến thế này không phải ông có thể lao vào đâu.”

Shermore đẩy tay Diệp Văn, trong mắt lóe ra ánh sáng nhàn nhạt: “Tôi mới là người phụ trách vụ án Cốc Thần Huyết, ai cũng có thể trốn tránh, chỉ có tôi là không được, với lại tôi cũng không yếu ớt như mấy người tưởng đâu.”

Dứt lời, Shermore đầy tự tin đi về phía công viên, nhưng còn chưa tiến vào phạm vi hắn đã quỹ dị quẹo sang hướng khác, bắt đầu đi vòng quanh công viên.

Lâm Triết Viễn và Diệp Văn liếc nhìn nhau, vẻ mặt không thể tin nổi: “Đường gần như vậy mà ông cũng lạc cho được?”

...

Ngụy kiếm đạo – kiếm khí bùng nổ!

Vài tia kiếm khí chém ra đánh vào những cột sáng tấn công về phía Ôn Văn, uy lực cột sáng bị phân tán, nổ thành từng cái hố to ở xung quanh.

Trải qua một khoảng thời gian chiến đấu, đất đai ở nơi này đã bắt đầu đông cứng lại, vốn một phát pháo có thể nổ ra hố sâu to hơn mười mét, nhưng hiện giờ chỉ nổ được bốn năm mét.

Ôn Văn nắm kiếm Huyết Hà, cánh tay có chút co quắp, trong lòng sợ hãi nhìn lên ve sáu đang diễu võ giương oai trên bầu trời, trong lòng có cảm giác thực thất bại.

Anh sớm đã đoán được ve chúa rất mạnh, chỉ là không ngờ lại mạnh đến mức như vậy!

Chỉ lơ lửng trên bầu trời làm một pháo đài thôi đã đánh cho bọn anh mệt mỏi.

Chương 1037 - Bậc thầy nuôi rồng

Mặt khác trạng thái của Huyết Cửu Nhất và bóng quỷ Slanda cũng không tốt hơn Ôn Văn bao nhiêu, thậm chí so với Ôn Văn còn khó coi hơn rất nhiều.

Ôn Văn rút cuộc cũng cảm nhận được cảm giác bất lực của nhóm bảy cường giả chân tự Tuân Thanh khi đối mặt với Dẫn Đạo Giả.

Không, ít nhất nhóm Tuân Thanh cũng có năng lực phản kháng, bảy người hợp sức miễn cưỡng đánh ngang tay với Dẫn Đạo Giả.

Mà nhóm ba người Ôn Văn ngay cả nhìn ra chút thời gian để phát ra công kích về phía bầu trời cũng không làm được.

Ve chúa không để ý tới chút tâm tư nhỏ của Ôn Văn, nó chỉ không ngừng phóng ra đòn tấn công theo tiết tấu.

Thình thoảng có đòn tấn công trệch hướng bay về phía đám đông người bình thường thì ve chúa cũng không hề để ý.

Thần chỉ đang giải quyết ba con kiến hơi mạnh mẽ mà thôi, về phần có ngộ thương tới những con kiến khác hay không thì hoàn toàn không nằm trong lo lắng của Thần.

Nhìn ve chúa tiện tay phá hủy tòa nhà chung cư, Lâm Triết Viễn và Diệp Văn trừng muốn rách mí mắt.

Những người bình thường kia bị nổ tung chết tươi, nhưng người thân của bọn họ vì bị Cốc Thần Huyết ảnh hưởng mà ngay cả một giọt nước mắt cũng không chảy xuống.

Đây là bi ai của người thời đại này, không có sức mạnh thì sẽ bị một sức mạnh từ đâu đó ập tới xé thành mảnh nhỏ, cho dù may mắn sống sót cũng bị xóa bỏ ký ức, làm như không hề xảy ra chuyện gì.

Theo cuộc chiến tiến hành, Ôn Văn dần dần phát hiện một tình huống khác, và nó làm anh phải kinh hãi!

Đó chính là đạn năng lượng mà ve chúa phóng ra thế mà lại có thể quấy rối sức mạnh không gian vận chuyển!

Theo sức mạnh của ve chúa lưu lại khu vực này ngày càng dày đặc, một ít thuộc tính năng lực không gian của Ôn Văn bắt đầu không còn tác dụng.

Lúc ban đầu ve chúa thông qua việc giấu mình trong không gian thứ nguyên đặc biệt kỳ dị để đảm bảo lúc mình không thể hành động sẽ không bị công kích trí mạng.

Bởi vậy ve chúa rất am hiểu về năng lực không gian, cũng chính vì thế lúc Lưu Lăng Hiệp bỏ chạy nó vẫn có thể cắn đứt một tay của hắn.

Mặt khác nơi này không chỉ có không gian bị quấy rối, ngay cả liên hệ của Ôn Văn với trạm thu nhận cũng bắt đầu nặng nề, chậm chạp.

Ngay cả lời nói của nhân viên quản lý trung tâm cũng bắt đầu gián đoạn.

Hơn nữa muốn lấy đồ từ trạm thu nhận, hoặc trốn vào trạm thu nhận cũng cần một số giây để chuẩn bị, mà ve chúa thì không có khả năng cho anh làm thế.

Trước khi trận chiến bắt đầu, Ôn Văn còn nghĩ rằng một khi sự việc không ổn sẽ lập tức chạy trốn, nhưng bây giờ khả năng này đã bị xóa bỏ.

Trạm thu nhận hiện giờ vẫn chưa hoàn chỉnh, hơn nữa điểm tiếp xúc lại là trên người Ôn Văn vẫn chưa quá mạnh mẽ.

Ve chúa từng là một Thần Linh Giới mạnh mẽ, từng trải nghiệm sâu sắc sức mạnh của trạm thu nhận.

Vì thế dưới sự thôi thúc của thù hận, ve chúa tốn thời gian mấy tháng rồi cuộc cũng có thể quấy rầy được sức mạnh của trạm thu nhận ở một mức độ nhất định.

Mặc dù đối với Thần mà nói, kết quả như vậy còn lâu mới có thể làm Thần hài lòng, nhưng đối với Ôn Văn thì nó đã là trí mạng.

Lúc này Ôn Văn mới hiểu được, đòn tấn công quy mô lớn lúc ban đầu của ve chúa không phải biểu diễn sự mạnh mẽ của mình!

Mà là sáng tạo ra hoàn cảnh có thể quấy nhiễu Ôn Văn, sau đó nó sẽ chậm rãi xử lý nhóm Ôn Văn.

Đột nhiên động tác của ve chúa khựng lại một chút, quả bóng năng lượng bên người cũng không lập tức phát động tấn công.

“Chẳng lẽ năng lực của Thần không đủ, sức mạnh của đòn tấn công trước đó đã có thể ép khô một chân tự, nhưng ve chúa lại chính là Thần.”

Ôn Văn chẳng những không thả lỏng mà càng cảnh giác hơn nữa.

Quả nhiên sáu chiếc cánh của ve chúa giật giật, mỗi chiếc cánh lóe ra ánh sáng mơ hồ, lông chim của Thần như những lưỡi dao to lớn bay về phía nhóm Ôn Văn.

Đây là chiêu thức mỗi thiên sứ đều biết, nhưng do ve chúa sử dụng thì lại có uy lực lớn tới thái quá.

Uy lực của mỗi cọng lông chim còn lớn hơn cả tên lửa đạn đạo, Ôn Văn dùng hết toàn lực mới miễn cưỡng ngăn cản được, bóng dáng của bóng quý Slanda đã bị xén nát, Huyết Cửu Nhất cũng bị chém rớt một mảng lớn máu thịt.

Nhưng thế tấn công của ve chúa hoàn toàn không chỉ như vậy, lúc Ôn Văn không nhận ra thì nó đã hạ thấp tới gần mặt đất, cái miệng ở trên đuôi há rộng, hung tàn tấp về phía Ôn Văn.

Trong cái miệng kia mọc ra chi chít hàm răng hình xoắn ốc làm người ta nhìn mà tê dại da đầu.

Ôn Văn nhất thời phản ứng có hơi chậm, bị tấp mắt hơn phân nửa quần áo và một phần máu thịt trên bả vai, nếu không phải Ôn Văn vẫn còn đang mặc quần đùi thần kỳ thì hiện giờ đã lộ hàng cả rồi.

Anh nhanh chóng vòng qua bên hông trốn đi, ve chúa nhanh chóng đuổi theo, cái miệng hung ác hé ra gập lại, giống như có thể cắn nuốt cả thế giới.

Đừng thấy ve chúa có cơ thể khổng lồ, độ linh hoạt của nó không hề thua kém Ôn Văn, nếu không phải có Huyết Cửu

Nhất và bóng quỷ Slanda ở bên cạnh dùng năng lực hỗ trợ, có lẽ Ôn Văn đã sớm bị nó cắn trúng.

Nhưng làm Ôn Văn nghi hoặc là cái miệng này từ đâu mà có?

Không phải nó chỉ có cái bụng căng tròn thôi à, cho dù phần cuối của bụng có lỗ thì cũng đã bị một chiêu của Mayyami đâm hỏng rồi.

Chờ đã, không phải là....

Cái miệng rộng này không phải hình thành từ cái lỗ mà Mayyami chọt ra chứ?

Nghĩ tới khả năng này, Ôn Văn tê dại da đầu, cho dù cận kề cái chết cũng tuyệt đối không tiến vào cái miệng đó.

Ôn Văn và ve chúa rượt đuổi, đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng nổ mạnh, ve chúa đang rượt theo Ôn Văn trực tiếp bị một lực mạnh đánh bay ra ngoài mấy trăm mét, sau đó ngã nhào xuống đất.

Dòng nước mạnh mẽ từ trên không giáng xuống, gần đó giống như có một trận mưa lớn, dưới ánh sáng ngưng tụ thành một cây cầu vồng.

Ve chúa không chút tổn hao từ dưới đất bay lên, Thần không bị tổn thương, chỉ là có chút phấn nộ.

Khi nãy một viên đạn nước lớn xấp xỉ cơ thể Thần đột nhiên đập vào người Thần, làm Thần bay ra ngoài.

Ôn Văn nhìn về hướng phát ra đạn nước, chỉ thấy Shermore đang tạo dáng.

Bỏ qua Shermore, Ôn Văn thấy lơ lửng sau lưng hắn là một con giao long trắng như tuyết có sừng như thủy tinh.

Trên thân giao long là lớp vảy trắng muốt như ngọc tỏa ra ánh sáng lung linh, xinh đẹp khác thường.

Ôn Văn so sánh tọa kỵ quỷ long của mình với bạch long này một chút, lập tức ghét bỏ quỷ long khí phách.

Trong móng vuốt của giao long màu trắng có kẹp một điều gì gà thật lớn, có chút vô lại nhìn ve chúa.

Nó chính là con bài chưa lật của Shermore, bùa hộ mệnh mà hội trưởng Diệp Hải Mạt đã tặng cho hắn, một con Bạch Long chân tự mạnh mẽ.

Diệp Hải Mạt được người siêu năng khu Hoa Phủ tôn xưng là Diệp Công, mà biệt hiệu của ông ở Hiệp Hội Thợ Săn là ‘Bậc Thầy Nuôi Rồng’!

Ông có nuôi vài con giao long có thuộc tính khác nhau, mỗi con đều có năng lực chiến đấu cấp bậc chân tự, mặt khác mỗi con đều rất có cá tính.

Ví dụ như Bạch Long thích hút thuốc, Viêm Long thích ăn than đá, Thận Long thích xem video...

Sau khi Shermore dám một mình xử lý sự kiện Cốc Thần Huyết, Bạch Long tạm thời ở bên cạnh hắn chính là con bài chưa lật lớn nhất!

Chương 1038 - Yêu cầu nhỏ nhỏ

Mỗi giao long cho dù có sở thích kỳ lạ cỡ nào thì đều là chiến sĩ trời sinh, chắc chắn sẽ không trốn tránh chiến đấu – ngoại trừ quý long của Ôn Văn.

Bạch Long rít mạnh điều xì gà trong tay, sau đó hung ác vọt thẳng tới chỗ ve chúa.

Nó biết mình không phải đối thủ của ve chúa, nhưng vậy thì sao chứ?

Cứ làm phát cho xong việc, cố lên!

Dòng nước ở xung quanh ngưng tụ thành hình, giống như mũi tên đánh úp về phía ve chúa.

Đừng thấy những mũi tên này được tạo thành từ dòng nước, sức mạnh ẩn chứa bên trong không hề yếu chút nào.

Nếu cho rằng những thứ này chỉ là nước mà sơ suất không đề phòng thì nhất định sẽ ăn trái đắng.

Trước đó ve chúa đã trúng đòn, đương nhiên sẽ không bỏ qua uy lực của tên nước, quả cầu ánh sáng ở bên người nó liên tục nổ pháo đánh nát tất cả mũi tên.

Nhưng đòn tấn công của Bạch Long không phải chỉ như thế. Bắt đầu từ khi nó hành động, bầu trời cũng nhanh chóng trở nên u ám, giọt mưa lớn như hạt đậu từ trên trời trút xuống, thỉnh thoảng đập vào người ve chúa, làm lông tơ trên cánh nó dựng đứng.

Đây là đặc tính Tai Biến của Bạch Long – điều khiển thời tiết.

Sau khi năng lực này kích hoạt, thời tiết của thành phố, thậm chí là cả một khu đều chịu sự khống chế, tuy quy mô uy lực không bằng hội phó Thiên Tru, nhưng phạm vi thì vượt xa.

Nó thích nhất là kiểu thời tiết giông tố, nó có thể làm nó phát huy 120% thực lực.

Khí trời quái dị và công kích mãnh liệt làm ve chúa có chút hoảng loạn hiếm thấy.

Hai mắt Ôn Văn tỏa sáng, cơ bắp trên tay nổi lên cuộn cuộn, giống như một con giao long cuồng bạo hung mãnh đột nhiên nhảy vọt lên, chém một kiếm ở sau lưng ve chúa.

Ánh kiếm đỏ đen nóng rực lan tràn ở sau lưng ve chúa, cuối cùng đảo một vòng trên người nó.

Ôn Văn lộn qua lộn lại rơi xuống đất, thuận thế vung kiếm dài tung chiêu, âm thanh trầm khàn: “Chân – nguy kiếm đạo – trăm long thức!”

Trăm long thức này là chiêu mạnh nhất trong kiếm pháp vô danh.

Kết hợp tinh túy của chiêu xuyên tim, chiêu dòng nước xiết, chiêu sấm sét, chiêu phá sắt.

Tốc độ thi triển phải nhanh, uy lực chiêu thức rất lớn, hơn nữa chuyên tấn công vào điểm yếu, mặt khác tổn hại của chiêu kiếm còn có thể lan ra như dòng nước.

Sau khi trúng chiêu này, cơ thể ve chúa cứng ngắc, sau đó nơi bị kiếm khí xẹt qua đột nhiên nổ tung xuất hiện vết rạn nứt màu đỏ.

Bạch Long kỳ quái liếc nhìn Ôn Văn, chiêu thức của người này mạnh thật đấy, nhưng có cần đọc ra tên chiêu thức không?

Hơn nữa cái tên này, Bạch Long nghe có hơi chói tai....

Nhóm bốn cường giả chân tự Ôn Văn khẩn trương nhìn về phía ve chúa, nếu một kiếm này của Ôn Văn có hiệu quả, cho dù tạo thành tổn thương nhẹ thì bọn họ vẫn có lòng tin tiếp tục chiến đấu.

Vết rạn lan rộng khắp toàn thân ve chúa, sau đó bong ra từng mảng một, lộ ra cơ thể hoàn hảo không chút tổn hại.

Ve chúa thế mà đã thoát xác!

Sau khi thoát xác ve chúa nhìn đám người ở bên dưới, cảm thấy mình đã quá xem thường bọn chúng, vì thế Thần bắt đầu rung mạnh cánh, ánh sáng của giá chữ thập ở phía sau lại càng chói lóa hơn.

Hơi thở so với lúc ban đầu thì mạnh mẽ hơn không chỉ một bậc!

Mây đen trên bầu trời gần công viên bị sức lực mạnh mẽ trực tiếp xua tan, ánh nắng lần thứ hai chiếu rọi, làm ve chúa nổi bật như một người hùng.

Trong rất nhiều bộ phim, ánh sáng đột phá mây đen tượng trưng cho tà ác bị đánh bại, chính nghĩa rốt cuộc cũng tới.

Nhưng ở nơi này, đối với nhóm Ôn Văn thì đó không phải tin tốt, bởi vì sau khi ánh sáng xuất hiện, sức mạnh của bọn họ đang dần suy yếu.

Sau đó quả cầu ánh sáng ở bên người ve chúa lần thứ hai phát huy uy lực, phóng ra từng luồng tấn công.

Bạch Long khi này vẫn còn cực kỳ uy phong, lúc này đây cũng như nhóm Ôn Văn, chạy trốn khắp nơi.

Chỉ khác là lúc ban đầu có ba người chạy trốn, bây giờ biến thành ba người một rùng cùng trốn.

Sau khi rút lui tới khoảng cách an toàn thì sắc mặt Shermore xanh mét, hẳn không ngờ sau khi thả Bạch Long ra, bốn vị chân tự hợp sức vẫn không thể nào chiến thắng con quái vật này.

Ngoại trừ cấp Tai Biến ra tay, Shermore không nghĩ tới bất cứ khả năng nào có thể đánh bại ve chúa.

Mà Ôn Văn đang ở trong cuộc chiến cũng đã tìm được chút xoay chuyển.

Bạch Long tới không phải không có chỗ tốt, nó điều khiển thời tiết biến đổi, trung hòa sức mạnh của ve chúa ở một mức độ nhất định làm Ôn Văn có thể tiến hành giao tiếp với trạm thu nhận.

Mà chỉ cần giao tiếp được với trạm thu nhận thì trong lòng Ôn Văn cũng dâng lên khí thế.

Mặt khác cũng nhờ có Bạch Long xuất hiện mà thời gian để Ôn Văn thở dốc cũng được gia tăng.

Anh thừa dịp này liên hệ với nhân viên quản lý trung tâm Kincara.

“Lão Kin à, đừng có ở bên trong xem nữa, mau ra ngoài giúp đỡ đi, bằng không tôi sẽ bị nó tiêu diệt mất.”

“Nó là Thần Linh Giới thoái hóa thành chân tỵ, thực lực mạnh đến biến thái.”

“Ông cũng là Thần Linh Giới mà, hẳn là có thể đối phó nó chứ?”

Kincara lắc đầu: “Cậu nghĩ nhiều quá rồi, tôi không phải đối thủ của Thần.”

“Tuy thực lực vốn có của tôi còn mạnh hơn thời kỳ đỉnh cao của Thần, nhưng trạng thái bây giờ thì kém xa tít tắp, hơn nữa trên người tôi còn phải gánh vác trạm thu nhận, không thể dốc toàn lực.”

Ôn Văn lại đề nghị: “Vậy ông và Iswett cùng ra trận thì sao?”

Kincara lập tức phản đối: “Trạm thu nhận ở giai đoạn hiện giờ không thể gánh vác nổi cái giá khi hai vị quản lý trung tâm rời đi trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Với lại cậu đã quá coi thường Thần Linh Giới rồi, kẻ đó chỉ đang vui đùa thôi, cho dù tôi và Iswett cũng ra mặt cũng chưa chắc có thể đánh bại nó.”

“Vậy phải làm sao đây?” Sắc mặt Ôn Văn u ám: “Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể trốn đi, mặc nó chém giết thỏa thích à?”

Kincara do dự một chút: “Nếu tên ở tầng bốn chịu ra tay thì sự việc có thể dễ dàng giải quyết, nhưng mà...”

Không chờ Kincara nói xong, Ôn Văn đã cắt đứt trò chuyện, kết nối thẳng tới nhân viên quản lý trung tâm tầng bốn, ma nghiệt Mặc Cung.

“Ông có thể giải quyết thứ này không?”

Lúc này Mặc Cung đang cầm một chiếc gương, dáng vẻ có chút giống thiếu niên nghiện internet.

Nhưng diện mạo của hắn vẫn đẹp trai đến mức làm người ta tuyệt vọng.

Mặc Cung rung đùi đắc ý nói: “Cậu đừng quá coi thường tôi, thứ này cho dù tới mười con thì tôi vẫn giải quyết được.”

“Nhưng cậu không giữ tôi lại để đối phó Bạch Độc à?”

Ôn Văn do dự một chốc, cuối cùng quyết tâm nói: “Kê đi, ông cứ ra tay đi, tôi sẽ tự mình bắt Bạch Độc.”

Đã lâu rồi Bạch Độc không tới gây sự với Ôn Văn, thay vì nguy cơ sau này, vẫn là hiện giờ cần Mặc Cung ra tay.

Mặt khác nói không chừng tới khi Bạch Độc tới kiểm Ôn Văn, khi đó thực lực của anh đã mạnh hơn hắn rồi.

“Hiện giờ... tôi chỉ muốn loại bỏ mối đe dọa tới từ con súc sinh này!”

Lúc này ve chúa chính là một con thú dữ bị con phần nộ khổng chế, Thần sẽ không để ý trên mặt đất đã chết bao nhiêu con côn trùng.

Hơn nữa theo Ôn Văn quan sát, sau khi Thần và Hosta dung hợp thì tính cách cũng bị lây nhiễm chút hung ác tàn bạo của Hosta.

Một khi kẻ làm Thần tức giận là Ôn Văn biến mất thì sẽ có khả năng cao là nó sẽ tiến hành giết chóc không phân biệt.

Trong tình huống Giáo Đường Vinh Quang không thể can thiệp vào khu Hạ Trúc, loại thú dữ như ve chúa có thể dễ dàng tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành phố, hậu quả có thể mang tính hủy diệt.

Ánh mắt Mặc Cung dao động, khóe miệng lộ ra nụ cười mê người: “Tôi nhớ lời cậu nói đây, cậu nhất định phải bắt Bạch Độc cho tôi, mặt khác... tôi có một yêu cầu nho nhỏ.”

Ôn Văn ngoáy ngoáy lỗ tai: “Trùng hợp vậy? Tôi cũng có một yêu cầu nhỏ.”

Chương 1039 - Ra sân chói lòa

Hai bên yêu cầu gì thì tạm thời không nói tới, nói chung Ôn Văn và Mặc Cung đã hoàn mỹ đạt được giao dịch.

Trong quá trình giao tiếp với nội bộ trạm thu nhận, vài lần Ôn Văn sơ sẩy suýt chút nữa đã bị ve chúa bắn trúng, nếu không phải Huyết Cửu Nhất và bóng quỷ Slanda liều mạng bảo vệ thì Ôn Văn đã bị đánh tới gãy tay gãy chân rồi.

Có điều mặc dù vậy, trên người Ôn Văn cũng rất khó coi, khắp nơi đều là vết thương dữ tợn, đồng phục nhân viên thu nhận trên người cũng chỉ còn lại chút sợi vải.

Bạch Long ở bên kia cũng rụng vảy đầy đất, từng mảng từng mảng trông như bị trụi.

Bóng quỷ Slanda hiện giờ đã rất khó lòng duy trì thực lực cấp bậc chân tỵ, biến thành vài bóng quỷ thượng tỵ, thông qua nhún nhảy, chật vật chống cự đòn tấn công tới từ bên trên.

Huyết Cửu Nhất tuy cơ thể vẫn còn hoàn chỉnh nhưng bởi vì hấn vẫn luôn mở đặc tính Tai Biến, thay nhóm người chống đỡ một ít đòn tấn công nên năng lượng đã sắp cạn kiệt.

Ôn Văn muốn phát động năng lực hệ thống nhà xí vô hạn, triệu hồi kỵ sĩ nhà xí ghê tởm ve chúa một phen, nhưng nghĩ tới xung quanh đều bị ve chúa san bằng, một nhà vệ sinh cũng không có, vì thế chỉ đành từ bỏ ý tưởng này.

Huyết Cửu Nhất, Bạch Long, bóng quỷ Slanda đều cảm thấy tuyệt vọng.

Ve chúa không có ý tưởng muốn câu thông, cũng không có suy nghĩ gia tăng uy lực công kích.

Thần ve chúa là Thần Linh Giới, hấn không thích đám côn trùng nhỏ bọ họ, chỉ cần bóp chết là được.

Không quản là giao tiếp hay nghiêm túc đòi phó thì đều là đang ban ơn, mà có vài người ở bên dưới không xứng đáng để ban ơn.

Ve chúa suy nghĩ rất ngông cuồng, nhưng Thần có tiền vốn để kiêu ngạo, bởi vì thực lực của Thần và những chân tự khác hoàn toàn không ở cùng một thứ nguyên.

Không quản những chân tự khác cố gắng thế nào thì cũng không thể nào chạm tới cảnh giới của Thần.

Nếu nói sức mạnh của chân tự tương đương nhiên liệu dạng khí đánh vào trong nước, vậy cường giả Tai Biến chính là nhiên liệu trạng thái lỏng nhét đầy trong vại nước.

Mà Thần Linh Giới thì chính là nhiên liệu trạng thái rắn nhét đầy trong vại nước!

Cho dù hiện giờ cảnh giới của ve chúa bị rớt xuống, không có cách nào chứa đựng nhiên liệu trạng thái rắn nhưng vại nước của Thần vẫn là vại nước cũ, chân tự bình thường chỉ là một cái cốc nhỏ thì không thể nào lay động được Thần.

Mà cốc nước và vại nước chỉ là chênh lệch năng lượng của hai bên, xét về cường độ thân thể, năng lực kỹ năng, sức chống đỡ tinh thần, tất cả thuộc tính của ve chúa đều cao hơn chân tự bình thường một thứ nguyên!

Nhưng Ôn Văn không phải đang suy nghĩ vấn đề ve chúa mạnh như vậy, mà là đang giao tiếp với Mặc Cung.

“Hiện giờ chính là thời điểm lên sân khấu, tất cả mọi người đều nhìn ông, đều bị tư thế oai hùng của ông khuấy phục, chiến đấu đi... nhân viên quản lý trung tâm Mặc Cung!”

Trên mặt Mặc Cung mang theo ý cười, xoa xoa tay, thực chờ mong gạt đầu, sau đó đẩy một cánh cửa màu đen.

Ve chúa đang điều võ giương oai đột nhiên phát ra tiếng kêu chói tai, bởi vì đột nhiên Thần cảm nhận được đe dọa.

Với thực lực của Thần, tất cả mọi vật dưới Tai Biến đều sẽ không kích thích được lòng cảnh giác của Thần, vì thế ngọn nguồn đe dọa này là... cấp Tai Biến!

Ầm....

Một cột sáng màu đen không hề có điểm báo từ trên không trung rơi xuống, ưu việt bức lui ve chúa, nhóm bốn người Ôn Văn cũng bị sức mạnh này đẩy lùi về sau.

Trong trung tâm cột sáng màu đen, một cánh cửa màu đen dần dần ngưng tụ.

Cánh cửa lớn dần dần mở ra, phát ra tiếng cọt két ma sát, một bóng dáng mặc áo choàng đen từ trong cánh cửa chậm rãi bước ra, giẫm lên hư không, ánh mắt lãnh đạm nhìn xuống ve chúa.

Bộ dáng ra sân trực tiếp chấn trụ mọi người.

Ve chúa đập cánh thật nhanh, phát ra tiếng vang chói tai, Thần nhận ra kẻ xuất hiện, quần áo này và hơi thở năng lượng trên người giống hệt tên đã trộm đi sức mạnh của Thần.

Bạch Long theo bản năng co rúc người lại, vẫy trên người rung động có tiết tấu, sợi râu bên mép chuyển động như gợn sóng.

Nó cảm nhận được mức độ đè ép sinh mệnh trên người người áo đen này, người này tuyệt đối là cấp Tai Biến.

Về phần Huyết Cửu Nhất và bóng quỷ Slanda, ngoại trừ khiếp sợ thì còn chút nghi hoặc.

Quần áo trên người này là... của Ôn Văn mà, sao lại mặc trên người hắn?

Trong trạm thu nhận có ai có thực lực cấp Tai Biến lại có thể mặc quần áo của Ôn Văn?

Suy nghĩ một hồi, hai người liền hiểu ra, bọn họ biết người này.

Chỗ huấn luyện và ăn chơi được hoan nghênh nhất trong trạm thu nhận chính là mê cung gương.

Nơi này rất được nhóm tù nhân hoan nghênh, thỉnh thoảng bóng quỷ Slanda và Huyết Cửu Nhất cũng vào đó ‘hành hạ cùi bắp’.

Nhưng đám quái vật cảnh giới chân tự không phải sự tồn tại cao nhất trong mê cung gương.

Có một người đàn ông rất BUG vẫn luôn chiếm cứ địa vị mạnh nhất mê cung gương, người đàn ông này bình thường vẫn luôn dạo chơi trong mê cung gương, rất hiếm khi ra tay.

Nhưng chỉ cần trêu chọc người này thì không cần biết bạn là ai có thực lực gì, đều sẽ bị hành hạ tàn nhẫn tới chết.

Nhóm quái vật chân tự trong trạm thu nhận bọn chúng từng hợp lại thành một liên minh nhỏ, mục đích là tiêu diệt người đàn ông thần bí này.

Nhưng khi chúng bao vây người đàn ông này thì chúng mới biết cái gì gọi là ăn hành tàn nhẫn.

Trận chiến đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng tất cả quái vật chân tự của trạm thu nhận.

Người mặc áo choàng đen ở trước mắt chính là ma nghiệt Mặc Cung.

Để hắn lấy thân phận ‘Hắc Thập Tự’ chiến đấu chính là yêu cầu nhỏ của Ôn Văn.

Trước kia tuy ‘Hắc Thập Tự’ đã từng xuất hiện nhiều lần nhưng dù sao cũng chưa có lần nào chân chính ra tay, vì thế thiết lập vẫn có chút bất ổn.

Có Mặc Cung nhập vai thì thân phận Hắc Thập Tự sẽ hoàn mỹ vô khuyết.

Sẽ không ai nghi ngờ Hắc Thập Tự chỉ là một kẻ tốt mã giẻ cùi không thể chiến đấu nữa.

Thiết lập vững vàng, sau này khi Ôn Văn dùng thân phận Hắc Thập Tự để giả trang có thể càng ‘yên tâm thanh thản nhẹ nhàng ứng phó’ hơn...

Ve chúa đập cánh với tần số cao, tiếng ve kêu chói tai phát ra từ trên người nó, hiện giờ nó đã phần nộ tới đỉnh điểm rồi.

Quả cầu ánh sáng nhỏ quanh người Thần cấp tốc tụ hợp, tạo thành mười hai quả cầu ánh sáng thật to có đường kính hơn hai mét.

Những quả cầu ánh sáng này giống như những con số trên đồng hồ, chậm rãi vòng quanh cơ thể ve chúa, cột sáng mạnh

mẽ hơn trước đó gấp mấy lần từ những quả cầu sáng này phóng ra.

Đồng thời trên người ve chúa xuất hiện từng vết nứt, những vết nứt này phun ra năng lượng có tính thực chất làm móng vuốt của ve chúa nhanh chóng cường hóa.

Ve chúa vốn chỉ trông như một con ve sấu khổng lồ mọc ra cánh thiên sứ, nhưng bây giờ chỉ trong vài giây ngắn ngủi nó đã biến thành thú chiến tranh khổng lồ khủng bố!

Không sai, cho dù đối mặt với cấp Tai Biến, ve chúa vẫn muốn dốc sức đánh một trận.

Trước đây khi Ôn Văn dùng bộ dáng này, không chỉ tước đoạt sức mạnh của ve chúa mà còn cướp đi tôn nghiêm của nó.

Thần muốn tìm lại tôn nghiêm trong cuộc chiến này!

Lúc chiến đấu với nhóm Ôn Văn, ve chúa chẳng qua chỉ đang chơi đùa, hiện giờ mới xuất ra thực lực chân chính!

Ôn Văn ngẩng đầu nhìn ve chúa trên bầu trời, mắt cảm thấy đau đớn, ve chúa tuy mạnh mẽ đến mức làm người ta tuyệt vọng nhưng chung quy vẫn còn nằm trong phạm trù chân tự.

Nhưng bây giờ....

Ve chúa đã là sinh vật ở một tầng khác!

Cho dù là cấp Tai Biến, muốn bắt ve chúa cũng không dễ dàng.

Chương 1040 - Vị cha sứ già

Mặc Cung rút tay trong túi áo, ánh mắt bình thản nhìn ve chúa, vẻ mặt có chút lười biếng, chút lạnh nhạt.

Đối lại là những nhân viên quản lý trung tâm khác, khi đối mặt với ve chúa hiện giờ rất có thể sẽ giống như đại địch, nhưng đối với Mặc Cung thì ve chúa chỉ là một vấn đề nhỏ.

“Tao không có thời gian, mau bắt đầu đi.”

“Ô wa wa wa.....!!!”

Sự khinh thường của Mặc Cung đã kích thích tôn nghiêm của ve chúa, Thần một lần nữa phát ra tiếng chấn động, âm thanh mãnh liệt truyền khắp toàn bộ khu Hạ Trúc, thậm chí ngay cả tòa Thánh Thành cũng có thể nghe thấy tiếng vang này.

Trong nhà thờ lớn St. Sophie, cha sứ già chậm rãi ngẩng đầu, hé mở đôi mắt đục ngầu.

“Ày, con sâu bọ kia nổi điên rồi, hơn nữa lại có Tai Biến giáng xuống, ày.... cần gì phải thế...”

Ông đứng dậy tiến một bước về phía khu Hạ Trúc, bóng dáng nháy mắt biến mất, chớp mắt tiếp theo đã xuất hiện trên nóc tòa nhà cao nhất ở bên ngoài công viên.

Nhìn quang cảnh hỗn loạn trong công viên, trong mắt vị cha sứ già đầy thương hại.

Ông chấp tay trước ngực thành hình chữ thập, sức mạnh ôn hòa từ trên người ông tỏa ra, ngăn cách khu vực chiến đấu và khu Hạ Trúc.

Cư dân ở xung quanh khu công viên vốn cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, rõ ràng nhất là lỗi tai của bọn họ đã bị tiếng dao động của ve chúa chấn điếc.

Nhưng sau khi vị cha sứ già xuất hiện, đau đớn trên người bọn họ đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn tới.

Hơn nữa ảnh hưởng do Cốc Thần Huyết tác động tới bọn họ cũng hoàn toàn biến mất, bọn họ hiểu được tình huống kỳ dị và bắt đầu di chuyển thoát ra khỏi nơi nguy hiểm.

Sức mạnh để hoàn thành tất cả chuyện này đối với vị cha sứ già này chỉ là chín trâu mất một sợi lông, nhưng vẻ mặt của vị cha sứ già không dễ coi chút nào.

Dưới da ông tựa hồ có đám sâu đang bò, làn da sau lưng phát ra tiếng xèo xèo và xì ra những làn khói trắng, hiển nhiên đang phải chịu đựng nỗi đau rất lớn.

Mỗi thế lực được truyền thừa hơn ngàn năm đều có thực lực không đơn giản như thoạt nhìn, Giáo Đường Vinh Quang cũng như vậy.

Có lẽ hành động vô tâm của ngàn năm trước được truyền tới bây giờ lại là tình tiết mạnh mẽ, có một số nội tình thậm chí

không muốn để người biết.

Mà vị cha sứ già rất có thể chính là nội tình... mạnh nhất của Giáo Đường Vinh Quang!

Ông sống ở thời kỳ hỗn loạn hơn ngàn năm trước, khi đó khu Đông Du đang đối diện với một nạn đói lớn.

Trong nạn đói đó, người không thể gọi là người, vì sống sót, mọi người thậm chí có thể đổi con mình để lấy thức ăn!

Mắt thấy thảm kịch trong nhân thế, vị cha sứ già khi đó vẫn còn trẻ tuổi lập chí muốn cứu vớt tất cả mọi người đang chìm trong gian khổ.

Vì thế ông gia nhập Giáo Hội Sáng Thế, trở thành một vị cha xứ, đồng thời thành lập tổ chức cứu hộ có tính chất công ích đầu tiên trong lịch sử của khu Đông Du.

Trong trận tai nạn đó, cha sứ già và tổ chức công ích của của mình đã cứu giúp hơn trăm ngàn sinh mạng.

Bởi vì việc thiện kinh người này, danh vọng ở nhân gian của vị cha sứ già khi đó thậm chí còn cao hơn cả giáo hoàng, được vinh danh là thánh giả Khang Đức.

Trong quá trình cứu người, sự hiểu biết của vị cha sứ già này đối với kinh sách của Giáo Hội Sáng Thế ngày càng sâu sắc hơn, cũng ngày càng thành kính hơn đối với Thần Linh.

Thoảng chốc trở thành ngôi sao mới lóng lánh nhất trong Giáo Đường Vinh Quang, nhưng thỉnh thoảng cũng bị người ta bí mật gọi là kẻ ngu xuẩn.

Người khác có thực lực như thế cũng đều theo đuổi hưởng thụ tốt nhất, quyền lực cao hơn.

Nhưng chỉ có vị cha sứ già vẫn luôn dốc sức cứu người, vì thế cũng chỉ luôn là một cha xứ bình thường.

Vị cha sứ già giống như con cưng của Đấng Tạo Hóa, rất nhanh đã đột phá tới cảnh giới mà những giáo sĩ khác khó có thể tưởng tượng, nhưng bởi vì ông không thích tranh đấu, chỉ thích cứu người, vì thế mới không có ai chú ý tới thực lực của ông.

Vốn cứ tiếp tục như vậy thì vị cha sứ già sẽ trở thành người mạnh nhất Giáo Đường Vinh Quang.

Có một lần sau khi đột phá, vị cha sứ già vốn có tín ngưỡng rất kiên định đột nhiên lại trở nên mê mang.

Bởi vì khi ngày càng mạnh mẽ hơn, ông cũng tiếp xúc gần gũi với bản chất của Thần hơn.

Đây là chuyện mà mỗi nhân viên của Thần có nằm mơ cũng khao khát, nhưng nó lại làm tín ngưỡng của vị cha sứ già gần như tan vỡ.

Bởi vì hắn phát hiện...

Thần, không thương người đời!

Đấng Tạo Hóa cao cao tại thượng không thể đo lường, đối với Thần mà nói, tất cả con người trên địa cầu này có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nếu một ngày nào đó Đấng Tạo Hóa đưa tay gạt đi dân số của một thành phố.

Như vậy Thần tuyệt đối sẽ không cảm thấy bi ai, cũng không cảm thấy thú vị, chỉ cảm thấy không sao cả.

Thậm chí loại tâm trạng ‘không sao cả’ này đều là nhân loại áp đặt cho Đấng Tạo Hóa.

Mà trong kinh sách của Giáo Hội Sáng Thế, cốt lõi nhất chính là Thần yêu người đời!

Thật ra chỉ cần suy nghĩ logic một phen đều có thể đưa ra kết luận này.

Nếu Thần không có gì không làm được, lại nhiệt tình yêu thương người đời như kinh sách đã nói.

Như vậy vì sao trên thế giới này vẫn còn bóc lột, vẫn còn áp bách, vẫn còn chiến tranh?

Nếu Thần không làm được, tức là Thần không phải không có gì không làm được.

Mà nếu là Thần không muốn làm thì chứng tỏ Thần không thương người đời!

Nhân vật như vậy tại sao còn phải tín ngưỡng là Thần, tại sao còn muốn dâng lên mọi thứ của mình?

Sau khi có kết luận này, vị cha sứ già gần như tan vỡ, nhưng bởi vì thần lực trong cơ thể đã quá mạnh mẽ, vì thế mặc dù đã mất đi tín ngưỡng nhưng vẫn không mất đi một thân sức mạnh này.

Sau đó ông đã biến mất trong tầm mắt giáo hội và dân chúng, trở thành vị cha xứ bình thường nhất.

Vị cha sứ già nhìn Giáo Đường Vinh Quang, từ trên đỉnh cao suy sụp đến bộ dáng hiện giờ, ngay cả làm cha xứ bình thường cũng cảm thấy chán nản, cuối cùng trở thành một người giữ cửa bình thường.

Bởi vì mất đi tín ngưỡng, mỗi lần vị cha sứ già thi triển sức mạnh sẽ phải thừa nhận nỗi đau rất lớn.

Chỉ có chiến đấu vì lợi ích của Giáo Đường Vinh Quang mới có thể phát huy trăm phần trăm thực lực, nhưng cho dù vậy vẫn không thể trở ngại sự mạnh mẽ của ông.

Ở phía xa Mặc Cung đã nhận ra sự tồn tại của vị cha sứ già, hắn có chút sững sốt, lộ ra vẻ mặt hoài niệm, sau đó quay sang hướng đó mỉm cười.

Tiếp đó Mặc Cung xoay về phía ve chúa: “Có một ông bạn già đã phong tỏa nơi này rồi, vậy cũng tốt... ít ra khi đánh mày tao không cần lo lắng bó tay bó chân!”

Ve chúa không chịu nổi nhất chính là thái độ khinh thường của Mặc Cung, vì thế nó lập tức phát động tấn công.

Chỉ dư chấn của đòn tấn công đã làm nhóm Ôn Văn phải chậm rãi lui về sau, lúc lùi tới ranh giới mới phát hiện nơi này có một lá chắn trong suốt nhu hòa.

Bọn họ nhẹ nhàng tiếp xúc thì lá chắn mở ra một lỗ thủng để bọn họ thoát ra ngoài, đi tới chỗ nhóm Shermore.

Ve chúa phóng ra trụ ánh sáng cực kỳ chói mắt, nhóm người nhìn không được che mắt.

Ôn Văn nhân cơ hội từ trong trạm thu nhận lấy ra mấy cặp kính mát, bán ra với giá một trăm đồng săn ma...

Tình cảnh cuộc chiến bên trong thoát nhìn khá lớn, nhưng kỳ thực có chút khô khan, bởi vì mỗi đòn tấn công của ve chúa đều bị Mặc Cung dễ dàng ngăn cản.

Thậm chí Mặc Cung còn chưa từng di chuyển vị trí, tay cũng chưa rút ra khỏi áo choàng.

Ve chúa rất mạnh, so với chân tự bình thường thì nó mạnh hơn rất nhiều, nhưng đối với Mặc Cung thì chỉ có hơi phiền phức thôi.

Cấp Tai Biến là Thần, mà dưới cấp Tai Biến cho dù mạnh mẽ cỡ nào cũng chỉ là sinh vật phàm tục.

Ve chúa cao lắm cũng chỉ nhờ vào tính chất đặc biệt của mình mà tính là Bán Thần, nhưng đã là Bán Thần thì không có cách nào đánh bại Thần.

Chương 1041 - Quan báo tư thù

Chỉ có điều Mặc Cung cần phải mô phỏng theo sức mạnh của giám ngục Tai Biến, chính vì thế sức chống đỡ của hắn yếu đi một chút, làm ve chúa có ảo giác có thể chiến thắng.

Nhưng theo Mặc Cung mô phỏng ngày càng thành thạo, phòng ngự cũng mạnh mẽ hơn, chỉ là chấn động từ phòng ngự đã làm thân ve chúa rướm máu.

Tuy ve chúa càng chiến lại càng hăng nhưng cũng không làm nên chuyện gì, trên móng vuốt to lớn của thần xuất hiện răng cưa tạo thành từ sức mạnh thần thánh, chúng xoay tròn hết như cưa điện, trong cận chiến có thể phát huy được thực lực rất lớn.

Nhưng những móng vuốt này chưa từng chạm vào được cơ thể Mặc Cung, lúc sắp chạm vào Mặc Cung sẽ bị một luồng sức mạnh khủng bố hất văng ra, sức mạnh quanh người bùng nổ làm mặt đất không ngừng lún xuống.

Làm bao cát một hồi thì Mặc Cung bắt đầu có chút nhàm chán.

Đổi lại là Tai Biến khác, đối mặt với đối thủ như ve chúa, mặc dù không đấu lại nhưng cũng sẽ cảm thấy vương tay vương chân.

Nhưng chuyện này căn bản không tồn tại đối với Mặc Cung, cuối cùng hắn cũng rút tay ra khỏi áo choàng, cổ tay hơi chuyển động, sức mạnh màu đen như mực ngưng tụ trên tay.

Bộ dáng của ve chúa giống như phát điên, mỗi thù bị cướp mất phân nửa sức mạnh, không quản là cường giả nào cũng không thể quên.

Lúc sắp vọt tới trước mặt Mặc Cung, ve chúa xoay người lại để phân đuôi hướng về phía Mặc Cung, cái miệng dữ tợn há rộng.

Đây là sức mạnh vì đôi phó trạm thu nhận mà ve chúa đã mở ra một năng lực mới, chỉ cần trúng chiêu, cho dù người áo đen là cấp Tai Biến thì cũng không thể nào bỏ qua sức mạnh này.

Nhưng Mặc Cung không có suy nghĩ tránh né, chỉ đưa tay về phía cái miệng rộng kia.

“Ma sát pháp.... uy thương!”

Sức mạnh màu đen giống như một cây thương dài màu đen từ trong tay Mặc Cung phóng ra.

Cái miệng rộng sau đuôi của ve chúa có thể ăn sức mạnh này, nhưng còn chưa kịp hóa giải thì đã bị nó trực tiếp xuyên qua.

Cây thương dài này chạm vào lớp lá chắn của vị cha sứ già bố trí, giăng co vài giây thì ghim ra vết rạn nứt rồi bay vọt ra ngoài.

Sau khi bay tới một độ cao nào đó thì bắt đầu rớt xuống theo đường parabol, trực tiếp bay vào trong nhà thờ St. Sophie.

Lối vào Giáo Đường Vinh Quang ở nơi này cũng bị phá hủy triệt để.

Vị cha sứ già ở một bên xem cuộc chiến tiến tới trước một bước, muốn lý luận với Mặc Cung một chút, nhưng cuối cùng vẫn thu hồi, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Kincara ở trong trạm thu nhận xem cuộc chiến bĩu môi nhỏ giọng lầm bầm.

“Tôi đã nói nhưng mà rồi mà cậu không chịu nghe, cậu không thể trách tôi được.

“Tên Mặc Cung này vẫn luôn ngửa mắt Giáo Đường Vinh Quang, hơn nữa lúc đánh nhau rất thích tạo ra những cảnh tượng hoành tráng.”

“Cậu bị hấn hổ rồi.”

Ôn Văn quay đầu nhìn về phía nhà thờ St. Sophie, sau đó thần thờ quay đầu lại, trên mặt lộ ra biểu cảm khó coi, hiện giờ thù hận của anh và Giáo Đường Vinh Quang lại càng lớn hơn.

Nhưng lần này thật sự không liên quan gì tới anh....

Lỡ như có người của Giáo Đường Vinh Quang tới hỏi, Ôn Văn chắc chắn sẽ không thừa nhận mình có quan hệ với trạm thu nhận....

Ngắm nhìn thảm trạng của nhà thờ lớn St. Sophie, Mặc Cung cười phá lên thật vui vẻ, vì thế tiếp tục tung ra hơn mười quyền.

Mỗi quyền đều hóa thành một cây thương dài bay ra xa, phương hướng không giống nhau, có cây bay được phân nửa còn queo trở lại.

Những luồng năng lượng màu đen này giống như tên lửa hành trình bay ra.

Vị cha sứ già cố gắng ngăn cản được một số, nhưng rất nhanh sau đó đã từ bỏ hành động này.

Những đòn tấn công này đều chuẩn xác rơi vào những kiến trúc có ký hiệu Giáo Đường Vinh Quang ở trong Thánh Thành, nơi nào có hơi thở Đấng Tạo Hóa nồng đậm thì đánh vào nơi đó.

Trước khi đòn tấn công rớt xuống sẽ có một luồng sức mạnh thần bí hất văng tất cả mọi người ở bên trong ra ngoài, không tổn hại tới mạng người.

Thực khó nói hành động của Mặc Cung không phải cố ý.

Trong một nhà thờ lớn truyền tới hơi thở to lớn, sau khi chuyển đổi thập tự màu đen thành màu trắng thì giáo hoàng mặc áo bào hoa lệ đỏ vàng đan xen khí thế hung hăng bay ra ngoài.

“Không cần biết mày là ai, từ giờ trở đi mày chính là kẻ địch của Giáo Đường Vinh Quang, bọn tao sẽ....”

Soạt soạt soạt!

Lại có vài cây thương dài màu đen rơi xuống, liên tiếp ghim vào người giáo hoàng, trực tiếp ghim sâu xuống đất mấy trăm mét.

Mũ miện áo bào trên người giáo hoàng bị nghiền nát, quyền trượng thần khí ẩn chứa sức mạnh thần thánh đậm đặc trong tay xuất hiện vết rạn, về phần bản thân giáo hoàng thì không bị thương quá lớn.

Nhưng nhìn lại trang bị trên người, vẻ mặt giáo hoàng lập tức vắn vẹo.

Đau lòng chết mắt!

Đau lòng tới sắp muốn khóc rồi.

Đây đều là thánh khí thượng đẳng nhất.

Lửa giận tràn ngập thần kinh giáo hoàng nhưng qua một hồi lâu hấn vẫn không có phản ứng gì, ngược lại chỉ xám xịt bò ra khỏi hố sâu.

Một vị tổng giám mục đầu óc vội vàng tiến tới bên cạnh giáo hoàng, ân cần hỏi han: “Ngài không sao chứ? Đám khốn kiếp này không ngờ lại to gan lớn mật như vậy, chúng ta chắc chắn sẽ không để hấn rời khỏi Thánh Thành.”

Trên mặt giáo hoàng lộ ra biểu cảm thánh nhân: “Giáo Đường Vinh Quang chúng ta trước giờ vẫn luôn khoan hồng độ lượng, kẻ này không tổn hại mạng người, chỉ phá hủy một ít vật chết, không cần tính toán chi li.”

“Nhớ kỹ, đừng truy cứu, phải thể hiện phong độ của giáo phái lớn...”

Sau khi nói xong, giáo hoàng thản nhiên quay trở về chỗ ở của mình.

Hấn thật sự không tức giận sao?

Không, hấn sắp tức điên rồi.

Nhưng hấn cũng rất sợ.

Trong mắt các vị giám mục khác, giáo hoàng không bị thương chứng tỏ thực lực hai bên ngang nhau.

Nhưng bản thân giáo hoàng biết, là đối phương không muốn tổn thương hấn mà thôi, vì thế mới đặc biệt phá hủy thánh khí.

Vì thế người này tuyệt đối không phải kẻ mà hấn có thể đối đầu, giáo hoàng cũng không muốn rước họa, dù sao thì hấn cũng không phải chưa từng kinh sợ, kinh sợ thêm một lần cũng không sao.

Giống như ve chúa có ưu thế tuyệt đối khi đối mặt với nhóm Ôn Văn, Mặc Cung có thực lực vốn là Thần Thiên Giới kỳ thực cũng không để giáo hoàng vào mắt, hấn chỉ muốn phát tiết tích tụ suốt ngàn năm qua của mình mà thôi.

...

Diên cuồng tung ra hơn mấy chục chiêu thì Mặc Cung thả lỏng vai, tâm trạng rất thoải mái, đặc ý nhìn Ôn Văn, tựa hồ đang tranh công.

‘Xem đi, nhờ sự cố gắng của ta, ve chúa rốt cuộc cũng bị đánh bại rồi.’

Ôn Văn nhìn đồng hồ loạn bên Thánh Thành, suýt chút nữa đã nôn ra máu.

Ông xác định mình đánh ve chúa rất gắng sức? Chứ không phải nhân cơ hội đánh ve chúa mà gieo họa cho Thánh Thành chứ?

Bên kia ve chúa vô lực từ trên trời rơi xuống, trong mắt nó tràn đầy mê muội.

Người này sao lại mạnh đến như vậy, nếu đã mạnh như vậy vì sao lần trước sau khi hấp thu sức mạnh của hấn xong lại lén trốn đi chứ?

Nhưng mặc dù đã bị đánh tới lở loét trăm ngàn lỗ thì ve chúa vẫn chưa chết, dù sao Thần cũng từng là Thần Linh Giới, cường độ cơ thể vẫn được giữ nguyên.

Hơn nữa Mặc Cung tấn công hơn mười lần, mục tiêu cũng không phải Thần, vì thế những đòn tấn công này chỉ đâm xuyên qua cơ thể Thần, không dồn Thần vào chỗ chết.

Sợ hãi nồng đậm xuất hiện trong đầu ve chúa.

Thần hồi tưởng lại những gì mình gặp phải, không khỏi bi thương.

Từ khi gặp phải đại thiên sứ kia, đầu tiên là Thần bị đóng đinh vào giá chữ thập hai ngàn năm, sau đó bị hút khô sức mạnh, rớt xuống khỏi ‘cảnh giới Thần’, hiện giờ lại bị đánh cho lở loét trăm ngàn lỗ thề này.

Vì sao Thần lại thảm như vậy...

Chương 1042 - Cái rắm mà phóng

Mặc Cung đưa tay nắm lấy hư không, cố định ve chúa ở giữa không trung.

Đang chuẩn bị giáng cho Thần một đòn trí mạng thì cảm nhận được trên người ve chúa truyền tới một luồng sức mạnh huyền bí thần ảo, dẫn tới Mặc Cung khẽ ồ một tiếng.

Sức mạnh màu đen chuyển động trong tay, hóa thành một cây đao dài màu đen.

Ma sát pháp... lục thần đao!

Trước khi ra sát chiêu, Mặc Cung liếc nhìn về phía Ôn Văn, giống như đột nhiên nghĩ tới gì đó mà nhếch môi lộ ra nụ cười.

Cây đao dài trong tay lướt qua cánh ve chúa, trực tiếp chém ra.

Giáo hoàng vừa mới quay trở về tâm cung của mình, đang chuẩn bị ngồi xuống thì đột nhiên nhìn thấy vệt sáng đen lóe lên, ghé của hắn bị chém đứt làm đôi ngã sang hai bên.

Giáo hoàng khóc không ra nước mắt, hắn trêu ghẹo ai chứ....

Sau khi chém xong một đao kia, Mặc Cung tiện tay ném bay cơ thể giáp nát của ve chúa ra ngoài.

Cơ thể nó rơi được vài mét thì bắt đầu hư ảo, lặng lẽ trôi nổi giữa không trung như vật chết.

Lúc này ve chúa đã lần thứ hai tiến vào không gian thứ nguyên, ngoại trừ người siêu năng có linh cảm mạnh mẽ tới trình độ nhất định, người bình thường không có cách nào thấy được Thần.

Mà cho dù người siêu năng thấy được cũng không có cách nào chạm vào Thần.

Bởi vì bản chất của Thần đã không còn ở trong không gian này, cho dù là cường giả cấp Tai Biến cũng không có cách nào chạm vào một cọng lông gáy của ve chúa.

Đây là năng lực thiên phú của ve chúa, cũng không bởi vì Thần rút cảnh giới mà biến mất.

Mặc Cung phỉ phỉ tay, quay sang hướng Ôn Văn nói khẽ vài câu mà chỉ có Ôn Văn nghe thấy.

“Hiện giờ con sâu này đã không thể tạo thành uy hiếp được nữa, năng lực này đối với Thần vừa là bảo vệ cũng là giam cầm, ít nhất trong vòng ba năm sẽ không thể thoát ra được.”

“Nhưng chờ đến khi Thần xuất hiện, Thần sẽ mạnh hơn bây giờ, khi đó tôi sẽ không giúp cậu, cậu cần tự mình giải quyết.”

Ôn Văn biết Mặc Cung muốn mình được tôi luyện.

Nhưng Mặc Cung cũng quá coi thường anh rồi, không cần ba năm, cũng không cần một năm nửa năm, chỉ cần Ôn Văn tiêu hóa xong sức mạnh Cốc Thần Huyết thì bản thân sẽ thăng cấp tới cảnh giới chân tự.

Ve chúa cũng không còn là mối đe dọa đối với anh nữa!

Sau khi làm xong mọi chuyện, Mặc Cung sáng khoái búng tay một cái, cánh cửa màu đen lần thứ hai xuất hiện.

Hắn vẫy tay với Huyết Cửu Nhật và bóng quỷ Slanda, cơ thể của hai con quái vật bị một sức mạnh vô hình kéo tới cánh cửa, sau đó Mặc Cung giơ cao hai tay hướng về phía Thánh Thành, tựa hồ đang thưởng thức cảnh đẹp mà mình chế tạo ra.

Thánh Thành lúc này đã bị ghim hơn mười giá chữ thập màu đen, Giáo Đường Vinh Quang muốn xử lý chúng cũng phải tốn công tốn sức một phen.

Sau đó Mặc Cung dẫn theo hai con quái vật chậm rãi tiến vào trạm thu nhận, cánh cửa màu đen cũng chậm rãi biến mất trong hư không.

Thẳng đến lúc này, cảm giác đè nén trong lòng mọi người mới coi như biến mất, giống như một tảng đá lớn được dời đi.

Shermore, Diệp Văn, Lâm Triết Viễn và Bạch Long gỡ kính râm, qua thật lâu vẫn chưa thể bình ổn cảm xúc.

Trận đại chiến của Mặc Cung và ve chúa làm bọn họ chấn động không thôi, cũng làm họ ý thức được mình nhỏ bé cỡ nào.

Trên tinh cầu này, chân chính đứng trên đỉnh cao chỉ có cường giả cấp Tai Biến, những người siêu năng khác chỉ là người bình thường hơi khỏe mạnh một chút mà thôi.

Có điều vị cường giả này tuy mạnh mẽ nhưng tính cách có vẻ quá khó đoán.

Vì sao hắn phải phá hỏng kiến trúc Thánh Thành? Giống như có thù oán với Giáo Đường Vinh Quang...

Bọn họ đã đoán đúng, Mặc Cung quả thực có thù oán với Giáo Đường Vinh Quang.

Nói vậy có chút không chuẩn xác, nói đúng hơn là Mặc Cung có thù oán với Đấng Tạo Hóa đứng sau Giáo Đường Vinh Quang, nhìn thấy giáo phái ca tụng Đấng Tạo Hóa thì hắn cảm thấy rất khó chịu, vì thế mới đặc biệt nhắm tới.

Mỗi vị Thần Thiên Giới đều có lai lịch rất lớn, Mặc Cung cũng thế.

Hắn là ác nghiệt thân ma, ý chí và sức mạnh do hai bộ phận tạo thành, mà phần ma nghiệt có liên quan trực tiếp với Đấng Tạo Hóa.

Vì thế hắn trời sinh có nỗi căm hận không thể dập tắt đối với Đấng Tạo Hóa, lần nào đại náo Thánh Thành một phen, không tổn hại sinh mạng vô tội là kết quả Mặc Cung đã rất khắc chế.

Tất nhiên những chuyện này là bí mật, nhóm Shermore không thể nào biết được, bọn họ tưởng rằng Mặc Cung chính là Hắc Thập Tự.

Gần gũi quan sát cuộc chiến này rất có lợi đối với Lâm Triết Viễn và Diệp Văn, đối với bọn họ thì cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết này không quá quan trọng.

Mà Ôn Văn thì không có thời gian cảm thán, sau khi Mặc Cung biến mất, anh giống như một con rồng bơi vào trong chiến trường.

Sau đó tùy ý để mình rơi tự do một hồi thì chân mới chạm đất.

Trước đó uy lực cuộc chiến của Mặc Cung và ve chúa đã bị lá chắn của vị cha sứ già ngăn cản, vì thế tất cả đều rơi xuống đất, nơi này biến thành vực sâu không thấy đáy.

Mà lúc ve chúa tiến vào không gian thứ nguyên khác, Hosta từ trên đầu nó rơi xuống đất.

Hosta khác với Ôn Văn, dung hợp với ve chúa gần như tiêu hao năng lượng toàn thân hẳn, hơn nữa tham gia cuộc chấn động sức mạnh kia đã làm cơ thể hẳn bị ăn mòn.

Vì thế lúc rơi xuống đất, Hosta đã bị ngã gãy mất một chân.

Hắn im lặng nằm trong đáy hố, hi vọng Ôn Văn không phát hiện mình, nhưng đây là chuyện không thể nào, Ôn Văn rơi tự do xuống trực tiếp rơi ngay vào cái chân còn lại của Hosta, gốc đùi cũng rắc một tiếng... bị giẫm gãy.

“Lúc rơi xuống không chú ý nơi này có người, ngại quá.” Ôn Văn không hề có chút thành ý nào nói với Hosta.

Hosta cười khò hai tiếng, nịnh nọt nói: “Không sao không sao, là tôi không tốt.”

Ôn Văn nhướn mày, ngồi xồm trước mặt Ôn Văn, thực kinh ngạc nói: “Trước đó mày đâu phải thái độ này, sao thế.... sợ à?”

Thánh thú cũng bị đánh bại, có ngu mới không sợ.

Tất nhiên Hosta không nói như vậy với Ôn Văn, chỉ dè dặt nói: “Trước đó tôi là tiểu nhân đặc chí, không biết trời cao đất rộng, tôi chỉ là một con ếch, ngài đại nhân đại lượng cứ coi tôi như cái rắm mà phóng đi.”

Ôn Văn gãi cằm, lần thứ hai lấy tẩu thuốc huyển thái ra, hung hăng chà một cái rồi phà khói.

Một đám khói hình dáng như Hosta từ phía sau Ôn Văn bay ra, biểu cảm đầy say mê, lượn lờ hai cái thì biến mất trong không khí.

Hosta há to miệng, không biết nên nói gì.

Ôn Văn đưa tay phẩy phẩy trước mũi: “Tao đã đồng ý yêu cầu của mày rồi, xem mày là rắm mà phóng rồi đấy, nói tới thì đây

là lần đầu tiên tao thả rắm thúì đến vậy, bây giờ nên nói một chút về chuyện của chúng ta.”

Hosta run run: “Không phải ngài đã xem tôi là rắm mà phóng rồi sao, sao lại...”

Chát!

Ôn Văn cho Hosta một bạt tai: “Ai quy định xem mày là rắm để phóng thì không thể kiể́m mày gây sự hả?”

“Vâng vâng vâng, ngài nói gì cũng đúng cả.” Hosta nhỏ giọng phụ họa.

Thức thối là trang tuấn kiệt, mà Hosta vẫn luôn rất thức thối, hẳn biết chuyện quan trọng nhất bây giờ là giữ được mạng, vì thế cho dù Ôn Văn bảo hắn ăn phân, hắn cũng sẽ không do dự.

Chương 1043 - Tình yêu cấm kỵ

Thấy dáng vẻ Hosta, Ôn Văn thở dài một hơi: “Tao rất ghét biểu cảm của mày trước đó, nhưng dáng vẻ của mày bây giờ tao lại càng ghét hơn... Biế́n thái chân chính, trong tình huống như vậy vẫn có thể cười.”

Hosta miễn cưỡng đứng dậy cười với Ôn Văn, cười còn khó coi hơn cả khóc.

Ôn Văn lần thứ hai lắc đầu: “Cười như vậy không đúng, để tao giúp mày.”

Anh vươn hai ngón tay trực tiếp thọc vào miệng Hosta, hai ngón tay tách ra hai bên, lưỡi dao sắc bén cắt phần da trên miệng hắn.

“Như vậy... mày có thể cười rồi, rất dễ nhìn.”

Hosta bị Ôn Văn cưỡng chế bày ra nụ cười, đau tới sắp ngất, lửa giận tựa hồ muốn cắn nuốt hắn, nhưng hắn vẫn thu hết vào trong lòng.

“Chặc, thời gian không còn sớm, không chơi với mày nữa, nên làm chuyện nghiêm túc rồi.”

Không đợi Hosta phản ứng, Ôn Văn giơ tay lên chém một phát, một bàn tay trực tiếp bay lên bị Ôn Văn chụp lấy.

Hai phần dấu ấn trên mu bàn tay Hosta chuyển tới trên tay Ôn Văn.

Ôn Văn hài lòng gật đầu, tổng cộng có mười một dấu ấn, mà lúc này trên mu bàn tay trái Ôn Văn tổng cộng có sáu dấu ấn, chiếm hơn phân nửa.

Mà trước đó Ôn Văn từng cắn nuốt dấu ấn của Diệp Văn, Lý Na Đà và Đào Thanh Thanh, cộng thêm Shermore và Lâm Triết Viễn, vừa vặn chính là mười một.

Ôn Văn cân nhắc một chút cảm giác cắn nuốt dấu ấn trước đó, cảm thấy sau khi mình cắn nuốt tất cả dấu ấn thì có lẽ thực lực sẽ đột phá tới cảnh giới tiếp theo.

Sau khi lấy được dấu ấn, vì che dấu cho Windsor, Ôn Văn cũng không giết chết Hosta mà chỉ đánh ngất xỉu.

Có điều sau khi Hosta hôn mê, Ôn Văn cài chút bảo hiểm nhỏ trên người hắn, cũng chính là tròng xiềng xích của trạm thu nhận.

Trong mắt Ôn Văn, bảo hiểm này rất cần thiết, mặc dù tính cách Hosta có chút vụn vặt, nhưng dù sao cũng là một thiên tài.

Sau khi bị Ôn Văn cắt rách khoe miệng, nếu hắn không làm tốt sẽ trực tiếp tiến vào trạng thái hắc hóa, sau khi trở về sẽ mạnh mẽ hơn gấp mười lần tám lần.

Nhưng xiềng xích này sẽ như một cây đinh luôn ản mình trong cơ thể hắn, Hosta càng mạnh thì lại càng có tác dụng đối với Ôn Văn.

Lỡ như có một ngày Hosta lại quần quẫn muốn làm kẻ địch của Ôn Văn thì hắn sẽ ném trái được cái gì là đau đốn chân chính....

Sau khi làm xong hết thấy, Ôn Văn rời khỏi hố sâu, bay tới trước mặt nhóm Diệp Văn.

Bạch Long quần trên người Shermore, thoát nhìn khá tồi tả, có điều với thể chất của giao long, không bao lâu sẽ lành lặn trở lại.

Shermore vừa dâng thuốc lá cho Bạch Long vừa nghi ngờ hỏi Ôn Văn: “Hai vị người qua đườ... chân tự đánh đấm không tề

kia là từ đâu tới vậy?”

“Vớ lại vị cường giả Tai Biến kia là ‘Hắc Thập Tự’ đúng không? Sao hắn lại giúp chúng ta?”

Vớ thị giác của Shermore, Huyết Cửu Nhất và bóng quỷ Slanda giống như người qua đường, toàn bộ quá trình vẫn luôn chịu đòn.

Ôn Văn ho nhẹ một tiếng: “Hai vị cường giả chân tự kia là tôi gặp được ở Club Sóng Lớn Chân Dài, bọn họ rất tràn đầy lòng nghĩa hiệp, nghe nói tới hành vi vô sỉ của Giáo Đường Vinh Quang liền quyết định giúp tôi một tay.”

“Về phần ngài ‘Hắc Thập Tự’ kia, đó là Tai Biến đứng sau SRS Cơ Kim Hội, vốn có quan hệ đồng minh với Hiệp Hội Thợ Săn chúng ta, hơn nữa bản thân hắn cũng là đại anh hùng chính nghĩa ghét ác như thù, vì thế mới ra tay giúp đỡ.”

Nhóm Shermore không biết quan hệ của Ôn Văn và Cơ Kim Hội, tự nhiên cảm thấy Ôn Văn nói rất có lý, vì thế liền bỏ qua chuyện này.

Sau đó Ôn Văn không để lỡ thời gian, trực tiếp nói với hai người: “Hai người đưa tay ra đi, tôi giúp hai người loại bỏ dấu ấn Cốc Thần Huyết, thứ đồ chơi này giữ lại quá lâu rất có thể sẽ lưu lại tai họa ngầm.”

Hai người thấy dấu ấn trên tay Diệp Văn biến mất, vì thế cũng biết Ôn Văn có năng lực này.

Dấu ấn trên tay Shermore bị Ôn Văn dễ dàng hút đi, sức mạnh thuần khiết bồi bổ cơ thể Ôn Văn, làm Ôn Văn nắm tay Shermore lộ ra sắc mặt đỏ hồng, còn khẽ rên hai tiếng.

Thấy tình cảnh này, ánh mắt Diệp Văn sáng lên, tựa hồ cô đã phát hiện bí mật gì đó.

Vì sao khi Ôn Văn loại trừ dấu ấn cho cô lại không có phản ứng này, lẽ nào Ôn Văn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Shermore?

Nhất định là như vậy!

Mà Lâm Triết Viễn thì cả người không được tự nhiên, nổi da gà, hai người đàn ông cao lớn nắm tay nhau, biểu cảm lại còn khả nghi như vậy.

Từ khi nào Ôn Văn có ham mê này vậy, hẳn không muốn phản bội vợ mình....

Nhưng thật ra bọn họ đã nghĩ nhiều rồi, Ôn Văn có phản ứng như vậy không phải vì anh thích tay Shermore, tay tên này toàn là lông, có thể thích mới là lạ.

Là Cốc Thần Huyết giờ trò quỷ, nó không cam lòng để sức mạnh mình bị hút đi như vậy, nó bắt đầu tranh đấu với sức mạnh của trạm thu nhận ở trong cơ thể Ôn Văn, vì thế mới tạo ra hình ảnh khả nghi này.

Nhưng chúng có phản kháng cũng phí công, vì thế dấu ấn trên tay Shermore vẫn bị hút đi.

Ôn Văn chộp lấy bàn tay không muốn bị nắm của Lâm Triết Viễn, dùng tay phải bao trùm lên, bắt đầu hấp thu sức mạnh của Cốc Thần Huyết.

Mà Shermore ở bên cạnh thì nhẹ nhàng vuốt ve tay mình.

Hắn có một ông bạn còn thân hơn cả người nhà, là một ông lão y học dân tộc có thể dùng nắm tay đấm bẻ đầu người.

Từ khi ông lão chết đi thì không còn ai thân thiết với hắn như vậy, lẽ nào Ngụy Thám này...

Shermore đột nhiên lắc đầu kịch liệt để vứt bỏ hình ảnh đáng sợ này, rốt cuộc hắn đang nghĩ gì vậy?

Mà hết thấy đều bị Diệp Văn nhìn trong mắt, trong đầu cô nghĩ ra quyển tiểu thuyết một trăm tám chục ngàn chữ, thậm chí ngay cả tên cũng nghĩ xong.

Gọi là... tình yêu cấm kỵ của thám tử mù đường và ngụy thám quỷ dị.

Ôn Văn tự nhiên không biết cái đầu nhỏ của Diệp Văn nghĩ gì, anh chỉ tập trung hấp thu sức mạnh trên tay Lâm Triết Viễn.

Đợi đến khi dấu ấn trên tay Lâm Triết Viễn biến mất thì đột nhiên xảy ra dị biến.

Sáu dấu ấn trên tay Ôn Văn, cộng thêm một phần dấu ấn trên tay Lâm Triết Viễn, một luồng sức mạnh bắt đầu hợp lực chống cự sức mạnh trạm thu nhận.

Sức mạnh kích thích cực lớn làm Ôn Văn phải khoanh chân ngồi dưới đất, nhắm mắt thừa nhận dư chấn của sức mạnh.

Hành động của Ôn Văn thật ra là đang đào căn cơ của Cốc Thần Huyết, vì thế Cốc Thần Huyết không có khả năng không phản kháng.

Thế nhưng phần phản kháng này thật ra chỉ phí công, hai tay của Ôn Văn đều có găng tay Tai Ách, vì thế khi nó chọn lựa ký túc trên tay trái Ôn Văn là kết quả đã được định đoạt.

Găng tay Tai Ách của Ôn Văn cũng phóng ra một luồng sức mạnh, nhẹ nhàng đẩy sức mạnh Cốc Thần Huyết một cái.

Găng tay Tai Ách bên phải vốn đang hút, Cốc Thần Huyết đang cố kéo lại, lúc này phía sau Cốc Thần Huyết đột nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh đẩy tới, cân bằng cứ vậy bị phá vỡ.

Trong quá trình này bộ dáng của Ôn Văn rất dọa người, phía sau hiện lên bóng ảo của một chiếc Cốc Thần Huyết, nhưng nó lại tràn đầy hơi thở không may mắn.

Nhóm Shermore thực căng thẳng nhìn Ôn Văn, rất sợ Ôn Văn đột nhiên không thể khống chế nổi mà rụng nụ.

Tuy phải gánh chịu một ít nguy hiểm nhưng Ôn Văn cũng có thu hoạch khổng lồ.

Sau khi tiêu hóa toàn bộ sức mạnh Cốc Thần Huyết, Ôn Văn phát hiện sức mạnh Hắc Thể của mình đã tăng trưởng rất lớn!

Lúc này khoảng cách tới trình độ chân tự chỉ còn một bước ngắn!

Chỉ cần tìm được bước ngoặt thì Ôn Văn có thể biến hóa về chất.

Đến khi đó Ôn Văn có thể mang sức mạnh giám ngục Tai Biến ra ngoài sử dụng, trở thành cường giả Tai Biến danh chính ngôn thuận!

Ôn Lệ muốn nhận được sức mạnh cấp Tai Biến đã tạo ra tai họa cao nguyên Thanh Tích, mà Ôn Văn muốn nhận được sức mạnh này thì chỉ cần đạt tới cảnh giới chân tự, không thể không nói không quản là ai cũng cảm thấy quá khác biệt.

Đang vui vẻ thì sắc mặt Ôn Văn thay đổi kịch liệt, chuẩn bị nhanh chân chạy trốn.

Shermore kéo hẳn lại: “Là người của Giáo Đường Vinh Quang tới, ông sợ gì chứ, khi này trong lúc ông ngồi tĩnh tọa tôi đã báo tin ở nơi này cho tổng hội thợ săn ở khu Đông Du rồi.”

“Sẽ có người tới đón chúng ta, vấn đề này bên Giáo Đường Vinh Quang không chiếm lý, bọn họ sẽ không dám làm gì chúng ta đâu.”

Ôn Văn chợt dạ cười cười hai tiếng, Shermore đương nhiên không sợ.

Nhưng Ôn Văn có thể nói là đầu sỏ biến nơi này thành lộn xộn như vậy, cho dù đối phương không biết thì anh cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi này.

Một giây cũng không muốn!

“Khụ khụ, cái đó, tôi còn việc gấp, tôi đi trước đây, sau này có cơ hội thì liên hệ...”

Ôn Văn cưỡng chế gạt tay Shermore, sau đó búng tay một cái, một vệt sáng xanh xuất hiện, nháy mắt biến mất trước mặt mọi người.

Nhóm Shermore nhìn nhau, không biết vì sao Ôn Văn lại vội vàng bỏ đi như vậy.

Sau khi Ôn Văn đi được hai phút thì một lượng lớn giáo sĩ các cấp bao vây nhóm Shermore.

Dẫn đầu là một vị tổng giám mục đầu hồi có thực lực chân tự.

Vị giám mục này bày ra dáng vẻ chất vấn, tức giận đùng đùng hỏi đám người: “Bọn tôi vẫn luôn rất tôn kính Hiệp Hội Thợ Săn, không ngờ Hiệp Hội Thợ Săn lại đối xử với bọn tôi như vậy.”

“Đám thợ săn mấy người phá hủy Thánh Thành như vậy, vô số người vô tội chết đi, lại còn phá hủy vài khu di tích ngàn năm!”

“Bọn tôi tuyệt đối không tha thứ cho hành vi này, đón nhận sự trừng phạt của Thần đi.”

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vị giám mục đầu hói này biết rất rõ, thế nhưng hẳn nhất quyết muốn đồ cái nồi này lên đầu thợ săn.

Căn cứ theo tin tức bên trong truyền tới, năm giáo sĩ áo trắng đều thất thủ, thiên sứ Tịnh Nghiệt mất tích, thánh thú bị thương nặng.

Giáo Đường Vinh Quang đã phải trả một cái giá quá lớn cho cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết lần này, hơn nữa nguyện vọng máu chốt cũng chưa được ước nguyện.

Ít nhất phải lấy lại Cốc Thần Huyết, đảm bảo trong cuộc chiến tranh đoạt tiếp theo có thể ước nguyện nguyện vọng chính xác duy nhất.

Vì thế trước khi tìm được Cốc Thần Huyết, tuyệt đối không cho phép nhóm thợ săn này chạy trốn.

Shermore lục lọi trong chiếc túi nhỏ của mình, lấy ra một ổ cứng, sau đó giơ lên cho vị giám mục hói kia nhìn.

Giám mục hói có chút sững sốt: “Đó là gì?”

Shermore nhún vai: “Bởi vì lạc đường nên suốt quá trình cuộc chiến tranh đoạt tôi rất ít khi chiến đấu, vì thế tôi đã dành thời gian để điều tra.

“Bên trong này chứa mức độ tham gia của Giáo Đường Vinh Quang đối với cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết, cũng ghi lại một ít khung cảnh chiến đấu, này đủ để chứng minh chuyện này không liên quan gì tới bọn tôi, toàn bộ là các người tự tìm.”

Chương 1044 - Nữ chiến thần Sao Mai

Giám mục hói nhìn thấy món đồ Shermore lấy ra, không chút suy nghĩ đưa tay phóng ra một luồng sáng.

Hắn muốn hủy đi ổ cứng này, chỉ cần thứ này không tồn tại, lại bắt Shermore im lặng, sự việc rốt cuộc là như thế nào chính là do bọn họ quyết định.

Nhưng luồng sáng này trực tiếp bị móng vuốt Bạch Long bóp vỡ, điều này làm giám mục hói thay đổi sắc mặt, không ngờ

đối phương còn có cường giả chân tự.

Có điều là cường giả chân tự thì sao chứ, nơi này chính là đại bản doanh của Giáo Đường Vinh Quang.

Shermore nhún vai: “Cho dù bọn ông lấy thứ này đi thì sao chứ, tôi đã sớm truyền tài liệu máu chốt đi rồi, hành vi của các người đã bại lộ, muốn ra tay với bọn tôi thì chỉ là tự tìm phiền phức cho mình, ông nói xem có đúng không?”

Nhìn sắc mặt khó coi của giám mục hỏi, Shermore mỉm cười, bắt chuyện với Diệp Văn và Lâm Triết Viễn: “Đi thôi, tôi đoán sau này hiệp hội sẽ hủy bỏ điềm du lịch tới Thánh Thành, người nơi này chẳng hiểu khách chút nào.”

Giám mục hỏi suy nghĩ một chốc, đột nhiên lớn tiếng nói: “Không được đi! Trước tiên phải giao Cốc Thần Huyết ra đây!”

Cốc Thần Huyết có tầm quan trọng rất cao đối với Giáo Đường Vinh Quang, lần này nếu đã tới địa bàn của Giáo Đường Vinh Quang thì chắc chắn không có chuyện thả ra ngoài.

Shermore bắt đắc dĩ thở dài một hơi, rõ ràng hiện giờ để bọn họ đi mới là lựa chọn tốt nhất, thế mà đám người này cứ cố tình muốn rước lấy phiền phức.

Sau khi truyền lệnh ra mà không có động tĩnh, giám mục hỏi khó hiểu nhìn về phía cấp dưới của mình, phát hiện trên mặt bọn họ là biểu cảm khẩn trương và khủng bố.

Hắn nhìn theo ánh mắt của cấp dưới nhìn sang, đột nhiên hai chân mềm nhũn, phải túm lấy áo người bên cạnh mới có thể đứng vững.

Chỉ thấy ở bên cạnh nhóm Shermore, không biết từ khi nào xuất hiện một cô gái mặc váy trắng, cô gái này cười như không cười nhìn giám mục hỏi.

Dung mạo cô gái này xinh đẹp tuyệt thế, hai bên váy xẻ tà rất cao, lộ ra đôi chân thon dài làm người ta hâm mộ.

Nàng đi chân trần trên mặt đất nhưng hai chân lại không dính chút bụi bặm nào, cổ và tay chân đeo vòng kim loại màu vàng.

Giám mục hỏi nhận ra cô gái này, mỗi vị quản lý cấp cao của Giáo Đường Vinh Quang cũng đều nhận ra.

“Tôi muốn đưa bọn họ đi, ông không muốn ngăn cản chứ?”
Cô gái gạt tóc, tùy ý hỏi.

“Không dám, mời ngài tùy ý.”

Giám mục hỏi lau mồ hôi lạnh lui về sau một bước, mà nhóm thuộc hạ của hắn đã chỉnh tề lui lại năm đến mười bước.

Nỗi sợ về cô gái này đã khắc sâu trong lòng nhóm quản lý cấp cao của Giáo Đường Vinh Quang.

Diệp Văn vui sướng đi tới trước mặt cô gái, ánh mắt lóng lánh đầy sao nhỏ, đây chính là thần tượng trong lòng cô!

Mà Shermore thì thở phào một hơi, hắn chỉ xin cầu viện khu Đông Du, không ngờ vị này lại tự mình ra trận, như vậy lúc này bọn họ không còn chút phiền phức nào nữa.

“Nếu không định ngăn thì rút ngay đi, tôi cứ nhìn thấy đám cùi bắp mấy người là lại buồn nôn.”

“Vâng, bọn tôi rút ngay.”

Sắc mặt giám ngục hỏi trắng bệch, khúm núm đồng ý, nhưng trong lòng cũng thở phào một hơi, hắn cứ tưởng số tóc còn lại của mình sẽ trụi sạch.

Đợi đến khi đoàn người Giáo Đường Vinh Quang biến mất, bầu không khí thoải mái hơn, Shermore dẫn Lâm Triết Viễn tới hành lễ, cô gái xua tay ý bảo không cần phiền phức như vậy.

Cô nhìn sang Diệp Văn, trong mắt có chút thương thức: “Nhóc chính là con gái của Diệp Hải Mạt đúng không? Quả cà già như ba nhóc sao lại sinh được một cô bé đáng yêu xinh xắn như thế này chứ, chốc nữa đi theo tôi, tôi dẫn nhóc tới Baidya chơi.”

Sau đó cô gái quay sang Shermore: “Hai cậu vẫn còn bạn đồng hành khác đúng không, liên hệ bọn họ đi, tôi dẫn mọi người ra ngoài, sau đó các cậu muốn về hay tới Baidya thì tùy.”

“Chỉ cần ở địa bàn khu Đông Du, Giáo Đường Vinh Quang không dám động vào các cậu.”

“Có điều trước tiên, các cậu cần nói cho tôi biết cuộc chiến Tai Biến trước đó rốt cuộc là chuyện gì.”

Cô gái này có thể tới nhanh như vậy là vì trước khi Shermore xin giúp đỡ thì cô đã nhận ra nơi này bùng nổ cuộc chiến Tai Biến, vì thế đã từ một nơi khác ở khu Đông Du vội vàng bay tới.

...

Giám mục hỏi dẫn người lui về một khoảng cách rồi mới đồng loạt thả phào một hơi.

Ở trước mặt cô gái kia, ngay cả rắm hấn cũng không dám phóng.

Nguyên nhân là giám mục hỏi từng tận mắt nhìn thấy.

Giáo hoàng đương thời từng bị cô gái này cười trên người, từng đâm từng đâm đánh thành đầu heo...

Trong quá trình đó, giám mục hỏi bị dọa tới nhũn cơ vòng, phóng ra một luồng khí xú ối.

Sau đó hấn bị cô gái cạo thành kiêu tóc đầu hỏi, cũng không biết bị dọa quá hoảng hay cô ta đã dùng siêu năng lực gì, nói tóm lại là từ sau ngày đó giám mục hỏi luôn bị hỏi.

Mái tóc đen dày đã vĩnh viễn từ bỏ hấn mà đi.

Tên của cô gái này là Ishna, là Người Phán Quyết khu Đông Du, được người siêu năng địa phương tôn xưng là – nữ chiến thần Sao Mai!

Ishna vẫn luôn tự xưng là thiếu nữ mười tám tuổi, nhưng ở thời ông nội giám mục hỏi, hay là càng xa xưa hơn nữa, cô cũng nói như vậy.

Có điều tuổi của Ishna tựa hồ là điều cấm kỵ ở khu Đông Du, vì thế có rất ít người dám huyền thuyên.

Từng có giám mục muốn mở rộng tín ngưỡng, biến khu Đông Du trở thành địa bàn của mình.

Kế hoạch tiên hành được phân nửa thì bị Ishna phát hiện, sau đó hấn bị Ishna đánh cho một trận, kế hoạch này cũng bị trì hạn vô thời hạn.

...

Ôn Văn cũng không biết có cấp Tai Biến xuất hiện làm chỗ dựa cho bên thợ săn.

Cho dù biết thì ở giai đoạn hiện giờ anh cũng không muốn gặp mặt cường giả Tai Biến, giao tiếp với những người xấp xỉ Thần Linh này vẫn chờ tới khi anh có được sức mạnh như Thần Linh bình thường rồi hãy nói.

Ôn Văn dịch chuyển tức thời tới bên cạnh Đào Thanh Thanh, không đợi cô kịp phản ứng đã chộp lấy tay của cô và đuôi của Tam Tể Nhi, điên cuồng dịch chuyển.

Anh không muốn ở lại nơi chết tiệt này thêm một giây nào nữa, nếu Giáo Đường Vinh Quang biết anh có liên quan với Mặc Cung, có lẽ sẽ muốn xẻo thịt róc xương anh.

Có điều lúc chạy trốn, biểu tình của Ôn Văn vẫn đầy ngọt ngào.

Nguyên liệu tiên hành nghi thức phân thân đã gom đủ, thực lực của bản thân anh cũng chạm tới bình cảnh, chỉ cần đâm thủng thủng tầng cửa sổ là có thể thu hoạch tràn đầy.

Có điều Đào Thanh Thanh và Tam Tể Nhi thì không mấy vui vẻ, loại di chuyển này chẳng khác nào đày đọa.

Lúc Ôn Văn ngừng lại, một Vampire một rắn đồng thời khom lưng nôn mửa.

Ôn Văn gãi gãi đầu lui về sau hai bước, sau đó mở ra một tấm bản đồ.

Mục tiêu kế tiếp của anh là một hướng khác của khu Đông Du, là một sa mạc nằm ở phía bắc thành phố lớn Baidya phồn hoa nhất, đây chính là nơi có điều kiện tốt nhất để cử hành nghi thức.

Bản thân sa mạc không có đặc điểm gì, nhưng tọa độ rất quan trọng.

Giống như trước kia ác ma Thuần Bạch muốn giáng xuống cần phải mượn sức mạnh sao trời vậy, nếu muốn nghi thức phân thân được hoàn mỹ thì cần phải mượn sức mạnh sao trời.

Có điều nghi thức này có yêu cầu không cao như nghi thức giáng xuống, chỉ cần một vị trí đặc biệt là được.

Mỗi sáng tia nắng đầu tiên sẽ chiếu rọi vào vị trí này, sức mạnh của mặt trời kết hợp với sức mạnh sao trời sẽ hình thành hiện tượng năng lượng đặc biệt, mà khi đó cũng chính là trợ lực tốt nhất cho nghi thức phân thân.

Chương 1045 - Vị cha sứ già tới chơi

Phụt!

Một bàn tay từ trong đất vươn ra, một bóng dáng có ánh mắt đờ đẫn ngồi bật dậy, sau đó ầm một tiếng đập vào thùng xe một chiếc xe bị hỏng rồi nằm trở lại.

Bóng người này chính là Lưu Lãng Hiệp.

“Chuyện gì đây....”

Lưu Lãng Hiệp tốn hai phút mới suy nghĩ cẩn thận lại, thì ra là Lâm Triết Viễn chôn hẩn ở đây.

Hẩn hiểu Lâm Triết Viễn làm vậy vì muốn bảo vệ mình, nhưng tìm một quán trọ nhỏ không phải tốt hơn à, dù sao cũng tốt hơn tùy tiện nhét xuống dưới thùng xe.

Cũng không cần giống như muốn chôn sống hẩn mà chất ít nhất là hơn chục chiếc xe ô tô hỏng ở bên trên.

Đổi thành người bình thường thì đây chính là mưu sát.

Sau đó hẩn nhận được tin tức từ Lâm Triết Viễn, biết đã có chỗ dựa lớn, thực khó khăn đẩy mớ ô tô ra, sau đó phủi sạch đất cát chui vào trong đồ lót và giày, ôm chiếc tay cụt khập khiễng đi tới chỗ tập hợp.

Vốn Lưu Lãng Hiệp muốn nhờ vào lần du lịch này để thay đổi hình thức.

Hẩn không muốn làm thợ săn lang thang tứ xứ nữa, muốn bắt đầu hợp tác với những người khác.

Nhưng trải qua chuyện lần này....

Hợp tác?

Không có đâu!

Vẫn là một mình săn ma an toàn hơn.

...

Lý Na Đà tỉnh lại trong một chiếc Jeep nhỏ, nhìn mọi người xung quanh thì biết mình đã an toàn thông qua cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết.

Có điều trước đó hắn bị thương quá nặng, bây giờ ngay cả cánh tay cũng không nhắc lên nổi.

Nhưng Lý Na Đà không nhụt chí, chỉ cần không chết thì hắn sẽ có khả năng vô hạn.

Cuộc chiến trước đó làm hắn có được rất nhiều chỗ tốt, chỉ cần chờ thương tích khỏi hắn thì hắn sẽ có được thực lực vượt xa hiện giờ.

Lý Na Đà có cố chấp điên cuồng đối với chiến đấu và thực lực của bản thân.

Lúc hắn còn nhỏ, người nhà hắn bị quái vật sát hại, mà hắn thì trốn trong tủ treo quần áo không dám ra.

Sau khi được cứu, Lý Na Đà rơi vào trong tự trách.

Nghĩ tới cha mẹ tử vong vì mình hèn nhát yếu đuối, vì thực lực không đủ, vì thế sau khi trở thành người siêu năng thì hắn bắt đầu điên cuồng theo đuổi chiến đấu.

Thầy của hắn là một thợ săn cảnh giới thượng tự, cảm giác được nếu tiếp tục như vậy thì sẽ có một ngày tinh thần của Lý Na Đà sẽ tan vỡ, vì thế đã sắp xếp cho hắn đi du lịch thả lỏng một chút, không ngờ lại dính vào cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết còn nguy hiểm hơn hoạt động săn ma bình thường.

...

Lâm Triết Viễn đi tới một thành phố ở bên cạnh Thánh Thành, chấp tay sau lưng bước lên cầu thang cũ kỹ.

Đứng trước cửa, hắn hít sâu một hơi, gõ lên cửa ba tiếng nhỏ ba tiếng lớn.

Sau đó chỉ nghe thấy bên trong cửa truyền tới tiếng chạy tới gần, Miêu Hân Di trong mắt có tơ máu chạy tới cửa, nhìn thấy Lâm Triết Viễn hoàn hảo không chút thương tích thì nước mắt rơi như mưa, nhào vào trong lòng Lâm Triết Viễn.

“Em còn tưởng anh sẽ không trở về.”

Thân là nhân viên hỗ trợ, Miêu Hân Di có thể hiểu được sự kiện lần này nguy hiểm cỡ nào, vì thế cô đã sớm tiên lượng tới kết quả xấu nhất.

Lâm Triết Viễn vỗ nhẹ lưng Miêu Hân Di, sau đó nhẹ nhàng kéo cô ra, tay kia đưa tới một bó hoa tươi.

“Anh, mua cái này làm gì?” Miêu Hân Di đỏ mặt.

Lâm Triết Viễn gãi gãi đầu: “Hình như từ trước đến giờ anh chưa từng tặng hoa cho em, không quản là anh hay em thì công việc vẫn luôn quá bận rộn, nó làm chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều thứ mà các cặp tình nhân khác thường làm.”

“Mấy ngày kế tiếp, chúng ta ở lại đây không đi nữa, anh sẽ bù đắp lại những gì chúng ta đã mất đi.”

“VẬY SAU ĐÓ...”

Sau đó thì sao, Lâm Triết Viễn không nói, Miêu Hân Di cũng không hỏi.

Bởi vì Lâm Triết Viễn sẽ trở thành siêu thợ săn, sau này cơ hội gặp mặt của bọn họ sẽ ít hơn.

Trước đây mặc dù Miêu Hân Di không nói nhưng kỳ thật vẫn có chút phê bình kín đáo với quyết định của Lâm Triết Viễn, cô chỉ muốn có được cuộc sống bình yên với Lâm Triết Viễn.

Nhưng sau sự việc lần này, cô sẽ lặng lẽ ủng hộ Lâm Triết Viễn.

Bởi vì đám quái vật kia và những sự việc khác thường này sẽ không vì bọn họ muốn sống yên bình mà không tới quấy rầy.

Phải có người ra mặt chiến đấu, phải có người đổ máu hi sinh, như vậy những người còn lại mới có thể vượt qua cuộc sống hạnh phúc yên ổn.

Shermore giao tiếp với Ishna xong thì quay trở về khu Hoa Phủ.

Mà Diệp Văn thì theo Ishna tới Baidya.

Lần này Diệp Văn tới khu Đông Du vì muốn gặp gỡ thần tượng... à, không, là tới dưới trướng Ishna để rèn luyện.

Diệp Hải Mạt đã nhờ vả Ishna chỉ dạy Diệp Văn một chút, để con bé nhanh chóng trưởng thành.

....

Ôn Văn từ trạm thu nhận lấy ra chiếc máy bay màu đen của mình, chuẩn bị để Tam Tể Nhi chở bọn họ bay thẳng tới địa điểm tiến hành nghi thức.

Đang muốn đóng cửa khoang thì Ôn Văn nhìn thấy một bàn tay già nua đặt lên cửa chính, huy hiệu nhân viên thu nhận trên ngực đen cuồn nóng lên, có nghĩa là người trước mắt cực kỳ nguy hiểm.

Một vị cha sứ già chống gậy chậm rãi bước lên máy bay, ánh mắt đối diện với Ôn Văn.

Không biết người trước mắt là địch hay bạn, vì thế Ôn Văn tạm thời không làm ra phản ứng, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm cụ già trông có vẻ rất yếu ớt này.

“Cậu là... người của trạm thu nhận đúng không?”

Vị cha sứ già nói rất bình thản, nhưng đối với Ôn Văn thì chẳng khác nào đất bằng dậy sóng.

“Làm sao ông ta biết được.... lẽ nào vị cha sứ già cũng từng là tù nhân của trạm thu nhận?”

“Không cần nghĩ nhiều, sống lâu thì sẽ biết được một số thứ mà người khác không biết.”

Vị cha sứ già dùng ánh mắt hỏi thăm Ôn Văn một chút, sau khi được Ôn Văn cho phép mới chống gậy ngồi xuống ghế máy bay.

“Ông muốn làm gì? Chuyện Thánh Thành bị phá hoại không liên quan tới tôi, nếu ông tới bắt đền thì tôi không có cách nào đâu.” Ôn Văn cảnh giác nhìn ông lão.

Vị cha sứ già lắc đầu: “Tôi và người đó là bạn cũ, hơn nữa tôi cũng không phải vì Giáo Đường Vinh Quang mà tới, Cốc

Thần Huyết ở trong tay cậu, có thể lấy ra cho tôi xem một chút không?”

Lông mày của Ôn Văn lại càng nhíu chặt hơn, ông lão này sao lại biết Cốc Thần Huyết đang nằm trong tay anh?

Mỗi luồng sức mạnh bị trạm thu nhận hấp thu sẽ xuất hiện một mảnh vụn, sau khi hấp thu sạch sẽ toàn bộ, số mảnh vụn đó tự động ghép lại thành hình dáng một chiếc cốc.

Chiếc cốc này vẫn còn ở trong trạm thu nhận, Ôn Văn vẫn chưa kịp nghiên cứu.

Vị cha sứ già cười ha ha nói: “Người trẻ tuổi, nếu cậu có nghi hoặc thì không bằng hỏi Mr Mặc Cung một chút đi, hẳn sẽ cho cậu có đáp án.”

Ôn Văn và Mặc Cung trao đổi một chút, chỉ được trả lời bốn chữ.

‘Tin tưởng ông ta.’

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn bất đắc dĩ đưa Cốc Thần Huyết ra.

Cốc Thần Huyết mất đi toàn bộ thân huyết, thoạt nhìn giống như một chiếc cốc vàng khảm đá quý.

Nhưng Ôn Văn có thể từ chiếc cốc cảm nhận luồng hơi thở làm người ta không thoải mái.

Vị cha sứ già dùng bàn tay thô ráp vuốt nhẹ Cốc Thần Huyết một chút, sau đó đột nhiên phát lực.

Sức mạnh làm người ta hoảng sợ từ bốn phương tám hướng tụ tới, toàn bộ ngưng tụ vào chiếc cốc nhỏ này.

Thế nhưng sức mạnh trong tay vị cha sứ già này lại vượt xa sức mạnh tổng thể của cấp Tai Biến bình thường!

Bầu trời đang run rẩy, mặt đất đong đưa, Ôn Văn chỉ nhìn hai tay của cha sứ già cũng cảm nhận được tinh thần mình bị năng lượng chấn động.

Theo lý thì bị sức mạnh khổng lồ như vậy áp súc ở giữa hai tay, chỉ chút lực thoát ra thôi cũng đủ phá nát hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng ngay cả cây cỏ dại ở gần đó cũng không vì thế mà bị bẻ gãy, ngược lại sức sống lại càng tràn đầy hơn...

Chương 1046 - Trúng lớn thánh vật

Năng lượng giữa hai tay vị cha sứ già chỉ tồn tại thôi cũng đã làm tóc gáy Ôn Văn dựng đứng, nhưng lại kỳ tích không tạo ra bất cứ sát thương gì, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh hiền hòa đang tắm bổ cơ thể.

Tam Tể Nhi và Đào Thanh Thanh cũng không lộ ra biểu cảm khó chịu, ngược lại trông rất hưởng thụ.

Năng lượng vẫn tiếp tục dâng lên cao bất tận, cao đến mức ngay cả Ôn Văn cũng không thể phân biệt rõ.

Đợi đến khi năng lượng đạt tới một độ cao nhất định, Cốc Thần Huyết đột nhiên truyền ra một tiếng vỡ nát cùng với tiếng kêu rên mà người bình thường không thể nào nghe thấy.

Sức mạnh tà ác đen kịt từ trong cốc tràn ra, nhưng vừa bốc lên đã bị năng lượng mạnh mẽ hao mòn sạch sẽ.

Vị cha sứ già thở nhẹ một hơi, sau đó đưa chiếc cốc trong tay qua cho Ôn Văn.

Ôn Văn vừa mới nhận lấy thì cơ thể vị cha sứ già chợt vụn vẹo, dọa Ôn Văn giật thót vội vàng lui về sau hai bước.

“Ông lão này không phải muốn ăn vạ chứ?”

Vị cha sứ già hiển nhiên không phải muốn ăn vạ, xương của ông vỡ vụn thành từng mảnh, máu thịt không ngừng phân tách khép lại, không ngừng có nhiệt độ cao từ làn da truyền ra, răng của ông bong ra từng chiếc, con ngươi bị nghiền vỡ ra từng mảnh, từ trong hốc mắt văng ra ngoài...

Loại đày đọa này làm vị cha sứ già gần như không còn hình người, giằng co gần một phút mới dừng lại.

Ôn Văn đánh giá một chút, loại biến đổi này nếu xuất hiện trên người anh thì chỉ hơn mười giây anh đã chết rồi.

Vị cha sứ già co cụm thành một cục chỉ tồn hai giây đã khôi phục như lúc ban đầu, ngay cả vết máu trên áo bào cũng

không thấy đâu nữa, cứ như một màn đáng sợ khi nãy chưa từng xảy ra.

“Nè... ông không sao chứ?” Ôn Văn đứng ở xa xa, nhẹ giọng hỏi.

Vị cha sứ già thở nhẹ một hơi dài: “Không có chuyện gì, khi nãy chỉ là... Thần muốn giết tôi.”

Thần muốn giết ông?

Thần gì? Đáng Tạo Hóa à? Cấp bậc của ông lão này rốt cuộc cao bao nhiêu?

Ôn Văn loay hoay với chiếc cốc trên tay, phát hiện nó đã không còn sức mạnh làm người ta chán ghét như lúc đầu.

“Ông đã làm gì cái cốc này vậy?”

Vị cha sứ già cười khẽ nói: “Tôi chỉ làm nó trở lại đáng về trước kia thôi.”

“Thánh tử vì muốn sống lại mà cứ sáu mươi năm sẽ gây ra một trận tai nạn, vô số người vì thế mà khổ sở, hiện giờ vòng tuần hoàn này cũng nên ngừng lại rồi...”

“Sau này trong cốc sẽ không xuất hiện thần huyết nữa, cũng sẽ không có cuộc chiến tranh đoạt Cốc Thần Huyết xuất hiện...”

“Có điều bản thân chiếc cốc này có thần dị, đối với cậu cũng coi như có giá trị.”

Ôn Văn sững sờ một chốc: “Ông tới tìm tôi là vì chuyện này à?”

Cậu không ngờ có người của Giáo Đường Vinh Quang đặc biệt tìm tới, thừa nhận nỗi đau làm người ta tê dại da đầu chỉ vì hủy diệt đi Cốc Thần Huyết có ý nghĩa trọng đại đối với Giáo Đường Vinh Quang.

Vì sao chứ, ông ta là nội gián à?

Vị cha sứ già cười nói: “Tôi là cha xứ nhưng không có nghĩa là tôi ủng hộ Giáo Đường Vinh Quang, tôi chỉ đứng về phía người bình thường chịu khổ...”

“Mặt khác nếu có một ngày cậu và Giáo Đường Vinh Quang có xung đột, nếu khi đó cậu có đủ sức mạnh hủy diệt Giáo

Đường Vinh Quang, xin cậu hãy chừa lại một đường sống.”

“Tuy giáo đường hiện giờ đã đi trật nhưng bọn họ cũng từng là một sức mạnh trung kiên chống đỡ cho thế giới này, hiện giờ trong giáo đường vẫn có rất nhiều người trẻ tuổi có một bầu nhiệt huyết muốn để thế giới này tốt hơn.”

Nói hết lời, vị cha sứ già chống gậy chậm rãi đi ra khỏi cửa khoang.

Ôn Văn đuổi theo thì phát hiện đã không thể nhìn thấy bóng dáng đối phương.

“Ông ta... rốt cuộc có lai lịch thế nào?”

Ôn Văn ngồi trên ghế, suy nghĩ một hồi thì đột nhiên ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

Cái bàn trước mắt không thích hợp, cái ghế cũng không đúng, mặt kính cũng...

Không đúng... tất cả mọi thứ trong máy bay đều lạ!

Hiện giờ tất cả mọi thứ trên máy bay đều mang theo một luồng sức mạnh thần thánh, làm người ta có cảm giác rất kỳ quái.

Dựa theo cách nói của Giáo Đường Vinh Quang thì ngay cả một ly nước trên máy bay cũng là thánh vật!

Tiền tay ném cái ly vào đầu quý hút máu cấp thấp cũng có thể đập chết!

Thứ thánh vật này nói quý thì quý, nhưng nếu nói đáng giá thì cũng thật sự không đáng bao nhiêu tiền.

Quý giá là vì chỉ có trang bị được thần thuật sư hoặc thánh kỵ sĩ cấp cao đeo bên người quanh năm suốt tháng mới có thể hóa thành thánh vật.

Sức mạnh trong thánh vật có thể thêm vào, có vài thánh vật có niên đại cổ xưa, bản thân chúng đã có sức mạnh siêu lớn, hơn nữa còn có một ít hiệu quả đặc biệt, có thể tính là một loại vật thu nhận.

Nói không bao nhiêu tiền là vì phần lớn thánh vật bởi vì truyền thừa không đủ dài lâu nên không còn lưu lại bao nhiêu sức mạnh.

Cao lắm cũng chỉ là trở nên cứng cõi hơn, có lực sát thương cao với sinh vật tà ác, đồng thời nắm giữ thánh vật có thể tránh được một ít hiệu quả tiêu cực.

Máy bay của Ôn Văn tự nhiên không có loại thánh vật mạnh mẽ như vậy, tất cả đều là thánh vật bình thường.

Nhưng mặc dù vậy thì số lượng cũng đủ làm người ta khiếp sợ, ngay cả cờ lê trong hộp công cụ, dù trong túi treo tường, túi giấy để phòng nôn mưa đều là thánh vật.

Hơn nữa Giáo Đường Vinh Quang quản lý thánh vật rất nghiêm khắc, ở bên ngoài rất hiếm khi gặp được thánh vật, tùy tiện lấy cây cờ lê ra cũng bán được không ít tiền.

Mặc khác máy bay màu đen vốn có sức mạnh siêu nhiên gia cố, hiện giờ đột nhiên biến thành máy bay chiến đấu siêu cấp do vô số thánh vật tổ hợp lại.

Tổng thể thăng cấp kinh người cỡ nào thì Ôn Văn không rõ lắm, nhưng anh biết chắc chắn sẽ không có người nào xa xỉ tới mức dùng thánh vật làm máy bay.

Ba con mắt của Tam Tể Nhi chớp chớp chớp nhìn chiếc máy bay này, có chút nóng lòng muốn thử.

Ôn Văn đi ra ngoài cửa khoang nhảy xuống, phát hiện vỏ máy bay vốn có màu đen nhánh lúc này tràn đầy thánh văn màu trắng, thoát nhìn thần bí lại huyền ảo.

Nhưng Ôn Văn thực không thích, vì thế anh búng tay một cái, có mấy chục con rối hồ bị gọi ra từ trạm thu nhận.

Trong đó có hai con cầm một thùng sơn đen thật to.

“Hai bọn mày dùng sơn đen phủ lên mớ thần văn màu trắng kia đi, bằng không để người khác nhìn thấy còn tưởng tao trộm đồ của Giáo Đường Vinh Quang.”

“Số còn lại đào đất ở đây lên cho tao, sâu khoảng... năm mét, đường kính ba mươi mét, sau đó mang tới để tao chuyển vào trong trạm thu nhận.”

Không chỉ máy bay của Ôn Văn, ngay cả đất đai, đá, hoa cỏ cây cối ở xung quanh đều bị thánh lực ảnh hưởng, sinh ra dị hóa nhất định.

Mấy thứ này mặc dù không trực tiếp biến thành thánh vật như đồ dùng trong máy bay nhưng cũng đều là nguyên liệu hiếm có, Ôn Văn thật sự hời to.

Ngoại trừ vui mừng, sự nghi ngờ ở trong lòng Ôn Văn cũng càng sâu sắc hơn: “Vị cha sứ già kia rốt cuộc có thực lực gì... ít nhất Tuân Anh tuyệt đối không làm được như vậy, Thần Linh Giới trạng thái hoàn hảo có thể làm được không nhỉ?”

Vì hóa giải nghi ngờ trong lòng, Ôn Văn về trạm thu nhận, tìm tới Mặc Cung.

Mặc Cung không hề kinh ngạc khi thấy hắn tới, ngược lại chuẩn bị chút trà, xem ra đã chờ sẵn từ sớm.

Có điều Mặc Cung thưởng thức trà có chút kỳ lạ, hắn bỏ thêm một đồng lộn xộn vào bên trong.

Ôn Văn uống một ngụm liền phun ra, thứ này cho người uống sao?

“Ông cụ kia có lai lịch thế nào vậy?”

Mặc Cung lộ ra vẻ mặt hoài niệm: “Tôi rất ghét Giáo Đường Vinh Quang, cũng ghét Giáo Hội Sáng Thế, có điều lão Khang Đức là một số ít làm tôi không ghét.”

“Ngàn năm trước ông ta được khu Đông Du tôn xưng là thánh giả, cố hết sức cứu giúp người khổ, he he, khi đó tôi còn giúp lão một tay, vì thế cũng có chút giao tình.”

Ôn Văn gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Vậy thực lực của vị cha sứ già này....”

Mặc Cung nhún vai: “Tôi không biết.”

“Không biết?”

“Ông lão này không thích đánh nhau, cũng không thích biểu diễn sức mạnh, thậm chí ngoại trừ tôi thì có rất ít người biết ông ta là thánh giả Khang Đức.”

“Chỉ là một tín đồ lại có thể trưởng thành đến cảnh giới có thể dò xét bản chất Thần Linh, cậu nghĩ thực lực của ông ta có mạnh không?”

Thấy Ôn Văn kinh ngạc, Mặc Cung lại bổ sung một câu: “Tất nhiên ông ta chắc chắn không thể đánh lại tôi ở thời kỳ toàn

thịnh.”

Ôn Văn cái hiểu cái không gặt đầu, vị cha sứ già này xuất hiện đã đổi mới nhận thức của anh về sức mạnh của Giáo Đường Vinh Quang.

“Thế giới này rất phức tạp, bằng không trước kia trạm thu nhận cũng không rơi xuống đây, mà ánh mắt của nhóm Chúa Tể Tối Cao cũng không nhìn tới nơi này.”

“Đừng cảm thấy có được trạm thu nhận thì chính là vô địch thiên hạ, cậu vẫn chưa biết được chân tướng của thế giới này đâu.”

...

Giữa Thánh Thành, Thánh Vực.

Giống như Ý Chí Tự Nhiên giấu kín ở cực Bắc, Thánh Vực cũng là một không gian độc lập dựa vào thế giới hiện thực.

Nơi này có một ngọn núi lớn, ngọn núi chia ra làm mười tầng, mỗi tầng có một vài tòa kiến trúc.

Kiến trúc trên phần đỉnh cao nhất thuộc về cung điện của giáo hoàng.

Thánh lực ở nơi này cực kỳ nồng đậm, người bình thường thậm chí không thể sống ở nơi này, chỉ có người có thánh chức đạt tới thực lực nhất định mới có thể tiến vào.

Đồng thời nơi này cũng không thiếu thiên sứ, bọn họ có thể tự do hoạt động ở đây.

Trong đại điện trống trải, giáo hoàng ngồi trên ngai vàng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn xuống.

Ở bên dưới đứng bốn người trẻ tuổi chỉ còn lại một tay, theo thứ tự là Hosta miệng bị rạch đứt, nội gián Windsor do Ôn Văn cài vào, và hai vị giáo sĩ áo trắng có độ tồn tại không quá cao.

“Tôi thực không hài lòng hành động lần này của các cô cậu...”

Nghe thấy câu này, bốn người có phản ứng khác nhau, vẻ mặt của Hosta rõ ràng nhất, lộ rõ phần uất.

“Hosta tới phòng phán quyết đi, những người khác... các người cần phải rèn luyện nhiều hơn.”

“Sao lại là phòng phán quyết, tôi...”

Bọn họ còn chưa nói xong đã bị vài thánh kỵ sĩ mang đi.

Những người khác ở trong cung điện đều biết, sau này Hosta sẽ không được giáo đường trọng điểm bồi dưỡng, mà những người khác thì vẫn còn cơ hội.

Bởi vì biểu hiện căm hận của Hosta biểu lộ quá rõ, hắn đã bị thù hận làm hỏng, người như vậy thích hợp làm một lưỡi dao sắc bén chứ không thích hợp đảm nhiệm vai trò người lãnh đạo.

Biểu tình của ba người khác cũng rất kém, nhưng ít ra vẫn có thể tiếp tục bồi dưỡng, sau này nói không chừng sẽ trở thành nhân vật lớn trong giáo đường.

Đợi đến khi nhóm người trẻ tuổi rời đi, tư thế ngồi của giáo hoàng cũng lập tức suy sụp.

“Nói đi, lần này nên làm sao đây?”

Thiên sứ Tịnh Nghiệt mất tích, ve chúa bị trọng thương, thành phố bị tổn hại nghiêm trọng, di tích Giáo Hội Sáng Thế bị hư hại, còn cả số chữ thập màu đen kia nữa, việc nào cũng không dễ giải quyết.

Nhóm nhân vật lớn trong giáo đường bắt đầu đùn đẩy những chuyện phiền phức này, giáo hoàng xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy mình đã bị đám vô dụng này liên lụy.

Chương 1047 - Bàn tay hư ảo

Sa mạc Thalamy là một sa mạc nhỏ không có danh tiếng, ngoại trừ khu vực nhỏ ở lân cận, người khác chưa chắc đã biết sự tồn tại của nó.

Nhưng đối với dân bản xứ mà nói, sa mạc Thalamy chính là sa mạc tử vong thật sự.

Lạc vào trong sa mạc thì cơ bản chẳng khác nào toàn thân muốn tới nhà ăn cơm.

Vì thế Thalamy được dân bản xứ coi là cấm địa.

Có điều lúc này ở Thalamy đang có một bầu không khí tràn đầy vui sướng.

Trên một đồi cát lớn trong sa mạc có dựng một cái lều vải mát mẻ, xung quanh lều là cả chục khối băng cao vài mét, làm bầu không khí sa mạc đầy mát lạnh.

Nơi phát ra hơi lạnh dữ dội nhất không phải số băng này mà là một người trẻ tuổi đang ngồi trên băng.

Cơ thể người này hơi mờ, trên người chứa khí lạnh kinh người, hẳn chính là quý hồn Tần Sáng, Ôn Văn dùng hẳn làm máy điều hòa không khí.

Quý hồn có sức mạnh hàn băng, không làm điều hòa thì còn làm gì?

Nơi thích hợp tiến hành nghi thức phân thân đương nhiên sẽ không phải nơi tầm thường, sa mạc này là nơi vui chơi của đám quái vật.

Giun cát to lớn dài hơn mười mét, bò cạp khổng lồ cao hai ba mét, thằn lằn trên người đầy gai nhọn.

Có điều ở trước mặt Ôn Văn, đám đồ chơi này phải giả vờ đáng yêu mới có thể miễn cưỡng sống sót.

Bá chủ nơi này là một con rồng sa mạc màu vàng đất cao mười mấy mét, lúc này mắt mũi bị lệch nằm ở một bên, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rì.

Tên ngu này lúc nhìn thấy Ôn Văn đã thiếu đi sự cung kính cần thiết, lại còn muốn chủ động tấn công.

Sau khi bị đánh bại, Ôn Văn bảo nó bắt chước tiếng mèo kêu, ấy thế mà nó còn không chịu học, vì thế Ôn Văn đã đánh nó thành bộ dáng này.

Thời gian tiến hành nghi thức là mười giờ tối, vì thế Ôn Văn cũng không gấp gáp, dự tính hưởng thụ bãi cát vàng ươm này.

Lay động chiếc ghế dựa, hiện giờ Ôn Văn đang nằm trên chiếc ghế dựa đong đưa cao cấp có kèm theo công năng xoa bóp.

Chiếc ghế này là anh thuận tay lấy được từ Club Sóng Lớn Chân Dài, không chỉ ghế dựa, những vật dụng đắt đỏ, bộ dụng cụ ăn, đèn đóm, vật trang trí, còn cả những món đồ không thể nói ra, tất cả đều bị thu vào trạm thu nhận cất giữ.

Ôn Văn sẽ không làm chuyện không công, vì thế trước khi Club Sóng Lớn Chân Dài bị phá hoại, anh đã vơ vét hết một lượt.

Đào Thanh Thanh ở bên cạnh bóp chân cho Ôn Văn, mà anh thì đang chỉ huy đám quái vật trạm thu nhận gieo họa cho đám quái vật trong sa mạc tử vong.

Ôn Văn thả mấy trăm con quái vật ra ngoài, để chúng tự do vui đùa trong khu vực sa mạc lân cận, phần lớn quái vật ở nơi này đều không có trí tuệ, chỉ cần thấy nhân loại sẽ phát động tấn công, vì thế rất thích hợp làm món đồ chơi cho quái vật trạm thu nhận.

Một vài quái vật thiện chiến hoặc có năng lực đặc biệt sẽ bị bắt vào trong trạm thu nhận.

Về phần số quái vật bình thường lớn lên xấu xí lại không có ích lợi gì thì trực tiếp hủy diệt nhân đạo.

Đối với dân chúng ở gần đó, đám quái vật này chính là tai họa đáng sợ.

Nhưng đối với đám quái vật này, đám quái vật trạm thu nhận mới chân chính là ác ma chạy vào vào nhà, trắng trợn giết hại bọn nó.

Sắp xếp cần thiết cho nghi thức thì Ôn Văn đã chuẩn bị xong xuôi từ sớm.

Ở trước lều vải có một cái bệ hình sao bảy cánh sáng long lanh, bệ này là Ôn Văn để quái vật thuộc tính hỏa thiêu đốt cát tạo thành.

Đốt cát không cần hàm lượng kỹ thuật gì, bởi vì Ôn Văn chỉ muốn có một cái bệ rắn chắc chứ không phải đốt thủy tinh để bán lấy tiền.

Tên bệ vẽ những ký hiệu to lớn, nguyên liệu dùng làm ký hiệu đủ để người siêu năng tắng gia bại sản, bảy chóp sao sẽ đặt bảy con quái vật, mà xác Ôn Lệ thì nằm ở trung tâm.

Mà bảy con quái vật này, Ôn Văn đã chuẩn bị xong.

Thú cuồng hoan, khi con nóng nảy, lão gấu trắng, Hồ Áu Lăng và Brookley đầu bông cải, đến thời điểm thì ném năm con quái vật này lên là được.

Có chút phiền phức là người phụ nữ muối và quỷ long.

Người phụ nữ muối bị Ôn Văn đẩy vào bẫy rập tình yêu không thể tự kiềm chế, Ôn Văn đã bảo Brookley phải liên tục không ngừng lừa dối cô ta.

Đợi đến khi nghi thức biến mất, người phụ nữ muối cũng quên đi cảm xúc yêu này.

Về phần quỷ long, tuy rất sợ hãi nhưng dù sao nó cũng là tộc rồng, cảm xúc sợ hãi không quá đủ.

Vì thế Ôn Văn ném quỷ long và nhóm quái vật hung ác tới cùng một chỗ, mỗi ngày đều bị đánh no đòn, biến thành dạng tình cách như gà con.

Sắc trời tối dần, đã sắp tới mười giờ, Ôn Văn bước lên bệ nghi thức, đặt xác Ôn Lệ ở giữa, sau đó triệu hồi bảy quái vật.

Bảy con quái vật chợt xuất hiện ở nơi này, vẻ mặt đều có chút không đúng.

Tình huống trước mắt rõ ràng là muốn dùng chúng làm vật tế cho một nghi thức nào đó.

Brookley đứng dậy, muốn tranh luận với Ôn Văn.

Rõ ràng Ôn Văn chỉ nói cần tình yêu của người phụ nữ muối làm nguyên liệu, không nói tới hấn...

Không đợi hấn mở miệng, Ôn Văn đã búng tay một cái, tất cả bọn chúng biến thành bộ dáng ngay cả chân mày cũng không nhúc nhích nổi.

Ôn Văn không muốn để Brookley nói ra chân tướng, nếu người phụ nữ muối mất đi tình yêu thì nghi thức này sẽ phải lùi lại.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ, Ôn Văn cầm một ống tiêm lớn hung ác rút máu của mình.

Sau đó phân biệt bơm vào đầu, trái tim và tủy sống của Ôn Lệ, như vậy có thể đảm bảo phân thân này sẽ tuyệt đối nghe theo sự chỉ huy của mình.

Thời gian tới gần mười giờ, một luồng ánh sao tỏa sáng trên bầu trời, mà dưới mặt đất cũng có một luồng sức mạnh tương ứng.

Ôn Văn biết là đã tới thời cơ, vì thế trong tay xuất hiện một quả bóng màu đỏ, quả bóng này vừa xuất hiện thì bầu trời xung quanh bị nhuộm đỏ, sức mạnh điên cuồng và không may chuyển động khắp một nửa sa mạc tử vong.

May là nơi này không có người thường, bằng không trong phạm vi quả bóng sức mạnh này, tất cả người thường sẽ biến thành kẻ điên chỉ biết giết người hại người.

Ôn Văn nhét quả bóng này vào miệng cái xác, một vệt sáng màu máu vọt thẳng lên không trung, ánh sáng đầy văng tất cả hạt cát xung quanh.

Nếu Ôn Văn không chuẩn bị các bộ này thì hiện giờ ký hiệu nghi thức cũng đã bị phá hỏng.

Đối với động tĩnh kinh người này, Ôn Văn không hề cảm thấy kỳ quái, trực tiếp đặt tay lên trán thi thể, nhét phần nhân sinh thứ hai có được ở Đảo Thợ Săn vào đầu phân thân.

Mà trận pháp ký hiệu cũng hoàn toàn khởi động, năng lượng khác thường chen chúc chui vào trong thân thể.

Theo nghi thức tiên hành, mặt thi thể dần trở nên hồng hào, theo thời gian trôi qua thì bắt đầu có hô hấp, có mạch đập tim đập, hơi thở nhanh chóng tăng trưởng, dần trở nên gần giống như Ôn Văn.

Sau đó cái xác mở mắt ra, mặt không biểu cảm nhìn Ôn Văn.

Trạng thái hiện tại thì chỉ có xem là con rối sống.

Nhưng lúc này sức mạnh cảm xúc của bảy quái vật cũng hóa thành từng sợi dây nhỏ chui vào trong đầu thi thể.

Ánh mắt của hắn dần dần có màu sắc, hiện giờ mới xem như là một người sống.

Ôn Văn và hắn có cảm giác máu thịt tương liên, tâm niệm vừa động thì có thể điều khiển ngón tay ngón chân của thi thể làm ra những động tác nhỏ.

Này có nghĩa là nghi thức đã thành công.

Ôn Văn vừa mới chuẩn bị lấy tay ra thì phát hiện sức mạnh cuồng bạo trong thi thể nổi lên, sức mạnh tới từ Vua Vô Danh bắt đầu lan tràn trên thi thể.

Vô số ảo ảnh chán ghét xuất hiện trong đầu Ôn Văn, bị Ôn Văn dùng ý chí mạnh mẽ đè ép xuống, bắt đầu tranh đấu kịch liệt, bất cứ lúc nào cũng có dấu hiệu mất khống chế.

Ôn Văn biết, thành hay bại nằm ở hành động này.

Nếu có thể khống chế đè ép được sức mạnh của Vua Vô Danh thì thi thể này sẽ thuộc quyền sử dụng của anh.

Nếu không áp chế nổi thì phân thân này coi như bị phế đi, nhưng ít nhất cũng thoát được sức mạnh Vua Vô Danh đe dọa, không tính là chịu thiệt.

Người áo đen sớm đã nói rõ mặt lợi và hại của chuyện này với Ôn Văn.

Trước đó Ôn Văn biết muốn đè ép sức mạnh này là rất khó, không ngờ lại khó tới mức này, ngay cả chính bản thân anh cũng muốn rơi vào.

Ôn Văn đánh giá cao năng lực của mình, so với năng lực ô nhiễm của Vua Vô Danh thì vẫn kém hơn một bậc.

Mắt thấy nghi thức sắp thất bại thì một chuyện không ngờ tới lại xuất hiện.

Ở phần cổ của cái xác đột nhiên mọc ra thêm một cái đầu, trong miệng cái đầu này ngậm một tấm thẻ, là gương mặt của

Ôn Lê.

“Ôn Văn chết tiệt, mày bỏ gì vào thân thể của tao đấy?”

Ôn Lê hoảng sợ nhìn Ôn Văn, hẳn có thể cảm nhận được có một thứ không tốt đang chiếm cứ thân thể mình, so với cuồng khí còn đáng sợ hơn gấp trăm lần.

“Mày thế mà vẫn chưa chết à?”

Ôn Văn cực kỳ kinh ngạc, Ôn Lê đã biến thành xác chết lâu như vậy, người áo đen cũng đã bóp nát linh hồn của hắn, rốt cuộc hắn làm sao sống được?

Tuy Ôn Văn không biết Ôn Lê làm sao sống được nhưng hiển nhiên trạng thái của Ôn Lê có chút không đúng, đã bị sức mạnh của Vua Vô Danh ô nhiễm, phần đầu phân tách ra giã giữa muốn chạy trốn.

Mắt Ôn Văn lóe ra một tia hung ác, anh không thể thả Ôn Lê trốn thoát.

Nhưng hiện giờ anh đang chủ trì nghi thức, không thể tự mình ra tay, vì thế anh dùng tay còn lại búng một cái, thả bóng quỷ Slanda ra, để hắn tiêu diệt cái đầu này.

Nào ngờ phần cổ đột nhiên tách ra, một cái đầu nhanh chóng chạy tới khoảng đất trống phía trước.

Nhưng chỉ có một cái đầu, cho dù nhanh thì cũng có thể trốn đi đâu được chứ? Rất nhanh sau đó đã bị bóng quỷ Slanda giẫm lên.

Bóng quỷ Slanda đang định dốc sức phá hủy thì hư không đột nhiên bị xé toạc ra một vết rách, một bàn tay hư ảo màu tím sậm từ khe hở thò ra!

Bàn tay này không biểu lộ sức mạnh gì nhưng lại làm trái tim Ôn Văn co quắp kịch liệt.

Bàn tay kia vỗ nhẹ một cái lên người bóng quỷ Slanda, bóng quỷ Slanda bay vọt đi như đạn pháo, trong quá trình bay cơ thể hắn không ngừng phân giải, cuối cùng chỉ còn lại kích cỡ trẻ con mới ngừng lại.

Sau đó bàn tay này cầm lấy đầu Ôn Lê, ném vào trong khe hở.

Làm xong hết thầy, bàn tay nhắm tới Ôn Văn đang tiến hành nghi thức, chậm rãi bay tới.

Tóc gáy Ôn Văn dựng đứng, muốn lập tức ngừng nghi thức, tập trung đối phó bàn tay này.

Nhưng không ngờ Ôn Văn thế mà lại không thể động đậy.

Giống như thợ săn cấp cao đang vồ mồi, con thú nhỏ khi hoảng sợ sẽ không thể nhúc nhích, Ôn Văn lúc này chính là như vậy.

Rõ ràng bàn tay này có hơi thở không hề mạnh mẽ, nhưng nó lại làm Ôn Văn cảm nhận được nguy hiểm sống chết.

Anh biết nếu bàn tay này chụp tới thì anh nhất định sẽ chết, nhưng hiện giờ ngay cả vào trạm thu nhận anh cũng không làm được.

Bàn tay tím sậm kia chụp về phía Ôn Văn, trong tình huống chỉ có thể đối mặt chống đỡ mà không có cách nào đột phá, anh chỉ có thể nhắm mắt lại.

Nhưng lúc này, dấu ấn bên tay phải Ôn Văn sáng lên...

Chương 1048 - Chúc mừng anh đã tới thế giới thật

Một bàn tay trắng muốt như ngọc từ tay phải của Ôn Văn mọc ra, thoạt nhìn có chút tương tự với bàn tay tím.

Hai bàn tay im hơi lặng tiếng va chạm, năng lượng màu tím nhạt khuếch tán ra hai bên làm hạt cát trong phạm vi mấy ngàn mét đột nhiên bốc hơi, tạo thành hai cái hố sâu hình quạt khổng lồ.

Bộ nghi thức của Ôn Văn không bị phạm vi cánh quạt lan tới gần.

Sau cú va chạm, bàn tay màu tím trở nên hư ảo hơn, trực tiếp lui về trong khe.

Khe hở dần thu nhỏ lại, lúc sắp hoàn toàn biến mất thì một con mắt quái dị xuất hiện trong khe hở, tò mò nhìn Ôn Văn.

Đôi mắt này có tròng trắng màu đỏ, con ngươi màu tím đậm, hoàn toàn không giống nhân loại.

Mãi đến khi khe hở hoàn toàn biến mất, ánh mắt mới lưu luyến rút đi.

Mà bàn tay nhỏ màu bạc cũng mệt mỏi lui về trong bàn tay Ôn Văn, màu sắc trở nên mờ hơn một chút.

“Cái tay vừa nãy là của ai... hấn cứu Ôn Lệ đi, nói cách khác đó chính là Thần Thiên Giới Yougma!”

“Nhưng Thần Thiên Giới sao lại có thể chuẩn xác tìm tới nơi này, người áo đen từng nói thế giới này rất đặc biệt, càng là nhân vật mạnh mẽ lại càng khó có thể tiến vào.”

“Nếu Thần Thiên Giới muốn phóng sức mạnh tới bên này thì nhất định phải thông qua môi giới nào đó...”

“Tầm thẻ mà Ôn Lệ ngâm trong miệng, tầm thẻ đó chính là môi giới, hấn thông qua đó để sức mạnh của Yougma giáng xuống thế giới này!”

“Hiện giờ Ôn Lệ đã bị mang đi, có lẽ mình sẽ không còn bị Yougma tấn công.”

Sau khi nghĩ thông suốt những chuyện này, Ôn Văn thở phào một hơi.

Một màn khi nãy làm anh lưu lại bóng ma tâm lý quá lớn, tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, Ôn Văn thậm chí còn không thể suy nghĩ quá nhiều thì sự việc đã kết thúc.

Hai luồng sức mạnh Thần Thiên Giới, ngoại trừ hai cái hồ cát thì không lưu lại bất cứ thứ gì.

Ôn Văn rùng mình, khi nãy đôi mắt với đòn tấn công vượt qua thế giới của Thần Thiên Giới, anh thế mà lại không có chút năng lực phản kháng nào.

Người áo đen từng nói có thể trêu chọc Thần Linh Giới, Thần Thiên Giới thì không, Ôn Văn vẫn có chút lơ đãng, bây giờ mới biết chính mình nhỏ yếu cỡ nào.

Nếu không phải có Thần Thiên Giới Thần Mặt Trăng để lại một luồng sức mạnh trên tay Ôn Văn thì lần này anh đã dữ nhiều lành ít.

Ôn Văn lẳng lẳng nhìn tay phải của mình nói: “Sau này khi tao dùng gương ma rình coi mà mày còn làm ra ánh sáng thần thánh, tao tuyệt đối sẽ không mắng mày nữa.”

Sau khi nói xong, ánh mắt sắc bén của Ôn Văn chuyển về phía phân thân ở phía trước, tuy vừa mới trải nghiệm sống chết nhưng việc cần làm cũng không thể ngừng lại.

Anh phải tiếp tục hoàn thành nghi thức, bằng không thực có lỗi với nguồn sức mạnh đã hao phí của vàng trắng trên tay.

...

Trung tâm hành tinh Tử Triệu có bề mặt đỏ ửng có một cung điện to lớn.

Trên ghế ngồi cao mấy chục mét trong cung điện, tay Yougma cầm đầu Ôn Lệ, trong mắt đầy tò mò.

“Cám ơn đại nhân Yougma đã cứu giúp, từ nay về sau tôi chắc chắn sẽ làm tùy tùng cho ngài...”

“Đừng lên tiếng.”

Yougma khẽ phun ra ba tiếng, Ôn Lệ im lặng.

Sau đó Yougma giống như thưởng thức nghệ thuật mà quan sát đầu Ôn Lệ.

Vốn hẳn cũng rất xem trọng Ôn Lệ, bằng không cũng không cho Ôn Lệ nhiều trợ giúp như vậy, có điều Ôn Lệ đã thất bại, làm hẳn đã mất đi giá trị trong lòng Yougma.

Vượt qua thế giới cứu giúp là chuyện hẳn nói với Ôn Lệ từ sớm, vì thế Yougma đã không nuốt lời.

Vốn sau khi cứu Ôn Lệ trở về, Yougma sẽ để hẳn tự sinh tự diệt, nhưng với trạng thái của Ôn Lệ hiện giờ thì rất sống sót trong hoàn cảnh ở hành tinh Tử Triệu.

Nhưng lúc cứu Ôn Lệ, Yougma đã thấy được một thứ thú vị.

Phần nhất thể của Ôn Lệ lại là một người đàn ông độc lập, hình như tên là Ôn Văn.

Trên người hẳn có sức mạnh của người ca hát của Vua Vô Danh, thế nhưng lại được một vị Thần Thiên Giới khác che chở.

Quan trọng nhất là trên người hắn có một loại cảm giác không thể tả rõ làm Yougma đặc biệt chú ý.

Vì thế Yougma quyết định bồi dưỡng Ôn Lệ, sau này nói không chừng sẽ có chút bất ngờ.

Sức mạnh che chở thế giới kia đang dần lỏng lẻo đi, một ngày nào đó thế giới đó sẽ mở rộng với thế giới trong, đến khi đó người đó chính là của Yougma.

Nhìn tia sáng lóe lên trong mắt Yougma, Ôn Lệ thở phào một hơi, có nghĩa là Yougma vẫn còn hứng thú đối với hắn.

Chỉ cần Yougma nghĩ hắn vẫn còn hữu dụng thì Ôn Lệ có cơ hội đông sơn tái khởi, sau này hắn nhất định sẽ tìm Ôn Văn, đòi lại thứ mình đã mất.

Thật ra bây giờ Ôn Lệ và Ôn Văn đã không còn là ngang bằng, bởi vì hắn chỉ còn lại một nửa linh hồn.

Trước đây khi lên vào biên ý thức của Ôn Lệ, Ôn Lệ chỉ dùng một nửa linh hồn, bởi vì hắn nghĩ như vậy đã đủ để bắt Ôn Văn.

Không ngờ nửa linh hồn kia lại bị người áo đen khủng bố kia phát hiện, vì để đảm bảo chính mình không bị tiêu diệt, hắn đã để nửa còn lại chạy trốn, cố ý giả vờ bị tiêu diệt, sau đó giấu nửa còn lại ở sâu trong thi thể.

Thật ra trong tay hắn có con bài chưa lật có thể để Yougma ra tay, mà nó chính là tấm thẻ hắn ngậm trong miệng, tấm thẻ này có thể xác định tọa độ của hắn, để sức mạnh của Yougma xuyên qua lá chắn thế giới truyền tới.

Có điều tấm thẻ này là con bài chưa lật mà Ôn Lệ liều mạng mới có được, hơn nữa cần một khoảng thời gian không ngắn, chỉ có cơ hội sử dụng một lần.

Lúc mới đầu chiến đấu với Ôn Văn, Ôn Lệ cảm thấy không cần dùng tới, đợi tới khi cảm thấy cần dùng thì lại không có cơ hội để dùng.

Xác của hắn bị đặt trong trạm thu nhận, tấm thẻ này không có cách nào xác định tọa độ.

Lần trước lúc được trao sinh mạng ở trước thánh thụ, Ôn Lệ có cơ hội, chẳng qua Ôn Lệ đoán được Ôn Văn muốn để cơ thể

mình sống lại, trở thành phân thân.

Vì thế Ôn Lệ liền chuẩn bị, chờ đến khi Ôn Văn thật sự làm thân thể sống lại sẽ cướp lấy cơ thể trốn thoát.

Bằng không với trạng thái linh hồn không trọn vẹn này, cho dù có thể trở lại hành tinh Tử Triệu thì cũng sẽ bị Yougma trực tiếp từ bỏ.

Ôn Lệ tính toán không tệ, nhưng ngàn tính vạn tính lại không tính tới Ôn Văn thế mà lại giao phó cho thân thể này một nhân cách mới, linh hồn của nhân cách này cũng cứng cõi giống như Ôn Lệ và Ôn Văn, Ôn Lệ không có cách nào cướp lấy quyền khống chế thân thể.

Hơn nữa không biết Ôn Văn thả thứ khủng bố gì vào cơ thể này, thứ đó còn đáng sợ gấp mười lần cuồng khí của hắn, Ôn Lệ cảm thấy nếu mình còn trốn nữa thì sẽ cắn nuốt hoàn toàn, vì thế mới bí quá hóa liều trực tiếp thoát ra khỏi thân thể.

Có điều xem ra, tình huống trước mắt cũng không quá tệ, chỉ cần Yougma không từ bỏ hắn thì hắn vẫn có cơ hội.

...

Sau khi Ôn Lệ biến mất, Ôn Văn phóng ra Huyết Cửu Nhất, để hắn hộ pháp cho mình, chính mình tập trung vào nghi thức.

Ôn Lệ đột nhiên xuất hiện không phải không có chỗ tốt, hắn đã mang đi phần ô nhiễm của Vua Vô Danh.

Điều này làm lượng ô nhiễm trong cơ thể giảm xuống mức có thể khống chế, nghi thức có thể thành không hay không đã không còn trắc trở, hiện giờ Ôn Văn cần làm là hoàn thành thật tốt.

Trong quá trình nghi thức tiến hành, Ôn Văn phải dùng sức mạnh của mình tìm kiếm khắp mọi góc ngách trong cơ thể, cố gắng loại bỏ mọi tai họa ngấm mà Ôn Lệ lưu lại.

Quá trình này làm nghi thức vốn chỉ cần mười phút là hoàn thành bị kéo dài ra mấy tiếng đồng hồ, điều này cũng làm anh hiểu biết hơn về phân thân của mình.

...

Trên mặt hồ yên tĩnh, một người đàn ông trung niên mặc áo bành tô màu đen ngồi khoanh chân.

Hai bên trái phải của người này đặt một khẩu súng lục ổ quay kiểu cũ và một cây xẻng quân dụng sắc bén.

Không quản là vũ khí hay bản thân người đàn ông trung niên này đều bình tĩnh chờ đợi trên mặt nước, làm nó không dao động chút nào.

“Tôi là Ôn Văn.”

“Hiện giờ đã hơn bốn mươi tuổi, có lẽ đối với tôi thì tuổi tác cũng không có ý nghĩa quá lớn.

“Bởi vì tôi không tồn tại.”

Ôn Văn trung niên cười khở một tiếng, nhìn thế giới mặt gương khô khan này, không biết làm sao miêu tả tâm trạng của mình.

Hắn cho rằng mình là một thợ săn thức tỉnh trong một tai nạn, là chồng của một người phụ nữ, là cha của một đứa nhỏ ba tuổi.

Nhưng mãi đến khi tận mắt nhìn thấy chính mình lúc trẻ tuổi, hắn mới ý thức được mình chỉ là một đoạn ký ức được trồng rỗng hình thành.

Mọi thứ đều là giả, đều hư ảo, hắn chỉ là một khả năng của thợ săn có tiềm lực Ôn Văn.

Sau cuộc chiến đó, hắn vẫn ở lại trên mặt nước này, tiến hành suy nghĩ không có ý nghĩa, bởi vì suy nghĩ chính là thứ duy nhất chứng minh hắn từng tồn tại.

Có điều có lẽ, bản thân của suy nghĩ chính là hư ảo thì sao?

Ôn Văn trung niên chìm sâu vào mê man.

Đột nhiên Ôn Văn trung niên phát hiện, bóng dáng mình đang dần dần biến mất, súng lục và xẻng quân dụng cũng trở nên mơ hồ.

“Xem ra bản thể đã quên mình rồi, chỉ cần hắn quên đi thì mình sẽ không tồn tại... mình đúng là quá rẻ mạt.”

Bóng tối vĩnh hằng bao lấy Ôn Văn trung niên, hấn hình như đang tiến vào một thế giới điên cuồng.

Cuồng bạo, khát máu, sức mạnh điên cuồng bao trùm lấy hấn, làm mỗi tác da hấn đều phải chịu nỗi đau rất lớn.

Nhưng trong đau khổ đó Ôn Văn trung niên lại cảm nhận được một chút ấm áp, loại ấm áp này rất thoải mái, trong bốn mươi năm cuộc đời, hấn chưa từng trải nghiệm cảm giác này.

Giống như... cuối cùng hấn cũng trở thành thật vậy!

Hấn không nỡ từ bỏ loại cảm giác này, nếu có người muốn lấy nó đi, Ôn Văn trung niên sẽ liều mạng với hấn!

Một người có diện mạo rất giống Ôn Văn trẻ tuổi nhưng trên mặt có vết sẹo dữ tợn đi tới, hung tợn phát động tấn công với Ôn Văn trung niên.

Ôn Văn trung niên không biết vì sao đối phương lại muốn đánh nhau tới mình, nhưng từ trước đến giờ hấn không phải người sợ chiến đấu, hơn nữa hấn có trực giác nếu mình thất bại thì sẽ mất đi cảm giác ấm áp này.

Vì thế ý niệm nổi lên, súng lục ổ quay và xẻng quân dụng đồng thời xuất hiện, tiến hành tấn công kẻ tập kích kia, tiến hành cuộc tấn công hung tàn nhất cuộc đời này của mình.

Ôn Văn mang theo vết sẹo thoát nhìn rất khó đối phó, nhưng đánh nhau lại yếu ớt ngoài ý muốn, Ôn Văn trung niên có thể thoải mái cưỡng chế đuổi kẻ này đi.

Không biết qua bao lâu, có vẻ đã liên tục ngủ suốt mười ngày mười đêm

Hấn mệt mỏi mở mắt, thứ nhìn thấy trước mắt làm hấn nhìn không được há to miệng.

“Chúc mừng anh đã tới thế giới thật!”

Chương 1049 - ‘Bàn tay giam cầm’ và ‘thực hiện lời hứa’

Thứ phủ trên mặt đất hấn là cát, khắp nơi đều là hạt cát, vì thế nơi này là sa mạc.

Vì sao trên bầu trời chợt lóe sáng, nhìn không thấy mặt trời, vì thể hiện giờ hắc là buổi tối.

Hết thấy những thứ này Ôn Văn trung niên đều biết, cũng từng thấy.

Nhưng tất cả những gì hắc chứng kiến nửa đời trước không hề có chút cảm giác chân thực nào.

Người trẻ tuổi ở trước mắt chính là người trẻ tuổi mà hắc từng thấy, là chính mình chân thật.

Sau khi cảm nhận được hết thấy ở bên người, Ôn Văn trung niên đột nhiên cảm thấy mũi có chút lên men, sau đó bắt đầu gào khóc.

Từ một ý thức hư cấu đột nhiên biến thành người tồn tại thật sự, loại cảm giác này không phải ai cũng có thể hiểu được.

Ôn Văn nhìn người đàn ông trung niên gào khóc ở trước mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười, toàn bộ cực khổ của anh thực đáng giá.

Không sai, chính là người đàn ông trung niên, trong quá trình thực hiện nghi thức, đáng về Ôn Lệ đã bị cưỡng chế vụn vụn biến thành đáng về Ôn Văn trung niên.

Quá trình chế tạo phân thân do người áo đen chỉ dẫn, nghi thức rất rườm rà, hao tài kiệt sức, không phải thợ săn bình thường của thể làm được.

Phân thân chế ra được tự nhiên không phải đơn giản như chế tạo con rối.

Mà gần như sáng tạo ra một Ôn Văn khác!

Ôn Văn này giống như Ôn Lệ, có được nhân cách của mình, có ý thức độc lập, không cần Ôn Văn quan tâm nên trưởng thành thế nào, chính bản thân hắc đã có thể trưởng thành.

Đồng thời vừa nãy phân thân này không có tai họa ngầm do Ôn Lệ lưu lại, hắc chắc chắn sẽ không tấn công Ôn Văn, Ôn Văn chỉ cần nghĩ một cái là có thể lấy cái mạng nhỏ của hắc.

Hắc sẽ vô điều kiện chấp hành phần lớn mệnh lệnh thông thường của Ôn Văn, cũng như mệnh lệnh cưỡng chế, lúc thi

hành mệnh lệnh sẽ dựa vào tính cách mà làm ra ứng phó tương ứng.

Về phần vì sao không phải cưỡng chế, là vì phân thân cũng có nhân cách, sẽ phản cảm với những mệnh lệnh đặc biệt.

Vì dụ như... liều mạng với bản thể Ôn Văn.

Quan hệ của hai người rất huyền diệu, cũng không phải đơn giản là cấp trên cấp dưới.

Giống như lúc ở suối gương vậy, ý thức chính của Ôn Văn đồng thời tồn tại trong hai thân thể, lại dùng hai phong cách khác nhau để khống chế thân thể khác nhau,

Bọn họ vĩnh viễn phối hợp nhất trí, phối hợp khăng khít, bởi vì bọn họ là một Ôn Văn, lợi ích của bọn họ là nhất trí.

Phong cách ứng xử, thói quen chiến đấu đều hoàn toàn khác nhau, bởi vì bọn họ đều có nhân cách độc lập.

Ôn Văn nhìn Ôn Văn trung niên một hồi thì mỉm cười, đưa một khẩu súng và một cây xẻng quân dụng qua.

“Tôi nhớ anh am hiểu sử dụng vũ khí này, hai món này là tôi ủy thác bậc thầy làm ra, anh xem thử xem có hợp tay không?”

Thật ra bọn họ không cần giao tiếp, hai cơ thể biết rõ về loại vũ khí này, Ôn Văn chỉ theo thói quen muốn nói chuyện thôi.

Ôn Văn trung niên đơn giản thử một chút, lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Cây súng lục ổ quay kiểu cũ áp dụng đạn năng lượng, chỉ cần người siêu năng không bị khô cạn năng lượng thì lúc nào cũng có thể bắn ra đạn.

Uy lực của cây súng này vượt xa Chúc Hồ và Quần Quang, có thể phát huy rất tốt năng lực của Ôn Văn trung niên.

Cây xẻng quân dụng kia thì Ôn Văn cũng tiêu một món tiền rất lớn và rất nhiều nguyên liệu để Râu Đỏ chế tạo.

Tuy không có cách nào so với kiếm Huyết Hà, nhưng nguyên liệu sử dụng không hề thua kém kiếm Huyết Hà.

Hai thứ vũ khí này, lúc Ôn Văn quyết định làm phân thân đã sắp xếp chuẩn bị làm quà gặp mặt cho phân thân.

Đồng thời Ôn Văn cũng biết thực lực của phân thân, trạng thái bình thường thì sức chiến đấu của phân thân gần với thượng tự tiêu chuẩn.

Thế nhưng trong cơ thể có sức mạnh của Vua Vô Danh, mà ý thức của phân thân do cảm xúc cực đoan của bảy loại quái vật tạo thành, cộng thêm kinh nghiệm của hắn, hắn có thể thành thạo sử dụng sức mạnh này.

Vì thế sức mạnh của Vua Vô Danh rất nguy hiểm đối với Ôn Văn, nhưng đối với phân thân thì chỉ là sức mạnh bình thường.

Một khi sử dụng phân sức mạnh này, phân thân có thể đạt được thực lực chân tự trong một khoảng thời gian ngắn, có điều bởi vì chiêu này tổn hại cơ thể rất lớn, vì thế nếu không phải nhất thiết thì phân thân không nên sử dụng.

Thực lực của phân thân cũng không giới hạn ở đó, giới hạn cao nhất là tương tự với Ôn Văn.

Hắn sẽ dùng phương pháp của mình để đạt được kỳ ngộ, không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn.

“Tuy anh là phân thân của chính tôi, nhưng anh cũng gọi là Ôn Văn thì có hơi bất tiện... Ừm, sau này anh gọi là Ôn Võ đi, tránh người khác sẽ nhầm lẫn hai ta.”

“Mặt khác lúc có người ngoài mà tôi và anh cùng xuất hiện thì phải che mặt lại, bằng không người khác sẽ tưởng anh là cha tôi.”

Ôn Võ gật đầu, vấn đề này hắn cũng suy nghĩ giống như Ôn Văn.

Ôn Văn suy nghĩ một chút, ném mặt nạ cải trang của Diêm Tu cho Ôn Võ.

“Hiện giờ anh đã đổi mới sống lại một lần, dự tính làm gì?”

Ôn Võ nhìn bầu trời: “Ừm... tôi muốn tới thành phố Phụng Dương xem thử, về phần dự tính sau này, để sau rồi nói.”

Thành phố Phụng Dương là chỗ ở của Ôn Võ trong những năm tháng hư ảo, người yêu của hắn ở nơi đó, bọn họ còn sinh ra một đứa con trai ba tuổi.

Ôn Võ muốn nhanh chân tới đó xem thử có thể nối lại duyên xưa hay không, có điều trong lòng hắn cũng hiểu được, có lẽ đó chỉ là tình nguyện một phía, người phụ nữ đó có lẽ chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, căn bản không hề tồn tại trong thế giới hiện thực.

Nhưng phải đi xem qua một lần mới chấm dứt được khúc mắc trong lòng Ôn Võ.

Bởi vì quan hệ của Ôn Võ và Ôn Văn, hắn cũng hưởng đặc quyền cao của trạm thu nhận.

Hắn có thể tiến vào trạm thu nhận ở bất cứ địa điểm nào, nhưng hắn không có gắng tay Tai Ách, tự nhiên cũng không có xiềng xích, hơn nữa cũng không có cách nào biến thành trạng thái giam ngục Tai Biến.

Nhìn Ôn Võ chậm rãi rời đi, Ôn Văn thở dài một hơi.

“Cảm giác này thực kỳ quái, mình và hắn là một người nhưng cũng là hai người, nếu không phải mình vốn có bệnh tâm thần, trò chuyện như vậy một hồi có lẽ sẽ bị phân liệt tinh thần.”

Có phân thân này tồn tại, sau này Ôn Văn có thể phui tay rất nhiều chuyện an tâm làm ông chủ.

Nếu có thể cố gắng vận dụng thì không có quái vật nào của trạm thu nhận có thể thay thế được phân thân.

Đột nhiên Ôn Văn sững sốt, sau đó một luồng năng lượng khổng lồ màu đen phun trào từ trong cơ thể anh, tạo thành một cột sáng màu đen siêu to, cột sáng này vọt thẳng tới chân trời, cũng không biết rốt cuộc cao bao nhiêu.

Ở nơi Ôn Văn không thấy được, cột sáng vẫn tiếp tục vọt lên cao, vọt ra khỏi tầng khí quyển, khó khăn dừng lại khi chạm vào mặt trăng.

Sau đó hóa thành màn khói màu đen nhạt, chậm rãi khuếch tán xuống bên dưới, bên ngoài tầng khí quyển hình như có thứ gì đó bị làn khói đen này tan rã.

Nhưng cẩn thận dò xét thì lại phát hiện tựa hồ không có gì xảy ra cả.

Ôn Văn ở dưới mặt đất há miệng, tầng lá chắn thật mỏng vẫn luôn chặn trước mặt anh thật lâu đã yên lặng vỡ tan.

Sức mạnh khổng lồ tích góp trong cơ thể làm anh đột phá giới hạn nào đó, bước vào cảnh giới mới.

Sức mạnh gia tăng, phạm vi cảm nhận mở rộng, đồng thời anh còn cảm giác được mình đã có được đặc tính Tai Biến!

Cái gọi là đặc tính Tai Biến thật ra chính là làm người siêu năng có được năng lực thứ nhất của cấp Tai Biến, bởi vì sức mạnh của chân tự không đủ nên năng lực này thi triển ra chỉ là bản suy yếu.

Vì thế lúc ban đầu chân tự chỉ có một loại đặc tính Tai Biến, trải qua năm tháng tích lũy mới có đặc tính thứ hai.

Nhưng sức mạnh Hắc Thể của Ôn Văn vừa bước vào chân tự đã thức tỉnh hai loại đặc tính Tai Biến.

Năng lực thứ nhất có tên là Bàn Tay Giam Cầm, lúc Ôn Văn thi triển năng lực, một phòng giam sẽ xuất hiện theo hướng tay anh chộp tới.

Phòng giam này chính là bản suy yếu của phòng giam trạm thu nhận, Ôn Văn cũng không có quyền hạn gì đặc biệt, nhưng mặc dù vậy thì phòng giam này đủ để vây khốn một số cường giả chân tự.

Một đặc tính Tai Biến khác lại càng thú vị hơn, tên là Thực Hiện Lời Hứa.

Năng lực này có lực sát thương không mạnh nhưng lại rất thú vị.

Lúc Ôn Văn mở năng lực thì có thể nhìn thấy những điều mà người khác từng hứa hẹn.

Lời hứa này không phải loại khế ước siêu năng giấy trắng mực đen, lời hứa này không cần Ôn Văn phán xét công chính.

Nó chỉ là những lời hứa miệng nghiêm túc, ví dụ như: ‘Cuối tháng chắc chắn sẽ trả tiền, bằng không ra cửa sẽ bị xe đung chết.’

‘Bạn xem nhé, tôi nhất định sẽ kiên trì giảm béo, bằng không sẽ bị trời đánh.’

‘Sau khi tan học tới rừng cây nhỏ, ai không tới phải trồng chuối ăn phân.’

Bình thường thì những lời hứa đầu môi chót lưỡi này cho dù không hoàn thành cũng không chịu nghiêm phạt gì cả.

Nhưng nếu bị năng lực của Ôn Văn nhìn thấy, như vậy Ôn Văn có khả năng nghiêm phạt.

Thề ra đường bị xe đụng chế, lần sau ra cửa chắc chắn sẽ bị xe đụng, nếu trốn tránh thì sau khi rời khỏi cửa phòng vệ sinh sẽ bị xe tông thẳng vào nhà giết chết.

Nếu muốn tránh sấm sét, cho dù là trời nắng cũng sẽ bị sấm sét đánh trúng.

Còn trông chuối ăn phân....

Những lời này ai cũng từng nói qua, có điều không phải tất cả những lời nói này đều nằm trong phạm vi năng lực.

Sử dụng năng lực này cần phải thỏa mãn một điều kiện, đó là ‘nghiêm túc’ và có ‘nhân chứng’.

Nếu chỉ tùy tiện thuận miệng thì sẽ không thuộc về năng lực này.

Nếu tự mình trốn trong phòng tự thề thốt cũng sẽ không bị phát hiện.

Phải là nghiêm túc hứa hẹn với người khác mới đủ điều kiện để phát động năng lực.

Uy lực của năng lực cụ thể thế nào sẽ do lời nói của đối phương quyết định, người không bao giờ mở miệng nói chuyện thì miễn dịch với năng lực này, người hay mở miệng sẽ dễ bị năng lực này hành hạ tới chết.

Có điều Ôn Văn chú ý nhất không phải những năng lực này, mà là sức mạnh giám ngục Tai Biến đã có thể sử dụng ở bên ngoài.

Anh nhắm mắt lại, để ý thức nhập vào huy hiệu nhân viên thu nhận, sau đó dẫn dắt sức mạnh thâm sâu nhất ở bên trong ra ngoài.

Àm!

Áo khoác đen đột nhiên khoác lên người Ôn Văn, quanh người phùng lên ngọn lửa đen, tất cả sinh mệnh trong sa mạc Thalamy

đều cảm nhận được áp lực tới từ bản năng, làm chúng nó vô thức quỳ rạp xuống.

Ôn Văn đi tới nơi hai vị Hắc Thể giao thủ, đưa tay sang một hướng khác.

Sức mạnh màu đen nồng đậm hóa thành một luồng pháo năng lượng màu đen từ trong tay phun ra ngoài, mảng đất cát trước mặt trực tiếp bốc hơi, cũng tạo thành một hố cát hình quạt to lớn.

Hiện giờ, Ôn Văn muốn chế tạo một hố cát như vậy không phải chuyện khó, từ chân tự lên Tai Biến quả nhiên là sức mạnh thăng hoa cực hạn, hoàn toàn không nằm trong một cấp độ.

Hiện giờ nếu Ôn Văn còn đối mặt với bàn tay kia thì chắc chắn không còn là tình huống không có sức đánh trả như trước đó.

Anh giống như đứa trẻ mới có được món đồ chơi, thực tận tình hưởng thụ sức lực mạnh mẽ, có điều chỉ sử dụng một chốc lát thì trên người Ôn Văn truyền tới cơn đau nhức kịch liệt, anh vội vàng đình chỉ sức mạnh này.

Chương 1050 - Biến thiên

Sau khi ngừng sức mạnh cấp Tai Biến, Ôn Văn cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng.

Trải nghiệm sự mạnh mẽ không giống bình thường, sau đó quay trở lại trình tự chân tự sẽ cảm thấy mình thực nhỏ yếu.

Rõ ràng cảnh giới chân tự đã mạnh hơn trước kia rất nhiều nhưng vẫn cảm thấy không đủ.

Ôn Văn cẩn thận dò xét tình huống cơ thể, sau đó đã tìm ra nguyên nhân sinh ra đau nhức.

Là vì anh vẫn còn quá yếu ớt, không thể chống đỡ nổi sức mạnh Tai Biến một thời gian dài.

Sức mạnh cấp Tai Biến tương đương một thùng nhiên liệu lỏng, mà lọ chứa của Ôn Văn chỉ cỡ một chiếc cốc.

Cho dù chiếc cốc này cứng cáp hơn cốc bình thường thì vẫn không thể nào chống đỡ được thời gian quá dài.

Ôn Văn đơn giản tính toán một chút, mỗi ngày sử dụng sức mạnh cấp Tai Biến khoảng mười phút thì sẽ không bị tổn thương gì.

Nhưng nếu vượt qua mười phút, mỗi giây đều sẽ tạo thành tổn thương rất lớn cho Ôn Văn.

Có điều Ôn Văn không phải người không biết thỏa mãn, mười phút sử dụng sức mạnh cấp Tai Biến đã đủ rồi.

Cường giả biến thái như vị cha sứ già dù sao cũng chỉ là số ít trong thế giới này, có thể ngăn cản được mười phút này của Ôn Văn, tính ra cũng không quá hai mươi người.

Cho dù chỉ có thể làm đàn ông thật sự trong mười phút, đối với Ôn Văn vậy là đủ rồi.

...

Baidya là thành phố giàu có nhất khu Đông Du, cũng là thành phố giàu có nổi danh nhất toàn liên bang.

Nơi này có nguồn tài nguyên dầu mỏ phong phú, một vài gia tộc địa phương lợi dụng số tài nguyên này để trở thành người giàu có được hâm mộ ở liên bang.

Thành phố xa hoa này chính là do nhóm người giàu này xây dựng nên, là một trong những nơi tiêu tiền trứ danh nhất ở liên bang.

Trên đường phố toàn là xe sang trọng, rất nhiều chiếc xe hoa hơn cả chiếc xe thể thao trước kia của Ôn Văn, khắp mọi nơi đều là các cửa hàng xa xỉ phẩm.

Ở khu Hoa Phủ có một câu nói đùa là làm ăn xin ở Baidya còn kiếm được nhiều tiền hơn thành phần tri thức ở khu Hoa Phủ, bởi vì chỉ cần người giàu tiện tay cho một phát thì còn nhiều hơn nửa tháng lương của nhân viên bình thường.

Trụ sở chính của khu Đông Du chính là nằm ở đây.

Lúc này Ishna đang dẫn Diệp Văn chơi đùa ở một sông bạc.

Sông bạc này cũng là sản nghiệp của Hiệp Hội Thợ Săn ở khu Đông Du, nể mặt mũi Ishna, bọn họ đã cho Diệp Văn ưu đãi

rất lớn.

Chỉ cần Diệp Văn không giở trò, thắng bao nhiêu tiền cũng có thể mang đi, không quản thua bao nhiêu tiền sòng bạc cũng cho miễn phí.

Được xem là một cô gái ngoan, Diệp Văn thật sự không thích không khí ở sòng bạc, nhưng Ishna cứ ở bên cạnh nhìn chăm chăm, vì thế Diệp Văn chỉ có thể tiếp tục chơi.

Ishna mỉm cười, chính cho người trẻ tuổi nghiêm chỉnh không còn nghiêm chỉnh chính là một yêu thích lớn của cô.

Diệp Văn là con gái, vì thế mới bị dẫn tới sòng bạc, nếu là con trai thì cũng không biết đã bị dẫn đi đâu rồi.

Năm tháng kéo dài làm Ishna đã mất đi hứng thú với rất nhiều loại hình giải trí, chỉ có trêu đùa người trẻ mới có cảm giác mình cũng trẻ tuổi.

Ishna đang hưởng thụ niềm vui hồ được Diệp Văn thì đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Cô cảm nhận được ở hướng sa mạc Thalamy xuất hiện hơi thở một cường giả cấp Tai Biến.

Có chút tương tự với người từng xuất hiện trước đó, nhưng tinh tế cảm nhận thì lại hoàn toàn khác nhau.

Vì thế Ishna đứng dậy muốn gặp gỡ vị Tai Biến này, nhưng vừa mới đi được hai bước thì trông mắt cô trọn to.

“Ai ui... muốn điên rồi sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trên người Ishna chột bùng nổ ánh sáng vàng, phần nóc của sòng bạc bị đâm thủng một lỗ lớn, cô nghiêm túc nhìn chăm chăm bầu trời đêm, ánh sáng vàng trên người cô ngày càng nồng đậm hơn.

Diệp Văn kinh ngạc nhìn Ishna, biểu lộ sức mạnh trước mặt người bình thường như vậy, sau này muốn giải quyết hậu quả sẽ rất phiền phức.

“Không nên, không nên...”

Hiện giờ Ishna không rảnh quan tâm tới cái nhìn của người bình thường, đôi chân dài của cô vươn ra khỏi làn váy, co gối

lại dồn sức nhảy vọt lên, sau đó hóa thành một vệt sáng vàng xẹt qua chân trời, xông thẳng vào bầu trời đêm.

Lúc cô phát động năng lực, trên người sẽ tỏa ra ánh sáng vàng, đây cũng là nguyên do có danh hiệu nữ chiến thần Sao Mai.

Tốc độ của Ishna không phải thứ mà người siêu năng bình thường có thể so sánh, kiến trúc dưới mặt đất nhanh chóng nhỏ đi, cô một đường bay thẳng tới sát biên giới của tầng khí quyển, ánh mắt như tia điện nhìn một vòng bốn phía, sắc mặt u ám như có thể nhỏ ra nước.

Sát biên giới tầng khí quyển có một tầng khói đen mờ đến mức không thể nhận ra.

Dưới tác dụng của khói đen, lá chắn vẫn luôn bảo vệ địa cầu đang dần tiêu tan.

Địa cầu có thể chống cự lại sự ăn mòn của thế giới trong mấy ngàn năm, cũng ngăn cản phần lớn những cấp Tai Biến cũng là vì bên ngoài địa cầu có vài tầng lá chắn.

Những tầng này không biết do ai tạo ra, nhưng chúng vẫn luôn bảo vệ nhân loại.

Hiện giờ một tầng đã bắt đầu rách nát, hậu quả gì sẽ sinh ra thì không ai biết.

Ishna có thể cảm nhận được, nơi lá chắn che chở vỡ ra có một lượng năng lượng khổng lồ đang tràn vào, nồng độ năng lượng bên trong địa cầu đang nhanh chóng gia tăng.

Ngay cả chính bản thân Ishna cũng cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể mình trở nên sinh động, thực lực mấy trăm năm lần thứ hai có cảm giác muốn gia tăng!

Cơ hội này rất khó có, Ishna nhắm mắt lại, trực tiếp khoanh chân ngồi trong hư không, dự tính nhờ vào cơ hội này để gia tăng thực lực.

Trên người cô bao vây một tầng ánh sáng vàng, từ mặt đất nhìn lên thì giống hệt như vì sao.

...

Nhìn thấy Ishna ở trên trời không xuống, Diệp Văn cũng không tiếp tục hăng hái chơi đùa, hơn nữa trên nóc sòng bạc

xuất hiện một lỗ thủng lớn như vậy cũng không có cách nào chơi tiếp.

Cảm giác của Diệp Văn không nhạy bén bằng cường giả Tai Biến, vì thế không biến ngọn nguồn là gì.

Đột nhiên Diệp Văn nghe thấy một tiếng hét thảm, quay đầu nhìn lại thì thấy cô gái xinh đẹp chia bài lẫn lộn dưới đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị cắt tiết.

Cô gái họ Cam, tên là Cam Đăng Diễm, trước đó vẫn luôn có thái độ rất tốt với Diệp Văn, còn thông qua kỹ thuật chia bài tinh diệu giúp Diệp Văn thắng được không ít tiền.

Vì thế Diệp Văn vội tiến tới, sau đó nhìn thấy một màn sợ hãi.

Chỉ thấy trên người Cam Đăng Diễm không ngừng hiện lên những quân bài mặt chược, lá bài tây và xúc xắc, hình ảnh có thể làm người mắc hội chứng sợ lỗ sẽ hôn mê, Diệp Văn nhú mày.

“Không phải nguyên rủa, cũng không phải quái vật quấy phá, là... thức tỉnh siêu năng lực!”

“Thông thường muốn thức tỉnh siêu năng lực cần phải có thứ kích thích rất lớn, nơi này có thứ gì có thể kích thích chứ?”

“Nhóm thiên tài không có thứ kích thích nhưng vẫn có thể tự mình thức tỉnh, phần lớn đều thức tỉnh lúc còn trẻ.”

Không đợi Diệp Văn suy nghĩ cẩn thận, trong đại sảnh đột nhiên có một ông cụ không ngừng rót nước vào miệng, bụng đã phình to như quả bóng cao su nhưng vẫn còn tiếp tục uống.

Đợi đến khi bụng còn lớn hơn cả người thì đột nhiên quay sang trần nhà phun ra một luồng nước trong veo.

“Này... cũng là tự thức tỉnh siêu năng lực!”

Hiện giờ Diệp Văn có chút hỗn loạn, cô không nghĩ ra vì sao loại thức tỉnh siêu năng lực này lại tiếp tục xuất hiện trường hợp thứ hai, thứ ba, phải biết là trước kia Diệp Hải Mạt đã tốn không ít sức lực mới có thể làm cô thức tỉnh.

Hơn nữa rốt cuộc là vì sao mà Ishna đột nhiên liều mạng lao ra ngoài như vậy?

Diệp Văn dù sao cũng là thợ săn, vì thế không hỗn loạn quá lâu đã lập tức phạn ứng kéo cô gái chia bài và người đàn ông đang phun nước kia vào căn phòng bên cạnh.

Tiếp đó phong kín sòng bạc, cũng gọi Hiệp Hội Thợ Săn địa phương tới.

Những vị khách nhìn thấy người siêu năng thức tỉnh cần phải loại bỏ ký ức mới có thể thả ra.

Tâm trạng của Diệp Văn vẫn khá nặng nề, dị biến như vậy chỉ xuất hiện ở sòng bạc thì chỉ là vấn đề nhỏ.

Nhưng nếu không chỉ sòng bạc, thậm chí không chỉ khu Đông Du thì sẽ là tình cảnh như thế nào đây?

Diệp Văn thở dài một hơi: “Sẽ không phải biến thiên sắp tới chứ?”

Chương 1051 - Kỳ Sĩ Đêm Tối

Biến hóa như thế không chỉ xuất hiện ở Baidya.

Theo lỗ hồng bị ăn mòn trên bầu trời ngày càng lớn, biến hóa tương tự cũng diễn ra ở khắp mọi nơi trên thế giới.

Trụ sở chính Hiệp Hội Thợ Săn nằm ở khu Hoa Phủ, thành phố Thịnh Kinh, núi Côn Ninh.

Diệp Hải Mạt ngồi trên ghế da hồ màu nâu, ánh mắt đảo một vòng trên cơ thể nữ thư ký xinh đẹp, nhìn chăm chăm phần nút áo căng chặt cứng trên ngực cô, lo lắng nó sẽ đột ngột bung ra.

Nếu quả thật là vậy, Diệp Hải Mạt muốn biểu lộ phong độ thân sĩ, giúp cô gài lại.

Bản thân nữ thư ký này cũng là một người siêu năng mạnh mẽ, chỉ nhắm mắt làm ngơ với ánh mắt của Diệp Hải Mạt.

Cô làm việc ở đây đã lâu, lúc ban đầu cũng sợ cấp trên giờ trò quấy rối, nhưng sau đó lại phát hiện người này chỉ là một kẻ có lòng mà không có gan.

Nếu thật sự bị lộ hàng thì hẳn sẽ không dám nhìn.

Ở bên cạnh bàn làm việc của Diệp Hải Mạt nằm một con Thận Long tỏa sáng lung linh, có điều trông nó ỉu xìu như cá mặn.

Diệp Hải Mạt đã tịch thu điện thoại của nó, không cho nó xem phim để rèn luyện ảo thuật ở văn phòng.

Đột nhiên Thận Long giơ móng lên, từ trạng thái cá mập biến về trạng thái chiến đấu, ảo thuật của nó dựa vào dao động siêu vi của nước đối lưu, vì thế nó rất nhạy bén đối với năng lượng.

Nó cảm nhận được năng lượng trong không khí hình như trở nên mạnh mẽ hơn.

Diệp Hải Mạt ở phía sau Thận Long, ông cũng cảm nhận được dị thường, có điều nơi phát ra dị thường là chính bản thân ông.

Năng lượng trong cơ thể ông đột nhiên trở nên rất sinh động, bình cảnh vốn như lạch trôi lúc này đã trở nên mỏng manh như giấy Tuyên Thành.

Diệp Hải Mạt tò mò đánh sâu vào cảnh giới một chút, sau đó âm một tiếng, có năng lượng khổng lồ trống rỗng giáng xuống.

Nữ thư khí kinh ngạc nhìn về phía Diệp Hải Mạt, hội trưởng lúc này trông không giống một người đàn ông trung niên béo ngậy hơi hói nữa, bên dưới bề ngoài không có gì lạ lắm đó phảng phất như có vô số giao long hình thù kỳ quái đang găm thét.

Số bóng ảo giao long đang găm thét này ngưng tụ thành một con rồng thần bí khổng lồ đầy uy nghiêm ở sau lưng Diệp Hải Mạt, cô chưa từng thấy loài rồng nào có dáng vẻ như vậy.

Thận Long quay đầu nhìn về phía Diệp Hải Mạt, nó giật mình há to miệng, nước bọt nhỏ giọt xuống đất cũng không phát hiện.

Diệp Hải Mạt cũng hoảng sợ, ông không ngờ mình chỉ thử một chút mà cảnh giới cứ vậy đột phá.

Vì thế ông vội vàng bay ra khỏi tòa nhà, phóng thẳng tới một ngọn núi hoang.

Lúc đột phá tới cấp Tai Biến, người siêu năng sẽ đồng cảm với ‘thế giới’, làm hoàn cảnh xung quanh sản sinh ra dị hóa mang tính vĩnh cửu.

Lúc Tuân Anh đột phá là ở kiểm trùng nhà họ Tuân, đời đời kiểm tiên của nhà họ Tuân đều đột phá ở nơi này.

Nơi đó đã trở thành thế giới ‘kiếm’, người siêu năng kiếm khách tùy tiện bước vào kiếm trùng sẽ lập tức bị kiếm khí tập kích, dễ dàng bị cắt xén thành mảnh nhỏ.

Diệp Hải Mạt không biết sau khi mình thăng cấp sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với xung quanh, nhưng một khi có tác dụng phụ thì tông hội Hoa Phủ sẽ không còn.

Trong quá trình phi hành, Diệp Hải Mạt nhìn thấy bên trong tông hội bùng nổ từng luồng hơi thở mạnh mẽ, không phải chỉ có một người đột nhiên thăng cấp.

“Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, lần đột phá này của mình chưa chắc là chuyện tốt.”

Diệp Hải Mạt không kịp nghĩ quá nhiều đã ngồi xuống đỉnh núi hoang, nhắm mắt cảm nhận năng lượng của mình.

Chim thú rắn rít côn trùng ở xung quanh theo bản năng tiến về phía vị trí của Diệp Hải Mạt, hơn mười con cá lớn dài hơn một mét từ dưới sông nhảy lên, chạt vật phóng về phía Diệp Hải Mạt.

Cơ thể của con rắn có khoảng cách gần Diệp Hải Mạt nhất bắt đầu nhanh chóng biến hóa to hơn dài hơn, vảy mịn cũng biến thành vảy rồng cứng rắn, bốn móng vuốt dài mọc ra từ trên thân, đầu cũng xuất hiện sừng nhọn.

Nó đang biến thành rồng!

Không chỉ con rắn này, những sinh vật khác cũng bắt đầu xuất hiện đặc tính của loài rồng trên cơ thể...

...

Sau khi quẹo trái ở ngã ba đường nào đó trên quốc lộ Ells, phía bắc Massa ở khu Mỹ Gia, đi tiếp một khoảng thì bạn sẽ nhìn thấy một mảnh đất hoang vu.

Sức sống của thực vật ở mảnh đất này đặc biệt dồi dào, cây cối cao lớn dị thường, bụi cỏ và bụi gai mọc khắp nơi trên mặt đất.

Đi vào trong một khoảng cách thì có thể nhìn thấy một thị trấn nhỏ đồ nát hoang vắng.

Thị trấn này tên là Wich, là nơi dừng chân của Đọa Thần Huyết ở khu Mỹ Gia.

Thị trấn nhỏ Wich này cũng không nổi tiếng ở khu vực lân cận, rất nhiều tài xế tiến vào quốc lộ Ells cũng không biết tới sự tồn tại của thị trấn này.

Trong trấn có rất ít người ngoài, vì thế Đọa Thần Huyết ẩn núp ở đây rất an toàn.

Trong một trang viên ở phía bắc thị trấn, hủ huyết giả của khu Mỹ Gia ngồi ngay thẳng, người này là phù thủy uế ngữ Eiger.

Vị hủ huyết giả mạnh mẽ này thuộc về phái cấp tiến trong nội bộ Đọa Thần Huyết, hắn thích thông qua ảnh hưởng âm thầm, chậm rãi biến người bình thường thành ngoại tộc đáng sợ.

Nơi bị hắn đề mắt tới, lúc ban đầu mọi người sẽ không cảm thấy gì dị thường, nhưng tinh thần của bọn họ sẽ ngày càng không ổn định, hình dạng cũng có thay đổi rất nhỏ.

Nơi đó cuối cùng cũng sẽ trở nên giống như trấn nhỏ hoang vu Wich này, bên trong chỉ còn lại đám quái vật không thể gọi là người.

Lúc này Eiger đã hoàn toàn cải tạo trấn Eiger, người nơi này hiện giờ chỉ là quái vật khoác da người, sau này bất cứ người nào tiến vào thị trấn này cũng sẽ bị dị hóa thành thứ tương tự.

Thời gian sống ở trấn này càng dài thì lại càng gây thiệt hại cho lá chắn của thế giới hiện thực, nhóm Thần Linh ở thế giới trong có thể chuyển càng nhiều sức mạnh tới hơn, mà tổng thể Đọa Thần Huyết cũng ngày càng lớn mạnh.

Eiger thu thập hành lý, chuẩn bị tới nơi khác gieo họa.

Hắn rất hiếm khi tham gia hoạt động quy mô lớn, vì thế sự tồn tại của hắn không cao, nhưng nguy hại mà hắn tạo ra đã vượt xa số người siêu năng cùng cấp.

Đang chuẩn bị lên đường thì vẻ mặt của Eiger trở nên mừng như điên, hắn cảm giác được lá chắn làm khó mình suốt nhiều năm đột nhiên biến mất toàn bộ!

Nói cách khác, hắn sẽ lập tức thăng cấp thành cấp Tai Biến!

Đến khi đó hắn có quyền đi tranh đoạt quyền lực trong Đọa Thần Huyết, hắn đã sớm bắt mối với thần huyết giả Galax rồi.

Tên đó thân là hội trưởng Đọa Thần Huyết, cũng là cường giả Tai Biên duy biến, thế mà lại dễ dàng bị ‘Kỵ Sĩ Đêm Tối’ đánh bị thương nặng bỏ chạy.

Nếu lần này Eiger có thể thành công thăng cấp, hẳn nhất định phải cướp lại toàn bộ quyền lực Đọa Thần Huyết từ tay Galax.

Sau đó.... tập kích trụ sở chính của Hiệp Hội Thợ Săn ở khu Mỹ Gia, tự mình giải quyết Kỵ Sĩ Đêm Tối!

Sức mạnh ô uế khinh nhờn điên cuồng tăng trưởng trong cơ thể Eiger, trấn nhỏ Wich và núi rừng xung quanh cũng nhanh chóng bị dị hóa vạn vẹo.

Mặt đất xuất hiện màu đen, có chứa dịch nhầy màu trắng của ấu trùng, cây cối tùy ý sinh trưởng, dáng vẻ lại càng dữ tợn hơn, trên tảng đá xuất hiện những gương mặt kỳ lạ.

Hoàn cảnh ở gần đó đã bị dị hóa vĩnh cửu!

Eiger mở mắt ra, liếm môi, suýt chút nữa hẳn đã bật cười thành tiếng.

Hiện giờ hẳn đã là cường giả cấp Tai Biên, đã có tư cách tự xưng là thần huyết giả, hương vị hạnh phúc lan tràn trong lòng hẳn, hẳn ngâm nga giai điệu dân gian, muốn đi ra ngoài tìm vài tên xui xẻo, biến chúng thành quái vật vạn vẹo để chúc mừng một chút.

Sau khi biến thành cấp Tai Biên có vui không?”

Một giọng nói trầm thấp khàn khàn xuất hiện ở phía sau làm tóc gáy Eiger nổi tung, cổ nổi đầy da gà.

‘Ga la ku tu & @....’

Eiger chỉ tay về phía sau, vô số đốt chân bọc đầy dịch nhầy và những khối thịt từ hư không xuất hiện, tiến hành tấn công kẻ ở phía sau.

Một cái miệng to có răng hình xoắn ốc đường kính mấy chục mét phun ra chất lỏng tanh hôi, một ngum cắn nuốt phần chân thịt và tất cả mọi thứ trong phạm vi.

Nhưng cảm giác quý dị đó vẫn như bóng với hình làm Eiger cảm thấy giống như có gai ở sau lưng.

Ầm ầm!

Cái miệng khổng lồ kia trực tiếp nổ tung, khắp nơi là mảnh vụn thịt.

Một người đàn ông được bao phủ trong làn khói đen đặc bước ra với trận mưa thịt vụn tán loạn ở xung quanh.

Hắn bị khói đen bao phủ, không thể thấy rõ gương mặt, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hắn mặc áo giáp màu đen, bên trên áo giáp là một chiếc áp choàng to màu đen.

“Ky Sĩ... Đêm Tối!”

Eiger theo bản năng muốn chạy trốn, ở khu Mỹ Gia, cường giả Tai Biến Ky Sĩ Đêm Tối giống như một cơn ác mộng trong lòng tất cả tổ chức bí ẩn và quái vật.

Tuy hắn có tên trong danh sách Người Phán Quyết nhưng căn bản là một người độc hành, mỗi đêm đều một thân một mình đột kích quái vật hoặc tổ chức bí ẩn, làm cuộc sống của các tổ chức bí ẩn ở khu Mỹ Gia đều như nước sôi lửa bỏng.

Nếu không có quái vật để đánh thì Ky Sĩ Đêm Tối còn có thể tìm tới băng nhóm xã hội đen để gây chuyện.

Bởi vì hắn chỉ hoạt động vào ban đêm nên mới được gọi là Ky Sĩ Đêm Tối.

Có điều Eiger cảm thấy bây giờ mình đã là cường giả Tai Biến, vì thế cố gắng kiềm chế nỗi sợ.

“Đã một khoảng thời gian gần mày không xuất hiện rồi, vì sao không lần tồn như đám chuột đi, sao lại ra ngoài ghê tởm người ta chứ?”

Ky Sĩ Đêm Tối chậm rãi nói: “Lá gan của mày hình như rất lớn, người dám nói lời này với tao đều nhìn thấy được óc của mình.”

“Mày tự xem óc của mình đi Ky Sĩ Đêm Tối, mày tới sớm mười phút thì tao đã chạy trốn chết rồi, nhưng bây giờ thì tao đã thành Thần!”

Ky Sĩ Đêm Tối yên lặng suy nghĩ một hồi, sau đó ném một vật to cỡ trái bóng rổ tới trước mặt Eiger: “Tao tới hơi chậm một chút, vì thế mày trở nên có chút phiền phức, vì thế kế tiếp tao và mày giải quyết phiền phức đi vậy.”

Thứ kia ngừng lăn, nó thế mà lại là một cái đầu vẫn còn dính máu.

Con mắt trên phần đầu vẫn còn đang chuyển động quy luật, làm người ta nhìn mà tê rần da đầu.

Cái đầu này là của... thần huyết giả Galax!

Eiger lùi về sau một bước, vẻ mặt hoảng sợ.

Cho dù hắn khinh thường Galax, nhưng hắn biết Galax khó giết cỡ nào, gần như là bất tử, thế mà một nhân vật như vậy lại chết trong tay Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Kỵ Sĩ Đêm Tối rút ra hai cây kiếm ngắn, bắt chéo đâm về phía Eiger, Eiger triệu hồi ra vô số tay chân hư thối, nhưng tất cả đều bị hai cây kiếm này chém nát, trên vai hắn cũng xuất hiện vết thương.

Cùng lúc đó, hắn nhận ra sức mạnh trong cơ thể Kỵ Sĩ Đêm Tối còn vạm vỡ hơn cả sức mạnh trong cơ thể mình, hắn lập tức nảy ra ý muốn rút lui.

“Kẻ này... là quái vật, quái vật còn mạnh mẽ hơn cả cấp Tai Biến!”

“Rời khỏi nơi này, rời khỏi khu vực của quái vật, không quản là nơi nào cũng tốt, chỉ cần có thể né tránh quái vật này...”

Eiger còn không đi được quá xa thì một cây kiếm ngắn đã ghim vào đầu hắn, hung hăng rút ra, lộ ra một ít vật thể trắng đỏ.

Xuyên qua làn khói đen và khe hở của bộ giáp, Eiger thấy được cặp mắt của Kỵ Sĩ Đêm Tối, trong đôi mắt đó đầy tơ máu, ẩn chứa sự điên rồ cuồng loạn.

“Tao đã nói, kẻ nói chuyện với tao như thế đều thấy được óc của mình!”

Chương 1052 - Nàng hầu số hai

Ôn Văn không biết lúc này thế giới xảy ra biến hóa lớn cỡ nào, cảm nhận được người áo đen triệu hồi, vì thế anh tiến vào trạm thu nhận, để ý thức đắm chìm vào trong cung điện đá đen.

Làm Ôn Văn có chút ngoài ý muốn là lần này khi tiến vào, cung điện đá đen mang tới cho anh cảm giác hơi khác, giống như không còn uy nghiêm quá nặng nề nữa.

Sau khi tiến vào cung điện, Ôn Văn nhìn thấy người áo đen trên đài cao, thấy tình trạng của hắn thì anh nhú chặt mày.

Cơ thể người áo đen không còn quá ngưng thực, vạt áo choàng mơ hồ có chút trong suốt, trông hắn có chút suy yếu.

“Ngài làm sao vậy?”

Ôn Văn ân cần hỏi, chuyện tới lúc này Ôn Văn sớm đã không còn tràn đầy nghi ngờ như lúc ban đầu nữa.

Bình tĩnh xem xét lại thì bắt đầu từ khi xuất hiện, người áo đen chưa từng làm hại anh, ngược lại cho anh vô số chỗ tốt và trợ giúp, không có người áo khoác đen nói không chừng hắn đã chết mấy lần rồi.

Vì thế tuy bình thường Ôn Văn nói chuyện không hề có chút tôn kính nào, nhưng thật ra anh đã xem người áo đen là người một nhà.

Người áo đen thấy Ôn Văn thì mỉm cười: “Cậu đã trở nên mạnh mẽ, rất tốt... nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ có thể một mình đảm đương một phía.”

“Khoan nói tới tôi, ngài bị làm sao vậy?” Ôn Văn truy hỏi.

“Tôi vốn đã không phải hoàn chỉnh, biến thành như bây giờ cũng hợp lý.”

“Siêu năng lực ‘Hắc Thể’, ừ, cái tên thật khó nghe, xét tới thì nó vốn là sức mạnh của tôi, cậu ngày càng mạnh thì tôi đương nhiên sẽ ngày càng yếu.”

“Đợi đến khi cậu có thể một mình đảm đương một phía thì tôi cũng nên biến mất, đây là kết cục tôi đã sớm định ra từ ngàn năm trước, vì thế cậu không cần nghĩ ngợi làm gì.”

Ôn Văn có chút sửng sốt, thật ra anh đã có chút quen thuộc với sự tồn tại của người áo đen.

“Nếu như, tôi không muốn ngài biến mất thì sao?”

Người áo đen mỉm cười lắc đầu: “Chuyện này không thể nào thay đổi được, khi tôi thật sự biến mất rồi, cậu cũng không nên

lười biếng, phải cố gắng mạnh mẽ hơn, đừng thỏa mãn với sức mạnh của mình.”

“Thần Tinh Giới, Thần Linh Giới, thậm chí là Thần Thiên Giới... đều không phải giới hạn của cậu, cậu phải tiến tới cấp bậc càng cao hơn nữa.”

“Bởi vì có một ngày, sẽ có kẻ địch càng khủng bố hơn Thần Thiên Giới tới tìm cậu, đến khi đó... cậu tuyệt đối không nên nương tay, phải triệt để giết chết hắn!”

Không đợi Ôn Văn tiêu hóa lời mình, người áo đen đã nói tiếp: “Lần này tôi gọi cậu tới là có một chuyện muốn cậu chú ý.”

“Theo thực lực của cậu gia tăng, thế giới này cũng sẽ xảy ra biến đổi, tầng ngoài thế giới này có vài lớp phòng ngự chống đỡ thế giới trong xâm lấn, ba tầng trong số đó là do tôi bày ra.”

“Cậu ngày càng mạnh thì ba lớp lá chắn này cũng sẽ dần dần biến mất, bây giờ một lớp đã hỏng rồi.”

Ôn Văn lập tức hỏi: “Sau khi lá chắn biến mất thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Thế giới trong sẽ xâm lấn mạnh mẽ hơn, tổng sản lượng sức mạnh siêu năng ở thế giới này sẽ gia tăng, việc thăng cấp và thức tỉnh siêu năng lực sẽ dễ dàng hơn.”

“Thế giới này vốn hạn chế số lượng cường giả cấp Tai Biến tự nhiên sinh ra, sau khi đạt tới bão hòa, cho dù chân tự thỏa mãn điều kiện thăng cấp cũng không có cách nào tiến vào cấp Tai Biến.”

“Nhưng bây giờ những hạn chế này đã thay đổi, từ hôm nay trở đi thế giới này sẽ thay đổi rất lớn, cậu phải chuẩn bị sẵn sàng...”

Nói xong lời cuối, bóng dáng người áo đen ngày càng hư ảo, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Ôn Văn nhìn chỗ ngồi trống không kia, lẳng lặng một lúc lâu rồi xoay người rời khỏi nơi này.

Anh biết người áo đen không thật sự biến mất, nhưng loại rời đi này có nghĩa là đối phương thật sự đã yếu đi rất nhiều.

...

Mặc dù hiện giờ thiên hạ đã đại loạn nhưng Ôn Văn tạm thời không có tâm trạng đi ra ngoài.

Anh cần phải sửa sang lại chút vấn đề mà nghi thức lưu lại, phần nguyên liệu của nghi thức thì có thể thu lại, Ôn Văn không phải dám đại gia Baidya, vì thế không thể vất bỏ chúng như vậy.

Sau đó cần xử lý bảy con quái vật làm vật tế.

Chúng vẫn chưa chết, chỉ mất đi một loại cảm xúc.

Trong số bảy con quái vật, biểu hiện thảm nhất chính là thú cuồng hoan.

Cơ thể của kẻ này hoàn toàn do cảm xúc vận vẹo từ theo đuổi vui sướng chống đỡ, khi không còn cảm xúc vui sướng, hẳn cũng không còn sức mạnh chống đỡ cơ thể, trực tiếp hóa thành máu mủ có tính ô nhiễm, trông rất ghê tởm.

Khỉ con nóng nảy thì không còn tức giận nữa, trở nên cực kỳ Phật hệ, hiện giờ nên gọi là Phật khỉ con.

Bởi vì nó đã dùng tấm drap trải giường của trạm thu nhận khoác lên người làm áo cà sa, còn tự quy y cho mình, tự chắm ba chắm trên đỉnh đầu.

Vốn là một con khỉ rất tuấn tú, bây giờ trên đầu không còn lông thì trông xấu xí khỏi bàn.

Ôn Văn nhìn nó cũng thấy ngại mắt, vì thế gọi Ngô Lục Căn tới, để hắn dẫn con khỉ này tới Phật giáo làm vật may mắn, xấu như vậy không thể nào ở lại trong trạm thu nhận.

Lão gấu trắng thì trở nên sáng sủa rất nhiều, nhưng năng lực ảnh hưởng cảm xúc của nó thì vẫn còn, lúc này Ôn Văn mới hiểu được năng lực này không phải làm người ta trở nên đau buồn, mà là lão gấu trắng chia sẻ tâm trạng của mình ra ngoài.

Quý long thì mất đi cảm xúc ‘sợ hãi’, trở thành một con rồng nóng nảy không còn ngán ai, dám tranh đấu.

Tin tức tốt là bây giờ đánh nhau chắc chắn nó sẽ không hoảng sợ nữa, là một thú cưỡi siêu cấp hung ác.

Tin tức xấu là... ngay cả Ôn Văn nó cũng không sợ!

Đe dọa, bộc lộ thực lực, thậm chí đánh nó cũng không thể làm nó chịu khuất phục.

Nó chính là anh trai tóc húi cua trong giới rồng, Mãng Lý Quý trong giới quý.

Có điều sau đó Ôn Văn thay đổi suy nghĩ, thẳng thắn cương nghị làm quý long nhượng bộ.

Đó là mỗi lần cần quý long ra sân phải cho nó ăn oan hồn châu, mà thứ này thì Ôn Văn có rất nhiều.

Người phụ nữ muối mất đi tình yêu, lúc ban đầu rất đau khổ, nhưng sau đó bắt đầu chuyển sang hướng cực đoan.

Giống như Hồ Ấu Lăng trước kia, theo đuổi một loại dự vọng cầm kỳ khác.

Đối với chuyện này Ôn Văn cảm thấy rất tuyệt, chỉ tiếc Ôn Văn rất ghét muối, vì thế sẽ không có khả năng giúp người phụ nữ muối giải quyết vấn đề.

Ác ma chân tự Brookley đầu bông cải, hiện giờ hẳn đã mất đi suy nghĩ muốn làm ác, ngược lại biến thành đại thiện nhân trách trời thương dân.

Hẳn thật lòng muốn làm phúc cho nhân loại, chỉ muốn xã hội này trở nên tươi đẹp hơn.

Vì thế hẳn xin Ôn Văn thành lập một phòng thí nghiệm sinh vật mới, muốn vì nhân loại loại trừ tận gốc mối hại nhiều năm qua.

Hẳn phải tiêu diệt toàn bộ ba giống muối là muối vắn, muối truyền bệnh viêm não Nhật Bản, sốt rét!

Sau đó có lẽ là các loại sâu bọ chiếm cứ môi trường sinh thái, Brookley thấy một lần sẽ diệt một lần!

Cuối cùng là Hồ Ấu Lăng đại diện cho dự vọng, lúc này Hồ Ấu Lăng an tĩnh ở trong phòng giam, khác biệt một trời một vực với dáng vẻ trước kia.

Nếu không phải chiếc đuôi sau lưng cô vẫn còn lay động, Ôn Văn thậm chí còn không nhìn ra người phụ nữ này là Hồ Ấu Lăng.

Hồ Ấu Lăng vốn đã đẹp không giống người, gương mặt lẫn vóc người đều không có chút khuyết điểm nhỏ nào, hơn nữa còn có một dạng đẹp khác là mỹ nữ ba trăm sáu mươi độ không góc chết, nói đơn giản là ngay cả đầu ngón chân cũng là cực đẹp.

Sau khi không còn dục vọng, Ôn Văn nhìn Hồ Ấu Lăng thuận mắt hơn rất nhiều, nếu lúc Hồ Ấu Lăng mới bị bắt đã như vậy thì sao Ôn Văn có thể độc sủng cung chiêu Đào Thanh Thanh.

Tính cách của Ôn Văn chính là không được tự nhiên như thế.

Một người đẹp tuyệt thế làm dáng, mỗi phút mỗi giây đều nghĩ tới chuyện muốn ‘ăn’ anh, như vậy Ôn Văn nhất định sẽ nhượng bộ lui binh, cao lắm chỉ là liếc nhìn một cái cho đã ghiền.

Nhưng nếu tỏ ra lạnh lùng, thậm chí là nhăn mặt, vậy thì Ôn Văn sẽ dùng hết mọi phương pháp để trêu chọc chọc nhả.

Có thể bạn sẽ nghĩ, này không phải quá hèn mọn à?

Không sai, Ôn Văn chính là hèn mọn như vậy.

Hiện giờ trạng thái của Hồ Ấu Lăng đã thay đổi, hoàn toàn không có chút hứng thú nào với chuyện trai gái, thái độ của Ôn Văn đối với cô lại thay đổi.

“Cô cũng coi như là một trong số quái vật bị tôi bắt sớm nhất, tôi đồng ý cho cô một cơ hội.”

“Cô có muốn làm trợ thủ (hầu gái) của tôi không? Chờ cô trả hết tội nghiệt thì có lẽ tôi sẽ cho cô tự do (làm công tới chết).”

Ở bên cạnh phòng giam của Hồ Ấu Lăng, ánh mắt và lỗ tai Tàn Sáng dựng đứng, vội vàng chạy tới sát rìa phòng giam, gấp gấp nói với Ôn Văn: “Tui là quái vật bị bắt thứ hai nè, tui cũng muốn một cơ hội.”

“Câm miệng đi, đây là thế giới xem mặt, quý xấu xí như mày mà sấp sấp vào làm cái gì?” Ôn Văn nhăn nhó mắng một hơi.

Tàn Sáng nghe xong thì yên lặng đi tới góc tường ngồi xổm, huyết lệ theo khóe mắt trào ra, hẳn muốn lên án thế giới bất công này, hẳn muốn nguyện rửa trạm thu nhận chết tiệt này...

Hồ Ấu Lăng do dự một chút: “Tôi... không muốn đi ra ngoài, ở đây rất tốt.”

Trước kia có năm mơ cô cũng muốn ra ngoài, đó là vì muốn tìm kiếm anh trai cường tráng, nhưng bây giờ thì cô không có chút hứng thú nào với bọn họ, tự nhiên cũng không có động lực để ra ngoài.

“Ồ hay, tôi không quản cô có đồng ý hay không.”

Ôn Văn mỉm cười quỷ dị, trực tiếp túm Hồ Ấu Lăng ra ngoài, anh muốn Hồ Ấu Lăng làm hầu gái, cô có tư cách cự tuyệt sao?

Có điều địa vị của Hồ Ấu Lăng khẳng định thua kém Đào Thanh Thanh, dù sao Ôn Văn cũng có chút tâm lý thích sạch sẽ.

Nhưng để Hồ Ấu Lăng làm hầu gái, bình thường đám chân bóp vai, thỉnh thoảng nhảy múa trợ hứng thì vẫn được.

Hồ Ấu Lăng mới từ trong phòng giam ra ngoài, còn chưa kịp cảm động đã bị Ôn Văn ném cho một cái túi nhỏ: “Đây là một chút tiền và giấy tờ giả, trước tiên cô hãy quay về hồ Ngũ Tiên một chuyến, cha cô chờ cô lâu rồi.”

Vừa nghe Ôn Văn nói vậy, nước mắt Hồ Ấu Lăng liền từ khóe mắt chảy xuống, nhưng cô vẫn lắc đầu nói với Ôn Văn:

“Không được, tôi không có cảm tình gì với bọn họ cả, tôi...”

“Nói mấy lời vô dụng này làm gì, mau cút!”

Cuối cùng Hồ Ấu Lăng vẫn bị Ôn Văn bạo lực đưa tới trụ sở chính của Cơ Kim Hội ở thành phố Thiên Hà, Hồ Ấu Lăng sẽ cùng nhóm người đại diện Cơ Kim Hội tới hồ Ngũ Tiên.

Trong đoạn thời gian du lịch trước đó, Ôn Văn đã dùng danh nghĩa Cơ Kim Hội để ký hợp đồng với Hồ lão đại, một trong số điều kiện là phải để Hồ lão đại gặp lại con gái.

Hồ Ấu Lăng không chịu đi thì việc làm ăn của Ôn Văn phải làm sao?

Sau khi đuổi Hồ Ấu Lăng đi rồi, Ôn Văn tạm thời không còn việc gì trong trạm thu nhận, đùa giỡn thiên sứ Tịnh Nguyệt một hồi thì Ôn Văn đi ra ngoài.

Mới từ trạm thu nhận bước ra ngoài Ôn Văn đã nghe thấy tiếng chém giết kịch liệt.

Đám quái vật anh phái ra ngoài trước đó tiến hành một vòng phòng ngự xung quanh vị trí tiến hành nghi thức.

Ở bên ngoài tầng phòng ngự, mấy trăm con quái vật sa mạc đang bơi tới bơi lui trong cát vàng.

Rồng sa mạc vốn thoi thóp chỉ còn một hơi ở bên cạnh, lúc này đã đầy máu sống lại, thực lực còn nâng cao một bước, bắt đầu diễu võ dương oai với đám quái vật trạm thu nhận.

Chương 1053 - Nghi hoặc của Ishna

Đám quái vật trong sa mạc cũng vì nồng độ năng lượng biến hóa mà sinh ra biến đổi.

Thể hình của trùng khổng lồ sa mạc tăng trưởng gấp mấy lần, bờ cạp sa mạc khổng lồ biến thành ba bốn đuôi, bên ngoài cơ thể thân lằn khổng lồ mọc ra lớp giáp cứng rắn, không chỉ ngoại hình thay đổi, chúng cũng trở nên điên cuồng hơn.

Cảnh này làm đám quái vật Ôn Văn phái ra ngoài săn thú trở tay không kịp, đều lui về xung quanh doanh trại, vây thành một vòng tròn, chống cự đám quái vật này không ngừng tấn công.

Lúc Ôn Văn ra ngoài, chỉ nhìn một vòng thí đám quái vật khi này vẫn còn hung ác cuồng bạo lập tức ngừng lại.

Chỉ số thông minh của bọn nó tuy không cao nhưng có trực giác bản năng với nguy hiểm, vì thế có thể đoán được Ôn Văn rốt cuộc nguy hiểm cỡ nào.

Sau khi đám hèn nhát này dừng lại, Ôn Văn hít sâu một hơi, cảm nhận được nồng độ năng lượng hoàn toàn khác với trước kia, thoải mái ngâm khẽ một tiếng.

Đối với người siêu năng mà nói, hoàn cảnh này chính là chim bay lên trời cao, cá rơi xuống biển, trên người thiếu đi tầng trói buộc vô hình, còn thả lỏng hơn cả không mặc đồ lót.

Nhưng cảm giác là một mặt, xem đám quái vật này biến hóa thì đó không hẳn là một chuyện tốt.

Người siêu năng cảm thấy thoải mái, vậy thì quái vật cũng thấy thoải mái, sau này Hiệp Hội Thợ Săn muốn không chế cục diện sẽ khó khăn hơn.

Nhưng lúc này Ôn Văn vận chưa biết tình huống ở những nơi khác trong liên bang, có lẽ cũng không khá hơn bao nhiêu.

Đột nhiên mi tâm Ôn Văn truyền tới chút đau đớn, sau khi trở thành cường giả chân tự, cảm giác của anh cũng trở nên nhạy bén hơn, từ chút đau đớn khi nãy anh có thể kết luận là có người đang nhìn mình chăm chăm.

Nhìn quanh một vòng, không thấy người nào cả, Ôn Văn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bầu trời đêm ở sa mạc có chút vẫn đục, phần lớn sao trời đều đã ẩn đi, chỉ có một vì sao màu vàng treo trên trời cao.

“Đó không phải là sao, là người!”

Mắt trái của Ôn Văn hiện ra màu sắc giống như mặt gương, cảnh tượng trong mắt anh không ngừng phóng đại, hiệu quả có thể so với kính thiên văn.

Sau khi cảnh tượng trong mắt lớn lên gấp mấy lần, Ôn Văn rốt cuộc thấy rõ vì sao kia là thứ gì.

Đó là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang khoanh chân ngồi ở giữa hư không, chính là nữ chiến thần Sao Mai Ishna.

Cô chống cằm có chút hăng hái nhìn bên dưới, ánh mắt của cô và Ôn Văn chạm vào nhau, hai người đều có chút lúng túng dời tầm mắt đi.

Ishna dời mắt là vì có chút xấu hổ khi bị phát hiện nhìn trộm.

Mà Ôn Văn thì góc độ này có hơi xấu hổ, phải biết là tà váy của Ishna xẻ rất cao, bình thường khi bước đi đã lộ ra cặp đùi thon thả.

Với thị giác của Ôn Văn thì anh đang rình coi dưới lớp váy của Ishna.

Ishna ở trên không trung trở mình lộn một cái, từ trên bầu trời rơi xuống, ánh sáng vàng trên người rực rỡ chói mắt, giống như sao chổi từ trên trời giáng xuống.

Tốc độ của cô ngày càng nhanh, không khí xung quanh cũng bị cọ ra lửa, lúc sắp đáp xuống đất thì xoay người lại, đôi chân trần giẫm lên mặt cát mà không nhấc lên một hạt bụi.

Đám quái vật bao vây tấn công doanh trại hết như cây đổ bầy khi tan, chạy trốn tứ tán.

Con rồng sa mạc thực lực tăng mạnh biến thành thượng tự cũng quặp đuôi lên lần trốn vào trong đám quái vật hỗn loạn.

Nhưng Ôn Văn đưa tay phải về hướng của nó, một vết xiềng xích màu đen phóng ra ngoài cùng lực hút mạnh mẽ trực tiếp kéo nó quay trở lại.

Tên này trước đó đã bị Ôn Văn chinh cho một trận mà vẫn dám dẫn đầu bao vây tấn công doanh trại làm Ôn Văn cảm thấy mình bị xúc phạm, vì thế mới không bỏ qua cho nó.

Đợi đến khi rồng sa mạc tiến tới đủ gần, Ôn Văn tung quyền Tu La đánh nó ngất đi, sau đó quay sang cúi người với Ishna.

“Không biết ngài tới tìm tôi là có chuyện gì, thưa Người Phán Quyết Ishna tôn kính.”

Theo thực lực gia tăng, quyền hạn của Ôn Văn ở trong Hiệp Hội Thợ Săn cũng tăng lên, sớm đã biết đặc điểm của tám vị Người Phán Quyết, vì thế vừa thấy Ishna đã nhận ra.

“Mặt sần này dùng để tiến hành nghi thức, trước đó cậu đã làm gì?”

Ishna là Người Phán Quyết cảm nhận được dị biến trước hết, vì thế cô suy đoán dị biến bắt đầu từ khu Đông Du, đồng thời khuếch tán ra toàn bộ liên bang.

Mà đúng dịp là lúc cô cảm nhận được dị biến thì nơi này vừa vụn lóc lên hơi thở của một vị cường của cấp Tai Biến rồi biến mất.

Chuyện này thật sự làm cô khó lòng không nghi ngờ, trận dị biến không biết là phúc hay họa này có liên quan tới nhóm Ôn Văn.

“Tôi chỉ đang chế tạo phân thân, phân thân đã được tôi thả đi rồi, nếu cô cần thì tôi có thể giao tài liệu về chuyện chế tạo phân thân cho cô.”

Ôn Văn lấy ra một xấp bản nháp vẽ đầy ký hiệu đưa qua cho Ishna.

Tuy chuyện này thật sự là do Ôn Văn dựng lên nhưng anh không có ý định thừa nhận, bởi vì theo người áo đen dần suy yếu, lá chắn biến mất là chuyện tất nhiên, vì thế anh dự định tùy tiện tìm lý do gì đó đẩy chuyện này đi.

“Đừng cho tôi xem mấy thứ này, tôi xem cũng không hiểu, tôi hỏi cậu... bên kia cũng là do chế tạo phân thân tạo ra à?”

Ishna chỉ ba vết nứt hình cánh quạt không lồ kéo dài mấy ngàn mét ở bên kia, chán vẫn.

Ôn Văn gãi đầu: “Nói ra có lẽ cô không tin, lúc tôi chế tạo phân thân thì không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một bàn tay màu tím, bàn tay này chiến đấu với một vị Tai Biến thần bí, vì thế đã tạo ra cảnh tượng này.”

Ishna nhìn gương mặt nghiêm túc của Ôn Văn, lựa chọn tin tưởng.

Bởi vì cô thật sự cảm nhận được hơi thở Tai Biến vượt xa Tai Biến bình thường, hơi thở này rất yếu ớt nhưng trình tự lại cao một cách thái quá.

Ishna trầm tư vài giây, sau đó nói với Ôn Văn: “Hiện giờ Baidya gặp chút phiền phức, nếu cậu có thời gian thì có thể giúp tôi đi bình ổn hỗn loạn không? Baidya chính là thành phố quan trọng nhất khu Đông Du, nơi này tuyệt đối không thể đánh mất.”

Ôn Văn mỉm cười: “Tất nhiên rồi, tôi sớm đã muốn tới Baidya chơi một chuyến.”

Ishna gật đầu, hóa thành sao Mai màu vàng bay đi.

Cô bảo Ôn Văn tới Baidya, một là vì hiện giờ Baidya quả thực có chút phiền phức nhỏ, về phương diện khác thì cô muốn gần gũi quan sát Ôn Văn một khoảng thời gian ngắn, xác định xem lần biến dị này có liên quan tới Ôn Văn hay không.

Sau khi Ishna đi rồi, Ôn Văn thô bạo nhét con rồng sa mạc bướng bỉnh kia vào trong trạm thu nhận, sau đó gọi Tam Tể Nhi và Đào Thanh Thanh, lái máy bay chiến đấu thánh vật chạy tới Baidya.

Chú ý, là chạy tới chứ không bay, tức là máy bay chiến đấu chạy trên mặt đất.

Thực tế thì máy bay chiến đấu hiện giờ căn bản không nhìn ra dáng vẻ máy bay, ngược lại giống như một chiếc xe buýt hai tầng theo phong cách khoa học viễn tưởng.

Chiếc xe buýt này chính là do máy bay chiến đấu thánh vật biến hình tạo thành!

Sau khi tất cả linh kiện biến thành thánh vật, máy bay chiến đấu đã có được đủ loại đặc tính khó tin.

Trước không nói tới công dụng khoa trương cực hạn, chỉ riêng độ rắn chắc đã có thể đối kháng tên lửa đạn đạo chính diện, lại còn có thể tự động chữa trị...

Còn có khả năng ‘biến hình’, không chỉ biến thành xe buýt, còn có thể biến thành du thuyền, tàu ngầm, máy kéo, máy đào...

Tất nhiên là không thể biến thành Robot.

Chương 1054 - Thiếu niên mắc bệnh ảo tưởng

Chiếc xe buýt kỳ quái chạy vào Baidya, hấp dẫn không ít ánh mắt mọi người.

Xe sang thì bọn họ đã thấy không ít, nhưng tạo hình của chiếc buýt này thì thật sự chưa từng thấy qua.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của quần chúng xung quanh, Ôn Văn cảm thấy thoải mái hơn cả xì mũi được khi bị nghẹt mũi.

Có điều đang hưởng thụ hư vinh, Ôn Văn cũng cảm nhận được luồng sóng ngầm cuộn cuộn ở thành phố Baidya này.

Trên đường có một số người đi đường có cảm xúc không phù hợp với quần chúng xung quanh, trên người bọn họ có hơi thờ ơ kỳ dị, xem ra hẳn là vừa thức tỉnh siêu năng lực.

Còn có người trốn trong phòng, dùng ánh mắt u ám liếc nhìn nhóm người vừa mới thức tỉnh năng lực, giống như xem bọn họ là con mồi.

Ở dưới lòng đất có thứ gì đó nhanh chóng di chuyển, hẳn là một quái vật đặc biệt nào đó.

Thành phố này có dân số đông đúc, tai họa ngầm hiển nhiên cũng không ít, bởi vì nơi này vừa xảy ra biến dị nên vẫn có thể duy trì cân bằng ngoài mặt.

Nếu có người đốt môi dẫn lửa thì thành phố này sẽ nổ tung hết như một bao thuốc nổ.

Cường giả Tai Biến quả thực mạnh mẽ, mạnh tới mức có thể thoải mái xóa sổ thành phố này trên bản đồ, nhưng nếu muốn bảo vệ thành phố này yên ổn thì cần những người khác trợ giúp.

Dù sao thì Ishna cũng rất mạnh mẽ, chỉ cần không cẩn thận thì tổn hại gây ra cho thành phố này sẽ càng lớn hơn đám quái vật kia.

Ôn Văn cũng biết mục đích Ishna gọi mình tới, vì thế anh không định quá nghiêm túc, chỉ cần để thành phố này bảo trì ổn định đại khái là được.

Mặt khác anh có thể nhân cơ hội kiểm tra năng lực mình mới có được.

Anh tìm một thiếu niên dáng vẻ thanh tú ở bên đường, diện mạo có chút bướng bỉnh, ánh mắt nhìn người xung quanh có chút coi thường.

Ôn Văn biết cậu nhóc này vừa mới thức tỉnh siêu năng lực, cảm thấy mình chính là con của Trời, vì thế khinh thường những ‘con người’ nhỏ yếu.

Mà một con quái vật có đầu lưỡi dài cùng loại với thần lằn ẩn hình nằm úp sấp trên mặt kính của tòa nhà, ứa nước miếng nhìn thiếu niên.

Máu thịt người siêu năng có dinh dưỡng rất phong phú, là thức ăn tốt nhất cho đám sinh vật này.

“Mình và bọn họ đã là hai giống loài khác nhau, thế nhưng bây giờ mình vẫn chưa thể lộ ra năng lực đặc biệt, mình nên lùi vào một nơi bí ẩn tích góp sức mạnh, chờ tới khi đủ thực lực thì trở lại thống trị thế giới này.”

Thiếu niên mỉm cười quý dị, đi tới trong bóng râm của tòa nhà.

Mặc dù chiến lược là ẩn giấu khả năng, nhưng thứ nên hưởng thụ thì vẫn không thể bỏ qua.

Hoa khôi học đường đơn thuần xinh đẹp, cô giáo thẩm mỹ thông minh, nữ bác sĩ dịu dàng, tiểu thư nhà giàu....

Thiếu niên này đã dẫn dắt chính mình trở thành nam chính trong tiểu thuyết ngựa đực, cậu ta muốn dây dưa cùng lúc với mười mấy cô gái ưu tú, tiến hành một tình yêu tốt đẹp, mỗi người đều là yêu thật, hơn nữa những cô gái này sẽ không ghen với nhau.

Cậu ta thậm chí còn nghĩ tới khi bạn gái mình gặp nạn, mình sẽ ra mặt đánh bay kẻ xấu, sau đó bộc lộ bí mật của mình, đến khi đó cậu ta có một lớp vỏ mới, một tầng phận mới mạnh mẽ hơn.

Chẳng qua cậu ta không giống những tên nam chính cùi bắp kia, hơn ngàn chương mà vẫn còn là trai tơ, cậu ta sẽ săn sóc những người đẹp này thực tốt.

Ôn Văn lén đi theo sau cậu ta mà không hề biết suy nghĩ của thiếu niên này.

Bằng không nói không chừng đã tức giận đập cho mông cậu ta nở hoa, cho cậu ta biết vì sao hoa lại có màu đỏ.

Con quái vật loại thần lẩn kia cũng lén bò theo thiếu niên vào ngõ nhỏ.

Con quái vật này không phải tới từ thế giới trong, nó là quái vật nguyên sinh ở khu Đông Du này, giống như con người có thể thức tỉnh siêu năng lực, khi đối mặt với kích thích quá lớn, động vật cũng có thể thức tỉnh tương tự.

Nó từng là một con tắc kè bông không buồn không lo, dựa vào năng lực đổi màu xuất sắc mà được một con tắc kè bông ưu ái.

Nhưng lúc gần sinh sôi nảy nở đòi sau thì một con rắn mối to lớn ghê tởm đã giành mất bạn đời của nó!

Nó từng nghe nói tới có một số rắn mối lớn sẽ xâm hại các loại rắn mối khác loài, nhưng chưa từng nghe nói tới ngay cả tắc kè bông cũng không tha!

Vì thế trong cơn phần nộ cùng cực, nó đã tức tỉnh trở thành một con tắc kè bông siêu năng, giết sạch tất cả rắn mối ở gần đó.

Thế nhưng bởi vì nỗi sợ ăn sâu trong xương tủy, nó vẫn không dám ra tay với nhân loại, để thử xem có mùi vị gì.

Hiện giờ thực lực của nó tăng trưởng, lá gan cũng lớn mạnh hơn, vì thế nó quyết định ra tay với thiếu niên trông có vẻ rất ngon.

Thiếu niên tiến vào con hẻm, nhà của hoa khôi học đường ở tòa nhà bên trong cùng, trước đó cậu ta đã điều tra địa hình rồi mới tìm cơ hội chế tạo cuộc gặp gỡ như mơ.

Nhưng một màn trước mắt làm thiếu niên trực tiếp ngu người.

Trong hành lang trải đầy mảnh vụn thi thể, mùi máu tươi nồng nặc đến gay mũi, trên mặt đất dính đầy máu.

Một bóng dáng yếu điệu nằm úp sấp bên trên thi thể một người đàn ông, há to miệng cắn xé, người phụ nữ này cảm nhận được động tĩnh nên xoay đầu lại, nhón miệng cười với thiếu niên.

Cô ta chính là người tình trong mộng của thiếu niên, cô nàng hoa khôi học đường xinh đẹp kia.

Có điều lúc này hai bên khóe miệng có một đường nứt đỏ lôm kéo dài tới tận bên tai.

Hoa khôi học đường lau máu tươi dính bên khóe miệng, e lệ hỏi thiếu niên: “Ta đẹp không?”

Thiếu niên đỡ tường, bắt đầu nôn mửa kịch liệt.

Mặc dù cậu ta đã biến thành người siêu năng nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người có tử trạng khủng khiếp như vậy.

Hơn nữa hoa khôi học đường mà mình mơ tưởng hàng đêm lại biến thành bộ dáng này thật sự làm cậu ta không thể nào tiếp nhận nổi.

Thấy thiếu niên trở nên suy yếu, con tắc kè bông mai phục ở bên cạnh há miệng.

Đầu lưỡi màu đỏ bắn ra, chỉ cần bị đầu lưỡi này dính trúng thì thiếu niên sẽ bị vồ vào miệng con tắc kè bông này.

Ngay lúc này hoa khôi học đường cũng há to miệng tới thiếu niên, thiếu niên chậm chạp không chịu trả lời làm cô ta cảm thấy rất phẫn nộ.

Có điều chính vì hoa khôi học đường vọt ra, vừa vịn dụng vào đầu lưỡi, hoa khôi học đường bị đầu lưỡi kéo tới bên cạnh tắc kè bông mới thoát ra khỏi đầu lưỡi, hai vị này bắt đầu chiến đấu kịch liệt.

Thiếu niên nhìn một màn hung tàn này, bắp đùi run khẽ, ngay cả chuyện mình thức tỉnh siêu năng lực cũng quên mất.

Hiện giờ cậu ta mới hiểu được thì ra thế giới này nguy hiểm như vậy, thì ra lúc còn là người bình thường mới là an toàn nhất.

“Xem nét mặt thì có lẽ cậu đã hiểu rồi nhỉ?”

Ôn Văn cầm một quả sầu riêng, vừa dùng tay lột lớp vỏ cứng, đồng thời nói với thiếu niên ở bên cạnh.

“Bây giờ cậu quả thực đã không còn như trước kia, nhưng cuộc sống bình an cũng vĩnh viễn biến mất, sau này có lẽ phải làm bạn giữa tử vong và điên cuồng.”

Thấy Ôn Văn trong tình huống này vẫn duy trì trạng thái không sợ hãi, thiếu niên liền nhận định Ôn Văn là cường giả.

Vì thế cậu ta run run nói: “Anh có thể làm thầy của tôi không?”

“Gì?”

Ôn Văn khựng một chút, có chút không hiểu được mạch não của thiếu niên này.

Thiếu niên giải thích: “Là như vậy, mỗi nhân vật trước khi quật khởi vẫn luôn có quý nhân giúp đỡ, anh chắc chắn chính là quý nhân của tôi, chỉ cần anh giúp tôi, sau này tôi nhất định sẽ trở thành nhân vật chính của thời đại!”

Ôn Văn gãi đầu, đột nhiên phát hiện thằng nhóc này mắc hội chứng ảo tưởng, hơn nữa bệnh tình cũng rất nguy kịch.

Chương 1055 - Kiểm tra đặc tính Tai Biến

“Ừm... có phải cậu sợ tới choáng váng rồi không, tôi cho cậu cơ hội tổ chức lại ngôn ngữ đấy.”

Bản thân Ôn Văn anh còn không tự xưng là nhân vật chính thời đại, tên nhóc này thế mà lại không cần mặt mũi, lần đầu tiên gặp mặt người ta đã tự xưng là nhân vật chính thời đại.

“Anh nghe tôi giải thích đã, tôi rằng mình là góc nhìn nhân vật chính là có lý do, thứ nhất tôi là học sinh cấp ba, thứ hai...”

“Thứ hai cái đầu mày, bộ học sinh cấp ba thì có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Ôn Văn lười nói chuyện vô ích, búng tay một cái kích hoạt đặc tính Tai Biến của mình.

‘Thực Hiện Lời Hứa’

Bản thân Ôn Văn tới đây chính vì muốn kiểm tra đặc tính Tai Biến của mình.

Người siêu năng vừa mới thức tỉnh cũng coi như là một nhân tố quan trọng không ổn định, thiếu niên này tự mình tới trước mặt Ôn Văn, Ôn Văn tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Sau khi kích hoạt đặc tính này, trên đỉnh đầu thiếu niên xuất hiện một quyển sách mà chỉ có Ôn Văn nhìn thấy.

Bìa sách viết tên thiếu niên, tuổi tác và năng lực.

Họ tên: Chu Giác

Tuổi: 16

Khả năng: vàng hào quang nhân vật chính

Ôn Văn tấm tắc kỳ lạ: “Thì ra khi kích hoạt đặc tính Tai Biến này thì sẽ biểu hiện với hình thức này, có chút giống với trò chơi trinh sát.”

“Có điều tên nhóc này thế mà lại có tên là ‘Chu Giác’, hơn nữa năng lực lại còn là vàng hào quang nhân vật chính... Rốt cuộc mình cũng biết lòng tự tin kia từ đâu mà có rồi.”

Trang sách mở ra, bên trong là những ‘lời hứa’ của Chu Giác từ nhỏ tới lớn.

Những lời hứa này, phần lớn đã bị Chu Giác quên đi, nhưng đặc tính Tai Biến của Ôn Văn có thể để chúng bày ra rõ rệt.

Rất nhiều lời hứa có hình phạt cực kỳ độc ác, Ôn Văn không muốn giết chết đối phương, vì thế chỉ chọn một lời hứa có hình phạt nhẹ một chút.

Ôn Văn quay sang mỉm cười kỳ lạ với Chu Giác: “Tháng sáu năm ngoái, cậu đã nói với em gái mình là nếu thi không được số một trong lớp thì sẽ cạo trọc đầu.”

“Làm sao anh biết?”

Trong lòng Chu Giác dâng lên một luồng khí lạnh, lẽ nào người đàn ông mặc áo choàng trắng trước mặt biết thuật đọc tâm?

Lựa chọn người như vậy làm thầy mình có phải không được ổn lắm không?

Ôn Văn cười kỳ dị: “Làm sao tôi biết được không quan trọng, quan trọng là... cậu đã nuốt lời!”

Một con dao cạo vô hình đột nhiên xuất hiện trên đầu Chu Giác, từng chút từng chút cạo tóc của hắn.

Chu Giác hoảng sợ ôm đầu nhưng không có cách nào ngăn cản đầu mình dần dần trở nên bóng loáng.

“Đừng, tóc của tui...”

Vì duy trì kiểu tóc phóng khoáng đẹp trai rạng ngời này, Chu Giác đã bỏ ra không biết bao nhiêu cố gắng.

Đấu trí đấu dũng với giáo viên, lí lẽ biện luận với người nhà, còn phải tích góp tiền để tới tiệm cắt tóc, không ngờ bây giờ lại trực tiếp biến thành một tên đầu trọc, sau này bảo cậu ta làm sao dám tìm em gái chọc ghẹo nữa đây?

Nhìn Chu Giác đau khổ, Ôn Văn hài lòng gật đầu.

Đặc tính Tai Biên này làm hắn rất hài lòng, mấy loại thề thốt sét đánh này cũng có thể dễ dàng làm được, có điều Ôn Văn cảm thấy trừng phạt sét đánh thực không có ý nghĩa.

Vì thế anh chớp mắt mấy cái rồi nói với Chu Giác: “Cậu thành tâm thề với tôi, nếu trong một tiếng tiếp theo mà chớp mắt thì sẽ cao thêm một centimet.”

Chu Giác ôm mớ tóc khóc không ra nước mắt, không hiểu Ôn Văn muốn làm gì, nhưng cậu ta cũng không muốn bị cạo lông

ở những phần khác.

Vì thế liền dựa theo lời Ôn Văn nói, hướng Ôn Văn thè một câu.

Vừa mới dứt lời thì Ôn Văn đã lôi ra một cái bình xị nhỏ, bên trong chứa nước ớt cay xè.

Phụt...

Nước ớt phun vào mắt làm Chu Giác ré lên đau đớn, lời thè không thể chớp mắt cũng bị vi phạm.

Ôn Văn lần thứ hai kích hoạt đặc tính Tai Biến, sau đó nhìn thấy cơ thể Chu Giác phát ra tiếng vang cọt két, chiều cao vọt lên một centimet.

“Quả nhiên năng lực này không chỉ dùng để nghiêm phạt, cũng có thể dùng để đạt được một ít hiệu quả mong muốn.

Tiếp đó Ôn Văn nói với Chu Giác: “Trong vòng mười phút kế tiếp, nếu tôi ngồi xổm xuống, tôi chính là vô địch thiên hạ.”

Sau đó Ôn Văn trực tiếp ngồi xổm xuống, sức mạnh cuồng bạo từ cơ thể anh tuôn trào làm Ôn Văn có cảm giác giống như vô địch.

Thế nhưng không tới 0.1 giây thì năng lượng trong cơ thể Ôn Văn giảm đi phân nửa.

Hơn nữa đó chỉ là cảm giác, không phải năng lực võ thuật thật sự.

“Xem ra đặc tính Tai Biến này cũng có hạn chế, không phải chuyện gì cũng có thể làm được, có thể đạt tới hiệu quả như thế nào có vẻ có liên quan tới thực lực của mình.”

“Mặc dù có những hạn chế này nhưng để người ta trở thành ‘ngoài tầm với’ thì vẫn được, sau này tìm cơ hội thử một lần.”

Cơ thể Chu Giác có chút đau đớn, đột nhiên tăng thêm một centimet làm cơ thể cậu ta cảm thấy rất khó chịu.

Sau đó cậu ta nhìn thấy Ôn Văn một lần nữa hiền hòa nhìn mình: “Hiện giờ tôi muốn trò chuyện với cậu một chút về chuyện năng lực của cậu, cái gọi là vàng hào quang của nhân vật chính rốt cuộc có hiệu quả gì vậy?”

Cái tên của năng lực vàng hào quang của nhân vật chính này làm Ôn Văn cảm thấy rất hứng thú, lẽ nào năng lực này thật sự có thể giúp cậu ta trở thành ‘nhân vật chính thời đại’ sao?

Chu Giác cảm thấy Ôn Văn không quá thân thiện với mình, hơn nữa thực lực sâu không lường được, gần như là không gì không thể, vì thế cậu ta không dám vi phạm bất cứ yêu cầu của Ôn Văn.

“Năng lực của tôi là...”

Cậu ta vừa mới mở miệng thì một tiếng rít truyền tới.

Nữ thần trong mộng của Chu Giác, nàng hoa khôi học đường miệng toét thoát ra khỏi cuộc tranh đấu với tắc kè bông, vọt thẳng tới tập kích Chu Giác.

Tắc kè bông ở bên kia cũng không buông tha, nó ẩn thân bò tới phía sau lưng hai người, đầu lưỡi dẻo dai sẵn sàng phun ra bất cứ lúc nào.

Sau khi đạt tới cấp bậc chân tự, năng lực ẩn mình của Ôn Văn được gia tăng mạnh mẽ, không tận lực bộc lộ sức mạnh thì đám quái vật cấp thấp và người siêu năng sẽ không phát hiện được sức mạnh của anh.

“Hừ... dám quấy rối sự hứng thú của tao.”

Ôn Văn thuận tiện đưa tay về phía hoa khôi học đường, một tầng chấn song từ mặt đất dâng lên, hoa khôi học đường vội vàng nhảy lên muốn thoát ra, nhưng trên bầu trời cũng xuất hiện chấn song, trực tiếp giam cô ta lại.

Số chấn song này tạo thành một phòng giam mười mét vuông, những sợi xích từ bốn phương tám hướng xuất hiện trói hoa khôi học đường thành hình chữ 大 .

Mà con tắc kè bông khổng lồ kia cũng phun ra đầu lưỡi về phía Ôn Văn.

Lưỡi là vũ khí mạnh nhất của tắc kè bông, có thể dùng tốc độ cực nhanh bắn ra rồi cuốn con mồi vào trong miệng, trên đầu lưỡi của nó còn mang theo gai nhọn và nọc độc, chỉ cần bị gai nhọn này làm bị thương thì cơ bản đều sẽ trở thành con mồi của nó.

Ôn Văn không quay đầu lại, chỉ giật vai một cái, một luồng sức mạnh như mũi tên vọt ra, trực tiếp ghim thủng lưới các kè bông, từ trán nó chui vào đầu rồi chui ra.

Cơ thể to lớn của tắc kè bông rơi xuống đất, run rẩy vài cái rồi mất đi hơi thở.

Chương 1056 - Vàng hào quang nhân vật chính

Kiểm tra ‘Bàn Tay Giam Cầm’ thì chỉ cần hoa khôi học đường toét miệng này là đủ rồi, con tắc kè bông này không có gì quan trọng đối với Ôn Văn.

Ôn Văn từ đầu đó nghe thấy lớp da của quái vật ẩn hình có thể chế tạo dụng cụ ẩn thân, trở về lột da con tắc kè bông này, để Râu Đỏ thử một chút.

Phòng giam do Bàn Tay Giam Cầm chế tạo ra có kiểu dáng giống như phòng giam trong Trạm Thu Nhận Tai Ách, quyền hạn mà Ôn Văn có thể sử dụng trong trạm thu nhận cũng có thể sử dụng trong phòng giam này.

Có điều phòng giam này không phải tồn tại vĩnh cửu, nếu Ôn Văn không rót sức mạnh vào thì tối đa sau một ngày nó sẽ tiêu tan.

Phòng giam này có thể vây khốn cường giả chân tự trong một khoảng thời gian ngắn, tốc độ ngưng tụ hình thành vượt xa xiềng xích của Ôn Văn, vì thế Ôn Văn có thể sử dụng làm phương tiện kiểm soát sau này.

Dùng đặc tính Tai Biến để đối phó hai tên quái vật ngay cả cấp Tai Nạn cũng không đạt tới thật sự có chút đại tài tiểu dụng, nhưng có thể kiểm nghiệm được hiệu quả là đủ rồi.

Tuy không phải năng lực có tính cưỡng chế, nhưng nếu vận dụng khéo léo thì còn mạnh mẽ hơn rất nhiều đặc tính Tai Biến khác.

Hiện giờ hai con quái vật đều đã bị khống chế, không còn ai trở ngại, vì thế Chu Giác bắt đầu giải thích năng lực của mình.

Cậu ta vẫn vẻ dài dòng nói một đống, Ôn Văn đơn giản tổng kết lại vài điểm.

Thứ nhất là lần trốn tử vong, khi Chu Giác sắp đối mặt với nguy hiểm tử vong thì sẽ xảy ra một chuyện ngoài ý muốn đánh rớt nguy cơ tử vong đi.

Ví dụ như trước đó, không quản là hoa khôi học đường toét môi hay con tắc kè bông biết ẩn thân kia đều có thể gây ra đòn tấn công chết người, nhưng trùng hợp là chúng là quấy rối lẫn nhau nên Chu Giác vẫn còn sống.

Có điều Ôn Văn cho rằng năng lực này cũng có hạn chế, ít nhất nếu anh muốn giết Chu Giác, cậu ta sẽ dùng phương pháp gì để sống sót?

Điểm thứ hai là may mắn gia tăng, trong phạm vi nhỏ thì Chu Giác chính là người may mắn nhất.

Loại may mắn này sẽ không biểu hiện quá phóng đại, nhưng đủ để tích lũy ưu thế trong các loại tình huống, ưu thế nhỏ tích lũy lâu dài cũng không thể nào coi thường.

Điểm thứ ba là năng lực chiến đấu chủ yếu, ‘dáng vẻ nhân vật chính’.

Chỉ cần Chu Giác làm ra động tác hoặc ngôn ngữ phù hợp với yêu cầu nhân vật chính thì sức mạnh sẽ gia tăng, hấp dẫn càng nhiều ánh mắt thì sức mạnh của cậu ta lại càng mạnh mẽ hơn.

“Còn có ‘sức hấp dẫn gia tăng’, ‘thiên phú gia tăng’, ‘khóa máu’, ‘bạo kích’...”

Cộng lại cũng hơn mười loại thuộc tính sức mạnh, những năng lực này lấy đại một cái thì chẳng là gì, nhưng toàn bộ cộng dồn lại thì có thể nói là rất khủng khiếp.

Không nói tới chuyện dựa vào năng lực này trở thành nhân vật chính thời đại, nhưng chỉ cần có thể thuận lợi trưởng thành, Chu Giác tuyệt đối có thể trở thành cường giả một phương.

Có năng lực như vậy, khó trách trước đó Chu Giác vẫn luôn ngông nghênh.

Ôn Văn dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Chu Giác, anh không ngờ mình tùy tiện chọn một thiếu niên thế mà lại có năng lực mạnh mẽ như thế.

Cũng không biết năng lực của anh sau khi gặp Hoàn Âm có bị trực tiếp trung hòa hay không.

Không quản thế nào thì tiềm lực của Chu Giác cũng rất mạnh, vì thế Ôn Văn chuẩn bị để cậu ta trở thành nhân viên thu nhận, như vậy có thể gia tăng thêm chút nội tình cho trạm thu nhận.

Anh vừa mới nảy ra suy nghĩ này thì chợt nheo mắt.

“Tôi gặp cậu có phải cũng là năng lực của cậu ‘sắp xếp’ không? Dù sao thì nếu cậu muốn nhanh chóng trưởng thành thì chỗ tôi đúng là tiện lợi nhất.”

Theo lý thì Chu Giác chỉ là một người siêu năng vừa mới thức tỉnh, năng lực của cậu ta không có khả năng ảnh hưởng tới Ôn Văn, nhưng Ôn Văn cứ cảm thấy có gì đó là lạ.

Năng lực của người siêu năng rất kỳ quái, nhưng kỳ lạ như Chu Giác thì Ôn Văn thật sự chưa thấy bao giờ.

Hơn nữa vừa mới thức tỉnh đã có thuộc tính năng lực nhiều như vậy cũng thực không hợp lý.

Mặt khác trên người Chu Giác có một cảm giác mà người siêu năng khác không có.

Suy nghĩ hai giây, Ôn Văn mới hiểu ra, thì ra trên người Chu Giác không có dấu vết của tàn hồn cường giả.

Mỗi người siêu năng trước khi ngộ ra chân ngã, năng lực và sức mạnh có thể biểu hiện được một phương diện nào đó của tàn hồn cường giả.

Hai cá thể dung hợp, tất nhiên sẽ có chút khuyết điểm nhỏ và không viên mãn.

Điểm này xuất hiện trên rất nhiều người siêu năng, trạng thái cơ bắp của Vu Hán, con người quái dị của Lâm Triết Viễn, tóc màu xanh da trời của Diệp Văn.

Những thứ đặc biệt này không nhất định làm người siêu năng biến thành ‘phi nhân loại’, nhưng có thể làm bọn họ có sự khác biệt với người bình thường.

Nhưng trên người Chu Giác thì không có cảm giác này, năng lực của hắn hòa hợp với hắn một cách khó có thể tưởng tượng, giống như năng lực này hoàn toàn thuộc về cậu ta vậy.

Siêu năng lực sẽ không tự nhiên sinh ra, nếu không có tàn hồn giao cho cậu ta năng lực này, vậy ‘vàng hào quang nhân vật chính’ này từ đâu ban tới?

Mặc dù hiện giờ không có vấn đề gì nhưng Ôn Văn theo bản năng cảm thấy có chút không ổn.

Vì thế Ôn Văn thừa dịp Chu Giác không sẵn sàng, trực tiếp đánh ngất, chuẩn bị trồng xiềng xích vào cơ thể cậu ta.

Ôn Văn chọn loại xiềng xích nhỏ nhất, giống như loại trong cơ thể Hosta, ngoại trừ Ôn Văn chủ động lộ ra, bằng không ký chủ không thể nào cảm nhận được xiềng xích tồn tại.

Nếu Chu Giác không thành vấn đề, Ôn Văn chắc chắn sẽ không kích hoạt, nhưng nếu Chu Giác có vấn đề thì không biết Ôn Văn sẽ có thể làm gì.

Quá trình trồng xiềng xích rất đơn giản nhưng Ôn Văn kéo dài năm phút.

Bởi vì trong quá trình này Ôn Văn bị bảy chậu hoa đập trúng, hai chiếc xe máy tự dừng nhào về phía anh.

Thậm chí cuối cùng trực tiếp giáng xuống một tia sét có uy lực cực mạnh giữa lúc trời quang, sấm sét qua đi, máy biến thế ở khu vực xung quanh đều nổ tung.

Nhưng càng có sự cản trở thì Ôn Văn lại càng không có khả năng buông tha Chu Giác.

Vì thế cuối cùng cậu ta vẫn bị trồng xiềng xích, trở thành một trong số người công cụ dự bị của Ôn Văn.

Ôn Văn suy đoán năng lực của Chu Giác hình thành có liên quan tới vụ dị biến siêu năng toàn cầu này, vì thế mặc dù anh không để Chu Giác thành nhân viên thu nhận nhưng cũng sẽ không bỏ mặc.

Vì thế Ôn Văn thu xếp cho Chu Giác ở một căn nhà gần đó, để lại cho cậu ta hai quyển sách nhỏ và một cây kiếm ngắn ký hiệu.

Quyển sách kia chính là quyển kiếm pháp Vô Danh mà Ôn Văn có được sớm nhất, quyển còn lại là một ít thường thức về thế giới siêu năng.

Nếu năng lực vầng hào quang nhân vật chính thật sự mạnh mẽ như Chu Giác miêu tả thì chỉ mấy thứ này đã đủ cho cậu ta đứng vững gót chân trong giới siêu năng.

Đối với chuyện này, Ôn Văn thực mỗi mắt mong chờ!

Sau đó Ôn Văn đặt ánh mắt lên người ‘hoa khôi học đường’, cô gái này nếu không phải miệng bị rách toạc thì cũng rất đẹp.

Đối với Ôn Văn mà nói, cô ta cũng có giá trị nghiên cứu nhất định.

Bởi vì cô ta không phải quái vật, cô ta cũng giống như Chu Giác, là người siêu năng vừa thức tỉnh.

Có điều thức tỉnh siêu năng của cô ta hình như có sai lầm gì đó, có thể là đã bị siêu năng lực chấn động tới mất đi lý trí, dị hóa thành quái vật siêu năng lực.

Mỗi người siêu năng đều có nguy hiểm mất không chế, nhưng nguy hiểm này cơ bản nằm vào lúc thăng cấp lên cảnh giới Đồng Hóa.

Người siêu năng vừa thức tỉnh đã mất không chế thì đúng là lần đầu mới thấy.

Nếu tình huống của cô ta không phải ngoại lệ duy nhất.

Như vậy lần thức tỉnh siêu năng lực quy mô lớn này có lẽ cũng kèm theo nguy hiểm to lớn.

Chương 1057 - Linh khí sống lại

Ôn Văn tìm một khách sạn ở gần đó ở lại, hoa khôi toét miệng bị cột thành hình chữ 大 ở trên bàn, trên người trùm một tấm drap trắng giương, thoạt nhìn đã sắp hấp hối.

Khi này Ôn Văn tiến hành tỉ mỉ nghiên cứu toàn diện một phen, cơ bản đã hiểu rõ nguyên nhân cô ta biến thành như vậy.

Bình thường người siêu năng thức tỉnh là vì tinh thần bị kích thích quá lớn.

Nhưng người và người cũng có khác biệt, có người trong sự phấn nộ cùng cực dùng một tay lật nhào một chiếc xe vận tải, có người dùng xéng mổ bụng hổ.

Trạng thái thức tỉnh của người siêu năng cùng loại với ‘cực kỳ phần nộ’.

Mặc dù không đến mức một xẻng giết chết hổ dữ, nhưng tinh thần cũng bị vây trong trạng thái cực kỳ cứng cõi.

Tình trạng này làm người siêu năng có thể dễ dàng chống lại sự ăn mòn của tàn hồn cường giả vừa mới xâm nhập cơ thể, cũng áp chế ở chỗ sâu trong ý thức, mãi tới khi thăng cấp Đồng Hóa mới chính thức chấm dứt.

Nhưng lúc cô nàng hoa khôi học đường này thức tỉnh siêu năng lực thì đang ở trạng thái rất thả lỏng, thậm chí là bị vây trong trạng thái ngủ.

Cô ta không hề giống những kẻ biến thái, thực sự có tư chất trời cho, vì thế trong nháy mắt tàn hồn cường giả dung hợp đã bị ăn mòn.

Trạng thái này còn không bằng bị chiếm đoạt cơ thể khi thăng cấp Đồng Hóa, ít nhất khi đó còn có thể biểu hiện như một sinh vật có trí khôn, chứ không phải quái vật chỉ biết giết hại.

Anh upload kết quả điều tra của mình lên thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, được nhóm thợ săn phản ứng rất nhiệt tình.

Toàn bộ mọi nơi trong liên bang, có ít nhất hơn mười thợ săn gặp phải tình trạng người siêu năng nổi điên.

Ngoài ra, Ôn Văn còn giải thích kỹ càng về chút biến hóa mình phát hiện.

Ví dụ như khu Hoa Phủ thì có xu hướng ‘Hoa thuật’ quật khởi, Hoa thuật chính là võ thuật cổ đại của khu Hoa Phủ.

Vốn vì nhiều nguyên nhân mà võ thuật cổ đại đã mất đi uy lực vốn có, một vài bậc thầy chỉ mượn dùng bảng hiệu ‘Hoa thuật’ để lừa gạt, một khi lên võ đài thì chỉ ba quyền đã bị quật ngã.

Kiểm thuật thì bởi vì sự tồn tại của Tuân Anh nên có không ít người siêu năng nghiên cứu tập luyện, về phần ‘Hoa thuật’ thì rất hiếm khi được người siêu năng ưu ái.

Bạn phí bản lĩnh hai mươi năm để đánh gãy một cây gậy gỗ, tôi là người siêu năng chỉ cần phóng ra một tia laser thì có thể bắn thủng một trăm cây rồi, vì sao phải vốn hai mươi năm để luyện tập?

Có điều trong tình huống này thì có thay đổi rất lớn.

Một bậc thầy luyện đại cực quyền Mã Thượng Phong vẫn luôn lên mạng khoe lác mình có tuyệt kỹ ‘Tiếp Hóa Phát’*, kết quả bị vận động viên vật lộn nghiệp dư đánh một quyền KO. [một loại võ thuật truyền thống TQ, nhân chiêu – giải quyết – phát lực]

Đêm hôm qua vị bậc thầy Mã Thượng Phong này đột nhiên tìm tới vị vận động viên nghiệp dư kia, trước mặt hơn mười người xem, tung chiêu tiếp hóa phát trực tiếp đánh bay đôi thủ ra ngoài mấy chục mét.

Còn có một người khác là một lão lừa gạt... à là bậc thầy đã tự nghĩ ra lời thị thái cấp quyền, trong một lần luyện tập đã đánh ra một tia sét.

Ngoại trừ Hoa thuật, biến đổi cũng sinh ra ở những nơi khác.

Đứa bé luyện Parkour thì có thể tùy ý nhảy lên nhà cao tầng, có khi nhảy hơn mười mấy mét.

Một bà thím đeo cánh giả trang thế mà lại có thể từ đất bằng bay lên...

Những người này không phải người siêu năng truyền thống, nhưng bọn họ lại không hèn mà cùng lấy được sức mạnh vượt xa người thường.

Có thể nói cục diện thế giới mà Hiệp Hội Thợ Săn gian nan duy trì suốt bấy lâu nay đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Có người gọi lần biến hóa này là ‘linh khí sống lại’!

Hơn mười tổ chức bí ẩn lớn giương ra mặt, trắng trợn tuyển dụng người siêu năng, mở rộng thế lực của mình.

SRS Cơ Kim Hội cũng nhân cơ hội này sọ nhiệt, tuyển dụng được không ít nhân tài.

Tất nhiên với tư cách là tổ chức siêu năng nắm giữ quyền không chế thế giới, Hiệp Hội Thợ Săn mới là người kiểm lời nhiều nhất.

Tuy Hiệp Hội Thợ Săn có thực lực đè ép tất cả tổ chức thần bí nhưng muốn phong tỏa tin tức cũng không dễ dàng.

Dựa theo tình huống hiện tại, trừ phi sử dụng thiết bị tẩy não chuyên dụng, bằng không căn bản không có cách nào ngăn cản dân chúng nhận được tin tức.

Căn cứ theo tin tức của hiệp hội, hiện giờ dân chú ở một số khu đã bắt đầu hoảng loạn, sợ hãi đám quái vật xuất hiện, vì thế đã làm tình huống có chút bất ổn.

Đối mặt với tình huống này, Xích Dung tộc cũng đang nghĩ biện pháp tích cực ứng phó.

Ban đầu bán công khai chiêu mộ thành viên toàn liên bang.

Bệnh viện, đại học, quân đội, cục cảnh sát, thậm chí là thám tử tự do ngoài xã hội, tất cả đều nhận được chiêu mộ của Hiệp Hội Thợ Săn.

Mọi thứ bắt đầu thay đổi trong một hai ngày ngắn ngủi, ngay cả Ôn Văn cũng có chút không thích ứng chứ nói chi tới những người siêu năng khác.

Ngoài ra Hiệp Hội Thợ Săn có một hành động đáng để Ôn Văn chú ý.

Ngay lúc này bắt đầu tiến hành kế hoạch ‘nhân loại mới’ ở một thị trấn, nếu kế hoạch ở nơi đây tiến hành thuận lợi thì sẽ mở rộng ra toàn bộ liên bang.

Hiện giờ chuyện đã lan quá rộng, còn dựa vào chỉnh sửa ký ức rất khó ngăn cản dân chúng đối ứng tin tức, bởi vì sợ hãi và mê man mà số lượng quái vật ra đời cũng dần dần tăng nhanh, hơn nữa thực lực của chúng cũng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Nếu Hiệp Hội Thợ Săn không tiến hành kế hoạch nhân loại mới, như vậy sớm muộn gì cũng có quái vật khủng bố ra đời từ sự sợ hãi của toàn liên bang.

Cấp bậc quái vật này cho dù có thể tiêu diệt thì cũng sẽ tạo thành tình cảnh sinh linh đồ thán.

Ôn Văn đứng bên cửa sổ, bầu trời trong xanh giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sụp xuống.

“Này đúng là muốn biến thiên rồi...”

Đột nhiên ánh mắt Ôn Văn chăm chú, anh nhìn thấy từng luồng sương khói màu đen, những luồng sương này đang tập

trung về một phương hướng, cuối cùng có thể sẽ ngưng tụ ra một con quái vật.

Loại quái vật vì cảm xúc của nhân loại mà sinh ra này bình thường không dễ xử lý, vì thế Ôn Văn nhảy ra khỏi cửa sổ, chuẩn bị tiêu diệt nguy cơ từ trong trứng nước.

....

Thành phố Baidya, một người đàn ông mặc áo khoác trắng che kín mặt đi trên đường cái.

Bão cát ở sa mạc gần Baidya rất lớn, vì thế loại trang phục này cũng thực bình thường, nhưng người đi trên đường đều vô thức tránh né người đàn ông này.

Hiện giờ trực giác của người bình thường đã mạnh hơn trước kia rất nhiều, thậm chí đã phát triển tới mức độ ‘linh cảm’, vì thế bọn họ theo bản năng cảm thấy sợ người đàn ông này.

Quan trọng nhất là trên đầu người này hình như có gì đó không đúng, giống như có điều gì đó bất quy tắc.

“Minh đã trốn xa như vậy rồi, quái vật kia có lẽ đã không đuổi theo nữa.” Người đàn ông queo vào một con hẻm nhỏ, khàn khàn lắm bầm.

Hắn vén khăn đội đầu, lộ ra phần đầu máu thịt be bét, xương sọ đã bể nát, não cũng biến mất phân nửa.

Người này chính là hủ huyết giả Eiger của Đọa Thần Huyết!

Đầu của hắn bị Kỵ Sĩ Đêm Tối đánh nát, nhưng ngoại trừ hình dạng chật vật thì trông hắn cũng không quá suy yếu.

Máu thịt bắt đầu lúc nhúc muốn lấp đầy phần lỗ thủng, nhưng vừa mới khôi phục hình thường thì lại âm một tiếng nổ tung.

“Xem ra trước tiên phải loại bỏ hơi thở của quái vật kia mới có thể khôi phục lại như lúc ban đầu... chết tiệt, đều là cấp Tai Biến, vì sao kẻ đó lại mạnh như thế chứ?”

“Có điều mình chỉ mới thăng cấp, chờ sau khi phát triển thì chưa chắc sẽ thua kém.”

“He he he, mình rất thích nồng độ năng lượng hiện giờ, đám người bình thường này đều trở nên rất nhạy cảm, chúng cũng dễ bị sức mạnh của mình ảnh hưởng.”

“Với năng lực của mình bây giờ thì hoàn toàn có thể bao trùm cả tòa...”

Eiger lắc đầu: “Nơi này là địa bàn của ả điên kia, mình vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Ày, hướng kia có mùi hương thực ngọt ngào, có lẽ có ‘thú hoảng sợ’ sắp ngưng tụ, vừa vịn dùng nó làm bữa ăn.”

Chương 1058 - Kamila căm ghét

Thành phố Baidya được gọi là thành phố kỳ tích, thủ đô giàu có.

Chỉ vài chục năm ngắn ngủi đã từ một làng chài nhỏ bên bờ biển trở thành một trong những thành phố nổi tiếng nhất của liên bang.

Thành phố có tốc độ phát triển như vậy cũng chỉ có một thành phố ở khu Hoa Phủ cũng được phát triển từ một làng chài nhỏ.

Nơi này là trung tâm kinh tế và thương mại của toàn bộ khu Đông Du, ấn tượng của mọi người về nơi này chính là tiệm xa xỉ phẩm có mặt ở khắp nơi, vàng, xe sang, kiến trúc lộng lẫy, những bậc đại gia vung tiền như rác.

Nhưng cũng chính thành phố này lại có một xóm nghèo có kích thước rất lớn.

Cuộc sống của người dân bình thường ở Baidya mặc dù không xa hoa như đồn đãi nhưng quả thực có phúc lợi và đại ngộ rất cao.

Nhưng trong thành phố này, chín mươi lăm phần trăm đều là người bên ngoài tới, người đủ loại màu da của liên bang đều hội tụ lại ở đây.

Rất nhiều người có tiền lương hàng tháng cũng chỉ tiêu chuẩn ba ngàn đến bốn ngàn.

Cái gọi là người ăn xin một tháng kiếm hơn trăm ngàn chỉ là mấy lời dối trá bịa đặt muốn tẩy não, hoặc là ‘dân trí thức’ thổi phồng.

Đối mặt với cư dân Baidya, nhóm dân trí thức chuyên tấn công vào xóm nghèo này làm cư dân Baidya cảm thấy rất xấu hổ.

Đối mặt với cư dân mạng ở những nơi khác, bọn họ lại trắng trợn khoác lác về sự xa hoa ở Baidya, để dân chúng cảm thấy bất mãn với chính phủ nơi mình ở.

Bọn họ giống như những con ruồi trong hầm phân, đặc biệt thích gây xích mích mối quan hệ của chính phủ liên bang và quần chúng.

Cán bộ địa phương nếu như cần chính yêu dân phát triển mạnh về kinh tế thì bọn họ sẽ hô hào rằng: “Ồ, chờ chờ nhân dân của mấy người.”

Nếu cán bộ địa phương tập trung cải thiện dân sinh, có thể trì hoãn phát triển kinh tế thì bọn họ sẽ hô to: “Ồ, đây đúng là một vị cán bộ tâm thường!”

Nói chung từ miệng bọn họ không có chuyện nào tốt đẹp...

À không, bọn họ sẽ dùng những nơi mà cư dân địa phương không tiếp xúc được để ca ngợi thành tốt đẹp như thiên đường.

Về phần nơi cư dân địa phương sinh sống, đương nhiên là đầy dơ bẩn bực bậm, cho dù không lôi ra được chứng cứ, chỉ cần dùng một câu ‘hiểu hiểu hiểu’ là cho qua chuyện.

Vì dụ như kỹ sư ở khu Kim Ưng, công việc rất nghiêm ngặt, thường xuyên chôn túi giấy dầu ở bên cạnh cống thoát nước, bên trong là toàn bộ linh kiện cần được bảo vệ.

Lại ví dụ như người của khu Mỹ Gia, đây là nơi tôn trọng tự do mạnh liệt, cho dù dịch bệnh hoành hành thì bạn cũng không cần đeo khẩu trang.

Nói lại về xóm nghèo Baidya, một chỗ ngủ đơn giản nhất ở khu sầm uất nhất, một tháng cũng tốn ít nhất hai ngàn, rất nhiều người không thể nào chi nổi, vì thế bọn họ chỉ có thể sinh sống trong khu ổ chuột ở bên ngoài thành phố.

Đường phố trong khu xóm nghèo chật hẹp, nhà ở nhỏ hẹp, cơ sở thiết bị không hoàn thiện, thậm chí nửa đêm cũng không có đèn đường, có nơi ngay cả vấn đề điện nước cũng có vấn đề.

Chỗ tốt duy nhất chính rẻ.

Ở góc đông nam của khu xóm nghèo có một tòa nhà lâu đời... kỳ thật nó là một tòa nhà cũ rách nát.

Trong căn phòng thứ tư trên lầu ba, một cô gái có làn da vàng nhạt.

Cô ngồi trên giường ôm gối đầu, trong mắt lóe lên tia sáng thù hận.

Cô gái này không cao nhưng diện mạo có chút tinh xảo, thoát nhìn khoảng hơn hai mươi tuổi.

Cô ta từ bỏ việc học, muốn dựa vào ‘trèo cao’ để thoát khỏi tương lai nghèo khó, vì thế cô ta đã trở thành một diễn viên nhỏ.

Nhưng cuộc sống diễn viên không tốt đẹp như cô ta tưởng tượng.

Vai diễn nhiều nhất của cô ta chính là xác chết và áo rùng trong các cảnh hành động.

Mà một cô gái khác có chung điểm xuất phát với cô ta thì lại vùi được một tay đại gia ở Baidya.

Hiện giờ đã vào ở khu nhà cao cấp trong thành phố, đồng thời còn có tài nguyên hoạt động, đã có chút danh tiếng, chỉ thiếu một chút là đạt tới đỉnh cao.

Mà cô hấp dẫn hơn, vóc người tốt hơn, kỹ thuật diễn cũng xuất sắc hơn lại chỉ có thể ở trong khu xóm nghèo này.

Cảm giác không công bằng này gần như phá hủy tâm trí cô gái.

Lúc ban đầu cô ta tràn đầy hi vọng với thành phố này, nhưng bây giờ thì chỉ còn lại tràn đầy oán hận.

Trên con đường diễn viên này, muốn tìm được đường đi tới thì cô cần phải bỏ ra chút hi sinh, nhưng cô không muốn vì nó là bán đứng tôn nghiêm của mình.

Ngoại trừ không thuận lợi trong công việc, gần đây còn có chuyện khác làm cô cảm thấy không thoải mái.

Người phụ nữ xấu xí hơn năm mươi tuổi ở phòng kế bên hôm qua đột nhiên có thể phát ra sóng siêu âm đủ để chấn vỡ thủy tinh!

Sáng nay bà ta đã bị một nhóm người thần bí mang đi, lúc trưa trở về thì bắt đầu cao hứng dọn nhà, còn làm bộ làm tích mang

mấy thiết bị điện cũ kỹ sang cho cô.

Ai mà thèm chứ?

Vì sao người phụ nữ đó có thể sở hữu sức mạnh dị thường, mà cô ưu tú hơn lại không có gì cả?

Cô cúi đầu oán trách, hận không thể kéo năng lực của người phụ nữ xấu xí đó qua người mình.

Xẹt, xẹt...

Tiếng nẹt điện vang lên, bóng đèn thậm chí tỏa ra tia lửa.

“Căn phòng rách nát này hao tốn của tao nhiều tiền như vậy mà cũng dám khi dễ tao, con chó chủ nhà không chết tử tế được đâu!”

Cô gái lập tức nhỏ giọng nguyên rủa mắng chửi, căn phòng của cô ta chỉ có kích cỡ một phòng ngủ, một tháng thế mà lại phải trả năm trăm đồng tiền thuê!

Vốn chỉ bị rỉ nước cũng thôi đi, bây giờ lại còn rò điện.

Nhưng lần này cô gái đã mắng sai người rồi, tiếng nẹt điện kia không phải bởi vì rò điện, mà là vì có vật xuất hiện trong phòng.

Một luồng khí đen như mực từ các thiết bị điện trong phòng chui ra, ngưng tụ thành một bộ xương không định hình.

Bộ xương khô cười khằng khặc với cô gái: “Tựa hồ cô rất oán hận thành phố này...”

“Đúng đấy Kamila, cô nên oán hận, tất cả người nghèo khổ đều nên oán hận.”

“Dựa vào cái gì bọn họ ngồi trong nhà, con số trong tài sản không ngừng gia tăng, mà cô liều mạng cố gắng nhưng cuộc sống vẫn chẳng khác nào con chó?”

“Cô rơi vào kết cục này chỉ vì bọn họ đã sai, cô có muốn trả lại tất cả tội nhục mà mình phải chịu không?”

Kamila nhìn thấy luồng sương khói này thì kích động tới run rẩy.

Nếu như là hai ngày trước, nhìn thấy thứ này có lẽ cô sẽ bị dọa tới ngất xỉu.

Nhưng hai ngày gần đây, ở trên đường cô gặp đủ thứ làm người ta sợ hãi.

Thanh niên có thể phun ra tia phá hủy từ mắt, ông chú mọc ra vuốt xương trên tay, người què đột nhiên có năng lực khống chế tinh thần...

Dưới cái nhìn của cô, gặp phải những điều khác thường này không phải nguy hiểm mà là kỳ ngộ.

Hơn nữa những lời bộ xương đen này nói quả thực giống như tiếng lòng của cô.

Kamila nuốt nước miếng, bàn tay vươn ra lại nắm chặt: “Tao muốn trả thù, muốn trả thù mọi người, muốn con khốn bán đứng tôn nghiêm Kelly, tên đại diện hácm lợi, tên đại gia say mê nhan sắc, và cả kẻ cho thuê nhà hẹp hòi này phải trả giá!”

“Không, chỉ trả thù chúng vẫn chưa đủ...”

“Thành phố này nơi nào cũng có vấn đề, mỗi người đều khinh thường tao, bọn chúng đều đáng chết!”

Bộ xương cười càng vui sướng hơn, nó đã hỏi qua nhiều người, nhưng chỉ có trạng thái của Kamila làm nó hài lòng, hần quyết định chọn lựa Kamila làm ký chủ.

“Muốn trả thù thì cô phải đánh đổi một số thứ.”

“Đánh đổi gì, tôi đồng ý tất cả!” Kamila nói như đinh đóng cột: “Hiện giờ tôi đã không còn gì để mất nữa rồi.”

Bộ xương cất tiếng cười to đầy quái dị: “Đây là sự lựa chọn sáng suốt, cô đã sắp có được một tương lai tốt đẹp rồi thưa nữ sĩ tôn quý.”

Nó hóa thành khói đen từ các lỗ hồng chui vào cơ thể Kamila.

Kamila bị đau đớn khủng khiếp bao vây, khó chịu lăn lộn trên mặt đất, quần áo trên người cũng dần dần vỡ vụn.

Một số phần lông trên cơ thể cô ta điên cuồng tăng trưởng, hòa lẫn thành một thể với làn khói đen, tạo thành một bộ áo da màu đen.

Phần lớn bộ áo da này là chạm rộng, ngoại trừ những bộ phận không thể nhìn thấy, những nơi khác đều như ẩn như hiện.

Nói là quần áo thì càng giống đồng phục dùng trong những chuyện đặc biệt, là loại đồ mà đàn ông nhìn sẽ đặc biệt hưng phấn.

Ba đôi cánh lông mọc bất quy tắc ở phía sau lưng cô.

Môi và móng tay đều biến thành màu đen, dưới làn da mịn màng là mạch máu màu đen.

“Tôi... tôi cảm nhận được sức mạnh!”

Kamila nở nụ cười huênh hoang, cô cảm thấy mình bây giờ gần như là không gì không làm được.

Người phụ nữ xấu xí ở kế bên dùng chấn động âm thanh làm vỡ mảnh thủy tinh thì có gì hay, cô phát tay một cái đã có thể giết chết bà ta!

Giọng nói của bộ xương đen vang lên bên tai cô: “Nếu đã có được sức mạnh, vậy hãy đi làm chuyện mà cô muốn đi.”

“Tất nhiên, tôi đã sớm khao khát khó nhịn.”

Kamila liếm môi, lộ ra nụ cười tàn nhẫn, chậm chậm đi xuống lầu, gõ cửa phòng tầng một.

“Bà chủ có đây không?”

Bên trong truyền tới âm thanh của một bà cụ: “À, là Kamila hả, tôi biết gần đây cô có chút khó khăn, chậm một chút hãy giao tiền thuê nhà cũng được.”

Bà cụ chống gậy mở cửa, mỉm cười nhìn Kamila, bà chính là chủ cho thuê phòng ở đây.

“Kamila, cô ăn mặc kiểu gì vậy, mau về mặc quần áo tử tế đi.”

Căn cứ theo phong tục khu Đông Du, nữ giới lộ ra cách phần thân thể ở bên ngoài là hành vi bất nhã.

Mặc dù theo xã hội phát triển, hiện giờ nữ giới khu Đông Du khi ra ngoài đã có thể rạng rỡ lộ diện, mặc các loại quần áo ngắn tay.

Nhưng không thể nghi ngờ, trang phục của Kamila hiện giờ thuộc về cấp bậc đồi phong bại tục, đặt ở xã hội ngày xưa là phải bị treo trên cột cây khô.

Kamila tức giận nói với bà cụ: “Mày vẫn luôn như thế, thích nói mấy lời dạy bảo tao!”

“Tối địa ngục mà tốt với tao đi, tao không cần mày tốt với tao!”

“Tao thích mặc thế nào thì mặc thế ấy, tao muốn cải tạo ngôi nhà rách nát này chính là vinh hạnh của mày, nhưng mày cứ không chịu, thứ già sống dai như mày...”

Kamila còn chưa nói xong thì bà cụ đã ôm ngực ngã gục xuống đất.

Tuổi tác của bà đã cao, bị Kamila mắng như vậy, bệnh tim liền tái phát, ngã xuống đất, tay chân sưng phù lên, cũng không ngừng ho khan.

Bà cụ muốn đưa tay vào túi lấy thuốc, nhưng lọ thuốc đã bị Kamila lấy đi, sau đó cô ta dùng băng keo dán miệng bà cụ lại rồi thân nhiên rời đi.

Bà cụ này, cứ để bà ta tự sinh tự diệt là được rồi, sau này cô sẽ không quay trở về nơi rách nát này nữa.

Có điều trước khi rời đi, cô vẫn còn phải trả thù rất nhiều người, trong xóm bình dân này, khắp mọi nơi đều là lũ vô dụng nghèo nát bần xỉn đáng ghét, bọn chúng không có tư cách sống sót.

Không được uống thuốc đúng lúc, miệng lại bị bịt kín không thể kêu cứu, rất nhanh sau đó bà cụ đã ngừng thở.

Sau khi bà chết đi, một luồng khói đen chui vào trong cơ thể bà.

Máu của bà nhanh chóng biến thành màu đen, da cũng hiện lên ánh sáng màu đen, loại màu đen này không giống màu đen của người da đen, càng giống màu thi thể phát sáng hơn.

Sau đó bà cụ đứng dậy, trong mắt lóe ra ánh sáng sắc bén kỳ lạ.

Chương 1059 - Xóm nghèo hỗn loạn

Theo hơi thở như có như không, Ôn Văn tìm tới khu bình dân, phát hiện nơi này có dấu hiệu hỗn loạn.

Rất nhiều nhân viên hỗ trợ mặc đồng phục trắng tiến hành phong tỏa khu xóm nghèo.

Trong khu vực xóm nghèo rộng lớn này thỉnh thoảng truyền tới tiếng rít chói tai, có tiếng nổ mạnh, thỉnh thoảng còn có tiếng súng kịch liệt.

Ôn Văn mặc áo choàng dài màu trắng đứng trên đỉnh một tòa nhà, vẻ mặt có chút khó coi.

Rất hiển nhiên anh đã tới muộn, quái vật vì cảm xúc tiêu cực mà sinh ra đã có được thành tựu nhất định, muốn giết chết nó chỉ sợ không còn dễ dàng.

Mà theo náo loạn bắt đầu, Baidya sẽ ngày càng hỗn loạn hơn, mà hỗn loạn sẽ làm sức mạnh của thứ này mạnh mẽ hơn.

Một thợ săn có râu mặc áo choàng trắng dùng một quyền đánh nát một người đàn ông cụt tay có làn da biến thành màu đen.

Sau khi xoa tay thì ngẩng đầu nhìn Ôn Văn trên nóc tòa nhà, mỉm cười gật đầu.

Thợ săn này xem Ôn Văn là người bên mình, bởi vì Ôn Văn cũng mặc áo choàng trắng.

Có lẽ vì nguyên nhân bão cát và nhiệt độ, người ở khu Đông Du đều thích mặc áo khoác dài màu trắng, vì thế Ôn Văn không chút khó khăn hòa lẫn vào bầu không khí ở khu Đông Du.

Về phần vì sao Ôn Văn lại mặc áo choàng trắng, đương nhiên là vì sau trận chiến kịch liệt với ve chúa trước đó, đồng phục nhân viên thu nhận chỉ còn lại mỗi vài sợi.

Tuy đồng phục có thể tự chữa trị, nhưng với mức độ tổn hại như thế thì cần thời gian chữa trị rất lâu, vì thế khoảng thời gian này Ôn Văn vẫn luôn mặc áo khoác trắng.

Chuyện quần áo để qua một bên, trong khu ổ chuột mặc dù có một lượng lớn thợ săn và nhân viên hỗ trợ tham gia bình loạn nhưng tình huống vẫn không mấy lạc quan.

Sự hỗn loạn ở nơi này, ngoại trừ quái vật thì còn nhân tố con người.

Rất nhiều người thức tỉnh siêu năng lực trước đó đều nảy ra chút tâm tư, muốn dùng năng lực của mình vượt đi chút chỗ tốt, vì thế tình trạng hỗn loạn đã gia tăng.

Mà sau khi hỗn loạn gia tăng, có một số người thường cũng muốn nương theo hỗn loạn tìm kiếm chút lợi ích.

Bọn họ nhân cơ hội này cướp đoạt tài sản của người khác, thậm chí chạy ào vào siêu thị chơi trò ‘mua hàng không đồng’.

Nhu cầu cơ bản nhất của con người chính là nhu cầu sinh tồn, khi nhu cầu này thỏa mãn mới tiếp tục tới các nhu cầu an toàn, xã giao, tôn trọng....

Bởi vì cái gọi là vùng nào sinh người đó, ở nơi này ngay cả nhu cầu sinh tồn cơ bản của con người còn không được thỏa mãn, như vậy muốn bọn họ tuân thủ ‘đạo đức và ‘pháp luật’ này nọ thật sự quá khó khăn.

Cuộc sống lúc bình thường của bọn họ đã không được như ý, hiện giờ có cơ hội liền nhân dịp này kiếm bọn một phen, để cuộc sống của bọn họ tốt hơn.

Rất nhiều người bình thường rất sáng suốt, hoặc là người có mức sinh hoạt không quá tệ hại tới không sống nổi cũng bị sức mạnh kỳ quái ảnh hưởng, bắt đầu gây rối trong đám người.

Ngoại trừ người bình thường và người siêu năng vừa mới thức tỉnh, kẻ quấy rối chủ yếu chính là quái nhân có làn da màu đen.

Đám quái nhân này ẩn nấp trong đám người, thỉnh thoảng đánh lén thành viên của Hiệp Hội Thợ Săn.

Bởi vì nhóm nhân viên hỗ trợ vẫn luôn nương tay với người bình thường nên không thể nào không chế tốt cục diện, hỗn loạn đang từng bước mở rộng.

Vị thợ săn đánh bết nát quái vật da đen trước đó cũng đang khổ chiến.

Năng lực của hắn là thiết quyền vô địch, đôi tay có quái lực hơn năm tạ, nhưng quái lực này không đánh trúng được kẻ địch thì cũng vô dụng.

Một cụ già có làn da biến thành màu đen, các khớp xương bị lật ngược đang di chuyển với tốc độ cực nhanh, vị thợ săn này căn bản không chạm được vào góc áo của bà cụ.

Mà mỗi lần bà cụ lướt qua người thợ săn, đầu ngón tay sẽ mang theo một phần máu thịt.

Cho dù vị thợ săn này có thể hình cường tráng như trâu cũng không chịu nổi lời đánh cận thận thăm dò này.

Ôn Văn thật sự không nhìn nổi nữa, ở một nơi bí mật gần đó búng tay một cái, triệu hồi hơn trăm con rối loại hổ cầm súng.

Anh đề đám con rối này giúp Hiệp Hội Thợ Săn duy trì trật tự.

Sau đó anh dịch chuyển tức thời tới trước mặt thợ săn áo choàng trắng, một quyền đánh ngã bà cụ kia, đầu xoay vài vòng.

Quái vật dính một quyền như vậy thì cơ bản chắc chắn phải chết, nhưng đầu của bà lão này lại quay trở về vị trí bình thường, Ôn Văn nghe răng nhếch miệng.

“Ai u, thực chắc khỏe.”

Cái cổ chắc khỏe của bà cụ làm Ôn Văn nghiêm túc hơn một chút.

Anh dễ dàng tóm bà cụ tới, dùng cảm nhận quét một vòng cơ thể đối phương, sau đó lập tức biết được đã xảy ra chuyện gì.

Trước khi bà cụ biến thành dáng vẻ quái vật thì đã chết rồi.

Còn cả đám quái nhân da đen đang quấy rối ở bên kia cũng vậy.

Hơn nữa trên người bọn họ đều là hơi thở không may, hơi thở này giống như độc dược khuếch tán ra bên ngoài!

Hiệu quả tương tự với phiên bản yếu của cuồng khí, làm cho dân chúng trở nên mất lý trí, nguyên nhân vì thế nên cuộc nổi loạn mới lây lan như Virus khắp khu xóm nghèo.

Mọi chuyện đều có ngọn nguồn, nếu họ không thể lây nhiễm thì tức là có thứ gì đó biến bọn họ thành dáng vẻ này.

Bà lão này gần như là người mạnh nhất trong số đám người da đen, Ôn Văn có thể tìm được chút manh mối từ người đối phương, vì thế Ôn Văn dẫn theo bà cụ đi tới một khu doanh trại gần khu xóm nghèo.

Sở chỉ huy cho lần hành động ở khu xóm nghèo nằm ở doanh trại này.

Người phụ trách doanh trại là một thợ săn râu ria xồm xoàm mặc áo khoác trắng.

Vị thợ săn này tên là Owen, là một người siêu năng thượng tự.

Không sai, người này và người siêu năng thiết quyền khi này trông giống hệt nhau.

Hoặc nên nói là thợ săn ở nơi này cơ bản đều là một dạng như thế,

Ôn Văn nhìn Owen nửa ngày, càng nhìn càng không nhận ra hần và người khi này có điểm nào khác biệt, kiểu trang phục thống nhất phong cách thống nhất của nhóm người này suýt chút nữa làm Ôn Văn mắc phải chứng mù mặt.

Đều là mặc áo khoác trắng, màu da không khác bao nhiêu, hơn nữa còn đều để râu....

Hiện giờ thời gian gấp gáp, vì thế Ôn Văn không rỗi rảnh vấn đề tướng mạo quá lâu, chỉ nói với Owen: “Bảo cấp dưới của ông nổ súng cảnh cáo, nhanh chóng khống chế cục diện, dân chúng không chịu nghe theo sắp xếp cứ trực tiếp bắn chết.”

“Hiện giờ duy trì ổn định là quan trọng nhất, phải nhanh chóng để khu xóm nghèo này khôi phục trật tự, bằng không số lượng người chết sẽ ngày càng nhiều hơn.”

Owen lắc đầu, từ chối lời đề nghị của Ôn Văn: “Trong số nhóm dân chúng có lẫn đám xác chết da đen này, tùy tiện nổ súng có thể sẽ dẫn tới hỗn loạn gia tăng...”

Ôn Văn gật đầu: “Số xác chết đó giao cho tôi xử lý.”

“Hiện giờ số xác chết da đen lẫn trốn trong khu dân nghèo ít nhất cũng hơn trăm tên, lại phân tán ở khắp mọi nơi, một mình

anh liệu có làm được không...” Về mặt Owen không quá tin tưởng.

Ôn Văn híp mắt lại, Owen cảm nhận được một luồng áp lực, đột nhiên hiểu được thực lực của Ôn Văn mạnh hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

“Để người của ông cố gắng tìm một chiếc gương mang theo bên người, còn lại cứ giao cho tôi.”

Mặc dù Owen rất nghi hoặc nhưng vẫn nghe theo đề nghị của Ôn Văn, truyền lệnh xuống.

Thứ nhất là Ngụy Thám rất nổi tiếng trong giới thợ săn, thứ hai là Ôn Văn được Ishna mời tới dẹp loạn, bọn họ nhất định phải cho Ishna mặt mũi.

Trong vòng vài phút, mỗi nhân viên trong tiêu đội hỗ trợ đều có một chiếc gương.

Sau đó bọn họ bắt đầu nổ súng cảnh cáo, dùng súng để tiến hành khống chế cục diện, rất nhiều người đối mặt với họng súng của nhân viên hỗ trợ nhưng vẫn tỏ ra thái độ rất phách lối, tiếp tục tiến hành cướp bóc.

Bọn họ cho rằng mình là cư dân liên bang, nhóm nhân viên hỗ trợ sẽ không dám nổ súng, vì thế cũng không sợ hãi.

Nhưng khi có vài người ngã xuống vũng máu, toàn bộ xóm nghèo rớt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, tuy bọn họ bị sức mạnh không tên ảnh hưởng tới cảm xúc nhưng mức độ ảnh hưởng không cao, ở trước mặt tử vong vẫn làm bọn họ ngừng điên cuồng, chuẩn bị quay trở về nhà chờ đợi mọi chuyện kết thúc.

Đúng lúc này một đám quái nhân da đen từ trong đám người vọt ra, lao thẳng tới chỗ nhóm nhân viên hỗ trợ.

Sau khi bị Kamila giết chết, bọn họ sẽ bị làn sương đen biến thành sự tồn tại quái dị, mục đích là tạo ra hỗn loạn lớn hơn, làm cho người của thành phố này cảm nhận được bất an và sợ hãi tới tận cùng.

Khoảng thời gian trước đó chúng không cần lao ra, chỉ âm thầm đột kích nhân viên hỗ trợ và thợ săn.

Nhưng hiện giờ cuộc hỗn loạn có xu thế ngừng lại, bọn họ phải nhảy ra chiến đấu.

Chỉ cần chặn lại nhóm nhân viên hỗ trợ nổ súng, nhóm cư dân bị đẩy lui về phía sau có thể lần thứ hai nổi điên, tạo ra trận hỗn loạn lớn hơn, đến khi đó không phải vài phát đạn, vài người chết là có thể ngăn cản được.

Mà ở trung tâm chỉ huy ở bên ngoài, trong mắt trái Ôn Văn dần xuất hiện ánh sáng màu vàng kinh người.

Mắt gương của anh toàn lực phát động, thông qua vô số mặt gương trong khu dân nghèo, lần lượt tập trung vào các xác chết da đen.

Sau đó Ôn Văn quát khê một tiếng, vô số kiếm năng lượng màu đen xuất hiện che đi ánh sáng ở trung tâm chỉ huy.

“Đi đi!”

Số kiếm năng lượng màu đen chia ra hơn trăm phần nhanh chóng tay tới khắp các ngõ ngách trong khu dân nghèo.

Nhóm xác chết da đen vừa định tập kích nhân viên hỗ trợ đã bị các thanh kiếm năng lượng hung hăng ghim xuống đất.

Sinh mạng của bọn họ rất cứng cỏi, nhưng đó là đối với người bình thường, đối mặt với tà ngữ vạn kiếm thuật của Ôn Văn thì chúng không thể làm ra chút phản kháng hữu hiệu nào, thoáng cái đã bị Ôn Văn một lưới bắt gọn.

Lúc này trong khu ổ chuột có khả năng vẫn còn sáu bảy con cá lọt lưới, nhưng nhóm thợ săn có thể xử lý.

Nhóm người siêu năng vừa thức tỉnh bị kiếm năng lượng uy hiếp cũng không dám động tâm tư nữa.

Một lát sau Owen kinh hãi nhìn Ôn Văn, thông qua tin tức nhân viên hỗ trợ truyền về, hẳn mới biết được trước đó Ôn Văn làm gì, vị Ngụy Thám này thế mà lại dùng sức của một mình mình đồng thời loại bỏ tất cả xác chết da đen trong khu ổ chuột!

Gom tất cả xác chết da đen lại một chỗ, bản thân Owen có thể đơn thương độc mã bóp chết.

Nhưng đám người này phân tán lẫn trong mấy trăm ngàn người, muốn tìm kiếm chuẩn xác tìm ra đám người lại, lại đồng thời tiêu diệt, đây không phải chuyện mà người siêu năng bình thường có thể làm được.

Thật ra cho dù là Ôn Văn, trước khi thăng cấp cũng không thể nào làm được.

Chỉ trong vòng một phút kiểm tra qua tất cả mấy triệu tấm gương, đây không phải chuyện mà chân tự bình thường có thể làm được.

So với chuẩn xác tập trung vào đám xác chết da đen này, lượng tiêu hao cần dùng cho tà ngữ vạn kiếm thuật quả thực không đáng nói tới.

Nhưng đối với Ôn Văn hiện giờ, mọi thứ đều rất đơn giản, cũng cách cực hạn của anh rất xa.

Chương 1060 - Harman và thú sợ hãi

Hơn vạn thanh kiếm năng lượng ghim trên người quái vật khác nhau chính là sự uy hiếp tốt nhất, tất cả cư dân trong khu dân nghèo tham gia bạo động đều bị thanh kiếm đen này chấn động.

Ôn Văn có thể sử dụng kiếm đen chuẩn xác giết chết quái vật, thì cũng có thể chuẩn xác giết chết bất cứ ai.

Dưới sự uy hiếp của vũ lực tuyệt đối, bạo động dễ dàng bị giải quyết.

Sau đó Ôn Văn dẫn theo bà cụ đã biến thành quái vật về nhà, tìm được nhà của bà.

Tòa nhà cũ này có chút lịch sử, một số ít cụ già ở gần đó đều là bạn bè của nhau.

Từ miệng bọn họ Ôn Văn hiểu được cuộc đời của bà cụ này.

Năm nay bà đã sáu mươi hai tuổi, con gái bà là một vị luật sư ở Baidya, con trai là nhân viên tạm thời của Liên đoàn An Ninh Baidya.

Liên đoàn An Ninh là lớp áo may ô của Hiệp Hội Thợ Săn ở Baidya, nói cách khác con trai bà cụ là nhân viên hỗ trợ.

Bởi vì một sự kiện quái lạ, con trai và con gái bà đều đã qua đời, sau khi bọn họ chết, tiền bồi thường đã đổi thành hơn ba mươi căn phòng cho thuê giá rẻ trong khu dân nghèo.

Bà cụ dựa vào tiền cho thuê nên sinh sống không có vấn đề gì.

Bình thường bà cụ rất hiền hòa, nếu người thuê gặp khó khăn thì bà cũng đồng ý cho trả tiền trễ, thậm chí còn miễn đi một tháng tiền thuê.

Hơn nữa bình thường nếu người thuê có nhu cầu gì bà cũng cố gắng đáp ứng, vì thế rất có uy tiếng trong khu vực này.

Một bà cụ như vậy lại im hơi lặng tiếng bị chuyển hóa thành quái vật, kẻ giết chết bà rất có thể chính là khách thuê.

Ôn Văn dựa theo dấu vết năng lượng đen tìm được căn phòng có cảm giác bất an nồng đậm nhất, thoạt nhìn là một vị khách thuê nữ giới.

Kamila chính là tên của người này.

Ôn Văn thông qua con đường tin tức của hiệp hội tra được một ít tài liệu về Kamila, vốn tưởng chỉ là người bình thường thì tài liệu sẽ không quá kỹ càng, không ngờ cuộc sống của cô nàng Kamila này lại phong phú như vậy, tài liệu có tới vài trang.

Xem xong toàn bộ, Ôn Văn bĩu môi: “Cô nàng này thực dĩ... có điều dựa theo tính cách ngay cả bà chủ nhà cũng không buông tha của cô ta, mình đã đoán được cô ta có khả năng đang ở đâu.”

...

Ở một bên khác của Baidya, một thợ săn mặc áo khoác trắng cầm một khẩu súng lục nam vàng đánh chết một quái nhân da đen.

Vị thợ săn này tuy tạo hình có chút tương tự với Owen, nhưng phong cách có thể bỏ xa Owen tám con đường.

Áo choàng trắng của hắn được bện thành từ sợi bạch kim được phun thêm thuốc nhuộm để trông bớt nổi bật.

Trên cổ đeo một chiếc vòng kim loại và ba sợi dây chuyền, mỗi sợi đều tỏa ra ánh sáng lung linh vô giá, trên mười ngón tay đeo những chiếc nhẫn có phong cách và giá trị khác nhau, Ruby, ngọc bích, kim cương, phi thúy....

Về phần dép thì là vàng ròng, hơn nữa mỗi ngón chân cũng đeo một chiếc nhẫn.

Từ vẻ bề ngoài chỉ có thể chứng minh hắn là một kẻ nhà giàu mới nổi bình thường, nhưng nếu cẩn thận nghiêm cứu có thể phát hiện mỗi món đồ trang sức của hắn thật ra đều là vật phẩm siêu năng.

Áo choàng bạch kim trên người là vật thu nhận được hoàng thất khu Đông Du truyền lại từ ngàn năm trước.

Đám quái nhân nằm lung tung ở bên cạnh hắn, nếu so với khu dân nghèo thì làn da của đám quái nhân này lại càng đen hơn, trên người còn có xương lòi ra, thực lực cũng càng mạnh mẽ hơn.

Bà cụ vốn là quái nhân da đen mạnh mẽ nhất khu dân nghèo, nhưng ở nơi này thì quái nhân mạnh mẽ bà có mặt ở khắp nơi.

“A Khải, Sutil, Chalayas...”

Thợ săn này vừa nổ súng tiễn mạng nhóm quái nhân chưa biết đã chết hẳn hay chưa, vừa chảy nước mắt.

Rất nhiều quái nhân da đen là người hắn quen biết, chỉ vài tiếng trước đó, những người này vẫn còn mỉm cười cung cấp sự phục vụ tốt nhất cho hắn, thế mà hiện giờ đã biến thành quái vật vằn vẹo.

“Không cần biết mày là ai, Harman Asud tao đây nhất định sẽ bắt mày trả cái giá thật đắt.”

Gia tộc Asud là dòng họ có thế lực lớn nhất ở khu Đông Du, mà Harman chính là người kế thừa hợp pháp thứ nhất của gia tộc này.

Phùng Duệ Tinh có rất nhiều tiền đúng không? Nhưng ở trước mặt gia tộc Asud thì chỉ là một đứa em trai.

Ngoại trừ Hiệp Hội Thợ Săn và Giáo Đường Vinh Quang, gia tộc Asud chính là vua ở nơi này, ngay cả chính phủ liên bang ở đây cũng không dám tùy tiện đắc tội gia tộc Asud.

Bởi vì bản thân gia tộc Asud đã là một gia tộc siêu phàm, tất cả thành viên dòng chính đều có xác xuất thức tỉnh siêu năng lực rất cao.

Harman là người trẻ tuổi rất có thiên phú của gia tộc, chỉ mới hơn ba mươi tuổi đã trở thành người siêu năng cấp bậc chân tự.

Hắn không có hứng thú với chuyện kế thừa gia tài hàng tỉ của gia tộc, ngược lại đặt hết tinh lực vào chuyện săn ma.

Tất nhiên bởi vì rất có tiền nên phong cách của hắn và những thợ săn khác rất khác biệt, vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết căn bản không phải là vấn đề đối với hắn.

Một thân trang bị này, ngay cả Ôn Văn nhìn cũng phải đỏ mắt.

Hắn mua một biệt thự ở khu nhà sang trọng này, sống ở đây chứ không quá thân cận với gia tộc, hơn nữa còn có quan hệ rất tốt với cư dân và nhân viên công tác ở đây.

Bây giờ thấy nhiều người quen như vậy đều biến thành quái vật vụn vẹo, hắn thật sự rất phẫn nộ.

Sau khi giải quyết toàn bộ quái nhân da đen có thể nhìn thấy, Harman từ nhẫn không gian lấy ra một quả cầu thủy tinh to lớn.

Quả cầu thủy tinh này có tên là con mắt Asud, là một vật thu nhận gia truyền của Asud, có thể thông qua bói toán tìm kiếm người hoặc vật, thậm chí chỉ là một cọng tóc.

Từng luồng khói đen xuất hiện trong quả cầu thủy tinh, lộ ra hơi thở không may.

Harman nhìn thấy một con đường nhỏ ở trong quả cầu thủy tinh, vì thế hắn cất quả cầu đi, thuận đường đuổi theo.

...

Eiger đi trên đường phố, trong tay dẫn theo một quái nhân da đen.

Hắn nhẹ nhàng dùng sức một cái đã cắm vào trong cơ thể quái nhân, máu thịt xương cốt quái nhân, thậm chí ngay cả bộ lông cũng bị hút vào tay hắn.

“He he, chính là mùi hương này, là mùi của thú sợ hãi.”

“Nó vì sự sợ hãi của con người mà sống, sinh ra vì hủy diệt và đe dọa, muốn kéo chúng tộc loài người này chôn vùi vào vực sâu.”

“Chẳng qua đối với mình thì nó cũng chính là loại thức ăn tốt nhất, ít nhất sau khi ăn con thú sợ hãi này thì đầu óc mình cũng có thể mọc lại một chút.”

Hắn vuốt xương sọ trông rỗng, khoe miệng lộ ra vẻ mặt âm tà.

Hiện giờ Eiger đã không còn kế hoạch hủy diệt thế giới, đối với hắn thì tránh né Kỵ Sĩ Đêm Tối quan trọng hơn, phong cách chiến đấu quá đáng sợ của Kỵ Sĩ Đêm Tối đã trở thành một bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng hắn.

Eiger có nằm mơ cũng không ngờ chuyện đầu tiên mình làm sau khi trở thành cấp Tai Biến lại chính là chạy trốn chết.

“Hiện giờ thú sợ hãi vẫn còn quá yếu, cho dù ăn được nó thì chỗ tốt kiếm được cũng không đủ... không bằng để hỗn loạn triệt để hơn một chút đi, như vậy mình mới có được thức ăn hoàn mỹ nhất.”

Hắn đưa tay đặt lên vách tường một tòa cao ốc, không bao lâu sau cả tòa nhà truyền ra tiếng kêu la thảm thiết.

Từng con quái vật vụn vẹo từ trong tòa nhà chạy ra, tản ra khắp bốn phương tám hướng.

Có vẻ hơi quá gấp gáp, lần sau phải nhẹ nhàng một chút, à diên Sao Mai kia chưa chắc dễ đối phó hơn Kỵ Sĩ Đêm Tối, mình không thể bị ả phát hiện.”

Chương 1061 - Sự trả thù của Kamila

Tiếng hét, tiếng gào, tiếng kêu rên...

Sợ hãi, tuyệt vọng, điên cuồng...

Những thứ này hóa thành từng luồng sương đen chui vào mũi một cô gái trong một khu nhà sang trọng, làm cô ta thoải mái run rẩy.

Da thịt vàng nhạt như ả như hiện bên trong lớp quần áo, nhưng hai người bị trói bên kia thì không có tâm trạng thưởng thức nét đẹp này, trong lòng chỉ có sợ hãi.

Một người đàn ông đầu hói để râu bị trói trên chùm đèn, vài luồng sương đen ngưng tụ thành rắn độc không ngừng bò lên

cơ thể hấn, thậm chí thỉnh thoảng còn từ lỗ tai chui vào, sau đó từ lỗ mũi chui ra.

Đối với loại rắn có thể tự do phân tán ngưng tụ này thì cơ thể người đàn ông này có vô số đường ống để chúng bò di chuyển.

Mà trên cây cột ở trong phòng đang trói một người phụ nữ mặc đồ ngủ, người phụ nữ này chính là Kelly mà Kamila đã nói trước đó, Kelly vốn là bạn thân của Kamila, cùng Kamila tới Baidya phát triển, hiện giờ cuộc sống của Kelly đã tốt hơn, mà Kamila thì vẫn còn ở khu xóm nghèo như cũ.

Có lẽ thù hận làm người ta xấu xí, Kamila thoát nhìn cũng không xinh đẹp như Kelly, mặc dù Kelly chỉ đang mặc đồ ngủ và không trang điểm.

“Kamila, bà tha cho bọn tôi đi được không, chúng ta vốn là người bạn tốt nhất của nhau mà?”

Kamila cười tới co quắp: “Người bạn tốt nhất... ha ha!”

“Người bạn tốt nhất ở nhóm nghèo, thậm chí còn không nhận được một bộ phim ra hồn, mà mày thì ở một nơi lộng lẫy như thế này, còn làm nữ chính của vài bộ phim tốt!”

“Mày nói chúng ta là bạn tốt nhất à? Nếu không phải vì mày, sao tao lại nghèo túng như thế này chứ?”

Kelly nhin không được phản đối: “Chuyện đó có liên quan gì tới tôi chứ, đều là vì cô...”

Kelly còn chưa nói hết đã bị Kamila tát một bạt tai, gò má bên trái sưng phù, máu tươi từ khóe miệng trào ra.

“Kelly, đừng nói chuyện với cô ta, người phụ nữ này chính là kẻ điên bị lòng ganh ghét phá hỏng đầu óc rồi, cô ta chỉ thấy được sự thất bại của mình, lại quy tất cả nguyên nhân đổ lên đầu người khác, chẳng bao giờ nghĩ tới mình có vấn đề.”

Người đàn ông bị treo trên chùm đèn chính là bạn trai của Kelly, hấn vẫn luôn coi thường Kamila, cho dù hiện giờ bị Kamila trói lại, hấn vẫn không chịu thua.

Bởi vì hấn hiểu bản tính của người phụ nữ này, cầu xin hay nói đạo lý đều không có chút tác dụng nào đối với cô ta.

Cho dù phải chết ở đây, hắn cũng phải đảm bảo chút tôn nghiêm cuối cùng, ít nhất hắn không muốn chịu bất cứ khuất nhục nào từ người phụ nữ làm mình cảm thấy chán ghét.

Kamila nhăn nhó, quay sang túm lấy phía bên trên, làn sương đen ngưng tụ thành rắn bắt đầu cắn xé máu thịt của người đàn ông.

Người đàn ông phát ra tiếng kêu gào đau đớn, máu từ bên trên nhỏ xuống mặt Kelly, làm cô phát ra tiếng hét chói tai, tinh thần bị kích thích cực lớn, cảm giác như toàn bộ thế giới này muốn sụp đổ.

Mà trong thảm kịch này, Kamila lại phát ra tiếng cười vui sướng, cuối cùng cô ta cũng có thể hoàn thành trả thù, cuối cùng cũng để những kẻ từng đắc tội mình phải trả giá.

Làn sương đen ngưng tụ thành một cái mòm to tấp về phía Kelly, có điều chỉ được nửa đường đã tiêu tan.

Kamila tản nó đi, mặc dù trong lòng tràn đầy oán hận với Kelly nhưng Kamila cũng không muốn giết chết Kelly.

Đầu lâu xuất hiện bên tai Kamila, thủ thi một trận, trong đầu Kamila liền nghĩ tới những chuyện có lỗi mà Kelly đã làm với mình, nhớ tới sau khi bọn họ xích mích thì mình rất khó tìm việc...

Ánh mắt Kamila dần dần trở nên tàn bạo, cô ta không muốn giết Kelly, nhưng muốn Kelly phải thừa nhận nỗi đau đớn tàn khốc nhất, muốn người phụ nữ này phải hối hận vì tất cả những gì mình đã làm!

Ầm!

Tiếng súng vang lên, trên trán Kamila xuất hiện một lỗ nhỏ, trực tiếp xuyên thủng gáy.

Harman từ ngoài cửa tiến vào, tay cầm súng lục nạm vàng, ánh mắt nhìn Kamila giống như sắp phùng ra lửa.

Hắn biết là người phụ nữ này đã giết chết nhóm nhân viên làm việc trong khu chung cư này.

Cô ta đáng chết!

“Anh, anh là hoàng tử Harman?”

Phần đầu bị nổ tung của Kamila chỉ trong vài giây đã khôi phục như lúc ban đầu, có chút đỏ mặt nhìn Harman.

Khu Đông Du hiện giờ đã không còn quốc vương, nhưng với tư cách từng là gia tộc lớn của hoàng thất, dân chúng vẫn thích gọi người thừa kế dòng chính là hoàng tử.

Mà Harman chính là vị hoàng tử nổi tiếng nhất, ngoại trừ khối tài sản khổng lồ thì chính vì hắn có một gương mặt cực kỳ đẹp trai.

Mỗi lúc trời tối, Kamila đều nghĩ tới Harman mà đi vào giấc ngủ, vì thế vừa thấy Harman liền không biết phải làm sao, hai chân thon dài vô thức cọ xát, ngón tay đưa vào miệng cắn nhẹ.

“Hoàng tử điện hạ, ngài tới để cưới em sao?”

Chậm rãi đi tới gần Harman, trên mặt là biểu cảm si mê.

Harman không đáp lời, chỉ bắn ra ba phát súng, cả người Kamila vị đánh bay, đập vào vách tường, trên người có ba vết thương to bằng quả bóng rổ.

Khẩu súng lục nạm vàng này của Harman cũng là dụng cụ siêu năng, uy lực mạnh hay yếu phụ thuộc vào tâm trạng của Harman, cấp bậc cao hơn nhiều so với khẩu Chước Hồ Quân Lang của Ôn Văn.

Kamila lần thứ hai khôi phục, vẻ mặt trở nên vụn vẹo.

“Tại sao lại nổ súng, hoàng tử Harman của em, lẽ nào chàng không thương em sao?”

Harman nhú mày, thực lực của người phụ nữ này thoát nhìn không phải quá mạnh, nhưng sức khôi phục biến thái này rất cuộc là sao?

Hơn nữa không biết có phải ảo giác hay không, sau khi hắn xuất hiện không lâu thì thực lực của ả ta có vẻ đã tăng thêm không ít.

Về phần biểu hiện si mê như bệnh nhân tâm thần của Kamila, Harman lại không hề thấy kinh ngạc, là người đàn ông trong mơ của toàn phái nữ khu Đông Du, hắn đã gặp qua không ít cô gái mất lý trí vì mình.

Từng có một cô bé răng hô vẫn còn đang học cấp ba đã bức ép cha mẹ mình bán tài sản để có tiền gặp mặt Harman một lần, bởi vì cô bé tin rằng chỉ cần Harman gặp mình một lần thì nhất định sẽ yêu mình.

Vì thế đối với Harman, Kamila chỉ là một cô nàng rỗng não.

“Yêu mà? Bớt tự ảo tưởng đi, mà xấu xí đến mức làm tao mắc ói, cho dù tao phải lấy một con heo nái cũng không có khả năng lấy một người phụ nữ ăn mặc như mày.”

“Harman, Harman!”

Kamila phát ra âm thanh chói tai, gương mặt lần thứ hai bị cắn hận nhồi nhét, năng lượng màu đen tạo thành vô số mặt quỷ di động ở bên cạnh.

“Hiện giờ không yêu cũng không sao, chờ tao bắt mày lại, bỏ vào trong lồng để nuôi, rồi mày sẽ yêu tao thôi.”

Kamila giống như một con báo đen khỏe mạnh nhanh chóng vọt tới bên cạnh Harman, tung ra một quyền.

Nắm tay của cô ta mang theo luồng sương đen nồng đậm, lúc vung nắm tay thì đồ đạc ở xung quanh bị ăn mòn rất nhanh.

Nhưng Harman không trốn tránh, tùy ý để nắm đấm đó đánh vào mặt mình.

Áo choàng trắng phát ra một luồng ánh sáng, trực tiếp hát văng Kamila, làm cô ta bay ra xa mấy chục mét, toàn bộ cánh tay biến thành thịt vụn.

Được xem là một vị đại gia hàng đầu, Harman căn bản không làm ra bất cứ hành động tránh né nào với đòn tấn công dưới chân tự.

Bởi vì trang bị trên người hắn có thể đảm bảo đối thủ dưới chân tự không thể nào phá vỡ được tầng phòng ngự của hắn.

Chương 1062 - Anh trai không thiếu tiền

Tay Kamila thoáng chốc khôi phục như lúc ban đầu, ánh mắt nhìn Harman đầy kiêng kỵ.

Người đàn ông này khi này không hề làm ra bất cứ động tác phòng ngự nào, chỉ dựa vào trang bị trên người đã có khả năng phản tồn thương, làm cánh tay cô bị đứt rời.

Tuy chỉ cần thành phố này vẫn còn hỗn loạn, Kamila sẽ không chết, nhưng cô ta không muốn chiến đấu với quái vật như Harman.

Vì thế Kamila rút lên quái dị, chất lỏng màu đen từ phần quần áo chạm rỗng thủng ra, loại chất lỏng này giống như vật sống biến thành từng con quái vật dữ tợn, gào rú nhắm tới Harman.

Cùng lúc đó có vài quái nhân thể hình cường tráng quần áo rách nát phá vỡ cửa sổ nhảy vọt vào phòng, quay sang phát động tấn công mãnh liệt với Harman.

Đám quái vật này tuy dáng vẻ trông không ra gì nhưng thực lực không thể nào khinh thường, mỗi quyền đều có thể làm tầng phòng ngự của Harman rung lên.

Tuy bọn chúng hợp sức vẫn không có cách nào phá vỡ phòng ngự của Harman, nhưng cũng làm Harman không rảnh để ý tới Kamila trong một khoảng thời gian ngắn.

Kamila cảm hận liếc nhìn Harman, chuẩn bị từ cửa sau thoát đi.

Hiện giờ oán hận chống đỡ vẫn còn quá ít, cô không phải đối thủ của Harman, nhưng đợi đến khi toàn bộ thành phố này hoàn toàn rơi vào vực sâu khủng hoảng, cô cũng được luyện hóa thành ác mộng tuyệt vọng thì sẽ một lần nữa tìm tới Harman.

Đến khi đó, Harman phải trả cái giá thật đắt cho sự kiêu ngạo của mình.

Khi đó Harman đã không còn tư cách trở thành chồng của cô nữa, hẳn sẽ là nô lệ, một nô lệ rửa chân!

Soạt soạt soạt!

Bảy thanh kiếm khí màu đỏ đen xuyên qua cửa nhà, chuẩn xác ghim vào người Kamila, làm cô ta phát ra tiếng kêu rên đau đớn.

“Ngươi kiếm đạo – thất tinh!”

Sau khi kiếm khí ghim trúng đích, một âm thanh mới từ bên ngoài truyền tới.

Sau đó âm thanh này một lần nữa vang lên: “Ngụy kiếm đạo, sao băng!”

Một bóng người mặc áo khoác trắng, dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ từ trên trời giáng xuống, các tầng lầu bên trên của biệt thự giống như tờ giấy bị thiêu đốt, tan biến thành mây khói.

Một cây kiếm dài có dòng sông máu quấn quanh chém vào eo Kamila, phạm vi năm mét xung quanh trực tiếp lún xuống, cơ thể Kamila bị áp lực của kiếm phá vỡ, chỉ còn lại hai bàn chân và phần đầu từ mũi trở lên.

“Phù, cuối cùng cũng tìm ra mày, thoát nhìn cũng không muộn lắm.”

Ôn Văn giẫm lên nửa phần đầu còn lại, hung hãn cố sức giẫm nát thành mảnh vỡ.

Ở bên kia Harman đã giải quyết xong toàn bộ những kẻ tập kích, ngữ tốc cực nhanh nhắc nhở Ôn Văn: “Cẩn thận, năng lực hồi phục của ả ta rất mạnh!”

Không cần Harman nhắc nhở, Ôn Văn cũng đã nhận ra dị trạng, một nửa phần chân còn lại đã mọc ra thân thể và quần áo.

Lần này Kamila có chút không giống hình người, lớp áo da màu đen đã hoàn toàn biến mất, ngược lại biến thành một bộ áo giáp màu đen do xương tạo thành.

Bộ giáp này dùng tài liệu khá tiết kiệm, chỉ che được những phần không thể lộ ra, số còn lại để trần trụi ở bên ngoài, nhẵn nhụi như da em bé.

Ba đôi cánh lông ở phía sau cũng mọc ra phần xương trông như giá đỡ, thoát nhìn mạnh mẽ hơn trước đó rất nhiều.

Thú sợ hãi là do sự sợ hãi của nhân loại biến thành quái vật.

Trong hoàn cảnh thành phố Baidya hiện giờ, Kamila chỉ ngày càng mạnh hơn!

Có điều điểm quan tâm của Ôn Văn không nằm ở thực lực của Kamila, anh cảm thấy bộ giáp xương của Kamila rất gọi cảm,

muốn dành thời gian làm riêng cho hai nàng hầu gái Đào Thanh Thanh, Hồ Âu Lăng nhà mình một bộ.

Mặt khác ba đôi cánh mất trật tự ở sau lưng làm Ôn Văn có chút khó chịu, có lẽ anh nên lấy chiếc cánh này cấy ghép vào người thiên sứ Tà Quang, như vậy ít nhất thiên sứ Tà Quang cũng không cần giữ dáng vẻ quạ đen sau lưng nữa.

“Chết đi, tất cả bọn mày đều chết đi!”

Kamila đỏ mắt, trên nắm tay là năng lượng cuồng bạo màu đen, quay sang đánh về phía Ôn Văn.

Ôn Văn đưa tay phải tới, dễ dàng nhận lấy một quyền này, năng lượng trên nắm tay Kamila chớp mắt bị loại trừ.

Sau đó Ôn Văn đưa tay trái tới búng nhẹ đầu Kamila, một luồng năng lượng màu đen theo đầu ngón tay phun ra, trực tiếp thiêu đốt đầu Kamila cháy khét lẹt.

Năng lượng phóng ra từ tay trái chính là năng lượng tay phải đã hấp thu của Kamila.

Đầu bị đốt rụi, tốc độ khôi phục của Kamila chậm đi một chút.

Sau đó Ôn Văn nắm bắt cơ hội phóng ra năng lượng mạnh mẽ ngăn cách Kamila và xung quanh, kiểm soát năng lượng màu đen không ngừng cắt xén cơ thể cô ta.

Nếu muốn bắt loại thú sợ hãi này, đầu tiên cần phải cắt đứt nơi phát ra năng lượng của nó, tiếp đó phải tiến hành hao mòn duy trì trạng thái suy yếu, như vậy mới có thể tóm vào trong trạm thu nhận.

Bản chất thật ra chỉ là một con quái vật được tạo ra từ oán hận và sợ hãi, cơ thể của Kamila chỉ là biểu tượng.

Có điều chỉ cần Ôn Văn tiếp tục giữ trạng thái này, không tới mười phút đã có thể thu phục Kamila.

“Lần này may mà tới kịp, không để kẻ này lớn mạnh thêm, bằng không sẽ rất vương tay vương chân.”

Tuy sự xuất hiện của Kamila thoát nhìn đã tạo thành tổn hại rất lớn, nhưng so với uy hiếp tiềm ẩn thì nhiều đây chẳng đáng là gì.

Lúc đối phó với Kamila, Ôn Văn lên quan sát Harman.

Ôn Văn không biết nhiều về cường giả chân tự ở khu Đông Du, nhưng Harman thì anh biết, bởi vì đối phương cũng giống anh, là thợ săn ‘ngôi sao’.

Dựa vào năng lực đặc biệt của ‘sao’, Harman rất hiếm khi gặp địch thủ trong số người siêu năng ngang cấp, cộng thêm nhân duyên của hắn cũng rất tốt.

Tuy đã sớm biết vị này rất có tiền, nhưng tận mắt nhìn thấy số trang bị trên người Harman, Ôn Văn vẫn phải hít một hơi, thậm chí còn nổi lên ý nghĩ muốn đánh cướp.

Ôn Văn hiện giờ cũng coi như nhà lớn nghiệp lớn, nhưng nhãn không gian có được nhờ vào tịch thu hàng của quái vật, căn bản không thể so sánh với nhãn của Harman.

Nếu nhãn của Harman là cấp bậc đồng hồ Thụy Sĩ, vậy nhãn không gian của Ôn Văn chính là cấp bậc vòng đeo tay thể thao.

Càng quá đáng hơn là Harman đeo một lần mười chiếc!

Nhãn trên chân thì cũng có một hai loại năng lực siêu phàm, có thể nói là phát huy uy lực đại gia tới cực hạn.

Ôn Văn nghi ngờ ngay cả quần lót của người này cũng là dụng cụ siêu năng cực phẩm.

Có điều Harman lại không có ý nghĩ này, đầu tiên hắn hơi khom người với Ôn Văn, sau đó vừa cảnh giác nhìn thân thể đang khôi phục của Kamila, đồng thời gọi một cuộc điện thoại.

Sau khi gọi xong, Harman mỉm cười nói với Ôn Văn: “Anh chính là Ngụy Thâm của khu Hoa Phủ đúng không, nghe danh đã lâu.”

“Tôi nghe nói anh vừa phá hủy kế hoạch ở Thánh Thành của đám thần côn kia, tôi sớm đã không vừa mắt bọn họ rồi.”

“Với lại người phụ nữ này đã hại bạn của tôi, khi nãy nếu không phải anh ra tay thì cô ta đã chạy trốn rồi, vì thế đây là chút lòng biết ơn của tôi.”

“Lòng biết ơn?” Ôn Văn gãi đầu: “Đám đại gia bọn ông thích cảm ơn bằng miệng hả?”

Ôn Văn vừa mới dứt lời thì thiết bị đầu cuối siêu thợ săn chấn động liên tục vài giây, Ôn Văn lấy ra xem thì phát hiện một số vật phẩm mình treo bán bị tồn đọng lại đã được bán sạch sẽ trong vòng vài phút ngắn ngủi.

ID của người mua là ‘Anh Trai Không Thiếu Tiền’.

Chương 1063 - Sợ hãi

Sau khi hàng tồn được bán sạch, sắc mặt Ôn Văn nhìn Harman cũng thân thiện hơn.

Tuy phần lớn những vật phẩm anh bán đều rất đáng giá nhưng bị tồn lại không bán được, đa số đều ít bị quan tâm.

Lần này được Harman gom hết làm Ôn Văn cảm thấy thoải mái rất nhiều, số đồ đó treo lâu như vậy cũng không bán được, mỗi lần Ôn Văn nhìn tới lại cảm thấy phiền chết đi được.

Tuy tổng giá trị không cao nhưng thao tác này của Harman vẫn làm Ôn Văn rất hài lòng.

Mà thật ra Harman cũng không quá thiệt thòi, những thứ này có thể thêm vào kho hàng gia tộc, các gia tộc lớn rất thích cất giữ những món đồ ly kỳ cổ quái.

Harman đánh giá Ôn Văn vài lần, cảm thấy Ôn Văn rất bất mắt, vì thế câu thứ hai nói với Ôn Văn là: “Mr Ngụy Thám, chuyện là thế này, gần đây tôi có một kế hoạch quay phim.”

“Tôi muốn tìm kiếm thợ săn ưu tú khắp toàn liên bang để quay một video hướng dẫn săn ma, tên là ‘Công Phòng Đạo’!”

“Chỉ cần biểu diễn kỹ thuật tấn công và phòng phủ, anh có hứng thú thì tham gia một chút, tiền đóng phim nhất định sẽ để anh hài lòng.”

Ôn Văn nghe Harman miêu tả sơ qua về kịch bản thì từ chối ngay lời đề nghị mê người này, anh là thợ săn có liêm sỉ, chắc chắn sẽ không vì tiền mà theo vị thiếu gia nhà giàu này chụp bộ phim phá hỏng phong cách của mình.

Nhưng lúc Harman nói ra cát xê, Ôn Văn do dự 0.1 giây, cuối cùng cũng đồng ý.

Coi như thể nghiệm cuộc sống nhiều một chút, lại có thể kết bạn với những thợ săn ưu tú khác, là chuyện mua bán tuyệt đối không lo lỗ vốn.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, Kamila cũng đã đủ yếu ớt.

Thân xác bất tử của cô ta dựa vào sự sợ hãi mà thành phố này không ngừng cung cấp, sau khi chúng bị ngăn cách, Ôn Văn chỉ cần kéo dài tiêu hao sức mạnh thì có thể làm Kamila suy yếu tới một trình độ nhất định.

Chỉ cần kéo Kamila vào trạm thu nhận thì hết thảy sẽ hoàn toàn kết thúc.

Đúng lúc này có tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, một đám quái vật điên cuồng tập kích biệt thự này.

Phần lớn đám quái vật này có thân thể dị dạng, chỉ có thể nhìn thấy một phần đặc điểm nhân loại rất nhỏ trên cơ thể bọn chúng, hơn nữa so với quái vật da đen do Kamila chế tạo ra thì thực lực mạnh mẽ hơn không phải chỉ có một bậc.

“Mấy thứ này không phải người phụ nữ này triệu hồi tới.” Ôn Văn lập tức nói với Harman.

Harman gật đầu, đứng bên cạnh Ôn Văn: “Khi này người phụ nữ này suýt chút nữa chạy thoát cũng là nhờ vào đám người này ngăn cản, tôi ngăn cản bọn chúng, ông giải quyết ả ta đi.”

Harman giẫm mạnh dép vàng, một lượng lớn hạt cát vàng từ mặt đất phun ra đẩy đám quái vật kia đi.

Đám quái vật có cánh bay đầy trời ném mấy viên đá to về phía Ôn Văn, khăn trùm đầu của Harman tự động bay xuống biến thành một mảnh vải xoay tròn ngăn cản tất cả đòn tấn công ở bên trên.

Hiện giờ Harman đã tiến vào trạng thái, cho dù số lượng đám quái vật vừa mới xuất hiện nhiều gấp mấy lần trước kia thì hẳn vẫn có thể thông dong ứng phó.

Đánh tầm một phút, thậm chí Harman còn không sử dụng siêu năng lực của mình, toàn bộ chỉ nhờ vào hiệu quả trang bị đã có thể giúp Ôn Văn ngăn chặn tất cả đòn tấn công.

Ở trên mặt đất, vẻ mặt Kamila đầy thù hận: “Harman nhắm vào tao, tên đàn ông mắt nhỏ này cũng nhắm vào tao, tất cả mọi người trên đời cũng nhắm vào tao!”

“Tao chỉ hận thực lực của mình không đủ, không thể tiêu diệt hết đám ghê tởm bọn mày.”

“Thế giới này không công bằng, bọn mày bắt nạt một cô gái yếu đuối, chắc chắn sẽ gặp báo ứng...”

Ôn Văn không muốn nghe tiếp, anh lấy gậy Điên Cuồng ra, trực tiếp đâm đầu gậy vào miệng Kamila, để cô ta chỉ có thể nức nở nghẹn ngào.

“Mày đừng có nói như cả thế giới này oan uổng mày, nghe mà mắc ói!”

“Tao hỏi mày, bà cụ cho mày thuê phòng đã làm sai chuyện gì? Bà ta nhiều lần miễn tiền thuê cho mày, còn giúp mày giải quyết vài vấn đề trong cuộc sống, mà mày chỉ nhớ chằm chằm chuyện bà ta không chịu để mày trang trí căn phòng.”

“Bạn thân của mày đã làm sai điều gì, cô ấy và người đàn ông bị treo trên chùm đèn là thật lòng yêu thương nhau, hiện giờ đã kết hôn, thậm chí đã có con!”

“Sau khi thành công, cô ấy đã tìm không ít cơ hội cho mày, nhưng mày không biết quý trọng, đoàn phim chỉ hơi nghiêm khắc một chút thì mày đã vất bỏ không thèm làm.”

Ánh mắt Ôn Văn nhìn Kamila đầy chán ghét: “Không có số công chúa thì đừng có bày đặt học đòi, lòng tốt của người khác mày không nhìn thấy, người ta đối xử với mày không tốt thì bị mày ghim gúc cả đời!”

“Mày luân lạc tới kết cục này hoàn toàn là do mày tự tìm, không đáng để bất cứ ai đồng cảm.”

Lời nói của Ôn Văn giống như lưỡi dao đâm vào lòng Kamila, nếu có thể nói chuyện cô ta chắc chắn sẽ nghĩ ra đủ loại lý do để phản đối, nhưng hiện giờ cô ta chỉ có thể thừa nhận Ôn Văn không ngừng tấn công.

Đám quái vật tập kích ở bên ngoài ngày càng mạnh, tựa hồ muốn cứu Kamila, trong số đó thậm chí có cả quái vật cấp bậc thượng tự.

Vì chống đỡ áp lực, Harman đã dùng tới năng lực của mình, nơi này nháy mắt biến thành biển tiền.

Năng lực của Harman là điều khiển tiền, tiền giấy, tiền xu, thậm chí là vàng thỏi, chi phiếu cũng được, chúng có thể xem như một loại bom, giá trị tiền càng lớn thì uy lực của vụ nổ lại càng mạnh mẽ.

Dựa vào tuyệt kỹ vung tiền, Harman thuận lợi ép lui tất cả quái vật.

Mà Kamila ở trong tay Ôn Văn cũng đã suy yếu tới đỉnh điểm, sợi xích màu đen thả ra trói Kamila lại, chỉ cần vồ cô ta vào trạm thu nhận thì Baidya sẽ dần bình ổn lại.

Có điều quá trình diễn ra được phân nửa thì đám quái vật ghép lại từ tay cụt chân cụt của con người đột nhiên bắt đầu chuyển động, ngưng tụ thành một cánh tay thật lớn đánh về phía Ôn Văn.

Harman muốn cứu viện nhưng số tay cụt chân cụt trên mặt đất cũng ghép lại thành cánh tay to lớn chặn hấn lại.

Ôn Văn không cảm thấy bàn tay này có lực công kích mạnh bao nhiêu, thế nhưng anh vẫn bày ra phòng ngự.

“Không đúng, sức mạnh này... không tốt!”

Bàn tay to tiếp xúc với lớp phòng ngự của Ôn Văn, phòng ngự của anh yếu ớt như lớp giấy làm anh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, một đường húc sụp hơn mười căn biệt thự, trốn trong đồng đồ nát không xuất hiện.

Kamila bị tóm một nửa, lúc này không còn sức mạnh của Ôn Văn trói buộc, chỉ qua vài giây đã khôi phục sức mạnh.

Sau đó cô ta nhìn thấy một người đàn ông khoác áo choàng đang chậm rãi đi tới.

Kamila theo bản năng chạy tới bên cạnh người đàn ông này, cô ta nghĩ rằng đối phương tới bảo vệ mình.

“Đám thợ săn này thật đáng giận, vốn tao còn định nuôi còn thú sỡ hãi này lớn thêm chút nữa mới ăn, thế mà lại bị đám bọn mày nháo loạn tới phải ăn ngay bây giờ.”

“Có điều mặc dù không đỡ đói lắm nhưng hương vị cũng không hề.”

Giọng nói của người đàn ông này rất kỳ quái, làm người ta nghe mà nổi da gà, mà sau lưng Kamila thì nổi lên một luồng khí lạnh.

Người đàn ông này nói... muốn ăn cô!

Ăn này, không phải ăn kiểu quy tắc ngầm, mà là thật sự xem cô ta là thức ăn, muốn ăn tươi cô ta!

Thú sợ hãi vì sợ hãi mà sinh ra lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi!

Chương 1064 - Ôn Văn ra tay

Con người của Harman hơi co lại, người đàn ông đột nhiên xuất hiện này không thích hợp... có gì đó rất không đúng!

Rõ ràng hắn đứng trước mặt nhưng lại giống như không tồn tại vậy.

Mặc dù không cảm nhận được nhưng Harman vẫn nổi da gà, giống như có một con sâu tên là sợ hãi đang bò lúc nhúc trên người.

Hắn biết nỗi sợ này tới từ người đàn ông đột nhiên xuất hiện, nhưng khi nhắm mắt lại phóng ra cảm giác thì không phát hiện được gì.

Cảm giác kỳ quái này làm cả người Harman mất tự nhiên.

“Ai ui, mày có chút thú vị nha.”

Eiger quay đầu nhìn về phía Harman, trong mắt lóe lên một tia sáng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người siêu năng xa xỉ dùng vật dụng siêu năng dát lên người mình từ đầu tới chân như thế.

Trước khi thăng cấp, nếu thấy Harman có lẽ hắn sẽ đi đường vòng, một thân trang bị này không phải thứ hắn có thể đối phó.

Nhưng đối với Eiger bây giờ, Harman chính là một con dê béo!

Được xem là một cường giả cấp Tai Biến nhưng trên người lại không có mấy món đồ siêu năng, sau khi cướp số đồ của tên

nhóc này, của cải của hắn sẽ trở nên phong phú hơn.

Eiger đưa tay hướng về phía Harman, vô số tay cụt chân cụt từ mặt đất hoặc mặt tường vươn ra, vũng vàng chói chật Harman.

Áo choàng bạch kim trên người phóng ra ánh sáng nhàn nhạt bảo vệ Harman, không để số tay chân cụt kia tổn hại cơ thể hắn, nhưng đồng thời cũng làm Harman không thể thoát ra.

Con bài chưa lật của Harman có rất nhiều, nhưng dùng nó để đổi mặt với Eiger thì chúng đã mất đi phần lớn ý nghĩa.

Khoảng cách chênh lệch của chân tự và cấp Tai Biến giống như rãnh trời, cấp Tai Biến chính là ‘Thần’, mà chân tự chỉ là ‘người’.

Có điều có một món đồ hắn là có tác dụng, Harman lấy ra một viên kim cương chói sáng, bên trong có ánh sáng rực rỡ như mặt trời!

Gia tộc Asud từng tiêu diệt một dị giáo cỡ lớn cứng bái mặt trời, dị giáo này dùng sinh mạng của một trăm tỉ đồ, một ngàn tỉ thể, máu tươi của mười ngàn loại động vật, tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, sáng tạo ra món đồ cấm kỵ.

Đó chính là viên kim cương trong tay Harman, bên trong phong ấn một phiên bản thu nhỏ của mặt trời.

Một khi kim cương bị phá vỡ, mặt trời thu nhỏ này sẽ được thả ra ngoài, nhiệt độ lõi của nó cũng tương đương lõi mặt trời!

Năng lượng trữ bên trong chắc chắn không giết nổi cường giả cấp Tai Biến... nhưng có lẽ đủ cho Harman một cơ hội để chạy trốn.

Sau khi không chế Harman, Eiger nhìn sang Kamila đang run lấy bầy.

Mặc dù bây giờ không phải thời cơ tốt để ăn cô ta, thế nhưng cũng chỉ có thể chọn lựa thời điểm hiện tại.

Hắn xúc miếng vải đen trên đầu, lộ ra phần đầu đáng sợ, miệng hơi mở ra, khí đen trên người Kamila giống như nước suốt tràn vào trong cơ thể hắn.

Sức mạnh của Ky Sĩ Đêm Tối ở trên đầu Eiger bắt đầu chậm rãi tiêu tan, đầu của hắn bắt đầu khô phục.

Đối với loại Tai Biến tà đạo như Eiger, sức mạnh sợ hãi của chúng sinh chính là thuốc bổ tốt nhất.

Cơ thể bất diệt của Kamila bắt đầu biến thành màu xám, quái nhân khắp thành phố bị Kamila khống chế cũng nhanh chóng biến thành tro bụi, sức mạnh hội tụ tới cơ thể Kamila cung cấp cho Eiger cần nuốt.

Quái vật sinh ra từ sự sợ hãi của chúng sinh quả thực rất vướng tay vướng chân, nhưng trước khi nó phát triển đủ mạnh thì chỉ là con dê đờ làm thịt trong tay cường giả cấp Tai Biến.

Sức mạnh sợ hãi đã không còn hội tụ, Eiger chuẩn bị hoàn toàn cần nuốt Kamila.

Harman cũng chuẩn bị phóng ra sức mạnh bên trong kim cương, bởi vì hắn hiểu rõ sau khi Kamila chết đi, kẻ gặp nạn tiếp theo chính là mình.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một luồng ánh sáng đen từ trong đồng đồ nát xuất hiện, phóng thẳng tới chỗ Eiger.

Eiger giật thót, lại là sức mạnh màu đen, chẳng lẽ là Kỳ Sĩ Đêm Tối đánh tới?

Hơn nữa hiện giờ trời vẫn chưa tối đen mà?

Sau khi dò xét tính chất của năng lượng này, phát hiện nó hoàn toàn khác biệt với Kỳ Sĩ Đêm Tối thì Eiger mới bình tĩnh lại, tiện tay tạo ra một bàn tay máu thịt muốn ngăn cản đòn tấn công này.

Nhưng không ngờ bàn tay máu thịt trực tiếp bị năng lượng cuồng bạo phá vỡ, luồng năng lượng màu đen này hóa thành một chiếc giá chữ thập màu đen trực tiếp húc vào người Eiger.

Eiger bị sức mạnh cuồng bạo chấn động phun máu tươi, cả người bay ngược ra ngoài, mọi thứ trên đường đi đều bị sức mạnh cuồng bạo phá hủy.

Kamila yếu ớt rơi xuống đất, trong lòng thở phào một hơi, một đôi giày đen xuất hiện ở trước mắt, đôi giày đỏ không chút lưu tình giẫm nát đầu cô ta, sau đó có sợi xích màu đen quấn lấy cơ thể cô.

Tiếp đó nữa thì Kamila đã không còn ý thức, cả người biến mất trong không khí.

Harman trợn mắt há hốc nhìn người áo choàng đen phùng lên ngọn lửa đen, bóng dáng kiêu ngạo đột nhiên xuất hiện này, có chút không nói nên lời.

Người này chỉ vừa ra tay đã có thể đánh bay một cấp Tai Biến, tức là hẳn cũng là cấp Tai Biến?

Vị cấp Tai Biến này sao lại ra tay?

Ôn Văn không có hứng thú giải đáp nghi vấn của Harman, chỉ vung nhẹ tay về hướng hắn, máu thịt trối buộc Harman hóa thành tro bụi.

“Giữ món đồ chơi nhỏ trong tay lại đi, dùng nó với cấp Tai Biến... chẳng có bao nhiêu tác dụng.”

Ôn Văn sớm đã nhìn ra Eiger muốn cắn nuốt Kamila, mãi tới phút cuối mới chịu ra tay là vì anh muốn mượn tay Eiger loại bỏ quái nhân da đen trong khu vực Baidya.

Phạm vi trả thù của ả Kamila này rất rộng, ngay cả cảnh sát giao thông từng nhắc nhở cũng bị cô ta ghim trong lòng.

Vì thế trước khi Ôn Văn tìm được cô ta, cô ta đã tạo ra ít nhất mấy trăm thảm án trong thành phố.

Mặt khác Ôn Văn cảm thấy hứng thú với Kamila chỉ vì ba đôi cánh của cô ta.

Anh muốn ghép cánh cho thiên sứ Tà Quang, ngoài ra những phần còn lại của cô ta không có bất cứ giá trị nào đối với Ôn Văn.

Phía sau Ôn Văn lơ lửng một ký hiệu thần bí, anh kích hoạt năng lực ‘thần bí’ kèm theo huy hiệu nhân viên thu nhận, có thể ảnh hưởng tới phán đoán của Eiger, nhờ vào đó mới đánh lén thành công.

Eiger bay ra mấy chục mét thì ngừng lại, tay trái và nửa người đều biến thành thịt vụn.

Cánh tay hóa thành thịt vụn bị tay chân kỳ quái thay thế, xúc tua và các phần tay chân cụt tạo thành một cánh tay mới xong thì bắt đầu chậm rãi khôi phục hình người.

Được xem là một cường giả cấp Tai Biến, cường độ cơ thể của Eiger chỉ nằm ở lớp gần áp chót.

Nhưng hắn có thể điều khiển máu thịt thối rữa, vì thế chỉ cần không phải một lần bị tiêu diệt toàn bộ, Eiger có thể nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu, trừ phi Ôn Văn có thể sử dụng sức mạnh tương tự Kỵ Sĩ Đêm Tối, có thể ngăn cản máu thịt của hắn khôi phục.

Vẻ mặt của Eiger âm u bất định: “Hiện giờ cấp Tai Biến đứng đầy đường sao, sao nơi này lại gặp một cường giả cấp Tai Biến chứ?”

“Không đúng, kẻ này không phải mới xuất hiện.”

“Hắn là... Hắc Thập Tự!”

Eiger lập tức nảy ra ý muốn rút lui, không muốn dây dưa với Ôn Văn, hắn từng chứng kiến sức mạnh của Kỵ Sĩ Đêm Tối, vì thế rất kiêng kỵ cường giả Tai Biến có uy tín.

Hơn nữa so với những Tai Biến khác, Hắc Thập Tự có cảm giác rất thần bí, không ai rõ thực lực của hắn mạnh bao nhiêu, chỉ biết mỗi lần hắn xuất hiện thì tất cả đối thủ của hắn đều thất bại!

Chương 1065 - Mở màn cuộc chiến Tai Biến

Eiger chuẩn bị rút lui, nhưng Ôn Văn không có ý định buông tha.

Đây là trận đấu đầu tiên mà anh sử dụng sức mạnh Tai Biến ở bên ngoài, không thể qua loa cho xong như vậy.

Anh giẫm nhẹ chân lên mặt đất một cái, luồng lửa khí trên người phun trào, phần nóc của biệt thự bị xốc lên, lửa khí màu đen vọt thẳng lên trời, ở giữa không trung tạo thành bóng ảo của một chiếc giá chữ thập màu đen thật to.

Công tác chuẩn bị đã làm xong, Ôn Văn muốn bắt đầu tấn công, anh chỉ có mười phút, anh cần phải thử đẩy lùi, hoặc đánh nát Eiger!

Ôn Văn đưa tay phải tới, một cây kiếm năng lượng hình chữ thập màu đen dài bốn mươi mét chọt xuất hiện trong tay, sau đó anh vung tay chém xuống.

Chiêu này dùng kỹ thuật chém sắt trong kiếm pháp Vô Danh, trông rất đơn giản nhưng ngưng tụ sức mạnh toàn thân của Ôn Văn.

Eiger ở bên ngoài ba mươi mét còn chưa kịp chạy đã bị một kiếm này chém trúng, cánh tay vừa khôi phục lại bay ra ngoài.

“Mày... mày tưởng tao sợ mày à, đừng có khinh người quá đáng!”

Ôn Văn soạt một tiếng xuất hiện ở trước mặt Eiger, ngón tay đặt lên ngực hắn dùng lực một chút, một luồng năng lượng màu đen bùng nổ, trực tiếp đánh tan thân thể Eiger.

Trong trạng thái giám ngục Tai Biến, Ôn Văn dịch chuyển tức thời mà không cần dùng tới năng lực của quái nhân màu xanh da trời, chỉ cần nghĩ một cái là có thể hoàn thành di chuyển.

Hơn nữa loại di chuyển này không phải dựa vào thuộc tính không gian, mà căn cứ vào ‘vị cách’.

Chỉ cần là nơi ở trong tâm trí, anh nghĩ tới sẽ tới được ngay.

Trong trạng thái này, dịch chuyển tức thời cự ly ngắn đơn giản như nhắc chân cất bước vậy.

Loại năng lực này đặt ở trước mặt người siêu năng cấp thấp chính là thần kỹ có thể thuận lợi làm mọi việc, nhưng trong lĩnh vực cấp Tai Biến thì chỉ có thể xem là khả năng cơ bản.

Cơ thể Eiger nhanh chóng hòa tan vào đất, hắn quay sang Ôn Văn phát ra tiếng gầm tức giận, sau đó một cơ thể khổng lồ ở dưới đất thức tỉnh.

Ôn Văn nhẹ nhàng nhảy ra, nhìn thấy một con quái vật khổng lồ được ngưng kết lại từ máu thịt dị dạng từ dưới đất trời lên.

Quái vật này do xúc tua, xương cốt vỡ vụn, nội tạng, phần đầu gào thét, cơ thể to lớn trông như một ngọn núi.

Vô số xúc tua do máu thịt thổi rữa tạo thành giương nanh múa vuốt vươn về phía Ôn Văn.

Đám xúc tua này nhanh chóng biến hình trên không trung, mỗi cái đều có sức mạnh xé toạc tòa nhà, hơn nữa hình dạng và khả năng rất kỳ quái, ngay cả Ôn Văn cũng cảm thấy có chút vướng tay vướng chân.

Anh phải bảo trì dịch chuyển tức thời không gián đoạn mới có thể đảm bảo mình không bị mớ xúc tua này bắt được.

Chỉ cần có một xúc tua chạm vào Ôn Văn, một giây sau tất cả xúc tua sẽ quần tới.

Chất độc, xuyên giáp, ký sinh... trên mỗi xúc tua đều mang theo năng lực kỳ lạ, làm người ta nhìn mà tê dại da đầu.

Eiger cũng coi như dốc toàn lực ứng phó, bởi vì hắn biết mình không thể chiến đấu với Ôn Văn quá lâu, chiến đấu trong thành phố Baidya sẽ làm nữ chiến thần Sao Mai chú ý.

Vì thế Eiger chỉ muốn làm Ôn Văn chịu thiệt một chút, sau đó hắn nhanh chóng rút lui là được.

Nhưng Ôn Văn lại không phải người thích chịu thua thiệt, anh rút một tay ra đưa về phía Eiger búng một cái.

Một quyển sách chỉ có Ôn Văn có thể nhìn thấy xuất hiện trên đầu Eiger.

Được xem là một nhân vật phản diện, Eiger đã từng nuốt lời vô số lần, vì thế không gian có thể hành động rất lớn.

Trang sách điên cuồng lật qua, từng tia sấm sét từ trên trời giáng xuống, còn có mấy chục chiếc xe hơi nhỏ đụng vào người hắn.

Sức mạnh của những lời thề này không mạnh, nhưng có thể làm rối loạn tiết tấu của Eiger.

Mặt khác lần này Ôn Văn cũng mở hiệu ứng ra ngoài, tất cả những lời hứa của Eiger cũng theo nghiêm phạt ập tới mà lớn tiếng phát ra.

Eiger bị đọc tới phát phiền, một phần tư máu thịt trên ngọn núi to lớn kia ngưng kết thành một cánh tay to lớn mấy chục mét, quơ nắm tay đập về phía Ôn Văn.

Lúc nắm tay nện xuống thì cọ xát với không khí sinh ra tia lửa, bàn tay khổng lồ đập lên người Ôn Văn.

“Đáng ghét như một con chuột vậy, đi chết đi cho tao!”

Ôn Văn dùng hai tay chống đỡ bàn tay khổng lồ, một chiếc giá chữ thập từ dưới đất mọc lên chống đỡ bàn tay này.

Sau đó tay phải của Ôn Văn biến thành lỗ đen hút toàn bộ bàn tay khổng lồ vào bên trong, Eiger hoảng sợ vội vàng cắt đứt gốc bàn tay.

Ngay sau đó tay trái của Ôn Văn phóng ra một bàn tay khổng lồ tương tự tát một phát vào ngọn núi thịt, làm nó ngã lăn xuống đất, mặt đất chấn động không ngừng.

Trạng thái Tai Biến của Ôn Văn, ngoại trừ hai đặc tính Tai Biến thức tỉnh trước đó, cách thức tấn công chủ yếu thật ra là sức mạnh Hắc Thể được cường hóa hơn gấp mười.

Sức mạnh Hắc Thể này có thể tùy vào tâm trạng của Ôn Văn mà hóa thành đủ loại hình dạng chiến đấu, không quản là giá chữ thập hay hình Donut thì đều không ảnh hưởng tới năng lực chiến đấu của Ôn Văn.

Mặt khác khả năng hút vào phóng ra của găng tay Tai Ách cũng được cường hóa tới cực hạn.

Hiện giờ găng tay bên phải có lực hút như lỗ đen mini, không chỉ năng lượng tấn công, cho dù là đòn tấn công vật lý cũng có thể hút vào trong tay.

Khả năng phóng ra của găng tay bên trái giống như một con đường không gian, có thể phóng thứ bị hút bên găng bên phải ra ngoài.

Hai cường giả Tai Biến đánh tới đánh lui, sử dụng đủ loại năng lực lòe loẹt, miễn cưỡng có thể xem là thế lực ngang nhau.

Cơ sở của Ôn Văn thật ra mạnh hơn Eiger một chút, nhưng dù sao anh cũng chưa có kinh nghiệm chiến đấu cấp Tai Biến, vì thế lúc ra tay có chút bó tay bó chân, không thể phát huy ra thực lực lớn nhất.

Trên người Eiger có vết thương, hơn nữa cũng giống như Ôn Văn, có rất ít hiểu biết về sức mạnh cấp Tai Biến, vì thế sức mạnh thi triển ra cũng có chút không đủ.

Trong mắt cường giả cấp Tai Biến có kinh nghiệm sa trường, dáng vẻ của hai người chính là hai con gà mồi đang mổ nhau.

Có điều ở trong mắt Harman thì hai người đều là cường giả cấp cao, chỉ tùy tiện một chiêu cũng không phải thứ hăn có thể chống đỡ, chỉ đánh một chốc lát thì khu nhà sang trọng này đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Đây là kết quả Ôn Văn đã cố gắng không chế, nếu như Ôn Văn không không chế thì hiện giờ cả nửa tòa thành phố đã nát bét rồi.

Đối với Harman mà nói, hoành tráng tức là thực lực mạnh, vì thế hăn nhìn cực kỳ say mê.

Lúc Ôn Văn vừa nghĩ rằng đã đánh được bảy tám phút thì nhận ra một luồng hơi thở quen thuộc, vì thế anh lui về sau vài trăm mét, nhường lại chiến trường.

Eiger cũng nhận ra, nhưng cơ thể dị hóa của hăn thật sự quá to lớn, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể thu hồi.

Bầu trời xuất hiện một tia sáng vàng, một vì sao bụi màu vàng từ trên không rơi thẳng xuống đập vào người Eiger, máu thịt vỡ vụn lênh láng khắp khu vực gần đó, trông giống như địa ngục nhân gian!

Vị này chính là nữ chiến thần Sao Mai Ishna.

Động tĩnh chiến đấu của hai người lớn như vậy, tự nhiên hấp dẫn Ishna tới.

Ôn Văn quay sang hơi cúi người với Ishna: “Kế tiếp xin giao lại cho cô.”

Sau đó anh bước vào trong cánh cửa màu đen, tiến vào trạm thu nhận, sau đó hủy bỏ trạng thái Tai Biến, từ trong đồng đồ nát bò ra, làm bộ như khi nãy mình bị ngất xỉu.

Chương 1066 - Hành động truy bắt

Ôn Văn cũng không lo lắng có người nhận ra mình, bởi vì thừa nhận đòn tấn công khi nãy đã làm anh bị thương nặng.

Ôm thương tích này mà vẫn có thể bò ra khỏi đồng đồ nát cũng đã coi như không tệ rồi.

Mặt khác ở hình thức giám ngục Tai Biến, Ôn Văn vẫn luôn mở năng lực ‘thần bí’, cảm nhận của người khác về anh sẽ bị

quấy rối nhất định, vì thế không ai có thể liên hệ Hắc Thập Tự với anh.

Cao lăm là có người thông qua tin tức nội bộ biết được Ôn Văn thật ra là người của Hắc Thập Tự, nhưng sẽ không thể nào đoán được Ôn Văn chính là bản thân Hắc Thập Tự.

Ôn Văn khập khiễng đi tới bên cạnh Harman, khoác bàn tay bản thủ của mình lên vai Harman.

Harman nhìn vết bản trên vai mình, không nói gì.

Dù sao thì vị Ngụy Thám này bị thương cũng là vì giúp mình.

Ôn Văn khổ não nhìn quần áo trên người mình, đồng phục nhân viên thu nhận cần một khoảng thời gian ngắn nữa mới có thể chữa trị tốt, áo khoác trắng vừa mới mặc không bao lâu đã bị tổn hại hơn phân nửa.

Đều là vì quần áo trạm thu nhận cung cấp quá xuất sắc nên Ôn Văn đã vất hết quần áo trước kia của mình rồi, hiện giờ thật sự không có quần áo đàng hoàng để mặc.

Có nên nghĩ tới chuyện cướp đồ của đám quái vật không nhỉ?

Harman đã nhận ra được khó khăn của Ôn Văn, cười khẽ một tiếng.

“Chờ bên này xong chuyện, chúng ta đi thử phục trang đi, ‘Công Thủ Đạo’ cũng cần có phong cách trang phục thợ săn phù hợp.”

Ôn Văn hài lòng gật đầu, lại tặng thêm chút hảo cảm với vị đại gia này, trang phục mà vị này cung cấp chắc hẳn không tệ.

Bên này hai người vẫn còn lo lắng chuyện quần áo, bên kia cuộc chiến đã khai hỏa.

Thấy Ishna xuất hiện, Eiger lập tức không còn ý chí chiến đấu, thấy thời gian đã gần tới chạng vạng, kéo dài thêm một hồi thì có khả năng Kỵ Sĩ Đêm Tối sẽ tìm tới, vì thế Eiger chuẩn bị thoát khỏi cuộc chiến.

Nhưng danh hiệu nữ chiến thần Ishna là từ các trận đánh ác liệt mà có, Eiger muốn thoát khỏi tay Ishna không phải chuyện dễ dàng.

Ishna giống như một tia chớp vàng nhún nhảy, nhanh chóng si động xung quanh cơ thể khổng lồ của Eiger, Harman chỉ có thể nhìn thấy đường cong màu vàng mờ hồ.

Nơi đường cong này xẹt qua, máu thịt của Eiger liền bùng nổ, tốc độ phá hoại vượt xa tốc độ phục hồi của hắn.

Vẻ mặt của Eiger đầy khủng hoảng, gặp thảm bại khi đánh nhau với Kỳ Sĩ Đêm Tối, hắn có thể giải thích là vì mình bị đánh lén lúc đầu.

Nhưng hiện giờ hắn đã dốc toàn lực đối phó nhưng vẫn không ngừng bại lui ở trước mặt Ishna, xem bộ dáng thì có vẻ Ishna còn không đánh nghiêm túc.

Vì thế trong mắt Eiger lóe lên một tia tàn bạo, hơi thở kỳ dị tỏa ra.

“Mày muốn dồn tao vào chỗ chết đúng không, vậy thì đừng có trách tao, đây là mày ép buộc tao!”

Một cường giả cấp Tai Biến cố ý dốc toàn lực thì có thể xóa sổ một thành phố khỏi bản đồ, mọi người trong thành phố cũng đừng mong sống sót.

Nhưng không chờ hắn phóng ra toàn bộ sức mạnh thì Ishna đã dịch chuyển tới trên đỉnh đầu cơ thể khổng lồ của hắn, tay nắm một quả bóng vàng óng ánh.

Ishna hít sâu một hơi trực tiếp ném quả bóng này đi, quả bóng dễ dàng chui vào trong máu thịt Eiger, ở trong thân thể hắn phóng ra ánh sáng chói mắt.

Máu thịt Eiger đung phải tia sáng này giống như tuyết đọng gặp bàn ủi nung đỏ, nháy mắt hóa thành máu loãng tan chảy xuống đất, tiếp đó hóa thành sương máu tiêu tan.

Ánh sáng vàng chói truyền tới khắp mọi ngõ ngách trong thân thể Eiger nhưng không mấy may tồn tại tới bên ngoài, Eiger như một ngọn núi khổng lồ cứ vậy trống rỗng tiêu tan.

Một kén thịt to lớn cao vài mét rơi xuống đất, Eiger không phải thật sự biến thành dáng vẻ người khổng lồ, vì thế cơ thể cao lớn chỉ là con rối mà hắn tạo ra từ máu thịt ô uế dùng để chiến đấu.

Chân thân hắn là trốn ở bên trong kén thịt này.

Ishna nhẹ nhàng nâng chân, bàn chân ngọc không nhiễm một hạt bụi khều nhẹ một cái, một vết sáng mở cái kén thịt này ra.

Bên trong kén thịt chỉ có một Eiger gầy như da bọc xương, Eiger này ngâm mình trong chất lỏng màu vàng, ánh mắt trông rỗng gằn như khô cạn.

“Đây chỉ là phân thân thôi... để hấn trốn thoát rồi, hấn trốn khi nào, làm thế nào chứ?” Ishna nhíu mày.

“Lúc cô vừa xuất hiện, hấn đã để lại phần lớn sức mạnh trong phân thân, bản thể thì mang theo phần nhỏ sức mạnh từ dưới lòng đất trốn thoát.”

Giọng nói âm trầm khàn khàn từ phía sau Ishna truyền tới.

Ishna quay đầu lại thì thấy một bóng người bị bao vây trong làn khói đen, chính là Kỵ Sĩ Đêm Tối.

“Ông thấy hấn chạy? Vậy sao không ngăn cản?” Ishna bất mãn hỏi Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Giọng điệu của Kỵ Sĩ Đêm Tối vẫn như cũ: “Trên người tôi có chút vấn đề, ban ngày không thể tùy tiện ra tay.”

Giọng điệu của hấn không giống như âm thanh nhân loại có thể phát ra, nó kèm theo một sự tối tăm khủng khiếp làm người ta vừa nghe đã cảm thấy hấn không dễ chọc.

“Thể hiện giờ hấn cũng chạy mất rồi, ông còn ra ngoài làm gì nữa?”

Ishna khoanh tay ôm ngực, hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Cô và Kỵ Sĩ Đêm Tối có chút thù oán, vì thể Eiger mới chạy tới nơi này, bởi vì hấn cho rằng Kỵ Sĩ Đêm Tối sẽ không tùy tiện tới đây.

Trong số tám vị Người Phán Quyết, Kỵ Sĩ Đêm Tối là người kín tiếng nhất, bí mật làm rất nhiều chuyện lớn nhưng rất ít khi tuyên dương.

Nhưng Kỵ Sĩ Đêm Tối chính là bậc thầy thu thập tình báo, lần đầu tiên gặp mặt các vị Người Phán Quyết khác, hấn đã điều tra tư liệu kỹ càng về mỗi người, tự nhiên cũng bao gồm tuổi tác của Ishna....

Vì phát huy truyền thống mỹ đức kính già yêu trẻ, lần đầu tiên gặp mặt Ishna, hắn đã rất tôn kính Ishna.

Lúc ban đầu Ishna rất hài lòng với thái độ của đối phương, nhưng Ky Sĩ Đêm Tối không hiểu Ishna nhạy cảm với vấn đề tuổi tác, vì thế trong lúc vô tình đã tiết lộ tuổi của cô ở trước mặt các vị Người Phán Quyết khác, cũng gọi cô là ‘cụ bà Ishna’.

Ngày đó bọn họ đã đánh một trận, sau đó quan hệ vẫn không tốt lắm.

Ky Sĩ Đêm Tối khàn khàn nói: “Galax đã bị tôi giết, Eiger là cấp Tai Biến cuối cùng của Đọa Thần Huyết, chỉ cần giải quyết hắn, Đọa Thần Huyết sẽ sụp đổ.”

“Vì thế tôi muốn cô giúp tôi đuổi bắt Eiger, tôi có thể tìm ra hắn ở đâu.”

“Ông giết Galax rồi à?”

Ishna kéo dài giọng, kinh ngạc nhìn Ky Sĩ Đêm Tối, cô biết Ky Sĩ Đêm Tối không thích khoe khoang, nhưng âm thầm tiêu diệt một cấp Tai Biến như vậy thật sự làm cô kinh ngạc.

“Được rồi, tôi đáp ứng, chúng ta cùng đuổi bắt Eiger, có điều tôi muốn dẫn theo một người, người này có thực lực chân tự.”
Ishna suy nghĩ vài giây rồi nói.

Ky Sĩ Đêm Tối tựa hồ mỉm cười: “Thực trùng hợp, tôi cũng muốn dẫn theo một người, hắn cũng chỉ có thực lực chân tự.

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó cùng nhìn sang Ôn Văn đang xem trò vui ở bên kia.

Ôn Văn bị hai người nhìn tới tê rần da đầu, nhin không được đưa tay ra sau lưng gãi gãi hai cái, hai vị ông lớn này đang thì thầm gì vậy?

Ky Sĩ Đêm Tối gật đầu: “Nếu đã muốn dẫn người vậy dẫn cả hai người đi thôi, bây giờ Eiger đã rất suy yếu, dẫn theo bọn họ cũng không sao.”

Chương 1067 - Ôn Võ hồi hương

Lúc Ôn Văn biết Ishna và Kỵ Sĩ Đêm Tối đều muốn dẫn mình đuổi theo Eiger thì không khỏi sửng sốt.

Vì sao đuổi theo một cặp Tai Biến lại dẫn theo ‘vương váu’ như anh chứ?

Ishna làm vậy thì Ôn Văn hiểu, dù sao cô ta cũng nghi ngờ anh có liên quan tới trận biến đổi này, muốn dẫn anh theo để quan sát cũng rất bình thường.

Nhưng Kỵ Sĩ Đêm Tối thì vì cái gì? Anh căn bản không quen biết vị ông lớn này.

Mà Harman thì không nghĩ quá nhiều, chỉ coi là một lần rèn luyện, hai cường giả Tai Biến dẫn đội đuổi theo một Tai Biến bị thương, tính nguy hiểm sẽ không quá cao, mà hẳn thì có thể học được rất nhiều thứ.

Thời gian để bọn họ chuẩn bị không nhiều, chỉ có nửa tiếng, vì thế Harman dẫn Ôn Văn đi thay đồ, sau đó hai người đi theo hai vị cường giả Tai Biến lên một chiếc máy bay màu đen, bắt đầu hành trình đuổi bắt Eiger.

Năng lực ẩn núp của Eiger rất mạnh, thỉnh thoảng còn dừng lại đảo quanh một vòng, mặc dù Kỵ Sĩ Đêm Tối có thể khoanh vùng vị trí của Eiger nhưng vẫn rất khó tóm được hắn.

Khó nhất là vừa tới ban ngày, Kỵ Sĩ Đêm Tối sẽ biến mất, manh mối của bọn họ cũng bị gián đoạn, để Eiger có thời gian chạy trốn.

Cứ vậy vừa đi vừa nghỉ, bốn người tới một hòn đảo ven biển ở phía đông nam khu Hoa Phủ.

Hơi thở của Eiger ở trên hòn đảo nhỏ này, đồng thời cũng không vòng vèo như ở những nơi khác, giống như đang chờ đợi bọn họ vậy.

...

Khu Hoa Phủ, thành phố Phụng Dương.

Một người đàn ông đeo mặt nạ xách hành lý từ sân bay đi ra.

Người này chính là Ôn Võ, Ôn Văn sớm đã giúp hắn làm xong tất cả giấy tờ, hiện giờ hắn là một trợ lý được Ôn Văn chiêu mộ, quyền hạn cùng cấp với thợ săn.

Vì thế cho dù hấn đeo mặt nạ xuất hiện ở nơi công cộng cũng không gặp phiền phức gì.

Chân hấn giẫm lên mặt đất quen thuộc, hít một hơi thật sâu.

Trong mộng cảnh chân thật đó, nửa đời sau hấn sống ở thành phố này, là người bảo vệ mạnh mẽ nhất của thành phố, hấn quen thuộc từng con phố ở nơi này.

Ôn Võ thuận theo trí nhớ queo vào một con hẻm nhỏ.

Ngay ngoài ngõ là một sạp bán đậu hủ thúi, ông chủ chính là Đôn béo mà hấn biết, mùi đậu hủ thúi cũng tương tự trong trí nhớ.

Ở bên cạnh là sạp bán trái cây của Triệu Đại Thư, cũng giống như trong trí nhớ, trên cánh tay có một mảng bột lớn, trên kệ gỗ của sạp trái cây có quần hai miếng vải đỏ.

“Mọi thứ đều tương tự như trong trí nhớ... vậy trí nhớ của mình, rốt cuộc là thật hay là ảo?”

Ôn Võ có chút mê man, nhưng vẫn theo ký ức đi tới.

Nếu tàu hủ thúi và sạp trái cây đều ở, vậy người phụ nữ kia liệu có ở đây hay không?

Người phụ nữ đã sinh cho hấn một đứa con trai ba tuổi trong mộng cảnh hư ảo.

Hấn đi tới khu chợ buổi sáng ở cộng đồng Ích Châu ở thành phố Phụng Dương, lối vào chợ có một cây hòe hơn trăm năm, trên cây hòe cổ có một vết thương.

Khi đó trước khi thức tỉnh siêu năng lực đã từng tới đây, đồng thời gặp một con quái vật, con quái vật đó đã dùng đinh đóng hấn vào trên cây.

Hấn bị nó xem là thức ăn, nếu không phải người phụ nữ đó trời xui đất khiến thế nào đi ngang qua, giúp hấn nhổ gai xương ghim trên người thì hấn đã chết rồi.

Nhìn cây hòe cổ, Ôn Võ đột nhiên cười xùy một tiếng, trên cây không có dấu vết do gai xương tạo thành.

“Rốt cuộc mình chỉ là một ý chỉ hư ảo, cho dù trải nghiệm chân thực cỡ nào thì sao có thể lưu lại dấu vết ở hiện thực chứ?”

Ôn Võ lắc đầu, có chút buồn bã đi ra ngoài, chuẩn bị rời khỏi khu chợ sớm này.

Hắn biết người phụ nữ kia ở ngay lối vào chợ, mở một cửa hàng nhỏ, vì gia đình mà bôn ba.

Chỉ cần hắn đi tới thêm vài bước là có thể nhìn thấy cửa hàng.

Nhưng hắn sợ, hắn không muốn qua đó.

Lỡ như người phụ nữ đó chỉ là hư cấu chứ không phải thật sự tồn tại thì phải làm sao bây giờ?

Lỡ như người phụ nữ đó chỉ có diện mạo tương tự như trí nhớ, nhưng thực tế lại là một người khác thì phải làm sao?

Lỡ như người phụ nữ kia...

Nếu đã lo lắng nhiều như vậy thì không bằng không gặp, dù sao thì hắn cũng chỉ là một phân thân đã già, cho dù gặp thì sao chứ?

Không còn khả năng quay trở lại.

Ôn Võ vừa đi vừa lắc đầu, trong lòng có chút mất mát.

Đột nhiên hắn nghe thấy một giọng điệu sắc bén.

“Tiệm tôi chỉ buôn bán nhỏ, một khi đã bán thì không đổi, thuốc lá này của ông không phải mua chỗ tôi, tôi sẽ không đổi.”

“Bớt nói xàm đi, hoặc là đổi gói khác cho ông, không thì đền tiền, tôi không kiện cô là may rồi.”

“Ông giỏi thì đi kiện đi, tôi vốn không có bán loại ‘gấu trúc’ này.”

Nghe thấy cuộc đối thoại quen thuộc, ánh mắt Ôn Võ sáng ngời.

Hắn xoay người chạy tới khu chợ sáng, đẩy đám người vây xem chen vào trong, trong mắt lóe lên tia sáng nhạt.

Giọng nói này rất quen, bởi vì chuyện này từng xảy ra trong trí nhớ, mà lần đó hắn cũng ở bên cạnh, giúp người phụ nữ giải vây.

Chỉ thấy bên ngoài cửa tiệm, một người phụ nữ hơi gầy gò cột tóc đuôi ngựa, diện mạo chỉ có thể xem là thanh tú, không phải

quá xinh đẹp.

“Quả nhiên cô ấy ở đây, hơn nữa tính cách cũng giống hệt như trong trí nhớ của mình.”

Đi trên đường trong thành phố Phụng Dương, Ôn Võ thỉnh thoảng cũng oán trách vận mệnh bất công, vì sao cuộc đời của hắn đều là giả, cuối cùng lại còn trở thành một phân thân của ‘bản thể’?

Nhưng bây giờ hắn bắt đầu cảm ơn số mạng, bởi vì nếu không phải số phận sắp xếp, hắn căn bản không thể nào gặp được người phụ nữ này.

Tên của người phụ nữ này là Lục Chiêu Tuyết, cha cô mất tích mẹ thì bị liệt nằm ở nhà, vì để gia đình không tan vỡ, cô chỉ có thể bỏ học tự mình mở cửa hàng này.

Lục Chiêu Tuyết đang giảng chuyện với người đàn ông cao lớn, đột nhiên cảm nhận được ánh mắt nóng rực, quay đầu sang thì thấy một người đàn ông mái tóc hơi hoa râm, trên mặt đeo mặt nạ, ánh mắt sáng quắc nhìn mình.

Ánh mắt kia làm cô cảm thấy không được tự nhiên, thậm chí không còn tâm tư tranh cãi với người đàn ông vạm vỡ ở trước mắt.

Người đàn ông vạm vỡ thấy Lục Chiêu Tuyết thay đổi sắc mặt, nghĩ rằng cô sợ nên lại càng phách lối hơn.

“Đừng nói nhảm, mau đền tiền, mọi người đều đang nhìn kia.”

“Loại con buôn lòng dạ độc ác như cô nên mở tiệm khác đi, cũng không biết có bao nhiêu người bị cô hố rồi nữa.”

Người đàn ông này cao lớn vạm vỡ, mặc áo ba lỗ màu đen, vẻ mặt hồng hách.

Hắn sớm đã hỏi thăm được, biết trong tiệm chỉ có một cô gái hơn hai mươi tuổi, không có chỗ dựa.

Vì thế hai hôm trước hắn mua một gói thuốc loại rẻ không tới một trăm đồng, bên ngoài bọc túi nhựa màu đen, hắn xách túi nhựa này đi một vòng cửa hàng bên ngoài, khoe khoang là mình vừa mua được ‘gấu trúc’.

Sau đó hôm nay không biết từ đâu lôi ra một bao gấu trúc giả, tới tìm Lục Chiêu Tuyết đòi tiền.

Loại gấu trúc này có giá tới hai ngàn đồng!

Rốt cuộc hắn có mua thuốc hay không không quan trọng, chỉ cần người xung quanh tin hắn có mua là được.

Nếu cô gái này chịu nhượng bộ thì hắn lời hai ngàn, nếu không chịu nhượng bộ thì danh tiếng cửa hàng sẽ xấu đi, cửa tiệm cũng không buôn bán nổi.

Cửa hàng ở một đầu khác của chợ là bà con nhà hắn, tính ra cũng không thiệt thòi.

Dù sao thì nơi này cũng không có máy giám sát, Lục Chiêu Tuyết không có cách nào chứng minh đây chỉ là một khoảng nô ảo.

Chương 1068 - Lục Chiêu Tuyết

Người đàn ông vạm vỡ đầu hói rất đặc ý, hắn thấy mục đích của mình đã thành công.

Người vây xem không ít nhưng không ai chịu ra mặt.

Bình thường quan hệ của bọn họ với Lục Chiêu Tuyết cũng không tệ lắm, nhưng biết mặt mà không biết lòng, trừ bỏ hai người trong cuộc thì người ngoài không thể nào biết rõ chân tướng.

Vì thế bọn họ không cần vì Lục Chiêu Tuyết mà có xung đột với tên vạm vỡ đầu hói vừa nhìn đã thấy rất hung hãn này.

Cho dù Lục Chiêu Tuyết thật sự bị oan uổng thì chỉ có thể coi như cô không may, ai bảo ngay cả một người bạn chịu ra mặt giúp đỡ cho cô cũng không có chứ?

Đúng lúc này một ngón tay búng nhẹ vào lưng người đàn ông vạm vỡ đầu hói hai cái.

“Vị bạn nhỏ xăm trở hai con rồng này, chân tướng rốt cuộc như thế nào, trong lòng anh có lẽ rất rõ, bỏ qua được thì bỏ qua đi, chuyện này cứ vậy đi.”

Giọng điệu Ôn Võ thực hiện lạnh, đứng sau người đàn ông vạm vỡ nói, dù sao hắn cũng lớn hơn Ôn Văn khá nhiều, tuy cũng có tư duy như Ôn Văn nhưng phong cách xử sự có khác biệt rất lớn.

Dù sao chỉ là một tên lưu manh bình thường thì hắn cũng không dễ dàng phát sinh xung đột với đối phương.

Người đàn ông vạm vỡ đầu hói rùng mình, quay đầu nhìn lại thì sợ tới run rẩy, người bình thường có ai lại đeo mặt nạ quỷ dị như vậy lúc ban ngày ban mặt đâu chứ.

Chẳng qua khi đánh giá lại, thấy tóc Ôn Võ đã hoa râm, trong lòng bắt đầu nổi giận.

“Mày bớt nói nhảm đi, chỉ có xã hội đen mới xăm rồng, hình này của tao là cá hổ.”

“Sao, mày muốn ra mặt cho cô gái nhỏ này à? Mày là cha nó à?”

Người xung quanh cười vang, người bình thường đều hi vọng dùng hình xăm để tỏ vẻ oai phong, tự xưng hình xăm của mình là cá hổ thì đúng là lần đầu tiên mới nghe.

“Ha ha ha...” Ôn Võ bật cười, trong ký ức tên này cũng nói mình xăm cá hổ.

Nghe thấy lời của người đàn ông vạm vỡ, vẻ mặt Lục Chiêu Tuyết nhìn Ôn Võ có chút thay đổi.

Ánh mắt nóng bỏng, cảm giác thân thiết khó tả, không muốn lộ ra gương mặt, lại còn tuổi tác...

Hốc mắt Lục Chiêu Tuyết có chút ướt át, lúc cô còn học tiểu học thì cha đã mất tích, người trước mắt có khi nào...

Ôn Võ vẫn luôn chú ý tới biểu cảm của Lục Chiêu Tuyết có chút sững sốt, đoán được suy nghĩ của cô.

Phiền não sờ đầu một cái, hắn quả thực là trâu già gặm cỏ non, thế nhưng không thể nào là cha của Lục Chiêu Tuyết.

Vốn hắn dự định trực tiếp phục khắc phương pháp giải quyết người đàn ông vạm vỡ này như trong ký ức, chính là thông qua suy luận logic, hoàn toàn đánh tan tất cả quan điểm của người này.

Nhưng hiện giờ Ôn Võ không muốn làm như vậy, cứ để màn hài kịch này hoàn toàn kết thúc đi.

Hắn quay sang búng ngón tay về phía người đàn ông vạm vỡ, một luồng hơi thở đỏ ửng tiến vào trong cơ thể đối phương.

Người đàn ông vạm vỡ đầu hói đột nhiên co quắp như bị động kinh, giống như hóa điên vậy.

“Gói thuốc ‘gấu trúc’ giả trong tay mày từ đâu mà có?”

“Đối diện ngân hàng Hoa Phục trên đường Hưng Hoa có một sạp hàng trên vỉa hè, đó là sạp của anh họ tôi, hắn vẫn luôn bán thuốc lá giả, tôi đã mua ở chỗ của hắn.”

Người đàn ông vạm vỡ đầu hói không chút do dự báo ra, sau khi nói xong thì lộ ra biểu cảm sợ hãi, những lời này nếu là lúc thường cho dù đánh chết hắn cũng không nói, vì sao ông già này vừa hỏi thì hắn đã báo cáo rành rọt như vậy chứ?

Ôn Võ sớm đã thử nghiệm sức mạnh của mình, trong ký ức thì hắn có thể điều khiển sức mạnh cực đoan của cuồng khí, ở thế giới hiện thực cũng có thể sử dụng.

Vì thế kiểm soát một lượng cuồng khí để có được hiệu quả như thuốc nói thật là chuyện quá đơn giản đối với Ôn Võ.

“Nói cách khác, thuốc lá giả trong tay mày không liên quan tới cửa hàng này đúng không, vậy rốt cuộc là ai bảo mày tới đây quấy rối?”

“Trong khu chợ sáng có một cửa hàng Song Lục, đó là cậu Hai của tôi mở, cậu Hai cho tôi hai ngàn, bảo tôi tới đây mua thuốc thật rồi dùng thuốc lá giả bêu xấu, có điều tôi không nỡ bỏ hai ngàn, vì thế mới mua một gói mẫu đơn vương...”

Dưới sự tác động của năng lực Ôn Võ, người đàn ông đầu hói thành thật khai báo tất cả bí mật, bao gồm cả chuyện mình và cậu Hai cấu kết.

Hơn nữa xung quanh có mấy chục người vây xem, cậu Hai đứng ở phía xa nhìn lén cũng thực phần nộ, ở ven đường thuận tay cầm lấy một cục gạch, tức giận dùng dùng trở về nhà.

Không quản thế nào, sau này một nhà người đàn ông vạm vỡ đầu hói này cũng đừng hòng lăn lộn ở gần đây.

Về phần chuyện bọn họ trả thù sau đó thì cũng không cần quá lo.

Ôn Võ có để lại một luồng cuồng khí, nó sẽ bùng nổ khi hắn và một nhà cậu Hai tranh cãi, đến khi đó sẽ xảy ra chuyện gì thì Ôn Võ không biết.

Có điều có lẽ sẽ không quá hài hòa, dưới sự tác động của cuồng khí, người ta có thể làm ra rất nhiều chuyện điên cuồng, thậm chí có xác suất nhỏ sẽ xảy ra tai nạn chết người.

Nhưng Ôn Võ căn bản không thèm để ý tới sự sống chết của bọn họ, hắn đã không còn trẻ, sẽ không giữ khuôn phép như Ôn Văn, cũng không có những nguyên tắc kỳ lạ như Ôn Văn.

Nếu Ôn Võ không xuất hiện, Lục Chiêu Tuyết sẽ mất đi nguồn kinh tế, mẹ của cô có lẽ sẽ sống không nổi.

Sau khi đám người giải tán, Ôn Võ được Lục Chiêu Tuyết mời vào trong tiệm.

Lục Chiêu Tuyết đưa cho Ôn Võ một chai nước, chính mình cầm một cốc nước lạnh, ánh mắt nhìn Ôn Võ giống như mang theo tia sáng, cô thực chờ mong Ôn Võ gỡ mặt nạ ra.

“Nói rõ một chút, tôi không phải cha em, tôi chỉ muốn làm cha của Ôn Nhĩ Nhã.”

Lục Chiêu Tuyết cười xấu hổ, ánh mắt có chút thất vọng.

Cô cứ tưởng rằng mình rốt cuộc đã tìm được cha, nếu cha trở về thăm mẹ thì có lẽ bà sẽ không đau khổ như vậy.

Sau đó vì để giảm bớt ngưng ngưng, Lục Chiêu Tuyết tò mò hỏi: “Ôn Nhĩ Nhã là con của anh hả, bao nhiêu tuổi rồi?”

Sắc mặt Ôn Võ cứng đờ, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Xin lỗi, tôi nói sai rồi.” Lục Chiêu Tuyết vội vàng an ủi Ôn Võ.

Ôn Võ bật cười: “Em không cần an ủi tôi, Ôn Nhĩ Nhã là con của tôi và em, tuy vẫn chưa ra đời nhưng tôi đã đặt tên...”

Ào!

Lục Chiêu Tuyết hất ly nước trong tay vào mặt Ôn Võ, cô đứng dậy đỏ mặt chỉ Ôn Võ: “Ông đừng tưởng giúp tôi thì tôi

sẽ để ông tùy tiện cột nhà, ông giúp đỡ thì tôi sẽ báo đáp, nhưng bây giờ mời ông đi ra ngoài!”

Ôn Võ huýt sáo, bị Lục Chiêu Tuyết chạt vật đuổi ra ngoài, trên mặt mang theo nụ cười khoái chí.

Trên phương diện hèn mọn thì Ôn Võ và Ôn Văn trẻ tuổi đều có chút thú vui quái ác.

“He he he, nếu không phải tính tình em như thế, tôi mới không muốn sinh con với em, cô bé à, sớm muộn gì em cũng đi theo tôi thôi.”

Ôn Võ tuyên bố một câu thật buồn nôn ở ngoài cửa rồi nhẹ nhàng đi tới khu dân cư ở phía sau chợ sáng, lúc đi đường còn nhún nhảy hai cái, hoàn toàn không có sự tôn trọng nên có của người trung niên.

Nhà của Lục Chiêu Tuyết nằm trong một tòa nhà cũ, mẹ của cô bị bệnh liệt giường, mỗi ngày sau khi Lục Chiêu Tuyết đóng cửa tiệm sẽ về chăm sóc mẹ.

Ôn Võ dự tính sẽ trị hết bệnh cho mẹ Lục, đối với người bình thường thì đây là căn bệnh đủ kéo sụp một gia đình, nhưng đối với Ôn Võ thì giải quyết chuyện này dễ dàng như trở bàn tay.

“Mọi thứ của Tuyết Tuyết đều giống như trong trí nhớ, đúng là tốt quá...”

“He he, không biết lúc về nhà nhìn thấy mình em ấy sẽ có biểu cảm gì, ha ha ha.”

Chương 1069 - Đảo Bành Loan

Bên kia Ôn Võ và Lục Chiêu Tuyết đang chơi đùa thực hăng hái, bên này Ôn Văn vẫn luôn rình coi.

Ừm... nghiêm chỉnh mà nói, Ôn Võ chính là Ôn Văn, vì thế này cũng không thể tính là rình coi.

Anh quả thực có chút tò mò về Lục Chiêu Tuyết, bởi vì nếu khi đó anh không bước vào bệnh viện tâm thần, nói không chừng bạn đời của anh sau này cũng chính là Lục Chiêu Tuyết.

Lục Chiêu Tuyết cũng không tính là một cô gái đặc biệt ưu tú, diện mạo đừng nói so với Thần Mặt Trăng, ngay cả Đào

Thanh Thanh cũng bỏ xa một mảng lớn.

Nói phẩm đức cô cao thượng, tính cách hoàn mỹ?

Cũng không phải, thật ra chỉ là một người bình thường.

Có thể ở cùng Ôn Võ chỉ có nguyên nhân là vì hợp nhau, đúng vậy, chỉ đơn giản như vậy.

Rất nhiều người hi vọng bạn đời của mình phải ưu tú thế nào, xuất sắc ra sao, nhưng lại không nghĩ tới điều kiện của mình như thế nào.

Mà quan niệm của Ôn Văn rất đơn giản, phù hợp là được, chỉ cần nhìn vừa mắt, cho dù đối phương không ưu tú thì anh vẫn có thể tiếp nhận.

Có điều bởi vì quỹ đạo nhân sinh của anh hiện giờ hoàn toàn khác biệt với Ôn Võ, vì thế anh cũng không cảm thấy Lục Chiêu Tuyệt hợp với mình.

Nói trắng ra là anh bị nhóm mỹ nữ Thần Mặt Trăng, Hồ Âu Lăng làm gu thẩm mỹ trở nên kén chọn hơn...

Mặt khác anh tự hỏi khá nhiều về đoạn ký ức giả tạo của Ôn Võ trong suối gương.

Những thứ xuất hiện trong đoạn ký ức đó đều xuất hiện trong thế giới hiện thật, thậm chí có tính cách giống hệt nhau.

Mặc dù trong trí nhớ chưa từng xuất hiện chuyện ‘linh khí sống lại’, ký ức liên quan tới người siêu năng cũng không giống.

Nhưng nếu loại bỏ tất cả nhân tố siêu tự nhiên, chỉ xét về khía cạnh người thường thì suối gương thật sự chuẩn xác tới khó có thể tưởng tượng nổi.

Suy ngẫm một chốc lát thì Ôn Văn liền hiểu được.

Nếu trong đó hoàn toàn là hư ảo thì sao có thể kích thích người siêu năng, để bọn họ nhanh chóng đạt tới cảnh giới chân tự chứ?

Nơi đó hẳn là lấy hiện thực làm cơ sở, để ý thức của người siêu năng thay đổi về lượng, sau đó tiến hành suy diễn thế giới giả tạo.

Bên trong có lẽ còn có một vài khả năng loại dự báo, bằng không không thể giải thích được sự thống nhất hoàn mỹ của hư ảo và thực tế.

Tất nhiên Ôn Văn còn một suy nghĩ khác, đó chính là trải nghiệm hư ảo trong suối gương thật ra đang diễn ra trong thế giới song song.

Nhưng Ôn Văn không có bằng chứng, vì thế đó chỉ là suy đoán.

Mấy ngày nay chạy loạn trên máy bay, Ôn Văn phải dựa vào chuyện xem cặp vợ chồng son này để giết thời gian.

Tuy lúc ban đầu không được thoải mái cho lắm, nhưng Ôn Võ và Lục Chiêu Tuyết dù sao cũng là vợ chồng, sau khi điều trị cho mẹ Lục Chiêu Tuyết xong, lại hợp ý giúp cô làm thêm một chuyện, tình cảm của hai người cũng nhanh chóng cọt nhiệt.

Thậm chí chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã đạt tới tình cảm bạn bè nam nữ bình thường, làm chột độc thân như Ôn Văn cảm thấy khá khó chịu.

Vốn mẹ Lục Chiêu Tuyết rất phản đối, người này đủ tuổi để làm bạn già của mình thế mà lại muốn trâu già gặm cỏ non?

Có điều sau khi Ôn Võ nhắc bồng một chiếc xe hơi ở trước mặt bà, bà liền đánh giá Ôn Võ tuy lớn tuổi nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh.

Máy bay đáp xuống sân bay, Ôn Văn tạm ngừng hành động rình coi của mình, cùng Kỵ Sĩ Đêm Tối, Ishna và Harman xuống máy bay.

“Eiger trốn ở nơi này nhưng tôi không biết vị trí cụ thể, chúng ta tản ra tìm kiếm.” Kỵ Sĩ Đêm Tối ném cho nhóm Ôn Văn mỗi người một chiếc phi tiêu có hình dạng kỳ quái.

“Thực lực của Eiger chỉ còn không tới một phần mười, hiện giờ chưa chắc đánh thắng được hai người các cậu, nhưng vì đề phòng vạn nhất, hai người vẫn nên mang theo cái này.”

“Buổi tối một khi gặp Eiger, tôi có thể chạy tới trong vòng một phút, nhưng nếu là ban ngày...” Kỵ Sĩ Đêm Tối nhìn sang Ishna.

Ishna nhún vai, cô không có thứ này: “Ban ngày thì các cậu cố gắng hoạt động ở gần tôi một chút đi, chỉ cần khoảng cách không quá xa thì tôi có thể đứng lúc chạy tới.”

Ky Sĩ Đêm Tối gật đầu, nhìn đồng hồ trên tay một chút: “Thời gian không đợi người, hiện giờ tản ra đi, chú ý hoàn cảnh xung quanh, nếu hoàn cảnh xảy ra biến hóa thì có khả năng Eiger đang ở đó.”

Ôn Văn nhìn sắc trời một chút, không biết mình nên tìm theo hướng nào.

Vì thế anh lấy ra một con dao găm tùy tiện ném lên trời, thấy nó chỉ một hướng liền đi theo hướng ngược lại.

Ném dao găm không phải để quyết định phương hướng, mà vì muốn xác định rõ bản thân muốn đi hướng nào.

Lúc nhìn thấy hướng dao găm chỉ có thể hiểu được mình không muốn đi bên đó, vì thế nên đi hướng nào cũng tự khắc có đáp án.

Tuyệt đối không phải vì cửa hàng phong tục* lớn nhất đảo Bành Loan nằm ở hướng đó. [cửa hàng phục vụ tình dục, nhà thổ]

Hòn đảo nhỏ mà Eiger dừng lại này có tên là Bành Loan, là hòn đảo lớn nhất quanh khu vực khu Hoa Phủ.

Trên đảo có vài thành phố, một ít thôn làng, tổng dân số khoảng hai mươi triệu.

Nếu muốn tìm một cấp Tai Biến bị thương có ý muốn ẩn giấu chính mình trong một phạm vi lớn như vậy thì không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa mặc dù Ky Sĩ Đêm Tối có thể xác định vị trí nhưng khi lên đảo này thì cũng chỉ biết hẳn đang ở trên đảo mà thôi.

Vì thế Ôn Văn cũng không quá để tâm, dù sao thì anh bị gọi tới đây không phải vì có khả năng đánh nhau, chỉ vì Ishna muốn anh ở bên cạnh để quan sát.

“À... cửa hàng phong tục hả, mỗi năm đều có nhân viên Liên Bang tới đây du lịch, bởi vì dịch vụ cửa hàng này ở đây được hợp pháp hóa.”

“Con người khi còn sống quan trọng nhất là phải đi nhiều nhìn nhiều, người trẻ tuổi như mình nên đi xung quanh một chút để gia tăng hiểu biết.”

...

Dưới lòng đất không biết sâu bao nhiêu, Eiger đầy mảnh vá trên cơ thể, sắc mặt không tốt nói: “Đầu heo, tao có thể trả một khoảng tiền lớn, mày xác định chúng chắc chắn sẽ không tìm thấy tao?”

“He he he, yên tâm đi, ở dưới ánh sáng của Yurianu, cho dù là cấp Tai Biến cũng đừng hòng dễ dàng tìm ra ông.”

“Cho dù bọn chúng thật sự tìm được, ông chỉ cần ẩn mình vào bên trong, chờ thực lực khôi phục rồi quay trở ra cũng được.”

Nói chuyện với Eiger là một người đàn ông đầu heo cao hai mét rưỡi.

Trên đầu heo của hắn là lớp lông màu phấn hồng vừa thô lại cứng, bên mép là chiếc răng nanh sắc bén, cằm và cổ giống như dính liền, trên người đầy thịt béo, thoạt nhìn làm người ta có cảm giác thực chán ghét.

Người đầu heo này tên là Trư Bồng Bái, là anh họ của Chu Kỳ Bái, hắn không đổi họ của mình thành ‘Chu’ như người khu Hoa Phủ thường dùng mà dùng từ ‘Trư’ của chủng tộc mình.

Trong tay Trư Bồng Bái cầm một cái đùi béo ngậy, cắn nuốt từng miếng một, đó là bắp đùi của một người đàn ông mập.

Chu Kỳ Bái là heo đầu người hiếm có trong tộc đàn, mà số heo đầu người khác đều là loài ăn thịt tàn bạo.

Hắn thích nhất là ăn nhân loại nhiều mỡ béo ngậy, loại nhân loại này có hương vị rất ngọt ngào, cắn một cái miệng chảy đầy mỡ, hơn nữa cũng phù hợp với thẩm mỹ của hắn.

“Thật sự an toàn như vậy sao? Lần này có tới hai Tai Biến đang đuổi theo tao.” Eiger có chút không tin.

Trư Bồng Bái cười xùy một tiếng: “Yurianu không như bọn mày tưởng, từ khi xuất hiện chính là mối họa lớn trong lòng Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ, mấy tháng trước bọn chúng dùng hết mọi phương pháp nhưng vẫn không có cách nào tìm được Yurianu, nơi này an toàn tuyệt đối!”

Chương 1070 - Đại hiệp chụp đĩa

“Văn, có vẻ tôi đã tìm được nhiệt huyết trước kia rồi.”

“Trang, ông nói không sai.”

Hai người trẻ tuổi một cao một thấp đi trên con đường thành phố Bành Bắc, cố gắng điều tra manh mối có liên quan tới người siêu năng.

Bọn họ theo thứ tự chính là Lý Đại Trang và Đào Văn.

Sau khi diệt trừ Ánh Mắt Vực Sâu, Lý Đại Trang và Đào Văn hợp thành đội ngũ nhỏ dạo quanh khắp khu Hoa Phủ.

Dùng cái tên thật oách là mạo hiểm, nhưng thật ra là đi du lịch.

Vận rủi trên người Lý Đại Trang đã biến mất, vì thế bọn họ không chỉ không xui rủi mà còn tìm được kiểu thám hiểm thích hợp với hai người.

Sau đó nhận được lệnh điều chuyển của Hiệp Hội Thợ Săn, hai người tiến tới đảo Bành Loan hỗ trợ.

Bọn họ biết nơi này có quái vật rất mạnh mẽ, vì thế cũng có chút khẩn trương, nhưng cảm giác này lại làm bọn họ cảm thấy kích thích khó có thể miêu tả.

Kinh nghiệm xui xẻo trước khi có được sức mạnh siêu nhiên làm bọn họ thích cảm giác kích thích, vì thế trong điều kiện có áp lực, bọn họ lại càng thích ứng tốt hơn.

Đảo Bành Loan nằm ở ven biển phía đông nam khu Hoa Phủ, khoảng nửa năm trước nơi này đột nhiên xuất hiện một tổ chức bí ẩn mới.

Tổ chức này có tên là : ‘Yurianu’.

Cũng không biết thủ lĩnh tổ chức là ai, cũng không ai biết nguyên tắc của tổ chức là gì.

Bọn họ tựa hồ chỉ là một đám quái vật tụ tập lại, thoát nhìn không hề tạo thành uy hiếp với Hiệp Hội Thợ Săn.

Vì thế lúc ban đầu Hiệp Hội Thợ Săn cũng không để ý, hơn nữa khi đó xảy ra sự kiện ở cao nguyên Thanh Tích, còn có sự

kiện ve chúa, vì thế Hiệp Hội Thợ Săn không đặt vấn đề ở đảo Bành Loan lên trên, cũng gián tiếp để Yurianu có cơ hội phát triển.

Đợi đến khi Hiệp Hội Thợ Săn cảm thấy quy mô tổ chức này có hơi lớn, muốn xử lý một phen thì phát hiện tổ chức này có chút vướng tay vướng chân.

Tổ chức này thế mà lại sở hữu một vật thu nhận cấp Tai Biên!
Vật thu nhận này hình như có tên là ‘Yurianu’.

Yurianu là một lâu đài khổng lồ được xây dựng bằng những tảng đá to lớn, nó đồng thời tồn tại trên mỗi ngọn núi cao của đảo Bành Loan, nhưng rồi lại tựa hồ không tồn tại.

Quái vật của Yurianu có thể tùy ý tiến vào tòa thành này từ bất cứ ngọn núi cao nào, mà thợ săn của Hiệp Hội Thợ Săn thì làm thế nào cũng không tìm ra lối vào.

Cho dù thỉnh thoảng thấy được thì cũng không có cách nào chạm vào.

Vì thế mặc dù vũ lực của Hiệp Hội Thợ Săn chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng không thể nào thanh trừ toàn bộ.

Có thể thoát khỏi sự tấn công toàn diện của Hiệp Hội Thợ Săn, Yurianu trở nên nổi tiếng, vô số quái vật và tội phạm bị Hiệp Hội Thợ Săn truy nã mộ danh tìm tới, muốn gia nhập vào tổ chức mới trời dậy này.

Tuy không làm gì được Yurianu nhưng Hiệp Hội Thợ Săn không thể để nó lớn mạnh không hạn chế, vì thế bọn họ phái một lượng lớn thợ săn trẻ tuổi tới đảo Bành Loan săn quái vật hoặc tội phạm bị truy nã.

Nhóm Lý Đại Trang, Đào Văn vừa bắt được một tội phạm truy nã có biệt danh ‘Nhà Sư Tra Tấn’ ngày hôm qua, vì tội phạm này tập kích thợ săn, sau đó tiến hành hành hạ, là một tên biến thái.

Trận chiến đó làm hai người thu hoạch được rất nhiều, vì thế muốn tìm một quái vật có thực lực không quá chênh lệch, xem nó là bao cát.

Đi một hồi, không thấy quái vật gì, ngược lại tìm được một người siêu năng vừa thức tỉnh.

Người siêu năng này bày quây hàng dưới cầu vượt, hai tay cầm bốn cây gậy nhỏ, trên đỉnh mỗi cây dậy là một cái đĩa xoay tròn, nắm giữ cân bằng rất tốt.

Động tác tạp kỹ này người bình thường cũng có thể làm được, không thể chứng minh đối phương là người siêu năng.

Nhưng rất nhanh sau đó người này bắt đầu biểu diễn cho khán giả xung quanh, tay ông ta run lên, toàn bộ số đĩa bay tăn ra.

Mắt thấy số đĩa sứ này sắp biến thành mảnh vỡ văng đầy đất, có một số người còn che mắt lại, sợ mảnh vỡ văng trúng mình.

Thế nhưng số đĩa đó không bẻ cái nào cả, có cái rớt xuống đất rồi văng ngược trở lên, có cái đụng vào cây bay trở về, thậm chí có cái bị gió thổi xoay chuyển tuyến đường.

Rốt cuộc toàn bộ đĩa đều quay trở về trên chiếc gậy nhỏ.

Động tác không hợp lẽ thường này làm quần chúng vây xem kinh ngạc, cả đám xúm nhau ném tiền xu, thậm chí là tiền giấy năm đồng tới cái khay trước mặt người biểu diễn.

Người này cười hi hi nhặt tiền lên, vừa định đi tới gần đó mua bánh bao thì bị nhóm Lý Đại Trang túm lại, trực tiếp xách tới một góc.

Người đàn ông run rẩy nói với hai người: “Hai, hai vị hảo hán, hai vị muốn làm gì vậy?”

“Xin tha cho tôi, đừng cướp, tôi chỉ là người điễn xiếc, dựa vào bản lĩnh kiếm tiền mà còn không nhiều bằng ăn xin, hai vị muốn cướp thì tìm lão Vương ăn xin bên đường hầm bên kia kia, một ngày ông lão đó có thể kiếm được vài trăm, thu nhập cả tháng hơn mười ngàn.”

“Đừng ba hoa, bọn tôi không phải cướp.”

Lý Đại Trang tức giận trừng mắt lườm: “Ai mà thèm mấy đồng tiền đó của ông, còn không đủ cho tôi chơi trò chơi nữa, ông hẳn là người siêu năng vừa mới thức tỉnh, theo bọn tôi đi xét duyệt, nếu may mắn thì ông có thể trở thành thành viên của Hiệp Hội Thợ Săn.”

“Dựa vào cái gì mà tôi phải đi với hai người chứ...” Người đàn ông rụt cổ.

“Dựa vào cái này!”

Đào Văn giật lấy một cái đĩa, dùng ngón tay chọt ba phát, chọt ra ba lỗ thủng.

“Hảo hán xin đừng ra tay, tôi đi với hai người là được mà....”

Mời chào người siêu năng vừa thức tỉnh cũng là một trong số nhiệm vụ của bọn họ, tuy khen thưởng không phong phú bằng đánh bại quái vật nhưng con ruồi nhỏ cỡ nào cũng là thịt, bọn họ sẽ không bỏ qua cho người đàn ông này.

Ba người đi tới địa điểm dừng chân của hiệp hội địa phương, Lý Đại Trang tò mò hỏi: “Ông có thể làm đĩa bay đi các hướng khác nhau lại có thể đồng thời quay về cây gậy nhỏ trong tay, năng lực của ông rốt cuộc là gì vậy?”

Vẻ mặt người đàn ông cứng ngắc: “Có thể không nói không?”

Đào Văn lại giật một cái đĩa, chọt chọt chọt...

Người đàn ông khóc không ra nước mắt, ông ta nghèo lắm luôn, một cái đĩa cũng là tài sản quý giá.

“Được rồi, tôi nói, đừng gieo họa cho đĩa của tôi nữa.”

“Tôi là Viên Lượng, năng lực là ‘đại hiệp chụp đĩa’...”

Sau khi hắn nói xong, không khí an tĩnh hai giây, sau đó Lý Đại Trang và Đào Văn cười phá lên, bọn họ tựa hồ nhìn thấy trên đầu Viên Lượng mọc ra một mảng thảo nguyên bao la xanh um tươi tốt.

“Hai người đừng có cười!”

“Phụt ha ha ha ....”

Viên Lượng thở dài một hơi, nếu hắn có chút khả năng khác thì chắc chắn đã không ra ngoài đường diễn xiếc kiếm ăn rồi.

“Năng lực của tôi không như bọn cậu nghĩ, là trong phạm vi cảm nhận của tôi có thể chụp được bất cứ vật thể nào có hình khay tròn, vì thế mới có tên là đại hiệp chụp đĩa.”

“Phụt ha ha ha....” Hai người đồng thanh.

Viên Lượng tức giận, chộp lấy hai cái đĩa bị đục thủng, dùng sức ném ra xa, hắn muốn chứng minh năng lực của mình.

Kết quả hai cái đĩa kia sau khi bay ra ngoài thì không có cái nào bay trở về.

Chỉ có hai tiếng vỡ nát và hai tiếng la thảm thiết....

Chương 1071 - Nhân duyên của đĩa

Tuy Ôn Văn dự định kéo dài công việc, nhưng dù sao cũng là công việc do Kỳ Sĩ Đêm Tối giao phó, ít nhất cũng nên ra về một chút.

Anh vừa làm bộ tìm kiếm ở đầu đường cuối ngõ, đồng thời tìm tới những nơi thú vị, ví dụ như miếu Thần Biên ở địa phương, và cả, cửa hàng phong tục, cửa hàng phong tục....

Cửa hàng phong tục đáng chú ý như vậy không phải vì Ôn Văn thích nơi này, mà là ngoại trừ cửa hàng phong tục thì còn rất ít thứ thú vị.

Cơ sở thiết bị ở nơi này ít hơn những thành phố lớn của liên bang, chỉ có nghề phong tục này là phát triển.

Trước đây sau khi liên bang được xây dựng, toàn cầu thống nhất, không còn khái niệm quốc gia.

Các thế lực lớn đều cúi đầu nhún nhường, không thì giải tán hoặc rút lui chuyển sang sau màn, liên bang cũng cung cấp rất nhiều ưu đãi, ví dụ như mỏ dầu của gia tộc Harman, mỏ dầu của gia tộc Gấu Trắng.

Nhưng đảo Bành Loan lại muốn chơi đầu sắt, muốn độc lập với liên bang, trở thành quốc gia chủ quyền đơn độc, đồng thời cũng có địa vị ngang hàng với liên bang địa cầu.

Ban đầu liên bang địa cầu không quá chú ý, chỉ xem như một kẻ ngốc bị rút nã.

Không ngờ cư dân đảo Bành Loan ngày càng quá đáng, bắt đầu dẫn dắt dư luận gây xích mích mâu thuẫn liên bang, cuối cùng liên bang không thể nhịn nổi nữa, phái một đội binh lính tới cưỡng chế trấn áp.

Vì nguyên nhân lịch sử này mà đảo Bành Loan phát triển không quá thuận lợi, chỉ có dựa vào loại hình kinh doanh hợp

pháp ‘cửa hàng phong tục’ này mới miễn cưỡng duy trì bộ mặt kinh tế.

Có một số nhân vật lớn ở liên bang vui vẻ thúc đẩy cục diện này, dù sao thì bọn họ cũng cần một nơi thả lỏng hợp pháp.

Ngoại trừ cửa hàng phong tục, mật độ quái vật ở nơi này cũng làm Ôn Văn kinh ngạc, có một số kẻ nằm trong danh sách truy nã của Hiệp Hội Thợ Săn đang đi lại ngang nghiên trên đường phố.

Đám hồng hách này không có kẻ nào có thể ung dung tự tại hơn mười phút sau khi nhìn thấy Ôn Văn.

Hiện giờ Ôn Văn rốt cuộc cũng thuộc về tầng lớp cường giả cao cấp nhất liên bang, ngoại trừ ba vị Tai Biến ở trên đảo, Ôn Văn có thể đi ngang.

Nhưng cũng chính vì ngang tàng như vậy nên Ôn Văn mới bị vật thể bay đột ngột tập kích.

Một cái đĩa in hoa hồng nhạt bay thẳng tới đập vào đầu anh, làm anh nhin không được rú lên quái dị.

Anh vốn đang đứng trước một sạp đồ nướng, chờ đợi xâu thận nướng của mình, mắt nhìn chăm chăm vì nướng.

Lúc cái đĩa kia bay tới Ôn Văn đã nhận ra, có điều hệ thống phòng ngự báo cho biết thứ đồ chơi kia không có chút đe dọa nào, vì thế anh cũng không tránh né.

Trên vật này có một tầng sức mạnh đặc biệt, có thể làm cái đĩa này quay trở lại địa điểm nào đó, nhưng chút sức mạnh này khi tới gần Ôn Văn thì bị hao mòn sạch sẽ, vì thế mới thật sự bị đụng nát rơi xuống.

Trên người nhóm người siêu năng hàng đầu như Ôn Văn đều có mật độ sức mạnh cực lớn, một số ít sức mạnh siêu năng không quá bền chắc nháy mắt tiếp xúc với Ôn Văn sẽ bị năng lượng trên người anh tự phát ăn mòn mất đi hiệu lực.

“Ai lại không có đức ném loạn đĩa trên đường như vậy hả?”

Ôn Văn bóp cổ dùng giọng vẹt đực rú lên quái dị, sau đó cầm hai xâu thận nướng đi tới hướng cái đĩa bay ra.

Đi được phân nửa thì anh dừng lại, bởi vì anh nhìn thấy Lý Đại Trang và Đào Văn.

“Ồ, hai tên nhóc chòm sao xui xẻo này sao lại ở đây?”

Hai tên nhóc này mỗi lần tụ họp lại sẽ không có chuyện tốt, vì thế khi nhìn thấy bọn họ Ôn Văn liền không muốn truy cứu chuyện cái đĩa nữa, ngược lại càng quan tâm hai đứa dở hơi này gặp phải chuyện gì hơn.

Chẳng qua Ôn Văn không truy cứu, không có nghĩa là người vô tội còn lại bị đập trúng cũng như thế.

Một người đàn ông béo tốt khác hẳn người bình thường cao hai mét rưỡi, khí thế hung hăng đi tới.

Trên người người đàn ông này có khí thế kinh người, trên đầu cầm một cái đĩa.

Ôn Văn thấy người này thì ánh mắt có hơi co rút, người này rất giống Chu Kỳ Bái, hẳn cũng là người đầu heo, hơn nữa...

So ra thì Chu Kỳ Bái mạnh hơn nhiều!

Người này chính là Trư Bồng Bái, dù sao hẳn cũng là cường giả chân tự, tất nhiên không có khả năng thật sự bị cái đĩa này làm bị thương.

Nhưng tên Trư Bồng Bái này lại xấu xa đến không có giới hạn, lại còn phản nhân loại.

Được rồi, hẳn là một con heo, có phản nhân loại cũng thực bình thường.

Nói đơn giản là băng qua đường đi, nếu ở trên vạch đi bộ hẳn sẽ nhiều lần làm bộ như muốn băng qua đường để nhóm tài xế phải nhường đường, làm tâm lý của bọn họ bị ảnh hưởng.

Nếu không ở vạch băng qua đường, ai nhường đường chậm một chút thì có lẽ hẳn sẽ đâm thủng lốp xe người ta, hoặc không có ý muốn nhường thì hẳn trực tiếp nằm xuống đất làm bộ như bị đụng trúng.

Vì thế sau khi bị cái đĩa này đập trúng, hẳn liền đục thủng một lỗ trên đầu rồi nhét đĩa vào vết thương.

Sau đó hẳn hung hăng tìm tới nhóm Lý Đại Trang, hẳn muốn mượn vào vết thương này để lừa quần đùi của ba tên này.

Nếu không lừa được thì chính là ba tên này không có mặt.

“Nói, chuyện này mấy người muốn làm thế nào đây?” Hấn chỉ đầu mình, mặt không biểu cảm nói.

“Tôi đèn không nổi, hay là... cho ông cái đĩa này nha?” Về mặt Viên Lượng thực u oán.

Lý Đại Trang móc bóp ra, được xem là một siêu thợ săn, ví tiền của cậu khá sộp, ít nhất vẫn đủ trả tiền thuốc men cho người này.

“Ông yên tâm, bọn tôi sẽ bồi thường.”

Nhưng Trư Bồng Bái lại vồ lấy cái ví, hai tay đảo một cái ví tiền đã biến mất không thấy đâu nữa.

“Mau đèn tiền đi, nếu không làm tao hài lòng thì tao sẽ lột quần đùi của bọn mày để gán nợ!”

Ôn Văn rình coi ở bên cạnh gãi gãi mông.

“Tên đầu heo này sao lại chấp nhất với quần đùi như vậy chứ... lúc đối phó hấn phải chú ý một chút, năng lực của hấn có lẽ có liên quan tới quần đùi.”

Lý Đại Trang thấy chiêu thức này của Trư Bồng Bái thì sửng sốt, sau đó thủ vệ xui xẻo xuất hiện bên cạnh người, cậu hiểu ra đối phương chính là người siêu năng, hấn là cố ý muốn gây sự.

“Hiểu ra rồi sao? Có điều muộn rồi, bạn nhỏ Hiệp Hội Thợ Săn ạ!”

Nắm tay lớn như bao cát của Trư Bồng Bái đánh vào ngực Lý Đại Trang, thủ vệ xui xẻo còn chưa kịp chạm vào Trư Bồng Bái đã bị hấn thổi tan.

Sắc mặt Đào Văn thay đổi kịch liệt, trên người lóe ra ánh sáng trắng, hai cây đao dài rời vỏ, phát tay chém về phía Trư Bồng Bái.

Trư Bồng Bái không né không tránh, tùy ý để hai cây đao thép sắc bén kia chém vào đầu mình, máu thịt ngay cả đĩa sứ cũng có thể phá vỡ đột nhiên trở nên cứng rắn như sắt thép, hai cây đao bắn ngược ra.

Sau đó lộ ra nụ cười tàn nhẫn, một tát đánh vào vai Đào Văn, làm cậu ta bay ngang ra ngoài, đụng ngã một chiếc xe vận tải.

“Lão già kia đang chữa thương, rất cần máu thịt người siêu năng còn sống, có lẽ hấn sẽ dùng một số tiền lớn để mua hai tên thợ săn này.”

Ôn Văn vốn đã định ra tay, nhưng khi nghe thấy lời này của Trư Bồng Bái thì ngừng lại.

Lão già chữa thương mà hấn nói có khi nào là Eiger không?

Vì thế anh định quan sát một chút, nếu thật sự có thể tìm hiểu ngọn nguồn tìm ra Eiger, tặng thêm một vị Tai Biển cho trạm thu nhận không phải quá sướng à?

Chương 1072 - Gặp lại Kiều Phỉ Nhã

Trư Bồng Bái chuyển ánh mắt hung tàn về phía Viên Lượng, người siêu năng có thể đứng ở đây cũng chỉ còn lại hấn.

“Lão già kia có lẽ không hứng thú với tên chỉ biết chụp dĩa này, tuy hơi yếu một chút nhưng hương vị của người siêu năng có lẽ không tệ.”

Miệng hấn đột nhiên há to, răng sắc nhọn màu vàng đen từ trong nướu răng chui ra, có hai chiếc nanh to lớn như sừng trâu, độ sắc bén có thể so với lưỡi dao, hơn nữa bên trên còn mang theo vi khuẩn trí mạng.

Ngoại trừ răng, thân hình của Trư Bồng Bái cũng trở nên to lớn, cả người bành trướng không chỉ một chút, từ một người đàn ông cao lớn biến thành người đầu heo mọc đầy lông đen đáng sợ.

Kiểm dài của Ôn Văn rời vỏ, con heo này muốn đưa Đào Văn và Lý Đại Trang cho người nào đó, vì thế hấn chắc chắn sẽ không giết bọn họ, Ôn Văn vẫn có thể ở phía xa quan sát.

Nhưng Viên Lượng không có giá trị gì đối với Trư Bồng Bái, Ôn Văn không thể nhìn Trư Bồng Bái ăn tươi Viên Lượng.

Chẳng qua anh vừa định ra tay thì đột nhiên lộ ra nụ cười mỉm, sau đó lôi ra một chiếc áo choàng đen rách rưới khoác lên người, trên áo choàng còn treo thêm vài cái đầu lâu khô.

Số đầu lâu này có nhân loại, cũng có quái vật, tạo hình rất dọa người.

Suy nghĩ một chốc, Ôn Văn lại lấy ra thuốc nhuộm màu trắng, vẽ ra hình xương trắng trên mặt và tay mình, làm Ôn Văn hiện giờ trông như một kẻ hung ác tàn bạo.

Sau đó Ôn Văn búng tay một cái, đổi thể chất thành thiên sứ Tà Quang, trên người tỏa ra ánh sáng tà ác, sau lưng có tám chiếc cánh không đối xứng lắm.

Thiên sứ Tà Quang vốn chỉ có năm cánh, có điều sau khi bắt được Kamila, Ôn Văn đã bảo người róc ba chiếc cánh của Kamila, cấy ghép lên người thiên sứ Tà Quang.

Tuy cánh cấy ghép không giúp thiên sứ Tà Quang có sự thăng cấp thực chất, nhưng ít nhất lúc bay cũng không còn giống quạt điện năm cánh nữa.

Sau khi giả trang xong, Ôn Văn liền ở một bên xem cuộc vui, hiện giờ anh không còn lo lắng cho sự an toàn của Viên Lượng nữa, bởi vì anh biết có người sẽ ra tay thay mình.

Nhìn người đàn ông khổng lồ bước từng bước về phía mình, bắp chân Viên Lượng run lẩy bẩy, nhưng ngay cả lùi về sau hẳn cũng không làm được, khí thể của sinh vật cấp bậc cao đã hoàn toàn khiếp sợ hẳn.

Nhưng Trư Bồng Bái chỉ mới tiến tới hai bước thì có một cây kiếm dài từ trên trời giáng xuống ngăn Trư Bồng Bái lại.

Đó là một cây kiếm dài có kiểu dáng Tây u, tạo hình đơn giản nhưng sang trọng, lại có cảm giác sắc bén khó có thể hình dung.

Sắc mặt Trư Bồng Bái thay đổi kịch liệt, thanh kiếm này rất nổi tiếng trong giới quái vật ở đảo Bành Loan, bởi vì có không ít quái vật chân tự bị thanh kiếm này chém chết!

Trư Bồng Bái không thềm để tâm tới Viên Lượng, túm lấy Đào Văn và Lý Đại Trang không gượng dậy nổi ở dưới đất, vung tay biến hai người thành người giấy, nhét vào trong túi, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng không ngờ ở hướng chạy trốn có một người phụ nữ mặc áo giáp màu vàng xanh từng bước tiến tới.

Trư Bồng Bái quay đầu lại nhìn thanh kiếm kia, phần nộ từ gan sinh ra, người phụ nữ này cầm kiếm thì hẳn còn kiên ky vài phần, tay không đi tới thì chẳng phải không coi hẳn ra gì à?

Hắn giống như tên lửa mang theo khí thế kinh người phóng về phía người phụ nữ mặc áo giáp kia, nơi hắn đi ngang qua đều bị dư chấn phá nát.

Sắc mặt người phụ nữ bình tĩnh, bày ra tư thế, lúc Trư Bồng Bái phóng tới thì nhẹ nhàng né tránh nắm tay hắn, sau đó túm lấy nắm tay, trực tiếp hất hắn ngã xuống đất, sức mạnh to lớn làm mặt đất xuất hiện từng đường rạn nứt.

Nhưng loại chấn động này chỉ như gãi ngứa đối với Trư Bồng Bái, hắn tức giận xoay người, giống như một con heo rừng phần nộ bắt đầu tấn công cuồng bạo.

Đối mặt với đòn tấn công tới tấp, người phụ nữ đưa tay ra sau nói khẽ một tiếng: “Tới!”

Cây kiếm dài cắm trên mặt đất tự động bay tới tay cô, theo lực cánh tay vung lên chém xuống một kiếm!

‘Kiếm khí bùng nổ’!

Ánh kiếm vàng óng dễ dàng xé mở làn da Trư Bồng Bái, làm hắn chìm vào sợ hãi tột độ.

Mắt thấy kiếm khí vô tận sẽ lột da hủy xương Trư Bồng Bái, một luồng ánh kiếm tương tự ngăn chặn ánh kiếm vàng óng kia, cuối cùng tự triệt tiêu lẫn nhau.

Ôn Văn trong tạo hình nhân vật phản diện từ trên trời giáng xuống ngăn giữa người phụ nữ và Trư Bồng Bái, trong tay cầm một thanh kiếm ẩn chứa năng lượng ô uế.

“Mau chạy đi người anh em, để tôi đối phó người phụ nữ này!” Ôn Văn nói khẽ với Trư Bồng Bái.

Trư Bồng Bái có chút sửng sốt, hẳn cũng không quen biết người anh em này.

Nhưng hắn biết hiện giờ nên làm gì, vì thế không quay đầu lại vội vàng chạy đi.

Người phụ nữ trước mặt muốn đuổi theo nhưng bị một kiếm của Ôn Văn ngăn lại, còn bật cười đầy thô bỉ.

“Đừng gấp gáp như vậy, ở lại chơi một chút đã.”

“Mày là ai? Làm sao học được kiếm khí bùng nổ của tao?”

Người phụ nữ trẻ nhíu mày, cảm thấy có chút quen thuộc trong âm thanh hèn mọn kia.

Người phụ nữ này chính là Kiều Phỉ Nhã, là người mạnh nhất trong số thợ săn trẻ tuổi của khu Hoa Phủ chuyên giết quái vật và tội phạm truy nã ở đảo Bành Loan.

Lúc còn ở cấp bậc thượng tự, Kiều Phỉ Nhã đã có thể thông qua chiêu thức đặc biệt đánh ngang tay với một số ít cường giả chân tự.

Hiện giờ sau khi thăng cấp lên chân tự thì khoảng cách với chân tự bình thường lại càng lớn hơn, sự kiện linh khí sống lại trước đó cũng làm thực lực của cô gia tăng rất lớn, chân tự bình thường đã không còn là mối đe dọa đối với cô nữa.

Sau khi tới đảo này, Kiều Phỉ Nhã đã chém giết vài quái vật chân tự, có thể nói là ác mộng của quái vật trên đảo.

Thế nhưng kẻ trước mắt thì cô chưa từng thấy qua, hơn nữa chiêu thức hấn sử dụng khi này lại rất giống chiêu kiếm khí bùng nổ của cô.

“Đừng nói nhiều như vậy, trước tiên cứ đánh một trận đã!” Ôn Văn chém tới một kiếm, chém ra một dấu vết rất sâu, âm trầm nói với Kiều Phỉ Nhã.

Đừng thấy Trư Bồng Bái đã chạy, thật ra hắn vẫn còn dùng phương pháp nào đó để quan sát, muốn xác nhận xem Ôn Văn đột nhiên xuất hiện là bạn hay địch.

Nếu Ôn Văn đột nhiên bắt đầu trò chuyện với Kiều Phỉ Nhã thì Trư Bồng Bái chắc chắn sẽ không đi theo hướng mà Ôn Văn chỉ mình đi.

Vì đề Trư Bồng Bái từ bỏ cảnh giác, trước tiên phải đánh một trận với Kiều Phỉ Nhã.

Vừa mới ra tay thì Ôn Văn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, anh cảm thấy tiến bộ của mình đã rất lớn, nhưng không ngờ thực lực của Kiều Phỉ Nhã cũng tăng trưởng kinh người như thế.

Trong điều kiện không sử dụng trạng thái giám ngục Tai Biến, Ôn Văn đối đầu với Kiều Phi Nhã cũng có chút cố sức.

Mà Kiều Phi Nhã cũng lộ ra sự kinh ngạc, ngoại trừ thủ lĩnh của ‘Yurianu’, không ngờ ở trên đảo này lại có cường giả cấp bậc này.

Hai người không muốn phá hỏng kiến trúc xung quanh, vì thế tuy tình hình chiến đấu kịch liệt nhưng cũng rất khắc chế, đánh một hồi thì hai người đã lệch khỏi vị trí trước đó.

Ôn Văn thông qua xiềng xích bên Lý Đại Trang, cảm giác được hành động của Trư Bồng Bái, sau đó quả quyết dừng tay, nhảy ra xa mười mét giờ tay ra hiệu với Kiều Phi Nhã.

“Được rồi, đừng đánh nữa, là tôi!”

Chương 1073 - Yurianu

“Ông là... Ôn Văn? Sao ông lại biến thành bộ dáng này, với lại sao ông lại ngăn cản tôi?”

Kiều Phi Nhã đã ngừng tấn công, nhưng vẫn giữ tư thế đề phòng.

“Tôi đang, à ừm, Cosplay?” Ôn Văn nói đùa, nhưng Kiều Phi Nhã không phản ứng chút nào.

“Nói chung là đừng quan tâm tôi ăn mặc thế nào, bộ dáng này chỉ để lừa dối con heo kia thôi, tôi cần hấn dẫn tới một chỗ, vì thế đến giờ vẫn luôn thể để cô bắt hấn.”

Kiều Phi Nhã nhíu mày, tuy cô rất muốn tin tưởng Ôn Văn, thế nhưng là một thợ săn, cô không thể dễ dàng tin tưởng lý do thoái thác của Ôn Văn, dù sao thì Ôn Văn cũng vừa mới tấn công cô.

“Cho cô xem cái này, đây là tín vật mà Người Phán Quyết Kỵ Sĩ Đêm Tối đưa cho tôi, tôi tới đây là vì có nhiệm vụ, mà con heo kia có liên quan tới nhiệm vụ của tôi.” Ôn Văn ném phi tiêu của Kỵ Sĩ Đêm Tối cho Kiều Phi Nhã.

Chụp lấy phi tiêu, Kiều Phi Nhã mới thâm thở phào một hơi.

Bạn bè của cô không nhiều lắm, hoặc nên nói là ngoại trừ Ôn Văn thì không có ai có thể xưng là bằng hữu, vì thế lỡ như Ôn

Văn thật sự làm phản, cô cũng không biết nên làm gì bây giờ.

“Được rồi, không nói nhiều với cô, tôi còn phải đuổi theo hắn, nói không chừng sẽ bắt được một con cá lớn.”

Kiều Phi Nhã ngăn cản Ôn Văn: “Chờ đã, ông có thể xác định được vị trí của hắn à?”

“Tất nhiên, có điều tôi không thể nói cho cô biết tôi làm sao biết được.” Ôn Văn gật đầu nói.

“Vậy tôi đi chung với ông, tôi cũng muốn thông qua hắn tìm một số thứ.”

Nghe Ôn Văn nói xong, Kiều Phi Nhã vỗ nhẹ một điểm trên áo giáp, áo giáp bắt đầu xếp lại thành dạng hạt, sau đó chui vào trong thắt lưng cô.

Thu hồi lớp giáp, trên người Kiều Phi Nhã mặc một chiếc quần đen và áo tay lửng màu trắng, tóc buộc thành kiểu đuôi ngựa đơn giản, có vẻ gọn gàng linh hoạt.

Sau khi bị Ôn Văn nói tốt nhất không nên cứ mặc giáp mãi như vậy, Kiều Phi Nhã đã tìm kiếm mua được bộ giáp này.

Lúc chiến đấu có thể nháy mắt mặc lên người, lúc không chiến đấu thì có thể thu vào trong thắt lưng.

“Cô muốn làm gì, nhiệm vụ của tôi liên quan tới cấp Tai Biến, độ nguy hiểm rất lớn.” Ôn Văn nhíu mày hỏi.

Kiều Phi Nhã hất tóc, mũi Ôn Văn khẽ động, dầu gội đầu có mùi hoa lài.

“Ông có thể đi vì sao tôi không thể chứ, Trư Bồng Bái là quản lý cấp cao của Yurianu, điểm dừng chân của hắn rất có thể chính là lối vào Yurianu, bọn tôi tìm kiếm lối vào này lâu rồi.”

“Yurianu...”

Ôn Văn lẩm bầm cái tên này, trong lòng lộ ra vẻ mặt hiểu ra, anh đã tìm ra nguyên nhân hành tung Eiger bất định như vậy rồi.

Trước đó Ky Sĩ Đêm Tối vẫn luôn đưa ra vị trí chính xác của Eiger, nhưng sau khi Eiger tới đảo Bành Loan thì Ky Sĩ Đêm Tối đã mất đi hành tung của hắn.

Mà điểm thần kỳ của Yurianu thì Ôn Văn cũng từng nghe tới, vì thế có lẽ Eiger đang nương nhờ Yurianu để né tránh sự truy đuổi của Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Nghĩ tới đây, Ôn Văn thay đổi sắc mặt: “Chúng ta đi nhanh thôi, Yurianu có khả năng sẽ trở ngại phương pháp truy lùng, thời gian kéo quá dài có khả năng sẽ không tìm được bọn họ!”

Vì thế hai người vội vàng đuổi theo hướng Trư Bồng Bái đã chạy trốn.

Trư Bồng Bái hì hục chạy tới một ngọn núi cao, đối với bọn họ thì lối vào Yurianu tồn tại trên mỗi ngọn núi của đảo Bành Loan, mà đối với người truy đuổi, đảo Bành Loan không có lối vào Yurianu.

Hắn đã để lại chỗ chiến đấu trước đó một đồng lông heo tầm thường, phần máu thịt ở đuôi lông heo có những con mắt nhỏ chi chít, vì thế hắn có thể quan sát được tình hình chiến đấu bên đó.

Nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện thật sự đánh nhau với Kiêu Phi Nhã, hắn mới yên tâm quay trở lại Yurianu.

Tuy hắn tin tưởng tuyệt đối vào độ an toàn của Yurianu, nhưng gần đây Eiger trốn vào Yurianu, có cường giả cấp Tại Biến đang truy tìm hắn, vì thế Trư Bồng Bái không khỏi cẩn thận hơn.

Có điều người anh em đột nhiên xuất hiện đó, sao trước kia hắn chưa từng thấy nhỉ, trở về báo tin này cho lão đại, sau đó chiêu mộ người anh em kia vào Yurianu.

Yurianu là một tổ chức mới thành lập, không thể nào so với những tổ chức lâu đời, vì thế cần gấp một ít người mới.

Về phần người anh em mới xuất hiện kia có phải nằm vùng hay không, chuyện này Trư Bồng Bái chưa từng nghĩ tới.

Tạo hình vừa thấy đã biết là người xấu kia không phải đám người của Hiệp Hội Thợ Săn có thể làm ra, cho dù ngoại hình có thể nguy trang nhưng khí chất thì không thể nào.

Trư Bồng Bái chạy được nửa đường thì từ trong túi lôi ra một hình cát bằng giấy, run nhẹ một chút, miếng giấy biến thành

một con heo rừng khổng lồ, Trư Bồng Bái cưỡi heo rừng hí hục chạy đi.

Được xem là một cường giả chân tự, năng lực di chuyển của Trư Bồng Bái khá yếu, trong cự ly ngắn hẳn có thể di chuyển với tốc độ rất cao, nhưng nếu làm thế thì động tĩnh quá lớn, vì thế vẫn là cưỡi heo thích hợp với hắn hơn.

Con heo rừng này di chuyển cũng không nhanh, vì thế Ôn Văn và Kiều Phi Nhã có thể dễ dàng đuổi kịp Trư Bồng Bái, hai người che giấu hơi thở từ rất xa bám theo phía sau Trư Bồng Bái.

Trư Bồng Bái vừa vào núi thì mất đi bóng dáng, hơi thở cũng tan biến không có dấu vết, để hai người sửng sốt.

Có điều mối liên hệ của trạm thu nhận và Ôn Văn rất bền chắc, vì thế anh vẫn có thể miễn cưỡng tìm ra tung tích của Trư Bồng Bái.

Nhưng theo phương hướng cảm nhận được đi tới thì lại không thể tìm ra bóng dáng của Trư Bồng Bái.

Khó trách Yurianu có thể trốn đến bây giờ, thật sự có chút chiêu trò, ngay cả Ôn Văn cảm nhận được vị trí cụ thể cũng không thể tiến vào bên trong.

Anh đưa tay phải ra, dùng găng tay Tai Ách cảm nhận sức mạnh chuyển động trong không khí, sau đó nhắm hai mắt lại.

Một phút sau, Ôn Văn mở mắt ra, trong lòng bưng tỉnh: “Thì ra là vậy.”

Không quản là dùng ngũ giác tìm kiếm hay dùng cảm nhận của người siêu năng đều không thể tìm ra vị trí của Trư Bồng Bái, cho dù thông qua trạm thu nhận trực tiếp giáng xuống ở bên cạnh Lý Đại Trang cũng sẽ có cảm giác trì trệ.

Nhưng dùng găng tay Tai Ách lại có thể cảm nhận được một dấu vết mơ hồ.

Dấu vết này rất yếu, một khi Ôn Văn dùng mắt nhìn, dùng tai nghe, dùng mũi ngửi thì dấu vết này lại biến mất không thấy đâu nữa.

Chỉ khi Ôn Văn để cảm nhận của chính mình suy yếu tới cực hạn mới cảm nhận được dấu vết mơ hồ này.

“Ngoài ra cũng không có cách nào khác, lấy ngựa chết làm ngựa sống vậy.”

Ôn Văn nói với Kiều Phi Nhã: “Khóa cảm giác của cô lại đi, khép kín thị giác, khứu giác, thính giác, tôi sẽ thử xem có thể đưa cô vào trong không.”

Kiều Phi Nhã do dự một chút, che đậy ngũ giác lại, cơ bản chính là bị vây trong trạng thái không phòng ngự, nếu bị đánh lén trong trạng thái này thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Nhưng bởi vì tin tưởng Ôn Văn, với lại cô cũng muốn tiến vào Yurianu, vì thế cô học theo dáng vẻ của Ôn Văn, khép kín cảm nhận.

Ôn Văn nắm lấy tay Kiều Phi Nhã, nương theo dấu vết chậm rãi đi lên núi, đi được một khoảng thì trước mắt bắt đầu rộng mở sáng bừng.

Chương 1074 - Nơi bình yên của quái vật

Che đi tất cả cảm nhận là một trải nghiệm rất đặc biệt.

Vì lo lắng cho an toàn bản thân, người siêu năng không nên chủ động thử nghiệm.

Nhưng một đặc tính của Yurianu chính là chỉ cần bạn có thể dựa vào một phương pháp nào đó cảm ứng được đường khác thì sẽ không thể tiến vào Yurianu.

Vì thế Ôn Văn và Kiều Phi Nhã phải ra hạ sách này, nhưng khi Ôn Văn thật sự làm vậy thì lại có trải nghiệm mới lạ.

Mặc dù đã khóa lại tất cả cảm nhận nhưng anh vẫn có một loại cảm giác bản năng với xung quanh, loại cảm giác này rất khó diễn tả, có chút thông suốt dị thường.

Nếu không phải bọn họ còn chuyện muốn làm, Ôn Văn có lẽ vẫn còn muốn giữ trạng thái này thêm một hồi.

Sau khi dừng lại, Ôn Văn mở mắt ra, chỉ cảm thấy trước mắt rộng rãi sáng ngời.

Đây là một tòa thành lớn bằng đá được xây dựng trong núi, thành phố có một góc không tròn vẹn, giống như đã đánh rơi một phần rất to lớn.

Tòa thành nằm trên một dãy núi rất cao lớn, ngọn núi ban đầu đã không còn thấy bóng dáng, tựa hồ đã bị thành phố này thay thế.

Nơi bọn họ xuất hiện là một con đường mòn âm u ẩm ướt trong thành phố, cuối đường mòn là một con đường rộng rãi, trên đường có người đi đường ăn mặc khác nhau.

Nửa người dưới của những người này hơi mờ, phần chân thì hoàn toàn không thấy gì nữa, những người này giống như một đám linh hồn người chết sinh sống trong thành phố yên tĩnh này.

“Hóa ra nơi này chính là Yurianu.”

Ôn Văn quay đầu lại nhìn Kiều Phi Nhã một chút, phát hiện cô vẫn còn giữ trạng thái hoàn toàn đóng lại ngũ giác.

Cô không có gắng tay Tai Ách, vì thế sau khi đóng lại ngũ giác thì không biết mình đã đạt mục đích.

Tròng mắt Ôn Văn đảo hai vòng, nổi lên tâm tư muốn đùa dai, lấy một cây viết ra muốn vẽ hai nét trên mặt Kiều Phi Nhã.

Nhưng khi tay anh vừa đưa tới, ngòi bút còn chưa kịp chạm vào mũi đã bị Kiều Phi Nhã túm lấy cổ tay, dứt khoát tung đòn ném qua vai.

Lúc Ôn Văn đáp xuống đất, đầu ngón chân chạm nhẹ mặt đất, không bị tổn hại gì, anh kinh ngạc nhìn Kiều Phi Nhã, thực hiện nhiên cô cũng tiến vào cảnh giới thông suốt đó, hơn nữa độ thành thực còn cao hơn Ôn Văn.

Sau một cú ném qua vai, Kiều Phi Nhã mở mắt ra khôi phục cảm nhận, thấy người bị mình quật là Ôn Văn thì vội vàng buông lỏng tay.

Ôn Văn không để ý, dù sao cũng là do bản thân anh nghĩ chuyện xấu trước, chẳng qua nếu đã muốn vẽ mặt đối phương thì nhất định phải làm.

“Nơi này dù sao cũng là đại bản doanh của kẻ địch, mặt của cô có độ nhận diện quá lớn, chúng ta từ con hẻm nhỏ này ra ngoài có khả năng sẽ bị kẻ địch bao vây tấn công.”

“Tuy tôi cũng không quá sợ bọn chúng, nhưng dù sao chúng ta vẫn chưa tìm được người muốn tìm, không nên bắt dây động rừng.”

Kiều Phi Nhã nhìn cây bút trong tay Ôn Văn: “Nên ông muốn vẽ hoa lên mặt tôi à?”

Ôn Văn thu hồi bút nói: “Vẽ mặt chỉ là phương pháp cấp thấp nhất, phải giả trang mới hoàn hảo.”

Anh lấy một chiếc áo khoác được bện từ lông chim màu tím đen từ trạm thu nhận ra, chiếc áo này tỏa ra hơi thở ác ma nồng đậm.

Chiếc áo khoác này là một món dụng cụ siêu năng được chế tạo ra từ năng lượng của nhân ma Ollie, bởi vì nó là kiểu dáng dành cho nữ nên Ôn Văn chưa từng thử nghiệm hiệu quả của chiếc áo này.

Sau khi mặc chiếc áo này, Kiều Phi Nhã từ một nữ kỹ sư tu thế hiên ngang biến thành một nữ ma đầu tàn ác.

Ôn Văn đánh giá vài lần, lại lấy mực in màu đen bôi lên mặt Kiều Phi Nhã hai lần, vẽ một hình như ký hiệu ở trên trán, cuối cùng tìm một chiếc sừng ác ma cho cô đội.

“Rất tốt, như vậy thì không ai có thể nhìn ra thân phận của cô nữa, chúng ta chính thức bắt đầu hành động thôi, tôi muốn xem thử xem con heo kia có dẫn tôi tìm được người kia hay không.”

Kiều Phi Nhã bị Ôn Văn loay hoay một trận, có chút xấu hổ, vì thế chỉ gật đầu đi theo phía sau Ôn Văn.

Hai người ra khỏi con hẻm, phát hiện trạng thái của người đi đường bên ngoài có chút không đúng.

Bọn họ không chỉ hơi mờ mà là cùng loại với dạng hình chiếu thực tế ảo, thoạt nhìn sinh động hoạt bát nhưng thật ra căn bản không hề tồn tại, bọn họ nhìn không thấy nhóm Ôn Văn, đi bộ đụng vào Ôn Văn cũng chỉ xuyên qua chứ không tránh né.

Mặt khác quần áo trên người bọn họ cũng rất thú vị, có người mặc áo dài, có người mặc lễ phục cổ điển, có người chỉ mặc váy da thú...

Con đường này tựa hồ có tất cả nhân loại mặc quần áo lịch sử từ xưa tới nay, làm người ta có cảm giác mình xuyên qua thời không.

Tuy Ôn Văn có thể nhìn thấy bọn họ nhưng không có cách nào tiến hành can thiệp, vì thế chỉ xem những người này như bối cảnh, anh tiếp tục dựa vào xiềng xích trên người Lý Đại Trang để tìm kiếm vị trí của Trư Bồng Bái.

Thỉnh thoảng bọn họ có thể nhìn thấy một ít người hoặc quái vật có trạng thái không phải hơi mờ.

Bọn chúng có lẽ là thành viên của Yurianu, tùy tiện chém đầu một tên cũng có thể tới Hiệp Hội Thợ Săn nhận thưởng.

Nhưng bởi vì không muốn tạo rắc rối nên nhóm Ôn Văn cũng không tới gây sự.

Mà đám quái vật kia cũng cung kính lánh xa nhóm Ôn Văn, trang phục của bọn họ thoạt nhìn đã biết là nhân vật cực kỳ

hung ác, mặt khác có thể xuất hiện ở đây thì chắc hẳn là thành viên của Yurianu.

Trong quá trình tìm kiếm Trư Bồng Bái, Ôn Văn cũng thấy được rất nhiều thứ mà trước kia không thấy được.

Ví dụ như có không ít quái vật hoặc người siêu năng tìm một khoảng sân nhỏ để tự sinh sống, trồng hoa trồng cỏ nuôi mèo nuôi chó.

Lối sống của bọn họ không khác gì nhân loại ở bên ngoài, hơn nữa trạng thái cũng rất thả lỏng.

Xem ra bọn họ xem ‘Yurianu’ này như cảnh tránh gió.

Rất nhiều người trong số bọn họ sinh hoạt rất khó khăn khi ở bên ngoài, là tội phạm bị Hiệp Hội Thợ Săn truy nã, có khả năng cũng vì sinh hoạt bức bách.

Ví dụ như người đàn ông xấu xí dị dạng đang trồng dưa và trái cây ở khoảng sân nhỏ bên kia, Ôn Văn có ấn tượng về người này.

Hắn tên là Babel, là một đứa bé từ thế giới trong đi tới thế giới hiện thực hơn hai mươi năm trước.

Đứa bé này được một bà cụ sống một mình nhận nuôi, trưởng thành rất khỏe mạnh, hắn nhận thức được giá trị quan của nhân loại, đồng thời cũng rất biết ơn bà cụ.

Nhưng bởi vì hắn và nhân loại trời sinh có hình thể khác nhau, vì thế đã bị người trong thôn sợ hãi, xem hắn là quái vật.

Bọn họ cho rằng bởi vì quái vật này tồn tại nên thôn xóm mới không giàu có, chỉ cần trừ khử nó thì cuộc sống của bọn họ sẽ hạnh phúc hơn.

Một đêm nọ bọn họ đã chắt củi bên ngoài căn nhà của Babel và bà cụ, rưới xăng đốt nhà.

Trận lửa không tổn hại được một cọng tóc gáy của Babel, lại làm sức mạnh của hắn thức tỉnh, chân chính trở thành một con quái vật mạnh mẽ.

Nhưng bà cụ kia đã chết trong trận lửa đó, hảo cảm của Babel đối với nhân loại cũng tan biệt sạch sẽ vào đêm đó.

Một đêm đó Babel đã giết chết tất cả đàn ông trong thôn và những người từng châm chọc khiêu khích mình, cũng vì thế mà bị Hiệp Hội Thợ Săn truy nã.

Đối với quái vật như Babel thì nhân loại mới là quái vật khủng bố, chỉ có hoàn cảnh như Yurianu mới làm hấn an tâm sinh sống.

Chương 1075 - Eiger hiện thân

Phần lớn quái vật đi tới thế giới hiện thực đều có chút tâm tư độc ác.

Nhưng có một số quái vật nhỏ bị ép phải tới thế giới này, bọn họ không thể làm theo ý mình.

Bọn họ không muốn có xung đột với con người, nhưng chủng tộc khác biệt và sức mạnh chênh lệch, thường xuyên tạo ra rất nhiều bi kịch.

Rất nhiều quái vật chỉ muốn tìm một nơi không có loài người để sinh sống, không cần nơm nớp lo sợ né tránh Hiệp Hội Thợ Săn đuổi bắt.

Đối với đám quái vật này, Ôn Văn không thể nào đồng cảm, dù sao bọn họ cũng coi như là kẻ địch của loài người, nhưng anh cũng không có bao nhiêu căm hận, bởi vì có một số nhân loại còn đáng giận hơn đám quái vật này.

Anh sẽ không cố ý phá hư cuộc sống của bọn họ, nhưng nếu là vì hoàn thành nhiệm vụ mà ảnh hưởng tới thì Ôn Văn cũng không cảm thấy áy náy.

Đi được một khoảng cách thì Ôn Văn biết vị trí mục tiêu của mình ở nơi nào.

Ở trung tâm thành phố có một tòa thành bằng đá cao mấy trăm mét, tòa thành đó do một khối đá to lớn điêu khắc thành, nhìn không thấy dấu vết ghép lại.

Quái vật có cuộc sống của riêng mình ở trong thành phố này chỉ là thành viên vòng ngoài của Yurianu, bọn họ chỉ nương nhờ nơi này để tránh né nhân loại.

Sinh sống ở trung tâm thành phố mới chính là thành viên nòng cốt của Yurianu.

Nói không chừng Eiger mà Ôn Văn muốn tìm đang ở trong thành phố này.

...

Trên tầng đỉnh của tháp đá lớn, một người trẻ tuổi thon gầy đứng trước cửa sổ ngắm nhìn cả thành phố, khoe miệng của hắn nhếch lên, cười rất vui vẻ, cả phần miệng trông thực vặn vẹo.

Hắn từng có rất nhiều danh hiệu, ‘Long Vương’, ‘Tu La’, ‘Y Vương’, ‘Thần Chiến Đấu Miệng Méo’...

Là một trong số người siêu mạnh nhất dưới cấp Tai Biến, hắn không gia nhập bất cứ tổ chức gì, cũng không gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, với tư cách là người siêu năng hành động độc lập ở liên bang, khắp nơi đều lưu truyền truyền thuyết của hắn.

Chuyện hắn thích nhất chính là dụ dỗ đám tiểu thư nhà giàu, sau đó tới ở rể.

Sau khi trở thành con rể thì hắn hạ thấp tư thái, để người bên nhà vợ tới ức hiếp mình, chờ tới khi bị ức hiếp tới một trình độ nhất định, hắn sẽ quang minh chính đại ức hiếp ngược trở lại, mẹ vợ bị hắn giết chết có lẽ còn nhiều hơn binh sĩ tới trấn áp đảo Bành Loan khi xưa.

Mỗi lần hắn đều có thể bày ra năng lực khác nhau, khi làm con rể của giám đốc bệnh viện, thân phận của hắn là ‘Y Vương’ nắm giữ kỹ thuật trị bệnh trong truyền thuyết, lúc làm con rể của nhà quân đội, thân phận của hắn là ‘Thần Chiến Đấu Miệng Méo’ chỉ cần lệnh một tiếng sẽ có trăm ngàn binh lính nghe theo...

Rất nhiều người tò mò, hắn làm sao có thể đạt tới đỉnh cao ở nhiều lĩnh vực khác nhau như vậy, nhưng bí mật này chỉ có chính hắn biết...

Bởi vì vai diễn quá nhiều, hắn đã ép mình quên đi cái tên ngày xưa, hắn thường tự xưng là ‘Oai Long’.

Ở bên cạnh hắn lơ lửng một chiếc chìa khóa đồng thau cổ xưa có khắc hoa văn rất phức tạp.

Đó chính là ‘cái nôm’ của Yurianu, quái vật được cái nôm chạm vào mới có thể thông qua núi cao tiến vào Yurianu, bằng không cho dù đối phương có năng lực thông thiên cũng không có cách nào tìm được tới Yurianu.

Mà người thông qua cái nôm tiến vào Yurianu sẽ hoàn toàn nằm trong sự chi phối của hắn, chỉ cần một ý nghĩ cũng có thể đuổi đối phương ra Yurianu.

Ở nơi này, hắn chính là một ông vua chân chính!

Vì thế Oai Long không còn thỏa mãn với kế hoạch ở rê, hắn bắt đầu xây dựng một kế hoạch khổng lồ, đó chính là dựa vào đặc tính thần kỳ của Yurianu, hấp dẫn người siêu năng và quái vật của tất cả tổ chức siêu năng lớn tới chỗ này.

Hắn cần người siêu năng và quái vật lấp đầy thành phố đá này, sau đó trở thành một tổ chức độc lập mà ngay cả Hiệp Hội Thợ Săn cũng không thể làm gì!

Sở dĩ hắn đồng ý che chở Eiger, một điều kiện trong đó chính là Eiger phải trở thành trưởng lão vinh dự của Yurianu, vào thời điểm máu chốt sẽ cung cấp vũ lực hỗ trợ Yurianu.

Đối với Yurianu, Oai Long vẫn còn nhiều chỗ không hiểu, nhưng hắn biết cái nôm mà mình nắm giữ chính là chìa khóa thông tới bí mật của Yurianu.

Oai Long nhìn quảng trường nhỏ trước tòa tháp đá, nơi đó có một cánh cửa đồng dựng thẳng, bên trong nó chính là bí mật cuối cùng của Yurianu.

Hắn từng tiến vào hai lần, nhưng không có lần nào nhìn thấy toàn cảnh Yurianu.

“Yurianu chắc chắn là một vật thu nhận cấp Tai Biến, nếu cộng thêm thứ bên trong cửa đồng thì giá trị vượt xa cấp Tai Biến!”

“Chỉ cần mình có thể nắm giữ bí mật của Yurianu thì mình sẽ trở thành vua của thế giới!”

Oai Long chỉnh lại áo bào sang trọng ở trên người, đi tới khoảng sân rộng ở phía trước tháp đá, hôm nay tất cả nòng cốt của Yurianu đều có mặt, hắn muốn để Eiger ký khế ước trở thành trưởng lão vinh dự của Yurianu ở trước mặt mọi người.

Như vậy Yurianu đã có được cường giả cấp Tai Biến đầu tiên!

...

Ôn Văn và Kiều Phi Nhã nghênh ngang đi tới khoảng sân rộng trước tháp đá, lính gác ở bên ngoài không ngăn cản nhóm Ôn Văn.

Bởi vì bọn họ nghĩ rằng, người có thể xuất hiện ở đây đều là người của mình, hơn nữa hơi thở của nhóm Ôn Văn rất mạnh, có tư cách tiến vào hội trường.

Nhìn quảng trường đầy quái vật và tội phạm bị truy nã, Ôn Văn có chút kinh hãi.

Yurianu đứng vững vàng trước áp lực của Hiệp Hội Thọ Săn đã mang tới danh vọng rất lớn, rất nhiều quái vật và tội phạm bị truy nã mộ danh tìm tới.

Nhóm người trên quảng trường này, cường giả chân tự có vài người, số lượng thượng tự trung tự lại càng kinh người hơn, sức mạnh này đã đủ để chống đỡ một tổ chức bí ẩn mới.

Nếu đám quái vật này có thể một lòng, sau này Hiệp Hội Thọ Săn sẽ có thêm một mối họa lớn.

Trư Bồng Bái mắt sắc nhìn thấy nhóm Ôn Văn liền cười ha hả, đi về phía chỗ Ôn Văn, dùng lực mạnh vỗ vai anh, tỏ vẻ rất thân thiết.

“Người anh em, tôi đã sớm biết ông là người một nhà rồi, lần này ông cứu tôi một mạng, sau này có gì cần con heo già này thì cứ nói.”

Lúc Ôn Văn cứu hấn, Trư Bồng Bái vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng khi thấy Ôn Văn xuất hiện ở nơi này thì liền khẳng định Ôn Văn là người trong nhà.

“Nào có nào có, chúng ta đều là người trong nhà, hỗ trợ là chuyện đương nhiên.”

Sau đó vẻ mặt Ôn Văn trở nên thô bỉ tiến tới sát bên cạnh Trư Bồng Bái hỏi: “À đúng rồi anh heo, tôi thấy ông biến mấy tên kia thành người giấy mang theo bên người, đây là tuyệt kỹ gì vậy?”

“Tôi có xem trọng vài em gái, nếu có thể mang bọn họ theo bên người, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra thì đúng là tiện dụng quá.”

“Nhất là một em gái có cọng tóc ngố, tôi nhìn mà khó chịu lâu rồi.”

Trư Bồng Bái cười ha hả: “Chỉ là chút tài mọn tôi, tôi đảm bảo chỉ ông một lần là biết ngay.”

Vì thế hai người nhanh chóng chuyển sang chủ đề hèn mọn làm Kiều Phỉ Nhã ở bên cạnh sừng sốt, ánh mắt nhìn Ôn Văn cũng có chút không đúng, còn nữa, em gái có cọng tóc ngố không phải đang nói cô à?

Làm sao hắn biết nhiều thứ tà ác như vậy chứ, không phải hắn vẫn luôn là người như vậy chứ....

Kiều Phỉ Nhã đang suy nghĩ miên man thì vẻ mặt đột nhiên nghiêm nghị, cô và Ôn Văn cùng quay đầu nhìn về một hướng.

Một người đàn ông lưng còng khoác áo bào từ bên kia chậm rãi đi tới, tất cả quái vật ở xung quanh đều nhường đường cho hắn.

Người đàn ông này không hề che lấp hơi thở trên người mình, hắn là cấp Tai Biến!

Mà Ôn Văn liếc mắt liền nhìn ra thân phận của người này, hắn chính là Hủ huyết giả Eiger của Đọa Thần Huyết!

Chương 1076 - Lý Cầu Đản và anh hùng bàn phím

Eiger xuất hiện chấn động tất cả quái vật ở nơi này.

Hắn chậm rãi đi tới trước chiếc ghế đặt ở phía trước khoảng sân, sau khi suy nghĩ một chút thì đứng yên tại chỗ, không tiếp tục tiến tới nữa.

Có nghĩa là, hắn dành sự tôn trọng nhất định cho chủ nhân của cái ghế kia.

Sau khi thấy một màn này, đám quái vật và tội phạm bị truy nã trên quảng trường bắt đầu hoan hô.

Bọn họ không quản Eiger là nhân vật thế nào, chỉ biết hiện giờ Yurianu đã có cường giả cấp Tai Biến, sau này bọn họ càng có dũng khí đối đầu với Hiệp Hội Thợ Săn hơn.

Trong mắt Ôn Văn lóe lên một tia sáng vàng, tiện tay kích hoạt chiếc phi tiêu mà Kỵ Sĩ Đêm Tối đã đưa cho mình.

Anh không biết Kỵ Sĩ Đêm Tối có thể tìm vào bên trong Yurianu hay không, nhưng thông báo sớm chắc chắn không sai.

“Nhìn thấy cấp Tai Biến kia không, hẳn là do lão Heo tôi mang vào đây, sau này hẳn chính là Tai Biến của Yurianu chúng ta.” Trư Bồng Bái tự hào khoe khoang với Ôn Văn.

Ôn Văn cười phụ họa, nhưng trong lòng lại đang nghĩ xem làm thế nào biến con heo này thành heo chết một cách nhanh nhất.

Ánh mắt Eiger đảo qua đám quái vật trên quảng trường, đáy mắt lóe ra sự khinh thường, nếu không phải hẳn bị Kỵ Sĩ Đêm Tối đuổi giết thì việc gì phải làm bạn với đám ăn hại này?

Nếu không phải muốn ở lại nơi này cần ‘Oai Long’ kia cho phép thì hẳn sớm đã chọn lựa kẻ thích hợp trong đám ăn hại này để tiến hành cải tạo rồi.

Hôm nay hẳn còn phải ký khế ước với Oai Long kia, đường đường là một cường giả Tai Biến lại phải làm việc dưới trướng một kẻ chân tự, chờ ngày nào đó tìm được cơ hội, hẳn sẽ biến Oai Long kia thành quái vật máu thịt vụn vẹo.

Đám quái vật đang trò chuyện thì đột nhiên im lặng, một người đàn ông khoác áo bào lông lấy từ trên đỉnh tháp đá chậm rãi bay xuống, bên cạnh lơ lửng điểm sáng hư ảo, nhìn kỹ thì phát hiện là những ký hiệu.

“Các bạn thân mến, đối với tất cả mọi người ở đây, hôm nay chính là một ngày trọng đại!”

“Bởi vì ngài Eiger này sẽ trở thành trưởng lão vinh dự của Yurianu chúng ta, một khi ngài Eiger gia nhập thì thái độ của Hiệp Hội Thợ Săn đối với chúng ta cũng nên thay đổi một chút.”

“Nếu dám ngông cuồng tới đây thì chúng ta sẽ để đám thợ săn kêu ngạo đó phải trả giá!”

Sau khi hẳn nói xong, toàn trường bắt đầu hoan hô, rất nhiều quái vật vung vũ khí, kêu gào muốn phản công lại Hiệp Hội Thợ Săn!

Oai Long rất hài lòng với bầu không khí này, hẳn thích cảm giác thoải mái khi không chế hết tất cả này, dựa vào đặc tính của Yurianu, sớm muộn gì Hiệp Hội Thợ Săn cũng phải chính thức thừa nhận sự hợp pháp của tổ chức bọn họ!

Khi đó hẳn chính là người đứng đầu cao cao tại thượng của Yurianu!

Sau đó hẳn sẽ cải trang, tìm tới nhà một quản lý cấp cao có con gái xinh đẹp của Yurianu để ở rể.

Lúc bị vạch trần thân phận nhất định sẽ thoải mái hơn lúc đầu vô số lần!

Nghĩ tới chuyện vui, Oai Long nhếch khóe miệng, gương mặt đẹp trai biến thành méo mó.

“Thì ra lão đại của Yurianu chính là hẳn...” Kiều Phi Nhã đứng ở bên cạnh Ôn Văn, lộ ra vẻ mặt bưng bình.

“Hẳn là?”

Kiều Phi Nhã trả lời: “Là tên chuyên gieo họa cho mẹ vợ.”

“À, thì ra là cái tên cuồng ngược!”

Sắc mặt Ôn Văn trở nên âm u, anh sớm đã nghe về chuyện của Oai Long, khó chịu về tên này lâu rồi.

“Sao lại gọi hẳn là cuồng ngược?” Kiều Phi Nhã tò mò.

Ôn Văn cực kỳ ác ý giải thích: “Cô nghĩ đi, rõ ràng có thực lực lật bàn bất cứ lúc nào thế mà vẫn cam tâm tình nguyện bị mẹ vợ làm khó làm dễ, thậm chí chủ động rửa chân cho người ta, bị xối một chậu nước rửa chân lên đầu cũng không đánh trả, chẳng phải cuồng ngược thì là gì?”

“Nói không chừng tên này còn bí mật có một thư ký nhỏ, cả ngày thư ký nhỏ sẽ cầm roi da quất hẳn...”

“Phi, đầu óc ông toàn nghĩ mấy thứ lộn xộn.” Kiều Phi Nhã ghét bỏ nói.

Ôn Văn cười he he: “Bị người ta dùng roi da quất là vì nhảm nhí đau đớn, mặt khác còn rèn luyện gân xương da, cô nói lộn xộn là nghĩ tới chuyện gì vậy?”

Lúc hai người thì thảo nói chuyện, Oai Long đã lấy ra một phần khế ước màu vàng, trên khế ước này yêu cầu Eiger phải nghe theo lệnh của Oai Long trong vòng hai mươi năm để báo đáp chuyện Oai Long đã cho Eiger sự che chở, không để Kỳ Sĩ Đêm Tối tìm được hắn.

Phần khế ước này có ý nghĩa rất trọng đại đối với Yurianu, vì thế bầu không khí thoát nhìn trang nghiêm lại thần thánh, lúc Eiger chuẩn bị ký tên thì Oai Long chợt nhưng mày.

Oai Long cứ cảm thấy có người xì xào ở bên dưới, có khả năng là đang nói xấu hắn, đám quái vật này cho dù ngang tàng thì cũng nên biết trường hợp nào nên nói, trường hợp nào không nên nói chứ?

“Hừ, Kẻ nào xì xào bàn tán đấy, có ý kiến với tao đúng không, quả thực là vô tổ chức vô kỷ luật!”

Vừa vặn hôm nay là ngày trọng đại mà Yurianu sẽ chuyển thành thế phản công, hắn cần người để tạo sự uy tín tuyệt đối của mình, nhân cơ hội này khai đao với kẻ xui xẻo đang xì xào kia vậy!

Oai Long gõ nhẹ ngón tay hai cái, tìm được Ôn Văn đang nhỏ giọng thì thầm ở trong đám người mờ mịt, lộ ra vẻ mặt hoài nghi.

Tên này là ai? Sao hắn không nhớ mình đã cho phép hai người này tiến vào Yurianu chứ?

“Bọn mày là ai?” Oai Long trợn tròn mắt, không đợi nhóm Ôn Văn trả lời thì ngón tay đã nhúc nhích phóng ra một luồng sấm sét chói lòa.

Chỉ có hắn có thể cho phép người ta tiến vào Yurianu, đây là cơ sở cho sự thống trị của hắn.

Có người thông qua con đường khác tiến vào được Yurianu tức là sự thống trị của hắn bị dao động, vì thế hắn phải bắt giữ hai người này lại trước khi những người khác kịp phản ứng.

Ôn Văn đưa tay phải tới, tiện tay hút luồng sấm sét này đi, sau đó mỉm cười nói với Kiều Phi Nhã: “Kế tiếp có khả năng sẽ không được thoải mái, tôi phải ứng phó hắn, có lẽ sẽ không bảo vệ được cô.”

Nếu hiện giờ đã bị phát hiện, có che giấu nữa cũng không có ý nghĩa, vì thế Ôn Văn chuẩn bị làm chút chuyện thú vị.

“Tôi không cần ông bảo vệ.” trong mắt Kiều Phi Nhã lóe lên một luồng kiếm khí vàng óng.

Ôn Văn tùy ý gỡ bỏ quần áo nguy trang, kích hoạt đặc tính Tai Biến ‘Thực Hiện Lời Hứa’ với Oai Long.

Một quyển sách xuất hiện trên đầu Oai Long, bên trên là tin tức chỉ có Ôn Văn nhìn thấy.

Họ tên: Lý Cầu Đản

Tuổi: 45

Năng lực: anh hùng bàn phím

Ôn Văn nhìn quyển sách này, lại nhìn Oai Long, người này làm anh xuất hiện rất nhiều dấu chấm hỏi.

Tên này có nhiều biệt hiệu oách như vậy nhưng tên thật lại là Lý Cầu Đản?

Khó trách hẳn tự xưng là Oai Long, lại đặt cho mình nhiều biệt hiệu như vậy, hóa ra là để áp chế tên thật của mình.

Mặt khác về năng lực của hẳn thì nhóm thợ săn có rất nhiều suy đoán, từ biểu hiện thì ít nhất có mười mấy loại suy đoán, dù sao thì mỗi khi gieo họa cho mẹ vợ của mình lại sử dụng một loại khả năng khác nhau.

Nhưng trong số tất cả suy đoán đó, không có cái nào liên hệ tới bàn phím, anh hùng bàn phím là cái quỷ gì?

Ôn Văn hít sâu một hơi, khó tin nhìn Oai Long, trong mắt hiện lên vẻ thương hại, sau đó trông như không hề đề phòng đi tới trước mặt Oai Long.

“Cầu Đản Nhi à, con là Cầu Đản Nhi đúng không...”

Oai Long nghe thấy hai chữ Cầu Đản thì giống như bị một luồng điện cao thế chạy xẹt qua người, cả người bắt đầu run rẩy, tóc cũng dựng lên.

“Mày rốt cuộc là ai?”

Hắn sớm đã phong ấn cái tên này ở sâu trong ký ức, ngay cả chính hắn cũng đã quên nó đi, không ngờ lại bị người trước

mắt đánh thức, lần thứ hai hiện lên đoạn ký ức kinh hãi đó.

Trí mạng nhất là kẻ này lại nói ra cái tên đó trước mặt tất cả cấp dưới của hắn, quả thực là trực tiếp giáng cho hắn một đòn tử vong.

“Ta là người cha hoang thất lạc nhiều năm của con!” Khóe mắt Ôn Văn mang theo nước mắt, tràn đầy tình cảm nói.

Oai Long tức sùi bọt mép: “Mày đừng có ăn nói xằng bậy, cha tao chết từ sớm rồi!”

Ôn Văn hùng hồn nói: “Vì thế cha mới là cha hoang, thật ra mẹ con cho con đội nón xanh, ta mới là cha thật của con, bằng không ta làm sao biết được cái tên Lý Cầu Đản này chứ...”

Oai Long có chút hỗn loạn, trái tim sắp tức điên rồi, kẻ trước mắt rốt cuộc là ai.

Nhưng Ôn Văn đầy tình cảm nói, nói có lớp có lang, hơn nữa chi tiết lại còn rất khớp, ví dụ như ba tuổi hắn làm gì, năm tuổi hắn làm gì.

Những chuyện này đều là thật, nhưng đối với Oai Long thì chẳng khác nào công khai xử tử!

Đám quái vật ở dưới đài trợn mắt há hốc nhìn màn náo kịch này, trận nghi thức này hoàn toàn biến thành trò hề.

Vẻ mặt Kiều Phi Nhã quái dị, bởi vì biểu hiện của Ôn Văn quá rõ ràng, người khác thậm chí không để ý tới cô, chỉ chăm chú mỗi quan hệ gia đình bên kia.

Có điều Ôn Văn làm sao biết được những chi tiết này chứ, có nhiều thứ không thể nào dựa vào suy luận đưa ra được.

Những chi tiết đó thật ra đều tới từ những lời thề được ghi lại trong quyển sách này, chúng ít nhiều gì cũng mang theo chút tin tức, đủ để lừa dối làm người ta sững sốt.

Ánh mắt Eiger nhìn Oai Long mang theo chút mỉa mai, cầm lấy tờ khế ước kia nhẹ nhàng xé bỏ.

Hắn không muốn làm trưởng lão vinh dự của Yurianu nữa, xem phản ứng của Oai Long thì hắn không biết Ôn Văn làm sao vào được nơi này, cũng chứng tỏ Yurianu không phải an toàn tuyệt đối.

Thấy Eiger xé khế ước, Oai Long muốn rách cả mí mắt, hấn không chỉ mất đi cơ hội có cấp dưới là cấp Tai Biến, còn bị người ta vạch mặt xử tử...

Không quản người này rốt cuộc có phải là cha hoang hay không, hấn đều phải giết chết!

Chỉ như vậy mới có thể xoay chuyển, tìm lại tôn nghiêm đã mất!

Oai Long co rúm ngón tay, quanh người xuất hiện một luồng hơi thở mạnh mẽ, có chút giống giao long nhưng lại càng mạnh mẽ hơn.

Trước đó Ôn Văn có chút không hiểu, ngón tay hấn co rúm lại như vậy có ý nghĩa gì, nhưng sau khi biết được cái tên của hấn thì lại hiểu được tư thế đó.

Đó là tư thế gõ bàn phím, căn cứ theo vị trí ngón tay, Ôn Văn có thể đoán được Oai Long đang khoác lác giả ngẫu.

Sự thật đúng là như vậy, năng lực ‘anh hùng bàn phím’ của Oai Long có liên quan tới khoe mẽ giả ngẫu.

Năng lực của hấn nối liền với một chiếc bàn phím, nội dung khoác lác của hấn sẽ được gửi tới các diễn đàn lớn.

Trên diễn đàn có người phản đối thì hấn sẽ mắng chửi lại, như vậy càng phù hợp với thân phận anh hùng bàn phím của hấn.

Mà ngôn luận khoác lác càng đáng giận thì năng lực hấn có thể điều động lại càng mạnh mẽ hơn, vì thế hấn có thể sử dụng nhiều loại năng lực khác nhau.

Phương pháp chuyển đổi năng lực chính là dùng bàn phím gõ lại nội dung khoác lác một lần.

Chương 1077 - Thực lực của Long Vương miệng méo

Thật ra nếu như biết rõ chi tiết năng lực của Oai Long, muốn khắc chế hấn cũng đơn giản.

Năng lực của hấn là khoác lác ở trên mạng, để lại bài post khi làm anh hùng bàn phím.

Như vậy chỉ cần xóa hết toàn bộ bài post cũng tương đương phé bỏ toàn bộ khả năng của hấn.

Thực tế thì những khả năng Oai Long từng dùng qua đã mất hiệu lực.

Bởi vì hấn khoác lác quá thái quá, lại còn khiêu thích cư dân mạng, có một số bài post đã bị quản lý xóa bỏ.

Ví dụ như hấn từng vào diễn đàn chuyên về chữa bệnh khoác lác mình là Y Vương.

Xỉ vả những bác sĩ khác không đáng một xu, khoác lác mình có thể làm xương cốt da thịt mọc lại như mới, tất cả các chứng nan y muốn trị đều dễ như trở bàn tay.

Bài post này đã dấy lên một trận khẩu chiến, cung cấp cho Oai Long năng lực Y Vương.

Nhưng sau đó tình thế thăng cấp, có người vạch trần địa chỉ mà Oai Long tùy tiện điền vào, muốn tìm Oai Long gặp thẳng mặt.

Ảnh hưởng rất ác liệt, vì thế bài post này đã bị diễn đàn xóa bỏ, mà tài khoản của Oai Long cũng bị cấm.

Vì thế hấn không thể làm Y Vương miệng méo nữa.

Có điều Ôn Văn không biết đặc tính này của Oai Long, vì thế chỉ có thể dùng cách cứng đối cứng.

Động tác tay của Oai Long rất nhanh, dùng tốc độ tay mà tất cả người đánh máy phải hâm mộ, trong vòng vài giây gõ xong hai ba ngàn chữ khoác lác khoe mẽ.

Sau khi gõ xong, Oai Long cũng có biến hóa, trên đầu mọc ra hai chiếc sừng nhọn, mặt lóe vảy rồng chi chít, vảy rồng màu vàng trên trán ghép lại thành chữ Vương.

Cái miệng to như chậu máu của hấn hơi lệch, thoạt nhìn khá méo mó, trạng thái này được người ta gọi là Long Vương miệng méo', đây là nguồn gốc của biệt hiệu Oai Long.

Năng lực Long Vương này là lớp da khoe mẽ thành công nhất của Oai Long.

Trên một trang web yêu thích hoạt hình, Oai Long đã khoác lác mình là Long Vương, mỗi năm đều có thôn dân dân trình

nữ xinh đẹp làm cô dâu cho mình, lại còn bịa ra cả một câu chuyện xưa.

Ví dụ như đứa con thứ ba của hắn bị một đứa bé rút gân, hắn đã dâng nước dìm cả thành trấn của đứa bé đó trong nước.

Cho dù Thần tới khuyên can hắn cũng không được, chuyện thành phố này chìm trong nước đã định rồi.

Lại ví dụ như có một con khỉ không biết phép tắc tới chỗ hắn đòi vũ khí, hắn tiện tay cho con khỉ kia một cái que khuấy phân, con khỉ liền dựa vào cái que kia trở thành nhân vật lớn hiêm có trong trời đất.

Chuyện tương tự không ít, làm vai diễn Long Vương cực kỳ bá đạo, thực lực của hắn cũng theo đó mà mạnh mẽ hơn.

Vì thế hàng trăm cư dân mạng xem hắn như con cưng của web, là một người có vấn đề về chỉ số thông minh, vì thế ‘truyện thuyết Long Vương’ này trở thành một nét văn hóa đặc sắc của trang web.

Ở trạng thái Long Vương miệng méo, thực lực của Oai Long có thể nói là mạnh nhất dưới Tai Biến!

Ôn Văn móc mũi, nhìn Oai Long nói: “Sao con lại biến thành bộ dáng quỷ quái này, ánh mắt hung ác như vậy để làm chi, lẽ nào muốn ra tay với cha sao?”

“Thằng nghịch tử này!”

Phần đầu của Oai Long xuất hiện hơi nước màu trắng, chòm râu trên mặt bắt đầu run rẩy, là bị Ôn Văn chọc giận.

Tức giận một phen, Oai Long bị Ôn Văn chọc tức tới bật cười.

“Mày cứ mạnh miệng thỏa thích đi, sau đó tao sẽ rút đầu lưỡi và ruột của mày ra ngoài, sau đó đổi vị trí của chúng, đến khi đó mày sẽ không thể miệng lưỡi trơn tru như bây giờ được nữa.”

Đột nhiên Oai Long giậm chân một cái, bụi đất ở xung quanh bị thổi bay, tạo thành một trận bão cát hình vòi rồng, bóng dáng Oai Long ẩn trong bão cát.

Ôn Văn cảnh giác, trận bão cát này có chút kỳ dị, anh thử nhấc lên một trận gió thổi tan cát đất nhưng không có kết quả.

Hơn nữa mỗi hạt cát ở nơi này tựa hồ đều có hơi thở của mình, tạo thành quây nhiễu rất lớn cho sự cảm nhận của Ôn Văn.

Nhưng mặc dù vậy, Ôn Văn vẫn có cách tìm được hấn.

Ngụy kiếm đạo, tâm nhãn kiếm!

Một luồng kiếm khí thật mỏng từ người Ôn Văn tỏa ra, tạo thành một lớp lá chắn kiếm khí mảnh tới không thể nhìn thấy ở xung quanh người mười mét.

Phạm vi hình tròn mười mét này hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của Ôn Văn, chỉ cần là thứ có sát ý sẽ bị Ôn Văn cảm nhận được.

Đột nhiên một luồng dao động kỳ lạ xuất hiện, Oai Long yên lặng không một tiếng động xuất hiện ở phía sau Ôn Văn, móng vuốt phủ kín vảy rồng chụp tới giữa lưng anh.

Một vuốt này nếu chụp trúng thì sẽ moi tim Ôn Văn ra trong nháy mắt.

Nhưng Ôn Văn sớm đã phát hiện, anh nhanh chóng khom người né tránh, tiếp đó đá đùi phải.

“Ngụy võ đạo – cú đá ngang địa ngục!”

Chân Ôn Văn đá vào bàn chân Oai Long, Oai Long hét một tiếng ngã xuống, nhưng Ôn Văn mới là người cấp tốc lui về sau.

Khóe mắt anh có chút co quắp, nhìn lại bắp chân mình, phần bắp chân máu thịt be bét, ngay cả trên xương cũng có chút vết nứt, anh đã đá trúng Oai Long, thế nhưng người bị thương lại là chính anh.

Oai Long giống như không có việc gì đứng ở đó, nhếch miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, khóe miệng bên phải đã sắp nhếch cao tới huyệt thái dương.

“Có thể thoát được đòn tấn công của tao, còn phản công được, thực lực của mày cũng không tệ lắm.”

“Nhưng...” Oai Long giơ một ngón tay đung đưa trước mặt Ôn Văn: “Đòn tấn công của mày quá kém rồi, kém tới mức làm tao buồn cười.”

Hắn xé mở áo bào lông lấy trên người, lộ ra một thân vảy rồng chi chít.

Lớp vảy này dưới sự khống chế của Oai Long mà nhếch lên hoặc khép kín theo tiết tấu.

Chúng nó có thể là tấm khiên mạnh mẽ nhất, cũng có thể là mũi giáo sắc bén nhất, mỗi chiếc vảy đều cực kỳ sắc bén, cho dù là máu thịt của cường giả chân tự cũng có thể dễ dàng xé toạc.

“Đồ con bất hiếu, muốn giết cha mà sao?”

Ôn Văn ngoài miệng vẫn tiếp tục chiếm tiện nghi, nhưng trong lòng đã bắt đầu cảnh giác, Oai Long này mặc dù là kẻ cuồng ngược, nụ cười thực quỷ dị, thế nhưng thực lực quả thực nằm ngoài dự đoán của Ôn Văn.

Lẽ nào đi ở rể cho mẹ vợ bắt nạt có thể thắng cấp thực lực?

Ngoại trừ cái này, Ôn Văn không thể nghĩ ra vì sao một cường giả lại chủ động chịu loại khuất nhục này.

“Mày nghĩ một chân tự như tao vì sao có thể thống lĩnh Yurianu, để đám quái vật chân tự không dám sinh lòng phản kháng?” Oai Long chỉ cái nệm đồng ở sau lưng: “Bởi vì tao có thứ đồ chơi này sao?”

“Không phải, là vì cho dù chúng có dị tâm thì tao vẫn có thể thoải mái nghiền ép bọn chúng!”

Oai Long tiến tới trước một bước dài, vung quyền tấn công về phía Ôn Văn, Ôn Văn hốt hoảng né tránh, trông khá chật vật.

Này không phải giả vờ, mà là thật sự yếu thế, nếu Ôn Văn rút kiếm Huyết Hà thì có thể đánh với Oai Long một trận.

Nhưng bộ dáng đó sẽ làm Eiger nhận ra thân phận của Ôn Văn, chắc chắn sẽ không tiếp tục hăng hái đứng đó xem cuộc vui.

Mặt khác nếu biến thành trạng thái Tai Biên cũng có thể dễ dàng tóm gọn Oai Long, nhưng chưa chắc có thể bắt được Eiger, nơi này còn có một lượng lớn quái vật, một khi sức lực bị giáng xuống dưới cấp Tai Biên, chắc chắn sẽ bị đám quái vật này bao vây tấn công.

Cho dù thực lực Tai Biến có thể loại bỏ toàn bộ đám người trước mắt thì anh cũng không muốn lộ ra thân phận trước mặt Kiều Phi Nhã.

Vì thế vẫn nên chờ đợi nhóm Ky Sĩ Đêm Tối tới giúp đỡ.

Hiện giờ anh chỉ chiến đấu với một mình Oai Long, những quái vật khác sẽ không dễ dàng ra tay, chuyện Ôn Văn cần làm chính là kéo dài thời gian.

Mà phương pháp kéo dài thời gian tốt nhất chính là sử dụng chiến thuật thả điều, cũng tức là kéo giãn khoảng cách không ngừng dùng đòn tấn công từ xa, như vậy có thể vừa quấy rối đối phương, cũng vừa đảm bảo chính mình không dễ dàng bị thương.

Về phần phương pháp tốt hơn, đương nhiên là dựa vào thực lực mạnh mẽ, trực tiếp đánh Oai Long ngã nhào....

Chương 1078 - Chiến đấu hỗn loạn

Ôn Văn hít sâu một hơi, khởi động năng lực dịch chuyển tức thời, và hòa vào bóng tối của Nhiếp Ảnh, anh cần phải dùng tốc độ nhanh nhất để né tránh đòn tấn công tới từ Oai Long, như vậy mới có thể hoàn thành thả điều.

Sau đó Ôn Văn quay sang đưa tay với Oai Long, một luồng sét chói mắt từ tay anh phóng ra, đòn tấn công này vốn hấp thu từ Oai Long, hiện giờ trả lại cho hắn.

Sấm sét nện vào người Oai Long, làm cả người hắn tê rần, hắn chẳng những không cảm thấy đau, ngược lại còn cảm thấy rất thoải mái.

Sau đó Oai Long chạy tới chỗ Ôn Văn, nói là chạy nhưng kỳ thực tốc độ hắn nhanh tới cực hạn, đám quái vật khác thậm chí không nhìn được bóng dáng của hắn.

Nếu là lúc bình thường, Oai Long di động như vậy sẽ tạo thành tổn hại không thể phục hồi.

Thế nhưng ở Yurianu, ngay cả một viên gạch hắn cũng không giẫm nát.

Thấy Oai Long tấn công tới, Ôn Văn bắt đầu di chuyển, năng lực dịch chuyển tức thời và hòa vào bóng tối cùng sử dụng, tốc độ của Ôn Văn cũng được đẩy lên cực hạn.

Tốc độ này làm Oai Long có chút vương tay vương chân, Ôn Văn giống như một con cá chạch trơn trượt, mặc dù hắn có năng lực tổn thương Ôn Văn, nhưng muốn bắt Ôn Văn thì cần tổn chút sức lực.

Nhưng cũng chỉ là chút sức lực mà thôi.

Ôn Văn chạy, Oai Long đuổi theo, quái vật xung quanh có thể nhìn thấy nhiều cái bóng của hai người cùng xuất hiện.

Thả điều không phải chỉ chạy là được, còn cần phải tiến hành tấn công, vì thế Ôn Văn lấy ra ‘sách ký hiệu Lovevis’.

Tiến hành phóng ra đòn tấn công phạm vi rộng trong khu vực chiến đấu của hai người.

Bởi vì tốc độ di chuyển của hai người quá nhanh, vì thế Ôn Văn không có cách nào bắt được bóng dáng Oai Long, phải bao trùm toàn bộ mới có khả năng nhất định chạm vào Oai Long.

Loại chiến đấu cường độ cao này, chỉ qua vài phút đã làm Ôn Văn cảm thấy có chút kiệt sức.

Tốc độ của anh đủ nhưng thần kinh phản xạ lại hơi chậm một chút, vì thế bị Oai Long đánh trúng vài lần, mỗi lần bị đánh trúng, Ôn Văn lại mất đi một chút máu thịt.

Cho dù là nắm đấm, tay hay chân của Oai Long thì đều giống như một chiếc cối xay thịt khủng bố, Ôn Văn chỉ cần chạm nhẹ một cái sẽ bị thương không nhẹ.

Cũng may quần áo Harman đưa cho Ôn Văn khá tốt, mặc dù không có lực phòng ngự, nhưng được dệt từ một loại kim loại lỏng nào đó, lúc bị tổn hại có thể nháy mắt tự động chữa trị.

Đối với tình hình chiến đấu không thể giúp ích gì, nhưng ít ra có thể làm Ôn Văn trông không quá thảm bại.

Cũng như khi này, bấp bùi Ôn Văn bị đánh một phát, nếu không nhờ bộ quần áo này thì hiện giờ Ôn Văn đã trần trụi rồi.

...

Ở bên ngoài Yurianu, dưới chân núi một tòa núi cao.

Có ba người đang đứng đó, là Ishna, Kỵ Sĩ Đêm Tối và Eiger.

Ba người nghiêm túc nhìn ngọn núi ở trước mặt, khi này Kỵ Sĩ Đêm Tối đột nhiên gửi tin gọi bọn họ tập hợp, đồng thời dẫn tới chân núi này.

“Phi tiêu tôi đưa cho Ngụy Thám biểu hiện hơi thở ở nơi này, hẳn là hẳn đã gặp Eiger, nhưng bọn họ lại không ở trong ngọn núi này.” Kỵ Sĩ Đêm Tối âm trầm nói.

“Nơi này quả thực có vài phần kỳ quái, nhưng mà...”

Ishna thu hồi cảm nhận, lắc đầu với hai người: “Tôi không tìm được cửa tiến vào, khó trách nơi này có thể làm khu Hoa Phủ bó tay không có cách nào, quả thực có chút năng lực.”

Harman đứng ở một bên, thật ra hẳn nghe không hiểu gì cả, cũng không cảm nhận được ngọn núi này có chỗ nào không đúng.

Kỵ Sĩ Đêm Tối hít sâu một hơi, trong mắt lóe sáng.

“Phi tiêu của tôi chính là nguồn gốc tín hiệu mạnh mẽ nhất, nếu không có phi tiêu thì tôi cũng không có cách nào tìm được đường vào.”

“Nhưng bây giờ đã có tín hiệu mạnh mẽ chỉ dẫn, tôi vẫn không tiến vào được thì đúng là không có cách nào nói nổi!”

Kỵ Sĩ Đêm Tối mỉm cười tự tin, bước một bước lên ngọn núi, bước đi này trực tiếp giẫm nát tảng đá, số đá này tan chảy ra giống như kẹo đường, không thể nào ngăn cản bước chân của Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Sau đó hẳn tiến tới từng bước một, đi thẳng vào trong núi, làn sương đen ở xung quanh làm tất cả núi đá im lặng bốc hơi, mỗi bước đều giống như bị tiêu hao sức lực rất lớn.

Ishna mỉm cười, huýt sáo đi theo sau Kỵ Sĩ Đêm Tối, vừa đi vừa vuốt ve mấy món trang sức trên tay.

Harman bàng hoàng đi ở cuối cùng, hẳn có thể cảm nhận được, mỗi bước đi của Kỵ Sĩ Đêm Tối sẽ làm hoàn cảnh xung quanh xảy ra biến hóa vi diệu, tiếp tục đi tới thì có lẽ bọn họ sẽ tới được một nơi thần kỳ.

Ôn Văn lợi dụng cảm nhận của trạm thu nhận, cộng thêm che đậy cảm giác mới đánh bậy đánh bạ tiến vào được Yurianu.

Mà Ky Sĩ Đêm Tối chính là dựa vào tọa độ từ phi tiêu truyền ra, bạo lực xâm nhập Yurianu!

Sương đen trên người Ky Sĩ Đêm Tối tỏa ra, nặng nề nề tiến tới trước, mỗi bước tựa hồ giống như tiêu hao sức lực rất lớn.

Nhưng Harman có thể cảm giác được mỗi một bước của Ky Sĩ Đêm Tối, hoàn cảnh xung quanh đều xảy ra biến hóa vi diệu, vì thế hắn và Ishna đành hoảng đi theo phía sau Ky Sĩ Đêm Tối.

...

Cuộc chiến của Ôn Văn và Oai Long tiến hành một hồi lâu, Eiger có chút mất kiên nhẫn.

Đột nhiên hắn cảm thấy có chút bất an, huyết thái dương hơi phình lên.

Nếu Ôn Văn có thể tiến vào nơi này, liệu Ky Sĩ Đêm Tối có thể vào hay không?

Hắn không thể xem nơi này là pháo đài, chờ trời sáng, hắn sẽ rời khỏi Yurianu, tìm chỗ ẩn núp khác.

Về phần người siêu năng đột nhiên xuất hiện này, đương nhiên cần phải giết.

Người này rốt cuộc có phải cha của Oai Long hay không, Eiger không quan tâm, nhưng hắn sẽ không để kẻ này rời khỏi Yurianu, bởi vì nếu hắn biết phương pháp tiến vào Yurianu, có khả năng sẽ dẫn Ky Sĩ Đêm Tối tới đây trước khi trời sáng.

Thấy Eiger bắt đầu chuyển động, Kiêu Phi Nhã cũng nhanh chóng quyết định, rút kiếm dài quay sang hắn tung một chiêu kiếm khí bùng nổ.

Kiếm khí màu vàng rực rỡ giống như một dòng sông vàng óng nhả về phía thân hình gầy còm của Eiger, tỏa ra quang sáng mê người.

Nơi dòng sông ánh sáng này đi qua, quái vật bị xé nát, chết tươi ngay cả cận bã cũng không còn.

Eiger không xoay người lại, trước người không ngừng xuất hiện máu thịt giúp hắn cản lại đòn tấn công của Kiều Phi Nhã.

Đáng tiếc hắn đã đánh giá thấp thực lực của Kiều Phi Nhã, vì thế bị Kiều Phi Nhã đánh cho liên tục lui về sau, tạm thời bị cô quần lấy.

Ky Sĩ Đêm Tối mang theo Ôn Văn và Harman là vì biết bản thân Eiger đã bị thương nặng, trừ phi liều mạng tổn hại gốc rễ, bằng không không thể nào hạ đo ván bọn họ.

Eiger nhỏ giọng tức giận mắng: “Nếu mình không bị thương, con nhãi này chỉ cần một tay là có thể...”

Nhưng hiện giờ hắn chỉ có thể bắt lực phần nộ, xét theo một ý nghĩa nào đó, kiếm khí bùng nổ của Kiều Phi Nhã là chiêu thức siêu hạn thuộc về chính cô, không quản Eiger phần nộ cỡ nào cũng chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, không thể động đậy.

Đám quái vật xung quanh thấy một màn này đều theo bản năng lui về phía sau, muốn thoát khỏi Yurianu.

Kiều Phi Nhã đã tới đảo Bình Loan một khoảng thời gian, bóng ma tâm lý ám ảnh bọn họ quá sâu, rất ít quái vật bị cô nhắm tới mà vẫn có thể sống sót.

Nhưng ngay sau đó bọn họ kịp thời phản ứng, nơi này là đại bản doanh của bọn họ, phe mình lại có một vị cường giả Tai Biến, bọn họ việc gì phải chạy trốn chứ?

Vì thế dù loại tấn công áp tới Kiều Phi Nhã, cũng có chút quái vật kêu la ô ngôn ứ ngữ, điều này làm áp lực của Kiều Phi Nhã gia tăng, cũng không thể ngăn chặn Eiger.

Chương 1079 - Tai Biến xuất hiện

Mắt thấy Kiều Phi Nhã sắp không có cách nào ngăn chặn được Eiger, sắc mặt Ôn Văn tối sầm.

Với trạng thái của anh bây giờ, muốn tránh né đòn tấn công của Oai Long thôi đã rất cố sức rồi.

Nếu như Eiger cũng ra tay đối phó anh, có khả năng sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

Loại nguy hiểm này, Ôn Văn tuyệt đối không muốn liều lĩnh, vì thế anh chuẩn bị mở trạng thái Tai Biến.

Tuy chỉ có mười phút, nhưng cũng đủ để giải quyết toàn bộ quái vật và tội phạm bị truy nã ở nơi này!

Nhưng còn không chờ anh ra tay, tất cả mọi người đã không hện mà cùng ngừng tay lại.

Eiger vẻ mặt u ám nhìn về phía đông, ngón tay khẽ run, trong mắt lộ ra ánh sáng hung ác.

Oai Long túa mồ hôi lạnh, lộ ra vẻ mặt không thể tin, đáng lý ra Yurianu của hắn không thể nào phá giải được mới đúng, vì sao hôm nay lại gặp nhiều sự cố như vậy chứ?

Ôn Văn lộ ra nụ cười, nhảy phốc tới bên cạnh Kiều Phỉ Nhã, đứng chung một chỗ với cô, đề phòng nhóm Oai Long sẽ chóc cùng rút giầu.

Về phần đám quái vật khác và tội phạm bị truy nã, bọn họ cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Trong thị giác của bọn họ, bầu trời đột nhiên trở nên âm u, bầu trời sương mù của Yurianu lần đầu tiên đổi màu.

Áp lực vô hình đè ép trong lòng bọn họ, làm trái tim bọn họ nảy lên thật nhanh, giống như có người đang nắm chặt nó, có thứ khủng khiếp nào đó chuẩn bị xuất hiện.

Phía đông Yurianu, đột nhiên xuất hiện bóng ảo bao phủ sương mù màu đen, bóng ảo này cao hơn ba trăm mét, che đi cả bầu trời phía đông.

Ôn Văn nhận ra, bóng ảo này là hình dáng đại khái của Ky Sĩ Đêm Tối.

Bóng ảo của Ky Sĩ Đêm Tối từng bước từng bước đi về phía Yurianu, mỗi một bước đi thì bóng ảo này lại lớn thêm vài phần, rất nhanh đã che khuất cả bầu trời, áp lực cực lớn làm trái tim đám quái vật Yurianu sắp nổ tung.

Lúc bóng ảo này chiếm cứ cả nửa bầu trời thì đột nhiên biến mất.

Cùng lúc đó bóng dáng ba người cũng xuất hiện trên khoảng sân rộng.

Chính là Kỵ Sĩ Đêm Tối, nữ chiến thần Ishna và cả Harman làm người qua đường.

Harman thấy mình đột nhiên xuất hiện trong tòa thành phố này thì hơi run rẩy một chút, nhìn một vòng xung quanh thì thấy Ôn Văn, hắn vui vẻ ngoắc tay.

Ôn Văn dẫn theo Ishna đi tới, an tĩnh theo đuôi, nếu ông lớn đã tới thì anh không cần phải ra tay nữa.

Sắc mặt Oai Long tái xanh, hiện giờ hắn đã bắt đầu hối hận vì chiêu mộ Eiger rồi, hắn rất tự tin với Yurianu, vì thế đã dẫn hai kẻ địch cấp Tai Biến tới cho Yurianu.

“Mau đá tao ra ngoài Yurianu, mày đã đáp ứng sẽ không để Kỵ Sĩ Đêm Tối bắt được tao.”

Eiger lớn tiếng nói với Oai Long, chỉ cần Oai Long nghĩ một cái thì hắn sẽ xuất hiện ở bên ngoài Yurianu, như vậy Kỵ Sĩ Đêm Tối chắc chắn sẽ không đuổi kịp hắn.

Nhưng Oai Long lại chậm rãi lắc đầu, thả Eiger ra rất dễ, thả những người khác cũng dễ, nhưng sau đó thì sao, để chính mình lại đối mặt với hai cường giả Tai Biến này sao?

Hắn cũng có thể thông qua phương pháp khác để ra ngoài, nhưng như vậy thì nệm đồng sẽ bị để lại bên trong Yurianu, hắn phải chấp tay nhường lại quyền khống chế Yurianu cho người khác!

Oai Long tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy, vì thế hắn muốn giữ Eiger lại, để hắn đánh nhau với hai vị Tai Biến này!

Thấy phản ứng của Oai Long, trong lòng Eiger nổi lên sát ý, hắn biết suy nghĩ của Oai Long nên quyết định bỏ Oai Long vào danh sách cần phải giết.

Nhưng bây giờ hắn không có lựa chọn khác, hắn tức giận gầm lên một tiếng, lần thứ hai bộc phát uy thế của cường giả Tai Biến, biến thành một con quái vật lớn được tạo thành từ vô số máu thịt dị dạng.

Số xúc tua máu thịt này nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, quái vật bị xúc tua chạm phải sẽ nháy mắt bị nó đồng hóa, biến thành quái vật đáng sợ, mà Eiger cũng nương theo

đám quái vật này biến thành máu thịt, nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Kỵ Sĩ Đêm Tối rút ra hai thanh đao ngắn, có chút nghiêm túc đi về phía Eiger.

Kẻ này tất nhiên không phải đối thủ của anh, nhưng Eiger sắp chết vô tội vạ thực cũng có chút đe dọa, lúc này mỗi phút mỗi giây đều là Eiger đang tự thiêu đốt sinh mạng mình, Kỵ Sĩ Đêm Tối chỉ cần kéo dài thời gian thì có thể đẩy Eiger tới chết.

Ishna không nhúng tay vào cuộc chiến của hai người, cô có chút hứng thú nhìn về phía Oai Long, sau đó một tia sáng vàng lóe lên, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt đối phương.

“Thứ lơ lửng sau lưng mày chính là thứ kiểm soát nơi này đúng không?”

Ishna lịch sự hỏi một câu, sau đó đưa tay muốn chụp lấy cái nệm đồng.

“Đừng đụng vào nó!”

Oai Long nổi giận gầm một tiếng, vẫy rồng toàn thân xù lên, quay sang tiến hành một cái gấu ôm đối với Ishna.

Nhưng Ishna không thèm nhìn tới hắn, hắn bị ánh sáng vàng hộ thân của Ishna trực tiếp hất văng đi, mớ vẫy rồng như cối xay thịt kia nứt vỡ, cả người thất khiếu chảy máu, trông thảm không thể tả.

Chỉ là vị trí khoe miệng bên phải nhếch cao, vì thế trông như cả gương mặt đang chảy máu.

Mất thấy cái nệm đồng sắp đổi chủ, Oai Long hô to một tiếng: “Yurianu, bảo vệ chủ nhân của mày!”

Cái nệm đồng lơ lửng giữa không trung nháy mắt phóng ra một lượng lớn ánh sáng xanh, giống như một vật tổ huyền bí nháy mắt rơi xuống trên người Oai Long.

Ishna quý dị xuất hiện ở bên ngoài ánh sáng xanh, một đấm đánh tới, sóng xung kích thổi bay đám quái vật ở xung quanh, cách đó quá gần sẽ trực tiếp biến thành bánh nhân thịt.

Nhưng luồng ánh sáng xanh này vẫn sừng sững bất động.

Yurianu là một vật thu nhận ít nhất là cấp Tai Biến, mà luồng ánh sáng xanh này đúng là Yurianu đang bảo vệ chủ nhân của nó, mặc dù không thể làm Oai Long chiến thắng được Ishna, nhưng có thể làm hắn không bị cấp Tai Biến tấn công trong một khoảng thời gian ngắn.

Ishna mỉm cười: “Có chút thú vị đây.”

Sau đó cô bắt đầu điên cuồng tung quyền với luồng ánh sáng xanh này, Oai Long ở bên trong bị chấn động mạnh mẽ, chấn động đến mức máu thịt trên người rời rạc, nếu không có luồng ánh sáng xanh này, chỉ tùy tiện một quyền cũng có thể kết thúc cái mạng nhỏ của hắn.

Ở phía đông Yurianu chính là cuộc chiến của Ky Sĩ Đêm Tối và Eiger, phía tây là Ishna đang điên cuồng đấm đá Oai Long.

Chỉ cần ở gần chiến trường thì có thể gặp nguy hiểm tính mạng bất cứ lúc nào, nơi an toàn nhất trong Yurianu hiện giờ chính là một nơi không lớn không nhỏ ở phía nam.

Đám quái vật sinh sống trong Yurianu và đám tội phạm truy nã hung ác hiện đang trốn ở đây run lẩy bẩy.

Hiện giờ Oai Long đã đóng lại con đường ra vào, không ai trong bọn họ có thể rời khỏi nơi này, chỉ có thể ở lại đây chờ đợi số phận sau cùng.

Ôn Văn giang rộng đôi cánh đen ở sau lưng, chậm rãi bay tới bên cạnh Trư Bồng Bái, cười hì hì nhìn hắn.

Mớ thịt mỡ trên mặt Trư Bồng Bái run rẩy: “Anh trai à, khi này anh mới nói chúng ta là bạn mà, vậy anh có thể nể tình bạn bè mà tha cho tôi một con ngựa không?”

“Tha cho mày một con ngựa? Mày ngay cả ngựa cũng không cần nữa sao...”

Ôn Văn chột chột lỗ tai, sau đó thở hắt một hơi: “Được rồi, đều là anh em với nhau, tao đồng ý yêu cầu của mày, nếu mày có ngựa thì tao sẽ để ngựa của mày rời đi, nhưng heo thì tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Chương 1080 - Văn Hương Lâu

Trư Bồng Bái suy nghĩ một hồi, cảm thấy nếu mình nói ‘thả mọt con heo’ thì đã được cứu rồi.

Thấy Trư Bồng Bái suy nghĩ một hồi lâu, Ôn Văn bổ sung nói: “Bỏ qua cho mày là chuyện không thể nào, nhưng nếu mày ngoan ngoãn giao thứ đó cho tao thì tao có thể cho mày chút ưu đãi.”

Trư Bồng Bái lại suy nghĩ thêm một phút, sừng sốt không hiểu ý tứ Ôn Văn.

Có một câu gọi là không phải ngu tức là tệt hại, Trư Bồng Bái thì cao hơn một tầng, vừa ngu lại vừa tệt hại.

Không chỉ một lòng hổ người hại người, sở thích là làm que khuấy phân, hơn nữa chỉ số thông minh có thể xem là phiên bản cường hóa của heo nhà.

Mặc dù trong số động vật, chỉ số thông minh của heo đã có thể xem là rất cao, nhưng chung quy vẫn không thể nào bằng được nhân loại.

Bình thường mỗi khi gặp phải vấn đề không thể giải quyết được, Trư Bồng Bái sẽ dựa vào thực lực mạnh mẽ để chơi xấu, thế nhưng bây giờ gặp phải người mạnh hơn mình, hẳn không biết nên xử lý thế nào.

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Trư Bồng Bái, Ôn Văn cười khò lắc đầu: “Không phải trước đó mày đã bắt hai người à, giao bọn họ ra đây.”

Lý Đại Trang là nhân viên thu nhận của trạm thu nhận, Ôn Văn nhất định phải cứu ra.

Mà Đào Văn chính là nhân loại mới đầu tiên, Ôn Văn cũng không muốn cậu ta xảy ra sai sót gì.

“À à, tôi lập tức thả ra ngay.”

Trư Bồng Bái vội vàng lôi hai người giấy nhỏ ra, run nhẹ một cái liền biến thành hai người bất tỉnh, Ôn Văn thu hai người vào trong trạm thu nhận, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống.

“Tôi đã thả người rồi, ngài có thể tha cho tôi không?”

Đừng trách Trư Bồng Bái quá kinh sợ, thấy phe mình chỉ có một Tai Biến, đối phương có hai, bọn họ không thể có khả

năng chiến thắng.

Sau khi hai vị cường giả Tai Biến kia giải quyết Oai Long và Eiger, nhất định sẽ xử lý bọn chúng, chúng lại không thể chạy trốn.

Vì thế bọn chúng chỉ có hai kết cục, một là trở thành tù nhân, một cái khác chính là biến thành thi thể, vì thế Trư Bồng Bái mới không có tâm tư phản kháng.

“Đã như vậy, tao muốn trói mày lại, chỉ cần mày không phản kháng thì đảm bảo mày sẽ không chết.”

Trư Bồng Bái suy nghĩ một chút liền đáp ứng, nhìn sợi xích màu đen quấn quanh trên người mình, hắn còn mỉm cười, cười nhạo đám quái vật khác.

Ở bên kia thanh thể của Eiger ngày càng nhỏ, hắn đã gầy mọp sắp biến thành người khô, xung quanh không có quái vật nhỏ cung cấp năng lượng, hắn sắp bị chém ở dưới ngựa của Kỳ Sĩ Đêm Tối rồi.

Mà ánh sáng xanh của nê-m-đồng cũng ngày càng yếu, Ishna có vẻ đã đánh tới phát nghiệm, thứ có thể làm bao cát cho loại cường giả cấp Tai Biến như cô thật sự quá hiếm thấy.

Lúc này tình hình rất sáng sủa, chỉ một hai phút nữa hai người bọn họ sẽ bị bắt.

Vì thế trong lòng Oai Long sinh ra ác độc, hắn không muốn buông tha Yurianu, còn muốn sống sót, như vậy hắn chỉ còn một lựa chọn.

Đó chính là mở cánh cửa đồng xanh ở trung tâm Yurianu, phóng bí mật của Yurianu ra ngoài, như vậy mới có một khả năng thành công!

Máu thịt Eiger bị nghiền nát, Ishna đi tới phía trước nê-m-đồng, đưa tay về phía nó.

Ôn Văn trói Trư Bồng Bái lại, đang chuẩn bị thu hắn vào trong trạm thu nhận.

Thế nhưng vào lúc này, toàn bộ sinh mạng sống ở Yurianu đều nghe thấy một tiếng cọt két thật lớn.

Nhóm người mờ ảo ăn mặc đủ loại thời đại đang mờ mịt đi lại khắp đầu đường cuối ngõ đột nhiên trở nên ngưng thực, ánh mắt cũng sống động, toàn bộ Yurianu cũng trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều, giống như một thành phố nhân loại bình thường.

Mà nhóm người siêu năng đang chiến đấu, nhóm quái vật và tội phạm đang trốn tránh thì nháy mắt đình chỉ tư duy, một giây sau bọn họ biến mất trong Yurianu.

Trong khoảng sân rộng chỉ còn lại một miếng nệm đồng, lẳng lẳng rơi xuống đất, chóp mắt phủ đầy bụi, dường như đang chờ đợi ai đó tới nhặt nó lên.

Ngày này, hai vị Người Phán Quyết của Hiệp Hội Thợ Săn biến mất.

Ngày này, chủ nhân chân chính của Trạm Thu Nhận Tai Ách cũng biến mất.

Không ai biết bọn họ đi nơi nào, cũng không ai tìm kiếm bọn họ, giống như mọi người đều đã quên bọn họ đi.

...

“Đại gia tới chơi đi...”

Một chiếc khăn lụa mang theo mùi thơm gay mũi đập vào mặt làm Ôn Văn giống như mới tỉnh lại khỏi giấc mộng.

Anh hoảng hốt nhìn người phụ nữ trước mặt, đột nhiên giật mình, nháy mắt tỉnh táo lại.

Người phụ nữ trước mặt sắc mặt trắng nõn, cười lên lộ ra vết lúm đồng tiền nhân nhật trên má, cô ta lôi kéo cánh tay Ôn Văn, muốn kéo Ôn Văn vào một tòa kiến trúc bằng gỗ.

“Nè, cô là yêu nghiệt gì vậy, tôi liếc mắt đã nhìn ra cô không phải người!”

Ôn Văn dùng một tay đẩy người phụ nữ, cảm thấy tay mình rơi vào một khối mỡ heo trắng nõn.

Người phụ nữ này tuy da rất đẹp, ngũ quan cũng coi như đoan chính, nhưng thật sự là quá béo.

Béo tới mức nào nhỉ, nếu lấy cái quần của cô ta ra thì bạn cũng không biết sẽ lấy nó làm gì.

“Không đúng, nơi này không thích hợp.”

Ôn Văn lui về sau hai bước, thu hết cảnh sắc ở xung quanh vào trong mắt, đây là một con phố đầy hương vị cổ xưa, trước mắt là một cái lều nhỏ treo đầy dải lụa.

“Văn Hương Lâu...”

“Nơi này là thanh lâu à? Sao lại có thanh lâu chứ? Nhìn quần áo trên người bọn họ thì tựa hồ không giống giả.”

“Trước không nói tới chuyện hiện giờ mình đang ở nơi nào, thanh lâu lại để người như thế này đi kéo khách, ngại kiếm được nhiều tiền sao?”

Người phụ nữ mập đứng ở bên cạnh, không dám quấy rối Ôn Văn.

Nghệ danh của cô là Xuân Linh, dựa vào thân hình cao lớn của mình, có thể nói là bá chủ một phương ở Văn Hương Lâu này.

Vốn cô cũng không phải cô nương trong lầu, có điều cô ta đã tự bán mình.

Lúc Xuân Linh nói muốn tới đây làm hồng quán nhân*, tú bà thật sự muốn quỳ lạy cô ta. [bán nghệ không bán thân]

Cô ta không chỉ không rước được người khách nào, còn dọa chạy không ít khách, từ khi cô ta tới, việc buôn bán của thanh lâu bắt đầu xuống dốc không phanh.

Nhưng cho dù tú bà sống chết không chịu đồng ý thì có thể làm được gì chứ?

Một mình Xuân Linh cầm cây chày cán bột có thể đánh ngã ba mươi tên hộ vệ của Văn Hương Lâu!

Tự mình giải quyết không được, tú bà muốn đi báo quan, nhưng chuyện này quan phủ không muốn nhúng tay.

Có người bị ép làm kỹ nữ thì quan phủ sẽ quản, nhưng có người tự nguyện làm kỹ nữ, mắc mớ gì tới bọn họ chứ?

Vì thế Văn Hương Lâu bị ép phải nhận Xuân Linh, người phụ nữ này một ngày có thể ăn phần cơm của mười người, làm chi tiêu của Văn Hương Lâu gia tăng không nhỏ.

Hơn nữa cô ta vẫn luôn gây chuyện, mặc dù rất tích cực với công việc hồng quan nhân nhưng đến giờ vẫn chưa đón được người khách nào.

Cũng bởi vì Xuân Linh mà tú bà của Văn Hương Lôu ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, oan ức đau khổ.

Không quản là ở trong câu chuyện gì, tú bà vẫn luôn đóng vai trò phản diện, nhưng ở Văn Hương Lôu... tú bà lại chính là người bị hại!

Thật ra Xuân Linh tự nguyện bán mình chính vì muốn tìm chỗ kiếm cơm, sức ăn quá lớn, không có người đàn ông nào nuôi nổi cô, nghe nói làm cô nương ở thanh lâu thì mỗi ngày đều được ăn no, vì thế cô đã vội vàng tìm tới.

Nếu tú bà không đồng ý thì cứ đánh tới khi nào bà ta đồng ý!

Xuân Linh rất tự tin với võ lực của mình, mà người đàn ông ăn mặc lố lăng ở trước mắt lại có thể dễ dàng đẩy cô ra xa mấy mét.

Người này chắc chắn phải là cao thủ số một trên giang hồ!

Chương 1081 - Vương triều Đại Túng

Ôn Văn đi tới trước mặt Xuân Linh, đưa tay gõ nhẹ một cái lên trán cô, mi tâm của cô thoáng chốc đã sung đỏ, ôm đầu ngồi chồm hồm trên mặt đất phát ra tiếng heo kêu.

“Đầu ngón tay có cảm giác rất chân thực, phản ứng của cô phù hợp với lẽ thường.”

“Tức là mình đang bị vây trong ảo thuật?”

“Nhưng không quản thế nào mình cũng không nhìn ra kẽ hở... hay là mình đã bị chuyển tới một không gian đặc biệt?”

Ôn Văn sờ cằm, cảm nhận như bạch tuộc tản ra ngoài, phạm vi khuếch tán tới cực hạn, sau đó cảm nhận từ một vòng tròn lớn biến thành hình bầu dục dần dần kéo dài, khi khoảng cách đạt tới cực hạn thì Ôn Văn mới thu cảm nhận lại.

“Khoảng cách cảm nhận của mình hiện giờ rất lớn, không gian độc lập đều có hạn chế khoảng cách, nếu là ảo thuật thì mình vẫn không tìm ra chút sơ hở nào, nơi này có chút thú vị.”

Sau đó Ôn Văn lập tức thử tiến vào trạm thu nhận, nhưng trạm thu nhận không có chút phản ứng nào.

Kích hoạt gắng tay Tai Ách, lại phát hiện năng lực của trạm thu nhận có thể sử dụng bình thường, chỉ là anh không có cách nào lấy đồ trong trạm thu nhận, cũng không thể ra vào.

Điều này làm Ôn Văn cảnh giác hơn rất nhiều, điều này chứng tỏ nơi này có năng lực quấy nhiễu trạm thu nhận.

Căn cứ theo kinh nghiệm trước kia của anh, nơi có thể quấy nhiễu trạm thu nhận đều là nơi không dễ trêu chọc, vì thế anh lại càng phải cẩn thận hơn nữa.

Ôn Văn chuyển ánh mắt về phía Xuân Linh đang gào rú thảm thiết, suy nghĩ một chút thì móc ra một thỏi bạc ném cho Xuân Linh.

“Cô là người đầu tiên tôi nhìn thấy ở đây, dẫn tôi tới phòng cô trò chuyện vài ngày đi, tôi muốn biết về hoàn cảnh nơi này.”

Bạc này là trước đây Ôn Văn lấy được từ căn phòng trong trạm thu nhận của Cung Bảo Đình, khi đó đã phát hiện chút vàng và một chút bạc.

Bởi vì vàng có giá trị cao nên đã bị Ôn Văn xài hết, mà bạc thì vẫn còn nằm phủ bụi trong góc, không ngờ lại có thể dùng ở nơi này.

Không quản nơi này là ảo thuật hay không gian riêng biệt, thoát nhìn giống như tình huống trong phim cổ trang truyền hình, cảnh tượng này dùng nén bạc hẳn là không thành vấn đề.

Xuân Linh chụp được thỏi bạc, đưa lên miệng cắn một chút, sau đó mặt mày hớn hờ nhét vào trong túi của mình.

Ôn Văn tinh mắt, thấy trong túi có một vài đồng tiền, chút bạc vụn, và cả một thỏi bạc hoàn chỉnh.

Kiểu dáng của thỏi bạc kia giống hệt với thỏi bạc mà Ôn Văn ném ra!

“Này chứng tỏ, nơi này là Hoa phủ cổ đại.”

Kiến thức lịch sử của Ôn Văn là trình độ người bình thường, không thể thông qua kiến trúc và quần áo nhìn ra cái gì.

Xuân Linh nhận được bạc thì đầu lập tức hết đau, cười ngốc nghếch, đây chính là mối làm ăn đầu tiên của cô.

Tuy vị khách này ăn mặc xấu tới phát bạo, đầu tóc chẳng khác hơn hòa thượng bao nhiêu, khẩu âm kỳ quái đủ để bức điên người khác, à đúng rồi, mắt còn rất nhỏ...

Nhưng... hấn cho nhiều tiền!

Một thỏi bạc này ít nhất cũng phải mười lượng, trong toàn bộ Văn Hương Lâu có thể xem là khách hàng lớn hiếm thấy.

Tên Văn Hương Lâu rất êm tai, nhưng thật ra chỉ có thể xem là thanh lâu loại kém, bình thường chỉ cần hai ba trăm đồng tiền đã vui sướng một đêm, khách chơi sang như Ôn Văn thật sự hiếm thấy.

Tuy trong túi của Xuân Linh cũng có một thỏi bạc, nhưng đó là toàn bộ gia sản của cô.

Đừng thấy trong phim cổ trang hở ra là trăm lượng ngàn lượng, trong hiện thực thì thu nhập một tháng của người bình thường cũng chỉ có một hai lượng bạc mà thôi.

Mắt thấy hai người muốn vào cửa, tú bà cầm khăn tay cười hi hi đứng bên cạnh nhìn Ôn Văn, ý bảo là Ôn Văn cần phải cho thêm chút phí.

Ôn Văn tiện tay ném một thỏi bạc, sau đó theo Xuân Linh lên lầu.

Tiêu dùng cho thanh lâu, không chỉ trả tiền cho cô nương, mấy loại phục vụ linh tinh cũng cần trả tiền.

Sau khi nhóm Ôn Văn đi rồi, tú bà cầm thỏi bạc nhin không được bật khóc.

Mặt hàng thua lỗ như Xuân Linh rút cuộc cũng kiếm được tiền cho bà...

...

Sau khi trò chuyện với Xuân Linh ba tiếng, Ôn Văn rút cuộc cũng có chút đầu mối về nơi này.

Nơi này là huyện Hậu Liệt, một phần của vương triều Đại Túng, vùng Hải Thuế, phủ Cam Đạo, là một huyện thành nhỏ không có danh tiếng gì.

Hoàng đế đương triều là Triệu Kỳ Vận, năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, mấy năm gần đây không hỏi tới triều chính, vì thế sức mạnh của Đại Túng cũng giảm đi theo từng năm.

Ôn Văn nghe thấy địa danh này thì trực tiếp phun, chỉ cảm thấy nơi này sinh trưởng ở điểm phun của mình.

Có điều được Xuân Linh giải thích một phen thì anh cảm thấy có thể tiếp nhận địa danh này.

Quốc hiệu ‘Túng’* này là ý chí của tất cả mọi người. [kinh sợ]

Chỉ cần trên dưới kinh sợ một lòng, ai cũng có áo mặc, ai cũng có cơm ăn, có thể chống đỡ ngoại tộc, vạn quốc triều bái!

Cái tên này có ngụ ý rất tốt, nhưng muốn áp dụng thì không dễ dàng.

Hoàng đế Triệu gia rất kỳ lạ, có người yêu thích vẽ tranh, có người thích nuôi thú cưng, có người thích điêu khắc... rất ít người chuyên tâm làm hoàng đế.

Đất vàng của Triệu Kỳ Vận đã sắp phủ tới lông mày rồi, thế mà mỗi ngày vẫn tìm cung nữ trẻ tuổi vui đùa, dùng cái danh đẹp để là để tu luyện...

Nếu Ôn Văn là cung nữ, anh sẽ tìm cơ hội trói lão già này lại, sau đó dùng kim châm chết.

Bởi vì những vị hoàng đế kỳ lạ không chịu để ý tới triều chính này đã dẫn tới một số nước nhỏ cũng bắt đầu khi dễ Đại Túng, vì thế chữ ‘Túng’ của vương triều Đại Túng cũng có ý nghĩa mới.

Đó là là mềm yếu thì có thể bắt nạt!

Đương nhiên làm người bình thường của vương triều, hưng suy thế nào thì Ôn Văn không quá hứng thú.

Điều anh chú ý chính là lịch sử của thế giới này có độ trùng khớp rất cao với lịch sử liên bang, trùng khớp hết như tình cảnh anh em sinh đôi.

Nếu chuyển Túng thành Tống, Triệu Kỳ Vận đổi thành Triệu Khải Vận, mang những chuyện lớn mấy năm nay ra so một chút thì nhất định là hoàn toàn tương tự!

Tình huống này rất khó nói là trùng khớp, vì thế Ôn Văn kết luận sơ bộ, thế giới này có quan hệ rất lớn với lịch sử cổ đại của liên bang.

Càng làm Ôn Văn để ý là anh làm sao tới được nơi này.

Bình thường anh cũng xem tiểu thuyết dạng này, gì mà đang ngồi xôm ở WC bị hút vào bồn cầu, gì mà cứu đứa bé bị xe tông, lúc đang tắm thì đột nhiên xuất hiện trong bồn tắm của công chúa thế giới khác...

Những tình huống này Ôn Văn có thể tiếp nhận, nhưng khi đó anh đang chuẩn bị bắt lấy Trư Bồng Bái, rõ ràng ý thức của anh vẫn còn hoàn toàn tỉnh táo, nháy mắt sau đó đã bị khăn tay của Xuân Linh đập vào mặt.

Trước khi tới đây, hình như Ôn Văn có nghe thấy tiếng mở cửa.

Mà ở trung tâm Yurianu có một cánh cửa đồng rất lớn, nguyên nhân anh tới nơi này hẳn là vì cánh cửa đó đã mở ra!

Cho nên chuyện cấp bách hiện giờ của anh chính là tìm ra phương pháp rời khỏi nơi này.

Thế giới này cho dù có nhiều điều huyền bí hơn nữa thì Ôn Văn vẫn muốn trở lại liên bang, ít nhất ở liên bang có thể sử dụng thiết bị đầu cuối siêu thợ săn xem video....

Nhưng làm sao để trở về thì Ôn Văn không có manh mối.

Anh cũng không biết chỉ có mình tới nơi này hay những người khác cũng đi cùng.

Nếu chỉ có anh, như vậy tìm manh mối trở về chẳng khác nào mò kim đáy biển, nếu như đi cùng mọi người thì Ôn Văn chỉ cần tìm Oai Long, tiếp đó tìm manh mối!

Chương 1082 - Giang hồ và yêu quái

Triều đại của người bình thường ra sao, quả thực không có giá trị quá lớn đối với Ôn Văn.

Vì thế Ôn Văn càng quan tâm về chuyện của người siêu năng hơn, với kiến thức của Xuân Linh, cô biết được một chút chuyện của võ lâm Đại Túng.

Người trong giang hồ bình thường đều có võ lực vượt xa người bình thường, giống như Xuân Linh cũng coi như cao thủ hạng hai, sức chiến đấu đại khái tương đương với bốn vị Diệp sư phụ.

Cao thủ hạng nhất trên giang hồ, thực lực có thể đạt tới cỡ mười vị Diệp sư phụ.

Vài vị đại hiệp danh chấn giang hồ có thể chống đỡ cả mấy trăm người, vừa ra tay đã là kiếm khí tung hoành.

Nhưng căn cứ theo Ôn Văn quan sát, đại hiệp cao cấp nhất có lẽ khoảng trình độ cấp Tai Nạn, nếu cao thủ giang hồ chính là sức chiến đấu hàng đầu ở thế giới này, vậy Ôn Văn có thể đi ngang ở đây.

Hiện giờ Ôn Văn chú ý nhất chính là làm sao rời khỏi nơi này, vì thế anh muốn tìm người siêu năng ở thế giới này.

Mặt khác anh cần phải dẫn theo Xuân Linh, người phụ nữ này là người đầu tiên anh tiếp xúc ở thế giới này, nói không chừng trên người cô ta có ẩn giấu đầu mối gì đó.

Hơn nữa mặc dù Xuân Linh không phải người siêu năng nhưng cũng coi như có thiên phú dị bẩm, dù sao cũng không phải ai cũng có thể cầm chày cán bột đánh bại ba mươi người bảo vệ.

Quan trọng nhất là Ôn Văn không thể mở trạm thu nhận, cũng không có cách nào từ trạm thu nhận triệu hồi quái vật, vì thế bên người cần có một con chốt thí...

Lúc Ôn Văn bay lên trước mặt Xuân Linh, Xuân Linh trực tiếp quỳ xuống, trong mắt cô, Ôn Văn chính là ‘thần tiên’ xuống nhân gian dạo chơi.

Ngoại trừ thần tiên, còn ai sẽ mặc loại quần áo lông này chứ?

Cô dùng cơ thể hơn một trăm năm mươi ký của mình ôm lấy bắp đùi Ôn Văn, sống chết muốn Ôn Văn truyền cho mình chút tiên pháp.

Ôn Văn bị Xuân Linh dính tới phát phiền, cuối cùng đồng ý nếu cô ta chịu theo anh ‘rèn luyện’ một khoảng thời gian ngắn, anh sẽ truyền ‘tiên pháp’.

Hai người cũng không chào hỏi tú bà, trực tiếp từ cửa sổ nhảy xuống, biến mất trong bóng đêm.

Sáng sớm hôm sau, tú bà lên lầu, nhìn thấy căn phòng trống rỗng thì đột nhiên bật khóc, này là vui tới phát khóc.

“Con heo ham ăn xui xẻo kia rốt cuộc cũng đi rồi...”

Không cười được bao lâu thì tú bà nhìn thấy trên bàn có một hàng chữ, là Xuân Linh để lại.

Bảo là muốn theo Ôn Văn học nghệ, bao giờ học thành sẽ trở về hiếu kính với bà.

Tú bà trợn trắng mắt, thoáng chốc hôn mê bất tỉnh.

....

Vương triều Đại Túng, Thi Gia Trang.

Thi Gia Trang là một trong năm tà phái lớn của võ lâm Đại Túng, mỗi vị con cháu Thi Gia đều nắm giữ môn giả chết đại pháp.

Môn võ học này, luyện càng cao thâm thì càng giống xác chết.

Nghe nói nếu đạt tới cảnh giới Tiên Thiên thì có thể học được thi thuật trong truyền thuyết, điều khiển cương thi vô địch tác chiến.

Hôm nay là ngày trọng đại của Thi Gia Trang, bọn họ phát hiện một ít con cháu danh môn chính phái đang vây công một ‘cái xác’ kỳ quái ở sâu trong thung lũng.

Đối phó với tà ma ngoại đạo không cần giảng đạo nghĩa giang hồ, mọi người cùng sóng vai, đây là phương thức quen thuộc của các môn phái võ lâm.

Nhưng các vị nhân sĩ giang hồ này lần lượt bị cái xác kia cướp đi tính mạng, biến thành vô số thân khô.

Sau khi tất cả nhân sĩ giang hồ đều chết đi, cái xác kia lại quỳ rạp trên mặt đất, im hơi lặng tiếng.

Một màn này đủ làm người ta sởn tóc gáy, người bình thường nhìn thấy nhất định sẽ rời đi càng xa càng tốt, nhưng Thi Gia Trang lại cảm thấy hứng thú.

Bọn họ đoán rằng đây chính là cương thi trong truyền thuyết, vì thế chuẩn bị sẵn sàng, chọn thời điểm giữa trưa nhiều dương khí nhất để mang cái xác kỳ quái này về Thi Gia Trang.

Một khi bọn họ khám phá ra bí mật của thi thể này, Thi Gia Trang bọn họ sẽ trở thành thế lực lớn nhất trong chốn giang hồ.

Không ai nhìn thấy thi thể kia đột nhiên mở ra một con mắt, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

“Những kẻ này không biết dùng phương pháp gì để chính mình chuyển hóa thành xác chết, bọn họ chính là thuốc bổ tốt nhất cho mình, đúng là trời cũng giúp mình!”

Cái xác này chính là Eiger bị Kỵ Sĩ Đêm Tối đánh tới thoi thóp chỉ còn một hơi!

...

Kinh đô Đại Túng, Harman ở tửu lâu lớn nhất Đại Túng, được tôn sùng là khách quý.

Hắn cũng không biết vì sao mình ở nơi này, có điều bởi vì quần áo cực kỳ lộng lẫy, lại rất có tiền, vì thế lăn lộn ở kinh đô rất tốt.

Vị trí của kinh đô rất thuận tiện, hắn dùng tiền mở đường, nhanh chóng làm rõ tình huống ở đây.

Đồng thời bỏ ra rất nhiều tiền mua được Đô chỉ huy sứ Cẩm Sát Vệ, để bọn họ tìm kiếm tài liệu toàn bộ người siêu năng ở Đại Túng.

Trọng điểm là nhóm Kỵ Sĩ Đêm Tối, Ishna và Ôn Văn.

Cẩm Sát Vệ này là tổ chức đặc biệt lớn nhất Đại Túng, hoàng đế Triệu thị dùng Cẩm Xoa Vệ để giám sát thiên hạ.

Bọn họ mặc cẩm y, tay cầm đao, rất uy phong.

Nhưng bởi vì hơn phân nửa Cẩm Sát Vệ là người nằm vùng ở nơi khác, không có cách nào mặc cẩm y, chỉ có thể mặc quần cộc bằng gấm, vì thế bọn họ mới được gọi là Cẩm Sát Vệ. [袈 sát là quần cộc]

Về phần vì sao cơ cấu đặc biệt này lại bị tiền tài thu mua, tất nhiên phải để hoàng đế Triệu gia đội nôi, nếu bọn họ chịu

gánh vác trách nhiệm một chút thì triều đình cũng không trở thành bộ dạng hủ bại này.

...

Đại Túng, vùng Hoa Dung, huyện Việt Hỏa, Lan Nha Tự.

Lan Nha Tự là vùng đất dữ mà người Việt Hỏa đều biết, nơi này có vô số nữ quỷ chờ đợi để hút tinh khí người qua đường, nghe nói còn có một cái cây yêu bà ngoại.

Cây yêu bà ngoại này là hoàng hoa lê Hải Nam vạn năm thành tinh, một nhà già trẻ đều bị loài người mang về làm đồ dùng trong nhà, vì thế rất căm hận con người.

Vì thế cô ta nuôi dưỡng mấy chục nữ quỷ có gương mặt đẹp, dùng bọn họ để sát hại người đi đường.

Có điều bởi vì bọn chúng giết quá nhiều, vì thế nơi này đã bị xếp vào nơi cấm địa, đã mấy chục năm không có người đi qua.

Nhưng bởi vì sự đặc biệt của Lan Nha Tự nên bọn chúng không có cách nào rời đi.

Một người đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị mặc một bộ đồ đen, trong bóng đêm tiếp cận ngôi chùa miếu.

Chùa miếu vốn tịch mịch đột nhiên sống lại, khắp nơi đều là đình đài lầu các chạm trổ, cô gái xinh đẹp dựa vào cửa sổ, ngoắc tay với người đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị này.

Đối diện với cảnh tượng kiêu diễm này, người này không có chút động tác nào, trực tiếp đi tới trước một gốc cây hoàng hoa lê nói.

“Mày là người mạnh nhất ở đây, hẳn là biết một ít tin tức hữu dụng, tao không phải người của thế giới này nhưng bị ép tới đây, mày biết đây là chuyện gì không?”

“Hoặc là, mày biết còn người nào khác giống như tao hay không?”

Mắt thấy người đàn ông này cách mình gần như vậy lại không hề có chút đề phòng, cô ta có chút đề phòng không được, đã đói bụng mấy chục năm, ngay cả con chuột cũng cảm thấy là vật tế thơm ngon.

Về phần vấn đề được hỏi, thế giới này nọ, cây yêu bà ngoại như cô ta căn bản nghe không hiểu.

Vì thế vô số cành cây và rễ cây đồng thời từ bốn phương tám hướng tấn công người đàn ông áo đen.

Đối phương khễ lắc đầu, nhẹ nhàng giậm chân một cái, luồng dư chấn như vô số lưỡi dao phóng ra.

Toàn bộ cành cây của cây yêu bà ngoại đồng thời đứt rời, chỉ còn lại cành khô dài mấy chục mét.

“Hiện giờ mày muốn nói chưa?”

“Nếu mày có thể giải đáp nghi ngờ của tao, nói không chừng tao sẽ tha cho mày một mạng!”

Chương 1083 - Người trẻ tuổi và Côn Bằng

Cây yêu bà ngoại chỉ còn lại cành khô khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mặt.

Quy trình chiến đấu này không thích hợp, không phải là mình dùng cành cây trói hãm lại, người này đau đớn cầu xin tha thứ nhưng mình nhất quyết phải hút khô hãm mới đúng à?

Sao trong chớp mắt tất cả cành nhánh đều bị cắt đứt rời?

Mình chính là yêu quái cấp bậc hai, cho dù là yêu vương cấp một cũng chưa chắc có thể dễ dàng loại bỏ toàn bộ cành nhánh như vậy!

Trừ phi người này là cấp siêu việt, cường giả cấp bậc Chân Tiên!

Ở vùng Hạ Phủ này, ngoại trừ hai vị kia thì đã rất nhiều năm rồi không xuất hiện cường giả cấp tiên thật sự, người này từ đâu xuất hiện chứ?

Nghĩ tới khả năng này, cây yêu bà ngoại tóa mồ hôi lạnh không ngừng, vội vàng giải thích: “Ngài muốn hỏi gì, chỉ cần ta biết thì chắc chắn sẽ không giấu giếm, chỉ xin ngài tha cho cái mạng nhỏ của ta.” [người thế giới này xưng hô kiểu cổ]

Người mặc đồ đen mỉm cười: “Yên tâm, chỉ cần câu trả lời của mày làm tao hài lòng thì tao sẽ để mạng lại cho mày.”

Vì thế cây yêu bà ngoại bắt đầu khai báo tất cả mọi chuyện mình biết cho người đàn ông áo đen lạnh lùng này, cũng chính là Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng bị đưa tới nơi này như Ôn Văn.

Đợi đến khi cây yêu bà ngoại nói xong, Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng hiểu một chút về bố cục ở thế giới này.

Nơi này có tên là Hạ Phủ, quốc gia lớn nhất là Đại Túng, ở xung quanh Đại Túng còn có những nước nhỏ.

Ở nơi này cũng có người siêu năng, chẳng qua cách gọi của bọn họ có hơi khác với liên quan.

Cấp bậc của quái vật và người siêu năng dựa theo cấp bậc để phân chia, tương ứng là cảnh giới Năm Giữ là cấp sáu, Chân Tự là cấp một, mà cấp Tai Biên chính là cấp siêu việt, cường giả Chân Tiên, là sức chiến đấu cao cấp nhất ở thế giới này.

Có điều căn cứ theo Kỵ Sĩ Đêm Tối quan sát, cây yêu bà ngoại cấp hai có thực lực yếu hơn thượng tự bình thường một chút, vì thế mức độ sức mạnh ở thế giới này hẳn là thấp hơn liên bang một chút.

Mặt khác căn cứ theo tin tức cây yêu cung cấp, Kỵ Sĩ Đêm Tối suy đoán được chút khác biệt.

“Nếu suy đoán của mình không sai thì chuyện kia sẽ xảy ra, mình không cần phải xen vào chuyện của người khác, nơi này cũng không phải Hoa Phủ.

“Nhanh chóng tìm ra Eiger, sau đó nghĩ cách trở lại liên bang.”

Sau đó Kỵ Sĩ Đêm Tối thở dài một tiếng: “Đáng tiếc ở nơi này mình không có cách nào truy lùng được Eiger, trước tiên tìm kiếm tên nhóc Ôn Văn kia đi, có lẽ hẳn có cách, lần này gọi hẳn tới là đúng rồi.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối định vị được Eiger là nhờ vào vệ tinh đặc biệt mà hắn phóng ra, hắn đã đặt một món đồ chơi nhỏ lên người Eiger, vì thế vệ tinh có thể xác định đại khái vị trí của Eiger.

Nhưng ở nơi này không có vệ tinh, vì thế hẳn cũng mất đi phương pháp định vị Eiger.

Bởi vì sự tồn tại của vệ tinh mà Kỵ Sĩ Đêm Tối biết được rất nhiều bí mật, bao gồm cả bí mật của Ôn Văn, vì thế lần hành động này hắn mới dẫn theo Ôn Văn.

Sau khi có được tin tức mình muốn, Kỵ Sĩ Đêm Tối quay sang búng một ngón tay về phía cây yêu, một tia sáng màu đen xuyên qua thân cây, hơi thở của cây yêu nhanh chóng trôi đi.

“Ngươi... không phải ngươi đã đáp ứng, chỉ cần câu trả lời của ta làm ngươi hài lòng...”

Kỵ Sĩ Đêm Tối nhún vai: “Tao không hài lòng.”

“Ngươi... lương lậu!” Cây yêu trực tiếp tức chết.

Kỵ Sĩ Đêm Tối vui vẻ bỏ thân cây cao lớn vào trang bị không gian, mớ cành cây đã cắt lia trước đó cũng không buông tha, mấy thứ này đều là tiền.

Người siêu năng bình thường đều không quá hứng thú với tiền, chỉ đủ sài là được.

Nhưng Kỵ Sĩ Đêm Tối thì khác, hắn có viện nghiên cứu cấp cao và nhà xưởng công nghệ cao, trình độ khoa học kỹ thuật vượt xa liên bang ít nhất là vài chục năm.

Rất nhiều thiết bị công nghệ cao của Hiệp Hội Thợ Săn đều ra lò từ nhà xưởng của Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Ví dụ như một số thiết bị chụp hình, thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, thiết bị kiểm tra trạng thái tinh thần, vỏ ngoài của thiết bị điều chỉnh ký ức, một số thiết bị không chế quan trọng của cự tượng binh.

Hắn chỉ làm ăn với Hiệp Hội Thợ Săn, lượng khách hàng không đủ, tuy lợi nhuận không tệ nhưng viện nghiên cứu là nơi hút tiền, chi phí dành cho nghiên cứu phát minh hằng năm chính là một con số khổng lồ.

Hắn không phải phú nhị đại có cha mẹ đã mất, siêu năng lực loại có tiền, vì thế hắn sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội kiếm tiền nào.

“Như vậy kế tiếp, mình cần phải tìm tên nhóc kia.”

...

Giữa biển rộng mênh mông, trên một đảo hoang không người.

Ishna dùng tư thế con vịt ngồi trên bãi cát vàng, hai bắp đùi trắng nõn dính chút hạt cát, trông đặc biệt bắt mắt.

Ở trước mắt cô là một người trẻ tuổi mặc áo trắng trông rất hăm hở.

Thực lực của người trẻ tuổi này sâu không lường được, làm Ishna có chút kiêng kỵ, hơn nữa cô cứ cảm thấy gương mặt người này rất quen, nhưng cô không nghĩ ra rốt cuộc đã gặp ở nơi nào.

“Cậu nói cậu đã ở đây mấy chục năm rồi, rốt cuộc cậu chờ cái gì vậy?”

Người trẻ tuổi quay đầu lại nhìn Ishna, mỉm cười: “Có từng nghe nói tới Côn Bằng chưa?”

“Côn Bằng?”

“Bắc Minh có một loài cá tên là Côn, Côn rất lớn, không biết bao nhiêu vạn dặm, nó hóa thành chim, gọi là Bằng, không biết bao nhiêu vạn dặm....”

Người trẻ tuổi si mê tụng niệm, Ishna nghe mà ngơ ngác, không thể hiểu nổi người này rốt cuộc đang nói gì.

Sau khi niệm xong, người trẻ tuổi nói tiếp: “Lúc này thế giới bị ngoại vực quấy nhiễu, trước đó có người che chở thế giới này, nhưng bọn họ đã biến mất rồi.”

“Ta gây dựng liên minh Thợ Săn Ma, có rất nhiều anh hùng hào kiệt gia nhập, chiến đấu đẫm máu chống đỡ ngoại địch.”

“Nhưng nếu không thể ngăn chặn kẻ thù ngoại vực xâm lấn từ gốc rễ thì một ngày nào đó chúng ta sẽ không phòng thủ được.”

“Côn Bằng có thể cảm nhận được dấu vết xâm lấn của ngoại vực, xua đuổi những kẻ đó ra ngoài, vì thế ta ở đây chờ Côn Bằng, phải mượn sức Côn Bằng thì thế giới này mới được bình yên thật sự.”

Ishna cảm thấy những lời này có chút quen thuộc, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng vang chấn động.

Một bóng dáng khổng lồ che khuất bầu trời, ở chân trời xuất hiện một con cá voi khổng lồ, nó vui sướng bơi ở trên trời, bên

cạnh còn có một đàn cá chuồn bay có cánh và sáu con mắt.

“Này là... cá voi khổng lồ Thiên Mạc!”

“Không đúng, màu sắc và dáng vẻ của nó có chút khác biệt với cá voi khổng lồ Thiên Mạc, tên của nó là Côn Bằng.”

“Nhưng Côn Bằng thật sự rất giống cá voi khổng lồ Thiên Mạc, cả người trẻ tuổi kia nữa...”

“Minh hiểu rồi!”

Không đợi Ishna hỏi rõ rốt cuộc là chuyện thế nào thì chỉ thấy người trẻ tuổi kia hóa thành một luồng cầu vồng bay lên đỉnh đầu Côn Bằng.

So với Côn Bằng, thể hình của người trẻ tuổi này còn nhỏ hơn con kiến, giống như một hạt bụi không đáng kể.

Nhưng cũng chính hạt bụi này lại làm Côn Bằng không ngừng kêu la, cuộc chiến nhắc lên sóng gió ngập trời, hòn đảo nhỏ không người trong nháy mắt bị nhấn chìm.

Mây đen che đầy trời, khắp nơi đều là sấm sét vang dội, cuộc chiến đấu kinh người giăng co một ngày một đêm, cá voi khổng lồ rốt cuộc không giãy giụa nữa, chở người trẻ tuổi kia bay lên trời, bóng dáng dần biến mất không thấy đâu nữa.

Ishna đứng trên mặt biển, qua thật lâu cũng không nói nên lời...

Chương 1084 - Quán rượu và heo yêu

Trên thảo nguyên mênh mông, hai nhánh đại quân đang giăng co.

Một bên là quân đội mặc giáp màu đen, tác phong chinh tề vẻ mặt nghiêm túc trang trọng.

Một bên khác thì cưỡi ngựa, trên người khoác đủ loại quần áo, bọn họ là liên quân được tạo thành từ dân du mục thảo nguyên.

Bên quân đội đồ đen, có một chiếc màu đen được chín con ngựa kéo đi, trên ghế là một ông lão mặc hoàng bào, bên cạnh là một đạo sĩ mặc đồ mộc mạc.

“Hôm nay cô* ngự giá thân chinh, nhất định phải tiêu diệt hết đám man di các người, quốc sư có thể ra tay giúp ta không?”
[xung hô của vương hầu ngày xưa]

Đạo sĩ kia mỉm cười nhưng không lên tiếng, hắn chỉ tới chiến trường thu thập tử khí, về phần cuộc chiến này thắng hay bại có liên quan gì tới hắn đâu?

Tộc Man bên kia không thể nhìn được, một đám đàn ông quơ đao cong lao tới phía đội quân.

Quân đoàn áo đen bên này cũng giờ khiên và thương dài, người bắn nỏ phía sau đã bắt đầu xoay vòng bắn liên tục.

Mắt thấy hai quân sắp xung đột, chiến trường biến thành cối máu thịt, một bóng dáng vàng xanh giống như sao trời rơi thẳng vào chiến trường, làm bầu không khí nơi này bị ngừng trệ.

Đó là một người phụ nữ mặc áo giáp màu vàng xanh, tay cầm một cây kiếm dài lộng lẫy, cô chính là Kiều Phi Nhã.

Cô còn chưa rõ vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này, vì sao lại có hai đội quân, khí thế hung hăng muốn xông về phía mình.

Vì thế cô cầm kiếm dài xuống đất, ngay lập tức có một luồng sóng xung kích lan tràn ra toàn bộ chiến trường.

Người bình thường trên chiến trường đều bị luồng sóng xung kích này đánh bay, nhưng không bị thương trí mạng, một số ít người siêu năng có thể miễn cưỡng bảo trì cân đối.

Ở bên cạnh hoàng đế, một vị tướng quân hoảng sợ nói: “Bệ hạ, đây là một vị cường giả cấp một!”

Nghe thấy lời này, lão hoàng đế đứng dậy, ánh mắt sáng rực nhìn Kiều Phi Nhã.

Đế vương nhân gian như hắn, tuy quyền cao chức trọng nhưng những cường giả chân chính kia lại không nguyện ý phục vụ cho hắn.

Bọn họ chỉ có thể mời được nhóm cấp năm cấp sáu linh tinh, ngay cả cường giả cấp bốn cũng rất hiếm thấy, vì thế cường giả cấp một vừa xuất hiện làm hắn cảm thấy một luồng nhiệt huyết dâng lên.

Mà vẻ mặt của vị đạo sĩ kia không hề có chút chấn động nào, đối với hắn thì cấp một cũng chẳng khác vì con kiến.

Nhưng người phụ nữ này xuất hiện có chút kỳ quái...

Ánh mắt đạo sĩ đột nhiên sáng ngời: “Lẽ nào cô ta là người ở bên ngoài?”

Lão hoàng đế đứng dậy, nói với Kiều Phi Nhã: “Vị nữ hiệp này, ta chính là thiên tử Bắc âm La Phong, cô có nguyện ý tới Bắc âm phụ tá cho ta hay không?”

“Chức vụ tùy ý cô lựa chọn, phong vương cũng được, thậm chí là hoàng hậu...”

Kiều Phi Nhã nhướn mày, từ một bên rời đi, cô không quản lão già này là ai, còn nói muốn cô làm hoàng hậu, quả thực không hiểu gì cả.

“Cô nương, tốt nhất cô nên ở lại.” Vị đạo sĩ kia nhẹ nhàng nói với Kiều Phi Nhã.

Kiều Phi Nhã giống như bị sét đánh quay đầu nhìn về phía người này, mồ hôi lạnh túa ra, người này là... cường giả cấp Tai Biến!

...

“Ừm, dáng vẻ bề ngoài của cô cũng không tệ lắm.”

Ôn Văn dùng tay gãi gãi cằm, đánh giá người phụ nữ đô con ở trước mặt.

Xuân Linh mặc bộ giáp dày cộm nặng nề trên người, trong tay cầm cây Lang Nha Bông dữ tợn, trọng lượng hai thứ cộng lại cũng gần ba trăm ký.

Bộ đồ và trang bị là Ôn Văn tìm hơn năm trăm ký sắt, gấp gáp mấy ngày chế tạo ra cho Xuân Linh.

Trên bộ giáp có khắc ký hiệu, mặc một thân áo giáp này rồi, cho dù Xuân Linh chỉ đấu đá lung tung cũng có thể chống đỡ người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa.

Xuân Linh như vậy mới có tư cách làm con chót thí cho Ôn Văn, không nói tới thực lực, chỉ cần đứng ở đó thì cũng không có mấy người dám ra tay.

Bọn họ đã xuất phát vài ngày, vẫn luôn tìm kiếm những người liên bang khác.

Thế giới này không hề nhỏ hơn liên bang, muốn tìm được người ở đây không khác nào mò kim đáy biển.

Ban đầu Ôn Văn cũng không có manh mối, có điều tìm kiếm một hồi thì anh cảm nhận được hơi thở của trạm thu nhận, chuẩn xác mà nói thì đó là hơi thở của xiềng xích anh phóng ra, vì thế anh liền tìm kiếm theo hướng này.

Nếu Ôn Văn không đoán sai, hơi thở này dẫn tới chỗ Tru Bồng Bái.

Lúc bị đưa tới thế giới này, trên người Tru Bồng Bái vừa vặn bị quấy dây xích của Ôn Văn, mặc dù hiện giờ bị tách ra nhưng Ôn Văn vẫn có thể thông qua nó để tìm được tung tích của Tru Bồng Bái.

Hai người tìm được một quán rượu ven đường, Ôn Văn vừa vào cửa đã gọi: “Tiểu nhị, lấy cho tôi hai ký thịt bò sốt tương, hai bình rượu ngon!”

Nói vậy, chỉ có trong phim võ hiệp mới gọi món như vậy.

Ở thời cổ đại muốn ăn thịt bò cũng không dễ, chỉ khi nào bò gặp sự cố ngoài ý muốn tử vong mới có thể ăn được thịt bò.

Ôn Văn rống một hơi như thế thật ra chỉ muốn trải nghiệm cảm giác được đại đại hiệp thôi.

“Dạ, xin ngài chờ chút, lập tức mang tức ăn lên ngay.” Tiểu nhị lập tức nói.

Ôn Văn sững sốt, ở đây có thịt bò thật sao?

Anh đơn giản quan sát một chút, phát hiện nơi này có rất nhiều người ăn mặc như khách giang hồ, trong tay mang theo đủ loại vũ khí.

Bọn họ cũng không phải hiệp khách giang hồ thông thường, mà là một nhóm người siêu năng!

Những người này cũng đang đánh giá nhóm Ôn Văn, bọn họ không nhìn ra thực lực Ôn Văn sâu cạn thế nào, thế như quái vật giống như xe tăng ở phía sau làm bọn họ cảm thấy rất áp lực.

Bầu không khí có chút áp lực, đã có người lặng lẽ đặt tay lên vũ khí.

Ôn Văn tùy tiện đi tới trước mặt một vị hòa thượng có diện mạo hung ác.

“Đại sư, ông có thể một hơi vượt qua sông không?”

Hòa thượng kia có chút sửng sốt, kỳ quái nhìn Ôn Văn, mạch não của người này sao lại kỳ lạ như vậy.

“Khụ khụ, là như vậy, tôi là người trời sinh yêu thích ‘biểu hiện’, mà một bước qua sông lại cực kỳ phong độ, vì thế tôi mới muốn học một chút.”

Những người siêu năng khác ở trong tiệm liếc nhìn nhau, có chút không biết làm sao.

Tất cả bọn họ đều là thành viên của liên minh thợ săn ma, mà đây chính là cứ điểm, vì thế mới có loại thức ăn thịt bò kho tương này.

Hôm nay bọn họ tập trung ở đây vì thương lượng đối phó một con heo yêu hung hãn.

Con heo yêu này xuất hiện ở gần đây vào vài ngày trước, gieo họa cho không ít ông chủ lớn ở gần đây, làm lòng người bàng hoàng.

Vì thế nhóm thợ săn ma tập trung lại, muốn săn con heo yêu mạnh mẽ này.

Ôn Văn thoát nhìn không là gì, hơi thở của cô gái mập kia làm bọn họ có chút áp lực, lẽ nào là con heo yêu kia?

Bọn họ có chút nghi ngờ, chuẩn bị ra tay, trước tiên bắt nhóm Ôn Văn lại, sau đó tiếp tục bàn bạc.

Giang hồ hung hiểm, lẽ như cô gái này thật sự là heo yêu, bọn họ không chịu ra tay thì người chết chính là bọn họ.

Ôn Văn chú ý tới bầu không khí kỳ quái này liền mỉm cười một tiếng, thoáng lộ ra hơi thở của mình.

Sau khi nhóm người siêu năng này cảm nhận được hơi thở của Ôn Văn thì túa đầy mồ hôi lạnh, sau đó ngoan ngoãn ngồi trên ghế, không dám có chút dị động.

Sau khi lộ ra hơi thở, Ôn Văn cũng không làm chuyện dư thừa, tiếp tục hỏi lão hòa thượng kia về chuyện băng qua sông.

Trò chuyện một hồi thì nhóm người kia biết được Ôn Văn không liên quan gì với heo yêu, vì thế bầu không khí nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chương 1085 - Heo yêu hiện thân

Trò chuyện một hồi, chủ đề bị kéo tới heo yêu.

Con heo yêu kia chỉ mới xuất hiện gần đây, hiện giờ đã có ba thợ săn ma bị chết trong tay nó.

Vì không muốn heo yêu gieo họa cho bách tính, bọn họ tập trung cường giả, chuẩn bị xuất phát tiêu diệt heo yêu kia.

Ôn Văn nghe thấy hai chữ heo yêu thì cảm thấy đó chính là Trư Bồng Bái, đầu tiên là dựa vào xiềng xích thì vị trí của hắn đang ở gần đây.

Thứ hai là thời gian cũng vừa vặn, thời gian xuất hiện đầu tiên của truyền thuyết heo yêu tương ứng với lúc Ôn Văn gặp Xuân Linh.

Cuối cùng chính là những người bị hại, tất cả đều là người giàu có ở bản xứ.

Những người này có chung một điểm, đó là rất béo, dựa theo tình hình của Đại Túng, người thường rất khó béo, mà yêu thích của Trư Bồng Bái chính là ăn thịt nhân loại béo mập.

Vì thế Ôn Văn nói với mọi người: “Tôi đi cùng mấy người đi, tôi thấy nơi này yêu khí ngập trời, chỉ dựa vào mấy người chưa chắc là đối thủ của heo yêu.”

Một người siêu năng đeo khoen đầu báo cảm thương dài do dự nói với Ôn Văn: “Đây là bổn phận của liên minh Thợ Săn Ma bọn ta, không dám làm phiền ngài.”

Người siêu năng này tên là Lãng Sung, một cường giả cấp ba, cũng chính là người siêu năng trung tự, thực lực như vậy ở trong đội ngũ chỉ có hai người.

Lãng Sung bình thường thích làm việc thiện, là người giỏi giang, rất nổi tiếng trong giới thợ săn ma, vì thế người dẫn đội

trong hành vi bao vây diệt trừ lần này chính là hắn.

Thật ra trong đội vẫn còn một người siêu năng thượng tự cấp hai, người này đơn độc ngồi trong góc, hắn chỉ có một cánh tay phải, lưng đeo một thanh kiếm nặng.

Những người khác có vẻ cũng không rõ thực lực của vị thợ săn ma này, bằng không cũng không lạnh nhạt với hắn như vậy.

Ôn Văn đặc biệt nhìn người nọ thêm vài lần, cảm thấy khí chất của người này khác hẳn với người khác, nhưng anh cũng không vạch trần thực lực của đối phương.

“Khi này tôi không nói đùa với mấy người, thực lực của con heo yêu kia không phải chuyện đùa, dám mấy người còn không đủ cho hắn nhét kẽ răng, cho dù các người không dẫn thì tôi cũng sẽ đi cùng, như vậy cũng chưa chắc có thể bảo vệ mấy người chu toàn.”

Ôn Văn ra vẻ tận tình khuyên nhủ, nhưng khí thế sắc bén chia thẳng vào cổ họng Lăng Sung, không cho hắn cơ hội nào để từ chối.

Sau khi đạt thành thỏa thuận hành động, thịt bò của Ôn Văn cũng được dọn lên, anh cầm một cục thịt bỏ vào miệng, thỏa mãn tới hừ hừ.

Lúc ở liên bang, Ôn Văn rất kén chọn đồ ăn, loại thịt bò thế này chỉ là phần cơm dành cho Tam Tể Nhi.

Nhưng sau khi tới Đại Túng, Ôn Văn ăn su hào bắp cải củ cải trắng vài ngày, miệng cũng nhạt thếch rồi.

Anh vừa nhét thịt vào miệng vừa tiếp tục hỏi vị hòa thượng kia về kỹ năng băng qua sông, anh muốn làm hành động giả ngẫu này lâu rồi...

Đợi đến khi Ôn Văn mặt dày mày dạn biết được chút kỹ năng dùng sào vượt sông từ lão hòa thượng, nhóm người cũng đã ăn uống no đủ, chuẩn bị hành động hàng yêu.

Nhóm người tổng cộng hơn hai mươi thợ săn ma, thực lực đều trên cấp bốn, cũng chính là người siêu năng cảnh giới Đồng Hóa chỉ có bảy người.

Theo thứ tự là một kiếm khách cấp hai cụt một tay, Lăng Sung, thợ săn ma cấp ba cùng với bốn thợ săn ma cấp bốn,

mười mấy người còn lại thì Ôn Văn chỉ xem như pháo hôi.

Heo yêu nháo loạn rất tàn bạo, nơi này có một người tên là Cao Lão Trang, trang chủ nơi này có một cô con gái như heo như hà mã, heo yêu kia ra lệnh cưỡng chế trang chủ trong vòng bảy ngày phải dâng con gái cho hắn làm cô dâu.

Mặc dù con gái nhà mình không gả đi được nhưng trang chủ cũng không hi vọng con gái mình thành vợ heo yêu, vì thế hắn thông qua một số con đường tìm một nhóm thợ săn ma tới, sau khi thợ săn ma bị giết chết mới khiến cho liên minh Thợ Săn Ma chú ý.

Hôm nay đã là kỳ hạn cuối cùng của bảy ngàn, nhóm thợ săn ma một đường chạy tới thì tân nương tử đã xuất phát, lão trang chủ chảy nước mắt nước mũi muốn nhóm Ôn Văn nhất định phải tìm con gái mình trở về.

Nhóm Ôn Văn lần theo vết chân, một đường đi tới phát hiện đội ngũ hơn mười người.

Chỉ thấy tám người đàn ông vạm vỡ cố sức nâng một chiếc kiệu, chậm rãi đi về phía núi rừng, một tiểu yêu quái đầu trâu mặt ngựa đi ở phía trước dẫn đường.

Trên người đám đàn ông vạm vỡ kia đầy mồ hôi, mỗi bước giẫm lên mặt đất đều lưu lại dấu chân thật sâu, chiếc kiệu gõ phát ra tiếng cọt kẹt cọt kẹt...

Ôn Văn nhìn Xuân Linh ở bên cạnh, có lẽ cô nàng này ngồi vào cũng sẽ có hiệu quả tương tự, nói tiếp thì không phải lúc này vừa vặn gặp trùng chuyện này, Ôn Văn thật sự muốn dùng Xuân Linh để dụ Trư Bồng Bái ra mặt.

Đi được một chốc thì tiểu yêu phía trước mất kiên nhẫn, quay sang thổi một luồng gió yêu dị vào chiếc kiệu, chiếc kiệu liền trở nên nhẹ nhàng, đám đàn ông vạm vỡ kia bắt đầu khiêng kiệu đi như bay, giống như không có chút trọng lượng nào.

Lăng Sung thấy chiêu thức này của tiểu yêu thì vẻ mặt hơi nghiêm nghị, tiểu yêu này thoạt nhìn có chút năng lực, không biết heo yêu có thể làm nó thần phục rốt cuộc có thực lực gì.

Rất nhanh nhóm người đã đi tới một hẻm núi, trong khe núi có một hàng thịt nướng ngoài trời.

Trung gian có một đồng lửa to, trên đồng lửa xuyên mười mấy con heo béo mập, nước mỡ nhỏ giọt xuống than củi bên dưới, phát ra tiếng xèo xèo.

Sắc mặt của nhóm thợ săn ma thay đổi.

Trong mắt người bình thường, bị nướng là heo, nhưng trong mắt bọn họ, những con heo nướng kia chính là nhóm phú ông mất tích gần đây!

“Chu, Chu Hàng Liệt đại nhân, tân nương tử mà ngài muốn đã được đưa tới rồi.” Tiểu yêu cung kính nói.

Một người đàn ông tuấn tú mặc áo bào trắng từ nhà cỏ gần đó, nhìn ‘người đẹp’ trong kiệu mà nước bọt chảy ồ ạt.

“Nhóm khiêng kiệu đừng gấp gáp trở về, ta mời mọi người ăn thịt.”

Chu Hàng Liệt vỗ tay, có tiểu yêu cắt những miếng thịt lớn được nướng chín từ người ‘heo mập’ được nướng bên đồng lửa xuống, đưa tới trước mặt nhóm khiêng kiệu.

Hiện giờ mùa màng không tốt, đã lâu rồi bọn họ không ăn thịt, tự nhiên không chống đỡ nổi sức hấp dẫn của thịt heo.

Nhìn nhóm kiệu phu ăn ngấu nghiến, lão hòa thượng nghiêm túc nói: “Ta có chút ấn tượng về Chu Hàng Liệt này, là một đại yêu ở núi Thiên Nhận, có thực lực cấp hai, có lẽ chúng ta không bắt được.”

Lăng Sung nhìn về phía Ôn Văn, quả nhiên đã bị Ôn Văn nói trúng rồi, bọn họ không đối phó được yêu quái này.”

Nhưng Ôn Văn lại không mấy hứng thú với vị công tử áo trắng kia, kẻ anh muốn tìm là Trư Bồng Bái, không phải Chu Hàng Liệt.

Lẽ nào anh thật sự đã tìm nhầm hướng?

Sẽ không, hơi thở của xiềng xích đang ở ngay gần đây, mà lúc đó quả thực đã trói xiềng xích lên người Trư Bồng Bái.

Trong lúc Ôn Văn do dự muốn ngăn chặn cửa ải này, một người đàn ông cụt tay rời khỏi đội ngũ thợ săn ma, chậm rãi đi tới chỗ heo yêu.

Một tiểu yêu nhìn thấy người đàn ông này thì lập tức mở miệng nhe nanh, xông tới muốn dùng móng vuốt xé xác hắn.

Nhóm Lăng Sung muốn tiến tới hỗ trợ lại bị Ôn Văn đưa tay cản lại, anh khá hiếu kỳ về thực lực của người đàn ông cụt tay này.

Đòn tấn công của tiểu yêu bị người đàn ông cụt một tay dễ dàng né tránh, kiếm dài không biết từ khi nào đã rời vỏ, tiểu yêu đi tới trước hai bước thì đầu rơi xuống đất.

Mà trên thân kiếm của người đàn ông cụt tay kia thì không nhiễm một giọt máu.

Chương 1086 - Một thần một tiên

Sau khi tiểu yêu bị chém thành hai nửa, Chu Hàng Liệt áo trắng mặt trắng cũng thay đổi sắc mặt, vẻ mặt nháy mắt trở nên dữ tợn.

Trong cơn thịnh nộ, hắn cũng lười duy trì ảo thuật bên đông lửa, vì thế mười mấy con heo mập nháy mắt biến thành nhóm ông chủ giàu có đã mất tích.

Nhóm kiêu phu đang gặm thịt thấy một màn này thì nôn mửa không ngừng, thậm chí có người trực tiếp ngất xỉu.

Chu Hàng Liệt vẫy tay một cái, một cây chia đầy gai nhọn bay tới trong tay hắn, hắn vung cây chia hung hăng tiến tới chỗ người đàn ông cụt tay.

Kiểm dài và cây chia đụng vào nhau, sóng xung kích san bằng khu vực gần đó, âm thanh chói tai làm đám chim chóc trong rừng bay lên, bản năng sinh vật báo cho chúng biết, phải rời xa nơi này mới được an toàn.

Kiểm thuật của người đàn ông cụt tay rất cao siêu, tuy chỉ có một cánh tay, sức mạnh không bằng Chu Hàng Liệt nhưng vẫn chiếm cứ ưu thế.

Ánh mắt xem cuộc chiến của Ôn Văn ngày càng sáng, lúc nhìn thấy người đàn ông cụt tay này, anh đã có chút nghi hoặc.

Nhưng nhìn kiếm pháp của hắn hiện giờ thì nghi hoặc này hoàn toàn tan biến.

Kiểm pháp của hắn tuy cao siêu nhưng không đến mức độ làm Ôn Văn phải kinh ngạc, vấn đề là hắn sử dụng loại kiểm pháp mà Ôn Văn đã học!

Nhìn dáng vẻ vung kiếm của hắn thì không khác bao nhiêu với kiểm pháp Vô Danh mà Ôn Văn tìm được trong trạm thu nhận!

“Vì sao ở hai thế giới lại có một dạng kiểm pháp....”

“Vì sao thế giới này và lịch sử liên bang lại có nhiều sự trùng hợp kỳ dị như vậy?”

“Liên minh Thợ Săn Ma... nghe nói nơi này còn có vương triều Bắc m... cấp bậc người siêu năng cũng tương đương... nghe nói bên ngoài Hạ Phủ có một giáo phái lớn thờ phụng Thần Nguyên Thủy!”

“Nơi này tuyệt đối không đơn giản là một thế giới độc lập, càng giống như thế giới song song có tốc độ thời gian trôi qua chậm hơn liên bang ngàn năm!”

Ánh mắt Ôn Văn lại càng sáng hơn, miệng không ngừng lẩm bảm những điều mà người khác nghe không hiểu.

“Nếu nơi này là ngàn năm trước, như vậy thời điểm hiện giờ rất vi diệu, theo mình biết thì có không ít chuyện lớn xảy ra trong khoảng thời gian này.”

“Trạm thu nhận dần biến mất, Hiệp Hội Thợ Săn quật khởi, vương triều Bắc n xảy ra tai ương vong linh, thần thú Kỳ Lân dốc hết toàn lực phong ấn Phong Quỷ Thần ngàn năm...”

Ôn Văn chụp lấy Lăng Sung, giọng điệu nghiêm túc hỏi:

“Vùng Hạ Phủ này hiện giờ có mấy cường giả cấp Tai Biến?”

“Cấp Tai Biến?” Lăng Sung nghi hoặc hỏi lại.

“Chính là cường giả cấp bậc cao nhất, cái loại mà còn mạnh hơn cả tôi ấy!”

Ôn Văn tỏ ra hơi thờ kỹ dị làm Lăng Sung sợ tới mức lùi về sau hai bước, lão hòa thượng cũng không ngừng niệm A Di Đà Phật.

‘Hắn thế mà lại là cường giả cấp một, nhưng sao lại không biết tin tức về cảnh giới Chân Tiên chứ? Lẽ nào thật sự là đồ cổ

vừa mới bò ra?”

Mặc dù rất nghi hoặc, Lăng Sung vẫn thành thật nói ra những gì mình biết: “Cường giả Chân Tiên ở Hạ Phủ chỉ có hai vị, phân biệt là một Thần một Tiên.”

“Thần là yêu thần Kỳ Lân, tất cả yêu quái ở Hạ Phủ đều hướng theo Kỳ Lân, nếu không phải có Kỳ Lân ràng buộc thì Hạ Phủ này đã bị yêu quái lộng hành thành địa ngục nhân gian rồi.”

“Tiên là ‘Hữu Đạo chân tiên’, không ai biết vị tiên nhân này từ đâu tới, cũng không biết đạo hiệu của hắn là gì, chỉ dùng Hữu Đạo chân tiên để gọi.”

“Hữu Đạo chân tiên không thích tranh đấu, nghe nói bây giờ đang làm quốc sư ở vương triều thế tục nào đó để hưởng phúc...”

Ôn Văn lại chấn động một phen, vừa nghe bốn chữ yêu thần Kỳ Lân thì Ôn Văn cũng coi như xác nhận suy nghĩ, mà Hữu Đạo chân tiên thì dính líu tới một đoạn bí mật khác.

Căn cứ theo phần tài liệu Ôn Văn từng lấy được ở huyện Mục Nguyên, kẻ đứng sau trận tai ương vong linh ngàn năm trước có khả năng chính là vị ‘Hữu Đạo chân tiên’ này!

Có điều làm Ôn Văn hơi nghi hoặc là những thứ anh quen thuộc có chút thay đổi ở thế giới này, ví dụ như Đại Tổng biến thành Đại Túng, Bắc n biến thành Bắc m, thần thú biến thành yêu thần.

Nhưng bốn chữ Hữu Đạo chân tiên lại giống hệt như trong tài liệu, cuối cùng chỉ là vừa vặn hay có nguyên nhân sâu xa nào khác?

Trong một thoáng Ôn Văn suy ngẫm, cuộc chiến của người đàn ông cụt tay và Chu Hàng Liệt đã có tiền triển mới.

Trên người Chu Hàng Liệt đầy vết kiếm, tất cả đều do người đàn ông cụt tay kia chém ra, ngay cả cây chia của hắn cũng bị chém thành hai nửa.

Tuy trình độ năng lượng của hai người tương đương nhưng kinh nghiệm chiến đấu của người đàn ông cụt tay kia không phải thứ mà Chu Hàng Liệt có thể so sánh.

Người đàn ông cụt một tay cầm kiếm quay sang chém một luồng kiếm khí về phía Chu Hàng Liệt, Chu Hàng Liệt dùng nửa cây chia ngăn cản luồng kiếm khí kia, nhưng không ngờ rằng nó lại giống như dòng nước lách khỏi cây chia, chém vào người Chu Hàng Liệt.

“Đây là... chiêu dòng nước xiết của kiếm pháp Vô Danh, có chút thú vị.”

Sau khi trúng chiêu này, Chu Hàng Liệt không có năng lực phản kháng, người đàn ông cụt tay vọt tới trước mặt hắn, dùng chiêu chém sắt chém Chu Hàng Liệt thành hai nửa.

Ôn Văn nhìn mà có chút tiếc nuối, loại heo yêu lớn lên giống nhân loại đẹp trai này vẫn có chút giá trị nhất định.

Nhưng nghĩ lại thì ở thế giới này anh không có cách nào mở trạm thu nhận, cũng không có cách nào bắt quái vật, vì thế con heo yêu này giết thì cứ giết đi vậy.

“Ông có biết hắn tên là gì không?” Ôn Văn chỉ người đàn ông cụt tay hỏi.

Lăng Sung lúng túng lắc đầu, ông lão cụt tay này vốn chỉ là người trong suốt trong đội ngũ, Lăng Sung vốn chỉ dẫn theo cho đủ số, làm sao biết được tên.

Lão hòa thượng kia niệm phật một câu, sau đó nói với Ôn Văn: “Ta cũng không biết tên của vị thí chủ này, chỉ biết có người gọi hắn là lão Kinh, không ngờ lão Kinh lại là cường giả cấp hai.”

Ôn Văn gật đầu, yên lặng nhớ lại cái họ này, sau đó lập tức từng to mắt: “Lão Kinh, hắn họ Kinh... Kinh Độc!”

Cái tên này đã khắc sâu trong ký ức của Ôn Văn kể từ ngày anh tiến vào trạm thu nhận.

Thợ săn cuối cùng trước khi trạm thu nhận biến mất, hắn vẫn luôn thủ vững đến cuối cùng, người tự tạo ra mộ bia cho chính mình và không muốn làm người cuối cùng, Kinh Độc!

Tim Ôn Văn đập có hơi nhanh, anh nghĩ tới lần này ừ ừ cạc cạc tới nơi này cũng coi như không phải không nhận được gì, ít nhất anh đã gặp được vị tiền bối trạm thu nhận này!

Thi thể Chu Hàng Liệt biến thành một con heo rừng lông đen, máu tanh hôi văng khắp mặt đất.

Kinh Độc thở hổn hển, giết chết một con quái vật như vậy là khiêu chiến rất lớn đối với thể lực của hắn.

Hắn đã không còn trẻ tuổi nữa rồi, mỗi lần chiến đấu đều đang cắt giảm tuổi thọ của hắn.

Ngoại trừ một số người siêu năng có năng lực đặc biệt, người siêu năng bình thường cũng khó lòng ngăn cản sự ăn mòn của năm tháng.

Mặc dù tuổi thọ của bọn họ dài lâu hơn người bình thường một chút, thế nhưng không bước vào cấp Tai Biến để thành Thần thì chung quy vẫn sẽ hóa thành một nắm cát vàng.

Bản chất của người siêu năng chính là dùng thân thể nhân loại phóng ra sức mạnh của quái vật, loại phương pháp sử dụng sức mạnh này không thể tránh khỏi việc cắt giảm tuổi thọ của người siêu năng.

Sau khi đã già đi thì họ sẽ ngừng chiến đấu an tâm tịnh dưỡng, như vậy bình thường người siêu năng sống tới một trăm năm mươi, một trăm sáu mươi tuổi là không thành vấn đề.

Nhưng sau khi Kinh Độc phát hiện mình trở nên già đi, sức chống đỡ chiến đấu lại càng cao hơn.

Nhóm bạn đồng hành đều đã ra đi, hắn vẫn còn sống tạm bợ qua ngày trên thế gian thì có tác dụng gì?

Chương 1087 - Trư Bồng Bái hiện thân

“Kẻ nào dám đánh A Liệt của tao!”

Một tiếng rống to truyền tới, một bóng dáng khổng lồ từ đằng xa chạy vọt tới.

Trên đường không quản là cây cối hay đất đá đều bị đụng gãy nát, khí thể hết sức kinh người, tiếng vang âm âm cũng làm nhóm người nhìn không được phòng màng nữa.

Người nọ một đường vọt tới chỗ nướng thịt, dùng chân thắng lại, tuy miễn cưỡng ngừng di chuyển nhưng luồng gió áp lực sinh ra trực tiếp thổi bay Kinh Độc.

Bóng dáng đột nhiên xuất hiện này chính là Trư Bồng Bái mà Ôn Văn muốn tìm!

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, tuy trung gian có chút trắc trở nhỏ nhưng anh vẫn thuận lợi hoàn thành mục tiêu.

Vai và đùi Trư Bồng Bái quần sợi xích màu đen, thoát nhìn giống như vật trang sức, nhưng chỉ có Trư Bồng Bái mới biết chuyện này thực bất đắc dĩ.

Số xiềng xích này quần trên người hắn cũng không chặt, nhưng hắn không có cách nào gỡ ra được, vì thế chỉ có thể tạm thời để mớ xiềng xích này thành vật trang sức như vậy.

Thật ra xiềng xích của Trạm Thu Nhận Tai Ách cũng không có hiệu lực khoa trương như vậy, trong tình huống không có người điều khiển, không đến mức làm cứng giả chân tự ngay cả gỡ ra cũng không được.

Chỉ có điều lúc ban đầu là Trư Bồng Bái chủ động tiếp nhận xiềng xích, vì thế hiệu quả chỉ yếu hơn trông xiềng xích vào trong cơ thể một chút.

Cũng giống như Ôn Văn, Trư Bồng Bái cũng không giải thích được vì sao lại tới thế giới này.

Chẳng qua dù sao cũng là tâm phúc của Oai Long, vì thế hắn sớm đã nghe nói về thế giới này, cũng không quá hoang mang rối loạn, dự định lặn lội ở đây một phen, sau đó trở lại thế giới hiện thật.

Lặn lội cũng không thể bạc đãi chính mình, hắn tìm được con heo yêu Chu Hàng Liệt ở gần đó, để đối phương giúp mình bắt vài tên béo tốt để hắn nướng giòn, ăn một bữa no nê.

Chu Hàng Liệt mặc dù là heo yêu nhưng am hiểu thuật biến hình, bình thường thích biến thành một tên đàn ông tuấn tú mặt trắng.

Mà Trư Bồng Bái sau khi ăn uống no đủ thì có nhu cầu mới, nhưng giống như Chu Hàng Liệt, hắn không tìm được heo mẹ phù hợp với mình.

Vì thế sau khi trao đổi, hắn và Chu Hàng Liệt am hiểu biến hóa đã có quan hệ siêu hữu nghị, cũng để Chu Hàng Liệt càng ra dáng hơn.

Có điều vì không để mình bị hai vị cường giả cấp Tai Biến hoặc Ôn Văn tìm được mình, Trư Bồng Bái vẫn luôn trốn sâu dưới đất rất hiểm khi ra ngoài, đây cũng là nguyên nhân Ôn Văn vẫn không phát hiện ra hắn.

Mãi đến khi Chu Hàng Liệt bị Kinh Độc giết chết, hắn mới tức sùi bọt mép từ dưới đất vọt ra.

Hắn ôm đầu Chu Hàng Liệt lớn tiếng kêu rên.

“Oa..... không còn ai bắt mậ cho tao ăn nữa rồi, không còn ai uống rượu nói chuyện phiếm với tao nữa rồi, không còn mày... tao biết đi đâu tìm heo mỹ nhân đây, phải làm sao mới tốt đây, Hàng Liệt à....”

Trư Bồng Bái đang khóc thì một tia kiếm khí chém về phía đầu hắn, hắn đưa tay ra sau lưng, búng ngón tay một cái thì kiếm khí kia biến mất không thấy đâu nữa.

Kinh Độc cụt một tay, tay còn lại cầm kiếm, thờ hồn hên, ánh mắt kiên định nhìn Trư Bồng Bái.

Trư Bồng Bái có chút kinh ngạc quay đầu lại: “Lão già, mày không sợ chết sao?”

Kinh Độc nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi mở mắt ra: “Hiện giờ chỉ còn lại một mình ta, đi tìm chết sớm một chút ngược lại chính là giải thoát, ta chỉ sợ chết mà không có giá trị.”

Cuộc chiến với Chu Hàng Liệt khi này đã làm Kinh Độc mất đi không ít thể lực, đối mặt với Trư Bồng Bái cao hơn mình một cảnh giới, Kinh Độc không có chút cơ hội thắng nào.

Nhưng hắn không lựa chọn trốn tránh mà tiếp tục đối mặt với Trư Bồng Bái đang sôi sục ý chí chiến đấu.

Đồng thời Kinh Độc còn ra hiệu với nhóm thợ săn ma khác, để bọn họ nhanh chóng chạy trốn, nơi này đã có hắn ngăn cản.

Nếu như có thể dùng chút hơi sức cuối sinh mạng này, che chở cho nhóm người trẻ tuổi rất có tiền đồ ở đây thì cái chết của hắn rất đáng giá.

Chỉ tiếc, hắn không còn cơ hội quay trở lại nơi đó nữa....

Lão hòa thường liếc nhìn Ôn Văn, theo thực lực Ôn Văn biểu lộ khi này thì dư sức đối phó con heo yêu này, nhưng Ôn Văn

lại án binh bất động, tựa hồ không có suy nghĩ muốn ra tay.

Vì thế hắn thở dài một hơi, từ chỗ ẩn thân bước ra, đứng ở bên cạnh Kinh Độc.

“Cuộc đời lão nạp, không chịu nổi nhất chính là nhìn người khác chết ở trước mắt mình, nếu thí chủ muốn chịu chết... ta sẽ chết cùng người.”

Lăng Sung có chút do dự, sau đó cũng vác thương dài tiến ra, những thợ săn ma khác cũng rục rịch nhưng bị một ông cụ ngăn lại, đồng thời trực tiếp xua đuổi bọn họ, mà ông cụ kia cũng tự mình bước ra.

Tuy thực lực của Ôn Văn rất mạnh, cũng nói là muốn tới trừ yêu, nhưng lúc Ôn Văn bộc lộ ra hơi thở thì luồng khí trên người còn tà ác hơn heo yêu gấp mấy lần.

Đồng thời hắn vẫn luôn đứng ngoài cuộc, rất khó nói rốt cuộc có nguyện ý ra tay giúp đỡ hay không, vì thế ông cụ kia mới đuổi người khác đi, đồng thời tự mình đứng dậy.

Hắn biết con yêu này mạnh đến đáng sợ, chỉ dựa vào sức của Kinh Độc thì chắc chắn không thể chống đỡ, cả bốn người bọn họ phải cùng tiến tới mới có thể cản con heo yêu này, tranh thủ cơ hội cho những người khác chạy trốn.

Ôn Văn nhìn bốn người phía trước, có chút chần chừ, Kinh Độc thì không nói, hắn là thành viên cuối cùng của trạm thu nhận, ra mặt cũng coi như đương nhiên.

Ba người khác có thể ra mặt thật sự làm Ôn Văn có chút kinh ngạc, phải biết nếu thật sự đánh nhau với cường giả chân tự, với thực lực của bọn họ nhất định sẽ bị hạ đo ván, cho dù Ôn Văn đứng bên cạnh muốn ra tay cũng không nhất định có thể trăm phần trăm giữ mạng của bọn họ.

Có lẽ chính vì lúc ban đầu thành viên của liên minh Thợ Săn Ma đều có giác ngộ sẵn sàng hi sinh mạng sống như vậy nên mới có thể phát triển trở thành đáng vẻ của Hiệp Hội Thợ Săn ở liên bang.

Nhìn bốn người trước mặt, lại nhìn Xuân Linh ở bên cạnh một chút, Ôn Văn cảm thấy có chút mất mặt, vì thế một cước đá Xuân Linh ra ngoài.

Xuân Linh lặn hơn mười vòng mới đứng ở một bên khác của Kinh Độc, cả người túa đầy mồ hôi lạnh, đối với cô thì Trư Bồng Bái chính là một con mãnh thú, cô muốn trốn cùng không kịp, làm sao dám chắn trước mặt Trư Bồng Bái chứ?

Trư Bồng Bái thấy Xuân Linh thì cơn giận đột nhiên giảm bớt bài phần, nữ nhân loại mặc áo giáp này trông có vài phần phong thái nữ chiến sĩ đầu heo.

Không gỡ nón ra thì có thể xem như nữ chiến sĩ đầu heo, như vậy cái chết của Chu Hàng Liệt cũng không làm người ta quá thương tiếc nữa.

Bị ánh mắt kinh người của Trư Bồng Bái nhìn tới, Xuân Linh cảm thấy tóc gáy dựng đứng, hồn phách cũng sắp rời khỏi xác, trong tình huống kích thích quá lớn, cô thế mà lại thức tỉnh năng lực.

Sau khi năng lực thức tỉnh, Xuân Linh bị mất đi lý tính trong một khoảng thời gian ngắn, giống như một quả bóng thịt có gai lăn về phía Trư Bồng Bái.

Năng lực mà Xuân Linh thức tỉnh có tên là ‘xe chiến đạn thịt’.

Vốn nhờ vào áo giáp mà Ôn Văn chế tạo, Xuân Linh đã có năng lực chiến đấu cảnh giới Đồng Hóa, hiện giờ thức tỉnh thì cao thêm một bậc, nhưng trong mắt Trư Bồng Bái thì càng giống như yêu thương nhưng nhớ, vì thế hấn cười khờ vài tiếng, còn giang tay ra.

Nhóm bốn người Kinh Độc cũng nhân cơ hội này cùng phát động tấn công.

Có điều Trư Bồng Bái không quan tâm, bởi vì thực lực của hấn có thể hoàn toàn nghiền ép bốn tên này, thậm chí hấn đã thấy được dáng vẻ nứt xương đứt gân của bọn chúng bay ra ngoài.

Nhưng dù sao hấn cũng là nhân vật phản diện vừa ngu lại tệ hại, vì thế giấc mộng ban ngày của hấn không thể thực hiện được.

Sự cố đã xảy ra.

Chương 1088 - Một tay trần áp heo yêu

Cái ôm trong ảo tưởng của Trư Bồng Bái không xuất hiện, xe chiến đạn thịt của Xuân Linh trực tiếp trúng đích, suýt chút nữa đã tông hẳn phun mật đắng.

Một giây sau kiếm của Kinh Độc đâm vào rốn Trư Bồng Bái.

Đầu thương của Lăng Sung chui vào trong cơ thể Trư Bồng Bái, thoát nhìn giống như một que khuấy phân.

Cây đao của lão hòa thượng cắt đứt cái đuôi nhỏ hình xoắn ốc của Trư Bồng Bái.

Ông cụ áo rồng kia dùng nắm tay, giống như áo rồng bình thường tăng thêm một vết máu ứ đọng trên mặt Trư Bồng Bái.

Xuân Linh trực tiếp ngắt xiu, nhóm bốn người Kinh Độc cảnh giác lùi ra sau, hơi thở của tên này mạnh như vậy, không lý nào dễ dàng trúng chiêu, lẽ nào hẳn là một con cạp giấy?

Sau đó bọn họ mới nhìn rõ, không phải Trư Bồng Bái không muốn phòng ngự, mà là không làm được.

Xiềng xích trên người hẳn tỏa ra ánh sáng màu đen âm u, siết chặt trên người hẳn, hình ảnh trông giống như linh vật của nhà xưởng sản xuất lốp xe làm việc không đúng cách.

Lão hòa thượng quay đầu lại, chậm rãi há to miệng, chỉ thấy Ôn Văn dựa vào thân cây, tay phải nhắm về phía Trư Bồng Bái hơi nắm lại, vẻ mặt nhẹ nhàng thoải mái.

Cũng nhờ Ôn Văn không chế Trư Bồng Bái mà công kích của bọn họ mới có thể trúng mục tiêu.

Trư Bồng Bái dù sao cũng là cường giả cấp một, người đàn ông chỉ dùng một tay đã khống chế được Trư Bồng Bái, rốt cuộc hẳn có thực lực kinh người cỡ nào?

Quả nhiên nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, hôm nay bọn họ đã đụng phải cao nhân rồi.

Kinh Độc không quay đầu lại mà chỉ nhìn xiềng xích trên người Trư Bồng Bái, nước mắt đục ngầu theo khóe mắt chảy xuôi xuống.

Trước đó xiềng xích treo trên người Trư Bồng Bái, hẳn không quá để ý, chỉ nghĩ rằng đó là món trang sức tinh xảo.

Nhưng nhìn ánh sáng màu đen âm u bên trên thì hẳn đã nhận ra xiềng xích này rất cuộc tóit từ đâu, hẳn xốc vạt áo, bên hông cũng lộ ra một sợi xích màu đen, xiềng xích này giống hệt như xiềng xích ở trên người Trư Bồng Bái!

“Lẽ nào... mình rất cuộc, không phải người cuối cùng?”

Nghĩ tới điều này, Kinh Độc hiểu ý bật cười, sau đó trực tiếp ngã xuống đất.

Chiến đấu với Chu Hàng Liệt đã làm hẳn gần như kiệt sức, trận đánh với Trư Bồng Bái trước đó cũng chỉ là mạnh mẽ chống đỡ.

Ôn Văn lại càng hoảng sợ hơn, ông cụ cụt một tay rất có khả năng là nhân viên thu nhận ‘Kinh Độc’ này rất có thể là thu hoặc lớn của anh, nếu cứ vậy chết đi thì thật không xong.

Anh vội vàng tiến tới, phát hiện đối phương chỉ bị kiệt sức mới thở phào một hơi.

Sau đó Ôn Văn nhìn về phía Trư Bồng Bái, Trư Bồng Bái dù sao cũng là cường giả chân tự, thừa nhận vài đòn tấn công cũng không có gì đáng ngại đối với hẳn, chỉ là tổn thương da thịt.

Chỉ là kiếm và mũi thương đâm vào làm bụng hẳn có hơi hở ra.

“Anh trai... sao lại rảnh rỗi tới tìm tiểu nhân vậy, ngài chỉ cần gọi một tiếng thì ta sẽ lập tức cụp đuôi chạy tới tìm ngài ngay.”

Trư Bồng Bái rất muốn chửi ầm lên, nhưng đầu heo hẳn đây co được giãn được, hiện giờ mạng của hẳn đang nằm trong tay Ôn Văn, vì thế có thể bày ra bao nhiêu cung kính thì bày ra bấy nhiêu.

Nhìn thấy thái độ của Trư Bồng Bái, nhóm Lăng Sung lại càng kinh ngạc hơn, một đại yêu quái cấp bậc yêu vương cấp một lại cung kính như một đứa trẻ chít ở trước mặt người này, kẻ này rất cuộc là dạng quái vật gì?

Lại liên tưởng tới Ôn Văn từng hỏi cường giả đỉnh cao trên đời này, trong đầu Lăng Sung xuất hiện một suy đoán đáng sợ.

Vì này có lẽ là cường giả cảnh giới Chân Tiên ngủ say nhiều năm trước, lần này thức tỉnh thì thế sự đã xoay vần....

Ôn Văn không biết bọn họ đang nhớ lại điều gì, anh muốn dẫn Kinh Độc và Trư Bồng Bái đi, vì thế nói với Lăng Sung: “Lần này các người tới là vì muốn trừ yêu, tôi không thể để các người giết chết con heo yêu này nhưng có thể đảm bảo sau này hẳn sẽ không có cơ hội tác loạn nữa, như vậy không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, chỉ là xin hỏi tiên sinh, danh hiệu của ngài là...”

“Danh hiệu?”

Ôn Văn gãi cằm: “Các người gọi tôi là Hắc Thập Tự đi.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn liền dẫn theo Xuân Linh, Trư Bồng Bái và cả Kinh Độc đang hôn mê rời đi.

Sau khi nhóm Lăng Sung trở lại doanh trại thợ săn ma, giới người siêu năng Đại Túng liền tăng thêm lời đồn có liên quan tới ‘Hắc Thập Tự’.

Truyền thuyết nói rằng vị Hắc Thập Tự này là cường giả cấp tiên, là Chân Tiên sống từ thời viễn cổ tới bây giờ.

Một tay trấn áp heo yêu, là phong thái cường giả được nhóm thợ săn ma hướng tới.

...

Ngồi bên cạnh Kinh Độc hôn mê, Ôn Văn thở dài một hơi, hẳn có chút không biết nên làm sao đối mặt với cụ già như đèn cạn dầu sắp tắt này.

Trải qua trận chiến này, tuổi thọ của Kinh Độc chỉ còn lại không nhiều, Ôn Văn muốn cứu hẳn cũng không thành vấn đề.

Khi đó chế tạo phân thân vẫn còn thừa lại một chút nước suối sinh mệnh, chúng được đặt trong nhẫn không gian chứ không bỏ vào trạm thu nhận.

Nước suối sinh mệnh này đủ để chữa trị toàn bộ vết thương ản, có thể sống lâu thêm vài năm.

Nhưng có nên làm như vậy hay không?

Ôn Văn đã nhìn ra trạng thái chiến đấu của Kinh Độc, là loại suy nghĩ hoàn toàn không biết thương tiếc chính mình, hẳn thật lòng trông mong mình có thể chết trận.

Cũng như trạng thái mặc kệ sinh mạng dần trôi qua như hiện giờ mới là kết cục mà hẳn muốn, cho hẳn thêm mấy năm tuổi thọ, ngược lại sẽ làm hẳn càng đau đớn hơn.

Kinh Độc đã trải qua những năm tháng huy hoàng nhất của trạm thu nhận, hẳn biết tổ chức này làm sao bảo vệ thế giới này, hẳn có sự đồng cảm rất lớn với tổ chức này, đồng thời cũng rất tự hào về thân phận của mình.

Nhưng có một ngày, tổ chức này bắt đầu suy yếu.

Không còn người mới gia nhập trạm thu nhận, chức năng của trạm thu nhận cũng yếu đi, từng cụ già rời đi, chỉ còn Kinh Độc khi đó còn trẻ sống tới cuối cùng.

Cuối cùng hẳn và trạm thu nhận giống nhau, dần dần biến mất trong bóng đêm mà không ai chú ý tới...

Chỉ có chính bản thân hẳn thừa nhận hết thảy, loại tâm lý và áp lực này, người ngoài rất khó tưởng tượng.

“Nước... nước...”

Kinh Độc tỉnh lại, Ôn Văn vội vàng lấy chút nước cho hẳn.

Ôn Văn từng rất tò mò, vì sao trong phim mỗi khi người hôn mê tỉnh lại vẫn luôn muốn uống nước.

Nhưng sau khi làm thám tử, anh từng bắt một phạm nhân, mang theo hẳn từ tầng ba ngã xuống, vì thế mà hôn mê vài ngày, khi tỉnh lại phản ứng đầu tiên của anh cũng là muốn uống nước...

Sau khi uống nước xong, Kinh Độc tò mò nhìn Ôn Văn, trong mắt hẳn không còn tử khí nặng nề, lộ ra hi vọng.

“Người... là người ở đó sao?”

Ôn Văn không biết tên của trạm thu nhận ở nơi này là gì, nhưng quy tắc không được tùy tiện tiết lộ trạm thu nhận ra ngoài thì hẳn là giống nhau.

“Ừm, đúng vậy.” Ôn Văn suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đồng ý.

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.” Kinh Độc thở dài một hơi, cả người thoát nhìn nhẹ nhõm hơn rất nhiều: “Mấy năm nay, ta thật không dễ dàng...”

Sau đó Kinh Độc bắt đầu tâm sự với Ôn Văn, mấy năm nay hắn làm sao kiên cường chống đỡ, từng có bạn đồng hành như thế nào, ai là người mình bội phục nhất, tính cách người nào thú vị nhất, hắn thích ai nhất...

Từ trong những lời kể này, Ôn Văn nghe ra được sự quen thuộc nồng đậm, đó là sự kiên trì cả cuộc đời của ông cụ này.

Suy nghĩ một chút, Ôn Văn lấy ra lọ nước suối sinh mệnh chỉ còn một chút ở đáy, đặt trước mặt Kinh Độc.

Từ trong lời kể của ông cụ, Ôn Văn nghe ra được một luồng sức sống khác, sau khi biết ‘đồng loại’ của mình xuất hiện, Kinh Độc có lẽ không còn một lòng muốn chết nữa.

Chương 1089 - Cẩm Sát Vệ xuất hiện

“Đây là cái gì?”

Kinh Độc nhìn cái lọ kia, tò mò hỏi.

“Là thứ có thể giúp ông khôi phục chút tinh lực.” Ôn Văn cũng không nói tới hiệu quả chân chính của nước suối sinh mệnh.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Kinh Độc cầm lấy nước suối sinh mệnh uống một hơi cạn sạch.

Hiệu quả của nước suối sinh mệnh thấm vào trong cơ thể hắn, làm hắn cảm nhận được sức sống trước nay chưa từng có, trạng thái cơ thể tựa hồ đã quay về mười năm trước.

Hắn kinh ngạc nhìn Ôn Văn: “Đây không phải đơn giản chỉ là thứ hồi phục tinh lực, là...”

Ôn Văn mỉm cười: “Đây là chút tâm ý, ông đã chiến đấu cả đời rồi, kế tiếp hãy tìm một chỗ an hưởng tuổi già đi.”

“An hưởng tuổi già... ha ha, ta là người bắt giữ của viện bắt giữ, nào có tư cách an hưởng tuổi già.” Kinh Độc nhớ tới lão bạn già đồng hành với mình, vẻ mặt có chút mờ mịt lắc đầu.

Ôn Văn gật nhẹ đầu, thì ra ở thế giới này, trạm thu nhận gọi là viện bắt giữ, nhân viên thu nhận gọi là người bắt giữ.

Tuy tên khác nhau nhưng từ những thứ Kinh Độc đã kể, không có nghiêm phạt thì viện bắt giữ này hẳn là cũng giống như trạm thu nhận.

“Ông không cần chiến đấu, thủy triều có lên thì có xuống, viện bắt giữ đã từng huy hoàng, hiện giờ cũng nên tới thời điểm rơi xuống, một mình ông cũng không thay đổi được gì.”

“Nhưng thủy triều hạ xuống chính vì chờ đợi một lần nữa dâng lên, một ngày nào đó viện bắt giữ sẽ một lần nữa quật khởi.”

“Nếu ông sống đủ lâu thì có thể thấy được ngày đó, bằng không cho dù ông chết cũng vô ích.”

Nghe Ôn Văn nói vậy, Kinh Độc sững sốt hồi lâu: “Người nói viện bắt giữ có thể quật khởi một lần nữa, có thật không?”

“Đương nhiên là thật, tôi có thể cam đoan chuyện này với ông, có điều đó là chuyện rất lâu sau này.” Ôn Văn đảm bảo với Kinh Độc.

Trên người Kinh Độc tựa hồ buông xuống gánh nặng, cả người nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Một vấn đề cuối cùng, người rút cuộc là ai, vì sao ta chưa từng thấy người ở viện bắt giữ?”

Ôn Văn không biết nên giải thích thế nào, sau khi suy nghĩ một hồi thì búng tay một cái, áo choàng giám ngục Tai Biến soạt một tiếng choàng lên người.

“Người... người là...”

Không đợi Kinh Độc xem rõ ràng, áo choàng đã tan biến, Ôn Văn mỉm cười nhìn Kinh Độc.

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy, người vẫn còn thì tốt rồi...”

Kinh Độc có được câu trả lời như mong muốn, cũng thấy được sự giải thoát mà mình tha thiết mơ ước từ đâu, hẳn cầm lấy kiếm dài và túi đồ của mình, từng bước biến mất trong tầm mắt của Ôn Văn.

Ôn Văn tin tưởng, lần này hẳn sẽ không tiếp tục chiến đấu như muốn tìm chết nữa, hi vọng hẳn sẽ có được một tuổi già hoàn

mỹ.

Sau đó Ôn Văn nhìn về phía Trư Bồng Bái, hắn bị xiên trên một cây đại thụ, xiềng xích trên người đã phong ấn năng lực của hắn, làm hắn không thể động đậy.

Bên dưới là đồng lửa, Xuân Linh đang bơi các loại gia vị lên người hắn, tỏa ra từng trận mùi thơm.

Trước đó Trư Bồng Bái đã nướng nhóm ông chủ như thế nào, Ôn Văn cũng nướng hắn y hệt như vậy, để hắn trải nghiệm sự đau đớn của bọn họ.

Với đức hạnh của Trư Bồng Bái, bình thường Ôn Văn sẽ ném hắn vào phòng trừng phạt, để hắn nếm trải đau đớn cực hạn, thậm chí cho dù trực tiếp giết chết hắn cũng không tính là oan uổng.

Nhưng tình huống hiện giờ đặc biệt, Ôn Văn không thể kéo hắn vào trong trạm thu nhận, bên cạnh lại thiếu người dùng, chỉ có thể dùng Trư Bồng Bái tạm ứng phó.

Trong quá trình nướng Trư Bồng Bái, Ôn Văn lại đi tìm chút sắt chế tạo một bộ áo giáp tương tự như của Xuân Linh, chờ đến khi hình phạt của Trư Bồng Bái kết thúc, để hắn mặc bộ giáp này, cùng Xuân Linh đảm nhận Tả Hữu hộ pháp cho anh.

Chỉ tiếc Trư Bồng Bái không biết tung tích của Oai Long, bằng không có thể trực tiếp tìm tới Oai Long, tra hỏi phương pháp trở về, đây mới là chuyện Ôn Văn muốn làm nhất.

Hiện giờ Ôn Văn lo lắng nhất là Oai Long không ở trong thế giới này, như vậy anh muốn quay về đúng là khó như lên trời.

Đột nhiên Ôn Văn cảm nhận được một trận dị động, phát hiện xung quanh truyền tới tiếng vang nhỏ, có người đang lặng lẽ tiếp cận anh, hơn nữa còn không phải là một.

“Các vị, đừng trốn nữa, tôi phát hiện các người rồi.”

Ôn Văn vừa dứt lời thì có vài chục người đàn ông vạm vỡ từ dưới đất, trên cây, trong bụi cỏ chui ra, vây kín nhóm ba người Ôn Văn.

Người dẫn đầu vác một cây đao lớn dài như người trưởng thành, tóc thắt thành bím, trông có vài phần vô lại.

“Sao vậy, chúng ta gặp phải cướp đường à?” Ôn Văn dùng mắt ra lệnh cho Xuân Linh: “Tả hộ pháp, đánh đuổi đám người này đi.”

Xuân Linh cười dữ tợn, quơ Lang Nha Bông vọt tới, hiện giờ cô đã thức tỉnh siêu năng lực, không thể nào so sánh với trước kia.

Nhưng người này đã nghiên cứu Xuân Linh rất triệt để, mấy tấm lưới sắt vung tới, mùi mấy người đàn ông cơ bắp rắn chắc như đá, vũng vàng không chế Xuân Linh.

Thể trạng của những người đàn ông vạm vỡ này không hề thua kém nhóm đại lực sĩ của liên bang, hơn nữa trên người còn có hơi thở đặc biệt, tương đương với người siêu năng hệ tấn công cấp thấp.

Người đàn ông vạm vỡ vác đao kia quay sang Ôn Văn, nhắc vạt áo lộ ra quần cộc bằng gấm.

“Bọn ta không phải cướp đường, mà là Cẩm Sát Vệ của vương triều Đại Túng, lần này tới không có ác ý, chỉ muốn hỏi các hạ một vài vấn đề.”

Những người đàn ông khác cũng lộ ra chiếc quần cộc vải gấm với Ôn Văn, chúng tỏ thân phận của bọn họ.

Ôn Văn ngồi trên tảng đá, chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, trán đầy lằn đen.

Nói chuyện không hợp liền khoe quần cộc là thao tác gì vậy?

Cẩm Sát Vệ là tổ chức kỳ lạ gì vậy?

Có điều mặc dù khá kỳ quái nhưng thực lực của những người này không hề yếu, tất cả đều là người siêu năng, người đàn ông vác cây đao lớn kia chính là cường giả cấp hai.

“Tại hạ Ngân Nhuận, tự là Gia Càn, là trấn phủ sử của tổ chức Dị Nhân Tư Cẩm Sát Vệ.”

Ôn Văn có chút kinh ngạc, không ngờ Đại Túng lại có một đội ngũ được tạo thành từ người siêu năng.

Có điều suy nghĩ một chút, thật ra chuyện này cũng bình thường.

Ngàn năm trước ở thời điểm này, Hiệp Hội Thợ Săn vẫn chưa phát triển, trạm thu nhận suy yếu, thế lực của Giáo Đường Vinh Quang cũng giảm mạnh, lúc này thế lực lớn nhất chính là vương triều phong kiến.

Có người siêu năng phục vụ vương triều phong kiến, duy trì trật tự xã hội cũng là bình thường.

“Vậy không biết đại nhân tới tìm tôi là có chuyện gì?”

“Trước đó có một dị nhân nước ngoài tên là ‘Harman’ tìm tới Đô chỉ huy sứ của Cẩm Sát Vệ, bỏ ra một số tiền lớn ủy thác tìm người.”

Ôn Văn gật đầu, lộ ra nụ cười, mục tiêu tiếp theo là tìm tới Harman.

Ngân Nhuận tiếp tục nói với Ôn Văn: “Đô chỉ huy sứ Cẩm Sát Vệ chỉ là kẻ ngu ngốc, ngay cả chuyện này cũng dám tùy tiện đáp ứng, ta nghe nói xong liền cất chức tên vô dụng kia, bắt đầu tiến hành điều tra dị nhân Harman kia.”

“Dị nhân kia tự xưng tới từ khu Đông Du, ta xem bản đồ vạn quốc nhưng chưa từng thấy khu Đông Du này, mà hắn lại là cường giả thần bí cấp một, không tra rõ hắn rốt cuộc đến từ đâu có mục đích gì, ta ăn ngủ không yên!”

Chương 1090 - Gặp kẻ ngu si ở trên đường

Ôn Văn kinh ngạc nhìn thoáng qua Ngân Nhuận, anh tới thế giới này đã vài ngày, ấn tượng về Đại Túng vẫn luôn không tốt, cảm thấy tất cả mọi người đều là một đám giá áo túi cơm, nhưng Ngân Nhuận này cũng không tính là ngu xuẩn.

“Dị nhân kia là một cường giả cấp một, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, còn phải hầu hạ thật tốt, vì thế chỉ có thể thu thập tình báo từ người mà hắn muốn tìm.”

“Mà tiên sinh chính là một trong số những người mà dị nhân muốn tìm, chỉ cần ngài có thể nói cho ta biết một ít tin tức không đáng kể, đồng thời đồng ý sẽ không báo chuyện này lại với vị dị nhân kia thì ta nhất định sẽ không làm khó ngài.”

Ngận Nhuận tính toán rất tốt, chỉ là hôm qua hắn mới tìm được manh mối về Ôn Văn, cũng không biết thực lực của Ôn Văn cụ thể thế nào.

Có điều chỉ cần không phải cường giả cấp một, Cẩm Sát Vệ mà hắn dẫn tới vẫn có thể ứng phó, cường giả cấp một rất hiếm thấy, không đến mức Harman là cấp một, người hắn muốn tìm cũng là cấp một chứ?

Ôn Văn trầm ngâm hai giây, sau đó mở miệng nói: “Trước khi trả lời vấn đề của ông, tôi khá tò mò, vì sao ông lại mạo hiểm đắc tội ‘Harman’, nhúng một chân vào chuyện này?”

“Toàn bộ Đại Túng này từ trên xuống dưới đều hồng bát cả rồi, ta nghe nói có một vị quan đề hình đã tìm ra tổng cộng tám thùng lớn chứa chứng cứ phạm tội của quan viên các cấp, đưa tới trước mặt hoàng đế, hi vọng nhờ vào đó dọn sạch quan trường chấn chỉnh triều cương, kết quả vị hoàng đế kia đã dùng một mũi lửa thiêu sạch tất cả chứng cứ.”

“Người bình thường đều muốn tránh xa quốc gia như vậy, các ngươi còn muốn dính vào làm gì.”

Ngận Nhuận thay đổi sắc mặt, vung đao dài chỉ vào Ôn Văn: “Ta không có năng lực quản thị phi triều đình, chuyện ta có thể làm chính là không để đám dị nhân yêu quái các ngươi gieo họa cho giang sơn.”

“Rốt cuộc ngươi có muốn nói tin tức cho ta biết hay không? Nếu không chịu nói, ta sẽ động võ.”

Ôn Văn lắc đầu: “Ông không dám ra tay với Harman, vậy lấy khí thế ở đâu mà đe dọa tôi vậy?”

Anh búng tay một cái, Trư Bồng Bái bị xiên giữa không trung rơi vào trong đồng lửa, hung hãn từ trong đồng lửa đứng dậy, trong mắt lộ ra ánh sáng đỏ.

“Xử lý đám người này đi, không được giết người, không được đánh tàn tật, bằng không tao nướng mày thật đấy.”

Ngận Nhuận nghe thấy lời Ôn Văn thì lập tức sẵn sàng đón địch, nhưng một giây sau hắn đã bị Trư Bồng Bái đánh một quyền vào bụng, bay ra ngoài đụng gãy mấy cây đại thụ.

Tiếp đó Trư Bồng Bái giống như hổ gặp bầy dê, trong vòng vài phút đã đánh ngã tất cả Cẩm Sát Vệ, nhưng không có ai bị tàn tật hay tử vong.

Ôn Văn gật đầu: “Cũng coi như nghe lời, bên kia có một bộ giáp, lấy mặc vào đi, từ hôm nay trở đi mày chính là Hữu hộ pháp của tao.”

Sau đó Ôn Văn đi tới trước mặt Ngạn Nhuận, túm cổ áo hắn xách lên.

“Dẫn tôi tới kinh đô, tôi muốn gặp Harman, mặt khác nếu ông thật sự muốn bảo vệ giang sơn này, không để nó bị phá hỏng, như vậy tốt nhất là nên gia nhập liên minh Thợ Săn Ma.”

....

Cẩm Sát Vệ bị thương được đưa tới trụ sở gần đó nghỉ ngơi, mà Ngạn Nhuận thì dẫn theo nhóm Ôn Văn, chạy tới hướng kinh đô.

Trên đường Ôn Văn lại hiểu thêm về Ngạn Nhuận, Dị Nhân Tư Cẩm Sát Vệ là một nha môn được Đại Túng thành lập, mục đích chủ yếu là ngăn ngừa dị nhân tác loạn.

Tuy trên danh nghĩa thì do chỉ huy sứ Cẩm Sát Vệ quản lý, nhưng bởi vì sức mạnh nên quyền hạn thật ra còn cao hơn chỉ huy sứ.

Lúc ban đầu nha môn này vẫn còn làm một ít chuyện đứng đắn, sau đó biến thành cơ quan vũ lực đơn thuần của Đại Túng.

Mãi đến khi Ngạn Nhuận gia nhập dị nhân tư, Dị Nhân Tư của Cẩm Sát Vệ mới khôi phục chức năng vốn có, cũng tức là bảo vệ dân chúng không bị ‘dị nhân’ quấy rầy.

Trong mắt Ôn Văn thì Ngạn Nhuận tham gia liên minh Thợ Săn Ma mới hợp lý, rời khỏi Dị Nhân Tư này sớm thì tốt hơn, bởi vì trong tương lai không tồn tại tổ chức như thế.

Vì thế Dị Nhân Tư này một là suy sụp, hai là bị tiêu diệt, không có giá trị lưu giữ.

Có điều tuy Ôn Văn khinh thường Dị Nhân Tư, nhưng vì chức vụ nên bọn họ nắm rõ thực lực của người siêu năng vùng Hạ Phủ như lòng bàn tay.

Vì thế đối với Ôn Văn, bọn họ có giá trị rất lớn, chỉ cần thế lực ở Hạ Phủ sinh ra biến đổi không phụ hợp logic, nơi đó rất có khả năng tồn tại ‘người từ ngoài tới’, nói không chừng đến khi đó có thể tìm được manh mối của Oai Long.

Trên đường tới kinh đô, Ôn Văn đụng phải một người kỳ quái.

Người này mặc đồ đen, diện mạo lạnh lùng nghiêm nghị đứng ở giữa đường, nhìn chằm chằm Ôn Văn, làm Ôn Văn cảm thấy có chút sợ hãi.

“Ừm... sao ông lại nhìn tui như vậy?”

“Đừng quấy rầy, tôi đang tiềm hành.” Người mặc đồ đen điên điên khùng khùng nói với Ôn Văn.

“Tiềm hành?” Đầu Ôn Văn đầy chằm hỏi, làm gì có ai đứng giữa đường tiềm hành?

Ngân Nhuận quan sát một hồi: “Người này hẳn là kẻ điên, đừng để ý tới hắn, tiếp tục đi tới trước đi.”

“Chạy thêm một canh giờ nữa sẽ có một thành nhỏ, chúng ta nghỉ ngơi ở đó một đêm, ngày mai thì có thể tới kinh đô rồi.”

Ôn Văn gật đầu, tiếp tục chạy theo hướng kinh đô với tốc độ nhanh hơn ngựa phi chậm.

Anh đã chán ở thế giới này rồi.

Ở nơi này ngay cả xe cũng không có, cưỡi ngựa thì quá chậm, thú cưỡi cũng không gọi ra được, chỉ có thể dựa vào đôi chân chạy tới chạy lui.

Phi hành thì có thể, nhưng làm thế thì anh sẽ bỏ lại Tả Hữu hộ pháp của mình.

Ngoại trừ không có xe, thức ăn ở nơi này cũng không ổn, còn không có mạng Internet, không có chị gái ăn mặc mát mẻ... nói chung mọi thứ ở nơi này đều làm Ôn Văn cảm thấy không như ý.

Lại chạy thêm một đoạn, Ôn Văn đột nhiên dừng lại, tức giận đi về sau hơi hai mươi mét: “Ông cứ đi theo bọn tôi rồi cuộc muốn làm gì?”

Lời này là anh hỏi người áo đen, bắt đầu từ lúc gặp nhau khi nãy, người áo đen này vẫn luôn đi theo phía sau nhóm Ôn Văn,

không quản Ôn Văn tăng tốc thể nào đối phương vẫn có thể dễ dàng đuổi kịp.

“Tôi theo dõi mấy người, đừng có quấy rầy tôi.”

“? ? ? Ông là cái quỷ gì vậy, theo dõi bọn ta mà còn không cho phép bọn ta quấy rầy người á?”

Ngân Nhuận tức tới xì khói, xắn tay áo muốn dạy dỗ người này một trận, kết quả người áo đen tung một quyền đánh Ngân Nhuận nằm úp sấp dưới đất, còn đập vài cú, sau đó tiếp tục suy trì trạng thái ‘tiềm hành’.

“Người này, không đơn giản...”

Vốn Ôn Văn cũng định tự mình ra tay dạy dỗ người này một chút, nhưng sau khi thấy bộ dáng của Ngân Nhuận thì anh ngừng suy nghĩ này lại, bởi vì anh phát hiện nếu mình không thay đổi về trạng thái Tai Biên thì chưa chắc có thể là đối thủ của người này.

“Chúng ta là người mắt sáng không nói tiếng lóng, ông rốt cuộc là ai, có mục đích gì?” Ôn Văn nhìn chằm chằm ánh mắt người đàn ông này hỏi.

Đối phương cũng không giấu giếm, thành thật trả lời: “Tôi là bạn đồng hành của chính nghĩa, hứng thú với diệt trừ tội ác, nhưng tôi không giết người, tôi đa mưu túc trí, trí dũng song toàn...”

Lúc nói chuyện vẻ mặt của hắn đại ra, thoạt nhìn giống như người điên.

“Xem ra thực sự là kẻ ngu, muốn thì cứ đi theo đi.” Ôn Văn thở dài một hơi, quyết định tạm thời mặc kệ người này, quan sát một hai ngày rồi tính.

“Tôi không phải kẻ ngu, tôi trí dũng song toàn.” Người đàn ông áo đen phản đối nói.

Ôn Văn thực tâm nín: “Được rồi, ông chính là người trí... dũng song toàn.”

Người đàn ông áo đen hài lòng gật đầu, tiếp tục trạng thái ‘theo dõi’.

Chương 1091 - Tử vong xã hội

Trong đội ngũ có thêm một kẻ ngu, ngoại trừ có chút chướng mắt thì cũng không trở ngại hành trình của nhóm Ôn Văn.

Mắt thấy mặt trời đã sắp xuống núi, năm người vượt qua một ngọn núi thì có thể tới huyện thành hơi nhỏ ở phía trước, nghỉ ngơi một phen.

Lúc này có một cái cây lớn hai người ôm trực tiếp ngã xuống cản đường, một đám đàn ông vạm vỡ từ bốn phương tám hướng vây tới.

“Nè nè, đường này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn đi qua thì để lại tiền mãi lộ.”

Mắt Ôn Văn đảo hai vòng, đột nhiên cười ha hả, phải nghe thấy câu này thì chuyện tới thế giới này của anh mới hoàn chỉnh.

Nghe thấy tiếng cười của Ôn Văn, đám sơn tặc bắt đầu sợ hãi, chúng đã chờ ở đây hai ngày, thấy có người tới thì theo phản xạ có điều kiện vọt ra.

Nhưng người này trông không dễ chọc cho lắm, nhất là hai tên mập mặc giáp kia, chỉ sợ là vạn người cũng không cản được...

“Khụ khụ, bọn ta không phải cướp đường, cây này ngã ở đây, mọi người qua lại bất tiện, chỉ cần cho chút tiền, bọn ta sẽ dọn nó đi giúp.”

Cân nhắc thế cục một chút, tương cướp không có ý định tiếp tục cướp, dự định vờ vịt cho qua chuyện.

Ở thời này, chặn đường cướp bóc không phải chuyện hiếm thấy, có một số người vì bị bức ép bất đắc dĩ nên mới ra hạ sách này.

Vì thế nếu bọn họ muốn nhân nhượng cho khỏi phiền, Ôn Văn và Ngân Nhuận cũng không muốn truy cứu, nhưng người đàn ông áo đen vẫn luôn đi theo ở phía sau lại đi thẳng tới trước mặt thủ lĩnh đám cướp, trong mắt tỏa ra sát ý điên cuồng.

“Tiểu tử, ngươi muốn làm gì đấy, ông đây đã...” Hắn còn chưa kịp nói hết lời, bởi vì đầu của hắn lấy miệng làm ranh giới trực tiếp bị cắt đứt, nửa phần đầu trực tiếp bay ra ngoài.

Sau đó người áo đen kia hóa thành bóng ảo, nhanh chóng triển khai giết chóc trong đám cướp, chỉ hai ba giây sau chỉ còn lại hai người trẻ tuổi bị dọa sợ tới tè ra quần.

Lúc này người đàn ông áo đen mới ngừng lại, đứng giữa đồng thi thể và máu đen, lộ ra nụ cười hài lòng, tựa hồ hoàn toàn không biết gì về chuyện khi này.

Ôn Văn cảnh giác nhìn hắn: “Không phải ông nói mình là bạn đồng hành chính nghĩa à, ông chưa bao giờ giết người à?”

Người mặc đồ đen nghi ngờ nhìn Ôn Văn: “Tôi đâu có giết người, bọn họ chỉ đang ngủ.”

“Đang ngủ... ừm...” Trong khoảng thời gian ngắn Ôn Văn có chút không biết nên trả lời thế nào.

Người đàn ông áo đen tiếp tục tự nói: “Lúc tôi còn nhỏ cha mẹ đã bị bắn trước mặt tôi, bọn họ đã ngủ từ khi đó, bọn họ ở nơi giống như thiên đường vậy, là một giấc mơ rất tốt đẹp.”

“Những người này không phải người tốt, vì thế tôi để bọn họ nằm mơ, đây là sự từ bi mà tôi dành cho bọn họ...”

Con người trong lúc sợ hãi cực độ hoặc mất đi lý trí sẽ bùng nổ can đảm kinh người.

Vì thế người đàn ông áo đen bỏ qua cho hai người trẻ tuổi, thấy người đàn ông áo đen đang nói chuyện với Ôn Văn, phần nộ cũng bùng lên trong lòng, rút dao đâm tới sau lưng người đàn ông áo đen.

Nhưng dao vừa đâm tới thì nửa người trên của hắn cũng bị đánh thành khối vụn, một đống không thể diễn tả hất vào trên mặt người trẻ tuổi còn lại, người kia trợn trắng mắt rồi ngất đi.

“Người này muốn tôi ngủ, vì thế tôi cho hắn ngủ trước, tôi thật sự là người bạn đồng hành của chính nghĩa.” Người đàn ông áo đen có vẻ rất hài lòng với cách làm của mình.

Mà Ngân Nhuận và Xuân Linh thì tê rần da đầu, thực lực của tên điên này mạnh tới không thể tưởng tượng nổi, nhưng hành vi của hắn căn bản không hề logic.

“Ừm... thật ra, ngủ mà ông nói chính là giết chết bọn chúng, chúng bị ông giết chết hết rồi.” Ôn Văn sửa lời.

Người đàn ông áo đen dùng hai tay nâng mặt, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ: “Lẽ nào khi tôi ngủ thì sẽ chết à, sau này tôi sẽ không bao giờ ngủ nữa!”

“Cái này, cái này...” Lần này Ôn Văn thật sự không biết nên nói gì nữa, đang cảm nín thì đột nhiên có chút giật mình.

Người đàn ông áo đen này vừa nói gì, cha mẹ hắn bị súng bắn chết lúc hắn còn nhỏ!

Thế giới này lấy đâu ra súng?

Tức là người này cũng từ Yurianu tới!

Nhưng trong Yurianu khi đó không có người này, một người mạnh như vậy....

Chờ đã, thật sự không có sao?

Ôn Văn trừng to mắt đánh giá người đàn ông áo đen này, đột nhiên lộ ra vẻ mặt bưng bít, anh đã đoán được người trước mắt là ai.

Cường giả cấp Tai Biến, Người Phán Quyết Kỵ Sĩ Đêm Tối!

Trước đó anh cũng rất nghi ngờ vì sao Kỵ Sĩ Đêm Tối lại không xuất hiện vào ban ngày, chỉ chiến đấu vào ban đêm.

Hiện giờ anh rút cuộc cũng hiểu được, thì ra lúc ban ngày Kỵ Sĩ Đêm Tối là một kẻ ngu vui buồn thất thường!

“Ngài Ôn, chúng ta có cần cách xa người điên này một chút không?” Ngân Nhuận nhỏ giọng hỏi, hắn sợ hãi như người này không vui sẽ giết chết hắn.

“Không, không chỉ không thể cách xa mà còn phải hầu hạ thật tốt.”

Ôn Văn chỉ hận mình không thể mở ra trạm thu nhận, bằng không lấy một cái máy quay phim ra quay lại dáng vẻ ngu si này của Kỵ Sĩ Đêm Tối, nhất định sẽ trở thành video bạo nhất Hiệp Hội Thợ Săn.

Nói không chừng có thể dùng nó để uy hiếp Kỵ Sĩ Đêm Tối, kiếm được không ít thứ tốt.

Đám cướp này chỉ là chút nhạc đệm, Ôn Văn để Trư Bồng Bái dùng chiêu heo rừng đào đất, moi ra một ít hổ to chôn cất đám

cướp này.

Trước đó anh không định giết chết họ, nhưng bị giết cũng là đáng đời, không có gì đáng đồng tình.

Sau đó mọi người đi tới thị trấn ở phía trước nghỉ lại, người đàn ông áo đen không đồng hành cùng bọn họ mà vẫn duy trì trạng thái ‘theo dõi’ ngu ngốc kia, ở phía sau đám người, lúc trời tối cũng ở bên ngoài khách sạn, không vào trong tìm phòng ở lại.

Đợi đến khi tia nắng mặt trời hoàn toàn biến mất, bóng tối lan tràn khắp mặt đất, Kỵ Sĩ Đêm Tối đứng ở bên ngoài đột nhiên lắc lắc đầu, con ngươi đục ngầu trở nên tinh táo, từng luồng sương đen xuất hiện bao trùm lấy hắn.

Hắn tỏa ra cảm nhận, nhận ra sự tồn tại của nhóm Ôn Văn, sau đó vẻ mặt chợt thay đổi.

“Minh rớt cuộc cũng tìm được cậu ta... nhưng vì sao lại là ban ngày chứ, mình rớt cuộc đã làm gì, đã nói gì....”

Cơ thể Vua Vô Danh run rẩy, vẻ mặt thoáng đỏ ửng, hắn cảm thấy mình bị tử vong xã hội.

Trước kia sở dĩ hắn xuất hiện chậm cũng vì lúc ban ngày chỉ số thông minh sẽ bị suy giảm phạm vi lớn.

Lúc ở liên ban, ban ngày hắn sẽ nhốt mình trong địa điểm đặc biệt, nhưng tới nơi này thì không có chỗ thích hợp để hạn chế hành động, vì thế mới xuất hiện một màn lúc ban ngày.

Kỵ Sĩ Đêm Tối im lặng một hồi lâu rồi trực tiếp bước chân tới, vọt vào phòng của Ôn Văn.

Lúc này Ôn Văn đang lật xem một quyển họa, ở Đại Túng này không có trang web kỳ quái, cũng không có video của khu Anh Đào, loại hình vẽ này chính là vật giải trí hàng đầu.

Hiện giờ Ôn Văn hiển nhiên không có nhu cầu gì, chỉ có tâm trạng muốn thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, nghiên cứu thành quả nghệ thuật cổ mà thôi.

Kỵ Sĩ Đêm Tối vừa vọt vào, Ôn Văn liền cấp tốc nhét quyển họa kia vào trong chặn.

Bị Kỵ Sĩ Đêm Tối nhìn thấy cũng chẳng sao, chỉ là loại nhét vào chần này có thể xem là phản ứng bản năng của Ôn Văn...

Chương 1092 - Cuộc sống tốt đẹp của Harman

“Làm gì đó... ông muốn giết người diệt khẩu đấy à?” Ôn Văn lùi về sau một bước, cảnh giác nhìn Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Kỵ Sĩ Đêm Tối lắc đầu, túm một cái ghế ngồi xuống: “Chúng ta nói chuyện đi, cậu không được nói chuyện ngày hôm nay nhìn thấy với bất cứ ai, mặt khác thời gian kế tiếp phải giúp tôi che giấu dị trạng lúc ban ngày.”

“Làm vậy thì tôi được chỗ tốt gì?”

Ôn Văn xoa xoa ngón tay, cười híp mắt hỏi, ám chỉ này mọi người đều hiểu.

Kỵ Sĩ Đêm Tối im lặng hai giây: “Tôi đảm bảo sẽ không nói thân phận của cậu cho người khác biết.”

“Thân phận, tôi có thân phận gì chứ?” Ôn Văn có chút giật thót, nhưng ngoài mặt không biểu lộ gì.

“Ngài Hắc Thập Tự, ở trước mặt tôi không cần ngại trang.” Kỵ Sĩ Đêm Tối không chút khách khí vạch trần lớp ngại trang của Ôn Văn: “Từ khi cậu bộc lộ tài năng thì đã bị đưa vào danh sách cần quan sát của tôi rồi.”

“Tiếp đó tôi phát hiện cậu vài lần biến thân thành ‘Hắc Thập Tự’, lần gần đây nhất hẳn là ở khu Đông Du, lúc xảy ra sự kiện linh khí sống lại.”

Ôn Văn trừng to mắt: “Sao ông biết hết vậy?”

Lúc anh thay đổi thân phận đều xác định xung quanh không có người khác, Kỵ Sĩ Đêm Tối làm sao phát hiện được thân phận của anh?

“Làm sao biết được thì tôi không thể nói với cậu, có điều cậu không cần quá lo lắng, người bị tôi giám sát không phải chỉ có một mình cậu, chỉ cần cậu không làm chuyện thương thiên hại lý thì tôi sẽ không can thiệp tới.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối biết được thân phận của Ôn Văn là vì vệ tinh mà hắn đã phóng lên bầu trời, hắn có một hệ thống thu thập tình báo của riêng mình, tất cả người có tiềm lực của các thế lực đều nằm trong danh sách giám sát của anh.

Ở liên bang hiện giờ, vệ tinh vẫn chỉ là một thứ tồn tại trong khoa học viễn tưởng, vì thế có rất ít người siêu năng hiểu được trên bầu trời có một ánh mắt vẫn luôn nhìn mình chăm chăm.

Lần này Kỵ Sĩ Đêm Tối muốn Ôn Văn đi theo cũng vì hắn biết thực lực của Ôn Văn, cảm thấy trong thời điểm mấu chốt Ôn Văn sẽ phát huy tác dụng quan trọng.

“Vậy được rồi, thành giao...”

Ôn Văn bất đắc dĩ thở dài một hơi, cảm giác bị người ta túm tóc thật không tốt.

Có điều bị người ta phát hiện dáng vẻ ngu si của mình, cảm giác khó chịu của Kỵ Sĩ Đêm Tối có lẽ còn gấp mười lần Ôn Văn.

“Nếu chúng ta đã thắng thắng thì không bằng trò chuyện sâu hơn một chút đi, tôi khá là tò mò về ông...”

Kỵ Sĩ Đêm Tối bắt đầu trò chuyện với Ôn Văn, cường giả cấp bậc cao nhất như hắn thường vẫn luôn cô độc, bọn họ rất hiếm khi giao lưu bình đẳng với người siêu năng dưới Tai Biến.

Vì thế gặp được cường giả ngang cấp như Ôn Văn, hắn cũng tự nhiên mở máy hát.

Trong mắt Kỵ Sĩ Đêm Tối, Ôn Văn và hắn rất giống nhau, thích che giấu thân phận, âm thầm phát triển thế lực, hơn nữa ở bên ngoài còn có một tầng thân phận khác.

Hắn với tư cách là Người Phán Quyết của Hiệp Hội Thợ Săn, thật ra cũng cùng loại với Ôn Văn, là hình thức hợp tác, Hiệp Hội Thợ Săn không quản được hành động của hắn.

Ôn Văn sẽ không nói với hắn những điều chủ yếu, nhưng những chuyện khác thì có thể thỏa thích tâm sự, dù sao thì sự hiểu biết về cường giả cấp Tai Biến của anh cũng không nhiều.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, nói một hơi tới tận bình minh, khi mặt trời mọc thì Kỵ Sĩ Đêm Tối liền biến thành dáng vẻ ngu ngốc.

Ôn Văn lấy ra một chiếc túi ngủ màu đen, để Kỵ Sĩ Đêm Tối nằm vào đó, sau đó kéo dây kéo, tiếp đó gấp lại nhét vào trong lòng.

Túi ngủ này là Kỵ Sĩ Đêm Tối đưa cho Ôn Văn, trong tình huống không có trang bị liên bang không chế, túi ngủ này có thể không chế hành động của Kỵ Sĩ Đêm Tối lúc ban ngày.

Có điều như vậy cần có người tin tưởng ở bên cạnh, đến tối sẽ thả hẳn ra khỏi túi ngủ.

Ngân Nhuận phát hiện người đàn ông áo đen bị tâm thần kia biến mất thì thở phào một hơi, không quan tâm có phải người siêu năng hay không, người bình thường vẫn luôn sợ một kẻ điên có thực lực mạnh mẽ.

Kế tiếp nhóm người thuận lợi đi tới kinh đô Đại Túng, trên đường không hề gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Kinh đô Đại Túng là nơi phồn hoa nhất ở Hạ Phủ, nhưng trong mắt Ôn Văn thì cũng chỉ như vậy, những người khác có lẽ sẽ hưởng thụ loại phong cách cổ điển này, nhưng Ôn Văn vẫn yêu thích thế giới hiện đại xa hoa đông đúc.

Chỗ ở của Harman là nơi gió trăng lớn nhất kinh đô Đại Túng, do lễ bộ Đại Túng đôn đốc, tục xưng là giáo phường ti...

Bởi vì bác học đa tài, còn trẻ nhiều tiền, tuấn tú đẹp trai, vì thế Harman ở nơi này rất được hoan nghênh, ngủ chỗ ở của hoa khôi cũng không cần dùng tiền, cũng tức là có thể chơi gái miễn phí.

Có điều được xem là một ông chủ lớn, trong nhân không gian của Harman đều là kim loại quý, vì thế mặc dù hoa khôi không cần tiền, hẳn cũng cố gắng nhét cho người ta, hơn nữa còn là gấp mấy lần giá tiêu chuẩn...

Như vậy lại càng làm hẳn được nhóm cô nương hoan nghênh.

Về phần vì sao lại nói Harman bác học đa tài, đương nhiên là vì trong khóa học tiếng thông dụng liên bang có rất nhiều thơ cổ.

Sau khi tiếng thông dụng liên bang được phổ cập, tất cả mọi người của các khu lớn đều có thể lĩnh hội nét đẹp của thơ ca

cổ điển Hoa Phủ, vì thế không quản là người khu lớn nào cũng có thể tùy tiện lặn lưng vài bài thơ.

Với tư cách là người thừa kế của gia tộc số một khu Đông Du, trình độ trong lĩnh vực này của Harman lại đặc biệt cao.

Nhóm hoa khôi được Harman tặng cho một bài thơ, quay đầu liền có thể nổi tiếng khắp thiên hạ, tất nhiên muốn tận tâm hầu hạ.

Lúc Ôn Văn tìm tới Harman, liền thấy hắn nằm nghiêng trên giường nệm, mười mấy cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc hầu hạ ở bên cạnh, Ngân Nhuận đi theo phía sau Ôn Văn cũng thấy, mỗi cô nương ở đây đều thực ‘nhuận’...

Trư Bồng Bái thì không có phản ứng gì, đám phụ nữ gầy tong teo như gậy trúc kia có gì đáng xem, ở bên cạnh hắn có em gái Xuân Linh vóc dáng mê người như thế...

“Các cô nương à, mấy em về nghỉ ngơi đi, tôi và ngài đây có việc cần làm.” Harman xua tay, nhóm hoa khôi liền lưu luyến rời đi.

Ôn Văn túm cổ áo Harman: “Chuyện chính chốc nữa rồi nói, trước tiên ông nói cho tôi nghe làm sao ông làm được cái đã?”

“Đương nhiên là sao chép thơ rồi, mấy em gái này không có chút sức kháng cự nào với thơ ca cả, phổ cập tiếng thông dụng liên bang thực sự quá mỹ diệu.” Harman say mê nói.

“Sao chép thơ là được à, để chốc tôi cũng thử xem sao.”

Ôn Văn gật đầu, có chút nóng lòng muốn thử, anh sẽ không làm ra chuyện không hợp thiếu nhi, chỉ là muốn thử cảm giác như Harman trước đó.

“Chuyện gió trăng để sau rồi nói, chúng ta nói chuyện chính trước.”

Ngân Nhuận dẫn theo Tả Hữu hộ pháp của Ôn Văn rời đi, nơi này chỉ còn lại Ôn Văn và Harman.

“Mấy ngày nay thông qua Cẩm Sát Vệ tôi đã có được không ít tin tức, đầu tiên có thể xác định tất cả mọi người ở Yurianu khi đó đều tới thế giới này.”

“Toàn bộ Hạ Phủ trong khoảng thời gian gần đây có hơn trăm nơi xảy ra dị biến không hợp với lẽ thường, những chuyện này đều là người từ Yurianu gây ra.”

“Sự phát triển của thế giới này đáng ra phải tương tự với liên bang ngàn năm trước, nhưng lần này có nhiều người ngoài tới như vậy, sự cân bằng của thế giới siêu năng bị phá vỡ, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì thì không ai biết.”

“Phần lớn nơi dị biến đều là một số nhân vật nhỏ dẫn tới, chúng ta không cần quá quan tâm, chủ yếu là vài nơi...”

Harman lấy ra một tấm bản đồ, bắt đầu giải thích với Ôn Văn.

Chương 1093 - Định ra kế hoạch

Nơi này là Thi Gia Trang, một trong năm thế lực tà đạo lớn của giang hồ, tuy có chút quan hệ với giới siêu năng nhưng trang chủ cũng chỉ là cấp bốn mà thôi.”

“Nhưng bắt đầu từ vài ngày trước, thế lực Thi Gia Trang đột nhiên bắt đầu mở rộng rất nhanh, năm thế lực tà đạo hiện giờ chỉ còn lại Thi Gia Trang.”

“Trên người đệ tử Thi Gia Trang đều có một ít đặc điểm không thuộc về mình, tôi nghi ngờ sự biến dị này có liên quan tới Eiger.”

Hiện giờ Ôn Văn không có hứng thú quá lớn đối với Eiger, anh không có cách nào về Eiger vào trạm thu nhận, cứng đối cứng với hắn là chuyện rất phí sức, hiện giờ nghĩ cách rời khỏi nơi này mới là quan trọng nhất.

Harman đưa tay chỉ một tiểu quốc ở phía bắc Đại Túng: “Nơi này là vương triều Bắc m, lúc hai nước giao chiến có một cường giả mặc áo giáp vàng xanh từ trên trời giáng xuống, cường giả này có lẽ là cô gái cùng ông tiến vào Yurianu khi đó.”

“Cô ta được quốc sư vương triều Bắc âm mời tới kinh đô Bắc m, sau đó vẫn không thấy xuất hiện.”

Vương triều Bắc m.

Ôn Văn rùng mình, nếu anh nhớ không nhầm thì vương triều Bắc âm sẽ xảy ra một trận tai ương vong linh càn quét thiên hạ, với thực lực của anh hiện giờ, loại tai ương này không có chút uy hiếp nào, nhưng anh không muốn nhìn tình cảnh sinh linh đồ thán.

Mặt khác vị đạo sĩ đã mời Kiều Phi Nhã kia chẳng lẽ chính là ‘Hữu Đạo chân tiên’?

Nếu hẳn có ác ý, như vậy Kiều Phi Nhã dữ nhiều lành ít, có nên tìm buổi tối dẫn theo Kỵ Sĩ Đêm Tối cứu Kiều Phi Nhã hay không?

Trên bản đồ có mười mấy điểm nhỏ, nhưng những điểm nhỏ này thật thật ảo ảo có quái vật Yurianu xuất hiện, bởi vì sự tồn tại của bọn họ nên Hạ Phủ vốn có thể coi là yên bình thoáng chốc trở nên hỗn loạn.

Sau đó Harman ra khỏi phòng, chỉ bầu trời.

Lúc này đang là ban ngày, bầu trời vạm vỡ không mây, thoát nhìn không có dị dạng gì.

Ôn Văn điều chỉnh thị lực tới một độ cao nhất định liền phát hiện trên bầu trời có nhiều hơn một ngôi sao vàng, ngôi sao đó hẳn là Ishna.

“Một sở thích của nữ chiến thần Sao Mai chính là lơ lửng trên bầu trời làm một vì sao, mấy việc vặt chúng ta không cần làm phiền tới cô ấy, có điều tới thời điểm máu chốt thì cô ấy sẽ giúp chúng ta chiến đấu.”

Sau đó Harman quay trở lại bên cạnh bản đồ: “Tôi không biết suy nghĩ này có đúng hay không, có điều có lẽ chúng ta cần phải quan tâm một chỗ khác nữa, Thiên Sơn.”

“Căn cứ theo tình báo của Cẩm Sát Vệ, có thể thấy được rất nhiều quái vật từ Yurianu đang chạy tới Thiên Sơn, tôi cảm thấy nơi đó có khả năng liên quan tới Oai Long.”

Ôn Văn nhìn ra phía bên ngoài, Trư Bồng Bái vẫn còn đang thành thật ăn thức ăn cho heo, cũng không nhận được tin tức tới từ Oai Long.

Trước đây lúc Ôn Văn và Kiều Phi Nhã trà trộn vào Yurianu, biểu hiện có vẻ rất thân thiết với Trư Bồng Bái, sau đó Trư

Bồng Bái lại đầu hàng Ôn Văn ở trước mặt nhiều quái vật như thế, vì thế Oai Long không tin tưởng Trư Bồng Bái cũng là chuyện bình thường.

“Vị trí Thiên Sơn này khá giống Thiên Trụ Sơn ở liên bang, nơi này cư ngụ một nhóm người siêu năng và quái vật thực lực mạnh mẽ.”

“Dẫn đầu là một cường giả hàng đầu gần Chân Tiên, bản thể là một con quái vật được tạo thành từ vô số côn trùng có độc, tên gọi là Tỳ Diễm Sinh, tự xưng là Độc tiên vương Thiên Sơn.”

Ôn Văn gãi gãi mu bàn tay, vừa nghe thấy cái tên này anh liền cảm thấy ngứa ngứa.

Căn cứ theo tin tình báo này, hai người đơn giản bàn bạc một chút rồi định ra kế hoạch hành động tiếp theo.

Harman tiếp tục lưu lại kinh đô, Ôn Văn để Ngân Nhuận ở lại bên cạnh Harman, nhiệm vụ chủ yếu là thu thập tình báo.

Mặt khác Harman đưa cho Ôn Văn một chiếc nhẫn, bọn họ có thể thông qua chiếc nhẫn này để giao lưu đơn giản.

Ôn Văn dẫn theo Tả Hữu hộ pháp của mình tới vương triều Bắc m, hội họp với Kiều Phi Nhã.

Sau đó sẽ tới Thi Gia Trang, xem có phải Eiger thật sự đang ẩn núp ở đó hay không.

Cuối cùng sẽ tìm tới Độc tiên vương Thiên Sơn kia, nếu như có thể tìm được Oai Long thì tốt nhất, không tìm được thì căn cứ theo các điểm đánh dấu trên bản đồ để tìm kiếm.

Không quản thế nào, bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi thế giới này.

Nhưng trước khi hành động, Ôn Văn chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây một đêm, trước đó đã hành động ngoài vùng hoang dã một hồi lâu, khó khăn lắm mới tới nơi ôn hương nhuyễn ngọc, phải trò chuyện một chút mới đi được.

Ôn Văn tìm tới đại sảnh, giả bộ như dáng vẻ cuồng sĩ, bắt đầu diễn cảm thơ ca.

Harman có thể nhờ vào thứ này thu nhận một đám Fangirl, chơi gái không cần trả tiền, anh là người vốn sinh sống ở khu

Hoa Phũ, không đến mức thua kém Harman ở phương diện này.

“Trăng sáng có từ bao giờ, cầm chén rượu hỏi trời xanh, không biết là cung điện trên trời...”

Một lát sau, vài cô gái xinh đẹp từ trong phòng đi tới, vẻ mặt Ôn Văn sáng ngời, nhưng bọn họ bắt đầu xì xào bàn tán.

“Người này cũng thích thơ của công tử Harman, nhưng giữa ban ngày ban mặt mà hấn ngâm thơ gì vậy, làm cho ta ngủ cũng không ngon...”

Bọn họ nói rất nhỏ nhưng cho dù chỉ là một cây kim rơi xuống đất Ôn Văn cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng, tự nhiên cũng nghe rõ lời than thở của bọn họ.

“Harman đã đọc bài này rồi sao? Vậy mình đổi bài khác.”

“Đời người nếu chẳng nên thân mật, hà có thu sang buồn với quạt...”

Biểu cảm của mấy cô gái lại càng mất kiên nhẫn hơn: “Người này có ý gì vậy, lớn tiếng đọc thơ của công tử Harman như vậy, thật đáng ghét.”

Ôn Văn đen mặt: “Tên khốn khiếp Harman này, rốt cuộc hấn sao chép bao nhiêu thơ vậy, tốt xấu gì cũng...”

Cuối cùng suy nghĩ muốn dùng sao chép thơ để chơi gái không trả tiền của Ôn Văn không được như nguyện, trong bụng anh chỉ có được vài bài, thật sự không trữ nhiều thơ ca như người nước ngoài Harman.

Có điều Harman ở trong phòng thật sự nghe không nổi, vì thế đã đút cho Ôn Văn một khối vàng đầu chó*, vì thế Ôn Văn cũng trải nghiệm cảm giác được nhóm hoa khô nhiệt tình...
[quặng vàng, gold nugget]

Tới buổi tối Ôn Văn thả Kỵ Sĩ Đêm Tối ra ngoài hít thở không khí, hấn thần thần bí bí ra ngoài cả đêm, chờ tới khi sắp sáng thì quay trở về nằm trong túi ngủ giả làm xác chết, còn nói cho Ôn Văn một địa chỉ.

Trời vừa mới tờ mờ sáng, Ôn Văn dẫn theo Tả Hữu hộ pháp đi tới địa chỉ mà Kỵ Sĩ Đêm Tối đã nói.

Địa chỉ này thật ra là một khe núi, bên trong có một con quái vật dữ tợn khổng lồ.

Con quái vật này cao hơn hai mươi mét, trên người có màu nâu và lông chim màu vàng, giống như một quả bóng lông to lớn....

“Cái này.. không phải là một con chim sẻ khổng lồ à?”

Sau khi thấy nhóm Ôn Văn, con chim sẻ này yên tĩnh lại, cúi đầu xuống.

Ôn Văn hiểu được, thì ra tối hôm qua Kỳ Sĩ Đêm Tối đi ra ngoài tìm thú cưỡi cho bọn họ.

Con chim sẻ này có thực lực gần tương đương Tai Nạn trung tự, hình thể đủ lớn lại có thể bay, chở mười tám người cũng không ảnh hưởng tới khả năng phi hành.

Đừng thấy nó đáng yêu, vốn với hình thể của nó, ăn thịt người cũng giống như chim sẻ ăn côn trùng, cũng là một loại thú dữ rất đáng sợ.

Bởi vì Kỳ Sĩ Đêm Tối đã dạy bảo nó ngoan ngoãn, vì thế sau khi nhóm ba người Ôn Văn trực tiếp bò lên lưng nó, liền có thể điều khiển nó bay về phía bắc.

Chương 1094 - HỮU ĐẠO CHÂN TIÊN

Kinh đô Bắc m, bên ngoài hoàng cung có một tòa tháp cao hơn mười tầng.

Tòa tháp này là kiến trúc cao nhất kinh đô, có tên là tháp Quan Tinh, là chỗ ở của HỮU ĐẠO CHÂN TIÊN.

Trên đỉnh tháp Quan Tinh có một người đàn ông mặc áo đạo sĩ, gió nhẹ thổi qua làm quần áo hắn bay phát phới.

Người đàn ông này chính là HỮU ĐẠO CHÂN TIÊN, thoạt nhìn hắn là một người đàn ông trung niên, nhưng nhìn kỹ lại thì sẽ cảm thấy gương mặt hắn non nớt quá đáng, nhìn kỹ lại thì thấy ánh mắt hắn sâu thẳm thẳm, giống như một ông cụ đang khám phá nhân sinh.

HỮU ĐẠO có vẻ mặt hưng phấn, vừa vỗ tay vừa cảm thán.

“Thế giới to lớn có đủ thứ kỳ lạ, không ngờ bên ngoài ngay cả bình dân cũng có thể ăn thịt mỗi bữa, còn được ở trong nhà cao tầng cao mấy chục mét...”

Kiều Phi Nhã ngồi ở một bên nhìn người này xúc động, biểu hiện trên mặt có chút bất đắc dĩ.

Sau khi giáng xuống thế giới này, cô bị đạo sĩ này đưa vào trong tòa tháp cao này.

Tuy đạo sĩ này không động võ, cũng không có hành động cử chỉ nào thất lễ, nhưng Kiều Phi Nhã không thể rời khỏi kinh đô, vì thế cũng không khác gì giam lỏng.

Mỗi ngày bọn họ sẽ giao lưu một chút, Hữu Đạo sẽ hỏi Kiều Phi Nhã một chút chuyện ở thế giới bên ngoài, để báo đáp lại hẳn sẽ nói cho Kiều Phi Nhã biết một chút về tình báo ở thế giới này.

Vì thế mặc dù không thể rời khỏi kinh đô này, Kiều Phi Nhã vẫn hiểu rõ thế giới này hơn Ôn Văn.

Hữu Đạo chân tiên này cũng giống như nhóm Ôn Văn, cũng là từ bên ngoài tiến vào!

Chẳng qua thời điểm hẳn tiến vào là ngàn năm trước.

Khi đó Hoa Phủ đang xảy ra tai ương vong linh, Hữu Đạo chân tiên không muốn dính vào chuyện phiền phức này nên đã ra biển muốn tìm đảo tiên trong truyền thuyết.

Khi tới gần đảo Bành Loan, Hữu Đạo phát hiện nơi này có dị dạng, sau khi tiến vào trong Yurianu, đẩy cửa đồng thì tới thế giới này.

Nhưng không ngờ tiến vào nơi này xong liền không ra được nữa.

Thế giới này tuy rất lớn nhưng vẫn không hoàn chỉnh, nó giống như một hình chiếu dựa vào thế giới hiện thực mà tồn tại.

Người bình thường sống ở đây hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng để cường giả Tai Biến như hẳn sinh hoạt trong thế giới không hoàn chỉnh này chính là một loại đày đọa khó tả.

Lúc mới tới, hắn cảm thấy lịch sử nơi này giống hệt lịch sử Hoa Phủ hai ngàn năm trước, ngay cả tên người cũng hoàn toàn tương ứng.

Nhưng bởi vì Hữu Đạo chân tiên tới, thế giới đã sinh ra chút sai lệch, làm thế giới này không còn hoàn toàn nhất trí với khu Hoa Phủ.

Sau khi Hữu Đạo chân tiên chú ý tới điểm này thì cố gắng không ảnh hưởng tới lịch sử của thế giới này, bị vây trong trạng thái ẩn cư.

Nhận chức quốc sư vương triều Bắc âm bởi vì trước khi tiên vào Yurianu, hắn cũng chính là quốc sư của vương triều Bắc n, vì không muốn phá hỏng tiến trình lịch sử nên hắn mới một lần nữa đảm nhiệm chức vụ này.

Có điều lúc Kiều Phi Nhã từ trên trời giáng xuống, hắn biết bảo trì lịch sử không có ý nghĩa gì, làm hắn chú ý hơn chính là nhóm Kiều Phi Nhã tiến vào bằng cách nào, hắn có thể nhân cơ hội này để rời đi hay không.

Kiều Phi Nhã nói xong những gì nên nói, Hữu Đạo cũng bắt đầu nói một ít bí mật của thế giới này.

“Thế giới này rất lớn, nhưng thật ra cũng rất nhỏ, dùng cách gọi ở bên kia thì nơi này chỉ có khu Hoa Phủ hoàn chỉnh và một phần của khu Gấu Trắng và khu Đông Du, ngoài ra còn có một phần đại dương.

“Có lẽ cô có thể nhìn thấy một vài người Tây Vực ở đây, nhưng thật ra những người này đột nhiên xuất hiện, một khi bọn họ rời khỏi biên giới sẽ biến mất.”

“Tôi từng đi sâu vào ‘biên giới’ điều tra, có điều sau khi đi vào một đoạn sẽ đi ra từ một bên khác, toàn bộ thế giới chính là một phạm vi khép kín...”

Sau khi nói tình báo một phen, Hữu Đạo chân tiên ngậm miệng, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Kiều Phi Nhã do dự một chút mới truy hỏi: “Ông nói trước khi ông tới, thế giới này phát triển giống hệt như liên bang hai ngàn năm trước, vậy thì thế giới này phải có ông, vậy...”

Khóe miệng Hữu Đạo chân tiên nhếch lên: “Hắn đã biến mất.”

“Biến mất?” Kiêu Phi Nhã nghi hoặc hỏi.

Hữu Đạo chân tiên hăng hái nói: “Hắn vốn chỉ là một chiếc bóng ảo không đủ sức mạnh, sau khi tới thì hắn không còn ý nghĩa tồn tại, vì thế hắn đã biến mất.”

“Tới cảnh giới như tôi, tôi chính là duy nhất, cho dù là thế giới hoàn toàn giống nhau thì cũng không có khả năng sinh ra một tôi khác, chỉ có thể là bóng ảo.”

“Sở dĩ thế giới này sinh ra tôi, đơn giản là vì cơ sở tồn tại của thế giới này mô phỏng theo lịch sử của thế giới hiện thực.”

Nói tới đây thì Hữu Đạo chân tiên ngừng lại, ánh mắt lóe tia sáng nhìn lên bầu trời.

“Hắn là có bằng hữu tới đón cô, ở bên ngoài lén lút vây xem như vậy không phải thói quen tốt.”

Nói xong Hữu Đạo chân tiên ra tay về phía bầu trời, lập tức cuồng phong tụ thành một cụm mây đen, một con chim sẻ khổng lồ đang dùng tốc độ khó tin bay về phía tháp Quan Tinh.

“Người bạn trên đó, nếu đã tới thì xuống đi.”

Hắn nói hết lời thì trên bầu trời có một con chim sẻ to lớn xuất hiện, sau đó ba bóng người từ trên lưng chim sẻ rơi xuống.

Ôn Văn nhẹ nhàng đáp xuống sàn nhà, Trư Bồng Bái và Xuân Linh trực tiếp phá vỡ sàn nhà của đỉnh tháp, một đường rơi xuống đáy tháp.

Khóe miệng Hữu Đạo chân tiên có chút co quắp, có chút đau lòng nhìn tháp Quan Tinh của mình.

Kiêu Phi Nhã nhìn thấy Ôn Văn tới liền mỉm cười, cô đã có thể rời khỏi nơi này, ngược lại có chút để tâm, vị đạo sĩ này liệu có nhốt Ôn Văn ở nơi này luôn hay không.

Hữu Đạo chân tiên mỉm cười với Ôn Văn: “Mấy người hắn cũng là từ thế giới bên ngoài tới đây, tại hạ là Hữu Đạo chân tiên, gọi tôi là Hữu Đạo cũng được.”

Ôn Văn đánh giá Hữu Đạo chân tiên, trong mắt có vài phần kiêng kỵ.

Khi này anh cười chim sẻ, bay tới ngoài kinh đô Bắc âm thì vòng quanh một vòng, quan sát thành phố này.

Ban đêm thành phố lặng ngắt như tờ, trên thành phố có một luồng quý khí lạnh lạnh, không ít vẻ mặt binh lính trông coi bắt đầu phát xanh.

Trong tình huống như vậy, Ôn Văn chắc chắn không muốn tùy tiện xông vào, dự tính tìm hiểu rõ ràng tình huống ở đây, sau đó lên vào giao tiếp với Kiều Phi Nhã, tiếp sau đó lên kế hoạch xem làm sao chuồn đi mà không để Hữu Đạo chân tiên phát hiện.

Tình huống xấu nhất chính là gọi Kỵ Sĩ Đêm Tối ra ngoài, trực tiếp cường công cướp Kiều Phi Nhã ra.

Nhưng không ngờ chim sẻ còn chưa kịp đáp xuống, thời tiết đột nhiên thay đổi, chớp mắt bọn họ đã bay tới.

“Không biết ngài muốn nói chuyện gì, nói rõ một chút, lần này tôi tới vì muốn dẫn cô ấy đi, vì thế không thể nói chuyện với ngài quá lâu.”

Hữu Đạo chân tiên tiếp tục ngẩng đầu nhìn con chim sẻ kia, nhìn một hồi thì mỉm cười lắc đầu, chuyển ánh mắt về phía Ôn Văn.

“Tôi và cậu tới từ một nơi, cũng không có ác ý với mọi người, chỉ hi vọng thoát khỏi thế giới như lồng giam này, vì thế tôi muốn một sự đảm bảo.”

Ôn Văn hí mắt hỏi: “Ông muốn gì?”

“Nếu có cơ hội rời khỏi đây, làm ơn hãy mang tôi theo, chỉ cần cậu đáp ứng thì có thể dẫn cô bé này đi, nếu bọn cậu gặp phiền phức gì ở Hạ Phủ thì tôi cũng có thể giúp đỡ giải quyết.”

Chương 1095 - Khốn cảnh của Phòng Đạo Môn

Thái độ của Hữu Đạo chân tiên rất tốt, yêu cầu cũng không quá đáng, nhưng Ôn Văn lại không vừa mắt người này.

Trực giác nói cho hắn biết, người này ngoài mặt hiền từ nhưng ẩn giấu bộ mặt ác quỷ.

Hữu Đạo chân tiên tốt xấu gì cũng là cường giả cấp Tai Biến, lại tới thế giới này sớm hơn nhóm Ôn Văn, không nói tới vấn đề nếu đánh nhau thì ai thắng ai thua.

Nếu người này muốn quấy rầy nhóm Ôn Văn, chỉ sợ cả đời này bọn họ không thể nào rời khỏi nơi này.

Vì thế Ôn Văn gật đầu một cái nói: “Nếu bọn tôi tìm được phương pháp rời khỏi nơi này, nhất định sẽ nhắc nhở ngài, có điều tôi thấy vương đô Bắc âm âm khí dày đặc, hình như...”

Bị hỏi tới chuyện vương triều Bắc m, khước mắt Hữu Đạo chân tiên run rẩy: “Vương triều Bắc âm mấy năm nay không ngừng chinh phạt, nhiều lần tàn sát dân chúng thành phố, dẫn tới người người oán trách, vì thế trong cơ thể hoàng đế Bắc âm mới tích tụ quý khí kinh người như thế.

“Số quý khí này một khi bùng nổ sẽ dẫn tới sinh linh đồ thán, vì thế tôi đang luyện đan dược, thử xem có thể trung hòa quý khí trong cơ thể hắn hay không...”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên, Hữu Đạo chân tiên nói chuyện rất hiên ngang lẫm liệt, nếu không phải anh từng xem qua ghi chép của người canh mộ thì phỏng chừng đã bị tên này lừa đảo.

Có điều ghi chép của người canh mộ cũng chưa chắc hoàn toàn là thật, Ôn Văn vẫn chưa thấy rõ mặt thật của Hữu Đạo chân tiên.

“Vậy bây giờ tôi có thể dẫn cô ấy đi chưa vậy? Bên trên còn người đang chờ, tôi không thể làm lỡ thời gian ở đây quá lâu.” Ôn Văn chỉ chim sẻ không lồ trên bầu trời.

Hữu Đạo chân tiên lần thứ hai nở nụ cười dối trá: “Tất nhiên là được, có điều hi vọng cậu đừng quên hứa hẹn giữa chúng ta.”

Ôn Văn thở phào một hơi, đi tới bên cạnh Tả Hữu hộ pháp vừa mới bò tới tầng đỉnh, xách cổ áo bọn họ bay lên lưng chim sẻ.

Kiều Phỉ Nhã chấp tay một cái với Hữu Đạo chân tiên, tiếp đó theo sau Ôn Văn rời khỏi tháp Quan Tinh.

Hữu Đạo chân tiên nhìn chim sẻ không lồ bay đi xa dần, vẻ mặt lóe ra chút âm u.

Nếu không phải trên người con chim kia có hơi thở cấp Tai Biến thì hẳn đã không để Ôn Văn dễ dàng rời đi như vậy.

Sau đó hắn nhìn về phía ống tay áo mình, nơi đó tụ tập tử khí của hơn trăm cuộc chiến tranh, hắn muốn sử dụng số tử khí này luyện thành thứ thú vị, mà quốc vương Bắc âm kia chính là kẻ thử thuốc tốt nhất.

Trên lưng chim sẻ, Ôn Văn thở phào một hơi, đoạn giao lưu ngắn ngủi với Hữu Đạo chân tiên khi nãy làm anh cảm thấy rất áp lực.

Nếu không phải bởi vì Kỵ Sĩ Đêm Tối an vị trên đỉnh đầu chim sẻ không lồ, Hữu Đạo chân tiên chưa chắc đã dễ nói chuyện như vậy.

“Kiều Phi Nhã, cô kể lại những chuyện đã nói với hắn trong khoảng thời gian này đi, tôi cảm thấy người này có vấn đề rất lớn.”

Kiều Phi Nhã gật đầu, bắt đầu kể lại những tin tình báo có được từ Hữu Đạo chân tiên.

Kỵ Sĩ Đêm Tối ngồi nghe ở một bên, mới đầu còn cảm thấy rất thú vị, nhưng biết Hữu Đạo chân tiên đã ở lại nơi này một ngàn năm thì bắt đầu không bình tĩnh nổi.

Thế giới này không hoàn chỉnh, chỉ cần tồn tại trên thế giới này, Kỵ Sĩ Đêm Tối liền có cảm giác không được tự nhiên.

Nếu cảm giác này duy trì liên tục hơn ngàn năm thì rất có thể Kỵ Sĩ Đêm Tối sẽ biến thành một kẻ điên, nhưng Hữu Đạo chân tiên này lại tỏ vẻ không sao cả.

Hoặc là tu vi tâm cảnh của hắn cao, hoặc là tuy ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng hắn đã vận vẹo rất lớn.

“Chúng ta mau tới Thi Gia Trang thôi, sớm ngày tìm ra Oai Long, tôi lo lắng nếu chúng ta ở lại đây quá lâu, rất có khả năng cuối cùng sẽ phải ở lại đây vĩnh viễn.”

Ôn Văn gật đầu, điều khiển chim sẻ không lồ bay về phía vị trí của Thi Gia Trang ở khu Tương Nam.

Quá trình giải cứu Kiều Phi Nhã thuận lợi hơn dự đoán, vì thế bọn họ có thể tới Thi Gia Trang sớm hơn.

...

Vùng Tương Nam Đại Túng trước nay thịnh võ đạo.

Năm môn lục phái, ba trang tứ trại ở nơi này đều là môn phái có tiếng tăm trên giang hồ.

Môn là Phòng Đạo Môn, Quyền Liêm Môn, Yên Chiếu Môn, Lãnh Tịnh Môn, Chỉ Mã Khải Môn, phái là Đan Hoàng Phái, Bình Quốc Phái, và Đại u am hiệu quyền pháp Hải u...

Trong đó Thi Gia Trang là một trong năm tà phái lớn của võ lâm Thi Gia Trang, ở Tương Nam chỉ có một môn phái có thể chống lại bọn họ.

Phía bắc đầm lầy Huyền Mộng Tương Nam có ngọn núi Kê Độc.

Núi này có địa thế hiểm trở, cần phải đi qua một cây cầu treo mới có thể đi tới mảnh đất lớn trên đỉnh núi, trên mảnh đất này chính là môn phái chính đạo lớn nhất Tương Nam.

Phòng Đạo Môn!

Môn phái này chuyên nghiên cứu các phương pháp phòng ngự, phần lớn vũ khí của đệ tử là các loại khiên, hoặc là kiếm bản to, quạt sắt....

Nhân sĩ giang hồ sử dụng binh khí kỳ môn, hoặc là nhân vật nhỏ không đáng nói tới, hoặc là cao thủ khó dây dưa, mà Phòng Đạo Môn chính là nhóm thứ hai.

Mỗi đệ tử Phòng Đạo Môn đều luyện một trong các loại võ công phòng ngự như kim chung tráo thiết bố sam.... cộng thêm số vũ khí kỳ môn này bảo vệ điểm yếu, lực phòng ngự của bọn họ đã đạt tới cảnh giới hoàn toàn kín kẽ.

Đệ tử Phòng Đạo Môn hiếm khi có chiến tích đánh bại kẻ địch, nhưng kẻ địch cũng không có bao nhiêu chiến tích đánh bại đệ tử Phòng Đạo Môn. Đệ tử Phòng Đạo Môn đều là con rùa mai sắt đánh không vỡ nhu không nát, bình thường không có ai muốn trêu chọc bọn họ.

Nhưng Phòng Đạo Môn có thể nói là bá chủ vùng Tương Nam lúc này lại bị bầu không khí tuyệt vọng bao phủ.

Bắt đầu từ ba ngày trước, nơi này đã bị Thi Gia Trang bao vây.

Thi Gia Trang mặc dù là tà phái tiếng tăm lẫy lừng trong giang hồ nhưng trước giờ Phòng Đạo Môn không hề sợ bọn chúng, thậm chí từng có bốn năm lần sống mái với nhau.

Bọn họ không làm gì được Thi Gia Trang, Thi Gia Trang cũng không có cách nào đối phó Phòng Đạo Môn.

Nhưng hơn mười ngày trước, Thi Gia Trang đột nhiên giống như hít thuốc lắc, thực lực gia tăng cực lớn, trong chớp mắt đã tiêu diệt hai môn phái không nhỏ.

Hiện giờ còn phái hơn trăm đệ tử bao vây Phòng Đạo Môn.

Số lượng cao thủ Phòng Đạo Môn có thể chiến đấu trên núi Kê Độc ít nhất cũng gấp năm lần số lượng đệ tử Thi Gia Trang dưới chân núi, theo lẽ thường thì không nên bị đệ tử Thi Gia Trang đe dọa, vì thế lúc ban đầu chương môn Phòng Đạo Môn cũng không quá để ý.

Trưởng lão dẫn đầu bên Thi Gia Trang tên là Thi Bất Niều, là bại tướng dưới tay đại đệ tử của bọn họ, loại cao thủ này chương môn có thể đánh bay cả mười tên.

Nhưng hôm qua chương môn không chịu nổi có người chặn cửa, đã ra ngoài nghênh chiến Thi Bất Niều, kết quả trong vòng mười chiêu đã bị đánh bị thương phải lui trở về.

Lúc này hẳn mới phát hiện thực lực của đám đệ tử Thi Gia Trang đâu chỉ gia tăng mười gàn?

Hơn nữa trong số những người này, có rất nhiều người cũng không phải đệ tử của Thi Gia Trang, mà là đệ tử của những môn phái khác gần đây, có chính phái cũng có tà phái, vì sao bọn họ lại gia nhập Thi Gia Trang?

Đám đệ tử Thi Gia Trang này chỉ vây quanh Phòng Đạo Môn, không phát động tấn công.

Chỉ là thường xuyên kêu gọi đầu hàng, hoặc dùng nội lực phóng lên một số thư khuyên hành.

Nội dung của thư chia làm hai loại, một là chỉ cần là đệ tử Thi Gia Trang có nội lực, chỉ cần đầu hàng và tu luyện võ công của Thi Gia Trang thì sẽ giữ được tính mạng.

Một loại khác là tranh vẽ, bên trên vẽ kết cục của những người chống lại Thi Gia Trang, máu thịt be bét thê thảm tới cực

điểm.

Có những bức thư này, cộng thêm chương môn chiến bại, từ trên xuống dưới Phòng Đạo Môn đều tràn đầy sợ hãi.

Chương 1096 - Công thủ núi Kê Độc

Phòng Đạo Môn hiển nhiên sẽ không ngồi chờ chết, hết lần này tới lần khác phái người lạng lẽ chuồn đi, hoặc dùng bồ câu đưa tin cầu viện binh, nhưng số viện trợ này đều có đi mà không có về.

Có lẽ không có tin trở về đối với bọn họ chính là một chuyện tốt.

Bởi vì bọn họ không biết, toàn bộ thế lực võ lâm Tương Nam đều đã bị Thi Gia Trang chiếm lĩnh, chỉ còn lại vài môn phái có tình cảnh tương tự với Phòng Đạo Môn.

Chỉ chờ tới ngày thống nhất Tương Nam thì bọn họ sẽ xuất phát tới nơi khác, để cả võ lâm Đại Túng này nằm trong phạm vi thế lực của Thi Gia Trang.

Không tới nửa tháng, thế lực Thi Gia Trang đã leo thang nhanh chóng, đệ tử môn nhân đã đạt tới quy mô vạn người, mỗi người đều có thể xem là một cao thủ trên giang hồ.

Từng môn phái lần lượt suy sụp trong tay Thi Gia Trang, đệ tử của bọn họ chuyển sang tu luyện công pháp Thi Gia Trang, trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ.

Dưới núi Kê Độc, Thi Bất Niều lè lưỡi liếm lông mày, nhìn sơn môn to lớn của Phòng Đạo Môn, có vài phần mất kiên nhẫn.

Nếu không phải muốn giữ lại càng nhiều cao thủ của Phòng Đạo Môn để học tập thần công giả chết mới, bọn họ sớm đã lao lên chém giết.

Phòng Đạo Môn này thật sự xem môn thần công mai rùa của mình là vô địch thiên hạ sao?

Ở trước mặt thần công giả chết mới, chúng chỉ là đồng cạn bã!

Trong mắt Thi Bất Niều thoáng hiện ra một vệt khỏỉ đen, vệt khỏỉ này tạo thành một mặt quỷ co quắp.

Phòng Đạo Môn bị vây trong sự sợ hãi, người bên trong sơn môn cảm thấy bất an, chỉ cần tấn công lên núi vào lúc này thì phần lớn mọi người đều sẽ đầu hàng.

Kỹ năng này không thuộc về phạm trù võ công, là năng lực của lão tổ tông dạy cho Thi Bất Niểu.

Trước đó vài ngày, người của Thi Gia Trang mang về một cái xác.

Cái xác này tỉnh lại ở Thi Gia Trang, tự xưng là lão tổ tông của Thi Gia Trang, là Vua cương thi ngủ say ngàn năm.

Không quản là xưng hô lão tổ tông hay Vua cương thi đều là đối phương tự xưng, không rõ thật giả.

Có điều thực lực của lão tổ tông mang tính áp đảo thì không thể nào làm giả được, hẳn cho Thi Gia Trang một bộ thần công tuyệt thế, đệ tử Thi Gia Trang luyện thành võ công này, ngắn ngủi mấy ngày đã có thể trở thành cao thủ hạng nhất giang hồ, thực lực tăng vọt không chỉ gấp mười lần.

Mà yêu cầu duy nhất để vị tổ tông kia đưa ra bộ thần công này chỉ là Thi Gia Trang nhanh chóng mở rộng, để càng nhiều người học được môn thần công giả chết mới này.

Thi Bất Niểu vung tay lên: “Thời cơ đã chín muồi, đã tới thời điểm nên thu lưới, các con hãy ra tay đi!”

Nhóm đệ tử Thi Gia Trang lộ ra vẻ mặt dữ tợn, phát ra âm thanh như tiếng sói tru nhắm về phía sơn môn của Phòng Đạo Môn.

Sơn môn Phòng Đạo Môn xây dựng trên vách đá dựng đứng, muốn leo lên chỉ có thể đi qua một đường cáp treo.

Đường cáp treo này sớm đã bị nhóm người của Phòng Đạo Môn thu hồi, chỉ còn lại bốn mặt vách đá, bình thường thì đệ tử Thi Gia Trang không thể nào leo lên.

Nhưng không ngờ đám đệ tử Thi Gia Trang lại trực tiếp dựa sát vách đá, giống như thần lằn bò lên đỉnh núi!

Đệ tử Phòng Đạo Môn bị dọa tới tay chân tê dại, đám người mặc áo đen này đã không còn giống người trong võ lâm rồi, càng giống như ác quỷ ăn thịt người trong truyện linh dị.

Chỗ vào sơn môn có bảy tám đệ tử Phòng Đạo Môn trông coi, một người đàn ông để tóc rẽ ngôi giữa tiến hành chỉ huy.

Người này là Đại sư huynh của Phòng Đạo Môn, tên là Ngô Khải.

Có thể đánh không phân thắng bại với cao thủ cấp ba, cao thủ cấp bậc tông sư cũng không phân thắng bại, vì thế ở giang hồ có biệt hiệu là Ngũ Ngũ Khai.

Ngô Khải nhìn đệ tử Thi Gia Trang lục tục bò lên, da đầu có chút tê dại, lập tức lệnh cho nhóm sư đệ sư đệ lăn cây và dầu hỏa xuống chân núi.

Hắn tuyệt đối không thể để đám người này bò lên, nếu chúng bò lên được thì kết quả của bọn họ còn kinh khủng hơn cả tử vong.

Một nữ hiệp Phòng Đạo Môn dung mạo xinh đẹp lấy ra một bao bột phát hạt xuống bên dưới.

Nhóm đệ tử Thi Gia Trang đang bò tới đột nhiên bị mê hoặc, nữ hiệp nắm chặt cơ hội dịch chuyển một tảng đá nặng mấy chục ký lăn xuống chỗ đệ tử Thi Gia Trang.

Bị bột phân che mắt, đệ tử Thi Gia Trang không né tránh, bị tảng đá lớn trực tiếp đập trúng.

Vẻ mặt nữ hiệp vui vẻ, bị tảng đá nặng như vậy từ trên cao lăn xuống, cho dù là cao thủ hạng nhất cũng phải rơi đầu chảy máu, cô đã xử lý xong một kẻ tập kích.

Nhưng nữ hiệp không vui vẻ được mấy giây thì trên mặt lộ ra sự sợ hãi.

Đệ tử Thi Gia Trang quả thực đã bị tảng đá đập trúng, xương sọ biến hình bể thành mấy khối, nhưng... hắn vẫn chưa chết.

Hai tay của hắn vẫn vịn chặt tảng đá, trên gương mặt vỡ vụn lộ ra nụ cười khùng bố, giống như con nhện bò lên núi, độ khùng bố không hề thua kém Ôn Văn nửa đêm bò loạn ở bên ngoài.

Nữ hiệp run rẩy lui về sau hai bước, chút ý chí chiến đấu cũng không có, với tư cách là một cô gái giang hồ, cô vẫn luôn tự xưng là nữ hán tử, cho dù là ra trận giết địch cũng không chớp mắt cái nào.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại kích phát sự sợ hãi của cô, những thứ đang vây công sơn môn căn bản không phải là người!

Giống như lời Thi Bất Niều, bị vây nhốt mấy ngày, cộng thêm không ngừng bị tạo áp lực, tinh thần của nhóm đệ tử Phòng Đạo Môn đã đạt tới cực hạn chỉ cần bộc lộ thực lực mang tính áp đảo thì bọn họ sẽ mất đi sức chống cự.

“Tiểu sư muội, làm sao vậy?”

Ngô Khải vừa mới đẩy một đệ tử Thi Gia Trang rớt xuống thì phát hiện dị trạng của cô gái.

“Sư huynh, ta... a!”

Một đầu lưỡi đỏ thắm từ vách đá phía sau nữ hiệp vươn tới, quần lấy eo cô.

Đầu lưỡi mang theo dịch nhầy nhanh chóng lúc lúc, nháy mắt đã biến thành tư thế trời gô, tên đệ tử Thi Gia Trang bị vỡ mặt kia há cái miệng rộng dữ tợn, chậm rãi bò lên.

Không chỉ nữ hiệp thất thủ, chỗ những đệ tử khác cũng có đệ tử của Thi Gia Trang leo lên.

Sau khi khoảng cách đủ gần thì Ngô Khải nhìn thấy rõ gương mặt của những người này, không khỏi lạnh người.

Trên đầu lưỡi, trên mặt và trên cánh tay bọn chúng đều có vết hoen tử thi, không có hơi thở, trên da cũng không có độ ẩm.

Đám đệ tử Thi Gia Trang này có lẽ đã không thể gọi là người nữa, mà là xác chết yêu quái!

Bọn họ chỉ là người giang hồ, không phải người siêu năng hàng yêu bắt quý, đối mặt với tình cảnh này thật sự không có chút sức phản kháng nào.

Nhóm nam đệ tử muốn phản kháng đều bị đám xác chết này tàn bạo phân thây, thân xác bị chúng xem là thức ăn thơm ngon mà gặm cắn.

Người đầu hàng thì bị đám xác chết này đút một viên thuốc, sau khi ăn xong thì vẻ mặt trở nên cứng ngắc, ngơ ngác ngồi yên tại chỗ, trong mắt không còn thần thái.

Mà nhóm nữ đệ tử, không quản có phản kháng hay không đều bị đám xác chết này dùng đầu lưỡi trói lại.

Bọn họ không bị đứt thuốc, bởi vì vẫn còn tác dụng khác.

Đám xác chết sẽ an bài cho bọn họ học tập thần công giả chết mới, sau khi thành công sẽ được đưa vào phòng lão tổ tông.

Đến hiện giờ đã có gần ngàn nữ đệ tử các môn phái bị đưa vào căn phòng kia, nhưng không có người nào sống sót bước ra.

Ngô Khải hít sâu một hơi, cũng có chút tuyệt vọng, muốn buông khiên, như vậy ít nhất cũng có thể sống sót.

Nhưng vừa buông tay thì hấn lại một lần nữa nắm chặt.

Hấn là đại đệ tử của Phòng Đạo Môn, người khác có thể, nhưng hấn không thể đầu hàng!

Chương 1097 - Nhân viên thu nhận mới

“Ta biết, cho dù tiếp tục chống đỡ thì cũng không có ý nghĩa gì.”

“Ta biết, chỉ dựa vào một mình ta thì không có cách nào thay đổi...”

“Nhưng ta vẫn muốn tiếp tục chiến đấu!”

Một mình Ngô Khải đối mặt với mười mấy xác chết mạnh mẽ, cố hết sức chống cự.

Trong tình cảnh chống sự không có chút hi vọng thắng lợi nào này, cảm quan của hấn nhanh chóng trở nên nhạy cảm hơn, hấn có thể từ âm thanh chiến đấu để phán đoán tình hình chiến đấu.

Không còn kêu rên chứng tỏ người này không thể kiên trì nổi nữa, thờ dài một tiếng đại biểu đầu hàng.

Tiếng gầm rú căm phẫn kia là sư phụ xương cốt sắt thép có một không hai, oai phong trên giang hồ không bị tổn thương mấy chục năm nay, cuối cùng đã chết trong tay Thi Bất Niểu.

Tiếp đó hấn lại nghe thấy một tiếng rít chói tai, là tiếng kêu rên của nhóm nữ quyền trong môn phái.

Sư nương bị bệnh liệt giường của hấn, nhóm nha hoàn của sư nương, tiểu thiếp của Tứ sư thúc...

Giọng nói của nhóm nữ quyền này khác biệt với nhóm nữ đệ tử trong môn phái, xác chết không có ý nương tay với bọn họ, trực tiếp tàn sát.

Nhóm nữ quyền núp ở sau núi đều là người bình thường không có nội lực, xem ra mục đích của nhóm xác chết này là võ giả làm tù binh.

Lại chống đỡ hơn mười phút, toàn bộ Phòng Đạo Môn chỉ còn lại Ngô Khải một mình chiến đấu, sa của hấn lóe ra ánh sáng màu vàng, cả người giống như được đúc thành từ vàng, đòn tấn công của xác chết cũng chỉ có thể lưu lại dấu vết nhọt nhọt trên làn da.

Ngô Khải vốn là đệ tử có thiên phú nhân Phòng Đạo Môn, cuộc chém giết tuyệt vọng đã làm hấn đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết của Phòng Đạo Môn.

Thân thể kim cương bất hoại!

Không thể, này không thể nói là một môn võ học nữa rồi, mà là thức tỉnh một loại siêu năng lực cực kỳ mạnh mẽ, năng lực này cho hấn một cơ thể có sức chống đỡ đầy biến thái.

Ngô Khải đã nhận ra biến hóa của mình, nhưng hấn cũng không mừng rỡ bao nhiêu.

Kim cương bất hoại thì thế nào, hấn không có lực sát thương hữu hiệu với đám xác chết này, đợi đến khi kiệt sức thì vẫn phải chết.

Nhưng trong hoàn cảnh tuyệt vọng này, Ngô Khải chợt nhìn thấy tia hi vọng.

Bên cạnh hấn đột nhiên vang lên một tiếng vang thật lớn, là một người đàn ông cao lớn mặc áo giáp có gai nhọn từ trên trời rơi xuống.

Lực xung kích cực lớn xé nát đám xác chết ở quanh người Ngô Khải, mà bởi vì Ngô Khải có năng lực kim cương bất hoại nên làn da chỉ bị căng đau, không bị tổn hại tính thực chất.

Đám xác chết nhào tới nhưng bị người đàn ông này tiện tay chụp một phát, biến thành đồng máu thịt vỡ vụn, năng lực tái sinh khủng bố của xác chết không có tác dụng nào với loại bạo lực tuyệt đối này.

Người đàn ông vạm vỡ này chính là Hữu hộ pháp Trư Bồng Bái của Ôn Văn, hần nhận lệnh của Ôn Văn tới bảo vệ người chống cự duy nhất này.

Mà ở bên kia, Ôn Văn lơ lửng giữa không trung, vô số ánh kiếm màu đen lơ lửng ở bên cạnh.

Ôn Văn vung nhẹ tay, số ánh kiếm sáng này giống như hạt mưa giáng xuống Phòng Đạo Môn.

Bởi vì mục tiêu quá nhiều nên độ chính xác của Ôn Văn có chút không đủ, mỗi xác chết đều bị ghim vài cây kiếm ánh sáng.

Với thể chất của đám xác chết này, cho dù bị vạm tiện xuyên tim cũng chưa chắc tổn hại được tính mạng của chúng, nhưng những nơi bị kiếm ánh sáng tổn thương đang bắt đầu nhanh chóng thối rữa, chỉ vài phút đã hóa thành một đồng máu loãng.

Toàn bộ Phòng Đạo Môn may mắn sống sót chỉ có Thi Bất Niểu dẫn đội tấn công Phòng Đạo Môn.

Ôn Văn đáp xuống trước mặt hắn, mặt không biểu cảm hỏi: “Eiger ở đâu?”

Anh liếc mắt một cái đã nhận ra số xác chết này là kiệt tác của Eiger.

Năng lực của Eiger có thể làm người ta vạn vật dị hóa thành quái vật, số xác chết này chính là kết quả dị hóa.

“Eiger là ai, ta không quen...”

Thi Bất Niểu nghi hoặc trả lời, không phải qua loa có lệ, mà hần thật sự không biết Eiger là ai.

“Vậy tao đổi cách hỏi, là ai làm bọn mày biến thành bộ dáng này, hần ở đâu?”

Thi Bất Niểu lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, lập tức khai báo tin tức về Eiger cho nhóm Ôn Văn, nhóm tà môn bọn họ từ trước tới nay vẫn luôn tin phục người mạnh, không tồn tại liên sĩ.

Nhưng hắn còn chưa nói ra miệng, cơ thể đã phồng trướng lên, sau đó nổ tung như quả bóng hơi, máu thịt ẩn chứa kịch độc văng tới chỗ Ôn Văn, bị dư chấn bên người Ôn Văn dễ dàng hất văng.

“Xem ra muốn thu thập tình báo từ người dám quái vật nhỏ này là chuyện không thực tế, nếu muốn tìm được Eiger thì vẫn nên trực tiếp qua đó, chờ đến khi trời tối hắn thì dẫn theo Ky Sĩ Đêm Tối tới Thi Gia Trang xem thử.”

Ôn Văn lục lọi trong đồng thi thể của Thi Bất Niều tìm được một tấm thẻ tượng trưng cho thân phận.

“Niệu Bất Thấp... à không, ngược rồi, là Thi Bất Niều.”

Suy nghĩ một hồi, Ôn Văn tiện tay phóng ra chút nước rồi cất tấm thẻ này lại, sau này có thể sẽ dùng tới, không dùng được cũng chẳng sao, ít ra thứ đồ chơi này chính là bạc thuận chất.

Sau đó Ôn Văn bay tới bên cạnh Ngô Khải, hắn đã thoát ra khỏi trạng thái kim cương bất hoại, nhưng da vẫn còn chút dị dạng.

Nhìn hình dạng của hắn, Ôn Văn cứ cảm thấy mình đã gặp ở đâu đó, quan sát một hồi thì vỗ tay một cái.

Anh từng gặp qua người siêu năng có hơi thờ tượng tự với Ngô Khải, tuy Ngô Khải yếu hơn người đó vô số lần nhưng hiển nhiên năng lực của Ngô Khải tương tự với vị kia nhất, đều là kim cương bất hoại.

Nói cách khác, sau này Ngô Khải có thể sẽ cần một con dao cắt phân...

Ôn Văn không muốn nói ra lời trong lòng, cả nhà Ngô Khải vừa bị tiêu diệt, còn nói đùa với hắn thì quá không phúc hậu rồi.

Đang định nói an ủi một hai câu, Ôn Văn đột nhiên ngo ngác một chút, sau đó khóe miệng vãnh lên: “Sự việc có vẻ trở nên thú vị hơn rồi.”

Anh búng tay một cái, áo khoác đen trùm lên người, bên cạnh cũng xuất hiện một đám bong bóng.

Quả bóng gần Ôn Văn nhất chính là quả bóng của Ngô Khải.

Này tức là Ngô Khải đã thỏa mãn nhu cầu tuyển dụng của trạm thu nhận, nhưng bình thường Ôn Văn đều sử dụng năng lực này trong trạm, đây là lần đầu tiên tuyển người ở bên ngoài.

Ôn Văn chạm vào bong bóng một cái, vừa nghĩ một chút thì có một phần khế ước từ bong bóng bay ra rơi vào tay Ôn Văn, quá trình này người khác không nhìn thấy, bọn họ chỉ thấy trong tay Ôn Văn đột nhiên xuất hiện một tờ giấy.

“Ồ, thế mà lại không phải trạm thu nhận... là viện bắt giữ? Cái này lại càng thú vị hơn.”

Ôn Văn đặt tờ khế ước này ở trước mặt Ngô Khải: “Nếu ông muốn báo thù cho những người chết trong trận bi kịch này, nếu không muốn trải nghiệm cảm giác vô lực này nữa thì hãy ký vào đây.”

Ngô Khải hai mắt không có thần quỳ dưới đất, nhìn nội dung trong khế ước, ánh mắt hần dần có lại tinh thần, không chút do dự ký tên mình lên trên.

Ngay khoảnh khắc hần ký tên, Ôn Văn cảm nhận được liên hệ của mình và thứ gì đó, nụ cười bên khóe miệng lại càng phóng đại hơn.

Anh đặt tay lên người Ngô Khải, búng tay một cái, hai người cùng biến mất trong không khí.

Sau khi Ôn Văn đột nhiên biến mất, ánh mắt Hữu hộ pháp Trụ Bồng Bái nhìn Xuân Linh trở nên nguy hiểm, hần vốn là một con thú dữ hung tàn, nếu không ai quan sát thì hần sẽ làm ra chuyện cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng ý xấu vừa mới nổi lên, xiềng xích trên người đã vũng vàng trời hần lại, sau đó hần cũng biến mất trong không khí.

Chương 1098 - Manh mối rời đi

Búng tay một cái, Ôn Văn dẫn theo Ngô Khải xuất hiện trong trạm thu nhận.

Có điều trạm thu nhận có chút khác biệt với trạm thu nhận mà Ôn Văn biết.

Mặc dù chỉ là một chút trang sức và màu sắc khác biệt, nhưng có thể trực quan nhận ra hai nơi này hoàn toàn khác biệt.

Nhưng sau khi Ôn Văn tiến vào, những thứ trang sức và màu sắc khác biệt này đang nhanh chóng chuyển hóa theo hướng trạm thu nhận chân chính.

Ôn Văn biết đây là chuyện gì, Kiều Phi Nhã đã nói ra tất cả tình báo biết được từ chỗ Hữu Đạo chân tiên.

Sự tồn tại của cấp Tai Biến là duy nhất.

Cho dù thế giới này tồn tại người tương ứng thì đó cũng chỉ là hình chiếu sức mạnh, một khi bản tôn xuất hiện ở nơi này thì hình chiếu cũng không còn ý nghĩa tồn tại, sẽ biến mất sạch sẽ trong một khoảng thời gian ngắn.

Mà trạm thu nhận là sự tồn tại còn mạnh mẽ hơn cường giả cấp Tai Biến, thế giới này không có khả năng có một trạm thu nhận khác, vì thế viện bắt giữ ở đây cũng chỉ là hình chiếu của trạm thu nhận.

Lúc Ôn Văn chiêu mộ Ngô Khải thì cũng tạo liên hệ với viện bắt giữ, viện bắt giữ giả liền biến đổi thành trạm thu nhận.

Đề mặc Ngô Khải qua một bên, Ôn Văn bắt đầu dạo quanh trạm thu nhận này.

Quá trình chuyển hóa không tính là nhanh, Ôn Văn có đầy đủ thời gian để nhìn rõ trạm thu nhận ngàn năm trước rốt cuộc là dạng gì.

Khoảng thời gian này trạm thu nhận đã bị tổn hại rất nặng, vì thế thoạt nhìn cũ nát như lúc Ôn Văn vừa mới tiếp nhận, khắp nơi đầy bụi bặm.

Quái vật bị giam giữ cũng không nhiều, hoặc nên nói là số lượng rất ít, chỉ là số quái vật mà Kinh Độc bắt giữ có lẽ không chỉ nhiều đây.

Chẳng lẽ vì chỉ còn một mình Kinh Độc, không còn tinh lực nuôi cơm cho đám quái vật nên chúng bị chết đói cả rồi?

Này không đúng lắm, quý hồn là một loại quái vật sẽ không chết đói, hơn nữa bên trong vẫn còn vài quái vật béo ngậy, hiển nhiên không phải là bị đói.

Đám quái vật cũng tò mò nhìn Ôn Văn, nơi quỷ quái này suốt mấy năm nay chỉ có lão già hẻm hẻm Kinh Độc kia, cái tên biểu tình chảnh chọe này từ đâu xuất hiện vậy?

Bọn chúng rất tò mò với Ôn Văn, Ôn Văn cũng rất tò mò với chúng, lấy ra một băng ghế nhỏ ngồi trước mặt quái vật nhìn đám tù binh từ ngàn năm trước này.

Với tư cách là người nắm giữ quyền hạn cao nhất của trạm thu nhận, Ôn Văn cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó, vấn đề này có thể giải tỏa được nghi hoặc của Ôn Văn.

Chỉ thấy trong phòng giam một con yêu sói đột nhiên bốc lên từng trận khói đen.

Trong làn khói này ẩn giấu những sợi xúc tua đen truyền, trên xúc tua mang theo năng lượng không may mắn cực kỳ đáng sợ, sau khi nó quấn lên người yêu sói, cơ thể yêu sói nhanh chóng khô quắt, cuối cùng biến thành cát bụi.

“Thì ra là vậy, khó trách lúc mình tiếp nhận trạm thu nhận, nơi này không có một con quái vật nào, thì ra chúng đã bị trạm thu nhận ăn cả rồi.”

“Có điều cảm giác không may này là từ trạm thu nhận sao? Mình nhớ trước đây từng nghe Diêm Tu nói trên người mình đen tối tà ác tới tận cùng, không phải là gì đám xúc tua này chứ?”

“Suy nghĩ kỹ một chút, lúc mình vừa tiếp nhận trạm thu nhận, thấy nơi này rất âm u, còn tưởng trạm thu nhận có âm mưu, muốn hãm hại mình...”

“Có điều cảm giác quái dị đó sau khi trạm thu nhận phát triển thì đã biến mất...”

Sau khi lẩm bẫm hai câu, Ôn Văn lại nghĩ thông suốt một việc, đó chính là chuyện thần nghiệt Bạch Độc làm phản ngàn năm trước.

Ôn Văn vẫn không nghĩ ra vì sao vốn là một thành viên của trạm thu nhận, Bạch Độc lại dẫn theo một đám quái vật vượt ngục, quan trọng nhất là Bạch Độc còn không bị trạm thu nhận trừng phạt.

Nếu như ngàn năm trước trạm thu nhận có trạng thái này, tất cả quái vật đều sẽ bị trạm thu nhận ‘ăn’, Bạch Độc mang theo một ít quái vật bị giam giữ nhưng không đáng chết thoát đi thì cũng không phải là chuyện không thể hiểu được.

Còn chuyện cố gắng chạy trốn, hẳn là trạm thu nhận đã mở cửa sau cho Bạch Độc.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ôn Văn đột nhiên cảm thấy tê rần da đầu.

Trạm thu nhận không phải không gian bình thường, theo lẽ thường thì không có hạt bụi nào, nhưng lúc Ôn Văn tiếp nhận thì khắp nơi trong trạm thu nhận đều là bụi.

Số bụi này từ đâu mà ra?

Từ số tro bụi của quái vật sau khi bị xúc tua hút khô sao?

“May là trước đây ông đây đã để con rôi cô dâu quét dọn vệ sinh, không tự mình làm loạn, bằng không đúng là tởm chết mất.”

Ghê tởm được hai phút thì Ôn Văn phát hiện viện bắt giữ đã chuyển đổi tới khu phòng giam của trạm thu nhận.

Làm Ôn Văn có chút thất vọng là phòng giam không ‘soát mới’ quái vật trong trạm thu nhận, mà đám quái vật vốn ở trong phòng giam cũng không vì chuyển đổi mà biến mất.

Xem ra loại biến đổi này chỉ làm trạm thu nhận xuất hiện ở nơi này chứ không di chuyển tổng thể trạm thu nhận tới nơi đây.

Sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn búng tay kéo Trư Bồng Bái vào trong trạm thu nhận.

Sau cú búng tay, Trư Bồng Bái quả nhiên xuất hiện trong phòng giam trước mặt Ôn Văn.

Này tức là trạm thu nhận này cũng có thể giam giữ quái vật như ở bên ngoài.

Vì thế Ôn Văn không cần để kẻ đáng ghét Trư Bồng Bái này ở bên ngoài nữa, lúc cần mới gọi ra.

Đi theo bên cạnh Ôn Văn phải là loại nữ quái tướng tá xinh đẹp, biểu hiện như Đào Thanh Thanh.

Sau đó Ôn Văn tranh thủ thời gian dạo một vòng trong trạm thu nhận này, phát hiện một quy luật.

Đó là một số vật sống chưa từng xuất hiện ở thế giới này, một ít vật thu nhận và thức ăn do nhóm cai ngục dự trữ thì đều xuất hiện, bao gồm cả khu bia mộ cũng đã khôi phục hình dáng ở liên bang.

Làm Ôn Văn ngạc nhiên là nhân viên quản lý trung tâm cũng xuất hiện trong thế giới này. Tuy chỉ là bóng ảo nhưng có thể giao tiếp là đủ rồi, ít nhất cũng làm Ôn Văn không cắt đứt liên lạc với trạm thu nhận ở bên ngoài.

Ôn Văn và bóng ảo của ba vị nhân viên quản lý trung tâm trao đổi những gì mình đã gặp phải ở đây, kết quả chiếm được một tin tức rất thú vị.

Đó chính là Yurianu từng là một bộ phận tách ra khỏi trạm thu nhận.

Nhưng tình báo cụ thể thì bọn họ cũng không rõ lắm.

Trí nhớ của bọn họ có liên quan tới tình hình khôi phục của trạm thu nhận, vì thế cũng không hoàn chỉnh.

Chẳng qua tình báo về Yurianu thì miễn cưỡng có thể nhớ ra hai điều.

Thứ nhất là lúc trạm thu nhận giáng xuống thế giới hiện thực, thứ này đã tách ra rồi.

Động tĩnh rất lớn, còn bị nghiền nát, có vài khối nhỏ bay ra ngoài, bọn họ đều cho rằng nơi này đã bị hư mất rồi, không ngờ tới giờ vẫn còn vận hành bình thường.

Tình báo thứ hai là quyền khống chế của Yurianu nằm trong một miếng nê-m-đồng.

Sử dụng nê-m-đồng có thể mở cửa đồng, tiến vào một thế giới không hoàn chỉnh.

Nhưng nếu muốn cưỡng chế đưa tất cả mọi người vào trong thế giới cửa đồng thì phải trả cái giá rất lớn, đó chính là mất đi quyền khống chế nê-m-đồng!

Hình chiếu của nê-m-đồng cũng sẽ xuất hiện ở một nơi nào đó trong thế giới này, chỉ cần tìm được nó thì có thể mở cửa đồng,

sau đó rời khỏi thế giới!

Chương 1099 - Vòng đá lập công

Có được hai tin tình báo này, Ôn Văn thăm thờ phào một hơi.

Anh thật sợ mình sẽ giống như Hữu Đạo chân tiên, bị vây ở nơi này vô số năm.

Mặt khác viện bắt giữ biến thành trạm thu nhận làm sức chiến đấu của Ôn Văn cũng được thăng cấp ở một mức nhất định.

Ít nhất anh có thể sử dụng trạm thu nhận để cất giữ vật thu nhận ở thế giới này, số vũ khí đặt trong trạm cũng có thể lấy ra sử dụng.

Hơn nữa còn có một ít con rối mà Từ Hải chế tạo, chúng vốn là vật chết nên cũng xuất hiện trong kho hàng trạm thu nhận.

Có số con rối này, ít nhất Ôn Văn không cần tự mình làm một vài chuyện nhỏ.

Lúc Ôn Văn tìm tới Ngô Khải, đối phương vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngác.

Đối với một ‘người cổ đại’ mà nói, thật sự rất khó tiêu hóa chuyện mình đột nhiên xuất hiện ở nơi khác.

Ôn Văn phổ cập tin tức về trạm thu nhận một chút, dẫn hắn đi nhận đồ vật nên nhận, lại dẫn hắn rời khỏi trạm thu nhận.

Vừa mới ra ngoài Ôn Văn đã thấy Xuân Linh đã tập trung tất cả người sống của Phòng Đạo Môn lại một chỗ.

Nhóm nữ giới được gọi là nữ hiệp thì vẫn còn hoàn hảo, bọn họ chỉ bị đầu lưỡi của xác chết quấn chặt trong chốc lát mà thôi.

Nhưng số võ giả hàng đầu thì có chút phiền phức.

Thần trí của bọn họ không rõ, cơ thể đang bị ‘viên thuốc’ kia ăn mòn.

Thật ra nó vốn không phải thuốc gì cả, bề ngoài trông như một cục máu thịt, mà phân máu thịt này có lẽ đã bị Eiger xử lý.

Nếu không có biện pháp sử lý, nhóm võ giả này cũng sẽ biến đổi thành xác chết.

Lúc vừa mới tới khu Tương Nam này, Ôn Văn và Kiều Phi Nhã đã phát hiện có xác chết đang vây công các môn phái giang hồ.

Vì thế Ôn Văn nhanh chóng chạy tới Phòng Đạo Môn, mà Kiều Phi Nhã thì ở núi Đại u cách đó không xa.

Thông qua nhữn truyền tin mà Harman cung cấp, Ôn Văn biết bên Kiều Phi Nhã cũng có tình huống tương tự.

Ngô Khải dùng ánh mắt lấp lánh nhìn Ôn Văn, hi vọng Ôn Văn có thể cứu nhóm sư huynh sư đệ của mình, tuy bọn họ đã đầu hàng nhưng Ngô Khải cũng không vì vậy mà khinh thường bọn họ, trong tình cảnh đó, người có thể kiên trì chống cự thật sự quá ít.

Ôn Văn suy nghĩ hai giây mới nói: “Vẫn còn vài môn phái bị đám xác chết này vây công, chúng ta phải tranh thủ thời gian cứu bọn họ.”

“Ông mang theo con rối của tôi tập trung những võ giả bị đút thuốc này lại một chỗ, chờ tôi xử lý toàn bộ xác chết ở gần đây xong, giải quyết mọi chuyện xong sẽ nghĩ cách cứu bọn họ.”

Nói xong Ôn Văn búng tay một cái, thả ra hơn mười con rối loại hổ mặc áo đen, để chúng tạm thời nghe theo sự chỉ huy của Ngô Khải.

Sau đó Ôn Văn lập tức chạy tới một môn phái khác, hành động của anh càng nhanh thì người chết sẽ càng ít.

Ôn Văn và Kiều Phi Nhã bận rộn tới tận buổi tối, rốt cuộc cũng quét sạch toàn bộ xác chết ở các nơi gần đó.

Ngô Khải theo ở phía sau, dẫn theo đám con rối tập trung tất cả người bị đút thuốc lại một chỗ.

Về phần nhóm nữ võ giả bị bắt làm tù binh thì được thả tự do tại chỗ.

Trong số bọn họ có người càng kiên cường hơn, có người thì có lẽ cả đời này sẽ không thể tham gia vào những sự kiện chém giết được nữa.

Ôn Văn thả Kỵ Sĩ Đêm Tối trong túi ngủ ra, để hắn kiểm tra xem làm thế nào cứu trị nhóm võ giả bị đút thuốc.

Bận rộn cả một ngày, hiện giờ ở bên cạnh bọn họ đã có hơn một ngàn võ giả bị đút thuốc, nếu mặc kệ thì tất cả bọn họ đều phải chết.

Kỵ Sĩ Đêm Tối kéo một võ giả tới, sức mạnh như luồng khói đen rót vào trong cơ thể hắn, sau khi nghiên cứu triệt để thì bắt đầu đả lặc đầu.

“Số thuốc đó đã thâm nhập vào trong cơ thể bọn họ, nếu cường chế loại trừ máu thịt thì chính bọn họ cũng sẽ chết.”

Ngô Khải nghe vậy thì sắc mặt trắng bệch, vội vàng truy hỏi: “Vậy bọn họ đã hết thuốc chữa rồi sao?”

Kỵ Sĩ Đêm Tối lắc đầu: “Nói hết thuốc chữa thì cũng không phải, chỉ cần ý chí của bọn họ đủ mạnh mẽ thì có thể gắng gượng vượt qua được quá trình thuốc ăn mòn, thậm chí còn vì thế mà nhận được vài chỗ tốt, nhưng ý chí của bọn họ...”

Kỵ Sĩ Đêm Tối không nói hết nhưng Ngô Khải cũng hiểu được đối phương có ý gì.

Nhóm võ giả này nếu đã đầu hàng xác chết thì hiển nhiên ý chí bản thân không quá kiên định, tự nhiên cũng không thể dựa vào nó để chống lại quá trình ăn mòn.

Kiều Phi Nhã thở dài một hơi, kiếm dài rời vỏ.

Nếu bọn họ đã không thể cứu được, như vậy cách giải quyết tốt nhất hiện giờ chính là giết sạch bọn họ.

Một khi hiệu quả của thuốc lan ra khắp toàn thân, bọn họ sẽ biến thành giống như đám xác chết kia, sẽ có càng nhiều người bị hại hơn.

Ngô Khải thấy động tác của Kiều Phi Nhã, có lòng muốn ngăn cản nhưng lại rút tay lại, hắn không phải người không biết điều.

“Chờ chút đã, chỉ cần bọn họ có đủ ý chí để vượt qua quá trình ăn mòn này là đủ rồi à?” Ôn Văn đứng bên cạnh chờ kết quả đột nhiên hỏi.

Ky Sĩ Đêm Tối gật đầu: “Có điều nó yêu cầu sức mạnh ý chí rất lớn, trong số này không ai đạt yêu cầu.”

Ôn Văn liếm môi nói: “Vậy thì tôi muốn thử một chút, tôi sớm đã muốn kiểm tra hiệu quả của thứ này rồi.”

Anh búng tay một cái, một chiếc vòng đá xuất hiện ở trước người.

Vòng đá này anh đã lấy được từ thiên sứ Phổ Quang, nó có thể khuếch tán tính chất đặc biệt của người đeo.

Thiên sứ Phổ Quang đeo thứ này có thể khiến cho người dân trong thị trấn biến thành kẻ vô dụng chỉ biết ca tụng thần linh, mà Ôn Văn đeo thì sẽ biến người ta thành kẻ điên.

Thứ sức mạnh ý chí này, Ôn Văn không hiểu rõ lắm, nhưng về phương diện chống đỡ ăn mòn thì anh chính là cấp bậc bậc thầy.

Chỉ cần để tính chất đặc biệt của anh khuếch tán lên người những người này thì bọn họ có thể vượt qua quá trình bị thuốc xác chết ăn mòn.

Ôn Văn đơn giản miêu tả năng lực của vòng đá này với nhóm Ky Sĩ Đêm Tối một chút, sau đó bắt đầu kích hoạt.

Một luồng sức mạnh quái dị từ vòng đá tỏa ra, nhóm võ giả biểu cảm đại ra đứng tại chỗ kia bắt đầu thay đổi, cả đám lộ ra nụ cười quỷ dị, chính tề nhìn Ngô Khải.

Bị hơn một ngàn ánh mắt nhìn chăm chăm, thế nhưng Ngô Khải lại không hề có chút sợ hãi nào.

Ky Sĩ Đêm Tối đi tới bên cạnh một võ giả, phóng ra sức mạnh của mình nhập vào đối phương, sau đó kinh ngạc nhìn Ôn Văn.

Thứ này có chút thú vị, không làm thân thể con người bị chút ảnh hưởng nào, lại làm tinh thần con người thay đổi.

Võ giả bị vòng đá này ảnh hưởng, tuy biểu cảm hơn biến thái nhưng ảnh hưởng của thuốc trên người bọn họ đang nhanh chóng biến mất.

Đồng thời cơ thể của bọn họ cũng nhanh chóng được cường hóa, thuốc xác chết vẫn có tác dụng cường hóa, thế nhưng hiệu

quả quái dị là biến bọn họ thành xác chết thì đã biến mất.

Trong lúc năng lực vòng đá kích hoạt thì không cần tiêu hao gì cả, giăng co suốt một tiếng thì hiệu quả của thuốc xác chết trên người bọn họ đều đã rút đi.

Ôn Văn lập tức khóa lại hiệu quả của vòng đá, anh không thể không chế sức ảnh hưởng của vòng đá như thiên sứ Phổ Quang.

Vì thế thời gian một tiếng này đã đủ làm tâm trí nhóm võ giả này bị ảnh hưởng vĩnh viễn.

Bọn họ sẽ không biến thành Ôn Văn, nhưng có lẽ sau này sẽ biến thành cao thủ vui buồn thất thường, mạch não kỳ quái... có điều ít nhất mạng sống của bọn họ đã được bảo vệ.

Kỵ Sĩ Đêm Tối lia ánh mắt khen ngợi về phía Ôn Văn, sau đó lấy ra một quyển sổ ghi chép, ghi nhớ lại món dụng cụ siêu năng vòng đá này của Ôn Văn.

Đây là thói quen đã có từ lâu của hắn, chỉ cần phát hiện người siêu năng có món đồ nguy hiểm nào đó, hắn sẽ ghi chép lại và nghiên cứu cách phá giải...

Chương 1100 - Thi Gia Trang

Ghi chú phá giải năng lực nguy hiểm của kẻ địch có thể làm Kỵ Sĩ Đêm Tối có cách đối phó với tất cả kẻ địch, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn có thể chém chết vị Thần huyết giả Galax của Đọa Thần Huyết.

Có điều Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng không phải kẻ cuồng chiến tranh, hắn thu thập những tài liệu này chỉ là phòng ngừa chu đáo, trừ phi có một ngày Ôn Văn phát điên tàn sát dân chúng, bằng không Kỵ Sĩ Đêm Tối chắc chắn sẽ không ra tay với Ôn Văn.

Hiện giờ mọi người ở đây đã thoát khỏi ảnh hưởng của thuốc xác chết, ba người chuẩn bị đi tới Thi Gia Trang.

Trời chỉ mới chạng vạng không tới một giờ, thời gian hoạt động bình thường trong đêm nay của Kỵ Sĩ Đêm Tối vẫn còn dài, vì thế nhóm người quyết định lập tức chạy tới Thi Gia Trang.

Số xác chết này tồn tại chứng minh Eiger và Thi Gia Trang có liên hệ, mà bọn họ thất bại sẽ làm Eiger cảnh giác, nếu đêm nay không tìm tới, ngày mai nói không chừng sẽ không tìm thấy Eiger nữa.

Khi đó đánh một trận ở Yurianu, thực lực của Eiger đã suy giảm tới cực hạn, chỉ cần bọn họ có thể tìm ra hấn thì hấn chắc chắn không có cơ hội chạy thoát.

Vì thế trong mắt Ôn Văn, hành động tối nay là chuyện nước chảy thành sông, điểm khác nhau chính là rốt cuộc để Kỵ Sĩ Đêm Tối giết chết Eiger hay Ôn Văn tìm được cơ hội túm Eiger vào trạm thu nhận.

Mặt khác lần này nghiệm chứng hiệu quả của vòng đá cũng làm Ôn Văn có chút tâm tư muốn chơi đùa, có lẽ lúc đối phó với Eiger, Ôn Văn có thể dùng nó để làm ra vài động tác quái rồ.

...

Bề ngoài của Thi Gia Trang thoạt nhìn không giống phái lớn có nhà cao cửa rộng, chỉ là một thôn xóm có hơi thờ âm u.

Kiến trúc trong thôn thoạt nhìn rất bình thường, thậm chí còn có chút nghèo khó.

Nhưng nhìn kỹ lại thì có thể thấy tường và mái ngói bị nghiêng lệch không bình thường, làm thôn làng này có thêm cảm giác tăm tối tà ác hơn bình thường.

Thôn làng này nằm trong một khu rừng nhỏ, cây cối trong rừng có thân cây màu nâu đậm, lá cây là màu xanh đậm, ở phía xa thoạt nhìn giống như một khu rừng màu đen.

Bên trên khu rừng có làn sương mù màu đen, người bình thường tiến vào đây không bao lâu sẽ xuất hiện ảo giác, chỉ có võ giả có đủ nội lực mới có thể đi lại thông suốt không trở lại.

Có điều cho dù là võ giả cũng rất hiếm khi tiến vào trong rừng, không nói tới chuyện nơi này có một trong năm tà phái lớn của giang hồ là Thi Gia Trang.

Chỉ riêng chuyện nơi này thỉnh thoảng xuất hiện vài cái xác không hồn cũng đủ làm đám võ giả tê rần da đầu.

Tà phái có chỗ đứng trên giang hồ ít nhiều gì cũng có chút bản lĩnh, bằng không sớm đã bị các môn phái chính đạo liên hợp tiêu diệt, khu rừng này chính là lá chắn thiên nhiên của Thi Gia Trang.

Thi Gia Trang có một truyền thuyết, nghe nói tổ tiên có thể luyện thành cương thi có uy lực rất khủng bố, thậm chí là Vua cương thi đáng sợ.

Vì để luyện ra cương thi thống nhất giang hồ, từ nhiều năm trước Thi Gia Trang đã bắt đầu bắt không ít người ở bên ngoài để tiến hành thử nghiệm, đám xác không hồn trong rừng rậm tối đen kia chính là kết quả thí nghiệm của bọn họ, khí độc phía trên rừng rậm tối đen cũng là kết quả do oán hận của người bị hại ngưng tụ lại.

Tất nhiên võ giả không tới, không có nghĩa là cả khu rừng rậm u tối này chỉ có Thi Gia Trang và xác chết biết đi.

Trong khu rừng âm u quỷ dị này còn có rất nhiều yêu ma quỷ quái khủng bố, đám yêu ma này và Thi Gia Trang không quấy nhiễu lẫn nhau, nhưng nếu người khác tiến vào thì tất nhiên sẽ bị chúng công kích.

Hoàn cảnh nơi này có chút tương tự với thế giới trong, làm đám quái vật hung ác kia cảm thấy rất thoải mái.

Vì thế chúng nó không hện mà cùng làm ra một quyết định, đó chính là không tấn công Thi Gia Trang, cũng không để bất cứ quái vật nào tập kích Thi Gia Trang, một khi Thi Gia Trang bị tiêu diệt thì chúng sẽ rất khó tìm được nơi thoải mái như vậy.

Có điều sau khi Eiger tiến vào Thi Gia Trang, đám quái vật đã bảo vệ Thi Gia Trang vô số năm này lại chính là đối tượng gặp họa đầu tiên.

Một phần trong số bọn chúng bị Eiger hút cạn máu thịt năng lượng, một phần khác bị cải tạo thành quái vật lại càng khủng bố hơn, được Eiger chọn làm hộ vệ.

Hơn nữa cây cối trong rừng rậm u tối đã bị Eiger âm thầm ảnh hưởng biến đổi, đã trở thành một dạng sinh mạng đặc biệt.

Đầu tiên là thân cành trở nên cứng cáp hơn, võ giả bình thường cầm lưỡi dao sắc bén ở trong tay cũng không thể phá được chúng, sau đó trên cây xuất hiện mắt mũi miệng và lỗ tai.

Lỗ tai và mũi có thể làm chúng xác định vị trí và cảm xúc, mắt có thể làm chúng nhìn thấu nội tâm của con người, về phần cái miệng kia thì sẽ không chút do dự vạch trần điểm yếu của đối phương, nếu không nhìn ra điểm yếu nó sẽ phun ra những lời mắng chửi độc ác nhất.

Số khí độc kia cũng trở nên trí mạng hơn, đồng thời có thể làm cơ thể con người xảy ra dị biến nhất định.

Toàn bộ rừng rậm u tối đã biến thành tuyệt địa của sinh mạng, người không có phận sự cho dù là người siêu năng tiến vào cũng đừng nghĩ tới chuyện đi ra.

Sinh mạng cấp Tai Biến ở thế giới này được gọi là Thần Tinh Giới, thân là thần linh bọn họ chỉ cần tồn tại đã tạo thành ảnh hưởng cho xung quanh, cường giả cấp Tai Biến sẽ tạo ra ảnh hưởng tích cực, nhưng dạng Tai Biến như Eiger sẽ sinh ra ảnh hưởng tiêu cực.

Thông thường Người Phán Quyết của Hiệp Hội Thợ Săn sẽ tự ý thức khống chế loại ảnh hưởng này, nhưng kẻ hung ác như Eiger sẽ không quan tâm nhiều như vậy.

Bên ngoài Thi Gia Trang còn xây dựng hai doanh trại lớn, một trong số đó dùng để chứa nhóm người đàn ông vạm vỡ đã dùng thuốc, xem là nơi chuyển đổi thành xác chết, doanh trại bên kia dùng để chứa xác chết.

Không quản là võ giả gân chuyên biến thành xác chết hay đã chuyển biến thành xác chết, tất cả đều rất tiết kiệm chỗ, chỉ cần đứng yên thì vị trí vẫn đủ dùng.

Mà ở trung tâm của thôn có một ngôi nhà nguy nga, đây là nơi khang trang duy nhất ở đây, hiện giờ nó đã trở thành chỗ ở của Eiger.

Mỗi ngày đều có vô số nữ võ giả có nội lực bị cải tạo được đưa tới nơi này, thế nhưng không có người nào sống sót ra ngoài, thậm chí ngay cả xương cũng không thấy.

Lúc này Eiger ngồi trong doanh trại, trong tay là một lá thư, trên mặt là biểu cảm khinh thường.

“Oai Long à Oai Long, mày cho rằng chuyện tới lúc này mà tao còn tin tưởng mày, nếu không tin chuyện vợ vẫn là Yurianu

tuyệt đối không có lỗi hồng, sao tao lại rơi vào kết cục như bây giờ chứ?”

Không sai, bức thư này là Oai Long gửi tới, bên trên lấy danh nghĩa ‘Độc tiên vương Thiên Sơn’ Tỳ Diễm Sinh mời Eiger tới Thiên Sơn, thương nghị đại kế đối phó Kỵ Sĩ Đêm Tối và Ishna.

Nhưng sau khi bị hù một lần, Eiger đã không còn tin tưởng Oai Long nữa.

Thậm chí sau khi nhìn thấy lá thư này, Eiger đã có suy nghĩ muốn xông lên Thiên Sơn làm thịt Oai Long.

Eiger dù sao cũng là cường giả cấp Tai Biến, hẳn không dam lòng cả đời ở lại thế giới không hoàn chỉnh này.

Thế giới này có chút kỳ quái, sức mạnh của bọn hắn không thể thâm thấu ra ngoài, bằng không đã có thể học theo Thần Tinh Giới, dùng cách thức ‘giáng xuống’ để trở lại thế giới hiện thực.

Eiger vốn là sinh mạng của thế giới thiện lực, độ khó khi giáng xuống đơn giản hơn quái vật thế giới trong vô số lần.

Nếu giáng xuống không thể thực hiện được, như vậy kết quả tốt nhất đối với Eiger là tìm ra con đường rời khỏi nơi này, sau khi ra được sẽ hủy diệt con đường này.

Vĩnh viễn nhốt Kỵ Sĩ Đêm Tối và Ishna ở nơi này!

Chương 1101 - Mưu mô của Eiger

Có điều Eiger không biết, thật ra Oai Long hi vọng hắn giết tới Thiên Sơn, bởi vì Oai Long rất muốn rời khỏi nơi này.

Cái giá để đưa tất cả mọi người tới thế giới này là Oai Long mất đi quyền sử dụng nêđồng.

Với tư cách là chủ nhân trước đó của nêđồng, ưu thế duy nhất của Oai Long chính là hắn biết phương pháp sử dụng nêđồng, mà nó có liên quan tới Eiger...

Eiger nhận được lá thư này, trong lòng phùng lên sát khí, sau đó tạm thời thu phần sát khí này lại.

Hiện giờ quan trọng nhất là dựa theo kế hoạch phát triển tiếp.

Lúc mới tới thế giới này, Eiger bị vây trong trạng thái cực kỳ yếu ớt, khi đó nếu Kỵ Sĩ Đêm Tối tìm tới thì hẳn đã chết chắc rồi.

Nhưng qua một hồi lâu thì hẳn vẫn còn an toàn, đồng thời không hề nghe thấy lời đồn về Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Eiger không biết Kỵ Sĩ Đêm Tối có thể xác định vị trí của mình nhờ vào vệ tinh, còn tưởng đó là năng lực vốn có của Kỵ Sĩ Đêm Tối, vì thế khi thấy Kỵ Sĩ Đêm Tối không tìm tới, hẳn liền cho rằng Kỵ Sĩ Đêm Tối không tới thế giới này.

Bởi vậy hành vi của hắn mới dần dần can rờ hơn, nội công mà đệ tử Thi Gia Trang tu luyện chính là từng bước chuyển đổi mình thành xác chết kỳ quái.

Loại trạng thái này rất tương tự với hiệu quả máu thịt thối rữa của Eiger, vì thế người luyện môn nội công này có thể bị Eiger hấp thu một cách hoàn mỹ, là tài liệu tốt để hắn chữa thương.

Vì để có thể chữa thương tốt hơn, Eiger còn giúp Thi Gia Trang sửa đổi công pháp, biến thành ‘thần công giả chết mới’.

Mặt khác hắn còn tặng cho bọn họ một ít ‘thuốc thần’, để bọn họ càng mạnh mẽ hơn.

Đệ tử của Thi Gia Trang này trông rất oai phong, nhưng thật ra chỉ đang tự vỗ véo chính mình làm thức ăn cho người ta.

Mà phân biệt nam nữ cũng là Eiger cố ý làm vậy, trong điều kiện phải tu luyện thần công giả chết mới, nữ võ giả không uống thuốc thay đổi máu thịt sẽ càng dễ hấp thu hơn, vì thế bị Eiger xem là thuốc chữa thương.

Nam võ giả uống thuốc biến thành xác chết, thực lực càng mạnh khả năng càng mạnh thì lại càng thô bạo, không dễ hấp thu, cũng bị Eiger xem là ‘sức mạnh’ dự trữ.

Eiger từ miệng đám yêu ma biết được thế giới này có cường giả cấp bậc ‘Chân Tiên’, chờ tới khi nhóm cường giả kia tìm tới, đám xác chết này sẽ cho bọn họ một bất ngờ.

Không quản là nam võ giả với tư cách ‘sức mạnh’, hay nữ võ giả với tư cách ‘thuốc chữa thương’, đối với Eiger đều là càng nhiều càng tốt, vì thế hắn đã phải đại quân xác chết của mình

ra ngoài, tấn công các môn phái võ lâm, sưu tập càng nhiều thức ăn cho mình.

Người bình thường không thể tu luyện thần công giả chết mới, vì thế không có ý nghĩa gì với Eiger.

Đợi đến khi hắc biến toàn bộ võ giả ở Tương Nam thành xác chết, hắc sẽ dẫn đám xác chết này xuất phát tới kinh đô Đại Túng, hắc phải làm hoàng đế vương triều Đại Túng, cũng đổi tên thành vương triều Đại Thi.

Chỉ có đám võ giả bình thường này sao có thể làm Eiger hài lòng, sau khi lên làm hoàng đế hắc sẽ để tất cả mọi người trong thiên hạ này học tập nội công, sau khi có nội lực thì luyện tập thần công giả chết, lúc đó cả thế giới này sẽ nằm trong lòng bàn tay hắc.

Năng lực của Eiger là vận vẹo sinh mạng của người khác, nhưng khi vừa trở thành cấp Tai Biến thì hắc căn bản không có cơ hội làm chuyện này.

Cũng chính là bị Kỵ Sĩ Đêm Tối đánh bại, tiếp đó phải chiến đấu với Ôn Văn và Ishna, Eiger vẫn chưa hoàn toàn phát huy năng lực của mình.

Bởi vậy sau khi tìm thấy cơ hội vung tay ở Thi Gia Trang, Eiger ghen một hơi trong lòng chỉ muốn nhanh chóng đánh bại cường giả cấp Tai Biến kia để chứng minh thực lực của mình.

Khi này Eiger cảm nhận được một số xác chết mình phát ra ngoài bị tiêu diệt, có nghĩa là có người phát hiện hành vi của hắc, kế tiếp rất có khả năng đối phương sẽ tìm tới Thi Gia Trang.

Đợi đến khi bọn họ tìm tới, Eiger nhất định phải để chúng cảm nhận được cái gì gọi là bất ngờ.

Ban đầu hắc cảm thấy may mắn vì Kỵ Sĩ Đêm Tối không tới, hiện giờ hắc lại hi vọng Kỵ Sĩ Đêm Tối tới, như vậy hắc sẽ ở trong sân nhà của mình, lần thứ hai đại chiến một trận với Kỵ Sĩ Đêm Tối!

...

Thi Gia Trang rất thần bí, rừng rậm tối đen cũng rất hiếm người tiến vào, nhưng thật ra nơi này cũng không khó tìm.

Nhóm ba người Ôn Văn, Kiều Phi Nhã và Kỵ Sĩ Đêm Tối chỉ tốn không tới một giờ đã tìm được khu rừng này.

Kỵ Sĩ Đêm Tối tỏ cảm nhận ra, có thể dễ dàng tìm được vị trí của thôn xóm kia.

Thực lực của Xuân Linh và Ngô Khải không đủ, đối phó với cường giả Tai Biến rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, vì thế Ôn Văn không dẫn bọn họ theo.

Đứng ở bên ngoài khu rừng, ba người không tùy tiện tiến vào, bởi vì khu rừng này có chút kỳ lạ.

Trên bầu trời có khí độc, yêu ma ẩn bên trong rừng rậm, còn có cây cối biết nói chuyện, đối với người siêu năng bình thường chính là phiền phức lớn, nhưng đối với ba người thì còn không thể tính là quái rầy.

Mấy thứ này đã bị Eiger ảnh hưởng, không quản là khí độc hay đám yêu ma, hay người cây cối biết chửi người, tất cả đều có thể làm Eiger chú ý.

Một khi để hấn phát hiện, rất có thể hấn sẽ bỏ trốn, khi đó muốn tìm hấn có lẽ sẽ gặp phiền phức.

Vì thế đoạn đường từ ngoài rừng tới Thi Gia Trang, không thể để Eiger nhận ra thân phận của nhóm Ôn Văn, vì thế ba người cần phải tiến hành ngụy trang.

Hiện giờ Ôn Văn có thể lấy ra chút đồ trong trạm thu nhận, vì thế chuyện ngụy trang cũng không khó.

Sau khi thay đổi quần áo một phen, Kỵ Sĩ Đêm Tối biến thành người đàn ông lỗ măng để râu quai nón, tay cầm rìu chiến.

Kiều Phi Nhã đội nón che màu đen, trên người mặc áo dài màu đen, thoát nhìn trông giống như nữ hiệp thành danh đã lâu trong chốn giang hồ.

Mà Ôn Văn thì càng lợi hại hơn, không biết từ đâu tìm ra quần áo Cos Cẩm Y Vệ, trên mặt bôi phấn trắng, tay cầm quạt, thoát nhìn giống hệt như thái giám.

Quần áo của ba người không sơ hở chút nào, sau khi xác nhận hơi thở cũng không dễ bị nhận ra thì bắt đầu tiến vào khu rừng tối đen này.

Ôn Văn đi ở tuốt phía trước, phe phẩy quạt nói với hai người: “Thiên hạ này chính là đất của vua, con gái giang hồ cũng là con dân của triều đình, hiện giờ giang hồ hỗn loạn yêu quái thường xuyên xuất hiện, chúng ta nhất định phải quản.”

“Chúng ta là đóc công của Nam Xưởng, không thể nào chịu nổi tình huống này, hôm nay có Kiều nữ hiệp và Tề Đại hiệp ở đây, cho dù là đám rông hang hổ thì tôi cũng muốn xông vào một phen.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối ở bên cạnh phụ họa: “Tôi cũng vậy!”

Kiều Phi Nhã nhìn dáng vẻ kịch cỡm của Ôn Văn, không khỏi cảm thấy buồn nôn, thật sự biểu diễn khí chất của thái giám cực kỳ sống động.

Kiều Phi Nhã cũng học theo dáng vẻ của Ôn Văn, dịu dàng nói: “Ôn công công đại nghĩa như vậy, tiểu nữ thực ngưỡng mộ, nghe nói nhóm công công ở Nam Xưởng hiện giờ đều đang học môn ‘Cúc Hoa Bảo Điện’ mà Ôn công công sáng tạo ra, thật sự là một môn tuyệt học của võ lâm.”

Ôn Văn chấp tay: “Hai vị khen sai rồi, trong tình huống cực kỳ phần nộ, một mình Tề đại hiệp đã chém giết cả ổ yêu sói, mà Kiều nữ hiệp chỉ lỡ tay trượt cái xẻng thôi đã giết chết yêu hồ đã lan truyền khắp Đại Túng.”

“Lần này sau khi diệt trừ yêu nghiệt, hai vị hãy theo tôi trở về Đại Túng đi, Nam Xưởng rất cần nhân tài như hai vị.”

Chương 1102 - Phải giết chết hẳn

Nhóm ba người Ôn Văn vừa nói chuyện hăng say vừa tiến tới trong khu rừng rậm tối đen kỳ lạ.

Đám cây cối mọc ra tai mắt mũi miệng ở xung quanh nghe thấy vậy liền truyền tin này về cho Eiger.

Vừa nghe là ba nhân sĩ giang hồ, lòng cảnh giác của Eiger lập tức ít đi vài phần.

Có điều vì để đảm bảo an toàn, Eiger vẫn tìm một người tương đối sáng suốt hỏi tin tức về ba người này.

Kết quả biết được, ba người này chính là nhân vật cấp bậc thần thoại trong võ lâm, trên giang hồ có lan truyền truyền thuyết về bọn họ, nhưng rất hiếm có người từng thấy qua người thật.

Cúc Hoa thần giám Ôn xưởng công, Dương đại hiệp Tề Phi Huê, Hoạt sạn nữ thần long Kiều Huyền Tâm.

Nghe đồn tu vi võ học của ba người này đều đạt tới mức độ tuyệt mỹ, không có ai là đối thủ trong bậc đồng lứa, ẩn cư giang hồ không màng thế sự, sự kiện này có khả năng làm giang hồ gặp phải tai họa ngập đầu, vì thế ba vị đại hiệp này mới ra mặt.

Tuy truyền thuyết võ lâm miêu tả ba vị này rất đặc sắc nhưng Eiger cũng chỉ cười nhạt.

Ở liên bang có một người tên là Lưu Tôn Dung, cũng có truyền thuyết rất khoa trương, nhưng tài nghệ thì thật sự phải làm người ta phì cười.

Nhóm nhân sĩ giang hồ này có thể lợi hại tới cỡ nào chứ, cho dù có thể tiện tay chém đứt đại đao bốn mươi mét thì sao chứ, có thể dời núi lấp biển sao?

Toàn bộ giang hồ Đại Túng này, có thể làm Eiger kiêng kỵ một chút chỉ có Câu gia kiếm trang tương ứng với Tuân thị Hoa Phủ mà thôi.

Ngoài ra, tất cả võ lâm Hoa Phủ đều là thức ăn của Eiger hẳn.

Đám yêu sói yêu hổ mà huyền thoại võ lâm phải dốc hết toàn lực mới có thể đối phó, Eiger chỉ cần một đầu ngón tay thôi cũng có thể nghiền chết mấy chục con.

Hiện giờ đã rõ thân phận của ba người này, Eiger cũng không quá để ý tới bọn họ.

Có điều nói tới thì ba người này mặc dù không đáng giá coi trọng nhưng ít nhiều gì cũng có chút thực lực, có thể đột phá quái vật và khí độc trong rừng rậm tăm tối, đi tới Thi Gia Trang.

Trước tiên cứ để bọn chúng hưởng thụ ảo tưởng thực lực của mình rất mạnh mẽ, chờ đến khi bọn họ thật sự tìm được Thi

Gia Trang, bọn chúng mới biết cái gì là tuyệt vọng thật sự.

Ba võ giả đặc biệt này nếu như luyện thần công giả chết mới, lại tiến hành ‘chút cải tạo không đáng kể’ thì chính là ba trợ thủ chất lượng tốt.

Sau khi đi tới một khoảng, cây cối ở xung quanh bắt đầu phóng ra uy lực, mớ ngôn ngữ bản thiêu đó làm Ôn Văn nghe thấy mà nổi trận lôi đình.

Đám cây cối này không thể rình coi suy nghĩ của nhóm Ôn Văn, vì thế bắt đầu chửi đổng lên hết như những người phụ nữ đánh đá, cái gì khó nghe thì nói cái đó.

Vốn đại nhân có đại lượng, nhưng tượng đất cũng có ba phần tức giận, Ôn Văn không phải loại người bị mắng mà không đáp trả.

Có điều đám cây cối này cứng rắn dị thường, vì phù hợp với thiết lập, Ôn Văn thật sự không có cách nào đối phó bọn chúng.

Vì thế Ôn Văn dùng hai tay chống nạnh, bắt đầu điên cuồng mắng chửi đám cây cối này, ngay cả di chuyển cũng không gấp.

Tùng vì mắng Yetta, Ôn Văn đã đặc biệt nghiên cứu xem làm sao mắng người, đám cây cối ở thời cổ đại chưa từng va chạm xã hội sao có thể mắng lại Ôn Văn.

Nhưng mắng được vài phút thì tình huống bắt đầu đảo ngược, đám cây cối kỳ quái này thế mà lại học theo lời mắng chửi của Ôn Văn, bắt đầu dùng chúng để mắng Ôn Văn, dù sao thì Ôn Văn cũng chỉ có một cái miệng, rất nhanh sau đó đã bị mắng chửi tới về mặt đại ra.

Kỵ Sĩ Đêm Tối và Kiêu Phi Nhã không muốn lãng phí thời gian ở nơi này, vì thế một trái một phải nâng Ôn Văn muốn mang hẳn ra khỏi nơi này, kết quả có một số cây chuyển động bắt đầu tấn công hai người.

“Cái tên mồm đầy râu kia, sao ngươi trông giống như heo rừng vậy, à xin lỗi, ta không nên sỉ nhục loài heo.”

“Còn ả kia nữa, sao lại đội nón che thế kia, có phải vì lớn lên rất khó coi không? Ngươi đừng lo lắng sẽ không gả đi được,

cho dù là một đồng phân thì cũng có ngày gặp được bọ hung thôi...”

Vẻ mặt hai người cứng ngắc, Ky Sĩ Đêm Tối vung rìu rống to: “Bọn mày chờ đó cho tao, trong vòng ba ngày tao sẽ giết sạch bọn mày, ngay cả lá cây cũng không chừa, đây là lời tao đã nói.”

Mà Kiều Phi Nhã thì đã muốn xách kiếm chém tới rồi.

Cuối cùng lại là Ôn Văn cưỡng chế kéo hai người rời khỏi nơi này, trên người ba người mang theo sát khí kinh người, mắt điếc tai ngơ.

Đám yêu ma ẩn núp trong bóng tối bị luồng sát khí này dọa hoảng, một đường này không phát động tập kích nữa.

Lúc ba người sắp tới Thi Gia Trang thì đột cuộc có một con quái vật lớn lên trông giống như hiện trường tai nạn lạng lẽ bám theo sau ba người, chuẩn bị tiến hành đánh lén.

Nó vừa vươn móng vuốt thì ba người đã nhanh như chớp quay đầu lại, ánh mắt hung tàn nhìn quái vật kia.

Hai tay Ôn Văn cầm ‘kim thép’ dài một thước, vèo vèo ghim bẻ tất cả những thứ hình tròn trên người nó, bao gồm cả tròng mắt.

Kiều Phi Nhã rút kiếm vung vài phát, quái vật bị chém thành ba khúc.

Mà Ky Sĩ Đêm Tối thì quơ hai cây rìu lớn, giống như băm nhân bánh mà chém lên người quái vật.

“Hừ hừ, tức chết mà!”

Đợi đến khi quái vật đã không còn nhìn ra hình người, ba người mới thở phào một hơi, cơn giận tích lũy từ chỗ đám cây mắng chửi người đột cuộc cũng có thể phát tiết một phen.

Sau đó một đường thông suốt, không có quái vật nào dám mạo hiểm rờ vào bọn họ.

Sau khi ba người tới Thi Gia Trang thì đều liếc mắt nhìn nhau, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Ở trong mắt người bình thường thì Thi Gia Trang là một thôn làng kỳ lạ.

Nhưng trong mắt ba người bọn họ thì đây là một vật sống không lồ, óan hận lơ lửng trên bầu trời gần như có thể ngưng kết thành thực chất, căn bản không tưởng tượng được rốt cuộc đã có bao nhiêu người mất mạng ở đây.

Ôn Văn bước đi trên mặt đất Thi Gia Trang, phát hiện trên bùn đất có độ xốp, giống như bên dưới đều là nước đọng, anh dùng kim thép đâm mặt đất một cái, lập tức có một luồng máu tươi màu đỏ sậm phun lên.

Trong lỗ hồng thật nhỏ kia, một cọng xúc tua màu đỏ sậm vươn ra, phần đỉnh xúc tua có một bàn tay nhỏ, bàn tay này quơ quào ở xung quanh vài cái, không tóm được gì thì rút tay trở lại.

Một màn này làm sắc mặt Ôn Văn đen sạm đi, thu chân giẫm trên mặt đất Thi Gia Trang trở lại, sau đó rời đi vài chục bước, cùng nhóm Kỵ Sĩ Đêm Tối và Kiều Phi Nhã nhìn nhau.

“Lần này nhất định phải giải quyết triệt để Eiger, giữ hãn lại thật sự quá nguy hiểm!”

Kiều Phi Nhã tất nhiên hiểu rõ, mà Kỵ Sĩ Đêm Tối vốn đã định làm như thế.

Hãn vẫn luôn cố gắng tiêu diệt đám quái vật hoặc người siêu nhân có mối đe dọa lớn tới liên bang, vốn Thần huyết giả tiền nhiệm Galax của Đọa Thần Huyết vốn là mối họa lớn nhất.

Mà độ uy hiếp của Eiger sau khi thăng cấp còn vượt xa Galax, vì thế Kỵ Sĩ Đêm Tối mới gấp gấp muốn đuổi theo giết chết Eiger như vậy.

Vốn thì cường giả cấp Tai Biên của tổ chức tai biến rất khinh thường chuyên tàn sát người quy mô lớn.

Cũng giống như nếu con kiến không quấy nhiễu con người, người bình thường không có ai rảnh rỗi đi diệt kiến quy mô lớn để chơi cả, cao lắm chỉ là nhìn thấy thì tiện tay giết chết vài con.

Nhưng Eiger thì khác, năng lực của hãn chính là vận vẹo máu thịt sinh mạng, tàn sát người bình thường để tăng cường năng lực của mình, vì thế Eiger còn sống chính là một trận tai nạn, vì thế Kỵ Sĩ Đêm Tối nhất định phải tiêu diệt Eiger.

Chương 1103 - Sự lãng mạn của đàn ông

Nhà cửa, cây cối, hoa cỏ trong Thi Gia Trang đều được thêm máu thịt vận vẹo.

Sau khi lợi dụng xong nhóm nữ hiệp để ‘chữa thương’, hắn sẽ chuyển máu thịt của bọn họ từ dưới đất lên toàn bộ thôn làng, mặc dù trông bề ngoài Thi Gia Trang vẫn như cũ, nhưng kỳ thật nó đã biến thành địa ngục máu thịt từ lâu rồi.

Vài con mắt ở dưới mái hiên hoặc dưới tàng cây ‘mọc ra’, âm thầm nhìn chăm chăm nhóm Ôn Văn, mà Eiger thì ngồi trong tòa nhà lớn của mình xem Livestream.

Thi Gia Trang hiện giờ giống như nhà ma không lò, mà Eiger chính là ông chủ của nhà ma này, nhìn khách tới thăm bị dọa tới vãi ra quần chính là yêu thích lớn nhất của hắn.

Kỵ Sĩ Đêm Tối nhìn Thi Gia Trang ở trước mặt, trong mắt xuất hiện một vết sáng, nhắc chân đi tới phía trước.

Hắn đã cảm nhận được hơi thở của Eiger, với khoảng cách này Eiger tuyệt đối không thể trốn thoát.

Nhưng Ôn Văn cản hắn lại: “Tôi cảm thấy nơi này có chút không đúng, chúng ta nghĩ cách thử một chút.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối nhìn Ôn Văn: “Tôi nhớ cậu có con rôi đúng không, trước tiên để con rôi thử một chút cũng tốt, dù sao thì hiện giờ tên kia cũng không thể trốn thoát được.”

Ôn Văn lắc đầu: “Không dùng con rôi, ngài nhìn kỹ.”

Sau một cái búng tay, mười hai quả đạn hỏa tiễn thật lớn xuất hiện, Kỵ Sĩ Đêm Tối nhìn mà sửng sốt.

Ôn Văn hưng phấn chỉ số tên lửa đạn đạo này nói: “Đây là món đồ chơi tôi vừa đặt mua hơn một tháng trước, vừa mới tới tay không bao lâu, không ngờ bây giờ đã có dịp dùng tới.”

“Chắc hai người đã từng nghe nói tới hỏa tiễn hình PP rồi đúng không, chính là loại át chủ bài vừa rẻ lại rắn chắc, cho dù không có thiết bị phóng vẫn có thể bắn ra được, để dưới đất châm lửa là xong.”

“Đạn hỏa tiễn PP bình thường là loại 107 li, loại tôi đặt mua là bản thăng cấp, đạn hỏa tiễn 300 li!”

“Mười hai quả một tổ, có thể bao trùm diện tích mười sân banh!”

Ôn Văn lộ ra nụ cười cuồng nhiệt giới thiệu, đồng thời dùng đất ở xung quanh làm vật chống đơn giản, sau đó lôi ra một cây đuốc châm lửa.

“Chờ đã, ông bắn có chuẩn không đây?” Kiều Phi Nhã nín Ôn Văn lại.

“Thứ này không cần bắn chuẩn, dù sao thì phạm vi cũng đủ lớn, tôi cũng không cần dựa vào nó để tổn hại địch nhân chân chính, ông lớn Ky Sĩ Đêm Tối, làm phiền ông chú ý một chút, đừng để đạn hỏa tiễn rơi xuống doanh trại ở bên kia, nơi đó không phải xác chết mà là người bình thường dùng thuốc.”

Ôn Văn đã dùng tiền sẵn ma đôi lấy ba tổ đạn hỏa tiễn này, đối với anh thì đốt đám đạn hỏa tiễn này cũng giống như người bình thường đốt pháo kếp vậy.

Eiger ở trong phòng bí mật quan sát ngăn người, ba tên này không phải đại hiệp võ lâm sao, chúng lấy đạn hỏa tiễn ở đâu ra chứ?

Không đợi hẳn suy nghĩ rõ ràng xem đây rốt cuộc là chuyện gì, đạn hỏa tiễn đã rơi vào Thi Gia Trang, dẫn tới tiếng nổ kịch liệt.

Bởi vì đặt trên đồng đất bắn tới nên không hề chính xác, nhưng bởi vì mục tiêu đang ở trước mắt, hơn nữa diện tích sát thương hữu hiệu cũng đủ lớn, vì thế không có viên đạn hỏa tiễn nào lãng phí.

Trong không khí tỏa ra mùi khét lẹt, là mùi máu thịt bị đốt cháy, không ít xác chết trực tiếp bị uy lực của đạn tên lửa xé toạc, trực tiếp tử vong tại chỗ.

Đám xác chết này có năng lực bình phục rất cao, đối với các vị hiệp khách múa đao múa kiếm là một phiền phức lớn, nhưng đối với cuộc tấn công càn quét của đạn hỏa tiễn thì chúng thật sự quá yếu ớt.

Nói đến cùng thì chúng chỉ là đám quái vật cấp thấp, hiện giờ vũ khí có sát thương khá lớn vẫn có thể tạo ra tác dụng.

Sau khi đạn hỏa tiễn bùng nổ, Eiger mới hiểu được, ba tên này căn bản không phải truyền thuyết võ lâm gì cả, mà là truy binh tới từ thế giới bên ngoài.

Eiger hoảng loạn đột nhiên hưng phấn, đã tới lúc để bọn chúng biết thực lực chân chính của hắn rồi.

Trên mặt đất Thi Gia Trang xuất hiện lừng cái miệng to như chậu máu, xác chết phiên bản cường hóa mọc ra máu thịt quái dị từ mặt đất chui lên.

Đám xác chết này ít nhất cũng tương đương với người siêu năng cấp Tai Nạn, một phần trong đó tương đương đó tương đương quái vật cấp Tai Nạn.

Rừng rậm u tối cũng truyền tới dị động, một số ít quái vật ẩn núp cũng từ trong hang ổ bò ra, tiến tới chỗ nhóm Ôn Văn.

Nhìn ba người bị quái vật bao vây, tình cảnh có vẻ rất tuyệt vọng, nhưng thật ra bên Ôn Văn mới là bên mạnh mẽ, Eiger cũng không có ý định dùng mấy thứ này tiêu diệt kẻ địch, hắn muốn dựa vào đây để nhìn ra bộ mặt thật của đám người tập kích.

Ky Sĩ Đêm Tối vỗ vai Ôn Văn: “Pháo tên lửa của cậu rất tốt, nhưng vẫn hơi yếu thế một chút, chờ sau khi ra ngoài hãy tới tìm tôi, tôi bán cho cậu mấy thứ thú vị.”

“Ví dụ như thứ này.”

Ky Sĩ Đêm Tối vỗ đai lưng, một vật khổng lồ xuất hiện.

“Mẹ ui, thứ này thì khủng bố quá.” Ôn Văn ngửa đầu nhìn lên, ngay lập tức nghĩ tới, mình chơi đạn hỏa tiễn ba trăm li đã hưng phấn như thế rồi, món đồ chơi trước mắt sẽ thoải mái cỡ nào chứ.

“Một mét, hai mét... ôi chao, độ cao phải đạt tới ba tầng lầu.”

Ky Sĩ Đêm Tối đặt tay ở bên dưới tên lửa, chạm vào một chút, màn hình biểu hiện kiểm chứng thành công, bắt đầu một phút đếm ngược.

Tiếp đó Kỵ Sĩ Đêm Tối túm lấy Ôn Văn và Kiều Phi Nhã bay vọt lên bầu trời, đồng thời ném một quả bóng màu đen về phía đông Thi Gia Trang, quả bóng phóng ra làn khói bảo vệ tất cả những võ giả kia.

“Đám ngu xuẩn, phá hủy thứ đó!”

Đám quái vật không biết thứ đồ chơi này là gì, nhưng Eiger đã ra lệnh, vì thế chúng vẫn tiến hành tấn công tên lửa đạn đạo khổng lồ kia.

Thời gian đếm ngược khoảng chừng sáu mươi giây, đối với bọn chúng thì chỉ cần không tới ba giây đã có thể hủy đi cục sắt này.

Nhưng khi một con quái vật vừa chạm vào lớp vỏ ngoài của thứ này, tên lửa đạn đạo âm âm nổ tung, sóng xung kích cán nuốt toàn bộ Thi Gia Trang.

Đám xác chết bản cường hóa vây ở xung quanh, đám quái vật ở trong rừng đều hóa thành tro bụi, khoảng cách không gần không xa bị nhiệt độ cao thiêu đốt thành than, mà xa một chút thì bị đốt thành ngọn đuốc, đồng thời thể lửa vẫn tiếp tục lan tràn ra bên ngoài.

Phạm vi sát thương của quả bom này rộng tới thái quá, hơn nữa còn có sức sát thương rất lớn đối với quái vật, so ra thì mười hai quả tên lửa của Ôn Văn khi nãy chỉ giống như pháo hoa bình thường.

Luồng khói do vụ nổ hình thành tạo thành một đóa hoa thanh long thật lớn màu đỏ, tạo hình này làm Ôn Văn trông có chút quen mắt.

Kỵ Sĩ Đêm Tối khoe khoang nói với Ôn Văn: “Cậu biết ‘hoa hồng đỏ thắm’ không, liên bang mò mẫm thật ra mới làm được loại vũ khí trí mạng này.”

“Tài liệu nghiên cứu của bọn họ bị tôi lấy được, vì thế tôi đã làm ra ‘hoa thanh long đỏ thắm’ này! Sức công phá lớn hơn món đồ chơi của liên bang.”

Có người nói sủng chính là sự lãng mạn của đàn ông, hiện giờ Ôn Văn bắt đầu cười nhạt với cách nói này, bom siêu cấp mới là sự lãng mạn của đàn ông!

Kiều Phi Nhã nhìn hai người đàn ông này kích động thảo luận về bom, im lặng tròn mắt, cô thật không hiểu nổi mấy thứ này, kiếm mới là lãng mạn, những thứ khác đều là dị đoan.

“Ky Sĩ Đêm Tối! Quả nhiên là mày! !”

Eiger không chút tổn hao lơ lửng giữa không trung, phát ra tiếng rống tức giận với ba người, ý chí chiến đấu cũng phùng lên trong mắt.

Chương 1104 - Thần Vạn Vẹo

Eiger lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nhìn Ky Sĩ Đêm Tối rất không tốt.

“Tao còn tưởng mày không tới thế giới này, nếu mày đã tới thì lần này tao sẽ để mày kiến thức sức mạnh chân chính của tao, tao bây giờ đã không còn là tao trước kia nữa đâu!”

“Không giống chỗ nào, da mặt càng dày hơn? Da ngứa hơn?”

Ôn Văn chọt vào một câu, sau đó túm Kiều Phi Nhã lui về sau hai bước, đối đầu chính diện với Eiger là chuyện của Ky Sĩ Đêm Tối, khi nào Ky Sĩ Đêm Tối không giải quyết được thì anh mới ra tay.

Eiger tức giận; “Một kẻ nhỏ bé như mày mà cũng dám lăm lăm mồm trước mặt tao sao?”

Hắn tức giận vung tay về phía Ôn Văn, mặt đất Thi Gia Trang vỡ vụn, một xúc tua máu thịt vắn vẹo từ dưới đất vươn ra, giống như roi quất về phía Ôn Văn.

Xúc tua này khác với xúc tua bình thường, xung quanh mơ hồ có năng lượng bản thủ, không hề đơn giản như thoạt nhìn.

Nhưng Ky Sĩ Đêm Tối chỉ vung tay lên, xúc tua bị cắt thành hai khúc, nhóm Ôn Văn thuận lợi lui tới vị trí an toàn.

“Cho dù nhiều hơn nữa thì mày vẫn sẽ là đáng vẻ chật vật như vậy.”

Ky Sĩ Đêm Tối vỗ hai cái trên thắt lưng mình, trên mỗi tay kẹp bốn chiếc phi tiêu.

Phi tiêu có hình dạng như máy bay, Kỵ Sĩ Đêm Tối phóng tám phi tiêu về phía Eiger.

Phi tiêu vừa bay ra, phần đuôi như máy bay phản lực, phun ra luồng khí màu đen, tốc độ đột nhiên tăng cấp.

Mỗi lần tăng tốc thì vượt qua vận tốc âm thanh, sau lần thứ hai tăng tốc thì thậm chí ngay cả Ôn Văn cũng không thấy rõ bóng dáng phi tiêu.

Mấy chục xúc tua từ dưới đất bay ra, muốn cản lại số phi tiêu này, nhưng với tốc độ như vậy, đám phi tiêu này rất linh hoạt, dễ dàng vượt qua.

Mắt thấy đám phi tiêu này sắp trúng mục tiêu, một bàn tay không lồ từ dưới đất vươn lên, giữ Eiger trong lòng bàn tay mình để bảo vệ.

Tám miếng phi tiêu đồng thời trúng vào bàn tay kia, nháy mắt chạm vào biến thành luồng dư chấn hình lưỡi liềm to lớn, lộ ra lực cắt xén khủng bố.

Thứ Kỵ Sĩ Đêm Tối đã dùng phi tiêu loại nhỏ cắt đứt xúc tua đánh úp về phía Ôn Văn.

Nhưng sau khi luồng dư chấn hình trăng lưỡi liềm kia tiêu tan, bàn tay khổng lồ này thế mà lại không hề suy suyển, Eiger đứng trong lòng bàn tay, huênh hoang nhìn Kỵ Sĩ Đêm Tối.

“Mày nghĩ tao điên rồi mới dám chiến đấu với mày sao?”

“Tao thật sự đã không còn giống như trước kia, vì thế tao mới tuyên chiến với mày!”

Kỵ Sĩ Đêm Tối đen mặt nghiêm túc nhìn bàn tay lớn này, thứ này làm hắn có cảm giác rất khác biệt, thậm chí đã đạt tới trình độ cấp Tai Biến!

Ôn Văn nhìn bàn tay to kia, đột nhiên cảm thấy thực ghê tởm.

Phần mặt đất mà bàn tay vươn ra đang phun ra dòng máu đỏ như suối phun, nhờ tới cảm giác mềm xốp của mặt đất Thi Gia Trang, đột nhiên Ôn Văn có một suy đoán, đó chính là toàn bộ lòng đất Thi Gia Trang là một sinh vật khổng lồ được nuôi dưỡng!

“Dựa theo kích cỡ của cái tay này, nếu bên dưới có một thân thể hoàn chỉnh thì kích cỡ của nó ít nhất cũng bằng phân nửa Thi Gia Trang!”

“Rốt cuộc Eiger đã làm ra thứ gì ở dưới lòng đất!”

Eiger giang hai tay, bật cười điên cuồng nói với Kỵ Sĩ Đêm Tối: “Để tao nói cho mày biết, tao đã dùng năng lực của mình bồi dưỡng sinh mạng chung cực.”

Nếu tình huống giống như Kỵ Sĩ Đêm Tối, kế tiếp có lẽ hẳn phải một mình đối mặt với hai cường giả cấp Tai Biến.

Nhưng tình huống cũng không quá tệ hại, cho dù hẳn thật sự không đánh lại thì ở bên cạnh cũng có Ôn Văn có thể trợ giúp, thậm chí trên bầu trời còn có Kiêu Phi Nhã.

“Tao gọi nó là – Thần Vạn Vạo!”

Hắn vừa mới dứt lời thì có ba bàn tay khổng lồ từ dưới đất vươn lên.

Bốn cánh tay khổng lồ này nhẹ nhàng chống mặt đất, một con quái vật khổng lồ từ bên dưới Thi Gia Trang bật người trôi lên.

Tình hình quái vật xuất hiện rất chấn động, khắp nơi đầy bụi bặm, địa hình ở gần đó bị thay đổi vĩnh viễn, đất đai xung quanh không ngừng chấn động, không biết bao nhiêu phòng ốc của người dân ở bên ngoài rừng rậm đen tối bị sụp đổ.

Nói đơn giản thì nó còn to lớn hơn cả ‘Thu nhận chí cao – người sáng tạo nhân loại’ mà Ôn Văn từng thấy.

Hơn nữa kẻ này cũng không phải chỉ to lớn đơn thuần, nó thực ra là sức mạnh tà ác, chúng tổ thứ này đáng sợ cỡ nào.

Chờ nó hoàn toàn từ dưới đất chui ra, Ôn Văn mới thấy rõ diện mạo thật của nó.

Chiều cao cụ thể là bao nhiêu, Ôn Văn liếc mắt không nhìn ra, tổng thể thì giống như hai người ghép lại, có hai đầu, bốn tay bốn chân.

Nên hình dung rõ hơn thì chính là...

Ừm...

Lưng dựa lưng.

Mà thân thể cao lớn chỉ là biểu tượng, lại nhìn kỹ một chút, có thể phát hiện lớp da của quái vật khổng lồ này là vô số ‘xác chết’ không mặc quần áo ghép lại.

Vẻ mặt của những xác chết này rất rõ ràng, cánh tay của bọn họ đang khẽ ngo nguậy, một số đang nói về nỗi khổ của mình, có người đang cười tùy ý.

Dáng vẻ ô nhiễm tinh thần này nếu xuất hiện trước mặt nhân loại bình thường sẽ gây ra một trận tai nạn.

Đối với chuyện này Ôn Văn chỉ có thể mặc niệm cho những xác chết nằm ở vị trí không hợp với thiếu nhi...

Lại nhìn kỹ thì sẽ phát hiện trên người những xác chết nhỏ có vô số giò bọ có kích cỡ nhỏ hơn xác chết....

Nếu không phải mấy năm nay được rèn luyện, có lẽ Ôn Văn đã phun ra cả mật đắng rồi.

“Ky Sĩ Đêm Tối, lần trước mày đánh tao rất thoải mái, lần này tao muốn biết...”

“Mày sẽ chảy máu sao?”

Thần Vạn Vạo khổng lồ nhưng hoạt động rất nhanh nhạy, âm âm đánh một quyền vào trên người Ky Sĩ Đêm Tối, đánh hấn bay ra xa mấy cây số, mọi thứ trên đường đi đều bị phá hu triệt để.

Ky Sĩ Đêm Tối giẫm lên đá dừng lại, nhìn quái vật vừa mới xuất hiện, sát ý trong mắt lại càng sâu hơn.

Hắn thậm chí không tưởng tượng được, Eiger rút cuộc đã giết bao nhiêu người mới làm ra một thứ khủng bố như thế.

Ky Sĩ Đêm Tối võ nhẹ đai lưng, một phi tiêu xoắn ốc phiên bản phóng đại xuất hiện trong tay hắn, tiếp đó ném phi tiêu về phía Eiger.

Tốc độ của phi tiêu này nhanh hơn phi tiêu trước đó rất nhiều, mà cơ thể vạn vạo khổng lồ kia chính là một bia ngắm sống, trực tiếp bị phi tiêu ghim vào ngực.

Nháy mắt phi tiêu chạm vào liền biến thành một luồng dư chấn hình xoắn ốc cắt xén cơ thể cao lớn của Thần Vạn Vạo.

Luồng dư chấn này đánh bay cơ thể to lớn của Thần Vạn Vẹo đi ra ngoài, phần thắt lưng tựa hồ sắp bị cắt đứt.

Nhưng chờ Thần Vạn Vẹo dừng lại thì Kỵ Sĩ Đêm Tối mới phát hiện trên người nó thế mà lại không bị tổn hao chút nào!

Chỉ là phần ngực, một xác chết da đen chọt nổ tung, một luồng dư chấn hình xoắn ốc từ chỗ xác chết kia phun ra, tạo thành đả kích mang tính chất hủy diệt.

“Thế mà lại thật sự làm được, đúng là quá hoàn mỹ.” Trong mắt Eiger lóe tia sáng, bật cười điên cuồng: “Kỵ Sĩ Đêm Tối, kế tiếp mới chính là thực lực chân chính của tao, mà đừng chết quá nhanh đấy.”

Chương 1105 - Ôn Văn ra trận

Thần Vạn Vẹo này là Eiger dựa theo đặc tính của xác chết tạo ra quái vật boss trùm.

Cho dù là dùng thực lực cấp Tai Biến của Eiger cũng chỉ có thể chế tạo ra một con quái vật như vậy thôi.

Trừ phi Thần Vạn Vẹo này chết đi, bằng không Eiger không có cách nào chế tạo quái vật mới ngang cấp.

Hắn đã thả rất nhiều tư tưởng trên người Thần Vạn Vẹo, nhưng những tư tưởng này có thể thành công hay không thì hắn cũng không rõ lắm.

Nhìn thấy cuộc chiến của Thần Vạn Vẹo và Kỵ Sĩ Đêm Tối, Eiger mới buông được quả cân trong trái tim, hiện giờ Thần Vạn Vẹo là vô địch!

Điểm mạnh thật sự của Thần Vạn Vẹo nằm trên người số xác chết nhỏ rậm rạp chằng chịt kia.

Vỏ trứng và phần lớn vỏ động vật giáp xác đều có hình vòng cung, vì điều này có thể khuếch tán sức mạnh đến toàn bộ lớp vỏ khi bị tấn công, để tổng thể cùng thừa nhận, từ đó tăng cường năng lực phòng ngự.

Phần lớn người siêu năng dùng khiên để phòng ngự chính là dựa vào nguyên lý này.

Nhưng Thần Vạn Vẹo thì không phải, mặc kệ là đòn tấn công mạnh mẽ cỡ nào, những công kích này cao lắm chỉ có tác dụng vào một xác chết trên thân nó.

Tức là mặc kệ ra đòn tấn công mạnh cỡ nào, khi rơi vào người Thần Vạn Vẹo thì cao nhất chỉ có thể phá một miếng da nhỏ, điều này làm năng lực phòng ngự của Thần Vạn Vẹo gần như là cực hạn.

Nghe có vẻ không hợp lý, thế nhưng cấp Tai Biến, Thần Tinh Giới, chính là sinh vật không giảng đạo lý như vậy.

Trước đó xem Thần Vạn Vẹo và Kỵ Sĩ Đêm Tối chiến đấu chỉ vì muốn kiểm tra năng lực của Thần Vạn Vẹo, kế tiếp mới coi như Eiger dốc toàn lực đối phó.

Cơ thể hấn chui vào bàn tay của Thần Vạn Vẹo, cơ thể Thần Vạn Vẹo nhanh chóng nhích nhích thay đổi.

Kỵ Sĩ Đêm Tối nhân cơ hội ném qua vài đòn tấn công, muốn đánh gãy hành động biến thân của người này, nhưng mỗi đòn tấn công chỉ gây ra tổn hại không đáng kể.

“Khó trách lần này hấn dám ra tay với mình, thứ này có chút thú vị...”

“Có chút thú vị? Không chỉ thú vị đâu, mày sẽ phải chết ở đây!”

Eiger đã hoàn thành biến thân, bắt đầu vươn người, cảm nhận sức mạnh khổng lồ hoàn toàn mới mẻ này.

Sau khi hấn và Thần Vạn Vẹo dung hợp thì biến thành trạng thái người ba đầu dựa lưng.

Cũng không chỉ nhiều thêm hai tay hai chân, sức mạnh, tốc độ, năng lực phản ứng, toàn bộ đều tăng lên một lượng lớn, hơn nữa vẻ mặt vốn đờ đẫn của Thần Vạn Vẹo cũng trở nên linh động hơn.

Trước đó khi đối mặt với Kỵ Sĩ Đêm Tối, Eiger giống như một tên thư sinh trói gà không chặt, hiện giờ thì sức mạnh cơ bắp của hấn đã áp đảo Kỵ Sĩ Đêm Tối!

Kỵ Sĩ Đêm Tối hít một hơi, hai cây kiếm ngắn từ trong tay áo trượt ra, lần thứ hai nhào tới chỗ Eiger, lần này hấn muốn vật lộn cận chiến.

Mặc dù hình thể chênh lệch, một người như con kiến, người kia như người khổng lồ, thế nhưng cuộc chiến của hai người vẫn đất rung núi chuyển.

Ôn Văn và Kiều Phi Nhã đang ăn dưa cũng phải cố gắng né tránh mới có thể an tâm gặm dưa, đám sinh vật khác ở trong rừng rậm tăm tối thì gặp phải tai họa ngập đầu, có điều bọn chúng vốn cũng không phải thứ tốt lành gì, cho dù diệt sạch toàn bộ thì Ôn Văn cũng không đau lòng.

Ầm!

Hai người dốc toàn lực va chạm một phát, sóng xung kích phá hủy thành một cái hố to hình tròn thật lớn, hai người đều bay ra ngoài.

Ky Sĩ Đêm Tối bay được phân nửa thì dừng lại, sau đó lắc mình tới bên cạnh Ôn Văn, túm vai Ôn Văn rồi lần thứ hai xuất hiện trên chiến trường.

“Ông gọi tui tới làm gì, tên này tởm quá.” Ôn Văn chỉ Eiger ớn lạnh nói: “Lẽ nào ông không đánh nổi hắn?”

Ky Sĩ Đêm Tối lắc đầu: “Đổi phó thì được, nhưng phải trả giá quá lớn, tôi có biện pháp tốt hơn.”

“Tên Thần Vạn Vọng này thoát nhìn vô địch nhưng thật ra cũng có ngược điểm.”

“Khi này tôi đã kiểm nghiệm rồi, đòn tấn công đơn có uy lực mạnh mẽ cỡ nào cũng không có ý nghĩa, phải là đòn tấn công có số lượng nhiều mới có thể tạo thành tổn hại hữu hiệu.”

“Tôi nhìn trúng Tà ngữ vạn kiếm thuật của cậu, hơn vạn thanh kiếm, số lượng vừa vặn.”

Không biến thân cũng có thể tham gia cuộc chiến này, Ôn Văn có chút động lòng, hắn lập tức hỏi: “Tuy số lượng đòn tấn công của tôi đủ nhiều nhưng uy lực tấn công đơn lại không đủ, rất có thể ngay cả phá vỡ cũng không làm được.”

Ky Sĩ Đêm Tối lần thứ hai vỗ đai lưng, một cánh cửa đồng hình nửa vòng tròn xuất hiện, cửa đồng chậm rãi mở ra, bên trong chỉ có một luồng màu trắng mờ mịt.

“Trước khi kiếm của cậu bay đi, chỉ cần xuyên qua nơi này thì sẽ tạo thành sát thương hữu hiệu.”

Hai người chỉ mới giao lưu hai câu, bên kia Eiger đã tấn công tới.

“Thời gian gấp gáp, không nói nhiều, cậu chỉ cần chịu trách nhiệm tấn công là được, những chuyện khác để tôi lo.”

Ôn Văn gật đầu, hít sâu một hơi, rút kiếm Huyết Hà phát động Tà ngữ vạn kiếm thuật.

Lời Kỵ Sĩ Đêm Tối nói, Ôn Văn nghe hiểu.

Dùng lời nói trong giới trò chơi, hiện giờ mặc kệ Eiger thừa nhận bao nhiêu đòn tấn công thì cũng chỉ phải chịu chút tổn hại chân thực.

Mà Kỵ Sĩ Đêm Tối cho dù đã thu tay lại thì vẫn có thể tổn hại mấy trăm triệu, nhưng số đại chiêu này chỉ gây ra chút tổn hại cho Eiger.

Ôn Văn thì khác, tuy lực tấn công thấp, cực hạn của chiêu này là tổn hại mười ngàn, nhưng chiêu này chia thành mười ngàn phần, cũng tức là gây ra mười ngàn điểm tổn hại chân thực cho Eiger.

Hơn vạn thanh kiếm ánh sáng màu đen dưới sự chỉ huy của Ôn Văn xuyên qua cánh cửa đồng, kiếm đen xuyên qua xong sẽ biến thành kiếm ánh sáng trắng.

Trong lúc này Eiger tung ra hai quyền đánh về phía Ôn Văn nhưng đều bị Kỵ Sĩ Đêm Tối ngăn cản, không để Ôn Văn bị quấy nhiễu.

Sau khi toàn bộ kiếm năng lượng đã chuyển đổi hoàn tất, Ôn Văn quay sang phía Eiger vung tay một cái, kiếm ánh sáng trắng liền bay về phía hắn.

Cơ thể Eiger to lớn thái quá, với độ nhạy bén vốn có thì vẫn có thể làm Ôn Văn không đánh trúng, nhưng hắn bị Kỵ Sĩ Đêm Tối kiềm chế, chỉ có thể thừa nhận sự tấn công của Ôn Văn.

Đám kiếm ánh sáng này, từng cây rơi vào người Eiger, xác chết bị kiếm đâm trúng sẽ hóa thành máu loãng, hiệu quả tốt ngoài dự liệu của Ôn Văn.

Chỉ một lúc sau, cơ thể to lớn của Eiger đã xuất hiện nhiều chỗ thối rữa, hơi thở yếu đi không chỉ một bậc.

Ôn Văn liên tục tấn công, đồng thời triệu hồi một cây kiếm ánh sáng màu trắng tới nghiên cứu một chút, phát hiện cây kiếm này thật ra không hề trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí còn mất đi thuộc tính tấn công.

Suy nghĩ vài giây mới hiểu rõ, tính chất của cánh công này hẳn là chuyển đổi sức mạnh công kích thành sức mạnh điều trị.

Bình thường chiêu này không thích hợp dùng trong chiến đấu, nhưng đối với loại quái vật được tạo thành từ máu thịt vụn vẹo này thì điều trị lại chính là độc dược.

Vì thế số kiếm ánh sáng này tạo thành tác dụng khắc chế, có khả năng tạo ra tổn hại hữu hiệu.

Ôn Văn dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn đại lung Kỵ Sĩ Đêm Tối, trong lúc này rốt cuộc có bao nhiêu dụng cụ mạnh mẽ.

Anh vẫn luôn tự xưng là nhiều thủ đoạn, nhưng so với Kỵ Sĩ Đêm Tối thì vẫn thua kém không ít.

Có lẽ nếu không phải Eiger đột nhiên trở thành cấp Tai Biên, Kỵ Sĩ Đêm Tối muốn đối phó hẳn cũng không có chút khó khăn nào, mọi phương pháp khắc chế đều nắm giữ rất rõ.

Chương 1106 - Tan vỡ

Eiger hình dáng ba người dựa lưng, cơ thể giống như bị tằm ăn, từng chút trở nên nhỏ yếu, một cái chân khổng lồ trực tiếp đứt rời.

Dùng phương pháp này tuy tốc độ chậm nhưng hẳn là phương pháp đối phó Eiger tốt nhất.

Nhưng trên mặt Eiger không hề có chút tuyệt vọng nào, ngược lại lần thứ hai bật cười ha hả đầy khoa trương.

“Kỵ Sĩ Đêm Tối, mày thế mà lại dùng chân tự nhỏ bé để đối phó tao, điều này chứng tỏ hiện giờ mày không có cách nào đúng không?”

“Không sai, phương pháp mày đã chọn quả thực là nhược điểm lớn nhất của tao.”

“Nhưng mày nghĩ tao sẽ không làm gì với nó cả sao?”

Lúc Eiger nói chuyện, từng luồng hơi thở quái dị bay quanh người Eiger, bao lấy toàn bộ cơ thể khổng lồ.

“Tao đã bố trí một ít trong khu rừng đen tối này, bất cứ lúc nào tao cũng có thể điều động xác chết trong kho bổ sung thân thể!”

“Liều mạng chơi trò tiêu hao với tao, chân tự có tư cách này sao?”

Nhìn Eiger dần dần được chữa trị, sắc mặt của Ôn Văn và Ky Sĩ Đêm Tối đều không dễ nhìn.

Tất cả nỗ lực của bọn họ đều bị một chiêu này của Eiger trực tiếp phá giải.

Không ai biết Eiger rốt cuộc đã cất chứa bao nhiêu xác chết, mà sức mạnh cơ bắp của Eiger thật ra đã vượt qua Ky Sĩ Đêm Tối, nếu thời gian kéo dài, Ky Sĩ Đêm Tối chắc chắn sẽ bị thương.

Càng trí mạng hơn là lẽ như kéo dài tới hừng đông thì Ky Sĩ Đêm Tối sẽ biến thành một kẻ đần độn!

Hiện giờ cho dù Ôn Văn biến thành trạng thái Tai Biến cũng vô ích, cho dù hai bọn họ bắt tay cũng không có cách nào đánh bại Eiger.

Rút lui thì rất đơn giản, nhưng một khi bọn họ rời đi, lúc gặp lại Eiger sẽ càng mạnh hơn hiện giờ.

Ky Sĩ Đêm Tối hít sâu một hơi, một lần nữa vỗ đái lưng, lấy ra một sợi xích và hộp ký hiệu, chỉ nhìn nó thôi, Ôn Văn đã cảm thấy buồn nôn, suýt chút nữa đã nôn khan.

Không phải đáng vẻ nó đáng ghét bao nhiêu, mà là vì cấp bậc của nó quá cao.

Ky Sĩ Đêm Tối là cường giả có cơ chế cảnh báo sớm nhất trong liên bang.

Thứ này là để đề phòng hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn, lẽ như có một ngày hội trưởng đột nhiên phát rồ muốn hủy diệt thế giới, hẳn có thể dùng nó để kiểm chế hội trưởng.

Nếu Ky Sĩ Đêm Tối dùng thứ này với Eiger thì có thể đảm bảo sẽ giết được hắn, nhưng một khi Ky Sĩ Đêm Tối mất đi thứ

này thì cũng phải trả cái giá rất lớn, đây chính là nguyên do trước đó hẳn do dự.

Ôn Văn im lặng một hồi, đột nhiên đứng trước mặt Ky Sĩ Đêm Tối, anh có một ý tưởng muốn thử nghiệm, nếu thành công nói không chừng có thể giải quyết Eiger.

Anh lấy ra chiếc vòng đá từng sử dụng đặt sau lưng, năng lượng mạnh mẽ toàn bộ trút vào trong vòng đá, sức mạnh của vòng đá tỏa ra công suất lớn gấp mấy lần trước đó.

Bản thân Ôn Văn giống như tháp tín hiệu, cảm xúc có tên là ‘điên cuồng’ khuếch tán tới phân nửa rừng rậm tối đen.

Sau khi xác chết trên người Eiger cảm nhận được tín hiệu này thì bắt đầu lộ ra vẻ mặt điên cuồng.

Giống với tính cách, tư duy, sức chống đỡ của Ôn Văn, bọn họ bắt đầu bất mãn với sự điều khiển của Eiger, bắt đầu điên cuồng phá hoại mọi thứ xung quanh, muốn thoát khỏi khống chế.

Eiger không lộ đột nhiên đứng không vững, dám xác chết trên cơ thể hẳn đang ra sức chống cự, chúng điên cuồng khủng bố, chẳng thà tự hủy cũng không nguyện ý phục tùng Eiger.

Ý chí của vô số xác chết hòa chung một chỗ, sinh ra thành từng luồng khí, số khí này tụ hợp lại một chỗ, biến thành cột ánh sáng màu đỏ phóng lên cao.

Eiger sợ hãi phát hiện, sự khống chế của mình đối với cơ thể ‘Thần Vạn Vọng’ đang dần giảm đi.

Cảm giác nhanh chóng bị suy giảm này làm hẳn sợ hãi, nhưng ngoại trừ sợ hãi thì còn muốn cười, muốn hủy diệt, muốn giết người.... hẳn cũng bị luồng khí khổng lồ này ảnh hưởng.

Ky Sĩ Đêm Tối kinh ngạc nhìn Ôn Văn, sau đó lôi quyển sổ ghi chú ra ghi chép một phen.

Sau đó đưa tay ra sau, vô số khói đen ngưng tụ ở sau người hẳn, hẳn đang chuẩn bị chiêu lớn, một chiêu có thể hoàn toàn hủy diệt Eiger.

Sức mạnh của vòng đá làm sức chống chế đối với xác chết của Eiger bị suy giảm, chờ đến khi nó giảm tới một mức độ nhất định thì Eiger không thể tiến hành thao tác năng lượng tinh tế,

cũng không có cách nào để đòn tấn công chỉ hủy hoại một xác chết nữa.

Ôn Văn lộ ra nụ cười, phương pháp này có thể thực hiện được!

Khi này anh đã phát hiện, mỗi xác chết của Eiger đều có được ý chí của mình.

Những xác chết này có được ý chí của mình, họ bắt đầu kêu rên đau đớn tuyệt vọng ở trên người Eiger.

Eiger thích những tiếng kêu rên của đám xác chết, hẳn trời sinh thích nhìn sinh vật khác đau đớn, loại tình cảm vụn vẹo này có thể cho hẳn sức mạnh rất lớn.

Nhưng sở thích vụn vẹo này đã chôn xuống mầm tai họa!

Eiger gần như đã dùng phương pháp gần như gian lận này, dùng xác chết nhỏ yếu hình thành một quái vật lớn mạnh mẽ mà Ky Sĩ Đêm Tối không thể làm gì được.

Vì có đủ xác chết để chống đỡ tấn công, Eiger đã phân tách mỗi xác chết thành mười mảnh vụn, số mảnh vụn thì thể này sẽ lần thứ hai được bồi dưỡng thành xác chết hoàn chỉnh.

Như vậy hẳn đã có được số lượng quần thể xác chết làm người ta sợ hãi, dùng số xác chết này chấp vá lại để tạo ra Thần Vụn Vẹo chân động.

Nhưng loại bồi dưỡng này đã làm những xác chết nhỏ chỉ có được sức chống đỡ của người bình thường.

Bình thường thì nhược điểm này không đến mức ảnh hưởng tới ‘Thần Vụn Vẹo’, nhưng khi Ôn Văn sử dụng vòng đá để khuếch tán chính mình, mỗi xác chết nhỏ đều bị ảnh hưởng.

Không chỉ xác chết không lồ này, ngay cả ‘kho hàng xác chết’ dự trữ của Eiger cũng bị ảnh hưởng.

Đám xác chết được bồi dưỡng trong ao nhanh chóng bò ra, bắt đầu chém giết với đám xác chết ở xung quanh, tình cảnh rất hỗn loạn.

Gân trán Ôn Văn cũng nổi lên, kích hoạt vòng đá tiến hành thao tác cấp bậc này cũng có áp lực rất lớn đối với anh.

Áp lực chủ yếu tới từ chính bản thân vòng đá, cấp bậc của vòng đá không cao, Ôn Văn cần phải tiêu hao rất nhiều sức

manh mới giữ vòng đá không bị vỡ tan.

Đợi đến khi lực khổng chế cơ thể ‘Thần Vạn Vọng’ của Eiger đạt tới một mức độ nhất định, trong mắt Ky Sĩ Đêm Tối lóe lên một vệt sáng, tay phải giơ cao, trên tay nâng một cái bóng năng lượng khổng lồ có đường kính mười mấy mét.

“Đi đi!”

Ky Sĩ Đêm Tối ném quả bóng năng lượng đó về phía Eiger đang không thể động đậy, quả bóng ầm ầm nổ tung, thân thể Eiger tan vỡ hết như quân bài Domino, khắp nơi đều là phần tay cụt chân cụt, thoát nhìn rất ghê tởm.

Một số xác chết không bị hủy diệt hoàn toàn sau khi rơi xuống đất thì bắt đầu bỏ chạy tứ phía, Eiger mình đầy thương tích cũng nguy trang thành xác chết bình thường, muốn tranh thủ thời cơ rời đi.

Nhưng hắn vừa mới đi vài bước thì vài tia kiếm khí sắc bén đã chém tới, trực tiếp chặt đứt tay chân hắn, biến hắn thành nhân trệ...

Kiều Phi Nhã mặc áo giáp xanh vàng, chống kiếm dài màu vàng óng chắn trước mặt Eiger.

Chương 1107 - Oai Long xuất hiện

“Mày, mày làm thế nào phát hiện được tao?” Eiger vẫn luôn tự tin khả năng nguy trang hơi thở của mình không có chút sơ hở nào, thế mà người phụ nữ này lại bỏ qua những xác chết khác, tìm tới hắn trước tiên.

Kiều Phi Nhã liếc mắt xem thường: “Nói vô ích, trong số tất cả xác chết chỉ có mỗi mày mặc quần áo.”

Trong mắt Eiger lóe ra tia tàn nhẫn, người phụ nữ này chung quy chỉ là chân tỵ, cho rằng hắn gãy mất tay chân thì không còn năng lực chiến đấu sao? Hắn có sự không chế tuyệt đối với cơ thể mình, làm gì có chuyện không thể làm ra tay chân chứ?

Thấy Eiger đi tới theo kiểu thực kỳ quái, Kiều Phi Nhã bày ra tư thế sẵn sàng tung chiêu kiếm khí bùng nổ đón địch, không

ai biết kế tiếp vị cường giả cấp Tai Biến này sẽ dùng chiêu thức gì.

Kết quả Eiger vừa mới đi tới một khoảng cách đã bị hơn mười sợi xích màu đen kéo hẳn trở lại, xiềng xích này do Ôn Văn phóng ra.

Sau đó Kỵ Sĩ Đêm Tối từ trên trời giáng xuống, trực tiếp giẫm nát cổ Eiger, dùng kiếm ngăn xóc sọ não của hắn, lúc này Eiger mới an tĩnh lại.

“Quá trình đuổi bắt này có nhiều khúc chiết thật đấy, nhưng bây giờ thì... này xong đời rồi.”

Ôn Văn có chút tiếc nuối, khi này anh dùng xiềng xích túm Eiger lại đã đâm một phần xiềng xích vào trong cơ thể Eiger, thuận tiện còn rà soát người hắn.

Vốn định nhân cơ hội này kéo Eiger vào trong trạm thu nhận, nhưng nhìn dáng vẻ Kỵ Sĩ Đêm Tối thì tựa hồ rất muốn trực tiếp chém chết Eiger.

Tên cận bã này chết không có gì đáng tiếc, vì thế Ôn Văn cũng không muốn ngăn cản.

Nhưng đột nhiên vào lúc này, Ôn Văn nhìn thấy một mùi hương ngọt ngào trong không khí.

“Mùi sữa chua hạnh nhân?”

“Không đúng... là kịch độc!”

Ôn Văn lập tức ngừng thở, nhưng chất độc trong không khí tựa hồ có thể thâm thấu vào mọi chỗ, không chỉ từ xoang mũi tiến vào thân thể, còn có thể thâm thấu qua lỗ chân lông, thậm chí là thâm thấu qua lớp năng lượng phòng ngự của cơ thể.

Lúc Ôn Văn cảm nhận được sự tồn tại của chất độc này, anh còn cảm nhận được một trận bủn rủn không còn sức.

Kiều Phi Nhã ở bên cạnh cũng lão đảo, phải chống kiếm mới không ngã xuống đất.

Về phần Kỵ Sĩ Đêm Tối ở bên kia, trực tiếp bị luồng khói độc màu xanh lá cây bao phủ, chất độc ở bên cạnh hắn hợp lại thành bóng dáng một con tằm khổng lồ, nó xoay quanh trên người Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Chất độc này thật ra hướng về Ky Sĩ Đêm Tối, nhóm Ôn Văn chỉ bị ảnh hưởng lây mà thôi.

Vào lúc này, Oai Long mà Ôn Văn vẫn luôn tìm kiếm nhảy ra ngoài, ngón tay khẽ nhúc nhích gõ ra một câu nói.

“Ra oai như gió, đi kèm theo tôi!”

Nói xong câu này, tốc độ của Oai Long tăng vọt, nhanh đến mức Ôn Văn cũng phải bái phục, hấn vọt tới trước mặt Ky Sĩ Đêm Tối, kéo Eiger đi.

Sau đó cùng một người đàn ông áo trắng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ky Sĩ Đêm Tối bị chất độc này ảnh hưởng không tới một giây, con tầm kia biến thành mảnh vỡ, sau đó khinh thường nhìn theo ba kẻ đang chạy trốn.

Muốn cướp người từ tay hắn, mơ đẹp thật đấy.

Ky Sĩ Đêm Tối vung tay lên, vài miếng phi tiêu bay ra ngoài, trên người Oai Long và người áo trắng kia xuất hiện vết máu, nhưng bọn họ vẫn không ngừng lại bước chân.

Ky Sĩ Đêm Tối di chuyển muốn đuổi theo, nhưng chỉ được hai bước thì đột nhiên khựng lại, sau đó quay đầu nhìn về phía bắc.

Chỉ thấy ở hướng đó, một trụ năng lượng khổng lồ màu xám vọt thẳng tới chân trời, những đám mây cũng bị nhuộm thành màu xám.

Chúng bắt đầu đậm hơn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, sau đó bắt đầu đổ mưa to, nước của trận mưa này có màu xám tro.

Chất độc trên người Ôn Văn và Kiều Phi Nhã cũng đã bị loại trừ sạch sẽ, về mặt nghiêm nghị nhìn về phía bắc.

Trong nước mưa ẩn chứa sức mạnh vong linh nồng đậm, rơi xuống như vậy sẽ dẫn tới tai họa khủng khiếp cỡ nào, hơn nữa phạm vi mây đen vẫn còn đang khuếch tán, nói không chừng sẽ bao trùm toàn bộ Hạ Phủ.

Mà hơi thở trong nước mưa lại giống hệt hơi thở quái dị mà nhóm Ôn Văn đã phát hiện trong vương đô Bắc m.

Ky Sĩ Đêm Tối có chút do dự, hẳn biết phương bắc xảy ra chuyện gì, là trận tai ương vong linh bùng nổ cần quét Hạ Phủ.

Được xem là cường giả am hiểu thu thập tư liệu cấp Tai Biến, Ky Sĩ Đêm Tối hiểu rất cặn kẽ về trận tai ương vong linh đã cần quét hết thủy này.

Ngoại trừ không biết nhân vật Hữu Đạo chân tiên là người thế nào, tài liệu hẳn nắm giữ đầy đủ hơn Ôn Văn rất nhiều.

Chính vì thế sau khi nhận được tin tức từ chỗ cây yêu bà ngoại, Ky Sĩ Đêm Tối mới muốn nhanh chóng giải quyết Eiger rồi rời đi, không muốn nhìn thảm trạng của trận tai ương vong linh này.

Bởi vì Ky Sĩ Đêm Tối biết rõ, một khi mình nhìn thấy thì nhất định sẽ không nhìn nổi mà dính vào.

Hắn không thể chịu nổi khi thấy ngoại tộc tổn hại nhân loại, hẳn căm thù tất cả quái vật xem nhân loại là kiến hôi, đồng cảm với tất cả đồng bào nhân loại bị ngoại tộc hãm hại.

Ky Sĩ Đêm Tối cảm thấy mình nên tìm kiếm tương lai của nhân loại, chuẩn bị sẵn cho mọi sự uy hiếp, tiêu diệt tất cả quái vật làm hại nhân loại.

Loại ý thức trách nhiệm mãnh liệt này thậm chí đã vượt qua lý trí của hắn, có đôi khi sẽ mang tới chút nguy hiểm.

Nhưng cũng chính vì phần chấp niệm này mà Ky Sĩ Đêm Tối mới trở thành một trong tám vị Người Phán Quyết!

Chuyện ở phương bắc rất cấp bách, mỗi phút trôi qua sẽ có càng nhiều thương vong hơn, nhưng nếu Ky Sĩ Đêm Tối đi tới hướng bắc, muốn tìm kiếm Eiger sẽ rất khó khăn.

Ôn Văn nhìn ra do dự của Ky Sĩ Đêm Tối, anh nói: “Ông đi phía bắc đi, tôi sẽ xử lý Eiger, tôi có cách tìm ra hắn.”

“Vậy giao cho cậu!”

Ky Sĩ Đêm Tối nói xong thì chớp mắt đã biến mất trước mặt Ôn Văn và Kiều Phi Nhã.

Hắn biết thực lực thật sự của Ôn Văn, vì thế khi Ôn Văn đưa ra cam kết, hẳn biết Ôn Văn có thể làm được.

Sau đó Ôn Văn nhìn sang phía Kiều Phi Nhã, ném cho cô một chiếc túi ngủ: “Cô tới vương đô Đại Túng đi, trận tai nạn này sẽ bao trùm toàn bộ Hạ Phủ, cô và Harman cùng nghĩ cách một chút.”

“Sau đó tìm Kỵ Sĩ Đêm Tối, đi theo hắn, vào lúc ban ngày thì dùng cái túi này để chứa hắn.”

“Vội lại... nhớ cẩn thận Hữu Đạo chân tiên.”

Kiều Phi Nhã gật đầu, hóa thành một tia kiếm ánh sáng bay vọt về phía kinh đô Đại Túng.

Ôn Văn đứng yên tại chỗ, không gấp gấp tìm kiếm Eiger, mà xung tay để vài thứ bay tới trong tay.

Khi này xiềng xích quấn lên người Eiger đã tiến hành cướp đoạt một phen.

Trong đó thu hoạch được một lá thư, là Độc tiên vương Thiên Sơn gửi cho Eiger, bên trong nói muốn Eiger tới Thiên Sơn.

Nói vậy người áo trắng dùng độc khi này hẳn là Độc tiên vương Thiên Sơn Tỳ Diễm Sinh.

Ngoài ra thì cũng vài thứ khá ghê tởm, bàn tay gầy guộc, bộ não dạng cao su, hai con ngươi như chớp...

Mấy thứ này thoát nhìn rất hiếm lạ, nhưng kỳ thực ẩn chứa sức mạnh rất lớn, đồ vật có thể làm Eiger mang theo bên người thì không thể nào là đồ bỏ.

Có điều muốn nghiên cứu công hiệu của chúng thì cần chút thời gian, trước tiên cứ cất đi, chờ bắt được Eiger rồi nói.

Đúng vậy, Ôn Văn nắm chắc có thể bắt được Eiger, bởi vì xiềng xích quấn lấy hắn trước đó sẽ ở trong cơ thể hắn một khoảng thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này nó giống như một biển báo chỉ dẫn, đủ để Ôn Văn tìm ra Eiger.

Hơn nữa lần này không có Kỵ Sĩ Đêm Tối đi cùng, Ôn Văn hoàn toàn có thể kéo Eiger vào trạm thu nhận!

Chương 1108 - Bí ẩn của cái nệm

Mang theo Eiger không tay không chân một đường đi tới vài trăm dặm, Độc tiên vương Thiên Sơn và Oai Long mới dừng lại.

Eiger lộ ra vẻ mặt may mắn, khi này hẳn đã nghĩ tới lúc chết nên kêu thế nào cho khí thế.

“Cám ơn hai người, ơn này không thể nào cảm tạ hết được, sau này nếu có gì cần tới tôi, tôi chắc chắn...”

Hắn còn chưa nói hết lời, Độc tiên vương Thiên Sơn và Oai Long đã nhìn nhau cười, cười đến mức làm Eiger tê rần da đầu.

Độc tiên vương Tỳ Diễm Sinh là một người đàn ông đầu hói mặc áo trắng, trên đầu có một con bò cạp màu trắng, cái đuôi mang theo nọc độc vĩnh cao, từ xa xa nhìn lại trông giống như kiểu tóc đuôi heo.

“Oai Long huynh, trên người tên này thật sự có đồ vật dẫn chúng ta rời khỏi nơi này à?”

Oai Long gật đầu: “Đương nhiên, bằng không tôi cũng không mạo hiểm bị cường giả Chân Tiên đánh chết mà cướp hắn về.”

Tỳ Diễm Sinh xoa tay, hai mắt tỏa sáng nhìn Eiger, sau khi lấy thứ đó ra thì người này sẽ vô dụng, đến khi đó có thể dùng hắn để thử nghiệm độc dược mới.

Máu thịt người này cũng là nguyên liệu điều chế độc dược thượng hạng, dùng máu của hắn luyện độc dược, nói không chừng còn mạnh hơn loại ‘độc nhân tâm’ vài lần.

Độc nhân tâm là loại độc dược mạnh nhất của Tỳ Diễm Sinh, hắn tổng cộng chỉ mới chế ra hai lọ.

Mỗi lọ đều tiêu hao mấy trăm máu đầu tim của mấy trăm tên đại ác, loại ác nhân này cũng không dễ kiếm, nhất định phải xấu xa tới cùng cực.

Vì thế xét theo một ý nghĩa nào đó, Tỳ Diễm Sinh vẫn tính là đã làm ra một phần công hiến lớn cho nền hòa bình an ổn của Hạ Phủ.

Hắn là một kẻ cuồng độc, tuy có thể coi là cao thủ tà môn, nhưng căn bản không có hứng thú ra ngoài gieo họa, chỉ thích nghiên cứu độc dược.

Nhưng theo nghiên cứu sâu, hắn phát hiện mình gặp phải bình cảnh, nó không phải là vấn đề của hắn, mà là thế giới này đang hạn chế hắn, bắt đầu từ khi đó Tỳ Diễm Sính hiểu được thế giới này không hoàn chỉnh.

Sau đó hắn ngẫu nhiên gặp phải Oai Long tới thế giới này thăm dò, biết Oai Long là người bên ngoài thì Tỳ Diễm Sính chủ động kết giao với Oai Long.

Đây là lần thứ hai Oai Long xuất hiện, nói rằng có một món ‘thần khí’ giấu trên người người nào đó, chỉ cần lấy thần khí đó ra thì bọn họ có thể rời khỏi thế giới này.

Có điều Eiger dù sao cũng là một cường giả cấp bậc Chân Tiên, vì thế Tỳ Diễm Sính vẫn luôn do dự, không biết có nên tham gia kế hoạch của Oai Long hay không.

Lần này rình ở bên cạnh, phát hiện Eiger đã cực kỳ suy yếu nên hắn mới quyết tâm liều mạng tham gia kế hoạch của Oai Long.

“Bọn mày có thể rời khỏi nơi này, vậy mang theo tao luôn được không? Tao là người siêu năng cấp Tai Nạn, chỉ cần tao nguyện ý thì mày có thể thu được lợi ích không thể nào tưởng tượng nổi.”

Oai Long lắc đầu: “Lúc trước có lẽ tao sẽ cho mày cơ hội này, nhưng sau khi nhìn thấy hành vi của mày, tao biết mày là một phần tử nguy hiểm triệt để.”

“Hợp tác với mày, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị giết chết mà thần không biết quỷ không hay, cho dù có càng nhiều lợi lộc hơn nữa tao cũng không có mạng để hưởng thụ.”

Vì thế hai người bắt đầu dựng một bàn tế nho nhỏ, ném Eiger lên giữa bàn tế.

Lấy hình chiếu ném đồng không phải chỉ tiêu diệt Eiger là được, như vậy hình chiếu sẽ chuyển tới trên người người khác, cần phải thông qua một nghi thức đơn giản để lấy ra.

Người đầu tiên cầm lấy hình chiếu ném đồng có thể lựa chọn tự về một mình hay mang theo mọi người cùng trở về.

Tỳ Diễm Sính vội vội vàng vàng, trong lòng rất vui mừng, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới, ngay từ khi bắt đầu Oai

Long đã không định dẫn hắn ra ngoài.

Để Ishna, và cả Ky Sĩ Đêm Tối vĩnh viễn ở lại trong thế giới này mới là điều Oai Long muốn làm.

Vẻ mặt Eiger xanh đen, hiện giờ hắn có chút hối hận, hối hận vì mình không bị Ky Sĩ Đêm Tối giết chết.

Nếu chết trong tay hai tên con con này, tên tuổi lẫy lừng cả đời của hắn sẽ bị phá hủy.

Nghĩ vậy, Eiger đã hoàn toàn quên mất mới đoạn thời gian trước mình cũng chỉ là một nhân vật nhỏ.

Có điều Eiger cũng không từ bỏ hi vọng, hắn đang cố gắng khôi phục sức mạnh, chỉ cần hồi phục tới trình độ nhất định thì hắn có thể chạy trốn khỏi nơi này.

Người siêu năng chân tự căn bản không hiểu được sự khủng bố của cường giả cấp Tai Biến!

...

Lúc ba người đều có mục đích riêng muốn đạt được, Ôn Văn trốn sau một thân cây đã quan sát toàn bộ hành trình, lời bọn họ nói cũng ghi nhớ rõ ràng.

Lúc tiến hành truy kích, Ôn Văn sử dụng năng lực không gian của quái nhân da xanh và năng lực bóng ma của Nhiếp Ảnh, mặc dù không mở ra hình thức Tai Biến nhưng tốc độ vẫn vượt xa nhóm Oai Long.

Vì thế nửa đoạn đường sau đó Ôn Văn vẫn luôn bám theo phía sau bọn họ, dùng năng lực ‘thần bí’ ẩn giấu hơi thở, để bọn họ không thể phát hiện tung tích.

Sở dĩ Ôn Văn chậm chạp không chịu ra tay, không phải vì kiêng kỵ thực lực, mà vì muốn bí mật quan sát xem nên làm sao để rời khỏi nơi này.

Sau khi bàn tế dựng được phân nửa thì Ôn Văn đã suy luận ra nên làm sao lấy ra hình chiếu nê-m-đồng ở trong cơ thể Eiger.

Nghi thức lấy hình chiếu chỉ là trận pháp ký hiệu cấp bậc nhập môn, được xem là một bậc thầy về ký hiệu, Oai Long vừa động bút thì Ôn Văn đã biết ký hiệu hoàn chỉnh là thế nào, nên làm sao khởi động, sẽ có hiệu quả ra sao.

Bằng không sao lại có câu kiến thức chính là sức mạnh chứ, nếu không phải Ôn Văn có kiến thức ký hiệu cao thâm, anh thật sự không dám tùy tiện ra tay với Oai Long, bằng không anh sẽ không thể hồi phục nghi thức, cũng sẽ hủy đi đường rời khỏi nơi này.

Sau khi xác nhận mình đã nắm giữ được toàn bộ nghi thức, Ôn Văn lặng lẽ rút kiếm Huyết Hà, chuẩn bị sẵn sàng ra tay hung ác với Tỳ Diễm Sinh và Oai Long.

Hai vị này đều là chân tự đứng đầu, còn có Eiger nằm đó, thời gian hóa Tai Biến mỗi ngày của Ôn Văn chỉ có mười phút, phải nắm rõ năng lực của hai người này, để đảm bảo sau khi biến thân có thể nhanh chóng bắt giữ.

Khóe miệng của Oai Long đã sắp vênh lên tới bên tai rồi, lần này vì sự cố ngoài ý muốn mới để cường giả cấp Tai Biến xâm nhập Yurianu.

Trước kia hắn vẫn luôn mở ra con đường Yurianu, đảm bảo đám quái vật có thể ra vào tự do, bởi vì hắn tin tưởng nếu không có mình cho phép thì người của Hiệp Hội Thợ Săn không thể nào vào được.

Chờ sau khi ra ngoài, hắn sẽ khóa con đường Yurianu lại, quái vật muốn ra vào cần phải được hắn cho phép, như vậy còn kẻ nào có thể xâm nhập?

Oai Long đứng trước bàn tế, thận trọng truyền năng lượng vào những điểm quan trọng trong trận pháp ký hiệu.

Mà Tỳ Diễm Sinh ở bên cạnh đang không ngừng truyền độc dược vào người Eiger, loại độc này sẽ kiềm chế quá trình khôi phục thực lực của Eiger, khiến hắn không thể nào giãy giụa.

Ôn Văn nhìn mà bĩu môi, chỉ là một trận pháp cấp bậc nhập môn thôi mà cũng làm như nghi thức cấm kỵ gì vậy.

Mắt thấy điểm năng lượng máu chốt cuối cùng cũng sắp sáng ngời, hình chiếu cái nệm sắp tách ra khỏi cơ thể Eiger, Ôn Văn quay sang búng một cục c*t mũi vào bàn tế.

Bàn tế nho nhỏ lập tức bắn tia lửa khắp nơi, vẻ mặt của Tỳ Diễm Sinh và Oai Long đầy mờ mịt, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Chương 1109 - Chiến đấu vui vẻ

“Vì sao chứ, rõ ràng mình đã dựa theo bản thuyết minh để làm bàn tế, không nên có vấn đề mới đúng.” Oai Long muốn phát điên, nháy mắt bàn tế thất bại làm trái tim hắn cũng co quắp hết như từ nơi cao nhất trên tàu lượn siêu tốc lao xuống.

“Kiến thức ký hiệu học là căn bản, ký hiệu phải bảo trì hoàn chỉnh, nét ký hiệu của mày bị c*t mũi chặn rồi.” Một âm thanh hèn mọn từ phía sau truyền tới làm Oai Long có chút sừng sốt.

Hắn theo bản năng nhìn lại bàn tế, lộ ra vẻ mặt hiểu rõ: “Thì ra là thế... cái quỷ gì vậy chứ, mày là ai?”

“Tao là cha của mày!”

Một luồng kiếm khí không lồ màu đen, không hề có điềm báo trước chém về phía Oai Long, trên người hắn lập tức hiện lên vẩy rồng li ti, ngăn cản luồng kiếm khí này.

Vẩy rồng trên tay Oai Long bị kiếm khí chém rụng, sau đó nhanh chóng mọc mới.

Ôn Văn vừa dùng kiếm Huyết Hà cắt móng tay, vừa từ phía sau thân cây bước ra.

“Là mày? Sao mày dám một mình đuổi tới đây chứ?”

Oai Long nhớ kỹ Ôn Văn, đây là một kẻ mồm mép, nhưng trình độ thì còn lâu mới là đối thủ của hắn.

“Cha tới tìm con, có gì mà không dám chứ?”

“Ba hoa!”

Oai Long hừ lạnh một tiếng, thân giống như rồng bơi tới gần Ôn Văn, nắm đấm to lớn đâm thẳng vào mặt anh.

Trong cuộc chiến trước đó, Ôn Văn đã phải trốn tránh rất chật vật.

Nhưng lần này trong mắt Ôn Văn xuất hiện một tia sáng chói lòa, kiếm Huyết Hà nhắc lên một dòng sông máu, một luồng ánh kiếm khúc khuỷu xuất hiện trên ngực Oai Long, kiếm khí mang theo năng lượng dao động cực lớn, đẩy Oai Long lui về sau mấy chục mét mới dừng lại được.

Oai Long nửa quỳ đứng trên mặt đất, trước ngực hiện lên một sợi chỉ đỏ, máu tươi từ sợi chỉ đỏ chảy ra, vẩy rông cứng rắn trên người hắn đồng loạt bị chém đứt.

“Lần trước tao đánh tay không, nhưng lần này tao có vũ khí, đừng tưởng tao chỉ có thực lực như lần trước, nếu mày chỉ có chút bản lĩnh này thì tuyệt đối không phải đối thủ của tao.”

Ôn Văn vác kiếm, khiêu khích vẩy vẩy tay với Tỳ Diễm Sinh: “Nè người anh em, mày có muốn lên thử hai chiêu không?”

Tỳ Diễm Sinh hừ lạnh một tiếng, trên người tỏa ra làn khói độc màu xanh lá, ngón tay và môi biến thành màu tím đậm, màu sắc của con bò cạp trắng trên đầu nhanh chóng thay đổi, chớp đuôi nhọn chuyển động linh hoạt, giống như rắn độc nhìn chăm chăm hướng Ôn Văn.

“Tỳ huynh, không cần người ra tay, khi này là ta đã quá khinh thường thôi.”

Vết thương trên ngực Oai Long đã khép lại, khí thế hung hăng lao tới chỗ Ôn Văn.

“Trước đó mày đánh tay không, tao cũng tay không!”

“Phím tới!”

Một bàn phím màu vàng xuất hiện trong tay phải của Oai Long, Oai Long nắm lấy dây nguồn của bàn phím, ném bàn phím về phía Ôn Văn.

Ôn Văn dùng hai tay cầm kiếm, từ mặt đất vung kiếm lên, ánh kiếm của Tâm Ý Thần Kiếm bao phủ trên lưỡi kiếm.

Bàn phím vàng và kiếm Huyết Hà va chạm, phát ra tiếng vang chói tai, chữ số và chữ cái trên bàn phím vàng đều bay ra, giống như bom đạn bắt đầu tiến hành điên cuồng công kích xung quanh.

Ôn Văn ở bên dưới cảm thấy áp lực gấp bội, sau khi lấy ra bàn phím vàng, thực lực của Oai Long quả thực không phải chỉ chung cho đẹp.

Nếu không phải trước đó kiếm Huyết Hà từng được thần huyết cường hóa, lần này có lẽ sẽ bị bàn phím vàng này đè ép.

Ôn Văn chuyển động chuôi kiếm, kiếm Huyết Hà giống như được cởi bỏ phong ấn, hơi thở không ngừng tăng lên, Oai Long đang chiếm ưu thế bị chân động phải lui về sau một khoảng cách.

Hơi thở của kiếm Huyết Hà trải qua thần huyết cường hóa, kỳ thực đã cao hơn thực lực bản thân.

Luận về thực lực cứng đối cứng, Ôn Văn cho dù cao thì cũng chỉ có thể chia bốn sáu với Oai Long, anh bốn Oai Long sáu.

Nhưng Oai Long không biết, chỉ cho rằng thực lực của Ôn Văn lại tăng thêm một cấp bậc.

“Tùy huynh, chúng ta cùng ra tay đi, bằng không chỉ sợ không thể đối phó được kẻ này, hơn nữa có khả năng hắn đang cố gắng kéo dài thời gian, kéo dài quá lâu thì cường giả cấp Tai Biến kia có thể sẽ đuổi tới.”

Tỳ Diễm Sinh gật đầu, tiến vào trạng thái chiến đấu, cùng Oai Long phóng về phía Ôn Văn.

Ôn Văn lộ ra vẻ mặt cảnh giác, kế tiếp anh sẽ phải thừa nhận áp lực cực lớn, trước khi hoàn toàn không thể kiên trì nổi nữa phải cố hết sức tiêu hao con bài chưa lật của hai người này, đảm bảo chốc nữa khi biến thân thì bọn họ sẽ không vì tuyệt kỹ bảo vệ tính mạng mà trốn thoát.

Mỗi bộ phận trên người Tỳ Diễm Sinh đều có chất kịch độc, tuy sức mạnh và tốc độ chỉ xếp bét trong hàng chân tự, thế nhưng chỉ cần đụng trúng một chút liền không dễ chịu.

Bò cạp trắng ở trên đầu hắn sẽ dùng đuôi bắn ra gai độc, thứ độc này đụng vào kiếm Huyết Hà sẽ tỏa ra một luồng khói trắng, Ôn Văn không dám để thứ độc này dính vào người mình.

Mà cách đánh của Oai Long thì hoàn toàn dựa vào sức mạnh, tốc độ và lực sát thương cực lớn của mình, thoạt nhìn không phải quá đặc sắc, nhưng thật ra mức độ đe dọa lớn hơn Tỳ Diễm Sinh rất nhiều.

Ôn Văn dựa vào kiếm pháp, khó khăn chống đỡ, qua vài hiệp thì bắt đầu hưng phấn.

Tới trình độ thực lực của anh hiện giờ, cuộc chiến có thể làm anh cảm thấy áp lực như vậy cũng không có nhiều, vì thế bị hai cường giả cùng cấp bậc bao vây tấn công làm Ôn Văn rơi vào trạng thái hưng phấn, ngược lại càng chiến càng hăng.

Vì dễ nhanh chóng bắt lấy Ôn Văn, hai người phân biệt tung ra không ít chiêu thức kỳ quái, nhưng Ôn Văn vẫn luôn có cách giải quyết.

Số lượng năng lực của hai người gộp lại cũng không nhiều bằng Ôn Văn, trong cuộc chiến cường độ cao này, Ôn Văn lại càng hiểu về năng lực của mình hơn.

Hai đặc tính tai biến, theo thứ tự là Bàn Tay Giam Cầm và Thực Hiện Lời Hứa.

Tốc độ của Bàn Tay Giam Cầm quá chậm, không thể dùng trong cuộc chiến của cường giả chân tự, nhưng Ôn Văn có thể sử dụng Bàn Tay Giam Cầm để tiến hành dịch chuyển né tránh.

Anh có thể điều khiển sắp xếp trong phòng giam, sắp đặt tiết kiệm sức nhất chính là những khối kim loại.

Nếu có đòn tấn công áp tới, Ôn Văn liền trốn ở phía sau, phóng tấm kim loại ra ngoài thì có thể ngăn cản được hai người.

Lúc Ôn Văn muốn tấn công thì sẽ cho tấm kim loại lui đi, đòn tấn công có thể từ chỗ song phóng ra.

Năng lực này tương đương với năng lực chế tạo một không gian thuộc quyền khống chế của Ôn Văn ở trên chiến trường, lúc ban đầu thao tác của Ôn Văn vẫn còn nặng nề chậm chạp, nhưng dần dần chỉ cần nghĩ một cái đã có thể hoàn thành thao tác.

Mặt khác năng lực Thực Hiện Lời Hứa này có tác dụng trong thực chiến mạnh mẽ hơn Bàn Tay Giam Cầm rất nhiều, lúc lật xem lời thề của hai người, Ôn Văn ngoài ý muốn biết được không ít bí mật của bọn họ, hơn nữa năng lực này có thể quấy rối ý chí chiến đấu của hai người.

Oai Long từng đảm bảo với bạn gái mình vô số lần, thề sẽ yêu đối phương cả một đời, cũng đảm bảo với rất nhiều bà mẹ vợ là sẽ tôn kính đối phương ra sao.

Nếu không thì đầu đau chân nhức, răng rụng sạch, thân hư đầu hói, trứng vỡ...

Oai Long thích thề liên quan tới các loại bệnh, làm Ôn Văn có rất nhiều thủ đoạn để tấn công hắn, trong tình cảnh áp lực cực cao này, Ôn Văn ngược lại lại có chút thích thú.

Lúc Oai Long dùng đầu làm chùy, tóc của hắn đột nhiên thiếu đi một mảng lớn.

Lúc Oai Long há mồm mắng chửi Ôn Văn thì thường xuyên phun ra một vài cái răng.

Lúc Oai Long đá Ôn Văn thì lòng bàn chân của hắn đột nhiên xuất hiện mụn mủ đau nhức, hắn bị chính sức mạnh của mình giẫm bẹp, cảm giác tê xót đó Ôn Văn thật khó lòng tưởng tượng.

Làm Oai Long khó có thể chấp nhận nhất là lúc hắn né tránh kiếm Huyết Hà của Ôn Văn, vừa dang rộng chân một cái thì nghe bụp bụp hai tiếng, là tiếng trứng vỡ nát...

Chương 1110 - Tai Biến xuất hiện

Tỳ Diễm Sinh không có thói quen hay thề thốt, hơn nữa người xưa khi thề cũng không có chuyện cợt nhả, vì thế chiêu Thực Hiện Lời Hứa của Ôn Văn không có tác dụng gì đối với hắn.

Nhưng thảm trạng của Ôn Văn làm Tỳ Diễm Sinh sợ khiếp vía, mỗi phút mỗi giây đều lo lắng thứ nào đó trên cơ thể mình bị bẹp nát, vì thế lúc đánh nhau cứ sợ đầu sợ đuôi, mười phần thực lực chỉ phát huy được sáu phần.

Dựa vào hai năng lực này, Ôn Văn đã có thể chống đỡ một thời gian dài với hai đối thủ ngang sức, thậm chí là mạnh hơn mình một chút.

Loại chiến đấu cường độ cao này có thể làm kinh nghiệm chiến đấu của Ôn Văn nhanh chóng gia tăng, thu hoạch được còn nhiều hơn tĩnh tu một tháng.

Nhóm Oai Long và Tỳ Diễm Sinh càng đánh càng nóng ruột, nhưng trong lòng hiểu rõ, chỉ cần tiếp tục như vậy thì nhất định có thể đánh bại Ôn Văn.

Nhưng đến khi đó, nói không chừng hoa cũng héo rồi, lỡ như cường giả cấp Tai Biến Kỳ Sĩ Đêm Tối tìm tới, cho dù bọn họ có ba đầu sáu tay cũng không có cách nào trốn khỏi nơi này.

Vì vậy Oai Long quyết tâm liều mạng, nhìn về phía Tỳ Diễm Sinh độc ác nói: “Tỳ huynh, dùng thứ kia đi!”

“Chỉ cần giải quyết tên này, muốn bao nhiêu thuốc cũng sẽ luyện được.”

Tỳ Diễm Sinh có chút do dự, thứ mà Oai Long nói chính là độc nhân tâm mà hắn luyện được.

Trong đó có một lọ được dùng để đối phó Kỳ Sĩ Đêm Tối, một lọ khác thật ra hẳn dùng để đối phó Oai Long, lỡ như Oai Long đang đối gạt hắn thì hẳn cũng có cách kiềm chế Oai Long.

Nhưng hiện giờ đã không phải là lúc lo lắng cho Oai Long nữa, nếu không thể nhanh chóng giết chết Ôn Văn, có lẽ hắn sẽ không sống được tới lúc Oai Long phản bội.

Vì thế Tỳ Diễm Sinh lấy ra một cái lọ nhỏ, hướng miệng lọ về phía Ôn Văn, vỗ nhẹ một cái, một con tằm từ miệng lọ bay ra.

Con tằm này bay lơ lửng, quanh người thò ra tám móng vuốt sắc bén, miệng rộng không phù hợp với kích cỡ của cơ thể, giương nanh múa vuốt bỏ nhào về phía mặt Ôn Văn.

Ôn Văn biết thứ như con sâu này chính là độc nhân tâm của Tỳ Diễm Sinh.

Anh quay sang con tằm kia chém ra một luồng kiếm khí, nhưng kiếm khí không có chút tác dụng nào với nó, nó vẫn tiếp tục lao tới mặt Ôn Văn với tốc độ kinh người.

Lúc sắp tiếp xúc với mặt anh thì đột nhiên biến thành bột phấn màu xanh lá cây, bao trùm lấy Ôn Văn.

Nhìn thấy bột phấn màu xanh lá cây bao trùm Ôn Văn, trên mặt Oai Long lộ ra biểu cảm vui mừng, thứ hẳn kiêng kỵ Tỳ Diễm Sinh nhất chính là loại độc này.

Chỉ có cường giả cấp Tai Biến có thể dựa vào thực lực mạnh mẽ mà cứng chọi cứng với loại chất độc này, người siêu năng chân tự bình thường, không quản là khép kín lỗ chân lông hay

sử dụng khả năng phòng ngự, thậm chí nháy mắt rời khỏi nơi này cũng không thoát được thuốc độc truy đuổi.

Chỉ cần trúng độc sẽ lập tức mất đi năng lực phản kháng, ít nhất phải bủn rủn một phút, trong khoảng thời gian này, trong khoảng thời gian này đã đủ để đối phương chết tám lần rồi.

Nhưng bọn họ không biết, Ôn Văn vẫn luôn chờ đợi loại độc nhân tâm này!

Lúc bọn họ dùng loại độc này cũng là lúc Ôn Văn sẽ thay đổi trạng thái!

Àm ảm...

Áo choàng máu đen nháy mắt bao trùm lên cơ thể Ôn Văn, mật độ năng lượng khủng bố quấn quanh cơ thể Ôn Văn, giống như ngọn lửa nóng rực đang thiêu đốt, hơi thở khủng bố làm bầu không khí xung quanh cũng chấn động.

Ôn Văn đưa tay phải tới, trong lòng bàn tay hiện ra một lỗ đen như quả cầu, lực hút mạnh mẽ từ trong đó truyền ra, Tỳ Diễm Sinh và Oai Long phải dùng sức bú sữa mẹ mới không bị lỗ đen kia hút vào.

Bùn đất và cây cối ở xung quanh và số chất độc kia đều bị hút vào quả cầu kia, sau đó chui vào trong lòng bàn tay Ôn Văn, sau khi chiêu này kết thúc thì xung quanh xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Sắc mặt của Oai Long và Tỳ Diễm Sinh thay đổi đột ngột, trong mắt bọn họ, khoảng không phía sau lưng Ôn Văn trôi nổi một cái giá chữ thập màu đen to lớn, nó giống như một cây kiếm khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, lúc nào cũng có thể từ miệng bọn họ ghim xuống đóng đinh bọn họ xuống đất.

Tuy bọn họ không hiểu được vì sao Ôn Văn thân là cường giả cấp Tai Biến lại muốn nguy trang thành người siêu năng chân tự, tiến hành cuộc chiến 'ngang sức' với bọn họ.

Nhưng chuyện này không trở ngại bọn họ làm ra lựa chọn chính xác nhất, đó chính là lập tức trốn thoát!

Hai tay Oai Long rung động, gõ ra câu thân ta như gió lướt đi muôn phương.

Sau khi biến thành trạng thái này, tốc độ của hắn gia tăng cực lớn, thế nhưng sức mạnh toàn thân sẽ suy giảm rất nhiều, nhưng hiện giờ đối với hắn, trốn thoát mới là chuyện quan trọng nhất.

Con bò cạp trắng trên đầu Tỳ Diễm Sinh nhảy xuống, biến thành một con bò cạp cao lớn tới năm sáu mét.

Bò cạp giương nanh múa vuốt chắn trước mặt Ôn Văn, tranh thủ chút thời gian cho chủ nhân của mình chạy trốn, thực lực của nó mạnh hơn người siêu năng thượng tự bình thường, nhưng ở trước mặt Ôn Văn thì hoàn toàn không đáng chú ý tới.

Hành động chạy trốn của bọn họ đều là phí sức, cuộc chiến trước đó đã làm Ôn Văn nhìn thấu bọn họ, sau khi biến thành cấp Tai Biến chỉ cần thu hoạch thôi.

Ôn Văn đưa tay trái về phía Oai Long, cong ngón tay búng ra một luồng bột phấn màu xanh lá cây, giống như một mũi tên sắc bén bắn ra, trực tiếp đâm vào phía sau Oai Long.

Đó là số chất độc của Tỳ Diễm Sinh mà Ôn Văn đã hấp thu trước đó!

Sau khi bị độc này bắn trúng, Oai Long lập tức giống như bị sốt, run rẩy kịch liệt, rơi vào phút cứng ngắt ngừng.

Ngọn lửa năng lượng màu đen thiêu đốt trên người Ôn Văn phóng ra hơn mười sợi xiềng xích màu đen mang theo ngọn lửa tương tự, nhanh chóng quấn lấy Oai Long, kéo vào trong trạm thu nhận.

Đây là nguyên nhân Ôn Văn chờ Tỳ Diễm Sinh dùng độc nhân tâm mới biến thành trạng thái Tai Biến.

Đầu tiên, độc nhân tâm là một loại chất độc rất mạnh mẽ, có uy hiếp rất lớn đối với trạng thái bình thường của Ôn Văn, vì thế một khi Tỳ Diễm Sinh dùng tới chiêu này, Ôn Văn nhất định phải biến thân.

Thứ hai, loại độc này có thể dùng để tấn công Oai Long, với thực lực của Ôn Văn hiện giờ, nếu muốn bắt Oai Long cũng không khó.

Nhưng Oai Long dù sao cũng là cường giả đứng đầu chỉ dưới cấp Tai Biến, muốn nhanh chóng bắt hấn lại không đến mức để hấn gãy tay gãy chân, dùng chất độc của Tỳ Diễm Sính chính là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi bắt Oai Long, thứ Ôn Văn cần phải đối phó chỉ còn lại con bò cạp trắng và Tỳ Diễm Sính kia.

Con bò cạp trắng này thoát nhìn rất uy phong, Ôn Văn không dự định giết nó, anh búng tay một cái, từng luồng sương trắng từ thân thể anh toát ra, tạo thành hình từng con quái vật, dùng thể khóa mạnh mẽ khóa chặt con bò cạp này lại.

Sau đó Ôn Văn quay sang hướng Tỳ Diễm Sính chạy trốn, nhẹ nhàng bước một bước đã chắn trước mặt hấn.

“Tao vẫn còn một số việc muốn hỏi mày, vì thế mày tạm thời lưu lại đã.”

Nói xong Ôn Văn đưa tay về phía Tỳ Diễm Sính, Tỳ Diễm Sính sử dụng đủ loại phương pháp muốn ngăn cản Ôn Văn, đủ loại độc bị hấn chơi tới mức đa dạng hơn cả pháo hoa.

Nhưng số thuốc độc này khi chạm vào Ôn Văn liền bị ngọn lửa màu đen thiêu rụi gần như không còn gì, hai lọ độc nhân tâm có thể uy hiếp cường giả Tai Biến cũng đã bị dùng hết, vì thế không ngoài ý muốn bị Ôn Văn chộp cổ.

“Kẻ cuối cùng chính là Eiger!”

Chương 1111 - Thu nhận Tai Biến

Thuốc độc của Tỳ Diễm Sính rất bá đạo, ngoại trừ kiềm chế động tác của Eiger thì còn phong bế cả cảm giác, làm hấn hoàn toàn không hay biết gì về thế giới bên ngoài.

Nhưng Eiger cũng là lão làng, không có khả năng ngồi đó chờ chết, vì thế hấn vẫn luôn dùng năng lượng hủ hóa trong cơ thể chống cự lại.

Dù sao hấn cũng là cường giả cấp Tai Biến, năng lượng cực hạn không phải thứ mà Tỳ Diễm Sính có thể tưởng tượng được.

Dựa theo kế hoạch vốn đó, cho dù Eiger có thể tự mình đột phá phong tỏa, kế hoạch của Oai Long và Tỳ Diễm Sinh cũng được như ý.

Nhưng có Ôn Văn quấy rối, Eiger có được thời cơ quý giá để thử dốc.

Trong lúc hóa giải toàn bộ chất độc trong cơ thể, Eiger cũng nhanh chóng khôi phục sức mạnh, chỉ giữ lại vẻ ngoài bị trúng độc, chờ có người tới sẽ lập tức hóa giải toàn bộ, cho đối phương một kích bất ngờ.

Hắn biết Oai Long và Tỳ Diễm Sinh đều là thực lực chân tỵ, người siêu năng vừa mới xuất hiện cũng là chân tỵ, vì thế hắn chỉ cần chuẩn bị sức mạnh đối phó hai chân tỵ là đủ.

Nhưng Eiger không ngờ, trong lúc hắn khôi phục sức mạnh, Ôn Văn đã biến thành trạng thái Tai Biến, dễ dàng thu thập Tỳ Diễm Sinh và Oai Long.

Eiger cảm nhận được tiếng bước chân rất nhỏ, biết có người đi tới, vì thế hắn nhếch khóe miệng, bộc phát sức mạnh kinh người, máu thịt thối rữa từ phần tay cụt chân cụt mọc ra, thay thế phần tay chân trước đó.

“Đi chết đi, đồ sâu bọ hèn mọn, tao sẽ để bọn mày biết, tôn nghiêm của cường giả cấp Tai Biến không dễ mạo phạm như vậy!”

“Tôn nghiêm cái rắm ấy, chết đi!”

Eiger có chút sững sốt, đột nhiên phát hiện trời tối.

Không, không phải trời tối, là trên bầu trời có một cái giá chữ thập màu đen rất lớn.

Chiếc giá chữ thập này trực tiếp nện lên đầu hắn, ghim sâu xuống đất, máu thịt hủ hóa nhanh chóng hóa thành máu loãng, Eiger lại biến thành trạng thái nhân trệ.

“Đây, là tình huống gì chứ?”

Từ trong hố sâu mà giá chữ thập tạo ra chui ra, Eiger mờ mịt nhìn bầu trời.

Số sức mạnh mà hắn dùng hết sức bú sữa mẹ tích góp được đã bị chiếc giá chữ thập này phá hủy.

Tiếp đó hắn chỉ có bất lực nhìn sợi xích màu đen từ bốn phương tám hướng vươn tới vũng vàng quẩn lầy hắn, sau đó kéo hắn từ hố đất thật sâu ra ngoài, để tầm mắt của hắn đối diện với Ôn Văn.

“Lâu rồi không gặp, mày còn nhớ tao không?”

Ôn Văn đề thấp giọng, mô phỏng theo giọng điệu của Ky Sĩ Đêm Tối hỏi Eiger, đừng hỏi vì sao anh lại giả theo giọng của Ky Sĩ Đêm Tối, chẳng qua anh cảm thấy nó rất có mùi của Boss lớn.

“Là mày!”

Eiger trừng to mắt nhìn Ôn Văn, trong mắt tràn đầy cảm xúc không dám tin.

Người siêu năng tiến vào thế giới này, hắn chỉ có dám người ở Yurianu khi đó, vì sao Hắc Thập Tự lại ở đây?

“Không nghĩ ra à?”

“Không nghĩ ra thì không cần nghĩ, sau này mày sẽ có đủ thời gian để suy nghĩ.”

Ôn Văn không nói nhảm, anh lo lắng đêm dài lắm mộng, lại có con thiêu thân nào đó lao ra để Eiger trốn thoát, vì thế trực tiếp kéo Eiger vào trong trạm thu nhận.

Quá trình thu nhận cường giả cấp Tai Biên có chút khác với tưởng tượng của Ôn Văn.

Anh vốn tưởng chỉ cần nhốt Eiger vào là xong, nhưng không ngờ lại trực tiếp dẫn tới dị tượng ở xung quanh.

Trên bầu trời xuất hiện một bóng ảo của một sinh vật kỳ quái khó có thể hình dung do máu thịt hủ hóa tạo thành.

Phần ngực và bụng của sinh vật này có một nguồn năng lượng khổng lồ, cho dù là nhân loại không biết gì cả về thế giới siêu năng, khi lần đầu nhìn thấy cũng theo bản năng biết bóng ảo này là một vị Tà Thần khủng bố.

Ôn Văn biết bóng ảo này đại biểu cho Eiger, nói không chừng sau khi Eiger rút đi dáng vẻ nhân loại sẽ chính là bộ dáng này.

Mà ở phía sau bóng ảo của Eiger có một cánh cửa lớn màu đen, trên hai cánh cửa lớn vẽ một vị Ma Thần dữ tợn, Ma Thần

dùng hai tay nắm lấy nắm cửa.

Cánh cửa lớn bị Ma Thần chậm rãi đẩy ra. Vô số xiềng xích màu đen từ trong cánh cửa vươn ra, trói lấy bóng ảo Eiger.

Bóng ảo không lồ phát ra tiếng gầm rú chấn động linh hồn, nguồn năng lượng trong thân thể tỏa ra sức mạnh bàng bạc, nhưng những chông cựa đó đều là vô ích, cuối cùng bóng ảo này vẫn bị từng chút kéo vào trong cánh cửa.

Cánh cửa lớn màu đen chậm rãi đóng lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, trong không khí lưu lại bóng ảo của một chiếc giá chữ thập màu đen, qua thật lâu vẫn không tản đi.

Toàn bộ quá trình cực kỳ chấn động, so với xem phim điện ảnh 18D còn kích thích hơn.

Bóng ảo và cánh cửa kia rốt cuộc lớn cỡ nào, Ôn Văn cũng không thể nói rõ, cho dù là người thường ở bên ngoài mấy trăm dặm cũng có thể thấy hoàn chỉnh dị tượng, đồng thời cảnh tượng nhìn thấy cũng không quá khác biệt với Ôn Văn.

Có lẽ dị tượng này vốn không có khái niệm lớn nhỏ, nó xuất hiện mà không có sự khác biệt trong lòng mọi người.

Bắt đầu từ biến thân tới khi kéo Eiger vào trạm thu nhận, Ôn Văn chỉ tốn không tới năm phút, vốn anh tưởng rằng cần ít nhất bảy phút hoặc tám phút.

Điều này đại biểu sức mạnh trong trạng thái Tai Biến của anh đã được tăng cường, lần đầu tiên dùng trạng thái Tai Biến chiến đấu, đối thủ là Eiger ở trạng thái suy yếu, khi đó Ôn Văn và Eiger đánh ngang sức.

Mà lần này nếu Ôn Văn gặp phải Eiger ở trạng thái đó, anh tin tưởng mình có thể dễ dàng đè ép đối phương.

Đó không phải thực lực của Ôn Văn tăng lên, mà vì anh đã càng quen thuộc với sức mạnh ở trạng thái Tai Biến hơn.

Sức mạnh của giám ngục Tai Biến vốn là Trạm Thu Nhận Tai Ách trải qua vài lần thăng cấp, vì thế xét về khía cạnh thực lực cơ bản thì sẽ không yếu hơn Thần Tinh Giới khác, thậm chí còn mạnh mẽ hơn một chút.

Sở dĩ biểu hiện không được như những cấp Tai Biến khác là vì Ôn Văn vẫn chưa quen.

Vài phút biến thân còn lại, Ôn Văn cũng không lãng phí, bắt đầu nhò vào sức mạnh cấp Tai Biến này, cẩn thận dò xét hoàn cảnh xung quanh.

Tai ương vong linh đã bùng nổ ở phương bắc, mây đen có ẩn chứa hơi thở đặc biệt của vong linh cũng đã trôi đạt tới chỗ Ôn Văn.

Sau khi nước mưa rơi xuống, cả mặt đất Hạ Phủ bị cải tạo thành hoàn cảnh phù hợp cho vong linh sinh tồn.

Trong phạm vi cảm nhận của Ôn Văn, đã có không ít xác chết từ dưới đất bò dậy, biến thành cái xác không hồn chỉ có bản năng chứ không hề có lý trí và tư duy, có một số ít chính là sinh vật u linh ma quái, thực lực càng mạnh hơn.

Đây chỉ là giai đoạn ban đầu của tai ương vong linh, đợi tới sau đó sẽ có càng nhiều sự việc rợn người hơn xuất hiện.

Mà biến hóa sinh ra sẽ khiến dân chúng Hạ Phủ rơi vào hỗn loạn, như vậy rất có khả năng sẽ sinh ra những con quái vật.

Nếu như bỏ mặc không quan tâm thì tất nhiên sẽ trở thành tới độ cấp Tai Biến.

Mặt khác tai ương vong linh bùng nổ cũng có nghĩa là phương bắc sẽ sinh ra Quỷ Thần cấp Tai Biến....

Thế giới không hoàn chỉnh này đã sắp tới vào thời đại mới đầy bấp bênh.

Ôn Văn thở dài một hơi, tiến vào trong trạm thu nhận.

Anh muốn giúp người ở đây, nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất hiện giờ chính là nghĩ cách trở lại thế giới hiện thực.

Sau khi giải quyết chuyện khẩn cấp, anh mới có bản lĩnh suy nghĩ xem nên làm sao cứu vớt thế giới.

Chương 1112 - Kỳ Lân và âm thiên tử

Vương triều Đại Túng, núi Kỳ Lân.

Ngọn núi này là căn cứ lớn nhất của sinh vật siêu năng vương triều Đại Túng.

Trong số bọn chúng, có người vì ngưỡng mộ yêu thần Kỳ Lân, vì thế mới tự phát tới nơi này ở lại, có một số bởi vì bị Kỳ Lân đe dọa bức ép, không thể không tới nơi này ở lại.

Không quản thế nào, bởi vì sự tồn tại của núi Kỳ Lân mà Hạ Phủ cũng có được chút an ninh, mọi người rất hiếm khi bị quái vật quấy rối.

Trên đỉnh núi Kỳ Lân có một tòa miếu thờ thần thánh, trong miếu có một con thú uy nghi bất phàm đang nằm.

Thú này có đầu rồng, sừng hươu, mắt sư tử, lưng hổ, eo gấu, vẩy rắn, móng ngựa, đuôi trâu... trên thân có ánh sáng ngũ sắc, chân đạp mây ngũ sắc, làm người ta có cảm giác thần thánh khó có thể hình dung.

Nó chính là yêu thần bảo vệ núi Kỳ Lân, yêu thú cấp Tai Biến – Kỳ Lân.

Kỳ Lân ngẩng đầu, nhìn mây đen trên bầu trời, sợi râu của nó dựng lên đầy giận dữ.

“Người đã không nên tồn tại, cần gì phải cưỡng cầu tới thế giới này chứ?”

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét, yêu quái trong rừng lao ra, chúng nhận được lệnh của Kỳ Lân, phải tiêu diệt tất cả sinh vật vong linh nhìn thấy.

Bốn con quái vật dẫn đầu trong số đó đều có thực lực cấp bậc chân tự, phân biệt là Thanh Long, Bạch Hổ, Viêm Tước, Xà Quy!

Bốn con quái vật này là bốn thánh thú trong truyền thuyết của căn cứ Kỳ Lân, đại yêu quái mạnh mẽ được bồi dưỡng, trên người có ẩn chứa một phần uy năng của Kỳ Lân. Thực lực vượt xa chân tự bình thường.

Quái vật trong núi sau khi bị Kỳ Lân triệu tập thì đi ra ngoài, Kỳ Lân nhìn về phía phương bắc, trong mắt lóe sát ý.

Móng vuốt của Kỳ Lân giẫm lên không trung như giẫm trên đất bằng, bắt đầu chạy chậm chậm, chạy được vài bước thì hóa thành một luồng ánh sáng ngũ sắc vọt thẳng tới phương bắc.

Nơi Kỳ Lân đi qua, không khí không sạch sẽ trực tiếp được tinh lọc, mây vong linh xám tro trên trời cũng biến thành đám mây bình thường.

Vùng Hạ Phủ chính là con bài chưa lật của Kỳ Lân, không quản là ai muốn quấy rối nơi này, Kỳ Lân cũng sẽ bắt hấn trả giá thật đắt.

...

Vương đô Đại Túng, trụ sở chính Cẩm Sát Vệ.

Kiều Phi Nhã và Harman ngồi trên cao, Ngạn Nhuận và nhóm quản lý cấp cao khác của Dịch Nhân Tư đứng bên trái hai người, bên phải đứng một số ít người mặc quần áo khác nhau, những người này là nhân vật đại biểu cho liên minh Thợ Săn Ma ở vùng Hạ Phủ.

Sau khi nói ra tình huống mình nắm giữ được, Kiều Phi Nhã nhìn đám người siêu năng bản địa cãi nhau.

Nhóm Harman là cường giả cấp một, theo lý thì bọn họ nên tin tưởng, nhưng hậu quả mà bọn họ nói quá đáng sợ.

Vương triều Bắc âm nháo loạn vong linh thì liên quan gì tới Đại Túng, cũng đâu phải không cẩn thận thì phải diệt thế đâu chứ?

Không ai trong bọn họ thừa nhận tình huống hiện giờ không đúng, nhưng cũng không người nào cảm thấy nên phí sức cho chuyện này, ít nhất cũng không nên kinh động dân chúng trong phạm vi lớn.

Soạt!

Một ánh kiếm vàng óng xuất hiện, toàn bộ phòng nghị sự bị chém đứt, cuộc tranh cãi nhằm chán rớt cuộc cũng ngừng lại.

Kiều Phi Nhã lạnh giọng nói: “Tôi tới không phải vì để bàn bạc với mấy người, tôi tới để thông báo, mấy người có tin hay không cũng không liên quan tới tôi, nhưng tin tưởng không ai trong mấy người muốn nhìn thấy hình ảnh thân chất la liệt khắp Đại Túng, vì thế thành thành thật thật mà nghe lời tôi, bằng không mấy người phải hối hận.”

Sau đó cô nói với Harman: “Chúng ta lập tức tới Bắc n, đừng tốn thời gian với đám người này, mỗi phút mỗi giây đều có

người chết đi.” Harman và Kiều Phi Nhã nhanh chóng rời đi, những người khác ở trong phòng quay sang nhìn nhau, cuối cùng quyết định tin tưởng lời Kiều Phi Nhã, để vương triều Đại Túng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Thà tin là có, không thể tin là không.

...

Vương đô Bắc m, kinh đô phồn hoa lúc này đã hóa thành một mảnh quỷ quái.

Mặc dù đang là giữa ban ngày thì nơi này cũng không có thiên lý.

Khắp phố xá đều là những cái xác không hồn mờ mịt bò đi, thỉnh thoảng có một hai quái vật dị dạng úp mặt vào thi thể thỏa thích gặm cắn, lúc ăn cơm thì ánh mắt không ngừng lia xung quanh, tìm kiếm con mồi đáng thương kế tiếp.

Một số ít người còn sống sót đều đang run rẩy ớn lạnh.

Nhưng toàn bộ Bắc n đều đã biến thành bộ dáng này, không quản bọn họ trốn cỡ nào cũng không thay đổi được số phận của mình.

Hoàng cung vốn cao xa không thể chạm tới biến thành địa ngục khủng bố nhất, nơi khác thì vẫn còn lẻ tẻ vài người sống sót, nhưng ở nơi này thì thậm chí ngay cả một con gián còn sống cũng không có.

Sinh mạng bình thường cho dù chỉ hít thở không khí nơi này cũng sẽ bị chuyển đổi thành sinh vật vong linh trong vòng vài giây đồng hồ.

Trên nóc vương cung là một người đàn ông mặc áo vàng, người này thoạt nhìn là người bình thường duy nhất trong vương cung, nhưng dưới đại diện có vô số quỷ quân quỷ tướng đang quỳ lạy, đối tượng quỳ lạy chính là người đàn ông bình thường này!

“Trường sinh bất lão, trường sinh bất lão... ha ha ha ha.”

“Tiên đan mà vô số đế vương thiết tha mơ ước đã vào bụng quả nhân, nhưng giang sơn của trẫm đâu?”

“Nếu giang sơn người sống đã không còn, vậy quả nhân sẽ tạo ra một giang sơn người chết, tất cả mọi thứ trong thiên hạ đều là của vua, không có người nào không phải thần dân của vua, bọn người đều là con dân của ta!”

Người đàn ông này tên là La Phong, là hoàng đế của vương triều Bắc n!

Sau khi trở thành Quỷ Thần, hắn đã lấy xưng hiệu là – âm thiên tử!

La Phong nhìn kiến trúc cao nhất trong thành, liếm môi, nơi đó có món ăn rất hấp dẫn, nhưng tên đạo sĩ trông coi làm hắn có chút kiêng kỵ.

Có điều hiện giờ đạo sĩ kia cũng chỉ có thể mang tới chút uy hiếp thôi, chờ đến khi La Phong hoàn toàn tiêu hóa sức mạnh xong thì thế giới này không có ai là đối thủ của hắn nữa!

Một quả bóng được làn sương đen nồng đậm vây quanh lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung.

Quả bóng này tập trung mọi cảm xúc tiêu cực của Hạ Phủ, có tiềm lực bước vào cấp Tai Biến, sau khi La Phong trở thành Quỷ Vương, thứ tụ tập này đã bị hấp dẫn tới đây, muốn hòa thành một thể với hắn.

Điều này làm thực lực của La Phong bắt đầu phát triển theo hướng không tồn tại trong lịch sử...

...

Vương đô Bắc m, Quan Tinh Lô.

Nơi này có thể xem là nơi cực lạc duy nhất trong vương đô, năm dặm xung quanh không hề có sinh vật vong linh nào.

Rất nhiều dân chúng tự phát tụ tập ở xung quanh Quan Tinh Lô, sợ hãi nhìn đám quái vật ở bên ngoài.

Tại ương vong linh đột nhiên đổ ập xuống chẳng khác nào tai họa ngập đầu đối với cư dân ở vương đô Bắc m, chỉ có nơi sạch sẽ này mới giúp bọn họ có được sự an toàn tạm thời.

Điều này làm bọn họ không ngừng quỳ lạy Quan Tinh Lô, bọn họ cho rằng tiên nhân giáng thế mới có thể bảo vệ được mình.

Trên nóc Quan Tinh Lô, Hữu Đạo chân tiên nhìn đám dân chúng tụ tập ở bên dưới, trong mắt không buồn không vui.

Đối với hắn thì người bình thường chỉ là con kiến, nếu không phải vì gia tăng độ yêu thích trước mặt Kỵ Sĩ Đêm Tối, hắn mới không ra tay cứu giúp đám người phạm tặc này.

Hắn nhìn về hướng hoàng cung, ném ra ánh mắt kiên ky, bắt đầu từ khi tai ương vong linh bùng nổ, hắn vẫn luôn đối đầu gay gắt với La Phong.

Vốn hắn cho rằng, trận tai ương vong linh này cao lắm chỉ có thể tạo ra một Phong Quỷ Thần mà thôi, không ngờ lại tạo ra một quái vật nằm ngoài sự khống chế của hắn.

Thực lực của nó hiện giờ đã mơ hồ vượt qua hắn, nhưng lại còn giống như đang ngồi trên xe lửa, nhanh chóng tăng trưởng.

Có điều Hữu Đạo chân tiên cũng không lo lắng, ngược lại còn rất vui vẻ.

La Phong càng mạnh thì mẽ thì đại biểu phương hướng của hắn là chính xác, khoảng cách chế luyện ra tiên đan chân chính lại gần thêm một bước.

Tiên đan mà hắn nói không phải ‘thuốc trường sinh bất lão’ mà hắn đưa cho La Phong.

Mà là một loại thần dược trong thần thoại ngày xưa, chỉ cần ăn vào là có thể phi thăng trở thành Chân Tiên, cũng tức là cường giả cấp Tai Biến!

Chương 1113 - Mộng tưởng của Hữu Đạo chân tiên

Bắt đầu từ ngày đầu tiên Hữu Đạo chân tiên bước vào cảnh giới siêu phàm, giấc mộng của hắn chính là trở thành tiên nhân chân chính.

Mà chỉ tiêu quan trọng nhất của tiên nhân chân chính chính là luyện tiên đan.

Tiên đan sinh trưởng máu thịt xương cốt con người, có thể khiến người ta phi thăng.

Vì tiên đan này, Hữu Đạo chân tiên không quan tâm rốt cuộc đã chết bao nhiêu người, bởi vì chỉ cần đạt được một viên thành phẩm thì giá trị vượt xa mọi tổn thất.

Cái chết của bọn chúng không phải không có ý nghĩa, mà là vì mục tiêu càng vĩ đại hơn.

Ở ‘thế giới trong thì khái niệm này từng được nhắc tới trước khi ra ngoài, nơi đó từng được người siêu năng Hoa Phủ gọi là ‘Địa giới’.

Mọi người chia thế giới thành ba tầng ‘Thiên, Địa, Nhân’, cho rằng Nhân giới và hai giới Thiên Địa là sự tồn tại bình đẳng, ba giới này thiếu đi giới nào cũng sẽ mất đi cân bằng.

Nhưng Hữu Đạo chân tiên lại rất khinh bỉ phương pháp phân chia này, nó quá tự đại.

So với thế giới trong, thế giới hiện thực quá nhỏ bé không đáng kể.

Đợi đến khi hai thế giới chân chính va chạm, cho dù số lượng người siêu năng chân tự nhiên như chó, thượng tự đi đầy đất thì vẫn yếu ớt hết như con kiến.

Thực lực duy nhất có thể cân bằng thực lực hai thế giới chính là cường giả ở bậc đỉnh cao, chính là cấp Tai Biến!

Trong mắt Hữu Đạo chân tiên, có thể luyện ra ‘tiên đan’ chân chính, có thể dùng nhân công chế tạo ra cường giả Tai Biến thì thế giới hiện thực mới có lối thoát.

Nhưng hắn hoàn toàn không chú ý tới, tính toán của hắn sớm đã sai lệch, thứ hắn chế tạo ra không phải ‘Chân Tiên’ có thể cứu vớt thế giới, mà là quái vật muốn hủy diệt thế giới.

Hắn cảm thấy tất cả những gì mình làm là đại nghĩa.

Vì đại nghĩa, ngoại trừ chính hắn thì tất cả mọi thứ đều có thể hi sinh.

...

Kỵ Sĩ Đêm Tối từ trong mờ mịt tỉnh táo lại thì thời gian đã chuyển sang đêm tối.

Xung quanh hắn là xác quỷ chất chồng như núi, là hắn đã giết chết trong trạng thái ngơ ngác lúc ban ngày, thành quả chiến

đầu của hắn lúc ban ngày là tiêu diệt được thể lực quý mạnh mẽ nhất sau khi tai ương vong linh giáng xuống.

Ky Sĩ Đêm Tối không thích để mình đi lung tung vào ban ngày, không phải lo lắng mình ở trạng thái này sẽ gặp nguy hiểm, mà là không muốn để người khác gặp nguy hiểm.

Ky Sĩ Đêm Tối vào ban ngày sẽ căn cứ theo bản năng tiêu diệt tội ác, thực lực còn mạnh mẽ hơn bình thường, hơn nữa bản năng sẽ giúp hắn tự động né tránh nguy hiểm.

Hiện giờ đã là ban đêm, hắn cũng nên giải quyết người gây ra trận tai ương vong linh này.

Ky Sĩ Đêm Tối nhìn hướng vương đô, trong mắt thoáng hiện ra chút tàn khốc, Quỷ Thần trong vương đô hoàn toàn không che giấu hơi thở của mình, loại hơi thở mạnh mẽ này vượt xa Eiger, thậm chí Eiger và Thần Vận Vẹo dung hợp cũng không thể mạnh bằng Quỷ Hồn này.

“Không thể kéo dài nữa, hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để đánh bại hắn, tuy hắn rất mạnh nhưng mình không phải chiến đấu một mình.”

Ky Sĩ Đêm Tối đã nhận được tin tức của Ôn Văn, biết Ôn Văn đã giải quyết được Eiger, đang nhanh chóng tiến tới bên này, vị ‘Hữu Đạo chân tiên’ kia cũng đồng ý giúp một tay, nhóm bọn họ hợp lực có thể giải quyết Quỷ Thần này.

...

Sau khi tiến vào trạm thu nhận, trước tiên Ôn Văn đi tới khu Tai Biến nằm ở tầng thứ tư của trạm.

Nơi này có mười phòng giam, Eiger bị giam ở một trong số đó.

Khác với ba tầng trước, Eiger không được quyền tự do hoạt động, trên người hắn quấn xiềng xích chằng chịt, mỗi sợi xiềng xích đều có khắc ký hiệu áp chế phức tạp.

Mức độ đe dọa của cường giả cấp Tai Biến quá lớn, cho dù là trạm thu nhận cũng không có khả năng để bọn họ tự do hoạt động trong phòng giam, mỗi phút mỗi giây trạm thu nhận đều đang áp chế sức mạnh của Eiger.

Xem bộ dáng này, cho dù sau này trạm thu nhận thăng cấp, Ôn Văn có thể sử dụng năng lực của cường giả Tai Biến thì có lẽ cũng chỉ là phiên bản suy yếu.

Có điều đạt tới thực lực hiện giờ, Ôn Văn đã không còn dựa dẫm vào năng lực của quái vật nữa rồi, có thể sử dụng thì rất tốt, không dùng được cũng không có gì tiếc nuối.

Ôn Văn tiến tới mặt đất bên dưới chỗ Eiger, dùng phấn màu trắng đặc chế vẽ trận pháp ký hiệu.

Trước đó khi quan sát Ôn Văn đã phát hiện mục đích của trận pháp mà Oai Long sử dụng, thật ra là dùng tín hiệu đặc biệt kích hiệu bóng ảo cái nệm trong cơ thể Eiger, lại dùng cơ thể ảo hấp dẫn một loại trận pháp, lôi nó ra từ cơ thể Eiger.

Đối với Ôn Văn mà nói, toàn bộ quá trình này không có gì phức tạp, thậm chí cũng không cần chuẩn bị nguyên liệu bàn tế, chỉ cần một cục phấn và một mặt phẳng là được.

Anh tốn nửa phút để vẽ trận pháp hoàn chỉnh, sau đó búng một cục c*t mũi tới.

Cục c*t mũi này vừa vắn rơi vào điểm kết nối, kích hoạt toàn bộ trận pháp, lực hút vô hình xuất hiện trong trận pháp, bóng ảo nệm đồng chậm rãi xuất hiện.

Bóng ảo của nệm đồng xuất hiện không hề tạo thành ảnh hưởng gì tới Eiger, bởi vì thứ này chỉ bám vào trên người hắn, không phải ký sinh trong thân thể hắn.

Ôn Văn hí mắt, sau đó đưa tay tới, bóng ảo nệm đồng cao nửa mét hóa thành tin tức, chui vào trong cơ thể Ôn Văn, trong tay Ôn Văn chỉ còn lại một chiếc chìa khóa bằng đồng nho nhỏ.

“Thì ra là vậy, hiện giờ chỉ cần mình nghĩ một cái, tất cả ‘người từ ngoài tới’ của thế giới này sẽ bị tổng xuất ra khỏi Yurianu.”

“Mặt khác chỉ cần mình chạm vào nệm đồng trước Oai Long thì sẽ tiếp quản quyền khống chế Yurianu.”

“Ừm... hiện giờ Oai Long đã rút đài rồi, vì thế quyền khống chế Yurianu chắc chắn sẽ nằm trong tay mình.”

Do dự một hồi, Ôn Văn cũng không lập tức kích hoạt năng lực của bóng ảo đưa nhóm người này trở về.

Thế giới này đang gặp phải nguy cơ diệt thế, nếu đám bọn họ rời đi thì tương đương thoáng chốc thiếu mất ba cường giả Tai Biến.

Lo nghĩ tới chuyện đáp đáp ứng với Hữu Đạo chân tiên là sẽ dẫn hẳn ra ngoài, như vậy thế giới này chỉ còn lại yêu thần Kỳ Lân chống đỡ tai ương vong linh, đó là kết quả mà Ôn Văn không muốn nhìn thấy.

Phân cảm tính nói Ôn Văn là thợ săn, mặc dù không tính là thánh nhân nhưng cũng không phải ý chí sắt đá, không thể nào trơ mắt nhìn sinh linh đồ thán mà không ngăn cản.

Phân lý tính nói sau này Yurianu sẽ là tài sản của Ôn Văn, anh cũng không muốn trận tai ương vong linh hủy diệt nơi này.

Vì thế anh quyết định chờ sau khi nhóm Tai Biến quân ấu tên Quý Thần vừa mới xuất hiện kia tới chết thì mới dẫn mọi người rời đi.

Về phần một mình rời đi, sau khi nắm giữ quyền khống chế lựa chọn trở về, Ôn Văn căn bản không nghĩ tới điều này.

Anh không biết sau khi ra ngoài có thể mở cửa đồng hay không, cũng không biết lúc mình tiến vào có phải thời điểm này hay không, chỉ cần có chút sai lầm, nhóm Kiều Phỉ Nhã sẽ bị anh hốt.

Vì thế Ôn Văn rời khỏi trạm thu nhận, nhìn về hướng vương triều Bắc m, nhanh chóng di chuyển.

Trận tai ương vong linh của Hoa Phủ ngàn năm trước đã làm nền văn minh Hoa Phủ suy tụt chút nữa đã đoạn tuyệt, vô số bi kịch diễn ra, hiện giờ Ôn Văn có năng lực thay đổi hết thảy, anh chắc chắn sẽ không để chúng xảy ra lần nữa!

Chương 1114 - Cuộc chiến ngày diệt vong

Âm thiên tử La Phong từ nóc cung điện đứng dậy, hơi thở trên người như vòi rồng màu đen phóng vọt lên cao.

“Đã tới thời gian nên đi cướp lại thứ đó rồi.”

Thứ mà La Phong nói chính là một thứ mà Hữu Đạo chân tiên nắm giữ, hẳn không biết đó là thứ gì, nhưng nó rất có lực hấp dẫn đối với hắn.

La Phong chậm rãi đi tới trước Quan Tinh Lô của Hữu Đạo chân tiên, tất cả quý vật ở ven đường đều quý lạ La Phong, chúng đang quý lạ đế vương của mình.

Nhóm dân chúng còn lại của vương đô Bắc âm trốn dưới Quan Tinh Lô bị hơi thở khủng bố này dọa lạnh run.

Có người lén liếc nhìn La Phong, vẻ mặt lập tức đại ra, da biến thành xanh đen, trên đầu mọc ra sừng xoắn ốc, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã biến thành một con quý mặt xanh nanh vàng!

Quái vật mới xuất hiện bắt đầu điên cuồng tấn công người xung quanh, trong lúc hỗn loạn lại có thêm không ít người liếc nhìn đáng vẻ La Phong, tất cả đều biến thành quý.

La Phong vẫn chưa làm gì, chỉ đứng bên ngoài Quan Tinh Lô thì nhóm dân chúng may mắn sống sót đã bị thương vong gần như không còn.

“Nhắm mắt lại, theo hướng ta chỉ dẫn tiến về phía trước thì sẽ không có chuyện gì.”

Giọng nói của Hữu Đạo chân tiên từ phía trên truyền tới, đám người hốt hoảng lập tức an tĩnh lại, đều nhắm mắt theo hướng dẫn vô hình rời xa hướng La Phong.

Không ít quý vật muốn tập kích đội ngũ này, muốn thỏa thích hưởng thụ máu thịt, nhưng vừa tới gần không tới trăm mét thì thân thể đã tan vỡ biến thành máu loãng.

Dưới sự dẫn dắt của sức mạnh Hữu Đạo chân tiên, tốc độ của nhóm người này còn phóng đại hơn cả báo săn đang chạy băng băng, rời khỏi trung tâm gió lốc trong khoảng thời gian ngắn.

“Quốc sư, trong ấn tượng của ta, người chắc chắn sẽ không quan tâm tới sự sống chết của đám người phạm tặc này.”

La Phong không tận lực đuổi theo giết chết đám dân chúng kia, cấp bậc của hắn không cần làm những chuyện này, chỉ cần hắn còn sống thì toàn bộ dân chúng Hạ Phủ sẽ từ từ biến thành con dân của hắn.

“Bần đạo muốn làm gì, bệ hạ không có quyền hỏi.” Hữu Đạo chân tiên cầm phát trần trong tay, thờ ơ nói.

“Khặc khặc...” La Phong phát ra tiếng cười khó nghe: “Là quốc sư đã tạo ra ta bây giờ, vì thế ta sẽ không truy cứu đại tội bất kính của ngươi, nhưng trên người ngươi có thứ ta mong muốn, chỉ cần giao ra thì ngươi có thể an toàn rời đi.”

Khóe mắt Hữu Đạo chân tiên co quắp, tên này nhắm tới nguyên liệu tiên đan của hắn sao?

“Bệ hạ đã ăn tiên đan, nhận được tuổi thọ không giới hạn, không nên lòng tham không đáy thì tốt hơn.”

“Ngươi không cho cũng chẳng sao, quả nhân sẽ tự lấy!”

La Phong đột nhiên trừng mắt, kiến trúc xung quanh bắt đầu sụp đổ, Quan Tinh Lô cũng hóa thành bụi phấn, Hữu Đạo chân tiên khoanh chân ngồi giữa không trung, phía sau là một cây kiếm thúy trúc cổ.

Hai cường giả Tai Biến chớp mắt giao thủ hơn trăm lần, toàn bộ vương đô bị hất tung, khắp nơi đều là dòng năng lượng nguy hiểm, tất cả quý vật bình thường bị nghiền thành mảnh nhỏ.

Chỉ có nhóm văn thần võ tướng của vương triều Bắc âm được chia một chút sức mạnh mới có thể sống sót dưới luồng sóng xung kích này.

Vừa mới giao thủ, Hữu Đạo chân tiên thầm nghĩ không tốt, cây kiếm thúy trúc cổ có đủ uy năng của cấp Tai Biến, nhưng chỉ mới giao chiến vài hiệp với La Phong thì đã không chịu nổi.

Thực lực của La Phong mạnh tới khó tưởng tượng, vượt qua trình độ của cấp Tai Biến bình thường, đồng thời còn không ngừng gia tăng.

Rất khó tưởng tượng một cấp Tai Biến mới thăng cấp lại có thể mạnh đến vậy.

Còn tiếp tục chiến đấu thì chỉ sợ ngay cả chạy trốn Hữu Đạo chân tiên cũng không làm được.

Có điều Hữu Đạo chân tiên cũng không hoảng loạn, bởi vì hắn biết sẽ có sự giúp đỡ.

...

Kỵ Sĩ Đêm Tối vừa giết chết đám quỷ vật vừa đi tới hướng vương đô Bắc m.

Càng tới gần vương đô hẳn lại càng cảm nhận được sự áp đảo của La Phong, nếu cho La Phong thêm một khoảng thời gian ngắn nữa, có lẽ hẳn sẽ trở thành Thần Linh Giới!

Đến khi đó chỉ sợ tất cả cường giả trong không gian này cộng lại cũng không phải đối thủ của La Phong, vì thế Kỵ Sĩ Đêm Tối cần phải tranh thủ thời gian.

Đột nhiên hẳn nhìn thấy toàn bộ vương đô bị sức mạnh giao thủ của cấp Tai Biến xé toạc, địa hình bị thay đổi theo tính vĩnh viễn.

Một đám người được sức mạnh của Hữu Đạo chân tiên bảo vệ xuất hiện trước mặt Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Kỵ Sĩ Đêm Tối nhìn thấy đám người này liền biết vương đô đã xảy ra chuyện gì, vì thế hẳn không tiếp tục kì kèo nữa, hai tay xuất hiện một miếng phi tiêu lớn, chuẩn bị cho La Phong ném trái chút hung ác.

Có điều có người đã nhanh hơn Kỵ Sĩ Đêm Tối, một tiếng thú rống đầy uy nghiêm xuất hiện, mây đen trên bầu trời lập tức biến thành mây lành ngũ sắc.

Một cột sáng màu cầu vồng từ trên tầng mây đánh xuống, đập vào người La Phong, làm đất đai xung quanh không ngừng lún xuống, La Phong cũng nhịn không được khom người.

La Phong miễn cưỡng ngẩng đầu, giễu cợt nhìn Hữu Đạo chân tiên: “Đây là sự chuẩn bị phía sau của ngươi sao, chỉ là sức sinh mà cũng dám làm cản trước mặt quả nhân!”

La Phong khuếch tán sức mạnh màu xám tro ở quanh người, sau đó chậm rãi đứng thẳng người, chống cự lại sức mạnh của cột sáng màu sắc rực rỡ, để cột sáng này xuất hiện vết nứt rồi bẻ nát như thủy tinh.

Yêu thần Kỳ Lân đập mây lành trừng mắt nhìn La Phong: “Sinh vật dơ bẩn, rời khỏi thế giới này đi, bằng không ta quyết không chết không ngừng với ngươi!”

“Không chết không ngừng, ha ha ha ha...”

La Phong lớn tiếng cười ha hả, được xem là một vị đế vương, hẳn biết được rất nhiều bí mật mà người bình thường không biết, tất nhiên cũng biết ‘Hữu Đạo chân tiên’ và ‘Yêu thần Kỳ Lân’ là hai cường giả cấp bậc Chân Tiên duy nhất ở Hạ Phủ.

Nhưng ở trước mặt hai vị Chân Tiên này, hẳn không hề cảm nhận được chút áp lực nào, thậm chí còn cảm thấy mình có thể giết ngược.

Hắn đã vô địch thiên hạ rồi!

Kỵ Sĩ Đêm Tối đột nhiên xuất hiện sau lưng La Phong, hai chiếc phi tiêu lớn bay tới sau lưng La Phong, lúc sắp tiếp xúc thì biến thành hai luồng dư chấn cắt xén hình tròn thật lớn.

La Phong bị đánh đến lão đảo, cú đánh lén này giống như một tín hiệu, Hữu Đạo chân tiên và yêu thần Kỳ Lân không hẹn mà cùng phát động tấn công với La Phong.

Cảnh tượng chiến đấu của bốn vị Tai Biến có thể nói là hủy thiên diệt địa, bầu trời không ngừng giáng ánh sáng xuống, mặt đất nứt toác, ngọn lửa từ dưới đất phun trào, luồng gió mạnh còn sắc bén hơn cả lưỡi dao càn quét, ma quái u ám gầm rú, thỉnh thoảng còn có núi sông lặng lẽ xóa sổ.

Tai ương vong linh khủng bố còn chưa kịp biểu hiện, cuộc chiến của bốn vị cường giả cấp Tai Biến đã làm dân chúng Hạ Phủ nghĩ rằng tận thế sắp tới.

Tình huống lúc này là La Phong có chút bị động, hẳn không biết có vị cường giả bên ngoài tới tồn tại, vì thế không cẩn thận bị đánh lén thành công, rơi xuống thế yếu, bị ba cường giả Tai Biến đuổi đánh.

Trong cơ thể hắn tập trung sự sợ hãi của toàn bộ vùng đất Hạ Phủ, cuộc chiến của bốn vị Tai Biến làm mấy vạn dân chúng Hạ Phủ rơi vào khủng hoảng, La Phong nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Cán cân thăng lợi sẽ lập tức nghiêng về phía hắn.

Chương 1115 - Damocles rơi xuống

Âm thiên tử La Phong vừa mới thăng cấp Tai Biến không bao lâu cũng có thể nhìn rõ tình hình chiến đấu, ba cường giả cấp

Tại Biến vây đánh La Phong tự nhiên cũng có thể nhìn rõ thế cục.

Nhưng lúc này ba người bọn họ có thể đánh bất phân thắng bại với La Phong đã là cực hạn, muốn tiến thêm một bước đè ép hẳn là chuyện khó càng thêm khó.

Trong mắt yêu thần Kỳ Lân lóe tia sáng, một hạt châu từ trong miệng phun ra.

Hạt châu này là năng lượng gốc của Kỳ Lân, nếu sức mạnh bên trong bị kích hoạt thì có thể làm hẳn có được sức mạnh vượt xa La Phong trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Dùng sức mạnh này tuy không thể giết chết La Phong, nhưng có thể phong ấn hẳn, tai ương vong linh tự khắc cũng sẽ từ từ biến mất.

Về phần La Phong bị phong ấn thì giao cho con cháu đời phó.

Nhưng muốn kích hoạt toàn bộ hạt châu Kỳ Lân thì phải trả cái giá rất lớn, điều này dẫn tới bản thân Kỳ Lân sẽ tử vong, nhưng chỉ cần hạt châu này không bị hủy diệt thì hẳn có một cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Cảm nhận được suy nghĩ của Kỳ Lân, Kỵ Sĩ Đêm Tối hơi lui về sau một chút, hẳn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Ở Hoa Phủ ngàn năm trước, vị thần thú Kỳ Lân kia cũng đã làm ra lựa chọn như vậy.

Kỵ Sĩ Đêm Tối có thể liều mạng chiến đấu vì thế giới này, nhưng chủ động hi sinh chính mình để đổi lấy một tương lai không xác định thì hẳn chắc chắn sẽ không làm, vì thế hẳn rất kính trọng Kỳ Lân.

Sở dĩ Hiệp Hội Thợ Săn ở thế giới hiện thực để đám yêu quái núi Tề Linh có một đường sống cũng bởi vì hi sinh vĩ đại của Kỳ Lân trước đó.

Lần này Kỵ Sĩ Đêm Tối sẽ không để Kỳ Lân tiếp tục làm ra loại hi sinh này, hẳn có phương pháp xử lý cục diện bế tắc này.

Hơi thở cuộn cuộn phóng ra, một quả bóng năng lượng phóng lên cao rồi vỡ tung trên bầu trời, có thể xem là một quả pháo hoa thật lớn.

La Phong nghi ngờ nhìn lên bầu trời, chẳng lẽ Ky Sĩ Đêm Tối đánh hụt?

Nếu hắn là người siêu năng có đầy đủ kinh nghiệm, nhất định sẽ lập tức hiểu được đó là một tín hiệu.

Nhưng La Phong không có kinh nghiệm này, vì thế hắn cũng không tỏ ra cảnh giác.

Đột nhiên La Phong cảm nhận được bùn đất dưới chân dựa hồ có dị dạng, giống như có thứ gì đó nhúc nhích.

Đó là một thứ có dạng như sợi dây, số lượng rất nhiều.

Không đợi hắn suy nghĩ đó là thứ gì thì đã nhìn thấy vô số xiềng xích mang theo lửa đen từ dưới đất vươn lên, mấy ngàn mét xung quanh đều là sợi xích này, khu vực này tựa hồ đã biến thành một địa ngục bị thiêu đốt.

Số xiềng xích này nhét đầy mọi không gian mà La Phong có thể tiến hành né tránh, bên trên bao trùm sức mạnh rất lớn, làm hắn cảm nhận được đe dọa, là một cường giả cấp Tai Biến mới.

Sắc mặt La Phong thay đổi, thực lực của hắn quả thực đang chậm rãi thăng cấp, nhưng muốn gia tăng tới mức có thể đồng thời đối phó bốn vị Tai Biến thì không biết phải cần tới bao nhiêu thời gian nữa.

Vì vậy La Phong lập tức vọt lên trời, muốn thoát khỏi sự khống chế của mớ xiềng xích này.

Hắn dự định tìm một nơi trốn đi, hắn không cần tranh đua trong khoảng thời gian ngắn với đám người này, chỉ cần hắn còn sống thì thế giới này sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về hắn.

Xiềng xích phong tỏa rất rộng, chỉ là ở nơi cao không tới mấy chục mét có một lỗ hổng có đường kính hoảng hai mét.

La Phong muốn từ lỗ hổng này thoát đi trước đi xiềng xích khép lại hoàn toàn.

Nhưng vừa bay được phân nửa thì La Phong nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen đứng ở lối thoát duy nhất đó, đôi mắt nhỏ hung ác nhìn hắn.

Chính là Ôn Văn!

Ôn Văn hít sâu một hơi, hai tay giống như đang cầm một chuỗi kiếm thật lớn, sau đó anh dịch chuyển thanh kiếm khổng lồ vô hình này nhắm về phía La Phong ở bên dưới, làm ra động tác hung ác đậm tới.

“Siêu – nguy kiếm đạo – Damocles rơi xuống!”

Một cây kiếm khổng lồ màu đen không biết từ khi nào đã lơ lửng trên bầu trời, theo động tác của Ôn Văn mà từ trên không trung hung ác đậm xuống.

Mục tiêu của cây kiếm này chính là La Phong đang muốn xông ra ngoài.

Vô số xiềng xích màu đen giống như tạo thành vỏ kiếm thật lớn, cây kiếm thập tự màu đen mang theo uy thế khủng bố đâm vào trong vỏ kiếm.

La Phong bị dây xích vây khốn trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào bỏ chạy, chỉ có thể chính diện cường ngạnh chống đỡ cây kiếm lớn của Ôn Văn.

Màu xám và màu đen va chạm, khe hở xiềng xích phóng ra năng lượng mạnh mẽ, những nơi bị năng lượng này quét trúng đều biến thành một vùng phế tích.

Phần đỉnh chóp của ‘vỏ kiếm’ giống như núi lửa phun trào, năng lượng mạnh mẽ vọt thẳng lên bầu trời.

Mây đen trên bầu trời sinh ra vì trận hỗn chiến trước đó bị quét sạch, bầu trời trong xanh xuất hiện trước mắt mọi người, trong ngân hà tựa hồ có một ngôi sao giống như độ nhãn lạnh lùng chăm chú nhìn tất cả đang diễn ra ở thế giới này.

Sau va chạm kịch liệt, Ôn Văn lơ lững giữa không trung, khẽ thở hổn hển.

Anh đã chạy tới nơi này một khoảng thời gian, vì một chiêu vừa nảy mà phải dùng trạng thái Tai Biến chuẩn bị năm phút.

Một chiêu đó có thể xem là đại chiêu ở trạng thái Tai Biến của Ôn Văn, là chiêu thức nghiên cứu ra sau một thời gian dài sử dụng trạng thái Tai Biến trong trạm thu nhận.

Đây là chiêu thức mạnh nhất mà Ôn Văn có thể tung ra hiện giờ, uy lực vượt xa những chiêu thức khác.

Nếu chiêu này không thể làm La Phong bị thương nặng thì anh cũng không có biện pháp nào nữa, dù sao thì mỗi ngày anh chỉ có thể duy trì mười phút ở trạng thái Tai Biến.

Năng lượng khổng lồ bùng nổ, La Phong chậm rãi tiến lên cao, trên người có vết thương nhưng chúng đang chậm rãi khép lại, nơi khép lại bắt đầu mọc ra bộ lông màu đỏ kỳ lạ.

La Phong điên cuồng nói: “Bốn người thì sao, đánh lên ta thì sao, trừ phi còn có người thứ năm, bằng không bọn người muốn giết ta chính là người si nói mộng!”

“Không giết được ta, chờ ta đủ mạnh thì tất cả các người đều phải chết!”

Vẻ mặt của Hữu Đạo chân tiên và yêu thần Kỳ Lân rất xấu xí, hiện giờ bọn họ thật sự không có biện pháp nữa rồi.

Mà Kỵ Sĩ Đêm Tối và Ôn Văn liếc nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt quỷ dị.

“Sao mày biết không có người thứ năm?”

“Cái gì?” La Phong sửng sốt.

Kỵ Sĩ Đêm Tối sờ mũi, tín hiệu của hắn khi này không phải chỉ phát ra cho một mình Ôn Văn.

Áp lực khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, La Phong ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy một ngôi sao chổi lóe sáng đang từ trên bầu trời rơi xuống, mục tiêu của nó chính là La Phong!

La Phong muốn né tránh thì phát hiện khắp bốn phương tám hướng đều bị một cường giả cấp Tai Biến ngăn chặn.

Ngôi sao chổi kia trực tiếp đập trúng người hắn, khi tới gần mới thấy rõ, đó không phải sao chổi gì cả, mà là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp đeo trang sức vàng mặc váy trắng.

Nữ chiến thần Sao Mai Ishna!

Ishna dùng chân trần giẫm lên ngực La Phong, hung hăng đập hắn xuống mặt đất.

Năng lượng vàng óng không ngừng cọ rửa cơ thể La Phong, làm máu thịt hắn nhanh chóng hòa tan.

Ishna vốn không muốn nhúng tay vào chuyện hồng bút của thế giới này, cô chỉ muốn treo trên trời ngắm phong cảnh, thuận tiện nghiên cứu sự huyền bí của nơi này.

Có điều sau khi tai ương vong linh bùng nổ, Ky Sĩ Đêm Tối đã liên hệ với cô, vì thế cô vẫn luôn chờ đợi trên bầu trời hấp thu sức mạnh sao trời, chờ đến lúc thích hợp sẽ tung ra một đòn sấm sét.

Một chiều này Ishna đã chuẩn bị từ lâu, chỉ cần La Phong vẫn luôn bị vây trong ánh sáng thì hẳn chắc chắn phải chết!

Nhưng dần dần Ishna phát hiện, một chân của mình thế mà lại không áp chế nổi La Phong, hẳn muốn trốn ra khỏi ngôi sao chói tỏa sáng này!

Ôn Văn không chút lưu tình phóng ra một đòn tấn công mạnh mẽ vào bộ phận giữa hai chân La Phong, nhấn cầu La Phong lòi ra, gãy giụa cũng giảm bớt.

“Các vị, không cần nói chuyện đạo nghĩa với loại tà môn ma đạo này đâu, xử hẳn!”

Nhóm Ky Sĩ Đêm Tối bắt đầu tiến hành điên cuồng oanh tạc La Phong, sức chống cự của La Phong ngày càng yếu, cuối cùng tan rã từng chút một trong ánh sáng vàng.

Chương 1116 - Trở về Yurianu

Bao vây tấn công được phân nửa thì Ôn Văn dừng tay.

Đầu tiên là vì La Phong đã không còn năng lực phản kháng.

Thứ hai là vì giới hạn biến thân đã tới, hiện giờ anh chỉ là một con cọp giấy có hơi thở cấp Tai Biến, một khi ra tay sẽ bị người khác phát hiện.

Có điều Ôn Văn phát hiện, thời gian biến thân của mình đã kéo dài hơn, lần này mãi tới phút mười một thì biến thân mới mất đi hiệu lực.

Điều này chứng tỏ Ôn Văn chỉ cần chăm chỉ sử dụng trạng thái này thì thời gian có thể kéo dài hơn, đây có thể coi là một tin tốt.

Sau khi Ôn Văn ngừng tay, những người khác cũng lần lượt ngừng tay, bởi vì hiện giờ đã không cần phải tấn công La Phong nữa.

Bàn chân trắng như tuyết của Ishna trực tiếp giẫm lên tảng đá có độ cứng siêu cao trên mặt đất, toàn bộ thi thể của La Phong hoàn toàn biến mất, hẳn đã bị xóa bỏ triệt để khỏi thế giới này.

Sau khi La Phong chết đi, toàn bộ vong linh của vương triều Bắc âm phát ra tiếng kêu rên chói tai, trên người thậm chí xuất hiện khói đặc màu xám tro, theo thời gian dần trở về với cát bụi.

Nhưng mây đen màu xám bao phủ Hạ Phủ đã hoàn thành cải tạo, mấy trăm năm kế tiếp số lượng vong linh của vùng Hạ Phủ sẽ vượt quá số lượng bình thường.

Nhìn La Phong tan thành mây khói, khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, cao hứng muốn khiêu vũ.

Uy hiếp lớn nhất ở thế giới này đã bị hủy bỏ, chờ sau khi anh tiếp nhận Yurianu, Yurianu sẽ tiến hành liên kết với trạm thu nhận, nơi này sẽ trở thành vườn hoa của anh.

Có điều yêu thần Kỳ Lân cũng là cường giả cấp Tai Biến, có hẳn ở đây dù sao cũng thực phiền phức, có lẽ nên nghĩ biện pháp đưa hắn đi.

Ishna ngồi trên tảng đá, lấy ra một chiếc khăn lông, ghét bỏ lau chân, điều này làm phong cách của cô trở nên có chút quái dị.

Ánh mắt Ishna sáng ngời nhìn chằm chằm Ôn Văn, giống như hiểu ra gì đó.

Cường giả cấp Tai Biến dẫn tới ‘linh khí sống lại’ chính là người áo đen này, mà khi đó chỉ có Ôn Văn ở hiện trường.

Trong cuộc chiến Yurianu, người áo đen không có mặt ở Yurianu, nhưng hẳn vẫn xuất hiện ở nơi này.

Điều này có nghĩa là gì thì đã quá rõ ràng, thế nhưng cô cũng không có ý muốn vạch trần.

Kỳ Lân theo bản năng đứng chung một chỗ với Hữu Đạo chân tiên, ba cường giả cấp bậc ‘Chân Tiên’ đột nhiên xuất hiện này tuy đã hỗ trợ cứu giúp thế giới, thế nhưng lai lịch của bọn họ quá mơ hồ, hẳn cần phải cảnh giác.

Vì giảm bớt không khí ngột ngạt, Ôn Văn búng tay một cái, đưa ra một chìa khóa nhỏ.

“Tôi đã tìm được biện pháp rời khỏi nơi này, trưa mai tất cả mọi người có thể rời đi, nếu mọi người còn chuyện gì chưa xử lý xong thì cố gắng hoàn thành trước giữa trưa ngày mai.”

Nói xong, sau lưng Ôn Văn xuất hiện một cánh cửa, anh trực tiếp lùi vào trong, biến mất trước mắt mọi người.

Hữu Đạo chân tiên thở phào một hơi, đáy mắt có chút kích động, hẳn đã bị nhốt ở đây một ngàn năm, rốt cuộc cũng có cơ hội rời khỏi nơi này, có điều trước khi đi hẳn còn nhiều thứ cần phải mang theo.

Vì thế hẳn chấp tay với những người khác rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Ishna và Kỵ Sĩ Đêm Tối nhìn nhau, cũng lần lượt rời đi, đối với thế giới này bọn họ có không ít nghi hoặc, cần phải điều tra rõ ràng.

Kỳ Lân nhìn chiến trường không một bóng người, gương mặt thú đầy mờ mịt, đám người này nói gì vậy, vì sao hẳn nghe không hiểu?

...

Ôn Văn vừa vào trạm thu nhận liền tìm tới nhân viên quản lý trung tâm tầng một, Kincara.

Ở trong trạm thu nhận ở thế giới này, Kincara chỉ là bóng ảo, ông có thể giao lưu với Ôn Văn nhưng không thể đụng vào đồ vật ở thế giới này.

Ôn Văn muốn thông qua Kincara để truyền về một tin tức, bảo Hiệp Hội Thợ Săn phái vài cường giả cấp Tai Biến mai phục ở lối ra Yurianu trên đảo Bành Loan, đợi đến khi Hữu Đạo chân tiên xuất hiện thì bắt lấy hẳn.

Người này tám chín phần mười chính là đầu sỏ gây ra tai ương vong linh ở Hoa Phủ ngàn năm trước, Ôn Văn không muốn thả hẳn nghênh ngang gây ra sự tình tương tự ở liên mang.

Hơn nữa trên người người này có lẽ vẫn còn chút đồ vật quan trọng khác.

Sau khi dọn dò Kincara, trước tiên Ôn Văn để lại một con quái vật ở nơi đi ra, chỉnh sửa lại quần áo rồi thản nhiên đi tới một tòa thành phố phồn hoa.

Trước lúc rời đi anh muốn thu thập chút đồ để nghiệm chứng một chuyện.

Đầu tiên là đồ cổ, tự dung lạc tới thế giới cổ đại, sao có thể từ bỏ đồ cổ có sẵn chứ.

Thứ hai chính là người, còn phải là kẻ ác, Ôn Văn dự định đem chúng rời khỏi thế giới này.

Người ở thế giới hiện thực có thể tới thế giới này, nhưng không biết người thế giới này có thể tới thế giới hiện thực hay không.

Vợ vết hời lâu, mắt thấy đã sắp tới thời gian, Ôn Văn liền tới chiến trường Tai Biên khi đó, lấy ra chút công cụ bắt đầu đào đá trên chiến trường.

Cả sáu vị cường giả Tai Biên tiến hành hỗn chiến, nơi này đã sinh ra biến dị vĩnh cửu, đặc biệt là mặt đất trong phạm vi mười mấy mét mà Ishna đã giết chết La Phong, nơi đó đã biến thành đá siêu cứng vượt xa thép tinh luyện.

Còn có một số đá kỳ dị bị nhiệt độ cao thiêu đốt kết tinh lại, cũng không phải đồ bình thường.

Mấy thứ này không có ích lợi gì đối với Ôn Văn, nhưng anh là nhà lớn nghiệp lớn, sẽ có nhân viên thu nhận cần dùng tới.

Mắt thấy đã tới thời gian, Ôn Văn đang cần cù dùng động tác lại, lấy chìa khóa ra búng tay một cái.

Tất cả ‘người từ bên ngoài’ tới thế giới này đồng loạt cảm nhận được một lực hút không rõ, một giây sau đó phát hiện mình xuất hiện trong Yurianu.

Kiều Phi Nhã và Harman đứng trên mặt đất kiên cố của Yurianu, trong lòng cũng bình ổn lại.

Ngày hôm qua nghe thấy tin này nhưng bọn họ vẫn không dám tin, hôm nay thật sự đứng ở đây thì nhóm người mới giống như tỉnh mộng, mà Ôn Văn cũng đã đặt tay mình lên cái nệm đồng.

Sau khi nêm đồng tiếp xúc với chìa khóa thì nhanh chóng thu nhỏ lại, dần dần biến thành một chìa khóa màu đồng thau.

Lúc này quyền hạn của Yurianu đã nằm trong tay Ôn Văn, Ôn Văn vỗ tay để âm thanh khuếch tán ra toàn bộ Yurianu.

“Cửa lớn của Yurianu đã mở, mọi người đi tới cuối bất cứ con đường nào cũng có thể rời khỏi nơi này.”

Nhóm quái vật thấy Yurianu đã thay đổi chủ nhân thì đều vội vàng chạy ra ngoài, nhưng khi bọn chúng đi tới cuối đường thì phát hiện nó không phải con đường rời khỏi Yurianu.

Ôn Văn nói với Hữu Đạo chân tiên, Kỵ Sĩ Đêm Tối, Ishna và cả nhóm Kiều Phi Nhã, Harman, không liên quan tới nhóm quái vật.

Chúng đã bị Ôn Văn xem là tài sản của trạm thu nhận, Ôn Văn muốn sau khi đóng kín cửa thì sẽ thu tất cả bọn chúng vào trạm thu nhận.

Ánh mắt Hữu Đạo chân tiên sáng quắc nhìn thành phố này, trong mắt lóe lên tia kỳ dị.

Ngàn năm trước hắn đã phát hiện thành phố này, nhưng vì sự cố ngoài ý muốn mà bị nhốt vào trong cửa đồng, vì thế hắn đã mơ ước thành phố này từ lâu.

Chương 1117 - Bắt được Chân Tiên

Vì thế Hữu Đạo chân tiên dự định chơi bài tình cảm với Ôn Văn, thuyết phục Ôn Văn ở nơi này một thời gian, sau đó xem thử có cơ hội cướp đoạt quyền khống chế thành phố này hay không.

Nơi này thần kỳ như thế, luyện tiên đan ở nơi này có lẽ sẽ có kết quả không thể tưởng.

Có điều Ôn Văn sớm đã có dự liệu, vì thế Kỵ Sĩ Đêm Tối và Ishna nhìn chăm chăm Hữu Đạo chân tiên, dưới ánh mắt bức ép của hai người, Hữu Đạo chân tiên bất đắc dĩ đi tới cuối con đường để ra ngoài.

Sau khi hắn rời đi, Kỵ Sĩ Đêm Tối và Ishna gật đầu với Ôn Văn, sau đó cũng theo con đường đó rời đi.

Vốn bọn họ không nên cứ vậy giao Yurianu cho Ôn Văn, nhưng lần này Ôn Văn đã giúp bọn họ một ơn lớn, vì thế bọn họ liền nhắm một mắt mở một mắt.

Huống chi ở bên ngoài còn chuyện quan trọng hơn phải bận rộn.

...

Tuy không thể nhân cơ hội cướp Yurianu cũng có chút tiếc nuối, thế nhưng đó chỉ là chút nhạc đệm nho nhỏ, có thể thoát khỏi nơi đó mới là may mắn lớn nhất.

Sau khi về tới thế giới hiện thực, rất nhiều hạn chế vô hình sẽ biến mất, từ nay về sau biển rộng mặc cá nhảy trời cao mặc chim bay.

Hữu Đạo chân tiên đã nghe Kiều Phi Nhã nói, thế giới hiện thực đã hoàn toàn thay đổi.

Trong thế giới này, người người có cơm ăn, người người có áo mặc, khắp nơi đều là nhà cao tầng, rất nhiều người bình dân có thể hưởng thụ được thứ mà ngay cả hoàng đế cũng không thể.

Ví dụ như chiếc hộp biểu diễn có chứa bóng người, ví dụ như xe không cần dùng ngựa để kéo, chim sắt có thể bay trên trời...

Nói vậy thì thế giới tinh thần của con người thế giới hiện thực lại càng phong phú hơn, hiệu lực luyện đan cũng sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Hắn giang tay, hưởng thụ thế giới hiện thực này, thế giới kia cái gì cũng có, nhưng lại thiếu hụt một phần cảm giác chân thực, dân chúng bình thường thậm chí là người siêu năng cũng không cảm nhận được, nhưng với tư cách là cường giả cấp Tai Biến, hắn cảm nhận rất rõ ràng.

Qua hai giây, Hữu Đạo chân tiên đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Vì thế hắn tập trung nhìn kỹ lại thì phát hiện ở bốn phương tám hướng ở trước mặt mình đều có người.

Một người đàn ông trung niên đầu hói vẻ mặt lo lắng, một kiếm tiên tiêu sái ngồi trên tảng đá, một người đàn ông cường

tráng mạnh mẽ khoác áo choàng da gấu, người cuối cùng là một ông lão râu dài mặc áo choàng đội mũ nhọn.

Làm Hữu Đạo chân tiên có chút bất an là cả bốn người này đều là cường giả cấp Tai Biến!

“Tại hạ Hữu Đạo, không quen biết các vị, các vị có chuyện tìm tôi sao?” Hữu Đạo chân tiên chấp tay, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Soạt!

Kiểm dài phong cách cổ xưa rời vỏ, Tuân Anh chỉ kiếm về phía Hữu Đạo, ánh mắt sắc bén: “Mày chính là chủ mưu của tai ương vong linh ngàn năm trước đúng không?”

“Các vị nói đùa, tại hạ vẫn luôn ẩn cư nơi núi rừng, thật sự không rõ tai ương vong linh gì đó.” Trong lòng Hữu Đạo chân tiên có chút giật thót, miễn cưỡng mỉm cười trả lời bốn người.

Lúc ở huyện Lăng Viên đã lấy được không ít tài liệu từ chỗ người canh mộ, trong số tài liệu này có xuất hiện nhân vật là ‘Hữu Đạo chân tiên’, có điều tin tức này chỉ có quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn biết.

Sau đó trong khoảng thời gian nhóm người Ôn Văn biến mất, bởi vì nồng độ năng lực kỳ dị tăng cao, huyện Mục Nguyên súyt chút nữa đã bùng lên một vòng tai ương vong linh mới.

Dẫn đầu chính là số thuộc hạ văn thần, võ tướng, ái phi và thái giám của n thiên tử La Phong.

Sau khi Hiệp Hội Thợ Săn Hoa Phủ tiêu diệt, tiến hành thăm vấn số vong linh kia, lúc này mới xác định Hữu Đạo chân tiên mới là đầu sỏ gây chuyện.

Vì thế lúc nhận được tin tức do ‘SRS Cơ Kim Hội’ truyền tới, Hiệp Hội Thợ Săn lập tức coi trọng.

Hội trưởng Diệp Hải Mạt vừa mới thăng cấp Tai Biến lập tức tìm tới Người Phán Quyết Hoa Phủ là kiếm tiên Tuân Anh, mặt khác còn mời Người Phán Quyết ‘pháp sư truyền kỳ’ Hải Lâm của khu Kim Ứng, và Người Phán Quyết đại đế Vertu của khu Gấu Trắng.

Bốn vị cường giả cấp Tai Biến cùng tới, nhất định phải bắt giữ Hữu Đạo chân tiên, thế giới hiện giờ đang hỗn loạn khắp nơi, không chịu nổi thêm cuộc tai ương vong linh nào nữa.

“Khắc khắc khắc, Hữu Đạo, ngàn năm rồi không gặp, mà có nhớ tao không?”

Sắc mặt của Hữu Đạo chân tiên thoáng chốc đen xì, người này xuất hiện ở nơi này, muốn làm thân sẽ không dễ.

Một người tí hon vò trên vai Tuân Anh, biểu cảm giễu cợt nhìn Hữu Đạo chân tiên, người này mặc áo dài màu đen, chính là phân thân thu nhỏ của Phong Quỷ Thần.

Tuân Anh có nhiệm vụ trấn áp Phong Quỷ Thần, vì thế chuyện anh ra ngoài sẽ không giấu được Phong Quỷ Thần, cơ bản chỉ cần Tuân Anh vừa rời đi, phân thân mini của Phong Quỷ Thần sẽ lập tức chạy theo.

Phân thân này có thực lực không mạnh, thế nhưng đánh không chết đập không nát, làm người ta khá ghê tởm.

Có điều cũng chính vì phân thân này đột nhiên lên tiếng đã làm những lời nói xạo của Hữu Đạo chân tiên mất đi ý nghĩa.

Hữu Đạo chân tiên lui về sau hai bước, chuẩn bị thoát đi, được xem là nhân vật phản diện một lòng giữ ‘đại nghĩa’, có câu nói là tuyệt đối sẽ không hi sinh chính mình, vì thế hẳn có không ít bí pháp chạy trốn.

Nhưng không đợi hẳn sử dụng phương pháp thoát đi đã phát hiện phía sau cũng xuất hiện hai người.

Là Kỵ Sĩ Đêm Tối và Ishna!

Sáu người bao vây hẳn, cắt đứt toàn bộ đường chạy trốn.

Hữu Đạo chân tiên lau mồ hôi, loại hung ác như La Phong, đối mặt với năm cường giả cấp Tai Biến bao vây tấn công cũng bị đánh thành tro bụi, hẳn yếu hơn La Phong ‘một chút’, thật sự có thể thoát đi sao?

Hắn cảm thấy thực nghi ngờ.

Có điều vẫn phải thử một chút.

Cuộc chiến kết thúc rất nhanh, không hề có chút hồi hộp nào.

Hữu Đạo chân tiên thử đủ loại phương pháp, vài lần muốn trốn đi, hẳn thử ngự kiếm phi hành, nhưng bay không thoát được Tuân Anh.

Hắn thử trốn xuống biển, nhưng khắp biển rộng gần đó đều là tứ chi kéo dài của Diệp Hải Mạt.

Sử dụng các loại bí pháp thì lại bị pháp sư truyền kỳ Hải Lâm sử dụng ma pháp xoay vòng vòng.

Muốn dùng sức phá giải thì bị đại đế Vertu đấm cho một quyền tới phát ói.

Ishna và Ky Sĩ Đêm Tối chưa ra tay thì Hữu Đạo chân tiên đã giơ tay đầu hàng, hắn không có can đảm dám lấy mạng ra đánh cược, nếu trốn không thoát, nghĩ cách để sống thì tốt hơn.

Điều này làm Diệp Hải Mạt cảm thấy rất mất hứng, ông vừa thẳng cấp, còn chưa đánh được trận nào ra hồn ra dáng, Hữu Đạo chân tiên này lại hèn nhát như thế, chưa chiến đã hàng.

Hải Lâm vẽ hai vòng trên không trung, hai ký hiệu màu xanh da trời xuất hiện bên ngoài cơ thể Hữu Đạo chân tiên, sau đó khắc lên người hắn.

Đó là một loại phong ấn mạnh mẽ, chỉ cần phong ấn này còn nằm trên người Hữu Đạo chân tiên thì hắn sẽ không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Đáng nói tới là phong ấn khổng lồ ở ‘Ồ Hủy Diệt’ cũng là do một tay Hải Lâm chế tạo ra.

Sau khi phong ấn Hữu Đạo chân tiên, sáu người tạm thời ở nơi này, sau một lát sắc trời u tối, trong tầng mây xuất hiện một con cá voi khổng lồ khó có thể hình dung, vô số cá chuồn bay sáu mắt lượng vòng quanh cá voi.

Nó là cá voi khổng lồ Thiên Mạc, trụ sở chính Đảo Thợ Săn của Hiệp Hội Thợ Săn nằm ở trên lưng nó.

Một dòng nước hình xoắn ốc từ trên trời giáng xuống cuốn lấy Hữu Đạo chân tiên, hút hắn vào trong cơ thể cá coi khổng lồ Thiên Mạc.

Hiện giờ mọi người trong Hiệp Hội Thợ Săn đều rất bận rộn, chỉ có Đảo Thợ Săn mới đủ sức lực giam giữ một cường giả cấp Tai Biến, đồng thời còn đảm bảo sẽ không có chút sơ hở nào.

Chương 1118 - Thành phố thời không Yurianu

Ishna nhìn cá voi khổng lồ ở trong mây rời đi, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Ở thế giới kia cô đã thấy được hội trưởng lúc trẻ, cũng thấy cá voi khổng lồ tương tự, hội trưởng gọi cá voi khổng lồ là ‘Côn’.

Sau đó cô quay đầu nhìn hướng Yurianu hai lần, sau đó vọt thẳng lên không trung, biến mất trong màn đêm.

Kỵ Sĩ Đêm Tối ấn một cái nút, một chiếc máy bay màu đen dừng gần đó, hấn lên máy bay, trở về khu vực của mình.

Không tới vài phút, nhóm cường giả cấp Tai Biến đã tản đi hết.

Trong khoảng thời gian nhóm Ôn Văn rơi vào thế giới trong Yurianu, ảnh hưởng của ‘linh khí sống lại’ duy trì lên men liên tục, Hiệp Hội Thợ Săn ở các nơi đều không đủ nhân lực, rất nhiều tổ chức ẩn núp trước đó bắt đầu rục rịch.

Ảnh hưởng lớn nhất tới chuyện này chính là phần đông dân chúng không hề hay biết gì về thế giới siêu năng, hiện giờ từ đủ con đường linh tinh đã biết được một số thứ mình không nên biết.

Khủng hoảng lên men ở khắp nơi trên thế giới, bất an khuếch tán trong lòng mọi người.

Tình huống của khu Hoa Phủ không tệ lắm, bởi vì Diệp Hải Mạt thăng cấp, Hoa Phủ có hai vị cường giả cấp Tai Biến, đám người xấu ngay cả né tránh cũng không kịp, căn bản không dám mạo hiểm lộ đầu.

Nhưng tình huống trong khu vực cũng có chút khó chịu, mặc dù không tới mức không chống đỡ được nhưng cũng bận rộn tới sứt đầu mẻ trán.

Đối với tình huống bên ngoài, Ôn Văn cũng không chú ý, anh đã đưa tin từ sớm, nếu Hiệp Hội Thợ Săn còn không ngăn được Hiệp Hội Thợ Săn cũng thực thái quá.

Anh có quá nhiều chuyện cần bận rộn, đầu tiên là kiểm tra thu hoạch ở thế giới bên kia.

Vừa mở nhãn không gian thì Ôn Văn phát ra một tiếng kêu rên.

Số đồ cổ mà anh thu gom, còn có số nguyên liệu siêu năng kia đều đã biến mất, không có chút dấu vết nào từng tồn tại.

Anh kiểm tra đám ác nhân, sau một trận giãy giụa đau đớn thì chúng đã chết, xác cũng hoàn toàn biến mất.

Nói cách khác người và vật ở thế giới kia đều không thể sử dụng cho thế giới này, điều này làm Ôn Văn rất thất vọng.

Sau đó anh có chút may mắn vì đã không mang Xuân Linh ra ngoài, bằng không đã tổn hại tới một sinh mạng oan uổng.

Sau đó Ôn Văn bắt đầu tiến hành tiếp thu hoàn toàn Yurianu.

Lúc này quyền hạn của Ôn Văn ở Yurianu cũng ngang bằng với Oai Long, nhưng như vậy vẫn còn quá ít ỏi, thành phố thần kỳ này vốn thuộc về trạm thu nhận, hiện giờ Ôn Văn muốn nó quay trở về vị trí vốn có.

Sau khi tiến vào trạm thu nhận, Ôn Văn không tới tầng chót, mà trước tiên thử đưa quái vật giam giữ trong trạm thu nhận ở thế giới bên kia, và một số đồ vật chuyển dời tới trạm thu nhận chân chính.

Kết quả chỉ có Oai Long, Trư Bồng Bái và Eiger thành công chuyển tới thế giới này, đám quái vật và đồ dùng khác đều đột nhiên biến mất trong quá trình chuyển dời.

Điều này làm Ôn Văn có chút thờ dài, anh còn tưởng đâu có thể nhờ vào trạm thu nhận để tạo ra kẽ hở.

Ôn Văn bắt đầu đi tới tầng chót, tìm một căn phòng không mở cửa, cắm chìa khóa Yurianu vào, xoay nhẹ một cái.

Chìa khóa kia biến mất trong lòng bàn tay Ôn Văn, một lượng lớn tin tức ủa và trong bộ não anh.

Sự hiểu biết của anh về thành phố Yurianu này nhanh chóng sâu sắc hơn.

Tên gọi đầy đủ của thành phố này là – thành phố thời không Yurianu!

Là một trong những vật thu nhận mạnh mẽ mà người áo đen đã mang tới từ ‘tinh không ngoại vực’!

Trong đầu Ôn Văn xuất hiện hình ảnh một tay áo đen nâng một thành phố, từ một nơi khó có thể hình dung tiến vào vũ trụ hư không.

Hình ảnh này quá chân thực, làm tim Ôn Văn đập nhanh, sau đó lại mỉm cười.

“Xem ra mình thật sự đã mạnh mẽ hơn một chút, trước kia chỉ nghe tới từ ‘tinh không ngoại vực’ thì suýt chút nữa đã tử vong.”

“Mặt khác thì thành phố này thì ra là vậy...”

Phía sau thành phố thời không không phải một thế giới chân chính, mà là một đám hình chiếu thời không.

Xét theo ý nghĩa nào đó, nếu so với một tiểu thế giới đơn độc thì càng quý giá hơn.

Thế giới ngàn năm trước mà nhóm Ôn Văn tới trước đó là một trong số hình chiếu thời không đó.

Là từ trong thời không lấy ra một tình huống trong một khoảng thời gian, bọn họ trông rất chân thực nhưng không phải thật sự tồn tại, vì thế Ôn Văn không có cách nào lấy lại bất cứ thứ gì ở thế giới đó.

Lúc có người bên ngoài tới, thời gian hình chiếu sẽ duy trì ổn định, nhưng khi người bên ngoài rời đi thì hình chiếu thời không sẽ chậm rãi biến mất.

Thông thường thì phạm vi hình chiếu thời không cũng không lớn, lớn nhất là một cánh rừng, hoặc là một thành phố.

Nhưng hình chiếu thời không có phạm vi rộng lớn giống như Hạ Phủ này thật sự rất hiếm thấy.

Bởi vì sự cố ngoài ý muốn bong ra khỏi trạm thu nhận, hơn nữa Hữu Đạo chân tiên tiến vào cả ngàn năm mới có thể tạo ra một hình chiếu thời không lớn đến thế.

Hình chiếu thời không như vậy có giá trị rất cao, Ôn Văn không định để thế giới này biến mất.

Thời gian hình chiếu biến mất là một quá trình chậm rãi, Ôn Văn cũng không thiếu thời gian để chậm rãi thao tác.

Ôn Văn suy nghĩ một chút, ở bên cạnh mê cung gương dựng một cánh cửa đồng xanh uy vũ quyền lực, nhóm nhân viên thu nhận chỉ cần thông qua cánh cửa này thì có thể tiến vào trong Yurianu.

Có điều cụ thể cần phải chờ Ôn Văn hoàn thành thăm dò Yurianu, sau đó mới chính thức mở ra.

Ôn Văn vượt qua cửa đồng, phát hiện mình xuất hiện trong một khoảng sân rộng, thành phố cổ dưới ánh mặt trời rất an tĩnh, làm người ta có cảm giác năm tháng trôi qua rất tốt đẹp.

Nếu không có đám quái vật ẩn núp trong bóng tối lén lén lút lút thì lại càng tươi đẹp hơn.

“Ngược lại có thể biến nơi này thành nơi nghỉ ngơi của trạm thu nhận, dù sao thì hiện giờ cũng đã đóng tất cả các lối ra vào, chỉ có từ cánh cửa đồng trong trạm thu nhận mới có thể ra vào.”

“Đem số quái vật không thể sống nổi ở thế giới bên ngoài chuyển vào thành phố này, để nơi này chính thức vận chuyển trở lại.

“Có điều trước đó nên quét dọn sạch sẽ.”

Ôn Văn búng tay một cái, có vô số quái vật trong trạm thu nhận nhảy vào trong thành phố, bắt đầu đuổi bắt đám quái vật.

Quái vật và người siêu năng trong thành phố này chia làm hai bộ phận.

Một là tay đấm mà Oai Long chiêu mộ, số này đều là quái vật ăn thịt người hoặc tội phạm bị truy nã tội ác tà trời, nói chung không phải thứ tốt lành gì.

Đám quái vật này bởi vì luân phiên chiến đấu mà bị tổn hại nặng nề, vì thế phần lớn quái vật đối mặt với sự đuổi bắt của đám quái vật trạm thu nhận, chúng không có chút sức phản kháng nào.

Mặc dù có chút quái vật đặc biệt mạnh thì cũng bị Ôn Văn tiện tay áp chế.

Hiện giờ nơi này đã trở thành khu vực của trạm thu nhận, lúc nào Ôn Văn cũng có thể phát huy thực lực cấp Tai Biến, tất cả quái vật ở nơi này gộp lại cũng không đủ xem.

Một phần khác là quái vật không thể thích ứng cuộc sống ở thế giới loài người nên mới trốn ở đây.

Bọn họ hiền lành, chỉ muốn có một chỗ ở thuộc về mình, sinh sống yên ổn.

Sau khi tiến hành giám định xong, Ôn Văn sẽ để bọn họ tiếp tục ở lại nơi này, hơn nữa anh còn có thể kiếm càng nhiều bạn đồng hành cho bọn họ hơn, để thành phố này vận chuyển bình thường.

Chương 1119 - Hình chiếu thời gian

Sau khi đám xấu xa trốn chui trốn nhủi trong thành phố bị tóm sạch, Ôn Văn bắt đầu cảm thấy hương vị của thành phố này trở nên ngọt ngào hơn.

Sau đó anh đi tới trước cửa đồng, tay đặt trên cửa đẩy nhẹ một cái, cửa đồng trực tiếp bị mở ra.

Trong mắt người ngoài thì bên trong cánh cửa này là một vòng xoáy lớn màu trắng, bước vào trong sẽ không biết được sẽ tiến vào nơi nào.

Mà trong mắt Ôn Văn thì lúc vòng xoáy chuyển động sẽ xuất hiện các dạng hình ảnh, hình ảnh lớn nhất chính là thế giới bọn họ bị nhốt trước đó.

Oai Long không nắm giữ Yurianu hoàn toàn, ngay cả việc mở cửa đồng cũng rất cố sức, thỉnh thoảng có thể tiến vào bên trong thăm dò một phen đã là không tệ, căn bản không thể nào đạt tới cấp bậc không chế như Ôn Văn.

Sau khi suy nghĩ một chút, Ôn Văn giẫm chân tiến vào cửa đồng.

Trạm tới đầu tiên của anh chính là vùng Hạ Phủ đã từng tới, Ôn Văn xuất hiện ở giữa không trung, tìm một thành phố bay đi.

Sau khi hỏi thăm đơn giản một phen, Ôn Văn phát hiện tốc độ thời gian trôi qua ở đây cũng giống như thế giới hiện thật.

Mặt khác Ôn Văn còn cảm nhận được hơi thở của yêu thần Kỳ Lân, có điều Ôn Văn cũng không đi quấy rối hắn, anh có một ý tưởng về Kỳ Lân, nhưng cụ thể có thể thực hiện được hay không thì anh cũng không nắm chắc.

Sau đó Ôn Văn rời khỏi thế giới này, giẫm lên vòng xoáy to lớn, chui vào một hình chiếu thời gian khác.

Nơi này có địa lý và dáng vẻ rất khác với thế giới hiện thực, hàm lượng dưỡng khí trong không khí cao tới thái quá, Ôn Văn cũng không nhận ra chủng loại thực vật ở nơi này, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy côn trùng to lớn kinh người bò trên mặt đất.

Đột nhiên Ôn Văn nghe thấy một tiếng kêu rên, anh quay đầu nhìn lại thì thấy một cây đại thụ cao trăm mét.

Chỗ cành nhánh của cây đại thụ có một vết thương rất thâm, miệng vết thương đang nhỏ dầu xuống một con khủng long bạo chúa đáng thương, dần dần bao lấy cả người con khủng long kia.

Ôn Văn gãi đầu, phát hiện hiện giờ có chút hiểu được con khủng long bạo chúa hổ phách trong viện bảo tàng của Hội Học Thuật Chân Lý làm sao làm ra được.

Một con cuốn chiếu khổng lồ yên lặng xuất hiện ở phía sau Ôn Văn, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy loại sinh vật kỳ quái này, có điều con cuốn chiếu này còn không kịp tấp một phát đã bị một con khủng long cao vài mét cắn.

Khủng long không cảm thấy con cuốn chiếu này dọa người, nó dùng sức một chút, nhai rôm rốp rất thơm ngon.

Thấy nó ăn ngon như vậy, Ôn Văn cũng chảy nước miếng.

“Minh chưa từng ăn món thịt khủng long nướng.”

Ôn Văn cắt nửa cái đuôi của con khủng long đáng thương này, thuận tiện cầm máu cho nó, sau đó đuổi nó đi, tiếp đó bắt đầu hào hứng nướng thịt.

Sau khi nướng xong, Ôn Văn gặm hai ngậm liền mất hứng thú rời khỏi hình chiếu này.

“Vẫn là đùi cừu nướng ăn ngon hơn.”

Kế tiếp Ôn Văn dạo chơi thêm vài hình chiếu thời gian khác nhau, thỏa mãn được lòng hiếu kỳ rất lớn của mình.

Thành phố lớn nhất có tên là ‘Can Thúy Diện’, nơi này đột nhiên nháo họa xác sống, xác sống ở nơi này rất đa dạng, nhưng không đợi Ôn Văn nghiên cứu xong thì nơi này đã bị một quả bom san bằng.

Đáng nói tới là nó là loại bom uy lực mạnh nhất mà Ôn Văn từng thấy, đồng thời cũng chứng tỏ hình chiếu này có nguy hiểm rất lớn, cần phải cẩn thận suy nghĩ xem có nên để nhân viên thu nhận tiến vào hay không.

Hình chiếu nhỏ nhất là một tòa lâu đài cổ, trong pháo đài cổ có một con Vampire, nó muốn chuyển đổi Ôn Văn thành huyết duệ, kết quả bị Ôn Văn tát cho một phát đập chết.

Ôn Văn chơi đùa trong hình chiếu rất vui vẻ, xem đồng hồ thì chuẩn bị dạo thêm một hình chiếu nữa sẽ đi làm chính sự.

Chẳng qua khi anh đứng trong hình chiếu này thì trực tiếp sững sốt, bởi vì cảnh sắc ở nơi này rất quen thuộc.

Nơi này là thành phố Lộc Cảng, từng là nhà của Ôn Văn.

Hắn hít sâu một hơi, sau khi ở ven đường hỏi xem hôm nay là ngày gì thì con người kịch liệt co rút, bóng dáng nháy mắt biến mất.

Thời điểm xuất hiện trở lại, Ôn Văn lơ lửng trước cửa sổ một tòa chung cư, nhìn một thiếu niên máu me khắp người đang ôm xác một người phụ nữ quý ở trong phòng.

“Ày, đã tới chậm rồi, chuyện này vẫn xảy ra.”

Không có người từ ngoài tới quấy nhiễu hình chiếu thời gian, nó cơ bản sẽ diễn ra theo lịch sử, vì thế lúc ban đầu đã xảy ra chuyện gì, nơi này vẫn sẽ xảy ra như thế.

Ôn Văn lắc đầu, hiện giờ anh đã có thể nhìn thẳng vào những chuyện xảy ra trước kia, thấy một màn này cũng không chịu kích thích.

Chỉ là anh vẫn có chút tiếc nuối, nếu tới trước khi xảy ra sự việc thì ít nhất có thể nói chuyện với mẹ.

Lúc chuẩn bị rời đi, Ôn Văn ngẫu nhiên nhìn thoáng qua thì thấy một người đàn ông trung niên đứng ngay người như phỗng ở cửa, người này là cha của Ôn Văn, Ôn Duệ!

“Thì ra trước đây... ông ấy cũng ở.”

Trong mắt Ôn Duệ lóe lên một vòng cuồng khí đỏ thắm, bàn tay của hắn giống như bị rút gân mở ra khép lại, trong mắt lóe ra sát khí mãnh liệt.

Trước đây vì khống chế cuồng khí trong cơ thể, Ôn Duệ cố gắng rời khỏi nhà, không muốn tổn hại người nhà.

Nhưng cứ cách một đoạn thời gian hắn sẽ trở về nhà, chỉ cần có thể nhìn thấy vợ và con trai, trong lòng hắn cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng có năm mơ hắn cũng không ngờ, lần này trở lại lại thấy hình ảnh như vậy.

Dần dần, sát ý nồng nặc bị khống chế, Ôn Duệ xoay người rời khỏi nơi này.

Ôn Duệ biết trong cơ thể mình không ức chế được điên cuồng, vì thế sau khi thấy một màn này liền tự bỏ não chuyện đã xảy ra.

Có người đột nhập vào nhà mưu đồ gây rối, điên loạn trong người Ôn Văn bùng nổ, giết chết đám trộm cướp kia, sau đó không thể tự khống chế đã giết luôn mẹ mình.

Suy đoán này có chút sai lệch với sự thật, nhưng mẹ Ôn tử vong quả thực có liên quan tới chuyện Ôn Văn mất lý trí, vì thế cũng không thể nói là sai hoàn toàn.

Ôn Duệ không có cách nào trách Ôn Văn, bởi vì điên cuồng này là hắn di truyền cho Ôn Văn, hắn muốn hoàn toàn kết thúc hết thảy, kết thúc số phận bị nguyên rủa của nhà họ Ôn.

Ôn Văn yên lặng đi theo phía sau Ôn Duệ, nhìn bóng lưng thê lương của cha mình, trong lòng có chút khó chịu.

Ôn Duệ một đường tra được cứ điểm của đám trộm cướp đã tiến vào nhà mình, vì phát tiết phần nộ trực tiếp giết chết mấy chục người, rốt cuộc cũng báo thù cho mẹ của Ôn Văn.

Sau đó Ôn Duệ trở về nhà, đánh ngất Ôn Văn, liên hệ một tổ chức bí ẩn, tổ chức này chính là ‘Hội Học Thuật Chân Lý’.

Ôn Duệ bày tỏ muốn dâng hiến chính mình cho ‘chúa tể kiến thức và trí tuệ’, hẳn coi đây là trả giá để đưa ra một yêu cầu với Hội Học Thuật Chân Lý.

Đó chính là phong ấn tiềm năng siêu phàm của Ôn Văn, không chỉ Ôn Văn, ngay cả con cháu của Ôn Văn cũng không có cách nào thức tỉnh siêu năng lực.

Trong mắt Ôn Duệ thì như vậy rốt cuộc cũng hóa giải được huyết mạch điên cuồng bị nguyên rửa này.

Sau khi vấn đề này chấm dứt, Ôn Duệ ở thành phố Lộc Cảng chờ hơn mười ngày, tình cảm trong mắt dần biến mất, biến thành lạnh như băng chỉ si mê tri thức như hiện giờ.

Chỉ hơn mười ngày ngắn ngủi, Ôn Duệ đã hoàn toàn biến thành người khác, thậm chí ngay cả khi đứng trước mộ của mẹ Ôn, hẳn cũng không có chút tình cảm dao động nào, chỉ suy nghĩ tới ý nghĩa của sinh mạng và tử vong.

Từ giờ phút này, Ôn Duệ trước kia đã chết, Ôn Duệ nguyện ý hi sinh hết thảy cho kiến thức ra đời.

Vậy sau đó, Ôn Duệ rời khỏi thành phố Lộc Cảng.

Phạm vi của hình chiếu này chỉ cỡ một phần tư thành phố Lộc Cảng, Ôn Duệ vừa rời đi thì Ôn Văn không thể nhìn thấy được gì nữa.

Toàn bộ quá trình này, Ôn Văn vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, bởi vì anh hiểu rõ hết thảy chỉ là hình chiếu thời gian, cho dù anh ngăn cản Ôn Duệ thì cũng không thay đổi được gì.

Có điều trong mấy ngày đi theo sau Ôn Duệ, thái độ của Ôn Văn đối với Ôn Duệ đã có sự thay đổi rất lớn.

Chương 1120 - Nhà xưởng quái vật

Sau khi bước ra khỏi cửa đồng, tâm trạng của Ôn Văn có chút phức tạp.

Anh có lòng muốn giữ hình chiếu này, nhưng nghĩ một hồi lại lắc đầu từ bỏ.

Ôn Văn vỗ mặt, chuẩn bị bắt đầu xử lý công việc tích lũy.

Đuổi bắt Eiger, bị nhốt trong Yurianu, cộng thêm mười ngày ở lại trong hình chiếu, Ôn Văn đã không để ý tới hoạt động của trạm thu nhận suốt một khoảng thời gian dài.

Cũng không biết qua một thời gian dài như vậy, trạm thu nhận có biến hóa gì mới hay không.

Đầu tiên Ôn Văn đi tới tầng thứ tư của trạm thu nhận, nơi này nhốt cường giả cấp Tai Biến duy nhất hiện giờ, Eiger.

Cũng giống như tình hình trong trạm thu nhận hình chiếu, Eiger bị giam giữ rất chắc chắn, trói ba tầng trong ba tầng ngoài.

Mặc Cung đặt một băng ghế nhỏ ngồi ở trước mặt hắn, câu có câu không nói chuyện phiếm với Eiger.

Ánh mắt Eiger nhìn Mặc Cung đầy sợ hãi, không quản Mặc Cung hỏi gì, Eiger đều trả lời thành thật.

Phòng giam này đã ít nhất cả ngàn năm không có thêm gì mới mẻ, vì thế Mặc Cung thấy Eiger thì giống như thấy được bảo bối, dùng mọi cách để yêu thương.

Có điều trong mắt Eiger, loại ‘yêu thương’ này thật sự quá khủng khiếp.

Ôn Văn thử một chút, bản thân anh không có cách nào sử dụng năng lực của Eiger, cũng không có cách nào trông xiềng xích để hắn chiến đấu cho mình.

Chẳng qua hiện giờ anh đã có trạng thái Tai Biến, vì thế có thể dùng năng lực của Eiger hay không cũng không ảnh hưởng gì.

Có Mặc Cung trông coi khu Tai Biến, Ôn Văn khá yên tâm, lúc anh đang chuẩn bị rời khỏi nơi này đi tới nơi khác thì bị Mặc Cung gọi lại.

“Có chuyện cần nói với cậu một chút, bởi vì cậu bắt được quái vật Tai Biến đầu tiên, áp lực trên người bốn nhân viên trung tâm bọn tôi cũng giảm bớt một ít.”

“Cậu nên biết, trạm thu nhận từng bị tổn hại rất nặng, căn bản phải dựa vào sức mạnh của đám bọn tôi chống đỡ, cậu bắt

được quái vật Tai Biến, mặc dù không thể sử dụng được nhưng hẳn có thể chia sẻ áp lực của bọn tôi.”

“Hiện giờ nhóm Kincara, Nivea và Iswett có thể rời khỏi trạm thu nhận mà không bị hạn chế quá nghiêm khắc, nếu có thể bắt thêm một cường giả Tai Biến nữa, một trong số bọn họ có thể khôi phục lại thực lực Tai Biến.”

Ôn Văn nghe vậy thì lập tức mỉm cười, nhân viên quản lý trung tâm mạnh mẽ nào anh hiểu rất rõ, nếu bọn họ có thể ra ngoài hỗ trợ thì tương đương dưới tay anh có ba tay đấm chân tạt mạnh mẽ.

Về phần bắt thêm một vị cường giả cấp Tai Biến, đây không phải chuyện anh có thể nghĩ tới lúc này, có thể vô Eiger vào trạm thu nhận cũng nhờ vào có rất nhiều chuyện trùng khớp, mỗi cường giả Tai Biến đều không phải cộp giầy, chỉ với mười phút biến hóa trạng thái Tai Biến của anh, trong thời gian ngắn rất khó bắt thêm một người nữa.

Sau khi rời khỏi khu Tai Biến, Ôn Văn đi tới khu Tai Họa, tìm được nhân viên quản lý trung tâm Kincara, từ chỗ của ông biết được tình huống của trạm thu nhận dạo gần đây.

Ngoài dự đoán của Ôn Văn là trạm thu nhận chưa từng xuất hiện tình huống rắn mất đầu.

Sau khi Ôn Văn biến mất, Ôn Võ đã thay thế Ôn Văn duy trì đại cuộc trong trạm thu nhận.

Bởi vì hắn lớn tuổi hơn Ôn Văn, cách xử sự của hắn rất khác Ôn Văn, phong cách càng vững chắc hơn, kế hoạch quyết định đều thích hợp cho sự phát triển lâu dài của trạm thu nhận.

Dựa theo kế hoạch của Ôn Võ phát triển tiếp, Ôn Văn nghĩ một ngày nào đó Trạm Thu Nhận Tai Ách có thể thay thế Hiệp Hội Thợ Săn cũng không còn là câu nói suông.

Kết cấu của Cơ Kim Hội đã hoàn thành, công việc của các ban ngành gọn gàng rõ ràng, thế lực vững vàng mở rộng.

Bởi vì ‘linh khí sống lại’, số lượng nhân viên thu nhận mới chiêu mộ được cũng không ít, nhóm nhân viên thu nhận này phân bố ở các nơi trên thế giới, cũng làm thế lực trạm thu nhận trở thành một mạng lưới khổng lồ.

Đồng thời Ôn Võ đặc biệt tập trung phát triển kế hoạch nhà xưởng quái vật của Ôn Văn.

Dựa theo sắp xếp của Ôn Văn, nhà xưởng quái vật giống như nơi cải tạo lao động, rèn sắt, đào mỏ, làm ruộng, bện sợi, có thể cung cấp tiền tài để nuôi quái vật trong trạm thu nhận là được.

Nhưng suy nghĩ của Ôn Võ thì khác, hắn trực tiếp tiến hành cải tạo nhà xưởng, phát huy tối đa ưu thế của đám quái vật, đạt được hiệu quả cực kỳ kinh người.

Ôn Văn chỉ nghe Kincara miêu tả đã cảm thấy nhà xưởng quái vật được cải tạo rất kinh người.

Ôn Văn nhắm mắt lại hai giây, trong đầu có thêm một số ký ức, là hành động của Ôn Võ trong khoảng thời gian này.

Thu hoạch ký ức của phân thân thì chỉ cần lấy phân thân lấy, như vậy sẽ làm bộ não của Ôn Văn đỡ gánh vác, cũng không quá lãng phí thời gian.

Bằng không chỉ quá trình Ôn Võ và Lục Chiêu Tuyết dính với nhau ngọt ngào cũng đủ làm Ôn Văn khó chịu.

Phân thân của anh dựa vào cái gì chỉ mới xuất hiện đã có bạn gái rồi, lại còn chuẩn bị có con chứ?

Từ trí nhớ lấy được càng nhiều tin tức thì Ôn Văn lại càng cảm thấy hài lòng, suy nghĩ một hồi thì Ôn Văn chuẩn bị tự mình thị sát nhà xưởng quái vật một phen.

Anh tập trung vào tọa độ của Đào Thanh Thanh, thoáng chốc xuất hiện trong trụ sở chính SRS Cơ Kim Hội ở thành phố Thiên Hà.

Sau khi tách ra với Ôn Văn ở Baidya, Đào Thanh Thanh tự mình trở về trụ sở chính của Cơ Kim Hội, chờ Ôn Văn trở về, làm Ôn Văn có chút bất ngờ là nơi này còn một cô gái khác.

Hồ Ấu Lăng đã từ hồ Ngũ Tiên trở lại, trên người mặc váy màu đen, biểu cảm giống như núi băng.

Mà Đào Thanh Thanh thì đứng trên ghế, đang tìm mọi cách khiêu khích Hồ Ấu Lăng, thế nhưng Hồ Ấu Lăng không hề nhúc nhích chút nào, hai người giống như đã bị hoán đổi với nhau.

Bình thường, đàn ông đối mặt với tình cảnh này thì kế tiếp chính là tròng Tu La.

Có điều Ôn Văn vừa đi tới thì hai nàng lập tức ân cần hầu hạ, không dám chuyên dờn sự không thoải mái giữa hai người lên đầu Ôn Văn.

Mặc dù Ôn Văn đã lâu không xuất hiện nhưng bọn họ cũng không dám quên vị trí của mình.

Ôn Văn rất hài lòng với biểu hiện của hai người, sau khi hưởng thụ xoa bóp một hồi liền dẫn theo hai cô nàng tới nhà xưởng quái vật.

Vị trí của nhà xưởng quái vật không có người ở, lúc Ôn Văn tới nơi cũng giật nảy mình.

Ôn Văn tự mình sắp đặt một vài căn phòng hoạt động nhỏ, mà nơi này hiện giờ trông như một thị trấn nhỏ của quái vật.

Phía đông có khói than bốc lên cuộn cuộn, phía tây là trăm mẫu ruộng tốt, có quái vật chăm chỉ đang lao động dưới ruộng, có cảm giác như một bức tranh đẹp.

Tất nhiên trong mắt người bình thường thì nơi này chính là gió âm can quét, quần ma loạn vũ...

Trước tiên Ôn Văn tiến tới phía tây thị sát, phía tây là địa bàn của Râu Đỏ, hẳn vốn là trường hội rèn của trạm thu nhận.

Hiện giờ hẳn đã trở thành tổ trưởng tổ rèn của nhà xưởng quái vật.

Dưới tay hẳn có một nhóm quái vật am hiểu rèn, tạo hình, vẽ ký hiệu, đám quái vật này nếu làm đơn độc thì không thể chế tạo ra dụng cụ siêu năng, nhưng chúng có thể tiến hành phân công hợp tác, sản xuất theo dây chuyền chế tạo ra vũ khí ký hiệu cấp thấp.

Trải qua một khoảng thời gian thử nghiệm, hiện giờ nhà xưởng quái vật đã có sản phẩm cố định của mình.

Theo thứ tự là series dao ‘Kiếp’ và series súng ống ‘Ngục’.

Hai series dụng cụ này tổng thể có màu đen, ở vị trí đặc biệt có vật trang sức màu đỏ thẫm.

Ôn Văn cầm lấy một cây dao dài màu đen, tiện tay nghịch hai phát, lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Chương 1121 - Ôn Vô hữu dụng

Thẳng thắn mà nói thì không quản là dao hay súng, Ôn Văn đều nhìn không thuận mắt.

Dao có thể chém tổn thương cơ thể sinh vật ảo, đồng thời mức độ rắn chắc vượt xa dao thép bình thường, mức độ sắc bén đủ để cắt da quái vật cấp thấp, nhưng hiệu quả kém xa tít tắp kiếm ánh sáng do Ôn Văn tiện tay ngưng tụ thành.

Súng ống cũng có thể tổn hại quý hồn, có thể kèm theo hiệu quả nguyên tố nhất định, cộng thêm đạn săn ma thì rất có tính đe dọa với quái vật cấp thấp, có điều cũng kém xa tít tắp Chước Hồ Quần Lang của Ôn Văn.

Ưu điểm của số vũ khí này không phải chúng ưu việt cỡ nào, mà là có thể sản xuất hàng loạt!

Có nhà xưởng quái vật, đội hành động của Cơ Kim Hội hoàn toàn có thể tiến hành cải cách trang bị, sức chiến đấu tổng thể có thể tương đương với thăng cấp rất lớn, đối với nhân viên thu nhận bình thường, hai thứ này cũng là dụng cụ rất tốt.

Mặt khác sản phẩm này chỉ là loại cơ bản 01.

Đợi đến khi đám quái vật thành thạo với công việc của mình hơn, có quái vật mới gia nhập thì sẽ cho ra phiên bản mới có chức năng mạnh hơn.

Sau khi có phiên bản mới thì có thể bán phiên bản cũ cho Hiệp Hội Thợ Săn để đổi lấy tài nguyên.

Ôn Văn rất hài lòng với khu rền, tiếp đó anh đi tới khu trồng trọt ở bên cạnh, người phụ trách khu này là quái vật hươu Akaru, chủ yếu trồng hoa bỉ ngạn, dùng để chế tạo thuốc hoa bỉ ngạn.

Ngoài ra còn có mấy quái vật trồng trọt, chúng ở nơi này trồng một số loại hạt giống đặc biệt, những loại hạt giống này một khi trồng xuống đất có thể nảy mầm sinh trưởng, tương đương dụng cụ siêu năng dùng một lần.

Ví dụ như quả anh đào nở tung, quả hạch có thể tạo thành tấm khiên, đậu Hòa Lan giống như súng máy hạng nặng...

Mấy thứ này đều bán ở cửa hàng thu nhận, rất nhiều nhân viên thu nhận đã tích trữ một số.

Có điều bị giới hạn diện tích trồng trọt, thành phần dinh dưỡng trong đất, số cây này không thể trồng quá nhiều.

Ôn Văn chọn vài thứ thú vị thu vào, sau đó tiếp tục dạo quanh trấn nhỏ này.

Càng đi ánh mắt Ôn Văn lại càng sáng hơn, anh phát hiện Ôn Võ thật sự đã khai phá tiềm lực của rất nhiều quái vật tới cực hạn.

Hắn gom đám quái vật am hiểu các loại năng lực lại một chỗ, hợp thành từng xưởng nhỏ.

Xưởng dệt, xưởng con rối, xưởng thuốc....

Thật ra trước đó Ôn Văn cũng từng nghĩ tới những thứ này, chẳng qua anh cảm thấy chuyện này chơi không vui, vì thế không lãng phí quá nhiều thời gian, mà trong trạm thu nhận lại không có người có thể giúp Ôn Văn chủ trì đại cuộc.

Nhưng mục đích của Ôn Võ và Ôn Văn khác nhau, mục đích lớn nhất của hắn là hỗ trợ Ôn Văn, cái gì có lợi cho Ôn Văn thì hắn sẽ làm, vì thế hắn có thể kiên trì quyết tâm quy hoạch nhà xưởng quái vật này.

Biến hóa của trạm thu nhận trong khoảng thời gian này làm Ôn Văn cảm thấy việc chế tạo phân thân này rất đáng giá.

Mặt khác Ôn Võ còn làm một chuyện mà Ôn Văn đặc biệt hài lòng, đó chính là mỗi tuần hắn đều tham gia hội nghị nhân viên thu nhận.

Ôn Võ với tư cách là người đại diện của ‘Hắc Thập Tự’, không chỉ thân phận cao hơn nhân viên thu nhận khác, thực lực cũng hoàn toàn áp đảo bọn họ.

Có Ôn Võ trấn giữ, hội nghị nhân viên thu nhận trở nên nghiêm chỉnh hơn rất nhiều, bằng không chính là dáng vẻ của trung tâm hoạt động người lớn tuổi.

Ôn Võ đặt ra quy tắc cho hội nghị, làm hội nghị trật tự rõ ràng hơn, mọi người có thể cung cấp tình báo, thu mua những thứ mình cần, bán ra những dụng cụ không dùng tới.

Hiện giờ quy mô của nhân viên thu nhận càng lúc càng lớn, nhưng thoát nhìn còn chính tề hơn lúc ban đầu.

Đồng thời Ôn Võ còn tìm người đặc biệt ghi chép lại, tập hợp toàn bộ tin tình báo mà nhóm nhân viên thu nhận cung cấp, tạo thành mạng lưới tình báo rộng lớn phủ khắp liên bang.

Ôn Văn vừa đi vừa nhìn, cuối cùng dạo một chút ở trung tâm nghiên cứu khoa học trong trấn, người quản lý khu này là đầu bông cải đã không còn ‘Ác’ Brookley.

Thành viên là một số ít nhà khoa học tà ác, phần lớn những thứ bọn họ nghiên cứu ra đều khá phát rồ.

Ví dụ như thuốc ăn vào có thể biến ruột mình thành vũ khí, có thể bay ra từ miệng hoặc các lỗ khác để tấn công...

Có điều trong ngàn cái ác cũng có một cái thiện, trong mấy thứ này quả thực có thể tìm ra chút đồ chơi hữu dụng, ví dụ như thiết bị chuyển hóa máu thịt nhân loại.

Sau khi hấp thu máu thịt nhân loại thì sẽ chuyển hóa thành một một phận cụ thể.

Có thứ này rồi, cho dù là thu thập ruột thừa của bệnh nhân viêm ruột thừa cũng có thể cứu vớt được không ít người.

Nhìn nhà xưởng quái vật hoạt động ngăn nắp gọn gàng, đột nhiên Ôn Văn cảm thấy có chút không ổn.

Mọi thứ của nhà xưởng đều tốt, chỉ là diện tích quá nhỏ.

Theo số lượng quái vật gia tăng, chỉ việc quản lý quái vật cũng là vấn đề, ngộ lỡ sau này nhà xưởng bị những tổ chức khác phát hiện thì cũng dẫn tới chút phiền phức.

Vì thế sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn chuẩn bị dời nhà xưởng này tới hình chiếu thời gian lớn nhất của Yurianu.

Thế giới đó là thế giới hình chiếu thời gian lớn nhất, quý giá hơn hình chiếu thời gian bình thường rất nhiều, Ôn Văn không muốn hình chiếu đó biến mất thì cần phải để người bên ngoài thường trú ở đó.

Mà đặt nhà xưởng quái vật ở nơi đó chính là lựa chọn tốt nhất, nơi đó đủ rộng lớn, có thể mặc Ôn Văn thỏa thích thao tác.

Muốn hoàn thành những thứ này thì cần phải giải quyết vấn đề của yêu thần Kỳ Lân, bằng không ở phía sau căn cứ nhà mình có một cặp Tai Biến canh me, nghĩ tới thôi cũng làm người ta cảm thấy không hài lòng.

Đối với chuyện làm sao giải quyết Kỳ Lân, Ôn Văn sớm đã có suy tính, hiện giờ cần phải thử nghiệm một chút.

Chuyện giải quyết địa điểm của nhà xưởng quái vật có chút quan trọng, vì thế Ôn Văn không lãng phí thời gian, sau khi rời khỏi nơi này thì lập tức đánh tiếng với Tuân Anh.

Sau đó ngồi trên máy bay do Tam Tể Nhi lái, chạy thẳng tới núi Tề Linh.

Lúc máy bay tới núi Tề Linh, trên người Ôn Văn xuất hiện áo choàng màu đen, trực tiếp từ trên máy bay nhảy xuống, rơi vào công thôn Yêu Linh.

Hơi thở cấp Tai Biến trên người anh làm toàn thôn hỗn loạn.

Nhóm quái vật hình người mạnh mẽ từ trong thôn lao ra, bốn quái vật chân tự lâu năm đứng ở trước nhất, run rẩy nhìn Ôn Văn.

Bốn quái vật chân tự, theo thứ tự là Long trưởng thôn, Hồ nhị gia, Quy tam gia, Tước đại nương.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài là...”

Long trưởng thôn nghi ngờ nhìn Ôn Văn, thôn Yêu Linh trước giờ có rất ít người ra khỏi thôn, vì thế cũng không biết vị người siêu năng Hắc Thập Tự mới xuất hiện, nhưng không quản Ôn Văn là ai thì cũng không phải người mà bọn họ có thể trêu chọc.

“Tôi là ai không quan trọng, lần này tới là muốn mượn một vật của mấy người.” Ôn Văn trầm khàn nói.

Nhìn bốn vị chân tự này, trong lòng Ôn Văn có chút sáng khoái, trước đây anh từng nhỏ yếu hệt như gà con ở trước mặt bọn họ, mà bây giờ thì đã có thể đè ép cả bốn.

Có điều dù sao bốn người này cũng từng cho Ôn Văn chút chỗ tốt, Tứ Tể Nhi của Ôn Văn chính là bọn họ đưa cho, tuy hiện giờ Tứ Tể Nhi không có chút tác dụng nào với anh, nhưng anh vẫn nhận một phần tình nghĩa của bọn họ.

“Thứ gì vậy?”

Bạch Hồ có chút giật thót, thứ có thể được cường giả cấp Tai Biến coi trọng ở trong thôn Yêu Linh bọn họ, có khả năng chỉ có một thứ.

“Kỳ Linh Châu, tôi muốn mượn Kỳ Linh Châu.” Ôn Văn nói từng chữ một.

Sau khi anh nói xong, toàn bộ thôn Yêu Linh lập tức sôi trào, ánh mắt mọi người nhìn Ôn Văn cũng mang theo vài phần địch ý.

Chương 1122 - Kế hoạch Kỳ Lân trở về

Kỳ Linh Châu là bảo vật quý giá nhất của thôn Yêu Linh, thậm chí còn quan trọng hơn cả sinh mạng của người trong thôn.

Trước đây núi Tề Linh nháo động tĩnh lớn như vậy cũng là vì Kỳ Linh Châu.

Hiện giờ vị cường giả Tai Biến này lại mở miệng nói muốn Kỳ Linh Châu?

Hồ nhị gia tỏ ra phẫn nộ, nhếch miệng nhe răng muốn lao tới cắn Ôn Văn một ngụm, nhưng ở trong mắt Ôn Văn thì giống như con mèo lớn đang tức giận...

Những người khác trong thôn cũng trợn mắt, nếu không phải thực lực chênh lệch quá lớn, bọn họ đã sớm lao vào đánh nhau với Ôn Văn rồi.

Quy tam gia lão luyện thành trực chống gậy tiến tới trước, nói với Ôn Văn: “Kỳ Linh Châu quả thực ở trong thôn Yêu Linh, nhưng đó là báu vật quý giá nhất của thôn Yêu Linh bọn tôi, bọn tôi sẽ không cho người ngoài mượn.”

Ôn Văn thờ ơ nói: “Mấy người không cho mượn thì tôi cướp...”

Quy tam gia suýt chút nữa đã sặc khí, Tước đại nương vội vàng vỗ mai rùa đưa hấn qua một bên.

Long trưởng thôn tăng hắng một tiếng: “Cho dù bọn tôi muốn đưa Kỳ Linh Châu cho ngài cũng không được, Kỳ Linh Châu được ngài Tuân Anh che chở, cần ngài ấy đồng ý thì bọn tôi mới có thể chạm vào.”

“Mặt khác sức mạnh của Kỳ Linh Châu đã bị mất đi hơn phân nửa, cho dù ngài lấy đi cũng không thể nào đạt được mục đích.”

Ôn Văn liếc mắt, còn ai hiểu được tình huống của Kỳ Linh Châu hơn anh không?

Nếu không phải nhờ công lao của Ôn Văn, Kỳ Linh Châu sao lại mất đi hơn phân nửa sức mạnh chứ?

Có điều nói trở lại, nếu không nhờ vào Ôn Văn thì Kỳ Linh Châu sớm đã không còn.

Ôn Văn lấy ra một chiếc điện thoại màu đen, bấm số của Tuân Anh, sau khi kết nối thì giải thích tình huống một phen, sau đó giao cho Long trưởng thôn.

Long trưởng thôn do dự hai giây, sau khi nghe âm thanh ở đầu điện thì về mặt sa sầm đi.

Tuân Anh đồng ý giao Kỳ Linh Châu cho người trước mắt!

“Mặc dù ngài Tuân Anh đã đồng ý nhưng bọn tôi cũng sẽ không cho ngài mượn, Kỳ Linh Châu là của thôn Yêu Linh bọn tôi...”

Àm!

Một tiếng nổ mạnh từ trên người Ôn Văn bùng nổ, ngọn lửa màu đen nóng rực thiêu đốt, áp lực vô hình làm mọi người trong thôn Yêu Linh trực tiếp quỳ xuống đất, chỉ có bốn vị trưởng lão chân tự miễn cảm đứng trước mặt Ôn Văn, nhưng vẫn phải khom lưng, không thể nào đứng thẳng người.

Cấp Tai Biến và dưới cấp Tai Biến là hai cấp bậc hoàn toàn khác biệt, sau khi Ôn Văn phóng ra dáng vẻ thật sự, người siêu năng bình thường ngay cả nhìn thẳng vào anh cũng không làm được.

“Thứ nhất, các người không có năng lực ngăn cản tôi.”

“Thứ hai, chuyện này có lợi cho các người, tôi mượn Kỳ Linh Châu đi hoàn toàn là có ý tốt.”

Tước đại nương bi phẫn nhìn Ôn Văn: “Ngài có thực lực mạnh mẽ, bọn tôi không thể phản kháng, nhưng ngài nói là vì tốt cho bọn tôi thì thật sự quá khi dễ người khác rồi.”

Bầu không khí bi thương lan truyền khắp thôn Yêu Linh, trăm ngàn năm qua bọn họ vẫn lặng lẽ sinh sống, không ngờ cuối cùng vẫn bị cưỡng chế ức tiếp.

Ôn Văn bật cười: “Nếu tôi nói, tôi lấy Kỳ Linh Châu đi có thể để Kỳ Lân trở về thì sao?”

Đỉnh núi thôn Yêu Linh nhất thời yên lặng, tất cả mọi người đều không dám tin nhìn Ôn Văn.

“Ngài thật sự có thể làm chủ thượng trở về sao?” Hồ nhị gia xù lông run giọng hỏi.

Ôn Văn lắc đầu: “Tôi không thể đảm bảo, nhưng tôi chính vì thế mà tới.”

Bốn trưởng lão chân tự liếc nhìn nhau, trong mắt lóe tia sáng hi vọng, từ khi Kỳ Lân hi sinh ở ngàn năm trước, thôn dân thôn Yêu Linh có nằm mơ cũng muốn Kỳ Lân quay trở lại.

Hiện giờ rốt cuộc có cơ hội này, bọn họ lại cảm thấy có chút không chân thực.

“Bây giờ các người đã không còn kháng cự việc tôi mang Kỳ Linh Châu đi nữa rồi chứ?”

Long trưởng thôn gật đầu, dẫn Ôn Văn đi tới phía sau thôn.

Nếu không thể phản đối Ôn Văn mang đi, như vậy thay vì ôm một bụng oán hận, tin tưởng lời Ôn Văn nói vẫn tốt hơn.

Sau khi tới từ đường, Ôn Văn phát hiện nơi này có một luồng kiếm khí sắc bén lẫn quần.

Sau sự kiện ăn cắp Kỳ Linh Châu trước đó, Tuân Anh đã để lại một phần đảm bảo, nếu có người muốn động vào Kỳ Linh Châu thì sẽ bị kiếm khí của Tuân Anh tấn công.

Hơi thở của Ôn Văn xuất hiện quanh từ đường, tia kiếm khí này xoay vài vòng trên không trung, sau đó biến mất.

Đi vào trong từ đường, Ôn Văn đưa tay về phía Kỳ Linh Châu sợi xích màu đen trói Kỳ Linh Châu lại, sau đó Kỳ Linh Châu rơi vào trong tay Ôn Văn.

Ôn Văn liếc nhìn nhóm Long trưởng thôn một cái, mở một cánh cửa lớn màu đen rồi biến mất trước mắt bọn họ.

Sau khi Ôn Văn biến mất, nhóm người thôn Yêu Linh ngồi bệt xuống đất, có người nằm thở dốc từng ngum, bọn họ cũng không biết tâm tình của mình rốt cuộc là thế nào.

Cầm Kỳ Linh Châu cẩn thận quan sát một phen, cô kiếm chế suy nghĩ muốn hút sạch năng lượng ở bên trong, Ôn Văn lần thứ hai tiến vào trong Yurianu.

Ôn Văn có một ý tưởng, đó là sử dụng yêu thân Kỳ Lân trong hình chiếu thời không để làm thần thú Kỳ Lân trong thế giới hiện thực sống lại.

Hai Kỳ Lân có thể nói là đồng tông đồng nguyên, thậm chí căn bản chính là một người.

Kỳ Linh Châu là vật lưu lại sau khi Kỳ Lân chết đi, là vật chuẩn bị để sống lại, những người khác không có cách nào làm Kỳ Linh Châu sống lại, nhưng bản thân Kỳ Lân thì có thể.

Kỳ Lân ở thế giới hình chiếu là hình chiếu của Kỳ Lân ở thế giới hiện thực, khẳng định không muốn tiếp tục ở lại trong thế giới không hoàn chỉnh.

Vì thế để yêu thân Kỳ Lân chui vào Kỳ Linh Châu sống lại, sau đó lại đem thần thú Kỳ Lân quay trở về thế giới hiện thực.

Như vậy có thể làm thế giới hiện thực tăng thêm một vị Tai Biến, lại có thể làm hình chiếu Hạ Phủ này hoàn toàn trở thành vườn hoa sau nhà của Ôn Văn.

Thần thú Kỳ Lân từng vì sự tồn vong của khu Hoa Phủ mà kính dâng sinh mạng, với tư cách là một thành viên của khu Hoa Phủ, Ôn Văn cảm thấy mình cần phải để Kỳ Lân trở về thế giới này.

Ôn Văn vừa tiến vào Hạ Phủ liền tùy ý thả ra hơi thở của mình.

Yêu thần Kỳ Lân cảm nhận được hơi thở của Ôn Văn thì hóa thành một luồng sáng bay tới.

Sau khi nhìn thấy Ôn Văn thì Kỳ Lân đáp xuống đất, tò mò nhìn anh.

Vốn thế giới này chỉ có hai vị Tai Biến là hắc và Hữu Đạo chân tiên, ngày đó khi tai ương vong linh bùng nổ thì đột nhiên xuất hiện ba cường giả cấp Tai Biến, sau đó các cường giả cấp Tai Biến đó trực tiếp biến mất....

Hết thảy đều làm yêu thần Kỳ Lân khó hiểu, hắc từ nơi tăm tối cảm thấy phải phá giải được sự ảo diệu này thì mình mới có được thực lực chân chính.

“Rốt cuộc cũng đã tới, tôi chờ ông này giờ rồi đây, thời gian của mọi người đều rất quý giá, vì thế tôi cũng không lãng phí.”

Ôn Văn nhìn vào mắt yêu thần Kỳ Lân, trầm thấp hỏi: “Ông đã sớm biết thế giới này không trọn vẹn, bộ ông không tò mò là vì nguyên nhân gì sao?”

Kỳ Lân im lặng hai giây: “Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ thập cửu, loại không viên mãn này có lẽ mới thật sự là viên mãn.”

“Cái rắm, nguyên nhân rất đơn giản, thế giới này vốn là giả.” Ôn Văn không chút lưu tình phản đối.

Cơ thể Kỳ Lân rung mạnh: “Giả... là giả... theo cách nói của ông thì có thế giới chân thật tồn tại sao?”

Ôn Văn gật đầu: “Tất nhiên rồi, lần này tôi tới chính vì muốn mang ông đi ra ngoài.”

Chương 1123 - Muốn sống chân chính không?

Ôn Văn không giấu giếm tình huống mình nắm giữ, dứt khoát thẳng thắn nói với yêu thần Kỳ Lân, những tin tức này trực tiếp làm thế giới quan của Kỳ Lân nổ tung.

Càng là người mạnh mẽ thì lại càng kiên định tin tưởng thế giới quan của bản thân, lúc thế giới quan bị phá hủy thì tổn hại cũng ngày càng lớn hơn.

Ôn Văn từng nghe nói tới, có một số nơi sau khi lời nói bị phủ định, có một vị thư ký pháp sư bởi vì thế giới quan chấn động mà đầu nổ tung hết như pháp hoa.

Tuy Kỳ Lân không dựa vào thế giới quan để xây dựng sức mạnh của mình nhưng cũng bị đả kích không nhỏ, im lặng một hồi lâu mới tiêu hóa xong tin tức mà Ôn Văn cung cấp, sau đó nhìn thấy Ôn Văn lấy ra một thứ.

“Đây là Kỳ Linh Châu, di vật của Kỳ Lân chân chính lưu lại, hiện giờ sức mạnh thiếu sót hơn phân nửa, chỉ có ông mới có thể đánh thức Kỳ Linh Châu, sau đó để Kỳ Lân chân chính sống lại.”

Sau khi thấy Kỳ Linh Châu, Kỳ Lân đã hiểu được mục đích Ôn Văn tới tìm mình.

Điều kiện để Kỳ Linh Châu sống lại rất khắc khe, cho dù là bản thân yêu thần Kỳ Lân thực hiện cũng mất đi nửa cái mạng.

Hơn nữa bởi vì thế giới này là giả, để Kỳ Linh Châu sống lại tương đương Kỳ Lân chân chính xuất hiện ở thế giới này, Kỳ Lân giả cũng sẽ biến mất, cũng tức là sẽ chết.

Vì thế chỉ có một con đường cho yêu thần Kỳ Lân, đó chính là chui vào trong Kỳ Linh Châu, kết hợp với phần còn lại của thần thú Kỳ Lân.

Như vậy ít ra hắn cũng có một phần cơ hội đi tới thế giới chân thật, có lẽ như vậy mới tính là sống thật sự.

Này tương đương với bảo hắn đi tìm chết, đổi lại là người bình thường thì không thể nào đáp ứng, nhưng sau khi ý thức được thế giới này chỉ là giả tạo, yêu thần Kỳ Lân đã không còn chú ý tới những thứ này nữa.

Lúc nhìn thấy Kỳ Linh Châu, Kỳ Lân cũng đã làm ra quyết định.

“Từng có rất nhiều chuyện mà tôi vẫn không nghĩ ra, hiện giờ mới hiểu được.”

“Núi này, nước này, cỏ cây cá sâu bọ, tất cả đều là giả, còn cả tôi...”

Ôn Văn lắc đầu phản bác: “Không thể nói là giả dối, ở trong nơi này thì mọi người chính là sự tồn tại chân thật, có điều một

khi trở lại dòng thời gian bình thường thì mọi người sẽ hoàn toàn biến mất.”

Kỳ Lân cười khỏ một tiếng, lời Ôn Văn nói không làm hắn cảm thấy an ủi, hắn đường đường là yêu thần Kỳ Lân, trông như oai phong nhưng thật ra chỉ là cảnh trong mơ, chuyện này đổi lại thành ai cũng không thể dễ dàng tiếp nhận.

“Tôi đồng ý, ngày mai vào giờ này, ông tới nơi này tìm tôi.”

Ôn Văn gật đầu, trước khi rời khỏi thế giới giả tạo này, yêu thần Kỳ Lân muốn tạm biệt với thế giới này cũng là chuyện bình thường.

Sau khi tạm biệt Kỳ Lân, Ôn Văn cũng không rời khỏi thế giới này mà nhanh chóng dạo một vòng nơi này.

Cuối cùng Ôn Văn tìm được một khu đất cần cỗi rời xa con người, bắt đầu sắp xếp một trận pháp ký hiệu cực lớn, sau khi bố trí xong thì đặt một quyển sách cũ ở giữa trận pháp.

Quyển sách này là sách ký hiệu Lovevis, mục tiêu trận pháp này muốn triệu hồi chính là Thần Ký Hiệu Lovevis đang bị vây ở thế giới hiện thực!

Trước đây dù sao Ôn Văn và Lovevis cũng từng ký khế ước, anh có nghĩa vụ giúp Lovevis tìm một nơi an cư.

Thế giới hiện thực là không thể nào, vì thế để hắn ở trong hình chiếu là lựa chọn tốt nhất.

Sinh vật cấp Tai Biến ở nơi này sẽ cảm thấy không hoàn chỉnh.

Nhưng Hữu Đạo chân tiên sống ở đây một ngàn năm cũng chẳng sao cả, hắn là Lovevis cũng sẽ rất vui vẻ, ít nhất vẫn tốt hơn cuộc sống bị bắt nạt.

Bình thường mà nói, loại hình chiếu này sẽ không thể nào triệu hồi được cấp Tai Biến tồn tại ở thế giới bên ngoài.

Nhưng hiện giờ Ôn Văn chính là chủ nhân của Yurianu, chỉ cần bật đèn xanh thì có thể làm nghi thức truyền tín hiệu tới bên Lovevis.

Nghi thức triệu hồi này là nghi thức triệu hồi sinh vật Tai Biến ở thế giới trong mà Ôn Văn nhiều lần tận mắt nhìn thấy, tự

mình sáng tạo ra.

So với mô nghi thức có điều kiện hà khắc kia, nghi thức này chỉ tiêu hao nguyên liệu đắt đỏ, không cần huyết tể, cũng không cần năng lượng cao.

Khuyết điểm duy nhất là quá trình triệu hồi dài một chút, dao động rõ ràng một chút, ít nhất cũng phải mấy tháng mới có thể để Lovevis chân chính giáng xuống.

Nếu là ở thế giới hiện thực, chỉ ngay ngày hôm sau nghi thức này đã bị phá bỏ.

Nhưng lúc này trong hình chiếu chỉ có yêu thần Kỳ Lân có thể quấy rối kế hoạch của Ôn Văn, mà ngày mai Kỳ Lân sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Lovevis đã đáp ứng Ôn Văn, chỉ cần để hắn tới thế giới hiện thực thì sẽ giúp Ôn Văn ra tay ba lần.

Hình chiếu không gian không phải thế giới hiện thực, vì thế Lovevis không có lý do ra tay giúp Ôn Văn, nhưng đợi đến khi hắn thật sự giáng xuống thế giới này, có muốn làm tay đấm cho Ôn Văn hay không thì không phải chuyện mà Lovevis có thể quyết định.

Sau khi rời khỏi nơi này, Ôn Văn lấy ra một quyển vở và một cây bút, bắt đầu viết viết vẽ vẽ.

Hạ Phủ chỉ là một trong số hình chiếu thời gian trong Yurianu, chỉ cần lợi dụng được nơi này thì có thể coi như mở rộng giá trị nhỏ lẻ của Yurianu.

Số hình chiếu thời gian màu sắc sỡ kia mới chân chính là nơi có giá trị, phải nghĩ cách lợi dụng.

Đồ vật trong hình chiếu thời gian không có cách nào mang ra thế giới bên ngoài, không quản là đồ dùng hay sinh vật.

Vì thế thứ quan trọng nhất ở nơi này chính là tin tức, cũng tức là kiến thức!

Ví dụ như quả bom siêu cấp nhìn thấy ở thành phố ‘Can Thúc Diện’ kia, ngay cả khi anh có thực lực cấp Tai Biến cũng cảm thấy đe dọa, nếu có thể nắm giữ phương pháp chế tạo thứ đó mang về thế giới hiện thực thì bọn họ sẽ có thêm một phương pháp để đối phó quái vật thế giới trong.

Nhưng nếu bản thân Ôn Văn tiến vào hình chiếu thời gian, tìm kiếm thứ hữu dụng thì hiệu suất quá chậm, nói không chừng một năm nửa năm cũng không tìm ra được thứ hữu dụng chân chính.

Hiện giờ anh đã là ông lớn của một thế lực, không cần tự mình làm tất cả mọi chuyện.

Vì thế anh quyết định sẽ tiến hành sàng lọc như tuyển chọn nhân viên thu nhận, tìm người từ thế giới hiện thực tiến vào nơi này giúp anh thu thập kiến thức.

Loại thăm dò này có tính nguy hiểm nhất định, vì thế Ôn Văn sẽ tìm kiếm người cảm thấy đặc biệt buồn chán với thế giới hiện thực, hoặc là có khuynh hướng coi thường sinh mạng của mình.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Ôn Văn đã định ra kế hoạch cơ bản.

“Nhiệm vụ này giao cho Đinh Minh Quang và Nhan Bích Thanh, lại để Iswett quản lý quyền hạn Yurianu.”

“Thực lực của Đinh Minh Quang đã gia tăng hơn trước rất nhiều, hiện giờ năng lực thao túng thế giới điện tử rất mạnh mẽ, có thể tìm được người cần tìm trong thế giới rộng lớn.”

“Nhan Bích Thanh có thể trực tiếp bắt người từ máy vi tính hoặc điện thoại.”

“Bắt được người thì đưa tới Yurianu, để bọn họ tiến vào hình chiếu thời không tìm kiếm tin tức quan trọng, căn cứ theo tin tức bọn họ thu thập được sẽ được tặng phần thưởng.”

“Dù sao thì cũng đều là người thất vọng với thế giới hiện thực, để bọn họ đi thám hiểm, nói không chừng còn để bọn họ tìm được niềm vui trong cuộc sống, he he he...”

“Lời kịch mình cũng nghĩ xong rồi, trên màn hình máy tính sẽ nhảy ra dòng chữ ‘Muốn biết ý nghĩa sinh mạng không? Muốn được sống chân chính không?’.”

“Khắc khắc khắc... ở trước mặt đám người đó, mình cũng nên có một danh hiệu thực phong cách, Hắc Thập Tự quá khiêm tốn, gọi Chủ Thần thì sao nhỉ?”

Chương 1124 - Kỳ Lân quy châu

Theo dòng suy nghĩ miên man của Ôn Văn, ngày hôm sau đã tới rất nhanh.

Ôn Văn đứng dậy, uốn lưng vươn người, bay tới chỗ hẹn với Kỳ Lân.

Trong quá trình phi hành, Ôn Văn đột nhiên ngừng lại.

“Chờ đã, hình như mình đã quên mất cái gì đó.”

“Bỏ đi, nếu có thể quên thì chứng tỏ nó không phải thứ gì quan trọng, sau này nhớ ra rồi tính sau.”

Ôn Văn gãi đầu, bay tới điểm hẹn bắt đầu chờ đợi.

Thời gian hẹn đã qua hai giờ, Kỳ Lân mới chậm rãi tới muộn, trên đường thấy cỏ cũng phải sờ một cái, thấy hoa cũng phải ngửi một cái, thấy suối phải chạy tới hớp một ngụm.

Đối với hắn mà nói, mỗi hơi thở ở thế giới này đều rất quý giá.

Thấy Ôn Văn đang khoanh chân ngồi dưới đất chờ mình, Kỳ Lân mới chợt bừng tỉnh lại, trong nháy mắt tựa hồ già đi mấy trăm tuổi.

“Lấy Kỳ Linh Châu ra đi, tôi đã chuẩn bị xong rồi.”

Thấy dáng vẻ khỏ sở của Kỳ Lân, Ôn Văn hiếm khi phát thiện tâm: “Nếu ông không muốn thì tôi có thể đợi thêm vài ngày, chuyện này không gấp.”

Kỳ Lân thở dài một tiếng: “Có chờ đợi lâu hơn cũng chỉ tăng thêm bi thương mà thôi, thế giới giả tạo chung quy chỉ đều là hư vô, còn không bằng sớm ngênh đón chân thực, cho dù nơi chân thực đó không có sự tồn tại của tôi.”

Ôn Văn gật đầu, lấy Kỳ Linh Châu ra, đặt trong lòng bàn tay.

Kỳ Lân rống dài một tiếng, cơ thể biến thành điểm sáng bảy màu chậm rãi tiêu tan, sau đó hợp thành dòng chảy ánh sáng kéo dài mấy ngàn dặm, ánh sáng như dòng sông chảy xiết không ngừng chui vào trong Kỳ Linh Châu.

Tay Ôn Văn đột nhiên trĩu xuống, Kỳ Linh Châu truyền tới sức mạnh vạn quân làm Ôn Văn không ngừng lún xuống, bên trong Kỳ Linh Châu là trọng lượng của một cường giả cấp Tai Biến.

Ôn Văn hít sâu một hơi, trên người bùng nổ luồng khí màu đen, cơ thể lơ lửng giữa không trung.

Nếu anh không nâng Kỳ Linh Châu, với trọng lượng của nó, chỉ sợ sẽ một đường lún xuống đất.

Lún vào dung nham trong tâm trái đất cũng không sao, nhưng lỡ như vượt qua phạm vi hình chiếu thời gian này rồi biến mất trong thời gian hỗn loạn thì đúng là phiền phức lớn.

Ôn Văn vừa nâng Kỳ Linh Châu vừa nhìn cực quang tuyệt đẹp trên bầu trời, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Phong cảnh như vậy, quả thực hiếm thấy.”

Ánh sáng trước mắt còn rực rỡ hơn cầu vồng, càng đồ sộ hơn cực quang, phân nửa người của khu Hạ Phủ đều có thể nhìn thấy luồng ánh sáng xinh đẹp này.

Cảnh sắc như mộng ảo này làm nhóm dân chúng Hạ Phủ bắt đầu quỳ lạy hướng ánh sáng, đối với bọn họ thì đây chính là thần tích ngàn năm hiếm có.

Có người cầu nguyện dưới ánh sáng, hi vọng năm mới sẽ có được cuộc sống tốt hơn.

Ánh sáng không ngừng tiêu tan thành những điểm sáng nhạt màu, những điểm sáng này rơi xuống đất, nuôi dưỡng cả vùng đất này.

Đóa hoa nở rộ, trái cây hoa màu chỉ ngần ngụi nửa ngày đã mọc đầy cây, một số động vật số lượng thưa thớt quý hiếm cũng có suy nghĩ muốn nối dõi tông đường...

Kỳ Lâm muốn làm chính là thức tỉnh Kỳ Lâm chân chính ở trong Kỳ Linh Châu.

Ngoại trừ việc này, hắn sẽ cố hết sức báo đáp lại thế giới đã sinh dưỡng mình, nguyên nhân là hắn không thể mang theo sức mạnh của mình.

Cho dù biết thế giới này chỉ là giả, nhưng trong điểm cuối của sinh mệnh, hắn vẫn muốn làm thế giới này trở nên tốt hơn.

Ôn Văn trân trọng nói: “Tôi sẽ không để thế giới này biến mất, ông an tâm đi đi.”

Ánh sáng tựa hồ chiếm được an ủi, tốc độ chui vào Kỳ Linh Châu trở nên nhanh hơn.

Qua nửa ngày, trọng lượng khổng lồ của Kỳ Linh Châu mới khôi phục bình thường, trong hạt châu truyền tới tiếng tim đập, một sinh mệnh mới đã được thai nghén trong hạt châu.

Sinh mệnh mới này không phải thần thú Kỳ Lân nguyên bản, cũng không phải yêu thần Kỳ Lân hi sinh chính mình thức tỉnh Kỳ Linh Châu, là một thần thú Kỳ Lân mới kết hợp ý thức của cả hai người.

Mà cảnh sắc xung quanh Ôn Văn từ lâu đã trở nên giống như tiên cảnh.

Bay trên bầu trời, bơi trong nước, chạy trên mặt đất đều là những sinh vật xinh đẹp chỉ xuất hiện trong thần thoại.

Sau khi thưởng thức một hồi, Ôn Văn lấy máy chụp hình trong trạm thu nhận ra, chụp một tấm ảnh đặc tả cảnh đẹp này.

Máy chụp hình và cuộn phim là đồ tới từ thế giới hiện thực, vì muốn quay lại hình ảnh ở thế giới này mà có thể mang ra ngoài.

Sau khi chụp xong, Ôn Văn rời đi.

Anh chuẩn bị trả Kỳ Linh Châu cho thôn Yêu Linh, anh không có ý tưởng để Kỳ Lân mới sinh ra trở thành tay đấm của trạm thu nhận, vẫn là để hấn sinh ra ở thôn Yêu Linh đi.

Đợi đến khi Kỳ Lân sinh ra, Ôn Văn sẽ để Cơ Kim Hội tới bàn bạc với thôn Yêu Linh, đặt thành quan hệ hữu nghị chính thức.

Đứng trong trạm thu nhận, Ôn Văn vừa định gọi Tam Tể Nhi chở mình tới thôn Yêu Linh thì đột nhiên vồ đầu một cái.

“Minh nghĩ ra là đã quên mất thứ gì rồi.”

Ôn Văn tìm kiếm trong trạm thu nhận một hồi lâu thì tìm được hai người bị đói tới chóng mặt hoa mắt.

Trước đây Ôn Văn cứu hai vị nhân viên thu nhận này ra, sau đó tiện tay ném vào một phòng giam khép kín.

Khi đó anh không ngờ mình không để ý tới chuyện của trạm thu nhận suốt một khoảng thời gian dài, vì thế hai vị này liền bị quên lãng trong phòng giam.

Đào Văn và Lý Đại Trang vốn bị thương nặng, cũng không có sức kêu cứu, không bao lâu sau thì bị đói tới hôn mê bất tỉnh.

Lần này ngắt một phát hơn mười ngày, nếu không phải thể chất của nhân loại mới và người siêu năng thật sự mạnh mẽ thì hiện giờ có lẽ bọn họ đã chết đói rồi.

Ôn Văn cười xấu hổ, giao bọn nợ cho Nivea, thuận tiện chuyển cho bọn họ một số tiền sẵn ma không nhỏ.

Lần bỏ quên này có thể làm Đào Văn và Lý Đại Trang không dám đơn độc cùng ra ngoài thám hiểm nữa.

Dĩ nhiên đối với hai người bọn họ thì đây có thể là một chuyện tốt, dù sao thì mỗi khi hai bọn họ cùng ra ngoài thì tỷ lệ xuất hiện thứ không tưởng thật sự quá....

Cầm Kỳ Linh Châu, Ôn Văn lần thứ hai đi tới thôn Yêu Linh.

Khi đó lúc mượn Kỳ Linh Châu, bầu không khí tràn đầy mùi thuốc súng, vì thế lần này Ôn Văn quyết định phải vui mừng một chút.

Anh tìm vài nữ quái vật trong trạm thu nhận, để bọn họ thay quần áo màu trắng, trên mặt đeo khăn che mặt trắng, sau đó khiêng ghế cho Ôn Văn.

Bốn nữ quái vật khiêng ghế theo thứ tự là Hồ Âu Lãng, công chúa Máu Đen, Nhiếp Ảnh, người phụ nữ muối.

Đào Thanh Thanh đi ở trước nhất, cầm một lá cờ vẽ một cây thập tự màu đen, Bạch Tiểu Mật thì đứng ở bên cạnh, cầm một lẵng hoa đặc biệt, vừa đi vừa tung hoa.

Ôn Văn cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ vui mừng, vì thế lại tìm thêm vài quái vật rành nhạc cụ, đi theo phía sau thổi nhạc, một đường chiêng trống vang trời tiến tới thôn Yêu Linh.

Ôn Văn ngồi trên ghế được bốn nữ quái vật khiêng đi, vẻ mặt đầy phách lối, cảm thấy rất hài lòng với sắp đặt của mình, cười tới không khép chân lại được.

Nghe thấy động tĩnh, thôn Yêu Linh lập tức náo nhiệt, thôn dân và bốn vị trưởng lão đều ra ngoài, thấy Ôn Văn và đoàn người thì giật mình há to miệng.

Có đứa bé nhìn hai lần thì oa một tiếng bật khóc, lao vào lòng mẹ mình khóc lớn không thôi.

Suy nghĩ của Ôn Văn không sai, vấn đề là hiện giờ đang là nửa đêm.

Nhóm nữ hầu mặc quần áo trắng lại còn che mặt, Bạch Tiểu Mật tung cánh hoa màu trắng, thoạt nhìn có chút giống tiền giấy, mặt khác cả đám người không có mấy kẻ tốt lành, vì thế gió âm tà tỏa ra cuộn cuộn.

Làm phong cách hoàn toàn sai trái là đám chơi nhạc ở phía sau, bọn họ thổi kèn Suona...

Chương 1125 - Quốc gia trí tuệ

Nghe thấy tiếng đứa bé khóc, vẻ mặt Ôn Văn cứng đờ.

“Sao lại khóc chứ, trông ta vui mừng biết bao nhiêu mà?”

Đào Thanh Thanh đi ở phía trước nhất hơi che mặt liếc mắt một cái.

“Ngài bớt làm mấy thứ côi âm đi, sẽ không dọa con nít.”

May là Đào Thanh Thanh đã làm trợ lý của Ôn Văn một khoảng thời gian rất dài, Ôn Văn không để cô khiêng ghé, bằng không thì mất hết mặt mũi rồi.

“Côi âm... quả thực màu sắc ta lựa chọn không được tốt lắm, lần sau đổi thành màu đỏ đi.”

Lúc Ôn Văn suy nghĩ, nhóm người của thôn Yêu Linh đã hoàn toàn đại ra, đám bọn họ vẫn luôn sống trong núi, đó giờ làm sao thấy được trận thế này, đây là cách chơi thần kỳ gì vậy?

Bốn thiếu nữ thướt tha khiêng ghé, thoạt nhìn rất yếu ớt nhưng dù sao cũng là bốn quái vật, vì thế chiếc ghé rất ổn định.

Ôn Văn ngồi trên ghé nhìn xuống nhóm người thôn Yêu Linh, tay vuốt ve một quả thần đàn Kỳ Linh Châu bảy màu.

“Hai ngày trước lúc tôi lấy Kỳ Linh Châu đi đã nói sẽ để Kỳ Lân trở về, hiện giờ ta mang Kỳ Lân về.”

Vẻ mặt Long trưởng thôn kích động, nước mắt tuôn trào nhìn quả trứng Kỳ Lân, trong mắt tựa hồ ngưng đọng ánh sáng.

Hắn ở trong thôn làng này trông giữ hơn ngàn năm, rốt cuộc cũng chờ được tới ngày Kỳ Lân trở về.

“Thôn Yêu Linh cả đời này cũng khó lòng quên được đại ân đại đức của ngài, sau này nếu ngài có chuyện gì cần nhờ tới, thôn Yêu Linh bọn tôi vạn lần chết cũng không chối từ!”

Nhóm thôn dân thôn Yêu Linh cũng rối rít đảm bảo, tuy nhìn lộn xộn nhưng tuyệt đối rất chân thành.

“Vạn lần chết thì thôi đi, tôi cũng không phải kẻ buôn người, không cần mạng của mấy người.” Ôn Văn xua tay, ra hiệu với Đào Thanh Thanh.

Đào Thanh Thanh gật đầu, cầm một quyển khế ước đi tới trước mặt nhóm Long trưởng lão.

“Làm cho Kỳ Lân sống lại, tôi đã phải bỏ ra cái giá rất lớn.”

“Vì thế mấy người không thể để tôi tôi công một chuyến, khế ước này có vài điều khoản giao dịch, nếu mọi người đồng ý thì tôi sẽ trả trứng Kỳ Lân lại.”

“Yên tâm, đều là điều khoản giao dịch bình đẳng, không để các người làm trâu làm ngựa đâu.”

Đối với lời đảm bảo của Ôn Văn, Long trưởng lão rất tin tưởng, lần trước Ôn Văn nói sẽ để Kỳ Lân quay về, Kỳ Lân thật sự đã trở về.

Chẳng qua khi Đào Thanh Thanh mở quyển trục, bốn vị trưởng lão của thôn Yêu Linh đều kinh hãi rơi cằm.

Vốn bọn họ cho rằng, một quyển trục chỉ viết vài điều khoản thôi, không ngờ khi mở ra, lăn lăn một hồi thì dài hơn mười mét, bầu không khí lập tức an tĩnh.

“Ngài Hắc Thập Tự, cái này...”

Long trưởng thôn khổ sở nhìn về phía Ôn Văn, điều khoản chỉ chít dày đặc như vậy có hơi thái quá đi.

“Xem hết rồi hãy nói, chỉ là hơi nhiều một chút thôi.” Ôn Văn thờ ơ nói, anh không cảm thấy yêu cầu của mình khát khe.

Long trưởng thôn bắt đầu cẩn thận nghiên cứu quyển trục này, nghiên cứu một hồi thì bình tĩnh lại, tuy các khoản hơi nhiều nhưng phần lớn đều có thể tiếp nhận.

Ví dụ như định kỳ thu thập loại tài liệu nào đó ở trên núi, thôn Yêu Linh hoàn toàn có thể phái đám yêu quái nhỏ trong thôn Yêu Linh đi làm.

Trạm thu nhận cũng không lấy không, bọn họ sẽ cấp một phần thù lao, còn có thể kiếm một khoảng chênh lệch ở trung gian.

Mặt khác ví dụ như, phái vài thanh niên khỏe mạnh tới SRS Cơ Kim Hội làm việc.

Điều kiện này cũng không khắt khe, sau khi Kỳ Lân trở về, người trẻ tuổi đã không cần tiếp tục thủ thôn Yêu Linh nữa, ra ngoài một phen mới có lợi cho bọn họ.

Bốn trưởng lão thảo luận suốt một tiếng đồng hồ, không phát hiện có điều khoản nào mờ ám thì mới ký vào.

Cầm khế ước, Ôn Văn ngồi trên ghế, hài lòng rời khỏi thôn Yêu Linh, cũng là gió ân u cuồn cuộn, kèn thổi vang dội như lúc tới, làm nhóm người thôn Yêu Linh nổi đầy da gà.

Phần hiệp ước này đạt thành, trạm thu nhận và thôn Yêu Linh bắt đầu có hợp tác sâu sắc, rất nhiều nguyên liệu cần dùng trong trạm có thể do thôn Yêu Linh cung cấp.

Mặt khác chờ tới khi Kỳ Lân sống lại sẽ nợ Ôn Văn một phần ân tình, sau này thế lực thôn Yêu Linh sẽ trở thành đồng minh của trạm thu nhận.

Sau khi Ôn Văn biến mất, Long trưởng thôn nhìn trứng Kỳ Lân trong tay, vẻ mặt mờ mịt.

Một khi Kỳ Lân sống lại thì sẽ kế thừa toàn bộ sức mạnh trong trứng, có điều bởi vì trước đó từng có sự kiện mất đi năng lượng, vì thế sau khi Kỳ Lân sống lại có khả năng thực lực chỉ nằm ở tầng chót của cấp Tai Biến.

Nhưng việc này không thể oán trách được ngài Hắc Thập Tự, vì thế bọn họ vẫn rất biết ơn Hắc Thập Tự.

Huống chi chỉ cần Kỳ Lân phá xác ra ngoài, sớm muộn gì cũng có thể khôi phục thực lực vốn có.

Luồng khí âm u kéo dài hai dặm đường, khiến cho chim thú trong rừng bỏ chạy tán loạn, lúc này Ôn Văn mới thu lại nhóm nữ quái vật khiêng ghế và quái vật thổi kèn.

Chỉ để lại Đào Thanh Thanh và Hồ Âu Lăng, ba người lên máy bay quay trở lại thành phố Thiên Hà.

Sau khi trở về, chuyện lớn đầu tiên mà Ôn Văn phải làm chính là dọn nhà xưởng quái vật tới khu Hạ Phủ ở bên trong Yurianu.

Chuyện di chuyển công xưởng rườm rà khô khan, hơn nữa sau khi tới Hạ Phủ còn phải mở rộng quy mô sản xuất, toàn bộ quy trình cần tốn một khoảng thời gian rất lâu.

Vì thế chuyện lên kế hoạch cho chuyện này, Ôn Văn giao cho Ôn Võ.

Sau khi có người công cụ hoàn mỹ Ôn Võ, Ôn Văn cảm thấy cả người thoải mái hẳn, chỉ hận lúc đi học không có người công cụ thay mình tới trường.

Mà bản thân Ôn Văn thì đang nghiên cứu một chuyện càng thú vị hơn.

Đó chính là Đinh Minh Quang và Nhan Bích Thanh chuẩn bị làm thế nào sử dụng hình chiếu thời không.

Kế hoạch ‘Chủ Thần không gian’ lúc ban đầu của Ôn Văn triệt để bị phế bỏ, nguyên nhân là ý tưởng này xuất phát từ tiểu thuyết mạng của khu Hoa Phủ, đã có quá nhiều người xem qua, dễ dàng khiến người ta sinh ra ý tưởng không hay.

Dù sao thì cái Ôn Văn cần chính là thu thập tin tức chứ không phải bồi dưỡng tay đám cơ bắp trong đấu trường.

Cuối cùng kế hoạch được đặt tên là ‘Quốc Gia Trí Tuệ’.

Đinh Minh Quang sẽ sử dụng số liệu sưu tập được trên mạng, chọn ra nhân viên điều tra phù hợp với kế hoạch quốc gia trí tuệ, nhóm nhân viên điều tra này sẽ bị Nhan Bích Thanh bắt tới Yurianu, thăm dò hình chiếu thời gian.

Nhân viên được chọn điều tra hình chiếu thời gian, có thể nói là nguy hiểm nhưng cũng là kỳ ngộ.

Nếu bọn họ lợi dụng tốt thì hoàn toàn có thể làm cuộc đời hồng bét của bọn họ có được đường xoay chuyển.

Nhóm nhân viên điều tra này sẽ được sắp xếp chỗ ở trong khu vực nhỏ trong Yurianu, khu vực này được đóng kín, nhân viên điều tra không thể tự do ra vào.

Mặt khác bọn họ đã thành lập một phòng tình báo, phòng tình báo này có học giả chuyên gia tới từ Cơ Kim Hội, đều là nhân vật đứng đầu các lĩnh vực, bọn họ có thể tiến hành đánh giá tin tình báo mà nhân viên điều tra mang về.

Cứ cách một đoạn thời gian nhân viên điều tra phải chấp hành nhiệm vụ điều tra, mục tiêu của nhiệm vụ chính là thu thập các loại tin tức, mang về cho nhóm học giả chuyên gia này đánh giá, sau đó trạm thu nhận sẽ phát thưởng cho bọn họ.

Phần thưởng có đủ loại, đều là những thứ mà ở bên ngoài không dễ dàng có được, thậm chí Ôn Văn còn có thể giúp bọn họ trở thành ‘nhân loại mới’.

Nếu trong quá trình làm nhiệm vụ điều tra mà bọn họ ngoài ý muốn thức tỉnh siêu năng lực, Ôn Văn có thể để bọn họ có cơ hội trở thành nhân viên thu nhận.

Chương 1126 - Nhóm nhân viên điều tra

Ở ngoại ô phía tây thành phố Bình Hồ, trong khu nhà mái bằng cỡ lớn, nơi này là chỗ ở của nhóm dân nghèo trong thành phố.

Khu nhà mái bằng này là một khu nhà lớn, trong sân chia thành những căn phòng nhỏ, những căn phòng này lớn thì hơn ba mươi mét vuông, nhỏ thì khoảng năm mét vuông.

Trong một căn nhà cho thuê nhỏ chật chội dơ bẩn chất đầy củi và đồ linh tinh.

Rèm cửa sổ bị kéo lại, người ở nơi này ngoại trừ đi WC thì không hề rời khỏi căn phòng này.

Đúng vậy, khu nhà này chỉ có nhà vệ sinh chung.

Ngón tay Trịnh Huyền kẹp điều thuốc, mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm màn hình máy tính, liếc nhìn những tin tức liên quan tới sự kiện siêu tự nhiên.

Sau ót của hắn là một sợi dây thừng, ba ngày trước hắn chuẩn bị dùng nó thắt cổ, nhưng phút cuối cùng lại mất đi can đảm, vì thế hắn lại càng chán ghét chính mình hơn nữa.

Trịnh Huyền vốn là con cháu nhà giàu, tác quái tác quái ở thành phố Bình Hồ này chứ không chịu lo lắng làm việc, mỗi ngày chỉ biết tới Club ăn chơi.

Nhưng ngày vui ngắn ngủi, mấy tháng trước công ty của cha hắn bị một đám người hung tợn mặc đồ đen niêm phong, tất cả tài sản trong nhà đều bị đóng băng tịch thu.

Cha của hắn bị đám người đồ đen kia bắt lại, nghe nói ngay ngày hôm sau đã bị xử tử hình, mà mẹ của hắn vì không chịu nổi đả kích đã từ nóc nhà nhảy xuống.

Đám người áo đen kia để lại cho Trịnh Huyền mười ngàn đồng, sau đó không thèm để ý tới hắn nữa.

Trịnh Huyền đầy phẫn nộ với đám người áo đen kia, vì thế hắn bắt đầu điều tra chân tướng của biến cố này, hắn muốn tìm người báo thù cho cha mẹ mình.

Sau khi bắt đầu điều tra, Trịnh Huyền phát hiện mình có tài năng kinh người về chuyện điều tra, hắn rất mãn cảm với các loại tin tức và chi tiết.

Nhưng sau khi bắt đầu điều tra, hắn tình nguyện mình không có tài năng này.

Theo chân tướng chậm rãi bị vạch trần, hiện thực quá mức tàn khốc với Trịnh Huyền.

Công ty của cha hắn có thể một đường quệt khởi như vậy là vì bọn họ phục vụ cho một tổ chức có tên là ‘Ánh Mắt Vực Sâu’.

Tin tức cụ thể về tổ chức này thì Trịnh Huyền không tra ra được, tựa hồ có thể lực lớn hơn muốn che giấu.

Nhưng chỉ từ số tin tức tra được đã đủ để Trịnh Huyền cảm thấy sờn tóc gáy,

Cúng bái máu thịt, tàn sát mạng người, thậm chí công ty còn bắt những kẻ lang thang, cung cấp làm thức ăn cho đám quái vật kia!

Điều này làm Trịnh Huyền hoàn toàn tan vỡ, hắn không còn suy nghĩ trả thù nữa, ngược lại trốn trong một căn hộ cho thuê, cả ngày nghĩ xem mình nên chết như thế nào.

Hắn tìm hiểu tin tức siêu tự nhiên, chính vì muốn tìm ra một số ít sự kiện siêu tự nhiên cực kỳ nguy hiểm đối với người bình thường.

Nếu cha hắn sử dụng sức mạnh siêu nhiên hại nhiều người như vậy, chính hắn cũng lựa chọn chết trong tay sức mạnh siêu nhiên.

Đang xem thì Trịnh Huyền phát hiện màn hình máy tính xuất hiện một cửa sổ mới.

“Muốn biết chân tướng của thế giới không, muốn sống thật sự không?”

Trịnh Huyền sửng sốt hai giây, sau đó tắt đi trang web kia:
“Tôi không muốn sống, tôi chỉ muốn chết.”

Nhưng một giây sau đã có một bàn tay từ màn hình máy tính thò ra, kéo hắn vào trong máy tính.

...

“Xin chào, hoan nghênh đã tới Quốc gia Trí Tuệ.”

Một giọng nữ lạnh băng không chút tình cảm truyền tới, Trịnh Huyền nghe thấy thì trực tiếp bật dậy, trừng to mắt nhìn xung quanh.

Đánh thức Trịnh Huyền là một người phụ nữ ngũ quan vóc dáng đều cực kỳ hoàn mỹ, mặc váy đen không biểu cảm, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô, Trịnh Huyền đã cảm thấy có chỗ không phù hợp.

“Nhân tạo? Phẫu thuật của khu Anh Đào?”

Người phụ nữ đỡ Trịnh Huyền đứng dậy, lúc này hắn mới phát hiện mình ở trong một không gian rộng rãi quái dị.

Trong sân có hai mươi người phụ nữ đồ đen, hai mươi người đứng hoặc nằm giống như hắn, thỉnh thoảng còn có bóng người mờ ảo đi ngang qua.

Lúc bị đỡ ngồi dậy, Trịnh Huyền thuận thế chạm vào người phụ nữ một chút, sau đó lập tức thay đổi sắc mặt.

“Cô không phải là người!”

“Là thiết bị, hay là quái vật?”

Nhóm người phụ nữ này là con rối mà Ôn Văn bảo Từ Hải cấp tốc chế tạo ra, chuyên xử lý những chuyện vặt trong kế hoạch ‘Quốc gia Trí Tuệ’, vì quá gấp nên cũng có chút thô ráp, nhưng Trịnh Huyền có thể nhanh chóng nhận ra người phụ nữ này là giả cũng đủ chứng minh tài năng của hắn.

Trên đài cao đặt bên hông khoảng sân, Ôn Văn nắm chặt cổ áo xem lại lời kịch vài lần.

Trên người anh là áo bào phối màu vàng trắng rất lộng lẫy, trên mặt đeo mặt nạ quái dị, bộ trang phục đặc biệt này được chuẩn bị để chào đón nhóm nhân viên điều tra.

Thấy mọi người ở dưới đài đã tĩnh lại, Ôn Văn ho nhẹ hai tiếng đi tới trước đài.

“Xin chào mọi người, nơi này là ‘Quốc gia Trí Tuệ’.”

Có người muốn đặt câu hỏi, chân vẫn Ôn Văn vì sao lại bắt bọn họ tới đây, nhưng đã bị cô gái áo đen ở bên cạnh bịt miệng lại, màn biểu diễn này không có cơ hội cho bọn họ lên tiếng.

Thấy một màn này, Trịnh Huyền ngậm miệng lại, cô đè nén mọi vấn đề trong lòng.

“Thấy cánh cửa đồng ở bên kia không? Nơi đó ẩn giấu bí mật chung cục của thế giới, tôi cần mọi người tiến vào đó, giúp tôi tìm ra thứ mà tôi mong muốn.”

“Tôi là vua của Quốc gia Trí Tuệ, mà mọi người chính là nhân viên điều tra của Quốc gia Trí Tuệ.”

“Chỉ cần mọi người điều tra được thứ có giá trị, tôi sẽ trả thù lao xứng đáng, mọi người đều là người thất bại ở thế giới hiện thực, ở nơi này mọi người sẽ có được cuộc đời mới.”

“Nghênh đón cuộc đời mới...”

Trong mắt Trịnh Huyền lóe lên một vòng ánh sáng nhạt, nhưng ngay sau đó đã bị chính mình vùi lấp.

Hắn không dám yêu cầu xa vời là có một cuộc đời mới, hắn chỉ muốn rửa sạch tội nghiệt của gia đình.

“Có điều chết ở đây vẫn tốt hơn chết trong phòng thuê, hi vọng trước khi chết mình có thể nhìn thấy một số thứ khác biệt.”

Sau khi Ôn Văn nói xong thì cho phép nhóm nhân viên điều tra ở bên dưới đặt vấn đề với cô gái váy đen ở bên cạnh.

Sau một trận ồn ào, mỗi cô gái áo đen đưa cho mỗi nhân viên điều tra ở bên cạnh mình một chiếc hộp, trong hộp là trang bị Ôn Văn cung cấp cho bọn họ.

Theo thứ tự là một bộ quần áo Hoodie màu đen, găng tay và giày màu đen, một khẩu súng và một con dao găm.

Quần áo được chế tạo từ nguyên liệu đặc biệt, sức chống đỡ có thể so với áo chống đạn.

Súng lục là Kiếp – 01, dao găm là Ngục – 01, hai thứ này đều là sản phẩm của nhà xưởng quái vật, uy lực lớn hơn vũ khí bình thường, hơn nữa có sát thương hữu hiệu đối với sinh vật siêu phàm.

Có điều chỉ là loại cơ bản nhất, trang bị cho các thành viên Cơ Kim Hội bình thường, trang bị của nhóm quản lý cấp cao hiện giờ là vũ khí số 03.

Ngoài ra Ôn Văn cho mỗi người một chiếc đồng hồ, là Ôn Văn sử dụng quyền hạn của Yurianu chế tạo ra, chỉ cần nhấn nút thì sẽ rời khỏi hình chiếu thời gian.

Nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ không phải chiến đấu, mà là trong điều kiện hàng đầu là bảo vệ an toàn của chính mình, dùng hết khả năng thu thập kiến thức từ hình chiếu thời gian, vì thế chỉ số trang bị này đã đủ dùng rồi.

Sau khi phát đồ xong, nhóm người thay quần áo xong thì được nhóm phụ nữ áo đen đưa vào trong cửa đồng.

Điểm tới của mỗi nhân viên điều tra đều không giống nhau, không ai biết mình tiến vào thế giới sắc sử thế nào.

Đợi đến khi tất cả nhân viên điều tra đều biến mất, Ôn Văn lấy ra một cái ghế xếp nhỏ, ngồi ở cửa đồng, ý thức xoay quanh trên người nhóm nhân viên điều tra.

Theo thị giác của bọn họ, ý thức của Ôn Văn bắt đầu dạo chơi trong hình chiếu thời gian.

Chương 1127 - Giành lấy cuộc sống mới

Hai mươi vị nhân viên điều tra này đều là người thất bại trong thế giới hiện thực, là người có khuynh hướng coi thường sinh mạng.

Trong có nữ có nam, có người từng là quản lý cấp cao, cũng có người từng là kẻ lưu manh trên đường.

Có người vì khoản nợ kết xù nên muốn chết, có người chỉ đơn thuần vì áp lực cuộc sống quá lớn, khả năng chống đỡ không đủ.

Nhân viên điều tra đặc biệt nhất có tên là Sở Tra, hắn bị một con quái vật đặc biệt dây dưa.

Con quái vật này vô hình vô thể, nhưng có thể xuất hiện ở bên cạnh Sở Tra bất cứ lúc nào, ném cà chua vào hắn.

Sở Tra bị hại rất thảm, tan vỡ muốn tự sát.

Đối với Sở Tra mà nói, trở thành nhân viên điều tra là chuyện rất tốt, bởi vì quái vật ném cà chua kia không thể đến nơi này, hắn đã thoát khỏi nó.

Trong hình chiếu thời gian, không chỉ có lịch sử của thế giới hiện thực, còn có hình chiếu của thế giới khác, những hình ảnh này đều có khả năng chứa đựng kiến thức thúc đẩy thế giới phát triển.

...

Trịnh Huyền mở mắt ra, phát hiện mình đứng trên một đồng cỏ, lá cỏ có hình bán nguyệt màu đỏ và xanh xen kẽ, làm người ta có cảm giác giống như đang ở trong thế giới giả tưởng.

Không khí nơi này mát mẻ dị thường, làm hắn cảm thấy cả người mình có chút lâng lâng, thậm chí có cảm giác mình có thể nhảy vài mét.

Trịnh Huyền nhìn một vòng xung quanh, phát hiện ở phía nam có một thành phố phong cách kỳ quái, suy nghĩ một chút thì hắn đi tới thành phố đó.

Thật ra hắn không có suy nghĩ làm nhân viên điều tra gì cả, hắn chỉ muốn trốn tránh thế giới hiện thực, vì thế nơi này rất có lực hấp dẫn đối với hắn.

Đi tới cổng thì Trịnh Huyền phát hiện mình bị một đám quái nhân da ửng đỏ vây quanh.

Đám quái nhân này có nam có nữ, đối với con người thì diện mạo có thể nói là tuấn mỹ, trên trán có hai sợi râu biến sắc.

“Ông là ai, sao lại tới thành Đâu Huyền?”

Dẫn đầu là một cô gái mặc váy đỏ, vẻ mặt căng thẳng chất vấn Trịnh Huyền.

Hiện giờ khẩn trương nhất không phải Trịnh Huyền, ngược lại là nhóm dân địa phương chiếm số đông này.

Trong mắt bọn họ, Trịnh Huyền chính là một con quái vật, quần áo lố lằng, kiểu tóc kỳ quái, da vàng chưa từng thấy qua, trên đầu còn không có râu.

Độ chấn động thị giác tương đương người Hạ Phủ đột nhiên nhìn thấy một tên đầu trọc da xanh đen không có lỗ mũi vậy...

“Cô hỏi sao tôi ở đây à, tôi cũng không thể nào nói được, bởi vì chính tôi cũng...”

Trịnh Huyền có chút sững sốt, hẳn có thể nghe hiểu ngôn ngữ của dân xứ này, là tiếng liên bang thông dụng!

Hắn lập tức thay đổi lý do thoái thác: “Tôi tới từ thế giới khác, tôi hi vọng sẽ được đãi ngộ thân thiện ở nơi này.”

Vừa nghe là thế giới khác, hiện trường lập tức vắng vẻ.

Tên của nơi này là đại lục Jalanda, mỗi người Jalanda đều biết, bọn họ không phải duy nhất, trên tinh không có vô số chủng tộc mạnh mẽ đáng sợ.

Ngàn năm trước Jalanda cũng giống như những nền văn minh khác, cho rằng mình là sự tồn tại duy nhất trong vũ trụ.

Sau đó không ngừng có quái vật từ hư không giáng xuống, mang tới tai họa rất lớn cho thế giới này.

Sau khi trải qua tình cảnh ngày diệt vong, người Jalanda phát hiện hình dạng tinh không thay đổi, từ đó rất ít có quái vật khát máu giáng xuống thế giới này.

Nghe nói quản lý cấp cao của đế quốc Jalanda đã liên hệ được với văn minh bên ngoài, bọn họ sống như một phần của nền

văn minh quái vật.

Tuy hàng năm đều phải nộp lên một lượng lớn xống phẩm cho nền văn minh bên ngoài tinh không, nhưng ít nhất người Jalanda cũng có được cuộc sống yên bình, vì thế bọn họ đều thận trọng đối đãi với các vị khách từ ngoài tới.

“Xin chào mừng ngài đã tới Jalanda, vị khách tôn kính tới từ nơi xa xôi.” Cô gái váy đỏ khom người nói, sau đó dẫn Trịnh Huyền vào thành.

Thấy ánh mắt cung kính của bọn họ, Trịnh Huyền thở phào một hơi, ít nhất cũng qua được cửa ải trước mắt.

Nhưng chỉ mới đi được vài bước, Trịnh Huyền đã nghe thấy một trận tiếng kêu hoảng hốt, sau đó nhìn thấy vài người giống như kỵ sĩ cưỡi heo rừng quơ vũ khí giống như Lang Nha Bông, vừa gào to vừa nhắm về phía đội ngũ hơn hai mươi người ở ngoài thành.

Cô gái váy đỏ biến sắc: “Người đâu, mau chuẩn bị chiến đấu!”

Tốc độ của đám heo rừng rất nhanh, mà bọn họ vẫn còn cách cổng một khoảng cách, không thể nào thoát được.

Những người Jalanda khác nghe lệnh, sợi râu trên trán run run, tạo thành quái vật kỳ lạ giương nanh múa vuốt.

Trịnh Huyền bị đám quái vật này dọa sợ tới lui về sau hai bước, làm cô gái váy đỏ phải liếc mắt xem thường.

Khách tới từ nơi xa xôi lui tới Jalanda thường rất mạnh mẽ, người này lại bị đầu hèn của bọn họ dọa hoảng tới vậy, chắc chắn không phải tới từ chủng tộc mạnh mẽ.

Quái vật tên là đầu hèn này có hình thù kỳ lạ, trông rất mạnh mẽ, thế nhưng giống như giấy vậy, bị kẻ cưỡi heo kia thô bạo xé nát.

Hơn hai mươi con đầu hèn chỉ giết được hai tên man rợ, số còn lại đã bị giết toàn bộ.

Về mặt Trịnh Huyền quái dị, hẳn thấy đám quái nhân kia cũng không phải quá nhanh nhẹn, vì sao lại có thể dễ dàng tiêu diệt đám quái vật kỳ quái này như vậy.

Không có dấu hồn ngăn cản, đám man rợ kia vọt tới trước mặt hai chục người Jalanda, bắt đầu trắng trợn giết chóc.

Người Jalanda võ trang đầy đủ bị đám người kia dễ dàng xé nát.

Một tên man rợ muốn nhắm vào Trịnh Huyền, hấn giết quá hưng phấn nên không để ý tới dáng vẻ khác lạ của Trịnh Huyền, quơ Lang Nha Bông lao tới.

Trịnh Huyền bị đám người này khiếp sợ, nhắm mắt lại chờ chết.

Hắn tới đây vì muốn tìm chết, chết trong tay đám người man rợ này có lẽ cũng tốt.

Nhưng ánh mắt của hắn chỉ khép lại vài giây rồi đột nhiên mở ra, lao sang bên cạnh, né tránh tập kích của tên man rợ kia.

Trong vài giây này, Trịnh Huyền cảm nhận được thật ra hắn không muốn chết, hắn muốn sống.

Trong quá trình tránh né, Trịnh Huyền cảm nhận được khoảng cách mình đi xa hơn dự đoán rất nhiều, động tác của tên man rợ này cũng không quá nhanh nhẹn sắc bén.

Trịnh Huyền rút khẩu súng Kiếp – 01, quay sang bắn một phát về phía tên man rợ kia, viên đạn trực tiếp bắn nát đầu đối phương, chấn động mọi người có mặt.

Những kẻ man rợ khác lộ ra vẻ mặt khùng bô, chúng không hiểu vì sao đột nhiên đầu đồng bọn lại đột nhiên nổ tung.

Trịnh Huyền liếm môi, quay sang đám man rợ còn lại nổ ba phát súng, ba phát chỉ trúng hai người, thế nhưng đã hoàn toàn dọa được đám người man rợ này, bọn họ thúc heo rừng nhanh chóng chạy tứ tán.

Nhìn đám người man rợ kia chạy đi xa, trái tim Trịnh Huyền đập loạn thình thịch, quay đầu nhìn thành phố đầy hương vị khác lạ này, tâm trạng đột nhiên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Thế giới này có rất nhiều thứ mà hắn chưa từng thấy, còn có rất nhiều chuyện chưa từng trải qua, nợ trên người hắn vẫn chưa trả xong, hắn không thể chết đi như vậy.

Có một số việc chỉ khi đối mặt với sống chết thì bạn mới có thể thông suốt, Trịnh Huyền đã không còn muốn chết đi tùy tiện nữa.

Hắn muốn sử dụng công việc nhân viên điều tra này, nỗ lực thăng cấp chính mình, như vậy mới có năng lực bồi thường cho người bị hại.

Đối với Trịnh Huyền, phần công việc nhân viên điều tra này chính là cuộc đời mới!

Chương 1128 - Ngôn ngữ thống nhất

Sau khi giết chết tên man rợ hung ác kia, hình tượng yếu ớt của Trịnh Huyền trong mắt cô gái váy đỏ đã trở nên cao to hơn, hắn nhận được đãi ngộ tốt nhất nghênh đón tiến vào trong thành Đấu Huyền.

Hiện giờ đối với Trịnh Huyền, hoàn thành nhiệm vụ điều tra của Quốc gia Trí Tuệ là chuyện rất dễ dàng.

Mặt khác sau khi ở lại nơi này vài ngày, hắn đã hiểu được vì sao hành động của mình nhanh nhẹn hơn dự đoán, vì sao những người này thoát nhìn lại gầy yếu như vậy.

Bí mật nằm ở trọng lực, trọng lực ở thế giới này đại khái chỉ tương đương một phần năm ở thế giới hiện thực, vì thế một người có thể chất bình thường ở địa cầu như hắn, ở nơi này chẳng khác nào siêu nhân, cảm giác nhẹ nhàng lâng lâng lúc mới tới cũng là vì nguyên nhân này.

Mặt khác dựa theo tình huống bình thường, đột nhiên từ khu vực trọng lực cao đi tới khu vực trọng lực thấp thì sẽ có cảm giác rất khó chịu, nếu nghiêm trọng thì thậm chí có khả năng sẽ dẫn tới tử vong, nhưng Trịnh Huyền không hề cảm nhận được những thứ này.

Chuyện này thực không khoa học, nhưng thứ hình chiếu thời gian này vốn đã không khoa học.

Mặt khác hắn còn nương theo sự sợ hãi của người Jalanda dành cho mình mà lấy được rất nhiều tin tình báo, thậm chí ngay cả phương pháp ngưng tụ đầu hồn cũng chiếm được.

Tuy những thứ lòe loẹt này ngay cả một khẩu súng cũng đánh lại, nhưng mang ra ngoài có lẽ sẽ rất có giá trị.

Ôn Văn rời khỏi tầm mắt của Trịnh Huyền, chuyển sang một người khác.

Người này chính là Sở Tra, hình chiếu thời gian của hắn là một thế giới hoang dã, nơi này có một bộ lạc phù thủy.

Tương tự với đại lục Jalanda là nơi này cũng sử dụng tiếng thông dụng liên quan, khẩu âm của Sở Tra ở trong mắt nhóm phù thủy ở đây chỉ có hơi kỳ quái thôi.

Cơ thể nhóm phù thủy này cao lớn, ăn tươi nuốt sống, mỗi người đều có sức mạnh như rồng như hổ, Sở Tra yếu đuối suýt chút nữa đã bị nhóm phù thủy này xem là thức ăn.

Có điều đầu óc của đám phù thủy này không được nhạy bén cho lắm, sau khi bị miệng lưỡi dẻo quẹo của Sở Tra dụ dỗ một phen thì đã trở thành bạn bè.

Hơn nữa Sở Tra còn từ nhóm phù thủy này lấy được phương pháp luyện thể của bọn họ, bắt đầu rèn luyện trong bộ lạc phù thủy.

Ở đây vài ngày, Sở Tra cũng hiểu thêm vài phần về bộ lạc phù thủy,

Trong truyền thuyết phù thủy, khắp nơi ở vùng hoang dã này đều có Thần Phù Thủy tồn tại, bọn họ có năng lực mạnh mẽ có thể bay lên trời chui xuống đất, chẻ núi chia biển.

Thậm chí còn có Siêu Thần Phù Thủy trong truyền thuyết, có thể dựa vào thân thể mạnh mẽ bay vọt lên trời cao, đi tới thế giới khác.

Trong hình chiếu này cũng có truyền thuyết thế giới khác, điều này làm Ôn Văn phải chú ý.

Sau vài ngày ở bộ lạc phù thủy, Sở Tra đã làm ra một sự việc ngoài dự đoán của Ôn Văn.

Hắn gỡ đồng hồ mà Ôn Văn đã cho, ném vào một nơi không người.

Xem ra hắn muốn sống dài lâu trong bộ lạc phù thủy này, không định làm nhân viên điều tra của Ôn Văn.

Những nhân viên điều tra khác cũng có thái độ không tốt hơn Sở Tra bao nhiêu.

Bọn họ có người ngồi ăn chờ chết, không làm gì cả, có người mưu đồ tiêu diệt Ôn Văn, trốn khỏi ‘Quốc gia Trí Tuệ’.

Kỳ lạ nhất là một kẻ đào một cái hố sâu hơn mười mét, hẳn nghĩ rằng mình ẩn giấu sâu như vậy thì Ôn Văn sẽ không tìm được mình.

Tiếp tục quan sát mười ngày, Ôn Văn có chút mất kiên nhẫn, bắt đầu phát ra mệnh lệnh triệu hồi với tất cả nhân viên điều tra.

Trong số mười mấy nhân viên điều tra, Trịnh Huyền dứt khoát phục tùng mệnh lệnh của Ôn Văn, nhân nút trên đồng hồ, từ trong cửa đồng tiến ra ngoài.

Bọn họ vừa ra ngoài thì được mời tới một tòa kiến trúc, nhóm chuyên gia sẽ tiến hành đánh giá tin tức bọn họ mang về, sau đó bọn họ sẽ nhận được phần thưởng khác nhau.

Trong số mười mấy người, chỉ có phần thưởng của Trịnh Huyền là có chút giá trị.

Về phần bảy tám người khác, Ôn Văn gọi đám quái vật không đẹp mắt tiến vào hình chiếu thời gian, hi vọng lúc bị quái vật chộp trở về, bọn họ sẽ không bị dọa khóc.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho tất cả nhân viên điều tra, Ôn Văn triệu tập người tham gia kế hoạch Quốc gia Trí Tuệ, mở họp lần thứ hai.

Lần đầu tiên nhân viên điều tra hành động, Ôn Văn vốn cũng không hi vọng có thành quả gì, vì thế lần này xem như kiểm tra.

Trong khảo nghiệm, nhóm nhân viên điều tra đã lộ ra những vấn đề khó giải quyết, như vậy nhiệm vụ điều tra sẽ rất khó tiếp tục tiến hành.

Vì vậy Ôn Văn nói ra yêu cầu mới của mình với Đinh Minh Quang và vài nhân viên thu nhận, để bọn họ dựa theo ý Ôn Văn giải quyết vấn đề.

Sau này đồng hồ sẽ làm theo kiểu khóa lại, nhân viên điều tra sẽ không dễ dàng tháo gỡ đồng hồ, đồng thời không chỉ nhân

viên điều tra có thể nhân nút trở về, nhóm Quốc gia Trí Tuệ cũng có thể tiến hành điều khiển từ xa.

Mặt khác lần sau khi chiêu mộ nhân viên điều tra sẽ không để bọn họ trực tiếp tiến hành điều tra nhiệm vụ.

Để bọn họ xuất hiện trong Hạ Phủ, để bọn họ ném trả chút kích thích, sau khi trải qua huấn luyện mới để bọn họ chấp hành nhiệm vụ điều tra, bằng không nhân viên điều tra sẽ xem nhiệm vụ này như trò đùa.

Mặt khác nhân viên điều tra đơn độc chấp hành nhiệm vụ có chút không đáng tin, lần sau để bọn họ ghép thành tiểu đội thăm dò.

Cuối cùng là vấn đề làm sao mang tài liệu về.

Lúc Trịnh Huyền trở lại, phương pháp tu luyện đầu hôn mà hấn mang về đã biến mất, hấn chỉ có thể dựa vào ký ức viết lại một số ít.

Lần sau khi tiến vào, Ôn Văn sẽ để nhân viên điều tra mang theo giấy và bút từ thế giới hiện thực, như vậy có thể ghi chép một ít tài liệu.

Có điều chỉ có giấy và bút vẫn không ổn, tốt nhất vẫn nên có thiết bị chụp hình.

Nhưng thiết bị chụp hình loại nhỏ này thật sự quá khó tìm, trong liên bang căn bản không có khái niệm thiết bị chụp hình mini, có thể sử dụng tiền sẵn mua từ Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng không đủ độ thuận tiện.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị tìm cơ hội tới khu Mỹ Gia, trong viện nghiên cứu của Ky Sĩ Đêm Tối có rất nhiều thứ công nghệ đen, có lẽ nơi đó có thiết bị chụp hình mini mà Ôn Văn muốn.

Xử lý xong mọi việc, Ôn Văn tìm một chiếc ghé dài, ngồi xuống ngắm nhìn bầu trời Yurianu.

Lúc ý thực dạo chơi trong hình chiếu, Ôn Văn đặc biệt chú ý tới, phần lớn hình chiếu thời gian đều sử dụng tiếng thông dụng liên bang!

Hình chiếu thời gian tuy hư ảo nhưng đều thật sự tồn tại, có thể chứng minh không chỉ người địa cầu liên bang sử dụng loại ngôn ngữ này.

Mặt khác mở rộng suy nghĩ một chút thì đám quái vật tới từ thế giới trong cũng nắm giữ tiếng thông dụng liên bang.

Có phải nói rõ, hình chiếu thời gian không phải địa cầu, thật ra là đại diện cho một phần của thế giới trong không?

Vốn Ôn Văn cho rằng, tiếng thông dụng của liên bang là ngôn ngữ sinh ra ở thế giới hiện thực, hiện giờ xem ra nó rất có khả năng tới từ thế giới trong.

Có lẽ là ngàn vạn năm trước từng có vị khách của thế giới trong tới thăm hiện thực, mang một phần ngôn ngữ chữ viết hoàn thiện truyền cho nhân loại vẫn còn đang khờ dại.

Mở rộng suy nghĩ một chút, tiếng thông dụng liên bang không phải ngôn ngữ bản thổ của địa cầu, như vậy nhân loại có phải là giống loài bản thổ của địa cầu không? Hay là nhân loại thật ra cũng tới từ thế giới trong?

Trong chuyện này có bí mật gì, Ôn Văn cũng không có cách nào kết luận, có lẽ theo nhóm nhân viên điều tra sâu hơn, chân tướng cũng sẽ từ từ lộ diện.

Chương 1129 - Cường giả bên ngoài

Chuyện Quốc gia Trí Tuệ, Ôn Văn đã sắp xếp ổn thỏa, nhà xưởng quái vật cũng đang vững vàng di dời.

Sau khi có Ôn Võ, chuyện của Cơ Kim Hội được xử lý ngăn nắp rõ ràng, Ôn Văn chỉ cần không chế phương hướng, phần còn lại Ôn Võ có thể xử lý.

Tính cách của Ôn Văn là trong một vài việc, anh không có khả năng tận tâm tận lực, mà Ôn Võ có thể bù được khuyết điểm này, để trạm thu nhận phát triển theo quỹ đạo vốn có.

Kế tiếp trong khoảng thời gian này, Ôn Văn không có việc gì cần làm, vì thế anh chuẩn bị làm nghề cũ, đi tìm một số quái vật thú vị đánh một trận.

Nhân viên thu nhận hoặc thợ săn bình thường, phải chiếu đầu cừ tử nhất sinh mới có thể đối phó được quái vật, đối với Ôn Văn chỉ là con kiến có thể tiện tay nghiền chết, điều này làm anh mất đi sự hứng thú với phần lớn vụ án siêu năng.

Đầu tiên Ôn Văn đặt mục tiêu ở quanh thành phố Thiên Hà, nơi này là đại bản doanh Cơ Kim Hội, đám quái vật đều đã bị xử lý, chỉ còn lại một số ít đối thủ khó đối phó.

Ví dụ như ác quỷ đáng sợ ẩn giấu trong ngôi biệt thự ở phía nam thành phố, hẳn có thể di chuyển nhanh lẹ trong biệt thự, người siêu năng bình thường căn bản không thể tìm được tung tích của hắn.

Sau khi Ôn Văn tới thì trực tiếp hất tung cả tòa biệt thự, ác quỷ có am hiểu trốn tránh cỡ nào cũng bó tay.

Lại ví dụ như có một con yêu quái ba ba, cơ thể cứng rắn như sắt thép, không thể phá vỡ, Ôn Văn tới chém một kiếm liền cắt thành tám khối.

Đừng hỏi tại sao một kiếm có thể chém thành tám khối, nên nói là Ôn Văn quá trâu bò.

Còn có quái vật biết ẩn thân, ở trong mắt Ôn Văn thì nó sáng lờ lờ như mang theo đèn pha ở trên người.

Quanh thành phố Thiên Hà bị Ôn Văn thô bạo ‘đạo chơi’ một phen, tất cả quái vật có thể tìm được đều bị bóp chết như gà con.

Toàn bộ thành phố Thiên Hà trời yên biển lặng, đủ loại truyền thuyết siêu phàm thoáng chốc vơi đi chín phần.

Sau trận cản quét này, thứ thú vị không tìm được, nhưng thứ nhàm chán thì có một.

Thứ đồ chơi đó là một phần nước, đại khái khoảng một mét khối, thoát nhìn là nước, kiểm tra cũng là nước, uống vào cũng có vị của nước.

Nhưng loại nước bình thường này, đông không cứng, đun không sôi, bên trong không có vi sinh vật hay khoáng chất nào, uống vào thế nào thì tè ra thế ấy, không thể dùng để giải khát, dùng để tưới hoa thì hoa cũng sẽ bị chết khát....

Nói chung thứ này cực kỳ không bình thường, nhưng hiện giờ thật sự không nhìn ra nó có tác dụng gì, vì thế đã phong ấn lại cất trong kho hàng thu nhận.

Thứ không thể giải thích được như vậy, hiện giờ có cả đồng trong trạm thu nhận, để mấy thứ này ở bên ngoài thì không

thỏa đáng, nhưng đặt trong trạm thu nhận thì lại không có tác dụng.

Ví dụ như đèn pin năng lượng mặt trời chỉ có thể chiếu sáng vào ban ngày, máy bơm động lực chỉ có thể khởi động trong không khí, dao gọt trái cây có độ sắc bén có thể so với hắc đao nhưng lại không chém được bất cứ thứ gì có chất hữu cơ...

Qua loa ghi chú về ‘nước cát’ xong, Ôn Văn nằm dài trên bàn, nhắm chán thờ dài.

“Sao không có tổ chức đối địch nào với gây sự hết vậy, sao không có ai tới thu phí bảo hộ, bình thường không phải tổ chức mới khởi nghiệp đều gặp rất nhiều rắc rối à...”

SRS Cơ Kim Hội mặc dù là mới, nhưng không có tổ chức bí ẩn nào dám khinh thường.

Thậm chí trong mắt một số tổ chức bí ẩn, Cơ Kim Hội tượng trưng cho đen đui, tất cả tổ chức bí ẩn có dính líu tới tổ chức này đều bị tổn hại nặng nề.

Mặc dù bản thân Cơ Kim Hội hành động không nhiều, nhưng lực uy hiếp của cường giả Tai Biến ‘Hắc Thập Tự’ lại mạnh mẽ đến thái quá, lần nổi tiếng nhất chính là cuộc chiến ở Thánh Thành.

Số giá chữ thập năng lượng màu đen mà Mặc Cung lưu lại trong Thánh Thành, đến giờ vẫn sừng sững không ngã, Giáo Đường Vinh Quang dùng đủ phương pháp để loại bỏ ảnh hưởng của chúng nhưng cũng chỉ có thể bao lấy xung quanh, chờ đợi giá chữ thập này tự hao hết năng lượng rồi biến mất.

Chỉ cần có đầy đủ hiểu biết về vị cường giả ‘Hắc Thập Tự’ này, những tổ chức khác sẽ không dám trêu chọc Cơ Kim Hội.

Chẳng qua bọn họ không trêu chọc Cơ Kim Hội, không có nghĩa là Cơ Kim Hội sẽ không trêu chọc bọn họ, Hoành Âm đại diện cho nhóm nhân viên thu nhận Cơ Kim Hội đang gây sự khắp khu Hoa Phủ, sớm muộn gì cũng sẽ có tổ chức bí ẩn không nhịn được.

Nhưng giai đoạn hiện giờ Ôn Văn muốn tìm được chút việc vui thì có chút phiền phức.

Anh lấy giấy bút, liệt kê ra những chuyện cần phải làm.

Đi tìm Kỵ Sĩ Đêm Tối mua thiết bị chụp ảnh, thực hiện hứa hẹn quay bộ phim điện ảnh với Harman.....

Mặt khác anh còn phải tìm kiếm tung tích Hội Học Thuật Chân Lý, viện bảo tàng của Hội Học Thuật Chân Lý kia rất có thể là một bộ phận của trạm thu nhận.

Ngoài ra anh còn muốn gặp lại Ôn Duệ một lần, trải qua đoạn hình chiếu kia, anh đã có thêm chút hiểu biết về Ôn Duệ, tuy hai người từ lâu đã giống như người dưng nước lã, thế nhưng anh vẫn muốn thử kéo Ôn Duệ một phen.

“Chậc, xem ra thì chuyện cần xử lý vẫn có rất nhiều.”

“Haiz, không gấp, cứ từ từ là được.”

Sau khi thăng cấp, Ôn Văn không còn cảm giác gấp gáp như trước nữa, anh đã là một trong những sự tồn tại mạnh nhất tinh cầu này, chỉ cần anh không tự tìm đường chết thì rất khó gặp phải nguy hiểm tánh mạng.

Ở thế giới hiện thực, Hiệp Hội Thợ Săn chiến vị trí chủ đạo tuyệt đối, những tổ chức bí ẩn khác chỉ có thể ẩn ở sau màn, cần thận tính lại thì Hiệp Hội Thợ Săn cũng chỉ có vài vị Tai Biến.

Giáo hoàng của Giáo Đường Vinh Quang, hội trưởng của Hội Học Thuật Chân Lý, nghị trưởng của Ánh Mắt Vực Sâu, Thần Mặt Trăng ở trong bí cảnh Bắc Cực, Cổ Thần Ensuk ẩn mình trong biển sâu, Huyết hoàng đế Vlad Gandor trong cơ thể Sở Vĩ, Phong Quý Thần ở quý thành Phong Đô, còn có vị cha sứ già của Giáo Đường Vinh Quang, Kỳ Lân chuẩn bị thức tỉnh...

“Ồ, cần thận tính toán thì cường giả ở bên ngoài quả thực không ít.”

Mặt khác những cái này chỉ là chuyện Ôn Văn biết, có bao nhiêu cường giả đang ẩn mình trong chỗ tối thì không ai có thể kết luận, ví dụ như thứ chạy trốn khỏi kim tự tháp khu Ai Phi, không ai biết đó là thứ gì.

Ôn Văn vốn định sóng gió một phen, lúc này quyết định nhún nhường một chút, không nên quá phóng dăng, vẫn là bình thường một chút vẫn tốt hơn.

Anh gọi Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng, ngồi lên máy bay do Tam Tể Nhi điều khiển, mang theo tình báo mà Cơ Kim Hội thu thập được, rời khỏi thành phố Thiên Hà.

...

Trong khu dân cư ở khu Mỹ Gia, một cặp vợ chồng mập mạp nằm dưới đất ngủ say.

Ở bên cạnh đứng vài người đàn ông mặc âu phục nhìn sắc mặt tái mét của hai vợ chồng.

Một người đàn ông để râu ngắn, âm thanh nặng trĩu: “Tính cả hai người này, tổng cộng đã có hai trăm bảy mươi bốn người vô cớ rơi vào ngủ say rồi...”

“Đây chỉ là ở tỉnh chúng ta, tính cả khu lớn thì mỗi tỉnh đều xuất hiện tình huống tương tự, giữa các người bị hại không có bất cứ mối liên hệ nào, nói cách khác là ngẫu nhiên ra tay.”

“Sau khi rơi vào ngủ say, cơ thể của bọn họ đều khỏe mạnh, nhưng biểu cảm sẽ dần dần trở nên đau đớn, giống như đang chịu đày đọa tàn khốc, cuối cùng sẽ tử vong trong sự hành hạ đó.”

“Càng nguy hiểm hơn là biểu cảm của mỗi người đều có điểm khác nhau.”

Người đàn ông mặc âu phục đen ở bên cạnh nói: “Tỉnh Noe nghi ngờ tình hình huống của bọn họ có liên quan tới giấc mơ, có điều tạm thời vẫn chưa tìm được chứng cứ, tôi cảm thấy chúng ta có thể điều tra theo hướng khác.”

Người đàn ông để râu quay sang hỏi: “Theo hướng nào?”

“Hướng ảo thuật, trạng thái của những người này rất giống bị trúng ảo thuật, tôi biết một bậc thầy ảo thuật tên là Moyadi, chúng ta có thể mời hắn tới, kiểm tra thử xem có liên quan tới ảo thuật hay không.”

Chương 1130 - Thành phố Acme

Dưới ánh mặt trời âm áp, Ôn Văn dẫn theo Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng đi trong thành phố Acme của khu Mỹ Gia.

Đây là lần đầu tiên bọn họ tới khu Mỹ Gia, vì thế cảm thấy nơi này thực mới lạ.

Khác với khu Hoa Phủ có đại đa số người da vàng, khu Kim Ứng có đại đa số người da trắng, khu Mỹ Gia làm người ta có cảm giác hội nhập tất cả nhân chủng lớn của nhân loại.

Kiến thiết thành phố mạnh mẽ hơn Hoa Phủ một chút, thương mại cũng phồn vinh hơn.

Có điều bên ngoài lớp vỏ phồn hoa kia, khu Mỹ Gia ẩn giấu mâu thuẫn xã hội rất sâu, người từng sống ở đây đều sẽ thấm sâu vào trong lòng, thấu hiểu rất rõ.

Trước khi liên bang thống nhất, khu Mỹ Gia bị vây trong trạng thái thù địch với các dân tộc khác, sau khi bị liên bang dùng vũ lực áp chế mới sống chung hòa bình, nhưng cũng chỉ là ở ngoài mặt.

Có điều mâu thuẫn của những người này không liên quan gì tới Ôn Văn, thậm chí Ôn Văn còn cảm thấy buồn cười.

Thực tế thì quá trình thống nhất trước đây chưa làm triệt để, ngoại trừ Hoa Phủ, các khu lớn khác đều có ít nhiều vấn đề còn sót lại.

Nhưng nguyên nhân của những vấn đề này thường bắt nguồn từ thành kiến và vô tri.

Thế giới này nếu chỉ có nhân loại thì thôi đi, tranh đấu cũng có vài lý do, nhưng dưới sự uy hiếp của thế giới trong mà vẫn tiếp tục làm những chuyện này, thật sự có chút ngu xuẩn.

Hoặc có lẽ đến khi nào có sinh vật có trí khôn xem nhân loại là heo thì bọn họ mới từ bỏ loại suy nghĩ buồn cười này.

Không, không cần chờ lâu như vậy, hiện giờ Hiệp Hội Thọ Săn đã lựa chọn một thành phố ở các khu lớn toàn cầu, tiến hành thử nghiệm nhân loại mới.

Một khi kết quả thử nghiệm chứng minh nhân loại mới hoàn toàn vô hại, khái niệm nhân chủng vốn có của thế giới hiện thực sắp bị loại bỏ, chỉ còn lại một chủng loại nhân loại mới.

Ôn Văn không hề bài xích nhân loại mới, thậm chí còn có chút chờ mong.

Ba người đi dạo trên đường một chốc, hai mắt Ôn Văn tỏa sáng quẹo vào trong một con phố.

Đi mấy trăm mét thì ba người nhìn thấy một bà cụ xấu xí, co rúm ngồi cạnh thùng rác, ôm một miếng carton ăn xin.

Trên mặt bà cụ đầy vết xanh tím, thoạt nhìn đã bị bắt nạt không nhẹ.

Sống trong hoàn cảnh ở khu Mỹ Gia này, bà cụ này thuộc về tầng lớp thấp kém nhất, thậm chí có người thích lấy chuyện bắt nạt người như bà làm niềm vui.

“Cô đã sống ở đây một thời gian rồi, cảm thấy thế nào?”

Nghe thấy giọng nói của Ôn Văn, bà cụ đột nhiên trợn mắt, muốn ôm lấy đùi Ôn Văn nhưng bị anh đá ngã nhào đụng vào thùng rác.

Người đi đường kinh ngạc nhìn Ôn Văn, mặc dù bà cụ này nằm trong tầng chót của xã hội, nhưng bắt nạt như vậy cũng thực quá đáng.

Có người muốn lấy điện thoại ra báo cảnh sát, Hồ Ấu Lăng liền nhoẻn miệng cười, lực sát thương nhan sắc của cô không phân biệt nam nữ, dưới sức hấp dẫn này, mọi người lập tức mất đi suy nghĩ muốn báo cảnh sát.

“Để tôi trở về đi, tôi muốn ngồi tù, tôi không muốn ngây ngốc ở nơi này, cầu xin ngài...” Bà cụ chảy nước mắt nước mũi khóc lóc kể lể, đáng vẻ thê thảm thật sự là người nghe đau lòng người thấy rơi lệ.

Cô ta chính là nhân ma Ollie!

Ác ma xinh đẹp tà ác ngày xưa đã không còn thấy đâu nữa, ở nơi này chỉ là một bà cụ bị bắt nạt.

Đưa cô ta tới nơi này chính là nghiêm phạt mà Ôn Văn dành cho Ollie, thậm chí anh còn phái người tiến hành can thiệp đặc biệt, để cô ta lâm vào tình cảnh thê thảm nhất.

Sức mạnh của Ollie bị chuyển tới một chiếc áo khoác lông đen, chỉ cần chiếc áo đó bắt diệt, cô ta vẫn duy trì dáng vẻ già yếu hiện giờ, ngay cả tự sát cũng không làm được.

Quái vật làm Ôn Văn đặc biệt hành hạ như vậy cũng không nhiều, Ollie mới chính là một trong số đó, cô ta là ác ma theo chủ nghĩa người sô vanh, lúc bắt cô ta đã làm Ôn Văn cảm thấy quá ghê tởm, vì thế mới nghĩ ra cách này để đày đọa cô ta.

“Tôi rất hài lòng với tình trạng của cô hiện giờ, cứ tiếp tục sống như vậy đi, mãi tới khi nào cô thích ứng được cuộc sống này.”

“Có lẽ một ngày nào đó, tôi đột nhiên tốt bụng đưa cô về phòng giam.”

Chế nhạo Ollie một phen, sau đó Ôn Văn huýt sáo rời đi.

Hiện giờ Ollie rất thảm, cực kỳ thảm.

Nhưng so với những gì mà những người vô tội bị cô ta tàn hại thì thật sự đã quá nhân từ.

Quái vật làm ác cũng phân chia tình huống, có quái vật tuy xấu nhưng Ôn Văn vẫn có thể cho chúng một cơ hội hối cải để làm người mới, có kẻ mặc dù không thể tha thứ nhưng Ôn Văn cũng không đày đọa bọn chúng, còn có...

Muốn sống không được, muốn chết không xong!

Thảm trạng của Ollie làm Ôn Văn rất vui, vì thế anh chuẩn bị duy trì trạng thái vui vẻ này tới gặp Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Trên đường đi nhóm ba người Ôn Văn nhìn thấy một quảng trường bị phong tỏa, hai người bình thường đang ngủ được dùng cán cứu thương nâng ra ngoài.

“Đây là nhân viên hỗ trợ khu Mỹ Gia, trạng thái của hai người kia có chút kỳ quái, hẳn là đang ngủ...”

Ôn Văn lắc đầu, không đuổi theo xem tình huống, sau khi quét sạch quái vật xung quanh thành phố Thiên Hà, anh đã không còn hứng thú với sự kiện siêu năng nữa.

Cẩn thận thăm dò, phân tích từng tầng, cuối cùng chỉ tìm ra một con gà bệnh chỉ cần ngón tay cũng có thể nghiền chết đúng là không thú vị.

Mức độ buồn chán có thể so với lão câu cá bận rộn suốt cả ngày, cuối cùng ở ven đường trộm hai củ khoai lang về nhà,

còn không thoải mái bằng tới tiệm mát xa Thổ Thổ nằm hai tiếng.

Anh cũng muốn tìm chuyện kích thích để làm, có điều những chuyện đó không dễ gặp được.

Cái tên thành phố Acme này, dùng ngôn ngữ cổ của khu Mỹ Gia giải thích thì ý là nơi tốt có nhân tài xuất hiện liên tục.

Trong thành phố này từng xuất hiện không ít quái vật hoặc tội phạm truy nã mạnh mẽ, đám người này cực kỳ gian xảo.

Đúng vậy, nơi giàu có phồn hoa số một này lại chính là xã hội của những kẻ điên; kẻ căm hận chiều cao của mình đã tất công tất cả học sinh ngoại trừ học sinh lớp bốn trở xuống; một kẻ sáu mặt có phần đầu là xúc sắc, sáu mặt đại diện cho đàn ông, phụ nữ, thiện, ác, điên cuồng, lý trí...

Ông Sinri Gordon, người đứng đầu tổ chức thợ săn địa phương đã bận rộn tới tột cùng cả đầu cũng không xử lý xong đám phiền phức này.

Cuộc chiến của cảnh sát tình nguyện và quái vật rất đặc sắc, rất nhiều tư liệu được nộp lên cho Hiệp Hội Thợ Săn, trở thành án lệ kinh điển.

Có điều theo cảnh sát tình nguyện ngày càng mạnh mẽ hơn, đám quái vật đã bị tiêu diệt vĩnh viễn, hiện giờ thành phố Acme là thành phố an toàn nhất ở khu Mỹ Gia.

Điều này làm Ôn Văn cảm thấy đáng tiếc, anh cảm thấy trong số đám quái vật đó có vài tên khá thú vị, bắt vào trong trạm thu nhận hẳn là rất thú vị.

Vốn Ôn Văn cho rằng nơi ở của Ky Sĩ Đêm Tối phải là hang động tăm tối này nọ, không ngờ nơi này lại rất khoa trương.

Trên con đường tấp đất tấp vàng phồn hoa nhất Acme có một tòa cao ốc chọc trời, trên tòa nhà dùng tiếng thông dụng liên bang viết dòng chữ 'Ky Sĩ Đêm Tối'.

Nơi này có thể xem là kiến trúc đại diện của thành phố Acme.

Có điều cũng chính vì nguyên nhân như thế, cơ bản không có quái vật nào nghĩ rằng nơi này là hang ổ của Ky Sĩ Đêm Tối, chỉ cho rằng mấy chữ Ky Sĩ Đêm Tối ở trên tòa nhà chỉ là trùng hợp...

Thang máy không đi lên mà đi xuống một khoảng, dừng lại ở một không gian thật lớn.

Chương 1131 - Đạt thành giao dịch

Sau khi ngừng lại, trước mắt ba người Ôn Văn là một không gian rộng rãi sáng ngời.

Nơi này giống như trung tâm nghiên cứu khoa học cỡ lớn trong phim khoa học viễn tưởng, khắp nơi đều là đồ vật mới mẻ mà Ôn Văn chưa từng thấy qua.

Không gian khổng lồ như vậy, ở nơi này có mười mấy cái, mỗi cái đều lớn cỡ sân đá bóng.

Có nơi nghiên cứu các loại xe chiến, có nơi nghiên cứu máy bay chiến đấu ẩn hình, thậm chí có một xưởng có hơn trăm tượng binh to lớn đứng sừng sững!

Cũng có nhà xưởng bị cắt xén thành vô số phòng thí nghiệm lớn nhỏ, đang tiến hành đủ loại thử nghiệm mà Ôn Văn nhìn không hiểu.

Nơi này bảo vệ rất nghiêm ngặt, nhân viên nghiên cứu bình thường chỉ có thể hoạt động trong phạm vi quyền hạn của mình.

Ôn Văn là khách của Kỵ Sĩ Đêm Tối, vì thế để Ôn Văn cười ngửa xem hoa một phen.

So với nơi này, trung tâm nghiên cứu ở trạm thu nhận của Ôn Văn giống như một xưởng tư nhân nhỏ vậy.

Lúc Ôn Văn nhìn thấy Kỵ Sĩ Đêm Tối, hắn đang ở trong một phòng thí nghiệm đặc biệt, phòng thí nghiệm này thoạt nhìn có chút u tối, là phòng thí nghiệm đặc chế của Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Nơi này có thể mô phỏng hoàn cảnh đêm tối, khiến cho Kỵ Sĩ Đêm Tối vẫn luôn bảo trì tỉnh táo và lý trí.

Trước bàn thí nghiệm của Kỵ Sĩ Đêm Tối có một người phụ nữ đang ngủ mê man, trên người cô có rất nhiều thiết bị đang đo lường trạng thái của cô.

Làm Ôn Văn hơi kinh ngạc là người phụ nữ đang ngủ mê này có trạng thái rất giống hai người thấy ở ven đường trước đó.

“Cô ta bị làm sao vậy?”

Ky Sĩ Đêm Tối xoa trán: “Gần đây khu Mỹ Gia thường xuất hiện sự kiện mê man, vốn tôi cũng không xem đây là chuyện lớn, có điều khi điều tra sâu hơn thì phát hiện vấn đề này không giản.”

“Ông cũng không giải quyết được sao?” Ôn Văn kinh ngạc.

Ky Sĩ Đêm Tối lắc đầu: “Không phải tất cả sự kiện siêu năng đều có thể thuận lợi giải quyết, sự kiện lần này tôi hiểu biết quá ít, cho dù có khả năng cũng không có chỗ dùng.”

Sau đó hắn nhìn sang Ôn Văn: “Yurianu ở trong tay cậu đúng không, thứ kia thế nào?”

Ôn Văn cười he he, nói ngắn gọn những chuyện có thể nói với Ky Sĩ Đêm Tối, sau đó uyển chuyển nói: “Thật ra lần này tôi tới tìm ông chính là vì Yurianu.”

“Ông cũng từng tới nơi đó rồi, biết không thể mang thứ nào ra, thứ có giá trị nhất ở đó chính là tin tức, nhưng nếu chỉ dựa vào ký ức thì có rất nhiều tin tức không thể mang ra ngoài, vì thế tôi tới để mua một ít thiết bị camera mini, không biết chỗ ông có không?”

Sau khi tiêu hóa tin tức Ôn Văn cung cấp, Ky Sĩ Đêm Tối trầm ngâm hai giây: “Camera mini là thiết bị ta mới nghiên cứu ra hai năm trước, có điều kỹ thuật này tới giờ vẫn còn niêm phong cất trong kho, tôi chưa muốn để nó chảy ra thị trường.”

Một khi thiết bị camera mini chảy vào thị trường thì có nghĩa là người người đều có thể quay chụp, đồng thời upload lên mạng, như vậy không thể nào che giấu sự tồn tại của người siêu năng và quái vật, toàn bộ liên bang sẽ rơi vào hỗn loạn.

Mượn sự kiện linh khí sống lại lần này để nói, mặc dù có rất nhiều người nhạy cảm nhận ra thế giới biến đổi, nhưng phần lớn thế giới vẫn chưa hay biết.

Nhưng nếu trong tay mỗi người đều có thiết bị camera mini, độ khó của việc phong tỏa tin tức sẽ tăng cao, toàn bộ liên bang sẽ rơi vào hỗn loạn.

“Tôi đảm bảo mấy thứ này chỉ dùng cho việc thăm dò tin tức ở Yurianu, chắc chắn sẽ không chảy ra ngoài thị trường.” Ôn

Văn vỗ ngực đảm bảo.

Kỵ Sĩ Đêm Tối mỉm cười: “Thật ra cho dù tôi không bán cho cậu, qua một khoảng thời gian nữa kỹ thuật này cũng sẽ được Hiệp Hội Thợ Săn hủy bỏ niêm phong, theo kế hoạch nhân loại mới tiến hành, sắp tới đã không cần thiết phải che dấu nữa.”

“Có điều nếu cậu muốn dựa vào tôi để lấy được thiết bị camera mini thì cần phải đáp ứng một điều kiện.”

Ôn Văn hí hóp mắt: “Điều kiện gì?”

“Tin tức lấy được từ hình chiếu thời gian, cậu và tôi sẽ cùng sử dụng.” Kỵ Sĩ Đêm Tối giơ một ngón tay nói.

“Cái này...”

Ôn Văn có chút do dự, bên này chỉ ra chút thiết bị đã muốn lấy thành quả kế hoạch ‘Quốc gia Trí Tuệ’, như vậy có hơi tham lam.

Kỵ Sĩ Đêm Tối rót cho Ôn Văn một ly cà phê: “Thật ra chuyện này cậu không lỗ, cậu vừa nói mình đã thấy một quả bom làm cậu cảm thấy đe dọa ở trong hình chiếu thời gian, hơn nữa nó còn là kết quả của khoa học kỹ thuật.”

“Điều này chứng tỏ trong hình chiếu thời gian có rất nhiều thế giới khoa học kỹ thuật.”

“Rất nhiều kỹ thuật cao siêu, cho dù cậu lấy được cũng không tiêu hóa nổi, toàn bộ liên bang chỉ có chỗ tôi có thể tiêu hóa lượng tin tức đó nhanh nhất, đồng thời cũng chế tạo ra được.”

“Đồ vật chế tạo ra được, tôi sẽ chia tiền lời năm năm với cậu, đây đối với cậu là một chuyến buôn bán hời to.”

Ôn Văn suy nghĩ một chốc, cảm thấy Kỵ Sĩ Đêm Tối nói không sai, có rất nhiều kỹ thuật mà xưởng kỹ thuật của anh không thể phá giải được.

Có điều cứ như vậy để Kỵ Sĩ Đêm Tối chiếm tiện nghi, Ôn Văn vẫn cảm thấy khó chịu: “Lần trước không phải ông nói, sau này tôi tới tìm thì ông sẽ cho tôi chút đồ chơi nhỏ à, chúng ở đâu?”

Ky Sĩ Đêm Tối kinh ngạc, sau khi quan sát biểu cảm của Ôn Văn thì nhin không được bật cười, sau đó lấy ra một thứ giống như máy tính bảng, điều chỉnh một chút rồi đưa cho Ôn Văn.

Hắn biết cuộc làm ăn này đã ôn, có điều muốn Ôn Văn đồng ý thì hắn cần mất chút máu.

Nó giống như một cửa hàng, bên trong có một loạt mặt hàng, mỗi mặt hàng có giá khác nhau.

Trong giao diện thanh toán có một chuỗi hạn mức có một loạt số không, thoạt nhìn chỉ cần giá trị nhỏ hơn chuỗi số không này thì Ôn Văn có thể mang đi.

Trong này, từ máy bay, tàu chiến tới pháo xe tăng, thứ gì cũng có, thậm chí ngay cả bản thăng cấp của chiếc máy bay mà Tam Tê Nhi điều khiển cũng có.

Nếu không phải máy bay của Ôn Văn đã từng được vị cha sứ già cường hóa, anh thật sự có suy nghĩ đổi một chiếc máy bay mới.

Làm Ôn Văn cảm thấy thèm nhát chính là quả bom mà Ky Sĩ Đêm Tối đã từng dùng trong rừng rậm tăm tối, có điều sau khi nhìn thấy giá cả của nó, anh có chút chùn bước.

Ky Sĩ Đêm Tối để Ôn Văn tự mình chọn, chính mình thì tiếp tục nghiên cứu người phụ nữ kia, hắn cảm thấy những người mê man bí ẩn này có khả năng cất giấu một thứ không tầm thường.

Nhìn đa dạng đủ loại hàng hóa, Ôn Văn có chút mắc chứng lựa chọn khó khăn.

Đối với nam giới bình thường mà nói, có một số món đồ chơi ở nơi này thật sự rất thú vị, chỉ cần anh muốn thì thậm chí có thể để một ít tượng binh to lớn tới Cơ Kim Hội.

Ky Sĩ Đêm Tối là nhà cung ứng sản phẩm công nghệ cao lớn nhất cho Hiệp Hội Thợ Săn, nghiêm chỉnh mà nói, địa vị của hắn và Hiệp Hội Thợ Săn là bình đẳng, vì thế hắn có bán thứ gì thì Hiệp Hội Thợ Săn cũng không can thiệp được.

Bôi rôi một hồi, Ôn Văn chỉ chọn cho mình vài món đồ chơi, khoản tiền còn dư lại tập trung vào một ít thiết bị cơ sở.

Những thiết bị này là chọn mua cho thành viên của Cơ Kim Hội, có số đồ này, mức độ trang bị của thành viên Cơ Kim Hội sẽ được nâng cao rõ rệt.

Thiết bị công nghệ cao thông thường không có tác dụng gì đối với quái vật mạnh mẽ, thế nhưng khi đối mặt với đám quái vật linh tinh, chỉ khẩu RPG thôi cũng có thể để chúng nhìn thấy óc của chính mình.

Chương 1132 - Tình báo Hội Học Thuật Chân Lý

Sau khi chọn xong mọi thứ, Ôn Văn giao máy tính bảng trong tay cho Kỵ Sĩ Đêm Tối, Kỵ Sĩ Đêm Tối xem qua một chút thì gật đầu.

“Trong một tháng, những thứ này sẽ được đưa tới SRS Cơ Kim Hội của cậu.”

“Vậy bây giờ chúng ta có thể ký hiệp ước rồi đúng không?”

Kỵ Sĩ Đêm Tối và Ôn Văn đã từng hợp tác, đồng thời cũng thấy Yurianu, vì thế sau khi nghe Ôn Văn miêu tả thì liền đánh nhịp muốn hợp tác với Ôn Văn, không chút lo lắng bị Ôn Văn lừa dối.

Tới cấp bậc này như bọn họ, phần lớn không thêm chơi mấy trò kinh doanh lừa dối cấp thấp.

“Có thể hợp tác với ông, có điều chỉ giới hạn ở tin tình báo khoa học kỹ thuật, những tin tức khác thì căn cứ theo tình huống sẽ quyết định có nên mở ra với ông hay không.” Ôn Văn không chút ngại đưa ra điều kiện với Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Chuyện này thoạt nhìn giống như uổng phí, nhưng thật ra anh đã nhận được thứ mình muốn.

Kiến thức và tình báo tới từ Yurianu, nếu trạm thu nhận có thể tự mình tiêu hóa thì đó chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng thực tế thì thực lực của trạm thu nhận ở phương diện này quá nhỏ yếu, những kiến thức kia có cầm cũng không dùng được.

Mà Ky Sĩ Đêm Tối chính là người nắm giữ khoa học kỹ thuật hàng đầu liên bang, hợp tác với hắn thì tương đương Ôn Văn bỏ vốn kỹ thuật, mà Ky Sĩ Đêm Tối bỏ vốn tư bản, lợi ích cuối cùng chia đôi.

Hai bên hợp tác thì thế giới hiện thực sẽ được lợi ích.

Mặt khác quan trọng nhất là, có liên hệ lợi ích với Ky Sĩ Đêm Tối chính là có thêm một người đồng minh.

Vốn Ôn Văn là một con cọp giấy, vì thế muốn trạm thu nhận lớn mạnh thì cần phải gia tăng thực lực bản thân.

Mà hiện giờ anh đã biến thành hổ thật, nếu muốn để trạm thu nhận phát triển tốt hơn thì cần phải kết giao nhiều bằng hữu hơn.

Nếu Ôn Văn chỉ là một người cô đơn, nói không chừng một ngày nào đó Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không chấp nhận một trạm thu nhận ngày càng lớn mạnh, khi đó trạm thu nhận sẽ rơi vào tình cảnh giống như những tổ chức bí ẩn khác.

Nhưng khi Ôn Văn có quan hệ tốt với nhiều cường giả Tai Biến, cho dù có một ngày nào đó Hiệp Hội Thợ Săn cảm thấy trạm thu nhận gai mắt thì cũng không tới mức muốn xử lý.

Gần đây Ôn Văn vừa giúp đỡ Kỳ Lân, triệu hồi Lovevis cũng vì muốn mở rộng sức ảnh hưởng của mình.

Sau khi ký hiệp ước, Ky Sĩ Đêm Tối cho Ôn Văn một cái máy nhỏ, thiết bị này nhỏ hơn nửa cục gạch một chút, nhưng so với camera có kích cỡ như quả dưa hấu thì đã coi như là mini tiện dụng rồi.

Thật ra có rất nhiều kỹ thuật đã sớm hoàn thiện, có điều vì e ngại tình huống bên ngoài, không thể đưa ra ngoài.

Ôn Văn rất hài lòng với camera loại nhỏ này, nhóm nhân viên điều tra có thể mang theo bản ghi chép của mình mang về trạm thu nhận.

Mặt khác thì Ôn Văn muốn tự chụp hình cũng không cần phiền phức như trước kia nữa.

“Bởi vì kỹ thuật này bị giấu đi nên chỗ tôi hiện giờ chỉ có năm cái, nghe miêu tả của cậu thì cần ít nhất là trăm thiết bị, nửa tháng sau tới chỗ tôi lấy hàng đi.”

Ôn Văn nghe rằng nói: “Lâu vậy à?”

Ky Sĩ Đêm Tối liếc mắt: “Kỹ thuật của thứ này không thấp, hơn nữa còn chưa có dây chuyền sản xuất hoàn chỉnh, nửa tháng đã là rất nhanh rồi.”

Sản xuất quy mô lớn và sản xuất nhỏ lẻ cần tiêu hao chi phí và thời gian rất khác biệt.

Cũng như thiết bị đầu cuối siêu thợ săn trong tay Ôn Văn, kỹ thuật thật ra còn cao hơn camera loại nhỏ này, nhưng tính trung bình thì nhà xưởng của Ky Sĩ Đêm Tối chỉ cần không tới năm phút là cho ra một máy.

Nhưng số lượng Ôn Văn cần lại không đủ để tiến hành sản xuất quy mô lớn, vì thế chi phí chế tạo cũng gia tăng.

Đạt được giao dịch, Ôn Văn chuẩn bị rời đi, cứ nhìn mặt Ky Sĩ Đêm Tối mãi cũng không tính là thú vị.

Đi tới cửa, đột nhiên Ôn Văn vỗ tay một cái, quay lại hỏi Ky Sĩ Đêm Tối: “Tôi nhớ ông có thói quen ghi chú vào sổ đen, vậy ông có biết tổ chức ‘Hội Học Thuật Chân Lý’ không?”

Tổ chức Hội Học Thuật Chân Lý rất thần bí, Ôn Văn không tìm được quá nhiều tin tức trong mạng lưới tình báo của Hiệp Hội Thợ Săn.

Mà Ky Sĩ Đêm Tối là kẻ cuồng sưu tầm tình báo, có lẽ hẳn sẽ có đồ mà Ôn Văn mong muốn.

“Hội Học Thuật Chân Lý? Cậu hỏi bọn họ làm gì, đám người này vui buồn thất thường, rất thần bí.” Ky Sĩ Đêm Tối kinh ngạc liếc nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn hàm hồ suy đoán: “Tôi tìm bọn họ có chút việc, cần hiểu biết một chút.”

Ky Sĩ Đêm Tối cũng không truy cứu tới cùng, điều khiển máy tính trước mặt một chút, lập tức có một vài tin tức được gửi tới thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của Ôn Văn.

“Hội Học Thuật Chân Lý là một tổ chức bí ẩn, chẳng qua so với những tổ chức bí ẩn khác thì tổ chức này rất hiếm khi xuất hiện trước mặt người đời, vì thế có vẻ hơi thần bí.”

“Nói vậy thì có lẽ Hội Học Thuật Chân Lý sẽ không liên quan tới những vụ án quá ác tính, vì thế tôi chỉ tiến hành điều tra cơ bản.”

“Trong kết quả điều tra có một phần có thể công khai với cậu, tôi đã gửi qua rồi.”

Sau khi giao tin tức cho Ôn Văn, Ky Sĩ Đêm Tối tiếp tục nghiên cứu người phụ nữ kia, không chú ý tới Ôn Văn muốn phân tài liệu này để làm gì.

Ôn Văn tiện tay quẹt thiết bị đầu cuối siêu thợ săn một cái, trán túa mồ hôi lạnh, này gọi là điều tra cơ bản sao? Vậy điều tra sâu sẽ là trình độ gì, sẽ bới tới tận quần lót của người ta luôn đúng không?

‘Hội Học Thuật Chân Lý, một trong những tổ chức bí ẩn cỡ lớn, tín ngưỡng là Thần Toàn Trí Toàn Năng, thần linh đại diện cho kiến thức và trí khôn, chủ nhân của huyền bí và quy tắc.’

‘Căn cứ theo tra hỏi tập sự của Hội Học Thuật Chân Lý, Higteri này có thể là căn nguyên của tất cả ‘vật thu nhận’...’

Ôn Văn chấn động: “Căn nguyên của vật thu nhận, chuyện này khó tránh có chút quá khoa trương, có điều Ky Sĩ Đêm Tối có thể tra ra những thứ này thì cũng hơi thái quá.”

Xem tiếp thì Ôn Văn dần hiểu được về Hội Học Thuật Chân Lý.

Hội trưởng của Hội Học Thuật Chân Lý có biệt hiệu là ‘đại hiền giả’, là một vị cường giả cấp Tai Biến thần bí, ngoài trừ cái này thì không hề có chút tư liệu nào về hắn.

Dưới đại hiền giả là mười ba vị giáo sư, mỗi vị giáo sư đều là cường giả cấp bậc chân tự.

Ôn Văn nhớ mang máng, nhân viên quản lý bảo tàng huyền bí Kiều Khôn bị Ôn Duệ giết chết trước đây chính là con trai nối dõi của ‘giáo sư Kiều’.

Thực lực dưới chân tự nhưng trên Tai Nạn được chia thành ba cấp bậc học sĩ, thạc sĩ, tiến sĩ.

Ba cấp bậc này dựa theo số lượng kiến thức cầm ky nắm giữ được để phân chia, cũng không nhất định là đại diện cho thực

lực của đối phương, chỉ có thể chứng minh thực lực của đối phương nằm trong phạm vi này.

Về phần thành viên Hội Học Thuật Chân Lý có thực lực dưới cấp Tai Nạn, hết thảy được gọi là tập sự.

Hơn phân nửa thành viên của Hội Học Thuật Chân Lý là người không có siêu năng lực, sức mạnh của bọn họ nằm ở số kiến thức cầm kỳ nắm giữ, vì thế rất khó thông qua hơi thở để xác định thực lực của bọn họ.

Có lẽ bởi vì liên quan tới nơi phát ra sức mạnh của bọn họ, thành viên Hội Học Thuật Chân Lý sẽ không dễ dàng để người ngoài biết sự hiện hữu của mình, tất cả thành viên đều ẩn mình trong chỗ tối.

Điều duy nhất có thể xác định là thành viên Hội Học Thuật Chân Lý chỉ trú ngụ ở ba thánh sở, ba chỗ thánh sở này phân biệt ở khu Mỹ Gia, khu Kim Ứng và khu Hoa Phủ.

Mặt khác có vẻ Hội Học Thuật Chân Lý còn sở hữu vật thu nhận đặc biệt loại kiến trúc, trong vật thu nhận này cũng có thành viên của Hội Học Thuật Chân Lý, hành tung của bọn họ thật sự rất kỳ dị, rất khó tóm được tung tích.

Chương 1133 - Thiếu nữ bình xịt bảo vệ môi trường

Lấy được tin tức mình cần, Ôn Văn dẫn theo nhóm Đào Thanh Thanh tạm thời rời khỏi thành phố Acme, tới thành phố Newz ở gần đó.

Bọn họ còn ít nhất nửa tháng nữa mới có thể rời khỏi khu Mỹ Gia, trong khoảng thời gian này tốt nhất vẫn nên ở gần thành phố Acme.

Về phần tại sao không chờ ở thành phố Acme, là vì nơi đó hiện giờ không còn gì vui để chơi.

Nơi này là đại bản doanh của thế lực Kỵ Sĩ Đêm Tối, nơi này ngay cả một con gián tà ác cũng không sống quá ngày thứ hai.

Đừng thấy tất cả mọi thứ ở thành phố Acme đều bình thường, nhưng mỗi phút mỗi giây Ôn Văn ở nơi này đều có cảm giác bị giám thị, ở đây căn bản không có chỗ cho quái vật sinh tồn.

Mà Ôn Văn không chỉ muốn kiếm quái vật chơi đùa, còn cảm thấy bị giám sát như vậy rất khó chịu, vì thế đã tới thành phố Newz ở gần nhất.

Còn một nguyên nhân khác để tới nơi này, một trong ba thánh sở của Hội Học Thuật Chân Lý nằm ở vùng ngoại ô phía đông thành phố Newz, Ôn Văn có thể thu hoạch được tài liệu Hội Học Thuật Chân Lý ở đây.

Nơi này không chỉ ẩn giấu nhiều quái vật, trên đường cũng có không ít lưu manh, người bình thường thậm chí còn không dám ra ngoài vào buổi tối.

Dẫn theo hai cô gái đẹp, Ôn Văn thoát nhìn đã biết là người giàu có, nhiều lần bị người ta chặn lại trong hèm nhỏ, chia sủng muốn cướp.

Không chỉ muốn cướp tiền mà còn muốn cướp sắc, sắc này chính là hồ yêu Hồ Âu Lăng.

Cũng không biết người địa phương làm sao thích ứng với cuộc sống như thế này, lẽ nào bọn họ đã quen rồi?

Lại nhìn Hồ Ấu Lăng vài lần, Ôn Văn hiểu được, phụ nữ cho dù đã không còn ‘dục vọng’ nhưng sức hấp dẫn với người khác giới thì vẫn còn.

Chỉ cần cô đi trên đường thì đám đàn ông có lực tự chủ không mạnh sẽ bắt đầu suy nghĩ kỳ quái, mà ở nơi n hư thành phố Newz này, một khi bọn họ nảy ra suy nghĩ sai trái thì cũng sẽ bắt đầu hành động.

Ban đầu Ôn Văn vẫn còn cảm thấy khá thú vị, vì thế chỉ bắt bọn chúng chịu sự trừng phạt lớn một chút, ví dụ như thay đổi vị trí của lông tóc trên người, hoặc là không chế ý thức, để chúng đi tự thú.

Nhưng số lần càng nhiều thì Ôn Văn cũng cảm thấy phiền phức mất kiên nhẫn, kết cục của những kẻ này cũng thảm thiết hơn.

Anh lười lãng phí thời gian với đối phương, trực tiếp tùm vào trạm thu nhận làm cai ngục.

Sau đó Ôn Văn đuổi Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng đi, để bọn họ giải quyết đám quái vật ẩn núp trong thành phố này, có hai cô gái này ở bên người, anh ngay cả chơi đùa cũng không được chơi thoải mái.

Ngoại trừ thánh sở, thành phố này còn có một điều làm Ôn Văn cảm thấy hứng thú.

Nơi này có một cô gái mười bốn tuổi tên là Delia, là một người nổi tiếng trên mạng.

Nói là người nổi tiếng cũng không đúng lắm, bởi vì phần lớn cư dân mạng chỉ xem cô như khi con, vì thế phải gọi là khi nổi tiếng.

Hôm nay Delia có một buổi diễn thuyết, Ôn Văn chuẩn bị tới xem náo nhiệt.

Trên mạng có rất nhiều thứ kỳ lạ, có người trộm bình điện, có người giả ăn giả uống, thậm chí còn có người chỉ ăn, nhưng kỳ lạ như Delia thì đúng là lần đầu tiên Ôn Văn nhìn thấy.

Đầu tiên cô ta thật sự là bình xịt bảo vệ môi trường mạnh nhất toàn cầu, vì sao nói là bình xịt, bởi vì hành động bảo vệ môi

trường của Delia không phải tự thể nghiệm, mà là dựa vào xỉ vả người khác.

Nói về bộ dụng cụ ăn đi, khu Kim Ưng dùng dao nĩa, cô ta nói dùng thép để chế tạo dao nĩa là quá lãng phí tài nguyên, khu Hoa Phủ dùng đũa, cô ta lại nói tiêu hao củi không bảo vệ môi trường...

Vậy khu Ân trực tiếp dùng tay thì đủ bảo vệ môi trường rồi đi?

Cô ta vẫn nói không được, nói rằng khu Ân rửa tay nhiều lần không bảo vệ môi trường.

Dù sao thì chính là cô ta muốn nói gì thì nói, cho dù trồng cây trồng rừng cô ta cũng sẽ xỉ vả bạn là phá hủy sa mạc không bảo vệ môi trường.

Sự tồn tại như vậy ngược lại lại nổi tiếng trên mạng, một phần fan nào tàn cuồng nhiệt ủng hộ lý luận của cô ta, phần lớn còn lại thì xem náo nhiệt không ngại nháo lớn chuyện.

Đối với Ôn Văn vẫn thường lên mạng xem khi con... ừm, lướt mạng thì vị Delia này chính là một vị danh nhân lớn.

Vì thế khó khăn lắm mới tới thành phố Newz một lần, Ôn Văn không thể không quan sát gần gũi Delia này.

Tất nhiên ở mức độ này thì cô ta cũng chỉ là một con nhóc đầu óc không bình thường mà thôi.

Chân chính làm Ôn Văn để ý là vị bình xịt bảo vệ môi trường này chính là một thiên tài cao cấp!

Cô ta tài giỏi cỡ nào?

Ba tuổi tốt nghiệp tiểu học, mười tuổi tốt nghiệp đại học Kuye, hiện giờ mười bốn tuổi đã là tiến sĩ hai văn bằng.

Nghe nói cô gái này tài hoa hơn người, một ngày có thể viết hơn trăm ngàn chữ trong tiểu thuyết, biên soạn mấy trăm ca khúc, làm thơ thì muốn bao nhiêu viết bấy nhiêu.

Nhóm cư dân mạng cảm thấy cô nhóc đang khoác lác, nhưng trong một chương trình, cô gái trâu bò này đã viết hai ngàn bài thơ trong một ngày!

Mặc dù có rất nhiều bài bình thường, nhưng vẫn có không ít bài có trình độ coi như không tệ.

Có thể người bình thường sẽ nghĩ đây là lãng xê, có một số người cảm thấy là có thiên phú dị bẩm, mà Ôn Văn lại cho rằng có chuyện gì đó không muốn người ta biết ẩn ở bên trong.

Nói không chừng....

Cô ta là một người chuyên kiếp!

Sau khi tiến vào Yurianu, Ôn Văn biết ngoại trừ thế giới trong và thế giới hiện thực, còn có vô số thế giới khác.

Những thế giới này có người bởi vì sự cố ngoài ý muốn mà theo theo kiến thức hoặc thứ gì đó vượt qua lá chắn thế giới, đi tới thế giới hiện thực.

Mặt khác người chuyên kiếp cũng không phải chưa từng xuất hiện, Ôn Văn đã từng thấy một người trong Hiệp Hội Thợ Săn, người này rút não muốn lật đổ trật tự hiện tại, làm Long Ngạo Thiên, vì thế đã bị Hiệp Hội Thợ Săn bắt giữ.

Mà người này rất có thể muốn trở thành một ông lớn trong giới văn hóa và bảo vệ môi trường, vì thế mới hành động huênh hoang như vậy.

Có điều những thứ này chỉ là suy đoán của Ôn Văn, cô gái bình xịt bảo vệ môi trường này rốt cuộc có bí mật gì, cần phải tận mắt nhìn thấy mới biết.

Nơi diễn thuyết của Delia là hội trường của trường đại học, lúc Ôn Văn tới thì phát hiện cửa nơi này bị chen đầy ắp.

Vì thế Ôn Văn bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, mua chút thức ăn đặc sản của nơi này, lách vào tường kếp trên nóc hội trường, vừa ăn vừa từ trên cao nhìn bài diễn thuyết của Delia.

Mặc dù đã thấy hình trên mạng, nhưng khi nhìn gần, Ôn Văn vẫn nhin không được lắ đầu.

Ở trên đài, Delia diễn thuyết đầy sức sống, từ phương hướng bảo vệ môi trường diễn giải tới làm thế nào để thành công, có rất nhiều nội dung nằm trong quyển sách làm thế nào thành công lừa dối mọi người mà Ôn Văn từng xem.

Có điều người nghe ở dưới đài vẫn dính chiêu, bị cô gái này lừa dối tới mơ mơ màng màng, thật sự chấn động với cô bé mười bốn tuổi này.

Ôn Văn đảo mắt quét vài vòng trên người Delia, không phát hiện có hơi thở siêu phàm, điều này chứng minh bản thân cô nhóc này hoàn toàn là một người bình thường.

Nhưng Ôn Văn cứ cảm thấy Delia có gì đó không đúng, cảm giác này rất mãnh liệt, chỉ là anh không thể tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

“Có lẽ bởi vì màn diễn thuyết này làm mình chán ghét, rất có khả năng, loại diễn thuyết này người bình thường cũng chịu không nổi chứ nói chi là biến thái như mình.”

“Đợi buổi diễn thuyết của cô ta kết thúc thì qua xem một chút, trên người cô ta chắc chắn có bí mật gì đó.”

Hiện giờ đang ở trước mặt mọi người, Ôn Văn không có cách nào bắt Delia lại tra hỏi, có lẽ nên dùng một ít phương pháp điều tra nổi bật, có điều chỉ cần diễn thuyết kết thúc, Delia chính là vật nằm trong lòng bàn tay Ôn Văn, tùy ý anh vuốt ve.

Tới lúc bài diễn thuyết kết thúc, Ôn Văn mới giống như trút được gánh nặng, nhìn một con nhóc mười bốn tuổi bốc phét, kể về mấy chuyện xấu hổ tới phát bạo, quả thực có chút gian nan.

Chương 1134 - Bị tập kích ngoài ý muốn

Cuối cùng diễn thuyết kết thúc, Delia thu dọn đồ trên bục giảng, giống như một con gà mái nhỏ kiêu ngạo từ trên bục bước xuống.

Hai người vệ sĩ cường tráng đi theo phía sau, đây là người siêu năng được người nhà Delia thuê, bản lĩnh bất phàm.

Từ nhỏ Delia đã sinh ra trong nhà giàu sang, là gia tộc đứng đầu về văn hóa của khu Mỹ Gia, bởi vì từ nhỏ đã bộc lộ ‘tài năng xuất chúng’, mang tới lợi nhuận rất lớn cho gia tộc, vì thế rất được coi trọng.

Vệ sĩ cấp bậc này ngay cả tộc trưởng cũng chỉ có một người, mà Delia lại có được hai người.

Bởi vì vẫn luôn tuyên truyền lý luận bảo vệ môi trường cực đoan, Delia là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của không ít

tập đoàn.

Không cần phải nói, nhà máy sản xuất dưa lớn nhất khu Hoa Phủ đã trả một số tiền rất lớn để Delia ‘ngậm miệng’, có điều bởi vì vệ sĩ dốc sức nên vẫn chưa có ai thành công.

Ôn Văn nhét một cái Hamburger và hai cái đùi gà còn lại vào miệng, nhai xương rôm rốp, sau đó phúi vụn bột trên tay, lặng yên không một tiếng động đi theo sau Delia.

Tin tức về hai vệ sĩ này, Ôn Văn kiểm tra một chút là tìm ra được.

Một người tên là ‘Bạo Long’, khi phát động năng lực thì sẽ biến thành trạng thái nửa khủng long nửa người, cường độ thân thể rất cao, am hiểu chiến đấu.

Một người khác tên là ‘Linh Tâm’ có thể giao tiếp với linh hồn vô hình trong không khí, xung quanh ẩn giấu thứ gì đều không qua mắt được hắn.

Có hai người này làm vệ sĩ, người bình thường ngay cả tiếp cận Delia cũng không làm được.

Nhưng Ôn Văn thì nghênh ngang ngồi trên mui xe của bọn họ mà không có người nào phát hiện.

Khuyết điểm duy nhất chính là lúc xe qua cầu, Ôn Văn không chú ý nên bị đụng đầu, có điều cũng không ảnh hưởng toàn cục, dù sao cũng không ai thấy được...

Nơi ở của Delia là một biệt thự bốn tầng xa hoa, trong sân biệt thự có suối phun có đường kính lớn hơn mười mét.

Suối phun rất đẹp, hơn nữa còn có ngọn đèn có đủ loại màu sắc, chúng xuất hiện trong nhà Delia làm Ôn Văn cảm thấy thực châm chọc.

Hồ hào bảo vệ môi trường là chuyện tốt, nhưng bản thân lại không muốn thực hiện, chỉ muốn yêu cầu người khác, quả thực quá chán ghét.

Hiển nhiên Delia cũng không cảm thấy có gì không ổn, cô một đường đi thẳng tới biệt thự, toàn bộ nơi này đều là phòng ngủ của cô.

Bạo Long và Linh Tâm dừng lại ở cửa biệt thự, sau khi trở lại đây thì bọn họ không cần quá căng thẳng, ở đây có một đội vệ sĩ người bình thường có súng thật đạn thật, người đột nhập sẽ dễ dàng bị bọn họ hạ gục.

Ôn Văn đi theo phía sau Delia, tiến vào phòng của cô nhóc.

Hay thật, chỉ riêng phòng tắm thôi cũng lớn hơn phòng khách nhà bình thường.

Có điều Ôn Văn cũng không ghen tị, toàn bộ trạm thu nhận đều là nhà của anh, tính ra cũng khó tìm ra người có nhà lớn hơn anh.

Cả căn phòng có màu hồng nhạt, trông đặc biệt nữ tính, đặt trên người Delia làm Ôn Văn chỉ cảm, thấy chán ghét.

Delia vừa về tới nhà liền đi tới chỗ đặt máy tính, mở máy, đặt ngón tay ở chỗ cảm ổ cứng, trước ngón tay xuất hiện một vòng ánh sáng hư ảo.

Ánh sáng này biến thành dáng vẻ giống như ổ cứng, cắm vào trong máy, màn hình vi tính bắt đầu xuất hiện chuỗi mã loạn, cuối cùng xuất hiện bốn khối lập phương ráp lại, giống như hình dạng cửa sổ.

Trên màn hình chỉ có một biểu tượng ổ cứng, sau khi mở ra, bên trong có ba thư mục tài liệu, theo thứ tự là ‘điện ảnh và truyền hình’ ‘âm nhạc’ ‘tác phẩm văn bản’.

Delia dùng nhiều nhất chính là thư mục tác phẩm văn bản, bởi vì chúng dễ sao chép nhất.

Cô biết những thứ này không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, vì thế vẫn luôn tự mình xử lý, bằng không tùy tiện lấy một bộ phim ở trong này ra cũng có thể kiếm lời to ở liên bang.

Ôn Văn đứng sau lưng Delia đột nhiên hiểu được, thì ra cô nhóc này không phải người chuyên kiếp, thứ xuyên không chính là những tin tức mà cô ta đã tung ra.

Tin tức tới từ thế giới khác, chúng dùng hình thức ổ cứng tồn tại trong cơ thể Delia.

Nếu không phải Delia chỉ sao chép tác phẩm văn bản, cộng thêm nhà cô ta vốn đã là công ty văn hóa, cô ta sớm đã bị Hiệp

Hội Thợ Săn nhắm tới, thứ này cũng sẽ không rơi vào trong tay Ôn Văn.

Ôn Văn đang chuẩn bị ra tay, thử lấy thứ này khỏi người Delia thì đột nhiên nhướn mày, khóe miệng nhếch lên mỉm cười.

“Còn có người khác nhắm tới cô ta... có chút thú vị.”

Linh Tâm đang ngồi trên bồn cầu lật báo thì đột nhiên thay đổi sắc mặt, linh thể trong không khí báo cho hắn biết có thứ phát động công kích với biệt thự.

“Linh thể hiện hình, bảo vệ ta chu toàn!”

Sau khi hét lớn một tiếng, năm bóng người mặc áo giáp xuất hiện di chuyển xung quanh hắn, đây là linh thể hộ thân của hắn.

Năng lực của hắn là ký khế ước với quý hồn tướng quân cổ đại, để bọn họ biến thành linh thể vô hình bảo vệ Linh Tâm.

Linh thể bất tử bất diệt, hơn nữa còn giữ được toàn bộ sức chiến đấu lúc còn sống, đây là một năng lực rất mạnh mẽ.

Nhưng chuyện lần này Linh Tâm không giải quyết được, năm linh thể tuy che chở xung quanh và đỉnh đầu hắn nhưng không có linh thể bảo vệ bên dưới.

Vài sợi dây leo màu xanh thẫm từ bồn cầu vươn ra, vũng vàng quấy lầy bồn cầu, trên dây leo có mang theo gai nhọn, cơ thể Linh Tâm dần dần chết lặng, hôn mê trong nhà vệ sinh.

Những người khác trong biệt thự cũng không trốn thoát số phận bị dây leo độc tấn công, đội vệ sĩ hơn hai mươi người đang tuần tra cũng bị dây leo độc quấn lấy, sắc mặt tái nhợt nằm dưới đất.

Bạo Long cũng nhận ra dị trạng, nổi giận gầm lên một tiếng rồi biến thành quái vật nửa rồng, đung nát vài bức tường xông ra ngoài.

Hơi thở của kẻ xâm nhập rất rõ ràng, bạo Long vọt tới hướng đó, hắn muốn dựa vào lực xung kích trực tiếp tông nát đối phương.

Người xâm nhập là một người đàn ông mặc áo choàng xám, đội mũ trùm đầu, chỉ lộ ra phần cằm.

Thấy Bạo Long xông tới, người nọ không chút bối rối, trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt.

Bạo Long bị nụ cười của hắn chọc giận, gia tăng lực xung phong, kết quả tựa hồ đột nhiên đụng phải gì đó, phát ra một tiếng chấn động điếc tai, bãi cỏ xung quanh bị lực xung kích san bằng.

Bạo Long đụng tới choáng váng mặt mũi, lui về sau hai bước, trán sưng đỏ, máu tươi theo tròng mắt chảy xuống,

Chỉ thấy ở trước mặt hắn không biết từ khi nào đã xuất hiện một bức tường trong suốt, là nó đã chặn đường Bạo Long.

Bạo Long sinh ra ý muốn rút lui, vừa mới quay người đã bị một bàn tay thon dài trắng nõn đè trên ngực, vô số dây leo từ bàn tay phóng ra, trói Bạo Long thành bánh tét.

Chủ nhân của bàn tay này là một người đàn ông ăn mặc có chút xấu hổ, người này có mái tóc màu xanh lá cây, trên người không có quần áo, chỉ có dây leo che đậy ở những bộ phận quan trọng.

“Tiến sĩ Joseph, tất cả sức mạnh có thể phản kháng đều đã bị khống chế, chúng ta có thể tiến vào.”

Người áo choàng xám tên Joseph kia gật đầu, cùng người đàn ông xanh lá cây này tiến vào biệt thự.

Ôn Văn đứng bên cửa sổ, quan sát toàn bộ trò hề này, anh cảm nhận được Joseph và người đàn ông xanh lá kia không có sát ý, vì thế mới tùy ý để bọn họ đối phó đám vệ sĩ.

Chương 1135 - Thánh sở Mỹ Gia

Ôn Văn cảm thấy hứng thú với hai người này, vì thế anh quyết định tạm thời không nhúng tay vào, nhìn xem bọn họ muốn làm gì.

Người đàn ông xanh lá cây nghèo tới mức không mua nổi quần áo kia bị Hiệp Hội Thợ Săn truy nã, đồng thời cũng là một trong số đại ác nhân còn sống sót của thành phố Acme.

Biệt hiệu là dây leo tự do, là một người bảo vệ thực vật cực đoan, có năng lực điều khiển thực vật có độc.

Mà tiến sĩ Joseph mặc áo choàng xám thì càng thú vị hơn, trên phần ngực áo choàng có một ký hiệu đặc biệt.

Ký hiệu này tổng thể có màu vàng, trong hình vẽ phức tạp có hình con mắt, là huy hiệu thánh của Hội Học Thuật Chân Lý, ‘Con Mắt Biết Tuốt’!

“Người của Hội Học Thuật Chân Lý, cộng thêm kẻ đại ác của thành phố Acme, tao còn chưa tới tìm bọn mày, bọn mày đã tự tìm tới rồi.”

Lúc này Delia vẫn chưa biết tình huống ở bên ngoài là gì, cô ta đang suy nghĩ xem tiếp theo mình nên làm gì.

Delia thích nhất là chủ đề có liên quan tới bảo vệ môi trường, có điều phần lớn nội dung này đều đã bị cô dùng qua, số còn lại cũng không dễ tìm.

Sao chép tác phẩm văn nghệ thì không đơn giản, số liệu trong máy tính không thể di dời, vì thế Delia chỉ có thể dùng một cái máy tính khác.

Hơn nữa tuy ngôn ngữ của hai thế giới giống nhau nhưng ngữ pháp vẫn có sự khác biệt rất lớn, vì thế cô còn phải tiến hành phiên dịch.

Đang làm thức phấn khích thì cửa phòng ngủ của cô bị mở ra, tiến sĩ Joseph đi tới, người đàn ông dây leo tự do đi sát phía sau.

Vừa nhìn thấy hai người thì Delia hoảng loạn, muốn lập tức tắt máy tính nhưng đưa tay mới phát hiện máy tính đã bị dây leo bao trùm.

Bởi vì hai người này có thể tính là có chút bản lĩnh, vì thế lần này Ôn Văn không giống trống khua chiêng rầm rộ đứng bên cạnh quan sát, mà giống như con nhện bò lên trần nhà rình coi.

Từ sau lần học hỏi với nhóm em gái nhện, tư thế bò của Ôn Văn đã càng khùng bố hơn.

“Mấy người, mấy người là ai?”

Delia hoảng sợ nhìn hai người, dù sao cô ta cũng chỉ là một cô gái mười bốn tuổi, chưa trải qua sóng to gió lớn gì, thấy tình huống này lập tức hoảng loạn.

“Đừng sợ, bọn ta là người tốt.” Người đàn ông dây leo tự do hiền lành nói với Delia.

Lý luận bảo vệ môi trường của Delia làm người đàn ông dây leo tự do cảm thấy rất hứng thú, vì thế người này chính là Fan của Delia.

Chẳng qua hẳn cuồng nhiệt hơn Fan bình thường, vì thế vẫn luôn rình coi Delia, vì thế đã phát hiện được bí mật của cô.

“Tiêu thư Delia, cô có thể gọi tôi là tiến sĩ Joseph, là người hầu trung thực của kiến thức, tôi nghe nói chỗ cô có kiến thức của thế giới khác, vì thế muốn mượn đi thưởng thức vài ngày.”

“Chỉ cần cô cho mượn, bọn tôi sẽ cho cô một vài thứ tốt, ví dụ như để cô không còn là con người nữa, hoặc là để công việc kinh doanh của cha cô tốt hơn.”

Delia cũng không ngu, hai người này giống trông khoa chiêm râm rộ xông tới như vậy, khẳng định không phải người hiền lành gì, vì thế cô không tin hứa hẹn của hai người này.

“Tôi không hiểu ông nói gì, ông muốn gì thì cứ mang đi đi, chỉ cần đừng tổn thương tôi.”

Delia hơi đưa tay ra sau một chút, ổ cứng trong máy tính tan biến vô hình, một lần nữa quay trở lại trong cơ thể Delia.

Động tác nhỏ này tuy rất bí mật, nhưng Joseph đã nhận ra dao động khác thường, vì thế ẩn ý sâu xa nói với Delia: “Xem ra cô thực không ngoan, vậy chỉ có thể mời cô đi theo tôi một chuyến rồi.”

“Cô biết thần chú trời buộc có bao nhiêu cách dùng không?”

Delia có chút sững sốt: “Thần chú gì?”

“Chính là cái này.” Joseph đọc một câu thần chú phức tạp: “Ba zhe niang men gei lao zi kun qi lai!”

Đồ đạc trong phòng bắt đầu chuyển động, tấm trải giường, rèm cửa sổ bay loạn, vũng vàng trời chật Delia lại.

Delia sợ tới tim đập thình thịch, không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh, chỉ có thể nằm dưới đất không thể động đậy nhìn trần nhà.

Nhưng góc nhìn này đã làm Delia nhìn thấy một thứ còn khủng bố hơn cả nhóm Joseph.

Chỉ thấy một người tỏa ra hơi thở chẳng lành, khớp xương trên người vặn vẹo mất tự nhiên, đang dùng hai tay hai chân bám vào trần nhà, cổ xoay một trăm tám mươi độ nhìn xuống, nhỏ giọng nói.

“Yên tâm, cô cứ đi cùng bọn họ, tôi sẽ cứu cô.”

Delia vốn vẫn có thể kiên trì một chút, nhưng khi nhìn thấy Ôn Văn thì hít một hơi, mắt trợn trắng, ngất xỉu.

Joseph nghi ngờ nhìn lên trần nhà nhưng Ôn Văn sớm đã di chuyển sang nơi khác: “Kỳ quái, thần chú trời buộc chỉ là là thần chú đơn giản, sao cô ta giống như nhìn thấy thứ gì đó rất khủng khiếp vậy?”

Người đàn ông dây leo tự do không quan tâm nói: “Dù sao cũng chỉ là một con nhóc mười bốn tuổi, bị ông dọa cũng là bình thường.”

Joseph gật đầu, hai người rời khỏi biệt thự, mà Ôn Văn thì một đường bò theo sau hai người.

Sau khi nhóm người rời đi, dây leo trong biệt thự tự động rút đi, bởi vì bọn họ là người của thần tượng nên người đàn ông dây leo tự do cũng không ra sát chiêu, nhưng ít nhất cũng phải vài ngày nữa mới có thể tỉnh lại.

Nửa tiếng sau thì đội ngũ Hiệp Hội Thợ Săn chạy tới, khiêng nhóm người bị trúng độc đi.

Người khác còn đỡ, chỉ cần đặt lên cáng cứu thương là được, nhưng tới Linh Tâm thì có chút vấn đề.

Hắn đi vệ sinh được phân nửa thì bị tập kích, vì thế quần đang ở trạng thái nửa mở...

Nếu muốn kéo quần thì phải lau mông giúp hắn, nhưng không có nhân viên hỗ trợ nào muốn làm chuyện này, vì thế liền đặt hắn lên cáng cứu thương, trên mông phủ một chiếc khăn rồi khiêng ra.

Quần chúng vây xem thấy dáng vẻ của Linh Tâm thì lộ ra nụ cười ý tứ sâu xa.

...

Khu biệt thự xảy ra chuyện gì, Ôn Văn không xen vào, một đường theo Joseph và người đàn ông dây leo kia di chuyển, cuối cùng đi tới trước một kiến trúc giống như nhà thờ, phía trên kiến trúc có dấu hiệu Con Mắt Biết Tuốt thật lớn.

Tất nhiên người bình thường không thấy được những điều này, tòa kiến trúc này bị thủ thuật che mắt cao minh bao trùm, người ngoài chỉ thấy là một tòa nhà thương mại cũ nát có diện tích rất lớn mà thôi.

Nơi này chính là một trong ba thánh sở của Hội Học Thuật Chân Lý, thánh sở Mỹ Gia.

Mỗi tòa thánh sở đều ẩn chứa bí mật rất lớn, là cứ điểm quan trọng nhất của Hội Học Thuật Chân Lý.

Hội Học Thuật Chân Lý là tổ chức thần bí nhất trong số tất cả các tổ chức bí ẩn, chưa từng va chạm với những tổ chức bí ẩn khác, cơ bản cũng không bắt hòa với Hiệp Hội Thợ Săn, chỉ chơi trong khu vực nhỏ của riêng mình, không ai biết bọn họ có bao nhiêu con bài chưa lật.

Nhưng bọn họ có ba địa bàn cố định là ba thánh sở, đồng thời mỗi thánh sở đều có ‘giáo sư’ đóng giữ, có thể thấy được tầm quan trọng của nơi này.

Joseph và người đàn ông dây leo tự do trước sau tiến vào tòa kiến trúc này, lúc bọn họ tiến vào thì Ôn Văn phát hiện nơi này có lá chắn trong suốt, lực phòng hộ rất mạnh mẽ, nếu Ôn Văn không biến về trạng thái Tai Biến thì không thể nào đánh vào được.

Ôn Văn đứng trước lá chắn thở dài một hơi, găng tay Tai Ách xuất hiện, anh dự định dùng nó để hòa tan lá chắn tạo ra cửa vào.

Sau đó xem thử xem thánh sở này rốt cuộc có thứ gì, vì sao người đàn ông dây leo tự do kia lại đi chung với Hội Học Thuật Chân Lý.

Có điều một khi làm vậy thì anh không có cách nào giữ được bí ẩn, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột.

Chương 1136 - Kết giới khác thường

Ôn Văn đã nói sẽ cứu Delia, tuy hiện giờ Delia bị sợ tới bất tỉnh nhưng Ôn Văn cũng không thể nhìn cô ta biến mất ở đây.

Anh đặt găng tay Tai Ách lên lá chắn, kích hoạt lực lút, muốn phá hủy kết giới này.

Nhưng vừa chạm vào lá chắn này thì Ôn Văn tròng mắt.

“Cảm giác này có chút không đúng, rõ ràng là kết giới gần đạt tới cấp Tai Biến, sao lại có cảm giác quái như vậy...”

“Giống như kết giới căn bản không tồn tại vậy, mình chưa từng thấy kết giới nào giống như vậy, găng tay Tai Ách không có chút phản ứng nào.”

Ôn Văn cố gắng suy nghĩ hai giây, quyết tâm thử một chút, vì thế anh vươn tay phải tới phía trước.

Kết quả tay anh trực tiếp xuyên qua kết giới!

Nhưng khi toàn bộ tay phải sắp xuyên qua thì Ôn Văn đột nhiên ngừng lại, khi này anh có một loại trực giác là nếu còn tiến tới nữa thì anh sẽ bị lá chắn này tấn công.

Vì sao găng tay Tai Ách trực tiếp tiến vào, nhưng phần không có găng tay Tai Ách bao trùm thì không thể tiến vào?

Ôn Văn nảy ra một ý tưởng, áo khoác dài màu đen chọt bao trùm lên người, anh dễ dàng chui vào trong lá chắn, không làm nó sinh ra bất cứ phản ứng nào, thậm chí có khả năng ngay cả người ở bên trong cũng không biết có người tiến vào.

Đứng sát lá chắn, Ôn Văn ngẩng đầu nhìn chăm chăm huy hiệu thánh Con Mắt Biết Tuốt kia hai giây rồi nhảy lên.

Trên ký hiệu này có sức mạnh khó lường, vì thế Ôn Văn không tùy tiện tới gần, anh quan sát ký hiệu, lại quan sát tòa kiến trúc này, phát hiện có chút cảm giác không hòa hợp.

Huy hiệu thánh chỉ mới thêm vào sau này!

Trong lòng Ôn Văn có chút suy đoán, tiếp tục giống như con nhện bò vào trong thánh sở.

Thánh sở thoát nhìn giống như giáo đường, không gian bên trong có chút khác biệt, phía trước là một đại sảnh hình tròn, lúc này có một đám người vây quanh đại sảnh, nhìn cô gái đang hôn mê được đặt ở giữa.

Nhóm người này chia ra đứng thẳng hai bên trái phải, bên trái mặc áo choàng đủ màu, không lộ mặt, thoát nhìn thần thần bí bí, những người này là thành viên của Hội Học Thuật Chân Lý.

Bên phải thì đa dạng hơn, đều là dạng không đứng đắn, thoát nhìn đã thấy không phải thứ tốt.

Người đàn ông dây leo tự do có được thực lực thượng tự đứng chung một chỗ với hai thượng tự khác, ba bọn họ chính là người đứng đầu của nhóm người này.

Một thượng tự khác là một người phụ nữ trung niên nhan sắc bình thường thức một chiếc xúc xắc to bằng đầu người, sáu mặt của xúc xắc phân biệt vẽ hình đàn ông, phụ nữ, thiên sứ, ác ma, tên hề và robot.

Nhìn kỹ lại có thể phát hiện xúc xắc này có kết cấu giống như làn da và dấu vết của ngũ quan, đây thật sự là đầu người sáu mặt, một nhân vật phản diện lớn của thành phố Acme!

Mà người phụ nữ này chính là vợ của người sáu mặt, cô ta rất căm hận Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Một thượng tự khác có làn da một bên xanh một bên đen, trên người có hai túi súng, trong túi là hai khẩu súng cùng loại với súng bắn nước.

Người này đã lấy đi toàn bộ di sản của nhân vật phản diện Hải Dương Băng Hỏa của thành phố Acme, lấy được sức mạnh xấp xỉ nên cũng muốn tìm Kỵ Sĩ Đêm Tối gây sự.

Những kẻ khác tuy thực lực không đủ nhưng cũng ôm tâm tư tương tự, chẳng qua đám bọn chúng hiện giờ ngay cả rắm của Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng không bằng, vì thế chỉ có thể chọn hợp tác với Hội Học Thuật Chân Lý.

Ngồi ở chính giữa là một người đàn ông mặc áo choàng tơ vàng, người đàn ông này tóc xám trắng, trong ánh mắt ẩn chứa đầy huyền bí.

Hắn là một trong mười ba vị giáo sư của Hội Học Thuật Chân Lý, giáo sư Kiêu!

Kiêu Khôn từng bị Ôn Duệ giết chết chính là con trai nối dõi của vị giáo sư Kiêu này, vì thế hắn cũng có chút thù oán với Ôn Văn.

“Cô bé này có kiến thức tới từ thế giới khác sao?” Giáo sư Kiêu hỏi người đàn ông dây leo.

Đối phương khom lưng nói: “Đúng vậy thưa giáo sư, đây chính là món quà tôi dành tặng ngài.”

Giáo sư Kiêu hài lòng gật đầu, khẽ đưa tay về phía Delia: “Tĩnh lại đi.”

Delia phát ra tiếng thét kinh hãi, sau đó mở mắt ra, thấy một vòng yêu ma quỷ quái ở xung quanh thì sợ tới run rẩy không thôi.

“Cô bé đừng sợ, tôi là học giả, tôi chỉ cảm thấy hứng thú với kiến thức, cô bé có thể giao thứ đó cho tôi không?”

Delia lắc đầu, yếu ớt nói: “Không phải tôi không muốn, nhưng tôi không cho được, thứ đó ký sinh trên người tôi.”

Nhìn thấy tình cảnh hiện giờ, Delia sớm đã không muốn giấu giếm nữa, nhưng thứ đó không phải cô muốn cho là cho được.

“Không sao, chỉ cần cô bé nguyện ý cho tôi là được.”

Giáo sư Kiêu vẫy tay một cái, cơ thể Delia mất không chế bay lên, từng chút ánh sáng trong cơ thể cô bị cưỡng chế rút ra, những điểm sáng này tạo thành dáng vẻ một ổ cứng.

Delia sợ run, giáo sư Kiêu hiền hòa an ủi: “Cô bé yên tâm, quá trình rút thứ này ra sẽ không tổn thương tới cô, ngoài ra tôi cũng chỉ mượn dùng thôi, chờ tôi nghiên cứu xong sẽ trả lại.”

Về phần rút cuộc sẽ mượn bao lâu thì không nói, nếu kiến thức bên trong đủ phong phú, giáo sư Kiêu nghiên cứu hơn trăm năm cũng không phải không có khả năng.

Có điều dù sao Hội Học Thuật Chân Lý cũng không phải tổ chức tà ác, vì thế tác phong của bọn họ vẫn rất ôn hòa, chí ít ở ngoài mặt sẽ không tỏ ra quá ngang ngược vô lý.

Quá trình bị rút ổ cứng đi rất kỳ quái, giống như có thứ gì đó trong cơ thể bị mất đi, còn rất thoải mái.

Delia trợn mắt, không cẩn thận nhìn lên trần nhà, kết quả lại thấy Ôn Văn ở tư thế giống như lần trước.

Ôn Văn giơ ngón tay: “Suýt, tôi tới cứu cô, đừng...”

Delia hét một tiếng, lại lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Những thành viên khác của Hội Học Thuật Chân Lý, và cả nhóm tà ác Acme đều dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn giáo sư Kiều.

Giáo sư Kiều sờ mũi: “Cái này thật sự không tạo thành tổn thương, có lẽ là cô bé đã quá sợ hãi.”

Điểm sáng bị rút ra toàn bộ, biến thành một ổ cứng, mà Delia hôn mê cũng ngã xuống đất.

Giáo sư Kiều sai người mang một chiếc máy tính tới, trong lòng đầy mong đợi cắm ổ cứng vào máy, mở từng thư mục bên trong, sau đó vẻ mặt ngày càng khó coi.

Không phải nói trong này có kiến thức thế giới khác à, sao đều là tác phẩm văn hóa?

Thứ hẳn muốn là kiến thức cấm kỵ, là ma pháp, là tiên thuật, thần chú, những thứ này là đồ chơi gì vậy chứ?

Chờ đã, có lẽ cũng có chút tác dụng.

Trong này có một thư mục gọi là tổng hợp mạng tiếng Trung, bên trong có hàng ngàn quyển tiểu thuyết, trong một số ít tiểu thuyết cung cấp rất nhiều hướng tu luyện, tuy phần lớn đều là vô nghĩa nhưng lại có tác dụng tham khảo nhất định.

Giáo sư Kiều tùy tiện ném ổ cứng qua một bên, mà Ôn Văn nhìn thứ đó mà thèm thuồng.

Thứ đồ chơi này có vẻ rất thú vị, bên trong có rất nhiều bộ phim mà Ôn Văn chưa từng xem, ca khúc chưa từng nghe.

Đối với loại người chỉ quan tâm có thú vị hay không, chứ không quan tâm có lợi hay không như Ôn Văn, thứ này còn giá trị hơn vật thu nhận hàng đầu.

Mặt khác, sản nghiệp của Cơ Kim Hội có thể thêm một công ty về văn hóa, có thể gia tăng nguồn tài chính.

Chương 1137 - Tin tức kinh người

Giáo sư Kiều không hài lòng với món quà này, người đàn ông dây leo tự do thay đổi sắc mặt, chuyện này không phải là tin tức tốt đối với bọn họ.

“Ngài không hài lòng với món quà này cũng không sao, chúng ta có thể tìm món quà khác.”

“Chỉ cần ngài... và Hội Học Thuật Chân Lý nguyện ý giúp bọn tôi đối phó Ky Sĩ Đêm Tối, bọn tôi sẽ nghĩ cách đưa càng nhiều quà tới hơn nữa.”

Nhóm người sau lưng hấn gật đầu lia lịa, bọn họ cũng nghĩ như vậy.

Đám người này đều hận Ky Sĩ Đêm Tối thấu xương, vì thế đã hợp thành đồng minh phản Ky Sĩ Đêm Tối.

Nhưng bọn chúng không có năng lực đánh nhau với Ky Sĩ Đêm Tối, vì thế mới trốn ở thành phố Newz, dựa vào mộng tưởng hảo huyền có thể đánh bại Ky Sĩ Đêm Tối mà sống qua ngày.

Sau đó có một ngày, một người thần bí mặc áo choàng tìm tới bọn họ, sau đó bọn họ liền bầu vúi lấy xe chiến Hội Học Thuật Chân Lý.

Giáo sư Kiều đưa tay, không cho người đàn ông dây leo tự do nói tiếp: “Đừng hoảng sợ, nếu tôi đã đồng ý với mọi người thì sẽ không nuốt lời.”

Người đàn ông dây leo tự do thở phào một hơi, lúc này lại nghe lời của giáo sư Kiều xoay chuyển: “Có điều nếu các vị muốn tặng quà cho tôi, tôi từ chối thì bất kính, nhớ kỹ, thứ tôi muốn là kiến thức cấm kỵ, đừng hòng dùng thứ này qua mặt tôi.”

“Ngài yên tâm, bọn tôi nhất định sẽ cố hết sức tìm kiếm.”
Người đàn ông dây leo tự do đáp ứng, biểu cảm giống như ăn phải phân.

Giáo sư Kiều ho khan hai tiếng, cao giọng nói với nhóm người: “Các vị xin giữ im lặng, kế tiếp tôi sẽ thông báo thân dụ.”

Tất cả mọi người nhìn về phía giáo sư Kiều, hôm nay bọn họ tập trung ở đây chính vì để nghe thần dụ.

Lông mày Ôn Văn khẽ động, thần dụ sao? Anh cũng muốn nghe.

Vì thế Ôn Văn lặng lẽ lấy camera mini của Kỳ Sĩ Đêm Tối ra, dự định quay lại một màn này.

Tốt xấu gì cũng là tin tức quan trọng, có thể đổi chút lợi ích từ chỗ Kỳ Sĩ Đêm Tối, Cơ Kim Hội nhà nhỏ nghiệp nhỏ, cho dù chỉ là chút thịt vụn từ chỗ Kỳ Sĩ Đêm Tối cũng có thể làm bọn họ ăn rất thom.

Giáo sư Kiều hờn hờ nói với mọi người: “Thần nói, một lá chắn trên địa cầu đã biến mất, những lá chắn khác cũng sẽ nhanh chóng biến mất, đến khi đó địa cầu sẽ tiến vào vòng tay của thế giới trong.”

Ôn Văn sờ mũi một cái, vấn đề này có vẻ có liên quan tới anh.

“Các vị hãy hoan hô đi nào, thời đại của chúng ta tới rồi!”

“Suốt nhiều năm qua, chúng ta vẫn luôn trốn tránh Hiệp Hội Thợ Săn như lũ chuột, bắt đầu từ hôm nay tác phong của chúng ta sẽ chỉnh sửa một chút.”

“Dưới trướng Con Mắt Biết Tuốt, Thần Thiên Giới vĩ đại, vị thần của pháp thuật huyền bí Nekhbayer, ngài cảm thấy rất hứng thú với thế giới này, các vị chúa tể khác dưới quyền Thần Thiên Giới cũng nghĩ vậy.”

“Dựa theo quy tắc, khi thế giới này trở về với thế giới xong, chủ quyền thuộc về thế lực quản lý thế giới này, hơn nữa cũng sẽ bảo vệ thế giới này một thời gian dài.”

“Dựa theo tình thế hiện giờ, đến khi đó Hiệp Hội Thợ Săn sẽ làm chủ, nếu không có lý do hợp lý, cho dù là Thần Thiên Giới đại nhân cũng không thể làm được gì quá mức.”

Ôn Văn hơi nheo mắt lại, anh vốn chỉ định nghe chút việc vui, không ngờ lại lấy được tin tức nguy hiểm này.

Trước kia anh vẫn luôn suy nghĩ, lúc thế giới trong ăn mòn thế giới hiện thực tới mức tận cùng thì nơi này sẽ biến thành bộ dáng gì.

Hiện giờ giáo sư Kiều đã cho hắn đáp án, mục đích thế giới trong ăn mòn thế giới hiện thực chính là vì muốn biến thế giới hiện thực thành một phần của thế giới trong!

Khó trách ở trong hình chiếu thời không lại có nhiều thế giới có ngôn ngữ tương thông như vậy, hơn nữa còn có truyền thuyết về người nơi xa.

Những thế giới đó có lẽ là thế giới đã bị thế giới trong ăn mòn, có lẽ sau khi bị ăn mòn hoàn toàn cũng không nhất định là ngày diệt vong, tương lai thế nào được quyết định bởi trạng thái sau khi ăn mòn hoàn toàn.

Hơn nữa nghe lời giáo sư Kiều nói thì ngày này có lẽ sẽ không quá lâu, vì thế hiện giờ Ôn Văn cần phải ổn định sự thống trị của Hiệp Hội Thợ Săn, ít nhất như vậy dân chúng của thế giới hiện thực sẽ không bị tổn thương quá lớn.

“Nekhbayer miện hạ cảm thấy như vậy không thích hợp, hắn muốn Hiệp Hội Thợ Săn phải biến mất trước đó, như vậy hắn mới có thể sớm tới thăm thế giới này.”

“Nhưng chỉ mỗi Hội Học Thuật Chân Lý bọn tôi thì không có khả năng dao động Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế bọn tôi chuẩn bị liên hợp với các thế lực khác, cùng diệt trừ Hiệp Hội Thợ Săn!”

“Mỗi nhà chúng ta đều không có thực lực quản lý thế giới này, nhưng ít ra trước khi ngày đó tới, chúng ta có thể tiêu diệt Hiệp Hội Thợ Săn, biến thế giới này thành nơi vô chủ!”

Sau khi giáo sư Kiều nói xong, tất cả mọi người đều hoan hô, bọn họ có nằm mơ cũng muốn có một ngày lật đổ sự thống trị của Hiệp Hội Thợ Săn, hiện giờ thì có vẻ ngày đó đã sắp tới.

Ôn Văn nhìn đám người hoan hô ở bên dưới, cảm thấy có chút không đúng.

Vì sao rất nhiều Thần Thiên Giới cảm thấy hứng thú với thế giới hiện thực như vậy, nếu Ôn Văn không đoán sai thì thế giới trong có vô số thế giới từng bị ăn mòn, thế giới hiện thực cũng không có gì đặc biệt mới đúng.

Nơi này có thứ gì khác chứ... vì sao Thần Thiên Giới lại muốn tới thế giới này như vậy.

“Trạm thu nhận!”

“Mục tiêu của bọn hấn rất có thể là trạm thu nhận!”

Con người Ôn Văn hơi co rút, đây chỉ là một suy đoán nhưng cũng đủ làm anh sợ nổi da gà.

Anh không có tâm tư tiếp tục nhìn đám người reo hò ở bên dưới, thu hồi camera mini, từ trên trần nhà nhảy xuống, lúc đáp xuống đất thì lập tức kéo Delia bị hôn mê vào trạm thu nhận.

“Chậc chậc, đám nhố nhăng mấy người lại muốn lật đổ Hiệp Hội Thợ Săn cơ à, còn lớn lối hơn cả bệnh phù chân của tao.”

Kẻ nào?”

Mồ hôi lạnh của giáo sư Kiều túa ra, nơi này là thánh sở Mỹ Gia, người ngoài làm thế nào vào được.

“Mày vào bằng cách nào?”

Ôn Văn suy nghĩ một chút, sau đó nói thật: “Tao cũng không biết mình làm thế nào vào được, nhưng tao biết bọn mày làm sao không còn.”

“Da di shen ma shi li di!”

Sau câu thần chú, hai mắt giáo sư Kiều tỏa ra một luồng sáng.

Đây là pháp thuật tra xét, nhưng chiếu lên người Ôn Văn thì chỉ có thể nhìn thấy một chiếc giá chữ thập màu đen mờ ảo, còn lại thì không thấy gì nữa.

Không kiểm tra được thực lực của Ôn Văn, hấn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ mà nói với người xung quanh: “Hấn đã nghe thấy nội dung thần dụ, đừng để hấn còn sống rời khỏi nơi này!”

Người đàn ông dây leo tự do vốn đã muốn tỏ lòng trung thành với giáo sư Kiều, ánh mắt lập tức sáng ngời, vô số dây leo mang theo gai độc từ khắp ngõ ngách dưới đất bò nhào về phía Ôn Văn.

Lần này hấn không muốn nương tay, vì thế đám dây leo này sẽ chui vào trong cơ thể Ôn Văn, xoắn nát nội tạng của anh.

Người kế thừa di sản của Hải Dương Băng Hỏa cũng đồng thời ra tay, hai khẩu súng có màu sắc khác nhau đồng thời chia về phía Ôn Văn, một khẩu phóng ra tia sáng đóng băng cấp tốc uy lực kinh người, khẩu còn lại thì phóng ra tia sáng có nhiệt độ cao màu đỏ thẫm.

Bản thân của hai loại vũ khí này có uy lực rất kinh người, cực lạnh và cực nóng hội tụ lại với nhau thì lại càng gia tăng uy lực.

Vợ của người sáu mặt ném xúc xắc trong tay, mặt thiên sứ của xúc xắc hướng lên trên, bóng ảo một thiên sứ xuất hiện, hóa thành một tia sáng năng lượng vọt về phía Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn không chút hoang mang, đám người này chưa có tư cách tạo thành uy hiếp cho anh.

Kiểm Huyết Hà xuất hiện phía sau Ôn Văn, nhanh chóng xoay tròn chặt chém, tất cả dây leo đều bị chém thành khối vụn, mà tia sáng cực nóng cực lạnh và ánh sáng năng lượng cũng bị kiếm Huyết Hà ngăn cản.

Chương 1138 - Bí ẩn của thánh sở

Kiểm Huyết Hà tự chuyển động ngăn cản đòn tấn công của ba người.

Ôn Văn đánh giá ba kẻ này, xem bọn chúng có giá trị thế nào.

Người đàn ông dây leo tự do này ngay cả một bộ quần áo cũng không có, là người nghèo rớt mùng tơi, chẳng qua trước đó khi tập kích biệt thự hắn đã nương tay với tất cả mọi người, không tổn thương sinh mạng, vì thế Ôn Văn có thể cho hắn một con đường sống.

Người thượng tự âm dương cầm hai khẩu súng di sản của Hải Dương Băng Hỏa, thứ giá trị nhất ở trên người hắn chính là hai khẩu súng Băng Hỏa kia.

Súng này lợi hại hơn Chúc Hồ Quân Lang, có tư cách làm súng cho Ôn Văn, có điều vẻ ngoài của chúng giống như món đồ chơi của trẻ con, cần phải tìm Râu Đỏ cải tạo một chút.

Vợ của người sáu mặt, thoát nhìn chỉ là một người phụ nữ vì mất chồng mà tính cách thay đổi, nhưng Ôn Văn cũng biết cô

ta không phải kẻ tốt lành gì, sở dĩ người sáu mặt trở thành biến thái như vậy là có một phần công lao của cô ta.

Xúc sắc trong tay cô ta là đồ tốt, mỗi mặt của xúc sắc này đại diện cho một năng lực cấp bậc thượng tự, chỉ cần có được nó sẽ có sức chiến đấu mạnh mẽ.

Trước khi ra tay Ôn Văn đã nghĩ xong là nên xử lý ba người này thế nào, trong mắt Ôn Văn lóe ra một tia sáng lạnh, cơ thể khom lại làm ra tư thế chuẩn bị xuất phát.

Người đàn ông dây leo tự do thay đổi sắc mặt, biết Ôn Văn sắp tấn công, nhưng còn chưa kịp tránh thì bụng đã quặng đau.

Nắm đấm của Ôn Văn tung thẳng vào bụng hắn, sức lực mạnh mẽ nháy mắt phá hủy toàn bộ năng lượng phòng ngự, làm hắn nhanh chóng mất đi ý thức.

Sau đó Ôn Văn chột lóe sang bên trái, tung quyền đánh nát răng trong miệng người âm dương kia, một quyền khác tung vào cằm hắn, làm hắn trực tiếp bay vọt ra ngoài.

Sức mạnh to lớn làm kẻ âm dương này bay như tên lửa, trực tiếp húc vào mái vòm thánh sở.

Thánh sở không thể bị phá vỡ, vì thế nửa thân trên của hắn trực tiếp bị tông nát như, nửa người dưới dính vào mái vòm liên tục lắc lư.

Vợ người sáu mặt sợ tới run lẩy bẩy, xoay người muốn chạy nhưng đã bị Ôn Văn túm tóc lên gối, phần sau lưng thì bình yên vô sự, nhưng toàn bộ phần ngực nổ tung, vô lực ngã nhào xuống đất.

Làm xong hết thấy, Ôn Văn thở phào một hơi.

Ngụy võ đạo: Luyện ngục hạ câu quyền, tu la trực quyền, thăng thiên thượng câu quyền – tam liên!

Đừng thấy khi nãy Ôn Văn đánh ba kẻ kia khá qua loa, liên tục ba chiêu đều là chiêu thức cấp bậc chân tự chân chính, chân tự bình thường muốn nhanh chóng sử dụng liên tiếp ba chiêu như vậy cũng không dễ dàng.

Giáo sư Kiều thay đổi sắc mặt, nhìn một màn khi nãy thì hắn biết mình không phải đối thủ của Ôn Văn.

Nhưng đồng thời hắn cũng bình tĩnh trở lại, chỉ cần không phải cường giả Tai Biến thì việc gì hắn phải sợ?

“Kẻ thần bí, mày đúng là rất mạnh đấy, nhưng đáng tiếc mày đã tới lộn chỗ rồi!”

“Nơi này là thánh sở Mỹ Gia, là pháo đài mạnh mẽ nhất của Hội Học Thuật Chân Lý bọn tao, ngay cả cường giả Tai Biến cũng không thể cường công tiến vào, mà ở nơi này tao có thể phát huy thực lực gần Tai Biến...”

“Chờ đã.” Ôn Văn bật cười kỳ dị: “Mày nói cấp Tai Biến có mạnh cũng không thể cường công vào được, vậy tao vào bằng cách nào?”

Giáo sư Kiều sững sốt, được xem là một ‘giáo sư’, nghe thấy vấn đề này liền theo bản năng tự hỏi.

Một giây sau kiếm Huyết Hà của Ôn Văn đã vọt tới giữa không trung chém về phía giáo sư Kiều.

“Tùy tâm sở dục, không gì không chém... chết đi cho ông!”

Một luồng kiếm khí giống như phân tách không gian, chém về phía giáo sư Kiều đang ngây người.

Ầm ầm...

Một luồng sức mạnh đen kịt từ mái vòm thánh sở giáng xuống ngăn cản sức mạnh của Ôn Văn.

Giáo sư Kiều cũng kịp phản ứng, cười ha hả.

Hắn không am hiểu chiến đấu cho lắm, vì thế khi này mới bị Ôn Văn đánh lén, nhưng hiện giờ hắn chính là người quản lý thánh sở, có thực lực tuyệt đối, cho dù Ôn Văn đánh lén thì sao chứ?

Ôn Văn đáp xuống đất, hai tay có chút tê dại, có điều cũng không cảm thấy nhụt chí, anh vốn cũng không định dựa vào chiêu này tiêu diệt giáo sư Kiều.

Hơn nữa một đòn khi này làm anh có một phát hiện.

Sức mạnh màu đen khi này sao lại trông quen mắt đến như vậy?

“Để mình nghĩ xem rốt cuộc là có chuyện gì.” Suy nghĩ hai giây, Ôn Văn dùng nắm tay đấm vào lòng bàn tay: “Cái màu đen kịt kia... không phải là sức mạnh Hắc Thể sao?”

Ôn Văn nhìn một vòng xung quanh, phát hiện đối diện cửa ra vào thánh sở, cũng tức là phía sau giáo sư Kiều có một tấm bia đá lớn cao hơn mười mét, trên tấm bia khắc ký hiệu Con Mắt Biết Tuốt.

“Mình có hơi hiểu rồi, để thử xem một chút đã...”

Ôn Văn giơ kiếm Huyết Hà, sức mạnh đen kịt giống như nước sông phun trào, với lượng sức mạnh khổng lồ quán quanh kiếm Huyết Hà lúc này, kẻ xui xẻo nào bị trúng một kiếm này chắc chắn sẽ tan biến thành tro bụi.

Giáo sư Kiều giống như gặp phải kẻ địch mạnh, nhưng vẫn cố đe dọa nói: “Tao khuyên mày nên bó tay chịu trời đi, ở nơi này mày tuyệt đối không phải đối thủ của tao.”

Hội Học Thuật Chân Lý vẫn luôn ẩn ở sau màn, tránh né tồn thất khi đối đầu với Hiệp Hội Thợ Săn, đã tích lũy được sức mạnh khổng lồ, nhưng cũng vì thế mà phần lớn thành viên đều là phái học tập không có kinh nghiệm chiến đấu.

Ôn Văn không để ý tới hắn, hai tay nắm kiếm dài lao về phía giáo sư Kiều, trước mặt giáo sư Kiều xuất hiện một chiếc khiên màu đen, nhưng Ôn Văn lại không chém hắn.

“Gần như vậy mà mày cũng có thể chém lệch, không đúng, mày... mày rõ ràng là đang xúc phạm!”

Chỉ thấy một kiếm của Ôn Văn chém vào tấm bia đá to lớn kia, nhưng một kiếm này không làm sức mạnh thánh sở phản công, điều này chứng tỏ tấm bia này không phải một bộ phận của thánh sở.

Sức mạnh của một kiếm này rất lớn, tấm bia đá không thể chịu nổi, vết rạn lan ra khắp tấm bia, sau đó bắt đầu vỡ vụn.

Ở bên trong tấm bia đá xuất hiện một pho tượng khác.

Pho tượng kia là một người đàn ông cao lớn lóe sáng màu kim loại.

Sắc mặt giáo sư Kiều thay đổi kịch liệt, vì sao trong thánh bia lại có một pho tượng khác?

Các thành viên khác của Hội Học Thuật Chân Lý cũng hoảng loạn, đối với người bình thường chỉ là đánh nát tảng đá lộ ra tượng người mà thôi, nhưng đối với những người tín ngưỡng Con Mắt Biết Tuốt như bọn họ thì chuyện này chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang.

Ôn Văn lơ lửng trên không trung, quan sát gương mặt kia, sau đó ngồi trên vai pho tượng, mỉm cười nhìn đám người.

“Chưa từng thấy qua đúng không, tao giới thiệu với bọn mày một chút, người này là...”

“Vua thiết, Kincara!”

Lúc nhìn thấy sức mạnh bảo vệ giáo sư Kiều, Ôn Văn đã có chút suy đoán, sau khi thấy pho tượng của Kincara mới hiểu rõ hơn.

Hóa ra nơi này cũng là địa bàn của trạm thu nhận, chí ít đã từng là, sau đó bị Hội Học Thuật Chân Lý thay hình đổi dạng một chút rồi xem như là lãnh địa của mình.

Xem ra hai thánh sở còn lại cũng là tình huống tương tự.

“Vấn đề hiện giờ không phải tao xông vào, bọn mày muốn thế nào nữa.”

“Mà là bọn mày vô duyên vô cớ chiếm chỗ của tao, tao nên xử lý bọn mày như thế nào đây?”

Trên người Ôn Văn bắt đầu phùng lên ngọn lửa màu đen, ánh mắt lóe ra tia sáng khiếp người, áp lực mạnh mẽ làm nhóm thành viên thực lực thấp kém của Hội Học Thuật Chân Lý đều phải khom lưng không dám nhìn thẳng Ôn Văn.

Giáo sư Kiều chỉ Ôn Văn, ngón tay không ngừng run rẩy:

“Cường giả cấp Tai Biến... mày là Hắc Thập Tự!”

Chương 1139 - Điện thần Vua Thiết

Sau khi Ôn Văn biểu lộ thân phận, trong lòng giáo sư Kiều chỉ có sợ hãi.

Theo lý thuyết thì cho dù là cường giả cấp Tai Biến thì hẳn cũng không nên sợ.

Thánh sử của Hội Học Thuật Chân Lý đã được truyền thừa nghìn năm, tuy thánh sử không có cách nào di động nhưng dưới sự khống chế của người siêu năng cấp bậc ‘giáo sư’ thì có thể phát huy thực lực gần như cấp Tai Biến ở trong một phạm vi nhỏ.

Nhưng điều khác thường hôm nay thật sự quá nhiều, Hắc Thập Tự không chỉ dùng phương pháp đặc biệt đột nhập vào thánh sử, lại còn nhận thức thứ xuất hiện ở bên trong thánh bia bị vỡ.

Ôn Văn ngồi trên pho tượng Kincara đung đưa chân nói: “Thật ra tao tới để tìm chút thú vui, vốn muốn cùng bọn mày chơi thêm một chút, nhưng lần này lại phát hiện chút bất ngờ, vì thế màn nháo kịch này dừng lại thì hơn.”

Giáo sư Kiều thấy kẻ địch mạnh, sức mạnh màu đen khổng lồ vờn quanh người hắn, uy lực năng lượng đẩy những người khác trong thánh sử ra tới sát biên giới, đây là trạng thái phòng ngự mạnh nhất mà hắn có thể làm được.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, từ trên pho tượng nhảy xuống, từng bước tiến tới chỗ giáo sư Kiều.

Năng lượng phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ đó ở trước mặt Ôn Văn giống như không hề tồn tại, tự động nhường đường.

“Sức mạnh thánh sử là vô địch, vì sao này lại không hề bị ảnh hưởng chứ?” Giáo sư Kiều đỏ mắt nhìn Ôn Văn, sử dụng toàn bộ sức mạnh kích hoạt phòng ngự của thánh sử.

“Đáp án rất rõ ràng, so với mày, sức mạnh này lại càng thân cận tao hơn.”

Ôn Văn đi tới trước mặt giáo sư Kiều, ngón tay diêm nhẹ trước ngực hắn, một luồng năng lượng khổng lồ đánh bay hắn ra ngoài, đập vào vách tường thánh sử rồi rơi xuống, cả người thất khiếu chảy máu.

Giáo sư Kiều không chết, bởi vì Ôn Văn vẫn còn việc muốn hỏi hắn.

Về phần những người khác...

Sợi xích màu đen giống như thủy triều khuếch tán khỏi người Ôn Văn, cho dù am hiểu né tránh cỡ nào cũng không thể nào thoát được xiềng xích có mặt ở khắp mọi nơi.

Àm...

Một tiếng vang thật lớn, tất cả xiềng xích đều rút vào trong ống tay áo Ôn Văn, toàn bộ thánh sở không còn vật gì, chỉ còn lại một mình Ôn Văn, tất cả những thứ Ôn Văn muốn đều bị kéo vào trong trạm thu nhận.

Sau khi hủy bỏ trạng thái Tai Biến, Ôn Văn dạo một vòng trong thánh sở nhưng không tìm được trung tâm thánh sở.

Anh vốn cho rằng, thánh sở này cũng là một kiến trúc phụ thuộc của trạm thu nhận, chỉ cần tìm được trung tâm thì có thể mở cửa trong trạm thu nhận, sau đó mang thánh sở về trạm thu nhận.

Nhưng hiện giờ xem ra sự việc không phải như vậy, vì thế Ôn Văn đã gọi Kincara tới thánh sở.

Thứ bắt mắt nhất trong thánh sở này chính là pho tượng Kincara, có lẽ ông biết nơi này là chuyện gì.

Kincara vừa xuất hiện trong thánh sở thì ánh mắt lộ ra sự hoài niệm: “Đã lâu rồi tôi không tới nơi này, không ngờ nó vẫn còn tồn tại.”

“Nghe ý của ông thì có vẻ ông biết thánh sở này là chuyện gì.” Ôn Văn đứng ở bên cạnh tò mò hỏi.

“Thánh sở... không, đây không phải thánh sở gì cả, nơi này là điện thần Vua Thiết của tôi, có lẽ cậu nên gọi nó là căn cứ chi nhánh của trạm thu nhận.”

“Lúc trạm thu nhận ở thời kỳ đỉnh cao, ba nhân viên quản lý trung tâm bọn tôi vẫn còn có thể tự do hành động, vì thế đã phân biệt thành lập cứ điểm ở ba khu vực lớn là Kim Ưng, Mỹ Gia, Hoa Phủ.

“Ba bọn tôi phân biệt chịu trách nhiệm một cứ điểm, bảo vệ an toàn cho một phần ba thế giới, cũng giống như quan hệ của tổng hội thợ săn và phân hội vậy.”

Kincara nói đơn giản dễ hiểu, Ôn Văn tự nhiên hiểu được, có nghĩa là lần này chớ ngáp phải ruồi tìm lại một cứ điểm ngày xưa của trạm thu nhận.

Có điều cũng có một vấn đề khác, vì sao tòa điện thần Vua Thiết này lại nằm trong tay Hội Học Thuật Chân Lý?

Mặt khác hai thánh sở khác cũng nằm trong tay Hội Học Thuật Chân Lý, hơn nữa Ôn Văn thông qua thư viện huyền bí biết được, có lẽ chúng cũng là kiến trúc phụ thuộc của trạm thu nhận...

Rất nhiều tổ chức siêu năng khác không biết sự tồn tại của trạm thu nhận, mà Hội Học Thuật Chân Lý lại kế thừa ít nhất là bốn kiến trúc đặc biệt của trạm thu nhận, rất khó nói đây chỉ là một chuyện tình cờ.

“Hội Học Thuật Chân Lý này lòng dạ thâm sâu khó lường, mình vốn chỉ định kéo Ôn Duệ ra, hiện giờ xem ra như vậy là không đủ, ít nhất cũng phải lấy đồ của mình về.”

“Có điều như vậy thì Cơ Kim Hội sẽ trở thành kẻ địch của Hội Học Thuật Chân Lý....”

“Cái rắm, ngay cả thánh sở của hắn mình cũng lấy rồi, đã sớm là kẻ địch không chết không thôi, với lại Hội Học Thuật Chân Lý còn định kết hợp với những tổ chức khác lật đổ Hiệp Hội Thợ Săn, cho dù không có chuyện này thì mình và chúng vốn cũng là kẻ thù sống còn.”

Lúc Ôn Văn suy tư, Kincara đi tới bên cạnh pho tượng khổng lồ, đặt tay lên trên, toàn bộ pho tượng được kích hoạt, sàn nhà phía sau pho tượng xuất hiện một lối vào đi xuống.

Kincara cười nói với Ôn Văn: “Hiện giờ tôi đã tiếp quản điện thần, sau này nơi đây chính là của chúng ta.”

“Tôi có thể tìm kiếm nhân tài thích hợp trong phạm vi phóng xạ của điện thần để mời gia nhập trạm thu nhận, mặt khác không quản là ngài hay các thành viên khác của trạm thu nhận đều có thể nhờ vào nơi này mà tới khu Mỹ Gia bất cứ lúc nào.”

“Những cánh cửa có thể mở trong trạm thu nhận, ví dụ như Yurianu và mê cung gương, phòng trừng phạt... nơi này cũng có thể mở, đồng thời ở nơi này có thể gánh vác được công việc nhất định của trạm thu nhận.”

Ôn Văn gật đầu, không hổ là căn cứ chi nhánh, cơ bản thì tương đương với một trạm thu nhận thu nhỏ không thể di động.

Có điện thần Vua Thiết này rồi, thế lực của trạm thu nhận có thể nhanh chóng phát triển ở khu Mỹ Gia.

“Sau khi lấy lại quyền hạn ở nơi này, thực lực của ông có khôi phục chút nào không?”

Kincara suy ngẫm một hồi mới nói: “Tôi nhờ vào sức mạnh điện thần Vua Thiết thì có thể phát huy được sức mạnh cấp Tai Biến, có điều tôi đa chỉ có thể hoạt động ở khu Mỹ Gia.”

Ôn Văn gật đầu, như vậy anh đã rất hài lòng rồi, dù sao thì vẫn hơn giáo sư Kiều chỉ có thể phát huy thực lực Tai Biến trong nội bộ thánh sở.

Hơn nữa Ôn Văn tin tưởng, đồng dạng là thực lực Tai Biến nhưng do Kincara phát huy sẽ hoàn toàn khác biệt với giáo sư Kiều.

Có Kincara ở nơi này, Ôn Văn cũng không lo lắng Hội Học Thuật Chân Lý tới đây làm loạn.

Ôn Văn liếm môi, đột nhiên nghĩ tới chuyện chiếm lại hai hội sở khác, nơi tốt như vậy vẫn luôn để trong tay Hội Học Thuật Chân Lý, làm cả người anh cảm thấy không được thoải mái.

Điện thần Vua Thiết này nên hoạt động thế nào, Ôn Văn giao toàn quyền cho Kincara, ngoài ra cũng để Ôn Võ phối hợp hành động, tốt nhất có thể mở một chi nhánh Cơ Kim Hội ở đây.

Kincara ngẩng đầu nhìn đồng thịt nhão thuộc về người siêu năng thượng tự âm dương trên mái vòm, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Trước tiên về trạm thu nhận, tóm hai con quái vật tới dọn dẹp một chút đi.”

Sau đó Ôn Văn thả Delia ra ngoài, cô bé này tuy rất đáng ghét nhưng cũng chỉ thế thôi.

Trên người cô ta đã không còn ổ cứng chứa sản phẩm văn hóa thế giới khác, vì thế Ôn Văn dự định sẽ đưa Delia về nhà, sau đó tra hỏi giáo sư Kiều, anh muốn hỏi rất nhiều chuyện.

Nhưng Delia được thả ra mà mãi vẫn không tỉnh lại làm Ôn Văn có chút kinh ngạc.

Sau khi gội hai chậu nước mà Delia vẫn không tỉnh lại, Ôn Văn ý thức được sự việc có chút không đúng.

Delia không phải bị ngất, cô bé đang ngủ!

Chương 1140 - Bí ẩn ngủ mê

Ngủ cũng không kỳ quái, tất cả mọi người đều sẽ ngủ.

Nhưng ngủ say tới mức gọi cũng không tỉnh thì rất kỳ quái, điều này làm Ôn Văn nhớ tới trước đó khi ở thành phố Acme mình cũng từng gặp phải tình trạng này, Kỳ Sĩ Đêm Tối cũng đang nghiên cứu vụ này, hiển nhiên giấc ngủ này không đơn giản.

Vẻ mặt Ôn Văn cũng âm trầm, anh đã nói sẽ cứu Delia, hiện giờ người đã trở về nhưng cứ ngủ mãi như vậy là chuyện gì?

Hơn nữa làm Ôn Văn để ý hơn chính là phần lớn thời gian Delia vẫn luôn nằm trong sự chú ý của anh, hiện giờ Delia trúng chiêu, nghĩa là thứ đó có khả năng gây án ở trước mặt Ôn Văn.

Vật này nếu không kiểm soát thì sớm muộn gì cũng sẽ gây ra chuyện lớn.

Anh một lần nữa đưa Delia vào trong trạm thu nhận, nói với Kincara: “Chuyện nơi này ông tự xử lý nhé, tôi còn chuyện khác phải làm.”

Nói xong Ôn Văn trực tiếp rời khỏi thánh sở, anh muốn xem thử chuyện giấc ngủ này rốt cuộc là sao.

Kincara nhìn bóng lưng Ôn Văn, trên mặt lộ ra nụ cười âm áp.

Ông đi tới cửa thánh sở, ngồi trên bậc thang nhìn bầu trời, nụ cười lại càng xán lạn hơn.

Lúc lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Văn, ông không cảm thấy Ôn Văn ưu tú, thậm chí còn nghĩ rằng Ôn Văn không đáng tin cậy.

Nhưng sau đó Ôn Văn không ngừng chiêu mộ nhân viên thu nhận, để trạm thu nhận khôi phục dáng vẻ hiện giờ, thậm chí Ôn Văn đang không ngừng lấy lại những đồ vật mà trạm thu nhận đã đánh mất, lúc này mới làm ông có cái nhìn mới về Ôn Văn.

Hiện giờ Ôn Văn tìm lại điện thần ngày xưa của Kincara, càng làm ông có thêm vài phần cảm động, dưới sự dẫn dắt của Ôn Văn, trạm thu nhận có lẽ sẽ thật sự khôi phục thành bộ dáng như lúc ban đầu.

“Hết thấy mọi thứ đều phải cảm ơn cậu.”

...

Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng cùng nhau mua sắm ở phố buôn bán thành phố Newz.

Chủ yếu là Đào Thanh Thanh túm tay Hồ Ấu Lăng không buông, thoạt nhìn rất thân thiết, nhưng kỳ thực là đối chọi gay gắt.

Ở phía sau hai người có vài người đàn ông giúp bọn họ xách một đồng túi mua sắm.

Những người này đều là Fan cuồng của Hồ Ấu Lăng, nhìn thấy Hồ Ấu Lăng liền say mê quên lối về, tuy Hồ Ấu Lăng không chủ động yêu cầu cầm đồ giúp nhưng bọn họ rất vui lòng làm người công cụ.

“Mặc dù biết đại ma vương Ôn đã rút đục vọng của cô, nhưng đáng vẻ vô đục vô cầu này của cô vẫn làm tôi cảm thấy khó chịu, thực muốn thấy cô bị chơi hỏng...”

Trong đầu Đào Thanh Thanh đang suy nghĩ mấy thứ không khỏe mạnh, bình thường khi cô và Hồ Ấu Lăng ở chung với nhau, người có suy nghĩ này đều là Hồ Ấu Lăng.

Ôn Văn bảo bọn họ tới bắt đám quái vật của thành phố Newz, nhưng quái vật không phải dễ gặp như vậy, vì thế bọn họ lựa chọn kiêu tùy duyên, nói không chừng có quái vật tự mình đưa tới cửa.

Tuy không có đục vọng về phương diện kia, có điều Hồ Ấu Lăng vẫn yêu thích cái đẹp, vì thế khi nhìn thấy một tiệm bán quần áo nữ thì không dè bước nổi.

Kéo Đào Thanh Thanh tiến vào tiệm bán quần áo, để Đào Thanh Thanh chờ ở bên ngoài, cô tiến vào trong thử đồ.

Cửa phòng thử của cửa hàng này được thiết kế có chút lưu manh, mặc dù không phải trong suốt nhưng từ bên ngoài có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ.

Đám mê gái ở bên ngoài bắt đầu tưởng tượng tình cảnh bên trong, biểu cảm của bọn họ làm Đào Thanh Thanh cảm thấy chán ghét.

Tam Tể Nhi vẫn luôn quán trên người Hồ Ấu Lăng cũng tiến vào trong phòng thay đồ, nhằm chán nằm trên ghế.

Đột nhiên nó nhận ra gì đó, dựng thẳng đầu cảnh giác nhìn xung quanh.

Cái bóng của Tam Tể Nhi và kết hợp làm đám mê gái ở bên ngoài rùng mình.

Bọn họ nhìn nhau, sau đó nói với Đào Thanh Thanh ở bên ngoài: “Cái đó, bọn tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Nói xong thì vội vàng đặt túi đồ xuống đất, nhanh như chớp biến mất trong đám người.

Đào Thanh Thanh liếc mắt nhìn về phía phòng thay quần áo, sau đó cười phá lên, cười tới gập cả người.

Hồ Ấu Lăng chọn quần áo xong, lúc ra ngoài thấy đám mê gái kia đã biến mất, lại nhìn dáng vẻ buồn cười của Đào Thanh Thanh thì nghi ngờ nghiêng đầu, dáng vẻ này làm Đào Thanh Thanh và nhân viên cửa hàng đều có chút sùng sốt.

Loại sinh vật hồ ly tinh này, mức độ xinh đẹp ảnh hưởng tới cả nam và nữ, ngoại trừ loại biến thái như Ôn Văn, bình thường rất hiếm có người nào chống lại được.

Tam Tể Nhi bò ra, phát ra tiếng rít với hai người, vẻ mặt Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng lập tức nghiêm nghị, sau đó cùng biến thành mặt khổ qua.

Động tác này của Tam Tể Nhi nghĩa là nó cảm nhận được hơi thở quái vật, cũng tức là bọn họ cần kết thúc dạo phố để đánh quái vật.

Hai người xách đồ tới một nơi vắng rồi thu vào nhẫn không gian, sau đó để Tam Tể Nhi dẫn đường đuổi theo quái vật.

...

“Lão đại, chúng ta chơi lớn chút đi.”

Ở vùng ngoại ô thành phố Newz, trong một quán rượu hỗn loạn, chín bóng dáng ngồi chung một chỗ.

“Dù sao thì chúng ta cũng là tiên nhân, cả ngày làm mấy chuyện trộm vặt móc túi thế này quả thực có chút mất giá.” Một người đàn ông mặt xanh nói, hắn là Thanh Cửu.

Thỏ Bát có làn da vàng ó nói tiếp: “Trộm bình điện, móc túi, lừa người già, đây đâu phải là cách sống của tiên nhân chúng ta?”

“Đúng đấy, chúng ta làm tiên nhân thì phải làm mấy chuyện lớn kinh thiên động địa.” Tử Thất đen như cục than bổ sung.

“Chuyện gì mới là lớn kinh thiên động địa?” Cô gái ánh mắt sắc bén ngồi ở chính giữa cảm thấy hứng thú với ba người anh em kia.

Hạ Tứ đang cầm ly rượu cười he he đầy gian xảo: “Chuyện lớn thì đương nhiên là... giết người rồi!”

Hai giữ giết người vừa nói ra, chín người đều an tĩnh, trên mặt lộ ra biểu cảm sợ hãi, nhưng tiếp sau đó bắt đầu chuyển thành hưng phấn.

Rất nhiều vị khách thế giới trong đều khá khát máu, có người là vì thói quen, có người là vì nhu cầu.

Có điều cả chín người này đều không có nhu cầu giết người, cũng không có thói quen này, bọn họ dựa vào việc trộm vặt móc túi ở thế giới hiện thực cũng có thể sống rất tốt.

Nhưng bọn họ nghĩ rằng như vậy thực mất mặt, trong giới quái vật, không giết người ngược lại chính là ngoại tộc, chúng không muốn làm ngoại tộc nên phải giết người để chơi.

Không sai, đối với bọn chúng thì giết người chỉ là để chơi đùa mà thôi.

Chúng không phải nhân loại, tự nhiên không có cảm nhận gì về nhân loại, cũng giống như nhân loại không hề đồng cảm với đám gia súc gà vịt heo dê vậy.

“Nhưng nếu chúng ta như hiện giờ thì Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không tới tìm chúng ta, một khi thật sự giết người...” Bối Lục lộ vẻ do dự.

“Chúng ta cũng đâu phải giết thường xuyên đâu, giết một tên trải nghiệm, không để Hiệp Hội Thọ Săn phát hiện là được rồi.” Tạ Ngũ bĩu môi.

Thấy đám anh em đều nhất trí, An Tam nhỏ nhắn đáng yêu lấy ra một tấm hình, trong hình là một biệt thự nhỏ ở vùng ngoại ô, ngoài cửa biệt thự là một người đàn ông sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn rất yếu ớt.

“Tôi đã xem xét mấy hôm nay, người này sống một mình ở vùng ngoại ô, cơ thể yếu ớt, rất ít giao lưu với người khác, cho dù chúng ta giết hắn thì trong khoảng thời gian ngắn cũng không có ai phát hiện.”

“Vậy thì hắn chính là mục tiêu của chúng ta!”

Hoàng Nhất, cũng chính là cô gái ánh mắt sắc bén đưa tay đề lên tấm hình, bọn chúng đã định ra mục tiêu rồi.

Chương 1141 - Thiên Địa Nhân Cử Tiên

Chín người cực kỳ cao hứng bàn bạc, hoàn toàn không chú ý tới có hai cô gái ngồi ở bàn bên cạnh đã nghe hết toàn bộ kế hoạch của bọn họ.

Dù sao thì bọn họ cũng không có kinh nghiệm, ngay cả thời gian thảo luận chuyện này cũng không né tránh người khác.

Lúc Đào Thanh Thanh và Hồ Áu Lăng thấy chín người này, hai cô nàng có chút thất vọng.

Chín tên này thoạt nhìn không giống quái vật tà ác khát máu, không phải mục tiêu của trạm thu nhận, hai bọn họ rất cuộc đã đi một chuyến uổng phí.

Nhưng nghe thấy kế hoạch của bọn họ xong thì hai người lại thay đổi.

Nếu bọn họ thật sự dự định giết người, vậy thì bọn họ nên quản chuyện này.

Tổ đội chín người đơn giản quyết định kế hoạch, sau đó do An Tam dẫn đường đi tới chỗ ở của người bị hại.

Mục tiêu của bọn họ là khu dân cư ở ngoại ô thành phố Newz, nơi này toàn là biệt thự cỡ nhỏ.

Ở khu Hoa Phủ, nơi này chỉ có người giàu có mới ở nổi, mà ở khu Mỹ Gia, những căn biệt thự này chỉ là tiêu chuẩn của người bình thường.

Hồ Âu Lãng và Đào Thanh Thanh đi theo sau đám người, biểu cảm có chút kỳ quái.

Trước kia khi bọn họ bắt quái vật đều là lúc quái vật chấp hành kế hoạch tà ác, mà lần này bọn họ tận mắt thấy được toàn bộ quá trình từ khi lên kế hoạch tới tiến hành.

Mặt khác thì chín tên này thật sự quá nghiệp dư, một chút năng lực trinh sát cũng không có, bị người ta theo dõi cũng không biết.

...

Rèm cửa kéo một nửa, một thanh niên nhỏ gầy đứng bên cửa sổ, ánh mắt u ám nhìn ra bên ngoài.

Da của hắn rất trắng, giống như chưa từng phơi nắng vậy, đầu lớn hơn người bình thường một chút.

TV đặt trong phòng đang phát tin một phạm nhân vô tội được phóng thích.

Hắn tự biết là mình làm, người khác cũng biết là do hắn làm, nhưng bởi vì không có bằng chứng xác thực nên chỉ có thể phóng thích.

Luật sư biện hộ cho tội phạm này thẳng thắn nói ở trước mặt camera, tựa hồ mình đã thúc đẩy sự tiến bộ của tư pháp, biểu hiện rất hiên ngang lắm liệt.

Người khác có lẽ sẽ tin lý do thoái thác này, nhưng thanh niên biết hắn bí mật cầm bao nhiêu tiền, cũng biết lúc cầm số tiền này hắn có tâm trạng gì.

Thanh niên quay đầu nhìn về phía TV, lắc đầu: “Kẻ ngu xuẩn tùy tiện truyền bá tư tưởng ngu xuẩn của mình, kẻ càng ngu hơn thì lại tin tưởng mà không hề nghi ngờ.”

“Công lý và chính nghĩa lại thỏa hiệp với hiện thực, tự xưng là bất đắc dĩ, mà kẻ tội đồ đứng hát dưới ánh đèn lại trở thành chuyện đương nhiên.”

“Rất nhiều năm trước, thế giới này chính là như vậy, hiện giờ cũng như vậy, thế giới khác cũng là như vậy, vẫn luôn là vậy, chưa bao giờ thay đổi.”

Dưới bóng râm của rèm cửa sổ, thanh niên cười thực khoa trương: “Mình thích thế giới như vậy, thích nhìn bọn họ chìm đắm, như vậy thì mình mới...”

Lông mày của hắn đột nhiên nhíu lại: “Đám ngu này sao lại xuất hiện ở đây, chúng nhắm tới mình sao?”

“Chờ đã, phía sau chúng còn có người khác đang theo dõi.”

Thanh niên lui về sau hai bước, suy nghĩ hai giây thì ngồi xuống ghế, lấy ra khẩu súng săn hai nòng trong ngăn kéo.

Bởi vì nguyên nhân văn hóa, trong tất cả các khu lớn ở liên bang, chỉ có khu Mỹ Gia là không cấm súng, công dân có thể sở hữu súng săn và súng lục nòng nhỏ, vì thế cũng thường xuất hiện những sự kiện đấu súng.

Có điều vẫn tốt hơn rất nhiều so với trước khi liên bang thành lập, khu Mỹ Gia khi đó quả thực là giấc mộng bắn súng toàn cầu.

Thanh niên rút súng săn, không phải vì đối địch, chỉ vì muốn nguy trang mình là một người bị hại.

Tổ hợp chín người đi tới trước nhà, tập trung lại một chỗ nhỏ giọng lắm bầm.

“Đây là lần hành động đầu tiên của Thiên Địa Nhân Cứu Tiên chúng ta, tuyệt đối không cho phép ngoài ý muốn, nhất định phải giết chết người này.”

Nhóm ba người Hạ Tứ, Tạ Ngũ, Bối Lục chảy nước miếng, bọn chúng sớm đã muốn ném thử mùi vị thịt người rồi.

Đào Thanh Thanh núp ở phía sau trợn mắt: “Thiên Địa Nhân Cứu Tiên, tên tuổi của đám các kè này cũng không nhỏ.”

Thanh Cứu hít sâu một hơi, sau đó phun ra một mùi hương kỳ lạ, nó lan vào các tòa nhà xung quanh, làm người bên trong không ngừng ho khan và rời khỏi chỗ ở của mình.

Sau khi dọn dẹp xong, Tạ Ngũ đập cửa nhà thanh niên một cái, cánh cửa trực tiếp bị đánh nát, chín người lần lượt tiến vào

phòng.

Thanh niên giả vờ như rất hoảng sợ: “Mấy người, mấy người muốn làm gì?”

“Bọn tao tới giết người!” An Tam hưng phấn nói.

“Giết người, giết người, bọn tao muốn giết người!” Những người khác cũng òn ào theo, biểu cảm đều rất phấn khởi.

“Ài...”

Thanh niên thở dài một hơi, trực tiếp nả một phát súng, dọa An Tam lui về sau vài bước, sau đó theo lối cửa sổ lộn ra ngoài.

“Chạy mau đi, bằng không sẽ bị ăn đấy!”

“Nhân loại quả nhiên đáng sợ.”

“Oa oa mẹ ơi, tai tui sắp điếc rồi.”

Tám con quái vật còn lại chen nhau theo lối cửa sổ rời khỏi ngôi nhà này.

An Tam bị cắn cũng nhìn lỗ đạn trên ngực mình, sau đó bật dậy chạy theo nhóm anh chị em.

Thanh niên có chút sững sốt, này tốt xấu gì cũng là chín con quái vật, sao lại có thể vì một phát súng dọa chạy chứ, đây chỉ là súng săn bình thường mà thôi, căn bản không tổn thương được chúng...

“Rốt cuộc trông mình yếu ớt cỡ nào mới bị đám này nhắm tới chứ?”

Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng cũng dở khóc dở cười, không ngờ theo dõi lâu như vậy lại là một đám nhát gan bị súng săn dọa cho chạy xóc quần.

Có điều nếu không phải bọn chúng có tính cách như vậy, sao lại cảm thấy giết người là chuyện kinh thiên động địa sau khi tới thế giới hiện thực này lâu như vậy chứ?

Tuy bọn chúng rất buồn cười nhưng nhóm Đào Thanh Thanh vẫn định đuổi theo, ít nhất cũng phải giáo dục bọn chúng một trận, không thể để chúng có suy nghĩ tùy ý giết người trong đầu.

Thiên Địa Nhân Cửu Tiên chạy được một khoảng cách thì tập trung lại, vỗ lưng nhau an ủi.

“May mà chúng ta chạy nhanh, hơn nữa giả ngẫu cũng rất giống, nhân loại khi này thật sự quá khủng bố.” Bối Lục vẫn còn sợ hãi nói.

Những người khác cũng gật đầu, tuy thực lực của bọn họ không mạnh, tính cách làm lớn chuyện, nhưng chính vì thế nên lực cảm nhận đối với nguy hiểm của bọn họ vượt xa quái vật bình thường.

Khi này đối mặt với thanh niên cầm súng, bọn chúng có cảm giác như đang đối mặt với quái vật cực kỳ khủng bố, thứ đó vượt xa tất cả những người siêu năng chúng từng gặp trước kia, thậm chí chỉ cần nghĩ tới thôi đã nổi da gà.

Có điều quái vật kia có vẻ không thích lộ thân phận, vì thế chúng giả ngây giả dại đã tránh được một kiếp.

Chín người đang định trốn xa một chút liền phát hiện hai bên giao lộ trái phải đều có một người phụ nữ chặn lại.

Người phụ nữ bên trái có tròng mắt màu đỏ tươi, miệng có răng nanh sắc nhọn, người phụ nữ bên phải cực kỳ xinh đẹp, phía sau còn có mấy cái đuôi rối bù.

Trên người hai người phụ nữ này đều có hơi thở mạnh mẽ, làm Thiên Địa Nhân Cửu Tiên lạnh run.

Đối với bọn chúng, lựa chọn chiến đấu căn bản không tồn tại, vì thế chúng chuẩn bị chạy trốn từ trên không.

Nhưng chúng còn chưa kịp chuẩn bị tốt đã nhìn thấy một con rắn lớn mấy mét xoay quanh trên nóc nhà, con người lạnh lùng không chút cảm tình nhìn mình.

“Đầu hàng, bọn tôi đầu hàng!”

Chín người nhất trí giơ tay lên.

Chương 1142 - Linh hồn của cô, tôi nhận

Sau khi đầu hàng, Thiên Địa Nhân Cửu Tiên hết sức phối hợp để nhóm Đào Thanh Thanh trói mình lại.

Tam Tể Nhi rơi xuống trên vai Hồ Âu Lãng, khinh thường nhìn chín tên kém cỏi này.

Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy quái vật hèn yếu như vậy, trước khi quỷ long bị hấp thu sợ hãi cũng Man hơn đám người này.

Đào Thanh Thanh cầm roi da, hung ác nhìn bọn họ: “Trước tiên giới thiệu về bọn mày đi.”

Em gái tóc vàng xinh đẹp Hoàng Nhất yếu ớt nói: “Bọn tôi là Thiên Địa Nhân Cửu Tiên...”

Chết!

“Đừng có nói biệt hiệu với tao.” Mày liễu của Đào Thanh Thanh dựng lên, cô không chịu nổi khi đám kém cỏi này lại có danh hiệu khí phách đến thế.

Roi quất vào người Hoàng Nhất, làm cô đau đớn run rẩy.

“Bà cô của tôi ơi, tôi không dối gạt cô mà, tôi là hoàng tước tinh Hoàng Nhất, tóc trắng là em gái tôi bồ câu tinh Cổ Nhị, nhỏ con là em ba chim cú tinh An Tam, bọn tôi hợp lại gọi là Thiên tam tiên.”

Hạ Tứ tiếp lời: “Tôi là Tôm yêu Hạ Tứ, Tạ Ngũ là cua yêu, Bối Lục là sò yêu... ba bọn tôi hợp lại xưng là Hải tam tiên.”

Đào Thanh Thanh mặt không biểu cảm quay đầu nhìn sang Tử Thất mặt tím đen: “Còn bọn mày thì sao?”

Tử Thất lập tức trả lời: “Tôi là cà tinh Tử Thất, Bát Đậu là khoai tây tinh, Thanh Cửu là ớt xanh tinh, năng lực của hắn là phóng ra vị cay... ba người bọn tôi hợp lại xưng là Địa tam tiên.”

Chín người đồng thanh kêu lên: “Lúc chín người bọn tôi tập hợp thì xưng là Thiên Địa Nhân Cửu Tiên.”

Sau khi nghe xong thì Tam Tể Nhi ứa nước miếng giàn giụa, Đào Thanh Thanh lặng người hơn mười giây mới quay đầu nhìn sang Hồ Âu Lãng: “Cô nghĩ trò đùa này thế nào?”

Hồ Âu Lãng liếm môi: “Nghe có vẻ rất ngon.”

“Ngon cái quỷ gì chứ, đó không phải là nguyên liệu nấu ăn thành tinh sao? Thiên tam tiên, Hải tam tiên, Địa tam tiên...”

Để biểu lộ sự phát điên của mình, Đào Thanh Thanh phun ra một ngụm máu, sau đó lấy ra một túi máu uống bù lại.

“Vốn định dạy dỗ một trận rồi thả ra, hiện giờ tôi quyết định bắt chúng lại, tên họ Ôn kia thích nhất là đám tổ hợp kỳ kỳ quái quái này.”

“Cái gì mà tổ hợp uống hút uôn, gì mà sao biên bọt biển bạch tuộc tam đại tướng bộ tộc biển...”

Với tư cách là trợ lý của Ôn Văn, hai người bọn họ có quyền hạn bắt quái vật, vì thế quá trình bắt đám Cửu tiên này rất thuận lợi.

Sau khi bắt xong, Đào Thanh Thanh nhường mày, còn tướng chín tên này chỉ là tay mơ, như sau khi tóm rồi mới phát hiện thực lực của chúng chỉ nằm ở mức cấp Tai Họa, cấp Tai Hại, nhưng hợp lực lại thì cũng vượt qua cấp Tai Nạn.

Tổ hợp như vậy sao lại sợ một người bình thường đến vậy, chẳng lẽ thật sự chỉ vì kinh sợ?

“Chúng ta trở lại xem một chút đi, tôi cảm thấy người nhìn thấy trước đó có chút vấn đề.”

Hồ Ấu Lăng gật đầu, hai người dẫn theo Tam Tể Nhi lần thứ hai chạy về căn nhà kia, kết quả phát hiện vườn không nhà trống, người trẻ tuổi nhìn thấy trước đó sớm đã không thấy bóng dáng.

Tình huống dị thường này dẫn tới sự chú ý của hai người, tản ra men theo mùi tiến hành truy lùng.

Hai người bọn họ đều có một ít báu vật của Ôn Văn cho, chỉ cần không gặp phải đối thủ quá mạnh thì chắc chắn có cơ hội quay trở về trạm thu nhận, vì thế mặc dù tình huống có chút không đúng, bọn họ vẫn dám tiếp tục điều tra.

Hồ Ấu Lăng hóa thành một con hồ ly nhỏ, nhanh chóng xuyên qua trong đám người, mọi người chỉ thấy một bóng trắng nho nhỏ xẹt qua nhưng hoàn toàn không thể thấy rõ.

Chạy một hồi, Hồ Ấu Lăng phát hiện người thanh niên mất tích.

Lúc này thanh niên đang đeo ba lô bước xuống khỏi taxi, mục đích của hắn là sân bay của thành phố Newz, thoạt nhìn có lẽ

muốn đổi chỗ ở.

Hồ Ấu Lăng biến về hình người, đứng ở lối vào con hẻm, ngoắc tay với thanh niên.

“Đại gia tới chơi chút đi ~”

Tuy đã mất đi dục vọng, phương diện kia không còn chút hứng thú nào, nhưng Hồ Ấu Lăng vẫn lưu giữ năng lực về phương diện đó, ít nhất muốn dùng chiêu mỹ nhân kế hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ cần là đàn ông bình thường thì cơ bản rất khó lòng thoát được sự hấp dẫn của Hồ Ấu Lăng.

Người thanh niên kia quay đầu nhìn sang, tựa hồ có chút bất ngờ, sau đó cười cười đi về phía Hồ Ấu Lăng.

Hồ Ấu Lăng lộ ra vẻ mặt đắc ý, chậm rãi dẫn thanh niên đi sâu vào trong con hẻm nhỏ, sâu trong con ngõ lộ ra ánh mắt dữ tợn như thú dữ.

Thanh niên hí mắt nhìn Hồ Ấu Lăng: “Quả nhiên đã tìm ra, tôi chưa từng thấy hồ yêu nào xinh đẹp như vậy, nhưng gần như không thấy chút khí tà uế nào, thậm chí còn một chút nhẹ nhàng thoải mái.”

“Không có khí tà uế cũng dễ giải thích, đơn giản là chỉ dùng thuật ảo ảnh để cướp dương khí chứ không tự mình trải nghiệm.”

“Nhưng cảm giác nhẹ nhàng này là sao, lẽ nào thân là một con hồ ly tinh nhưng cô lại không hề có chút dục vọng vào về phương diện kia cả sao?”

Con ngõ Hồ Ấu Lăng trùng to, lập tức lui về sau vài bước, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng quay trở vào trạm thu nhận và gọi viện trợ.

Thanh niên này chỉ nói hời hợt vài câu đã dọa cô sợ tới dựng tóc gáy, giống như đã hoàn toàn nhìn thấu cô.

“Ồ... thì ra là vậy, cô không hoàn chỉnh, không biết là ai đã lấy đi dục vọng của cô, ngoài ý muốn sáng tạo ra một báu vật.” Thanh niên càng nhìn Hồ Ấu Lăng lại càng vui sướng.

“Tùng hoang loạn vô độ nhưng vẫn thủ thân như ngọc, từng lòng tham không đáy nhưng bây giờ lại thanh tâm quả dục... linh hồn mâu thuẫn như vậy chính là một vật trung bày thú vị, tôi nhận lấy.”

Hồ Ấu Lăng lập tức xoay người chạy trốn, đồng thời chuẩn bị tung ra chiêu sau.

Ôn Văn không hề keo kiệt với trợ lý, cho dù là cường giả chân tự đột nhiên tập kích, bọn họ vẫn có cơ hội chạy trốn giữ mạng.

Nhưng không biết vì sao, toàn bộ phương pháp Hồ Ấu Lăng đã chuẩn bị đều không thể kích hoạt, thậm chí ngay cả quay về trạm thu nhận cũng không làm được, có vẻ cô cũng không thể chạy quá xa.

Hồ Ấu Lăng quay người lại muốn nhìn xem thanh niên này sử dụng thủ đoạn gì, nhưng phát hiện đối phương ném thân thể cô vào góc tường.

“Thân thể...”

“Thì ra lúc hắn nói nhận thì mình đã bị đánh bại rồi, mình buồn ngủ quá, muốn ngủ...”

Ý thức của Hồ Ấu Lăng biến mất, cơ thể bắt đầu nằm ngáy o o... trạng thái giống hệt như ngủ, mấy cái đuôi tự nhiên giãn ra.

Thanh niên liếc nhìn thân thể Hồ Ấu Lăng một cái, sau đó xoay người chạy về phía sân bay, hắn chỉ thích linh hồn thú vị, thân thể xinh đẹp tới đâu cũng không có ý nghĩa gì đối với hắn.

Một mỹ nhân tuyệt sắc không có chút ý thức nào nằm ở góc tường tự nhiên sẽ dẫn tới đám cận bã măm me, một kẻ lang thang bản thủ nhìn thấy Hồ Ấu Lăng thì đôi mắt sáng lên, đưa tay muốn kéo cô vào sâu trong con hẻm hơn, đó là mặt tối của thành phố.

Nhưng hắn vừa đi được vài mét thì đầu đã bị một bàn tay mảnh khảnh đè lại, sau đó cả người bị một lực mạnh ‘khảm’ vào trong vách tường.

Đào Thanh Thanh ôm lấy cơ thể Hồ Âu Lãng, nhú mày: “Hơi thở của người kia đã biến mất, mà cô nàng ma mị này lại ngủ ở đây, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chương 1143 - Tin tức chấn động

Hồ Âu Lãng mở mắt, ấn ấn huyết thái dương, phát hiện mình nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại hình trái tim màu hồng nhạt.

“Nơi này là...”

Cô nhìn một vòng bốn phía, chiếc giường này đặt trên tầng đỉnh của kiến trúc dạng nấc thang, bên dưới là nhóm trai lẫn gái vẻ mặt mê loạn.

Những người này quần quýt lấy nhau, âm thanh khó nghe, hình ảnh khó coi.

Những hình ảnh này có thể kích động dục vọng của nhân loại, nhưng Hồ Âu Lãng nhìn mà không hề có chút cảm giác nào, chỉ cảm thấy thực âm ỉ.

Cô thử muốn rời khỏi đài cao này nhưng phát hiện mình bị giam ở đây, rõ ràng không có chút trở ngại nào nhưng cô lại không có cách nào rời đi.

“Này rốt cuộc là chuyện gì...” Hồ Âu Lãng thử làm rõ tình huống trước mắt, nhưng chỉ một chốc lát sau thì từ bỏ, có vẻ cô đã quên rất nhiều thứ.

Phạm vi mà cô có thể hoạt động là có hạn, có điều nơi này cung cấp thức ăn và nước uống nên cô không lo đói bụng.

Có điều lúc đang ăn cơm, Hồ Âu Lãng nhướn mày, trong thức ăn có bỏ thêm vài thứ, là mấy thứ có thể kích hoạt dục vọng.

“Mình hiểu là chuyện gì rồi, có người nhốt mình ở nơi này, muốn kích động dục vọng của mình, lại muốn để mình muốn mà không được.”

“Đáng tiếc... hiện giờ mình không còn thích mấy thứ này nữa rồi.”

Sau khi ăn uống no đủ, mấy chiếc đuôi của Hồ Ấu Lăng mọc ra, che đi tai mắt miệng mũi, bắt đầu ngủ ngon lành.

Nếu kẻ đứng sau chỉ có chút thủ đoạn này, Hồ Ấu Lăng có thể an tâm thoải mái ở đây.

Theo lời Đào Thanh Thanh, tên kia đối xử với trợ lý rất tốt, trợ lý gặp nguy hiểm hẳn nhất định sẽ tới cứu, vì thế cô chỉ cần thành thật chờ đợi là được.

“Chờ đã, Đào Thanh Thanh là ai? Tên kia là ai? Mặc kệ, phải ngủ đã...”

...

Sau khi rời khỏi thánh sở, Ôn Văn nhận được tin tức Đào Thanh Thanh gửi tới, anh trực tiếp thông qua xiềng xích dịch chuyển tức thời tới vị trí của Đào Thanh Thanh, nhìn thấy Hồ Ấu Lăng vẻ mặt đáng yêu ngủ say không tỉnh, trên người Ôn Văn liền tỏa ra một luồng khí hung bạo.

Tất cả mọi người trong phạm vi một cây số ở xung quanh đột nhiên giật thót, đám mèo chó chim côn trùng đồng loạt im lặng.

Đầu tiên là Delia, tiếp sau đó là Hồ Ấu Lăng, trong mắt Ôn Văn thì chính là có người nhắm vào mình.

Hiện giờ Ôn Văn đã kết thù với người gây ra sự kiện giấc ngủ thần bí này, anh chắc chắn sẽ để kẻ khiêu khích này phải trả cái giá thật đắt.

Có điều làm thế nào để đối phương phải trả giá thì Ôn Văn cần tốn chút công sức.

Ôn Văn đưa tay đặt lên trán Hồ Ấu Lăng, sức mạnh thăm dò tiến vào trong cơ thể cô quét một lần, quá trình này chính xác đến mức ngay cả số đo ba vòng cũng xác định được sáu con số ở phía sau dấu thập phân.

Sau khi kiểm tra hoàn tất, Ôn Văn cũng không phát hiện trên người Hồ Ấu Lăng có gì dị thường, giống như đang ngủ thật vậy.

Sức mạnh vận hành bình thường, tinh thần bình thản an nhàn, bộ não sinh động như cũ, linh hồn vẫn ở trong cơ thể...

Ôn Văn thử nhờ vào trạm thu nhận để làm rõ tình trạng của Hồ Ấu Lăng, kết quả trạm thu nhận cũng không phát hiện Hồ Ấu Lăng có gì dị thường.

“Có chút gì đó, chuyện này có lẽ có chút phiền phức, lâu rồi không đụng trúng vụ án có tính khiêu chiến như vậy.” Ôn Văn ngoại trừ phần nộ thì cũng bắt đầu sinh ra hứng thú với sự kiện này.

Sau đó Ôn Văn hỏi chuyện Đào Thanh Thanh, biết được Hồ Ấu Lăng hôn mê là vì đang đuổi theo một người thanh niên thần bí, mà sở dĩ bọn họ gặp người này là chuyện hoàn toàn ngẫu nhiên.

Điều này có thể chứng minh, đối phương không phải thật sự muốn khiêu khích Ôn Văn, hết thảy chỉ là ngẫu nhiên.

Nhưng hiện giờ hứng thú của Ôn Văn đã bị gọi lên, cho dù chỉ là ngẫu nhiên thì anh vẫn muốn truy xét tới cùng.

Anh nói với Đào Thanh Thanh: “Chuyện này không đơn giản, không phải cô có thể tham gia, cô mang theo Hồ Ấu Lăng tìm một nơi ở lại đi, chuyện này để tôi giải quyết.”

Hồ Ấu Lăng đột nhiên hôn mê cũng làm Đào Thanh Thanh ý thức được nguy hiểm, vì thế cô cũng không muốn tham gia vào chuyện này.

Thấy Đào Thanh Thanh đi được một khoảng, Ôn Văn nheo mắt nói: “À đúng rồi, không phải cô vẫn luôn muốn trả thù cô ta à, hiện giờ cô ta đã hôn mê rồi sẽ không phản kháng được, cô có thể trả thù một chút.”

“Ví dụ như vẽ rùa lên mặt này nọ, mức độ không nên vượt quá những gì cô từng làm.”

“Thân là trợ thủ của tôi lại dễ dàng bị người ta đánh ngã như vậy, còn phải để tôi nghĩ cách cứu viện, không trả giá một chút sao được chứ.”

Đào Thanh Thanh nghe xong thì lộ ra biểu cảm kỳ quái, mang theo Hồ Ấu Lăng bước đi nhanh hơn, cũng nhẹ nhàng hơn.

Nhìn nhóm Hồ Ấu Lăng đã rời đi, trong mắt Ôn Văn lóe lên tia tàn ác: “Thanh niên thần bí, mê man không có triệu chứng... tao sẽ chộp lấy đuôi của mày.”

Ôn Văn lập tức bay tới sân bay, tuy đã xảy ra rất nhiều chuyện nhưng thời gian vẫn chưa quá lâu, có lẽ máy bay của đối phương vẫn chưa kịp cất cánh.

Chẳng qua khi Ôn Văn chạy tới thì đã không thể tìm ra bóng dáng của người thanh niên kia, chỉ tìm được ghi chép mà đối phương đặt vé, điểm tới là ‘thành phố Ried siêu mới’.

Nghe nói thành phố này có ngàn năm lịch sử, từng bị phá hủy vô số lần, nhưng mỗi lần đều được xây dựng lại.

Lúc ban đầu nơi này có tên là thành phố Ried, sau khi bị phá hủy xây dựng lại thì gọi là thành phố Ried mới, sau đó gọi là Ried mới nhất, cuối cùng thật sự quá nhiều lần nên biến thành Ried siêu mới.

Địa chỉ này là manh mối duy nhất hiện giờ của Ôn Văn, ngoài ra Ôn Văn không thể nào tìm được tung tích của đối phương, vì thế Ôn Văn chuẩn bị tới thành phố Ried siêu mới này xem qua một chút.

Thành phố Ried siêu mới cách thành phố Newz không xa, vì thế Ôn Văn cũng không bảo Tam Tể Nhi lái máy bay mà ngồi quỹ long bay đi.

Trên đường Ôn Văn có liên lạc với Kỵ Sĩ Đêm Tối, muốn có toàn bộ tài liệu về sự kiện mê man của hắn, Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng muốn chuyện này được giải quyết, vì thế không hề giấu giếm Ôn Văn.

Sau khi nhận được tài liệu, Ôn Văn suy nghĩ một chút rồi gửi đoạn video quay được trước đó cho Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Anh biết sau khi mình gửi đoạn video này cho Kỵ Sĩ Đêm Tối, nội bộ Hiệp Hội Thợ Săn sẽ chấn động một phen, chuyện này cũng rất thú vị, chẳng qua hiện giờ anh cảm thấy hứng thú với sự kiện mê man này hơn.

Kỵ Sĩ Đêm Tối nhận được video Ôn Văn gửi tới nhưng cũng không quá xem trọng, hắn đã phân tích về Ôn Văn, với tính cách của Ôn Văn, rất có khả năng sẽ gửi video ‘hướng dẫn chăm sóc sau khi sinh cho lợn mẹ’.

Chẳng qua khi Kỵ Sĩ Đêm Tối tiện tay mở video, nhìn thấy nội dung ở bên trong thì vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Một khi lá chắn biến mất... thế giới hiện thực sẽ quy về thế giới trong... thế giới mới sẽ có thời kỳ bảo hộ... Thần Thiên Giới cảm thấy hứng thú với thế giới hiện thực... tổ chức bí ẩn muốn bắt tay lật đổ Hiệp Hội Thợ Săn...”

Trong số tin tức này, tùy tiện lấy ra một cái đã đủ để khiến cho Hiệp Hội Thợ Săn chấn động, với tư cách là người thu thập tin tức, Kỵ Sĩ Đêm Tối đã có không ít dự đoán.

Nhưng khi những thứ này xâu chuỗi lại với nhau, chính hẳn cũng nhin không được khiếp sợ.

Do dự vài phút, Kỵ Sĩ Đêm Tối chuyển đoạn video này cho tổng hội thợ săn.

Mặc dù không lý trí trực tiếp gửi qua như vậy có lẽ sẽ dẫn tới một số ít chuyện không tốt, nhưng để quản lý cấp cao của hiệp hội biết sớm một giây thì Hiệp Hội Thợ Săn cũng có thể chuẩn bị sớm hơn.

Như vậy sau khi các tổ chức bí ẩn liên hợp thì bọn họ có thể thông dong đối phó, thậm chí có thể đánh tan bọn họ trước khi bọn họ tiến hành cầu kết.

Nếu những tin tức này là sự thật, như vậy nhiệm vụ chủ yếu nhất của Hiệp Hội Thợ Săn chính là vững vàng nắm chặt chủ quyền thế giới hiện thực trước khi ngày đó tới.

Chỉ có như vậy mới có thể tìm được một con đường sống cho tất cả cư dân ở thế giới hiện thực!

Chương 1144 - Đại hiền giả

Trong một sa mạc hoang vắng, mặt trời vô tình thiêu nướng mặt đất, từ xa nhìn lại ngay cả không khí cũng có chút vụn vẹo, một con thằn lằn dài hai mươi cm duỗi cổ nắm úp sấp trên mặt cát nóng bỏng, hai chân giơ lên để chính mình không hoàn toàn tiếp xúc với mặt đất có nhiệt độ cao.

Đột nhiên con thằn lằn này nhanh chóng trốn đi, ở ngay chỗ đó, không gian nhanh chóng vụn vẹo, một tòa kiến trúc khổng lồ đột nhiên xuất hiện, đó là một tòa thư viện.

Cửa thư viện có một chiếc ghế tắm nắng, một người đàn ông nằm trên ghế, tay cầm một quyển sách cũ, bên cạnh là con mắt

vàng óng ánh có cánh.

“Thánh sở Mỹ Gia mất đi liên hệ, là Hiệp Hội Thợ Săn làm sao, tên ăn hại lão Kiều này...”

“Không đúng, cho dù là Hiệp Hội Thợ Săn cũng không thể nhanh chóng chiếm được thánh sở Mỹ Gia như vậy...”

“Trừ phi... A Kim, để tôi xem khi đó đã xảy ra chuyện gì.”

Con mắt vàng kia dao động hai cái, trong mắt dần lóe ra một vệt sáng, một màn hình hư ảo xuất hiện ở trước mặt người đàn ông.

Trên màn hình đang chiếu hình ảnh đã xảy ra ở thánh sở Mỹ Gia, có điều hình ảnh không rõ, cũng không thể nghe thấy âm thanh.

“Thánh sở Mỹ Gia không chống cự kẻ xâm nhập, thậm chí còn phối hợp, quả là vậy... là Trạm Thu Nhận Tai Ách đã trở lại.”

“Quả nhiên Hắc Thập Tự kia chính là chủ nhân của Trạm Thu Nhận Tai Ách, bọn họ đã biến mất hơn ngàn năm, vì sao bây giờ lại muốn chen chân vào vũng nước đục này chứ?”

Người đàn ông lắc đầu, mở quyển sách trong tay, mười hai bóng người xuất hiện trước mặt hắn, những bóng người này đều hơi mờ.

“Đại hiền giả!”

Mười hai người cùng lúc làm lễ với người này, thì ra hắn chính là hội trưởng Hội Học Thuật Chân Lý, người siêu năng thần bí có biệt hiệu ‘đại hiền giả’.

Mà mười hai bóng người được gọi tới chính là mười hai vị giáo sư của Hội Học Thuật Chân Lý, bọn họ không phải chân thân, chỉ là bóng ảo được đại hiền giả dùng năng lực chế tạo ra để mở một cuộc họp.

“Lão kiều đã đánh mất thánh sở Mỹ Gia, chính bản thân hắn cũng bị kẻ địch bắt giữ làm tù binh.” Đại hiền giả không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề, báo ra tình báo của mình.

Lời này vừa nói ra, mười hai vị giáo sư đều khiếp sợ, phải biết là thực lực của giáo sư Kiều cũng xấp xỉ bọn họ, lại chường

quản thánh sở Mỹ Gia, có thể phát huy thực lực gần với Tai Biến, sao lại dễ dàng bị bắt như vậy?

Đại hiền giả nói tiếp: “Thánh sở Hoa Phủ và thánh sở Kim Ứng lập tức tiến vào tình trạng báo động, kẻ địch có thể tiếp tục tập kích chúng ta, kẻ địch lần này rất mạnh, vì thế không nên tự đại!”

“Đối với Hội Học Thuật Chân Lý chúng ta, kẻ địch này còn nguy hiểm hơn cả Hiệp Hội Thợ Săn.”

Một vị giáo sư giơ tay nói: “Đại hiền giả, chúng ta có nên cướp lại thánh sở Mỹ Gia hay không, ngài cũng biết thánh sở có giá trị cỡ nào mà.”

Đại hiền giả lắc đầu: “Đừng có loại ý tưởng này, hơn nữa các người cũng đừng tới gần thánh sở Mỹ Gia.”

Lời này vừa nói ra, các giáo sư khác cũng không có ý kiến, ở trong Hội Học Thuật Chân Lý, lời nói của đại hiền giả có quyền uy tuyệt đối, không ai có thể vi phạm quyết định của đại hiền giả.

“Lần này tôi gọi mọi người tới là có hai chuyện cần báo.”

“Thứ nhất là kế hoạch hợp tác với các tổ chức bí ẩn khác có lẽ đã bị bại lộ, vì thế mọi người cần phải nhanh chóng liên hệ với những tổ chức khác, nếu đám cấp dưới không làm xong thì mọi người tự mình ra mặt đi.”

Nhóm giáo sư có chút rầu rĩ, liên hệ với những tổ chức khác cũng không phải chuyện dễ, hiện giờ đại hiền giả còn yêu cầu gia tăng tốc độ, khó lại càng thêm khó.

Ví dụ như cường giả Tai Biến Thần Mặt Trăng đột nhiên xuất hiện của Ý Chí Tự Nhiên ở cực Bắc, căn bản rất khó chơi, bọn họ thậm chí còn không thể thấy được mặt cô ta, còn có Đọa Thần Huyết như rắn mất đầu, bọn họ cũng không biết tìm ai mới có thể thay mặt cho Đọa Thần Huyết.

“Chuyện thứ hai chính là tôi đã hủy chức vụ giáo sư của lão Kiêu, dừng lại toàn bộ quyền hạn của hắn, cần mọi người cung cấp cho tôi một ứng cử viên cho vị trí giáo sư.”

Lời này vừa nói ra, nhóm giáo sư bắt đầu thảo luận.

Đại hiền giả có thể hủy chức vụ giáo sư của bọn họ bất cứ lúc nào, đây cũng là nguyên nhân bọn họ sợ đại hiền giả đến như vậy.

Mỗi vị giáo sư đều có một chiếc nhẫn đại diện cho thân phận, chiếc nhẫn này có thể giúp bọn họ vận dụng kiến thức cấm kỵ tốt hơn, không ít giáo sư dựa vào chiếc nhẫn đại diện cho chức vụ này mới đạt được thực lực chân tực.

Nếu muốn tuyển chọn giáo sư mới thì cần phải tuyển chọn từ cấp bậc tiến sĩ, nếu là tiến sĩ có quan hệ thân thiết thì bọn họ cũng sẽ được lợi không ích, vì thế nhóm người bắt đầu tranh nhau tiến cử tiến sĩ mình quen biết.

Cuối cùng từ trong số ứng cử viên được số đông đề nghị, đại hiền giả chọn ra người mà hắn cho là thích hợp nhất, người này là nhân tài mới xuất hiện của Hội Học Thuật Chân Lý trong những năm gần đây, năng lực xử lý công vụ rất mạnh, không phải chỉ là đám mọt sách như những giáo sư khác.

Tên của người này là – Ôn Duệ!

...

So với thành phố Acme và thành phố Newz, Ried siêu mới có vẻ lụp xụp hơn rất nhiều.

Đường phố dơ bẩn không chịu nổi, mọi người rất lười biếng, cả thành phố tỏa ra mùi hương khó ngửi.

Có điều diện mạo tinh thần của thành phố thì không tệ lắm, trên mặt mọi người đều mang theo nụ cười, ngay cả biểu cảm của người ăn xin cũng có vẻ không quá buồn khổ.

Có phần tử tung tin đồn lung tung nhờ vào đó mà tuyên bố Ried siêu mới mới là thiên đường nhân gian, ngay cả người ăn xin ở đây cũng sinh sống rất vui vẻ.

Nhưng thật ra là vì số lần thành phố này bị phá hủy quá nhiều, cộng thêm tinh thần của người ở đây đã chết lạng, tay chân không linh hoạt, ngũ cốc không phân biệt.

Mặt khác thì thành phố này còn vô tình suy yếu một năng lực của Ôn Văn, sau khi thu nhận Odnnett, anh đã có khả năng chế tạo kỹ sư nhà xí, nhưng bởi vì mật độ WC ở thành phố này nhỏ

hơn những thành phố khác, vì thế năng lực này không thể phát huy ra uy lực bình thường.

Ôn Văn nhíu mày đi trên đường phố, nếu muốn tìm một người không có chút đầu mối nào ở trong thành phố lớn như vậy, quả thực không phải chuyện dễ.

Ôn Văn liếc nhìn tài liệu Kỵ Sĩ Đêm Tối cung cấp cho mình.

Tình huống của những người bị hại kia không quá sai lệch với suy đoán của Ôn Văn, nhưng ngay cả Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng không tìm được phương pháp giải quyết.

Về sự kiện mê man này, hiện giờ có rất nhiều suy đoán, có khả năng nhất là ‘ảo thuật’ và ‘cảnh trong mơ’.

Từng có hiểu am hiểu giấc mơ lặn vào cảnh trong mơ của người mê man, phát hiện cảnh trong mơ của bọn họ đều yên lặng an bình, nếu nó xảy ra trên người một người thì vẫn tính là bình thường, nhưng nếu cảnh trong mơ của tất cả người bị hại đều như vậy thì khó tránh làm người ta nghi ngờ.

Nhưng nếu chỉ dựa vào chút dị thường này thì cũng không có cách nào làm nhóm người bị hại này tỉnh lại, vì thế lại có suy đoán liên quan tới ảo thuật, những người này đang bị giam trong ảo cảnh cực kỳ cao minh, dùng phương pháp bình thường không thể nào dò xét điều tra được.

Thật ra nghiên cứu sâu nhất về sự kiện bất thường này không phải Kỵ Sĩ Đêm Tối, mà là hai người siêu năng cấp Tai Nạn.

Một người là người giải mộng Mevna, một vị khác là bạn cũ của Ôn Văn, đã từng cho Ôn Văn mượn huyền dục thiên y, Moyadi.

Lúc này hai vị này đều đang ở thành phố Reid siêu mới, vì thế Ôn Văn muốn tới tìm bọn họ hỏi thăm tình huống, thuận tiện để Hiệp Hội Thợ Săn địa phương giúp mình tìm kiếm tung tích của thanh niên thần bí kia.

Chương 1145 - Tư tế Sa Hải

Đi trên đường một đoạn, Ôn Văn không ngừng nhíu mày, phong cách của thành phố này thật sự quá kỳ lạ.

Có nơi cực kỳ hiện đại hóa, khu phố sạch sẽ ngăn nắp thiết bị hiện đại, người ở bên trong thoạt nhìn còn giàu có hơn người ở các thành phố khác, nơi còn lại thì đơn giản hơn cả những thôn làng nghèo khó, thật không biết người ở nơi này làm sao chịu được.

Loại kết cấu xã hội đặc biệt như vậy là vì truyền thống, cũng là vì chênh lệch tài sản.

Hiện giờ muốn thay đổi hiện trạng của thành phố này vẫn còn rất khó khăn, có điều phải đợi tới khi sau khi kế hoạch nhân loại mới hoàn toàn thực thi, trật tự xã hội vốn có sẽ bị phá vỡ, ít nhất tình cảnh như thành phố này sẽ không còn xuất hiện.

Trong Hiệp Hội Thợ Săn của thành phố Ried siêu mới, Moyadi đang tranh luận kịch liệt với một cô gái khác.

Moyadi quần khăn trùm đầu, phía sau đầu một chiếc xe gắn máy, cô gái kia mặc áo vải sặc sỡ đủ màu, tai, mí mắt, mũi, môi đều đeo khuyên to, cô là người giải mộng Mevna.

Hai người, một người cho rằng là ảo thuật dẫn tới sự kiện hôn mê, người còn lại cho rằng vấn đề xuất hiện trong giấc mơ của những người này.

Hai người ai cũng cho rằng mình đúng, không ai thuyết phục được ai, có điều cả hai đều thừa nhận là chỉ với năng lực của bọn họ thì rất khó giải quyết chuyện này, hơn nữa lý luận của bọn họ cũng có chút lỗ hổng.

Sau khi Ôn Văn tới, hai bọn họ vẫn tiếp tục tranh luận, Ôn Văn cũng không quấy rầy bọn họ, chuyện này bọn họ mới là chuyên gia, thực lực của anh tuy mạnh nhưng hiểu biết về chuyện này chưa chắc qua hai người.

Chờ tới tận đêm khuya mà hai người vẫn chưa thảo luận được gì, hai người bắt đầu tản ra, tự tiện hành nghiên cứu.

Vốn Ôn Văn cũng không buồn ngủ, nhưng nghe hai người này dong dài suốt cả ngày thì anh cũng có chút buồn ngủ, muốn tìm một chỗ ở gần đây nghỉ một một chút.

Chẳng qua anh vừa định nhắm mắt lại thì đột nhiên cảm nhận được một luồng hơi thở thần bí.

Ôn Văn từ cửa sổ bay ra ngoài, bay một vòng thành phố thì phát hiện có một bóng người đeo mặt nạ lơ lửng giữa không trung.

Người đàn ông này thấy Ôn Văn thì gật đầu một cái, sau đó tiếp tục xử lý chuyện của mình.

Nhìn một hồi, Ôn Văn phát hiện hẳn đang điều khiển hạt cát tinh mịn, những hạt cát này nương theo gió nhẹ đảo qua cả thành phố, cuối cùng lại hội tụ trong tay đối phương.

Sau khi rà soát cả thành phố nhưng không tìm được thứ mình muốn, người đàn ông này thở dài một hơi, cả người hóa thành một luồng cát vàng, biến mất trong trời đêm.

Ôn Văn nhìn nơi người nọ biến mất mà rơi vào trầm tư, anh biết bóng người đột nhiên xuất hiện này là ai.

Vị này chính là Người Phán Quyết của khu Ai Phi, biệt hiệu là ‘tư tế Sa Hải’, nghe nói mấy trăm năm trước từng là một vị đại tư tế của quốc gia khu Ai Phi, có năng lực điều khiển cát.

Ôn Văn không bộc lộ thân phận Hắc Thập Tự, vì thế tư tế Sa Hải chỉ cho rằng Ôn Văn là một thợ săn chân tị bình thường.

“Hắn là Người Phán Quyết của khu Ai Phi, không ở khu Ai Phi mà chạy tới khu Mỹ Gia là muốn làm gì...”

“Có thể làm Người Phán Quyết tự mình ra mặt, khẳng định không phải chuyện nhỏ, gần đây chuyện lớn ở khu Ai Phi chỉ có một, vài tháng trước có một tòa kim tự tháp nổ tung, nghe đồn vị Tai Biến phong ấn ở bên trong đã trốn thoát!”

“Cấp Tai Biến thần bí kia không rõ khả năng là gì, hình dạng cũng không biết, tất cả mọi thứ đều là bí ẩn, mà sự kiện mê man mình đang tìm hiểu cũng có rất nhiều bí ẩn, có khi nào vụ này có liên quan tới vị Tai Biến kia hay không?”

Ôn Văn gãi đầu, một lần nữa xin tài liệu về vị Tai Biến thần bí này từ Ky Sĩ Đêm Tối, hi vọng có thể tìm được chút manh mối.

Anh đã điều tra rất nhiều vụ án, nhưng phần lớn đều có dấu vết để lần theo, tìm hiểu nguồn gốc thì sẽ tra ra đáp án, nhưng vụ án hôn mê lần này thật sự không có đầu mối nào cả.

Tài liệu mà Kỵ Sĩ Đêm Tối cung cấp cho Ôn Văn chỉ có một vài bức tranh vẽ tường.

Nội dung của chúng khá tối nghĩa, Ôn Văn căn bản xem không hiểu.

May mắn là có thành viên Hiệp Hội Thợ Săn phiên dịch nên anh mới biết được nội dung của nó.

Đại khái thì bức tranh vẽ tường này có ý là, trong khu Ai Phi từng có một vị quốc vương tôn trọng hình phạt, vị quốc vương này bắt cả quốc gia của mình phải tín ngưỡng một vị thần linh tàn bạo.

Chuyện vị Thần này thích làm nhất chính là ném người vô tội vào ‘Địa Ngục’ do mình chế tạo ra, mọi người phải chịu đựng đày đọa vô tận ở đó.

Người từ ‘Địa Ngục’ thoát ra đều biến thành một bộ dáng khác, giống như đã hoàn toàn biến thành người khác vậy.

Người dân trong vương quốc phải sống trong sự sợ hãi, cuối cùng bọn họ không chịu đựng nữa mà liên kết lại lật đổ sự thống trị của quốc vương, đồng thời hợp tác với các vị thần linh khác, phong ấn vị Thần tàn bạo, tất cả mọi người trong ‘Địa Ngục’ được thả ra ngoài, kết cục là tất cả mọi người đều vui vẻ...

Những nội dung này chỉ là phiên dịch sơ lược, không thể hoàn toàn biểu đạt nội dung của bức vẽ.

Dù sao thì bức tranh vẽ tường này cũng rất cổ xưa, mà ngôn ngữ ở bên trên đã hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử.

Ôn Văn suy tư hồi lâu cũng không có cách nào liên hệ bức tranh vẽ tường này với sự kiện mê man, chỉ có thể thất vọng trở lại cứ đi tìm Hiệp Hội Thợ Săn.

Sau khi trở về, Ôn Văn lại đợi thêm vài ngày.

Đã nhiều ngày như vậy mà vẫn không có chút đầu mối, mỗi ngày đều có thêm người rơi vào mê man, những người này rải đều mỗi tỉnh thành của khu Mỹ Gia, Ôn Văn không thể tiến hành phân tích từ số lượng phân bố.

Mặt khác, Ôn Văn đã lật tung cả thành phố này nhưng cũng không tìm được thanh niên thần bí mà Đào Thanh Thanh đã

nói.

Ôn Văn đoán rằng kẻ này đã sớm rời khỏi thành phố này, nếu không phải vì hai người nghiên cứu sự kiện mê man sâu nhất đang ở Ried siêu mới, Ôn Văn sớm đã tới những thành phố khác để tìm kiếm manh mối rồi.

Thứ duy nhất có thể xem là thu hoạch chính là tất cả những người mê man mà Ôn Văn phát hiện đều không thể coi là ‘người tốt’.

Dĩ nhiên không phải nói kẻ này chuyên chọn người xấu ra tay, mà là tính cách của người ngủ mê man đều có chút thiếu sót.

Có kẻ là người nghiện cờ bạc, có người tham ăn, có người cuồng bảo vệ môi trường, có người ăn nói bậy bạ, có người lòng tham không đáy, vì thế người bình thường không có ưu khuyết rõ ràng căn bản sẽ không dính phải tai họa mê man thần bí này.

Khó trách ngay cả Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng không tìm ra được chút manh mối nào, vụ án này thật sự làm người ta trọc đầu.

Có đường xoay chuyển xuất hiện vào ngày thứ bảy, hôm nay Ôn Văn đã ngán món cơm cà ri của Moyadi, vì thế anh đã chạy ra ngoài tìm kiếm thức ăn ngon.

Thức ăn mà Hiệp Hội Thợ Săn địa phương cung cấp chỉ có cà ri và bánh mì loại lớn, mà Moyadi ngoại trừ nghiên cứu vụ án thì cũng thích tự mình làm cà ri, mặc dù trình độ làm cà ri của hắn đã đạt tới đỉnh cao, nhưng Ôn Văn ăn vài ngày cũng ăn tới phát ngán rồi.

Đáng tiếc thành phố này mặc dù là thuộc về khu Mỹ Gia nhưng nó còn đầy màu sắc khu Ấn hơn cả thành phố ở khu Ấn, vì thế muốn tìm thức ăn không dính dáng tới cà ri cũng có chút khí khấn.

Bỏ công không phụ lòng người, Ôn Văn rốt cuộc cũng tìm được một nhà hàng đặc sản khu Ai Phi, ông chủ là một người da đen.

Ôn Văn gọi hai phần sốt Hummus, ba con bò câu nướng và một đùi cừ nướng.

Cắn một cái vào đùi dê, nước ứa ra, gương mặt Ôn Văn đầy hạnh phúc, suốt mấy ngày nay vì chuyện vụ án mê man mà không được ăn uống ngon lành.

Ăn một hồi thì Ôn Văn phát hiện trạng thái của ông chủ có chút vấn đề.

Phần giữa chân mày của hắn biến thành màu đen, vành mắt biến thành màu đen, mặc dù nhân chủng của hắn vốn là da đen nhưng trạng thái này thật sự không đúng.

Chương 1146 - Phục khắc người bị hại

Quan sát một hồi, Ôn Văn liền biết vấn đề xuất hiện ở đâu.

Án đường người này biến thành màu đen không phải vì có họa sát thân này nọ kia, mà vì hắn quá buồn ngủ, trạng thái như cày suốt đêm ngoài tiệm Internet vậy.

Hắn mệt tới mức cho dù đứng yên tại chỗ cũng có thể ngủ.

Nhưng ông anh này chẳng thà tự hắt nước lạnh mình, hoặc tự véo mình để giữ tỉnh táo chứ nhất quyết không chịu tiến vào giấc ngủ.

Một người có rất nhiều khả năng không muốn ngủ, nhưng hiện giờ Ôn Văn đang điều tra vụ án mê man, vì thế anh liền nghĩ tới khả năng là người này có liên quan tới vụ án.

Sau khi Ôn Văn ăn xong thì lắc lư tới trước mặt ông chủ, đưa tay vỗ lên người hắn một cái, sau đó thản nhiên rời khỏi nhà hàng đặc sản món Ai Phi này, chờ đợi trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh.

Chờ mười mấy phút thì ông chủ kia giống như con rối đi về phía Ôn Văn, đi tới trước mặt anh thì giật mình tỉnh giấc.

“Cậu, cậu là ai, cậu muốn làm gì?”

Trong cảm giác của hắn, khi này hắn còn đang ở trong tiệm của mình, mới nhắm mắt lại mở mắt ra đã xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

Có điều trong mắt những người khác, ông chủ nhà hàng này hoàn toàn tỉnh táo đi tới con hẻm này.

Đối với Ôn Văn hiện giờ, chút thủ đoạn nhỏ này có thể tiến hành dễ dàng.

“Đừng hoảng hốt, tôi có chút vấn đề cần hỏi ông thôi.”

Ôn Văn trầm giọng hỏi: “Trông ông rất mệt mỏi, rất cần ngủ một giấc, vì sao ông lại chống cự như vậy?”

“Tôi chỉ không muốn ngủ thôi.”

Ông chủ cảm thấy Ôn Văn là một kẻ bị bệnh thần kinh, vì chuyện này mà kéo hẳn ra khỏi tiệm.

Chẳng qua quá trình hẳn đi ra ngoài quá kỳ lạ, vì thế hẳn không biểu đạt sự bất mãn của mình ra ngoài.

“Ngày hôm qua tôi đi chơi với bạn, không ngủ suốt đêm nên mới buồn ngủ.”

“Quê hương của bọn tôi có một tập tục, đó chính là vào ban ngày cho dù buồn ngủ cỡ nào cũng không được ngủ, bằng không sẽ bị kéo xuống Địa Ngục hành hình.”

Ông chủ dùng giọng điệu đùa cợt nói với Ôn Văn.

Thật ra bản thân hẳn cũng biết, tập tục này có chút vô nghĩa, chẳng qua hẳn đã hình thành thói quen từ lâu, vì thế lúc ban ngày vẫn cố tránh giấc ngủ.

“Ban ngày không thể ngủ, bằng không sẽ bị kéo xuống Địa Ngục...” Ôn Văn nhíu mày, lần đầu tiên anh nghe thấy tập tục này, vì thế anh hỏi tiếp: “Quê hương của ông ở đâu?”

Ông chủ không chút suy nghĩ trả lời: “Ở khu Incos.”

“Khu Incos...” Ôn Văn lặp lại vài lần, hai mắt tỏa sáng, khu Incos này chính là khu vực của kim tự tháp thần bí kia!

Trước khi liên bang thành lập, khu Ai Phi chính là nơi lạc hậu nhất, nơi đó có rất nhiều bộ tộc nguyên thủy, vì thế người Ai Phi hiện giờ vẫn còn chút tập tục cổ xưa, những tập tục này có lẽ được truyền lại từ mấy ngàn năm trước.

Nếu liên hệ tập tục khu Incos và tranh vẽ trên tường lại với nhau thì có thể nói thông.

Vị thần linh thần bí bị giam trong kim tự tháp kia thích vào người vào Địa Ngục trừng phạt, nhưng cụ thể làm như thế nào

thì trên bức vẽ không nói, chỉ vẽ hình người nằm xuống.

Mà khu vực Incos ở gần kim tự tháp lại có tập tục không được ngủ vào ban ngày, bằng không sẽ bị vồ vào Địa Ngục.

Vì thế kiểu bắt người đưa vào Địa Ngục của vị Thần kia tám chín phần mười là thông qua giấc ngủ!

Người khu Incos vì sợ hãi vị thần linh thần bí kia nên mới có tập tục kỳ quái này.

Người hôn mê của khu Mỹ Gia cũng bị dùng phương pháp tương tự kéo vào trong ‘Địa Ngục’.

Kẻ ra tay là một cường giả cấp Tai Biến, vì thế không quản điều tra thế nào cũng không tìm ra manh mối.

Tư tế Sa Hải xuất hiện cũng coi như bằng chứng cho chuyện này, hẳn không ngừng tìm kiếm ở khu Mỹ Gia, chứng tỏ vị Tai Biến thần bí kia có khả năng đang ở trong phạm vi khu Mỹ Gia.

Đây chỉ là một ít suy đoán của Ôn Văn, có điều giai đoạn hiện giờ ngoại trừ phỏng đoán này thì Ôn Văn cũng không còn phương hướng khác để điều tra, vì thế anh quyết định sẽ đi theo hướng này.

Sau khi đưa ông chủ này trở về, Ôn Văn trở về Hiệp Hội Thợ Săn địa phương, chuẩn bị nói suy đoán của mình với Moyadi, Mevna, chẳng qua khi anh vừa vào cửa thì hai người này lại xông thẳng tới chỗ anh.

“Sao thế, hai người có phát hiện gì à?” Ôn Văn nhướn mày hỏi, hai người đều có biểu cảm vui mừng, chứng tỏ bọn họ có phát hiện.

Moyadi cao hứng nói: “Bọn tôi có phát hiện mang tính đột phá.”

Mấy ngày nay Moyadi và Mevna vẫn luôn lộ ra bộ mặt thối, thái độ hôm nay lại đột nhiên thay đổi, nhất định là có biện pháp.

“Mau nói xem nào.” Ôn Văn hỏi thúc.

Moyadi cười nói: “Lúc đầu tôi cho rằng là ảo thuật, bởi vì trên người bọn họ có dấu vết của ảo thuật, ít nhất thì đột nhiên rơi

vào giấc ngủ chính là sử dụng ảo thuật cao minh mới đạt được, dấu vết ảo thuật ở trên người bọn họ rất nhạt, chỉ có ảo thuật sư cấp bậc như tôi mới có thể phát hiện được chút manh mối.”

Mevna nói tiếp: “Mà tôi thì cho rằng đối phương sử dụng điều khiển cảnh trong mơ để làm ra hết thảy, đầu tiên là tất cả mọi người đều ở trạng thái ngủ, thứ hai là trạng thái nằm mộng của bọn họ đều rất hài hòa, vì thế tôi cho rằng đó là một kẻ điều khiển giấc mơ rất cao minh.”

“Chẳng qua lý luận của cả hai bọn tôi đều có chút lỗ hổng, ảo thuật đơn thuần không thể làm bọn họ ngủ mãi không tỉnh, điều khiển giấc mơ đơn thuần cũng không có cách nào làm người ta bảo trì trạng thái này.”

“Sau đó bọn tôi thay đổi suy nghĩ một chút, không cố chấp là ảo thuật hay điều khiển giấc mơ nữa, mà suy nghĩ xem làm thế nào để đạt được hiệu quả này.”

“Trải qua thử nghiệm nhiều lần, rốt cuộc bọn tôi đã phục khắc được trạng thái của người bị hại của vụ án mê man này.”

Hai người dẫn theo Ôn Văn đi tới căn phòng bên cạnh, nơi đó có một người trẻ tuổi đang ngủ.

Ôn Văn kiểm tra trạng thái của người trẻ tuổi này, phát hiện giống hệt với người bị hại đang hôn mê.

Moyadi chỉ người trẻ tuổi nói: “Đây là một người tự nguyện, bọn tôi đã tiến hành phục khắc vụ án mê án trên cậu ấy.”

“Tôi dùng ảo thuật để cậu ấy cưỡng chế rơi vào trạng thái ngủ, Mevna thì kéo cậu ấy vào cảnh trong mơ ở tầng sâu, đồng thời cũng xây dựng một cảnh trong mơ đặc biệt, để cậu ta không có cách nào tỉnh lại khỏi giấc mơ.”

“Sau đó Mevna dẫn tôi tiến vào giấc mơ tầng cạn của cậu ấy, tôi dùng ảo thuật tiến hành che lấp giấc mơ tầng cạn, chế tạo ra biểu hiện giả dối là người bị hại đang ở trong giấc mơ tầng cạn.”

“Sau đó tôi và Mevna loại bỏ dấu vết lưu lại của nhau, cuối cùng tạo ra một người mê man như vậy.”

“Trạng thái của người này giống như những người bị hại kia, bọn tôi có lý do nghi ngờ, đối phương đã sử dụng phương

pháp này để tạo ra người bị hại.”

Ôn Văn hài lòng gật đầu: “Hai người đã tìm ra phương pháp tạo ra người mê man, vậy thì cũng biết nên làm sao cứu bọn họ đúng không?”

Mevna mỉm cười, đưa tay đặt tay lên đỉnh đầu của người trẻ tuổi kia, một lát sau thì cậu ta tỉnh lại.

“Chỉ cần phá hủy cảnh trong mơ do tôi tạo ra thì đương nhiên sẽ tỉnh lại.”

“Nói vậy, hiện giờ đã có thể cứu người bị mê man rồi?” Ôn Văn chờ mong hỏi, anh muốn cứu Delia và Hồ Ấu Lăng.

Chương 1147 - Trong mộng

Sau khi nghe thấy câu hỏi của Ôn Văn, Moyadi và Mevna liếc nhìn nhau, cùng cười khỏ nói: “Tạm thời thì bọn tôi vẫn chưa có năng lực giải cứu những người đang mê man.”

Ôn Văn nhướng mày: “Sao lại không thể?”

Mevna giải thích: “Anh nên biết, giấc mơ cũng phân ra cấp bậc.”

“Giấc mơ tầng cạn là cảnh trong mơ bình thường, phần lớn giấc mơ của người bình thường đều bị vây trong tầng cạn, năng lực của tôi có thể điều khiển giấc mơ ở tầng này.”

“Giấc mơ tầng sâu thì người bình thường thỉnh thoảng cũng có thể tiến vào, anh có thể gọi nó là mộng trong mộng’, chỉ cần ngủ trong giấc mơ tầng cạn thì có thể tiến vào giấc mơ tầng sâu, năng lực của tôi quả thực có thể tiến hành quấy rối nhất định đối với giấc mơ tầng sâu.”

“Tầng thứ ba chính là giấc mơ tiềm thức, giấc mơ ở cấp bậc này thì thông qua giấc ngủ bình thường không thể nào tiến vào, giấc mơ không ổn định là rất nguy hiểm, ngay cả tôi tiến vào giấc mơ tiềm thức cũng rất nguy hiểm.”

“Dựa theo lý luận của bọn tôi, kẻ đứng sau đã bỏ ý thức của người bị hại vào một tầng giấc mơ nào đó, dùng ảo thuật tiến hành che lấp những tầng khác, vì thế đạt được hiệu quả tương tự.”

“Có điều khi tôi thử tiến vào giấc mơ của một người bị hại thì phát hiện giấc mơ tầng cạn, giấc mơ tầng sâu, và cả giấc mơ tiềm thức của người này, tất cả đều có giấu vết ảo thuật che giấu....”

“Nói cách khác... đối phương đã mang ý thức của người bị hại giấu trong tầng giấc mơ càng sâu hơn cả giấc mơ tiềm thức, mà đó là nơi mà tôi không thể đặt chân tới.”

Ôn Văn gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu ý của Mevna, nếu như phương pháp của cường giả cấp Tai Biến lại bị hai người siêu năng cấp Tai Nạn phá giải thì anh mới cảm thấy không thích hợp.

“Giấc mơ ở tầng càng sâu hơn, đó là gì?”

Mevna đáp: “Số giấc mơ còn lại thì chủ yếu là lý luận, tôi chưa từng nghe nói có người chân chính tiến vào đó.”

“Sát biên giới giấc mơ chính là biên tiềm thức, là nơi hội tụ của tất cả giấc mơ, còn có giấc mơ lạc lối và giấc mơ tử vong.”

Ôn Văn sờ cằm, suy nghĩ một hồi lâu mới hỏi: “Cô có biết cách nào đưa người tiến vào tầng giấc mơ càng sâu hơn không? Tôi muốn thử một chút.”

Mevna lắc đầu: “Đừng mạo hiểm, giấc mơ tiềm thức đã rất nguy hiểm rồi, rất có khả năng thử một lần sẽ vĩnh viễn không về được.”

Ôn Văn cười hề hề hỏi: “Cô càng nói vậy tôi lại càng cảm thấy hứng thú, chuyện này cần phải được giải quyết, không thể vì nguy hiểm mà mặc kệ, có trời mới biết tên kia có thể chôn vùi tất cả mọi người ở khu Mỹ Gia này hay không.”

Mevna kinh ngạc nhìn Ôn Văn, cô vẫn luôn cho rằng Ôn Văn chỉ tới làm người qua đường, không ngờ khi đối mặt với nguy hiểm anh lại không có chút do dự nào như vậy.

Mevna do dự một hồi mới nói: “Cũng không phải không có phương pháp tiến vào giấc mơ tầng càng sâu hơn, có điều cơ bản là không khả thi, anh có từng nghe nói về mộng yểm chưa?”

Ôn Văn gật đầu: “Một loại quái vật sống trong giấc mơ, nghe nói nếu bị mộng yểm giết trong giấc mơ thì cũng sẽ chết ở ngoài hiện thực.”

“Mộng yểm là một sinh vật giấc mơ, nó có thể xuyên qua các tầng giấc mơ, là một sinh vật rất nguy hiểm.”

Lúc nhắc tới mộng yểm, Mevna rùng mình, cô từng gặp phải mộng yểm trong giấc mơ tiềm thức, cảm giác khủng khiếp đó vẫn còn như bóng với hình tới tận bây giờ.

Đối với người siêu năng có năng lực điều khiển giấc mơ nhất định như cô, đối mặt với mộng yểm còn có cảm giác vô lực từ tận đáy lòng, nói chi là người bình thường gặp phải sẽ tuyệt vọng cỡ nào.

“Nếu như có được mộng yểm giúp đỡ thì chắc chắn có thể tiến vào tầng giấc mơ càng sâu hơn của người bị hại, nhưng chuyện này căn bản không có khả năng... bởi vì mộng yểm thật sự quá nguy hiểm.”

“Không thử thì làm sao biết được là không có khả năng, cô có thể để tôi gặp được mộng yểm không?” Ôn Văn không sợ biện pháp khó, chỉ sợ không tìm được biện pháp.

“Anh điên rồi sao?” Mevna kinh ngạc nói: “Người bình thường đều trốn mộng yểm còn không kịp, sao anh lại dám đụng vào nó chứ?”

“Lĩnh vực giấc mơ này thì anh cũng không hề mạnh hơn người bình thường, đừng tưởng anh là người siêu năng chân thật thì mộng yểm sẽ không làm hại anh.”

“Anh căn bản không tưởng tượng nổi sự đáng sợ của mộng yểm đâu.”

Ôn Văn sờ mũi nói: “Đừng nói nhiều như thế, rốt cuộc là có cách hay không?”

Mevna thở dài một tiếng: “Tôi có cách để anh gặp mộng yểm, có điều tôi không thể đảm bảo anh sẽ được an toàn.”

“Một năng lực của người giải mộng bọn tôi chính là rắc mối trong giấc mơ, mộng yểm sẽ men theo mối mà tới, sau đó giết chết chủ nhân giấc mơ.”

“Vậy còn chờ gì nữa, mau bắt đầu đi.”

Ôn Văn gấp gấp nói với Mevna, loại mộng yểm này xếp cấp bậc rất cao trong hàng ngũ hứng thú của Ôn Văn, nếu có thể bắt nó vào trạm thu nhận thì nhất định sẽ rất thú vị.

Mevna bắt đầu nói: “Vậy anh hãy tiến vào trạng thái ngủ, trước tiên phải nói rõ, nếu tôi phát hiện anh có khả năng gặp nguy hiểm thì tôi sẽ lập tức đánh thức anh tỉnh lại.”

Ôn Văn đang hoang nằm trên giường, nhanh chóng để mình tiến vào trạng thái ngủ, đồng thời mở ý thức ra với Mevna, nếu không làm như vậy thì có khả năng Mevna căn bản không thể ảnh hưởng tới Ôn Văn.

Sau khi ngủ, Ôn Văn lập tức mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường sắt.

Bên tai anh truyền tới giọng nói của Mevna: “Người bình thường ở trong giấc mơ chắc chắn sẽ không biết mình đang nằm mơ, năng lực của tôi có thể giúp anh duy trì tỉnh táo trong giấc mơ.”

Ôn Văn ngồi dậy khỏi giường sắt, tò mò nhìn xung quanh.

Trước đây anh cũng nằm mơ không ít lần, có điều sau khi anh tỉnh lại thì đã quên đi khi tới thời điểm thích hợp, đây là lần đầu tiên anh nằm mơ trong trạng thái tỉnh táo, tự nhiên sẽ rất tò mò với hết thảy.

Chiếc giường sắt anh đang nằm là lối vào bệnh viện tâm thần trong lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Lệ.

Cảnh trong mộng chỉ là một phần của bệnh viện tâm thần, chỉ có phạm vi mười mét xung quanh giường sắt, bên ngoài là một mảnh hư không đen kịt.

Ngoại trừ mười mét xung quanh của bệnh viện tâm thần, trong hư không còn rất nhiều thứ, phần lớn đều là những gì Ôn Văn đã trải qua.

Có một góc thành phố Lộc Cảng ở quê nhà Ôn Văn, có cảnh tượng mơ hồ ở thành phố nước Oye, có cả mê cung tối đen sâu thăm thẳm dưới lòng đất....

Trên bầu trời lơ lửng mặt trời có gương mặt vui vẻ, bóng đèn biết bay to lớn kia mang tới ánh sáng cho thế giới kỳ quái này.

Ngoại trừ những vật chết này, trong mơ còn có một số vật còn sống, trong đó có ve chúa ở trạng thái cực mạnh, có cá voi khổng lồ Thiên Mạc bay lượn trong hư không, có một bàn tay của Thần Thiên Giới Yougma, cơ bản thì tất cả sự tồn tại cấp Tai Biến mà Ôn Văn từng thấy đều để lại cái bóng ở trong này.

Những thứ xuất hiện trong giấc mộng đều có ẩn chứa sức mạnh, nếu Mevna nhìn thấy giấc mơ của Ôn Văn có lẽ sẽ bị dọa tới tâm nín.

Tất cả những thứ này tập hợp lại tạo thành một thế giới màu sắc sặc sỡ, Ôn Văn rất khó dùng ngôn từ để hình dung giấc mơ này.

Mevna đứng ở bên giường, vẫn luôn quan sát tình huống của Ôn Văn, chỉ cần có chút không ổn cô sẽ đánh thức Ôn Văn.

Cô chỉ có thể tiến hành trò chuyện đơn giản, vì thế cũng không biết tình huống giấc mơ của Ôn Văn rốt cuộc làm người ta chấn động cỡ nào.

Chương 1148 - Mộng yểm Mộng Lam

Trong một thành phố phối màu đỏ đen, vài bóng dáng chật vật kinh hoàng chạy trốn.

Trong nhóm người này có nhà kinh doanh mặc đồ vest đeo kính, có quân lính súng thật đạn thật, có người đàn ông đeo khoen mũi, còn có một người phụ nữ mặc quần áo thể thao.

“Chạy mau, bằng không tên kia lại đuổi tới rồi.” Người đàn ông đeo khoen nghiêm nghị nói.

Người đàn ông áo vest chạy hai bước thì đột nhiên trực tiếp ngồi xuống tảng đá ở ven đường.

“Muốn chạy thì mấy người chạy đi, tôi chạy không nổi nữa rồi, nơi này là giấc mơ, chúng ta vốn không thoát nổi tên đó, thực tế thì kẻ đó vẫn luôn đùa giỡn chúng ta, thay vì chạy điên loạn giống như đám chuột, không bằng chết sớm một chút coi như giải thoát.”

Chạy trốn suốt mấy ngày, nhìn số lượng bạn đồng hành ở bên cạnh ngày càng ít đi, người đàn ông mặc vest sớm đã mất đi ý chí cầu sinh.

Người đàn ông đeo khoen mũi cũng dừng lại, có ý muốn trách móc người đàn ông mặc vest, nhưng lúc này thật sự là không nói nên lời.

Người đàn ông mặc vest này là ông chủ của người đàn ông đen khoen mũi, đã dùng tiền để người đàn ông đeo khoen này giúp mình trốn mộng.

Trốn mộng là gì? Tức là thông qua phương pháp lừa gạt trong giấc mơ tiềm thức gieo một ý nghĩ vào đầu

Ý nghĩ này sẽ phản ánh tới hiện thực, người này sẽ nghĩ rằng là bản thân mình muốn làm như vậy chứ không phải bị người ta cưỡng chế mà có.

Người đàn ông mặc vest dựa vào năng lực trốn mộng này đã kiếm được rất nhiều lợi ích phi pháp, vì thế càng chơi càng lớn, gặp phải khó khăn liền muốn thông qua trốn mộng giải quyết.

Mà người đàn ông đeo khoen này là người giải mộng còn mạnh hơn Mevna, hẳn có thể kéo người vào giấc mơ tiềm thức, đồng thời cũng có năng lực nhất định trong giấc mơ tiềm thức.

Về phần những người khác trong đội ngũ, bọn họ là diễn viên được mời tới để thay đổi suy nghĩ của đối phương.

Nhưng đi trên bờ sông thì làm gì có chuyện không ướt giày, lần này bọn họ đã gặp trúng một cây đinh cứng, là sự tồn tại khủng bố nhất trong giấc mơ.

Mộng yêm!

Mộng yêm là sinh vật mạnh nhất ở trong giấc mơ, xem sinh vật khác trong giấc mơ là thức ăn, đồng thời có năng lực giết người trong mộng.

Thông thường mộng yêm tuân thủ nguyên tắc duy trì phát triển bền vững, bọn họ sẽ làm giấc mơ rối tung lên và ăn một bữa no nê, nhưng sẽ không trực tiếp đù chết người.

Bởi vì giết quá nhiều người không chỉ dẫn tới chút phiền phức mà còn dẫn tới lượng thức ăn giảm bớt, chuyện này đối với bọn họ là mất nhiều hơn được.

Vì thế phần lớn người bị mộng yêm tập kích chỉ cảm thấy mình có một cơn ác mộng khủng khiếp, sau đó thần kinh suy nhược hai ngày thì không sao nữa.

Có điều tham gia vào giấc mộng của người khác như người đàn ông mặc vest và người đàn ông đeo khoen mũi thì tương đương gia tăng đồ ăn cho mộng yêm, là hành vi khiêu khích thái quá, vì thế mộng yêm sẽ tiến hành trả thù rất tàn nhẫn.

Bởi vì người đàn ông mặc vest mà đám người phải dừng lại nghỉ ngơi một chốc, đợi hơn mười phút cũng không thấy mộng yêm tập kích, lúc bọn họ cho rằng mình đã an toàn thì một lưỡi dao màu xám bạc đâm từ sau lưng thọt thẳng tới trước ngực của người đàn ông mặc vest!

Phía sau ông ta xuất hiện một bóng dáng kỳ lạ, đó là một con quái vật có cơ thể như cây khô khoác áo choàng xám bạc.

Quái vật kia không phải mộng yêm, nó là một sinh vật giấc mơ cấp bậc thấp hơn, tên là yêu quái giấc mơ, là nanh vuốt của

mộng yêm, mộng yêm thường dựa vào sinh vật này để tiến hành đày đọa người nằm mơ.

Người đàn ông mặc vest bị yêu quái giắc mơ đâm thủng ngực vẫn chưa chết, chỉ bị cố định chặt chẽ trên người yêu quái giắc mơ, thậm chí hắn cũng không cảm nhận được đau đớn.

Trong lúc hắn cảm thấy nghi ngờ, cảm giác đau đớn bứt rứt xuất hiện, làn da trên ngón trỏ tay phải của hắn bị bóc ra từng chút một, sau đó từng khối máu thịt rơi xuống, cuối cùng chỉ còn lại một khúc xương ngón tay không còn da thịt!

Sau đó loại biến đổi này xuất hiện trên một ngón tay khác!

Yêu quái giắc mơ dùng phương pháp này để tiến hành hình phạt lăng trì đối với người đàn ông mặc đồ vest này, nơi này là giấc mơ, chỉ cần mộng yêm không đồng ý, cho dù người đàn ông mặc vest biến thành bộ xương thì cũng không chết được, vì thế loại hình phạt này còn kinh khủng hơn lăng trì ngoài hiện thực.

Những người này nhìn thấy một màn này thì sợ tới tê rần da đầu, bắt đầu liều mạng chạy như điên.

Đối lại là tình huống bình thường, hoảng sợ đến độ này thì sớm đã tự động thoát ra khỏi giấc mơ rồi, nhưng nơi này đã bị mộng yêm phong tỏa, trừ phi mộng yêm muốn, bằng không bọn họ sẽ bị vây ở nơi này cả đời.

“Ha ha ha ha... tiếp tục giãy giụa đi, càng giãy giụa thì hương vị của bọn mày lại càng tươi ngon hơn.”

Một người phụ nữ mặc váy dài lộng lẫy hở cổ phong cách ‘phóng khoáng’ trông như không có não, dùng tư thế diêm dúa lờ lợc nằm trên ghế sofa.

Cô chính là mộng yêm, tên là Mộng Lam.

Đối với mộng yêm mà nói, tên và hình tượng thật sự không có ý nghĩa, có điều Mộng Lam bắt nạt nhân loại quá nhiều, vì thế có suy nghĩ học tập loài người.

Ở trong thị giác của cô, trong thành có vài luồng khói màu đỏ, chúng là đám người đang sợ hãi bỏ chạy trong thành phố.

Mộng Lam mím đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, sau đó hít nhẹ một hơi, luồng khí màu đỏ kia tràn vào trong miệng cô.

“Hương vị tươi ngon này, không quản là ăn bao nhiêu cũng không ngán...”

Sau khi ăn luồng khói đỏ này, vẻ mặt Mộng Lam đỏ hồng, phần cổ thon dài hơi ngẩng lên, hừ nhẹ.

Sau khi ăn một bữa ngon, Mộng Lam để yêu quái giấc mơ làm chó săn cho mình tiếp tục đuổi theo những người còn lại, nhưng không giết chết bọn họ, chờ năm tiếng sau rồi hãy giết, như vậy cô sẽ có hứng thú ăn thêm một bữa.

Sau khi ăn uống no đủ, Mộng Lam chuẩn bị ngủ một chút, đáng vẻ xung quanh cô bắt đầu thay đổi kịch liệt, biến thành một căn phòng ngủ lộng lẫy.

Nằm xuống không tới vài phút, Mộng Lam đột nhiên bật dậy, mắt lóe ánh sáng xanh.

Cô đói bụng, rất đói rất đói!

Hơn nữa cô có thể ngửi thấy một luồng hương vị ngọt ngào thơm lừng, cô muốn nuốt nó vào bụng, so với nó thì hương vị của đám người đang bị cô đùa giỡn giống như thức ăn thừa vậy.

“Món ngon à, chờ chị tới súng ái cung nào.” Mộng Lam vươn đầu lưỡi liếm môi mình một chút.

Cô quay sang vung tay tới đám người đang chạy trốn, mấy chục yêu quái giấc mơ xuất hiện giết chết tất cả đám người, làn khói đỏ tạo thành những viên thuốc có màu đỏ thẫm.

Những viên thuốc này có thể giải quyết vấn đề đói khát của mộng yểm, mùi vị kém xa sự hải tươi mới, có điều vì món ngon mới xuất hiện, Mộng Lam đã không còn quan tâm tới những chi tiết nhỏ này nữa.

Nếu không nhanh một chút thì có khả năng sẽ bị đồng loại cướp mất!

...

Cá voi khổng lồ Thiên Mạc và cỗ thần Ensuk trùng đôi mắt nhỏ, ve chúa như con ruồi không đầu bay loạn xạ, thần thú Kỳ Lân nằm trên bãi cỏ, ngủ say như một con chó con, Eiger biến thành đại ma thần khổng lồ liên tục di động trong hư không, ác ma Thương Bạch thì đang chơi vật tay với Lovevis...

Ôn Văn ngồi trên Ô Hủy Diệt, nhìn đám đồ vật biến thái này, nhìn giấc mộng của mình như Husky phá nhà, trên mặt là biểu cảm bất đắc dĩ.

Lúc ban đầu anh còn cảm thấy cảnh trong mơ thực mới mẻ, nhưng nhìn lâu cũng cảm thấy nhàm chán, cho dù là biến thái thì cũng không thích ở bên cạnh kẻ thù quá lâu.

“Mộng yêm à mộng yêm, mau tới đi nào, tao chờ mày tới sắp mốc meo luôn rồi đây.”

Chương 1149 - Trạm thu nhận trong mơ

Trong hư không đột nhiên nứt ra một lỗ hồng, một người đàn ông đầu trọc mọc răng thò thò đầu tiến vào.

Đôi mắt Ôn Văn sáng lên: “Rốt cuộc cũng có mộng yêm tới rồi sao, mau tới gieo họa cho tao đi nào, tao là tai họa tốt nhất đây.”

Mộng yêm liếm môi, cơn thèm ăn hồi thúc hấn, làm hấn muốn xông vào trong giấc mơ này ăn ngấu nghiến.

Đột nhiên hấn nhìn thấy một ông lão mặc áo choàng lông lầy ở trên người, ông ta cầm quyền trượng trong tay, trên người tỏa ra ánh sáng nồng đậm, ông lão này vừa thấy hấn liền mỉm cười nói: “Ca ngọ chủ ta, chủ ta sáng tạo vạn vật, mày cũng là vật do chủ ta...”

Ôn Văn thầm kêu một tiếng không tốt, còn không kịp ra tay ngăn cản thì mộng yêm đã bị lời nói kia dọa tới dựng tóc gáy, vội vàng rời khỏi giấc mơ của Ôn Văn.

Giấc mơ quá kỳ quái cũng không phải chuyện tốt, mộng yêm không dám tiến vào giấc mơ của Ôn Văn.

Danh hiệu và hình tượng của cường giả cấp Tai Biến đều ẩn chứa sức mạnh, cho dù chỉ là xuất hiện trong giấc mơ cũng không phải thứ mà mộng yêm có thể trêu chọc.

Nhìn nhóm cường giả Tai Biến xuất hiện nhan nhản trong cảnh trong mơ của mình, Ôn Văn bất đắc dĩ cào tóc, anh phải nghĩ cách lừa mộng yêm tiến vào mới được.

Nhóm cường giả Tai Biến này vì Ôn Văn mà sống, mặc dù Ôn Văn không có cách nào điều khiển bọn họ, nhưng bởi vì Ôn Văn không sợ hãi nên bọn họ cũng không tấn công Ôn Văn, chỉ là một dạng bối cảnh trong thế giới giấc mơ của Ôn Văn.

Phải dọn sạch số bối cảnh này thì mộng yểm mới có thể bước vào giấc mơ của Ôn Văn.

Trước khi tiến vào giấc mơ, Mevna từng lái nhái nói với Ôn Văn những điều cần chú ý, khi đó Ôn Văn có chút mất kiên nhẫn, nhưng trong những thứ này quả thực có kiến thức có thể dùng tới.

Bởi vì giấc mơ vì chủ nhân mà sống, thứ ở bên trong được quyết định bởi khi đó chủ nhân đang suy nghĩ điều gì.

Nói cách khác, suy nghĩ của chủ nhân giấc mơ có thể tác động tới tình huống trong giấc mơ ở một mức độ nào đó.

Trong giấc mơ của Ôn Văn xuất hiện nhiều cường giả Tai Biến như vậy là vì Ôn Văn thường xuyên tiếp xúc với sự tồn tại cấp bậc này.

Ngoại trừ người giải mộng, người bình thường muốn điều khiển giấc mơ sẽ rất khó khăn, có điều Ôn Văn nương theo sức mạnh của Mevna, giữ được tỉnh báo, có lẽ có thể chỉnh sửa lại tình huống một chút.

Anh nhìn xung quanh một vòng, xem Eigner là đối tượng thử nghiệm, muốn loại bỏ Eiger khỏi giấc mơ của mình, nhưng dùng sức chín trâu hai hổ cũng chỉ có thể làm hình tượng của hắn càng dữ tợn hơn.

Vì thế Ôn Văn có một chủ ý, đó chính là che chắn Eiger lại, để mộng yểm không nhìn thấy là được.

Anh thử tạo ra một vách tường ở xung quanh Eiger, đủ để che chắn hắn lại, từng bức tường đá hoa cương trông rộng xuất hiện ngăn chặn Eiger chặt chẽ.

Người bình thường nếu muốn ảnh hưởng tới một ly nước ở trong mộng cũng phải trải qua huấn luyện rất nghiêm khắc, nhưng đối với người siêu năng hàng đầu như Ôn Văn, muốn làm chuyện này cũng không khó.

Thế nhưng tường đá hoa cương kiên cố cũng không ngăn được Eiger, Eiger chỉ run nhẹ cơ thể một cái, toàn bộ mặt tường đã biến thành mảnh vụn.

Chỉ Eiger mà Ôn Văn cũng không dễ dàng vây khốn thì nói chi tới những cường giả Tai Biến khác.

Ôn Văn suy nghĩ một hồi, đột nhiên chợt lóe ý tưởng, cười phá lên.

Anh bắt đầu búng tay, tiếng búng tay rất có tiết tấu, giống như phiên bản tốc độ cao.

Nương theo tiếng búng tay, hoàn cảnh trong giấc mơ nhanh chóng thay đổi, từng bức tường dựng lên, từng chấn song xuất hiện, giấc mơ vốn hoang đường hỗn loạn bắt đầu trở nên ngay ngắn rõ ràng.

Nhóm cường giả Tai Biến lang thang kia bị cường chế phạm vi hoạt động, cuối cùng bị nhốt trong phòng giam.

Ôn Văn đã xây dựng một trạm thu nhận ở trong giấc mơ của mình!

Trạm thu nhận là vật siêu năng mà Ôn Văn quen thuộc nhất, muốn biến giấc mơ thành dáng vẻ trạm thu nhận là chuyện rất dễ dàng, hơn nữa trạm thu nhận có khả năng vây khốn nhóm cường giả Tai Biến lang thang này, để bọn họ không đi lung tung trong giấc mơ.

Ôn Văn đi tới khu trung tâm của trạm thu nhận trong giấc mơ, ý thức bao trùm toàn bộ trạm thu nhận, chờ mộng yểm tới.

Chờ không tới nửa tiếng thì Ôn Văn đã cảm nhận được thay đổi, không khí trong mộng trở nên nặng nề hơn.

Ánh sáng, âm thanh đều có thay đổi vi diệu, có thể nói là bầu không khí trở nên rất áp lực, loại không khí này bình thường chỉ xuất hiện trong phim kinh dị.

Cho dù Ôn Văn dùng vôi sen cửa mặt cũng lo lắng trong vôi sẽ chảy ra máu.

“Sắp tới rồi, sắp tới rồi đúng không, mộng yểm yêu dấu, tao chờ mày lâu rồi!” Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên thực khoa trương, giống như lão thợ săn thấy con mồi tiến vào bẫy.

Sau khi giấc mơ biến thành bộ dáng trạm thu nhận, năng lực quản lý giấc mơ của Ôn Văn cũng mạnh hơn, có thể tiến tới mọi ngõ ngách trong giấc mơ bất cứ lúc nào.

Anh nhìn thấy từng thân khô mặc áo choàng màu xám bạc chui vào trong trạm thu nhận giấc mơ.

Đám yêu quái giấc mơ này cầm vũ khí giống như lưỡi hái phóng đại, chỉ tạo hình thôi cũng có thể làm người bình thường sợ tới run chân, hơn nữa nơi yêu quái giấc mơ xuất hiện sẽ làm xung quanh sinh ra tình trạng ăn mòn nhất định.

“Đám đồ chơi này hẳn là yêu quái giấc mơ mà Mevna đã nói đi, cô ta nói rằng chỉ có số Mevna cấp cao mới có thể điều khiển yêu quái giấc mơ.”

“Xem ra lần này tới là con mồi lớn.”

Đang suy nghĩ thì Ôn Văn phát hiện Mộng Lam ăn mặc phóng khoáng yên lặng xuất hiện trong không khí, trên mặt lộ ra vẻ mặt mong đợi, phía sau là một yêu quái giấc mơ cầm khay, trong khay hình như là một bộ dụng cụ ăn tinh xảo.

Ôn Văn kinh ngạc hô một tiếng: “Chậc... mộng yểm còn có loại hình này sao, đúng là ‘lớn’ thật.”

Sau khi tiến vào giấc mơ của Ôn Văn, Mộng Lam khụt khịt mũi, ngửi hương vị trong không khí.

“Aiz... thơm quá, là mùi của giấc mơ chất lượng siêu việt.”

“Các con, mau tìm chủ nhân của giấc mơ ra đây, sau đó dọa唬 một chút.”

“Người có được giấc mơ thơm ngon như vậy, chị đây không thể ăn sạch hẳn trong một lần được, phải chia thành vài lần để thưởng thức.”

Sau khi phái đám yêu quái giấc mơ hành động, Mộng Lam nhìn xung quanh một vòng, sau đó đi tới bên tường cắn một cái.

Đối với mộng yểm thì mọi thứ trong giấc mơ đều có thể xem là thức ăn, chẳng qua thứ bọn họ thích nhất chính là sự sợ hãi của chủ nhân giấc mơ, loại giấc mơ chất lượng siêu cao như của Ôn Văn, cho dù là món đồ bình thường cũng có giá trị nhất định đối với mộng yểm.

“Ui ya....” Mộng Lam bùm miệng, khước mắt ứa nước mắt lưng tròng: “Sao kiên trúc trong mộng người này lại cứng như vậy chứ, ngay cả kim cương bà đây cũng từng gặm rồi, lần đầu tiên thấy thứ mà mình không gặm nổi.”

“Thôi bỏ đi vậy, dù sao thì mấy thứ này cũng không ăn được, mình vẫn nên nhắm nháp sợ hãi thì hơn.”

Mộng Lam cũng không cảm thấy trạm thu nhận xuất hiện trong giấc mơ có gì kỳ quái, bởi vì trong mơ thì thứ gì cũng có khả năng xuất hiện, thậm chí Mộng Lam từng thấy một người lấy mặt trời làm quả bóng mà chơi đùa.

Những thứ ngoại vật ở trong giấc mộng căn bản không có ý nghĩa, cái mà mộng yểm cần chú ý chỉ là sinh mạng trong mộng.

Chương 1150 - Người phụ nữ độc ác

Người trong giấc mơ có thực lực tương đương với ngoài hiện thực.

Bởi vì bản thân ở trong mộng chính là hình chiếu của chính mình ở ngoài đời thực.

Nếu chủ nhân giấc mơ giữ được ý thức tỉnh táo thì sức mạnh sẽ được gia tăng rất lớn.

Có điều với tư cách là sinh vật giấc mơ, mộng yểm có ưu thế lớn hơn.

Ở trong mơ, cho dù là mộng yểm mới sinh ra cũng có thực lực cấp Tai Nạn.

Mộng yểm trưởng thành có thể chống cự với người siêu năng thượng tự, một số mộng yểm tinh anh thậm chí có thể xâm nhập giấc mơ của cường giả chân tự!

Đối mặt với đối thủ như vậy, người bình thường căn bản không có sức phản kháng.

Sau khi nhìn thấy mộng yểm sẽ rơi vào kết cục gì hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của mộng yểm, cho dù mộng yểm ra tay nhẹ thì người bị hại cũng có trải nghiệm khủng khiếp như địa ngục.

Có điều mộng yểm bình thường sẽ không chủ động tìm người siêu năng gây sự, bởi vì đối với mộng yểm mà nói, thứ có thực lực không phải thứ ngon, là thứ càng sợ hãi nhiều mới thơm ngon.

Người siêu năng không chỉ khó giải quyết, hơn nữa ý chí cũng cứng cỏi hơn người bình thường, đối phó với người siêu năng hoàn toàn là hành vi cố sức, chỉ có người siêu năng thuộc loại người giải mộng mới là món ngon đối với mộng yểm.

Cảnh tượng trong giấc mơ này nồng nặc mùi của người giải mộng, giống như một người giải mộng thơm ngon tìm một vị đầu bếp hàng đầu nấu nướng làm mình trở nên cực kỳ ngon miệng rồi bày ra trước mặt mộng yểm, đây là lực hấp dẫn mà Mộng Lam khó lòng chống cự được.

Đối mặt với món ngon như vậy, Mộng Lam quyết định chia ra ăn trong mười ngày, không... tốt nhất phải ăn hai mươi ngày, hi vọng sau hai mươi ngày sẽ không bị thiu.

Yêu quái giấc mơ khoác áo choàng đen bạc xuyên qua trong trạm thu nhận, tìm kiếm chủ nhân giấc mơ.

Chỉ cần tìm thấy chủ nhân giấc mơ, bọn chúng sẽ thực hiện mệnh lệnh của Mộng Lam, cho hắn biết cái gì là sợ hãi thật sự.

Người bình thường khi nằm mơ cảm nhận được không khí này thì trốn tránh còn không kịp.

Nhưng Ôn Văn thì không có ý tưởng này, anh đứng ở chỗ dễ thấy nhất, ngồi trên một cái ghế, dùng tư thế phách lối nhất để chờ đối phương tìm tới.

Yêu quái giấc mơ chạy nhanh nhất là kẻ phát hiện Ôn Văn đầu tiên, nó vươn đầu lưỡi khô đét đảo hai vòng, có lẽ là đang liếm môi.

Sau đó áo choàng màu xám bạc trên người nó nhanh chóng biến hình, cuối cùng biến thành một ông cụ lưng gù, chống gậy bước từng bước đi tới chỗ Ôn Văn.

Trong giấc mơ thì không cần phù hợp logic, vì thế người bình thường sẽ không sinh ra lòng nghi ngờ với cụ già đột nhiên xuất hiện.

Đợi đến khi tới đủ gần, yêu quái giấc mơ sẽ biến thành quái vật xúc tua vụn vẹo, hù dọa Ôn Văn chết khiếp rồi tính sau.

“Người trẻ tuổi, cậu...”

Ôn Văn không đợi ông cụ mở miệng nói hết đã lấy ra một khẩu súng trường, đây là một khẩu súng phóng lựu, phần băng đạn phòng to, bên trong chứa đầy lựu đạn uy lực mạnh mẽ.

Ầm!

Súng phóng lựu bắn vào người ông lão, cả người ông ta nổ tung, lớp nguy trang nhân loại biến mất, máu thịt màu xám bạc nhanh chóng lúc nhúc khôi phục.

Lại nữa thêm vài phát súng phóng lựu, cơ thể của yêu quái giấc mơ hoàn toàn tan vỡ, muốn khôi phục có lẽ cần một khoảng thời gian.

Vũ khí thông thường cho dù có uy lực mạnh mẽ thì cũng không có cách nào giết chết yêu quái giấc mơ, có điều Ôn Văn cũng không quan tâm có giết được hay không, chỉ cần cảm thấy thoải mái là đủ rồi.

Ôn Văn không biết từ đâu làm ra một điều xì gà, ngậm bên miệng phả ra làn khói, chờ yêu quái giấc mơ khác tới.

Trong mơ chính là tốt như vậy, chỉ cần trong đầu Ôn Văn nghĩ gì, xung quanh sẽ xuất hiện thứ đó.

Ầm thanh của súng phóng lựu hấp dẫn đám yêu quái giấc mơ, chúng ò ạt xông tới.

Có con hóa thành người đẹp, có con hóa thành thú dữ khủng bố, có con biến thành thứ không thể diễn tả...

Hai bên tay trái phải của Ôn Văn cầm một khẩu súng phóng lựu, trên môi ngậm xì gà, mở ra hình thức vô song trong trạm thu nhận.

Ở trước mặt độ chuẩn xác và năng lực phản ứng mạnh mẽ của Ôn Văn, không quản đám yêu quái giấc mơ biến thành bộ dáng gì cũng đều bị đạn bắn trúng.

Càng quá đáng hơn là hai khẩu súng phóng lựu trong tay Ôn Văn là bản đạn vô hạn!

Mộng Lam đợi một hồi lâu cũng không thấy sợ hãi truyền tới thì trong lòng có chút nghi ngờ, bắt đầu đi tới chỗ Ôn Văn.

Vốn Mộng Lam không hề hứng thú với trạm thu nhận, có điều trên đường thỉnh thoảng liếc nhìn mấy căn phòng giam thì ánh mắt không thể nào thu lại.

Bên trong những phòng giam này giam giữ đám quái vật không trọn vẹn, hành động có chút cứng nhắc, thậm chí chỉ có một cái đuôi lộn xộn xung quanh.

Đây là vì chủ nhân giấc mơ không có ký ức quá sâu về chúng, vì thế thứ xuất hiện trong mộng không có được hình thái hoàn chỉnh.

Có điều chỉ như vậy cũng làm Mộng Lam khiếp sợ, những bộ phận này rất chân thật, tuyệt đối không thể chỉ dựa vào phán đoán có thể tưởng tượng ra.

Điều này chứng tỏ ở một góc nào đó của thế giới thật sự tồn tại một chỗ như vậy, mà chủ nhân của giấc mơ này đã từng thấy nơi này.

Người như vậy sẽ là một người bình thường sao, lần này có phải bọn họ đã đụng trúng thiết bản rồi không?

Mộng Lam đang suy nghĩ thì một phát súng phóng lựu bắn vào người cô, nhưng không làm cô dao động chút nào.

Mặc dù trong số mộng yểm, Mộng Lam chỉ nằm trong tầng chót nhưng dù sao cô cũng là một mộng yểm cấp bậc chân tự!

Bởi vì tính đặc biệt của mộng yểm, Mộng Lam có thể phát ra thực lực vượt xa chân tự bình thường khi ở trong mơ, súng phóng lựu chỉ có thể đối phó chớ sẵn dưới tay cô mà thôi, căn bản không có chút che dọ nào đối với cô.

“Chậc, cuối cùng mày cũng tới, tao chờ mày lâu lắm rồi.”

Vừa nghe vậy, trong lòng Mộng Lam trầm xuống, người này có ý nhắm tới cô, có điều cô cũng không sợ, bởi vì cô rất tự tin với thực lực của mình.

Sau khi Ôn Văn nhìn thấy Mộng Lam thì thầm thở phào một hơi, gặp được mộng yểm là tốt rồi.

Mộng yểm có thể xuyên qua trong giấc mơ, chỉ cần hai giây là mộng yểm đã xuất hiện ở trước mặt, Ôn Văn không dám lộ ra thực lực.

Bởi vì một khi cảm nhận được nguy hiểm, mộng yểm sẽ lập tức rời khỏi giấc mơ này, đến khi đó muốn đuổi theo mộng yểm là chuyện khó lại càng khó.

Chẳng qua sau khi Mộng Lam xuất hiện ở trước mặt, Ôn Văn tự tin cô ta không thể nào rời khỏi giấc mơ này ngay lập tức.

“Cho cô này, mặc vào đi.”

Ôn Văn ném cho Mộng Lam một chiếc áo khoác, làm Mộng Lam có chút sững sốt.

“Tôi không chiến đấu với phụ nữ ăn mặc hở hang, lỡ bị thương thì sẽ bị trúng gió, vì thế cô ăn mặc đàng hoàng đi.”

Đối với đối thủ ‘phóng khoáng’ như Mộng Lam, thật ra Ôn Văn rất thích, nếu như là ở thế giới hiện thực, anh chắc chắn sẽ đại chiến ba trăm hiệp với cô ta.

Chẳng qua dù sao hiện giờ cũng đang ở trong mộng, bên ngoài còn có Moyadi và Mevna đang trông coi, lúc nằm mơ sẽ không thể khống chế thân thể, lỡ như mơ thấy nội dung quá kích thích, cơ thể nổi lên phản ứng thì thật sự quá mất mặt.

Sau khi hiểu ý Ôn Văn, vẻ mặt Mộng Lam đỏ lên, cảm thấy mình bị Ôn Văn sỉ nhục.

Sau hai giây tức giận, Mộng Lam đột nhiên mỉm cười quyến rũ, kiểu quần áo nhanh chóng thay đổi, nửa người trên biến thành áo gile không gài nút, thân dưới thì biến thành váy xẻ tà tiết kiệm vải.

“Thì ra là vậy, đây là ngược điểm của may đúng không, tao sẽ tận dụng thật tốt!”

Vẻ mặt Ôn Văn đỏ lên, tức giận đập khẩu súng phóng lựu trong tay, hỏn hỏn nói: “Người phụ nữ này đúng là quá độc ác mà, phải dạy dỗ một trận.”

Chương 1151 - Chiến đấu với mộng yểm

Nói chuyện không hợp ý, Ôn Văn thấy Mộng Lam không chịu mặc thêm quần áo liền bắt đầu ra tay.

Đối mặt với Mộng Lam vừa ra sân đã tạo ra áp lực cho đối thủ, Ôn Văn tự nhiên sẽ không đùa giỡn mà sử dụng súng phóng lựu đối địch.

Ầm một tiếng, giữa Ôn Văn và Mộng Lam phát ra một tiếng bùng nổ, Ôn Văn trực tiếp xông tới tung ra một đám Tu La.

Nắm tay trực tiếp đánh vào bụng Mộng Lam, theo rồn lún vào, sau đó Mộng Lam giống như đạn pháo bay vọt ra sau mấy chục mét đụng vào vách tường trạm thu nhận giấc mơ, phát ra tiếng va chạm chấn động.

Ôn Văn cũng không ngừng tay, hô một tiếng, kiếm Huyết Hà rời vỏ, vô số tia kiếm quang bay về phía vị trí Mộng Lam rơi xuống, đây là bản chinh sửa học được từ chiêu kiếm khí bùng nổ của Kiều Phi Nhã.

Số kiếm khí mạnh mẽ này đủ để chém nát kim cương thành trạng thái nguyên tử, mà Mộng Lam không chút đề phòng nhận đủ đòn tấn công của Ôn Văn.

Đợi đến khi kiếm khí bùng nổ dừng lại, Ôn Văn đưa kiếm Huyết Hà ra sau, ánh kiếm đỏ đen quấn quanh, đồng thời màu sắc của nó cũng ngày càng đậm hơn.

Đây là một chiêu kiếm pháp phải tụ lực mới có thể sử dụng, chiêu thức không thể tính là tinh diệu, nhưng uy lực tuyệt đối mạnh mẽ.

Mộng Lam thừa nhận vô số đòn tấn công, chỉ còn lại một bộ xương cứng, máu thịt trên người nhanh chóng khôi phục, làn da lộ ra màu hồng phấn vi diệu.

Có điều quần áo cũng không thể hồi phục như cơ thể, vì thế Mộng Lam chỉ trần trụi vài giây, sau đó chộp lấy chiếc áo khoác trắng ở bên cạnh trùm lên người.

Tuy Mộng Lam muốn quấy rối tâm lý Ôn Văn, thế nhưng cũng không thể để mình bị chiếm tiện nghi khơi khơi như thế.

“Ai ui... mày là cường giả, ở thế giới hiện thực có lẽ là một ông lớn, nhưng giấc mơ chính là địa bàn của tao!”

Ôn Văn không muốn nói chuyện phiếm với Mộng Lam, tụ lực cần thiết cho chiêu kiếm kia đã chuẩn bị hoàn tất, Ôn Văn lao nhanh tới trước người Mộng Lam, chém ra một kiếm.

Với khoảng cách này thì Mộng Lam không thể nào trốn thoát, cô chỉ có thể dùng năng lực ngăn cản, có điều nếu muốn chống đỡ chiêu kiếm do Ôn Văn tụ lực đánh ra thì không dễ dàng chút nào.

Mộng Lam không chút hốt hoảng, chỉ vung tay lên đã có một bức tường mỏng bị kéo tới, một kiếm này của Ôn Văn chém vào vách tường, cả người bị đẩy lui về sau, bị chấn động tới tê dại.

Giúp Mộng Lam đỡ kiếm chính là tường của trạm thu nhận!

“Chị đây đã nói rồi, giấc mơ chính là địa bàn của chị.”

Mộng Lam che miệng cười, bức tường xung quanh chuyển động như dòng nước, tình huống kỳ dị lại đáng sợ.

Khi này động tác của Ôn Văn quá mãnh liệt, làm Mộng Lam hoảng sợ, chẳng qua khi cô hồi phục tinh thần, Ôn Văn muốn làm cô bị thương là chuyện rất khó.

Được xem là mộng yểm, cô không thể sáng tạo giấc mơ, chỉ có thể xuyên qua các giấc mơ để cướp thức ăn.

Nhưng với tư cách là kẻ săn mỗi hàng đầu của thế giới giấc mơ, Mộng Lam có thể điều khiển thứ hiện hữu trong giấc mơ, quyền ưu tiên của loại điều khiển này còn trên cả chủ nhân giấc mơ!

Trước đó Mộng Lam từng ném thử hương vị của trạm thu nhận, mặc dù không gặm nổi nhưng cô vẫn hiểu được trạm thu nhận cứng rắn cỡ nào, muốn ngăn cản đòn tấn công của Ôn Văn hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ cần ở trong tình cảnh này, cô sẽ có một tấm khiên tuyệt đối không thể bị phá hỏng.

Mà Ôn Văn là chủ nhân giấc mơ, anh có ấn tượng rất sâu sắc với trạm thu nhận, không thể làm chúng thay đổi theo tâm tình của mình ở trong giấc mơ.

Đã có khiên bảo vệ, kế tiếp chính là cần thứ tấn công kẻ địch.

Mộng Lam hét một tiếng, hoàn cảnh trong trạm thu nhận trở nên âm u hơn, trên tường xuất hiện những lần máu, những lần máu này hội tụ lại một chỗ, tạo thành vô số thương dài.

Kiểm dài của Ôn Văn vắt ngang trước ngực, quanh thân lóe ra vô số ánh kiếm màu đen, đã làm xong chuẩn bị tấn công Mộng Lam, trong lòng cảnh giác ngàn vạn lần.

Tuy từ hơi thở thì thực lực của Mộng Lam kém xa Ôn Văn, nhưng nơi này là giấc mơ, tình huống chiến đấu không thể nào so sánh với hiện thực.

Mộng Lam vung tay, cây thương ánh sáng màu máu nhắm về phía Ôn Văn.

Ôn Văn vội vàng điều khiển kiếm ánh sáng đen đón đỡ, sức chống đỡ của thương máu không cao, kiếm ánh sáng có thể dễ dàng ngăn cản số thương này.

Nhưng chuyện quỷ dị xuất hiện, cây thương ánh sáng giống như hình chiếu trực tiếp xuyên qua lớp phòng ngự kiếm ánh sáng của Ôn Văn, vọt thẳng tới chỗ anh.

Con người Ôn Văn hơi co rút, ý thức được mình không thể ngăn cản những đòn tấn công này, vì thế vội vàng dùng năng lực di chuyển tức thời.

Tốc độ di chuyển của thương ánh sáng còn phóng đại hơn cả năng lực dịch chuyển của Ôn Văn, càng không hợp lý là theo cảm giác của Ôn Văn thì phạm vi sát thương của số thương ánh sáng này cũng không lớn, nhưng chỉ cần chúng tới đủ gần thì Ôn Văn sẽ đột nhiên bị thương.

Chiến đấu với Mộng Lam, ngoại trừ chút thuận lợi lúc ban đầu, khoảng thời gian còn lại rất khó khăn.

Sau khi trúng chiêu liên kích của Ôn Văn, Mộng Lam đột nhiên lại nắm giữ quyền chủ động chiến đấu, dễ dàng áp chế Ôn Văn.

Ôn Văn chỉ có thể dựa vào quen thuộc địa hình mà chạy trốn tứ tán, trong quá trình này anh thử sử dụng đủ loại năng lực, có điều những loại tấn công này không có tác dụng gì.

Xung quanh cơ thể Mộng Lam là một tầng tường trạm thu nhận, chúng sẽ ngăn cản tất cả đòn tấn công.

Mặt khác đặc tính Tai Biến ‘Thực Hiện Lời Hứa’ cũng không có tác dụng gì với Mộng Lam, đây là lần đầu tiên Ôn Văn trải nghiệm một trận chiến nghẹn khuất đến vậy.

Rõ ràng thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng lại bị đối phương dùng phương pháp xấu xa như vậy chiến thắng.

Này giống như đũa nhỏ chơi đánh bài, bạn cầm trong tay bốn lá bài Vua, đối phương cầm cả đồng bài, bạn cảm thấy mình thắng chắc rồi.

Nhưng đối phương đột nhiên tung ra một chuỗi dài hơn cả số Pi... hơn nữa còn là Q bự, bạn phải nói lý lẽ kiểu gì đây?

Từ khi Mộng Lam bắt đầu nắm rõ được cách điều khiển trạm thu nhận, Ôn Văn phát hiện ngay cả việc chạy trốn của mình cũng trở nên không dễ dàng.

Tường ở xung quanh bắt đầu bao vây chặn đánh, vốn là sân nhà lúc này lại trở thành mồ chôn của anh.

Chạy một hồi thì Ôn Văn rút cuộc cũng cùng đường, bị vài cây đinh đóng vào vách tường.

Mộng Lam bước đi như người mẩu tiến tới, hất cằm lộ ra nụ cười với Ôn Văn: “Em trai ngoan, chị sẽ yêu thương cưng.”

Ôn Văn cười khỏ một tiếng: “Cuối cùng tao cũng hiểu được vì sao lúc nhắc tới mộng yểm, Mộng Lam lại sợ đến như vậy, ít nhất ở trong giấc mơ thì bọn mày thật sự không thể nói lý.”

“Rõ ràng là tao mạnh hơn, nhưng đối mặt với bọn mày lại không có biện pháp gì.”

Mộng Lam chột trán Ôn Văn một cái: “Em trai hư còn mạnh miệng sao, nếu chị đây thắng thì phải là chị mạnh hơn, cưng nên lo lắng xem mình sắp đối mặt với chuyện gì đi.”

“Nói cho chị gái nghe xem, cưng thích bị cắt miếng hơn hay thích bị ăn trực tiếp hơn, hay thêm chút mỡ chiên giòn?”

Sắc mặt Ôn Văn khỏ sở, sau đó lại bật cười: “Mày đúng là một ả phụ nữ độc ác, có điều tao vốn chưa từng nghĩ rằng những thủ đoạn khi này có thể bắt được mày.”

Mộng Lam lùi về sau một bước, cảnh giác hỏi: “Mày có ý gì?”

Ôn Văn lắc đầu: “Không có ý gì cả, chỉ là... đã tới lúc nên để giấc mơ này trở về diện mạo vốn có của nó.”

Âm thanh như vỏ trứng gà vỡ vụn truyền tới, trạm thu nhận giấc mơ được dựng lên thoáng chốc sụp đổ...

Truyện được tải từ TruyenYY

Chương 1152. Thành công bắt giữ

Trạm thu nhận vốn hoàn chỉnh nhanh chóng đổ vỡ, xung quanh biến thành hư không hoang vu.

Mộng Lam kinh ngạc nhìn xung quanh: “Này... khi này không phải giấc mơ thật sự của mày, là một giấc mơ giả đã bị mày cải tạo.”

Ôn Văn búng tay một cái: “Mày nói đúng rồi, có điều không có phần thưởng.”

Mộng Lam tức tới dậm chân, sau đó cảm nhận được dưới chân mình không phải sàn nhà, mà là một lớp vỏ cứng trắng mịn có độ cong.

Lại nhìn kỹ thì phát hiện đây là một vật khổng lồ có tạo hình quả bóng bầu dục, bên trên có một hình bầu dục nhỏ lên, bên trong đang dựng dựng một sinh vật ghê tởm.

“Đây là...” Mộng Lam nổi da gà, cô cảm nhận được sợ hãi từ thứ này.

“Đây là Ô Hủy Diệt, nơi này sẽ không ngừng sinh ra quái vật, tới khi nào nhét đầy không gian, là một vật thu nhận cấp Tai Biến rất nguy hiểm.”

“Cấp Tai Biến... Thần!”

Mộng Lam sợ hãi, nhưng cô còn chưa kịp kinh ngạc về Ô Hủy Diệt ở dưới chân thì đã có một móng vuốt giẫm lên đầu cô, nhàn nhã bay vút qua.

Đó là một con thụy thú ánh sáng ngũ sắc, bị tia sáng kia chiếu rọi lên người, Mộng Lam cảm thấy cơ thể mình muốn tan vỡ.

Không chỉ thần thú Kỳ Lân, trong giấc mơ đầy màu sắc này còn có hơn mười người, đều là nhân vật mạnh mẽ có thực lực khó có thể tưởng tượng.

Những sự tồn tại này có lẽ chỉ là biểu hiện giả dối trong giấc mộng của người khác, nhưng chúng vẫn có đủ sức mạnh!

Cường giả cấp Tai Biến chính là thần linh, nếu muốn hình tượng xuất hiện hoàn chỉnh ở trong mộng thì nhất định phải tận mắt nhìn thấy sức mạnh của đối phương, đồng thời phải có đủ hiểu biết về sức mạnh của bọn họ.

Vì thế tại sao trong giấc mơ của người này lại xuất hiện nhiều cường giả khủng khiếp như vậy?

Ôn Văn ngồi trong hư không đang vỡ vụn, vui sướng nhìn biểu cảm của Mộng Lam.

“Mặc dù tao là biến thái, hơn nữa cũng rất tự kỷ, nhưng tao không muốn tự tìm chết, vì thế tao dám vào trong mộng bắt mộng yểm là vì có nắm chắc sẽ bắt được.”

“Lĩnh vực giấc mơ này, bởi vì là lần đầu tiên tiếp xúc nên tao cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Nhưng không quản là ở đâu, xảy ra chuyện gì, chênh lệch sức mạnh vĩnh viễn không thể vượt qua.”

“Cho dù màu có thể dựa vào địa thế để gia tăng năng lực lên gấp mười, gấp trăm... chỉ cần sức mạnh của tao mạnh tới mức cho dù mày làm thế nào cũng không thể chiến thắng được, như vậy tao sẽ bắt được mày.”

Trực tiếp nhìn thấy nhiều sự tồn tại cấp Tai Biến như vậy làm cảm xúc của Mộng Lam trở nên bất ổn.

Nếu không phải cô là mộng yểm chân tự, có năng lực chống đỡ nhất định với uy năng của cấp Tai Biến thì chỉ cần nhìn thấy nhiều bóng dáng cấp Tai Biến như vậy đã đủ làm tinh thần tan vỡ, trực tiếp điên cuồng.

Mộng Lam liếc nhanh một vòng, rất nhiều nơi đều có cường giả Tai Biến thần bí, nhóm cường giả này mặc dù chỉ là bóng ảo nhưng không ai có thể đảm bảo bọn họ sẽ làm ra chuyện gì, vì thế không thể chạy trốn theo hướng đó.

Phương hướng thích hợp để chạy trốn chỉ có hướng đông bắc, nơi đó có một bàn tay màu tím, không còn gì khác.

Chỉ cần thoát đi theo hướng đó, chạy ra một khoảng cách thì cô có đủ thời gian để thoát khỏi giấc mơ khủng khiếp này.

Nhìn hướng Mộng Lam chạy trốn, Ôn Văn vỗ đầu, cô nàng ngu xuẩn này, thế mà lại chọn hướng nguy hiểm nhất.

Anh thở dài một hơi, trên người xuất hiện áo khoác đen, vọt thẳng tới hướng Mộng Lam bỏ chạy, có thể hấp dẫn mộng yểm này tới thật sự không dễ dàng, nếu cứ vậy bị giết chết thì Ôn Văn coi như uổng phí thời gian một phen.

Mộng Lam chỉ thoáng chốc đã lướt qua bàn tay đứt, bàn tay đứt đột nhiên quay sang hướng cô, vỗ nhẹ một cái.

Gợn sóng màu tím từ bàn tay kia truyền ra, tất cả mọi thứ trên đường đều bị phá hủy, trái tim Mộng Lam nhảy tới cổ họng, cô biết nếu bị gợn sóng này đánh trúng thì cô chắc chắn phải chết!

Àm...

Ôn Văn chắn trước mặt cô, gợn sóng màu tím và sức mạnh màu đen triệt tiêu lẫn nhau, cuối cùng Ôn Văn bị mất một bên tay áo mới có thể hoàn toàn chống đỡ đòn tấn công này, mà bàn tay màu tím kia giống như mất đi sức sống, tiếp tục nằm dưới đất giả chết.

Đó là một bàn tay của Thần Thiên Giới Yougma, chỉ một tay thôi đã có sức mạnh tàn bạo như vậy, hơn nữa khi đó bởi vì Ôn Văn cũng bị bàn tay này dọa hoảng nên sức mạnh đòn tấn công ở trong mộng cũng có hơi cao.

Thừa dịp Ôn Văn giằng co với bàn tay, Mộng Lam lại chạy thục mạng sang một hướng khác, cô đã nghe thấy rất rõ là Ôn Văn muốn bắt mình, vì thế cô nhất định phải chạy.

“Sao, không chạy nữa à?” Ôn Văn ở phía sau cô, hài hước hỏi.

Mộng Lam lắp bắp nói: “Không, không chạy nữa, chỉ đây... khụ, em gái đây xin tùy ý anh trai xử phạt.”

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Mộng Lam có một cây kiếm dài màu đen, cây kiếm này mang theo sức mạnh có thể hủy diệt tất cả, chỉ cần nó rơi xuống sẽ chém Mộng Lam tan thành mây khói.

“Nếu vậy thì cô đi theo tôi.”

Ôn Văn ép Mộng Lam ký một khế ước tuyệt đối phục tùng, sau đó xiềng xích trong áo choàng vươn ra trói Mộng Lam lại, kéo vào trong trạm thu nhận.

Sau khi làm xong, Ôn Văn nhìn lại giấc mơ của mình, sau đó nhắm mắt nằm xuống đất.

Lúc mở mắt ra, Ôn Văn đã tỉnh lại khỏi giấc mơ, Moyadi và Mevna bảo vệ ở bên cạnh.

“Thu hoạch thế nào?”

Thấy vẻ mặt Ôn Văn không có gì dị thường, Mevna có chút giật mình, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy có người gặp mộng yêm mà có thể bình tĩnh đến vậy.

Có điều mặc dù biểu cảm của Ôn Văn bình tĩnh nhưng cô vẫn cảm thấy Ôn Văn đã thất bại, bởi vì theo Mevna, bắt giữ

mộng yêm, để đối phương giúp bọn họ phá án là một suy nghĩ sai lầm.

“Thu hoạch.... tạm thời coi như bắt được đi, có điều tôi muốn thử một chút, chờ chốc nữa tôi sẽ báo cho hai người biết đáp án.”

Nói xong Ôn Văn rời khỏi phòng, thấy xung quanh không có ai thì nháy mắt tiến vào trạm thu nhận.

Anh lo lắng mình bắt mộng yêm trong mộng thì cô ta sẽ không xuất hiện trong trạm thu nhận, vì thế đã bắt Mộng Lam ký khế ước, cho dù không thể tóm vào trạm thu nhận thì vẫn có thể sử dụng Mộng Lam để hoàn thành vụ án mê man.

Có điều may mắn là lo lắng của anh chỉ là dư thừa, Trạm Thu Nhận Tai Ách vẫn mạnh mẽ như thế.

Trong khu Tai Nạn trạm thu nhận có thêm một đoàn mơ hồ, thứ này chính là mộng yêm Mộng Lam.

Trong thế giới hiện thực, mộng yêm không thể duy trì hình dạng trong mộng, hình tượng của bọn họ chính là một luồng mây khói lơ lửng bất định.

Có điều trong mắt Mộng Lam, diện mạo của cô không có gì thay đổi, hai tay cô nắm chấn song, trong lòng đầy cay đắng.

Trước đó khi ở trong giấc mơ của Ôn Văn, cô còn từng cười nhạo đám quái vật bị giam giữ, không ngờ không bao lâu sau thì chính mình cũng trở thành tù binh, này quả thực là châm chọc tới cực điểm.

“Có một việc tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, tại sao ông lại muốn bắt tôi?” Mộng Lam khó hiểu hỏi Ôn Văn.

Ôn Văn đương nhiên nói: “Đương nhiên là vì năng lực của cô, bằng không thì vì sao chứ, tôi cũng đâu ham mê cơ thể

cô.”

Mộng Lam nhìn thấy Ôn Văn loay hoay với cổ tay mình một hồi, sau đó một việc đáng sợ xảy ra, cảm giác về Ôn Văn bắt đầu thay đổi.

Giống như kẻ đứng trước mặt cô là một con mòng yêm vậy!

[hết 1152]

Chương 1153. So trí kén rể

Sau khi biến thành trạng thái mộng yểm, Ôn Văn cảm thấy mình và xung quanh có chút không hợp.

Giống như cá thoát khỏi nước sẽ cảm thấy khó chịu vậy, cảm giác suy yếu chiếm cứ cơ thể, có điều nó chỉ giằng co trong giây lát thì biến mất, bởi vì trên người Ôn Văn không phải chỉ có mỗi thể chất mộng yểm.

Chẳng qua cảm nhận mà anh cảm thấy khi này hẳn là trải nghiệm của Mộng Lam hiện giờ.

Để cô ta bị vây trong hoàn cảnh như vậy rất có thể sẽ tạo thành tổn hại nhất định, thực lực sẽ không ngừng giảm xuống, thậm chí mất đi sinh mạng.

Khó khăn lắm mới bắt được một con mộng yểm, Ôn Văn không thể cứ để Mộng Lam chết đi, vì thế sau khi suy nghĩ một hồi thì anh truyền lệnh cho Cai Ngục số một.

Sau này mỗi ngày phải an bài một cai ngục tới ngủ ở phòng của Mộng Lam, để nuôi dưỡng và cung cấp thức ăn cho cô ta.

Chỉ cần mộng yểm không có sát ý, mỗi ăn cơm chỉ dọa sợ vài ngày thôi, với số lượng cai ngục trong trạm thu nhận thì có thể dễ dàng nuôi dưỡng Mộng Lam.

Sau đó Ôn Văn ra khỏi trạm thu nhận, nhìn sắc trời một chút, đã qua nửa đêm.

Thời gian anh ở trong mộng rất lâu, nhưng thời gian ngoài hiện thực không quá dài, tốc độ thời gian trôi trong giấc mơ chậm hơn thế giới hiện thực rất nhiều.

Sở dĩ anh ra ngoài là muốn kiểm tra năng lực của mộng yêm.

Ôn Văn bắt mộng yêm là vì muốn nhờ vào năng lực của mộng yêm, lén vào trong giấc mơ của người bị hại, sau đó tìm ra thủ phạm của vụ án mê man.

Thủ phạm kia rất có thể là cường giả cấp Tai Biến, vì thế Ôn Văn nhất định phải quen thuộc với năng lực của mình.

Anh tìm kiếm ở xung quanh một vòng, tùy tiện tìm một người mập mạp đang ngủ rất ngon lành, đứng bên giường tiến vào trong giấc mơ của đối phương.

Cảm giác tiến vào trong giấc mơ rất kỳ quái, giống như chui vào không gian chật hẹp mềm mại ấm áp, sau khi tiến tới trước một khoảng cách thì rộng rãi sáng ngời.

Giấc mơ của chàng béo này là một trường học, trong trường đang tổ chức đại hội thể dục thể thao, mà anh chàng này đang tham gia các môn vận động, môn nào cũng đều cầm cờ đi trước.

“Giấc mơ có thể phản ánh trực quan suy nghĩ của con người, có lẽ anh chàng béo này vẫn luôn muốn tham gia đại hội thể dục thể thao ở trường, nhưng bởi vì nguyên nhân cơ thể mà vẫn không làm được.”

Ôn Văn tìm một góc hẻo lánh, bắt đầu kiểm tra năng lực của mộng yêm, đầu tiên anh có thể cảm nhận được một ít liên quan tới giấc mơ của chàng béo, chỉ cần hai giây là anh có thể tiến vào giấc mơ khác.

Thứ hai anh có thể thông qua anh chàng béo này, tiếng vào tầng giấc mơ càng sâu hơn, giấc mơ tầng sâu, giấc mơ tiềm thức, thậm chí là càng sâu hơn nữa, anh cũng có thể tiến vào.

Có điều giấc mơ ở tầng càng sâu hơn thoạt nhìn lại càng tối tăm kỳ dị, đồng thời cũng ẩn giấu nguy hiểm.

Được xem là một mộng yêm, Ôn Văn có thể thông qua việc đày đọa anh chàng béo này, hút sự sợ hãi của đối phương để gia tăng sức mạnh cho mình, còn có thể tùy ý điều khiển giấc mơ, đạt được hiệu quả không hợp với lẽ thường.

Mặt khác trong lúc chiến đấu, mộng yêm không cần tuân thủ nguyên tắc của thế giới hiện thực.

Có thể dùng nước làm người ta bị phỏng, cũng có thể dùng dao gió đánh người ta bất tỉnh, công kích sẽ không bị ngăn chặn, còn có thể mọc ra hai trái tim...

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, Ôn Văn tốn hơn một tiếng đồng hồ mới rút cuộc làm quen được cảm giác khi làm mộng yêm.

Sau khi hoàn toàn quen thuộc, Ôn Văn muốn rời khỏi giấc mơ này, có điều khi quay đầu nhìn lại thì phát hiện anh chàng béo này đã không mơ thấy đại hội thể dục thể thao nữa, mà là một giấc mộng khá thú vị.

Một cô gái xinh đẹp khí chất lạnh lùng, trước người cô có một tấm bảng là ‘So Trí Chọn Rê’.

Quy tắc là ai có thể dùng một vật nhồi đầy căn phòng trước mắt thì sẽ trở thành chồng của cô gái xinh đẹp này.

Cô gái này hẳn là người tình trong mộng của chàng mập, về phần vẻ mặt... có lẽ đây là biểu cảm của cô ta dành cho hắn ở ngoài đời thực.

Ôn Văn dành vài giây mặc niệm cho anh chàng mập này, sau đó lộ ra biểu cảm muốn làm chuyện gì đó.

Còn có vài diễn viên phụ tranh giành người đẹp với anh chàng mập, nhóm người này có huấn luyện viên thể hình, tinh anh giới kinh doanh, ông chú đẹp trai, thoát nhìn đều là tình địch của anh chàng mập.

Huấn luyện viên thể hình muốn dùng bao cát lấp đầy cả phòng, nhưng chưa được một nửa đã mệt mỏi gục xuống, tinh anh giới kinh doanh dùng hoa hồng lấp đầy cả phòng, bởi vì đóa hoa có kẽ hở nên cũng thất bại, ông chú đẹp trai dùng ‘yêu thương’ để lấp đầy căn phòng, nhưng kỳ thật không có gì cả, vì thế cũng thất bại.

Ôn Văn lắc đầu: “Cho dù ở trong mơ thì cũng nghĩ đối thủ mạnh hơn một chút chứ, khôn kiếp...”

Cuối cùng anh chàng mập lên sân khấu, mang theo nụ cười tự tin, dùng vải che lại cửa sổ, sau đó bật đèn điện trong nhà, ánh sáng nhồi đầy khắp phòng.

Dựa theo tình tiết câu chuyện trong giấc mơ, kế tiếp anh chàng mập sẽ được ôm người đẹp về nhà.

Thực tế thì anh chàng mập đã giang hai cánh tay, đi về phía người đẹp băng giá.

Có điều lúc này Ôn Văn bước ra: “Chờ đã, tôi vẫn chưa so tài mà!”

Anh chàng mập có chút sững sốt, cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ có chút nghi hoặc, không nghĩ ra từ khi nào mình lại có thêm tình địch.

Ôn Văn nói với người đẹp: “Tôi muốn dùng nghệ thuật nhét đầy căn phòng này.”

Anh đi vào phòng, lấy ra mười bình gas, sau đó mở ra, cả căn phòng đều là mùi gas gay mũi.

Nhóm NPC khác không phát hiện có gì kỳ lạ, nhưng anh chàng mập túa mồ hôi lạnh đầy đầu, hấn không biết mình đang nằm mơ, vì thế nỗi sợ cũng đạt tới đỉnh điểm.

Làn khí màu đỏ từ trong cơ thể anh chàng mập bay ra, chui vào trong miệng Ôn Văn.

Ôn Văn chép miệng nói: “Mùi vị cũng được, khó trách đám mộng yểm giống hệt như quỷ đói, có điều mình vẫn thích mỹ thực của thế giới hiện thực hơn.”

Anh lấy diêm ra, quay sang anh chàng mập, dữ tợn nói: “Nghệ thuật, chính là nổ tung!”

Diêm phừng lửa, cả căn phòng bị khí than đốt rụi, âm một tiếng, căn phòng bị nổ tung lên trời, tất cả NPC bị nổ thành mảnh nhỏ, anh chàng mập chỉ cảm thấy đau đớn một hồi rồi đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Hắn ngồi dậy, vuốt mồ hôi lạnh trên trán, thở phào một hơi.

“Thì ra chỉ là mơ, sợ chết được.”

Đây là phản ứng tự nhiên của người bị mộng yểm tập kích, hai ngày tiếp theo tinh thần hắn sẽ có chút uể oải, chẳng qua hắn sẽ không nhớ được trong mơ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ đó là một giấc mơ rất đáng sợ.

Anh chàng mập muốn uống chút nước tự an ủi, vừa quay đầu đã thấy Ôn Văn đang ngồi ở đầu giường, trên mặt là nụ cười dữ tợn, biểu cảm giống hệt như lúc quẹt diêm châm lửa!

“A a... Jabbar Jabbar!” Anh chàng mập trợn trắng mắt, trực tiếp ngất xỉu.

Ôn Văn gãi đầu, phạm vi của giấc mơ khi này quá nhỏ, quả bom khí than đã nổ tung cảnh trong mơ, Ôn Văn cũng bị bắn ra ngoài, vì thế mới vừa vặn dọa anh chàng mập này.

Anh đưa tay về phía ngón chân, tìm kiếm trong nhẫn không gian một phen, sau đó lôi ra một xấp tiền mặt đặt trên bàn anh mập.

Sau đó tìm một tờ giấy viết: “Tôi đã dọa cậu, chút này coi như bồi thường, mặt khác, có người trong lòng thì theo đuổi

người ta đi, cứ ảo tưởng mãi thì người đẹp sẽ bị người khác
ôm đi mất đấy.”

[hết 1153]

Chương 1154. Đi sâu vào trong giấc mơ

Nên thử nghiệm đã thử nghiệm rồi, Ôn Văn xoa tay, chuẩn bị bắt đầu triển khai điều tra vụ án mê man.

Trước tiên anh tìm Moyadi, mượn món huyền dược thiên y có tác dụng phòng ngự ảo thuật nhất định, sau đó mới trở lại trạm thu nhận, tới bên cạnh Delia chuẩn bị tiến vào giấc mơ của cô.

Dựa theo lý luận của Mevna và Moyadi, Ôn Văn chỉ cần nương theo giấc mơ của Delia, không ngừng tiến sâu vào bên dưới thì có thể tới được nơi ý thức chân chính của Delia, cũng có thể chân chính chạm tới trung tâm vụ án mê man.

Sau khi hít một hơi dài, Ôn Văn hóa thành một luồng khí khí chui vào trong giấc mơ của Delia.

Giấc mơ tầng cạn của Delia là phòng của cô, Delia ngồi trên ghế, vui vẻ sao chép kiến thức từ thế giới khác.

Ôn Văn nhún vai, sau khi sử dụng thể chất mộng yểm, anh chỉ cần tiếc mắt đã có thể nhìn ra cảnh gượng trước mắt chỉ là giấc mơ giả tạo.

Vì thế Ôn Văn tiến vào giấc mơ tầng sâu của Delia, trong giấc mơ tầng sâu, không gian u tối hơn rất nhiều, bởi vì ý thức của Delia không ở nơi này.

Giấc mơ tiềm thức của Delia, mọi nơi trong thế giới đầy khối màu sắc hỗn loạn, nơi này là một thế giới hoang vu, Delia cũng không ở nơi này.

Ôn Văn hít sâu một hơi, tiếp tục chui xuống.

Tầng gác mơ này, Ôn Văn không biết tên nó là gì, có điều nơi này làm anh có cảm giác rất xấu.

Hoàn cảnh nơi này là nơi Delia đã diễn thuyết trước đó, có điều tất cả kiến trúc đều bao trùm bởi những sợi râu, đầu lưỡi và mắt, trên bục giảng là chi chít mấy chục gương mặt.

Nhóm quần chúng ngồi nghe ở xung quanh có vẻ mặt chết lạng đầy đáng sợ, trên người mỗi người có độ dị dạng khác nhau.

Nhìn kỹ có thể phát hiện trên người bọn họ có một chất gì đó màu xám bạc đang ngọ nguậy.

Tất cả quần chúng ở đây đều là yêu quái giấc mơ!

Người giải mộng bình thường tiến vào nơi này chỉ sợ chỉ vài phút cũng bị đám yêu quái giấc mơ này xé nát!

Yêu quái giấc mơ khác với mộng yểm, chúng đều là thú dữ hung tàn, nếu không có mộng yểm điều khiển, bọn họ sẽ rất khó khống chế hành vi của mình, sẽ dùng phương pháp hung tàn nhất để tiến vào và hành hạ sinh vật mình nhìn thấy cho đến chết.

Có điều tuy yêu quái giấc mơ nguy hiểm nhưng bình thường chúng vẫn luôn ở trong tầng gác mơ thấp nhất, trừ phi bị mộng yểm điều khiển, bằng không chúng không có cách nào tiếp xúc với người nằm mơ.

Sau khi phát hiện Ôn Văn là mộng yểm thì nhóm yêu quái giấc mơ thất vọng lắc đầu, từ trong hội trường tản đi, tới nơi khác lang thang.

Ôn Văn ở đây tìm kiếm hồi lâu cũng không tìm được bóng dáng ý thức của Delia, cô gái này chỉ là một người bình

thường, nếu ý thức của cô ở nơi này thì sớm đã bị đám yêu quái giấc mơ này xé nát.

“Tức là cô ta không ở nơi này, đang ở tầng càng sâu hơn nữa.”

Ôn Văn hít sâu một hơi, tầng giấc mơ này đã đủ nguy hiểm rồi, nếu Delia ở tầng giấc mơ càng sâu hơn thì cô ta làm sao sống được đây?

Ôn Văn cảm thấy rất hiếu kỳ, tiếp tục bước vào tầng giấc mơ càng sâu hơn.

So với tầng phía trên, tầng giấc mơ này có vẻ bình thường hơn rất nhiều, nơi này là nhà của Delia, chỉ có điều tất cả đều biến thành màu xám.

Ôn Văn từ trong phòng đi tới, phát hiện xung quanh mình không có gì biến hóa, chỉ là nơi này có vẻ rất hoang vắng, xung quanh không thấy một vật sống nào.

Ôn Văn bay lên cao, nhìn ra phía xa, lông mày nhíu chặt.

Giấc mơ này to lớn hơn thái quá, anh thậm chí không phát hiện được biên giới của giấc mơ này, hơn nữa hết thấy cấu tạo đều tương tự với hiện thực, mặt khác cho dù Ôn Văn là mộng yểm thì cũng không có cách nào vụn vẹo kiến trúc ở đây.

Ôn Văn men theo một phương hướng, dùng hết hỏa lực bay vọt tới, tốc độ bay ở trong mơ nhanh hơn bình thường rất nhiều, vì thế Ôn Văn chỉ cần nghĩ một cái thì tất cả lực cản trong quá trình bay sẽ trở thành lực đẩy, làm tốc độ gia tăng nhiều hơn.

Bay vọt qua vài thành phố nhưng Ôn Văn vẫn không thấy được biên giới, cuối cùng xác nhận kích cỡ của giấc mơ này có lẽ nhất trí hoàn toàn với thế giới hiện thực.

Ôn Văn ngừng lại, nhíu mày: “Nếu ý thức Delia bị vây ở nơi này, mình muốn tìm ra thật sự không phải chuyện dễ.”

Có điều đoạn phi hành này không phải không có thu hoạch gì, Ôn Văn rút cuộc cũng gặp được một thứ có thể hoạt động ở nơi này.

Đó là một con ngựa màu đen, trên đầu có sừng xoắn ốc, trên chân và đuôi phừng lên ngọn lửa màu đen.

Nó cũng là mộng yểm, có điều tạo hình có khác biệt rất lớn so với Mộng Lam.

Ôn Văn bay tới, đáp xuống trước mặt nó, con ngựa đen này nháy mắt lui về sau hai bước.

Cấp bậc của mộng yểm phân biệt rất nghiêm khắc, Mộng Lam là mộng yểm cấp bậc cao nhất, có thể đè ép tuyệt đối đối với mộng yểm nhỏ yếu này.

“Đây là nơi nào?”

Ngựa đen có chút sừng sốt, mộng yểm cấp cao này bị mất ký ức sao? Có điều nếu mộng yểm cấp cao đã hỏi, nó cũng không dám không trả lời, ngựa đen lộ ra vẻ mặt nịnh nọt: “Thưa ngài, đây là sát biên giới giấc mơ, là tầng dưới cùng của các tầng giấc mơ.”

“Nơi này là gốc rễ của tất cả giấc mơ, sự tồn tại của tất cả giấc mơ tầng sâu cuối cùng đều quy tụ lại ở đây, tầng giấc mơ này do mọi người dùng chung, có điều ngoại trừ mộng yểm chúng ta, người khác muốn tới được đây là rất khó, vì thế nơi này có thể xem là địa bàn của mộng yểm chúng ta.”

Ôn Văn gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Thời gian gần đây có một số lượng lớn người bình thường... ừm, có lẽ là khoảng gần vạn người, tiến vào tầng giấc mơ này không?”

Ngựa đen nghe vậy thì lộ ra biểu cảm nghi hoặc: “Chuyện này không có khả năng đầu thừa ngài, người bình thường chỉ có thể tiến vào biên giới giấc mơ khi có được điều kiện ngẫu nhiên thôi, cả thế giới một năm cũng chỉ có mấy chục người tiến vào.”

“Muốn thông qua phương pháp khác để tiến vào căn bản là chuyện không thể, cho dù là người siêu năng kế thừa tàn linh của mộng yểm trở thành ‘người giải mộng’, muốn đi sâu vào biên giới giấc mơ cũng khó như lên trời.”

“Biên giới giấc mơ tuy rất lớn nhưng nếu có hơn vạn người cùng tới thì nơi này sớm đã bùng nổ rồi.”

Ôn Văn nghe vậy thì cười rầu rĩ, đây đã là tầng giấc mơ sâu nhất rồi, nếu ngay cả ở nơi này cũng không tìm được ý thức của Delia thì anh phải tìm ở đâu đây?

Sau khi rời khỏi chỗ ngựa đen, Ôn Văn tìm một chỗ thử một chút, phát hiện mình không thể nào đi sâu thêm nữa, nói cách khác, nơi này quả thực là tầng giấc mơ sau cùng.

“Mộng yểm mạnh nhất cũng chỉ có thực lực chân tự, tên kia là sự tồn tại Tai Biến, rất có khả năng hẳn có thể tiến vào nơi còn sâu hơn cả biên giới giấc mơ.”

“Trở về xem thử thế nào...”

Ôn Văn thở dài một hơi, lại bay một khoảng cách trở về nhà Delia, cẩn thận điều tra.

Anh tin tưởng cho dù vị Tai Biến thần bí kia có thể dẫn người vào tầng giấc mơ càng sâu hơn thì cũng không có chuyện không có dấu vết nào như vậy.

Dù sao thì hẳn không phải tự mình dẫn đi mà là dùng sức mạnh kéo đi một lượng người rất lớn, sao lại dùng tầng tầng giấc mơ tiến hành nguy trang.

Ôn Văn lật tung cả nhà Delia lên trời, cuối cùng ở dưới
giường Delia phát hiện chút khác thường.

[hết 1154]

Chương 1155. Núi xoắn ốc mười tám tầng

Ôn Văn phát hiện khác thường, ở dưới giường của Delia có một viên gạch có màu sắc khác với những nơi khác.

Sau khi cạy viên gạch này lên thì Ôn Văn phát hiện một thứ trong suốt màu xanh lá như dây leo mờ ảo.

Trên đỉnh dây leo kia có một nhãn cầu lớn cỡ trứng gà, nhãn cầu đảo hai vòng rồi chăm chú nhìn Ôn Văn.

Vốn là dây leo nhỏ tới khó phát giác đột nhiên biến lớn mấy chục lần, hơn nữa số lượng cũng tăng lên mấy vòng, cả căn nhà đều nằm trong phạm vi công kích của dây leo hơi mờ.

Trên mỗi sợi dây leo đều có vô số cái miệng to như hạt mè, Ôn Văn không chút nghi ngờ, một khi mình bị thứ này chạm vào thì sẽ bị ăn mất không ít máu thịt.

Hơi thở của thứ này không hợp với hoàn cảnh, cũng hoàn toàn không phải phong cách của mộng yểm/

Vừa vụt xuất hiện ở nơi này, Ôn Văn rất khó không liên hệ với vụ án mê man.

Đám dây leo này tấn công rất hung hãn, nếu là người siêu năng thượng tự, trong lúc nó bắt đầu khuếch trương có lẽ sẽ bị bất ngờ cắn nuốt không còn lại gì.

Có điều Ôn Văn đã sớm đề phòng, lúc nó bắt đầu phát động tấn công đã lùi ra ngoài cửa sổ.

Sau đó anh hít sâu một hơi, bụng phình to không hợp với lẽ thường, sau đó phun ra một ngụm lửa nóng rực vào căn nhà

của Delia.

Nhiệt độ của ngọn lửa cao hơn vạn độ, đã vượt qua nhiệt độ của bề mặt mặt trời, trong tình huống bình thường Ôn Văn muốn làm ra nhiệt độ này cũng không dễ, có điều nơi này là giấc mơ, anh muốn làm được cũng không khó.

Đám dây leo vùng vẫy trong ngọn lửa, từng chút khô héo đi, chỉ còn lại một đoạn ở dưới giường, đã hoàn toàn mất đi sức sống.

Ôn Văn quay trở lại phòng, nhìn thấy chỉ còn lại một đoạn dây leo hơi mờ thì hít sâu một hơi, phát động năng lực của mộng yểm, một lần nữa tiếp tục lặn xuống.

Khác với ở bên ngoài, lần này năng lực của anh phát động thành công, nói cách khác ở gần dây leo có con đường lặn xuống tầng giấc mơ càng sâu hơn.

Sau cảm giác đè ép quý dị, Ôn Văn đi tới một nơi khó có thể hình dung.

Nơi này toàn là màu sắc biến hóa rất nhanh chóng, những màu sắc này là vô số dòng năng lượng mạnh mẽ, có cái hình tròn, có cái hình dạng kỳ quái không thể diễn tả.

Trong khu vực kỳ quái này, Ôn Văn có thể cảm nhận được mình đang nhanh chóng suy yếu, điều này chứng tỏ nơi này cũng là vùng cấm đối với mộng yểm.

Có điều nơi này tựa hồ cát giấu bí mật rất lớn, màu sắc kỳ quái này trông có chút tương tự với dáng dấp ở bên ngoài trạm thu nhận.

Nhưng Ôn Văn không tiếp tục điều tra nữa, với tình huống hiện tại, nếu ở lại nơi này quá lâu, nói không chừng Ôn Văn nhất định phải cưỡng chế tỉnh lại, sau đó thoát khỏi giấc mơ.

Ở bên cạnh anh là một dây leo hơi mờ màu xanh lá, dây leo này vẫn tiếp tục kéo dài xuống bên dưới.

Ôn Văn theo hướng dây leo, cơ thể nhanh chóng lặn xuống, trong quá trình này Ôn Văn nhìn thấy rất nhiều dây leo đi tới một hướng khác nhau, mỗi sợi dây leo này hẳn là đại diện cho một người mê man.

Đi khoảng một tiếng đồng hồ, Ôn Văn lần thứ hai nhìn thấy thứ có hình dáng cụ thể, đó là một ngọn núi cực kỳ khổng lồ, ngọn núi có hình xoắn ốc, tổng cộng có mười tám tầng.

Ôn Văn cẩn thận suy nghĩ một chút, địa ngục của vị thần linh trên bức tranh trên tường chính là dáng vẻ đảo ngược của ngọn núi này.

“Mình tìm đúng chỗ rồi... có điều cũng tức là mình sắp phải đối mặt với cường giả cấp Tai Biến, còn là ở địa bàn của đối phương.”

Thẳng thắn mà nói, ở trong hoàn cảnh này Ôn Văn hoàn toàn không có sức mạnh chiến thắng, nhưng anh vẫn muôn tiến vào điều tra, một khi phát hiện không đúng có thể cưỡng chế tỉnh lại.

Hiện giờ anh chính là mộng yểm, muốn tự bảo vệ chính mình khi ở trong mộng thì vẫn có thể làm được.

Theo dây leo tiến tới tầng bên ngoài của dãy núi thì Ôn Văn cảm nhận được một tầng tường ngăn cản, anh một lần nữa kích hoạt năng lực của mộng yểm, chui vào trong dãy núi kỳ quái này.

Quá trình lặn xuống lần này dài hơn tưởng tượng rất nhiều, đợi đến khi Ôn Văn rút cuộc đáp xuống đất, hẳn phát hiện mình đang ở trong một khu rừng rậm nguyên thủy.

Nơi này đều là cây cối cao lớn, nước suối trong suốt róc rách chuyển động trong núi rừng, có thể thấy rõ đám cá đang

bơi lội trong nước, không khí rất tươi mát, lúc hít thở có thể cảm nhận được hương thơm của cỏ cây.

“Hoàn cảnh nơi này khá đẹp, tuy mình không phải rất thích thiên nhiên nhưng nếu có thể ở lại nơi này thì cảm giác cũng rất thoải mái.”

“Lẽ nào những người đó bị kéo tới nơi này không phải bị chịu tội, mà là tới hưởng phúc?”

Ôn Văn chuẩn bị bay lên quan sát tình huống xung quanh, nhưng đúng lúc này lại đứng im tại chỗ không thể nhúc nhích, trán túa mồ hôi lạnh.

Sức mạnh của anh đang biến mất!

“Nói sao tự dung lại cảm thấy có chút không đúng... thì ra là bên dưới giấc mơ tầng chót quá sâu, sức mạnh của mình không đủ để đi xuống nơi này.”

“Nếu muốn cưỡng chế khôi phục thực lực thì cũng được, có điều mình sẽ thoát khỏi nơi này.”

“Ở lại cũng không ổn, lỡ như trong quá trình khôi phục thực lực lại gặp phải kẻ địch thì mình chỉ có thể xám xịt chạy trốn.”

Ôn Văn suy nghĩ một chốc, quyết định trước khi khôi phục thực lực cần phải bí mật tiến hành điều tra.

Delia chỉ là một người tầm thường trong hơn vạn người hôn mê, anh điều tra Delia chưa chắc sẽ làm cho vị thần linh thần bí kia cảnh giác.

Đã không còn thực lực, Ôn Văn cũng không biết nên đi đâu tìm kiếm Delia, vì thế anh quyết định sẽ để người khác tới tìm mình.

Anh tìm phân thú dữ khô ở xung quanh để đốt lửa, khói đen đặc phóng vọt lên cao, chỉ cần có người nhìn thấy luồng

khói này, phỏng chừng sẽ tìm tới.

Đợi chừng mười mấy phút, Ôn Văn cảm nhận được có người tới gần, có điều không phải một người như anh dự đoán, mà là một đám người.

Đám đàn ông trên đầu cắm lông chim, dùng lá cây làm quần áo, trên người bôi thuốc vẽ màu trắng, tay cầm vũ khí trông khá nguyên thủy bao vây Ôn Văn.

Ôn Văn vui vẻ chào hỏi những người này: “Xin chào mọi người, tôi là...”

“Bắt hẩn lại!”

Ôn Văn còn chưa nói hết lời thì những người này đã hung tợn nhào tới.

Tuy không còn năng lực nhưng Ôn Văn dù sao cũng là người siêu năng trả qua rất nhiều trận chiến, muốn xử lý Diệp sư phụ vẫn rất dễ dàng.

Liêu âm cước, chột mắt, đánh vào cổ họng, ba loại quyền pháp tung ra, đám thổ dân này bị Ôn Văn đánh tới chật vật.

Soạt!

Một cây kim mảnh dài bằng ngón trở đâm vào cổ Ôn Văn, Ôn Văn quay đầu nhìn lại, phát hiện là một thổ dân thổi tên.

Sau khi không còn thực lực, Ôn Văn quả thực không có năng lực chống cự lại loại tên độc này, trực tiếp hôn mê.

Đám thổ dân chen chúc ủa tới, giống như trời heo mà trời gô Ôn Văn lại, sau đó cẩn thận dập tắt đồng lửa mà Ôn Văn đã đốt, dẫn theo Ôn Văn đi tới một hướng.

Tuy cơ thể hôn mê nhưng ý thức của Ôn Văn vẫn còn tỉnh táo, vì lý do cơ thể nên anh dễ dàng bị đám thổ dân này khống chế, nhưng ý thức của anh vẫn thuộc về cường giả đứng đầu.

Thấy đám thổ dân này tạm thời không có ý muốn giết mình, Ôn Văn cũng không cưỡng chế thúc ép mình tỉnh lại, anh ngược lại muốn xem thử đám người này muốn làm gì, có lẽ như vậy anh sẽ có thể tiếp xúc với Delia.

[hết 1155]

Chương 1156. Địa ngục của Delia

Đám thổ dân này dẫn Ôn Văn đi hai mươi phút, tới một doanh trại được dựng bằng đá.

Sau khi tới doanh trại thì chúng mở dây trói cho Ôn Văn, sau đó dùng dây cỏ trói cơ thể Ôn Văn vào một cây cột, tiếp đó chúng không còn quan tâm tới Ôn Văn nữa.

Đối với chuyện này, Ôn Văn không hề cảm thấy bất ngờ, tuy nơi này không thích hợp nhưng dù sao cũng là giấc mơ, ngoại trừ ý thức của người hôn mê, số còn lại đều là NPC, hành động của bọn họ có tính tự chủ rất cao, nhưng tóm lại thì vẫn được vận hành theo một loại logic nào đó.

Mặt khác Ôn Văn phát hiện anh không cần tốn nhiều công sức đã tìm được Delia.

Delia cũng giống như Ôn Văn, bị trói trên cây cột ở nơi này, dáng vẻ khác biệt một trời một vực.

Lúc này Delia mặc quần áo được chế bằng lá cây, không mang giày, trên người dơ bẩn thảm hại, hoàn toàn không nhìn ra là cô gái bình xịt bảo vệ môi trường ngày nào.

Đối với Ôn Văn mà nói, toàn bộ quá trình điều tra không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng đối với Delia mà nói, cô đã sống ở đây hơn một năm rồi.

Một khi cô xuất hiện ở nơi này liền bị thổ dân bắt lại, cưỡng chế phải sống theo quy củ ở nơi này.

Mà cuộc sống này, đôi với Delia thì không khác gì nằm mơ.

Quy tắc của nơi này rất đơn giản, đó chính là ‘bảo vệ môi trường’.

Chẳng qua khác với bảo vệ môi trường bình thường, yêu cầu của nơi này là ‘bảo vệ môi trường cực đoan’, cũng chính là những chuẩn mực kỳ quái mà Delia vẫn luôn rêu rao ở bên ngoài.

Chỉ có điều ở bên ngoài Delia chỉ đề nghị, mà ở nơi này lời đề nghị đó của cô được hoàn thiện tới cực hạn.

Ăn, mặc, ở, đi lại, bốn phương diện này đều phải giữ gìn môi trường.

Nơi này không có vải vóc, vì thế chỉ có thể mặc lá cây, ngay cả lá cây cũng không thể tùy tiện mặc, nhất định phải dùng loại lá cây tự rụng, nếu không phải nơi này không có mùa đông thì Delia đã sớm bị chết rét rồi.

Về mặt thức ăn, không thể nhóm lửa nướng chín đồ ăn, bởi vì ngọn lửa sẽ ô nhiễm hoàn cảnh, không thể ăn động vật, bởi vì sẽ ảnh hưởng sinh trưởng cân đối, vì thế thời gian hơn một năm qua, Delia chỉ ăn hoa quả.

Phương diện ở, không thể sử dụng cây cối, chỉ có thể dùng tảng đá, hơn nữa trong quá trình xây nhà cũng không thể phá hỏng thảm thực vật vốn có, vì thế hoàn cảnh rất ác liệt.

Phương diện đi lại thì cơ bản chỉ có thể dựa vào đôi chân, lúc đi bộ còn phải chú ý không được giẫm lên động thực vật quý hiếm.

Khó chịu nhất chính là đi vệ sinh, không nói tới chuyện nơi này không có giấy vệ sinh, cho dù học theo khu Ấn dùng nước để rửa cũng không được phép, bởi vì sẽ ô nhiễm nguồn nước...

Ở bên cạnh cô luôn có một người phụ nữ mạnh mẽ cầm roi, chỉ cần Delia vi phạm những điều này sẽ bị quất roi hành hình.

Sinh tồn trong điều kiện như vậy, một cô nàng tiểu thư nhà giàu đong đánh hiển nhiên không thể nào chịu nổi, vì thế trong một năm này, Delia đã chết vài chục lần.

Có đôi khi ngủ không ngon cảm lạnh mà chết, có đôi khi là bị chết đói, có khi là không được vệ sinh nhiễm bệnh mà chết, có khi là bị roi quất chết...

Nhưng mỗi lần sau khi chết đi, Delia lại sống lại ở nơi này, tái diễn cuộc sống tương tự.

Nếu chỉ vậy thì cũng thôi đi, qua một thời gian cô sẽ thích ứng với nơi này, cũng nên quên đi cuộc sống thời hiện đại.

Nhưng khác thường là không quản thế nào, cô vẫn không thể thích ứng được.

Cơ thể của cô vĩnh viễn bị vây trong trạng thái được cung chiều lúc ban đầu, tinh thần của cô trở nên mạnh mẽ hơn so với trong hiện thực, không thể thuyết phục mình tiếp nhận cuộc sống này, ngược lại ký ức về thời hiện đại cực kỳ rõ ràng.

Thậm chí ngay cả tử vong hay kiến thức sinh tồn trong môi trường này cũng quên sạch sẽ trong lần sống lại tiếp theo, cô chỉ nhớ được mình đã phải chịu đau đớn cỡ nào.

Có một luồng sức mạnh không tên đang điều khiển Delia, làm cô vĩnh viễn phải chịu đựng đau đớn do hoàn cảnh này mang tới.

Lần này cô lại ăn trái cây mấy ngày, cả người không có sức lực, vừa mệt lại vừa đói, có lẽ vài ngày nữa sẽ bị hành hạ tới chết.

Hiện giờ cô vừa nghĩ tới chính mình ngày xưa thì liền cảm thấy khó chịu, ghê tởm muốn ói.

Sao cô lại có thể nói ra những lời ghê tởm như vậy chứ, cô ngày xưa quả thực ngu xuẩn cực độ, nếu một ngày nào đó có thể thoát khỏi nơi này, ai dám nói chuyện bảo vệ môi trường với cô nữa, cô sẽ liều mạng với người đó!

Đột nhiên Delia thấy bên cạnh mình có thêm một người đàn ông cùng chịu tội với mình, cô tựa hồ cảm thấy không quá khó chịu như vậy nữa.

Cô biết người đàn ông này sau khi tỉnh lại cũng sẽ giống như cô, bị thay quần áo thành lá cây, sau đó chỉ có thể ăn trái cây sống qua ngày, lại còn bị đám thổ dân này quất roi.

Delia đang suy nghĩ ác ý, tưởng tượng ra những gì Ôn Văn sắp gặp phải, chỉ thấy Ôn Văn đang hôn mê đột nhiên nở nụ cười với cô.

Nụ cười này thật sự quá kinh khủng, làm Delia nhớ tới hai lần kinh hãi trước khi tới nơi này, cộng thêm hiện giờ cơ thể cô khá yếu ớt, vì thế liền trợn trắng mắt ngất xỉu.

Vốn Ôn Văn chỉ muốn chào hỏi với cô, thương lượng xem nên chạy thế nào, không ngờ chỉ mới cười một cái thì cô gái này đã xỉu mất rồi.

Ôn Văn thở dài một hơi, xem ra anh chỉ có thể tự suy nghĩ kế hoạch chạy trốn thôi.

Anh cho rằng sự biến đổi sẽ xuất hiện sau khi mình tỉnh lại, vì thế anh tạm thời không có ý định này, anh dùng ý thức quan sát xung quanh, xem hành vi của nhóm thổ dân.

Đối với anh mà nói, nhóm thổ dân này không phải phiền phức, muốn giải quyết bọn họ không hề khó khăn.

Có điều Ôn Văn cần phải nghĩ xem nên làm sao mới có thể dẫn Delia rời khỏi giấc mơ này, sau đó khôi phục lại thực lực nhất định trong ngọn núi xoắn ốc này.

Trong khoảng thời gian hôn mê, Ôn Văn cảm nhận được một phần năng lực của anh đã khôi phục, có điều lại bị một tầng lá chắn ngăn cản, nó chính là thế giới giấc mơ đang vây khốn Delia.

Chỉ cần phá hủy thế giới giấc mơ này, phần sức mạnh này sẽ trở lại trên người Ôn Văn.

Có điều hiện giờ Ôn Văn không có năng lực, cho dù có thể giết sạch toàn bộ thổ dân ở đây thì cũng không có cách nào phá hủy được thế giới giấc mơ này.

Vì thế Ôn Văn vẫn phải suy nghĩ phương pháp phá vỡ thế giới này.

Đợi một khoảng thời gian ngắn, Ôn Văn đột nhiên mở mắt ra, nhỏ giọng nói với Delia: “Delia, tôi tới đây để cứu cô, cô đừng tỏ ra quá kỳ lạ, nói nhỏ thôi, tôi hỏi gì thì cô trả lời cái ấy.”

Trong tình huống bình thường, thổ dân sẽ không ở quá gần, chỉ cần Ôn Văn không có hành động quá lớn, bọn họ sẽ không nghi ngờ Ôn Văn đã tỉnh.

Delia sửng sốt một hồi lâu mới hiểu được tình huống hiện giờ, nhỏ giọng kể lại những gì mình đã gặp phải cho Ôn Văn nghe.

Nếu như là cô của một năm trước, phát hiện Ôn Văn nói muốn cứu mình, có lẽ cô sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn, nhưng bây giờ cô hiểu được nên làm sao mới là lý trí nhất.

Nghe xong miêu tả của Delia, Ôn Văn đã có chút hiểu biết về thế giới giấc mơ này.

Trên bức tranh vẽ tường kia nói, thần linh thần bí sẽ kéo người ta xuống địa ngục.

Mà nơi khởi xướng ‘bảo vệ môi trường’ này chính là ‘địa ngục’ dành riêng cho Delia!

Chỉ có Delia ở nơi này mới cảm nhận được đau đớn lớn nhất.

[hết 1156]

Chương 1157. Thiêu rụi rừng rậm

Sau khi làm rõ tính chất nơi này, Ôn Văn đã biết nên làm thế nào hủy diệt giấc mơ này rồi.

Chỉ cần để giấc mơ này không có cách nào trở thành địa ngục của Delia nữa là được.

Vì thế Ôn Văn muốn Delia tự tay phá hủy ‘sự bảo vệ môi trường’ ở nơi này!

Lại quan sát thêm một hồi, đợi đến khúc thổ dân ở xung quanh giảm tới mức ít nhất thì Ôn Văn mở mắt ra.

Thứ trói buộc anh chỉ là dây cỏ, loại dây thừng cỏ này trói con gái yếu đuối như Delia thì được, muốn trói Ôn Văn thì chẳng khác nào kẻ ngu nói chuyện chiêm bao.

Quần áo anh mặc trên người là đồng phục nhân viên thu nhận, mà trong cổ áo đồng phục ẩn giấu một lưỡi dao sắt bén, Ôn Văn rút mảnh dao này ra, dễ dàng cắt đứt dây trói của mình và Delia.

Hành động này tất nhiên dẫn tới sự chú ý của nhóm thổ dân, bọn họ cầm vũ khí chạy tới chỗ Ôn Văn.

Ôn Văn túm lấy cánh tay Delia, kéo cô gái chạy sâu vào trong khu rừng.

Phía trước có hai thổ dân cản đường, trong mắt Ôn Văn lóe ra ánh sáng lạnh, tay trái cầm lưỡi dao cắt cổ họng một thổ dân, tay phải đẩy vào xương mũi của thổ dân còn lại, phần

đuôi xương trực tiếp đâm thẳng vào bộ não, thổ dân cũng tử vong ngay lập tức.

Trước kia bọn họ bắt được Ôn Văn là vì anh chưa biết tình huống ở nơi này, chứ không phải anh thật sự không có cách nào với ông thôi tên độc kia.

Hai người chạy thật nhanh trong rừng, chỉ một chốc lát sau đã bỏ xa nhóm thổ dân truy đuổi.

Nhóm thổ dân ở nơi này tuân thủ chặt chẽ quy tắc bảo vệ môi trường, vì thế hiệu suất truy đuổi của bọn họ chậm tới sôi gan, Ôn Văn chuyên chọn những con đường sẽ phá hỏng thảm thực vật, nhóm thổ dân này sẽ không thể nào đuổi theo.

Sau khi chạy được một đoạn, xác định nhóm thổ dân không thể đuổi theo trong một khoảng thời gian ngắn, Ôn Văn lấy ra một cây gậy gỗ và một thân cây khô, còn cả một ít cỏ khô mảnh.

Mấy thứ này là tiện tay nhặt được trong quá trình chạy trốn, anh muốn dùng chúng để đánh lừa.

Trước khi trở thành người siêu năng, Ôn Văn đã từng được huấn luyện sinh tồn ngoài dã ngoại, chuyện đánh lừa nhỏ nhất này rất dễ dàng đối với anh.

Trong thế giới giấc mơ này vốn không có lửa tồn tại, bởi vì trong mắt thổ dân, bản thân hiện tượng thiêu đốt này vốn đã là ô nhiễm hoàn cảnh.

Ôn Văn tin tưởng chỉ cần anh làm ra lửa thì có thể dễ dàng dao động gốc rễ của giấc mơ này.

Anh dùng lưỡi dao tước khúc gỗ và cây khô thành hình dáng thích hợp, đặt trên cỏ khô được xếp thành hình tổ chim, hai tay đặt trên khúc gỗ tròn, bắt đầu chà để nó xoay thật nhanh.

Rất nhanh trên miến gỗ bắt đầu bốc khói, từ trong mảnh vụn cũng bắt đầu lộ ra tia lửa, mắt thấy ngọn lửa đã gần hình thành, Ôn Văn đặt ván gỗ và khúc cây qua một bên, bắt đầu thổi hơi vào phần cỏ khô, đống cỏ khô xì ra khói đặc, sau đó dễ dàng phùng lên cháy rừng rực.

Một loạt thao tác này của anh trông đơn giản nhưng nếu người bình thường muốn hoàn thành thì vẫn có chút khó khăn, ít nhất tốc độ chà cây của bọn họ khẳng định kém Ôn Văn rất xa.

Sau đó Ôn Văn tìm hai khúc gỗ, lại dùng lưỡi dao vót cây, bôi lên phần đỉnh chút nhựa cây gay mũi.

“Tôi... tôi nên làm gì đây?” Delia nghi hoặc nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn lộ ra nụ cười ác ma: “Bây giờ cô rất căm hận chuyện bảo vệ môi trường rồi đúng không, cứ tuân theo nội tâm của mình, muốn làm gì thì làm cái đó.”

Delia lặng người vài giây, sau đó đi tới trước nhánh dây được bôi nhựa của Ôn Văn, châm lửa tạo thành đuốc.

Nhìn ngọn lửa cháy hùng hực trên cây, trên mặt cô lộ ra nụ cười ‘hồn nhiên’, sau khi bị vây ở thế giới giấc mơ này hơn một năm, đây là lần đầu tiên cô tươi cười như vậy.

Sau đó cô giơ đuốc bước đi chậm rãi trong rừng, nhìn thấy cái gì cũng muốn châm lửa đốt, đây là hành vi phát tiết cho cuộc sống như địa ngục suốt một năm qua.

Ôn Văn nhìn bóng lưng Delia, sờ mũi, cứ cô nhóc này ra ngoài sẽ không tạo ra một ‘đại ma vương ô nhiễm môi trường’ chứ?

Cô bé này vốn thích để ý những chuyện vụn vặt, sau khi khôi phục tự do nói không chừng sẽ làm chút chuyện gì đó.

“À đúng rồi, mình có thể đưa cô ta tới một bệnh viện tâm thần tốt mà, mình đúng là đại thiện nhân.”

Delia không biết Ôn Văn đang nghĩ gì, cho dù biết thì cô cũng lười quản, hiện giờ cô chỉ chú ý tới chuyện nhanh chóng phá hủy hết thầy.

Nhóm thổ dân đang bảo vệ thảm thực vật bị Ôn Văn phá hoại trong lúc chạy trốn, nhìn thấy ánh lửa và khói đặc cuồn cuộn ở bên này thì đều luống cuống không biết nên làm sao.

Bọn họ chỉ là NPC do giấc mơ chế tạo ra, trong ý thức của bọn họ, lửa chính là thứ đáng sợ nhất, bọn họ không biết nên ứng phó thế nào.

Hoảng loạn hơn mười phút thì tất cả thổ dân ngừng lại động tác, bọn họ nhìn về phía ngọn lửa thiêu đốt, cầm vũ khí bắt đầu xung phong.

Có ý thức tăng cao hơn tiếp quản tư tưởng của bọn hắn, trước tiên bọn hắn sẽ giết chết Delia, sau đó trong lần Delia sống lại tiếp theo sẽ sớm dập tắt ngọn lửa này.

Nhưng khi bọn hắn tới chỗ Delia thì thấy một người đàn ông mỉm cười quái dị, người này còn quen thuộc khu rừng này hơn cả bọn họ, hơn nữa ra tay tàn nhẫn, chỉ cần xuất hiện ở bên cạnh là có thể lấy đi tính mạng của bọn họ.

Mặc dù không có siêu năng lực, Ôn Văn vẫn có thể đánh bại Diệp sư phụ, hơn nữa những người bình thường này chắc chắn không có kinh nghiệm chiến đấu, đánh đám thổ dân này đơn giản như một người đàn ông trưởng thành đánh đám với đám trẻ mẫu giáo.

Sau khi giải quyết xong đám lính lác này, Ôn Văn dừng lại, nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, cười he he hai tiếng.

Người này cao hai mét, cơ bắp cứng rắn như đá hoa cương, sức chiến đấu có lẽ bằng nửa Diệp sư phụ.

Với thực lực của Ôn Văn hiện giờ, muốn đối phó người này thì cần để ý một chút, độ khó tương đương một người đàn ông trưởng thành đấu với nữ giáo viên xinh đẹp của nhà trẻ...

Ôn Văn siết nắm tay thành quyền nói: “Tại hạ là Ôn Văn Lộc cẳng, tao sẽ đá vào trung lộ của mày.”

Người đàn ông vạm vỡ kia có chút sửng sốt, trung lộ?

Ý là người này muốn đánh vào bộ phận quan trọng của hấn sao?

He he, trung lộ của hấn không dễ...

Àm!

Ôn Văn đá một cước vào đũng quần người này, bởi vì hấn chỉ mặt lá cây nên cú đá này cực kỳ chuẩn xác.

Người đàn ông vạm vỡ khiếp sợ nhìn Ôn Văn rồi ngã quỵ xuống đất, sau đó bị Ôn Văn nện vào mũi hơn mười quyền, trực tiếp bị đánh ngất.

“Tao đã nói sẽ đánh trung lộ rồi, thế mà vẫn không chịu đề phòng, đám thổ dân này tự tin vậy sao?”

Đối với Ôn Văn mà nói, trung lộ không phải then chốt, mà là vị trí trung tâm của con người... cũng tức là điểm yếu của đàn ông.

Sau khi xử lý xong đám thổ dân đuổi giết, Ôn Văn vui vẻ nhìn Delia biểu diễn, khu rừng bắt đầu bốc cháy, chim thú trong rừng chạy tứ tán.

Sự tồn tại của đám chim thú này có mục đích ép buộc Delia phải tuân thủ nguyên tắc ‘bảo vệ môi trường’, vì thế số lượng cũng không nhiều.

Theo ngọn lửa lan tràn khắp nơi, giấc mơ này cũng ngày càng yếu hơn, mà biểu cảm trên mặt Delia cũng dễ tợn, thoát

nhìn có vài phần giống với Ôn Văn, người nhất gan nhìn thấy
có lẽ sẽ bị dọa tới ngất xỉu.

[hết 1157]

Chương 1158. Chúng ta có tiền

Ôn Văn xẻ thịt một con thú bị thiêu rụi, tìm chút thịt nướng để ăn, sau đó vui vẻ nhìn ngọn núi lửa đang cháy hùng hực.

“Wow, thật đồ sộ.”

Rừng rậm thiêu đốt nhuộm đỏ bầu trời, ngọn lửa bị gió thổi tạo thành vòi rồng, tình huống như ngày diệt vong này ngay cả phim điện ảnh cũng khó lòng tạo ra được.

Delia đứng trước ngọn lửa, hai tay giang rộng, tựa hồ đang ôm lấy trận lửa lớn này, biểu cảm có chút khủng bố.

“Bởi thế người ta mới nói con gái tuổi mười tám dễ thay đổi, cô gái bình xịt bảo vệ môi trường này chỉ mất tích một đoạn thời gian ngắn đã biến thành vực sâu hung tàn rồi.”

Theo ngọn lửa lan rộng, toàn bộ giấc mơ không có nơi nào yên vui, nơi của Ôn Văn đứng là nơi bình an cuối cùng.

Cơ thể Delia bắt đầu mờ ảo không rõ, sau đó biến mất trong tầm mắt Ôn Văn.

Khi ngọn lửa sắp chạm tới Ôn Văn, đám lửa kia cũng biến mất, rừng rậm thiêu đốt bị ngăn thành những khối lập phương to cỡ đầu người, những khối lập phương này nhanh chóng hợp lại, sau đó biến mất.

Mà Ôn Văn hồi phục tinh thần, phát hiện mình đang đứng trên một con đường, con đường này thuộc về một giấc mơ khác.

Lúc giấc mơ của Delia biến mất, Ôn Văn cảm nhận được ý thức của cô theo dây leo tăng lên, hiện giờ có lẽ đã tỉnh lại ở thế giới bên ngoài.

Xem ra chỉ cần ý thức của người bị bắt phản kháng lại ‘địa ngục’ của mình, hủy diệt đi giấc mơ làm bọn họ đau đớn thì có thể giành được tự do để tỉnh táo lại.

Có điều nếu không có Ôn Văn giúp đỡ, cho dù Delia chết đi sống lại mười lần trăm lần cũng đừng hòng thoát khỏi giấc mơ này.

Toàn bộ quá trình này Ôn Văn hành động rất đơn giản, nhưng Delia có thể thoát khỏi doanh trại chính là vấn đề lớn, cô cũng không có khả năng tạo ra lửa, trong quá trình phóng lửa cũng không thể nào tránh được sự đuổi giết của nhóm thổ dân.

Vị thần linh thần bí kia tựa hồ đã để lại con đường sống cho Delia, nhưng thực tế thì con đường này hoàn toàn không có khả năng.

Mặt khác sau khi giải cứu Delia, Ôn Văn phát hiện mình khôi phục một phần năng lực.

Phần năng lực này là năng lực anh hùng bàn phím thuộc về ‘Oai Long’, tuy năng lực này đã bị cắt giảm một phần lớn nhưng Ôn Văn vẫn có thể tính là người siêu năng, không cần cực khổ học theo Diệp sư phụ một đánh mười nữa.

“Để xem xem giấc mơ này như thế nào, sau khi phá giải giấc mơ này, mình có thể sẽ khôi phục lại thực lực nhất định.”

Trải qua quan sát, Ôn Văn tìm được chỗ dị thường lớn nhất trong giấc mơ này.

Đó là trong giấc mơ này chỉ có hai loại người.

Một là thiếu nữ ở độ tuổi hai mươi đầy sức sống, xinh đẹp chỉ là số ít, phần lớn đều che mặt.

Một loại khác là phụ nữ trung niên bốn mươi đến năm mươi tuổi, những người phụ nữ này có biểu cảm rất độc ác, thoạt nhìn làm người ta sợ hãi.

Dựa theo kinh nghiệm của giấc mơ trước, bọn họ chính là NPC của giấc mơ, chỉ cần tìm ra nơi có phong cách khác với bọn họ là được.

Tìm một hồi, Ôn Văn đã tìm được một nhà ba người.

Đây là gia đình hoàn chỉnh duy nhất mà anh nhìn thấy.

Một người mẹ hiền lành, một em gái lanh lợi xinh đẹp, còn có một người đàn ông vẻ mặt suy yếu.

Nếu Ôn Văn đoán không sai, người đàn ông còi cọc này chính là chủ của giấc mơ.

“Ở trong giấc mơ này mình khá tự do, cứ tiếp tục quan sát thêm một chút nữa, tìm ra điểm chung của hai giấc mơ, như vậy mình có thể nắm giữ được quyền chủ động.”

Ôn Văn núp trong bóng tối, dùng năng lực bàn phím của Oai Long gõ ra một câu nói.

“Mình là một con nhện, ẩn núp trong bóng tối, không bị ai phát hiện.”

Sau khi gõ xong lời này, Ôn Văn có thể bò trong phòng hết như con nhện.

Anh giống như một kẻ biến thái rình coi cuộc sống của một nhà ba người này.

Sáng sớm sau khi thức giấc, người đàn ông này sẽ xuất phát khỏi nhà, tùy tiện tìm một cô gái trẻ ở trên đường rồi bắt đầu cưa cẩm.

Kỹ năng gheo gái của người đàn ông này làm Ôn Văn phải sáng mắt, nếu anh cũng biết những chiêu thức này thì làm sao còn một thân một mình tới tận bây giờ chứ.

Cửa gái tới trưa, hai người đã nói tới chuyện cưới gả, lúc này đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ trung niên vẻ mặt hung ác.

“Muốn qua lại với con gái nhà bọn tôi thì cũng được, mang năm trăm ngàn làm sính lễ tới đây.” Người phụ nữ trung niên hung ác nói.

Sắc mặt người đàn ông kia thay đổi, lập tức về nhà nói chuyện này, người trong nhà xoay tiền suốt một tiếng đồng hồ, cuối cùng cô em gái xinh đẹp đi tới trước mặt hắn nói: “Anh à, chúng ta có tiền rồi, mẹ đã bán nhà có được một triệu rưỡi, bọn em sẽ đi thuê phòng để ở, anh có thể kết hôn rồi.”

Trong quá trình nói chuyện, cô em gái vẫn luôn lộ ra nụ cười, thế nhưng nước mắt vẫn theo khóe mắt chảy xuống.

Ôn Văn bí mật quan sát thở hắt một tiếng, suýt chút nữa đã bị người đàn ông kia phát hiện.

“Hắn đang làm cái quỷ gì vậy chứ, mình nhìn không nổi nữa rồi chỉ muốn đánh người.”

Ôn Văn nổi trận lôi đình, có điều vì nghĩ tới công việc của mình mới cưỡng chế đè ép cơn giận.

Càng làm tam quan của Ôn Văn nổ tung là người này thật sự cảm số tiền này đi kết hôn với người phụ nữ kia.

Quá trình hôn lễ chỉ trải qua vài giờ, tới mười giờ tối, người đàn ông kia mặt đỏ bừng trở về nhà, mở cửa ra thì sững sờ, chỉ thấy trong nhà không có thứ gì.

Hắn điên cuồng tìm cuối, cuối cùng ở trong một góc u ám của thành phố tìm được hai mẹ con tựa vào nhau trên đường.

Người đàn ông cảm thấy đau lòng như bị dao cắt, nhưng còn chưa kịp thử xoay chuyển hết thảy thì tiếng chuông lúc nửa đêm đã vang lên.

Hắn, mẹ và em gái hắn cùng biến mất trong màn đêm.

Rạng sáng ngày hôm sau, người đàn ông có vẻ đã quên đi tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua, sau khi rửa mặt thì đi tìm một cô nàng khác, lại bắt đầu cura cảm.

Ôn Văn đang âm thầm quan sát đã nhìn ra chút phương hướng.

Thời gian của giấc mơ này được tăng nhanh, mỗi khi đến mười hai giờ đêm sẽ tiến hành Reset, mục đích là để người đàn ông này phải thừa nhận cảm giác ghen khuất này trong vô hạn.

Ôn Văn chỉ ở bên cạnh xem đã muốn giết người rồi, có trời mới biết ở trong lòng người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu cảm xúc bùng nổ.

“Nơi này đúng là địa ngục của người đàn ông này, có vẻ mình biết giấc mơ này muốn làm gì rồi.”

“Thời gian có chút eo hẹp, nếu muốn để chính hắn phá hủy giấc mơ này cũng không dễ.”

Ôn Văn xoa tay, mua chút băng vải quấn tay của môn đấm bốc, hóa trang đơn giản một chút, sau đó tiếp cận người đàn ông có vẻ mặt gần như sắp hỏng mất.

Người này nhớ kỹ khoảng thời gian mỗi ngày, nhưng hắn chỉ có thể ngày ngày đi cura cảm các em gái như một cái máy, kết hôn, sau đó gieo họa cho người nhà, đối với hắn thì mỗi ngày đều là sự giày vò.

Thậm chí ở trong thành phố này, ngoại trừ mẹ mình, tất cả những người phụ nữ trung niên còn lại đều là mẹ vợ của hắn...

Hắn có năm mơ cũng muốn thoát khỏi cơn ác mộng vô hạn này, vốn với năng lực của hắn thì căn bản không có cách nào phá vỡ quy tắc của thế giới này.

Đúng lúc này có một người đàn ông rất có khí chất tìm được hắn, lộ ra nụ cười âm áp.

Người này xuất hiện làm người đàn ông này trào nước mắt, Ôn Văn là người đàn ông đầu tiên mà hắn nhìn thấy ở đây.

“Muốn đàm đàn ông chân chính không? Muốn thoát khỏi thân phận hèn mọn không? Theo tôi học tập, tôi sẽ dạy cậu làm thế nào trở thành ‘người đàn ông đầu sĩ chân chính!’”

Trong mắt Ôn Văn tựa hồ bùng lên ngọn lửa thiêu đốt, hấp dẫn người đàn ông như con thiêu thân này.

[hết 1158]

Chương 1159. Quyền thuật đàn ông

Người đàn ông bị Ôn Văn hấp dẫn áp chế, lần đầu tiên không đi cưa cẩm các em gái mà theo Ôn Văn học ‘quyền thuật đàn ông’.

“Điều thứ nhất trong quyền thuật đàn ông là nam nữ bình đẳng, cậu phải biết không phải tất cả mọi chuyện đều nhân nhượng nữ giới, làm một kẻ thân sĩ bỏ đi, cậu phải biết dừng vì cô ta là phụ nữ mà cậu sẽ đối xử khác biệt, nếu một người đàn ông bắt nạt cậu như vậy, cậu sẽ làm thế nào?”

“Điều thứ hai của quyền thuật đàn ông, không thể nhịn, không cần nhịn, tình cảm và hôn nhân là chuyện của hai bên, nếu chỉ có một bên đơn phương cố gắng, như vậy không phải là tình cảm chân chính...”

Có lẽ vì đang ở trong mộng, tốc độ học tập quyền thuật đàn ông rất nhanh, tới giữa trưa đã học xong những gì Ôn Văn đã dạy.

Cả một ngày của hắn chỉ có thể là yêu đương với một người phụ nữ, sau đó xảy ra tranh cãi, tiếp là điện thờ hôn nhân, gia đình tan biến.

Đối với hắn mà nói, tới giữa trưa có lẽ đã rất dài.

Lúc này một người phụ nữ dáng vẻ yếu điệu tiến tới, trên mặt đầy yêu thương.

Dựa theo quy trình bình thường của giấc mơ, cho dù người đàn ông này không đi ghẹo gái thì vẫn có những người phụ nữ yêu mến hắn, sau đó trực tiếp nói chuyện cưới gả.

Nếu hấn chống cự lại chuyện cưới xin thì kết cục của mẹ và em gái hấn lại càng thảm khốc hơn, cắn rứt lương tâm của hấn lại càng mãnh liệt hơn, vì thế hấn vẫn không dám vi phạm quy tắc của giấc mơ này.

Thế nhưng người đàn ông say khi học xong khóa quyền thuật thì hấn đã hiểu ra, quyết định không dựa vào cách sống.

Người phụ nữ kia ngậm ngùi dựa sát vào người đàn ông, sau đó nói ra lời nói độc ác nhất trong cảm nhận của hấn: “Darling à, nhà của em đồng ý để chúng ta kết hôn rồi, có điều cần một triệu tiền sính lễ, một triệu này chúng ta không được dùng, lúc em trai em kết hôn...”

Àm!

Người phụ nữ bị trực tiếp đá bay ra ngoài, người đàn ông vuốt tóc một phen, cao ngạo rời đi.

Giờ phút này suy nghĩ trong đầu hấn rất rõ ràng, đã không còn những chuyện phiền não, hấn một đường nhún nhảy quay trở về nhà, giống như mình chính là vua của thế giới này.

Chỉ cần mẹ và em gái có được cuộc sống tốt thì hấn đã hài lòng rồi.

Ôn Văn ở trên nóc nhà, đi theo phía sau người đàn ông, trên mặt là nụ cười hài lòng, đưa học trò ngốc này rớt cuộc cũng xuất sư rồi.

Giấc mơ này không có pháp luật, không có người chấp pháp, đối với đám người lòng tham không đáy này thì việc gì phải khách sáo chứ, trực tiếp dùng nắm đấm nói chuyện là được.

Sau khi trở về nhà, người đàn ông nọ phát hiện nhà mình bị một đám phụ nữ trung niên vây lại, người phụ nữ bị hấn đánh đã kéo bạn bè người thân tới nhà của hấn.

Xem dáng vẻ, nếu không được lời giải thích thích đáng thì mẹ và em gái hẳn sẽ bị đám phụ nữ trung niên này bắt nạt tới chết.

Người đàn ông này thấy một màn này thì bay vọt tới tung cước, thoáng chốc đã đập lộn mào đám người vây xem, sau đó dùng hết võ lực chuyển đang chiến đấu bằng nắm đấm.

Ôn Văn cắn hạt dưa xem cuộc vui: “Điều thứ ba của quyền thuật đàn ông, lúc không có thời gian nói đạo lý thì không cần phải nói, cứ thoải mái mà làm!”

Trong hiện thực, Ôn Văn khẳng định không thích người kích động bạo lực như vậy, nhưng ở nơi này thì chỉ có bạo lực mới giải quyết được vấn đề.

Trải qua một buổi giảng dạy, người đàn ông này không chỉ học quyền thuật đàn ông ‘biến thái’ của Ôn Văn, hẳn còn học được thực lực vật lộn mạnh mẽ, có thể so với hai Diệp sư phụ, cũng tức là người đàn ông trưởng thành trải qua huấn luyện có thể một đánh hai mươi!

Sức chiến đấu này dùng để đối phó đám phụ nữ trung niên này quả thực là đại tài tiêu dụng, chỉ vài phút đồng hồ đã dọa đám người bao vây nhà hẳn tè ra quần.

Mẹ và em gái hẳn tuy hoảng loạn nhưng ánh mắt đã không còn tối tăm như trước, bọn họ cũng hi vọng người đàn ông này có thể đứng dậy đảm đương trụ cột gia đình.

Sau khi làn sóng này tản đi, buổi chiều có rất nhiều phụ nữ tới nhà muốn kết hôn với người đàn ông này, nhưng tất cả đều bị hắn đập ra ngoài.

Mãi đến tận buổi tối, khi tất cả những người phụ nữ muốn gả con gái ở trong giấc mộng này đều bị người đàn ông này đập cho một trận thì tiếng chuông nửa đêm rớt cuộc vang lên.

Người đàn ông lùn còi cọc căng thẳng nhìn mẹ và em gái, đây là lần đầu tiên hắn phản kháng toàn diện, hắn cảm thấy rất thoải mái, nhưng hắn không muốn vì thế mà tổn hại tới mẹ và em gái.

Kết quả sau khi tiếng chuông vang lên, mẹ và em gái không rơi vào tình trạng thảm khốc như trước kia, ngược lại mỉm cười ôm hắn, sau đó dần biến mất trong không khí.

Cơ thể của người đàn ông cũng trở nên mờ ảo, hắn nhìn thấy Ôn Văn chậm rãi đi về phía mình, hắn khom người lớn tiếng nói với Ôn Văn.

“Sư phụ, cảm ơn thầy đã chỉ dạy, nếu sau khi tỉnh lại tôi vẫn nhớ kỹ những điều này...”

Ôn Văn ngoáy lỗ tai: “Không nghe thấy.”

Người đàn ông lùn hít sâu một hơi: “Nếu tôi vẫn nhớ kỹ hết thấy, tôi chắc chắn sẽ thực hành theo quyền thuật đàn ông của thầy, cũng sẽ phát dương quang đại.”

Ôn Văn gật đầu hài lòng: “Rất tốt, rất có tinh thần! Sau này đừng gọi tôi là sư phụ, gọi là lão đại đi.”

Người đàn ông lùn gọi một tiếng lão đại, sau đó biến mất trong tầm mắt Ôn Văn.

Sau khi hắn biến mất, giấc mơ nhanh chóng tan vỡ, mà Ôn Văn lại khôi phục một phần sức mạnh, tiến vào một giấc mơ khác.

Hồi phục lại tinh thần, Ôn Văn tự lầm bầm: “Không phải mình đã tạo ra một tên điên bạo lực đấy chứ?”

Nơi này là giấc mơ tầng sâu, những thay đổi ở nơi này đều sẽ ảnh hưởng tới hiện thực, vì thế người đàn ông này sẽ biến thành bộ dáng gì thì Ôn Văn không dám đảm bảo.

Có điều ở trong giấc mơ này, sự sai trái cần phải thực hiện, có điều nó không đủ để bẻ cong.

Chỉ hi vọng sau này người đàn ông này sẽ không trở thành người bạo hành gia đình, theo quan điểm của Ôn Văn, không quản người bạo hành gia đình là nam hay nữ thì đều phải bị hung hăng dạy dỗ một phen.

Ôn Văn đi tới cột điện ở ven đường, một cước đạp gãy nó, lần này thứ anh khôi phục là tổ chất cơ thể, sau đó anh bắt đầu tiên cứu giấc mơ lần này.

Sau khi phá giải giấc mơ, số lượng người bị hại được giải cứu ngày càng nhiều hơn, Ôn Văn lại càng hiểu về núi giấc mơ hình xoắn ốc mười tám tầng kia.

Mỗi giấc mơ được sắp xếp ở đây đều có đủ thâm ý, người bị hại tuy phải thừa nhận sự đối xử phi nhân đạo, sống trong địa ngục dành riêng cho mình, lại còn không thể chết.

Nhưng Ôn Văn thấy những gì bọn họ phải chịu vẫn rất thoải mái, thậm chí còn muốn cùng giấc mơ khi dễ người.

Bởi vì người bị nhốt ở đây ít nhiều gì cũng có chút đáng trách, ví dụ như cô gái bình xịt bảo vệ môi trường, hoặc là người đàn ông lùn hèn mọn không hề vô tội kia...

Vị thần linh thần bí này thật sự muốn ‘trừng phạt’ bọn họ, tuy mức độ trừng phạt quá lớn nhưng không thể nói hoàn toàn vì ham muốn cá nhân.

“Nhưng hẳn bắt Hồ Âu Lăng để làm gì, dưới sự ‘giáo dục’ của mình, cô ta đã cải tà quy chính...”

“Không quản thế nào, đợi đến khi tìm được hắn thì sẽ có đáp án.”

“Nếu đối phương có thể trao đổi thì để hắn chế tạo giấc mơ đơn giản một chút, mặc dù đau khổ nhưng vẫn để bọn họ có cơ

hội sửa đổi.”

“Nếu thật sự có thể làm theo lời mình thì vị thần linh này có thể đóng vai trò trong việc cải thiện tác phong xã hội.”

[hết 1159]

Chương 1160. Thần giấc mơ

Theo số lượng giấc mơ phá giải ngày càng nhiều, Ôn Văn lại càng thuận buồm xuôi gió trong giấc mơ xoắn ốc.

Trong quá trình này, anh nhìn thấy rất nhiều giấc mơ thú vị.

Có người bị hại giấc mơ là một bậc thầy bàn phím, bình thường mỗi khi xem tin tức vẫn luôn để lại bình luận yêu cầu tử hình.

Vì thế địa ngục của hắn chính là quản lý những nội dung mình từng đưa ra.

Xem phim bị tử hình, nhỏ nước miếng tử hình, mắng chửi người khác tử hình, tiêu vãi trong nhà vệ sinh công cộng cũng tử hình...

Hắn sống ở nơi này giống như người máy, không dám làm ra chút hành vi không tuân thủ pháp luật nào.

Sau khi Ôn Văn tới liền xúi giục hắn náo loạn kỷ cương khắp nơi, cuối cùng làm quy tắc giấc mơ này hồng bét.

Còn có một người bị hại vốn là một tên trộm, địa ngục của hắn chính là một thế giới mà tất cả mọi người đều là ăn trộm, không quản hắn nhận được cái gì, trong vòng một giờ sẽ bị người ta trộm mất.

Ôn Văn hóa thân thành một tay đấm, để tên trộm này chỉ huy cải tạo trật tự của thành phố này, không còn ai trộm nữa, giấc mơ này tự nhiên sụp đổ.

Còn có một người đàn ông bạo hành, ở trong mộng thì nữ giới đều là cấp bậc Diệp sư phụ, hắn trở thành đối tượng bị bạo hành...

Ôn Văn ngày càng khôi phục mạnh hơn, đồng thời cũng chế tạo ra một đám quái nhân tính cách vụn vẹo.

Đám quái nhân này rất biết ơn Ôn Văn, thậm chí coi anh như cha mẹ tái sinh, đều hứa hẹn sau khi tỉnh lại sẽ không quên ơn của Ôn Văn, sẽ phát dương quang đại những gì mà Ôn Văn đã dạy bọn họ.

Lúc ban đầu Ôn Văn còn rất vui vẻ, sau đó thì cảm thấy không thú vị.

Không phải anh đã tạo ra một đống biến thái ở thế giới hiện thực rồi chứ?

...

Trên đỉnh cao nhất của núi xoắn ốc có một tòa điện thần hình xoắn ốc quái dị.

Ở trung tâm điện thần có một chùm ánh sáng phóng vọt lên cao, bên trong chùm sáng có một bóng người hư ảo.

Bóng người này sắc mặt tái nhợt, trên người mặc thân bào màu đen, đầu đội mũ miện màu đen, ngoại hình giống như người trẻ tuổi mà nhóm Đào Thanh Thanh đã gặp ở bên ngoài.

Hắn là người thanh lọc linh hồn, nhân viên quản lý ảo giác, chủ nhân địa ngục trong mơ, hắn được đám quái vật ở thế giới trong tôn xưng là lão tiên Huyền Mộng!

Từng có một vị chân thần có quyền lực giấc mơ bị những vị thần khác rất kiêng kỵ.

Thế giới giấc mơ kỳ dị đáng sợ, không ai muốn bị một vị chân thần có quyền lực giấc mơ nhắm tới, có nguy hiểm hay không không biết, nhưng bạn đừng hòng được ngủ ngon.

Có điều ngoại trừ kiêng kỵ thì thần giấc mơ cũng là con mồi của nhóm Thần Thiên Giới.

Bởi vì lĩnh vực giấc mơ không có chúa tể, hơn nữa phạm vi ảnh hưởng của giấc mơ quá rộng, tiềm lực rất mạnh mẽ, nói cách khác mỗi vị thần giấc mơ đều có quyền lực thống nhất tất cả quyền lực giấc mơ, trở thành Chúa Tể Tối Cao!

Cho dù sức mạnh giấc mơ không đủ, không thể sinh ra một vị Chúa Tể Tối Cao, thống nhất tất cả sức mạnh giấc mơ cũng đủ để trở thành Thần Thiên Giới mạnh mẽ nhất.

Khả năng này rất thấp, còn thấp hơn tiện tay thò vào sông chộp lấy một viên sỏi, nhưng trong lĩnh vực khác thì năng lực này bằng không.

Lão tiên Huyền Mộng là một biệt hiệu, tên thật của vị thần này là Yém Tổ, từng là Thần Linh Giới lĩnh vực giấc mơ.

Mấy ngàn năm trước vì tránh né Chúa Tể Bầu Trời phái Thần Thiên Giới đuổi giết, khi đó không khác gì thế giới hiện thực bình thường nhưng chưa tiến hành phong tỏa.

Sau khi trốn tới nơi này thì hắn được đế vương nhân gian cung phụng, bắt đầu thi triển quyền lực ở thế giới này.

Không đợi Yém Tổ chơi thỏa thích thì hắn gặp phải một tên biến thái mặc đồ đen, hắn không biết kẻ này là ai, nhưng biết là kẻ này cũng tới thế giới này chạy nạn.

Cùng là người lưu lạc, Yém Tổ cũng không muốn làm khó tên kia, nào ngờ kẻ này lại vì đám nhân loại bình thường mà vung tay với hắn.

Phá vỡ thân Thần của hắn, phong ấn trong kim tự tháp, truyền thuyết về Yém Tổ cũng dừng lại ở đây.

Tới giờ Yém Tổ vẫn chưa nghĩ ra, rốt cuộc là thứ gì truy sát nôi... tên biến thái đó.

Bởi vì kẻ đó thật sự quá mạnh mẽ, rõ ràng trông ngắc ngoải dờ sống dờ chết nhưng vẫn có thể phát huy ra sức chiến đấu

còn khoa trương hơn cả Thần Thiên Giới.

Lẽ nào là Chúa Tể Tốt Cao đuổi giết hấn?

Đã qua mấy ngàn năm thời gian, phong ấn mới dần yếu bớt, Yém Tổ mới có thể chạy thoát.

Đầu tiên hấn ngủ đông một khoảng thời gian ngắn, mãi tới khi xác định tên biến thái kia đã không còn ở thế giới này thì hấn mới ra ngoài gây sự.

Thế giới này đã bị thế giới trong ăn mòn, mặc dù có lá chắn mạnh mẽ bảo vệ nhưng nó không thể chống đỡ được bao lâu nữa, chỉ cần hấn tiếp tục chờ đợi thì có thể trở lại thế giới trong, tiếp tục làm vị Thần ung dung tự tại.

Đột nhiên Yém Tổ mỉm cười, hấn cảm nhận được có linh hồn thoát khỏi cõi mộng của mình.

“Nếu muốn thoát khỏi địa ngục giấc mơ của mình thì tất nhiên cần phải làm ra sự thay đổi bản chất.”

“Nói cách khác sau khi chúng rời đi sẽ không còn khốn khiếp như trước nữa.”

Yém Tổ không hề cảm thấy tức giận, bởi vì khiến cho người ta thông qua địa ngục giấc mơ của hấn để thay đổi bản chất chính là một trong số quyền lực của hấn.

Thông qua hành động này, hấn có thể chậm rãi khôi phục, càng nhiều người rời đi thì hấn lại càng hài lòng.

“Chắc, là có người đang giúp bọn chúng.”

“Có thể đi vào tầng giấc mơ sâu như vậy, bản lĩnh của tên nhóc này rất tốt, để mình nhìn linh hồn của hấn một chút xem nào...”

Nụ cười của Yém Tổ im bật, hấn phát hiện mình thế mà lại không nhìn thấu linh hồn của người này.

“Xem ra thế giới này cũng không quá tệ, ít ra cũng tồn tại vài kẻ thú vị.”

Yém Tổ im lặng một hồi lâu, càng quan sát Ôn Văn lại càng cảm thấy quen mắt, nhưng hắn có thể xác định mình chưa từng gặp Ôn Văn.

“Túi da đẹp mắt nghìn bài một điệu, linh hồn thú vị ngàn dặm mới có một, có thể gặp được người như vậy thực không dễ dàng, mình sẽ ra chơi với hắn một chút vậy.”

Ở bên ngoài chùm sáng, một cơ thể nhanh chóng thành hình, người này có dáng vẻ hoàn toàn tương tự Yém Tổ.

Bóng dáng ấy quay sang chấp tay với Yém Tổ, sau đó hóa thành vệt sáng chui xuống núi xoắn ốc, đi tới chỗ giấc mơ của Ôn Văn.

...

Lúc này Ôn Văn đang quyền đàm cước đá với một người đàn ông.

Kẻ bị đánh là một người đàn ông trung niên, người này thường xuất hiện trong các chương trình, là một ‘phần tử trí thức’ có chút danh tiếng.

Thật ra Ôn Văn cũng không ghét quần thể này, bởi vì định nghĩa chính xác của dân trí là có đủ kiến thức chuyên nghiệp và nền tảng học thuật, là người tham gia nêu ra ý kiến xã hội và các vấn đề công cộng, có đầy đủ tinh thần phê phán và lý tưởng đạo nghĩa.

Quần thể này tồn tại hiển nhiên có ý nghĩa rất kỳ tích, nhưng người trước mắt thì không có.

Gieo lo lắng, kích hoạt mâu thuẫn xã hội, buông lời cực đoan để thu hút sự chú ý, từ đó kiếm được rất nhiều tiền, đây là chuyện mà người này làm.

Trước giờ Ôn Văn vẫn luôn coi thường người như vậy, thấy hẳn xuất hiện ở nơi này còn thềm vỗ tay khen hay, vì thế sau đó liền trực tiếp đấm đá một trận.

[hết 1160]

Chương 1161. Hai trò chơi

Sau khi đánh hai người bầm dập, Ôn Văn dùng một miếng khăn ướt xoa nắm tay, sau đó ngồi lên cái thùng ở bên cạnh.

“Nói đi, nơi này xảy ra chuyện gì?”

Cao Phương Chu bụm mũi, không cho máu mũi tiếp tục chảy ra ngoài, kể lại những gì mình gặp phải trong khoảng thời gian hai năm này.

Sau khi tới thế giới giấc mơ này, Cao Phương Chu phát hiện thế giới này không có người nào bình thường.

Tất cả mọi người giống như hấn trước kia, không ngừng công kích xã hội, tạo ra mâu thuẫn, trong thành phố chia ra đủ loại phe phái, những phe phái này không ngừng cãi nhau.

Ngoại trừ tranh luận, những người này còn cố gắng moi tin tức đen của đối thủ, và cả tạo ra chút quan tâm cũng ‘đen’ không kém.

Cao Phương Chu không có cách nào né tránh những tranh luận này, hấn phải tham gia tất cả những buổi tranh luận hoang đường, phát phát hiệu ý kiến trong những sự kiện.

Tranh luận cường độ cao như vậy làm tinh thần Cao Phương Chu gần như tan vỡ, nhưng dựa theo quy tắc giấc mơ thì hấn không có cách nào trốn tránh.

Trong thế giới hiện thực, Cao Phương Chu thích làm như vậy, bởi vì sẽ kiếm được tiền.

Nhưng ở trong thế giới giấc mơ này, ngoại trừ nhận được công kích vô tận thì không lấy được gì.

“Tao thật sự không muốn cứu mày ra ngoài, nhưng không cứu lại không được.”

“Muốn cứu mày ra thì chỉ cần thông qua mày, để tất cả mọi người trong thành phố ngậm miệng lại là được.”

Cao Phương Chu lắc đầu: “Tôi không biết anh muốn làm gì, có điều anh không cần phải làm vậy, đây là kiếp nạn của tôi, tôi muốn tự mình phá giải.”

“Ôi chao, có tinh thần khá tích cực đấy.” Ôn Văn khen ngợi.

Cao Phương Chu cười khở: “Anh rất khinh thường tôi đúng không? Tôi cũng tự khinh thường chính mình, vì thế tôi muốn ở nơi này để chuộc tội trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Có điều tôi đã nhận rõ chính mình, mà anh...” Cao Phương Chu định khĩa Ôn Văn, thế nhưng nhớ tới tình cảnh bị đánh khi nãy thì chỉnh lại đối tượng: “Liệu bọn họ có nhận rõ chính mình hay không?”

“Tôi vì tiền mà tạo ra xích mích mâu thuẫn, biến tia lửa thành đám lửa dày đặc, để bầu không khí xã hội chuyển biến theo hướng không tốt... chuyện này tôi đều nhận thức được.”

“Nhưng tại sao tôi lại phải làm như vậy, không phải bởi vì có thể kiếm được nhiều hợp đồng hơn, có được nhiều tiền hơn sao?”

“Tai nạn là do tôi tạo ra sao? Mâu thuẫn vì thôi mới xuất hiện sao? Bản thân bọn họ có suy nghĩ hận đời, tôi chỉ là cái loa phát của bọn họ thôi!”

“Tôi chỉ là bãi đò mà bọn họ phun ra xã hội trong lúc bực bội, không quản tới chuyện ai sẽ lau nó đi, vì thế tôi mới châm lửa được.”

“Lúc bọn họ khôi phục lý trí thì lại gấp gáp muốn diệt trừ nó, cứ như làm vậy thì tức là bọn họ chưa từng phun đờm vậy.”

“Sai lầm của tôi là không thể nhận rõ sự thực chính mình chỉ là bãi đờm, vì thế tôi nên ở lại đây chịu phạt.”

“Mà bọn họ có hiểu được mình cũng có phần trong bãi đờm này không?”

Cao Phương Chu càng nói lại càng kích động, lúc sau thậm chí đã đứng dậy gầm rú với Ôn Văn.

Ôn Văn không bị hấn chân động, chỉ giơ chân đá hấn lăn đi.

“Sao lại đánh tôi, tôi nói không đúng à?” Cảm xúc của Cao Phương Chu tan vỡ, gần như mang theo tiếng khóc nức nở gầm rú nói.

Ôn Văn chột chột lỗ tai: “Không có gì, chỉ là thái độ của mày hung hăng quá.”

“Ngoài ra tao giúp mày không phải vì tốt cho mày, không cứu mày ra thì tao cũng không thể nào rời khỏi nơi này.”

“Không, mày có cách.” Một âm thanh đột nhiên xuất hiện làm Ôn Văn híp mắt lại.

Anh nhìn thanh niên xuất hiện ở phía sau mình, xoay người lại hung hăng nói: “Tao biết ngay mà, nếu cứ tiếp tục đi xuống thì nhất định sẽ làm mày chú ý, hiện giờ mày tới tìm tao cũng không có gì lạ.”

Yêm Tổ ngạc nhiên nhìn Ôn Văn: “Nghe giọng điệu thì có vẻ mày biết sự hiện hữu của tao?”

“Ha ha, mày bắt cóc hầu cung của tao, sao tao có thể không biết mày chứ?” Ôn Văn bĩu môi.

Yém Tô có chút sừng sốt: “Hầu cung là...”

“Thì tức là thú cung cộng với hầu gái, bị nhốt nhiều năm như vậy, tao cũng không trách mà mày không có học thức.” Ôn Văn cười nhạo.

Yém Tô cũng không tức giận, hẳn không phải loại hình dễ tức giận.

“Nè hai vị, có thể nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì không vậy...” Cao Phương Chu yếu ớt hỏi.

“Nơi này không có chuyện của mày.” Yém Tô vung tay, Ôn Văn cũng cảm giác được một lực hút, cả người anh bị kéo đi, thoát ra khỏi giấc mơ của Cao Phương Chu.

Hai người xuất hiện trong một quán cà phê, Yém Tô đưa tay với Ôn Văn: “Mời ngồi, bây giờ đã không còn người vương bận, hai chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Ôn Văn có chút kinh ngạc với chiêu thức của Yém Tô, anh có thể chất của mộng yểm, thế nhưng vẫn không thể nào hiểu được chiêu thức đó của Yém Tô.

“Mày đã ra mặt nói chuyện, vậy thì tao cũng không quanh co làm gì, lần này tao tới là có hai mục đích, thứ nhất là cứu hầu cung của tao, thứ hai là mày hãy ngừng hành vi liên tục làm người ta mê man này lại.”

Sau khi nghe điều kiện của Ôn Văn, Yém Tô bật cười hi hi thành tiếng: “Hầu cung của mày chính là hồ ly tinh kia đúng không? Linh hồn như vậy thực hiếm thấy, vì thế tao đã lấy nó làm vật trưng bày rồi.”

“Về phần điều thứ hai... câu trả lời của tao là không có khả năng!”

Ôn Văn híp mắt: “Đừng trả lời nhanh như vậy, mày vẫn chưa nghe thấy điều kiện của tao mà.”

“Trừ bỏ chính mình, tao không cảm thấy mày có năng lực gì có thể hấp dẫn tao.” Yém Tổ nhìn Ôn Văn, liếm môi một cái, làm Ôn Văn nổi da gà.

“Nếu mày có thể hạ thấp độ khó của giấc mơ, để những người này có thể tự thông qua thử thách để trở về hiện thực, đồng thời không chế số lượng và mục tiêu rơi vào mê man, đừng để xã hội gặp khủng hoảng.”

“Tao cảm thấy như vậy sẽ có tác dụng tích cực cho xã hội, nếu mày có thể thỏa mãn yêu cầu này, tao có thể đàm phán với Hiệp Hội Thợ Săn, để mày trở thành sự tồn tại hợp pháp.”

“Có thể đi lại dưới ánh mặt trời dù sao cũng tốt hơn trốn trong giấc mơ.

Suy nghĩ này được hình thành trong quá trình phá giải những giấc mơ của Ôn Văn.

Nếu Yém Tổ có thể làm theo ý kiến của Ôn Văn, như vậy sẽ giúp cho không ít người giành được cuộc sống mới, đối với toàn bộ liên bang chính là chuyện tốt.

Hơn nữa Ôn Văn cũng không cần va chạm với cấp Tai Biến thần bí này, có thể coi là nhất cử lưỡng tiện.

Yém Tổ tựa hồ có chút động lòng, thế nhưng hắn đã tự bóp chết phần động lòng đó.

“Thứ nhất, giấc mơ của tao vốn là ban ơn, để chúng dễ dàng thoát khỏi giấc mơ như vậy chính là không tôn trọng sự ban ơn của tao.”

“Thứ hai, tao không cần thân phận hợp pháp, bởi vì Hiệp Hội Thợ Săn kia không có cách nào uy hiếp được tao, nói đến cùng thì bọn mày chẳng qua chỉ là đám dân bản xứ ở đây mà thôi.”

“Có điều, cũng không phải tao không thể đồng ý hai điều kiện của mày.”

Âm cuối của Yêm Tổ kéo dài, hiển nhiên là có lời muốn nói, vì thế Ôn Văn cũng thuận theo hỏi.

“Phải thế nào thì mày mới đồng ý?”

Yêm Tổ bật cười khoa trương: “Tao muốn mày chơi hai trò chơi với tao, mày thắng thì tao sẽ đồng ý.”

[hết 1161]

Chương 1162. Giác mơ dành riêng cho mình

Ôn Văn móc mũi: “Mày nói muốn chơi trò chơi, tao liền chơi với mày thì chẳng phải quá mất mặt à?”

Yém Tổ ngơ ngác, hẳn không ngờ sự việc lại tiến triển theo hướng mày.

“Như vậy đi, chỉ cần mày đáp ứng điều kiện của tao, tao sẽ thả đám người đã hỏi cái ra ngoài, mày thấy sao?”

Ôn Văn suy nghĩ hai giây, sau đó gật đầu với Yém Tổ: “Được rồi, thành giao.”

Yém Tổ mỉm cười, để nhóm người bị kéo vào trong giấc mơ lúc đầu tỉnh lại, sau khi làm xong thì nụ cười của hắn cứng ngắc.

Không phải Ôn Văn đang xin hắn đồng ý điều kiện à? Sao nói một hồi lại biến thành hắn xin Ôn Văn chơi trò chơi vậy?”

“Hai trò chơi, mục tiêu của trò đầu tiên chính là Cao Phương Chu, tao cá là hắn không thể thoát khỏi giấc mơ này.”

“Tao chịu trách nhiệm để hắn thoát khỏi giấc mơ này?”
Lông mày Ôn Văn nhướng lên.

Yém Tổ gật đầu: “Đúng là vậy.”

Lúc này Ôn Văn từ chối: “Như vậy là không công bằng, giấc mơ này là địa bàn của mày, chỉ cần mày phong tỏa lối vào, cho dù làm thế nào tao cũng không ra được.”

Yém Tổ nghe đầu nói: “Vậy thì tao và mày đều không can thiệp, xem thử xem hắn có thể ra được hay không.”

Ôn Văn híp mắt suy nghĩ một hồi, sau đó đồng ý với yêu cầu trò chơi của Yém Tô.

“Tao sẽ đẩy nhanh tốc độ của giấc mơ, như vậy tao và mày không cần chờ quá lâu để biết kết quả, chỉ cần hấn có thể dựa vào chính mình thoát ra khỏi giấc mơ này, tao sẽ thả ‘hầu cung’ của mày ra.”

“Có điều trong khoảng thời gian này, tốt nhất chúng ta cũng không nên lãng phí, bắt đầu luôn trò chơi thứ hai đi.”

“Tao sẽ tạo riêng một giấc mơ cho mày, chỉ cần mày có thể thoát khỏi giấc mơ này thì tao sẽ đồng ý yêu cầu của mày, giảm bớt số lượng người bị kéo vào trong mộng, chỉ chọn những mục tiêu đặc biệt và cũng sẽ giảm bớt độ khó của giấc mơ.”

“Hãy chuẩn bị đi... giấc mơ thuộc về mày đã bắt đầu rồi!”

Yém Tô đẩy nhẹ Ôn Văn một cái, Ôn Văn cảm giác được sức mạnh của mình không ngừng phân tách ra ngoài, nháy mắt lại biến thành trạng thái người bình thường như lúc ban đầu.

Sau đó anh xuất hiện trên một con đường u ám, dưới chân có chất lỏng dính dính dơ bẩn.

Trên bầu trời truyền tới giọng nói của Yém Tô: “Trước đó quên nói với mày, nếu đã là trò chơi thì tất nhiên phải có phe thắng phe thua, nếu mày thắng thì tao sẽ đáp ứng điều kiện của mày, nhưng nếu mày thua...”

“Vậy thì mày sẽ vĩnh viễn ở lại đây với tao, tao rất thích loại linh hồn đặc biệt thú vị như mày.”

Sau khi nói xong, giọng nói của Yém Tô biến mất, Ôn Văn cũng bắt đầu cảm nhận hoàn cảnh xung quanh của trò chơi thứ hai này.

“Ày... lại là cảm giác không có sức mạnh này, thật sự tệ hại.”

Ôn Văn nhìn lòng bàn chân mình, chất lỏng dơ bẩn dính dính kia là máu gần khô, một người phụ nữ bị xé toạc lồng ngực moi hết nội tạng nằm ở bên cạnh Ôn Văn, gương mặt lộ ra biểu cảm khùng bố đầy tuyệt vọng.

Xem ra giấc mơ được chế tạo riêng cho Ôn Văn cũng không yên ổn, Ôn Văn chỉ có thực lực người bình thường, muốn toàn mạng thoát ra ở nơi này có chút khó khăn.

Thật ra anh không muốn chơi trò chơi vớ vẩn với Yém Tổ, bởi vì thật ra tất cả trò chơi đều nằm trong sự khống chế của Yém Tổ, thắng thua chỉ do một suy nghĩ của hắn.

Thậm chí cho dù Ôn Văn thắng hai trò chơi này, vẫn có khả năng đối phương không thừa nhận kết quả của trò chơi này.

Nhưng Ôn Văn chỉ có thể đồng ý với lời đề nghị này, bởi vì nơi này là địa bàn của Yém Tổ.

Trước khi nhìn thấy Yém Tổ, Ôn Văn đã có đánh giá cao về Yém Tổ, nhưng khi nhìn thấy Yém Tổ thật sự thì anh phát hiện mình đã đánh giá thấp đối phương.

Lúc bị Yém Tổ kéo tới phòng cà phê, Ôn Văn không hề cảm nhận được Yém Tổ làm sao sử dụng sức mạnh, này cũng tức là Yém Tổ có sức mạnh tuyệt đối ở trong thế giới này.

Năng lực thể chất của mộng yểm mà Ôn Văn có được, ở trước mặt Yém Tổ căn bản không có chút ý nghĩa gì.

Trừ phi biến thân thành trạng thái Tai Biến mới có thể liều mạng với Yém Tổ, sau đó chật vạt thoát khỏi nơi này.

Nhưng nếu làm vậy thì Ôn Văn rất khó đạt được mục đích, vì thế Ôn Văn tham gia trò chơi của Yém Tổ chỉ vì muốn kéo dài thời gian.

Trước khi tiến vào núi xoắn ốc mười tám tầng, Ôn Văn đã gửi kết quả điều tra của mình cho tư tế Sa Hải.

Tư tế Sa Hải đang truy tìm tung tích của Yém Tô, sau khi nhận được tin chắc chắn sẽ nghĩ cách tiến vào giấc mơ này.

Đợi sau khi hắn tiến vào, Ôn Văn sẽ bắt tay với hắn để đối phó Yém Tô.

Sau khi tận mắt nhìn thấy Yém Tô, tiến hành nói chuyện một phen, Ôn Văn cũng hiểu được tính cách của kẻ này.

Trước đó Ôn Văn đã gặp không ít cường giả Tai Biến, nhưng hành động của Yém Tô rất khác với bọn họ.

Nó không phải xét trên khía cạnh sức mạnh, mà là quan niệm, cường giả cấp Tai Biến khác tuy có được thực lực thần linh nhưng vẫn sử dụng lối tư duy của con người.

Mà Yém Tô thì thật lòng xem mình là thần linh, hắn khinh thường giao lưu với người phàm, trốn trong thần vực của chính mình, không chút cố kỵ thi triển quyền lực của mình.

Hắn không có ác ý quá lớn đối với nhân loại, nhưng hắn cũng không có ý tốt, hắn chỉ xem nhân loại là một sinh vật tầng thấp.

Tên này căn bản không có dự định nói chuyện ngang hàng với Ôn Văn, trò chơi mà hắn nói Ôn Văn chỉ là đang đùa thôi.

“Trước không nghĩ nhiều như vậy, suy tính xem nên làm sao vượt qua thứ gọi là trò chơi này.”

Ôn Văn nhìn vẻ mặt của xác người phụ nữ, máu của cô ta vẫn chưa đông hoàn toàn, điều này chứng tỏ con quái vật tập kích có khả năng đang ở gần đây.

Rất nhiều quái vật yêu thích nội tạng con người, có điều xem vết cắn và bộ lông lưu lại thì kẻ gây án hẳn là người sói.

Trên vách tường có dấu móng tay máu, dấu vết này còn nhỏ hơn vết chân người, điều này chứng tỏ thể hình của người sói xấp xỉ như nhân loại.

Nếu không phải là người sói có đầy đủ năng lực, vậy thì hẳn là người sói cấp bậc Tai Họa hoặc thấp hơn.

Người sói cấp bậc Tai Họa thoát nhìn đáng sợ, có thể dọa ngất người bình thường nhưng thật ra năng lực chiến đấu không tính là mạnh, mặc dù Ôn Văn không có siêu năng lực nhưng sức chiến đấu vẫn hơn Diệp sư phụ, vẫn có thể tự vệ.

Nhưng vấn đề hiện giờ là trong giấc mơ đặc biệt chế tạo cho riêng anh không có khả năng chỉ có một người sói cấp thấp.

Ôn Văn hơi híp mắt lại, trong nhãn cầu tựa hồ có ngọn lửa đang thiêu đốt, sau khi có được trạng thái Tai Biên, quái vật bình thường đã mất đi tính khiêu chiến đối với anh, nhưng giấc mơ này đã làm anh có lại ngọn lửa nhiệt huyết.

Anh hít sâu một hơi, đi tới nơi sạch sẽ cố gắng chùi sạch đế giày của mình, tránh chính mình lưu lại dấu chân máu.

Sau đó anh rời khỏi con hẻm nhỏ này, hiện giờ anh cần tìm chút vũ khí thuận tay để phòng thân.

Lưỡi dao trong cổ áo dùng để đối phó người bình thường thì được, nhưng đối phó quái vật như người sói thì có chút nghèo nàn.

Phần lớn người đi đường có vẻ rất vội vàng, biểu cảm sợ hãi.

Điều này chứng tỏ mọi người trong thành phố này đều cảm nhận được có thứ đe dọa, vì thế bọn họ mới sợ hãi như vậy, tuyệt đối không chỉ là vấn đề một người sói.

[hết 1162]

Chương 1163. Gerald tóc bạc

Phong cách của thành phố này giống thời trung cổ của khu Kim Ung, người đi đường sẽ khoác áo mưa hoặc cầm dù, kiến trúc được xây dựng bằng đá, thỉnh thoảng có xe ngựa chạy qua trên đường.

Hình tượng của Ôn Văn có vẻ không phù hợp với thành phố này, nhưng bởi vì đang ở trong mơ nên cũng không có người tìm Ôn Văn gây sự.

Trong thế giới này, hiển nhiên không có súng, ít nhất là không có súng để Ôn Văn có thể sử dụng, vì thế mục tiêu của anh là một con dao tốt.

Dao làm bếp không nằm trong phạm vi cân nhắc, với trình độ luyện kim của thời đại này, có lẽ ngay cả da quái vật cũng không chịt thủng nổi, anh muốn tìm loại mã tấu được chế tạo hoàn hảo.

Trong quá trình tìm kiếm, Ôn Văn phát hiện có một bảng thông báo trước một tòa kiến trúc cao lớn, bên trên dán đầy lệnh truy nã.

Bảng thông báo này là của sở cảnh sát thành phố, trong lệnh truy nã không có tên tội phạm nào bình thường, đều là đám quái vật kỳ quái.

‘Trong đường công ngầm phía đông thành phố ẩn giấu một con quái vật thích ăn thịt thối, tiền thưởng một trăm đồng tiền vàng.’

‘Ngõ hẻm Bàn Xoay phía tây thành phố có Vampire thường xuyên lui tới, tiền thưởng một trăm hai mươi đồng tiền vàng.’

‘Phía đông nhà hát lớn có vụ án tín đồ dị giáo tập trung, nghe nói cửa địa ngục gần mở, ác ma sẽ giáng xuống.’

Trong con sông bảo vệ thành phố có thủy quái, trong giáo đường có thiên sứ, chim ưng khổng lồ màu vàng có sải cánh rộng vài mét....

Ôn Văn đếm sơ qua một phen, toàn bộ bảng thông báo này ít nhất có mấy trăm vụ án siêu năng, hơn nữa thợ săn tiền thưởng mà mọi người mong đợi cũng chưa từng xuất hiện.

Phần lớn quái vật ở nơi này làm Ôn Văn cảm thấy rất quen mắt, xem ra Yêm Tổ nói đặc biệt làm ra giấc mơ cho mình không phải nói đùa.

Hoặc là Yêm Tổ có năng lực lấy ký ức của Ôn Văn, hoặc chính hắn có quyền lực đặc biệt nào đó, có thể tự mình tạo ra giấc mơ phù hợp với nhu cầu của hắn.

Ôn Văn thiên về vé sau hơn, dù sao thì ký ức của anh không dễ lấy như vậy.

Nếu sở cảnh sát đang truy nã đám quái vật này, Ôn Văn sẽ chuẩn bị diễn vai thợ săn tiền thưởng, tới sở cảnh sát lừa một con dao.

Không sai, chính là lừa, bởi vì anh tạm thời không muốn phát sinh xung đột với đám quái vật này.

Điều kiện chiến thắng trò chơi là thoát khỏi giấc mơ này chứ không phải chém giết quái vật, vì thế trước kia làm rõ tình huống, Ôn Văn muốn tự bảo vệ mình, không muốn đối địch với quái vật.

Mà anh có muốn cũng không làm được, dù sao thì hiện giờ anh cố hết sức cũng chỉ mạnh hơn Diệp sư phụ một chút, đối phó với người sói cấp thấp còn được, nhưng quái vật mạnh mẽ có thể nghiền chết anh như nghiền chết một con kiến vậy.

Tòa kiến trúc cao lớn ở trước mắt chính là sở cảnh sát của thành phố này, có hai người cầm súng canh gác ở bên cửa, bên hông còn đeo dao.

Bọn họ đứng thẳng tắp, trong mắt lại có chút hoảng loạn, bởi vì bọn họ biết thành phố này hiện giờ rất cuộc gặp phải chuyện gì.

Ôn Văn đi tới cửa thì bị chặn lại, gần đây sở cảnh sát không tiếp nhận vụ án thông thường, đồng thời người khả nghi cũng không được tiến vào, mà dáng vẻ của Ôn Văn thì cực kỳ đáng ngờ.

“Tôi thấy ở bên ngoài dán rất nhiều lệnh truy nã, mà tôi chính là một bậc thầy săn bắt quái vật...”

Nghe thấy lời Ôn Văn nói, ánh mắt của người trông coi bên trái sáng lên, bảo Ôn Văn chờ một chốc, sau đó tiến vào trong sở cảnh sát tìm cấp trên của mình.

Một lát sau, người này dẫn theo một người đàn ông tóc trắng khỏe mạnh đi ra.

“Đây là thám trưởng của sở cảnh sát bọn tôi.”

Gerald dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Ôn Văn: “Anh nói mình là thợ săn à?”

“Đúng vậy, không thể nào giả được.” Ôn Văn tự tin vỗ ngực, anh không phải thợ săn vậy ai là thợ săn?

Gerald nhìn Ôn Văn một hồi rồi nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng, sau đó đột ngột quay sang đấm một cú về phía Ôn Văn, Ôn Văn hơi nghiêng đầu né đi.

“Ngài muốn làm gì vậy?” Ôn Văn có chút uy hiếp hỏi, uy lực của cú đấm này không thấp, người bình thường bị đánh trúng thì răng nhất định sẽ bể nát.

Gerald lắc đầu, không giải thích, chỉ nói với Ôn Văn: “Anh có thể vào trong.”

Một quyền khi nãy là Gerald muốn thử xem Ôn Văn có phải thợ săn hay không.

Nếu Ôn Văn chỉ là kẻ lừa đảo, như vậy đánh trúng thì thôi, nếu Ôn Văn là quái vật thì không cho Ôn Văn tiến vào sở cảnh sát.

Sau khi tiến vào trong, Ôn Văn nói ra yêu cầu của mình với Gerald, anh có thể giúp sở cảnh sát bắt quái vật, nhưng anh cần vũ khí tốt.

Gerald nghe xong yêu cầu của Ôn Văn thì nói với cấp dưới có bộ lông khá phát triển ở bên cạnh: “Jake, đây là thợ săn mới tới, dẫn hắn tới kho vũ khí, tùy ý hắn lựa chọn.”

Nhân viên cảnh sát tên Jake nọ cười với Ôn Văn, sau đó dẫn anh tới kho vũ khí.

Chờ sau khi hai người biến mất trong tầm mắt, Gerald tùy ý cầm lấy một cây đao thép đi về phía kho vũ khí.

Trong quá trình này, Ôn Văn phát hiện khu vực hoạt động của bọn họ vẫn luôn ở bên ngoài, bên trong thỉnh thoảng truyền tới tiếng rền vang dội, nhưng tất cả lối vào đều bị chặn kín, vì thế anh không rõ bên trong rốt cuộc đang làm gì.

Mặt khác nhân viên cảnh sát Jake dẫn Ôn Văn tới kho vũ khí có vẻ không đúng lắm, mùi hương trên người không tốt lắm, giống như chó hoang nhiều ngày không tắm, còn có chút mùi máu tươi mơ hồ.

Ôn Văn nhún vai, liếc nhìn phía sau một cái rồi tiếp tục theo Jake đi tới trước.

Trong điều kiện hàng đầu là không rõ tình huống thì cần phải có tính cảnh giác cực cao, nơi này là thế giới giấc mơ,

không phân thiện ác, anh không thể xem bất cứ ai là bạn, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Có điều Gerald kia hẳn là nhân loại, hơn nữa còn là một nhân loại rất mạnh, hẳn và quái vật là kẻ thù tự nhiên là hợp lý.

Sau khi tới kho vũ khí, Ôn Văn không thèm nhìn tới mớ súng ống, ngược lại bắt đầu tìm kiếm một thanh đao thích hợp, chỉ riêng dao găm chất lượng tốt đã lấy mười cây, sau đó tìm được một cây kiếm dài được rèn khá tinh xảo.

Nháy mắt cầm chuôi kiếm, Ôn Văn lập tức lên khí thế, không có kiếm anh chính là Diệp sư phụ phiên bản cường hóa, cầm kiếm rồi anh trực tiếp bỏ xa Tây Môn Xuy Tuyết.

Lúc Ôn Văn thương thức cây kiếm dài trong tay, Jake đứng chờ ở cửa kho vũ khí lộ ra biểu cảm dữ tợn.

Lông trên người nhanh chóng sinh trưởng, căng phồng quần áo cảnh sát trên người.

Nhân loại ngu xuẩn này thế mà cũng dám tự xưng là thợ săn, nhất định là muốn tìm đường chết, nơi này đã từng có rất nhiều thợ săn nhưng không có kẻ nào có thể sống ở nơi này quá một ngày.

Hắn đi tới sau lưng Ôn Văn, vươn móng vuốt về phía anh, sau đó đột nhiên dùng sức vung một phát, muốn bẻ rụng đầu Ôn Văn.

Nhưng Ôn Văn nhanh chóng ngồi xổm xuống, kiếm dài trong tay đâm về phía sau một cái, trực tiếp xuyên qua cổ họng Jake.

Jake ôm cổ, một tay điên cuồng phá hoại xung quanh, sau khi làm mọi thứ hỏng bét thì ngã nhào xuống đất, khí ra nhiều hơn khí vào.

Ôn Văn lau sạch kiếm dài, đột nhiên cảm thấy cơ bắp có chút căng đau, vung kiếm một hồi thì sức lực của anh gia tăng thêm một ít.

Sau đó anh nghe thấy giọng của Yểm Tổ.

‘Năng lực của mày đã bị tao phân chia thành vô số phần, tham gia săn bắt trong thành phố này, chém giết càng nhiều quái vật thì mày sẽ có thể khôi phục thực lực nhất định...’

[hết 1163]

Chương 1164. Chế tạo vũ khí

Sau khi nghe thấy âm thanh đó, Ôn Văn khựng lại một chút, sau đó khòe miệng nhếch lên đầy khoa trương.

“Đây là trò chơi máy sắp xếp sao, làm nó giống như trò chơi Online hệ bóng tối...”

“Có điều tao thích, he he....”

Phía sau Ôn Văn, Gerald bước tới, nghi ngờ nhìn Ôn Văn: “Anh đang nói chuyện với ai vậy?”

“Ông cứ coi như tôi đang lằm bằm một mình đi, thám trưởng Gerald, vị này là niềm vui bất ngờ mà ông sắp xếp cho tôi đấy hả?” Ôn Văn chỉ Jake nằm dưới đất, thỉnh thoảng co quắp một chút.

Gerald dựa vào tường, nói với Ôn Văn: “Bây giờ tôi mới tin tưởng anh là thợ săn chân chính.”

“Đêm qua bọn tôi có hành động cùng truy giết người sói, sau khi người sói chết, biểu hiện của Jake vẫn luôn có chút kỳ quái, một vài thói quen rất giống người sói đêm qua.

“Vừa vặn có anh tự xưng là thợ săn, liền mượn tay anh diệt trừ hắn.”

Ôn Văn đặt tay trên chuôi thanh kiếm dài, liên tục vung kiếm: “Ông không sợ tôi không đánh lại tên người sói này à?”

Gerald không biểu cảm nói: “Tự xưng là thợ săn, nếu ngay cả người sói cấp thấp cũng không đánh lại thì chết cũng chẳng sao, nơi này cần cường giả chân chính, không cần kẻ lừa đảo.”

Ôn Văn huýt sáo một tiếng, người cao to tóc trắng này nói chuyện không khách sáo chút nào.

“Anh đi theo tôi, vũ khí này quá yếu, tôi sẽ để anh thấy vài thứ tốt thật sự.”

Gerald xách xác quái vật, sau đó dẫn Ôn Văn tới một căn phòng có sắt thép bao quanh ở bên trong tòa cao ốc sở cảnh sát.

Trong phòng để đủ loại vũ khí, mỗi loại đều lóe sáng khí lạnh, lưu chuyển sức mạnh u ám.

Gerald chọn một cây kiếm dài đưa cho Ôn Văn: “Đối phó đám quái vật kia không dùng vũ khí bình thường được đâu, dùng cái này mới được.”

Nắm chặt chuôi kiếm, tóc Ôn Văn bay ra phía sau, một luồng sức mạnh lạnh lẽo tràn vào cơ thể, anh tựa hồ nghe thấy tiếng tru của quái vật trước khi chết.

“Bọn ông làm thế nào chế tạo được thứ này vậy?” Ôn Văn ngạc nhiên nhìn Gerald, trong cây kiếm dài này chứa đựng toàn bộ ác ý của quái vật, tuy uy lực mạnh nhưng tai họa ngầm cũng rất lớn.

“Chuyện này anh không cần quản, anh chỉ cần săn giết quái vật, nhớ kỹ cần phải mang xác chúng tới đây, bọn tôi sẽ cho anh phần thù lao tương xứng.”

Mắt Ôn Văn híp lại, cảm thấy trong tòa nhà sở cảnh sát này còn ẩn giấu bí mật gì đó.”

“Không cần, thứ này tôi dùng cảm thấy không thoải mái.”

Ôn Văn ném kiếm dài cho Gerald, lại xin hắn một tờ bản đồ thành phố Aram và tin tình báo về một số quái vật, sau đó nghênh ngang rời khỏi sở cảnh sát.

Gerald đứng ở cửa sổ cảnh sát, nhìn bóng lưng Ôn Văn biến mất, trong mắt lóe một vòng ánh sáng màu đỏ rồi xoay người quay trở vào sổ cảnh sát.

Một lát sau, trong sổ cảnh sát truyền tới tiếng đánh nhau.

Hôm qua không chỉ có một quái vật như Jake trà trộn vào trong sổ cảnh sát!

Chỉ cần thợ săn này có thể mang xác quái vật tới sổ cảnh sát, thực lực của sổ mới nhanh chóng tăng trưởng, đến khi đó bọn họ mới tính có năng lực để chống lại đám quái vật kia.

Không ai rõ ràng sức mạnh của sổ cảnh sát hiện giờ chênh lệch với đám quái vật tiềm ẩn trong thành phố Aram hơn Gerald.

Ôn Văn không lo lắng chuyện áp chế thanh kiếm dài có chút kỳ dị này, so với kiếm Huyết Hà, thì giống như mang tên côn đồ trường học ra để so với Ôn Văn vậy.

Có điều dùng nó làm Ôn Văn cảm thấy khó chịu, có thanh kiếm thép này là đủ rồi.

Dùng hai đồng tiền vàng mà Gerald đã trả trước để tìm quán trọ ở lại, quán trọ này trông tầm tối cũ nát, ở khá khó chịu.

Có điều cả thành phố đều là phong cách này, Ôn Văn cũng chỉ có thể chấp nhận ở lại.

Vừa vào cửa thì anh đặt mười con dao găm và kiếm dài lên giường, sau đó dùng một con dao găm để rạch cổ tay mình, dùng chén trong quán trọ để chứa máu.

Sau khi lấy đủ máu, vết thương bắt đầu chậm rãi khép lại, sau khi đánh chết tên người sói kia, Ôn Văn đã lấy lại được năng lực tự lành, kế tiếp anh bắt đầu dùng máu của mình vẽ lên số vũ khí này.

Trong tình huống mất hết sức mạnh, kiến thức chính là vũ khí lớn nhất của anh, ngoại trừ siêu năng lực, anh còn là một bậc thầy kỹ hiệu cao cấp!

Cho dù không có nguyên liệu thuận tay, anh vẫn có thể làm số vũ khí này thay da đổi thịt.

Trên kiếm dài vẽ kỹ hiệu có liên quan với máu, hút máu, máu thối rữa, máu độc, quái vật bình thường chỉ cần trầy da một chút sẽ toi đời.

Công năng của dao găm thì nhiều hơn, có năm con được vẽ kỹ hiệu bùng nổ, số dao này phóng ra ngoài có uy lực còn khủng khiếp hơn cả lựu đạn.

Năm con dao găm còn lại, hai cây tăng thêm thuộc tính sắc bén, hai cây thêm thuộc tính ngọn lửa, cây cuối cùng là ‘dao lương thiện’...

Sau khi được cường hóa, uy lực thậm chí còn vượt qua cả kiếm dài mà Gerald đưa cho Ôn Văn trước đó, cho dù là người bình thường cầm kiếm này vung múa lung tung cũng có thể chém chết người sói.

“Kế tiếp, mình nên nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi nơi này.”

“Khi này Yếm Tổ nói, chỉ cần giết sạch quái vật trong thành phố này thì mình có thể lấy lại sức mạnh.”

“Nhưng hắn không nói sau khi lấy lại sức mạnh sẽ thoát khỏi nơi này.”

“Vì thế không thể lỗ mãng không dùng não, như vậy quá ngu xuẩn, trong quá trình săn giết nên để giấc mơ này sụp đổ, mặt khác thứ trong sở cảnh sát cũng làm mình chú ý, có lẽ mình nên sử dụng thứ kia làm chút chuyện.”

...

Thành phố Ried siêu mới, cứ điềm Hiệp Hội Thợ Săn đón một vị khách thần bí.

Đó là một người đàn ông mặc áo choàng màu xám, trên mặt đeo mặt nạ cổ xưa, hẳn chính là Người Phán Quyết của khu Ai Phi, tư tế Sa Hải.

“Siêu thợ săn Ngụy Thám đang ở đâu?”

Moyadi và Mevna đứng ở một bên, vẻ mặt có chút căng thẳng, Người Phán Quyết là cấp bậc cao nhất của Hiệp Hội Thợ Săn, mà tư tế Sa Hải trước giờ luôn là vị không thích ở chung trong số Người Phán Quyết.

Thực tế thay vì nói khu Ai Phi nằm trong phạm vi không chế của Hiệp Hội Thợ Săn, không bằng nói nó là vương quốc riêng của tư tế Sa Hải, hẳn nắm giữ quyền sở hữu khu Ai Phi trong tay.

Moyadi nhỏ giọng nói: “Bọn tôi đang phá giải vụ án mê man, sau đó hẳn đã biến mất, có khả năng đã đi vào giấc mơ tầng sâu, thăm dò căn nguyên vụ án.

Tư tế Sa Hải có chút sững sốt, sau đó quát lớn: “Đúng là hồ đồ, đâu phải hẳn không biết ở đó rốt cuộc có thứ gì?”

Tin tức tư tế Sa Hải nhận được rất mơ hồ, hơn nữa cũng không nắm rõ thực lực của Ôn Văn, theo sự hiểu biết của hẳn về Yếm Tổ, chuyến này Ôn Văn có khả năng có đi mà không có về.

Tư tế Sa Hải nói với Mevna: “Trước tiên cô hãy đưa tôi vào giấc mơ tiềm thức, nếu tôi tới kịp thì tên kia có khả năng được cứu.”

[hết 1164]

Chương 1165. Vampire Ed

Ôn Văn quả thực cần tư tế Sa Hải tới, có điều không tới mức tư tế Sa Hải không tới thì anh sẽ rơi vào hoàn cảnh không thể cứu được, dù sao thì anh vẫn chưa dùng tới con át chủ bài.

Tuy tham gia trò chơi này chỉ là bắt đắc dĩ, thế nhưng nó vẫn gọi lên nhiệt tình đã lâu không xuất hiện của Ôn Văn, nó có đủ tính khiêu chiến.

Căn cứ theo tài liệu có được từ Gerald, thành phố Aram là một thành phố bị nguyên rủa.

Đám người tràn đầy sợ hãi, đám quái vật kia giống như người chăn nuôi ở trong đàn dê, mà nhân loại chính là dê con, có thể bị người chăn nuôi giết chết hoặc bán đi.

Sở cảnh sát là đám dê mạnh mẽ nhất, nhưng có mạnh cỡ nào cũng chỉ là dê, không thể chống lại đám quái vật kia.

Nghe nói lúc ban đầu thành phố này vẫn còn bình thường, sau đó đã gặp phải một trận nạn đói rất lớn.

Một người mắt nhỏ ở xứ khác đã mang theo mấy xe lương thực, mang tới hi vọng cho thành phố này.

Nhưng chỉ có mấy xe lương thực thì không có cách nào thỏa mãn nhu cầu của cả thành, người dân không lấy được lương thực không nghe lời giải thích của người xứ khác, vì tức giận mà đánh chết đối phương, đồng thời chia thịt làm thức ăn.

Từ đó về sau, thành phố này bị nguyên rủa.

Những người đã ăn thịt của người xứ khác kia đều biến thành quái vật khủng bố, ở trong bóng tối dòm ngó những

người sống trong thành phố này, sẵn sàng ngẫu nhiên bất cứ lúc nào.

Đám quái vật kia hình như hiểu được đạo lý có thể duy trì liên tục phát triển, vì thế đã không đuổi tận giết tuyệt thành phố Aram, cũng không để trật tự ở nơi này tan vỡ.

Nhưng vài chục năm nay, không ai có thể sống sót rời khỏi thành phố này, thỉnh thoảng có thợ săn ở bên ngoài tới nhưng đều bị thành phố khủng bố này cắn nuốt, ngay cả chút bọt nước cũng không văng lên.

Tông màu chủ yếu của thành phố này chính là áp lực, khủng bố và tuyệt vọng.

Cho nên muốn phá hoại giấc mơ chán ghét này không cần tiêu diệt tất cả quái vật, mà là làm thành phố này sống lại, để những người khác không còn lo lắng hãi hùng, mang tới hi vọng sống cho người dân.

Đây là suy nghĩ bình thường của...

Suy nghĩ của Ôn Văn là một cách làm khác.

Đó là để đám quái vật này trải nghiệm tâm trạng của loài người.

Anh muốn đám quái vật giết người làm thú vui này cảm thấy ngọt ngào, sợ hãi, không có chút hi vọng nào.

Chơi như vậy mới đã ghìen!

Trong tài liệu có rất nhiều quái vật, trong đó có những con Ôn Văn quen thuộc, cũng có những con anh chưa từng thấy qua, có một số quái vật có ngoại hình làm người ta ăn không ngon suốt ba ngày.

Có điều sở cảnh sát chỉ nắm giữ hành tung đại khái, tin tức cụ thể gần như không có.

Gần đây mặc dù sở cảnh sát có lén lút săn giết quái vật, có điều cũng chỉ dám ra tay với quái vật lạc đàn nhỏ yếu, một khi làm đám quái vật cảnh giác thì sở cảnh sát rất có thể sẽ bị tắm máu một phen.

Đây cũng là nguyên nhân rõ ràng Gerald có thực lực đối phó quái vật nhưng vẫn tìm kiếm thợ săn.

Lật xem một hồi, Ôn Văn tìm được một mục tiêu có thể ra tay.

...

Ed thích thuốc lá, thích rượu, cũng thích phụ nữ.

Đàn ông bình thường đều sẽ thích phụ nữ, có điều sở thích của Ed có chút không giống.

Hắn thích máu trong cổ của thiếu nữ mười tám mười chín tuổi.

Khác với đám khốn thích moi nội tạng ra ăn, Ed là người văn minh, hắn thích uống máu chín năm phân.

Hắn sử dụng máu độc đặc biệt để máu trong cơ thể thiếu nữ nóng lên, lúc gần đông đặc lại thì sẽ hút ra khỏi cơ thể thiếu nữ, nhắm nháp hương vị non mềm ấm áp...

Về phần kết cục của thiếu nữ bị chất độc ăn mòn sẽ như thế nào thì không phải chuyện mà hắn cần chú ý, lúc vẫn còn sống nhưng máu lại hoàn toàn đông đặc lại sẽ làm người ta biến thành một bức điêu khắc bằng máu thịt, như vậy tiếng gào thét thảm thiết trong quá trình đó làm hắn cảm thấy rất dễ nghe.

Lần này hắn coi trọng một người phụ nữ duyên dáng mặc váy lụa màu hồng, khăn đội đầu hồng nhạt, phía sau lộ ra mảng lưng trắng nõn nà, dưới làn sương mù mờ ảo, bóng dáng này đặc biệt yêu kiều xinh đẹp.

Mặc dù so với phụ nữ bình thường thì hơi cường tráng một chút, có điều mùi hương tươi ngon của người này làm Ed chết mê chết mệt.

Không có nhiều phụ nữ dám đi lại vào ban đêm, vì thế Ed sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ này.

Hắn mở rộng áo choàng phi hành trong bầu trời đêm mờ mịt đầy sương mù, sắc mặt tái nhợt và hàm răng nhọn làm hắn trông như ác quỷ đòi mạng trong những câu chuyện.

Đợi đến khi thiếu nữ xoay người quẹo vào con hẻm, Ed lặng im không một tiếng động đáp xuống phía sau thiếu nữ, trong lòng ngứa ngáy vỗ vai đối phương.

“Nè cô em xinh đẹp, có thể cùng ăn máu đông với tôi không?”

Cô gái ‘xinh đẹp’ này xoay người lại, đưa tay móc mũi, dùng bên mũi còn lại nhìn Ed.

“Mày tìm ai?”

Ed sợ tới mức lùi về sau hai bước, người này là một người đàn ông mắt nhỏ!

“Nhân loại ngu xuẩn, mày...” Ed không nói nên lời, bởi vì Ôn Văn không biết từ đâu lôi ra một con cá mẫn và nhét nó vào miệng Ed.

Sau đó Ôn Văn hướng về phía thân dưới của Ed, tung ra liên hoàn cước.

Mỗi khi bị đá một cú, Ed lùi về sau một bước, cứ vậy lùi hơn mười mét mới ngừng lại được.

“Đủ rồi, mày cho rằng loại kỹ năng nhỏ này có thể có tác dụng đối với tao sao?”

Thực lực của Ed mạnh mẽ hơn người sói trước đó không nhiều, có điều với trình độ khôi phục của Ôn Văn hiện giờ, chỉ dùng nắm đấm thì không thể nào phá được lớp phòng ngự của Ed.

Nhưng ý tưởng của Ôn Văn vốn không phải muốn giết Ed, vì thế chỉ cần làm tới mức độ này là đủ.

“Trước khi không còn năng lực rít gào, mày có thể nhìn hoàn cảnh dưới đất một chút không?” Ôn Văn chỉ dưới chân Ed nói.

Ed cúi đầu, phát hiện dưới chân mình là một trận pháp ký hiệu hình tròn, trung tâm của trận pháp này là một giá chữ thập to lớn.

Ký hiệu trên trận pháp tỏa ra ánh sáng nồng đậm màu trắng làm làn da Ed nhanh chóng thối rữa, sức mạnh trong cơ thể hắn nhanh chóng trôi đi, một lát sau thì trực tiếp ngất xỉu.

Đây là sức mạnh mà Ôn Văn mô phỏng theo Giáo Đường Vinh Quang để chế tạo ra trận pháp ký hiệu có lực sát thương đối với loại sinh vật Vampire này.

Sau đó Ôn Văn lấy ra một sợi dây thừng ướt sũng vì thấm nước thánh, dùng nó để trói Ed lại, trên sợi dây có vài miếng sắt nhỏ, trên mỗi miếng sắt có khắc ký hiệu áp chế sức mạnh Vampire.

Đừng hỏi nước thánh từ đâu mà có, cái gọi là nước thánh thật ra không phải thứ thần kỳ gì cả, chỉ là nước được Giáo Hội Sáng Thế chúc phúc.

Chỉ cần đặt đồ dùng có nhiễm thánh lực của Giáo Hội Sáng Thế vào trong nước, cộng thêm đọc những từ đặc biệt thì có thể biến nước bình thường thành nước thánh.

Độ khó của phỏng chế nước thánh còn đơn giản hơn đi WC bằng nhà xí bệt.

Sau đó Ôn Văn kéo Ed vào một căn phòng không có người, anh đốt một đồng than củi, sau đó đặt một miếng sắt ở bên trên, sau đó bắt đầu viết viết vẽ vẽ trên một miếng ván.

Những thứ này chuẩn bị cho phần biểu diễn ngày mai, bắt đầu từ ngày mai, thành phố này sẽ được chỉnh sửa lại.

Anh cần một màn biểu diễn thú vị để tuyên bố mình đã tới.

[hết 1165]

Chương 1166. Màn biểu diễn của Ôn Văn

Trời mới vừa tờ mờ sáng, mặt trời vẫn chưa chính thức lộ dạng, trên đường đã có người lui tới.

Ban ngày của thành phố này ngắn hơn ban đêm rất nhiều, vì thế có rất ít người sẽ ngủ tới khi hừng sáng mới rời khỏi giường.

Hơn nữa thời gian này còn an toàn hơn ban ngày.

Quái vật đi săn vào ban đêm, hành động lúc đêm khuya, quái vật săn vào ban ngày sẽ chờ sáng hẳn mới ra ngoài tìm thú vui, quái vật không có thời gian đi săn cố định, mặc kệ là ra ngoài lúc nào cũng gặp nguy hiểm.

Tuy thành phố khủng bố này tràn đầy áp lực, nhưng sống thì vẫn cần sinh hoạt, dưới sự khống chế của đám quái vật, số lượng cư dân ở thành phố Aram vẫn luôn nằm trong mức độ khá ổn định.

Trước chính phủ thành phố Aram có một cột cờ thật cao, mỗi ngày vào lúc tờ mờ sáng sẽ có người kéo cờ.

Cờ hiệu ở đây là một lá cờ tam giác màu xanh trắng, thoạt nhìn hình dạng có chút không xong.

Nơi kéo cờ là khu vực phồn hoa nhất của thành phố Aram, không ít người dân thỉnh thoảng sẽ tới xem kéo cờ, bởi vì đây là chút tín ngưỡng ít ỏi còn lại của bọn họ.

Ngày hôm nay vẫn như ngày bình thường, hai người lính tinh thần phấn chấn cầm cờ hiệu màu trắng xanh đi tới trước

cột cờ.

Bọn họ muốn kéo lá cờ lên tới đỉnh cột vào lúc tia sáng đầu tiên xuất hiện.

Mắt thấy thời gian đã gần tới, người lính treo cờ lên sợi dây, sau đó chuẩn bị kéo dây đưa lá cờ lên.

Trong quá trình này người lính chợt nghe người dân thốt lên đầy kinh ngạc, chỉ là hấn không quá để ý.

Mãi đến khi cờ không kéo được thì hấn mới phát hiện có chút không đúng, dựa theo thói quen kéo cờ của hấn, hấn là phải còn ít nhất hai mét nữa mới lên tới đỉnh.

Ngẩng đầu nhìn lên thì hấn suýt chút nữa đã ngất đi, chỉ thấy trên cột cờ đang ‘xâu’ một người!

Phần ngực của người này lộ ra một dấu ấn mặt cười, phía sau là một tấm ván gỗ lớn.

Hai người lính đang thương lượng xem nên xử lý ‘người’ này như thế nào, lúc tia nắng sáng đầu tiên chiếu vào bóng người trên đỉnh cột cờ.

Bóng người kia giãy giụa kịch liệt, muốn né tia sáng nhưng vẫn khó tránh bị ánh sáng tổn thương, làm hấn phát ra tiếng gào rú như thú dữ.

Người dân nghe thấy tiếng gầm rú này thì bị dọa chạy tứ tán, nhưng có một số người không chạy, bọn họ nhìn bóng người trên cột cờ, vẻ mặt nghiêm nghị đáng sợ.

Theo thời gian trôi qua, Ed bị ánh mặt trời nướng thành một bộ thây khô, sau đó hóa thành tro bụi tiêu tan trong không trung.

Đối với Vampire cấp thấp, nắng chính là chất độc khủng khiếp nhất, bị nắng chiếu rọi sẽ bị thương, bị chiếu một thời gian dài sẽ chết thảm giống như Ed.

Thieu chết con Vampire này ở trước mặt người dân thành phố chính là màn biểu diễn của Ôn Văn.

Anh muốn dùng phương pháp này tuyên bố Ôn đại thám tử anh đây sẽ làm mưa làm gió nơi này!

Những người không chạy trốn chính là đám quái vật ẩn giấu trong đám người, hình ảnh Ed bị treo trên cột cờ khắc sâu trong lòng bọn chúng.

Trước kia cũng từng có quái vật bị sở cảnh sát thành phố đánh chết, nhưng chưa có lần nào chấn động chúng đến như vậy.

Sau khi Ed tiêu tan, tấm gỗ trên lưng hấn lộ ra, bên trên được dùng dầu đỏ viết một dòng chữ lớn.

“Kế tiếp, chính là bọn mày!”

Đám quái vật hình người liếc nhìn nhau, sau đó rời khỏi quảng trường.

Bọn chúng cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ có phần nô vô biên, chúng mới chính là chúa tể của thành phố này, kẻ dám xiên Ed vào cột cờ này đã khiêu khích chúng!

Đợi sau khi trở về, chúng sẽ tiến hành điều tra kẻ thần bí này, thành phố này tuy lớn nhưng cũng không lớn bao nhiêu, muốn tìm kẻ gây sự cũng không khó.

Đến khi đó chúng sẽ để tên kia cũng chết thảm trước mặt bao người, không, hấn sẽ phải chết thảm hơn cả Ed!

Như vậy có thể kinh sợ đám dân ngu xuẩn kia, để chúng không dám gọi lên suy nghĩ ngu xuẩn muốn phản kháng ở trong đầu.

Đám quái vật này không biết, ở cách đó không xa, một người đàn ông với nụ cười quái dị ở trên mặt đang cầm ống nhòm quan sát tình huống quảng trường.

Anh quan sát biểu cảm của đám quái vật một chốc, cuối cùng chọn tên kiêu căng nhất trong đám, lén lút đi theo sau, tìm ra chỗ ở của đôi phương.

Sau khi quái vật này trở về nhà thì lập tức xối một bình rượu lên người mình, cơ thể hẳn xì ra một trận khói trắng, lớp da người hư thối rơi xuống đất, lộ ra dáng vẻ đáng sợ.

Đó là một con quái vật màu xanh nhạt, trên người bao trùm một tầng chất nhầy thật dày, trên da có chi chít lỗ nhỏ, giống như bị một ăn vậy.

Hắn là một con quái vật biến hình, có thể dùng dịch thể tiết ra của mình để giả tạo lớp da người, giả làm con người.

Ôn Văn nằm úp sấp bên ngoài cửa sổ phòng con quái vật biến hình, nhìn thẳng vào bên trong: “Quái vật biến hình, nhược điểm nó là gì nhỉ... thứ đồ chơi này ghê tởm quá, mình không muốn đụng vào nó.”

“Chắc chắc, mình nhớ ra rồi, nhược điểm của nó là muối, khi biến về hình dạng dịch nhầy, gặp muối sẽ phân giải thành một loại vật chất nhiệt độ cao, mặt khác da của nó giống như ốc sên, gặp muối sẽ bị mất nước.”

“Giữ lại tới tới sẽ đối phó với hắn, mình cần chuẩn bị chút đã.”

Tiếp đó Ôn Văn tìm được thợ thủ công chế pháo hoa và thợ thủ công thủy tinh giỏi nhất thành phố Aram, từ chỗ bọn họ ‘mua’ vài thứ cần thiết, sau đó Ôn Văn trở lại nhà của quái vật biến hình, thoải mái chế ngự.

Thực lực của Ôn Văn hiện giờ không quá mạnh mẽ, nhưng kinh nghiệm của anh đủ để nghiền ép đám quái vật cấp thấp này, chỉ cần không phải xung đột chính diện thì anh có cả vạn phương pháp để đối phó chúng.

Sắc trời vừa mới u ám, người ở thành phố Aram cũng chuẩn bị đi ngủ.

Nơi này cũng từng có đảng thức đêm, chẳng qua sau khi nhóm người này chết bất đắc kỳ tử, mọi người đã học được cách đi ngủ đúng giờ.

Chẳng qua đêm hôm nay đã định trước là không bình ổn, vẫn là quảng trường ban ngày, núi pháo hoa đặt dưới đất không ngừng vọt lên không.

Sau khi số pháo hoa này được bắn lên, dưới sự dẫn dắt của một loại sức mạnh không biết tên tạo thành dòng chữ rất bắt mắt.

‘Tao sẽ tìm được bọn mày.’

‘Bọn mày không có chỗ để trốn đâu.’

‘Cầu nguyện tao không tìm ra bọn mày.’

‘Bọn mày chết tới nơi rồi.’

‘Bọn mày, đều là con mồi!’

Nói chung đều là những từ ngữ đe dọa.

Có quái vật bị kinh động nhưng không phát hiện người bắn pháo, pháo hoa đã được sắp xếp sẵn, kíp nổ rất dài, đảm bảo số pháo hoa này sẽ được bắn ra theo trình tự nhất định.

Mà nơi pháo hoa vây quanh có một chiếc đồng hồ cát thật lớn cao hơn hai mét.

Bên dưới đồng hồ cát là con quái biến hình bị trời gô, phần ngực của nó bị đóng dấu hình mặt cười điên cuồng, bên trên có muối dội xuống liên tục.

Số muối này vẩy lên người quái biến hình, làm cơ thể hần xèo xèo bốc lên khói trắng.

Chẳng qua dù sao hấn cũng là quái vật, không phải một con sên yếu ớt, vì thế có thể không ngừng tiết ra dịch nhầy, miễn cưỡng duy trì cân đối.

“Cứu tao, mau cứu tao...” Quái biến hình kêu cứu, đồng bọn xuất hiện làm nó dâng lên hi vọng sống sót.

Một con quái vật nhanh chóng biến thân thành heo rừng, trực tiếp phá vỡ chiếc đồng hồ cát to lớn kia, muốn kéo quái biến hình thoát ra.

Với tốc độ của nó, toàn bộ quá trình sẽ không để quái biến hình chạm vào số muối ở phía trên đồng hồ cát.

Nhưng nó vừa mới phá vỡ thủy tinh thì bên dưới sáng lên trận pháp ký hiệu, trận pháp phóng ra dòng điện chói mắt làm heo rừng yếu khựng lại vài giây.

Trong vài giây này, tất cả lượng muối ở bên trên đã đổ ập lên người quái vật biến hình.

Quái vật biến hình giãy giụa kịch liệt, đợi đến khi heo rừng yếu xách ra thì hấn đã bị teo lại như quả bóng rỗ, cả người không còn đường sống.

Thấy một màn này, đám quái vật có mặt đều rất sợ.

Nếu buổi sáng trong lòng bọn chúng chỉ có phần nộ thì hiện giờ đã có thêm sự sợ hãi.

Cho dù ở trong mắt nhân loại chúng chính là quái vật thì chúng cũng không muốn thảm trạng đó xảy ra trên người mình.

Trên mái nhà cách đó không xa, Ôn Văn thu hồi ống nhòm, anh đã chọn xong mục tiêu kế tiếp, là kẻ không biết sợ!

[hết 1166]

Chương 1167. Gerald tới chơi

“Đừng lộn xộn, tấm tre rất mong manh, số lượng tao chuẩn bị chưa chắc đã đủ, vì thế mày cứ thành thật một chút.”

Buổi trưa ngày thứ bảy, Ôn Văn trốn trong một ngôi nhà không có người, ghim tấm tre lên tay một con quái vật.

Cơ thể của con quái vật này sẽ hiện lên hình tròn, ngoại trừ mắt thì tất cả đều là tay, nó là quái vật trăm tay, tương tá kỳ lạ nhưng thực lực thì cũng chỉ như vậy.

Ôn Văn có thể nghĩ ra phương pháp tàn nhẫn nhất để đối phó quái vật trăm tay là ghim tấm tre vào mỗi móng tay của nó.

Quái trăm tay gào thét thảm thiết, nhưng xung quanh không có ai có thể giúp nó.

Thành phố Aram quanh năm suốt tháng bị quái vật tấn công, muốn tìm được nhà trống là chuyện rất dễ.

Sau khi chuẩn bị xong, Ôn Văn chuẩn bị tìm một nơi được mọi người chú ý tới để xử lý quái trăm tay.

Hành động này anh đã tiến hành bảy ngày rồi, tất cả lớn nhỏ xử tử hai mươi con quái vật, thực lực cũng khôi phục tới tình cảnh gần Đồng Hóa.

Mà đám quái vật trong thành phố thậm chí vẫn chưa biết người nhiều lần ra tay với bọn chúng rốt cuộc là ai.

Đám quái vật tăng chót hoảng sợ không thôi, nghĩ tới hình mặt cười trên người đám quái vật, chúng cảm thấy cực kỳ sợ

hãi.

Mà nhóm quái vật quản lý cấp cao có thực lực Tai Nạn cũng rồi rít kinh hồn bạt vía.

Mặc dù hiện giờ vẫn chưa có quái vật cấp cao bị hại, nhưng từ dấu vết gây án có thể thấy được kẻ này đang ngày càng lớn mạnh hơn.

Nói không chừng có một ngày, đối tượng bị săn giết sẽ chính là chúng.

Vì thế đám quái vật quản lý cấp cao trong thành phố chuẩn bị tập trung lại, tạo thành liên minh phản săn.

Bình thường đám quái vật vẫn có chút gút mắc về lợi ích, nhưng bây giờ bọn chúng tạm từ bỏ những gút mắc này, gác lại tranh luận, đợi Ôn Văn bị diệt trừ rồi chúng sẽ khôi phục lại trạng thái cũ.

Tin tức này, Ôn Văn đã sớm biết sau khi tra tấn một con quái vật, sau khi xử lý quái vật trăm tay, anh sẽ cho đám quái vật ngu xuẩn này một bất ngờ lớn.

Ôn Văn ném quái vật trăm tay vào cửa một trung tâm thương mại, nhìn người bình thường ở xung quanh bị dọa tứ tán, anh cười cười trở về cứ điểm tạm thời của mình.

Đúng vậy, đối với Ôn Văn thì phản ứng của người bình thường ở thành phố Aram này cũng rất thú vị.

Hiện giờ bọn họ đã không còn quá sợ hãi, bởi vì Ôn Văn dùng sự thật nói cho bọn họ biết, đám quái vật này cũng có thể bị giết chết.

Chẳng qua bọn họ không xem Ôn Văn là Chúa Cứu Thế, ngược lại xem anh là sự tồn tại còn khủng bố hơn cả quái vật.

Đối với chuyện này Ôn Văn cũng không có ý kiến gì, dù sao lúc chơi đùa anh cũng có hơi hưng phấn quá...

Sau khi trở lại cứ điếm tạm thời, Ôn Văn nhíu mày, lúc ra ngoài anh đã kẹp một sợi tóc ở khe cửa, hiện giờ nó đã biến mất, có nghĩa là đã có người tiến vào phòng của anh.

May mà đối phương cũng không có ý giấu giếm, Ôn Văn đứng ngoài cửa hai giây thì cửa nhà tự động mở ra, Gerald tóc trắng ngồi trên ghế ở trong nhà, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ôn Văn.

“Anh đã làm hơi quá rồi.”

Ôn Văn không đi vào phòng mà đứng ngoài cửa nhún vai: “Sở cảnh sát bọn ông mà cũng đồng cảm với đám quái vật kia à?”

Gerald lắc đầu: “Trước đó chúng ta đã nói, anh phải giao xác cho bọn tôi xử lý, dựa theo cách làm của anh hiện giờ, bọn tôi chỉ có thể thu được một nửa.”

“Trước có nói sao?” Tiêu Dật kỳ quái nói: “Tôi không nhớ mình đã đáp ứng điều gì, tôi giết nhiều quái vật như vậy, không tới tìm mấy người đòi tiền đã tốt lắm rồi, ông đừng có ra điều kiện với tôi.”

Gerald nghiêm nghị nói: “Liên minh phản thợ săn đã được thành lập, chúng muốn ra tay với sở cảnh sát bọn tôi, tương đương sở cảnh sát bọn tôi đã gánh vác rất nhiều áp lực giúp anh.”

“Nếu cứ để mặt anh hành động thì bọn tôi không chỉ không giành được lợi ích nên có mà còn phải đối mặt với nguy hiểm to lớn...”

Ôn Văn cười xùy một tiếng: “Chuyện đó liên quan gì tôi, hết thầy đều là vì sở cảnh sát bọn ông không đủ năng lực, mà ở thế giới này, năng lực không đủ chính là nguồn gốc tội lỗi, thứ tôi nợ bọn anh đã sớm trả rồi, tôi không cần vì lợi ích của bọn anh mà thay đổi phương thức hành động của tôi.”

Nếu sở cảnh sát là dạng tổ chức như Hiệp Hội Thợ Săn, Ôn Văn chắc chắn nguyện ý giúp đỡ, nhưng bọn họ không phải, hơn nữa Ôn Văn cứ cảm thấy trong sở cảnh sát này có âm mưu gì đó.

Giấc mơ này là Yêm Tổ đặc biệt chế tạo ra cho anh, bất cứ ai cũng có thể là kẻ địch của Ôn Văn, cho dù là người bình thường tay trái gà không chặt.

“Anh đã không đồng ý giúp đỡ vậy đừng trách tôi không khách khí.”

Gerald đứng dậy, vóc người cao lớn mang tới áp lực rất lớn.

Cơ thể hắn nhanh chóng phồng lên, biến thành cao lớn gấp đôi trước đó, trên tay đeo bao tay có sức mạnh kỳ dị, giống như một con gấu xám bỏ nhào về phía Ôn Văn.

Ôn Văn né tránh rất nhanh, nắm tay Gerald đánh vào vách tường, vách tường nháy mắt rạn hoa văn đỏ, sau đó vỡ thành vô số mảnh vụn.

Sau đó Gerald đột nhiên giậm chân một cái, giày của hắn xuất hiện một vòng ánh sáng màu xanh lá cây, tốc độ của hắn đột nhiên tăng vọt không chỉ gấp hai, hung ác tung đòn tấn công Ôn Văn.

Con người Ôn Văn co rút, lực công kích của người này rất khác thường, bốn ngày trước Ôn Văn vừa đánh chết một con quái vật, nó có thể nhanh chóng mục rữa mục tiêu tấn công, làm đối phương trở nên yếu đuối.

Tốc độ quái dị của hắn cũng có liên quan với một con quái vật mà Ôn Văn đã xử lý trước đó.

Theo số lượng quái vật Ôn Văn bắt giữ gia tăng, Gerald cũng mạnh mẽ hơn.

Hơn nữa tốc độ mạnh mẽ này rất phóng đại, mỗi lần Ôn Văn đánh bại một con quái vật thì chỉ gia tăng sức mạnh theo biên độ nhỏ, mà Gerald thoát nhìn chỉ cần mặc trang bị tương ứng thì có thể tiếp thu toàn bộ năng lực.

Điều này làm Ôn Văn nhớ tới chính mình, không phải anh hiện tại, mà là anh ở thế giới hiện thực.

Sau khi anh đánh bại quái vật thì có thể thông qua trạm thu nhận nhận được năng lực của chúng!

Đối thủ như vậy khó đối phó cỡ nào, bản thân Ôn Văn hiểu rõ, vì thế sau khi so vài chiêu với Gerald, phát hiện mình không chiếm được tiện nghi, anh liền ném ra dao găm nổ tung, sau đó nhân cơ hội trốn đi.

Gerald nhìn bóng lưng Ôn Văn, hừ lạnh một tiếng, không đuổi theo.

Trên da hần gò lên những lần gân xanh, nắm tay hơi run rẩy, dùng sức mạnh mạnh mẽ như vậy không phải không có giá, hiện giờ hần đang phải chịu đau đớn cực hạn.

Vốn Gerald cho rằng, lần này tới sẽ đối phó Ôn Văn dễ như trở bàn tay, không ngờ Ôn Văn lại thâm tàng bất lộ, hần tùy tiện tới đây như vậy là đã quá khinh thường Ôn Văn.

...

Sau khi rời khỏi Gerald, Ôn Văn đơn độc tới một trang viên ở xung quanh thành phố Aram.

Nơi này chính là địa điểm của hội đồng liên minh phản thợ săn, hơn nữa hội nghị sẽ cử hành lúc giữa trưa, quái vật thích hoàn cảnh tối tăm ngược lại lại không dám mở hạp vào ban đêm.

Mấy ngày nay Ôn Văn vẫn luôn thu thập nguyên liệu.

Được xem là một người thích bom, Ôn Văn có hiểu biết rất sâu đậm về bom, muốn bố trí thuốc nổ cũng không phải chuyện khó.

Tuy điều kiện hạn chế, uy lực của bom không đủ làm anh vừa lòng, nhưng chỉ cần số lượng đủ lớn thì tổn hại cũng sẽ rất khả quan.

[hết 1167]

Chương 1168. Lò thiêu của lão Mike

Anh sớm đã chuẩn bị đầy đủ thuốc nổ, muốn tạo chút bất ngờ cho đám quái vật kia, vấn đề là anh phải làm sao giấu thuốc nổ vào trong phòng họp.

Đám quái vật kia không phải người ngu, sau khi địa điểm hội nghị được quyết định thì chúng đã phái chút quái vật lính gác trông coi ở đây.

Nếu muốn lừa đám quái vật này để vận chuyển thuốc nổ vào thì độ khó khá cao, dù sao hiện giờ nhãn không gian của Ôn Văn không dùng được, muốn mang bom vào thì chủ có thể vận chuyển từng chút một.

Vì thế Ôn Văn dự định tìm hiểu đám quái vật này trước, anh làm bộ là một người bán thuốc dạo tiến tới trước mặt đám trông coi trang viên.

“Anh trai, mua thuốc không?”

“Không mua, cút đi!”

Ôn Văn làm ra vẻ mặt oan ức rời đi, tao nhớ kỹ mày rồi đấy thằng oắt, sau này chắc chắn sẽ làm thịt mày, phải chém hai dao mới được!

Dựa vào cái trang không có chút tác dụng nào, cuối cùng Ôn Văn lựa chọn tìm kiếm nội gián.

Cuộc họp lần này là buổi quy tụ lớn của quái vật trong cơ thể, vì thế chúng muốn cử hành long trọng một chút.

Nếu muốn long trọng, tự nhiên phải có một buổi tiệc quy mô đầy đủ, mà trong tiệc của quái vật thì không thể nào thiếu thức ăn ‘con người’.

Chịu trách nhiệm chuẩn bị buổi tiệc là một thần lùn đeo ba lô, trong ba lô đặt đủ loại báu vật.

Loại sinh vật này trời sinh giỏi tính toán, vì thế để hắn chịu trách nhiệm cho buổi tiệc là thích hợp nhất, có điều chính vì sinh vật này có tính cách tham lam nên để Ôn Văn có cơ hội lợi dụng.

Ôn Văn đi tới lò thiêu của thành phố Aram, mấy năm nay lò thiêu làm ăn rất tốt, bởi vì quái vật tồn tại nên tỷ lệ tử vong đã gia tăng rất nhiều.

Có điều Ôn Văn biết, lò thiêu này có mờ ám.

Người kinh doanh lò thiêu này là lão Mike, một ông cụ hiền lành, mấy chục năm nay chỉ có một mình hắn làm việc.

Từng có không ít người nhận lời tới làm việc, dù sao cũng là một công việc tốt, nhưng rất ít người có thể làm việc lâu dài, thậm chí có một số người trực tiếp bốc hơi khỏi thế gian.

Ở thành phố Aram, chuyện này nhìn mãi cũng quen mắt, vì thế chuyện lò thiêu không nhắc lên chút bọt nước nào.

Ôn Văn đổi một bộ quần áo lao động bình thường, đứng ngoài cửa lò thiêu, trừng cặp mắt cá chết, anh tới để nhận việc.

Lão Mike mặt đầy râu đội mũ làm việc, mặc quần lung cao, nhìn thấy Ôn Văn thì hai mắt tỏa sáng, nhiệt tình đón Ôn Văn vào trong.

Lão Mike không kiểm tra mà trực tiếp nhận Ôn Văn vào làm việc, bỏ ra một buổi dạy Ôn Văn quy trình, nếu không phải trước đó đã biết nơi này có vấn đề, có lẽ Ôn Văn sẽ nghĩ rằng lão Mike này là người tốt.

Sau khi dạy xong, lão Mike không để Ôn Văn nhúng tay vào chuyện hỏa táng thi thể, tới buổi tối trước khi tan làm, lão Mike cầm lấy chút thịt trông có vẻ ăn rất ngon, đặt trước mặt Ôn Văn.

“Đây là ngày đầu tiên cậu làm việc, tối nay ăn cơm chung với tôi đi.”

Ôn Văn không từ chối, từ trong túi quần lôi ra một chai rượu: “Tôi cũng nghĩ vậy, ông chủ, tôi mời ông uống rượu.”

Lão Mike có chút sững sốt, người này tới tay không mà, lúc này từ đâu lấy ra rượu?

Ôn Văn uống rượu, lão Mike dùng bữa, hai người không đụng vào đồ của đối phương, có điều cả hai đều nói chuyện rất nhiệt tình.

Không biết chủ đề lệch thế nào, lão Mike bắt đầu kể chuyện xưa cho Ôn Văn nghe.

Trong chuyện có một vị bác sĩ rất có trách nhiệm, một ngày nọ hắn đột nhiên mắc chứng tay run, như vậy thì không thể nào làm bác sĩ khoa ngoại được nữa.

Không biết bác sĩ lấy ở đâu ra một phương thuốc cổ truyền, ăn các bộ phận cơ thể đặc biệt của con người thì có thể trị được bệnh.

Bác sĩ đã làm theo, mỗi khi kết thúc ca phẫu thuật, hắn sẽ cắt một khối nhỏ trên cơ thể người để ăn, chứng tay run của hắn đỡ hơn một cách kỳ tích.

Nhưng sau đó bác sĩ không ngừng việc cắt nội tạng bệnh nhân, thậm chí ngày càng cực đoan hơn.

Hắn nghĩ rằng, nếu ăn bộ phận này có thể giúp hắn không còn run tay nữa, vậy ăn nhiều hơn có phải sẽ giúp tay hắn vững vàng hơn chính xác hơn hay không?

Bộ phận này có hiệu quả như vậy, vậy những bộ phận khác có phải cũng có hiệu quả khác hay không?

Vì thế hắn bắt đầu có ham muốn ăn nội tạng con người, cuối cùng trong một cuộc phẫu thuật, hắn đã cắt thận của bệnh nhân và lén nuốt vào bụng.

Bệnh nhân này đã vì thế mà tử vong, bệnh viện chỉ coi đây là một sự cố ác liệt, sau đó sa thải bác sĩ.

Bác sĩ thất nghiệp, nhưng sự thèm ăn khác thường của hắn vẫn còn, vì thế hắn đã mở một lò thiêu, đồng thời lắp cơ quan trong lò lửa, xác đưa vào lò sẽ rơi xuống tầng hầm ở bên dưới, mà tầng hầm chính là một nhà xác to lớn...

Lão Mike càng nói thì vẻ mặt lại càng kỳ dị, cuối cùng hắn nhìn chằm chằm Ôn Văn nói: “Có điều xác chết chỉ có thể thỏa mãn nhu cầu cơ bản của bác sĩ kia, thỉnh thoảng hắn cũng muốn ăn thức ăn mới mẻ, vì thế khi nhìn thấy nhân viên tới xin việc, hắn cảm thấy rất vui sướng.”

“Nghe xong chuyện này, cậu có cảm giác gì?” Lão Mike mong đợi nhìn Ôn Văn, nhân viên trước đó nghe xong chuyện này cơ bản đều tè ra quần, có điều vị nhân viên mới này thoát nhìn rất bình tĩnh.

Trong mắt Ôn Văn lóe tia sáng, thoát nhìn còn hưng phấn hơn cả lão Mike, anh tức giận chỉ lão Mike nói: “Cách làm của tên bác sĩ kia đúng là không có đạo đức!”

Vẻ mặt của lão Mike cứng ngắc, hắn chỉ hỏi cảm tưởng thôi, ai thèm quan tâm tới đạo đức hay thất đức chứ?

“Lãng phí thức ăn như vậy đúng là không biết xấu hổ, sao có thể ăn sống chứ? Thận cần phải rắc muối, rắc ớt rồi để lên lửa nướng, hương vị thơm ngon cực kỳ!” Ôn Văn nghiêm trang nói.

Lão Mike trực tiếp hát bàn, cánh tay trắng kiện bóp cổ Ôn Văn, nhắc anh giơ lên cao.

“Tao nói nhiều với mày như vậy là để thảo luận xem nên nướng thận thế nào à?”

Ôn Văn lạnh lùng nhìn lão Mike: “Mày không thích nướng thì cũng đâu cần kích động như vậy, dùng vĩ sắt chiên một chút thì vị cũng ngon lắm, có điều quyền lựa chọn thuộc về mày mà, mày thích ăn thế nào?”

“Ăn sống, ông đây thích ăn sống!”

“Thích ăn sống đúng không... nhớ kỹ, đây là lựa chọn của mày.”

Lão Mike đã hoàn toàn không muốn che giấu nữa, trên da hắn xuất hiện vết hoen tử thi màu nâu, miệng và mắt lóe màu xanh nhạt, cơ thể tỏa ra mùi tanh tươi kinh người.

Câu chuyện bác sĩ mà hắn kể trước đó thật ra chính là chuyện xưa của chính hắn, có điều không ai cho hắn phương thuốc cổ xưa cả, là chính bản thân hắn muốn ăn.

Hắn là một con xác sống, một cái xác vẫn còn sống, trong trạng thái bình thường thì hắn không khác gì người sống, nhưng phải thường xuyên ăn thịt con người mới có thể duy trì sinh mạng.

Lão Mike hoàn toàn xem con người là thức ăn, hắn cần một lượng quá lớn, vì thế đã chọn mở một lò thiêu để thỏa mãn ham muốn của mình.

Mặt khác vì có lò thiêu nên hắn có rất nhiều xác chết, bản thân hắn ăn không hết, vì thế thường bán cho những quái vật khác, đây cũng là nguyên nhân mà Ôn Văn chọn lão Mike.

Anh muốn nhờ vào thân phận của lão Mike để tiếp xúc với người chuẩn bị cho buổi hội nghị Phản Thợ Săn, thông qua

giao dịch với thần lùn thích tiền tài, đưa số thuốc nổ đã chuẩn
bị xong vào hội trường!

[hết 1168]

Chương 1169. Tự ăn chính mình

Ôn Văn bị xách cổ đột nhiên túm lấy tay lão Mike.

Lão Mike cảm thấy không đúng, người nhân viên mới này quá bình tĩnh, hẳn không phải là ‘thợ săn’ trong truyền thuyết kia chứ?

Lúc ban đầu lão Mike không nghĩ tới điều này, bởi vì hắn vẫn luôn ‘an phận thủ thường’, đối tượng săn giết của thợ săn đều là đám quái vật khá huênh hoang.

Phàm là quái vật từng tỏ ra khinh thường thợ săn ở nơi công cộng đều bị xử tử cực kỳ tàn nhẫn.

Nghĩ tới đây, lão Mike lập tức gia tăng thêm sức.

Với sức mạnh của hắn, cho dù là một khối sắt cũng có thể dễ dàng bóp tới biến dạng, nói chi là xương người.

Nhưng tay hắn bị bàn tay mảnh khảnh của Ôn Văn nắm lại, cho dù dùng hết toàn lực cũng không có cách nào bóp tiếp.

Ngón tay của Ôn Văn giống như kèm thép bấu sâu vào tay lão Mike, xương bàn tay của hắn trực tiếp vỡ vụn.

Sau đó Ôn Văn lộ ra nụ cười quái dị, bẻ gãy từng ngón tay một, lão Mike phát ra tiếng tru như heo kêu, thế nhưng vị trí của lò thiêu rất hẻo lánh, không ai có thể nghe thấy.

Lão Mike đau đớn khó nhịn, dùng tay còn lại hung hăng đay Ôn Văn, Ôn Văn bay đi rất nhanh, nhưng lúc rơi xuống đất lại nhẹ nhàng hết như lá cây.

Mũi chân chạm nhẹ mắt đất, cơ thể nhanh chóng vọt tới trước mặt lão Mike, năm ngón tay khép lại đâm vào cổ họng hắn, làm hắn hôn mê bất tỉnh.

“Phù, đã xong.”

Ôn Văn vỗ tay, vẻ mặt kỳ dị nhìn lão Mike ngã dưới đất.

“Chuyện kể tiếp thực đơn giản, hi vọng kỹ thuật hóa trang của mình có thể qua mắt đám ngu kia.”

...

Trong tầng hầm tắm tối giá rét là hàng trăm thi thể con người được xếp chỉnh tề.

Trong số này có nam có nữ, có già có trẻ, tất cả đều là thi thể được đưa tới để hỏa táng.

Trong số thi thể này có một kẻ râu ria xồm xoàm chỉ mặc quần lót bị dây xích trói chặt, trên dây xích có những miếng sắt khắc ký hiệu làm kẻ râu ria này không có chút sức lực nào.

Râu ria xồm xoàm hừ khẽ hai tiếng, mở mắt ra, sau khi thấy được tình cảnh của mình thì thay đổi sắc mặt kịch liệt.

“Rốt cuộc mày muốn làm gì?”

Kẻ râu ria này tự nhiên là lão Mike, trong khi hôn mê thì vết thương trên người hắn đã khỏi hẳn, loại quái vật xác sống này có sức mạnh vượt xa nhân loại, hơn nữa chỉ cần bộ não không bị phá hủy thì sẽ không chết, những phần cơ thể còn lại sẽ chậm rãi khôi phục.

Ở trước mặt lão Mike là một lão Mike hơi gầy yếu, trên mặt lão Mike này có rất nhiều nếp nhăn và lấm tẩm, hơn nữa mắt nhỏ hơn lão Mike bản gốc.

Thoạt nhìn thì có vẻ rất giống với lão Mike, nhưng nhìn kỹ thì vẫn có thể phát hiện kẻ hở.

“Mày mù sao, tao đang giả trang thành mày đấy.” Ôn Văn không chút do dự nói.

lão Mike châm biếm: “Kỹ thuật giả trang của mày tệ thật, mày tưởng rằng làm vậy thì có thể qua mặt được người khác sao?”

“Loại quái vật xác sống bọn tao có một đặc tính rất thú vị, mỗi tháng sẽ có một ngày cảm xúc không ổn định, hình thái khác thường, không thể nào hoàn toàn che lấp được.”

“Tao sẽ gọi loại đặc tính này là di lớn, chỉ cần tao dùng lý do này thì có thể lừa gạt được không ít người quen của mày.”

“Hơn nữa...” Ôn Văn dừng lại một chút: “Chuyện giả trang này quan trọng nhất không phải hình dạng, mà là khí chất.”

Trên người Ôn Văn tỏa ra làn khí đen cuộn cuộn, hơi thở tà dị khùng bố tản ra.

lão Mike hoảng sợ, người trước mắt còn quái vật hơn cả hắn.

Chuẩn bị tới thời điểm thích hợp, Ôn Văn đang định rời khỏi tầng hầm thì lão Mike gọi anh lại.

“Mày không giết tao nhất định là vì có tác dụng khác, chỉ cần mày thả tao ra, tao có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Ôn Văn dừng bước, cơ thể run run hai cái, sau đó cười khặc khặc thành tiếng.

“Quý trọng khoảng thời gian cuối cùng của mày đi, tao sẽ để mày đói năm ngày, sau đó cắt toàn bộ cơ thể máu đi, chỉ để lại phần đầu, để mày tự ăn sống chính mày.”

Nghe thấy lời Ôn Văn, lão Mike hoảng sợ cùng cực, xác sống cần phải ăn uống mỗi ngày, nếu ba ngày không ăn gì hắn

sẽ mất đi lý trí, dựa theo cách làm của Ôn Văn thì rất có khả năng hẳn sẽ tự ăn sống chính mình.

Ôn Văn cười hề hề nói: “Vốn tao không định làm vậy đâu, có điều là mày tự nói thích ăn sống, vì thế tao mới để mày tự ăn chính mình.”

Lão Mike run run hỏi: “Vậy nếu khi đó tao nói tao thích ăn chín thì sao....”

“À, vậy thì bắt một con quái vật tới, để nó nấu chín cơ thể mày rồi mới cho mày ăn.” Ôn Văn đẩy cửa hầm đi ra ngoài: “Mày thích ăn sống đúng là quá tốt, bằng không tao lại phải đi bắt quái vật.

Vánh cửa thép vừa dày vừa nặng đóng lại, lão Mike cảm thấy rét run cả người.

Khắp nơi xung quanh đều là thức ăn, nhưng hẳn chỉ có thể chịu đói, mãi tới khi đói khát cần điên cuồng cần xé chính mình, sau đó nghênh đón kết cục của mình.

Tên thợ săn mới tới chỉ sợ chính là sự tồn tại tàn ác nhất ở thành phố Aram từ trước tới nay.

Đám quái vật lớn mạnh mẽ ẩn núp trong thành phố kia, nếu so với kẻ này thì thật sự thuần khiết như thiếu nữ.

...

Dùng thân phận lão Mike, hành động của Ôn Văn dễ dàng hơn rất nhiều, một lần nữa đi tới trang viên ngoài thành.

Người canh gác nhìn thấy Ôn Văn thì đưa tay cản lại, giọng điệu ôn hòa nói: “Xin lỗi ngài, tôi không thể để người vào trước khi hội nghị bắt đầu.”

Ôn Văn liếc nhìn đối phương, ánh mắt tàn bạo làm người nọ run rẩy.

“Tao tới tìm Istan, tao không thể vào thì gọi hấn ra đây.”

Nghe thấy yêu cầu của Ôn Văn, một người canh gác khác vội vàng đi vào trong thông báo, một lát sau một thân lùn cao không tới một mét đeo ba lô vàng từ trong trang viên đi ra ngoài, cao ngạo nhìn Ôn Văn: “Mày tìm sao à?”

Ôn Văn lập tức đổi thành gương mặt tươi cười, lôi kéo Istan tới một góc.

“Lần này tôi tới tìm là muốn tìm ngài bàn chuyện làm ăn.”

“Làm ăn gì?” Istan mất kiên nhẫn.

“Là như vậy, ngài cần một lượng người sống để làm thức ăn cho hội nghị ngày mai đúng không?” Ôn Văn lộ ra vẻ mặt gian thương: “Có điều chi phí cho người sống quá cao, chỗ tôi có hơn trăm cái xác.”

Mắt Istan sáng rực, số thịt người làm thức ăn cho hội nghị quả thực làm hấn tiêu tốn một lượng tiền tài không nhỏ, nếu có thể đổi thành xác chết thì hấn sẽ vớt được không ít chỗ tốt.

“Không được, không được, hương vị của xác chết không ngon.” Istan làm bộ như muốn từ chối.

Ôn Văn tiến tới một bước: “Tin tưởng tôi đi, đảm bảo không có vấn đề, có điều trước khi thết đãi tôi cần tự tiến hành xử lý xác, ngài cũng biết đó, tôi là xác sống, tôi có cách làm xác chết trở nên tươi mới trong một khoảng thời gian ngắn.”

Istan hiểu ra: “Tao nhớ ra rồi, mày là lão Mike bên lò thiêu, để mày làm việc thì tao yên tâm rồi.”

Sau khi nói chuyện một phen, hai người vui vẻ đạt được thỏa thuận, Istan không phát hiện lỗi hổng trong câu chuyện của Ôn Văn, hấn cảm thấy xác sống có thể khiến cho xác ‘sống’ lại là chuyện rất bình thường.

Hai giờ sau, Ôn Văn khoác áo hồng nhạt, thuê người chở hơn mười xe xác tới trang viên.

[hết 1169]

Chương 1170. Thi thể báo thù

Nhóm trông coi đã tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình nên chỉ kiểm tra qua loa rồi để Ôn Văn vận chuyển số xác chết này vào bên trong.

Vừa vào cửa Ôn Văn liền lột bộ đồ hồng ra, nó là huyền dục thiên y của Moyadi, bởi vì giấc mơ của Yém Tô là kết hợp ảo mộng, vì thế lúc Ôn Văn tiến vào giấc mơ đã cầm theo món báu vật lĩnh vực ảo thuật này.

Trong trò chơi này, thứ duy nhất mà Ôn Văn mang theo chính là nó, tuy có khả năng bị hạn chế mất một phần nhưng chỉ cần đám lính canh không quá mạnh mẽ, Ôn Văn có thể dễ dàng lừa dối qua ải.

Trong số những thi thể này có phân nửa là thuốc nổ do Ôn Văn nghiên cứu chế tạo ra, suy nghĩ một hồi, anh cũng không lựa chọn đưa thuốc nổ vào phòng họp, bởi vì độ khó quá lớn.

Anh lựa chọn chôn ở chỗ dùng cơm, lúc ăn uống lòng cảnh giác của chúng sẽ giảm xuống mức thấp nhất.

Sau khi bố trí xong hết thảy, Ôn Văn ản núp trong trang viên, về phần cái gọi là làm xác chết trở nên tươi mới hơn, anh mới không có kỹ năng tà đạo như vậy.

Sáng hôm sau, đám quái vật lớn cầm hận Ôn Văn thấu xương tới từ khắp nơi trong thành phố Aram tập trung lại, bàn bạc chiến lược nhắm vào Ôn Văn.

Ôn Văn ở bên cạnh nghe lén toàn bộ hành trình, đáng chú ý là đám quái vật này không chỉ hiểu biết về năng lực của anh,

còn biết diện mạo và trang bị của anh.

Trong lúc đối phó quái vật, Ôn Văn vẫn luôn cẩn thận không để lại dấu vết, vì thế nơi phát ra tin tức rất khả nghi, hẳn là có liên quan tới sở cảnh sát.

Nếu Gerald đơn độc tới tìm Ôn Văn gây phiền phức còn có thể hiểu được, nhưng tiết lộ tình báo cho quái vật thì không ổn, vì thế Ôn Văn đã xếp Gerald vào danh sách kẻ địch.

Đám quái vật này nói chuyện rõ ràng đâu ra đó, giống như chỉ cần một hai ngày là có thể cắt đầu Ôn Văn xuống làm bồn tiểu.

Ôn Văn cười lạnh nhìn bọn chúng bước vào phòng ăn, nhìn đám ác thú thưởng thức bữa tiệc thịnh soạn mà Ôn Văn đã chuẩn bị từ xương thịt nhân loại.

Istan đứng ở bên ngoài, trên mặt mang theo ý cười nhưng trong lòng đã sắp hận chết Ôn Văn rồi.

Chuyện làm thi thể trở nên tươi mới mà Ôn Văn đã nói căn bản không tồn tại, đợi nhóm ông lớn dùng bữa xong có lẽ Istan sẽ bị treo ngược lên đập một trận.

“Tuy đây chỉ là một giấc mơ nhưng tôi cũng không muốn nhìn các người bị ăn thịt...”

“Bởi vì thi thể của các người nên tôi mới có cơ hội này, coi như các người đang tự báo thù cho chính mình đi!”

Đứng ở vị trí kíp nổ, Ôn Văn mặc niệm cho số thi thể này ba giây, sau đó trong tay xuất hiện một đám tia lửa điện, châm nổ số bom anh đã bố trí.

Ầm ầm...

Vụ nổ làm tan vỡ mọi thứ, ngọn lửa và khói đặc bao trùm toàn bộ, từng bóng người lần lượt bay ra khỏi phòng ăn.

Bọn chúng là quái vật cấp Tai Nạn trở lên, bom thông thường không có hiệu quả với chúng, chẳng qua đám bọn chúng cũng không tốt bao nhiêu.

Trong bom của Ôn Văn đã được gia tăng thêm rất nhiều thứ, ban đầu khi chế tạo dao găm nổ anh cũng bỏ vào, đám quái vật dưới cấp Tai Nạn tiếp xúc với thứ này cũng khó tránh bị thương nặng.

Istan đứng ở bên ngoài, biểu cảm của vị thần lùn này đã hoàn toàn ngơ ngác, trong phòng ăn có hơn trăm con quái vật, mỗi con đều là ông lớn có máu mặt ở thành phố Aram, vụ nổ này thế này lại làm số lượng ông lớn giảm xuống chỉ còn lại mười mấy người!

Sau vụ nổ, Ôn Văn phát ra tiếng tru vui sướng.

Mỗi con quái vật chết đi sẽ có một luồng sức mạnh chui vào cơ thể Ôn Văn, sức mạnh màu đen cắn nuốt hết thầy đất đai ở xung quanh, chỉ ngắn ngủi vài giây anh đã khôi phục thực lực cấp Tai Nạn trung tự.

Sau khi sức mạnh ngừng tăng trưởng, Ôn Văn dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm đám quái vật cấp Tai Nạn đang bị thương vì vụ nổ.

Đám quái vật phát hiện Ôn Văn thì lập tức giải tán.

Lần này chúng tập trung vì muốn đối phó Ôn Văn, nhưng còn chưa kịp đánh đã tử vong, cuộc săn còn chưa bắt đầu đã gặp phải thiệt hại lớn, hiện giờ nhìn thấy Ôn Văn thì trực tiếp bị dọa cho bể mặt.

Ôn Văn tóm đầu con quái vật cấp Tai Nạn bị phỏng nghiêm trọng nhất, nó là người cá mập to lớn, bị thương nghiêm trọng nhất sau vụ nổ.

“Tha, tha cho tao.” Người cá mập phản kháng vài chiêu đã bị chế ngự, giả vờ đáng thương nhìn Ôn Văn.

“Ăn vây cá mập là không tốt, vì thế tao sẽ tha cho vây của mày.”

Ôn Văn nhượng mày, vài luồng kiếm khí chém tới, trên cơ thể cá mập chỉ còn lại mỗi hai chiếc vây là hoàn chỉnh.

Sau khi giết chết người cá mập, thực lực của Ôn Văn lại khôi phục thêm một ít, sử dụng ngụy võ đạo cũng thuận lợi hơn.

Sau đó anh đi tới trước mặt thần lùn vì run chân mà không chạy nổi, kéo lê cơ thể hần dẫn tới trong tầng hầm của lão Mike, đây là một chỗ ẩn nấp tốt, Ôn Văn dự định dùng nơi này làm cứ điểm.

Ôn Văn cũng đã nghĩ ra xem nên xử lý thần lùn Istan như thế nào, nhét hết tất cả tiền tài mà Istan kiếm được vào trong cơ thể hần, sau đó ném ra ngoài đường lớn.

Trong quá trình mọi người moi tiền tài sẽ xé toạc vết thương của hần, khi tất cả tiền tài đã bị cầm đi thì hần cũng chết tới nơi rồi.

...

Lại qua vài ngày, cuộc săn giết của Ôn Văn vẫn tiếp tục tiến hành, danh tiếng của anh ở thành phố Aram đã như tiếng sấm bên tai.

Đối với đám quái vật mà nói, Ôn Văn chính là ác mộng đòi mạng, trong thành phố vốn có hơn hai mươi con quái vật cấp Tai Nạn nhưng hiện giờ chỉ còn lại năm sáu con, số quái vật nhỏ yếu thì càng thê thảm hơn.

Đối với nhóm dân chúng bình thường, hiện giờ Ôn Văn đã không còn làm người ta sợ hãi nữa, bởi vì Ôn Văn không chỉ chưa từng tổn hại bọn họ, hơn nữa thỉnh thoảng còn phát tiền.

Tuy quá trình phát tiền hơi máu me một chút...

Đối với sở cảnh sát thì vừa yêu lại vừa hận Ôn Văn, yêu vì Ôn Văn tạo ra một lượng lớn xác quái vật, hận là Ôn Văn không đi chung đường với bọn họ.

Bắt đầu từ mấy hôm trước, sở cảnh sát lục tục xuất hiện một ít nhân viên cảnh sát mạnh mẽ, năng lực của bọn họ khá tương tự với số quái vật đã chết, kích thước của bọn họ ngày càng lớn, đồng thời cũng bắt đầu lục tục săn giết quái vật.

Dưới sự nỗ lực nhất trí của Ôn Văn và nhóm nhân viên cảnh sát, số lượng quái vật ở thành phố Aram đã không còn nhiều.

Có điều sở cảnh sát cũng nằm trong danh sách kẻ địch của Ôn Văn, anh từng bắt một nhân viên cảnh sát lạc đàn, tiến hành nghiên cứu sức mạnh của hắn.

Phát hiện sức mạnh đôi phương sử dụng xuất phát từ trang bị đang đeo, số trang bị này ẩn chứa oán hận của quái vật đã chết.

Có vẻ trang bị mà Gerald đưa cho Ôn Văn lúc ban đầu chính là loại trang bị này, chỉ có điều khi đó chúng vẫn chưa hoàn thiện, sau khi Ôn Văn săn giết được một lượng lớn quái vật, công nghệ chế tạo loại trang bị này mới được hoàn thiện.

Mặt khác Ôn Văn còn nghĩ cách lén vào trong sở cảnh sát, xem thử xem bên trong cao ốc sở cảnh sát rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Có điều phòng thủ trong sở cảnh sát rất nghiêm mật, Gerald thực lực gia tăng vẫn luôn canh giữ ở đây, Ôn Văn căn bản không có cơ hội tìm hiểu.

Căn cứ theo hướng phát triển này, đám quái vật không đủ để gây hoảng sợ nữa rồi, đối thủ chủ yếu của Ôn Văn chính là Gerald và sở cảnh sát, chỉ cần đối phó với bọn chúng xong thì có lẽ sẽ hoàn thành nhiệm vụ rời khỏi nơi này.

Có điều có chuyện bất ngờ xảy ra, lúc Ôn Văn cắt đứt cổ con quái vật cấp Tai Nạn cuối cùng thì cũng chỉ khôi phục lại thực lực thượng tỵ!

[hết 1170]

Chương 1171. Trời đất di biến

Ôn Văn ngồi trên đầu con quái vật kia trầm tư, tiến hành phân tích tình huống hiện giờ.

“Yém Tô đã nói, khi mình giết chết tất cả quái vật thì thực lực sẽ khôi phục.”

“Nhưng thực lực của mình không phải chỉ là thượng tự.”

“Tuy có khả năng là Yém Tô chơi xấu, nhưng khả năng cao hơn là ở nơi mình chưa đặt chân tới, cũng chính là trung tâm tòa nhà sở cảnh sát có một con quái vật ‘lớn’ cấp bậc chân tự!”

Nhìn về hướng sở cảnh sát, vẻ mặt Ôn Văn nghiêm túc, hiện giờ xem ra anh nên bắt đầu tiến hành nhắm vào sở cảnh sát.

Có điều nơi đó có hơi phiền phức, chính là cho dù Ôn Văn giết chết nhân viên cảnh sát cũng không thể làm anh gia tăng thực lực.

Vì thế trước khi đối đầu với quái vật lớn, thực lực của Ôn Văn sẽ không tăng lên.

“Tạm thời quan sát một thời gian ngắn, dù sao thì mình cũng chỉ muốn kéo dài thời gian, kéo càng lâu càng tốt, hơn nữa nghe đám quái vật nói cửa địa ngục đã gần mở rồi, sẽ có càng nhiều quái vật hơn tiến vào Aram...”

“Có lẽ một phần sức mạnh khác của mình nằm trong cửa địa ngục.”

Lại qua vài ngày, sức mạnh của sở cảnh sát vẫn tiếp tục lớn mạnh, bọn họ bắt đầu đổi mới sức mạnh của thành phố Aram.

Sở cảnh sát nắm giữ toàn bộ quyền hành chính của thành phố Aram, thành phố Aram biến thành quốc gia tư nhân của sở cảnh sát, bọn họ ban bố pháp luật mới cho thành phố Aram, thanh niên nam giới tới tuổi cần phải tới sở cảnh sát đăng ký, trở thành nhân viên cảnh sát được tuyển chọn.

Đồng thời còn ban hành một loạt pháp lệnh nhắm vào Ôn Văn, làm Ôn Văn không dễ tìm chỗ ẩn thân như vậy nữa.

Thực lực của sở cảnh sát hiện giờ tương đương với tổng quái vật, dân chúng bình thường căn bản không có năng lực phản kháng.

Ôn Văn cũng thử sẵn giết nhân viên cảnh sát.

Có điều cho dù anh giết chết bọn họ, phá hủy trang bị thì qua một khoảng thời gian ngắn sẽ có nhân viên cảnh sát có năng lực tương tự.

Nhóm nhân viên cảnh sát mới này vốn là ‘nhân viên cảnh sát dự bị’ bình dân, vì thế Ôn Văn có sẵn giết cũng chỉ là giết dân chúng bình dân.

Nếu giết chết một lượng lớn người bình thường thì có thể cắt đứt nguồn chiêu mộ của sở cảnh sát, nhưng cho dù là trong giấc mơ, Ôn Văn cũng không nguyện ý làm.

Cái này có nghĩa là trừ phi Ôn Văn trực tiếp san bằng sở cảnh sát, bằng không căn bản không có cách nào cắt giảm thực lực của bọn họ.

Ôn Văn tìm kiếm trong một khoảng thời gian dài như vậy, diệt sạch toàn bộ quái vật của thành phố Aram, nhưng làm vậy cũng chính là giá y cho sở cảnh sát, đồng thời tự tay sáng tạo ra một đối thủ mạnh mẽ hơn.

Có điều chỉ là khó khăn hơn một chút chứ không phải Ôn Văn hoàn toàn không có cách nào đối phó sở cảnh sát.

Hiện giờ anh đã khôi phục thực lực thượng tự, có rất nhiều phương pháp mà trước kia không dùng tới cũng có thể dùng với sở cảnh sát.

Sinh vật trong giấc mơ mặc dù rất gần gũi chân thực nhưng kiến thức của bọn hắn căn bản không thể nào so sánh với Ôn Văn.

Trong lúc Ôn Văn mài dao soàn soạt, chuẩn bị ra tay với sở cảnh sát thì mặt đất đột nhiên chấn động.

Ôn Văn đi tới trước cửa sổ nhìn bầu trời, phát hiện toàn bộ thành phố Aram bắt đầu thay đổi kịch liệt.

Nơi này đang trải qua một trận ‘trời đất dị biến’!

Bầu trời giống như bị làn sương mù không sạch sẽ bao trùm, số sương mù này trông kỹ thì giống như một đám sinh vật hình người cuộn cuộn vụn vụn.

Mặt đất chảy máu, có mùi tanh của rỉ sắt, bao trùm toàn bộ mặt đất.

Mọi người hoảng hốt khùng bố, có người chỉ đi trên đường thì đột nhiên da dè toàn thân bong tróc, biến thành xác chết không có da không có máu.

Cả thành phố có khoảng bảy phần người dân xảy ra dị biến, trong lúc nhất thời nơi này tựa hồ biến thành địa ngục đầy máu tanh.

Người còn sống thì tình huống cũng không mấy lạc quan, trên mặt bọn họ phủ một tầng tử khí, sức sống biến mất, giống như những cái xác không hồn.

Một cánh cửa sắt màu đen thật lớn xuất hiện trên bầu trời.

Kiểu dáng của cửa có chút tương tự với trạm thu nhận, có điều giấc mơ này dù sao cũng dựa vào Ôn Văn mà hình thành, thấy thứ này cũng là chuyện đương nhiên.

Cánh cửa sắt màu đen này chính là địa ngục mà đám quái vật đã nói trước đó.

Cũng không biết Ôn Văn sẵn giết tất cả quái vật nên kích phát cơ chế cửa địa ngục, hay cửa địa ngục vốn sẽ xuất hiện vào lúc này.

Nhưng cửa địa ngục đã xuất hiện, máu chốt nhất là thứ gì sẽ xuất hiện từ đó.

Từng sinh vật không thể gọi tên từ trong cửa sắt bay ra, nhanh chóng chui vào trong thành phố Aram.

Trong số đám quái vật này, có con là chó săn đáng sợ có sương mù quấn quanh, có con là quái trùng to lớn có lớp vỏ cứng màu đen, có con là nửa vật chất nửa năng lượng, có con là côn trùng khổng lồ không có cánh vẫn có thể bay lên trời, có con là sinh vật hình nón kỳ quái mọc ra đầu và vòi...

Quái vật từ cửa địa ngục xông ra đều có thực lực cấp Tai Nạn, thực lực mạnh nhất đều có cấp bậc tiếp cận chân tự.

Đám quái vật này vừa tiến vào thành phố Aram đã bắt đầu trắng trợn giết chóc, không quản là xác chết máu đã thành quái vật hay người dân đã không còn sức sống, tất cả đều là mục tiêu của đám quái vật này.

Cho dù đều là quái vật, nhưng đồng bạn tiến ra từ cửa địa ngục lại xem bọn họ là mục tiêu sẵn giết, toàn bộ thành phố Aram thoáng chốc trở thành máu tanh.

Trong thành phố đầy tuyệt vọng này, chỉ có một nơi còn ánh sáng.

Đó là vị trí sở cảnh sát, nhóm trông coi đều mặc ra đôi cánh thánh khiết, trên người xuất hiện ánh sáng trắng nồng đậm, dũng cảm đối đầu đám quái vật.

Một ít người dân nhìn nhóm cảnh sát mà ứa nước mắt cảm động.

Nhưng Ôn Văn thờ ơ đứng trên cao biết, đám cảnh sát kia không phải Chúa Cứu Thế gì cả.

Tuy trông bọn họ sáng ngời rực rỡ, nhưng hành vi của bọn họ cũng giống như đám quái vật kia, điên cuồng săn giết.

Chỉ là mục tiêu săn giết của bọn họ không có bạn đồng hành là người của sở cảnh sát, còn tất cả sinh vật còn lại đều là mục tiêu săn giết.

Trên đỉnh sở cảnh sát, cơ thể Gerald đã phồng to gấp trăm lần, biến thành người khổng lồ có làn da màu trắng, sau lưng hắn có một đôi cánh ánh sáng to lớn, trông thánh khiết giống như thiên sứ.

Hơi thở trên người Gerald làm Ôn Văn cảm thấy kiêng kỵ, hiện giờ hắn có thực lực cấp bậc chân tỵ, hắn là người mạnh nhất ở thành phố Aram.

Mà Gerald không ra mặt chém giết, mục tiêu chỉ có một, là bảo vệ thứ gì đó.

Cửa lớn của sở cảnh sát rốt cuộc cũng mở ra, một số lượng lớn hơi nước tản ra, một bóng dáng gầy yếu bước ra.

Mỗi sợi tóc, mỗi phần da của bóng dáng này đều tỏa ra ánh sáng nhạt, nhưng trong mắt ẩn chứa hận ý nồng đậm!

Bóng dáng kia ngửa mặt lên trời gào thét: “Kỳ hạn đã tới, tao phải giáng xuống thế gian... tao muốn để tất cả bọn mày phải trả cái giá thật đắt!”

Ôn Văn nhìn bóng dáng người nọ, vẻ mặt có chút hăng hái.

Người này tuy gầy yếu, không mặc quần áo, nhưng tướng tá thì giống hệt Ôn Văn.

“Xem ra Yểm Tổ cũng có thú vui quái ác, nhân vật phản diện sau cùng thế mà lại làm thành dáng vẻ của mình, cách chơi này thực nhàm chán.”

[hết 1171]

Chương 1172. Quỷ tinh không và Ôn Gerald Văn

Thật ra trước khi nhìn thấy Ôn Văn giả này, Ôn Văn đã có chút suy đoán.

Ở thành phố Aram này có lưu truyền một truyền thuyết, nơi này từng có nạn đói và dịch bệnh, có một người trẻ tuổi mắt nhỏ đã mang thức ăn và thuốc tới.

Nhưng số lượng hũ mang tới không đủ, cuối cùng bị người dân đói bụng ở nơi này cắn nuốt.

Sau đó thành phố này đã bị nguyên rủa, những kẻ ăn máu thịt của hũ đều biến thành quái vật.

Mà đặc điểm mắt nhỏ này lại quá rõ ràng, làm Ôn Văn buộc lòng phải nghĩ tới mình, hiện giờ sau khi kẻ này xuất hiện thì anh cũng hiểu ra.

“Dựa theo sắp đặt bình thường, người đưa lương thực kia chính là mình, sau khi bị cắn nuốt xóa đi ký ức, bị ném tới mấy chục năm sau, muốn xem xem mình lựa chọn thế nào.”

“Có điều dù sao mình cũng là đặc biệt, Yém Tổ không có cách nào xóa đi trí nhớ lặp lại, vì thế đã biến thành tình tiết câu chuyện, như vậy mình sẽ bớt đi rất nhiều cảm giác nhập cảnh.”

Ôn Văn nhìn tử khí khắp nơi, lại nhìn số xác chết vụn vẹo và người dân đầy tử khí, trong lòng có chút suy nghĩ.

“Có lẽ trận dịch bệnh khi đó đã hủy diệt thành phố Aram, tất cả mọi người đều đã chết trong dịch bệnh và nạn đói.”

“Thành phố Aram mà mình đã thất thật ra chỉ là thế giới sau khi chết, Ôn Văn là người có oán hận mạnh mẽ nhất đã giày vò tất cả linh hồn ở nơi này.

“Như vậy có thể giải thích được vì sao mấy chục năm qua nhân khẩu ở thành phố Aram này không tăng cũng không giảm, mặc dù đám quái vật đã khắc chế nhưng số lượng quái vật lớn như vậy không thể nào cân đối hoàn toàn.”

Nhìn bầu trời đục ngầu, đột nhiên Ôn Văn cười khẽ một tiếng.

Trò chơi được tiết lộ đột nhiên biến thành một cuộc chiến hỗn loạn, thế cục bình thường biến thành thế cục địa ngục, nhưng đối với Ôn Văn thì lại càng đơn giản hơn.

Bởi vì điều anh cần làm chỉ là chiến đấu, giết sạch sẽ tất cả kẻ địch!

Ôn Văn quỳ xuống, cả người giống như tên lửa vọt lên không trung, giẫm lên đầu con côn trùng to lớn có cánh, kiếm thép trong tay ghim vào đầu nó.

Con côn trùng có cánh này dài mấy chục mét, cơ thể do nửa vật chất nửa năng lượng tạo thành, phần vật chất là máu thịt vụn vụn, khắp nơi đều là mắt và cái miệng rộng đầy răng nanh.

Kiếm dài của Ôn Văn được cho thêm đủ loại buff hung hăng đâm vào da của quái trùng, nhưng không có được hiệu quả Ôn Văn mong muốn, bởi vì bên trong cơ thể quái vật này không có chứa máu như bình thường.

Quái trùng bị đau, cơ thể nó bắt đầu uốn éo dữ dội và vụn gãy kiếm dài của Ôn Văn, cái miệng rộng cũng nhanh chóng chuyển động, không cho Ôn Văn đứng vững trên người mình.

Không có vũ khí thuận tay, Ôn Văn cũng không hoảng loạn, trong mắt anh xuất hiện một vệt sáng, mấy chục cây

kiếm năng lượng màu đen xuất hiện.

Ngụy kiếm đạo – tà ngữ vạn kiếm thuật – bản yếu!

Số kiếm này dưới sự điều khiển của Ôn Văn chuẩn xác đâm vào những con mắt của cự trùng, sau khi chúng bị phá hỏng thì chảy ra chất lỏng màu tím xanh tanh hôi.

Không còn mấy chục con mắt, cự trùng không còn cách nào quan sát xung quanh, cơ thể khổng lồ điên cuồng phá hoại mọi thứ ở xung quanh.

Ôn Văn đưa tay lên bầu trời, kiếm dài cắm trong mắt cự trùng bay vào trong tay anh.

Tà ngữ vạn kiếm thuật, vạn kiếm quy nhất!

Số kiếm năng lượng này tập trung lại một chỗ, tạo thành một cây kiếm dài màu đen uồn lượn như thực thể, hai tay Ôn Văn nắm ở chuôi kiếm chém mạnh vào đỉnh đầu cự trùng.

Năng lượng trên thân kiếm mãnh liệt tràn vào trong cơ thể cự trùng, xé nát cơ thể nó, cả cây kiếm dài tan biến vô hình.

Sau khi tiêu diệt con trùng khổng lồ này, một luồng sức mạnh chui vào trong cơ thể Ôn Văn, làm cảm nhận của Ôn Văn nhạy cảm hơn, năng lượng cũng tăng lên nhiều hơn.

Anh dùng ánh mắt nhìn món ngon để nhìn đám quái vật còn lại, vung kiếm năng lượng, giống như cuồng chiến sĩ vọt tới chỗ đám quái vật.

Ngoại trừ Ôn Văn, đám cảnh sát biến thành thiên sứ cũng đang chém giết đẫm máu với đám quái vật.

Rất nhiều cảnh sát thiên sứ có thực lực không đủ bị quái vật cắn nuốt, nhưng có một số cảnh sát thiên sứ thành công giết chết quái vật, trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Bởi vì có đám cướp quái này mà Ôn Văn cần phải đẩy nhanh tốc độ chém giết, liều mạng chém giết quái vật.

Trong lúc chiến đấu, Ôn Văn vẫn còn dành ra tâm tư quan sát đám quái vật còn lại, lúc anh phát hiện nhược điểm trí mạng của quái vật thì sẽ định ra con mồi tiếp theo.

Tất nhiên đám quái vật kia cũng không ngại không chờ chết, một con quái vật từ một đồng khó diễn tả tạo thành đang nhanh chóng cắn nuốt hết thảy mọi thứ nó gặp phải.

Không quản là xác chết máu, dân chúng có tử khí, cảnh sát thiên sứ hay những quái vật khác, bất cứ thứ gì ở trước mặt đều là thức ăn của nó.

Cơ thể nó hoàn toàn không thể định hình, nó có thể tách ra thành xúc tua để đồng thời tấn công những mục tiêu khác nhau, vì thế thực lực của nó tăng trưởng một cách khủng khiếp.

Hiệu suất chém giết bên quái vật và bên cảnh sát thiên sứ cũng rất cao, nhưng Ôn Văn lấy sức của một mình mình có thể cân sức với chúng, toàn bộ thành phố Aram biến thành biển trường ba phe.

Đợi đến khi cuộc chiến ngừng lại, sinh mệnh của toàn bộ thành phố Aram đã bị loại bỏ hoàn toàn.

Xác chết máu, quái vật, người dân, toàn bộ đều không còn bóng dáng.

Cảnh sát thiên sứ vây quanh tòa cao ốc sở cảnh sát, Ôn Văn tỏa sáng được Gerald dùng hai tay nâng lên, nhìn tình cảnh hỗn loạn của thành phố Aram, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Xung quanh Gerald là cảnh sát thiên sứ vì cắn nuốt quái vật mà mạnh mẽ hơn dùng ánh mắt sùng bái nhìn Ôn Văn tỏa sáng kia, sau đó hóa thành ánh sáng tiến vào trong thân thể hắn.

Nhóm cảnh sát thiên sứ này giống như con thiêu thân lao vào trong lửa, để Ôn Văn phát sáng căn nuốt chính mình.

Gerald và Ôn Văn tỏa sáng được ánh sáng vô tận bao bọc, đợi đến khi ánh sáng bao trùm hoàn toàn thì hình dạng của bọn họ đã khác hẳn.

Cơ thể bọn họ một lần nữa khuếch trương thêm một vòng, Gerald biến thành dáng vẻ ba đầu sáu tay, cánh ánh sáng ở sau lưng biến thành ba cặp, mà Ôn Văn phát sáng thì khảm vào trong cơ thể Gerald.

Hiện giờ không thể gọi hắn là Gerald nữa rồi, phải gọi là Ôn Gerald Văn.

Về phần bên kia, chỉ có thể diễn tả là một thứ như tinh không.

Nói là tinh không, thật ra chỉ là giống thôi, cơ thể tối tăm to lớn của nó không ngừng biến hình nhúc nhích, những điểm sáng như ngôi sao kia thật ra là phần tay cụt chân cụt của đủ loại quái vật và nhân loại.

Tùy tiện cắt một phần cơ thể của con quái vật này xuống cũng có thể tìm được bộ phận cơ thể của mười mấy cá thể.

Từ phía xa nhìn tới, quái vật này thậm chí có chút xinh đẹp, nhưng nhìn gần thì làm người ta tê rần da đầu.

Ôn Văn không biết người này gọi là gì, tạm thời gọi nó là quỷ tinh không.

Bên cuối cùng chính là Ôn Văn lơ lửng ở giữa không trung, sau lưng anh là đôi cánh thép, quanh người là vô số kiếm năng lượng màu đen.

Trải qua một loạt chém giết, thực lực của anh đã khôi phục khá hoàn chỉnh, còn có chút dư dả.

[hết 1172]

Chương 1173. Cao Phương Chu phản nghịch

Trải qua một loạt chém giết, thực lực của hắn đã khôi phục khá hoàn mỹ, hơn nữa còn có chút dư dả.

Số năng lượng dư này không có cách nào làm thực lực của Ôn Văn gia tăng, nhưng có thể không hạn chế lượng năng lượng mà Ôn Văn có thể điều động, số năng lượng này làm Ôn Văn thi triển được tà ngữ vạn kiếm thuật mạnh mẽ nhất từ trước tới nay.

Số kiếm năng lượng bay trên không trung đều mọc thêm một cái miệng, những cái miệng này không ngừng phun ra những lời mắng chửi độc ác nhất thế gian, chỉ bạo lực ngôn ngữ thôi cũng có thể bức điên người ta.

Mặc dù đối với hai kẻ trước mặt mà nói, lời nói độc ác căn bản không có tác dụng, nhưng đối phương lập thể trận khoa trương như vậy, Ôn Văn cũng không thể thua kém.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, không chút điềm báo trực tiếp khai chiến.

Giữa bọn họ không có lời gì để nói, trong giấc mơ này chỉ có một người thắng.

Ôn Văn vung tay lên, vô số kiếm dài bay về phía hai tên kia.

Ôn Gerald Văn vung tay phóng ra ánh sáng vạn trượng ngăn cản toàn bộ số kiếm dài này.

Quỷ tinh không ở bên kia thì tùy ý Ôn Văn tấn công, số kiếm dài này tiến vào cơ thể nó xong sẽ biến mất không thấy bóng dáng, không nhắc lên chút gợn sóng.

Sau đó hai con quái vật đồng thời phát động tấn công làm Ôn Văn phải lui về sau một cây số.

Sau khi dừng lại, trên mặt Ôn Văn lộ ra sự yêu thích, chiến đấu với đối thủ mạnh mẽ một chút mới làm anh cảm thấy vui sướng.

“Phù... tùy tâm sở dục, không gì không chém, Tâm Ý Thần Kiếm, chém!”

Một tia kiếm khí màu đen hẹp dài bay ra ngoài, mục tiêu là quỷ tinh không.

Quỷ tinh không thoát nhìn giống như không hề đề phòng, nhưng kỳ thực là phần lớn đòn tấn công đều không có hiệu quả đối với nó, có điều không quản là vật hữu hình hay vật vô hình, tất cả đều nằm trong phạm vi tấn công của Tâm Ý Thần Kiếm.

Tâm Ý Thần Kiếm có thể không trúng mục tiêu, không quản đối phương là trạng thái gì, khi vung kiếm có muốn chém trúng mục tiêu hay không, hoàn toàn dựa vào tâm ý.

Quỷ tinh không không để ý tới tia kiếm khí hẹp dài này, nhưng sau khi kiếm khí trúng mục tiêu thì nó kinh ngạc, một nửa cơ thể nó trực tiếp bị xé toạc, vết cắt nháy mắt hóa thành tinh thạch, có nghĩa là nó không thể sử dụng phần cơ thể này nữa.

Nó tức giận nhìn Ôn Văn, cơ thể nhanh chóng vặn vẹo, tạo thành một họng pháo to lớn ở chính giữa, họng pháp này hướng về phía Ôn Văn, phóng ra một trụ năng lượng đáng vẻ như trời sao.

Khóe mắt Ôn Văn diên cuồng, vô số kiếm dài tạo thành một tấm khiên lớn ở trước mặt, nhưng tấm khiên kiếm này chỉ giữ vững được hai giây đã bị phá vỡ, Ôn Văn bị trụ năng lượng đánh văng mấy ngàn mét, sau khi rơi xuống đất thì xảy ra một vụ nổ tung, uy lực của cú nổ thậm chí ảnh hưởng tới vị trí trước đó của Ôn Văn.

Thừa dịp Ôn Văn và quỷ tinh không đánh nhau, Ôn Gerald Văn làm ra dáng vẻ cầu nguyện, vô số ánh sáng hội tụ ở giữa hai tay, cuối cùng tạo thành một cây thương dài mạnh mẽ.

Lúc quỷ tinh không phóng ra pháo năng lượng, Ôn Gerald Văn đã phóng ra cây thương chọt vào phía sau quỷ tinh không, ánh sáng mạnh mẽ bao trùm lấy nó.

Sức mạnh tiêu tan hóa thành một luồng thẳng tắp bay tới vị trí nổ tung, coi như chém thêm một đao cho Ôn Văn.

Bên ngoài nhìn vào, quỷ tinh không là mạnh mẽ nhất, vì thế nó cũng đối tượng bị nhắm vào đầu tiên.

Năng lượng màu đen mọc lên như khói lửa, Ôn Văn ở trong hố sâu trời lên, thoát nhìn có chút chật vật, dùng lực một chút ở giữa không trung, một lần nữa bay tới chiến trường.

Trong lúc phi hành, Ôn Văn một lần nữa ngưng tụ kiếm ánh sáng trong tay, kiếm dài càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành một cây kiếm lớn dài bốn mươi mét.

Thoáng chốc khi sắp chạm vào Ôn Gerald Văn và quỷ tinh không, Ôn Văn đột nhiên dừng lại, vung kiếm chém về phía hai người.

Kiếm này có uy lực cực lớn, toàn bộ đất đai ở gần đó đều bị san bằng, năng lượng dao động mạnh mẽ chậm rãi ăn mòn hết thủy xung quanh.

Bụi mù tản đi, trên người ba người đều có chút tổn thương, chuẩn bị vòng chém giết thứ hai.

...

Sát biên giới giấc mơ, tư tế Sa Hải đứng trước một khu dân cư.

Vô số cát mịn tìm kiếm trong tòa kiến trúc, dựa theo tin tức Ôn Văn cung cấp, hẳn tiến vào con đường núi Xoắn ốc, hẳn là biên giới giấc mơ của người hôn mê.

Vài con mộng yểm lang thang thấy tư tế Sa Hải đứng đó thì ứa nước bọt.

Ở biên giới giấc mơ, sở dĩ Ôn Văn không bị tấn công là vì anh dùng thể chất mộng yểm, đám mộng yểm xem anh là đồng loại.

Nhưng hiện giờ người này thấy thế nào cũng là người bên ngoài.

Người trong biên giới giấc mơ sẽ không đổi, mỗi người sinh ra đều là đồ chơi tốt nhất của đám mộng yểm.

Đám mộng yểm nguy trang thành dáng vẻ phong cách quý tộc Smart, còn chưa nói được lời nào đã nghe tư tế Sa Hải nói một câu.

“Cút.”

“Ai u, thằng nhóc này cuồng ngạo thật đấy, mà có biết tao là ai không hả?” Mộng yểm tiến tới trước mặt tư tế Sa Hải, khiêu khích nhìn hắn.

Con mộng yểm này không cảm nhận được năng lượng dao động trên người tư tế Sa Hải, vì thế cảm thấy tư tế Sa Hải chỉ là người bình thường lạc tới nơi này.

Tư tế Sa Hải hơi nghiêng đầu một chút: “VẬY... mà biết tao là ai không?”

mộng yểm lui về sau hai bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, phát hiện sắc trời trở nên mờ nhạt, là dấu hiệu sắp xảy ra bão cát, mà biên giới giấc mơ thì không thể nào xảy ra bão cát.

“Mày... mày là ai?”

“Tao... là Sa Hải!”

Ầm ầm, một lượng cát lớn chảy vào trong thành phố, vùi lấp hết thảy, thành trấn đầy ắp nhà cao tầng nháy mắt biến thành một mảnh hoang mạc.

Đám mộng yểm trong thành phố đều bị hạt cát trói chặt, không dám nhúc nhích.

Chúng có thể cảm nhận được những hạt cát này có sinh mạng, một khi chúng tỏ ra đe dọa thì sẽ bị số cát này dễ dàng nghiền thành mảnh nhỏ.

“Thành phố này có lắm côn trùng quá, như vậy có lẽ sẽ không quấy rầy mình nữa.”

Hắn nhắm mắt lại, cảm giác một chút, sau vài phút thì mở mắt ra: “Tìm thấy rồi!”

Hắn xò tay, một bóng đen hẹp dài xuất hiện trong tay hắn, bóng đen này tổng thể giống như một cây đao dài, trên đao lóe sáng năng lượng bình ổn.

Đây là báu vật phong ấn Yém Tổ năm đó, chỉ cần một lần nữa ghim bóng đen này vào trong cơ thể Yém Tổ, Yém Tổ sẽ một lần nữa chìm vào ngủ say.

Tư tế Sa Hải là người hiểu rõ sự nguy hại của Yém Tổ nhất, bởi vì hắn cũng thuộc về quốc gia suýt chút nữa đã úy Yém Tổ hủy diệt, là hậu duệ trực hệ của Đại tư tế nắm giữ quyền lực tối cao, không để Yém Tổ thức tỉnh chính là sứ mệnh vĩnh hằng của gia tộc bọn họ.

Kéo người vào giấc mộng quả thực có thể khiến người ta cải tà quy chính, nếu như có thể khống chế thì quả thực có rất nhiều chỗ tốt cho xã hội.

Nhưng theo Yém Tổ khôi phục thực lực, phạm vi sẽ ngày càng lớn, mấy chục ngàn người, mấy trăm ngàn người, thậm chí là mấy trăm triệu người cũng không thể lấp đầy được húng thú của Yém Tổ.

Hắn tham lam liên tục kéo người vào giấc mộng, mãi tới khi để tất cả mọi người trên thế giới tiến vào trong mộng của mình.

Đến khi đó người bị kéo vào trong giấc mơ sẽ không đợi được tới thời khắc tỉnh lại nữa, bởi vì bọn họ sẽ chết đói vì không có người chăm sóc, cả một nền văn minh sẽ bị Yém Tổ hủy diệt.

Vì thế không quản thế nào, hắn cũng muốn giải quyết Yém Tổ bằng mọi giá.

...

Trên tầng cao nhất của núi xoắn ốc, Yém Tổ ngồi trên một chiếc ghế có phong cách khoa học viễn tưởng, nhìn màn hình khổng lồ có độ cong.

Trên màn hình là giấc mơ của Cao Phương Chu, trò chơi nhỏ của hắn và Ôn Văn là liệu Cao Phương Chu có thể dựa vào chính mình mà thoát khỏi giấc mơ hay không.

Sau khi Ôn Văn và Yém Tổ biến mất, Cao Phương Chu tiếp tục với cuộc sống bình ổn và đau đớn.

Hắn đã nhận ra lỗi của mình, vì thế muốn chuộc tội.

Chẳng qua từ cuộc giao lưu ngắn ngủi với Ôn Văn cũng không phải không có ý nghĩa, ít nhất hắn đã biết phương pháp để mình thoát khỏi cơn ác mộng này.

Giấc mơ của hắn đã được điều chỉnh gia tăng tốc độ, vì thế thời gian nhanh chóng trôi qua một năm.

Trong một năm này, Cao Phương Chu sâu sắc ý thức được sai lầm của mình, tư tưởng cũng thăng hoa rất nhiều.

Mà sự chuộc tội của hắn cũng kết thúc, hiện giờ bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào rời khỏi nơi này.

Đây là một thành phố trí thức, bao gồm cả chỗ ở của Cao Phương Chu, mỗi người đều là dân trí thức, đủ tư tưởng hỗn loạn chấn động có thể làm người sáng suốt rơi tới nơi này bị bức điên.

Muốn rời khỏi nơi này thì anh cần phải chỉnh sửa lại tư tưởng vụn vẹo của thành phố này, để nó khôi phục bình thường.

Nếu để Ôn Văn xử lý, anh nhất định sẽ nói, chỉ cần giết sạch người trong thành phố thì thế giới sẽ thanh tịnh, nhưng Cao Phương Chu không có loại suy nghĩ này, vì thế hắn chỉ có thể tiến hành theo lĩnh vực tư tưởng.

Muốn quét sạch tư tưởng của một thành phố, điều kiện hàng đầu rất đơn giản, bạn cần có sức mạnh tuyệt đối, không có sức mạnh thì đây chính là cục địa ngục.

Thế nhưng khoảng thời gian này, Cao Phương Chu đã có đầy đủ hiểu biết với thành phố này, người nơi này tuy thích phát biểu ý kiến, thích công kích lẫn nhau, nhưng phần lớn suy nghĩ của bọn họ rất hỗn loạn.

Vì thế cách làm của Cao Phương Chu chính là thử thay đổi những người có suy nghĩ hỗn loạn này.

Quá trình này rất gian nan, hắn thông qua đủ loại con đường, công bố hơn chục bài viết, những văn chương này có mục đích dẫn dắt tư tưởng của cư dân thành phố, làm bọn họ nhận Cao Phương Chu là cùng loại người.

Cao Phương Chu không nghĩ tới dùng số văn chương và hình ảnh này ảnh hưởng tất cả mọi người, bởi vì một số ít người trong giấc mơ này rất khó chơi, chỉ biết càn quấy.

Hắn cũng chưa từng nghĩ tới thông qua văn chương để thay đổi ý nghĩ của những người này.

Chuyện này không thực tế, người có thể nhận ra mình sai lầm dù sao cũng chỉ là số ít, người như vậy muốn cải chính lại càng ít hơn.

Hắn cần phải thao túng dư luận!

Trong giấc mơ này, dư luận mạnh mẽ vượt sức tưởng tượng, chỉ cần có thể dẫn dắt dư luận theo biên độ nhỏ thì có thể đạt được hiệu quả không tưởng.

Sau đó Cao Phương Chu bắt đầu viết một ít tác phẩm, những tác phẩm này thoát nhìn không nhắm vào vài quần thể, thể nhưng quần thể tán đồng với ngôn luận của Cao Phương Chu nhìn thấy những tác phẩm này liền bắt đầu tán công những quần thể nhỏ trong thành phố.

Bọn họ vốn chỉ dùng võ miệng, dù sao thì mọi người ở đây đều là anh hùng bàn phím, thấy cái gì cũng muốn mắng hai câu.

Nhưng Cao Phương Chu khéo léo dẫn dắt, lại thêm mắm thêm muối, người bị chửi thấy vậy rất khó chịu, hai bên bắt đầu ‘chiến đấu’.

Chuyện này vốn rất bình thường, bởi vì đây chỉ là chuyện thường ngày của thành phố này.

[hết 1173]

Chương 1174. Đây mới là sức mạnh

Có điều thường ngày ở nơi này khác với nơi khác.

Đây là thế giới của dư luận, dư luận thậm chí có thể ảnh hưởng tới pháp luật, đạo đức, thậm chí là sự sống chết của con người.

Có dân trí thức thâm niên như Cao Phương Chu châm ngòi thổi gió, không ngừng kéo thù hận cho hai bên, xung đột nhanh chóng thăng cấp.

Sau khi xung đột thăng cấp, Cao Phương Chu không ngừng dẫn dắt hướng gió, dẫn dắt nhiều người tham gia bình luận hơn, càng dễ dàng đẩy bộ phận số ít kia thành phe thiểu số tuyệt đối.

Sau vài ngày, số ít người đó bị phán là có tội, sẽ bị đưa tới pháp viện định tội.

Lúc phần lớn mọi người thảo luận xem nên làm thế nào định tội, Cao Phương Chu đột nhiên chen vào một câu, hấn đề nghị - hình phạt im miệng không được nói!

Cuối cùng hình phạt này được thực hiện, bộ phận nhỏ kia bị tước đoạt đi năng lực và quyền lợi tiếp tục làm dân trí thức.

Loại thao tác này báo hiệu kế hoạch của Cao Phương Chu có thể thực hiện được, hấn tiếp tục gây ra những cuộc xung đột khác, những cuộc xung đột này đã kết hợp sinh ra rất nhiều hiệu ứng vi diệu.

Ngày càng nhiều người bị hình phạt im lặng, người có thể lên tiếng ở thành phố ngày càng ít, cuối cùng cả thành phố chỉ còn lại khoảng một trăm người.

Một trăm người này nắm giữ quyền lên tiếng của thành phố, có được toàn bộ quyền lực, hàng ngàn người im lặng nghe theo mệnh lệnh của bọn họ để hành động.

Hứng thú của bọn họ giống nhau, khi lý luận thì trái phải rõ ràng, gần như không có xung đột.

Vì thế bọn họ bắt đầu hưởng thụ thành quả thắng lợi, trở thành trăm vị quý tộc của thành phố.

Cao Phương Chu xúi giục hét tháy lẫn trong đám người, thoát nhìn không hề thu hút, nhưng trong lòng hắn đang tính toán xem nên làm sao tiêu diệt trăm quý tộc này.

Nếu muốn đạt được mục đích thì rất đơn giản, chỉ cần tạo ra xích mích mâu thuẫn giữa bọn họ.

Cho dù hiện giờ không có mâu thuẫn, qua một khoảng thời gian thì sẽ có mâu thuẫn xuất hiện.

Chỉ qua vài ngày, mâu thuẫn mới đã xuất hiện, hơn trăm người này với tư cách là người có lợi ích, hưởng thụ toàn bộ tài nguyên của thành phố, khó trách sẽ bị người khác mơ tưởng.

Mà đây cũng chính là lúc Cao Phương Chu lên sân khấu.

Vài năm trong giấc mộng này đã làm Cao Phương Chu trở thành bậc thầy điều khiển lòng người, càng đáng quý hơn là hắn nhận rõ được hành vi sai trái trước kia của mình, cũng nguyện ý bị trừng phạt để hoàn trả lại tội nghiệt này.

Chỉ dựa theo cách làm của hắn, tiếp tục như vậy thì hắn sẽ hoàn toàn làm giấc mơ này an tĩnh lại, sau đó thoát khỏi địa ngục giấc mơ.

Ở bên ngoài giấc mơ, Yém Tổ uống cà phê, giống như đang xem một bộ phim thú vị.

“Thoạt nhìn thì lần đánh cuộc này mình thua rồi.”

“Không thể như vậy được.”

Yém Tổ lắc đầu, cảnh trong mộng bắt đầu biến hóa, dưới sự kích động của Cao Phương Chu, trăm quý tộc đang khẩu chiến đột nhiên ngừng tranh luận, sau đó bắt đầu thảo luận đề tài mới.

Đề tài thảo luận là hủy bỏ hình phạt im lặng!

Sau khi đề tài thông qua, toàn bộ người im miệng trong giấc mơ được giải phóng, đồng thời có được quyền lợi bình thường.

Cao Phương Chu dốc hết vốn liếng muốn ngăn cản, nhưng tiếng nói của hắn không dùng được dưới ý chí của Yém Tổ, tất cả những cố gắng trước đó của hắn đều bị Yém Tổ dễ dàng dẹp bỏ.

Không có cách nào làm đám người này câm miệng, Cao Phương Chu căn bản không có cách nào với đám bình xị trời sinh.

Yém Tổ hài lòng thu hồi ánh mắt, sự tuyệt vọng và cảm nhận của Cao Phương Chu căn bản không có chút ý nghĩa nào đối với Yém Tổ, hắn là thần linh cao cao tại thượng, mà nhân loại chính là công cụ để hắn sử dụng để hoàn thành mục đích.

Hắn có thể dùng công cụ để đổi lấy niềm vui, nhưng hắn sẽ không vì nhu cầu của công cụ mà tổn hại lợi ích của mình.

Cái gọi là trò chơi với Ôn Văn chỉ là tìm kiếm niềm vui mà thôi, vì bảo trì lý trí trong dòng sinh mạng dài đằng đẵng, hắn cần phải thường xuyên làm những chuyện thú vị.

“Xem bên này thử xem nào, ày, thoát nhìn thì hẳn sắp thắng rồi.”

“Áo cảnh được chế tạo trong mộng không thể so sánh kinh nghiệm chiến đấu với cường giả chân thật, hơn nữa linh hồn của hắn rất đặc biệt, mình không thể giở trò.”

“Nhưng chuyện thế này sao có thể làm khó mình.”

Yém Tổ cười kỳ dị, lúc ở thế giới trong, danh hiệu lão tiên Huyền Mộng của hắn cũng không phải hư danh nói chơi, danh hiệu này đã làm cho vô số người bị hại phải kêu rên khóc lóc.

“Thực lực mạnh mẽ đánh không lại, để hai kẻ địch hợp thể là được, sức mạnh này có xu thế có thể nghiền ép, có điều như vậy vẫn chưa an toàn, để nó bùng nổ đi, thực lực gia tăng vài lần.”

Vừa không chế xong cuộc chiến bên Ôn Văn, biểu cảm của Yém Tổ đột nhiên cứng ngắc.

Hắn cảm nhận được, có thứ gì đó xâm lấn ngọn núi của mình.

Hơn nữa thứ này không giống Ôn Văn, sử dụng năng lực tương tự mộng yém để lặng lẽ chui vào, kẻ này nghênh ngang phá lá chắn xông vào.

Có thể làm được như vậy, tuyệt đối không phải kẻ địch thông thường!

Vì sự xâm lấn này mà trò chơi với Ôn Văn đã không còn là trọng điểm chú ý của Yém Tổ nữa.

Phân thân của Yém Tổ đang quan sát ‘trò chơi’ cấp tốc trở về tầng đỉnh của núi xoắn ốc, hợp thành một thể với chân thân mặc áo choàng đen, sau đó nghiêm túc nhìn phương xa.

...

“Ai ui, bọn mày đang chơi trò gấp giấy đấy à?”

Ôn Văn trừng cặp mắt cá chết nhìn con quái vật ghép nối ở trước mắt, căn bản có chút đau đầu.

Vốn anh đã sắp chiến thắng rồi, thế nhưng quỷ tinh không và Ôn Gerald Văn đột nhiên lại hợp thể với nhau, biến thành một con quái vật khổng lồ trắng đen rõ ràng, phần thân trước giống như thiên sứ thánh khiết, đôi cánh sau lưng thì trở thành ô ứ vô tận.

Phạm quy nhất là cấp bậc năng lượng của nó đột nhiên gia tăng gấp bội, làm người ta có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Chỉ có người Saiyan trong bộ phim hoạt hình nào đó, sau khi hợp thể thì sức chiến đấu mới gia tăng một cách bất hợp lý như vậy.

“Nếu mày chơi như thế thì làm sao tao chịu nổi chứ?”

Ôn Văn bắt đắc dĩ giang tay, trên mặt lộ ra biểu cảm mừng rỡ.

“Xem ra ngoại viện của tao tới rồi, vậy thì không chơi với mày nữa... bye nhé tên gào thét!”

Áo choàng đen kịt phủ khắp toàn thân Ôn Văn, cột ánh sáng đen kịt phóng vọt lên cao, toàn bộ giác mơ xuất hiện vết rạn.

Ở trong giác mơ, sức mạnh mà Ôn Văn cảm nhận được vẫn luôn mờ mịt hư vô.

Nhưng sau khi chuyển đổi hình thái, Ôn Văn cảm thấy sức mạnh của mình rất bình ổn, đây là sức mạnh chân chính mà anh có thể tự do điều khiển.

Ôn Văn ngẩng đầu nhìn con quái vật chấp vá khổng lồ kia, khoe miệng lộ ra ý tứ trào phúng.

“Mày cho rằng sức mạnh chân chính chính là gia tăng năng lượng sao...”

Quái chấp vá điên cuồng gầm lên giận dữ, giống như có năng lượng có thể hủy diệt trời đất, năng lượng này tạo thành một quả bóng năng lượng khổng lồ phóng về phía Ôn Văn.

Ôn Văn ngẩng đầu, bấm ngón tay chỉ về phía quả bóng kia, nhẹ nhàng bắn ra.

Quái vật chấp vá to lớn giống như mây mù tản ra, giống như chưa từng tồn tại.

“Đây, mới thật sự là sức mạnh.”

[hết 1174]

Chương 1175. Song hùng chiến lão tiên

Bầu trời trên đỉnh núi xoắn ốc trở nên mờ nhạt.

Vô số hạt cát tạo thành vòi rồng cát làm không trung vụn vẹo biến hình.

Tư tế Sa Hải mặc áo màu xám, đeo mặt nạ phong cách cổ xưa nhìn về phía đỉnh núi xoắn ốc, từng bước tiến tới, dọc theo đường đi tất cả giác mơ đều bị bẻ nát.

Dáng vẻ này giống như thần linh viễn cổ trong thần thoại khu Ai Phi.

“Rốt cuộc cũng tìm tới, cũng không tệ.”

Yém Tổ cười khẽ hai tiếng, hấn sớm đã biết tư tế Sa Hải sẽ tìm tới, bởi vì hấn không che giấu chính mình, mà thế giới này lại quá nhỏ.

“Tao đã tìm tới quá muộn, nếu tới sớm một chút thì sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức.” Tư tế Sa Hải đằng đằng sát khí nói.

Tổ tiên của gia tộc tư tế chỉ phong ấn Yém Tổ, mà hiện giờ tư tế Sa Hải muốn giết chết Yém Tổ.

Tuy hấn không biết mình có đủ khả năng hay không, thế nhưng hấn muốn thử một chút.

Yém Tổ căn bản không để tâm tới lời đe dọa của tư tế Sa Hải, chỉ có một cấp Tai Biến như tư tế Sa Hải thì không thể nào tạo ra đe dọa đối với hấn.

Tuy trải qua khoảng thời gian phong ấn dài đằng đằng, hấn chỉ còn thực lực Thần Tinh Giới, nhưng nơi này là lãnh địa

của hắn ở nơi sâu nhất trong giấc mơ, không ai có thể giết chết hắn ở đây.

Nụ cười của Yém Tổ đột nhiên cứng ngắc, một cột sáng màu đen vọt thẳng lên trời, muện một bên của đỉnh núi xoắn ốc thành màu đen.

Ôn Văn vừa mới búng ngón tay một lần nữa đưa tay, thế giới đầy vết rạn ở chỗ anh trực tiếp hồng mất.

Những giấc mơ ở xung quanh cũng tan vỡ, người bị hại đang đắm chìm trong giấc mơ rớt cuộc cũng tỉnh lại.

Ngọn núi xoắn ốc này tổng cộng có mười tám tầng, không quản là xuyên trong giấc mơ bao lâu cũng chỉ là giậm chân tại chỗ, nếu muốn leo lên trên chỉ có thể phá vỡ giấc mơ, nghịch mệnh mà đi.

Làn gió mạnh lay động tóc Yém Tổ, che giấu đi biểu cảm kinh hãi của hắn.

“Hương đó là... tên nhóc thú vị kia? Hắn thế mà lại là Thần Tinh Giới ần núp?”

“Khó trách mình không thể nhìn thấu hắn, nhưng hắn che giấu như vậy để làm gì, rõ ràng là Thần Tinh Giới, tại sao lại giả vờ là con kiến bị mình đùa giỡn, lẽ nào hắn là kẻ cường ngược?”

“Hơn nữa, sao mình cảm thấy hơi thở này có chút quen thuộc vậy chứ.”

Yém Tổ xoay người lại, nhìn thấy trang phục trên người Ôn Văn thì đột nhiên có cảm giác muốn chạy trời chết.

Bởi vì hắn nhận ra hơi thở và bộ quần áo, đây là cường giả biến thái đã phong ấn hắn vào kim tử tháp mấy ngàn năm trước!

Yém Tổ theo bản năng lui về sau hai bước, vẻ mặt hoảng hốt xuất hiện trong mắt tu tế Sa Hải, làm hấn nghi hoặc.

Kẻ đột nhiên xuất hiện này hấn là cường giả Tai Biên Hắc Thập Tự, thân phận chân thật của hấn là ai, tại sao có thể làm kẻ hung ác cấp bậc viễn cổ này hoảng sợ tới vậy?

Sau khi lui lại một khoảng cách, Yém Tổ chợt dừng lại, đứng thẳng người.

“Ngại quá, vừa nãy tao hơi thất thố, tao cảm nhận được... mà không phải hấn.”

“Cho dù hấn suy yếu thì cũng sẽ không phải trình độ này, mà quá non nớt.”

Quanh người Yém Tổ xuất hiện hơi thở màu hồng nhạt lẫn với màu xám tro, toàn bộ đỉnh núi xoắn ốc chấn động, người bị hại đang chìm đắm trong giấc mơ đều ngẩng đầu, bọn họ cảm nhận được thế giới biến đổi.

“Bọn mà không cho rằng nếu hợp lực thì có thể đối phó tao chứ?”

“Tuy hiện giờ hồ lạc xuống đồng bằng nhưng không phải kẻ mà hai con chó hoang như bọn mà có thể khi dễ đâu, nghĩ tới cái giá khi dám ra tay với tao chưa?”

Yém Tổ có đủ vốn liếng để kiêu ngạo, bởi vì hấn tin tưởng trong nơi thiếu văn minh này, chỉ có tên biến thái thần bí kia có thể phong ấn mình một lần nữa, hoặc là đẩy mình vào chỗ chết.

Mà tên biến thái kia đã rất lâu rồi không xuất hiện, nói không chừng đã rời khỏi thế giới này, hoặc là đã đi đòi nhà ma rồi.

Cho dù hai tên Thần Tinh Giới này hợp lực thì sao, có thể đánh bại hấn sao?

Chúng không giết được hắn, không thể phong ấn hắn, thậm chí không thể tổn hại hắn theo phạm vi lớn, sau này cuộc sống của chúng sẽ bị quấy rối vô tận.

Đợi đến khi lá chắn ở thế giới này biến mất, hai tên Thần Tinh Giới to gan lớn mật này sẽ phải chịu đựng lửa giận vô tận của hắn.

Ôn Văn và tư tế Sa Hải trao đổi ánh mắt, thành công ký hiệp nghị đồng minh, hai người đồng thời ra tay.

“Lòng giam tái hiện, chớ thế như ngục.”

Ôn Văn đặt tay xuống đất, từng phòng giam giống như trong trạm thu nhận xuất hiện, sức mạnh thuộc về trạm thu nhận bao phủ chiến trường, xiềng xích hẹp dài trong phòng giam bay ra, tùy ý tung hoành trong không trung.

Ở cấp bậc chân tự chỉ có thể thỉnh thoảng sử dụng ‘bàn tay giam cầm’, nhưng trong trạng thái Tai Biến thì có thể tùy ý thi triển.

Bầu trời xuất hiện vòng xoáy màu đen, một cây kiếm dài màu đen đang ngưng tụ thành hình, chiêu thức mạnh mẽ đang trong quá trình chuẩn bị.

Tư tế Sa Hải lại có một phong cách khác, hắn đánh nhau mà như muốn hủy trời diệt đất, cát vàng bao phủ hết thảy mọi thứ, số hạt cát này so với lưỡi dao còn sắc bén hơn, không quản là máu thịt, đất đá hay sắt thép, tất cả đều yếu đuối như đậu hũ.

Một ít hạt cát đặc biệt ẩn mình trong biển sát, những hạt cát này rất bí ẩn nhưng đủ uy lực để đe dọa cấp Tai Biến.

Mắt thấy hai người đều bắt đầu phát động tấn công, Yém Tổ hừ lạnh một tiếng, đưa tay về phía bầu trời.

Chỉ thoáng chốc gió mây chuyển động, trời đất thay đổi, tro bụi xen lẫn năng lượng mang theo khí thể hủy trời diệt đất đánh úp về phía nhóm Ôn Văn.

So với đòn tấn công này, phong nền hoành tráng của nhóm Ôn Văn trông thực lu mờ.

Tình cảnh này làm Ôn Văn và tư tế Sa Hải căng thẳng, nhưng vừa chạm vào thì Yểm Tổ trực tiếp hiện nguyên hình.

Đòn tấn công thoát nhìn mạnh mẽ kia âm âm bị nghiền nát dưới đòn tấn công của nhóm Ôn Văn, hấn vôi vàng bay lên cao mới thoát được hai người bao vây tấn công.

Sau đó bóng dáng Yểm Tổ trở nên mờ đi, cảnh sát xung quanh cũng bắt đầu bóp méo huyền ảo.

Cứng đối cứng không được, phương pháp tác chiến của Yểm Tổ thay đổi.

Hắn là bậc thầy ảo thuật và giấc mơ, trong hoàn cảnh này, nhóm Ôn Văn muốn bắt được hắn cũng không dễ.

Có đôi khi trong bồn cầu chất đầy mặt Yểm Tổ, có khi cả ngọn núi xoắn ốc này không hề thấy được bóng dáng của hắn.

Ôn Văn đang tập trung tìm kiếm thì đột nhiên cảm thấy chân mát lạnh, chân anh bị một mũi nhọn đâm trúng.

Vô số xiềng xích màu đen điên cuồng xoay tròn cắt xén xung quanh người Ôn Văn, nhưng không bắt được cái bóng của Yểm Tổ.

Ôn Văn tức giận: “Tao sẽ giết mày, làm thức ăn cho Tam Tể Nhi!”

Xung quanh tư tế Sa Hải đều là hạt cát, không phải đối tượng dễ tấn công, vì thế Ôn Văn là mục tiêu quấy rầy chủ yếu.

Điều này làm Ôn Văn rất tức giận, trán lộ gân xanh, suy nghĩ xem có nên mặc huyền dục thiên y vào hay không, ít nhiều gì cũng có thể ngăn cản chút hiệu quả ảo thuật.

Mặc đồ nữ làm chim mồi cũng thôi đi, dù sao cũng sẽ giết, không ai biết Ôn Văn từng giả gái.

Nhưng mặc đồ nữ ở trước mặt cường giả Tai Biến như vậy thật sự quá xấu hổ, anh lại không thể giết tư tế Sa Hải để diệt khẩu.

“Nếu xấu hổ có thể cho mình sức mạnh, vậy mình... có nên hi sinh một chút không?”

May mắn vào lúc này, tư tế Sa Hải tựa hồ đã hoàn thành sắp đặt gì đó, vì thế Ôn Văn tạm thời từ bỏ ý nghĩa này.

[hết 1175]

Chương 1176. Thanh đao dài màu đen

Hạt cát của tư tế Sa Hải vốn ùn ùn ập tới, biến cả ngọn núi xoắn ốc thành một gò cát.

Thế nhưng không biết từ khi nào, lớp cát này trở nên mỏng hơn, mà bầu trời cũng càng lu mờ hơn.

Từng hạt cát lượn lờ trên bầu trời giống như có sinh mệnh của mình, kết thành đội ngũ chỉnh tề trong không khí, nhét đầy không gian xung quanh.

“Đúng là tao không biết mày ở đâu, nhưng nơi này lớn như vậy, nơi hạt cát của tao không chạm tới... chính là chỗ của mày!”

Tư tế Sa Hải chấp tay trước ngực, ngưng tụ thành một cái miệng lớn, trên một chỗ đất trống ở đỉnh núi xoắn ốc, một lượng lớn cát vàng đột nhiên tập trung lại tạo thành một cái miệng cát đường kính mấy trăm mét, bên trong cái miệng to kia là răng nanh nhọn hoắt do hạt cát tạo thành, cái miệng chọt khép lại, bên trong truyền ra một tiếng hét thảm thiết.

Đôi mắt Ôn Văn sáng ngời: “Thì ra mày trốn ở đây, ăn một chiêu của tao đi!”

Toàn bộ xiềng xích hội tụ vào trên cái miệng cát kia, bao ở xung quanh, hình thành dáng vẻ vô kiếm thật lớn, đảm bảo Yểm Tổ không thể chạy trốn.

Sau đó Ôn Văn đưa tay hướng lên bầu trời, rồi hất về phía vô kiếm xiềng xích, cây kiếm lớn màu đen trên bầu trời xé nát không khí, giống như thiên thạch hủy diệt trời đất rơi xuống.

Cực - Ngụy kiếm đạo – Damocles rơi!

Kiếm dài to lớn cắm vào vỏ kiếm, năng lượng dao động mạnh mẽ quét sạch cát vàng, uy lực của lần này mạnh mẽ hơn lần đầu tiên rất nhiều, xem ra khi càng quen thuộc với trạng thái Tai Biến thì Ôn Văn càng mạnh mẽ hơn.

Sau khi năng lượng dao động tan hết, Yém Tổ thê thảm đứng ở đó, giống như bị trăm vạn gay tập thể ‘thương thức’ một phen.

Có điều tuy bản thân Yém Tổ bị thương nặng nhưng không hề trốn đi, ngược lại quan minh chính đại đứng trước mặt hai người.

“Khụ khụ, quả nhiên tao không đánh lại bọn mày, dù sao tao cũng không phải đám man rợ chỉ biết đánh nhau.”

Vẻ mặt của Yém Tổ rất cởi mở: “Có điều như vậy đã là cực hạn, không quản bọn mày cố gắng thế nào, cao lắm cũng chỉ có thể tổn thương tao đến mức này, dù sao tao cũng là sự tồn tại khác với bọn mày, không phải đám mọi rợ như bọn mày có thể hiểu được.”

“Bắt đầu từ hôm nay, bọn mày sẽ phải chịu sự trả thù vô tận của tao, sau này bọn mày đừng hòng có được giấc ngủ ngon.”

Ôn Văn và tư tế Sa Hải liếc nhìn nhau, một trước một sau đồng thời phát động tấn công với Yém Tổ, mỗi đòn tấn công đều độc hết thực lực, đồng thời cũng xác nhận đã tạo ra thương tổn cho Yém Tổ.

Nhưng khi hai người ngừng tay thì phát hiện Yém Tổ đang dùng dáng vẻ ngông nghênh đứng ở đó, vết thương trên người giống hệt trước kia, hơi thở cũng không có biến hóa.

“Tao sinh ra từ giấc mơ, đây là Thần quốc của tao, không ai có thể giết chết tao ở đây cả, bọn mày tiết kiệm chút sức lực

đi.”

Ôn Văn có chút đau đầu, nếu không thể giết chết thì Ôn Văn có thể kéo hắn vào trong trạm thu nhận, nhưng vấn đề là hắn vẫn còn năng lực nhất định, có thể chiến đấu, không thể bắt nốt hắn được.

Tư tế Sa Hải thở dài một hơi: “Ghi chép của tổ tiên quả nhiên chính xác, mày là một con quái vật không thể bị giết chết.”

Tư tế Sa Hải tiến tới hai bước, trong tay đột nhiên xuất hiện một bóng đen to lớn, hình dáng của bóng đen này giống như một cây đao dài màu đen.

Sau khi nhìn thấy cây đao này, Yém Tổ thay đổi sắc mặt, khi đó hắn đã bị thứ này phong ấn, nếu lại bị nó đâm vào cơ thể...

Chẳng qua hiện giờ Yém Tổ có sợ đã không còn kịp nữa rồi, hiện giờ thực lực của hắn nằm xếp chót trong cấp Tai Biến, căn bản không còn sức phản kháng đòn tấn công của tư tế Sa Hải.

Cây đao dài xuyên qua phần bụng, xuyên thủng toàn bộ cơ thể Yém Tổ, làm hắn phát ra tiếng kêu gào thống khổ, cả người lay động trên bầu trời.

“Đây là thứ phong ấn Yém Tổ trước kia, hiện giờ vẫn hữu hiệu với hắn.” Tư tế Sa Hải giải thích với Ôn Văn.

Yém Tổ giãy giụa hơn mười giây, sau đó vẻ mặt trở nên bình tĩnh, nhe răng cười.

“Sao hả, khi này rất vui à, thứ này căn bản không hoàn chỉnh, nó chẳng qua chỉ là phân nửa vật phong ấn khi đó mà thôi!”

“Bọn mày biết tao làm sao trốn ra được không, trước đây có một con giun để trộm mộ lên vào trong kim tự tháp, rút đi một phần của phong ấn, sau đó phong ấn dần dần suy yếu, tao mới có thể thoát ra.”

Vẻ mặt tư tế Sa Hải u ám: “Không thể nào, kim tự tháp vẫn luôn được bảo vệ chặt chẽ, người siêu năng dưới cấp Tai Biến không thể nào vượt qua phong tỏa được.”

Yém Tô chột lỗ tai: “Chắc tên trộm kia có năng lực đặc biệt, năng lực của hắn là loại bỏ cảm giác tồn tại, lúc hắn kích hoạt năng lực, ngoại trừ thần linh thì không ai có thể phát hiện hắn.”

Sau khi nhận được lời giải thích hợp lý, tư tế Sa Hải thở dài một hơi, không ngờ cuối cùng ngay cả phong ấn cũng không làm được gì hắn.

Ôn Văn đứng sau lưng Yém Tô đưa tay sờ cằm, càng nhìn cây đao đen này lại càng thấy quen mắt.

Hình như anh cũng có một cây tương tự.

Hơn nữa kẻ trộm không có cảm giác tồn tại nghe cũng có chút quen tai, chỉ là Ôn Văn nghĩ không ra hắn là ai.

“Cứ thử xem thế nào, thử cũng chẳng lỗ lã gì.”

Ôn Văn đưa tay, một cây đao dài màu đen từ trong da chui ra.

Anh để cây đao của mình chạm vào bóng ảo của cây đao dài kia một cái, bóng ảo chui vào trong cây đao dài màu đen của Ôn Văn.

Nhìn thấy đao dài biến mất, trên mặt Yém Tô lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, hắn chẳng làm gì cả, lẽ nào cây đao bóng đen này tự động biến mất?”

‘Phốc...’

Một luồng đau nhức từ sau lưng Yém Tổ kéo tới, hấn cúi đầu nhìn lại thì thấy mũi đao màu đen xuyên ra khỏi bụng mình.

Hấn đau đớn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ôn Văn cầm chuôi đao, biểu cảm đang huýt sáo rất thiếu đánh, huýt sáo xong hấn còn ca hát.

“Hoa cúc tàn, đt bị thương, quần lót ó vàng, phn lạng lẽ roi ~”

“Mày, mày...” Yém Tổ bị Ôn Văn đâm tới không nói nên lời.

Ôn Văn cười he he: “Có vẻ phần thiếu hụt của cây đao này nằm ở trong tay tao, chắc là duyên phận.”

Cây đao dài màu đen, áo choàng đen, bóng dáng của Ôn Văn trùng điệp với người đàn ông kia.

“Tao, tao muốn giết mày!” Năng lượng mạnh mẽ bùng nổ, Yém Tổ lộ ra vẻ mặt dữ tợn muốn phản công Ôn Văn.

Ôn Văn híp mắt, dùng ra chiêu tức mình tự nghĩ ra: “Nhược – nguy kiếm đạo – điện quang độc long toàn.”

Thanh đao dài màu đen xoay tròn kịch liệt, cơ thể Yém Tổ run rẩy, tất cả sức mạnh tụ tập được đều tiêu tan.

Hiện giờ đã lần thứ hai rơi vào trạng thái bị phong ấn, trên người không có chút năng lực phản kháng nào, có điều vẫn không thể giết chết hấn.

Sợi xích màu đen từ trong cơ thể Ôn Văn thả ra, bao vây lấy Yém Tổ, sau đó Yém Tổ bị kéo vào trong trạm thu nhận, trở thành cường giả Tai Biến thứ hai bị tóm.

[hết 1176]

Chương 1177. Núi xoắn ốc sụp đổ

Sau khi Yém Tổ bị bắt, núi xoắn ốc mười tám tầng này bắt đầu trở nên mơ hồ, sau đó tan vỡ.

Núi địa ngục trong mộng này là thân vực đi theo Yém Tổ, chỉ xuất hiện ở vị trí của Yém Tổ.

Nhưng sau khi Yém Tổ bị cưỡng chế mang đi khỏi nơi này, núi xoắn ốc hiển nhiên cũng sẽ biến mất theo.

Tư tế Sa Hải tò mò nhìn cây đao dài màu đen cắm dưới đất, vẻ mặt nghi vấn nhìn Ôn Văn.

“Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết nhiều.” Ôn Văn nhún vai.

Đối với tư tế Sa Hải mà nói, cây đao này có chút sâu xa với gia tộc của hắn, hơn nữa trong cây đao hoàn chỉnh có một phần là của hắn, vì thế hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ quyền sở hữu cây đao dài này.

Hắn đưa tay cầm chuôi đao, thử rút nó ra khỏi mặt đất.

Nhưng tay vừa chạm vào liền cảm nhận được sức đẩy mạnh mẽ, cây đao này bài xích hắn.

Tuy có sức đẩy nhưng chỉ cần hắn muốn thì vẫn có thể khắc phục, nhưng nghĩ tới tình huống Ôn Văn cầm đao chọt cục của Yém Tổ, hắn đã có lựa chọn.

“Xem ra nó không thích tôi, vậy sau này cây đao này sẽ là của ông.”

Tư tế Sa Hải cười sáng khoái, lui về sau hai bước nói với Ôn Văn, Ôn Văn dễ dàng cầm lấy cây đao, sau đó cây đao liền nhập vào trong cơ thể anh.

Về phần vì sao Ôn Văn nhìn ra được tư tế Sa Hải đeo mặt nạ đang cười, chỉ có thể nói là suy đoán.

Cây đao này có thể dễ dàng tổn hại Yém Tổ như vậy, có lẽ là thần binh mạnh mẽ hơn cả kiếm Huyết Hà, trong tay anh lại có thêm một món đại sát khí.

“Thoạt nhìn khi này ông đã bắt Yém Tổ, hẳn còn có thể xuất hiện không?” Tư tế Sa Hải nghiêm túc hỏi.

Ôn Văn cười he he: “Chắc chắn sẽ không xuất hiện nữa, cho dù thật sự xuất hiện thì hẳn cũng không có cơ hội làm ác.”

“vậy thì tốt rồi, đây là số liên lạc của tôi, nếu chuyện Yém Tổ có gì sai sót thì nhớ tìm tôi.”

Tư tế Sa Hải vung tay, hạt cát không ngừng áp súc tạo thành một tấm thẻ đá quý, bên trên là một chuỗi dãy số.

Nhìn bóng lưng tư tế Sa Hải, Ôn Văn gãi đầu.

“Có lẽ hẳn là người sống thời cổ, thời nào rồi mà còn dùng số nhắn tin.”

Sau đó Ôn Văn sờ tấm thẻ rồi than thở, thoạt nhìn vị này cũng không thiếu tiền, có thể tiện tay chế tạo ra mặt hàng mỹ nghệ như thẻ đá quý này.

Sau khi núi xoắn ốc tan vỡ, người bị giam cầm trong cảnh mộng được giải phóng, Cao Phương Chu thoạt nhìn già đi vài tuổi đã mất hết hi vọng, thấy giấc mơ bị nghiền nát thì kích động rung rung nước mắt.

Trước khoảnh khắc rời đi, hẳn thấy được hình chiếu mờ ảo của Ôn Văn, biết là Ôn Văn cứu mình, vì thế đã quyết định sau này nhất định phải báo đáp Ôn Văn thật tốt.

Hồ Âu Lãng bị Yém Tổ giấu ở nơi sâu nhất của núi xoắn ốc, đây là nơi hẩn tụ những linh hồn thú vị, vì thế cũng là nơi sụp đổ sau cùng.

Vừa tiến vào giấc mơ của Hồ Âu Lãng, Ôn Văn theo bản năng bịt mũi.

Không khí ở nơi này lượn lờ chất kích thích, số thuốc này có mùi hoa Photinia gay mũi.

Trong không gian này có thể nhìn thấy trai đẹp gái đẹp ở khắp mọi nơi, vẻ mặt của bọn họ đầy mê loạn, đang làm một chút việc không thích hợp với thiếu nhi.

“Nơi này... là nơi tốt.”

Ánh mắt Ôn Văn sáng rực, cảm thấy mắt được no nê một phen, cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Dù sao thì cảnh tượng này không thể nhìn thấy ở bất cứ nơi nào trên địa cầu, bởi vì sẽ không có nhiều trai đẹp gái xinh đến như vậy.

Cuối cùng vẫn là lý trí đè ép dục vọng, Ôn Văn cũng không muốn khi tỉnh lại phải thay quần áo, anh tìm được Hồ Âu Lãng ở đỉnh núi xoắn ốc.

Lúc này Hồ Âu Lãng đang ngủ say, hoàn cảnh như vậy không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào, nếu đổi lại là trước kia thì cô gái hồ ly này đã sớm điên cuồng rồi.

Ôn Văn túm lấy đuôi Hồ Âu Lãng kéo xuống giường, hung tợn nói: “Ông đây bất chấp nguy hiểm liều mạng với lão tiên Huyền Mộng, mà cô thì nằm ở đây ngủ nướng hả?”

Hồ Âu Lãng túm lấy chiếc đuôi bị kéo, vẫn còn buồn ngủ nhìn Ôn Văn, sau đó bất ngờ nói: “Ồ, ông rốt cuộc cũng tới cứu tôi, Vampire nói không sai.”

“Không sai cái rắm, mau tỉnh lại cho ông!”

Ôn Văn hung tợn túm lấy lỗ tai cô gái hò ly làm Hồ Ấu Lãng không ngừng kêu đau, đôi chân dài đạp đá lung tung, nước mắt lưng tròng cầu xin tha thứ, lúc này giấc mơ của cô mới bắt đầu bắt ổn, sau đó tan vỡ, Hồ Ấu Lãng cũng biến mất ở trong tay Ôn Văn.

Sau khi Hồ Ấu Lãng biến mất, Ôn Văn lơ lửng giữa không trung, trên người phóng ra vô số xiềng xích, xiềng xích đâm thủng giấc mơ, ý thức chính trong giấc mơ lập tức quay trở về hiện thực.

“Các người mau tỉnh lại đi, nơi này không phải chỗ ở lâu dài được.”

Giấc mơ trên tầng chót của núi xoắn ốc và bên ngoài khác nhau, người ở giấc mơ tầng ngoài đều là kẻ có chút vấn đề, mà người ở giấc mơ tầng trong đều là người Yém Tổ cảm thấy thú vị.

Vì thế những người này chưa chắc đã phạm sai lầm, chỉ là vật sưu tầm của Yém Tổ.

Lúc giấc mơ vỡ vụn, những người này mơ hồ thấy được bóng dáng của Ôn Văn, bị Yém Tổ hành hạ độc ác bao nhiêu thì bọn họ biết ơn Ôn Văn bấy nhiêu.

Cảm giác biết ơn này chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau đó ý thức của bọn họ đã quay trở về cơ thể, nhưng một thoáng này đã đủ lưu lại dấu vết trong ý thức của bọn họ.

Chuyện xảy ra trong giấc mơ tiềm thức có thể thay đổi nhận thức của con người, nơi này là giấc mơ tầng chót, nơi sâu hơn giấc mơ tiềm thức rất nhiều, dấu vết của Ôn Văn sẽ càng cũng cố hơn.

Sau khi tỉnh lại, bọn họ sẽ tự nghĩ ra cách để báo đáp Ôn Văn, mặc dù có lẽ bọn họ sẽ không thể nào gặp được Ôn Văn.

Núi xoắn ốc hoàn toàn biến mất, Ôn Văn cũng bị bài xích khỏi giấc mơ.

Anh dẫn theo Delia vẫn còn mơ hồ, ném tới gần nhà cô ta, gia đình Delia rất giàu có, chỉ cần cô xuất hiện tự nhiên sẽ tìm tòi.

Tất nhiên bọn họ sẽ tìm ra một Delia hoàn toàn khác trước, hi vọng bọn họ không quá bất ngờ.

Sau đó Ôn Văn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, bầu trời lộ ra màu xám hồng rõ ràng.

Đây là bầu trời sinh ra dị tượng khi Ôn Văn thu nhận Yém Tổ, phạm vi dị tượng rất lớn.

Cửa tiệm nhỏ ở bên cạnh mở TV, trên Tv là tin tức về khu Mỹ Gia.

Tin tức nói khu Mỹ Gia xuất hiện hiện tượng thiên văn hiếm thấy, bởi vì loại khí thể nào đó trong tầng mây kết hợp với góc độ ánh sáng chiếu sáng đã tạo thành cảnh tượng xinh đẹp này.

Cảnh tượng này có tính chất giống như cầu vồng, chỉ là khó hình thành hơn cầu vồng, vì thế mọi người không cần ngạc nhiên.

Ôn Văn nhún vai, lý do này anh rất quen thuộc, so với tin tức thiên thạch từ trên trời rơi xuống còn khoa trương hơn.

Sau đó Ôn Văn quay trở vào trạm thu nhận, anh có rất nhiều chuyện phải xử lý, nhưng mấu chốt nhất hiện giờ chính là tra hỏi Yém Tổ, Yém Tổ có rất nhiều vấn đề mà anh cần phải hỏi rõ.

Yém Tổ bị giam trong tầng thứ tư của trạm thu nhận, ở bên cạnh Eiger, trong phòng giam đầy khí thể màu xám hồng, trên

người hấn quán vô số xiềng xích, đảm bảo hấn không thể nào chạy trốn được.

[hết 1177]

Chương 1178. Vùng đất khởi đầu

Vị khách trọ đầu tiên của tầng thứ tư là Eiger của Đọa Thần Huyết, sau khi Thần huyết già cũ chết đi, hắn chính là Tai Biến duy nhất của Đọa Thần Huyết, chẳng qua hiện giờ hắn đã trở thành tù nhân của Ôn Văn.

Hắn bị dây xích trói chặt, quanh người là ký hiệu huyền ảo dày đặc, thoát nhìn rất thâm thúy, nhưng lúc này hắn lại đang cười hề hề khá hèn mọn.

Có bạn mới tới dù sao vẫn tốt hơn chỉ có một mình hắn ở đây.

Lúc này đứng ở bên ngoài chính là ma nghiệt Mặc Cung mặc đồ đen ánh mắt lóe sáng, kẻ này chính là tên biến thái triết đẽ.

Bình thường không có lý do gì cũng ức hiếp Eiger, có khi phải nghe thấy tiếng Eiger bị roi quất mới có thể ngủ được.

Hiện giờ có Yém Tổ tới, hơn nữa thoát nhìn da non thịt mềm, bắt nạt chắc chắn rất thoải mái, chỉ cần Mặc Cung chú ý tới Yém Tổ nhiều một chút thì Eiger sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi Ôn Văn tới tầng bốn, Mặc Cung thu hồi ánh mắt sáng long lanh của mình, xoay người đi vào trong bóng tối.

Hắn biết Ôn Văn có chuyện cần hỏi, vì thế chờ Ôn Văn hỏi xong hắn sẽ tới chơi.

Trước đó Yém Tô đã bị Mặc Cung nhìn tới phát hoảng, vì thế sau khi Ôn Văn tới, vẻ mặt của hắn đã không còn cao ngạo như lúc trước.

Ôn Văn dán mặt lên chấn song phòng giam, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Yém Tô.

“Mày khác với đám quái vật mà tao từng bắt, mày tới từ thế giới trong, hơn nữa địa vị cũng đủ cao, vì thế tao có thể thu hoạch được rất nhiều tin tức, hi vọng mày sẽ giải đáp nghi hoặc của tao.”

“Nếu như tao không thể giải đáp nghi hoặc của mày thì mày định làm gì?” Yém Tô tò mò hỏi.

Ôn Văn ngheo đầu nghiêm túc nói: “Khi đó, mày sẽ hi vọng không có gì mình không biết.”

“Được rồi, tao sẽ cố gắng thỏa mãn mày.” Yém Tô lập tức nói.

Hắn khác với những Thần Tinh Giới khác, hắn là một kẻ rất ‘thức thời’, càng sống lâu thì hắn càng không muốn chết.

Hiện giờ hắn đã là người ở dưới mái hiên rồi, còn không chịu cúi đầu chỉ mang lại phiền phức cho chính mình.

“Trước đây mày bị phong ấn như thế nào, cây đao này là sao?”

Ôn Văn đưa tay tới, cây đao màu đen xuất hiện trong tay anh.

Sau khi kết hợp với bóng đao màu đen, Ôn Văn phát hiện nó đã linh tính hơn rất nhiều, rất thích thân cận anh.

Bên trong cây đao này ẩn chứa sức mạnh rất lớn, vũ khí mạnh nhất của Ôn Văn là kiếm Huyết Hà cũng không thể so sánh với cây đao này.

“Cái này mà mày cũng không biết?”

Yém Tổ kinh ngạc liếc nhìn Ôn Văn, lộ ra vẻ khinh thường.

Đao dài trên tay Ôn Văn đột nhiên xoay tròn, cúc hoa của Yém Tổ căng thẳng, nghĩ tới cảm nhận trời đất đảo lộn phải chịu trước đó.

Vì thế Yém Tổ lập tức kể lại toàn bộ quá trình mình bị phong ấn, và cả chuyện cây đao này là vũ khí của người áo đen.

Sau khi nghe xong, Ôn Văn nhìn cây đao dài trong tay mà rơi vào trầm tư.

Sau khi nhận ra nó là vũ khí của người áo đen, Ôn Văn thật sự cảm thán sự kỳ diệu của vận mệnh, cuộc đời của anh có quá nhiều thứ trùng hợp, sức mạnh sâu trong nơi u linh dẫn dắt, để anh không ngừng tiếp cận người áo đen.

Chỉ là Ôn Văn không rõ lắm, làm vậy là như thiêu thân lao đầu vào lửa hay là tìm về nguồn gốc của mình.

Chẳng qua hiện giờ Ôn Văn đang tự hỏi một chuyện khác, đó chính là vì sao người áo đen lại dùng vũ khí của mình để trấn áp Yém Tổ.

Trạm thu nhận hoàn toàn có thể thu nhận Yém Tổ, hành vi không sử dụng trạm thu nhận của người áo đen làm Ôn Văn rất khó hiểu.

Trừ phi.... khi đó trạm thu nhận vẫn chưa tồn tại, hoặc là chưa nằm trong tay người áo đen.

Yém Tổ bị phong ấn vào mấy ngàn năm trước, mà thế lực trạm thu nhận quét khởi muộn hơn khoảng thời gian này, trạm thu nhận hoạt động mạnh nhất có lẽ là khoảng một đến hai ngàn năm trước.

Nói cách khác thì sau khi phong ấn Yém Tổ tới hai ngàn năm trước, trạm thu nhận mới xuất hiện trên thế giới này.

Thời gian cụ thể thì Ôn Văn không biết rõ, bởi vì anh vẫn thiếu tin tức cần thiết.

Nhóm nhân viên quản lý trung tâm bị vây trong trạng thái ký ức không trọn vẹn, hơn nữa bọn họ vốn cũng không muốn nói cho Ôn Văn biết.

Gác lại suy nghĩ, Ôn Văn nhìn Yém Tổ hỏi tiếp: “Tao khá hứng thú với thế giới trong, mày giới thiệu một chút đi.”

Nói ra thì số lượng quái vật ở thế giới trong có rất nhiều, nhưng phần lớn đều không có tin tức hữu hiệu.

Bởi vì thế giới trong thật sự quá lớn, lớn đến mức Ôn Văn không thể suy đoán, hơn nữa nơi đó tin tức bết tắc, rất nhiều quá vật chỉ hiểu biết trong phạm vi khu vực của mình.

Chỉ có thần linh tới từ thế giới trong mới thực sự hiểu rõ hoàn cảnh của thế giới trong.

“Thế giới trong sao, he he, đây là cách gọi ngạo mạn của nhân loại bọn mày.” Yém Tổ cười he he: “Cách gọi chân chính của nơi đó là – vùng đất khởi đầu!”

“Vùng đất khởi đầu!” Ôn Văn nhẹ giọng lặp lại mấy từ này.

Yém Tổ lộ ra vẻ mặt tự hào, dùng giọng điệu như xướng hát nói: “Nơi đó là gốc rễ của vũ trụ, nơi sinh ra và cũng là nơi cuối cùng của vạn vật, nơi phát ra sức mạnh thần bí vô tận, giới hạn của thiện và ác, là điểm khởi đầu của tất cả sinh mạng, kết cục của toàn bộ linh hồn...”

“Lúc ban đầu trong vũ trụ chỉ có vùng đất khởi đầu, cuối cùng vũ trụ này cũng chỉ còn lại vùng đất khởi đầu!”

Phốc, phốc, phốc....

Ôn Văn thấy Yém Tô càng nói càng hưng phấn, vì thế anh để cây đao đen xoay tròn rồi đâm vào trong cơ thể Yém Tô, đao đen chui vào đao vàng chui ra...

“Thành thật chút đi, đừng có nói nhiều danh hiệu như vậy, nói mấy chuyện thực tế một chút.”

Ôn Văn vung đao, vật bản dính bên trên tiêu tan sạch sẽ, thân đao chấn động phát ra tiếng vang dễ nghe, thoạt nhìn nó rất thích đâm người.

Một lần nữa hưởng thụ cảm giác trời đất đảo lộn, Yém Tô trở nên thành thật hơn rất nhiều, hẳn cũng không dám không thành thật.

“Lúc ban đầu vũ trụ chỉ có vùng đất khởi đầu, xung quanh không có bất cứ ánh sáng nào, chỉ có hư không vô tận.”

“Lúc ban đầu vùng đất khởi đầu rất khổng lồ, nhưng nó không ngừng sụp đổ, đến cuối cùng thì xảy ra một vụ nổ lớn.”

“Vụ nổ này hát tung vật chất của vùng đất khởi đầu văng ra, trải rộng khắp hư không, lúc này mới tạo ra vũ trụ mà bọn mày thấy hiện giờ.”

Ôn Văn liếm môi, chuyện này các nhà thiên văn học có lẽ sẽ rất thích, nhưng anh thì lại chú ý tới thứ khác.

“Sau đó nương theo năm tháng dài lâu, vùng đất khởi đầu dần dần khôi phục, đến giờ đã có được quy mô lúc ban đầu.”

“Vùng đất khởi đầu hiện giờ có phần chính là một lục địa hình tròn, xung quanh vây quanh năm mặt trời và bảy mặt trăng, nếu so sánh thế giới của bọn mày với vùng đất khởi đầu thì nó chỉ là một hạt bụi không đáng kể.”

“Sinh sống trên lục địa chính có người khổng lồ, tộc rồng khổng lồ, tộc rồng thần, tinh linh, yêu, tộc Zeoshi, tộc lông vũ, tộc vảy.... có cả ngàn vạn tộc, nói ngàn vạn để có con số đại

khái thời, ý nghĩa thật sự là vô tận, có khả năng số lượng chủng tộc còn nhiều hơn số lượng người ở thế giới này của bọn mày.”

“Lúc tao rời đi, lục địa chính có một sinh vật gọi là vượn đứng thẳng khủng bố, chúng có đầy đủ tiềm lực, sinh vật của bộ tộc này có chút tương tự với nhân loại bọn mày, chẳng qua chúng mạnh hơn bọn mày rất nhiều.

Ở bên ngoài lục địa chính có vô số ngôi sao tô điểm cho bầu trời, những ngôi sao này không rực rỡ như mặt trời vây quanh lục địa chính nhưng cũng đủ để tạo ra vô số vành đai thích hợp.

“Trong những vành đai này sinh tồn đủ chủng tộc ngoài hành tinh...”

[hết 1178]

Chương 1179. Chúa Tể Tối Cao

Yém Tô huyền thuyên một phen, Ôn Văn rớt cuộc cũng hiểu sơ về thế giới trong.

Trong thế giới trong có vô số chủng tộc, rất nhiều chủng tộc có năng lực đặc biệt, quái vật anh nhìn thấy ở thế giới hiện thực đều có tộc đàn hoàn chỉnh ở thế giới trong.

Thần linh ở thế giới trong cũng không hiếm thấy, chỉ có Thần Thiên Giới mới có tư cách trở thành chúa tể một phương, trên năm mặt trời và bảy mặt trăng đều có Thần Thiên Giới trấn giữ.

Toàn bộ sức mạnh lộ diện của thế giới hiện thực, nếu đặt ở vùng đất khởi đầu thì ngay cả chút bọt sóng cũng không làm ra được.

Dựa theo những gì Ôn Văn nghe được ở điện thần Vua Thiết trước đó, sau khi thế giới hiện thực bị ăn mòn hoàn toàn, tới thế giới trong sẽ có một thời gian bảo hộ nhất định, bởi vì phải như vậy mới có thể đảm bảo không bị vô số chủng tộc trực tiếp cắn nuốt.

Sau đó Ôn Văn hỏi vấn đề mà mình chú ý nhất, cũng chính là Chúa Tể Tối Cao!

Chúa Tể Tối Cao chính là cấp bậc cao nhất của thế giới trong, mạnh mẽ đến mức ngay cả người áo đen cũng giữ kín như bưng.

Nghe thấy mấy chữ Chúa Tể Tối Cao, Yém Tô run rẩy, sau đó châm chước lựa chọn từ ngữ nói với Ôn Văn.

“Ở thế giới trong chỉ có tám vị Chúa Tể Tối Cao, tất cả bọn họ đều đại diện cho gốc rễ của một sức mạnh nào đó, là một phần quy tắc vận chuyển của vũ trụ, cho dù là Thần Thiên Giới cũng không thể nào hiểu được sự vĩ đại của Chúa Tể Tối Cao.”

“Nói vậy đi, phần lớn siêu năng lực mà mày nhìn thấy, nếu truy ra thì gốc rễ sẽ thuộc về một vị Chúa Tể Tối Cao nào đó.”

“Tên của bọn họ thì tao không thể nói với mày được, bởi vì chỉ cần nói ra sẽ bị bọn họ chú ý tới, tao chỉ có thể nói cho danh hiệu và quốc gia của bọn họ cho mày biết.”

“Vị Chúa Tể Tối Cao thứ nhất là người sáng thế, là đấng tạo hóa, là chủ nhân của ánh sáng vô tận!”

“Thần là Chúa Tể Tối Cao thức tỉnh đầu tiên của vùng đất khởi đầu, mang tới ánh sáng lúc ban đầu cho nơi này, làm vùng đất khởi đầu vốn vỡ vụn bắt đầu đổi mới ngưng tụ, ‘Thần quốc Vinh Diệu’ của Thần nằm trên đỉnh vùng đất khởi đầu.”

Ôn Văn gật đầu, đây chính là vị mà Giáo Đường Vinh Quang sùng bái.

“Vị thứ hai là ngọn nguồn của tất cả sinh mệnh, là mẹ của chúng sinh vạn vật, là mẹ của hàng tỉ sinh linh!”

“Vị này đã thai nghén sinh mạng ban đầu, dẫn đường cho hướng phát triển của tất cả sinh mệnh, có quyền lực đối với sinh sôi nảy nở và dục vọng, ‘Đảo Nguyên Sinh’ là nơi phi nhiều nhất trên vùng đất khởi đầu.”

Ôn Văn nhớ tới lúc lần đầu tiên mình hồ Ensuk đã nhìn thấy bóng ảo của một người phụ nữ màu xanh nhạt.

Đó hẳn là biểu tượng sức mạnh trong trí nhớ của Eiger, bằng không với thực lực của Ôn Văn khi đó, nếu nhìn thấy bóng dáng của Chúa Tể Tối Cao thì chắc hẳn đã trực tiếp hóa thành tro bụi rồi.

“Vị Chúa Tể Tối Cao thứ ba là chủ nhân của Ý Chí Tự Nhiên, phong hỏa lôi điện, băng sương vũ tuyết, bốn mùa lưu chuyển, tất cả đều là quyền lực của Thần, thần là Chúa Tể Bầu Trời!”

“Thần giới của Thần có biển gió lốc không bao giờ ngừng nghỉ.”

Ôn Văn thả lỏng tay, độ tồn tại của ông anh này ở thế giới hiện thực không cao, nếu không phải Thần Mặt Trăng xuất hiện, tổ chức nhỏ kia không biết sẽ bị tiêu diệt lúc nào nữa.

“Vị Chúa Tể Tối Cao thứ tư là Ý Chí Vực Sâu, chủ nhân của địa ngục, tượng trưng cho sự u ám của vùng đất khởi đầu, là Thần của ‘mặt tối nguyên sơ’, là đấng tạo hóa của tất cả ác ma!”

“Thần giới của Thần chính là chỗ ở của ác ma, ‘Vực Sâu Vô Tận’ không bao giờ ngừng chinh phạt giết chóc.”

Vị Chúa Tể Tối Cao này, Ôn Văn chưa tiếp xúc, có điều thoát nghe không phải thứ tốt, vì thế Ôn Văn không muốn dính líu gì tới đối phương.

“Vị Chúa Tể Tối Cao thứ năm là hóa thân của huyền bí và trí khôn, Thần kiến thức và thăm dò, người sáng lập và quản lý quy tắc, là Thần Toàn Trí Toàn Năng, Thần giới của Thần nằm ở tháp Trí Tuệ phía đông vùng đất khởi đầu.”

Đối với vị chúa tể này, Ôn Văn dính líu khá sâu, dù sao thì cha của anh cũng đang bán mạng cho vị này, hơn nữa Hội Học Thuật Chân Lý đang liên hệ các tổ chức bí ẩn khác, sớm muộn gì Ôn Văn cũng sẽ đối đầu với bọn họ.

“Vị Chúa Tể Tối Cao thứ sáu là biểu tượng của tử vong, là nơi quy túc của tất cả linh hồn, là chủ nhân vĩ đại của Tử Tịch Không Minh!”

“Thần giới của Thần là không gian phụ thuộc của vùng đất khởi đầu, được gọi là giới Không Minh.”

Ôn Văn nhớ tới Ôn Lệ được người ta cứu đi, vẻ mặt có hơi tối đi một chút.

“Vị Chúa Tể Tối Cao thứ bảy là căn nguyên cái ác, Thần tượng trưng cho chiến tranh, dịch bệnh, nạn đói, khinh nhờn, giết chóc và hết thảy tội ác của thế gian, Thần là Vị Tổ Tà Ma!”

“Thần giới của Thần nằm ở dưới chót của vùng đất khởi đầu, là nơi tụ tập tất cả căn nguyên ác đơ bản!”

Vị Tổ Tà Ma hẳn là vị được Đọa Thần Huyết sùng bái, những kẻ tín ngưỡng vị này đều luôn có ý gây sự.

“Vị Chúa Tể Tối Cao cuối cùng nằm ở bên ngoài vùng đất khởi đầu, Vua Vô Danh của Tịch Tĩnh Hư Không!”

“Thần tượng trưng cho hủy diệt và điểm kết thúc của vùng đất khởi đầu, không quản thiện ác, không quản ánh sáng bóng tối, tất cả mọi thứ hữu hình vô hình, cuối cùng tất cả sẽ bị phá hủy khi Vua Vô Danh thức tỉnh, Thần là kẻ địch của chúng sinh!”

Nghe thấy xung hô này, đột nhiên Ôn Văn cảm rung mình, vị này cũng không có nhiều dấu vết ở thế giới hiện thực, nhưng có thể nói là vị có quan hệ sâu nhất với Ôn Văn, bởi vì sức mạnh lúc ban đầu của anh tới từ người ca hát trong cung điện của Vua Vô Danh.

Trước đó Ôn Văn không biết thế giới trong lớn cỡ nào, vì thế cũng không quá chú ý.

Thế nhưng sau khi biết thế giới trong rộng lớn cỡ nào thì Ôn Văn nhận ra điều dị thường, so với thế giới trong, thế giới hiện thực chỉ là một hạt bụi không đáng kể, vì sao trên hành

ting nhỏ nhỏ này lại tìm được dấu vết của tám vị chúa tể vĩ đại?

Nơi này có thứ gì mà tám thế lực mạnh mẽ nhất thế giới trong đều chú ý tới?

Có phải họ muốn trạm thu nhận không, hoặc là người áo đen đứng sau trạm thu nhận?

Trong lòng Ôn Văn xuất hiện cảm giác gấp gáp, trước khi thế giới hiện thực bị ăn mòn, anh cần có đủ sức mạnh để tự vệ.

“Vấn đề cuối cùng hiện giờ, vì sao thế giới trong... vùng đất khởi đầu lại muốn ăn mòn địa cầu, bọn mày đã đủ mạnh mẽ rồi, đâu thiếu chi một hành tinh nhỏ nhỏ thế này?”

Yém Tổ hỏi ngược lại: “Mày nghĩ bị ăn mòn là chuyện xấu à?”

“Bằng không thì sao? Bọn mày tới xâm lược, bọn tao còn phải mang ơn à?” Ôn Văn châm chọc nói, anh là thợ săn, biết thế giới trong ăn mòn thế giới hiện thực sẽ mang tới bao nhiêu tai nạn.

Yém Tổ lắc đầu: “Vũ trụ rất rộng lớn, cũng rất trống trải, mặc dù bọn mày có thể di chuyển với tốc độ ánh sáng thì có những nơi mà không thể chạm tới.”

“Chỉ có Thần Linh Giới mới có thể tự tại ngao du giữa các vì sao, Thần Linh Giới mặc dù có thể sống trong không gian vũ trụ, nhưng muốn đi tới hành tinh xa một chút thì cũng cần tốn năm tháng khá dài.”

“Trong hoàn cảnh như vậy, năng lực lớn nhất của nền văn minh đơn độc chính là nó sẽ được phát triển tới tận cùng, sau đó tài nguyên hao hết, cuối cùng từ từ tiêu vong.”

“Toàn bộ quá trình không tiếp xúc với văn minh của bất cứ tinh cầu nào khác, bởi vì khoảng cách này rộng tới tới mức

không thể nào vượt qua!”

Yém Tổ nhìn Ôn Văn hỏi: “Nếu muốn thoát khỏi số phận tuyệt vọng này, mà cảm thấy mình cần phải làm gì?”

[hết 1179]

Chương 1180. Mở màn chiến tranh

Yém Tô hỏi rất chân thành, vì thế Ôn Văn cũng nghiêm túc tự hỏi.

Rất nhiều tác phẩm khoa học viễn tưởng có lời giải đáp cho chuyện này.

Muốn nền văn minh có thể tồn tại vô hạn, tiến hành du lịch vũ trụ là cơ sở.

Ví dụ như xây dựng trên lý thuyết dây, thông qua trùng nhân tạo xây dựng dây vũ trụ, tiến tới kỹ thuật dịch chuyển không gian siêu thực.

Ví dụ như để người ta ngủ đông trên phi thuyền trong một khoảng thời gian khá dài trước khi tới tinh cầu khác.

Lại ví dụ như thông qua sàn phẳng không gian sau tài vũ trụ, giảm bớt độ cong của nó, để phần tàu vũ trụ có tỷ lệ lớn hơn kéo đi, như vậy có thể đạt tới tốc độ bay gần với tốc độ ánh sáng.

Nhưng nói đến cùng thì những thứ này chỉ là suy đoán, thậm chí chỉ là ảo tưởng của khoa học hiện giờ.

Vì thế Ôn Văn suy nghĩ thật lâu, sau đó nói với Yém Tô: “Giai đoạn hiện giờ bọn tao không thể thăm dò vũ trụ, nhưng theo khoa học kỹ thuật phát triển, một ngày nào đó bọn tao sẽ làm được.”

“Một ngày nào đó bọn tao sẽ làm được, ha ha ha...” Yém Tô khinh thường lắc đầu: “Cho dù bọn mày trải qua ngàn vạn

năm thì cũng không thể nào vượt qua khoảng cách này.”

“Đã từng có vô số văn minh có hi vọng như bọn mày, cuối cùng bọn họ đều biến mất trong vũ trụ hoang vắng, thậm chí không có ai để ý tới chuyện bọn họ từng tồn tại.”

“Mày đoán xem có bao nhiêu nền văn minh thông qua khoa học kỹ thuật mà mày nói để chân chính khám phá vũ trụ?”

Ôn Văn không trả lời, bởi vì anh hoàn toàn không hiểu gì về vũ trụ.

“Vũ trụ vô tận, vì thế mày nghĩ văn minh phải có rất nhiều đúng không...” Yếm Tổ lắc đầu: “Một, chỉ có một!”

“Đó là một đám sinh vật ngạo mạn, lấy thân thể người phàm so sánh với Thần, bọn họ giống như những tay thợ săn trong vũ trụ đen tối, lấy hủy diệt văn minh, cướp đoạt tài nguyên làm thú vui.”

“Ngoài ra, toàn bộ vũ trụ không còn chủng tộc con người nào có thể mở rộng phạm vi thế lực ra khỏi hệ sao của mình.”

Thanh đao đen trong tay Ôn Văn xoay tròn, phát ra âm thanh như mũi khoan điện, bởi vì lúc nói lời này, vẻ mặt của Yếm Tổ đã quá khoa trương.

“Khụ khụ...” Yếm Tổ lúng túng cười hai tiếng, tuy hẳn nói sẽ phối hợp với Ôn Văn nhưng vẫn không bỏ được cái giá khi từng là lão tiên Huyền Mộng của vùng đất khởi đầu.

“Tao sẽ không thừa nước đục thả câu, trong vũ trụ mờ mịt, một nền văn minh muốn thoát khỏi số phận im hơi lặng tiếng này chỉ có hai con đường.”

“Thứ nhất chính là phát triển khoa học kỹ thuật như mày nói, có điều con đường này đã bị ‘thợ săn’ văn minh khóa chặt, bọn mày không có chút cơ hội nào.”

“Thứ hai chính là bị vùng đất khởi đầu ăn mòn!”

Ôn Văn bị chọc tức tới bật cười, dựa theo lời Yém Tổ nói, vùng đất khởi đầu ăn mòn địa cầu chính là cơ hội vạn năm hiếm có sao?

“Vũ trụ vì vùng đất khởi đầu mà sinh, cuối cùng sẽ một lần nữa quay về với vùng đất khởi đầu, Chúa Tể Tối Cao có sức mạnh to lớn sẽ giúp nền văn minh thoát khỏi số phận bị biến mất, như vậy có gì không tốt?”

“Ngoại trừ để vùng đất khởi đầu ăn mòn, văn minh của bọn mày không còn lối thoát nào khác! Vì thế bọn mày nên cảm ơn chứ không phải đối xử với tao như thế này.”

“Không có vùng đất khởi đầu, nền văn minh của bọn mày sẽ dần tiêu vong trong tuyệt vọng...”

“A a a, có chuyện gì thì nói rõ ràng đi, đừng ra tay!”

Lần này khi đao đen tiến vào thì đao xanh tiến ra, phần bị ghim là mật của Yém Tổ...

Ngược đãi Yém Tổ một hồi, Ôn Văn thở dài một hơi, lắc đầu rời khỏi tầng bốn của trạm thu nhận.

Tuy toàn bộ hành trình Ôn Văn vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt nhưng những gì Yém Tổ nói đã tạo ra chấn động rất lớn trong lòng anh, không quản là sự mạnh mẽ của thế giới trong hay số phận đã được định trước của thế giới hiện thực, tất cả đều làm anh cảm thấy nghẹn lòng.

Thế giới này rất hiện thực, cũng rất tàn khốc.

Sẽ không vì ý chí của ai mà thay đổi, trừ phi tiếp nhận, bằng không chỉ có con đường diệt vong.

Vì bình ổn tâm trạng, Ôn Văn cho đám quái vật của trạm thu nhận một bài kiểm tra, nếu không đạt tiêu chuẩn thì phần bài tập cho các ngày kế tiếp sẽ tăng lên gấp bội.

Nghe thấy thông báo này, toàn bộ quái vật trong trạm thu nhận đều kêu rên, tâm trạng của Ôn Văn cũng thả lỏng hơn nhiều.

Ôn Văn chính là kẻ ác liệt như vậy, niềm vui vẻ của anh được xây dựng trên sự đau khổ của đám quái vật.

Vụ án ngủ mê trước đó đã làm Ôn Văn tiêu tốn một khoảng thời gian dài, bây giờ là lúc nên xem lại những gì gặt hái được.

Đầu tiên là đám quái vật và dụng cụ siêu năng lấy được từ điện thần Vua Thiết, cũng chính là thánh sở Mỹ Gia.

Đám tù binh bắt từ Hội Học Thuật Chân Lý có vẻ đều là quỷ nghèo, bởi vì trên người chỉ có một thân áo choàng lớn.

Thế nhưng khi xóc áo choàng lên sẽ phát hiện đám này đều là phú ông ẩn giầu.

Mỗi thành viên của Hội Học Thuật Chân Lý đều có ba bộ dây chuyền, nhẫn, vòng tay kiệt tác.

Số đồ trang sức này có thể tính là dụng cụ siêu năng, phần lớn chức năng là ổn định và cường hóa tinh thần người sử dụng, thăng cấp sức mạnh siêu phàm và khả năng của người sử dụng, có một số ít đồ trang sức có khắc ký hiệu trận pháp, có thể sử dụng một ít siêu năng lực để tấn công.

Mấy thứ này Ôn Văn không dùng được, nhưng đối với nhóm nhân viên thu nhận thì có chút hữu dụng, vì thế Ôn Văn để lại vài món tốt nhất, số còn lại đặt bán ở cửa hàng thu nhận.

Những món đồ tốt nhất này, Ôn Văn định dùng làm phần thưởng cho nhân viên thu nhận có công lao.

Mặt khác chính là đám quái vật, chúng là kẻ thất bại khi đối mặt với Ky Sĩ Đêm Tối, trong tay chúng không có đồ gì tốt, tất nhiên nếu dùng thân thể chúng làm nguyên liệu chế tạo dụng cụ siêu năng thì rất tuyệt.

Đáng giá đề Ôn Văn chú ý tới chỉ có hai thứ, một là xí ngẫu được chế tạo từ đầu người sáu mặt, một thứ khác là khâu súng băng hỏa.

Hai thứ này cũng coi như thú vị, có điều một cái trông quá dữ tợn, cái kia thì cứ như đồ chơi, vì thế Ôn Văn đưa tới chỗ Râu Đỏ, để hẳn tiến hành cải tạo.

Trong trận đánh ở thánh sở, thu hoạch lớn nhất chính là bắt được ‘giáo sư’ của Hội Học Thuật Chân Lý có thực lực chân tực.

Sau khi bắt hẳn, Ôn Văn sắp xếp để ‘tiểu tổ thẩm vấn quái vật’ trong trạm thu nhận tiến hành tra hỏi.

Thực đáng tiếc vị giáo sư này đột nhiên biến thành ngu ngơ hỏi gì cũng không biết, si ngốc như người già đãng trí, hơn nữa thực lực cũng suy giảm rất nhiều, điều này làm Ôn Văn không thể hỏi được nhiều tin tức hữu hiệu.

Cũng chính vì thế mà Ôn Văn có chút lo lắng với chuyện các tổ chức bí ẩn liên minh với nhau.

Hội Học Thuật Chân Lý muốn liên kết tất cả tổ chức bí ẩn, phá vỡ sự thống trị của Hiệp Hội Thợ Săn ở thế giới hiện thực.

Cho dù tất cả tổ chức bí ẩn cộng lại, thực lực của bọn họ cũng kém xa Hiệp Hội Thợ Săn.

Nhưng bọn họ vẫn là đối thủ đáng sợ nhất mà Hiệp Hội Thợ Săn từng gặp.

Bởi vì Hiệp Hội Thợ Săn mang giày, mà đám người kia thì đi chân trần.

Những tổ chức bí ẩn trước giờ vẫn luôn phân tán, hiện giờ rốt cuộc muốn liên hợp lại, bọn họ sẽ gây ra bao nhiêu thiệt hại, căn bản không có ai có thể nói rõ.

Có điều Ôn Văn đã sớm quay lại video và giao cho Kỵ Sĩ Đêm Tối, hiện giờ Hiệp Hội Thợ Săn cũng đã kịp thời chuẩn bị.

Tin tưởng cho dù bọn họ không thể ngăn cản liên minh các tổ chức bí ẩn, ít nhất cũng không đến mức trở tay không kịp.

Cuộc đại chiến đã sắp bắt đầu, trận chiến này sẽ quyết định tương lai của thế giới!

[hết 1180]

Chương 1181. Vực sâu im lặng

Sâu trong đại dương, ở một hòn đảo phong cảnh xinh đẹp có tọa độ mà không ai biết.

Dẫn Đạo Giả khoanh chân ngồi giữa không trung, phía sau trôi nổi vòng sáng chói mắt.

“Dẫn Đạo Giả tôn kính, trong tay ngài nắm giữ sức mạnh to lớn, bọn tôi cũng biết về lai lịch của ngài, hi vọng ngài có thể phối hợp với bọn tôi lật đổ sự thống trị của Hiệp Hội Thọ Săn!”

“Đến khi đó thì ngài không cần trốn đông trốn tây như bây giờ, bọn tôi sẽ giúp ngài đối phó ‘Trạm Thu Nhận Tai Ách’!”

Một người đàn ông gầy mặc áo dài trắng đang ba hoa chích chòe trước mặt thần nghiệt Bạch Độc, hi vọng thuyết phục Dẫn Đạo Giả gia nhập liên minh tổ chức bí ẩn.

Trên mặt Bạch Độc mang theo chút buồn ngủ, thời gian gần đây sức mạnh của hắn đang không ngừng gia tăng, vì thế hắn thường tiến hành ngủ say để tiêu hóa sức mạnh.

Tuy hắn đã thoát khỏi trạm thu nhận nhưng dù sao hắn và Mặc Cung vẫn là một thể, vì thế theo trạm thu nhận lớn mạnh, thực lực của hắn cũng đang chậm rãi tăng lên.

Tất nhiên bản thân hắn không hi vọng như vậy, bởi vì trạm thu nhận có thể phân cho hắn một phần sức mạnh này chứng tỏ bản thân trạm thu nhận đang trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu nói ra thì hẳn còn cơ hội, trước khi trạm thu nhận hoàn toàn lớn mạnh, hẳn có thể ngăn chặn trạm thu nhận phát triển.

Hiện giờ hẳn đã mất đi cơ hội này, đồng thời thực lực của trạm thu nhận đang gia tăng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

“Bọn ông biết cũng không ít.” Trên mặt Bạch Độc lộ ra vẻ mặt mắt kiên nhẫn, hẳn đang say giấc thì bị đánh thức, hiện giờ đang trong trạng thái cáu giận khi rời giường.

“Đó là tất nhiên.” Thuyết khách của Hội Học Thuật Chân Lý cười đắc ý: “Hội Học Thuật Chân Lý bọn tôi biết nhiều hơn ngài tưởng đấy.”

Bạch Độc ngáp nói: “Vậy ông nói xong chưa?”

“Những gì cần nói tôi cũng nói rồi, phần còn lại do Dẫn Đạo Giả ngài quyết định.” Người đàn ông gầy hơi cúi người nói với Bạch Độc.

“Được rồi...” Bạch Độc đứng dậy, chỉ người đàn ông này nói với Tử Kỳ hầu ở bên cạnh: “Bắt hẳn lại, đưa tới SRS Cơ Kim Hội ở thành phố Thiên Hà đi, cũng thay tôi chào hỏi Mr Ôn.”

Tử Kỳ im lặng cực ngẫu hóa thành một làn khói đen, lúc xuất hiện trở lại đã lên gối đá vào bụng vị thuyết khách của Hội Học Thuật Chân Lý.

Sau đó kéo áo hẳn, cười lên người một con rồng đen.

“Dẫn Đạo Giả! Mà y sẽ phải trả cái giá thật lớn vì hành động này, kiến thức mới là sức mạnh thật sự, mà y căn bản không biết bọn tao mạnh cỡ nào đâu!” Thuyết khách gầy gò giãy giụa trên thân rồng, không thể nào tin nổi nhìn Bạch Độc.

Vốn hẳn cho rằng cho dù lần này làm thuyết khách không thành công thì vẫn có thể toàn thân trở ra, không ngờ lại gặp

tình huống này.

“Tao không biết bọn mày mạnh cỡ nào, nhưng tao biết thứ mà bọn mày phải đối mặt mạnh cỡ nào, hơn nữa tao không có hứng thú gia nhập tổ chức do một đám rác rưởi xây dựng nên.”

Sau khi rồng đen biến mất, Bạch Độc tìm một nơi phong cảnh xinh đẹp, tiếp tục nằm ngáy o o...

Ngày tháng yên bình của thế giới này đã không còn nhiều, trước đó hẳn cần phải tìm lối thoát cho mình và đám quái vật thuộc hạ.

Nếu người tên Ôn Văn kia thật sự có thể dẫn dắt trạm thu nhận quay trở lại ngày tháng huy hoàng như xưa, như vậy tất cả những thế lực khác trong thế giới này đều là gà đất chó sành!

....

Nơi cực bắc, trụ sở chính của Ý Chí Tự Nhiên, lối vào không gian xinh đẹp tựa như tiên cảnh.

Một ông lão mặt hơi ngốc mặc áo choàng màu xanh biển từ trong nước xuất hiện.

Thấy cô gái mặc áo giáp cầm cây chia ba đang nướng bắp và khoai lang ở trên bờ.

“Xin chào, tôi tới từ Hội Học Thuật Chân Lý, lần này tôi đại diện Hội Học Thuật Chân Lý tới tìm Thần Mặt Trăng....”

“Bảo hấn cút...”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng xuất hiện trong tai Viên Thu Nhã, cô lập tức hung ác nhìn về phía ông lão đầu hói kia, cây chia ba vung lên, vô số dòng nước xuất hiện quấn chặt lấy ông lão.

Sau đó hần giống như hạt bắp ở trong bồn cầu bị giạt nước, quay cuồng theo dòng nước, cuối cùng trôi nổi trên mặt biển bắc cực.

“Sao lại đối xử với tôi như vậy chứ, tôi vẫn chưa kịp nói hết lời...”

Ngoại trừ Dẫn Đạo Giả và Ý Chí Tự Nhiên, thành viên của Hội Học Thuật Chân Lý đã đi khắp liên bang, tìm được tất cả tổ chức bí ẩn lớn nhỏ.

Tin tức Hội Học Thuật Chân Lý nắm giữ toàn diện hơn Hiệp Hội Thợ Săn, rất nhiều tổ chức bí ẩn mà Hiệp Hội Thợ Săn chỉ biết về sự tồn tại của bọn họ, nhưng Hội Học Thuật Chân Lý có thể trực tiếp tìm được thủ lĩnh của bọn họ.

Phần lớn tổ chức bí ẩn không từ chối lời mời của Hội Học Thuật Chân Lý, bởi vì gần như tất cả tổ chức bí ẩn có thể trực tiếp nhận tin từ thế giới trong đều nhận được mệnh lệnh tương tự.

Không chế thế giới hiện thực, hoặc là làm thế giới hiện thực rơi vào hỗn loạn!

Thay vì không chế thế giới, hiện nhiên liên kết lại để thế giới này rơi vào hỗn loạn sẽ càng dễ dàng hơn.

Thế giới ngầm của liên bang vốn rơi vào cục diện đáng buồn đột nhiên sôi trào, khoảng thời gian dài áp lực của đám quái vật đã kết thúc, đợi đến khi liên minh thành lập, chúng sẽ nhấc lên làn sóng gió chấn động thế giới này.

...

Sau khi kết thúc chuyện trong trạm thu nhận, Ôn Văn một lần nữa tới phòng thí nghiệm của Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Trước đó anh và Kỵ Sĩ Đêm Tối đã có hẹn ngày, lần này tới là để nhận hàng, đồng thời muốn tìm hiểu hướng đi của liên

minh tổ chức bí ẩn.

“Một trăm chiếc camera mini, hẳn là tạm đủ để cậu dùng, nếu cậu có thể lấy ra được kiến thức hữu dụng thì tôi sẽ mở rộng sản xuất, đến khi đó một ngày muốn sản xuất ra bao nhiêu chiếc cũng được.”

Trước mặt Kỵ Sĩ Đêm Tối đặt năm chiếc thùng, trong mỗi thùng có hai mươi chiếc camera mini.

Ôn Văn lấy đi, sau đó bắt đầu hỏi về chuyện liên minh tổ chức bí ẩn.

“Khá vương tay vương chân.” Về mặt Kỵ Sĩ Đêm Tối nghiêm túc: “Đám người đó không phải chỉ nói cho có, mà là thật sự muốn lật đổ Hiệp Hội Thợ Săn, hoặc ít nhất là có thể làm thế giới này rơi vào hỗn loạn.”

“Càng vương vúi hơn chính là chúng rất khắc chế.”

“Khắc chế?” Ôn Văn nghi ngờ hỏi.

Kỵ Sĩ Đêm Tối gật đầu: “Đúng vậy, bọn chúng rất khắc chế, bắt đầu từ ngày cậu lấy được tin tức thì không còn tin tức gây rối của bất kỳ tổ chức bí ẩn nào, cậu biết điều này có ý nghĩa gì không?”

Ôn Văn thở dài một hơi: “Có nghĩa là bọn chúng đã thống nhất tư tưởng, không còn năm bè bảy mảng, là một cộng đồng vì cùng một mục đích mà hành động.”

“Hiện giờ có lẽ chỉ là mới bước đầu đạt chung nhận thức.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối mở một hình ảnh, bên trên là bản đồ các thế lực lớn của liên bang.

“Căn cứ theo tình báo tôi có được, hiện giờ bọn chúng đã hoàn toàn liên lạc, trong vòng một tháng sẽ cử hành hội nghị liên hợp lần đầu tiên, sau khi hội nghị kết thúc thì tổ chức đáng sợ này mới có thể tính là thành lập thành công.”

“Thực đáng tiếc, chúng ta không có cách nào ngăn cản hội nghị này, chỉ có thể nhìn bọn chúng thành công kết đồng minh.”

“Vì sao?”

Kỵ Sĩ Đêm Tối mở một hình ảnh khác: “Bởi vì địa điểm cử hành hội nghị của chúng là ở ‘vực sâu Im Lặng’, là một chỗ trống phía dưới địa cầu, là vật thu nhận tự nhiên cấp Tai Biến.”

[hết 1181]

Chương 1182. Khu Anh Đào

Ôn Văn nhướng mày: “Vực sâu Im Lặng?”

Kỵ Sĩ Đêm Tối gật đầu: “Không sai, là vực sâu Im Lặng ẩn sâu dưới lòng đất, nơi đó không có âm thanh, không có sự sống, không có phương hướng, không có ánh sáng, chỉ có bóng tối vô tận!”

“Thế giới có rất nhiều hang động ngàm rộng rãi, có đường tiến vào vực sâu Im Lặng, nhưng chúng lại ngẫu nhiên thay đổi, cho dù là bọn tôi cũng không có các nào quản lý toàn bộ.”

“Hơn nữa vực sâu Im Lặng rất nguy hiểm, mặc dù là cường giả như tôi, nếu tiến vào bên trong vực sâu Im Lặng cũng sẽ bị lạc, sau đó mơ hồ theo một cánh cửa nào đó đi ra ngoài.”

“Nếu người siêu năng dưới cấp Tai Biên tùy tiện tiến vào vực sâu Im Lặng thì rất có thể sẽ không thể nào trở ra ngoài được nữa.”

Ôn Văn nghi ngờ hỏi: “Nếu vực sâu Im Lặng đáng sợ như vậy, vì sao liên minh tổ chức bí ẩn lại lựa chọn tổ chức hội nghị ở nơi này?”

Kỵ Sĩ Đêm Tối giải thích: “Trong vực sâu Im Lặng có đôi khi sẽ sinh ra những bong bóng không định hình, số bong bóng này là không gian bình thường, thông qua sự dẫn dắt đặc biệt có thể để người ta tiến vào trong bong bóng.”

“Nhưng nếu muốn thông qua thủ đoạn khác để tìm hiểu xem bọn họ đang ở bong bóng nào thì chẳng khác nào tìm kim trong biển rộng, vì thế chúng ta chỉ có thể nhìn chúng tổ chức hội nghị.”

“Đáng ăn mừng chính là thời gian loại bong bóng này tồn tại cũng không quá dài, vì thế không cần lo lắng có tổ chức bí ẩn dùng vực sâu Im Lặng làm đại bản doanh.”

“Căn cứ theo tình báo của tôi, hội nghị của chúng sẽ tiến hành trong khoảng một tháng, trong khoảng thời gian này nghị viện có lẽ sẽ có chút động tác lớn, hi vọng cậu sẽ phối hợp.”

Ôn Văn gật đầu trả lời: “Đương nhiên rồi, chúng cũng là kẻ địch của tôi.”

...

Sau khi rời khỏi chỗ Kỳ Sĩ Đêm Tối, Ôn Văn trả huyễn dục thiên y lại cho Moyadi, sau đó dẫn hai nàng hầu Đào Thanh Thanh và Hồ Âu Lãng, ngồi trên máy bay do Tam Tể Nhi lái, bay tới thành phố Makino.

Harman muốn quay phim ở nơi này, Ôn Văn đã đáp ứng Harman, anh sẽ tham gia làm diễn viên khách mời.

Mặt khác Ôn Văn chưa từng có kinh nghiệm quay phim, vì thế chuyện này là trải nghiệm rất mới lạ đối với anh, Ôn Văn cảm thấy nó sẽ rất thú vị.

Về phần chuyện liên minh tổ chức bí ẩn, một tháng sau rời hãy lo lắng, hiện giờ có lo nghĩ nhiều cũng không thay đổi được thế cục.

So sánh với những khu lớn khác, thành phố Makino của khu Anh Đào là địa điểm quá rõ ràng, nơi đây là thánh địa hoạt hình, cũng là thành phố du lịch số một của khu Anh Đào.

Trên đường phố thường trồng trọt cây hoa anh đào, tới mùa hoa nở sẽ rất đẹp, chẳng qua hiện giờ không phải mùa hoa nở, vì thế Ôn Văn không thể thưởng thức cảnh đẹp này.

Khắp nơi trên đường phố có ánh sáng của cửa hàng, tiệm manga, tiệm mô hình, tiệm thức ăn hoạt hình, đủ loại cửa hàng

đặc sản.

Còn có những chị gái ăn mặc khá táo bạo theo hình tượng hoạt hình nháy mắt với người đi đường.

Ôn Văn nhìn em gái răng hô chân vòng kiềng cười rạo rỡ nhất, lại nhìn hai nàng hầu gái ở sau lưng, quyết định để bọn họ thay đồ phong cách anime, như vậy nhất định sẽ rất kích thích.

Nơi này cũng có chi nhánh Cơ Kim Hội, có điều không phải vì đánh bắt quái vật, mà vì làm ăn buôn bán.

Xưởng chế tạo mô hình Cơ Kim Hội có giá rẻ và chất lượng đẳng cấp đã trở thành xưởng sản xuất được yêu thích nhất của các công ty sản phẩm hoạt hình ở khu Anh Đào.

Mà trong thành phố Makino này, hoặc toàn bộ khu Anh Đào, thậm chí có vài công ty anime tốt nhất liên bang, vì thế hoạt động kinh doanh rất thuận lợi.

Sự hưng thịnh của các sản phẩm văn nghệ cũng ảnh hưởng tới trạng thái cuộc sống của dân bản xứ.

Ở thành phố Makino, người trẻ tuổi trên đường phố chia ra thành hai loại, một loại trông khá khờ, thậm chí là ngu ngốc, loại khác thì hai mắt không có thần, có chút u ám, tự kỷ.

Những người trẻ tuổi này chính là những kẻ sống trạch nôi tiếng của xứ Anh Đào.

Quần thể này và anh hùng bàn phím Hoa Phủ, có điều không có lực ngưng tụ như hai khu lớn này.

Cứ điềm Cơ Kim Hội ở thành phố Makino là một trung tâm triển lãm mô hình rất lớn.

Cửa trung tâm triển lãm có thể nhìn thấy đội ngũ xếp hàng dài như rồng rắn.

Ôn Văn thường nghe người ta nói, nhóm trạch khu Anh Đào chính là những kẻ thích xếp hàng nhất, trong truyền thuyết khi cửa hàng chuẩn bị ra mắt sản phẩm mới, bọn họ có thể tới cửa tiệm xếp hàng từ mấy ngày trước, lần này rốt cuộc cũng tăng thêm kiến thức.

Nhóm Ôn Văn theo con đường VIP tiến vào tòa nhà trong ánh mắt hâm mộ của nhóm trạch nam, tới căn phòng chuyên dành để tiếp đón nhân viên Cơ Kim Hội ở tầng trên cùng, bọn họ có thể tạm thời ở lại nơi này.

Căn phòng này có điểm đặc sắc của khu Anh Đào, người yêu thích hoạt hình sẽ cảm thấy nơi này là thiên đường, mà Ôn Văn thì chỉ thấy lòe loẹt.

Bởi vậy có thể thấy được, yêu thích của con người cũng không giống nhau.

“Nói ra thì nơi này là nơi nghỉ phép tốt, mình nhớ tên Đinh Minh Quang kia rất thích xem phim hoạt hình khu này, có thể để cậu ta tới đây du lịch bằng công quỹ, he he he.”

Ôn Văn nằm lãn trên giường lớn mềm mại, sau đó nhìn chằm chằm về phía Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng.

“Ông... ông lại muốn làm gì?” Giọng Đào Thanh Thanh mang theo chút âm run hỏi, mỗi lần Ôn Văn lộ ra ánh mắt như vậy đều không có chuyện gì tốt.

“Khụ khụ, chuyện nhỏ chuyện nhỏ thôi ấy mà...” Giọng nói của Ôn Văn có chút kỳ dị.

Nửa giờ sau, một đồng trang phục Cosplay được đưa tới phòng của bọn họ.

Dưới sự bức ép của Ôn Văn, Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng, hai người biểu diễn một màn Cosplay cho Ôn Văn xem.

Trong đó có không ít những bộ quần áo không thích hợp thiếu nhi, người bình thường có lẽ đã sớm không chịu nổi, nhưng Ôn Văn vẫn chỉ thành thật xem mà thôi.

Sau khi xem xong anh ôm số thùng Kỵ Sĩ Đêm Tối đưa cho, tiến vào trong trạm thu nhận.

Trong số thùng này chứa camera mini, anh muốn giao cho nhân viên điều tra của quốc gia Trí Tuệ làm việc ở ‘Yurianu’.

Có số trang bị kiểu mới này, bọn họ sẽ mang về càng nhiều kiến thức hữu dụng hơn.

Hiện giờ quy mô của nhân viên điều tra Quốc gia trí Tuệ đã mở rộng tới năm mươi người.

Ba mươi nhân viên mới có nhiệm vụ điều tra đầu tiên ở vùng Hạ Phủ, được sắp xếp một đám quái vật tới kiểm tra, những người không đạt tiêu chuẩn sẽ bị sàng lọc loại đi.

Vì thế tổ chất của nhóm người này tốt hơn nhóm đầu tiên rất nhiều, có điều Trịnh Huyền và Sở Tra vẫn là nhân viên điều tra ưu tú nhất.

Sau khi phát trang bị và đuổi đám nhân viên này đi chấp hành nhiệm vụ, Ôn Văn bắt đầu kiểm tra thành quả công việc trong khoảng thời gian này của bọn họ.

Cho dù không có camera mini, bọn họ vẫn có thể mang về chút thứ có tác dụng, tuy không phải bản vẽ hoàn chỉnh nhưng một ít triết lý thiết kế cũng có tác dụng dẫn dắt rất tốt cho khoa học kỹ thuật liên bang.

Sau khi xem qua số tài liệu này, Ôn Văn lấy đi số tài liệu không liên quan tới khoa học kỹ thuật, đặt vào một cơ sở dữ liệu để dành.

Phần nội dung khác thì dùng camera mini quay lại, sau đó dùng điện thoại chuyên dụng gửi qua cho Kỵ Sĩ Đêm Tối.

[hét 1182]

Chương 1183. Kỳ Lân sống lại

Ôn Văn sử dụng điện thoại chứ không phải thiết bị đầu cuối siêu thợ săn, đó là chiếc điện thoại mà Kỳ Sĩ Đêm Tối đưa cho Ôn Văn, chức năng mạnh hơn trạm thu nhận, nhưng chỉ có thể dùng để liên hệ giữa hai người.

Đường dây liên lạc này được mã hóa rất gắt, đại biểu cho công nghệ cao cấp nhất liên bang, có thể nói là an toàn tuyệt đối, cơ bản sẽ không bị người ta phá giải.

Cho dù là Đinh Minh Quang có năng lực vượt trình tự cũng không có cách nào im hơi lặng tiếng đánh cắp tin tức trên con đường này.

Vài ngày trước, Ôn Văn từ Yurianu lấy được một số kiến thức khoa học, anh khá mong đợi.

Nhưng sau cuộc nói chuyện với Yém Tổ, cảm giác chờ mong của Ôn Văn giảm đi hơn phân nửa,

Nếu lời Yém Tổ nói là sự thật, như vậy đối với liên bang, phát triển khoa học kỹ thuật chỉ có thể thăng cấp có giới hạn, không thể chân chính thay đổi tình cảnh của thế giới hiện thực.

Bởi vì khi khoa học kỹ thuật phát triển tới một trình độ nhất định sẽ gặp phải bình cảnh, bình cảnh đó sẽ kéo dài mấy ngàn năm mấy vạn năm mà không thể đột phá, mà thế giới hiện thực căn bản không có nhiều thời gian như vậy.

Có điều mặc dù vậy thì Ôn Văn cũng không từ bỏ kế hoạch Quốc gia Trí Tuệ, chỉ riêng quả bom siêu cấp mà anh nhìn

thấy trong hình chiếu thời không kia cũng đủ để gia tăng thực lực liên bang.

Loại bom này ngay cả anh ở trạng thái Tai Biến cũng cảm thấy có chút đe dọa, nếu ném nó vào hang ổ đám tổ chức bí ẩn thì tình cảnh nhất định sẽ rất đặc sắc.

Sau khi rời khỏi Quốc gia Trí Tuệ, Ôn Văn tới trước cửa Đổng, tiến vào ‘vùng Hạ Phủ’, hình chiếu thời không lớn nhất.

Anh bay trên không trung vài phút, sau đó dừng lại trên một mỏm đá trơn nhẵn, nơi này có một trận pháp ký hiệu lớn.

Trận pháp ký hiệu này ẩn chứa sức mạnh nồng đậm, thoát nhìn trông bình thường không có gì lạ, nhưng thực tế đang che giấu sức mạnh khủng bố.

Đây là trận pháp dùng để triệu hồi ‘Thần Ký Hiệu’ Lovevis, thoát nhìn quy trình triệu hồi đã hoàn thành phân nửa, sau mười mấy ngày nữa, Lovevis có thể thông qua trận pháp để tới ‘vùng Hạ Phủ’ này bất cứ lúc nào.

Đến khi đó Ôn Văn sẽ cho Lovevis một bất ngờ, tiếp đó thu hoạch được một tay đám cấp Tai Biến!

“Mau tới đây đi nào, tao nôn lăm rồi!”

...

Bên ngoài thế giới hiện thực, trong một tầng không gian hư vô, Lovevis lơ lửng giữa không trung, trên người đầy ký hiệu huyền ảo.

Lực dẫn dắt vô hình xuất hiện trên người hắn, đây là sức mạnh mà trận pháp triệu hồi của Ôn Văn phát ra.

Có điều mặc dù đã nhận ra có người triệu hồi mình, Lovevis vẫn biểu hiện khá căm hận.

Bởi vì nơi này phiêu đảng không ít quái vật cấp Tai Biến, chúng tiến vào không được, ra cũng không được, bị kẹt ở đây trăm ngàn năm, sớm đã rất nóng nảy.

Nếu để chúng biết Lovevis đang tiếp nhận triệu hồi, có thể thoát khỏi không gian tuyệt vọng này, như vậy đám cười giả ghen tị tới phát điên rất có thể sẽ bắt tay lại phát động tấn công với Lovevis.

Mặc dù hoàn cảnh hơi này không thích hợp để cường giả cấp Tai Biến phát huy sức mạnh, nhưng nhiều cường giả như vậy đồng thời ra tay thì Lovevis cũng không thể nào chịu nổi.

Nhất là lãnh chúa Thương Bạch, ác ma Crowley, từng bị Lovevis phá hoại kế hoạch giáng xuống thế giới hiện thực, hấn quả thực hận Lovevis thấu xương, vì thế Lovevis tuyệt đối không thể làm lộ chuyện.

“Tên kia quả nhiên là người tốt, sau khi kế hoạch triệu hồi lần trước thất bại, hấn vẫn có thể triệu hồi mình lần nữa, đợi đến khi gặp mặt chắc chắn phải báo đáp hấn thật tốt.”

Lovevis ngây thơ nghĩ, nhưng hấn không thể nào ngờ được, lần sau khi gặp Ôn Văn lại là trường hợp như vậy.

...

Núi Tề Linh, từ đường thôn Yêu Linh.

Một quả trứng đá lớn như quả bóng tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Nhóm bốn người Long trưởng thôn quỳ rạp ở trước từ đường, kích động nhìn quả trứng này.

Mấy ngày trước trong trứng Kỳ Lân đã xuất hiện nhịp tim rất mạnh mẽ, hôm nay trên vỏ trứng thậm chí còn xuất hiện những vết rạn nứt.

Có nghĩa là thần thú Kỳ Lân đang thức tỉnh bên trong trứng, Thần của bọn họ đã sắp thấy lại ánh mặt trời.

Bọn họ không chú ý tới ở bên ngoài thôn Yêu Linh xuất hiện một bóng người khô gầy.

Cơ thể của bóng dáng đó giống như thân cây, phần cầm có gai xương, mắt tỏa ra ánh sáng màu xanh âm u, phần miệng đen kịt chảy ra nước bọt màu đen.

Hắn chỉ mới thức tỉnh không lâu, theo bản năng tìm tới vật ngon nhất ở gần đó.

Khoảnh khắc quả trứng được ấp nở chính là lúc thú bên trong yếu ớt nhất, khi đó hắn có thể tùy ý nhấm nháp máu thịt của thú đó, sau đó nhò vào máu thịt đầy năng lượng mạnh mẽ của sinh mạng này để thăng cấp lên cấp bậc sinh mệnh cao hơn.

Về phần đám sinh vật chân tự trông cửa... chỉ là gà đất chó sành thôi!

Vết rạn trên vỏ trứng dần mở rộng, sinh vật có kích cỡ tương đương quả trứng từ trong xác trứng chui ra.

Ánh sáng đầy màu sắc bao trùm toàn bộ dãy núi Tề Linh, hoa cỏ cây cối trong dãy núi tỏa ra sức sống mới.

Quái vật cây khô gầm nhẹ một tiếng, chuẩn bị tiến tới thưởng thức bữa cơm đầu tiên sau khi thức tỉnh, nhưng vừa mới bước chân tới thì cơ thể hắn cứng ngắc.

Bởi vì hắn phát hiện một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần khó có thể hình dung đang đứng bên cạnh mình, trên mặt lộ ra nụ cười nhìn con thú nhỏ kia đang chào đời.

Quái vật nhìn hai mắt cô, cảm nhận được sự đe dọa mạnh mẽ, vì thế nó nhếch miệng nhe răng kêu hai tiếng, sau đó im hơi lặng tiếng biến mất trong không khí.

Thần Mặt Trăng không đuổi theo, bởi vì quái vật mới thức tỉnh này chỉ có thể uy hiếp Kỳ Lân lúc vừa nở, chỉ cần qua vài phút thì sức mạnh của Kỳ Lân sẽ vượt xa quái vật kia.

Nhìn Kỳ Lân vượt qua khoảng thời gian nguy hiểm lúc ban đầu, Thần Mặt Trăng mỉm cười, sau đó thần nhiên quay trở về nơi cực bắc.

Kỳ Lân cũng ủa Thần Tinh Giới dưới trướng Chúa Tể Bầu Trời, cô tới trông coi một chút cũng là chuyện nên làm, nhưng cũng chỉ là xem vậy thôi, không có nghĩa vụ gì cả.

Sau khi thức tỉnh cơ thể Kỳ Lân không ngừng phình to lên như khí cầu, cuối cùng biến thành một con quái thú uy vũ cao ba mét.

Trong mắt hấn lóe ra ánh sáng trí tuệ, không hề có chút non nớt nào của sinh mệnh mới.

Ký ức vốn thuộc về thần thú Kỳ Lân và ký ức của yêu thần Kỳ Lân trong hình chiếu thời gian dần trùng lặp, tạo thành một cường giả Tai Biến có nhân cách mới.

“Yêu thần cũng được, thần thú cũng được, tất cả đều là ta... ta là Kỳ Lân!”

“Hắc Thập Tự...”

Kỳ Lân không ngừng tìm kiếm ký ức về Ôn Văn ở trong đầu, sau đó nhìn thấy hình ảnh Ôn Văn hấp thu năng lượng trong Kỳ Linh Châu.

Sắc mặt của hấn biến đổi, qua một lúc sau thì phì một tiếng bật cười.

“Một uổng một mở tất đã có trời định, nếu không phải trước đó hấn chắm mút một phen thì sau này cũng không giúp mình hồi phục, chuyện này là mình nên cảm ơn hấn.”

Không sai, mặc dù là ở trong trạng thái Kỳ Linh Châu, Kỳ Lân vẫn có ý thức.

Hắn đã thờ ơ lạnh nhạt ở trong hạt châu nhỏ bé đó ngàn năm.

Cũng thấy được nhóm bốn người Long trưởng thôn vì bảo vệ Kỳ Linh Châu mà cố gắng thế nào, hắn mỉm cười nhìn bốn người.

“Mấy năm nay, các người đã cực khổ rồi.”

Nhóm bốn người Long trưởng thôn lập tức rung rung nước mắt.

[hết 1183]

Chương 1184. Vị khách tới thăm trên biển

Harman ăn mặc đơn giản, tóc chải kiểu người lớn nghiêm túc, đeo một cặp kính không độ, thoát nhìn hào hoa phong nhã.

“Tôi sắp đối mặt với một đối thủ cực kỳ hung ác, đối với thợ săn mới ra nghề thì đây là kẻ địch khó giải quyết nhất.”

Hắn vừa mới dứt lời thì Ôn Văn tóc tai bù xù mặc quần áo chiến đấu màu đen giống như phát điên từ trong góc nhảy ra, một tay cầm đao đen, một tay cầm kiếm Huyết Hà, mỉm cười ngông cuồng nhìn Harman.

Nụ cười kia có thể dọa khóc đám trẻ con, có thể dọa đứa bé đang khóc thút thít nghẹn tới im bật.

“Thợ săn ngu xuẩn, run rẩy trước mặt ‘thám tử điên cuồng’ đi, rồi bọn mày sẽ nghênh đón tử vong thôi!”

“Thám tử điên cuồng, Harman tao đây sẽ không bỏ qua cho mày!”

Trải qua một đoạn đối thoát xấu hổ không có chút dinh dưỡng nào, Ôn Văn và Harman bắt đầu chiến đấu.

Harman dùng một thân trang bị lấp lánh, mà Ôn Văn thì hoàn mỹ thể hiện tố chất của nhân vật phản diện, vẻ ngoài dữ tợn đáng sợ, kỹ năng tối tăm độc ác, thực lực long trời lở đất, vận may cơ bản bằng không.

Cuối cùng Ôn Văn vì chút ‘sai lầm nhỏ’ mà bị Harman bắn một súng bẻ đầu.

Harman quay lại, nhìn ống kính mỉm cười nói: “Nếu mọi người gặp phải kẻ địch giống như vậy thì cũng có thể ứng phó giống như tôi, đây mới chính là phương pháp công thủ của thợ săn chúng ta.”

Trong màn ảnh, nụ cười của Harman rất mê người.

Có điều chỉ hai ba giây sau thì nụ cười của hắn cứng ngắt, đạo diễn hô ngừng, sau đó Harman nhìn sang Ôn Văn.

“Ông anh, không ngờ ông lại chết như vậy đó...”

Chỉ thấy Ôn Văn nằm dưới đất, trên đầu có một cái lỗ, máu phun thành vòi từ đó, xung quanh đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Hơn nữa trong suối máu phun này thỉnh thoảng còn phun ra vật thể màu trắng không rõ, là mảnh xương sọ, thậm chí còn có pháo hoa...

“Tôi chết thế nào?” Ôn Văn ngồi dậy, nghi ngờ hỏi.

Đạo diễn ở bên cạnh cố gắng giải thích: “Giống như khi ngài đánh bại kẻ địch vật, chết bình thường một chút.”

Ôn Văn tỏ vẻ đã biết, sau đó nhỏ giọng làm bầm đứng dậy.

“Kẻ địch bị mình đánh chết rất hiếm khi còn xác nguyên vẹn... hơn nữa mình mạnh như vậy, chết bình thường có phải quá mất mặt rồi không?”

Lại trải qua hai lần quay chụp, Ôn Văn rốt cuộc cũng không còn sai lầm hoàn thành toàn bộ phần diễn của mình, sau đó từ chỗ Harman nhận một bao lì xì giá trị không nhỏ, kết thúc quá trình trải nghiệm lần đầu đóng phim.

Thời gian còn lại, hắn ngồi trên ghế nhìn người khác và Harman quay phim.

Tình tiết của bộ phim này rất đơn giản, Harman diễn giải quá trình đối mặt với mười mấy cao thủ kiểu dáng khác biệt,

một số quái vật hung ác, mà hắn sẽ tiến hành chiến đấu công thủ với đám cao thủ này.

Tất nhiên Harman là ông chủ, vì thế những người này đều bị Harman ‘đánh chết’, toàn bộ tình tiết là Harman thăm dò các cao thủ lớn.

Có điều bỏ đi những tình tiết bên ngoài và trang bị trên người Harman mà người bình thường không thể nào sở hữu được, phim này của Harman có chút ý nghĩa, bên trong có rất nhiều kiến thức, nhóm thợ săn có thể dùng được trong thực chiến.

Ôn Văn có thể đoán được, sau khi bộ phim này được phát hành trong nội bộ Hiệp Hội Thợ Săn sẽ gây ra một phen thảo luận, đến khi đó với tư cách là một trong số diễn viên, anh sẽ càng nổi tiếng hơn.

Nói chung lần trải nghiệm đóng phim này rất thú vị đối với Ôn Văn, thậm chí ngay cả Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng cũng đóng vai hai người đẹp bị quái vật đuổi giết ở trong phim.

Mấy ngày nay, ba người chơi đùa rất vui vẻ.

Ôn Văn xem thời gian một chút, còn hai mươi lăm ngày là tới thời điểm liên minh tổ chức bí ẩn tổ chức hội nghị lần đầu tiên.

Hai mươi lăm ngày này, toàn bộ liên bang sẽ sóng yên gió lặng, tất cả tổ chức bí ẩn đều hành quân lặng lẽ, cho dù anh muốn gây sự thì cũng không tìm được.

Chẳng qua đối với cuộc hội nghị này, cái nhìn của Ôn Văn khá cởi mở, hoàn toàn không căng thẳng, bởi vì anh sớm đã có chuẩn bị.

Anh không có lòng tin tiến vào vực sâu im lặng, cũng không có cách nào phá hỏng hội nghị này.

Nhưng trong hội nghị có nội gián mà anh sắp xếp...

Đã có danh sách người tham gia hội nghị của các tổ chức, sau khi Ôn Văn biết tin đã rất vui sướng.

Vì thế trong lòng Ôn Văn đã có dự tính, xem hai mươi lăm ngày còn lại này như ngày nghỉ của mình.

Khu Anh Đào mặc dù là khu lớn nhỏ nhất, có điều địa điểm thú vị thì không thiếu chút nào, ví dụ như những cửa hàng phong tục đặc sắc...

Không có nhiều người dẫn theo phụ nữ tới cửa hàng phong tục, tới mà không làm gì lại càng ít, mà Ôn Văn thì chính là người như vậy.

...

“Máu thịt, cho tao máu thịt, máu thịt đầy năng lượng...”

Bóng dáng như cây khô kia lơ lửng trên bờ biển, quanh người đầy xác tôm cá.

Một con cá voi lớn từ mặt nước nhảy ra, lúc rơi xuống nước đã biến thành bộ xương trắng.

Hắn là ma thi mạnh mẽ được tạo thành từ không khí dơ bẩn của đại địa Hoa Phủ thời kỳ thượng cổ, có người gọi là Vua cương thi ‘Hậu Kinh’.

Nhưng hắn vẫn chưa đủ mạnh mẽ, vì thế đã bị phong ấn, bị phong ấn suốt một khoảng thời gian dài đã làm hắn bị rớt cảnh giới.

Hiện giờ thực lực của hắn yếu hơn cấp Tai Biên bình thường rất nhiều, nhưng nếu so với cường giả chân tị bình thường thì mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa chỉ cần hắn hấp thu đủ máu thịt thì sẽ lấy lại được thực lực thời kỳ đỉnh cao.

Lá chắn biến mất, hỗn loạn cũng bắt đầu, sẽ có càng nhiều sinh vật thoát khỏi phong ấn như Hậu Kinh, nhắc lên một trận tai họa trong thế giới hiện thực.

Kẻ địch mà Hiệp Hội Thợ Săn cần đối mặt không chỉ là liên minh tổ chức bí ẩn vừa mới thành lập.

Có điều máu thịt mà Hậu Kinh cần là máu thịt của sinh vật mạnh mẽ có đủ năng lượng, loại tôm cá bình thường thì chỉ là có chút ít còn hơn không.

Mà hắn đã bị Thần Mặt Trăng dọa một phen, không dám giết chóc trắng trợn ở Hoa Phủ, lúc này mới một đường chạy trốn tới bờ biển.

Hiện giờ hắn nằm trên mặt biển, suy nghĩ xem sau này nên đi đâu.

Đột nhiên hắn cảm nhận được sinh vật có đủ năng lượng mạnh mẽ đang tiến về phía mình.

Không, thứ đó có lẽ không phải là sinh vật, bởi vì nó quá khổng lồ.

Có vài xúc tua quấn quanh người Hậu Kinh, đưa một lượng lớn máu thịt có năng lượng cao vào trong thân thể hắn, làm cơ thể gầy gò như cây khô của Hậu Kinh đầy đặn hẳn lên.

Ngôn ngữ kỳ quái xuất hiện trong đầu Hậu Kinh.

“Đây là... ban ân mà tao dành cho mày... tìm kẻ đó... sau đó mang hắn về đây...”

“Tao là... Ensuk!”

Sau khi Ensuk nói ra cái tên này, cơ thể Hậu Kinh run rẩy kịch liệt, giống như bản thân cái tên đã ẩn chứa ma lực.

“Tôi sẽ hoàn thành mệnh lệnh của ngài, Ensuk đại nhân tôn kính.”

Trên mặt Hậu Kinh lộ ra biểu cảm kiên định, sau đó bay về phía khu Anh Đào, trong đầu hiện lên một bóng người.

Bóng người này mặc áo choàng đen, mắt nhỏ, trên mặt là nụ cười xấu xa.

Chính là Ôn Văn!

[hết 1184]

Chương 1185. Khiêu khích Ensuk

Theo lá chắn bảo vệ thế giới hiện thực dần suy yếu, sức mạnh của cỗ thần Ensuk ngủ say dưới đáy biển đang dần khôi phục.

Mặc dù hiện giờ chưa thể ra ngoài thả lỏng cơ thể, nhưng ở trong biển đã có thể phát huy sức mạnh cường đại.

Hơn nữa sức mạnh tăng cường cũng làm năng lực dò xét mạnh mẽ hơn, làm hấn rút cuộc hiểu được kẻ phá hỏng kế hoạch giáng xuống của hấn không phải Ngô Vọng, cũng không phải Ôn Lệ gì cả, mà là Ôn Văn.

Hơn nữa Ensuk vĩ đại hấn đây lại bị con kiến hôi nhân loại này đùa giỡn tới đùa giỡn đi, tới bây giờ mới hiểu được mục tiêu thật sự của mình là ai.

Hiện giờ hấn rất căm hận Ôn Văn, không chỉ vì Ôn Văn đã cắt đứt kế hoạch giáng xuống của hấn, mà vì Ôn Văn đã xúc phạm hấn.

Vì thế Ôn Văn phải chết, còn là phải do hấn tự mình ra tay.

Hấn chưa thấy qua trạng thái Tai Biên của Ôn Văn, vì thế trong nhận thức của Ensuk, Hậu Kinh đã khôi phục cảnh giới Tai Biên đã đủ năng lực.

Với tư cách là ‘nhân vật mạnh mẽ’ giáng xuống thế giới này trước hết, tuy vì hậu di chứng dẫn tới linh thể chia lìa, cơ thể rơi vào trạng thái ngủ say dài đằng đẵng.

Nhưng Ensuk dù sao cũng là một đứa con của ‘mẹ hàng tỉ sinh linh’, hẳn đã gieo rắc rất nhiều hạt giống trên địa cầu.

Những hạt giống này không hề thu hút ở ‘Đảo Nguyên Sinh’, nhưng đặt vào thế giới này thì đủ để nhắc lên một trận tai họa khủng khiếp.

Hơn nữa quan trọng nhất là những hạt giống này sẽ phục tùng ý chí của Ensuk vô điều kiện.

Hậu Kinh chính là một trong số hạt giống, hủy triều hủy diệt cũng vậy, còn có nhiều hạt giống hơn đang ẩn giấu trong chỗ tối, hoặc là sắp tỉnh lại khỏi giấc ngủ say, thế giới này cuối cùng sẽ thuộc về Mẹ Vĩ Đại – mẹ của hàng tỉ sinh linh!

...

Không thể không nói, xét về phương diện hưởng thụ, khu Anh Đào quả thực làm tới cực hạn.

Mặc dù là với tính tình hồng bét của Ôn Văn cũng được hầu hạ tới không thể soi mói.

Chỉ tắm thôi cũng có thể tắm ra hoa, rất nhiều cách chơi mà Ôn Văn chỉ thấy ở trong video.

Chỉ kể lại thôi cũng đủ làm kẻ khác đỏ mắt.

Tất nhiên mọi người đều biết Ôn Văn không có gan, vì thế mấy ngày nay anh gặp phải vô số cái liếc mắt của nhóm phụ nữ.

Có điều đối với Ôn Văn, liếc mắt và nháy mắt có hiệu quả như nhau, dù sao thì anh cũng không thêm quan tâm.

Vì thế tuy chỉ một thành phố nhưng có thể làm Ôn Văn lưu luyến năm sáu ngày, mặc dù không có quái vật đủ thú vị nhưng cũng làm anh vui vẻ giết thời gian.

Có điều thức ăn ở nơi này làm Ôn Văn không vừa ý, độ đa dạng không ít, mùi vị cũng ngon, nhưng khẩu vị khá nhạt.

Ngay cả Tam Tê Nhi ăn mì sợi được xưng là cấp bậc cay địa ngục ở đây cũng phải khinh thường lắc đầu.

Lúc này Ôn Văn đang ở một tiệm cá trên bờ biển, thưởng thức món Sashimi.

Cá ngừ, cá nóc, nhím biển, tôm tươi...

Dù sao thì anh cũng không sợ ký sinh trùng, cũng không sợ kích độc trong cơ thể cá nóc, vì thế có thể ăn thỏa thích.

Vì theo đuổi hương vị kích thích, lượng mù tạt mà anh chấm nhiều gấp mười lần các vị khách khác.

Ăn một hồi thì Ôn Văn nhướng mày, anh cảm nhận được một luồng ác ý không rõ.

Sau đó Ôn Văn nôn khan một trận, phun miếng cá ăn trước đó ra ngoài, chỉ thấy miếng cá tỏa ra mùi tanh tươi kinh người, nhóm thực khách xung quanh ngửi thấy mùi này đã ngất xỉu.

Chỉ vài giây, trong cả nhà hàng chỉ còn lại mỗi nhóm ba người Ôn Văn còn tỉnh.

Nhóm Đào Thanh Thanh cũng lộ ra vẻ mặt khó chịu, thứ đồ chơi này quả thực có thể so sánh với vũ khí sinh hóa, mặc dù bọn họ là quái vật cũng không tiếp thu nổi.

Ôn Văn vung tay, một làn gió mát xuất hiện, đưa tất cả mọi người trong tiệm ra bên ngoài.

Mùi hôi thối này người bình thường ngửi lâu có lẽ sẽ chết tại chỗ, hậu quả nhẹ nhất cũng là sau này khứu giác sẽ không còn nhạy nữa.

Tất cả cá trong tiệm đều nhanh chóng hư thối biến chất, tỏa ra chất khí màu xanh lá cây tanh hôi.

Số khí này ngưng kết lại thành một hình ảnh cao hai mét, hình ảnh này mọc ra đầu bạch tuộc, cơ thể mập mạp, cánh tay có móng vuốt sắc bén và đôi cánh rách nát ở phía sau.

Phần cằm của bạch tuộc trên hình ảnh không ngừng vẫy vẹo, dùng móng vuốt sắc nhọn chỉ về phía Ôn Văn, phát ra tiếng gào thảm thiết.

“Nhân loại ngu xuẩn, Ensuk tao đã nhớ kỹ mày rồi, từ hôm nay tới khi mày bị tao giết chết, mày đừng hòng ăn được chút thức ăn nào từ sinh vật trong nước!”

“Không có sự chấp nhận của tao, ngay cả một miếng cá mày cũng không thể ăn được đâu, ha ha ha...”

“Sợ chưa con sâu bọ, đây là cái giá khi mày dám chọc giận cổ thần Ensuk!”

Sau khi nói xong, làn khí màu xanh lá cây kia tiêu tan không còn bóng dáng, không khí trong tiệm cá trở lại trạng thái bình thường.

Ôn Văn cầm nín thật lâu, sau đó quay sang hỏi nhóm Đào Thanh Thanh: “Tên hải hươc này từ đâu tới vậy, hẳn bị ngu %^*...”

Không ngừng phun ra hơn mười câu bản miệng, lúc này Ôn Văn mới ngừng lại.

Nếu Ensuk phái người cá tới tấn công anh, anh sẽ không tức giận, dù sao những việc anh đã làm với Ensuk quả thực có hơi quá đáng.

Có điều trực tiếp làm anh không thể ăn được cá thì đúng là quá đáng, điều này làm Ôn Văn trong cơn giận dữ quyết định sẽ cho Ensuk một bài học.

Thù này không báo không phải biến thái!

Có điều trước khi báo thù, anh cần phải xử lý tốt nơi này, anh phóng ra cảm giác, dễ dàng tìm được nơi ông chủ cất tiền.

Sau đó lấy ra một tấm thẻ, viết mật khẩu lên đó.

Số tiền bên trong thẻ đủ để cửa hàng này hoàn toàn cải tạo, thăng cấp thiết bị, coi như Ôn Văn bồi thường cho ông chủ.

Dù sao thì Ensuk cũng vì Ôn Văn mà tới, những người bình thường này chỉ là người vô tội bị liên lụy.

“Ngài bồi thường cho bọn họ, vậy bọn tôi thì sao, bọn tôi cũng bị tổn thất.” Đuôi Hồ Ấu Lăng không ngừng lay động, mắt mở to đáng thương nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn lục lọi trong túi một hồi rồi moi ra hai băng đạn thép cho hai cô nàng: “Đi mua chút kẹo đi đi.”

Sau đó Ôn Văn lướt đi trong ánh mắt căm nín của hai cô nàng.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, biến thái báo thù từ sáng tới tối, Ôn Văn không muốn chờ sau này lấy lại danh dự, hiện giờ anh muốn làm Ensuk buồn nôn hơn.

Đầu tiên anh bảo chi nhánh địa phương của Cơ Kim Hội giúp anh mua một lượng lớn nguyên liệu, sau đó tới trạm thu nhận tìm Râu Đỏ, bảo hắn nhanh chóng chế tạo một ít thứ gì đó.

Cuối cùng Ôn Văn tự mình tới kho hàng trạm thu nhận tìm kiếm một phen, tìm được không ít đồ chơi.

Đợi đến khi toàn bộ nguyên liệu đã có đủ, Ôn Văn bắt đầu điều chế.

Anh từng dùng nước khử trùng nhà xí, và các loại nước ốt nước mù tạt chế tạo ra vũ khí sát thương thể khí, làm Ngô Vọng muốn tè ra quần.

Hiện giờ anh muốn chế tạo vũ khí sát thương thể khí chí tôn phiên bản Max, Plus, Note, Mate, Pro+.

Thứ mạnh nhất trong phương diện này có lẽ là ớt, mù tạc, mấy loại sinh vật có tuyến hôi như chồn hôi, túi thúi của sinh vật thúi ở khu Úc Túi, vật bài tiết của nhân loại...

[hết 1185]

Chương 1186. Ôn Văn trả thù

Bởi vì không biết cần phải đối phó bao nhiêu người, vì thế Ôn Văn chuẩn bị rất ‘đư dả’.

Uy lực của thành phẩm anh chế tạo mạnh cỡ nào, ngay cả bản thân Ôn Văn cũng không biết, dù sao cũng đủ để chất đầy mấy thùng hàng container, thật sự làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Thứ này được Ôn Văn gọi là bom thúi siêu cấp, anh gia tăng thêm một chút đặc biệt và thử nghiệm với một quái vật xui xẻo trong phòng giam.

Quái vật thực lực không tệ kia vừa ngửi thấy mùi này lập tức ngất xỉu, cơ thể không ngừng co quắp.

Xem phản ứng của nó thì loại bom thúi siêu cấp mà Ôn Văn chế tạo có uy lực mạnh mẽ hơn mùi cá thúi của Ensuk.

Bởi vì Ôn Văn không biết tình huống cụ thể bên Ensuk, vì thế loại bom thúi siêu cấp mà anh chế tạo vừa có thể phát huy theo dạng khí trong không khí, cũng có thể hoàn mỹ khuếch tán trong chất lỏng.

Cộng thêm trận pháp ký hiệu khuếch tán đặc biệt có thể không chế phạm vi của bom thúi siêu cấp, cao nhất chỉ có thể bao trùm một thành phố.

Sau khi chuẩn bị xong, Ôn Văn khoác lên người chiếc áo choàng đen, khuếch tán ý thức, anh muốn tìm một quái vật bị mình trông đây xích!

Trước khi nhận được siêu năng lực thuộc về mình, anh từng gặp một tộc người tự xưng là ngư dân tộc nhím biển trên một hòn đảo, bọn họ còn tuyên bố là sẽ tìm chiến sĩ tộc nhím biển để đối phó Ôn Văn.

Lúc ban đầu Ôn Văn còn tưởng rằng tộc nhím biển này chính là chủng tộc quái vật đáy biển thông thường, sau đó tâm huyết dâng trào điều tra một phen mới phát hiện bọn chúng cũng giống như Benbour Babol, đều tới từ thành phố nước Oye.

Có điều thành phố nước Oye dù sao cũng là địa bàn của Ensuk, khi đó Ôn Văn không điều tra quá sâu, dù sao thì thực lực của anh khi đó cũng không đủ, một khi rơi vào thì có khả năng không thể thoát ra.

Mà Ôn Văn hiện giờ đã có đủ năng lực tự bảo vệ, ít nhất thì vào đó làm chút chuyện rồi toàn thân thoát ra thì vẫn có thể làm được.

Sau khi tìm được ngư dân tộc nhím biển được trông xiềng xích, Ôn Văn mở đặc tính ‘thần bí’ phía sau xuất hiện chữ thập màu đen, trong cảm giác của những sinh vật khác, anh tương đương không tồn tại.

Sau đó Ôn Văn búng tay một cái, biến mất ngay tại chỗ.

...

Hải Lão Bát là một ngư dân.

Hắn không phải người đánh cá bình thường, mà là ngư dân tộc nhím biển.

Với tư cách là ngư dân, nhiệm vụ của hắn là chặn thả, chặn thả nhím biển.

Nhím biển là thức ăn yêu thích của rất nhiều nhân vật lớn của thành phố nước Oye, đặc biệt là ‘nhím biển hoàng kim’

hiếm thấy, chỉ có nhóm Kẻ Dịch Mộng mới có tư cách ăn món ăn quý hiếm này.

Vốn Hải Lão Bát có địa vị rất cao trong nhóm ngư dân.

Có điều trong một lần chần thả, hắn đã đánh mất nhím biển hoàng kim quý giá, còn dẫn tới số nhím biển khác cũng mất theo.

Sau chuyện đó địa vị của Hải Lão Bát đã xuống dốc không phanh, thậm chí ngay cả học trò của hắn cũng có thể tùy tiện bắt nạt hắn.

Cho nên nhân loại mà Hải Lão Bát căm hận nhất hiện giờ chính là kẻ mất híp đã cướp mất nhím biển hoàng kim của hắn.

Ở thành phố nước Oye, tộc nhím biển bị xếp ở tầng chót, nếu hắn không có giá trị chần giả thì thậm chí sẽ bị xem là thức ăn.

Hải Lão Bát không muốn đổi mặt với số phận như vậy, nhưng hiện giờ hắn đã không còn tư cách tham gia chần thả, chỉ có thể nằm trên chiếc giường trơn nhẵn dơ bẩn, nằm không đó phun ra bong bóng, xuyên qua cửa sổ nhìn con phố ở bên ngoài.

Ở trước tầm mắt hắn có một ngọn núi dưới đáy biển, có điều phần bùn đất này che giấu thân thể cổ thần Ensuk, thân thể của Thần to lớn hết như thành phố nước Oye.

Phần đỉnh cao nhất của cơ thể cổ thần có một luồng sáng không màu bao phủ lấy cả Yurianu, đồng thời phân tách nước biển ở phía trên, tạo ra một thành phố khổng lồ không có nước ở dưới đáy biển.

Không khí trong thành phố rất kỳ quái, ngay cả thủy tộc không thể hô hấp trên bờ cũng có thể đi lại trong thành phố nước.

Thành phố nước Oye do đá lớn tạo thành, số đá này bởi vì ở trong hoàn cảnh ẩm ướt lâu dài, bên trên đã mọc đầy thực vật nhầy nhầy dính dính màu xanh lá cây, làm cả thành phố có màu xanh biếc.

Tộc người cá Zeoshi cao quý, trên người có đầy vỏ sò quý hiếm, chúng đi lại trên đường phố, phía sau bọn hấn là các chủng tộc cấp thấp của các thế lực không mạnh mẽ.

Hải Lão Bát đau đớn nhắm mắt lại, giống như có thể nhìn thấy cuộc sống bi thảm của bình.

“Chậc, nơi này trơn thế.”

Bóng dáng Ôn Văn xuất hiện trước mặt Hải Lão Bát, sau đó ghét bỏ với những thứ nhìn thấy trước mắt.

Hoàn cảnh ướt át như vậy, bộ tộc biển rất thích, nhưng đối với nhân loại thì giống như bước vào chợ hải sản chưa từng quét dọn vậy.

Nơi này có đủ loại mùi gay mũi, Ôn Văn nghi ngờ bom thú vị siêu cấp của mình không thể tạo ra hiệu quả mong muốn.

“Mày, mày là...”

Hải Lão Bát nhìn thấy Ôn Văn thì mắt liền đỏ ngầu, đây chính là đầu sỏ làm hấn rơi vào kết cục này!

Hấn lao về phía Ôn Văn, muốn cho Ôn Văn một cái ôm kiểu gấu, ôm chính là kỹ năng mạnh nhất của tộc nhím biển, gai nhọn trên người chúng có thể ghim người bị ôm thành củ sen.

Ôn Văn búng ngón tay một cái, Hải Lão Bát đã hôn mê bất tỉnh, kẻ này chính là chìa khóa để anh lui tới thành phố nước Oye, không thể để hấn chết dễ dàng.

Sau đó Ôn Văn kiên kỳ nhìn ngọn núi không nhìn ra hình thái dưới đáy biển, anh biết đó là thân thể của cổ thần Ensuk.

Enasuk là một số ít quái vật mà Ôn Văn không thể nhìn thấu cấp bậc, anh không biết nếu kẻ này thức tỉnh thì rốt cuộc sẽ có thực lực mạnh cỡ nào.

Vì thế sau khi Ôn Văn tiến vào nơi này, anh liền mở trạng thái Tai Biến, bắt đầu rời đi, toàn bộ hành trình vẫn luôn duy trì trạng thái này, bởi vì ở trạng thái chân tự rất có thể bị Enasuk giết chết trong nháy mắt.

“He he, trước tiên rời xa chìa khóa một chút, lần này tới chỉ để chào hỏi thôi, sau này mình sẽ còn quay lại.”

Ôn Văn hít nhẹ một hơi, trước tiên lấy bom thú siêu cấp đã chuẩn sẵn ra, chỉ cần nghĩ một cái, quả bom sẽ bị kích nổ.

Chẳng qua nếu chỉ có mùi hôi thì không thú vị, anh còn chiêu thức khác để thi triển.

“Ra đi, nhóm kỵ sĩ nhà xí trung thành nhất của ta!”

Dưới sự kích hoạt của sức mạnh Tai Biến, sức mạnh Odnett bao trùm cả thành phố nước Oye.

Tất cả WC ở thành phố nước Oye đều nóng nảy bắt đầu chuyển động, biến thành kỵ sĩ nhà xí dữ tợn, bắt đầu điên cuồng phá hoại.

Chỉ một thoáng, khắp thành phố đã có đầy kỵ sĩ nhà xí.

Bình thường bộ tộc biển muốn đi vệ sinh đều sẽ trực tiếp giải quyết ở trong nước, nhưng bởi vì ở trong thành phố không thể tùy tiện tiểu tiện nên số lượng WC trong thành phố nước Oye khá khả quan.

Trong đó làm người ta chú ý nhất chính là mùi mấy WC không lồ lộng lẫy.

Đó là WC chuyên dụng của Kẻ Dịch Mộng, người thống trị thật sự của thành phố nước Oye, rất thoải mái sang trọng, thực lực cũng mạnh hơn kỵ sĩ nhà xí bình thường.

Sau khi bị kỵ sĩ nhà xí tập kích, thành phố nước Oye
thoáng chốc hỗn loạn.

Nhất là khi tất cả kỵ sĩ nhà sĩ đều đang lao tới ngọn núi đá
biển, sau đó tiến hành giải thể.

“Khinh nhờn, rõ là khinh nhờn!”

Nhóm Kẻ Dịch Mộng phân nộ từ trong cung mình lao ra,
muốn giết chết kẻ dám khinh nhờn cổ thần.

[hết 1186]

Chương 1187. Hội chợ Anime thợ săn

“Khinh nhờn... ừm, trong ngôn ngữ học có thể giải thích là khinh thường, xúc phạm, không cung kính.”

Ôn Văn mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện ở trung tâm đám Kẻ Dịch Mộng, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị.

“Khinh nhờn thần linh, coi thường thần linh, ngôn ngữ xúc phạm thần linh, nói chung là làm thần linh mất hứng, vì thế cách nói trước đó của bọn mày có chút không chính xác lắm.”

Một Kẻ Dịch Mộng trông như tôm hùm đỏ cỡ lớn, có vẻ ăn rất ngon sừng sốt: “Tức là mày rất cung kính cổ thần Ensuk?”

Ôn Văn lắc đầu: “Không, không, không.... tao kịch liệt hơn nhiều.”

Anh xoay người lại, lôi ra một cái loa phát thanh cao cỡ một người, chia về phía dãy núi dưới đáy biển mà hô to.

“Mày dùng cá ươn tôm thối thành công ghê tởm tao, vì thế tao muốn trực tiếp đánh mày, chửi mày, chỉ vào mũi mà sỉ nhục mày, thậm chí có một ngày...”

“Mày đang chỉ cái mông...” Một Kẻ Dịch Mộng là cá mặt trắng ngọc ghéech đột nhiên xen mồm vào.

Tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Ôn Văn đều khựng lại, quay sang nhìn chằm chằm Kẻ Dịch Mộng kia.

Kẻ Dịch Mộng cá mặt trắng đột nhiên run rẩy, hình như đã cảm nhận được bầu không khí không đúng lắm, vì thế hấn lùi

về sau hai bước.

Ôn Văn háng giọng, đôi phương hướng nói: “Tao chính là muốn chỉ vào mũi mày mà chửi, đây là sự trả thù của tao!”

Bụp ~!

Một âm thanh vang lên, luồng khí vàng ó bắt đầu lan tràn từ trung tâm thành phố.

Dưới sự trợ giúp của trận pháp khuếch tán ở trung tâm, luồng khí nhanh chóng lan ra khắp ‘thành phố nước Oye’ dưới đại dương.

Sinh vật thủy tộc ngửi thấy mùi hương này đều trợn trắng mắt bất tỉnh.

Lúc chế tạo, Ôn Văn lo lắng tới vấn đề sinh vật sống dưới nước có năng lực nhìn thở một thời gian lâu dài, vì thế luồng khí thúì này còn có thể thông qua da thấm vào trong cơ thể.

Cả thành phố dưới biển này chỉ trong thoáng chốc đã người ngã ngựa đổ, sau đó Ôn Văn vung tay lên, luồng khói màu vàng kia dừng mãnh tràn về phía đầu Ensuk.

Nếu không nhờ Kẻ Dịch Mộng cá mặt trăng kia nhắc nhở, có lẽ Ôn Văn đã nhầm lẫn phương hướng rồi.

“Cuồng vọng ngu xuẩn, mày đúng là muốn tự tìm đường chết!”

Màn não loạn của Ôn Văn rốt cuộc đã kinh động tới cổ thần Ensuk đang chìm trong cơn mê ngủ, dòng nước bắt đầu xuất hiện một bóng ma khổng lồ.

Ở trong nước biển, mặc dù bản thể không thể di chuyển nhưng Ensuk vẫn có thể phát huy sức mạnh rất lớn.

Hơi thở của bóng ma kia, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn thành hình nhưng vẫn làm Ôn Văn cảm nhận được một luồng đe dọa,

chỉ là chút sức mạnh tụ tập lại đã vượt qua Ôn Văn ở trạng thái Tai Biến.

“Mau chạy thôi!”

Ôn Văn đã sớm chuẩn bị, trực tiếp kéo một cánh cửa ở phía sau, sau đó lắc mình biến mất không thấy đâu nữa.

Đợi đến khi bóng ảo của cha sứ già ngưng tụ đủ sức mạnh chiến đấu, trong nước chỉ còn lại một tấm bảng.

‘Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu!’

Đây là sự cảnh cáo mà Ôn Văn dành cho Ensuk, nghĩa là sau này anh sẽ không tránh né Ensuk nữa, Ensuk ghê tởm anh, anh sẽ nghĩ cách ghê tởm trở lại.

Bóng ảo của Ensuk đứng trong nước một tiếng, không nói gì, cũng không giao phó gì, sau đó lẳng lẳng biến mất trong đáy biển.

Sau đó thành phố nước Oye bắt đầu điều tra, Hải Lão Bát bị Ôn Văn cố gắng bỏ qua bị tóm tới thăm vấn.

Nhưng với năng lực của đám Kẻ Dịch Mộng thì căn bản không có cách nào tìm được xiềng xích ẩn giấu trong thân thể Hải Lão Bát.

Quan trọng nhất là vì sau này có thể lại tới gây sự, trước khi chính thức khiêu khích, Ôn Văn đã đặc biệt dành ra một phút để chôn một số xiềng xích.

Thậm chí... Ôn Văn còn bố trí một điểm giám sát ở thành phố nước Oye.

Động tĩnh khởi động điểm giám sát quá lớn, khẳng định không qua mắt Ensuk được, vì thế nó chỉ khởi động ở những thời điểm mấu chốt.

...

Sau khi trở lại khu anh đào, Ôn Văn cảm thấy tinh thần cực kỳ sáng khoái.

Có oán báo oán, có thù báo thù, anh bị Ensuk đeo bám lâu như vậy, cuối cùng cũng có một lần gỡ lại danh dự.

Hai ngày sau, bên cạnh Ôn Văn không còn xuất hiện cá thối nữa nữa, xem ra Ensuk cũng không muốn Ôn Văn quay trở lại nháo loạn làm phiền mình.

Có điều cũng tức là, lúc Ensuk xuất hiện cũng là lúc hẳn nắm chắc có thể giết chết Ôn Văn.

Hoặc là cảm thấy có thể giết được Ôn Văn.

Nói chung là mặc dù bây giờ Ôn Văn không trả thù thì Ensuk cũng sẽ gây sự, không bằng thoải mái một phen rồi thanh tịnh được một khoảng thời gian ngắn.

Có điều mặc dù Ensuk không gây sự nữa thì Ôn Văn nhìn thấy cá cũng không còn ngon miệng, vì thế đã rời khỏi thành phố bên bờ biển này, trở về thành phố Makino.

Sở dĩ Harman lựa chọn thành phố Makino để đóng phim là vì khoảng thời gian này, thành phố này có hoạt động rất thú vị.

Đó chính là hội chợ Anime chợ sắn!

Khu Anh Đào có nền văn hóa rất sâu đậm, từ cụ già rụng răng tới bạn nhỏ nhà trẻ, tất cả đều bị loại văn hóa này ảnh hưởng.

Vì thế mặc dù là chợ sắn thì so với những tổ chức khác cũng có chút không đúng đắn.

Ví dụ như lúc bắt quái vật rất thích nói những lời thoai làm người ta xấu hổ.

Ví dụ như sức mạnh đen tối của tao đã thức tỉnh rồi, tao không áp chế nổi sức mạnh hồng hoang trong cơ thể rồi... độ

biến thái có thể so với Ôn Văn.

Lại ví dụ như đặc biệt tìm họa sĩ vẽ tranh biếm họa, lấy hình ảnh và năng lực của mình làm nhân vật chính...

Vì thế đám người này thường xuyên tổ chức một số hoạt động kỳ quái, ví dụ như giải thi đấu Cosplay này nọ.

Bọn họ có đủ siêu năng lực sẽ tổ chức một hoạt động chỉ có thợ săn tham gia, nhóm thợ săn phải hóa trang thành nhân vật hoạt hình yêu thích của mình.

Mức độ phấn khích của hội chợ Anime vượt xa trình độ hội chợ Anime bình thường, vì thế đây là một việc lớn của thợ săn địa phương.

Đáng phỉ nhổ là đám quái vật cũng hứng thú với hoạt động này, vì thế chúng sẽ tới một nơi khác cử hành hội chợ Anime quái vật, hai bên không liên quan tới nhau...

Điều này dẫn tới có một lượng lớn thợ săn rời khỏi cương vị trong ngày này, đây ngược lại chính là thời gian hòa bình nhất của khu Anh Đào.

Ôn Văn hiển nhiên cũng muốn tới giúp vui, đối với người có thể sử dụng năng lực trong trạm thu nhận như anh thì Cosplay thành nhân vật hoạt hình không phải chuyện khó.

Nhưng anh quá yêu bản thân nên không thích giả làm người khác, mà biểu diễn bản sắc, nguy trang thành dáng vẻ 'người áo đen', cũng chính là cường giả Tai Biến Hắc Thập Tự mà gần như tất cả thợ săn đều biết.

Có điều Ôn Văn động tay động chân trên quần áo một chút, để người ngoài thấy giống giả một chút.

Hình tượng này không làm nhóm thợ săn đặc biệt chú ý, bởi vì Ôn Văn còn nhìn thấy cả những người hóa thân thành

Tuân Anh, Kỵ Sĩ Đêm Tối, nữ chiến thần Sao Mai Ishna, tu tể Sa Hải...

Về phần Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lãng thì rất đơn giản, bọn họ chỉ cần biến thành hình dạng vốn có của mình là đủ, Đào Thanh Thanh mặc áo choàng đỏ đen kiêu cô điển và lộ răng nanh, Hồ Ấu Lãng thì ăn mặc mát mẻ, tai và đuôi hồ ly rất sống động.

Hiện trường hội chợ Anime rất vui vẻ, có người giả trang thành Maruko, có người làm cậu thiếu niên đội mũ rơm có cơ thể kéo dài như cao su, có người giả thành thanh niên mặc kimono đen khó chịu, có thể dùng vũ khí chém ra hình mặt trăng.

[hết 1187]

Chương 1188. Kyogoku Kura

Ôn Văn trắng trợn dùng thân phận của chính mình đi trong đám người, dùng cặp mắt nhỏ nhìn xung quanh.

Trong hội chợ Anime này đều là thợ săn, kích thích hơn màn Cosplay của hai nàng hầu gái Đào Hồ nhiều.

Người đẹp ở bên cạnh Ôn Văn, không quản xinh đẹp cỡ nào thì anh cũng nhìn chán rồi – chỉ nhìn mà không đụng chạm, ai rồi cũng sẽ chán, mà hiện giờ nơi này đều là gương mặt xa lạ.

Nhóm thợ săn có tỷ lệ trai xinh gái đẹp tương đối cao.

Trong quá trình người siêu năng trở nên mạnh mẽ hơn, thật ra chính là dần dần trở thành sinh vật cấp bậc cao hơn.

Trong quá trình này, tư duy của người siêu năng trở nên linh hoạt hơn, cơ thể cũng hoàn thiện hơn, cũng tức là đẹp hơn.

Vì thế ngoại trừ một số thật sự bất trị, hoặc là người siêu năng phát triển theo hướng kỳ quái, phần lớn người siêu năng đều có trí số nhan sắc vượt trên mức tiêu chuẩn.

Có điều thú vị là trong quá trình tiến hóa, không có cách nào khiến cho tóc dài hơn hay rậm rạp hơn, vì thế xác xuất xuất hiện đầu hói trong nhóm người siêu năng cũng nhiều hệt như người bình thường.

Có lẽ đầu trọc là một loại xu hướng tiến hóa của nhân loại...

Đối với nam giới, ánh mắt Ôn Văn tự động bỏ qua, đàn ông thì có gì để nhìn đâu chứ, phải nhìn phụ nữ mới có ý nghĩa.

Phần lớn mọi người đều Cosplay nhân vật hoạt hình, mà phần lớn quần áo của nữ đều khá mát mẻ.

Ừm... mát mẻ ở nơi này là một cách nói tương đối nhã nhặn, thật ra trên người không có bao nhiêu miếng vải.

Vì thế Ôn Văn ở đây có thể nói là mở rộng tầm mắt, hơn nữa mấy chị gái thợ săn đều đã trải qua sóng to gió lớn, sẽ không vì Ôn Văn nhìn vài lần mà xấu hổ.

Trong quá trình thưởng thức, Ôn Văn cũng đang tiến hành quan sát chọn lựa mục tiêu.

Anh muốn từ nhóm người xinh đẹp lại có năng lực mạnh này chọn lựa ra một số, sau đó để bọn họ trở thành nhân viên thu nhận mới.

Khu Anh Đào nằm ở bên cạnh khu Hoa Phủ, Cơ Kim Hội cũng nên phát triển tới khu Anh Đào, điều này cũng giải quyết được một vài vấn đề trong trạm thu nhận.

Phần lớn nhân viên thu nhận đều là đàn ông độc thân không có đối tượng, cứ duy trì bầu không khí này mãi thì không có lợi cho sự phát triển của trạm thu nhận.

Vì thế Ôn Văn chuẩn bị tuyển vào một nhóm chị gái, để tỷ lệ nam nữ trong trạm thu nhận cân bằng hơn, lỡ như cọ xát ra lửa tình yêu thì còn có thể gia tăng đời sau cho trạm thu nhận.

Về chuyện nữ thợ săn vốn thuộc về khu Anh Đào bị cướp đi thì có liên quan gì tới Ngụy Thám Ôn Văn anh đây đâu chứ?

Vừa đi vừa quan sát, đột nhiên Ôn Văn phát hiện một kẻ có chút chướng mắt.

Chỉ thấy một 'nữ' thợ săn có hơi 'thô to' đang lẫn trong đám người, lôi kéo làm quen với nhóm nữ thợ săn, cuối cùng rước lấy những những cú liếc trắng trắng.

Sức quan sát của thợ săn rất mạnh, chỉ cần tùy ý liếc mắt một cái thì có thể nhìn ra người này là nam giả nữ.

Có điều hội chợ Anime cũng không có quy định không được giả gái, vì thế bọn họ cũng không tiện nói gì.

Mà Ôn Văn nghe thấy giọng nói chán ghét kia liền biết người này là ai.

Hắn là Sở Vĩ!

Trong cơ thể kia là huyết hoàng đế Vlad đang ngủ say, người có tâm thân bất tử, Sở Vĩ!

“Tên này tới đây làm gì, thôi bỏ đi, mình cứ tiếp tục xem chị gái thôi, không nên lẫn lộn với kẻ này.” Ôn Văn lắc đầu, đổi hướng.

Tuy Sở Vĩ có thực lực rất mạnh nhưng hắn có thuộc tính bị động là ‘A Vĩ sẽ chết’, nguy hiểm ở xung quanh sẽ ưu tiên chọn lựa Sở Vĩ.

Tuy bản thân Sở Vĩ không chết, nhưng thấy máu me ở hội chợ Anime vui vẻ thế này cũng là chuyện khá mất hứng.

Xen lẫn trong nhóm nữ thợ săn, gương mặt của Sở Vĩ đặc biệt hạnh phúc.

Nhớ ngày đó hắn suýt chút nữa trở thành fan cứng số một của tên đàn ông Bích Loa Xuân Quyền kia, đơn giản chỉ vì giọng nói của người ta.

Mà nhóm nữ thợ săn vì hội chợ Anime mà đã cẩn thận trang điểm, không chỉ giọng nói ngọt ngào, trị số nhan sắc cũng rất cao, vì thế Sở Vĩ rất thích thú.

Rất nhanh có một nữ thợ săn hứng thú với hắn, hai người kết bạn đi tới rìa hội chợ Anime.

Mà Ôn Văn thì gặp một người thú vị, là một Ninja đứng trên đèn đường.

Trên đầu Ninja này đội khăn trùm đầu, mặt cũng đeo khăn che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt không quá lớn.

Chỉ đôi mắt này thôi đã làm Ôn Văn có cảm giác thân thiết, trong số thợ săn cũng không có nhiều người có mắt nhỏ như vậy.

Hơn nữa ánh mắt của người Ninja này cũng khá giống Ôn Văn, thoạt nhìn thể loại yêu thích cũng không khác mấy.

Người này phát hiện Ôn Văn trước, hai tay quơ quào tạo thành dấu hiệu phức tạp, sau đó hóa thành một luồng khói đen xuất hiện trước mặt Ôn Văn, khoe khoang nói: “Ô hô bồ tèo, màn biểu diễn nhẫn thuật của tôi khi này thế nào?”

Ôn Văn: “... rất không tồi.”

Đây là lời thật lòng của Ôn Văn, tuy kết án kia chẳng có chút ý nghĩa gì, thế nhưng hẳn thật sự là một người siêu năng có tài.

Ít nhất thủ đoạn dịch chuyển tức thời khi này, Ôn Văn không thể nhìn rõ là chuyện gì.

Có điều năng lực của người siêu năng có đủ dạng kỳ quái, Ôn Văn cũng không muốn tìm hiểu hết tất cả.

Hai người giống như bạn tâm giao, chỉ trò chuyện vài câu đã có cảm giác tri kỷ, thưởng thức và cách nói chuyện phiếm của người này rất hợp Ôn Văn.

Tuy cụ thể thì cũng khác nhau, nhưng tóm lại là tính cách hai người rất hợp.

Nếu Ninja này là phụ nữ, có khả năng đây là cuộc gặp gỡ vừa gặp đã yêu.

Sau đó hai người cùng dạo quanh hội chợ Anime để tìm kiếm và đánh giá nữ thợ săn, Ôn Văn từ hành trình đơn độc một người, biến thành cùng Ninja này bắt đầu đùa giỡn lưu manh.

Đột nhiên hai người cùng thay đổi sắc mặt, tựa hồ nhận ra thứ gì đó không tốt.

Có điều sắc mặt của Ninja bị khăn che đi, Ôn Văn không thấy được, mà vẻ mặt của Ôn Văn thì bị người này thấy rõ.

“Tôi có chút việc, đi trước!” Ôn Văn nói một tiếng, sau đó trực tiếp rời đi.

Mà người Ninja kia thì có chút sâu xa liếc nhìn Ôn Văn, hơi thở đó không phải người siêu năng nào cũng có thể cảm giác được.

Hắn mở thiết bị đầu cuối siêu thợ săn: “Tôi là Kyogoku Kura, hiện trường hội chợ Anime sắp có chuyện xảy ra, thông báo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, động tĩnh không được quá lớn, thứ kia có khả năng khó đối phó.”

Sau khi cúp máy, Kyogoku liếm môi, trong mắt lộ ra chút hưng phấn.

Hắn cũng giống như Ôn Văn, rất thích chiến đấu với đối thủ ngang sức!

...

“Máu thịt, nơi này có rất nhiều máu thịt...”

Hậu Kinh sờ phần xương lồi ở cằm, thèm nhỏ dãi nhìn về phía hội chợ Anime, mỗi người ở đây đều có huyết khí dư thừa.

Hiện giờ Hậu Kinh có chút biết ơn Ensuk, nếu không phải Ensuk giao cho hắn nhiệm vụ này, có lẽ hắn sẽ không tìm được nơi có nhiều người siêu năng tập trung lại như vậy.

Tình báo của Ensuk nói rằng kẻ chọc giận thần linh cũng ở nơi này, vì thế cứ để hấn và đám người siêu năng ăn mặc kỳ quái này cùng xuống địa ngục đi thôi.

Đối với Hậu Kinh mà nói, gặp được quần thể người siêu năng tập trung quy mô lớn lại không đề phòng như thế này là chuyện không dễ dàng gì, vì thế hấn cũng chỉ có một cơ hội này.

Chờ sau này hung uy của hấn truyền khắp bốn biển, làm đám người siêu năng kinh sợ sẽ không tụ hội mà không đề phòng như vậy nữa.

[hết 1188]

Chương 1189. Ứng cử viên cương thi tuyệt vời nhất

Trước khi bị phong ấn, Hậu Kinh từng có một biệt hiệu làm người khác vừa nghe tin đã sợ mất mật.

Vua cương thi!

Người bình thường chỉ cần bị hấn cần bị thương, sau khi tử vong sẽ biến thành vương thi khát máu.

Loại cương thi này có răng nanh nhọn có độc, máu chót là không thể uốn cong, chỉ có thể nhảy tới trước để di chuyển, cơ thể cứng rắn như sắt thép.

Tất nhiên cương thi chế tạo từ người bình thường chỉ có thể như vậy, người bình thường nắm giữ phương pháp có thể dễ dàng tiêu diệt loại cương thi này.

Về phần người siêu năng, nếu bị Hậu Kinh cần bị thương, chỉ cần truyền vào một giọt tinh huyết cương thi, sau khi chết đi sẽ biến thành cương thi cấp cao nghe lời Hậu Kinh răm rắp.

Nhóm cương thi cấp cao này có thể hoạt động tự do, cơ thể càng chắc khỏe hơn, tốc độ nhanh hơn, có thể giữ lại một phần khả năng lúc còn sống, có đầy đủ trí tuệ tương đối cao, có thể nguy trang hành động như người bình thường.

Đồng thời khi người bình thường bị cương thi cấp cao cần bị thương, sau khi chết họ cũng sẽ biến thành cương thi!

Ở trong mắt Hậu Kinh, hội chợ Anime ở trước mắt chính là vùng đất âm tuyệt vời để bồi dưỡng cương thi.

Hắn chỉ cần lựa chọn vài chục người xuất sắc nhất chuyển đổi thành cương thi cấp cao, sau đó để đám người còn lại trở thành chất dinh dưỡng của số cương thi mới, để chúng nhanh chóng mạnh mẽ hơn.

Như vậy chỉ cần một đêm là Hậu Kinh có thể tạo ra một đội quân cương thi cấp cao nghe theo lệnh của hắn!

Huyết hoàng đế Vlad từng sáng tạo ra chủng tộc Vampire trên địa cầu, hiện giờ chính là mười ba gia tộc Huyết tộc phân bố ở các khu lớn.

Hậu Kinh cũng có năng lực sáng tạo ra chủng tộc cương thi ở địa cầu này!

Đồng thời so với Vampire, mối đe dọa của cương thi lại càng mạnh hơn, độ khó để chế tạo thấp hơn, Hậu Kinh có thể dễ dàng nhắc lên một trận tai nạn ở nơi này.

Làm Hậu Kinh có chút do dự là, người mà Ensuk muốn tìm, hắn nên bắt sống hay giết chết hay chuyển đổi thành cương thi đây?

Đây là một lựa chọn có chút khó khăn, vì thế Hậu Kinh quyết định, trước tiên sẽ bắt kẻ đó lại, sau đó mới quyết định nên xử lý thế nào.

Cương thi đầu tiên rất quan trọng, vì thế Hậu Kinh quyết định sẽ chọn một mỹ nữ.

Dù sao hắn cũng là Vua cương thi thanh danh hiển hách, nhất định phải có một hậu gái xinh đẹp hầu hạ.

Hơn nữa hắn phải từ từ mưu tính, từng bước lên lút tiến hành chuyển đổi.

Mặc dù hắn có thực lực tuyệt đối nhưng làm chần động, đám người siêu năng này chạy mất thì phải làm sao.

Nơi này có hơn ngàn con heo, hẳn muốn bắt được cũng tốt thời gian rất lâu.

“Chết tiệt, vì sao phụ nữ bây giờ lại xấu xí như vậy chứ?”

Hậu Kinh tới từ mấy ngàn năm trước, gu thẩm mỹ khi đó thích phụ nữ ‘khỏe mạnh’ một chút, dĩ nhiên không phải loại cơ bắp, mà là có da có thịt vừa phải, không phải vóc dáng hồ lô cỡ lớn thịnh hành hiện giờ.

Vì thế Hậu Kinh nhìn thấy nhóm nữ thợ săn trong hội chợ Anime đều thực khó coi.

Đảo vài vòng thì hẳn rớt cuộc tìm được một người đẹp khỏe khoắn, người đẹp này ngồi trên tảng đá, tay cầm một cái ống dài, thỉnh thoảng bỏ vào trong miệng rồi phun ra làn khói trắng.

“Chính là người này!”

Sở Vĩ thoải mái híp mắt, nữ thợ săn khu Anh Đào khá cởi mở, khi này hẳn và nàng thợ săn tóc đuôi ngựa hai chùm kia đã tiến hành giao lưu thân thiết, hóa thân thành máy đóng cọc mài miết một phen.

Là một người đàn ông bình thường, Sở Vĩ cũng không phải dạng mắt tự nhiên như Ôn Văn, vì thế càng hưởng thụ hơn Ôn Văn.

Có câu nói, không có ruộng hư, chỉ có trâu mệt chết.

Tình huống này căn bản không xuất hiện trên người Sở Vĩ, bởi vì lúc mệt mỏi không chịu nổi, Sở Vĩ có thể tự sát rồi sống lại với full cây máu.

Nhìn nữ thợ săn biến mất trong tầm mắt, Sở Vĩ bắt đầu tìm kiếm con mồi thứ hai.

Công việc của phần lớn thợ săn cũng không được nhẹ nhàng thoải mái như Ôn Văn, bọn họ phải sống trong máu tươi

và chết chóc.

Vì thế rất nhiều thợ săn cần thả lỏng áp lực, điều này dẫn tới có một bộ phận thợ săn khá cởi mở.

Lúc này Sở Vĩ có nằm mơ cũng không ngờ được, vì mình giả gái quá xinh đẹp mà bị người ta nhắm tới, bởi vì trong gu thẩm mỹ của người bình thường, dáng vẻ của Sở Vĩ hiện giờ thật sự không dễ nhìn.

Ai bảo hẳn vừa vặn lại hợp gu thẩm mỹ của đồ cổ Hậu Kinh này chứ.

Muốn mập mờ với em gái nên Sở Vĩ lựa chọn vị trí khá xa hội chợ Anime, vì thế cho dù bị tập kích cũng sẽ không có ai phát hiện.

Hậu Kinh thè lưỡi liếm lông mày, sau đó yên lặng không một tiếng động tiến tới sau lưng Sở Vĩ, hai tay đè lên vai Sở Vĩ.

Sở Vĩ giật mình: “Sao em còn quay lại, tôi đã thỏa mãn em rồi mà?”

Sở Vĩ không nhận được câu trả lời, bởi vì Hậu Kinh ở sau lưng Sở Vĩ cũng đang giật mình.

Cô gái xinh đẹp này sao lại có giọng nói của đàn ông?

Chờ đã... em gái này căn bản chính là một người đàn ông!

Hậu Kinh kinh ngạc, sau đó bắt đầu phẫn nộ, hẳn cảm thấy mình bị lừa dối.

Sở Vĩ cũng nhận ra không đúng, không khí ở xung quanh bắt đầu tỏa ra mùi thúí không sạch sẽ, có nghĩa là phía sau là một thứ rất khủng bố.

Sở Vĩ muốn cầu cứu nhưng lại phát hiện mình không thể động đậy, mỗi tế bào trong cơ thể đều bị đông cứng, hoàn toàn

không thể làm ra phản kháng.

“Phía sau là thứ đồ chơi gì...”

Sở Vĩ túa mồ hôi đầy đầu, cảm giác vô lực này chỉ xuất hiện trong lần hấn đối mặt với Ôn Lệ.

Không đúng, cho dù là khi đó hấn cũng không tới mức không thể động đậy như vậy.

Hậu Kinh muốn tiện tay bóp chết Sở Vĩ, thế nhưng sau một thoáng yên tĩnh thì hấn đột nhiên phát hiện thể chất của Sở Vĩ tựa hồ có chút kỳ quái.

Nếu chuyển đổi Sở Vĩ thành cương thi thì tiềm lực phát triển trong tương lai của hấn sẽ rất kinh người.

Vì thế Hậu Kinh cắn vào cổ Sở Vĩ, lúc bị Vampire cắn, người ta sẽ cảm thấy thoải mái, mà cương thi cắn sẽ làm người ta cảm thấy đau khổ.

Hấn rút đi phân nửa máu tươi trong cơ thể Sở Vĩ, sau đó rót máu của mình vào rồi tùy ý vặn gãy cổ Sở Vĩ, chờ đợi hấn biến thành cương thi.

Vài giây sau cổ Sở Vĩ rắc một tiếng quay trở lại như cũ, sắc mặt Hậu Kinh biến thành đen như đáy nồi, kẻ này thế mà lại không chết!

Nếu như lúc ban đầu chỉ là thèm thuồng, hiện giờ Hậu Kinh đã thay đổi cái nhìn về Sở Vĩ, sau khi nghiên cứu hai phút thì hấn hiểu được năng lực của Sở Vĩ.

Người này thế mà lại có thân bất tử!

Thân bất tử phối hợp với năng lực của cương thi... thật sự rất khủng bố.

Người chết đi biến thành cương thi sẽ có một phần sức mạnh thăng cấp, thông thường thì quá trình này chỉ xảy ra một

lần, hơn nữa đối với người siêu năng thì chút tăng trưởng đó hoàn toàn không thể sánh bằng sức mạnh đã mất đi khi chuyển đổi thành cương thi.

Nhưng nếu như Sở Vĩ chuyển thành cương thi, mỗi lần tử vong sẽ làm hắn càng mạnh mẽ hơn!

Đến khi đó nói không chừng Hậu Kinh sẽ nuôi dưỡng được một tay đấm cương thi còn mạnh hơn cả mình!

Bất quá vấn đề hiện giờ là làm sao phá được thân Sở Vĩ, chân chính giết chết hắn, như vậy mới có thể chuyển đổi hắn thành cương thi, bằng không chỉ cần Sở Vĩ còn sống thì hiệu quả cương thi sẽ biến mất.

Vấn đề này đối với người khác có lẽ rất khó, nhưng đối với Hậu Kinh đã có thể xưng là thần linh thì thân bất tử không phải không thể phá giải.

Sức mạnh của hắn tiến sâu vào trong thân thể Sở Vĩ, va chạm với năng lực gốc rễ của hắn, chuẩn bị trực tiếp giết chết Sở Vĩ.

[hết 1189]

Chương 1190. Sức chống đỡ cơ thể cường hãn

Sức mạnh ô uế tà ác chui vào trong cơ thể Sở Vĩ, làm mạch máu của hắn biến thành màu đen, cơ thể đau nhức giống như có vô số sâu bọ gặm cắn, nhưng hắn căn bản không thể động đậy được.

Mắt thấy sức mạnh này sẽ chạm vào trung tâm sức mạnh của Sở Vĩ, hắn sẽ hoàn toàn bị giết chết thì một luồng sức mạnh mạnh mẽ có mùi máu tươi đã trực tiếp ép sức mạnh của Hậu Kinh ra khỏi cơ thể.

Sức mạnh hai người va chạm làm phạm vi hơn mười mét xung quanh im hơi lặng tiếng biến thành bột phấn, cơ thể Sở Vĩ cũng trực tiếp bốc hơi.

Hai vị cường giả Tai Biến va chạm, cũng không tỏa ra hơi thở khổng lồ, chỉ có có chút hơi thở yếu ớt, phần lớn người siêu năng sẽ không phát hiện được.

Nhưng lúc này ở trong hội chợ Anime có hai người có năng lực cảm nhận được sự va chạm năng lượng khác thường này, đó chính là Ôn Văn và Kyogoku Kura.

Cơ thể Sở Vĩ yên lặng tạo mới ở bên cạnh hồ lớn, có chút run rẩy nhìn bộ mặt dữ tợn của Hậu Kinh.

Khi này chắc chắn là trải nghiệm khủng bố nhất trong đời này của hắn.

Hơn nữa sau lần sống lại này, hình như hắn có chút không giống lắm...

Sở Vĩ sờ miệng, phát hiện trong miệng xuất hiện bốn chiếc răng nanh, những chiếc răng rất chắc khỏe, cứng cỏi hơn răng của quý hút máu bình thường, giống như răng cương thi vậy.

Nhưng khác với hàm răng cương thi là có những rãnh nhỏ và lỗ hồng ở sau răng, giống như dùng để hút máu, hoặc là giống như hàm răng của quý hút máu.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Sở Vĩ lần đầu tiên cảm nhận được sức mạnh tồn tại.

Trước kia tuy hắn có thân bất tử nhưng sức mạnh của hắn có chênh lệch rất lớn với người siêu hăng cùng cấp, chỉ có thể dựa vào thân bất tử dây dưa tới chết.

Hiện giờ tuy sức mạnh của hắn vẫn còn thua kém người siêu năng cùng cấp, nhưng ít nhất không còn là không có chút sức phản kháng nào nữa.

Hậu Kinh có chút khiếp sợ nhìn Sở Vĩ, sức mạnh mà Sở Vĩ bùng nổ trong khoảnh khắc khi này rõ ràng là trình độ Thần Tinh Giới!

Điều này chứng tỏ Sở Vĩ không đơn giản như thoát nhìn, nhưng vì sao đã đẩy sức mạnh của Hậu Kinh ra ngoài mà chuyển đổi cương thi vẫn thành công?

“Không đúng... hắn không hoàn toàn chuyển đổi thành cương thi, cơ thể hắn vẫn còn sống, chỉ là có đủ đặc tính của cương thi, hơn nữa... mình không thể tiến hành điều khiển hắn!”

Về mặt Hậu Kinh trở nên u ám, điều này chứng tỏ người trước mắt đã lấy được chỗ tốt khi chuyển đổi thành cương thi nhưng lại không hề bị chút hạn chế nào.

Một giọt tinh huyết quý báu mà hắn truyền vào cơ thể Sở Vĩ chỉ làm giá y cho người ta.

“Mày là ai? Ra đi, hờ tao như vậy không đến mức ngay cả mặt cũng không dám lộ diện đi?”

“Đi ra?”

Sở Vĩ nghi ngờ nhìn Hậu Kinh, xung quanh chỉ có một mình hắn.

Suy nghĩ một phen, Sở Vĩ liền hiểu được, sau trận chiến ở cao nguyên Thanh Tích, hắn có nghe Ôn Văn nói trong cơ thể hắn ẩn giấu thứ gì đó.

Lẽ nào là thứ đó đã cứu hắn?

“Mày không chịu ra thì tao cưỡng chế lôi đầu mày ra, lọ chứa của mày bị hư cũng không sao chứ?”

Trên người Hậu Kinh mọc ra vài chiếc gai xương, giọng điệu âm u nói với Sở Vĩ.

“Cấp Tai Biến...”

Phía sau Ôn Văn xuất hiện bóng ảo giá chữ thập màu đen, vẻ mặt u ám nhìn Hậu Kinh, đó là một cường giả cấp Tai Biến mà anh chưa từng thấy qua.

Hiện giờ thế giới này đang phát sinh biến đổi mỗi ngày, tình huống có thể nắm giữ trong tay thật sự không nhiều.

“Tướng tá kẻ này không giống thứ tốt, trước tiên thử đánh lên một phen xem thế nào.”

Ôn Văn hít sâu một hơi, áo khoác đen che khuất lên người, biến thành trạng thái Tai Biến.

Sau đó kiếm Huyết Hà xuất hiện, năng lượng màu đen mãnh liệt tràn vào thân kiếm, làm sức mạnh của nó được gia tăng lên một tầng cấp bậc khác.

Kiếm Huyết Hà là kiếm của Ôn Văn, có thể cùng trưởng thành với anh, lúc Ôn Văn biến thân thay đổi trạng thái, nó

cũng biến thành một món vũ khí cấp Tai Biến.

‘Ngụy kiếm đạo – Trảm Long Thức!’

Ôn Văn đột ngột xuất hiện sau lưng Hậu Kinh, kiếm dài sắc bén chém xuống, kiếm khí giống như có thể chẻ đôi núi cao.

Con người Hậu Kinh phóng ra một tia sáng chói, vươn móng vuốt muốn ngăn cản kiếm Huyết Hà, tiếng sắt thép va chạm chói tai vang lên, kiếm khí khếch tán ra mấy cây số, cắt xén mọi thứ ở xung quanh thành hai nửa.

Sở Vĩ trực tiếp bị sóng xung kích đánh bay ra xa vài trăm mét, lúc rơi xuống đất thì cơ thể đứt mẻ thảm hại.

Hắn cười khở một tiếng, bây giờ thì tệ quá, vốn nếu dính đòn như vậy thì hắn chắc chắn sẽ chết, nhưng bây giờ đỡ sống đỡ chết lại thực khó chịu.

Động tĩnh quá lớn chấn động mọi người trong hội chợ Anime, hơn nữa Kyogoku đã có thông báo nhắc nhở trước đó, vì thế nhóm thợ săn cũng không hoảng loạn, tự động rút đi.

Đây là cuộc chiến đấu cấp bậc Tai Biến, nhóm thợ săn bình thường không có cách nào nhúng tay, chỉ có nhóm thợ săn thực lực mạnh dừng lại ở khoảng cách an toàn để quan sát cuộc chiến.

Sau khi kiếm thứ nhất bị ngăn chặn, Ôn Văn không ngừng lại, cả người hóa thành vệt sáng, kiếm dài sắc bén chém về phía ngực Hậu Kinh.

Uy lực của đòn tấn công này không mạnh, nhưng tốc độ rất nhanh, mặc dù là Hậu Kinh cũng chỉ có thể nhoáng một cái, tránh được vị trí yếu hại.

‘Ngụy kiếm đạo – Đoạn Hồn Thiểm!’

Sau đó Ôn Văn vung vài tia kiếm khí về phía Hậu Kinh, mỗi tia kiếm khí đều chuẩn xác ghim vào người Hậu Kinh, làm hắn không ngừng lùi lại.

Hết thấy thật ra chỉ diễn ra không tới một phút đồng hồ.

Ôn Văn nhẹ nhàng đáp xuống đất, đưa tay liếc nhìn kiếm Huyết Hà một chút, mày nhíu chặt.

Độ cứng của Hậu Kinh vượt xa tưởng tượng của anh, những đòn tấn công trước đó chỉ xẹt qua lồng ngực anh để lại một dấu vết mờ nhạt, những đòn còn lại chỉ làm Hậu Kinh trông khá chật vật chứ không thật sự có hiệu quả hữu hiệu.

Kiếm Huyết Hà đã là vũ khí cấp Tai Biến, thế mà đối phó với hắn lại trầy trật như vậy, cơ thể của kẻ này rất cuộc mạnh mẽ đến mức nào?

Hậu Kinh cười gằn, quay sang đâm mạnh vào mặt đất, mặt đất bật ngược lên, Ôn Văn đứng cách đó mấy chục mét cũng bị hất văng lên đỉnh đầu Hậu Kinh.

Hậu Kinh trực tiếp nhảy lên, một quyền đâm vào ngực Ôn Văn, Ôn Văn vội vàng giơ kiếm chắn trước ngực, Hậu Kinh không chút né tránh để nắm tay đâm thẳng vào lưỡi kiếm, làm Ôn Văn giống như quả bóng chày bị đánh bay lên bầu trời, giống như tên lửa đạn đạo phóng vọt lên không trung, trong không khí lưu lại dấu vết nóng rực.

Ôn Văn một đường bay hơn ngàn mét mới ngừng lại được, hoảng sợ nhìn Hậu Kinh, sức mạnh của kẻ này có chút phạm vi, tốc độ cũng quá đáng sợ.

Hậu Kinh là Thần Tinh Giới hiếm thấy lấy sức mạnh cơ thể làm chủ.

Ngoại trừ năng lực chế tạo cương thi và mức độ năng lượng xếp chót trong nhóm Thần Tinh Giới, gần như tất cả năng lực của Hậu Kinh đều dồn vào cơ thể.

Cơ thể hắn chính là cỗ máy chiến đấu, chỉ dựa vào cường độ cơ thể, trong giới Thần Tinh Giới rất hiếm có ai sánh bằng hắn.

Có điều Ôn Văn cũng không sợ hãi, cuộc chiến của cấp Tai Biên không phải đều dựa vào cường độ cơ thể, thực lực tổng hợp mới là căn bản.

[hết 1190]

Chương 1191. Hắc đao lộ uy phong

Ôn Văn lơ lửng trên cao mấy ngàn mét, vô số kiếm ánh sáng màu đen ngưng tụ thành hình, dây xích có móc câu kết nối với kiếm ánh sáng tạo thành một chiếc lưới lớn trên bầu trời, toàn bộ khoảng trời ở gần đó bị che phủ.

Sau đó Ôn Văn điều khiển vô số kiếm dài lao xuống.

Hậu Kinh bật cười dữ tợn, quỳ gối lấy thế nhảy vọt lên vung nắm đấm hướng về phía Ôn Văn, hai người chiến đấu kịch liệt ở giữa không trung, xung quanh bắt đầu rơi xuống mưa năng lượng màu đen.

Bởi vì Hậu Kinh cố ý muốn cứng hóa cơ thể, cơ thể hắn cường tráng đến mức không thể tưởng tượng nổi, Ôn Văn dùng đại chiêu cũng chỉ lưu lại chút vết thương nhỏ không đáng kể trên người hắn.

Nhưng đòn tấn công hoành tráng này của anh thật ra chỉ là lớp ngụy trang, sát chiêu thật sự giấu ở phía sau.

Trong làn mưa năng lượng màu đen, một cây đao dài màu đen từ trong tay Ôn Văn thò ra, cây đao này thon dài sắc bén, tạo hình ngắn gọn nhưng không mất đi sự sắc bén.

Ôn Văn cầm lấy chuôi đao, lần vùn ảm đạm từ chuôi đao lan ra toàn bộ thân đao, bóng ma màu đen xuất hiện trên thân đao.

Về mặt Hậu Kinh dữ tợn, móng vuốt sắc bén màu đen đâm về phía Ôn Văn, trong mắt Ôn Văn xuất hiện một vết sáng,

một tay đẩy hắc đao tiến tới trước, mũi đao giống như kim nhọn đụng vào cọng râu mà đụng vào đầu ngón tay Hậu Kinh.

Trong dự đoán của Hậu Kinh, đao của Ôn Văn sẽ bị bắn ngược ra, mà móng vuốt hắc sẽ đâm vào trong ngực Ôn Văn.

Nhưng không ngờ cây đao dài màu đen không thèm chú ý tới móng vuốt cứng rắn của hắc, trực tiếp đâm vào lòng bàn tay hắc, một đường lủi thẳng tới vị trí bả vai, uy lực của đao lan ra phía sau Hậu Kinh mấy chục mét, để lại dấu vết rõ ràng trong không khí.

Hậu Kinh thoát khỏi cây đao, rơi xuống đất, huyết dịch màu xanh nhỏ giọt xuống đất, mặt đất dính huyết dịch kỳ quái nhanh chóng hủ hóa, giống như bị ô nhiễm nặng.

“Cây đao kia là thứ gì?”

Nhìn cây đao dài trong tay Ôn Văn, Hậu Kinh không khỏi kinh hãi, hôm nay có quá nhiều thứ làm đổi mới nhận thức của hắc.

Loại vũ khí cấp bậc này sao lại xuất hiện ở thế giới này?

Tay cầm đao của Ôn Văn run nhẹ, máu đen bên trên bị hắt văng, cây đao dài một lần nữa rút vào trong cơ thể Ôn Văn.

Cây đao này dù sao cũng là vũ khí của người mặc áo choàng đen, có thể phá hủy phòng ngự của Hậu Kinh cũng là chuyện đương nhiên, có điều hiệu quả tốt vượt quá dự đoán của Ôn Văn, kiếm Huyết Hà cấp Tai Biến chỉ có thể phá vỡ được chút da trên cơ thể cứng rắn đó, mà hắc đao thì dễ dàng cắt như đậu hũ.

Mỗi lần hắc đao tiến hành cắt xén mạnh mẽ sẽ tiêu hao năng lượng màu đen trong thân đao, số năng lượng này cần phải được uẩn dưỡng một thời gian trong trạm thu nhận mới có thể khôi phục.

Có điều muốn dùng nó để đối phó Hậu Kinh thì hẳn là đủ dùng.

“Ông anh, nghỉ ngơi đi, kế tiếp giao cho tôi.”

Giọng nói quen thuộc truyền tới, một người Cosplay Ninja đồ đen lao tới chỗ Hậu Kinh, tay đặt trên đầu Hậu Kinh.

Sau đó trong không khí xuất hiện vết rạn nứt, cả người Hậu Kinh bị một luồng sức mạnh không thể chống đỡ đánh bay văng đi vài trăm mét, sau đó ở giữa không trung xuất hiện vết rạn tương tự, bị đánh rớt xuống đất.

Đứng ở vị trí trước đó của Hậu Kinh chính là người mắt híp có sở thích cực kỳ tương tự Ôn Văn.

Hắn xúc khăn trùm đầu và khăn che mặt, lộ ra gương mặt có chút non nớt nhưng lại có vài phần cuồng ngạo.

Hắn có mái tóc dài đen nhánh, được buộc lại ở vị trí gần cổ, thoạt nhìn có chút hào hiệp cũng không xúc xếch.

“Trước đó tôi chỉ cảm thấy ông anh nhìn thuận mắt thôi, không ngờ ông anh lại thâm tàng bất lộ như vậy, quả nhiên giữa cường giả sẽ hấp dẫn lẫn nhau.”

“Sau khi sự việc chấm dứt, chúng ta đi uống một ly nhé, tôi là Kyogoku Kura.”

Con người Ôn Văn hơi co rút, sau đó lùi lại hai bước, một đao chặt ngang một cây đại thụ, sau đó ngồi trên thân cây, ý bảo mình giao lại cuộc chiến cho thanh niên trước mắt.

Kyogoku Kura là người mới siêu cấp trong vòng hai mươi năm nay.

So với Kiêu Phi Nhã, Harman và cả Ôn Văn thì nổi danh hơn nhiều.

Vừa thức tỉnh đã đạt cảnh giới Đồng Hóa, dễ dàng bò lên thực lực chân tự, đồng thời không chỉ cảnh giới cao, năng lực chiến đấu cũng rất cường hãn.

Tin tức lần trước Ôn Văn nghe được về Kyogoku Kura là một mình hắn đã đánh bại hai người siêu năng cấp bậc chân tự lâu đời.

Không ngờ tới bây giờ đã vượt qua giới hạn nhân thần, trở thành người siêu năng cấp Tai Biến!

Ôn Văn im lặng nhìn thiếu niên này, anh đã có thể coi là một đường thẳng tiến nhưng tiến độ nâng cấp lại không nhanh bằng người trước mắt.

Năng lực của Kyogoku Kura là điều khiển năng lượng kỳ dị giống như sóng chấn động, hắn có thể sử dụng năng lượng này để đánh nát một vùng không gian nhỏ, từ đó tạo thành lực sát thương cực kỳ mạnh mẽ.

Sau khi biết hắn là ai, Ôn Văn liền hiểu được lúc Cosplay Ninja, Kyogoku làm sao đột nhiên từ trên đèn đường tiến tới trước mặt mình.

Hắn đã nát nát không gian ở giữa mình và Ôn Văn, lúc không gian tự động tu bổ thì hắn cũng xuất hiện trước mặt Ôn Văn.

Có lẽ còn có năng lực điều khiển cực kỳ tinh tế, bằng không cũng không đến mức làm Ôn Văn không cảm nhận được khác thường.

Kyogoku Kura đã xuất hiện, Ôn Văn cũng không có chấp chiến đấu với Hậu Kinh, anh giải trừ trạng thái Tai Biến ngồi trên cây nhìn hai người chiến đấu.

Một ngày anh chỉ có mười mấy phút sử dụng trạng thái Tai Biến, Ôn Văn không xa xỉ đến mức duy trì trạng thái này để ngồi xem trò vui.

Dù sao thì chỉ cần anh khoác áo khoác đen thì người khác sẽ cảm nhận anh có thực lực Tai Biến, vì thế cũng chẳng cần lo lắng bị lộ chuyện.

Hậu Kinh hoa mắt choáng đầu từ trong bùn đất bò ra, nhe răng nhếch miệng nhìn Kyogoku Kura, lần đột kích đột ngột này làm sọ não hắn đau nhức.

“Thế giới này rốt cuộc làm sao vậy, đã trở nên nguy hiểm tới vậy rồi sao... mình chính là Thần Tinh Giới đấy!”

Lúc này Hậu Kinh cảm thấy thực oan ức, Thần Tinh Giới dù thế nào cũng nằm ở bậc đỉnh của thế giới này đi? Vì sao từ khi hắn thức tỉnh khỏi phong ấn thì chưa có ngày nào thoải mái?

Nhắm tới thần thú thì bị Thần Mặt Trăng làm cho bẽ mặt, muốn hoàn thành nhiệm vụ của Ensuk lại bị một người siêu năng nhỏ bé làm cho kinh ngạc, sau đó có một kẻ điên đột nhiên lao tới đâm chém lung tung, cuối cùng tên Kyogoku này xuất hiện gây rối...

Hắn có chút hối hận khi nhận nhiệm vụ của Ensuk, không phải không muốn phân ưu giúp Ensuk, mà là hắn thật sự không làm được!

Kyogoku Kura cũng không chờ Hậu Kinh chuẩn bị xong mới ra tay, trong không khí một lần nữa xuất hiện vết rách, một tiếng nổ mạnh qua đi, chân Kyogoku đá vào bụng Hậu Kinh.

Hậu Kinh một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, chẳng qua lần này Hậu Kinh không chật vật như vậy, mặc dù không hiểu năng lực của Hậu Kinh nhưng ở khía cạnh cận chiến thì hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng chịu thua.

“Tên nhóc cuồng vọng vô tri, mày sẽ phải trả cái giá thật đắt cho hành vi của mình!”

Trong cơ thể Hậu Kinh liên tục mọc ra xương gai nhọn, số xương này có năng lượng dư bản quán quanh, cả người hung hãn hơn trước kia gấp mấy lần, có điều bàn tay bị Ôn Văn chém bị thương vẫn chưa khôi phục.

Kyogoku cười he he, trang phục Cosplay trên người hắn nổ tung, lộ ra trang phục chiến đấu bó sát người.

Khi này hắn chỉ tập thể dục thôi!

[hết 1191]

Chương 1192. Trục xuất vĩnh viễn

Hết thầy xung quanh đều bị san bằng, hai bóng dáng va chạm kịch liệt.

Mà Ôn Văn đang ngồi trên thân cây hoàn hảo không chút tổn hại, bởi vì hai bên giao chiến không muốn dẫn tới chỗ Ôn Văn.

Ôn Văn bày ra một cái bàn, lấy ra một nắm hạt cà phê, vừa quan sát cuộc chiến Tai Biến này vừa xử lý hạt cà phê.

Cạo sạch vỏ, nướng, nghiền nát... rất nhanh sau đó số hạt cà phê này đã biến thành bột phấn, sau đó Ôn Văn phát tay ngưng tụ ra một dòng nước, để bột cà phê và nước hòa lẫn với nhau rồi đun nóng.

Mặc dù không có công cụ chuyên nghiệp nhưng muốn làm hết thầy vẫn rất dễ dàng đối với Ôn Văn.

Có điều hạt cà phê mà Ôn Văn sử dụng chỉ có thể xem là hảo hạng, không phải loại hàng đầu.

Không biết bắt đầu từ khi nào, ngành cà phê liên bang bắt đầu đi theo một hướng gắn bó keo sơn với ‘phân’.

Ban đầu là có một loại động vật nhỏ tên là cây hương, sau khi chúng ăn quả cà phê sẽ ị ra hạt cà phê hoàn chỉnh, số hạt cà phê này trải qua quá trình chế tạo cực kỳ không vệ sinh, cuối cùng tạo thành ‘cà phê chồn’ cao cấp nhất.

Cà phê chồn có hương vị rất đặc biệt, vì thế rất được hoan nghênh.

Ừm... chỉ là đặc biệt, cũng không dễ uống.

Hương vị đặc biệt này ở trong mắt Ôn Văn thì rất đơn giản, bởi vì người ị ra nấm kim châm thì không thể nào có cùng vị với nấm kim châm tươi được.

Bởi vì cà phê chồn quá hot nên hiện giờ cà phê cao cấp nhất của liên bang đều có liên quan tới phân, gì mà cà phê phân voi, cà phê phân dơi đủ loại, quả thực là khó coi.

Nói chung Ôn Văn ngồi xem cuộc chiến rất mãn nguyện, thậm chí có thể an ổn uống cà phê.

Vừa nhìn thấy hai người hầu giống như muốn đánh thành đầu chối, nghe âm thanh không gian vỡ vụn kịch liệt, tinh tế thưởng thức cà phê tự tay nghiền, thật sự có hương vị đặc biệt.

Hai người đều tung ra bản lĩnh thật sự, đánh nhau như núi lở đất mòn, một quyền một cước cực kỳ uy lực.

Có điều sau khi đánh tới trình độ nhất định thì hai bên phát hiện cứ tiếp tục như vậy chỉ là phí công.

Kyogoku không chế năng lực rất thuần thực, uy lực khi đánh nát không gian rất lớn, chẳng qua dù sao hắn chỉ mới thăng cấp không lâu, vẫn còn khá non nớt trong cuộc chiến Tai Biến.

Mà Hậu Kinh thì đơn thuần sử dụng cơ thể cứng cõi mạnh mẽ, tuy thoát nhìn không có năng lực gì xuất sắc, nhưng sức chống đỡ công thủ làm phần lớn cường giả cùng cấp phải đau đầu.

Hậu Kinh dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thỉnh thoảng có thể chiếm chút ưu thế, nhưng lúc hắn gần chiếm được tiện nghi thì Ôn Văn sẽ lôi hắc đao ra chơi một chút.

Có đôi khi là vuốt ve thân đao, có đôi khi búng vào mũi đao một chút, hoặc là dùng hắc đao thi triển chiêu ‘điện quang

độc long toàn', thấy động tác của Ôn Văn, không hiểu sao đóa hoa cúc của Hậu Kinh bắt đầu căng thẳng.

Sự việc tiếp diễn tới trình độ này, Hậu Kinh cũng có ý muốn rút lui, nếu lại xuất hiện thêm một cường giả thì có khả năng ngay cả chạy trốn hãn cũng không có cơ hội.

Vì vậy hãn khuyên nhủ Kyogoku: “Từ bỏ đi thẳng nhóc, đánh lâu vậy rồi mà cũng nên phát hiện tao mạnh hơn mày một chút, nếu không phải tên kia luôn giữ trò quý thì tao đã thắng mày từ sớm rồi.”

“Nhưng cho dù có tên kia quấy rối tinh thần thì mày vẫn không thể giết được tao, vì thế từ bỏ đi.”

Kyogoku Kura lui về sau hai bước, mỉm cười với Hậu Kinh: “Mày nói không sai, vì thế... ông anh ơi, tới giúp tôi đi, tôi chơi đủ rồi!”

Ôn Văn để cốc cà phê xuống, đứng dậy, cầm hắc đao tiến tới bên cạnh Kyogoku.

Hôm nay vẫn còn vài phút trạng thái Tai Biến, bắt tay với Kyogoku đối phó với Hậu Kinh có lẽ đã đủ rồi.

Kyogoku nghiêng đầu nói với Ôn Văn: “Ông anh, chốc nữa ông đốc toàn lực đối phó nhé, tôi sẽ phối hợp.”

Ôn Văn nghi ngờ liếc nhìn Kyogoku, người này dự định không tự mình ra tay, đứng xem anh liều mạng với Hậu Kinh à?

Trạng thái Tai Biến có thời gian duy trì rất ngắn, vì thế Ôn Văn không có ý định lãng phí, năng lượng trạm thu nhận lần thứ hai bao trùm trên hắc đao.

Hãn chỉ cần có thể tiến tới đủ gần Hậu Kinh thì sẽ tạo thành sát thương hữu hiệu.

“Ông anh, giúp đỡ của tôi đã bắt đầu rồi, chuẩn bị sẵn sàng.”

Ôn Văn gạt đầu một cái, chợt phát hiện mình đã xuất hiện trước mặt Hậu Kinh, vì thế vội vàng vung đao về phía Hậu Kinh, hắc đao lưu lại dấu vết sâu đậm trên ngực Hậu Kinh.

Hậu Kinh phần nộ không thôi, trên tay mọc ra vài góc gai xương, muốn phản kích thì phát hiện Ôn Văn đã quay trở lại bên cạnh Kyogoku.

Ôn Văn ngạc nhiên nhìn Kyogoku: “Cậu nói phối hợp, thì ra là vậy.”

Kyogoku cười he he: “Không tự mình tiến hành chiến đấu thì năng lực không chế của tôi sẽ tăng lên vài lần, ông anh thỏa thích chiến đấu đi.”

Ôn Văn nhìn Hậu Kinh bật cười dữ tợn, chuẩn bị tấn công thêm lần nữa, sau đó bị đưa tới sau lưng Hậu Kinh chém một đao, lại là một vết thương sâu.

Hỗ trợ tốt nhất chính là không phát hiện được sự tồn tại của hỗ trợ, vì thế Ôn Văn nhanh chóng thích ứng với kiểu chiến đấu này, tạo ra vô số vết thương trên người Hậu Kinh.

Năng lực của Kyogoku thoát nhìn như năng lực không gian, nhưng thật ra là một loại sức mạnh tương đối cao.

Ít nhất thông qua dịch chuyển không gian để đạt được dịch chuyển tức thời thì không có cách nào so sánh với năng lực của Kyogoku.

Quá trình dịch chuyển tức thời không cần thời gian, nhưng ở giai đoạn trước và sau quá trình sẽ có một thoáng cứng ngắt, hơn nữa trong cuộc chiến đấu cấp bậc cao, cường giả có thể tùy ý quấy rối không gian xung quanh, đây là điều cực kỳ trí mạng trong cuộc chiến Tai Biến.

Nhưng năng lực của Kyogoku hoàn toàn là lập tức phát ra, hơn nữa cho dù quấy nhiễu không gian phụ cận thì năng lực của hắn vẫn có thể thi triển.

Rất nhanh sau đó, trên người Hậu Kinh đã đầy thương tích, ở trước mặt nhóm Ôn Văn, hắn giống như một cái bia ngắm sống, hơn nữa cho dù muốn chạy cũng rất khó chạy thoát, bởi vì Kyogoku có thể kéo Hậu Kinh từ phía xa quay trở lại.

Trên người hắn không có phần thịt nào lành lặn, khắp nơi đều là vết thương nứt toát, ở trước mặt hắc đao, cơ thể hắn mỏng manh hơn cả đậu hủ.

Có điều Ôn Văn cảm thấy khá phiền phức là sức sống của Hậu Kinh quá cường hãn.

Rõ ràng đã sắp bị cắt lát nhưng vẫn duy trì sức sống tràn đầy, tình huống này làm Ôn Văn không thể kéo hắn vào trong trạm thu nhận.

Mất thấy thời gian biến thân đã sắp cạn, trong lòng Ôn Văn có vài phần lo lắng.

Nếu tới lúc đó vẫn chưa bắt được Hậu Kinh, người cần phải chạy có lẽ chính là anh.

Lúc này Kyogoku đứng ra, không cung cấp sự hỗ trợ cho Ôn Văn nữa, trên tay hắn là một quả bóng đầy vết nứt, vì quả bóng này mà quanh người Kyogoku cũng đầy vết rạn dị thường, thoạt nhìn rất dọa người.

“Khó trách khi này hắn vẫn luôn hỗ trợ mình, thì ra là đang chuẩn bị đại chiêu.”

Kyogoku hủy đi một phần không gian, để mình xuất hiện ở sau lưng Hậu Kinh, hít sâu một hơi nói: “Tao quả thực không có cách nào giết chết mày, nhưng tao có thể trục xuất mày vĩnh viễn!”

Hắn ném quả bóng trong tay vào phía sau Hậu Kinh, vô số vết rạn xuất hiện, cuối cùng tạo thành một con đường lớn cỡ một người.

Hậu Kinh bị hút vào bên trong, vài bàn tay khổng lồ muốn từ lối đi này vươn ra, nhưng con đường chợt biến mất, bàn tay cũng quay trở về nơi chúng nên ở...

[hết 1192]

Chương 1193. Tiệm mì vui vẻ

“Nơi này là... kẽ nứt ở bên ngoài thế giới!”

Hậu Kinh mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một hư không đen kịt, hẳn có thể nhìn thấy tinh cầu màu xanh lam ở dưới thân và vũ trụ mênh mông ở ngoài hành tinh.

Nhưng thấy không phải có thể chạm vào, thế giới này có nhiều lá chắn đặc biệt bảo vệ, hẳn không thể tiến vào tinh cầu màu xanh ở bên dưới, cũng không có cách nào đi ra vũ trụ bên ngoài.

Nơi này giống như nhà giam vô tận cỡ lớn, giam cầm rất nhiều cường giả Tai Biến, Hậu Kinh chính là một trong số đó.

Khác với những quái vật khác là lúc Hậu Kinh bị đưa tới đây, tuy sức sống cường hãn vẫn còn nhưng cơ thể đã vụn vỡ không còn ra hình ra dáng.

Vì thế Hậu Kinh đương nhiên sẽ bị những sinh vật cấp Tai Biến khác trong kẽ nứt nhắm tới.

Năng lượng ở nơi đây rất loãng, cường giả cấp Tai Biến muốn bổ sung năng lượng sẽ rất gian nan, mà cơ thể rách nát có đầy đủ năng lượng của Hậu Kinh chính là thức ăn lý tưởng nhất của chúng.

Vì thế có vô số sinh vật cấp Tai Biến chen chúc ủa tới, điên cuồng cắn xé máu thịt Hậu Kinh.

Hậu Kinh muốn phản kích nhưng lúc này hẳn không có sức sống khổng lồ, cơ thể có sức mạnh mạnh mẽ nhưng không có cách nào hoàn toàn phát huy, số máu thịt kia rải rác khắp bốn phía, hẳn chỉ có thể bảo vệ được một phần.

Cuối cùng máu thịt Hậu Kinh phân tán xung quanh bị đám cường giả cấp Tai Biến cắn nuốt sạch sẽ, chỉ còn lại cơ thể tàn tạ và một cánh tay.

Trong máu thịt có năng lượng mà Ensuk rót cho Hậu Kinh, chính là chất bổ dưỡng đối với đám cường giả cấp Tai Biến trong kẽ nứt.

Đợi sau khi cắn nuốt máu thịt của Hậu Kinh xong, đám cường giả cấp Tai Biến bắt đầu phân tán, không tiếp tục tấn công Hậu Kinh.

Bởi vì còn cướp đoạt nữa sẽ bị Hậu Kinh phản kích, rất có thể sẽ vì thế mà bị thương.

Ở nơi căn cốt này, bị thương là chuyện không có lợi, nói không chừng sẽ rơi vào kết cục như Hậu Kinh.

Lovevis ở bên cạnh nhìn bữa tiệc thịnh soạn của đám ác thú mà không tham gia.

Trên ót hần đầy mồ hôi lạnh, rất sợ đám cường giả cấp Tai Biến này nhắm vào mình.

Theo nghi thức đang tiến tới gần thành công, cơ thể của Lovevis ở trong kẽ nứt ngày càng hư ảo.

Vì không muốn bị những cường giả cấp Tai Biến khác nhận ra khác thường, hần vẫn luôn đặc biệt tránh né những cấp Tai Biến khác.

Nhưng nào ngờ tên Hậu Kinh chết tiệt này vừa vặn bị dịch chuyển tới ngay bên cạnh hần, dẫn tới một đám cường giả cấp Tai Biến rình coi.

May mà đám cường giả cấp Tai Biến này vì tiêu hóa Hậu Kinh nên không ở lại nơi này quá lâu, chúng chạy đi xa để tiêu hóa năng lượng, nhờ vậy mà Lovevis mới tránh được một kiếp.

“Thêm hai ngày nữa thì tốt rồi, đến khi đó mình có thể tiến vào thế giới vẫn chưa bị ăn mòn này!”

“Mình có thể chiếm một vùng đất phì nhiêu, chờ đến khi nơi này hoàn toàn bị ăn mòn thì mình chính là người che chở một vùng lãnh thổ, mạnh mẽ hơn rừng rậm Thương Bạch kia vô số lần.”

Nhìn thế giới ở trước mắt, trong mắt Lovevis lộ ra vẻ mặt khát khao.

...

Khe nứt dần dần biến mất không thấy đâu nữa, Ôn Văn tiếc nuối nhìn vị trí Hậu Kinh.

“Tiếc quá, mình còn muốn có thêm một tù nhân nữa.”

Có điều Ôn Văn cũng không có nhiều khuyết điểm, dù sao thì trạng thái Tai Biến của anh sắp hết, cho dù Hậu Kinh không bị Kyogoku Kura đánh vào trong kẽ nứt thì lần này anh cũng không có cách nào thu nhận Hậu Kinh.

Hơn nữa không gian khu Tai Biến của trạm thu nhận không nhiều, tổng cộng chỉ có mười phòng giam Tai Biến, chất lượng Tai Biến thấp như Hậu Kinh vẫn nên đi chỗ khác chiếm chỗ đi.

Kyogoku xuất hiện bên cạnh Ôn Văn, hứng thú nhìn anh: “Ông anh đúng là thâm tàng bất lộ, nếu không phải tôi vừa vặn tới tham gia hội chợ Anime rồi đụng trúng ông anh, có khả năng tôi sẽ không phát hiện được thân phận của ông anh.”

Không sai, sở dĩ Kyogoku Kura xuất hiện ở nơi này không có nguyên nhân sâu xa gì cả, hẳn chỉ đơn giản là tới tham gia hội chợ Anime.

Được xem là người sinh sống ở nơi này, lại có tuổi tác vẫn còn trẻ, Kyogoku có thể xem là người sống ở thế giới hai

chiều, chỉ cần không có nhiệm vụ, hắn không ở nhà xem Manga Anime thì cũng tới dạo chơi hội chợ Anime.

Về phân tu luyện?

Xin lỗi, thiên tài không cần tu luyện.

Hắn ở nhà lẩn một vòng có lẽ sẽ lĩnh ngộ được tuyệt chiêu xoắn ốc tử vong...

Kyogoku không có ý tứ xác nhận thân phận Ôn Văn, chỉ đơn giản vì gặp được Ôn Văn mà vui vẻ.

“Bên thành phố Wono có một tiệm mì cấp bậc báu vật, tôi mời ông anh ăn mì.”

Ôn Văn mỉm cười, đi theo sau Kyogoku tới tiệm mì mà hắn nói.

Anh quyết định kết bạn với Kyogoku Kura, không chỉ vì hai người là ngư tầm ngư mã tầm mã, đây là lần đầu tiên anh gặp Kyogoku, anh vẫn chưa có nhiều hiểu biết về đối phương.

Nguyên nhân chân chính làm anh có quyết định này là vì thực lực của Kyogoku, cấp Tai Biến là cấp bậc thực lực cao nhất ở liên bang, không có người nào có thể bỏ qua một vị cường giả cấp Tai Biến.

Một nguyên nhân khác chính là cách thức Kyogoku đánh bại Hậu Kinh.

Chiêu thức kẻ nút hút Hậu Kinh đi làm Ôn Văn rất coi trọng.

Thế giới này bị mấy tầng lá chắn mạnh mẽ bảo vệ, có thể đuổi cường giả cấp Tai Biến khỏi thế giới này, trước giờ Ôn Văn chỉ biết mỗi cá voi khổng lồ Thiên Mạc, hiện giờ có thêm Kyogoku Kura.

Nói không chừng có một ngày, Ôn Văn có thể sử dụng được năng lực của Kyogoku.

Hai người vừa nói vừa đi, rất nhanh đã tới được tiệm mì.

Tiệm mì này không lớn, trước cửa tiệm có mấy tấm vải trắng vẽ hình sợi mì, trên vải viết mấy chữ to.

‘Tiệm Mì Thùng Gỗ Lớn Vui Vẻ’

Xung quanh bao phủ một tầng kết giới trong suốt không màu, nó sẽ làm người bình thường ở xung quanh không thấy được tiệm mì này.

“Cửa hàng này chỉ điều đãi thợ săn có thực lực thôi, ông chủ đã phát huy tinh thần thợ làm mì tới đỉnh cao chỉ vì làm ra một tô mì sợi thơm ngon tuyệt đỉnh, được Hiệp Hội Thợ Săn khu Anh Đào bọn tôi gọi là ‘Thần Mì Sợi’.” Kyogoku nhiệt tình giới thiệu.

Đối với lời giải thích của Kyogoku, Ôn Văn cũng không quá hứng thú.

Tinh thần thợ làm mì của khu Anh Đào gì đó, trong mắt Ôn Văn cũng chỉ như thế, mặc dù có chỗ thích hợp nhưng cũng không thể nào hóa thứ tầm thường thành thần kỳ.

Cũng giống như thiện xạ vậy, quen tay thì hay việc thôi.

Nhưng khi mì bung lên, mắt Ôn Văn dựng thẳng, trên thế giới này còn có mì như vậy sao?

Tô mì này thoát nhìn chỉ là bày biện xinh đẹp, nhưng mùi hương tỏa ra thật sự hấp dẫn Ôn Văn, làm anh vô thức mỉm cười.

Ôn Văn kinh nghiệm phong phú thoáng chốc phân biệt được mùi hương này có tác dụng tương tự như cuồng khí, nhưng lại không có hiệu quả mặt trái của cuồng khí.

“Giật mình đúng không, lần đầu tiên tôi cũng giống như ông anh vậy.” Kyogoku vừa ăn từng ngậm mì lớn, vừa cười nói với Ôn Văn.

“Ông chủ Thùng Gỗ Lớn cũng là người siêu năng, siêu năng lực của hắn là chế tạo mì sợi.”

“Người bình thường có được năng lực này có lẽ đã sớm bị quan thất vọng, làm một người công cụ chỉ biết làm mì.”

“Nhưng ông chủ Thùng Gỗ Lớn thì khác, hắn muốn để người ăn mì của mình được vui vẻ, vì thế mấy chục năm nay vẫn luôn chăm chỉ làm ra sợi mì thơm ngon nhất, cảnh giới một đường tăng lên, cuối cùng trở thành người siêu năng cấp bậc chân tự!”

“Không quản là ai ăn mì của hắn cũng sẽ cảm nhận được vui sướng từ sâu trong lòng, cảm giác này có thể giảm bớt áp lực của người siêu năng, đồng thời trở nên lạc quan hơn trước.”

Ôn Văn nhìn tô mì trước mắt, thực nghiêm túc nói với Kyogoku: “Mì này không tồi.”

Sau đó Ôn Văn nhìn ông chủ, có chút ý xấu đánh giá, đáng tiếc nhìn vài lần cũng không phát hiện ông chủ Thùng Gỗ Lớn có âm mưu gì.

Nếu vị này có âm mưu tà ác thì tốt quá, Ôn Văn có thể vô đối phương vào trạm thu nhận để làm đầu bếp...

[hết 1193]

Chương 1194. Sakuraba Ichiro

Sau khi nếm sợi mì trong miệng, Ôn Văn đột nhiên có chút xúc động.

Siêu năng lực không nhất định chỉ dùng vào chiến đấu, nếu quái vật tới từ thế giới trong không hứng thú với giết chóc thì có khả năng dạng người siêu năng như ông chủ Thùng Gõ Lớn sẽ dằn nhiều hơn.

Rất nhiều người siêu năng sẽ đặt tâm trí vào chuyện có ý nghĩa hơn chứ không phải là chiến đấu.

Ôn Văn cảm thấy, có lẽ đó mới là cuộc sống nên có của người siêu năng.

Nếu không phải tình thế bức bách, có bao nhiêu người siêu năng thích chém chém giết giết đâu chứ.

Đột nhiên một ông cụ đi vào tiệm mì, hần tiến vào thì Kyogoku ở bên cạnh Ôn Văn chợt cứng đờ, Ôn Văn quay đầu nhìn lại, nhếch miệng đầy mong đợi.

Ông cụ đầu trọc này có mắt hơi híp, lưng còng, còn chống một cây gậy ba toong, thoát nhìn chính là một cường giả...

Hắn là Người Phán Quyết của khu Anh Đào, được người siêu năng khu Anh Đào công nhận là Thần Kiếm Quý Nhẫn, là một cường giả phát huy đạo kiếm sĩ và đạo nhẫn giả (Ninja) tới tận cùng – Sakuraba Ichiro.

Sakuraba Ichiro là cường giả quật khởi vào trăm năm trước của khu Anh Đào.

Khi đó hắn đã dần già đi, mặc dù từng là bậc thầy nhẫn thuật và bậc thầy kiếm thuật nhưng hơn trăm đuôi đã làm hắn trở thành một cụ già ngay cả cầm dao cũng không nổi.

Thời đại đang nhanh chóng biến hóa, trong thời đại hỗn loạn đó, Sakuraba Ichiro không đành lòng thấy khu Anh Đào tiếp tục chìm đắm, sứ mệnh mãnh liệt đã làm hắn thức tỉnh siêu năng lực trong lúc tuổi già, cuối cùng một đường vượt qua mọi chông gai trở thành cường giả cấp Tai Biến.

Dưới sự nỗ lực của Sakuraba Ichiro, khu Anh Đào hỗn loạn rút cuộc cũng thống nhất, đồng thời gia nhập liên bang địa cầu làm thời đại hỗn loạn kia có thể sớm kết thúc.

Sakuraba Ichiro là nhân vật được xuất hiện trong bài thi lịch sử liên bang, có điều trong sách giáo khoa thì sau khi liên bang thống nhất hắn đã qua đời, thực tế thì sau khi trở thành cường giả cấp Tai Biến, hắn đã không còn bị vấn đề tuổi thọ quấy rầy.

Vị này đột nhiên xuất hiện ở nơi này thật sự làm Ôn Văn kinh ngạc, có điều thấy hắn cũng chỉ tới ăn mì thì Ôn Văn an tâm hơn rất nhiều.

Ông cụ hàm răng chỉnh tề nuốt trọn một tô mì, sau đó lau miệng và râu mép rồi nói với Ôn Văn: “Chuyện hôm nay coi như tôi nợ cậu một nhân tình, nếu không có cậu thì đứa nhỏ Kura này không có cách nào trục xuất vị Tai Biến kia.”

Khóe miệng Ôn Văn giật giật, hiện giờ anh không mặc áo choàng Hắc Thập Tự, ông cụ này làm sao nói toạc ra thân phận của anh vậy chứ?

Sakuraba Ichiro là một người khôn ngoan, sau cuộc chiến đó, Kyogoku lại cùng ăn mì với một siêu thợ săn bình thường, như vậy thân phận của người này chắc chắn không bình thường.

Nếu thân phận đã lộ, Ôn Văn cũng không che giấu, trực tiếp thừa nhận mình là Hắc Thập Tự, cũng là người đứng đầu thật sự của SRS Cơ Kim Hội.

Đồng thời nhân cơ hội này bàn chút chuyện làm ăn với Sakuraba Ichiro, qua ngày hôm nay, Cơ Kim Hội có thể tới khu Anh Đào phát triển, chỉ cần không ảnh hưởng tới trật tự bình thường của nhóm thợ săn khu Anh Đào là được.

Sau khi bàn bạc xong xuôi mọi chuyện, Sakuraba Ichiro dẫn theo Kyogoku Kura rời khỏi tiệm mì.

Hai người chính là quan hệ thầy trò, Sakuraba thấy Kyogoku cả ngày chỉ biết tham gia hội chợ Anime không chịu làm việc đàng hoàng thì rất tức giận, quyết định muốn trở về sẽ dạy bảo Kyogoku một phen.

Ôn Văn ngồi trên ghé tiệm mì, suy ngẫm mình có cần phải che giấu thân phận nữa hay không.

Nhóm Người Phán Quyết có lực chiến đứng đầu Hiệp Hội Thợ Săn, hiện giờ đã có bốn người biết thân phận của Ôn Văn, mà Hiệp Hội Thợ Săn có ‘nhân viên điều tra’ thuộc chuyên ngành điều tra độc lập, năng lực thu thập tin tức của bọn họ rất mạnh.

“Nói không chừng hiện giờ dàn quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn đã biết thân phận của mình, chỉ có mình vẫn luôn cho rằng bọn họ không biết.”

Sau khi cân nhắc một phen, Ôn Văn quyết định tiếp tục chiến lược giấu giếm thân phận, chờ đến khi nào Hiệp Hội Thợ Săn phát hiện rồi tính sau.

Sau đó Ôn Văn cũng rời khỏi trạm mì, từ tín hiệu trạm thu nhận tìm được Sở Vĩ đang uống rượu.

“Sao ông lại tới đây, tới, uống một ly nào!” Về mặt Sở Vĩ đỏ hồng nói với Ôn Văn.

Ôn Văn nhìn Sở Vĩ say khướt không còn biết trời trăng gì, hơi nhướng mày.

Từ khi Sở Vĩ phát hiện mình ngoại trừ bất tử thì còn biến thành thể kết hợp của Vampire và cương thi thì đã rơi vào sợ hãi.

Hắn sợ mình sẽ làm hại người khác, sau đó biến thành quái vật không có cách nào ngăn cản, loại khủng hoảng này chiếm cứ tâm linh hắn.

Ôn Văn thở dài một hơi, trực tiếp hát tung sọ não Sở Vĩ.

Một lát sau, Sở Vĩ khôi phục như lúc ban đầu, mùi rượu trên người cũng tiêu tan sạch sẽ.

“Khó khăn lắm tôi mới chuốc say được mình, ông làm thế thì tôi lại phải uống nữa.” Sở Vĩ cười khỏ nói với Ôn Văn.

Ôn Văn lôi ra một thùng rượu công nghiệp: “Uống cái này đi, mạnh đô hơn.”

Sở Vĩ hé miệng muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không nói ra miệng.

“Dù gì cũng là thợ săn thân kinh bách chiến, là nhân viên thu nhận của trạm thu nhận, ông ẹo như con gái vậy làm gì, ông không ngại mất mặt nhưng tôi thì ngại đất.” Ôn Văn ghét bỏ nhìn Sở Vĩ.

Sở Vĩ tỏ ra chán nản, dùng giọng điệu tự giận bản thân nói: “Dục vọng khát máu của Vampire không thể khống chế, cương thi còn cực đoan hơn cả Vampire, tôi bây giờ là tổng hợp của cả hai, tôi căn bản không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Ông muốn biết thay đổi cụ thể của mình đúng không, chuyện này rất đơn giản.” Ôn Văn kéo Sở Vĩ từ dưới đất dậy: “Tôi dẫn ông đi kiểm tra một phen, nếu ông thật sự biến thành

quái vật không thể không chế được bản thân, tôi sẽ nhốt ông vào trạm thu nhận, để ông không thể hại người.”

“Nếu không không sinh ra dự vọng tiêu cực thì ông hãy tỉnh táo lại đi, trở lại dáng vẻ như trước kia.”

Sở Vĩ còn chưa đồng ý đã bị Ôn Văn túm tay kéo đi hai con đường, tới một khoảng đất trống, một bài kiểm tra đặc biệt được tiến hành trong bóng đêm thành phố Wono.

Đầu tiên Ôn Văn trói Sở Vĩ lại, sau đó từ trong thành phố bắt tới một cô gái vừa tròn mười tám và một người mập da non thịt mềm.

Hai người đều bị Ôn Văn thôi miên, sẽ không biết đêm nay xảy ra chuyện gì, hơn nữa cũng sẽ nhận được một khoản bồi thường.

Sau đó Ôn Văn để Sở Vĩ tiến vào trạng thái đói bụng.

Bởi vì Ôn Văn không có năng lực phương diện này, vì thế anh đã thông qua phương pháp vật lý để làm cho Sở Vĩ tiến vào trạng thái đói bụng.

Cái gọi là phương pháp vật lý chính là để con rồi tiến hành làm rộng dạ dày Sở Vĩ, tình cảnh có chút khó coi...

Sau khi xử lý xong, anh lại rút máu Sở Vĩ, hiện giờ Sở Vĩ vừa yếu lại đói.

Cuối cùng Ôn Văn sử dụng tác động tinh thần, tạm thời để Sở Vĩ rơi vào trạng thái hỗn loạn, sau đó cởi trói cho hắn.

Ôn Văn rạch một vết thương nhỏ ở cổ cô gái và người mập kia để làm thức ăn dự phòng cho Sở Vĩ.

Thiếu nữ phù hợp khẩu vị của Vampire, người mập thì thích hợp khẩu vị của cương thi, cho dù Sở Vĩ kén ăn cỡ nào cũng sẽ chọn một trong hai.

Ở bên kia, Ôn Văn chuẩn bị một thùng gà chiên thật to và một cốc CocaCola khổng lồ, muốn xem Sở Vĩ lựa chọn thế nào.

Trạng thái của Sở Vĩ hiện giờ cơ bản chỉ có thể dựa vào bản năng để hành động, hẳn sẽ chọn thức ăn bình thường hay cắn nuốt máu thịt người sống đây?

[hết 1194]

Chương 1195. Năng lực của Sở Vĩ

Thời gian trôi qua từng chút một, phản ứng trên người Sở Vĩ cũng càng mãnh liệt hơn.

Ánh mắt của hắn trở nên đỏ ngầu, vành mắt biến thành màu đen, bốn chiếc răng nanh lộ ra, móng tay biến thành màu đen kịt và dài ra.

Đây là trạng thái Vampire bị dục vọng khát máu khống chế, còn có vài đặc điểm chỉ cương thi mới có.

Căn cứ theo kinh nghiệm của Ôn Văn, Vampire rơi vào trạng thái này thì bản thân không có lý trí, trong thế giới của hắn chỉ còn lại màu sắc của máu.

Ôn Văn ngồi ở bên cạnh, mắt nhìn chăm chăm Sở Vĩ: “Để tôi xem lựa chọn của ông, tôi không muốn phải tự tay nhốt ông vào trạm thu nhận đâu.”

Sở Vĩ không thèm liếc nhìn tới gà rán và CocaCola, xông thẳng tới chỗ hai người kia, vừa đi vừa chảy nước bọt, dùng móng tay màu đen vuốt ve mặt cô gái.

Dòng sông đỏ ngòm mơ hồ hiện lên, kiếm Huyết Hà đã rời vỏ, chỉ cần Ôn Văn muốn thì Sở Vĩ sẽ biến thành mười mấy khúc.

Người khác không có cách nào với năng lực sống lại vô hạn của Sở Vĩ, nhưng Ôn Văn muốn đối phó hắn thì rất đơn giản.

Sở Vĩ liếm môi, đột nhiên làm ra hành vi mà Ôn Văn không ngờ tới, hấn tự cắn vào cổ tay mình.

Cơ thể hấn nhanh chóng khô đét lại, nhưng triệu chứng sinh ra vì đói khát cũng hoàn toàn biến mất, sau khi sinh mệnh thể của Sở Vĩ mất đi, Sở Vĩ hoàn hảo không chút tổn hao hồi sinh ở ngay tại chỗ.

Sở Vĩ nghi ngờ nhìn Ôn Văn: “Ông đang làm gì vậy? Sao tui ở đây?”

Ôn Văn có chút sững sốt, hơi nheo mắt lại: “Tự mình ăn mình... thú vị.”

Không đợi Sở Vĩ hỏi rõ Ôn Văn đang làm gì, Ôn Văn đã tiến tới đánh vào bụng Sở Vĩ, sau đó vồ đầu hấn một cái, Ôn Văn muốn tiến hành lần thử nghiệm thứ hai.

Cứ vậy tiến hành tới lần thứ năm, mãi tới khi gà gáy buổi sáng và mặt trời ló dạng, Ôn Văn mới ngừng lại, hiện giờ anh đã hiểu được cơ bản về Sở Vĩ.

Sở Vĩ tương đương với hỗn hợp thể của Vampire và cương thi, giống như Ôn Văn đồng thời sử dụng thể chất cương thi và Vampire vậy, hơn nữa thân bất tử vẫn còn.

Hấn không sợ nắng, nhưng cơ thể sẽ theo bản năng mà thèm khát máu thịt tươi mới.

Có điều loại thèm khát này sẽ làm chính hấn trở thành đối tượng đầu tiên bị săn.

Năng lực bất tử của Sở Vĩ xuất phát từ Huyết hoàng đế Vlad, sức sống của tất cả sinh vật bị Vlad và Sở Vĩ giết chết sẽ được chứa đựng trong cơ thể Sở Vĩ.

Lúc cơ thể Sở Vĩ sinh ra cảm giác thèm khát máu thịt, hấn sẽ tiêu hao máu thịt chứa đựng trong cơ thể trước tiên.

Loại tiêu hao sinh ra để ăn cơm này kém xa tiêu hao cần để sống lại, bởi vì nó tương đương năng lượng này chỉ là một vòng tuần hoàn trong cơ thể hắn, tiêu hao thật sự rất ít ỏi.

Sau khi thỏa mãn tiêu hao, Sở Vĩ sẽ bắt đầu sinh ra thêm khát với các loại thức ăn như gà chiên.

Có lẽ sau lần bị Hậu Kinh tập kích, dị biến sinh ra chỉ làm Sở Vĩ mạnh mẽ hơn.

Kết quả thử nghiệm đã có, Ôn Văn không cần ngược đãi Sở Vĩ nữa, sau khi cho hắn ăn xong toàn bộ số gà chiên mình chuẩn bị, Ôn Văn bắt đầu kiểm tra năng lực chiến đấu của Sở Vĩ.

Kiểm tra chia ra ba hàng mục, thứ nhất chính là kiểm tra giới hạn của các số liệu, thứ hai là đấu luyện với Ôn Văn, thứ ba là Ôn Văn tìm cho Sở Vĩ một quái vật không có lý trí, để hắn tiến hành chiến đấu liều mạng.

Kết quả hạng mục khảo nghiệm thứ nhất chứng minh thực lực ở trạng thái bình thường của Sở Vĩ đã thăng cấp rất lớn, mà khi hắn kích hoạt trạng thái cương thi Vampire thì thực lực sẽ gia tăng gấp bội.

Kết quả hạng mục khảo nghiệm thứ hai làm Sở Vĩ bị Ôn Văn hành hạ thương tích đầy mình, một con gà cùi bấp cho dù thực lực tăng bạo cỡ nào thì cũng chỉ là một con gà mạnh mẽ một chút mà thôi.

Về phần kết quả của hạng mục thứ ba, thật sự làm Ôn Văn có chút vui mừng.

Ôn Văn từ trong trạm thu nhận thả ra một con quái vật cơ thể như than đá đang phừng lửa.

Quái vật này do vợ chồng Trường Tôn Cảnh và Tiêu Mạn kết hợp bắt giữ, có thực lực Tai Nạn thượng tự, phần não chỉ cỡ nhân hồ đào, lúc bị bắt không cẩn thận rớt ra từ lỗ mũi.

Vì thế hiện giờ quái vật này chỉ còn lại dự vọng chiến đấu không giới hạn, giống như phiên bản trái ngược của thực hủ yêu.

Ôn Văn cưỡng chế lấy đi toàn bộ trang bị của Sở Vĩ, để Sở Vĩ cứng đối cứng với quái vật ngọn lửa này.

Tuy thực lực của Sở Vĩ đã mạnh mẽ hơn, nhưng đối với con quái vật này thì vẫn yếu như một con gà con.

Sau khi bị ép tới đường cùng thì hấn bùng nổ mở ra trạng thái cương thi Vampire, cắt đứt một ngón tay của quái vật lửa, sau đó bỏ nó hành hạ tàn nhẫn tới chết.

Đợi tới khi Sở Vĩ sống lại, Ôn Văn ngạc nhiên phát hiện thực lực của Sở Vĩ lại gia tăng lên một chút biên độ nhỏ!

Phần gia tăng này không rõ ràng, thậm chí bản thân Sở Vĩ cũng chỉ có một chút cảm giác, nhưng Ôn Văn vừa tiến hành kiểm tra cực hạn cho Sở Vĩ, vì thế chỉ liếc mắt là nhận ra biến hóa.

“Đúng là niềm vui bất ngờ...”

Ôn Văn liếm môi, phần huấn luyện chiến đấu cho Sở Vĩ lần thứ hai bắt đầu.

Huấn luyện phức tạp này tạm thời không nhắc tới, cuối cùng Ôn Văn phát hiện khi Sở Vĩ rơi vào đường cùng rồi tử vong, lúc sống lại thì sức mạnh sẽ tiến hành thăng cấp.

Có điều loại gia tăng này có hạn chế rất lớn, cố gắng ra tay không được, Ôn Văn giết cũng không được.

Chỉ khi nào thật sự gặp phải đường cùng, trải nghiệm cảm giác bị chết chết khi chiến đấu thì thăng cấp mới xuất hiện, không thể dùng trên cùng một con quái vật.

Tức là nếu Sở Vĩ muốn trở nên mạnh hơn thì phải không ngừng tìm kiếm quái vật mạnh mẽ để chiến đấu, nếu Ôn Văn

suy đoán chính xác, với năng lực đặc thù của Sở Vĩ, hẳn có thể mạnh mẽ vô hạn, mãi tới khi không ai có thể dễ dàng giết chết hẳn nữa.

Tới đây thì kiểm tra chính thức hoàn tất.

Sở Vĩ lấy lại trang bị của mình, oan ức nhìn Ôn Văn, giống như Ôn Văn là đồ biến thái vậy.

Ôn Văn là biến thái sao?

Đúng vậy, có điều chuyện này không quan trọng.

Quan trọng là hẳn rốt cuộc cũng thoát khỏi ma chướng của Ôn Văn, hẳn không bao giờ muốn có trải nghiệm như vậy nữa.

Ôn Văn trịnh trọng vỗ vai Sở Vĩ: “Cố gắng mạnh mẽ hơn đi, không bao lâu nữa thế giới này sẽ có biến đổi lớn, chỉ có cường giả mới có tư cách bảo vệ thứ gì đó.”

Sở Vĩ không quan tâm Ôn Văn nói gì: “Đừng làm rộn, hiện giờ tôi chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi thôi, hôm nay ông đã dùng hết phần chiến đấu cả năm của tôi rồi.”

Ôn Văn lắc đầu: “Tôi nghiêm túc đấy, ông phải mạnh mẽ lên thật nhanh, bằng không ông sẽ phải hối hận đấy.”

Sở Vĩ có chút sững sốt: “Có chuyện gì sắp xảy ra à?”

“Qua mười mấy ngày nữa, tất cả tổ chức bí ẩn sẽ tạo thành một liên minh, mục tiêu của bọn hắn là lật đổ Hiệp Hội Thợ Săn... đây chỉ là bắt đầu của biến đổi.”

Ôn Văn lựa chọn trong số những chuyện mình nắm giữ nói cho Sở Vĩ.

“Đây là toàn bộ sự thực, nếu không phải vì chuyện này, tôi cũng không dốc hết sức lực kiểm tra năng lực của ông như vậy, kế tiếp nên làm thế nào, ông tự chọn đi.”

Sau khi Ôn Văn rời đi, Sở Vĩ ngồi bệch xuống đất, thở dài thở ngắn đứng dậy.

Hắn không nghi ngờ độ chân thật trong lời nói của Ôn Văn, bởi vì không quản là bên trạm thu nhận hay bên Hiệp Hội Thợ Săn, con đường tiếp nhận tin tức của Ôn Văn tốt hơn Sở Vĩ.

Vốn Sở Vĩ chỉ muốn làm một thợ săn bình thường, nhưng trong tình huống như vậy, hắn còn có thể tiếp tục thanh thoi sao?

Nửa tiếng sau, Sở Vĩ đứng dậy, đi về phía sân bay.

Ở khu Anh Đào có một hiểm địa nổi tiếng, có tên là Hoàng Tuyền hoang dã.

Nơi đó có truyền thuyết về Bách Quỷ Dạ Hành, đám quái vật sẽ không rời khỏi khu vực hoang dã, vì thế tới giờ vẫn giữ được bình yên với Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng lần này Sở Vĩ lại muốn tới đó để chết!

[hết 1195]

Chương 1196. Biến đổi của mỗi người

Hoành Âm đi vào trong trạm thu nhận, con người sáng ngời nhìn bảng thông báo mới nhất ở cạnh cửa hàng thu nhận của trung tâm khu Tai Hại.

Nơi này là chỗ công bố tin tức của trạm thu nhận, một vài tin tức quan trọng sẽ được công bố ở đây, ví dụ như tiệm mát xa Thổ Thổ hôm nay sẽ giảm giá...

Chẳng qua hôm nay đám nhân viên thu nhận đều vây ở đây nhìn thông báo.

Nội dung thông báo đại khái chính là những gì Ôn Văn đã nói với Sở Vĩ, có điều đã được xử lý để có chút mơ hồ hơn, để nhóm nhân viên thu nhận sinh ra cảm giác nguy cơ, sẽ không để bọn họ biết quá nhiều tin tức.

Có nhiều thứ không phải cứ càng nhiều người biết thì càng tốt.

“Nói tiếp thì gần đây đám tổ chức bí ẩn ẩn núp sâu hơn trước kia, nghe nói chúng đang có âm mưu lớn.”

Về mặt của những người khác khá khản trương, Hoành Âm thì lại mỉm cười.

Theo thực lực ngày càng mạnh mẽ hơn, sẵn giết thành viên của các tổ chức bí ẩn cũng dễ dàng hơn, nếu sau này đám kia không trốn nữa thì chính là chuyện tốt đối với hắn.

Cung Bảo Đình liếc nhìn bảng thông báo, sau đó rời khỏi trạm thu nhận, tiếp tục tu luyện.

Lúc này râu tóc của Cung Bảo Đình đều có màu đỏ vàng đan xen, đôi mắt đỏ rực như có ngọn lửa nhún nhảy.

Sau khi lá chắn biến mất, thực lực của hắn tăng trưởng càng lúc càng nhanh hơn, hiện giờ đã là người siêu năng cấp bậc chân tự.

Đối với biến đổi sắp tới, Cung Bảo Đình không có chút cảm giác khẩn trương nào, cũng không vì thế mà thay đổi kế hoạch huấn luyện của mình, bởi vì hắn vẫn luôn đặt mục tiêu cho mình là trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong khu phòng giam Tai Nạn, Miêu Miêu Miêu nhún nhảy đi tới, tìm kiếm mục tiêu thích hợp.

Theo cô ngày càng mạnh hơn, năng lực ‘Vua Thú’ của cô không chỉ có thể mô phỏng theo sinh vật bình thường, ngay cả những sinh vật thần thoại cũng có thể.

Ví dụ như thú một sừng, ví dụ như... rồng!

Tuy thoát nhìn cô chỉ là một thiếu nữ mềm mại, nhưng kỳ thực vũ khí chiến đấu của cô chính là đặc tính của vô số loại thú dữ!

Trong số thành viên lúc ban đầu của trạm thu nhận, người đầu đầu nhất chính là Phùng Duệ Tinh.

Trong tay hắn nắm giữ SRS Cơ Kim Hội, Cơ Kim Hội không thể so với những cường giả đơn độc, cho dù đánh nhau dữ dội thế nào cũng có thể sống sót, mà tổ chức cỡ lớn như Cơ Kim Hội nếu bị tổn hại nặng nề, muốn khôi phục lại không phải chuyện đơn giản.

Cũng may Cơ Kim Hội hiện giờ có số lượng thành viên khổng lồ, đủ để ứng phó một ít sóng gió.

Một tổ chức không trải qua chút sóng gió sẽ rất khó có chỗ đứng trên thế giới, chuyện sắp xảy ra có lẽ chính là cơ hội của

trạm thu nhận.

Thông báo này làm tất cả mọi người trong trạm thu nhận đều khẩn trương, cũng đạt được hiệu quả mà Ôn Văn mong muốn.

Anh không hi vọng, lúc biến đổi diễn ra, trạm thu nhận không có chút chuẩn bị nào.

...

Ở một hồ nước yên tĩnh, một tảng đá nhô ra, trên tảng đá có một khe hở không lớn, là vết kiếm dài ghim vào trong đá.

Kiều Phi Nhã đứng trên tảng đá, dụng thẳng kiếm dài ở trước người, nhắm mắt lại không ngừng hít sâu.

Ven bờ hồ có vài người đàn ông mặc giáp, phụ nữ mặc váy dài, còn có một kẻ bị trói lại treo dưới tàng cây.

Bọn họ là người nhà của Kiều Phi Nhã, hôm nay cùng tới đây để cổ vũ cho Kiều Phi Nhã, thuận tiện bảo vệ cô.

Kiều Phi Nhã đang tiến hành một phần rèn luyện quan trọng, nếu cô có thể thông qua thì sẽ nhận được sức mạnh tổ tiên, đột phá cảnh giới hiện giờ, trở thành vua kỵ sĩ.

Khu Kim Ưng ngày xưa có hai vị cường giả cấp Tai Biên hiển hách một thời, bọn họ giúp đỡ nhau sáng lập ra một vương triều mạnh mẽ.

Trải nghiệm của bọn họ trở thành câu chuyện truyền thuyết lan truyền ra dân gian khu Kim Ưng.

Trước đây vị pháp sư truyền kỳ kia vẫn luôn ru rú trong nhà, hiện giờ sống với thân phận Người Phán Quyết, chỉ khi nào xuất hiện cấp Tai Biên tập kích, hấn mới ra tay.

Mà một vị vua kỵ sĩ khác đã mất ở độ tuổi tráng niên, để sức mạnh truyền thừa của mình ở dưới hồ thánh.

Tất cả hậu duệ của vua kỵ sĩ sau khi đạt tới thực lực tiêu chuẩn thì có thể thử rèn luyện, thức tỉnh sức mạnh vua kỵ sĩ.

Nhưng tới hiện giờ, gia tộc Joelle cũng chỉ có một mình Kiều Phỉ Nhã tiếp cận được giới hạn này.

Có điều ngay cả Kiều Phỉ Nhã cũng phải tới khi lá chắn vỡ nát mới đạt được.

Quá trình khảo nghiệm dài đằng đẵng, nếu như Kiều Phỉ Nhã có thể thông qua, đột phá được cảnh giới hiện tại, trở thành vua kỵ sĩ mới của gia tộc Joelle!

Kiều Phỉ Nhã hít sâu một hơi, cầm kiếm dài trong tay vào kẽ hở trên đá.

Một vệt ánh sáng vàng bắn ra, trực tiếp vọt thẳng lên bầu trời, mây đen tản ra, lộ ra sao trời lóng lánh.

Hồ nước dâng lên tạo thành một lồng chụp thật lớn bao lấy Kiều Phỉ Nhã, làm người bên ngoài không thấy rõ tình huống bên trong.

Tảng đá dưới người Kiều Phỉ Nhã tự động tác ra, bên dưới xuất hiện một cầu thang thông xuống lòng đất, đó chính là nơi khảo luyện.

Sau khi Kiều Phỉ Nhã bước vào, tảng đá khép lại, mặt hồ khôi phục bình tĩnh.

Cha Kiều Phỉ Nhã nhìn mặt hồ yên ả, nhếch môi mỉm cười: “Tôi tin con bé nhất định có thể thông qua khảo nghiệm, bởi vì con bé là con gái của tôi, chúng ta về thôi.”

Hắn nói xong thì phát tay cắt đứt sợi dây, kéo người bị trôi kia đi.

Người bị trôi là anh trai Kiều Phỉ Nhã, một kẻ cực kỳ cuồng em gái mình, biết Kiều Phỉ Nhã muốn tiến hành khảo

nghiệm thì nhất quyết đòi đi theo, không trối lại thì Kiều Phi Nhã rất khó tiến hành khảo nghiệm.

...

Vùng Hạ Phủ, trận pháp ký hiệu mà Ôn Văn bố trí tỏa ra ánh sáng mãnh liệt.

Lúc này người sinh sống trong hình chiếu này mới phát hiện sự tồn tại của trận pháp ký hiệu này.

Trong thế giới kẽ nứt, Lovevis mở mắt, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Nghi thức rút cuộc cũng hoàn thành, hắn sẽ tiến vào thế giới tốt đẹp này.

“Đám khốn, ông đây đi hưởng sung sướng đây, bọn mày cứ ở đó mà ao ước đi, ha ha ha.”

Lovevis vẫn luôn kín tiếng rút cuộc cũng gỡ bỏ lớp nguy trang, phát ra lời mỉa mai với nhóm Tai Biến khác.

Đám cường giả Tai Biến rống giận, nhất là ác ma Thương Bạch bị Lovevis làm hại phải lưu lạc ở kẽ nứt, hắn tức giận đến mức nổi trận lôi đình.

Thế nhưng nhóm cường giả cấp Tai Biến này còn chưa kịp làm gì thì Lovevis đã biến mất ở trước mắt.

Chân Lovevis đạp lên mặt đất kiên cố, bất ngờ nhìn mọi thứ trước mắt.

Bãi cỏ, trời xanh, núi non đầy sức sống, hồ nước trong veo...

“Nơi này chính là thế giới mà mình tha thiết mơ ước!”

Đối với Lovevis từ rừng Thương Bạch căn rồi thì mọi thứ ở thế giới này đều thực tốt đẹp, vừa nghĩ tới sau này sẽ sinh sống ở đây, Lovevis hạnh phúc tới mức mũi xì bong bóng.

Hắn vui vẻ chạy băng băng ở vùng Hoa Phủ, toàn bộ quá trình này không hề cảm nhận được hơi thở của cường giả Tai Biến khác, có nghĩa là thế giới này có rất ít cấp Tai Biến, hoặc căn bản không có cấp Tai Biến tồn tại.

Có điều rất nhanh sau đó Lovevis đã phát hiện khác thường, không biết vì sao, thế giới này làm hắn có cảm giác không chân thật rất quái dị, cảm giác này giống như bị nghẹn trong cổ họng, không thể chân chính hưởng thụ thế giới này.

[hết 1196]

Chương 1197. Lovevis bất mãn

“Chuyện gì đây, mình bị tên kia hố rồi sao?” Lovevis mờ mịt đứng trên thảo nguyên, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Dưới thân thể hắn, có người chẵn nuôi dắt dê dắt bò đi ngang qua, ngẫu nhiên liếc nhìn người khổng lồ cao trăm mét này, sợ tới mức tay chân luống cuống, vội vàng xua đám dê rời đi thật nhanh.

Người khổng lồ này có làn da tái nhợt, mặt đỏ bừng, trên người khoác áo choàng màu trắng, bên trong lớp áo khoác trắng là bộ giáp dày cộm nặng trĩu.

Trên đỉnh đầu người khổng lồ có một ký hiệu cực kỳ huyền ảo, đó là dấu hiệu Thần Ký Hiệu của hắn.

Đó là một ký hiệu cấp bậc Tai Biến, đặt trên người hắn có hiệu quả vĩnh viễn, cho dù là người có trình độ ký hiệu vượt qua Lovevis cũng rất khó có thể tìm hiểu thấu suốt bí mật ký hiệu này.

Lovevis quay sang hút nhẹ về phía bầy dê, bóng trắng từ người bầy dê bị rút ra, chui vào trong cơ thể Lovevis.

Cả bầy dê ngã xuống, biến thành thây khô, người chăn dê hoảng sợ ngã nhào xuống đất, đũng quần ướt nhẹp.

“Kỳ quái, mình vẫn có thể hấp thu sức mạnh, nhưng lại cảm thấy sức mạnh này có gì đó không đúng.”

“Nơi này thật sự quá kỳ quái, tuyệt đối không phải thế giới bình thường, là tên kia giờ trò quỷ sao?”

Cổ tay Lovevis hơi chuyển động, một ký hiệu phức tạp xuất hiện, tiến hành liên hệ với sách ký hiệu của hắn.

“Tao đã tới thế giới này, nhưng tao cảm thấy chỗ này có chút không đúng, mày có thể tới giải thích một chút không?”

Khu Anh Đào, Ôn Văn đang chuẩn bị leo lên máy bay của Tam Tể Nhi, trở lại khu Hoa Phủ.

Đột nhiên anh cảm nhận được sách ký hiệu phát ra dị dạng, trong mắt anh lóe lên một vòng sáng, nhếch miệng mỉm cười.

“Tính ra thì mày để tao chờ lâu quá rồi đấy.”

Ôn Văn tiến nhập vào trạm thu nhận, sau đó thông qua cửa đồng ở Yurianu tiến vào hình chiếu thời gian vùng Hạ Phủ.

Ôn Văn tỏ ra cảm nhận, sau khi cảm nhận được hơi thở không chút che giấu của Lovevis thì nhanh chóng di chuyển tới hướng đó.

“Thần Ký Hiệu thân mến của tao, tao chờ mày lâu rồi, chúc mừng mày đã thoát ra khỏi lồng giam, tiến vào thế giới tự do.” Ôn Văn dùng giọng điệu cực kỳ khoa trương nói với Lovevis.

Sau khi nghe thấy lời Ôn Văn, Lovevis liếc mắt, hắn từng bị Ôn Văn thông qua sách ký hiệu mắng chửi một thời gian dài, tự nhiên biết Ôn Văn không phải người lễ phép lịch thiệp gì, nói năng như vậy rõ ràng rất kỳ quái.

“Thế giới này không thích hợp, khế ước giữa chúng ta là để tao tới thế giới của mày, mày dẫn tao tới đây là vi phạm khế ước.” Lovevis chất vấn Ôn Văn.

Ôn Văn giang tay, vô tội nói: “Nơi này không tốt sao? Không có hoàn cảnh ác liệt, không có hàng xóm bá đạo, thậm chí không có cường giả ngang cấp, nơi đây phải là chỗ lý tưởng của mày mới đúng.”

Lovevis trầm mặc, lúc ban đầu thật sự là hắn chỉ muốn tìm một nơi yên bình, có điều từ hành tinh của mình, một đường vượt qua gian nan trắc trở tới nơi này, nó đã kích động dã tâm của hắn.

Hắn biết thế giới của Ôn Văn đại biểu cho kỳ ngộ mới, tất nhiên không cam lòng ở lại thế giới không hoàn chỉnh này.

“Tiền đề là chỗ ở lý tưởng, là thế giới bình thường, mà nơi này rõ ràng không bình thường!” Lovevis trầm giọng nói.

Ôn Văn cười nói: “Tao thì cảm thấy nơi này rất thích hợp với mày, mày cứ thành thực ở lại nơi này đi, với lại nội dung hợp đồng là thuộc về lần triệu hồi trước đó, mày không thể dùng nó để ràng buộc tao.”

Vẻ mặt Lovevis trở nên u ám: “Có vẻ mày đã quyết tâm muốn bắt nạt tao, một khi tao tức giận thì có thể sẽ làm ra một số chuyện không tốt lắm, mày nhất định muốn như vậy sao?”

“Chuyện không tốt...” Ôn Văn nghi ngờ hỏi: “Mày nói ví dụ thử xem.”

“Ví dụ như giết sạch người của thế giới này!” Lovevis lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn: “Thế giới này ngoại trừ mày thì không ai có thể ngăn cản tao, nếu tao một lòng muốn giết chóc thì mày không thể nào ngăn được.”

“Nơi này mặc dù không phải thế giới hoàn chỉnh nhưng vẫn có giá trị rất cao, mày không hi vọng tao làm vậy đúng không?”

Ôn Văn phì một tiếng bật cười, lúc hợp tác với Lovevis, nghe hắn tâm sự về trải nghiệm bi thảm của mình, Ôn Văn cũng có chút đồng cảm.

Hiện giờ xem ra, Lovevis quả nhiên không phải kẻ hiền lành gì.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lovevis là lúc Mr L của Đọa Thần Huyết dùng mạng người để triệu hồi Lovevis tới, Lovevis chỉ dựa vào hơi thở triệu hồi đã có thể bóp méo phần lớn sinh vật.

Vì thế ở trong lòng Lovevis, sinh mạng thông thường hoàn toàn không có giá trị, trong thang tiêu chuẩn của người bình thường thì đây chính là Tà Thần.

Nhưng lần này Lovevis không uy hiếp được Ôn Văn, cư dân ở thế giới này dù sao cũng chỉ là tàn ảnh thời gian mà thôi.

Nhìn như tồn tại chân thực, nhưng thật ra chỉ là một ít hình chiếu đặc biệt, cho dù Ôn Văn nhìn bọn họ bị tàn sát thì cũng không có chút cảm giác chịu tội nào.

Chẳng qua nhà xưởng quái vật của anh được đặt ở thế giới này, vì thế không thể tùy ý Lovevis làm vậy.

“Mày đã kiên trì như vậy thì tao làm theo ý mày, đưa mày tới thế giới hiện thực.”

Lovevis thở phào một hơi, Ôn Văn này sâu cạn khó lường, hẳn không muốn gây xích mích với Ôn Văn.

“Có điều tao thiện ý nhắc nhở mày một câu, thật ra ở chỗ này là lựa chọn tốt nhất dành cho mày, nếu mày nhất quyết muốn tới thế giới hiện thực, sau này muốn quay trở lại đây sẽ không đơn giản đâu.”

Trong tay Ôn Văn xuất hiện bóng ảo của cái nệm đồng, gõ nhẹ hư không một chút, bóng ảo của một cánh cửa đồng xanh xuất hiện ở trước mắt.

Lovevis hừ lạnh một tiếng, bước về phía cánh cửa đồng, hẳn cho rằng Ôn Văn chỉ đang dọa mình.

So với thế giới chân thật, thế giới giả tạo này không có gì đáng để lưu lại, nghe nói Thần Tinh Giới ở thế giới này cũng

không nhiều, chỉ có mười mấy, với thực lực của hắn thì ít nhất cũng có thể trở thành chúa tể một phương.

Cửa đồng rất lớn, có điều chỉ là đối với Ôn Văn, thật ra nó chỉ cao khoảng mười mét.

Lovevis nhìn hai lần, cơ thể nhanh chóng co rút lại, biến thành người vạm vỡ cao ba mét, ngẩng đầu bước vào cửa đồng.

Hắn không lo lắng Ôn Văn xếp đặt cạm bẫy, bất cứ cạm bẫy ký hiệu gì cũng không thể tạo ra uy hiếp, mà bẫy rập bình thường, với thực lực của mình hắn có thể dễ dàng né tránh.

Sau khi bước ra khỏi cửa đồng, Lovevis xuất hiện trong một thành phố lớn xây dựng bằng đá.

Lối kiến trúc của thành phố này rất cổ xưa, trên đường có đủ loại chủng tộc.

Nơi này là vật thu nhận cấp Tai Biên mà Ôn Văn đã cướp được từ tay Oai Long, thành phố Yurianu kết nối với trạm thu nhận.

Sau khi tiếp nhận thành phố này, ngoại trừ tháp đá lớn ở trung tâm và khu vực sắp xếp cho Quốc gia Trí Tuệ, phần còn lại được dùng để sắp xếp cho nhóm quái vật không có cách nào sinh sống ở thế giới hiện thực.

Chỉ cần chúng không hại nhân loại, chỉ muốn sinh sống an ổn, Ôn Văn sẽ cho chúng cơ hội này.

Cư dân của thành phố này có thể lấy trạm thu nhận làm trạm trung chuyển để tiến hành giao dịch với thế giới bên ngoài, duy trì điều kiện sống cơ bản của mình.

Sau khi nhìn thấy Yurianu, Lovevis trợn mắt.

Với ánh mắt của hắn, tất nhiên hiểu được đây là nơi gì, thành phố đá này cộng với cửa đồng có vô số hình chiếu thời

gian, ít nhất phải là tạo vật cấp bậc Thần Linh Giới!

Mặc dù không có năng lực chiến đấu trực tiếp nhưng chức năng của thành phố này đủ để làm Thần Tinh Giới thềm nhỏ dãi!

Tên dân địa phương áo đen miệng thối này thế mà lại có báu vật cỡ này, mà đại gia Lovevis hẳn đây, ngoại trừ quyển sách ký hiệu trong tay Ôn Văn thì không còn thứ gì khác để lấy ra...

[hết 1197]

Chương 1198. Tao không làm trụ cột

Sau khi nhận rõ giá trị của thành phố này, Lovevis gần như lập tức nổi lên ý đồ cướp bóc.

Thế nhưng hắn nhanh chóng đè ép chút tâm tư này của mình, đồng thời ở trong lòng lại xuất hiện một dự cảm chẳng lành.

Thành phố này có giá trị cao như vậy, vậy chủ nhân của nó rốt cuộc có thực lực mạnh cỡ nào?

Hơn nữa ngoại trừ thành phố này, liệu Ôn Văn còn con bài chưa lật nào khác hay không, nhân vật như vậy chỉ bị hắn đe dọa một chút đã chịu thỏa hiệp, liệu có phải là vì nguyên nhân khác hay không?

Trong lòng Lovevis cảm thấy rất hoảng loạn, nhưng ngoài mặt thì không biểu hiện gì nhiều, hắn theo Ôn Văn đi tới cuối ngã tư đường, nơi này có một cửa lớn màu đen.

“Phía sau cửa lớn là một trạm trung chuyển, thông qua trạm này thì mày mới có thể ra ngoài thế giới thực.”

Ôn Văn mở cánh cửa màu đen, cười híp mắt nói với Lovevis: “Mày thật sự không muốn quay trở lại nơi vừa nãy để sinh sống à? Nơi đó non xanh nước biếc, mày chính là người mạnh nhất, tao cũng có chút ước ao với cuộc sống đó đấy.”

Lovevis hừ nhẹ một tiếng, bước chân tiến vào trong cánh cửa màu đen, hiện giờ hắn chỉ muốn cách Ôn Văn thật xa, về phần những chuyện khác thì cứ tạm gác lại, sau khi quen với thế giới này rồi hãy lo lắng.

Phía sau cánh cửa màu đen là một hành lang thật dài, ngọn đèn ở nơi này lơ mờ, làm người ta có cảm giác u ám.

Đối với Lovevis mà nói, nơi này còn khó chịu hơn cả thế giới giả tạo kia, bởi vì tựa hồ có thứ tà ác gì đó đang ngó chừng hắn, làm hắn cảm thấy bị đe dọa.

Trên hành lang là từng chấn song kim loại, giống như từng căn phòng giam, không gian mỗi phòng đều rất lớn, cho dù là bản thể của Lovevis ngồi ở bên trong cũng không có cảm giác nhỏ hẹp.

Lovevis lắc mạnh đầu: “Sao mình lại nghĩ tới những chuyện điềm xấu này chứ, chỉ có heo mới bị giam ở nơi thế này, nếu bị nhốt ở đây thì còn không bằng chết.”

“Có điều nơi này âm khí âm u, làm mình có cảm giác rất xấu, vẫn mau chóng rời khỏi nơi này thì hơn.”

Ôn Văn bước đi rất chậm, giống như đang dẫn Lovevis thưởng thức cảnh quan trạm thu nhận vậy, lúc sắp đi tới cuối thì cơ thể Lovevis đột nhiên cứng ngắc.

Bởi vì hai bên phòng giam trái phải của hắn đều đang giam giữ tội phạm.

Là phạm nhân có thực lực Thần Tinh Giới giống như hắn!

Một trong hai người có hơi thở tà ác tới tận cùng, thoát nhìn hắn là Thần Tinh Giới nào đó của trận doanh Vị Tổ Tà Ma.

Một người khác là một thanh niên sắc mặt tái nhợt, hắn cứ cảm thấy thanh niên này có chút quen mắt.

Lovevis tự gõ nhẹ lên huyệt thái dương của mình một cái, một ký hiệu hỗ trợ chải chuốt ký ức xuất hiện, nháy mắt giúp hắn nhớ ra mình đã gặp người này ở đâu.

Đó là ở trong mộng!

Hơn sáu ngàn năm trước, Lovevis vẫn chưa trở thành Thần, hẳn từng gặp phải một cơn ác mộng gần như không thể thức tỉnh.

Hắn bị hành hạ trong cơn ác mộng không thể thức tỉnh đó hơn trăm năm.

Cuối cùng hẳn phá hủy quy tắc của ác mộng kia, sau đó tỉnh lại khỏi giấc mơ, đồng thời sử dụng thu hoạch được từ giấc mơ đó để đốt lửa thần, trở thành Thần Tinh Giới.

Sau khi trở thành Thần Tinh Giới, Lovevis muốn tìm ra kẻ đã làm mình gặp ác mộng, muốn kẻ đó phải trả một cái giá thật đắt.

Nhưng nghe ngóng một phen, biết được thân phận của đối phương thì Lovevis khá lúng túng.

Người nợ thuộc thành phần cường giả trong giới Thần Linh Giới, là Thần Linh Giới chương quản quyền lực giấc mơ, được một ít Thần Tinh Giới tôn xưng là ‘lão tiên Huyền Mộng’!

Lão tiên Huyền Mộng là Thần Linh Giới, hẳn làm sao bị nhốt ở nơi này!

Lovevis nắm chân song, không thể tin nổi nhìn Yém Tổ, nhận thức của hắn bị chút chấn động ở nơi này.

Yém Tổ khó hiểu nhìn người cao lớn da trắng này, hẳn không nhớ mình có quen biết người này, vì sao phản ứng của người này giống như gặp ma vậy?

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của Yém Tổ, hẳn đã làm cho vô số người rơi vào giấc mộng, hẳn không thể nào nhớ kỹ được từng người.

Chát! Chát!

Vài sợi roi đen đột nhiên xuất hiện, tạo ra vài vết thương trên người Yém Tổ, lúc roi quất vào người Yém Tổ, cơ mặt

Lovevis co quắp.

Mặc Cung đầu tóc rối bù, có chút tang thương có chút ngẫu từ trong bóng tối bước tới, lại quất vài roi vào người Eiger.

Mỗi lần Mặc Cung tới đây thị sát phạm nhân đều phải chăm sóc phạm nhân một chút, Eiger đã quen rồi, lúc ban đầu Yém Tổ cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng càng về sau thì cũng bắt đầu quen dần.

Bởi vì nếu biểu hiện quá căm phẫn sẽ khiến Mặc Cung hưng phấn, sẽ dùng càng nhiều phương pháp hơn, lúc đó bị roi quất ngược lại chính là hình phạt thoải mái nhất.

“Lão tiên Huyền Mộng chính là Thần Linh Giới, sao bọn mày có thể...”

“Có thể thế nào?” Mặc Cung quay sang liếc nhìn Lovevis, tò mò hỏi.

Lovevis co quắp, hắn không nhìn được gì từ trong mắt Mặc Cung, nhưng ít nhất có thể khẳng định là Mặc Cung không hề để hắn trong mắt.

“Không có, không có gì cả...” Lovevis lùi về sau, khúm núm nói.

Mặc Cung chỉ Lovevis: “Ông chủ, đây là tội phạm mới à? Sao co rúm trông chán thế?”

Ôn Văn híp mắt cười nói: “Anh có thể làm hắn có khí khái rồi hãy chơi mà.”

Nghe thấy cuộc nói chuyện của nhóm Ôn Văn, bấp chân Lovevis mềm nhũn, không biết vì sao, hắn có cảm giác sợ hãi bản năng đối với Mặc Cung.

Đối với chuyện này thì Ôn Văn hiểu, nếu không phải vì anh tiếp nhận trạm thu nhận, có lẽ anh cũng sẽ sợ Mặc Cung.

Đừng thấy Mặc Cung hiện giờ chỉ có thực lực Thần Tinh Giới, hắn đã từng là Thần Thiên Giới, có trời mới biết hắn rốt cuộc có bảo tồn được chút uy năng nào của Thần Thiên Giới hay không.

Hơn nữa theo sức mạnh của trạm thu nhận dân khôi phục, Ôn Văn cũng không rõ thực lực của Mặc Cung đã khôi phục tới trình độ nào.

“Không phải mày nói sẽ để tao ra thế giới bên ngoài à?”

Lovevis dựa lưng vào chân song, hô hấp có chút gấp gáp hỏi Ôn Văn.

Ôn Văn móc mũi: “Tao nói gì mày cũng tin, khó trách mày vẫn luôn bị bắt nạt ở thế giới trong.”

Lovevis lộ ra vẻ mặt khùng hoảng, vô số ký hiệu xuất hiện, bóng dáng của hắn nháy mắt biến mất.

Hắn không có ý chiến đấu, chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng chuyện làm hắn tuyệt vọng đã xảy ra, không quản hắn đi thế nào cũng không thấy được điểm cuối, nơi này giống như vòng lặp vậy, chỉ có một khoảng không gian trống trải và mười phòng giam khổng lồ.

Ngoài ra thì chẳng còn gì cả.

Ôn Văn và Mặc Cung không thèm nhìn tới Lovevis, chỉ ở một bên trò chuyện.

“Tôi đã cung cấp chỗ ở cho tên này, nhưng hắn không hài lòng, cứ muốn rời khỏi chỗ đó, tôi cũng chỉ có thể đưa tới chỗ của anh, không phiền chứ?”

Gương mặt đẹp trai của Mặc Cung lộ ra nụ cười tà ác, ma khí trên người nhộn nhạo.

“Tất nhiên là không rồi, lại có thêm một Thần Tinh Giới làm ‘trụ cột’, bọn tôi lại có thể giải phóng nhiều sức mạnh hơn, tôi vui mừng còn không kịp.”

“Trụ cột...” Lovevis nhìn dáng vẻ thê thảm của Eiger và Yém Tô, mồ hôi lạnh túa đầy trán: “Khoan đã, tao muốn trở lại, đừng bắt tao làm trụ cột!”

Ôn Văn và Mặc Cung cùng nhìn sang Lovevis, lộ ra nụ cười âm hiểm: “Muốn trở lại á? Không dễ vậy đâu.”

[hết 1198]

Chương 1199. Món quà của Tử Kỳ.

Trón thì không thoát, đánh thì không dám đánh, cuối cùng Lovevis chỉ có thể thỏa hiệp với Ôn Văn.

Bằng không có khả năng hấn sẽ giống như Yém Tô, bị giam trong phòng giam, trở thành trụ cột.

Tuy hấn không biết trụ cột là cái gì, nhưng không ảnh hưởng tới chuyện hấn cảm thấy sợ hãi.

Vì thế Lovevis run lẩy bẩy, dưới sự ức hiếp của Ôn Văn ký kết hiệp ước không bình đẳng, trở thành tay đấm dưới trướng Ôn Văn.

Hiệp ước máu chót nhất là lúc Ôn Văn cần, Lovevis phải giúp Ôn Văn đánh nhau.

Trừ phi là nhiệm vụ chịu chết, bằng không Lovevis không thể từ chối.

Mặt khác Lovevis phải ở trong hình chiếu thời gian Hạ Phủ, trừ phi Ôn Văn cần, bằng không hấn không thể tiến vào thế giới hiện thực.

Hơn nữa mặc dù ở trong Hạ Phủ, Lovevis cũng không được tự do hành động, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi có hạn.

Hấn có thể truyền giáo trong phạm vi này, nhưng không được đùa giỡn sinh mạng và tôn nghiêm của người bình thường.

Tất nhiên ngoại trừ những hạn chế này, Lovevis cũng có chút quyền lợi, Ôn Văn vẫn luôn hào phóng với tay đấm của mình, ví dụ như mỗi ngày Lovevis sẽ được cung cấp một thùng rượu Vodka....

Sau khi Lovevis rung rung nước mắt quay trở lại hình chiếu thời gian, Ôn Văn lại có thêm một tay đấm cấp Tai Biến.

Trận đe dọa này đã được Ôn Văn và Mặc Cung tỉ mỉ sắp xếp, có thể làm Lovevis cảm thấy áp lực lớn nhất, vì thế Lovevis mới dễ dàng chịu đi vào khuôn khổ như vậy.

Có điều mặc dù Lovevis không khuất phục thì Ôn Văn và Mặc Cung vẫn có thể chế ngự Lovevis trong trạm thu nhận, chẳng qua là sẽ tốn chút bản lĩnh thôi.

Lúc Lovevis tiếp nhận lời triệu hồi từ trận pháp ký hiệu của Ôn Văn, vận mệnh của hắn cũng đã được quyết định.

Sau khi có Lovevis, Ôn Văn có thể thả lỏng hơn nhiều.

Ngoài ra để Lovevis sống ở Hạ Phủ vẫn còn một chỗ tốt, đó chính là giữ cho vùng đất Hạ Phủ này duy trì ổn định.

Sau khi bắt Hữu Đạo chân tiên, Hạ Phủ bắt đầu không ngừng thu nhỏ lại, tuy biên độ không lớn nhưng duy trì liên tục không ngừng, một lúc sau, cuối cùng sẽ biến thành hình chiếu thời gian có kích cỡ thành phố thông thường.

Mặc dù đã dời nhà xưởng quái vật tới Hạ Phủ, nhưng cũng chỉ có thể trì hoãn tiến độ thu nhỏ.

Bởi vì theo phán đoán của Yurianu, sinh vật dưới cấp Tai Biến không cần không gian hoạt động lớn như vậy, Lovevis xuất hiện có thể giải quyết được vấn đề này.

Ôn Văn cho Lovevis một lãnh địa không tính là lớn cũng không tính là nhỏ, là một nơi ở phía tây của vương triều Đại Túng.

Nơi này có rừng rậm cũng có thảo nguyên, có thành phố cũng có sông, không quản Lovevis thích hoàn cảnh gì cũng có thể tìm được vị trí thích hợp ở nơi này.

Đồng thời Lovevis cũng mang tới một ít tình báo cho Ôn Văn, là về kẽ nứt của thế giới hiện thực.

Kẽ nứt kia giống như một không gian riêng biệt, người ở nơi đó không thể tiến vào thế giới hiện thực, cũng không có cách nào rời xa thế giới hiện thực.

Số lượng sinh vật cấp Tai Biến sinh tồn trong kẽ nứt nhiều tới khó có thể tưởng tượng.

Tất cả quái vật cấp Tai Biến bị trục xuất trong lịch sử đều lơ lửng ở nơi đó, đám cường giả này không bị thời gian ăn mòn, chỉ có thể sinh tồn vĩnh viễn trong kẽ nứt đó.

Số lượng khổng lồ đó, cho dù là Ôn Văn nghe thấy cũng cảm thấy tê cả da đầu.

Nhóm cường giả Tai Biến này tràn đầy căm hận với thế giới hiện thực, một khi để bọn họ đột phá lá chắn tiến vào thế giới hiện thực thì chắc chắn sẽ ra tay tàn sát sinh linh trắng trợn.

Đến khi đó cho dù tất cả cường giả liên bang liên kết với nhau cũng không thể nào ngăn cản thế giới tan vỡ.

Điều này làm Ôn Văn hiểu thêm tầm quan trọng của Đảo Thợ Săn, một khi Đảo Thợ Săn gặp chuyện không may thì thế giới này cũng xong đời.

Mà chỉ cần Đảo Thợ Săn còn tồn tại, đám quái vật kia không thể tiến vào thế giới hiện thực.

Đợi đến khi lá chắn biến mất, thế giới trong hoàn thành ăn mòn thế giới hiện thực.

Đến khi đó, đám quái vật kia sẽ không bị hạn chế trong khe nứt nữa, có thể tự động rời đi, thế giới hiện thực cũng được quy tắc của vùng đất khởi đầu bảo hộ, bọn chúng sẽ không còn là tai họa ngầm.

Sau khi rời khỏi trạm thu nhận, Ôn Văn nhận được một tin tức ngoài ý muốn.

Dẫn Đạo Giả, thần nghiệt Bạch Độc phái một sứ giả tới, là Tử Kỳ từng chiến đấu với Kincara, hắn nói mình muốn gặp mặt Ôn Văn, có việc cần thương lượng.

Bạch Độc vốn là kẻ địch của Ôn Văn, lúc này hắn phái sứ giả tới, cũng không biết có tâm tư gì.

Ôn Văn khá tò mò, vì thế anh trực tiếp thông qua trạm thu nhận để tới trụ sở chính của SRS Cơ Kim Hội ở thành phố Thiên Hà.

Tử Kỳ Andu Luza ngồi trong sảnh tiếp khách của Cơ Kim Hội, nhân viên thu nhận mang trà bánh tới nhưng hắn không đụng tới một ngụm nào, chỉ đánh giá xung quanh, trong lòng thực cảm thán.

Hơn một năm trước, trạm thu nhận chỉ có dấu hiệu tro tàn lại cháy, thế mà hiện giờ lại có quy mô lớn như vậy, có thể thấy được nếu cho trạm thu nhận thêm vài năm thì trạm thu nhận sẽ phát triển tới mức độ nào.

Hiện giờ Andu Luza rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Dẫn Đạo Giả lại đột nhiên thay đổi thái độ với trạm thu nhận, bởi vì trạm thu nhận đã không còn là thứ mà bọn họ có thể rung chuyển nữa rồi.

Soạt!

Một bóng đen xuất hiện trước mặt Andu Luza, Ôn Văn trừng mắt cá chết nhìn hắn.

“Mày có chuyện gì muốn tìm tao, hiện giờ có thể nói.”

Tử Kỳ nhìn thấy Ôn Văn thì có chút sững sốt, lần trước lúc gặp Ôn Văn, Ôn Văn vẫn chỉ là một con kiến không đáng kể, hiện giờ đã trưởng thành đến mức sâu không lường được.

Hắn đứng dậy, trịnh trọng nói: “Tôi đại diện Dẫn Đạo Giả đại nhân tới đây, đưa quà tới cho cậu.”

Trong tay Tử Kỳ phóng ra một luồng khí đen, một bóng người bị trói gô xuất hiện trước mặt Ôn Văn, là thuyết khách mà Hội Học Thuật Chân Lý phái tới gặp Bạch Độc.

“Hội Học Thuật Chân Lý muốn thành lập liên minh tổ chức bí ẩn, người này là thuyết khách, có lẽ sẽ biết chút chuyện.”

Đôi mắt Ôn Văn sáng lên, tuy đã sớm biết chuyện liên minh tổ chức bí ẩn, nhưng người này quả thực cũng rất có giá trị đối với Ôn Văn.

Có điều làm Ôn Văn tò mò là vì sao Bạch Độc lại muốn đưa người này tới chỗ mình.

“Mặt khác Dẫn Đạo Giả đại nhân có một lời khuyên, người này từng ám chỉ muốn giúp Dẫn Đạo Giả đại nhân đối phó trạm thu nhận, vì thế có lẽ bọn cậu chính là một trong những mục tiêu của liên minh tổ chức bí ẩn, không nên khinh thường.”

Lông mày Ôn Văn nhướng lên: “Ai u, đầu óc bọn ông bị voi giày à? Nếu không phải từng bị bọn ông đuổi giết, tôi sẽ tưởng bọn ông là người tốt đấy.”

Tử Kỳ lắc đầu nói: “Tôi chỉ tới truyền lại ý của Dẫn Đạo Giả, chuyện khác không liên quan gì tới tôi, nhưng xin đừng sỉ nhục Dẫn Đạo Giả ở trước mặt tôi.”

Ôn Văn nhún vai, tốt xấu gì lần này đối phương cũng có ý tốt, anh sẽ không tiếp tục giễu cợt.

“Cuối cùng Dẫn Đạo Giả có một lời muốn nói, nhờ tôi nhắc lại.”

“Mặc dù Dẫn Đạo Giả đã không còn là người của trạm thu nhận, nhưng ngài ấy không hi vọng trạm thu nhận bị đám rác rưởi này đánh bại.”

Sau khi nói xong, Tử Kỳ huýt sáo một tiếng, sau đó đi tới cửa sổ nhảy xuống, một con phi long song túc chở hắn bay vọt lên bầu trời, thẳng đến khi biến mất không thấy đâu nữa.

Ôn Văn không ngăn cản, chỉ dửng dưng nhìn kẻ thuyết khách kia: “Tao nên xử lý mày thế nào đây.”

[hết 1199]

Chương 1200. Các cường giả

Ôn Văn không định tự mình tra hỏi vị thuyết khách này, anh dự tính giao hẳn cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Trong chuyện liên minh tổ chức bí ẩn này, trạm thu nhận và Hiệp Hội Thợ Săn vẫn luôn nhất trí về mặt quyền lợi.

Lúc này còn không tới mười ngày là tới hội nghị của liên minh tổ chức bí ẩn, vì để ứng phó nguy cơ, Hiệp Hội Thợ Săn muốn sớm tiến hành một lần hội nghị cấp cao.

Người tổ chức hội nghị là một vị hội phó tới từ tổng hội Đảo Thợ Săn.

Chức vụ của vị hội phó này là quản lý toàn bộ Hiệp Hội Thợ Săn của liên bang, thực lực của hẳn tuy cũng là cấp Tai Biên, nhưng đủ để nhóm Người Phán Quyết cứng đầu phải tin phục.

Ngoại trừ vị hội phó tổng hội thợ săn này, tám vị Người Phán Quyết cũng sẽ có mặt.

Ngoài ra còn có những cường giả cấp Tai Biên cùng trận doanh với Hiệp Hội Thợ Săn nhưng không gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn hay trở thành Người Phán Quyết, ví dụ như Kyogoku Kura.

Mặt khác, vì đề phòng xuất hiện một ít sự cố không thể khống chế, địa điểm tiến hành hội nghị được định ra ở Đảo Thợ Săn.

Như vậy nếu có khu nào xuất hiện tình huống cần Người Phán Quyết xử lý, Người Phán Quyết vẫn có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Lớp áo may ô thủ lĩnh ‘Hắc Thập Tự’ của Cơ Kim Hội của Ôn Văn cũng nằm trong danh sách được mời.

Vì thế Ôn Văn sẽ mang theo thuyết khách kia tới tham gia hội nghị, để mọi người cùng thẩm vấn.

Bởi vì mối đe dọa của liên minh tổ chức bí ẩn đã là lửa sém lông mày, vì thế thời gian hội nghị lần này cũng rất khẩn trương.

Vài tiếng sau khi nhận được thông báo, thiết bị đầu cuối siêu thợ săn của Ôn Văn đã nhận được tin, nói là người đón anh đã tới.

Ừm... đối với quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn, thân phận của Ôn Văn đã không còn là bí mật.

Áo khoác đen xuất hiện trên người Ôn Văn, sau đó anh bay ra khỏi cửa sổ, đứng trên nóc của trụ sở chính Cơ Kim Hội, trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị.

Cá voi khổng lồ Thiên Mạc che khuất bầu trời, một con cá chuồn bay sáu mắt bay tới trước mặt Ôn Văn, chờ Ôn Văn bay lên lưng cá voi khổng lồ Thiên Mạc.

Đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy cá voi khổng lồ Thiên Mạc, nhưng mỗi lần thấy con quái vật lớn này đều làm Ôn Văn cảm thấy chấn động.

Cá chuồn bay đưa Ôn Văn tới lục địa trên lưng cá voi, sau đó nhẹ nhàng bay đi, Ôn Văn được một nhân viên công tác của Đảo Thợ Săn hướng dẫn tới phòng họp.

Cấu tạo của phòng hội nghị này có chút tương tự với phòng học đại học, lúc Ôn Văn tiến vào, trong phòng đã có bảy người, trong đó có ba người có thể xem là người quen của Ôn Văn.

Theo thứ tự thì người ngồi bên cửa sổ là Kiếm Tiên Tuân Anh, trốn trong góc tối là Kỵ Sĩ Đêm Tối, còn có nữ chiến thần Sao Mai Ishna gác bàn chân xinh đẹp lên bàn, thoạt nhìn có vài phần thiếu đánh.

Những người còn lại thì Ôn Văn từng có duyên gặp gỡ một lần, đại đế Vertu của khu Gấu Trắng và ‘pháp sư truyền kỳ’ Hải Lâm.

Đại đế Vertu khoác da gấu trắng, cơ thể to lớn lộ ra phân nửa, đầu đội vương miện che đi phần tóc hói, hần tự mang tới một chiếc ghế dựa bằng da, tư thế ngồi rất khí phách.

Mà Hải Lâm thì rất quy củ ngồi trên ghế, trên đầu đội nón, áo choàng trên người có hoa văn vẽ hình ngôi sao.

Hải Lâm là truyền kỳ của khu Kim Ưng, nắm giữ vô số pháp thuật huyền bí, thực lực sâu không lường được, phong ấn bên ngoài Ô Hủy Diệt là do hần góp sức một phần lớn.

Nói tiếp thì trong dàn quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn vẫn luôn lưu truyền một chuyện rất thú vị.

Đó chính là đoán xem giữa Ishna và Hải Lâm, rốt cuộc ai lớn tuổi hơn...

Vấn đề này, ngoại trừ Ishna thì tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú.

Về phần hai người khác, Ôn Văn không nhận ra.

Một là một thanh niên quần áo lòa lẹt, tóc đủ màu, một người khác là Robot được đúc từ kim loại màu trắng bạc.

Người trẻ tuổi xanh xanh đỏ đỏ kia thấy Ôn Văn thì ánh mắt sáng rực, tiến tới bắt tay với anh.

“Đây có thể coi là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, có điều tôi vẫn nhớ ông, tôi là người có thù tất báo có ơn tất trả, ông có thể gọi tôi là Yêu Thú Tinh!”

Ôn Văn hiểu ra, khó trách anh lại cảm thấy người này vừa quen lại vừa lạ, thì ra là Kỳ Lân tân sinh.

Kỳ Lân mới sinh ra làm người ta có cảm giác hoàn toàn khác với yêu thú ngốc nghếch trong hình chiếu thời gian, hơn nữa thực lực cũng mạnh mẽ hơn.

Bất chuyện với Yêu Thú Tinh xong, Ôn Văn lại nhìn về phía người máy, không thể nào nhớ ra vị cường giả cấp Tai Biến nào như vậy có quan hệ tốt với Hiệp Hội Thợ Săn.

Có điều vị cường giả này có vẻ khá lạnh lùng, không có hứng thú nói chuyện trời chuyện đất với Ôn Văn.

Điện thoại của Ôn Văn chấn động, Ôn Văn lấy ra xem thì phát hiện là tin của Kỳ Sĩ Đêm Tối gửi tới, là tài liệu về vị người máy này.

Tài liệu về vị này không nhiều, chỉ biết hần là kết quả thí nghiệm cắm ký hàng đầu của Hội Học Thuật Chân Lý.

Nội dung của thí nghiệm này là thần linh nhân tạo.

Cụ thể là nghĩ cách rút năng lực của vật thu nhận rồi dung hợp vào cơ thể con người.

Nhưng trong quá trình thí nghiệm đã xuất hiện sự cố ngoài ý muốn, một bé trai bị bắt cóc để tiến hành thí nghiệm đã dung hợp tất cả vật thu nhận trong cơ thể, biến thành vật thu nhận máy móc hình người cấp Tai Biến.

Hắn không có tên, chỉ có biệt hiệu – Tiên Phong 60!

Tiên Phong 60 được Hội Học Thuật Chân Lý chế tạo ra, có lòng căm hận bản năng với Hội Học Thuật Chân Lý, nhưng hắn rất khó tìm được tung tích của thành viên Hội Học Thuật Chân Lý, vì thế vẫn luôn dùng nhiều thân phận khác nhau để tấn công quái vật.

Hắn rất hiếm khi hợp tác với Hiệp Hội Thợ Săn, lần này nghe nói là âm mưu của Hội Học Thuật Chân Lý, vì thế mới bằng lòng tham gia lần hội nghị này.

Tiên Phong 60 rốt cuộc là một người giúp đỡ đáng tin, Ôn Văn rất chờ mong thấy được thực lực của hắn.

Kế tiếp có người lục tục tiến vào, Ôn Văn nhận ra phần lớn bọn họ, ít nhất cũng biết họ là ai.

Ông cụ Sakuraba Ichiro tới cùng Kyogoku Kura, tư tế Sa Hải đeo mặt nạ, hội trưởng hiệp hội Hoa Phủ Thần Rồng Diệp Hải Mạt vừa mới thăng cấp không lâu...

Và vị cuối cùng, Ôn Văn lần đầu tiên nhìn thấy, Người Phán Quyết của khu Ấn – Thần Rắn Kurkan!

Hình tượng của Kurkan có chút đáng sợ, là một vị đầu trọc hung ác.

Trên người hắn không có quần áo, thay vào đó là lớp lông chim thật dày, giống như một chiếc áo choàng lông chim xinh đẹp.

Thần Rắn không phải nhân loại, cũng không phải quái vật tới từ thế giới khác, hắn là hóa thân từ tín ngưỡng ngàn vạn năm của cư dân địa phương khu Ấn.

Người dân khu Ấn thềm khát có một vị thần linh bảo vệ mình, nhưng lợi dụng tín ngưỡng của toàn bộ khu vực, sinh ra một vị thần cũng rất khó, cần một thời gian rất dài.

Lúc Thần Rắn Kurkan chân chính sinh ra thì phát hiện tộc đàn mình cần bảo vệ đã sắp diệt tộc mất rồi.

Trong khoảng thời gian hỗn loạn đó, người dân khu Ấn bị vi khuẩn của kẻ xâm nhập đày đọa, lúc kẻ xâm nhập bị treo thưởng sẵn giết và Kurkan có năng lực bảo vệ bọn họ, bọn họ chỉ còn lại nhóm dân tộc sau cùng.

Kurkan tức giận dẫn tới núi lửa, thiêu đốt rừng đậm, sông ngòi vỡ đê, mặt đất xuất hiện khe nứt...

Khi hấn tỉnh táo lại thì đã ngừng hành vi xả giận này.

Bởi vì hấn phát hiện, sự trừng phạt của hấn thật ra chỉ ảnh hưởng tới đời sau của những kẻ xâm lấn, bởi vì nhóm xâm lấn lúc ban đầu đã chết từ lâu.

Kurkan nản lòng thoái chí, thu hồi thần uy, bảo hộ nhóm dân tộc địa phương cuối cùng ở trong núi rừng.

Có điều bởi vì hấn đại phát thần uy, dân cư khu Ấn đã bắt đầu tín ngưỡng Thần Rắn Kurkan, sức mạnh tín ngưỡng của Kurkan cũng vững vàng tăng trưởng...

[hết 1200]

Chương 1201. Người Phán Quyết vinh dự

Tổng cộng mười ba vị cường giả cấp Tai Biến tạm thời thuộc về trận doanh Hiệp Hội Thợ Săn đều tới đông đủ.

Có chút ngoài ý muốn là Ôn Văn không nhìn thấy Giáo hoàng Charles Costus ở đây.

Xem ra trải qua một loạt sự kiện trước đó, quan hệ của Giáo Đường Vinh Quang và Hiệp Hội Thợ Săn đã thấp tới đóng băng, chỉ còn duy trì quan hệ đồng minh ở ngoài mặt, còn thật sự thì ngay cả sự kiện lớn như thế này cũng không còn cùng tiền cùng lùi.

Có lẽ đối với thế lực tôn giáo như Giáo Đường Vinh Quang, thiên hạ loạn lạc lại càng phù hợp với chiến lược sinh tồn của bọn họ.

Bởi vì hiện giờ bọn họ bị hạn chế rất lớn ở liên bang, chỉ vào thời loạn lạc thì Giáo Đường Vinh Quang mới có thể hưng thịnh một lần nữa.

Hi vọng lão Charles kia không mơ hồ tới mức bắt tay với nhóm tổ chức bí ẩn kia, bằng không lần này có lẽ Giáo Đường Vinh Quang sẽ gặp phải đả kích cấp bậc hủy diệt.

Ôn Văn cũng không hi vọng gặp mặt vị cha sứ già sâu không lường được kia ở trên chiến trường.

Nhóm người chờ một hồi thì người chủ trì lần hội nghị này, cũng chính là hội phó tổng hội thợ săn tới.

Vị hội phó này tên là Srisin Băng Triệt, trên người mặc bộ vest màu đen, đeo nơ màu xanh da trời, đầu tóc chải chuốt cẩn thận, còn có hai chòm ria mép tinh xảo.

Srisin này rất thần bí, nhóm Người Phán Quyết chỉ biết rằng người này rất mạnh, năng lực thuộc tính băng.

Về phần hấn mạnh bao nhiêu, chỉ cần lấy một ví dụ là biết.

Với lượng khí thải nhà kính từ nền công nghiệp hóa của liên bang, hiện tượng nóng lên toàn cầu sớm đã nên bắt đầu từ một trăm năm mươi năm trước.

Dựa theo tình huống bình thường, một vài khu đáng lý ra đã nước tan ra từ sông băng nhấn chìm.

Có điều bởi vì cứ cách vài năm, Srisin sẽ dùng vài ngày nghỉ tới nam cực bắc cực du lịch vài ngày, vì thế tai nạn theo dự đoán đã không diễn ra.

Nhóm chuyên gia khí tượng và bảo vệ môi trường ở liên bang sớm đã từ bỏ nghiên cứu nguyên nhân làm trái đất nóng lên, bởi vì thứ này căn bản không có quy luật, hoàn toàn dựa vào khi nào Srisin nghỉ...

Srisin ho nhẹ một tiếng: “Hội trưởng và một vị hội phó khác có nhiệm vụ quan trọng, không thể dễ dàng rời khỏi Đảo Thợ Săn, vì thế toàn bộ công việc về liên minh tổ chức bí ẩn để tôi phụ trách.”

Nếu là ở tổ chức khác, trường hợp này mà hội trưởng vẫn chưa ra mặt sẽ bị người ta nghĩ là kiêu ngạo, nhưng ở Hiệp Hội Thợ Săn thì không xuất hiện tình huống này, nguyên nhân là mọi người đều biết tầm quan trọng của công việc của hội trưởng.

“Lần hội nghị này có ba đề tài cần thảo luận, thứ nhất là muốn mời các vị gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, trở thành Người Phán Quyết.”

Ôn Văn vừa nghe vậy thì nhướn mày, thêm người vào lúc này có phải không được ổn lắm không?

Kyogoku Kura và Diệp Hải Mạt tự nhiên không có ý kiến, bởi vì bọn họ đã là thành viên của Hiệp Hội Thợ Săn.

Ôn Văn tuy là thành viên của Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng lớp áo may ô hiện giờ thì không có quan hệ gì với Hiệp Hội Thợ Săn.

Về phần Yêu Thú Tinh và Tiên Phong 60 thì lại càng không liên quan với Hiệp Hội Thợ Săn, Srisin nói ra yêu cầu trong trường hợp này thì có chút cảm giác lấy thế đè người.

Tiên Phong 60 trực tiếp dùng giọng nói máy móc kỳ quái hỏi: “Nếu không gia nhập thì sao?”

Srisin mỉm cười: “Không sao cả, chỉ có điều ngài không thể cùng bọn tôi chống cự lại liên minh tổ chức bí ẩn.”

Yêu Thú Tinh đứng dậy, híp mắt, ý tứ sâu xa nhìn Srisin.

“Xin các vị đừng kích động, hãy nghe tôi nói hết đã, lời đề nghị của tôi có lợi cho tất cả mọi người.”

“Danh hiệu Người Phán Quyết mà tôi muốn cấp cho năm vị không phải vĩnh viễn, chỉ là danh hiệu vinh dự tạm thời, thời hạn hiệu lực chỉ kéo dài đến khi sự kiện này kết thúc.”

Ôn Văn quái gở nói: “Hay thật, ngay cả danh hiệu cũng có thời hạn, bọn ông học theo chim cánh cụt à?”

Srisin sững sốt, sau đó cười khò: “Nếu ngài thích thì có thể trở thành vĩnh viễn, bên bọn tôi rất hoan nghênh.”

“Sau khi trở thành Người Phán Quyết thì tin tức, quyền hạn, tài nguyên và tư liệu về những tổ chức bí ẩn này, tất cả đều sẽ được mở ra với các vị.”

“Cũng xin các vị phục tùng theo sự điều khiển của hiệp hội ở một mức độ nào đó, như vậy có thể phát huy thực lực và tác dụng của các vị ở mức độ lớn nhất.”

“Nhóm tổ chức bí ẩn này bắt tay lại với nhau, chúng ta cũng nên đồng tâm hiệp lực, như vậy có thể đảm bảo sẽ phá hỏng âm mưu của bọn chúng.”

Sau khi hấn nói xong, Yêu Thú Tinh và Tiên Phong 60 cũng bắt đầu tự hỏi, chỉ là tạm thời bắt tay cùng đối phó tổ chức bí ẩn, không phải thật sự gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, bọn họ có thể suy nghĩ.

Srisin cũng có suy tính của mình, sở dĩ những người này không chịu gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn đơn giản chỉ là vì chưa cảm nhận được Hiệp Hội Thợ Săn, cũng không muốn bị khống chế.

Điều khó khăn nhất khi mời cường giả cấp Tai Biến gia nhập là phải phá vỡ phòng tuyến tâm lý ban đầu của bọn họ.

Chờ bọn họ cảm nhận được tiện lợi và thoải mái từ Hiệp Hội Thợ Săn, lại biết thật ra sự ràng buộc của Hiệp Hội Thợ Săn đối với cường giả cấp Tai Biến cũng không quá mạnh mẽ, cho dù bọn họ muốn rời đi cũng sẽ luyên tiếc.

Theo tình thế hiện giờ, phần lớn cường giả cấp Tai Biến sẽ đồng ý gia nhập.

Thực tế thì trong số Người Phán Quyết, cũng có một số người vì thế mà gia nhập Hiệp Hội Thợ Săn, ví dụ như Ishna.

Trước đây khu Ai Phi xuất hiện một con bò cạp ma cấp Tai Biến, một mình Ishna không thể làm được gì, mà khi đó khu Ai Phi không phải địa bàn của Hiệp Hội Thợ Săn, điều kiện để hiệp hội giúp một tay chính là Ishna tạm thời gia nhập hiệp hội.

Sau đó bò cạp ma bị giết chết, mà Ishna cũng thấy được chỗ tốt của hiệp hội nên tự mình ở lý đó không đi nữa.

Tất nhiên theo cách nói của Ishna, là hiệp hội đau khổ nhờ vả nên cô mới miễn cưỡng đáp ứng...

Srisin nín tiếp: “Các vị cũng có lo lắng là hiệp hội bọn tôi sẽ dùng các vị làm bia đỡ đạn hoặc làm mồi, bởi vì chúng ta không phải cùng phe.”

“Mà bọn tôi cũng có lo lắng tương tự, tôi không biết rõ về các vị, giữa chúng ta cũng không có gì ràng buộc, nếu trong các vị có gián điệp của liên minh tổ chức bí ẩn...”

“Khụ khụ... tôi chỉ nói một khả năng thôi, không phải thật sự nghi ngờ, có điều chỉ cần các vị tạm thời gia nhập, mọi người đều có cơ sở tin tưởng nhau, chúng ta có thể hợp tác tốt hơn, các vị cảm thấy thế nào?”

Nghe Srisin huyền thuyên xong, Yêu Thú Tinh và Tiên Phong 60 cũng gạt bỏ được nghi ngờ, với lại nói tới khả năng bị xem là con chốt thí thì càng nói trúng trọng điểm trong lòng bọn họ.

Hai người bọn họ đều đồng ý, Ôn Văn không có lý do từ chối, mười bốn người ở đây đều ký một phần khế ước, Ôn Văn cũng được vinh danh tạm thời là Người Phán Quyết.

Chỗ tốt sau khi trở thành Người Phán Quyết là gì thì sau này sẽ thấy, Srisin bắt đầu vấn đề thảo luận thứ hai.

“Chuyện thứ hai cần thảo luận là muốn mời xác vị giúp nghị viện một chuyện nhỏ, lúc này ở bên dưới Đảo Thợ Săn có một thành phố nhỏ có hơn trăm ngàn người dân, đây là thành phố thí điểm kế hoạch nhân loại mới.”

“Kế hoạch nhân loại mới?” Yêu Thú Tinh tò mò hỏi.

“Hơn một năm trước, hiệp hội phát hiện một loại năng lượng kỳ lạ đặt tên là ‘khí’, loại năng lượng này có thể hòa tiến hành cường hóa cơ thể nhân loại, để người bình thường chậm rãi trở nên mạnh mẽ hơn, là kế hoạch lớn có ý nghĩa trọng đại.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối đứng ra giải thích một chút, sau đó di chuyển ánh mắt về phía Srisin.

“Có điều tôi có chút khó hiểu, chuyện này có liên quan gì với hoàn cảnh khó khăn của chúng ta hiện giờ?”

[hết 1201]

Chương 1202. Kế hoạch nhân loại mới

Srisin trầm giọng hỏi: “Mọi người có từng nghe qua Thu Nhận Chí Cao chưa?”

Kỵ Sĩ Đêm Tối ở bên cạnh giải thích với Tiên Phong 60 và Yêu Thú Tinh: “Đó là vật thu nhận vượt qua khả niệm cấp Tai Biến bình thường, có đủ năng lực mạnh mẽ không thể tưởng tượng được.”

Ôn Văn nhớ tới Thu Nhận Chí Cao – Người Sáng Tạo Nhân Loại mà mình từng nhìn thấy.

Đó là một thiết bị chế tạo nhân loại không lồ, cao vút tới tận tận mây, trong điều kiện hàng đầu là có đủ máu thịt chống đỡ thì có thể chế tạo ra một lượng lớn nhân loại.

Vật thu nhận có thể được hiệp hội gọi là Thu Nhận Chí Cao, cho dù nhỏ yếu hơn Kẻ Sáng Tạo Nhân Loại thì cũng không kém hơn bao nhiêu.

“Trên hòn đảo ngăn cách với đời có một cái cây lớn với ba gương mặt con người.”

“Chỉ cần đánh đổi khá nhiều, ba gương mặt của cái cây này sẽ phân biệt đưa ra lời tiên đoán cho một chuyện nào đó.”

“Dùng phép tính đặc biệt để tính toán ba lời tiên đoán này có thể tìm ra một tiên đoán có tính đáng tin cao nhất.”

Đôi mắt Ôn Văn sáng lên, trước đây sở dĩ Shermore trà trộn vào đoàn du lịch để điều tra cóc Thần Huyết cũng là vì một lời tiên đoán.

Tiên đoán đó rất chuẩn xác, hẳn chính là Thu Nhận Chí Cao.

Srisin nói tiếp: “Chuyện liên minh tổ chức bí ẩn lần này, hiệp hội đã dùng một cái giá nhất định để tiến hành tiên đoán, kết quả lần này chúng ta không quá lạc quan, muốn có được kết quả tốt nhất thì hi vọng duy nhất là kế hoạch nhân loại mới.”

“Hiện giờ Đảo Thọ Sơn đã ở bên trên thành phố, mời các vị theo tôi một chuyến, xem thử kế hoạch này có tồn tại tai họa ngầm gì hay không?”

“Bên hiệp hội đã tiến hành kiểm tra đo lường, nhưng dù sao thì đây cũng là chuyện lớn đối với nhân loại trong tương lai, chúng ta không nên để sót chút sơ hở nào.”

“Chỉ cần ngay cả các vị cũng không phát hiện tai họa ngầm, hiệp hội đã chuẩn bị mở rộng kế hoạch này ra toàn bộ nhân loại, có thể lập tức tiến hành.”

Srisin giải thích xong thì dẫn nhóm người tới sát biên giới cá voi khổng lồ Thiên Mạc, điểm nhẹ ngón tay một cái thì có một chiếc thang trượt bằng băng tinh xảo xuất hiện, hẳn là người đầu tiên ngồi thang trượt tuột xuống.

Ishna hoan hô một tiếng, giống như một cô bé bình thường ngồi xuống.

Những cường giả cấp Tai Biến khác khá lão luyện thành thục như Sakuraba Ichiro, Hải Lâm, và Kỵ Sĩ Đêm Tối có tâm tư u ám thì tự mình bay xuống.

Nhóm trẻ tuổi như Kyogoku Kura, hào hiệp như Tuân Tiên thì đều tuột xuống.

Ôn Văn cũng trượt đã ghiền, thang trượt này kéo dài từ vạn mét trên không trung nôi thẳng xuống đất, trung gian có đủ

khúc quanh ngoằn ngoèo, Ôn Văn tuột một hồi lâu mới vũng vàng đáp xuống đất.

Về phân cụ thể đã tuột bao lâu, xin mời các bạn học tốt vật lý tự tính...

May mắn là thang trượt do Srisin chế tạo ra có lực ma sát hoàn mỹ, hơn nữa mọi người đều là cường giả, bằng không cũng bị cọt tọt tóe lửa, lực lao xuống cũng đủ để giết chết người.

Mọi người trong thành phố nhìn thang trượt này mà tấm tắc hiếu kỳ, có người còn nóng lòng thử leo lên một khúc rồi trượt xuống.

Srisin chỉnh lại bộ vest thì trượt xuống mà có chút xóc xệch, nói với mọi người: “Đối với người dân được truyền hạt giống, trở thành nhân loại mới thì không cần tiến hành bảo mật.”

Ngoại trừ thực lực thăng cấp, chỗ tốt lớn nhất của nhân loại mới chính là không cần che giấu thực trạng của thế giới.

“Lúc đối mặt với sự vật siêu tự nhiên, bọn họ sẽ không giống người bình thường không thể chống cự lại, mặc dù rất sợ hãi nhưng cũng không vì thế mà sinh ra quái vật.”

“Trong một tiếng đồng hồ tiếp theo, các vị có thể tự do hành động, sau đó tập hợp ở nơi này.”

“Nếu phát hiện được chỗ nào không ổn, xin các vị hãy báo cho tôi biết.”

Nhìn nhóm người tản ra, Srisin lộ ra nụ cười.

Cường giả cấp Tai Biến có đủ loại năng lực kỳ quái, nói không chừng có thể phát hiện những điều mà hiệp hội không phát hiện được.

Ngoài ra hẳn còn một mục đích khác, nếu muốn mở rộng kế hoạch nhân loại mới trong một khoảng thời gian ngắn, nếu nhóm Người Phán Quyết này không ủng hộ thì không thể nào tiến hành.

Dù sao thì sự khống chế của tổng hội ở các nơi cũng không mạnh mẽ, các nơi vẫn là địa bàn của nhóm Người Phán Quyết, nếu bọn họ cảm thấy không đáng tin, như vậy kế hoạch sẽ khó thực hiện trong khoảng thời gian ngắn.

Đề bọn họ làm quen với kế hoạch này, như vậy sẽ có chỗ tốt cho việc thúc đẩy kế hoạch sau này.

Ôn Văn đi trên đường phố, nhìn bóng người trên đường mà có cảm giác đang đi lại ở thế giới khác.

Trong cơ thể mỗi người dân ở nơi này đều có một lượng khí màu trắng, năng lượng này là hỗn hợp của tinh thần và cơ thể bọn họ.

Năng lượng này cũng không mạnh mẽ, thậm chí có thể nói là rất yếu, nhưng có thể làm cuộc sống của bọn họ thay đổi.

Ví dụ như bánh bao ở ven đường sẽ hấp dẫn và thơm ngon hơn, thành tích học tập của đám trẻ sẽ tốt hơn, đường phố quét dọn càng sạch sẽ hơn, mùi thúi của WC sẽ đỡ hơn... loại thay đổi này không rõ ràng nhưng thật sự phát sinh.

Đối với nhân loại mới mà nói, ‘khí’ làm cho cuộc sống của bọn họ thoải mái hơn một chút, chỉ có một số ít tinh anh trải qua huấn luyện đặc biệt mới có được thực lực vượt qua người bình thường.

Giới hạn phát triển thực lực cao nhất của những người này là bao nhiêu thì vẫn chưa biết được, nhưng có thể xác định, ngoại trừ nhân loại mới đầu tiên là Đào Văn có thiên phú dị bẩm, chín mươi chín phần trăm nhân loại mới có tốc độ tăng trưởng thực lực kém xa người siêu năng.

Sau khi Ôn Văn thu được đủ tài liệu, lại gom được vài phần hạt giống ‘khí’ mang về cho nhóm thành viên bình thường của Cơ Kim Hội sử dụng.

Muốn thức tỉnh người bình thường thành nhân loại mới rất đơn giản, chính là đưa hạt giống vào trong cơ thể, vì thế bản thân Ôn Văn cũng có thể làm được.

Một tiếng nhanh chóng trôi qua, nhóm Người Phán Quyết lần thứ hai tập trung.

Giống như đánh giá của Srisin, bọn họ cũng không tìm được lỗ hổng trong kế hoạch nhân loại mới, hơn nữa cũng hiểu rõ được kế hoạch này, như vậy một khi có yêu cầu thì kế hoạch có thể lập tức khởi động.

Srisin lại chế tạo ra một thang máy băng, dẫn theo nhóm người trở về trên lưng cá voi khổng lồ Thiên Mạc.

“Như vậy bây giờ bắt đầu vấn đề thảo luận thứ ba, nên ứng phó thế nào với trận tập kích của liên minh tổ chức bí ẩn.”

“Chúng ta không biết mục tiêu của chúng, vì thế giai đoạn hiện giờ chỉ có thể đề phòng rắc rối có thể xuất hiện.”

“Xếp tất cả mục tiêu có thể bị chúng tấn công vào đối tượng phòng ngự trọng điểm, mặt khác nếu có đề nghị gì khác thì rất hoan nghênh...”

Sau khi Srisin nói xong, Ôn Văn là người đầu tiên lên tiếng, anh ném ra vị thuyết khách kia, để mọi người thỏa thích thẩm vấn.

Kỵ Sĩ Đêm Tối cũng cung cấp một lượng lớn tin tức về liên minh tổ chức bí ẩn mình nắm giữ, những tin tình báo này thậm chí còn tỉ mỉ hơn cả tình báo của Hiệp Hội Thợ Săn.

Tiên Phong 60 thì cung cấp một ít thử nghiệm của Hội Học Thuật Chân Lý, nói rõ phương pháp có khả năng của Hội Học

Thuật Chân Lý, để mọi người lại càng kiêng kỵ Hội Học Thuật Chân Lý hơn nữa.

Hải Lâm và Sakuraba Ichiro đưa ra vài đề nghị rất ổn trọng, thành thực.

Ishna thì nghe tới hai mắt tối đen...

Nói chung mọi người ở đây đều phát biểu ý kiến của mình, tích cực lên tiếng, buổi hội nghị này kết thúc trong tiếng thảo luận của mọi người.

[hết 1202]

Chương 1203. Tín ngưỡng không rõ

Lúc này còn tám ngày là tới ngày liên minh tổ chức bí ẩn tổ chức hội nghị.

Ôn Văn trấn giữ ở Cơ Kim Hội, có sự nhắc nhở của Dẫn Đạo Giả, Ôn Văn hiểu được mình đã trêu chọc không ít tổ chức bí ẩn, đám đó rất có thể sẽ xem Cơ Kim Hội là mục tiêu tập kích.

Vì thế Ôn Văn đang nghiên cứu xem nên làm sao để nâng cao lực phòng ngự của Cơ Kim Hội, cứ dựa vào anh để chống đỡ kẻ thù bên ngoài không phải kể lâu dài.

Đang nghiên cứu thì Ôn Văn phát hiện một chuyện thú vị.

Đó là sức mạnh tín ngưỡng trên người anh đang nhanh chóng mạnh mẽ hơn, tốc độ tăng trưởng nhanh hơn trước kia gấp mấy lần, đồng thời còn không ngừng tăng cao.

Anh không có ý đồ chiêu mộ tín đồ, dù sao thì tín đồ duy nhất của anh chính là đám quý mỗ.

Trước đây Ôn Văn đã cứu chúng vì cảm thấy thú vị, cũng làm thần linh của chúng.

Mà đám sinh vật đen thùi lùì có chỉ số thông minh không cao này lại trực tiếp xem Ôn Văn là thần linh của bộ tộc, cố gắng lan truyền tín ngưỡng Ôn Văn.

Nhưng số lượng quý mỗ cũng không lớn, vì thế phần tín ngưỡng này cũng không có công dụng quá rõ ràng.

Chẳng qua lần này sức mạnh tín ngưỡng làm Ôn Văn có cảm giác mãnh liệt hơn rất nhiều, vô số âm thanh vang vọng bên tai Ôn Văn, có người đang cầu nguyện với anh.

Ôn Văn nổi lên hứng thú, muốn xem thử là dạng yêu ma quỷ quái gì tín ngưỡng mình.

Vì thế nương theo những luồng sức mạnh tín ngưỡng đi ngược lại, sau đó nhìn thấy một màn làm khoe miệng anh phải co giật.

Một người đàn ông cúi người thật thấp, sau đó đứng thẳng dậy, nói chuyện đầy khí phách: “Thầy à, người cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ phát huy tư tưởng quyền thuật đàn ông mà người sáng lập!”

Người này chính là người đàn ông lùn mà Ôn Văn đã gặp trong giấc mơ!

Hiện giờ hắn đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, vẻ mặt cực kỳ tự tin, không còn nhát gan như trước nữa.

Hơn mười ngày trước hắn thuê một căn nhà, dùng nó làm căn cứ truyền bá tư tưởng quyền thuật đàn ông, mà ở đại sảnh đối diện hắn lúc này chính là bức hình vẽ Ôn Văn.

Thật ra bức vẽ này cũng không quá giống Ôn Văn, nhưng có vài phần thần vận, vì thế tín ngưỡng có thể chuẩn xác truyền tới người Ôn Văn.

Bên dưới bức vẽ viết vài dòng chữ: ‘Đại đệ tử Vu Kinh của Quyền Thuật Đàn Ông gặp được tổ sư trong mộng, học được đạo Quyền Thuật Đàn Ông, quăng đời còn lại sẽ tận tâm tận lực phát triển đạo của thầy, hi vọng có thể xứng với tổ sư, à đúng rồi, tổ sư gọi là Lão Đại Ca...’

Phía sau người đàn ông lùn Vu Kinh là rất nhiều người đàn ông vạm vỡ, bọn họ nhìn bức họa mà lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt,

hồ lên thật to: “Quyền Thuật Đàn Ông vô địch! Quyền Thuật Đàn Ông vô địch!”

Kèm theo tiếng hò hét kia là tín ngưỡng nồng nhiệt.

“Hắn bị choáng đầu à, đám người này ở đâu ra vậy?”

Ôn Văn bị đám người này dọa cho choáng váng, da gà nổi cục cục, anh không muốn tín ngưỡng của đám người này...

Sau khi tìm hiểu một chút, Ôn Văn mới hiểu rõ được tiền căn hậu quả.

Sau khi Vu Kinh tỉnh lại đã cuồng nhiệt si mê lý luận Quyền Thuật Đàn Ông đã học được trong mộng, đồng thời còn muốn truyền bá.

Hắn dựa vào ký ức để lý luận càng tinh thâm hơn, hấp dẫn một đám người ủng hộ.

Giống như liên bang không thiếu hụt nữ giới bị ức hiếp, đàn ông bị vợ quản tới thở không nổi cũng không hề ít.

Vì thế lý luận của Vu Kinh nhanh chóng lan truyền lên men trên mạng rồi biến thành dáng vẻ hiện giờ, hơn nữa cũng có xu thế tiếp tục lớn mạnh.

Nhìn giáo phái Quyền Thuật Đàn Ông thịnh vượng phồn vinh, trong lòng Ôn Văn dâng lên dự cảm không tốt.

Anh bắt đầu thông qua tín ngưỡng kiểm tra, quả nhiên phát hiện thêm vài điều kỳ lạ.

Thiếu nữ bình xịt bảo vệ môi trường Delia được anh cứu về lúc này cũng ngẩng mặt lên trời, giống hệt như nàng thiếu nữ nhà bên.

Sau khi tỉnh lại, Delia lập tức lên mạng công bố một video xin lỗi.

Trong video cô gái khóc thảm thiết, chính miệng thừa nhận sai lầm trước kia của mình, hành động này đã giành được rất nhiều sự đồng cảm.

Sau đó cô bắt đầu phản công, nói là mình bị tổ chức bảo vệ môi trường cực đoan lừa gạt nên mới phạm phải sai lầm trước kia.

Tiếp đó Delia công bố chủ trương mới ‘Chủ Nghĩa Bảo Vệ Môi Trường Mới’.

Trong lúc thực hiện các biện pháp bảo vệ môi trường cũng phải tuân thủ lấy con người làm gốc, phải suy xét đủ yếu tố thực tế, đồng thời kêu gọi tẩy chay các tổ chức bảo vệ môi trường cực đoan...

Có thể nói, trước kia có bao nhiêu người ghét cô thì hiện giờ cũng có bấy nhiêu người ủng hộ.

Về phần người phản đối Delia, dưới thế tấn công của thủy quân gia tộc Delia, bọn họ đã thua trận rất nhanh, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Mà vị lãnh tụ tinh thần của chủ nghĩa bảo vệ môi trường mới chính là Ôn Văn....

Lại đổi nguồn gốc tín ngưỡng khác, lần này là Cao Phương Chu.

Cao Phương Chu sử dụng sức ảnh hưởng của mình, khởi xướng thành phần tri thức có lương tri bắt đầu hành động.

Hắn lên mạng, tự công bố một ít tư liệu sống, sử dụng những tài liệu mình công bố trước đó để tiến hành phê phán công khai, để một lượng lớn người xem hiểu được đường lối của dân tri thức.

Sau đó phát biểu văn chương dẫn tới chấn động, chúng đều là những đạo lý mà rất nhiều người hiểu rõ nhưng không nói

rõ.

Cao Phương Chu vì thế mà nhận lấy rất nhiều công kích, nhưng cũng gặt hái được một lượng lớn người ủng hộ.

Rất nhiều người muốn học tập Cao Phương Chu, Cao Phương Chu cung cấp tài liệu học tập cho bọn họ miễn phí, mà vị lãnh tụ tinh thần của môn học này cũng là Ôn Văn...

Ôn Văn kiểm tra từng tin ngưỡng một, vẻ mặt dần tan vỡ.

“Sao lại toàn là đám người này vậy chứ, cho tao chút tin đồ là mấy chị gái xinh đẹp đi!”

“Hà, tìm được chị gái rồi, phải xem kỹ một chút, tin đồ làm ấn giường cho Thân cũng không quá đáng.”

Nhìn kỹ thì khoe miệng nhếch lên của Ôn Văn hạ xuống, sau đó trực tiếp lật chiếc bàn trước mặt.

“Ôi cái đệt &\$@... Trời ạ # ¥ @%*, còn không bằng không tìm chị gái.”

Nơi phát ra tin ngưỡng này là một bà chị má mì đăng cấp được Ôn Văn cứu.

Sau khi tỉnh lại, cô đã dốc lòng giúp các cô gái phong trần hoàn lương.

Không tới một tháng ngắn ngủi đã thay đổi được suy nghĩ của hơn trăm người.

Cứu tinh của bọn họ chính là hình tượng ảo của Ôn Văn.

Hoàn lương là chuyện tốt, vấn đề là kiểu hoàn lương của bọn họ – là tìm người thành thật để gả đi.

“Các ông anh thành thật ạ, tui không có ý hại bọn ông đâu, hãy tha thứ cho tui...”

Ôn Văn muốn ra tay tiêu diệt giáo phái tà ác này, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì dù sao cuối cùng bọn họ cũng sẽ tìm

người thành thật chịu tiếp nhận mình, có lẽ tiến hành sớm một chút thì càng có lợi cho hai bên hơn.

Hơn nữa giáo phái tà môn tín ngưỡng anh thật sự quá nhiều, tiêu diệt hết thì sẽ không có anh hiện giờ.

“Đám người này bị làm sao vậy, điên hết rồi sao?”

Ôn Văn tức giận tới đau răng, đột nhiên có thêm nhiều tín đồ đường ngang ngõ tắt như vậy, có là ai cũng sẽ tê rần da đầu thôi.

Anh vừa cẩn thận hồi tưởng lại hành vi của mình ở núi xoắn ốc, nghĩ thật lâu thì rốt cuộc cũng hiểu được nhân quả.

Những người này thật sự đã bị anh trêu chọc, rất nhiều chuyện diễn ra ở nơi sâu nhất của giấc mơ sẽ hóa thành dấu vết tư tưởng, khắc sâu trong lòng bọn họ.

Sau khi đám người này tỉnh khỏi giấc mơ, sau khi chịu đựng một khoảng thời gian đầy dọa dẫm đằng đằng, Ôn Văn lại xuất hiện với dáng vẻ Chúa Cứu Tế.

Ngẫm lại những chuyện thần thoại cổ xưa, khoảnh khắc mà thần linh lựa chọn để lan truyền tín ngưỡng là gì nào?

Còn không phải là trước tiên để bọn họ đau khổ vật vã rồi mới biểu lộ thần uy sao....

Dưới sự trùng hợp của nhân duyên, Ôn Văn đã có thêm một nhóm tín đồ.

Không đúng, phải gọi bọn họ là người truyền giáo!

[hết 1203]

Chương 1204. Hội nghị bắt đầu

Đối với cường giả cấp Tai Biến mà nói, tín ngưỡng là nơi phát ra năng lượng quan trọng, nhưng cũng là chất độc.

Tín ngưỡng có thể giúp thân linh trở nên mạnh mẽ hơn, nắm giữ được quyền lực khó có thể tin tưởng, nhưng cũng sẽ âm thầm thay đổi sức ảnh hưởng của thân linh.

Vì thế phần lớn thân linh đều đặt ra quy tắc cho tín đồ, để tín ngưỡng của bọn họ không quá lệch đi, cũng để đảm bảo cho tính độc lập của chính mình.

Điểm này Ôn Văn đã sớm biết, nhưng tình huống tín ngưỡng của anh là sao đây?

Lộn xộn, không có kết cấu gì, tín đồ Tà Thần cũng không hỗn loạn bằng tín đồ của Ôn Văn.

Có trời mới biết Ôn Văn làm thế nào đồng thời đảm đương người đứng đầu nhóm dân trí thức, tổ sư quyền thuật đàn ông, người sáng lập chủ nghĩa bảo vệ môi trường mới và người che chở cho nhóm phụ nữ phong trần...

“Có điều tín ngưỡng cũng không phải không có chỗ tốt.”

Ôn Văn chỉ tay, một vệt sáng từ trong tay anh phóng ra làm chậu cây giá rẻ ở trước mặt nháy mắt sinh trưởng, trở nên đầy khí chất cao cấp.

Năng lực này thuộc về tín ngưỡng người sáng lập chủ nghĩa bảo vệ môi trường mới, có thể làm thực vật và động vật tiến hóa theo hướng nhân loại yêu thích, làm hoàn cảnh xung

quanh trở nên càng thích hợp với sự sinh tồn của nhân loại hơn.

Không tuân theo sự bảo tồn của năng lượng và vật chất, là một khả năng rất vô lý.

Khả năng của thần linh chính là có thể làm cho sự vật phát triển theo hướng tín ngưỡng, vì thế nếu diệt trừ chướng ngại tâm lý, năng lực này sẽ mang tới trợ giúp không nhỏ cho Ôn Văn.

Có điều có mớ tín ngưỡng hỗn tạp này, con đường thần linh tín ngưỡng của Ôn Văn có lẽ đi không thông rồi.

Dùng tín ngưỡng hỗn tạp như vậy để trở thành thần chỉ biến thành kẻ điên tính tình mâu thuẫn, tuy bản thân Ôn Văn cũng không quá bình thường nhưng anh không muốn điên hơn.

Vì thế nếu Ôn Văn muốn nâng cấp trở thành Thần thì cần phải đi con đường thứ hai, đó chính là dùng thực lực để thành Thần!

Nguyên lý của dùng lực thành Thần rất đơn giản, chính là không ngừng trở nên mạnh mẽ, mãi tới khi đột phá giới hạn kia.

Tất nhiên muốn làm thật thì không hề đơn giản như vậy, thiên phú, nghị lực, vận may, không thể thiếu thứ nào...

Tuy bên trong lẫn vào chút kỳ quái, nhưng đạo lý chính là như vậy.

Thậm chí cho dù bạn thỏa mãn được toàn bộ điều kiện, nhưng hiện giờ thế giới đã có quá nhiều cấp Tai Biến, siêu năng lực không thể chịu tải nổi cấp Tai Biến mới sinh ra thì bạn vẫn không thể thăng cấp.

Vì thế đường ngay cũng không hề dễ dàng hơn con đường tín ngưỡng bao nhiêu.

Thực tế thì người lấy lực thành Thần cũng không mạnh hơn người lấy tín ngưỡng thành Thần, ưu thế duy nhất là không bị tín ngưỡng bắt cóc, nhưng bởi vì thế mà ít đi chút quyền lực.

Có điều trong số Người Phán Quyết của liên bang, chỉ có Thần Rắn Kurkan là Thần tín ngưỡng.

Bởi vì hoàn cảnh đặc biệt của liên bang, có thể dùng tín ngưỡng thành Thần rất khắt khe, phần lớn tín ngưỡng hiện hữu đều tới từ bên ngoài.

Hơn nữa thế giới hiện thực mặc dù chỉ là một thế giới đơn độc nhỏ bé, nhưng khả năng cơ hội gặp được ở nơi này còn lớn hơn ở vùng đất khởi đầu.

Kỳ ngộ ở vùng đất khởi đầu là vô hạn, nhưng nó lại quá lớn.

Người Phán Quyết khác có thể làm được, Ôn Văn cảm thấy mình cũng có thể làm được, anh rất chờ mong ngày mình thăng cấp.

Không chờ mong dùng tín ngưỡng trở thành Thần nên việc sử dụng sức mạnh tín ngưỡng của Ôn Văn khá xa xỉ, anh thử dùng sức mạnh tín ngưỡng để tiến hành cải tạo toàn diện trụ sở Cơ Kim Hội.

Sức mạnh tín ngưỡng có đầy đủ năng lực hóa thứ tầm thường thành thần kỳ, chỉ cần chịu sử dụng thì có thể đạt tới hiệu quả kỳ tích.

Đảo mắt một cái đã tám ngày trôi qua, đã đến ngày tổ chức hội nghị của liên minh tổ chức bí ẩn, nhóm cường giả liên bang một lòng tìm kiếm manh mối, mà gián điệp của Ôn Văn đã đánh thẳng vào hội nghị...

Trong một giếng dầu bỏ hoang ở khu Đông Du, vài người mặc áo choàng đen đang bước đi trên lan can tiến xuống bên dưới.

Giếng dầu này bị bỏ hoang là vì có nhân viên nghe thấy âm thanh kỳ quái, sau đó thường xuyên có người vô cớ mất tích.

Nói tiếp thì rất khủng bố, thật ra chỉ vì giếng dầu vừa đào chính là con đường thông tới vực sâu Im Lặng.

Chỉ có một số ít người của Giáo Đường Vinh Quang biết, con đường sẽ mở ra khi bị kích ứng đặc biệt.

Không sai, nhóm người mặc áo choàng đen này chính là người của Giáo Đường Vinh Quang.

Bọn họ tới tham gia hội nghị đầu tiên của liên minh tổ chức bí ẩn, Giáo Đường Vinh Quang không dám lộ liễu tham gia hành động chống lại hiệp hội, nhưng mờ ám thì chưa bao giờ ngừng lại.

“Chóc nữa lan can ngừng vận chuyển, chúng ta sẽ tiến vào vực sâu Im Lặng, nhớ kỹ sau khi tiến vào phải đi theo hướng đèn chỉ dẫn.” Ông cụ dẫn đầu nói.

Trong tay bọn họ cầm một quả cầu trong suốt lớn cỡ bàn tay, bên trong quả cầu là một mũi tên ánh sáng màu xanh lá cây.

“Ở trong vực sâu Im Lặng thì chỉ có thể dựa vào hướng đèn trên tay chỉ dẫn, nơi này có một tọa độ cố định, chỉ cần nương theo nó tiến về phía trước thì sẽ tới được địa điểm hội nghị.”

“Trên đường đi nếu nghe thấy có người gọi tên mình thì tuyệt đối đừng quay đầu lại, nếu quay đầu sẽ bị giữ lại vĩnh viễn trong vực sâu Im Lặng.”

“Bởi vì nơi này không tồn tại âm thanh, giọng nói mà mọi người nghe thấy chính là lời đầu độc của quái vật, một khi

quay đầu lại sẽ biến thành lương thực của chúng.”

“Khi nào ánh mắt bắt đầu nhìn thấy đồ vật bình thường thì chính là lúc đã tới được địa điểm hội nghị.”

Ông cụ vừa dứt lời thì trong đội ngũ xuất hiện giọng nói không hài hòa.

“Câm miệng đi lão già, mấy thứ này bọn tôi nghe tới tai mọc kén luôn rồi.”

Ông cụ há hốc mồm, nuốt lời đã tới bên miệng xuống.

Hắn là người chịu trách nhiệm xử lý tất cả công việc cho lần hội nghị này, nhưng những kẻ từ Phòng Phán Quyết này thì không thể trêu vào, bởi vì người ở nơi đó đều là kẻ điên.

Thật ra Ôn Văn vốn không quan tâm tới Giáo Đường Vinh Quang, nếu không phải trùng hợp thì anh cũng không có cách nào phát hiện Giáo Đường Vinh Quang cũng tham gia lần hội nghị này.

Người bảo câm miệng kia chính là Hosta từng bị Ôn Văn cho té gãy giò, còn bị rạch khoe miệng.

Hắn bị đưa vào làm việc ở Phòng Phán Quyết, bởi vì căm hận Ôn Văn mà thực lực gia tăng rất nhiều, trở thành người đảm đương vũ lực cho hành động lần này.

Xem ra Giáo Đường Vinh Quang thật sự muốn làm nội gián, anh phải báo tin tức này cho Hiệp Hội Thợ Săn, để bọn họ sớm chuẩn bị, lần hội nghị trước không mời Giáo Đường Vinh Quang có lẽ vì đã biết bọn họ muốn phản bội.

Có điều gián điệp mà Ôn Văn nói thật ra không phải Hosta, Hosta chỉ có thể xem là niềm vui ngoài ý muốn.

Gián điệp chân chính của anh tên là Sparta, là một người tham dự của Ánh Mắt Vực Sâu.

Từ hơn một năm trước, Sparta đã là nhân viên thu nhận, là một gián điệp của trạm thu nhận ở Ánh Mắt Vực Sâu.

Sau khi Ôn Văn phá nát kế hoạch của Ánh Mắt Vực Sâu, ghé nhân sự trong Ánh Mắt Vực Sâu bị trống, Sparta thuận lý thành chương trở thành nghị viên của Ánh Mắt Vực Sâu.

Sparta sống trong gia tộc ác ma được sùng bái, thế nhưng gần bùn lại chẳng hôi tanh mùi bùn, tuy bị cưỡng chế chuyên hóa thành nửa ác ma nhưng cũng không vì thế mà đánh mất bản tâm.

Cùng hắn tham gia hội nghị là một ác ma có tên là ‘bà nội đầu tên lửa’, nghe nói rất hung ác.

Lan can ngừng lại, trước mắt nhóm Sparta lập tức mất đi ánh sáng, xung quanh trở nên cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Sparta chỉ có thể thấy trước mắt có một mũi tên tỏa ra ánh sáng, ngay cả bàn tay cầm đèn chỉ dẫn của hắn cũng không thấy được.

Ở nơi này không có một tiếng động cũng không có ánh sáng, nhưng mặt đất lại bằng phẳng dị thường, Hosta tiến tới trước theo hướng của mũi tên, không có chút trở ngại nào.

[hết 1204]

Chương 1205. Các tổ chức bí ẩn

“Hosta, con đi đâu đó, bé Hosta yêu quý của bà...”

Một giọng nói khàn khàn vang lên ở phía sau Hosta, là giọng nói của bà Hosta.

Trong sinh mệnh của Hosta, bà là người duy nhất ám áp đối với hắn, bắt thịt Hosta co quắp, cố nén xúc động không để mình quay người lại.

Hắn biết, bà của mình đã qua đời trước khi hắn gia nhập Giáo Đường Vinh Quang một ngày, không có khả năng xuất hiện ở nơi này.

Là có thứ muốn đầu độc hắn quay đầu lại, muốn cắn nuốt hắn!

“Nơi này khá thú vị.”

Ôn Văn đang âm thầm rình xem tám tắc kỳ lạ.

Anh phát hiện sự thăm dò của mình bị suy yếu ở một mức độ nào đó, anh chỉ có thể nhìn thấy bóng tối vô biên, không thể nào xác định được vị trí của Hosta, cũng không có cách nào nương theo xiềng xích tiến hành dịch chuyển tới bên cạnh Hosta.

“Không hổ là vực sâu im lặng, có chút môn đạo, có điều giọng nói đó sao vang lên có một câu rồi thôi vậy, đúng là chẳng chuyên nghiệp chút nào.”

Ôn Văn bĩu môi, sau đó lộ ra nụ cười tà ác, thông qua xiềng xích nhẹ giọng thì thầm.

“Hosta, nụ cười của mày đẹp thật đấy, đẹp cực kỳ.”

Hosta nghe vậy thì trực tiếp nổi gân xanh, sức mạnh cuồng bạo khuếch tán ra xung quanh.

Khỏe miệng của hắn bị Ôn Văn rạch, chỉ có thể bảo trì dáng vẻ tươi cười khùng bố, đây đều là do Ôn Văn làm hại.

“Nóng nãy, mày nóng nãy rồi! Ha ha ha.” Ôn Văn nói chuyện thực vô lại.

Hosta cố ép chính mình bình tĩnh lại, thứ sau lưng nếu có thể mô phỏng giọng nói của bà hắn, như vậy mô phỏng giọng nói của Ôn Văn cũng là chuyện bình thường, chỉ cần hắn không quay đầu lại thì thứ kia không có chút đe dọa nào với hắn.

Ôn Văn tiếp tục chơi trò miệng thối: “Mày không dám quay lại à, không phải bị trật cổ chứ, tên nhát gan.”

“Bà cụ nói chuyện với mày khi này đang ở trong tay tao, chỉ cần mày quay lại thì tao sẽ thả bà ta ra, thế nào?”

“Bỏ đi, tao nói thật với mày, thật ra tao chính là Ôn Văn, tao nói chuyện với mày chỉ để cho vui thôi.”

“Sao mày sợ hãi quá vậy...”

Cái miệng nhỏ của Ôn Văn léo nhéo nói suốt quãng đường, làm Hosta phần nộ không thôi, phần nộ cùng cực...

Nhưng mặc dù phần nộ cỡ nào, Hosta cũng không dám cãi lại hay quay đầu lại liếc nhìn, vì thế Ôn Văn mắng khá sảng khoái.

Lúc Hosta tới nơi có lại cảm giác thì thở phào một hơi, mà Ôn Văn cũng ngừng miệng, vui sướng hớp một ngụm nước thông cổ.

Xuất hiện ở trước mắt Hosta là một hang động ngậm hẹp dài, trong động sinh trưởng một đám tinh thể màu xanh nhạt, cung cấp ánh sáng cần tiết cho nơi này.

Phía sau hang động dài trăm mét là một cánh cửa đá cũ xưa, phía sau cánh cửa chính là địa điểm hội nghị.

Hosta vẫn còn chút sợ hãi nhìn lại phía sau, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Những người cùng hắn tham gia hội nghị có lẽ đã bị diệt đoàn cả rồi, sự quấy rối đáng sợ suốt quãng đường kia không phải ai cũng có thể chống đỡ nổi.

Hắn là người máu lạnh và mạnh mẽ nhất mà suýt chút nữa đã bị chìm xuống ở đó, những người khác lại càng không cần phải nói.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện thì Hosta nhìn thấy nhóm đồng liêu của mình cao hứng từ trong bóng tối bước ra.

Ừm... so sánh với vẻ mặt như muốn giết người của Hosta, những người này rất cao hứng.

“Với trình độ của bọn mày, sao có thể nhẹ nhàng ra khỏi đó như vậy?” Hosta tức giận hỏi, sự phẫn nộ trên gương mặt cười của hắn càng làm gia tăng thêm sự khùng bố.

Những người khác có chút sững sốt, có nguy hiểm gì sao?

Không phải lúc ban đầu gọi một tiếng, nếu không trả lời thì sẽ bình yên vô sự à?

Hosta rớt cuộc đã gặp chuyện gì mà bị kích thích đến như vậy chứ?

Thấy biểu cảm của hắn hung ác, bọn họ không dám nói, cũng không dám hỏi.

...

Ôn Văn thử một chút, ở trong hang này, anh có thể nhìn thấy và nghe được nội dung hội nghị một cách mơ hồ, nhưng không thể mượn cơ thể Hosta để quấy nhiễu hội nghị tiến hành, cũng không thể nương theo xiềng xích để dẫn người tới tiêu diệt hội nghị.

Khó trách Ky Sĩ Đêm Tối nói hội nghị này không thể quấy rầy, Ôn Văn nhờ vào trạm thu nhận mà chỉ có thể làm được như vậy, Hiệp Hội Thợ Săn và nhóm Tai Biến khác lại càng không thể làm được gì.

Chờ nhóm Hosta tiến vào cửa đá thì phát hiện trước mặt là một phòng họp rất lớn.

Trong vực sâu Im Lặng, bong bóng không gian sẽ không tồn tại quá lâu, bọn họ không có thời gian xây dựng kiến trúc ở nơi này, vì thế phòng hội nghị này hẳn là một vật thu nhận loại kiến trúc.

Cuộc hội nghị này ngoại trừ Giáo Đường Vinh Quang, những người khác đã tới đông đủ từ lâu, nhóm Hosta vừa tới thì được nghênh đón bằng một trận âm thanh xùy xùy.

Tổ chức từng đứng ở lập trường như Hiệp Hội Thợ Săn, lên tham gia hội nghị như vậy, có thể nói là châm chọc rất lớn.

“Bọn tao đều đến cả rồi, bọn mày tới chót nhất, có phải không tôn trọng bọn tao không?” Người đàn ông ngồi bên trái âm dương quái khí hỏi.

Người đàn ông này mặc áo choàng kỳ dị, tóc lúc nhúc không có quy tắc, hẳn là người phụ trách của Đọa Thần Huyết hiện giờ, trước đây từng bị Ôn Văn hốt một phe, Hủ Huyết Giả Phục Âm.

Sau khi hai vị Tai Biến của Đọa Thần Huyết lần lượt bị chém giết, nhóm tàn binh bại tướng còn lại đã tụ lại một chỗ, Phục Âm trở thành thủ lĩnh của Đọa Thần Huyết.

Với thực lực của Đọa Thần Huyết hiện giờ, chỉ có thủ lĩnh tự mình tới mới có được chút coi trọng.

“Mọi người đều là chiến hữu, đừng vì chút chuyện nhỏ mà tranh chấp.”

Ngồi ở chủ vị chính là một vị giáo sư của Hội Học Thuật Chân Lý, vị giáo sư này đeo mắt kính có khí chất rất hiền hòa nho nhã, thoát nhìn thông minh hơn kẻ bị Ôn Văn bắt được.

Ôn Văn thất vọng lắc đầu, anh vốn còn trông cậy vị giáo sư này sẽ làm khó Giáo Đường Vinh Quang.

Ví dụ như hỏi bọn họ tới bằng xe gì, nếu là Santana thì đuổi ra... đáng tiếc một màn kiệt tác này không xảy ra.

Sau đó Ôn Văn bắt đầu quan sát các tổ chức tham gia hội nghị.

Ngoại trừ Hội Học Thuật Chân Lý là bên tổ chức thì còn có ba tổ chức cỡ lớn là Giáo Đường Vinh Quang, Đọa Thần Huyết và Ánh Mắt Vực Sâu, ngoài ra còn có những tổ chức bí ẩn khác.

Đại diện của mười ba gia tộc Huyết tộc là một ông cụ tóc hoa râm tao nhã, là một cường giả danh tiếng lâu đời mạnh mẽ hơn Elie Stuart.

Một người đàn ông trên mặt thoa thuốc màu ngòai bên phải ông cụ là đại diện của Hội Anh Em Bạc.

Hội Anh Em Bạc cũng là một tổ chức bí ẩn cỡ lớn, thực vốn yếu hơn Đọa Thần Huyết, nhưng hiện giờ đã có thể vượt qua Đọa Thần Huyết.

Tên hề tà thuật Grandi mà Ôn Văn từng gặp chính là thành viên của Hội Anh Em Bạc.

Hội Anh Em Bạc không tin ngưỡng thần linh ở thế giới trong, triết lý của bọn họ là để người siêu năng trở thành chúa

tê thế giới, để người bình người biến thành nô lệ của người siêu năng.,

Thành phố ngằm dưới biển Oye cũng phải sứ giả tới, là một tên có đầu ngọn màu đỏ, thoát nhìn có chút khủng bố.

Cả người quần đầy băng vải, mơ hồ lộ ra mùi hôi thối là sứ giả của thành phố quý Phong Đô.

Đầu đội khăn bạc che kín mặt là cướp sa mạc khu Ai Phi...

Còn có hai mươi mấy cường giả chân tự là người mạnh nhất của các tổ chức bí ẩn cỡ nhỏ, nhiều con chuột trốn trong công ngằm tụ tập lại như vậy cũng là một luồng sức mạnh khủng bố.

...

Tổng thực lực của các tổ chức bí ẩn này cộng lại cũng không phải là đối thủ của hiệp hội.

Nhưng bọn chúng tập trung cả hội lại thế này, Hiệp Hội Thợ Săn muốn bắt cũng không dễ dàng.

Hơn nữa kẻ địch ở trong tối, hiệp hội ở ngoài sáng, hiệp hội còn phải bảo vệ toàn thế giới, không thể nào phá hoại một cách trắng trợn.

Vì thế thật ra thế cục của Hiệp Hội Thợ Săn không ổn cho lắm, dù sao chuyện mà liên minh tổ chức bí ẩn muốn làm chỉ là hủy trật tự, chỉ cần trật tự bị phá hỏng, cho dù Hiệp Hội Thợ Săn mạnh mẽ như cũ thì bọn họ vẫn chiến thắng.

Có điều Hiệp Hội Thợ Săn có rất nhiều nội tình không muốn để người ta biết, Ôn Văn không tin hiệp hội chỉ có hai món Thu Nhận Chí Cao, vì thế vẫn chưa biết được là ai sẽ thắng ai.

Ôn Văn cần phải giúp Hiệp Hội Thợ Săn khuếch trương ưu thế, vì thế liền thuận theo hội nghị bắt đầu.

Vị giáo sư kia đứng dậy, bắt đầu buổi hội nghị.

“Mọi người có thể gọi tôi là giáo sư Brossy, lần hội nghị này tôi sẽ đại diện cho Hội Học Thuật Chân Lý.”

“Lá chắn bao quanh địa cầu đã gần vỡ nát, địa cầu sắp tiến vào vòng tay ôm ấp của thế giới trong, đến khi đó trật tự của thế giới sẽ ổn định lại.”

“Nếu lúc đó vẫn là Hiệp Hội Thợ Săn nắm quyền thì ngày diệt vong của chúng ta đã tới.”

“Tài nguyên và sự ủng hộ tới từ thế giới trong sẽ không thể tiến vào địa cầu trong một thời gian ngắn, Hiệp Hội Thợ Săn cũng không cần tập trung vào kẻ thù bên ngoài.”

“Khi đó chúng ta sẽ ở trong trạng thái tứ cố vô thân, đối mặt với Hiệp Hội Thợ Săn độc sức ứng phó, chúng ta chỉ là đám dê đọi làm thịt.”

“Vì thế đường lui duy nhất của chúng ta chính là lật đổ bá quyền của Hiệp Hội Thợ Săn trước khi ăn mòn kết thúc!”

Brossy đồng ý nói, nhóm thành viên của tổ chức bí ẩn nghe mà không ngừng gật đầu.

Mặc dù bọn họ không phải thứ tốt, nhưng nhắc tới đại chiến cấp bậc thế giới thì cũng cần một lý do hợp lý, vì sinh tồn mà chiến đấu, cái cơ này rất tốt.

Ôn Văn bữu môi, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Hồ Ấu Lăng ngồi ở bên cạnh, dùng bàn chia sẻ một phần trọng lượng, giúp Ôn Văn ghi chép lại.

Mỗi khi có tin tức hữu dụng, Ôn Văn sẽ nói ra cho Hồ Ấu Lăng ghi chép lại.

Phần ghi chép này sẽ được đưa tới trong tay Hiệp Hội Thợ Săn, có thể sẽ phát huy hiệu quả không tưởng.

“Trước khi tới đây, có lẽ phần lớn ‘cấp trên’ của tổ chức các vị đã truyền lại lời nhắc nhở, vì thế tôi cũng không vòng vo.” Brossy chỉ lên trên, ý bảo thần linh.

“Đầu tiên chúng ta cần phải biết, liều mạng với Hiệp Hội Thợ Săn là chuyện mà chúng ta không thể làm được, nhóm Người Phán Quyết mạnh cỡ nào, có lẽ các vị hiểu rõ.”

Khóe miệng Hủ Huyết Giả Phục Âm co quắp, nhớ tới hai vị cường giả cấp Tai Biến bị giết nhà mình.

Nếu không phải bị giết, Đọa Thần Huyết của bọn họ có tới hai vị cấp Tai Biến, nói không chừng hiện giờ đã rất lớn mạnh.

Có điều nếu không phải có sự việc này, hẳn cũng không thể trở thành ông lớn của Đọa Thần Huyết, vì thế tâm trạng của hẳn rất kỳ quái.

Mà ông cụ Giáo Đường Vinh Quang cũng nhớ tới Giáo Hoàng nhà mình bị Ishna cười trên lưng mà tát, tình cảnh đó quả thực thương tâm tới mức làm người ta chảy nước mắt...

Hội trường im lặng suy tư một hồi, bọn họ đều chấp nhận với cách nói của Brossy.

“Vì thế mục tiêu chủ yếu của chúng ta là phá hủy trật tự trong điều kiện hàng đầu là phải an toàn!”

“Chúng ta sẽ đồng thời tiến hành hành động ở các nơi khắp thế giới, để Hiệp Hội Thợ Săn phải mệt mỏi, sau đó nhân cơ hội này hoàn toàn mục đích của chúng ta.”

“Bước đầu tiên chính là cướp đoạt vật thu nhận quan trọng – Ô Hủy Diệt!”

“Vật thu nhận này vì hủy diệt mà xuất hiện, chỉ vật thu nhận này thôi đã có thể kiếm chế phần lớn sức chiến đấu thường quy của Hiệp Hội Thợ Săn.”

“Sau đó là...”

Nghe kế hoạch của Brossy mà Ôn Văn có chút tê rần da đầu, nếu kế hoạch này thực hiện được thì thế giới chắc chắn sẽ đại loạn.

“Cuối cùng chúng ta sẽ thả quái vật trong vực sâu Im Lặng!”

“Không phải đám quái vật dụ dỗ mọi người trên đường tới đây, chúng chỉ là chút đồ chơi nhỏ, có một số kẻ vẫn còn đang ngủ say, tuy sức mạnh của chúng không đủ để lật đổ Hiệp Hội Thợ Săn nhưng có thể làm mọi người trong thế giới này nhận ra bộ mặt thật của thế giới.”

“Đến khi đó sự sợ hãi sẽ tạo ra quái vật càng mạnh mẽ hơn, thế giới tan vỡ là điều tất nhiên!”

“Chúng không thể nào ngăn cản được!”

Ôn Văn ngừng lại nửa sau hội nghị, phát hiện khó giải quyết nhất quả nhiên là Hội Học Thuật Chân Lý, bọn chúng thật sự biết quá nhiều.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Hội Học Thuật Chân Lý biết khá rõ về Hiệp Hội Thợ Săn, phương pháp ứng phó thành thạo, mà Hiệp Hội Thợ Săn lại không biết nhiều về Hội Học Thuật Chân Lý.

Nếu không phải trong hội nghị có nội gián điệp của Ôn Văn, có khả năng lần này hiệp hội sẽ chịu thiệt lớn.

“Kế hoạch đại khái là như vậy, nếu đồng ý thì ký tên vào bản hiệp ước đồng minh này.”

Hiệp ước đồng minh này có sức mạnh không lồ, mọi người ở đây đều mang theo tín vật của tổ chức tới, một khi ký tên vào hiệp ước thì bọn họ chính thức kết minh.

Brossy đứng dậy đặt tay lên bàn, nhìn đại diện các tổ chức bí ẩn, trong mắt lóe lên tia sáng hung ác.

“Tôi đã nói xong, ai tán thành, ai phản đối?”

Thân là tổ chức bí ẩn, những người này đều có tính cách nhưng cũng không có tình cảm gì với người bình thường, vì thế bọn họ không có lý do từ chối.

Nhân tố duy nhất không xác định chính là Giáo Đường Vinh Quang.

Bọn họ vẫn luôn đứng ở trận doanh chính diện, bọn họ sẽ đồng ý với kế hoạch này sao?

Người phụ trách Giáo Đường Vinh Quang là một giám mục già tóc hoa râm, nghe xong toàn bộ kế hoạch thì vẻ mặt biến ảo bất định.

Hắn chậm rãi đứng dậy, hít sâu một hơi: “Tôi phản đối! Giáo Đường Vinh Quang sẽ không gia nhập liên minh này!”

Lão giám mục thật lòng hi vọng Giáo Đường Vinh Quang chán hưng trở lại, hơn nữa còn có thần dụ ban xuống, hắn không ngại sử dụng một vài phương pháp làm hại một số ít người vô tội.

Nhưng kế hoạch của Brossy thì không chỉ chết mấy ngàn mấy chục ngàn người, mà là vài trăm triệu, thậm chí là mấy tỉ người!

Nói không chừng sau khi kế hoạch này thực thi, trên địa cầu chỉ còn lại mấy ngàn hay mấy chục ngàn người sống sót, chuyện này đã đột phá điểm máu chốt của lão giám mục, Giáo Đường Vinh Quang tuyệt đối không thể dính vào.

Ôn Văn thở dài một hơi, thẳng thắn mà nói thì anh có chút vui mừng với hành vi của lão giám mục, bởi vì nó chứng tỏ phần lớn người của Giáo Đường Vinh Quang vẫn còn lương tri.

Nhưng hẳn từ chối đề nghị của Brossy trong trường hợp này thì hẳn cũng không có khả năng sống sót rời khỏi nơi này.

Bởi vì Brossy không có đề lão giám mục rời khỏi hội nghị, mà Ôn Văn chỉ rình coi thôi đã rất cố sức, sức mạnh không thể thâm thấu tới đó.

Brossy giơ tay lên, chuẩn bị gạt bỏ lão giám mục.

Giáo Đường Vinh Quang là một khâu khá quan trọng trong kế hoạch, nhưng nếu bọn họ không chịu phối hợp thì Brossy cũng không có cách nào.

Thấy động tác của Brossy, vẻ mặt của lão giám mục thay đổi, lập tức lôi ra một chiếc giá chữ thập màu vàng, khẩn trương nói.

“Chiếc giá chữ thập trong tay tao ẩn chứa thần lực của đại thiên sứ, đủ để phá hủy không gian bong bóng của vực sâu Im Lặng!”

“Bọn mày cũng không muốn cứ vậy kết thúc hội nghị, sau đó lạc lối trong bóng tối đúng không?”

[hết 1205]

Chương 1206. Quái vật bên trong vực sâu Im Lặng

Thấy động tác của lão giám mục, Brossy dừng tay lại, bởi vì thứ đó thật sự có thể phá hủy nơi này.

Không phải hấn sợ bọt khí này tan vỡ dẫn tới nguy hiểm, Hội Học Thuật Chân Lý dám chọn nơi này làm địa điểm tổ chức hội nghị thì đương nhiên có thể đảm bảo mình được an toàn tuyệt đối.

Nhưng những người khác trong hội nghị thì có thể sẽ gặp nguy hiểm bị lạc lối vĩnh viễn, bọn họ là phần quan trọng trong kế hoạch của Hội Học Thuật Chân Lý, Brossy vẫn còn cần bọn họ.

“Mày bình tĩnh chút đi, đừng làm ra chuyện điên rồ.” Brossy khuyên nhủ: “Nghĩ tới người nhà và bạn bè của mày đi, nếu vì chuyện này mà ra đi thì không tốt lắm đâu.”

“Tao không có lý trí?” Lão giám mục hừ nhẹ: “Tao lý trí hơn đám điên bọn mày nhiều.”

“Để bọn tao an toàn rời khỏi nơi này, tao có thể sẽ không tiết lộ nội dung hội nghị ra ngoài.”

Trên người Brossy tỏa ra sát khí: “Đừng như vậy, Giáo Đường Vinh Quang bọn mày nhất quyết phải đối lập với bọn tao sao?”

Lão giám mục trả lời: “Chúng ta vốn đã đối lập, lần này tao tới tham dự chỉ vì muốn tìm kiếm một khả năng, nhưng bây giờ đạo đã bất đồng thì không còn gì để nói.”

Hai bên giương cung bạt kiếm, bầu không khí rất căng thẳng.

Nhưng đúng vào lúc này, bàn tay cầm giá chữ thập của cha sứ già trực tiếp rớt xuống, máu chảy như suối.

Bàn tay rơi xuống bị chụp được, hấn cần thận cầm lấy giá chữ thập, tùy ý ném bàn tay đứt qua một bên.

Lông mày nhíu chặt của Brossy thả lỏng, lộ ra nụ cười, xem ra Giáo Đường Vinh Quang vẫn có người hiểu chuyện.

Lão giám mục không thể tin nổi quay đầu nhìn lại, người chặt tay hấn chính là Hosta chịu trách nhiệm bảo vệ!

Hấn chỉ Hosta, run run nói: “Mày, mày...”

Hosta cầm tay còn lại của lão giám mục, sau đó cái tay này cũng thoát khỏi cơ thể hấn, Hosta khinh thường nói: “Trong giáo hội tạo áp lực, bệ hạ chỉ có thể chọn mày làm đại diện giáo đường tham dự.”

“Vốn tưởng mày không có nhiều nguyên tắc vô dụng như vậy, không ngờ cũng là loại cổ hủ!”

“Lật đổ trật tự liên bang là thần dụ, sao mày có thể tự mình làm chủ từ chối chứ?”

“Cãi lại thần dụ chính là dị đoan!”

“Mày đã đưa ra lựa chọn, vậy thì mày hãy chết đi.”

Lão giám mục lui về sau hai bước, đặt móng ngồi xuống đất, thất thần nói: “Tao là đại diện của giáo đường, chỉ cần tao không đồng ý, Giáo Đường Vinh Quang không thể gia nhập liên minh này, cho dù mày giết tao thì tao cũng sẽ không thỏa hiệp.”

Hosta mỉm cười lắc đầu, lại càng khinh thường lão giám mục này hơn nữa: “Có lẽ mày không biết, trước khi tới đây bệ

hạ đã ban cho tao quyền tùy cơ ứng biến, hiện giờ tao chính là đại diện cho giáo đường.”

“Mà mà... vực sâu Im Lặng này nguy hiểm như vậy, gặp sự cố ngoài ý muốn chết đi cũng là chuyện bình thường!”

Vừa dứt lời, bàn tay của Hosta đã tiến vào trong lồng ngực lão giám mục.

Trái tim Hosta nảy lên kịch liệt, không phải vì căng thẳng, mà là hưng phấn.

Quả thật Giáo hoàng Charles đã ra lệnh nhanh chóng đạt thành hợp tác, nhưng không cho Hosta quyền lực giết chết giám mục, Hosta chỉ sợ thiên hạ này không loạn mà thôi.

Hắn vốn là kẻ biến thái, sau khi bị Ôn Văn bắt nạt thì lại càng biến thái hơn.

Ở phía sau xiềng xích, vẻ mặt Ôn Văn u ám, hiện giờ có chút hối hận vì khi đó mình đã không giết chết Hosta.

Kẻ này giữ lại đúng là mối họa, sớm muộn gì Ôn Văn cũng phải làm thịt hắn.

Chẳng qua hiện giờ vẫn chưa thể ra tay, sử dụng Hosta thì Ôn Văn có thể biết được hướng đi của Giáo Đường Vinh Quang, có thể hoàn toàn tiêu diệt thế lực tà ác trong Giáo Đường Vinh Quang.

Từ vị giám mục già và vị cha xứ già kia, Ôn Văn có thể thấy được thật ra Giáo Đường Vinh Quang không mục rữa tới tận gốc.

Trong tổ chức này vẫn có người bình thường tồn tại, chỉ là hiện giờ phái cấp tiến chiếm ưu thế nên Giáo Đường Vinh Quang mới có diện mạo như thế.

Những người khác của Giáo Đường Vinh Quang giữ im lặng suốt toàn bộ quá trình, tương đương chấp nhận cách làm

của Hosta.

Brossy cười nói: “Người cản trở đã không còn, hiện giờ chúng ta có thể ký hiệp ước đồng minh chưa?”

“Tất nhiên là được rồi, có điều trước tiên có thể để tao rửa tay không?” Hosta chỉ bàn tay đầy máu tươi của mình, vết sẹo trên gương mặt lại càng dọa người hơn.

Cuối cùng tất cả mọi người ký tên vào hiệp ước đồng minh, lưu lại hơi thở tin vật tổ chức, cuộc hội nghị tổ chức bí ẩn cuối cùng cũng kết thúc.

Brossy cho mỗi tổ chức bí ẩn cỡ lớn một trang giấy, bên trên có vài cái tên.

“Ông bạn Hiệp Hội Thợ Săn của chúng ta đã biết tới cuộc hội nghị này, vì thế chúng ta nên cho chúng một món quà gặp mặt.”

“Các vị hãy chọn một trong số này, nơi có nhiều phiếu nhất sẽ bị tàn sát tiêu diệt, là quân cờ té cho liên minh chúng ta quật khởi!”

Một lát sau tất cả tổ chức bí ẩn cỡ lớn đều tham gia bỏ phiếu, đây là mục tiêu tập kích đầu tiên của bọn họ.

Thấy kết quả cuối cùng, Ôn Văn trực tiếp mắng thành tiếng, đó rõ ràng là SRS Cơ Kim Hội.

Đây cũng là quả đắng do chính Ôn Văn tự trồng ra, ai bảo anh trêu chọc nhiều tổ chức bí ẩn mạnh mẽ như vậy.

Hội Học Thuật Chân Lý, Đọa Thần Huyết, thành phố nước Oye, Ánh Mắt Vực Sâu, Giáo Đường Vinh Quang, tất cả đều bỏ phiếu cho Cơ Kim Hội.

“Này chúng tỏ chúng ta quá ưu tú, chỉ có cường giả mới bị người ta căm hận như vậy.” Ôn Văn chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Sau đó Ôn Văn chụp lại phần ghi chép hội nghị mà Hồ Ấu Lãng đã ghi, chuyển tới cho Hiệp Hội Thợ Săn.

Trong chuyện đôi phó liên minh tổ chức bí ẩn, bọn họ cần chia sẻ tin tức.

Có điều Ôn Văn không tiết lộ thân phận nằm vùng của mình, chỉ nói là thông qua con đường nào đó biết được.

Trên đường Hosta trở về, Ôn Văn tiếp tục chửi bới độc ác, trước đó là vì thú vị, mà hiện giờ là Ôn Văn thật sự muốn mắng hấn.

Chờ Hosta rời khỏi vực sâu Im Lặng thì Ôn Văn cũng nhận được trả lời của Hiệp Hội Thợ Săn.

Tin tình báo của Ôn Văn rất được nghị viện coi trọng, bọn họ quyết định lập tức khởi động kế hoạch nhân loại mới, tranh thủ để tất cả mọi người đều có đủ ‘khí’ trước kế hoạch thức tỉnh quái vật trong vực sâu Im Lặng.

Như vậy hiệp hội mới có thể kiên trì chống đỡ trước thế tiến công của liên minh tổ chức bí ẩn.

Xem ra Hiệp Hội Thợ Săn rất coi trọng quái vật trong vực sâu Im Lặng.

Nhưng Ôn Văn không biết chúng là gì, vì thế anh gửi tin cho Kỵ Sĩ Đêm Tối, hỏi rõ ngọn nguồn.

Một tiếng sau, Ôn Văn nhận được tin nhắn trả lời của Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Về quái vật trong vực sâu Im Lặng, Hiệp Hội Thợ Săn chỉ biết một ít truyền thuyết.

Nghe nói lúc nhân loại còn chưa xuất hiện ở vùng đất này, mặt đất bị một loại sinh vật khác thống trị, những sinh vật này có hình thể rất to lớn, nhỏ nhất cũng cao trăm mét.

Sau khi tới địa cầu, hoàn cảnh không thích hợp cho sinh vật to lớn sinh tồn, vì thế chúng đã chìm vào ngủ say.

Địa điểm ngủ say chính là vực sâu Im Lặng, năng lượng của chúng tản ra kết hợp lại tạo thành vật thu nhận cấp Tai Biên khổng lồ vực sâu Im Lặng này.

Hơi thở của chúng tự tiêu tan, tạo thành quái vật thích gọi tên người trong vực sâu Im Lặng.

[hết 1206]

Chương 1207. Cường hóa phòng ngự

Đối với truyền thuyết này, ban đầu Hiệp Hội Thợ Săn cũng không để trong lòng, chỉ xem là truyền thuyết đô thị thường thấy trên mạng, đều là những lời nói vô căn cứ.

Ở nơi này cần phải nói rõ một chút, phần lớn truyền thuyết đô thị có thể tìm thấy trên mạng internet liên bang đều là giả – bởi vì chuyện thật đều đã bị nhóm kỹ thuật xử lý.

Nhưng khi học giả Hiệp Hội Thợ Săn lục tục phát hiện một lượng lớn dấu chân của sinh vật mười mấy mét, thậm chí là mấy chục mét ở các nơi trên thế giới, bọn họ mới biết truyền thuyết này nếu không có lừa thì sao có khời.

Nếu đám sinh vật không lơ ngù say trong vực sâu Im Lặng này thật sự bị Hội Học Thuật Chân Lý đánh thức, chúng có thể thông qua cửa ra vào vực sâu Im Lặng ở các nơi trên thế giới xuất hiện ở trên mặt đất.

Đám quái vật đang ngủ say trong vực sâu Im Lặng, thể hình nhỏ nhất cũng cao trăm mét!

Không quản chúng có bao nhiêu khả năng, vô số quái vật xuất hiện như vậy căn bản không có khả năng hoàn toàn che giấu ánh mắt người bình thường!

Không biết số lượng của chúng là bao nhiêu, nhưng nếu đủ nhiều thì chính sách giấu giếm người bình thường trước nay của Hiệp Hội Thợ Săn sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực, thế giới sẽ rơi vào khủng hoảng, quái vật tương ứng sẽ sinh ra.

Quan trọng nhất là Hiệp Hội Thợ Săn không thể tiến hành can thiệp vào vực sâu Im Lặng, chỉ có thể chờ đợi tới ngày đó.

Một chiêu này của Hội Học Thuật Chân Lý có thể nói là đánh ngay tử huyệt của Hiệp Hội Thợ Săn, chỉ cần đám quái vật này thật sự giống như suy đoán, trật tự thế giới tan vỡ là chuyện tất nhiên.

Nếu như là trước kia, Hội Học Thuật Chân Lý căn bản không tồn tại khả năng thất bại.

Nhưng hiện giờ Hiệp Hội Thợ Săn đã có cách đối phó, đó chính là tiến hành kế hoạch nhân loại mới!

Sẽ không tiếp tục giấu giếm sự thật về thế giới nữa, để bọn họ biết tất cả.

Người bình thường trở thành nhân loại mới, cho dù đối mặt với thế giới siêu năng thì cũng không vì nguyên nhân khủng hoảng mà tạo ra quái vật mạnh mẽ.

Khi đó Hiệp Hội Thợ Săn cũng không cần chăm lo tới cảm xúc của người bình thường, chỉ cần tập trung vào kẻ địch của mình.

Trước đó Srisin đã nói qua, Hiệp Hội Thợ Săn từng dùng một Thu Nhận Chí Cao để tiên đoán cho kết quả của cuộc chiến này.

Kết quả khá bất lợi cho Hiệp Hội Thợ Săn, chỉ có kế hoạch nhân loại mới là đường xoay chuyển duy nhất của Hiệp Hội Thợ Săn, xem ra tiên đoán kia đã ứng nghiệm ở đây.

Kế hoạch nhân loại mới và quái vật trong vực sâu Im Lặng là chuyện mà Hiệp Hội Thợ Săn cần đầu đầu, hiện giờ điều Ôn Văn chú ý nhất là cường hóa phòng ngự của Cơ Kim Hội.

liên minh tổ chức bí ẩn quyết định Cơ Kim Hội là mục tiêu tấn công đầu tiên, nếu Ôn Văn không muốn tâm huyết suốt

một khoảng thời gian dài của mình bị uổng phí thì nhất định phải võ trang cho Cơ Kim Hội.

Vị trí của trụ sở chính của Cơ Kim Hội được lựa chọn rất tốt, xung quanh không có người bình thường cư ngụ, có thể tiến hành cải tạo quy mô lớn.

Kiến trúc tổng thể của trụ sở chính có lớp vỏ bên ngoài bằng kim loại, năng lực phòng ngự có thể đối phó với quái vật Tai Nạn tập kích, nhưng trong mắt Ôn Văn thì vẫn còn thiếu rất nhiều, bởi vì kẻ địch mà bọn họ sắp đối mặt có năng lực mạnh mẽ tới đáng sợ.

Vì thế Ôn Văn bỏ ra vốn liếng rất lớn, dùng sức mạnh tín ngưỡng có được trước đó trực tiếp khắc thành ký hiệu có tính phòng ngự lên lớp vỏ kim loại bên ngoài Cơ Kim Hội.

Sau khi toàn bộ tín ngưỡng tiêu hao sạch sẽ, phòng ngự của trụ sở chính cũng trở nên kiến cố, cho dù là người siêu năng cấp bậc chân tự, muốn tiến hành phá hoại cũng cần tốn chút bản lĩnh.

Sử dụng sức mạnh tín ngưỡng xa xỉ như vậy có lẽ sẽ làm nhóm thần linh thiếu tín ngưỡng tức giận tới phát ngất, nhưng Ôn Văn thì không đau lòng chút nào, số sức mạnh này ở trên người ngược lại lại có chút phiền phức.

Chỉ là chỉ có lực phòng ngự mạnh mẽ thôi là không đủ, Ôn Văn vẫn còn gieo trồng một ít thực vật đặc biệt ở bên ngoài trụ sở chính, và cả bom siêu cấp lấy được từ chỗ Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Anh sắp xếp xung quanh Cơ Kim Hội hết như chiến trường, cho dù là người phe mình nhìn tới cũng có chút phát rồ.

Ngoài ra Ôn Văn còn triệu hồi nhân viên thu nhận ở các nơi trên thế giới, để bọn họ tới bảo vệ trụ sở chính Cơ Kim Hội.

Ôn Văn muốn cho thế giới biết, Cơ Kim Hội không phải quả hồng mềm, dám đến cắn người phải chuẩn bị tâm lý gãy mất một cái răng.

Mặt khác hiệp hội cũng có viện trợ tương ứng, ở thành phố Thiên Hà ẩn giấu hơn một ngàn cự tượng binh và một số lượng lớn người siêu năng, Yêu Thú Tinh Kỳ Lân và Tiên Phong 60 cũng ẩn mình trong thành phố.

Hiện giờ Ôn Văn ngược lại lại có chút chờ mong liên minh tổ chức bí ẩn tập kích, lưới đã bố trí xong, chỉ chờ người chui vào.

Trong quá trình chờ đợi, Ôn Văn cũng không nhàn rỗi, anh gọi Sở Vĩ đang tu luyện ở khu Anh Đào trở về, gửi cho hắn một nhiệm vụ.

Nội dung nhiệm vụ này là muốn Sở Vĩ tới khu Kim Ứng tìm tới trụ sở chính của mười ba gia tộc Huyết tộc, xúi giục đám huyết tộc kia.

Cần phải mạnh mẽ báo cho bọn chúng biết, không nên trợ Trụ vi ngược mà đối nghịch với Hiệp Hội Thợ Săn, đó là con đường chết, là biển khổ vô biên quay đầu là bờ v... v...

Sở Vĩ nghe thấy nhiệm vụ này thì nhìn Ôn Văn cứ như nhìn kẻ ngu si, hắn nghĩ rằng Ôn Văn đang nói đùa với mình.

Có điều cuối cùng dưới sự kiên trì của Ôn Văn, Sở Vĩ vẫn xuất phát, mang theo thuốc miệng thổi của mình.

Ôn Văn cũng không phải hồ đồ, trong lòng hắn đang vang lên tiếng lách cách của bàn tính.

Trong cơ thể Sở Vĩ ẩn giấu Huyết hoàng đế Vlad, lão tổ tông của mười ba gia tộc Huyết tộc.

Nói không chừng đến khi đó Sở Vĩ chấn động cả khu, mười ba gia tộc Huyết tộc lâm thời phản chiến, trở thành

người công cụ dưới trướng Sở Vĩ.

Mà người công cụ của người công cụ của Ôn Văn cũng tức là người công cụ của Ôn Văn, vì thế anh rất mong chờ.

Cho dù Vampire không tiếp thu tổ tiên thì bọn họ cũng sẽ bị Sở Vĩ chọc giận mà khởi xướng đuổi giết, như vậy cũng chẳng sao, nó có thể làm Sở Vĩ nhanh chóng mạnh mẽ hơn.

Phái Sở Vĩ đi cũng có thể coi là một quân cờ rảnh rỗi của Ôn Văn, thành công thì thu hoạch được rất nhiều, không thành công thì cũng không thiệt hại gì.

...

Sau khi nhận được ghi chép Ôn Văn gửi tới, Hiệp Hội Thọ Săn lập tức bắt đầu hành động.

Kế hoạch nhân loại mới được áp dụng ra toàn bộ liên bang, bởi vì thời gian gấp gáp nên chiến lược vừa đơn giản lại thô bạo.

Đầu tiên là loang tin virus nguy hiểm đang tràn lan, tính lây nhiễm của loại virus này rất mạnh, mắc phải thì cả người đau nhức, thất khiếu chảy máu, không thể có con, nữ biến dạng, nam thì ngắn đi...

Nói chung mặc dù không chết người nhưng miêu tả thật sự làm người ta tê dại da đầu, có thể nói là loại virus đáng sợ nhất từ trước đến nay.

Sau đó theo danh nghĩa phòng ngừa Virus, bắt đầu tiêm phòng Vắc xin cho toàn bộ người dân liên bang.

Vắc xin phòng bệnh này thật ra chính là hạt giống khí, số hạt giống này chỉ cần năm đến bảy ngày là có thể mọc rễ nảy mầm, làm người bình thường lột xác thành nhân loại mới.

Dưới sự đốc sức của Hiệp Hội Thọ Săn và sự phối hợp của liên bang, chỉ năm ngày mà phần lớn người dân liên bang đã

được tiêm hạt giống khi.

Từ đây có thể thấy được Hiệp Hội Thọ Săn đã chuẩn bị quy mô cỡ nào cho kế hoạch nhân loại mới này.

Bằng không chỉ năm ngày ngắn ngủi không có khả năng chuẩn bị được vài tỷ hạt giống như vậy.

Sau khi tiêm xong, mọi người ngạc nhiên phát hiện một vài đề tài bị cấm kỵ đã không còn bị cấm nữa, hơn nữa cơ thể bọn họ cũng xảy ra biến hóa vi diệu.

[hết 1207]

Chương 1208. Vàng Trắng Chí Ác

Rất nhiều người lúc còn bé đều ảo tưởng mình có sức mạnh siêu nhiên, giống như siêu anh hùng trong Tv vậy, có thể mạnh mẽ giúp người yếu chống lại cái ác, được dân chúng ca ngợi và ủng hộ, tiến tới đỉnh nhân sinh.

Nhưng theo tuổi tác phát triển, loại suy nghĩ ảo tưởng này cũng dần biến mất.

Chỉ có thỉnh thoảng gặp phải cây gậy thì vô thức cầm lên đùa giỡn vài cái, lúc này mới nhớ tới ảo tưởng ngày xưa.

Mọi người nói rằng, như vậy là vì đã trở nên già dặn hơn...

Nhưng liên quan hiện giờ, phần lớn người bình thường vẫn chưa trưởng thành.

Mỗi người giống như đứa bé chiếm được món đồ chơi, vẫn luôn bị vây trong trạng thái hưng phấn, đủ loại ảo tưởng không giới hạn nổi lên.

Tất cả bọn họ đều nhận ra cơ thể mình biến đổi, luồng khí màu trắng do cánh tay điều khiển cũng tồn tại trên người mỗi người.

Bạn nhỏ vốn chỉ có sức chiến đấu ngang với con ngỗng, hiện giờ đã có thể so sánh với chó đất.

Đám người vốn chỉ có thể bắt nạt Chihuahua thì hiện giờ đã có thể tung quyền đánh chó Ngao Tây Tạng, giơ chân đá Pitbull.

Nếu là người luyện võ, sau khi trở thành nhân loại mới thì sức chiến đấu vọt thẳng tới cấp bậc Diệp sư phụ!

Có thể nói thể chất của toàn bộ nhân loại đều thay đổi tăng vọt trong vòng năm ngày ngắn ngủi.

Mọi người hưng phấn thảo luận về luồng khí màu trắng này, các trang web cũng bị nội dung về khí trắng lấp đầy, đủ ứng dụng thú vị về ‘khí’ được khai phá.

Trong đó có rất nhiều thứ mà ngay cả Hiệp Hội Thợ Săn cũng chưa từng phát hiện.

Toàn bộ nhân loại đồng tâm hiệp lực, rất nhanh đã nắm rõ phần lớn đặc tính của ‘khí’.

Đồng thời bởi vì số lượng nhân loại mới hiện tại thật sự quá khổng lồ, trong số nhân loại mới còn sinh ra một ít loại đặc biệt, thực lực của bọn họ không hề kém người siêu năng cấp thấp thông thường.

Ví dụ như một số vận động viên điền kinh, lúc khí có tác dụng vào hai chân thì tốc độ của bọn họ có thể so sánh với số người siêu năng Tai Hại loại tốc độ.

Một số vận động viên cử tạ, khi khí gia tăng sức mạnh, sức mạnh của bọn họ có thể nói là khủng bố.

Đây chỉ là cơ sở mà thôi, đợi đến khi mọi người thích ứng với sức mạnh của mình, thể chất của bọn họ sẽ còn gia tăng nữa.

Khi phát triển tới tận cùng, có khả năng sẽ xuất hiện tình huống như vậy, quái vật cấp thấp xem con người là thức ăn sẽ không thể sinh tồn trong thành phố nữa, bởi vì ngay cả người bình thường chúng cũng không thể đánh lại.

Đến khi đó, có khả năng đám quái vật này chỉ có thể sinh tồn trong vườn thú.

Thực tế thì hiện giờ đã có tổ chức bí ẩn rơi vào khốn cảnh, bọn chúng cần máu thịt của người bình thường để tiến hành hiến tế, nhưng bây giờ liên bang đã không còn người bình thường theo ý nghĩa bình thường nữa rồi...

Loại biến hóa rõ ràng này tự nhiên sẽ gợi lên lòng hiếu kỳ của mọi người.

Bọn họ bắt đầu tìm kiếm tài liệu liên quan ở trên mạng, kết quả dễ dàng phát hiện một số sự thật bị che giấu trước kia.

Ví dụ như quái vật từ thế giới khác xâm lấn;

Ví dụ như nhóm tổ chức bí ẩn ẩn núp trong bóng tối có ý đồ phá vỡ thế giới;

Và cả Hiệp Hội Thợ Săn vẫn luôn bảo vệ thế giới...

Bí mật bị che giấu mấy ngàn năm, đến hiện giờ đã bị công bố toàn bộ.

Điều này hiển nhiên không phải hoàn toàn là chuyện tốt, đột nhiên biết nhiều chuyện như vậy, mọi người khó tránh rơi vào khủng hoảng.

Bọn họ thông qua đủ con đường, đưa ra đủ loại vấn đề cho liên bang, hiệp hội, thậm chí là phòng làm việc Cơ Kim Hội.

Có truyền thông và dân trí thức tiến hành suy đoán và hướng dẫn về vấn đề này, thậm chí có người ra đầu đường kéo băng rôn tiến hành kháng nghị.

Toàn thế giới rơi vào hỗn loạn, nhưng Hiệp Hội Thợ Săn không hề tiến hành quản thúc, bởi vì bọn họ có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Liên minh tổ chức bí ẩn chắc chắn sẽ tạo ra một vụ tập kích, trong tình huống không cần tận lực giấu giếm tin tức, người của liên bang sẽ cùng Hiệp Hội Thợ Săn đối mặt, đợi đến khi

tai nạn này qua đi, có lẽ bọn họ sẽ hiểu được Hiệp Hội Thợ Săn.

Vốn chuyện này nên từ từ tính toán, nhưng hiện thực làm Hiệp Hội Thợ Săn chỉ có thể lựa chọn giải quyết dứt khoát nhanh gọn lẹ.

...

Dáng vẻ của trụ sở chính Cơ Kim Hội đã rực rỡ hẳn lên, lớp vỏ kim loại được khắc ký hiệu lóng lánh hào quang xinh đẹp dưới ánh mặt trời.

Bởi vì chuyện người siêu năng đã không còn là bí mật, vì thế Ôn Văn cũng không cần thiết kể trận pháp ký hiệu để che giấu.

Trong tình huống bình thường, trụ sở chính Cơ Kim Hội trông giống như tạo vật thần thoại nhất định sẽ trở thành địa điểm được người bình thường vây xem.

Nhưng bởi vì nơi này có khả năng bị tập kích nên toàn bộ phạm vi nửa thành phố ở xung quanh đã bị Hiệp Hội Thợ Săn dọn rộng.

Chỗ tốt khi để dân chúng biết được chân tướng chính là lúc cần đám người sơ tán thì không cần tốn công sức nghĩ ra lý do kỳ quái.

Trên mái nhà trụ sở chính có một lan can hình tròn đường kính mười mét, trung tâm nơi này đặt một chiếc ghế dựa đong đưa bằng gỗ, Ôn Văn nằm trên ghế, thoải mái nhẹ nhàng lắc lư.

Hồ Âu Lãng đứng ở bên cạnh, lột vỏ quả nho rồi đút từng quả vào miệng Ôn Văn, mà Đào Thanh Thanh thì đang bóp vai đấm lưng cho Ôn Văn.

Phía sau, Bạch Tiểu Mật tai thỏ đuôi thỏ cầm một cây quạt còn lớn hơn cả mình, nhẹ nhàng phe phẩy quạt gió cho Ôn Văn.

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, cả người trông cực kỳ thiếu đánh.

Đột nhiên khóe miệng Ôn Văn hạ xuống, quơ quơ tay, ba nữ quái vật ở bên cạnh lập tức trốn vào trong tổng bộ.

Ánh nắng âm áp vốn chiếu rọi vào mặt Ôn Văn đột nhiên biến mất, bầu trời giữa trưa sáng ngời trở nên ảm đạm, một bóng đen cong cong che khuất phía trước mặt trời, trông giống như một vầng trăng khuyết màu đen.

Hơi thở tối tăm khủng bố xuất hiện trên mặt đất, đám bóng ảo vụn vụn màu xanh đậm kỳ dị múa may dữ tợn trên mặt đất và giữa không trung.

Những bóng dáng này có hình dáng khác nhau, đều bảo trì dáng vẻ tử vong, chúng phát ra tiếng kêu rên đau đớn, âm thanh này làm người ta cảm thấy buồn bực, chỉ muốn điên cuồng.

Ôn Văn không quan tâm những bóng dáng đó, chúng chỉ là vấn đề nhỏ, ánh mắt của anh híp lại, nhìn về phía vầng trăng khuyết màu đen trên trời cao.

Hủ Huyết Giả Phục Âm mặc áo choàng lộng lẫy kỳ dị ngồi trên vầng trăng, tóc dao động hết như lũ rắn độc, tạo thành hình ảnh rất khủng bố.

“SRS Cơ Kim Hội, và cả Hắc Thập Tự kinh tởm kia, lần này tới phiên bọn mày phải trả giá đắt rồi!”

Phục Âm căm hận nhìn Ôn Văn ngồi trên đỉnh tòa nhà và cả tòa kiến trúc khổng lồ ở bên dưới, chính vì tổ chức đáng giận này đã làm Đọa Thần Huyết từng hưng thịnh biến thành đáng dấp bây giờ.

Có điều lạc đà gầy còn hơn ngựa, mặc dù Đọa Thần Huyết đã suy bại, mặc dù đã mất đi hai cường giả Tai Biến, nhưng vẫn có đủ nội tình để phản công và báo thù Cơ Kim Hội, đó chính là vàng trắng khuyết màu đen này.

Tên của vàng trắng khuyết màu đen này là Vàng Trắng Chí Ác, ít nhất Đọa Thần Huyết gọi nó như vậy.

Đây là một vật thu nhận cấp Tai Biến!

Trong phạm vi ba cây số xung quanh vị trí Vàng Trắng Chí Ác, tất cả năng lượng tích cực đều sẽ bị suy yếu rất lớn, mà tất cả năng lực tiêu cực sẽ gia tăng cực mạnh!

Đồng thời Vàng Trắng Chí Ác cũng có đủ ý thức nhất định, chỉ có người tà ác nhất mới có thể chân chính ép buộc nó.

[hết 1208]

Chương 1209. Tập kích bắt đầu

Tất cả người chết trong phạm vi sức mạnh của Vàng Trắng Chí Ác, linh hồn sẽ bị Vàng Trắng Chí Ác giam cầm vĩnh viễn.

Bọn họ sẽ chịu đặng đày đọa vĩnh viễn, chỉ có thể dùng kêu rên để biểu đạt đau đớn.

Số bóng mờ kia chính là biểu hiện đau đớn của những linh hồn này.

Đồng thời bản thân Vàng Trắng Chí Ác cũng tràn đầy ác ý, nó sẽ cố ý dẫn dắt người xung quanh hướng tới tử vong, cho dù là người nắm giữ nó.

Mặc dù là Đọa Thần Huyết cùng hung cực ác cũng không nguyện ý mạo hiểm nguy hiểm linh hồn bị giam cầm để sử dụng sức mạnh Vàng Trắng Chí Ác, cho dù khi sử dụng nó thì sẽ có sức mạnh xấp xỉ cấp Tai Biên.

Vì thế trước kia Vàng Trắng Chí Ác vẫn luôn được phong ấn, chỉ có thủ lĩnh Đọa Thần Huyết mới biết địa điểm phong ấn.

Trước đây thủ lĩnh Đọa Thần Huyết đều có thực lực cấp Tai Biên, không cần mượn dùng sức mạnh Vàng Trắng Chí Ác.

Mà hiện giờ Đọa Thần Huyết đã không còn cấp Tai Biên, không sử dụng Vàng Trắng Chí Ác thì không thể được coi trọng trong liên minh tổ chức bí ẩn, vì thế Phục Âm chỉ có thể mạo hiểm sử dụng Vàng Trắng Chí Ác.

Hắn sẽ cố gắng né tránh chiến đấu, như vậy ngoại trừ có kẻ tà ác hơn hắn ở xung quanh, bằng không Vàng Trăng Chí Ác sẽ không dễ dàng cản ngược chủ nhân của mình.

Huống chi Phục Âm căm hận Cơ Kim Hội tới cực điểm, hắn muốn linh hồn người Cơ Kim Hội chết trong cuộc chiến này bị kéo vào trong Vàng Trăng Chí Ác, chịu đày đọa vĩnh viễn.

Về phần người chết bên liên minh tổ chức bí ẩn cũng bị kéo vào trong Vàng Trăng Chí Ác thì đó không phải chuyện Phục Âm quan tâm.

Trụ sở chính Cơ Kim Hội nằm ở thành phố Thiên Hà, vô số con sông lớn nhỏ xuyên qua thành phố, mà hai bên Cơ Kim Hội đều có sông.

Những con sông này ngoài mặt bình ổn nhưng thật ra mạch nước ngầm sớm đã cuộn trào mãnh liệt, từng con quái vật đáy biển hình thù kỳ quái từ dưới sông bò lên, gào rú nhắm về phía Cơ Kim Hội.

Đám quái vật này tới từ thành phố nước Oye, chủ lực là người cá tộc Zeoshi mạnh mẽ, còn có một số binh tướng tôm tép.

Chúng biết đầu sỏ làm thành phố tanh tươi đến không chịu nổi thời gian trước chính là chủ nhân của tòa kiến trúc trước mặt, hơn nữa còn có mệnh lệnh của cổ thần Ensuk, vì thế ý chí của chúng xục sôi.

Một con quái vật đầu nhọn màu đỏ mặc áo choàng chỉ huy đám sinh vật đáy biển này, trên mặt nó là biểu cảm điên cuồng.

Trên bầu trời xuất hiện từng vệt bóng ma, chúng là ác ma và sinh vật cải tạo tới từ Ánh Mắt Vực Sâu, chúng sẽ tấn công Cơ Kim Hội từ trên không.

Ngoài ra, còn có một số người siêu năng không có ý tốt âm thầm ẩn giấu ở phía sau, sẵn sàng phát động công kích, đó là người của các tổ chức bí ẩn nhỏ.

Ở phía trên Vàng Trăng Chí Ác, một người phụ nữ vóc dáng diêm dúa lòe loẹt đột nhiên xuất hiện phía sau Phục Âm, tên của cô ta là Garcia, là nghị trưởng của Ánh Mắt Vực Sâu, một vị nhân ma cấp Tai Biến.

Giữa Cơ Kim Hội và Ánh Mắt Vực Sâu cũng có thù hận rất sâu sắc, Ôn Văn từng dẫn đội phá hủy hành động của Ánh Mắt Vực Sâu, làm kế hoạch triệu hồi ác ma Thương Bạch Crowley bị phá hủy, đồng thời còn bắt được hai nghị viên cấp bậc chân tự, vì thế Ánh Mắt Vực Sâu hận Cơ Kim Hội thấu xương.

Lần tập kích này bắt đầu không có chút dự liệu nào, Garcia là tổng chỉ huy, Phục Âm chỉ phụ trách ở một bên cổ vũ trợ uy.

“Thoạt nhìn bọn chúng không muốn trò chuyện với mình...”

Ôn Văn thở dài một hơi, bình thường đều là anh tập kích người khác, lần này tới phiên anh bị tập kích rồi.

Anh trực tiếp kích hoạt toàn bộ phòng ngự của Cơ Kim Hội, đám thực vật đặc biệt từ dưới đất chui lên, tiến hành phản công đám ác ma và quái vật đáy biển tập kích.

Có thực vật có thể phóng ra đạn pháo làm người ta bị đông lạnh, có thực vật có thể tự nổ tung, còn có thực vật có thể tóm quái vật tới hút máu.

Một số lượng lớn mìn chôn nổ tung, khắp nơi đều là xương cốt tay chân đứt lìa của quái vật.

Trụ sở chính Cơ Kim Hội giống như một khối sắt lớn mở ra từng cửa sổ nhỏ, nhóm nhân viên Cơ Kim Hội sẽ thông qua những cửa sổ này tiến hành xạ kích đám quái vật ở bên ngoài.

Vũ khí mà bọn họ sử dụng tới từ nhà xưởng quái vật, có thể tạo ra sát thương hữu hiệu với đám quái vật này.

Thấy đám quái vật tới đủ gần, Ôn Văn búng tay một cái, tiếng nổ vang lên kịch liệt, phạm vi ba cây số xung quanh bị uy lực của bom nổ bao trùm.

Bom này là Ôn Văn lấy được từ chỗ Kỳ Sĩ Đêm Tối, uy lực tuyệt đối đầy đủ.

Chẳng qua khi bụi mù tiêu tan, sắc mặt Ôn Văn cũng có chút khó coi.

Bởi vì đám quái vật này tuy chặt vật nhưng thiệt hại cũng không lớn, dưới sự gia trì của Vàng Trắng Chí Ác, cơ thể đám quái vật rất cứng cỏi, thông thường rất khó tạo thành sát thương hữu hiệu.

Có điều Ôn Văn cũng không phải quá khản trương, anh đã sắp xếp ứng phó cho trường hợp này.

Thậm chí anh còn ghét bỏ trận tập kích này không đủ lực.

Dựa theo cách nói của Brossy trong hội nghị ngày đó, tập kích Cơ Kim Hội là cuộc chiến lập uy của chúng, không nên chỉ có chút lực lượng như vậy mới đúng.

Cơ Kim Hội có một cường giả cấp Tai Biến, chỉ phái một cấp Tai Biến qua đây, thật sự nắm chắc có thể tóm được Cơ Kim Hội sao?

Không dứt khoát tóm được Cơ Kim Hội, chúng lấy cái gì để lập uy?

Nếu ngay cả cuộc chiến lập uy mà chỉ được như vậy, liên minh tổ chức bí ẩn căn bản không đủ gây ra sợ hãi.

Trừ phi... trận tập kích này chỉ là mồi nhử, liên minh tổ chức bí ẩn có mục đích khác!

Như vậy so với tiêu diệt Cơ Kim Hội, liên minh tổ chức bí ẩn càng muốn cái gì hơn?

Ồ Huy Diệt!

Ôn Văn giật mình, lấy thiết bị đầu cuối siêu thợ săn ra liên hệ với Yêu Thú Tinh và Tiên Phong 60.

“Hai người lập tức tới chỗỒ Huy Diệt đi, tôi nghi ngờ đây là kẻ điếu hổ ly sơn của liên minh tổ chức bí ẩn, nơi này có một mình tôi ứng phó được rồi.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn rút kiếm Huyết Hà, cổ tay run nhẹ, phát động Tà ngữ vạn kiếm thuật.

Mấy vạn cây kiếm dài màu đen lơ lửng giữa không trung, cái miệng trên chuôi kiếm quay sang mắng chửi đám bóng ảo kêu rên, trong khoảng thời gian ngắn có thể áp chế được tiếng kêu rên thảm thiết của đám bóng mờ kia, để chúng phải yên lặng.

Ôn Văn kinh ngạc nhìn tay mình, uy lực của chiêu Tà ngữ vạn kiếm thuật này không phải có hơi thái quá à?

So với trạng thái bình thường thì mạnh hơn ít nhất là gấp đôi.

Hơn nữa có thể khiến cho đám linh hồn này câm miệng, sự mạnh mẽ không chỉ là uy lực.

Sắc mặt Ôn Văn có chút quỷ dị nhìn vàng trắng khuyết màu đen kia, chẳng lẽ thứ đồ chơi kia đang gia tăng sức mạnh cho anh?

Nhưng vì cái gì chứ?

Rõ ràng anh là kẻ địch...

Lẽ nào có âm mưu?

Đột nhiên Ôn Văn có chút nghi hoặc không thôi.

Trước kia anh sử dụng Tà ngữ vạn kiếm thuật không phải vì tấn công, mà là vì cảm thấy âm thanh kia quá phiền.

Hiện giờ đã an tĩnh lại, anh muốn trao đổi với đám tập kích một chút.

Anh bay tới trước vàng trắng đen, nhìn hai người trong bóng tối, có chút xúc động.

Hủ Huyết Giả Phục Âm, kẻ từng là quái vật mà Ôn Văn khó có thể ứng phó, mà hiện giờ nếu Phục Âm không nhờ vàng trắng đen này thì không thể nào nói chuyện ngang hàng với Ôn Văn.

Về phần Garcia, cô ta chỉ là nhân ma Ollie phiên bản cường hóa mà thôi.

Nếu như có thể giữ cô ta lại thì trạm thu nhận có thể gia tăng thêm một nữ trụ cột!

[hết 1209]

Chương 1210. Ôn Văn khiêu khích

“Ai u, lâu rồi không gặp.”

Ôn Văn thân thiết chào hỏi Phục Âm, giống như gặp lại con trai bị thất lạc nhiều năm.

Phục Âm có chút sững sốt: “Đừng có lời kéo làm quen, tao và mày có quen biết à?”

Ôn Văn trầm ngâm hai giây, suy nghĩ một phen: “Nghĩ kỹ lại thì đúng là mày không quen tao, dù sao trước giờ đều là tao đơn phương bắt nạt mày.”

“Nói thế này đi, làm cho Đọa Thần Huyết của bọn mày biến thành dáng vẻ như hiện giờ, tao chiếm công lao rất lớn.”

“Người tiết lộ vị trí trụ sở chính ở khu Hoa Phủ của bọn mày cho Hiệp Hội Thợ Săn chính là tao, người phái người tới trụ sở mới quấy rối cũng là tao.”

“Nhớ lại thì khi ấy tao có gửi thông báo cho mày mà, tao đã nói gì ấy nhỉ?”

Ôn Văn vỗ tay một cái, cao hứng nói: “À, tao nhớ rồi!”

“Sẽ có một ngày tao tự mình quét sạch đám giòi bọ trốn trong nơi tối tăm bọn mày, hãy chờ đi, hãy sợ hãi đi, hãy hoảng sợ chạy trốn đi! Phán xét cuối cùng sẽ giáng xuống...”

“Tao thừa nhận là lời này có hơi xấu hổ, vì thế sau đó tao đã không tới tìm mày gây sự, có điều nếu mày đã tự tới tặng quà... chịu chết, vậy thì đừng đi nữa, tao sẽ để mày làm bạn với Eiger, hiện giờ hắn rất cô đơn.”

Phục Âm chỉ nói một câu đã bị Ôn Văn chọc giận tới phát điên, cơ thể cũng run rẩy.

Vàng trắng khuyết đen kịt ở phía sau hấn bắt đầu run lên, xung quanh xuất hiện sức mạnh không may, hiện giờ hấn đã không muốn ở một bên quan sát cuộc chiến nữa rồi, hấn muốn tự tay giết chết Ôn Văn.

Nghị trưởng Garcia của Ánh Mắt Vực Sâu thấy dáng vẻ của Phục Âm lúc này thì che miệng bật cười, cười tới run rẩy cả người.

Cùng là tổ chức ngầm, thật ra quan hệ của bọn họ cũng không tốt, nói một cách hài hước là người ta hay nói kẻ đồng hành đều là kẻ thù, chứ nói chi tới tổ chức bí ẩn.

Trường hợp này trong mắt Garcia là rất thú vị.

Ôn Văn cố ý qua đây để châm chọc, sao có thể để Garcia vui vẻ chứ?

Vì thế anh hướng mày, nói với Garcia: “Mày cũng chẳng khác mấy, kế hoạch triệu hồi lãnh chúa Thương Bạch Crowley của bọn mày trước đó cũng là tao tự tay phá hỏng.”

“Hai nghị viên cũng là tao bắt, hiện giờ nào ma Brookley đã là quái vật tốt, mà nhân ma Ollie đã bị tao trước đi toàn bộ sức mạnh, để cô ta sống cuộc sống mà cô ta ghét nhất.”

“Vì cầu xin tha thứ, cô ta đã nói bậy về mày không ít.”

“Ví dụ như thật ra mày đã là hoa tàn ít bướm từ lâu rồi, diện mạo này chỉ là dùng ảo thuật duy trì, lại ví dụ như lúc còn trẻ mày từng là người nhiệt huyết, hiện giờ đã là bà mẹ hai con...”

Garcia hét một tiếng: “Con ả khốn khiếp đó thế mà lại dám nói xấu tao như vậy, đáng lý ra tao nên giết chết nó từ sớm rồi mới đúng, còn mày nữa... mày cũng phải chết!”

Trên người Garcia cũng xuất hiện nhiều đặc điểm của ác ma, thoát nhìn giống như Ollie nhưng mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.

Ôn Văn mỉm cười, đây là kết quả anh muốn, phần nộ sẽ làm con người ta mất đi lý trí, đánh gãy sắp xếp của chúng, cho dù chỉ có thể thay đổi một chút, nhưng trên phương diện chiến thuật thì đã thành công.

Sau đó Ôn Văn lấy ra gậy Điên Cuồng màu trắng, cuồng khí đầm máu từ trên người anh tỏa ra.

Vàng Trắng Chí Ác này có sức mạnh tiêu cực, Ôn Văn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy sức mạnh tiêu cực nhất trên người mình chính là cuồng khí.

Phục Âm nhìn trạng thái của Ôn Văn, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, người này trông có vẻ rất tà ác.

Toàn bộ cuồng khí bùng nổ, trước kia Ôn Văn đã từng thử qua, sau khi có Ôn Võ, Ôn Văn có thể không để tâm tới hiệu quả tiêu cực của cuồng khí, có thể sử dụng nó trong chiến đấu.

Sau khi sử dụng cuồng khí, Ôn Văn sửng sốt, lần bùng nổ cuồng khí này có vẻ mạnh mẽ hơn trạng thái bình thường rất nhiều, thậm chí làm anh có cảm giác cho dù mình không sử dụng trạng thái Tai Biến cũng có thể tiếp cận thực lực cấp Tai Biến.

Mà ngược lại, Phục Âm đột nhiên cảm thấy sức mạnh của mình bị suy yếu, gia trì của Vàng Trắng Chí Ác đối với hắn trở nên yếu đi.

Ôn Văn không vì thế mà bành trướng, ngược lại rất cảnh giác.

Không phải bên kia đang có âm mưu gì chứ? Bằng không tự dung cường hóa kẻ địch làm gì? Đám tổ chức bí ẩn này mà có lòng tốt như vậy sao?

Ngọn lửa màu đen bốc cháy hùng hực trên quần áo, Ôn Văn trực tiếp mở ra trạng thái mạnh nhất.

Sau đó bàn tay khê động, một cánh cổng không gian xuất hiện, người khổng lồ cao trăm mét từ hư không bước ra, hắn chính là Thần Ký Hiệu Lovevis.

Tuy thực lực của Ôn Văn đang dần tăng trưởng, nhưng đối diện dù sao cũng có hai cường giả thực lực Tai Biến, chỉ dựa vào anh thì không thể nào ứng phó được, vì thế Lovevis có thể phát huy tác dụng.

Hắn không thể ăn chừa mãi ở vùng Hạ Phủ, thỉnh thoảng cũng cần ra ngoài giúp Ôn Văn đánh một trận.

Lovevis xuất hiện làm Garcia và Phục Âm cảm thấy rất áp lực, đối mặt với một cấp Tai Biến và hai cấp Tai Biến là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bọn chúng vốn tưởng Ôn Văn sẽ cùng tiến công với Lovevis, không ngờ Ôn Văn căn bản không đưa ra mệnh lệnh cho Lovevis, chỉ là đổ mắt trực tiếp lao về phía bọn chúng.

Sức mạnh ngọn lửa trên người Ôn Văn mạnh mẽ hơn bình thường không phải chỉ một lần.

Sau khi kích hoạt trạng thái Tai Biến, Ôn Văn mới cảm nhận được mình đột nhiên mạnh mẽ như vậy không phải âm mưu, mà là vàng trắng khuyết màu đen kia đang điên cuồng lấy lòng Ôn Văn!

Vàng trắng khuyết này có được ý chí của riêng mình, nhưng chỉ có cường giả cấp Tai Biến mới có thể cảm nhận được tín hiệu hơi yếu của nó.

Ôn Văn chăm chú nhìn vàng trắng khuyết màu đen kia, anh nhất định phải lấy được thứ này!

...

Cuộc chiến của cường giả cấp Tai Biến còn chưa bắt đầu, chiến trường ở bên dưới đã có xu thế nghiêng về một bên, có điều không phải là bên Cơ Kim Hội, mà là đám quái vật kia đã phá tan sắp đặt của Ôn Văn trước đó.

Cường hóa của Vàng Trăng Chí Ác thật sự quá mạnh mẽ, đám quái vật này trở nên rất khó giết, vì thế mới có thể đột phá từng đạo phòng tuyến.

Dựa vào chút khôn vặt thì không thể nào ngăn cản được sức mạnh tuyệt đối, vì thế sức mạnh chân chính của Cơ Kim Hội bắt đầu triển khai.

Trong lần chống cự trước, trạm thu nhận đã lấy được đủ tình báo, biết Vàng Trăng Chí Ác sẽ tiến hành cường hóa sức mạnh tiêu cực, suy yếu sức mạnh tích cực.

Vì thế phương pháp chiến đấu của nhóm nhân viên thu nhận cũng dựa vào phương hướng này.

Người quản lý thật sự của trụ sở chính Cơ Kim Hội là Phùng Duệ Tinh, hẳn là người đứng dậy đầu tiên, trong tay là một chiếc máy tính bảng, nó là thiết bị quản lý kho bạc cá nhân của hắn.

Đầu tiên chi ra một số tiền nhỏ, lần vân màu vàng trên người biến thành màu vàng sậm, hiện giờ hắn đã tạm thời hoàn thành chuyển đổi thuộc tính năng lượng.

Sau đó tốn một khoảng tầm trung, cả người bị ngọn lửa vàng sậm nóng rực bao phủ.

Đây là sức mạnh thiêu đốt tiền tài, sức mạnh tiền đẳng cấp!

Phùng Duệ Tinh đứng ở trụ sở chính Cơ Kim Hội giống như một pháo đài, không ngừng phóng tia sáng vàng sậm về phía chiến trường.

Mỗi tia sáng xuyên qua sẽ làm một con quái vật bị đốt thủng, đồng thời máy tính bảng trên tay hắn sẽ vang lên tiếng đồng vàng rơi lêng xêng, điều này đại biểu hắn đang tiêu hao tiền tài.

Cái gọi là chiến tranh chính là tiêu tiền, chỉ cần chi tiền thì sẽ gây ra tổn hại thực chất tới kẻ địch, đối với Phùng Duệ Tinh thì làm vậy là đáng giá.

[hết 1210]

Chương 1211. Bầu trời tội ác

Cánh cửa lớn của Cơ Kim Hội mở ra, cự tượng binh màu đen từ bên trong bước ra.

Quái vật ở gần đó hung mãnh nhào tới, trong số đám quái vật này, thực lực yếu nhất cũng có thể dùng tay không bẻ gãy sắt thép, một cự tượng binh đối với chúng chỉ là một hộp bánh mì.

Nhưng cơ thể mà chúng vẫn lấy làm kiêu ngạo lại bị cự tượng binh kia nhẹ nhàng đung gậy xương, móng vuốt của chúng ngay cả nước sơn cũng không cào nổi.

Sau khi cự tượng chuyển động thì giống như một chiếc cối xay thịt, tất cả quái vật ở xung quanh không chết cũng bị thương, khắp nơi đều là tay cụt chân cụt, chúng giống như thú dữ không còn sức lực.

Mà cự tượng binh này chính là cỗ máy yếu nhất mà nhà xưởng Kỵ Sĩ Đêm Tối chế tạo ra, bởi vì bên trên nó không có bất cứ kỹ thuật siêu phàm nào.

Nhưng nó lại chính là cỗ máy mạnh nhất, bởi vì người điều khiển nó chính là Hoàn Âm có khả năng vô hiệu hóa siêu năng lực.

Sau khi bị bóc đi siêu năng lực, cự tượng binh chính là vũ khí mạnh mẽ nhất, ở trước mặt nó, đám quái vật kia yếu đuối hết như sinh vật bình thường.

Miêu Miêu Miêu vác người nhỏ xinh nhẹ nhàng nhảy ra khỏi tòa nhà Cơ Kim Hội, trên người nhanh chóng biến đổi.

Trên người cô xuất hiện lằn vân màu tím sậm, lớp vảy tím đen hơi mờ mọc ra, phía sau sải rộng đôi cánh dơi rộng lớn, trên đầu mọc ra hai chiếc sừng dài xoắn ốc sắc bén!

Long uy đáng sợ từ trên người cô tỏa ra, phảng phất giống như rồng không lồ hình người.

Đây là hình thái hắc ám nhất trong năng lực hóa thú của Miêu Miểu Miểu, tên là rồng ma vực sâu.

Trạng thái này vốn rất mạnh mẽ, cộng thêm Vàng Trăng Chí Ác cường hóa, thực lực của cô một lần nữa gia tăng.

Cô tự do bay lượn trên bầu trời, tiến hành săn giết đám quái vật trên không.

Kẻ Dịch Mộng Starro nhìn cuộc chiến, biểu cảm cười khinh thường.

Ngoại trừ cuộc chiến của cường giả cấp Tai Biến ở bên trên, những cuộc chiến khác đều quá ngây thơ.

Nhưng hẳn là Kẻ Dịch Mộng mạnh nhất của thành phố nước Oye, tình cảnh này căn bản không cần hắn ra tay, hắn chỉ cần lặng lẽ quan sát là đủ.

Soạt!

Một ánh đao sáng như tuyết lướt qua, cơ thể Kẻ Dịch Mộng Starro trực tiếp bị cắt thành hai nửa.

Là Trường Tôn Cảnh ra tay, hẳn thấy kẻ này vẫn không động thủ, có khả năng là nhân vật lớn, vì thế đã thử đánh lên một chút.

Không ngờ dễ dàng đắc thủ như vậy, đơn giản tới không thể tưởng tượng nổi.

Nào ngờ Kẻ Dịch Mộng Starro bị chém thành hai nửa đã khôi phục nhanh chóng, một lần nữa biến trở về như cũ.

Starro cũng không tức giận, chỉ dùng giọng điệu kỳ quái hỏi: “Mày có biết sao biển ăn cơm thế nào không?”

Cơ thể hắn vỡ vụn, lộ ra phần cơ thể khủng bố ở bên trong, một xúc tua kỳ lạ ở trung tâm tùy ý quơ loạn.

“Bọn tao sẽ rót một loại enzyme vào cơ thể con mồi, để lớp bên ngoài cơ thể cơ thể chúng bị tiêu hóa hết, sau đó tao sẽ từ từ hấp thu.”

Trường Tôn Cảnh cảm nhận được nguy cơ, giờ phút này hắn đã cảm nhận được chênh lệch thực lực, kẻ này không phải đối thủ mà hắn có thể đối phó.

Nhưng dưới chân Trường Tôn Cảnh đột nhiên xuất hiện thân thể sao biển làm hắn không thể động đậy.

Xúc tua kỳ quái, trực tiếp đâm vào miệng Trường Tôn Cảnh, chỉ cần bị đâm trúng thì cơ thể Trường Tôn Cảnh sẽ bị phân giải thành chất dinh dưỡng.

Nhưng phần đầu xúc tua bị một bàn tay nóng rực nắm lấy, chủ nhân của bàn tay này chính là Cung Bảo Đình.

Cung Bảo Đình dùng giọng điệu tương tự hỏi Starro: “Mày có biết sao biển sợ gì không?”

Trên người Cung Bảo Đình phùng lên ngọn lửa: “Sợ lửa! Tất cả sinh vật đều sợ lửa!”

Kẻ Dịch Mộng hừ lạnh một tiếng, bắt đầu chiến đấu với Cung Bảo Đình, Cung Bảo Đình mặc dù đã bị suy yếu nhưng vẫn còn mạnh mẽ như trước, hai người đánh khó phân thắng bại.

Ngoài ra nhóm nhân viên thu nhận khác cũng bộc lộ bản lĩnh, giống như cỗ máy giết chóc, mỗi nhân viên thu nhận đều được rèn luyện từ vô số trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ có thể so sánh với thợ săn lâu đời.

Ngoại ra, Ôn Văn còn thông qua xiềng xích thả đám quái vật, số lượng quái vật này không lồ, đánh nhau hung hãn không sợ chết, hơn nữa một khi bị thương nặng có thể đổi thành quái vật mới!

Cho dù chúng nó thương vong sạch sẽ thì Ôn Văn cũng không đau lòng, bởi vì phần lớn quái vật hữu dụng đều ở nhà xưởng, chỉ có đám quái vật chiếm chỗ, ăn uống chùa ở trạm thu nhận mới bị Ôn Văn đưa ra chiến trường nguy hiểm nhất.

Có điều trong chiến trường này có một nơi rất hài hòa, nửa ác ma Sparta có thực lực chân tỵ đang chiến đấu với Vampire Elie Stuart cũng có thực lực chân tỵ.

Hai người bọn họ thoạt nhìn chiến đấu rất kịch liệt nhưng thực tế lại không ai đánh vào điểm yếu hại của đối phương, nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện bọn họ chiến đấu giống như khiêu vũ, cực kỳ có lệ.

Không sai, hai bọn họ đang diễn kịch.

Elie Stuart là Ôn Văn đặc biệt phái tới chăm sóc Sparta, Ôn Văn không có khả năng hoàn toàn tiêu diệt mọi kẻ địch lần này, nhất định phải thả về một phần.

Vì thế Ôn Văn tạm thời không có ý định triệu hồi gián điệp Sparta, anh sẽ để hãn lui về, tiếp tục công việc gián điệp.

...

Có người gọi ta là Ngôi Sao Tội Ác, có người gọi là Vàng Trăng Chí Ác, còn có kẻ ngốc gọi là mặt trăng không có mặt, nhưng tên của ta chỉ có một – Hắc Nguyệt!

Tên rất đơn giản, nhưng ta rất thích.

Có điều ta cũng không phản đối nhân loại đặt tên cho ta, không phải không quan tâm, là vì ta không thể nói.

Nhân loại vẫn luôn cho rằng ta là tượng trưng cho tà ác, vì thế né tránh ta như né hổ.

Nhưng thật ra ta chỉ yêu thích tội ác, mà tội ác là do nhân loại tự mình chế tạo ra!

So sánh với ta chỉ ở một bên ăn dưa, thỉnh thoảng châm dầu vào một chút, ta cảm thấy nhân loại chế tạo ra tội ác tà ác hơn.

Vì thế ta thích bọn họ, thích lưu lại linh hồn của bọn họ, để bọn họ vĩnh viễn ở cùng ta.

Ngày hôm nay Phục Âm ngu xuẩn rốt cuộc cũng chịu mang ta ra ngoài chơi, tuy thực lực của hắn không mạnh, nhưng hắn là một kẻ đại ác, đi theo hắn thì có thể tìm được càng nhiều tội ác hơn.

Bông hoa tội ác chính là thứ đẹp nhất trên đời, ít nhất thì ta cho là vậy.

Ta vẫn cho rằng đám Đọa Thần Huyết ngọc nghịch này đã đủ tà ác rồi, nếu chúng mang ta đi tìm tội ác thom ngon hơn thì ta sẽ cho chúng chút trợ giúp.

Nhưng hôm nay ta gặp một người đàn ông giống như là thần linh của ta, ta cảm thấy được ý nghĩa sự tồn tại của mình!

Ban đầu hắn chỉ lộ ra chút hơi thở điên cuồng, tuy nó rất gợi cảm nhưng ta không thể vì thế mà từ bỏ phiếu com lâu dài của mình.

Một bữa no hay mỗi bữa no, ta vẫn có thể phân tích rõ ràng.

Nhưng sau đó, sau đó...

Đó rốt cuộc là cái gì?

Giống như tội ác của toàn thế giới này đều đeo trên lưng người đàn ông này!

Nếu nói tội ác nó từng gặp trước kia là những sợi bụi mịn, vậy tội nghiệt sau lưng người đàn ông này chính là cả bầu trời!

Tội nghiệt nồng đậm tới phi lý, là cảnh tượng mà Hắc Nguyệt nó đây có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được.

Này quả thực là...

Quá đẹp!

Tiểu Phục Âm ngu xuẩn đi chết đi, người đàn ông này mới là người Hắc Nguyệt đại gia đây yêu thương!

[hết 1211]

Chương 1212. Độc chiến hai Tai Biến

Ầm ầm...

Nắm tay Ôn Văn và Garcia va chạm kịch liệt, vệt bóng quyền màu đen trực tiếp đánh văng Garcia ra xa vài trăm mét.

Chỉ màn đối quyền này đã làm hai bên chiến đấu ở bên dưới bị thổi bay, chiến trường bên dưới tự động tản ra, tránh bị sức mạnh cấp Tai Biến ảnh hưởng tới lần nữa.

Garcia có chút sửng sốt, nhìn nắm tay tinh tế trắng nõn của mình, thoáng có chút nghi hoặc.

Cơ thể ác ma vốn rất mạnh mẽ, cô được Vàng Trắng Chí Ác cường hóa đáng lý ra phải mạnh hơn mới đúng, vì sao kẻ này có thể dùng nắm tay đẩy lùi cô như vậy?

Trên tài liệu rõ ràng ghi rằng kẻ này điều khiển năng lượng và kiếm thuật cơ mà?

Ôn Văn đánh giá Garcia một phen, liếm môi, lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Cơ thể Garcia có tỷ lệ vàng, gương mặt có thể phân cao thấp với Hồ Âu Lăng, sau khi biến thành trạng thái ác ma thì trên người không có mấy phần cơ thể được vải vóc che đậy.

Cơ thể bóng loáng trơn mượt loáng thoáng phản quang thoát nhìn làm người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nếu Ôn Văn không biết tướng mạo của cô ta đều là ảo thuật chế tạo ra, có lẽ đã phải dừng lại thương thức một phen.

Nhưng bây giờ, Ôn Văn chỉ muốn túm tóc cô ta, hung hăng đập một trận!

Loại cảm giác này làm Ôn Văn quá say mê, sức mạnh trong người dâng trào chuyển động, Ôn Văn mạnh mẽ hơn bất cứ thời khắc nào.

Nếu như trạng thái Tai Biến bình thường là một, hiện giờ Ôn Văn chính là một chám năm, đứng thấy chỉ chênh lệch không chám năm, nó đã đủ để Ôn Văn thu hẹp khoảng cách chất lượng cơ bản với những cấp Tai Biến khác.

“Có lẽ đại hiền giả thân bí kia đã gạt mình, người này thật ra là cấp Tai Biến hương sức mạnh, mình thử dùng thủ đoạn khác đối phó hẳn.”

Garcia đặt tay trước người, một quả cầu lửa đỏ sậm có mùi lưu huỳnh xuất hiện ở trước người cô, quả cầu lửa này thoạt thoạt nhìn không lớn nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong đủ để làm người ta khiếp sợ.

Quả cầu lửa mang theo một đám đuôi lửa bay vọt về phía Ôn Văn, còn cách Ôn Văn mấy chục mét thì nổ tung, ánh sáng đỏ sậm bao trùm xung quanh.

Sức mạnh của quả cầu lửa này rất lớn, nếu để nó hoàn toàn bộc phát, Ôn Văn không có chuyện gì, nhưng mặt đất ở gần đó cũng không có người sống.

Nhưng đối với Garcia, sinh mạng trên mặt đất căn bản chỉ là râu ria, vì đánh bại người trước mắt, cho dù hi sinh nhiều hơn nữa vẫn có thể tiếp nhận.

Ôn Văn không né không tránh, đưa tay phải về phía quả cầu lửa, lực hút từ lỗ đen trên tay Ôn Văn truyền ra, ngọn lửa đang nhanh chóng khuếch tán bắt đầu rút về, sau đó tất cả bị Ôn Văn hút hết vào trong tay.

“Đánh ở nơi này có chút khó thi thố, không bằng chúng ta đổi chỗ khác đi.”

Bên ngoài cơ thể Ôn Văn thoáng hóa đỏ, cấp Tai Nạn có thể thu nạp sức mạnh cấp Tai Biến, nhưng điều kiện hàng đầu là không có kẻ địch và phải có đủ thời gian.

Trong khi đang chiến đấu, thu nạp năng lượng nhanh chóng cũng là một loại gánh nặng đối với Ôn Văn.

“Đổi chiến trường?”

“Tao cảm thấy nơi này rất tốt, mà không thích ở đâu thì chúng ta cứ chiến đấu ở đó.”

Phục Âm thờ ơ quan sát cuộc chiến âm u nói.

Garcia cũng đồng ý với Phục Âm, trong tay cô ta lại xuất hiện một quả cầu lửa lưu huỳnh mạnh mẽ.

Ôn Văn lắc đầu: “Có đổi chiến trường hay không không phải chuyện bọn mày có thể quyết định!”

Tay trái của anh xuất hiện xiềng xích đen kịt, số xiềng xích này bắt đầu biến thành đỏ ngầu với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, sau đó chúng bện thành một chiếc lưới lớn há to miệng nhắm về phía hai người.

“Đòn tấn công vừa nãy, tao trả lại cho bọn mày!”

Ngọn lửa nóng rực từ trong tấm lưới lớn này phun ra, nhiệt độ còn nóng hơn mặt trời phả về phía nhóm Garcia, nhưng không có chút nào lan tới chiến trường bên dưới.

Ngọn lửa này chính là dáng vẻ của quả cầu lửa mà Garcia phóng ra khi nãy, vì không để quả cầu lửa này tổn thương chính mình, bình thường Garcia sẽ để nó phóng ra một khoảng cách mới để quả cầu lửa phát huy uy lực.

Nhưng hiện giờ Ôn Văn lại trực tiếp phóng ra đầy đủ uy lực của quả cầu lửa lưu huỳnh, hơn nữa bên trong còn có xiềng xích bị nung đến đỏ bừng.

Garcia lui về phía sau trốn tránh, mà Vàng Trăng Chí Ác không cần Phục Âm điều khiển cũng tự động lui về sau né tránh, nó cũng không muốn ngọn lửa này đốt mình.

Lovevis ở một bên xem chiến cảm thấy tê dại da đầu, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ôn Văn chiến đấu.

“Tên này mạnh đến như vậy sao... may mà trước đó không đánh nhau đã đồng ý làm đàn em của hắn.”

Ôn Văn liếc nhìn Lovevis: “Đừng để bọn chúng qua đây, mà làm được đúng không?”

“Tao sẽ cố gắng.” Lovevis trả lời.

Ôn Văn trợn mắt, Lovevis lập tức sửa lời: “Chúng tuyệt đối sẽ không qua đây được!”

Tiếp đó Ôn Văn trực tiếp lao về phía hai người bị ép lui bên kia, bọn chúng đã lui về sau hơn mười cây số, chỉ cần không chế một chút thì sẽ không dễ dàng lan tới gần chiến trường.

Hơn nữa chiến trường cũng không nằm trong phạm vi Vàng Trăng Chí Ác có thể ảnh hưởng, đám quái vật kia cũng trở nên nhỏ yếu hơn rất nhiều, Cơ Kim Hội cũng bắt đầu tiến hành phản công.

Phục Âm vỗ Vàng Trăng Chí Ác: “Nè... tiếp tục gia tăng cho chiến trường đi, mà làm được mà đúng không?”

Thân là vật thu nhận cấp Tai Biến, phạm vi sức mạnh của Vàng Trăng Chí Ác tất nhiên không có khả năng chỉ là ba cây số, đây chẳng qua chỉ là sức mạnh ở trạng thái chờ của nó.

Nếu muốn bao trùm chiến trường, nó đương nhiên có thể làm được, nhưng vì sao nó phải làm chứ?

Hiện giờ quả thực người nắm giữ Vàng Trăng Chí Ác là Phục Âm, vì thế nó mới phối hợp với Phục Âm một chút, vậy đã coi như tốt lắm rồi.

Bảo nó cố hết sức giúp đỡ tên đáng ghét này đối phó người siêu đáng yêu kia sao?

Không có cửa!

Hắc Nguyệt đại gia nó đây không kết thúc giúp đỡ đã coi như có liêm sỉ lắm rồi.

Phạm vi sức mạnh của Vàng Trăng Chí Ác không ngừng mở rộng, chỉ choáng chốc đã mở rộng tới chiến trường thì đột nhiên run rẩy hai cái, rụt về kích cỡ vốn có.

Điều này chứng minh Vàng Trăng Chí Ác đã cố gắng nhưng thật sự không thể thỏa mãn yêu cầu của Phục Âm.

Nhìn Ôn Văn khí thế hung hăng bay về phía này, Phục Âm cũng không tiếp tục vô nghĩa với Vàng Trăng Chí Ác, bắt đầu tập trung đối phó Ôn Văn.

Trải qua cuộc chiến ngắn ngủi khi này chứng minh, chỉ dựa vào Garcia thì tuyệt đối không phải đối thủ của Ôn Văn, vì thế Phục Âm không thể làm ngơ đứng ngó.

Phục Âm vung tay lên, hình thể của Vàng Trăng Chí Ác bắt đầu nhanh chóng phình to, biến lớn trăm mét.

Bản thân Vàng Trăng Chí Ác không có sức mạnh chiến đấu, nhưng nó có thể gia tăng cực hạn cho người ngồi trên mình.

Tóc Phục Âm bắt đầu sinh trưởng mạnh mẽ, mỗi sợi tóc đều cực kỳ sắc bén, một khi số tóc này tập trung lại thì cũng là một mối đe dọa đối với cường giả cấp Tai Biến.

Trong áo choàng của Ôn Văn không ngừng phóng ra xiềng xích, số xiềng xích này quấn lấy mớ tóc kia, giống như những con trăn dài màu đen đang vặ vẹo.

Mà bên kia, Ôn Văn vẫn có thể dành thời gian điên cuồng tấn công Garcia.

[hết 1212]

Chương 1213. Hắc Nguyệt tới tay

Lovevis đứng giữa chiến trường Tai biến và trụ sở chính Cơ Kim Hội, ngăn cản dư chấn cuộc chiến.

Hắn thực cảm khái nhìn Ôn Văn chiến đấu với hai Tai Biến.

Một mình Ôn Văn đã có thể ngăn chặn hỏa lực của hai cường giả Tai Biến!

Trước đó còn đỡ, ba người có tới có lui, nhưng sau đó Ôn Văn càng đánh lại càng mạnh, để hai người kia chỉ có thể chống đỡ.

Thật ra Ôn Văn cũng không ngờ mình có thể chiến đấu tới mức này.

Phục Âm thì cũng tạm đi, hắn chỉ có thể xem như sà sà với cấp Tai Biến.

Mà Garcia là cường giả Tai Biến lâu đời hàng thật giá thật, thực lực không chỉ những màn biểu diễn trước đó, với tư cách là nghị trưởng Ánh Mắt Vực Sâu, trong tay cô ta cũng có con bài chưa lật rất mạnh mẽ.

Trong mắt Ôn Văn, anh có thể thủ vững không bị đánh bại đã là rất tốt rồi.

Vì thế anh vốn định một khi mình có xu hướng yếu thế sẽ lập tức để Lovevis gia nhập cuộc chiến.

Thế nhưng đánh một hồi thì Ôn Văn cảm thấy không đúng, vốn anh cần tiêu hao một nửa tâm lực và năng lượng mới có

thể kiềm chế Phục Âm.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Ôn Văn phát hiện lượng năng lượng cần dùng để kiềm chế Phục Âm ngày càng ít đi, thậm chí bên kia còn đang cung cấp thêm năng lượng cho Ôn Văn.

Số tóc kia, Ôn Văn cũng không cần bận tâm ứng phó, chúng sẽ tự đối phó với mình...

Mà Phục Âm đang điều khiển tóc đối chiến Ôn Văn lại không hề phát giác, hẳn cảm thấy mình đang cố hết sức chiến đấu với Ôn Văn.

Ôn Văn nhìn vàng trắng màu đen kia, cảm động chảy nước miếng, anh thực sự quá thèm muốn thứ này rồi!

Có Vàng Trắng Chí Ác giúp đỡ, Ôn Văn có thể ngăn chặn Garcia, rất nhanh sau đó cô ta đã bị đánh thương tích đầy mình.

Garcia dần sinh ra ý muốn rút lui, thực lực của kẻ này quá khoa trương, hoàn toàn không phải phạm trù cấp Tai Biến bình thường, chỉ sợ là có thể so sánh với nhóm Người Phán Quyết có thực lực khá mạnh.

Huông chi ở bên cạnh còn có một cường giả Tai Biến đang ngo ngác đứng xem.

Nếu bây giờ không cân nhắc tới chuyện rút lui, có khả năng cô sẽ không chạy được nữa.

Nhiệm vụ của liên minh tổ chức bí ẩn làm gì quan trọng bằng sinh mệnh bản thân.

Đã có ý rút lui, Garcia cũng không quá dốc sức, áp lực bên Ôn Văn cũng giảm nhẹ, bắt đầu đặt lực chú ý vào chuyện đối phó Phục Âm.

Muốn giữ lại cường giả lâu đời như Garcia có độ khó rất cao.

Mặc dù bên cạnh vẫn còn Lovevis, nhưng nếu thật sự muốn trốn, không biết cô ta sẽ tung ra thủ đoạn gì.

Vì thế có khả năng bắt nhất chính là Hủ Huyết Giả Phục Âm.

Người này chỉ nhờ vào dụng cụ mới có được thực lực này, hơn nữa thứ mà hắn y lại còn đang điên cuồng ra ám chỉ với Ôn Văn.

Nếu hắn có thể chạy thoát thì tên Ôn Văn sẽ đọc ngược!

Ôn Văn thả xiềng xích ra, lập tức bắt đầu hấp thu sức mạnh, số tóc kia quấn chặt lấy xiềng xích, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có cách nào trốn thoát, chỉ có thể bị xiềng xích hút khô.

Sau đó số xiềng xích này yên lặng quấn lấy Vàng Trắng Chí Ác, làm Phục Âm không có chút đường lui nào.

Phục Âm đặt tay trên Vàng Trắng Chí Ác, trán nổi gân xanh, Hắc Nguyệt không ngừng phóng ra sức mạnh chống đối xiềng xích xâm lấn.

“Garcia, mày đang nhìn cái gì đấy hả, tới giúp tao một tay!”

Garcia sớm đã bị Ôn Văn đánh tan dũng khí, cũng không có giao tình gì với Phục Âm, lúc này nghe thấy lời Phục Âm thì lập tức lộ ra biểu cảm giống như bị sỉ nhục.

“Mày dám ra lệnh cho tao?”

“Không ai có thể ra lệnh cho tao, vì thế mày hãy chết đi!”

Garcia vất lại một câu nói, ý bảo không phải mình thấy chết không cứu, mà là lời nói của Phục Âm đã xúc phạm

mình.

Sau đó Garcia xoay người bỏ chạy, trước đó cô chưa chạy vì ràng buộc của liên minh tổ chức bí ẩn, ít nhất ở ngoài mặt cũng cần giả bộ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ.

Mà hiện giờ một chiến hữu cấp Tai Biến chuẩn bị ngã xuống, cô bỏ trốn là tình hình bức bách, không phải vì sợ chết.

Đột nhiên một luồng sáng rực rỡ chiếu tới, Lovevis xuất hiện trước mặt Garcia, nếu như hắn nhìn Garcia trốn thoát mà không làm gì, chắc chắn sẽ bị Ôn Văn nghiêm phạt.

Ôn Văn liếc nhìn một cái, sau đó bắt đầu tập trung đối phó Phục Âm.

Thời gian trạng thái Tai Biến còn không tới ba phút, có điều ba phút cũng đủ để đối phó Phục Âm rồi.

Một cây kiếm lớn màu đen treo cao trên bầu trời rơi xuống, ghim vào mặt trăng màu đen kia, là chiêu Damocles rơi!

Năng lượng mạnh mẽ va chạm tạo ra một vụ nổ kịch liệt, một cụm mây hình nấm xuất hiện, toàn bộ thành phố Thiên Hà xuất hiện gió lốc năng lượng màu đen.

Mà ở bên trong gió lốc, Ôn Văn bóp cổ Phục Âm, ném hắn xuống khỏi vàng trắng màu đen kia.

Đột phá phòng ngự của Vàng Trắng Chí Ác đơn giản vượt sức tưởng tượng.

Chỉ là một lần va chạm sức mạnh mà Hắc Nguyệt giống như không thể chịu nổi, tầng phòng ngự bên ngoài trực tiếp tan vỡ.

Ôn Văn thả lỏng đứng trên vàng trắng đen, tiếp xúc gần gũi với Phục Âm.

Sau khi ném Phục Âm xuống, Ôn Văn thuận thế ngồi lên vàng trắng đen, nháy mắt đó, Ôn Văn cảm nhận được một luồng sức mạnh kết nối với mình.

Anh tiếp quản quyền không chế của Vàng Trắng Chí Ác!

Đơn giản đến khó tin.

Phục Âm rơi xuống, nhìn thấy Ôn Văn kết nối với Vàng Trắng Chí Ác liền hiểu ra tất cả.

Nhớ lại ngày đó hẳn làm sao đạt được quyền sử dụng Vàng Trắng Chí Ác?

Sau khi hiến tế một trăm kẻ đại ác cho Vàng Trắng Chí Ác, Vàng Trắng Chí Ác mới bắt đầu giao quyền sử dụng cho hắn.

Nhưng hiện giờ kẻ này chỉ đơn giản ngồi lên Vàng Trắng Chí Ác đã nắm giữ quyền không chế!

Vì thế kẻ này thật ra không mạnh như vậy, sở dĩ đột nhiên trở nên mạnh mẽ là vì Vàng Trắng Chí Ác đã âm thầm giúp đỡ!

Đột nhiên Phục Âm cảm thấy thực oan ức, hắn bỏ ra nhiều như vậy, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

Ở bên kia Garcia vừa khiếp sợ lại hoang mang, cô không biết đặc tính của Vàng Trắng Chí Ác, trong mắt cô chính là Ôn Văn đã dùng một đòn giải quyết gọn một cường giả cấp Tai Biến!

Vì thế Garcia không dây dưa với Lovevis, trên người xuất hiện một luồng ma lực lớn trực tiếp bức lui Lovevis, sau đó biến mất trong không khí.

Sau khi sử dụng chiêu này, thương tích của Garcia sẽ càng nặng hơn, nhưng ít nhất cô cũng có thể cách xa thành phần nguy hiểm Ôn Văn này.

Ôn Văn không đuổi theo Garcia, bởi vì thời gian của trạng thái Tai Biến đã sắp tới, hơn nữa Vàng Trăng Chí Ác đang tỏ ra rất thân thiết, Ôn Văn muốn tìm hiểu thứ này hơn.

Ôn Văn ngoắc ngón tay, một sợi xiềng xích kéo Phục Âm bị ngã xuống trước đó lên.

“Mặt trăng này tên là gì?”

Phục Âm oán hận nói với Ôn Văn: “Nó là Vàng Trăng Chí Ác, là thứ tà ác nhất trên thế giới này, mày tưởng hiện giờ nó thích mày thì sẽ là đồ của mày sao?”

“Sẽ không, chờ tới khi nó gặp sự tồn tại tà ác hơn mày, nó sẽ không chút do dự vứt bỏ mày!”

“Cuối cùng mày cũng sẽ có kết quả giống như tao thôi!”

Ôn Văn nhún vai, kết quả giống nhau là chuyện không thể, ít nhất anh cũng sẽ không trở thành tù nhân của trạm thu nhận.

Anh tiện tay nhốt Phục Âm vào trong trạm thu nhận, sau đó nói với Vàng Trăng Chí Ác: “Vàng Trăng Chí Ác, thật sự khó nghe, tao là người hiền lành như vậy, không nên có một thứ tà ác như thế.”

“Sức mạnh của tao tên Hắc Thể, tao có một cây Hắc Dao, còn có một trái tim đen xì... khụ khụ, vậy gọi mày là Hắc Nguyệt đi!”

[hết 1213]

Chương 1214. Phóng thích linh hồn

Hắc Nguyệt, Hắc Nguyệt...

Vàng Trăng Chí Ác nghe thấy cái tên này thì khẽ chấn động, biểu đạt cảm xúc vui vẻ.

Nó tới thế giới này nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có người sử dụng mà không đặt cho nó cái tên kỳ quái.

“Hắc Nguyệt đại gia ta quả nhiên sáng suốt, người này chính là chủ nhân thích hợp nhất.”

“So với tội ác thom ngon không gì sánh bằng, mỗi phút giây ở bên cạnh người này đều là một loại hưởng thụ chí cao.”

Ôn Văn ngồi trên Hắc Nguyệt một hồi, đột nhiên mở to mắt.

“Thú vị, vàng trăng này thế mà lại có cả công hiệu này.”

Trạng thái Tai Biến của anh đã tới thời gian, thế nhưng lần này lại không cảm nhận được chút không khỏe nào, anh vẫn còn duy trì trạng thái Tai Biến.

“Nguyên nhân trạng thái Tai Biến của mình có thời hạn là vì cơ thể mình không đủ mạnh mẽ, không thể chịu tải sức mạnh Tai Biến trong một khoảng thời gian dài.”

“Thế nhưng có Vàng Trăng Chí Ác gia tăng thì sức chịu đựng của mình cũng gia tăng, giới hạn thời gian cũng thay đổi.”

“Hơn nữa chỉ cần mình tiếp xúc với Hắc Nguyệt, nó có thể gánh vác áp lực với mình, một vật thu nhận cấp Tai Biến chịu

tải áp lực cấp Tai Biến, quả thực là dư dả.”

Ánh mắt Ôn Văn nhìn Hắc Nguyệt ngày càng mừng rỡ hơn, thứ này thật sự giúp đỡ anh quá nhiều.

Anh phải cảm ơn Phục Âm thật tốt, giảm bớt nhiệm vụ học tập và bài tập của hắn vậy.

Đãi ngộ này ở trong trạm thu nhận đã có thể coi là VIP, biết bao nhiêu quái vật cầu mà không được.

Có điều Phục Âm sẽ không biết được, bởi vì Ôn Văn nhất thời tốt bụng mà hắn sẽ phải chịu biết bao nhiêu đày đọa.

Bài tập và nhiệm vụ học tập quả thực được bớt đi, nhưng kiểm tra sẽ không mở cửa sau cho hắn.

Không có những thứ này, kiến thức mà Phục Âm nắm giữ sẽ kém xa đám quái vật khác, vì thế trong mỗi cuộc thi, hắn chính là một trong số những quái vật bị phạt nhiều nhất...

Phục Âm bị bắt, Garcia chạy trốn, đám quái vật tới tập kích không còn chỗ dựa, bắt đầu rơi vào hỗn loạn.

Bên Cơ Kim Hội bắt đầu thừa thắng xông lên, xác của đám quái vật lớn bị lưu lại vĩnh viễn trên chiến trường.

Kẻ Dịch Mộng Starro bị đốt rụi cánh tay oán hận nhìn Cung Bảo Đình, sau đó hất tung bùn đất chui xuống, lủi thẳng vào đáy sông rồi bơi ra biển rộng.

Sparta và Elie Stuart vẫn còn chiến đấu kịch liệt, thuộc hạ của hắn không dám bỏ lại lão đại chạy trốn, chỉ có thể khổ sở cầu xin: “Hai người đừng có đánh nữa...”

Cuối cùng Sparta và Elie Stuart đánh ngang tay nhau, hai bên lưu luyến chia tay.

Sparta trở thành người có thể diện nhất của liên minh tổ chức bí ẩn trong cuộc chiến này!

Ôn Văn ngồi trên vàng trắng đen lơ lửng trên bầu trời, dưới mặt đất toàn là xác.

Cuộc chiến này bởi vì Ôn Văn chuẩn bị đầy đủ nên nhân viên Cơ Kim Hội thiệt hại cũng không lớn.

Có điều bởi vì Hắc Nguyệt nhúng tay nên số cạm bẫy và thực vật Ôn Văn bố trí trước đó đã tiêu hao sạch sẽ, kiến trúc bị phá hỏng muốn chỉnh sửa lại cũng tốn một lượng tài nguyên lớn.

Vì ổn định cuộc chiến, Phùng Duệ Tinh đã tiêu hao một lượng tiền tài nhiều như con số thiên văn.

Đối với Phùng Duệ Tinh mà nói, số tiền này cũng coi như tổn thương cân cốt, vì thế Ôn Văn dự tính sẽ tìm hai món dụng cụ siêu năng tốt để bồi thường.

Mặt khác thiệt hại bên hiệp hội không lớn, cũng không thể nói là không có, nhân viên thu nhận và nhân viên Cơ Kim Hội chết đi sẽ nhận được tiền an ủi chăm sóc, Cơ Kim Hội cũng cần xử lý, đây cũng là một khoảng chi tiêu không nhỏ.

Có điều không thể nói là không thu hoạch được gì từ cuộc chiến này, ít nhất số xác quái vật ở khắp nơi chính là một lượng tài nguyên lớn.

Sau khi đưa tới nhà xưởng quái vật có thể làm ra một lượng lớn dụng cụ siêu năng.

Ngoài ra còn có một chỗ tốt mà ngoài mặt không thấy được, đó chính là sau khi Cơ Kim Hội đã bộc lộ sức mạnh của mình, sau này nếu có tổ chức bí ẩn muốn đánh chủ ý vào Cơ Kim Hội thì phải cân nhắc kỹ càng.

Sau đó Ôn Văn phát hiện một vài chuyện không tốt, đó chính là Hắc Nguyệt đang hút linh hồn của người chết trận, những linh hồn này sẽ bị tích trữ trong Hắc Nguyệt, chịu đựng đày đọa vĩnh viễn.

Chỉ là linh hồn của đám quái vật kia cũng thôi đi, then chốt là có cả linh hồn của nhân viên Cơ Kim Hội chết trận.

“Phun những linh hồn đó ra đi, mày hiểu tao nói gì mà.” Ôn Văn vỗ vỗ Hắc Nguyệt nói.

Ôn Văn vừa dứt lời thì có vô số linh hồn từ Hắc Nguyệt vọt ra ngoài.

Số lượng linh hồn khổng lồ làm bầu trời trở nên âm u hẳn, toàn bộ người của thành phố Thiên Hà, thậm chí là khu vực xung quanh cũng cảm nhận được cảm giác thương thảm và vui sướng khi được sống lại.

Hơn mười phút sau thì những linh hồn này mới tiêu tan, toàn bộ đều tiến vào vòng tuần hoàn bình thường.

Ôn Văn không nhịn được bật cười, vốn anh muốn Hắc Nguyệt thả linh hồn của phe Cơ Kim Hội ra thôi, không ngờ Hắc Nguyệt lại thả ra phần lớn linh hồn mà mình tích trữ được.

Hiện giờ Ôn Văn nhìn Hắc Nguyệt ngày càng yêu thích hơn, thứ này vì muốn nịnh ngọt anh mà không từ chút thủ đoạn nào.

Thật ra Hắc Nguyệt cũng không hèn mọn như Ôn Văn nghĩ, nó trữ linh hồn là vì tội ác đi kèm theo linh hồn.

Chỉ cần là người có làm chuyện sai lầm thì sẽ mang theo tội ác.

Người hoàn toàn không có tội có lẽ cũng có, nhưng Hắc Nguyệt chưa từng thấy qua.

Số tội ác này chính là thức ăn tinh thần của Hắc Nguyệt, nó không cần ăn uống, chỉ nhìn số tội ác này thì đã cảm thấy rất vui vẻ rồi.

Mà hiện giờ nó ở bên cạnh Ôn Văn, ‘tội ác’ lớn nhất thế giới này đã được Ôn Văn gánh vác trên người, còn cần mang theo số trói buộc này nữa sao?

Ngoại trừ những linh hồn tội ác đặc biệt, nó không cần phải giữ lại những linh hồn khác.

Sau đó Ôn Văn tiến hành kiểm tra Hắc Nguyệt một chút, phát hiện được một ít đặc tính mới của Hắc Nguyệt.

Toàn thân Hắc Nguyệt là một vàng trắng màu đen có độ cong rất khoa trương, hình thể có thể biến đổi theo tâm trạng của Ôn Văn, có thể biến nhỏ như khuyên tai, cũng có thể biến lớn thành đường kính một cây số.

Mặt khác bản thân Hắc Nguyệt không thể bị phá hư, chỉ cần ngồi trên Hắc Nguyệt thì sẽ có được lực phụng ngự ngang với cấp Tai Biến.

Đồng thời tốc độ di chuyển của Hắc Nguyệt cũng rất nhanh, không cần tiêu hao năng lượng của Ôn Văn, Ôn Văn muốn đi tới nơi nào chỉ cần một ý tưởng là được.

Đây là một công cụ cấp Tai Biến cực cao, ngồi ở bên trên lơ lửng giữa không trung, phong cách cũng tăng vọt, Ôn Văn đã bắt đầu ghét bỏ chiếc máy bay của mình.

Chẳng qua khi Hắc Nguyệt ở hình thể nhỏ nhất thì không thể cung cấp gia tăng hữu hiệu cho Ôn Văn, thể tích phát huy năng lực nhỏ nhất là đường kính năm mét.

Ôn Văn mang Hắc Nguyệt tiến vào trạm thu nhận, đi thẳng tới tầng chót, vừa nghĩ một cái thì có một chìa khóa màu đen xuất hiện trong tay Ôn Văn.

Chìa khóa này đại diện cho sức mạnh của Hắc Nguyệt, lúc này Hắc Nguyệt đã hóa thành một chiếc khuyên tai, thành thật nằm trên vành tai Ôn Văn, hoàn toàn không biết sắp xảy ra chuyện gì.

Ôn Văn đặt chìa khóa lên vách tường, một cánh cửa lớn màu đen xuất hiện, anh tra chìa khóa vào cửa xoay nhẹ một cái, cánh cửa liền mở ra.

Thấy cửa mở ra, khóe miệng Ôn Văn nhếch lên.

Hắc Nguyệt này cái gì cũng tốt, lại còn có năng lực phản chủ, Ôn Văn đã tận mắt thấy được thảm trạng của Phục Âm.

Hiện giờ Ôn Văn kéo Hắc Nguyệt buộc vào một chỗ với trạm thu nhận, như vậy nó sẽ không có khả năng phản bội nữa.

[hết 1214]

Chương 1215. Chương 1215: Lo lắng của Ôn Duệ

Khu Hoa Phủ, trong một ngọn núi sâu không biết tên.

Nơi này có một căn cứ thu nhận cỡ lớn, một ít quái vật có giá trị nghiên cứu và một ít vật thu nhận nguy hiểm đều được đặt ở đây.

Mặt khác nơi này gần căn cứ ngầm, nơi phong ấn vật thu nhận cấp Tai Biến, Ô Hủy Diệt.

Có điều lúc này, căn cứ này đã bị san bằng.

Thứ ở bên trong cái thì chết, cái thì trốn, không còn lại gì.

Không chỉ trụ sở này, thậm chí là cả ngọn núi lớn đều đã biến mất, biến thành một lòng chảo khổng lồ, phạm vi của cả tỉnh gần đó đều có thể cảm nhận được chấn động.

Nơi này từng nhốt một người chuyển kiếp, có điều người này đã trực tiếp bị sức mạnh khổng lồ nghiền nát thành tro bụi.

Sở dĩ nơi này biến thành bộ dáng hiện tại là vì không chỉ có một vị cường giả cấp Tai Biến đang chiến đấu.

Tuân Anh đứng trên chuôi kiếm khổng lồ, nhìn hai bóng dáng trốn đi ở phía xa mà thở dài.

Căn cứ theo tin tình báo Ôn Văn cung cấp, nơi này là trọng điểm tấn công của liên minh tổ chức bí ẩn, vì thế Tuân Anh đã ở đây trông coi.

Vốn Yêu Thú Tinh Kỳ Lân cũng trông coi ở nơi này, có điều chỗ Ôn Văn là mục tiêu công kích đầu tiên, vì thế Yêu Thú Tinh đã đi tới chỗ Ôn Văn.

Kết quả sau khi cuộc chiến nổ ra bên Ôn Văn, nơi này cũng đồng thời bị hai cường giả cấp Tai Biến tấn công.

Một là cướp sa mạc truyền kỳ của khu Ai Phi, bò cạp sa mạc Thuram, kẻ thù của tư tế Sa Hải, còn một người khác hẳn là Phong Quỷ Thần ngủ say ở quỷ thành.

Lẽ ra hẳn không nên rời khỏi Phong Đô, nhưng không biết liên minh tổ chức bí ẩn đã sử dụng phương pháp gì làm Phong Quỷ Thần đã hóa giải được trói buộc của quỷ thành.

Hai người bọn họ hợp lực tấn công, Tuân Anh chỉ có một mình chống đỡ.

May mắn là tiếp sau đó, Tiên Phong 60 và Yêu Thú Tinh đã đúng lúc chạy tới, bằng không có khả năng Tuân Anh đã không thể nào ngăn chặn hai cường giả cấp Tai Biến tấn công.

“Thứ kia không sao chứ?” Yêu Thú Tinh hỏi, hẳn đã nghe Hiệp Hội Thợ Săn miêu tả, biết được đó là một vật thu nhận rất nguy hiểm.

Tuân Anh lắc đầu: “Nơi này không phải chỉ có một mình tôi trông chừng, Diệp Hải Mạt vẫn luôn trông ở bên dưới, chỉ cần Ô Hủy Diệt có gì khác thường thì hẳn sẽ báo cho tôi.”

“Nếu chúng ta đã biết mục tiêu của chúng, chúng đừng hòng dễ dàng lấy được.”

Biết được an toàn của Ô Hủy Diệt không thành vấn đề, mọi người đều thở phào một hơi, chẳng qua bọn họ vẫn tiến xuống bên dưới kiểm tra.

Kết quả đợi sau khi bọn họ tiến vào thì sắc mặt thay đổi kịch liệt.

Chỉ thấy nơi vốn là Ô Hủy Diệt không có thứ gì, thứ bị phong ấn bên trong phong ấn to lớn kia chính là Diệp Hải Mạt đang hôn mê.

“Dù sao hẳn cũng là Tai Biến, muốn im hơi lặng tiếng chế ngự như vậy quả thực là khó như lên trời...”

Sắc mặt Tuân Anh có chút khó coi, kể im hơi lặng tiếng mang Ô Huy Diệt đi có lẽ còn nguy hiểm hơn Ô Huy Diệt rất nhiều.

Muốn hóa giải phong ấn này thì phải cần ít nhất là một ngày, chân tướng như thế nào thì phải chờ một ngày sau mới biết được.

...

Garcia không trở về cứ điếm liên minh tổ chức bí ẩn, cô ta trực tiếp trốn vào hang ổ Ánh Mắt Vực Sâu.

Nơi này là một căn phòng bí mật dưới lòng đất hai ngàn mét, là cứ điếm bí mật của Ánh Mắt Vực Sâu, dưỡng thương ở nơi này là an toàn tuyệt đối.

Sau khi thương dưỡng lành, cô sẽ tới tìm Ôn Văn trả thù.

Trước đó, cô sẽ không xuất hiện trước mặt các cường giả cấp Tai Biến, cô không tin ai cả, chỉ tin được chính mình.

Chờ sau khi thương lành rồi, Garcia sẽ tiến hành trả thù Ôn Văn, để hẳn biết chọc giận Ánh Mắt Vực Sâu là chuyện khủng bố cỡ nào.

Còn cả Đọa Thần Huyết vô dụng, liên minh tổ chức bí ẩn cho cô thông tin sai lệch, tất cả đều phải trả giá đắt vì đã làm cô bị thương.

“Cô... đã thất bại.”

Giọng nói của một người đàn ông xuất hiện, Garcia nằm dưới đất trực tiếp bật dậy, cảnh giác nhìn người đột nhiên xuất hiện.

“Đối thủ của cô chỉ là một kẻ vừa mới nắm giữ sức mạnh Tai Biến không bao lâu, hơn nữa còn có Phục Âm hỗ trợ, hai người bọn cô thế mà lại không phá được một tòa kiến trúc, đúng là làm tôi quá thất vọng.”

Đứng trước mặt Garcia là một người đàn ông đeo mắt kính diện mạo nho nhã, cũng là thủ lĩnh trên danh nghĩa của liên minh tổ chức bí ẩn, đại diện giả Hội Học Thuật Chân Lý!

“Sao ông tìm được tới nơi này?” Garcia cảnh giác hỏi.

Đại diện giả lắc đầu: “Tìm tới đây rất khó à, đối với tôi thì thế giới này có rất ít bí mật, mà cô... trong mắt tôi chỉ là người trong suốt, không có bất cứ bí mật nào.”

“Hơn nữa đây không phải trọng điểm, trọng điểm là tôi rất thất vọng về cô, sau khi thất bại nhiệm vụ thì trốn ở đây liếm vết thương, thật sự quá khó coi.”

Garcia lạnh giọng nói: “Ông căn bản không hiểu được thực lực của tên đó, hai bọn tôi bắt tay vẫn bị hắn đè ép.”

“Nhưng ông đừng nói tôi, ông đi lấy Ô Hủy Diệt đúng không, ông đã lấy được chưa?”

Đại diện giả mỉm cười: “Tôi đâu có ăn hại như cô, Ô Hủy Diệt tất nhiên đã lấy được, hoàn thành một mảnh ghép phá hủy trật tự thế giới.”

“Vậy ông tới tìm tôi để làm gì, nếu đã lấy được đồ thì chuẩn bị hành động kế tiếp đi.” Giọng điệu của Garcia rất cứng rắn, cô không muốn đại diện giả phát hiện mình bị thương.

“Cô bị thương trốn đi, như vậy sẽ không có chút trợ giúp nào cho kế hoạch của tôi, vì thế tôi cảm thấy cô có thể đổi phương thức khác để cống hiến cho đại kế lật đổ trật tự thì tốt hơn.”

“Phương thức gì?”

Biểu cảm của đại hiền giả đột nhiên trở nên đáng sợ, làn da nhanh chóng hư thối, mắt trực tiếp rơi xuống, xúc tua có hơi thở kỳ dị từ trong hốc mắt hấn vọt ra, đại hiền giả ôn hòa nho nhã nháy mắt biến thành một con quái vật đáng sợ.

“Trở thành chất dinh dưỡng của tao!”

...

Ôn Duệ đi trong thư viện, nhú mày.

Hiện giờ hắn là giáo sư của Hội Học Thuật Chân Lý, nhưng đại hiền giả lại ra lệnh không cho hắn tham chiến, chỉ cần học cho giỏi là được.

Ngoại trừ hắn, những vị giáo sư khác đều bận rộn rất nhiều việc.

Đối với Ôn Văn đã dâng hiến mọi thứ cho kiến thức, không cần ra chiến trường lại chính là chuyện tốt.

Chẳng qua hiện giờ hắn khó lòng bình tĩnh để học tập kiến thức mới, không phải vì lòng hắn mang thiên hạ hay có tình yêu này nọ, mà bởi vì hắn cảm thấy bầu không khí của Hội Học Thuật Chân Lý hiện giờ không thích hợp học tập.

Trước đây trong thư viện lớn này luôn ngồi đầy người, mọi người đều khao khát học hỏi.

Hiện giờ chỗ này vẫn có rất nhiều người, nhưng Ôn Duệ cảm thấy bọn họ càng giống như đang hoàn thành nhiệm vụ chứ không phải đang học.

Loại cảm giác này làm Ôn Duệ cảm thấy có chút kỳ quái, giống như mình đột nhiên trở nên không hợp với Hội Học Thuật Chân Lý vậy.

Không thể an tâm học, Ôn Duệ dứt khoát không học nữa, rời khỏi thư viện lớn, tìm một nơi yên tĩnh ngồi thư giãn.

Nơi này đã biến thành trụ sở chính của liên minh tổ chức bí ẩn, luôn có thành viên của các tổ chức khác đợi lệnh ở đây.

Đột nhiên Ôn Duệ nhìn thấy đại hiền giả từ bên ngoài trở về, hấn vội vàng làm lễ chào đối phương, chờ đại hiền giả đi xa rồi, hấn nhìn thành viên Đọa Thần Huyết đang trò chuyện với nhau mà sửng sờ.

Hai người này thoạt nhìn giống như đang trò chuyện, nhưng thật ra chỉ là đang giả vờ giả vịt.

Sao lại xuất hiện cảm giác này?

Ôn Duệ nhớ tới dáng vẻ của đại hiền giả, đột nhiên giật mình, có vẻ hấn đã hiểu được gì rồi.

[hết 1215]

Chương 1216. Vì chính mình mà chiến đấu

Không quản là thành viên Hội Học Thuật Chân Lý trong thư viện lớn hay thành viên của các tổ chức bí ẩn gặp trên đường.

Tất cả đều có chung một điểm, đó là có biểu hiện không yên lòng, làm người ta không thể đoán được.

Điểm đặc biệt kỳ lạ này có vẻ trùng hợp với một người khác.

Người đó chính là đại diện giả của Hội Học Thuật Chân Lý!

Hiện tượng này trước kia chưa từng xuất hiện, cuối cùng có ý nghĩa gì chứ?

Nơi này có rất nhiều cường giả, vì sao chỉ có Ôn Duệ phát hiện?

Với tư cách là giáo sư duy nhất không tham chiến, rốt cuộc hẳn có chỗ nào không giống?

Rất nhanh sau đó Ôn Duệ phải ngừng tự hỏi, nguyên nhân là nhóm thủ lĩnh của các tổ chức bí ẩn, cũng chính là cường giả cấp Tai Biến sẽ tới nơi này tham gia hội nghị.

Ôn Duệ với tư cách là giáo sư duy nhất không có chuyện gì phải chịu trách nhiệm sắp xếp ôn thỏa cho nhu cầu của bọn họ.

Nhìn vị cường giả cấp Tai Biến đang tiến tới, Ôn Duệ cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Bởi vì trên người vị cường giả cấp Tai Biến này cũng có cảm giác quỷ dị đó!

Chẳng qua Ôn Duệ không lộ ra chút kinh ngạc nào, chỉ giả vờ như không nhìn thấy.

Đây chắc chắn là một bí mật lớn, nếu kẻ đứng sau phát hiện hẳn đã biết được bí mật này, có khả năng hẳn sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

...

Ngày hôm sau, hội nghị thợ săn cũng tiến hành một cuộc hội nghị ngắn gọn.

Hội nghị sử dụng kỹ thuật của Kỵ Sĩ Đêm Tối, tiến hành theo hình thức hội nghị video.

Hiện giờ các cường giả Tai Biến phải canh phòng nghiêm ngặt ở vị trí của mình, đề phòng liên minh tổ chức bí ẩn đánh lén.

Đầu tiên là trận chiến ở trụ sở chính Cơ Kim Hội hôm qua rất tốt, giáng cho liên minh tổ chức bí ẩn một đòn đau.

Nhưng vật thu nhận cấp Tai Biến mất đi là chuyện rất lớn, có khả năng sẽ mang tới phiền phức lớn cho cuộc chiến tiếp sau đó.

Diệp Hải Mạt chịu trách nhiệm bảo vệ Ô Hủy Diệt đã sớm tỉnh lại.

Theo như ông nói thì người tập kích mình là đại diện giả Hội Học Thuật Chân Lý.

Ông thấy được người kia, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì chính mình và Ô Hủy Diệt đã bị đổi vị trí với nhau, muốn phát ra tín hiệu thì bị đại diện giả dùng phương pháp kỳ quái đánh ngất.

Diệp Hải Mạt không có lý do nói xạo, vì thế nhóm người hiệp hội im lặng, bởi vì nếu như Diệp Hải Mạt nói thật thì thực lực của đại hiền giả thực sự rất khó lường.

Nói không chừng bên bọn họ, ngoại trừ hội trưởng thì căn bản không có ai là đối thủ của đại hiền giả.

Điều này làm nhóm người ít nhiều gì cũng có chút bất an, không ai có thể đảm bảo nếu mình gặp phải đại hiền giả kia thì có thể chống đỡ được đến đâu.

Nói chung lần va chạm đầu tiên của bọn họ và liên minh tổ chức bí ẩn, kết quả là ngang tay.

Khoảng thời gian kế tiếp, bên Ôn Văn khá yên ổn, dù sao nhóm tổ chức bí ẩn cũng mới chịu thiệt lớn ở chỗ anh, sẽ không dễ dàng tiếp tục gây chuyện.

Những nơi khác thì thường xuyên bị đánh lẻ tẻ kích, có điều phần lớn chỉ là sấm to mưa nhỏ, hiếm khi có cường giả cấp Tai Biến ra tay.

Tựa hồ sau khi trải qua lần tập kích đầu tiên, liên minh tổ chức bí ẩn đã không còn sức mạnh dự trữ.

Hơn nữa Ô Hủy Diệt bị cướp đi trước đó cũng không thấy xuất hiện, không biết đại hiền giả sẽ sử dụng thứ đó như thế nào, điều này làm nhóm người Hiệp Hội Thợ Săn giống như bị nghẹn lại trong cổ họng.

Có điều không ai dám lơ là, ai cũng hiểu đây là sự im lặng trước khi bão táp ập tới, hiện giờ càng an nhàn, đợi đến khi bùng nổ sẽ càng kịch liệt.

Tâm trạng của dân chúng liên bang mấy ngày nay cũng thay đổi kịch liệt.

Lúc ban đầu bọn họ chỉ mừng rỡ vì mình có được ‘khí’, bọn họ nghĩ rằng xã hội loài người đã bước vào chương mới,

kế tiếp chính là thế giới người siêu năng.

Nhưng liên minh tổ chức bí ẩn tập kích đã phá vỡ ảo tưởng của bọn họ, để bọn họ hiểu được đây là thế giới tàn khốc cỡ nào.

Cách làm trước kia của Hiệp Hội Thợ Săn không phải cho bọn họ khả năng mới, chỉ là đuổi bọn họ ra khỏi khu vực.

Từ giờ trở đi, mọi người cần phải đối mặt với sự tàn khốc của thế giới này, cũng phải tham gia vào cuộc chiến tự bảo vệ mình.

Rất nhiều nơi mở ra trại huấn luyện tạm thời, người muốn có năng lực bảo vệ mình có thể tới tham gia.

Nhân loại mới cần chút huấn luyện mới có năng lực chiến đấu cơ bản, phối hợp thêm chút trang bị vũ khí thì có thể đối phó với đám quái vật cấp thấp.

Đồng thời các công xưởng trên thế giới bắt đầu hoạt động hết hỏa lực, chế tạo ra một lượng trang bị khổng lồ, trang bị của nhóm nhân viên hỗ trợ của Hiệp Hội Thợ Săn được thăng cấp toàn diện, số trang bị cũ được đưa cho quân đội và dân chúng liên bang.

Ban đầu vì người bình thường mà trang bị hiệp hội sẽ hi sinh đi một phần uy lực, dẫn tới uy lực bị suy giảm, nhưng hiện giờ không cần thiết phải làm như vậy.

Sau khi Hiệp Hội Thợ Săn và liên minh tổ chức bí ẩn tiến hành chiến tranh, bên lâm vào tình cảnh lúng túng nhất chính là quái vật từ đủ con đường tiến vào thế giới hiện thực.

Hiện giờ Hiệp Hội Thợ Săn đang trong trạng thái tinh thần căng thẳng, không quản là thứ gì, chỉ cần lộ đầu sẽ bị xử lý trong tích tắc.

Vì thế nếu chúng muốn săn thức ăn thì cần tiến hành lên lút, với thực lực của dân chúng liên bang hiện giờ, muốn lên lút săn giết quả thực khó như lên trời.

Một số loại quý chiếm giữ ở các nơi gần như đã bị dân chúng bình thường đuổi tận giết tuyệt.

Người bình thường sở hữu khí có thể dễ dàng nhìn thấy hành tung của quý hồn, tùy tiện cầm lấy vũ khí có thể dễ dàng tổn thương quý hồn.

Mà loại quý hồn có lực sát thương cực kỳ đáng thương này làm bọn chúng chẳng khác nào dê đọi làm thịt khi đối mặt với người bình thường.

Đám người vây quanh một ngôi nhà có thể dễ dàng bức ép quý hồn ra ngoài, sau đó chen chúc tới tiến hành tiêu diệt.

Loại súng cao áp nước tiểu đồng tử có khả năng sát thương cao đối với quý hồn đã bắt đầu bán ra ở dân gian, ở liên bang hiện giờ, địa vị của oan hồn còn không bằng đám ong vò vẽ xây ổ trên nhà cư dân...

Thực lực của người bình thường có lẽ không đủ, nhưng số lượng thì đủ không lồ.

Lúc bọn họ có được năng lực phản kháng sẽ không cam tâm làm thức ăn cho quái vật, loài người phản công sẽ dao động cơ sở sống còn của đám quái vật kia.

Nhân loại mới là chủ nhân chân chính của thế giới này, hiện giờ Hiệp Hội Thợ Săn đã không đưa ra quyết định về bọn họ, mà để bọn họ tự mình quyết định số phận của thế giới.

...

Trụ sở chính Cơ Kim Hội, Ôn Văn ngồi trên Hắc Nguyệt, ánh mắt nhìn về phương xa.

Trải qua những ngày cố gắng, Cơ Kim Hội đã quét dọn xong, công sự phòng ngự mới đang trong quá trình xây dựng.

Hiện giờ mỗi ngày đều có người báo tên tham gia Cơ Kim Hội, kỳ sát hạch đang tiến hành gấp rút, mỗi ngày mê cung gương của trạm thu nhận đều hoạt động hết công suất.

Sau khi biết chân tướng về thế giới này, thứ mọi người cần nhất chính là cảm giác an toàn.

Mấy ngày nay mọi người đã thấy rõ hành vi của tổ chức bí ẩn, có người sẽ trốn đi cầu bình an, mà có người thì tích cực ứng phó, muốn loại trừ mối đe dọa của thế giới.

Người có tâm huyết không ít, muốn để chính mình mạnh mẽ lên, phương pháp trực tiếp nhất chính là gia nhập tổ chức chống cự tà ác.

Mà gần đây Cơ Kim Hội danh tiếng vang dội, vì thế có không ít người muốn gia nhập Cơ Kim Hội để chống cự lại đám quái vật kia.

[hết 1216]

Chương 1217. Thành phố Cửu Cảng

Người đến báo danh rất nhiều, Cơ Kim Hội cũng không thể tiếp nhận toàn bộ.

Chỉ có người có tài nghệ mới có tư cách gia nhập Cơ Kim Hội.

Về phần những người bình bình thì gia nhập quân đội liên bang.

Sau khi kế hoạch nhân loại mới được tiến hành, thực lực của liên bang trực tiếp gia tăng vài lần, chẳng qua là vẫn không thể so sánh với những tổ chức bí ẩn cỡ lớn.

Nếu không có tài nghệ mà muốn gia nhập Cơ Kim Hội thì lực chiến ít nhất cũng phải thắng được Diệp sư phụ.

Ví dụ như bác sĩ mới có thể dùng khí để tiến hành điều trị, xạ thủ có thể sử dụng khí để bắn như thần, đầu bếp có thể dùng khí để thức ăn càng thơm ngon hơn...

Ngoài ra, còn có một lượng lớn người siêu năng gia nhập Cơ Kim Hội.

Những người siêu năng này đều là mới thức tỉnh, sau khi tất cả nhân loại đều biến thành nhân loại mới, tỷ lệ gặp phải kích thích của bọn họ cũng gia tăng, xác suất thức tỉnh tự nhiên cũng gia tăng.

Thậm chí có người quá vui mừng vì phát hiện mình có ‘khí’ mà đột nhiên biến thành người siêu năng.

Đối với người siêu năng, Ôn Văn đương nhiên thu nhận hết, chỉ cần có thể thông qua kiểm tra trụ cột thì có thể trở thành nhân viên thu nhận.

Số lượng nhân viên thu nhận tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Đây là thời điểm tốt nhất để trạm thu nhận phát triển, có điều Ôn Văn không muốn cứ cố thủ ở nơi này.

Hiện giờ liên minh tổ chức bí ẩn đã tiến hành tấn công toàn diện đối với Hiệp Hội Thợ Săn, hiệp hội chỉ có thể bị động phòng thủ.

Nhưng Ôn Văn muốn chủ động ra trận!

Hội Học Thuật Chân Lý có ba thánh sở ở liên bang, nơi đó vốn là ba điện thần của trạm thu nhận.

Trước đó thánh sở ở khu Mỹ Gia đã bị Ôn Văn lấy lại, hiện giờ Ôn Văn nhắm tới thánh sở khu Hoa Phủ.

Anh muốn lấy lại nơi đó, nó là điện thần của Nivea, anh muốn để Nivea vào ở đó.

Chỉ cần Nivea trở lại nơi đó thì cô sẽ có thể tự do hành động với thực lực cấp Tai Biến.

Như vậy Ôn Văn lại có một tay đấm cấp Tai Biến ở khu Hoa Phủ, trụ sở chính Cơ Kim Hội cũng có người bảo vệ, không cần Ôn Văn tự thủ nơi này.

Nhân viên quản lý trung tâm vốn đều là Thần Tinh Giới, bọn họ có thể phát huy thực lực của cấp Tai Biến bình thường, nhưng lại mạnh mẽ hơn cường giả cấp Tai Biến bình thường.

Có điều thánh sở khu Kim Ung thì phải chờ một khoảng thời gian.

Hiện giờ trạm thu nhận đang nhốt hai cường giả cấp Tai Biến, hai người bọn họ chính là hai trụ cột của trạm thu nhận, có bọn họ thì có thể để hai vị nhân viên quản lý trung tâm giải phóng sức mạnh cấp Tai Biến.

Cộng thêm hai thánh sở thì có thể để chân thân của bọn họ xuất hiện ở thế giới hiện thực, đồng thời có thể tự do hoạt động trong hai phân ba thế giới.

Đây chính là con bài chưa lật của Ôn Văn, đến giờ vẫn chưa bộc lộ với bất cứ người nào, đợi đến khi bắt được cường giả cấp Tai Biến thứ ba, ba vị nhân viên quản lý trung tâm có thể toàn bộ xuất chiến.

Đến khi đó, trạm thu nhận mới có thể xem là mạnh mẽ thật sự.

Ôn Văn tìm tới Yêu Thú Tinh, để hắn giúp mình chú ý Cơ Kim Hội, mà chính mình thì lặng lẽ rời đi, tiến tới thành phố Cửu Cảng.

...

Thành phố Cửu Cảng nằm ở phía đông khu Hoa Phủ, là một thành phố cảng.

Nghe nói nơi này từng gọi là thành phố Vạc Rượu, nghe có hơi phèn, hơn nữa dân chúng ở đây cảm thấy đặt cái tên về rượu như vậy dễ dạy như đám nhỏ, vì thế đã đổi tên thành thành phố Cửu Cảng.

Nơi này là thành phố lớn có mười triệu nhân khẩu, được coi là trung tâm kinh tế và giải trí của khu vực lân cận, rất nhộn nhịp, thánh sở được ẩn giấu ở nơi này.

Lần đầu tiên tới nơi đây, Ôn Văn tất nhiên sẽ không trực tiếp lộ mãng, tốt xấu gì cũng phải hiểu rõ tình huống trong thánh sở rồi mới nói sau.

Vì để điều tra, Ôn Văn tiến hành ăn vặt khắp thành phố Cửu Cảng....

Khụ khụ, này thoạt nhìn không có quan hệ gì...

Có điều Ôn Văn nương theo bản lĩnh ăn hàng mà đi khắp một vòng thành phố Cửu Cảng, cũng có chút nhận thức cụ thể về sức mạnh của Hội Học Thuật Chân Lý ở nơi này.

Nhìn bề ngoài thì Hội Học Thuật Chân Lý ở nơi này cũng không có nhiều người, nhưng thực tế cả thành phố đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Hội Học Thuật Chân Lý.

Những người này trộn lẫn vào người bình thường, là người bán hàng rong, là ông chủ tiệm sách, là bà dì quét đường...

Bọn họ nguy trang rất nhập vai, hoặc có lẽ không phải nguy trang, có lẽ bình thường bọn họ cũng sinh sống như vậy.

Thoạt nhìn giống như người bình thường nhưng thật ra vẫn luôn nghiên cứu kiến thức bí ẩn, nếu như Hội Học Thuật Chân Lý thật sự là vậy thì bọn họ chỉ là một tổ chức vô hại, dù sao thì bọn họ cũng chẳng quấy rối tới ai.

Nhưng ngẫm ở bên trong, Hội Học Thuật Chân Lý vẫn luôn lên kế hoạch lật đổ thế giới, bọn chúng đã làm rất nhiều thử nghiệm cực kỳ tà ác, Tiên Phong 60 chính là một trong những kết quả thử nghiệm.

Tuy thực lực của hắn rất mạnh nhưng hắn vĩnh viễn không thể giống như người sống.

Rất nhiều người bị hại ngay cả cơ hội trả thù cũng không có đã trực tiếp an nghỉ dưới lòng đất, thậm chí trở thành sinh vật binh khí người không ra người quỷ không ra quỷ chiến đấu giúp Hội Học Thuật Chân Lý.

Bọn họ theo đuổi kiến thức không sai, nhưng nếu vì thế mà mất đi nhân tính thì bọn họ không cần phải sống tiếp nữa.

Ôn Văn đã đánh dấu những thành viên Hội Học Thuật Chân Lý mình từng gặp, đợi đến khi anh lấy được thánh sở rồi, Hiệp Hội Thợ Săn sẽ tiến hành vây bắt những kẻ này, một tên cũng không cho chạy thoát.

Ngoại trừ những thành viên bình thường, Ôn Văn còn phát hiện một số chuyện khác ẩn ở bên trong, nhưng cụ thể là gì thì anh vẫn chưa rõ.

Có thể khẳng định là Hội Học Thuật Chân Lý dùng những thứ đó để đề phòng anh.

Sau khi Ôn Văn cướp được thánh sở Mỹ Gia, Hội Học Thuật Chân Lý không có khả năng không gia tăng phòng ngự thánh sở.

Vì thế hiện giờ Ôn Văn dạo chơi còn một mục đích, là chờ một người.

Một người mặc quần áo rộng thùng thình đi vào một cửa hàng, ngồi đối diện Ôn Văn đang xử lý một khoanh chân giò.

“Thử không, chân giò nhà này là tuyệt vời nhất đấy.” Ôn Văn miệng đầy mỡ nói

Bóng người kia lắc đầu: “Tôi sớm đã không còn năng lực ăn uống rồi, tuy là rất muốn thử một lần.”

“Ày... xin lỗi, uống chút gì không?” Ôn Văn đưa qua một chai rượu Vodka.

Người nọ cúi mũ trùm, lộ ra gương mặt máy móc mà người bình thường cảm thấy thực khủng khiếp, hẳn là Tiên Phong 60.

Giọng nói của Tiên Phong 60 cũng là âm thanh máy móc.

“Ở chung với tôi lâu, ông sẽ biết tôi là người tốt thế nào.” Ôn Văn vui vẻ bật cười, sau đó nghiêm túc nói: “Lần này gọi ông tới là vì muốn ông giúp đỡ một tay.”

“Nơi này có một cứ điểm quan trọng của Hội Học Thuật Chân Lý, tôi muốn biến nơi này thành của tôi!”

“Chẳng qua đám bọn chúng biết tôi sẽ tới, vì thế nơi này có chút mai phục nhắm vào tôi, tôi cần ông giải quyết chúng.”

Tiên Phong 60 gật đầu nói: “Chỉ cần là tấn công Hội Học Thuật Chân Lý, tôi có thể giúp ông, hơn nữa tôi cũng biết nơi này ẩn giấu thứ gì.”

[hết 1217]

Chương 1218. Trong thánh sở

Được Tiên Phong 60 giúp đỡ, Ôn Văn có thể bắt đầu cướp lấy thánh sở Hoa Phủ rồi.

Tới thực lực hiện giờ, có rất nhiều thủ đoạn đã mất đi ý nghĩa, chỉ cần thực lực đủ thì có thể đẩy qua.

Cộng thêm người công cụ Lovevis có thể triệu hồi bất cứ lúc nào, bên Ôn Văn có ba cường giả Tai Biến, cho dù bên thánh sở có tính kế thì trong mắt Ôn Văn chỉ là châu chấu đá xe.

Anh dẫn theo Tiên Phong 60 tới bên ngoài thánh sở Hoa Phủ.

Nơi này thoạt nhìn là một quán trà cỡ lớn, ngoài cửa tiệm người tới người đi trông rất náo nhiệt.

Có điều Tiên Phong 60 liếc mắt có thể nhìn ra đó chỉ là thuật che mắt.

Xung quanh mấy trăm mét căn bản không có bao nhiêu người sinh sống, thỉnh thoảng có người đi đường đi ngang qua cũng sẽ không đặt lực chú ý vào quán trà này.

Đối với cư dân thành phố Cửu Cảng này mà nói, nơi này căn bản không tồn tại.

“Khi đó vì tìm kiếm người của Hội Học Thuật Chân Lý, tôi đã rà soát toàn bộ thành phố Cửu Cảng, nhưng sao trước kia tôi lại không phát hiện nơi này dị thường nhỉ?” Tiên Phong 60 cảm thán.

Trước đây hắn chính là bị bắt ở thành phố Cửu Cảng, sau đó bị đưa tới trụ sở bí mật của Hội Học Thuật Chân Lý tiến hành thử nghiệm.

Vì thế sau khi thoát đi, hắn liền tới thành phố Cửu Cảng, muốn nhờ cỏ tận gốc Hội Học Thuật Chân Lý, chỉ là vẫn không thể phát hiện được gì.

Ôn Văn mỉm cười nói: “Nơi này không đơn giản như ông tưởng, ngoại trừ tôi, những người khác muốn đối phó nơi này sẽ không dễ dàng đâu.”

Không thâm nhập được vào trong thì sẽ không biết được tình huống.

Vì thế Ôn Văn đặt tay lên vách tường, kết giới ẩn giấu lập tức tan rã, một lối đi đủ cho hai người tiến vào xuất hiện.

“Người bảo vệ nơi này có thể phát huy thực lực Tai Biến, cứ giao hắn cho tôi xử lý.”

“Trước đó ông hãy giả làm người theo hầu tôi, đừng lộ ra thân phận và thực lực.”

“Đợi đến khi đối phi lộ ra hậu chiêu, khi đó chính là sân đấu của ông.”

Tiên Phong 60 không trả lời, chẳng qua sát ý trong mắt hắn đã nói rõ tất cả.

Sau khi tiến vào thánh sở, Ôn Văn phát hiện cấu tạo của nơi này giống với thánh sở Mỹ Gia, nơi anh xuất hiện chính là vườn hoa ở bên ngoài thánh sở.

So với khung cảnh náo nhiệt giả tạo ở bên ngoài, nơi này mới thật sự náo nhiệt.

Có thể nhìn thấy thành viên Hội Học Thuật Chân Lý ở khắp mọi nơi, có người đang học tập kiến thức cấm kỵ, có người đang âm mưu lên kế hoạch đối phó Hiệp Hội Thợ Săn.

Nhóm Ôn Văn vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt mọi người, bầu không khí yên bình thoáng chốc bị phá vỡ, tất cả thành viên Hội Học Thuật Chân Lý đều chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Ôn Văn sớm đã bị giết vô số lần, vì thế không quản ánh mắt bọn họ hung ác độc địa cỡ nào, Ôn Văn cũng làm như không thấy.

“Bọn mày khỏe không, xin hỏi quản lý nơi này có đây không, tao tìm hấn có chút chuyện.” Ôn Văn trông như vô hại hỏi.

Một người đàn ông cường tráng bước tới hỏi: “Mày là ai, mục đích mày tới đây là gì?”

Ôn Văn ho nhẹ một tiếng: “Ừm... là thế này, tao là chủ nhà ấy, một khoảng thời gian ngắn không về đã bị bọn mày chiếm mất, tao muốn lấy nhà lại.”

“Tao sẽ không truy tố tội bọn mày xâm chiếm tài sản người khác, có điều bọn mày cần đền bù cho tao, dù sao thì cũng phải có một khoản phí tiêu hao cho ngôi nhà này.”

Tất cả mọi người ở đây thay đổi sắc mặt kịch liệt, bọn chúng đều biết chuyện thánh sở Mỹ Gia thất thủ, vì thế lúc Ôn Văn xuất hiện đã có dự cảm không tốt.

Mà khi Ôn Văn thật sự nói ra thân phận, chút may mắn trong lòng chúng cũng tan biến sạch sẽ, hiểu ra chỉ huyết chiến với Ôn Văn một trận mới có đường sống.

Bởi vì sau khi thánh sở Mỹ Gia rơi vào tay giặc thì toàn bộ thành viên của Hội Học Thuật Chân Lý ở đó không có ai sống sót trở về!

Vì thế Ôn Văn vừa dứt lời, đủ loại tấn công giống như hạt mưa dội tới.

Đòn tấn công của thành viên Hội Học Thuật Chân Lý khá nhất trí, đều là các loại pháp thuật huyền bí.

Mà công kích như vậy, chỉ cần không vượt qua giới hạn nhất định thì căn bản không có ý nghĩa đối với Ôn Văn.

Tay phải Ôn Văn đặt trước người vung nhẹ, một thứ như lỗ đen xuất hiện trên tay Ôn Văn, tất cả số pháp thuật huyền bí kia đều bị anh hút vào trong tay.

Số pháp thuật này do năng lượng tinh khiết tạo thành, hơn nữa cấp bậc sức mạnh rất thấp, găng tay Tai Ách có thể hoàn toàn hấp thu.

“Rốt cuộc có ai dẫn tao tới gặp lão đại của bọn mày không vậy? Không thì tao tự mình tiến vào đây...”

Từ trong vạt áo Ôn Văn đột nhiên thò ra vô số xiềng xích nhét đầy không gian xung quanh, sau đó chợt chút vờ, hiện trường ngoại trừ Ôn Văn và Tiên Phong 60 thì không còn bóng dáng người siêu năng nào nữa.

Ánh mắt Tiên Phong 60 lóe sáng một luồng số liệu, sau đó nghi ngờ nhìn Ôn Văn, cấp bậc sức mạnh tấn công của Ôn Văn không cao, thế nhưng lại làm hắn nhìn không rõ.

Hai người từ vườn hoa tiến vào cửa chính thánh sở Hoa Phủ.

Một ông cụ bị hỏi giữa đầu, hai bên là tóc xoăn màu trắng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Ôn Văn.

Ôn Văn ngạc nhiên nhìn ông lão: “Thoạt nhìn thì mày hẳn là giáo sư, tạo hình giống bức hình nhà khoa học thời tao học tiểu học.”

Lão giáo sư không để ý tới lời nói dí dỏm của Ôn Văn: “Tao là Erian, cảm nhận được động tĩnh bên ngoài thì tao đã đoán được mày đã tới, mày không nên tới.”

“Kỳ quái, chỗ của tao, sao tao lại không nên tới?”

Ôn Văn không lập tức phát động tấn công, lão giáo sư chỉ có thực lực chân tự này làm Ôn Văn có cảm giác rất kỳ quái.

“Nơi này đã đổi chủ ngàn năm, sớm đã không thuộc về bọn mày, nó thuộc về Hội Học Thuật Chân Lý bọn tao.”

“Hơn nữa mày cảm thấy, sau khi trải qua chuyện ở thánh sở Mỹ Gia, bọn tao sẽ để mày dễ dàng cướp thánh sở như vậy à?”

“Nếu mày không tới thì chẳng có gì xảy ra, nhưng hôm nay mày đã tới, vậy thì đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này!”

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên: “Ồ, khẩu khí của mày còn nặng mùi hơn cả bệnh nấm chân của Cung Bảo Đình.”

Sau đó biểu cảm của Ôn Văn khựng lại, phía sau anh truyền tới một loạt tiếng bước chân, một bóng người quái dị chắn ở cửa thánh sở.

Cơ thể của người này có dáng vẻ hơi mờ, nội tạng có thể thấy rất rõ ràng, có điều nội tạng của người này khác với nội tạng người bình thường, tất cả đều do các bộ phận máy móc tạo thành.

Trên người hắn không có một cọng lông tóc nào, con ngươi bánh răng không có chút tình cảm nào nhìn chằm chằm Ôn Văn.

“Thật sự là có thứ gì đó, cảm giác của mình quả nhiên không sai.”

Trước kia Ôn Văn từng khảo sát nơi này, đoán rằng bên trong thánh sở có thứ gì đó mình không biết, vì thế mới không tùy tiện tiến vào, sau đó anh mới tìm Tiên Phong 60.

Trên người Erian lóe ra từng trận năng lượng màu đen, hiện giờ hắn được thánh sở gia tăng, có được thực lực Tai Biến.

“Hạng mục thử nghiệm hàng đầu của Hội Học Thuật Chân Lý bọn tao chính là chế tạo thần linh, rút ra năng lực của vô số vật thu nhận rồi tập trung vào cơ thể một người.”

“Kẻ trước mặt mày chính là thành phẩm hoàn thành duy nhất, mà mày chính là kẻ địch Tai Biến đầu tiên mà hắn sẽ giết chết!”

[hết 1218]

Chương 1219. Erian kỳ quái

“Đã nghe thấy chưa, hấn nói thứ đồ chơi này là sản phẩm hoàn thành duy nhất.”

Đối mặt với hai cường giả cấp Tai Biến, Ôn Văn không hề có chút căng thẳng nào, chỉ chỉ tên đầu trọc mờ ảo kia, trêu chọc Tiên Phong 60.

“Đối với bọn chúng, tôi chỉ là sản phẩm thất bại mà thôi, vì thế cách nói này cũng không sai.”

Tiên Phong 60 không thêm để ý lời Ôn Văn, chỉ gỡ mũ trùm của mình xuống.

Nhìn thấy Tiên Phong 60, con người Erian có chút co rút.

Thành viên của Hội Học Thuật Chân Lý thành phố Cửu Cảnh vẫn luôn tránh né Tiên Phong 60, không ngờ kẻ này lại xuất hiện vào hôm nay.

Hấn ở đây thì biến số cũng lớn hơn.

“Xem ra tôi tới tìm ông là đúng rồi, kẻ này giao cho ông.” Ôn Văn vỗ vai Tiên Phong 60.

Sau đó quay sang cười he he với Erian, thân hình nháy mắt biến mất, bàn tay đặt lên mặt Erian, đẩy hấn đụng vào pho tượng Con Mắt Biết Tuốt ở phía sau.

Trên pho tượng kiên cố xuất hiện từng vết rạn, pho tượng một người phụ nữ lộ ra ở bên trong, chính là Ánh Sáng Sinh Mệnh Nivea.

“Xem đi, tao đã nói nơi này là của tao rồi mà.”

...

Tiên Phong 60 đi tới cửa, nhìn người đầu hói mờ ảo kia, trong mắt lộ ra sự thương hại: “Số hiệu của mày là gì?”

Kẻ ngốc kia nghi hoặc nhìn Tiên Phong 60: “Tao là... Tiên Phong 100!”

“Mày như vậy, rất đau khổ đúng không?”

Tiên Phong 60 biết mình biết thành như bây giờ rốt cuộc đã phải trả giá điều gì.

Hắn không thể ăn uống, không thể cảm nhận vui sướng, thậm chí không thể chân chính chạm vào làn da người khác, ánh mắt của hắn giống như kính hiển vi bội số lớn, nhìn bất cứ vật gì cũng không thể thưởng thức cái đẹp.

Hắn đã không còn cách nào làm người, chỉ có thể coi là thiết bị sống có suy nghĩ.

Sau khi biến thành bộ dáng hiện tại, Tiên Phong 60 đã mất đi phần lớn tình cảm của nhân loại, chỉ còn lại sự thù hận với Hội Học Thuật Chân Lý, và cả lòng thương hại với những người gặp hoàn cảnh giống như mình.

Hắn cảm thấy Tiên Phong 100 ở trước mặt còn đáng thương hơn mình.

Ít nhất hắn vẫn còn ý chí và năng lực phản kháng, mà Tiên Phong 100 đã hoàn toàn biến thành công cụ của chúng.

“Đau....”

Vẻ mặt của Tiên Phong 100 lại càng nghi hoặc hơn, tựa hồ không rõ Tiên Phong 60 đang nói gì.

“Mày là kẻ địch của Hội Học Thuật Chân Lý, kẻ địch sẽ bị quét sạch, chiến đấu quét sạch chính thức bắt đầu!”

Giọng nói của Tiên Phong 100 giống như người máy, nhưng khóe mắt lại có nước mắt chảy xuống.

Có lẽ chất lỏng kia không phải nước mắt, nhưng Tiên Phong 60 xem nó là nước mắt.

“Mày yên tâm, tao sẽ giúp mày được giải thoát!”

Hai mắt Tiên Phong 100 biến thành đốm bùng, hai luồng tia sáng phóng ra.

Uy lực của tia sáng này rất mạnh, bất cứ thứ gì chạm vào cũng sẽ bị cắt thành hai, có điều chủ thể thánh sở không bị ảnh hưởng.

Ôn Văn suýt chút nữa bị tia sáng kia quét trúng, anh hùng hùng hổ nói với Tiên Phong 60: “Quản tốt đối thủ của ông đi, đừng để hấn quấy nhiễu tao.”

Tiên Phong 60 không để ý tới lời lảm nhảm của Ôn Văn, cánh tay kim loại hóa thành một tấm khiên, sau đó trên người phóng ra đủ loại vũ khí, chúng đều là những vật thu nhận mạnh mẽ.

Trong số đó có những món mạnh mẽ cùng cấp với cung mang thai, dưới sự điều khiển của Tiên Phong 60, chúng đã đạt tới sức mạnh Tai Biến.

Ôn Văn liếc nhìn Tiên Phong 60, có chút kinh ngạc.

Người này có chút sâu không lường được, nếu toàn bộ số vũ khí này cùng bộc phát, ngay cả Ôn Văn cũng không nhất định có thể chống đỡ được.

Khó trách Hội Học Thuật Chân Lý lại sợ Tiên Phong 60 tìm thấy mình, hấn chính là một cỗ máy chiến đấu cấp Tai Biến triệt để.

Tiên Phong 60 sinh ra từ kế hoạch chế tạo thần linh của Hội Học Thuật Chân Lý, là lần thử nghiệm tiếp cận thành công nhất, vì thế đã sử dụng nguyên liệu tốt nhất.

Bọn chúng vốn định dùng ý chí của sáu mươi đứa trẻ trộn lẫn thành một ý chí hỗn loạn, sau đó để ý chí này hoàn toàn phục tùng sự điều khiển của bọn chúng.

Nào ngờ lần đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả sức mạnh lại tập trung vào người Tiên Phong 60 với tư cách là một trong số vật tể.

Sau khi Tiên Phong 60 truy đuổi tới thành phố Cửu Cảnh thì đã nhận ra sự tồn tại của Tiên Phong 100, vì thế mới dễ dàng đồng ý giúp đỡ Ôn Văn như vậy.

So với Tiên Phong 60, Tiên Phong 100 nghèo nàn hơn, tuy cũng có thực lực Tai Biến nhưng có rất nhiều bộ phận chỉ là thêm vào cho đủ số.

Những linh kiện đó có thể làm năng lực của hắn càng toàn diện hơn, nhưng lại giảm đi thực lực chiến đấu, vì thế năng lực chiến đấu của hắn hoàn toàn không bằng Tiên Phong 60.

Mấu chốt là Tiên Phong 60 quen thuộc với sức mạnh của mình hơn Tiên Phong 100.

Nếu có Erian ở bên cạnh chỉ huy, như vậy Tiên Phong 100 có thể thông dong chiến đấu, nhưng Erian bị Ôn Văn vững vàng áp chế, căn bản không có lực chỉ huy.

Vì thế cuộc chiến bên này có dấu hiệu nghiêng về một phía.

May mắn là Hội Học Thuật Chân Lý không muốn người bình thường quấy rối nên đã ngăn cách không gian xung quanh, bằng không cuộc chiến của hai vị này sẽ làm phân nửa cư dân thành phố bị tử vong.

...

Bên kia Erian cũng không có chút sức phản kháng nào trước mặt Ôn Văn, sức mạnh Hắc Thể của Erian căn bản

không tổn hại Ôn Văn, Ôn Văn thậm chí không cần dùng tới Hắc Nguyệt gia tăng vẫn có thể treo Erian lên mà đánh.

Có điều Ôn Văn vẫn không ra sát chiêu, bởi vì anh cảm thấy Erian có chút không đúng.

Về phần không đúng chỗ nào thì không thể nói rõ.

Có thể là vì Erian quá bình tĩnh, tuy hẳn biểu hiện rất phần nộ, cũng có vẻ rất nghiêm túc chiến đấu, nhưng Ôn Văn cứ có cảm giác đối phương không yên lòng.

Cứ như sự chú ý của hắn không phải ở nơi này, chỉ là đang chết lặng hoàn thành nhiệm vụ chiến đấu với Ôn Văn.

Nó không giống dáng vẻ của người bị ép vào đường cùng, vì thế Ôn Văn rất cảnh giác.

Đánh một hồi, Ôn Văn đột nhiên phóng ra xiềng xích, quấn lấy Erian.

Chính bản thân anh thì đứng sau pho tượng Nivea, lén loay hoay một phen.

Một lát sau Erian phá giải lồng giam xiềng xích của Ôn Văn, nhưng Ôn Văn cũng yên lặng xuất hiện phía sau Erian, Hắc Dao ở trong tay yên lặng xoay tròn.

Một đao này từng làm Yểm Tổ tàn cục hoa, Ôn Văn cũng muốn để Erian nếm thử cảm giác của chiêu điện quang độc long toàn.

Erian vốn không đặt chiêu thức này ở trong lòng, chỉ tiến hành phòng ngự như bình thường.

Nhưng toàn bộ lá chắn phòng ngự của hắn đều bị Hắc Dao đâm xuyên thủng, hắn lập tức mất bình tĩnh, đây cũng là lần đầu tiên Ôn Văn nhìn thấy màu sắc trong mắt hắn.

Một giây sau, Ôn Văn bị bức lui, Erian tung bay trên không trung.

Ánh sáng trong mắt Erian đã rút đi, giống như biến thành một người khác, trong mắt tràn đầy tự tin.

Erian cao cao tại thượng hỏi: “Mày chính là người thừa kế của trạm thu nhận?”

“Mày là?” Ôn Văn hỏi ngược lại.

Erian mỉm cười: “Mày có thể gọi tao là đại hiền giả, mày quả thực đã phá hỏng không ít kế hoạch của tao.”

“Chỉ là không ngờ trạm thu nhận đáng sợ năm đó lại có một kẻ kế nhiệm giống như mày.”

Ôn Văn nhướn mày, Hắc Dao tiếp tục xoay tròn: “Tao thì làm sao?”

Đại hiền giả không nói gì, hấn chuẩn bị dùng thân thể này đối phó Ôn Văn, nếu để Ôn Văn trúng mục tiêu, hấn vừa chảy máu vừa đánh đấm với Ôn Văn thì tình cảnh quá khó coi.

[hết 1219]

Chương 1220. Cuộc chiến mở màn với đại hiền giả

“Tao vẫn luôn biết sự tồn tại của trạm thu nhận, Con Mắt Biết Tuốt sẽ ghi chép lại hết thảy những gì xảy ra trên thế giới này, vì thế có rất ít thứ mà tao không biết.”

“Tao cho rằng người thừa kế trạm thu nhận sẽ là một người siêu năng hào hoa phong nhã, kết quả lại là một kẻ điên.” Đại hiền giả nhìn Hắc Dao trong tay Ôn Văn, trong lòng có chút sợ hãi nói.

Ôn Văn trừng to mắt: “Người điên thì sao, xem thường người bệnh tâm thần à?”

“Không, chẳng qua tao chỉ cảm thấy mày không xứng với vị trí này.” Đại hiền giả lắc đầu nói.

“Có thể chém mày thì đủ rồi!”

Ôn Văn cầm Hắc Dao, trực tiếp chém về phía đại hiền giả.

Hắc Dao từng là vũ khí của người áo đen, uy lực rất lớn, mặc dù Ôn Văn không thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó thì cũng không phải thứ mà đại hiền giả có thể chống đỡ.

Hiển nhiên đại hiền giả biết được sức mạnh của Hắc Dao, vì thế hắn không dự định cứng đối cứng với Ôn Văn.

Bóng dáng của hắn bắt đầu lay động, khắp mọi nơi trong thánh sở đều là bóng dáng của hắn, khắp mọi nơi đều là hơi thở của hắn, Ôn Văn liên tục chém hụt vài đao.

Ôn Văn híp mắt lại, rút kiếm Huyết Hà, vô số kiếm năng lượng bay ra, tiến hành điên cuồng cắt xén không gian trong

thánh sở.

Những bóng dáng kia không ngừng tan biến, nhưng đại hiền giả cũng không loạn, số bóng đen kia đưa tay đặt trước người, làm ra thủ thế phức tạp.

Tùng ký hiệu phức tạp màu tím xanh xuất hiện ở giữa không trung, kiếm năng lượng của Ôn Văn bị cuốn đi, quay ngược lại tấn công Ôn Văn.

Ôn Văn bất ngờ không kịp đề phòng trúng vài phát, máu tươi từ khóe miệng trào ra.

Trước đây đều là Ôn Văn nhờ vào găng tay Tai Ách phản lại đòn tấn công của người khác, hiện giờ chính anh cũng dính chiêu này.

“Chiêu này của mày rất tinh diệu, số kiếm này có thể tiến hành công kích phức tạp, kẻ địch không phải là đối thủ của mày.

“Có điều thủ đoạn khổng chế quá thô ráp, chỉ cần tiến hành quấy rối thì có thể cướp đi ý chí của mày bám trên kiếm, sau đó thay thế bằng ý chí của tao, tiến hành phản công.”

Số bóng mờ kia biến mất, đôi mới tụ hợp lại thành đại hiền giả, ung dung nhìn Ôn Văn.

Hai tay Ôn Văn cầm chuôi kiếm, một luồng kiếm quang khổng lồ chém tới.

Đại hiền giả đưa tay phải tới, trong tay phóng ra một luồng năng lượng trắng xanh đan xen.

Lúc luồng năng lượng này va chạm với kiếm khí, kiếm khí bị tan rã một cách kỳ lạ, toàn bộ uy lực đánh vào phía sau đại hiền giả.

“Uy lực của kiếm khí rất mạnh, tao không có chiêu thức nào có thể so sánh với nó, nhưng chỉ cần sử dụng thuộc tính

năng lực ngược lại và trung hòa thì có thể làm nó mất đi phần lớn uy lực.”

“Kiến thức chính là sức mạnh mạnh nhất, tao hiểu được rất cả năng lực của mày, tự nhiên cũng có thể tiến hành phá giải, mày không có cách nào chiến thắng tao.”

Ôn Văn lười nói chuyện vô ích, tiếp tục phát động tấn công, anh thử dùng đủ loại tấn công nhưng đều bị đại hiền giả dễ dàng phá giải.

Vốn Ôn Văn có thể nương theo sức mạnh của trạm thu nhận để đè ép sức mạnh thánh sở, nhưng sau khi đại hiền giả tới, hiệu quả áp chế đã hoàn toàn biến mất.

Sức mạnh của hắn và Ôn Văn có chênh lệch không nhỏ, nhưng Ôn Văn lại không có cách nào tổn thương hắn.

“Hiểu rõ hết thầy thì có thể phá giải, biết hết tất cả tức là toàn năng!”

Đại hiền giả nói ra những lời làm người ta nghe không hiểu, sau đó đột nhiên xuất hiện trước mặt Ôn Văn, đầu ngón tay chỉ vào lồng ngực anh, một nguồn sức mạnh làm Ôn Văn văng ra mấy chục mét, lưng đụng vào vách tường.

“Phòng ngự của mày có trăm ngàn chỗ hở, tao có thể dễ dàng tìm được nó, chỉ là mày quá yếu, tao vẫn tưởng rằng người thừa kế của trạm thu nhận sẽ mạnh mẽ một chút.”

Ôn Văn đỡ tường đứng dậy, phun ra một ngụm nước miếng.

Đánh nhau với đại hiền giả thật sự bực bội.

Đòn tấn công cứ như đánh vào không khí, phòng ngự thì cứ như không có.

Rõ ràng anh mạnh hơn hắn, nhưng lại có cảm giác vô lực kỳ lạ.

Có điều Ôn Văn cũng bị đại hiền giả chọc giận, vừa khi để người khác lại vừa bình luận chính là độc quyền của anh, đại hiền giả này lại dám cướp, thật sự quá ghê tởm.

Ôn Văn thô bạo đưa tay lên nắm lấy khuyên tai, dùng sức kéo Hắc Nguyệt xuống, Hắc Nguyệt nháy mắt phồng lên biến thành kích cỡ đường kính trăm mét, Ôn Văn đặt mình vào trong Hắc Nguyệt, cả người trực tiếp biến mất.

Đại hiền giả lộ ra vẻ mặt hiểu rõ: “Tao đã hiểu vì sao đám Phục Âm thất bại rồi, thì ra vật nhỏ này cho rằng mày tà ác hơn, thật thú vị.”

“Nơi đã từng bảo vệ thế giới thật ra lại chính là nơi tà ác nhất?”

“Ác con mẹ mày!”

Hắc Nguyệt và Ôn Văn xuất hiện phía sau đại hiền giả, một kiếm chém xuống, một kiếm này bị đại hiền giả dễ dàng hóa giải, thế nhưng hắn còn chưa kịp phản công thì Ôn Văn đã vòng sang bên trái, lại chém một đao.

Trong hai giây ngắn ngủi, Ôn Văn đã dùng hơn mười loại phương pháp, từ các hướng trên dưới trái phải khác biệt tiến hành tấn công.

Logic của Ôn Văn rất đơn giản, cách thức đại hiền giả đối phó Ôn Văn là thông qua sự hiểu biết về đòn tấn công của Ôn Văn để tiến hành phản lại.

Mà suy nghĩ và hiểu biết cần thời gian, cho dù tốc độ của đại hiền giả nhanh, Ôn Văn chỉ cần nhanh hơn hắn là được.

Năng lực tính toán của hắn nhất định có giới hạn, lúc nó đạt tới cực hạn thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Ôn Văn rất chờ mong.

Tấn công giằng co hai phút thì biến đổi mà Ôn Văn mong đợi đã xuất hiện, trên đỉnh đầu Erian bắt đầu xuất hiện khói trắng, trên mặt lộ ra biểu cảm đau đớn.

Đại hiền giả bám trên người hắn không có việc gì, thế nhưng Erian làm vật trung gian thì không chịu nổi, cho dù hắn ‘thông minh tuyệt đỉnh’ cũng không có cách nào đuổi kịp tiết tấu chiến đấu của đại hiền giả.

“Dừng... dừng lại, cầu xin ngài.”

Trên mặt Erian lộ ra sợ hãi, cầu xin đại hiền giả.

Còn tiếp tục như vậy thì chỉ cần rắc chút ốt và gia vị lên đầu hắn thì có thể ăn trực tiếp luôn rồi.

Đại hiền giả giận dữ nói: “Thứ vô dụng này, bình thường sao không chịu rèn luyện tinh thần lực nhiều một chút!”

Nhưng mà Erian đã ngất mất rồi, không có cách nào đáp lại tiếng quát của đại hiền giả.

Sau khi Erian ngất xỉu, lực không chế của đại hiền giả đối với cơ thể này bị suy giảm, Ôn Văn chớp được cơ hội trực tiếp dùng Hắc Dao cắm sâu vào dưới lưng Erian, đồng thời nhanh chóng xoay tròn.

Bởi vì hiện giờ đang trực tiếp điều khiển cơ thể này, vì thế đại hiền giả ở thư viện lớn cũng trải nghiệm được cảm giác bị Hắc Dao khoan sâu vào cơ thể.

Cảm giác đó nên hình dung thế nào?

Đại khái chính là đao đen xé toạc ruột gan, đao vàng từ trong quần lót chui ra...

“Mày nhất định phải chết, trạm thu nhận cũng không thể nào cứu được mày đâu, nhớ đấy!”

Biểu cảm của đại hiền giả hoàn toàn sụp đổ, quay sang phun lời ác với Ôn Văn, mà cơ thể Erian cũng nhanh chóng bị hủ hóa.

Hốc mắt của hắn biến thành màu xanh đậm, trong cơ thể chảy ra chất lỏng màu tím, vật chất không thể diễn tả từ trên người hắn kéo dài ra.

Mô tả trực quan thì giống như xúc tua màu tím xanh không ngừng biến đổi...

Cơ thể Erian giống như một vòng xoáy, có thứ gì đó muốn từ cơ thể hắn chui ra, thứ đó làm Ôn Văn cảm thấy tê rần da đầu.

[hết 1220]

Chương 1221. Gậy Điên Cuồng 2.0

Ôn Văn búng hai phát đạn năng lượng về phía cơ thể Erian, sau tiếng nổ kịch liệt, cơ thể Erian nổ thành mảnh nhỏ, nhưng năng lượng đáng ghét kia vẫn còn lưu lại đó.

Đồ vật ở bên trong cũng gần chui ra.

Thứ kia nương theo sức mạnh thánh sở từ một nơi khác chuyển dời tới thánh sở.

Đại hiền giả phần nộ, cũng không biết sẽ làm ra thứ gì, dù sao thì theo cảm giác của Ôn Văn, một khi để thứ kia qua đây thì sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Có điều nơi này là thánh sở, cho dù đại hiền giả muốn đưa thứ gì tới thì cũng cần thông qua sức mạnh thánh sở.

Chỉ cần Ôn Văn giành lại quyền khống chế thánh sở thì có thể cắt đứt quá trình dịch chuyển.

Ngay khi phát hiện Erian không ổn, Ôn Văn đã tiến hành sắp xếp giành lại sức mạnh thánh sở.

Một vệt sáng màu xanh hiện lên, pho tượng Nivea giống như sống lại, mà Erian đang giãy giụa giống như bị điện giật, sau đó bắt đầu co quắp kịch liệt, xúc tua màu xanh nhạt nhanh chóng rút trở về.

“Không thể nào, quyền hạn của tao chắc chắn vẫn còn...”

Đại hiền giả điều khiển một con người của Erian nhìn về phía đỉnh pho tượng, đột nhiên hiểu rõ.

“Thì ra là vậy, bọn mày vẫn còn sống, chỉ có người kia đã chết...”

Chỉ thấy trên đỉnh đầu pho tượng Nivea ngồi một người phụ nữ mặc lễ phục, cô chính là Ánh Sáng Sinh Mệnh Nivea.

Sau đó đại hiền giả quay đầu nhìn về phía Ôn Văn: “Xem ra trước đó tao đã khinh thường mày, cần phải thay đổi đánh giá.”

“Có điều mày đừng quá đắc ý, mày chỉ là chút cản trở nhỏ nhỏ trên con đường phía trước của tao thôi, không tới mức phiền phức, lần sau gặp mặt, tao sẽ cho mày một bất ngờ.”

Sau khi hắn nói xong, vòng xoáy trực tiếp biến mất, vật chất màu tím xanh kia biến thành một quả bom năng lượng, trực tiếp lao tới đầu Ôn Văn.

Hắc Nguyệt tỏa ra một luồng ánh sáng màu đen, nó va chạm với bom năng lượng, lập tức phát ra một trận nổ lớn.

Cơ thể Ôn Văn có chút tê dại, nhìn vật chất màu tím xanh còn lại ở đó, miệng hơi nhếch lên, anh lại trêu chọc thêm một kẻ địch mạnh rồi.

Sau khi Nivea tiếp quản thánh sở, sắp xếp trong thánh sở bắt đầu nhanh chóng thay đổi, toàn bộ thánh sở biến thành màu xanh biếc dạt dào, khắp nơi đều là thực vật xanh tươi tốt.

Những điểm đặc trưng thuộc về Hội Học Thuật Chân Lý đều đã biến mất hết.

Ôn Văn cảm nhận được mình lại mạnh mẽ hơn một chút, quyền lực trạm thu nhận đang chậm rãi khôi phục, sức mạnh của anh cũng dần tăng cường.

Sức mạnh Hắc Thể của anh có chung nhịp thở với sự phát triển của trạm thu nhận.

Không quản thế nào, chuyện nơi này đã kết thúc, có Nivea trông coi, điện thần Sinh Mệnh này có lực phòng ngự kiên cố, cho dù là vài cường giả Tai Biến cùng tập kích cũng không thể công phá điện thần có chủ nhân.

Ôn Văn đi tới lối vào điện thần, phát hiện cuộc chiến ở bên ngoài cũng đã kết thúc.

Có điều phong cách có chút quái lạ, Tiên Phong 100 bị trôi trên một cái giá, mà Tiên Phong 60 thì áp sát người hẳn ăn ngẫu nhiên.

Miệng của hắn vỡ vụn, trở nên lớn hơn, từng miếng từng miếng cắt nuốt máu thịt của Tiên Phong 100.

Ôn Văn nhếch miệng, nếu đổi lại là người khác nhìn thấy tình cảnh này, nói không chừng sẽ làm chuyện gì, mà anh thì có thể hiểu được các làm của Tiên Phong 60.

Nó khá tương tự với hành động dùng sức mạnh của trạm thu nhận để hấp thu năng lượng của đám quái vật, đều là dùng quái vật khác để cường hóa chính mình, chỉ là Ôn Văn không hành động máu tanh như vậy thôi.

Ôn Văn chờ hơn mười phút thì Tiên Phong 60 mới ngừng ăn cơm, cơ thể Tiên Phong 100 đã bị cắn nuốt gần như không còn lại gì.

Tiên Phong 60 quay sang, miệng và vạt áo trước dính máu của Tiên Phong 100.

“Ý chí của bọn hắn đều chuyển sang cơ thể tôi, tôi đã để bọn họ hợp lại thành một thể với tôi, sau này bọn họ sẽ cùng báo thù với tôi.”

Biểu cảm của Ôn Văn rất ghét bỏ, nhưng Tiên Phong 60 cũng không cảm thấy bị xúc phạm, ngược lại còn cảm thấy thoải mái.

Bởi vì Ôn Văn không xem hấn như ngoại tộc, mà coi hấn là một sinh vật bình đẳng.

“Tuy lần này tôi tới giúp ông, thế nhưng tôi rất cảm ơn khi ông đã cho tôi cơ hội trả thù, vì thế thứ này cho ông.”

“Thứ này tôi không thể tiêu hóa, chắc hấn là một vật thu nhận rất mạnh, nếu 100 có thể sử dụng thuần thực sức mạnh của thứ này thì tôi đã không thể chiến thắng nhẹ nhàng như vậy.”

Tiên Phong 60 ném qua một cái bánh răng màu đỏ lớn cỡ nắm tay, bên trên có hoa văn phức tạp, bên trong ẩn chứa sức mạnh kinh người.

“Ông còn biết cứ điểm khác của Hội Học Thuật Chân Lý hay không, tôi muốn phá hủy tất cả.” Tiên Phong 60 dùng giọng nói máy móc hỏi Ôn Văn.

Ôn Văn có thể cảm nhận được thực lực của Tiên Phong 60 đã tăng lên một mảng lớn so với trước khi tới đây, có lẽ cho dù Ôn Văn dùng Hắc Nguyệt gia trì cũng không phải là đối thủ của đối phương.

“Cứ điểm thế này, Hội Học Thuật Chân Lý có tổng cộng ba nơi, hai nơi đã bị tôi phá hủy, tôi biết nơi còn lại ở đâu, thế nhưng tôi không thể nói cho ông biết.”

“Cứ điểm cuối cùng này, với sức của một mình ông thì chắc chắn có đi mà không có về, tôi chỉ có thể đảm bảo, lúc tôi đối phó cứ điểm thứ ba, tôi sẽ dẫn ông đi cùng.”

“Hi vọng ông nhớ kỹ lời hứa của mình.”

Tiên Phong 60 đứng tại chỗ một hồi rồi xoay người rời đi, không nói tạm biệt với Ôn Văn.

Ôn Văn nhìn bóng lưng Tiên Phong 60, nhin không được bật cười.

Tiên Phong 60 mất đi rất nhiều, nhưng cũng vì thế mà hẳn đơn thuần hơn rất nhiều người.

...

Sau khi đại công cáo thành, Ôn Văn trở về trạm thu nhận, tiếp tục nghỉ ngơi hồi sức.

Một tháng tiếp theo, liên minh tổ chức bí ẩn tiếp tục hành quân lặng lẽ, chỉ thỉnh thoảng làm ra vài trận tập kích không đến nơi đến chốn để chứng minh sự hiện hữu của mình.

Hiệp Hội Thợ Săn cũng không gọi anh tới giúp sức, Ôn Văn cũng vui vẻ nhàn rỗi, trốn trong trạm thu nhận rèn luyện sức mạnh của mình.

Bởi vì có Hắc Nguyệt tồn tại, Ôn Văn có thể duy trì trạng thái Tai Biến suốt hai mươi bốn tiếng, sự hiểu biết về sức mạnh Tai Biến cũng ngày càng sâu sắc hơn, cơ thể anh không ngừng được sức mạnh Tai Biến cọ rửa, càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Cho dù không nhờ vào Hắc Nguyệt, thời gian duy trì sức mạnh Tai Biến của Ôn Văn cũng ngày càng lâu hơn, thậm chí đến cuối cùng, anh căn bản không cảm thấy áp lực do trạng thái Tai Biến mang tới.

Sức mạnh gia tăng của hai thánh sở cũng làm Ôn Văn ngày càng tiến tới gần cực hạn dưới Tai Biến.

Hôm nay Ôn Văn tập trung một lượng lớn sức mạnh Tai Biến cấp cao quán chú vào một vật thể hình trụ ở trước mặt.

Nó là gậy Điên Cuồng, Ôn Văn để gậy Điên Cuồng bản cũ kết hợp với một ít nguyên liệu Tai Biến sưu tập được, chế tạo ra một món đồ chơi mới.

Bản thiết kế của thứ này do Râu Đỏ làm, nhưng Râu Đỏ cũng chỉ có thể làm ra bản vẽ mà thôi.

Mấy thứ này Râu Đỏ chỉ tiếp xúc thôi đã khiến ý chí của
hắn tan vỡ, vì thế toàn bộ quy trình do Ôn Văn hoàn thành.

Hôm nay chính là ngày phiên bản gây Điên Cuồng 2.0 sẽ
hoàn thành!

[hết 1221]

Chương 1222. Một lá thư

Àm!

Ánh sáng màu đỏ sáng lóng lánh trong trạm thu nhận, một cây gậy dài hơn một mét thành hình trong tay Ôn Văn.

Ôn Văn đã dành một tháng này để chế tạo gậy Diên Cuồng 2.0.

Phần cuối của cây gậy là một khối tinh thể kỳ dị, mặt ngoài tinh thể trong suốt, bên trong lại có vật chất màu đen chậm rãi chuyển động.

Vị trí trung tâm có một chiếc bánh răng màu đỏ, cuồng khí đỏ tươi chuyển động trong bánh răng.

Mà phần cuối của cây gậy thoát nhìn giống đầu thương màu nâu, nhìn kỹ có thể thấy trên đầu thương có hoa văn giống như da nhân loại.

Sức mạnh bên trong tinh thạch màu đen này có động năng rất mạnh mẽ, có thể làm tinh thạch này chuyển động với tốc độ cực nhanh, hơn nữa tinh thạch này có thể ghi lại chấn động tinh thần của một người, người được ghi nhớ chỉ cần vừa nghĩ một chút thì có thể điều khiển tinh thạch một cách hoàn mỹ.

Ôn Văn khảm tinh thạch lên gậy Diên Cuồng, có thể dựa vào ý chí để điều khiển nó tiến hành di động với tốc độ siêu cao.

Anh đã có hai món vũ khí là Hắc Dao và kiếm Huyết Hà, không còn tay nào để điều khiển gậy Diên Cuồng.

Còn bánh trắng màu đỏ kia là một bộ phận trong cơ thể Tiên Phong 100, theo lời Tiên Phong 60 thì đó là một vật thu

nhận rất mạnh.

Đầu tiên là có đặc tính không thể bị phá hủy, chỉ cần là vật liên kết với nó cũng sẽ trở nên rất cứng rắn.

Thứ hai là bánh răng này có thể hấp thu sức mạnh xung quanh để kích hoạt bánh răng chuyển động, khi bánh răng xoay được mười vòng thì nó sẽ chuyển đổi sức mạnh tích góp được thành một thuộc tính sức mạnh, có thể bùng nổ một lần duy nhất.

Sức mạnh mà nó hấp thu được sẽ không ảnh hưởng tới sự vận hành của gậy Điên Cuồng, nó là lực cản khi gậy Điên Cuồng phi hành, đòn tấn công gặp phải và sức va chạm với những vật khác.

Trải qua cải tạo, hiện giờ thứ mà bánh răng bộc phát chính là cuồng khí tinh thuần.

Cuối cùng là phần đầu thương ở đáy gậy, nó là phần máu thịt khô lấy được từ chỗ Eiger, số máu thịt đó có sức mạnh không sạch sẽ rất khủng bố, người bình thường cho dù nhìn thấy cũng sẽ dẫn tới tinh thần thất thường.

Cho dù là quái vật cấp Tai Nạn như Râu Đỏ cũng không dám tiếp xúc trong thời gian dài.

Nó là sức mạnh còn sót lại của một cường giả thấp nhất là cấp Tai Biến, có lẽ tới từ một cường giả tà đạo có thực lực mạnh mẽ.

Dùng thứ này làm đầu thương, cho dù là cường giả Tai Biến cũng phải chịu hủ hóa ở một trình độ nhất định.

Hơn nữa gậy Điên Cuồng mà Ôn Văn mới chế tạo ra chính là một món đại sát khí cấp Tai Biến, cho dù là cường giả cấp Tai Biến cũng phải đau đầu với nó.

Thứ đồ chơi này đặt ở chỗ Ôn Văn có thể coi là một món vũ khí, nhưng đặt ở bên ngoài thì chính là một vật thu nhận cần phải bị phong ấn triệt để.

Ngồi lý một chỗ cả tháng, Ôn Văn đứng dậy thả lỏng gân cốt, cảm nhận được cảnh giới thực lực của mình lại tăng tiến thêm.

Anh có thể cảm giác được, khoảng cách mình chân chính trở thành cường giả cấp Tai Biến đã ngày càng gần hơn.

Hiện giờ chỉ thiếu một cơ hội mà thôi.

Đột nhiên Ôn Văn cảm nhận được tiếng gọi.

Là âm thanh của người áo đen.

“Đã lâu rồi hử không nói chuyện với mình, lần này gọi mình rốt cuộc là vì cái gì?”

Ôn Văn nhắm mắt lại, ý thức tiến vào trong cung điện đá đen.

Làm anh có chút ngoài ý muốn là lúc tiến vào cung điện đá đen thì nơi này vẫn là một mảnh đen kịt, không có ngọn đèn sáng lên.

Trong lòng Ôn Văn đột nhiên có chút dự cảm chằng lành, vung tay lên thì có một quả cầu ánh sáng lơ lửng ở trước người.

Anh đi vào trong cung điện, phát hiện người áo đen không ngồi trên ghế, trên ghế phủ đầy bụi bặm, đã lâu rồi hử không ngồi ở đây.

“Ngài vẫn còn ở đây đúng không, là ngài gọi tôi tới, ra gặp chút đi.”

Nhưng Ôn Văn không được đáp lại, giọng nói của anh vang vọng trong cung điện trống trải.

Ôn Văn im lặng một hồi lâu, đột nhiên cảm nhận được một làn gió nhẹ phả vào mặt, anh có chút sững sốt đi ra sau ghế, lấy ra một lá thư.

‘Lúc cậu thấy lá thư này thì thời gian của tôi cũng đã tới.’

‘Tôi không giỏi nói tạm biệt, vì thế đã để lại lá thư này cho cậu.’

‘Vốn muốn đợi tới khi cậu có thể một mình đảm đương một phía tôi mới rời đi, chẳng là xem ra tôi đã quá đánh giá cao chính mình.’

‘Khi cậu ngày càng mạnh hơn, sức mạnh của tôi cũng ngày càng yếu đi, đến bây giờ đã không thể duy trì hình thể nữa rồi, lúc cậu thấy thư thì ý thức của tôi có lẽ cũng đã biến mất.’

‘Trước đây trong khoảng thời gian tôi rong ruổi trong vũ trụ, tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ tạm biệt thế giới theo cách này.’

‘Lúc lần đầu tiên cậu xuất hiện, tôi thật sự rất vui, bởi vì cậu làm tôi thấy được hi vọng, cậu là may mắn lớn nhất mà số phận đã cho tôi, vì thế tôi hi vọng cậu có thể đi tới cuối cùng.’

‘Sau hôm nay, tôi đã không có cách nào giúp đỡ cậu được nữa, có điều cho dù vui sướng cỡ nào cũng đừng quên chức trách của mình, hãy dẫn dắt trạm thu nhận đi tiếp.’

‘Lúc cậu thăng cấp Tai Biến, cánh cổng khu Tai Ách sẽ mở ra, nơi ấy đang giam giữ thứ gì, có lẽ cậu sẽ cảm thấy rất quen mắt, có điều hãy tin tưởng tôi, thứ đó không phải giống như cậu thấy.’

‘Hắn sẽ muốn ăn cậu, hắn muốn hủy diệt bất cứ thứ gì hắn nhìn thấy, cậu cần phải đánh bại hắn! Sau đó giết chết hắn!’

‘Nếu cậu thua thì cậu và cả thế giới này đều kết thúc!’

‘Nếu cậu thắng... cậu sẽ biết được toàn bộ bí mật mà cậu muốn biết.’

‘Thật ra, trong mấy năm nay gặp cậu, tôi vẫn luôn muốn nói rằng cậu làm không tệ, tôi rất hài lòng.’

‘Cuối cùng, vĩnh biệt.’

Sau khi đọc xong, lá thư trong tay Ôn Văn hóa thành tro bụi, biến mất.

Ôn Văn giữ nguyên tư thế đó vài phút đồng hồ, sau đó đi tới ghế, ngồi xuống bậc thang.

Hiện giờ nếu anh ngồi lên ghế, có lẽ sẽ không bị người áo đen đá xuống nữa, nhưng bây giờ anh lại không muốn ngồi ở vị trí đó.

Tâm trạng của anh rất kỳ quái, không nói tới thương cảm, cũng không nói vui vẻ, đó là một cảm xúc rất kỳ quái.

Lúc biết được một khi mình trở nên mạnh mẽ hơn thì người áo đen cũng đang yếu đi, anh đã biết sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không ngờ nó lại tới nhanh như thế.

Được xem là một cường giả Thần Thiên Giới mạnh mẽ, trạng thái của người áo đen có thể nói là kém với cực điểm.

Không có thân thể của mình, chỉ có thể dựa vào trạm thu nhận để sinh tồn, ở trong cơ thể Ôn Văn cũng từng chút suy yếu đi.

Nhưng trước khi gặp Ôn Văn, người áo đen cũng được tính là đang chậm rãi tử vong, được xem là một siêu cường giả, tử vong của hắn cũng dài đằng dặc.

Chỉ là hắn đã gặp được Ôn Văn trong quá trình tử vong dài đằng dặc này, vì thế hắn hi sinh chút thời gian sau cùng, để Ôn Văn nhanh chóng lớn mạnh.

Vốn Ôn Văn nghĩ tới vô số khả năng u ám, ví dụ như người áo đen muốn nhờ vào cơ thể mình để sống lại....

Nhưng khi người áo đen thật sự biến mất, Ôn Văn mới hiểu suy nghĩ của mình hạn hẹp cỡ nào.

“Trước khi đi, ít nhất cũng phải nói cho tôi biết ngài tên gì chứ, khôn kiếp....”

[hết 1222]

Chương 1223. Quái vật không lồ

Hơn một tiếng sau, Ôn Văn rời khỏi cung điện đá đen.

Không ai biết một tiếng đó, Ôn Văn đã nghĩ gì và làm gì ở bên trong.

Sau khi rời khỏi cửa lớn cung điện, Ôn Văn quay đầu lại nhìn thoáng qua, cung điện đá đen khổng lồ đã biến mất trong không khí, điều này chứng tỏ trong cơ thể Ôn Văn đã không còn ý chí của người khác nữa.

Sức mạnh to lớn mà Ôn Văn mong đợi đã thuộc về mình, nhưng đến khi chính thức có được nó, anh lại cảm thấy trong lòng thực trống trải.

Giống như thứ mà mình vẫn luôn dựa vào lại đột nhiên mất đi, cảm giác trống rỗng đó căn bản không có cách nào hình dung.

Ngoại trừ cha mẹ, người áo đen ở trong cơ thể thật ra chính là người Ôn Văn thân cận nhất.

“Tuy đã sớm biết sẽ có ngày này, nhưng khi nó thật sự tới, mình...”

Ôn Văn ngửa đầu hét dài, phát tiết ảm ức trong lòng.

Sau đó ánh mắt Ôn Văn trở nên sắc bén, hiện giờ anh lại càng chấp nhất với thực lực Tai Biến hơn.

“Tầng thứ năm của trạm thu nhận, kẻ bị nhốt ở nơi đó, mình nhất định sẽ giết chết nó, nhất định!”

...

Ý thức quay trở lại thân thể, Ôn Văn thở dài một tiếng.

Cảm giác của anh đối với trạm thu nhận đã khác với trước kia.

Trước đây tuy anh có quyền hạn cao nhất nhưng dù sao cũng là mượn dùng sức mạnh của trạm thu nhận.

Mà bây giờ, trạm thu nhận đã biến thành đồ của anh.

Ngoại trừ tầng cuối cùng vẫn còn bao trùm nghi hoặc, mọi thứ của trạm thu nhận đều mở rộng đối với anh, đây là ‘di sản’ mà anh được kế thừa từ người áo đen.

Kincara đột nhiên xuất hiện trước mặt Ôn Văn, tiếp theo là Nivea, sau đó là Iswett, cuối cùng là Mặc Cung.

Bốn người nhìn chằm chằm Ôn Văn, đều nhận ra Ôn Văn đã không còn giống như trước kia, loại cảm giác này khá trực quan.

Nếu trước kia Ôn Văn là khí đội mũ người thì Ôn Văn hiện giờ đã thật sự có khí chất của chủ nhân trạm thu nhận, trạm thu nhận đã không còn ngăn cách anh nữa.

“Vậy là hẳn đã...” Khóe mắt Nivea hơi đỏ ửng.

“Hẳn đi rất bình yên, rất thần nhiên.”

Sau khi nói xong, Ôn Văn xoay người rời đi, anh không muốn nhìn biểu cảm của bốn vị nhân viên quản lý trung tâm.

...

Trên hòn đảo không biết tên, thần nghiệt Bạch Độc đang ngồi khoanh chân ngồi trên trời đột nhiên mở mắt, từ trên bầu trời hạ xuống.

“Qua đây hết đi.”

Tất cả tội phạm trốn chạy đều nghe thấy lời kêu gọi của Bạch Độc, chúng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới hòn

đảo nhỏ này.

Đợi đến khi tất cả tụ tập lại, Bạch Độc dùng giọng điệu bình tĩnh nói với mọi người: “Bắt đầu từ hôm nay, tôi không còn là Dẫn Đạo Giả của mọi người nữa.”

Sau khi hắn nói xong, toàn bộ hòn đảo nhỏ đều sôi trào, tất cả quái vật thảo luận âm ỉ, không thể nào tin nổi nhìn Bạch Độc.

Tử Kỳ Andu Luza trầm giọng hỏi: “Ngài muốn làm gì?”

Bạch Độc nhướn miệng cười, đám quái vật đã theo Bạch Độc ngàn năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Độc lộ ra nụ cười như vậy.

“Tôi phải quay trở về trạm thu nhận, tôi muốn đi đầu hàng!”

Hòn đảo nhỏ lần thứ hai sôi trào, một ít quái vật cầu xin Bạch Độc, một ít quái vật nghĩ rằng Bạch Độc điên rồi, còn có quái vật tức giận gào rống.

Andu Luza là người duy nhất giữ bình tĩnh: “Vì sao ngài lại đột nhiên làm ra quyết định này.”

“Đột nhiên tôi cảm thấy nhàm chán, như vậy thực không có ý nghĩa, mấy năm nay tôi cứ như một đứa trẻ vẫn luôn giận dỗi, cũng đã tới lúc phải trở về.”

Andu Luza gật đầu: “Vâng, tôi sẽ theo ngài về đầu hàng.”

Bạch Độc nhướn mày: “Tôi là một phần của Mặc Cung, tôi trở về sẽ không sao cả, nhưng cậu thì không nhất định.”

Andu Luza lắc đầu: “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ luôn đi theo ngài, vĩnh viễn.”

Nơi cực bắc, trong tiên cảnh tươi đẹp, cứ điểm Ý Chí Tự Nhiên.

Thần Mặt Trăng đang nhàn nhã ngồi trên ghế hưởng thụ em gái tinh linh hầu hạ đột nhiên sững sờ, sau đó nước mắt không cầm được trào ra, cô giống như một đứa bé ngồi bệch dưới đất lớn tiếng gào khóc.

Hơn mười ngày sau đó, tiên cảnh xinh đẹp vẫn luôn đổ mưa.

...

Mười mấy ngày sau, Cơ Kim Hội đón tiếp một nhóm khách đặc biệt.

Các vị khách này phần lớn đều là tội phạm trốn chạy của trạm thu nhận ngàn năm trước, dẫn đầu là Dẫn Đạo Giả Bạch Độc.

Tâm trạng Ôn Văn hiện giờ có chút suy sụp, vì thế Bạch Độc tới cũng không ngạc nhiên, cũng không tiến hành trả thù như tính cách trước kia.

Anh chỉ thu xếp ổn thỏa cho đám quái vật mà Bạch Độc mang tới, không nhốt chúng vào phòng giam trạm thu nhận, mà đưa vào thành phố Yurianu.

Bạch Độc thì giao cho Mặc Cung, gút mắc của nhóm nhân viên quản lý trung tâm thì để chính bọn họ giải quyết.

Sau đó Bạch Độc biến mất, Mặc Cung cũng biến mất.

Ở tầng thứ tư của trạm thu nhận chỉ có một người đàn ông đồ đen tóc bạc, sau lưng có một vầng hào quang hai màu đen trắng.

Ác nghiệt thần ma – Bạch Mặc.

Mà cùng ngày Bạch Độc trở về, liên minh tổ chức bí ẩn vẫn luôn mai danh ẩn tích rốt cuộc lần thứ hai lộ ra rằng nanh sắc nhọn.

Cuộc chiến ảnh hưởng toàn bộ liên bang chính thức bùng nổ.

...

Khu Úc Đại là vùng lục địa có một loài động vật có túi, nơi này có năm chục triệu con chuột túi, đám chuột túi này có cơ bắp săn chắc.

Mà nhóm nhân viên thần chức của Giáo Hội Sáng Thế cộng lại chỉ có khoảng năm triệu, nếu như nhóm chuột túi muốn khai chiến với Giáo Hội Sáng Thế, như vậy một vị cha xứ phải chiến đấu với mười con chuột túi cơ bắp...

Khu lớn này tuy rất rộng lớn nhưng người ở thưa thớt, vì thế cũng không có cường giả Tai Biến trông chừng.

Hơn nữa đám quái vật cũng không quá thích ở nơi này, cho dù là quái vật thì cũng không thích ở nơi hoang vu hẻo lánh như thế.

Người ở nơi này sinh hoạt rất an nhàn, bởi vì vị trí địa lý nên bọn họ không cần lo lắng tới vấn đề cơm áo, dựa vào tài nguyên buôn bán có thể nhận được cuộc sống tốt.

Nơi này chẳng bao giờ có đại chiến, nghe nói lúc ban đầu đây là nơi tù nhân bị đày tới.

Ở trung tâm khu Úc Đại có một tảng đá lớn nhất thế giới, tảng đá này trông như một ngọn núi nhỏ.

Tảng đá này khi bị ánh sáng khác nhau chiếu rọi sẽ hiện ra màu sắc khác biệt, được xem là hòn đá thánh của khu Úc Đại.

Có điều hôm nay khu Úc Đại đã không còn gió êm sóng lặng.

Trên tảng đá lớn đã sừng sững trăm ngàn năm kia đột nhiên xuất hiện vô số khe nứt, sau đó âm ỉm bẻ nát, toàn bộ khu Úc Đại đều có thể cảm nhận được chấn động kịch liệt.

Một thứ từ bên trong tảng đá bật ra.

Đó không phải khi con, nó là Ô Hủy Diệt!

Ô Hủy Diệt tung bay giữa không trung, từng con quái vật hình thù kỳ quái dị dạng bị phun ra, chúng điên cuồng chạy khắp mặt đất.

Đám quái vật này nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh khu Úc Đại, sau đó bắt đầu chiếc chóc.

Nhưng Ô Hủy Diệt chưa phải khủng bố nhất, khủng bố nhất là một móng vuốt to lớn từ bên trong tảng đá vỡ thò ra ngoài.

Móng vuốt và cánh tay cộng lại dài mấy chục mét!

Một con quái vật to lớn từ dưới tảng đá bò ra, quái vật khổng lồ hơn trăm mét, nó ngẩng đầu lên bầu trời gào thét.

[hết 1223]

Chương 1224. Rồng Chung Yên

Từng con quái thú thật lớn từ trong miệng hang leo ra.

Đám quái thú này, cho dù là kích cỡ nhỏ nhất cũng có hình thể hơn trăm mét, giống như những dãy núi di động.

Hình dạng của chúng khác nhau, có con như thần lằn khổng lồ, có con như côn trùng khổng lồ, có con như tinh tinh, bạch tuột, voi khổng lồ...

Có máy bay quân dụng của liên bang bay tới bắn tên lửa đạn đạo về phía chúng, nhưng vũ khí bình thường không thể tổn hại được chút mảy may nào.

Lúc gặp phải công kích, trên người chúng có một lớp lá chắn năng lượng bảo vệ kỳ lạ, lá chắn này có thể ngăn cản đòn tấn công rất mạnh.

Sau khi ra ngoài, đám quái vật bắt đầu bò ra khắp bốn phương tám hướng, một đường ban núi đổ cây, địa hình bị thay đổi rất lớn.

Mục tiêu của chúng là một số thành phố, không cần tiến hành phá hoại trắng trợn, chúng chỉ cần chúng đi ngang qua đã đủ tạo thành phá hoại to lớn.

Nếu không có kế hoạch nhân loại mới, đám quái vật này chỉ cần đi qua các thành phố một lần thì có thể làm trật tự của thế giới hỏng mất.

Nhưng bây giờ bọn nó cần phải làm nhiều hơn mới có thể đạt được kết quả đó.

Một móng vuốt càng to lớn hơn từ trong cửa hang thò ra, sau đó một con quái vật to lớn hơn đám quái vật trước đó rất nhiều bắt đầu bò ra.

Thứ này giống như loài chim khổng lồ không có lông, đứng trên mặt đất thì cao gần hai trăm mét, sải cánh dài ít nhất bảy trăm mét, trên đầu mọc sừng có hình dáng vương miện.

Sau khi tắm mình trong ánh nắng, trên người con chim lớn này nhanh chóng mọc ra lông chim màu vàng.

Nó đập đôi cánh khổng lồ, bay lên độ cao mấy ngàn mét thì bột lông vũ của nó lả tả rơi xuống đất, tạo thành những vụ nổ lớn.

Những vụ nổ này phá hủy đất đai trong phạm vi mấy cây số xung quanh, đó không phải đòn tấn công của nó, chỉ là sức mạnh bị rỉ ra, chỉ cần là nơi nó bay qua, tất cả đều bị bột phấn của nó phá hủy.

Nó là thần linh của vùng đất cổ đại, là vua của quái thú khổng lồ, là rồng Chung Yên chí cao Gallontan.

Đám quái thú to lớn này xuất hiện trước khi nhân loại sinh ra, khi đó khắp nơi trên địa cầu đều là gió lốc năng lượng cuồng bạo.

Khi đó chỉ có sinh mạng mạnh mẽ như chúng mới có thể sống sót, theo địa cầu dần ổn định lại, mật độ năng lượng không đủ để chống đỡ đám quái thú này sinh tồn.

Chúng ngủ say trong vực sâu Im Lặng, dùng năng lượng cuối cùng chế tạo ra nơi yên giấc thích hợp với chúng.

Phương pháp đánh thức chúng của đại hiền giả rất đơn giản, hắn nói với chúng, thời đại hiện giờ đã thích hợp để chúng sinh tồn.

Trên mặt đất có vô số sinh mạng nhỏ yếu, có thể chống đỡ cho chúng sinh tồn, mà sức mạnh vô tận tới từ thế giới trong có thể để chúng bảo trì năng lực chiến đấu cấp đỉnh.

Sau đó đại hiền giả trộm đi Ô Hủy Diệt, dùng Ô Hủy Diệt sinh ra quái vật để làm lương thực cho đám thú khổng lồ này, để chúng nhanh chóng trở nên cường tráng sau giấc ngủ say dài dằng dặc.

“Đi thôi Gallontan vĩ đại, ngài đã từng là vua của thế giới này, hiện giờ chính là lúc ngài giành lại ngài vàng của mình.”

Nhìn con thú khổng lồ này, đại hiền giả cười rất vui vẻ, hẳn hi vọng đám thú khổng lồ này sẽ đưa thế giới này tới điểm kết thúc.

Đột nhiên biểu cảm của đại hiền giả trở nên quái dị: “Chắc, quả nhiên hắc đã phát hiện, có nên diệt khẩu hay không...”

“Bỏ đi, cho dù hiện giờ mọi thứ đều bị vạch trần thì sao chứ?”

“Hiện giờ chỉ có hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn không thể rời khỏi bầu trời và đại hải tiên không tỉnh lại ở dưới nước mới có thể ngăn cản mình.”

“Lão già của Giáo Đường Vinh Quang cũng có thực lực này, nhưng hắc đã bị thần linh của mình vứt bỏ, mình đã cột Giáo Đường Vinh Quang vào chung chiến xa, nếu hắc dám ra tay thì hắc sẽ bị thần của mình giết chết trước!”

“Trên thế giới này, mình đã là vô địch!”

Vẻ mặt của đại hiền giả ngày càng vạm vỡ, lời nói cũng bắt đầu lộn xộn.

“Ừm, hừ hừ, ha ha ha, ha ha...”

“Tất cả bọn mày chết hết đi, ha ha ha...”

...

Sau khi đám quái thú kia xuất hiện, toàn bộ thế giới đều sôi trào.

Đám quái vật lớn khủng khiếp này trông khá chậm chậm, nhưng kỳ thực chúng bay rất nhanh.

Chúng lấy khu Úc Đại làm khởi điểm, bắt đầu nhanh chóng lan ra khắp mọi nơi trên thế giới, khiến cho quân đội liên bang và Hiệp Hội Thợ Săn tiến hành phản công kịch liệt, nhưng hết thảy đều phí công.

Chỉ là thứ trên đường tiến tới của chúng, cuối cùng sẽ bị phá hủy.

Máy bay xe tăng cũng vậy, tên lửa đạn đạo địa lôi cũng thế, thậm chí ngay cả bom siêu cấp do Kỵ Sĩ Đêm Tối chế tạo cũng bị đám quái thú to lớn kia ngăn chặn.

Chúng không tồn tại theo ý nghĩa thông thường, sinh ra vì siêu năng lực, mà là sinh vật tập hợp năng lượng tự nhiên vô hạn trong cơ thể.

Bên ngoài cơ thể chúng có một tầng sức mạnh, nó có thể dễ dàng ngăn cản tất cả đòn công kích.

Cho dù là người siêu năng thực lực chân tự, đối diện với đám quái vật này cũng chỉ có thể kiềm chế chứ không thể phá hủy phòng ngự của chúng.

Đám sinh vật này chỉ xuất hiện một ngày đã làm thế giới này trở nên hỗn loạn, vô số dân chúng trôi giạt khắp nơi, thậm chí mất đi sinh mạng, tốc độ sơ tán quân chúng của hiệp hội kém xa tốc độ di chuyển của đám quái vật này.

Điểm khó giải quyết chính là quái vật của Ô Hủy Diệt cũng theo sau đám quái vật này, nhân cơ hội tiến hành phá hoại.

Nếu như là trong phim, sau khi đám quái vật này xuất hiện, thường thì sẽ có Ultraman không mặc quần áo xuất hiện chống lại chúng.

Nhưng trong hiện thực thì chỉ có cường giả cấp Tai Biến ra tay.

Ôn Văn nhận được ủy thác từ Hiệp Hội Thợ Săn, mí mắt hơi nhấc lên, vàng trắng khuyết màu đen từ lỗ tai anh bay ra, xoay tròn rồi biến lớn, sau đó nhẹ nhàng nâng Ôn Văn dậy, nhanh chóng bay về một hướng.

Chỉ bay vài phút đồng hồ thì Ôn Văn nhìn thấy một bóng dáng khổng lồ đang chậm rãi đi về phía mình.

Đó là một con thần lằn khổng lồ đang đứng thẳng đi lại, đuôi nó vung vẩy quét sạch số kiến trúc ở phía sau.

Long Sách là người siêu năng chân tự, lúc này đang dẫn theo vài người siêu năng khác bao vây tấn công con quái vật khổng lồ này.

Ôn Văn không phát động tấn công ngay mà quan sát một chốc lát.

Chỉ tốn vài phút đã hiểu rõ bản chất của đám quái thú này.

Đám quái thú này có cơ thể khổng lồ, thể trọng kinh người, hành động lại quá nhanh nhẹn so với cơ thể to lớn đó, nhưng cũng chỉ như thế.

Mật độ năng lượng trong cơ thể nó rất kinh người, nhưng kỹ năng sử dụng lại thô ráp, chỉ biết phóng ra sức mạnh, năng lực chiến đấu không đáng nói tới.

Điểm này có thể thấy được từ tình huống nhóm người siêu năng bao vây nó không có ai bị thương cả.

Nhưng phiền phức là tầng năng lượng bên ngoài của đám quái vật này, đây là năng lượng gió lốc cuồng bạo từ thời viễn

cổ được chúng tiến hóa thành.

Sức mạnh này sẽ dùng một lượng năng lượng cực nhỏ để tự động chống đỡ mọi đòn tấn công có thể đe dọa chúng.

Không cần nghi ngờ, sức mạnh này có mức độ phòng ngự đạt tới cấp Tai Biến!

[hết 1224]

Chương 1225. Cuộc điện thoại cầu cứu

Đám quái thú khổng lồ này cơ bản chỉ có cường giả cấp Tai Biến có thể giết hoặc ngăn cản, mà số lượng của chúng ít nhất cũng mấy trăm con.

Nếu là trước kia, chờ đến khi đám quái thú này bị giết chết thì chúng cũng đã đập nát thế giới này, trật tự thế giới cũng tan vỡ.

Chẳng qua bây giờ có kế hoạch nhân loại mới, bọn chúng chỉ có thể tạo ra chút rung chuyển, sớm muộn gì cũng bị nhóm cường giả cấp Tai Biến quét sạch.

Vì thế đại hiền giả không chỉ thả ra đám quái thú này, mà còn kèm theo quái vật của Ô Hủy Diệt, thực lực cao nhất của chúng có thể đạt tới trung tột, thậm chí là thượng tột.

Mà số lượng của chúng sẽ luôn gia tăng, mãi tới khi nhồi đầy không gian sinh tồn, hoặc là phá hủy tất cả sinh mệnh.

Lúc này nhóm tổ chức bí ẩn vẫn luôn hành quân lặng lẽ cũng bắt đầu rục rịch, chúng muốn nhân cơ hội ngàn năm một thuở này để hoàn toàn phá hủy sự thống trị của Hiệp Hội Thợ Săn!

Trong quá trình Ôn Văn suy tư, quái thú kia phát hiện sự tồn tại của Ôn Văn, nó hít mạnh một hơi, trong không khí xuất hiện dòng năng lượng mạnh mẽ, một luồng pháo năng lượng khủng bố tụ tập lại trong miệng quái thú, phun thẳng về phía Ôn Văn ở giữa không trung.

Trong mắt Ôn Văn lóe lên sự tàn khốc, Hắc Nguyệt chống đỡ dòng năng lượng tiến tới bên mép con quái vật lớn, dòng năng lượng bị phân tán ra xung quanh.

Nhóm Long Sách bất đắc dĩ chỉ có thể lui về sau một khoảng cách để tránh bị vô cớ lan tới.

Sau khi hơi thở năng lượng tan biến, con quái vật khổng lồ kia nghi ngờ liếc nhìn Ôn Văn, không hiểu được vì sao sinh vật nhỏ bé này lại không bị chút tổn hại nào.

“Nói đến cùng thì mày chỉ là một con thú dữ da dày thịt béo mà thôi...”

Ôn Văn lạnh lùng liếc nhìn con quái thú này, sau đó đưa ngón tay tới, diềm nhẹ một cái.

Đầu ngón tay của anh và năng lượng của quái thú va chạm, bắt đầu từ nơi đó, vô số tia chớp bắt đầu tàn sát bừa bãi ở xung quanh.

Sau đó một mũi dao màu đen từ đầu ngón tay Ôn Văn phóng ra, năng lượng mạnh mẽ không thể phá hủy kia trực tiếp bị đâm thủng một lỗ nhỏ.

Một cây gậy dài có ánh sáng đỏ đen bao quanh theo lỗ thủng kia chui vào, trong khoảng cách mấy chục mét tiến hành gia tốc ba lần.

Lúc ban đầu Long Sách còn có thể nhìn thấy là một cây gậy dài, sau đó chỉ thấy được một vệt đỏ.

Cơ thể quái thú có mật độ dày đặc như vậy trực tiếp bị sợi tơ đỏ kia xuyên thủng.

Đối với cơ thể cao lớn như vậy, vết thương xuyên thủng nhỏ như vậy cũng không thể xem là tổn thương quá lớn, thông thường thì nó không thể nào trí mạng.

Có điều rất nhanh sau đó quái thú bắt đầu kêu la đau đớn, trên người nó xuất hiện lần vân màu đỏ, đây là cuồng khí bắt đầu ảnh hưởng, vết thương nhỏ trên người nó cũng bắt đầu lan rộng.

Món đồ của Eiger có năng lực hủ hóa cực mạnh, cộng thêm cuồng khí hỗ trợ, chúng nhanh chóng ăn mòn cơ thể quái thú.

Quái thú đau đớn giãy giụa nhưng không làm nên chuyện, vết thương chỉ nhỏ bằng ngón tay cái cuối cùng biến thành vết thương không lồ có đường kính hai mươi mét, suýt chút nữa đã chặt đứt lia cơ thể quái thú.

Quái thú ngã xuống đất, phát ra một tiếng gào thét rồi hoàn toàn mất đi hơi thở.

Long Sách quan sát ở phía xa khiếp sợ nhìn một màn này, đám bọn họ hợp sức cũng không thể phá vỡ phòng ngự của quái vật, thế mà nó lại chết đi một cách đơn giản như vậy.

Là cấp Tai Biến!

Một vầng trăng đen xuất hiện ở sau lưng Long Sách, Ôn Văn lạnh giọng nói: “Xác của con quái thú kia, phần thân cần phải tiêu hủy, bằng không sẽ tạo thành ô nhiễm.”

“Tay chân và đầu thì bọn cậu nghiên cứu một chút xem có hữu dụng hay không, nếu vô dụng thì đưa một phần hàng mẫu tới SRS Cơ Kim Hội, hữu dụng thì đưa một nửa tới Cơ Kim Hội.”

Sau khi nói xong, thân hình Ôn Văn lập tức biến mất, lao thẳng tới chỗ một con quái thú khác.

Nếu là trước kia, có lẽ Ôn Văn sẽ giả ngẫu một phen trước mặt Long Sách, chẳng qua hiện giờ anh không có tâm trạng.

Số lượng đám quái thú này rất nhiều, cho dù dốc toàn lực đối phó thì cũng phải qua một thời gian rất lâu mới có thể tiêu

diệt được toàn bộ.

Nhưng thật ra ai cũng biết đám quái thú này không phải uy hiếp lớn nhất, đe dọa chân chính chính là Ô Hủy Diệt, sự tồn tại của nó sẽ làm cuộc chiến bị kéo ra thời gian rất dài.

Ôn Văn lần lượt giết chết vài con quái thú khổng lồ, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Đó là một cuộc điện thoại cầu cứu, sau khi nhận được cuộc gọi này, Ôn Văn sửng sốt, bởi vì giọng nói của đối phương thật sự quá quen thuộc.

....

Khu Mỹ Gia, thành phố Ordo, hiện giờ cả thành phố đang chìm trong hỗn loạn.

Khắp nơi đều là nhóm người đang chạy trốn chết hoặc lựa chọn chống lại, vô số quái vật dị dạng đang tùy ý săn giết nhân loại.

Đám quái vật này đều tới từ Ô Hủy Diệt.

Chúng nó nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh xã hội hiện đại, biến thành kẻ săn mồi đáng sợ.

Một sinh vật như côn trùng khổng lồ đang trắng trợn phá hoại trong thành phố, hấp dẫn phần lớn hỏa lực của Hiệp Hội Thợ Săn.

Kỵ Sĩ Đêm Tối đang săn giết quái thú ở thành phố khác, trong thoáng chốc không thể nào tới thành phố nhỏ này.

Mà trong mảnh hỗn loạn này, chỉ có một viện bảo tàng vẫn an tĩnh như bình thường.

Một đám bóng người mặc áo choàng dài màu xám đứng trước cửa thư viện, ánh mắt lạnh lùng nhìn một người đàn ông ôm một cây thương dài sứt mẻ ngồi ở cửa.

Người đàn ông này chính là Ôn Duệ.

“Cậu là giáo sư trẻ tuổi nhất, đại hiền giả chỉ gọi cậu về thôi, vì sao cậu lại lẩn quẩn trong lòng mà trốn tránh, thậm chí đến mức hoàn toàn quyết quyết với hội học thuật như vậy chứ?”

Một ông cụ mặc đồ trắng bất đắc dĩ nói với Ôn Duệ.

Hắn là giáo sư Mã Tùng Quả của Ôn Duệ, trước đây cũng là hắn phát hiện Ôn Duệ đang mờ mịt, mời Ôn Duệ gia nhập Hội Học Thuật Chân Lý.

Ôn Duệ bình thản nói: “Nếu tôi trở về thì chắc chắn phải chết, thủ ở đây thì vẫn còn chút hi vọng sống.”

Giáo sư Mã phản bác nói: “Chút hi vọng ở đâu ra chứ, cậu cũng biết hậu quả nếu dám cãi lời đại hiền giả rồi mà?”

“Đã như vậy, vì sao cậu lại phải làm ra quyết định ngu xuẩn như vậy chứ?”

“Vì không chịu nổi hành vi của hội nên sinh ra lòng nhân từ nhàm chán à?”

Ôn Duệ cười khúc khích: “Hội học thuật làm gì thì có liên quan gì tới tôi đâu, thế giới này có quan hệ gì với tôi chứ?”

“Vì leo tới thế giới kiến thức, tôi đã từ bỏ tình cảm nhàm chán này từ lâu, tôi chỉ muốn biết thế nào là chân lý.”

Giáo sư Mã nghi hoặc: “Đã như vậy thì cậu lại càng không có lý do phản bội hội học thuật.”

Ôn Duệ lắc đầu: “Nếu muốn thăm dò đến tận cùng kiến thức, điều cần thiết đầu tiên chính là sống sót.”

“Tiếp tục ở lại hội học thuật thì tôi chắc chắn phải chết, tất cả mọi người cũng thế!”

“Khi đó tinh cầu này sẽ không còn vật nào sống sót, thậm chí bản thân hành tinh này cũng sắp tan biến, đây là lựa chọn duy nhất của tôi, hiện giờ nếu ngài đứng ở bên tôi thì có khả năng sống sót...”

Giáo sư Mã văng nước miếng tung tóe chỉ Ôn Duệ nói: “Cậu, cậu nói bậy, lúc kế hoạch thành công, Hội Học Thuật Chân Lý chính là người thống trị thế giới, cậu có thể...”

Ôn Duệ lắc đầu, hắn đã nói tới mức này rồi mà ông cụ này vẫn không hiểu ẩn ý hắn bóng gió.

Vậy thì không cần phải cố gắng thử cứu đôi phương nữa.

[hết 1225]

Chương 1226. Đừng để ta chết

“Các vị, ông cụ này không khuyên nổi tôi đâu, nếu các vị muốn làm gì thì có thể bắt đầu.”

Ôn Duệ nhìn nhóm người mặc áo xám ở bên cạnh giáo sư Mã, giọng điệu bất đắc dĩ.

“Lần này tới bắt cậu là do tôi dẫn đội, cậu nói chuyện với bọn họ thì có lợi ích gì chứ?” Giáo sư Mã nghi hoặc hỏi.

Nhưng hắn vừa dứt lời thì tất cả cấp dưới ở bên cạnh đều bao vây hắn.

Giáo sư Mã theo bản năng cảm thấy bất an, muốn phóng ra sức mạnh bức lui những người khác.

Nhưng giáo sư Mã chợt phát hiện, sức mạnh của mình đã bị khóa lại!

Có thể làm giáo sư đột nhiên mất đi sức mạnh, chuyện này chỉ có đại hiền giả có thể làm được, vì thế những người này đột nhiên vây tới cũng chính là ý của đại hiền giả!

Quả nhiên Ôn Duệ nói không sai, trong chuyện này có ẩn tình khác!

Đáng tiếc giáo sư Mã đã hiểu ra quá muộn.

Biểu cảm của nhóm người áo choàng xám trở nên vắn vẹo, cơ thể xuất hiện xúc tua màu tím xanh, số xúc tua này xâm nhập vào cơ thể giáo sư Mã.

Một lát sau, nhóm người áo xám tách ra, giáo sư Mã cũng biến thành giống như bọn họ.

Khỏe miệng Ôn Duệ co giật, không quản là lúc nào, mỗi khi nhìn thấy một màn này đều làm hấn cảm thấy tê rần da đầu.

Sau đó hấn bật cười tự giễu, cái gọi là giáo sư, mặc dù có được sức mạnh chân tự, còn có thể quan lý một ít dụng cụ mạnh mẽ, đó đại biểu cho đại hiền giả ban ân.

Một khi đại hiền giả bất mãn, hấn có thể thu hồi lại tất cả.

Vì thế sau khi phát hiện vấn đề, Ôn Duệ lập tức từ bỏ thân phận giáo sư của mình, cũng bỏ đi phần lớn sức mạnh.

Mà vị giáo sư Mã này, bởi vì chuyện chiêu hàng Ôn Duệ, mặc dù hấn vẫn phối hợp đại hiền giả nhưng cuối cùng vẫn bị nghi ngờ, vì thế không quản có khuyên nhủ thành công hay không, kết quả vẫn là bị đám người kia cắn nuốt.

Con đường sống duy nhất chính là đứng chung một chỗ với Ôn Duệ, nhưng đáng tiếc giáo sư Mã đã không lựa chọn như vậy, hơn nữa Ôn Duệ cũng không quá kiên quyết.

Sau khi giáo sư Mã chết đi, Ôn Duệ cầm cây thương cũ kỹ trong tay xoay ngang một vòng, nói với đám người áo xám: “Bây giờ bọn mày không cần che che giấu giấu nữa, cùng lên đi, xem thử xem có thể bắt tao đi hay không.”

Cây thương mà Ôn Duệ đang cầm là vật trưng bày mạnh nhất trong viện bảo tàng huyền bí.

Tức là cây thương thánh đã giết chết Thánh Tử trước kia!

Là vật phẩm còn cao cấp hơn cả cốc Thần Huyết, có lực sát thương cực kỳ mạnh mẽ, Ôn Duệ cầm cây thương này thì có thể đạt tới thực lực gần như mạnh nhất dưới Tai Biến.

Đáng tiếc sau vài lần Ôn Duệ dựa vào viện bảo tàng huyền bí chạy trốn, năng lực của viện bảo tàng đã bị đại hiền giả

khóa lại, bằng không nhờ vào năng lực của viện bảo tàng, đám người này căn bản không phải đối thủ của Ôn Duệ.

Tất cả đám người mặc áo xám và giáo sư Mã cùng xông lên.

Trên người bọn chúng hiện ra sức mạnh màu tím xanh, sức mạnh này có tính ô nhiễm rất mạnh, chỉ cần dính một chút thì sẽ rất khó thoát ra, đồng thời vẫn còn bảo lưu thực lực lúc còn sống, thật sự rất khó chơi.

Ôn Duệ canh giữ ở cửa viện bảo tàng huyền bí, thương thánh trong tay liên tục vung lên.

Đối với cuộc chiến dưới Tai Biến, sức mạnh của thương thánh là rất mạnh mẽ, cơ bản không cần quan tâm tới lực phòng ngự, chỉ cần chạm vào là chết ngay lập tức.

Mỗi lần hấn vung thương sẽ có một vệt sáng bay ra, chỉ cần đám người áo xám bị đánh trúng thì sẽ giống như lửa thiêu rụi trang giấy, hóa thành tro bụi rơi lả tả xuống đất.

Cuối cùng mũi thương của Ôn Duệ đâm vào ngực giáo sư Mã, xúc tua tím xanh trên người giáo sư Mã rút đi, thần trí của ông cũng chiếm lại ưu thế.

Hiện giờ giáo sư Mã rút cuộc cũng hiểu được lời Ôn Duệ nói trước đó có ý gì.

Sau khi bị xúc tua tím xanh khống chế, cảm giác sợ hãi không giới hạn này thật sự muốn cắn nuốt giáo sư Mã, bây giờ đã sắp chết nhưng ngược lại càng thoải mái hơn.

Xúc tua tím xanh kia chỉ là biểu tượng, thật ra nó là một thứ cực kỳ khủng bố và cực đoan.

Đó tuyệt đối không phải sức mạnh mà Hội Học Thuật Chân Lý nên nắm giữ, cũng không có quan hệ gì với thần lực của

Thần Toàn Trí Toàn Năng, bản năng sức mạnh đó giống như vì hủy diệt hết thảy mà tồn tại.

“Cám ơn...”

Giáo sư Mã khó khăn nói một câu, sau đó nhắm mắt lại, cả người hóa thành tro bụi, biến mất trong trời đất.

Bản thân Ôn Duệ cũng không khá khâm gì, trên người hắn đầy thương tích, vì đánh bại đám người này, hắn đã phải chịu không ít đòn tấn công.

Chẳng qua hắn không hề thả lỏng, bởi vì hắn biết, đám người mà hắn vừa đánh bại chỉ là đám truy binh mà thôi.

Sẽ có những người khác tới đuổi giết hắn, nói không chừng đợt đuổi giết tiếp theo chính là cường địch mà hắn không thể nào chống đỡ.

“Mình đã gọi điện cầu cứu, hắn là nó sẽ tới.”

“Căn cứ theo điều tra thì hiện giờ con trai mình rất khó lường, có khả năng mình sẽ có được chút hi vọng sống từ nó.”

Ôn Duệ ngồi trước cửa viện bảo tàng huyền bí, híp mắt nhìn mặt trời chiều màu vỏ quýt, chờ đợi nhóm kẻ địch tiếp theo.

Viện bảo tàng huyền bí đã không thể di chuyển, thương thánh không thể rời khỏi viện bảo tàng quá xa, mà đại tiên giả có thể định vị Ôn Duệ bất cứ lúc nào.

Không có thương thánh, nếu đợt kẻ địch tiếp theo ập tới, Ôn Duệ chắc chắn phải chết, vì thế hắn chỉ có thể tiếp tục chờ ở nơi này.

Thú không lộ một đường chậm rãi tiến tới, nhưng Ôn Duệ không hề lo lắng.

Thú khổng lồ không có cách nào phá hoại viện bảo tàng, hình thể to lớn và chiêu thức thô ráp của nó căn bản không có cách nào tấn công Ôn Duệ ngồi ở cửa.

Có điều thú khổng lồ vừa mới tiến tới trước viện bảo tàng huyền bí thì đột nhiên dừng lại, cơ thể chuyển động một cách bất quy tắc, sau đó toàn bộ thú khổng lồ biến thành mưa máu, nhuộm đỏ hết thảy mọi thứ xung quanh.

Một bóng dáng uy nghiêm từ trên trời giáng xuống, trên người hắt mọc đầy vảy, trên đầu có sừng hươu, hai sợi râu rồng chuyển động.

Hắn là hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn khu Hoa Phủ... Diệp Hải Mạt!

Ôn Duệ phun một ngụm nước miếng, thở dài một hơi: “Xem ra vận may của mình không tốt rồi.”

Diệp Hải Mạt thấy Ôn Duệ thì ánh mắt lóe lên sự tàn khốc: “Mày là người của Hội Học Thuật Chân Lý?”

“Đúng vậy, tôi đầu hàng, chỉ cần ông đừng giết tôi thì muốn sao cũng được.” Ôn Duệ giơ hai tay lên nói.

Diệp Hải Mạt lắc đầu, đối với người này, hắn không muốn tiếp nhận đầu hàng.

Hắn hơi quỳ gối xuống rồi thoáng chốc vọt tới trước mặt Ôn Duệ, một quyền đâm về phía Ôn Duệ, Ôn Duệ thậm chí còn không có thời gian giơ thương thánh lên phòng ngự.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, một vầng trăng khuyết màu đen chắn giữa hai người, Diệp Hải Mạt cảnh giác lui về sau một khoảng.

Ôn Văn ngồi trên vầng trăng đen, nhìn Ôn Duệ, giọng nói bình thản: “Người cầu cứu quả nhiên là ông.”

Ôn Duệ thả lỏng, thoải mái thở dài một hơi: “Xem ra điều tra của ta không sai, kế tiếp giao cho con, à đúng rồi, con đừng quá tin tưởng người trước mắt.”

Ôn Văn nhượng mày: “Ông có ý gì, tôi cảm thấy hấn đáng tin hơn ông.”

Ôn Duệ yếu ớt nói: “Giải thích quá phiền phức, trên người con cũng có di truyền năng lực giống như ta, tập trung năng lực đó vào mắt, con hiểu ý ta mà đúng không?”

“Ta mệt quá, ngủ một lát...”

“Đừng để ta chết.”

Nói xong thì Ôn Duệ đã ngủ mê man rồi, trải qua nhiều trận chém giết như vậy, hiện giờ quả thực đã tới cực hạn của hấn.

[hết 1226]

Chương 1227. Xúc tua màu tím xanh

Ôn Văn thở dài một hơi, người cha này của anh đúng là quá tùy hứng, chỉ nói vài câu đó xong đã giao phó sống chết cho anh rồi.

Phải biết là trên danh nghĩa thì bọn họ chính là kẻ địch, hơn nữa quan hệ cha con của hai người cũng không tốt đến mức này.

Sau đó Ôn Văn nói với Diệp Hải Mạt: “Hội trưởng Diệp, người này có tác dụng với tôi, tôi sẽ mang đi trước, ông tiếp tục làm việc đi, trong thành phố vẫn còn quái vật khác cần xử lý.”

Diệp Hải Mạt không rút lui, chỉ lạnh giọng hỏi Ôn Văn: “Chuyện gì đây, Hắc Thập Tự, anh muốn bao che cho tội nhân Hội Học Thuật Chân Lý này sao?”

Ôn Văn nhướng mày, tất cả mọi người đều là Người Phán Quyết vinh dự, tại sao Diệp Hải Mạt lại có giọng điệu như vậy?

Bình thường, chỉ cần nói một tiếng với Diệp Hải Mạt thì mọi người đều cho nhau chút mặt mũi.

“Hội trưởng Diệp, xin hỏi ông có lý do nào nhất định phải giết hay phải mang hắn đi hay không?”

“Hoặc là, trên người hắn có manh mối lớn gì đó, cho tôi một lý do, tôi sẽ cố hết sức giúp ông.”

Nghe xong nghi hoặc của Ôn Văn, Diệp Hải Mạt cũng có chút sững sốt: “Tôi cũng không rõ lắm, chỉ là trực giác mách bảo là nhất định phải giết chết người này.”

“Tốt nhất ông đừng chọc tôi, hôm nay tâm trạng tôi không tốt.”

Đột ám trên mặt Ôn Văn biến mất, anh vốn là người nóng nảy, bị Diệp Hải Mạt gây sự hai lần rồi cuộc cũng nổi lên cơn tức.

Có điều lúc này Ôn Văn nhớ tới lời nhắc nhở của Ôn Duệ, vì thế Diệp Hải Mạt có lẽ có vấn đề.

Vì thế anh hỏi ngược lại: “Khu vực trực thuộc của ông là khu Hoa Phủ, sao ông lại tới khu Mỹ Gia này?”

Diệp Hải Mạt nghe vậy thì con ngươi tản ra, đột nhiên lùi về sau hai bước.

Hiện giờ bản thân Diệp Hải Mạt cũng có chút nghi hoặc, sao ông lại tới khu Mỹ Gia chứ?

Đây cũng là trực giác sao?

Hay tâm huyết dâng trào?

“Có vẻ không đúng, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, sao mình lại...” Diệp Hải Mạt đỡ trán, rơi vào trạng thái trầm tư.

Mà trong mắt của Ôn Văn cũng xuất hiện màu đỏ ngẫu, chúng giống như xúc tua từng chút chiếm cứ tròng mắt, anh để cường khí tiến vào hai mắt mình.

Ôn Duệ đã nói hãy để sức mạnh di truyền vận dụng vào mắt thì sẽ có được lời giải thích hợp lý, vì thế hiện giờ Ôn Văn bắt đầu thử nghiệm.

Ôn Văn cũng từng thử truyền cường khí vào mắt, khi đó trên mắt giống như có một chiếc kính lọc màu đỏ.

Trong cặp kính lọc này, tất cả sinh mạng đều là kẻ khủng bố có địch ý với Ôn Văn, tất cả đồ dùng đều là hang ổ của những sinh vật đáng ghét.

Trong tầm mắt đó, cho dù là người có tâm trí bình thường cũng sẽ nhanh chóng phát điên, vì thế Ôn Văn chỉ thử qua một lần rồi không dùng tới nữa.

Tầm nhìn đỏ au lần thứ hai xuất hiện, tất cả mọi thứ đều biến thành màu đỏ.

Ôn Duệ cũng vậy, nhưng khi Ôn Văn nhìn về phía Diệp Hải Mạt thì anh chợt khựng lại.

Cơ thể Diệp Hải Mạt cũng có màu đỏ, nhưng đầu của ông ta lại bị một số xúc tua tím xanh tằm lợm bọc lại!

Ôn Văn từng thấy loại xúc tua này trên người một người, là đại hiền giả!

Trên đỉnh đầu Diệp Hải Mạt có một sợi tơ màu tím xanh trực tiếp nối thẳng tới tầng mây, sau đó biến mất không thấy đâu nữa...

Sợi tơ tím xanh tương tự như vậy còn có mấy chục sợi ở trong thành phố này, ở các thành phố xa hơn cũng có rất nhiều!

Con người Ôn Văn hơi khuếch trương: “Thì ra là vậy, mình hiểu rồi...”

Diệp Hải Mạt suy ngẫm một chốc, còn chưa nghĩ ra nguyên do nhưng suy nghĩ muốn giết Ôn Duệ không hề giảm bớt, hơn nữa còn ngày càng nghiêm trọng hơn.

Phản sát ý đột nhiên xuất hiện này thậm chí cắn nuốt lý trí của ông, làm ông muốn liều lĩnh.

“Hắn là người của Hội Học Thuật Chân Lý, hắn là kẻ địch, kẻ địch phải bị giết chết, ai dám ngăn cản... phải chết!”

Diệp Hải Mạt hét lớn một tiếng, long uy hóa thành thực chất, ngay cả không khí cũng có chút vụn vẹo.

Long uy khuếch tán càn quét cả tòa thành phố, cả tòa thành phố đều bị uy lực của hắn bao phủ, đồng thời còn không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Thực vật héo rũ, thủy tinh vỡ nát, hơn phân nửa nhóm động vật có hình thể nhỏ hơn mèo trực tiếp bị hù chết, số còn lại cũng bị dọa tới không thể động đậy.

Mà đám quái vật đang giết hại cũng giống như gặp phải thiên địch, bắt đầu cụp đuôi trốn khỏi thành phố.

Mọi người cũng bị dọa không nhẹ, nhưng tổng thể thì vẫn đỡ hơn những sinh vật khác.

‘Khí’ dịu dàng an ủi tâm trạng của bọn họ, để bọn họ không đến mức vì hoảng sợ mà sinh ra sai lầm.

Nếu không có ‘khí’ tồn tại, chỉ riêng hơi thở phóng ra thôi cũng không biết có bao nhiêu người vì nó mà mắc bệnh tim qua đời.

“Ông xem mình đã làm gì đi, đây chính là thành phố mà ông cần phải bảo vệ.”

Màu máu trong mắt Ôn Văn rút đi, lớn tiếng chát vắn.

Trong giọng nói xen lẫn chút sức mạnh tinh thần, Ôn Văn muốn làm Diệp Hải Mạt tỉnh táo lại, thế nhưng hắn sớm đã bị phần nô cắn nuốt.

Cơ thể Diệp Hải Mạt biến thành một con rồng khổng lồ uy nghiêm, hung mãnh lao về phía Ôn Văn.

Ôn Văn kéo Ôn Duệ vào trạm thu nhận, sau đó nhờ vào Hắc Nguyệt hóa thành một vệt sao băng màu đen bay vọt tới vùng hoang vu của thành phố.

Trạng thái của Diệp Hải Mạt có cái gì đó rất không đúng, đánh nhau với ông ta ở trong thành phố thì sẽ không còn người nào sống sót mất.

Sau khi đáp xuống, bóng kiếm màu đen xuất hiện, mấy vạn thanh kiếm năng lượng màu đen tạo thành một vòng trắng đen to lớn, dưới sự chỉ huy của Ôn Văn, nó bắt đầu dây dưa với Diệp Hải Mạt.

Mặt đất sụp đổ, nước sông đảo ngược, khắp nơi là sấm sét rền vang, chiến trường giống như ngày diệt vong.

Dưới sự gia trì của Hắc Nguyệt, Ôn Văn có thể dễ dàng đè ép Diệp Hải Mạt, trong số cường giả cấp Tai Biến, Diệp Hải Mạt chỉ là người mới, thực lực không quá mạnh mẽ.

Hơn nữa hiện giờ ý thức của ông cũng không tinh táo, vì thế đánh nhau không có kết cấu gì cả, chỉ đơn thuần là phát tiết sức mạnh.

Có điều nếu Ôn Văn muốn bắt Diệp Hải Mạt thì cũng không dễ dàng.

Nhất là trong tình huống anh không muốn nặng tay làm Diệp Hải Mạt bị thương.

Tình huống của Diệp Hải Mạt rất quái lạ, ông ta không bị sức mạnh của xúc tua tím xanh kia cắn nuốt hoàn toàn.

Số xúc tua này chỉ dừng lại ở bên ngoài đầu Diệp Hải Mạt chứ không xâm nhập vào bên trong.

Cường giả Tai Biến chính là Thần, Thần sẽ không dễ dàng bị hủ hóa ăn mòn như vậy.

Vì thế sau khi trải qua một khoảng thời gian suy nghĩ, Ôn Văn đã nắm rõ tình huống của Diệp Hải Mạt.

Xúc tua bao phủ đầu hắn tiến hành tạo ảnh hưởng, làm hắn không thể nào kiểm chế được mà mất đi lý trí, có kích động

muốn phá hủy mọi thứ.

Trong mắt Diệp Hải Mạt, Ôn Văn chính là kẻ địch nguy hiểm nhất, vẫn luôn muốn lấy mạng hắn, giống như có một tấm lọc vậy.

Phán đoán, nghe, ngửi, cảm nhận, tất cả đều bị vắn vẹo, không phải là thế giới chân thật.

Nói không chừng Diệp Hải Mạt tưởng rằng mình đang chiến đấu với kẻ địch.

Ôn Văn rất quen thuộc, lúc vận dụng cuồng khí vào mắt thì anh cũng có cảm giác tương tự.

Nếu dùng cuồng khí hoàn toàn thay thế ngũ giác, tiếp đó ảnh hưởng tới đầu óc thì có thể đạt được hiệu quả tương tự với Diệp Hải Mạt hiện giờ.

Vì thế số xúc tua màu tím xanh này thực tế là vật tương tự với cuồng khí!

[hết 1227]

Chương 1228. Tình hình căng thẳng

Nói cách khác, Diệp Hải Mạt đang trong trạng thái bị sức mạnh của Vua Vô Danh ảnh hưởng.

Chỉ có điều xúc tua màu tím xanh ảnh hưởng Diệp Hải Mạt mạnh mẽ hơn cuồng khí của Ôn Văn, cũng có trí tuệ hơn.

Sức mạnh này gắn với bản chất của một thứ làm Ôn Văn cảm thấy sờn tóc gáy.

“Tín ngưỡng của đại hiền giả là Thần kiến thức và trí tuệ, hắn không thể không chế loại sức mạnh này.”

“Nhưng hắn quả thực đã nắm giữ, tức là hắn đã bị Vua Vô Danh ăn mòn?”

“Nhưng Vua Vô Danh có lẽ sẽ không hứng thú tới sự thống trị, hắn chỉ muốn phá hủy tất cả...”

Ôn Văn trừng to mắt: “Minh hiểu rồi, tất cả những gì đại hiền giả làm căn bản không phải phá vỡ trật tự của Hiệp Hội Thợ Săn!”

“Hắn muốn phá hủy thế giới này, hắn muốn tất cả mọi người đều phải chết!”

Sau khi nghĩ thông suốt, Ôn Văn không tiếp tục dây dưa với Diệp Hải Mạt nữa.

Anh búng tay một cái, phát tín hiệu cho một người.

Vài giây sau, một người đàn ông kim loại, ngay cả lông mũi cũng là kim loại từ trong hư không bước ra, ông chính là Vua Thiết Kincara.

Khu Mỹ Gia là khu vực trực thuộc của ông, vì thế ông có thể tới trợ trận cho Ôn Văn bất cứ lúc nào.

Một mình Ôn Văn muốn bắt giữ Diệp Hải Mạt có chút khó khăn, có thêm Kincara thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Được xem là một người từng là Thần Linh Giới, Kincara rốt cuộc có bao nhiêu thực lực, ngay cả Ôn Văn cũng không rõ.

Sau khi xuất hiện, Kincara không nói hai lời, trên người ông phóng ra vô số vòng kim loại.

Số vòng này hóa thành móng vuốt kim loại vững vàng giữ chặt Diệp Hải Mạt.

Sau khi người áo đen biến mất, thái độ của nhóm nhân viên quản lý trung tâm đối với Ôn Văn đã có thay đổi.

Bọn họ không còn từ chối một số mệnh lệnh của Ôn Văn nữa, ngược lại sẽ rất nghiêm túc chấp hành, chỉ cần nó nằm trong phạm vi năng lực của bọn họ.

Ôn Văn có thể cảm nhận được, bắt đầu từ ngày đó, bọn họ đã thật sự xem Ôn Văn là người lãnh đạo chứ không phải đối tượng tuyển chọn đang được xem xét.

Vì thế Ôn Văn cũng đáp lại mong đợi của bọn họ, để trạm thu nhận trở nên mạnh mẽ hơn.

Vô kiếm dài màu đen xuất hiện ở bên người Ôn Văn, giống như thủy triều không ngừng tấn công thân rộng của Diệp Hải Mạt.

Vô số thanh kiếm bị phá vỡ, cũng có vô số thanh kiếm được tái tạo.

Đợi đến khi kiếm dài đều biến mất hết, Diệp Hải Mạt cũng hôn mê bất tỉnh, biến về hình người.

Kincara ngưng tụ ra vô số vòng kim loại vững vàng trói Diệp Hải Mạt lại, cho dù Diệp Hải Mạt tỉnh lại cũng không thể nào chạy trốn, mà Ôn Văn thì chuẩn bị kéo ông ta vào trạm thu nhận.

“Mạo muội hỏi một câu, mấy người đang làm gì vậy?”

Giọng nói của Kỵ Sĩ Đêm Tối xuất hiện ở sau lưng Ôn Văn, làm động tác của anh khựng lại.

“Nơi này là khu trực thuộc của hãn, hãn xuất hiện cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu lỡ như...”

Kỵ Sĩ Đêm Tối không phải đối thủ dễ đối phó như Diệp Hải Mạt, nếu hãn cũng bị ô nhiễm, muốn đối phó có hơi khó khăn.

Ôn Văn quay đầu lại, trong mắt lóe ra ánh sáng đỏ nguy hiểm.

Đôi mắt sẫm soi này làm Kỵ Sĩ Đêm Tối rùng mình, lập tức sẵn sàng chiến đấu.

Cũng khó trách Kỵ Sĩ Đêm Tối nghĩ nhiều, hãn thấy Ôn Văn và một người không biết tên cùng nhau đánh bại đồng nghiệp hiệp hội, hơn nữa ánh mắt còn nguy hiểm như vậy, hãn không thể không cảnh giác.

Lúc Ôn Văn thấy rõ trên đầu Kỵ Sĩ Đêm Tối không có loại xúc tua màu tím xanh này thì thở phào một hơi, ánh sáng đỏ trong mắt cũng rút đi.

Anh giơ tay lên, ý bảo mình không có nguy hiểm.

“Ông đừng khẩn trương, tôi không có vấn đề, là ông ta có vấn đề.”

Tiếp đó Ôn Văn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Kỵ Sĩ Đêm Tối vừa nghe vừa kiểm tra tài liệu, lại nghĩ tới long uy còn lưu lại trong thành phố Ordo, trong lòng cũng có vài phần tin tưởng lời Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn ném Diệp Hải Mạt đã hôn mê tới bên cạnh Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Kỵ Sĩ Đêm Tối kiểm tra một phen, rút cuộc cũng xác nhận được lời Ôn Văn nói.

Có điều như vậy cũng không làm hắn cảm thấy thoải mái, ngược lại lại càng nặng nề hơn, điều này chứng minh xúc tua tím xanh có thể điều khiển cường giả Tai Biến còn nguy hiểm hơn chuyện Ôn Văn làm phản, hiện giờ hắn ngược lại càng hi vọng là Ôn Văn nổi điên hơn.

Ôn Văn dùng mắt ra hiệu với Kincara, Kincara trực tiếp biến mất, ông không trở về điện thần mà đi chấp hành mệnh lệnh của Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn giải thích với Kỵ Sĩ Đêm Tối: “Có lẽ lần hội trường Diệp trông giữ Ô Hủy Diệt đã bị đại hiền giả ám toán, trúng chiêu vào lúc đó.”

“Thẳng thắn mà nói, tôi không biết hiện giờ có bao nhiêu người đã bị đại hiền giả ô nhiễm.”

“Thoạt nhìn thì chúng ta đang từng bước phá hủy sắp đặt của đại hiền giả, nhưng nói không chừng chính chúng ta mới là người sắp thất bại...”

Kỵ Sĩ Đêm Tối im lặng một hồi lâu rồi đứng dậy nói với Ôn Văn: “Chúng ta chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất đi, đó chính là ngoại trừ tôi và ông, những người khác đều đã bị ô nhiễm!”

“Chúng ta lấy nó làm điều kiện tiên quyết để sắp đặt kế hoạch tiếp theo.”

“Tôi phải tiếp tục săn giết quái vật, sau đó tôi sẽ trở lại trụ sở của ông, khi đó chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn...”

...

Sau khi Ky Sĩ Đêm Tối rời đi, Kincara chộp tới một thợ săn bình thường.

Trước đó khi quan sát Diệp Hải Mạt, Ôn Văn đã phát hiện người này bị ô nhiễm.

Vì thế đã bảo Kincara bắt hấn tới để tìm hiểu về người bị không chế rõ hơn.

Lúc tiếp xúc gần gũi, Ôn Văn thở dài một hơi.

Khác với Diệp Hải Mạt, người này đã bị xúc tua màu tím xanh ăn mòn hoàn toàn.

Nói cách khác, hấn đã chết.

Thoạt nhìn hấn vẫn cùng người khác chống đỡ quái vật như bình thường, nhưng thật ra đó chỉ là lớp nguy trang mà đại hiền giả không chế.

Nói cách khác chỉ có cường giả Tai Biến có thể đảm bảo an nguy không bị ăn mòn, chỉ có ý chí bị vụn vụn, người khác sẽ rơi vào kết cục trực tiếp bỏ mình.

Mỗi người siêu năng bị ăn mòn đều là một quả bom hẹn giờ, vô số bom hẹn giờ đang tiềm tàng khắp liên bang.

Chỉ dựa vào một mình Ôn Văn thì căn bản không thể bắt được.

Anh bay tới trên tầng mây, để cường khí che phủ tầm mắt.

Thị lực của cấp Tai Biến làm anh có thể nhìn xa hơn cả ống nhòm, hơn nữa có thể dọn sạch cản trở trong tầm mắt.

Trong tầm mắt của anh, khắp nơi đều là xúc tua tím xanh, số xúc tua tím xanh này còn đang chậm rãi gia tăng.

Phía trên xúc tua có một sợi tơ tím xanh, những sợi tơ kia hội tụ lại ở phía trên khu Úc Đại, tạo thành một con quái vật lớn không có cách nào hình dung.

Thứ đó giống như một con sâu màu tím xanh nằm úp sấp trên đĩa cầu hút máu, một màn này làm Ôn Văn cảm thấy sợ run.

Sau khi đáp xuống đất, anh im lặng một hồi lâu.

Không ngờ đại hiền giả kia đã yên lặng mở rộng sức mạnh của mình đến mức này.

Ôn Văn quyết định, trước tiên phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm được tất cả Người Phán Quyết, kiểm tra xem bọn họ có vấn đề hay không.

Nếu không có vấn đề thì cho bọn họ biết chân tướng, cùng bàn bạc đối sách.

Nếu có vấn đề thì tạm thời giám sát, cũng tạm thời mặc kệ.

Không sai, trước khi có phương pháp có thể phân biệt người bị ăn mòn, Ôn Văn sẽ không giống trống khua chiêng rầm rộ vạch trần chuyện xúc tua tím xanh này.

[hết 1228]

Chương 1229. Gallontan rơi vào tay giặc

Hiện giờ xúc tua tím xanh vẫn đang bí ẩn mở rộng.

Ngoài mặt thì những người bị xúc tua ăn mòn vẫn sẽ giả vờ như người bình thường, cùng người của Hiệp Hội Thợ Săn chống lại quái vật tới tập kích.

Nếu như vạch trần vấn đề lúc này, như vậy tất cả những người bị ăn mòn sẽ lập tức phản lại.

Hiệp Hội Thợ Săn sẽ phải đối mặt với quái thú và cả kẻ địch nội bộ.

Điểm chết người nhất chính là hiện giờ Hiệp Hội Thợ Săn căn bản không có cách nào phân biệt được ai là người bị ăn mòn.

Một khi sự việc này bại lộ, mặc dù hiệp hội có thể giành được thắng lợi nhưng cái giá phải trả cũng là quá lớn.

Vì thế mặc dù những người bị ăn mòn này là những quả bom hẹn giờ thì Ôn Văn vẫn phải đứng nhìn số lượng bom gia tăng, mãi đến khi tìm được phương pháp hủy bom.

Kỵ Sĩ Đêm Tối cần phải xử lý công việc, vì thế Ôn Văn cũng có chuyện cần làm.

Đầu tiên là thu lại viện bảo tàng huyền bí, đây cũng là một bộ phận của trạm thu nhận, chỉ cần thu lại thì thực lực của trạm thu nhận sẽ nâng cao một bước.

...

“Hơi thở của Ôn Duệ đã biến mất, hấn chết rồi sao?”

“Như vậy kế hoạch của mình, trước khi chính thức triển khai thì không cần lo lắng bị lộ ra, ngoại trừ hẳn thì có lẽ không còn ai phát hiện được sức mạnh của mình.”

“Dù sao thì sức mạnh này vốn cũng xuất phát từ hẳn.”

“Có điều sao ngay cả viện bảo tàng huyền bí cũng mất liên hệ rồi, cả Diệp Hải Mạt được phái đi để giết Ôn Duệ nữa... sự việc có chút không đúng.”

Đại hiền giả nhíu mày, hẳn không biết bên Ôn Duệ cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Năng lực của hẳn không phải vạn năng, hẳn và người bị ăn mòn chỉ là liên hệ đơn phương.

xúc tua tím xanh chỉ có thể đơn phương truyền đi mệnh lệnh của hẳn, mà người bị không chế thì không thể truyền tin tức về.

Sức mạnh tới từ Vua Vô Danh vốn sinh ra để hủy diệt.

Hẳn có thể làm người bị ăn mòn bảo trì trạng thái trước khi ăn mòn đã rất tốn sức rồi, cao lắm chỉ có thể truyền một ít mệnh lệnh, để bọn họ tự mình phát huy.

Nếu như muốn tiếp thu tin tức từ những người bị ăn mòn, cho dù là sức mạnh tinh thần của đại hiền giả cũng không có cách nào chống đỡ nổi, đầu óc của hẳn sẽ nổ tung.

“Không sao đâu, đại thế đã thành, không ai có thể ngăn cản mình.”

“Đến cuối cùng thế giới này sẽ bị hủy diệt, tất cả sinh mạng sẽ nghênh đón kết cục, mà mình sẽ trở thành sứ đồ của ‘Vương’, vì ngài mà hủy diệt tất cả...”

“Hủy diệt đáng yêu, hủy diệt xinh đẹp, hủy diệt vĩ đại...”

Rồng Chung Yên Gallontan đột nhiên ngừng đầu, cảm tức nhìn đại hiền giả.

“Nhân loại, vì sao con dân tao đang chết dần như thế, nó không giống với lời hứa của mày?”

Chúng rời khỏi vực sâu Im Lặng vì đại hiền giả nói với chúng, thế giới này không có kẻ nào có thể chống đỡ sức mạnh của chúng.

Mà bây giờ con dân của nó đang lần lượt chết đi, mà nó thì không có cách nào ngăn cản.

“Tao cũng không ngờ đám bá chủ viễn cổ bọn mày lại ăn hại đến vậy.” đại hiền giả giễu cợt nói.

Trong mắt Gallontan lóe lên lửa giận, từng luồng ánh sáng vàng từ trong cánh nó bắn ra, nơi ánh sáng rơi xuống sẽ xuất hiện đám mây hình nấm khổng lồ, khu vực lân cận nháy mắt biến thành luyện ngục nhân gian.

Đại hiền giả xuyên qua trong đám mây, sau đó vọt lên không trung ngàn mét, còn chưa đứng vững đã thấy phần sừng hình vương miện trên đầu Gallontan lóe lên tia điện màu vàng, sau đó há miệng về phía hắn.

Một luồng sấm sét màu vàng từ miệng Gallontan phun ra, làm cả nửa bầu trời đều bị nhuộm thành màu vàng.

Đại hiền giả đưa tay về phía sấm sét, một luồng ánh sáng bạc phóng ra, màu vàng và màu bạc trung hòa lẫn nhau, chỉ giằng co một giây thì đại hiền giả bị chìm ngập trong tia chớp vàng.

Tia chớp vàng kéo dài liên tục mười mấy mét, Gallontan ngậm miệng lại, đám mây trên trời và bụi mù sinh ra từ vụ nổ bị quét sạch, cả bầu trời sạch sẽ dị thường.

Đại hiền giả lơ lửng giữa không trung, biến thành một người máu chật vật đến cực điểm, cánh tay của hắn trực tiếp đứt lìa, quần áo và lông tóc trên người, thậm chí ngay cả da cũng bị mạnh mẽ phá hủy.

“He he, he he he...”

Đại hiền giả lộ ra nụ cười khủng bố, xúc tua màu tím xanh từ trong cơ thể hắn lan tràn, cơ thể chậm rãi khôi phục, có điều có thể thấy được, so với lúc ban đầu, sức mạnh của hắn đã giảm xuống một mảng lớn.

“Không hổ là rồng Chung Yên Gallontan, trong số tất cả quái thú viễn cổ, chỉ có mày là coi được.”

“Đám rác rưởi kia, mạnh nhất cũng chỉ có thể đạt tới trình độ gần Tai Biến, mà mày thì... hoàn toàn áp đảo cường giả Tai Biến bình thường!”

“Sức mạnh của mày vì hủy diệt mà có, cho dù tao đã trung hòa sức mạnh của mày nhưng vẫn rơi vào kết cục này.”

“Chỉ có sinh vật như mày mới xứng làm thú cưỡi của tao, cùng tao hủy diệt tất cả những sinh mệnh khác!”

Gallontan nghe đều nhìn về phía đại hiền giả, có chút không rõ, có phải kẻ này bị hỏng mất đầu óc rồi không?

Chiếc sừng hình vương miện trên đầu nó lần thứ hai lóe sáng, chuẩn bị cho đại hiền giả thêm một đòn đau.

Đại hiền giả lắc đầu: “Tao là đại hiền giả, là người đại diện trí khôn, mày nghĩ lúc tao thả mày ra ngoài thì chưa từng nghĩ tới chuyện đối mặt với tình huống hiện giờ à?”

“Lúc bọn mày chuẩn bị tỉnh lại, tao đã sớm chuẩn bị xong rồi, tao kéo tới hiện giờ đó chính là mày....”

Hắn vừa dứt lời thì tia chớp vàng của Gallontan cũng phóng tới, nhưng lần này đại hiền giả không né tránh, tia chớp

kia thể mà lại bắn lệch.

Động tác của Gallontan bắt đầu trở nên chậm chạp, trên người nó không ngừng xuất hiện xúc tua màu tím xanh, sức mạnh to lớn của nó không thể nào phóng ra.

“Vi tiến hành ăn mòn mày, tao đã tốn mười năm sáu tháng lễ bảy ngày, hiện giờ xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.”

Tư duy của Gallontan trở nên chậm chạp, cơ thể cũng cứng ngắc, nó nghiêng từng chữ một nói với đại hiền giả: “Nhân loại-- mày sẽ không chết tử tế đâu!”

Đại hiền giả lắc đầu: “Chết không tử tế sao... ha ha, he he he... ha ha ha.”

Động tác của hắn trở nên quỷ dị, bắt đầu cười to không thể không chế, không biết là đang cười vì kế hoạch của mình, hay đang cười vì mấy chữ chết không tử tế này.

...

Hắt xì...

Trạm thu nhận lại có thêm một cánh cửa, cánh cửa này là viện bảo tàng huyền bí.

Mỗi món đồ trưng bày ở nơi này đều là vật thu nhận không bình thường, ít nhất cũng là cấp bậc hổ phách khủng long bạo chúa.

Tạm thời Ôn Văn không định thăm dò những thứ đó, đợi đến khi giành được thắng lợi thì mới đi xem nơi này rốt cuộc có thứ gì tốt.

Hiện giờ anh có chuyện quan trọng hơn cần làm, anh đi tới trước một phòng giam trong trạm thu nhận, nơi này truyền ra tiếng ngáy rất rõ ràng, Ôn Duệ đang ngủ ở đây.

Ôn Văn ngồi ở cửa phòng giam, mở một quyển tiểu thuyết, anh muốn ở đây chờ Ôn Duệ tỉnh lại, sau đó hỏi sức mạnh trên người đại hiền giả rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

[hết 1229]

Chương 1230. Mắt kính

Hai tiếng sau, Ôn Duệ uốn người, mệt mỏi trên người đã tan hết, vết thương trước đó cũng biến mất.

Hắn ngạc nhiên nhìn Ôn Văn ở ngoài cửa, lộ ra vẻ mặt dò hỏi.

“Tôi không có thời gian chờ ông chậm rãi tỉnh lại, vì thế đã tìm người điều trị cho ông.”

“Về chuyện của đại hiền giả, tôi cần ông nói rõ ràng hết thấy, đừng giấu giếm gì cả.”

Ôn Duệ mỉm cười: “Đây có vẻ không phải thái độ cha con nên có, có điều chúng ta cũng không thể coi là cha con bình thường, vì thế ta cũng không so đo với con.”

“Con cũng đã đoán được sức mạnh mà đại hiền giả sử dụng rất tương tự với sức mạnh con được di truyền từ ta, sức mạnh này tới từ một vị Chí Cao ở thế giới trong.”

Ôn Văn gật đầu, đây là chuyện anh đã đoán được từ lâu.

“Trước đây khi cùng đường ta đã tìm được Hội Học Thuật Chân Lý, đại hiền giả cảm thấy hứng thú với sức mạnh của ta nên đã lấy đi bốn nguyên sức mạnh làm ta nổi điên.”

“Về phần sức mạnh còn lại, chỉ cần ta dùng việc ham mê tìm tòi học hỏi để thay thế thì có thể tiêu diệt sạch sẽ tai họa ngầm.”

“Mà sức mạnh điên cuồng trên người con thì quá nhỏ yếu, chỉ cần phong ấn siêu năng lực của con, không để con thức tỉnh thì có thể an tâm.”

“Có điều thoát nhìn phong ấn của con đã biết mất, hẳn là có cao nhân giúp đỡ.”

Ôn Văn im lặng, hiện giờ vị cao nhân đó đã mất rồi.

“Ta vốn tưởng rằng chuyện này sẽ cứ thế trôi qua, nhưng đoạn thời gian trước ta phát hiện phần lớn người của Hội Học Thuật Chân Lý bị một sức mạnh kỳ quái khống chế.”

“Mà phần sức mạnh này tới từ sức mạnh đã từng là của ta.”

“Ta hiểu người của Hội Học Thuật Chân Lý, sau khi đại hiền giả lấy đi phần sức mạnh kia, hẳn là hẳn đã tiến hành nghiên cứu, nhưng hẳn đã đánh giá mình quá cao, cũng đánh giá thấp độ nguy hiểm của sức mạnh này.”

“Vì thế hẳn đã bị ăn mòn triệt để...”

“Nói vậy có lẽ cũng không đúng, chỉ sức mạnh của ta thôi thì không đủ để ăn mòn một vị cường giả Tai Biến, còn trở nên vụn vẹo đến mức như vậy.”

“Có lẽ trong quá trình nghiên cứu, hẳn và vị Chí Cao kia đã kết nối với nhau, vì thế mới bị ăn mòn triệt để.”

Ôn Duệ thành thật, cơ bản là không hề vòng vo, giao hết toàn bộ tài liệu mình nắm giữ cho Ôn Văn.

Trong đó bao gồm cả nghiên cứu về người bị lây nhiễm, làm Ôn Văn có thể hiểu cơ bản về sức mạnh của đại hiền giả.

Thực lực của Ôn Duệ không bằng một phần trăm của Ôn Văn hiện giờ, dưới uy lực của đại hiền giả mà hẳn có thể thu thập được nhiều tình báo như vậy quả thực không dễ dàng.

“Được rồi, chuyện gì cần nói ta đã nói hết rồi, con có thể đi cứu vớt thế giới rồi.”

Ôn Văn đứng dậy, đi tới cửa phòng giam, vừa định nhắc chân đi ra ngoài thì dừng lại.

Anh đứng ở cửa phòng giam, đứng hơn một phút thì đưa lưng về phía Ôn Duệ nói: “Tôi biết vì sao ông vẫn không xuất hiện, tôi đã nhìn thấy tình cảnh năm đó, ông cho rằng tôi đã giết mẹ... vì thế trước kia tôi đã trách oan ông.”

“Cái chết của mẹ quả thật có liên quan tới tôi, nhưng không phải tôi giết bà ấy... chỉ là, tôi không kịp cứu bà ấy.”

Biểu cảm của Ôn Duệ cứng ngắc, trong nháy mắt có rất nhiều thứ hiện lên trong đầu hắn.

Sau đó hắn chợt bật cười: “Thì ra là thế, ha ha, thì ra là thế... chẳng qua hiện giờ nói những chuyện này có tác dụng gì, ta đã không cần nữa rồi.”

Không phải hắn nói dối, hắn biết mình nên phản ứng thế nào, chỉ là hắn không thể làm ra dạng biểu cảm như vậy.

Vì chống lại sự điên cuồng, vì theo đuổi kiến thức mà Ôn Duệ đã bỏ đi rất nhiều thứ vô dụng, lần này tìm Ôn Văn xin giúp đỡ không chỉ vì tình cha con, mà bởi vì hắn biết chỉ có Ôn Văn mới cứu được mình.

Có điều nếu nói hắn không còn sót lại chút tình cảm nào thì chỉ là lời nói vô căn cứ, hắn chỉ không còn cảm giác quá mãnh liệt.

“Vậy sao... vậy ông ở tạm nơi này một hồi đi, đây là nơi an toàn tuyệt đối, chờ tới khi sự việc kết thúc, chúng ta sẽ nói chuyện kỹ hơn.”

...

Từ trạm thu nhận ra ngoài, Ôn Văn xem thời gian một chút, sau đó bay tới địa bàn của Kỳ Sĩ Đêm Tối, cũng là pháo đài khoa học kỹ thuật dưới lòng đất.

Nhà xưởng ngầm bình thường vẫn luôn náo nhiệt, lúc này lại rất yên tĩnh, Ôn Văn không thấy ai cả.

Dưới sự hướng dẫn từ tin tức Kỵ Sĩ Đêm Tối gửi tới, Ôn Văn đi tới một căn phòng trống.

Bên trong đột nhiên xuất hiện rất nhiều máy móc, có thứ phun nước, có thứ phát sáng về phía Ôn Văn.

Ôn Văn ở chỗ này trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, gân xanh trên trán nổi lên, anh rất muốn phá hủy mọi thứ ở nơi này...

Đợi đến khi quy trình hoàn tất, Ôn Văn rốt cuộc cũng gặp được Kỵ Sĩ Đêm Tối, chỉ thấy hắn ngồi trên ghế, cười tươi rói nhìn anh.

“Ông giải thích xem, rốt cuộc là chuyện gì?” Ôn Văn tức giận đùng đùng hỏi.

Kỵ Sĩ Đêm Tối nhún vai vô tội nói: “Mặc dù là ông nói cho tôi biết chuyện, thế nhưng tôi không thể loại trừ khả năng ông cũng trúng chiêu, vì thế cần ông thông qua kiểm tra một phen.”

“Đừng khó chịu, lúc thứ này mới hoàn thành, tôi cũng đi qua một lượt rồi.”

Phương pháp kiểm tra đo lường có bị ăn mòn hay không là Kỵ Sĩ Đêm Tối mới tăng ca nghiên cứu chế tạo ra sau khi lấy hàng mẫu từ Diệp Hải Mạt.

Tất nhiên những thiết bị đo lường này đều có sẵn, hơn nữa đều là cấp bậc cao nhất liên bang.

Vì nghiên cứu một ít nhược điểm của quái vật, Kỵ Sĩ Đêm Tối đã sớm bỏ ra một số tiền lớn để chế tạo ra căn phòng này, nghiên cứu của hắn là trong điều kiện gì thì sức mạnh kia sẽ bị kiểm tra ra.

“Tuy tôi đã nghiên cứu thành công xem làm sao kiểm tra ra dấu vết của sức mạnh này, nhưng nó lại cần quái nhiều thiết bị

đo lường, chi phí cũng rất cao, tức là chỉ có thể tiến hành kiểm tra cho vài người.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối thở dài nói, sau khi trở lại căn cứ, hắn đã để tất cả nhân viên trở về nhà nghỉ ngơi, tình huống hiện giờ làm hắn không tin tưởng được bất cứ ai.

Trước đó sau khi tách ra với Ôn Văn, hắn căn bản không đi bắt quái vật mà lập tức tiến hành nghiên cứu phương pháp kiểm tra, bằng không ngay cả Ôn Văn hắn cũng không dám tin.

Ôn Văn bất đắc dĩ lắc đầu: “Không cần làm tới mức này đâu.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối phản bác: “Phải đủ cẩn thận mới có thể đi xa hơn, không phải ai cũng có thể dùng ánh mắt để nhìn ra được vấn đề.”

“Có điều tôi đoán rằng hiện giờ số lượng người bị đại hiền giả khống chế có lẽ vẫn chưa đủ nhiều, bằng không hắn đã sớm lật bàn rồi, điều chúng ta cần làm là tìm ra phương pháp kiểm tra quy mô lớn trước khi hắn lật bàn.”

Ôn Văn gãi mặt, suy nghĩ của Kỵ Sĩ Đêm Tối vô tình lại hợp với suy nghĩ của anh.

Chẳng qua đối với vấn đề này, anh đã tìm được biện pháp giải quyết, đây là phương pháp mà Ôn Duệ đã nói cho anh biết.

Anh lấy ra một cặp kính, nói với Kỵ Sĩ Đêm Tối: “Nhanh chóng sản mớ mớ thiết bị đo lường này của ông là chuyện không thể nào, nhưng sản xuất loại mắt kính này với quy mô lớn thì ông có thể làm được đúng không?”

[hết 1230]

Chương 1231. Tình huống khẩn cấp

Kỵ Sĩ Đêm Tối cầm lấy chiếc kính, phát hiện rìa kính có khắc một tổ ký hiệu nhỏ, trong mặt kính có một luồng hơi thở màu đỏ đang chậm rãi lượn lờ.

Hắn đeo kính vào, phát hiện sự vật trước mắt có thay đổi, mọi thứ đều trở nên vụn vẹo, giống như thế giới này tràn đầy ác ý.

“Ý của ông là, dùng thứ này có thể nhìn ra ai bị ăn mòn à?”

“Sức mạnh này làm người ta có cảm giác xấu, quả thực có vài phần giống với sức mạnh trên người Diệp Hải Mạt.”

“Mà ở thế giới hiện thực này, phần lớn sức mạnh mà quái vật sử dụng đều tới từ bảy vị Chúa Tể Tối Cao, sức mạnh của vị chúa tể thứ tám rất ít khi xuất hiện.

“Mà sức mạnh đại hiền giả dùng để ăn mòn người siêu năng chính là tới từ vị Chúa Tể Tối Cao này.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối thay đổi sắc mặt: “Ý ông là... Vua Vô Danh?”

Ôn Văn gật đầu: “Sức mạnh bên trong cặp kính này được tôi gọi là cuồng khí, nó cũng tới từ Vua Vô Danh, vì thế thông qua cặp kính này có thể nhìn thấy sức mạnh của đại hiền giả.”

“Tôi đề nghị ông đeo kính này ra ngoài nhìn một cái, tình cảnh đó sẽ làm ông đời này khó quên.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối mang theo mắt kính của Ôn Văn, từ trụ sở của mình bay ra ngoài, nhìn mớ sợi tơ tím xanh và phần đầu tơ

kéo về phía khu Úc Đại, và cả bóng ảo không lò màu tím xanh.

Yên lặng quan sát một hồi, Kỵ Sĩ Đêm Tối mới từ bầu trời bay xuống.

“Tôi sẽ tranh thủ sản xuất loại kính này, nhất định phải đủ nhanh, thời gian còn lại của chúng ta không nhiều.”

Ôn Văn gật đầu: “Ông chỉ cần chế tạo kính và ký hiệu khắc bên trên, sau đó tôi sẽ rót cuông khí vào.”

Tiếp đó Kỵ Sĩ Đêm Tối mang cặp kính đi, nhanh chóng kiểm tra nhóm nhân viên của mình một phen, cuối cùng phát hiện nhân viên bình thường không có người nào bị ăn mòn, mà nhóm nhân viên người siêu năng thì có khoảng một phần mười bị đại hiền giả ăn mòn.

Kỵ Sĩ Đêm Tối gọi tất cả nhân viên chưa bị ăn mòn trở về nhà xưởng, bắt đầu dùng tốc độ nhanh nhất sản xuất loại mắt kính này của Ôn Văn.

Nguyên liệu cần dùng để sản xuất mắt kính rất đơn giản, điểm phức tạp duy nhất là ký hiệu dùng để chứa đựng cuông khí, với năng lực chế tạo của nhà xưởng Kỵ Sĩ Đêm Tối thì có thể dễ dàng sản xuất.

Sau khi sản xuất tới một số lượng nhất định thì Ôn Văn sẽ tiến hành rót cuông khí.

Có điều vẽ ký hiệu cần thời gian nhất định, vì thế Ôn Văn và Kỵ Sĩ Đêm Tối tiếp tục nghiên cứu sức mạnh của đại hiền giả.

“Bên Diệp Hải Mạt thế nào rồi?” Kỵ Sĩ Đêm Tối hỏi.

Hắn biết Ôn Văn đã đưa Diệp Hải Mạt tới một nơi kỳ quái, nơi đó hẳn là con bài chưa lật của Ôn Văn, mà hiện giờ Diệp Hải Mạt cũng đã tỉnh lại.

Ôn Văn để ý thức tiến vào trạm thu nhận, phát hiện Diệp Hải Mạt đã tỉnh lại trong phòng giam, nhìn phòng giam tối đen như mực mà có chút sợ hãi.

Nhất là khi nhìn thấy thảm trạng của hai quái vật cấp Tai Biến khác, và cả Mặc Cung thỉnh thoảng đi ngang qua, hẳn chỉ cảm thấy tê rần da đầu.

Có điều ở trong mắt Ôn Văn, hơi thở màu tím xanh ở trên người hẳn đã biến mất, chỉ còn lại một dấu vết sáng màu ở trên cổ.

Ôn Văn thả Diệp Hải Mạt ra khỏi trạm thu nhận, ông ta nhìn thấy Ôn Văn và Kỵ Sĩ Đêm Tối thì sắc mặt lập tức trở nên vui vẻ.

“Sao hai người lại ở đây, tôi nói cho hai người biết nhé, trước đó tôi bị bắt tới một chỗ khủng bố lắm, ở đó...”

Còn chưa nói hết câu thì Diệp Hải Mạt đã trợn trắng mắt, sau đó xúc tua tím xanh xuất hiện trên dấu ấn ở cổ, ánh mắt hẳn trở nên nguy hiểm.

Ôn Văn lập tức chộp Diệp Hải Mạt vào trạm thu nhận một lần nữa, sau đó lắc đầu với Kỵ Sĩ Đêm Tối: “Xem ra triệu chứng của hẳn chỉ giảm bớt khi bị tôi tóm, một khi trở lại hiện thực lại tiếp tục bị đại hiền giả khống chế.”

Đây không phải tin tốt, bởi vì có nghĩa là cường giả cấp Tai Biến bị đại hiền giả ăn mòn tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng bọn họ không thể tiếp tục tham chiến.

Hơn nữa hiện giờ cũng không thể xác định sau khi đại hiền giả chết đi, bọn họ có thể khôi phục bình thường hay không, nói không chừng bọn họ phải ở trong trạm thu nhận của Ôn Văn cả đời.

Hai người lại tiếp tục nghiên cứu một chút, lại có phát hiện mới.

Chính là có hai quần thể không bị đại hiền giả ăn mòn.

Một là nhân viên thu nhận của trạm thu nhận, sau khi đại hiền giả bắt đầu ăn mòn, trạm thu nhận đã có người biến mất, nhưng hiện giờ chưa có trường hợp bị ăn mòn đồng loạt.

Ôn Văn hiểu nguyên do, bọn họ đã được sức mạnh của trạm thu nhận bảo vệ, đại hiền giả muốn hoàn toàn ăn mòn không phải chuyện dễ.

Mà quần thể còn lại chính là người bình thường không có sức mạnh.

Có lẽ bởi vì đại hiền giả khinh thường, nhưng không có người nào cả cũng khá quý dị.

Vì thế Ôn Văn và Kỵ Sĩ Đêm Tối đã tiến hành thử nghiệm với một ít tử tù.

Cuối cùng phát hiện thật ra sức mạnh của đại hiền giả có thể ăn mòn người bình thường, dù sao thì với sức mạnh của bọn họ thì không thể nào chống đỡ được sức mạnh của đại hiền giả.

Nhưng hiện giờ trong cơ thể người bình thường lại có ‘khí’ tồn tại, khí là thể hiện thực hóa của sức mạnh tinh thần và sức mạnh cơ thể, một khi bọn họ bị ăn mòn thì khí sẽ tiêu tan.

Sau khi khí biến mất, người đó sẽ trở nên uể oải không phân chấn, làn da hốc mắt biến thành xanh đen, trên người tỏa ra mùi khó ngửi, dùng mắt thường cũng có thể thấy được bọn họ bị ăn mòn.

Đột nhiên Ôn Văn nghĩ tới lời hội phó Srisin đã nói khi đó.

Nếu muốn bình an hóa giải trận tai nạn này, có được kết quả tốt nhất thì phải dựa vào kế hoạch nhân loại mới.

Hiện giờ xem ra lời tiên đoán này thật sự rất chính xác, nếu đại hiền giả không cố kỵ ăn mòn người bình thường và tiến

hành che giấu, cho dù đến cuối cùng bọn họ thắng được thì người bình thường cũng không còn lại bao nhiêu.

“Trong quá trình sản xuất mất kinh, chúng ta hãy đi kiểm tra nhóm Người Phán Quyết trước đi, hi vọng chỉ có một mình Diệp Hải Mạt bị ăn mòn, bằng không hậu quả có thể xem là tai họa.”

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời ngồi trên Hắc Nguyệt của Ôn Văn, nhanh chóng bay tới vị trí của nhóm cường giả Tai Biến, kiểm tra từng người một.

Gặp người bị ăn mòn thì tạm thời đánh dấu, gặp người không bị ăn mòn thì báo cho đối phương biết chân tướng.

Gần một ngày, bọn họ đã ghé thăm toàn bộ cường giả Tai Biến của hiệp hội.

Kết quả nhận được không mấy lạc quan, quả nhiên ngoại trừ Diệp Hải Mạt vẫn còn người khác bị ăn mòn.

Bản thân những người này không hề hay biết, nhưng chỉ cần một mệnh lệnh của đại hiền giả thì bọn họ sẽ trở thành kẻ địch của Hiệp Hội Thợ Săn.

Trong số đó, tình huống bết bát nhất là Thần Rắn Kurkan, hắn không phải chỉ bị ảnh hưởng ý chí như Diệp Hải Mạt, hắn đã bị sức mạnh tím xanh ăn mòn từ trong ra ngoài.

Kurkan là thần linh sinh ra từ tín ngưỡng, mà thổ dân theo tín ngưỡng này bị đại hiền giả ăn mòn thì nó cũng sẽ liên đới tới trên người Kurkan...

[hết 1231]

Chương 1232. Vẫn tồn tại

Tình huống của Kurkan là nghiêm trọng nhất, cơ bản là đã hết thuốc chữa, tình huống của những người khác thì đỡ hơn một chút.

Pháp sư truyền kỳ Hải Lâm vẫn luôn ẩn cư cũng có dấu vết xúc tua tím xanh trên đầu.

Mặc dù bản thân hắn không có vấn đề gì, nhưng chỉ cần nhận được mệnh lệnh của đại hiền giả thì hắn sẽ làm ra những chuyện trái với ý muốn.

Thấy hắn cũng bị ăn mòn, Ôn Văn liền hiểu được Ô Hủy Diệt làm sao lại bị mất, và cả vì sao Diệp Hải Mạt bị trúng chiêu.

Bởi vì Hải Lâm là chủ lực phong ấn Ô Hủy Diệt, hơn phân nửa vết tích phong ấn Ô Hủy Diệt là tác phẩm của Hải Lâm, muốn thả Ô Hủy Diệt ra ngoài, thuận tiện gài bẫy cả Diệp Hải Mạt đang trông coi.

Hai vị khác bị ăn mòn là đại đế Vertu của khu Gấu Trắng và Tiên Phong 60!

Ôn Văn nhớ lại, lúc anh thu thập quái vật cảm xúc thì đại đế Vertu không có mặt ở khu vực mình quản lý, cũng không biết đi đâu làm gì.

Vì thế tội phạm truy nã đại diện cho cảm xúc ‘Vui’ gây nháo loạn ở sở thú tư nhân của Vertu mới cần Ôn Văn ra tay.

Lúc Ôn Văn tới cung điện Gấu Trắng, cũng tức là nhà đại đế Vertu để bắt lão gấu trắng kia, toàn bộ hành trình Vertu không hề xuất hiện, có lẽ khi đó Vertu đã trúng chiêu.

Mà cơ hội ăn mòn Tiên Phong 60 có lẽ là lần hấn cắn nuốt Tiên Phong 100, khi đó không ai biết vấn đề trên người đại hiền giả, vì thế Tiên Phong 60 không hề hay biết mình đã nuốt tai họa ngấm vào bụng.

Vì thế cường giả Tai Biến của Hiệp Hội Thợ Săn hiện giờ đã có bốn người bị đại hiền giả ăn mòn.

Nói rõ một chút, trạng thái ăn mòn của cường giả cấp Tai Biến có hai loại.

Một loại là ăn mòn hoàn toàn, đó chính là hoàn toàn biến thành con rối của đại hiền giả, loại ăn mòn này đã hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, hơn nữa cũng cần một quá trình khá dài.

Một loại khác là ăn mòn bình thường, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn không đề phòng đại hiền giả là được.

Đại hiền giả sẽ lưu lại sức mạnh của Vua Vô Danh trong cơ thể người bị ăn mòn, phần sức mạnh này sẽ mọc rễ nảy mầm, sau đó âm thầm ảnh hưởng tư duy của đối phương, để bọn họ làm ra những hành vi trái với ý muốn.

Đại hiền giả không có nhiều thời gian để hoàn toàn ăn mòn tất cả cường giả Tai Biến như vậy, hơn nữa cường giả cấp Tai Biến của Hiệp Hội Thợ Săn mất tích một khoảng thời gian dài sẽ khiến hiệp hội cảnh giác, vì thế chỉ có Kurkan dựa vào tín ngưỡng là bị ăn mòn hoàn toàn.

Nhưng điều phiền phức nhất là bản thân những người này không hề biết mình có vấn đề.

Ngoại trừ những người bị ăn mòn, những vị cường giả cấp Tai Biến khác đều đã nhận được tin tức từ Ôn Văn và Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Lúc đầu bọn họ không tin, nhưng khi thông qua mắt kính nhìn thấy hết thảy thì không thể không tin tưởng lời của nhóm

Ôn Văn.

Vốn bên Hiệp Hội Thợ Săn chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng cường giả Tai Biến, nhưng cứ vậy thì bọn họ mới là bên rơi vào hoàn cảnh xấu, tình huống nguy cơ hết như mây đen tụ trên đầu mỗi người.

Ôn Văn nhìn về phía hội phó Srisin: “Trong tình huống như thế này, hẳn là hội trưởng có thể ra tay rồi chứ?”

“Thực lực của đại hiền giả không biết như thế nào, trong chúng ta có khả năng chỉ có hội trưởng là thắng được hắn, cho dù chỉ xuất hiện một tiếng đồng hồ vẫn có thể giúp chúng ta xoay đổi cục diện.”

“Dưới sự uy hiếp của đại hiền giả, cho dù dẫn dụ vào quái vật Tai Biến tới vẫn có thể chấp nhận được.”

Nghe thấy lời Ôn Văn nói, mọi người cùng nhìn về phía Srisin, đề nghị của Ôn Văn rất chính xác, hiện giờ quả thực chỉ có phương pháp này mới đảm bảo xoay chuyển cuộc chiến.

Nhưng Srisin lại cười khổ lắc đầu: “Không được, không chỉ hội trưởng không thể ra tay, ngay cả một vị hội phó khác cũng không thể rời khỏi cá voi khổng lồ Thiên Mạc.”

Trong mắt Kỵ Sĩ Đêm Tối lóe lên tia sáng, câu trả lời của Srisin đã xác thực suy đoán về hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn của hắn.

Được xem là một bậc thầy tình báo, Kỵ Sĩ Đêm Tối sớm đã tiến hành điều tra toàn diện về Hiệp Hội Thợ Săn, rất nhiều bí mật của hiệp hội đã nằm trong tay hắn, chỉ có thân phận của hội trưởng vẫn luôn là một bí ẩn.

Mỗi thành viên của Hiệp Hội Thợ Săn đều biết về thành tích của hội trưởng, mỗi vị Người Phán Quyết cũng biết hội trưởng đang làm gì.

Nhưng có người nào từng gặp và trò chuyện với hội trưởng Hiệp Hội Thợ Săn không?

Chưa từng có!

Nữ chiến thần Sao Mai Ishna nhíu mày hỏi: “Trách nhiệm của hội trưởng rất lớn, bình thường không ra mặt cũng thôi đi, hiện giờ đã tới thời điểm tồn vong của hiệp hội rồi, nếu hấn còn không chịu ra tay thì thế giới này sẽ bị hủy diệt.”

Cô từng thấy phiên bản trẻ tuổi của hội trưởng trong hình chiếu thời gian, trong ấn tượng của cô thì người nọ sẽ không làm ngơ không nhìn thấy nguy cơ như vậy.

Kỵ Sĩ Đêm Tối đi tới trước mặt Srisin, vỗ bàn: “Chỉ sợ không phải là không thể ra tay, mà là không có cách nào, hoặc nên nói là... hội trưởng mà chúng ta vẫn luôn dựa vào, thật sự tồn tại sao?”

Vẻ mặt Srisin chấn động, hấn không ngờ Kỵ Sĩ Đêm Tối lại biết nhiều như vậy.

Lời nói của Kỵ Sĩ Đêm Tối giống như châm ngòi một thùng thuốc súng, làm nhóm Người Phán Quyết khác ò lên, hội trưởng không tồn tại là có ý gì?

“Hiện giờ nguy cơ tồn vong sống chết đã rất nguy cấp, ông đừng có che che giấu giấu như vậy nữa, nói rõ chuyện của hội trưởng đi.”

Srisin hơi ngửa người lên, ánh mắt trống rỗng, có một số việc hấn không muốn nói, nhưng bây giờ không nói thì không được.

“Kỵ Sĩ Đêm Tối nói không sai, hội trưởng mà mọi người biết, đã mất rồi...”

“Chẳng qua ngài ấy vẫn còn tồn tại!”

“Ngàn năm trước khi hiệp hội vừa mới thành lập, hội trưởng quả thực mạnh mẽ nhìn xa trông rộng như mọi người đã biết, dẫn dắt hiệp hội đi trên con đường đúng đắn.”

“Bất cứ kẻ địch nào ở trước mặt ngài ấy cũng chỉ là gà đất chó sành, khi đó không có kẻ nào có tư cách làm đối thủ của ngài ấy.”

“Nhưng khi toàn bộ thế giới này đều đè nặng trên vai của ngài ấy thì tôi phát hiện tình trạng của ngài ấy thay đổi, thậm chí tôi có thể cảm nhận được tính mạng của ngài ấy đang dần trôi đi.”

“Loại sinh mệnh trôi đi này đáng lý ra không nên xuất hiện trên người cường giả như ngài ấy.”

“Vì thế tôi và một vị hội phó khác đã gặng hỏi đủ cách, lúc đó bọn tôi mới chiếm được đáp án.”

“Thì ra sau khi hiệp hội thành lập không lâu, lá chắn ngăn cản quái vật Tai Biến từ kẽ nứt tiến vào đã hoàn toàn rách nát, ngài ấy vẫn luôn dùng sức mạnh của mình để duy trì sự yên ổn cho thế giới.”

“Nhưng sức mạnh của ngài ấy có hạn, vì thế tính mạng của ngài ấy cũng đang chậm rãi tiến tới điểm cuối.”

“Nếu ngài ấy mặc kệ thế giới này, với thực lực của ngài ấy, cho dù thế giới bị hủy diệt thì ngài ấy vẫn có thể tồn tại vĩnh viễn, nhưng ngài ấy lại không thể mặc kệ.”

“Vì thế ở phần cuối của sinh mệnh, ngài ấy lựa chọn dung hợp với một vật thu nhận, trở thành Thu Nhận Chí Cao, tên của nó là ‘Cảng Tránh Gió’.”

“Cảng Tránh Gió trở thành một lá chắn của thế giới hiện thực, ngăn cản quái vật bị trục xuất tới kẽ nứt tiến vào hiện thực.”

“Tôi và một vị hội phó khác phải luôn có một người ở lại Đảo Thợ Săn, mỗi phút mỗi giây bổ sung cho lá chắn lỗ hổng.”

“Chẳng qua mặc dù ngài ấy đã mất nhưng sức mạnh của ngài ấy vẫn đang bảo vệ thế giới này...”

[hết 1232]

Chương 1233. Huyết tộc bị tập kích

Sau khi nghe Srisin nói xong, mọi người đều trầm mặc.

Có người xúc động vì hội trưởng đã hi sinh chính mình bảo vệ thế giới, có người cảm thấy bản thân bị lừa dối, có người vì đột nhiên mất đi chỗ dựa lớn mà cảm thấy mờ mịt.

Ôn Văn nhún vai nói: “Nói cách khác, hiện giờ chỉ có chúng ta có thể ra mặt đối phó đại hiền giả?”

Srisin gật đầu: “Chỉ e là vậy.”

Ôn Văn nhìn một vòng xung quanh, người mạnh nhất ở đây hẳn là hội phó Srisin.

Sau đó là nhóm Người Phán Quyết nguyên bản, Kỵ Sĩ Đêm Tối, Ishna, Sakuraba Ichiro, Tuân Anh và tư tế Sa Hải.

Người Phán Quyết vinh dự mới, có Ôn Văn, Kyogoku Kura, Yêu Thú Tinh.

Cộng lại là chín cường giả Tai Biến, bản thân Ôn Văn cũng có vài con bài chưa lật, Hiệp Hội Thợ Săn có lẽ cũng còn nội tình, nhưng tổng thể so với bên đại hiền giả thì vẫn là thế yếu.

Srisin gật đầu nói: “Như vậy việc chúng ta cần làm hiện giờ là chuẩn bị sẵn sàng để phản công, tuy rất khó nhưng chúng ta cũng chỉ có một lựa chọn này mà thôi.”

“Tôi sẽ đi hóa giải phong ấn một món thu nhận chí cao, hi vọng nó có tác dụng trong cuộc chiến cuối cùng này, về phần những chuyện khác thì phải dựa vào mọi người rồi.”

Ôn Văn biết hẳn nói chuẩn bị là có ý gì, hiện giờ bọn họ đã rơi vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối, vì thế muốn lật ngược chỉ có một biện pháp, đó chính là chuẩn bị sẵn sàng trước khi đại hiền giả tiến hành lật bàn, sau đó phản công trước hẳn ta một bước.

Vì thế việc cần chuẩn bị chỉ có hai điểm quan trọng, một là ẩn giấu, hai là phải nhanh!

Ẩn giấu là trước khi hành động phải cố gắng sắp xếp thật tốt, cố gắng không buông bỏ bất cứ điểm mấu chốt nào.

Mà ‘nhanh’ là sau khi hành động bắt đầu phải dùng tốc độ nhanh nhất đánh tan lực lượng bên đại hiền giả.

Ưu thế lớn nhất hiện giờ của bọn họ chính là đại hiền giả không biết kế hoạch của bọn họ, cũng không biết bọn họ có phương pháp phát hiện người bị ăn mòn.

Một khi bọn họ ra tay thì ưu thế này sẽ bại lộ, vì thế bọn họ chỉ có cơ hội một lần.

Vì lần cơ hội duy nhất này, bọn họ phải chuẩn bị rất nhiều.

...

Quái vật của Ô Hủy Diệt dưới sự hướng dẫn của đám quái thú kia, tiếp tục tàn sát bừa bãi trên thế giới.

Dàn quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn, vào ngày Ôn Văn đưa ra kế hoạch đã tụ họp một phen, mọi hành động tiếp theo đều phù hợp với logic của đại hiền giả, là cố hết sức giết quái vật.

Đại hiền giả nhìn từng con quái thú bị tiêu diệt, tâm trạng của hẳn ngày càng vui sướng hơn, kế hoạch của hẳn đã ngày càng gần thành công hơn.

Mà ở phía sau, ở các nơi khác của liên bang cũng đang lặng lẽ phát sinh thay đổi.

Khu Kim Ung, trong một tòa pháo đài cổ có lịch sử mấy trăm năm.

Sở Vĩ khoác áo choàng máu, ngồi trên thủ tọa.

Mà bên dưới hắn phân biệt đứng mười ba vị Vampire cấp bậc chân tự, bọn họ là tộc trưởng của mười ba gia tộc Huyết tộc.

Sau khi Elie Stuart bị bắt, gia tộc của hắn đã chọn một vị tộc trưởng mới, hơn nữa cũng có thực lực chân tự.

Huyết tộc bình thường rất hiếm khi thấy mặt, dù sao bọn họ cũng là chủng tộc siêu phàm lớn nhất ở thế giới trong, sức mạnh ẩn giấu rất kinh người.

Khắp thế giới đều có huyết tộc tồn tại, hơn nữa còn có một số chủng tộc sinh vật bóng tối phụ thuộc vào huyết tộc.

Mỗi gia tộc đều đã trải qua truyền thừa hơn ngàn năm, có tộc còn theo cơ chế tộc trưởng thay phiên, ba vị cường giả chân tự sẽ có một vị đảm nhiệm vị trí tộc trưởng, hai vị khác sẽ ngủ say, cứ cách trăm năm sẽ thay phiên một lần.

Vì thế thực lực tổng hợp của huyết tộc rất kinh người, nếu không phải thần linh của bọn họ, cường giả cấp Tai Biến bất tử, Huyết hoàng đế Vlad Gandor đã biến mất không còn dấu vết thì thật ra thực lực của bọn họ không hề thua kém bất cứ tổ chức bí ẩn lớn nào.

Có điều hôm nay, nhóm huyết tộc kiêu ngạo này đều quỳ một chân xuống đất.

Điều bọn họ kính trọng không phải Sở Vĩ, mà là Huyết hoàng đế Vlad ở trong cơ thể Sở Vĩ.

Trước đó, Sở Vĩ được Ôn Văn phái tới chiêu hàng nhóm huyết tộc này.

Hắn vừa tới liền xông thẳng tới địa bàn trung tâm của huyết tộc, bắt đầu miệng lưỡi khuyên nhủ nhóm lão huyết tộc.

Gì mà bỏ gian tà theo chính nghĩa, trở lại cuộc sống dưới ánh mặt trời, so với Hiệp Hội Thợ Săn thì huyết tộc chỉ là gà đất chó sành, cần phải tương thân tương ái với nhân loại...

Những lời này vừa nói ra, đám huyết tộc liền nổi giận, này mà là chiêu hàng sao?

Rõ ràng là khiêu khích!

Vì thế đám huyết tộc bắt đầu hành hạ Sở Vĩ tới chết hơn trăm lần, bởi vì thể chất cương thi của Sở Vĩ nên thực lực của hắn cũng gia tăng nhanh chóng trong quá trình bị hành hạ đến chết.

Dần dần nhóm huyết tộc phát hiện bọn họ đã không thể dễ dàng giết chết Sở Vĩ nữa.

Hơn nữa loại thể chất bất tử này cũng làm nhóm huyết tộc nghi ngờ, sau khi kiểm tra một phen thì bọn họ phát hiện Sở Vĩ và Huyết hoàng để có rất nhiều sâu xa!

Hiện giờ tất cả huyết tộc đều xem Sở Vĩ như vật tổ tôn sùng mà cung phụng.

Đồng thời cường giả huyết tộc rải rác khắp các nơi trên thế giới đều chạy trở về, chỉ vì muốn gặp vật biểu tượng Sở Vĩ.

Chỉ là bọn hắn chỉ tôn kính Sở Vĩ, còn lời lẽ chiêu hàng của Sở Vĩ thì cơ bản đều là vào tai này ra tai kia.

Bọn họ chỉ xem Sở Vĩ là vật may mắn, giam lỏng ở vị trí đó, hơn nữa Sở Vĩ tới thì bọn họ cũng có trụ cột, có thể càng vui vẻ làm chuyện xấu hơn.

Không có khả năng vì vài câu nói của Sở Vĩ mà từ bỏ hiệp ước đồng minh, mỗi Vampire đều căm thù Hiệp Hội Thợ Săn tới tận xương tủy.

Hơn nữa bọn họ chỉ nghi ngờ thân phận Sở Vĩ, mà không biết Huyết hoàng đế ở ngay trong cơ thể Sở Vĩ.

Hiện giờ chỗ ở của bọn họ là khu vực sở hữu riêng của huyết tộc, giống với dãy núi Tề Linh, nơi này Hiệp Hội Thợ Săn sẽ không dễ dàng tới quấy rầy.

Mật độ huyết tộc ở nơi này cao tới dọa người, có thể tùy ý nhìn thấy Vampire mọc răng nanh.

Sở Vĩ bất đắc dĩ nhìn đám người ở bên dưới, trong lòng chỉ muốn thông qua trạm thu nhận rời khỏi nơi này.

Chuyện chiêu hàng có lẽ hẳn không làm được rồi, cộng thêm thái độ của đám Vampire hiện giờ rất cung kính, hẳn không thể ra tay đánh người.

Đột nhiên Sở Vĩ cảm nhận được mặt đất chấn động, giống như có thứ gì đó đang xông tới địa bàn huyết tộc.

Nhóm huyết tộc ra ngoài xem thử liền phát hiện một con quái thú cao trăm mét, cả người đầy gai nhọn đang từng bước tiến tới, phía sau nó là vô số quái vật của Ô Hủy Diệt.

Một vị tộc trưởng nhíu mày, hẳn biết quái thú này là đại hiền giả thả ra, nhưng vì sao nó lại muốn tới tấn công huyết tộc bọn họ?

Hắn vội vàng thông qua một thiết bị đặc biệt liên lạc với Hội Học Thuật Chân Lý, hỏi xem vì sao chỗ bọn họ lại bị tập kích, hai bên rõ ràng là đồng minh.

Nhưng câu trả lời dành cho hắn chỉ là mảnh mờ mịt.

Lúc này toàn bộ Hội Học Thuật Chân Lý đã không còn người nào bình thường, mà đại hiền giả cũng không cần gìn giữ quan hệ với nhóm tổ chức bí ẩn nữa.

Hắn đã bình an vượt qua thời kỳ nguy hiểm, kế tiếp trên tinh cầu này chỉ có kẻ địch của hắn, không có đồng minh.

Loại đồng minh xuất công không xuất lực như huyết tộ, cứ coi như không tồn tại là được, dù sao trong số quái thú, ngoại trừ rồng Chung Yên Gallontan, tất cả đều không bị đại hiền giả khống chế.

[hết 1233]

Chương 1234. Sự cố của Ánh Mắt Vực Sâu

Không nhận được hồi phục từ Hội Học Thuật Chân Lý, lòng của vị tộc trưởng kia lạnh đi phân nửa.

Đám quái thú này đã tàn sát bừa bãi mấy ngày, vì thế bọn họ biết chúng có thể tạo thành tổn hại lớn cỡ nào.

Mặc dù ở nơi này bọn họ có rất nhiều cường giả, nhưng đối phó với loại quái thú này, trừ phi là cường giả cấp Tai Biến, bằng không có số lượng cũng không có ý nghĩa.

Có điều mặc dù không nhìn thấy hi vọng thắng lợi thì nhóm huyết tộc vẫn phải cố gắng chống cự, bởi vì đây là lựa chọn duy nhất của bọn họ.

Đây là tài sản hợp pháp duy nhất của bọn họ ở trên tinh cầu này, vô số huyết tộc đã kinh doanh ở đây ngàn năm, nếu nơi này bị hủy diệt thì tổn thất của bọn họ rất lớn.

Đám quái vật tới từ Ô Hủy Diệt thì bị quét sạch nhanh chóng.

Nhưng quái thú khổng lồ kia thì nhóm huyết tộc không có cách nào.

Sức mạnh của sinh vật này quá mạnh mẽ, năng lực phòng ngự tương đương cấp Tai Biến, mặc dù nhóm huyết tộc đã sử dụng toàn bộ sức mạnh thì cũng không có cách nào phá vỡ.

Hơn nữa con quái thú nhím này có thể sử dụng gai nhọn trên người để bắn ra như tên lửa đạn đạo, lúc rơi xuống đất sẽ nổ tung, nơi nó đi qua là một đồng hỗn loạn.

Mười ba vị tộc trưởng chân tự chống cự một hồi thì từ bỏ, chỉ có thể trơ mắt nhìn thánh địa huyết tộc của mình bị một con nhím to bự đập hư.

Ngay lúc tất cả mọi người đều đã từ bỏ, một bóng dáng vọt tới xông thẳng về phía con quái thú.

Bóng dáng kia đã kích thích nhóm huyết tộc, làm bọn họ một lần nữa dâng trào ý chí chiến đấu, muốn...

Nhưng xúc động của nhóm huyết tộc chỉ dừng lại ở đây, bởi vì bóng dáng kia đã bị trực tiếp giẫm thành bánh thịt.

Một vệt ánh sáng xuất hiện, Sở Vĩ sống lại ở bên chân quái thú, trực tiếp mở trạng thái Tai Biến.

Cơ thể được tạo thành từ những đường cong màu đen nằm trên cơ thể quái thú, sức mạnh trong suốt dần biến thành màu xám, sau đó bắt đầu bong ra từng chút một.

Sức mạnh này hiển nhiên rất mạnh mẽ, nhưng nó được chống đỡ bởi sức sống mạnh mẽ bên trong cơ thể khổng lồ của quái thú, mà Sở Vĩ có thể trực tiếp hấp thu sức sống của nó.

Một vị huyết tộc có vẻ khá lâu năm dụi dụi mắt, dùng mũi hít một hơi, sau đó khiếp sợ nhìn Sở Vĩ.

Dáng vẻ và hơi thở của Sở Vĩ, cộng thêm cơ thể bất tử quý dị của hắn, tất cả đều tương ứng với Huyết hoàng đế, trước kia bọn họ chỉ nghi ngờ, mà giờ đây rốt cuộc đã được chứng thực.

Tất cả huyết tộc đồng loạt trở nên cuồng nhiệt, cơ thể bọn hắn biến thành dơi, giống như vòi rồng từ lỗ hồng sức mạnh mà Sở Vĩ mở ra chui vào bên trong.

Nhóm huyết tộc nằm úp sấp trên cơ thể quái vật, giống như phủ lên nó một tầng quần áo màu đen, đã không còn tầng sức mạnh bảo vệ, con quái thú kia cao lắm chỉ là một túi máu khổng lồ.

Quái thú nhím âm âm ngã xuống, nhóm huyết tộc uống no quay sang quỳ rạp xuống trước mặt Sở Vĩ.

Sở Vĩ khôi phục trạng thái bình thường, hẳn có thể cảm nhận được thái độ của nhóm huyết tộc đối với mình đã có thay đổi rất lớn.

“Nhiệm vụ chiêu hàng mà Ôn Văn giao cho mình, hiện giờ có lẽ đã hoàn thành...”

...

Biển sâu vẫn luôn làm người ta có cảm giác bị đè nén, ngoại trừ đám cá có thể phát sáng thỉnh thoảng bơi qua bơi lại, nơi này không có chút ánh sáng nào.

Một đội quân thủy tộc khổng lồ bơi trong dòng nước đen kịt, đi tới bên ngoài một tòa thành phố nước, dẫn đầu là Kẻ Dịch Mộng Starro.

Đột ngột này không tiến vào thành phố mà phát ra tín hiệu, để càng nhiều quái vật thủy tộc ra khỏi thành phố.

Vốn nhóm quái vật thủy tộc còn tưởng là có nhiệm vụ gì, nhưng sau khi bọn họ ra ngoài thì bị nhóm Starro tập kích, xúc tua màu tím xanh chui vào trong cơ thể bọn nó, để bọn nó cũng biến thành một dạng như Starro.

Thành phố trong nước đột nhiên chấn động, trên cơ thể cổ thần Ensuk xuất hiện bóng ảo màu xanh lá cây.

Hắn tức giận nhìn về phía Starro, không chế người hẳn phái ra ngoài, còn để đối phương trở lại bắt người, nếu để hắn biết là kẻ nào gây ra chuyện này, hẳn nhất định sẽ để đối phương phải trả giá thật đắt.

Nhóm Starro cũng dừng hòng nghĩ tới chuyện rời khỏi biển, chỉ cần bọn họ bơi trong nước thì Ensuk có thể chôn vùi chúng trong vùng biển này trước khi chúng kịp thoát đi.

Nhưng khi ý thức Ensuk tỏa ra dò xét thì đột nhiên rụt trở lại.

Cấp bậc của hắn đủ cao để cảm nhận được sức mạnh màu tím xanh kia, nếu không thức tỉnh bản thể thì cho dù là hắn cũng không thể nào chống cự lại thứ đó.

Dù sao thì đối tượng mà thứ đó muốn đối phó là nhân loại trên đất bằng, vậy cứ để hắn đi đi.

Đợi vài năm sau, Ensuk tỉnh lại thì thế giới này sẽ bị hắn càn quét một phen, sau đó trở thành thuộc địa mới của Mẹ Vĩ Đại!

...

Trụ sở chính của Ánh Mắt Vực Sâu, Sparta có chút đứng ngồi không yên.

Gần đây Ánh Mắt Vực Sâu có chút không đúng.

Về phần lạ chỗ nào thì hắn cũng không nói rõ được.

Điểm khác biệt lớn nhất chính là nghị trưởng trở nên rất kỳ quái, tuy cô ta vốn là một người phụ nữ rất biến thái, nhưng không đến mức như thế này.

Từ sau lần cô ta trở về dưỡng thương, cô ta giống như biến thành một người khác.

Mỗi ngày đều bảo thành viên của Ánh Mắt Vực Sâu tiến vào phòng của mình.

Thành viên Ánh Mắt Vực Sâu tiến vào đó có nam cũng có nữ, sau khi tiến vào mỗi người đều phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mà lúc đi ra thì biểu cảm giống như bị hút khô.

Từ khi nào nghị trưởng Garcia lại có khẩu vị nặng như vậy?

Vốn cô ta cũng ăn sạch cả trai lẫn gái, nhưng cũng chỉ chọn những người đẹp mắt, không đến mức già trẻ lớn bé nhạt nhẽo quá queo cũng gặm tuốt như vậy...

Hơn nữa thỉnh thoảng cô ta cũng có vài kiểu chơi mới mẻ, sẽ bắt vài người bình thường tới chịu tội, không chỉ hại mỗi người nhà.

Cứ dựa theo khuynh hướng này thì cũng sắp tới lượt Sparta rồi.

Tuy Sparta đang ở doanh trại phe Tào nhưng lòng ở phe Hán nhưng bởi vì vấn đề xuất thân nên cũng phải chịu chút đày đọa, vì thế hắn cũng không quá sợ hãi.

Hơn nữa tuy người bước ra từ phòng nghị trưởng đều có chút khác biệt vì điều so với trước kia, nhưng ít ra cũng không nguy hiểm tới tính mạng.

Có điều vì lý do an toàn, hắn vẫn hỏi ý kiến Ôn Văn một chút.

Lúc đầu nghe thấy chi tiết không phù hợp với thiếu nhi, Ôn Văn còn định ghi nhớ những tình tiết này lại, có thời gian thì để Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng biên soạn phục dựng lại cho mình xem.

Thế nhưng nghe tới khúc sau thì vẻ mặt Ôn Văn trở nên nghiêm túc, bởi vì chuyện này quá quen thuộc.

Vì để kiểm tra suy đoán của mình, Ôn Văn đã cho Sparta cặp kính, để hắn quan sát Ánh Mắt Vực Sâu một phen, kết quả phát hiện khắp mọi nơi đều là xúc tua tím xanh.

Mà nơi phát ra sức mạnh tím xanh lớn nhất lại chính là phòng của nghị trưởng Garcia!

Trên người Garcia đều là xúc tua tím xanh, xem ra lần trước cô ta quay trở về dưỡng thương đã bị đại hiền giả nhân

cơ hội trực tiếp ăn mòn hoàn toàn.

Sau khi nhận được kết quả này, Ôn Văn thở dài một hơi, ngay cả ông lớn cũng bị ăn mòn, đám lính lác khác bị giải quyết cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Không ngờ Ánh Mắt Vực Sâu trốn trốn tránh tránh, chiến đấu với Hiệp Hội Thợ Săn rất nhiều năm lại bị chính đồng minh của mình tiêu diệt.

Nơi này đã không còn an toàn, vì thế Ôn Văn đã gọi Sparta trở về.

[hết 1234]

Chương 1235. Tai họa của tổ chức bí ẩn

Phát hiện vấn đề ở Ánh Mất Vực Sâu, Ôn Văn cũng lo lắng cho gián điệp của mình ở các tổ chức khác, bắt đầu hỏi thăm kiểm tra một lượt.

Kết quả phát hiện thành phố nước Oye đã xảy ra vấn đề.

Cho dù hấn rất khoái chí khi thấy Ensuk gặp chuyện, nhưng biết Ensuk dễ dàng chịu thỏa hiệp như vậy thì cũng có chút khiếp sợ, cũng nhận thức rõ hơn về mức độ mạnh mẽ của kẻ địch.

Thông qua những gián điệp khác, Ôn Văn cũng hiểu một chút về hành tung của cường giả cấp Tai Biến của liên minh tổ chức bí ẩn.

Đầu tiên là Phong Quỷ Thần, vị này từng nhắc lên một trận tai nạn ở khu Hoa Phủ, sau lần đầu tiên bị tập kích thì không có động tĩnh.

Căn cứ theo tin tình báo từ gián điệp của Ôn Văn, sau lần hành động đầu tiên, Phong Quỷ Thần đã trốn vào thành phố quỷ Phong Đô và đóng cửa không ra ngoài nữa, tựa hồ đang tránh né gì đấy.

Có lẽ Phong Quỷ Thần chính là người đầu tiên biết về âm mưu của đại hiền giả.

Có điều lão quỷ hư hỏng tới không thể nào tả nổi này đương nhiên sẽ không báo cho Hiệp Hội Thợ Săn biết mà chỉ tự mình trốn đi.

Bên cướp sa mạc cũng không mấy lạc quan, bọn họ đột nhiên bị Hội Học Thuật Chân Lý đâm sau lưng, chỉ có một nhóm nhỏ thành công trốn thoát, số còn lại đều đã trở thành con rối của đại hiền giả.

Kẻ địch trước nay của tư tế Sa Hải là bò cạp sa mạc Thuram cũng không rõ sống chết.

Hội Anh Em Bạc biến thành Hội Anh Em Tím Xanh, những tổ chức bí ẩn khác không chết thì cũng tàn.

Không có tổ chức bí ẩn nào có thể ngờ được, liên minh tổ chức bí ẩn xuất hiện chẳng những không thể giúp bọn chúng quật khởi, ngược lại chỉ làm chúng bị tiêu diệt.

Tổ chức bí ẩn cỡ lớn mà còn như vậy, tổ chức bí ẩn cỡ nhỏ lại càng thảm thiết, vô số tổ chức đã bị diệt vong.

Khác với Hiệp Hội Thợ Săn, đại hiền giả không hề che giấu khi tiêu diệt những tổ chức nhỏ này, hơn nữa đại hiền giả cũng quá hiểu về bọn họ, muốn tiêu diệt là chuyện dễ dàng.

Ôn Văn chuyển ánh mắt về phía tiên cảnh xinh đẹp ở vùng cực bắc, trao đổi với một vị nhân viên thu nhận ở đó.

Người của tổ chức Ý Chí Tự Nhiên đều rất hiền hòa, có một số người còn thích hành hiệp trượng nghĩa, vì thế trong tổ chức có không ít gián điệp của Ôn Văn.

Từ miệng gián điệp Ôn Văn biết được tiên cảnh vẫn an toàn thì anh cũng an tâm.

Người áo đen vừa mới biến mất không lâu, Ôn Văn không muốn Thần Mặt Trăng cũng gặp chuyện không may.

Có điều bên đó cũng trải qua một trận đại chiến, có điều nơi này là địa hình dễ thủ khó công, còn có Thần Mặt Trăng trấn giữ, đạo gàn đây không hiểu sao đột nhiên trở nên khá nóng lạnh, vì thế phòng thủ cũng dễ dàng.

Sau đó nơi mà Ôn Văn chú ý nhất chính là Giáo Đường Vinh Quang.

So với những tổ chức bí ẩn phân lớn đều là kẻ ác kia, rất nhiều thành viên của Giáo Đường Vinh Quang vẫn còn giữ được sự lương thiện, nếu bọn họ cũng chết thì có chút đáng tiếc.

Nhưng hiện giờ Ôn Văn và Hiệp Hội Thợ Săn còn chưa lo xong cho mình, vì thế cũng không có cách nào ra tay giải cứu.

Trong Giáo Đường Vinh Quang, Ôn Văn có hai gián điệp, theo thứ tự là nữ mục sư Windsor có tình cảnh bi thảm, và thiên sứ thánh kiếm ăn mặc khá táo bạo chịu trách nhiệm bảo vệ Windsor.

Còn có một gián điệp bị động, chính là Hosta bị trồng xiềng xích mà không hề hay biết.

Từ miệng gián điệp biết được tình cảnh của Giáo Đường Vinh Quang hiện giờ, Ôn Văn có chút chấn động, sau đó thờ dài một hơi.

So với tình cảnh rục rở ngày xưa, Giáo Đường Vinh Quang hiện giờ có hơi buồn thảm.

Nơi này đã không còn ánh sáng lộng lẫy, khắp nơi là kiến trúc tan hoang và xác chết la liệt.

Nhóm nhân viên thần chức này đã chết trong tay của đồng minh.

Làm Ôn Văn có chút khó hiểu là trong Giáo Đường Vinh Quang không có người nào bị ăn mòn.

Sau khi cẩn thận hỏi chuyện từ gián điệp thì Ôn Văn mới hiểu ra nguyên nhân bọn họ không bị ăn mòn.

Hết thấy là vì tính chất sức mạnh của Giáo Đường Vinh Quang.

Quyền năng của Vua Vô Danh là hủy diệt, mà quyền năng của Đấng Tạo Hóa là sáng tạo và ánh sáng.

Sức mạnh của hai bên vốn bài xích lẫn nhau, vì thế sức mạnh của đại hiền giả không thể ăn mòn thành viên Giáo Đường Vinh Quang cũng là chuyện bình thường.

Có lẽ đây chính là nguyên do đại hiền giả tiến hành tàn sát Giáo Đường Vinh Quang, nếu để Giáo Đường Vinh Quang biết được bản chất thật của đại hiền giả, bọn họ nhất định sẽ trở thành kẻ địch.

Nói không chừng Giáo Đường Vinh Quang có phương pháp khắc chế sức mạnh của đại hiền giả, vì thế đại hiền giả lựa chọn tiêu diệt Giáo Đường Vinh Quang trước.

Có điều đáng mừng là lúc ban đầu khi thành lập liên minh tổ chức bí ẩn, Giáo Đường Vinh Quang đã chia thành hai phái và diễn ra nội chiến.

Phái Thần Giáng đồng ý sẽ kết hợp với những tổ chức bí ẩn khác gieo tai họa cho thế giới đã đánh bại phái Thần Ân có nhân số ít ỏi và đang ở hoàn cảnh xấu.

Có điều Giáo hoàng Charles cầm đầu phái Thần Giáng cũng không đuổi tận giết tuyệt phái Thần Ân, chỉ nhốt bọn họ vào nhà giam ngầm của một tòa giáo đường lớn.

Lúc biến cố xảy ra, vị cha xứ già canh giữ ở tòa giáo đường này, dùng sức của một mình mình che chở cho người ở đây, ngay cả đại hiền giả cũng không khiêu chiến thái quá với vị cha xứ già này.

Về phần kết cục của những người khác, Ôn Văn thông qua ánh mắt của gián điệp bị động Hosta đã nhìn thấy rất rõ.

Giáo hoàng Charles ngồi trên vị trí của mình, hai mắt vô thần, thánh khí ẩn chứa sức lực mạnh mẽ bị tùy ý ném dưới đất.

Phần bụng và ngực của hắn cắm một ống hút màu trắng, thứ này không ngừng cướp đi máu thịt của hắn.

Ống hút này tới từ ve chúa!

Ve chúa từng bị Mặc Cung phong ấn đã đầy máu sống lại dưới sự trợ giúp của đại hiền giả.

Đầu tiên giáo hoàng Charles bị gián điệp Hosta dùng dụng cụ do đại hiền giả cung cấp đánh lén, sau đó lại bị người của đại hiền giả phái tới vây đánh, trực tiếp chết thảm tại chỗ, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Máu thịt của hắn được dùng làm chất dinh dưỡng cho ve chúa khôi phục.

Nếu không có tên gián điệp Hosta này, Giáo Đường Vinh Quang cũng không thất bại hoàn toàn như vậy.

Trong số thuộc hạ của đại hiền giả, Hosta là cá thể hiếm có không bị ăn mòn.

Bởi vì có hai tầng Buff là thánh lực và xiềng xích của trạm thu nhận, Hosta có thể hoàn mỹ chống cự lại sự ăn mòn, hắn không bị đại hiền giả khống chế, nhưng hắn nguyện ý giúp đỡ đại hiền giả hủy diệt thế giới.

Sự điên cuồng của Hosta đã hấp dẫn đại hiền giả, người như thế mà chỉ bị ăn mòn thì đúng là quá lãng phí.

Vì thế đại hiền giả đã chủ trì một lần nghi thức, để Hosta cũng sở hữu sức mạnh của Vua Vô Danh, mà ve chúa chính là thú cưỡi của Hosta....

Ánh mắt Ôn Văn nghiêm nghị, chờ tới khi thời cơ cho phép, thì anh sẽ để Hosta ném mùi trả giá.

Anh nhìn đồng mắt kính đã xếp thành ngọn núi nhỏ, xoa xoa mi tâm bắt đầu truyền cuồng khí.

Dùng phương pháp này để truyền cường khí thì chỉ có thể cất chứa được một tháng, nhưng như vậy đã đủ rồi.

Một tháng đã đủ để quyết định số phận của thế giới này.

Nếu bọn họ thắng, thế giới hiện thực thịnh vượng phồn vinh, nếu bọn họ thua thì thế giới sẽ hoàn toàn diệt vong.

Có lẽ Ôn Văn có thể thông qua trạm thu nhận và thành phố Yurianu để chuyển dời một nhóm người, nhưng cũng chỉ giữ được một mối lửa cho thế giới này.

Ôn Văn thật sự hi vọng sự việc không tới nước này.

[hết 1235]

Chương 1236. Nguy cơ của gia tộc họ Kiều

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nháy mắt đã qua bảy ngày.

Sự chuẩn bị của Hiệp Hội Thợ Săn cũng đã tới lúc kết thúc, trận quyết chiến cuối cùng đã gần bắt đầu.

Một số mắt kính kỳ quái lưu chuyển trong quần thể thợ săn nhưng không nhắc lên bất cứ gợn sóng nào.

Bởi vì sở hữu được mắt kính đều là cường giả có năng lực rất mạnh, cũng rất đáng tin.

Nhóm thợ săn này được kiểm tra kỹ lưỡng, xác định không có vấn đề, bọn họ cũng phải giữ bí mật nghiêm ngặt, cho dù chết cũng không lộ ra sự tồn tại của mắt kính trước khi hành động bắt đầu.

Kỵ Sĩ Đêm Tối còn tri kỷ gia tăng thêm tính năng tự hủy cho mắt kính, hạ thấp khả năng bại lộ xuống mức thấp nhất.

Nhiệm vụ của nhóm thợ săn này là tiến hành khảo sát toàn bộ Hiệp Hội Thợ Săn trước khi hành động, xác định ai có vấn đề ai không có vấn đề, để đến khi hành động có thể một phát trí mạng.

Ngày thứ tư, tất cả quái thú ở bên ngoài đều đã bị tiêu diệt, thế nhưng vẫn còn một số quái thú ẩn núp trong bóng tối, sẵn sàng tập kích.

Mà vào lúc này ở khu Kim Ưng, lãnh địa gia tộc Joelle, mọi thứ có vẻ rất an bình.

Địa vị của gia tộc Joelle ở khu Kim Ưng là chuyện không thể nghi ngờ.

Cả gia tộc có sáu vị cường giả cấp bậc chân tỵ, chiếm cứ nửa giang sơn của Hiệp Hội Thợ Săn khu Kim Ưng.

Thật ra siêu năng lực sẽ không di truyền, siêu năng lực trên người mỗi người đều là có một không hai.

Nhưng đời sau của người siêu năng sẽ có linh cảm mạnh và cơ sở tốt, cũng dễ dàng thức tỉnh siêu năng lực tương tự với cha mẹ.

Vì thế một gia tộc sẽ có người siêu năng có năng lực tương tự tồn tại, gia tộc Joelle, gia tộc họ Tuân đều là dạng gia tộc này.

Nghiêm chính là nói thì nhà họ Ôn cũng vậy.

Trong lãnh địa rộng lớn của gia tộc chỉ có một vị chân tỵ là Kiều Trì Joelle canh giữ.

Những cường giả khác đã phân bố ở khắp khu Kim Ưng, tiêu diệt đám quái vật đang tung hoành, Kiều Phỉ Nhã đang tiếp nhận khảo nghiệm, cần có người trông coi.

Kiến trúc đồ đạc trong gia tộc bị hư hao cũng chả sao, nhưng Kiều Phỉ Nhã đang khảo nghiệm không thể bị quấy rầy.

Vì thế sẽ do Kiều Trì cực kỳ cuồng em gái tự mình bảo vệ.

Kiều Trì gỡ cặp kính màu đen xuống, đây là mắt kính cường khí của Ôn Văn, sau đó hần thở dài một hơi.

Hần biết trong gia tộc Joelle cũng có rất nhiều người bị thứ màu tím xanh kia ăn mòn.

Những người bị ăn mòn này hoàn toàn không hay biết gì cả, sau khi trở thành con rối thì nghe theo mệnh lệnh của đại hiền giả tiến hành ăn mòn người khác.

Kiều Trì biết rõ chuyện này, thế nhưng trước khi nhận được mệnh lệnh, hắn nhất định phải giả vờ như không biết.

Thậm chí không thể giải cứu những thành viên trong gia tộc sắp bị ăn mòn, cảm giác này làm hắn rất khó chịu.

Nhưng Kiêu Trì là một thợ săn hợp cách, hắn biết mình nên làm gì.

Đột nhiên Kiêu Trì nhận được một cuộc điện thoại, là một thợ săn gọi tới, báo rằng có một con quái thú mới xuất hiện, phương hướng nó tiến tới là lãnh địa gia tộc Joelle.

Với tốc độ của nó thì rất nhanh sẽ tiến tới hồ nước mà Kiêu Phi Nhã đang khảo nghiệm.

Kiều Trì thay đổi sắc mặt, lập tức bay theo hướng đối phương đã báo, bay được một khoảng cách thì nhìn thấy một con quái thú đang nhanh như chớp tập kích tới.

Đó là một con quái thú voi khổng lồ, lưng của nó chất đầy bụi bặm, có thực vật linh tinh sinh trưởng bên trên.

Con voi khổng lồ này không có kỹ năng hoa hòe như đám quái thú khác, thế nhưng lực phòng ngự của nó lại càng mạnh mẽ hơn, hơn nữa thể trọng khủng bố tới mức khoa trương, điều này khiến cho mỗi bước đi của nó sẽ làm mặt đất lưu lại một cái hố thật sâu, lấy hố sâu làm trung tâm, xung quanh sẽ xuất hiện chấn động như động đất cấp tám, có thể nói là thiên tai di động.

“Khôn khiếp, sao thứ này lại tới đây chứ, đúng là xúi quẩy.”

Kiều Trì hùng hùm hồ hồ gọi một cuộc điện thoại nhờ đại ma pháp sư Hải Lâm giúp đỡ.

Gia tộc bọn họ có tình hữu nghị rất tốt với Hải Lâm, gặp chuyện quái thú tập kích gia tộc như thế này, Hải Lâm chắc

chấn sẽ ra tay giúp đỡ.

Nhưng làm Kiều Trì hơi nghi hoặc là sau khi quay số, hắn nhận được hồi phục là : ‘Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi hiện không thể liên lạc...’

Phương pháp khoa học kỹ thuật hiện đại này có chút không đáng tin, vì thế Kiều Trì thử đổi phương pháp khác, kết quả đã dùng tất cả phương pháp mà vẫn không thể liên hệ được với Hải Lâm.

Rơi vào đường cùng, Kiều Trì chỉ có thể tự mình ngăn chặn con voi khổng lồ này, dù sao hắn cũng là cường giả cấp bậc chân tự, cho dù không thể phá vỡ lớp phòng ngự cũng có thể trì hoãn hành động của nó.

Hắn đã gửi thông báo cho người trong gia tộc, bọn họ sẽ lập tức tới viện trợ.

Số đồ đạc và tài sản trong gia tộc có bị quái thú hủy đi cũng chỉ là râu ria, nhưng khảo nghiệm của Kiều Phi Nhã thì tuyệt đối không thể bị quấy rầy.

Kiều Phi Nhã khảo nghiệm ở dưới lòng đất, một khi bị sóng địa chấn do con voi này ảnh hưởng tới cũng không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

“Tốt nhất là em mau ra ngoài đi, không biết anh có thể chống đỡ được bao lâu.”

Nhìn quái vật to lớn đang từng bước tiến tới, Kiều Trì hít sâu một hơi, dựng thẳng khiên, ánh sáng vàng óng chiếu vào tấm khiên.

Ánh sáng hóa thành bóng ảo của tấm khiên, không ngừng mở rộng tạo thành một tấm khiên cao năm mươi mét, trực tiếp chống đỡ trước mặt con voi khổng lồ.

Căn cứ vào tình báo của hiệp hội, hướng đi tới của con voi này là cố định, mặc dù nửa đường bị dẫn dụ rời đi thì nó vẫn sẽ quay trở lại tuyến đường ban đầu.

Vì thế nếu muốn kéo dài thời gian, biện pháp tốt nhất chính là chống cự chính diện.

Àm âm...

Voi khổng lồ và tám khiên va chạm với nhau, động tác của nó rút cuộc cũng đã chậm lại, nhưng vẫn đang tiếp tục tiến tới.

Trên người Kiều Trì phóng ra ánh sáng vàng, dùng sức một mình mình chống đỡ con quái vật cao trăm mét này, voi khổng lồ tức giận dùng ngà và vòi của mình quật tới, tiếng vang chói tai phát ra, sức va chạm cũng tạo thành ảnh hưởng hủy diệt cho hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng theo thời gian kéo dài, Kiều Trì cũng bắt đầu lực bất tòng tâm, xung quanh cũng đã có một vài thành viên gia tộc ngăn chặn con quái vật này, thế nhưng hiệu quả cũng không lớn.

Dù sao thì siêu năng lực bọn họ sử dụng cũng có hạn, không thể tạo thành tổn hại với đối phương, chỉ đơn giản là phóng ra sức mạnh, độ tổn hao kinh người.

Mà con voi khổng lồ này muốn tiến tới thì chỉ cần sử dụng sức mạnh cơ thể.

Voi khổng lồ vẫn tiến tới, cuối cùng nó rút cuộc cũng tới được hồ nước mà Kiều Phi Nhã đang tiến hành khảo nghiệm, bước chân nặng nề của nó làm hồ nước chấn động.

Thứ trong hồ khẳng định cũng bị ảnh hưởng.

Mắt Kiều Trì đỏ lên, khóe miệng cũng ứa máu, áo giáp trên người hắn bắt đầu vỡ vụn, sức mạnh gần khô cạn, thế nhưng

hắn vẫn không từ bỏ, cho dù thiêu đốt sinh mạng thì hắn cũng phải kiên trì đến cùng.

Lúc chân voi gần như sắp bước vào trong hồ nước thì một tia kiếm vàng óng từ trong hồ nước vọt ra, trực tiếp chém về phía đầu voi.

Thân hình khổng lồ của con voi hoàn toàn không có cách nào chống lại sức mạnh từ vết kiếm này, cả phần đầu voi khổng lồ bị hất tung lên, cơ thể to lớn nặng nề ngã nhào xuống đất, giống như một quả siêu bom bùng nổ, nhắc lên vô số bụi bặm...

Lúc này một bàn tay mảnh khảnh đặt lên vai Kiều Trì, giúp hắn không ngã xuống.

[hết 1236]

Chương 1237. Mở màn quyết chiến

Hồ nước bị vệt kiếm ánh sáng hắt tung, hóa thành trận mưa to đổ xuống, mỗi giọt nước đều lóng lánh ánh sáng màu vàng, Kiều Phi Nhã từ phía sau đỡ lấy Kiều Trì, một lượng năng lượng hiền hòa khổng lồ thâm nhập vào cơ thể Kiều Trì, làm hắn không đến mức tiêu hao sức mạnh quá độ mà ngất xỉu.

Kiều Trì quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện trên người Ishna không có áo giáp, chỉ có một bộ quần áo trắng.

Phía sau cô tựa hồ có bóng ảo kiếm sĩ cầm kiếm đội trời đạp đất.

Hình dạng của bóng ảo này giống hệt với bức họa tổ tiên được đời đời gia tộc Joelle cung phụng, là Vua kỵ sĩ Joseph Joelle!

Bóng ảo gật đầu với Kiều Phi Nhã, sau đó tiêu tan trong không khí, kiếm dài trong tay Kiều Phi Nhã dần hiện ra ký tự màu vàng, mà trên trán cô cũng xuất hiện một chiếc vương miện.

“Anh trai, nếu không có anh kéo dài thời gian thì em cũng thể đi tới bước cuối cùng, cảm ơn anh.”

“Chuyện kế tiếp giao cho em đi, em sẽ nhanh chóng làm thật thứ này, sau đó anh nói cho em biết khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì.”

Nhận được lời khẳng định của em gái, Kiều Trì nhếch môi mỉm cười, cười như một kẻ ngu ngốc.

Thật ra voi khổng lồ không có cách nào quấy rối khảo nghiệm của Kiều Phi Nhã, nhưng nếu nói vậy với Kiều Trì thì hẳn sẽ rất vui.

Voi khổng lồ đứng dậy, hàm răng của nó đã gãy, một bên tai bị tia kiếm chém mất, đôi mắt nhỏ của nó nhìn Kiều Phi Nhã đầy sợ hãi.

Kiều Phi Nhã giơ kiếm dài, ký hiệu màu vàng tỏa sáng: “Mặc dù không biết mày là thứ gì, nhưng muốn giết mày thì chỉ cần một kiếm!”

Lúc đang chuẩn bị chém một kiếm thì Kiều Phi Nhã đột nhiên khựng lại, sau đó chộp lấy cổ áo Kiều Trì lui về sau vài trăm mét.

Tiếp đó chỉ thấy một thiên thạch màu đỏ từ trên không rơi xuống, đập thẳng vào lưng con voi kia.

Một đóa mây hình nấm vọt thẳng lên, máu thịt trên lưng con voi biến mất, chỉ còn lại xương trắng như tuyết.

Một quả cầu có ký hiệu xanh da trời từ trong đá vọt ra, bên trong quả cầu là một ông cụ đội nón trông khá chật vật.

Hắn là pháp sư truyền kỳ Hải Lâm.

“Hai người điên rồi sao, sao đột nhiên lại tấn công tôi?” Hải Lâm ngẩng đầu, tức giận nhìn lên bầu trời.

“Chuyện này rất khó giải thích, nói tóm lại là ông đang bị chút phiền phức ký sinh, bọn tôi cần phải tạm thời bắt giam ông lại.”

“Tốt nhất ông đừng phản kháng, như vậy tốt cho tất cả mọi người, có điều ông chắc chắn sẽ không bó tay chịu trời rồi.”

Hai bóng dáng trên bầu trời, một là Tuân Anh, người còn lại là Ôn Văn.

Kiều Phi Nhã kinh ngạc nhìn bọn họ, có chút không hiểu được thế cục hiện giờ.

Cô chỉ tham gia khảo nghiệm một trận mà thôi, thời gian cũng chỉ là một khoảng ngắn, vừa ra ngoài thì tất cả đều đã thay đổi.

Gia tộc bị tập kích, thành phố hỗn loạn, khắp nơi đều lộn xộn, điều kỳ quái nhất là cô nhìn thấy Hiệp Hội Thợ Săn nội chiến.

Vậy cô nên giúp bên nào?

Hải Lâm có quan hệ đồng minh với gia tộc cô, rất nhiều năm qua vẫn luôn chăm sóc gia tộc Joelle, theo lý thì cô nên giúp đỡ Hải Lâm.

Nhưng Tuân Anh cũng rất chăm sóc cô, Ôn Văn còn là bạn của cô...

Vì thế Kiều Phi Nhã quyết định xem rõ thế cục, tạm thời không giúp ai cả.

Lúc này điện thoại của Kiều Trì vang lên, hấn cầm lên xem một chút, chỉ thấy trên điện thoại có một dấu chấm than thật to, là tín hiệu hành động chính thức bắt đầu.

“Ngày này rốt cuộc cũng tới, mình đã chờ tới sắp phát điên rồi!”

Kiều Trì đeo mắt kính vào, sau đó lấy ra một cái hộp, bên trong đều là loại kính tương tự.

Kiều Trì nhìn về phía Hải Lâm, phát hiện bên ngoài đầu Hải Lâm cũng có xúc tua màu xanh nhạt, tức là Hải Lâm cũng đã bị ăn mòn.

“Không ngờ ngay cả ngài Hải Lâm cũng bị...”

“Kiều Phi Nhã, thời gian gấp gáp, anh không tiện nói nhiều, tình huống cụ thể thì hiệp hội đã gửi tới điện thoại của thợ săn rồi.”

“Em đeo cặp kính này vào, tất cả những người có xúc tua tím xanh trên người đều là kẻ địch!”

“Đây là chuộc chiến liên quan tới tương lai của thế giới, dùng trận chiến này để tuyên bố thực lực của em đi!”

Sau khi nói xong, Kiều Trì mang theo hộp mắt kính đi tới chỗ dừng chân của gia tộc, nơi đó có rất nhiều người siêu năng, trong đó cũng có người bị ăn mòn.

Tuân Anh và Ôn Văn đồng thời vung tay, từng cây kiếm dài cũ kỹ và kiếm năng lượng màu đen lượn lờ trong không trung.

Ở bên dưới, Hải Lâm cũng nhận được thông báo của hiệp hội, lập tức hiểu được tình cảnh của mình.

Mấy năm trước có một lần hấn tỉnh lại sau khi tu luyện thì cảm thấy có chút không đúng, giống như bị thiếu sót ký ức, nhưng hấn theo bản năng không để ý tới những điều khác thường này.

Trung gian cũng có một khoảng thời gian hấn rơi vào trạng thái khác thường, chỉ sợ là bị đại hiền giả thao túng đi làm chuyện gì đó.

Trước đó Hải Lâm vẫn luôn nghi hoặc, đại hiền giả làm thế nào nháy mắt phá được phong ấn của Ô Hủy Diệt, sau đó còn phong ấn Diệt Hải Mạt ở bên trong.

Nếu là chính bản thân hấn ra tay thì mọi chuyện đều rất đơn giản.

“Tôi sẽ phong ấn...”

Hải Lâm đang định tự phong ấn sức mạnh của mình, nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện thì trong mắt hắn hiện lên xúc tu màu tím xanh, sau đó hơi thở trên người hắn trở nên nguy hiểm.

Ôn Văn và Tuân Anh cũng phát tay, kiếm dài trên bầu trời đồng thời rơi xuống, vũng vàng áp chế Hải Lâm.

Nếu hai người bọn họ đã xuất hiện ở nơi này, cho dù Hải Lâm có bị không chế thì vẫn nắm chắc khả năng bắt được hắn.

Không chỉ có nơi này tiến hành động thủ, tất cả bốn vị Người Phán Quyết bị ăn mòn đều có hai vị Người Phán Quyết đồng thời tấn công.

Mà trong hiệp hội cũng đang tiến hành hành động loại bỏ người bị ăn mòn.

Tất cả thợ săn và nhân viên thu nhận của trạm thu nhận đều đồng thời hành động, đánh cho đại diện giả trở tay không kịp.

Ánh kiếm lóe sáng, Ôn Văn ngồi trên Hắc Nguyệt, soạt một cái xuất hiện ở bên cạnh Kiều Phi Nhã, cột nỏ nói với cô: “He he, lâu rồi không gặp, không ngờ cô đã đột phá.”

“Cô tới giúp tôi nhanh chóng không chế ông cụ này đi, sau đó cùng tôi tới một nơi, trước đó vì không đủ nhân thủ nên tôi chỉ có thể đi một mình, giờ có thêm cô thì phần thắng lại càng lớn hơn.”

Kiều Phi Nhã liếc mắt, nhưng cũng không phản bác sắp xếp của Ôn Văn.

Thông qua nhận định của cô, cộng thêm lời Kiều Trì đã nói trước đó, chính cô cũng thử đeo kính vào, vì thế hiện giờ cô cũng hiểu được tình huống cấp bách cỡ nào.

Trong tình huống cái gì cũng không hiểu, nghe theo sắp xếp của Ôn Văn mới là hành động tối ưu nhất.

“Đánh bại ông ấy là được rồi đúng không, tôi sẽ cố hết sức.”

Trong mắt Kiều Phi Nhã lóe lên tia sáng vàng, kiếm dài trong tay cũng lóe sáng, sau đó một luồng kiếm khí đánh về phía Hải Lâm.

Kiếm khí này là cô tích tụ để đối phó con voi khổng lồ kia, hiện giờ vừa vặn dùng để đối phó Hải Lâm.

Hải Lâm đang khó khăn chống đỡ đòn tấn công của nhóm Ôn Văn, lúc này chịu thêm đòn tấn công của Kiều Phi Nhã thì lá chắn bắt đầu xuất hiện vết rạn, chính hắn cũng phun ra một ngụm máu.

[hết 1237]

Chương 1238. Những chiến trường khác

Năng lực của Hải Lâm là sức mạnh ma pháp tích góp được trong một khoảng thời gian dài.

Cũng thức là thông qua những phương thức tập hợp sức mạnh thần bí như chữ viết Yuta, trận pháp ký hiệu để tiến hành tấn công.

Thực lực của hắn xếp nhóm trên trong số Người Phán Quyết, nếu như sớm chuẩn bị thì có thể phát huy năng lực chiến đấu vượt xa thực lực bản thân.

Chẳng qua hắn không ngờ mình lại trở thành kẻ địch của Hiệp Hội Thợ Săn, vì thế cũng không có pháp thuật nhắm vào nhóm Ôn Văn.

Cộng thêm sau khi bị ăn mòn, đầu óc của hắn không thể nào tỉnh táo, đối với một pháp sư mà nói, đầu óc không tỉnh táo là nhược điểm trí mạng.

Hắn không ngừng phóng ra pháp thuật có uy lực mạnh, số pháp thuật này thoát nhìn rất khủng bố, cũng rất nguy hiểm đối với nhóm Ôn Văn, nhưng bởi vì người điều khiển đang không tỉnh táo, uy lực không thể phát huy hoàn toàn.

Ba đối thủ của Hải Lâm đều là kiếm khách.

Kiếm khí của Tuân Anh là kiếm khí sắc bén hơi mờ, mỗi chiêu đều cực kỳ sắc bén tinh xảo, nhưng cũng có một luồng linh khí bông bênh như kiếm tiên.

Mà kiếm khí của Ôn Văn có màu đỏ thẫm xen lẫn ma khí ngập trời, thỉnh thoảng còn phun ra những ngôn từ độc ác đê táncông, giống như một cây kiếm ác ma đáng sợ.

Kiếm khí của Kiều Phi Nhã lại có một phong cách khác, có màu vàng chói lọi đầy oai vệ, nghiền nát thần uy cuộn cuộn thành bột phấn.

Ba vị kiếm khách cao cấp nhất hợp sức có ưu thế tuyệt đối, dễ dàng nghiền nát phòng ngự của Hải Lâm.

Vài vết kiếm ánh sáng xuyên qua cơ thể làm Hải Lâm tạm thời mất đi ý thức.

Cùng lúc đó, cuộc chiến tương tự cũng đang tiến hành ở các nơi khác trong liên bang.

...

Tiên Phong 60 mờ mịt đi trên đường phố, sau khi cắn nuốt Tiên Phong 100, thực lực của hắn đã trở nên mạnh hơn.

Nhưng không biết vì sao trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện giọng nói của Tiên Phong 100, âm thanh kỳ lạ này gần như muốn bức điên hắn.

Hắn có thể cảm giác được một loại sức mạnh kỳ quái bắt đầu mọc rễ nảy mầm trong cơ thể mình, thế nhưng hắn không có sức mạnh để ngăn cản.

“Trước cứ mặc kệ mấy thứ này, kẻ địch của mình là đại hiền giả, chỉ cần giết chết hắn, cho dù mình biến thành thứ gì cũng chẳng sao.”

“Thế nhưng tên đại hiền giả kia đang ở đâu?”

Trong mắt Tiên Phong 60 xuất hiện xúc tua tím xanh, nhìn người đàn ông mặc quần áo của Kỵ Sĩ Đêm Tối đứng phía trước, mà mặt người này thì giống hệt đại hiền giả!

Phía sau cũng có một người đàn ông đi tới, người này mặc áo màu vàng đất và đeo mặt nạ kỳ quái, thoát nhìn hẳn là tư tế Sa Hải, nhưng trên người hẳn cũng tỏa ra mùi của đại hiền giả.

“Thì ra là vậy, khó trách mình vẫn không tìm được hẳn...”

“Thì ra hẳn ẩn núp trong cơ thể Người Phán Quyết, trong cơ thể thợ săn, trong cơ thể mỗi người, chỉ cần mình giết sạch tất cả thì có thể báo thù.”

Tiên Phong 60 đột nhiên bùng nổ, trên người xuất hiện đủ loại vũ khí, súng pháo, súng ánh sáng, cửa điện... những vũ khí này quay xung quanh tiến hành tấn công.

Nhưng Kỵ Sĩ Đêm Tối không bao giờ chiến đấu mà không chuẩn bị, nơi này chính là chiến trường cao cấp dành riêng cho Tiên Phong 60.

Kiến trúc xung quanh âm âm tan biến, người đi đường cũng khựng lại, trên mặt xuất hiện vết rạn, có hạt cát chảy ra.

Mọi thứ xung quanh đều do tư tế Sa Hải dùng hạt cát mô phỏng tạo thành, không quản là động vật có sinh mạng hay vật thể không có sự sống.

Vô số hạt cát tạo thành một vòi rồng cát to lớn bao phủ nơi này, hạt cát tạo thành bàn tay khổng lồ không ngừng vươn tới túm lấy tay chân Tiên Phong 60.

Những bàn tay cát này hiển nhiên không làm gì được Tiên Phong 60, Tiên Phong 60 là cỗ máy chiến đấu triệt để, này cao lắm chỉ có thể ảnh hưởng tới hành động của hẳn thôi.

Sát chiêu thật sự tới từ Kỵ Sĩ Đêm Tối, hẳn sớm đã làm xong chuẩn bị nhắm vào Tiên Phong 60.

Thực lực của Tiên Phong 60 rất mạnh, sau khi cắn nuốt Tiên Phong 100 thì lại càng mạnh hơn, đôi đầu cứng rắn chính

điện, ngoại trừ Srisin thì không có ai có thể đảm bảo sẽ thắng được hắn.

Nhưng Tiên Phong 60 có một điểm yếu trí mạng, sức mạnh của hắn xuất phát từ vật thu nhận, như vậy nhược điểm của vật thu nhận cũng chính là ngược điểm của Tiên Phong 60!

Nhược điểm của một hai vật thu nhận chỉ là gãi ngứa đối với Tiên Phong 60, căn bản không thể khống chế cuộc chiến.

Nhưng nếu số lượng nhược điểm vượt quá phân nửa số lượng vật thu nhận trong cơ thể Tiên Phong 60 thì lại là chuyện khác.

Muốn thăm dò rõ ràng những thứ này, đối với người khác là chuyện khó như lên trời, nhưng đối với Kỵ Sĩ Đêm Tối thì chỉ là chút động tác cơ bản.

Lần đầu tiên Tiên Phong 60 xuất hiện, Kỵ Sĩ Đêm Tối đã bắt đầu điều tra về hắn, hiện giờ chỉ là lôi ra những kết quả mình điều tra được trước kia.

Điện giật, nước, lửa, nước tiểu đồng tử, bột giặt, tai thỏ, vớ cả tháng không giặt, sợi dây dài đúng ba mét ba, tiếng hát khó nghe, nước mắt thiếu nữ...

Những thứ cô quái kỳ dị này, từ những góc độ khác nhau tác dụng lên người Tiên Phong 60 làm hắn bắt đầu co quắp, thực lực bị suy giảm hơn phân nửa.

Kỵ Sĩ Đêm Tối và tư tế Sa Hải tìm kiếm cơ hội tấn công mạnh liệt.

....

Khu Gấu Trắng, Vertu khoác da gấu trắng hung hăng va chạm với Yêu Thú Tinh.

Nữ chiến thần Sao Mai Ishna lơ lửng trên không trung thỉnh thoảng phóng ra một ít quả cầu ánh sáng màu vàng, đó là

sao băng rơi xuống.

Năng lực của Vertu rất trực quan, đó chính là gia tăng cực hạn sức mạnh và tốc độ, trên người hắn mọc ra bộ lông màu trắng, số lông này làm hắn có năng lực phòng ngự mạnh mẽ.

Hơn nữa bởi vì kết cấu đặc biệt nên khi Vertu giơ tay nhắc chân đều có quyền phong mạnh mẽ, bên trong quyền phong xen lẫn bộ lông giống như kim thép sắc bén có thể xuyên thủng bất cứ phòng ngự nào.

Loại năng lực đơn giản này được Vertu khai phá tới cực hạn, mặc dù thoát nhìn trông không quá mạnh, nhưng khi đánh nhau lại rất vững tay vững chân, hơn nữa gần như không có điểm yếu, trong bất cứ tình huống nào cũng đều có thể phát huy năng lực chiến đấu hoàn toàn.

Vì thế nhóm Ishna cũng không có phương pháp nào, chỉ có thể dùng cứng chọi cứng, dựa vào vũ lực để áp đảo Vertu.

Sức mạnh của Yêu Thú Tinh Kỳ Lân không hề thua kém Vertu, chỉ là móng như kim thép kia làm hắn phải ăn đau, trên người đều là vết thương nhỏ.

Có điều sức mạnh điềm lạnh ngũ sắc có hiệu quả chữa trị cực mạnh, vì thế hắn tạm thời vẫn có thể chịu được.

Tần suất công kích của Ishna cũng không cao, có điều mỗi lần phát động tấn công đều vượt quá giới hạn có thể thừa nhận của Vertu, mỗi lần cô tấn công thì vết thương trên người Vertu lại nặng thêm một chút.

Hơn nữa bản thân cô cũng đang hấp thu sức mạnh bụi sao, chờ sức mạnh này đạt tới một trình độ nhất định thì chỉ cần một đòn là cô có thể chế ngự Vertu đang bị thương!

Danh hiệu nữ chiến thần Sao Mai của cô có được từ chiến đấu, đừng thấy bình thường vẫn luôn có dáng vẻ không đứng

đầu, thật ra ở trong nhóm tám vị Người Phán Quyết, thực lực của cô ít nhất cũng là top 3.

Chỉ có Sakuraba Ichiro vẫn luôn ẩn mặt có thể chống lại chính diện với cô, Kỵ Sĩ Đêm Tối và pháp sư truyền kỳ Hải Lâm chỉ có thể đánh ngang tay tới cô khi ở trong sân nhà của mình.

Bản thân cô vốn đã có thể chế ngự Vertu, Yêu Thú Tinh theo tới vì không để Vertu chạy trốn, cũng để Ishna bảo tồn thực lực trước trận quyết chiến.

Thắng bại của cuộc chiến này chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

[hết 1238]

Chương 1239. Bao vây tấn công Tiên Phong 60

Một con rắn to mấy chục mét, độ dài không thể nào tính toán được đang bò trong rừng rậm.

Nó có lớp vảy màu xanh, một số bộ phận cơ thể mọc ra lông chim màu trắng, trên đầu gồ lên đầy uy vũ.

Con rắn khổng lồ này không phải quái thú khổng lồ của vực sâu Im Lặng, nó là Thần Rắn Kurkan.

Bình thường Kurkan sẽ không lộ ra hình thái này, bởi vì nếu dùng hình thái này bò dưới đất sẽ tạo thành phá hoại rất lớn, giống như thiên tai giáng xuống vậy.

Nhưng hiện giờ Kurkan không để ý được nhiều như vậy, hắn đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong lòng chỉ còn lại dục vọng phá hoại.

Những cọng xúc tua tím xanh từ trong lớp vảy của hắn chui ra ngoài, rắn khổng lồ màu xanh nháy mắt biến thành tím xanh, hơi thở thần thánh cũng biến mất, trở nên cực kỳ dữ tợn và đáng sợ.

Kurkan đã bị ăn mòn hoàn toàn, Kyogoku Kura chỉ gây xích mích một chút, Kurkan đã trực tiếp phát hỏa.

So với ba nhóm kia, nhiệm vụ nhóm bên này không khó.

Đầu tiên là thực lực của Kurkan nằm áp chót trong nhóm Người Phán Quyết, thứ hai là Kurkan đã bị ăn mòn hoàn toàn, vì thế không cần cố gắng bảo vệ tính mạng hắn, trực tiếp giết chết là được.

Kyogoku Kura không ngừng tạo ra những vết rạn về phía Kurkan, những vết rạn này đánh cho máu thịt Kurkan văng tung tóe, nhưng so với thân thể khổng lồ của nó, chút vết thương này giống như gãi ngứa.

Hai bên dây dưa một hồi, không ai có thể tổn thương ai, Kyogoku có thể cắt đứt không gian để di chuyển nhanh chóng, Kurkan với cơ thể to lớn nặng nề không thể nào đuổi kịp.

Theo cuộc chiến tiến hành, bầu trời trở nên u ám, mặt đất chấn động, sấm sét và cuồng phong càn quét.

Đây là năng lực bị động của Kurkan, chỉ cần là ở trong cảnh nội khu Ấn, thiên nhiên sẽ trợ giúp hấn chiến đấu, cuộc chiến càng kéo dài thì uy lực trợ giúp sẽ càng lớn.

Kéo thời gian càng dài, đối thủ của Kurkan sẽ hiểu được cái gì gọi là không thể chống cự lại thiên uy khủng bố.

“Lui lại đi Kura, ta đã nói con nhiều lần rồi, đừng quá dựa dẫm vào năng lực của mình.” Giọng nói già nua xuất hiện, Sakuraba Ichiro chống gậy từ trong rừng rậm bước ra.

“Công kích của con rất mạnh, tốc độ di chuyển cũng nhanh, nhưng tiêu hao quá lớn, phạm vi tấn công cũng nhỏ, đối mặt với kẻ địch thể hình to lớn thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.”

“Con cũng nên nghiên cứu nhẫn thuật và kiếm thuật mà ta dạy cho con nhiều hơn, con có thực lực cơ sở như vậy sẽ phát triển từng bước một.”

Sakuraba Ichiro nhỏ gầy từng bước đi tới trước mặt rắn khổng lồ Kurkan, mỗi bước đi cơ thể của hấn lại to lớn thêm một phần.

Lúc tiến trước trước mặt Kurkan, hấn đã biến thành một người đàn ông cao lớn cơ bắp cuộn cuộn, trong tay cầm một

thanh đao lớn vừa dày vừa nặng khí huyết cuộn cuộn bốc lên như khói làm Kurkan đang cuồn nộ cũng phải sững sốt.

Kyogoku Kura lắc đầu, bởi vì khi thi triển chiêu thức sẽ biến thành bộ dáng này nên hẳn mới không chịu học chiêu thức Sakuraba....

...

Sợi xích màu đen từ trong tay Ôn Văn phóng ra trói chặt Hải Lâm, kéo hẳn vào trong trạm thu nhận.

Sau đó Ôn Văn đứng yên tại chỗ, chờ đợi tin tức từ nhóm cường giả Tai Biến.

Chỉ có trạm thu nhận của Ôn Văn có thể khống chế nhóm cường giả Tai Biến này với cái giá thấp nhất, vì thế cần chờ bên Kỵ Sĩ Đêm Tối và Ishna truyền tin tới thì anh mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Bên người bọn họ có mang theo một con quái vật của trạm thu nhận, vì thế Ôn Văn có thể thông qua xiềng xích lập tức dịch chuyển tới chỗ bọn họ.

Mỗi vị Người Phán Quyết đều là quả bom hẹn giờ, không giải quyết bọn họ thì không thể tiến hành bước kế tiếp của kế hoạch, cũng may hiệp hội đã chuẩn bị đầy đủ để đối phó Người Phán Quyết.

Chỉ cần thế lực của đại hiền giả không nhúng tay, cơ bản sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì thế hành động phải tiến hành đồng loạt, nhất định phải nhanh, không để đại hiền giả có thời gian phản ứng.

Rất nhanh sau đó Ôn Văn đã nhận được tín hiệu của Ishna, anh trực tiếp tiến vào trạm thu nhận rồi xuất hiện ở chỗ của Ishna.

Lúc Ôn Văn xuất hiện thì nhìn thấy đại đế Vertu từng uy phong lẫm lẫm, lúc này mặt xung vụ xanh tím quỳ rạp dưới mặt đất.

Số xúc tua tím xanh trên đầu hắn đang vùng vẫy cuồng loạn, nhưng không quản chúng nhe nanh múa vuốt cỡ nào, Vertu cũng không đứng dậy nổi.

Ishna ở bên cạnh, một tay xoay vòng vương miện đá quý dùng để che khoảng đầu hói của Vertu chơi đùa.

Ishna không hề nương tay, vì thế xương trên người Vertu đã bị gãy nát hơn phân nửa, nội tạng cũng bị tổn hại nặng, sau lưng có một lỗ sâu máu thịt be bét.

Có điều chỉ cần không chết, sau này Vertu vẫn có thể khôi phục, chỉ cần hắn không quấy rối cuộc chiến lần này là đủ.

Bất được Vertu cũng không phải không cần trả giá, Yêu Thú Tinh Kỳ Lân vẫn luôn chống đỡ chính diện đòn tấn công của Vertu, trên người đều là lỗ máu lớn nhỏ, mặc dù là sức khôi phục của Kỳ Lân, với mức độ thương thế như vậy cũng cần không ít thời gian mới khôi phục được.

Nhưng năng lực chiến đấu của Ishna được bảo tồn, vì thế hao tổn là rất đáng giá.

Ôn Văn không lãng phí thời gian, lập tức chộp Vertu vào trạm thu nhận, sau đó đi tới chỗ Kỵ Sĩ Đêm Tối.

Cuộc chiến bên này tuy vẫn chưa kết thúc nhưng cũng gần kết thúc, Tiên Phong 60 bị Kỵ Sĩ Đêm Tối dùng đủ phương pháp tiến hành suy yếu, mà tư tế Sa Hải ở phía xa điều khiển hạt cát chơi trò thả điều.

Tiền độ bên này mặc dù chậm hơn bên Ishna một chút nhưng thắng lợi vững vàng, hai người đều ở trạng thái hoàn hảo, không xuất hiện trạng thái tổn hại.

Sau khi Ôn Văn xuất hiện liền bung tay một cái, gậy Điên Cuồng phiên bản mới xuất hiện gia nhập đội ngũ tấn công Tiên Phong 60 từ xa.

Tuy Tiên Phong 60 đã suy yếu nhưng thực lực của hắn không phải thứ mà đám quái thú kia có thể so sánh, chỉ tấn công vài đòn thì bánh răng bên trong gậy Điên Cuồng đã bắt đầu xoay tròn.

Cuồng khí cũng điên cuồng xoay vòng bên trong bánh răng, đợi đến khi tích góp đủ uy lực thì gậy Điên Cuồng có thể phát ra đòn tấn công siêu việt.

Thấy ánh sáng đỏ quanh gậy Điên Cuồng ngày càng mãnh liệt, Tiên Phong 60 đang vùng vẫy chống trả đột nhiên khựng lại, ánh mắt cũng khôi phục thần trí.

Ôn Văn ngạc nhiên nhìn Tiên Phong 60, cường giả Tai Biến bị ăn mòn khác chưa từng xuất hiện tình trạng này, thông thường một khi bị ăn mòn sẽ rất khó tự mình khôi phục lý trí.

Xúc tua tím xanh kia đã lùi lại ra sau đầu Chúa Tể Tối Cao nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến mất, vẫn còn giống như lũ giòi trên xương vững vàng bám ở sau ót hắn.

Tiên Phong 60 nhìn hoàn cảnh của mình một chút, lại nhìn nhóm Ôn Văn và Kỵ Sĩ Đêm Tối, chột lộ ra vẻ mặt bưng bít.

“Thì ra là thế, tôi đã bị thao túng... đại hiền giả quả nhiên đã động tay động chân vào Tiên Phong 100.”

“Các vị, xin lỗi đã gây thêm phiền phức cho mọi người.”

[hết 1239]

Chương 1240. Bước phản công thứ hai

Tiên Phong 60 nhìn ‘gậy Điên Cuồng’ đang liên tục chuyển động, lộ ra vẻ mặt may mắn.

Nếu không phải trước đây hắn đưa vật này cho Ôn Văn, có khả năng hắn sẽ không thể tỉnh táo lại.

Linh kiện quan trọng trong gậy Điên Cuồng chính là miếng bánh răng đỏ mà hắn đưa cho Ôn Văn, mà bánh răng này tới từ cơ thể Tiên Phong 100, mà Tiên Phong 100 đã bị Tiên Phong 60 cắn nuốt.

Vì thế hắn có liên hệ huyền ảo với bánh răng này, Ôn Văn đã truyền một lượng lớn cuồng khí vào trong bánh răng, khi cuồng khí tích tụ tới một mật độ dày đặc nhất định thì sẽ quấy nhiễu được xúc tua tím xanh của đại hiền giả, vì thế Tiên Phong 60 mới có thể tỉnh táo lại vào thời khắc mấu chốt.

“Thời gian tôi có thể tỉnh táo không nhiều lắm, vì thế mọi người hãy nhớ kỹ một chút.”

“Trên người tôi có rất nhiều mắt, gần như có được thị giác ba trăm sáu mươi độ, góc chết duy nhất là không gian hình tròn có đường kính một mét ở vị trí mười một đến mười hai mét ở phía sau tôi.”

“Khứu giác của tôi rất nhạy bén, nhưng nếu gặp phải mùi thúi mãnh liệt có lẽ sẽ bị mất tác dụng tạm thời...”

Tiên Phong 60 nói ra những nhược điểm mà hắn được kế thừa từ Tiên Phong 100, đây là những nhược điểm mà Kỵ Sĩ Đêm Tối không nắm bắt được.

Phương diện này có rất nhiều nhược điểm không cần chuẩn bị vẫn có thể lập tức dùng tới.

Tiên Phong 60 chỉ mới nói được một nửa thì ánh mắt lại bắt đầu mờ mịt, hẳn lại bị xúc tua tím xanh ảnh hưởng.

Nhưng có nhược điểm do chính Tiên Phong 60 cung cấp, bọn họ chỉ tốn vài phút đã làm hấn mất đi năng lực chiến đấu.

Ôn Văn chộp Tiên Phong 60 vào trạm thu nhận, trong lòng cũng buông xuống một tảng đá lớn, có nghĩa là bước đầu tiên trong kế hoạch phản công đã tiến hành thuận lợi.

Bên Thần Rắn Kurkan thì không cần lo, bởi vì trước khi bắt được Tiên Phong 60, Sakuraba Ichiro cũng đã chém chết Kurkan.

Trong mắt Ôn Văn lóe lên một vệt sáng: “Tai họa ngầm nội bộ đã được giải quyết, kế tiếp là phần phản kích của chúng ta!”

Kỵ Sĩ Đêm Tối và tư tế Sa Hải cùng bay đi theo một hướng.

Trong số tám vị Người Phán Quyết vây bắt cường giả Tai Biến bị ăn mòn, ngoại trừ Ôn Văn, mục tiêu của bảy vị khác rất rõ ràng, chính là khu Úc Đại.

Đây là bước thứ hai trong kế hoạch phản công của Hiệp Hội Thợ Săn, sau khi loại bỏ tai họa ngầm nội bộ, bọn họ sẽ trực tiếp tiến tới khu Úc Đại tiến hành phản công đại diện giả.

Trên đầu mỗi người bị ăn mòn đều có một sợi tơ màu tím xanh, điểm kết của chúng nằm trên người đại diện giả ở khu Úc Đại.

Theo số lượng người bị ăn mòn không ngừng gia tăng, đại diện giả có muốn trốn cũng càng khó khăn hơn.

Bảy vị cường giả Tai Biến kết hợp lại, thử trực tiếp chém giết đại hiền giả.

Nhưng thực lực của đại hiền giả không thể lường trước được, không ai biết hẳn rốt cuộc có con bài chưa lật là gì, vì thế nếu bảy vị Người Phán Quyết không thể chế ngự đại hiền giả thì cần phải dựa vào những thủ đoạn khác.

Thứ nhất chính là ‘Thu Nhận Chí Cao’ mà hội phó Srisin đang tiến hành mở phong ấn, Ôn Văn không biết đó là thứ gì, nhưng chắc chắn nó có tiềm lực có thể xoay chuyển càn khôn.

Thứ hai chính là Ôn Văn, anh sẽ không đi chung bao vây tấn công đại hiền giả với nhóm cường giả Tai Biến khác, anh sẽ tới khu Kim Ưng, giành lại thánh sở thứ ba được đặt ở đây.

Hiện giờ trong trạm thu nhận của Ôn Văn, tính cả bốn vị Người Phán Quyết của Hiệp Hội Thợ Săn thì có tổng cộng sáu cường giả cấp Tai Biến, để bọn họ tạm thời trở thành ‘trụ cột’ của trạm thu nhận thì có thể giải phóng sức mạnh của nhóm nhân viên quản lý trung tâm.

Đã giành được hai thánh sở, để Kincara và Nivea có thể sử dụng sức mạnh cấp Tai Biến ở khu Mỹ Gia và khu Hoa Phủ.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, bọn họ không thể tham gia cuộc chiến đối phó đại hiền giả.

Nhưng một khi thánh sở khu Kim Ưng được cướp lại, sức mạnh của ba thánh sở có thể bao trùm khắp mọi góc ngách liên bang!

Ba nhân viên quản lý trung tâm cũng không còn bị trói buộc khu vực trực thuộc, có thể tự do hoạt động ở liên bang!

Ngoài ra một khi ba thánh sở mở được phong ấn, cũng tức là trạm thu nhận một lần nữa trở lại trạng thái ngàn năm trước, sức ảnh hưởng tới toàn bộ thế giới sẽ càng sâu sắc hơn.

Vì thế giành lại thánh sở thứ ba quan trọng hơn trực tiếp tham gia vây giết đại hiền giả rất nhiều.

Bảy vị cường giả Tai Biên tấn công đại hiền giả, cho dù đại hiền giả mạnh mẽ cỡ nào cũng cần rút sức mạnh về để tiến hành phòng ngự, tỷ lệ thành công giành lại thánh sở thứ ba là rất lớn.

Vốn vì không đủ nhân lực nên Ôn Văn chỉ có thể đi một mình, như vậy cũng có chút không ổn thỏa.

Nhưng hiện giờ Kiều Phi Nhã đã thăng cấp, có sự hỗ trợ của cô thì Ôn Văn sẽ càng nắm chắc hơn.

Đối phó với đại hiền giả liên quan tới sự sống còn của toàn bộ thế giới, có thể gia tăng thêm xác suất thành công là chuyện rất tốt.

Ôn Văn thông qua quái vật dịch chuyển tới khu Kim Ưng, gặp Kiều Phi Nhã đã chờ sẵn ở đó.

Trong khoảng thời gian Ôn Văn biến mất, Kiều Phi Nhã thông qua tra cứu tin tức đã biết khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì thế Ôn Văn chỉ lên tiếng chào hỏi rồi cùng cô bay về phía một thành phố ở khu Kim Ưng, thánh sở nằm ở nơi này.

...

Trong lúc nhóm ông lớn Tai Biên chiến đấu, Hiệp Hội Thợ Săn và thành viên trạm thu nhận cũng đang chiến đấu đẫm máu.

Mấy chục ngàn, thậm chí là trăm ngàn chính kính cuồng khí được phát xuống, nhóm thợ săn tiến hành săn giết có thể nhìn thấy những người có xúc tua tím xanh.

Lúc đầu khi hành động bắt đầu, đại hiền giả vẫn chưa kịp phản ứng, rất nhiều người bị ăn mòn đã bị đồng liêu ngày xưa

giết chết.

Nhưng sau khi nhóm cường giả Tai Biến bị đánh bại, đại hiền giả còn không ý thức được Hiệp Hội Thợ Săn có phương pháp phát hiện người bị ăn mòn thì có lẽ phản ứng của hắn đã quá trì độn.

Tất cả người bị ăn mòn lập tức khôi phục ý thức, bắt đầu tiến hành tấn công điên loạn, bọn họ không chế những người khác, sau đó chỉ cần hơn mười giây để cắm xúc tua tím xanh trên người mình vào người đối phương là có thể chế tạo một người bị ăn mòn mới.

Nhưng Hiệp Hội Thợ Săn đã kịp phản ứng, vì thế hành động của bọn họ có chút trì hoãn.

Hơn nữa nhóm thợ săn và nhân viên thu nhận có ưu thế mà đám người ăn mòn không có, đó chính là thông qua mắt kính cường khí để nhìn thấy sợi tơ tím xanh.

Vì thế hành động của tất cả người bị ăn mòn đều lộ rõ trong mắt nhóm thợ săn, hiệu suất săn giết của bọn họ rất cao, mà nhóm ăn mòn cũng khá khó khăn để ngăn chặn đội quân quy mô nhỏ của thợ săn.

Ngay từ khi cuộc chiến bắt đầu, nhóm người bị ăn mòn đã bị áp chế.

Nhưng đó chỉ là biểu tượng, ai cũng biết tình huống không hề lạc quan, trực quan nhất chính là số lượng sợi tơ tím xanh không chỉ không giảm bớt mà còn nhanh chóng gia tăng.

Đã không cần phải che giấu, nhóm người bị ăn mòn bắt đầu vươn tay về phía người bình thường không có sức kháng cự.

Người bình thường bị ăn mòn sẽ biến thành làn da màu xanh, có thể mơ hồ nhìn thấy dưới da có thứ gì đó màu tím xanh ngọc ngậy, giống như cương thi vậy.

Nếu không thể xử lý đầu nguồn lây nhiễm là đại hiền giả, như vậy cho dù nhóm thợ săn chiến đấu anh dũng cỡ nào thì kết quả cuối cùng cũng chỉ là hủy diệt.

[hết 1240]

Chương 1241. Tòa thánh sở thứ ba

Khu Kim Ưng, thành phố Vilnius.

Đây là thành phố cổ quy mô lớn nhất, được bảo tồn hoàn chỉnh nhất, cũng là trung tâm địa lý của khu Kim Ưng.

Trong thành phố có hơn một ngàn năm trăm tòa kiến trúc có lịch sử hơn bảy trăm năm, có hơn bảy mươi tòa giáo đường thuộc về Giáo Đường Vinh Quang và sáu mươi lăm con phố ở thời trung cổ.

Trên đường phố có thể tùy ý nhìn thấy những pho tượng cổ xưa được xếp vào danh sách di sản văn hóa của liên bang.

Thích nhất là nơi này có đường truyền tốc độ nhanh nhất liên bang....

Chính vì thế mà thành phố Vilnius vẫn luôn là một thành phố du lịch hấp dẫn.

Thế nhưng hôm nay thành phố này lại hoàn toàn yên tĩnh.

Những thành phố khác đang tiến hành chiến đấu kịch liệt, mà trên đường phố ở nơi này lại không có bất cứ người nào.

Không chỉ không có người, nơi này không có tiếng côn trùng kêu vang, không có chim hót, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy, giống như một tòa thành chết!

Ôn Văn và Kiều Phỉ Nhã đứng ở giữa ngã tư đường, trong lòng đầy cảnh giác.

Thành phố này mặc dù không lớn nhưng có dân số mấy trăm ngàn, nhiều người biến mất như vậy chứng tỏ nơi này rất

kỳ lạ.

Lại đi thêm một khoảng, Ôn Văn liền phát hiện vấn đề nằm ở đâu.

Không cần thị lực tốt cũng có thể nhìn thấy ở kiến trúc nổi danh tên là ‘công Bình Minh’ của trung tâm thành phố sinh trưởng một cây đại thụ che trời.

Cây đại thụ này chỉ có hình dạng của cây mà thôi, rễ cây hay thân cây, thậm chí là lá cây cũng đều là do sinh mạng tạo thành.

Có thể là người, cũng có thể là mèo chó, chim thú, cá côn trùng...

Mọi người ở trên cây có vẻ mặt vắn vẹo, cực kỳ đau đớn.

Khi nhìn thấy Ôn Văn và Kiều Phi Nhã, thành phố này bắt đầu trở nên ồn ào, sinh vật trên cây bắt đầu điên cuồng hò hét.

Có người cầu cứu, có người muốn chết, có người hung ác nguyên rửa nhóm Ôn Văn.

Ô nhiễm tinh thần gần như hóa thành thực chất, không gian xung quanh bắt đầu vắn vẹo, đừng nói người thường, cho dù là người siêu năng có thực lực hơi yếu chỉ cần nhìn thấy cái cây này sẽ phát điên ngay.

Đây chính là mấy trăm ngàn người trong thành phố, thậm chí là hợp thể cảm xúc tiêu cực của tất cả sinh vật, đối mặt với cây đại thụ này cũng giống như đối mặt với chấn động từ cuồng khí của Ôn Văn.

Ôn Văn thở dài một hơi, ánh mắt lộ ra sát ý nhàn nhạt.

“Hơi thở này cũng tới từ Vua Vô Danh, thế nhưng không phải đại hiền giả... Hẳn là Hosta, xem ra muốn lấy được thánh sở thứ ba không phải chuyện dễ.”

Đại hiền giả khác với những kẻ địch khác, hẳn rất hiểu về trạm thu nhận, vì thế sẽ không dễ dàng để Ôn Văn tập hợp đủ ba thánh sở.

“Ha ha, ha ha ha ha...”

Ầm!

Một luồng sức mạnh vận vẹo có chút nồng đậm đánh vào dưới chân Ôn Văn, làm mảnh đất rất lớn dưới chân anh bị ăn mòn.

Tiếng bước chân nặng nề từ trên cây đại thụ truyền tới, một con ve sâu to lớn từ trên tán cây bò xuống.

Toàn bộ con ve có màu đỏ, nhưng khác với màu đỏ tươi của cuồng khí của Ôn Văn, màu đỏ của nó hơi tái, giống như máu bị đông lạnh, làm người ta có cảm giác rất đậm đặc.

Ôn Văn nhận ra con ve sâu này, nó là ve chúa từng bị Mặc Cung phong ấn.

Có điều ve chúa hiện giờ trông rất khác, không chỉ màu sắc mà ngay cả thể tích cũng nhỏ hơn rất nhiều, nửa người trên của nó biến thành nửa ve nửa người, hình người chính là Hosta.

Đại hiền giả giúp Hosta tiến hành một lần nghi thức, để Hosta có được sức mạnh tương tự với cuồng khí, sau đó Hosta và ve chúa dung hợp lại với nhau, biến thành quái vật như hiện giờ.

“Quả nhiên đại hiền giả nói không sai, may tới thật đúng lúc, trên ngọn cây của tao còn thiếu một quả, may ở trên đó sẽ rất đẹp mắt.”

Hosta chảy nước bọt, lắc đầu nói, vẻ mặt của hắn có chút mơ màng, thoạt nhìn có chút thần trí mơ hồ.

Hắn, Ôn Văn và đại hiền giả khác nhau, không thể có được năng lực suy nghĩ tinh táo dưới sự quấy rối của sức mạnh này.

“À, ở đây còn có một cô gái xinh đẹp, để mày làm đóa hoa chắc chắn sẽ rất đẹp!”

Kiều Phi Nhã phát tay, một luồng kiếm khí chém tới, Kiều Phi Nhã giơ móng vuốt lên ngăn cản, biểu hiện rất rất thoải mái.

Nhóm Ôn Văn liếc nhìn nhau, đều lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, cho dù là Hải Lâm muốn đỡ đòn tấn công này không dễ dàng như vậy, điều này chứng tỏ thực lực của kẻ này đã vượt qua cấp Tai Biến.

Ở phía sau Ôn Văn, một bóng ma chậm rãi ngo ngoàng, khi tiếp cận Ôn Văn thì có một mũi nhọn nhanh chóng phóng tới.

Lúc mũi nhọn này sắp tới gần đã bị Hắc Nguyệt phát hiện, vì thế Ôn Văn nghiêng đầu né được, sau đó Hắc Dao xuất hiện trong tay, quay sang chém một phát.

Một đao này trực tiếp chém đứt thứ phía sau, thứ kia biến thành hạt cát rơi xuống đất, sau đó bóng dáng một người đàn ông xuất hiện trước mặt Ôn Văn hơn mười mét.

Người đàn ông này để đầu trọc, trên người có rất nhiều món trang sức vàng, mí mắt, lỗ tai, mũi, môi, rốn... tất cả những nơi có thể bấm lỗ đều có ánh vàng chói lọi.

Ngoại trừ trang sức, trên người người này còn có rất nhiều hình xăm thô ráp màu đen, hắn có bốn cánh tay, phía sau còn có một cái đuôi màu đen, chóp đuôi có mũi nhọn sắc bén.

Ôn Văn nhận ra người này, hắn là bò cạp sa mạc Thuram!

Có điều làm Ôn Văn có chút bất ngờ là thật ra bò cạp sa mạc Thuram không bị đại hiền giả ăn mòn, nói cách khác

trước khi kế hoạch của đại hiền giả bắt đầu, Thuram đã là thuộc hạ của đại hiền giả rồi.

Đánh lén thất bại, Thuram có chút thất vọng, nếu khi này Hosta giúp hắn một chút, nói không chừng hắn đã đánh lén thành công, nhưng Thuram không dám nói ra bất mãn của mình.

Bởi vì tuy thời gian tiếp xúc chỉ có vài ngày nhưng hắn thật sự cảm thấy khiếp đảm với tên Hosta này.

Tên này chính là một kẻ biến thái triệt để, tựa hồ chỉ thích hủy diệt và hành hạ tới chết, nếu không phải có đại hiền giả áp chế, có lẽ hắn đã xem Thuram là mục tiêu rồi.

Hosta ôm mặt, cơ thể hơi vặn vẹo, phát ra tiếng cười to khùng bô, lộ ra hàm răng đầy miệng làm người ta tê dại da đầu.

“Mày đã tới rồi, mày rớt cuộc đã tới rồi, mày là của tao, mày là của tao....”

Ôn Văn không nhìn Hosta lắm nhảm, chỉ nói với Kiều Phi Nhã: “Giao tên ngốc kia cho cô, tôi sẽ đối phó tên biến thái này, bọn tôi có chút ân oán, tôi muốn tự tay giết hắn.”

Một luồng năng lượng nồng đậm lần thứ hai bắn ra, mục tiêu chính là Ôn Văn.

Hắc Nguyệt nháy mắt mở rộng, biến thành một tấm khiên chắn trước mặt Ôn Văn, sức mạnh nồng đậm kia không vì bị chặn lại mà tan biến, ngược lại bắt đầu chất đồng phía trước Hắc Nguyệt, áp lực của Hắc Nguyệt càng lúc càng lớn.

Cho dù là Ôn Văn hiện giờ, muốn chống đỡ đòn công kích này cũng rất khó khăn.

Kiều Phi Nhã nghiêm nghị gật đầu: “Ông cẩn thận đấy, tôi sẽ nhanh chóng đánh bại tên đầu trọc kia, sau đó qua giúp ông,

kẻ điên này... rất mạnh!”

Lúc nhìn thấy Hosta xuất hiện, Kiều Phi Nhã đã hiểu được đây là một đối thủ mà cô không thể nào đối phó.

Ngay cả Ôn Văn, nếu muốn thắng Hosta cũng không phải chuyện dễ.

[hết 1241]

Chương 1242. Tai kiếp thác nước máu

Hosta vốn là một kẻ có tinh thần khác thường, lúc Ôn Văn rạch miệng thì hắn đã hoàn toàn điên rồi, nếu không phải có phần điên cuồng này, hắn cũng không thể nào chịu đựng nổi sức mạnh của Vua Vô Danh.

Lúc này Hosta chính là một kẻ điên còn khủng bố hơn cả trước kia.

Ve chúa, giáo hoàng bị cắn nuốt và Hosta tiếp nhận sức mạnh của Vua Vô Danh, sức mạnh của ba người dung hợp lại một chỗ, biến thành Hosta hiện giờ.

Tuy sức mạnh này không thể so sánh với ve chúa lúc ở đỉnh cao, thế nhưng cũng không phải cường giả Tai Biến bình thường có thể đối phó, hơn nữa mặc dù là cường giả Tai Biến, lúc đối mặt với Hosta cũng sẽ bị ô nhiễm tinh thần.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Cô tự lo cho mình đi, cô chỉ mới thăng cấp, kinh nghiệm không nhiều, mà đối thủ của cô lại là một cường giả lâu đời, về phần tôi...”

“Nhất định sẽ thắng!”

Kiều Phi Nhã không nói gì, chỉ vọt thẳng về phía bò cạp sa mạc, chuyện cô có thể làm được là nhanh chóng đánh bại đối thủ của mình.

Không có Kiều Phi Nhã ở bên cạnh, trên người Ôn Văn bắt đầu phóng ra hơi thở màu đỏ, cuồng khí đỏ thắm giống như cột lửa ngất trời làm Ôn Văn trở nên cực đoan khủng bố.

Tay phải Ôn Văn cầm kiếm Huyết Hà, tay trái cầm Hắc Dao, gậy Diên Cuồng thì xoay tròn bên người, Hắc Nguyệt lơ lửng phía sau, sợi xích đen từ dưới mặt đất vươn ra.

“Tới đây đi, làm trái cây của tao, tao sẽ...” Hosta say mê nhìn Ôn Văn, hắn sẽ hưởng thụ cuộc chiến, sau đó trả lại Ôn Văn gấp trăm ngàn lần những gì hắn đã làm với mình.

Sức mạnh màu đỏ nồng đậm tụ tập trước ngực hắn, bản chất của sức mạnh này rất đặc biệt, xung quanh càng nhiều đau đớn thì sức mạnh của hắn sẽ càng mạnh mẽ.

Ở trước mặt ‘đại thụ’ hình thành từ sinh mệnh của cả thành phố này, Ôn Văn nhất định không phải là đối thủ của hắn.

Àm...

Hosta ngưng tụ ra sức mạnh màu đỏ, trung tâm đột nhiên xuất hiện một lỗ hồng lớn, mà trên ngực hắn cũng xuất hiện một lỗ thủng to bằng miệng chén.

Đó là gậy Diên Cuồng cấp tốc đâm xuyên qua ngực hắn!

Gậy Diên Cuồng bay ra sau Hosta mấy trăm mét thì thay đổi phương hướng, lần thứ hai bay về phía Hosta.

Lúc sắp đâm trúng Hosta thì đôi cánh ve sấu to lớn của Hosta đã vung lên muốn đánh bật gậy Diên Cuồng, thế nhưng lúc sắp đánh trúng gậy Diên Cuồng thì nó đã nhanh chóng quẹo kia, tạo thành một vết thương lớn ở dưới bụng Hosta.

Nụ cười của Hosta im bật: “Này là chuyện gì vậy chứ, không hợp lý.”

Khi này đòn tấn công của Ôn Văn sao đánh trúng hắn, hắn không thể hiểu được!

Hosta thấy rất rõ quỹ đạo của gậy Diên Cuồng, cũng biết cần bao nhiêu sức mạnh để ngăn cản, lúc Ôn Văn dùng thứ

này tấn công hấn, trong lòng Hosta còn có chút khinh thường, vì thế đã không ngăn cản.

Lúc công kích tới gần, sức mạnh của hấn tựa hồ đã tự động tản ra, lớp phòng ngự cứng rắn giống như biến mất không hề tồn tại.

Hosta cho rằng mình có thể phòng ngự, nhưng thực tế lại bị Ôn Văn tấn công tổn thương, chuyện này căn bản không hợp lý.

Nó quá khác với suy đoán của Hosta, là đòn tấn công của Ôn Văn quá kỳ quái sao? Không phải... hấn có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả hành động của Ôn Văn.

Ngoại trừ Ôn Văn không bị tinh thần của hấn ô nhiễm thì Ôn Văn không có chút ưu thế nào cả, hấn có thể hoàn toàn đơn phương nghiền ép Ôn Văn.

Nhưng tình huống kỳ lạ này là sao chứ?

Ôn Văn tiến về phía Hosta, mỗi bước chân đặt lên hư không đều xuất hiện nấc thang màu đỏ thẫm, khi Ôn Văn đi qua thì nấc thang sẽ biến mất.

Hosta phóng hai đòn tấn công về phía Ôn Văn, trước khi làm rõ được tình huống quỷ dị này, hấn không muốn Ôn Văn tới quá gần mình.

Nhưng hai đòn tấn công kia lại không đánh trúng Ôn Văn mà xẹt qua hai bên, Ôn Văn cũng không hề né tránh.

“Này là chuyện gì vậy chứ, tại sao, tại sao chứ?” Hosta hoàn toàn không còn chút đặc ý nào nữa, chỉ còn lại khủng hoảng.

Sự tự tin đối với thực lực của hấn đã biến mất, tình huống kỳ lạ này làm hấn nhớ tới sự sợ hãi khi bị Ôn Văn khống chế trước kia.

Ôn Văn vừa bước tới vừa nói với Hosta: “Mày quả thực rất mạnh, cũng chỉ có người như mày mới có thể tiếp nhận nổi sức mạnh của Vua Vô Danh.”

“Vì thế tao rất may mắn khi đối thủ đầu tiên của mày chính là tao.”

“Bởi vì chỉ có tao mới có thể hoàn toàn giết chết mày!”

“Tao biết hết những việc mày đã làm sau khi bị tao rạch miệng, quả thực là không có chuyện sai trái nào không làm, khi đó tao chỉ muốn lập tức giết chết mày, nhưng tao vẫn nhịn được.”

“Tao tin tưởng giữ lại mày thì một ngày nào đó sẽ phát huy tác dụng, hiện giờ xem ra suy nghĩ của tao không sai, nếu người trông coi ở đây không phải mày mà là người khác thì tao đã gặp phiền phức lớn rồi.”

Hosta không trả lời Ôn Văn mà chỉ tiến hành phát động tấn công, nhưng những đòn tấn công của hắn bị Ôn Văn dễ dàng chống đỡ, hoặc là dứt khoát không đánh trúng Ôn Văn.

Mà gậy Diên Cuồng thì vẫn luôn tấn công Hosta, dùng phương pháp giống như cạo gió để suy giảm năng lực chiến đấu của Hosta.

Nghe thấy lời nói của Ôn Văn, lỗ tai Hosta vang lên tiếng kim loại va chạm loảng xoảng, nghe giống như tiếng va chạm của xiềng xích.

Hắn không biết âm thanh này tới từ đâu, nhưng âm thanh càng vang dội thì hắn càng sợ hãi.

Theo Ôn Văn bước tới, uy lực trên người Ôn Văn lại càng khủng bố hơn, kiếm Huyết Hà hiện lên một vòng màu máu, một dòng sông máu chảy xuôi ở nơi chân trời, người của nửa khu Kim Ưng đều có thể nhìn thấy dị tượng này.

“Đại hiền giả là một đôi thủ rất khủng bố, hấn có đầy đủ sự hiểu biết về tao, hấn biết tao sẽ tới tập kích nơi này.”

“Bởi vì chỉ cần tao giành lại thánh sở thứ ba thì cán cân thắng lợi sẽ nghiêng về phía tao.”

“Vì thế hấn phải mày có thực lực tăng bạo và bò cạp sa mạc Thuram tới đây trông coi, xét về mặt thực lực thì hai bọn mày cộng lại không chỉ có thể ngăn cản tao, thậm chí có thể làm tao phải bỏ mạng ở đây!”

“Thế nhưng hấn đã thiếu sót một chuyện, đó chính là tao sớm đã có sắp đặt trên người mày!”

Tròng mắt Hosta trũng như sắp lòi ra, hấn không biết sắp đặt mà Ôn Văn nói rốt cuộc là gì.

Là tiếng xiềng xích va chạm sao, đó là nguyên nhân hấn không có cách nào ngăn chặn đòn tấn công của Ôn Văn sao?

Rốt cuộc là bởi vì sao?

Ôn Văn lắc đầu: “Không nghĩ ra à, thế thì đừng nghĩ nữa, cứ mê muội như vậy tới chết đi, tao sẽ không cho mày câu trả lời!”

Ôn Văn đi tới trước mặt Hosta vài mét, hai tay cầm kiếm Huyết Hà giơ lên cao, uy lực của kiếm Huyết Hà đã đạt tới đỉnh điểm, thân kiếm hơi chấn động, không gian xung quanh hiện lên gợn sóng màu máu.

“Chân- nguy kiếm thuật... tai kiếp thác nước máu!”

Ôn Văn vung một kiếm, uy lực của kiếm Huyết Hà tan biến sạch sẽ, thế nhưng Hosta cũng không cảm nhận được nhất chém mạnh mẽ, chỉ là tiếng xiềng xích va chạm trong tai hấn đã biến mất, biến thành tiếng thác nước chảy.

Nương theo âm thanh như tiếng thác nước này, dòng máu của Hosta sôi trào làm da thịt xung quanh bắt đầu tan rã,

thoáng chốc đã nhìn thấy xương.

Giống như một tảng băng bị suối nước nóng cọ rửa, cuối cùng sẽ bị tan ra thành nước...

[hết 1242]

Chương 1243. Chém chết Hosta

Trong tầm mắt Ôn Văn, trên đỉnh đầu Hosta có một thác nước màu máu đang không ngừng cọ rửa thân thể hắn, giọt nước trong thác chính là những tia kiếm khí siêu nhỏ.

Loại quái vật có sức mạnh sinh mệnh mạnh mẽ như Hosta, cho dù bị ‘Damocles rơi’ của Ôn Văn rơi trúng thì cũng chỉ bị chút tổn thương, không nguy hiểm tới tính mạng.

Vì thế muốn giết chết hắn, Ôn Văn chỉ có thể sử dụng chiêu này.

Chiêu này sau khi người áo đen biến mất đã có hình thức ban đầu, chờ tới vài hôm trước ngày chờ phản công rồi cuộc cũng hoàn thành.

Là một chiêu thức phát huy kiếm huyết Hà tới tận cùng, điều kiện phát động cực kỳ khắt khe, thế nhưng một khi trúng mục tiêu thì sát thương vượt xa gấp mười, thậm chí là gấp trăm lần đòn tấn công bình thường của Ôn Văn.

Đầu tiên muốn phát động chiêu kiếm thì cần phải tụ lực trong một khoảng thời gian dài, trong lúc này nếu bị tấn công mạnh mẽ thì uy lực sẽ bị giảm đi, bình thường đối thủ sẽ không có khả năng mặc kệ Ôn Văn tích góp sức mạnh như vậy.

Thứ hai là phạm vi tung ra chiêu thức, bởi vì phạm vi tấn công không lớn, chỉ khi cách mục tiêu vài mét mới có thể đánh trúng.

Nếu đối thủ không phải là Hosta, có lẽ Ôn Văn sẽ không sử dụng chiêu này.

Ở trên người Hosta có xiềng xích mà Ôn Văn trông vào, lúc hấn dung hợp với ve chúa, xiềng xích cũng lặng lẽ di chuyển tới cơ thể ve chúa.

Số xiềng xích này có thể ảnh hưởng nhỏ tới hành động của Hosta, làm công kích của hấn bị lệch đi, cũng làm hấn không thể tránh né hoàn toàn.

Đối lại là người siêu năng cấp Tai Biến bình thường, bị xiềng xích ảnh hưởng tới mức độ này thì khẳng định có thể phát hiện manh mối, cũng sẽ tiến hành phản công.

Nhưng bởi vì sức mạnh của Vua Vô Danh mà Hosta đã rơi vào hỗn loạn.

Mà trong quá trình tiến tới từng bước một, Ôn Văn vẫn luôn dùng lời nói quấy nhiễu Hosta, để hấn không phát hiện là xiềng xích ảnh hưởng tới mình.

Hấn hoàn toàn bị khí thế của Ôn Văn kinh sợ, thậm chí ngay cả tránh né cũng quên mất.

Bởi vì trước đó Ôn Văn dùng gậy Điên Cuồng tấn công đã để lại một tấn tượng trong lòng Hosta là tránh né là vô dụng, đòn tấn công của Ôn Văn chắc chắn sẽ trúng vào hấn.

Thác nước máu lẳng lẳng chảy xuôi, cơ thể Hosta cũng ngày càng nhỏ hơn, cuối cùng hoàn toàn hòa tan vào trong dòng nước máu.

Hấn đã chết một cách triệt để, ngay cả một câu nói cũng không để lại.

Ôn Văn thở phào một hơi, đặt mông ngồi xuống giữa không trung, lau mồ hôi trán.

Tuy anh vẫn luôn tỏ ra rất tự tin, thế nhưng thực lực siêu việt của Hosta cũng không phải giả, chiêu tai kiếp thác nước máu kia đã làm anh tiêu hao hơn phân nửa sức mạnh.

Khi này, chỉ cần anh biểu hiện có chút yếu thế trước mặt Hosta thì thắng bại của cuộc chiến này có lẽ sẽ đảo lộn.

Ôn Văn nhìn về phía Kiều Phi Nhã, phát hiện cô vẫn còn đang chiến đấu.

Thuram thấy Hosta đã chết thì giật mình vừa đánh vừa lui, Hosta mạnh đến như vậy cũng bị giết nhanh như thế, nếu tên kia bắt đầu ra tay đối phó hẳn, liệu hẳn còn đường lui sao?

Ôn Văn không để ý tới bên này mà nhìn về phía cây đại thụ che trời.

Tuy Hosta đã chết nhưng cây đại thụ này vẫn là một vật đồ bản, nhất định phải loại bỏ.

Sức mạnh của Ôn Văn đều là loại tương đối u ám, không thích hợp để loại bỏ ô uế, vì thế sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn lấy ra một viên thịt nhỏ màu đỏ.

Viên thịt nhỏ này là khí má sét mà bậc thầy Phong Bi đã đưa cho Ôn Văn, anh vẫn chưa dùng tới nó, lúc này có thể tận dụng.

Ôn Văn trực tiếp ném viên thịt lên đỉnh đại thụ, viên thịt bùng nổ, biến thành quả cầu lửa khổng lồ có đường kính hơn năm mươi mét.

Số máu thịt kia bị nhiệt độ cao trực tiếp bốc hơi, quả cầu lửa cũng từ trên đỉnh đại thụ rơi xuống, cuối cùng lưu lại một hố sâu khổng lồ nóng rực.

Nhiệt độ ở trung tâm vụ nổ khí má sét cao tới mấy triệu độ, gần đạt tới cực hạn dưới cấp Tai Biến, nếu Hosta còn sống thì

cây đại thụ này hiển nhiên không cần sợ, nhưng không có Hosta thì nó chỉ là một vật chết kỳ lạ mà thôi.

Lúc máu thịt sinh mạng trên cây sắp biến mất thì đều lộ ra vẻ mặt cảm kích với Ôn Văn, đối với bọn họ, bị vây ở trên cây này còn khủng khiếp hơn cả tử vong.

Xong chuyện bên này thì Ôn Văn nhìn thấy đuôi Thuram bị một vết kiếm khí vàng óng trực tiếp cắt đứt, mà Thuram thì muốn chui xuống đất chạy trốn.

Kiều Phi Nhã cầm kiếm quát một tiếng, quay sang chém xuống đất một kiếm, cả thành phố bị chẻ làm đôi, Thuram cho rằng mình có thể trốn thoát trực tiếp lộ ra ngoài không khí, một lần máu xuất hiện trên lưng hắn.

Nhưng mặc dù vậy, Thuram cũng không từ bỏ việc chạy trốn, cuối cùng vẫn kéo lê thân thể tàn phế biến mất.

“Chậc chậc, tiếc thật.”

Ôn Văn lắc đầu, nếu không phải vì đối phó với Hosta tiêu hao quá lớn, anh đã ra tay giữ Thuram lại.

Có điều năng lực chiến đấu của Kiều Phi Nhã thật sự vượt qua dự liệu của anh, mặc dù Thuram đã không còn ý chí chiến đấu, nhưng Kiều Phi Nhã có thể dồn Thuram tới mức này cũng đã rất lợi hại.

Đây không phải thực lực mà người siêu năng vừa thăng cấp có thể đạt tới, ngược lại giống như một vị cường giả cấp Tai Biến thân kinh bách chiến.

Sau khi nhìn ra nghi hoặc của Ôn Văn, Kiều Phi Nhã chỉnh lại mái tóc vì chiến đấu mà có chút xóc xệch của mình: “Ông biết là tôi vừa trải qua một cuộc khảo nghiệm, thông qua nó sẽ được kế thừa sức mạnh của Vua kỵ sĩ đúng không?”

Ôn Văn gật đầu, đây là tình báo anh nhận được.

Kiều Phi Nhã nói tiếp: “Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng cuộc khảo nghiệm này rất khác với tưởng tượng của tôi, tổ tiên chỉ hướng dẫn tôi tìm ra ‘chân ngã’, sau đó tôi thuận lý thành chương mà thăng cấp.”

“Tiếp đó tôi suy nghĩ sơ một chút liền hiểu rõ, nếu quả thật có thể kế thừa sức mạnh, nhiều năm như vậy thì chuyện tốt này không nhất định sẽ tới lượt tôi.”

“Chuyện mà tổ tiên có thể làm là trợ giúp người vốn có tiềm năng, đột phá bình cảnh sau cùng.”

“Vì thế sau khi tôi vào đó đã nhanh chóng thăng cấp, thời gian còn lại là tổ tiên tiến hành huấn luyện, dạy hết tất cả những kinh nghiệm chiến đấu cấp Tai Biến của hãn cho tôi.”

Ôn Văn gật đầu, hiện giờ anh đã hiểu kỹ thuật chiến đấu thuần thực của Kiêu Phi Nhã từ đâu mà có rồi.

Hơn nữa khi này Kiêu Phi Nhã cứu Kiêu Trì cũng không phải vừa vặn, là cô đã sớm hoàn thành thăng cấp, có thể chọn lựa ra ngoài bất cứ lúc nào.

Bắt đầu từ lần đầu tiên gặp Kiêu Phi Nhã, cô vẫn luôn là một đồng đội rất đáng tin, nếu không có loại vượt cấp như Ôn Văn, thời đại này có lẽ sẽ thuộc về thợ săn trẻ tuổi như Kiêu Phi Nhã và Kyogoku Kura.

Ôn Văn nhìn nhà hát lớn không chút tổn hao ở bên cạnh, trên mặt lộ ra nụ cười, tòa thánh sở thứ ba chính là ở đây.

Vốn tòa thánh sở này không hề bắt mắt chút nào, nhưng sau cuộc chiến kịch liệt, nơi này chỉ còn duy nhất tòa kiến trúc này là hoàn hảo không bị tổn hao.

“Bên trong không có khán giả, xem ra Hosta và Thuram là toàn bộ sắp xếp của đại hiền giả.”

Với năng lực chiến đấu của Hosta, ba bốn cường giả Tai Biên bình thường cũng rất khó cướp lấy thánh sở, điểm sai duy nhất trong tính toán của đại hiền giả chính là Ôn Văn sớm đã đặt hậu chiêu trên người Hosta.

[hết 1243]

Chương 1244. Cảnh giới chân ngã

Sau khi đi tới cửa, Ôn Văn không thể không bật cười thành tiếng, mặc dù đại hiền giả không sắp xếp khán giả trông coi nhưng quả nhiên có những sắp đặt khác.

Bên trong thánh sở có đủ loại cảm bẫy, có loại chỉ cần liếc mắt là nhìn ra được, cũng có loại cần phải quan sát cẩn thận mới có thể phát hiện.

Với tính cách của đại hiền giả, cảm bẫy được bố trí ở đây tất nhiên có hiệu quả với cường giả cấp Tai Biến, vì thế Ôn Văn không tùy tiện bước vào.

Đối với những cảm bẫy này, cách ứng phó của Ôn Văn rất đơn giản, chỉ cần để chúng bị kích hoạt là được.

Đầu tiên anh dùng xiềng xích quấy đảo một trận trong thánh sở, chỉ thoáng chốc toàn bộ thánh sở đã hỗn loạn, khắp ngõ ngách đều bị xiềng xích va chạm.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Ôn Văn lại lấy ra một đám con rối, để chúng kết đội tiến vào trong thánh sở nhảy disco.

Sau đó lại lôi ra vài con quái vật cấp thấp và cai ngục không quá chăm chỉ, đợi đến khi đám cai ngục và quái vật cấp thấp thương vong gần như sạch sẽ, Ôn Văn lại phái ra vài quái vật chân tự.

Số bị Ôn Văn phái ra đều là những kẻ tội ác ngập trời đối với con người, bọn chúng có thể góp một phần sức lực cứu vớt thế giới trước khi chết cũng coi như đã làm việc thiện tích đức.

Bẫy rập của đại hiền giả quả thực rất cao siêu, có không ít cạm bẫy mà trước đó Ôn Văn không phát hiện ra, nhưng cho dù cạm bẫy cao minh cỡ nào cũng không chịu nổi chiến thuật biến người của Ôn Văn.

Sau khi nhìn thấy một con quái vật cấp Tai Biến bị lưu đày tới một không gian thần bí, tiếp đó không còn quái vật nào kích phát cạm bẫy nữa.

Toàn bộ quá trình này, Ôn Văn không hề che giấu Kiều Phi Nhã.

Thực tế không quản là thân phận của Ôn Văn hay sự tồn tại của trạm thu nhận, sớm đã không còn là bí mật cần được ẩn giấu nữa.

Rất nhiều bước trong kế hoạch chống lại đại hiền giả cần phải xây dựng trên việc Ôn Văn thẳng thắng thừa nhận sự tồn tại của trạm thu nhận.

Sau khi loại bỏ toàn bộ cạm bẫy, Ôn Văn tiến vào trong thánh sở, đi tới trước tượng điêu khắc Con Mắt Biết Tuốt, nhìn pho tượng đó nói một câu: “Thật ra tao vẫn khá tò mò, mày thật sự toàn trí toàn năng sao?”

Kiều Phi Nhã có chút giật thót, lẽ như pho tượng điêu khắc này thật sự có thể kết nối với Chúa Tể Tối Cao thì những lời này của Ôn Văn tương đương với khiêu khích.

Ôn Văn lắc đầu: “Tao đoán là không thể, cũng giống như mày không thể tạo ra một tảng đá mà mình không nhắc nổi vậy.”

“Ngay cả khi mày không chơi loại Logic nghịch biện này, thuộc hạ đại hiền giả của mày cũng đã làm phản rồi, còn tàn sát tín đồ của mày, đây chính là trực tiếp tát vào mặt mày, thế mà mày không hề làm ra chút phản kích nào hiệu quả.”

Pho tượng vẫn không thay đổi, Ôn Văn không tiếp tục hao phí miệng lưỡi mà tung quyền đánh nát pho tượng Con Mắt Biết Tuốt, lộ ra pho tượng Hoạt Thủy Nguyên Linh Iswett ở bên trong.

Iswett xuất hiện, cơ thể như quả bóng nước nhập vào trong pho tượng điêu khắc, tòa thánh sở này bắt đầu thay đổi nhanh chóng, cuối cùng biến thành điện thần Hoạt Thủy Nguyên Linh.

Ba tòa điện thần đều có phong cách riêng của mình, ví dụ như điện thần Vua Thiết Kincara là phong cách kim loại rắn rỏi, điện thần Ánh Sáng Sinh Mệnh Nivea là tràn đầy hơi thở tự nhiên.

Mà điện thần của Iswett thì rất đơn giản, nếu nhất định phải nói một đặc điểm thì đó chính là sạch sẽ, cực kỳ sạch sẽ.

Sau khi tòa điện thần này thuộc quyền quản lý của trạm thu nhận, phía trên thánh sở vọt ra một chùm ánh sáng màu xanh da trời, chùm sáng này vọt thẳng tới chân trời.

Trên hai tòa điện thần cũng xuất hiện chùm sáng tương tự, chỉ có điều một cái có màu đỏ, cái còn lại có màu kim loại.

Ba chùm sáng phóng lên không trung mười ngàn mét, sau đó bắt đầu phân tán, cuối cùng bao phủ khắp bầu trời địa cầu, tạo thành một tấm lưới lớn có ba màu.

Tấm lưới này dần dần vô hình biến mất, có nghĩa là trạm thu nhận một lần nữa đã có quyền không chế toàn bộ địa cầu.

Mà năng lực của trạm thu nhận cũng tiến vào bước hoàn thiện, một luồng sức mạnh vô hình sinh ra trong cơ thể Ôn Văn, làm không khí bên người Ôn Văn dao động bất ổn.

Một lát sau thì khác thường ngừng lại, Ôn Văn biết mình chỉ cách đột phá bình cảnh trở thành một tầng mỏng manh.

Chỉ cần anh nghĩ thông suốt một chuyện thì có thể thành công thăng cấp, bước vào cảnh giới cấp Tai Biến.

Chuyện đó chính là, thế nào là chân ngã.

Chân ngã là cảnh giới lớn thứ tư của người siêu năng.

Một bước này thật ra chính là suy nghĩ thật kỹ xem mình thật sự là gì, sau khi bước vào cấp Tai Biến sẽ đi con đường ra sao.

Một quyết định đơn giản sẽ ảnh hưởng tới tiêu chuẩn, năng lực và phương hướng trưởng thành trong tương lai của cường giả Tai Biến.

Một bước này đối với sinh vật thể giới trong là chuyện rất đơn giản, bởi vì chúng chỉ cần sức mạnh là đủ, sau đó sẽ quyết định trở thành một vị thần linh như thế nào, có thể châm lửa thần, trở thành một vị Thần Tinh Giới.

Nhưng đây lại là chuyện không thể thực hiện đối với cường giả ở thế giới hiện thực, hoặc nên nói là phần lớn người siêu năng không nguyện ý làm như vậy.

Trước khi bước vào cấp Tai Biến, phần lớn cường giả Tai Biến đều sử dụng sức mạnh để lại của cường giả khác.

Một khi bọn họ làm ra lựa chọn đơn giản lại thô bạo như vậy, nháy mắt thăng cấp Tai Biến sẽ khiến bọn họ biến thành đáng dấp của tà linh.

Loại biến đổi này không chỉ bên ngoài mà còn là tính cách, năng lực, thậm chí là phương hướng trưởng thành.

Nếu tà linh của những cường giả kia chưa đạt được độ cao như vậy, người siêu năng khi thăng cấp cũng sẽ chịu ảnh hưởng tương tự.

Vì để tránh xảy ra chuyện này, vì thế mới có cảnh giới ‘chân ngã’ xuất hiện.

Bọn họ sẽ làm tốt lựa chọn, hoàn toàn loại bỏ ảnh hưởng của tàn linh cường giả ở cấp Tai Biên, tự bước lên con đường của mình.

Ví dụ như ‘chân ngã’ của Tuân Anh chính là muốn trở thành kiếm tiên, Kỵ Sĩ Đêm Tối muốn trở thành người âm thầm bảo vệ thế giới này, Kỵ Sĩ Đêm Tối muốn trở thành nữ chiến thần ánh sáng chói mắt...

Con đường này khó khăn hơn trực tiếp trở thành Thần, thế nhưng đây là con đường của chính bọn họ.

Mà lúc này Ôn Văn cũng đang đối mặt với lựa chọn tương tự, chỉ cần anh lựa chọn xong thì sẽ lập tức bước vào thế giới mới.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Trước tiên tạm để mấy chuyện này qua một bên, bên kia có lẽ bên kia đã sắp chống đỡ không nổi rồi, cũng là lúc chúng ta nên ra sân.”

...

Vị trí khu Úc Đại khá khó xử, nếu nói nơi này là lục địa thì nó quá nhỏ, nếu nói là đảo nhỏ thì nó lại quá lớn, vì thế nơi này trở thành giới hạn giữa đảo và lục địa, nhỏ hơn nơi này chính là đảo.

Hiện giờ lục địa này đang gặp phải tai nạn lớn trước nay chưa từng có.

Cây cối héo rũ, chim thú chết sạch, những gì nhìn thấy chỉ là một mảnh hoang vu, nơi từng có sức sống dồi dào đã biến thành cánh địa hoang vu hơn cả sa mạc.

Đám người nhàm chán trên mạng internet không cần lo lắng về đám chuột túi xâm lấn một vài khu vực ở nơi này nữa rồi, bởi vì chuột túi đã bị diệt sạch.

Một cuộc chiến khốc liệt đang được tiến hành ở nơi này, một bên là bảy vị Người Phán Quyết, bên kia là vô số người bị ăn mòn.

Đại hiền giả lơ lửng trên không trung ngàn mét, bị quả cầu bán trong suốt màu tím xanh khổng lồ bao trùm, mặt ngoài của quả cầu có vô số xúc tua dữ tợn, nửa bên dưới của nó đã chạm đất.

Một ít xúc tua to lớn màu tím xanh cắm vào trong mặt đất, hấp thu sức sống của vùng đất này, dáng vẻ giống như cắm địa của sinh mệnh ở khu Úc Đại chính vì nó hút đi sức sống mà tạo thành.

[hết 1244]

Chương 1245. Gallontan mạnh mẽ

Nếu không thể ngăn cản đại hiền giả, quả cầu tím xanh ghé tởm kia sẽ ngày càng lớn, cuối cùng cả tinh cầu này sẽ không còn một ngọn cỏ.

Nhưng bảy vị cường giả Tai Biến ngay cả tới gần quả cầu kia cũng không làm được, chứ nói chi tới chuyện giết chết đại hiền giả ở bên trong.

Ngăn cản bọn họ là vô số thành viên tổ chức bí ẩn bị điều khiển, tất cả bọn họ đều hung hãn không sợ chết, mặc dù cụt tay cụt chân cũng muốn ngăn cản trước mặt Người Phán Quyết.

Ngoài ra còn có vài con thú khổng lồ mạnh mẽ, chúng là những con mạnh nhất trong tộc thú khổng lồ, tất cả bọn chúng đều đã bị đại hiền giả ăn mòn.

Mặc dù đám thú khổng lồ này không có thực lực làm đối thủ của Người Phán Quyết, nhưng cũng không phải thứ có thể dễ dàng đánh bại.

Còn có Garcia đã bị khổng chế hoàn toàn trốn ở phía sau đám thú, không ngừng tiến hành tấn công.

Có điều xét đến cùng thì những thứ này chỉ là vấn đề nhỏ, chân chính làm nhóm Người Phán Quyết cảm thấy vô lực là một con thú khổng lồ có lông chim màu vàng.

Rồng Chung Yên Gallontan!

Sự mạnh mẽ của nó quả thực không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn vượt qua quy cách quái thú bình thường.

Nó có cơ thể cao lớn, tốc độ lại ngang bằng với cường giả Tai Biến, hơn nữa chỉ cần nó đập cánh thì có thể phóng ra phân lông vũ trí mạng làm cường giả Tai Biến phải tránh né.

Nguy hiểm nhất là hơi thở dạng tia chớp vàng của nó.

Yêu Thú Tinh Kỳ Lân bị công kích kia cọ trúng một phát, nửa người đã biến mất, hiện giờ đang ở một bên khôi phục, chỉ có thể thỉnh thoảng cung cấp trị liệu viện trợ cho chiến trường.

Nhóm Người Phán Quyết hỗ trợ nhau phóng ra đủ loại tấn công nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Gallontan, có thêm Garcia và đám quái thú khác, bọn họ bị đánh tới liên tiếp bại lui.

Đại hiền giả bị năng lượng màu tím xanh bao trùm liếc nhìn xuống, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Người Phán Quyết, cường giả Tai Biến không ai bì nổi, nhưng trong mắt đại hiền giả hiện giờ thì bọn họ quá yếu đuối.

Cho dù Hiệp Hội Thợ Săn có thể tìm được phương pháp xác định người bị ăn mòn thì sao chứ?

Sau khi đã tính toán đủ loại khả năng, hắn mới bắt đầu hành động.

Cho dù mỗi âm mưu của hắn đều thất bại, chỉ có thể đường đường chính chính dựa vào thực lực thì hắn vẫn có thể chiến thắng trong cuộc chiến hủy diệt thế giới này.

Trong mắt đại hiền giả, kết quả chiến tranh đã được định ra ngay khi hắn xé mở lớp nguy trang của mình.

Hiệp Hội Thợ Săn cũng vậy, Ensuk đang ngủ say cũng vậy, ngay cả trạm thu nhận thần bí cũng vậy, hiện giờ đã không còn là thời đại của bọn chúng nữa rồi.

Người mạnh nhất thế giới hiện giờ chính là đại hiền giả hấn đây, hơn nữa hấn cũng sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Thậm chí hấn không cần ra tay thì đám cường giả Tai Biên tới vây công hấn cũng đã sắp bị tiêu diệt sạch sẽ.

Cho dù chúng dựa vào vận chó có thể đột phá phòng tuyến thì chúng cũng chỉ có thể nghênh đón tuyệt vọng chân chính, khi đó đại hiền giả sẽ để đám Người Phán Quyết biết, cái gì mới là thực lực thật sự.

Lúc Gallontan vừa mới từ dưới đất chui ra, đại hiền giả vẫn chỉ là phạm trù cấp Tai Biên bình thường.

Thế nhưng khi hấn bắt đầu mở rộng số lượng người bị ăn mòn, và tiến hành hấp thu sức sống của đại địa, thực lực của hấn bắt đầu gia tăng nhanh chóng.

Thực lực của đại hiền giả có liên quan tới hai phương diện, một là sức mạnh tinh thần, nó quyết định năng lực tính toán của hấn, chỉ cần năng lực tính toán đủ thì hấn có thể phân tích và phá giải tất cả đòn tấn công.

Về phương diện khác thì có liên quan tới năng lượng và sức chống đỡ của hấn, cho dù có đủ sức tính toán thì cũng phải đủ mạnh mẽ mới có thể hóa giải được công kích của đối phương.

Hiện giờ đại hiền giả đang ở trạng thái đỉnh cao, sinh mạng của cả đại lục làm hấn có được sức mạnh vô cùng vô tận, mà người bị hấn ăn mòn cũng sẽ cung cấp sức mạnh tinh thần của mình cho đại hiền giả, hỗ trợ đại hiền giả tính toán.

Có điều đại hiền giả không cần lãng phí thời gian để chiến đấu với đám này, tiến vào trong đất hấp thu sức mạnh sinh mệnh của đại địa cần rất nhiều thời gian để chuẩn bị, không phải vạn bất đắc dĩ thì đại hiền giả không muốn ngừng lại, với lại có Gallontan cũng đã đủ để ngăn chặn đám người này.

Thật sự đúng là vậy, bảy người Người Phán Quyết ở trước mặt Gallontan cũng chỉ có thể miễn cưỡng kiên trì thôi.

Sao băng vàng từ trên trời rơi xuống, trán Ishna có vết máu bầm, khoe miệng có máu tươi màu vàng, trên người cô tỏa ra ánh sáng màu vàng lộng lẫy, mỗi quyền mỗi cước đều có uy lực như thiên thạch rơi, hiện giờ cô đã mở hết toàn bộ công suất chiến đấu.

Cơ thể Sakuraba Ichiro va chạm, mỗi tay cầm một thanh đao lớn, chiêu thức của hắn vượt ngoài sức tưởng tượng, uy lực lớn kinh người, nếu là cấp Tai Biến giống như bò cạp sa mạc Thuram thì chỉ sợ chỉ cần vài chiêu đã bại trận.

Nhưng mặc dù vậy, hai người vẫn bị Gallontan đánh bẹp, nó giống như bậc đế vương tao nhã, ung dung tiếp nhận tất cả đòn tấn công.

Điểm mạnh của Gallontan không chỉ là sức mạnh công kích khủng bố, mà còn là sức sống vượt xa quái thú bình thường, vị đế vương cổ xưa này vẫn đang đứng ở vị thế đỉnh cao ở thời đại này.

Chỉ dựa vào nó cũng có thể đưa thế giới này tới điểm kết thúc.

Chỉ có Ishna và Sakuraba Ichiro có thể miễn cưỡng đột phá phòng ngự của Gallontan, nhưng hiệu quả chỉ có thể coi là tạm được.

Mà phi đao màu đen, cát vàng đầy trời, không gian vỡ vụn, ánh sáng điềm lạnh ngũ sắc, những đòn công kích này đánh vào sức mạnh sinh mệnh chỉ có thể tạo ra chút gợn sóng, sau đó bị đánh bật trở ra.

Những đòn tấn công bị bật ngược ra có thể tùy ý xuất hiện ở khu Úc Đại, mang tới tai họa ngập đầu cho những sinh vật

còn sống sót, nếu không phải địa cầu có hình tròn, những khu lớn khác có lẽ cũng gặp phải tai họa ngập đầu.

Chẳng qua hiện giờ người có mặt nhiều nhất ở đây là nhóm người bị ăn mòn đang ngăn cản nhóm Người Phán Quyết, vì thế sau khi cuộc chiến kéo dài nửa tiếng đồng hồ, chúng đã thương vong gần như sạch sẽ, hơn nữa tất cả đều là bị ngộ thương...

Nhìn quả bóng màu tím xanh không lồ, trên mặt Kỵ Sĩ Đêm Tối lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị, nhóm bọn họ chỉ đối phó Gallontan thôi đã mệt mỏi đến như vậy, thật sự có thể ngăn cản đại hiền giả sao....

Àm...

Một tia chớp vàng óng phóng về phía Kỵ Sĩ Đêm Tối, Kỵ Sĩ Đêm Tối vội vàng phòng ngự, tư tế Sa Hải và Tuân Anh tiến hành phát động tấn công từ hai bên trái phải, ba người hợp sức lại mới miễn cưỡng ngăn cản được.

“Ông đang nghĩ gì đấy, nếu để dính đòn thì ông sẽ tiêu đời đấy!” Tuân Anh nhíu mày hỏi.

Kỵ Sĩ Đêm Tối chỉ vào bầu trời nói: “Nhìn bên trên thì Srisin đã tới rồi, hiện giờ chúng ta chỉ có thể cầu nguyện là thứ đó có hiệu quả ngăn cản đại hiền giả.”

Một tia sáng màu xanh da trời từ bầu trời bay tới, mục tiêu chính là Gallontan trên mặt đất.

Gallontan cũng chú ý tới vị khách không mời mà tới này, vương miệng vàng bắt đầu lóe tia điện, sau đó hé miệng, một tia chớp vàng óng phóng tới chỗ vị khách vừa tới.

Không khí xung quanh đột nhiên trở nên khô hanh, một ngọn núi băng xuất hiện ở giữa không trung, ngăn chặn được tia chớp kia.

Núi băng này hút hết tất cả hơi nước ngưng tụ ở gần đó, nhưng dưới uy năng của tia chớp vàng thì dần dần tan rã, cuối cùng uy năng của tia chớp biến mất, núi băng cũng bị tia chớp đánh cho trực tiếp bốc hơi.

Srisin đứng trong núi băng, trong tay nâng một tinh thể bất quy tắc, hơi thở hỗn hển.

[hết 1245]

Chương 1246. Mây đen hiện ra, hiền giả ra mặt

Srisin kiêng kỵ nhìn Gallontan ở bên dưới, con súc sinh này mạnh mẽ ngoài dự đoán của hắn.

Ở trong cấp bậc Thần Tinh Giới thì hắn đã có thể coi là cấp bậc cao nhất, chỉ còn một chút là trở thành Thần Linh Giới, cũng là vị cường giả mạnh nhất của Hiệp Hội Thợ Săn.

Thế nhưng khi ngăn chặn đòn tấn công của Gallontan lúc này, Srisin cũng phải nhận chút dư chấn.

Mức độ năng lượng của con súc sinh này đã đạt tới phạm trù Thần Linh Giới, chỉ sợ là còn mạnh hơn thời kỳ toàn thịnh của ve chúa, chỉ là trình độ điều khiển năng lượng hơi yếu một chút, bằng không đã không còn Người Phán Quyết nào có thể sống sót chờ tới khi hắn tới.

Giáng một đòn không trúng, Gallontan cũng không hề để ý, bắt đầu phóng ra đòn tấn công tiếp theo.

Đúng lúc này bầu trời trở nên u ám, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống, chỉ vài giây sau chiến trường đã biến thành một mảnh lầy lội.

Đây là Srisin đã nhờ hội phó ‘Thiên Tru’ của khu Hoa Phủ làm ra, hoàn cảnh tràn đầy hơi nước càng thuận lợi để Srisin chiến đấu hơn, đối phó với đối thủ thông thường còn được, nhưng đối phó với đại hiền giả thì hoàn cảnh có ưu thế sẽ càng tốt hơn.

Gallontan không quản trận mưa này là có chuyện gì, vẫn tiếp tục phun ra tia chớp vàng óng.

Lần này Srisin không dùng khiên băng để ngăn cản, mà tung ra tinh thể bất quy tắc ở trong tay.

Tinh thể vừa rời khỏi tay Srisin thì bắt đầu nhanh chóng biến hình, đường kính biến thành năm mét, sau đó tinh thể giống như cảm nhận được gì đó, quay sang phóng ra một cột năng lượng về phía Gallontan.

Cột năng lượng và tia chớp vàng chạm vào nhau, tia chớp vàng tan vỡ, Gallontan bị cột năng lượng đánh văng ra xa mấy chục mét, phần lông chim vàng rục ở phần ngực trở nên khét lẹt, tỏa ra mùi hôi khó ngửi,

Gallontan rít gào một tiếng, một lần nữa tiến hành tấn công tinh thể, thế nhưng lần nào cũng bị tinh thể bức lui, hơn nữa tổn thương trên người nó cũng ngày càng nặng hơn.

Tinh thể có thể phóng ra cột năng lượng này chính là ‘Hộp Vô Tận’, bản thân tinh thể chỉ là lọ chứa, trung tâm là một con đường thông tới thế giới khác.

Thế giới bị liên kế không có gì cả, chỉ có năng lượng cuồng bạo, mà năng lượng này là vô tận.

Hộp Vô Tận sẽ tiến hành ‘ban tặng năng lượng’ cho tất cả sinh vật trong phạm vi cảm nhận, về phần người được ban tặng có thể hấp thu năng lượng này hay không thì đó không phải chuyện mà Hộp Vô Tận cần cân nhắc.

Loại ban tặng năng lượng này tương đương với đòn tấn công mạnh mẽ, tất cả sinh vật không chịu nổi sự ban phát này đều sẽ bị Hộp Vô Tận thiêu đốt.

Nơi phong ấn Hộp Vô Tận là khu không người ở vùng Nam Cực, không có bất cứ sinh mạng nào tồn tại.

Bỏ phong ấn của Hộp Vô Tận là chuyện rất đơn giản, cái khó là làm sao để tránh đòn tấn công của Hộp Vô Tận, vì để

Hộp Năng Lượng chỉ tiến hành ban tặng cho một mục tiêu, Srisin đã tốn cả một tuần lễ.

Có điều mặc dù vậy thì Hộp Vô Tận cũng chỉ có thể tham chiến đúng ngày hôm nay mà thôi, nếu không thể đánh bại đại hiền giả, lần khởi động tiếp theo sẽ phải trả cái giá rất lớn.

Mỗi vật thu nhận cấp bậc Chí Cao đều vượt qua vật thu nhận Tai Biến thông thường, nhưng thích hợp để dùng trong chiến đấu thì chỉ có Hộp Vô Tận, Srisin nắm chắc có thể dựa vào Hộp Vô Tận để đánh bại Gallontan.

Từng vết sáng không ngừng đánh vào người Gallontan, phòng ngự kiên cố của nó dần dần không thể kiên trì nổi nữa, cuối cùng bẻ nát.

Trong lúc này Gallontan cũng điên cuồng tấn công Hộp Vô Hạn nhưng mỗi đòn tấn công đều bị Srisin cản lại, mưa to cung cấp hơi nước gần như là vô hạn cho khu vực này, Srisin có thể thỏa thích ngưng tụ thành băng để tiến hành phòng ngự.

Tất nhiên Hộp Vô Tận cũng có nhược điểm, bằng không Hiệp Hội Thợ Săn đã không thể thu nhận nó.

Đầu tiên là Hộp Vô Tận không có ý chí của mình, phần lớn thời gian đều ở yên tại chỗ, có khi sẽ tiến hành di chuyển bất quy tắc.

Thứ hai là phạm vi cảm nhận của nó có hạn, không thể cảm nhận sinh mạng vượt quá khoảng cách nhất định, đồ dùng và năng lượng cũng sẽ không kích hoạt phản ứng của nó.

Cuối cùng tuy bản thân Hộp Vô Tận sẽ không bị phá hủy, thế nhưng khi thừa nhận đòn tấn công vượt quá giới hạn thì sẽ ngừng hoạt động trong một khoảng thời gian, vì thế Srisin phải canh giữ ở bên cạnh Hộp Vô Tận.

Loại thú khổng lồ như Gallontan, tuy thực lực mạnh mẽ nhưng đầu óc nó lại không đủ sáng suốt, vì thế đối mặt với kẻ

địch mạnh mẽ như Hộp Vô Tận, nó chỉ có thể liều mạng tiêu hao.

Trong thời gian Gallontan và Hộp Vô Tận chiến đấu, nhóm Người Phán Quyết cũng không nhàn rỗi, nhóm thú khổng lồ còn sót lại và cả Garcia may mắn sống sót cũng bị bọn họ hợp lực đuổi giết.

Sau đó bọn họ phối hợp với Hộp Vô Tận, tiến hành tấn công Gallontan.

Đại hiền giả ở trong quả cầu màu tím xanh bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đó chỉ là món đồ chỉ có sức mạnh không có đầu óc, chính là không có tác dụng quá lớn, thế mà lại bị món đồ như vậy bức ép đến mức này.”

“Có điều cũng chẳng sao, nhóm Tai Biến bị ăn mòn hay đám quái thú khổng lồ này cũng chỉ có tác dụng hỗ trợ mình vượt qua thời kỳ yếu đuối lúc đầu thôi, hiện giờ thời kỳ này đã qua, có hay không có Gallontan cũng vậy.”

“Nhưng thú cưỡi như Gallontan cũng không dễ kiếm, mình vẫn nên cứu nó thì hơn.”

“Toàn bộ sức sống của khu lớn đã gom đủ, đã thỏa mãn nhu cầu thấp nhất, hiện giờ chúng đã hết đường xoay chuyển rồi.”

Đại hiền giả giang tay, quả cầu xúc tua màu tím xanh có biến hóa mới...

Dưới sự tấn công của tám vị cường giả Tai Biến và Hộp Vô Tận, Gallontan không ai bì nổi ngày càng tổn thương nặng hơn, tia chớp vàng phóng ra cũng ngày càng yếu, phần lông vũ có thể nổ tung cũng không thể sử dụng.

Trong mắt Srisin lóe ra vệt sáng, ngón trỏ tay phải chỉ lên bầu trời, mây đen tạo thành một luồng lốc xoáy ở phía trên Gallontan, trung tâm vòng xoáy tỏa ra khí lạnh kinh người.

Sau đó một tia sáng trắng từ tâm vòng xoáy đánh xuống, lúc này Gallontan đã biến thành một bức tượng băng.

Con mắt nó vẫn còn có thể chuyển động, nhưng Hộp Vô Tận đã phóng ra lần ban tặng năng lượng tiếp theo, nếu đòn tấn công này trúng mục tiêu, sinh mệnh của Gallontan sẽ kết thúc.

Có điều lúc vệt sáng sắp đánh trúng thì ở giữa không trung tựa hồ có một bức tường vô hình ngăn cản.

Quả cầu khổng lồ có đường kính hơn hai ngàn mét đột nhiên vỡ ra, biến thành mây đen màu tím xanh bắt đầu khuếch tán ra ngoài, cuối cùng bao phủ toàn thế giới.

Thứ ẩn giấu bên trong mây đen không phải nước mưa mà là xúc tua li ti màu tím xanh, một khi số xúc tua này rút xuống thì sẽ tạo ra hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Đại hiền giả từ trên không trung đáp xuống trước tượng băng Gallontan, sau đó đá một cú về phía bức tượng, cả pho tượng băng bay ngược ra mười cây số, khoảng cách này thì nó sẽ không bị cuộc chiến này lan tới.

Sau đó đại hiền giả cười nói với nhóm người: “Một hai ba bốn... tổng cộng tám người, tên nhóc kế thừa trạm thu nhận không tới, chỉ cần đánh bại bọn mày thì sẽ không còn ai ngăn cản tao nữa.”

[hết 1246]

Chương 1247. Thương thần từ trên trời giáng xuống

“Nói cách khác, chỉ cần bọn tao đánh bại mày thì sự việc cũng sẽ kết thúc.”

Srisin khẽ vươn tay, Hộp Vô Tận thu nhỏ lại quay trở lại trong tay hắn, sau đó hắn ngược nhìn mây đen trên bầu trời, biết rằng thời gian của bọn họ không còn nhiều.

Bọn họ phải đánh bại đại hiền giả trước khi đám mây đen kia khuếch tán ra toàn bộ thế giới, bằng không cho dù cuối cùng giành được thắng lợi thì hậu quả cũng không phải thứ mà bọn họ có thể thừa nhận.

Đại hiền giả bật cười: “Muốn đánh bại tao? Ha ha ha... ý tưởng này rất tốt, có điều bọn mày quá yếu.”

Kyogoku Kura vung tay lên, sau đó xuất hiện ở sau lưng đại hiền giả, hắn là người có tốc độ nhanh nhất trong tất cả mọi người, vì thế hắn sẽ dẫn đầu thăm dò đại hiền giả.

Đại hiền giả cũng không xoay đi chỗ khác, có một chiếc xúc tua màu tím xanh đã chắn trước mặt Kyogoku Kura, đung vào nắm tay hắn.

Vết nứt không gian trong dự tính không xuất hiện, nắm tay của Kyogoku Kura giống như đánh vào một quả bóng có độ đàn hồi, không thể chống lại lực đàn hồi bắn ngược lại nên Kyogoku Kura trực tiếp bay ra vài trăm mét, cơ thể tạo thành một cái hố to sâu trăm mét trên mặt đất.

“Năng lực của hắn rất mạnh, không gian phá vỡ ở xung quanh lại không hoàn toàn nghiền nát, có thể nương theo

không gian nghiên nát và sức mạnh chữa trị để đạt được các loại hiệu quả.”

“Nhưng muốn đối phó cũng rất đơn giản, chỉ cần gia cố không gian ở xung quanh mình thì có thể vô hiệu hóa năng lực của hắn.”

Kyogoku từ trong hố bò ra, trên mặt đầy máu tươi, hắn không ngờ được tới lực phản kích này.

Chiêu thức này của đại hiền giả còn làm nhóm người khiếp sợ hơn cả Gallontan trước kia, thực lực của hắn có khả năng hoàn toàn áp đảo mọi người ở đây.

Đối với cường giả cấp Tai Biến mà nói, dưới Tai Biến chính là con kiến, nhưng ở trước mặt đại hiền giả, nhóm Người Phán Quyết chẳng qua chỉ là một đám kiến khỏe mạnh một chút mà thôi.

Đại hiền giả mỉm cười nói: “Xem nét mặt bọn mày thì chắc hắn đã rất khiếp sợ sức mạnh của tao, thật ra tao cũng rất kinh ngạc, tao biết tao sẽ rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh tới mức này.”

Srisin hừ lạnh một tiếng: “Ra tay!”

Hắn ném Hộp Vô Tận ra ngoài, sau khi rơi xuống trước mặt đại hiền giả thì bắt đầu điên cuồng ban tặng năng lượng, từng chùm tia sáng mạnh mẽ đánh úp về phía đại hiền giả.

Ishna và Sakuraba Ichiro phân biệt tấn công ở hai bên trái phải.

Mà Kỵ Sĩ Đêm Tối thì điều chỉnh thiết bị điện thoại di động của mình, hắn đang kích hoạt vũ khí hạng nhất của mình, món vũ khí này vốn được chuẩn bị đề phòng có ngày Hiệp Hội Thợ Săn náo loạn, không ngờ lại được dùng vào ngày hôm nay.

Ngoại trừ vệ tinh kiểm tra đo lường, Kỵ Sĩ Đêm Tối còn phóng thêm những vệ tinh khác, trên những vệ tinh này có lắp đặt những món vũ khí nguy hiểm.

Vốn nó được lắp đặt một ít kim loại có mật độ cao, dùng kỹ thuật ký thuật và tên lửa để nâng cao tiến hành gia tốc, cộng thêm rơi tự do mang tới động năng mạnh mẽ, đủ để tạo thành sát thương đối với cường giả cấp Tai Biến.

Có điều dùng nó để đối phó đại hiền giả là vẫn chưa đủ, vì thế khi biết mối đe dọa đại hiền giả, Kỵ Sĩ Đêm Tối đã tới tìm Ôn Văn mượn chút đồ.

Vật đó là cây đinh dài dùng để phong ấn ve chúa trước kia, bảy cây đinh sau khi phóng từ vệ tinh sẽ phát ra uy lực đủ để làm tổn thương Thần Linh Giới!

Mà lúc này đại hiền giả vẫn chưa biết mình phải đối mặt với thứ gì, hắn vẫn tràn đầy tự tin như cũ.

Cột năng lượng Hộp Vô Tận phóng ra tất nhiên sẽ trúng mục tiêu, trước mặt đại hiền giả có vài xúc tua năng lượng, hai cái dùng để phòng ngự, hai cái dùng để tấn công Hộp Vô Tận.

Đại hiền giả biết rất nhiều thứ, trong đó bao gồm cả làm sao ngăn chặn Hộp Vô Tận, dưới thế tấn công của đại hiền giả, Srisin không thể tấn công, chỉ có thể dùng Hộp Vô Tận để tiến hành phòng ngự.

Sakuraba Ichiro và Ishna có chút đe dọa, thế nhưng cũng chỉ là vấn đề nhỏ, hai bên người đại hiền giả phân biệt xuất hiện ký hiệu huyền bí to lớn, ký hiệu này liên thông với không gian hai bên, tất cả đòn tấn công bọn họ đánh ra chỉ trúng vào người đối phương.

Sau đó đại hiền giả quay sang đẩy mạnh hai bên, hai người bị đánh bay ra ngoài, tiếp đó có vài luồng đạn màu tím xanh từ

trong tay hắn bắn ra, đập vào người hai người phát ra hai trận nổ tung.

Tuân Anh đâm một kiếm vào sau lưng đại hiền giả, thế nhưng vài xúc tua tím xanh liên tiếp xuất hiện, tiến hành quấy nhiễu chiêu thức của hắn.

Cát vàng của tư tế Sa Hải khi tiến tới gần đại hiền giả thì trở nên rất nặng, căn bản không có cách nào điều khiển.

Mà sức mạnh điềm lạnh của Yêu Thú Tinh Kỳ Lân bị đại hiền giả phóng ra một luồng sức mạnh ô uế, không thể phát huy sức mạnh vốn có.

Mặc dù bị vài người bao vây tấn công, đại hiền giả thoát nhìn không hề có áp lực, tùy tiện tung chiêu là có thể đẩy lùi một vị cường giả Tai Biến, cũng làm đối phương bị thương.

Loại chênh lệch thực lực này, cho dù là nhóm Người Phán Quyết cũng có chút tuyệt vọng, bởi vì bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy hi vọng thắng lợi.

Ánh mắt Ky Sĩ Đêm Tối lộ ra một tia hung ác, trên người bùng nổ khí đen, quay sang phát động tấn công hung mãnh với đại hiền giả.

Lối đánh liều mạng này, ngay cả đại hiền giả cũng phải nghiêm túc một chút, nhưng cũng chỉ là một chút.

Hắn giống như người trưởng thành cường tráng cầm vũ khí, mà xung quanh là một đám học sinh tiểu học tay không, đám người này không đáng để hắn dốc toàn lực đối phó.

Ky Sĩ Đêm Tối sớm đã chú ý tới, bắt đầu từ khi chiến đấu tới giờ, đại hiền giả gần như chưa từng di chuyển vị trí.

Nó biểu hiện thực lực hắn mạnh mẽ, cũng biểu hiện sự kiêu ngạo của hắn, vì duy trì cảm giác ưu việt của mình, mặc kệ Ky

Sĩ Đêm Tối tấn công hung ác cỡ nào, hấn cũng sẽ không di chuyển.

Điều mà Kỵ Sĩ Đêm Tối muốn chính là đại hiền giả không di chuyển!

Hấn sẽ phải trả giá thảm khốc cho hành động kiêu ngạo này của mình!

Đại hiền giả tiện tay đẩy một cái, vô số năng lượng tím xanh hóa thành hình thái xúc tua chống đỡ toàn bộ đòn tấn công của Kỵ Sĩ Đêm Tối, đồng thời đánh văng Kỵ Sĩ Đêm Tối ra xa mấy chục mét.

Đại hiền giả rất hưởng thụ cảm giác nghiền ép nhóm cường giả Tai Biến, nếu không phải Vua Vô Danh đã ban cho hấn phần sức mạnh này, lúc nhìn thấy Người Phán Quyết như Kỵ Sĩ Đêm Tối, phản ứng đầu tiên của hấn nhất định là chạy trốn.

Hôm nay hấn áp đảo tất cả Người Phán Quyết, đồng thời cũng sẽ tự tay đẩy bọn chúng vào vực sâu!

Đột nhiên đại hiền giả nhướng mày, bởi vì Kỵ Sĩ Đêm Tối trong lúc văng đi lại nhếch môi lộ ra ý cười.

Tên này bình thường quý kẻ đa đoan, chẳng lẽ mình đã rơi vào trong bẫy rập của hấn?

Đại hiền giả còn chưa nghĩ thông suốt, đột nhiên cảm nhận được một trận đau đờn, hấn hoảng sợ phát hiện trên người mình bị ghim một cây thương dài!

Không đợi hấn suy nghĩ cẩn thận xem cây thương này rốt cuộc từ đâu xuất hiện, hấn đã bị sức mạnh khổng lồ mà nó mang theo kéo xuống mặt đất, sau đó bị ghim chặt.

Tạo hình của cây thương này rất kỳ quái, chính là cây thương được chế tạo ra từ cây đỉnh phong ẩn ve chúa trước kia!

Đại hiền giả rớt cuộc cũng có chút bồi rồi, hấn nhận ra lai lịch của nó, vì thế hấn cũng biết loại thương này không phải chỉ có một cây!

[hết 1247]

Chương 1248. Đáng về thật sự

Trên bầu trời dần hiện ra chút điểm sáng, sau đó lại có một cây thương dài ghim vào trên người đại hiền giả, lực xung kích khổng lồ làm mặt đất phải chấn động.

Nhưng bởi vì đặc tính của cây thương nên nó chỉ ảnh hưởng tới xung quanh đại hiền giả, địa hình cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Sau khi cây thương thứ hai ghim trúng, sức mạnh vận chuyển của đại hiền giả trở nên chậm đi, đầu óc hắn cũng có chút không tỉnh táo, nhưng hắn vẫn nhanh chóng làm rõ cây thương này tới từ đâu.

Hắn là có người thông qua thiết bị nào đó, từ vũ trụ phóng thương xuống, như vậy mới có được tốc độ và sức mạnh khủng khiếp đến như vậy.

Mà sự thật quả thật là vậy, vũ khí nguyên bản của Kỳ Sĩ Đêm Tối là kim loại đặc biệt có trọng lượng lên tới mấy tấn, động năng mạnh mẽ được tạo ra từ lực đẩy của tên lửa và rơi tự do có thể đẩy tốc độ lên hơn mười ngàn mét mỗi giây, chuẩn xác bắn trúng kẻ địch.

Lực sát thương của vũ khí này đều dựa vào động năng khủng bố kia, cho dù là cường giả Tai Biến cũng không thể nào bỏ qua tổn hại từ vết thương này.

Sau khi đổi thành thương dài, uy lực lại càng khủng bố hơn, trọng lượng và tốc độ đều nhanh hơn gấp mấy lần, khi đại

hiền giả có thể cảm nhận được tung tích của nó thì cây thương cũng đã ghim trúng đại hiền giả rồi.

Hơn nữa đã có hai cây thương trúng đích, phản ứng của đại hiền giả bắt đầu chậm đi, lại càng không có cách nào ngăn cản thương dài rơi xuống.

Đợi đến khi đại hiền giả suy nghĩ rõ ràng thì lại có cây thương thứ ba ghim vào người hắn, tiếp đó là cây thứ tư, cây thứ năm.

Mặc dù đại hiền giả đã hiểu được nguyên lý nhưng hắn không có cách nào ngăn cản, bởi vì tốc độ của thương quá nhanh, cộng thêm sức mạnh từ phong ấn làm hắn căn bản không có cơ hội ứng phó.

Trong mắt Kỳ Sĩ Đêm Tối lóe lên ánh sáng nhạt, chờ toàn bộ bảy cây thương dài ghim xuống thì có thể tạm thời phong ấn đại hiền giả, khi đó hắn chính là dê đọi làm thịt.

Sau khi ve chúa bị phong ấn vẫn có thể sống tạm qua ngày là vì nó có được năng lực đặc biệt, có thể giấu mình trong không gian riêng biệt.

Mà đại hiền giả không có năng lực như vậy, nhóm Người Phán Quyết không có khả năng vì hắn bị phong ấn mà không chém chết hắn.

Àm...

Cây thương dài thứ sáu cũng ghim xuống, hiện giờ đại hiền giả quỳ rạp dưới đất, thoát nhìn cực kỳ chật vật, sức mạnh của hắn đã chuyển độ tới mức cực kỳ chậm chạp.

Loại chậm chạp này đối với người siêu năng khác thì vẫn có thể tiếp nhận, nhưng đối với đại hiền giả chỉ cần chậm một chút thôi sẽ làm hắn không thể đưa ra phản ứng thích hợp với đòn tấn công của những người khác, như vậy điều này có thể xem là trí mạng.

Tất cả mọi người đều căng thẳng chờ đợi cây thương cuối cùng, số phận của thế giới nằm trên người nó.

Đại hiền giả chống tay lên mặt đất cứng rắn hơn kim cương vô số lần, run rẩy, sắc mặt tái xanh, mạch máu gồ lên, lộ ra biểu cảm phẫn nộ tới đỉnh điểm.

“Đám dốt nát bọn mày, sao phải phản kháng chứ, không thể ngoan ngoãn tìm đường chết sao?”

“Tất cả sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy diệt, nhân loại cũng vậy, hành tinh này cũng vậy, vùng đất khởi đầu cũng vậy, văn minh, kiến thức, sức mạnh, tất cả mọi thứ đối với toàn bộ vũ trụ này chỉ là một cây diêm trong đêm tối.”

“Ngọn lửa từ que diêm quá nhỏ bé không đáng kể, hơn nữa rồi cũng sẽ tắt ngúm, chỉ có bóng tối là tồn tại vĩnh viễn.”

“Tao chỉ muốn ban cho bọn mày sự vĩnh hằng mà thôi...”

“Để vĩnh hằng tới sớm hơn...”

Đại hiền giả nói, ánh mắt bắt đầu mơ màng, cơ thể cũng thay đổi dị thường, vô số máu từ trên người hắn phun ra làm xung quanh giống như biến thành một biển máu.

“Cuối cùng vẫn phải biến thành bộ dáng này mới có thể hoàn thành sứ mạng của tao...”

Biển máu dần giảm đi, cơ thể đại hiền giả hiện giờ vẫn còn bị ghim thương, thế nhưng hắn giống như đã hoàn toàn thay đổi.

Tóc của hắn bong ra, ngũ quan hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một cái miệng rộng đầy răng nhọn mà không có đôi môi.

Da thịt vốn trắng nõn biến thành màu tím xanh, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vết đốm như xúc tua chậm rãi chuyển động trên da.

Phía sau đại hiền giả là một đôi cánh có hai màu đen trắng, nói là cánh nhưng thật ra càng giống như hai con mắt đẹp, đôi mắt này còn lớn hơn cả cơ thể đại hiền giả.

Hắn mọc ra sáu cánh tay, mỗi cánh tay do ba đoạn tay tạo thành, mỗi đoạn dài hơn cánh tay của người bình thường, mà chân của hắn thì hoàn toàn dị hóa, giống như tám cái vòi bạch tuộc lớn màu tím xanh.

Sau khi đại hiền giả đã xé toạc vẻ ngoài nho nhã, lộ ra dáng dấp khủng bố, đây mới là dáng dấp thật sự của đại hiền giả sau khi bị Vua Vô Danh ô nhiễm.

Hắn không chỉ có diện mạo xấu xí mà còn ẩn chứa sức mạnh ô nhiễm tinh thần khủng bố, người bình thường nhìn thấy đại hiền giả hiện giờ, trong nháy mắt sẽ bị vụn vẹo muốn hủy diệt hết thảy mọi thứ.

Ngay cả nhóm Người Phán Quyết có mặt ở đây cũng phải chịu ảnh hưởng từ đại hiền giả, bọn họ chỉ có thể cố gắng khắc chế, không để mình tiến hành quan sát đại hiền giả quá sâu.

Cho dù đại hiền giả đã bị Vua Vô Danh vụn vẹo cũng cảm giác được hình dạng của mình hiện giờ xấu xí, nếu không phải cần thiết thì hắn cũng không muốn lộ ra dáng vẻ này.

Thế nhưng chỉ có dáng vẻ này mới có thể phát huy được thực lực chân chính của hắn, nếu còn che giấu thì có khả năng hắn sẽ chết ở chỗ này.

Đại hiền giả nhìn bầu trời, sau đó hai con mắt cánh ở sau lưng bay lên, tạo thành hình ống dài, đợi đến khi cây thương dài thứ bảy phóng xuống, đôi cánh này sẽ bao lấy cây thương.

“Không ổn!”

Kỵ Sĩ Đêm Tối phóng phi đao năng lượng màu đen về phía đôi cánh, nhưng phi đao đã bị chặn lại ở giữa không trung, đại hiền giả chỉ cần dùng một tay để chặn phi đao này lại.

Sau đó cây thương cuối cùng giống như đại hiền giả dự liệu vừa vặn đâm vào trong hình ống tròn mà đôi cánh cuộn lại tạo thành.

Đoạn ống do đôi cánh tạo thành kia tiếp nhận cây thương, lực xung kích cực lớn làm đôi cánh không ngừng phun ra máu tươi, thế nhưng cuối cùng nó cũng không ghim vào cơ thể đại hiền giả.

Không khí an tĩnh lại, Kỳ Sĩ Đêm Tối thở dài một hơi, bảy cây thương dài này chính là sắp xếp mạnh nhất của hắn, nếu ngay cả thứ này mà đại hiền giả cũng đỡ được thì hắn đã không còn biện pháp nào nữa.

“Ừm... hừ... ha ha ha.”

Đại hiền giả sáng khoái hừ nhẹ vài tiếng, sau đó bắt đầu cười phá lên, cười cực kỳ càn rỡ, đối lập rõ ràng với dáng vẻ nhăn nhó đau khổ của nhóm Người Phán Quyết.

Đại hiền giả ném cây thương dài xuống đất, sáu cánh tay xòe ra như hình cánh, mỗi tay tóm lấy một cây thương, sau đó rút ra từng chút một, ném sang một bên.

Máu tươi tứa ra từ vết thương do thương dài tạo ra, chỉ vài giây sau thì vết thương đã khỏi hẳn, sau đó đại hiền giả xòe cánh, để hoa văn hình mắt ở trên cánh nhìn chăm chăm nhóm Người Phán Quyết.

“Đây chính là thủ đoạn cuối cùng của bọn mày rồi, vừa vặn tao cũng chơi chán rồi, kế tiếp chính là màn phản kích của tao!”

[hết 1248]

Chương 1249. Ôn Văn tới

“Các vị cẩn thận, hấn hiện giờ còn nguy hiểm hơn trước kia!”

Srisin cảnh cáo một câu, sau đó hơi cẩn môi hung hăng vồ Hộp Vô Tận một cái rồi ném về phía đại hiền giả.

Trước kia vì không muốn Hộp Vô Tận tổn thương người phe mình nên hấn đã hạn chế uy lực của nó, hiện giờ Hộp Vô Tận ở trạng thái toàn bộ công suất, nhưng đồng thời cũng sẽ tấn công mà không phân biệt.

Có điều Hộp Vô Tận sẽ tấn công người mạnh nhất, bọn họ có một chút thời gian để thoát khỏi phạm vi tấn công của nó.

Hộp Vô Tận nhanh chóng biến hình, bắt đầu phóng ra chùm sáng nóng rực về phía đại hiền giả, chùm sáng nháy mắt thiêu đốt làn da của đại hiền giả, thế nhưng hấn chỉ cười khinh thường.

“Chuyện tới lúc này, bọn mày thế mà lại chỉ có thể dựa vào thứ này, Hiệp Hội Thợ Săn xuống dốc rồi.”

Đại hiền giả chống đỡ năng lượng của Hộp Vô Tận, một đường vọt tới bên cạnh chiếc hộp, sau đó hung hăng đâm một quyền vào Hộp Vô Tận.

Cảm nhận được đòn tấn công vượt quá giới hạn, Hộp Vô Tận nhanh chóng biến thành kích cỡ nắm tay, trôi bồng bềnh giữa không trung không còn động tĩnh.

“Thứ này có hữu hiệu đối với người yếu, đối với tao... thì vô dụng.”

Con người Srisin hơi co rút, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có người đỡ được năng lượng của Hộp Vô Tận, đồng thời còn cưỡng chế bắt nó ngừng lại, đại hiền giả hiện giờ rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Srisin đưa hai tay hướng về phía đại hiền giả, hung hăng nắm chặt, vô số băng tuyết từ bốn phương tám hướng đánh úp về phía đại hiền giả, một đòn này tập trung toàn bộ hơi nước khu Úc Đại, ngưng tụ thành một núi băng khổng lồ, phong ấn đại hiền giả ở bên trong.

“Tôi sẽ ở lại ngăn cản, mọi người hãy rời đi đi, xin hãy cố gắng sống sót, bảo toàn môi lửa của loài người...”

Trước trận chiến này, hiệp hội đã chuẩn bị kế hoạch trốn chạy.

Hiệp hội có con đường duy nhất thông tới thế giới trong, nếu bọn họ thất bại ở đây thì lối đi kia sẽ mở ra, một vị hội phó khác sẽ dẫn theo môi lửa cuối cùng của nhân loại, đào vong tới thế giới trong.

Đối với Hiệp Hội Thợ Săn mà nói, thế giới trong đầy hung hiểm, vì thế nếu không phải là tới bước đường cùng, bọn họ sẽ không mở ra con đường này.

Hiện giờ, đã tới lúc đó.

Băng vẫn còn chưa kịp ngưng kết thì đại hiền giả đã xuất hiện trước mặt Srisin, hai bàn tay dị dạng túm lấy cánh tay Srisin, làm thế tấn công của Srisin phải khựng lại.

“Mày là kẻ mạnh nhất của Hiệp Hội Thợ Săn, nhưng muốn ngăn cản tao thì đúng là quá đề cao bản thân rồi.”

Đại hiền giả lộ ra nụ cười khủng bố, hai cánh tay dùng lực một cái, hai cánh tay của Srisin bị xé toạc khỏi bờ vai, sau đó hắn đá một phát vào ngực Srisin, để Srisin bị nện xuống nền đất với tốc độ khủng bố.

Tiếp đó đại hiền giả xuất hiện trên đỉnh đầu Sakuraba Ichiro, tám chiếc vòi bạch tuộc màu tím xanh quấn chặt, dùng sức một chút thì có máu tươi từ khe hở phun ra.

Ishna muốn cứu viện nhưng đại hiền giả đã nắm lấy đầu cô, năng lượng cực lớn từ lòng bàn tay hấn phun ra.

Tuân Anh hợp nhất với kiếm, dùng một kiếm mạnh nhất trong cuộc đời này của mình chém vào cánh tay đại hiền giả, để đầu Ishna không đến mức bị đốt rụi, nhưng những cánh tay khác đã túm lấy thanh kiếm, sau đó kiếm của Tuân Anh bị bẻ gãy.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, Kỵ Sĩ Đêm Tối cười khỏ, hấn biết mọi thứ đã xong rồi.

Sau khi đại hiền giả tấn công đã bộc lộ sức mạnh hoàn toàn nằm ở cấp bậc khác, cho dù là Thần Linh Giới cũng không thể nghiền ép bọn họ tới mức này.

Nhưng Kỵ Sĩ Đêm Tối không biết đại hiền giả hiện giờ vẫn chưa tiến hóa trạng thái hoàn toàn, đợi đến khi hấn hấp thu toàn bộ sức sống của địa cầu, hấn sẽ trở thành một Thần Thiên Giới của Vua Vô Danh.

Sinh vật như vậy ở thế giới trong được gọi là sứ đồ vô danh, là kẻ địch chung của tất cả sinh mệnh, chúng sẽ theo bản năng phá hủy tất cả sinh mệnh mà mình nhìn thấy, mãi tới khi chính mình bị phá hủy.

Không đợi Kỵ Sĩ Đêm Tối suy nghĩ quá nhiều thì mắt của hấn đã tối sầm, sau đó giống như sao băng nện xuống đất, cảm giác như cả người mình mệt mỏi rã rời.

Đại hiền giả chịu thiệt một lần sẽ không tiếp tục để Hiệp Hội Thợ Săn có bất cứ cơ hội phản công nào.

Đột nhiên bầu trời biến sắc, một chiếc lưới lớn có ba màu bạc, xanh lá và xanh biếc xuất hiện trên bầu trời, đại hiền giả

cảm thấy cơ thể mình bị đè nặng một chút.

Cái miệng khùng bố của hắn mỉm cười: “Tòa thánh sở thứ ba của tao cũng đã bị cướp mất, có điều không sao cả, tao đã là người vô địch.”

Sau khi chiếc lưới lớn bao phủ toàn bộ thế giới thì biến mất, nó đã trở thành một tầng lá chắn của thế giới hiện thực.

Một vệt sáng lóe lên, Ôn Văn và Kiều Phi Nhã xuất hiện trên chiến trường khu Úc Đại.

Sau khi xuất hiện, thứ đầu tiên nhìn thấy là đại hiền giả xách đuôi Yêu Thú Tinh ném hắn ra ngoài đánh sập một ngọn núi lớn.

Sau cú va chạm, Yêu Thú Tinh không thể kiên trì nổi nữa, trực tiếp tan vỡ thành bọt máu, chỉ còn lại một tảng đá tỏa ra ánh sáng lung linh, đó là Kỳ Linh Châu.

“Ồ... mày đã xuất hiện, có điều đã chậm một bước rồi, đám đồ chơi này đã bị tao chơi hỏng rồi.”

Đại hiền giả vui vẻ chào hỏi Ôn Văn, giống như có được một món đồ chơi mới.

Ôn Văn nhìn dáng dấp hiện giờ của đại hiền giả, im lặng suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Thì ra diện mạo mày xấu như vậy...”

“Xấu, xấu xí...”

Sáu cánh tay của đại hiền giả cùng đưa lên sờ mặt mình, sờ một hồi mới lộ ra biểu cảm khùng bố với Ôn Văn.

“Tao quyết định phải làm cho mày trở nên xấu xí hơn cả tao!”

Ôn Văn nhìn mặt đất hỗn loạn, thờ dài một hơi, điều may mắn duy nhất là anh vẫn có thể coi là tới đúng lúc, nhóm

Người Phán Quyết vẫn chưa chết sạch.

Ngoại trừ Sakuraba Ichiro và tư tế Sa Hải đã không còn cảm nhận được hơi thở, những người khác ít ra vẫn còn giữ được một hơi.

Ba bóng dáng xuất hiện từ ba phương hướng bao vây đại hiền giả, là Nivea, Iswett và Kincara.

“Ba món đồ chơi này trông có vẻ chơi vui đấy, để tao hưởng thụ một chút vậy.”

Đại hiền giả say mê vọt tới chỗ Kincara, Kincara vẻ mặt nghiêm nghị giơ khiên thiết chắn trước mặt, thế nhưng vẫn bị đánh văng.

Iswett phun ra dòng nước cao áp về phía đại hiền giả, cắt thành một vết thương ở sau lưng, thế nhưng vết thương này đã khép lại trong nháy mắt.

Lúc này đại hiền giả đã không còn dáng vẻ có trí khôn nữa, hoàn toàn đang hưởng thụ cảm giác điên cuồng, Ôn Văn rất quen thuộc với trạng thái này, tự nhiên cũng biết đại hiền giả hiện giờ nguy hiểm cỡ nào.

Thực lực của ba nhân viên quản lý trung tâm đều xấp xỉ với Srisin, phối hợp rất ăn ý, trong khoảng thời gian ngắn đại hiền giả khó lòng tìm ra điểm đột phá.

Nhưng Ôn Văn biết, chỉ dựa vào nhóm Kincara thì thực lực cũng chỉ tương đương nhóm tám người Srisin, bọn họ sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Vì thế Ôn Văn nói với Kiều Phi Nhã: “Cô di chuyển nhóm Kỵ Sĩ Đêm Tối tới nơi an toàn, nơi này giao cho tôi, đối với cuộc chiến cấp bậc này, cường giả Tai Biến bình thường không có tác dụng gì.”

[hết 1249]

Chương 1250. Lựa chọn duy nhất

Đổi lại là tình huống bình thường, Kiều Phi Nhã có lẽ sẽ nghĩ rằng Ôn Văn nói vậy là vì khinh thường mình.

Thế nhưng tình cảnh hỗn loạn trước mắt nói cho cô biết, cường giả Tai Biến cấp bậc thông thường không thể nào phát huy tác dụng trong cuộc chiến này.

Toàn quân nhóm Người Phán Quyết của Hiệp Hội Thợ Săn đều đã bị diệt, toàn bộ khu Úc Đại đã biến thành luyện ngục nhân gian, ba vị cường giả Tai Biến thoát nhìn rất mạnh kia cũng bị đánh tới liên tục bại lui...

Nếu cô gắng gượng xông lên, có khả năng không được bao lâu cũng rơi vào kết quả giống như nhóm Người Phán Quyết.

Vì thế cô chỉ có thể yên lặng cứu nhóm cường giả Tai Biến, đại hiền giả đã nhận ra Kiều Phi Nhã đang làm gì, chẳng qua hẳn không thêm chú ý tới, bởi vì chiến đấu với nhóm của Kincara làm hẳn cảm thấy sung sướng hơn.

Ôn Văn trầm mặc, siết chặt nắm tay nhìn cuộc chiến long trời lở đất này, lời nói khi nãy không chỉ nói với Kiều Phi Nhã, cũng là tự nói với chính mình.

Tuy anh mạnh hơn Kiều Phi Nhã, thế nhưng cưỡng chế tiến hành chiến đấu sẽ phá hỏng sự ăn ý của nhóm Kincara, có khả năng thời gian chống đỡ còn bị rút ngắn.

“Tôi phải làm thế nào mới có thể đánh bại hắn?” Đột nhiên Ôn Văn mở miệng hỏi.

“Đánh bại hắn sao.... he he, chuyện này không dễ đâu.”

Bóng dáng một người đàn ông xuất hiện phía sau Ôn Văn, sau lưng người đàn ông này có vầng sáng hai màu trắng đen, chính là nhân viên quản lý trung tâm tầng thứ tư, Bạch Mặc.

“Kẻ này đã bị Vua Vô Danh ô nhiễm, hơn nữa cấp bậc ô nhiễm rất cao, hiện giờ vẫn chưa phát dục hoàn toàn nhưng thực lực cũng có thể coi là mạnh mẽ trong số Thần Linh Giới.

“Nếu không phải nhóm Kincara là Thần Linh Giới thì cũng không có cách nào dây dưa với hắn như thế.”

“Về phần tôi... nếu là ngàn năm trước muốn thắng hắn rất dễ dàng, giống như hắn có thể nghiền ép nhóm Thần Tinh Giới này vậy, tôi cũng có thể nghiền ép hắn.”

“Nhưng hiện giờ nếu tôi muốn ra tay thì cần nhóm Kincara quay trở lại trạm thu nhận, sau đó tôi và hắn có thể chia hai tám.”

Đôi mắt Ôn Văn sáng lên, nếu là hai tám, chỉ cần Bạch Mặc ra tay thì bọn họ có thể đánh bại đại hiền giả rồi.”

Bạch Mặc lắc đầu: “Đừng cao hứng quá sớm, là tôi hai hắn tám.”

Ánh sáng trong mắt Ôn Văn lại mờ đi, tiếp tục quan sát cuộc chiến của ba vị nhân viên quản lý trung tâm và đại hiền giả.

Khóe miệng Bạch Mặc hơi giật một chút: “Dáng vẻ này của cậu là có ý gì, cứ như rất thất vọng về tôi vậy, sức mạnh của tôi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nếu không phải cậu khôi phục được ba tòa thánh sở thì ngay cả ra tay tôi cũng không làm được.”

Ôn Văn: “À.”

Bạch Mặc lắc đầu: “Hiện giờ muốn đánh bại hẳn chỉ có một biện pháp, đó là cậu thăng cấp đến thực lực Thần Tinh Giới, cũng chính là cấp Tai Biến mà bọn cậu thường gọi!”

“Tôi biết tình trạng của cậu hiện giờ, chỉ cần cậu suy nghĩ rồi quyết định con đường sau này thì có thể lập tức thăng cấp.”

“Có lẽ cậu muốn suy nghĩ kĩ lưỡng rồi mới quyết định, nhưng hiện giờ không còn nhiều thời gian như vậy, nhóm Kincara chỉ có thể chống đỡ cao lắm là mười phút, trong khoảng thời gian này cậu cần phải đưa ra quyết định.”

“Thực lực của cậu trở nên mạnh mẽ hơn thì áp lực trong trạm thu nhận của tôi lại càng nhỏ, tôi có thể phát huy ra thực lực càng mạnh hơn.”

Sau khi Bạch Mặc nói xong thì thân hình biến mất trong không khí, chỉ còn lại Ôn Văn với vẻ tâm trạng biền ảo.

Chuyện thăng cấp, anh đương nhiên muốn, chẳng qua anh không muốn vội vàng quyết định con đường tương lai của mình như vậy.

Nhưng hiện giờ an nguy của thế giới phụ thuộc vào một ý nghĩ của anh, anh phải làm ra lựa chọn.

Cường giả Tai Biến khác, thông thường ở thời kỳ đồng hóa sơ cấp đã đạt được nhất trí với tàn linh của cường giả trong cơ thể, tàn linh sẽ bị tiêu diệt hoặc lựa chọn thần phục.

Mà người áo đen trong cơ thể Ôn Văn, mãi tới khi rời đi vẫn luôn là một ông lớn, vì thế Ôn Văn chưa từng nghiêm túc nghĩ xem mình nên đi con đường thế nào.

Rốt cuộc là thoát khỏi chỗ dựa trạm thu nhận, từ bỏ trách nhiệm, làm một cường giả Tai Biến tự do tự đại, chỉ chịu trách nhiệm với chính mình.

Hay dựa theo con đường mà người áo đen để lại, từng bước tiến tới đỉnh thế giới.

Rất hiển nhiên là con đường người áo đen lưu lại rất tốt, Ôn Văn tin tưởng nếu mình đi theo nó sẽ đạt tới độ cao mà tất cả cường giả trên địa cầu không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng như thế, anh vẫn là anh sao?

Anh rốt cuộc là Ôn Văn hay người áo đen thứ hai?

Thoát khỏi chỗ dựa trạm thu nhận thoát nhìn là một lựa chọn sáng suốt, nhưng nếu vậy nghiệp lớn trạm thu nhận sẽ giao lại cho ai đây?

Chỉ có vài phút suy nghĩ, anh thật sự có thể chọn lựa con đường chính xác sao?

Suy nghĩ của Ôn Văn giao phong kịch liệt, mà cuộc chiến ở bên kia cũng sắp tới lúc kết thúc.

Dù sao thì thực lực của ba vị nhân viên quản lý trung tâm cũng bị hạn chế rất lớn, có thể kiên trì chống đỡ đại diện giả lâu như vậy cũng là rất khó.

Nhưng cho dù đã kiệt sức, bọn họ vẫn cố hết sức kiên trì, bởi vì một khi thất bại, hậu quả là hi vọng của trạm thu nhận sẽ bị cắt đứt, đây là điều mà bọn họ không thể tiếp nhận.

Ôn Văn nhắm mắt lại, trong đầu cuộn cuộn đủ loại hình ảnh.

Từ lần đầu tiên anh phát hiện cánh tay mình dị thường, tiếp đó anh bắt Đào Thanh Thanh vào trạm thu nhận, tiếp nữa là lần đầu tiên nhìn thấy người áo đen, cuối cùng là cung điện đá đen biến mất.

Những người được trạm thu nhận cứu vớt, gương mặt của nhóm nhân viên thu nhận, biểu cảm của đám quái vật trạm thu

nhận khi làm bài thi, cảm giác thoải mái khi anh bảo nhóm nữ quái vật tâng bốc mình...

“Thật ra... mình chỉ có một lựa chọn thôi, không phải sao?”

Nhóm Kincara đang chiến đấu với đại hiền giả đột nhiên nhận được một mệnh lệnh, sau đó biểu cảm của họ thoải mái hơn hẳn, từng người biến mất quay trở về trạm thu nhận.

Đại hiền giả nhìn Ôn Văn, miệng chảy nước bọt nghi hoặc hỏi: “Mày điên rồi sao, không có bọn chúng, tao có thể giết mày bất cứ lúc nào.”

Ôn Văn lắc đầu: “Tao chỉ nghĩ thông suốt một chuyện mà thôi, thật ra từ lúc tao bước chân vào thế giới người siêu năng thì tao và trạm thu nhận vẫn luôn gắn liền với nhau.”

“Trạm thu nhận ảnh hưởng rất nhiều đối với tao, nhưng nó chưa bao giờ cưỡng chế tao làm bất cứ chuyện gì, thật ra cho tới giờ... tao, vẫn luôn là tao.”

“Thật ra tao và trạm thu nhận đã sớm buộc chung một chỗ, không việc gì phải phân chia rõ ràng như vậy, dù sao trạm thu nhận chỉ là một công cụ của tao mà thôi.”

“Cưỡng chế ngăn cách tao với trạm thu nhận thì tao mới không còn là tao.”

Đại hiền giả đưa tay về phía Ôn Văn, một viên đạn năng lượng màu tím xanh phóng về phía Ôn Văn.

“Chẳng hiểu gì cả, nếu đã không thể nói chuyện vậy thì mày chết đi.”

Bóng dáng Bạch Mặc xuất hiện trước mặt Ôn Văn, vung tay một cái thì phát đạn năng lượng này bị đẩy lùi ra ngoài, rơi xuống đất tạo ra một vụ nổ lớn.

Biểu cảm vận vẹo của đại hiền giả lập tức thay đổi, những người khác còn dễ nói, nhưng thực lực của kẻ vừa xuất hiện này rất mạnh.

Trên người Ôn Văn đột nhiên xuất hiện một luồng uy lực, ngọn lửa màu đen bùng cháy trên người làm Ôn Văn trông giống như một người lửa màu đen.

Cùng lúc đó, mọi người trên toàn thế giới đều cảm giác được cảm giác đè nặng khác thường.

Trong không khí có thể tùy ý nhìn thấy mảnh vỡ năng lượng màu đen nhảy nhót, giống như thế giới đột nhiên biến thành màu đen, mỗi người đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của trạm thu nhận.

[hết 1250]

Chương 1251. Trưởng giám ngục Tai Ách

Cả vùng lục địa Úc Đại phùng lên ngọn lửa màu đen, xiềng xích từ trong ngọn lửa vươn ra, giống như một khu rừng đen mênh mông vô bờ.

Tất cả xiềng xích uốn lượn hướng về phía Ôn Văn, chúng đang hành lễ.

Một trận gió nhẹ thổi qua, ngọn lửa màu đen trên người Ôn Văn tản đi, quần áo trên người cũng tan biến không còn vết tích, mái tóc ngắn lúc này đã dài tới tận eo, lộn xộn khoác trên bờ vai.

Ôn Văn mờ mịt nhìn một chút, phát hiện tình huống của bản thân thì vung tay lên, một luồng năng lượng đen che chắn cơ thể.

“Ừm... tao chưa từng nghĩ tới mình sẽ biến thành dạng này, mà có thể chờ tao mặc quần áo không?”

Đại hiền giả nhìn Ôn Văn lúc này, sờ cằm: “Này là... nghi thức thăng cấp!”

“Tao chưa từng thấy nghi thức thăng cấp nào có phạm vi ảnh hưởng lớn tới vậy, hơn nữa mà thể mà chỉ mới bước vào trình tự Tai Biến?”

“Có điều mà thăng cấp lúc này thì có ý nghĩa gì chứ, mặc dù mà bước vào cấp Tai Biến thì thực của mà không thể nào đạt tới trình tự Thần Linh Giới, ở trước mặt tao mà cũng chỉ là một con kiến.”

Đại hiền giả thất vọng lắc đầu: “Vốn tao tưởng rằng có thể tìm chút niềm vui từ mày, kết quả mày cũng chỉ có trình độ này mà thôi.”

Vòi bạch tuộc khủng bố của đại hiền giả nhúc nhích, bóng dáng nháy mắt biến mất rồi xuất hiện trước mặt Ôn Văn, đánh tới một quyền.

Lúc đối mặt trực diện với đại hiền giả, Ôn Văn mới phát hiện động tác của hắn không chỉ nhanh, còn là không thể nắm bắt, vì thế căn bản không có cách phản ứng.

Có điều Ôn Văn không tránh né, bởi vì anh biết sẽ có người giúp mình cản lại quyền này.

Lá chắn hai màu trắng đen xuất hiện ở trước mặt Ôn Văn, Bạch Mặc hớn hờ nhìn Ôn Văn, lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Ôn Văn nói với Bạch Mặc: “Anh giúp tôi chặn hắn một hồi, tôi phải mặc quần áo.”

Bạch Mặc xoa xoa tay, không có ý tốt nhìn đại hiền giả, năng lượng hai màu trắng đen chậm chậm lưu động.

“Lần này tỷ lệ bao nhiêu?” Đột nhiên Ôn Văn hỏi.

Bạch Mặc mỉm cười: “Vẫn là hai tám, chẳng qua lần này là tôi tám.”

Nói xong, đại hiền giả bắt đầu đánh nhau với Bạch Mặc.

Khác với trước đó có thể dễ dàng hành hung nhóm Người Phán Quyết, lần này khi chiến đấu với Bạch Mặc, người bị ngột ngạt chính là đại hiền giả.

Hiện giờ tốc độ, sức mạnh và năng lượng của Bạch Mặc vẫn không bằng đại hiền giả, chỉ là cảnh giới của Bạch Mặc cao hơn đại hiền giả quá nhiều, hắn có thể vận dụng sức mạnh của mình tốt hơn.

Đại hiền giả có chút hối hận khi không quyết liệt giết chết nhóm Người Phán Quyết, nếu không phải bọn chúng cắt ngang nghi thức hấp thu sinh mệnh đại địa của hắn thì thực lực của hắn đã càng mạnh hơn, cũng không đến mức bị cái tên đột nhiên xuất hiện này đè ép.

Mà Ôn Văn không để ý tới cuộc chiến bên này, anh đang mặc quần áo.

Áo choàng giám ngục Tai Biến đã biến mất, thay vào đó là một bộ quần áo mới.

Đó là một bộ quần áo đen rộng rãi đơn giản, áo Hoodie, quần, vớ, giày, và găng tay.

Đúng vậy, vẫn không có quần lót.

Trên quần áo không có gì trang sức gì đặc biệt, thế nhưng nó đặc biệt nặng, mặc bộ quần áo này vào giống như mặc trạm thu nhận lên người vậy.

Ôn Văn thử một chút, găng tay Tai Ách, huy hiệu nhân viên thu nhận, thẻ nhân viên quản lý kho hàng, tất cả đều không thể triệu hồi ra ngoài.

Có điều năng lực của chúng thì Ôn Văn vẫn có thể sử dụng bình thường, đồng thời còn mạnh mẽ hơn.

Những năng lực đó không còn là khả năng mà Ôn Văn có thể sử dụng, nó đã biến thành năng lực của bản thân Ôn Văn, cũng không cần phải làm ra động tác kích hoạt như búng tay này nọ.

Sau khi thay quần áo xong, Ôn Văn cảm thấy tinh thần sáng khoái, trạng thái của anh chưa bao giờ thoải mái đến như vậy.

Lúc này chức vụ của anh ở trong trạm thu nhận là Trưởng giám ngục Tai Ách!

Hơn nữa anh có thể bổ nhiệm cho ba giám ngục Tai Biển, chín ngục đốc Tai Nạn, hai mươi bảy ngục ti Tai Hại, mỗi người đều có thể nhận được quyền hạn xấp xỉ Ôn Văn trước kia.

Nếu Ôn Văn không hài lòng với những chức vụ này thì có thể sửa đổi, bởi vì anh đã là chủ nhân chân chính của trạm thu nhận.

Trạm thu nhận ở trong tay anh giống một dạng công cụ như thành phố Yurianu, anh có thể tiến hành điều khiển toàn bộ trạm thu nhận.

Quyền hạn của trạm thu nhận, chỉ có một thứ anh không dám tùy tiện động vào, đó chính là không dám mở cửa lao ở tầng thứ năm của trạm thu nhận, một khi mở cửa thì thứ ở bên trong sẽ lao ra.

Thấy Ôn Văn đã mặc quần áo tử tế, Bạch Mặc đánh bay đại diện giả sau đó bay về bên cạnh Ôn Văn.

“Cảm giác thế nào?”

“Rất tốt, hơn nữa tôi cảm thấy còn có thể tốt hơn.” Ôn Văn nhún vai nói với Bạch Mặc.

Bạch Mặc gật đầu, sau đó nói với Ôn Văn: “Trước đó tôi muốn cậu đưa ra quyết định trong vòng mười phút, hiện giờ tôi lại một lần nữa cho cậu sự lựa chọn.”

“Thứ nhất là tôi sẽ đánh bại đại diện giả, tuy tôi có ưu thế tuyệt đối nhưng đối mặt với đại diện giả vẫn có khả năng thất bại, hơn nữa cho dù đánh bại thì tôi cũng không thể nào giết chết hẳn, cao lắm là phong ấn hẳn lại.”

Ôn Văn hiểu ý Bạch Mặc, vì thế anh trực tiếp hỏi: “Lựa chọn thứ hai là gì?”

“Người đó đã nói với cậu, là cậu cần phải đối mặt khiêu chiến với thứ ở tầng năm rồi đúng không?”

“Trước đây chính vì phong ấn nó mà trạm thu nhận mới suy sụp tới tình trạng này, thứ đó mạnh mẽ không phải thứ đồ chơi này có thể so sánh.” Bạch Mặc chỉ về phía đại hiền giả khinh thường nói.

“Cậu chỉ cần mở ra một khe nhỏ ở tầng thứ năm, sức mạnh của thứ đó sẽ bám vào người cậu, tôi có thể giúp cậu duy trì ý chí tỉnh táo, nhưng chỉ có mười phút thôi.”

“Trong mười phút này, cậu có thể dùng sức mạnh của thứ đó để hoàn toàn giết chết đại hiền giả.”

“Quan trọng nhất là cậu có thể sớm nhận thức sức mạnh của thứ đó, sau này trong thời điểm thích hợp sẽ tiến vào nơi đó để thực hiện nhiệm vụ sau cùng.”

Ôn Văn chăm chú nhìn Bạch Mặc: “Làm sao tôi biết được liệu hé cửa như vậy có làm thứ kia thoát ra hay không, lại làm sao biết được năng lực của anh có thể duy trì mười phút hay không?”

Bạch Mặc bật cười: “Lựa chọn kế hoạch ổn thỏa hơn sẽ lưu lại hậu hoạn, với lại cậu cũng không thể nhận biết thực lực thật sự của đối thủ sau này.”

“Lựa chọn kế hoạch mạo hiểm có thể chỉ còn hai bàn tay trắng, nhưng cậu có thể nhổ cỏ tận gốc kẻ này, hơn nữa cũng có sự chuẩn bị cho cuộc chiến cuối cùng.”

“Chuyện này cần cậu tự mình làm ra lựa chọn, có điều tôi hi vọng cậu tin tưởng tôi.”

Ôn Văn chợt nhớ tới, trước đây khi anh nhờ Bạch Mặc giúp đỡ, Bạch Mặc từng đưa ra một điều kiện.

“Điều kiện của tôi chính là, nếu có một ngày cậu rơi vào tình thế khó xử, xin cậu hãy tin tưởng tôi một lần, tôi sẽ không lừa gạt cậu.”

Nhớ tới lời nói khi đó, khóe miệng Ôn Văn nhếch lên: “Vậy cứ thử một lần theo kế hoạch của anh đi, dù sao thì tôi cũng phải đối mặt với kẻ đó.”

Sau khi bị Bạch Mặc đánh bay, đại hiền giả một lần nữa rơi vào trạng thái phần nộ, dực vọng phá hủy lấp đầy trong lòng ngực hắn, thể hình hắn lại tăng vọt một chút, thực lực vẫn không tăng nhưng độ ô nhiễm trên người đã càng mạnh mẽ hơn.

Hắn muốn xé nát kẻ có vàng hào quang sau lưng kia, biến tất cả những kẻ dám ngăn cản mình thành chất dinh dưỡng.

Nhưng khi hắn nhìn về phía Ôn Văn thì chợt sững sốt.

[hết 1251]

Chương 1252. Mười phút

Bạch Mặc mà hấn vẫn luôn chăm chú đã biến mất, chỉ còn lại Ôn Văn đứng ở nơi đó, trên người cuộn cuộn khói đặc màu đen, bên trong luồng khói đặc kia tựa hồ có những bóng người, những bóng người kia tự làm ra động tác của mình, giống như đang biểu diễn.

Trước đó bởi vì Ôn Văn thăng cấp, thế giới giống như trở nên u ám, hiện giờ thì chỉ còn lại một mảnh đen kịt, giống như đột nhiên tiến vào trong đêm tối.

Mà thứ màu đen kia giống như từng luồng sương mù lơ lửng trên bầu trời liên bang, mây tím xanh của đại hiền giả cũng bị mây mù che phủ.

Ôn Văn vốn không hề có chút đe dọa nào đối với đại hiền giả, lúc này giống như đã biến thành một con thú dữ.

Đại hiền giả không cảm nhận được chút hơi thở sức mạnh nào trên người Ôn Văn, nhưng nỗi sợ lại đang dâng trào trong lòng hấn, giống như có dòng điện đang chạy trong người, mỗi tế bào của hấn đều cảm thấy tê dại, tựa hồ chúng muốn cảnh báo hấn đừng tới gần Ôn Văn.

“Đó là cái gì?”

“Đó không phải sức mạnh của Thần Linh Giới, Thần Thiên Giới sao? Không, cũng không đúng... vì sao mà lại có được sức mạnh như thế?”

Đại hiền giả gào thét với Ôn Văn, nước bọt tung bay, máu tràn máu tươi, sự phẫn nộ của hấn đã đạt tới đỉnh điểm.

Hắn đã bỏ ra cái giá thể thảm cỡ nào mới đổi được sức mạnh như hiện giờ, vì sao Ôn Văn lại đột nhiên nắm giữ sức mạnh như vậy?

“Rõ ràng là tao thông minh hơn, tao trả giá nhiều hơn, tao là người mạnh nhất mới đúng, mày chỉ là giả, đều là giả...”

Ôn Văn đứng yên tại chỗ, cảm nhận sức mạnh của mình hiện giờ, mỗi luồng khói đen đều ẩn chứa năng lượng tiêu cực nồng đậm, những năng lượng tiêu cực này mang tới sức mạnh gần như là vô cùng vô tận cho Ôn Văn.

“Đây là thứ ở tầng thứ năm nắm giữ sao, đúng là đáng sợ... trước đây bọn anh làm sao nhốt hắn được vậy?”

Bạch Mặc không trả lời vấn đề của Ôn Văn, chỉ cười khô: “Nhớ kỹ, chỉ có mười phút, nếu trong vòng mười phút mà cậu không giết được hắn, sức mạnh còn lại của tôi tuyệt đối không đánh lại hắn.”

Ôn Văn lắc đầu: “Không cần mười phút, chỉ nháy mắt là đủ.”

Đại hiền giả vẫn còn tức giận gào thét, thấy Ôn Văn nói vậy thì hắn theo bản năng lùi về sau, chỉ chớp mắt đã bay tới trên biển ngoài khu Úc Đại.

Đây là nơi cổ thần Ensuk ngủ say, phải kéo hắn vào chung chiến tuyến với mình thì đại hiền giả mới có cảm giác an toàn.

Nhưng cảm giác tê dại vẫn chưa biến mất, hắn cúi đầu nhìn một cái thì suýt chút nữa tim đã ngừng đập, chỉ thấy Ôn Văn đứng ngay trước người hắn, vẫn còn duy trì tư thế trước đó.

“Sao phải chạy, không phải mày rất mạnh à?” Ôn Văn ngẩng đầu, khinh thường hỏi.

Khói đen mang theo cảm xúc tiêu cực không ngừng công kích tinh thần Ôn Văn, nếu không phải Bạch Mặc vẫn luôn

bảo vệ, tinh thần Ôn Văn sẽ trở nên thất thường chỉ trong nháy mắt.

“A... a....!”

Sợ hãi cực độ khơi dậy sự phẫn nộ càng to lớn hơn của đại hiền giả, hấn vung móng vuốt vào lấy Ôn Văn, nhưng Ôn Văn thậm chí không hề động thủ mà cánh tay bên trái của đại hiền giả đã đồng loạt biến mất.

Con mắt trên chiếc cánh bên trái của đại hiền giả chớp chớp, không hiểu vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ôn Văn lắc đầu: “Thì ra hấn đã từng mạnh mẽ như vậy, nhưng mạnh như hấn cũng bị Chúa Tể Tối Cao tổn thương nặng đến thế, cuối cùng chỉ có thể mất đi trong cung điện đá đen.”

“Nếu mình muốn đi theo con đường hấn sắp xếp thì phải càng mạnh hơn nữa, thậm chí phải mạnh hơn cả Chúa Tể Tối Cao!”

“Mà mà...” Ôn Văn quay đầu nhìn về phía đại hiền giả, tay đặt bên miệng, thối phà một hơi.

Vô số khói đen từ trong tay Ôn Văn phun ra, chen chúc chui vào trong cơ thể đại hiền giả.

Sức mạnh của luồng khói này làm thực lực của đại hiền giả tăng vọt, cơ thể hấn không ngừng phình to ra, cuối cùng biến thành đội trời đạp đất, thế nhưng biểu cảm khủng hoảng trên mặt hấn thì không hề giảm bớt.

Bởi vì một giây sau, cơ thể đại hiền giả đã vỡ vụn, hóa thành mưa máu ngập trời nhỏ xuống biển rộng, nhuộm đỏ cả vùng biển bao la.

Sức mạnh ô uế trong máu thịt hấn theo luồng khói kia chui vào trong cơ thể Ôn Văn, phần còn lại chỉ là máu thịt đơn

thuần.

Đại hiền giả đã từng uy hiếp toàn bộ thế giới cứ vậy chết đi trong tay Ôn Văn, mà tính từ lúc Ôn Văn biến thân đến giờ chỉ dùng hai phút!

“Kế tiếp, đi làm những chuyện khác đi.”

Ôn Văn điềm mũi chân một cái, xuất hiện trước mặt Gallontan đang bị băng tuyết phong ấn ở khu Úc Đại, búng ngón tay một cái, Gallontan biến thành những mảnh thi thể.

Tiếp đó Ôn Văn đưa một tay lên trời, một tay đưa xuống đất, trên hai tay xuất hiện một vòng xoáy màu đen.

Mây đen tím xanh đang khuếch tán và toàn bộ ô nhiễm ở khu Úc Đại bị Ôn Văn hút vào trong tay, quá trình này Ôn Văn chỉ tốn hai phút.

Sau đó Ôn Văn xuất hiện trong thành phố nước Oye dưới biển sâu, hai tay mở ra, hơn mười cây kiếm dài màu đen dài to lớn như ngọn núi xuất hiện, anh chấp tay trước ngực, những thanh kiếm này đồng loạt rơi xuống ghim vào cơ thể cổ thần Ensuk đang ngủ say.

Những cây kiếm này không thể giết chết Ensuk, nhưng có thể kéo dài giấc ngủ của hắn, trong mấy trăm, thậm chí là ngàn năm sau Ensuk sẽ không còn là mối đe dọa của thế giới hiện thực nữa.

“Còn lại bốn phút, vào trong nhìn một chút.”

Một giây sau Ôn Văn xuất hiện trong tầng năm của trạm thu nhận.

Anh không mở cửa lớn mà sử dụng quyền hạn của mình, cộng thêm lợi dụng sức mạnh của tầng thứ năm để tạo thành một hình chiếu ở nơi này.

Tầng thứ năm cũng có một cung điện đá đen, bên trong cung điện là một người đàn ông áo đen đang ngồi nghiêm nghị, nhìn thấy một màn này tinh thần Ôn Văn có chút hoảng hốt.

“Tao đã ở đây chờ mày lâu rồi, sao không để bản thể tiến vào?”

Hắn không ngừng làm nhảm nói chuyện với Ôn Văn, nhưng Ôn Văn lại xem như không nghe thấy.

Anh quan sát người đàn ông này một hồi, phát hiện người này không mạnh mẽ như mình tưởng tượng.

Vốn Ôn Văn cho rằng người này cũng mạnh mẽ như mình lúc ở bên ngoài, thế nhưng thật ra thực lực của hắn lại giống như Ôn Văn ở trạng thái bình thường.

“Chậc, mày phát hiện rồi sao?”

Người đàn ông kia không hề ngụy trang, chỉ đổi sang tư thế bất chèo chân.

“Mày cho rằng thứ phong ấn ở đây là tao à? Không phải... thứ phong ấn ở đây là sức mạnh, sức mạnh không giới hạn, là sức mạnh khổng lồ mà tên kia chuẩn bị để đạt được thành tựu Tai Ách!”

“Điều này rất châm chọc đúng không? Sức mạnh mà hắn chuẩn bị đã phá hủy tia hi vọng cuối cùng của hắn, vì thế hắn đã chết.”

“Mà mày với tư cách là người kế thừa của hắn, mày cũng phải trả cái giá thật lớn, mày có gánh nổi cái giá này không?”

Ôn Văn im lặng không nói, anh sẽ không bị lời nói của người này dao động, thời gian của anh không nhiều lắm, chỉ có thể quan sát để chuẩn bị cho lần sau.

Người đàn ông kia phun ra một ngụm nước miếng: “Đúng là kẻ kém cỏi, tên kia sẽ không tìm một người thừa kế như mày, mau tiến vào đây chém giết với tao, sức mạnh của chúng ta giống như nhau, rốt cuộc mày đang sợ cái gì?”

Hắn còn chưa nói xong, bóng dáng của Ôn Văn đã biến mất, cánh cửa lớn tầng thứ năm lần thứ hai đóng lại, người đàn ông này không ngừng chửi mắng về phía khe cửa, ân thanh của hắn rốt cuộc cũng biến mất.

[hết 1252]

Chương 1253. Lễ tang

Ôn Văn đứng trước cánh cửa ở tầng thứ năm, sức mạnh khủng bố trên người đã biến mất.

Trong mười phút ngắn ngủi này, Ôn Văn đã trải nghiệm được cái gì là mạnh mẽ chân chính, như vậy mới có thể tính là thần linh.

Nếu như Ôn Văn muốn, trong mười phút đó anh có thể dễ dàng hoàn toàn hủy diệt thế giới.

Bạch Mặc đi tới phía sau Ôn Văn, trán đầy mồ hôi, sức mạnh trong cơ thể không còn tới một phần, để giúp Ôn Văn bảo trì lý trí trong trạng thái đó, hẳn đã phải hao tổn một lượng lớn sức mạnh.

“Đừng nghĩ tới chuyện sau này lại dùng cách này để đánh bại cường địch, chuyện như vậy chỉ có thể chơi một lần, mức độ nguy hiểm của lần sau sẽ lớn gấp trăm lần đầu tiên.”

Ôn Văn nhướn mày, có chút thất vọng, bất quá liên bang hiện giờ cũng không còn kẻ địch để anh phải tiến vào trạng thái đó nữa.

“Anh nghỉ ngơi đi, kế tiếp tôi cần tiến hành giai đoạn kết thúc công việc.”

Ôn Văn từ trạm thu nhận tiến ra ngoài, đi tới bên cạnh Kiều Phỉ Nhã, nhìn nhóm Người Phán Quyết nằm bên cạnh cô.

Bảy vị Người Phán Quyết tham gia bao vây tấn công đại hiền giả và hội phó Srisin, tổng cộng tám người, hiện giờ chỉ còn lại năm hơi thở.

Sakuraba Ichiro và tư tế Sa Hải đã hoàn toàn tử vong, Yêu Thú Tinh Kỳ Lân vừa mới sống lại không bao lâu lại biến về trạng thái Kỳ Linh Châu, cũng không biết tới khi nào mới có thể một lần nữa khôi phục.

Nhưng tình hình của những người còn sống cũng không mấy lạc quan.

Kiểm bản mệnh của Tuân Anh đã bị đại hiền giả bẻ gãy, hiện giờ đang chìm trong hôn mê, cho dù dưỡng lành thì một thân thực lực cũng suy giảm hơn phân nửa.

Hai tay Srisin đứt lìa, phần ngực có một vết thương lớn.

Nửa bên đầu Ishna bị đốt rụi, một con mắt trực tiếp bẻ nát.

Xương cốt toàn thân Kyogoku gãy nát, giống như một cọng mì nhũn, ngay cả đứng dậy cũng không nổi.

Nội tạng Ky Sĩ Đêm Tối bị nghiền nát, phân nửa cơ thể bên trái trực tiếp bị xóa bỏ triệt để.

Ôn Văn vội vàng gọi Nivea ra ngoài, để cô trị thương cho bọn họ, trên người Nivea cũng có vết thương, chẳng qua so với nhóm người này thì chỉ có thể xem là vết thương nhỏ.

Năng lực điều trị của Nivea rất mạnh mẽ, sức sống của cường giả Tai Biến cũng rất nghịch thiên, nếu lúc chiến đấu đã không chết thì bọn họ nhất định có thể cứu trở lại.

Nhưng bọn họ đã chiến đấu với người bị Chúa Tể Tối Cao ô nhiễm, vì thế muốn khôi phục lại như lúc ban đầu là chuyện không thể nào.

Mắt của Ishna, cánh tay của Srisin, nửa cơ thể bên trái của Ky Sĩ Đêm Tối, cho dù hồi phục lại như cũ thì vẫn kém xa cơ thể ban đầu.

Kyogoku Kura bị đánh rất thê thảm nhưng lại là người may mắn nhất, xương cốt hấn bị lực xung kích chấn nát, không bị

sức mạnh của đại hiền giả ô nhiễm, chỉ cần khỏe lại thì lại như rồng như hổ.

Có điều tâm trạng của hắn cũng không vui vẻ gì, bởi vì người thầy Sakuraba Ichiro mà hắn coi như cha mình đã chết trong trận chiến này.

Nhưng không quản thế nào, trận tai họa toàn thế giới này đã qua đi.

Theo cái chết của đại hiền giả, người bị ăn mòn trên thế giới cũng suy giảm sức mạnh, biến thành cái xác không hồn.

Người chưa bị ăn mòn hoàn toàn chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian ngắn sẽ khôi phục như lúc ban đầu, nhưng thế giới này đã biến thành một đồng hỗn loạn, nếu muốn khôi phục lại sự phồn vinh vốn có thì cũng không biết phải hao tốn bao nhiêu thời gian.

Không quản là trạm thu nhận hay Hiệp Hội Thợ Săn, thậm chí là cả tổ chức bí ẩn, tất cả đều thương vong nặng nề.

Nhưng tất cả cư dân liên bang đã trải qua thử thách của máu và lửa, người còn sống sẽ thừa kế di chí của người đã chết, sẽ sống sót tốt hơn.

...

Bảy ngày sau, khu Hoa Phủ, núi Côn Ninh.

Quản lý cấp cao của Hiệp Hội Thợ Săn các khu lớn còn sót lại, cộng thêm nhóm Người Phán Quyết bị ăn mòn được Ôn Văn thả ra, toàn bộ đều tập trung ở đây.

Mọi người mặc đồng phục của Hiệp Hội Thợ Săn, im lặng nhìn vô số quan tài ở trước mắt.

Những quan tài này thuộc về cường giả Hiệp Hội Thợ Săn đã chết đi trong cuộc chiến này.

Đây là lễ tang cường giả, lễ tang tương tự như vậy được tổ chức đồng thời ở các nơi trên thế giới, không có người đã chết nào bị vất bỏ.

Số lượng thi thể quá lớn, vì thế chỉ có thể tiến hành hỏa táng, mỗi khi đọc ra một cái tên sẽ có một quan tài bị đốt.

Những người này vì bảo vệ thế giới này mà hi sinh, mỗi người bọn họ đều là anh hùng.

Từ khi trở thành nhân viên thu nhận tới giờ, Ôn Văn cũng coi như đã luyện được ý chí sắt đá, thế nhưng tâm trạng của anh lúc này cũng rất nặng nề.

Bởi vì nơi này có rất nhiều người anh quen biết, và cả những chiến hữu đã cùng kề vai chiến đấu với anh.

Lễ tang được cử hành hai ngày, mọi người tạm thời bỏ xuống đau buồn, tích cực tiến hành xây dựng lại thế giới, để thế giới này trở nên tốt hơn, như vậy người chết mới có thể ngủ yên.

Lúc này Hiệp Hội Thợ Săn tiến hành một chuyện lớn chưa từng có, đó chính là sáp nhập trạm thu nhận và Hiệp Hội Thợ Săn.

Trong cuộc chiến này, sự tồn tại của trạm thu nhận đã không còn là bí mật, nếu như không có Ôn Văn ngăn chặn lại cơn sóng dữ cuối cùng, đừng nói Hiệp Hội Thợ Săn, ngay cả thế giới hiện thực có tồn tại hay không cũng không nhất định.

Sau khi nhóm Người Phán Quyết khôi phục một chút đã vào thăm trạm thu nhận một phen, sau đó liền quyết định sáp nhập trạm thu nhận và Hiệp Hội Thợ Săn.

Sau trận chiến ngày đó, thực lực của Hiệp Hội Thợ Săn bị tổn thương hơn phân nửa, tuy tổ chức bí ẩn bị tổn hại nặng nề nhưng quái vật vẫn đang không ngừng từ thế giới trong nhập cư trái phép qua đây.

Mà chức năng của trạm thu nhận thích hợp để bảo vệ thế giới này hơn, không đến mức luống cuống tay chân khi đối mặt với đám quái vật kia.

Ôn Văn trao cho nhóm Người Phán Quyết một ít quyền hạn của trạm thu nhận, để bọn họ có thể thuận lợi tiến hành công việc.

Ôn Văn từng suy nghĩ rằng mình sẽ không ngừng nhét gián điệp vào Hiệp Hội Thợ Săn, đợi đến khi tất cả mọi người đều là gián điệp thì anh chính là ông lớn của Hiệp Hội Thợ Săn.

Không ngờ tới bây giờ anh thật sự dùng phương pháp này trở thành hội trưởng mới của Hiệp Hội Thợ Săn.

Hội trưởng mới này là mọi người bỏ phiếu bầu chọn, bởi vì công hiến và thực lực nên Ôn Văn giành được vị trí này là chuyện không cần phải nghĩ ngợi nhiều.

Có điều công việc hằng ngày thì Ôn Văn sẽ không hỏi tới, anh giống như vị hội trưởng cũ ở trên cá voi khổng lồ Thiên Mạc, làm một vật may mắn không quản sự đời, rất nhiều chuyện cũng không cần anh quyết định.

Như vậy rất tốt, vốn Ôn Văn cũng không muốn vì chuyện của Hiệp Hội Thợ Săn mà bận rộn suốt cả ngày, anh chỉ cần làm chuyện của mình là tốt rồi.

Các thành viên của Hiệp Hội Thợ Săn và tổ chức trạm thu nhận đều rất có khả năng, vì thế rất nhanh sau đó Ôn Văn đã không có chuyện gì để làm.

Vì thế anh chỉnh chu quần áo một chút, tiến vào trong khu Tai Nạn của trạm thu nhận.

Nơi này có một phòng giam được bố trí rất xa hoa, gần như có thể so sánh với bố trí trong phòng giam của Đào Thanh Thanh trước kia.

Ôn Văn đi tới cửa, do dự hồi lâu.

Với địa vị của anh hiện giờ, không có ai trong liên bang này có thể làm anh căng thẳng, nhưng khi gặp người trong phòng giam này lại cần chuẩn bị tâm lý một phen, bởi vì người ở đây là Ôn Duệ, cha của Ôn Văn.

[hết 1253]

Chương 1254. Bắt đầu lại

Do dự một chốc, Ôn Văn vẫn tiến vào trong phòng giam.

Căn phòng này ở bên ngoài nhìn vào thì là phòng giam, nhưng bên trong thì chính là một phòng sách to lớn, nơi này đặt mười mấy kệ sách và mấy trăm quyển sách quý của trạm thu nhận.

Kệ sách là thứ mà phần lớn phòng giam đều có, có điều được dùng để đặt tài liệu học tập, trong phòng của cha mình, Ôn Văn không dám đặt chúng trong phòng ông.

Ôn Duệ đeo kính ngồi trên ghế, đang xem một quyển sách cổ.

“Con đã tới rồi, tùy tiện ngồi đi.”

Ôn Văn ngồi xuống ghế, im lặng suy tư một hồi mới nói: “Đại hiền giả đã chết rồi, Hội Học Thuật Chân Lý cũng bị tiêu diệt, cũng có rất nhiều người phải chết.”

“Bên ngoài xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trước khi ra ngoài ông nên tìm hiểu một chút về thế giới hiện giờ, đó là nếu ông có thể ra ngoài.”

“Trước đó tôi có nói muốn nói chuyện đàng hoàng với ông, bây giờ tôi đã tới rồi.”

Ôn Duệ nhướn mày: “Xem dáng vẻ thì con không định thả ta ra ngoài rồi.”

“Có thả ông hay không phải căn cứ vào câu trả lời của ông, chỉ cần ông để tôi cảm thấy ông không phải người xấu thì tôi sẽ thả ông ra.”

Ôn Văn ném cho Ôn Duệ một sấp hồ sơ thật dày, bên trong là những chuyện Ôn Duệ đã làm trong Hội Học Thuật Chân Lý.

Hiện giờ Hội Học Thuật Chân Lý đã bị diệt, một ít tài liệu ở bên trong cũng được tìm thấy, trong đó có nhiều thứ mà Ôn Văn xem xong cũng cảm thấy tê rần da đầu.

Vì theo đuổi kiến thức, Ôn Duệ cũng không lương thiện hơn những kẻ khác của Hội Học Thuật Chân Lý, hơn nữa lúc liên minh tổ chức bí ẩn vừa mới thành lập, Ôn Duệ đã giúp liên minh tổ chức bí ẩn làm rất nhiều chuyện.

“Những việc này đều là ông làm đúng không?”

Ôn Duệ lật xem một lượt, vừa xem vừa gật đầu, bầu không khí trong phòng giam có chút áp lực.

Sau khi xem hết toàn bộ, Ôn Duệ khép hồ sơ: “Đúng vậy, tất cả đều là ta làm.”

Ôn Văn im lặng một hồi lâu, sau đó mới mở miệng nói: “Chuyện này có bao nhiêu phần là bị ép, bao nhiêu phần là bị Hội Học Thuật Chân Lý đầu độc?”

“Tất cả đều là ta tự nguyện làm.” Ôn Duệ thẳng thắn thừa nhận, trên mặt không hề có chút tội lỗi: “Con cũng biết, sinh mệnh của những người bình thường này không có ý nghĩa gì với ta, không bằng dùng bọn họ để đổi lấy thứ có ý nghĩa hơn.”

Gân xanh gồ lên trên trán Ôn Văn, qua một hồi anh thở dài.

“Nếu tôi thả ông ra ngoài, ông có chịu hứa sẽ không làm xằng làm bậy, an ổn sống hay không?”

Ôn Duệ nhìn vào mắt Ôn Văn, sau đó bật cười: “Tất nhiên là không, trừ phi con vẫn luôn nhìn chăm chăm ta, bằng không ta chắc chắn sẽ làm ra chuyện gì đó.”

Trên người Ôn Văn bùng nổ hơi thở khùng bố, ngoại trừ Ôn Duệ và Ôn Văn, tất cả mọi thứ trong phòng giam đều biến thành bột phấn.

Vốn Ôn Văn không có cách nào hủy đi đồ dùng trong trạm thu nhận, nhưng đối với Ôn Văn hiện giờ thì đây không phải vấn đề.

“Chặc chặc, đúng là đáng sợ, con muốn đánh ta à?”

Ôn Duệ không hề hốt hoảng, có điều trong mắt lóe lên chút kinh ngạc, hẳn có thể nhìn ra Ôn Văn hiện giờ đã mạnh hơn lúc cứu mình rất nhiều.

Ôn Văn tức giận nói: “Vi sao ông lại nói như vậy chứ, rõ ràng là ông biết!”

“Chỉ cần ông nói những chuyện đó là do sức mạnh của Con Mất Biết Tuốt đầu độc, là bị người ta uy hiếp, cho dù chỉ là hứa hẹn sau này sẽ không làm những chuyện này nữa thì tôi có thể thả ông ra ngoài.”

“Nhưng tại sao ông lại không chịu nói?”

Ôn Duệ khó hiểu nhìn Ôn Văn: “Ý của con là, con hi vọng ta nói dối con sao?”

“Đúng vậy.”

Ôn Văn thở dài một hơi, cuộc nói chuyện khi này đã là giới hạn của lòng ích kỷ trong anh.

Trong trạm thu nhận cũng có một số gián điệp tới từ các tổ chức bí ẩn, bọn họ cũng từng làm một ít chuyện không tốt.

Ôn Văn chỉ cần xác nhận bọn họ làm thế là vì bắt đắ dĩ, đồng thời cũng muốn hoàn lại tội nghiệt thì sẽ không truy cứu những gì bọn họ từng làm.

Tình huống của Ôn Duệ cũng như vậy, mặc dù phút cuối hấn cầu cứu xuất phát từ lòng ích kỷ, nhưng lại có công lao rất lớn trong việc cứu giúp thế giới.

Vì thế chỉ cần Ôn Duệ nói rằng mình bị uy hiếp làm những chuyện đó, Ôn Văn có thể thả hấn đi.

Cho dù Ôn Duệ chỉ làm bộ thì Ôn Văn cũng sẽ không đâm thủng.

Anh nắm chắc mình có thể làm Ôn Duệ không thể làm những chuyện đó nữa, cũng sẽ không uy hiếp tới người khác, nhưng Ôn Duệ rõ ràng biết Ôn Văn nghĩ gì lại không chịu hòa theo.

“Đã vậy thì tôi cũng chỉ có thể làm thế thôi.”

Ôn Văn búng tay một cái, Ôn Duệ biến mất trong không khí, thật ra hiện giờ anh không cần búng tay kích hoạt, chỉ là đã tập thành thói quen mà thôi.

...

Ôn Duệ mở mắt ra, phát hiện mình đứng trên đường phố quen thuộc.

Nơi này là thành phố Lộc Cảng hơn hai mươi năm trước.

Giọng nói của Ôn Văn từ trên không truyền tới: “Sau này ông hãy sống ở đây đi, ít nhất cơm áo không lo, hơn nữa ông cũng sẽ không tổn thương người khác.”

“Còn có chỗ như vậy sao, thú vị, thật thú vị...” Ôn Duệ mừng rỡ nhìn con phố quen thuộc: “Có lẽ, như vậy cũng không tệ.”

Nơi này là một hình chiếu thời gian của Yurianu, trong quá trình điều tra nhân viên điều tra đã tới nơi này, Ôn Văn cũng liền giữ nó lại.

Đề Ôn Duệ sống ở nơi này có lẽ sẽ tốt hơn thả hấn ra ngoài.

Ôn Duệ đi trên con đường quen thuộc, trong lòng thực xúc động, hấn không phải cường giả Tai Biến, vì thế không phát hiện cảm giác mất tự nhiên của hình chiếu thời gian, đối với hấn thì giống như quay trở về hai mươi năm trước vậy.

Trước đó khi ở bên ngoài Ôn Văn gần như đã ám chỉ rõ ràng, Ôn Duệ biết chỉ cần mình thuận theo ý Ôn Văn thì sẽ có lại được tự do.

Hấn đã thoát khỏi Hội Học Thuật Chân Lý, đại hiền giả cũng đã chết, sức mạnh điên cuồng trong cơ thể hấn cũng tiêu tan khi đó.

Vì thế hiện giờ Ôn Duệ đã không cần học hỏi để đè ép điên cuồng trong cơ thể nữa, Ôn Duệ hiện giờ đã biến thành người bình thường, không còn biến thái như lúc ở trong Hội Học Thuật Chân Lý.

Thế nhưng Ôn Duệ lại không trả lời theo suy nghĩ của Ôn Văn, bởi vì hấn đã mệt mỏi với thế giới bên ngoài rồi.

Không còn học hỏi, thế giới bên ngoài chỉ làm hấn cảm thấy đau đớn, không bằng ở trong phòng giam này.

Hơn nữa Ôn Duệ cảm thấy mình đã thua thiệt Ôn Văn rất nhiều, không muốn Ôn Văn phải vi phạm nguyên tắc, thả một kẻ tội phạm như mình ra ngoài.

Ôn Duệ xem mình là tội phạm, ngoại trừ không thể đảm bảo sau khi ra ngoài mình có làm chuyện xấu hay không, những lời khác đều là nói thật.

“Kế tiếp mình bắt đầu lại ở đây đi.”

Trong mắt Ôn Duệ đầy chờ mong, hấn đi một hồi trong thành phố, tới một văn phòng thám tử.

Ngồi trong văn phòng là một người đàn ông trẻ tuổi lớn lên giống như hắn, đó là Ôn Duệ của hơn hai mươi năm trước, hai Ôn Duệ liếc mắt nhìn nhau, Ôn Duệ trẻ tuổi biến mất, mà Ôn Duệ bình thường cũng trở nên trẻ hơn một chút.

Đây là quy tắc của hình chiếu thời gian, cá thể tương tự chỉ có thể tồn tại một, vì thế lúc Ôn Duệ xuất hiện, Ôn Duệ trong hình chiếu thời gian sẽ biến mất.

Hắn ngồi trên ghế, cầm lịch để trên bàn, xem vài ký hiệu ở bên trên, ký ức giống như thủy triều vọt tới.

“Lúc này.... qua vài ngày nữa cô ấy sẽ tới báo án, mình phải chuẩn bị thật tốt.”

[hết 1254]

Chương 1255. Năm năm

Sau khi đưa Ôn Duệ vào Yurianu, trong lòng Ôn Văn cũng đỡ được một tảng đá.

Mặc kệ khi đó Ôn Duệ vì lý do gì mà từ chối đề nghị của Ôn Văn, hình chiếu thời gian trong Yurianu chính là một kết cục tốt đối với hắn.

Sau đó Ôn Văn bắt đầu nghiên cứu thu hoạch sau khi thăng cấp lên Tai Biến.

Thật ra lần thăng cấp này có ảnh hưởng không tính là lớn đối với thực lực của Ôn Văn, dù sao thì trước đó anh đã mượn dùng sức mạnh của trạm thu nhận phát huy thực lực Tai Biến.

Nhưng so với trước kia thì vẫn có chút biến hóa về mặt bản chất, bởi vì hiện giờ anh không cần mượn sức mạnh của trạm thu nhận nữa, bản thân anh đã có thực lực cấp Tai Biến.

Mà sức mạnh trạm thu nhận cung cấp cho anh đã biến thành bộ quần áo mặc trên người anh.

Ngày càng nhiều thợ săn gia nhập trạm thu nhận, tốc độ khôi phục của trạm thu nhận đột nhiên tăng nhanh hơn, sức ép đối với bốn vị nhân viên quản lý trung tâm cũng ngày càng ít đi.

Có thể đoán được trong tương lai vài năm tới, nhân viên quản lý trung tâm có thể thoát khỏi áp lực, khôi phục thực lực vốn có, ít nhất thì nhóm ba người Kincara có thể.

Mặt khác Ôn Văn còn phát hiện một năng lực khác của trạm thu nhận, một năng lực cực kỳ khủng bố.

Đó chính là hấp thu sức mạnh của quái vật trong phòng giam để bổ sung sức mạnh của mình.

Trong hình chiếu thời gian ở Yurianu, Ôn Văn từng chứng kiến cảnh tượng tương tự, một bóng đen đáng sợ đã hút khô quái vật trong trạm thu nhận.

Bóng đen đáng sợ kia hẳn là thứ ở tầng năm trạm thu nhận.

Mà sau khi Ôn Văn trở thành cấp Tai Biến, anh cũng có được năng lực tương tự, chỉ cần cơ thể có thể chứa đựng thì anh có thể tiến hành tăng trưởng thực lực không hạn chế.

Có điều Ôn Văn không định dùng phương pháp như vậy để tăng cấp sức mạnh, phương pháp này thoạt nhìn đơn giản dễ dùng nhưng nói không chừng sẽ có tai họa ngầm.

Có lẽ quái vật ở tầng thứ năm đã bị loại năng lực này dưỡng thành....

Về phần quái vật ở tầng năm, trước đó Ôn Văn quan sát một phút chốc ngắn ngủi cũng có chút thu hoạch tương đối mấu chốt.

Toàn bộ tầng năm ngoại trừ cung điện đá đen thì chỉ có một màu đen kịt, tình huống giống với lúc người áo đen ở trong thế giới nội tâm của Ôn Văn.

Có điều khác biệt là khoảng không đen kịt ở bên ngoài cung điện đá đen trong thế giới nội tâm của Ôn Văn chỉ là hoàn cảnh đơn giản, mà phần đen kịt ở tầng thứ năm chính là năng lượng khổng lồ nồng đậm không gì sánh bằng!

Năng lượng màu đen này tựa hồ có chút quen thuộc, nó nhất trí với những sức mạnh khác của trạm thu nhận.

Sức mạnh tương tự cũng tồn tại ở bốn tầng khác của trạm thu nhận, nhưng nó bị vây ở trạng thái không thể nhận ra, chỉ

có năng lượng ở tầng thứ năm có tính thực chất nhét đầy không gian.

Ôn Văn không có cách nào tưởng tượng, nếu số năng lượng đó tập trung trên người một người thì sẽ bồi dưỡng ra cường giả đáng sợ cỡ nào, thậm chí còn mạnh mẽ hơn Ôn Văn trong mười phút kia vô số lần.

Những năng lượng đó hiện giờ vẫn chưa thuộc về Ôn Văn, nhưng nếu nó không thuộc về thứ ở tầng thứ năm thì chúng chỉ là sức mạnh đơn thuần.

Ôn Văn có thể nhận ra, thực lực của kẻ ở tầng thứ năm hoàn toàn nhất trí với mình, quyền kiểm soát sức mạnh ở tầng năm của kẻ đó cũng không mạnh hơn Ôn Văn.

Trước đó Bạch Mặc để Ôn Văn trải nghiệm không phải sức mạnh của thứ ở tầng năm, mà để phát tiết sức mạnh nồng đậm ở tầng thứ năm.

Vì thế trong tin tức người áo đen để lại, bảo Ôn Văn khi đạt tới thực lực Tai Biên thì có thể tới khiêu chiến người kia.

Nhưng Ôn Văn không định lập tức qua đó khiêu chiến, bởi vì anh không tự tin mình sẽ chiến thắng, cho dù thực lực hai người tương tự, đối phương cũng quen thuộc với hoàn cảnh tầng thứ năm hơn anh, bây giờ lao vào khiêu chiến chẳng khác nào muốn chết.

Anh phải chờ tới khi nắm chắc hơn thì mới đi đánh bại người đó.

Lúc này anh cần tiến hành một đoạn rèn luyện dài lâu...

...

Thời gian thấm thoát, ngày tháng thoi đưa, nháy mắt đã trôi qua năm năm.

Lúc này liên bang đã rục rĩ hẳn lên, đã không còn nhìn thấy dấu vết của trận đại chiến trước kia.

Khu Úc Đại hiện giờ đã trở thành một mảnh đất hoang, trên mặt đất là những dòng sông máu đen, không một ngọn cỏ, kiến cũng không thấy bóng dáng.

Trung tâm của cuộc chiến trước đây đã lưu lại ô nhiễm nồng đậm, người bình thường ngay cả tới gần cũng không làm được, có điều phạm vi bên ngoài thì đã thành lập mấy khu ngắm cảnh.

Mỗi ngày đều có một lượng lớn cư dân từ các khu lớn tới nơi này tham quan dấu vết của trận đại chiến đó, để bọn họ không tham lam hưởng lạc, có thể hiểu được liên bang đã gặp phải nguy cơ to lớn.

Chẳng qua hiện giờ chỉ có vài đội ngũ khu Hoa Phủ đang tiến hành công việc ở khu Úc Đại, bọn họ muốn tiến hành cải tạo khu Úc Đại.

Trồng trọt là kỹ thuật truyền thống của khu Hoa Phủ, ngay cả đất bị nhiễm phen hay sa mạc cũng có thể trồng trọt, khu Úc Đại to lớn như vậy không thể lãng phí.

Đất đai nơi này không thể sinh trưởng thực vật, vậy thì thử vận chuyển đất ở nơi khác tới, hoặc thử một ít loại rong tảo đặc biệt, từng chút cải tạo nơi này.

Khu Úc Đại như vậy, mà nơi khác thì đã hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Chính phủ liên bang chính thức đổi tên thành ủy ban quản lý liên ban, chỉ phụ trách quản lý dân sinh và chuyện hằng ngày của liên bang.

Mà tổ chức liên hợp Hiệp Hội Thợ Săn và Trạm Thu Nhận Tai Ách thì từ trong bóng tối lộ diện ra ngoài sáng, bắt đầu

trực tiếp quản lý toàn bộ thế giới, đồng thời đổi tên là Cơ Kim Hội Tai Ách.

Trách nhiệm là ứng phó những tai họa có thể giáng xuống nhân loại, hướng dẫn nhân loại đi tới tương lai tốt đẹp hơn.

Thật ra quyền hạn của hai bên không có gì thay đổi so với trước kia, chỉ là đổi lại cách gọi mà thôi.

Các khu lớn trước kia đã bị ba điện thần thay thế, phân biệt quản lý một phần ba thế giới.

Mỗi thành phố đều sắp xếp điểm giám sát, người tập kích hay quái vật căn bản không có chỗ ẩn giấu.

Hơn nữa trong phòng điều khiển của điểm giám sát không chỉ là một mình Iswett phụ trách nữa, có thêm thành viên ‘nhân viên điều tra’ của Hiệp Hội Thợ Săn.

Tổ chức ‘nhân viên điều tra’ của tám khu lớn đã sáp nhập lại, trở thành tổ chức tình báo của Cơ Kim Hội Tai Ách, người lãnh đạo cao cấp nhất là Nivea.

Cửa hàng thu nhận đã từ tầng hai trạm thu nhận chuyển tới một nơi gọi là Hoa Cường Nam ở gần thánh sở khu Hoa Phủ, trở thành trung tâm phân phối hàng hóa siêu năng lớn nhất thế giới, khu chợ không lồ này do Nivea quản lý.

Mà Kincara chỉ phụ trách đánh đánh giết giết, quân đội liên bang chịu trách nhiệm chiến đấu và nhóm nhân viên thu nhận đều do hắn chịu trách nhiệm.

Toàn bộ sức mạnh siêu nhiên của liên bang được tích hợp, không còn sức mạnh nào có thể chống lại Cơ Kim Hội Tai Ách ở trên địa cầu này, tàn dư của liên minh tổ chức bí ẩn cũng dần dần bị tiêu diệt.

Ba năm trước ở một sa mạc khu Ai Phi đã bắt được bò cạp sa mạc Thuram đang chạy thực mạng, hắn bị vài vị cường giả

Tại Biên đồng thời bao vây tấn công, sau khi đánh thành bùn nhão thì bị tóm vào trong trạm thu nhận.

Hai năm trước thành phố quý Phong Đô vẫn luôn đóng chặt cổng lớn bị công phá, đám hung linh lệ quý ở bên trong bị tiêu diệt, chỉ có Phong Quý Thân có thể chạy thoát, cũng không biết đang trốn ở xó nào run rẩy, dù sao thì hai năm qua cũng không thấy bóng dáng.

[hết 1255]

Chương 1256. Nhóm quái vật bốn người

Mười ba tộc Huyết tộc dưới sự dẫn dắt của ‘Huyết hoàng đế’ Sở Vĩ, đồng thời quy phục Cơ Kim Hội Tai Ách.

Cơ Kim Hội định ra một khu cư ngụ cho Huyết tộc, đồng thời nghiên cứu một loại thức ăn đặc biệt để giảm bớt dục vọng khát máu của bọn họ.

Loại thức ăn này được gọi là quỷ lương, trải qua vài năm kinh doanh và phát triển kỹ thuật, quỷ lương đã trở thành thức ăn thường thấy hết như thức ăn như chó mèo, đồng thời căn cứ theo yêu thích của nhóm quỷ hút máu mà có hơn mười loại hương vị.

Mà Sở Vĩ dẫn dắt Huyết tộc đầu hàng được trao tặng chức vụ bậc thầy ngoại giao liên bang của Cơ Kim Hội.

Liên bang không cần ngoại giao, vì thế chức vụ này chức là một chức quan nhàn nhã, cũng giống như tư lệnh hải quân thảo nguyên vậy.

Có điều bản thân Sở Vĩ cũng không muốn làm việc, vì thế chức vụ này cũng rất phù hợp.

Nếu như có một ngày liên bang thật sự cần ngoại giao thì cũng sẽ không để Sở Vĩ đi, hấn ăn thuốc miệng thói quen mùi rồi, mở miệng ra là đắc tội người khác.

Sẵn tiện nói luôn, chức vụ quan trọng nhất liên bang hiện giờ chính là bậc thầy tài vụ liên bang, người giữ chức vụ này chính là Phùng Duệ Tinh.

Bởi vì nguyên do năng lực của hần, hiện giờ kinh tế liên bang phát triển rất tốt.

Giáo Đường Vinh Quang đã bắt đầu xây dựng lại, nhóm giáo sĩ may mắn sống sót đã xây dựng lại Giáo Hội Sáng Thế từ đồng đồ nát.

Bất quá Giáo Hội Sáng Thế hiện giờ đã không còn năng lực như xưa, cũng không còn là giáo phái lớn nhất liên bang, bị Phật giáo của Ngô Lục Căn hung hăng đè ép.

Ngoại trừ Phật giáo và Giáo Hội Sáng Thế, hiện giờ liên bang còn có rất nhiều giáo phái ly kỳ cổ quái, ví dụ như quyền thuật đàn ông....

Cơ Kim Hội Tai Ách có cơ chế giám sát hoàn thiện đối với các giáo phái lớn, không có khả năng xuất hiện giáo phái làm tà thần giáng xuống nữa.

Tổ chức thần bí không còn là mối đe dọa, mối đe dọa từ quái vật cũng bị hạ thấp rất nhiều.

Liên bang hiện giờ có thể nói là người người như rồng, người người thành thông thường cơ bản đều có thể đánh mười Diệp sư phụ.

Vốn sức chiến đấu của Diệp sư phụ là giới hạn cao nhất của người bình thường, mà bây giờ lại là mức thấp nhất, những đứa bé nhà trẻ cũng có thể phát huy sức chiến đấu cấp bậc Diệp sư phụ.

Thượng võ trở thành phong trào của dân chúng liên bang, các quán võ đạo thay thế các phòng tập thể thao, trở thành thể loại kinh doanh mới ở thời đại này, một số ít người kinh doanh sản nghiệp võ đài có thể kiếm tiền đầy chậu.

Nhưng có kiếm cũng có đền, nghề công ty bảo hiểm suýt chút nữa đã hoàn toàn biến mất....

Mặt khác hiện giờ không chỉ người bình thường tiêm hạt giống ‘khí’, người siêu năng cũng tiêm, người siêu năng vận dụng khí sẽ càng mạnh mẽ hơn quái vật, vì thế thực lực tổng hợp của người siêu năng cũng tăng lên.

Loại thăng cấp này biểu hiện rất rõ ở người siêu năng cấp thấp, người siêu năng cảnh giới Năm Giữ hiện giờ cũng có năng lực giằng co với quái vật cấp Tai Nạn.

Có điều tới trình độ thượng tự chân tự, tác dụng của ‘khí’ đối với người siêu năng gần như đã dừng lại.

Khí phổ biến dẫn tới tình trạng của đám quái vật xâm nhập trở nên rất xấu hổ, phải biết là phần lớn quái vật đều có thực lực dưới cấp Tai Nạn, đám quái vật này ngay cả bác gái quét rác ven đường cũng không đánh lại, chúng còn có thể tập kích ai?

Ngoại trừ một số quái vật cấp Tai Nạn trở lên, những quái vật khác đều mất đi tư cách làm xằng làm bậy, mức độ uy hiếp của chúng còn không bằng mấy ông say xỉn.

Vì thế Cơ Kim Hội Tai Ách mở ra con đường đầu hàng, đám quái vật đầu hàng ít nhất sẽ được đảm bảo cuộc sống.

Đám quái vật vốn kiêu dũng thiện chiến thoáng chốc trở nên giỏi ca múa.

Rất nhiều quái vật bắt đầu đổi nghề trong sự trông coi của Cơ Kim Hội Tai Ách, có điều đó là những công việc mà người bình thường sẽ không làm.

Ví dụ như tiệm mát xa Thổ Thổ vốn chỉ mở trong nội bộ trạm thu nhận, hiện giờ có thể xem là một nhãn hiệu nổi tiếng, có chi nhánh ở mỗi thành phố trong liên bang.

Đám bóp cũng không chỉ có nhóm thổ của thôn Thổ, còn có đám nữ quái vật xinh đẹp.

Thoạt nhìn có chút bi thảm nhưng nhóm nữ quái vật lại rất vui vẻ, tốt xấu gì cũng chỉ là xoa bóp, nếu như u ám hơn thì cũng không biết bọn họ sẽ như thế nào nữa.

Chỉ có thể nói là pháp luật xã hội đã cứu bọn họ.

Mặc dù hoàn cảnh liên bang hiện giờ khá hài hòa nhưng u ám vẫn luôn tăng trưởng, đám quái vật tà ác kia không có cách nào hòa nhập với thế giới này.

Vì thế công việc của Cơ Kim Hội Tai Ách vẫn rất quan trọng.

Thành phố Vân Hải của khu Hoa Phủ có một đám quái vật muốn cùng nhau làm chuyện lớn.

Chúng là một nhóm có bốn quái vật, phân biệt hai nam hai nữ, đều có cấp bậc chân tự, nếu không gặp cường giả Tai Biến thì cơ bản là chúng không có đối thủ.

Trên người chúng được bố trí ký hiệu đặc biệt, loại ký hiệu này có thể che đậy sự tra xét của điểm giám sát, thời đại hiện giờ nếu không có thứ này, đám quái vật căn bản không sống quá một trăm chữ trong tiểu thuyết.

Bốn con quái vật, mỗi con có một đặc điểm riêng, quái vật đàn ông có đầu ngựa thân người, trên người mặc áo khoác ngựa.

Hắn tên là Mã Tùng Quả, là một sinh vật sinh ra từ cây tùng thần kỳ ở thế giới trong, khi cây tùng này kết trái sẽ biến thành đủ loại sinh vật, những sinh vật này đều là quái vật có tiềm lực rất lớn.

Lúc Mã Tùng Quả chào đời đã mọc ra đầu ngựa, vì thế hắn tên là Mã Tùng Quả, nếu mọc ra đầu thỏ đã gọi là Thỏ Tùng Quả.

Quái vật thứ hai là một người đàn ông vạm vỡ cao ba mét, trên người hắn có rất nhiều vết thương, mỗi vết thương đều đang xì khí đen.

Con quái vật không có tên, đồng bạn thường gọi hắn là ‘Vua Gạch’, hắn là một con quái vật được tạo ra từ oán niệm của toàn bộ liên bang này, nó sinh ra trước trận chiến cuối cùng.

Khi đó liên bang bùng lên một phong trào gọi là ‘Đánh Người Làm Công’, những người công nhân cần cù vất vả lao động xây dựng thế giới vô cơ bị đánh đập, oán niệm của bọn họ tạo ra con quái vật ‘Vua Gạch’ này.

Hai nữ quái vật, một người tướng tá bình thường, trong tay cầm một cái công tắc đơn giản, tên của cô là Klaus, năng lực là ‘tắt đi’.

Nghề có vẻ không có gì lạ, nhưng khi chiến đấu lại cực kỳ đáng sợ, cô có thể tắt bất cứ thứ gì mà kẻ địch mở ra, ví dụ như tắt đi mắt làm kẻ địch không thể nhìn thấy, tắt đi mũi làm kẻ địch không thể thở nổi.

Chuyện tàn nhẫn nhất mà cô đã làm là tắt đi chức năng bài tiết của kẻ địch, khiến đối phương bị nghẹn chết, tình cảnh kia quả thực làm người ta phải bụm miệng...

Cô gái cuối cùng lớn lên rất xinh đẹp, là người đẹp nhất trong đám quái vật này, tên của cô là Mai Lan Tâm.

Có điều cô gái này cũng không phải loại hiền lành gì, năng lực chiến đấu của bản thân rất xuất sắc, có thể cưỡng chế lấy được tài liệu của đối phương, sau đó dùng loa công suất lớn hô hào tin tức này, chúng tương đương đòn tấn công xung kích của chân tự.

Đồng thời cô ta còn có một khả năng là ‘trăm phần trăm móng heo muối* bị động’, khả năng giống như tên, chính là

khuyến cho người ta có dục vọng lên sờ mó cô ta. [* hành vi sờ mó dâm dê]

Thế nhưng một khi sờ vào cơ thể cô ta thì tay sẽ biến thành móng heo muối.

Năng lực này rất giống khả năng của Yên Thực, có điều không bá đạo đến mức biến tất cả mọi người tới gần mình thành thức ăn như Yên Thực, nhưng kết hợp với năng lực kỳ lạ của Mai Lan Tâm thì vẫn có thể phát huy công dụng khủng bố.

Đám quái vật mạnh mẽ này nếu là trước kia có thể gây họa một phương, nhưng hiện giờ chúng sinh hoạt giống như chuột chạy qua đường, vì thế bốn người bọn chúng tập trung lại với nhau, muốn tập kích Cơ Kim Hội Tai Ách.

[hết 1256]

Chương 1257. Nước ép đuôi chuột

Ở phía nam khu Hoa Phủ có một tỉnh ở ngoài đảo, diện tích tỉnh này không lớn như phong cảnh hợp lòng người.

Nơi này có một khu vực được Cơ Kim Hội Tai Ách bảo vệ, người chịu trách nhiệm bảo vệ rất nhiều, thế nhưng cũng tương đối lỏng lẻo.

Nơi này chắc chắn là nơi quan trọng của Cơ Kim Hội Tai Ách, không biết thứ ở bên trong là gì, chỉ cần lấy đi từ vòng bảo vệ thì chắc chắn sẽ tạo thành tổn hại nặng nề cho Cơ Kim Hội Tai Ách.

Nếu là người được bảo vệ thì giết, kẻ bị nhốt thì thả đi, có bảo vật thì lấy, cơ sở quan trọng thì phá hủy...

Dù sao thì chỉ cần đánh vào trong, mặc kệ là thế nào thì bọn họ cũng không chịu thiệt.

Nơi này khẳng định có thể tạo ra tổn hại nặng nề cho Cơ Kim Hội Tai Ách, tấn công vào nơi có hệ thống phòng ngự thấp hơn thì không có ý nghĩa, nó chỉ tiết lộ sự hiện hữu của bọn chúng, dẫn tới tai họa ngập đầu.

Mà một tập kích vào nơi có đủ phân lượng, chúng tin tưởng đám quái vật bị Cơ Kim Hội Tai Ách bức ép nhất định sẽ trỗi dậy, lần thứ hai tạo ra một trận tai nạn.

Cứ điểm của chúng có bức chân dung một người đàn ông có sáu cánh tay và vòi bạch tuộc.

Bốn con quái vật này có một điểm chung là Fans của đại hiền giả, giấc mộng của chúng chính là tạo ra liên minh tổ chức bí ẩn phiên bản 2.0.

Có điều mặc dù kế hoạch không tệ nhưng hiện giờ bọn chúng phải đối mặt với một vấn đề, đó chính là với thực lực của chúng thì không có cách nào đảm bảo không có sơ hở.

Nơi này dù sao cũng phòng ngự rất nghiêm mật, không có cường giả Tai Biến nào áp trận, chúng cứ cảm thấy không nắm chắc.

Vì thế bước tiếp theo trong kế hoạch của bọn họ là tìm một cường giả Tai Biến có thể coi là kẻ thù của Cơ Kim Hội Tai Ách.

Cường giả Tai Biến như vậy không dễ tìm, cường giả Tai Biến phản diện trong cuộc chiến năm đó gần như đã thương vong sạch sẽ, số còn sót lại cũng đã ẩn núp.

Ngược lại Cơ Kim Hội Tai Ách có thể nói là thịnh vượng, số lượng cường giả Tai Biến còn nhiều hơn năm năm trước.

Lựa chọn duy nhất của bọn chúng chính là Phong Quỷ Thần đang trốn chạy, chỉ có vị Tai Biến này có thâm thù đại hận với Cơ Kim Hội Tai Ách, có lẽ sẽ giúp bọn chúng.

Về phần hành tung của Phong Quỷ Thần, bọn chúng điều tra nửa năm, Hội Tai Ách không tìm được Phong Quỷ Thần, không có nghĩa là đám âm u bọn chúng không tìm được.

Dù sao Phong Quỷ Thần cũng không cam lòng, vẫn luôn muốn tìm cơ hội tiến hành trả thù.

Nửa năm qua bọn họ đã liên hệ vài lần, chỉ chờ một lần chính thức gặp mặt, sau đó bọn chúng có thể liên kết khởi xướng tấn công nơi bị Cơ Kim Hội Tai Ách che giấu kia.

Trong mắt mỗi con quái vật đều tràn đầy hi vọng, chúng đã chờ đợi quá lâu rồi, khi biết ngày này sắp tới thì chúng kích động tới run rẩy hết cả người.

Nhưng không ai trong chúng biết mình đã bị theo dõi....

...

“Chúng thế mà lại trốn ở nơi này, rõ ràng đã kiểm tra hai lần nhưng không phát hiện hành tung của chúng, quái vật hiện giờ ngày càng giao hoạt hơn rồi.”

Một thiếu nữ tai mèo đuôi mèo ngồi xỏm trên ống khói nhìn căn nhà cũ nát ở bên dưới, trong mắt lóe ra sự hưng phấn.

Cô ta là Miêu Miêu Miêu, hiện giờ đang dẫn dắt một đội ngũ tinh anh của Cơ Kim Hội Tai Ách, chỉ có quái vật chân tự trở lên mới cần bọn họ ra tay.

Hiện giờ quái vật mạnh mẽ ở liên bang cũng không nhiều, vì thế bốn con quái vật này là con mỗi hiếm có.

Một tháng trước, Miêu Miêu Miêu đã nhìn chăm chăm chúng, nhưng hành tung của chúng quý dị, cô vẫn không chớp được sơ hở.

Đội ngũ này có tổng cộng mười người, ngoại trừ Miêu Miêu Miêu thì còn ba vị người siêu năng chân tự am hiểu chiến đấu.

Người đầu tiên là nhân viên thu nhận Phật Hải tới từ mật giáo Thanh Tích, tuyệt chiêu Đại Uy Thiên Long.

Người thứ hai đeo tai nghe nhai kẹo cao su, hẳn là người siêu năng chân tự ‘Sóng Âm’, năng lực điều khiển âm thanh, hẳn từng có lần hợp tác với Ôn Văn, có điều khi đó hẳn là người siêu năng thượng tự.

Người cuối cùng để ria mét, mặc lễ phục đỏ rực, tay cầm gậy, hẳn là người siêu năng ‘Viêm Thân’, một vị thân sĩ điều

khiến ngọn lửa.

Bốn người đều là người siêu năng chân tự am hiểu chiến đấu, tuy số lượng ngang với đối phương nhưng sức chiến đấu không phải dạng mà bốn kẻ vớ vẩn kia có thể so sánh.

Sáu người còn lại, có bốn người là người siêu năng thượng tự có đủ năng lực hỗ trợ, năng lực của bọn họ là có thể gia tăng thực lực của bốn vị chân tự.

Mà hai người cuối cùng, một người chịu trách nhiệm làm chân chạy, một người chịu trách nhiệm điều trị, đây là sắp xếp của đội ngũ này.

Miêu Miểu Miểu nói với Sóng Âm: “Trước tiên ông cho chúng ăn đau một trận đi.”

Sóng Âm gật đầu, gỡ tai nghe xuống quay sang hét một tiếng về phía nhóm bốn người Mã Tùng Quả.

Miệng hăn phát ra luồng sóng âm mạnh mẽ, âm thanh bị không chế thành kích cỡ thích hợp, vừa vắn bao phủ căn nhà cũ nát kia.

Kiến trúc trong phòng không hề tổn hại, nhưng bốn người ở bên trong giống như bị sét đánh, vội vàng trốn ra khỏi phòng.

Ngoại trừ Mai Lan Tâm, lỗ tai của ba con quái vật khác đều chảy máu.

Mã Tùng Quả thấy người siêu năng ở xung quanh thì sắc mặt thay đổi kịch liệt: “Đường đường là Cơ Kim Hội Tai Ách thế mà lại đánh lén bốn lão quái vật bọn tao, đúng là không có võ đức!”

Bởi vì gần đây phong trào thượng võ rất thịnh hành ở liên bang, vì thế hiện giờ mọi người đều tôn sùng võ đức, võ đức là một từ đang rất hot.

Miêu Miểu Miểu hừ lạnh một tiếng: “Đối phỉ với đám oai môn tà đạo như bọn mày thì việc quái gì phải nói võ đức, mọi người cùng xông lên tiêu diệt bọn chúng!”

Viêm Thân khom người nói với Miêu Miểu Miểu: “Xin nghe theo lệnh ngài, nữ sĩ thân ái của tôi.”

Viêm Thân vẫn luôn xem mình là thân sĩ, lần đầu tiên nhìn thấy Miêu Miểu Miểu đã mê mẩn, vì thế mặc dù Miêu Miểu Miểu không cho hắn thấy sắc mặt dễ nhìn, hắn cũng cam tâm nịnh nọt.

Có điều mặc dù nịnh nọt hèn mọn nhưng thực lực của Viêm Thân là thật, cây gậy trong tay xoay một vòng, một vết lửa vọt về phía bốn con quái vật.

Phật Hải cười dữ tợn một tiếng rồi xông về phía Vua Gạch cường tráng nhất, tung chiêu Đại Uy Thiên Long đánh bay Vua Gạch.

Năng lực của Vua Gạch là đối đầu trực diện, thế nhưng sức mạnh của Phật Hải đã hoàn toàn nghiền ép hắn.

Năng lực của Mai Lan Tâm cũng có liên quan tới sóng âm, thế nhưng trong sóng âm của cô lại xen lẫn quá nhiều thứ, sẵn bản không thể so với Sóng Âm.

Miêu Miểu Miểu linh hoạt nhảy tới trước mặt Mã Tùng Quả, Mã Tùng Quả bày thế, chiêu thứ nhất còn chưa kịp tung ra đã bị Miêu Miểu Miểu đánh một loạt liên hoàn.

Trong nháy mắt ngăn ngui, Mã Tùng Quả hiểu được nếu còn tiếp tục chiến đấu thì bốn người bọn chúng sẽ bị đánh bại, khi đó kế hoạch của bọn chúng cũng đừng mong thực hiện được.

Vì thế hắn khẽ cắn môi, quyết định tung ra tuyệt kỹ ẩn thân của bản thân, để bốn người bọn chúng có thể bình an trốn đi.

Mã Tùng Quả lấy ra một túi chất lỏng màu xanh thẫm, cẩn rạch túi rồi ừng ực nuốt chất lỏng kia vào bụng, khí thể cả người lập tức thay đổi.

Miêu Miểu Miểu thay đổi sắc mặt, lui về sau một khoảng cách để giữ an toàn cho chính mình, trước khi xác định đối phương uống thứ gì, cô sẽ không tùy tiện tiếp cận.

Loại chất lỏng này là con bài chưa lật của Mã Tùng Quả, hấn tự mình giết hàng vạn con chuột bị bệnh dịch mới chế tạo được loại thuốc này.

Nước ép đuôi chuột!

[hết 1257]

Chương 1258. Phong Quỷ Thần báo thù

Mã Tùng Quả uống nước ép đuôi chuột, hơi thở tăng vọt vài lần, cấp bậc của hơi thở này đã vượt qua giới hạn mà tiêu tổ bọn họ có thể xử lý.

Miêu Miêu Miêu nghiêng răng, hiểu được đã có phiền phức lớn rồi.

Trong cảnh giới chân tự, bình thường sẽ có một số đồ dùng kỳ quái có thể để người dùng phát huy năng lực chiến đấu siêu việt bình thường.

Như khi má sét mà Ôn Văn từng sử dụng chính là một trong số đó, không ngờ Mã Tùng Quả cũng có thứ này.

Miêu Miêu Miêu vốn không định nhờ trụ sở chính giúp đỡ, nhưng bây giờ xem ra chỉ có thể làm vậy.

Chỉ thấy Mã Tùng Quả bày ra tư thế trung bình tấn, bên người phát ra tiếng sấm chớp, khí thế khủng bố làm cư dân ở gần đó lạnh run, ít nhất cũng có hơn vạn người bị ảnh hưởng.

Nhưng động tác kế tiếp của Mã Tùng Quả lại làm Miêu Miêu Miêu không kịp chuẩn bị, một luồng thể khí màu xanh lá cây từ phía sau Mã Tùng Quả phóng ra, nháy mắt bao phủ cả nửa thành phố.

Loại khí này có mùi thúi rất khó ngửi, giống như mùi của đám chuột hoang, đồng thời còn có tính quấy rối cực mạnh.

Quấy rối...

Miêu Miêu Miêu hoảng sợ, cô đã biết Mã Tùng Quả muốn làm gì.

Nháy mắt Miêu Miêu Miêu kích hoạt trạng thái rỗng, thời tiết bị cô ảnh hưởng, lập tức có gió lớn nổi lên.

Làn sương mù màu xanh lá cây kia nhanh chóng bị thổi bay, đây căn bản không phải loại khí đáng sợ gì, chỉ là một loại bom khói!

Sau khi sương mù tản đi, bốn con quái vật đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ có nhóm đội viên mờ mịt.

“Chết tiệt, cơ hội ngàn năm một thuở cứ thế mất đi.”

“Có trời mới biết đám quái vật này đang có âm mưu gì.”

Bốn con quái vật này nếu mạnh tay giết chóc sẽ tạo thành phá hoại khủng bố, hiện giờ chúng mưu đồ bí mật lâu như vậy, kế hoạch này chỉ sợ còn khủng bố hơn thỏa sức giết chóc một phen.

Có lẽ... chúng muốn triệu hồi cường giả Tai Biến ở thế giới trong!

“À, có lẽ tôi biết chúng tính làm gì rồi.”

Viêm Thân từ trong căn phòng rách của đám Mã Tùng Quả bước ra, trong tay cầm một ít tài liệu.

Số tài liệu này có liên quan tới hòn đảo phía nam khu Hoa Phủ, bố trí người siêu năng canh giữ ở đó đều bị nhóm Mã Tùng Quả điều tra.

Miêu Miêu Miêu liếc nhìn số tài liệu này, vẻ mặt từ căng thẳng trở thành thả lỏng, cuối cùng trở thành quỷ dị.

“Chúng ta đi tới phía nam đi, hi vọng sẽ chop được chúng trước khi chúng thực hiện kế hoạch ngu xuẩn này.”

“Không bắt được.... thì cũng thôi vậy.”

...

Ba ngày sau, nhóm Mã Tùng Quả tới một hẻm núi u ám.

Trong khu rừng sâu ở hẻm núi này rất hiếm có dấu vết con người, đây là chỗ ẩn thân của Phong Quỷ Thần.

Khắp nơi trong khe núi này toàn là xương cốt thú dữ, thỉnh thoảng còn có vong linh mờ mịt di chuyển.

Trong đó có một ít vong linh có thực lực làm nhóm Mã Tùng Quả choáng váng, bọn họ chưa từng thấy qua tình cảnh như vạn quỷ dạ hành ở thành phố quỷ Phong Đô này.

Phía đầu khe núi có một hang động rất sâu, đi dọc theo hang động một khoảng cách thì bọn họ nhìn thấy Phong Quỷ Thần trong truyền thuyết.

Chỉ thấy Phong Quỷ Thần nằm trên ghế làm bằng đá tảng, tay cầm cốc nước tráng men, trong cốc là cầu kỷ pha máu nóng.

Phong Quỷ Thần nhìn cũng không nhìn, chỉ nằm trên đá lẩm bẩm: ‘Ái phi của ta, cung điện của ta, con dân của ta...’

Hắn làm hoàng đế hơn ngàn năm, thành phố quỷ Phong Đô vẫn luôn là nơi thần thánh nhất trong lòng hắn, nhưng nơi đó đã bị Cơ Kim Hội Tai Ách tàn nhẫn hủy diệt.

“Bọn mày sẽ mang tới tin tức tốt cho tao đúng không?”

Phong Quỷ Thần chán chường một chốc thì quay sang hỏi nhóm Mã Tùng Quả.

Câu hỏi này trực tiếp làm nhóm Mã Tùng Quả run lấy bầy, khí thế của cường giả Tai Biến bùng nổ.

“Có, có, ngài chờ chút.”

Mã Tùng Quả lấy ra một ít tài liệu rồi tiến hành giải thích suy đoán của mình với Phong Quỷ Thần.

Nghe xong, đôi mắt Phong Quý Thần sáng ngời, có năm mơ hấn cũng muốn trả thù Cơ Kim Hội Tai Ách.

Trước đây vì chuyện đại hiền giả, nếu hấn giúp đỡ đại hiền giả thì Cơ Kim Hội Tai Ách có thể chống đỡ hay không là chuyện khó nói, vì thế Cơ Kim Hội Tai Ách phải cảm ơn mới đúng.

Nào ngờ Cơ Kim Hội Tai Ách không chỉ không cảm kích, sau khi khôi phục sức mạnh liền tấn công hang ổ Phong Quý Thần, bảo Phong Quý Thần sao lại không phản nộ?

Chẳng qua hấn cũng không phải kẻ lỗ mãng, vì thế hấn không lập tức tin tưởng nhóm Mã Tùng Quả, mà thông qua con đường tin tức của mình tìm hiểu một phen.

Cuối cùng kết quả điều tra là giống như nhóm Mã Tùng Quả cung cấp!

Phong Quý Thần từng làm bá chủ một phương, tất cả kết quả điều tra đều do thuộc hạ của hấn tiến hành.

Hiện giờ thuộc hạ của hấn cũng đã mất, con đường điều tra còn không cao siêu bằng nhóm Mã Tùng Quả, vì thế đã đưa ra kết luận tương tự.

“Vậy thì chúng ta sẽ lên đường tiến về phía nam, cho Cơ Kim Hội Tai Ách khốn kiếp kia một bài học!”

Mã Tùng Quả lập tức chấp tay với Phong Quý Thần: “Làm ơn mang theo bọn tôi, bọn tôi cũng căm thù Cơ Kim Hội Tai Ách tận xương tủy!”

...

Vài ngày sau, ở một tỉnh phương nam, trên một bán đảo loại nhỏ có phong cảnh tươi đẹp.

Hai cô gái mặc áo tắm vui đùa trên bờ cát trắng.

Diện tích của bán đảo này không lớn, nhưng phong cảnh rất đẹp, trung tâm là một rừng cây, giữa rừng cây có một hồ nước nhỏ, xung quanh là bãi cát trắng.

Nơi này chính là nơi được Cơ Kim Hội Tai Ách bảo vệ mà Mã Tùng Quả đã nói.

Thật ra nói nghiêm chỉnh thì Cơ Kim Hội Tai Ách không phải đang bảo vệ, mà là chống đỡ một trận pháp ký hiệu cỡ lớn, mục đích là ngăn cản năng lượng bị rò rỉ.

Thoạt nhìn thanh thế lớn nên đám quái vật không dám tới gần, thật ra vốn không có cao thủ trông coi.

Dù sao thì Cơ Kim Hội Tai Ách cho rằng sẽ không có ai tới tập kích nơi này.

Ở đây có một người đang tiến hành tu luyện, đã năm năm rồi không rời khỏi đảo, lúc hẳn tu luyện sẽ có một lượng sức mạnh nhất định tản ra.

Loại sức mạnh này nếu không ngăn cản để nó tản ra ngoài rồi rơi tới bất cứ địa điểm nào cũng có thể dẫn tới hiệu quả không tốt, vì thế cần phải che chắn một chút.

Người đang tu luyện chính là Ôn Văn, năm năm trước sau khi xử lý xong chuyện trong hiệp hội, anh đã giao lại mọi chuyện cho Ôn Võ, nhân viên quản lý trung tâm và nhóm Người Phán Quyết.

Sau đó chính mình ở đây tiến hành tu luyện, anh phải rèn luyện để có đủ năng lực chiến đấu với người ở tầng thứ năm.

Sau khi tự mình thăng cấp lên Tai Biến, thực lực của Ôn Văn đã tăng mạnh, bởi vì thực lực tăng trưởng quá nhanh nên bình thường sẽ không không chế được để sức mạnh bị rò rỉ ra ngoài.

Loại sức mạnh này có thể văng ra rất xa, có thể sẽ xuất hiện ở khắp ngõ ngách trên thế giới.

Vì thế Ôn Văn cũng lười tìm nơi không người, ngược lại tìm tới một nơi có phong cảnh xinh đẹp để tiến hành tu luyện.

Mặc dù chỉ là tu luyện nhưng Ôn Văn cũng có không ít thứ để hưởng thụ, thỉnh thoảng ăn một bữa tiệc lớn hoặc tìm chút việc gì đó để vui chơi.

Hai cô gái đang vui chơi ở bãi biển chính là Đào Thanh Thanh và Hồ Áu Lăng, với tư cách là hầu gái của Ôn Văn, lúc Ôn Văn cần thì bọn họ phải có mặt, ví dụ như đâm lưng bóp vai hoặc làm com.

[hết 1258]

Chương 1259. Mình đã vô địch thiên hạ

Sau khoảng thời gian nắng tốt nhất vào giữa trưa trôi qua, hai bọn họ mặc quần áo đàng hoàng, chuẩn bị chờ lệnh của Ôn Văn.

Ôn Văn tu luyện không giống võ giả bệ quan trong tiểu thuyết, anh vẫn muốn ăn uống bình thường, vì thế cứ cách vài ngày anh sẽ nghỉ ngơi một chút, rèn luyện phải kết hợp với nhàn hạ mới có thể đi lâu dài hơn.

Đột nhiên sắc mặt hai cô gái thay đổi, phát hiện trong rừng xuất hiện một trận nổ lớn, sau đó xung quanh đầy khí có màu xanh lá và tiếng phụ nữ hét chói tai.

Sau đó hai cô gái chú ý tới lá chắn vòng ngoài đã im hơi lặng tiếng xuất hiện lỗ hổng.

“Này là... có người tới tập kích à?” Đào Thanh Thanh có chút sửng sốt.

Hồ Áu Lãng lùi về sau một bước, không thể tin nổi nói: “Chắc là vậy, đầu của chúng bị lừa đá rồi hay sao mà chạy tới đây tập kích chứ?”

Tuy bọn họ không lo lắng Ôn Văn gặp chuyện, nhưng lỡ như chuyện tu luyện của Ôn Văn bị quấy rầy thì hẳn nhất định sẽ bắt bọn cô ra hành cho hả giận.

Ví dụ như dùng roi quất, dùng ván gỗ để đánh, hoặc trói lại treo hai ngày v...v...

....

“Nơi này quả nhiên có rất nhiều người của Cơ Kim Hội Tai Ách, còn có trận pháp cấp bậc rất cao, hẳn là cứ điểm quan trọng, bên trong còn có hai chân tự tinh anh trông coi.”

Phong Quỷ Thần gật đầu hài lòng, xem ra nhóm Mã Tùng Quả quả nhiên không nói dối hẳn.

Hai chân tự trông coi mà hẳn nói chính là Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng.

Đối với cường giả Tai Biến mà nói, bồi dưỡng vài cấp dưới cấp bậc chân tự không phải chuyện khó, mà đối với Ôn Văn hiện giờ thì lại càng đơn giản.

“Không nên kinh động hai kẻ đó, ta sẽ lặng lẽ phá huỷ trận pháp, bốn người bọn mày tiến vào trong dò đường xem xét tình huống.”

Nhóm Mã Tùng Quả nghe vậy liền biết Phong Quỷ Thần xem mình là con chốt thí, nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo bọn chúng chủ động tới nộp mạng chứ?

Phong Quỷ Thần bay vòng quanh trận pháp vài vòng, cũng không bị ngăn cản nên dễ dàng tìm được khu vực trung tâm.

“Cơ Kim Hội Tai Ách bây giờ đã dễ dãi tới tình trạng này rồi sao, xem ra ngày bị tiêu diệt đã không còn xa.”

“Bọn mày vào đi, nên làm thế nào đã biết chưa? Nếu là đồ vật thì lấy đi, nếu là quái vật bị phong ấn thì thả ra, nếu là người được bảo vệ thì giết chết.”

“Nếu gặp phải người không đối phó nổi thì báo tin cho tao, tao cứu cứu.”

Phong Quỷ Thần nói ra những lời mà ngay cả chính mình cũng không tin tưởng, sau đó đuổi nhóm bốn người Mã Tùng Quả vào trong lá chắn.

Dù sao thì nếu có cấp Tai Biến ở, Phong Quỷ Thần nhất định sẽ chạy, nếu có thứ tốt thì hắn sẽ cướp.

Điều kỳ quái nhất của Phong Quỷ Thần chính là tính cảnh giác của hắn, lúc người khác không phát hiện đại hiền giả khác thường, hắn là người đầu tiên phát hiện, chính vì thế mới có thể trốn tránh sự đuổi giết của Cơ Kim Hội Tai Ách lâu như vậy.

Vị trí của hắn tất nhiên là an toàn tuyệt đối, cho dù nơi này có vài cường giả Tai Biến ẩn núp thì hắn vẫn có thể dễ dàng chạy trốn.

Trong tầng mây có một con chim ưng quái dị lẫn quẩn, con chim ưng này chính là Miêu Miểu Miểu.

Trong đội ngũ chỉ có cô có thể tiến hành lên quan sát mà không để cường giả Tai Biến cảnh giác.

Bọn họ sớm đã tìm được bóng dáng đám Mã Tùng Quả, nhưng lúc chuẩn bị hành động lại phát hiện Phong Quỷ Thần, vì thế không dám tùy tiện hành động.

Miêu Miểu Miểu biết đây là nơi nào, vì thế cô chỉ gửi cho Nivea một thông báo rồi không làm thêm hành động nào dư thừa, cô khá tò mò, Phong Quỷ Thần có thể thoát được mấy năm qua, hôm nay liệu có trốn thoát được hay không.

...

Từ miệng vỡ lá chắn tiến vào bên trong, nhóm Mã Tùng Quả dè dặt thăm dò.

Nơi này có khả năng ẩn giấu nguy hiểm rất lớn, cũng có khả năng ẩn chứa một món hời to, mọi thứ đều phải xem vận may.

Phong Quỷ Thần nghĩ gì, bọn chúng hiển nhiên cũng biết, chỉ là chúng không quan tâm, có chết ở đây thì cũng là số

phận, chúng đã chịu đựng cuộc sống như vậy đủ rồi.

Đám quái vật như chúng nên làm xằng làm bậy, làm nhiều chuyện ác, chứ không phải trốn tránh như đám chuột dưới cống ngầm, đó mới là lối sống của chúng.

Nếu lần này gặp phải bất trắc, có chết thì chết thôi, ít nhất thì đây cũng là lựa chọn của chúng.

Hai cường giả chân tỵ kia ở phía nam, vì thế chúng bắt đầu dò xét ở phía bắc, cố gắng không để bọn họ chú ý, mặc dù có đánh nhau thì chúng cũng không sợ, có điều tốt nhất là không để mọi chuyện quá phức tạp.

Làm chúng cảm thấy khó hiểu là nơi này không giống với tưởng tượng, nó càng giống như một khu nghỉ phép hơn chứ không phải một căn cứ trông coi nghiêm mật.

Nơi này không có bóng dáng ai trông coi, rất khó tưởng tượng một cuộc Cơ Kim Hội Tai Ách để thứ gì ở nơi này.

Đột nhiên bọn họ nghe thấy một âm thanh, nó nằm ở hồ nước nhỏ trong bán đảo, chúng liếc mắt nhìn nhau rồi phóng về phía đó.

...

“Mình đã vô địch thiên hạ!”

Ôn Văn mở mắt ra, đột nhiên gào to một câu.

Lời này lúc còn là con nít anh đã từng ảo tưởng qua, có điều tới bây giờ mới dám nói.

Dù sao thì trên địa cầu hiện giờ không có ai dám tỏ ra bất mãn với những lời này của anh.

Sau khi hét xong, cả người Ôn Văn cực kỳ sáng khoái, thoải mái.

Sau đó anh nhường mày, cảm nhận được có người xâm nhập nơi này.

“Bỏ đi, hôm nay tâm tình gia rất tốt, tha cho bọn mày một mạng.”

Năm năm tu luyện dài đằng đẵng đã kết thúc, hiện giờ Ôn Văn đã có lòng tin chống lại tên ở tầng thứ năm, tự nhiên cảm thấy rất vui.

Vừa dứt lời thì bốn con quái vật vọt ra, sau đó sừng sốt nhìn Ôn Văn.

Mã Tùng Quả hung ác nói với Ôn Văn: “Nơi này chỉ có một mình mày, Cơ Kim Hội Tai Ách đang bảo vệ thứ gì, nói ra thì tao sẽ tha chết cho mày!”

Cũng khó trách Mã Tùng Quả có lá gan lớn như vậy, lúc này thực lực của Ôn Văn đã vượt xa bọn chúng cả trăm triệu lần, vì thế chúng không có cách nào cảm nhận được hơi thở của Ôn Văn, trong mắt chúng thì Ôn Văn chính là người bình thường.

Nếu là cường giả thực lực Tai Biến thì chúng cũng không cảm nhận được, nhưng vẫn có thể cảm nhận được chút áp lực, mà ở trên người Ôn Văn thì không có gì cả.

Hơn nữa quần áo của Ôn Văn cũng rất đơn giản, quần áo của Trưởng giám ngục Tai Ách thoát nhìn chỉ là một bộ đồ đen rộng thùng thình.

“Nếu tao đoán không sai thì thứ Cơ Kim Hội Tai Ách bảo vệ chính là tao.” Sau khi suy nghĩ một phen, Ôn Văn nói với bốn người.

Nhóm Mã Tùng Quả liếc nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Thế nhưng nơi này đã là trung tâm bán đảo, ngoại trừ Ôn Văn thì chúng không phát hiện bất cứ thứ gì, trên trời dưới đất cũng không có thứ gì ẩn núp, vì thế chỉ có khả năng là Ôn Văn mà thôi.

“Vậy đi theo bọn tao đi, chị đây đảm bảo sẽ không tổn thương cung.” Mai Lan Tâm nháy mắt nói với Ôn Văn.

Ôn Văn lắc đầu nói: “Tao không đi, chốc nữa tao còn phải ăn bữa tiệc lớn, thịt dê non hấp, tay gấu chung, đuôi hươu chung, vịt nướng...”

Thấy Ôn Văn phà ra nguyên một tràng, nhóm Mã Tùng Quả kinh ngạc, sau đó bắt đầu phần nô cực điểm, chỉ là một người bình thường mà cũng dám lăm mồm với bọn chúng?

Mã Tùng Quả trầm giọng nói: “Người trẻ tuổi, tao khuyên mày nên suy nghĩ cho thật kỹ, không nên giở mấy trò khôn vặt này!”

[hết 1259]

Chương 1260. Tâm tịnh như nước

Nghe Mã Tùng Quả nói xong, Ôn Văn cười giả lả hai tiếng: “Ha ha...”

Thái độ của Ôn Văn chọc giận Vua Gạch tính tình nóng nảy, hấn duỗi tay tới thì có một viên gạch xuất hiện, tiếp đó cuồn bạo lao về phía Ôn Văn.

“Vua Gạch, mày chờ chút đã, người này có khả năng còn hữu dụng!” Mai Lan Tâm vừa mới mở miệng thì Vua Gạch đã xuất hiện trước mặt Ôn Văn, giáng cục gạch về phía mặt anh.

“Gạch hôm nay nặng quá!”

Sau khi nói một câu kỳ lạ, trọng lượng của cục gạch trong tay Vua Gạch cũng tăng lên một cách kỳ lạ, từ cục gạch bình thường tăng lên ít nhất là mười mấy tấn.

Đây là năng lực của Vua Gạch, thông qua lời nói thường ngày của nhóm làm công, trạng thái của cục gạch sẽ gia tăng, cộng thêm năng lực của chân tự hệ cận chiến, một cục gạch có thể tạo thành tôn thương rất lớn đối với kẻ địch.

Ôn Văn nhướng mày, lùi về sau một bước né tránh cục gạch này, sau đó lại tiến tới một bước, tò mò nhìn Vua Gạch.

Vua Gạch đánh hụt, thấy Ôn Văn vẫn còn đứng yên tại chỗ, bộ não vốn không mấy phát triển của hắn trực tiếp chết máy, vì sao đòn tấn công của hắn lại không trúng?

Hắn không hiểu được, mà nhóm Mã Tùng Quả ở bên kia thì thấy rất rõ.

“Vua Gạch cẩn thận, kẻ này không đơn giản, hẳn tuyệt đối không phải người bình thường!”

Nghe thấy lời Mã Tùng Quả nói, mắt Vua Gạch biến thành đỏ bừng, cảm giác mình bị Ôn Văn đùa giỡn.

“Gạch hôm nay nóng phỏng tay thế!”

Cục gạch của Vua Gạch phùng lên một tầng lửa, đột nhiên đập xuống đất, một trận lửa lấy viên gạch làm trung tâm bắt đầu khuếch tán.

Uy lực của chiêu này nếu hoàn toàn phóng ra thì có thể phá hủy hoàn toàn hồ nước nhỏ của bán đảo này, nhưng cầu lửa chỉ khuếch tán ra phạm vi mười mét đã dừng lại, sau đó tất cả ngọn lửa tiêu tan, chỉ còn lại Vua Gạch cầm viên gạch lộ ra vẻ mặt cực kỳ nghi hoặc đứng yên tại chỗ.

Ôn Văn gãi đầu: “Dù sao thì đây cũng là chỗ ở suốt năm năm qua của tao, cũng coi là nhà của tao, vì thế tao không thể nhìn mày đốt nhà tao được.”

“Tiếp đó thì tao hối hận, trước tiên xin lỗi bọn mày vì trước đó tao đã nói sẽ tha mạng bọn mày.”

“Khó khăn lắm mới hoạt động giãn gân cốt một phen, quả nhiên vẫn phải giết người.”

Ôn Văn đưa ngón trỏ tới điểm nhẹ vào đầu Vua Gạch, nửa người trên của Vua Gạch âm âm nổ tung, chỉ còn lại cột sống đung đưa trong gió.

Sắc mặt nhóm Mã Tùng Quả thay đổi kịch liệt, có thể dễ dàng giết chết Vua Gạch cấp bậc chân tự như vậy, chúng hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì.

Cấp Tai Biến!

Không đúng! Hẳn còn đáng sợ hơn cấp Tai Biến thông thường.

Mặc dù lúc hấn hạ đo ván Vua Gạch, nhóm Mã Tùng Quả không hề cảm nhận được chút năng lượng dao động nào, giống như Vua Gạch tự mình nổ tung vậy.

“Còn lại ba người, bọn này có thể làm chút việc vui cho tao không?”

“Nếu năng lực của bọn mày đủ thú vị thì tao sẽ tha cho bọn mày một mạng, ban cho bọn mày phần thưởng bị giam giữ suốt đời...”

Mã Tùng Quả không chút do dự nốc một túi nước ép đuôi chuột, sau đó lại xì hơi một trận, nhờ vào làn khói xanh kia yểm trợ, ba người bọn chúng lập tức chạy trốn theo ba hướng khác nhau.

Biểu cảm của Ôn Văn lập tức trở nên u ám, tên này thế mà lại dám đánh ra một cái rắm bự như vậy ở nhà anh.

Kẻ này chết chắc rồi, trên địa cầu này không ai có thể cứu được hấn, Ôn Văn cam đoan!

Mã Tùng Quả vừa chạy trốn vừa phát ra tín hiệu cầu cứu Phong Quỷ Thần.

Phong Quỷ Thần nhận được tín hiệu liền biết nhóm Mã Tùng Quả đã gặp phải cường giả Tai Biến, nhưng hấn không cảm nhận được hơi thở cấp Tai Biến.

Tình hình quỷ dị này làm Phong Quỷ Thần có chút do dự, sau đó lập tức biến thành một bóng ma biến đi thật xa.

Hấn mới không chiến đấu với cấp Tai Biến của Cơ Kim Hội Tai Ách đâu, chỉ cần bị quán chân một cái thì phải đổi mặt với tai họa ngập đầu.

Hiện giờ ở ba chi nhánh của Cơ Kim Hội Tai Ách đều có một cường giả cấp bậc đỉnh cao đóng giữ, có thể không chút áp lực nghiền ép loại cấp Tai Biến bình thường như hấn.

Ôn Văn nhìn về hướng Phong Quỷ Thần bỏ chạy mà chắc đầu, anh sớm đã không còn là anh trước kia, Phong Quỷ Thần muốn trốn thì cứ để hắn trốn, trước tiên kiếm chút niềm vui từ mấy tên này đã.

Vì thế Ôn Văn bước tới một bước đã xuất hiện ở một bên khác của bán đảo, Klaus đang chạy như điên thì húc phải người Ôn Văn, đặt mông ngồi dưới đất.

Ôn Văn lấy ra khẩu súng băng hóa được Râu Đỏ cải tạo trước kia, chỉ đầu Klaus tò mò hỏi: “Hơi thở trên người mày có chút thú vị, mày có năng lực thú vị gì?”

Tóc gáy Klaus nổ tung, cây súng này vốn không mạnh mẽ, nhưng người cầm nó lại quá mạnh, cô tin rằng chỉ cần Ôn Văn nổ súng thì cô sẽ có cùng kết cục với Vua Gạch, vì thế Klaus theo bản năng run lấy bầy.

“Không muốn biểu diễn à, vậy thì chết đi.”

Ôn Văn không chút do dự bóp cò, hiện giờ anh không cần mượn năng lực của quái vật trong trạm thu nhận nữa, quái vật trong trạm thu nhận cũng đã quá tải, quái vật chân tự lực đàn, giết thì cứ giết thôi.

Klaus la lớn: “Tắt đi, tắt đi, nhất định phải tắt, còn không tắt thì mình làm sao có được tương lai tốt đẹp!”

Ôn Văn bóp cò súng, đạn không bắn ra, anh kiểm tra một chút thì phát hiện là chốt an toàn bị kẹt nên không thể nổ súng.

“Ồ, năng lực này có chút thú vị.”

Súng của Ôn Văn trước giờ cài chốt, dù sao thì nó vẫn luôn đặt trong trạm thu nhận, cho dù cướp cò cũng không nguy hiểm gì, không như những người khác thích cầm súng mở chốt an toàn đứt bên hông, một khi cướp cò thì chính là tóa máu gà.

Vì thế anh liếc mắt liền nhận ra năng lực của Klaus, anh thử thăm dò nói: “Mở, mở, nhất định phải mở!”

Sau khi anh nói xong, chốt an toàn của cây súng liền tự động mở ra.

Ôn Văn không dùng năng lực, đó chỉ là sức mạnh lời nói, tới cảnh giới của Ôn Văn, không chỉ ngôn ngữ, ngay cả cảm xúc cũng có đủ sức mạnh.

“Tắt đi!” Klaus một lần nữa hét lớn, cô không muốn bị cây súng này bắn bẻ đầu.

“Mở!” Ôn Văn nhướng mày.

Hai người cứ vậy tắt tắt mở mở, nhàm chán kéo dài hơn một phút.

Ôn Văn bị Klaus tắt tới phát phiền, anh lôi ra một cuộn băng keo dán miệng cô ta lại, sau đó ném vào trong trạm thu nhận.

Năng lực của Klaus có chút thú vị, có thể xem là một vật sưu tầm mới của Ôn Văn.

Sau đó Ôn Văn nhắm tới mục tiêu mới, là Mai Lan Tâm sử dụng sóng âm.

Sau khi nhìn thấy Ôn Văn, phản ứng của Mai Lan Tâm hoàn toàn khác với Klaus, bắt đầu vuốt tóc ưỡn ẹo tỏa ra sức mạnh mê hoặc muốn hấp dẫn Ôn Văn.

Chỉ cần Ôn Văn sờ vào người cô thì tay Ôn Văn sẽ biến thành móng heo, thừa dịp Ôn Văn hoảng sợ thì cô ta có thể trốn thoát khỏi tay anh.

Ôn Văn chỉ cười nhạt, lúc quyến rũ người ta lại mặc nhiều quần áo như vậy, tính khinh thường anh sao?

Hai nàng hầu của anh xinh đẹp hơn Mai Lan Tâm, nhất là Hồ Áu Lăng có thể tính là mỹ nhân cao cấp nhất, thỉnh thoảng hai bọn họ còn mặc áo tắm hai mảnh lác lư trước mặt Ôn Văn, không phải tâm anh vẫn tịnh như nước à?

Muốn mê hoặc Ôn Văn này sao, còn non lắm!

[hết 1260]

Chương 1261. Phong thần quỷ thuật

Có điều cuối cùng Ôn Văn vẫn vò Klaus vào trong trạm thu nhận, tốt xấu gì cũng là nữ quái vật có nhan sắc, coi như cân bằng giới tính của phạm nhân trong trạm thu nhận.

Hơn nữa sau khi hiểu được năng lực của Mai Lan Tâm thì Ôn Văn lập tức nghĩ ra một công dụng kỳ diệu.

Trong trạm thu nhận có nhốt một con quái củ sen ngàn tay, con quái vật này có một ngàn cánh tay do củ sen tạo thành, đồng thời khi bị chặt đứt có thể mọc ra tay mới.

Để Mai Lan Tâm và quái củ sen ngàn tay ở chung một chỗ thì chính là hệ thống chế tạo móng heo muối!

Nhóm nhân viên thu nhận rút cuộc cũng không cần lo thiếu món móng heo muối để ăn nữa!

Mỗi lần liên hoan, trạm thu nhận đều phải tốn một lượng tiền lớn, nếu có thể không hạn chế cung cấp móng heo muối thì có thể tiết kiệm rất nhiều.

Có lẽ Mai Lan Tâm không biết mình đã trở thành thiết bị cung cấp nguyên liệu nấu ăn...

“Ừm, còn một tên đầu ngựa, tên này không quản có năng lực thú vị hay không đều phải làm thịt, dám đánh rắm bự như vậy ở trước mặt mình.”

Mã Tùng Quả tuyệt vọng ngồi dưới đất, bán đảo nhỏ này không lớn, nhưng hắn phát hiện không quản mình chạy cỡ nào cũng không thoát được.

Giống như hấn đã tiến vào một mê cung đáng sợ, không thể nào tìm ra đường thoát.

Ôn Văn huyết sáo đi tới trước mặt Mã Tùng Quả: “Ô hô, mặt ngựa, đồng bọn của mày đã lên đường cả rồi, bây giờ tới phiên mày, thử phản kháng đi, như vậy tao có thể cho mày chết có thể diện.”

Mã Tùng Quả đứng dậy, bắt đầu hít sâu điều chỉnh hơi thở của mình.

“Sức mạnh của tao tên là Hồn nguyên hình ý thái cực thuật, nhớ ngày đó có đại lực sĩ hơn hai trăm tấn cũng không nhúc nhích được một đầu ngón tay của tao, tao...”

Àm!

“Đừng nói nhảm.”

Ôn Văn đâm thẳng vào mắt trái Mã Tùng Quả, mắt trái của hấn lập tức sung búp.

“Mày làm vậy là đánh lén! Như vậy không tốt, chúng ta cần phải dĩ hòa vi quý.”

Mã Tùng Quả tức giận chỉ trích Ôn Văn, mục đích hấn nói như vậy thật ra là vì muốn trì hoãn chút thời gian chết của mình, bởi vì hấn đã nhìn rõ hiện thực mình không thể nào thắng được.

Ôn Văn móc móc tai nói: “Đòn tiếp theo mày sẽ chết, vì thế đừng nói nhảm nữa.”

Sắc mặt Mã Tùng Quả bình tĩnh trở lại, bị kẻ địch đường đường chính chính giết chết như vậy vẫn tốt hơn run rẩy sống dưới công ngầm dưới uy lực của Cơ Kim Hội Tai Ách.

“Vậy hãy đỡ đi, đây là chiêu thức cuối cùng của tao.”

“Roi tia chớp quả tòng, liên hoàn năm trăm!”

Mã Tùng Quả bày ra tư thế quái dị, mỗi khi hấn động một chút sẽ có tia chớp xuất hiện, sau đó hấn giống như một cơn gió vung về phía Ôn Văn, mỗi phát đều có một sợi roi tia chớp quật tới.

Ôn Văn gật đầu: “Cũng coi như một chiêu hay.”

Anh đưa hai ngón tay lên rồi gập lại, một thanh kiếm năng lượng màu đen hiện ra trước ngón tay, sau đó ngón tay búng một phát, kiếm năng lượng cũng bay ra.

Kiếm năng lượng dễ dàng đột phá roi tia chớp phong tỏa, trực tiếp đâm vào lồng ngực Mã Tùng Quả, sức mạnh to lớn kéo Mã Tùng Quả hung ác ghim vào một gốc cây to, sấm sét đầy trời tiêu tan.

Mã Tùng Quả phun ra từng ngụm máu tươi, sau khi thừa nhận một chiêu của Ôn Văn, hấn phải chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Ôn Văn đi tới trước mặt hấn: “Biết rõ không thể địch lại nhưng vẫn dám ra tay, tuy lập trường khác nhau nhưng mà cũng coi như là một chiến sĩ, vì thế cho mà một cái chết sáng khoái vậy.”

Sau khi nói xong Ôn Văn vỗ nhẹ vào thân cây, cả cây đại thụ và cả Mã Tùng Quả đều bốc hơi, không để lại chút dấu vết nào.

Mã Tùng Quả đã chết, Ôn Văn thu tay lại nhìn về phía phương hướng của Phong Quỷ Thần khi nãy, ưỡn lưng một mối: “Nãy giờ chẳng qua chỉ là khởi động, còn một tên cuối cùng, để mình đánh thỏa thích một chút đi vậy.”

...

Sau nhiều lần di chuyển dưới lòng đất và băng qua các lòng sông, lại phóng ra một phân thân giả có hơi thở của mình, bện

rộn một phen thì Phong Quỷ Thần mới quay trở lại một trong số mười mấy chỗ tránh nạn của mình.

Ở thời đại hiện giờ, nếu không cảnh giác thì hẳn đã không thể sống lâu như vậy.

Sau khi trở lại chỗ tránh nạn, Phong Quỷ Thần thở phào một hơi, không quản nơi đó có thứ gì, tuyệt đối không thể liên lụy tới Phong Quỷ Thần.

“Mình không cần dính vào chuyện của Cơ Kim Hội Tai Ách, cao lắm thì hơn một năm nữa thế giới này sẽ bị ăn mòn hoàn toàn, tiến vào phạm vi của thế giới trong.”

“Như vậy mình có thể gia nhập thế lực của chủ nhân Tử Tịch Không Minh, ít nhất có thể đảm bảo an toàn, muốn trả thù Cơ Kim Hội Tai Ách vẫn còn rất nhiều cơ hội...”

“Chỉ đáng thương cho ái phương của ta...”

Phong Quỷ Thần nghĩ tới bộ xương mỹ nữ của mình thì lại đau lòng, hiện giờ hẳn đã không còn cơ hội tìm được ‘mỹ nữ’ xuất sắc như vậy.

Hắn đặt tay lên bàn, ở đó có một phần xương sọ thủy tinh, sau khi không còn ái phi, Phong Quỷ Thần đã dùng nó để giải buồn.

Nhưng hẳn không sờ được gì, xương sọ thủy tinh không ở nơi mà nó nên ở!

Phong Quỷ Thần tê rần da đầu, nơi này ngoại trừ hẳn thì không nên có ai khác.

Hắn thần thờ quay đầu lại thì thấy Ôn Văn ngồi trên một chiếc ghế khác, ở bên cạnh là một ông lão tí hon đang mặc áo ba lỗ.

“Mày đang tìm xương sọ thủy tinh à, tao thấy món điều khắc này thực kém, vừa vặn chỗ tao có cao thủ vo tròn, để tao

bảo lão giúp mày vo một chút, như vậy xương sọ của mày sẽ trơn lán hơn.”

Phong Quỷ Thần tập trung quan sát, phát hiện trên tay ông lão tí hon có một quả cầu thủy tinh...

Chờ đã, sao lại là quả cầu thủy tinh, xương sọ thủy tinh của hấn đâu?

Không đúng, hiện giờ không nên quan tâm tới những chuyện nhỏ không đáng kể này.

Kẻ ngồi bên cạnh hấn là ai? Hấn căn bản không cảm giác được hơi thở của người này, giống như không hề tồn tại vậy.

Phong Quỷ Thần biết Hắc Thập Tự là người đã đánh bại đại hiền giả, nhưng hấn không biết Ôn Văn chính là Hắc Thập Tự.

Hấn từng thông qua phân thân nhìn thấy gương mặt của Ôn Văn, có điều khi đó Ôn Văn chỉ là một nhân vật nhỏ, hấn căn bản không chú ý nhiều.

“Nếu tao đã xuất quan thì cũng nên tặng một phần quà gặp mặt cho công nhân viên của tao.”

“Vừa vặn tao phát hiện mày ở bên ngoài, nghe nói mày là tội phạm trốn chạy nguy hiểm nhất của Cơ Kim Hội Tai Ách, vì thế phần quà này chính là mày, mày không có ý kiến gì chứ?”

Quỷ khí trên người Phong Quỷ Thần tăng vọt, xung quanh nháy mắt biến thành quỷ ngục sâm la, hấn có thể xác nhận Ôn Văn tới bắt mình, hơn nữa Ôn Văn rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm!

“Phong thần quỷ thuật – địa ngục băng giá!”

Vô số băng từ trên trời giáng xuống, đóng băng hết thấy mọi thứ xung quanh, nhưng không gian ba mươi mét quanh

người Ôn Văn thì vẫn còn âm áp như xuân về, Ôn Văn không hề có chút áp lực nào, chỉ cười híp mắt nhìn hắn.

Trong lòng Phong Quỷ Thần có chút giật thót, mặc dù chiêu thức này chỉ là thử thăm dò, nhưng có thể dễ dàng chống đỡ như vậy thì tuyệt đối không phải cường giả Tai Biến bình thường.

Ban đầu đại hiền giả cũng chống đỡ chiêu này rất dễ dàng, nhưng hắn có thể nhìn ra đại hiền giả đã dùng phương pháp gì.

Trong lúc suy nghĩ, Phong Quỷ Thần đã tiếp tục tung ra chiêu thứ hai, chiêu thứ ba.

Phong thần quỷ thuật – địa ngục biển lửa!

Phong thần quỷ thuật – địa ngục núi đao!

Trên mặt đất xuất hiện vô số đao nhọn, số đao này rất kiên cố, có thể xoắn nát sắt thép thành bụi phấn, mà bên trên còn có ngọn lửa đỏ sậm.

Ôn Văn mỉm cười, lúc này mới giống dáng vẻ chiến đấu, hiện giờ anh đã không còn tìm được niềm vui trong cuộc chiến với người siêu năng chân tỵ nữa rồi.

[hết 1261]

Chương 1262. Quà gặp mặt

Lần này Ôn Văn không ngăn cản, tùy ý để những công kích kia tấn công mình.

Trên người Ôn Văn đột nhiên phùng lên ngọn lửa màu đen, những ngọn lửa này cắn nuốt núi đao ở bên dưới và biển lửa ở bên trên.

Những ngọn lửa này vốn là sức mạnh của trạm thu nhận, mà hiện giờ sức mạnh của trạm thu nhận đã bị Ôn Văn mặc trên người, vì thế đối mặt với tập kích của Phong Quỷ Thần, chúng sẽ tự động chống đỡ giúp Ôn Văn.

Thế nhưng đòn tấn công của Phong Quỷ Thần không dừng ở đó, khi này chỉ là chiêu thức kéo dài thời gian, sát chiêu chân chính vẫn đang chuẩn bị.

Theo lời Ôn Văn có thể suy đoán Ôn Văn chính là người ở trên đảo, mà hắn có thể đuổi theo tới nơi này, chứng tỏ chạy trốn ở trước mặt Ôn Văn là vô dụng.

Hắn chỉ có thể buông tay đánh cuộc một phen!

Sau khi núi đao và biển lửa biến mất, Ôn Văn ngược nhìn bầu trời, phát ra tiếng hét kinh hãi: “Wow! Thế trận lớn thật đấy, ai mà có thể tiêu được như vậy chứ, với lại ăn bao nhiêu quýt mới có nước tiểu vàng như vậy?”

Chỉ thấy trên bầu trời lơ lửng một dòng sông màu vàng, con sông này có vô số loại quý vật vụn vẹo phát ra tiếng tru đau khổ.

“Chịu chết đi!”

Trán Phong Quỷ Thần nổi gân xanh, vung tay về phía Ôn Văn, toàn bộ nước sông bắt đầu dội xuống.

“Phong thần quỷ thuật, sông địa ngục giáng xuống!”

Dòng sông màu vàng kia có uy lực mạnh mẽ, Phong Quỷ Thần không hổ là Tai Biến ngàn năm, một chiêu này thoát nhìn có uy lực mười phần, chiêu thức này có thể tính là sát chiêu ở trong chiêu thức cấp Tai Biến.

“Sông... tao cũng có.”

Khóe miệng Ôn Văn nhếch lên, khẽ vươn tay thì có một cây kiếm dài màu đen dần dần xuất hiện trong tay.

Trên thân kiếm có khắc lằn vân dòng sông máu đỏ ngòm, nó là kiếm Huyết Hà của Ôn Văn.

Kiếm Huyết Hà vừa xuất hiện thì trời đất lập tức biến sắc, một dòng sông máu lớn tới khó có thể tưởng tượng chảy xuôi trên bầu trời và mặt đất, dòng sông này xuất hiện làm con sông địa ngục của Phong Quỷ Thần trông giống như một nhánh sông nhỏ.

Mắt Phong Quỷ Thần dựng thẳng, hắn đã biết người trước mắt là ai, cây kiếm này vừa xuất hiện thì hắn đã biết toàn bộ.

Ngoại trừ kẻ đã đánh bại đại hiền giả, còn ai có được sức mạnh như vậy chứ?

Hơi thở trên cây kiếm này vượt quá sức mạnh của Phong Quỷ Thần, đạt tới tiêu chuẩn thu nhận chí cao, thậm chí là càng cao hơn.

Kiếm Huyết Hà có tính mệnh tương giao với Ôn Văn, Ôn Văn trở nên mạnh mẽ thì kiếm Huyết Hà cũng sẽ mạnh mẽ, nó vĩnh viễn phù hợp với cấp bậc của Ôn Văn.

Hiện giờ Phong Quỷ Thần đã biết mình không thể nào địch lại, nhưng hắn cũng chỉ có thể kiên trì chiến đấu.

Ôn Văn dùng một tay nắm chặt kiếm Huyết Hà, kiếm dài vung một phát, tung ra một chiêu kiếm.

Ngụy kiếm thuật – tai kiếp thác nước máu!

Hai dòng sông đụng vào nhau, chỉ giằng co vài giây thì dòng sông của Phong Quỷ Thần đã hoàn toàn tan vỡ, sau đó hẳn nghe thấy tiếng thác nước, cơ thể hẳn cũng bắt đầu hòa tan.

Một lát sau, một cái đầu lâu rơi xuống, bị Ôn Văn đưa hai ngón tay chụp được.

Chiêu thức ngày xưa phải dốc toàn lực mới có thể tung ra, hiện giờ có thể tiện tay sử dụng, đối thủ từng đau não khổ chiến mới có thể ngang tài ngang sức, giờ đây chỉ một kiếm là chém chết.

Ngay lúc này đây, Ôn Văn đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Sau khi thăng cấp Tai Biến, anh đã không còn dựa vào trạm thu nhận, cảnh giới thực lực cũng thăng cấp cực nhanh.

Ôn Văn đã thông qua thử thách ban đầu, kế thừa một phần di sản của người áo đen, có thể nói Ôn Văn hiện giờ có cùng một dạng thiên phú với người áo đen lúc còn trẻ.

Mục tiêu cuối cùng của anh chính là siêu việt cảnh giới Thần Thiên Giới, có địa vị ngang bằng với Chúa Tể Tối Cao cao cao tại thượng, trước khi đó thì con đường của Ôn Văn chỉ là một mảnh bằng phẳng.

Nếu như gặp lại đại hiền giả, Ôn Văn không cần nhờ tới nhóm nhân viên quản lý trung tâm giúp đỡ, cũng không cần mượn sức mạnh của tên ở tầng năm.

Chỉ dựa vào chính mình cũng có tự tin chém chết đại hiền giả ở thời điểm đỉnh cao.

“Quà đã có, trở về thôi.”

Ôn Văn bước tới trước một bước, bóng dáng xuất hiện trên bán đảo nhỏ kia.

Hiện giờ không quán là nơi nào ở liên bang, anh chỉ cần bước một bước, thứ gọi là tốc độ đã mất đi ý nghĩa đối với anh, ít nhất ở đẳng cấp thì chính là vậy.

Lúc Ôn Văn trở lại, Đào Thanh Thanh và Hồ Ấu Lăng đã đợi sẵn ở bên hồ nhỏ chuẩn bị chịu phạt.

Lòng dạ Ôn Văn rất hẹp hòi, bọn họ để kẻ địch tới được tận đây, khẳng định sẽ không thiếu phần trả thù.

Ôn Văn nhìn hai cô nàng cúi đầu nhận sai mà bật cười, ném cái đầu trong tay tới.

“Tìm hộp quà gói món đồ chơi này lại, ngày mai tựa hồ là ngày trọng đại, tôi phải đưa thứ này tới làm quà.”

Nhóm Đào Thanh Thanh cầm đầu, Hồ Ấu Lăng ngạc nhiên hỏi Ôn Văn: “Ông không nghiêm phạt bọn tôi à?”

Ôn Văn lắc đầu: “Hôm nay là ngày vui, việc tu luyện của tôi đã kết thúc, vì thế coi như hai cô gặp may.”

Không đợi bọn họ vui vẻ bao lâu, Ôn Văn lại nói: “Có điều nghiêm phạt là không thể thiếu, giúp tôi chà lau tắm rửa đi, đã năm năm không tắm rồi.”

Gương mặt hai cô nàng thoáng chốc biến thành khổ sở, Hồ Ấu Lăng lấy ra một chiếc khăn tắm.

Ôn Văn lắc đầu: “Không dùng thứ này được đâu.”

Đào Thanh Thanh giơ tay lên, móng tay mọc dài.

Ôn Văn một lần nữa lắc đầu: “Không được dùng tay.”

Hai người liếc nhìn nhau, đã hiểu ý Ôn Văn, đồng thời thờ dài một tiếng, nên tới thì vẫn phải tới.

Một lát sau bọn họ cùng lấy ra một cái bàn chải sợi thép dài cả nét, trên râu bàn chải này có khắc ký hiệu đặc biệt, người siêu năng bình thường chạm vào sẽ bong một tầng da.

“Ài, đúng rồi, chính là cảm giác này!”

Trên người Ôn Văn không có chất bản, anh chỉ muốn cảm nhận cảm giác được kỳ cọ khi tắm mà thôi, nhưng anh da dày thịt béo, cho dù buông bỏ toàn bộ phòng ngự thì muốn có cảm giác khi tắm của người bình thường là chuyện rất xa xỉ.

Vì thế loại bàn chải đặc chế này có lực hơn xoa bóp.

Nhưng nhóm Đào Thanh Thanh không muốn dùng thứ này, dùng thứ đồ chơi này chẳng những mất tao nhã mà còn có trọng lượng lớn, còn phải tiêu hao năng lượng, mỗi lần chà cho Ôn Văn một phen đều phải mệt mỏi đau lưng...

Sau khi tắm rửa kỳ cọ kết thúc, Ôn Văn tinh thần sáng khoái đi tới thành phố gần đó ăn một bữa tiệc lớn, lại xem mấy bộ phim khá nổi đạo gần đây.

Thời gian nhanh chóng tới ngày hôm sau, Ôn Văn cầm hộp quà được Đào Thanh Thanh đóng gói cẩn thận đi tới sa mạc Tucker ở phía tây bắc khu Hoa Phủ, hôm nay sẽ có một nghi thức đặc biệt được cử hành ở đây.

Tất cả cường giả Tai Biến đều sẽ ở nơi này xem lễ, hơn nữa nghiêm chỉnh mà nói thì chuyện này cũng có liên quan tới Ôn Văn, vì thế anh đã tới.

Mà đầu của Phong Quỷ Thần chính là quà gặp mặt của anh dành cho nhóm cấp Tai Biến lâu rồi không gặp, tên tội phạm trốn chạy nguy hiểm nhất này đã bị giết, gánh nặng trên người bọn họ cũng nhẹ đi một chút.

Ôn Văn tới muộn, trước nay anh vốn không thích mấy loại nghi thức này, vì thế anh ở nhà xem phim, mãi tới khi đã

không còn kịp mới tắt TV, cầm lấy hộp quà, bước một bước tới hội trường ở biên giới sa mạc Tucker.

[hết 1262]

Chương 1263. Bom siêu cấp

Địa điểm náo nhiệt này là một thị trấn nhỏ nằm ở biên giới sa mạc.

Phần lớn người ở nơi này là người thường, nhóm cường giả Tai Biến đóng quân ở ngoài trấn.

Hoạt động chủ yếu lần này là biểu diễn kỹ thuật mới phát triển của năm năm nay.

Nếu những kỹ thuật mới này được coi trọng trong hoạt động này, tiếp theo đó sẽ được mở rộng.

Hoạt động chia làm hai phần, phần thứ nhất được tổ chức ở thị trấn nhỏ, phần lớn là sản phẩm dân dụng.

Nhóm cường giả Tai Biến muốn thì có thể qua xem, không muốn thì có thể ngồi uống cả phê ở nơi đóng quân.

Mà một phần khác nằm trong sa mạc, phải đợi chương trình bên dân dụng kết thúc thì bên này mới bắt đầu tất cả cường giả Tai Biến đều quan sát.

Thấy Ôn Văn xuất hiện, mọi người đều kinh ngạc, mấy năm nay Ôn Văn vẫn luôn đóng cửa không lộ diện, bọn họ cứ tưởng Ôn Văn sẽ không tới.

Đồng thời bọn họ cũng không có cách nào cảm nhận được bất kỳ hơi thở nào ở trên người Ôn Văn, giống như anh chưa từng tồn tại vậy.

Nhưng bọn họ đều có một loại trực giác, đó là Ôn Văn đã mạnh hơn trước đây, thậm chí còn mạnh hơn cả đại hiền giả khi đó.

Này là Ôn Văn đã cố ý để bọn họ cảm nhận được, bằng không trừ phi tầm mắt nhìn thấy, không thì họ sẽ không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của Ôn Văn.

Huy hiệu nhân viên thu nhận của Ôn Văn trước kia có một năng lực tên là thần bí, hiện giờ năng lực này đã sáp nhập vào thân thể Ôn Văn, biến thành hiệu quả bị động.

Trừ phi Ôn Văn muốn để người khác cảm nhận được mình, bằng không năng lực này sẽ luôn mở mà không cần tiêu hao sức mạnh của Ôn Văn.

Hiệu quả của năng lực thần bí này là che đậy cảm nhận của người khác đối với Ôn Văn, hơn nữa hiện giờ là hoàn toàn che đậy, ngoại trừ thị giác bình thường, tất cả những phương pháp tra xét khác đều không thể cảm nhận được Ôn Văn.

Chỉ có người có thực lực cao hơn Ôn Văn mới có thể nhìn thấu năng lực này, mà hiển nhiên trong số mọi người ở đây thì không ai có thực lực này.

Mọi người trò chuyện một hồi, Ôn Văn liền lấy cái đầu lâu kia ra, dùng nó làm quà tặng cho nhóm Người Phán Quyết.

Nhìn thấy cái đầu này, mọi người đều kinh hô, không ngờ Ôn Văn thế mà lại im hơi lặng tiếng giết chết Phong Quỷ Thần.

Phong Quỷ Thần tử vong làm rất nhiều người thở phào một hơi, này có nghĩa là trên địa cầu lại bớt đi một mối họa Tai Biến đang ẩn núp.

Đồng thời bọn họ cũng nhận thức rõ hơn về thực lực của Ôn Văn, thái độ đối với anh lại càng cung kính hơn.

Trải qua vài năm, phần lớn nhóm cường giả Tai Biến không có biến hóa, có điều nhóm cường gia tham gia cuộc chiến cuối cùng thì vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Cánh tay Srisin không mục trở lại, hấn dùng băng huyền hóa thành hai cánh tay, vì thể nhiệt độ xung quanh hấn thấp hơn nơi khác mười độ.

Một con mắt của Ishna lu mờ không có ánh sáng, phần da trên mắt có vết sẹo nhỏ.

Ky Sĩ Đêm Tối đeo khẩu trang kỳ quái, phía sau lưng có một cái bình, loại thể khí màu xanh lá cây ở bên trong có thể tẩm bổ nội tạng hấn.

Thể khí này là Nivea cho hấn, chỉ cần đeo bảy tám năm thì nội tạng của hấn sẽ hoàn toàn hồi phục như cũ, nhưng cũng vì cái bình này mà vào ban ngày hấn đã không còn mắt trí nữa, cũng coi như là một tin tốt.

Kyogoku Kura thoát nhìn chín chắn hơn hấn, hấn vốn là một thiên tài, bây giờ đi theo con đường giống như thầy mình, thực lực tăng trưởng cấp tốc.

Mà Tuân Anh thì không xuất hiện trong hội trường, nghe nói năm năm trước sau khi tỉnh lại hấn đã tiến vào kiểm trùng, sau đó không thấy xuất hiện.

Mọi người ôn chuyện một chút, sau đó lực chú ý của Ôn Văn đặt vào hội triển lãm.

Mấy năm nay kế hoạch thế giới trí tuệ của Ôn Văn đạt được thành công lớn, nhóm nhân viên điều tra đã lấy được rất nhiều thứ có giá trị từ hình chiếu thời gian trong Yurianu.

Những thứ này kết hợp với kỹ thuật của Ky Sĩ Đêm Tối làm mấy năm nay trình độ khoa học kỹ thuật của liên bang đột nhiên tăng mạnh.

Ôn Văn quan sát một chút, lập tức mở rộng tầm mắt.

Trước đây camera mini to như hai cục xà bông được Ôn Văn và Ky Sĩ Đêm Tối tiến hành giao dịch, mà hiện giờ

camera nhỏ tới mức đã có thể lắp vào trong điện thoại di động.

Còn có phương tiện kiểu mới có thể phi hành trên không, nón chơi game giả lập, bô có thể phun nước còn có thể lau khô...

Những thứ đồ chơi này nếu có thể phổ biến rộng rãi thì có thể làm khoa học kỹ thuật liên bang gia tăng thêm một tầng.

Đồ vật mới mẻ ở nơi này không chỉ có mấy thứ như vậy, mỗi món đều làm Ôn Văn cảm thấy rất hứng thú, anh ghi nhớ vài món, chuẩn bị tìm Kỵ Sĩ Đêm Tối mang về chơi.

Triển lãm thông thường tiến hành nửa ngày, sau đó tất cả người bình thường đều rời đi, triển lãm quan trọng thật sự đã sắp bắt đầu.

Đủ loại vũ khí kiểu mới cực kỳ hấp dẫn ánh mắt mọi người, nhưng đối với cường giả Tai Biến thì ý nghĩa không lớn, cao lắm cũng chỉ là món đồ chơi thú vị, mãi tới món cuối cùng mới hấp dẫn được ánh mắt bọn họ.

Đó là một quả bom trông bình thường không có gì lạ nhưng lại làm hai mắt Ôn Văn tỏa sáng, thứ này chính là quả bom anh đã nhìn thấy trong hình chiếu thời gian!

Ba năm trước nhân viên điều tra đã lấy được toàn bộ tài liệu kỹ thuật của thứ này, không ngờ Kỵ Sĩ Đêm Tối lại chế tạo ra được.

Ngoại trừ Ôn Văn và Kỵ Sĩ Đêm Tối, nhóm cường giả Tai Biến khác không biết đây là thứ gì, chỉ biết nó là tác phẩm đỉnh nhất của hội triển lãm.

Kỵ Sĩ Đêm Tối ho nhẹ một tiếng, đi tới phía trước: “Đây là bom kiểu mới do tôi và trung tâm nghiên cứu khoa học liên bang hợp tác nghiên cứu chế tạo ra, căn cứ theo nguyên liệu kỹ thuật khác nhau, tổng cộng chế ra năm hàng mẫu khác biệt, kể tiếp mời mọi người thưởng thức.”

Kỵ Sĩ Đêm Tối dẫn nhóm cường giả Tai Biến tiến vào trong sa mạc, sau đó một quả tên lửa đạn đạo được phóng ra, chuẩn xác rơi xuống vị trí phía trước cách đó không xa.

Một đóa mây lớn hình nấm bốc lên, tiếng nổ kịch liệt làm nhóm cường giả Tai Biến chân động.

Uy lực của thứ này đối với bọn họ cũng chẳng là gì, nhưng loại bom này có thể sản xuất hàng loạt, chỉ cần số lượng đủ nhiều thì có thể uy hiếp cường giả Tai Biến, hơn nữa đối với dưới Tai Biến thì gần như là đòn tấn công không thể phá giải.

“Đây là loại ban đầu, uy lực nhỏ nhất, ô nhiễm nghiêm trọng nhất, vì thế lúc chế ra được thì nó đã bị loại bỏ, kế tiếp là loại thứ hai...”

Tổng cộng năm quả bom siêu cấp bùng nổ ở cùng một địa điểm, lúc quả bom thứ năm nổ tung thì uy lực của nó đã có thể tạo thành uy hiếp đối với rất nhiều cường giả Tai Biến.

Uy lực của loại bom này rất kinh người, mỗi vị cường giả Tai Biến đều thừa nhận loại bom này xuất hiện có thể gia tăng thực lực của Cơ Kim Hội Tai Ách rất lớn.

Lúc những người khác chăm chú vào uy lực của vụ nổ, Ôn Văn lại lộ ra biểu cảm kỳ quái nhìn hướng vụ nổ.

Loại bom này mặc dù uy lực lớn nhưng đối với anh hiện giờ thì chỉ tương đương với pháo lớn, có thể đặt Kỵ Sĩ Đêm Tối một chút để làm pháo hoa chơi đùa.

Điều thật sự làm anh chú ý là địa điểm của vụ nổ, tuy nơi này là sa mạc hoang tàn vắng vẻ nhưng thật ra vẫn có người ở.

Lúc vụ nổ đầu tiên diễn ra, Ôn Văn đã muốn bảo mọi người dừng tay, có điều nghĩ tới mọi người đang hưng phấn như vậy, mà tên kia cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, vì thế cuối cùng Ôn Văn vẫn chỉ cười cười xem xong toàn bộ nghi thức.

[hét 1263]

Chương 1264. Tên xui xẻo

Tên của ta là Bạt, là một vị Thần Tinh Giới chưởng quản hạn hán.

Mộng tưởng là yên yên ổn ổn sinh sống.

Rất lâu trước kia, có lẽ là một ngàn năm hay hai ngàn năm gì đó, ta đã có duyên tới thế giới này.

Sau khi rơi xuống đây thì ta đơn giản điều chỉnh khí hậu một chút, để nó thích hợp cho ta ở lại.

Nhưng đám sinh vật ngu xuẩn ở nơi này lại dám chỉ trích ta, nói ta đã biến ruộng đồng thành sa mạc.

Cái nòi này sao lại để ta gánh chịu, lượng mưa ở nơi này vốn đã ít, chúng còn chặt đi số cây ở gần đó, cho dù không có ta thì nơi này biến thành hoang mạc cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Cao lắm là bị ta thúc đẩy sớm hơn ngàn năm mà thôi, chúng có gì hay mà chỉ trích ta chứ?

Này có thể trách ta sao? Không thể!

Vì thế ta đã xiên đám dân bản xứ dám quát mắng ta lại rồi mang đi phơi khô, như vậy không còn ai dám tới gây sự, ta cũng an nhàn được một thời gian ngắn.

Sau đó nghe bọn chúng gọi ta là quái vật gây ra hạn hán, làm xấu thanh danh của ta, ta là đại nhân nên có đại lượng, chỉ cần ở thoải mái là được, cũng không so đo.

Nhưng sau đó lại tới một đám đáng ghét, chúng gào la đòi giết ta, giống như ta đã làm sai chuyện gì vậy.

Không phải là không có chuyện gì giết vài tên dân bản xứ chơi cho vui thôi à, mắc mớ gì tới bọn chúng?

Thực lực của ta siêu quần, anh đừng không gì sánh bằng, đám dân bản xứ căn bản không phải là đối thủ của ta, bị ta giết tới mức chạy trôi chết.

Nhưng số lượng của chúng nhiều lắm, cuối cùng ta sơ ý bị đánh lén, sau đó bị phong ấn, bị nhốt dưới lòng đất tối đen như mực, chuyến này kéo dài mấy ngàn năm.

Nếu ông trời cho ta một cơ hội, ta sẽ tiên hạ thủ vi cường, giết chết hết bọn chúng.

Gần đây ta cảm giác được siêu năng lực của thế giới này ngày càng mạnh hơn, đại khái là chuẩn bị sáp nhập với thế giới trong đi?

Đến khi đó ta có thể thoát khỏi phong ấn này rồi tìm một chỗ tốt để sinh sống.

Hôm nay trời trong nắng ấm, bên ngoài nhất định có thời tiết rất tốt, hơn nữa bên ngoài cũng có rất nhiều người, đều là đám dân bản xứ ghê tởm.

Hình như chính đặt một cục sắt gì đó ở trên phong ấn, định làm gì vậy, gia cố phong ấn à, phong ấn ta lâu như vậy còn chưa đủ sao?

Đám dân bản xứ chết tiệt này, nếu ta có cơ hội thì nhất định phải phơi khô bọn mày!

Ầm!

Tiếng nổ to lớn truyền tới, năng lượng nóng rực mang theo sức mạnh ô nhiễm truyền vào phong ấn ở bên dưới, sức mạnh này làm ta cảm thấy thực thoải mái.

Ánh nắng ở bên ngoài cũng chiếu vào...

Ánh nắng mặt trời!

A, Chúa Tể Tối Cao vĩ đại, đám dân bản xứ này làm gì vậy, chúng thế mà lại thả ta ra.

Chờ sau khi ra ngoài, ta nhất định phải phanh thây xé xác đám dân bản xứ này, để bọn chúng cảm nhận được sự phẫn nộ của ta.

Chờ đã, phong ấn đã phá bỏ rồi, sao lại còn một cục sắt nữa?

Hơn nữa cục này có vẻ còn lớn hơn cục khi nãy một chút...

Thứ này lại nổ tung, nổ ta đau quá.

Đám dân bản xứ chết tiệt, bọn mày không thể chờ ta ra ngoài rồi hãy nổ sao, ta mới vừa thoát khỏi phong ấn, hành động bất tiện.

Tiếp đó là phát thứ ba, phát thứ tư, phát thứ năm...

Ta đã hoàn toàn tuyệt vọng, hiện giờ ta đã hấp hối, tuyệt đối không sống qua được phát thứ năm.

Đám nhân loại độc ác này, vì đối phó Thần hạn hán vĩ đại như hấn mà dùng tới phương pháp bỉ ổi như vậy.

Ta tức giận phát ra tiếng gào cuối cùng.

“Đám dân bản xứ khốn kiếp bọn mày chết không được tử tế đâu!”

...

Sau khi vụ nổ kết thúc, tất cả mọi người bắt đầu thảo luận uy lực của vụ nổ, chỉ có Kỵ Sĩ Đêm Tối chột chột lỗ tai.

“Khi nãy mọi người có nghe thấy gì không, gì mà chết không được tử tế ấy?”

Nhóm người đồng loạt lắc đầu, tiếng nổ lớn như vậy, ai quan tâm tới tiếng nói chuyện bình thường chứ.

Ôn Văn cười he he nói: “Tôi nghe thấy, hơn nữa cũng biết là xảy ra chuyện gì.”

Anh bước tới một bước, sau đó lui một bước, lúc trở lại trong tay cầm một khối thủy khô.

“Xem đi, chính là thứ đồ chơi này, có lẽ là một quái vật Tai Biến bị phong ấn, vì bị phong ấn nên hành động bất tiện, bị loạt bom kia nổ chết.”

Đôi mắt Kỳ Sĩ Đêm Tối đảo tròn một vòng, suy nghĩ cẩn thận lại chuyện xảy ra.

“Căn cứ theo ghi chép của sách cổ, sa mạc Tucker phong ấn một quái vật Tai Biến có thể gây hạn hán, chỉ là không rõ địa điểm phong ấn cho lắm, không ngờ lại trùng hợp như vậy...”

Sự tồn tại của quái vật hạn hán không phải bí mật trong giới người siêu năng, lúc giải thích sự mạnh mẽ của cường giả Tai Biến thường dùng quái vật hạn hán ra làm ví dụ.

Không ngờ quái vật hạn hán lại bị chết vì loại bom kiểu mới này, tuy quái vật hạn hán vì đủ nguyên nhân mà không thể không thừa nhận uy lực của bom, nhưng nó cũng chứng minh được ở trong hoàn cảnh thích hợp, thứ này thật sự có thể giết chết cường giả Tai Biến.

Nhóm người đều đồng ý sản xuất một lượng lớn loại bom này, bởi vì ước chừng một năm nữa địa cầu sẽ sáp nhập với thế giới trong, đến khi đó loại bom này chính là vũ khí lợi hại để chống đỡ ngoại địch.

Thế nhưng sử dụng thế nào cần phải có hạn chế nghiêm khắc, không thể để thứ này tràn lan, bằng không sẽ tạo thành đe dọa lớn cho sự an toàn của liên bang.

...

Sau khi trận hoạt động này kết thúc, Ôn Văn ở lại với mọi người một khoảng thời gian ngắn, cũng hiểu được chuyện ở liên bang hiện giờ.

Sau đó Ôn Văn tìm tới Kyogoku Kura: “Tôi nhớ năng lực của ông có thể đưa người ta ra khỏi thế giới đúng không?”

Kyogoku Kura gật đầu.

Ôn Văn hài lòng gật đầu: “Vậy tôi sẽ tìm một thời gian tốt, ông đưa tôi ra đó đi.”

Kyogoku Kura kinh ngạc nhìn Ôn Văn: “Một khi tiến vào nơi đó thì không thể trở lại, sao ông phải ra đó chứ?”

Ôn Văn mỉm cười nói: “Tôi cần quyết đấu với một kẻ, tôi không rõ cuộc chiến đó sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế tiến hành ở bên ngoài thế giới thì sẽ an toàn hơn.”

Kyogoku Kura rùng mình, có thể khiến Ôn Văn hiện giờ phải dừng từ quyết đấu, lại không thể xác định kết quả cuộc chiến, thực lực của kẻ này còn khủng bố hơn cả đại hiền giả trước kia.

“Ông không cần lo lắng vấn đề trở về, chỉ có cường giả Tai Biến thông thường mới ra ngoài rồi không thể quay lại, tôi đã thoát khỏi cấp độ này rồi.”

“Nếu không phải lo lắng lá chắn bị tổn hại, tự tôi cũng có thể ra ngoài.”

“Trước khi rời đi tôi sẽ tới Đảo Thợ Săn, nói chuyện với hội trưởng tiên nhiệm, để ông ấy không ngăn cản khi tôi quay trở lại.”

Kyogoku Kura nhú mày: “Hội trưởng tiên nhiệm đã biến thành một phần lá chắn che chở địa cầu, có lẽ ông ấy không thể đáp ứng yêu cầu của ông.”

Ôn Văn cười ha hả: “Tôi cảm thấy ông ấy sẽ mở cửa sau cho tôi, quyết định như vậy nhé.”

Sau khi chào hỏi Kyogoku Kura, Ôn Văn cảm nhận hơi thở một chút, sau đó xuất hiện trên Đảo Thợ Săn.

Srisin vừa mới trở lại Đảo Thợ Săn thì nhìn thấy Ôn Văn, lập tức nổi lên nghi hoặc, Ôn Văn muốn làm gì đây?

Sau khi Ôn Văn nói ra yêu cầu của mình, Srisin yên lặng suy tư một hồi, sau đó dẫn Ôn Văn tiến vào bên trong cá voi khổng lồ Thiên Mạc.

“Tôi không muốn để mọi người gặp hội trưởng hiện giờ, nhưng nếu là yêu cầu của cậu thì tôi có thể để cậu gặp một lần, hi vọng cậu đừng quá giật mình...”

[hết 1264]

Chương 1265. Thế giới kẻ nứt

Chỗ ở của hội trưởng tiền nhiệm ở ngay trong cơ thể cá voi khổng lồ Thiên Mạc.

Cá voi khổng lồ Thiên Mạc có đủ năng lực phát hiện khe hở lá chắn, cảm nhận được vết nứt thời gian thì nó sẽ nhanh chóng bơi tới, khi tới khoảng cách đủ gần thì vết nứt sẽ tự động tu bổ.

Dưới sự hướng dẫn của Srisin, Ôn Văn đi tới một căn phòng rộng rãi.

Trong phòng có một tinh thạch đường kính năm mét tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Ở bên trong tinh thạch đang ‘cất giữ’ hội trưởng tiền nhiệm.

Hội trưởng tiền nhiệm là một người đàn ông để râu ngắn, trên người mặc áo choàng trắng, cuộn mình nằm bên trong tinh thạch.

Phần lớn cơ thể hắn đã tinh thạch hóa, hợp thành một thể với khối tinh thạch trắng tinh này, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy được hình dáng đại khái.

Trước tiên Ôn Văn khom người làm lễ với ông, sau đó để Srisin ra ngoài trước, anh có lời muốn nói với hội trưởng tiền nhiệm.

Sau khi Srisin ra ngoài, Ôn Văn đặt tay lên trên tinh thạch, để ý thức xâm nhập vào bên trong.

Đối với người siêu năng bình thường, thậm chí là cường giả Tai Biến, hội trưởng tiền nhiệm đã chết, vì ông không thể nào giao lưu với ai.

Nhưng Ôn Văn có thể cảm nhận được ở sâu trong tinh thạch này vẫn còn lưu lại chút ý thức có linh tính của ông, chỉ là không có ai có thể đi vào phần sâu nhất của tinh thạch này.

Chẳng qua thực lực của Ôn Văn hiện giờ đã vượt qua phạm trù Tai Biến, vì thế anh có thể dễ dàng xâm nhập.

Nơi sâu nhất của tinh thạch có một không gian ý thức nhỏ nhỏ.

Trong không gian này có một cái viện không quá lớn và một mảnh ruộng nhỏ, trong viện có một căn nhà lá nhỏ, hai cây liễu già và một cái ao nhỏ.

Ao nước trong suốt có thể nhìn thấy đáy, có một con cá chậm rãi bơi lội, Ôn Văn liếc mắt có thể nhìn ra, con cá này chính là cá voi khổng lồ Thiên Mạc đang ở bầu trời bên ngoài.

Xem ra hội trưởng tiền nhiệm cũng không tịch mịch, một phần ý thức của cá voi khổng lồ Thiên Mạc vẫn luôn ở đây cùng hội trưởng tiền nhiệm.

Cảm nhận được có người tiến vào không gian ý thức này, hội trưởng tiền nhiệm mặc áo trắng từ bên ngoài đi tới, thấy Ôn Văn thì lộ ra biểu cảm vui vẻ.

Ý thức của ông vẫn luôn ở trong không gian nhỏ này, không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

“Xin chào, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi tự giới thiệu trước, tôi là Ôn Văn... có thể xem là người kế nhiệm của ông, ít nhất thì hiện giờ là vậy.”

Hội trưởng tiền nhiệm đánh giá Ôn Văn một chút, mỉm cười với anh, mời anh ngồi xuống cạnh ao nước nhỏ, sau đó

nấu cho Ôn Văn một bình trà, hai người rảnh rỗi bắt đầu trò chuyện.

Trò chuyện suốt cả ngày thì hai người mới kết thúc, Ôn Văn rời khỏi không gian ý thức nhỏ này, mà hội trưởng tiền nhiệm tự mình ngồi bên hồ nước một ngày, sau đó vác một cây cuốc bắt đầu làm ruộng.

Đây chính là cuộc sống hằng ngày của ông, một mảnh trời đất nho nhỏ, đây chính là cõi yên vui của ông.

Hội trưởng tiền nhiệm hi sinh chính mình tạo ra lá chắn che chở thế giới, không chỉ không đau khổ, ngược lại có được cuộc sống yên bình mà mình mong muốn.

Ôn Văn ở bên ngoài mở mắt ra, một ngày trong không gian ý thức chỉ không tới một giờ ở thế giới bên ngoài.

Anh rời khỏi căn phòng này, nói với Srisin ở ngoài cửa: “Tôi đã nói với ông ấy rồi, lúc tôi trở lại ông ấy sẽ không ngăn cản.”

Srisin có chút sững sốt: “Cậu thật sự có thể giao tiếp với ngài ấy à? Cậu làm thế nào làm được vậy, tôi cũng muốn...”

Ôn Văn lắc đầu: “Ông không làm được, hơn nữa cũng không nên tới quấy rầy ông ấy, hiện giờ ông ấy rất vui vẻ.”

Sau khi rời khỏi cá voi khổng lồ Thiên Mạc, Ôn Văn tìm tới Kyogoku Kura, giang tay đứng trước mặt hắn.

“Tới đi, tôi đã chuẩn bị xong.”

Kyogoku Kura im lặng nhìn Ôn Văn một hồi lâu: “Tôi ra tay đấy, lỡ như không về được thì đừng có trách tôi.”

Ôn Văn thờ ơ xua tay: “Đừng dông dài như vậy, mau làm đi.”

Trên tay Kyogoku Kura sáng lên một luồng sức mạnh trong suốt, sau đó một quyền đánh vào người Ôn Văn.

Không gian xung quanh Ôn Văn nhất thời nghiền nát, một lực hút truyền tới, Ôn Văn thả lỏng phòng ngự, chủ động nhảy vào khe hở kia, biến mất trước mặt Kyogoku Kura.

“Hi vọng hẳn có thể thật sự quay trở lại.”

...

Khe hở thế giới là một mảnh không gian hư vô.

Từ nơi này có thể trực tiếp ngắm nhìn địa cầu xinh đẹp, cũng có thể thấy vũ trụ mênh mông.

Nhưng cũng chỉ là nhìn thấy thôi, không thể tiến vào địa cầu, cũng không thể tiến vào vũ trụ.

Nơi này giống như nhà lao vĩnh hằng nhốt một lượng lớn cường giả Tai Biến.

Sau khi bị Kyogoku Kura đánh một quyền rơi vào nơi này, Ôn Văn có hơi thở thuộc về thế giới hiện thực lập tức hấp dẫn ánh mắt của đám quái vật ở nơi này.

“Lại có kẻ mới bị trục xuất tới đây, khặc khặc khặc....”

“Không biết trên người kẻ này có chút bé bở gì hay không...”

“Chờ đã, tao biết nó, nó khác với chúng ta, nó là thợ săn, giống với những kẻ đã trục xuất chúng ta ra đây!”

Hậu Kinh đã dưỡng lành thương thế chỉ Ôn Văn hưng phấn nói.

Tất cả quái vật ở đây nghe vậy thì đều sôi trào, có thể nói tất cả quái vật ở nơi này đều có thù oán với Hiệp Hội Thợ Săn, nghe nói Ôn Văn tới từ Hiệp Hội Thợ Săn, chúng chỉ hận không thể xé xác Ôn Văn.

Một ác ma cả người trắng tinh nhìn thấy Ôn Văn, suy ngẫm một chốc cũng nhớ ra, có vẻ là tên này đã hại mình bị trục xuất tới đây.

Ác ma này chính là lãnh chúa Thuần Bạch Crowley được Ánh Mắt Vực Sâu triệu hồi trước kia, sau khi nhận ra Ôn Văn thì hắn lại càng hung bạo hơn.

“Trên người hắn không có chút hơi thở năng lượng nào, hắn là đã bị Hiệp Hội Thợ Săn tước đoạt sức mạnh, hiện giờ hắn chính là một con dê béo.” Nói xong hắn ném một quả bóng năng lượng màu trắng về phía Ôn Văn, mà bên kia Hậu Kinh có thâm thù đại hận với Ôn Văn cũng lao thẳng tới.

Hai người bọn chúng cũng biết, với đức hạnh của đám quái vật trong khe hở này, nếu không có người xung phong thì chúng sẽ không chịu động thủ.

Mà chỉ cần đám quái vật này bị hấp dẫn ra tay, Ôn Văn cơ bản sẽ phải chết.

Ôn Văn nhìn đám quái vật nhe nanh múa vuốt xông tới, trong mắt lộ ra một tia khinh thường.

Đám này bị nhốt ở đây rất lâu rồi, cơ bản đều bị vây trong trạng thái thiếu hụt, phần lớn phải sử dụng những chiêu thức không tiêu hao sức lực quá nhiều.

Nếu là bình thường có nhiều cường giả Tai Biến như vậy, cho dù là Ôn Văn cũng phải kiêng kỵ vài phần, nhưng bọn này thì...

Gà đất chó sành thôi!

Đối phó với đám này chỉ cần tiêu diệt vài con nhảy tới trước tiên là được.

Ôn Văn đưa tay tới, tiếp nhận quả bóng năng lượng khổng lồ kia, lực hút như lỗ đen làm quả bóng chớp mắt biến mất,

quả bóng năng lượng này đã biến thành sức mạnh dự trữ của trạm thu nhận.

Đợi đến khi Hậu Kinh xông tới, Ôn Văn đột nhiên mở to hai mắt, Hắc Dao xuất hiện trong tay, một luồng đao khí to lớn màu đen chém về phía Hậu Kinh.

Hậu Kinh không kịp né tránh, chỉ có thể cường hóa phòng ngự, muốn ngăn cản đao này.

Thế nhưng hắn không biết Ôn Văn hiện giờ đã hoàn toàn khác với trước kia.

Hậu Kinh có xương cốt cứng như sắt thép bị đao khí này cắt thành hai nửa, hai con mắt hắn nhìn nhau, có chút không thể nào hiểu được tình huống hiện giờ.

Ôn Văn đi tới giữa hai phần thân thể, tay trái vỗ nhẹ, năng lượng màu trắng phun ra đốt cơ thể hắn thành hai cục than.

[hết 1265]

Chương 1266. Tội

Sức mạnh màu trắng này tới từ Crowley, nó không đủ để thiêu rụi Hậu Kinh thành như vậy, là Ôn Văn đã bỏ thêm chút sức mạnh để nó đạt tới hiệu quả này.

Thấy Ôn Văn nhanh chóng làm Hậu Kinh mất đi sức chiến đấu, tất cả quái vật Tai Biến xông về hướng này lập tức ngừng lại, bởi vì chúng phát hiện Ôn Văn không phải là sự tồn tại cùng cấp bậc với mình!

Nhưng chúng ngừng lại không có nghĩa là Ôn Văn sẽ ngừng tấn công.

Trong nháy mắt Ôn Văn đã xuất hiện trước mặt Crowley đang kinh ngạc, trong tay phóng ra vô số xiềng xích trói chặt hẳn lại, sau đó phóng ra mấy chục cây kiếm dài màu đen cắt xén hẳn thành mấy trăm khối nhỏ.

Tiếp đó Ôn Văn hất văng những khối nhỏ này về phía đám quái vật Tai Biến, chúng nuốt nước miếng nhặt lấy mớ thịt vụn của Crowley, dùng tốc độ càng nhanh hơn để chạy trốn.

Chiến đấu với Ôn Văn rồi bị tiêu diệt hay cầm lấy chỗ tốt rồi bỏ đi, đám quái vật Tai Biến đều hiểu nên lựa chọn thế nào.

Khu vực của Ôn Văn lập tức trở nên vắng vẻ không còn bóng người, lúc này anh cũng không tìm tới đám quái vật đó để gây sự, chúng chỉ là những kẻ thua thuộc, lần này anh tới đây là vì có chuyện quan trọng cần giải quyết.

Ôn Văn tìm một nơi thích hợp, khoanh chân ngồi trên hư không.

Sau tiếng nổ ầm ầm, một cánh cửa lớn xuất hiện ở trước mặt Ôn Văn.

Đó là cánh cửa lớn của tầng năm trạm thu nhận, Ôn Văn đã đơn độc mang nó ra đây.

Trước đây trạm thu nhận tuyệt đối không thể phân chia, nhưng đối với Ôn Văn hiện giờ thì có rất ít chuyện anh không thể làm được.

Ôn Văn mở cửa, từng bước tiến vào, sau đó cửa lớn trực tiếp đóng lại.

Có quái vật thấy Ôn Văn biến mất thì tò mò tiến tới gần, muốn nghiên cứu cánh cửa lớn này có gì huyền ảo.

Thế nhưng vừa mới đưa tay chạm vào cửa lớn đã có một luồng khói đen tạo thành hình dáng móng vuốt vươn ra chộp lấy tay nó, nhanh chóng hấp thu sức mạnh của nó.

Quái vật Tai Biến kia vội vàng tự cắt đứt tay mình, nhờ vậy mới thoát được một kiếp.

Chẳng qua nó lập tức phát hiện, cánh tay kia không chỉ xuất hiện ở cửa, xung quanh cánh cửa lớn kia có vô số cánh tay như thế, làm cánh cửa lớn này trông đặc biệt xinh đẹp kỳ dị.

Đã không còn quái vật nào dám tới gần nơi này...

...

Quái vật tầng thứ năm có hình dạng không giống lần Ôn Văn tới trước đó, hắn vẫn mặc áo choàng đen nhưng lần này có chút giống người áo đen và cả Ôn Văn.

Hắn đột nhiên mở mắt, nhìn cánh cửa mở ra mà cười ha hả.

“Rốt cuộc mày đã tới, tao còn tưởng mày là quỷ nhát gan, cả đời này cũng không dám bước vào.”

Ôn Văn lắc đầu: “Sự việc nhất định phải giải quyết, mà lại là mối họa lớn, tao không thể cứ kéo dài mãi.”

Quái vật kia cười híp mắt nói với Ôn Văn: “Sức mạnh của chúng ta ngang nhau, vì thế có khả năng mà lại phải chờ ở đây lâu đây, tao tự giới thiệu trước, mà lại có thể gọi tao là ‘Tội’!”

“Đây chính là tên của tao, là tội mà tên kia để lại, là tội của thế giới này, cũng là tội của vùng đất khởi đầu!”

“Tao vốn tưởng tên kia sẽ tìm một kẻ mạnh mẽ hơn tới đây, không ngờ lại chính là mà lại.”

“Vậy tao nên gọi mà lại là gì đây?”

Ôn Văn trầm ngâm hai giây: “Mà lại có thể gọi tao là Yougma.”

Biểu cảm của Tội tan vỡ, sau đó chỉ mũi Ôn Văn chửi ầm lên: “Rõ ràng mà lại tên là Ôn Văn, sao lại phải dùng tên người khác, khinh tao là kẻ ngu à?”

Ánh mắt Ôn Văn có chút hoảng hốt, rõ ràng là đang chột dạ, sau đó lập tức hùng hồn nói: “Mà lại đã biết tên tao lại còn muốn hỏi, không phải ngu thì là gì?”

Biểu cảm của Tội lạnh đi, xem dáng vẻ của Ôn Văn, hẳn cũng không muốn trao đổi nữa.

Trên người hắn xuất hiện vô số khí đen, xiềng xích màu đen cũng xuất hiện, sau đó một cây kiếm dài vân đen nền đỏ xuất hiện trong tay hắn, là màu sắc đảo ngược của kiếm Huyết Hà.

Ôn Văn cũng không làm nhảm vô ích, đồng thời rút kiếm Huyết Hà, vọt tới trước mặt tội, chém ra một kiếm.

Kiếm dài của hai người va chạm, uy lực mạnh mẽ tản ra ngoài, trong cửa lớn văng ra vài tia kiếm khí vụn vặt, kiếm khí

khuếch tán rất xa, một cường giả Tai Biến trốn trong địa bàn của mình không may bị kiếm khí trực tiếp chặt rớt ngón chân.

Vì thế đám cường giả Tai Biến một lần nữa trốn đi xa hơn, không còn dám lộ mặt ra nữa, có trời mới biết kẻ xui xẻo tiếp theo sẽ là ai.

Cuộc chiến cuối cùng của Ôn Văn và Tội cứ vậy bắt đầu.

Năng lực, sức chống đỡ, thậm chí ngay cả trí tuệ của hai người cũng tương đương nhau, vì thế đánh nhau căn bản không phân thắng bại.

Ở tầng thứ năm, khắp nơi đều là năng lượng không giới hạn, bọn họ cũng không tồn tại vấn đề cạn kiệt năng lượng.

Cứ vậy khô khan chiến đấu kéo dài suốt một năm...

Trong cuộc chiến dài đằng đẵng này, Ôn Văn và Tội cũng trưởng thành, anh cũng hiểu về Tội sâu hơn.

Tháng thứ nhất, Ôn Văn đã hiểu Tội rốt cuộc là gì.

Giống như Tội đã nói, hắn là tập hợp của tội nghiệt tô tận, bất cứ tà ác nào cũng có thể tìm được cái bóng trên người hắn.

Lần đó mượn dùng sức mạnh của Tội, khói đen phủ khắp liên bang chính là hình dạng cụ thể của Tội.

Mỗi luồng khói đen đại diện cho toàn bộ tội nghiệt của một sinh vật.

Khi đó Ôn Văn cho rằng Tội chính là thứ tà ác nhất thế giới này, anh đánh bại Tội không chỉ vì chính mình, mà còn là vì thế giới này.

Khi tới tháng thứ năm, Ôn Văn bắt đầu thay đổi cái nhìn về Tội.

Bởi vì anh phát hiện tuy Tội là quái vật tập hợp từ vô số tội nghiệt, nhưng bản chất của hắn có lẽ cũng không tà ác.

Cái gọi là tội là một loại hành vi, có người làm tội thì tự nhiên tồn tại người bị hại, có trộm cướp thì có người bị cướp, có kẻ giết người thì có người bị giết, có kẻ phản bội thì có người bị phản bội.

Vì thể hiện giờ cảm giác của Ôn Văn là Tội chỉ là một kẻ địch bình thường, anh không biết Tội có bao nhiêu tà ác, nhưng anh nhất định phải đánh bại hắn.

Đợi tới hai tháng sau, Ôn Văn đột nhiên phát hiện mình bắt đầu không hiểu Tội.

Hình như anh bắt đầu cộng tình với Tội, anh có thể cảm nhận được tâm cảnh của Tội, trong tâm linh của Tội, anh chỉ cảm nhận được bi thương và cô độc vô tận.

Nỗi đau mà tội nhân tạo ra còn nhiều hơn cả tà ác của hắn.

Tội đại diện cho tội ác của thế giới, nhưng hắn cũng phải chịu đựng nỗi đau đớn vượt xa những tội ác này.

Trong khi chiến đấu với Ôn Văn, ánh mắt của hắn không đặt trên người Ôn Văn mà nhìn ở nơi xa hơn, hình như hắn đang mong đợi điều gì đó.

Hắn... đang cầu mong được tử vong!

Ôn Văn rất khó tưởng tượng tâm trạng như vậy lại tồn tại trên người một con quái vật.

“Đừng đánh nữa, có đánh nữa cũng không có ý nghĩa, dù sao thì cũng không có ai thắng được.”

Cái nhìn của Ôn Văn về Tội đã thay đổi rất lớn, đột nhiên anh không còn suy nghĩ muốn chiến đấu nữa, vì thế tung ra một kiếm ép Tội phải lùi lại vài trăm mét, chuẩn bị rời khỏi tầng thứ năm.

Trận chiến này đã kéo dài một năm, lá chắn của thế giới hiện thực cũng sắp không chịu nổi.

[hết 1266]

Chương 1267. Tiếp nhận tội nghiệt của thế giới

Chương 1267: Tiếp nhận tội nghiệt của thế giới

Lúc hai thế giới dung hợp, thế giới hiện thực sẽ được quy tắc của thế giới trong bảo vệ, chỉ cần thế giới hiện thực không có thứ gì để Thần Thiên Giới rình rập thì sẽ không xảy ra vấn đề.

Thế nhưng Ôn Văn thì khác, anh chính là thứ bị Thần Thiên Giới dòm ngó.

Trong cơ thể anh có một thứ mà tất cả Thần Thiên Giới đều tha thiết mơ ước, vì thế Ôn Văn cần phải rời khỏi thế giới hiện thực trước khi hai thế giới dung hợp, bằng không có lẽ anh sẽ bị ngăn lại ở thế giới hiện thực.

Không chỉ chính bản thân Ôn Văn đối mặt với nguy hiểm, những người khác cũng sẽ bị liên quan.

Thấy Ôn Văn muốn rời khỏi tầng năm trạm thu nhận, biểu cảm của Tội đột nhiên trở nên hung hãn, hơi thở mạnh mẽ chưa từng có bùng nổ, mái tóc dài vì một năm không cắt của Ôn Văn bị luồng khí bùng nổ đó thổi bay, anh nhíu mày nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trên người Tội có một xiềng xích rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng, sau khi mỗi sợi xích rơi xuống sẽ hóa thành khói đen nhập vào hoàn cảnh xung quanh.

Theo xiềng xích rơi xuống, hơi thở của Tội dần dần tăng lên, toàn bộ sức mạnh của tầng thứ năm tựa hồ đang hưởng

ứng lời triệu hồi của hắn, thực lực của hắn đã mạnh hơn trước gấp mấy lần.

“Thì ra là vậy, quả nhiên là vậy....”

Ôn Văn xoay người lại, kiếm Huyết Hà một lần nữa xuất hiện trong tay.

Anh đã ý thức được, Tội nói sức mạnh của hắn và anh hoàn toàn nhất trí chỉ là ngụy trang.

Mặc dù sức mạnh của hai người thật sự nhất trí cũng không có khả năng đánh suốt một năm vẫn luôn ngang sức như vậy, trừ phi Tội vẫn luôn dùng sức mạnh vượt xa Ôn Văn để tiến hành điều khiển.

Xiềng xích này chính là Tội tự ràng buộc sức mạnh của mình.

Hắn có khả năng và sức mạnh tương tự với chủ nhân của trạm thu nhận, thế nhưng vị chủ nhân đó hiển nhiên không phải Ôn Văn hiện giờ.

“Mày đã không có ý định đánh tiếp vậy thì cũng không cần thiết tiếp tục tồn tại nữa.”

Trong tay Tội xuất hiện một cây kiếm năng lượng khổng lồ màu đen, sức chống đỡ của cây kiếm này vượt qua năng lực chịu đựng của Ôn Văn.

“Có điều tao không có ý định ngồi chờ chết...”

Trong mắt Ôn Văn lóe ra một tia sáng nhạt, luồng khí vô hình xoay tròn quanh người anh, biến thành một đôi cánh chim màu đen to lớn, đôi cánh không ngừng vận chuyển năng lượng vào kiếm Huyết Hà trong tay anh, làm nó phát ra tiếng kiếm rền thê lương.

Đây là chiêu thức anh đã sáng tạo ra trong năm năm tu luyện để đối mặt với tình cảnh hiện giờ.

Dùng một nửa sức mạnh bản thân làm vật tế, để sức mạnh của mình gia tăng siêu việt, tuy chỉ có một đòn nhưng nó mạnh cỡ nào thì ngay cả bản thân Ôn Văn cũng không rõ lắm.

Trong mắt Tội lóe lên sự kinh ngạc, sau đó mỉm cười.

“Mày thế mà lại ẩn giấu chiêu thức như vậy... xem ra cuối cùng mày thật sự không muốn giết tao.”

“Có điều cho dù là vậy thì tao vẫn mạnh hơn!”

Nói xong Tội mang theo khí thế ngập trời chém về phía Ôn Văn, mà Ôn Văn cũng cầm kiếm đối mặt.

Năng lượng mạnh mẽ xuyên qua cánh cửa lớn, làm toàn bộ thế giới khe hở trở nên chấn động không ngừng, nhóm cường giả Tai Biến ở bên ngoài cảm thấy sợ hãi cùng cực.

Lần va chạm sức mạnh này không thể nghi ngờ đã đạt tới tiêu chuẩn Thần Thiên Giới!

Không chỉ thế giới khe hở, thế giới hiện thực cũng cảm nhận được ảnh hưởng, tất cả mọi người nhìn thấy bầu trời đổi sắc, thỉnh thoảng còn xuất hiện ký hiệu huyền ảo.

Đó là lá chắn của thế giới hiện thực xảy ra phản ứng với sức mạnh va chạm của hai người.

Kyogoku Kura hoảng sợ nhìn bầu trời: “Đây chính là quyết đấu mà hắn đã nói sao, rốt cuộc là thứ gì lại có sức mạnh mạnh mẽ tới vậy chứ?”

Được xem là một cường giả Tai Biến, hắn cảm nhận được càng sâu sắc hơn những người khác, hắn biết nếu sức mạnh này rơi xuống mặt đất thì có thể phá hủy tất cả!

Bóng dáng của Bạch Mặc và ba vị nhân viên quản lý trung tâm lơ lửng trên bầu trời đêm, từ ngày Ôn Văn mang đi tầng năm nguy hiểm nhất của trạm thu nhận, áp lực mà bọn họ phải

gánh vác đã giảm đi rất nhiều, sức mạnh cũng đang không ngừng khôi phục.

“Loại va chạm sức mạnh này, hẳn là đã có kết quả.”

“Hi vọng người rời khỏi nơi đó là Ôn Văn.”

...

Tình huống trong tầng năm trạm thu nhận trở nên rất kỳ quái, bản thân không gian tan vỡ, khắp nơi đều là mảng màu kỳ quái làm người ta không thể phân rõ là hiện thực hay hư ảo.

Hai người thoát nhìn thực lực ngang nhau, thế nhưng Ôn Văn đã hiển tế phân nửa sức mạnh của mình để tung ra chiêu thức, năng lượng đã sắp dùng hết, mà Tội thì thoát nhìn rất dư dả.

Đúng lúc này, biểu cảm căm hận của Tội đột nhiên biến thành mỉm cười.

Nụ cười đó không phải cười nhạt, cũng không phải châm biếm, là nụ cười rất thoải mái.

Kiểm năng lượng đang giằng co với Ôn Văn đột nhiên tan biến không còn dấu vết, kiếm Huyết Hà của Ôn Văn dễ dàng đâm vào cơ thể Tội, từng chút phá hủy cơ thể hắn.

Đó không phải sức mạnh của Ôn Văn mạnh hơn, mà là Tội đã từ bỏ phòng ngự.

Ôn Văn sửng sờ, kinh ngạc nhìn tay mình, sau đó lại nhìn cơ thể tội, có chút không nói nên lời.

Hai bọn họ đã chiến đấu một năm, nếu như Tội bị Ôn Văn đường đường chính chính đánh bại thì anh sẽ cảm thấy rất tự hào.

Thế nhưng hắn lại bị thất bại vì phương pháp này...

Này là gì đây?

Tự sát?

Chịu thua?

Hay là bố thí?

Thấy biểu cảm của Ôn Văn, Tội nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đừng kinh ngạc, đây là điều cậu nên có, lúc cậu hiểu được bản chất của tôi, đồng thời từ bỏ chiến đấu thì cậu đã thắng...”

“Lúc tên kia ra đi, hắn đã tới đây một chuyến, nói rằng cậu đã làm rất tốt.”

“Tôi cảm thấy rất tốt vẫn chưa đủ, nhưng cậu hợp cách.”

Tội từ hình dáng tương tự Ôn Văn và người áo đen một lần nữa biến hóa trở thành dáng dấp của người áo đen, sau đó hắn đặt tay lên vai Ôn Văn, từng chút biến thành những mảnh nhỏ màu đen.

Một lượng lớn tin tức tràn vào cơ thể Ôn Văn, số khói đen kia cũng chen chúc chui vào trong cơ thể anh.

“Tôi và hắn để lại tất cả cho cậu, sau này, cậu hãy tiếp nhận tội nghiệt của thế giới đi...”

Nói xong câu cuối cùng, cơ thể Tội hoàn toàn biến mất, mà Ôn Văn vì một lượng lớn khói đen chui vào trong cơ thể mà té xỉu xuống đất.

Lần ngất này chính là hôn mê suốt mười ngày.

Ôn Văn mở mắt, trong mắt lóe lên một vết đau thương.

Hiện giờ, anh đã biết hết tất cả.

Tên của người áo đen rất đặc biệt, đặc biệt đến mức nếu dùng ngôn ngữ thông dụng sẽ không thể nói ra.

Nếu dịch ý nghĩa ra tiếng thông dụng thì chính là ‘Ngọn Lửa Cuối Cùng’, cũng có thể gọi hắn là ‘Tàn Tẫn’.

Hắn là môi lửa cuối cùng còn lưu lại của một vũ trụ đã tan biến, là sinh mệnh thể cuối cùng của vũ trụ đó.

Từ đó về sau, hấn lưu lạc trong hư không vô tận, vùng hư không đó được gọi là ‘vũ trụ ngoại vực’.”

Ý là ở bên ngoài vũ trụ.

Vũ trụ ngoại vực rất lớn, nhưng không phải chỗ ở thích hợp, nơi đó cũng có sinh mệnh thể nhưng bọn họ đều giống như người áo đen, đều là sinh mệnh lưu lại từ vũ trụ tan vỡ.

Bọn họ sẽ sống không có chút ý nghĩa nào ở vũ trụ ngoại vực, cuối cùng cũng biến mất không có chút ý nghĩa nào.

Mà người áo đen nhờ vào nhân duyên đã tiến vào vũ trụ của thế giới hiện thực.

[hết 1267]

Chương 1268. Người đứng đầu Trật Tự

Trong vũ trụ ngoại vực vô tận đó có một đám bong bóng to lớn, mỗi bong bóng là một vũ trụ.

Bong bóng lớn nhất chính là vũ trụ của vùng đất khởi đầu.

Người áo đen vốn sinh tồn ở vũ trụ ngoại vực, thực lực hiển nhiên rất mạnh, ngay cả Thần Thiên Giới ở trước mặt hắn cũng rất nhỏ yếu, hắn trở thành sự tồn tại duy nhất giữa Thần Thiên Giới và Chúa Tể Tối Cao.

Đáng tiếc vũ trụ không chào đón sinh vật bên ngoài, người áo đen bị xa lánh, cuối cùng hắn đã hoàn toàn biến mất, tin tức tàn dư của vũ trụ của hắn cũng trở thành một bộ phận của vùng đất khởi đầu.

Đây là kết cục của tất cả sinh mạng từ vũ trụ ngoại vực tiến vào đây, vũ trụ dùng phương pháp này để không ngừng mở rộng.

Vì không để chính mình biến mất, người áo đen muốn trở thành một hòn đá tảng trong vũ trụ này, cũng tức là Chúa Tể Tối Cao.

Hắn phát hiện khi vùng đất khởi đầu không ngừng tiến hành ăn mòn những tinh cầu khác cũng không có quy tắc ràng buộc cụ thể.

Vùng đất khởi đầu cũng chỉ là nơi mạnh được yếu thua, cường giả có thể tùy ý làm bậy mà không bị bất cứ thứ gì ràng buộc, mà người yếu thì chỉ có thể thừa nhận sự tàn bạo này.

Trong quá trình ăn mòn sinh ra một lượng lớn năng lượng, người áo đen dự tính kết hợp số năng lượng này và tội nghiệt sinh ra trong quá trình ăn mòn.

Sau đó hỗ trợ thêm quyền năng cắn nuốt, khế ước và trừng phạt thì có thể lập ra một quy tắc cho vùng đất khởi đầu và nơi bị ăn mòn, nhờ vào thành tựu đó để trở thành vô thượng.

Đáng tiếc quá trình này đã bị Chúa Tể Tối Cao phát hiện, bọn họ không cho phép sinh vật bên ngoài có được địa vị ngang hàng với mình.

Lúc người áo đen gần thành công thì một vị Chúa Tể Tối Cao đã tỏ ra không đồng ý, vì thế người áo đen đã thất bại.

Đối với Chúa Tể Tối Cao mà nói, bọn họ không cần trực tiếp ra tay, chỉ cần tỏ ra bất mãn thì có thể hoàn toàn hủy diệt người áo đen, bởi vì bản thân họ đã đại biểu cho vũ trụ này.

Người áo đen bị thương nặng lưu lạc tới địa cầu, mà dấu vết của hắn lưu lại ở vùng đất khởi đầu đã bị xóa bỏ, ngay cả Thần Thiên Giới cũng không tồn tại ký ức về hắn.

Hắn lập nên lá chắn ở địa cầu, vừa hấp thụ tội nghiệt sinh ra từ ăn mòn vừa chữa trị vết thương, đồng thời thứ thăng cấp một lần nữa, một ít tạo vật ở thế giới trong theo hắn tới đây đã biến thành Thu Nhận Chí Cao.

Người áo đen lấy phân máu thịt bị sức mạnh của nhóm Chúa Tể Tối Cao ô nhiễm nhét vào trong cơ thể Người Sáng Tạo Nhân Loại, vì thế một nhóm nhân loại đặc biệt sinh ra, bọn họ có được thiên phú tốt hơn nhân loại bình thường.

Có điều theo năm tháng thay đổi, nhóm nhân loại đặc biệt này và người bình thường kết hợp lại với nhau tạo thành hỗn huyết.

Nhưng khi người đặc biệt bị kích thích kết hợp với tàn linh của cường giả thế giới trong đang phiêu đảng thì có thể trở

thành người siêu năng lực.

Vì thế nhân loại vốn chỉ là sinh vật trí tuệ bình thường đã có một phần bước lên con đường siêu phàm.

Đây là kỳ ngộ mà tất cả những thế giới bị ăn mòn khác không có được, cũng chính vì thế mà nhân loại vẫn nắm giữ vị trí chủ nhân duy trì thế giới này.

Tuy sức mạnh của Chúa Tể Tối Cao bị phân chia ra nhưng bài xích vũ trụ vẫn còn, tánh mạng của hắn vẫn không ngừng tiêu tan.

Lúc này hắn là lúc hắn nên từ bỏ kế hoạch, tìm kiếm phương pháp trở về vũ trụ ngoại vực, như vậy ít nhất cũng có thể kéo dài hơi tàn, nói không chừng có thể tìm ra vũ trụ không bài xích mình.

Nhưng lúc gần rời đi, người áo đen mới ý thức được mấy năm ở trong vũ trụ này đã sớm làm hắn thay đổi.

Hắn không còn là ngọn lửa lạnh như băng nữa, hắn đã có tình cảm với thế giới này, hắn không muốn trở lại thế giới không có ý nghĩa kia nữa, không muốn xám xịt rời đi như vậy.

Mấu chốt nhất là hắn thật sự muốn tạo ra trật tự ràng buộc vùng đất khởi đầu!

Quê hương của hắn, vũ trụ đã hỏng mất kia cũng có trật tự tương tự, hắn muốn để trật tự tái hiện ở nơi này, như vậy quê hương của hắn cũng không thể tính là chân chính tiêu vong.

Người áo đen định ra kế hoạch thành tựu vô thượng, từ khi bắt đầu đã không phải vì chính mình, hắn không muốn nhóm chúng sinh kia vì bị vùng đất khởi đầu ăn mòn mà phải gặp kiếp nạn.

Vùng đất khởi đầu một lần nữa trở thành xu hướng phát triển trung tâm vũ trụ, người áo đen không thể ngăn cản,

nhưng ít nhất có thể làm cho quá trình ăn mòn này bớt đi chút tội nghiệt.

Vì thế hẳn góp nhặt những tạo vật siêu phạm mà mình mang tới, tạo ra Trạm Thu Nhận Tai Ách.

Trạm Thu Nhận Tai Ách sẽ tự động hấp thu tội nghiệt trong quá trình ăn mòn của thế giới trong, đồng thời để lại con đường trở thành Chúa Tể Tối Cao ở trong trạm thu nhận.

Chỉ cần có người có thể thay hẳn chấp chương trạm thu nhận, như vậy người này có thể bước lên con đường giống như hẳn.

Hơn nữa khác với người áo đen, người này vốn là sinh mệnh bản thổ, nhóm Chúa Tể Tối Cao sẽ không bài xích.

Mỗi vị Chúa Tể Tối Cao sinh ra có nghĩa là vũ trụ này lại càng hoàn chỉnh hơn, vì thế nhóm Chúa Tể Tối Cao rất vui vẻ khi thấy chúa tể mới được sinh ra, chỉ cần vị chúa tể này không phải sinh mạng bên ngoài.

Thế nhưng con đường này dù sao cũng là người áo đen vì mình mà tạo ra, ngoại trừ hẳn thì người khác căn bản không có cách nào thừa nhận tội nghiệt gần như vô tận như thế.

Mà theo thời gian trôi qua, tội nghiệt mà trạm thu nhận tích lũy ngày càng nhiều, người áo đen cũng ngày càng yếu hơn.

Những tội nghiệt khủng bố này tạo thành một sinh mạng đặc biệt, sinh mạng này chính là ‘Tội’.

Tội có tất cả tội nghiệt mà tà ác mang tới, cũng chịu đựng tất cả đau đớn của những tội nghiệt kia, thậm chí chỉ cần hẳn đứng trên mặt đất, tội nghiệt trên người hẳn sẽ cắn nuốt tất cả mọi thứ trên thế gian.

Hẳn sẽ theo bản năng mà lừa dối, phản nộ, giết chóc, cắn nuốt...

Nhưng hắn cũng khao khát được giải thoát, hi vọng có người có năng lực thừa nhận tội nghiệt này.

Nếu không có người thay ‘Tội’ tiếp nhận những tội lỗi này, những tội nghiệt bùng nổ ra sẽ tạo thành tai nạn càng lớn hơn.

Theo thời gian dần trôi qua, người áo đen đã không thể không chế nổi Tội nữa, vì vậy hắn đã hi sinh một phần lớn sức mạnh của trạm thu nhận để phong ấn tội lại, bản thân hắn cũng sớm rơi vào ngủ say.

Vốn hắn cho rằng, hết thầy đều đã kết thúc, hắn đã không còn cơ hội tạo ra một trật tự mới.

Thẳng đến ngày đó, hắn nhìn thấy Ôn Văn tiến vào trạm thu nhận.

Ôn Văn là một sinh mệnh đặc biệt, là món quà lớn nhất mà số phận tặng cho hắn.

Số máu thịt hỗn hợp sức mạnh của Chúa Tể Tối Cao trước kia đã phân tán ra trong nhóm nhân loại, có thể nói mỗi người siêu năng đều có liên hệ máu mủ với người áo đen, nhưng mỗi người bọn họ cũng không có quan hệ gì với hắn.

Mà đặc tính thuộc về người áo đen sau khi khuếch tán một thời gian đã bắt đầu tụ hợp lại, cuối cùng tạo thành một cá thể là Ôn Văn.

Tuy Ôn Văn chỉ là nhân loại nhưng lại kế thừa phần lớn đặc tính của người áo đen, vì thế Ôn Văn có thể chấp chương trạm thu nhận, cũng có thể thừa nhận phần tội nghiệt này.

Bởi vậy kế hoạch bồi dưỡng Ôn Văn đã ra đời.

Bởi vì Ôn Văn và hắn có độ trùng khớp rất lớn, vì thế Ôn Văn phát triển rất nhanh chóng, đồng thời làm trạm thu nhận đã sắp diệt vong một lần nữa tỏa ra sức sống rực rỡ.

Thế nhưng người áo đen không thấy được ngày đó.

Khó khăn cuối cùng còn lại ở trước mặt Ôn Văn chính là Tội phải gánh vác tội nghiệt vô tận, chỉ cần Ôn Văn có thể tiếp nhận phần tội nghiệt này thì anh sẽ chân chính bước lên con đường thành tựu Chúa Tể Tối Cao.

Mà muốn thừa nhận tội nghiệt, đầu tiên phải là hiểu biết, nếu Ôn Văn có thể nhìn thấu biểu tượng tà ác của Tội, cảm nhận được nội tâm đau đớn của hắn thì hợp cách.

Tội sẽ phối hợp với Ôn Văn, bởi vì hắn vẫn luôn khao khát tự hủy.

Hắn là sinh mệnh sinh ra từ tội nghiệt, là kết quả từ kế hoạch của người áo đen, bởi vì không ai có thể thừa nhận những tội lỗi này nên mới có sự hiện diện của hắn.

Nhưng sự xuất hiện của hắn không hề vui sướng, bởi vì bản thân tội nghiệt có liên hệ với rất nhiều thứ không vui vẻ.

Chỉ cần Ôn Văn có thể hiểu được tâm trạng của hắn, hắn sẽ chịu thua Ôn Văn, sẽ tự mình giải thoát khỏi đau khổ vô tận.

Vì thế lúc Ôn Văn chuẩn bị rời đi cũng chỉ là niềm vui sướng duy nhất mà Tội cảm nhận được từ khi sinh ra tới nay.

Qua được phần thử thách cuối cùng, Ôn Văn cũng chính thức bước lên con đường mà người áo đen từng đi.

Con đường này rất khó, nhưng Ôn Văn sẽ không bị Chúa Tể Tối Cao cố ý nhắm tới.

Đợi đến khi Ôn Văn thành công, tất cả quái vật tiến vào thế giới bị ăn mòn sẽ không thể tùy ý làm bậy nữa, sẽ có sức mạnh thuộc về trạm thu nhận duy trì trật tự, trừng phạt đám quái vật làm ác.

Cơ Kim Hội Tai Ách trên địa cầu sẽ trải rộng khắp các thế giới bị ăn mòn.

Đồng thời vùng đất khởi đầu sẽ không thể tiếp tục quy tắc mạnh được yếu thua nữa, mọi người phải lập kế ước bởi sự công bằng của Ôn Văn, quái vật làm chuyện xấu phải nhận trừng phạt trong trạm thu nhận.

Ôn Văn sẽ lập ra trật tự thưởng thiện phạt ác, để thế giới trong thoát khỏi sự hỗn loạn.

Khi đó Ôn Văn chính là vị Chúa Tể Tối Cao thứ chín – Người đứng đầu Trật Tự!

[hết 1268]

Chương 1269. Thế giới trong, tao tới rồi (hết)

Ôn Văn từ trong cửa lớn bước ra, lúc ra ngoài thì cảm giác của anh đã trở nên khác biệt, thực lực của anh đã giảm đi phân nửa nhưng anh có cảm giác mình có thể không chế thế giới.

Anh nhìn đám quái vật trốn chui trốn nhủi trong thế giới khe hở, khẽ lắc đầu.

Anh có thể giết chết đám quái vật này, nhưng hiện giờ đã không cần phải làm như thế nữa, chỉ cần quá trình ăn mòn kết thúc, chúng sẽ trở về quên hương của mình.

Sau đó anh chạm vào hư không, một cánh cửa xuất hiện để anh quay trở về thế giới hiện thực.

Cá voi khổng lồ Thiên Mạc đã nhận ra lá chắn xuất hiện lỗ hổng nhưng nó chỉ ngâm khẽ một tiếng, không có động tác gì khác.

Một năm Ôn Văn biến mất, thế giới hiện thực không xảy ra chuyện lớn gì, nhưng lá chắn của thế giới hiện thực đã sắp biến mất.

Ôn Văn có thể cảm nhận được vài ánh mắt tràn đầy ác ý đang ở phía xa nhìn chằm chằm thế giới này, là nhóm Thần Thiên Giới dòm ngó sức mạnh của anh.

Mỗi vị Thần Thiên Giới đều khao khát có thể tiến tới cảnh giới cao hơn, tuy trong đầu bọn họ không còn ký ức về người áo đen, nhưng bọn họ biết nơi này có thứ sẽ làm mình tiến lên một bước cao hơn.

Hiện giờ Ôn Văn chưa phải là đối thủ của Thần Thiên Giới, vì thế anh cần phải rời khỏi địa cầu trước khi quá trình ăn mòn hoàn tất.

Thứ Thần Thiên Giới muốn là anh, chỉ cần anh không ở nơi này, địa cầu có thể bình ổn phát triển.

Vì thế đợi anh hoàn thành chuyện cuối cùng, anh sẽ bắt đầu đi xa.

Đầu tiên anh tới biển sâu, đưa tay về phía cổ thần Ensuk đang ngủ say, vô số xiềng xích kéo hẳn dậy, sau đó túm vào trong trạm thu nhận.

Ensuk là một Thần Thiên Giới rất mạnh, nhưng linh hồn và thể xác bị tách ra, mặc dù Ôn Văn không thể hủy diệt cơ thể hẳn nhưng lại có thể mang cơ thể hẳn khỏi địa cầu, sau đó tùy tiện ném hẳn tới nơi nào đó trong thế giới trong.

Tiếp đó Ôn Văn tới trụ sở chính Cơ Kim Hội Tai Ách, gọi tất cả quản lý cấp cao của Cơ Kim Hội tới.

Lúc Ôn Văn rời đi, Ôn Võ chính là chủ nhân của Cơ Kim Hội Tai Ách, thay thế Ôn Văn xử lý tất cả mọi chuyện.

Ôn Võ là phân thân của Ôn Văn, tuy không có phần diễn gì nhưng hẳn đã sớm lên lút thăng cấp trở thành cường giả Tai Biến, đồng thời thực lực của Ôn Văn càng mạnh thì tốc độ tăng tiến của hẳn lại càng nhanh.

Trong số tất cả người siêu năng ở địa cầu, Ôn Võ có thể xem là người mạnh nhất.

Như vậy cho dù Ôn Văn rời đi thì vẫn có thể nắm giữ hướng đi của địa cầu bất cứ lúc nào.

Về phần bốn vị nhân viên quản lý trung tâm, Ôn Văn chuẩn bị đưa bọn họ tới thế giới trong, sau đó để bọn họ tự do lựa chọn cuộc sống của mình.

Bốn người bọn họ thật ra là bốn người bạn mà người áo đen đã kết giao sau khi tới thế giới này, bọn họ bị mộng tưởng của người áo đen hấp dẫn, cũng muốn xây dựng ra trật tự mà người áo đen đã nói, vì thế bọn họ đã nỗ lực rất nhiều.

Vì thế hiện giờ bọn họ nên được nghỉ ngơi đàng hoàng, con đường sau này quá nguy hiểm, Ôn Văn tự mình đi là được rồi.

Sau đó Ôn Văn bỏ tất cả vật thu nhận bị phong ấn ở Cơ Kim Hội vào trạm thu nhận.

Ví dụ như Ô Huy Diệt, thứ này để lại địa cầu chính là một mối họa ngầm, không bằng để Ôn Văn mang đi, để những thứ này gieo họa cho thế giới trong.

Cuối cùng Ôn Văn đi tới tiên cảnh ở vùng cực bắc, gặp lại Thần Mặt Trăng.

Thần Mặt Trăng thấy Ôn Văn thì cũng không nói gì, cơ thể hóa thành một chiếc trâm cài tóc rơi vào trong tay Ôn Văn.

Nếu người kia đã mất, cô có ở lại thế giới này cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi làm xong hết tất cả chuẩn bị, Ôn Văn bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị đi xa.

Hiệp Hội Thợ Săn có con đường thông tới vùng đất khởi đầu, dùng một lần duy nhất, con đường này vốn được chuẩn bị để nhân loại giữ lại mỗi lứa cuối cùng ở thời điểm nguy cấp.

Ôn Văn có thể thông qua lối đi này để rời khỏi thế giới hiện thực.

Sau khi anh rời đi, mãi tới khi có thể không cần chú ý tới Thần Thiên Giới nữa thì anh mới có cơ hội trở về.

Vì thế để không chịu khổ ở vùng đất khởi đầu, anh phải chuẩn bị một ít thứ.

Hai nàng hầu và Tam Tể Nhi nhất định phải mang theo, ăn, mặc, ở, đi lại không có người hầu hạ là không được.

Rượu cũng cần mang theo một ít, vừa vận đại đế Vertu từng nói sẽ khao Ôn Văn tất cả rượu Vodka, vì thế tới chỗ hẳn lấy mấy chục ngàn chai đi.

Đầu bếp cũng cần mang theo một ít, lỡ như ăn không quen cơm nước ở vùng đất khởi đầu thì phải làm sao, vì thế nguyên liệu nấu ăn quý giá cũng phải mang theo một ít.

Vũ khí...

Dọn sạch vài kho quân dụng, loại bom siêu cấp thử nghiệm thành công lần trước cũng mang theo mười quả, rảnh rỗi thì lấy ra bắn pháo hoa trong thế giới trong.

Tiệm mát xa Thổ Thổ có cần mang theo không nhỉ...

Vẫn là thôi đi vậy, vui sướng nên chia sẻ cho mọi người.

Các loại tiểu thuyết sách báo phim ảnh cũng mua sắm một ít, đồ đặc thiết bị điện thì mua trăm bộ!

Về phần trạm thu nhận, Ôn Văn để lại ở thế giới hiện thực, anh chỉ mang theo tầng thứ năm.

Đã không còn con đường người áo đen lưu lại, trạm thu nhận cũng chỉ là một vật thu nhận không gian đặc biệt, đối với Ôn Văn hiện giờ thì nó có tác dụng không lớn, ở lại thế giới hiện thực có thể giúp Cơ Kim Hội Tai Ách phát triển tốt hơn.

Mười ngày kế tiếp Ôn Văn tới hỏi thăm tất cả những bạn bè của mình ở thế giới hiện thực, chào tạm biệt họ.

Kiều Phi Nhã ẩn ý bày tỏ với Ôn Văn là muốn theo anh tới thế giới trong.

Lúc nói chuyện cô có chút xấu hổ, người bình thường đều có thể nhận ra ẩn ý của cô.

Đáng tiếc Ôn Văn không thể coi là người, vì thế anh lấy lý do quá nguy hiểm để từ chối.

Tới thế giới trong vui chơi lại mang theo một người phụ nữ thì chẳng tiện chút nào, lỡ đụng trúng nơi còn chơi vui hơn cả tiệm mát xa Thổ Thổ thì sao, không phải sẽ rất vướng tay vướng chân à?

Rất nhiều năm sau, Ôn Văn đã thấu suốt, mỗi khi nghĩ lại một màn này đều cảm thấy hối hận không kịp.

Sau khi đã chuẩn bị xong hết thảy, Ôn Văn đứng ở trước cửa, quay lại quơ tay với thế giới hiện thực rồi bước chân vào thông đạo/

“Hẹn gặp lại nhé thế giới của tôi, tôi sẽ còn trở lại!”

...

Sau khi tiến vào con đường, Ôn Văn nhìn thấy thế giới hiện thực và thế giới trong đã bán dung hợp, có vài bóng dáng áp sát xung quanh thế giới hiện thực, tựa hồ đang mong đợi gì đó.

Ôn Văn cười he he, quay sang dựng thẳng ngón giữa với bọn chúng, thực hiện màn nhục mạ kinh điển nhất ở thế giới hiện thực.

Đám bóng dáng kia tức giận nhưng cũng chỉ có thể nhìn Ôn Văn dần dần biến mất.

Sau khi Ôn Văn biến mất, những bóng dáng đại diện cho Thần Thiên Giới cũng biến mất.

Quan trọng nhất là bắt lấy Ôn Văn, Ôn Văn đã biến mất thì thế giới này cũng trở nên bình thường không có gì đáng chú ý, không đáng vì thế giới này mà xúc phạm quy tắc của Chúa Tể Tối Cao.

Trong đường hầm, Ôn Văn đi suốt một ngày mới rời khỏi thông đạo.

Anh trôi nổi trong hư không, nhìn mọi thứ trước mắt mà phát ra tiếng khen ngợi.

Chỉ thấy ở trước mắt anh có một lục địa to lớn đến mức khó có thể hình dung, địa cầu ở trước lục địa này giống như một hạt bụi không đáng kể, trên bầu trời có năm mặt trời và bảy mặt trăng, mà xung quanh có vô số bụi sao lớn nhỏ.

Ôn Văn tìm kiếm một chút, tìm được một mặt trăng có hai màu vàng và bạc không biết lớn hơn địa cầu bao nhiêu lần, bay thẳng tới đó.

Đó là lãnh địa của Thần Thiên Giới Thần Mặt Trăng, trong tay Ôn Văn có di vật của người áo đen, anh cần phải giao nó cho Thần Mặt Trăng.

Mặc khác tình hình trong thế giới trong rắc rối phức tạp, anh có thể thông qua Thần Mặt Trăng để tìm hiểu rõ ràng.

Quan trọng nhất là một cái đùi to như vậy, anh ngu sao mà không ôm.

“Vùng đất khởi đầu, đại gia Ôn Văn đã tới rồi, liệu mà chờ!”

[hết]